THẤT NGUYỆT VỊ THÌ
Người Đọc Sách
Đại Sư

Giới Thiệu

Nguồn: dtv-ebook.com

Truyện: *Người Đọc Sách Đại Ngụy*

Tác giả: *Thất Nguyệt Vị Thì*

Vào năm Võ Xương tại vị.

Đại Ngụy vương triều, nữ đế đăng cơ, nhật nguyệt trên cao.

Nhưng mà, nữ đế đăng cơ, thiên hạ đại loạn, triều dã sục sôi, trong khoảng thời gian ngắn yêu ma xuất thế.

Để trấn áp yêu ma, nữ đế xây dựng nên Cẩm y thiên vệ, phụ trách trảm yêu trừ ma, tuần tra truy bắt, chỉnh đốn triều cương.

Cũng vào thời đại rung chuyển như thế, Hứa Thanh Tiêu xuyên đến đây, trở thành một bộ khoái quận huyện.

Nhưng mà ở thế giới này có một thứ tên là ‘dị thuật’, có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, đạt được sức mạnh siêu cường, chỉ là tu luyện loại ‘dị thuật’ này, sẽ phải trả cái giá cực kỳ đáng sợ, nhẹ thì bỏ mình, nặng thì hóa yêu, làm hại nhân gian.

Nhưng điều khiến Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc chính là, mình đã thức tỉnh Văn Cung, chỉ cần đọc sách sẽ có thể ngưng tụ mạch văn thiên địa, có thể hoàn mỹ triệt tiêu những tác dụng phụ do dị thuật mang đến.

【Kim Ô Tôi Thể thuật: Quan tưởng kim ô, thân hóa thái dương, lấy khí chí dương rèn luyện thân thể, ngưng tụ đại nhật thánh thể, mỗi lần tu luyện đều sẽ dẫn dương khí nhập thể, diễn sinh kim ô sát niệm, mất đi lý trí 】

【Thái Âm Ngưng Mạch Thuật: Hoá khí thái âm, cắn nuốt lượng khí linh khí, ngưng tụ giao long linh mạch, pháp lực tăng nhanh, như hồng thủy sông nước, mỗi lần ngưng tụ một giao long linh mạch, sẽ ngưng tụ long sát khí, hóa yêu thành giao】

Cứ như thế, mượn dùng thiên địa văn khí, Hứa Thanh Tiêu dựa vào dị thuật, từng bước một vấn đỉnh tối cao.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, người đọc sách Đại Ngụy.”

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Người Đọc Sách Đại Ngụy!

NGƯỜI ĐỌC SÁCH ĐẠI NGỤY

Tác giả: Thất Nguyệt Vị Thì

Thể loại: Tiêp Hiệp

Nguồn: truyenyy.vip

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Cách Cái Chết Chỉ Còn Mười Hai Canh Giờ (1)

Nguồn: dtv-ebook.com

Ban đêm.

Vương triều Đại Ngụy, huyện Bình An.

Cơn rét lạnh thấu xương khiến cho Hứa Thanh Tiêu tỉnh táo ngay lập tức.

Còn chưa kịp chờ Hứa Thanh Tiêu phản ứng, các loại tin tức đã ùa vào trong não như nước lũ.

Vương triều Đại Ngụy, nữ đế đăng cơ.

Triều dã rung chuyển, yêu ma loạn thế.

Tu tiên dị thuật, Cẩm y thiên vệ.

Trong khi các loại tin tức lạ lùng kỳ quái ùa vào trong não, Hứa Thanh Tiêu lại đang lâm vào cơn mê man.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Bên ngoài cửa truyền đến từng đợt tiếng nói rất nhỏ, khiến cho Hứa Thanh Tiêu chậm rãi tỉnh lại.

“Đại phu, thương thế của Thanh Tiêu rốt cuộc nghiêm trọng hay không nghiêm trọng?”

“Đúng vậy đại phu, từ lúc ông xem xong thương thế của Thanh Tiêu thì cứ lắc đầu mãi không nói lời nào, ông cứ việc nói thẳng đi.”

Cùng với giọng nói hơi lộ vẻ tò mò vang lên.

Một âm thanh già nua đành đáp lại.

“Đứa nhỏ này bị yêu tà gây thương tích, khí âm minh đã tiến vào trong cơ thể, đây là vật lạnh vô cùng, một khi nhập thể, sẽ tổn thương tới gân mạch, rồi sau đó khiến cho khí huyết đọng lại rồi mất mạng.”

Giọng nói già nua vang lên.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều lặng lẽ không nói gì.

“Vậy Thanh Tiêu còn có thể sống được bao lâu?”

Một giọng nói khác vang lên, hỏi đại phu.

Một lát sau, giọng nói già nua lại vang lên.

“Nhiều nhất mười hai canh giờ.”

Giọng nói im bặt, ngoài cửa yên lặng như tờ.

Mà trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi mở mắt ra.

Ý thức của hắn đã hoàn toàn khôi phục, mà giữa tròng mắt tràn ngập nỗi buồn bực.

Không chỉ vì mình vừa bị phán tử hình.

Chủ yếu là, lúc này mình vừa mới xuyên không, kết quả tính mạng chỉ còn kéo dài không tới mười hai canh giờ?

Như vậy có ai mà không khó chịu?

Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu là một người xuyên việt.

Mà thông qua ký ức trong đầu, Hứa Thanh Tiêu biết được mình xuyên qua đến người trùng tên trùng họ.

Sinh sống ở một thế giới yêu ma hoành hành.

Chính là một gã nha dịch trong huyện Bình An, vương triều Đại Ngụy.

Năm ấy hai mươi tuổi, vốn dĩ cũng coi như không tệ, thậm chí làm thêm vài năm nữa, có thể chính thức trở thành bộ khoái, thuộc loại đường đường chính chính ăn cơm nhà quan.

Nhưng không ngờ rằng, ngay vào hai ngày trước, một đào phạm hung ác đã chạy trốn thẳng đến huyện Bình An.

Bên trên hạ lệnh tra xét rõ ràng, kết quả nguyên chủ nhân cực kỳ xui xẻo, vừa vặn phát hiện đào phạm, kết quả bị một chưởng đánh bay, trong cơ thể trúng khí âm minh, tức là sắp chết.

Dùng lời của đại phu, còn có mười hai canh giờ để sống.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu tự mình cảm giác được, có khả năng không sống được đến mười hai canh giờ.

Bởi vì trong cơ thể là một trận băng hàn, máu tựa như đã đông cứng lại rồi, không thể lưu thông.

Loại khởi đầu địa ngục này khiến cho Hứa Thanh Tiêu không thể nào không phiền muộn.

"Đau đầu quá."

"Cho dù là bắt đầu như phế vật bỏ đi, Hứa mỗ ta cũng chịu được, nhưng ngày từ lúc bắt đầu đã chỉ có thể sống mười hai canh giờ? Chơi như vậy làm sao được chứ?"

Hứa Thanh Tiêu thấy đau cả răng.

Bởi vì thông qua ký ức, Hứa Thanh Tiêu còn biết được những tin tức về bản thân mình, chính là một nha dịch bình thường thuần túy, bối cảnh là cô nhi huyện Bình An, không cha không mẹ là tiêu chuẩn, cũng không có người thân nào khác.

Nếu không phải Huyện lão gia thấy mình đáng thương, cho mình làm sai dịch, nhắm chừng cũng chỉ có thể chạy việc vặt cho người ta.

Thân phận bối cảnh như vậy, cho dù là biết làm sao để phá giải cũng hữu tâm vô lực a.

Đòi tiền không có tiền, đòi người không có người.

Nói là khởi đầu địa ngục cũng không quá đáng chút nào.

Két!

Ngay vào lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Mấy bóng người xuất hiện trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Là đồng sự ở trong huyện, đều là nha dịch, cầm đầu là Trần bộ khoái, mặc áo lam mũ vuông, thắt lưng trang bị một thanh đao, hơn bốn mươi tuổi, chân râu đầy mặt, giờ này khắc này có vẻ hơi lặng lẽ.

Những đồng sự còn lại cũng đều như thế.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu nhiều nhất cũng chỉ sống không được không quá mười hai canh giờ, tất nhiên cũng không cười nổi, càng không biết nên nói lời gì để an ủi.

“Thanh Tiêu, ngươi nghỉ ngơi cho khỏe, đại phu nói ngươi không bị vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi tịnh dưỡng là được, không cần suy nghĩ nhiều.”

Trần bộ khoái mạnh mẽ nặn ra một gương mặt tươi cười, hắn thật sự không thể nói ra tình hình thực tế, chỉ có thể an ủi như vậy, hy vọng Hứa Thanh Tiêu không phải chịu gánh nặng quá lớn.

Nhưng ở trên giường, Hứa Thanh Tiêu đang dần dần tỉnh lại chỉ biết cười khổ.

“Trần đại nhân, mới vừa rồi ở bên ngoài các ngươi nói những gì, ta đã nghe thấy.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nở nụ cười khổ, để cho mọi người không cần an ủi.

Chỉ là thốt ra lời này, mọi người nhất thời đều ngượng ngùng.

Trong phòng nội lại lâm bầu không khí tĩnh lặng như chết.

Nhưng không đợi Trần bộ khoái tiếp tục nói lời an ủi, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu dừng ở đại phu trên người.

“Đại phu, thật sự không có biện pháp nào để giải quyết sao?”

Chương 2: Cách Cái Chết Chỉ Còn Mười Hai Canh Giờ (2)

Hứa Thanh Tiêu không thích ngồi chờ chết, tuy khởi đầu ác liệt như thế này, nhưng nếu là có cơ hội hắn vẫn muốn tranh thủ một chút.

Bằng không cứ như vậy chết đi, thật sự là mất sạch mặt mũi.

Khi nghe Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Đại phu đã qua tuổi sáu mươi ngẩn người ra một chút, ánh mắt ông dừng lại trên người Hứa Thanh Tiêu, hơi suy tư, sau đó thở dài nói.

“Thật ra cũng không phải là không có cách nào, ngược lại có tới ba biện pháp, chỉ là ba biện pháp này cũng rất khó hoàn thành.”

Đại phu trầm tư, khi nói ra những lời này, nửa đầu câu nói làm cho người ta dâng lên hy vọng, nhưng nửa câu sau lại làm cho người ta tuyệt vọng.

“Đại phu, dù sao cũng sắp chết tới nơi rồi, hay là ông cứ nói ra đi, biết đâu thực sự sẽ xảy ra kỳ tích thì sao.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

Nếu đã có biện pháp, như vậy tức là vẫn còn một đường sinh cơ, cho nên Hứa Thanh Tiêu không định từ bỏ.

Thấy Hứa Thanh Tiêu cố chấp như vậy, đại phu thở dài, rõ ràng lòng cầu sinh của con người mạnh mẽ biết bao, ngẫm lại cũng đúng, Hứa Thanh Tiêu năm ấy hai mươi tuổi, đang ở tuổi thanh xuân, đổi lại là bất luận kẻ nào cũng không chấp nhận được sự thực này.

Nghĩ đến đây, tiếng nói đại phu tiếp tục vang lên.

“Ba biện pháp này, nói ra thì cũng đơn giản, nhưng làm được thì rất khó.”

“Thứ nhất, trong cơ thể ngươi có khí âm minh, đây là vật cực âm cực tà, muốn giải trừ, phải cần vật chí cương chí dương,

lão hủ biết được có một loại đan dược, tên là Kim Cương Lưu Ly đan, đan dược này là do chính là Lôi Âm đặc chế, sáu mươi năm mới có thể luyện chế một lò, dùng vào có rất nhiều diệu dụng, mỗi một viên giá trị liên thành, cho dù là gia tộc giàu có nhất huyện Bình An dốc hết gia sản, cũng không đổi được một phần mười."

Ông lên tiếng, nói ra biện pháp thứ nhất.

Quả thực, biện pháp này còn chưa nói xong, Hứa Thanh Tiêu chỉ biết không chơi nổi.

Lôi Âm tự là một trong ba tam đại Phật môn, cao cao tại thượng, mặc dù là Phật môn có lòng từ bi, phổ độ chúng sinh, cũng không có khả năng lấy ra một đan dược trân quý như thế, để đưa cho những kẻ ở tầng đáy như mình.

"Biện pháp thứ hai là gì?"

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

"Biện pháp thứ hai cũng đơn giản, loại vật âm tà này, sợ chính là khí thuần dương, nếu trong vòng mười hai canh giờ, đột phá tới bát phẩm cảnh võ giả, tăng cường thể phách, hoạt huyết cường thần, có thể loại bỏ sạch sẽ."

Đại phu nói ra biện pháp thứ hai.

Biện pháp thứ hai vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều tự nhiên lắc đầu.

Nếu nói biện pháp thứ nhất khó khăn, vậy thì biện pháp thứ hai càng khó hơn.

Võ đạo mười phẩm, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Thân thể này của nguyên chủ nhân, đến bây giờ vẫn là một võ giả bất nhập phẩm, từ không có phẩm nào đến bát phẩm, tức là một hơi vượt qua ba phẩm cấp.

Có cắn thuốc cũng làm không được.

Phải biết rằng, võ đạo bát phẩm, đủ tư cách đến phủ Nam Dự làm bộ khoái thủ tịch, biện pháp này không phải không thể thực hiện được, là căn bản không thể thực hiện được, chỉ tồn tại trên lý thuyết.

“Vậy biện pháp thứ ba?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Hắn tiếp tục hỏi, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy nét kiên nghị.

“Biện pháp thứ ba này, chính là dị…”

Đại phu mở miệng, đang chuẩn bị nói rõ biện pháp thứ ba, bỗng nhiên vang lên tiếng nói của Trần bộ khoái.

“Đại phu, có những chuyện không thể nói lung tung.”

Trần bộ khoái tựa như biết đại phu muốn nói gì, lập tức ra tiếng cắt ngang, không cho hắn tiếp tục nói tiếp, để cho mọi người có chút tò mò.

“Trần đại nhân… Là lão hủ đường đột, có phần nói năng lung tung, mong Trần đại nhân chớ nên trách tội.”

Sắc mặt đại phu trở nên hơi khó coi, ông cũng ý thức được mình đã nói sai, lập tức cúi đầu với Trần bộ khoái.

Rồi người kia lắc lắc đầu, nhìn lướt qua Hứa Thanh Tiêu, không khỏi than thở mà nói: “Ta hiểu Triệu đại phu nôn nóng cứu người, chỉ là cứu người cũng phải có quy củ, người đâu, đưa Triệu đại phu rời khỏi, thời gian cũng không còn sớm.”

“Còn nữa, sắc ít thuốc cho Thanh Tiêu.”

Trần bộ khoái hạ lệnh, cho người ta tiễn bước Triệu đại phu, sau đó ngồi ở đầu giường Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu, sự đời không có gì tuyệt đối, lát nữa ta sẽ đi tìm Huyện thái gia một phen, không có được Kim Cương Lưu Ly đan, nhưng lần này ngươi cũng được cho là bị thương vì công vụ, bất luận như thế nào, giúp ngươi kiếm chút bổ huyết đan dược sẽ không thành vấn đề.”

“Có lẽ tất cả đều có chuyển cơ, ngươi cũng đừng quá nản lòng.”

Hắn lên tiếng, vẫn tiếp tục an ủi Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu ở trên giường, toàn bộ tâm thần đều tập trung vào phương pháp thứ ba Triệu đại phu còn chưa nói

xong kia.

Rất hiển nhiên phương pháp thứ ba này có liên lụy đến điều gì đó, thế cho nên không thể nói lung tung.

Nhưng phương pháp thứ ba này, so với so hai phương pháp trước đó thì dễ làm hơn. Tuy vậy, Hứa Thanh Tiêu không truy hỏi.

Hắn biết tính tình của Trần bộ khoái, hơn nữa nếu tiếp tục truy hỏi, Triệu đại phu nhắm chừng cũng không dám tiếp tục nói lung tung.

Vì vậy, Hứa Thanh Tiêu đè nén nỗi nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng đã nhen nhúm trong lòng những mầm mống hy vọng.

Hắn không thể nào cứ cam chịu như vậy. Có trời mới biết sau khi mình chết đi rồi liệu có thể sẽ tiếp tục xuyên qua hay không, nếu là có thể xuyên không, vậy chẳng phải là hút máu sao?

Chương 3: Cách Cái Chết Chỉ Còn Mười Hai Canh Giờ (3)

Rất nhanh sau đó.

Triệu đại phu đi rồi.

Trần bộ khoái chờ thuốc được sắc xong, sau đó cũng mang theo người rời khỏi.

Sau khi mọi người đi rồi.

Trong phòng rơi vào tĩnh lặng.

Trong gian phòng về cơ bản là trống rỗng, không có vật gì, không khí có vẻ hơi trầm lặng.

Trừ một ngọn đèn dầu lay lắt, tất cả đều có vẻ yên tĩnh như vậy.

Sau một khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu bưng chén thuốc nơi đầu giường lên, một mùi thuốc Đông y cực kỳ nồng nặc xông vào mũi.

Không có gì do dự, vì mạng sống, Hứa Thanh Tiêu một hơi uống hết chén thuốc này.

Có lẽ là vì thuốc đắng dã tật, cũng có lẽ là vì tác dụng tâm lý.

Sau khi chén thuốc trôi xuống bụng, một tia ấm áp từ bụng lan ra, khiến cho Hứa Thanh Tiêu có tinh thần hơn.

“Khụ.”

Vị đắng ngắt dâng lên miệng, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nôn khan, nhưng cuối cùng hắn cũng cố gắng nhịn lại.

Chậm rãi thở ra một hơi, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn vặn vẹo thân mình, dựa theo Chính Dương quyền trong não, bắt đầu thao luyện, tận dụng hết khả năng để thân thể mình trở nên mềm mại hơn, không đến mức cứng ngắc như thế này.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Trời đổ cơn mưa nhỏ, Hứa Thanh Tiêu cũng chuyển biến tốt hơn một chút, ít nhất không giống phía trước, khó có thể nhúc nhích.

Phủ thêm một chiếc áo khoác dài, đeo thêm một thanh đoản đao, Hứa Thanh Tiêu tháo nón trúc rộng vành đang treo trên vách tường xuống.

Đẩy cửa phòng ra.

Két!

Một tia sét xẹt qua màn trời.

Màn đêm đen kịt, ánh sao le lói.

Mưa nhỏ nhè nhẹ liên miên hạ xuống.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nhà.

Cách thời điểm tử vong so với trước đó, chỉ còn mười một canh giờ.

Rầm rầm!

Tiếng sấm sét nổ vang.

Đã là giờ Sửu.

Huyện Bình An một mảng tối đen, lại gặp dông tố, càng trở nên yên tĩnh.

Hạt mưa rơi như từng hạt châu, rơi lên trên mái hiên, chảy xuống theo cạnh mái hiên.

Nhưng mà ngay vào lúc này.

Một bóng người xuất hiện ở giữa ngã tư đường yên tĩnh.

Bước chân của bóng người đó không quá nhanh, đầu đội nón trúc rộng vành, đi tới bên ngoài một ngôi nhà dân.

Người này chính là Hứa Thanh Tiêu.

Biết được sinh mệnh của mình còn không tới mười hai canh giờ, Hứa Thanh Tiêu vừa cảm thấy nặng nề vừa bất đắc dĩ.

Nên biết còn có phương pháp để giải cứu mình, dù có thế nào Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn buông xuôi.

Tuy hắn không biết vì sao Trần bộ khoái ngăn cản mình tìm hiểu phương pháp giải cứu, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn cam chịu.

Dầm mưa tiến đến, mục đích của Hứa Thanh Tiêu cũng rất rõ ràng, hắn đến tìm Triệu đại phu.

Bất luận như thế nào, hắn cũng phải hỏi cho bằng được phương pháp giải cứu.

Oành.

Lại là một tiếng sấm đánh.

Hứa Thanh Tiêu đã đi tới bên ngoài gia môn Triệu đại phu, hắn đưa tay gõ cửa rất khẽ, đứng ở dưới cửa tĩnh tâm chờ đợi.

"Ai?"

Một lúc sau.

Một tiếng nói trẻ tuổi vang lên, hơi cảnh giác.

"Người của nha môn, chuyển cáo lão gia nhà ngươi, có chuyện quan trọng."

Hứa Thanh Tiêu tự giới thiệu, rất trực tiếp.

"Mời đại nhân chờ."

Nghe thấy là người của nha môn, người sau lập tức hô một tiếng.

Ước chừng sau ba mươi lượt hô hấp.

Giọng nói của Triệu đại phu vang lên, nhưng vẫn chưa mở cửa.

"Xin hỏi là vị đại nhân nào?"

Đêm hôm khuya khoắt, đột nhiên quan sai tới thăm hỏi, là thật là giả cũng không ai biết được, tuy nói quận huyện Bình An thái bình, nhưng đề phòng cũng không phải chuyện thừa.

"Triệu đại phu, là ta."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Lúc này, Triệu đại phu không chần chờ, lập tức cho người mở then cửa ra.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, mau đi vào đi, thân thể ngươi đang có bệnh, bản thân đã là hàn khí nhập thể, nếu lại bị lạnh, sẽ càng phiền toái hơn nữa.”

“Nhị Minh, nhanh đi chuẩn bị hỏa lò, đi, nhanh đi.”

Đợi đến khi nhìn thấy đúng là Hứa Thanh Tiêu, Triệu đại phu lập tức kéo Hứa Thanh Tiêu đi vào, nói hơi vội vàng, đồng thời cũng để cho học đồ chuẩn bị hỏa lò cho Hứa Thanh Tiêu.

“Triệu đại phu, đêm khuya ghé thăm, có chút đường đột, không cần hỏa lò đâu.”

Hứa Thanh Tiêu khoát tay, trong cơ thể hắn thực sự đang rét lạnh thấu xương, nhưng tạm thời vẫn có thể chịu được, không cần dùng tới hỏa lò.

“Không sao, việc nhỏ mà thôi, mau ngồi xuống đi.”

Triệu đại phu tháo nón trúc trên đầu Hứa Thanh Tiêu xuống, rồi sau đó lại cởi áo khoác trên người mình ra, định phủ lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu cảm kích trong lòng, nhưng vẫn xua tay cự tuyệt.

“Triệu đại phu, đột nhiên ghé thăm, thiết nghĩ ông cũng đã hiểu rõ ý đồ của ta, mong rằng đại phu hành y thiện tâm, thấy ta đáng thương, chỉ điểm bến mê cho ta.”

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề, dứt lời cúi đầu thật sâu về hướng Triệu đại phu.

Đã đến lúc sống chết trước mắt, Hứa Thanh Tiêu không có tâm tư gì, cũng không muốn dây dưa lôi thôi, chi bằng cứ trực tiếp cho sảng khoái.

Đúng vậy.

Thật ra vừa nghe được là tiếng nói của Hứa Thanh Tiêu, trong lòng Triệu đại phu cũng đã hiểu rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu lại đến đây.

Trong hiệu thuốc chợt trở nên im lặng.

Ngọn đèn lay lắt, Triệu đại phu im lặng, ông ta thấy hơi hối hận vì mới vừa rồi đã nói năng lung tung.

“Lão gia, hỏa lò tới đây.”

Cũng ngay vào lúc này, học đồ cầm hỏa lò đến, đây là hỏa lò dùng để sắc thuốc, ngẫu nhiên cũng có thể trực tiếp dùng làm hỏa lò để sưởi ấm tay chân.

“Được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Triệu đại phu gật gật đầu, tiếp nhận hỏa lò, đặt trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Chương 4: Phương Pháp Phá Cục Bàng Môn Dị Thuật (1)

Những hòn than rựa đỏ phát ra nhiệt lượng, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không cảm giác được chút ấm áp nào, hàn khí trong cơ thể khiến hắn chỉ cảm thấy lạnh như băng.

“Triệu đại phu, ta đã là người sắp chết, không còn sống được bao lâu, xin Triệu đại phu thương xót.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên, chỉ là ánh mắt có chút bình tĩnh.

Những lời này tuy là cầu xin, nhưng là ẩn chứa một tầng ý tứ khác.

Mình đã sắp chết rồi, chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng hy vọng ngươi thương xót ta, vạch một hướng đi cho ta, tương lai sống hay chết, cũng sẽ chẳng trách các hạ.

Hứa Thanh Tiêu không nghĩ như vậy.

Nhưng trước mắt hắn không có cách nào, Triệu đại phu tựa như thực sự đang cố kỵ điều gì, chần chừ không chịu nói, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể đưa ra hạ sách này.

Quả nhiên.

Vừa nói ra những lời này, thần sắc Triệu đại phu khẽ thay đổi, ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt có chút uấn giận, người sống đến sáu mươi tuổi, sao ông có thể không nghe ra những lời này của Hứa Thanh Tiêu ẩn chứa điều gì?

Nhưng rất nhanh thôi ông đã thôi không tức giận nữa, cuối cùng hít sâu một hơi, lắc đầu thở dài.

“Bỏ đi bỏ đi, nếu vì nguyên nhân lão hủ đã loạn ngữ, vậy lão hủ cũng nên gánh vác hậu quả của lần loạn ngữ này.”

Sau khi cân nhắc, ông đưa ra lựa chọn.

Ánh mắt Triệu đại phu dừng ở trên người Hứa Thanh Tiêu, sau đó mở miệng nói.

“Lão hủ biết ngươi nóng lòng muốn sống, nhưng mà phương pháp thứ ba này, độ khó khả năng không thua gì hai phương pháp trước đó, nhưng lại có khả năng sẽ đơn giản hơn nhiều so với hai cách trước.”

“Thanh Tiêu tiểu hữu, ngươi có từng nghe nói đến dị thuật?”

Triệu đại phu mở miệng, nói ra phương pháp thứ ba.

“Dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu lên, nhíu mày.

Trong não cũng đang không ngừng tìm kiếm từ ngữ này.

Rất nhanh thôi, Hứa Thanh Tiêu đã có chút ký ức.

“Đại phu đang nói tới dị thuật mà triều đình nghiêm cấm?”

Hứa Thanh Tiêu có chút nghi hoặc nói.

“Phải.”

Triệu đại phu gật gật đầu, xác định Hứa Thanh Tiêu đã đoán đúng.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn rõ ràng nguyên nhân vì sao trước đó khi Triệu đại phu nhắc tới phương pháp thứ ba này, Trần bộ khoái đã trực tiếp cắt ngang.

Dị thuật.

Không chỉ có triều đình nghiêm cấm dị thuật, mà các đại danh môn chính đạo đều nghiêm cấm thứ này.

Ở thế giới này, có tiên, có yêu, có ma, có tà, có phật, có võ.

Tiên có tiên pháp, võ có võ đạo.

Nhưng bất luận là tiên đạo vẫn là võ đạo, tu luyện đều cực kỳ khó khăn, càng đi về sau càng khó khăn hơn

Mà có một thứ, có thể khiến người ta nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

Loại này chính là ‘Dị thuật’ .

Loại dị thuật này một khi tu hành, có thể trong nháy mắt làm cho một loại năng lực nào đó của người ta trở nên rất mạnh.

Ví dụ như nói người tu tiên chủ tu là Nguyên Thần, nhưng muốn tăng lên Nguyên Thần không chỉ cần ngày qua ngày rèn luyện, mà còn cần hồng trần lịch lãm, ngộ đạo cuộc đời.

Mà võ đạo tu luyện, còn lại là tăng lên khí huyết thể phách, cần ngày qua ngày rèn luyện thể phách, thao luyện võ công.

Nhưng mượn dùng phương pháp dị thuật, có thể ở trong nháy mắt tăng cường Nguyên Thần, hoặc là tăng lên khí huyết thể phách.

Một hơi tiết kiệm mấy chục năm thậm chí đến trăm năm khổ tu.

Nhưng loại dị thuật này lại có tác dụng phụ cực kỳ đáng sợ, có thể thi thoảng khiến cho nhân bị lạc tâm trí, thậm chí một ít dị thuật đáng sợ, sẽ làm người biến thành yêu ma, làm hại nhân gian.

Xác suất này cao tới tám chín phần mười.

Nói đúng là mười người tu luyện dị thuật, sẽ có tám chín hóa thành yêu ma, làm hại nhân gian.

Tự nhiên mà vậy, thiên hạ danh môn chính đạo, thậm chí yêu ma lưỡng đạo đều cấm tu hành dị thuật.

Đủ để thấy dị thuật này đáng sợ ra sao.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu thực sự ngây ngẩn cả người.

Hắn không nghĩ tới phương pháp thứ ba mà Triệu đại phu nói lại chính là dị thuật.

Nhưng hắn đã phục hồi tinh thần.

Hứa Thanh Tiêu vẫn hỏi rất thẳng thắn.

“Triệu đại phu, dị thuật có thể cứu mạng của ta sao?”

Mắt hắn sáng như đuốc, nhìn về phía Triệu đại phu.

“Phải xem là dị thuật gì, khí âm minh trong người ngươi thuộc loại cực âm chi độc, nếu như ngươi có thể tìm được dị thuật chí dương, vậy thì sẽ có thể tự cứu được mình.”

Triệu đại phu nói như thế.

“Dị thuật còn có phương pháp chí dương?”

Hứa Thanh Tiêu có phần kinh ngạc, cái này không phải oai môn tà công sao?

“Tự nhiên, dị thuật phân làm nhiều loại, hơn nữa dị thuật thuở mới bắt đầu, thật ra cũng là để phụ trợ tu hành, chỉ là sau đó lại bị các loại người tâm thuật bất chính phá hư mà thôi.”

“Dù sao người sinh ra có tính tham lam, nhưng Thanh Tiêu tiểu hữu, lão hủ khuyên ngươi chớ nên đi thử con đường dị thuật này, dù sao tu hành dị thuật, tám chín phần mười đều sẽ bị lạc tâm trí, hoặc là hóa ma thành yêu, làm hại nhân gian.”

Triệu đại phu không nhịn được lên tiếng khuyên nhủ.

Dị thuật này không được xem là thứ gì bí mật, Triệu đại phu biết được những bí mật trong đó, cho nên mới khuyên bảo.

“Dị thuật chí dương?”

Hứa Thanh Tiêu không để tâm tới lời khuyên can của Triệu đại phu.

Mình đã sắp chết rồi.

Còn lo lắng cái gì hung hiểm không hung hiểm, mặc dù khả năng thành công chỉ có một phần trăm, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ thử, dù sao không thử chính là chờ chết.

“Triệu đại phu, ở đâu thì có dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Điều này lão hủ cũng không biết.”

Chương 5: Phương Pháp Phá Cục Bàng Môn Dị Thuật (2)

Triệu đại phu chỉ lắc lắc đầu, ông có chút hiểu biết đối với dị thuật là vì cái này vốn không phải là điều gì bí mật, hơn nữa người đã sống đến sáu mươi tuổi, trải nghiệm phong phú mà thôi.

Về phần ở đâu có dị thuật, cái này làm sao ông biết được.

"Không biết thật sao?"

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được lại hỏi thêm một câu.

Người sau đành cười khổ.

Nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

"Thanh Tiêu tiểu hữu, ta chỉ là một đại phu, nhưng dị thuật cũng không phải bí mật gì, ta có thể nói một chút về nó, nhưng ngươi hỏi ta nơi nào có dị thuật, sao ta có thể biết được?"

Triệu đại phu có chút dở khóc dở cười.

Dị thuật là sách cấm của thiên hạ, bất luận là triều đình hay là danh môn chính phái, chỉ cần phát hiện có người tư tàng dị thuật, cả nhà bị trảm, cũng không hề có chút gì hàm hồ.

Cho nên dân chúng tầm thường tất nhiên không hiểu.

Triệu đại phu biết nhiều thứ như vậy, một nửa là tin đồn đầu đường cuối phố, một nửa khác là do đặc thù nghề nghiệp, dù sao người làm đại phu sẽ có nhân mạch rộng lớn, sẽ biết được nhiều chuyện hơn so với người thường.

Nghe thấy Triệu đại phu trả lời như thế, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được mình có phần quá đáng.

"Triệu đại phu, hôm nay đến đây, bất luận là như thế nào cũng đều quá đường đột, Hứa mỗ ta cũng không phải là người xấu, ân tình hôm nay, khắc trong tâm khảm, nếu như may mắn sống sót, tất sẽ hoàn lại ân đã giải thích nghi hoặc."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn chắp tay cúi đầu với Triệu đại phu, hành đại lễ.

“Không sao, không sao.”

Triệu đại phu gật gật đầu, thật ra ông cũng hiểu Hứa Thanh Tiêu bất đắc dĩ mới làm vậy, cho nên chút mâu thuẫn vừa rồi cũng không là gì hết.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì nữa, về cơ bản hắn đã là người sắp chết, không có tâm tình nói chuyện phiếm, dự định cứ như vậy mà rời khỏi.

Chỉ là lúc Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị rời đi, Triệu đại phu lại bỗng nhiên cất tiếng nói.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, chờ đã.”

Ông mở miệng ngăn lại Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, không biết đối phương muốn làm cái gì?

Triệu đại phu đứng dậy, đi tới tủ dược trước mặt, lục tung một hồi, một lát sau cầm một chiếc hộp gỗ đi tới.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, trong hộp này có một viên bổ huyết đan thượng đẳng, trong cơ thể ngươi có khí âm minh, nuốt viên bổ huyết đan này vào có thể lưu thông máu cường thân, ít nhất có thể tránh bớt một ít đau đớn, cũng có thể để cho thân thể xương cốt linh hoạt một chút, cứ coi như đây là chút tâm ý của lão hủ đi.”

Triệu đại phu đưa chiếc hộp cho Hứa Thanh Tiêu.

“Cái này…”

Hứa Thanh Tiêu hơi xúc động, hắn nhìn chiếc hộp đối phương đưa tới, có vẻ kinh ngạc, nhưng Hứa Thanh Tiêu không có thời gian nói thêm nữa, bởi vì hắn quả thật cần thứ đồ này.

“Triệu đại phu, đa tạ.”

Hứa Thanh Tiêu lại chân thành trí tạ, sau khi tiếp nhận chiếc hộp thì xoay người rời đi.

Giờ phút này.

Mưa phùn liên miên, màn trời vẫn đen kịt như trước.

Giờ Dần.

Trời còn chưa sáng.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu mở chiếc hộp ra.

Một viên đan dược màu đỏ nâu hiện lên ở trước mắt.

Đan hoàn không lớn, Hứa Thanh Tiêu nuốt luôn vào bụng, cũng mặc kệ có tác dụng phụ gì hay không.

Hàn khí trong cơ thể càng dày đặc hơn, nói thật có thể kiên trì trở về đã xem như thân thể này không tồi rồi.

Đan dược vào họng chưa đến nửa khắc đã nhanh chóng xảy ra phản ứng.

Tựa như một ngọn lửa, thiêu đốt phần bụng, làm cả người Hứa Thanh Tiêu thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọn lửa lan tràn đến tứ chi trên thân thể, giống như ngâm mình trong suối nước nóng, sung sướng vô cùng.

Đợi qua một lát, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy thao luyện lại Chính Dương Quyền Pháp một lần nữa, sau khi gân cốt trên người hoàn toàn giãn ra, liền bắt đầu suy nghĩ cách giải cứu.

"Dị thuật?"

Hiện tại ba phương pháp tự cứu mà Triệu đại phu đưa cho, hai cái đầu tiên căn bản không thể thực hiện được.

Chỉ còn con đường dùng dị thuật này là có thể thử một phen.

Nhưng thứ dị thuật này cực kỳ khó tìm, huống chi ở cái huyện Bình An tầm thường này, sao có thể có dị thuật được chứ?

Có chút đau đầu rồi đây.

Trong phòng, Hứa Thanh Tiêu không thắp đèn dầu, một mảnh đen tối.

Trong bóng tối, Hứa Thanh Tiêu nhắm hai mắt, trong đầu chỉ có hai chữ.

"Dị Thuật"

Hắn mơ hồ cảm thấy chính mình hẳn có biết một ít thông tin, nhưng có lẽ là bởi vì mới vừa xuyên qua, những thông tin tiếp

thu được không hoàn toàn hoàn chỉnh, cho nên nghĩ không ra.

Hiện giờ sinh mệnh chỉ còn lại mười canh giờ cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu không muốn trì hoãn.

Một phút một giây cũng không thể trì hoãn.

Nhưng mà càng như thế, con người càng tâm phiền ý loạn, cũng sẽ dễ dàng nóng vội hơn.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Đã đến giờ Thìn.

Trời đã sáng từ lâu, trong phòng Hứa Thanh Tiêu ngồi ở trên ghế, vẫn nhắm mắt suy tư.

Nhưng cũng chính vào lúc này một tràng âm thanh bước chân rất nhỏ chậm rãi vang lên.

Mở mắt ra, lập tức xuất hiện tiếng đập cửa.

“Thanh Tiêu ca, là ta.”

Chương 6: Kho Công Văn Ẩn Giấu Dị Thuật (1)

Một tiếng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy mở cửa phòng, đập vào mắt chính là một nam tử trông có vẻ tuổi tác xấp xỉ bản thân.

Cũng là đồng liêu nha dịch ở huyện Bình An, chỉ là Hứa Thanh Tiêu không nhớ được tên của người này.

“Sao thế?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, dò hỏi đối phương đến đây là có ý gì.

“Thanh Tiêu ca, ta tới đưa thuốc cho ngươi, đây là thuốc tốt trong nha môn chuẩn bị cho ngươi, có thể giảm bớt hàn khí trong cơ thể ngươi.”

Đối phương mở miệng, cầm theo mấy gói dược liệu.

“Loại thuốc này có thể cứu mạng ta sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Người đối diện tức khắc có chút xấu hổ, dược liệu trong tay hắn, sao có thể trực tiếp cứu mạng của Hứa Thanh Tiêu.

Thứ này chỉ có thể miễn cưỡng giảm bớt một chút đau đớn.

Nhìn thấy biểu cảm của đối phương, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu tác dụng của dược liệu rồi.

Hắn không nói gì thêm, trở lại vị trí tiếp tục trầm tư.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không thèm quan tâm mình, người đó cũng không chấp nhặt, dù gì đã là người sắp chết, là ai thì cũng sẽ thấy có chút tội nghiệp, sao lại đi so đo cái này.

“Thanh Tiêu ca, ta sắc thuốc giúp ngươi nha, tuy rằng tác dụng không quá lớn, nhưng ít ra có chút tác dụng.”

“Với lại Thanh Tiêu ca, kỳ thật cũng chưa chắc là không có cách cứu chữa, ta nghe nói cấp trên phái người xuống, đặc biệt đi truy bắt tên đào phạm đả thương ngươi.”

“Nếu bắt được hắn, không chừng có thể tìm được cách cứu chữa.”

“Bất quá ta cũng rất buồn bực, tên đào phạm chạy thoát từ đại lao ở phủ Nam Dự, rõ ràng chạy về hướng bắc là có thể sống sót trốn thoát, một hai cứ phải đi về hướng nam, không biết sao xui xẻo thế nào lại chạy tới huyện Bình An chúng ta, chờ đến lúc thật sự bắt được hắn, bất luận như thế nào ta cũng phải cho hắn nếm thử khổ hình của huyện nha chúng ta.”

Tên nha dịch đến đây hơi bị lắm mồm, ý định ban đầu của hắn là muốn an ủi Hứa Thanh Tiêu, cũng tránh cho Hứa Thanh Tiêu sa sút tinh thần quá mức.

Chỉ là mấy lời này làm Hứa Thanh Tiêu đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Có thể đi về hướng bắc? Lại đi về hướng nam?

Đúng vậy, dọc theo hướng bắc phủ Nam Dự là những ngọn núi lớn nối liền nhau, đất hoang tàn vắng vẻ không người, cho dù là phủ sai tự mình tróc nã, muốn tìm được một người sống ở dãy núi này, thật đúng là một chuyện không hề dễ dàng.

Chạy đến huyện Bình An, khắp nơi đều là người, cực kỳ dễ dàng bại lộ.

Phàm là người có chút đầu óc đều sẽ không làm việc như thế?

Tại sao hắn lại chạy đến nơi đông người?

Chẳng lẽ là có mục đích gì sao?

Giờ khắc này, não của Hứa Thanh Tiêu xoay chuyển, tuy rằng hắn không biết tại sao lại băn khoăn vì việc này, nhưng trước mắt cũng không có gì đáng để suy tư.

“Từ từ!”

Hứa Thanh Tiêu vận chuyển đại não, nỗ lực nhớ lại hình ảnh ký ức trước khi bị thương.

Hắn mơ hồ đoán được gì đó, nhưng lại rất mơ hồ, không thể nào liên kết lại.

“Phủ Nam Dự!”

“Vào bắc ra nam?”

“Huyện Bình An!”

Một đám từ ngữ ở trong óc giữa lập loè, nhưng trước sau không có mặt mày.

“Bình tĩnh.”

“Hứa Thanh Tiêu, bình tĩnh lại.”

Lòng nóng như lửa đốt, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn nỗ lực khiến chính mình bình tĩnh lại.

Không thể để tinh thần bị rối loạn, nếu không thì càng gấp sẽ càng loạn, càng loạn sẽ càng gấp, lâm vào vòng tuần hoàn chết chóc như vậy thì thật sự hết đường cứu rồi.

Mười lăm phút sau.

Hứa Thanh Tiêu ổn định tinh thần.

Hắn bắt đầu hồi ức, tìm tòi ký ức.

Lại một canh giờ, tới giờ Tỵ rồi.

Đột nhiên ký ức chắp vá khôi phục như lúc ban đầu, một vài hình ảnh xuất hiện trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Hai ngày trước, chủ nhân ban đầu của thân thể này theo thường lệ tuần tra quận huyện.

Chỉ là phát hiện ra điều khác thường trong một căn nhà dân, bèn gõ cửa, lúc còn chưa thật sự bước chân đi vào, một bóng người liền vọt ra.

Khó có thể thấy rõ dung mạo của bóng người này, nhưng điều khiến Hứa Thanh Tiêu khắc sâu trong ký ức chính là.

Bóng người này cả người tràn ngập hàn khí, thân thể tựa như đã kết băng, tùy tiện cho mình một chưởng đã dẫn tới khí âm minh nhập thể.

Hàn khí!

Hàn khí!

Cũng chính là trong nháy mắt này, dường như một tia sét đánh qua trong đầu.

Tất cả thông tin được liên kết lại.

“Người này là có học võ, hơn nữa còn là người học võ tu luyện dị thuật.”

“Khí âm minh quấn quanh người hắn, chắc hẳn là bị dị thuật phản phệ, phỏng chừng tình hình còn hiểm nghèo hơn ta.”

“Hắn không chạy trốn về hướng bắc, lại đi về hướng nam, hơn nữa cố tình chọn huyện Bình An, khẳng định là có mưu đồ.”

“Hắn đang tìm cách giải quyết khí âm minh.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ thông suốt, căn cứ vào thông tin có hạn, từ từ suy luận ra.

Bất kể sự tình gì thì đều không phải là ngẫu nhiên.

Trên thế giới này không có kẻ ngốc.

Biết rõ đi hướng bắc có thể chạy trốn, cho dù triều đình truy lùng đến mấy vẫn có lợi hơn là chạy đến huyện Bình An gấp trăm lần.

Nhưng vì sao người này lại muốn đến huyện Bình An?

Cùng đường? Thần chí bất minh?

Việc này hiển nhiên không có khả năng.

Câu trả lời duy nhất có thể giải thích cho việc này chính là quận huyện Bình An đối với hắn mà nói rất quan trọng, đối với một người tu luyện dị thuật mà nói, cái gì quan trọng nhất?

Chương 7: Kho Công Văn Ẩn Giấu Dị Thuật (2)

Đương nhiên là tính mạng của bản thân, dù sao tu luyện dị thuật sẽ gặp phải phản phệ cực kỳ đáng sợ.

Cho nên hắn tới tìm phương pháp hóa giải.

Huyện Bình An, vô cùng có khả năng có phương pháp hóa giải.

Chỉ là, phương pháp hóa giải này là cái gì?

Hứa Thanh Tiêu vận chuyển đại não, hắn điên cuồng suy nghĩ.

Nhưng vấn đề bị vướng mắc tại nơi này.

Một huyện Bình An nho nhỏ có phương pháp hóa giải gì chứ?

Địa thế? Bảo vật? Hay là…… Dị thuật khác?

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ ra từng giải thuyết, mãi cho đến khi xuất hiện dị thuật.

Phanh!

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ chấn động.

Một huyện Bình An nho nhỏ, chắc chắn không có động thiên phúc địa nào cả, nếu có thì đã bị triều đình trưng thu từ lâu rồi, sao có thể chờ tới bây giờ?

Còn về bảo vật thì càng khỏi nói, cho dù huyện Bình An thực sự có bảo vật, đã sớm được dâng tiến lên hoặc tự mình giấu đi rồi, cũng không thể nào bị đào phạm biết được.

Cho nên khả năng duy nhất chính là quận huyện Bình An có giấu dị thuật.

Dị thuật này rất có khả năng là dị thuật chí dương, có thể giải quyết khí âm minh trên người hắn.

Đúng vậy.

Đúng vậy.

Nhất định là như thế.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn càng thêm khẳng định phỏng đoán của chính mình không sai.

Chỉ là xuất hiện một vấn đề mới.

Nếu thực sự có dị thuật.

Dị thuật này ở nơi nào?

Cũng chính vào lúc Hứa Thanh Tiêu khổ não không thể giải quyết được vấn đề, một giọng nói cắt ngang sự trầm tư của Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu ca, ta đã đun thuốc xong rồi, qua nửa canh giờ ngươi nhớ uống, đừng quên đó, bằng không đun cạn thì phiền toái lắm.”

Là đồng sự vừa mới tới đang nhắc nhở mình uống thuốc.

Nghe thấy giọng của đối phương, Hứa Thanh Tiêu không khỏi dò hỏi.

“Tiểu huynh đệ, trong hai ngày hai ngày ta không có ở đây, huyện nha có xảy ra chuyện gì đặc biệt cổ quái không? Tỷ như có nơi nào gia tăng phòng vệ không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

“Chuyện đặc biệt cổ quái? Ngoại trừ tên đào phạm kia ra thì làm gì còn có chuyện cổ quái khác.”

“Nhưng mà có vài nơi gia tăng phòng vệ, kho công văn của huyện nha chúng ta gia tăng phòng vệ thêm tận vài người, cũng không biết vì sao.”

Đối phương nói như thế, làm Hứa Thanh Tiêu lên tinh thần.

“Kho công văn?”

Kho công văn chính là nơi cất giữ hồ sơ, từ khi nữ đế đăng cơ, vì để ổn định thiên hạ, từ thành trì các nơi cho tới quận huyện thôn trấn đều cần phải xây dựng kho công văn, tất cả nha dịch bộ khoái hành sự phá án đều cần phải có người ghi chép lại từng chi tiết.

Dùng hồ sơ ghi chép, cất trong kho công văn, nếu có người sửa lại án xử sai oan khuất mà không có hồ sơ, huyện quan địa phương nhẹ thì cắt chức, nặng thì sung quân. Hồ sơ vụ án lớn đều yêu cầu chuẩn bị thêm một phần, đưa đến phủ thành, lúc đó cũng không lo có người thiêu hủy kho công văn, dựa vào việc đó để lừa trên dối dưới.

“Thanh Tiêu ca, ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

Đối phương tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ hỏi thử thôi, vậy hiện tại có những ai đang trông coi kho công văn? Người dẫn đầu là ai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Dẫn đầu chính là Trần bộ khoái.”

Người đó thành thật trả lời.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, nhưng mà cũng không nói thêm gì.

“Thanh Tiêu ca, bảo trọng thân thể, ta đi trước nhé.”

Mắt thấy Hứa Thanh Tiêu không nói gì, người đó cũng chắp tay cáo biệt, Hứa Thanh Tiêu đáp lại một lễ, sau đó liền đóng cửa phòng.

“Trong kho công văn có dị thuật.”

“Tuy không hoàn toàn khẳng định, nhưng tám chín phần mười.”

“Chỉ là làm sao để lẻn vào trong đó, lại là một việc phiền toái.”

Hứa Thanh Tiêu hơi cười khổ.

Hắn cảm giác ông trời lại trêu đùa mình, cho một hy vọng, lại bố trí một cửa ải khó khăn.

Bình thường không thể tùy tiện ra vào kho công văn, cần phải có lệnh tiễn tương ứng, huống chi hiện giờ kho công văn còn bố trí thêm phòng vệ, bản thân muốn lẻn vào gần như là không có khả năng.

Người dẫn đầu còn là Trần bộ khoái.

Hắn ta là võ giả thập phẩm đó.

Võ giả được xếp phẩm cấp, sức mạnh như con trâu, thân khinh bách chiến, bản thân có chơi cứng tự nhân lên mười người cũng đánh không lại một bàn tay của người ta.

Nhưng nếu chơi kế sách, với tính tình của Trần bộ khoái, chỉ sợ càng không có khả năng rồi.

Khó.

Khó.

Khó.

Đầu của Hứa Thanh Tiêu căng phồng luôn rồi.

Muốn sống thật sự khó như vậy sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút buồn bực tự rót cho mình một chén trà.

Chỉ là lúc môi mới vừa đụng tới nước trà.

Bỗng nhiên, trong mắt Hứa Thanh Tiêu sáng ngời, nghĩ ra được một cách.

Chương 8: Điệu Hổ Ly Sơn, Kim Ô Tôi Thể Thuật (1)

Trong phòng.

Khi linh quang vừa chợt lóe lên trong não, Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một biện pháp.

Điệu hổ ly sơn.

Hiện giờ đại sự hàng đầu ở huyện Bình An là gì?

Đó chính là đào phạm chạy tới từ phủ Nam Dự, hiện giờ phủ Nam Dự đã phái người đến bắt giữ đào phạm, huyện Bình An tự nhiên phải toàn lực phối hợp.

Một khi để đào phạm chạy thoát, Huyện thái gia cũng không gánh nổi hậu quả.

Cho nên mặc dù trong kho công văn thực sự có dị thuật, cũng không thể quan trọng hơn so với tên đào phạm này.

Còn cách của Hứa Thanh Tiêu chính là truyền đi tin tức giả, chỉ có như vậy mới có thể lừa được người đi.

Chỉ là nếu như bị phát hiện, kết cục cũng rất thảm.

Nhẹ thì ba mươi trượng hình, nặng thì coi như thông đồng với địch, phải vào đại lao.

Nhưng chuyện đến nước này, Hứa Thanh Tiêu còn lo lắng phạt hay không phạt gì đó sao.

Có thể sống sót hay không vẫn còn là một ẩn số, lo lắng nhiều như vậy chỉ vô ích mà thôi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu định lập tức xuất phát.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng lắc đầu.

“Không được, nếu đi như vậy sẽ hơi đường đột, phải tìm một lý do thích hợp.”

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên nhận ra bản thân đột ngột đến đó như vậy, dễ dàng khiến người nghi hoặc, lỡ như bị Trần bộ khoái để ý, vậy thì chẳng phải phiền toái rồi sao?

Suy tư một phen, Hứa Thanh Tiêu nảy ra chủ ý.

Hắn phải diễn một màn khổ nhục kế.

Thời gian cứ thế trôi qua, nháy mắt đã đến giờ Thìn.

Huyện nha huyện Bình An.

Ánh nắng chói chang chiếu vào giữa huyện nha, bởi vì sự kiện đào phạm, sai dịch trong huyện nha cẩn thận nghiêm ngặt hơn mọi khi rất nhiều.

Dù sao cũng đang trong thời điểm mấu chốt, nếu phạm phải một chút sai lầm thôi, sự tình sẽ không đơn giản như việc rơi đầu đâu.

Vị trí của kho công văn chính là kế bên huyện nha.

Cũng vào lúc này, bóng người của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện bên ngoài của kho công văn.

Cả người hắn ướt sũng, hàn khí từ trong cơ thể khuếch tán ra ngoài, mặt trời trên cao vẫn tỏa ra sức nóng khiến người ta khó chịu.

"Ai?"

"Là Thanh Tiêu."

"Thanh Tiêu, ngươi làm sao vậy?"

Khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, đám thủ vệ kho công văn lần lượt tỏ ra khẩn trương, nhưng sau khi thấy người đến là Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng âm thầm thở phào.

Trần bộ khoái là người lấy lại tinh thần nhanh nhất, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu tiều tụy như thế, lập tức tiến lên đỡ lấy hắn.

"Trần đại ca, đã xảy ra chuyện rồi, ta tự biết bản thân chỉ còn đường chết, tính chọn cho mình một chỗ phong thủy bảo địa, không ngờ đi đến đỉnh núi cách đây khoảng mười dặm về hướng bắc lại thấy tên đào phạm hôm đó."

"Ta bất cẩn bị hắn phát hiện, nhưng may mà hình như người này cũng bị thương thế nghiêm trọng, không đuổi theo ta, chỉ là ta nhất thời hoảng hốt, hàn khí trong cơ thể bị đẩy ra rồi, chắc là không còn sống được lâu."

“Trần đại ca, ngươi mau dẫn người đi điều tra, tặc tử kia phỏng chừng chưa trốn đi xa, nếu có thể bắt sống hắn, cũng là một đại công, cũng có thể báo thù cho ta.”

Lúc Hứa Thanh Tiêu nói chuyện có chút run rẩy, hàn khí trên người hắn bức người, thậm chí còn đọng lại thành sương, nhỏ giọt trên mặt đất.

Đây là khổ nhục kế của Hứa Thanh Tiêu.

Vì để thành công thực hiện kế điệu hổ ly sơn, Hứa Thanh Tiêu không ngừng ra sức ép hàn khí trong cơ thể, để nó tùy ý tỏa ra bên ngoài.

Chỉ là điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, sau khi hàn khí ra khỏi cơ thể lại có ảnh hưởng to lớn như thế.

Giờ khắc này, cả người Hứa Thanh Tiêu cứng đờ, cứ như vừa ở trong hầm băng ba ngày ba đêm liên tục.

Nếu nói lúc trước Triệu đại phu phán đoán sinh mệnh của bản thân chỉ còn có thể kéo dài được mười hai canh giờ, Hứa Thanh Tiêu cảm giác mình nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thêm hai canh giờ.

“Cái gì? Đào phạm ở đỉnh núi hướng Bắc?”

Trần bộ khoái có chút kinh ngạc, hắn không ngờ Hứa Thanh Tiêu đánh bậy đánh bạ, thế mà lại phát hiện được tung tích đào phạm.

Hơn nữa nghĩ đến việc cấp trên từng dặn dò, đào phạm này từng tu luyện dị thuật, lâm vào phản phệ, cho nên thương thế rất nặng.

Có thể nói tìm được tung tích đào phạm, về cơ bản sẽ có thể bắt được hắn.

Nếu có thể bắt được loại đào phạm này, đối với hắn mà nói đây là công lao vô cùng to lớn, thậm chí nhờ vào công lao này mà hắn có thể vào phủ Nam Dự làm việc?

Tưởng tượng đến đấy, Trần bộ khoái hai mắt sáng rỡ.

“Trần đại ca, ngươi nhất định phải thay ta báo thù, thương thế của tặc tử kia rất nặng, hắn thấy ta, lại không đả thương ta,

hiển nhiên là thương thế nghiêm trọng.”

Hứa Thanh Tiêu thấy Trần bộ khoái còn do dự không thể ra quyết định, lập tức không kiềm được tiếp tục bịa thêm chuyện, ý đồ dẫn dụ Trần bộ khoái.

Quả thật sau khi nghe được lời nói của Hứa Thanh Tiêu, Trần bộ khoái không kìm nén được nữa.

“Được, Thanh Tiêu lão đệ, ngươi về nha môn nghỉ dưỡng cho khỏe, ca ca nhất định sẽ thay ngươi báo thù.”

Trần bộ khoái mở miệng, sau đó nhìn mọi người nói: “Để lại hai người trông coi kho công văn, phái thêm hai người đến nha môn, báo cáo tung tích của đào phạm, những người còn lại đi theo ta.”

Trần bộ khoái có chút kích động.

Đào phạm chạy thoát từ phủ Nam Dự, trước mắt chính là trọng phạm, một khi bắt được hắn chính là công lao ngũ đẳng.

Theo luật lệ Đại Ngụy, công lao phân ra ngũ đẳng (năm cấp bậc), thăng quan tiến chức dựa vào công trạng, một công trạng ngũ đẳng, đủ khả năng để hắn ngồi lên vị trí đứng đầu bộ khoái huyện Bình An.

Chương 9: Điệu Hổ Ly Sơn, Kim Ô Tôi Thể Thuật (2)

Đương nhiên hắn cũng không ngốc, không thể một mình đi qua đó, mang theo vài huynh đệ cùng điều tra, nếu thật sự phát hiện đào phạm, cũng sẽ không trực tiếp ra tay vì tuy rằng thăng chức quan tốt thật đấy, nhưng cũng phải còn mạng để hưởng.

“Trần đại ca, ngươi mau mau đi, đừng để ý ta, nếu cứ kéo dài thời gian, tặc tử sẽ chạy mất đó.”

Hứa Thanh Tiêu nói Trần bộ khoái nhanh chóng đi đi, không cần lo cho hắn, dù sao nếu mình về nha môn nghỉ ngơi, vậy kế điệu hổ ly sơn do mình dày công thiết lập sẽ thành công toi rồi.

“Được!”

Trần bộ khoái cũng cân nhắc lợi hại trong đó, hắn không nhiều lời, mang theo mấy chục người rời đi.

Lúc này, trong kho công văn chỉ còn lại hai người.

“Thanh Tiêu huynh đệ, đi, ta đưa ngươi về nha môn nghỉ ngơi.”

Hai người dìu Hứa Thanh Tiêu, dự tính đưa hắn về nha môn nghỉ ngơi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu nói: “Không cần, tìm đại một chỗ nào đó cho ta là được rồi, ta không đi nổi nữa rồi, nếu chết ở trong nha môn, cũng khiến người khác chê phiền phức, chi bằng bỏ ta vào kho công văn đi.”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng cự tuyệt, bảo hai người tùy tiện tìm một chỗ cho bản thân.

Lập tức hai người liếc nhìn nhau.

Quả thật cả người Hứa Thanh Tiêu tỏa ra hàn khí bức người, âm khí đọng lại thành nước, thoạt nhìn trông có vẻ suy yếu

cực độ, khiến người ta có cảm giác hắn có thể ngủm củ tỏi bất cứ lúc nào.

Nếu đưa về nha môn, chết thật thì cũng phiền toái, dù sao chết trong nha môn sẽ được coi như hi sinh vì nhiệm vụ, đến lúc đó tiền bồi thường sẽ rất nhiều, đồng thời gây ảnh hưởng không tốt.

Huyện lão gia nhắm chừng cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy, chi bằng bỏ vào trong kho công văn, nếu chết thật, sau này hạ táng đàng hoàng là được.

Nghĩ đến đây, hai người gật đầu, tiếp theo một trái một phải nâng Hứa Thanh Tiêu đi vào trong kho công văn.

Kho công văn của huyện Bình An cũng không lớn lắm.

Hứa Thanh Tiêu được hai người dìu vào kho công văn.

Trong kho có mấy chục kệ sách, bên trên hiển nhiên cũng bày một số hồ sơ.

“Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi cứ ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, nếu có chuyện gì ngươi kêu một tiếng là được, chúng ta nghe thấy sẽ tiến vào.”

“Đúng vậy, có chuyện gì cứ kêu một tiếng để chúng ta nghe thấy.”

Hai người mở miệng, chỉ vì hàn khí trên người Hứa Thanh Tiêu bức người quá mức, dẫn tới hai người cảm thấy lạnh lẽo, việc này nếu là bình thường, bọn họ cũng không để bụng cái gì, nhưng dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng đang trúng hàn độc.

Nếu xui xui bản thân mình cũng nhiễm… bọn họ không hề muốn tặng không đầu người.

“Được, làm phiền hai vị huynh đệ.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, tất nhiên là hắn cầu còn không được.

Đợi hai người đi rồi, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi phun ra một ngụm hàn khí, sau đó lên dây cót tinh thần, cố gắng hết sức ổn định khí mạch trong cơ thể, sau đó lập tức đứng dậy, bắt đầu lật xem hồ sơ.

Hắn không có bao nhiêu thời gian, đi bộ mười dặm về hướng bắc, dựa theo sức chân của đám người Trần bộ khoái, cả đi và về tốn nhiều nhất ba khắc, dù sao cũng là võ giả đã nhập phẩm, tốc độ đi bộ khẳng định rất nhanh.

Nhưng mà cộng thêm chút thời gian đi gọi người và điều tra, thời gian của mình nhiều nhất chỉ còn năm khắc, một khắc bằng mười lăm phút, nói cách khác bản thân chỉ còn thời gian bảy mươi lăm phút.

Nếu như trong khoảng thời gian này không thể tìm được, vậy thì phiền phức rồi.

Từng tập hồ sơ nhanh chóng bị Hứa Thanh Tiêu lật mở, tốc độ của cực nhanh, chỉ cần nhìn thấy hồ sơ liền trực tiếp lướt qua, mục đích của hắn là dị thuật.

Mười lăm phút sau.

Hứa Thanh Tiêu buông hồ sơ trong tay, hắn lắc đầu lẩm bẩm.

“Không thể tìm kiếm như thế này, kệ sách này ba bốn mươi tầng, tìm từng cái một, đừng nói là năm khắc, cho dù là năm canh giờ cũng khó có thể tìm được.”

“Thứ đồ dị thuật này, hiển nhiên không thể nào đặt trên hồ sơ công văn, theo lý nên được đặt riêng.”

Hứa Thanh Tiêu có chút nóng vội, nhất thời hồ đồ.

Sau khi suy nghĩ kỹ điều này, Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục tìm kiếm trên kệ sách nữa, mà đi vào bên trong, nhìn xem có vị trí nào được sắp xếp để riêng một chỗ, hoặc là tìm kiếm ngăn tủ.

Đồ vật quan trọng như dị thuật, khẳng định không thể đặt trên kệ sách.

Nhật định là đặt ở ngăn tủ, hoặc là chỗ nào đó tương đối khuất.

Dựa theo suy nghĩ này, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc tìm kiếm.

Lại thêm mười lăm phút trôi qua, vẫn không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào, hắn mở ra toàn bộ ngăn tủ, vẫn không tìm được dị thuật.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không hề sốt ruột, ngược lại càng thêm bình tĩnh.

“Không ở bên trong kệ sách, cũng không ở trong ngăn tủ, căn phòng này cũng chỉ lớn như vậy, chẳng lẽ giấu trong góc nào đấy?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Cứ cắm đầu tìm kiếm khẳng định là cách tệ nhất, muốn tìm được đồ vật trong thời gian ngắn, nhất định phải dùng suy luận.

Từ từ!

Ngay trong tích tắc này, Hứa Thanh Tiêu dường như nghĩ ra cái gì đó, hắn hướng ánh mắt nhìn về phía nóc nhà.

Xà nhà được thiết kế tứ hoành bát tung xuất hiện ở trong mắt, một chiếc hộp nhanh chóng xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

“Quả nhiên.”

Hứa Thanh Tiêu hơi gượng cười mếu, sao người cổ đại cứ thích để đồ vật quan trọng trên xà nhà thế nhỉ?

Nhưng cũng không hề có bất kỳ sự do dự nào, Hứa Thanh Tiêu kéo một cái ghế đến, bước lên trên ghế, rồi sau đó áp chế hàn khí trong cơ thể, ra sức bật nhảy lên.

Mặt đất cách xà nhà ước chừng hai trượng, ghế cũng tầm khoảng nửa thước, muốn nhảy lên xà nhà trên cơ bản là không có khả năng.

Chương 10: Điệu Hổ Ly Sơn, Kim Ô Tôi Thể Thuật (3)

Huống chi hiện tại còn bị hàn khí ăn mòn, thân thể cứng đờ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngu, trong tay cầm một tấm ván gỗ, ra sức nhảy, nhắm ngay trên chiếc hộp trên xà nhà đập một phát.

Phanh!

Tiếng va chạm leng keng vang lên.

Ngay sau đó, chiếc hộp rơi xuống đất, tuy Hứa Thanh Tiêu muốn bắt lấy chiếc hộp, đáng tiếc thân thể cứng đờ đến mức đáng sợ, hữu tâm vô lực, chỉ có thể nhìn hộp gỗ rớt trên mặt đất, phát ra tiếng vang.

"Thanh Tiêu huynh đệ, làm sao vậy?"

Chỉ trong nháy mắt, hai gã sai dịch ngoài cửa tức khắc nghe thấy động tĩnh, không kiềm được lên tiếng dò hỏi, muốn tiến vào nhìn xem.

"Đừng tiến vào, hàn khí trong cơ thể ta thoát ra ngoài rồi, rất khó có thể khống chế, sợ sẽ làm các ngươi bị thương, ta thử vận công áp chế trước đã."

Hứa Thanh Tiêu lập tức lên tiếng, nếu lúc này để hai người kia tiến vào, vậy thì phiền phức rồi.

Quả nhiên vừa nói ra câu này, hai người ngoài cửa không dám đi vào.

Dù sao mạng nhỏ cũng quan trọng hơn.

"Vậy thì được thôi, Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi cố gắng chịu đựng nhé, chờ Trần bộ khoái về sẽ không có việc gì."

Hai người không dám đi vào, cũng chỉ dám đứng ở bên ngoài an ủi một câu.

Đợi hai người không còn nói chuyện nữa, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn nhặt tấm ván gỗ lên, đặt về vị trí cũ, lại dời ghế dựa đi, sau đó mới nhặt hộp gỗ lên.

Chiếc hộp gỗ có khóa, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hiện tại gần như không thể tìm chìa khóa nữa.

Miễn cưỡng mở khóa, tất sẽ bị phát hiện.

Nhưng chuyện đến nước này đã không còn lựa chọn nào khác.

Két!

Hứa Thanh Tiêu dùng hết sức lực, chìa khóa bằng đồng nháy mắt bị vặn gãy, hộp gỗ lập tức bị mở ra, một quyển sách nhỏ màu lam đập vào trong mắt.

Trên quyển sách nhỏ có viết năm chữ.

【 Kim Ô Tôi Thể Thuật 】

Kim Ô Tôi Thể Quyết.

Khi những văn tự xuất hiện đập vào mắt, Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu ra, đây là dị thuật mà mình muốn tìm.

Những đây là bản sao chép, dùng văn tự của Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu kiềm chế kích động trong lòng, chậm rãi mở sách ra, bắt đầu nghiêm túc đọc.

“Tâm quang thái dương, thần hóa Kim Ô, chí dương chi khí, Kim Ô tôi thể.”

Lời mở đầu tối nghĩa xuất hiện khiến Hứa Thanh Tiêu có chút khó hiểu, nhưng cũng may phần sau lược bớt những câu không đầu không đuôi, không còn tối nghĩa như thế nữa.

Hứa Thanh Tiêu cắm đầu xem đến mê mẫn, toàn bộ quyển dị thuật chưa đến ngàn chữ, nhưng gần như mở ra cho Hứa Thanh Tiêu một cánh cửa đến thế giới mới.

Thông qua ký ức trong đầu, Hứa Thanh Tiêu biết thế giới hiện tại mình đang ở có Tiên, Ma, Phật, Thuật và Võ.

Mà hai hệ thống lớn quan trọng nhất, phân chia ra Võ đạo và Tiên đạo.

Võ đạo tu luyện thân thể, Tiên đạo tu luyện tinh thần, đều chia ra làm thập phẩm, từ thập đến nhất.

Tu hành thân thể, chú trọng đóng vững đánh chắc, ngưng huyết dưỡng thân.

Tu luyện nguyên thần, sẽ càng chú ý sự ổn định hơn, dù sao nếu thân thể xảy ra thương tật, có thể điều trị bằng đan dược, nhưng nguyên thần bị tổn thương, thần tiên tới cũng vô dụng.

Quyển dị thuật này, tuy rằng tên là Kim Ô Tôi Thể Thuật, thoạt nhìn giống như phương pháp tôi luyện bình thường. Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu đọc xong, mới hoàn toàn hiểu ra vì sao dị thuật lại bị thiên hạ nghiêm cấm.

Kim Ô Tôi Thể Thuật, tâm quang thái dương, thần hóa Kim Ô, khí ngưng chí dương, rèn luyện thân thể.

Nói cách khác chính là, trong lòng muốn ngắm nhìn thái dương, ảo tưởng bản thân là một con Kim Ô, thiên địa chi khí ngưng tụ thành chí dương chi khí, dùng để rèn luyện thân thể.

Chỉ cần rèn luyện một lần, thân thể liền có thể lột xác, tăng cường khí huyết.

Đây là khái niệm gì?

Tu hành võ đạo bình thường, yêu cầu cường thân kiện thể, chăm học võ công, lại phối hợp các loại dược vật mới có thể từ từ tăng cường thân thể và khí huyết.

Hơn nữa quan trọng nhất còn phải xem công pháp.

Công pháp tu luyện có phải công pháp thượng thừa hay không, nếu là công pháp thượng thừa còn may, nếu không phải thì càng khó tu hành.

Kim Ô Tôi Thể Thuật này, không cần công pháp, không cần đóng vững đánh chắc, cũng không cần thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược, chỉ cần tôi luyện thân thể một lần, là có thể tăng cường thân thể, gia tăng khí huyết.

Việc này cũng y như mở hack vậy.

Chỉ cần tu luyện một lần, là có thể tăng cường một lần, tương đương với việc một lần tiết kiệm được mấy năm thậm chí là mười mấy năm khổ tu.

Tuy rằng có rất nhiều lời ích, nhưng thứ thật sự khiến Hứa Thanh Tiêu líu lưỡi chính là một đoạn cuối.

【 Tu luyện dị thuật thuật, mỗi lần tôi luyện thân thể có thể thoát thai hoán cốt, tăng cường thân thể, ngưng kết tinh huyết, cho đến khi ngao luyện ra đại nhật thánh thể, nhưng mỗi lần tu hành, đều sẽ dẫn đến dương khí nhập thể, nhẹ thì thân thể tự thiêu đến chết, nặng thì sinh ra Kim Ô Sát Niệm, trở thành yêu ma 】

Đây mới là thứ thật sự khiến Hứa Thanh Tiêu líu lưỡi.

Quyển dị thuật này có thể trực tiếp ngao luyện ra đại nhật thánh thể, ngưng tụ kim dương khí huyết, nhưng mỗi một lần tu luyện đều có khả năng nhóm lửa tự thiêu, thậm chí xuất hiện Kim Ô Sát Niệm, trở thành yêu ma.

Đây là một thanh kiếm hai lưỡi.

Hơn nữa mỗi một lần đều là có xác suất một nửa, gần như là nắm chắc cái chết.

Tình huống bình thường có ai dám thử?

Trừ phi là người sắp chết.

Vừa hay Hứa Thanh Tiêu chính là loại người sắp chết này.

Hít sâu một hơi, Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục suy nghĩ lung tung, hắn thu hồi tâm chí, dời ánh mắt dừng trên dị thuật.

Trang dị thuật cuối cùng, là một bức quan tưởng đồ.

Chương 11: Một Khắc Nhập Phẩm, Đào Phạm Tới Truy Sát (1)

Tam Túc Kim Ô Đại Dương Đồ.

Hứa Thanh Tiêu cố gắng ghi nhớ quan tưởng đồ, sau đó bắt đầu nhắm mắt.

Tâm quang thái dương.

Thần hóa Kim Ô.

Khí ngưng chí dương.

Theo quan tưởng của Hứa Thanh Tiêu, trong đầu hiện lên một vầng thái dương ánh vàng.

Nhưng cũng vào lúc này, từng luồng ánh sáng màu kim nhạt bao trùm lên người Hứa Thanh Tiêu, trong phút chốc hàn khí ngưng tụ thành nước, xiêm y ướt đẫm trong nháy mắt.

Đây là chỗ khủng bố của dị thuật.

Không cần tư chất, cũng không cần bất kỳ yêu cầu nào, chỉ cần tu hành là có thể thành công, bất kể là người hay yêu.

Hứa Thanh Tiêu không ngừng quang tưởng, vầng thái dương trong đầu, trong phút chốc hóa thành một con Kim Ô, rồi sau đó giống như phá kén mà thoát ra, vỗ cánh bay cao.

Phù.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu thân thể được tắm trong kim quang, óng ánh sáng lên giống như một vầng thái dương nhỏ.

Hắn nhanh chóng vận chuyển khí huyết, hàn khí trong cơ thể được xua tan trong nháy mắt.

Hàn khí ra khỏi thân thể, toàn bộ kho công văn giống như một hầm băng.

Từng luồng khí chí dương được tạo thành trong cơ thể thoát ra ngoài, gân mạch trên thân thể cũng lột xác trong tích tắc này.

Rắc rắc rắc.

Tiếng kêu giòn tan vang lên, Hứa Thanh Tiêu kim quang lập loè, hắn đang tôi luyện thân thể, tới thời khắc mấu chốt rồi.

Giờ khắc này, trong bụng như sinh ra một ngọn lửa đỏ, sau đó chạy khắp toàn thân trên dưới, cảm giác cháy bỏng đáng sợ đánh úp tới, làm Hứa Thanh Tiêu cảm thấy đau đơn.

Nhưng sinh tử ở ngay trước mặt, Hứa Thanh Tiêu không hề kêu đau, ngược lại căng da đầu chịu đựng.

Một tia màu đen dơ bẩn chảy ra từ lỗ chân lông, nhưng trong phút chốc bị kim quang thiêu đốt hóa thành khói đen.

“Phù.”

Mười lăm phút sau.

Hứa Thanh Tiêu phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Ngụm máu đen này đặc sệt đen ngòn, là hàn độc trong thân thể cùng với tạp chất của thân thể.

Ngay sau khi Hứa Thanh Tiêu phun ra ngụm máu đen này, trong nháy mắt một loại khoái cảm xưa này chưa từng có đánh úp lại.

Gân mạch thông suốt, khí huyết quay cuồng, gân cốt đàn hồi, tinh thần phấn chấn, quan trọng hơn là cả người dường như sức mạnh vô cùng, trong cơ thể sinh ra một lớp da.

“Nhập phẩm!”

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu liền biết được đã xảy ra chuyện gì.

Hắn nhập phẩm.

Võ giả thập phẩm, nhập phẩm chính là bước vào thập phẩm.

Mà thập phẩm tên là ‘Dưỡng thân’.

Có nghĩa là nuôi dưỡng nhục thân, người thường muốn nhập phẩm, cần phải tập luyện võ công từ nhỏ, nuôi dưỡng khí huyết, tăng cường thân thể, đồng thời phối hợp một vài dược liệu, khiến tinh hoa khí huyết ngưng tụ ra một lớp da.

Có được lớp da này, đao thương bình thường có thể làm bị thương ngoài da, nhưng không thể nào đâm vào trong đó,

tương đương với việc mặc một chiếc áo giáp tơ vàng, có thể đạt tới trình độ đao thương bất nhập.

Đồng thời thể năng còn được tăng cường mấy lần, sức lực, tốc độ, phản ứng đều có thể được gia tăng, lấy một địch mười dễ như trở bàn tay.

Cho nên lớp da là đại biểu cho việc nhập phẩm.

Thậm chí không phải nhập phẩm bình thường, đây là một mẻ ăn trọn, toàn thân ngưng tụ một lớp da, vừa mới nhập phẩm nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ lớp da ở bụng, bảo hộ các cơ quan quan trọng nhất, nhưng mình tu luyện dị thuật rồi, toàn thân ngưng tụ một lớp da.

Một hơi đến thập phẩm đại viên mãn chi cảnh.

Dị thuật này, cũng thật là không thể tưởng tượng nổi?

Nhưng còn không đợi Hứa Thanh Tiêu vui vẻ, giờ khắc này một con thần thú Kim Ô xuất hiện trong đầu.

Con Kim Ô này cả người dính máu, ánh mắt sắc bén đáng sợ, tràn ngập sát ý.

“Không hay rồi, Kim Ô Sát Niệm.”

Hứa Thanh Tiêu hiểu ra đây là thứ gì, Kim Ô Sát Niệm, có thể phá hoại tinh thần con người, trở thành yêu ma chỉ biết giết chóc.

Đáng chết.

Lần đầu tiên tu hành liền ngưng tụ ra Kim Ô Sát Niệm, xui xẻo như vậy sao?

Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút buồn bực.

Lần đầu tiên tu luyện dị thuật, thế mà lại trực tiếp ngưng tụ ra Kim Ô Sát Niệm, loại đồ vật này căn bản không thể ngăn cản.

Trước kia là lâm vào thế sắp chết.

Hiện tại cũng vẫn là thế sắp chết.

“Chả trách bất kể là danh môn chính phái trong thiên hạ, hay là vương triều đều nghiêm cấm dị thuật, xác suất nhập ma quá lớn, hơn nữa mặc dù không có nhập ma cũng thật đáng sợ, tu

luyện một lần là có thể nhập phẩm, tiết kiệm chục năm thậm chí mấy chục năm khổ tu.”

“Đổi lại là người khác, ai có thể chịu cho nổi?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tuyệt vọng, nhưng cũng cuối cùng biết vì sao dị thuật bị nghiêm cấm.

Để võ giả tầm thường nhập phẩm trong vòng ba mươi phút, trực tiếp lược bỏ mười mấy năm khổ tu, trước tiên không nói có thể nhập ma hay không. Cho dù may mắn tránh được một kiếp, không có nhập ma, chờ sau khi tu hành bình thường được một khoảng thời gian, vẫn sẽ không nhịn được tiếp tục tu luyện dị thuật.

Giống như đánh bạc vậy.

Bổng lộc cực khổ làm công một tháng, ở trên chiếu bạc chỉ cần không đến mười tiếng hồ là có thể nhận được gấp bội hoặc là thua trắng tay.

Giá trị quan sụp đổ.

Dị thuật ắt sẽ làm tu hành quan sụp đổ.

Nhưng điều khiến Hứa Thanh Tiêu khó chịu chính là, lần đầu tiên chính mình tu luyện liền ngưng tụ ra Kim Ô Sát Niệm.

Việc này cũng là xem trọng mình quá rồi?

Cho dù là thật sự bị lửa tự thiêu Hứa Thanh Tiêu cũng có thể chấp nhận, dùng Kim Ô Sát Niệm đối phó bản thân, không khỏi có phần làm quá vấn đề?

Nhưng mà ngẫm lại cũng bình thường, cảnh giới càng yếu, ý chí càng yếu, tất nhiên nguy hiểm càng lớn.

Chương 12: Một Khắc Nhập Phẩm, Đào Phạm Tới Truy Sát (2)

Có lẽ đây là kiếp số của mình rồi.

“Mịa nó.”

Sau khi tức giận thầm mắng một câu trong lòng, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn từ bỏ, hiện tại trừ phi có thần tiên tới, nói cách khác bản thân ắt phải chết rồi.

Mà Kim Ô Sát Niệm này quả thật cũng rất khủng bố, Kim Ô dính máu tung cánh mà bay, sức mạnh tinh thần cường đại trực tiếp khống chế Hứa Thanh Tiêu.

Sát ý đột ngột xuất hiện, hô hấp của Hứa Thanh Tiêu trở nên dồn dập, đại não dường như đang ứ máu.

Máu huyết sôi trào.

Cuồng bạo, bất an, phẫn nộ, các loại cảm xúc tiêu cực đồng loạt xuất hiện.

Chỉ là ngay vào giây phút Hứa Thanh Tiêu sắp nhập ma.

Đột nhiên.

Một tiếng sấm sét nổ tung trong đầu.

Một tòa cung điện khổng lồ xuất hiện trong đầu, tòa cung điện to lớn này đồ sộ, sao trời vờn quanh phía bên trên, ánh sáng chiếu rọi tận trời, giống y như Thái Cổ Thần Điện.

Cung điện hiện ra một màu than chì, từng thanh âm cổ xưa vang lên trong cung điện.

Tiếng leng keng đanh thép.

“Trời cao mạnh mẽ xoay vần. Nên người quân tử quyết tâm tự cường.”

“Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh.”

“Hạ bút mưa gió phải kinh động, Thơ làm xong thì quỷ thần cũng phải khóc.”

“Không lên núi cao, cũng không biết trời cao bao nhiêu, không vào suối sâu, không biết trời cao đất dày.”

“Dùng đồng làm kính có thể chỉnh y quan, dùng lịch sử làm kính, có thể biết hưng thế.”

Từng âm thanh to lớn vang dội vô cùng vang lên.

Những câu này đó đều là thánh ngôn của Nho đạo.

Tràn ngập hạo nhiên chính khí.

Hạo nhiên chính khí khủng bồ, gần như trấn sát con Kim Ô dính máu này trong nháy mắt.

Sát niệm đáng sợ lập tức biến mất, các loại cảm xúc tiêu cực cũng đồng loạt thối lui trong tích tắc này.

Trong kho công văn.

Hứa Thanh Tiêu giống như vừa đi một chuyến đến quỷ môn quan.

Cả người hắn ướt đẫm, trên trán đổ mồ hôi đầm đìa.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hứa Thanh Tiêu đại khái cũng đoán được ra gì đó.

Kim Ô Sát Niệm biến mất rồi.

Bị cung điện xuất hiện thình lình này trấn sát.

“Đây là bàn tay vàng của mình sao?”

“Có thể ngăn cản sát niệm?”

“Hay là nói, có thể triệt tiêu tác dụng phụ của dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu đại não vận chuyển cực nhanh.

Hắn không ngốc cũng không ngu, nháy mắt liền biết được cung điện này có thể là bàn tay vàng của mình, hiệu quả của nó hoặc là có thể trấn áp tà niệm, hoặc là có thể triệt tiêu tác dụng phụ mà dị thuật mang lại.

Nếu là vế trước thì thời khắc mấu chốt có thể lôi ra dùng.

Nhưng nếu là vế sau, quả thực chính là… Thần kỹ.

Hứa Thanh Tiêu xem như lĩnh ngộ được sự đáng sợ của dị thuật rồi.

Thứ này quá quỷ dị, giống như chiếc hộp pandora vậy, là phúc hay họa đều chưa biết được, nhưng vừa lúc lại có thể gợi lên tham dục trong lòng người.

Nếu có thể triệt tiêu tác dụng phụ mà dị thuật mang đến.

Quả thực chính là vô địch.

Dị thuật bị người khác coi là rắn độc mãnh thú rơi vào trong tay mình, còn quý giá hơn thần thư gấp trăm lần.

Ngay lúc đang Hứa Thanh Tiêu cân nhắc.

Vài tiếng la hét hoảng sợ vang lên.

"Đào phạm đánh tới rồi, mau đi nha môn kêu người lại đây."

"Đừng giết ta, đừng giết ta."

Phanh.

Ngay sau đó, cửa kho công văn bị một bóng người trực tiếp đánh văng.

Sai dịch thủ vệ vừa rồi.

Mà một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

Phủ Nam Dự… Đào phạm.

Huyện Bình An.

Công văn kho.

Khi cửa phòng bị đánh nát.

Hứa Thanh Tiêu có chút sững sờ mà nhìn người trước mắt.

Hắn không rõ có phải kiếp trước mình đắc tội ông trời hay không, vừa bắt đầu chỉ còn sống được mười hai canh giờ thì thôi đi, trăm cay ngàn đắng, vắt hết óc lấy được dị thuật.

Kết quả lần đầu tiên tu luyện dị thuật liền ngưng tụ ra Kim Ô Sát Niệm, nếu không phải bàn tay vàng xuất hiện chỉ sợ hắn đã chết rồi.

Hai lần tìm được đường sống trong chỗ chết, hiện tại lại vứt tên đào phạm này tới trước mặt mình

Tiết tấu này là muốn đùa chết mình sao?

Tiết tấu nhanh một chút Hứa Thanh Tiêu còn có thể hiểu được, nhưng như thế này thì quá nhanh rồi?

Ngoài cửa kho công văn.

Một nam tử trung niên vô cùng u ám lạnh lẽo đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu, nam tử mặc áo tang màu đen, khuôn mặt ốm o gầy mòn, thân thể cũng tỏa ra hàn khí đáng sợ.

So với hàn khí trên người Hứa Thanh Tiêu trước kia, hàn khí trên người hắn phát ra, trực tiếp khiến mặt đất bắt đầu đóng băng, giữa hai người có cách biệt rất lớn.

Ánh mắt âm u, sương lạnh che kín thân thể, giống y như một quái nhân.

Thực lực của đối phương rất mạnh, người có thể chạy thoát từ đại lao của phủ Nam Dự, chắc chắn không thể yếu được.

Hơn nữa chỉ riêng hàn khí tràn ngập quanh người hắn đã đủ làm Hứa Thanh Tiêu có chút sợ hãi.

Cũng may là, Hứa Thanh Tiêu vận chuyển khí huyết trong cơ thể, loại cảm giác băng hàn này lập tức bị xua tan đi.

Trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu đã có một luồng khí chí dương, chuyên khắc âm hàn tà ám.

Chương 13: Giao Dịch, Người Đến Từ Phủ Nam Dự (1)

Nếu tăng thêm một phẩm nữa, Hứa Thanh Tiêu thậm chí cảm giác chính mình có thể giết người có phẩm cấp cao hơn, nhưng mà hiện tại Hứa Thanh Tiêu không dám hành động thiếu suy nghĩ, đối phương ít nhất là võ giả bát phẩm Ngũ Tạng cảnh.

Thua hai phẩm, đồng nghĩa với cách xa hai lạch trời.

Kích động chính là tìm chết.

“Ngươi còn chưa chết?”

Nam tử mở miệng, ánh mắt đầu tiên hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu chợt cảm thấy có chút quen mắt, thoáng suy nghĩ liền nhớ lại Hứa Thanh Tiêu là ai.

Hắn có chút tò mò, dù sao thì trúng phải âm minh hàn khí của hắn, còn có thể kiên trì đến bây giờ quả là có phần không thể tin nổi.

Suy nghĩ cẩn thận, trong phút chốc nam tử tỏ vẻ xúc động.

“Âm minh hàn khí trong cơ thể ngươi biến mất rồi, khí huyết vô cùng tràn đầy, tựa như một ngọn lửa, ngươi tu luyện dị thuật chí dương, lại còn nhập phẩm rồi.”

“Giao dị thuật cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Chỉ trong nháy mắt, hắn liền đoán ra Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện dị thuật chí dương, nói cách khác tên nha dịch nhãi nhép này trúng phải âm minh hàn khí của mình, chẳng những không chết mà lại còn nhập phẩm.

Chỉ có một khả năng này, cho nên hắn chủ động mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu giao ra dị thuật chí dương, có thể thả cho hắn một đường lui.

Đáng tiếc chính là, mấy câu lừa gạt con nít ba tuổi này, Hứa Thanh Tiêu hiển nhiên không tin.

Nhưng hắn không lãng phí thời gian, mà nhìn về phía đối phương nói.

“Ta có thể giao dị thuật cho ngươi, nhưng mà một vật đổi một vật, đưa dị thuật của ngươi cho ta.”

“Còn nữa, đừng hòng giết ta, ta đã tu luyện dị thuật chí dương, lĩnh ngộ thần thông chí dương, tuy không thể chết ngươi, nhưng đủ khả năng lôi kéo ngươi một khoảng thời gian, chờ đến khi người trong nha môn tới, cho dù ngươi có thể trốn cũng đừng hòng sống sót rời khỏi huyện.”

Thời khắc này, sao Hứa Thanh Tiêu có thể trực tiếp giao ra Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Hắn phải được nhận được dị thuật của đối phương, sau đó lại hù dọa đối phương, khiến hắn ta phải kiêng dè.

“Dựa vào ngươi?”

“Một người vừa nhập phẩm?”

Người đó cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt toàn là sự khinh thường.

“Có thể thử xem.”

Hứa Thanh Tiêu tiến lên phía trước một bước, có vẻ cực kỳ tự tin.

Hết cách rồi, lúc này không thể cúi đầu, cúi đầu là sẽ chết ngay, không cúi đầu ít nhất có thể lừa được hắn ta, không được nữa thì cố kéo dài của hắn chút thời gian, cùng lắm thì cùng chết, ngọc đá cùng vỡ.

Xem ai chịu thiệt.

Quả nhiên, Hứa Thanh Tiêu tiến lên phía trước một bước, trong ánh mắt của nam tử trung niên hiện lên một tia hồ nghi.

“Được, đây là dị thuật của ta, giao dị thuật của ngươi cho ta, ta lập tức rời đi.”

Gần như không hề có bất kỳ sự do dự nào, hắn vô cùng quyết đoán, trực tiếp ném một quyển sách nhỏ cho Hứa Thanh Tiêu, cũng không lo lắng Hứa Thanh Tiêu sẽ chơi kế.

“Cầm đi.”

Hứa Thanh Tiêu ném Kim Ô Tôi Thể Thuật cho đối phương.

Không có chơi tâm cơ, cũng không dám chơi tâm cơ, địch mạnh ta yếu, hù dọa là được rồi, làm bừa còn chết nhanh hơn.

Nhận lấy Kim Ô Tôi Thể Thuật, người đó trực tiếp mở ra, chỉ nhìn lướt qua liền xoay người rời đi.

Chẳng lẽ dọa được hắn ta rồi, nhưng Hứa Thanh Tiêu càng cho rằng là bởi vì đối phương không muốn tiếp tục ở lại, dù gì cũng giết tới kho công văn trong huyện nha rồi, tiếp tục chậm trễ thêm một hồi, người trong nha môn sẽ chạy đến thật.

Đến lúc đó muốn chạy cũng chạy không thoát.

Nam tử trung niên rời đi.

Hứa Thanh Tiêu nặng nề thở phào một hơi.

Lần thứ ba tìm được đường sống trong chỗ chết.

Lúc nãy mới vừa bắt đầu đã kích thích căng thẳng như thế, khỏi phải nói cũng biết tiếp theo đây sẽ gặp phải rất nhiều hung hiểm, sau này có ra sao cũng phải thận trọng, nhất định không thể khinh địch.

Đợi người đi rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhàn rỗi.

Lập tức đi đến sai dịch bị thương trước mặt, kiểm tra thử hô hấp.

Chết rồi.

Bất giác có chút cảm giác không nói nên lời, Hứa Thanh Tiêu lại nhìn thoáng qua một người khác, cũng đã chết.

Có lẽ đây là mạng người như cỏ rác.

Nếu như không phải bản thân hù dọa được đối phương, có khả năng bản thân cũng thành một cỗ thi thể.

Chỉ là không đợi bi thương tràn ngập, thần sắc Hứa Thanh Tiêu đã trở nên lạnh lẽo.

Hắn đi vào công văn kho, gỡ cây nến xuống, rồi sau đó châm lửa đốt cháy tất cả hồ sơ trong kho công văn, bao gồm hộp gỗ.

Hồ sơ không nhiều, cho nên tốc độ thiêu đốt cực nhanh, không đến thời gian nửa khắc, mười mấy kệ sách bị bén lửa, lửa lớn nuốt trọn toàn bộ kho công văn.

Đồng thời Hứa Thanh Tiêu mở ra dị thuật, vẫn là văn tự Đại Ngụy, viết 【 Thái Âm Ngưng Mạch Thuật 】 .

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đọc trong một khoảng thời gian ngắn, ghi nhớ tất cả nội dung trong dị thuật, rồi sau đó đặt lên kệ sách thiêu đốt, cho đến hóa thành tro, lúc này mới cảm thấy hài lòng.

Đợi lửa bốc chày ngùn ngụt, Hứa Thanh Tiêu đi khỏi kho công văn, sau đó đập mạnh một chưởng vào lòng ngực.

Phụt.

Dùng lực quá mạnh khiến ngũ tạng trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu run lên, khí huyết còn kích động hơn thế, phun ra một ngụm máu tươi ánh màu đỏ, làm hồng vạt áo.

Làm như vậy là để rửa sạch tất cả hiềm nghi, chuyện bản thân trúng phải khí âm minh toàn bộ huyện nha đều biết, vô duyên vô cớ khỏi hẳn, ai mà tin cho được?

Chương 14: Giao Dịch, Người Đến Từ Phủ Nam Dự (2)

Sự xuất hiện của đào phạm này, có thể nói là cơ hội tốt được trời ban, để Hứa Thanh Tiêu có một lý do bao biên hoàn mỹ, mà để hoàn chỉnh lý do này, cần phải tự mình cho mình một chưởng, nếu không không thể nào trót lọt.

Sau khi tự mình hại mình, lập tức Hứa Thanh Tiêu bắt đầu diễn kịch.

"Người đâu."

"Cứu mạng."

"Đào phạm quay lại giết người rồi."

Hứa Thanh Tiêu gồng cơ đít thít cơ mông hét lớn một tiếng, đồng thời ngã vật trên mặt đất, thứ nhất là muốn diễn cho tốt, thứ hai là diễn hơi sâu quá rồi, bởi vì thật sự rất đau, cho nên biểu cảm vô cùng chân thật.

Đầu óc choáng váng, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy chính mình hơi bị ngu ngốc rồi.

Không khống chế không được lực đạo, thật sự bị thương rồi.

Lúc này kho công văn chìm trong ngọn lửa lớn, khói đặc cuồn cuộn, giờ khắc này người trong huyện nha cuối cùng cũng tới.

Khoảng cách từ kho công văn đến huyện nha cách xa nhau không đến mấy chục mét, nhưng bởi vì Trần bộ khoái điều không ít người rời đi, chỉ còn lại mấy sai dịch bình thường.

Mới vừa rồi bọn họ liền nghe được động tĩnh, nhưng chần chờ không dám đến đây.

Đào phạm tời từ phủ Nam Dự, bọn họ đi qua chính là chịu chết, cho nên trốn trong huyện nha lề mề không dám ra tới.

Cũng chính vào lúc này, Trần bộ khoái vội vàng dẫn người trở về dập lửa, bọn họ mới dám đến.

Hứa Thanh Tiêu đầu óc choáng váng, nhưng trước khi ngất đi cũng nghe được tiếng của Trần bộ khoái.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao mà đến nha môn cũng bị trộm vậy?”

Âm thanh vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục chống đỡ nữa.

Hôn mê ngay tại chỗ.

Giờ Hợi.

Màn đêm che lấp bầu trời.

Vòm trời đêm như mực.

Từng giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu dần dần khôi phục ý thức.

“Thật là kỳ tích, toàn bộ hàn độc trong người Thanh Tiêu tiểu hữu đã bị loại trừ, tuy rằng ngũ tạng có chút tổn thương, nhưng kê vài thang thuốc, tu dưỡng mấy ngày là có thể khỏi hẳn, việc này thật là trời cao có đức hiếu sinh.”

Giọng nói của Triệu đại phu tràn ngập sự kinh ngạc, cũng mang theo chút vui sướng.

“Khỏi hẳn? Sao có thể? Thanh Tiêu trúng phải khí âm minh đấy, sao lại tự nhiên khỏi hẳn được?”

Giọng của Trần bộ khoái vang lên ngay sau đó, trong lời nói tràn đầy sự kinh hãi.

“Cái này lão phu cũng không biết, có thể chờ Thanh Tiêu tiểu hữu tỉnh lại rồi hỏi thử xem.”

Âm thanh ngoài cửa phòng rất lớn, nhưng vào trong tai Hứa Thanh Tiêu có chút mỏng manh.

Giờ khắc này, đầu của Hứa Thanh Tiêu có hơi choáng, nhưng vẫn có thể phát ra chút âm thanh.

“Trần đại ca.”

Giọng nói vang lên, cửa phòng nháy mắt bị mở ra.

Vài bóng người cũng lập tức đi đến, người dẫn đầu là Trần bộ khoái, ánh mắt của hắn ta mang theo sự kinh hãi, nhưng cũng rất quan tâm, trước tiên đi tới dò hỏi Hứa Thanh Tiêu cảm thấy sức khoẻ thế nào.

“Trần đại ca, đã xảy ra chuyện gì? Có phải ta sắp chết rồi, sao lại cảm giác cả người hữu khí vô lực?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra những lời đã bịa sẵn.

“Thanh Tiêu, lần này người đúng là mạng lớn, ngươi không có việc gì, hàn độc trong cơ thể đã biến mất hết rồi, có thể sống tiếp nha.”

Không đợi Trần bộ khoái mở miệng, mấy sai dịch đi theo phía sau hắn đã mở miệng.

Đây là một việc đáng mừng, tất nhiên không nhịn được nói ra luôn.

“Âm hàn biến mất? Trần đại ca, đây là thật hay giả? Là Huyện lão gia tìm linh dược cho ta sao?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn cứ biết rõ còn cố hỏi, còn giả vờ hiểu là Huyện lão gia tìm linh đan diệu dược cho mình.

“Không phải.”

“Thanh Tiêu, ta hỏi ngươi, kho công văn đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người lại hôn mê trên mặt đất?”

Trần bộ khoái lắc lắc đầu, rồi sau đó dò hỏi những chuyện đã xảy ra.

“Kho công văn?”

“Hôn mê?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu nhíu mày, hắn không vội trả lời, Trần bộ khoái cũng không phải con bò để bị dắt đi, ngược lại rất thông minh, làm bộ khoái mấy chục năm, vẫn phải có năng lực phá án.

Nếu bản thân trực tiếp trả lời, ngược lại sẽ lộ ra dấu vết, bởi vì đây không phải phản ứng đầu tiên của người bình thường.

Cho nên hắn làm bộ suy tư một phen, sau đó mới mở miệng nói.

“Trần đại ca, ta chỉ nhớ lúc ta nghỉ ngơi trong kho công văn, đào phạm kia đột nhiên quay lại truy sát, lúc ấy ta nửa chết

nửa sống, hắn không thèm để ý ta, mà tìm kiếm gì đó trong kho công văn.”

“Cuối cùng tìm được một cái hộp gỗ trên xà nhà, sau đó cười to như điên, tiếp theo mở hộp gỗ lấy ra một quyển sách, cũng không biết là chuyện gì, sau khi hắn ta xem xong quyển sách đó, cả người bốc lên khí nóng, trên người lấp lánh kim quang.”

“Ta vốn định nhân lúc hắn ta quái dị như thế, kéo hắn đồng quy vu tận, không nghĩ rằng bị hắn phản ứng lại, đánh vào ta một chưởng, còn thiêu cháy toàn bộ kho công văn rồi rời đi.”

“Những chuyện còn lại ta không nhớ rõ ràng, Trần đại ca, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Lời nói của Hứa Thanh Tiêu không lộ một khẽ hở, cách nói này của hắn kỳ thật chính là muốn nói cho mọi người biết, đào phạm học xong Kim Ô Tôi Thể Thuật, sau đó đánh ra chưởng pháp chí dương, tuy làm ngũ tạng lục phủ của mình bị thương, nhưng lúc đánh bậy đánh bạ lại đẩy hàn độc trong cơ thể mình ra ngoài.

Đây là mưu kế của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là còn chưa đợi Trần bộ khoái tiếp tục hỏi thêm, một trận tiếng bước chân xuất hiện.

Ngoài cửa phòng nhanh chóng vang lên giọng nói của một người sai dịch.

“Trần bộ khoái, phủ Nam Dự phái người tới, Huyện lão gia mời ngài mau mau đi qua.”

Theo giọng nói này vang lên.

Thần sắc của mọi người trong phòng lập tức lần lượt biến đổi.

Phủ Nam Dự?

Chương 15: Thẩm Vấn, Tái Hiện Nguy Cơ (1)

Trong phòng.

Sắc mặt của mỗi người trong phòng dần dần thay đổi.

Hai chữ "bên trên" đối với mỗi người trong phòng đều ẩn chứa áp lực cực kỳ lớn.

"Bên trên" của quận huyện Bình An, chỉ có duy nhất một phủ Nam Dự.

Vương triều Đại Nguỵ chia diện tích thành quận, phủ, huyện, trấn và thôn.

Phủ Nam Dự được coi như "thành" ở tiền triều, huyện Bình Anh chính là huyện lị trực thuộc phía dưới.

Trong phủ phái người tới, vậy thì đều là đại quan cả, kiếm đại một người cũng đủ sức để đè lên đầu của huyện thái gia.

Trần bộ khoái không còn chút do dự nào nữa, hắn đứng dậy ngay, cũng không nói thêm gì nữa, đem theo người mau chóng rời đi không để chút vết tích nào.

Đợi đám người Trần bộ khoái tời đi xong.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Triệu đại phu và Hứa Thanh Tiêu.

Không khí trong phòng hết sức yên tĩnh.

Triệu đại phu không nói lời nào, chỉ tập trung sắc thuốc cho Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, mà bình tĩnh suy ngẫm về chuyện này.

Thời gian trôi qua khoảng một khắc.

Đợi bên ngoài hoàn toàn trở nên yên tĩnh rồi, giọng nói của Triệu đại phu mới vang lên.

"Lão hủ thực sự không tin nổi, vấn đề khó như vậy, ngươi cũng có thể giải quyết được nó, tiểu hữu ngươi thực sự là nhân

trung long phụng.”

Giọng nói của Triệu đại phu vang lên.

Ông ta không nhịn được mà cảm thán nói.

Hàn độc trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu đã tiêu tan hoàn toàn, có lẽ trong mắt người khác khó có thể giải quyết được, nhưng bản thân hắn lại rõ hơn bất cứ ai.

Nghe thấy lời kia của Hứa đại phu.

Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng che giấu gì, Triệu đại phu là một người thông minh, nếu tiếp tục lừa người ta ngược lại sẽ hơi tiểu nhân.

“Sau tất cả vẫn cảm ơn ông đã chỉ ra cho ta một con đường thoát.”

Hứa Thanh Tiêu từ từ ngồi dậy, mặc dù cơ thể hắn bị thương, có điều nghỉ ngơi nửa ngày trời rồi cũng ổn hơn, ít nhất thì ngồi dậy không hề gì.

“Ài.”

Có điều Triệu đại phu không nhận nổi ân tình này, mà thở dài một hơi, lắc đầu nói.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, mặc dù ngươi đã thoát khỏi một kiếp này, nhưng vẫn còn một kiếp nạn nữa rất rắc rối.”

Triệu đại phu lên tiếng nói, cũng xem như nhắc nhở hắn một câu.

Hứa Thanh Tiêu hiểu ngay ý tứ trong lời nói của đối phương.

Hàn độc được giải rồi, đối với cơ thể hắn mà nói là một chuyện tốt, nhưng đối với huyện Bình An lại chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Một người nhất định phải chết, đột nhiên lại được chữa khỏi hoàn toàn.

Ai lại không nghi ngờ cơ chứ?

Nếu như để huyện nha xử lý chuyện này, còn có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa hư không, nhưng phủ Dự Nam phái người tới, làm sao mà để yên chuyện này được?

Dị thuật, là điều cấm kỵ.

Một khi phát hiện, chém ngay không cần hỏi tội.

Nếu như không có gì thay đổi, người của phủ Dự Nam sẽ nhanh chóng tìm tới cửa, nếu như mọi chuyện không thuận lợi, đến cuối con đường vẫn là một con đường chết.

Đây chính là kiếp nạn mà Triệu đại phu nói.

"Triệu đại phu, bất luận thế nào, ta cũng sẽ không ngồi yên chờ chết đâu, nhưng vẫn hy vọng Triệu đại phu có thể ra tay tương cứu."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, trong lòng hắn đã có tính toán, nếu không cũng sẽ không ở lại đây, hoàn toàn có thể theo đám đào phạm kia cùng nhau bỏ trốn.

Nhưng nếu làm như vậy sợ là sẽ càng nguy hiểm hơn.

Vương triều Đại Nguỵ không phải chỉ là một đám vô dụng biết ăn không biết làm, tinh binh của phủ Dự Nam nhiều vô số, người có năng lực, dị sĩ không thiếu, bản thân là một tên võ giả vừa mới nhập phẩm, có thể trốn đi đâu được chứ?

Chân trời góc bể, sợ là bất cứ nơi đâu đều có thể bị túm, còn không bằng ở lại đây liều một phen.

Dù sao chỉ cần không tìm ra chứng cứ hắn dùng cấm thuật, phủ Nam Dự cũng không thể làm gì được, cùng lắm cũng chỉ có thể theo dõi nghiêm ngặt hơn chút thôi.

Hứa Thanh Tiêu làm vậy là đang cược.

Nếu cược đúng, tất cả nguy cơ đều sẽ được hoá giải.

Cược sai rồi, dù sao cũng chỉ là chết thêm lần nữa.

Ít nhất bản thân cũng liều rồi.

"Ài, lão hủ lực bất tòng tâm, thứ lần này đụng tới ảnh hưởng quá lớn, sơ suất một chút là sẽ liên luỵ tới cửu tộc, điều duy nhất lão hủ có thể làm là giữ yên lặng, những thứ khác…"

Triệu đại phu nhấc ấm thuốc lên, đổ vào trong bát cũ, nửa câu sau ông ta không nói hết nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ.

Đúng vậy, những chuyện liên quan đến cấm thuật, biết chuyện không báo cũng là đồng phạm, một khi bị phát hiện sẽ chu di cửu tộc.

Triệu đại phu không nói gì cả, chính là sự giúp đỡ lớn lao nhất có thể rồi, nếu không chỉ cần Triệu đại phu khai ra chuyện ông ta nhìn thấy ngày hôm đó, thì về cơ bản bản thân hắn đúng là khó có cơ hội trở mình.

Bởi vậy, trong lòng Hứa Thanh Tiêu rất cảm kích.

"Đa tạ Triệu đại phu, ân tình này cả đời cũng khó quên."

Hứa Thanh Tiêu chân thành cảm ơn.

"Không có gì, lão hủ đã sáu mươi rồi, thời còn trẻ tranh đấu nhiều, làm tổn thương tới khí mạch, sống không được bao lâu nữa, nếu như là mười năm trước, sợ rằng lão hủ đã đi báo quan rồi."

"Bát thuốc này ngươi đợi nguội rồi hẵng uống, có tác dụng lưu thông máu, ngươi uống xong thì nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi."

Triệu đại phu để lại bát thuốc, cầm theo hộp thuốc rồi rời đi.

"Đại phu đi cẩn thận."

Hứa Thanh Tiêu tiễn Triệu đại phu ra ngoài cửa xong bèn quay lại trong phòng.

Hắn bình tĩnh nhìn bát thuốc trên bàn, âm trầm một lúc, cuối cùng cầm bát thuốc đổ đi.

Hoàn toàn không phải không tin tưởng Triệu đại phu, mà là hắn càng tin tưởng bản thân hắn hơn.

Chương 16: Thẩm Vấn, Tái Hiện Nguy Cơ (2)

Trong phòng tĩnh lặng hơn bao giờ hết.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng ngồi đó.

Hắn biết, phủ Nam Dự nhất định sẽ phải người tới thẩm vấn hắn.

Mà vấn đề muốn thẩm vấn, không ngoài ba cái này.

Thứ nhất, bản thân nhìn thấy đào phạm, vì sao chưa chết?

Thứ hai, hàn độc trong người làm cách nào mà bức nó phân tán ra ngoài được?

Thứ ba, bản thân làm thế nào mà nhập phẩm?

Ba vấn đề này chính là ba vấn đề quan trọng nhất, bất cứ câu hỏi nào trả lời không rõ cũng đều mang tới rắc rối cực kì lớn.

Có điều đã dám ở lại đây rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng nắm chắc được phần nào rồi.

Thu lại suy nghĩ.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu bắt đầu nhớ lại cuốn thứ hai của dị thuật.

Thái Âm Ngưng Mạch Thuật.

Dị thuật này là do đào phạm tặng hắn, dựa vào giao dịch Kim Ô Tôi Thể thuật mà có.

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, muốn bắt đầu nghiên cứu.

Phủ Nam Dự phải người tới, theo tính toán chắc phải một khoảng thời gian nữa mới có thể tìm tới mình, bắt được đào phạm trước mới là nhiệm vị hàng đầu.

Vấn đề của bản thân chắc cũng không gấp lắm.

Nhưng không đợi Hứa Thanh Tiêu có thời gian suy nghĩ thêm, một tràng tiếng bước chân ầm ầm vang lên.

“Nhanh vậy à?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, hắn không ngờ huyện nha phái người tới nhanh như vậy?

Quả nhiên, theo tiếng bước chân dồn dập vọng tới gần.

Cửa phòng lại được mở ra lần nữa.

Chẳng qua điều khiến Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên chính là người tới không phải quan viên của huyện nha, mà là một đám quan viên mặc áo xanh.

Trước ngực áo quan thêu hai chữ "Nam Dự".

Đây là quan sai của phủ Nam Dự.

Mỗi người đều rất lạnh lùng, sinh ra một loại cảm giáp áp bức vô hình.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Phụng khẩu dụ của Trình đại nhân, bắt ngươi tới đại lao huyện nha để thẩm vấn."

Quan sai đứng đầu ra lệnh, mũi hắn khoằm, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo, tay phải đặt trên cán đao, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Đối diện với tình huống thế này, Hứa Thanh Tiêu không phản kháng.

Đám người này không có ai dưới thập phẩm, đặc biệt là quan sai dẫn đầu, ít nhất phải là cửu phẩm võ giả.

Nếu bản thân dám ho he, đảm bảo chết ngay tại chỗ.

Không có tranh chấp nào, Hứa Thanh Tiêu đưa tay ra.

Lúc này có hai quan sai bước lên, trực tiếp lấy ra hình cụ.

Gông xiềng và xiềng chân nặng 10 cân.

Xiềng chân có một cục sắt nặng ít nhất 10 cân.

Nếu như chưa nhập phẩm, loại hình cụ này nếu như đeo vào người, đừng nói tới việc đi đường, ngồi thôi cũng mệt nữa.

"Dám hỏi đại nhân, ta phạm phải tội gì mà phải dùng tới hình cụ?" Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Dù sao đã diễn kịch phải diễn cho trót, đều đưa hình cụ lên rồi nếu còn yên lặng không nói, chẳng khác nào chưa đánh đã khai?

Sau đó người kia không trả lời, chỉ đưa Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nơi này.

Từ nhà Hứa Thanh Tiêu, đến huyện nha bình thường chỉ mất một khắc là tới, nhưng mang trên mình gông xiềng, tổng cộng mất tròn ba khắc Hứa Thanh Tiêu mới tới được huyện nha.

Vào giờ khắc này đây.

Đèn được huyện nha sáng quắc như ban ngày, nhìn xuyên qua đại môn có thể lờ mờ thấy được bóng dáng của không ít quan sai trong đó.

Có điều Hứa Thanh Tiêu không phải tới huyện nha, mà bị áp giải thẳng tới đại lao.

Chỗ này rất lớn.

Thẩm vấn ở trong huyện nha chỉ dành cho những vụ án không có chứng cứ chính xác.

Mà thẩm vấn ở đại lao, hoặc là đã có đầy đủ chứng cứ, hoặc là chuẩn bị dùng hình bức cung, nếu không cũng không cần tới đại lao làm gì.

Trên đường đi Hứa Thanh Tiêu đều thể hiện rất đỗi hoang mang, nhưng trong thâm tâm lại cực kì bình tĩnh.

Hắn biết người phủ Nam Dự phải tới nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Chỉ là không ngờ lại xem trọng bản thân hắn như vậy.

Còn chưa bắt đào phạm, đã tới thẩm vấn mình trước rồi, xem ra bản thân đã coi thường phủ Nam Dự, cũng xem nhẹ tầm quan trọng của dị thuật đối với triều đình rồi.

Huyện nha đại lao.

Cổng vào không phải rất lớn, ngược lại còn tạo cho người ta có cảm giác chút nhỏ bé thô sơ, nói cho cùng một nơi như

huyện Bình An cũng chẳng có bao nhiêu ngân lượng để đầu tư cho đại lao.

Bên trong đại lao cũng nồng nàn mùi vị kì lạ, cổ quái, rất khó có thể miêu tả được. Bẩn thỉu, lộn xộn là điều dĩ nhiên, còn có không ít mùi thum thủm của chất thải hằng ngày của con người.

Chẳng qua đại lao của huyện Bình An cũng chỉ giam giữ mấy tên trộm cắp vặt, không có mấy tên trọng phạm.

Lúc này phạm nhân hai bên trong đại lao hết sức ngạc nhiên, dồn hết ánh mắt qua bên này.

Cả một đại lao u tối, chỉ có vài ngọn đuốc trơ trọi chiếu sáng.

Hứa Thanh Tiêu đi theo quan sai phía trước đi thẳng một đường vào bên trong, rất nhanh thôi đã tới nơi để thẩm vấn.

Một băng ghế, còn có một cái bàn, cộng thêm hình cụ cũ kỹ, ngoài ra không còn gì khác.

“Trình đại nhân, phạm nhân tới rồi.”

Quan sai mũi khoằm bỗng nhiên lên tiếng, hắn chắp tay khom eo, cúi đầu về nơi không một bóng người, cung kính hết lời.

Một lúc sau.

Một giọng nói từ trong bóng đêm vang lên.

“Ra ngoài đợi hầu.”

Giọng nói rõ ràng mang theo chút cảm giác lười nhác, nhưng lại toả ra uy hiếp, khiến cho người nghe tim đập chân run.

Không nói thêm bất cứ lời dư thừa nào, đám quan sai áp giải Hứa Thanh Tiêu dần dần lùi hết ra ngoài.

Cả phòng thẩm vấn chỉ còn lại Hứa Thanh Tiêu cùng Trình đại nhân vẫn chưa lộ diện.

“Trình đại nhân, tại hạ thực sự không biết đã phạm phải tội gì, trong này chắc chắn có hiểu nhầm gì rồi.”

Chương 17: Thẩm Vấn, Tái Hiện Nguy Cơ (3)

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng trước, hắn ta đang giải thích cho sự trong sạch của bản thân.

Đây là hành động rất bình thường của một phạm nhân.

Có thể nằm dưới trướng phủ Nam Dự, chắc chắn không phải một cái thùng rỗng, có thể bỏ qua việc truy bắt đào phạm, tới thẩm vấn hắn trước, có thể thấy người này là người có thủ đoạn.

Thế nên Hứa Thanh Tiêu không muốn bị hắn nhìn ra ngay từ chi tiết nhỏ này.

“Không cần vội giải thích làm gì.”

“Bổn quan cũng không phải loại người không biết phân biệt trắng đen.”

“Ngươi chỉ cần trả lời bổn quan ba câu, có thể trả lời được ba câu này, vậy thì chuyện sẽ dừng lại ở đây, không liên quan gì tới ngươi nữa.”

“Hiểu không?”

Một lần nữa giọng nói biếng nhác kia lại vang lên trong bóng đêm, nhưng lại càng khiến Hứa Thanh Tiêu thêm cảnh giác và phòng bị.

“Mời đại nhân hỏi, thuộc hạ biết tất không giấu, không biết sẽ không nói bừa.”

Hứa Thanh Tiêu sợ hãi nói.

“Võ Xương năm thứ nhất, ngày ba tháng ba, giờ Sửu ba khắc, ngươi bị đào phạm triều đình tấn công bị thương, trúng phải âm minh hàn độc, đúng hay sai?”

Giọng nói của đối phương vang lên, đây là câu hỏi đầu tiên.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu không hề do dự, trực tiếp trả lời ngay.

“Võ Xương năm thứ nhất, ngày bốn tháng ba, giờ Mùi hai khắc, ngươi đột nhiên xuất hiện ở kho công văn, nói trên đường đi tới ngọn núi phía Bắc đã nhìn thấy đào phạm, có phải không?”

Đối phương lại tiếp tục tra hỏi.

“Đúng.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời như thường.

“Cùng ngày cùng tháng cùng năm, sau khi mọi người rời đi, ngươi được dìu vào kho công văn, có phải đã đánh cắp dị thuật, tự tiến hành tu luyện không?”

Câu hỏi thứ ba được đưa ra.

Giây phút đó, một bóng dáng từ từ bước ra, xuất hiện dưới ánh đèn dầu.

Khi giọng nói đó vang lên.

Một bóng người dần dần xuất hiện.

Là một nam nhân trông rất trẻ, chỉ có điều da cực kì trắng, trắng đến mức doạ người, khiến cho người khác cảm thấy cực kì yếu ớt, hắn ta đội một chiếc mũ dài màu đen sì, trong tay còn nghịch một viên ngọc thạch.

Không mặc quan phục, mà mặc một bộ cẩm y màu xanh lục pha lam, eo thắt đai ngọc rồng cuộn, tràn ngập mùi phú quý.

Nhưng trong ánh mắt kia, ngập tràn lạnh lẽo, người này chính là Trình đại nhân.

Câu hỏi thứ ba khiến cho Hứa Thanh Tiêu hết sức kinh ngạc.

Nhưng cũng chỉ trong phút chốc, câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu được cất lên.

“Đại nhân, dị thuật là gì? Thuộc hạ nghe không hiểu.”

Hắn không phủ nhận, chỉ là dùng cách này để trả lời, thẩm vấn là một kiểu nói chuyện cần được học hỏi và nghiên cứu.

Có thể phán đoán thông qua ánh mắt, biểu cảm và cách nói chuyện.

Hứa Thanh Tiêu đã đề cao cảnh giác được hơn mười hai phút rồi, nếu như trực tiếp phủ nhận, đồng nghĩa với việc thừa nhận bản thân biết dị thuật là gì.

Bởi vì đối với một nha dịch bình thường mà nói, những thứ như dị thuật là thứ quá xa lạ.

Mà câu trả lời này của Hứa Thanh Tiêu vừa hay không khiến đối phương cảm thấy nghi ngờ.

Ngược lại lại thành công chuyển tới một câu hỏi khác.

"Không có tu luyện? Vậy hàn độc trong người làm thế nào mà giải được?"

"Mà ngươi làm thế nào mà nhập phẩm được?"

"Hứa Thanh Tiêu, ta có xem qua hồ sơ lí lịch của ngươi. Ngươi tu hành võ đạo mười năm nay vẫn chưa nhập phẩm, thậm chí còn cách nhập phẩm một khoảng cách rất xa, chỉ trong một đêm lại có thể nhập phẩm, ngươi còn nói ngươi không tu luyện dị thuật?"

Giọng nói của Trình đại nhân càng lúc càng rét lạnh.

Hắn ta chỉ thẳng ra vấn đề quan trọng nhất.

Giây phút này, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, ánh mắt hắn tràn ngập hoảng sợ và bất an, tất cả những lời nói đã chuẩn bị từ trước, giờ phút này hắn đều quên hết.

"Đại nhân, tiểu nhân thực sự không biết, tiểu nhân chỉ nhớ rằng bản thân bị người xấu đánh cho một quyền bèn ngất lịm đi, tiểu nhân không biết gì cả."

Hứa Thanh Tiêu vốn muốn nói rằng, thực ra do chính đào phạm tu luyện Kim Ô Tôi Thể thuật, sau đó lại đánh hắn một quyền thế nên khí chí dương mới nhập vào cơ thể hắn, ép âm minh hàn độc ra ngoài, tiếp đó bản thân lại gặp may nên nhập phẩm luôn.

Nhưng sau khi nhìn Trình đại nhân, Hứa Thanh Tiêu liền hiểu rằng bản thân không thể nói như vậy được.

Người này, không phải người bình thường.

Nếu như nói ra những lời đã được chuẩn bị hết từ trước, ngược lại còn có thể phản tác dụng.

Điểm khủng khiếp của việc nói dối chính là khi người ta không ngừng tìm sở hở của ngươi, còn ngươi thì không ngừng tìm cách lấp liếm, mà để che giấu cho lời nói dối này, ngươi cần một lời nói dối khác. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, cũng khó tránh khỏi ngươi để lộ ra sơ xót.

Cho nên để thoát ra khỏi vòng lặp dối trá ấy, ta cần một câu trả lời nước đôi không rõ ràng.

“Không biết?”

Chương 18: Triệu Đại Phu Nhận Tội (1)

Người phía sau bỗng nhiên thu lại khí tức, biểu cảm trở nên ôn hoà hơn, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thực ra ngươi không phải hoang mang.”

“Tu luyện dị thuật đúng là trọng tội thật. Nhưng ngươi bị thương trong lúc tu hành, về tình về lý đều có thể bỏ qua, cộng thêm ta thấy ngươi khí huyết thông nhuận, phừng phừng như hoả diệm vậy, mà ánh mắt cũng có thần, không có khả năng bị yêu ma nhập thể.”

“Ngươi có thể thừa nhận luôn không sao, phủ Nam Dự cũng cần những nhân tài như ngươi, dù sao ngươi cũng mới có hai mươi đã nhập phẩm, còn đã từng tu hành qua dị thuật, tương lai sẽ có không ít chỗ tốt.”

“Hứa Thanh Tiêu, cần gì phải bỏ qua cơ hội tốt lần này chứ.”

Giọng nói của đối phương vang lên.

Giọng điệu của hắn ta cực kì ôn hoà, giống như lời nói tận đáy lòng, hết sức chân thành.

Những lời thế này đối với người bình thường có lẽ sẽ tin là thật mất.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu làm người hai kiếp rồi, không được coi như lão hồ ly, mà cũng không phải ngu dốt, cái loại lời nói dụ dỗ người khác thế này, một chữ hắn cũng không tin.

“Đại nhân, thuộc hạ thực sự không biết dị thuật là thứ gì, cũng căn bản chưa từng tu luyện qua thứ gì như vậy, thuộc hạ thực sự không hiểu.”

“Có điều, nếu như đại nhân thực sự muốn thuộc hạ giúp đỡ, thuộc hạ cũng không phải không thể thừa nhận, chỉ có điều bắt hung phạm sẽ hơi khó.”

Hứa Thanh Tiêu lộ ra một nụ cười xiểm nịnh, tiếp tục giả vờ hồ đồ.

“Ầy.”

Sau đó đối phương lắc đầu, trên khuôn mặt trắng bệch không sức sống lộ ra chút thất vọng.

Hắn ta không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Một lúc sau, phòng giam bên cạnh lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết.

“A!!!”

Tiếng kêu thảm thiết ấy, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến Hứa Thanh Tiêu thay đổi sắc mặt.

Bởi vì tiếng kêu ấy là của Triệu đại phu.

Gần như trong giây phút, trong lòng Hứa Thanh Tiêu nổi lên một cơn giận dữ.

Tên này đúng là có phần ác độc, cũng đúng thật thông minh.

Điểm mấu chốt duy nhất của toàn bộ sự việc này chính là Triệu đại phu, chỉ cần từ từ gặng hỏi sẽ có thể biết được ba giải pháp Triệu đại phu đã nói với hắn vào ngày hôm đó.

Có lẽ lần trước Trần bộ khoái được triệu tới đã kể hết chuyện này ra.

Thế nên họ Trình này mới bắt Triệu đại phu đầu tiên.

Có điều hắn ta không ra tay ngay, mà đợi đến lúc bản thân có chết cũng không chịu thừa nhận mới bắt đầu xuống tay, tạo cho hắn một loại áp lực.

Khiến người ta cảm thấy hoang mang lo sợ.

Thủ đoạn thẩm vấn này đúng là cao thật nhưng cũng rất đê tiện.

Tất cả mọi việc đều phải dựa vào chứng cứ để tham khảo, tên họ Trình này lại trực tiếp dùng tư hình, không làm theo luật gì hết, đúng là một tên xảo quyệt mà.

Lúc này, lòng Hứa Thanh Tiêu ngập tràn áy náy, nhưng hắn cũng rõ ràng một điểm.

Nếu như Triệu đại phu nói ra sự thật thế thì hắn chỉ sợ chết đến đít rồi.

Mà Triệu đại phu cũng đi tong luôn.

Theo pháp luật Đại Tuỳ, biết chuyện mà không báo, xem như đồng phạm.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên trong khoảng mười phút, Hứa Thanh Tiêu không biết đối phương đã sử dụng hình cụ gì, nhưng bất kể là loại hình cụ gì đều rất tàn nhẫn, trong lòng hắn ngập tràn áy náy nhưng càng lo lắng Triệu đại phu vì bị dùng hình mà không giữ được lời.

“Triệu đại phu.”

“Bổn quan chỉ là phụng mệnh làm việc thôi.”

“Chuyện liên quan đến dị thuật, ảnh hưởng quá lớn, bổn quan cũng hết cách, chỉ có thể đưa ra hạ sách này thôi nhưng ngươi yên tâm.”

“Chỉ cần ngươi nói ra tất cả mọi chuyện, bổn quan lấy tính mạng ra thề, sẽ tha cho ngươi tội biết chuyện mà không báo.”

“Ngươi là một đại phu, người hành nghề y tấm lòng như cha mẹ, bổn quan có thể hiểu cho ngươi, tuyệt đối sẽ không làm hại đến ngươi, thậm chí còn bẩm báo với cấp trên, ban thưởng cho ngươi.”

“Có điều nếu ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, bổn quan có thể đảm bảo với ngươi, ngươi mãi mãi không thể ra khỏi đại lao này.”

Giọng nói của Trình đại nhân vang lên.

Hắn ta không hề nghiêm hình thẩm vấn, ngược lại hắn ta tấn công vào nội tâm của người khác, còn không tiếc đem mạng mình ra thề.

Giây phút này, Hứa Thanh Tiêu thực sự có chút sợ hãi.

Bởi vì đổi lại hắn là Triệu đại phu, có lẽ hắn đã khai hết ra rồi.

Nói cho cùng hắn cùng Triệu đại phu không thân không thiết gì, không cần thiết phải đem mạng mình ra giúp đỡ hắn làm gì.

Hứa Thanh Tiêu trầm xuống, hắn không nói không rằng, cố gắng hết sức để giữ cho tâm trạng của mình bình ổn trở lại.

“Đại nhân…ta thực sự không biết gì cả.”

“Xin đại nhân minh giám, tha cho mạng nhỏ của thảo dân.”

Giọng nói yếu ớt vô lực của Triệu đại phu vọng lên, mang theo tiếng khóc lóc cầu xin.

“Ngu muội vô tri.”

Giọng nói lạnh như băng thốt lên.

Ngay sau đó lại là một trận kêu la thảm thiết nữa vang lên chói tai.

Tiếng kêu tê tâm liệt phế, kèm theo đó là tiếng ma sát của xích sắt từ phòng giam bên cạnh vọng sang.

Mỗi một âm thanh đều khắc sau trong đầu của Hứa Thanh Tiêu.

“Đại nhân! Tiểu nhân thực sự không biết gì hết!”

“Đại nhân, cầu xin ngài tha cho thảo dân.”

Âm thanh cầu xin như xé tai.

Nội tâm Hứa Thanh Tiêu như bị dày xéo tan nát.

Hắn thực sự muốn sống.

Nhưng nếu phải hy sinh mạng sống của người khác để đổi về tính mạng của bản thân, hắn thực sự không làm được.

Chương 19: Triệu Đại Phu Nhận Tội (2)

Thêm nữa, hắn là người xuyên không, vốn không thuộc về thế giới này, bản thân chết một mình là được rồi, không cần kéo theo người vô tội vào làm gì.

Lúc này, nội tâm Hứa Thanh Tiêu có chút lung lay rồi.

Sau đó cũng vào giây phút ấy.

Giọng nói của Triệu đại phu lại một lần nữa vang lên.

"Thảo dân khai, thảo dân khai, đại nhân, thảo dân khai hết, Hứa Thanh Tiêu tới tìm thảo dân hỏi về phương pháp tự cứu, là thảo dân nói với hắn về dị thuật có thể tự cứu, thảo dân hoàn toàn không nghĩ hắn thực sự đi tu luyện dị thuật thật."

"Đại nhân, thảo dân bị liên luỵ, chuyện này không liên quan gì tới thảo dân cả."

Tiếng khóc của Triệu đại phu vang lên.

Ông ta chịu hình phạt, đến đàn ông cao to lực lưỡng bình thường còn chịu khó mà chịu được, chứ huống gì là một ông lão sáu mươi tuổi.

Quả nhiên, khi giọng nói kia vừa dứt.

Tiếng nói của Trình đại nhân bèn vang lên.

"Được, khai rồi là tốt, bổn quan nói rồi, tha cho ngươi một mạng."

Âm thanh vừa tắt, ánh mắt của hắn ta lại chuyển sang người Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi còn muốn giảo biện?"

Trong chớp mắt nhân chứng đã xuất hiện, mọi manh mối đều chỉ về hắn, nếu còn muốn la liếm phủ nhận chắc chắn không còn khả năng nữa rồi.

Toàn bộ chuyện này, sở hở lớn nhất chính là nằm trên người Triệu đại phu.

Đổi một cách nói khác, Triệu đại phu khai rồi vậy thì bản thân hắn có trăm cái miệng cũng khó cãi.

Nhưng cũng chính vào giây phút này, trong đầu Hứa Thanh Tiêu xoẹt qua một luồng sáng.

Chớp mắt hắn ý thức được có gì đó không đúng.

Đúng vậy.

Không đúng.

Người này có phải Triệu đại phu không?

Nếu như là Triệu đại phu, tại sao phải tách ra hai phòng giam làm gì?

Sợ hắn không dám nhìn thấy cảnh máu me sao?

Chuyện này rõ ràng là không thể nào, ngược lại nếu như chung một phòng giam, càng có thể dùng cực hình doạ đến hắn chứ.

Nhưng tại sao phải dùng tới hai phòng?

Có bẫy.

Người trong phòng giam còn lại, không phải Triệu đại phu.

Là mô phỏng giọng nói của Triệu đại phu.

Đây không phải thế giới thường, mà là thế giới của tiên ma, cho dù có là cổ đại cũng có thuật dịch dung mà.

Mô phỏng giọng nói của người khác cũng không phải chuyện gì khó.

Đúng!

Hắn ta đang bẫy hắn.

Hứa Thanh Tiêu trong chốc lát đã nghĩ ra khá nhiều chuyện.

Mặc dù người này đến từ phủ Nam Dự, nhưng người của phủ Nam Dự cũng không được phép tự động dùng tư hình, nếu như hỏi ra được chuyện gì còn dễ, nếu không hỏi ra được cái gì thì việc ngươi dùng tư hình chính là đại tội.

Từ khi vương triều Đại Nguỵ ra đời, nữ đế đăng cơ, để ổn định triều đình, đã đưa ra rất nhiều luật nhằm hạn chế quyền lực của

quan viên.

Hơn nữa mặc kệ việc bản thân đoán có đúng hay không, miễn là chưa nhìn thấy Triệu đại phu, bản thân nhất định sẽ không thừa nhận.

“Đại nhân! Triệu đại phu vu oan thuộc hạ!”

“Thuộc hạ muốn đối chất với ông ta!”

“Thuộc hạ thực sự chưa từng tu luyện dị thuật, nếu như đại nhân nhất nhất muốn đổ tội danh này lên đầu thuộc hạ, vậy thuộc hạ cũng không còn gì để nói.”

“Cùng lắm làm một vật thí mạng thôi, có thể thành một viên gạch trên con đường thăng quan tiến chức của đại nhân cũng xem như thuộc hạ có diễm phúc.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng ra không chỉ để nói chuyện, mà còn châm chọc thêm một câu.

Dù sao lời hay ý đẹp không nghe, thế thì nói thẳng tí vậy.

Lời này vừa nói ra, Trình đại nhân trong đại lao bèn bật cười.

Khuôn mặt trắng bệch nở ra một nụ cười không được bình thường.

“Không ngờ rằng, một cái huyện nhỏ nhoi lại có tới hai người có ý chí kiên định.”

“Đúng là bổn quan tính sai rồi.”

“Nếu đã như vậy, do bổn quan nghĩ nhiều rồi, vẫn mong Lý huyện lệnh thứ tội.”

Giọng nói của hắn ta cất lên.

Sau đó, cánh cửa phòng giam được mở ra.

Một hàng người xuất hiện ở ngoài cửa.

Người dẫn đầu là một lão già, mặc quan phục màu xanh lam, phía trên thêu chim thước màu vàng kim, đầu đội mũ quan, sắc mặt không được tốt cho lắm, còn có nha dịch bổ khoái của huyện Bình An đứng ở sau.

Sắc mặt của từng người từng người chẳng có ai được thoải mái.

“Trình đại nhân làm việc vì phủ quân tất nhiên phải nghiêm ngặt chút, cũng là chuyện thường thôi, hạ quan cũng rõ, chỉ cần điều tra rõ, trả lại trong sạch cho người khác mới là điều tốt nhất.”

Giọng nói của Lý huyện lệnh cất lên, không nóng cũng không lạnh, đồng thời cũng đi đến bên cạnh Hứa Thanh Tiêu.

“Nếu đã điều tra xong rồi, hạ quan có thể đưa hắn đi được chưa?”

Ông ta tiếp tục hỏi, biểu cảm vẫn bình tĩnh như cũ.

“Được, có điều ta vẫn còn vài câu muốn nói với vị tiểu hữu này.”

Trình đại nhân cười to.

Mọi người sửng sốt, cũng không nói gì nhiều, chỉ quay lại nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Chương 20: Điểm Đáng Sợ Thực Sự Của Dị Thuật (1)

Mọi người có chút tò mò.

Không biết đại nhân do phủ Nam Dự phái tới còn muốn hỏi gì nữa.

Nhưng không ai dám cản.

Lý huyện lệnh cũng không nói gì.

Lúc này, ánh mắt của Trình đại nhân dừng lại nơi Hứa Thanh Tiêu.

Trên mặt hắn ta vẫn giữ nụ cười cũ.

“Hứa Thanh Tiêu huynh đệ chớ có trách tội bổn quan.”

“Chuyện liên quan đến dị thuật, đối với triều đình là một chuyện rất lớn, rất ư là quan trọng.”

“Ngươi không tu hành dị thuật, thực ra bổn quan rất vui.”

“Dù sao tu luyện dị thuật cũng không phải chuyện nhỏ, một khi có ý nghĩ này thì chính là bước vào vực sâu vạn trượng.”

“Ngươi có biết vì sao không?”

Hắn ta nói chuyện, vẫn tiếp tục nói về chuyện dị thuật.

Nhưng những lời nói lần này khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút tò mò, có điều Hứa Thanh Tiêu không đần đến nỗi đi tiếp lời, mà hắn lắc đầu nói:

“Thuộc hạ không biết, cũng không muốn biết, có thể chứng minh bản thân trong sạch, thuộc hạ đã vui lắm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không mắc bẫy, Trình đại nhân lại chẳng phải mấy tên tép riu, ai mà biết được hắn ta có đang đào cái hố chờ mình nhảy xuống hay không.

Mà đối phương như đã đoán trước được Hứa Thanh Tiêu sẽ trả lời như vậy rồi.

Hắn cười một nụ cười ấm áp, nếu như lúc này trên mặt có chút huyết sắc có lẽ trông sẽ khá đẹp mắt, nhưng với khuôn mặt trắng bệch này thì đúng là nhìn có vẻ hơi kì quái.

“Không sao, cứ xem như bổn quan cảnh cáo trước mọi người, nhắc nhở một câu vậy.”

Trình đại nhân cười một tiếng.

Sau đó lại bắt đầu nói.

“Chỗ kinh khủng nhất của dị thuật chính là mỗi loại dị thuật đều có thể khiến người sử dụng nhập ma hóa yêu, mất đi lý trí rồi từ đó mà tạo ra sát nghiệp.”

“Nhưng cũng có một số người cực kì may mắn, không bị nhập ma hóa yêu, có điều như vậy lại càng đáng sợ hơn.”

“Chỉ cần từng tu hành qua dị thuật, nhất định sẽ ngưng tụ trong mình ma chủng, may mắn thoát được một lần, nhưng cho dù sau đó ngươi không đụng tới dị thuật nữa, ma chủng trong người ngươi cũng sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ.”

“Cho dù cả đời này ngươi không đụng tới dị thuật nữa, nhưng chỉ cần cho ma chủng kia đủ thời gian nhất định, đợi đến khi đủ sức hoàn toàn bạo phát, cũng có nghĩa là chuyện người nhập ma hoá yêu cũng chỉ là chuyện sớm muộn, mà lúc đó thực lực càng mạnh, ma tính cũng sẽ càng mạnh.”

Hắn ta lên tiếng, thông cáo cho mọi người biết về điểm đáng sợ của dị thuật.

Nhưng đám người kia lại nhăn mặt, trông giống như nghe mà không hiểu vậy.

Cũng có thể là do chuyện này quá cao thâm rồi.

Thế mà sau đó người ta cũng chẳng ngượng ngùng gì, ngược lại tiếp tục nói.

“Nói cách khác.”

“Bất cứ ai tu luyện dị thuật, đồng nghĩa với việc gieo trong mình tâm ma, tâm ma này có thể tự động tu luyện, đợi đến khi tâm ma này có thực lực vượt qua năng lực của ngươi, lúc đó

chúng sẽ lập tức đoạt xá, từ đó trở đi sẽ biến thành cỗ máy giết người."

"Mà tốc độ tu luyện của tâm ma chắc chắn nhanh hơn so với tốc độ tu luyện thông thường, thế nên lúc ma tính càng lúc càng trở nên mạnh mẽ, ngươi chỉ có một lựa chọn duy nhất đó là tiếp tục tu luyện dị thuật, bởi vì chỉ có dị thuật mới giúp ngươi trong chớp mắt trở nên mạnh mẽ hơn."

Hắn ta dùng cách giải thích đơn giản nhất nói ra chỗ đáng sợ thực sự của dị thuật.

Lúc này mọi người nghe hiểu được, từng người từng người tỏ ra hết sức kinh ngạc.

"Nhưng, nếu tiếp tục tu luyện dị thuật, nếu như số vẫn may mắn, tiếp tục không bị nhập ma thì sao? Có phải như vậy đồng nghĩa với việc có thể trấn áp được nó rồi không?"

Có người nhịn không được hỏi.

"Ngu xuẩn."

Sau đó không đợi Trình đại nhân phải lên tiếng, giọng nói của Lý huyện lệnh cất lên.

"Ma chủng không có cách nào nhổ tận gốc cả, cho dù số mệnh của ngươi có tốt hơn nữa, thoát được hẳn hai kiếp, nhưng nguy hiểm tiềm tàng lại càng lớn hơn, thực lực của ngươi gia tăng, cũng chỉ có thể tạm thời trấn áp ma chủng, đợi sau một thời gian sau, nó sẽ lại tiếp tục xuất hiện, mà ngươi lại tiếp tục phải lựa chọn giữa ranh giới của sự sống và cái chết."

"Hơn nữa càng về sau, ma tính sẽ càng mạnh, trước khi vương triều Đại Ngụy lập quốc, cứ cách một khoảng thời gian sẽ sinh ra một đại ma đầu, trong một thời gian ngắn đều là xác chất thành núi, đây chính là lí do vì sao chính đạo trong thiên hạ cấm dị thuật."

Lời giải thích này của Lý huyện lệnh đã khiến cho đám người có mặt ở đó không nhịn được mà hoảng hốt.

Nhưng người ngạc nhiên nhất ở đây chính là Hứa Thanh Tiêu.

Hắn không ngờ dị thuật lại khủng khiếp như vậy.

Hắn cho rằng bản thân đã qua được một kiếp nạn, hơn nữa sau này sẽ không dùng tới dị thuật nữa.

Thế mà bây giờ xem ra không phải bản thân thoát được một kiếp, mà là vừa mới chìm vào vòng tuần hoàn chết người dài dằng dặc.

Không tu dị thuật nữa, tốc độ gia tăng tu vi sẽ chậm đi, sớm muộn cũng sẽ có ngày bị ma chủng vượt mặt, từ đó mà đọa thành yêu ma.

Tu luyện dị thuật, mỗi lần đều nằm giữa ranh giới của sự sống và cái chết, độ kiếp qua cửa, nguy hiểm sẽ càng lớn, không độ qua kiếp, xếp chăn gối đi chầu ông bà luôn.

Hay quá.

Đúng là hay quá đi mà.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn ý thức được sự đáng sợ của dị thuật.

Bản thân vậy mà thực sự bước lên một con đường không lối về.

Chương 21: Điểm Đáng Sợ Thực Sự Của Dị Thuật (2)

“Lẽ nào thực sự không có cách nào giải quyết sao?”

Có người tiếp tục lên tiếng, đặt ra câu hỏi mà Hứa Thanh Tiêu muốn hỏi.

Lần này giọng nói của Lý huyện lệnh lại tiếp tục vang lên.

“Tai họa của dị thuật, từ xưa đến nay đều rất khó giải quyết, nếu như có thể giải quyết được, đã không phải nghiêm cấm làm gì.”

“Các ngươi thử nghĩ mà xem, nếu như có thể xử lý vấn đề về ma chủng, hoàn toàn có thể để người người tu luyện dị thuật, nếu như nhập ma hóa yêu, chỉ cần để cường giả trấn thủ bên cạnh, nếu như nhập ma giết ngay tại chỗ, không nhập ma có thể trở thành một cánh tay góp sức cho triều đình mà.”

“Cần gì phải cấm trên toàn thiên hạ làm gì?”

Lời này của Lý huyện lệnh càng giải thích rõ ràng hơn.

Đúng vậy, nếu như có cách giải quyết thật, cùng lắm cứ gọi một đám tử sĩ tới, mời cường giả ở bên trấn thủ, tên nào nhập ma thì giết luôn, không nhập ma thì giữ lại trọng dụng, lúc ấy cao thủ trong thiên hạ sẽ nhiều như mây.

Vậy thì chuyện nhất thống giang sơn không phải đã nằm sẵn trong tay rồi sao?

Thế nên ý của câu này chính là không có cách nào giải quyết được vòng lặp này cả.

Hứa Thanh Tiêu quả thật có chút hoang mang.

Chắc bản thân không cầm nhầm kịch bản của phản diện đâu nhỉ?

Mới mở đầu đã tu luyện dị thuật tà công, đến giây phút cuối cùng bùng phát, trở thành đại ma đầu, sau đó bị thiên mệnh chi tử trong truyền thuyết chém chết?

Đau đầu quá đi.

Nhưng trong lòng lại có rất nhiều nghi ngờ, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy ngột ngạt đến khó chịu.

Bởi vì hiện tại vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, bất kể thế nào, sống trước đã rồi nói.

“Ha ha, nếu chỉ là hiểu lầm tất nhiên là tốt nhất rồi, Thanh Tiêu huynh đệ, ta thấy tâm trí của ngươi cũng không tệ, hơn nữa trong cái họa lại có cái may, trong cơ thể đã thấm khí Chí Dương, lại còn nhập phẩm, còn có chút khí Thuần Dương nữa.”

“Nếu như không muốn ở lại trong huyện nữa, có thể tới phủ Nam Dự tìm ta, mấy ngày nữa phủ Nam Dự sắp chiêu mộ thêm một tốp bộ khoái mới rồi, có thể thử xem sao.”

Đối phương mở miệng nhiệt tình chiêu mộ Hứa Thanh Tiêu, nếu không có chuyện lúc trước có lẽ Hứa Thanh Tiêu đã tin rằng hắn ta đang chiêu mộ mình thật.

“Đại nhân đánh giá cao thuộc hạ rồi.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời có lệ.

“Được rồi, Lý đại nhân, hôm nay có chút đường đột, chuyện này đã được điều tra rõ, bổn quan còn phải điều tra chuyện của đào phạm, nếu như có bất cứ tình báo gì, phiền ngài lập tức báo cho ta.”

Nói xong lời này, hắn ta bèn rời khỏi đại lao ngay.

“Trình đại nhân đi cẩn thận.”

Lý huyện lệnh cất giọng, sau đó đưa mắt tiễn người kia đi.

Đợi đến khi đối phương rời khỏi, Lý huyện lệnh mới thở phào một hơi, tiếp sau đó liền đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Mau tháo còng ra cho hắn, đưa hắn về để hắn nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong câu này, Lý huyện lệnh cũng rời khỏi đại lao.

Đợi đến khi Lý huyện lệnh rời đi xong, chỉ còn lại mấy tên đồng liêu còn ở lại trở nên kích động.

“Thanh Tiêu à Thanh Tiêu, mém tí nữa ngươi doạ chết bọn ta rồi.”

“Quả nhiên ta không nhìn nhầm, Thanh Tiêu sao có thể trộm học dị thuật được.”

“Thanh Tiêu ca, có lẽ huynh không biết, nếu như huynh thừa nhận bản thân trộm học dị thuật, thì tất cả chúng ta đều bị xui lây luôn đó.”

Mấy người cứ liến thoắng liến thoắng cái miệng, cùng lúc đó cũng mau chóng tháo xích ra cho Hứa Thanh Tiêu, tên nào tên này đều không dám nghĩ lại.

“Sao vậy?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Sao ta cứ mơ mơ hồ hồ vậy.”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu không phải giả, toàn bộ sự việc khiến hắn cảm thấy mơ hồ, mặc dù có thể đoán được phần nào, nhưng toàn bộ sự việc cụ thể như nào thì hắn không rõ ràng lắm.

“Ta nói huynh nghe, là thế này nè, một giờ trước, người của phủ Nam Dự đến, chính là cái vị Trình đại nhân vừa nãy, sau khi hắn ta nghe xong toàn bộ sự việc, việc đầu tiên hắn muốn làm là thẩm vấn huynh đó.”

“Có điều trước khi thẩm vấn huynh, vị Trình đại nhân đó đã thẩm vấn Triệu đại phu trước rồi, có điều khổ cực cho Triệu đại phu, tự nhiên không không bị đánh oan một trận, ngoài sáu mươi rồi còn vô duyên vô cớ chịu phạt.”

“Lúc mới đầu huyện thái gia còn ổn, nhìn thấy Triệu đại phu bị phạt rồi bèn có chút bất mãn, sau đấy thì quanh quanh co co với Trình đại nhân mấy lần, nếu không thì huynh cũng phải chịu hình đó.”

Đồng liêu trẻ tuổi lúc này kể hết đầu cơ ngọn ngành mọi chuyện một cách vắn tắt cho hắn nghe.

“Triệu đại phu chịu hình phạt rồi?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày.

“Nói thừa, người của phủ Nam Dự phái tới, người nào người nấy đều xuống tay hiểm độc tàn nhẫn, ta cũng xem như nhìn rõ rồi, có thể leo lên trên đó, không có người nào là lương thiện cả.”

“Nếu như không phải Triệu đại phu bị dùng hình, thì chắc là huynh sẽ bị dùng hình, vẫn may huyện thái gia đối xử với chúng ta khá tốt, không để huynh phải chịu hình phạt.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như huynh thực sự tu luyện dị thuật, thế thì cái chức quan của huyện thái gia chắc chắn không còn, bọn ta cũng sẽ bị liên luỵ theo, thế nên lúc còn ở ngoài phòng giam, huynh không biết đâu, bọn ta ai ai cũng căng thẳng, chỉ sợ huynh thực sự tu luyện dị thuật.”

“May mà không có.”

Ba người cứ ta một câu ngươi một câu giúp Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ mọi chuyện.

Xem ra bản thân hắn thực sự đúng là quá may.

Thiếu chút nữa là đi đời rồi.

May mà thông minh đột xuất.

Bây giờ nghĩ lại mà thấy sợ hãi, một khi bản thân thừa nhận rồi, chức quan của huyện thái gia đảm bảo không giữ nổi, những đồng liêu này cũng chắc chắn không có kết cục gì tốt đẹp, hắn tu luyện dị thuật, ai dám chắc bọn họ không tu chứ.

Mặc dù xử tội liên đới không có nhân đạo thật, nhưng thông qua tất cả những gì Lý huyện lệnh nói ban nãy, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra sự đáng sợ của dị thuật rồi.

Cũng hoàn toàn hiểu rõ mức độ cấm kị của triều đình đối với dị thuật nghiêm ngặt cỡ nào.

Chương 22: Điểm Đáng Sợ Thực Sự Của Dị Thuật (3)

Trước đây Hứa Thanh Tiêu còn cảm thấy, sau này hắn không tu dị thuật nữa thì sẽ không sao.

Bây giờ nghĩ lại, quá nhiên bản thân vẫn còn non lắm.

“Đi đi đi, Thanh Tiêu, chúng ta tới tửu lâu uống vài chén, giúp ngươi xua tan nỗi sợ.”

Bọn họ cất giọng, lôi kéo Thanh Tiêu đi xua tan nỗi sợ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không từ chối.

Hắn cứ luôn cảm thấy chuyện này nhất định vẫn chưa kết thúc.

Trình đại nhân kia nhất định sẽ không bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy, đặc biệt những lời cuối cùng lúc nãy, giống như đang cảnh cáo mọi người vậy.

Thực ra là đang nói cho hắn nghe.

Thế nên tốt nhất bây giờ không nên nói bậy gì cả, cũng không nghĩ gì nhiều hết, làm một người bình thường, đợi vượt qua được khoảng thời gian này rồi hẵng nói.

Điều duy nhất khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy khó chịu là Triệu đại phu bị dùng hình.

Ông ta đã bị hắn liên luỵ rồi.

Hứa Thanh Tiêu có chút hối hận.

Mà cùng lúc đó.

Đêm hôm ấy.

Trong sơn mạch lân cận huyện Bình An.

Trình Lập Đông một mình một ngựa, yên lặng nhìn vào bóng đêm vô tận.

Phía sau có mười tên quan sai đi theo.

Hắn ta yên lặng cực kì, tản ra một khí thế uy nghiêm.

Mà lúc này.

Thuộc hạ mũi khoằm đứng sau hắn ta bỗng nhiên lên tiếng.

“Đại nhân, tên Hứa Thanh Tiêu này rất đáng nghi, có cần sắp xếp hai người ở bên cạnh theo dõi hắn không ạ? Hoặc là giết quách luôn đi, đề phòng trường hợp để lại mầm họa?”

Hắn ta là thuộc hạ của Trình Lập Đông, đã theo Trình Lập Đông hơn mười năm rồi, tất nhiên biết rõ Trình Lập Đông đang nghĩ những gì, thế là bèn chủ động lên tiếng, thay hắn phân ưu.

Thế mà Trình Lập Đông lại lắc đầu, hết sức bình tĩnh mà nói.

“Không được.”

“Nếu như ở huyện khác, giết một tên nha dịch tất nhiên không có gì đáng ngại.”

“Đáng tiếc, Lý huyện lệnh có người trên chống lưng, lần này chúng ta ra mặt cưỡng bức đã khiến ông ta bất mãn rồi, nếu như còn tiếp tục cưỡng ép giết chết nha dịch của ông ta, báo lên phủ quân thì chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu như đến tận tai triều đình rồi thì không còn là chuyện nhỏ nữa.”

“Tân triều mới lập, bệ hạ đưa ra pháp luật nghiêm ngạt, triều đình đang trong thời kì gió dập sóng dồn, không cần vì chuyện cỏn con này mà ảnh hưởng đến phủ quân.”

“Thêm nữa, một tên võ giả mới nhập phẩm, cũng chẳng thể làm nên sóng gió gì, cứ xem như hắn tu luyện dị thuật thật, lần đầu may mắn vượt qua một ải, đến lần thứ hai kiểu gì cũng sẽ lời đuôi chuột thôi.”

“Đến lúc đó chắc chắn sẽ rắc rối một chút, việc trước mắt phải nhanh chóng bắt được đám đào phạm.”

“Kẻ này đã gây ra liên luỵ quá lớn quá lớn, phủ quân không đợi được.”

Hắn ta nói.

Một câu này, vừa lạnh lùng lại vừa quyết đoán.

Đêm đó.

Đã là giờ Sửu rồi.

Bầu trời tối đen như mực.

Hứa Thanh Tiêu quanh người ngập tràn mùi rượu về tới nhà.

Ở tửu lâu uống hết đủ hai canh giờ, Hứa Thanh Tiêu không uống nhiều, thậm chí cứ uống một chút lại đi ra ngoài nôn ra một ít.

May ở chỗ, đã nhập phẩm rồi, nên thể chất cũng trở nên khoẻ mạnh không ít, khả năng miễn dịch với cồn rượu cũng tăng lên một chút.

Hứa Thanh Tiêu không dám uống say, chỉ sợ bản thân sau khi say sẽ nói năng lung tung.

Hức.

Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên Hứa Thanh Tiêu làm chính là rửa mặt bằng nước lạnh.

Qua một khắc, sau khi tắm rửa qua loa một lần, Hứa Thanh Tiêu bèn ngồi trong nhà trầm lặng suy nghĩ một số chuyện.

Mỗi một câu của Lý huyện lệnh đều đang văng vẳng trong đầu của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu thực sự không nghĩ tới, dị thuật này lại đáng sợ như vậy.

Chỉ cần bắt đầu, bèn không còn đường quay lại nữa.

Tu luyện là chết.

Không tu luyện thì còn chết nhanh hơn.

Đây không phải rành rành ép người ta phải đi trên con đường tà đạo sao?

Bản thân dù gì cũng từng có kinh nghiệm thanh niên năm tốt thông qua giáo dục nghĩa vụ hết chín năm trời, bảo hắn tu luyện tà công, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không muốn.

Nếu như không phải vì cứu lấy mạng của bản thân, Hứa Thanh Tiêu dù chạm một cái thôi cũng không muốn chạm vào cái thứ dị thuật yêu tà này.

Nhưng không còn cách nào cả.

Bây giờ đã bước lên tàu cướp rồi, có muốn xuống cũng không thể xuống được nữa rồi, cách duy nhất bây giờ chỉ đành hy vọng vào tòa cung điện còn đang nằm trong tâm trí hắn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu nhắm đôi mắt lại.

Hắn bắt đầu kết nối với cung điện trong tâm trí.

Theo sự an tĩnh của thâm tâm Hứa Thanh Tiêu, sau phút chốc cơn buồn ngủ bèn lập tức ập tới.

Hứa Thanh Tiêu cũng không chống lại nó.

Trong giây phút, ý thức dần chìm trong cơn mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại, một tòa cung điện hùng vĩ uy nghi xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Một cung điện nguy nga.

Chương 23: Thiên Địa Văn Cung, Bảy Tượng Điêu Khắc (1)

Tường thành xây bằng bạch ngọc, nhưng điểm khác so với những cung điện bình thường chính là cung điện thường được điêu khắc rồng phượng, mà hoa văn điêu khắc của cung điện này vậy lại là văn chương thi họa, hết sức văn nhã.

Mang theo toàn bộ tò mò, Hứa Thanh Tiêu đi tới phía ngoài cung điện.

Ngọc môn cao vừa đủ chín trượng đang mở toang, phía trên hoành phi còn ghi bốn chữ to lớn.

[Thiên địa văn cung]

Bốn chữ này đều dùng văn tự cổ, Hứa Thanh Tiêu nhìn không hiểu nhưng trong giây lát lại có thể giải thích được, rõ ràng muôn phần kì lạ.

“Thiên địa văn cung?”

Đứng ở ngoài cổng, Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên, không ngờ tới đây vậy mà lại là một tòa văn cung.

Nho gia?

Mặc dù nhìn vẫn không hiểu lắm, Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể đoán được thứ này có liên quan đến Nho gia.

“Không lẽ mình lại thích hợp làm người đọc sách?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu ngập tràn tò mò.

Nhưng nhăn mày một cái, trong tiềm thức của hắn đối với một chút thông tin tư liệu liên quan đến Nho gia cũng chẳng có.

Nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ ra được thứ gì, cho nên bèn thu lại tâm thức, tham quan phía bên trong nội điện.

Trong đại điện, hoàn toàn trống rỗng, chỉ có tượng điêu khắc xếp ở hai bên phía trong văn cung.

Cẩn thận đếm từng bức, trái ba phải bốn, tổng cộng có bảy tảng tượng được điêu khắc.

Sống động như thật, trong tay cầm sách cuộn, hoặc là bút lông, cũng có thể là đàn, nhưng cũng có vài toà có vẻ đặc thù. Ví dụ như có bức tay cầm trường kiếm, có bức lại ngồi ngay ngắn trên ghế vua, có văn có võ, thậm chí còn có cả nữ tử, thật khiến người ta cảm thấy tò mò.

Đi vào trong văn cung.

Hứa Thanh Tiêu quan sát những bức tượng điêu khắc này.

Mặc dù những bức tượng này được điêu khắc rất sống động, nhưng Hứa Thanh Tiêu không quen biết ai cả, mà phía dưới chân tượng cũng không ghi tên tuổi của ai.

Hứa Thanh Tiêu không có chút hiểu biết gì về Nho đạo cả.

Cũng không rõ bảy người này là ai.

Chỉ có thể tiếp tục đi tiếp, nhìn xem có thể khám phá ra điều gì mới hay không.

Mà theo sự di chuyển về phía trước của Hứa Thanh Tiêu, rất nhanh trong đại điện, từng viên từng viên thạch bích dần được khảm sâu vào trong, mà phía trên thạch bích có viết bốn chữ.

[Yêu ma đồ lục]

Quét mắt qua từng bức, mỗi một bức thạch bích đều được dùng ngọc thạch tạo thành.

Phía trên thạch bích hoàn toàn trống không, không có bất cứ văn tự hay hình ảnh nào.

Nhưng nếu tiếp tục nhìn về phía bên trái, bên trong viên thạch bích đầu tiên có thứ gì đó.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn qua.

Trong chốc lát, nét mặt hiện lên sự ngạc nhiên.

Chỉ là một con chim kì dị, có ba chân, xung quanh được bao bọc bởi hoa văn họa diễm.

Mà ở phía dưới thạch bích, có một dòng văn tự cổ.

Cũng giống như văn tự trên bức hoành phi, nhìn không quen mắt nhưng có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

[Kim Ô ba chân, thiên địa yêu thần, cơ thể hoá thành mặt trời, chiếu rọi chư thiên, chí cương chí dương, tính cách hung hãn, từng có mười ngày chiếm trọn bầu trời, sau đó bị tuyệt thế đại năng bắn chết, chỉ để lại một con, oán khí ngập trời, sát niệm vô cùng tận.]

[Cảnh giới hiện tại: Thập phẩm hậu kì, ba tháng sau đột phá lên Cửu phẩm]

[Nếu có thể trấn áp, sẽ giành được Kim Ô chân hỏa]

Ba dòng văn tự cổ xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút hoang mang.

Hắn không ngờ trong toà cung văn này lại có Yêu ma đồ lục, lại càng không ngờ được là, Yêu ma đồ lục này thế mà lại giới thiệu hết sức chi tiết về thông tin của yêu ma, bao gồm cả thông tin cảnh giới của Yêu ma cũng hiển thị ra.

Nhưng cũng rất nhanh thôi, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy khổ não.

Sát niệm của con Kim Ô này, trong vòng ba tháng sẽ có thể đột phá đến Cửu phẩm, theo những gì Lý huyện lệnh nói, một khi cảnh giới của ma chủng vượt qua bản thân hắn, đồng nghĩa sẽ bị đoạt xá.

Nói cách khác, trước mắt bản thân có hai lựa chọn.

Hoặc là trong vòng ba tháng có thể đột phá lên Cửu phẩm.

Hoặc là ăn chơi trác táng hưởng thủ hết ba tháng này, sau đấy ngồi đợi chết.

Có điều, điểm lợi duy nhất trong việc này chính là nếu như hắn có thể trấn áp được ma chủng này, hắn sẽ bèn có thể ngưng kết được Kim Ô chân hoả.

Mặc dù không biết Kim Ô chân hỏa là cái thứ gì nhưng nghe có vẻ không tệ nha.

“Cửu phẩm.”

Đầu Hứa Thanh Tiêu có chút đau.

Võ giả Thập phẩm là Dưỡng thân cảnh, chăm sóc cơ thể vật lý, tăng cường thể lực, bên trong chăm sóc ngũ tạng, bên ngoài luyện tập xương cốt.

Hắn thông qua Kim Ô Tôi Thể thuật, hoàn thành lần tôi luyện cơ thể đầu tiên, đạt được tốc độ tăng cường vượt trội, trong giây phút nhập phẩm, nhưng vẫn chưa đạt với cảnh Viên Mãn.

Bây giờ nếu muốn hắn trong vòng ba tháng đột phá lên Cửu phẩm Khí mạch cảnh, điều này đúng là có chút thách thức.

Thập phẩm là dưỡng thân.

Cửu phẩm lại là khí mạch.

Sau khi cơ thể cường tráng, tôi luyện lục phủ ngũ tạng, gân mạch rắn chắc xong, sẽ cần phải ngưng mạch, cái gọi là ngưng mạch chính là ngưng tụ mạch khí của võ giả.

Thập phẩm võ giả, cơ thể khoẻ mạnh, có thể tiện tay nhấc một vật nặng trăm cân, đao thương bất nhập, hơn nữa còn có thể tránh được một số tổn thương từ nước lửa thông thường.

Mà cảnh giới tiếp theo chính là ngưng tụ “khí mạch”, có được khí mạch sẽ có thể tạo ra “nội khí”.

Một khi có thể đạt tới Khí mạch cảnh, trong lúc xung đột không cần chạm vào người kẻ địch, cũng có thể khiến kẻ địch bị thương.

Chương 24: Thiên Địa Văn Cung, Bảy Tượng Điêu Khắc (2)

Có thể hiểu đây là thứ gọi là khí công.

Nhưng người ở thế giới này lại thích gọi nó là "nội khí" hơn.

Người có nội khí và người không có nội khí khác biệt rất lớn, một tên Cửu phẩm võ giả, về mặt lý thuyết có thể đánh bại được mười tên Thập phẩm võ giả.

Bổ đầu của huyện Bình An cũng chỉ đạt tới Thập phẩm là cao nhất, ví dụ như Trần bộ khoái hình như cũng mới là Thập phẩm hậu kì.

Tư chất của bọn họ cũng không tệ, Bình An thỉnh thoảng cũng dùng một ít dược thiệt để điều dưỡng cơ thể.

Nhưng bọn họ người trẻ tuổi nhất cũng đã bốn mươi mấy rồi, muốn đột phá lên Cửu phẩm, ước chừng ít nhất cũng phải mất thêm mười năm nữa.

Hắn vừa mới nhập phẩm.

Muốn đột phá lên Cửu phẩm, phải mất thêm hai ba chục năm nữa cũng chẳng có gì lạ, đương nhiên đây là trong tình huống không tu luyện dị thuật.

"Đây là ép người lên Lương Sơn (đi ăn cướp) còn gì?"

Nói thật lòng, lúc này Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn hiểu vì sao triều đình phải nghiêm cấm dị thuật rồi.

Dựa vào dị thuật nhập phẩm, lại bắt ngươi trong vòng ba tháng bắt buộc phải đột phá lên Cửu phẩm.

Nói thật luôn, cho hắn ba năm Hứa Thanh Tiêu còn cảm thấy sao mà vội vàng, huống gì là ba tháng?

"Ba tháng chắc chắn không đủ."

"Chỉ có thể tiếp tục tu luyện dị thuật."

"Nhưng nếu tiếp tục tu luyện dị thuật, Văn cung liệu có thể tiếp tục khống chế được không?"

Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân. Rất ư bế tắc.

Điểm tốt duy nhất bây giờ là trước đây chỉ có vỏn vẹn mười hai canh giờ, bây giờ hắn có ba tháng, so sánh đối chiếu chút thì bây giờ cũng xem như có chút dư dả.

Nhưng so với thực tế, chuyện này có chút khó khăn.

"Nhất định phải nghĩ cách, không thể để dị thuật dắt mũi đi được, nếu có thể dựa vào bản thân tốt nhất cứ dựa vào bản thân đã, nếu không được nữa thì mới dùng tới dị thuật lần nữa."

Hứa Thanh Tiêu thầm nhủ trong lòng.

Trong tay hắn còn giữ một cuốn dị thuật khác.

Thái Dương ngưng mạch quyết.

Cuốn dị thuật này vừa hay ghi chép lại thuật liên quan tới khí mạch, chỉ có điều Hứa Thanh Tiêu không dám thử tu luyện, không nói tới việc Văn cung có thể tiếp tục kiểm soát nữa hay không, cho dù có thể tiếp tục khống chế, vượt qua rồi vẫn sẽ tiếp tục sinh ra một yêu ma với sát niệm khác.

Vậy thì chết hơi bị phê đây.

Một con yêu ma đã có chút đuối rồi, hai con chắc chắn là đi đầu xuống đất luôn.

Thu lại thần trí.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nghiên cứu về tòa Văn cung này.

Bên ngoài trông tòa Văn cung này nguy nga tráng lệ, ấy vậy mà bên trong lại có chút đơn sơ.

Bảy bức tượng điêu khắc.

Yêu ma đồ lục.

Trừ hai thứ này ra, gần như không còn thứ gì khác nữa rồi.

Thực ra mà nói, vẫn còn một cái hồ nữa.

Hồ cũng không được xem như rất lớn, sâu khoảng ba thước, rộng ba thước, xây dựng theo hình vuông.

Nằm ở bên trái đại điện, bên trong trống không.

Cũng không biết xây lên để làm gì.

Nhưng có thể xuất hiện trong tòa Văn cung này, chắc chắn là thứ có hữu dụng, hoặc cũng có thể là cơ quan nào đó, nhưng Hứa Thanh Tiêu không đoán ra tác dụng của nó.

Cũng có thể có tác dụng chứa đầy đồ vật cũng nên.

Chỉ là trong cung điện không có thứ gì như nước sạch cả.

Chắc không phải phun nước từ trong không khí đấy chứ?

Lại cẩn thận quan sát lại lần nữa, vẫn không thu được thứ gì.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu mới rời khỏi Văn cung, nhưng trước khi rời đi, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc khắc sâu hình dáng của bảy bức tượng điêu khắc kia vào trong đầu.

Nếu như có cơ hội, hắn tính sẽ đi điều tra chút, biết đâu có thể điều tra rõ ràng lại có thể giúp đỡ được gì đó.

Sau khi rời khỏi cung điện.

Không bao lâu sau, Hứa Thanh Tiêu tỉnh dậy.

Trong phòng một mảnh tối đen.

Đèn dầu không biết đã tắt từ khi nào rồi.

Vô thức nhìn về hướng cửa sổ, vẫn đang đêm hôm khuya khoắt.

Quét mắt nhìn ánh trăng, ầy…Không tính nổi bây giờ là giờ nào rồi.

Nhưng nhìn sắc trời này, chắc chưa qua bao lâu.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường nghỉ ngơi, cả ngày nay có quá nhiều chuyện chuyển biến, tinh thần vẫn luôn rất căng thẳng, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Thế là Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại.

Rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Chợp mắt một lúc đã qua hai canh giờ.

Sau hai canh giờ.

Theo những tia nắng nhẹ nhàng hắt sáng, Hứa Thanh Tiêu dần dần mở mắt ra.

Nhìn ra hướng cửa sổ, trời quang mây tạnh.

Ngủ hai canh giờ thế là đủ rồi.

Đối với một võ giả nhập phẩm mà nói, mỗi ngày chỉ cần ngủ một đến hai canh giờ là đã đủ giữ cho tinh thần tỉnh táo rồi.

Đạt tới Cửu phẩm, có thể không cần tới ngủ nữa.

Đây chính là lợi ích của việc luyện võ.

Tắm rửa một lượt xong xuôi.

Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi phòng, đắm mình trong ánh sáng mặt trời, tập luyện quyền cước một trận, khởi động gân cốt.

Sau đó rời khỏi nhà.

Hắn đi tìm Triệu đại phu một chuyến.

Chương 25: Chu Tú Tài Nói Về Nho Gia (1)

Hôm qua nghe đồng liêu nói Triệu đại phu bị dùng hình nên trong thâm tâm Hứa Thanh Tiêu có chút áy náy.

Tất cả mọi chuyện đều do hắn liên luỵ.

Nếu như không thăm không hỏi, vậy thì hắn vong ân bội nghĩa quá.

Trên đường, Hứa Thanh Tiêu lấy ra số ngân lượng còn sót lại, mua không ít đồ, mặc dù những thứ này không phải thứ gì đặc biệt tốt, nhưng quan trọng ở tấm lòng.

Cứ như vậy.

Ba khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đã đến hiệu thuốc.

Chỉ là so với trước đây, tiệm thuốc của Triệu đại phu lúc nào cũng đông đúc.

Hôm nay lại có chút hiu quạnh.

Huyện Bình An không lớn, chuyện xấu chuyện tốt gì đều được lan đi rất nhanh.

Chuyện Triệu đại phu bị Nha môn bắt đi nghiêm hình bức cung chắc chắn bị truyền ra ngoài rồi.

Nỗi sợ lớn nhất của bình dân bách tính chính là chuyện gì đó liên quan tới quan phủ, thế nên khách tới tiệm cũng ít đi rất nhiều.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại càng áy náy tự trách.

Có chút do dự, không biết có nên vào hay không nữa.

Nhưng cũng chính vào lúc này, người học việc trong hiệu thuốc nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức đi lên đón tiếp ngay.

“Thanh Tiêu đại nhân, ngài đến thật rồi này, chưởng quỹ có lời mời ạ.”

Giọng nói vừa vang lên, khiến Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên.

Huyện Bình An.

Hiệu thuốc bắc của nhà họ Triệu.

Tiểu nhị ở trong tiệm gọi một tiếng, Hứa Thanh Tiêu hơi ngạc nhiên.

“Chưởng quỹ gọi ta hả?”

Hứa Thanh Tiêu sửng sốt một chút, hắn cầm theo đồ của mình đi đến.

“Đúng vậy, chưởng quỹ liệu sự như thần, nói hôm nay ngài sẽ đến đây, không ngờ là đến thật.”

Tiểu nhị mở miệng, nhận lễ vật từ trong tay Hứa Thanh Tiêu đưa tới, cung kính nói.

“Chưởng quỹ ở đâu?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Chưởng quỹ đang nằm dưỡng bệnh ở trên lầu, ngài đi theo ta.”

Tiểu nhị dẫn Hứa Thanh Tiêu lên lầu. Người sau cũng đi theo.

Thoáng chốc đã đi lên lầu hai.

“Tiên sinh, Thanh Tiêu đại nhân đến rồi.”

Vừa đi đến cửa phòng, tiểu nhị đã hô một tiếng, từ bên trong gian phòng truyền đến một giọng nói yếu ớt.

“Mời hắn vào đi.”

Giọng nói rất yếu, khiến Hứa Thanh Tiêu càng cảm thấy hổ thẹn.

Đẩy cửa phòng ra, dáng vẻ Triệu đại phu nằm trên giường bệnh hiện ra ngay trước mắt.

Ông ốm yếu nằm ở trên giường, trên đầu quấn một vòng băng trắng, cố cựa mình muốn ngồi dậy.

“Triệu đại phu, đừng ngồi dậy.”

Hứa Thanh Tiêu bước nhanh đến, đỡ lấy ông.

“Không sao hết.”

Đến gần mới thấy, sắc mặt Triệu đại phu đã hơi trắng bệch, nhìn có vẻ rất yếu rồi.

Nhưng mà nhìn kỹ lại, trên ngực Triệu đại phu còn có dấu bàn ủi.

Đây là vết thương của bàn ủi bằng sắt, tuy đã được băng bó lại, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy một ít, trên lớp băng vải trắng thấm đầy máu đen, có thể tưởng tượng ra được Triệu đại phu đã chịu trận tra tấn đến mức như thế nào.

Chỉ trong nháy mắt thôi, Hứa Thanh Tiêu đã cảm thấy vừa áy náy lại vừa tức giận.

“Bọn chó chết, lũ khốn nạn.”

Hứa Thanh Tiêu nắm chặt tay lại, bởi vì cơn giận dữ trong lòng nên buột miệng chửi một tiếng, Triệu đại phu chính là thầy thuốc, danh tiếng rất tốt, ngày thường lấy cứu người làm phúc, bây giờ đã qua tuổi sáu mươi rồi, vẫn còn phải chịu nghiêm hình tra tấn.

Chuyện này bảo Hứa Thanh Tiêu không giận sao được.

Nghe thấy lời của Hứa Thanh Tiêu, Triệu đại phu lập tức ấn tay Hứa Thanh Tiêu xuống, lắc đầu nói.

“Quá khứ, chuyện đã qua rồi, còn sống là tốt rồi.”

Triệu đại phu thều thào nói.

Nói như thế thôi, cũng đã để Hứa Thanh Tiêu thoáng tỉnh táo lại một chút.

“Triệu đại phu, chuyện lần này là Hứa mỗ ta mắc nợ ông, phần ân tình này ta sẽ khắc ghi vào tận tâm khảm.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng, vô cùng áy náy.

“Đừng cảm thấy mắc nợ gì hết, thật ra lão hủ cũng không khai ra ngươi đâu, biết thừa dù lão hủ có khai ra, thì bọn chúng cũng không bỏ qua cho lão hủ.”

“Tội bao che cũng không phải cái tội bé nhỏ gì, lời hứa hẹn đầu môi chót lưỡi, mãi mãi chỉ là một trang giấy trắng, lão hủ cũng không phải chỉ vì một mình ngươi, chủ yếu vẫn là vì bản thân mình mà thôi.”

“Hơn nữa, ngươi cũng không làm chuyện gì sai, muốn được sống, chuyện này cũng rất bình thường, chẳng qua chúng ta đều đang phải sống qua một kiếp này mà thôi.”

Triệu đại phu khoát tay áo, tầm nhìn của ông rất thoáng, sống được là tốt rồi.

Về phần không khai ra, thật ra chủ yếu cũng là vì mình.

Ông cũng không phải trẻ con lên ba, đương nhiên không tin những lời những người đến từ phủ Nam Dự. “Bất luận là như thế nào, cũng phải cảm tạ ông một tiếng.

“Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ đạo lý này, nhưng vẫn thành tâm cảm tạ.”

Chẳng qua thoáng chốc, giọng của Triệu đại phu lại tiếp tục vang lên.

“Chắc Trình đại nhân cũng đã nói cho ngươi biết tai hại của dị thuật rồi đúng không?”

Ông bỗng nhiên mở miệng nhắc đến chuyện này.

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu Triệu đại phu nói vậy là có ý gì, hắn không đáp, chỉ trầm mặc không nói.

Chương 26: Chu Tú Tài Nói Về Nho Gia (2)

“Thôi bỏ đi, người có kiếp nạn của mình, ngươi vì tìm một đường sống, mà đi lên con đường này cũng là việc bất đắc dĩ mà thôi.”

“Nhưng mà, Thanh Tiêu à, nếu như có một ngày, nếu ngươi không thể tiếp tục khống chế được bản thân, vì chúng sanh vô tội, có đôi khi phải lựa chọn sao cho đúng, nếu không đây sẽ là sai lầm cả đời của lão hủ này.”

Triệu đại phu nói, trong lòng ông vẫn còn rất rầu rĩ.

Thực ra ngay từ đầu ông đã định khai tên Hứa Thanh Tiêu ra rồi, nhưng nếu không phải lương y như từ mẫu, hơn nữa còn sợ liên lụy đến càng nhiều người vô tội hơn nữa, thì chắc chắn ông đã nói ra.

Nhất là khi biết được sự đáng sợ thật sự của dị thuật.

Triệu đại phu lại bắt đầu rối rắm.

Nếu như có một ngày, Hứa Thanh Tiêu hóa yêu nhập ma thật, đến lúc đó người chết cũng không phải một mình Hứa Thanh Tiêu đâu.

Mà còn rất nhiều người dân vô tội.

Bởi vì như thế, cho nên ông thức trắng đêm không ngủ.

Dù sao chữa bệnh cho người cũng không chữa được bệnh trong tâm.

“Ông đừng lo Triệu đại phu, nếu như có lúc đó thật thì ta sẽ không hại người vô tội.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Hắn hiểu được Triệu đại phu đang lo lắng cái gì.

Nhưng nếu có một ngày, không thể tự khống chế được, hắn sẽ không để mặc bản thân cứ như vậy mà hóa thành yêu ma.

Hại kẻ vô tội, Hứa Thanh Tiêu không làm nổi.

Nhận được câu trả lời thuyết phục của Hứa Thanh Tiêu, Triệu đại phu gật đầu, mặc dù không biết lời của Hứa Thanh Tiêu là thật hay giả, nhưng có thể trả lời như vậy, cũng đã rất tốt rồi.

Nhưng mà rất mau lời của Hứa Thanh Tiêu cũng tiếp tục cất lên.

“Triệu đại phu, ta muốn hỏi ông một chuyện, ông có hiểu Nho gia không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi Triệu đại phu.

Thiên Địa Văn Cung trong đầu chắc có thể trấn áp được ma chủng, nhưng bản thân hắn vẫn chưa biết cách mở nó ra.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu đoán già đoán non chắc liên quan với Nho gia, cho nên muốn hỏi thăm chút.

“Nho gia?”

Triệu đại phu hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, Nho gia.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Ngay sau đó Triệu đại phu lắc đầu nói.

“Ta cũng không hiểu Nho gia lắm, nhưng mà vị tiên sinh ở trường tư thục của huyện chắc sẽ biết, dẫu gì thì hắn cũng là tú tài nổi danh ở huyện chúng ta, nói gì thì nói tuy không trúng cử thì cũng là một người đọc sách.”

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

Triệu đại phu tò mò hỏi.

“Triệu đại phu, trong người ta có ma chủng của dị thuật, thuộc loại tai họa, mà Nho gia có chính khí cuồn cuộn, có thể áp chế được ma tính ở trong cơ thể, đương nhiên đây cũng là suy đoán của ta mà thôi.”

Đối mặt với Triệu đại phu, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói dối, dựa vào sự thật mà nói.

Vừa nói những lời này xong, trong mắt Triệu đại phu lóe lên vẻ kinh ngạc, suy nghĩ một chốc cũng không kìm được chậm rãi nói.

“Ngươi nói như vậy thì đúng là có khả năng thật, lão hủ thường nghe Chu tú tài nói, rằng người đọc sách có một loại khí gì đó mà bách tà bất xâm ấy.”

“Thế này đi, ngươi ra tìm tiểu nhị trong tiệm của ta, bảo hắn chuẩn bị một toa thuốc bổ khí, thê tử Chu tú tài dạo này khí có chút hư, ngươi thay ta mang đến, nhân cơ hội hỏi thử xem, không lấy tiền, coi như đây là tiền học phí.”

Triệu đại phu rất kích động, ngay lập tức giúp Hứa Thanh Tiêu sắp xếp mọi chuyện.

“Cũng không cần phải vậy, tiền thuốc cứ để ta trả cho, Triệu đại phu ông đã giúp ta rất nhiều rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn mắc nợ Triệu đại phu nữa, hắn đứng dậy lấy ra chút bạc còn sót lại, mặc dù không nhiều nhưng đây cũng là một phần thành ý.

“Ài.”

Triệu đại phu hiểu rõ suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, ông cũng không nhiều lời hơn, chỉ than nhẹ một câu.

“Ông cứ nghỉ ngơi cho thật khỏe, Triệu đại phu, nếu có bất cứ chuyện gì cần ta làm hộ, xin cứ việc nhờ bảo.”

Sau một lúc lâu sau, Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn tiếp tục quấy rầy Triệu đại phu nữa, hắn đứng lên cáo từ, mấy câu nói ấy cũng rất chân thành.

“Ừ, đi đi!”

Triệu đại phu gật đầu, sau đó nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Không lâu sau, Hứa Thanh Tiêu cầm theo một gói thuốc, đi ra khỏi tiệm thuốc bắc của nhà họ Triệu.

Huyện Bình An cũng không lớn lắm, thôn thứ chín đường thứ hai mươi tư, chỗ của Chu tú tài cũng ở đấy không xa, bằng vào thể chất nhập phẩm của Hứa Thanh Tiêu, cứ bước nhanh chắc chưa đến một khắc đồng hồ đã đến nhà Chu tú tài rồi.

Sân nhà đơn giản, phòng ốc thấp lùn.

Ngoài cổng có người đang quét rác, đó là một người phụ nữ vào độ tuổi tứ tuần.

“Xin hỏi Chu tiên sinh có ở nhà không ạ? Tại hạ là Hứa Thanh Tiêu, sai dịch của nha môn, Triệu đại phu bảo ta mang thuốc đến cho ông ấy.”

Hứa Thanh Tiêu cầm thuốc đi vào, tiến lên hỏi.

“Quan sai hả?”

Chương 27: Chu Tú Tài Nói Về Nho Gia (3)

Nhác thấy Hứa Thanh Tiêu nói mình là quan sai, bà ta hơi ngạc nhiên, nhưng nghe nốt nửa câu sau, lập tức lộ ra nụ cười dịu dàng nói.

“Ông ấy đang ở trong nhà đọc sách, đại nhân mau vào phòng nghỉ chân.”

Người phụ nữ trung niên mở miệng, mời Hứa Thanh Tiêu đi vào trong nghỉ chân.

Vương triều Đại Ngụy, bất luận là Cựu triều hay Tân triều, đối với quan sai, bách tính vẫn giữ thái độ tương đối kính nể, cho dù chỉ là một tên nha dịch, cũng phải gọi một tiếng đại nhân, nhất là loại nha dịch như Hứa Thanh Tiêu.

Có câu Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó xơi.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu đến tận đây đưa đồ, đương nhiên phải tỏ ra khách khí hơn một chút.

“Đúng lúc cũng có chút việc muốn tìm Chu tiên sinh hỏi thăm một chút, hy vọng lượng thứ.”

Hứa Thanh Tiêu đi theo người phụ nữ trung niên vào trong.

“Sao lại nói như vậy được, đại nhân đúng là khách sáo quá.”

Nhận thuốc xong, người phụ nữ đưa Hứa Thanh Tiêu vào trong nhà, đúng lúc này có một người đàn ông tầm tuổi trung niên, trên tay cầm một quyển sách, đang ngồi đọc chăm chú ở trong sân nhà.

Người đàn ông này cũng tầm khoảng bốn mươi, hơi gầy, mặc một cái áo xanh, có vẻ rất mộc mạc, dùng một sợi dây vải màu xanh để buộc tóc, ngồi dưới tán cây đọc sách, xung quanh tràn ngập loại khí chất văn nhân.

“Có khách đến này Chu Lăng.”

Người phụ nữ gọi một tiếng, Chu Lăng đang ngồi đọc sách dưới tán cây lập tức lấy lại tinh thần.

“Khách à?”

Chu Lăng ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi xuống người Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mặt ngập tràn vẻ hiếu kỳ, nhưng ngay lập tức đứng dậy tỏ vẻ tôn trọng.

“Đây là quan sai đại nhân của huyện chúng ta, tên là…”

Người phụ nữ mở miệng nói, nhưng ngay lập tức quên mất Hứa Thanh Tiêu tên là gì.

“Hứa Thanh Tiêu.”

Hứa Thanh Tiêu nhắc một câu, người kia cười một tiếng xấu hổ, sau đó tiếp tục nói: “Là lão Triệu bảo cậu ấy mang thuốc đến cho chúng ta.”

Vị phu nhân kia nói.

Vừa nghe thấy thế, Chu Lăng thoáng chốc đã hiểu ra, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu cười ôn hòa nói: “Hóa ra là người của quan phủ, mau vào đây, mời vào bên trong nghỉ chân.”

Chu Lăng rất mềm mỏng, nhưng không vì thân phận quan sai kia, ông là tú tài của Đại Ngụy, mở một trường tư dạy học ở huyện Bình An, địa vị không thấp, ngày thường đến cả bộ khoái gặp ông cũng phải gọi một tiếng Chu tiên sinh.

Hứa Thanh Tiêu cũng không dám khinh thường.

“Tiên sinh khách khí rồi, chỉ là một tên nha dịch nhỏ mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Chu Lăng chỉ cười, đưa Hứa Thanh Tiêu đi vào trong phòng khách.

Sau đó nói thẳng.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, đến đây tìm ta chắc là có chuyện khác nhỉ?”

Chu Lăng là người đọc sách, nhưng không phải một tên mọt sách, nhìn ra Hứa Thanh Tiêu đến đây tìm ông là còn có chuyện khác.

“Cũng không phải chuyện gì lớn cả, ta chỉ muốn đến xin tiên sinh giải đáp vài câu hỏi thôi.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười nói.

“Ừ, ngươi nói đi.”

Đi vào trong phòng khách, Chu Lăng tự tay châm trà cho Hứa Thanh Tiêu.

“Bây giờ là Tân Triều của Đại Ngụy, nữ đế đăng cơ, càng ngày càng thắt chặt khống chế các quan viên, hơn nữa còn coi trọng người đọc sách, mặc dù ta chỉ là một nha dịch nhỏ, nhưng cũng có một ít mộng tưởng, nếu tương lai có thể lên chức bộ khoái, nhưng không có chút văn hóa nào hết, chẳng phải có vẻ quá tầm thường rồi sao.”

Hứa Thanh Tiêu lộ ra một nụ cười khổ, khiến người ta cảm thấy rất thật thà.

Vừa nói thế thôi, Chu Lăng đã cười ngay.

“Không sai, đúng lắm.”

“Ngươi nghĩ rất đúng, bây giờ nữ đế đăng cơ, coi trọng người đọc sách, mặc dù ngươi chỉ là một tên nha dịch mới tòng sự, nhưng việc ngươi nghĩ không sai chút nào, tương lai muốn được thăng quan, trong bụng phải có tài khí.”

Hứa Thanh Tiêu nói một trận khen ngợi xong, khiến Chu Lăng rất thoải mái.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế hỏi.

“Vậy dám hỏi tiên sinh, Nho đạo nhất mạch, phân chia như thế nào?”

Hắn hỏi thẳng.

“Nho đạo nhất mạch?”

Chu Lăng chậm rãi nói.

“Nho đạo nhất mạch, giống như võ giả vậy, chia thành thập phẩm, nhưng Nho đạo muốn tăng phẩm cấp lên, không dựa vào việc đả tọa tu luyện, cũng không phải luyện cường thân kiện xương, mà luyện tài khí.”

(Tài khí ở đây có thể hiểu là tài văn chương.)

Chu Lăng trả lời.

“Tài khí?”

Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên.

“Ừ.”

Chu Lăng gật đầu.

“Vậy làm như thế nào mới có thể sở hữu được tài khí?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Người theo Nho đạo muốn thu được tài khí, có ba cách, cách thứ nhất là đọc nhiều sách hơn, có câu đọc cả vạn quyển sách chính là chỉ ý này.”

“Cách thứ hai, chính là viết sách viết văn, thi từ ca phú, nhưng mà cần được người trong thiên hạ đọc và làm theo, vì vậy còn gọi là phải soạn sách, đương nhiên còn có một chỗ có thể tích cóp được tài khí, đó chính là nơi khoa cử.”

“Về phần cách thứ ba, cách này thì cao thâm quá, là ngộ đạo, nếu như có thể tỉnh ngộ được, một buổi sáng có thể thành bán thánh, nếu không thể tỉnh ngộ, cả đời chỉ dậm chân ở đây.”

Chu Lăng nói về hệ thống Nho đạo, Hứa Thanh Tiêu cũng hơi hiểu ra.

Chương 28: Thánh Ngôn, Dị Biến Xuất Hiện (1)

Nho đạo thập phẩm.

Tài khí nhập phẩm.

Đọc sách, viết sách, ngộ đạo.

Ba cái này Hứa Thanh Tiêu đều có thể hiểu được.

Nhưng mấy vấn đề này không phải vấn đề mà Hứa Thanh Tiêu muốn hỏi.

“Tiên sinh, nho đạo nhất mạch này, nếu như có thể tu luyện được, có phải sẽ khiến môi thương lưỡi chiến, miệng nở hoa sen, nói sao làm vậy, một tờ văn chương chém được thiên quân vạn mã?”

(Môi thương lưỡi chiến, miệng nở hoa sen: Ý môi lưỡi sắc bén, xuất khẩu thành thơ.)

Hứa Thanh Tiêu hỏi dò.

Lời vừa nói xong, nhất thời khiến Chu Lăng cười ha hả.

“Ngươi nghe ở đâu mấy thứ đó vậy? Nho đạo sao có chí lớn đến như thế, còn muốn môi thương lưỡi chiến, miệng nở hoa sen, nói hay làm vậy.”

“Nếu có uy lực như vậy, người trong thiên hạ chắc đều tu luyện nho đạo rồi.”

Chu Lăng cười nói.

Dù sao thì lời của Hứa Thanh Tiêu cũng quá khoa trương rồi.

“Không đúng ư? Vậy nho đạo có tác dụng là gì?”

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò.

Hắn đúng là nho đạo là cái loại tài trí hơn người, hay na ná như một bài thơ trấn được cả quốc, không ngờ hóa ra lại không phải như vậy ư?

Dù sao thì thế giới này có tiên có phật mà.

“Không phải vậy.”

“Nho đạo nhất mạch, là tu thân dưỡng tính, trị quốc bình thiên hạ, nuôi dưỡng hạo nhiên chính khí, kéo dài tuổi thọ là chuyện có thể, nhưng đánh giết nhau thì không được, một bài thơ trấn được cả quốc, lại càng là Thiên Phương kỳ đàm.”

(Thiên phương kỳ đàm: Là những chuyện chỉ có trong truyền thuyết, được truyền miệng nhưng không được chứng thực.)

Chu Lăng vẩy tay áo.

Sau đó tiếp tục nói.

“Vậy ướm thử lời tiên sinh, nếu như nho đạo nhất mạch chỉ có thể tu thân dưỡng tính, nếu như gặp phải yêu ma mang đến tai họa thì nên làm gì bây giờ?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Nói đến đây, có vẻ Chu Lăng hơi tự tin, nói:

“Kẻ theo nho đạo, nuôi dưỡng hạo nhiên chính khí, thỉnh thoảng cũng sẽ cường thân kiện xương, có sức mạnh nhất định, nhất phẩm nho đạo luận sức mạnh đương nhiên không đánh lại được một tên tứ phẩm võ giả, nhưng đối mặt với yêu ma tai họa thì khác.”

“Thanh Tiêu tiểu hữu, đừng nhìn thấy ta ngay cả nhập phẩm vẫn chưa đặt chân vào, nhưng cũng nuôi dưỡng được một phần hạo nhiên chính khí, mấy ngày trước trong huyện có một tên đào phạm chạy đến đúng không? Có người bảo là đang tu luyện dị thuật, thuộc về người tà đạo.”

“Nếu hắn ở trước mặt ta, nhất định không thể đến gần ta trong vòng ba trượng.”

Chu Lăng rất tự tin, nhất là nói đến chuyện tà tứ.

“Không thể đến gần trong vòng ba trượng?”

Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc.

Đào phạm của phủ Nam Dự mạnh đến thế nào, hắn đã thấy rồi, nghe Chu Lăng nói thì có vẻ rất bình thường, nhưng đào

phạm kia có thể đấm một phát là toi mạng Hứa Thanh Tiêu hắn.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu hơi nghi ngờ.

Dường như cảm nhận được nỗi hoài nghi của Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng tiếp tục mở miệng nói.

"Hạo nhiên chính khí, chính là dương khí mạnh nhất của thiên địa này, bẩm sinh đã có thể khắc chế được tất cả yêu ma."

"Cỡ như ta thì chỉ bình thường thôi, nếu với những người có thể khiến văn khí hóa hình, một câu nói thôi đã tiêu diệt được yêu ma, đương nhiên có thể tiêu diệt được yêu ma tai họa."

Chu Lăng nói rất nghiêm túc, thậm chí còn mang ra tất cả người theo nho đạo ra để làm nền cho bản thân.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi gật gù, mặc dù hắn không tin hết những lời Chu Lăng nói, nhưng cũng đồng ý loại quan điểm này.

Kẻ theo nho đạo sinh ra là vì trời vì đất, tu thân dưỡng tính, ngưng tụ hạo nhiên chính khí, những thứ tà ma ngoại đạo sợ không phải chính là vật chí cương chí dương như này sao?

"Vậy thưa tiên sinh, ta muốn hỏi ngài một câu, ngài đã từng nghe tới Văn Cung bao giờ chưa?"

Hứa Thanh Tiêu không nói ra bốn chữ Thiên Địa Văn Cung ra, chỉ nói hai chữ Văn Cung đơn giản.

Lời vừa ra, Chu Lăng đã hơi trầm tư.

"Văn Cung?"

Ông trầm ngâm một lát, sau một lát lắc đầu nói: "Có chút ít ấn tượng, nhưng không nhớ rõ lắm, nhưng mà để ta tra một vài tư liệu xem, chắc có thể tìm ra được."

Chu Lăng đáp, khiến trong lòng Hứa Thanh Tiêu vui vẻ, nhưng mà nét mặt biểu hiện ra bên ngoài của Hứa Thanh Tiêu vẫn rất bình tĩnh.

"Vậy làm phiền tiên sinh rồi."

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

“Chuyện nhỏ, nhưng mà phải đợi ta tìm lại một chút đã, cũng không chắc chắn là có thể tìm ra được hay không.”

Chu Lăng cười.

Thoáng cái, người phụ nữ quét sân ở trước cửa cũng chính là thê tử của Chu Lăng, lúc này bưng một mâm thức ăn nóng ra, nở nụ cười nói.

“Đại nhân, ta có làm vài món ăn, mời ngài nếm thử.”

Thê tử của Chu Lăng bày đồ ăn lên bàn, nhiệt tình mời Hứa Thanh Tiêu ở lại dùng cơm.

“Không cần, không cần, ta đã quấy rầy tiên sinh và phu nhân rồi, sao có thể làm phiền phu nhân nấu cơm cho ta ăn nữa, cũng đừng gọi ta là đại nhân gì hết, gọi Thanh Tiêu là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, hở cái là gọi đại nhân đại nhân, nghe mà không chịu nổi.

Chương 29: Thánh Ngôn, Dị Biến Xuất Hiện (2)

“Không sao, chỉ ăn một bữa cơm rau dưa mà thôi, nếu không ngại thì ở lại dùng một bữa đi.”

Đối phương cười hì hì nói.

Chu Lăng cũng gật đầu nói: “Không sao hết, đến đúng lúc dùng bữa thôi, vừa ăn vừa trò chuyện.”

Hai người đều đã nói như vậy rồi. Hứa Thanh Tiêu cũng phải phục mệnh thôi.

Một bữa cơm Hứa Thanh Tiêu dùng hết một canh giờ, phần lớn thời gian là nghe Chu Lăng đàm luận nho đạo.

Chu Lăng là tú tài, đương nhiên là có sự hiểu biết về nho đạo, nhưng mà những thứ thâm sâu quá mức thì Chu Lăng cũng không biết, đây cũng là thứ nằm trong phạm vi hiểu biết.

Nói chuyện đến tận giờ Dậu, mặc dù phu thê nhà Chu Lăng vẫn kéo mình ở lại ăn cơm, Hứa Thanh Tiêu không mặt dày đến mức này được.

Bây giờ mới quen người ta chẳng được bao lâu, mặt dày ăn chực một bữa đã thấy hơi lăn tăn rồi.

Trước lúc chia tay.

Chu Lăng cầm hơn mười quyển sách đi từ trong thư phòng ra, xếp thành một chồng cao đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, những quyển sách này đều là những tác phẩm của nho đạo, ngươi đọc kỹ xem, thử lý giải, nói không chừng có thể nhờ thế mà ngưng tụ được tài khí, tiến vào nhập phẩm, mặc dù không nhập phẩm, bình thường đọc nhiều sách một chút, để tu thân dưỡng tính cũng là chuyện rất tốt.”

“Không cần trả lại ngay cho ta đâu, cứ đọc xong rồi tính.”

Chu Lăng là người thích đọc sách, bây giờ thấy Hứa Thanh Tiêu cũng có hứng thú với việc đọc sách, trong lòng tự nhiên

sinh ra thiện cảm, chuẩn bị sẵn một phần tàng thư, cho Hứa Thanh Tiêu mượn về đọc.

“Đa tạ tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu nhận những quyển sách này, vô cùng cảm kích nói.

“Không sao hết, ta là người đọc sách, ngay từ đầu đã phải có nghĩa vụ truyền đạo thụ nghiệp, nếu như có một ngày nào đó, Thanh Tiêu tiểu hữu có thể trở thành một người đọc sách chân chính, đối với ta đấy chính là chuyện tốt.”

Chu Lăng cười nói.

Lời này mặc dù chỉ là câu nói khách khí, nhưng cũng có đạo lý, ông thân là một người dạy học, làm nghề truyền đạo dạy học, giả sử có một ngày, đệ tử ông chỉ dạy có người trở thành người đọc sách, ông cũng có thể thu được văn khí.

Nếu như có người có thể trở thành đại nho, chỗ tốt đưa đến cho ông là cực lớn, đương nhiên xác suất này rất thấp, cực thấp thôi.

Hứa Thanh Tiêu cáo biệt Chu Lăng.

Trong lòng đầy cảm kích.

Người ở trong huyện này đều rất tốt, tính cách thiện lương, cũng thuần phác vô cùng.

Hứa Thanh Tiêu ôm sách, đi về phía nhà mình.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi.

Thê tử của Chu Lăng mới đi đến nói.

“Người này cũng không tệ lắm, rất lễ phép, không giống nha dịch khác, toàn lũ bặm trợn.”

“E rằng sau này rất có thể sẽ trở thành một người đọc sách đó.”

Bà khen ngợi Hứa Thanh Tiêu.

“Ừ, mấy năm nay ở trong huyện rất ít người trẻ tuổi có lòng cầu tiến như thế này.”

“Nhưng mà muốn trở thành người đọc sách, phải xem ngộ tính, đâu phải chỗ nào đều có người ưu tú giống như vi phu được?”

Chu Lăng tự tin nói.

“Xem ông đắc ý chưa kìa, cả nhập phẩm cũng chưa được, còn cảm thấy mình rất ưu tú, không khéo mai người ta lại nhập phẩm bây giờ.”

Thê tử của Chu Lăng cười mắng.

“Ngày mai nhập phẩm? Nương tử à, tuy Thanh Tiêu tiểu hữu nhìn cũng rất được đó, nhưng chỉ một ngày đã nhập phẩm? Nàng đang sỉ nhục sự nỗ lực những năm này của vi phu đó, nếu như Thanh Tiêu một ngày đã nhập phẩm, thì việc nhà sau này cứ để ta làm.”

Chu Lăng không phục tý nào.

Nhưng người kia cũng không thèm dỗi lại ông nữa, tự mình đi làm nốt những việc khác.

Hai khắc sau đó.

Hứa Thanh Tiêu cũng về đến nhà.

Nhưng mà đúng lúc này, có một nha dịch đồng liêu cũng xuất hiện ở trước cửa nhà.

“Thanh Tiêu ca.”

Nhác thấy Hứa Thanh Tiêu, người ấy lập tức đi đến, gọi một câu.

“Sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hơi ngạc nhiên.

“Không có chuyện gì lớn hết, chỉ là Huyện lão gia muốn ngươi dạo này phải nghỉ ngơi cho thật tốt, dưỡng vết thương cho khỏi, cho ngươi nghỉ phép tháng này rồi, nhưng mà mỗi ngày phải đi đến nha môn điểm danh đó.”

Hắn mở miệng báo với Hứa Thanh Tiêu những chuyện này.

“Điểm danh?”

Hứa Thanh Tiêu thoáng chốc cũng hiểu đây là ý gì rồi.

Xem ra Lý huyện lệnh vẫn không yên lòng vì mình lắm, nhưng mà như vậy cũng là hợp tình hợp lý, dù sao ai dám cam đoan mình thực sự không tu luyện dị thuật.

Một kẻ hấp hối sắp chết, đột nhiên khỏe lại, ai dám tin?

"Được, cũng không sao hết."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, cười bằng lòng.

"Ừm, Thanh Tiêu ca cũng đừng suy nghĩ gì hết, thật ra huyện lão gia cũng vì tránh người khác nói xàm mà thôi, đám người từ phủ Nam Dự đi ra đều là loại máu lạnh vô tình, hoàn toàn xem thường chúng ta mà."

"Vì tránh chuyện cãi nhau không cần thiết, đành để ngươi chịu ủy khuất một chút."

Hắn nói tiếp, an ủi Hứa Thanh Tiêu.

Chương 30: Thánh Ngôn, Dị Biến Xuất Hiện (3)

“Hiểu rồi, ngươi quay về bảo với huyện lão gia, ta chịu ủy khuất cũng không sao hết, mấu chốt là không thể để nha huyện chúng ta chịu ấm ức được, huyện lão gia cũng không thể chịu oan ức.”

Hứa Thanh Tiêu rất tự nhiên gật đầu.

“Đúng vậy, vẫn là Thanh Tiêu ca thông minh, đây, Thanh Tiêu ca, đây là thuốc do nha môn chuẩn bị cho ngươi đó, đều là thuốc bổ huyết dưỡng sinh.”

“Còn nữa, đây là mười lượng bạc, là bồi thường của nha môn.”

Nhận được những lời này của Hứa Thanh Tiêu, đối phương cũng cười nói rời đi, còn đưa một túi bạc cho Hứa Thanh Tiêu nữa.

Mười lượng bạc nặng hơn nửa cân, đặt trong lòng bàn tay hơi nặng.

Lương tháng của một nha dịch là một lượng bạc.

Hệ thống kinh tế của vương triều Đại Ngụy vẫn khá ổn định, tiền có mệnh giá thấp nhất là tiền đồng, một lượng bạc bằng một ngàn đồng, mà một đồng có thể mua được hai cái bánh.

Tương đương hai ngàn tệ của kiếp trước.

Thân phận của nha dịch thật ra chỉ làm việc tạm thời mà thôi, cho nên một lượng bạc cũng khấm khá rồi, sau khi chuyển thành chính thức thì lương tháng là hai lượng, ngày lễ ngày tết đều có chút tiền thưởng, cũng coi như là không tệ.

Nha môn một hơi đền bù những mười lượng bạc, giống như bổng lộc cả một năm rồi, coi như cũng phúc hậu, đương nhiên chết rồi thì bồi thường càng nhiều hơn.

“Đa tạ huyện lão gia.”

Ngân lượng khổ sở lắm mới kiếm ra được, Hứa Thanh Tiêu tự nhiên nhận lấy, đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của hắn mà.

Bạn đồng liêu hỏi thăm thêm vài câu rồi đi.

Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng ra, cất sách vào trong phòng, sau đó đóng cửa phòng lại, bắt đầu khơi đèn đọc sách.

Sắc trời dần tối xuống.

Hứa Thanh Tiêu lấy quyển sách đầu tiên ra.

【 Thánh ngôn 】

Quyển sách này không dày lắm, nhưng cũng không tệ, Hứa Thanh Tiêu lật trang sách đầu tiên ra, trên đó có ghi chú người viết sách.

【 Văn Thánh 】

Người biên soạn.

"Ngôn Bắc Đẩu"

Thông qua cuộc trò chuyện ngày hôm nay với Chu Lăng, Hứa Thanh Tiêu biết Văn Thánh là ai, là người dùng nho nhập thánh đầu tiên trong thiên địa này.

Thánh nhân của Nho đạo.

Trên cơ bản thì tất cả người đọc sách đều phải đọc qua sách của ông, từ đó tạo nên quan niệm của bản thân, biết được con đường dành riêng cho mình là đường nào.

Mà Văn Thánh không có tên gọi cụ thể, nói chính xác hơn chút, mặc dù có tên cũng không thể gọi thẳng ra, nhất định phải tôn xưng là Văn Thánh.

Người đọc sách, bất luận là ở Đại Ngụy hay là ở trên toàn bộ thiên hạ này, đều là thứ tồn tại được người đời tôn trọng.

Nhưng mà chuyện đọc sách này cần có thiên phú, dù sao không phải người người đều biết đọc sách, hơn nữa trong năm tháng thái bình này, bách tính cơm no áo ấm, có ăn có uống, những trò để giải trí cùng nhiều.

Thí dụ như đi nghe hát kịch, thí dụ như đổ bài xúc cúc, còn có thể tu tiên vấn đạo, người có thể tĩnh tâm để đọc sách đúng là

rất ít.

Đây cũng chính là lý do tại sao Hứa Thanh Tiêu chủ động đến tận cửa để hỏi, khiến Chu Lăng rất vui.

Lật trang thứ hai của quyển sách, lời mở đầu hiện ra.

【 Đời một người, chẳng qua chỉ có trăm năm, trọn đời cây cỏ, lại chỉ trong nháy mắt, nhân sinh khổ đoản, gây dựng được bao nhiêu? 】

【 Tựa như tiền quyền, không được như ý, tựa như mỹ sắc, không được ưa thích, ứng với thao thiết, không được kỳ tâm. 】

Lời mở đầu rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu từng chút một bình ổn tâm thần lại.

Hắn lại giở trang tiếp theo ra.

Mỗi một chữ đều đọc rất chăm chú, mỗi một câu nói cũng đều chăm chú tìm hiểu.

Cứ giống như thế, chắc khoảng hai canh giờ trôi qua.

Đêm đã khuya.

Hứa Thanh Tiêu đã đọc hết toàn bộ phần đầu tiên của quyển Thánh Ngôn thứ nhất.

Mười mấy ngàn chữ đầy rẫy, mỗi một chữ đều ẩn chứa đạo lý bên trong, đồng thời mỗi một chữ cũng khiến Hứa Thanh Tiêu có một loại cảm giác nào đó nói không thành lời.

Cũng ngay trong nháy mắt này.

Trong lúc này, Văn Cung trong đầu bỗng nhiên chuyển động.

Mà cùng lúc đó, một âm vang hùng vĩ vang lên.

"Đời một người, chẳng qua chỉ có trăm năm, trọn đời cây cỏ, lại chỉ trong nháy mắt, nhân sinh khổ đoản, gây dựng được bao nhiêu?"

"Ứng như tiền quyền, bất đắc kỳ ý, ứng như mỹ sắc, bất đắc kỳ duyệt, ứng như thao thiết, bất đắc kỳ tâm."

Âm vang hùng vĩ vang lên.

Dường như bỗng chốc đã thông thấu hết vậy, khiến Hứa Thanh Tiêu thức tỉnh trí tuệ sáng suốt.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu ngất xỉu.

Chương 31: Nhập Phẩm Lần Nữa, Nho Đạo Thập Phẩm (1)

Mở mắt ra lần nữa.

Là Thiên Địa Văn Cung.

Cả tòa Văn Cung đều truyền đến tiếng nói to lớn.

“Ứng như tiền quyền, bất đắc kỳ ý, ứng như mỹ sắc, bất đắc kỳ duyệt, ứng như thao thiết, bất đắc kỳ tâm.”

“Đời một người, chẳng qua chỉ có trăm năm, trọn đời cây cỏ, lại chỉ trong nháy mắt, nhân sinh khổ đoản, gây dựng được bao nhiêu?”

Đây là thánh ngôn.

Hứa Thanh Ngôn khôi phục lại ý thức, hắn hơi kinh ngạc, đồng thời cũng chắc chắn nơi Thiên Địa Văn Cung kia có quan hệ mật thiết với “Nho đạo”.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong Văn Cung.

Dường như trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện chỗ khác biệt.

Trong ao tràn đầy một thứ chất khí màu trắng.

Giống như mây mù sương khói vậy.

Nhưng đang liên tục tăng lên không ngừng, ước chừng qua một lúc lâu, bên trong ao đã tràn đầy mây mù.

Sau một khắc, tất cả sương mù mây khói màu trắng đều xông thẳng về phía pho tượng đầu tiên đặt ở chính giữa đại điện.

Sương trắng quấn quanh pho tượng, có vẻ mịt mờ mà thần bí.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía đó chăm chú.

Trong vòng ba tháng mình nhất định phải đột phá được cửu phẩm, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, ngay từ đầu hắn đã không muốn tiếp tục tu luyện dị thuật rồi, giờ này có thể ngăn

chặn được ma chủng hay không, tất cả đều phải dựa vào tòa Thiên Địa Văn Cung này.

Cho nên bất kỳ loại biến hóa nào của Văn Cung, dường như đều liên quan đến vận mệnh trong tương lai của bản thân mình vậy.

Mà thời gian cùng đang từng chút một trôi qua.

Đến cuối cùng, pho tượng nhìn vô cùng sống động bắt đầu nứt toác ra, vết nứt này nối liền vết nứt khác, phát ra tiếng vang.

Hứa Thanh Tiêu không dám phát ra tiếng động, mà đứng yên nhìn.

Hắn không dám làm bậy, sợ sẽ phá hỏng chuyện gì đó.

Cuối cùng, pho tượng từ đầu đến chân đều rạn nứt hết, từng mảnh vụn màu trắng rơi xuống lả tả, sau đó lại hóa thành một luồng sương trắng nhạt nhòa, giống như một dòng nước, lại chảy vào trong ao như cũ.

Mà pho tượng ấy đã biến mất, thay vào đó là một người còn sống.

Đúng vậy.

Một người còn sống.

Hứa Thanh Tiêu líu hết cả lưỡi.

Hắn không ngờ, ở trong pho tượng này còn giấu một người sống nữa ư?

Nhưng mà ngẫm lại thì tòa Văn Cung Thiên Địa này cũng không phải thực thể, như vậy thì cũng có thể hiểu được.

“Là đại năng tuyệt thế ư?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại sinh ra tò mò.

Là một người xuyên không đến đây, Hứa Thanh Tiêu càng hiểu được chiêu thức này.

Nhưng đáng tiếc, đây không phải một cụ già nào hết, trái lại còn là một người trẻ tuổi, hơn nữa tướng mạo còn rất đẹp trai nữa.

Ngũ quan thanh tú, ưa nhìn, màu da như tuyết, tóc dài ba ngàn sợ, dùng một cái ngọc quan màu xanh nhạt để ghim tóc lên, phía trên còn cài một cây trâm màu xanh nhạt nốt.

Hơn nữa toàn thân đều tỏa ra khí chất tiên nhân.

Tựa như trích tiên vậy.

Nhìn dáng vẻ thôi cũng biết là bất phàm.

Nhưng mà, còn chưa kịp để Hứa Thanh Tiêu mở miệng lên tiếng trước.

Ánh mắt của vị nam tử tuấn mỹ kia đã hạ xuống.

Y hơi mơ màng, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Ta là ai?”

Giọng rất dễ nghe, ôn nhuận như ngọc.

Nhưng câu hỏi này khiến Hứa Thanh Tiêu ngẩn người.

Sao mà không đi theo đường cũ đã vẽ ra vậy cha nội?

Vừa lên sàn đã hỏi ta là ai?

Sao ta biết ngươi là ai chứ?

Theo lý thuyết không phải nên hỏi thẳng bây giờ là niên đại nào? Sao đó thấp giọng trầm ngâm nói một câu, không ngờ ta lại ngủ say nhiều năm như vậy, cảm tạ tiểu hữu đây đã cứu ta ra, để báo đáp ngươi, ta sẽ truyền thụ cho ngươi quyển tâm pháp vô thượng này.

Hứa Thanh Tiêu khó chịu.

Ban đầu nhìn thấy có người xuất hiện, còn tưởng là cụ già thập cổ lai hi, không ngờ lại bắt đầu như này.

Thôi kệ nội tâm có khó chịu đến thế nào đi chăng nữa, Hứa Thanh Tiêu vẫn lập tức đi lên phía trước nói.

“Vãn bối Hứa Thanh Tiêu, xin ra mắt tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, lễ nghi đúng nơi đúng chỗ, mặc dù không biết lai lịch của đối phương ra sao, nhưng chắc chắn là tốt hơn thân phận nha dịch của mình một trăm lẻ tám ngàn lần.

Có thể phá tượng đi ra ở chỗ này, thì địa vị sao có thể nhỏ được?

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Tên ta là Hứa Thanh Tiêu hả?”

Nam tử tuấn mỹ hơi ngạc nhiên hỏi.

Thôi rồi.

Là thằng ngu.

Hứa Thanh Tiêu chết trong lòng một chút, còn nghĩ đối phương sẽ mang mình cất cánh bay lên trời cao, nhưng không ngờ đối phương chẳng những đến cả bản thân mình là ai cũng không biết, lại còn không nghe hiểu tiếng người nữa.

“Tiền bối, vãn bối là Hứa Thanh Tiêu, vãn bối không biết tiền bối là ai.”

“Nhưng mà tiền bối có thể từ từ suy nghĩ cẩn thận, chắc là vì vừa sống dậy, ký ức còn phủi đầy bụi.”

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể tiếp tục kiên trì nói.

Trong lòng còn mong người này chỉ mất trí nhớ tạm thời, đợi một lát là có thể nhớ ra được một vài chuyện.

Quả nhiên, nói những lời này xong, người kia gật đầu, thầm thì.

“Ngươi tên là Hứa Thanh Tiêu.”

“Ký ức phủi bụi?”

Hắn đứng tại chỗ, mày nhíu mặt, không ngừng nhớ lại và suy nghĩ.

Hứa Thanh Tiêu không dám quấy nhiễu, chỉ đành đứng ở một bên yên lặng đợi chờ.

Không biết là trôi qua bao nhiêu lâu.

Cuối cùng, cái vị nam tử tuấn mỹ này mới lên tiếng.

“Ta nhớ được một ít rồi.”

Chương 32: Nhập Phẩm Lần Nữa, Nho Đạo Thập Phẩm (2)

“Là một trận đại chiến, đất chết kéo dài vô tận, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng, bầu trơi rơi xuống mưa máu, có rất nhiều tiếng khóc, có tiếng gào khóc, rất thảm, thảm vô cùng, là luyện ngục chốn nhân gian.”

“Còn những thứ khác, ta không nhớ được gì hết.”

Giọng nói của hắn vang lên.

Hứa Thanh Tiêu suy tính tỉ mỉ lại một lúc, căn cứ vào mấy từ then chốt này, đã có chút đoán ra được.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đang trầm tư, người nam tử tuấn mỹ không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

“Vị huynh đài này, ngươi lôi ta sống dậy thì cũng nên biết vài chuyện chứ?”

Bây giờ trong đầu hắn không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến bản thân hết, ký ức duy nhất đã bị nghiền nát đến vô cùng vô tận, không thể trợ giúp được gì hết, cho nên chỉ có thể đặt hy vọng lên trên người Hứa Thanh Tiêu thôi.

“Tiền bối, vãn bối cũng không rõ lắm, với lại tòa cung điện này là ở trong đầu của vãn bối.”

Hứa Thanh Tiêu hơi xấu hổ, nói rõ tình huống.

“Trong đầu?”

Người này lại ngẫm nghĩ tiếp, hình như không thể hiểu ra được trong đầu là cái gì.

“Khụ, có thể dùng nguyên thần để hình dung, tiền bối chắc sẽ hiểu rõ hơn.”

Hứa Thanh Tiêu đổi sang một từ khác.

“Nguyên thần?”

Kẻ này vẫn mù tịt.

Thôi được rồi.

Hứa Thanh Tiêu không muốn dây dưa mấy chuyện này nữa.

“Tiền bối, mặc dù vãn bối không biết thân phận của ngài, nhưng căn cứ vào ký ức của tiền bối, đã có chút suy đoán.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

“Suy đoán? Kính xin huynh đài đây giải thích nghi hoặc.”

Đối phương cũng không tự cao, trái lại vô cùng ôn hòa nho nhã.

“Tiền bối nặng lời rồi, vãn bối có chút sợ hãi, gọi ta một tiếng Thanh Tiêu là được.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dám trèo cao, người ta bây giờ đang nằm trong trạng thái mất trí nhớ, bây giờ mình trèo lên đầu người ta ngồi, quay đầu ký ức khôi phục một phát, nhỡ không vui thì bản thân mình chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Ổn trọng vẫn tốt hơn.

“Tiền bối, lúc nãy ngài có nhắc đến thứ duy nhất ngài nhớ ra được chính là một trận đại chiến, đất chết kéo dài vô tận, vòm trời mưa máu, thế nhân ai khóc, đây hiển nhiên là một trận đại chiến.”

“Một trận đại chiến không gì sánh lại được, bằng không, sẽ không thể kinh khủng đến mức vậy.”

“Mà tòa cung điện này tên là Thiên Địa Văn Cung, liên quan đến Nho gia, ngài có thể là tu sĩ nho gia ở tận trăm ngàn năm trước, thậm chí còn lâu hơn, đã trải qua một trận đại chiến sinh tử, ngài vì cứu vớt sinh linh trăm họ thiên hạ, từ đó hy sinh chính mình.”

“Hành động vĩ đại lúc ấy đan xen vui buồn lẫn lộn, là đại nghĩa đại nhân, được vạn dân kính ngưỡng, thế nhân tôn sùng, thế nên sau này được các tiền bối khác đắp nặn lên pho tượng chân thân này, đặt trong Văn Cung, để tưới nhuần kỳ thần, ôn dưỡng sinh mệnh mới được sinh ra, ngài ngẫm xem liệu có đúng là như thế này không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục thổi phồng đoán già đoán non một hồi.

Nhưng mà lần suy đoán này, cũng không phải không có lý.

Người được lập thành tượng, tuyệt đối không phải nhân vật nhỏ bé gì, cũng không phải tiện tay làm mấy chuyện tốt là được đắp thành tượng.

Hứa Thanh Tiêu nói những lời phỏng đoán này xong, nam tử tuấn mỹ kia lại rơi vào trong suy nghĩ, trong miệng vẫn lầm bầm mấy câu.

"Sinh linh trăm họ khắp thiên hạ, hy sinh bản thân, vui buồn lẫn lộn, vạn dân kính ngưỡng, thế nhân tôn kính."

"Vui buồn lẫn lộn, vạn dân kính ngưỡng."

Hắn nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, sau đó trong mắt sáng ngời, lộ vẻ mừng rỡ.

"Tiền bối nhớ ra gì rồi?"

Hứa Thanh Tiêu thoáng thấy, cũng vui mừng theo, sau đó hỏi dò.

"Không nhớ gì hết, nhưng mà ta cảm thấy suy đoán của ngươi rất đúng."

Nam tử tuấn mỹ lắc đầu, hắn không nhớ ra được bất kỳ thông tin hữu ích nào hết, chẳng qua chỉ cảm thấy những lời Hứa Thanh Tiêu nói rất có lý.

Hứa Thanh Tiêu: "…"

Có phần trầm mặc, không biết nên nói cái gì, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ vững nụ cười như cũ, dù gì thì gì cũng không thể lưu lại ấn tượng xấu được.

Hai người không nói gì.

Hơi lộ vẻ xấu hổ rồi đấy.

Nhưng mà sau khi xấu hổ xong, Hứa Thanh Tiêu chợt nhớ đến một chuyện, không nhịn được hỏi nam tử tuấn mỹ kia.

"Tiền bối, vãn bối muốn hỏi một chuyện, cái ao này là thứ gì thế?"

Hứa Thanh Tiêu chỉ về phía cái ao cách đó không xa, hỏi thăm thử nam tử tuấn mỹ kia.

Hắn mãi vẫn chưa biết đây là ao gì, chắc người đứng trước mặt hắn sẽ biết.

Nhưng mà khiến Hứa Thanh Tiêu thất vọng rồi, vị nam tử tuấn mỹ kia chỉ nhìn thoáng qua cái đã lắc đầu nói.

“Huynh đài thứ lỗi cho, ta cũng không rõ lắm.”

Vẫn đang mất trí nhớ.

Thấy đối phương cũng không biết, Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi gì nhiều, chỉ nhìn cái ao kia một chút.

Sương trắng vẫn đầy tràn trong ao.

Có một loại cảm giác như mây rơi mây lạc xuống vậy, trừ điều đó ra thì không có gì thay đổi hết.

Được rồi, chắc phải từ từ đào bới vậy.

Hứa Thanh Tiêu hơi bất đắc dĩ.

Bởi vì đã không có nhiều thời gian nữa, ba tháng chớp mắt thôi sẽ trôi qua nhanh thôi.

Nếu như không nghĩ ra được bất kỳ biện pháp giải quyết nào, thì chắc mình chỉ đành tiếp tục mạo hiểm tu hành di thuật thôi.

Chương 33: Nhập Phẩm Lần Nữa, Nho Đạo Thập Phẩm (3)

Nhưng mà cho dù không có tý thông tin nào, nhưng Hứa Thanh Tiêu ước chừng cũng đoán được một ít.

Khí mây mù ở trong ao này, chắc chắn liên quan đến việc mình đọc sách.

Còn đây rốt cuộc là thứ gì thì vẫn chưa rõ ràng lắm.

Nhưng ít nhất là cũng xác định được một chuyện chính xác.

Đó chính là, khí mây ở trong này càng nhiều, thì sáu pho tượng còn lại ở trong điện này cũng sẽ sống lại.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu chỉ đợi hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, là vị nam tử tuấn mỹ này sớm ngày khôi phục lại ký ức.

Thứ hai, những pho tượng sau khi sống này, đừng mất trí nhớ.

Nếu không, những ngày tiếp theo, muốn ăn gì thì ăn cái đó đi rồi ra vườn nằm ngửi hơi đất cho quen là vừa.

Hắn không biết bên ngoài đã trôi qua bao lâu rồi, nếu vẫn ngủ mê man, nhỡ đâu bỏ qua điều gì đó thì không hay lắm.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đi đến trước mặt nam tử tuấn mỹ nói.

“Tiền bối cứ từ từ nghĩ tiếp, vãn bối còn có chút việc, xin được cáo lui trước, đợi thêm một lát nữa ta sẽ đến tìm ngài sau.”

“Được, huynh đài đi thong thả.”

Nam tử tuấn mỹ rõ ràng còn đang nằm ở trạng thái mông lung, nghe thấy Hứa Thanh Tiêu bảo muốn đi, cũng không níu hắn lại.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, bóng người dần dần biến mất.

Thoáng một cái.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại, sắc trời vẫn hơi sáng sủa, hắn đong đếm thời gian một chút, đại khái chắc đã trôi qua hơn hai canh giời rồi.

Nhưng mà thời gian ở trong cung điện, rõ ràng không chỉ có hai canh giờ.

"Thời gian trong cung điện và thế giới bên ngoài trôi qua không giống nhau?"

Hứa Thanh Tiêu nhạy bén phát hiện thông tin này.

Đây là một thông tin có ích, nếu như thời gian cả hai chênh lệch thì mình có thể lợi dụng tốt điểm này, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Nhưng mà tiếp theo đấy, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều làm gì nữa.

Mà cầm quyển sách thứ hai lên, tiếp tục đọc.

Bây giờ hy vọng duy nhất chính là Văn Cung ở trong này, cho nên không thể ngừng đọc sách được.

Từng quyển sách một đều được Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc đọc hết.

Chu Lăng đưa cho tổng cộng mười sáu cuốn sách.

Cũng không hiểu tại sao, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy đầu óc mình rất minh mẫn, tư duy so với trước kia sống động hơn rất nhiều.

Một vài chỗ hành văn tối nghĩa khó đọc, Hứa Thanh Tiêu chỉ liếc mắt cái đã lĩnh ngộ được ý nghĩa ở trong đó.

Mười sáu quyển sách.

Hứa Thanh Tiêu mất không đến năm canh giờ đã đọc xong hết toàn bộ.

Mà đúng giờ khắc này.

Một tầng ánh sáng nhàn nhạt bao phủ lên xung quanh Hứa Thanh Tiêu.

Trong chớp mắt, trong đầu giống như có một tiếng sấm nổ vang vậy.

Từng luồng khí trắng trào ra từ trong sách thấm vào cơ thể.

Đây là.

Hạo nhiên chính khí.

Trong ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lộ vẻ kinh ngạc.

Ngưng tụ được hạo nhiên chính khí tức là… nhập phẩm rồi.

Nho đạo thập phẩm.

Dưỡng khí cảnh.

Hứa Thanh Tiêu hơi bất ngờ.

Hắn không nghĩ mình vậy mà có thể một đêm nhập phẩm được luôn.

Nho đạo thập phẩm.

Đệ thập phẩm tên là 【 Dưỡng khí 】

Nuôi dưỡng ý Hạo nhiên chính khí.

Lòng có hạo nhiên khí, hạ bút như cóthần.

Trong mười sáu quyển sách này, có một quyển chuyên giảng giải Dưỡng khí cảnh, cho nên Hứa Thanh Tiêu mới biết tầm quan trọng của Dưỡng cảnh khí.

Kẻ theo Nho đạo dưỡng khí, trong lòng có hạo nhiên khí, phù hợp để văn cốt hiện ra, lúc hạ bút cũng sẽ có hạo nhiên khí.

Loại hạo nhiên khí này, đối với người bình thường mà nói thì không cảm nhận ra được bất kỳ gì hết, nhưng đối với người có tu vi thâm sâu, thì càng có thể cảm ứng được sự phi phàm ở trong đó.

Nhất là yêu ma, hạo nhiên chính khí chính là khí chí dương nhất trong thiên địa, còn chí dương hơn cả sức mạnh sấm sét nữa.

Cho nên hôm qua Chu Lăng mới nói tà ám không dám đến gần ông ba trượng, cũng không phải nói phét.

Ba trượng thì nói quá xíu, nhưng một trượng thì chắc chắn là có.

Đó là vì Chu Lăng chưa nhập phẩm.

Học hành cực khổ vài chục năm đọc sách thánh hiền, cộng thêm việc dạy dỗ giáo dục người, tại sao vẫn chưa thể nhập phẩm, đủ để thấy được nhập phẩm nho đạo gian lao khổ sở đến bao nhiêu.

Mà mình chỉ đọc được có mười sáu quyển sách, vậy mà có thể nhập phẩm được?

Thế này… hơi thái quá rồi ha.

“Lẽ nào mình nên đi theo con đường của Nho đạo? Nhưng lại bị trễ nãi vì võ đạo?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu sinh nghi.

Tu luyện võ đạo mấy chục năm, vậy mà mãi không nhập phẩm, còn phải mượn dị thuật trợ lực mới nhập phẩm được.

Nhưng tu hành Nho đạo, thậm chí ngay từ đầu bản thân cũng không nghĩ đến chuyện nhập phẩm, kết quả qua một đêm đã nhập phẩm rồi.

Chênh lệch giữa hai vế hơi lớn rồi đấy.

Như vậy hỏi sao Hứa Thanh Tiêu lại không nghĩ bản thân ,òm có phải đã đi nhầm đường rồi hay không?

Nhưng rất nhanh thôi Hứa Thanh Tiêu đã lắc đầu, hơi lẩm bẩm.

“Chắc là liên quan đến Văn Cung rồi.”

Chương 34: Ngươi Nhập Phẩm Rồi? Ngươi Hù Ta? (1)

Không phải Hứa Thanh Tiêu không có tự tin vào bản thân, chủ yếu là từ nhỏ đến lớn đã không có sở trường gì hết, cũng không có ưu điểm gì biểu hiện ra bên ngoài, nghĩ mình quá ưu tú thì cũng không tốt.

Hơn nữa có Thiên Địa Văn Cung này, bản thân đã liên quan với Nho gia rồi, hai thứ liên kết lại một chút cũng thấy hợp tình hợp lý.

“Bất luận là như thế nào thì con đường Nho đạo này chắc chắn thích hợp với ta hơn, nhưng cũng không thể để mặc võ đạo được.”

“Chỉ tiếc đây không phải thế giới Nho đạo, bằng không cũng không phải không thể chỉ tu một mình nho đạo.”

Hứa Thanh Tiêu mau chóng xác định được ý định.

Nếu bản thân mình đã có thiên phú Nho đạo, vậy thì cứ học cho thật tốt, nhưng võ đạo cũng là chủ yếu.

Dù sao thì đây cũng không phải thế giới chủ Nho đạo, không có chuyện đọc một bài thơ là có thể ngưng tụ ra được dị tượng đánh người khác được, cũng không có cách dùng một hàng chữ là trấn được quốc.

Nhưng nho đạo nhất mạch cũng có chỗ tốt, tu sinh dưỡng tính, kéo dài tuổi thọ là trụ cột, nho giả cường đại, tuân theo khí vận của trời đất, khắc chế tai họa, trấn áp yêu ma, thậm chí có thể buộc tội tố cáo tất cả.

Nói cách khác, nhìn ai không vừa mắt thì cà khịa người đấy, ngươi cũng chẳng thể làm gì được ta.

Dù sao nhận được khí vận của thiên địa, hoàng đế cũng chỉ là thiên tử, có gan giết nho, sẽ khiến quốc vận không thể hưng thịnh được.

Đây cũng không phải chuyện đùa.

Mọi mặt đều không tệ lắm, thích hợp để trà trộn vào triều đình nhất.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải trở thành đại nho, có uy vọng có danh tiếng, hơn nữa có được sự tán thành của trời đất, nếu không chỉ bằng một nho giả phổ thông thôi, nếu dám chỉ thẳng vào mặt mũi của hoàng đế mà chửi um một trận lên, ngày mai vì bước chân trái vào triều đình mà bị lưu vong.

(Bước chân trái ám chỉ là bắt đầu cho vận xui đổ lên người, ý là vừa bước chân vào triều đình đã bị tống cổ lưu vong.)

Hứa Thanh Tiêu đương nhiên sẽ không ôm đại mộng xuân thu này, cũng không hy vọng xa vời bản thân ngày nào đó sẽ trở thành đại nho.

Nói tới nói lui thì bước lên con đường nho đạo là có hy vọng trấn áp được tai họa ma chủng ở trong cơ thể được.

"Hay là hôm nay đi tìm Chu tiên sinh một chuyến nhỉ?"

Ngẫm nghĩ một lát, Hứa Thanh Tiêu quyết định ngày hôm nay vẫn đi tìm Chu Lăng một chuyến vậy.

Dù sao thì toàn bộ huyện Bình An này, nho sinh duy nhất chỉ có mình Chu Lăng.

Hứa Thanh Tiêu biết, có rất nhiều chuyện hạn chế việc đi tìm người khác, bản thân phải suy nghĩ nhiều lên, tránh rước đến nhiều phiền toái hơn.

Nhưng mà có rất nhiều thứ bản thân cũng không thể hiểu rõ được, bây giờ lại trong thời điểm nhạy cảm, Hứa Thanh Tiêu cũng không dám tùy tiện rời khỏi huyện Bình An, vạn nhất vừa mới rời đi, ngồi chưa vững đã đèo bòng cái án sợ tội bỏ trốn thì không phải xui xẻo sao?

Cho nên Hứa Thanh Tiêu vẫn định đi tìm Chu Lăng một buổi.

Phiền toái thì cứ phiền toái thêm một chút, dù sao vẫn hơn ngồi yên chờ chết.

Nhưng nhìn sắc trời một thoáng, bây giờ vẫn còn sớm, đi sang quấy rầy không tốt lắm.

Vì thế nên Hứa Thanh Tiêu bắt đầu nghiêm túc tu luyện.

Tuy rằng mấy ngày trước mới bước vào võ đạo thập phẩm, nhưng vẫn chưa có thời gian để bắt đầu tu luyện thật sự.

Giờ nha môn cho mình một tháng nghỉ dài hạn, không có việc gì để làm, Hứa Thanh Tiêu có thể yên tâm tu luyện.

Đi ra khỏi cửa phòng, tắm mình trong kim dương.

Đầu tiên Hứa Thanh Tiêu đánh một bộ quyền pháp.

Quyền pháp không có tên, được truyền dạy trong nha môn, dùng để cường thân kiện thể, nghiêng mình để phòng thân, đồng thời cũng có thể khiến huyết khí sôi trào.

Võ giả tu luyện, thứ tu luyện chủ yếu chính là cơ thể.

Mấu chốt nhất là khí huyết.

Võ đạo thập phẩm, có người nói càng về sau khí huyết càng đáng sợ, có người nói sau khi thất phẩm xong sẽ biến chất, mỗi một giọt máu cũng giống như linh đan diệu dược, có thể kéo dài tính mạng cho người bình thường.

Nhưng đây chỉ là những lời người ta nói, còn như thất phẩm, là khoảng cách xa vời đối với Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không phải dị thuật, chắc ngay cả thập phẩm cũng cần phải tiêu tốn thời gian mười mấy năm.

Bây giờ đã là nhập phẩm rồi.

Hứa Thanh Tiêu đánh một bộ quyền pháp vô danh này cũng không thấy phản ứng nào khác cả,

Thông qua trí nhớ mới biết, so với quyền pháp tu luyện trước đây chiêu thức nhìn qua có vẻ hung mãn h, thì bây giờ đánh một trận quyền pháp, quyền phong nối thành từng cơn, mỗi một chiêu mỗi một thức đều có vẻ vô cùng bá đạo hung ác tàn độc.

Đánh bộ quyền này mấy lần, toàn thân Hứa Thanh Tiêu đã hơi khô nóng, khí huyết quay cuồng.

Hứa Thanh Tiêu lập tức ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu tu luyện Chính Dương Công.

Quyền pháp vô danh.

Nhưng Chính Dương Công lại là công pháp do triều đình cấp, có danh có tiếng, hơn nữa địa vị cũng rất cao.

Là một trong những công pháp võ đạo thượng thừa nhất thiên hạ.

Chương 35: Ngươi Nhập Phẩm Rồi? Ngươi Hù Ta? (2)

Đương nhiên đây là chỉ bản gốc rồi, Chính Dương Công mà nha dịch được tu luyện đương nhiên là bản được cắt xén rồi, thuộc về bản cơ sở, đợi ngươi có công trạng, được thăng quan tiến chức, sau đó mới phát cho ngươi công pháp mới.

Có chút ảnh hưởng, nhưng vấn đề không lớn, dù sao xuất thân từ chốn bần hàn chỉ có như vậy thôi, nhất định là phải chịu chút thiệt đòi, nhưng cũng có thể tạo phúc cho thế hệ con cháu tương lai sau này.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tu luyện Chính Dương Công.

Tắm mình trong kim dương.

Khí huyết trong cơ thể đang quay cuồng, từng đường huyết khí đang vận chuyển tuần hoàn, ôn dưỡng cơ thể, đợi đến lúc cơ thể đạt đến mức viên mãn, là có thể hóa huyết thành khí, khai phá khí mạch.

Cần phải bước vào đệ cửu phẩm, Ngưng mạch cảnh.

Cần dẫn khí huyết phá tan khí mạch, mà huyết khí đập đến khí mạch sẽ biến mất, dùng cách đơn giản nhất để hình dung thì, đó chính là dùng khí huyết chuyển hóa thành chất dinh dưỡng, ban đầu là làm dịu khí mạch, sau đó thừa dịp còn đang hăng máu để khuếch trương khí mạch.

Cho nên quá trình này còn được gọi là “Hóa khí dưỡng mạch.”

Một khí mạch, đều cần hàng trăm đường khí huyết để ôn dưỡng.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện Kim ô tôi thể thuật, đã nuôi dưỡng ra được mười đường khí huyết.

Còn thiếu chín mươi đường nữa.

Nhưng bây giờ chắc đã hai canh giờ, đừng nói là một đường khí huyết, ngay cả một luồng khí huyết cũng không tụ ra được.

Muốn mau chóng ngưng tụ ra được, cách đơn giản nhất chính là uống dược liệu bổ huyết hoặc một ít thịt yêu thú.

Nhưng loại vật này giá đắt xắt ra miếng, Hứa Thanh Tiêu không có tiền, có tiền cũng không cam tâm bỏ ra để mua.

Dù sao dùng những vật này nói gì thì nói cũng không thể tăng lên nhanh chóng được, vẫn cần thời gian dài để bồi bổ.

Không bằng mua một tòa nhà lớn, sau đó đợi giá tiền tăng lên.

Người xưa thường nói, mua một căn nhà sớm, thắng được mười năm đọc sách đấy thôi.

Nhưng mà chỗ tốt duy nhất chính là võ đạo tu hành không có hạn chế gì, nếu ngươi đồng ý, ngồi yên một chỗ cả ngày luyện công cũng được.

Đơn giản chỉ là càng luyện công không ngừng thì hiệu quả càng kém mà thôi.

“So sánh rồi thì, một lần tu luyện dị thuật ước chừng có thể tụ ra được hơn mười đường huyết khí, khó trách lại có người dám mạo hiểm tu luyện dị thuật.”

Trong lòng so sánh một hồi xong, Hứa Thanh Tiêu càng hiểu rõ chỗ tốt của dị thuật.

Tu luyện bình thường, mười năm chưa thể nhập cửu phẩm.

Nhưng mà tu luyện dị thuật, một lần đã tiết kiệm được mấy năm khổ tu, ai chẳng động lòng?

Nhưng mà những suy nghĩ này chỉ lóe lên ở trong đầu cái thôi, Hứa Thanh Tiêu lập tức không tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

Nhìn thấy sắc trời không còn sớm nữa.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, quay về phòng dọn dẹp lại một chút, đóng gói sách vở xong xuôi liền đi ra khỏi phòng.

Đi thẳng về phía nhà của Chu Lăng.

Trên đường Hứa Thanh Tiêu cũng mua vài thứ, quấy rầy nhiều lần thế này cũng phải mua ít đồ bày tỏ chút chứ.

Giờ Tuất hai khắc.

Hứa Thanh Tiêu đã đi đến trước cửa nhà Chu Lăng.

Trời đã tối sầm xuống.

Bên trong nhà có thắp một ngọn đèn dầu, cổng lớn đón chặt.

Hứa Thanh Tiêu gõ cửa một cái, thoắt cái đã nghe thấy tiếng thê tử của Chu Lăng là Ngô Thị vang lên.

“Ai vậy?”

“Là ta, Thanh Tiêu.”

Hứa Thanh Tiêu hô một tiếng, tiếng bước chân bước đến gần, cổng được mở ra.

“Thanh Tiêu à, sao lại đến giờ này? Mau vào đây đi.”

Ngô Thị sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, hơi kinh ngạc, nhưng vẫn mau chóng mời Hứa Thanh Tiêu đi vào trong.

“Đây là vài món đồ mua cho tiên sinh, hy vọng phu nhân không chê.”

Hứa Thanh Tiêu đưa đồ trong tay cho đối phương, hơi khách khí nói.

“Tới thì tới thôi, còn mang quà đến làm gì, Thanh Tiêu sau này đừng làm như vậy nữa.”

Ngô Thị hơi kinh ngạc, có điều mặc dù nói là như vậy, nhưng đây là quà tặng đến thăm của khách, trong lòng đương nhiên là rất mừng rồi, độ thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu tăng lên gấp đôi.

Nhận lấy lễ vật xong, Ngô Thị có chút quan tâm hỏi.

“Đã ăn gì chưa? Để ta làm cho ngươi hai đĩa thức ăn nhé?”

“Không cần không cần, hôm nay đến đây là tìm tiên sinh hỏi một số chuyện, tiên sinh đang bận à?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không bận gì đâu, đang đọc sách đấy, ngươi đi thẳng vào trong tìm ông ấy là xong, để ta đi hâm nóng cho ngươi ít đồ để ăn.”

Ngô Thị khoát tay áo, cũng không quan tâm Hứa Thanh Tiêu còn định nói cái gì, đi thẳng về phía phòng bếp làm đồ ăn nóng.

Mà Hứa Thanh Tiêu chỉ cười khổ tiếng, nhưng không ngăn lại thêm, lập tức đi vào trong thư phòng tìm Chu Lăng.

Đèn đuốc trong thư phòng sáng trưng.

Chu Lăng đang ngồi đọc sách, động tĩnh ở bên ngoài không quấy rầy đến ông.

Nhưng đến khi Hứa Thanh Tiêu lại gần, Chu Lăng mới phát hiện có người đến đây.

“Sao ngươi lại đến đây?”

Chương 36: Ngươi Nhập Phẩm Rồi? Ngươi Hù Ta? (3)

Chu Lăng hơi kinh ngạc, bây giờ cũng đã vào giờ Tuất rồi, nói như vậy nếu không có chuyện gì quan trọng cũng sẽ không đến gõ cửa.

“Tiên sinh, hôm nay học sinh đến đây là muốn tìm tiên sinh hỏi một số việc.”

“À, còn nữa… Học sinh nhập phẩm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, cũng không do dự gì cả, nói thẳng chuyện mình đã nhập phẩm ra.

Cũng chính vì nhập phẩm, Hứa Thanh Tiêu mới tự xưng là học sinh, dù sao Chu Lăng là người dẫn đường cho hắn, tự xưng là học sinh cũng không có chỗ nào không ổn cả.

“À, hóa ra là nhập phẩm rồi, cái này ta hiểu.”

“Cái gì?”

“NGƯƠI NHẬP PHẨM RỒI HẢ?”

“NGƯƠI HÙ TA À?”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm rồi, Chu Lăng còn rất hờ hững, nhưng vô ý thức trả lời một câu xong, Chu Lăng mới phản ứng lại kịp.

Nhập phẩm?

Nho đạo nhập phẩm?

Ông đọc sách mấy chục năm nay còn thiếu một chân bước vào cửa thôi, hôm qua Hứa Thanh Tiêu đối với nho đạo còn dốt đặc cán mai, ngày hôn nay đã nhập phẩm rồi?

Chu Lăng không tin nổi.

Sau một khắc, ông ngưng tụ số hạo nhiên chính khí ít ỏi tựa như không có trong cơ thể, tập trung vào trong hai mắt.

Sau đó nhìn Hứa Thanh Tiêu thật tỉ mỉ.

Quả nhiên, ngay giờ khắc này, xung quanh Hứa Thanh Tiêu có một luồng bạch khí nhàn nhạt bao lấy.

Đây chính là hạo nhiên chính khí, không làm giả được.

Loại tài khí này, người thường không nhìn ra được, chỉ có người đọc sách, kẻ tu đạo hoặc võ giả đã mở thiên nhãn, nếu không sẽ không thể nào nhìn thấy.

Mà khi tài khí đã hiện lên.

Chu Lăng ngây ngẩn cả người.

Ông ngẩn ngơ đứng tại chỗ, cả người cứng đờ lại, sách trong tay rơi xuống đất cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Chu Lăng ngây ngốc.

Nhập phẩm chỉ trong một đêm.

Đây cũng không phải là điều chưa từng xảy ra.

Nhưng đối với huyện Bình An mà nói thì đây chính là chuyện lạ chưa từng có.

Huyện Bình An có không ít người đọc sách nhưng trong những năm gần đây, người tham gia khoa cử chỉ có duy nhất mình ông.

Cho dù là thi rớt, nhưng tốt xấu gì cũng từng tham gia thi cử.

Ông cũng đã dưỡng Khí mười năm, chỉ một bước nữa mà thôi sẽ bước vào Nho Đạo thập phẩm.

Vậy mà hôm nay Hứa Thanh Tiêu Xuất hiện, nói với ông rằng hắn đã nhập phẩm rồi.

Đồng nghĩa với nói với ông rằng mấy chục năm khổ học cũng ông chẳng bằng một ngày của người ta?

Đổi lại là ai thì cũng đều nổ tung cảm xúc đúng không ?

Tàn nhẫn nhất nhất nhất chính là ngày hôm trước, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn là một tên võ phu, sai dịch ở nha môn, đây là khái niệm gì?

Lấy việc mù chữ ra để hình dung là sát nghĩa nhất.

Nói cách khác, một người mù chữ, chỉ tùy tiện đọc mấy quyển sách liền nhập phẩm.

Ông đã đọc sách từ nhỏ, đọc lời thánh nhân, đọc sách của Đại Nho, còn phải đợi thêm ba năm năm năm mới có thể Nhập phẩm, như vậy làm sao có thể giữ cho lòng không nổi sóng.

Nhưng dường như chỉ trong nháy mắt.

Châu Lăng liền tỉnh táo trở lại.

Sở dĩ phản ứng của ông lớn như vậy, ngoại trừ việc chỉ một đêm liền nhập phẩm ra thì quan trọng hơn chính là ngày hôm qua, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn là một tên mù chữ, hôm nay vậy mà đã nhập phẩm. Sự tương phản này làm cho ông cảm thấy chấn kinh.

Nếu như đổi thành một người trong Đại Nho thế gia nhập phẩm chỉ trong một đêm thì tuy là ông vẫn sẽ chấn kinh nhưng không đến đến mức như thế.

Bây giờ, sau khi đã bình tĩnh lại, não Chu Lăng nhanh chóng xoay chuyển.

"Trời sinh tên này chính là loại nhân tài hiếu học."

"Một đêm nhập phẩm, tương lai ít nhất cũng sẽ trở thành một lục phẩm Chính Nho, thật đúng là một người tài."

"Không ngờ Chu Lăng ta vậy mà cũng có một ngày có thể bồi dưỡng ra một vị Chính Nho. Đây chính là vinh quang cửa cả đời Chu Lăng ta đây."

Sau khi bình tĩnh trở lại, phản ứng đầu tiên của Chu Lăng chính là vui sướng.

Ông không chỉ là người đọc sách, ông còn là một tiên sinh, Hứa Thanh Tiêu là học sinh ông dẫn đường, nếu không nhập phẩm thì sẽ không đảm nhận nổi danh xưng là lão sư của Hứa Thanh Tiêu. Nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm, ông đã hoàn toàn có thể đảm đương được hai chữ lão sư này.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu tự xưng là học sinh cũng không có gì quá đáng.

Mà đối với một người thầy dạy học mà nói, vinh quang to lớn nhất là cái gì? Một trong số đó là học sinh rải khắp thiên hạ, nhưng chủ yếu vẫn là thành tựu của học sinh.

Mình có phải là Nho giả hay không cũng không quan trọng, quan tọng là mình có thể dạy ra được một Nho giả. Dù sao thì đọc sách và dạy học cũng là hai chuyện khác nhau.

Nhưng rất nhanh sau đó Chu Lăng lại nghĩ đến một chuyện.

"Nguy rồi, vừa rồi mình quá thất thố, chỉ sợ là sẽ làm hình tượng của mình trong lòng Thanh Tiêu bị ảnh hưởng."

"Ôi Chu Lăng ơi là Chu Lăng, ngươi sống cũng bốn mươi năm, có sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua, sao vừa nãy lại thất thần vậy chứ, chuyện này nếu như để lại ấn tượng xấu trong lòng học sinh, vậy chẳng phải khiến người ta cảm thấy mình không ổn hay sao?"

"Không được, ta cần phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, phải tỏa ra khí phái của một tiên sinh, không thể để cho Thanh Tiêu xem thường mình được."

Chương 37: Đại Thánh Nhân (1)

Chu Lăng nhanh chóng động não.

Cuối cùng thì ông cũng là con ngươi, cũng có sĩ diện, cho nên trong lòng cũng có chút bận tâm, sợ Hứa Thanh Tiêu xem thường mình.

Vì vậy, sau khi Chu Lăng tỉnh táo lại, ho nhẹ một tiếng rồi nói:

“Thanh Tiêu, thiên phú của ngươi quả nhiên là tuyệt hảo, nhập phẩm trong một đêm, quả thực là làm cho ta có chút kinh ngạc. Cũng không phải chỉ là vì ngươi nhập phẩm mà còn vì xuất thân của ngươi như vậy lại có thể nhập phẩm trong đêm, đây là chuyện hiếm có, hiếm có.”

Chu Lăng cảm khái một tiếng, xem như là biện bạch cho bản thân một phen.

“Tiên sinh quá khen rồi, tất cả những chuyện này đều nhờ có tiên sinh ban cho, nếu không phải tiên sinh cho học sinh mượn Nho thư, để học sinh nhập môn thì chỉ sợ cho dù là có thêm bao nhiêu năm nữa học sinh cũng không thể nhập phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng mở miệng, trong lòng hắn nghĩ, nếu như không có Chu Lăng, mình muốn nhập phẩn có lẽ cần phải chờ thêm vài ngày, thậm chí có thể cho đến khi chết vẫn không thể tiếp xúc được với Nho đạo.

“Cũng không phải, không phải đâu, ta cho ngươi mượn nho thư cũng chỉ là làm hết trách nhiệm mà thôi, chủ yếu là do thiên phú của ngươi không tệ.”

“Chẳng qua là, Thanh Tiêu, ta mặt dày một chút, tự xưng một tiếng lão sư, có mấy lời, ta vẫn phải nói cho ngươi nghe.”

Chu Lăng mở miệng.

Có vẻ nghiêm túc.

“Đâu có, tiên sinh dẫn học sinh nhập môn, hai chữ lão sư tất nhiên tiên sinh có thể đảm nhận, đâu cần nói gì mà mặt dày, xin lão sư chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra câu xuất phát từ tấm lòng.

Nghe Hứa Thanh Tiêu lên tiếng như vậy, tâm trạng Chu Lăng vui vẻ hơn rất nhiều, ít ra thì Hứa Thanh Tiêu vẫn nhớ kỹ ân tình, cũng tôn sư trọng đạo, nhân phẩm thượng giai.

"Nhập phẩm trong một đêm là chuyện tốt, nhìn trên toàn huyện thì có lẽ trăm năm khó gặp được một lần."

"Nhưng nếu như đặt ở Nam Dự phủ, nói là mười năm khó gặp một lần cũng không quá, nếu như tiếp tục đi lên cũng chỉ có thể coi là ngộ tính tuyệt hảo, mở mắt ra nhìn toàn bộ đại Ngụy thì ngươi cũng không phải là người đứng đầu, không thể gọi là tuyệt hảo, nhưng cũng sẽ không quá kém."

"Về phần nhìn ra khắp thiên hạ, người nhập phẩm trong một đêm cũng nhiều vô số kể."

"Ta nói nhiều như vậy là hy vọng ngươi hiểu được đạo lý thiên ngoại hữu thiên. Đây là chuyện tốt, có thể xem là đáng tự hào, đáng để chúc mừng, ngươi cũng có thể tự hào, chỉ là ngươi nhất định phải nhớ lấy, đây chỉ mới là bắt đầu, chỉ có thể chứng minh rằng thiên phú của ngươi rất tốt, thích hợp để đọc sách, nhưng lại không thể chứng minh thành tựu tương lai của ngươi sẽ cao được đến bao nhiêu."

Lúc Chu Lăng nói lời này, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Nói thật thì ông cũng ghen tị với thiên phú của Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng không cố tình đánh giá thấp thành tựu của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mỗi một câu nói vừa rồi, thậm chí là mỗi một chữ đều là lời tận đáy lòng của hắn, cũng là những lời nói cảnh tỉnh.

Lo lắng Hứa Thanh Tiêu sẽ bởi vì chính mình một đêm nhập phẩm thì đã cảm thấy mình là tuyệt thế thông minh, từ đó sinh lòng cuồng ngạo, ánh mắt thiển cận.

Lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu liền lĩnh ngộ, trong lòng của hắn cũng hiểu thêm về đạo lý này.

"Xin tiên sinh yên tâm, học sinh sẽ không xem huyện Bình An là cả thiên hạ."

Hứa Thanh Tiêu rất rõ ràng điểm ấy, dù sao thiên hạ này cũng vô tận vô cùng, nơi mình đang sống đơn giản chỉ là một cái giếng, cho dù là đi Nam Dự phủ, cũng chỉ là đổi thành một cái giếng lớn hơn một chút mà thôi.

Hắn không muốn làm ếch, tất nhiên cũng sẽ không ếch ngồi đáy giếng.

"Ừ, rất tốt, kỳ thật lão sư nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một chút mà thôi."

"Dù sao thì Nho đạo nhất mạch này cũng không giống các thể hệ khác, nếu như một ngày kia có thể đại triệt đại ngộ, một đêm thành thánh, vượt qua thập phẩm cũng không phải là không thể."

"Nhưng ngày thường thì vẫn nên đọc thêm nhiều sách, cảm nhận thêm về hồng trần, từ đó lĩnh ngộ ra đạo lý của Nho gia."

Chu Lăng nghiêm túc nói, nhưng mà ý nghĩa của cũng lời nói này cũng có pha lẫn một chút tư tâm.

Ông muốn nói cho Hứa Thanh Tiêu biết đừng nhìn ông bây giờ vẫn chưa nhập phẩm, nói không chừng một ngày nào đó, ông có thể một đêm thành thánh.

Quẹo cua vượt qua luôn cũng không phải là chuyện không thể nào.

Đương nhiên xác suất này thì vô cùng nhỏ, Chu Lăng cũng không nói.

"Một đêm thành thánh?"

Quả nhiên đây là lần đầu tiên Hứa Thanh Tiêu nghe được cách nói này.

Cảm ngộ Nho đạo, một đêm vượt thập phẩm, chuyện này đúng là có hơi kinh khủng.

"Ừ, đây chính là lời mà chính miệng Văn thánh nói ra, à, đúng rồi, ngươi còn nhớ rõ chuyện hôm qua ngươi tìm ta để hỏi không?"

Chu Lăng gật đầu, ông cũng không nói láo. Một đêm thành thánh đích thật là do Văn thánh tự mình nói ra, còn được viết

vào bên trong thánh quyển.

Chẳng qua là nhắc tới Văn thánh, Chu Lăng bỗng nhiên mở miệng, nhắc đến chuyện ngày hôm qua.

“Chuyện ngày hôm qua?”

Chương 38: Đại Thánh Nhân (2)

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu bỗng nghĩ tới Văn cung.

Chẳng qua hắn cũng không trực tiếp mở miệng, ngược lại là có hơi đùa cợt nói:

"À… Tiên sinh, hôm qua chúng ta nói rất nhiều chuyện, trong lúc nhất thời học sinh cũng không biết cụ thể là đã hỏi cái gì."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Mặc dù hắn rất muốn hiểu rõ Văn cung nhưng lại không thể hỏi rõ tường tận, nếu không sẽ khiến cho người ta hoài nghi.

Dù sao nếu như là người không đặc biệt để tâm đến thì cũng sẽ không đặc biệt chú ý, hỏi mình vì sao biết đến Văn cung, mình hoàn toàn có thể trả lời là do nghe người ta đồn, thuận miệng hỏi ra thôi, có quỷ mới biết có thật hay không.

Nếu như là đặc biệt quan tâm đến.

Nói không dễ nghe thì ngươi chỉ là một người mù chữ, lại hỏi thăm chuyện này ít nhiều gì cũng có chút mờ ám nhỉ?

Mà khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu có hơi ngẩn ra, Chu Lăng lập tức mở miệng nhắc nhở.

"Chính là Văn cung."

Chu Lăng mở miệng.

Sau đó, không đợi Hứa Thanh Tiêu nói thêm điều gì, Chu Lăng liền mở miệng nói tiếp:

"Hôm qua ta đã lật xem không ít tư liệu, xem như cũng có tìm được chút tư liệu có liên quan."

"Ngươi xem."

Chu Lăng cầm một quyển sách trên bàn lên, giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Bên trên thư tịch kia có viết rõ hai chữ 'Thánh hành.'

"Đây là cổ tịch, cũng không biết là thật hay giả, nội dung của nó có ghi lại một ít về đời sống và ngôn hành cử chỉ của thánh

nhân, trong đó hai từ Văn cung cũng xuất hiện qua hai ba lần."

"Cái gọi là Văn cung chính là chỗ ở của thánh nhân, người đời sau xưng là Văn cung."

Chu Lăng kiên nhẫn giải thích.

Hứa Thanh Tiêu cũng cố nhớ kỹ những tin tức này, bề ngoài thì vẫn duy trì vẻ thong dong, không cho người khác nhìn ra có vẻ gì là đặc biệt gấp gáp, sợ sẽ dẫn đến nghi kỵ.

"Đã hiểu."

Hứa Thanh Tiêu tùy ý trả lời, thật ra thì hắn vẫn còn muốn hỏi thăm những tin tức khác có liên quan đến Văn cung, ví dụ có thứ gì như bảy pho tượng chẳng hạn.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu cũng không tiện hỏi tiếp, trước hết chỉ có thể nhịn xuống.

"Đúng rồi, làm sao mà ngươi biết đến Văn cung vậy?"

Chu Lăng có hơi tò mò hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Dù sao hai chữ Văn cung này người thường sẽ không nói ra, ông thân là người đọc sách mà cũng cần phải lật tư liệu mới thấy.

"Hồi tiên sinh, chỉ là vào khoảng thời gian trước đã nghe tiên sinh kể chuyện đề cập tới, cho nên có hơi hiếu kì, hỏi thăm một chút."

Hứa Thanh Tiêu tùy tiện viện một lý do để che đậy cho qua.

Quả nhiên, khi nói đến đây, Chu Lăng không khỏi bật cười.

"Ít đi đến chỗ tiên sinh kể chuyện đi, tuy rằng bọn họ cũng đọc không ít cổ tịch truyện ký nhưng đều sẽ tự điều chỉnh, dựng nên câu chuyện làm trò tiêu khiển cho người khác, không thể xem như thật được.

Nói tới tiên sinh kể chuyện, Chu Lăng không khỏi nghĩ đến thể hệ Nho đạo mà Hứa Thanh Tiêu nhắc đến hôm qua, đấu võ mồm gì đó, một bài thơ trấn quốc gì đó, đúng là không hợp lẽ thường.

"Đã rõ."

Hứa Thanh Tiêu nhẹ gật đầu.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục mở miệng.

“Tiên sinh, vị Văn thánh này là ai vậy? Có lợi hại lắm không? Bây giờ vẫn còn sống à?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi tiếp. Vấn đề này cũng không có gì là không ổn cả, dù sao đây cũng là Văn thánh, là thánh của văn nhân trong thiên hạ, người thường có chút tò mò cũng là chuyện bình thường, huống chi bây giờ Hứa Thanh Tiêu cũng đã chính thức nhập phẩm, ngoại trừ chuyện không có công danh ra thì cũng xem như là người đọc sách.

Cho nên khi nghe được Hứa Thanh Tiêu hỏi thăm như vậy, Chu Lăng cũng nghiêm túc trả lời.

“Thanh Tiêu, không thể dùng từ lợi hại để hình dung thánh nhân.”

“Đây là vị thánh của văn nhân trong thiên hạ, là sự truy cầu cả đời của những người đọc sách chúng ta.”

“Hơn nữa mỗi một vị thánh đều là một tồn tại cao cao tại thượng, từ xưa tới nay đều rất hiếm thấy, nhất là Văn thánh đời thứ nhất, văn võ song toàn, Võ đạo thần thông, Nho đạo chi thánh. Chỉ tiếc ngài sinh vào thời đại đen tối cho nên đồ vật để lại cũng không nhiều.”

Chu Lăng rất nghiêm túc. Nhắc đến thánh nhân thì tất nhiên là không thể qua loa, cho dù thánh nhân đã mất đi rất nhiều năm, nhưng sự kính sợ này chính là tự nhiên mà kính sợ.

“Văn thánh đời thứ nhất? Văn võ song toàn?”

Bên trong đôi mắt Hứa Thanh Tiêu mang theo hứng thú nồng nhiệt.

“Ừ, từ xưa đến nay, thiên hạ này có tất cả năm vị thánh nhân, vị thánh nhân cuối cùng đã đi về cõi tiên vào bảy ngàn năm trước, mà vị thánh nhân đời thứ nhất cách nay đã quá lâu, nghe đồn là vào thời đại đen tối, là lúc mà nhân tộc suy yếu nhất.”

“Nghe nói vào thời đại kia, nhân tộc xém chút nữa là diệt vong, nếu như không phải có thánh nhân xuất thế, ngăn cơn

sóng dữ, giải cứu thiên hạ chúng sinh thì chỉ sợ sẽ không thể nào có được thời đại phồn hoa như bây giờ, cũng chính vì như thế mà vị thánh nhân thứ nhất đã được người đọc sách chúng ta tôn kính xưng là đại thánh nhân.

Tất cả những gì mà Chu Lăng nói càng làm cho Hứa Thanh Tiêu thêm phần hiếu kì.

Nhất là khi nhắc đến… Thời đại đen tối nhất.

Chương 39: Đào Phạm Lại Xuất Hiện (1)

Vào thời đại đen tối.

Yêu ma loạn thế, đất rộng bao la, khắp nơi đều là tai ương, suy nghĩ duy nhất của nhân tộc chính là được sống tiếp.

Mà vào thời đại này, đã xuất hiện một người kinh thiên động địa, đó chính là Văn thánh đời thứ nhất, cũng chính là Đại thánh nhân.

Võ đạo trấn áp Bát Hoang, Nho đạo giáo hóa thiên hạ.

Văn võ thần thông, là một người tuyệt thế.

Trong phòng, thức ăn mà Ngô thị dọn ra vẫn chưa ai động đến, Chu Lăng giảng giải những gì nghe được về Đại thánh nhân làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu chấn động và tràn đầy hi vọng.

Đã là giờ Tý rồi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn còn ở trong nhà Chu Lăng. Sau khi nghe hết những tin đồn về Đại thánh nhân, trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi cảm khái vạn phần.

“Chẳng qua tất cả những gì mà ta biết đều cực kì phiến diện, dù sao Đại thánh nhân cũng cách quá xa chúng ta, rất nhiều dấu vết đều được ghi lại trong cổ tịch, nếu như ngươi cảm thấy hứng thú thì hãy đi đến thư viện các nơi các tỉnh, có lẽ sẽ có những thư tịch có liên quan đến.”

Sau khi nói xong một vài tin tức liên quan đến Đại thánh nhân, Chu Lăng cho Hứa Thanh Tiêu biết hắn có thể đi đến thư viện ở các tỉnh các phủ tìm thư tịch để đọc.

“Đã rõ thưa tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn cũng hiểu tất nhiên là Chu Lăng sẽ không biết quá nhiều về chuyện của Đại thánh nhân.

Chẳng qua trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại có suy nghĩ khác.

“Văn cung ở trong đầu mình thuộc về vị Văn thánh đời thứ nhất kia?”

Từ xưa đến nay có năm vị Văn thánh, tòa thiên địa Văn cung trong đầu mình có phải là của Văn thánh đời thứ nhất hay không thì vẫn còn chưa xác định được.

Mặc dù trong lòng còn có rất nhiều nghi hoặc, vẫn còn muốn tiếp tục hỏi thăm Chu Lăng, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn nén nỗi tò mò kia xuống đáy lòng.

Một là Chu Lăng không hề biết.

Hai là không cần thiết phải hỏi nhiều thứ như vậy.

Trên thực tế, ngày hôm qua sau khi trở về Hứa Thanh Tiêu đã thấy hơi hối hận về việc hỏi thăm chuyện Văn cung, mặc dù có thể tùy tiện dùng một cái cớ để che lấp cho qua nhưng cái này chỉ dùng được khi đối phó với Chu Lăng mà thôi.

Nếu như bị vị Trình đại nhân của phủ Nam Dự kia nghe được, vậy thì sẽ rất phiền toái.

Về sau vẫn nên dựa vào mình, cố gắng không hỏi quá nhiều. Bây giờ quanh mình có quá nhiều chuyện thị phi, không sợ bị người ta bán thì cũng sợ bị người ta hãm hại.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu nghĩ vậy.

Giống như Triệu đại phu vậy, chỉ vẻn vẹn nói qua vài lời với mình thì đã nhận lại tai bay vạ gió, hắn không hy vọng chuyện như vậy lại xảy ra thêm lần nữa.

“Thanh Tiêu, sau khi nói chuyện phiếm một hồi, ta còn có một chuyện muốn hỏi ngươi, xem ngươi suy nghĩ như thế nào.”

Chu Lăng lên tiếng, uống một ly trà rồi hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Ngươi đã là Nho đạo nhập phẩm, cũng xem như là một người đọc sách thực thụ rồi, nếu như ngươi muốn phát triển tốt hơn thì có thể đi tham gia kỳ thi khoa cử của phủ, không biết ngươi có ý nghĩ này hay không?”

Chu Lăng chậm rãi mở miệng, nói xong lời này, lại nhấp một ngụm trà.

“Tham gia khoa cử?”

Hứa Thanh Tiêu nghe nói vậy thì có hơi kinh ngạc.

Thật sự đúng là hắn không nghĩ đến chuyện tham gia khoa cử, dù sao mình cũng là sai dịch, cũng là một võ giả, theo lý thuyết thì, tương lai lên chức không phải là bộ khoái, bộ đầu, hay kim bài bộ đầu hay sao?

Cao nhất thì chắc là sẽ làm lão đại của những tổ chức như Cẩm Y Vệ chẳng hạn.

Đọc sách? Khoa cử? Cái này có vẻ như là có chút xa xôi.

“Ừ, khoa cử.”

Chu Lăng khẽ gật đầu, ngữ khí vô cùng chắc chắn nói.

“Nhưng tiên sinh, ta dù sao chỉ là một sai dịch, đi tham gia khoa cử, có phải là có phần không ổn hay không”

Hứa Thanh Tiêu nghĩ một hồi, nói ra câu trả lời như vậy.

Không phải là hắn không muốn tham gia thi khoa cử mà là do hắn cảm thấy có hơi không ổn.

“Không có gì không ổn, đọc sách không hỏi xuất thân, ngươi là sai dịch hay không phải là sai dịch thì có gì khác nhau đâu? Lòng ngươi có khí thế to lớn, chẳng qua chỉ là thiếu vài năm đọc sách mà thôi.”

“Còn nữa, ngày mười lăm tháng sau chính là kỳ thi khoa cử của phủ Nam Dự, không phải là ta hy vọng ngươi thi một lần là trúng cử mà chỉ hy vọng ngươi lộ mặt trong giới Nho học, phủ Nam Dự có không ít người đọc sách, có thể kết bạn cũng xem như là góp nhặt được nhân mạch.”

“Thanh Tiêu, chẳng lẽ ngươi chỉ muốn sống qua ngày ở trong huyện này cả đời hay sao?”

Chương 40: Đào Phạm Lại Xuất Hiện (2)

Hai câu nói trước của Chu Lăng còn chưa đủ để làm cho Hứa Thanh Tiêu xúc động, nhưng câu nói sau cùng lại làm động đến lòng của Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy.

Chẳng lẽ mình cứ muốn ở trong huyện này cả đời hay sao?

Đây hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Hứa Thanh Tiêu không hy vọng xa vời rằng mình có thể làm vương làm tướng nhưng cũng không cam lòng ở lại huyện nhỏ này sống cả đời.

Còn nữa, sự uy hiếp của dị thuật vẫn còn đó, Hứa Thanh Tiêu cũng không thể nào đợi mãi ở nơi này.

Đi ra thế giới bên ngoài, đây là chuyện nhất định phải làm.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu vốn nghĩ vẫn nên đợi thêm một khoảng thời gian, tính tình hắn tương đối cẩn thận chắc chắn, cho nên mới không nghĩ tới muốn rời khỏi huyện Bình An này khi trong tay còn chưa có vốn liếng gì.

Thế giới bên ngoài đúng là rất đặc sắc nhưng nó cũng sẽ ăn thịt người.

Bây giờ Chu Lăng mở miệng bảo mình đi tham gia khoa cử làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút khó chịu, vẫn chưa chuẩn bị xong.

Chẳng qua là Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ ý đồ của Chu Lăng.

Với tình huống của mình bây giờ, muốn đi tham gia khoa cử rõ ràng là không có khả năng được thông qua, nhưng mục đích chủ yếu là để cho mình quen biết thêm nhiều người, có các mối quan hệ của mình, xem như là phòng ngừa chu đáo.

“Tham gia thi phủ, không phải là cần phải tham gia thi hương trước hay sao? Vả lại học sinh cũng chẳng có chút công danh

nào, trực tiếp đi tham gia thi phủ, hình như là không được đâu?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, tuy hắn đã nhập phẩm nhưng con đường khoa cử không phải là phải làm từng bước một hay sao?

Đến cả Đồng thí (1) hắn cũng chưa từng tham gia, trực tiếp tham gia thi phủ thì có hơi quá mạnh miệng rồi.

(1): Đồng thí còn gọi là tiểu khảo, là cuộc thi sát hạch tư cách tham gia khoa cử của thí sinh

"Người bình thường thì đúng là cần phải làm từng bước một, nhưng mà ngươi thì khác, ngươi đã nhập phẩm, có thể bớt một bước tham gia Đồng thí, hơn nữa có ta đề cử cho nên có thể bớt thêm một bước thi hương."

"Thanh Tiêu, ta thấy ngươi tuổi tác cũng không quá hai mươi, hai mươi tuổi đã nhập phẩm, đến phủ Nam Dự đoán chừng có không ít người có ý muốn kết bạn với ngươi, đến lúc đó ngươi có thể thuận theo tự nhiên mà nhảy ra khỏi cái ao nhỏ huyện Bình An này."

Chu Lăng lắc đầu.

Trực tiếp tham gia thi phủ thì đúng là hoàn toàn không thể, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã nhập phẩm, còn có thể trực tiếp giảm bớt Đồng thì, dù sao thì cũng không phải tất cả những người tham gia thi phủ đều có thể nhập phẩm.

Lại thêm chuyện có ông tiến cử, vấn đề không lớn lắm.

Thật ra thì công danh không quá quan trọng đối với Nho đạo nhất mạch, thứ quan trọng chính là phẩm cấp.

Dù sao thì công danh cũng là do triều đình cho, mà phẩm cấp thì chính là sự tán thành của thiên địa, triều đình sao có thể lớn bằng thiên địa được?

Cùng lắm thì đổi một triều đình khác.

Nhưng ngươi không thể đổi luôn cả một thế giới tu luyện Nho đạo đúng không?

Một mạch các lý do của Chu Lăng làm cho Hứa Thanh Tiêu hơi động lòng.

Suy nghĩ kỹ một chút thì thấy cũng đúng, nếu như không có nguy cơ dị thuật thì Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý gì mấy, chờ trở thành đại Nho rồi đi tham gia khoa cử cũng không tệ lắm.

Nhưng nguy cơ dị thuật vẫn còn đây, thế giới của mình nhất định là phải nhanh chóng mở rộng hơn.

Cứ đợi mãi ở huyện Bình An thì vấn đề tin tức sẽ không được linh thông.

Giống như chỉ là một vấn đề về Nho đạo mà cũng phải đến hỏi thăm Chu Lăng mới được, cứ hỏi lung tung kiểu này thì chắc chắn cũng sẽ có ngày làm cho người ta hoài nghi.

Nếu như đi phủ Nam Dự, đọc được nhiều sách hơn thì tất nhiên là vấn đề gì cũng có thể được giải đáp.

Hoàn cảnh ảnh hưởng kết cục.

Sau khi xác định được điểm ấy, Hứa Thanh Tiêu cũng không còn xoắn xuýt gì nữa, gật đầu nói:

“Vậy thì làm phiền tiên sinh tiến cử giúp ta.”

Nhận được câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng thỏa mãn khẽ gật đầu.

“Ừ, tiến cử chỉ là chuyện nhỏ.”

“Chỉ có điều cơ hội tham gia thi phủ cũng không phải chỉ để cho ngươi đi ngang qua sân khấu thôi đâu, ngươi vẫn nên đọc thêm nhiều sách mới phải.”

“Những ngày này, ngươi hãy thường đến đây, ta sẽ chuẩn bị một ít thư tịch cho ngươi, nếu như có thể vượt qua thi phủ thì cũng là một niềm vui ngoài ý muốn.”

Chu Lăng mở miệng nói.

Chẳng qua trên thực tế, nguyên nhân mà Chu Lăng nói hắn đến đây cũng không phải là muốn hắn vượt qua kỳ thi mùa hạ

mà là hy vọng thứ hạng của Hứa Thanh Tiêu sẽ không quá kém.

Vượt qua kỳ thi mùa hạ.

Chương 41: Đào Phạm Lại Xuất Hiện (3)

Chu Lăng biết chắc chắn là không thể nào, Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm chỉ có thể nói lên một điều là hắn thích hợp với Nho đạo, nhưng lần đầu tham gia thi cử đã vượt qua?

Không nói riêng chuyện này thôi rất khó, chủ yếu nhất là Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa được đọc qua sách gì.

Nếu cứ như vậy mà cũng có thể vượt qua cuộc thi phủ.

Thì Chu Lăng ông đây đời này sẽ không nhập phẩm.

“Được, vậy trong khoảng thời gian này học sinh phải thường xuyên quấy rầy tiên sinh rồi.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Không sao, không sao, không còn sớm nữa, nếu không thì hay là ngươi cứ ngủ ở đây luôn đi?”

Chu Lăng cười cười.

Không không nhặt được một học sinh nhập phẩm chỉ trong một đêm, lòng Chu Lăng đã sớm vui đến nở hoa rồi.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ cần chỉ điểm thêm vài chỗ, vượt qua thi phủ rồi lại đi tham gia khoa khảo ở kinh thành, nói không chừng sẽ có thể trúng cử, nếu như được vào ba vị trí đầu thì lòng ông chắc chắn ông vui hơn nữa.

Mình không trúng cử được nhưng học sinh của mình đậu cao, vậy danh tiếng của mình không phải sẽ được vang vọng đến mười vạn tám hương hay sao? Thậm chí đến cả phủ Nam Dự cũng sẽ tôn mình lên làm thượng khách.

Con sóng này, con sóng này gọi là đường cong cứu quốc đấy.

Đương nhiên, tư tâm thì có phần tư tâm nhưng ái tài thì ông vẫn ái tài, dù sao thì Chu Lăng cũng là người đọc sách, tất nhiên sẽ không làm quá đáng.

“Tiên sinh khách khí rồi, học sinh sẽ về nhà nghỉ ngơi. Đối với học sinh mà nói thì giờ này cũng không phải là quá muộn.”

Hứa Thanh Tiêu khéo léo cự tuyệt.

Ở nhà người khác hắn ở không quen, chi bằng về nhà cho xong.

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy Chu Lăng cũng không nói thêm nhiều.

Đứng dậy cáo biệt Chu Lăng, Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Chu Lăng cũng đứng dậy đi theo Hứa Thanh Tiêu ra ngoài, cuối cùng, Chu Lăng còn nhỏ giọng nói: "Đúng rồi, chuyện ngươi đã nhập phẩm không được nói lung tung, nhất là không được nói cho sư mẫu ngươi biết."

Ông nói ra một câu khó hiểu như vậy làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi hiếu kỳ, chẳng qua chuyện này cũng chẳng là gì, Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Rất nhanh sau đó, Chu Lăng và Ngô thị tiễn Hứa Thanh Tiêu ra cửa, tiễn xong mới trở lại trong nhà.

Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng về nhà.

Ban đêm.

Từ nhà Chu tiên sinh về nhà hắn thì nhất định phải rẽ qua đường nhỏ, đi đường lớn đã xa thì không nói, hơn nữa lại còn dễ đụng mặt đồng liêu, đến lúc đó còn phải hàn huyên một phen vậy thì sẽ rất phiền phức.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu vẫn như trước đây, đi đường nhỏ trở về.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cứ đi rồi lại đi.

Không hiểu vì sao, Hứa Thanh Tiêu lại có cảm giác hơi không đúng cho lắm.

Thân thể có chút khô nóng.

Có cảm giác không tốt cho lắm.

Chỉ dừng lại một lát.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục tiến lên, hắn định nhanh chân trở về, sợ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Nửa khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đứng yên tại chỗ.

Bởi vì cơ thể khô nóng quá mức.

Giống như đang đứng dưới ánh mặt trời nóng rực, toàn thân vừa ngứa vừa nóng, cực kỳ khó chịu.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn lập tức ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển Chính Dương công, muốn áp chế sơ sơ một phen.

Đáng tiếc là Chính Dương công lại không hề có chút tác dụng gì, thậm chí còn có thêm một loại cảm giác như đổ thêm dầu vào lửa.

Cũng may Hứa Thanh Tiêu cũng không hoảng hốt.

Hắn lập tức điều động Hạo nhiên chính khí, thử xem có thể ngăn chặn được hay không.

Hạo nhiên chính khí xuất hiện giống như một luồng khí lạnh chảy vào cơ thể.

Tất cả khô nóng và khó chịu đều biến mất, thay vào đó là một loại mát mẻ.

Thoải mái.

Thoải mái quá.

Loại cảm giác này làm cho thân thể Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà run rẩy.

Nhưng mà, ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu còn đang hưởng thụ loại cảm giác thoải mái này thì một âm thanh đột nhiên vang lên.

“Ngươi vậy mà lại có thể ngăn chặn được Kim Ô chi lực.”

“Đồng thời tu luyện hai loại dị thuật sao?”

“Lá gan của ngươi cũng to thật đó.”

Giọng nói vang lên, rất nhanh sau đó, một bóng dáng cực kỳ quen thuộc xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

Là tên đào phạm của phủ Nam Dự kia.

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt cực kỳ đề phòng nhìn về phía đối phương.

Chương 42: Giao Dịch (1)

Hứa Thanh Tiêu thấy hơi thắc mắc.

Sao tên này lại âm hồn bất tán như vậy chứ?

Quan sai ở phủ Nam Dự đều là phế vật hết hay sao? Đến một tên đào phạm mà cũng không bắt nổi?

Không đúng, hắn đã bị thương.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu đang có chút phiền muộn thì đột nhiên hắn phát hiện ra vết thương trên người đối phương.

Rất nghiêm trọng, không chỉ khí huyết hỗn loạn, trên cánh tay toàn là máu, máu đã thấm ra ngoài.

Xem ra quan sai bên trên vẫn có chút tác dụng.

Đã bị thương. Hứa Thanh Tiêu hơi nhẹ nhàng thở ra, nói đến cùng thì hắn cũng đã nhập phẩm rồi, chắc là không đến nổi ngay cả một tên bị thương cũng không đánh lại đâu nhỉ?

Người kia dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đi ra từ chỗ tối tăm, tóc tai bù xù, trông có vẻ hơi khốn đốn. Mắt hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu chằm chằm nhưng trong ánh mắt lại không có hung ý và sát ý mà trái lại cực kỳ bình tĩnh.

“Ta khuyên ngươi nên thu hồi ý nghĩ ngu xuẩn kia lại.”

“Ngươi chẳng qua chỉ vừa mới nhập phẩm mà thôi.”

“Ta đã bước vào bát phẩm từ lâu, mặc dù bị trọng thương nhưng nếu muốn giết ngươi thì cũng rất dễ dàng.”

“Giống như là con voi và con kiến vậy, một con voi đang bị thương cũng có thể dễ dàng giẫm chết một con kiến.”

Ngữ khí của hắn rất lạnh lùng, trong mắt cũng hiện lên vẻ khinh miệt.

Chẳng qua tuy lời nói của hắn mạnh mẽ bá khí nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng phải là đứa trẻ ba tuổi.

Ngươi nói ngươi mạnh thì ngươi mạnh thật à?

Hù ta à?

Hứa Thanh Tiêu không mắc mưu, vẫn duy trì sự đề phòng như cũ.

Ầm.

Chỉ là sau đó một khắc, người đàn ông trung niên trước mặt đã đập nát một tảng đá lớn. Tảng đá ít nhất cũng rộng khoảng nửa mét kia, bây giờ đã hóa thành một đống bột phấn, bị gió thổi bay đi.

"Bây giờ đã tin chưa?"

Âm thanh của hắn vang lên.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu âm thầm cắn lưỡi.

Dùng một cước giẫm tảng đá kia thành bột mịn cũng không phải là việc khó gì, nhưng cái này Hứa Thanh Tiêu lại không làm được.

Hiển nhiên là hắn ta không nói láo, hắn thấy hơi đau đầu.

"Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục đề phòng dù sao thì cứ đề phòng mãi cũng chỉ vô dụng mà thôi, chi bằng cứ thẳng thắn một chút.

Hắn nhìn ra được đối phương đến tìm mình không phải là để gây phiền toái, nếu không thì bây giờ có khi hắn chỉ còn là một cái xác mà thôi.

"Đi theo ta."

Hắn ta không có nhiều lời, muốn dẫn Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nơi này.

Chỉ có điều không kịp đợi Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ gì, hắn ta lại tiếp tục mở miệng nói.

"Nếu như ngươi dám làm trò xiếc khỉ thì ta cam đoan sẽ giết chết ngươi trước khi ngươi kịp nhảy nhót."

Câu này vừa thốt ra, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn xóa sạch mọi mưu tính trong đầu.

Không còn cách nào khác, bây giờ là tình cảnh ta là thịt là cá.

Thực lực.

Vẫn là thực lực.

Có thực lực thì mình không phải cần bị người nắm mũi dẫn đi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không hẳn là không nắm chắc, đối phương hiển nhiên không phát hiện ra trong cơ thể mình có Hạo Nhiên chính khí, cho nên nếu như đối phương dám làm loạn, Hứa Thanh Tiêu cũng không ngại để lộ ra át chủ bài.

Cùng lắm thì cùng chết.

Đương nhiên nếu như có thể giảng hòa thì Hứa Thanh Tiêu vẫn chịu, dù sao thì giữa hai người cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Cho dù là có, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không chủ động ra tay.

Lúc này, bóng dáng hai người biến mất khỏi nơi này.

Hai khắc đồng hồ sau.

Trong một nơi rừng núi hoang sơ, ánh trăng sáng chiếu xuống, trong rừng có chút u tĩnh, nam tử cũng không tiếp tục tiến lên.

Hắn ta dừng bước, mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nói:

“Ngươi có muốn thoát khỏi phiền toái từ dị thuật không?”

Giọng hắn ta vang lên, làm cho Hứa Thanh Tiêu đi theo sau lưng có hơi kinh ngạc.

“Có ý gì đây?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Ý chính là như vậy.”

“Chắc là ngươi biết sự nguy hiểm của dị thuật, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì nhanh nhất là ba tháng, chậm nhất là nửa năm, sát niệm Kim Ô trong cơ thể ngươi sẽ hoàn toàn bạo phát.”

“Đến lúc đó, ngươi không muốn chết cũng phải chết.”

“Nhưng ta có thể giúp ngươi, giải quyết phiền toái này.”

Hắn ta bình tĩnh mở miệng, hơn nữa lại còn phán đoán rất chuẩn, nói ra tình huống hiện tại của Hứa Thanh Tiêu đồng thời cũng nói ra chuyện mình có cách giải quyết nó.”

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không ngốc.

Thẳng thắn mở miệng nói.

“Các hạ xem ta là đồ ngu xuẩn sao? Nếu như ngươi có thể giải quyết được phiền toái của dị thuật, vậy thì chỉ sợ là triều đình sẽ chiêu ngươi làm Quốc Sư ngay lập tức, sao ngươi có thể biến thành đào phạm được chứ?”

Chương 43: Giao Dịch (2)

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngốc.

Tác dụng phụ của dị thuật là nhập ma thành yêu, nếu như chỉ nói đơn giản là tổn hại thân thể thì triều đình chắc sẽ bồi dưỡng được một nhánh quân đội tinh nhuệ, cùng lắm thì chơi trò xác suất, một triệu người thì cho dù chỉ một trăm người sống cũng được rồi.

Dù sao thì phẩm cấp của võ giả, mỗi phẩm cách nhau cả tầng trời, càng đi về phía sau thì sẽ càng mạnh.

Cho nên khi đối phương nói có thể giải quyết được phiền toái cho mình thì Hứa Thanh Tiêu sống chết cũng không chịu tin.

Có bản lãnh này mà còn biến thành đào phạm hay sao?

Nếu là thật thì vương triều Đại Ngụy sẽ hận không thể cung cấp tài nguyên cho ngươi, bất luận là chính đạo hay ma đạo trong thiên hạ cũng sẽ xem ngươi như cha mà cung phụng.

Lừa gạt ai đây?

Chỉ là, sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra lời này thì người kia cũng chỉ lắc đầu, không có chút xấu hổ nào.

“Ngươi hiểu sai rồi.”

“Cái gốc của phiền phức ta không có cách nào giải quyết được, ý của ta là có thể làm cho ngươi không cần dựa vào dị thuật mà cũng có thể nhanh chóng đột phá đến cửu phẩm, thậm chí là bát phẩm, thất phẩm.”

“Làm như vậy, cũng coi như là có cách giải quyết đúng không?”

Hắn ta mở miệng giải thích rõ ràng.

Giải thích như vậy, Hứa Thanh Tiêu mới tin.

Nhưng nếu nói có thể trị tận gốc, chắn chắn Hứa Thanh Tiêu sẽ không tin.

Nhưng nếu nói có thể trị ngọn chứ không thể trị gốc thì Hứa Thanh Tiêu còn tin được.

Dù sao thì nguy cơ mà dị thuật mang đến không phải là đua tốc độ tu luyện hay sao? Nếu như cảnh giới của mình có thể cao hơn ma chủng vậy thì có thể ngăn chặn, có thể sống lâu hơn mấy năm.

Nhưng nếu như mình không thể sánh bằng ma chủng vậy thì mình chỉ còn đường chết.

“Ngươi cần ta giúp ngươi làm cái gì?”

“Nếu như muốn ta giúp ngươi bỏ trốn, vậy thì đừng suy nghĩ chuyện này nữa, bây giờ ta cũng đang bị người ta nhìn chằm chằm.”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn lên tiếng.

Hiển nhiên là đối phương đang cầu cạnh mình, tóm lại thì chắc là không phải vì thấy mình có vẻ ngoài đẹp trai đúng không nhỉ?

Nếu như muốn mình giúp hắn ta bỏ trốn, vậy thì khỏi cần phải bàn thêm gì nữa.

Dẫn hắn ta ra ngoài còn không bằng chính hắn ta nghênh ngang đi ra ngoài, nói không chừng may mắn gặp phải tên mù mặt mà có thể chạy trốn được.

“Không cần.”

“Ta không đi được, cho dù là thoát được ra ngoài cũng không sống được mấy ngày.”

Hắn ta lắc đầu, nói với Hứa Thanh Tiêu rằng hắn ta đến đây không phải vì chuyện muốn trốn đi.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì, chờ đối phương mở miệng.

“Chuyện mà ta muốn ngươi giúp rất đơn giản, giúp ta chuyển một câu nói và một vật đến cho một người là được.”

Hắn ta lên tiếng, nói ra mục đích của mình.

“Mang cho ai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Cái này ngươi không cần quaan tâm, biết rồi đối với ngươi cũng không có ích lợi gì.”

Người kia lắc đầu, hiển nhiên là không muốn nói với Hứa Thanh Tiêu quá nhiều chuyện.

“Được thôi.”

Biết ít một chút cũng là chuyện tốt, Hứa Thanh Tiêu đồng ý.

Không phải là Hứa Thanh Tiêu đồng ý làm chuyện này mà chủ yếu là nhìn thấy thái độ của đối phương, hiển nhiên là không thể nào trơ mắt nhìn kết cục chỉ còn con đường chết của mình, chi bằng thẳn thắn một chút, không lãng phí thêm thời gian.

“Tốt, là một người thông minh.”

Đối phương có chút không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu sẽ lại dứt khoát như vậy, nhưng hắn ta cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp lấy ra một quyển sách nhỏ giao cho Hứa Thanh Tiêu.

“Trong vòng ba tháng ngươi nhất định phải đi về phía huyện Trường Bình, sau đó, ở khách điếm mà ngươi ở, không cần biết ngươi dùng vật liệu gì, vẽ một bộ y phục là được, bất cứ quần áo gì cũng đều được.”

“Đến lúc đó tự nhiên sẽ có người liên hệ ngươi.”

“Mà ngươi cũng chỉ cần đưa đồ vật này cho hắn là xong, rồi chuyển giúp ta một câu, minh nguyệt sơn thượng minh nguyệt lượng, duyên pháp tự tại âm dương trung.”

Mỗi câu mỗi chữ của hắn đều lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, trầm tư như đang suy nghĩ cái gì đó.

“Có gì không ổn sao?”

Thấy Hứa Thanh Tiêu như đang suy tư điều gì đó, người kia không khỏi lên tiếng hỏi.

“Đây là hai câu mà.”

Hứa Thanh Tiêu chân thành nói.

Đào phạm: "…"

Hắn có chút ngẩn ra. Đang lúc nghiêm túc như thế này, Hứa Thanh Tiêu lăn tăn điều này làm gì chứ?

Ngươi cảm thấy chơi rất vui đúng không?

Hắn có chút tức giận, nhưng giọng của Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục vang lên:

"Được, một câu hay hai câu không quan trọng, chỉ có điều, lợi ích của ta ở đâu?"

Chuyện đã chốt xong, bây giờ phải nhắc đến lợi ích.

Chương 44: Giao Dịch (3)

“Chỉ cần ngươi làm xong mọi chuyện, đến lúc đó bọn họ sẽ cho ngươi lợi ích. Ngươi yên tâm, sẽ không thiếu đâu, vô luận là linh đan diệu dược hoặc là đạo thuật thần thông, đều có thể cho ngươi.”

Người đó tự tin nói.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có chút không thoải mái.

A, nói một hồi lâu, thì ra lại là ngân phiếu để trống đó hả.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu, người kia không hiểu sao lại hơi xấu hổ.

“Ta trốn tới từ phủ Nam Dự, ngươi cảm thấy ta sẽ có bảo vật gì sao?”

Hắn giải thích một câu.

Thốt ra lời này, cũng rất hợp tình hợp lý.

“Có ngân lượng không?”

Làm không công chắc chắn là không có động lực, tối thiểu nhất ngươi cũng phải đưa chút ngân lượng chứ?

Người kia trầm mặc.

Ý tứ rất đơn giản.

“Bây giờ ta sẽ đi cướp, ngươi muốn bao nhiêu?”

Trầm mặc một hồi, hắn ta mở miệng, nghĩ ra biện pháp này.

“Thôi đi.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, người của huyện Bình An đều là người cơ khổ, đoạt tiền của người nghèo thì quá vô nghĩa rồi.

“Ta sẽ làm tốt mọi chuyện, ngươi yên tâm đi.”

Hứa Thanh Tiêu đồng ý, chẳng qua đây chỉ là đồng ý ngoài miệng, về phần có làm hay không, ít nhất thì dưới tình huống ép buộc hiện tại, hắn nhất định phải đồng ý.

“Tất nhiên là ta yên tâm. Với tư chất và tài nguyên có hạn của ngươi thì trong vòng nửa năm muốn bước vào cửu phẩm không khác gì khó hơn lên trời, ngươi có tiếp tục tu luyện dị thuật thì cũng là con đường chết mà thôi, hợp tác với ta là con đường duy nhất.”

“Đúng rồi, ta nhắc nhở ngươi một câu.”

“Ngươi tu luyện Kim Ô tôi thể thuật, cực kỳ bá đạo, nếu như ngươi không tiếp tục tu luyện, ma niệm sẽ thời thời khắc khắc xuất hiện, giống như vừa rồi, nếu không phải một loại dị thuật khác giúp ngươi áp chế, thì ngươi sẽ mất lý trí trong một khoảng thời gian ngắn.”

“Nhưng mà ma chủng thì cũng còn may đó, chỉ làm cho ngươi mất lý trí trong một thời gian ngắn, thứ đáng sợ thật sự chính là nếu như ngươi không tu luyện thì nó sẽ thôn phệ khí huyết của ngươi.”

“Nói cách khác, nếu như thể phách ngươi không mạnh thì mỗi ngày tu luyện đều là đang giúp nó tu luyện, thậm chí cuối cùng ngươi có khổ tu mười ngày cũng chẳng bằng một ngày thôn phệ của nói.”

“Bản thân ngươi phải cân nhắc thật kỹ, mặc dù tu luyện là con đường chết nhưng nếu ngươi không tu thì có thể sẽ chết càng nhanh hơn.”

Nói xong câu này, nam tử đã âm thầm đi về phía trước, không có ý định tiếp tục ở chỗ lại này.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe xong lời này thì hơi kinh ngạc.

Đối với cái dị thuật này, hắn cảm thấy càng thêm phiền muộn.

Chẳng qua thừa dịp đối phương chưa biến mất, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng mở miệng nói:

“Nếu như ngươi không thể cho ta lợi ích gì thì hãy giúp ta làm một chuyện.”

Hắn lên tiếng, hô lên một câu.

“Chuyện gì?”

Người kia đưa lưng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Trong những người tới từ phủ Nam Dự có một người họ Trình, người này có uy hiếp rất lớn đối với ta.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cũng không nói thêm những lời thừa thãi, đến điểm là dừng, tin rằng đối phương sẽ hiểu rõ ý của hắn.

“Đã rõ.”

Đối phương gật đầu, sau đó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Sau đó, một mình Hứa Thanh Tiêu đứng trong rừng cây.

Hắn lại trầm tư thêm nửa canh giờ, cuối cùng, cũng biến mất trong bóng đêm.

Về đến nhà.

Hứa Thanh Tiêu lập tức lấy quyển sách nhỏ kia ra.

Hắn lật ra sách nhỏ ra, đọc nội dung trong đó.

Một tên đào phạm, chết cũng không sợ nhưng lại khăng khẳng phải đưa món đồ này ra ngoài, trong này nhất định có ẩn giấu bí mật to lớn gì đó.

Bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng nên Hứa Thanh Tiêu nhất định phải nghiên cứu một phen.

Chỉ là một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu bất giác nhíu chặt lông mày.

Cuốn sách này rất cổ quái, là một vài câu danh ngôn cổ ngữ, hoàn toàn không có bất kì tin tức gì khác.

“Nhân vật phản diện cũng đọc loại sách này sao?”

Dưới ánh đèn.

Hứa Thanh Tiêu cau mày.

Nội dung của cuốn sách không chứa bất kì tin tức gì, chỉ đơn giản là một số danh ngôn cổ ngữ. Thứ này nơi nào cũng có.

“Bất chấp tính mạng cũng phải bắt mình gửi đi, chắc sẽ không đơn giản như vậy.”

“Nhưng còn có nhiều phương pháp mật mã, có lẽ đây là một quyển sách mật mã.”

Hứa Thanh Tiêu đoán rằng đây là một quyển mật mã, cần có mật mã chữ số, sau đó so sánh với số trang và số từ thì có thể sẽ nhìn ra có gì đó huyền bí.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh Tiêu có chút tức giận.

Đã giao đồ vật cho mình thì chứng tỏ mình là một người coi trọng chữ tín, kết quả lại còn giấu diếm bớt đi như vậy?

Hứa Thanh Tiêu bị người ta đề phòng như kẻ tiểu nhân không còn gì để nói.

Đề phòng cả chính nhân quân tử, hơi quá đáng rồi đó.

Chẳng biết phải làm sao, Hứa Thanh Tiêu lại xem thêm một lần nữa, đem từng câu từng chữ ghi hết vào đầu, sau đó Hứa Thanh Tiêu đặt cuốn sách lên ngọn đèn.

Không sai, Hứa Thanh Tiêu đốt sách.

Chương 45: Nho Đạo Khắc Thơ (1)

Hắn không có ngu như vậy.

Người của phủ Nam Dự chắc chắn sẽ không buông tha cho mình, chỉ là trước mắt vẫn chưa ra tay mà thôi, thứ đồ chơi này có phải là quyển mật mã hay không thì Hứa Thanh Tiêu không xác định, nhưng nếu như mang ở trên người, lỡ như bị quan sai của phủ Nam Dự phát hiện thì làm sao.

Mình giải thích thế nào?

Cứ đốt đi cho xong, chờ đến khi rời khỏi huyện Bình An rồi chép lại bản khác cũng không phải là chuyện gì quá lớn.

Sau khi nhập phẩm Nho đạo, trí nhớ của Hứa Thanh Tiêu cũng đã mạnh hơn trước nhiều, dường như đã gặp qua là sẽ không quên được, cũng không sợ phạm chút sai lầm thế này.

Lui một vạn bước mà nói.

Nếu như thật sự viết sai thì phải làm như thế nào đây?

Người kia lại không biết bản gốc, chỉ cần mình một mực chắc chắn vậy thì cái này chính là bản gốc rồi.

Quyển sách nhỏ bị bén lửa, Hứa Thanh Tiêu ném nó vào trong chậu, sau đó lại bắt đầu suy tư về những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Những lời mà đào phạm phủ Nam Dự nói vẫn còn vang vọng bên tai.

Không tu luyện dị thuật, ma chủng sẽ thôn phệ khí huyết của mình, lại còn thỉnh thoảng sẽ nhiễu loạn tâm cảnh của mình.

Dị thuật này cũng kinh khủng quá đi.

Hai phiền phức này làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút ăn không ngon ngủ không yên.

Thôn phệ khí huyết, trở ngại tu hành, cái này chẳng phải sẽ khiến tốc độ tu hành của kẻ vốn bình thường như mình đây càng bị kéo lùi?

Còn có thỉnh thoảng nó sẽ ăn mòn tâm trí mình, khiến mình điên dại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, điều này lại càng phiền toái hơn nữa. Một khi huyện Bình An này xảy ra chuyện gì kì quái thì nhất định người ta sẽ tính lên đầu mình.

Nếu như bị bắt tại ngay tại chỗ vậy thì có không muốn chết cũng khó.

Cái này còn kinh khủng hơn so với bom hẹn giờ.

Cho nên con đường thoát duy nhất chính là tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà nếu như tiếp tục tu luyện dị thuật vậy thì Văn Cung có thể áp chế được hay không? Đây cũng là một vấn đề.

Nếu như có thể ngăn chặn, vậy thì tất cả sẽ dễ nói rồi.

Nếu như không thể áp chế được, vậy thì cũng chỉ có thể nằm chờ chết.

Vuốt vuốt xương ngón tay, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc cân nhắc.

"Chẳng qua, vừa rồi khí huyết trong cơ thể mình phun trào, Hạo Nhiên chính khí vậy mà lại có thể ngăn chặn được ma niệm."

"Xem ra Nho đạo vẫn rất hữu dụng, chỉ là ma niệm trong cơ thể mình không mạnh, sau này cũng không biết có thể ngăn chặn được hay không."

"Điều này rất mạo hiểm, không thể hoàn toàn tin tưởng dựa vào Hạo Nhiên chính khí được."

Hứa Thanh Tiêu suy tư.

Đây chính là một lựa chọn khó khăn, thật ra thì Hứa Thanh Tiêu muốn một lần ăn tất.

Nhưng nếu như làm sai thì hậu quả chính là cái chết, làm cho Hứa Thanh Tiêu cực kỳ băn khoăn.

Dù sao mạng nhỏ của mình cũng quan trong hơn.

Nhưng vào lúc này, trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh, làm cho Hứa Thanh Tiêu nâng tinh thần lên mười hai phần.

“Thanh Tiêu huynh đài, có đây không?”

Âm thanh vang lên, Hứa Thanh Tiêu lập tực biết được đây là tiếng của ai.

Là giọng của mỹ nam tử.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, trong chốc lát liền đi đến bên ngoài Văn Cung.

Thiên Địa Văn Cung.

Bất luận là có quan sát bao nhiêu lần thì cũng đều không khỏi làm cho người ta rung động.

Bước vào bên trong Văn Cung.

Nam tử tuấn mỹ liền nhanh chóng đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt hưng phấn nói.

“Thanh Tiêu huynh, hình như ta đã biết được đại khái ta là ai rồi.”

Hắn mở miệng, khiến Hứa Thanh Tiêu cũng kích động theo.

“Là ai?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi chờ không kịp hỏi.

“Đại anh hùng của nhân tộc.”

Người kia vô cùng kích động.

“Đại anh hùng?”

Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ.

“Ta lập đi lập lại nhiều lần, suy nghĩ về những lời ngươi đã nói, đột nhiên có linh quang lóe lên, ta nhớ lại một phần những chuyện đã từng xảy ra.”

“Nhật nguyệt trầm luân, xuất hiện mặt trăng máu, yêu ma xuất thế, làm hại nhân gian, ta nhớ được ta chính là người đã phong ấn tên đại ma đầu này, nhưng ký ức vỡ vụn quá nhiều, những chuyện chi tiết hơn thì ta không biết.”

“Chẳng qua thông qua những gì đã nói ngày hôm qua, ta đã có chút suy đoán, hẳn là ta đã đồng quy vu tận với yêu ma, nhưng

có người đã đem thần hồn của ta phong ấn lại trong Văn Cung, chờ ngày hồi phục.”

Nam tử tuấn mỹ chắp nối những ký ức vỡ vụn của mình lại với nhau rồi nói cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Chỉ là những tin tức này cũng chẳng có tác dụng gì.

“Xin hỏi, tiền bối biết tên của mình là gì không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Chương 46: Nho Đạo Khắc Thơ (2)

Nếu như đối phương biết mình tên là gì thì hắn còn có thể tìm được một vài tài liệu liên quan, nếu không chỉ bằng vào một đoạn miêu tả như thế nào thì căn bản không hề có bất kỳ tin tức gì.

“Không biết.”

Nam tử tuấn mỹ lắc đầu.

Được rồi, lại uổng phí công sức.

Hứa Thanh Tiêu hơi khó chịu, vì sao người khác xuyên qua không phải thức tỉnh hệ thống thì chính là thức tỉnh bàn tay vàng.

Còn bàn tay vàng mình thức tỉnh thì giống y hệt như một điều bí mật, viết truyện theo tiết tấu kiểu này không sợ bị người ta chửi hay sao?

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu thầm mắng.

“Thanh Tiêu huynh, ta chỉ có thể nói cho huynh chút tin tức này, những cái khác chắc là phải từ từ suy nghĩ, nếu như có thể thì còn phải phiền Thanh Tiêu huynh điều tra giúp ta một phen, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Nam tử tuấn mỹ ôm quyền quay về phía Hứa Thanh Tiêu cảm tạ.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu hơi cười khổ nói:

“Tiền bối, không phải là Hứa mỗ không muốn, chỉ là Hứa mỗ đang mắc phải một chuyện phiền phức, chắc là sẽ không sống lâu được nữa, có lòng mà không có sức.”

Hứa Thanh Tiêu nói, có phần than khổ.

Bây giờ trong lòng hắn cũng đang rất phiền muộn.

Dị thuật quả nhiên chính là một khối u ác tính, một khi đã tiếp xúc thì chính là vực sâu vô tận, làm cho người ta ăn ngủ không yên.

Nói thật thì Hứa Thanh Tiêu có một loại cảm giác hay là nên trực tiếp liều mạng một phen.

Cùng lắm thì chết thôi, dù sao thì cũng tốt hơn gấp một vạn lần so với từ từ chết kiểu này, tự mình liều mạng thì sẽ không hối hận!

“Hứa huynh có chuyện phiền phức gì thế?”

Nam tử tuấn mỹ hiếu kì hỏi.

Hứa Thanh Tiêu thở dài, suy nghĩ một chút nhưng vẫn đem trọn chân tướng toàn bộ mọi chuyện nói cho đối phương nghe.

Sau nửa canh giờ.

Sau khi nghe Thanh Tiêu nói ra tất cả mọi chuyện, nam tử tuấn mỹ khẽ gật đầu.

“Ta hiểu rồi, khó trách bên trên Yêu Ma đồ giám lại có khí tức của Tam Túc Kim Ô.”

“Chẳng qua, Hứa huynh à, ngươi chớ có lo lắng, tòa Văn Cung này có thể áp chết được ma niệm, ngươi có thể trực tiếp tu luyện, không cần lo lắng.”

Nam tử tuấn mỹ mở miệng nói ra chuyện này làm cho Hứa Thanh Tiêu phải kinh ngạc.

“Văn Cung có thể hoàn toàn ngăn chặn ma niệm sao?”

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu lo lắng nhất là cái gì? Chính là tác dụng phụ khi tu luyện dị thuật.

Nếu như Văn Cung có thể hoàn toàn áp chế được vậy thì chẳng phải ta có thể tu luyện được đến tận cùng hay sao?

“Cũng không phải.”

“Yêu ma chi niệm, khó mà trừ tận gốc, điều duy nhất mà ta biết là, Văn Cung này có địa vị rất lớn, có thể trấn áp ma niệm.”

“Hơn nữa, không phải Hứa huynh đã nhập phẩm rồi hay sao? Dùng Văn Cung trấn áp tự thân thì sẽ có thể giúp ngươi tu hành dị thuật, từ đó không bị phản tác dụng.”

“Đương nhiên nếu như ma niệm tấn cấp cửu phẩm, vậy thì Nho đạo cũng phải tấn cấp cửu phẩm, bằng không thì không có cách nào trấn áp được.”

Nam tử tuấn mỹ giải thích, đồng thời cũng giải thích luôn đồ vật trong ao là cái gì.

“Đồng phẩm với tu hành dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu đại khái là đã hiểu ý đối phương.

Loại vật như dị thuật này, chỉ sợ là không cần tu hành thì cũng sẽ sinh ra tác dụng phụ, đơn giản mà nói thì lần đầu tiên sẽ rất nguy hiểm, sau đó sẽ tốt hơn một chút, nhưng vẫn sẽ có nguy hiểm như cũ.

Mà bây giờ mượn sức mạnh của Văn Cung, mình có thể tu hành dị thuật, chỉ cần phẩm cấp Nho đạo của mình theo kịp với phẩm cấp võ đạo vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Đây chính là một tin vui.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn băn khoăn chuyện có nên tu luyện hay không mà nơm nớp lo sợ.

Bây giờ xem ra không cần sợ nữa rồi.

“Cũng có nghĩa là, ta có thể tu luyện những dị thuật khác hả?”

Đột nhiên, suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu được khởi phát.

“Có thể.”

Người kia trực tiếp trả lời.

“Đồng thời tu luyện hai loại dị thuật, sẽ như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không rõ nữa, chắc là sẽ không có gì phiền toái đâu, nhưng mà cho dù có thì cũng không có gì cần phải lo lắng, dù sao thì cũng không giải quyết được.”

Người kia trả lời rất đơn giản, nhưng lại nói rất có lý.

“Ta hiểu rồi, đa tạ tiền bối chỉ giáo.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay nói.

“Không sao, chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

“Mà nè, hình như ta nhớ ra được một cách có thể trấn áp được ma niệm.”

Hắn khoát tay áo, cho rằng đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Đồng thời lại liên tưởng đến một chuyện khác, chỉ là tạm thời vẫn nghĩ không ra.

Hứa Thanh Tiêu rất kiên nhẫn, đứng ở một bên tĩnh tâm chờ đợi.

Giờ này khắc này, nam tử tuấn mỹ trong mắt Hứa Thanh Tiêu giống như là một tòa bảo tàng.

“Ta có một số ký ức vẫn đang cực kỳ lộn xộn, cần có thời gian để ngẫm lại.”

Hắn mở miệng, nghiêm túc suy tư.

Chương 47: Nho Đạo Khắc Thơ (3)

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, không dám phiền nhiễu hắn, tĩnh tâm chờ đợi.

Qua một hồi lâu.

Hắn lộ ra nét mừng.

“Ta nhớ ra rồi.”

“Nho đạo nhất mạch, mỗi lần tăng một phẩm, đều có thể dùng tài khí khắc một thiên văn chương hoặc là một bài thơ trong thể nội.”

“Hơn nữa bất luận là thi từ hay văn chương thì đều có hiệu quả, hay là ngươi thử một chút đi?”

Nam tử tuấn mỹ mở miệng, nói ra Nho đạo chi pháp.

“Khắc ấn thi từ hoặc là văn chương trong thể nội?”

Hứa Thanh Tiêu không nghĩ tới lại còn có kiểu làm này.

“Ừ, trong trí nhớ của ta thì có.”

“Ngươi có thể thử một chút, thử một lần, không cần gấp đâu.”

“Ngươi có thi từ không ? Không có thì ta giúp ngươi nghĩ một bài?”

Nam tử tuấn mỹ lên tiếng, còn lo lắng Hứa Thanh Tiêu không có thi từ, dự định tự mình làm ngay một bài thơ.

“Vậy thì đa tạ tiền bối.”

Có thể được tặng không một bài thơ, Hứa Thanh Tiêu rất vui vẻ.

Không dùng thì phí của.

Người này có địa vị cực lớn, nếu như không phải là đại thánh nhân thì cũng có liên quan đến đại thánh nhân, thi từ mà hắn làm ít nhất chắc cũng đạt đến cảnh giới Bán Thánh nhỉ?

Được tặng không đó!

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu mừng rỡ.

“Được, chờ ta suy nghĩ một chút, Hứa huynh cũng đừng có một câu tiền bối hai câu tiền bối, cứ gọi ta là Mỹ Nam Tử là được rồi.”

Nam tử tuấn mỹ khẽ gật đầu đồng thời cũng nói không muốn Hứa Thanh Tiêu gọi hắn là tiền bối nữa, cứ gọi Mỹ Nam Tử là được.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

“Bối phận không thể vượt qua, vãn bối không dám.”

Gọi Mỹ Nam Tử?

Gọi vậy Hứa Thanh Tiêu gọi không nổi, chi bằng cứ gọi tiền bối.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu đứng ở một bên, từ từ đợi bài thơ được làm xong.

Một khắc đồng hồ sau.

Nam tử tuấn mỹ bỗng nhiên cười một tiếng, lộ ra vẻ đã tính trước.

“Có rồi.”

Nói xong lời này, sau một khắc, hắn chậm rãi mở miệng nói:

“Hứa huynh mệnh sắp toi.”

“Cũng may còn có ta.”

“Tìm sinh cơ trong tuyệt cảnh.”

“Chỉ một lời liền cất cánh.”

“Hứa huynh, như thế nào?”

Nam tử tuấn mỹ vô cùng thâm tình mà đọc xong bài thơ này.

Sau khi đọc xong, hắn còn bày ra bộ mặt đắc ý mà nhìn Hứa Thanh Tiêu, còn hỏi xem có hay hay không.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Như thế nào hả má?

Đây mà là thơ sao?

Đây là vừa hát vừa kể chuyện theo nhịp điệu thì có.

Không đúng, vừa hát vừa kể chuyện ít nhất còn có thể hợp vần, còn thứ này của ngươi, đến cả vần cũng chẳng khớp.

Văn Thánh?

Như vậy á hả?

Hứa Thanh Tiêu đầy ngập phiền muộn, nhưng cũng không dám nói một lời.

Chỉ có thể nhắm mắt nói.

Thơ hay.

Tuy Hứa Thanh Tiêu không phải là người đọc sách chính hiệu, nhưng ít nhất cũng đã trải qua chín năm nghĩa vụ giáo dục.

Thơ mà nam tử tuấn mỹ đọc, đó còn có thể gọi là thơ sao?

Nhưng cũng hết cách rồi, người ta mất đi trí nhớ, có thể trong một khắc nghĩ ra một bài thơ đã không dễ dàng rồi.

Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được.

Nhưng khắc bài thơ này vào trong cơ thể mình thì Hứa Thanh Tiêu sống chết cũng không chịu.

“Tiền bối, ta nghĩ hay là để ta tự nghĩ làm một bài thơ đi, dù sao thân phận ngài quá cao quý, ta sợ ta bị áp lực chịu không nổi.”

Hứa Thanh Tiêu khéo léo tìm một lý do nên mới nói như thế.

“Nói vậy cũng đúng, đã sơ xuất điểm này rồi.”

Nam tử tuấn mỹ lại không nhận ra đây là lý do mà Hứa Thanh Tiêu bia ra, ngược lại còn gật gật đầu.

“Vậy huynh khắc đi, ta đứng bên cạnh xem giúp cho huynh.”

Nam tử tuấn mỹ gật gật đầu, để cho Hứa Thanh Tiêu khắc lên.

“Ơ… Tiền bối, khắc thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu cũng muốn khắc đó, chỉ là không biết thao tác như thế nào.

“Huynh nhảy vào trong ao, điều động tài khí, lấy tinh thần hóa bút, tưởng tượng ra thơ từ văn tự là được.”

“Nhưng mà có hai điều huynh phải nhớ kỹ, bất luận là thơ từ hay là văn chương, một khi khắc lên rồi thì nhất định phải liền mạch.”

“Không thể dừng lại, nếu không quá trình khắc sẽ thất bại, thập phẩm khắc ấn, chỉ có ba cơ hội, một khi bỏ lỡ qua ba cơ hội này, thì phải đợi lần sau.”

“Hơn nữa huynh vừa nhập phẩm, tài khí chưa đủ, tốt nhất không nên khắc các loại văn chương, khắc thơ từ là được rồi.”

“Hiểu chưa?”

Nam tử tuấn mỹ nghiêm túc nói, muốn Hứa Thanh Tiêu phải chú ý rõ hai điều này.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, đồng thời trong đầu bắt đầu tìm kiếm thơ từ văn chương.

Có một điểm không tồi chính là, kiếp trước của Hứa Thanh Tiêu chính là học sinh khoa văn, hơn nữa còn đặc biệt có hứng thú đối với thơ từ văn chương của Hoa Hạ cổ điển, cho nên đã đọc được rất nhiều, cũng học thuộc lòng được không ít.

Còn chưa tính năm trăm bài thơ Đường Tống.

Văn chương phú tự, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu chút ít.

Chỉ là e ngại vấn đề tài khí, vì vậy chỉ có thể khắc thơ từ.

Bài thơ đầu tiên này nên khắc bài nào cho hay đây ta?

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc suy tư.

Qua nửa ngày.

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên chợt lóe linh quang, nghĩ ra một bài thơ.

Chương 48: Tuyệt Thế Thơ Từ, Ngưng Thánh Khí, Đúc Thần Thông (1)

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu nhiều lần đọc thuộc ở trong đầu, dù sao cũng phải khắc một mạch liền, ngộ nhỡ có sai sót gì chẳng phải là phiền phức rồi sao?

“Toàn văn rất dài, nửa đoạn đầu không cần khắc hết vào, lấy một phần là được.”

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía tài khí trong áo, hắn suy nghĩ một lúc, quyết định lượt bỏ đoạn đầu, chỉ lấy tinh hoa.

Sau đó, dường như không còn do dự gì nữa.

Hứa Thanh Tiêu nhảy vào trong ao.

Trong ao cũng không quá to, cũng chỉ miễn cưỡng có thể ngồi xếp bằng, muốn thoải mái một chút cũng không được.

Khi nhảy vào trong ao.

Thời khắc đó, tất cả tài khí dâng lên.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, lấy tinh thần hóa bút.

Tài khí ngưng tụ, hóa thành một cây bút lông, hiện lên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

“Thiên địa hữu chính khí.”

“Tạp nhiên phú lưu hình.”

“Hạ tắc vi Hà Nhạc.”

“Thượng tắc vi Nhật Tinh.” (Anh hoa chính khí đất trời, khoác hình vật chất khắp nơi vẫy vùng, tràn mặt đất tuôn sông kết núi, vút trời mây chói lói trăng sao.)

Lúc này, trong đầu Hứa Thanh Tiêu vang lên một tràng âm thanh hùng vĩ này.

Đây là Chính Khí Ca.

Là một thiên thơ cổ.

Chính là sự lý giải của cổ nhân Văn Thiên Tường đối với Hạo nhiên chính khí.

Hứa Thanh Tiêu suy tư rất lâu, bài văn chương đầu tiên của mình phải khắc cái gì, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng nghĩ đến bài thơ này.

Chính Khí Ca.

Nho đạo không phải tu luyện Hạo Nhiên chính khí sao?

Chính Khí Ca là phù hợp nhất với Hạo Nhiên chính khí rồi.

Có một câu nói rất hay, không tìm thứ tốt nhất, chỉ tìm thứ phù hợp nhất.

Về mặt lý luận thì Chính Khí Ca chắc là phù hợp rồi.

Nhưng điều mà Hứa Thanh Tiêu không biết chính là, Chính Khí Ca không chỉ đơn giản là phù hợp như vậy.

Ầm! Ầm! Ầm!

Văn bút treo trên đầu Hứa Thanh Tiêu hạ xuống.

Những văn tự được khắc lên sau lưng hắn, cả tòa Văn Cung bắt đầu chấn động.

Từng tia sáng rực rỡ đan xen trong Văn Cung.

Giống như chuỗi xích, không ngừng đan xen, sinh ra các loại luồng sáng.

“Tuyệt thế thơ từ?”

“Thứ này không tầm thường đâu.”

“Hơn nữa xem ra, bài thơ này tương đối thích hợp để nhập phẩm, có thể đặt nền móng vững chắc.”

“Thảo nào hắn không cần thơ từ của ta, xem ra đã có chuẩn bị.”

“Chính xác là do bài thơ này còn hay hơn cả bài thơ của ta.”

Dường như trong nháy mắt nam tử tuấn mỹ liền nhận ra đây là thứ gì, hắn mất đi trí nhớ, nhưng có vài thứ trời sinh đã biết.

Khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại phú thơ tuyệt thế, hắn ta không nhịn được lộ ra vẻ chấn động, cũng so sánh một phen với thơ từ mình làm.

Trong Văn Trì.

Thơ từ mà Hứa Thanh Tiêu khắc lên, chính là Chính Khí Ca.

Đây là tuyệt thế thơ từ, khắc ở trong cơ thể, có lợi thế rất lớn.

Theo từng chữ cổ xuất hiện, in dấu ở sau lưng Hứa Thanh Tiêu, những văn tự này ẩn chứa tài khí, cũng ẩn chứa đạo và lý.

"Triết nhân nhật kỷ viễn."

"Điển hình tại túc tích."

"Phong thiềm triển thư độc."

"Cổ đạo chiếu nhan sắc." (Người xưa quá, tinh hoa vẫn đó, Tinh hoa còn rạng rỡ tờ mây, đạo xưa vầng sáng đâu đây, linh lung vầng sáng toả đầy dung quang.)

Chính Khí Ca, toàn văn hơn ba trăm chữ, tài khí trong trì toàn bộ đều khô cạn, vừa đủ dùng.

Mà khi thơ từ này được khắc lên.

Trong phút chốc, Văn Cung bất động.

Nhưng Văn trì mà Hứa Thanh Tiêu đang ngồi xếp bằng lại không ngừng khuếch trương.

Sáu thước.

Một trượng.

Ba trượng.

Sáu trượng.

Chín trượng.

Mười hai trượng.

Mười tám trượng.

Hai mươi bốn trượng.

Ba mươi sáu trượng.

Mở rộng đến tận ba mươi sáu trượng, Văn rrì cuối cùng cũng ngừng khuếch trương.

Chỉ là sự thay đổi lớn hơn lại xuất hiện.

Trong ao tràn vào từng luồng Hạo Nhiên chính khí màu tím.

Màu tím là màu cao nhất, đây là Hạo Nhiên chính khí chất lượng cao nhất, mỗi một luồng đều hơn cả một ao Hạo Nhiên chính khí lúc trước của Hứa Thanh Tiêu.

“Không thể nào! Hạo Nhiên chính khí màu tím.”

“Từ cổ chí kim chưa từng có.”

Nam tử tuấn mỹ hoàn toàn không nhịn được nữa.

Có chút ký ức in ở trong linh hồn, trong nháy mắt hắn liền hiểu được Hạo Nhiên chính khí màu tím đáng sợ cỡ nào.

“Văn trì ba mươi sáu trượng, có Thiên Cương chi Số, Nho Thánh chi Tư.”

“Người có thể có được Văn Cung, xem ra thật sự rất lợi hại.”

Nam tử tuấn mỹ lẩm bẩm.

Văn trì trong Văn cung này, là Văn trì của Hứa Thanh Tiêu, cũng chính bởi Văn trì này, hắn mới có thể hồi phục.

Chương 49: Tuyệt Thế Thơ Từ, Ngưng Thánh Khí, Đúc Thần Thông (2)

Mà Nho sinh bình thường vừa mới nhập thập phẩm chỉ có Văn Trì ba thước, Hứa Thanh Tiêu lúc trước chỉ có ba thước.

Nhưng Văn Trì của Hứa Thanh Tiêu bây giờ, tận ba mươi sáu trượng, không chỉ lớn mà còn phù hợp với ba mươi sáu Thiên Cương chi Số.

Đây là một loại tượng trưng, đại biểu cho tương lai rất có khả năng bước đến cảnh giới Nho Thánh.

Hơn nữa còn có thể sản sinh ra Nho đạo thần thông.

Cũng vào ngay lúc này, nam tử tuấn mỹ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, sau đó hắn lập tức mở miệng nói.

“Văn Trì vượt qua mười trượng, có thể ngưng tụ Văn khí.”

“Hứa huynh, mau tưởng tượng ra một loại khí vật, có thể chế tạo ra Nho đạo văn khí của ngươi, có tác dụng rất lớn.”

Nam tử tuấn mỹ nghĩ đến một chuyện, hắn lập tức lên tiếng, nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu, sợ hắn bỏ lỡ.

Khi giọng nói vang lên.

Hứa Thanh Tiêu nhất thời có chút bối rối.

Cái gì?

Tưởng tượng khí vật?

Tưởng tượng khí vật gì đây nhỉ?

Có thể nói sớm hơn chút được không?

Bây giờ sao ta có thể nghĩ ra được đây chứ?

Hứa Thanh Tiêu có chút bối rối.

Hắn nào biết tưởng tượng ra thứ gì đây.

“Không được suy nghĩ lung tung, mau, không thể kéo dài, giai đoạn tụ khí nếu bỏ qua thì cũng chỉ có thể chờ lần sau.”

“Bút mực giấy nghiên cũng được, chỉ cần có mối liên quan đến Nho đạo, huynh cứ việc tưởng tượng.”

Giọng nói của nam tử tuấn mỹ vang lên.

Để cho Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng nghĩ ra một thứ, không thể chậm trễ, một khi chậm trễ sẽ đồng nghĩa với việc mất đi một cơ hội.

“Bút mực giấy nghiên.”

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, trong đầu nhất thời hiện lên một cây bút lông, toàn thân cây bút lông là một màu xanh biếc.

Nhưng bỗng nhiên, Hứa Thanh Tiêu chợt lóe linh quang.

Lập tức trên thân bút lông màu xanh biếc xuất hiện nhật nguyệt tinh tú, sơn xuyên thảo mộc.

Phái nào mạnh về phần kỹ thuật nắn mặt?

Hứa Thanh Tiêu am hiểu nhất chính là nắn mặt, tuy rằng hiện tại là bút nắn, nhưng ý nghĩa cũng không khác gì mấy.

Bút dài hai mươi bốn centimet, rộng bốn centimet, toàn thân màu ngọc thạch xanh biếc, có nhật nguyệt tinh tú, có sơn xuyên thảo mộc, đầu bút quấn phượng, ngòi bút có phượng.

Ngài còn chưa nói, mang theo long phượng, đất thì có một chút đất, nhưng không chịu nổi huyễn khốc đâu.

Long Phượng đều thêm vào rồi, thêm chút hào quang chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Chờ đã!

Thêm chút thơ từ nữa.

Hứa Thanh Tiêu nhất thời lấy lại tinh thần, lập tức hắn thử khắc thơ từ vào.

Khắc thơ từ nào đây ta?

Bút dài như vậy, không thể viết quá nhiều, viết quá nhiều sẽ không đẹp.

Một hoặc hai từ là được rồi.

Nghĩ tới đây, linh quang của Hứa Thanh Tiêu lại lóe lên.

Hôm nay linh quang thật đúng quá là nhiều mà.

【 Thiên Hành Kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức 】

Không sai, chính là câu này, Dịch Kinh Khai Trường Bạch - Dịch Kinh.

Cũng phù hợp với Nho đạo.

Mà theo nét chữ in dấu lên trên Văn bút, từng luồng Hạo Nhiên khí ngưng tụ.

Trong phút chốc Văn Cung lại chấn động.

Trong Văn Cung.

Nam tử tuấn mỹ lại một lần nữa lộ ra vẻ không thể tin.

“Thánh khí!”

“Giỏi lắm huynh đài, người này là Văn Thánh chuyển thế đúng không?”

Nam tử tuấn mỹ thật sự không biết nên nói gì luôn.

Hắn ta đứng ở nơi đó, hơi có chút trầm tư, đáng tiếc cũng không có chút ký ức nào khác.

Cảm giác rất lợi hại, hay là bởi vì phản ứng theo bản năng.

Đến cuối cùng, một cây Văn bút màu xanh biếc xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi tỉnh lại, mở con ngươi ra.

Nhưng trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu lại nhíu mày.

“Ai thay đổi văn khí của ta vậy?”

Nhìn Văn bút rơi ở trước mặt, Hứa Thanh Tiêu có chút bức xúc.

Cây bút này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của mình nha.

Long Phượng đâu?

Hình nhật nguyệt tinh tú đâu?

Không có hình nhật nguyệt tinh tú, còn hình sơn xuyên thảo mộc của ta đâu?

Cho dù không có, chữ mà mình viết sao cũng không có?

Hứa Thanh Tiêu cau mày, ngồi trong Văn trì suy tư.

Mà cùng lúc đó, giọng nói của nam tử tuấn mỹ vang lên.

“Đây là văn khí ban đầu của huynh, không giống với suy nghĩ của huynh, phải cần huynh không ngừng tăng phẩm cấp Nho đạo lên, văn khí mới có thể theo đó mà biến hóa.”

Theo giọng nói của đối phương vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lúc này mới hiểu được.

“Hứa huynh, trước tiên đừng động đậy, cảm nhận Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể một chút. Văn trì ba mươi sáu trượng, phù hợp với Thiên Cương Chi Số, có lẽ có thể sinh ra Nho đạo thiên phú thần thông, huynh thử xem.”

Nam tử tuấn mỹ mở miệng.

Hứa Thanh Tiêu cũng không đùa nữa, lập tức cảm ứng Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể mình.

Quả nhiên.

Chương 50: Tuyệt Thế Thơ Từ, Ngưng Thánh Khí, Đúc Thần Thông (3)

Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể, hình thành nên thành một chữ cổ.

【 Ngôn 】

Đồng thời, thông tin tương ứng cũng xuất hiện.

Qua một lát, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được đây là thiên phú thần thông gì.

Từ Ngôn này, có ý nghĩa là ngôn ngữ.

Ngôn ngữ của mình, thêm vào Hạo Nhiên chính khí, có hiệu quả rất kỳ dị.

Cụ thể là hiệu quả gì, vậy thì không biết.

Phải đợi sau này từ từ tìm hiểu mới biết.

Phất phất tay, Văn bút màu xanh biếc hóa thành Hạo Nhiên chính khí biến mất.

Nhìn Văn trì rộng ba mươi sáu trượng, cao chừng hai trượng, Hứa Thanh Tiêu leo lên có phần vất vả.

"Đa tạ tiền bối."

Sau khi trèo lên, Hứa Thanh Tiêu cung kính bái một bái với nam tử tuấn mỹ.

Nhưng lần này, người kia khoát tay áo nói.

"Hứa huynh, huynh chỉ tùy ý làm một bài thơ thì đã là tuyệt thế thơ từ rồi, Văn trì ba mươi sáu trượng, càng có thể ngưng phôi thai tụ thánh khí, chỉ sợ lai lịch cũng tuyệt đối bất phàm."

"Huynh với ta cũng là người cùng tuổi, chớ có khiêm tốn nữa, nếu không tại hạ chịu không nổi."

Nam tử tuấn mỹ không muốn so đo nữa, lúc trước Hứa Thanh Tiêu luôn miệng gọi tiền bối, hắn cũng không có gì để nói, nhưng nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thiên tư đáng sợ như thế, ngộ nhỡ thật sự là Đại thánh nhân chuyển thế thì sao?

Vậy làm sao mình chống đỡ được?

Cho nên xưng ngang hàng thì hơn, thậm chí còn có chút kính trọng.

“Cái này….”

Hứa Thanh Tiêu vẫn cảm thấy có chút không ổn.

“Huynh đừng khiêm tốn.”

“Hứa huynh, Văn trì ba mươi sáu trượng của huynh, đặt căn cơ cực kỳ vững chắc, hiện giờ Nho đạo nhất mạch, huynh sẽ không gặp phải bất cứ cổ bình gì, muốn tấn phẩm cũng không phải việc khó, phải đọc sách nhiều hơn, sau đó từ từ lĩnh hội.”

“Chỉ cần ngưng tụ tài khí càng nhiều, tốc độ thăng cấp sẽ càng nhanh.”

“Nho đạo nhất mạch, không giống Võ đạo Tiên đạo, tăng lên quá nhanh sợ căn cơ bất ổn, cho nên Hứa huynh cũng chớ ép buộc bản thân, nên thăng thì thăng, nói không chừng Nho đạo phẩm cấp cao, có thể hoàn toàn áp chế ma niệm.”

Nam tử tuấn mỹ lên tiếng, lời này ngược lại làm cho Hứa Thanh Tiêu vui vẻ.

“Hiểu rồi, tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay tạ ơn.

“Đã nói rồi, không cần gọi tiền bối nữa…”

Người kia có chút bất đắc dĩ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã rời khỏi điện.

“Tiền bối, trước khi không biết rõ thân phận của ngài, ta vẫn nên gọi như vậy đi, chúng ta mỗi người giữ ý kiến riêng của mình.”

“Đúng rồi, tiền bối, nếu nhớ ra điều gì, hoặc là có chuyện gì thì ngài cứ trực tiếp gọi ta, ta lập tức đến.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu dần dần biến mất.

Tiếp theo.

Khi mở mắt ra.

Ngoài cửa sổ đã sáng rồi.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Thời gian cũng không quá trễ, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là đến nhà Chu Lăng học hành, cho nên tính đi rửa mặt một chút.

Nhưng ngay tại lúc này.

Thứ trong chậu lại thu hút Hứa Thanh Tiêu.

【 An huyện Bình 】

Không đúng.

Là [huyện Bình An]

Trong chậu đầy tro tàn.

Nhưng trong đống tro tàn có mấy chữ, phông chữ mạ vàng, là chữ Ngụy.

[Huyện Bình An]

“Thì ra huyền cơ được giấu ở chỗ này, không phải là sách mật mã.”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, trong nháy mắt hắn liền hiểu được.

Kẻ đào phạm phủ Nam Dự cho mình một cuốn sách nhỏ có huyền cơ, phải dùng lửa thiêu.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu có chút buồn bực.

Vốn còn định chép lại một bản cho người kia, nhưng không ngờ tới huyền cơ của nó lại ở trên mặt giấy.

Đến lúc giao bản viết lại cho người khác, người ta cầm về đốt, vừa nhìn đã phát hiện không phải, vậy mình chẳng phải là xui xẻo sao?

Hơn nữa huyện Bình An còn giấu bí mật gì?

Hết vấn đề này đến vấn đề khác xuất hiện, khiến Hứa Thanh Tiêu có phần suy nghĩ không ra.

Lấy chữ mạ vàng trong chậu ra, Hứa Thanh Tiêu dùng sức vò nát, hóa thành bột vàng nhàn nhạt, ngay sau đó đổ nước vào trong chậu rồi đem tưới cho cỏ dại.

Mặc kệ rốt cuộc cất giấu bí mật gì, trước mắt chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Lại đi lấy thêm một chậu nước, Hứa Thanh Tiêu rửa mặt, để mình tỉnh táo một chút.

Đã là giờ Thìn.

Hứa Thanh Tiêu đi tới trước mặt bàn làm việc, lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó viết chữ lên trên giấy.

Đây là thói quen của Hứa Thanh Tiêu, sau khi sự tình trở nên phức tạp và nhiều hơn, Hứa Thanh Tiêu sẽ có thói quen liệt kê rõ ràng mọi chuyện, sau đó đi làm từng việc một, nghiêm khắc chấp hành.

Trừ khi xảy ra chuyện đột xuất.

Bút của Hứa Thanh Tiêu uốn lượn trên giấy, đại não cũng đang linh động rất nhanh.

Chương 51: Trần Tinh Hà (1)

Chuyện đầu tiên, Võ đạo tăng lên, có Nho đạo áp chế, cho nên có thể tiếp tục tu luyện dị thuật, trong vòng ba tháng nhất định phải nắm chặt thời gian đột phá đến cửu phẩm, đây là việc cấp bách, ưu tiên hàng đầu.

Việc thứ hai, rời khỏi huyện Bình An, đi phủ Nam Dự, tham gia kỳ thi phủ, bất luận có vượt qua kỳ thi phủ hay không, không thể tiếp tục ở lại huyện Bình An nữa, nơi này quá nhỏ, muốn thu thập một ít tin tức cũng rất khó.

Chuyện thứ ba, điều tra mục đích thật sự của kẻ đào phạm ở phủ Nam Dự, điều tra rõ chân tướng trong đó.

Theo nét mực không ngừng hiện ra trên giấy của Hứa Thanh Tiêu, tất cả mọi chuyện nhất thời trở nên rõ ràng.

Lý giải rõ ràng xong thì thấy thoải mái hơn nhiều.

Ba chuyện trước mắt đều tương đối gấp gáp, về phần những chuyện khác có thể tạm thời từ từ làm.

Sau khi xác định xong, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, tùy ý đặt bút.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu luyện công ở trong phòng.

Có lẽ bởi vì thứ tu luyện chính là dị thuật, không dám xuất đầu lộ diện, cho nên không đi ra khỏi phòng.

Ngồi xếp bằng trên giường.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tu luyện Kim Ô Tôi Thể Thuật lần thứ hai.

Có lẽ là có Văn Cung trấn áp, hơn nữa bản thân cũng đã đạt tới Dưỡng khí cảnh.

Hứa Thanh Tiêu cũng không kinh hoàng, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Tâm quan Kim Ô, thân hóa thái dương.

Từng đợt khí Chí Dương tràn vào trong cơ thể, mặc dù là gia tăng từng đợt, nhưng mỗi một sợi đều hơn một đạo khí lúc trước.

Chí Dương luyện kim thân.

Hứa Thanh Tiêu cảm giác máu cả người sôi trào, loại cảm giác này rất thoải mái.

Gân cốt da thịt đều được thanh luyện.

Tiếng gầm của Kim Ô cũng vang lên trong đầu.

Có một loại cảm giác nói không nên lời xuất hiện, đồng thời suy nghĩ bạo ngược cũng hiện lên trong lòng.

Nhưng không đợi suy nghĩ bạo ngược này tràn ngập ra đã bị Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể trực tiếp trấn áp, giống lửa nhỏ gặp phải nước lạnh, bị dập tắt tại chỗ.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn an tâm rồi.

Thân thể Hứa Thanh Tiêu có một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, giống như mặt trời gột rửa, gân cốt thân thể thanh luyện, làm cho thể chất của Hứa Thanh Tiêu càng ngày càng mạnh.

Kim Ô Tôi Thể Thuật, nếu như tu luyện tới Đại Thừa, có thể ngưng tụ ra Đại Nhật Thánh Thể.

Đó là một loại thể chất cực kỳ cường đại, mỗi một giọt máu đều có thể trấn giết yêu ma.

Nếu không phải vì tác dụng phụ của dị thuật, chỉ sợ loại vật này sẽ vô cùng trân quý.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu như không có tác dụng phụ, thì mỗi cá nhân đều có thể tu luyện, còn có thể trở nên mạnh mẽ, vậy người của thế giới này đã sớm tiến vào vũ trụ rồi.

Hứa Thanh Tiêu vứt bỏ tạp niệm trong đầu.

Sau một canh giờ tu hành, tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu được thông suốt, thực lực có tăng lên rõ ràng, thật giống như một người đói bụng mấy ngày, phải đi ăn no một bữa.

Chủ yếu nhất chính là, vẻn vẹn chỉ tu hành một canh giờ, trong cơ thể liền ngưng tụ ra năm đạo Kim Ô khí huyết.

Mỗi một đạo Kim Ô khí huyết đều hơn mười đạo trước đó.

Nói cách khác, một ngày tu hành tương đương với trước gấp năm mươi lần, thậm chí dựa theo chất lượng đánh đổi mà nói, nói là gấp trăm lần cũng không đủ.

Dựa theo tốc độ tu luyện này, trong vòng ba tháng nhập cửu phẩm, cũng không phải là một chuyện khó, có thể cũng không cần tới ba tháng.

Tình hình như vậy khiến Hứa Thanh Tiêu nhịn không được cảm khái.

"Dị thuật, vĩnh viễn là thần."

Sau khi tu luyện xong, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn muốn đi tìm Chu Lăng.

Sau khi đứng dậy rời đi, Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua tờ giấy trắng trên bàn, trên giấy viết chi chít một vài thứ, nhìn thời gian thì đã có hơi muộn, Hứa Thanh Tiêu không đem đi đốt, chỉ đặt ở trên bàn.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nhà, có điều trước khi đi, Hứa Thanh Tiêu đã khóa cửa cẩn thận một lúc lâu.

Một phút sau.

Một bóng người nhảy vào tường, là một nam tử ba mươi tuổi.

Thân ảnh vô cùng nhanh nhẹn, hơn nữa động tác cũng rất thành thục, trực tiếp mở cửa, cửa phòng đã bị khóa lại, nhưng đối phương chỉ dùng một sợi dây thép gai đã mở ra được.

Đợi sau khi vào bên trong, ánh mắt nam tử trực tiếp dừng ở trên bàn làm việc.

Giấy trắng nhuộm mực.

Hắn đưa ánh mắt nhìn qua, lập tức cau mày.

Người này là thủ hạ của Trình Lập Đông, hôm nay tới đây là do Trình Lập Đông dặn dò, bảo hắn tới đây điều tra nguồn gốc về Hứa Thanh Tiêu.

Sở dĩ sắp xếp vào hôm nay, là không muốn đánh rắn động cỏ, muốn chờ Hứa Thanh Tiêu lộ ra chân tướng.

Vừa vặn hôm nay Hứa Thanh Tiêu ngồi rất lâu ở bàn đọc sách như vậy, cho nên hắn mới không nhịn được tới đây tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng điều khiến hắn nhíu mày chính là, chữ trên tờ giấy này, một chữ hắn cũng không biết.

"Đây là loại văn tự gì vậy chứ?"

Hắn có chút buồn bực, văn tự trên giấy căn bản không phải là văn tự Đại Ngụy, chưa từng thấy qua, có điều thoạt nhìn thì cũng vô cùng đơn giản.

Hắn không rút tờ giấy này ra, mà là lấy ra một cây bút nhỏ và một quyển sách xanh, chiếu theo văn tự trên giấy đó viết vào sách.

Sau khi viết xong, hắn lặng lẽ rời đi, cửa sổ vẫn đóng lại, không muốn để Hứa Thanh Tiêu phát hiện có người xông vào, vô cùng cẩn thận.

Trong khi đó.

Nắng gắt trên đầu, tháng giêng mà thời tiết như vậy coi như cũng quá tốt rồi.

Ánh mặt trời chiếu vào trong rừng cây, một bóng hình màu xanh chậm rãi xuất hiện.

Là một nam tử, thoạt nhìn rất trẻ tuổi, bộ dáng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, buộc tóc đội mũ, diện mạo vô cùng tuấn tú, nhất cử nhất động đều có vẻ rất nho nhã.

Trần Tinh Hà đi trên con đường nhỏ trong rừng, đi dưới nắng gắt, nhưng trên trán không có mồ hôi, có dưỡng khí nhất định.

Khí chất của hắn không tệ, ngoại hình cũng tuấn tú, mặt mày càng thanh tú hơn, mang theo một chút lạnh lùng, có vẻ cực kỳ quân tử.

Qua nửa ngày.

Trần Tinh Hà thoáng dừng lại, lấy ra túi nước màu xám tro từ trong giỏ sách sau lưng, lơ đễnh uống một ngụm, lúc này mới đi tiếp.

“Tiên sinh trong đêm gửi tin muốn ta đến nhà ông ấy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trên đường đi, Trần Tinh Hà có chút tò mò.

Hắn là học trò của Chu Lăng, cũng là tài tử nổi danh ở huyện kế bên, ba đời đều là người đọc sách, được coi là môn đệ thư hương, năm nay hai mươi bốn tuổi, đang chuẩn bị tham gia kỳ thi phủ.

Chỉ là hôm qua, lão sư của mình phái người tới đưa tin, muốn mình mau tới đây, điều này làm cho Trần Tinh Hà có chút tò mò.

Nhưng bất luận như thế nào, hắn nhất định phải đến, Vương triều Đại Ngụy, Nho đạo lễ nhạc, Thiên Địa Quân thân Sư.

Lão sư là người thứ năm, đứng ngay sau phụ mẫu, lão sư có việc, thân là học sinh không thể không đến.

Chương 52: Trần Tinh Hà (2)

Trần Tinh Hà cũng không có suy nghĩ gì, chỉ là rất tò mò lão sư vội vàng gọi mình tới để làm cái gì.

Cũng may, đường đi đến nhà Chu Lăng cũng chưa tới nửa canh giờ.

Gắng thêm tí nữa là đến nơi.

Mà lúc này.

Trong nhà Chu Lăng.

Một khắc trước Hứa Thanh Tiêu đã tới, nếu như không phải trên đường còn phải mua không ít đồ, chỉ sợ còn đến sớm hơn nữa.

Lần thứ hai tặng lễ, Ngô thị vẫn là trách cứ các kiểu như cũ, ngay cả Chu Lăng cũng nói vài câu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng nói thẳng, Chu Lăng dẫn hắn vào Nho đạo, đây chính là sư phụ, học sinh tặng lễ vật cho lão sư cũng là việc nên làm, cũng coi như là tiền học phí.

Nói như vậy, Chu Lăng cũng nhận lấy, như vậy coi như là đã xác định quan hệ thầy trò chân chính, sau này Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài, lúc người khác hỏi gia môn, có thể nói một tiếng sư thừa Chu Lăng.

Nếu cần lễ tiết hơn, kỳ thật chỉ thiếu một lễ bái sư, nhưng việc này cũng không sao cả, vùng quê nghèo cũng không cần rườm rà như vậy.

Trong thư phòng, sư nương Ngô thị đi nấu cơm, chỉ còn lại hai người Hứa Thanh Tiêu và Chu Lăng.

“Thanh Tiêu, hôm qua ta đã chuẩn bị cho ngươi một ít sách có liên quan, mười lăm tháng sau chính là kỳ thi phủ, chỗ này tổng cộng có một trăm năm mươi bảy quyển sách.”

“Mỗi một quyển sách ngươi đều phải xem thật cẩn thận, thể ngộ cho tốt, chớ vì tối nghĩa mà bỏ qua, cũng chớ có tâm trạng

nóng nảy, đọc sách cần kiên nhẫn, không giống tập võ, ngươi có hiểu không?"

Chu Lăng mở miệng, chỉ vào quyển sách đầu tiên trên tủ sách mà nói như thế.

Nhìn những quyển sách được sắp xếp chỉnh tề trên tủ sách, Hứa Thanh Tiêu cảm động, tàng thư của Chu Lăng có hơn mấy ngàn quyển, chọn lọc lại hơn một trăm quyển, chắc phải mất cả một buổi tối, nhìn khuôn mặt có chút mệt mỏi của Chu Lăng, rõ là đã một đêm không ngủ.

Làm sao không khiến cho Hứa Thanh Tiêu sinh lòng cảm động cho được.

Vẫn là cổ nhân thiện lương, dạy người nuôi con cháu, không phân biệt trong ngoài.

"Đa tạ lão sư."

Hứa Thanh Tiêu chắp tay hành lễ, cảm tạ.

Chu Lăng gật gật đầu, ngay sau đó tiếp tục nói.

"Thanh Tiêu, lần này cho ngươi tham gia kỳ thi phủ, vi sư cảm thấy vẫn có chút không ổn, cho nên viết thư trong đêm, tìm một học sinh của ta tới đây, tên là Trần Tinh Hà, tính ra ngươi với hắn cũng là đồng môn, đến lúc đó ngươi gặp hắn, gọi hắn một tiếng sư huynh là được."

"Năm nay hắn cũng phải đi tham gia kỳ thi phủ, nhưng tố chất của sư huynh ngươi tốt hơn ngươi, thư hương môn đệ, hơn nữa có chút tài hoa, tuy nói hắn còn chưa nhập phẩm, nhưng cũng sắp rồi, cũng tốt hơn vi sư một chút."

"Ngoại trừ tính tình có chút thanh thuần lạnh lùng, còn có chút cao ngạo ra, kỳ thật làm người cũng không tồi, tâm địa không xấu, nếu hắn nói ngươi vài câu, ngươi cũng đừng để ở trong lòng."

Chu Lăng mở miệng, nói ra chuyện này.

"Học sinh hiểu rồi, xin lão sư yên tâm, học sinh mới vào Nho giáo, rất nhiều phương diện còn cần học tập, sẽ không ghi hận khó chịu gì."

Hứa Thanh Tiêu hiểu được đạo lý này, con người mà luôn cao ngạo, hơn nữa địa vị của người đọc sách ở thế giới này cũng coi như không tệ, nhất là ở vùng đất nghèo khổ, càng được tôn trọng.

Cho nên có chút tâm cao khí ngạo thì có thể hiểu được, mình làm người đã sống hai đời, ắt hẳn hiểu được đạo lý này.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu mới nói xong vài lời này, đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tràng âm thanh.

"Học sinh Trần Tinh Hà, bái kiến lão sư."

Thanh âm vang lên, Chu Lăng không khỏi lộ ra nụ cười tươi.

"Vừa nhắc đã đến, đi, Thanh Tiêu, ta dẫn ngươi làm quen với nhau một chút."

Nói xong lời này, liền đi ra khỏi thư phòng, mà Hứa Thanh Tiêu cũng đi theo phía sau.

Theo bước Chu Lăng đi ra đại sảnh.

Ngô thị đã đi tới mở cửa viện.

Chỉ thấy một nam tử tuấn tú đang đứng ở ngoài cửa, thư sinh mặc áo xanh, buộc tóc đội mũ, lưng đeo một cái giỏ sách, không hề mất tự nhiên chút nào, ngược lại càng lộ ra Nho khí.

Hơn nữa Hạo Nhiên chính khí tỏa ra quanh người này, tài khí tràn đầy, chắc cũng sắp nhập phẩm rồi.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã nhập phẩm, hơn nữa còn có Văn Trì ba mươi sáu trượng, có tư cách Văn Thánh, tự nhiên có thể nhìn thấy thực lực dưỡng khí của Nho sinh khác.

"Học sinh Trần Tinh Hà, bái kiến lão sư."

Khi nhìn thấy Chu Lăng, Trần Tinh Hà lập tức hành lễ, có lẽ là có người ngoài, cho nên càng có vẻ vô cùng trang trọng.

"Ừm."

Chu Lăng gật gật đầu, sau đó lập tức mở miệng nói.

"Tinh Hà, đây là học sinh mà vi sư mới nhận, tên là Hứa Thanh Tiêu, là đồng môn của ngươi, khoa cử lần này ở phủ Nam Dự, hắn sẽ tham gia với ngươi."

“Gọi ngươi tới đây cũng là vì muốn bàn về chuyện kỳ thi phủ lần này với ngươi, sẵn tiện cho ngươi kết bạn với hắn.”

Chu Lăng chỉ vào Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Mà Hứa Thanh Tiêu lập tức chắp tay bái lạy.

“Sư đệ tiếp kiến Trần sư huynh.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng khách khí.

Mà ánh mắt Trần Tinh Hà cũng không khỏi chuyển tới trên người Hứa Thanh Tiêu.

Trần Tinh Hà thật không ngờ lão sư của mình gọi mình trở về là để cho mình cùng đọc sách với người khác.

Nhưng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Ừm, diện mạo cũng không tệ, vô cùng thanh tú, chỉ là ăn mặc tuềnh toàng hơn nhiều so với những người trước đó.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh Hà gật gật đầu, khuôn mặt tương đối lạnh lùng hơi dịu lại một chút.

“Ừm, Hứa sư đệ khách sáo rồi.”

Hắn lạnh nhạt trả lời một câu, trong mắt người thường tựa như có chút lãnh đạm, nhưng trong mắt Chu Lăng lại không giống.

Bởi vì trước kia cũng có một số học sinh từng tiếp kiến Trần Tinh Hà, nhưng thái độ của Trần Tinh Hà đối với người ta lại rất ngạo mạn, trả lời một tiếng ừm cũng đã coi như không tệ rồi, nay không ngờ lại còn có thể nói thêm một câu.

Điều này có phần kỳ lạ.

Chu Lăng thấy hơi khó hiểu, nhưng trên thực tế Trần Tinh Hà cũng không phải không hiểu lễ nghĩa, chỉ là hắn vô cùng coi trọng dung mạo, đối với người diện mạo bình thường, thật sự là không muốn đáp lại.

Vẻ ngoài của Hứa Thanh Tiêu coi như không tệ, có thể nói là anh tuấn, mặc dù không bằng mình, nhưng cũng không kém bao nhiêu, nếu thay bộ quần áo khác, có lẽ có thể so sánh với mình.

Cho nên Trần Tinh Hà có chút thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Vào trong rồi nói tiếp.”

Chu Lăng mở miệng, dẫn hai người vào thư phòng.

Thư phòng âm u, Trần Tinh Hà cởi giỏ sách ra, sau đó ngồi xuống, Hứa Thanh Tiêu cũng ngồi xuống theo, có điều ánh mắt tập trung vào Chu Lăng.

“Tinh Hà, lão sư gọi ngươi tới đây, cũng không chỉ là vì chuyện cùng đọc sách.”

“Kỳ thi phủ lần này, lão sư tìm hiểu nhiều phương cũng biết được một ít chuyện, cho nên mới trong đêm phái người tìm ngươi.”

Thấy Trần Tinh Hà đến, Chu Lăng trực tiếp mở miệng, nói ra nguyên nhân chính phải tìm hắn.

Kỳ thi phủ năm nay không giống sao?

Trần Tinh Hà mở miệng, từ những lời này có thể phán đoán được Trần Tinh Hà không chỉ một lần tham gia kỳ thi phủ.

Chương 53: Lão Sư, Người Mỉa Mai Ta? (1)

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, hắn chỉ lẳng lặng nghe, dù sao đối với Nho đạo và khoa cử hắn căn bản không có bất kỳ nguồn tin gì, cũng không có bất kỳ nền tảng nào, cho nên chăm chú nghe là tốt hơn.

"Ừm, năm nay kỳ thi phủ không giống rồi."

"Năm đầu tiên của tân triều, bệ hạ Đại Ngụy cực kỳ coi trọng khoa cử, kỳ thi phủ trước kia đều là do phủ quân xem xét, ba người điểm cao sẽ được đưa đến kinh thành, do Đại học viện tiến hành kiểm tra lại."

"Mà năm nay tất cả văn chương thi của kỳ thi phủ, đều phải trực tiếp đưa đến Đại học viện, do đại học viện kiểm tra, lấy ba người điểm cao của các nơi, giao cho đương kim bệ hạ, do bệ hạ phê duyệt."

Chu Lăng chậm rãi nói, giảng giải sự khác biệt trong năm nay.

Lời này vừa nói, Trần Tinh Hà không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Bệ hạ đích thân phê duyệt?"

Y mở miệng, có vẻ ngạc nhiên.

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút kinh ngạc, kỳ thi phủ cũng không phải là khoa cử kinh thành, vương triều Đại Ngụy lớn nhỏ cũng có bốn năm trăm phủ.

Nếu tính mỗi phủ đưa ra ba người, thì cũng có hơn một ngàn năm trăm bản văn chương.

Hoàng đế một ngày lo liệu trăm công ngàn chuyện, thời gian phê duyệt tấu chương mỗi ngày có thể còn không đủ, sao có thể đi xem văn chương của kỳ thi phủ?

Văn chương của Kinh khoa còn dễ nói, dù sao cũng đại biểu cho trình độ cao nhất của người đọc sách trong vòng ba năm Đại Ngụy, kỳ thi phủ một năm một lần, chuyện này có ổn không?

“Quân vương cần chính.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu nói thầm một tiếng, nhưng không nói gì.

“Ừm, tân triều đăng cơ, nữ đế đăng cơ, đây là thay đổi từ cổ chí kim chưa từng có, bệ hạ cần chính cũng là đương nhiên, về phần cụ thể là vì sao, đây là thánh ý, chúng ta tiếp xúc không tới cũng đừng suy đoán bừa bãi.”

“Nhưng đối với người đọc sách như ta đây là một chuyện tốt, nhất là đối với các ngươi mà nói, nếu như viết bài được chọn làm ba người đứng đầu, có thể được Thánh thượng phê duyệt, là chuyện rất tốt.”

Chu Lăng cũng không biết vì sao, điều duy nhất ông biết chính là, Hoàng đế coi trọng người đọc sách như thế, đối với bọn họ mà nói đều là chuyện tốt.

“Hiểu rồi, nếu đã như thế, vậy năm nay học sinh cũng sẽ không giấu được sự kém cỏi rồi.”

Trần Tinh Hà mở miệng, y gật gật đầu, nói ra một câu cực kỳ phô trương.

Lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu và Chu Lăng không khỏi sửng sốt, Chu Lăng may mắn không phải là lần đầu tiên tiếp xúc, Hứa Thanh Tiêu thì có chút sửng sốt.

Lời này nghe có vẻ có chút ý châm biếm.

“Được rồi, mấy ngày nay trước tiên các ngươi phải đọc sách cho tốt vào, vi sư cũng sẽ suy nghĩ giúp ngươi, xem lần này đề thi phủ sẽ là gì, nếu như đoán đề trúng thì làm ít công to rồi.”

“Đi ăn cơm trước đi.”

Chu Lăng không nói gì nữa, sau khi nghỉ ngơi một chút, liền gọi hai người ăn cơm.

“Ta cũng không đói lắm, đọc sách là được rồi.”

Trần Tinh Hà lắc đầu, y đứng dậy lấy một quyển sách từ trong giỏ sách ra, một mình đọc sách.

Chu Lăng biết tính cách của hắn, liền gọi Hứa Thanh Tiêu đi ăn cơm.

“Thanh Tiêu, ngươi đi ăn cơm đi, người tập võ không thể đói.”

“Ừm.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không làm bộ làm tịch, chính xác thì hắn thấy hơi đói bụng, cho nên đứng dậy rời đi.

Chỉ là nghe thấy lời của Chu Lăng, Trần Tinh Hà có chút tò mò.

Đợi Hứa Thanh Tiêu rời đi, Trần Tinh Hà không khỏi mở miệng.

“Lão sư, lai lịch của Thanh Tiêu là gì?”

Trần Tinh Hà giọng bình thản nói.

“Không có lai lịch gì, là nha dịch trong huyện, nhưng cũng là con mọt sách, vi sư mới nảy sinh lòng ái tài.”

Chu Lăng trả lời.

“Nha dịch?”

Trần Tinh Hà lúc này mới kinh ngạc.

Nếu nói là người đọc sách nghèo khổ gì đó, thì không có gì để nói, đây lại là một người nha dịch?

Cũng không phải là Trần Tinh Hà xem thường Hứa Thanh Tiêu, mà là đọc sách không phải chỉ cần biết chữ là được, các môn đạo quá nhiều, thơ từ ca phú, văn chương luận sách, mấy thứ tri thức này không phải là cần tích lũy chục năm thậm chí là mấy chục năm sao?

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu là nha dịch, như vậy có nghĩa là không có nhiều thời gian đọc sách.

Cái gọi là khổ luyện đọc sách, đại bộ phận người đọc sách, trên cơ bản vào thời thơ ấu thì đã phải biết chữ, sau đó bắt đầu đọc các loại sách, không được phân tâm, có một số người đọc sách nghèo còn không đi làm nông, để thê tử đi nuôi gia đình.

Loại chuyện này có rất nhiều.

Cho nên Trần Tinh Hà mới thấy kinh ngạc.

Đương nhiên chủ yếu nhất chính là, Hứa Thanh Tiêu còn muốn tham gia kỳ thi phủ phủ, đây mới là điều đáng chú ý.

“Ừm, nha dịch không thể đọc sách sao?”

Chu Lăng hỏi.

“Cũng không phải, Thanh Tiêu sư đệ học được bao nhiêu năm?

Trần Tinh Hà cũng sẽ không xem thường Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng y ngạo nghễ, nhưng sẽ không phân biệt đối xử với người khác, chỉ giữ vẻ mặt lạnh lùng mà thôi.

“Tính ra, cũng được ba bốn ngày rồi.”

Chu Lăng ngẫm nghĩ một lúc, nói ra đáp án này.

“Ba bốn ngày? Lão sư, người đang nói đùa với học sinh phải không?”

Nghe được câu trả lời này, Trần Tinh Hà lúc này không thể bình tĩnh tiếp được.

Học mới có ba bốn ngày là muốn đi tham gia kỳ thi phủ?

Đây không phải là đang nói đùa rồi sao?

“Đừng kích động.”

“Vi sư có dự tính của mình, nói tóm lại, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, sư đệ ngươi thiên phú dị bẩm, là một khối ngọc bích, lần này để cho hắn tham gia kỳ thi phủ, cũng không phải là hy vọng hắn được tuyển chọn, mà là quen biết một số người, là tính việc cho sau này.”

Chu Lăng vỗ vỗ bả vai Trần Tinh Hà, ông ấy không tiện nói ra chuyện Hứa Thanh Tiêu một đêm đã nhập phẩm, không phải sợ đả kích Trần Tinh Hà, mà là…

Trong nháy mắt người kia liền hiểu được ý tứ của Chu Lăng.

“Hiểu rồi.”

Trần Tinh Hà gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, vi sư đi dùng bữa, ta bảo sư nương ngươi bưng tới cho ngươi một ít điểm tâm.”

Chu Lăng nói xong lời này, chắp tay rời đi.

Có điều trước khi đi, Trần Tinh Hà lại lên tiếng.

“Sư phụ, học sinh sắp nhập phẩm rồi, chậm nhất là tháng sau.”

Trần Tinh Hà rất lạnh nhạt, hắn nhìn quyển sách trong tay, có vẻ thanh lãnh anh tuấn, hơn nữa còn có vẻ cao cao tại thượng.

Nhưng khi Chu Lăng chắp tay rời đi, nghe nói y như vậy, chỉ lạnh nhạt nói.

“À.”

Nói xong lời này, liền đi vào phòng ăn.

Bỏ lại Trần Tinh Hà có chút lờ mờ.

???

Thái độ này là có ý là gì?

Lão sư, người bị lãng tai sao?

Ta nói ta sắp nhập phẩm rồi.

Người lại phản ứng như vậy với học sinh? Lẽ ra người nên bị sốc chứ?

À là có ý gì đây?

Giả vờ bình tĩnh? Người nghĩ người làm như thế sẽ rất ngầu sao?

Hay lắm, người mỉa mai ta.

Chu Lăng trả lời, làm cho Trần Tinh Hà không cách nào bình tĩnh được nữa, nhưng cho dù bụng đầy oán giận nhưng y cũng không dám nói ra, chỉ có thể cúi đầu cố gắng đọc sách, quyết tâm phải nhập phẩm trước kỳ thi phủ.

Cũng trong lúc này.

Ở một ngọn núi huyện Bình An không người lui tới.

Một đám người đang tụ tập lại, trước mặt là ba thi thể.

Chương 54: Lão Sư, Người Mỉa Mai Ta? (2)

Người cầm đầu là Trình Lập Đông.

Sắc mặt hắn ta vẫn trắng bệch như trước, giống như bị bệnh nặng, cầm một cái khăn tay, che miệng mũi, nhưng ánh mắt lại âm lãnh đáng sợ.

“Trình đại nhân, chúng ta đã tổn thất bảy huynh đệ, nếu cứ bị hắn hao tổn như thế, chỉ sợ các huynh đệ đều phải chết ở chỗ này.”

Có người mở miệng, cúi đầu thần sắc xấu hổ, nhưng lại không thể không nói.

“Ta cần ngươi nói cho ta biết đã chết bao nhiêu người sao?”

Trình Lập Đông lạnh lùng nhìn hắn một cái, lập tức thân thể người kia khẽ run rẩy, càng cúi đầu thấp hơn.

“Hắn tu luyện quyển dị thuật thứ hai, hẳn là dị thuật của huyện Bình An, giải quyết âm độc trong cơ thể hắn, đột phá phẩm giai, bằng không ở trước mặt ta, hắn căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.”

“Có điều đừng lo lắng, ta sai người đưa tin cho phủ quân, trong vòng ba ngày cấp trên sẽ phái cao thủ thực sự để truy bắt hắn.”

“Trước mắt việc duy nhất mà các ngươi phải làm, chính là trông chừng cho tốt, đừng để hắn chạy trốn.”

Trình Lập Đông mở miệng, hắn ta đưa lưng về phía mọi người, ngữ khí lạnh lùng nói.

“Rõ.”

Mọi người nghe lệnh.

Mà cũng vào lúc này, một bóng dáng nhanh chóng chạy tới.

“Đại nhân.”

Hắn chạy như bay đến, quỳ gối trước mặt Trình Lập Đông nói.

“Đại nhân, hôm nay thuộc hạ phát hiện Hứa Thanh Tiêu ở trong nhà viết cái gì đó, đợi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nhà, liền lẻn vào trong đó, phỏng theo nội dung viết của hắn viết ra, mời đại nhân xem qua.”

Đối phương mở miệng, đồng thời đưa quyển sách của mình lên.

“Viết?”

Trình Lập Đông trầm ngâm một tiếng, sau đó nhận lấy quyển sách, chậm rãi mở ra, rất nhanh mấy dòng chữ xuất hiện.

Nhưng ngay lập tức, Trình Lập Đông lại nhíu mày.

Bởi vì những từ này không phải là chữ cổ Đại Ngụy, vô cùng cổ quái.

Hắn ta rút trường kiếm ra, chiếu theo nét chữ trong quyển sách viết ra từng nét trên mặt đất.

Phông chữ kỳ quặc.

Trình Lập Đông căn bản không hiểu, thử viết, cũng không rõ là có ý gì.

“Chờ sau khi trở về tìm phủ quân, để phủ quân đại nhân mời một vị Nho sư đến, lấy văn tâm thông viết những văn tự này, có lẽ có thể biết đây có ý gì.”

Trình Lập Đông thầm nghĩ trong lòng.

“Đi.”

Sau một khắc, Trình Lập Đông mở miệng, mang theo người ngựa rời đi.

Mà trên mặt đất, lưu lại dấu vết chữ giản thể.

Nội dung của nó là.

【 Thứ nhất, tuyệt đối không tùy ý hành động 】

【 Thứ hai, tuyệt đối không phán đoán sai bất kỳ chuyện xấu nào 】

【 Thứ ba, tuyệt đối phải công bằng liêm chính khi phán đoán 】

Vương triều Đại Ngụy.

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày 25 tháng 3.

Huyện Bình An.

Liên tiếp mười ngày, Hứa Thanh Tiêu ở trong nhà Chu Lăng cả mười ngày.

Mười ngày nay, mỗi ngày đều là đọc sách, còn có luyện chữ.

Đọc sách còn tốt, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói có thể điên cuồng hấp thu các loại tri thức, bổ sung chỗ chưa biết.

Nhưng luyện chữ này lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút khó chịu.

Chữ hắn viết không tính là khó coi, nhưng vấn đề là không ngay ngắn, là đại kỵ đối với người đọc sách, nhất là sắp đi tham gia kỳ thi phủ.

Các loại khoa cử của vương triều Đại Ngụy không chỉ đánh giá cao tài năng cá nhân của ngươi, viết chữ cũng là một tiêu chuẩn trọng yếu.

Cái gọi là nét chữ như nét người, nếu như nộp một bài viết lên, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, rối tung rối mù, điều này đối với giám khảo phê duyệt bản thảo mà nói là một loại tra tấn, đối với mình cũng là một loại tra tấn.

Đương nhiên nếu bài viết của ngươi thật sự có thể kinh thiên địa quỷ thần, vậy thì không sao.

Hứa Thanh Tiêu có thể viết loại văn chương này không?

Hứa Thanh Tiêu cũng không tin.

Cho nên chỉ có thể chăm chỉ luyện chữ.

Chỉ là quá trình đau đớn không chịu nổi.

Đầu tiên là luyện lực nắm, hai ngón tay cầm đũa, đầu đũa và đuôi đũa đều được buộc một hòn đá, mỗi hòn đá nặng chừng hai cân, sau đó giữ cân bằng, không thể có một tí run rẩy, giữ tới hai canh giờ.

Sau đó là luyện phông chữ, giống như viết chữ, một chữ viết một ngàn lần, cứ như vậy mà thôi.

Cũng may, Hứa Thanh Tiêu thân là võ giả, chịu đựng được giày vò, đổi lại là một thư sinh bình thường, luyện chữ cường độ cao như thế, đừng nói hai canh giờ, nửa canh giờ cổ tay sẽ bị đứt.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu biết, đây cũng là vì hết cách rồi.

Ngày mười lăm tháng tư, chính là ngày phủ Nam Dự tổ chức thi, chỉ còn hai mươi bảy ngày, Hứa Thanh Tiêu nhất định phải tranh thủ thời gian luyện tập.

Dùng lời của Chu Lăng mà nói, không mong muốn xa vời là có thể luyện được chữ đẹp, nhưng ít nhất cũng phải ngay ngắn gọn gàng mới được, không được để mất ấn tượng.

Cũng may, quá trình luyện chữ tuy rằng thống khổ, nhưng thời gian mười ngày, Hứa Thanh Tiêu đã có thể làm được.

Phông chữ trông cũng được, ít nhất bản thân hắn nhìn thì cũng không tồi.

Hơn nữa bây giờ cũng có thể vừa luyện lực nắm, vừa đọc sách, không làm chậm trễ quá trình.

Mười ngày nay, Trần Tinh Hà vẫn luôn viết văn trong thư phòng, viết xong thì đưa cho Chu Lăng xem, Chu Lăng đọc xong sẽ bắt đầu giảng giải.

Cuộc sống khá nhàm chán, nhưng có vẻ rất thanh thản.

Đọc sách là như vậy, nhàm chán và vô vị, nhưng đó là cách duy nhất để kẻ nghèo vượt khó.

Từ thời cổ chí kim đều là như vậy, đọc sách là lối tắt nhanh nhất, cũng là lối tắt duy nhất.

Ít nhất so với việc theo Thương nghiệp, địa vị của người đọc sách tiên thiên đã áp chế được người giàu có, đừng thấy có một số người giàu mời người đọc sách làm việc cho hắn, thế nhưng cuối cùng có thể tiếp xúc được với những người phía trên nhất, có tiền hơn nữa cũng không thể so sánh với địa vị của một phu tử.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được điểm này, đời trước từng nếm đau khổ của việc không đọc sách một lần rồi, đời này ắt hẳn sẽ không đi vào vết xe đổ.

Bên trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu ngừng suy nghĩ, bắt đầu luyện chữ.

Nhấc bút lên viết chữ, phông chữ không lớn, nhưng lại vô cùng ngay ngắn.

Liên tiếp mười chữ, Hứa Thanh Tiêu viết liền mạch, sau đó lại viết mười chữ.

Viết liên tục mười chữ viết, cực kỳ ngay ngắn, phía sau viết cũng chỉnh tề.

Một canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu luyện đến mức cổ tay đau nhức mới thôi, đặt bút lông sang một bên, Hứa Thanh Tiêu hoạt động gân cốt một chút, giãn cơ hông, lại xoa xoa cổ tay.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Chu Lăng vang lên.

“Thanh Tiêu.”

Nghe được tiếng gọi, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy, đi về phía thư phòng.

Đi vào trong thư phòng, Chu Lăng chuẩn bị xong một tấm bảng, phía trên kẹp một tờ giấy trắng, Trần Tinh Hà ngồi ở trên bàn, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì gật gật đầu.

Hứa Thanh Tiêu cũng gật gật đầu, xem như đáp lễ, hai người ở chung mười ngày, quan hệ cũng coi như ổn, nhưng mà Trần Tinh Hà thật sự có chút lạnh lùng, bình thường không nói chuyện nhiều, nhưng có hỏi thì sẽ đáp, vô cùng có trách nhiệm.

“Thanh Tiêu, ngồi xuống trước đi đã.”

Chu Lăng bảo Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống trước.

Đợi Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, tay Chu Lăng cầm bút lông, viết mấy từ lên trên giấy trắng.

【 An Quốc 】

【 Hưng Quốc 】

【 Phiên Vương 】

【 Biên Cảnh 】

【 Yêu Ma 】

Chương 55: Đoán Đề, Trình Đại Nhân Lại Mời (1)

Năm từ xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, nhưng không nói gì, chờ Chu Lăng viết xong.

“Thanh Tiêu, Tinh Hà, lần này vi sư nghiên cứu mấy chục ngày, mấy ngày trước còn thảo luận qua cùng mấy vị đồng môn, năm nay đề kỳ thi phủ, nếu không có gì ngoài dự đoán, chắc sẽ là năm đề tài này.”

Chu Lăng nói có phần tự tin.

Vấn đề đoán đề này, kỳ thật là một công việc kỹ thuật, đoán trúng thì là làm chơi ăn thật, đoán không trúng cũng không sao cả, coi như chưa từng đoán.

Hai người không nói gì, chỉ gật gật đầu, ánh mắt rơi vào năm đề này.

Mà Chu Lăng cũng không gây khó dễ, trực tiếp mở miệng.

“Nữ đế đăng cơ, sáng tạo kỳ đàm thiên cổ, vương triều Đại Ngụy kiến quốc bảy trăm bốn mươi ba năm, quốc vận hưng thịnh, nhưng mà tân triều xuất hiện, lại là biến số.”

“Từ xưa đến nay, chưa từng có nữ tử xưng đế, trên dưới triều đình đều không phục, bên ngoài miếu đường, cũng xuất hiện rất nhiều tiếng phản đối, nhất là dân chúng, lại càng dễ dàng bị lôi kéo.”

“Hiện giờ yêu ma loạn thế, thế nhân đều nói là nữ đế đăng cơ, mang đến điềm xấu, cho nên đối với đương kim bệ hạ mà nói, cần sách lược an quốc, để trị vì quốc gia, nếu không lời đồn tứ phương, lòng người hoảng sợ, quốc vận bất thông.”

“Sở dĩ vi sư tự tin như vậy, chính là bởi vì đề văn kỳ thi phủ lần này, đều phải trình đến kinh đô, loại đãi ngộ này chỉ có kinh khoa mới có, nhưng kinh khoa còn cần chờ đợi nửa năm.”

“Bệ hạ chờ không kịp, cho nên mới như vậy.”

Chu Lăng mở miệng, từng chữ từng chữ.

Ông ấy đứng ở góc độ quốc gia, từ suy nghĩ của Hoàng đế, đồng thời lại từ góc độ kỳ thi phủ tiến kinh để suy đoán đề kỳ thi phủ.

Có thể nói, quan điểm này là rất hợp lý.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, tán thành mỗi một câu nói của Chu Lăng.

Không hổ danh là gừng càng già càng cay, suy nghĩ rõ ràng.

"Kế sách Hưng Quốc, là đề dự phòng, từ khi bệ hạ lên ngôi bảy lần xuất chinh biên quan, quốc khố trống rỗng, trăm nghiệp chờ hưng, an quốc tuy quan trọng, nhưng hưng quốc cũng quan trọng không kém, điểm này các ngươi cũng phải chú ý."

Chu Lăng nói, Hưng quốc là lựa chọn của hắn, dựa theo trình tự mà nói, ắt hẳn không thể quan trọng bằng An quốc, hiện giờ Hoàng đế cần là an định quốc gia, nếu không an định sao có thể hưng thịnh lên?

Hứa Thanh Tiêu nhìn Hưng quốc, trong khoảng thời gian này hắn cũng đọc rất nhiều sử sách, nhất là về sử sách hiện đại.

Vương triều Đại Ngụy được thành lập năm 743, Thái Tổ khai quốc, ba đời Võ Đế tiếp nối, liên tục chinh phạt, đặt nền móng uy lực Đại Ngụy, ngoại phạt nội công, bất kể ngươi theo tiên đạo hay ma đạo, tất cả đều thuần phục dưới vương đạo.

Sau đó lại liên tiếp xuất hiện năm đời Văn Đế, thống trị quốc gia, an quốc hưng thương, khiến cho kinh tế phát triển nhanh chóng, cũng chính là bởi vì sự ra đời của năm đời Văn Đế, dẫn đến võ tướng vương triều Đại Ngụy bị đè ép, quan văn lại được trọng dụng.

Kết cục của việc sùng quan văn ép quan võ mãi mãi cũng không tốt, biên quan nhiều lần khinh suất, năm đời Văn Đế đều dùng phương pháp khoan nhân, ý đồ đồng hóa, đáng tiếc sói tham thì thế nào cũng ăn không no.

Biên quan xâm nhập, gây ra "mối nhục Tĩnh thành", man di phương bắc thiếu chút nữa đánh tới kinh đô, nếu không phải

vương triều Đại Ngụy căn cơ hùng hậu, hơn nữa cộng thêm Man tộc đồ thành, khiến cho thần nhân cộng phẫn, tông môn khắp nơi cũng nhao nhao viện thủ, chỉ sợ thật sự sẽ đánh giết vào kinh đô.

Mà trải qua một năm sau mối nhục Tĩnh thành, vị hoàng đế thứ tám của vương triều Đại Ngụy, Kiến Khang Đế băng hà, nghênh đón vị hoàng đế thứ chín, cũng là một vị hoàng đế tràn ngập kỳ tích.

Bởi vì vị hoàng đế này là con thứ, cũng không phải do hoàng hậu sinh ra, ngược lại là do một cơ thiếp sinh ra.

Trên lý thuyết căn bản không thể làm hoàng đế, nhưng cũng bởi vì mối nhục Tĩnh thành, Kiến Khang Đế hiểu được Đại Ngụy cần một vị Võ Đế, dân chúng thiên hạ cũng biết, Đại Ngụy cần một vị Võ Đế, văn võ bá quan cũng biết rõ Đại Ngụy cần một vị Võ Đế.

Cho nên vị hoàng tử con thứ này, lập nên kỳ tích kế thừa ngôi vị hoàng đế, quốc hiệu Võ Nguyên.

Lấy chữ Võ làm quốc hiệu, cũng đủ để thể hiện khí phách của hắn.

Năm mươi năm kế tiếp, Võ Nguyên Đế quả thật chống đỡ được cốt khí Đại Ngụy, ngự giá thân chinh bảy lần, bắc phạt bảy lần, giết không biết bao nhiêu Man tộc, thủ đoạn thiết huyết, được xưng là hoàng đế trên yên ngựa.

Nhưng đáng tiếc là, bởi vì nhiều năm chinh phạt, không biết bị bao nhiêu thương tích, hơn nữa rời khỏi triều đình rất lâu, lần thứ bảy bắc phạt đại bại mà trở về, trở nên nghi thần nghi quỷ.

Hơn nữa vương triều Đại Ngụy bảy lần bắc phạt, cốt khí đã có rồi, nhưng tiền không còn, quốc khố trống rỗng, thuế tăng lên hàng năm, đến nỗi dân chúng lầm than.

Trực tiếp nhất chính là bổng lộc quan viên, bổng lộc tháng của nha dịch chỉ một lượng bạc, là thứ bổng lộc thấp nhất kể từ khi khai quốc Đại Ngụy tới nay.

Cũng chỉ một năm trước, Võ Nguyên Đế băng hà, để lại một cục diện rối rắm mà đi.

Nửa đời trước của Võ Đế có thể nói là công lao vĩ đại, bảy lần bắc phạt là nhiệt huyết cỡ nào? Khí phách ra sao?

Nhưng nửa đời sau làm cho người ta tiếc hận, trung gian bất phân, đầy lòng nghi ngờ, giết người vô tội, bảo thủ cố chấp, cuối cùng bị gắn với danh xưng Võ Phạt.

Có ý bắc phạt, cũng có ý hung ác, nói tóm lại, chuyện sau này là do hậu nhân bình.

Mà Võ Nguyên Đế còn có một vấn đề, vấn đề này chính là, không có con nối dõi, chính xác mà nói là không có con trai, chỉ có một nữ nhi.

Vốn tưởng rằng trọng thần triều đình sẽ lựa chọn một vị phiên vương nơi khác, hoặc là từ trong hoàng thất lựa chọn người để kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Nhưng điều khiến người trong thiên hạ không ngờ tới chính là, người con gái duy nhất mới bước sang tuổi 24 của Vũ Nguyên Đế đã đăng cơ xưng đế.

Dẫn tới thiên hạ bàn tán.

Mà nguyên nhân Chu Lăng lấy [Hưng quốc] làm đề chính là, Võ Nguyên Đế bảy lần bắc phạt, bay mất quốc khố.

Vì thế rất có thể sẽ lấy vấn đề này làm đề.

Tương ứng với sử sách gần đây, Hứa Thanh Tiêu hiểu vì sao Chu Lăng lại đoán đề như vậy.

Sau đó, Chu Lăng chỉ vào ba vấn đề phía sau.

“Phiên vương, biên cảnh, yêu ma, xác suất xuất hiện ba đề này sẽ không lớn, nhưng cũng có thể xuất hiện.”

“Từ khi Võ Nguyên Đế đăng cơ, phiên vương các nơi bồi dưỡng hậu đại sùng võ, hiện giờ dẫn phát một loạt vấn đề, có lẽ sẽ xuất hiện trong đề thi.”

“Biên cảnh cũng không cần nói thêm gì nữa, loạn biên quan mãi mãi bất biến, không diệt tộc khác, khó có thể bình loạn, nhưng diệt tộc khác, khó như lên trời.”

“Loạn yêu ma này có liên quan đến dị thuật, chỉ có điều trên lý thuyết sẽ không lấy cái này ra làm đề.”

Chu Lăng chỉ vào ba đề cuối cùng.

Chương 56: Đoán Đề, Trình Đại Nhân Lại Mời (2)

Trên thực tế ông ấy muốn lĩnh hội thật tốt ba đề này, chỉ là có lòng nhưng bất lực.

Bất luận là phiên vương hay là biên canhr, hoặc là yêu ma, cũng cách xa ông ấy, chính sự triều đình, quân cơ trọng sự, một người đọc sách như ông ấy biết được một hai đã coi như không tệ, sự tình rốt cuộc như thế nào thì ông ấy chắc chắn không biết.

Về phần yêu ma thì càng đừng nói, có cơ quan chuyên môn đi xử lý, cũng không hiểu.

Ông ấy chung quy chỉ là một người dạy học, biết rất nhiều đại sự quốc gia, nhưng cũng chỉ là biết, có thể dựa vào chút thông tin này suy đoán ra năm đề, đã coi như rất tốt rồi.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc tiếp nhận những thông tin này.

Nhưng ngay tại thời điểm này.

Bên ngoài vang lên một âm thanh.

“Dám hỏi Hứa Thanh Tiêu có ở bên trong hay không?”

“Trình đại nhân phủ Nam Dự có việc mời.”

Giọng nói vang lên.

Phá tan sự yên tĩnh trong phòng này.

Chu Lăng khẽ nhíu mày, không biết có chuyện gì xảy ra.

Còn Hứa Thanh Tiêu bên kia thì nhíu chặt lông mày.

“Tên này vẫn chưa chết sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhủ thầm trong lòng: hắn cứ tưởng Trình đại nhân này đã chết ở huyện Bình An, không ngờ rằng hắn ta vẫn còn sống.

Xem ra đào phạm ở phủ Nam Dự cũng chỉ như thế mà thôi.

Thu hồi suy nghĩ trong đầu, Hứa Thanh Tiêu đi ra bên ngoài, hai người Chu Lưng và Trần Tinh Hà cũng đi theo sau.

Đi đến ngoài cổng.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu mở cổng lớn ra.

Quả nhiên, bộ khoái của phủ Nam Dự đều đứng chỉnh tề bên ngoài, tất cả là có tám người, mặc trang phục bộ khoái, hông đeo trường đao, ánh mắt lạnh lùng. Mà người dẫn đầu chính là nam tử mũi ưng kia.

Vẻ mặt của gã vẫn y như lúc trước, khiến cho người khác có cảm giác gã là một người âm độc, không phải dạng hiền lành gì.

"Chào các hạ."

"Không biết Trình đại nhân tìm ta có việc gì?"

Hứa Thanh Tiêu hành lễ với đối phương rồi cất tiếng hỏi.

"Chuyện của đại nhân, những người làm thuộc hạ như chúng ta làm sao có thể biết được, phiền ngươi đi theo ta một chuyến vậy."

Hiển nhiên đối phương không để lộ ra ý tứ gì, làm ra vẻ đường hoàng như giải quyết việc công.

"Có thể để ta về nhà trước không?"

Hứa Thanh Tiêu từ từ mở miệng, đưa ra một yêu cầu.

"Đại nhân vẫn còn đang chờ, ngươi đừng chậm trễ."

Giọng điệu của người này lạnh tanh, không thèm nể mặt chút nào.

Hứa Thanh Tiêu thấy hơi xấu hổ, chỉ là hắn còn chưa mở miệng đáp lời thì Trần Tinh Hà đi đằng sau đã lên tiếng:

"Lời mời của vị đại nhân nào thế? Quả nhiên là quan uy lớn quá nha."

Trần Tinh Hà bước lên trước một bước, đứng bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, nhìn chằm chằm về phía Mũi Ưng, vẻ mặt lạnh lùng mang theo một chút kiêu ngạo, giống như thể hắn ta không thèm để đối phương vào mắt.

Nghe thấy tiếng nói của Trần Tinh Hà, lúc này Mũi Ưng mới chú ý đến hai người đi đằng sau lưng Hứa Thanh Tiêu.

Gã nhìn lướt qua Trần Tinh Hà, một người mặc áo gấm Nho bào, là người đọc sách.

Nhưng gã cũng không để lộ ra sự kinh ngạc đặc biệt nào mà chỉ bình tĩnh nói:

"Thí Bách Hộ, phủ Nam Dự, Trình đại nhân Trình Lập Đông."

(Thí Bách Hộ là thứ tự các chức quan trong Cẩm y vệ)

Chuẩn Bách Hộ sao?

Đây là một chức quan từ hàng thất phẩm, nhưng đặt ở phủ Nam Dự cũng được xem như là một nhân vật lớn, xét ở huyện Bình An thì cũng có thể xem như là một tồn tại mạnh mẽ.

Huyện lệnh lão gia đang là Thất phẩm, chức quan xem như cao hơn Trình Lập Đông một chút, nhưng mà điều khác biệt duy nhất chính là, một người phụ trách quản lý huyện lệnh, còn loại của Trình Lập Đông là thuộc cơ cấu đặc biệt, phụ trách phá án bắt người.

Phẩm cấp chỉ kém nửa cấp, nhưng quyền lực thì lớn hơn một chút so với Huyện lệnh, trên phương diện phá án đương nhiên sẽ có đặc quyền.

Hứa Thanh tiêu vẫn không ngờ được Trình đại nhân này lại là một vị Chuẩn Bách Hộ. Lúc trước hắn còn tưởng y chỉ là một bộ đầu, nhưng không ngờ lại là một Chuẩn Bách Hộ.

"Chuẩn Bách Hộ à?"

Trần Tinh Hà lẩm bẩm một câu, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói:

"Thanh Tiêu, để sư huynh đi cùng với ngươi."

Hắn mở miệng, không hề e ngại phẩm hàm Bách Hộ này mà ngược lại còn muốn chủ động tiến lên với Hứa Thanh Tiêu, cùng nhau xem thử rốt cuộc là đối phương muốn làm gì.

Nghe được những lời này, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cảm thấy ấm áp. Trần Tinh Hà chọn đi cùng mình đơn giản chỉ là

muốn giữ thể diện cho mình, để mình không bị người ta bắt nạt.

Nhưng Trình Lập Đông tìm mình nhất định có liên quan đến dị thuật, Hứa Thanh Tiêu không muốn Trần Tinh Hà phải cùng làm việc xấu với mình nên hắn khéo léo nói:

“Tinh Hà sư huynh, để một mình ta đi là được. Đối phương là người của nha môn, rất khó đối phó.”

Hứa Thanh Tiêu có lòng tốt mở miệng. Dù sao thì Trần Tinh Hà cũng thuộc giới thư sinh, bình thường dùng chút bút mực thì còn tốt, nhưng để thật sự đi vào nha môn thì chỉ sợ hắn ta không tiếp thu được.

Chỉ là sau khi nghe những lời này xong, Trần Tinh Hà vô cùng lãnh đạm, lên tiếng:

“Sư đệ cảm thấy ta sẽ sợ bọn họ sao?”

Giọng điệu của hắn bình tĩnh, hỏi ngược lại.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời. Cũng không phải là sợ hay không, nhưng dù sao người ta cũng là Chuẩn Bách hộ, thật sự là quan viên từ hàm thất phẩm, hơn nữa còn là một chức quan chấp pháp, mỗi một chức vị đều rất đáng gờm.

Trần Tinh Hà chỉ là một thư sinh, ngay cả một chút công danh cũng không có đương nhiên nên thấy lo lắng mới đúng.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, Trần Tinh Hà hơi không vui.

“Thanh Tiêu, sư huynh hỏi ngươi, Trình Lập Đông là người sao?”

Trần Tinh Hà hỏi.

Chỉ là hắn vừa nói xong mấy lời này, sắc mặt của nhóm người Mũi Ưng rất khó coi.

Ý của tên kia là sao hả? Muốn mắng người à?

Nhưng bọn hắn lại không được nổi giận, dù sao thì cũng không tính là nhục mạ trực tiếp.

“Đúng vậy.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không hiểu ý của sư huynh nhà mình là gì.

Trong mười ngày tiếp xúc này, cảm giác duy nhất Hứa Thanh Tiêu dành cho vị sư huynh này chính là hắn ta tương đối kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng lòng dạ rất tốt, chỉ có điều sự kiêu ngạo vẫn không thể che giấu được.

“Vậy thì sao lại không được đi.”

“Trình Lập Đông hắn ta là người, Trần Tinh Hà ta cũng là người. Trình Lập Đông hắn ta là quan, Trần Tinh Hà ta là người đọc sách. Vậy sao sư đệ không hỏi thử, Trình Lập Đông có sợ ta không?”

Khuôn mặt của Trần Tinh Hà lạnh lùng, nhưng trên trán càng hiện ra vẻ ngạo nghễ vô cùng.

Mặc dù hắn ta không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn khí thế hung dữ của đối phương thì biết kẻ này không phải hạng tốt lành gì, vậy nên hắn ta mới ra mặt giúp đỡ cho vị sư đệ này của mình.

Nhưng hắn ta không ngờ rằng, sư đệ nhà mình lại lo lắng mình sợ hãi cái tên Trình Lập Đông này.

Chương 57: Sư Đệ, Sao Đệ Không Hỏi, Trình Lập Đông Có Sợ Ta Không? (1)

Không phải Trần Tinh Hà tự cao tự đạo, mà thân là một người đọc sách, chỉ cần lý lẽ thuộc về mình thì sợ gì?

Hôm nay hắn ta nói nhiều như vậy không phải là vì muốn giả vờ mà là vì muốn giảng giải cho Hứa Thanh Tiêu một lần.

Mấy lời này được thốt ra.

Hứa Thanh Tiêu hơi sững sờ.

Hay lắm.

Vậy ra sư huynh nhà mình thật sự rất gì và này nọ nha.

Hứa mỗ đây bội phục.

Sau khi nhóm Mũi Ưng nghe xong mấy lời này thì có chút choáng váng.

Không phải bọn họ chưa tiếp xúc với người đọc sách, nhưng tình huống như thế này là lần đầu tiên.

Quả nhiên là can đảm.

Nhưng mà kinh ngạc thì kinh ngạc, chuyện nên làm thì bọn hắn vẫn phải làm.

“Không còn sớm nữa, mong hai vị đừng kéo dài thời gian.”

Gã mở miệng, nhưng so với lúc trước thì tôn trọng hơn một chút.

“Sư đệ, đi thôi.”

Trần Tinh Hà lạnh lùng mở miệng, Hứa Thanh Tiêu cũng không kéo dài thời gian nữa, đi theo đối phương.

Chẳng qua là trước khi rời đi, Chu Lãng bỗng dưng lên tiếng.

“Đi sớm về sớm, đừng kéo dài quá lâu. Ngày mai vi sư sẽ mời Từ Thanh Từ phu tử đến đây, đừng để chậm trễ với Từ phu tử.”

Tiếng nói của Chu Lăng vang lên, nhấn mạnh vào mấy chữ Từ Thanh Từ phu tử.

Mấy người Mũi Ưng nghe xong thì vẻ mặt hơi thay đổi, hiển nhiên bọn họ biết Từ Thanh Từ này là ai.

Nho gia Thất phẩm.

Là người từng làm việc trong viện Hàn Lâm ở Hoàng đô, bây giờ cáo lão hồi hương. Đây là một nhân vật lớn, cho dù không có quyền thế gì nhưng uy quyền của lời nói thì rất nặng.

Những lời này của Chu Lăng là mang ý cảnh cáo. Điều tra chuyện quá khứ cũng được, phối hợp điều tra cũng không có vấn đề gì, nhưng không thể để người xảy ra chuyện. Nếu như có người không về được thì sẽ không yên đâu.

Mũi Ưng nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, trong lòng của gã vừa thấy kinh ngạc vừa thấy tò mò.

Làm sao mà chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, hạng người vô danh như thế này lại bợ đỡ được người đọc sách kia chứ?

Còn nữa, dạo này sao có nhiều người đọc sách thích lo chuyện bao đồng thế nhỉ?

Dù trong lòng cảm thấy rất tò mò nhưng ngoài mặt gã chẳng nói câu này, trầm giọng dẫn người đi khỏi nơi này.

Ba khắc sau.

Huyện nha huyện Bình An.

Trong huyện nha có cửa lớn và cửa hông. Cửa lớn lúc nào cũng đóng chặt, chỉ khi có người đánh trống kêu oan mới mở ra, còn lại đều đi bằng cửa hông.

Hứa Thanh Tiêu đi theo đối phương, vượt qua cửa hông, bước từng bước đi vào trong nội đường.

Đi qua nơi dùng để thẩm án trong nha môn, Trình Lập Đông đang ngồi ở ghế đầu tiên bên trái trong nội đường, còn người ngồi ở vị trí trên đương nhiên là Lý huyện lệnh.

Bộ khoái lẫn sai dịch riêng của hai bên đều đứng đằng sau, từng người đều mang vẻ mặt bình tĩnh, còn lại hai vị đại nhân

này thì đang uống trà cười cười nói nói.

Sau khi đợi Hứa Thanh Tiêu đến, ánh mắt hai người đồng loạt tập trung lên người hắn.

“Hứa Thanh Tiêu bái kiến Huyện lão gia, bái kiến Trình đại nhân.”

Lúc nhìn thấy Lý huyện lệnh, trên mặt Hứa Thanh Tiêu tràn đầy ý cười, nhưng đến lúc gọi tên Trình Lập Đông thì ý cười thu lại không ít, chỉ còn nụ cười yếu ớt.

“Thư sinh Trần Tinh Hà, bái kiến Lý huyện lệnh, bái kiến Trình Bách Hộ.”

So sánh với biểu cảm của Hứa Thanh Tiêu thì biểu cảm của Trần Tinh Hà kiêu ngạo hơn một chút. Hắn ta là người đọc sách, tuy không có công danh cũng chẳng có chức quan, nhưng nói cho cùng cũng là nho sinh sắp nhập phẩm.

Thành tựu tương lai không nhất định sẽ kém hai vị này, gọi một tiếng Lý huyện lệnh và Trình Bách Hộ cũng chỉ theo phép lịch sự mà thôi.

“Trần Tinh Hà! Ngươi chính là Trần Tinh Hà sao? Haha, bản quan đã nghe qua về sự tích của ngươi rồi, đây chính là tài tử đệ nhất của huyện thành mà.”

Nghe thấy Trần Tinh Hà tự giới thiệu, Lý huyện lệnh lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó thì đầy ý ca ngợi.

“Lý đại nhân quá khen rồi.”

Trần Tinh Hà khẽ gật đầu, chẳng qua vẫn lộ vẻ lạnh lùng như cũ.

Về phần Trình Lập Đông thì lại có chút tò mò, y liếc mắt nhìn Trần Tinh Hà, sau đó lại đảo mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, hắn ta tò mò một tên sai dịch như Hứa Thanh Tiêu sao có thể im hơi lặng tiếng nương nhờ chút quan hệ với người đọc sách được chứ?

Mũi Ưng đi đến bên cạnh Trình Lập Đông rồi cúi đầu xuống, rỉ thầm vào tai hắn ta vài câu, tròng mắt Trình Lập Đông loé lên sự kinh ngạc nhưng đã nhanh chóng thu lại.

“Thanh Tiêu, hôm nay bản quan tìm ngươi đến thật ra cũng không phải chuyện quan trọng gì, chẳng qua chỉ là muốn xem vết thương của ngươi thế nào rồi, sau đó thì hỏi ngươi một vài chuyện.”

Trình Lập Đông mở miệng, y nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, chỉ là y càng nhìn thì càng cảm thấy không đúng.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ mang đến cho y một loại cảm giác không nói nên lời. Chỉ mới hơn mười ngày không gặp nhưng Hứa Thanh Tiêu giống như đã thay đổi thành một người khác.

Nhưng cụ thể là đã xảy ra chuyện gì thì y không nói rõ được.

Là do dị thuật sao?

Không phải.

Trong nháy mắt, Trình Lập Đông đã đưa ra một phán đoán. Đây không phải là dị thuật.

“Vết thương đã ổn, không có gì đáng ngại cả, Trình đại nhân muốn hỏi chuyện gì?”

Trình Lập Đông dò xét nhìn Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu cũng đang lén quan sát Trình Lập Đông. Hắn muốn xem thử Trình Lập Đông có bị thương không, nhưng đáng tiếc là không nhìn ra điều gì.

“Không có gì đáng ngại là tốt. Thanh Tiêu, bản quan muốn hỏi ngươi một chút, hôm đó lúc ở trong kho công văn, đào phạm có làm ra chuyện gì hay là cầm thứ gì không?”

Trình Lập Đông tuỳ tiện hỏi.

“Cái này… để thuộc hạ suy nghĩ kỹ đã.”

Hứa Thanh Tiêu không trả lời trực tiếp mà làm ra vẻ suy tư.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu nói.

“Đại nhân, việc này ta cũng không rõ nữa. Lúc đào phạm xuất hiện thì ta đã rơi vào hôn mê, không biết về chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được, Trình Lập Đông vốn dĩ không phải muốn hỏi về cái này mà chỉ muốn xem thử mình có gì khác thường, cho nên tùy tiện tìm một cái cớ mà thôi.

Cũng bởi vậy nên Hứa Thanh Tiêu tiếp tục giả ngu. Dù sao thì nói nhiều sai nhiều, nói ít đi một chút cũng có chỗ tốt của nó.

“Ta hiểu rồi.”

“Nếu đã như vậy thì cũng chỉ còn cách chờ phủ quân phái người đến thôi. Đào phạm này sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt, đơn giản là xem bắt chết hay bắt sống.”

“Được rồi, đã vậy thì không phiền Thanh Tiêu huynh đệ nữa.”

Trình Lập Đông nhấp một ngụm trà, vô cùng bình tĩnh nói.

“Đại nhân quá lời rồi. Phối hợp điều tra là chuyện nằm trong chức trách của ta.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Cũng đúng vào lúc này, Lý huyện lệnh lại lên tiếng.

“Thanh Tiêu à, nếu vết thương của ngươi đã khỏi hẳn rồi vậy thì khi nào mới quay về phục chức?”

Chương 58: Sư Đệ, Sao Đệ Không Hỏi, Trình Lập Đông Có Sợ Ta Không? (2)

Tiếng nói vừa dứt.

Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng.

“Đại nhân, có khả năng thuộc hạ không thể nào quay về phục chức được. Chu phu tử đã nhận ta làm đồ đệ, bây giờ ta chỉ một lòng muốn đọc sách, nếu không có gì xảy ra thì tháng sau ta sẽ đến phủ Nam Dự để tham gia kỳ thi phủ. Mong đại nhân thứ tội.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra chuyện mình đi học.

Giờ khắc này, nội đường yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhất là mấy bộ khoái sai dịch kia, từng người đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Đọc sách sao?

Ngươi á?

Tất cả những người trong nội đường đều ngơ ngẩn.

Ai cũng không ngờ được, người như Hứa Thanh Tiêu lại nói muốn tham gia kỳ thi phủ?

Đây chẳng phải là chuyện lạ trong thiên hạ à?

“Thanh Tiêu, ngươi đùa đó hả?”

Người đầu tiên mở miệng chính là Trần bộ đầu. Hắn quen biết Hứa Thanh Tiêu đã bốn năm năm, tuy luôn nói Hứa Thanh Tiêu sở hữu vóc dáng thanh tú anh tuấn, nhưng vấn đề là Hứa Thanh Tiêu là người thế nào hắn đều biết rõ.

Bảo tên này đi luyện võ nghệ thì còn được, nhưng bảo hắn đi đọc sách sao? Đùa nhau đấy à?

Hơn nữa còn thẳng thừng đi tham gia kỳ thi phủ?

Nghĩ mọi người là kẻ ngốc hết sao?

Lý huyện lệnh cũng không hiểu gì hết.

Thi phủ.

Đây là khái niệm gì hả?

Bình thường, người đọc sách nếu muốn đạt được công danh, nhất định phải tham gia thi Đồng, thi Hội, thi Huyện.

Sau đó mới có thể đi thi Phủ. Qua kỳ thi Phủ thì đi thi Quận, cuối cùng là đến Kinh khoa.

Có câu nói, thi Đồng nổi danh, thi Hội văn tài, thi Huyện tiến cử, thi Phủ dương danh, thi Quận vượt môn, Kinh khoa hoá rồng.

Một tên nha dịch như Hứa Thanh Tiêu, bảo là đi đọc sách cũng không có gì quá, dù là nói tham gia thi Đồng cũng không khiến mọi người sinh ra phản ứng mạnh như thế này.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nói thẳng là muốn tham gia thi Phủ.

Những người có thể tham gia thi Phủ chẳng phải là những tú tài có hi vọng nổi danh hay sao?

Hứa Thanh Tiêu?

Hắn nói mình sắp tham gia thi Phủ? Như này thì sao có thể không sợ hãi.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu chưa kịp trả lời thì Trần Tinh Hà đã lên tiếng trước.

“Tư chất của Thanh Tiêu sư đệ không tệ, là một khối ngọc thô. Lão sư đã nhiều lần khen ngợi hắn trước mặt ta. Đọc sách cần nhìn vào tính giác ngộ, nếu như có tư chất, chỉ đọc sách một ngày cũng sẽ hơn người khác khổ đọc một năm.”

Giọng nói lạnh lùng của Trần Tinh Hà vang lên, xem như là đã giúp Hứa Thanh Tiêu giải đáp tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng chứng minh Hứa Thanh Tiêu nói không hề sai.

Ngay tức khắc, cả đám người không thể nào tin được.

Trần Tinh Hà không cần phải nói dối vì Hứa Thanh Tiêu. Người này có tham gia thi Phủ hay không chỉ cần điều tra một

chút là biết ngay.

Lý huyện lệnh không thể không mở miệng ngay lập tức.

“Không ngờ cái huyện nha nho nhỏ này của ta thế mà lại có một người đọc sách. Trần Hiền, ngươi lấy hai mươi lượng bạc từ nha môn đưa cho Thanh Tiêu làm lộ phí đi thi phủ.”

“Thanh Tiêu, ngươi đừng cảm thấy ít. Điều kiện kinh tế của nha chắc ngươi còn rõ hơn với chúng ta. Tiền bạc không đại diện cho tâm ý.”

Lý huyện lệnh rất biết cách làm người. Sau khi chứng thực Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn đi thi phủ, ông ta mặc kệ là có qua hay không, nhưng cứ đưa trước hai mươi lượng bạc để tỏ ý ủng hộ người đọc sách.

Hai mươi lượng bạc không hề ít.

Mặc dù trước mắt không có việc gì cần dùng tiền nhưng không có nghĩa là bạc không có giá trị.

“Đạ tạ Huyện lão gia.”

Hứa Thanh Tiêu nói lời cảm ơn.

“Không sao. Thanh Tiêu, ngươi gắng học hành cho giỏi, thi khoa cử cho tốt. Nếu như thật sự trúng bảng vàng thi Phủ thì liền có công danh trên người, có thể ghi tên trong Văn từ ở huyện chúng ta, làm rạng danh tổ tông.”

Lý huyện lệnh cười ha hả nói.

Dạo gần đây không thiếu người học võ, nhưng người đọc sách rất ít, nhất là những người đọc sách ở địa phương. Đương nhiên người đọc sách đang được nhắc đến chính là những người có công danh, còn những người tùy tiện đọc vài đầu sách thì chắc chắn là vô dụng.

Đương nhiên Lý huyện lệnh không mong Hứa Thanh Tiêu có thể trúng tuyển thi Phủ, nên chỉ khách khí nói một hai lời. Nhưng mà chỉ cần bây giờ Hứa Thanh Tiêu kiên trì, nói không chừng một ngày nào đó có thể bay lên cành cao.

“Trình đại nhân, nếu không có việc gì nữa thì tại hạ có thể đi rồi chứ?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Trình Lập Đông, bình tĩnh nói.

Hắn không muốn đứng ở chỗ này, chỉ lâu thêm một giây thôi cũng đã thấy không thoải mái.

"Ừ."

Trình Lập Đông lạnh nhạt ừ một tiếng, trên mặt vẫn giữ nụ cười ấm áp. Nếu như không phải sắc mặt y trắng bệch ra thì thoạt nhìn cũng có vẻ ôn hoà.

Từ biệt đám người này, Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà cáo lui.

Bước ra khỏi nha môn.

Hứa Thanh Tiêu mới mở miệng.

"Tinh Hà sư huynh, ta định quay về nhà một chuyến để thu dọn ít đồ đạc rồi đi thẳng đến nhà lão sư, để khỏi phải đi lại lung tung nhiều lần."

Hứa Thanh Tiêu định quay về nhà một chuyến. Nói thu dọn hành lý cũng không phải lừa người, nhưng hắn phải xem xét thêm một vài thứ nữa.

"Đi đi, sư huynh đợi ngươi ở nhà lão sư. Nhưng mà phải chú ý an toàn, nếu đến tối ngươi vẫn chưa đến, sư huynh biết phải làm gì."

Trần Tinh Hà khẽ gật đầu, nhưng mà hắn cũng không nói cho Hứa Thanh Tiêu nghe rõ ngọn nguồn. Nếu như đến đêm Hứa Thanh Tiêu không đến, hắn ta sẽ lại đến nha môn để tìm người.

"Đa tạ sư huynh."

Hứa Thanh Tiêu hành lễ, sau đó quay người một mình rời đi.

Trên đường về nhà, Hứa Thanh Tiêu cũng không vội vàng mà ngược lại có chút chậm rãi. Lộ trình vốn dĩ chỉ mất một khắc, bây giờ lại tiêu tốn đến một khắc rưỡi.

Sau khi về đến nhà, Hứa Thanh Tiêu đi đến trước cửa phòng.

Hắn cầm ổ khoá, nhìn kỹ lỗ khoá một chút, quả nhiên là xảy ra vấn đề.

Trước khi đi Hứa Thanh Tiêu đã bỏ hai sợi tóc vào đó, nếu như không có ai động vào bên trong ổ khoá thì đương nhiên sợi tóc sẽ không biến mất.

“Quả nhiên là theo dõi mình.”

Hứa Thanh Tiêu tự nhiên mở cửa phòng ra. Chỉ cần biết Trình Lập Đông theo dõi mình là được, những cái khác không cần phải nói thêm gì, để ý hơn một chút là được.

Hắn đi vào trong phòng, nhìn thoáng qua tờ giấy trắng trên bàn sách.

Chữ trên tờ giấy trắng đó đều là chữ giản thể, hơn nữa nội dung bên trên cũng chỉ là viết linh tinh.

Hứa Thanh Tiêu không ngốc đến độ viết hết kế hoạch tương lai lên giấy. Viết mấy thứ chỉ là theo thói quen, nhưng nội dung không nhất định phải có ý nghĩa gì.

Nghĩ đến việc Trình Lập Đông đã từng phái người đến đây, hiện tại Hứa Thanh Tiêu rất mong chờ không biết sau khi nhìn thấy mấy nội dung này thì Trình Lập Đông sẽ có biểu cảm gì.

Chỉ tiếc là Trình Lập Đông không biết chữ giản thể, nếu không thì ba câu hỏi này có lẽ sẽ khiến cho Trình Lập Đông đau đầu một khoảng thời gian rồi.

Chẳng qua là lúc nghĩ đến Trình Lập Đông, còn một chuyện khác khiến Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

Làm sao mà Trình Lập Đông có thể vẫn còn sống chứ?

Chương 59: Rời Khỏi Huyện Bình An Trong Năm Ngày

Theo lý thuyết thì không thể như vậy.

Kể cả còn sống thì ít nhất cũng phải bị thương chứ nhỉ? Làm sao còn rảnh rỗi đến mức đến tìm mình được?

Đào phạm chạy đến phủ Nam Dự, có phải là không đánh được không?

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

Ngay giờ phút này, một bóng dáng yên lặng không một tiếng động xuất hiện trong phỏng, mở cửa phòng ra.

Theo âm thanh cửa phòng mở ra, Hứa Thanh Tiêu lập tức quay đầu lại.

Chính là đào phạm phủ Nam Dự.

“Sao ngươi lại đến đây?”

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu thay đổi.

Ban ngày ban mặt, sao cái tên này lại đến đây chứ?

Nếu như cảnh này bị thuộc hạ của Trình Lập Đông nhìn thấy thì mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Đây không phải là đang hại người ta sao?

“Đừng hốt hoảng, ta đã đi theo sau ngươi rất lâu rồi, không có ai theo dõi ngươi hết.”

Người này xem thường, thậm chí còn ngồi xuống thong dong nhấp một ngụm trà.

“Có chuyện gì?”

“Nói nhanh đi.”

Ngoại trừ vẻ kinh ngạc lúc ban đầu, Hứa Thanh Tiêu cũng nhanh chóng ổn định lại, nhưng vẫn bảo đối phương có chuyện gì thì mau nói.

Hắn cũng không muốn chọc phải rắc rối, nhất là hiện tại Trình Lập Đông đã nảy sinh đề phòng với hắn.

“Không có việc gì lớn cả, chỉ muốn hỏi ngươi xem chừng nào thì ngươi rời khỏi huyện Bình An thôi.”

Y mở miệng nói ra mục đích tìm Hứa Thanh Tiêu.

“Mùng mười tháng tư ta sẽ đi. Tham dự kỳ thi Phủ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời nhanh gọn.

“Thi Phủ?”

Y hơi kinh ngạc, hiểu nhiên là cũng không ngờ Hứa Thanh Tiêu có thể tham gia thi Phủ.

“Xem thường người khác à?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía người này, có chút không vui.

“Không phải, chỉ là hơi kinh ngạc thôi.”

“Đúng rồi, vật kia ngươi còn giữ chứ?”

Đối phương có hơi xấu hổ, tuỳ tiện hỏi hắn một câu.

Chỉ là nghe xong những lời này, trong lòng Hứa Thanh Tiêu run lên, nhưng ngoài mặt thì vẫn rất bình tĩnh.

“Ta giấu rất kỹ rồi, muốn ta cho ngươi xem à?”

Hứa Thanh Tiêu híp mắt nói.

“Không cần, giấu cho kỹ là được. Ngươi nhất định phải nhớ kỹ, vật này bắt buộc phải giao cho bọn họ. Nếu như xảy ra sai sót gì, ta cam đoan ngươi sẽ gặp phải phiền phức lớn.”

Y mở miệng nói, giọng điệu tỏ ý uy hiếp, nhưng rất nhanh thôi đã nói tiếp.

“Đương nhiên, nếu như ngươi có thể giao món đồ đó đến tay bọn họ, tất cả những thứ ngươi muốn bọn họ đều có thể cho ngươi.”

“Còn nữa, nếu như có thể thì ngươi tốt nhất hãy xuất phát sớm một chút, đừng kéo dài quá lâu.”

Y lên tiếng nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu.

“Vì sao? Có gì phiền phức sao?”

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò.

“Ta chuẩn bị ra tay.”

Y cười một tiếng.

“Ra tay?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

“Ngươi còn ở đây, ta không thể ra tay được. Trình Lập Đông này là Chuẩn Bách Hộ, là mệnh quan triều đình, nếu như chết ở đây sẽ tạo ra phiền phức rất lớn đối với ngươi.”

“Ngươi đi rồi, ta sẽ ra tay. Mọi thứ miễn chê, sẽ không có ai nghi ngờ ngươi cả.”

Giọng điệu của đối phương rất nghiêm túc, đồng thời cũng khiến cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ nguyên nhân tại sao y vẫn chưa ra tay.

Lúc trước còn tưởng y không đánh lại Trình Lập Đông, thì ra là do mình cả nghĩ rồi.

Người này vẫn được, còn có thể cân nhắc cho mình, là một người tốt.

“Được rồi, ta sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, tranh thủ rời khỏi huyện Bình An trước ngày mùng năm tháng tư.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một chút rồi đưa ra câu trả lời này.

Bây giờ đã là ngày hai mươi lăm tháng ba, tính đến trước ngày mùng năm tháng tư, trong vòng mười ngày rời đi cũng không có vấn đề gì nhiều.

“Chỉ trong vòng năm ngày, đừng kéo dài, thời gian của ta không nhiều lắm. Nếu như ta không ra tay giải quyết chuyện này thì không giúp được ngươi.”

Nhưng đối phương lại lắc đầu, rút ngắn thời gian xuống chỉ còn năm ngày.

“Được thôi, ta tranh thủ rời đi trong năm ngày tới, nhưng mà ngươi có lòng tin sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hắn vẫn có chút nghi ngờ thực lực của người này. Dù sao thì nhìn Trình Lập Đông cũng không phải loại lương thiện gì, lại còn là một vị Chuẩn Bách Hộ.

“Chia ba bảy.”

“Ngươi bảy hắn ta ba?”

Hứa Thanh Tiêu hơi nghi ngờ một chút.

“Không, hắn ta bảy còn ta ba.”

Người này lắc đầu, đưa cho Hứa Thanh Tiêu một đáp án hơi thất vọng.

“Vậy sao ngươi còn đi?”

“Không phải là đến để chịu chết sao?”

Hứa Thanh Tiêu không hiểu.

“Không đi cũng chết. Nói tóm lại, ngươi yên tâm đi, ta không để bọn chúng bắt sống một lần nữa đâu. Trong năm ngày, hoặc là ta chết, hoặc là hắn chết, chuyện còn lại không liên quan gì đến ngươi.”

Giọng nói của y rất kiên quyết.

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu. Hắn hỏi nhiều như vậy thật ra cũng vì lo lắng y bị bắt sống. Nếu như bị bắt sống, dưới đủ loại nghiêm hình tra tấn sẽ chẳng có cái gì gọi là hán tử chân chính.”

“À đúng rồi, ngươi tên là gì.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa hỏi tên họ của người này.

“Ngô Ngôn.”

Người này hơi bất ngờ, nhưng vẫn nói ra tên của mình.

“Ngô Ngôn?”

Trong lòng lẩm nhẩm cái tên này một lần nữa, cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng chờ Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu lên thì người nọ đã đi ra khỏi cửa.

Y đến không một tiếng động, rời đi cũng không một tiếng động.

Sau khi đối phương rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng không ở lại nữa.

Thu dọn hết đồ vật trong phòng một lượt, thật ra mấy món đồ hắn muốn cầm đi cũng không nhiều, ngoài hai bộ quần áo cũng chẳng còn gì.

Sau khi thu dọn xong, Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nhà, đi về phía trong huyện.

Bước vào tiệm thuốc của Triệu đại phu, Hứa Thanh Tiêu lấy chìa khóa trong nhà và một ngân phiếu năm mươi lượng giao cho tiểu nhị, bảo tiểu nhị chuyển cho Triệu đại phu.

Ân tình lúc trước Hứa Thanh Tiêu chẳng biết phải báo đáp như thế nào, thôi thì cứ đưa bạc vậy.

Giữ hai mươi lượng bạc trong người, còn lại năm mươi lượng bạc đều đưa cho Triệu Đại Phu, xem như là giải quyết xong ân tình này.

Đúng lúc này.

Bên trong huyện nha huyện Bình An.

Trình Lập Đông ngồi trong đình viện. Hắn ta ngước mắt lên nhìn mây trắng, trong mắt ngập vẻ trầm tư.

Một lúc lâu sau, ánh mắt của Trình Lập Đông lộ vẻ kiên định.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Chắc chắn đã tu luyện dị thuật.”

Hắn ta vuốt khớp xương ngón tay gồ lên, tự nói nhỏ.

Mấy lời này vừa vang lên, Mũi Ưng sau lưng hắn ta đổi sắc mặt.

Huyện nha huyện Bình An.

Trình Lập Đông đứng trong đình viện.

Vẻ mặt bình tĩnh.

“Đại nhân, nếu như ngài đã có thể xác định vậy sao không thẳng thừng truy nã hắn luôn? Tu luyện dị thuật không phải là tội nhỏ, dù chỉ là nghi ngờ thì cũng có thể tống hắn vào đại lao.”

Mũi Ưng bước lên phía trước, gã nhìn về phía Trình Lập Đông, không nhịn được mà cất tiếng.

“Không cần.”

“Mặc dù ta chắc chắn hắn tu luyện dị thuật, nhưng lại không có chứng cứ xác thực.”

“Nói tới nói lui vẫn có liên quan tới tân triều, muốn loại trừ dị thuật cũng không thể giống như lúc trước được.”

Trình Lập Đông lắc đầu.

Ngay sau đó, y tiếp tục mở miệng nói.

“Ngươi phái hai người đi giám sát bọn chúng, cứ nói là con đường đi thi phủ tương đối vất vả, vì lo lắng cho an nguy của bọn họ nên muốn hộ tống bọn họ đến phủ Nam Dự.”

Chương 60: Chu Lăng Ban Chữ (1)

“Chờ hắn đến phủ Nam Dự rồi, có tu luyện dị thuật hay không thì cứ mời một vị Nho giả đến kiểm tra thì sẽ biết được thật giả.”

“Những người tu dị thuật, bên trong cơ thể sẽ có tâm ma. Chúng ta không nhìn ra được nhưng Nho giả tu luyện sẽ có được chính khí, trời sinh khắc chế loại tà ma này, chỉ một lát thôi là bọn họ có thể phát hiện.”

“Chỉ cần hắn đi đến phủ Nam Dự, đối với chúng ta mà nói đây giống như là bắt ba ba trong lu.”

Trình Lập Đông giảng giải.

Không bắt Hứa Thanh Tiêu, nói tới nói lui cũng là vì lo lắng sẽ gây phiền phức với phủ quân. Nhưng chỉ cần để Hứa Thanh Tiêu rời khỏi tầm mắt của người này thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Đơn giản chỉ là xem sớm hay muộn mà thôi.

“Vâng thưa đại nhân.”

Mũi Ưng nhẹ nhàng gật đầu.

Cũng đúng vào lúc này có một bóng dáng đột nhiên xuất hiện.

“Báo! Trình đại nhân, chúng ta phát hiện ra tung tích của đào phạm.”

Mấy lời này vừa vang lên, sắc mặt của Trình Lập Đông ngồi trong đình viện thay đổi.

“Dẫn đường đi.”

Y lạnh lùng thốt lên một câu này, sau đó cả đám người nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc này.

Bên trong nhà của Chu Lăng.

Đã là giờ Tuất hai khắc.

Sắc trời đã chuyển sang màu đen từ lâu.

Bên trong nội đường, Ngô thị đã bày hết đồ ăn lên trên bàn. Thức ăn nóng hổi toả ra mùi thơm ngào ngạt. Chu Lăng, Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu, ba người đồng thời ngồi xuống.

“Đồ ăn đã xong, mọi người mau ăn đi.”

Ngô thị chào hỏi một tiếng rồi sau đó đi ra ngoài cửa.

Ngay lúc này, bên trong gian phòng chỉ còn lại ba người.

Chẳng qua là Chu Lăng có vẻ hơi im lặng, Trần Tinh Hà cũng giống như đang suy nghĩ gì đó, chỉ có Hứa Thanh Tiêu là lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Hai canh giờ trước hắn đã đi đến nhà Chu Lăng, sau đó nói ra toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, đương nhiên hắn sẽ không nói ra chuyện mình tu luyện dị thuật.

Sơ sơ thì là, mình trúng phải độc Âm Minh, ngay lúc độc dược phát tác thì gặp phải đào phạm. Đối phương đã đánh cắp mất dị thuật của huyện Bình An, sau đó tu luyện sơ sơ rồi cho mình một chưởng. Không ngờ chuyện này lại đúng là lấy độc trị độc, mình đã khôi phục lại như kỳ tích.

Mặc dù có nhiều chi tiết không thể tưởng tượng nổi nhưng ít ra mạch kết cấu vẫn khá thuyết phục.

Chẳng qua là sau khi kể xong chuyện này thì cả Chu Lăng và Trần Tinh Hà đều không lên tiếng, khiến cho Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

“Tiên sinh, sư huynh.”

“Học sinh có liên quan rất lớn đến chuyện dị thuật, có lẽ sẽ gây ảnh hưởng cho hai người. Nếu như tiên sinh lo lắng, Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không hại tiên sinh, cũng sẽ không dính dáng gì đến sư huynh cả.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Lúc hắn nói chuyện thì rất bình tĩnh, dù sao thì chuyện này cũng ảnh hưởng rất nhiều, hơn nữa quan trọng nhất là, bản thân hắn quả thật đã tu luyện dị thuật.

Nếu như sau này điều tra ra được, cả Trần Tinh Hà và Chu Lăng đều sẽ phải chịu thẩm vấn. Vậy nên Hứa Thanh Tiêu nói

ra những lời này không phải là để lấy lùi làm tiến, mà thật sự là xuất phát từ chân tâm.

“Đừng có nói bậy.”

Chu Lăng phất tay áo, ông ấy thẳng thừng gạt bỏ suy nghĩ này của Hứa Thanh Tiêu.

“Lão sư, chuyện dị thuật liên luỵ quá nhiều, học sinh không hề giả vờ mà chỉ nói những lời thật lòng. Nhất là đối với Tinh Hà sư huynh, nếu như thật sự dính dáng đến chuyện này thì có khả năng sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan. Thanh Tiêu thật lòng không đảm đương nổi.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất chân thành. Hắn thật sự lo lắng sẽ liên luỵ mọi người. Chi bằng bây giờ rũ sạch mọi quan hệ, cứ vậy thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Về chuyện con đường sau này, cùng lắm thì hắn bước đi một mình cũng được.

Dù sao thì trời đất bao la, sợ gì không có cơm ăn chứ.

“Thanh Tiêu, đừng nói bậy.”

“Ngươi yên tâm đi. Vốn dĩ vi sư không lo lắng chuyện này. Ngươi có tu luyện dị thuật hay không, ta và Tinh Hà chỉ cần một thoáng là nhận ra.”

“Vi sư chủ yếu lo lắng cái tên Trình Lập Đông này sẽ gây bất lợi cho ngươi.”

Chu Lăng lắc đầu. Ông ấy im lặng không phải vì Hứa Thanh Tiêu gây ra chuyện phiền phức, mà ngược lại là lo lắng Trình Lập Đông gây bất lợi chu Hứa Thanh Tiêu, ông đang nghĩ cách đối phó.

Đồng thời, giọng điệu của Chu Lăng rất kiên định, ông tin tưởng Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật.

“Có gì phải sợ chứ? Kỳ thi phủ lần này học sinh nhất định có thể đỗ cao trung, đến lúc đó trên người đã có công danh, nếu như hắn ta dám gây bất lợi cho sư đệ thì ta đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Trần Tinh Hà lên tiếng, chỉ một câu đã lộ ra mười phần khí thế.

“Không.”

Chu Lăng lắc đầu.

“Tinh Hà, ngươi còn quá trẻ.”

“Tội liên quan đến dị thuật, không thể đơn giản như vậy đâu.”

“Từ xưa đến nay, dị thuật là thứ cấm kỵ bao đời, đừng nói là triều đình, mà toàn bộ tiên đạo cũng đều nghiêm lệnh cấm.”

“Giấu giếm dị thuật thì chém đầu cả nhà. Tu luyện dị thuật thì liên luỵ cửu tộc. Từ xưa đến nay, những người bị chém đầu bởi dị thuật nhiều vô số.”

“Cũng may là, tân triều đang tại vị, sau khi bệ hạ lên ngôi đã trấn áp các phương, quyền lực bị suy yếu, triều đình lũng đoạn. Bằng không, so sánh với thời kỳ Võ Đế trị vì, chỉ cần Thanh Tiêu bị nghi ngờ thôi thì ít nhất cũng bị giam vào trong ngục.”

“Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.”

Chu Lăng nghiêm túc giải thích mối họa dị thuật, những lời này của ông ấy khiến cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy may mắn vì được sinh ở thời đại này.

“Vậy phải hoá giải chuyện này như thế nào? Không thể nào chịu oan cả đời được đúng không ạ?”

Trần Tinh Hà hỏi thay Hứa Thanh Tiêu.

“Vi sư cũng đang nghĩ xem phải hóa giải như thế nào.”

“Chẳng qua là vừa rồi ta vừa nghĩ được một cách hóa giải.”

Chu Lăng nói vậy đã hút được sự chú ý của Hứa Thanh Tiêu.

“Muốn hoá giải, thật ra có hai cách rất đơn giản.”

“Một, lần này tham gia thi Phủ, Thanh Tiêu phải trúng bảng, trên người có công danh. Vậy thì trừ khi Phủ quân ra tay, bằng không thì mặc kệ Trình Lập Đông có nghi ngờ ra sao, nếu không có chứng cứ xác thực thì cũng không dám động vào Thanh Tiêu.”

“Thứ hai là mời một vị Lục phẩm chính Nho, ngưng tụ Hạo nhiên chính khí, mở pháp nhãn của nhà Nho để phân biệt ma tính. Nếu như không có ma tính thì coi như là Phủ quan có ra tay cũng không làm được gì. Chỉ là việc mời một vị Lục phẩm chính Nho đến giúp sẽ rất khó.”

Toàn bộ phủ Nam Dự chỉ có một vị chính Nho, hơn nữa, trước mắt ông ấy lại không ở phủ Nam Dự. Nhưng mà nếu thật sự phải dùng đến cách kia thì vi sư nhất định sẽ ra mặt nghĩ mọi cách để mời được vị chính Nho này. Mời ông ấy chứng minh trong sạch cho Thanh Tiêu.”

Chương 61: Chu Lăng Ban Chữ (2)

Chu Lăng nói ra hai cách giải quyết.

Mà sau khi nói ra hai cách này xong, cho dù là Hứa Thanh Tiêu hay là Trần Tinh Hà thì cũng đều cảm thấy có chút khó khăn.

Vượt qua kỳ thi phủ.

Đây gần như là chuyện không thể nào. Hứa Thanh Tiêu chẳng đọc được bao nhiêu sách, chỉ tham gia thi phủ một lần thì làm sao có thể trúng cử ngay được?

Về phần mời chính nho đến cũng có chút gượng ép. Lục phẩm chính nho là khái niệm nào chứ? Đi đến đâu cũng có người vây quanh, những người đọc sách ở muôn nơi đều muốn được thăm viếng một lần.

Lên thêm một phẩm nữa thì chính là Đại nho, tồn tại nổi danh một nước.

Một người là Lục phẩm chính nho, có khả năng ngay cả Phủ quân cũng không mời được. Tuy Chu Lăng là người đọc sách, có nhân mạch nhất định, nhưng nếu muốn mời một vị chính nho đến giúp đỡ thì cũng hơi gượng ép.

Nhưng cho dù như thế nào thì ít nhất vẫn có cách đối phó, không đến mức là không nghĩ được cách nào.

“Nếu dị thuật này hại người như thế thì vì sao không đốt nó đi?”

“Làm cho lòng người bàng hoàng.”

Trần Tinh Hà lên tiếng, có vẻ hơi tò mò, hắn ta cảm thấy một loại vật hại người như thế này vì sao lại không thiêu hủy được chứ.

“Dị thuật giống như là lũ lụt, muốn lấp thì không bằng khai thông. Dùng cách đốt cháy thì cũng tồn tại rất nhiều phiền phức, chuyện phục khắc sao chép khó có thể giải quyết được. Thiêu huỷ một quyển dị thuật cũng không đại biểu cho việc đây là quyển độc nhất.”

“Vương triều Đại Ngụy muốn thu thập dị thuật nên sẽ để cho những người trong Nho đạo nghiên cứu. Từ đó nghĩ ra biện pháp khắc chế, đồng thời nếu như có người tu luyện dị thuật thì cũng có thể phân biệt được. Thiêu huỷ một cách đơn thuần cũng không thể nào giải quyết được gốc gác của phiền phức.”

Chu Lằng trả lời.

Nói xong câu này, ông ấy nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói tiếp.

“Thanh Tiêu, ngươi đừng nói là chịu trách nhiệm hay gì đó. Nếu như ngươi thật sự không tu luyện dị thuật thì cây ngay không sợ chết đứng, cho dù là phải chịu phiền phức thì vi sư sẽ nghĩ hết mọi cách để giúp ngươi vượt qua tình cảnh khó khăn.”

Vẻ mặt Chu Lăng rất chắc chắn.

Ông nói xong, Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, nhưng tâm trạng không hiểu sao cảm thấy hơi bất thường.

Bởi vì hắn đã tu luyện dị thuật.

Nhưng mấy chữ này hắn không nói ra lời được. Không phải là hắn sợ Chu Lăng phát hiện ra mình là người như vậy mà Hứa Thanh Tiêu lo lắng mình sẽ liên lụy đến Chu Lăng và Trần Tinh Hà.

“Đi nào, ăn cơm trước đã. Thanh Tiêu, mấy ngày nay ngươi cố học cho giỏi, đừng có nhiễu loạn tâm thần.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu chỉ gật đầu mà không lên tiếng, Chu Lăng mở miệng nói, bảo hai người đừng suy nghĩ gì, ăn cơm trước đã rồi nói sau.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, cúi đầu xuống ăn cơm.

Đến giờ Tý.

Màn đêm bủa vây, trăng sáng sao thưa.

Trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi hạ bút, trên tờ giấy trắng đã viết đầy mấy trăm chữ. Nét chữ tinh tế, đơn giản mà sạch sẽ.

Nhưng đáy lòng Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa bình ổn lại.

Hắn đã luyện chữ một canh giờ rồi.

Nhưng càng luyện thì chữ càng loạn.

Tâm không tĩnh, chữ không bình.

Thả bút lông trong tay xuống, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài đêm đen qua cánh cửa.

Không hiểu sao tâm trạng lại phức tạp.

Sau buổi cơm tối, tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn không thể nào yên ổn được.

Nhất là sau khi hắn biết được người tu luyện dị thuật sẽ liên lụy đến Cửu tộc thì nội tâm càng không thể yên.

Hắn đã từng cho rằng, tu hành dị thuật đơn giản chỉ là tự mình nhận xui xẻo, nhưng đến hôm nay mới hiểu được rốt cuộc là triều đình nghiêm khắc đến mức nào với chuyện dị thuật.

Nếu như một ngày kia mình thật sự bị phát hiện chuyện tu luyện dị thuật, vậy chẳng phải sẽ liên lụy đến Chu Lăng, thậm chí là bao gồm Trần Tinh Hà.

Chu Lăng vì học sinh của mình mà tận tâm tận lực, không có gì đáng chê trách. Nhưng nếu như mình hại ông, tội lỗi này nỗi lòng Hứa Thanh Tiêu không vượt qua được.

Ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu im lặng một lúc lâu, trong đầu của hắn hiện lên một suy nghĩ khác.

Hắn muốn rời khỏi đây.

Một thân một mình đi về phủ Nam Dự.

Thậm chí hắn còn muốn thoát khỏi phủ Nam Dự, cứ như vậy, cho dù thật sự bị phát hiện thì cũng không liên quan gì đến Chu Lăng.

Không chính thức bái sư thì không tính là sư phụ, nhưng nếu như cầm thư tiến cử của sư phụ tham gia thi phủ thì mối quan hệ này lập tức được xác định.

Ngay lúc Hứa Thanh Tiêu còn đang suy nghĩ, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Là Chu Lăng.

Ông ấy cầm theo một ngọn đèn dầu đi đến.

“Tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc. Hắn không ngờ đến giờ này rồi mà Chu Lăng vẫn chưa ngủ.

“Thanh Tiêu.”

“Không còn sớm nữa, đi nghỉ ngơi đi.”

Chu Lăng mở miệng, ông ấy nhắc Hứa Thanh Tiêu muốn đi nghỉ ngơi.

“Dạ.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu. Chỉ là sau khi ngẫm nghĩ thì hắn khẽ thở dài một hơi, đúng lúc chuẩn bị mở miệng thì giọng nói của Chu Lăng vang lên một lần nữa.

“Thanh Tiêu, hôm nay ta gặp ngươi chỉ là muốn tâm sự. Mặc dù vi sư không hiểu nhưng vẫn có thể đoán được một chút.”

“Chẳng qua là, ngươi cứ nghe vi sư nói trước đã.”

“Thanh nhân đã nói: kém mà không dạy thì không phải thầy, giỏi mà không dạy thì tự học cũng nên.”

“Dưới gầm trời này không phân chia tốt xấu, tất cả đều nghe theo bản tâm của mình. Vi sư nhìn ra được ngươi là một khối ngọc thô, cho dù giữa ta và ngươi mới chỉ có duyên gặp nhau mấy chục ngày.”

“Nhưng vi sư sẽ không nhìn lầm ngươi. Tâm địa của ngươi vô cùng tốt, hiểu được đúng sai, phân rõ thiện ác. Cho dù xảy ra chuyện gì thì vi sư cũng đều tin tưởng ngươi, cũng hiểu rõ ngươi có nỗi khổ tâm.”

“Ngươi đừng lo lắng gì hết, cứ học cho giỏi, nhưng nhất định phải nhớ cái thiện của bản tâm.”

“Vi sư đến tìm ngươi, thứ nhất là muốn nhắc ngươi đi nghỉ sớm, thứ hai là muốn ban chữ cho ngươi, ngươi đồng ý

không?”

Chu Lăng nói một mạch khiến cho Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ.

Hiển nhiên, Chu Lăng đã nhận ra điều gì đó.

Đúng vậy, biểu hiện hôm nay của Hứa Thanh Tiêu quả thật là có chút kỳ lạ. Chu Lăng dạy học nhiều năm như vậy đương nhiên cách nhìn mặt nói chuyện rất thuần thục. Ông ấy sống bao nhiêu năm như vậy cũng không phải là đồ đần, vậy nên mơ hồ có thể đoán được một chút.

Nhưng điều khiến cho Hứa Thanh Tiêu sửng sốt nhất là, trong tình huống như vậy, Chu Lăng vẫn muốn thu nhận hắn là đồ đệ, đồng thời còn lấy thánh ngôn dạy bảo hắn.

Điều này khiến cho Hứa Thanh Tiêu thực sự cảm động.

Qua một lúc lâu sau.

Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần, hắn nhìn Chu Lăng rồi từ từ quỳ lạy trên mặt đất.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu, xin tiên sinh ban chữ.”

Chương 62: Khởi hành, Phủ Nam Dự (1)

Ban đêm.

Trong nhà Chu Lăng.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu quỳ lạy trên mặt đất, Chu Lăng không tới đỡ hắn lên mà chậm rãi mở miệng.

“Thanh Tiêu, vi sư nghĩ tới nghĩ lui, ban cho ngươi chữ Thủ Nhân, hy vọng ngươi thủ hữu thường đức, nhân nghĩa vi tiên.”

Tất cả những lời nói của Chu Lăng, đều hội tụ trong việc ban chữ này.

Thủ Nhân?

Hứa Thanh Tiêu âm thầm nghiền ngẫm hai chữ này, hắn hiểu được ý nghĩa trong đó, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết, nhưng vẫn vái lạy Chu Lăng một cái.

“Đa tạ lão sư ban chữ, học sinh khắc trong tâm khảm.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, cảm tạ từ trong tâm.

“Nghỉ ngơi sớm chút đi, mấy ngày nay vẫn phải đọc nhiều sách, còn những chuyện khác để khi khác nói.”

Chu Lăng gật gật đầu, đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

“Đa tạ lão sư chỉ điểm bến mê.”

“Lão sư, học sinh dự tính qua mấy ngày nữa sẽ xuất phát, đến phủ Nam Dự.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn nhìn về phía Chu Lăng nói.

“Gấp vậy sao?”

Chu Lăng hỏi, tuy rằng ông không biết tại sao Hứa Thanh Tiêu muốn đi sớm như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi câu có gấp hay không.

“Dạ.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lời, nhưng không trực tiếp trả lời.

Lập tức, Chu Lăng nghĩ ngợi gì đó, rồi cầm đèn dầu lên và nói.

“Xuất phát sớm chút cũng tốt, có thể làm quen phủ Nam Dự, khi nào đi?”

Chu Lăng hỏi.

“Ngày ba mươi cuối tháng.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra thời gian, hắn đã thương lượng thời gian với Ngô Ngôn, càng sớm càng tốt.

“Được, ta sẽ bảo sư nương chuẩn bị hành lý cho ngươi.”

“Thanh Tiêu, nghỉ ngơi sớm đi.”

Chu Lăng không nói thêm gì, đèn dầu trong tay đong đưa, đi ra ngoài cửa.

Hứa Thanh Tiêu nhìn bóng dáng Chu Lăng không nói gì, đợi Chu Lăng đi rồi, hắn chậm rãi trở lại trước án thư.

Tất cả cảm xúc phức tạp cũng tan thành mây khói trong một khắc này.

Trong đầu chỉ có sáu chữ Chu Lăng nói ra.

Những chuyện khác, khi khác nói.

Hít sâu một hơi, Hứa Thanh Tiêu nhìn án thư, sau đó thay một trang giấy trắng mới, lấy bút lông ra, chấm chút mực, viết hai chữ lên mặt giấy.

【 Thủ Nhân 】

Vừa luyện chữ vừa suy ngẫm cho đến bình minh, Hứa Thanh Tiêu lúc này mới dừng bút, nhưng cũng không đi ngủ, mà bắt đầu luyện công.

Sách phải đọc.

Nhưng luyện công cũng phải luyện.

Điều may mắn chính là dị thuật mà hắn tu luyện không phải loại công pháp tà ám, khi tu luyện có ánh sáng ánh kim nhàn nhạt vờn quanh, giống công pháp thuần dương hơn.

Khí huyết sôi trào, kim ô tôi thể, lại là từng luồng khí huyết kim ô ngưng tụ trong cơ thể.

Thập phẩm là Dưỡng thân.

Cửu phẩm là Ngưng mạch.

Kim ô Tôi Thể Thuật, thân thể từng tôi luyện, hiện giờ ngưng tụ khí huyết kim ô, có thể thử ngưng mạch.

Đánh vỡ gông cùm xiềng xích, ngưng tụ khí mạch, từ đó có thể sinh ra "nội khí", xảy ra biến hóa to lớn.

Sau khi có được nội khí, có thể làm một vài việc mà một võ giả bình thường không thể nào làm được, thí dụ như đi trên nước, hoặc là ngưng tụ kiếm khí, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không dự tính lập tức ngưng mạch, bản thân mới vừa tiến vào võ giả thập phẩm, nếu lại đột phá đến cửu phẩm, khó tránh khỏi khiến người khác hoài nghi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu tính rời khỏi huyện Bình An, đến phủ Nam Dự rồi mới gia tăng phẩm cấp, hơn nữa vẫn còn một cách nói khác, có thể ngưng mạch thành công hay không cũng là một vấn đề, không bằng dưỡng thân thể một chút, đến khi có đủ tự tin rồi hẵng bàn tiếp.

Một canh giờ sau.

Đợi Hứa Thanh Tiêu tu luyện xong, cả người thần thanh khí sảng, sự mệt mỏi của một đêm không ngủ trở thành hư không.

Hắn tính thử múa may mấy quyền, từng trận quyền phong, thân thể cũng rắn chắc hơn rất nhiều, cẩn thận cảm ngộ một phen, sức đánh một quyền của mình ít nhất tầm khoảng năm trăm cân, ở huyện Bình An không dám nói đệ nhất, nhưng mà trong hạng ba cũng không phải nói quá.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu cảm nhận rất rõ ràng, mỗi lần bản thân tu luyện Kim ô Tôi Thể thuật, thân thể đều sẽ được cải thiện, nếu tiếp tục duy trì lâu dài, có lẽ một ngày nào đó sẽ ngưng tụ ra Đại nhật thánh thể.

Chỉ là không biết Đại nhật thành thể mạnh tới nhường nào.

Luyện công xong, Hứa Thanh Tiêu rửa ráy qua loa, rồi lấy một quyển sách trên kệ bắt đầu nghiêm túc đọc.

Trong quá trình đọc sách, sự khô nóng trong cơ thể cũng dần dần giảm bớt, Hạo nhiên chính khí cũng đang vận chuyển, cố gắng hết sức áp chế ma tính, loại cảm giác này rất trực tiếp.

Lại một canh giờ qua đi.

Hứa Thanh Tiêu buông thư tịch trên tay xuống, hiện giờ hắn đã đạt tới Dưỡng khí cảnh, không thể nói đã gặp qua là không quên được, nhưng vẫn có thể gọi là trí nhớ vượt trội.

Một quyển sách, xem qua một lần đại khái cũng có thể nhớ kỹ.

Nhưng mà đọc sách không phải là học bằng cách nhớ, trọng điểm chính là "lý" và "giải", lý là hiểu lý lẽ, hiểu được đạo lý mà văn tự trình bày trong sách là cái gì.

Giải là cởi bỏ tư duy của bản thân, dùng ý nghĩ của chính mình, đi giải thích văn tự, để bản thân hiểu và lĩnh ngộ sâu sắc hơn.

Quyển sách trên tay Hứa Thanh Tiêu tên là Nhân Dục Luận.

Cái gọi là Nhân Dục Luận, ý chỉ dục vọng của con người, nội dung thư tịch khiến Hứa Thanh Tiêu có chút khó thích ứng.

Thánh nhân nói, diệt trừ dục vọng con người bảo tồn thiên lý.

Tại sao trên thế giới lại có nhiều phân tranh chiến loạn như vậy, vì sao có nhiều sinh linh vô tội bị tàn sát như vậy, khi không chế dục vọng của bản thân, quân vương như thế, bá tánh cũng như thế, người đọc sách nên khắc chế loại dục vọng con người này.

Khắc kỷ thiện ta, bất kỳ lúc nào cũng phải duy trì một loại lý trí, không được chạy theo dục vọng.

Nghe ra rất có đạo lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì con người không có ham muốn ắt sẽ tự vong, một người không có dục vọng, không có mưu cầu, chỉ biết theo đuổi con đường hư vô mờ mịt, nếu mọi người đều như thế, vậy chẳng phải cả thế giới sẽ hóa thành hư vô?

Loại sách nho có tư tưởng cực đoan, khiến Hứa Thanh Tiêu có phần không dám tán đồng.

Nhưng điều làm Hứa Thanh Tiêu tò mò là, quyển Nhân Dục Luận này lại bày ở vị trí đầu tiên trên giá sách, đủ để chứng minh tầm quan trọng của quyển Nhân Dục Luận này.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu đang suy tư, Trần Tinh Hà xuất hiện.

Hắn ta cũng là tới lấy sách.

Thấy quyển Nhân Dục Luận để trước mặt Hứa Thanh Tiêu, không khỏi dò hỏi.

“Sư đệ xem qua quyển sách này?”

“Vừa mới xem xong.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu trả lời nói.

“Có cảm xúc gì?”

Trần Tinh Hà trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Có chút nghiêm khắc, không hiểu cho lắm.”

Hứa Thanh Tiêu không dám buông lời bình luận bậy bạ, tư tưởng của người đọc sách thời cổ đại rất cố chấp, lấy vài đại nho hoặc thánh nhân làm mục tiêu hoặc thần tượng, nếu dám nói mấy câu bậy bạ, nhẹ thì trở mặt, nặng thì có khả năng cả đời không qua lại với nhau.

“Ừ.”

“Nhân Dục Luận, là do Chu Thánh viết, năm Văn Thánh thứ năm, tuy có chút nghiêm khắc, nhưng từng câu từng chữ chính là châu ngọc.”

Chương 63: Khởi Hành, Phủ Nam Dự (2)

“Người đọc sách chúng ta khi mới đọc quả thực sẽ thấy có chút không đúng, dù sao mọi người đều có dục vọng, khắc chế dục vọng của bản thân chính là một việc rất khó khăn, nhưng đọc thêm vài lần nữa, cẩn thận lĩnh ngộ, sẽ phát hiện sự tinh diệu trong đó.”

Quả nhiên, Trần Tinh Hà tôn sùng quyển Nhân Dục Luận này.

“Sư huynh, dục vọng là nhân tính, khắc chế dục vọng con người, có khác nào chẳng phải con người?”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được hỏi.

Dục vọng là nhân tính căn bản nhất, nếu khắc chế dục vọng bản thân, vậy có còn là con người hay không?

Nhưng Trần Tinh Hà lắc lắc đầu.

“Sư đệ, ngươi lý giải sai rồi, quyển Nhân Dục Luận này, không phải nói là muốn diệt sạch dục vọng của con người, căn bản của nó chính là đừng phóng thích dục vọng quá độ, thí dụ như cưới vợ sinh con là thiên lý, nhưng tam thê tứ thiếp là dục vọng con người.”

“Một ngày ba bữa là thiên lý, sơn hào hải vị là dục vọng con người.”

“Dục vọng quá lớn sẽ biến thành vô hạn, từ cổ chí kim, chiến tranh không dứt, thây chất như núi, đều là vì dục vọng của con người, nếu có thể khắc chế thì sẽ chấm dứt được nhân họa.”

Trần Tinh Hà trình bày lý lẽ của Chu Thánh.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được lời này, nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

“Xin hỏi sư huynh, thiên lý được phân chia ra sao? Dục vọng con người được phân chia ra sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Chu Thánh đã viết trong Thiên Lý thư, nhưng trong nhà lão sư hẳn là không có Thiên Lý thư, chờ đến phủ Nam Dự, sư huynh sẽ tìm cho người.”

Trần Tinh Hà không thể hoàn toàn trả lời Hứa Thanh Tiêu vấn đề này, nhưng trong sách có ghi lại, cho nên dự tính đến phủ Nam Dự sẽ tìm cho Hứa Thanh Tiêu thư tịch liên quan để giải đáp.

"Làm phiền sư huynh."

Hứa Thanh Tiêu khách khí một tiếng, đồng thời lại không nhịn được tiếp tục hỏi.

"Sư huynh, lý luận của Chu Thánh, là xu hướng chính của văn đàn hiện thời sao?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Đó là chuyện tất nhiên, Chu Thánh là vị thánh nhân thứ năm trong thiên hạ, văn nhân đời sau chịu ảnh hưởng của người này, xu hướng chính cũng là tất nhiên, nhưng cũng không phải chỉ có mỗi lý luận của Chu Thánh, bốn đời thánh nhân trước cùng với cận đại cũng có một vài tư tưởng khác."

"Hơn nữa văn đàn làm gì có chuyện phân chia xu hướng chính gì đó, chỉ cần tư tưởng đúng đắn, có thể được trăm nhà bàn luận, cũng có thể lan truyền nhanh chóng, chỉ là ngôn luận của Chu Thánh cực kỳ thịnh hành ở Đại Ngụy, nửa giang sơn của triều đình này đều học ngôn luận Chu Thành."

Trần Tinh Hà giải thích một lượt.

Hứa Thanh Tiêu xem như hiểu rõ.

Sở dĩ hắn hỏi điều này, nguyên nhân chủ yếu chính là lo lắng phát sinh vài chuyện không thoải mái.

Từ xưa đến nay văn nhân vốn khinh nhau, đặc biệt là tranh chấp giữa các đảng phái, còn có tranh chấp tư tưởng nữa, tranh chấp đảng phái còn dễ nói, thứ được tranh chấp chính là ích lợi, hơn nữa phải căn cứ đại cục để quyết định, giữa các cá nhân sẽ không trực tiếp xé rách mặt.

Hơn nữa Thánh Thượng ghét nhất là đảng phái, vì vậy cũng không dám thể hiện quá trắng trợn.

Nhưng tranh chấp tư tưởng lại không giống như thế, nếu ngươi vũ nhục tín ngưỡng của ta, ta phải tìm mọi cách diệt trừ ngươi,

tay đấm chân đá là chuyện thường, đụng tới mấy tên cực đoan, cũng không phải là chuyện đùa.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu lo lắng, mình không thích ngôn luận này cho lắm, lỡ mà có nói sai lời, vậy chẳng phải là vô duyên vô cớ đắc tội người ta? Thậm chí còn gặp nguy hiểm đến sinh mạng.

Vì vậy, sau khi hiểu được điều này, Hứa Thanh Tiêu âm thầm cảnh giác trong lòng, bất kể là tranh chấp tư tưởng như thế nào cũng không được tham dự vào, dù sao thế lực của người nào mạnh thì đi theo người đó, việc khác cứ cắm đầu đọc sách là được.

Trần Tinh Hà lấy sách rồi rời đi.

Một lát sau, ngoài cửa có người, là hai bộ khoái, người của Trình Lập Đông, nhưng mà lần này hai người tới đây không có kiêu ngạo ương ngạnh, mà lại có chút khách khí nói rõ mục đích đến đây.

Muốn hộ tống hai người đi phủ Nam Dự, sợ Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà trên đường gặp phải cái gì nguy hiểm.

Mọi người đều hiểu ý đồ của Trình Lập Đông, hơn nữa lý do này cũng không tiện chối từ, vì vậy cũng đành nhận lời.

Cứ như thế.

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Đã là cuối tháng.

Chuyện Hứa Thanh Tiêu muốn đi sớm hơn, Chu Lăng báo cho Trần Tinh Hà, chuyện này đối với Trần Tinh Hà cũng chả có vấn đề gì, dù sao đi sớm một chút cũng có chỗ lợi.

Từ huyện Bình An đến phủ Nam Dự, cho dù dọc theo đường đi không gặp phải chuyện gì, cũng phải đi chừng năm ngày đường.

Ngày ba mươi tháng tư.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong, là do thủ hạ Trình Lập Đông chuẩn bị, việc này cũng không tệ có thể tiết kiệm một khoản lộ phí.

Ngoài sân.

Chu Lăng cùng Ngô thị giao đồ vật cho Hứa Thanh Tiêu cùng Trần Tinh Hà.

Hành lý không quá nhiều, một phần lương khô một phần xiêm y, lương khô dùng vào lúc khẩn cấp.

Chu Lăng không nhiều lời, chỉ nói mấy câu kiểu như nhớ chăm chỉ học hành.

Ngô thị thì căn dặn đủ điều, tuy thời gian ở chung không dài, nhưng phẩm hạnh Hứa Thanh Tiêu hiền lành, qua một thời gian tự nhiên sẽ có chút cảm tình, căn dặn nhiều lần cũng là lẽ đương nhiên

Đã là giờ Thìn.

Mặt trời lên đỉnh.

Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà cung kính vái lạy Chu Lăng Ngô thị một cái, rồi sau đó ngồi vào xe ngựa.

Bộ khoái thủ hạ của Trình Lập Đông, trái phải dẫn ngựa, không than một tiếng mà hộ tống hai người.

Giá!

Một tiếng quát vang lên.

Vó ngựa hất tung bụi mù.

Cát vàng bay mù mịt.

Người thấy vật, vật nhớ người, mười năm gian khổ học tập mong ngóng cao trung.

Huyện Bình An.

Giờ Tý.

Oanh.

Tiếng sấm thanh nổ vang.

Màn đêm che trời, mây đen bao phủ toàn bộ huyện Bình An.

Đây là trận mưa to đầu tiên của tháng tư, đã là giờ Tý, toàn bộ huyện Bình An vắng lặng từ lâu.

Nhưng ở bên ngoài huyện Bình An.

Trong một ngọn núi hoang.

Mưa to tầm tã, hạt mưa đập vào nhánh cây, tiếng dông tố nổ vang, khiến người ta bỗng dưng cảm thấy bất an.

Trong mưa.

Trình Lập Đông cả người ướt đẫm, trong tay hắn nắm một thanh đoản kiếm, sợi tóc dính trên khuôn mặt trắng bệch, có vẻ nghiêm túc khác thường.

Trong ánh mắt hắn không hề gợn sóng, mặc cho nước mưa đánh vào trong người.

Keng.

Oanh.

Cùng với một tiếng sấm rèn, thay vào đó còn có tiếng đao kiếm giao nhau.

Là một chiếc bóng có tốc độ rất nhanh, sống dao trắng dưới ánh chớp chiếu rọi lại ánh sáng chói mắt.

Thân ảnh của Ngô Ngôn xuất hiện, hắn nắm chặt đại đao trong tay, chém tới bằng tốc độ cực nhanh, đao ảnh trùng điệp, sát niệm xen lẫn đáng sợ.

Xoẹt.

Chỉ trong phút chốc, đoản kiếm trong tay Trình Lập Đông bay ra, va chạm cùng đại đao, phát ra âm thanh leng keng.

“Ngô Ngôn, hợp tác với phủ quân có thể bảo vệ ngươi chu toàn, tuy ngươi tu luyện dị thuật, nhưng cũng không phải hết cách giải cứu, ít nhất để ngươi nhanh chóng nhập phẩm không thành vấn đề.”

“Hợp tác, hiện tại là lối thoát duy nhất của ngươi.”

Chương 64: Tử Chiến (1)

Trình Lập Đông không thật sự xuất chiêu.

Dưới cơn mưa to tầm tã, mũi kiếm của đoản kiếm trong tay hắn đâm ra khắp nơi, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào Ngô Ngôn cách đó không xa, tiến hành khuyên can.

Chỉ là những lời khuyên can này, trong mắt Ngô Ngôn có chút quen thuộc.

“Trình Lập Đông, chẳng lẽ ngươi thấy ta khờ sao?”

“Tu luyện dị thuật, đã nắm chắc cái chết rồi, ngươi lừa gạt người khác còn nói dễ nghe thế, gạt ta chả có ý nghĩa gì đâu.”

Giọng của Ngô Ngôn càng thêm lạnh băng.

Đại đao trong tay đang khẽ run.

“Được, ta không lấy việc này ra giao dịch với người.”

“Ta và ngươi giao dịch riêng.”

“Nói cho ta biết bảo vật mà Võ Đế để lại ở nơi nào, ta sẽ tha ngươi một con đường sống.”

Trình Lập Đông lên tiếng, nơi này không có những người khác, có một vài lời có thể nói ra.

“Nói cho ngươi, ta có lợi ích gì? Chỉ là tha ta một con đường sống sao?”

Ngô Ngôn hỏi.

“Mỗi người một nửa, bảo vật mà Võ Đế để lại có giá trị liên thành, hai chúng ta phân chia mỗi người một nửa, ít nhất ngươi có thể giải quyết cấp bách trước mắt, ta cũng có thể nhân cơ hội này thăng quan tiến chức.”

“Ngô Ngôn, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều uất ức và không cam lòng, nhưng nếu ngươi chết rồi, hết thảy đều là nói suông, bất kể ngươi hận ai, bất luận ngươi có mục đích gì, còn sống sót thì sẽ có hy vọng.”

Không thể không nói, những lời này của Trình Lập Đông rất có sức thuyết phục.

Ngô Ngôn trầm mặc.

Hắn lẳng lặng đứng ở trong mưa, tựa như đang thật sự cân nhắc.

Nhìn thấy cảnh này, Trình Lập Đông tiếp tục mở miệng.

“Ta có thể lập lời thề võ đạo, thậm chí lập khế ước sinh tử, Trình Lập Đông ta không phải người tốt, nhưng ta có dã tâm, ngươi cũng có mục đích, chúng ta có thể hợp tác.”

“Ta sẽ từng bước một leo lên trên địa vị cao, đến lúc đó bất kể ngươi có tâm nguyện gì, ta đều có thể giúp ngươi.”

Trình Lập Đông tiếp tục nói, lời này rất hiện thực, cũng nói ra ý nghĩa trong nội tâm của y.

Thái độ y thành khẩn, trong ánh mắt là khát vọng.

Người đối diện trầm tư không nói.

“Ngô Ngôn, ngươi và ta liên thủ, nhất định sẽ tạo ra một sự nghiệp lừng lẫy, ta không chịu ở dưới trướng của người khác, nhưng ta nhìn ra, ngươi có tâm sự nhất định phải hoàn thành.”

“Hiện tại ta có thể thả ngươi đi, chỉ cần ngươi nghĩ thông suốt, có thể tới tìm ta, nhưng ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta, huyện Bình An đã sớm bày ra thiên la địa võng, ngươi chạy không thoát đâu.”

“Phủ quân đã phái ra cao thủ lợi hại hơn, nếu bọn họ xuất hiện, sẽ không bắt sống, hợp tác, thật sự là đường lui của ngươi.”

Trình Lập Đông thấy Ngô Ngôn vẫn không nói chuyện, hắn không nhịn được mở miệng thêm lần nữa, mong rằng có thể đả động Ngô Ngôn.

“Được, ta có thể hợp tác với ngươi. Nhưng ta có ba yêu cầu.”

Dưới cơn mưa to, rốt cuộc Ngô Ngôn cũng mở miệng, hắn đồng ý hợp tác, chỉ có điều đưa ra ba yêu cầu.

“Chớ nói ba cái, 30 cái cũng được.”

Thấy Ngô Ngôn mở miệng, Trình Lập Đông rất đỗi vui mừng, trên khuôn mặt trắng bệnh lộ ra vẻ vui mừng.

“Đừng đồng ý quá sớm.”

“Ta muốn sống sót rời khỏi, bất kể như thế nào cũng phải sống sót rời khỏi.”

“Ta muốn thủ cấp của phủ quân phủ Nam Dự.”

“Ta còn cần một viên Linh Lung Thất Khiếu Đan, ngươi có thể tìm được không?”

Ngô Ngôn đưa ra ba yêu cầu.

Nhưng ba yêu cầu này đều rất hà khắc.

“Thả ngươi đi, việc này có thể làm được.”

“Thủ cấp của phủ quân phủ Nam Dự, không phải là không thể, nhưng với tình hình hiện tại, ta không làm được, cần phải nhận được bảo vật mà Võ Đế để lại, chuẩn bị thêm mấy năm, ta có thể giúp ngươi hoàn thành.”

“Còn về Linh Lung Thất Khiếu Đan, ta sẽ giúp ngươi tìm ra trong vòng mười năm, như thế nào?”

Trình Lập Đông đưa ra trả lời.

“Mười năm thời gian quá dài, ba năm, ngươi cần phải tìm ra trong vòng ba năm.”

Ngô Ngôn lắc lắc đầu, giới hạn thời gian xuống ba năm.

“Được.”

Trình Lập Đông đồng ý mà không có chút do dự nào, rồi sau đó mở miệng nói.

“Nói cho ta biết bí mật mà Võ Đế để lại, ta sẽ giúp ngươi tìm ra Linh Lung Thất Khiếu Đan trong vòng ba năm.”

Hắn nhìn về phía đối phương, ánh mắt chém đinh chặt sắt.

“Trực tiếp nói cho ngươi biết, ngươi cho rằng ta bị ngu?”

Ngô Ngôn mỉm cười, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

“Ngươi không nói cho ta biết, làm sao ta có thể tin tưởng ngươi?”

Trình Lập Đông hỏi ngược lại.

“Ta có thể nói cho ngươi biết một vài thông tin liên quan, nhưng trọng tâm vẫn nằm trong tay ta, chờ khi ta sống sót rời khỏi, ta sẽ liên hệ ngươi, như thế nào?”

Đối phương nói ra một biện pháp.

“Cũng được.”

Trình Lập Đông không hề có bất kì do dự gì, trực tiếp đồng ý luôn.

Hai người đều có điều cố kỵ, giao dịch cẩn thận cũng rất bình thường.

“Bảo vật mà Võ Đế để lại, cần sức mạnh âm dương mới có thể mở ra, bên trong cất giấu Đan Thần Cổ Kinh.”

“Thông tin này đã đủ chưa?”

Ngô Ngôn chậm rãi lên tiếng, nói ra một vài việc mà Trình Lập Đông nôn nóng muốn biết.

“Đan Thần Cổ Kinh?”

Chỉ trong nháy mắt, đồng tử của Trình Lập Đông co rụt lại, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn động.

Hắn biết Đan thần cổ kinh là cái gì.

Thần thư đệ nhất đan đạo, nghe đồn trong Đan thần cổ kinh ghi lại phương pháp phá cảnh võ đạo.

Võ đạo thập phẩm, mỗi phẩm một tầng trời.

Muốn đột phá khó như lên trời, tư chất, thiên phú, nghị lực, may mắn, thiếu một thứ cũng không được.

Đặc biệt là càng về sau, phẩm giai của nó sẽ càng khủng bố.

Cả đời kẹt ở một cảnh giới, căn bản không thể xem là chuyện hiếm lạ gì.

Nhưng nếu có được quyển Đan thần cổ kinh này sẽ có thể đột phá Vô Chỉ Cảnh, chỉ cần tìm được dược liệu mà đan phương

yêu cầu sẽ có thể luyện chế ra phá cảnh đan.

Sau khi nuốt vào, trực tiếp đột phá cảnh giới này, căn bản không cần chờ đợi.

Cho nên Trình Lập Đông làm sao mà không kích động?

Làm sao mà không hưng phấn?

Hiện giờ hắn là võ giả bát phẩm Đan điền cảnh, muốn đột phá đến thất phẩm, có khả năng cả đời không có hy vọng, nhưng nếu có Đan thần cổ kinh, bản thân hoàn toàn có thể đột phá đến thất phẩm dễ như trở bàn tay.

Sinh thời thậm chí có khả năng đạt tới nhất phẩm cảnh.

Đường đường phủ quân của phủ Nam Dự, cũng chỉ là võ giả lục phẩm, một khi bản thân có được Đan thần cổ kinh, vượt qua phủ quân là chuyện quá đơn giản.

"Bao nhiêu đó không đủ, bảo vật mà Võ Đế để lại ở nơi nào?"

"Còn nữa, lực âm dương nghĩa là gì?"

Hắn dò hỏi, cảm thấy thông tin này không đủ, bảo đối phương nói thêm một vài thông tin quan trọng.

"Ngươi cảm thấy ta sẽ nói ra bảo vật của Võ Đế ở nơi nào sao?"

"Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết lực âm dương, cái gọi là lực âm dương, đó là…"

Ngô Ngôn mở miệng, câu đầu tiên hắn nói cũng chả có gì.

Nhưng câu thứ hai, lại lôi kéo sự chú ý của Trình Lập Đông.

Trình Lập Đông biết Ngô Ngôn sẽ không như vậy mà nói ra bảo vật giấu ở nơi nào, nhưng hắn cũng không rõ âm dương chi lực là gì, cho nên có chút phân thần.

Nhưng chỉ trong phút chốc.

Keng.

Chương 65: Tử Chiến (2)

Đao ảnh lại đánh tới lần nữa, đao khí cắt ngang giọt nước mưa, sát ý nồng đậm, bay đến bổ thẳng vào trán Trình Lập Đông.

“Đáng chết.”

Trình Lập Đông hét lớn một tiếng, dùng năng lực phản ứng cực nhanh, giơ tay rút kiếm.

Đoản kiếm cùng đại đao va chạm vào nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Ngay sau đó, cả người Trình Lập Đông run rẩy, đao khí đáng sợ nhiễu loạn chuyển động nội khí trong người hắn, huyệt hổ khẩu rạn nứt, máu tươi bắn tung tóe.

Xoẹt.

Đột nhiên bị đánh lén, Trình Lập Đông phản ứng cực nhanh, hắn có đề phòng nhất định, chỉ là những lời Ngô Ngôn nói, khiến hắn thật sự khó có thể tập trung tinh thần.

Nếu không thì đã không chịu thiệt như thế này.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra.

Trong nháy mắt ánh mắt của Trình Lập Đông trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Y biết tất cả những gì Ngô Ngôn mới vừa nói, đều là vì một đao này, căn bản hắn không muốn hợp tác với mình.

Chỉ vì giết mình cho nên tung ra mồi dẫn khiến mình mắc mưu.

Quá gian xảo.

Sau khi hiểu được mọi thứ, Trình Lập Đông không còn gì để do dự, y vận chuyển nội khí, bước chân mau lẹ, đâm đoản kiếm tới.

Dưới lôi quang, bóng kiếm nhanh như tia chớp, trực tiếp chặt đứt gân tay gân chân của Ngô Ngôn, một kiếm đâm ngay vào phổi Ngô Ngôn.

Chiêu thức của y hung hãn tàn độc.

Tuy Ngô Ngôn đã bước vào bát phẩm, nhưng bị trọng thương, hơn nữa cũng chỉ mới vừa bước vào bát phẩm.

Trình Lập Đông vào bát phẩm sớm hơn vài năm, hơn nữa cũng không có bất kỳ thương thế nào, thực lực giữa hai bên cách xa rất lớn.

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng."

"Nói ra hết tất cả, ta có thể tha ngươi một con đường sống."

"Ngô Ngôn, đừng cố chống cự vô ích."

Đoản kiếm đâm vào phổi, Trình Lập Đông ghim Ngô Ngôn đinh trên cây, nhưng vẫn không giết hắn.

Đan thần cổ kinh, đối với hắn có sức hấp dẫn quá lớn.

Lớn đến mức mặc dù Ngô Ngôn một lòng muốn giết y, y vẫn không nỡ giết Ngô Ngôn.

"Cẩu tặc."

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao?"

"Ha ha ha ha, để ta chết đi."

Ngô Ngôn bị ghim trên cây, chẳng những không hề có một chút sợ hãi và tuyệt vọng nào, ngược lại còn lộ ra vẻ điên cuồng.

Ngay sau đó, hắn ngưng tụ âm minh hàn khí trên miệng vết thương, trong nháy mắt hàn khí đáng sợ tràn ngập trên thân đoản kiếm, rồi sau đó lại trực tiếp bao trùm đôi tay của Trình Lập Đông.

Bang.

Chỉ trong nháy mắt, Trình Lập Đông lùi lại mấy chục bước, nội khí trong cơ thể kích động, y nhìn đôi tay, gân xanh giật liên hồi.

Y lại bị lừa.

Ngô Ngôn rút đao, căn bản không phải muốn thừa dịp chính mình chưa chuẩn bị, mà là cố ý chọc giận chính mình, dùng sinh mệnh của bản thân hắn, phóng ra âm minh hàn độc, hạ độc giết chết chính mình.

Người này quá độc ác.

Còn tàn nhẫn hơn cả mình.

Trình Lập Đông trong cơn giận dữ lại không hề rối loạn, mà trước tiên ép hàn độc ra.

Nhưng hàn độc quá đáng sợ, từng luồng hàn khí bao trùm trên đôi tay, khó có thể ép ra.

Đến cuối cùng Trình Lập Đông dùng ngón tay ngưng khí, trực tiếp gạch đứt gân mạch ở cổ tay, máu huyết tỏa ra hàn khí phun trào, tuy rằng có tổn hại thân thể, nhưng ít ra không đến mức để hàn khí hoàn toàn lan tràn vào thân thể.

“Ngươi cùng ta không có đại thù.”

“Lại dám lộ diện, hơn nữa cố ý làm ra sơ hở,”

“Chính vì muốn giết ta.”

“Ngươi không muốn giết ta.”

“Trong tình huống bình thường, ngươi cũng sẽ không giết ta.”

“Bởi vì ngươi biết chênh lệch giữa chúng ta quá lớn.”

“Có người sai khiến ngươi nhất định phải giết ta.”

“Là ai?”

Trong quá trình giải độc, đầu của Trình Lập Đông xuất hiện một ý nghĩ, hắn hỏi từng câu, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào Ngô Ngôn.

Nhưng mà đối phương hàn khí tràn ngập toàn thân, sớm đã đông cứng, không còn đường sống.

“Ai sai khiến?”

“Giết ta?”

“Là giao dịch sao?”

“Hắn dám lộ diện thì đã chuẩn bị trước cái chết rồi.”

“Tất cả đồ vật quan trọng, đều giao cho người khác.”

“Thay người tiếp ứng rồi, bí mật không còn trên người hắn.”

“Mà đối phương muốn ta chết.”

“Là ai?”

Trình Lập Đông không ngừng tự hỏi, đại não nhanh chóng vận chuyển.

Răng rắc.

Oanh!

Theo một tiếng lôi đình nổ vang.

Trong đầu Trình Lập Đông hiện lên một khuôn mặt thanh tú.

“Hứa Thanh Tiêu…”

Tiếng thì thầm khe khẽ vang lên.

Trình Lập Đông lạnh mặt, xé rách tay áo băng bó miệng vết thương của bản thân, thân thể y run rẩy, hàn khí kịch liệt xâm nhập vẫn vào thân thể, nhưng mà không đến mức chết, chỉ là phiền toái rất lớn.

Nhưng trong một khắc này, y biết cho dù mình có chết, cũng biết manh mối về bảo vật mà Võ Đế để lại.

“Ha ha ha.”

“Ha ha ha.”

“Khụ khụ khụ….”

Tiếng cười càn rỡ vang lên, theo sau đó là một trận ho khan.

Tiếp theo, thân thể Trình Lập Đông ngã xuống trên mặt đất.

Mùng năm tháng tư.

Quan đạo thông đến phủ Nam Dự.

Vòm trời vừa được gột rửa sáng trong như ngọc bích, mấy đóa mây trắng lơ lửng, ánh mặt trời không hề chói mắt đang soi rọi

mặt đất.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phủ Nam Dự.

“Lộ trình đến phủ Nam Dự còn cách ba canh giờ, phía trước có quán trà, có trà lạnh đặc sản phủ Nam Dự, hai vị thi phủ vất vả, hai chúng ta tính mời hai vị uống một ngụm trà, nghỉ xả hơi, không biết ý của hai vị như thế nào?”

Trên xe ngựa, người đánh xe mở miệng, đây là thủ hạ của Trình Lập Đông.

Đã tiếp xúc nhiều ngày, tuy rằng Trần Tinh Hà lạnh lùng cao ngạo, không nói chuyện với hai người nhiều, nhưng Hứa Thanh Tiêu là tên dẻo miệng, ban đầu có chút đề phòng lẫn nhau, nhưng sau đó Hứa Thanh Tiêu thi thoảng có mở lời, lại kể cho hai người nghe vài câu chuyện, ngẫu nhiên lúc rảnh rỗi cũng bàn chút chuyện xưa, giảm bớt sự buồn chán khi đi một chặng đường dài.

Cũng nhờ mấy câu chuyện tán gẫu này, hai người mới buông bỏ cảnh giác với Hứa Thanh Tiêu, thậm chí quan hệ còn coi như không tồi.

Dù sao bọn họ chỉ là cấp dưới, thuộc hạ của Trình Lập Đông mà thôi, cùng không có thâm thù đại hận gì với Hứa Thanh Tiêu, còn nữa cho dù Trình Lập Đông hoài nghi Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, nhưng ít nhất hiện tại thoạt nhìn Hứa Thanh Tiêu chẳng có vấn đề gì.

Hơn nữa cũng không có bất cứ chứng cứ gì.

“Được thôi, từ lâu đã nghe nói trà lạnh của phủ Nam Dự cực kỳ nổi danh, nhất định phải nếm thử, nhưng mà tiền trà để ta trả nhé, hai vị huynh đệ một đường hộ tống, còn để các ngươi trả tiền trà, như vậy chẳng phải khiến ta trở thành kẻ không biết lễ nghĩa rồi sao.”

Hứa Thanh Tiêu vén màn xe lên, tươi cười nói.

“Khách khí, khách khí rồi, không phải chỉ là tiền hai chén trà thôi sao, Thanh Tiêu lão đệ, huynh đệ chúng ta tốt xấu gì cũng là bộ khoái, lương tháng vẫn dư dả, tiền trà vẫn nên để chúng ta trả đi.”

Người đối diện mở miệng.

Hắn tên Dương Báo, một người khác tên Dương Hổ, là hai huynh đệ.

Tính cách không tồi, cũng rất biết nói chuyện, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà đến đây đi thi phủ, không nói đậu hay không đậu, ít nhất cũng là người đọc sách, thời buổi này trên cơ bản đều tôn trọng người đọc sách, đặc biệt là loại người làm việc ở nha môn như thế này.

Chương 66: Nguy To, Yêu Ma Ăn Thịt Người (1)

Không chừng một ngày nào đó Hứa Thanh Tiêu chính là lãnh đạo cấp trên của bọn họ, cho nên khách khí một chút cũng bình thường.

Không cần phải tranh trả tiền trà làm gì.

Hứa Thanh Tiêu cười gật gật đầu.

Cuối cùng trở vào trong xe, Trần Tinh Hà vẫn đang đọc sách, mấy ngày nay Hứa Thanh Tiêu cũng thường xuyên đọc sách, chỉ là khi đọc được một nửa đều sẽ dừng lại suy tư.

Chủ yếu là say xe, con đường thời cổ đại được xây dựng rất bình thường, mặc dù là quan đạo cũng hơi hơi dốc, xe ngựa đi nhanh một chút thì toàn bộ cỗ xe đều lắc lư, khiến Hứa Thanh Tiêu cực kỳ buồn nôn.

Mà đây là thân thể có tố chất rất tốt đấy nhé, nếu đổi thành người thường phỏng chừng đã nôn ra rồi.

Ngược lại Trần Tinh Hà không chút sứt mẻ, khiến Hứa Thanh Tiêu không thể không phục.

Ước chừng không đến nửa canh giờ.

Rốt cuộc, xe ngựa đi vào một quán trà.

Nhưng quán trà vô cùng hoang vắng, tuy rằng cửa hàng vẫn ở ngay đó, nhưng mà không có một người khách, hơn nữa bên ngoài cửa hàng cũng sạch sẽ, cũng chỉ có một lão hán, đang thu dọn đồ đạc.

“Chưởng quầy, tại sao ban ngày ban mặt lại thu dọn đồ? Không buôn bán à?”

Dương Báo đánh xe thấy cảnh như vậy, không khỏi hô lên một tiếng, dò hỏi lão hán.

Lão hán đang thu dọn đồ đạc, nhìn thấy Dương Báo mặc quan phục, lập tức không khỏi cung kính.

“Hồi bẩm quan đại nhân, không phải lão hán không buôn bán đâu. Gần đây phủ Nam Dự xảy ra vài chuyện lạ, có yêu ma ăn thịt người, trong phủ dán bố cáo, ta nào dám tiếp tục buôn bán, chỉ có thể dọn dẹp trước, đợi sự việc kết thúc rồi quay về.”

“Nhưng nếu hai vị quan lão gia muốn dùng trà lạnh, ta sẽ đi làm cho các vị ngay đây.”

Nhìn thấy quan sai, lão hán rất cung kính.

“Yêu ma ăn thịt người? Nói bậy gì vậy? Nơi này cách phủ Nam Dự chưa tới ba mươi dặm đường, thật sự có yêu ma, phủ đã sớm phái người đến đây trấn áp rồi.”

Dương Báo mở miệng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là không tin.

Tuy nói thiên hạ xuất hiện yêu ma làm loạn, nhưng không có nghĩa yêu ma nhiều như lông trâu, chúng giống như trộm cướp, nơi nào cũng có loại chuyện này, nhưng không có nghĩa nó xuất hiện mọi nơi mọi lúc, khắp nơi đều có trộm cướp.

Đơn giản là tính nghiêm trọng của vấn đề thôi.

Nghe Dương Báo nói như thế, lão hán tức khắc khóc lóc nói.

“Quan lão gia, ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà hết cách rồi, trong phủ đã thông báo xuống như vậy, ngài xem đây là bố cáo, ta đang chuẩn bị lát nữa sẽ dán lên, rồi rời khỏi nơi này.”

“Mấy vị quan lão gia chờ một lát, ta đi chuẩn bị trà lạnh.”

Lão hán để bố cáo của phủ lên trên bàn, ông ta cũng rất khó chịu, làng trên xóm dưới ai mà không biết trà lạnh nhà ông uống rất ngon, mỗi ngày ít nhất thu được vài lượng bạc, nhưng hôm nay xuất hiện một tên yêu ma ăn thịt người, khiến lòng người hoảng sợ.

Ông ta cũng rất buồn rầu.

“Được, làm phiền chủ quán.”

Dương Báo cũng không phải loại khinh khi bá tánh, chẳng qua dọc theo đường đi quả thực khát nước không chịu được, hơn nữa đã mời Hứa Thanh Tiêu uống trà lạnh, nếu làm mất hứng chẳng phải rất mất mặt sao?

Trong lúc đợi lão hán đi chuẩn bị trà lạnh, Hứa Thanh Tiêu cũng từ trong xe ngựa đi xuống.

Hắn thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, dứt khoát xuống xe xem thử.

“Báo ca, Hổ ca, làm sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu đi xuống xe ngựa, có chút tò mò nhìn hai người.

“Cũng không có gì, chưởng quầy quán trà nói, phủ Nam Dự xuất hiện yêu ma ăn thịt, trong phủ đã có cáo thị, cảnh báo bá tánh.”

Dương Báo chỉ vào bố cáo trên bàn nói.

“Yêu ma ăn thịt người?”

Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên, hắn dừng ánh mắt trên bố cáo.

【 Cáo thị 】

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày Hai mươi lăm tháng ba.

Có yêu ma loạn pháp, trước mắt quan phủ đang điều tra chặt chẽ, mong các thương buôn lữ hành khắp nơi, du khách đi đường chú ý nhiều hơn.

Một khi phát hiện khác thường, lập tức báo quan, không thể lưu lại.

Phủ Nam Dự, nha môn phủ đô bố cáo.

Chương ấn: Phủ quân Lý Quảng Tân phủ Nam Dự Đại Ngụy.

–

Cáo thị vô cùng đơn giản.

Hứa Thanh Tiêu đã làm ngươi hai đời nên biết rõ một đạo lý, chữ càng ít chuyện càng lớn.

“Yêu ma loạn thế, ở nơi thâm sơn cùng cốc thì bỏ đi, còn dám làm ác ở chung quanh phủ Nam Dự, làm vậy không phải tìm chết sao?”

Hứa Thanh Tiêu thu hồi ánh mắt, hắn có chút tò mò.

Yêu ma hại người, không thể coi là chuyện cực kỳ hiếm lạ gì, nhưng địa điểm gây án đều sẽ lựa chọn mấy nơi thâm sơn cùng cốc, rốt cuộc trời cao hoàng đế xa, xảy ra chuyện ở địa phương hẻo lánh cũng rất khó điều tra.

Tuy rằng triều đình từng phái binh trấn thủ, cũng thành lập rất nhiều đơn vị tổ chức, nhưng hiệu quả rất kém.

Lựa chọn loại địa phương như phủ đô vẫn là tương đối hiếm thấy.

Giống như hoàng đô căn bản không thể xảy ra sự việc như thế này, một khi phát sinh thì chính là nỗi nhục nhã của quốc gia.

Cũng chính bởi vì vậy, đại bộ phận bá tánh đều hy vọng đi vào thành sinh sống.

"Đúng vậy, phủ Nam Dự lớn nhỏ gì cũng có mất trăm huyện hương, xảy ra việc yêu vật tập kích con người cũng không ít, nhưng phủ đô chưa nghe nói bao giờ, lá gan của tên yêu ma này quá lớn."

Dương Báo gật gật đầu, tán đồng lời nói của Hứa Thanh Tiêu.

"Nạn yêu ma, sớm muộn gì sẽ bị triều đình quét sạch, ta nghe người ta nói, bệ hạ đã phái người thiết lập tổ chức mới, tên là Cẩm Y Thiên Vệ, dự tính tuyển chọn người tài ở khắp các nơi, đồng thời hợp tác với đạo môn."

"Chuyên môn chính là giải quyết yêu ma này, và người tu luyện dị thuật."

Dương Hổ lên tiếng, hắn từng nghe nói một vài tin tức, vì vậy nói thẳng ra luôn.

"Cẩm Y Thiên Vệ?"

Hứa Thanh Tiêu lần đầu tiên nghe được cái tên này, có điểm giống Cẩm Y Vệ, có điều Cẩm Y Thiên Vệ nghe ra có vẻ hoành tráng hơn.

"Ừ, Cẩm Y Thiên Vệ, trực tiếp nghe lệnh bệ hạ, nắm giữ quyền lực khổng lồ."

“Nghe nói Cẩm Y Thiên Vệ đi khắp các quận phủ huyện trấn hương của Đại Ngụy, quan viên các nơi cần phải toàn lực phối hợp, có quyền tiền trảm hậu tấu.”

Dương Báo cũng lên tiếng theo, nói ra nhiều tin tức hơn.

“Quan viên các nơi toàn lực phối hợp, tiền trảm hậu tấu?”

Hứa Thanh Tiêu cắn lưỡi, quyền lực này thật đúng là lớn đến thái quá.

Chỉ riêng toàn lực phối hợp đã mang ý nghĩa được triều đình coi trọng đến nhường nào, vụ tiền trảm hậu tấu này càng ghê gớm hơn.

Đối với một vương triều mà nói, tư pháp là cột sống, bất luận sự tình gì không kể lớn bé, cần phải đi qua quy trình.

Là giết hay thả, do các phủ khắp nơi lần lượt báo cáo lên, cuối cùng do Đại Lý Tự thẩm tra từng chi tiết.

Phải chịu trách nhiệm chung thân, đồng thời ghi danh lại từng tầng.

Một khi phát hiện án oan, xui xẻo nhất chính là quan viên Đại Lý Tự, sau đó từng tầng đều chịu xui xẻo.

Tư pháp, là căn bản của quốc gia.

Mà tiền trảm hậu tấu chính là áp đảo lên trên tư pháp, đây là bảo kiếm hai lưỡi, dù sao thì con người không hoàn mỹ, thật sự làm sai chuyện gì đó, hoặc là lỡ giết sai người nào, ngươi không thể nào khống chế.

Chương 67: Nguy To, Yêu Ma Ăn Thịt Người (2)

Từ xưa đến nay, quyền lực lớn nhất, đơn giản chính là tiền trảm hậu tấu.

Khá lắm.

Nếu sau nếu có cơ hội, nhất định phải làm thân với loại người này, bằng không bị loại người này theo dõi, chết cũng không biết là chết như thế nào.

Hứa Thanh Tiêu âm thầm ghim việc này.

Hắn tu luyện dị thuật, mặc kệ có thể bị điều tra ra hay không, nhưng nếu bị người khác phát hiện manh mối, báo cáo lên, nhóm người này sẽ không giống Trình Lập Đông, cố kỵ cái này cố kỵ cái kia.

Chém cho một đao rồi nói tiếp.

Cũng ngay khi Hứa Thanh Tiêu đang suy tư, lão hán bưng lên mấy chén trà lạnh.

Dương Báo để xuống vài đồng tiền, nhiệt tình mời gọi Hứa Thanh Tiêu uống trà.

Trà lạnh trong veo, hiện ra màu xanh nhàn nhạt, lúc Hứa Thanh Tiêu bưng trà đang chuẩn bị uống, đột nhiên Hạo nhiên chính khí trong cơ thể bị kích động.

Chỉ trong nháy mắt, đôi mắt có chút mát lạnh, lại nhìn vào trà lạnh trong tay phát hiện sương trắng mờ ảo đang bốc lên.

“Có điều bất thường!”

“Đừng uống.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp ra tay, cực kỳ nhanh chóng đánh rơi bát trà trong tay Dương Báo cùng Dương Hổ.

Phanh.

Bát trà rơi xuống đất vỡ nát.

Hai người có chút khó hiểu, nhưng bọn hắn không ngu, gần như ngay lập tức nắm lấy chuôi đao, cảnh giác chung quanh.

Trần Tinh Hà Bên trong xe ngựa cũng phát giác ra gì đó, lập tức đi ra.

"Trà có vấn đề."

Hứa Thanh Tiêu không hề phí lời, nói rõ vấn đề bằng bốn chữ.

Hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ tức khắc sửng sốt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào lão hán, trong mắt tràn đầy sát khí.

"Đại nhân, đại nhân, oan uổng, oan uổng quá, lão hán nào dám xằng bậy."

"Đại nhân, trà lạnh này là ta tự mình pha chế, không thể nào có vấn đề."

Lão hán trực tiếp bị dọa đến đơ người, phịch một tiếng quỳ xuống đất, hoảng sợ không thôi.

"Báo ca, ngươi coi chừng ông ta, Hổ ca, làm phiền ngươi bảo vệ sư huynh ta, ta vào trong xem thử."

Hứa Thanh Tiêu cau mày, trà này nhất định có vấn đề, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể phát giác quỷ dị, cho nên tự động bảo vệ bản thân.

Nếu không thì hắn cũng không phát hiện ra cái gì.

Còn về lão hán này, Hứa Thanh Tiêu không biết ông ta có vấn đề hay không, ít nhất phải đi vào điều tra một phen.

"Thanh Tiêu huynh đệ, ta đi vào cùng với ngươi."

Dương Hổ mở miệng, hắn nắm chặt trường đao, lo lắng Hứa Thanh Tiêu một mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

"Không cần, đối phương đã dùng độc thì sẽ không mạnh lắm, hơn nữa Hứa mỗ ta tốt xấu gì cũng nhập phẩm rồi, không sợ tà ám."

Hứa Thanh Tiêu lắc lắc đầu, hiện giờ hắn tốt xấu gì cũng là võ giả thập phẩm, trong cơ thể còn có Hạo nhiên chính khí.

Đối phương dùng độc thì cũng không mạnh mẽ đến đâu, nếu không còn cần dùng độc?

Logic đơn giản, khiến Hứa Thanh Tiêu đưa ra phán đoán chuẩn nhất.

"Được, nếu trong nửa khắc nữa Hứa huynh không đi ra, chúng ta giết người này trước, sau đó sẽ đánh vào trong."

Dương Báo rút đao, đặt trên cổ lão hán, nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra, lão hán hôn mê ngay tại chỗ.

Còn Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, không bận tâm gì cả.

"Sư đệ, ta đi vào cùng ngươi."

Trần Tinh Hà mở miệng, hắn không muốn ở lại đây để người khác bảo vệ.

"Không cần, sư huynh chờ một lát."

Hứa Thanh Tiêu không đợi Trần Tinh Hà tiếp tục nói thêm gì, trực tiếp đi vào bên trong quán trà.

Trong quán trà.

Hứa Thanh Tiêu bước đi từ tốn, vẻ mặt hắn cảnh giác, vận chuyển Hạo nhiên chi khí.

Vận dụng Hạo nhiên chính khí đối phó tà ám là thỏa đáng nhất, còn dùng đao thương thì phỏng chừng không có tác dụng gì.

Tuy rằng biết đối phương dùng độc, thực lực chẳng mạnh mẽ gì cho cam, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn rất cảnh giác.

Bên trong quán trà không lớn, cả quán chỉ có hai cái bàn, phần lớn bàn ghế đều được bày ở bên ngoài.

Để một vài công cụ pha chế trà lạnh.

Không có vấn đề lớn gì.

Hứa Thanh Tiêu đi vào bên trong xem thử, xuất hiện mấy cái vại lớn, vận chuyển Hạo nhiên chính khí, chung quanh vại lớn tràn ngập ánh sáng xanh lập lòe.

Đánh giá chung quanh, Hứa Thanh Tiêu dịch chuyển bước chân, đợi khi đi đến trước vại nước, Hứa Thanh Tiêu mở nắp.

Từng vại trà lạnh lắc lư.

Trên tất cả những vại trà lạnh đều có một tầng ánh sáng xanh đang lơ lưng, người thường không thể nào nhìn thấy rõ, chỉ duy nhất Nho giả có Hạo nhiên chính khí là nhìn thấy được.

“Trà lạnh đã bị hạ độc.”

“Những chỗ khác không có tà ám.”

“Chỗ ra tay không phải nơi này.”

“Là ở phía trước.”

Hứa Thanh Tiêu âm thầm suy tư, trong quán trà ngoại trừ trà lạnh trong vại có độc thì không có bất cứ thứ gì khác thường.

Hơn nữa cái này không phải là một loại độc dược nào đó mà hẳn là một loại bí thuật, có liên quan đến tà ám.

Còn về độc tính khi uống phải trà lạnh là cái gì, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng đại khái biết được một vài thông tin.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi quán trà, gật đầu với hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ, để cho bọn họ an tâm.

Quả thật sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, hai huynh đệ nhẹ nhàng thở ra, nhưng không cần đợi hai bọn họ hỏi han gì, Hứa Thanh Tiêu đã đi vào trong thùng xe, lấy ra hai túi nước, lại rót trà lạnh vào trong.

Sau khi rót đầy hai túi, Hứa Thanh Tiêu lại đi ra lần nữa.

“Lão ca, đánh thức ông ta dậy.”

Hứa Thanh Tiêu hô một tiếng, Dương Báo gật gật đầu, nhẹ nhàng lay người lão hán.

Người đó nhắm nghiền hai mắt, còn đang trong trạng thái hôn mê.

Có điều Hứa Thanh Tiêu nhìn ra lão hán này đang giả chết.

“Không tỉnh nổi thì cứ giết quách đi, rồi tìm một chỗ chôn, sau đó đến phủ tranh công, hai vị lão ca nhớ chừa ta một phần công lao.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cười nói.

Lời này vừa nói ra, hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ hơi ngơ ngác, bọn họ nào dám làm chuyện như thế, theo như trước kia thì như vậy đã là tội lớn rồi, huống chi hiện tại.

Chỉ là ngay sau đó, lão hán mở choàng mắt, quỳ trên mặt đất gào khóc.

“Đại nhân, mấy vị đại nhân, ta thật sự bị oan, ta chỉ là một ông lão bán trà lương thiện mà thôi.”

“Việc này chắc chắn có hiểu lầm, nếu là do ta hạ độc, ta sẽ chết không tử tế, ta sẽ tuyệt tử tuyệt tôn, đại nhân ngài nhất định phải minh giám.”

Lão hán hoảng loạn thật sự, ông làm quái nào biết được bản thân mang lên mấy chén trà lạnh thôi mà đã xảy ra chuyện như thế, sớm biết như vậy thì không thèm bán rồi.

Đều do chính mình đối nhân xử thế tốt quá mà.

“Chưởng quầy, ta biết ông không hạ độc, ông cũng không cái gan này.”

“Ta hỏi ông vài việc, ông nói cho rõ, nói không chừng còn được thưởng chút bạc.”

Hứa Thanh Tiêu đi đến trước lão hán, vỗ vỗ bả vai ông và nói.

“Đại nhân minh giám, đại nhân minh giám.”

Nghe được lời này của Hứa Thanh Tiêu, chủ quán trà càng thêm kích động.

“Được rồi, cứ bình tĩnh nghe ta nói trước đã.”

Biểu cảm của Hứa Thanh Tiêu trở nên nghiêm túc.

“Ông pha chế trà lạnh này từ khi nào?”

“Ai từng vào trong quán trà của ông?”

Chương 68: Đập vại (1)

Hứa Thanh Tiêu thần sắc nghiêm túc hỏi, nêu ra nghi vấn bình tĩnh như thế, làm mắt tròng mắt của hai huynh đệ Dương Báo cùng Dương Hổ sáng ngời.

Không biết còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu là bộ khoái.

Nhưng mà ngẫm lại, hình như trước kia Hứa Thanh Tiêu chính là nha dịch, cho nên cũng có thể hiểu được.

"Hồi bẩm đại nhân, bên trong quán trà có ba vại trà lạnh, đều là được pha từ ba ngày trước, bình thường một ngày nấu trà, một ngày tán trà, một ngày làm lạnh trà."

"Còn về việc ai từng vào cửa hàng của ta, đại nhân,

Từ sau khi cáo thị được đưa xuống, lão hán ta không buôn bán gì nữa, mấy ngày trước có nhiều người tới, nhất định phải nói ai từng vào cửa hàng à, ta… ta… ta thật sự không nhớ gì cả."

Lão hán kể lể với vẻ mặt đưa đám.

Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được ông ta không hề nói dối, rất hợp tình hợp lý.

Dù sao cũng là việc của ba ngày trước, có mấy người có thể nhớ kỹ? Trong phim truyền hình cứ hay xuất hiện người qua đường có trí nhớ siêu phàm, tất cả đều là giả.

Đừng nói chủ quán, tùy tiện kéo một người bình thường qua đây, hỏi thử xem canh ba giờ Mùi ba ngày trước đang làm cái gì, có mấy người nhớ được?

Trừ phi ngươi chỉ đi tới đúng một nơi, bằng không không thể nào nhớ kỹ.

"Ba ngày trước."

Hứa Thanh Tiêu trong lòng suy tư, hắn nhanh chóng tiếp tục mở miệng hỏi.

"Ta đây hỏi ông, trà lạnh bán ra trong hai ngày này có nhiều không?"

“Hoặc là trước chúng ta có ai đến đây uống trà không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Lão hán ngẫm nghĩ, rồi sau đó trả lời.

“Ngày hôm qua có một vài người, nhưng không nhiều lắm, không đến mười người, hôm nay chỉ có mấy vị đại nhân thôi.”

Lão hán trả lời.

“Chỉ chúng ta?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

“Làm sao vậy? Thanh Tiêu lão đệ, có vấn đề gì?”

Dương Báo thấy Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, không khỏi dò hỏi.

“Không có gì.”

“Được rồi, chưởng quầy, vừa rồi có chút quấy rầy, nhưng mọi việc đều có nguyên nhân, mong ông thông cảm, sau này nếu có tin tốt, trong phủ sẽ phái người đưa bạc thưởng cho ông.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, đỡ lão hán đứng dậy, đánh mắt với hai người Dương Báo và Dương Hổ, hai người tức khắc thu hồi lưỡi dao.

“Không sao, không sao, thưởng bạc gì đó, lão hán không để bụng, chỉ cần có thể mau chóng bắt hung thủ về quy án chính là tin tốt.”

Gần như là thoát chết trong gang tấc, lão hán nào dám nhớ đến chuyện có thưởng bạc hay không.

“Hai vị lão ca, làm phiền hai người đổ trà trong vại đi, để tránh xảy ra chuyện gì.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Được.”

Hai người gật gật đầu, cũng không nói thêm cái gì, đi vào trong quán trà.

Loảng xoảng! Loảng xoảng!

Hai tiếng đạp vỡ vại vang lên, Hứa Thanh Tiêu có hơi hoảng hốt, có cần trực tiếp như vậy không? Đổ đi là được rồi.

Hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ nhanh chóng đi ra, trên mặt còn mang theo ý cười.

“Thanh Tiêu lão đệ, còn có chuyện gì cần làm không?”

Hai người dò hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cười khổ, lấy từ trong túi ra một chút bạc vụn, đặt ở trước mặt lão hán níu: “Chủ quán, đây là một chút tâm ý, ông nhận lấy nhé.”

Đặt bạc ở trên bàn, lão hán vội vàng xua tay nói: “Thôi khỏi đi, vại nước đáng giá mấy đồng đâu, không cần không cần.”

Lão hán có vẻ kinh sợ nói.

Hứa Thanh Tiêu không nhận lấy bạc vụn lão hán trả lại, mà nhìn hai huynh đệ Dương Báo cùng Dương Hổ nói.

“Hai vị lão ca, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Theo thanh âm vang lên, hai người gật gật đầu, cùng đi vào bên trong xe.

Dần dần rời đi trong ánh nhìn của lão hán.

Mười lăm phút sau.

Trên quan đạo.

Giọng của Trần Tinh Hà vang lên.

“Thanh Tiêu, lần sau gặp phải loại chuyện này, đừng kích động mạo hiểm, tuy rằng ngươi có chút công phu trong người, nhưng cũng chỉ có thể đối phó trộm cắp vặt, nếu gặp phải tà ám yêu ma, chỉ sợ sẽ hao tổn sức lực.”

“Không dám khoe khoang, sư huynh cũng sắp nhập phẩm, nếu thật sự có yêu ma tà ám xuất hiện, ngược lại hắn phải sợ ta, lần sau nhất định phải ghi nhớ, biết không?”

Trần Tinh Hà lên tiếng, nói một câu vừa có ý trách cứ Hứa Thanh Tiêu xúc động lỗ mãng, lại có phần quan tâm và dạy dỗ.

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm, vừa rồi cũng là có chút bối rối.”

Hứa Thanh Tiêu lộ vẻ cười khổ nói.

Chu Lăng không cho phép mình nói ra chuyện nhập phẩm, Hứa Thanh Tiêu cũng chưa từng nói đến phẩm cấp nho đạo của bản thân, dẫn tới Trần Tinh Hà cho rằng mình chỉ là người đọc sách bình thường.

Có điều Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn chứng minh cái gì, hắn biết đối phương đang quan tâm mình.

Nhưng hai huynh đệ Dương Báo cùng Dương Hổ không nhịn được mở miệng.

“Thanh Tiêu lão đệ, làm sao ngươi biết trong trà có độc?”

“Đúng vậy, hai chúng ta nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra, ngươi làm sao thấy được?”

Hai người tò mò, vốn dĩ đang yên ổn uống trà, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nói một câu trà có vấn đề, khiến hai người sợ hãi đến bây giờ vẫn chưa thể định thần.

“À, khi ta còn trẻ từng học sơ qua y thuật, có hiểu biết sơ về độc dược, trà lạnh tính hàn, uống vào vị ngọt, nhưng ngửi qua sẽ nghe mùi đắng của thuốc, chỉ là vừa rồi ngửi một chút, phát hiện có hơi gay mũi, hơn nữa có chút cảnh giác, cho nên liền kết luận trà có vấn đề.”

Hứa Thanh Tiêu tùy tiện bịa ra một lý do.

Hắn đâu thể nào nói ra chuyện bản thân đã nhập phẩm, cho nên nhìn ra được?

Lời này vừa nói ra Dương Báo Dương Hổ lộ ra vẻ kinh ngạc cảm thán, Trần Tinh Hà cũng không khỏi gật gật đầu.

Cũng không phải thật sự nghe hiểu hết, mà là nghe có vẻ rất ghê gớm, hơn nữa nói ra thì Hứa Thanh Tiêu cũng rất nghiêm túc, làm người không khỏi tin tưởng.

“Trong nước trà có độc, có thể chứng minh đám tặc tử này muốn cướp của giết người, nhưng căn cứ theo như lời của lão hán và độc trong trà, hẳn là sẽ không làm người ta lập tức trúng độc, có tác dụng trì hoãn.”

“Nói cách khác, gia hỏa này hẳn là sẽ ở chỗ nào đó, chờ đợi chúng ta mắc câu, Thanh Tiêu lão đệ, chúng ta có cần chơi chiêu dụ rắn ra khỏi hàng không? Làm bộ trúng độc, dẫn dụ bọn họ, rồi sau đó bắt sống đám tặc tử này?”

Tư duy của Dương Báo vẫn là tương đối sinh động, phán đoán ra một vài khả năng thông qua những thông tin này, muốn mượn cơ hội này dụ rắn ra khỏi hang.

“Không.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt ý kiến của Dương Báo.

“Thực lực của chúng ta không tính là mạnh, tuy nói nhập phẩm, nhưng đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, nếu thực lực của đối phương không bằng chúng ta thì còn dễ nói, nhưng nếu đối phương chỉ cần cẩn thận một chút, vậy người xui xẻo chính là chúng ta.”

“Không cần thiết phải mạo hiểm, hai vị lão ca chỉ cần báo cáo chuyện này lên, phủ nha tự nhiên sẽ phái người điều tra, tuy rằng công lao quan trọng nhất không thuộc về chúng ta, nhưng công lao cung cấp manh mối này cũng không kém.”

Hứa Thanh Tiêu phân tích vô cùng nghiêm túc.

Đúng vậy, nếu có thể dụ rắn ra khỏi hang, bắt lấy kẻ cắp, là một công lao.

Nhưng vấn đề là, có thực lực đó không?

Lỡ như phán đoán sai thì sao?

Chương 69: Đập vại (2)

Mạng sống chỉ có một, không thể không cẩn thận một chút, muốn công lao là chuyện tốt, nhưng cũng đến phải còn mạng để dùng.

Mấy câu nói của Hứa Thanh Tiêu, làm hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ tỉnh ngộ.

"Thanh Tiêu lão đệ suy nghĩ chu toàn, là ta lỗ mãng."

Dương Báo gật gật đầu, có vẻ hơi hổ thẹn.

"Không sao, đây là việc nhỏ, đợi lát nữa chúng ta đi xe như bình thường, không cần nhanh cũng không cần gấp, hai vị lão ca cứ như mọi khi, nên cười thì cười, nên lớn tiếng thì lớn tiếng, tất cả cứ theo lẽ thường là được."

Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy bản thân thông minh, chỉ là cẩn thận một tí mà thôi.

"Được."

Hai người gật đầu.

"À, đúng rồi, còn có một việc, trong túi nước của ra có chứa trà lạnh có vấn đề, chút nữa đi nộp lên quan phủ, tiền đập vại cũng phải đòi lại, công là công, tư là tư."

"Nhưng bất kể như thế nào, quan sai làm việc, đừng để bá tánh phải trả giá."

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, Trần Tinh Hà bên trong xe hơi sửng sốt, hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ ở bên ngoài cũng không khỏi sửng sốt.

Nhưng không có ai nói gì.

Dương Báo trực tiếp móc ra bạc vụn, còn đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

"Thanh Tiêu huynh đệ nhắc nhở rất đúng."

Dương Báo cảm tạ từ thâm tâm, đồng thời nảy sinh sự khâm phục rất lớn với Hứa Thanh Tiêu.

Hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ thấy khâm phục Hứa Thanh Tiêu không thôi.

Nguyên nhân của việc này cũng đơn giản.

Từ xưa đến nay quan sai phá án, đều là làm theo đặc quyền, ăn uống một chút, cho dù là phá hủy vài món đồ vật, chủ quán cũng sẽ không phàn nàn gì, dù sao thứ được quan sai bảo vệ chính là thái bình.

Cũng có quyền coi như đây là một loại phí bảo kê.

Trừ phi là phá hoại có chút nghiêm trọng, bằng không làm gì phải đền tiền cho bá tánh?

Câu nói này của Hứa Thanh Tiêu, thứ nhất là phẩm chất tính cách cao thượng, thứ hai là cảnh tỉnh hai người.

Triều đình mới đã được thành lập, các chính sách cải cách chèn ép đều nhắm vào quan viên, việc nhỏ không làm tốt, có thể sau này sẽ gặp xui xẻo vì chút việc nhỏ này.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là phẩm chất.

Quả nhiên, người từng đọc sách chính là không tầm thường.

Xe ngựa vẫn di chuyển đều bước, ở bên ngoài Dương Báo cùng Dương Hổ nói cười, trong lòng lại âm thầm cảnh giác xung quanh, nếu có bất kỳ tình huống nào xảy ra đột ngột, hai người sẽ trực tiếp rút đao.

Hứa Thanh Tiêu bên trong xe cũng có một chút cảnh giác.

Cũng không ai dám bảo đảm rốt cuộc có thể gặp phải nguy hiểm hay không, nếu như thực sự có nguy hiểm, chính là một trận ác chiến.

Cũng may mà dọc đường đi tuy có lo sợ nhưng không hề xảy ra nguy hiểm gì.

Gần đến thời gian ba canh giờ.

Xe ngựa rốt cuộc cũng đi đến bên ngoài phủ Nam Dự.

Điểm khác với trước đó chính là lượng người qua lại trên quan đạo càng ngày càng nhiều, từng chiếc xe ngựa chạy qua, lái buôn, người bán rong, thư sinh, muôn hình muôn vẻ.

Bên trong xe ngựa.

Hứa Thanh Tiêu vén rèm lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào cổ thành phía trước.

Phủ thành Nam Dự, nhìn bằng mắt thường khoảng mười ba mười bốn trượng, hiện lên màu than chì, cổ thành loang lổ, còn về phần có vết tích của đao kiếm hay không thì Hứa Thanh Tiêu không nhìn thấy, cách xa vài trăm thước căn bản không thể nhìn rõ, nhưng dấu vết tu bổ lại rất rõ ràng.

Là do vũ khí công thành gây ra, vết tích va chạm với đá đánh lửa, mặc dù trải qua tu bổ cũng không thể nào che lấp.

“Thanh Tiêu lão đệ, đã tới phủ Nam Dự rồi, ngươi nhìn thử xem có khí phái không?”

Dương Báo chỉ vào phủ Nam Dự lớn tiếng cười nói, không biết còn tưởng rằng phủ Nam Dự là nhà hắn.

“Khí phái.”

Hứa Thanh Tiêu làm trái lương tâm gật gật đầu, tuy nói kiến trúc cổ đại tràn ngập trí tuệ, nhưng từng nhìn thấy cao ốc hiện đại, Hứa Thanh Tiêu thật sự không thể nào cảm nhận khí thế của cổ thành này, trừ phi có hiệu ứng đặc biệt gì đó, tỷ như thánh quang, long ảnh vân vân.

Bằng không Hứa Thanh Tiêu thật sự không dám gật bừa.

“Thanh Tiêu lão đệ, không phải ca ca ta khoác loác, phủ Nam Dự chính là cổ phủ to nhất quận Trường Bình, trải qua mười triều Đại Ngụy, là cổ thành kiến quốc của Đại Ngụy .”

“Hơn nữa bên trong còn có thứ mà quận Trường Bình không có.”

Nhìn phủ Nam Dự, Dương Báo tràn đầy tự tin.

“Thứ mà quận Trường Bình không có? Là cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

Quận là gì nào? Dùng từ hiện đại hoá để nói thì chính là tỉnh lị, tỉnh lị trên cơ bản đều là thành thị phát đạt nhất, cái gì cũng được ưu tiên.

Làm sao không khiến Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Văn Võ Lâu.”

Dương Báo tự tin nói.

“Văn Võ Lâu?”

Hứa Thanh Tiêu còn tưởng là Câu Lan Xuân Lâu gì chứ, không ngờ là Văn Võ Lâu.

Đây là thứ gì a?

Hứa Thanh Tiêu quả thực nảy sinh hứng thú.

“Báo ca, Văn Võ Lâu là thứ gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ nói.

“Thanh Tiêu lão đệ kiến thức hạn hẹp rồi.”

“Văn Võ Lâu này là nơi độc nhất vô nhị ở phủ Nam Dự chúng ta, gọi là văn lâu, chính là nơi người đọc sách các ngươi hay tới, cô nương trong đó, người nào người nấy thanh tú hoạt bát, tài mạo song toàn, nhưng mà cần phải nhìn trúng lẫn nhau mới có thể sung sướng, phiền toái lắm.”

“Võ lâu thì đơn giản hơn nhiều, không có nhiều chuyện râu ria như vậy, năm trăm tám mươi tám đồng sẽ có thể được sung sướng một chút, cao hơn còn có tám trăm tám mươi tám, một ngàn hai trăm tám mươi tám, đắt nhất cũng không quá ba ngàn tám trăm tám mươi tám.”

“Các cô nương nơi đó, tuy so ra kém văn lâu thanh quan nhân, nhưng thắng ở võ kỹ cao siêu, làm người muốn ngừng mà không được, lão ca ta tuy rằng không nhiều bạc, nhưng nếu huynh đệ không chê, mời ngươi hưởng thụ cái quý nhất, như thế nào?”

Lúc Dương Báo nói tới đây, thần sắc kích động, Dương Hổ kế bên cũng háo hức theo.

Mà Hứa Thanh Tiêu ngơ luôn.

Vãi, cái này còn không phải câu lan sao?

Còn tưởng rằng là cái gì, đơn giản chỉ là lầu xanh với nhà chứa mà thôi.

Có chút đau đầu, không phải Hứa Thanh Tiêu tự nhận thanh cao, cũng không phải nói không thích nữ sắc, chủ yếu là thích sạch sẽ.

Không phải ghét bỏ người làm nghề này, chỉ sợ nhiễm phải bệnh tật gì đó, cổ đại không có ba con sói, lỡ trúng chiêu phải làm sao bây giờ?

Ờ, không đúng, đúng rồi, cổ đại không có ba con sói, mình có thể chế tạo ra không nhỉ? Sau đó bán đi kiếm tiền thì sao nhỉ?

Một ý tưởng lớn mật xuất hiện.

Chỉ là tiếng ho khan của Trần Tinh Hà vang lên.

"Khụ khụ."

"Ý tốt của hai vị, ta thay mặt Thanh Tiêu cảm tạ, nhưng mà lần này đến đây chủ yếu vẫn là để thi phủ, không thể phân tâm."

Trần Tinh Hà lên tiếng, hắn là người đứng đắn, không uống rượu hoa và cũng xem thường thứ này, nghe được hai người muốn mang Hứa Thanh Tiêu đi sung sướng một phen, tất nhiên hắn phải lên tiếng ngăn lại, lo lắng Hứa Thanh Tiêu vui đến quên cả trời đất, sa đọa vào nữ sắc.

"Đa tạ ý tốt của hai vị lão ca, việc này thôi vậy, nhưng nếu uống chút rượu thì vẫn có thể."

Chương 70: Đến Phủ Nam Dự, Gặp Lại Bạn Cũ (1)

So với câu cự tuyệt thẳng thừng của Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu xoay chuyển dễ hơn rất nhiều, hai người cười mỉa một tiếng, cũng đi xuống theo bậc thang Hứa Thanh Tiêu bày ra.

“Ừ ừ, vậy được, sau này lại cùng nhau đi uống rượu.”

“Còn nữa, gặp phải chuyện gì ở phủ Nam Dự, Thanh Tiêu huynh đệ nhất định phải tìm huynh đệ ta, cái khác không nói, ít nhất lăn lộn ở phủ Nam Dự nhiều năm như vậy, vẫn là có chút quan hệ.”

“Nói thật thì với hành vi xử sự của Thanh Tiêu lão đệ khi nãy, thật sự thích hợp đảm đương chức bộ khoái, nếu người đến phủ Nam Dự chúng ta, ba bốn năm nhất định có thể làm một bộ đầu.”

“Chỉ tiếc là đi đọc sách rồi.”

Dương Báo nói ra suy nghĩ thật sự.

Năng lực phản ứng khi gặp chuyện của Hứa Thanh Tiêu, cùng với cách xử lý sự việc cực kỳ lão luyện mượt mà, thoạt nhìn căn bản không giống một người trẻ tuổi mới hơn hai mươi tuổi.

“Ha ha, có cơ hội, không chừng thi phủ không đậu, vẫn là trở về làm việc, nếu thật sự đến phủ Nam Dự, hai vị ca ca phải chiếu cố ta đó nhé.”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu cũng phải nói đùa.

Căn bản nguyên nhân của việc đọc sách, là vì áp chế ma tính trong cơ thể, vốn không phải thật sự muốn đọc sách.

Cho dù chăm chỉ đọc sách thật thì vận mệnh tương lai cuối cùng chỉ có hai con đường.

Quyền khuynh triều dã, dưới một người trên vạn người.

Phe phái thất bại, bị tước đoạt chức quan, ngũ mã phanh thây.

Chính trị cũng không phải là thứ để đùa giỡn, rốt cuộc thứ mà ngươi phải đối mặt, chính là một đám người thông minh nhất từ cổ chí kim, chẳng có nỗi một tên ngốc.

Cho nên đừng có quá ham muốn làm quan gì đó, làm quan sai thì không có gì vấn đề, dù sao cũng là người làm công lương thiện cho hoàng tộc.

Đã từng nghe Tể tướng tạo phản, thế có nghe quan sai tạo phản chưa?

Cho dù thật sự làm tới nước tạo phản, người thắng chính là thần tử đi theo hoàng đế.

Thua, thì người cầm đầu đều sẽ nói một câu, hãy tha cho thủ hạ của ta, bọn họ vô tội, ta đầu hàng.

Trên cơ bản hoàng đế cũng sẽ đồng ý như vậy, thứ nhất là thành toàn nhân nghĩa, thứ hai đều là người một nhà, giết một người thì thiếu mất một người.

Nhưng mà những điều này đều là Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ vớ vẩn.

“Vậy thì càng tốt, nếu ngươi tới, ta và Dương Hổ đi theo ngươi xông pha.”

Dương Báo nghiêm túc nói.

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười theo, có phải lời khách sáo hay không cũng chả sao, dù sao người ta khách sao, ngươi khách sao theo là được.

Ba mươi phút sau.

Xe ngựa đi vào phủ thành Nam Dự.

Quan sát tường thành Nam Dự ở cự ly gần, có chút bất ngờ, tường thành rất dày, đại biểu cho tài lực của mấy triều Đại Ngụy trước, cũng đại biểu cho sự cơ cực của vô số bá tánh.

Từ xưa đến nay, hưng vong đều làm khổ bá tánh.

Không cảm khái, cũng không ngâm thơ, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc bước đi xuống xe ngựa, đi theo hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ tới khu thẩm tra để qua cổng gác.

Sau khi lấy ra thư tiến cử, cũng xem như chứng minh được thân phận, lại có hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ bên cạnh, việc qua trạm gác rất thuận lợi.

Trên đường đi vào thành, Dương Báo sóng vai đi ngang hàng với Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu lão đệ, gần đây cũng không nên đi ra ngoài, vừa rồi huynh đệ phòng vệ thành phủ nói cho ta biết, bên ngoài phủ Nam Dự quả thực có dấu vết của yêu ma, hiện tại trong phủ rất hỗn loạn, nghe nói qua một khoảng thời gian nữa có khả năng phải cấm đi lại ban đêm, nếu người có việc bắt buộc phải đi ra ngoài, cũng phải nói cho ta biết.”

“Tránh xảy ra sai sót gì, nhưng đừng hoài nghi, trước đó là phụng mệnh giám sát ngươi, hiện tại là lời thật lòng của huynh đệ, lão ca ta nhìn người rất chuẩn, ngươi là người tốt, Trình đại nhân nhìn lầm rồi.”

Mấy ngày đi đường này khiến hai huynh đệ Dương Báo cùng Dương Hổ tăng gấp đôi thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu, cho nên lời này cũng là xuất phát từ trong nội tâm.

“Hiểu rồi, lão ca.”

Hứa Thanh Tiêu nghe ra được đối phương đang nói những lời thật lòng từ nội tâm, cười gật gật đầu đồng ý.

Tầm khoảng nửa khắc.

Hai huynh đệ Dương Báo dẫn Hứa Thanh Tiêu đi tới một tửu lầu.

Thuê hai gian phòng thượng hạng, là do hai huynh đệ Dương Báo trả tiền, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu nói như thế nào, hai người cũng không chịu thu hồi, làm Hứa Thanh Tiêu không biết nên nói gì.

Tài năng tạo mối quan hệ ngoại giao của Hứa Thanh Tiêu khiến Trần Tinh Hà đi bên cạnh có chút hâm mộ.

Tính cách hắn lạnh lùng, không muốn giao lưu với người khác, cũng có vài người bạn, nhưng đều là người đọc sách, không được khôn khéo như Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu huynh đệ, hai huynh đệ chúng ta đi trước, có chuyện gì cứ đến phủ nha tìm chúng ta là được.”

Sau khi thuê phòng xong, hai người dặn dò chưởng quầy một lượt, rồi cáo từ rời đi.

Hứa Thanh Tiêu tự mình tiễn hai người ra khỏi khách điếm, cũng khiến vài người chú ý, dù sao người được quan sai hộ tống, hoặc nhiều hoặc ít có chút máu mắt.

Đợi sau khi hai người rời đi, Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà đang định trở về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ là ngay lúc này.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

“Trần Tinh Hà! Trần huynh!”

Âm thanh không lớn, nhưng Hứa Thanh Tiêu nghe thấy rất rõ ràng.

Quay đầu lại nhìn lại, là một nam tử thanh tú mặc một bộ áo trắng, đi về phía Trần Tinh Hà, trên mặt là nụ cười tươi rói.

“Vương Nho huynh.”

Trần Tinh Hà có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn lập tức đáp lễ, đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thanh Tiêu, đây là Vương Nho, là bằng hữu của vi huynh.”

Trần Tinh Hà giới thiệu với Hứa Thanh Tiêu.

“Xin chào Vương Nho huynh, tại hạ Hứa Thanh Tiêu, tự Thủ Nhân.”

Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đáp lễ người này.

“Xin chào Thanh Tiêu huynh.”

Vương Nho nhìn lướt qua Hứa Thanh Tiêu, sau đó lại đáp lễ hắn, đồng thời tò mò nhìn về phía Trần Tinh Hà.

“Vương Nho huynh, Thanh Tiêu là sư đệ ta, hai chúng ta cùng nhau xuất sư môn.”

Trần Tinh Hà lên tiếng giải thích, người đối diện bừng tỉnh đại ngộ, sau đó lại nhẹ nhàng hành lễ với Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đáp lễ lại.

Văn nhân chính là rườm rà như vậy, ngươi hành lễ với ta, ta cần phải đáp lễ lại, hành qua đáp lại, mệt chết khiếp.

Không nhanh gọn như võ phu.

Đậu mớ, Thanh Tiêu, đã lâu không gặp, đi, ca đưa ngươi đến chỗ mới chơi.

Đậu mớ, lão ca, là ngươi, đừng, để lão đệ dẫn ngươi đi chơi chỗ này mới mở.

Cứ trực tiếp như vậy, vừa có vẻ tôn trọng, lại không thất lễ, đơn giản dễ hiểu hơn nhiều.

“Trần huynh, chúng ta thật là có duyên phận.”

“Con nữa ngươi đến vừa đúng lúc, tối nay Lý Hâm huynh thiết thịnh yến, mở tiệc chiêu đãi tài tử khắp nơi, nếu ngươi đã tới đây thì nhất định phải đến, chớ có chối từ, Lý Hâm công tử có ấn tượng với ngươi, vừa lúc sư đệ ngươi cũng tới, cùng mở mang kiến thức cũng tốt.”

Vương Nho đầu tiên là cảm khái một tiếng duyên phận, rồi sau đó lôi kéo Trần Tinh Hà tham gia thịnh yến tối nay.

“Lý Hâm công tử sao?”

“Được, khi nào?”

Chương 71: Đến Phủ Nam Dự, Gặp Lại Bạn Cũ (2)

Trần Tinh Hà lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó dò hỏi khi nào.

“Giờ Dậu một khắc là bắt đầu rồi, còn hơn hai canh giờ, nghe nói còn có một nhân vật lớn sẽ đến.”

“Trần huynh ngươi nghỉ chân một chút trước đã, ngu đệ còn phải làm vài việc, giờ Thân hai khắc sẽ tới tìm ngươi, đến lúc đó chúng ta tâm sự nhiều hơn nhé.”

Hình như Vương Nho bận việc gì đó, có vẻ hơi gấp gáp, cho nên tốc độ nói chuyện rất nhanh, sau khi nói xong thì trực tiếp rời đi.

Thật là tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Thấy cảnh này, Trần Tinh Hà cũng không biết nên nói cái gì.

“Thanh Tiêu, nghỉ ngơi một chút trước đi, buổi tối cùng đi tham gia thịnh yến.”

Trần Tinh Hà mở miệng nói.

“Ừ, nhưng nếu sư huynh mang theo cả ta thì không lại tiện lắm, sư đệ có thể nghỉ ngơi một mình.”

Hứa Thanh Tiêu không biết Lý Hâm là ai, nhưng có vẻ có chút địa vị, còn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng biết, văn nhân khinh nhau, người trong giới khinh bỉ lẫn nhau, lỡ như bản thân lú đầu ra rước phải phiền toái gì đó, còn không bằng không đi.

“Không sao, đừng lo lắng, sư huynh có chút tiếng tăm ở phủ Nam Dự, chẳng có gì không tiện, cho dù là Lý Hâm công tử cũng phải nhường sư huynh ba phần.”

“À, đúng rồi, Lý Hâm công tử là con trai của phủ quân phủ Nam Dự phẩm hạnh không tồi, thích kết giao nhiều bạn bề, ngươi mà đi thì sẽ rất vui mừng đấy.”

Trần Tinh Hà thản nhiên mở miệng, đặc biệt là câu nói “có chút tiếng tăm”, khi nói ra càng có chút kiêu ngạo.

Ừ, nghe cũng ngầu lòi thật.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu đặt hành lý xuống, sau đó nằm thẳng lên giường.

Mấy ngày liên tục ở trong xe ngựa, đương nhiên là không thoải mái rồi, đi ngủ cũng phải co chân lại, đâu có được chắc chắn như ngủ ở trên giường.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Hứa Thanh Tiêu liền ngồi dậy bắt đầu luyện công.

Đã năm ngày liên tiếp Hứa Thanh Tiêu không tu luyện rồi.

Bây giờ hiếm lắm mới ở một mình được, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không thể lười biếng được.

Trước sau đã qua hai mươi ngày, khoảng cách ba tháng nhập cửu phẩm, chỉ còn lại có hai tháng.

Rất gấp, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không quá cấp bách.

Dựa vào Kim Ô tôi thể thuật, sau hai tháng còn lại bước vào cửu phẩm, có thể nói là dư dả.

Trong phòng.

Cơ thể Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện vầng sáng màu vàng kim mờ ảo.

Khí huyết sôi trào chuyển động, tụ ra từng luồng kim ô khí huyết, phía trước đằng sau cũng có mấy trăm luồng kim ô khí huyết ở trong cơ thể.

Ngay bây giờ có hai con đường để đi.

Tụ kim ô khí huyết, ôn dưỡng thân thể.

Dùng kim ô khí huyết, khai phá gân mạch, hoàn thành ngưng mạch.

Hứa Thanh Tiêu tạm thời chọn loại thứ nhất, hắn định đợi qua vài ngày mới đột phá, chậm một chút mới chắc ăn được.

Không cần phải vội vàng trong nhất thời.

Một canh giờ sau, Hứa Thanh Tiêu thu công.

Theo khoảng thời gian tu luyện này, Hứa Thanh Tiêu cũng cảm giác rõ hơn thể chất đang lột xác.

Có thể nói mỗi ngày đều có thay đổi khác nhau, bất luận là thể lực hay là năng lực phản ứng, tất cả mọi phía đều tăng lên.

Nhưng cụ thể là mạnh đến thế nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ, nhưng lấy một ví dụ, nếu như gặp phải hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ.

Hứa Thanh Tiêu cảm giác dùng một tay là có thể đánh bại cả hai người.

Hai người bọn họ cũng là thập phẩm võ giả, nhưng Hứa Thanh Tiêu có tự tin là một tay đánh bại.

"Báo ca từng nói, ở trong nha phủ có một thứ, tên là Chấn Cổ, có thể kiểm tra ra được khí lực của võ giả."

"Nếu có cơ hội, có thể đi kiểm tra xem."

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ ở trong lòng, về hệ thống võ giả, hắn cũng không hiểu ra sao vì sao, nói đi nói lại vẫn là thiếu tri thức.

"Muốn đi đọc sách, Nam Dự phủ có thư viện, sách cất giữ lên đến ngàn vạn quyển."

"Thi Phủ thì bỏ đi, đó là thứ hư vô mờ mịt, đọc thêm chút sách, đợi sau khi thi Phủ xong thì rời khỏi phủ Nam Dự, mai danh ẩn tích đi phủ khác."

"Cái chết của Trình Lập Đông cũng rách việc thật, không thể chắc chắn rằng cấp trên sẽ không lần tra ra."

"Nếu tên đó vẫn chưa chết thì còn rách việc hơn, tên này chắc đã có thành kiến với ta rồi."

Từng chuyện một hiện lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu, hắn đang lên kế hoạch cho tương lai.

Phủ Nam Dự chỉ là một nơi dừng chân.

Mục đích chính khi đến đấy cũng không phải vì thi Phủ, chủ yếu vẫn là thoát khỏi hiềm nghi, để cho Ngô Ngôn có cơ hội ra tay.

Thứ hai chính là đến đây đọc sách, vấn đề lớn nhất của riêng mình chính là lượng thông tin quá ít, nhất định phải đọc nhiều sách hơn để bù đắp vào phần kiến thức mà mình còn chưa nhìn thấy được.

Phải đọc sách.

Đọc nhiều sách.

Hứa Thanh Tiêu đã sắp sửa không thể đợi chờ được nữa.

“À, không đúng, còn phải tham gia thịnh yến nữa.”

Hứa Thanh Tiêu thiếu chút nữa là phi thẳng lên đường , bỗng nhiên nhớ ra buổi tối còn có một cái yến hội.

Nghĩ ra tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi thở dài, nhưng cũng không còn gì để nói.

Thời cổ đại ít có trò chơi giải trí, thích nhất là bày tiệc tụ tập bạn bè, văn nhân có cách chơi văn nhân, phàm phu có lối chơi của phàm phu, thậm chí đến cả trẻ con người già cũng có cách giải trí của chính mình.

Dù sao thì đến tối, ngoại trừ đi dạo hoa lâu ra, ngươi không tìm ra được cách giải trí nào khác, cố sống cố chết lắm cũng chỉ còn mỗi đánh bạc.

Đối với bữa tiệc tối nay, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ rất rõ rồi.

Mở rộng mối quan hệ xã giao của mình một chút, cách làm cũng rất đơn giản, gặp người thì khen, tài văn thơ của ngươi hay thì khen văn thơ của ngươi, ngươi vẽ tranh đẹp thì khen tài họa tranh của ngươi, nếu tài hoa cũng bình thường, thì khen ngươi đẹp trai.

Thử hỏi, kẻ nào lại không cảm thấy bản thân mình đẹp nhỉ?

Loại thủ đoạn xã giao này, thật ra thì Hứa Thanh Tiêu cũng không phải quá nhuần nguyễn, chẳng qua kiếp trước đi công tác cùng lãnh đạo, đều phải dựa vào tài ăn nói.

Cứ như thế, một nửa canh giờ nữa lại trôi qua lúc nào không hay.

Kèm theo là một loạt tiếng gõ cửa vang lên, khiến Hứa Thanh Tiêu buông quyển sách trong tay xuống.

“Tới đây.”

Đáp lại một tiếng, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, mở cửa ra liền nhìn thấy Vương Nho xuất hiện cùng một một cô gái ăn mặc theo lối trang phục nha hoàn.

“Bái kiến Vương Nho huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng khách khí, đồng thời trong mắt hơi mang theo một tia khó hiểu.

“Thanh Tiêu hiền đệ, sư huynh ngươi nói sẽ đến dự tiệc muộn, bảo ta dẫn ngươi tới trước, bộ trang phục này là sư huynh của ngươi cố ý bảo ta chuẩn bị, ngươi thay quần áo trước đi.”

Vương Nho cũng vô cùng khách khí đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Thay quần áo hả?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn thoáng qua trang phục tố y của mình, sạch thì sạch thật đó, nhưng mà đúng thật là không có được cảm giác như khách văn chương.

“Được, vậy làm phiền Vương Nho huynh trưởng rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy cái khay trong tay nha hoàn.

“Thanh Tiêu hiền đệ cứ thay quần áo trước, ta ở dưới lầu chờ ngươi.”

Vương Nho nói một tiếng, rồi giúp Hứa Thanh Tiêu đóng cửa phòng lại.

Chương 72: Năng Lực Xã Giao Của Hứa Thanh Tiêu (1)

Đợi cửa phòng đóng lại rồi, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu thay quần áo.

Áo bào mà Trần Tinh Hà chuẩn bị cho mình là một áo gấm lụa là, thuần một sắc trắng, chiếc áo sạch sẽ không dính một hạt bụi nào, viền dưới quần điểm màu xanh nhẹ, tổng thể vừa giản dị lại không mất phần tao nhã.

Thay xiêm y xong, Hứa Thanh Tiêu dùng một cây trâm tiện tay cài tóc lên.

Thời cổ đại không có gương, cho dù bình thường cũng có gương đồng, nhưng cũng không phải thứ đồ rẻ rúm gì, cũng may là trong phòng thượng hạng đều có gương đồng.

Nhìn không được rõ nét, chỉ có thể loáng thoáng thấy được diện mạo của mình.

Oke, đẹp trai thật đấy.

Sửa sang chỉn chủn thêm chút nữa, Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng ra, đi xuống dưới lầu.

Đi xuống lầu một, Vương Nho đang uống trà chờ mình.

“Vương Nho huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu gọi một tiếng.

Người kia lập tức quay đầu lại, đợi sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Vương Nho không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Thanh Tiêu hiền đệ?”

Vương Nho hơi kinh ngạc.

Lúc trước Hứa Thanh Tiêu chỉ mang đến cho hắn một loại cảm giác khá tuấn tú mà thôi.

Nhưng mà sau khi khoác lên bộ trang phục này, có vẻ nho nhã không gì sánh bằng, tướng mạo dường như thay đổi đến chóng mặt.

Khiến người ta cảm thấy người trước mặt tuấn mỹ vô cùng.

Văn nhân thật ra vô cùng để ý đến dung mạo, dù sao thì một người mặt mâm mở miệng phun ra từng câu từng tứ thánh nhân nói, chẳng phải là có vẻ không hài hòa lắm sao?

Hứa Thanh Tiêu thay trang phục xong, thay đổi đúng là quá lớn, không chỉ là diện mạo, chủ yếu vẫn là khí chất.

Cái gọi là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân thực sự nói rất đúng.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu thay bộ quần áo này, khí chất nho nhã tràn đầy, dẫn đến khuôn mặt nhìn rất tuấn mỹ.

"Sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu có chút khó hiểu, mà người kia chỉ vung tay áo, hơi ngượng ngùng nói.

"Không có gì, chỉ là hiền đệ thay bộ xiêm y này, giống như biến thành người khác vậy, tuấn tú hơn rất nhiều."

"Nhưng mà ngẫm lại thì cũng đúng, có thể kết bạn với Trần huynh đến đây, Thanh Tiêu hiền đệ đương nhiên cũng không tồi."

"Hiền đệ, không còn sớm nữa rồi, chúng ta đi thôi?"

Vương Nho nói liên tục vài câu, nhìn thoáng qua sắc trời, hơi lộ ra vẻ sốt ruột.

"Được rồi, làm phiền huynh trưởng dẫn đường."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, lập tức đi theo Vương Nho về phía trước.

Nơi tổ chức bữa tiệc, cách tửu lâu này cũng không xa.

Đi bộ khoảng chừng một khác là đã đến nơi tổ chức bữa tiệc.

[Minh Tâm Trai]

Là một đại trạch, ngoài cửa có pho tượng cổ thú bằng bạch ngọc, mỗi một con đứng ở hai bên.

Cổng chính vô cùng khí phách, có hơn mười võ giả trấn thủ, đều là võ giả nhập phẩm.

Võ giả nhập phẩm, ở huyện Bình An đều có thể làm chức bộ khoái, đến phủ Nam Dự lại chỉ có thể trông cửa cho người ta, đây đúng là một tòa thành lớn mà.

“Bái kiến Vương công tử, xin hỏi vị này là?”

Người hầu đứng ở cổng chính đón khách đi tới, cười tươi niềm nở nhìn về phía Vương Nho.

“Đây là sư đệ của bạn tốt Trần Tinh Hà của ta, tên là Hứa Thanh Tiêu.”

Vương Nho mở miệng, báo cho đối phương biết thân phận của Hứa Thanh Tiêu.

“Dạ rồi, mời hai vị công tử vào trong.”

“Vương Nho, Vương công tử đến.”

“Hứa Thanh Tiêu, Hứa công tử đến.”

Người này chỉ theo thông lệ hỏi câu mà thôi, đợi khi xác định không còn nghi ngờ gì nữa, mới hô to báo vào bên trong.

Rất nhanh sau đó đã có nha hoàn từ trong nhà đi ra, dẫn Vương Nho với Hứa Thanh Tiêu vào trong.

“Đây hẳn là lần đầu tiên Thanh Tiêu hiền đệ tham gia loại yến tiệc này nhỉ?”

“Ngu huynh có vài điều muốn nhắc ngươi, đợi lát nữa nếu là nói chuyện phiếm, nếu ngươi có ý kiến gì, tốt nhất là ngẫm kỹ rồi hãy nói.”

“Lần đầu tiên ngươi tới đây, phải dùng hết khả năng để kết được nhiều bằng hữu hơn, người có thể tới được nơi này, đều là người có danh dự uy tín ởphủ Nam Dự .”

“Có quan hệ tốt rồi, sau này ở phủ Nam Dự mới thuận buồm xuôi gió, cho dù là tới quận Trường Bình, cũng có vài mối quan hệ.”

Vương Nho và Hứa Thanh Tiêu đi sóng vai với nhau, hạ thấp giọng nói cho Hứa Thanh Tiêu biết một số điều cần chú ý.

“Hiểu rõ, đa tạ huynh trưởng đã nhắc, ngu đệ nhớ kỹ.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Trạch viện rất lớn, lướt qua tiền đường, núi giả đứng sừng sững, lại có cầu nhỏ nước chảy, hoàn toàn đánh bại biệt thự lớn ở kiếp trước, là một lâm viện chân chính.

Sau khi đi qua một cây cầu nhỏ, mấy bóng người đã xuất hiện ở đằng trước.

"Chí Viễn huynh, có phải là Chí Viễn huynh không?"

Vương Nho lộ ra vẻ vui mừng, mở miệng hô to.

Mấy người đi đằng trước nhất thời dừng lại, sau đó quay đầu sang, nhìn thấy là Vương Nho, lập tức cũng lộ ra nụ cười.

"Vương Nho huynh, lâu ngày không gặp rồi."

Nam tử cười tươi, làm lễ với Vương Nho, mà Vương nho cũng mau chóng đáp lễ lại.

"Đúng vậy, lần trước từ biệt ở Vân Lĩnh, vô cùng nhớ mong, vô cùng nhớ mong."

"À, đúng rồi, Chí Viễn huynh, vị này chính là Hứa Thanh Tiêu, đồng môn sư đệ của Trần Tinh Hà."

"Thanh Tiêu hiền đệ, đây là Triệu Trí Viễn, là môn sinh đắc ý của Từ phu tử ở thư viện Bách Lư."

Vương Nho vì hai người giới thiệu.

Hứa Thanh Tiêu lúc này làm lễ.

"Bái kiến Chí Viễn huynh, thường nghe sư huynh nhắc đến Chí Viễn huynh trưởng, không ngờ nghe danh không bằng diện kiến, diện kiến còn hơn cả nghe danh."

Khả năng giao tiếp của Hứa Thanh Tiêu phải nói là đỉnh cấp.

Lời vừa thốt ra, khiến cho Vương Nho không khỏi giật mình, mà Triệu Chí Viễn càng giật mình hơn, ngay sau đó là khoái trá.

Hơn nữa khen còn không khen huỵch toạc ra, vừa văn vẻ lại còn không trực tiếp.

Con người này được đấy.

“Thanh Tiêu huynh khách khí, khách khí rồi, đều là hư danh, đều là hư danh.”

Nụ cười trên mặt Triệu Chí Viễn không che lấp được, chỉ có thể dùng một câu hư danh để đáp lại, nhưng thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu tăng lên gấp bội.

“À, đúng rồi, hai vị này cũng là bạn tốt của ta, vị này chính là Lâm Ninh của huyện Cẩm Vân, vị này chính là Vương Triệu của huyện Vĩnh Lăng.”

Triệu Chí Viễn mở miệng, giới thiệu hai người này với Vương Nho và Hứa Thanh Tiêu.

“Thì ra hai vị này chính là Lâm Ninh và Vương Triệu, mấy ngày nay thỉnh thoảng nghe gia sư nhắc tới tên hai vị.”

“Nói hai vị tài hoa hơn người, học phú ngũ xa, bảo ta sau này gặp được phải kết giao thật tốt, Thanh Tiêu bái kiến hai vị huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lễ, lộ ra vẻ hưng phấn, nói với hai người như thế.

Lời này vừa nói ra, hai người không khỏi sửng sốt.

Bọn họ ở các nơi cũng được coi là tài tử, nhưng đi tới phủ Nam Dự cùng là bình thường thôi, nhưng lời Hứa Thanh Tiêu nói vô cùng chân thành, không giống là lời nói dối.

Trong nháy mắt, hai người không khỏi vui sướng lên.

“Thanh Tiêu huynh quá lời rồi, hai người chúng ta cũng vẻn vẹn chỉ là đọc thêm được vài năm đèn sách mà thôi, học phú ngũ xa, tài hoa hơn người không dám nhận, không dám nhận.”

Chương 73: Năng Lực Xã Giao Của Hứa Thanh Tiêu (2)

Hai người khiêm tốn lễ phép, ngoài miệng dù nói không dám nhận không dám nhận, nhưng ý cười trên mặt nồng đậm vô cùng, sao lại là vẻ không dám nhận được?

“Thanh Tiêu hiền đệ, quả nhiên là khiêm tốn hữu lễ, đợi lát nữa nhất định phải uống với nhau mấy chén mới được.”

Triệu Chí viễn cười cười.

Chỉ là gặp mặt đơn giản, độ thiện cảm của mấy người đối với Hứa Thanh Tiêu đã tăng lên gấp bội, khiến cho Vương Nho đứng ở một bên tấm tắc khen lạ.

Nhưng mà mọi người cũng không trì trệ, kết bạn với nhau cùng đi.

Nhưng mà đi trên đường, Vương Nho có chút ngạc nhiên, hạ thấp giọng hỏi.

“Thanh Tiêu hiền đệ, ta hỏi ngươi chuyện này nhé?”

“Lão sư của ngươi… Hoặc là sư huynh ngươi…. Khụ…”

“Có ai từng khen ta không?”

Vương Nho mở miệng, hơi lộ ra vẻ xấu hổ.

Hứa Thanh Tiêu: ???

Đối mặt với câu hỏi thăm dò của Vương Nho, Hứa Thanh Tiêu trong phút chốc không biết phải trả lời ra sao.

Đáp bừa một câu là từng khen rồi thì hơi dối giả, bảo chưa khen, thì lại đả thương lòng tự trọng của người khác.

Suy nghĩ một lát, Hứa Thanh Tiêu chỉ đành cười đáp một câu đương nhiên là có nhắc đến Vương Nho huynh trưởng, sau đó lại nói tiếp vài câu làm người trượng nghĩa các thứ, khiến Vương Nho nở nụ cười.

Xã giao của cổ nhân bình thường đều khá là hàm xúc ngại ngùng, nhất là văn nhân, đại đa số suy nghĩ đều để ở trong

lòng, ta giỏi ngươi không giỏi, trừ phi tài hoa của ngươi thật sự là khiến tiên phật khiếp sợ, nếu không đều là xuất thân từ thư hương môn đệ, bái danh sư làm thầy, có ai tự cho rằng tư chất của mình kém cỏi đâu?

Cho nên ngoại trừ quan hệ cực kỳ tốt ra, hoặc là cố ý nịnh bợ, nếu không đại đa số gặp mặt nhau thì chỉ chào hỏi qua thôi.

Hứa Thanh Tiêu trái lại không giống như vậy.

Đi cùng đám người Vương Nho, tiếp theo dù gặp phải bất kỳ người nào, Hứa Thanh Tiêu có thể nói là lưỡi không xương trăm đường lắt léo.

"Vị huynh trưởng này tuấn tú bất phàm, quả thật là đẹp như ngọc, đúng là khiến cho ngu đệ đây cảm thấy không bằng."

"Dám hỏi có phải huynh trưởng đã nhập phẩm rồi hay không? Vì sao lại thấy bao quanh huynh trưởng toàn là Hạo nhiên chính khí, đúng là khiến ngu đệ đây phải ghen tỵ."

"Được ở cùng một chỗ với chư vị, quả nhiên là vinh hạnh cả đời của ta, mong chư vị chớ ghét bỏ ngu đệ vụng về nhé."

Khả năng xã giao của Hứa Thanh Tiêu trong buổi yến tiệc này, có thể nói là xuất chúng.

Trên cơ bản thì bất kỳ ánh mắt nào đối diện với Hứa Thanh Tiêu, đều không thoát được một tràng khen ngợi, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu khen người cũng không phải loại khen tùy tiện cho có.

Biết tài hoa của ngươi hay, thì khen ngươi tài hoa, nhìn ngươi diện mạo tuấn tú, thì khen tướng mạo ngươi, nghe nói ngươi muốn tham gia thi phủ, vội vã khen ngươi chăm học.

Nói tóm lại là, ngươi giỏi nhất, ta muốn được học tập từ ngươi.

Dưới những lời dỗ ngon ngọt của Hứa Thanh Tiêu, về cơ bản thì những văn nhân từng gặp mặt với Hứa Thanh Tiêu, không người nào là không vui sướng kích động. Đến đây tụ hội, thứ gì thoải mái nhất?

Chính là được người khác nhận ra, được người khác khen ngợi, đương nhiên nếu có thể làm một bài thơ ở trong bữa tiệc này, được mọi người tán thưởng tất nhiên là tốt nhất.

Hứa Thanh Tiêu thỏa mãn được mộng đẹp của mọi người dự tiệc, cũng bởi vậy mà kết giao được không ít mối quan hệ.

Tài tử phủ Nam Dự, tài tử cửu huyện phủ hạ, có thư hương môn đệ, cũng có con cháu nhà giàu, tóm lại những người này đều nhớ kỹ Hứa Thanh Tiêu.

Đối với Hứa Thanh Tiêu cũng đầy thiện cảm.

Cũng đúng thôi, dù sao bằng cách xã giao của mọi người đều khá là ngại ngùng với nhau, nếu không biết đều nhờ bạn bè giới thiệu lẫn nhau xong, sau đó ngồi xuống uống đôi ba chén rượu, để có được lợi ích từ mối quan hệ, điều cần có chính là thời gian.

Quân tử chi giao nhạt như nước.

Hứa Thanh Tiêu thì khác, đi đến thì khen, khen đến đầu óc người choáng váng, đối với cái khái niệm quân tử chi giao nhạt như nước hình thành từ lâu không thay đổi mà nói, đơn giản chính là giáng một đòn mạnh.

Nhưng mà hành vi của Hứa Thanh Tiêu như vậy cũng đưa đến không ít phản cảm của người khác. Trong lòng khinh bỉ.

Chẳng qua đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu đi tới trước mặt đối phương, lại đập một loạt lời ca ngợi xong, nỗi khinh bỉ trong lòng thoáng chốc tan thành mây khói, thay vào đó chính là:

“Hứa Thanh Tiêu đúng thật là biết nhìn người!”

Một cái mở đầu đơn giản, từ đầu đến cuối cũng không tới nửa canh giờ, bạn tốt của Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao nhiều lên không ít.

Hẹn mời Hứa Thanh Tiêu đến thăm nhà có mười lăm người, hẹn Hứa Thanh Tiêu sau khi yến tiệc kết thúc cùng nhau đi tới tửu lâu có mười hai người, hẹn lần sau cùng Hứa Thanh Tiêu đi đạp thanh có chín người, thậm chí đã có bốn năm người lần lượt hẹn Hứa Thanh Tiêu đi tới hoa lâu chơi.

Văn nhân hẹn nhau chủ yếu đều có quan hệ tốt mới hẹn, nhất là tới mấy chỗ như hoa lâu, không phải là đặc biệt nhìn trúng ngươi, hoặc nói quan hệ vô cùng tốt, trên căn bản sẽ không hẹn.

Dù sao thì nơi như hoa lâu, dù gì cũng có chút bất nhã, có thể đi cùng nhau thì quan hệ phải vô cùng tốt.

Hơa nữa là khen chỗ tốt của người khác không chỉ quen biết thêm bạn bè, mà danh tiếng của mình cũng tăng lên, vừa rồi Hứa Thanh Tiêu đã nghe thấy được có người đang nói chuyện với mình cũng dùng những từ ngữ tốt đẹp để hình dung.

Một người khen mình, người khác sẽ cảm thấy người này tạm được.

Mười người khen mình, người khác sẽ cảm thấy người này được đấy.

Một trăm người khen mình, người khác sẽ cảm thấy người này giỏi thật, phải gặp mặt mới được.

Danh tiếng được hình thành như vậyđấy.

Hứa Thanh Tiêu gọi đây là 【 Đạo lý đối nhân xử thế 】

“Yến hội sắp bắt đầu, mời chư vị công tử ngồi xuống.”

Cũng vào đúng lúc này, một tiếng hô lớn vang lên, đại đa số văn nhân đang nói chuyện với nhau trong phút chốc đã đi vào trong yến hội ngồi xuống.

Chỗ đặt yến tiệc là một cái sân rộng rãi, trái phải mỗi bên đều kê bàn gỗ, tổng cộng có bốn hàng, mỗi hàng mười bàn, một bàn có thể ngồi được từ hai đến ba người, nếu quan hệ tốt không chê thì ngồi chen bốn người cũng không sao hết.

“Thanh Tiêu huynh, tới ngồi chỗ này đi.”

“Thanh Tiêu huynh, chỗ này chỗ này.”

“Thanh Tiêu huynh, ngồi ở đây gần một chút.”

“Thanh Tiêu huynh, ngồi bên cạnh ta đi, cùng nhau nói chuyện dăm ba câu.”

Lúc này, theo Hứa Thanh Tiêu đi vào, chỗ tốt nhất của việc xã giao trong chớp mắt cũng tự mình hiện ra.

Khi Hứa Thanh Tiêu đi vào trong sân, không ít người lộ ra vẻ mặt vui mừng mời chào, cả đám đều muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau.

Một ít văn nhân chưa làm quen với Hứa Thanh Tiêu không khỏi kinh ngạc, vội vã hỏi người khác Hứa Thanh Tiêu là ai, cảm giác danh tiếng có vẻ rất lớn.

Chương 74: Phủ Quân Áp Đề (1)

Vương Nho đứng ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng không hiểu sao lại có chút ước ao, quan hệ của hắn với nhiều người ở đây cũng không tệ lắm, biết nhau đã nhiều năm, vậy mà không ai gọi tên mình hết, trái lại Hứa Thanh Tiêu mới biết họ quá lắm là được nửa canh giờ.

Vậy mà được hoan nghênh như thế.

Gã này, mặt đẹp thì ngon ăn hơn thật à?

Vương Nho có chút buồn rầu rồi đấy.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

"Đa tạ ý tốt của chư vị, nhưng mà ngu đệ đi theo Vương Nho huynh trưởng đến đây, lát nữa còn phải chờ sư huynh ta tới nữa, cũng không tiện quấy rầy chư vị."

Hứa Thanh Tiêu cất lời, uyển chuyển cự tuyệt mọi người.

Mọi người mời nhiệt tình, đây là chuyện tốt, nhưng mà, nếu xử lý không đúng chính là chuyện xấu, cho dù nhận lời ai thì cũng sẽ là lạnh nhạt với nhiệt tình của những người khác, ngược lại ngồi chung với Vương Nho, vừa không mất lễ cách, lại không khiến lòng người lạnh lẽo.

Dù sao mình đúng là theo Vương Nho tới đây dự tiệc, nếu muốn đi ngồi với người khác thật, chẳng phải là đang vả vào mặt Vương Nho sao?

Mà Hứa Thanh Tiêu vừa nói lời này xong, trong lòng Vương Nho thư thả hơn rất nhiều, không khỏi cảm thấy Hứa Thanh Tiêu biết lễ không vong ân.

Một xíu không thoải mái lúc trước không cánh mà bay, Vương Nho dẫn theo Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống.

Vị trí thứ ba đằng trước, không tính là gần nhưng cũng không tính là quá xa.

Sau khi ngồi xuống, Hứa Thanh Tiêu lập tức làm lễ với mấy người xung quanh, sau khi tự giới thiệu gia môn một lát, lúc

này mới từ tốn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Quá hiểu đạo lý đối nhân xử thế cũng không phải một chuyện tốt, muốn mọi việc đều thuận lợi, phải linh hoạt khéo léo để ý tới mọi chuyện, hơi mệt người, nhưng lợi ích cũng không ít.

Buổi yến hội ngày hôm nay kết thúc rồi, sau này ở phủ Nam Dự nếu mình gặp phải chút chuyện, chắc là đều có thể giải quyết trực tiếp được, không đến mức gây ra phiền phức cho sư huynh.

Keng.

Rất nhanh sau đó, tiếng đàn cầm thanh thúy vang lên, sóng cùng là từng vị ca cơ đi từ bên ngoài vào.

Những ca cơ này đều xinh đẹp, da dẻ mịn màng, mặc trang phục lụa mỏng, múa theo làn nhạc, ngẫu nhiên như ẩn như hiện, càng lay động ánh mắt mọi người ở đây.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng thưởng thức, cũng không có ý đồ léng phéng gì cả.

Ca cơ cổ đại biểu diễn nhìn có đẹp đến thế nào đi nữa, cũng không so được với biểu diễn ở thời hiện đại, nhìn một hai lần còn có cảm giác mới mẻ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cũng chỉ vậy thôi.

Nếu không phải mấy nàng ca cơ rất đẹp thì chắc Hứa Thanh Tiêu không thể nào xem tiếp cho nổi.

"Chán bỏ mịa!"

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm rượu trái cây, nói thầm trong bụng.

Đoạn biểu diễn đặc sắc của ca cơ kết thúc, mọi người vỗ nhẹ bàn hoan hô.

Mà lúc này, một bóng người cũng từ trong viện đi ra.

Tầm khoảng hai mươi, cẩm y phú quý hai màu bạch lục, eo đeo mỹ ngọc, quan cài tóc bằng ngọc mỡ dê, khuôn mặt tuấn tú.

Người vừa xuất hiện, Vương Nho hạ thấp giọng nói: “Đây chính là Lý Hâm, Lý công tử, con trai trưởng của phủ quân phủ Nam Dự.”

Vương Nho nói cho Hứa Thanh Tiêu biết thân phận của đối phương.

Có điều nhìn lướt qua, Hứa Thanh Tiêu phát hiện mọi người nhìn thấy Lý Hâm chỉ thoáng gật đầu đơn giản, cũng không có ai đứng dậy gọi một tiếng bái kiến Lý công tử.

Trái lại từng người một đều nhàn nhã an nhàn, ai muốn làm gì thì làm đi.

Chậc chậc.

Văn nhân cổ đại đúng là kiêu thật đấy, con của phủ quân, đây là khái niệm gì? Đời trước con cả của quan to thành phố, đừng nói là đồng lứa, cho dù là người ít nhất là hơn hắn đến mười tuổi, cũng phải cung kính chào câu Lý tổng khỏe không.

Cái đám văn nhân này không phải nói là không cho mặt mũi, nhưng căn bản là không có mấy loại khen ngợi nào, trái lại còn ra vẻ, ta tới dự tiệc là nể mặt ngươi rồi.

Được đấy.

Khá lắm đó.

Rất ngon đó.

Hứa Thanh Tiêu từ từ mò ra được ít đường hướng, nhìn Lý Hâm, trên mặt cũng không có vẻ gì không vui, trái lại còn bước nhanh tới chỗ chủ vị, bưng chén rượu trên bàn lên nói.

“Chư vị, bởi vì xảy ra một ít chuyện nhỏ, cho nên dẫn đến trễ giờ, mong chư vị chớ nên tức giận, Lý mỗ đây tự phạt ba ly.”

Lý Hâm mở miệng, mau chóng uống cạn ba ly, xem như tự phạt.

“Lý công tử dù sao cũng là con trai phủ quân, công vụ ở trong phủ bận rộn, điều này chúng ta cũng biết cả, hôm nay được mời đến bữa tiệc rượu đây đã hết sức vinh hạnh rồi, kính Lý công tử một ly.”

Có người mở miệng, người thứ nhất nâng chén, mọi người cũng nâng chén theo, dù sao thì Lý Hâm cũng đã tự phạt ba chén rồi, cũng coi là cho mọi người đủ mặt mũi, mà mọi người tuy rằng thẳng thắn, nhưng cũng không phải kẻ ngu.

“Bọn ta kính Lý công tử một ly.”

Giờ khắc này, mọi người đua nhau giơ ly rượu lên, hướng về phía Lý Hâm mời rượu.

Người sau cũng sảng khoái uống vào.

Sau ba tuần rượu, một tiết mục biểu diễn khác lại xuất hiện.

Đại đa số cũng không thể thoát ra được phạm vi cầm kỳ thư họa, tấu nhạc nhảy múa, một vài xiếc ảo thuật, phân nửa thời gian trước đều là thưởng thức tiết mục.

Đợi đến giờ hợi.

Mọi người cũng đã uống ngà ngà say.

Nhiều nhạc công đã rời đi, khoảng sân yên tĩnh hơn nhiều.

“Chư vị, hôm nay mời đến, thật ra là có hai chuyện.”

“Thứ nhất là, sắp đến kì thi phủ, Lý mỗ là trưởng tử của phủ quân, đương nhiên là muốn tổ chức tiệc rượu cho chư vị, đợi đến khi kì thi phủ qua đi, có thể Lý mỗ lại mở tiệc thiết đãi chư vị tiếp.”

“Thứ hai là, lần thi phủ này vô cùng quan trọng, là kì thi phủ đầu tiên của tân triều, có thể nói là thu hút ánh mắt của vạn chúng, gia phụ mấy ngày nay trao đổi với không ít bậc thầy nho đạo, thử áp đề (1), hôm nay cũng vì chuyện này nên mới chậm trễ một lát.”

Lý Hâm lên tiếng, nói ra mục đích của buổi yến tiệc này.

Nhưng mà lời này hắn vừa thốt ra, cả sảnh đường náo động.

“Phủ quân áp đề cho bọn ta?”

“Lần phủ thí đầu tiên của tân triều đúng thật là quan trọng, nhưng không ngờ phủ quân lại nguyện áp đề cho bọn ta.”

“Lý phủ quân đúng thật là tấm gương của bọn ta.”

Phản ứng của mọi người đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó là biến thành hưng phấn và kích động.

Áp đề.

Nói thông tục ra thì, chính là đoán đề mục thi.

Dân gian cho phép ápđề, cho dù là người ra đề đều là đại nho trong triều, sẽ không lộ đề, nếu muốn lộ đề, không cần triều đình phải phát động, thiên địa đương nhiên cũng sẽ có lúc cảm ứng được.

Có thể trở thành đại nho giả, cũng không thể là loại người như vậy.

Nhưng mà việc áp đề này có rất nhiều thứ cần chú trọng, người có địa vị càng cao, sẽ đoán càng chuẩn.

Suy cho cùng, đấy cũng là một mối quan hệ logic rất đơn giản.

Lý giải được người ra đề là ai, lại có tính cách ra sao, đào bới từ chỗ này đúng thật là có thể đoán được vài phần.

Cho nên phủ quân đặt đề, đúng là hoàn toàn không thể không khiến người ta kích động mà.

“Vậy xin hỏi Lý công tử, phủ quân đại nhân đặt đề gì?”

Chương 75: Phủ Quân Áp Đề (2)

Có người lấy lại tinh thần, không kìm được lên tiếng hỏi.

Lý Hâm không trả lời, chỉ vỗ tay một cái.

Lập tức, ở ngoài viện liền có mấy người gia bộc mang tới một phiến đá, bên trên có một tờ giấy trắng.

Trên tờ giấy trắng chỉ viết hai chữ 【 An Quốc 】

Khi áp đề của phủ quân xuất hiện, ánh mắt mọi người nối nhau tập trung lên trang giấy trắng.

Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc, không ngờ đề phủ quân đoán, vậy mà cũng không khác gì lão sư mình đã đoán trước đó.

Xem ra lão sư của mình cũng có tý gì và này nọ đấy.

"Đề an quốc sao? Cũng rất hợp với tình cảnh."

"Ừ, Vương triều Đại Ngụy lập quốc được hơn bảy trăm năm nay, võ đế thất phạt, vẫn không thể cứu vãn được như cũ, quốc gia xã tắc lung lay sắp đổ, đề an quốc, hợp tình hợp lý."

"Nếu lấy dẹp quốc an nước làm đề, ngẫm tới thì phương bắc vẫn như trước không an bình mấy."

Tiếng bàn tán vang lên, mọi người thì thào lẩm bẩm, nhìn hai chữ an quốc, trong lòng bọn họ cảm khái muôn vàn.

Nhiều thế hệ văn nhân, đơn giản chính là tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Quốc gia không yên, sao thịnh thế được?

Nếu không có thịnh thế, thì đọc sách thế nào được?

"Chư vị, đây là đề mà gia phụ đoán được, hôm nay mời chư vị tới đây, cũng là để tự do thỏa thích nói về đề này."

"Đương nhiên cụ thể có phải hay không, phải đợi đến khi kì thi phủ bắt đầu mới có thể biết được, gia phụ cũng chỉ đoán được tầm khoảng đấy thôi."

"Các vị đang ngồi ở đây, nghĩ ra được thì có thể nói, nói chuyện thoải mái với nhau, trao đổi với nhau."

Lý Hâm chỉ vào giấy trắng lên tiếng.

Mà ở chỗ ngồi, Vương Nho nhấp một hớp rượu trái cây, hạ thấp giọng nói chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

“Lý Hâm công tử cũng muốn tham gia thi phủ, đề này chắc tám chín phần là do phủ quân hết lòng suy nghĩ mới ra được.”

Vương Nho hạ thấp giọng nhắc Hứa Thanh Tiêu, bảo hắn dụng tâm lắng nghe và cân nhắc.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, cũng hiểu được mục đích chủ yếu của buổi yến tiệc này.

“Con trai phủ quân cũng phải tham gia thi phủ, xem ra đúng thật bệ hạ rất quan tâm đến lần thi phủnày.”

“Nói ra áp đề, bảo mọi người tham khảo, không chỉ là nghiệm đề và mở rộng tư duy thôi.”

“Cổ nhân cũng không phải người ngốc.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu chớp mắt cái đã đoán ra được vài điều.

Lý Hâm mời mọi người tới đây dùng cơm, lấy tiếng thơm là phủ quân áp đề, để nhắc nhở mọi người, ngoài ra còn một mục đích khác, làm như vậy là để nghiệm chứng tự đề, cùng mới mở rộng tư duy.

Chắc là Lý Hâm đã viết xong luận án tương ứng rồi, muốn xem mạch suy nghĩ của mọi người có phải giống nhau hay không, hoặc là từ đó chọn ra được phương án tối ưu.

Nhấp một ngụm rượu, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì nhiều, hắn đối với cái đề này cũng có mạch suy nghĩ nhất định rồi, nhưng mà có được hay không thì không biết, trước hết cứ nghe mọi người nói xem như thế nào.

“Lý công tử, chư vị công tử, đề an quốc, đúng là ta cũng có một chút kiến giải thật.”

Có người lên tiếng.

Người có thể bước chân đến cái yến hội này, đều là có uy tín và danh dự, đọc sách đã mấy năm, nếu có thể có được danh

tiếng, đương nhiên cũng là chuyện tốt.

Theo lời hắn nói, mọi người sôi nổi gật đầu, Lý Hâm càng cười nói: "Mời Tuân công tử nói, chúng ta sẽ chăm chú lắng nghe."

Người này mặc một bộ trường bào màu xám đen, buông chén rượu xuống, nhìn mọi người nói.

"Cái gọi là an quốc, ý nghĩa là bình định quốc gia."

"Nhưng, Võ đế đã bảy lần Bắc Phạt, phải ngậm hờn nơi Hãn Hải, biên cương loạn lạc, man di phương Bắc luôn dòm ngó Đại Ngụy ta."

"Man di chưa dẹp được, biên cương chưa định, lấy cái gì an quốc?"

"Cho nên, tại hạ cho rằng, nếu đề thi Phủ đúng thật là an quốc, thì cốt lõi nằm ở bên ngoài."

Hắn lên tiếng, chữ nào cũng là châu ngọc, mượt mà tròn trịa, đầy ắp tình cảm, tràn ngập phẫn nộ đối với biên cương loạn lạc, mầm họa man di.

Lời vừa dứt không ít người gật đầu, đều là tán thành.

"Tuân công tử nói rất đúng, Lý mỗ cũng suy nghĩ như thế, bên ngoài loạn lạc không ngừng, quốc gia dùng cái gì mà yên ổn."

"Sỉ nhục ở Tĩnh thành vẫn còn đấy, mối hận man tộc, khắc ghi tận tâm khảm."

Lý Hâm bùi ngùi, hắn tán thành theo lời của đối phương.

Mà nhờ hắn cầm đầu tán thành, lời của mọi người từng bước vang lên.

"Ừ, man di chưa diệt xong, sao an quốc, biên cương không ổn, là thịnh thế nói suông."

"Đúng vậy, trong thời Võ đế, nếu không có trận tuyết lớn đấy, man di đã bị diệt từ lâu, đúng thật là trời không chiều theo lòng người."

"Bây giờ bệ hạ đăng cơ, có lẽ cũng phải gây dựng sự nghiệp một phen, nếu có thể diệt được tận gốc mối họa man di, là

phúc của Đại Ngụy, chỉ sợ khó nhổ được tận rễ, lại rước lấy nỗi nhục Tĩnh thành, đó chính là có tội với trời cao. ”

“Từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy việc nữ tử xưng đế, mở ra nguyên thủy vạn vật, trở thành chuyện kỳ lạ lưu danh thiên cổ, cũng không biết là có thể nổi danh được hay không.”

Mọi người bàn tán, có lẽ là uống không ít rượu, lời nói càng ngày càng càn rỡ, quy mô cũng càng lúc càng lớn.

Hứa Thanh Tiêu vội vàng ho khan một tiếng, bưng chén rượu lên nói.

“Chư vị, sỉ nhục của nước Đại Ngụy, vẫn ghi tạc trong lòng, nhưng chúng ta cũng đừng nản lòng, lẽ ra phải nhớ lấy nỗi sỉ nhục này, vì nước đền đáp, vì quân phân ưu, vì dân chúng tạo phúc, nào, cùng uống một chén.”

Hứa Thanh Tiêu cất to giọng nói.

Nếu còn để cho bọn họ nói tiếp, chắc nói miết nói mãi rồi bắt đầu nói khịa hoàng đế luôn mất.

Nhỡ đầu sự tình truyền đến tai hoàng đế, mình vô duyên vô cớ bị liên lụy thì lại phiền toái.

Mặc kệ hoàng đế bây giờ tính cách thế nào, có nghe lời trung ngôn hay không, dù sao cứ phải sống yên đừng tìm đường chết.

Hứa Thanh Tiêu nói những lời này xong, mọi người đều cảm hóa, nối đuôi nhau nâng chén lên cộng ẩm.

Nhưng mà khiến cho Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc chính là.

Liên quan đến hoàng đế, hình như mọi người cũng không phải đặc biệt quan tâm lắm, nhất là Lý Hâm, theo lý thuyết hắn là con trai của phủ quân, càng thêm bận tâm đến thứ này, lại không có bất kỳ dấu hiệu ngăn cản nào.

Thiết nghĩ chắc là lời nói của văn nhân khá là tự do.

Nhưng mà cho dù là thế nào, Hứa Thanh Tiêu vẫn phải cẩn thận một chút, tránh việc họa từ miệng mà ra.

Sau khi uống rượu, mọi người tiếp tục nói về chủ đề an quốc.

Nhưng hầu hết đều vẫn bàn đến chủ đề trọng tâm là ngoại tộc xâm lược.

Hứa Thanh Tiêu lặng thinh không nói, chỉ chăm chú lắng nghe, có điều trong lòng cũng có suy nghĩ của chính mình.

Lời mọi người nói đều rất có đạo lý, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy, chắc hẳn không phải ý này.

Dù sao thì nếu đúng thật là ý này, thì vị kia cũng đừng làm hoàng đế nữa.

Chương 76: Mời Thanh Tiêu Huynh Làm Thơ (1)

Có câu nói muốn diệt được bên ngoài, trước hết phải yên lòng bên trong.

Chuyện bên ngoài như thế nào đi nữa, nói tóm lại vẫn có đường để đi, cho dù man di đã đánh hạ Tĩnh thành rồi, nhưng họ vẫn chưa gây ra được họa diệt quốc.

Bố trí chiến tuyến, lòng dân mấu chốt, phân phối tài nguyên, cùng với trị quốc an cư, có cái nào không nhức đầu hơn vấn đề man di không?

Chỉ dựa vào bản thân đánh giết thì có hữu dụng không?

Nhất định là vô dụng,

Cho nên [An Quốc], tuyệt đối không phải ở vấn đề biên cương.

Trăm việc không dùng được nhất chính là thư sinh, bảo thư sinh đi nói chiến tranh lịch sử, chẳng khác gì lý luận suông, một đống mã hậu pháo.

Không đi đến chiến trường, không biết được chiến tranh chân chính, tất cả mọi thứ nói đến đều là vô nghĩa.

Cho nên hoàng đế sẽ không ngu xuẩn đến mức như vậy, để cho một đám thư sinh đàm luận chuyện chiến tranh.

Cái an quốc này.

Hẳn là… kinh tế.

Ừ.

Vấn đề kinh tế.

Đối với một quốc gia mà nói, các vấn đề bên ngoài nhỏ hơn các vấn đề bên trong, lấy lịch sử ra làm gương, hầu hết các quốc gia sụp đổ, lý do đều là có vấn đề ở bên trong.

Mà bộ phận ở trong đó, chẳng qua chỉ có hai cái.

Triều đình và bách tính.

Phiên vương, quyền thần, đảng phái là gốc rễ của triều đình.

Kinh tế, nông nghiệp, cuộc sống, là nguồn gốc của người dân.

Chuyện triều đình, không tới phiên một đám thư sinh đến khoa tay múa chân, mấy cái cấp bậc như chiến đấu, dùng đầu ngón chân thôi đã có thể đùa chết một đám người.

Vì vậy, nếu hoàng đế lấy ”An quốc” làm chủ đề.

Gốc rễ phải là “An trị quốc gia.”

Làm thế nào để làm cho đất nước an bình, để cho bách tính ăn uống no đủ.

Một khi dân chúng ăn uống no đủ, sẽ giảm bớt rất nhiều cạnh tranh, tranh chấp, hơn nữa bách tính cũng sẽ sinh ra niềm tin cậy rất lớn đối với quốc gia.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, dân chúng ăn không đủ no, mặc không ấm, ngoại tộc đánh vào, liên quan méo gì tới ta? Trái lại thì chẳng phải thời khổ kéo dài ra thêm tý nữa thôi à, thậm chí còn hận sao không đánh đến mau lên.

Nhưng nếu dân chúng ăn no uống đủ, còn có tiền nhàn rỗi đi câu lan nghe hát, có giặc đánh tới thật, ai mà không tức?

Ta đang sống sướng thế này, ngươi tới phá hỏng cuộc sống của ta hả? Ông đây liều mạng với ngươi.

Cho nên chính sách an quốc, phải bắt đầu từ dân chúng, đáp ứng nguyện vọng của dân chúng, nên là củi gạo dầu muối, mà tất cả những thứ đều là ngân lượng.

Nói toẹt hẳn ra.

Là đồng tiền.

Trong lòng Hứa Vân Tiêu đã chắc chắn được phương hướng, nhưng trên mặt không hiện ra, hắn là người đọc sách, nhưng không phải thánh nhân.

Nói ra làm gì? Khoe bản thân có rất có tài à? Sao đó bị người ta sao đề?

Những lời tốt đẹp thì nói suốt được, lại không mất tiền.

Nhưng cái việc ấy vẫn kín tiếng lại, người ta có tán thành hay không là một chuyện, không cần thiết cái danh tiếng này lắm.

Ừm, âm thầm phát triển thì ổn định hơn.

Trong yến hội.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu hồi thần lại, mới phát hiện mọi người có chút đau khổ, vốn còn đang rất náo nhiệt, đột nhiên cảnh sắc thay đổi hẳn đi.

"Nhục của quốc gia rõ mồm một ở trước mắt, chúng ta là người đọc sách, chỉ có thể hàn song khổ đọc chứ không thể cống hiến được cho quốc gia, đúng là xấu hổ."

(Hàn song khổ đọc: Miêu tả sự gian khổ miệt mài đèn sách của những kẻ đọc sách xưa dưới khung cửa lạnh mùa đông.)

"Đúng thế, phồn hoa đương thời không thể tách rời khỏi sự hy sinh của các tiền bối, lũ man di đáng hận."

"Đợi đến một ngày nào đó, ta có thể gia nhập binh bộ, tới phương Bắc chinh chiến, ta nhất định phải giết tận diệt bọn họ."

Đề tài không biết từ lúc này bắt đầu dần dần chuyển sang công kích man di phương Bắc.

Hứa Thanh Tiêu ở nhà Chu Lăng đã đọc qua không ít sách, ở trong đó có nhắc đến man di phương Bắc.

Man di phương Bắc là một cái gai trong lòng con dân Đại Ngụy, từng giờ từng phút một đều đang đâm vào lòng từng người trong thiên hạ.

Dòng tộc phương Bắc, trời sinh thích hợp làm võ giả, cơ thể cường tráng, hơn nữa gân mạch tự thông, đây là ưu thế của chủng tộc.

Mười người binh sĩ Đại Ngụy đánh không lại một kẻ phương Bắc, đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Cũng may, ông trời cho ngươi thiên phú về thể lực, sẽ suy yếu trí lực, đại bộ phận bọn họ trí lực đều ở mức bình thường.

Bọn họ xâm lược Đại Ngụy, cướp bóc đều là chuyện nhỏ, trọng điểm là bọn họ vô cùng tàn ác thích hành hạ người đến chết.

Nhục nhã Tĩnh thành ấy, không chỉ đánh tới gần kinh đô.

Mà còn dùng thủ đoạn hành hạ con người đến thảm khốc, hành hạ bách tính vùng Trung Nguyên đến chết.

Đây mới là điểm phẫn nộ thật sự.

Đây cũng là việc Đại Ngụy muốn làm nhất từ khi lập quốc tới nay, quét sạch man di, thống nhất thế lực phương bắc, gom góp tài lực, một lần nữa trấn áp biên cảnh, hoàn thành sự nghiệp thống nhất đất nước trước đây chưa từng có.

Nhưng mà chín đời quân vương rồi vẫn chưa làm được, thế hệ này thật ra càng khó làm được hơn.

Có hy vọng nhất vẫn là võ đế, nhưng đáng tiếc vẫn là thất bại.

“Tội ác man di, kê lên chồng chất, thật sự muốn làm một câu thơ để tiết hận trong tâm, nhưng câu chữ không đủ, khó lòng thanh nhã.”

“Ở đây có ai nguyện phú một bài thơ không?”

Lý Hâm mở miệng, hắn lên án Man tộc mạnh mẽ, muốn làm thơ, đáng tiếc trình văn chương không đủ, liền đưa ánh mắt nhìn về phía mọi người.

Giờ khắc này, cảnh tượng yên tĩnh lại.

Cũng không phải là không ai biết làm thơ, nhưng đột nhiên làm thơ thì có chút khó khăn, nhưng lâm trận phát huy cũng không phải là không được, có điều nhiều người nhìn như vậy, chẳng may thơ không hay, chẳng phải là trở thành chuyện cười rồi sao?

Hứa Thanh Tiêu ngồi ở phía dưới, hắn uống một ngụm rượu, rất là hiểu được cảm giác của mọi người.

Dù sao đọc là đọc sách vài năm, viết văn cũng tạm được, dù sao thì nghĩ đến cái gì thì viết cái đó, nhưng làm thơ thì không giống thế, không có chút văn hóa thì đúng thật là không làm được.

Lại phải hợp cảnh, hợp tình, còn phải gieo vần, không thể là thơ con cóc nữa, chẳng may nói sai, rước nhục vào thân, đúng là thành chuyện hủy hoại danh tiếng.

Có thể hiểu được.

Nhưng mà vào đúng lúc này, có người bỗng nhiên nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, không nhịn được đứng dậy cười nói.

“Lý công tử, ta nghe nói Trần Tinh Hà, Trần huynh làm thơ vô cùng hay, nhưng mà hình như Trần huynh không tới, trái lại thì sư đệ Hứa Thanh Tiêu của hắn đã tới rồi, chi bằng mời Thanh Tiêu huynh ngâm một bài thơ?”

Người này mở miệng.

Trên mặt tràn đầy tươi cười, nhìn Hứa Thanh Tiêu mà nói.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ ánh mắt mọi người đều tụ lại đấy.

Hứa Thanh Tiêu có chút bối rối.

Hả?

Bảo ta làm thơ?

Chương 77: Mời Thanh Tiêu Huynh Làm Thơ (2)

Ta làm ra được cái cóc khô gì ngươi có biết không?

Mà nè, hình như ta chưa từng đắc tội với ngươi mà nhỉ?

Không đúng, vừa rồi ta còn khen ngươi, không ngờ ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Được được lắm, ta phải nhớ kỹ tên ngươi, sau này không bao giờ khen ngươi nữa.

Hứa Thanh Tiêu hơi rối, hắn đang ngồi ngoan ngoãn uống rượu, bỗng nhiên có người kêu mình ra làm thơ?

Hắn đếch thèm làm.

Bản thân chỉ có một tẹo văn hóa, đứng lên làm thơ chính là vứt mặt nhận xấu hổ, không làm không làm…

Không phải Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất thích được nghe mọi người nói chuyện phiếm, dù sao thì từ đó hắn cũng có thể biết thêm được một vài tin tức.

Nhưng bảo hắn làm thơ, làm kiểu gì đây?

Vấn đề là lúc này, tác dụng phụ của quan hệ xã giao tốt đã xuất hiện.

"Đúng vậy đấy, đúng vậy đấy, vừa nhìn là biết Thanh Tiêu huynh tài hoa hơn người, mau làm một bài đi."

"Ta rất xem trọng Thanh Tiêu huynh, mau mau mau, Thanh Tiêu huynh, chớ có khiêm tốn."

"Ừ, tài làm thơ của Tinh Hà huynh đúng là rất nổi danh, nếu như Thanh Tiêu hiền đệ là người cùng một sư môn với huynh ấy thì chắc chắn cũng không kém."

"Thanh Tiêu hiền đệ, mau làm đi."

Rất nhiều người mở miệng, trước đó Hứa Thanh Tiêu đã từng khen bọn họ, được mọi người yêu thích, bây giờ gặp loại

chuyện này thì tất nhiên là mọi người đều muốn khen ngược lại.

Đây chính là quân tử chi giao.

Lý Hâm ngồi ở ghế chủ tọa bên trên có chút hiếu kì, bình thường hắn mời mọi người đến làm thơ thì hoặc chính là ngươi tranh ta đấu, hoặc chính là sau khi có người đọc xong thì mỗi người sẽ nêu ra nhận xét của riêng mình về những chỗ không tốt.

Từ bao giờ lại khách khí như vậy?

Vị Hứa Thanh Tiêu này, xem ra có chút địa vị nhỉ? Đây là một nhân tài, vậy mà mình không biết, phải kết giao một phen mới được.

Trong lòng Lý Hâm suy tư, hắn sinh ra đã phú quý, thuở nhỏ thì đi theo sau phủ quân đọc sách, tất nhiên cũng rất rành về đạo lý đối nhân xử thế, biết được nếu gặp nhân tài thì phải kết giao.

Nói không chừng có một ngày nào đó đối phương sẽ lên như diều gặp gió, đây chính là một mối quan hệ.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp Hứa Thanh Tiêu nhưng đám người kia lại đối xử với Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình như lửa, lại còn khách khí như thế, vậy sao có thể không khiến người ta cảm thấy hắn là nhân tài được chứ?

“Thanh Tiêu huynh, tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt nhưng nghe được chư vị ở đây tán dương như thế, ta nghĩ Thanh Tiêu huynh làm thơ chắc là rất hay, có thể cho ta một chút mặt mũi, làm một bài thơ được không?”

Lý Hâm mở miệng, chủ động mời Hứa Thanh Tiêu ngẫu hứng làm thơ.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm phiền muộn.

Đối mặt với sự ồn ào của đám người, lại thêm chuyện chủ nhà cũng đã mở miệng, nếu như hắn lại chối từ thì đây há chẳng phải là vả vào mặt người ta sao?

Nhưng cứ căng da đầu ra làm thơ thì cũng có hơi khó.

Ồ… vậy thì phải sao chép thơ rồi.

Làm thơ thì hắn không quá rành, nhưng chép thơ thì Hứa Thanh Tiêu hắn vẫn biết.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định bước đi trên con đường sao chép văn chương này, dù sao thì sao chép văn chương cũng không phải là một chuyện đơn giản, có một vài bà thơ nếu như đặt ở đời trước thì đó chính là thiên cổ danh thi.

Nhưng nếu như ngươi đã xuyên qua thì sao có thể tùy tiện sao chép được?

Thơ phải hợp cảnh hợp tình thì ngươi nói một câu "ngắm thác nước Lư sơn", vậy xin hỏi, ngọn núi Lư sơn kia ở nơi nào?

Cái này còn có thể cố gắng biện minh, nhưng nếu như bài thơ liên quan đến điển cố, vậy ngươi biện minh thế nào? Tất cả mọi người cũng không ai hiểu được.

Cho nên muốn chép văn thì nhất định phải hiểu rõ lịch sử, sao đó tiến hành sửa đổi chứ không phải chép nguyên xi, từ tốt nhưng ý không đúng, nghe thế nào cũng không phê.

Chỉ là khi đối mặt với đám người đang trông đợi thì Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể thở dài đứng dậy nói:

"Ta nhập học vẫn chưa đến nửa năm, vẫn còn đang tìm tòi học hỏi, nhưng mà nếu như chư vị đã muốn ta làm thơ thì ngu đệ đây cũng chỉ đành chịu bêu xấu một chút.'

"Chẳng qua ta không làm thơ, mà là từ, là ta sáng tác cho một vị tướng, cũng không phải ngẫu hứng gì."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng đầu tiên là tự chê mình một phen sau đó lại nói đây không phải là do ngẫu hứng, quan trọng nhất là sáng tác cho người khác chứ không phải là dùng để biểu lộ cảm xúc của mình.

Những lời này nói ra làm cho đám người lại càng thêm tò mò.

"Làm cho người khác? Ai thế?"

"Đúng là có hơi hiếu kì."

“Từ cũng được nữa, thi từ thi từ, đều giống nhau mà.”

“Vì một vị tướng quân? Thú vị, thú vị.”

Đám người tràn ngập vẻ tò mò.

Mà Lý Hâm thì khẽ phất phất tay, ý bảo yên lặng.

Trong nháy mắt, yến hội an tĩnh lại.

Đám người đều yên lặng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua đám người, trong lòng vẫn mang đầy vẻ bất đắc dĩ như cũ, nhưng đã bị ép đến mức này rồi thì hắn cũng chỉ có thể cố gắng.

Hô!

Hít sau một hơi, cố gắng ổn định lại tâm tình của mình.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Nộ phát xung quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ hiết.”

Hứa Thanh Tiêu dồi dào tình cảm mở miệng, đọc bài từ lên.

Không hiểu sao, Hứa Thanh Tiêu có chút cảm khái.

“Sĩ vọng nhãn, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt.”

Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, phảng phất như trước mắt không phải là đình viện mà là cảnh tượng chiến trường đổ nát khắp nơi, lại dường như đây là một khoảng không.

Giờ khắc này, đám người nín thở.

Âm thanh của Hứa Thanh Tiêu dường như có một sức hút khiến người ta không hiểu sao lại yên lặng.

“Tam thập niên công danh trần dữ thổ, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt.”

“Mạc đẳng nhàn.”

“Bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết.”

Sau khi khúc nhạc cao thấp kết thúc, giọng của Hứa Thanh Tiêu lại nâng lên, “Tam thập niên công danh trần dữ thổ, bát

thiên lý lộ vân hòa nguyệt", thanh thúy cực kỳ, có sức cuốn hút bất ngờ.

Nhất là câu nói sau cùng, càng lại làm cho tất cả mọi người ở đây không hiểu sao lại cảm thấy trong lòng mình sục sôi cả lên.

"Tĩnh thành sỉ, do vị tuyết."

"Thần tử hận, hà thì diệt."

Giọng nói Hứa Thanh Tiêu vừa chuyển, thanh âm vốn đã cao giờ lại tràn đầy sự bi phẫn và không cam lòng.

Mối nhục Tĩnh thành chưa rửa sạch, mối hận của thần tử khi nào mới hết.

Câu nói kia đã đâm trúng trái tim của tất cả mọi người ở đây.

Đám người đều siết chặt nắm đấm, phảng phất như mối nhục Tĩnh thành đang hiện lên ngay trước mắt.

"Giá trường xa, đạp phá Liên Vân sơn khuyết."

"Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục."

"Tiếu đàm khát ẩm Man Di huyết"

"Đãi tòng đầu, thu thập cựu sơn hà, triêu thiên khuyết."

(Mãn Giang Hồng

Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa,

Trận mưa vừa dứt.

Ngóng trời xa,

Uất hận kêu dài.

Hùng tâm khích liệt,

Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.

Chớ lỏng lơi nữa kẻo bạc đầu,

Ích gì rên xiết.

Mối nhục Tĩnh thành,
Chưa gội hết.
Hận thù này,
Bao giờ mới diệt.
Cưỡi cỗ binh xa,
Dẫm Liên Vân nát bét.
Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,
Khát, cười chém Man Di uống huyết.
Rồi đây giành lại cả giang san,
Về chầu cửa khuyết.)

Chương 78: Dùng Từ Tấn Phẩm, Rung Động Toàn Trường

Ba câu cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu lại càng dõng dạc, trong mắt như có lửa, tráng chí ngút trời.

Mà bài từ này cũng làm cho trong lòng mọi người ở đây đều chấn động.

Quân đội lái chiến xa, đạp phá doanh trạng Liên Vân sơn, chí khí và sự thù hận, đói thì ăn của Man Di, khát thì uống máu Man Di, ta muốn thu lại sơn hà như cũ, lại hồi kinh hồi báo tin mừng.

Hay!

Quả nhiên là hay!

Giờ khắc này, văn nhân ở cả sảnh đường đều đã lấy lại tinh thần.

Phản ứng đầu tiên của bọn họ là khen hay.

Còn về Lý Hâm, lại càng kích động đến thất thố khen hay.

Không ai có thể ngờ tới Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại làm nên một bài từ như thế này.

Vô cùng đơn giản, không đến trăm chữ nhưng lại có thể biểu đạt sự phẫn nộ của con dân Đại Ngụy với mối nhục Tĩnh thành.

Vừa có hổ thẹn, lại vừa có tráng chí ngút trời.

“Tam thập niên công danh trần dữ thổ.”

“Bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt.”

“Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu.”

(Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.

Chớ lỏng lơi nữa kẻo bạc đầu)

Câu nói này như sấm vang bên tai, khuyên răn con dân Đại Ngụy chớ có sống uổng kiếp người.

Phải luôn thời thời khắc khắc ghi nhớ mối nhục Tĩnh thành, sự hy sinh của Đại Ngụy cuối cùng cũng phải có một kết quả.

“Hay!”

“Hay lắm.”

“Thanh Tiêu huynh, thật đúng là đại tài.”

“Thiên cổ danh từ, thiên cổ danh từ, đây đúng là thiên cổ danh từ mà.”

“Tĩnh thành sỉ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thì diệt, Hứa huynh nói quá là hay, ta kính huynh một chén.”

“Không ngờ tới, chỉ trên yến hội thế này mà cũng có thể nghe được danh từ bậc này, đời này không còn gì hối tiếc, không còn gì hối tiếc.”

Trên yến hội, mấy người cũng lần lượt lấy lại tinh thần, bọn họ kích động đứng dậy, tán dương hướng về phía Hứa Thanh Tiêu mời rượu.

Mặc dù khả năng làm thi phú của bọn họ có sự chênh lệch nhưng năng lực giám thưởng cũng không quá kém.

Bài từ này của Hứa Thanh Tiêu, lập ý tuyệt hảo, dùng từ tinh diệu, nửa đoạn trước là khuyên can thế nhân chớ có phí hoài thanh xuân, nửa đoạn sau dùng mối nhục Tĩnh thành làm lý do, biểu đạt ý nghĩ trong lòng, đầu hô đuôi ứng, đúng là một bài thơ hay.

Có thể nói, sau bữa tiệc tối hôm nay, tên tuổi của Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ hiển lộ tài năng.

Đây chính là chỗ tốt của tụ hội, nếu như có tài năng thật sự thì sẽ có được danh tiếng vang xa.

“Thanh Tiêu huynh, tuổi ngu đệ nhỏ hơn huynh một chút, bài từ vừa rồi đúng thật là đáng để lưu truyền thiên cổ, ngu đệ bội phục, mời huynh ba chén.”

Ngay tức khắc, Lý Hâm đi xuống muốn mời rượu Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ngay vào lúc này.

Từng luồng khí thuần trắng quấn quanh người Hứa Thanh Tiêu.

Tài khí phun trào, ngưng tụ thành từng luồng Hạo nhiên chi khí.

Đám người kinh ngạc nhìn qua Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

"Hắn đang tấn phẩm kìa."

"Thanh Tiêu huynh tấn phẩm?"

"Là nhập phẩm, đúng không?"

"Không, là tấn phẩm, cửu phẩm khai khiếu."

"Cửu phẩm? Thì ra Thanh Tiêu huynh đã nhập phẩm từ lâu rồi?"

"Trời, thấy Thanh Tiêu huynh chẳng qua chỉ hai mươi tuổi, vậy mà đã sớm nhập phẩm Nho giả rồi sao? Ta đây quả nhiên đáng hổ thẹn."

"Tự nhận không bằng, tự nhận không bằng."

"Chỉ mới hai mươi tuổi liền đã lên cửu phẩm, tiền đồ vô lượng. Lão sư của ta đã qua trăm tuổi mới miễn cưỡng tiến vào cửu phẩm, Thanh Tiêu huynh đúng là một người tài hoa."

"Một bài từ tấn phẩm, không ngời ta lại có thể tận mắt nhìn thấy loại kỳ quan này."

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ đứng nguyên tại chỗ, có chút si ngốc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ cực khổ đọc thi thư hơn mười năm là vì cái gì? Làm quan tham chính chỉ là thứ yếu, chủ yếu nhất vẫn là tấn phẩm.

Chức quan là do triều đình phong thưởng.

Mà phẩm cấp là do thiên địa tán thành.

Triều đình to hay là thiên địa to? Vấn đề này khỏi cần nghĩ cũng biết.

Trong lòng đám người ghen tị nhưng vẫn hiểu rõ một chuyện.

Từ sau tối hôm nay, danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu ít nhất thì cũng sẽ truyền vang phủ Nam Dự, thậm chí sẽ truyền thẳng đến quận Trường Bình.

Không, rất có thể là cả nước đều sẽ biết đến.

Bài ca dõng dạc này chính là thiên cổ danh từ, một khi được truyền ra, tất nhiên là văn nhân cả nước đều sẽ biết đến.

Chỉ một bài từ này thôi, cả đời này cho dù Hứa Thanh Tiêu không cần làm cái gì khác thì cũng có thể để lại tiếng tâm trong sử sách.

Đây mới là chỗ làm cho đám người ghen tị.

Bây giờ còn lấy từ tấn phẩm, làm sao bảo người ta không ghen tị cho được?

Làm sao khiến người ta không ngạc nhiên cho được?

Đại tài!

Đại tài!

Đúng là đại tài!

Nếu nói ai là người kích động nhất thì người đó chính là Lý Hâm.

Hắn là con trai của Phủ quân, từ nhỏ đã được kí thác nhiều loại kỳ vọng, tương lai nhất định sẽ tham chính, chỉ là nếu như hắn muốn vượt qua cha mình vậy thì rất khó, nhưng nếu như hắn có thể kết bạn với một vị đại Nho vậy thì sẽ không giống nữa rồi.

Hứa Thanh Tiêu không phải đại Nho nhưng mới hai mươi tuổi mà đã đạt đến cửu phẩm, lại còn có thiên cổ danh từ, vô cùng có hy vọng trở thành đại Nho.

Nếu như hắn làm quen được với Hứa Thanh Tiêu thì tương lai chắc chắn sẽ có một trợ thủ đắc lực.

Không chỉ có mình hắn nghĩ vậy mà mỗi người ở đây ai cũng đang nghĩ thế.

Mà người ngơ ngác nhất ở đây thì đó chính là bản thân Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới mình chỉ đọc một bài từ vậy mà lại có thể tấn phẩm?

Có cần phải đơn giản như vậy không chứ?

Sao thăng cấp Nho đạo lại nhanh vậy chứ? Chẳng có chút tính khiêu chiến nào luôn?

Nhưng bất luận là trong lòng có nhiều suy nghĩ như thế nào thì sau khi tài khí nhập vào cơ thể thì hóa thành từng luồng Hạo Nhiên chính khí tràn vào đại não.

Đám Hạo Nhiên chính khí này hệt như là được dẫn dắt, phun trào ra trong đầu hắn.

Ầm!

Trong đầu vang lên một tiếng nổ lớn, giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đang có một loại cảm giác khó mà hình dung được.

Dường như tất cả mọi thứ trong đầu toàn bộ đều bị quét sạch đi, thất thức khai khiếu.

Đây là Nho đạo cửu phẩm.

Khai Khiếu.

Một khi người đã được khai khiếu thì đã gặp sẽ không quên, trí tuệ được tăng lên.

Mà ngay vào lúc này.

Hạo Nhiên chính khí ngưng tụ ở hai mắt hắn, thai nghén ra thần thông Nho đạo mới.

Chỉ trong chốc lát, Thiên Địa Văn Cung hiện lên trong đầu hắn, trấn áp tất cả Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể.

“Thanh Tiêu huynh, chờ đến lúc không có ai, tiến vào Văn Cung để hoàn toàn tấn thăng.”

Âm thanh của mỹ nam tử xuất hiện, hắn dùng Văn cung để áp chế tài khí của Hứa Thanh Tiêu.

“Được.”

Tâm thần Hứa Thanh Tiêu đáp lại hắn.

Sau một khắc, tài khí chung quanh tán đi, tất cả đều khôi phục lại bình thường.

Mở đôi mắt ra.

Chỉ thấy từng khuôn mặt rung động đến ngây ngốc đập vào mắt hắn.

Cảnh tượng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Vì để hòa nhập với mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng im lặng theo.

Chương 79: Nho Đạo Thần Thông Thứ Hai (1)

Có câu nói là chỉ cần ta không cảm thấy xấu hổ vậy thì người xấu hổ sẽ chính là các ngươi.

Thấy tất cả mọi người đều không nói lời nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không mở miệng nói chuyện.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Một lát sau, nội tâm chấn động của đám người cuối cùng cũng bình phục lại.

“Thanh Tiêu huynh, tài hoa hơn người, Lý mỗ bội phục, bội phục!”

Lý Hâm nâng ly rượu lên, có thể nhìn thấy thiên cổ danh từ được sinh ra, lại còn có thể thấy được Hứa Thanh Tiêu dùng từ tấn phẩm, bất luận là cái nào thì cũng đều có thể vang danh phủ Nam Dự, thậm chí về trước còn có thể ảnh hưởng đến vương triều Đại Ngụy.

Tam thập niên công dữ danh, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt.

Từng câu từng chữ như châu như ngọc.

Lý Hâm tin phục. Hắn cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, hành đại lễ của văn nhân, đại lễ biểu đạt cho sự tôn trọng khó có thể diễn tả được bằng lời.

Lý Hâm cúi đầu, đám người cũng dần dần tỉnh táo lại, nhao nhao cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Đây là sự tán thành, cũng là sự tôn trọng. Quan trọng hơn là bọn họ biết, văn đàn Đại Ngụy lại xuất hiện thêm một người tài ba.

Bọn họ không thể nào đánh giá được con đường của Hứa Thanh Tiêu có thể đi được bao xa, nhưng nhất định là sẽ đi xa hơn bản thân mình.

“Các vị nói quá lời rồi, chỉ là thể hiện cảm xúc mà thôi, không là gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu hoàn lại đại lễ, sau khi mạnh mẽ một hồi hắn lại càng nên khiêm tốn lại, nếu không thì sẽ có vẻ như hơi cuồng vọng.

“Không không không, Thanh Tiêu huynh, bài từ này của huynh có thể nói là thiên cổ danh từ, từng chữ đều như châu như ngọc, như sấm vang bên tai, cho dù bọn ta không thể làm ra được danh từ bậc này nhưng bọn ta cũng có năng lực giám thưởng.”

“Thanh Tiêu huynh mới là quá lời, lại đây, các vị, kính Thanh Tiêu huynh một ly.”

Lý Hâm là một người thực tế, nói cách khác thì mọi người ở đây đều là những người rất chân thành, không dám gièm pha, chỉ có sùng kính.

Đám người bưng ly rượu lên, lại mời một ly.

Lúc này, Lý Hâm nhịn không được hỏi.

“Thanh Tiêu huynh, xin hỏi, bài từ này có tên hay không?”

Lý Hâm hỏi.

“Mãn giang hồng nộ phát xung quan.”

Hứa Thanh Tiêu không chút nghĩ ngợi nói.

Bài thơ này là do Nhạc Phi viết ở đời trước, bối cảnh thật sự rất phù hợp với mỗi nhục Tĩnh thành, cho nên Hứa Thanh Tiêu mới lấy nó ra được, hợp với tình, ứng với vật.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng đã giải thích, đây không phải Hứa Thanh Tiêu làm vì mình, mà hắn làm cho một vị tướng quân.

Mối nhục Tĩnh thành, tất nhiên là sẽ có rất nhiều tướng quân bất bình phẫn nộ, cho nên hoàn toàn có thể thay vào đó, chờ lúc quay về hắn lại xem sách, tìm một vị tướng quân rồi gắn vào câu chuyện, không chút sơ hở.

Về phần nội dung, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ cải biên lại một xíu. Thế giới này không có Hạ Lan sơn, nhưng mà có Liên Vân sơn, không có Hung Nô, cho nên đổi thành Man Di.

Nếu như không hiểu biết một cách tinh vi thì khó mà dung hợp được với thế giới này.

“Hay!”

“Hay cho một câu nộ phát xung quan.”

“Thanh Tiêu huynh đại tài.”

Đám người vỗ tay, rất hài lòng đối với cái tên này.

“Thanh Tiêu huynh, bài từ này của huynh là viết cho vị tướng quân nào vậy?”

Lý Hâm tiếp tục hỏi. Vấn đề này vừa hỏi ra thì mọi người đều thấy tò mò.

“Cái này hay là bây giờ đừng nói, nói ra thì thấy có vẻ hơi nịnh nọt, hay là để sau rồi lại nói đi.”

“Các vị, thời gian cũng không còn sớm, ngu đệ muốn trở về nghỉ ngơi sớm, ổn định tài khí lại một chút. Quấy rầy đến nhã hứng của các vị, ta tự phạt ba ly vậy.”

Hứa Thanh Tiêu sao mà biết được bài từ này thích hợp với vị tướng quân nào chứ, cho nên hắn tranh thủ nhanh chóng chuồn đi.

Chẳng qua, hắn nói cũng là thật. Hứa Thanh Tiêu muốn nhanh chóng quay về để khắc ấn thiên văn chương thứ hai.

Thập phẩm Nho đạo, mỗi lần tăng lên một phẩm thì đều có thể ngưng tụ ra Nho đạo thần thông và khắc ấn Nho đạo văn chương. Hắn không muốn chậm trễ, về cho nhanh rồi tính.

“Nói quá lời, nói quá lời.”

“Thanh Tiêu huynh đi đi thôi, ổn định tài khí mới là quan trọng nhất.”

“Thanh Tiêu huynh, ngày mai ta đi tìm ngươi.”

“Thanh Tiêu huynh, ngày mai huynh có rảnh không? Ta đặt chỗ ở tửu lâu, cùng nhau uống rượu nhé.”

“Phạt rượu thì không cần đâu, Thanh Tiêu huynh đi mau đi, chớ làm ảnh hưởng đến bản thân.”

Đám người nhao nhao mở miệng, hiểu được sự nóng lòng của Hứa Thanh Tiêu, đổi lại là bọn họ thì bọn họ cũng hận rằng không thể bỏ về thẳng."

"Đa tạ chư vị thông cảm."

Hứa Thanh Tiêu vẫn tự phạt mình ba ly rượu như cũ, sau đó quay người rời đi. Vương Nho đi theo phía sau cũng cáo biệt đám người.

Thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, đám người bỗng thấy hơi xúc động.

Yến hội không hiểu sao cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chẳng qua bỗng nhiên có người lên tiếng, nhìn về phía Lý Hâm nói:

"Lý huynh, không phải nói hôm nay có một nhân vật lớn hay sao? Là ai vậy?"

Âm thanh vang lên, lúc này đám người mới kịp phản ứng lại.

"Vĩnh Bình quận chúa và thế tử, chẳng qua đột nhiên bọn họ có chút việc cho nên không đến được.

Lý Hâm mở miệng nói ra lai lịch của đối phương.

"Quận chúa? Thế tử?"

"Vĩnh Bình quận chúa, Vĩnh Bình thế tử? Hai vị này sao lại tới phủ Nam Dự?"

"Là bọn họ sao? Đúng là nhân vật lớn thật."

Đám người mở miệng, có chút rung động.

"Vốn định giới thiệu cùng chư vị, nhưng hai vị này bận quá, ta cũng không tiện đi hối bọn họ."

Lý Hâm hơi cười khổ.

Quận chúa, thế tử, đây là nữ nhi và hậu duệ của Vĩnh Bình vương đó, Lý Hâm nào dám hối thúc gì họ, toàn làm theo sự vui giận của họ.

Đám người có thể hiểu được, họ cũng không nói thêm gì.

Mà lúc này.

Hứa Thanh Tiêu cứ đi thẳng về phía tửu lâu, bước đi của hắn hơi nhanh, Vương Nho đi sát theo phía sau.

“Thanh Tiêu hiền đệ, thịnh yến hôm nay tên tuổi của ngươi là nổi bật nhất đó. Có thể là đồng môn của Trần huynh thì ta nghĩ chắc không phải là người bình thường, sau này đợi khi Thanh Tiêu hiền đệ đề tên bảng vàng, giẫm điện Kim Loan thì cũng đừng quên ngu huynh nhé.”

Vương Nho đi sát theo sau lưng, hắn là người dẫn dắt quan hệ với Hứa Thanh Tiêu tất nhiên cũng tính là gần. Bây giờ đi theo cũng là vì cũng cố tình nghĩa.

“Ân huynh trưởng dìu dắt, ngu đệ khắc ghi sau trong lòng, đương nhiên sẽ không quên.”

Hứa Thanh Tiêu khách khí đáp lại một câu. Vương Nho này làm người xem như không tệ, chẳng qua bây giờ hắn đang có việc, hơi gấp chút, cũng không muốn trễ nãi gì thêm.

Có được sự đáp lại của Hứa Thanh Tiêu, Vương Nho hưng phấn.

“Thanh Tiêu hiền đệ quả nhiên là nhân phẩm cao thượng, bội phục, bội phục.”

Vương Nho ở phía sau kích động nói.

Rất nhanh sau đó, hai người đã trở lại khách điếm.

Hứa Thanh Tiêu đang gấp, sau khi nói một câu ngắn gọn với Vương Nho xong thì cũng từ từ đi lên lầu.

Vương Nho hiểu được, cũng không có bất kỳ câu trách móc nào, thậm chí hắn còn cố ý tìm tiểu nhị bảo tiểu nhị chú ý một chút. Nếu như có ai gây ồn ào các kiểu thì phải ngăn cản đúng lúc, tránh làm ảnh hưởng đến Hứa Thanh Tiêu.

Chương 80: Nho Đạo Thần Thông Thứ Hai (2)

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu lên lầu, không lâu sau đó, bóng người Trần Tinh Hà cũng xuất hiện.

“Vương Nho huynh, sao huynh lại ở nơi này? Đang chờ ta hả?”

Trần Tinh Hà hơi kinh ngạc, hắn không biết chuyện gì đã xảy ra, vừa rồi vẫn cứ mãi nghiên cứu thi từ cho nên làm chậm trễ hồi lâu không ngờ tới Vương Nho vẫn còn ở dưới lầu.

“Trần huynh, Trần huynh…”

Nhìn thấy Thanh Tiêu xuất hiện, Vương Nho lập tức lôi kéo đối phương, lộ ra vẻ hết sức kích động.

“Kích động như vậy làm gì?”

Thanh Tiêu tràn ngập tò mò.

“Được rồi, ta biết, làm chậm trễ thời gian lâu như vậy đúng thật là có hơi không tốt.”

“Đi thôi, ta và ngươi cùng nhau đi dự yến hội, ta bồi lễ với Lý Hâm công tử một chút là được.”

“Chẳng qua chuyện đi trễ cũng không phải do Trần mỗ cố ý, vừa lúc thể hiện cảm xúc, ta sẽ làm một bài từ trên yến hội, bêu xấu một phen.

Trần Tinh Hà hiểu nhầm là do mình chậm chạp không đi làm cho có người không vui, cho nên Vương Nho mới cố ý chạy đến nhắc nhở.

Vì vậy hắn có vẻ hơi bất đắc dĩ, cũng nói ra nguyên nhân mình chưa đi.

Ánh sáng lóe lên hắn cũng đâu còn cách nào, đành suy nghĩ thêm một bài thơ.

Thực ra thì ban đầu là thơ, nhưng làm nữa ngày vẫn làm không ra cho nên dứt khoát đổi luôn thành từ.

Chỉnh thể cũng không tệ lắm, có vận có vị, cũng coi như là tác phẩm thượng đẳng. Tuy chưa đến mức là tuyệt từ nhưng so với những người bình thường thì chắc chắn tốt hơn nhiều.

“Trần huynh làm từ?”

Nghe thấy làm từ, Vương Nho kích động lên.

“Ừ.”

Trần Tinh Hà ngạo nghễ gật gật đầu.

“Vậy thì tốt a, Đi đi đi, Trần huynh, thừa dịp người còn ở đó, chớ có chậm trễ.”

Vương Nho rất là kích động.

Hứa Thanh Tiêu là sư đệ của Thanh Tiêu còn có thể làm ra thiên cổ tuyệt từ.

Trần Tinh Hà là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, vậy nếu như người này làm ra bài từ thì đó chẳng phải là kinh thiên động địa hay sao?

Không suy nghĩ gì nhiều, Vương Nho vội vàng lôi kéo Trần Tinh Hà cùng nhau đi.

Mà Trần Tinh Hà thì cũng đã quen rồi.

Haizz mình quá ưu tú, biết sao được.

Hai người biến mất trên đường lớn.

Mà trong khách điếm.

Hứa Thanh Tiêu đã trở lại phòng, đi vào bên trong Văn Cung.

“Chúc mừng Thanh Tiêu huynh, trong một tháng lại tấn thăng hai phẩm, đúng là tài hoa hơn người.”

Bên trong văn cung, nam tử tuấn mỹ đã chờ đợi từ lâu.

Hứa Thanh Tiêu bước vào Nho đạo tính ra cũng chỉ mới một khoảng thời gian mà thôi, trực tiếp tăng lên hai phẩm, tốc độ tấn cấp này nhanh đến nỗi làm cho người ta cảm thấy không thể tin nỗi.

“Tiền bối đừng cười vãn bối, xin hỏi tiền bối, bây giờ ta phải khắc ấn văn chương đúng không, ta tới kịp chứ?”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ một tiếng, phẩm tiếp theo có thể thăng được hay không chủ yếu là dựa vào chuyện có thể ngăn được ma tính trong cơ thể hay không, đây mới là căn bản nhất.

“Kịp chứ, ta đã lấy văn cung để áp chế tài khí của ngươi, không để cho ngươi thật sự đột phá, ngươi hãy nhanh chóng đi đến Văn trì khắc ấn văn chương đi.”

Nam tử tuấn mỹ nói thế.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, cũng không nói nhảm gì thêm mà trực tiếp nhảy vào trong Văn trì.

Giống như lần trước vậy, ngồi xếp bằng trong Văn trì.

Có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, lần khắc ấn văn chương thứ hai của Hứa Thanh Tiêu đơn giản hơn rất nhiều.

Hơn nữa văn chương thì Hứa Thanh Tiêu cũng đã chọn xong, chính là Mãn Giang Hồng.

Khắc ấn thi từ.

Hạo nhiên chính khí xung quanh hình thành một cơn lốc xoáy.

Đơn giản hơn so với lần đầu tiên nhiều.

Hạo nhiên chính khí màu tím hình thành nên một phôi thai, trước đó còn tán loạn nhưng bây giờ đã ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một phôi thai, dường như đang thai nghén cái gì đó.

“Hãy suy nghĩ về món đồ.”

Âm thanh của nam tử tuấn mỹ vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức lấy lại tinh thần, bắt đầu suy nghĩ về món văn khí thứ hai.

Món văn khí thứ hai này nên ngưng tụ thành cái gì đây?

Thăng phẩm quá nhanh làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không có chuẩn bị gì.

Sau này nếu như rảnh rỗi hắn sẽ suy nghĩ kỹ. Lỡ như lại thăng phẩm thì chẳng phải sẽ bối rối nữa sao?

Nước tới chân mới nhảy nhất định không tốt chút nào.

Cây thước.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một thứ. Văn phòng tứ bảo phổ biến hắn vừa nghĩ thì đã cảm thấy chán.

Muốn làm thì phải làm thứ mà người thường không có.

Chọn cây thước đi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu suy nghĩ ra một cây thước.

Dài ba thước là được rồi.

Long phượng thì thôi đi, hai mặt thước vẽ tranh thiên địa, thêm vào đó một vài lời khuyên của lão sư, sau này nếu như lăn lộn không được thì có thể quay lại làm phu tử, khỏi cần phải mua thước.

Cây thước dài ba thước nhanh chóng hiện ra.

Mặt chính của thước vẽ đám mây trên trời.

Mặt sau của thước vẽ sông núi đất đai.

Có khắc cả lời khuyên của phu tử.

Sau khi kiểm tra thấy không sai sót thì món văn khí thứ hai cũng được ngưng tụ hoàn thành.

Cùng lúc đó, văn bút cũng nổi lên. Có lẽ là do tấn thăng cửu phẩm nên văn bút cũng có sự thay đổi rất nhỏ. Trên cán bút có khắc vết tích hình rồng.

Văn bút đuổi theo cây thước hai món đồ vật giống như là có linh trí vậy, ngươi truy ta đuổi, bay vờn chung quanh.

Sau khi thưởng thức tác phẩm của mình xong, Hứa Thanh Tiêu phất tay, hai món văn khí lập tức chui vào trong cơ thể.

Ngay sau đó, Hạo nhiên chính khí màu tím chui vào trong cơ thể, ngưng tụ lại trong mắt.

Đây là Nho đạo thần thông.

Nho đạo thần thông đầu tiên chính là ‘Ngôn’, Hứa Thanh Tiêu còn chưa biết, trên yến hội hôm nay, sở dĩ cảm giác của Hứa

Thanh Tiêu có thể gây nên sự cộng minh của đám người cũng có lẽ có liên quan đến Nho đạo thần thông của bản thân.

Về phần cuối cùng có phải hay không thì khó mà phán đoán được.

Mà Nho đạo thần thông thứ hai này.

Ngưng tụ tại mắt.

'Nho đạo thần mục'

Có thể nhìn thấu tất cả các phép, tất cả các vật phẩm, yêu ma quỷ quái không chỗ che thân. Món thần thông này rất tốt, so với thần thông nói chữ thì còn tốt hơn nhiều, ít nhất thì nó có tác dụng.

Đợi đến sau khi khắc ấn văn chương xong, Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa leo ra khỏi Văn trì.

Sau khi ra khỏi Văn trì.

Nam tử tuấn mỹ liền xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Nhìn thấy khuôn mặt của nam tử tuấn mỹ, Hứa Thanh Tiêu thấy có chút ganh tỵ.

"Chúc mừng Thanh Tiêu huynh, lại có thêm một tuyệt thế thi từ. Đáng tiếc là ta đã mất đi kí ức, nếu không nói không chừng ta còn có thể viết ra thêm mấy thiên văn chương, để tránh cho sau này không đủ dùng."

Nam tử tuấn mỹ bước lên chúc mừng.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì vẫn cung kính vô cùng.

"Tiền bối quá lời, huynh có lòng nghĩ đến chuyện này, Thanh Tiêu cảm động không thôi."

Hứa Thanh Tiêu khách khí một câu.

Cùng lúc đó, hắn tiếp tục mở miệng nói.

"Tiền bối, ta đã rời khỏi huyện Bình An, bây giờ đã đến phủ Nam Dự, qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ đi thư viện Bách Lư để xem thử, xem có thể tìm được thân thế của tiền bối hay không."

Chương 81: Đại Tài Hiện Thế, Nam Dự Rung Chuyển (1)

“Chỉ là, có phải tiền bối đã nhớ lại chút tin tức gì rồi chưa, cũng tiện cho vãn bối trong việc tìm kiếm thông tin.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn dự định đợi khi trời vừa sáng thì hắn sẽ đến Bách Lư thư viện ngay, đọc thêm ít sách.

Thuận tiện có thể đi tra tìm một ít tin tức, xem có thể giúp hắn không phục lại ký ức hay không.

“Được, làm phiền Thanh Tiêu huynh đệ.”

“Chẳng qua kí ức của ta vẫn chưa khôi phục được gì nhiều, nhưng mà chuyện có mối liên hệ với Đại thánh nhân thì đã có thể xác định rồi, những chuyện còn lại thì ta không biết.”

Nam tử tuấn mỹ trả lời.

Ký ức của hắn bị mất đi đến bây giờ vẫn chưa được khôi phục, đến giờ cũng chỉ biết được một chút như vậy.

“Đã rõ, tiền bối cũng đừng quá nôn nóng, đợi sau khi vãn bối tra sách kĩ càng xong sẽ nhanh chóng báo cho tiền bối.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xác định xong mấy việc này thì làm lễ cáo lui.

“Làm phiền rồi.”

Nam tử tuấn mỹ có chút cảm kích.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều gì thêm liền rời khỏi Văn Cung.

Trong phòng khách.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu mở đôi mắt ra.

Toàn thân hắn cảm nhận được một loại thoải mái, nhất là chỗ đại não, nơi đó càng rõ ràng hơn nhiều, Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể phun trào ra vừa áp chế ma tính vừa uẩn dưỡng cơ thể.

“Cửu phẩm khai khiếu, bát phẩm Tu thân.”

Nho đạo nhất mạch, thập phẩm là dưỡng khí, uẩn dưỡng Hạo Nhiên chính khí.

Cửu phẩm khai khiếu, khai mở trí tuệ chi khiếu, đã gặp qua rồi thì sẽ không quên, thông minh nhanh nhẹn.

Bát phẩm thì chính là tu thân. Dù sao thì mạch này cũng không có năng lực công kích thực chất gì, không làm được mấy chuyện hủy thiên diệt địa như võ giả nhưng mà có thể tu dưỡng thân thể.

Mà tu thân này không chỉ là tu dưỡng thân thể mà còn là tu dưỡng tính tình.

Dù sao thì một Nho giả, hễ động một chút lại nổi giận, hễ người khác nói một câu liền khó chịu, nhìn thấy người khác tốt hơn mình thì lại ghen ghét, như vậy thì sao có thể làm một Nho giả được?

Tu dưỡng thân thể, tấm lòng rộng mở, đây chính là cảnh giới bát phẩm.

Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể có nhiệm vụ uẩn dưỡng thân thể. Nếu như bước vào bát phẩm thì chính là bước vào một cảnh giới khác, không nóng không vội, lương thiện như nước, từ đó phù hợp với quy luật tự nhiên trong trời đất.

Mà bất luận là Võ đạo, Tiên đạo hay là Nho đạo thì ở giai đoạn đầu đều khá bình thường, chứ không phải là loại sẽ tăng nhanh một cách kinh khủng.

Mặc dù có cách nói một phẩm cách nhau một tầng trời nhưng mà đây là cách nói so sánh với nhau.

Nhưng từ sau thất phẩm thì sẽ không giống nữa, mỗi một phẩm đều là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Những tin tức cơ bản này thì Hứa Thanh Tiêu vẫn biết.

Nhìn lướt qua sắc trời.

Đã hơi sáng lên, là giờ Dần rồi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luyện công như trước.

Một canh giờ sau, toàn thân Hứa Thanh Tiêu nóng hổi, sau khi dùng Hạo Nhiên chính khí áp chế Kim Ô chi lực xong thì hắn đứng dậy rời đi.

Hắn muốn đi đến Bách Lư thư viện xem sao.

Đẩy cửa phòng ra, lúc đi xuống dưới lầu liền nhìn thấy sư huynh Trần Tinh Hà, còn có cả Vương Nho.

Chẳng qua Trần Tinh Hà hình như có vẻ hồn vía lên mây, hai mắt vô thần, đi về phía cầu thang.

"Sư đệ kính chào sư huynh."

Hứa Thanh Tiêu làm lễ.

Nhưng mà Trần Tinh Hà lại như mất hồn, trực tiếp đi qua, sửng sốt không trả lời lại.

Điều này làm cho Hứa Thanh Tiêu hơi nghi hoặc.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Vương Nho.

Người này cũng đầy xấu hổ, kéo Hứa Thanh Tiêu đi qua nói:

"Thanh Tiêu hiền đệ, mấy ngày nay ngươi đừng có quấy rầy sư huynh của ngươi, hãy cho hắn có chút thời gian tiêu hóa."

Vương nho lên tiếng.

Trên mặt hắn mang đầy vẻ xấu hổ.

"Xảy ra chuyện gì? Sư huynh hắn làm sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu tò mò nhíu mày.

"Cũng không có gì, chính là hôm qua sau khi ngươi đi, vừa đúng lúc ta gặp được sư huynh ngươi, Trần huynh, mà sư huynh của ngươi cũng đúng lúc có làm một bài từ, vì vậy ta liền kéo hắn đến yến hội.

"Ta nghĩ là các ngươi là người cùng một sư môn, Thanh Tiêu hiền đệ làm một bài Mãn Giang Hồng làm toàn trường kinh ngạc như vậy thì ắt hẳn là Trần huynh cũng sẽ không kém đươc, không nghĩ tới, kết quả lại là…"

Sau khi Vương Nho nói đến đây thì không nói nữa.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu sơ sơ tiền căn hậu quả.

Ồ… chuyện này.

Không phải là Hứa Thanh Tiêu xem thường Trần Tinh Hà mà Mãn Giang Hồng chính là bài thơ lấy của Nhạc Phi tướng quân ở đpờ trước, kết hợp với bối cảnh thời đại nên mới sáng tác ra được bài thiên cổ danh từ.

Có thể được hậu thế sùng kính như vậy thì cũng đủ để chứng minh bản thân bài từ này hay đến mức nào rồi.

Trần Tinh Hà không tệ, nhưng mà so với Nhạc Phi tướng quân thì, thật đúng là… không thể sánh bằng.

Tưởng tượng một chút về cảnh tượng lúc ấy.

Tình cảnh còn có thể xấu hổ đến mức nào chứ.

Dương dương đắc ý đọc tác phẩm của mình ra, nhưng kết quả lại bị vả thẳng vào mặt, ai mà chịu được?

Nhất là hắn chỉ vừa mới nhập học không đến một tháng.

Đây chẳng phải là đang đả kích người ta hay sao.

Khụ khụ.

Ho nhẹ một tiếng, Hứa Thanh Tiêu có chút xấu hổ, mà Vương Nho thì mở miệng nói.

“Thanh Tiêu hiền đệ, đệ đang chuẩn bị đi đâu đó?”

Hắn hỏi.

“Ta định đi thư viện Bách Lư đọc sách.”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn trả lời.

“Đọc sách? Hiền đệ quả nhiên là đại tài, tài hoa đã rõ rành rành như thế mà còn muốn đi đọc sách. Chúng ta thật sự xấu hổ quá, nếu như hiền đệ không chê vậy thì ngu huynh xin được dẫn đường, dù sao thì ngươi cũng vừa mới tới phủ Nam Dự, không quen đường xá.”

Vương Nho vội vàng mở miệng, muốn dẫn Hứa Thanh Tiêu đi thư viện Bách Lư.

“Làm phiền rồi.”

“Không làm phiền, không làm phiền, thanh tiêu hiền đệ.”

Vương Nho nào cảm thấy phiền phức gì đâu, hắn chỉ hận không thể luôn luôn đi theo Hứa Thanh Tiêu, nhiễm ít tài hoa cũng là kiếm được món hời mà.

Sau khi hai người rời đi.

Lúc này, từng bóng người cũng đi xuyên qua các đường lớn hẻm nhỏ của phủ Nam Dự.

Trong một tửu lâu nào đó.

Một nho sinh cầm trang giấy trắng, ngay trước mắt hơn mười người trước mặt chậm rãi viết ra bài Mãn Giang Hồng Nộ Phát Xung Quan.

Sau khi hắn viết xong thì đã dẫn tới từng trận sợ hãi thán phục.

"Thơ hay! Thơ hay!"

"Đây chính là thiên cổ danh từ"

"Hay cho một câu tam thập niên công dữ danh, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt, hay, hay, hay."

"Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu, hay."

Từng trận âm thanh ủng hộ vang lên dẫn tới sự chú ý của nhiều người trong tửu lâu.

"Chư vị, chính là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân làm ra, các ngươi không biết vị huynh đài này phi phàm nhường nào đâu, viết ra một bài từ, tài khí nhập thể, tấn thăng cửu phẩm. Bây giờ hắn cũng chỉ hai mươi tuổi, vừa mới đi học mới tròn một tháng, nhưng lại rất có phong thái của đại Nho."

Nho sinh viết Mãn Giang Hồng mặt mũi đỏ bừng nói, hắn cả đêm không ngủ, đợi sau khi yến hội kết thúc thì ngay lập tức đi gọi đám hảo hữu tới, kể lại những chuyện trên yến hội.

Những lời này vừa thốt ra xong thì lập tức làm cho đám người rung động không thôi.

Mà chuyện giống vậy cũng không ngừng phát sinh.

Chương 82: Đại Tài Hiện Thế, Nam Dự Rung Chuyển (2)

Trong một trạch viện.

Một thư sinh điên cuồng gõ cửa lớn, lộ ra vẻ cực kì kích động.

Trời còn chưa sáng hẳn.

Trạch viện mở ra, thư sinh lập tức vọt thẳng vào, đi đến bên ngoài phòng ngủ, làm cho vị lão giả bên trong cũng đứng dậy theo.

“Tiên Bình, ngươi làm sao vậy? Sao trời còn chưa sáng mà đã chạy đến nơi này?”

Lão giả hơi tức giận, có chuyện gì mà không thể đợi đến khi trời sáng mới nói được chứ?

Sáng sớm đã làm phiền người ta nghỉ ngơi, bộ người đọc sách thì không cần đi ngủ sao?

“Tiên sinh, tiên sinh, người mau nhìn, mau nhìn đi.”

Người kia cũng không e ngại mà đem tờ giấy trắng đã chép xong đưa đến trước mặt lão giả. Vị lão giả này đã khai khiếu từ lâu, vô cùng có uy vọng tại phủ Nam Dự.

Ông ta vẫn duy trì vẻ bình thản, đưa mắt nhìn về phía trang giấy trắng.

Sau một lúc lâu.

Đôi mắt đục ngầu của lão giả lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau một khắc, ông ta cầm nó lên như cầm bảo vật vậy.

“Tĩnh thành sỉ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thì diệt.”

“Giá trường xa, đạp phá liên vân sơn khuyết.”

“Hay, hay, hay, hay cho một câu Tĩnh thành sỉ, do vị tuyết, hay, quả thật rất hay, tuyệt từ, tuyệt từ.”

“Không, đây là thiên cổ danh từ, đây là thiên cổ danh từ, đây là ngươi viết ra sao?”

“Không, không thể nào. Nếu như ngươi có khả năng viết ra loại danh từ thế này thì đã sớm nhập phẩm rồi.”

“Ai, là ai?”

Trước đó lão giả vẫn còn mê mang, nhưng bây giờ thì tinh thần đã trở nên phấn chấn, thậm chí trong ánh mắt còn có thần, níu lấy cố áo học sinh của mình mà hỏi.

“Tiên sinh, đây là bài từ do một vị tên là Hứa Thanh Tiêu, trong yến hội của Lý Hâm công tử làm ra.”

“Hắn đã tài khí nhập thể, tấn cấp cửu phẩm, hơn nữa lại còn chưa tới hai mươi tuổi.”

Người này tuy bị dọa một chút nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Chưa qua hai mươi tuổi? Cửu phẩm? Trời!”

“Đi, đi tìm Trần phu tử, ta đi thay quần áo khác, không, không thay, đi đi đi, đi với ta luôn.”

Lão giả vô cùng kích động, ông muốn đi thay quần áo nhưng mà nghĩ lại thì, còn thay cái khỉ gì nữa, đi nhanh lên.”

“Đi tìm Trần phu tử làm gì chứ?”

Người kia có chút ngơ ngác, hắn chỉ đi báo tin một chút, muốn để hai sư đồ cùng nhau thưởng thức một tác phẩm hay mà thôi, đi tìm Trần phu tử làm gì?

“Đi tìm Trần phu tử đào người, nói nhảm nhiều vậy làm gì, nhanh chóng đi thôi.”

Lão giả nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Bên trong một trạch viện khác.

Một Nho sinh hớt hải chạy trên đường, trên tay còn cầm theo tờ giấy ghi Mãn Giang Hồng, vì sơ sẩy một chút mà hắn đã té ngã giữa đường, cũng may, còn chưa làm bẩn thi từ.

Sau khi đứng dậy hắn lại vội vàng vọt thẳng về nhà.

“Phụ thân.”

“Phụ thân.”

“Đừng ngủ nữa, đừng ngủ nữa, mau đến xem nè.”

Sau khi nho sinh về đến nhà thì một đường xông thẳng vào phòng ngủ của phụ thân, không chút do dự phá tan phòng ngủ.

Dọa cho hai người trên giường trực tiếp nhảy dựng lên.

“Ngươi làm cái gì vậy?”

“Gấp gáp như vậy.”

“Còn ra thể thống gì.”

Nam tử trung niên gầm thét, trái tim hắn đập điên cuồng, có cảm giác xém chút nữa là không xong rồi.

“Phụ thân, ngươi mau xem đi, xem đi.”

Người kia cũng không biết phải nói rõ như thế nào, cứ như vậy trực tiếp đưa thi từ cho cha của mình.

“Xem xem xem cái gì vậy? Có gì đáng xem chứ?”

“Ngươi có thể viết ra thứ tào lao gì chứ?”

“Rác rưởi gì cũng mang cho ta xem? Quả thật là…”

Nam tử trung niên giận tím người, hóa ra thằng con trai đánh thức ông ta dậy chỉ vì muốn để ông ta đọc một bài từ?

Lúc ông ta đang muốn nổi trận lôi đình thì ánh mắt ông ta liếc đến bên trên bài từ, cả người ngây ngốc cả ra.

“Nộ phát xung quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ hiết.”

“Sĩ vọng nhãn, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt.”

“Tam thập công danh trần dữ danh, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt.”

“Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết.”

Chữ của bài từ không nhiều, không hơn trăm chữ.

Nhưng làm cho thân thể ông ta run lên, tựa như nhặt được bảo vật.

“Tuyệt từ, tuyệt từ, đây chính là thiên hạ tuyệt từ.”

“Con à, đây chính là do con viết đó sao? Đây chính là con viết đúng không?”

Nam tử trong niên kích động lên, dọa cho thê tử đang ở một bên ngớ ra.

“Phụ thân, hôm qua hài nhi tham gia thịnh yến của Lý Hâm công tử, đây chính là do Hứa Thanh Tiêu viết ra trên thịnh yến đấy, sư huynh hắn là Trần Tinh Hà, chẳng qua là khi vị Hứa Thanh Tiêu này làm xong bài thơ thì đã dẫn tài khí nhập thể, tấn thăng cửu phẩm.”

“Còn nữa, phụ thân, vị Hứa Thanh Tiêu này chẳng qua chỉ mới hai mươi tuổi, bây giờ triều đình có tứ đại thư viện đứng thế chân vạc, người này tất nhiên là đại tài, nếu bậc đại tài như thế có thể đưa tới thư viện Ứng Thiên chúng ta, nghĩ lại chắc hẳn cũng là một đại công lao.”

Hắn lớn tiếng nói, ánh mắt cha hắn liền sáng quắc.

Sau một khắc, ông ta trực tiếp nhảy xuống giường, cầm y phục lên nhanh chóng mặc vào.

“Đi, theo ta đi gặp Lưu phu tử, nếu như bài từ này thật sự là do người này làm ra vậy thì đây chính là đại tài đương thời, nhanh, đi thôi.”

Trong khi ông ta nói chuyện thì đồng thời cũng đã mặc xong y phục, nhanh chóng kéo con mình chạy ra cửa, để lại thê tử đang ngơ ngác.

Phủ Nam Dự

Trong nhà Phủ quân.

Chuyện tương tự như vậy cũng đang diễn ra.

Trong nhà Phủ quân.

Lý Quảng Tân đang xem thi từ trước mặt.

Hô hấp của ông ta trở nên hơi gấp rút.

Con ngươi của ông ta cũng nở to ra một chút.

“Thiên cổ danh từ.”

“Thiên cổ danh từ.”

“Thiên cổ danh từ đó.”

Ông ta thân là Phủ quân, dù chưa đi qua Nho đạo nhưng dù gì thì cũng xem như là đại quan một phương, năng lực giám thưởng tuyệt đối mạnh hơn đám Nho sinh kia nhiều.

Những người bình thường khi đọc Mãn Giang Hồng thì nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy rằng thi từ này viết thật tốt mà thôi.

Nhưng ông ta lại có thể cảm thấy được bản từ này sẽ mang đến cho Đại Ngụy gợn sóng to lớn.

Đối với Đại Ngụy mà nói, mối nhục Tĩnh thành chính là sự sỉ nhục to lớn bằng trời.

Ngũ đại đế vương, văn trị thiên hạ, quốc thái dân an, danh xương Vạn Quốc chi quốc, bát phương triều bái, thiên hạ cùng tôn kính.

Có thể nói rằng, trước khi mối nhục Tĩnh thành xảy ra thì vương triều Đại Ngụy cơ hồ là đã đạt đến đỉnh cao nhất.

Nhưng mà, man di phương bắc xua quân xuôi nam, thiết kỵ đã đạp phá rất nhiều thành trì Đại Ngụy.

Đồ sát hàng vạn bách tính.

Sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông, giết người cướp của cũng là điều rất thường thấy. Từ phương bắc xuôi xuống, mười nhà có chín nhà trống rỗng, quốc vận Đại Ngụy đi xuống đến mức thấp nhất.

Trận chiến này khiến Đại Ngụy xấu hổ không thôi, đánh đến nỗi làm hoàng đế đang khỏe mạnh bỗng bệnh liệt giường, tiên dược cũng khó cứu.

Đánh cho văn võ Đại Ngụy biến thành câm điếc.

Nếu không phải trời vẫn chưa tuyệt đường Đại Ngụy thì chỉ sợ giang sơn nay đã sớm đổi chủ. Sau đó mặc dù Võ đế xuất hiện, bắc phạt bảy lần, nhưng cuối cùng cũng không có năng lực xoay chuyển.

Chương 83: Hồi Phủ Quân, Người Này Tên Là Hứa Thanh Tiêu (1)

Cho đến nay, man di phương bắc vẫn còn kêu gào như cũ, bọn chúng nói sớm muộn gì cũng sẽ đánh vào kinh đô, tuyên bố muốn để cho đương kim Thánh thương mở tiệc mời khách đãi bọn chúng, biến thành đồ chơi trên giường của bọn chúng.

Đây là mối nhục to lớn đến nhường nào chứ?

Dù cho đến nay, man di phương bắc chỉ luôn kêu gào ngoài miệng chứ không va chạm thật sự.

Nhưng mà cái gai này thì vĩnh viễn tồn tại trong lòng thần dân Đại Ngụy.

Bây giờ, bài thi từ này của Hứa Thanh Tiêu quả thật đã nói lên tâm trạng trong lòng vô số người.

“Tĩnh thành sỉ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thì diệt.”

“Giá trường xa, đạp phá liên vân sơn khuyết.”

Lý Quảng Tân hít sâu một hơi, thật lâu sau vẫn khó mà bình phục.

“Phụ thân, người này là đại tài đương thời, có cần hài nhi kéo về dưới trướng của người hay không?”

Lý Hâm mở miệng hỏi phụ thân mình.

“Không thể.”

Lý Quảng Tân lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt.

“Đại tài như thế, tuổi mới gần hai mươi mà đã trực tiếp tấn thăng cửu phẩm, lại làm ra thiên cổ danh từ, tương lai nhất định là không tầm thường.”

“Vi phụ chẳng có mặt mũi nào để hắn về dưới trướng của ta, hơn nữa, đại tài bậc này chắc chắn cũng sẽ không chịu khuất phục dưới trướng vi phụ.”

“Hâm nhi, con vừa nói bản từ này là do hắn viết cho một vị tướng quân, là ai vậy?”

Lý Quảng Tân trực tiếp cự tuyệt đồng thời cũng tò mò, bài từ này của Hứa Thanh Tiêu là làm cho ai?

Nghe nói như thế, Lý Hâm có chút xấu hổ.

“Hài nhi có hỏi, nhưng Hứa huynh không có trả lời.”

Lý Hâm có chút xấu hổ.

“Không trả lời sao?”

“Thông minh, thông minh, quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh mà.”

Lý Quảng Tân không nhịn được cảm khái.

“Đây có gì mà thông minh chứ? Phụ thân, hài nhi ngu dốt, thật sự không rõ.”

Lý Hâm có hơi sửng sốt. Mặc dù nói Hứa Thanh Tiêu đúng thật là đại tài, khen thì đáng khen thật nhưng mà có nhất thiết cần phải gượng ép như vậy không?

“Con không hiểu cũng là bình thường.”

“Từ mối nhục Tĩnh thành, quốc sách Đại Ngụy cũng theo đó mà thay đổi, lấy võ tướng làm chủ, văn thần làm phụ. Cho dù bệ hạ đời trước có hơi chèn ép nhưng mà Đại Ngụy này bây giờ vẫn do võ tướng làm chủ.”

“Bảy lần bắc phạt, phong biết bao nhiêu vương hầu?’

“Bên trong triều thần có bao nhiêu tướng lĩnh muốn dẫn binh bắc phạt? Bản từ này vừa viết ra thì đã giống như một tảng đá lớn gợi nên ngàn cơn sóng.”

“Mối hận của thần dân rõ mồn một trước mắt, mối nhục Tĩnh thành tuyết cũng không tẩy được, bất luận là vì công hay vì danh thì bắc phạt đã là chuyện đã định.”

“Mà trong những tướng lĩnh này, những người đứng đầu đa số đều đã tham dự bắc phạt, mối hận trong lòng chẳng phải là mạnh mẽ hơn chúng ta gấp trăm lần hay sao?”

“Mà Hứa Thanh Tiêu này lại không nói ra bài thơ này làm cho ai, khi chuyện này truyền tới kinh đô, mấy vị trước kia giờ đã

phong vương thành hầu, chắc chắn sẽ tự thấy người đó chính là mình.”

“Danh từ phối với danh tướng, được ca tụng đến thiên cổ, bọn họ xem quyền lợi như mây khói, nhưng nếu tên tuổi của bọn họ có thể lưu danh muôn đời, lưu truyền thiên cổ thì con nói xem, đây có phải là một loại ân tình to lớn hay không?”

Lý Quảng Tân nghiêm túc phân tích cho Lý Hâm hiểu, những lời này làm cho Lý Hâm rung động không thôi.

Hắn đúng thật là chưa từng nghĩ tới mặt này.

Nhưng mà ngẫm nghĩ kĩ lại thì quả nhiên là thế.

Danh tướng cũng tốt.

Đại Nho cũng được.

Trong lòng bọn họ vì quốc gia, vì bách tính, vì thiên hạ, mà sở dĩ làm như vậy, nguyên nhân là vì cái gì?

Đến cảnh giới này, tiền, quyền cũng chỉ như gió thoảng mây trôi mà thôi.

Thứ mà bọn họ muốn chính là lưu danh thiên cổ.

Đây mới là lý tưởng tối cao của đại nhân vật, đương nhiên cũng có một vài ẩn sĩ cao nhân chán ghét tất cả, loại cảnh giới này còn cao hơn nữa.

Nhưng mà ở trong triều đình, cũng không ai có thể đạt được đến cảnh giới này.

Bản từ này của Hứa Thanh Tiêu sáng tác vì một vị tướng quân.

Từ là thiên cổ danh từ, chỉ cần thời gian để nổi danh mà thôi.

Mà bài từ này làm cho ai?

Mấy vị tướng quân đỉnh thiên lập địa trong triều đình, có người đã được phong vương, có người đã là quốc công, cuộc đời của bọn họ đã đi đến đỉnh cao nhất rồi.

Muốn đi lên thêm thì không được nữa, cho nên bọn họ dường như chẳng có bất kỳ điều gì muốn đạt được nữa. Nếu như nói nhất định phải đạt được thì đó chính là chờ đợi dòng dõi hậu đại sinh ra thần tử tài năng.

Nhưng nếu như có người làm cho bọn họ một bài từ, bài từ này lại còn là thiên cổ danh từ, vậy thì tất nhiên bọn họ rất vui mừng rồi.

Đợi đến trăm ngàn năm sau, khi người ta nghĩ tới bài từ này thì ắt hẳn là sẽ nghĩ tới người, lưu danh muôn đời, đây mới là vinh quang vô thượng.

Mà đối với bọn họ mà nói, Hứa Thanh Tiêu sẽ trở thành ân nhân của bọn họ.

Ân nhân cực lớn.

Ân nhân kiểu này, nâng đỡ một chút không phải chỉ là chuyện thường tình thôi sao?

Nghĩ kỹ lại.

Lý Hâm cảm thấy tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên, trong mắt lộ ra vẻ chấn động.

“Hứa huynh không hề làm gì mà đã tự trải cho mình tiền đồ tươi sáng như vậy, con đường này là một bước lên mây.”

“Người này quả là trí tuệ, quả là thông minh.”

Lý Hâm cảm khái, chỉ một chuyện nhỏ bé nhìn như không đáng kể như vậy nhưng lại ẩn giấu thủ đoạn kinh người, loại mưu trí này có thể nói là như thần cũng không quá đáng.

Nhưng rất nhanh thôi, Lý Hâm lại không nhịn được cau mày nói.

“Nhưng mà phụ thân, lúc ấy hài nhi hỏi thăm Hứa huynh, nhưng Hứa huynh lại làm cho hài nhi cảm thấy giống như là huynh ấy không biết mình sáng tác vì ai vậy. Đây là như thế nào?”

Lý Hâm hỏi.

Lý Quảng Tân cười lạnh một tiếng.

“Con thì biết cái gì, đây mới là cách làm của người thông minh, thật thật giả giả, lấy giả loạn thật, con còn quá non.”

Nghe Lý Quảng Tân nói thế, Lý Hâm lập tức khẽ gật đầu.

Nhưng mà vào lúc này.

Một âm thanh từ bên ngoài vang lên.

“Báo, Phủ quân đại nhân, Chuẩn Bách hộ Trình Lập Đông cầu kiến.”

Âm thanh của hạ nhân vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cha con.

“Trình Lập Đông?”

“Để hắn vào.”

Rất nhanh, vẻ mặt của Lý Quảng Tân biến thành cực kỳ bình tĩnh, uy nghiêm dày đặc tràn ngập. Ông ta phất tay ý bảo Lý Hâm đứng sang một bên.

Không bao lâu, Trình Lập Đông đã chậm rãi đi vào.

“Thuộc hạ Trình Lập Đông, bái kiến Phủ quân.”

Trình Lập Đông dường như đã bị thương, khi hắn quỳ một gối xuống thì động tác có chút cứng ngắc.

“Chuyện đã làm đến đâu rồi?”

Lý Quảng Tân không thèm quan tâm đến thương thế của Trình Lập Đông, thuộc hạ bị thương là chuyện bình thường, đã hưởng quyền lực nhưng lại không muốn trả giá, điều này sao có thể?

“Phủ quân, đào phạm phủ Nam Dự là Ngô Ngôn đã bị thuộc hạ giết chết, thi thể cũng đã được mang về, nhưng lại không tìm thấy vật bí mật kia.”

Đối mặt với Lý Quảng Tân, Trình Lập Đông không dám ngẩng đầu, hắn cúi thấp đầu, rất là cung kính.

“Không tìm được?”

“Thật sao?”

Chương 84: Hồi Phủ Quân, Người Này Tên Là Hứa Thanh Tiêu (2)

Nhưng ánh mắt Lý Quảng Tân lại lộ ra hàn mang, nhìn chằm chằm vào Trình Lập Đông.

“Phủ quân, Ngô Ngôn làm việc cẩn thận, hơn nữa lại thà chết không theo, mong Phủ quân minh giám.”

Trình Lập Đông nói.

“Không thể nào.”

“Hắn chạy khỏi phủ Nam Dự là để truyền tin tức đi, Ngô Ngôn có chết hay không cũng chẳng có can hệ gì tới bổn quân, nhưng mà món đồ kia thì nhất định phải tìm được.”

“Trình Lập Đông, bổn quân hỏi ngươi một lần nữa, còn có manh mối gì khác hay không?”

Trong mắt Lý Quảng Tân toát lên hàn ý cực đậm.

“Phủ quân, Ngô Ngôn thà chết chứ không chịu khuất phục, thuộc hạ cũng không còn cách nào, chẳng qua trong huyện An Bình đúng là có xảy ra một chuyện quái lạ.”

Trình Lập Đông quỳ hai gối xuống, có vẻ hơi kinh sợ.

“Nói.”

Lý Quảng Tân phun ra một chữ, uy nghiêm mười phần.

“Hồi Phủ quân, lúc Ngô Ngôn trốn vào huyện An Bình có đả thương một nha dịch, theo như lý thuyết thì trong cơ thể tên nha dịch này có Âm Minh chi độc, sống không quá mười hai canh giờ.”

“Nhưng mà vừa đến ngày thứ hai, tên nha dịch này phát hiện ra hành tung của Ngô Ngôn, sau khi đi huyện nha báo cáo thì liền trốn vào kho công văn.”

“Không ngờ tên Ngô Ngôn này điệu hổ ly sơn, cũng chui vào kho công văn, gặp được tên nha dịch này, lại đả thương hắn một lần nữa, kết quả tên nha dịch này lại không trị mà khỏi, nhờ đó mà xua tan hàn độc, thậm chí còn nhập phẩm.”

“Hơn nữa trong huyện Bình An, có một quyển dị thuật bị giấu trong kho công văn.”

“Cho nên thuộc hạ nghĩ có lẽ tên nha dịch này đã từng gặp riêng Ngô Ngôn.”

Trình Lập Đông trình bày rất rõ ràng, hắn không dám giấu diếm, bởi vì những chuyện này có thể tùy tiện tìm một người nào đó đi huyện Bình An hỏi thăm cũng được, cho nên không cần thiết phải giấu diếm.

“Không trị mà khỏi?”

“Quả nhiên là một chuyện cười lớn, Ngô Ngôn tu luyện Thái Âm ngưng mạch thuật, trong cơ thể chứa hàn độc kinh người, đến cả bổn quân chỉ sợ cũng phải đề phòng hắn, chỉ là một tên nha dịch, vậy mà có thể không trị mà khỏi?”

“Hơn nữa quyển dị thuật trong huyện Bình An lại là một bản dị thuật chí dương.”

“Vậy thì hoặc là hắn đã tu luyện dị thuật, hoặc là hắn có liên quan đến Ngô Ngôn, Ngô Ngôn đã xua tan hàn độc giúp hắn.”

“Nhưng mà bất luận là thế nào thì hắn đều đã phạm vào tội lớn ngập đầu, bây giờ người này đang ở nơi nào?”

Lý Quảng Tân cười lạnh nói.

Chỉ trong nháy mắt mà ông ta đã suy đoán ra được tiền căn hậu quả.

“Hồi phủ quân, người này đang ở tại phủ Nam Dự.”

Trình Lập Đông hồi đáp.

“Ồ? Ngươi bắt hắn rồi à?”

Lý Quảng Tân hỏi.

“Hồi phủ quân, thuộc hạ không có chứng cứ xác thực, cho nên không có cách nào bắt được hắn. Hơn nữa huyện lệnh huyện Bình An cũng có lệnh ngăn cản cho nên thuộc hạ không dám hành động.”

Trình lập đông hồi đáp.

“Vậy thì vì sao hắn lại ở phủ Nam Dự?”

Lý Quảng Tân có hơi nhíu mày.

“Người này không trị mà khỏi, sau đó liền bỏ võ mà theo văn, bây giờ đang muốn đến phủ Nam Dự để tham gia thi phủ.”

Trình Lập Đông đáp.

“Nực cười.”

“Bỏ văn theo võ? Tham gia thi phủ? Loại chuyện lừa gạt trẻ con này mà ngươi cũng tin?”

“Trình Lập Đông, chẳng lẽ ngươi đang nói càn?”

Lý Quảng Tân thật sự nổi giận.

Thi phủ là cái gì?

Chỉ tài tử các huyện mới có tư cách tham gia, nếu không chẳng lẽ nói ngươi muốn tham gia thì được tham gia?

“Phủ quân, làm sao thuộc hạ dám nói lung tung.”

“Người này bái Chu Lăng làm thầy, đạt được sự tiến cử của Chu Lăng, do đó mới có thể tham gia thi phủ.”

“Điểm này, thuộc hạ cũng không biết giải thích như thế nào, thật sự đúng là kỳ quái.”

Trình Lập Đông cũng đành chịu.

Bởi vì chuyện này chính là như vậy mà.

“Chu Lăng?”

Lý Quảng Tân nhíu mày, đang suy nghĩ xem Chu Lăng là ai.

Nhưng mà Lý Hâm thì lại trợn to hai mắt.

“Chu Lăng, ngươi nói xem, tên nha dịch ấy tên là gì?”

Lý Hâm là người kịp phản ứng lại nhanh nhất.

“Hồi công tử, hắn tên là Hứa Thanh Tiêu.”

Trình Lập Đông hồi đáp.

Thanh âm vang lên.

Trong nháy mắt, phụ tử Lý Quảng Tân đều ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Tiêu?

Đại tài Hứa Thanh Tiêu?

Nha dịch?

Tu luyện dị thuật?

Hai người đều trừng to mắt.

Làm cho Trình Lập Đông có hơi ngẩn ra.

Có ý gì đây?

Các người biết hắn à?

Nhìn biểu cảm của hai cha con Lý Quảng Tân, Trình Lập Đông không khỏi nhăn lông mày lại.

Sau khi y giết Ngô Ngôn, thân bị trọng thương, nhưng tốt xấu cũng nhặt được cái mạng quay về, đối với Trình Lập Đông mà nói, Hứa Thanh Tiêu rất quan trọng.

Y có thể kết luận, Ngô Ngôn đã giao hết tất cả mọi thứ cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng y sẽ không nói cho phủ quân biết manh mối này, bởi vì Trình Lập Đông đã ăn chắc Hứa Thanh Tiêu rồi, hoàng đế có đến đây cũng vô ích thôi.

Về chuyện dị thuật, y nói ra cũng là hợp tình lý, chuyện này không thể giấu mà y cũng không muốn giấu.

Ngược lại y hy vọng phủ quân giao quyền lực cho y được thẳng tay đi bắt Hứa Thanh Tiêu, đến lúc đó chuyện gì cũng có thể hỏi cho ra lẽ.

Y cũng không tin Hứa Thanh Tiêu có thể cắn răng kiên trì không khai, dù sao hắn chỉ là được người ta nhờ vả, không cần phải mạo hiểm như vậy.

Chỉ là điều Trình Lập Đông bất ngờ không nghĩ tới chính là hình như phủ quân có biết người này.

Chuyện này không hợp lý nha.

Tính toán thời gian thì Hứa Thanh Tiêu chỉ vừa mới tới phủ Nam Dự, trong thời gian một ngày, Hứa Thanh Tiêu chẳng lẽ

lại có thể lật trời?

“Huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu, có phải sư huynh hắn tên là Trần Tinh Hà?”

Lý Hâm mở miệng, dò hỏi Trình Lập Đông.

“Hồi công tử, phải.”

Trình Lập Đông trả lời không chút do dự, ý có ấn tượng rất sâu sắc với Trần Tinh Hà, một kẻ có khả năng làm màu phi thường.

“Không thể nào.”

Trong khoảnh khắc đó, Lý Hâm lập tức lắc đầu, phủ nhận lời của Trình Lập Đông.

“Công tử chẳng lẽ lại quen biết Hứa Thanh Tiêu?”

Trình Lập Đông không vội vàng phủ nhận, mà chỉ hiếu kỳ.

“Có biết. Hôm qua ta thiết yến, trong bữa tiệc Hứa huynh đã làm bản thiên cổ danh từ, tài hoa nhập thể, tấn thăng nho đạo cửu phẩm.”

“Ngươi nói hắn tu luyện dị thuật? Quả nhiên là chuyện quá nực cười, nho giả, tu Hạo nhiên chính khí, người tu luyện dị thuật, tất tâm thuật bất chính, sao có thể tấn thăng cửu phẩm?”

Lý Hâm lên tiếng, hắn ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, hôm qua vừa gặp mặt, hắn liền xem như tri kỷ, thậm chí xem như thần tượng, kết quả giờ đây Trình Lập Đông nói Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Theo luật pháp Đại Ngụy, người tu luyện dị thuật, tru di cửu tộc, không nhìn chức vị.

“Thiên cổ danh từ? Tài hoa nhập thể, tấn cấp cửu phẩm?”

“Công tử, có thể chúng ta không phải đang nói về cùng một người.”

“Hứa Thanh Tiêu này, một tháng trước vẫn còn là nha dịch bên trong huyện Bình An, thuộc hạ đã điều tra, Hứa Thanh Tiêu chưa hề đọc sách, sao có thể chỉ một tháng đã tấn thăng cửu phẩm?”

Trình Lập Đông ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, võ đạo nhập phẩm, điều này thì y biết, nhưng ngươi muốn nói Hứa Thanh Tiêu tấn thăng cửu phẩm?

Chương 85: Thuộc Hạ Chắc Chắn Chín Phần Mười (1)

Y không tin.

Có chết cũng không tin.

“Huyện Bình An, sư thừa Chu Lăng, sư huynh Trần Tinh Hà, hai mươi tuổi, phải không?”

Lý Hâm hỏi.

“Phải.”

Trình Lập Đông khẽ gật đầu.

“Vậy chính là một người rồi, Trình Lập Đông, có phải ngươi hành sự bất lực, muốn bắt dê gạt hai cha con ta hay không ?”

Lý Hâm mở miệng, hắn có chút tức giận, dù sao người mình sùng kính bị Trình Lập Đông gắn cho một tội lớn như vậy, tất nhiên hắn không thể nào chấp nhận được, nên đã buông lời oán giận với Trình Lập Đông.

Trình Lập Đông dù sao cũng chỉ là một Bách Hộ, thuộc hạ của phụ thân chứ không phải thuộc hạ của chính mình, không cần để ý tới cảm nhận của đối phương.

“Công tử, Trình mỗ ta mặc dù làm việc không tốt, nhưng tuyệt đối sẽ không bắt dê lừa gạt, mong phủ quân minh giám.”

Nghe được những lời nói này của Lý Hâm, sắc mặt Trình Lập Đông hơi tái đi, nhưng hắn không tức giận Lý Hâm, mà là nhìn Lý Quảng Tân rồi nói.

“Phụ thân, bất luận như thế nào, hài nhi cũng không tin Hứa huynh đã tu luyện dị thuật, chuyện này có thể là hiểu lầm.”

Lý Hâm lên tiếng, vẫn kiên định cho rằng Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật.

“Được rồi.”

Lý Quảng Tân mở miệng, ánh mắt ông tập trung vào Trình Lập Đông.

“Ngươi phán định như thế nào?”

Lý Quảng Tân hỏi.

“Hồi phủ quân, theo như thuộc hạ suy đoán, đã chắc chắn chín phần mười.”

Trình Lập Đông nói rất nghiêm túc.

“Chín phần?”

Lý Quảng Tân nhìn Trình Lập Đông, ông biết Trình Lập Đông là ai, con người này làm việc cực kỳ nghiêm cẩn, dám nói chín thành trên cơ bản chính là hoàn toàn chắc chắn.

Nếu như đổi lại là bất luận kẻ nào khác, ông tuyệt đối sẽ không chần chờ, nhắm chừng đã kêu Trình Lập Đông đi bắt người.

Nhưng bây giờ đổi thành Hứa Thanh Tiêu thì lại có chút phiền phức.

Thứ nhất, bài danh từ này của Hứa Thanh Tiêu chỉ sợ đã danh truyền khắp Nam Dự, trong phủ Nam Dự có mấy vị phu tử địa vị rất cao, tất nhiên sẽ đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Thứ hai, Hứa Thanh Tiêu tài hoa nhập thể, tấn thăng cửu phẩm, chỉ một điểm này thôi về cơ bản đã có thể nói rõ Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không tu luyện dị thuật, dù sao người tu hành dị thuật, đại đa số tâm thuật bất chính, là người không có đức hạnh.

Thứ ba, đợi bài từ này truyền tới bên trong triều đình, sẽ giống như vừa rồi đã nói, đến lúc đó mấy vị đại nhân vật kia nếu yêu thích Hứa Thanh Tiêu, thì đây mới là phiền phức kinh thiên động địa.

Chỉ ba điểm này thôi, ông cũng không dám vọng động Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa ông cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu thực sự tu luyện dị thuật.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu nói thế nào cũng là người của phủ Nam Dự, nếu về sau thật sự trở thành đại nho, cũng coi như mình có được một phần công tích, thậm chí nhi tử của mình cũng có thể giao hảo cùng Hứa Thanh Tiêu.

Trong tình thế trước mắt, nhi tử nhà mình hoàn toàn có thể kết giao cùng Hứa Thanh Tiêu, nếu như một ngày kia, Hứa Thanh Tiêu thành đại nho, con đường của nhi tử nhà mình cũng sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Nhưng ngay vào lúc này đây, Trình Lập Đông lại nói ra chuyện này, khiến Lý Quảng Tân thật sự có chút khó xử.

"Ngươi có chứng cứ không?"

Chuyện dị thuật, không được phép nói đùa, Lý Quảng Tân nhìn Trình Lập Đông rồi lên tiếng hỏi.

"Cái này, thuộc hạ thực sự không có."

Trình Lập Đông suy nghĩ, thật sự là y không có chứng cứ, nếu như có thì đã trực tiếp bắt giam Hứa Thanh Tiêu ở huyện Bình An rồi.

Nghe nói như thế, Lý Hâm và Lý Quảng Tân hai người lập tức nhẹ nhàng thở ra.

"Không có chứng cứ, vỏn vẹn chỉ là dựa vào suy đoán, không thể định tội."

"Như vậy thì, Trình Lập Đông, bổn quân cho phép ngươi âm thầm điều tra, hiện giờ Hứa Thanh Tiêu đang dương danh ở phủ Nam Dự, lại thêm kì thi phủ sắp đến, chúng ta chấp pháp, không thể oan uổng một người tốt, cũng tuyệt đối không thể để lọt một kẻ xấu."

"Ngươi âm thầm điều tra, nhưng tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, hắn đã tấn thăng cửu phẩm, dù chưa có công danh, nhưng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi."

"Nếu như không có chứng cứ xác thực mười phần, không thể vọng động, nếu không tự gánh hậu quả."

Lý Quảng Tân mở miệng.

Một mặt ông hy vọng Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật, như vậy thứ nhất Hứa Thanh Tiêu con người này sẽ có tác dụng lớn đối với mình, có thể trợ giúp cho nhi tử nhà mình, thậm chí giúp được cho chính bản thân mình.

Nhưng một phương diện khác, ông lại lo lắng Hứa Thanh Tiêu thật sự từng tu luyện dị thuật, chuyện không trị mà khỏi bệnh kia sẽ giải thích thế nào? Nơi nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Một khi thật sự tu luyện, vậy mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có làm ra thiên cổ danh từ hay không, trước mặt quốc pháp, chúng sinh bình đẳng.

"Thuộc hạ… đã rõ."

Trình Lập Đông trong lòng còn tràn đầy nghi hoặc, y vẫn chưa tin chuyện Hứa Thanh Tiêu tấn thăng cửu phẩm.

Phải biết rằng lần đầu tiên y nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, ngoại trừ vừa mới nhập phẩm võ đạo thì hoàn toàn không có điều gì đặc thù.

Nhưng mới một khoảng thời gian không gặp, đã là nho đạo cửu phẩm.

Loại nhân vật này có thể đi ngang đi dọc trong phủ Nam Dự, nếu mình có nhìn thấy, cũng phải tất cung tất kính gọi một tiếng tiên sinh.

Trước thời Võ đế đã có năm đời Văn đế, nếu không phải vì nỗi nhục Tĩnh thành, thì địa vị quan văn càng cao hơn, nhất là nho đạo cường giả, được thiên địa tán thành.

Chuyện này… không thể nào.

Tất cả những kế hoạch của Trình Lập Đông hoàn toàn tan biến.

Y vốn hy vọng được phủ quân trao quyền, sẽ phái người trực tiếp đuổi bắt Hứa Thanh Tiêu, sau đó thẩm vấn cẩn thận một phen.

Hiện tại xem ra, nếu mình không có đầy đủ chứng cứ, lại dám vọng động Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ phủ quân sẽ không bỏ qua cho mình.

"Thuộc hạ đã rõ."

Tuy trong lòng không cam tâm đến mấy thì Trình Lập Đông cũng chỉ có thể bình tĩnh trả lời.

“Được rồi, ngươi lui xuống đi, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt.”

Lý Quảng Tân phất phất tay, Trình Lập Đông không ở lại, quay người rời đi.

Đợi Trình Lập Đông đi rồi, giọng nói Lý Hâm vang lên.

“Phụ thân, hài nhi không tin Hứa huynh sẽ tu luyện dị thuật, huynh ấy tuyệt không phải là loại người này.”

Lý Hâm mở miệng, giải thích thay Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần nói nhiều.”

Lý Quảng Tân lắc đầu.

“Hiện tại ngươi nhớ kỹ mấy chuyện này.”

“Thứ nhất, phải giữ khoảng cách, không được đi lại quá gần, hiện tại có thể giữ mối quan hệ đó, nhưng phải duy trì thích hợp, chuyện tu luyện dị thuật, liên luỵ cửu tộc, một khi Hứa Thanh Tiêu thật sự từng tu luyện, vi phụ cũng sẽ bị liên luỵ.”

“Thứ hai, ngươi cũng âm thầm điều tra, nếu hắn thật sự từng tu luyện, nhất định phải nói với vi phụ, tuyệt đối không được giấu diếm, đến lúc đó còn có đường lui.”

“Thứ ba, đợi kì thi phủ qua đi, vi phụ sẽ mở tiệc chiêu đãi những danh lưu tuấn kiệt trong phủ, đến lúc đó sẽ mời đến một vị chính nho, có tu luyện dị thuật hay không, hắn có thể nhìn ra một ít manh mối, nếu như vị tiên sinh kia nói không có, thì chính là không có, nếu vị tiên sinh kia nói có.”

Chương 86: Thuộc Hạ Chắc Chắn Chín Phần Mười (2)

Nói đến đây, Lý Quảng Tân không nhiều lời nữa.

“Hài nhi đã hiểu.”

Lý Hâm cũng biết tội dị thuật này có mức độ liên quan lớn ra sao, cho nên hắn không nói thêm gì.

“Còn nữa, Trình Lập Đông con người này dã tâm rất lớn, vi phụ cảm thấy y nhất định đang giấu diếm điều gì.”

“Ngươi có thể báo với Hứa Thanh Tiêu chuyện hôm nay y tới đây, lấy lòng cũng tốt, hỏi ra chút gì cũng được, tự ngươi xử lý.”

“Đi đi.”

Sau khi nói đến đây, Lý Quảng Tân để Lý Hâm rời đi.

“Dạ, phụ thân.”

Lý Hâm cũng không nói thêm điều gì, hiện tại hắn thực sự đang muốn gặp đến Hứa Thanh Tiêu, báo chuyện này cho Hứa Thanh Tiêu biết, cũng không phải muốn lấy lòng gì, chỉ là hắn không tin Hứa Thanh Tiêu lại tu luyện dị thuật.

Nguyên nhân chủ yếu rất đơn giản, biểu hiện ngày hôm qua của Hứa Thanh Tiêu tại yến hội đã khiến toàn trường tin phục, Lý Hâm cũng không ngoại lệ.

Thành mê đệ của Hứa Thanh Tiêu.

Đợi Lý Hâm đi rồi.

Bên trong gian phòng.

Lý Quảng Tân có vẻ hơi trầm mặc không nói.

Ánh mắt ông tập trung bên trên trang giấy trắng viết lại Mãn Giang Hồng.

Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không, hiện tại ông thật sự không biết.

Nếu đổi lại là bất cứ người nào khác, ông hoàn toàn có thể phán định.

Nhưng lại là Hứa Thanh Tiêu.

Người có thể viết ra bài từ như thế này, sao có thể tâm thuật bất chính.

Từ xưa đến nay, cũng chưa từng nghe nói có nho sinh tu luyện dị thuật.

Nhưng… từ xưa đến nay, cũng chưa nghe nói nho sinh không thể tu luyện dị thuật.

“Hy vọng là ta đoán sai.”

Lý Quảng Tân tự nói trong lòng.

Mà giờ này khắc này đã là giờ Tỵ hai khắc.

Toàn bộ phủ Nam Dự đang sôi trào.

Tửu lâu mà Hứa Thanh Tiêu ở đã có rất đông người vây quanh, rất nhiều người đọc sách hẹn nhau mà tới, chính là muốn gặp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lúc này, lại có giọng nói vang lên.

“Thanh Tiêu huynh không có ở tửu lâu, đã đi thư viện Bách Lư, chư vị, đừng chờ đợi vô ích nữa.

“Phu tử, phu tử, Hứa Thanh Tiêu ở thư viện Bách Lư, không có ở đây.”

“Đi đi đi, thư viện Bách Lư, mau đi đến thư viện Bách Lư.”

Mọi người bàn tán xôn xao, đồng thời có những bóng người trong số đó đi về hướng thư viện Bách Lư.

Buổi trưa.

Thư viện Bách Lư.

Đây là một trong những thư viện nổi tiếng nhất phủ Nam Dự.

Từng có một vị đại nho Ngũ phẩm, vang danh gần trăm năm.

Thường được khen ngợi là thư viện số một Nam Dự.

Thường ngày cũng có không ít người tới thư viện mượn sách, ngoài ra còn có người tới hẹn bằng hữu, uống trà trò chuyện với nhau.

Nhưng hôm nay, số người đến thư viên Bách Lư quả thật đông bất thương.

Từ trong ra ngoài thư viện có ba tầng, hơn một nửa văn nhân của phủ Nam Dự đều tới đây.

Mãn Giang Hồng - Nộ phát xung quan.

Chỉ trong vòng nửa ngày thôi, bài từ này đã trở thành bản danh từ được giới văn nhân trong toàn thành tận lực theo đuổi.

Hơn nữa tốc độ lan truyền cực kì nhanh, chỉ sợ chưa hết ngày hôm nay Mãn Giang Hồng đã được truyền đi khắp phủ đô.

“Tề phu tử tới rồi, Tề phu tử tới rồi, mau tránh ra, mau tránh ra.”

“Trần phu tử cũng tới rồi, mau nhường đường.”

“Lưu phu tử của thư viện Ứng Thiên cũng tới rồi, vị đại nhân danh tiếng lẫy lừng này cũng tới rồi, tên Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là đại tài mà.”

Cùng với sự xuất hiện của các vị bô lão, đám người xung quay trở nên sôi động, những giọng nói bàn tán không ngừng vang lên, đặc biệt là lúc vị Lưu phu tử của thư viện Ứng Thiên kia tới, càng khiến mọi chuyện trở nên náo động.

Vương triều Đại Nguỵ có bốn thư viện lớn, là những thư viện mà văn nhân của Đại Nguỵ giành nhau vỡ đầu để có cơ hội bước vào.

Thư viện Nhạc Lộc, thư viện Tung Dương, thư viện Bạch Lộc, thư viện Ứng Thiên.

Tất cả bốn thư viện này đều từng sinh ra bán thánh, đặc biệt là thư viện Bạch Lộc còn có một vị thánh nhân, Chu thánh.

Bởi vậy thư viện Bạch Lộc còn được gọi là thiên hạ đệ nhất thư viện, mặc dù vẫn còn nhiều tranh cãi, nhưng đa số mọi người đều tâm phục khẩu phục chuyện này, có thể sinh ra một thánh nhân đã đủ để chứng minh tất cả rồi.

Phủ đô Nam Phủ, trong những nho sĩ có tiếng tăm, người có địa vị cao nhất chính là Lưu phu tử của thư viện Ứng Thiên.

Nhưng Tề phu tử và Trần phu tử cũng tuyệt đối không phải dạng vô danh tiểu tốt.

Phu tử, là một loại tôn xưng, chỉ có người có đức hạnh mới có thể được gọi là phu tử, dạy học cũng vậy.

Ba vị này đều đã thuộc hàng bát phẩm Tu thân, về mặt phẩm cấp thì cao hơn Hứa Thanh Tiêu một phẩm, nhưng địa vị của họ tuyệt đối không giống nhau.

Võ đạo mỗi phẩm cách nhau một tầng trời, là sự thay đổi về mặt võ lực, có điều Đại Nguỵ trị quốc cũng không phải hoàn toàn nhìn vào võ lực, Thất phẩm võ giả làm việc cho Bát phẩm võ giả cũng chẳng phải chuyện gì lạ lẫm.

Nhưng Nho đạo mỗi phẩm cách nhau một tầng trời là sự thay đổi về mặt địa vị, được sự sắc phong của thiên địa đất trời, không được phép nghi ngờ, phẩm vị trên dưới đều được phân chia hết sức nghiêm ngặt.

Ba vị phu tử xuất hiện, hàng ngàn văn nhân Nho giả dường như đều đồng thời hướng về phía ba người bái một bái.

“Tham kiến ba vị phu tử.”

Chúng học sinh hành lễ bái.

Ba vị phu tử cũng đáp lại tiểu lễ, đây là vấn đề về mặt đức hạnh.

“Không ngờ Lưu phu tử cũng tới, xem ra một chút nữa nơi đây sẽ trở thành một trận khổ chiến rồi.”

Tề phu tử đi phía bên phải lên tiếng, ông ta mặc nho bào màu xanh da trời, nhìn về phía Lưu phu tử đứng ở chính giữa cười nói.

Lưu phu tử mặc tố y, tóc trắng dùng dây xanh buộc lại, trông rất giản dị.

“Nào có, nào có, tại hạ cũng chỉ nghe thấy phủ Nam Dư xuất hiện một đại tài, muốn tới gặp một chút, không có ý tranh giành gì hết.”

Lưu phu tử nói rõ mục đích tới đây, ý của ông ta không phải tới giành người, mà là muốn tới xem đại tài này rốt cuộc là ai.

Ông ta đến từ thư viện Ứng Thiên, dù cho có lòng yêu thích với nhân tài, nhưng cũng không có cách nào giúp Hứa Thanh Tiêu tới thư viện Ứng Thiên được.

Dù sao tứ đại thư viện, không phải cứ được tiến cử là có thể tiến vào, phẩm cấp, phẩm đức, rèn luyện hàng ngày, lập trường, còn cần phải kiểm tra rất nhiều rất nhiều thứ, cho dù có là nhi tử của hoàng đế cũng chỉ có thể dựa vào thân phận dự thính để tới thư viện học tập.

Muốn trở thành học sinh chính thức của thư viện, thì vẫn phải theo lệ cũ thông qua rất nhiều cuộc tuyển chọn nghiêm khắc.

Lưu phu tử không tới giành người, trong mắt Tề phu tử và Trần phu tử hiện lên một tia vui mừng.

Nói cho cùng mặc dù hai người họ về mặt địa vị có thể xem như bình đẳng với Lưu phu tử, nhưng nào có cửa mà so với người ta, nếu như thật sự muốn chiêu mộ Hứa Thanh Tiêu, chắc chắn không giành lại Lưu phu tử.

“Không ngờ rằng trên đường tới phủ đô Nam Dự, lại có thể tự nhiên rơi xuống một vị đại tài, từ ngữ dùng trong Mãn Giang Hồng này, cảm động thấu tâm can, diễn tả nỗi hận của trăm ngàn tướng lĩnh, mặc dù là khuyên can nhưng không mất đi nghĩa khí sục sôi của người viết, so với một lão cô hủ như tại hạ đây còn giỏi hơn nhiều.”

Chương 87: Phu Tử Tới Trước, Danh Tiếng Vang Tới Kinh Thành (1)

Trần phu tử mặc đạo bào màu trắng lên tiếng, ông ta thật lòng cảm khái về cách sử dụng từ tuyệt mỹ của Mãn Giang Hồng.

Vừa rồi trong lúc ông ta chầm chậm ung dung dùng thời gian nửa nén hương, xem đi xem lại khoảng mười lần, thế nên không tiếc đưa ra lời khen.

Cho nên ông ta đã hạ quyết tập, bất kể thế nào đều phải dụ dỗ được Hứa Thanh Tiêu vào thư viện của ông ta, nếu như Hứa Thanh Tiêu không chê, ông ta nguyện ý thu nhận Hứa Thanh Tiêu làm học trò.

“Đúng vậy, nếu như bài thơ này do một vị tướng quân trải qua nhiều trận chiến kinh nghiệm đầy mình rồi, trái lại tại hạ sẽ không mấy ngạc nhiên, nhưng rõ ràng là một vị thanh niên trẻ tuổi sáng tác ra, người này quả có lòng trung thành với đất nước, nếu sau này có thể gia nhập vào Binh bộ, có khi lúc sinh thời còn có thể nhìn thấy kỵ binh của Đại Nguỵ ta càn quét bọn Man Di.”

Lưu phu tử gật đầu, ông ta cho lời đánh giá cao nhất.

Những lời này, khiến cho hai vị còn lại cực kì ngạc nhiên, mà lại làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc đến nghệch ra.

Một khi đã đạt đến trình độ như Lưu phu tử, họ thường rất ít khi khen người khác, ngược lại đa số đều là chỉ dạy, lời khen thế này đã đủ chứng minh, đoạn văn Mãn Giang Hồng này rốt cuộc tuyệt vời đến đâu.

“Từ ngữ nhân hoá như người, câu văn biểu đạt được đại ý, có thể viết ra được tuyệt tác thế này, trong lòng tất có chí tung hoành, các vị càng nói, tại hạ càng muốn gặp mặt vị đại tài này.”

Trần phu tử cảm thán, ba vị phu tử lại càng có thêm nhiều lời khen ngợi với Hứa Thanh Tiêu.

Ngay sau đó, ba vị phu tử cùng nhau sánh bước tiến vào thư viện Bách Lư.

Phía trong thư viện đã chật kín người rồi, không thể tiếp tục dung nạp thêm ai nữa, nhưng khi ba vị phu tử đến nơi, viện trưởng của thư viện Bách Lư đích thân ra mặt đón tiếp, bất cứ chỗ nào đều dàn ra chừa lại vị trí để ba vị phu tử vào trong.

Trong phủ Nam Dư, không ai dám đắc tội với ba vị phu tử này, kể cả phủ quân đại nhân cũng không dám.

Dọc theo đường đi vào trong của ba vị phu tử, những học sinh đứng xung quanh nhanh chóng thực hiện động tác hành lễ, không dám thất lễ, cung cung kính kính.

Ba người không dừng nửa bước, đi thẳng một đường vào trong thư lâu.

Trước khi tới bọn họ đã biết Hứa Thanh Tiêu học tập trong thư viện.

Trong thư viên có rất nhiều văn nhân, nhưng trong thư lâu lại rất yên tĩnh, lúc đọc sách không được làm ồn, đây là quy tắc.

Lúc ba vị phu tử tiến vào thư lâu liền có một bóng người đi tới, cực kì cung kính nói.

“Ba vị phu tử, người này chính là Hứa Thanh Tiêu, có điều đang đọc sách, hình như đã nhập tâm đến mức hoàn toàn quên mất bản thân là ai rồi, có cần tại hạ gọi một tiếng không?”

Người đang nói chuyện là Vương Nho, hắn hạ thấp giọng nói.

Hứa Thanh Tiêu tới thư viện Bách Lư đọc sách, thực sự có không ít người tới làm phiền, sau đó đều bị Vương Nho cản lại hết.

Hắn biết Hứa Thanh Tiêu tới thư viện Bách Lư để đọc sách, nếu cứ liên tục bị hết người này tới người kia tới làm phiền, thế làm sao mà tập trung đọc sách cho được?

Nhưng bây giờ phu tử tới rồi, hắn cũng chỉ có thể mặt dày qua đó gọi một tiếng, nếu như phu tử thực sự tới tìm Hứa Thanh Tiêu có chuyện gì đó, hắn cũng chỉ đành tới cắt ngang Hứa Thanh Tiêu vậy.

Ba vị phu tử đưa mắt qua nhìn.

Trong thư lâu.

Xuyên qua những giá sách, có thể nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đang ung dung đọc một cuốn sách, đang rất tập trung đọc, ánh mắt đăm chiêu, lâu lâu lại gật đầu, lại có lúc nhăn mày, rõ ràng đã nhập tâm tới mức quên mình rồi.

"Không được."

Giọng nói của Lưu phu tử vang lên, ông ta nhìn xung quanh, sau đó phất tay một cái, đám người kia bèn lui hết ra ngoài.

Tề phu tử cùng Trần phu tử không nói gì nhiều, đi theo Lưu phu tử ra ngoài.

Đợi đến khi đi ra ngoài, Lưu phu tử mới tiếp tục nói tiếp.

"Hứa Thanh Tiêu ham đọc sách như mạng sống, kì thi phủ sắp tới, cậu ta lại được ca ngợi như vậy, thế mà có thể không động phàm tâm, vừa là một tấm gương sáng cho những người đọc sách chúng ta, vừa nghiêm túc đọc sách mà các học sinh của chúng ta cần phải học tập."

"Truyền lời của ta, nếu không có việc gì quan trọng, không được phép làm phiền Hứa Thanh Tiêu, chúng ta đợi bên ngoài là được rồi."

Lưu phu tử lên tiếng, ông ta càng có thêm cảm tình đối với Hứa Thanh Tiêu rồi.

Yến hội thơ ca, vang danh Nam Dự, nếu như là một văn nhân bình thường, chỉ sợ rằng hận không thể đến khắp nơi xưng huynh gọi đệ, cùng nhau thưởng thức tuyệt tác, nhận sự khen thưởng của ngàn người, thu về lòng ngưỡng mộ của vạn chúng.

Thế mà Hứa Thanh Tiêu lại chẳng hề đi kết bạn kết bè, cũng chẳng cần người khác khen ngợi.

Lại có thể bình tĩnh tới thư viện đọc sách, điểm này đã khiến Lưu phu tử nhìn hắn với một cặp mắt khác.

"Với tính cách này, trong tương lai ít nhất cũng đạt tới Đại Nho."

“Có thể thấy được, tên nhóc Hứa Thanh Tiêu này trong lúc đọc sách, nhập tâm tới quên trời đất, chưa tới mười năm nữa, Đại Nguỵ ta lại có thêm một vị Đại Nho nữa.”

Trần phu tử và Tề phu tử từng người một lên tiếng, hai người bọn họ lại tiếp tục đưa ra những lời đánh giá cực cao cho Hứa Thanh Tiêu.

Trong thư viện, hàng ngàn văn nhân ở đó nghe được lời này lại một lần nữa há hốc mồm.

Đại Nho.

Thế thì người này quả là người có máu mặt à nha, cấp bậc này, có thể khiến hoàng đế phải nghe lời, có thể nói thẳng với thánh thượng, cũng có thể tham gia biện luận tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, trong triều ngoài triều đều phải coi như khách quý.

Cho dù là bối phận tiên đạo trong giang hồ, cũng phải kính nhường người ta ba phần.

Nhận sự sắc phong của trời đất, lập thành Đại Nho đời sau.

Trong vòng mười năm, Hứa Thanh Tiêu sẽ có thể trở thành Đại Nho, lời khen này không phải quá cao rồi đấy chứ?

“Hai vị phu tử, chúng ta ngày thường cũng chưa có cơ hội tụ họp bao giờ, chi bằng bây giờ chúng ta tới nội đình nghỉ ngơi, vừa đợi Hứa Thanh Tiêu, vừa bàn luận một vài chuyện có được không?”

Bỗng nhiên Lưu phu tử cất giọng nói, nhìn về phía Trần phu tử và Tề phu tử, nói như vậy.

“Được.”

“Lưu phu tử khách khí rồi, mời.”

Hai người nở nụ cười, ba vị phu tử cùng nhau đi về phía nội đình của thư viện Bách Lư.

Ba vị phu tử của phủ Nam Dự, vậy mà lại ngồi ở đây đợi một người đọc sách.

Loại chuyện thế này trước đây chưa từng xảy ra.

Mà trên thực tế, trong thư lâu.

Hứa Thanh Tiêu quả thực đã đạt tới cảnh giới nhập tâm quên mình.

Cũng không biết có phải do khai thông trí tuệ rồi hay không, những văn tự cổ phức tạp này trong mắt Hứa Thanh Tiêu, còn dễ hiểu hơn cả chữ bản ngữ.

Hơn nữa nội dung trong sách cũng khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thích thú, lúc thì tò mò nghi ngờ, lúc lại khiến hắn phải suy nghĩ.

Vào thời khắc này, sau khi bình ổn lại tâm trạng, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là trong sách có giấu vàng, trong sách có ngọc ngà châu báu.

Nếu như thực sự lắng lòng đọc sách, ta có thể thấy thế gian rộng lớn, trí tưởng tượng của con người lại càng vô hạn.

Chương 88: Phu Tử Tới Trước, Danh Tiếng Vang Tới Kinh Thành (2)

Đọc sách quả nhiên thú vị.

Từng cuốn từng cuốn thư tịch lướt qua tay Hứa Thanh Tiêu.

Lần này tới thư viện, Hứa Thanh Tiêu đã chuẩn bị sẵn tinh thần, có thể đọc được bao nhiêu sách thì đọc bấy nhiêu.

Không cần biết nó là loại sách gì, cứ xem cho hết đã.

Thời gian dần dần trôi đi.

Tốc độ đọc sách của Hứa Thanh Tiêu càng lúc càng nhanh.

Hôm sau.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang đọc sách như cũ.

Bởi vậy nên thế giới bên ngoài xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không hay.

Kinh đô Đại Nguỵ.

Vẫn như bao ngày bình thường khác.

Nhưng lại có từng bóng từng bóng người xuất hiện ở trong khuôn viên.

Chưa tới một canh giờ sau.

Toàn bộ kinh đô bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Trong một trạch phủ lớn.

Một vị nhân gia đầu bạc trắng, trong tay cầm một tấm tuyệt từ, trong mắt tràn đầy kích động.

“Hay, hay, hay lắm, một câu ‘Giá trường xa, đạp phá Liên Vân sơn khuyết. Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục.Tiếu đàm khát ẩm Man Di huyết. Đãi tòng đầu, thu thập cựu sơn hà, triêu thiên khuyết.”

“Hay, hay, hay.”

“Không ngờ tới thời này còn có một người đọc sách thế này, một tráng sĩ thế này đây.”

“Gì cơ? Bài thơ này viết tặng một vị tướng quân sao?”

“Ha ha ha, không ngờ trong những năm còn sống, lại có thể có một thi nhân vì ta mà làm thơ, thi nhân này tên là gì? Sau này đợi hắn nhập kinh làm quan, lão phu nhất định phải dìu dắt cậu ta mới được.”

Một giọng cười hào sảng vang lên.

Đồng thời trong kinh thành lúc ấy, xuất hiện mười mấy âm thanh như vậy.

Ngày hôm ấy.

Toàn bộ kinh đô nháo nhào cả lên.

Chỉ vì một bài tuyệt từ mà truyền đi khắp Đại Nguỵ.

Nơi náo nhiệt nhất phải kể đến phủ Quốc công, về mặt cơ bản tất cả Quốc công ở Đại Nguỵ hôm nay đều vui vẻ sảng khoái, sau đó lại phân phó hạ nhân, tổ chức tiệc rượu, đi mời những vị bằng hữu khác.

Tứ đại thư viện cũng nổi lên một trận huyên náo, bài tuyệt từ Mãn Giang Hồng này, ngay lập tức đã được rất nhiều học sinh trong thư viện thảo luận học hỏi.

Không thiếu những lời tranh luận, nhiều không đếm xuể nhưng không một ai cảm thấy bài tuyệt từ này có vấn đề, tất cả những lời tranh luận đều về ai là người sáng tác nó và vì ai mà lại sáng tác ra bài này.

Nhưng kinh đô Đại Nguỵ vừa mới an tĩnh không được bao lâu, giờ lại bắt đầu ồn ào cả lên.

Là về chuyện mấy vị Quốc công đánh nhau rồi.

Bách tính trong thành không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những vị Quốc công này đều là những vị thân chinh bách chiến, vốn dựa vào võ thuật để phục chúng, nên những chuyện có thể dùng tới nắm đấm để giải quyết họ nhất định sẽ không đấu võ mồm.

Theo lời đồn, nguyên nhân dẫn đến việc các vị Quốc công đánh nhau cũng liên quan đến bài tuyệt từ này.

Những vị Quốc công này đều cảm thấy bài Mãn Giang Hồng này là viết cho chính họ, không ai chịu nhường ai, thế là bắt đầu bới lông tìm vết lẫn nhau, sau một hồi bắt bẻ thì không nhịn được nữa, rồi cứ vậy mà đánh nhau.

Còn tuyệt hơn nữa là, có người tới khuyên giải, đến cuối cùng cũng nhào vào đánh luôn.

Nói tóm lại, vỏn vẹn một ngày này toàn kinh đô đều nhốn nháo cả lên, tiếng chửi bởi lẫn nhau ồn ào khắp mọi ngóc ngách, thậm chí mấy người già đánh nhau thôi thì cũng đành, đến cả mấy thanh niên trai tráng cũng xông vào đánh nhau.

Võ phu đều như vậy, đánh nhau chính là cách thức giải quyết phân tranh hay nhất.

Lúc này.

Trong cung đình Đại Nguỵ.

Nội điện Dưỡng Tâm điện nguy nga tráng lệ.

Một chiếc Long Loan được đặt ở bên trong.

Tấm vải mỏng màu kim hoàng che phủ Long Loan, bên trong đại điện trống rỗng hoang sơ.

Có một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần quỳ bên dưới, cung cung kính kính.

Mà bên trong mành vải mỏng, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một vài đường nét.

Lung linh mà tinh tế, cao gầy mà vững chãi, xuyên qua tấm mành mỏng ấy có thể thấy được một đôi chân tuyệt mỹ.

Nhưng điều thực sự khiến người ta phải cảm thán không phải cơ thể đẹp lung linh kia, mà là một loại khí chất, chỉ đứng ở đó thôi, cũng đủ khiến người khác cảm thấy run sợ.

Đây là nữ đế Đại Nguỵ.

Một kỳ nữ độc nhất vô nhị.

Nàng ta đứng dưới Long Loan, một trang giấy trắng đặt trước mặt nàng ta.

“Bệ hạ, bài thơ này đã được truyền vào kinh đô, bảy vị Quốc công vì bài thơ này mà tổ chức yến tiệc, bởi bọn họ nghĩ bài thơ này viết cho bọn họ.”

“Mà bảy vị Quốc công xưa nay đối đãi với nhau nhiệt tình, cuối cùng lại vạ miệng, vừa nãy có người tới báo, bảy vị Quốc công đánh nhau rồi, đến cả hậu nhân của bảy vị Quốc công cũng cùng nhau xắn tay áo lên đánh rồi.”

“Còn có một số hầu gia cũng tham gia vào trận chiến, kính mong bệ hạ ra mặt, ngăn cản cuộc chiến này.”

Nữ nhân quỳ phía dưới chầm chậm thông báo, giọng nói của nàng ta cực kì dễ nghe.

“Một bài thơ vang danh thiên cổ, dẫn đến việc tranh đấu của các vị Quốc công cũng là chuyện thường tình.”

“Có điều đường đường là Quốc công cao quý, lại xảy ra tương tàn, suy cho cùng cũng ảnh hưởng đến thể diện của triều đình.”

“Uyển Nhi, thay trẫm truyền một đạo ý chỉ, về việc tranh giành bài thơ, đợi tác giả tới kinh đô tự giác đi hỏi rồi sẽ biết.”

“Dưới chân hoàng thành dám xảy ra xung đột, làm nhục quốc gia, tự động đi lĩnh phạt, bá tước trở lên được miễn, còn lại tất cả những ai tham gia chịu phạt bảy mươi quân côn hoặc ba tháng bổng lộc.”

Giọng nói của nữ đế có chút kỳ ảo, nàng ta ung ta lên tiếng, âm thanh truyền đi khắp đại điện.

“Uyển Nhi tuân chỉ.”

Nữ tử dập đầu.

Sau đó lại tiếp tục nói.

“Bệ hạ, tứ đại thư viện cũng có vài tin tức, vài vị đại nho không tiếc lời khen ngợi bài tuyệt từ này, có thể khiến cho văn thần võ tướng đồng thời để mắt tới, loại người này có cần triệu tới kinh đô để làm việc cho bệ hạ không?”

Nàng ta mở miệng hỏi.

“Không cần.”

“Đại tài trong thiên hạ thường có tính kiêu ngạo, chủ động triệu tới trái lại sẽ không tốt lắm.”

“Thêm nữa, người có thể viết ra loại văn chương thế này cũng là một người thích tranh đấu, bây giờ phân tranh trong triều đã rất quyết liệt rồi, nếu còn triệu một người như vậy tới nữa sẽ khiến cho cục diện càng thêm bất ổn định.”

“Nếu như tiếp tục đánh Bắc Mạc, tất sẽ ảnh hưởng tới nguyên khí quốc gia, tất cả đều thuận theo lẽ tự nhiên, cũng cảnh cáo tới những người khác, không được có ý định gì với người này, tất cả phải để tự nhiên.”

“Hơn nữa, kỳ thi phủ đang tới gần, tất cả các phủ phải xem việc này làm trọng.”

Giọng nói của nữ đế vang lên, cực kì bình tĩnh, nhưng có thể nghe ra sự kiên quyết ở trong đó.

“Rõ, Uyển Nhi đã rõ.”

Uyển Nhi quỳ dưới đất gật đầu, thân là nữ quan bên cạnh nữ đế, biết rất nhiều chuyện, đặc biệt là những chuyện liên quan đến triều cục.

Từ khi bệ hạ đăng cơ, triều đường liên tục có ý muốn tiến đánh Bắc Mạc một lần nữa, nhưng quốc khố trống không, các đời Võ đế bảy lần đánh Bắc Mạc, khiến Đại Nguỵ chỉ còn cái vỏ rỗng, không nằm trong chăn không biết chăn có rận.

Chương 89: Thiên Địa Không Sinh Hứa Thanh Tiêu Ta, Nho Đạo Vạn Cổ Chìm Trong Đêm Tối (1)

Nay lại có thêm một vị đại tài nữa, lại tiếp tục yêu cầu đánh Bắc Mạc, sẽ khiến cho thế cục càng trở nên gay gắt hơn.

Thuận theo tự nhiên vẫn là cách tốt nhất.

Nàng ta không nói thêm gì nữa, cúi người lui ra ngoài.

Lúc này.

Trong đại điện.

Ánh mắt nữ đế Đại Nguỵ lại lần nữa rơi xuống tờ giấy trắng tinh kia.

Tuyệt từ Mãn Giang Hồng phản chiếu trong bóng mắt.

Nhưng tờ giấy trắng rất nhanh thôi đã tự bốc cháy, biến mất trong làn khói.

“Đánh Bắc Mạc, đánh Bắc Mạc, một đám võ phu, chỉ biết có đánh nhau, chẳng biết thế nào là gầy dựng.”

“Một đất nước lớn, có chỗ nào không cần dùng đến tiền chứ, quốc khố trống không, đến ngân lượng để sửa cung điện ta còn không có, còn suốt ngày đánh đánh đánh.”

“Phụ hoàng, nếu người trên trời có linh thiêng, làm ơn phái một đại thần có năng lực kiếm tiền xuống cho con đi, nếu còn tiếp tục thế này, nhi thần chỉ đành làm một tên hôn quân vậy.”

Tiếng lòng nữ đế vang lên, sau đó cực kì bực dọc lấy đại một cuốn sách cổ.

Trên mặt sách thình lình viết ra ba chữ “Tha tâm thông”.

Nửa canh giờ sau.

Một đạo chỉ ý từ nội cung truyền ra, ngăn cản cục diện loạn cào cào ở kinh thành.

Các vị Quốc công đang mắng chửi rộn rã đành về nhà nghỉ ngơi, thậm chí còn có mấy người phải ăn quả đắng.

Phạt bổng lộc hoặc bị phạt quân côn thì phải chọn một trong hai, bá tước trở lên không làm sao, còn những người không có tước vị đều ngoan ngoãn từng người từng người đi nhận quân côn.

Bổng lộc năm nay vốn đã ít sẵn, bọn họ mang tiếng quý tộc nhưng cũng không có mấy ngân lượng, đặc biệt là một số nhi tử của vài vị Quốc công, trong người chẳng có nổi mấy đồng ngân lượng để dùng.

Phạt bổng lộc? Tuyệt đối không thể nào, thế là đành chọn quân côn, mà cũng chẳng phải chưa bị đánh bao giờ.

Hết cách, Đại Nguỵ bây giờ đều như vậy, thiếu tiền, từ trên xuống dưới đều thiếu tiền.

Nhưng bất kể thế nào, trận tranh đấu này dần dần cũng dịu xuống rồi.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát thoi đưa, mọi chuyện lắng xuống được mấy ngày.

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày bảy tháng tư.

Chỉ còn chưa tới ba ngày nữa là tới kỳ thi phủ.

Nhưng cũng không thể cản được những người ngưỡng mộ tài năng của Hứa Thanh Tiêu.

Mấy ngày nay thư viện Bách Lư bóng người tới lui liên tục, ai cũng muốn tới nhìn dung mạo Hứa Thanh Tiêu một lần, muốn nhìn xem rốt cuộc là người như thế nào.

Chỉ đáng tiếc rằng, mấy ngày nay Hứa Thanh Tiêu dường như hoá thành một con mọt sách vậy, cứ liên tục ở trong thư lâu đọc sách.

Hơn nữa nghe nói Hứa Thanh Tiêu hình như sách nào cũng xem, thư lâu của thư viện Bách Lư tổng cộng có ba tầng, cất giữ bảy vạn cuốn sách, Hứa Thanh Tiêu đã đọc hết số sách ở tầng một và tầng hai rồi.

Bây giờ đang ở tầng ba đọc sách.

Tốc độ đọc sách thế này cũng không khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên gì lắm, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng khai khiếu rồi, nhìn qua thôi cũng sẽ không quên, tất cả thư tịch chỉ cần liếc qua là có thể nhớ.

Thậm chí ba vị phu tử ngày nào cũng qua đây ngồi đợi.

Hứa Thanh Tiêu càng nghiêm túc đọc sách, ba người họ càng yêu thích Hứa Thanh Tiêu.

Cũng có thể đây chính là điểm kì lạ của những người đọc sách.

Không giống với người thường.

Giờ Thìn.

Trong thư lâu.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu trở nên có chút kích động.

Mấy ngày nay đọc hàng vạn cuốn sách, thứ nhất hiểu được sách, thứ hai hiểu được cục diện thiên hạ, nhưng quan trọng nhất vẫn là hiểu được Văn Cung trong đầu của hắn.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu cũng xem như tìm được vài manh mối rồi.

Cuốn thư tịch trong tay hắn có tên là Thánh Cư Chú.

Tương tự với Khởi Cư Chú, ghi chép về cuộc sống khởi cư của thánh nhân, cùng với một số lời nói của thánh nhân đó.

Thật giả ra sao Hứa Thanh Tiêu không rõ.

Có điều bên trong cuốn sách có ghi về "Thiên địa văn cung", nhưng không đủ chi tiết, chỉ nhắc sơ qua một chút.

Mà điều khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy kích động đó là, bên trên có nhắc đến một chuyện.

Thánh nhân môn đồ.

Văn thánh đầu tiên, cũng chính là một vị đại thánh nhân, môn hạ có bảy vị đệ tử cực kì xuất chúng.

Có điều đều bỏ mạng trong thời đại hắc ám.

Bảy vị đồ đệ này đều đã trở thành bán thánh, trong đó có một vị đệ tử, diện mạo cực kì tuấn tú, tài hoa vô song, có tư chất trở thành thánh nhân.

Nhưng thời đại ấy quá đen tối, vị đệ tử này dùng thân mình để phong ấn yêu ma, giải cứu chúng sinh.

Vẻ ngoài tuấn tú, tài hoa vô song, thánh nhân môn đồ.

Ba điểm trên ngoài trừ tài hoa vô song ra, hai điểm còn lại đều rất hợp với người của Văn Cung Kia.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng lật đọc tiếp, phát hiện thấy không còn thêm manh mối nào nữa, mới lật sang cuốn thư tịch khác.

Hai canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu lại tìm thấy vài manh mối nữa.

“Triều ca”

Tên đại đệ tử của thánh nhân.

[Triều ca, đồ đệ đầu tiên của đại thánh nhân, khi sinh ra tinh tượng có biến động, trên trời có Tiên Lạc, mây bay về phía Đông, ba tuổi biết làm thơ, năm tuổi viết tuyệt từ, mười tuổi danh tiếng vang khắp thiên hạ, hai mươi tuổi lập ý, hai mươi lăm tuổi trở thành Đại Nho, sau này bái thánh nhân làm sư phụ, trở thành đồ đệ đầu tiên của thánh nhân.]

[Ba mươi tuổi đột phá trở thành bán thánh, trước nay chưa có ai từng làm được điều này, ai ngờ lại trùng ngay vào thời đại Ma vương loạn thế, bán thánh Triều Ca hy sinh thân mình, phong ấn tuyệt thế yêu ma, người đời sắp còn thờ phụng thánh tượng.]

[Nhật kí được ghi lại từ thư tịch thượng cổ, Vương Bác Thông tìm đọc để lại.]

–

Liên quan đến sự tích về môn đồ của thánh nhân, ghi chép lại không nhiều.

Trải qua vài ngày đọc sách, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Cái gọi là thời đại hắc ám đã cách đây rất xa rồi, phải dùng tới vạn năm để ước lượng, có thật từng có một đoạn lịch sử thế này hay không không ai có thể chắc chắn được.

Điều duy nhất có thể nhận định chắc chắn, đó chính là thế giới có dấu vết để lại của thánh nhân.

Nhưng những đoạn lịch sử này đã qua xa xôi rồi, có rất nhiều truyền thuyết kể về đại thánh nhân, nhưng về các vị môn đồ lại không có mấy.

Thời đại đó quá đen tối, thủ tiêu không ít thư tịch, thiếu chút nữa thì xóa sạch dấu vết của nhân tộc, không có ai xả thân ghi chép lại cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hơn nữa có rất nhiều thư tịch do hậu nhân sau này chỉnh sửa rồi viết lại, dùng để uống trà tán dóc thì được, nhưng nếu thực sự muốn dùng tới thì không có ích gì cho cam.

Bởi vì Văn Cung ở trong đầu hắn vừa hay có bảy bức tượng điêu khắc, hơn nữa đặc điểm của hai người cực kì trùng khớp.

“Đệ tử đầu tiên của thánh nhân.”

“May mà mình không bỏ qua.”

“Lần này xem như nhặt được bảo vật rồi.”

Vào thời khắc này, Hứa Thanh Tiêu không ngăn được kích động trong lòng nữa rồi.

Bản thân có sự giúp đỡ của vị đệ tử đầu tiên của thiên hạ đệ nhất thánh nhân, còn phải sợ một ma chủng cỏn con sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu bất giác buông cuốn sách trong tay xuống.

Nhìn về đống sách xem mấy ngày nay, quả thật có chút mệt mỏi.

Chương 90: Thiên Địa Không Sinh Hứa Thanh Tiêu Ta, Nho Đạo Vạn Cổ Chìm Trong Đêm Tối (2)

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn bầu trời bên ngoài.

Đã là giữa trưa rồi.

Đã mấy ngày liền không ăn không uống không ngủ gì, quả thật hơi mệt, nhưng quan trọng nhất vẫn là đói rồi.

Đi xuống bên dưới thư lâu, tâm trạng Hứa Thanh Tiêu rất ư sảng khoái.

Biết được thân phận của nam tử tuấn tú kia, về cơ bản bản thân hắn không phải lo về hậu hoạ sau này nữa.

Tâm trạng tốt ghê.

Siêu tốt luôn.

Mãi đến khi Hứa Thanh Tiêu ra khỏi thư lâu, đón lấy những ánh nắng đầu tiên tắm trên cơ thể hắn sau nhiều ngày, hắn không nhịn được mà vươn vai một cái.

Càng không nhịn được thốt lên.

“Thiên địa không sinh ra Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo thế gian vạn cổ chìm trong đêm tối.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu không quá to, trong giọng điệu mang theo một loại cảm giác tự tin.

Người mà, lúc vui vẻ thường thích nói nhiều hơn chút.

Chỉ có điều sau khi Hứa Thanh Tiêu vươn vai xong.

Hắn nghệch ra tại chỗ mất một lúc.

Bởi vì…có hơn một ngàn ánh mắt đang đổ dồn về phía hắn.

Thư lâu của thư viện Bách Lư có vấn đề.

Cửa vào cửa ra đều tương đối hẹp.

Lại cộng thêm việc trong thư lâu gần như không có bất cứ tia sáng nào, đến lúc người đi ra bên ngoài tự nhiên sẽ thấy hơi khó chịu, không nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Sau khi nói ra câu nói của thánh nhân này, Hứa Thanh Tiêu mới phát hiện ra trong thư viện Bách Lư đã có rất nhiều người.

Vào giờ khắc này.

Mấy ngàn ánh mắt của nho sinh đều tụ lại trên người Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ rất mong mỏi, mất công đợi ở đây mấy ngày, cốt yếu là muốn được nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu một lần.

Ngay từ đầu khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, bằng gương mặt tuấn mỹ, cộng thêm bộ nho bào màu trắng khiến cho thiện cảm người khác dành cho hắn tăng gấp bội.

Nhưng họ chưa từng nghĩ đến việc Hứa Thanh Tiêu vừa xuất hiện đã phát ra những câu đầy khí thế như vậy.

Khiến cho bọn họ ngây người.

Thiên địa không sinh ra Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ giống như đêm dài.

Câu nói này, không thấy là quá bá khí sao?

Người này là ai, sao lại dám nói như vậy?

vạn cổ như đêm dài.

Trên mặt mỗi người đều viết hai chữ rúng động, từng đôi mắt đều mở cực lớn.

Cho dù là ba vị phu tử thì cũng không biết nên nói gì vào giờ khắc này.

Câu nói này của Hứa Thanh Tiêu rõ ràng là có chủ ý.

Nếu không có Hứa Thanh Tiêu hắn, Nho đạo vạn cổ giống như đêm dài.

Lời này quá bá khí.

Nhận ra được ánh mắt của mọi người, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Quả nhiên người xưa nói không sai.

Đại hỉ thất ngôn.

Mình quá vui sướng nên làm đầu óc bị choáng váng, vậy mà lại dám nói ra những lời như thế này, hơn nữa lại còn ở ngay trước mặt nhiều người thế sao?

Cái này dù có tẩy thế nào cũng không sạch.

Văn nhân tương khinh, trừ phi là quan hệ tốt, nếu không đều là xem thường lẫn nhau.

Mình thì hay rồi, nói thẳng một câu thiên địa không sinh ra Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài.

Như này là có ý gì?

Nói nhẹ nhàng, Hứa Thanh Tiêu ta đây đứng đầu Nho đạo.

Táo bạo hơn chút, ngoại trừ Hứa mỗ, các vị đang ngồi ở đây đều là hạt bụi.

Xong rồi.

Xong rồi.

Xong rồi.

Thanh danh của ta sắp bị hủy rồi.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại càng khó chịu. Vốn dĩ hắn đã chẳng có danh tiếng gì, trong yến hội của Lý Hâm, Hứa Thanh Tiêu cũng đã quyết định làm một người không phô trương, gặp người là khen, không tranh danh lợi không tranh quyền lực.

Kết quả bây giờ lại tự mình đùa chết mình.

Đúng lúc Hứa Thanh Tiêu còn đang phiền muộn, cuối cùng có người lấy lại tinh thần.

“Tốt, tốt, tốt. Hay cho câu Nho đạo vạn cổ như đêm dài.”

“Thanh Tiêu tiểu hữu quả nhiên là người đại tài. Có thể có chí hướng thế này, tương lai không thể đoán trước được.”

Người cất tiếng nói là một vị lão giả.

Người này mặc một bộ tố y, đứng trong mái đình cách đây không xa, khuôn mặt hòa ái nhìn hắn rồi nói.

Đây là giọng nói của Lưu phu tử.

Lúc Hứa Thanh Tiêu mới nói xong câu kia, ông ta quả thật cũng ngây người.

Ông ta đã gặp nhiều tài tử ngông cuồng, nhưng lại chưa thấy tài tử nào ngông cuồng thế này. Nhưng soi đi xét lại, Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng phải là ngông cuồng.

Mà là có chí khí lớn.

Chỉ vì câu nói này thật sự quá bá khí.

Không phải câu mà người thường có thể nói ra.

Cũng không phải câu mà người thường dám nói.

Giờ phút này, Lưu phu tử đã động lòng mến kẻ tài.

Mà từ lúc Lưu phu tử mở miệng, đám người cũng lấy lại tinh thần hoàn toàn. Trong nháy mắt, Tề phu tử và Trần phu tử cũng hoàn hồn.

“Hay, hay, hay. Đúng là một vị tuấn kiệt đương thời. Hay cho cây Nho đạo vạn cổ như đêm dài. Thanh Tiêu tiểu hữu, là tư thái nên có của Đại nho.”

“Mặc dù lời nói ngông cuồng, nhưng lại nặng ý. Lão phu năm nay bảy mươi tuổi rồi mà chưa thấy người nào có một kế hoạch đầy chí khí như Thanh Tiêu tiểu hữu đây. Tiểu hữu có bằng lòng ở lại đây nói chuyện phiếm với mấy lão hủ như chúng ta không?”

Trần phu tử vuốt vuốt chòm râu, trong mắt chứa đầy ý cười mời Hứa Thanh Tiêu nhập tọa.

Sau khi nghe thấy tiếng nói của ba người.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu mới nhìn sang. Quanh thân ba người này đều có Hạo nhiên chính khí, đây là Nho giả đã nhập phẩm.

Hứa Thanh Tiêu lập tức hành lễ, nở nụ cười khổ rồi nói:

“Thưa ba vị tiên sinh, vừa rồi ta chỉ nói năng bừa bãi, không thể nào đảm đương nổi, không đảm đương nổi.”

Hứa Thanh Tiêu thi lễ với ba vị phu tử, sau đó lại nhìn về phía đám người rồi cũng từ từ thi lễ.

“Chư vị, vừa rồi Hứa mỗ có một thoáng lỡ lời, không nên xem là lời nói thật. Nếu như có chỗ nào mạo phạm, hy vọng chư vị đừng trách tội.”

Giờ khắc này, ý niệm duy nhất của Hứa Thanh Tiêu chính là nghĩ cách cứu vớt hình tượng của mình.

Rõ ràng mình đã lập chí trở thành một người đọc sách khiêm nhường lễ độ, tuyệt đối không thể trở thành hạng người ngông cuồng ngạo mạn.

Không thể.

Tuyệt đối không thể.

“Yên tâm đi, Thanh Tiêu huynh, đương nhiên chúng ta sẽ không trách cứ.”

“Thanh Tiêu huynh quả nhiên là tài năng lớn.”

“Thiên địa không sinh ra Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài. Hứa huynh, Hứa Vạn Cổ, Vạn Cổ huynh, Vạn Cổ huynh đại tài!”

“Vạn Cổ huynh đại tài.”

“Hứa Vạn Cổ, tốt, tốt lắm, hay cho cái tên Hứa Vạn Cổ.”

Sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu giải thích, cả đám người nhao nhao mở miệng. Bọn họ nào dám trách tội Hứa Thanh Tiêu chứ.

Văn nhân tương khinh là sự thật không thể chối cãi, nhưng mà muốn khinh thì cũng phải nhìn vào địa vị của hai bên trước đã.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không làm ra danh từ thiên cổ, ví dụ như một câu trong thịnh yến của Lý Hâm kia, thiên địa không sinh ra Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài.

Vậy Hứa Thanh Tiêu đã tiêu đời.

Toàn bộ văn nhân của phủ Nam Dự đều sẽ cầm bút phẩy mực vào hắn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu làm được một thiên cổ danh từ, tài hoa nhập thể, tấn thăng Nho đạo cửu phẩm khi chỉ mới hai mươi tuổi.

Ngông cuồng một chút thì có làm sao?

Kiêu căng một chút thì thế nào?

Thêm câu nói này thì càng khiến người ta cảm giác giống như là cố ý. Điều này càng khiến người đọc sách bội phục hơn.

Chương 91: Yêu Ma Xuất Thế

Vậy nên mọi người hiểu sai ý, bắt đầu gọi hắn là Hứa Vạn Cổ.

Cái này càng khiến cho Hứa Thanh Tiêu ngơ ngẩn.

Hứa Vạn Cổ là ý gì đây?

Đừng làm chuyện này.

Hứa Thanh Tiêu muốn mở miệng giải thích, nhưng Vương Nho đã nhanh chóng đi đến, kéo Hứa Thanh Tiêu đi vào trong đình.

"Thanh Tiêu huynh, ba vị này là ba vị phu tử của phủ Nam Dự, đừng lạnh nhạt họ."

Vương Nho nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu cứ không chịu đi đến, nôn nóng trong lòng, chỉ còn cách kéo Hứa Thanh Tiêu đi sang, tránh cho hắn bị ghi tội lạnh nhạt coi thường.

Đi theo Vương Nho đến nơi, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã thấy khổ không thể tả, bởi vì đám người này càng ngày càng không đi theo thói thường.

"Mười năm Đại nho, trăm năm Á Thánh, ngàn năm Bán Thánh, vạn năm Văn Thánh. Đại Nguỵ vạn cổ cho ra một Hứa Thanh Tiêu.

"Có thể nhìn thấy được một đại tài như thế này xuất thế, đời này của ta xem như không hối hận."

"Nho đạo vạn cổ như đêm dài, có thể nói một câu lập ý như thế này, tư chất Đại Nho của Thanh Tiêu huynh đã định, nói không chừng còn có tư chất Bán Thánh.

"Bán thánh sao? Bao lâu rồi Đại Ngụy chưa có thánh nhân chứ, lấy câu nói của Chu thánh, năm trăm năm sau sẽ có thánh nhân xuất thế. Có lẽ tương lai Hứa Thanh Tiêu có thể trở thành thánh nha."

"Là thánh nhân đương thời sao? Nếu có thể tận mắt nhìn thấy thánh nhân, con cháu đời sau của ta có thể lấy ta làm thứ đáng kiêu ngạo."

Toàn bộ thư viện Bách Lư ồn ào cả lên. Đám người tự ý bàn tán, càng nói càng phóng đại, càng nói càng khoa trương. Ban đầu thì còn tốt một chút, thổi mình thành người có tư thái Đại nho.

Bây giờ thì hay rồi, thành luôn Á Thánh, Bán Thánh, rồi cuối cùng ngay cả Thánh nhân cũng nói ra.

Văn nhân chính là như vậy, lúc nhìn ngươi thấy khó chịu thì mắng mười tám đời tổ tông nhà ngươi.

Nhưng đến khi nhìn ngươi thấy vừa mắt thì lập tức ngày ngày khen ngươi như sao sáng, so sánh với cực lạc thế gian.

Hứa Thanh Tiêu có hơi nhức đầu.

Nhưng giờ khắc này, hắn vẫn đi vào trong đình.

Ba vị phu tử đứng dậy.

Hứa Thanh Tiêu không hề lơ là mà cúi đầu thật sâu về phía ba vị phu tử.

"Tại hạ Hứa Thanh Tiêu, tự Thủ Nhân, gia sư Chu Lăng, xin bái kiến ba vị phu tử."

Hứa Thanh Tiêu khiến tốn làm lễ.

Gia sư?

Ba người nghe hắn nói xong, không hiểu sao lại thấy hơi khó chịu trong lòng. Bọn họ giống nhau, đều có lòng yêu tài với Hứa Thanh Tiêu, chỉ là không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu đã bái sư.

Chẳng qua đây cũng không phải là vấn đề gì lớn, cũng không ai nói là không được bái thêm lão sư thứ hai.

"Thanh Tiêu tiểu hữu ngồi đi, đừng câu nệ."

Tề phu tử là người đầu tiên mở miệng, trên mặt vẫn mang theo ý cười, bảo Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống.

"Ba vị phu tử ngồi trước đi."

Hứa Thanh Tiêu mời ba người ngồi xuống, trên phương diện lễ nghi thì có thể nói hắn đã làm rất chu đáo cẩn thận.

Ba người cười một tiếng, sau khi họ ngồi xong thì Hứa Thanh Tiêu mới từ từ ngồi xuống.

Đợi sau khi ngồi xuống hết, Lưu phu tử mới lên tiếng.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, ngươi mới hai mươi mà lại có thể làm ra tuyệt từ thiên cổ như Mãn Giang Hồng, có thể nói đây chính là anh hùng tuổi thiếu niên nha.”

Lưu phu tử khen một câu.

“Tiên sinh quá khen rồi. Gọi tuyệt từ thiên cổ là quá khen rồi. Đơn giản là lúc học sinh đọc sách có cảm giác nên làm một bài thơ, không thể đảm đương nổi hai chữ thiên cổ.”

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu có hơi trái lương tâm. Dùng cách nói tuyệt từ thiên cổ để hình dung Mãn Giang Hồng hoàn toàn không hề quá đáng.

Nhưng dù sao cũng không phải do mình sáng tác, còn nếu thật sự tự mình sáng tác, Hứa Thanh Tiêu càng không thể khoe khoang nhiều.

“Thanh Tiêu tiểu hữu quá khiêm tốn rồi. Ngươi nên hiểu đạo lý cứng quá dễ gãy, thông minh tất sẽ tổn thương.”

Trần phu tử lên tiếng. Ông ta cho rằng Hứa Thanh Tiêu quá khiêm tốn. Người đọc sách có thể khiêm tốn, nhưng không thể khiêm tốn quá mức.

Khiêm tốn là chuyện tốt, thể hiện là người biết xử thế, nhưng mà quá biết cách đối nhân xử thế, ngược lại thành không tốt.

“Học sinh xin nghe chỉ giáo.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn đã hiểu.

‘Thanh Tiêu tiểu hữu, nghe nói thời gian ngươi đọc sách mới vừa tròn một tháng, đây là chuyện thật hay giả vậy?”

Tề phu tử lên tiếng. Đây là chuyện ông ta muốn hỏi nhất.

Lời này vừa nói ra, cả Lưu phu tử và Trần phu tử không kìm được mà nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Không phải.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Nghe hắn nói xong, ba vị phu tử lập tức thở phào một hơi.

Lúc trước bọn họ có nghe nói Hứa Thanh Tiêu mới đọc sách được một tháng đã tấn thăng lên hàng Cửu phẩm. Phản ứng đầu tiên của họ là không thể nào tin, nhưng sau khi nghe thấy danh từ Mãn Giang Hồng xong, trong lòng lại bắt đầu dao động.

Bây giờ hỏi thăm ngay trước mặt, cuối cùng cũng có đáp án.

Đọc sách một tháng liền có thể tấn thăng Cửu phẩm, đây đúng là chuyện quá khoa trương.

"Suy đi tính lại, vừa đủ hai mươi bảy ngày."

Nhưng ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu suy tư một lúc rồi đưa ra câu trả lời này.

Đạo lý quân tử không nói quá, Hứa Thanh Tiêu hiểu được.

Lưu phu tử: "…"

Trần phu tử: "…"

Tề phu tử: "…"

Hai mươi bảy ngày sao?

Còn không tới một tháng?

Ba người sững sờ ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chỉ hai mươi bảy ngày.

Đã tấn thăng hàng cửu phẩm.

Đây là người như thế nào chứ?

Ngẫm kỹ lại thì những vị đại nho kia hình như đều không có tốc độ thăng phẩm nhanh như thế này nhỉ?

Có cần phóng đại như vậy không?

Nhìn thấy ba người không nói gì, Hứa Thanh Tiêu cũng không biết trong đầu họ đang nghĩ thế nào, chỉ là dù có biết thì Hứa Thanh Tiêu cũng không biết trả lời thế nào.

Nhưng lúc này nhất định không thể khiêm tốn.

Nếu khiêm tốn hơn nữa sẽ thành giả dối.

Cục diện không hiểu sao lại thành khó xử, tất cả mọi người không nói lời nào.

Hứa Thanh Tiêu cũng im lặng theo.

Đồng thời hắn cũng có chút tò mò, vì sao mình luôn gặp phải loại tình huống thế này chứ, chẳng lẽ im lặng cũng có thể tỏa hào quang?

"Khụ khụ…"

"Thanh Tiêu tiểu hữu, xem ra ngươi chính là đại tài của phủ Nam Dự ta. Chỉ hai mươi bảy ngày đã có thể tấn thăng Cửu phẩm, chúng ta… thật là xấu hổ."

Tề phu tử mở miệng, nửa câu sau của ông ta lộ ra vẻ cực kỳ xấu hổ.

Lời này không phải là giả.

Sống đến bảy tám chục tuổi mà vẫn dậm chân ở bát phẩm, quả thật là xấu hổ không chịu nổi.

Chỉ là không đợi để mấy vị này tiếp tục nói chuyện, chợt bất ngờ có một đám quan sai chạy đến.

Quan sai đột nhiên đến khiến cho đám người rất tò mò.

Trong đình, không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu lại thấy hồi hộp.

Nhưng may mắn là lần này bọn quan sai đến đây không phải là tìm hắn.

"Ba vị phu tử, xảy ra chuyện lớn rồi. Bên ngoài phủ Nam Dự có yêu ma xuất thế, giết hại dân chúng vô tội. Phủ quân cử ta đến mời ba vị phu tử ra tay trợ giúp, cùng nhau trấn áp yêu ma."

Bộ khoái dẫn đầu vội vã mở miệng.

Giọng nói vang lên vừa dứt, ba vị phu tử trong đình lập tức đứng dậy.

Văn nhân trong thư viện cũng chấn kinh.

Yêu ma xuất thế sao?

Chương 92: Mật Báo (1)

Có yêu ma xuất thế sao?

Nghe xong câu nói của bộ khoái, mọi người đều tràn đầy vẻ tò mò.

Ba vị phu tử đồng loạt đứng dậy, gần như là không hề do dự chút nào.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, đột nhiên có chuyện gấp, sau này sẽ tâm sự sau.”

Tề phu tử mở miệng, bỏ lại câu nói này rồi lập tức đi theo quan sai.

Hai vị phu tử còn lại cũng như vậy.

“Ba vị phu tử đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ muốn nói họ chú ý an toàn, nhưng suy nghĩ một hồi thì vẫn không nói ra. Họ đến trình độ này rồi thì phải hiểu cách tiến lùi, không cần mình phải nhắc nhở.

Nhưng mà điều khiến cho Hứa Thanh Tiêu tò mò chính là chuyện yêu ma xuất thế, vậy thì mời phu tử đến để làm gì?

Lấy ngòi bút làm vũ khí sao?

Hay là viết văn mắng yêu ma?

Nếu đúng là như vậy thì mình cũng có thể thử một lần.

Lúc trước Chu Lăng đã từng nói, Nho đạo của thế giới này không phải là loại như mũi kiếm lưỡi thương. Vậy nên Hứa Thanh Tiêu thật sự không hiểu nhà Nho sẽ trừ yêu bằng cách nào.

Chỉ có thể chờ mấy vị phu tử này quay lại rồi hỏi.

Chẳng qua không đợi Hứa Thanh Tiêu nói gì, đã có một bóng người đi xuyên quan đám người, đi thẳng đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Chính là Lý Hâm.

“Thanh Tiêu huynh, có chuyện gấp, huynh đi theo ta.”

Lý Hâm mở miệng, sắc mặt rất nghiêm túc, giống như có chuyện lớn gì đó.

Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi nhiều, lập tức đứng dậy rời đi cùng với Lý Hâm. Vương Nho định đi theo đằng sau nhưng Lý Hâm lại mở miệng nói.

“Vương Nho huynh, việc này chỉ có thể nói với một mình Thanh Tiêu huynh, hy vọng Vương Nho huynh thứ lỗi.”

Chuyện trọng đại, Lý Hâm không dám cho người khác dự thính, vậy nên chỉ có thể mời Vương Nho đừng theo vào.

“Được, vậy thì Thanh Tiêu huynh, ta chờ huynh ở quán trọ.”

Vương Nho rất thức thời. Lý Hâm là con trai trưởng cao quý của phủ quân, nếu đã cố ý tìm đến Hứa Thanh Tiêu, lại còn căng thẳng như vậy thì nhất định đây chính là chuyện lớn.

Vương Nho không đi cùng.

Lý Hâm thẳng thừng kéo Hứa Thanh Tiêu rời đi. Ra khỏi thư viện Bách Lư, rẽ trái rẽ phải, ước chừng sau khoảng một khắc thì họ đi đến một trạch viện.

“Thanh Tiêu Huynh, đây là trạch viện tư nhân của ta ở phủ đô, mời huynh vào trong nói chuyện.”

Lý Hâm lên tiếng, mời Hứa Thanh Tiêu đi vào.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không chần chừ, đi thẳng vào bên trong phủ trạch.

Lý Hâm cũng đi vào rồi đóng cửa lại. Tòa trạch viện tương đối tiêu điều, mặc dù nhận ra dấu vết thường xuyên quét dọn nhưng mà không hề mang theo hơi thở cuộc sống, chắc hẳn là loại phòng trống được mua để chờ thời điểm tăng giá trị.

“Hứa huynh, việc này rất quan trọng, ngu đệ rơi vào bước đường cùng mới mời huynh đến đây, mong rằng Hứa huynh đừng trách.”

Lý Hâm mở miệng nói, đầu tiên là tạ lỗi, rất cung kính với Hứa Thanh Tiêu.

“Hiền đệ nói quá lời rồi. Vội vàng như thế này thì chắc chắn là chuyện quan trọng. Chỉ là ngu huynh không hiểu, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã có chút phỏng đoán nhưng vẫn không thể xác định được nên mới hỏi thăm đối phương.

Lời vừa nói xong, Lý Hâm cũng không nói nhảm nữa mà thẳng thừng đáp.

“Hứa huynh có biết Trình Lập Đông không?”

Hắn nói.

“Có biết.”

Nghe thấy cái tên này, Hứa Thanh Tiêu liền biết phỏng đoán của mình là đúng.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cảm thấy khó chịu chính là cái tên Trình Lập Đông này tại sao chưa chết? Xem ra Ngô Ngôn lành ít dữ nhiều rồi.

“Huynh có thù với hắn ta sao?”

Lý Hâm hỏi lần nữa.

“Không thù không oán.”

“Trình Lập Đông Trình đại nhân kia, trước đây mấy hôm có đi qua huyện Bình An, khi đó là lúc ta cảm thấy cuộc đời tuyệt vọng nhất, nhưng không ngờ ông trời không tuyệt đường con người, ta may mắn được sống tiếp.”

“Nhưng Trình đại nhân vẫn luôn cho rằng ta tu luyện cái gọi là dị thuật. Lý huynh đệ, ta nói một lời thật lòng, lúc đó dị thuật là cái gì ta còn chẳng biết.”

“Cho đến hôm nay ta mới biết cái gì gọi là dị thuật, thật sự không biết phải nói gì nữa.”

Hứa Thanh Tiêu không nói bóng nói gió mà thẳng thừng nói ra. Chính là dáng vẻ ta không sợ bị người khác nghi ngờ.

Hắn nói xong lời này, Lý Hâm lập tức gật nhẹ đầu, sau đó tiếp tục mở miệng.

“Hứa huynh, đương nhiên là ta tin tưởng huynh không tu luyện dị thuật.”

“Chỉ là Trình Lập Đông này viện cớ thôi.”

“Hắn ta nói lúc đấy Hứa huynh lâm bệnh nguy kịch, không có thuốc chữa nhưng lại bất ngờ được chữa lành, rất khó hiểu. Vậy nên mới chắc chắn Hứa huynh đã tu luyện dị thuật.”

“Rồi nói phụ thân ta hạ lệnh truy nã Hứa huynh, muốn nghiêm hình thẩm vấn.”

Lý Hâm nói.

Lập tức, đáy lòng Hứa Thanh Tiêu hơi khó chịu. Cái tên này đúng là hung ác, đã đến tận phủ Nam Dự rồi mà hắn vẫn không chịu buông tha cho mình sao?

Hơn nữa chuyện này cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, vậy sao lại cứ nhìn chằm chằm không chịu buông tha mình chứ?

Hứa mỗ ta khiến người khác khó chịu sao?

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không vội hỏi thăm xem phụ thân của Lý Hâm lựa chọn như thế nào.

Mà ngược lại là hừ lạnh một tiếng.

“Hứa mỗ ta không thích tranh lợi, nhưng cũng không để cho người khác có quyền phỉ báng. Lý huynh đệ, ta có thể xin huynh giúp một việc không. Ta muốn gặp phủ quân để đối chất với ngài ấy và Trình Lập Đông.”

“Không được, bây giờ ta lập tức đi tìm Vương Nho huynh, bảo huynh ấy mời chư vị văn nhân đến đây để đối chất với hắn ta ngay trước mặt mọi người.”

“Hứa mỗ ta làm việc gì cũng không thẹn với lương tâm. Chúng ta là người đọc sách, tuy trói gà không chặt nhưng cũng có một bầu nhiệt huyết riêng.”

Hứa Thanh Tiêu nổi giận. Đương nhiên đây là giả bộ.

Đối chất hắn cũng không sợ, dù sao thì đối phương cũng không có chứng cứ, trước mắt hắn làm như thế này đơn giản là giả vờ cho Lý Hâm xem.

Phản ứng đầu tiên của người bình thường khi bị oan đó chính là muốn đi đối chất, như vậy mới bình thường. Nếu như phản ứng đầu tiên lại khác đi, vậy sẽ lập tức chứng minh trong lòng có quỷ.

Quả nhiên khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu tức giận như vậy thì Lý Hâm càng thêm chắc chắn Trình Lập Đông đang đổ oan cho người tốt.

“Hứa huynh, ta cũng nghĩ là như vậy, nhưng mà huynh cứ yên tâm đi. Phụ thân ta nhìn rõ được mọi việc, phản ứng đầu tiên của ông ấy chính là cho rằng không thể nào có chuyện như vậy được.”

“Chỉ có điều chuyện này liên quan đến dị thuật, theo nguyên tắc luật pháp thì gia phụ chỉ có thể để cho Trình Lập Đông điều tra, nhưng ông ấy chỉ cho phép âm thầm điều tra, không được truy nã, không được tạm giam, cũng không được thẩm vấn.”

“Đợi sau khi sắp xếp, gia phụ cố tình để cho ta đến tìm Hứa huynh, coi như là báo tin cho huynh biết một chút. Hứa huynh, gia phụ vô cùng coi trọng huynh. Dù sao thì huynh cũng là đại tài của phủ Nam Dự ta, xin Hứa huynh cứ yên tâm. Nếu Trình Lập Đông dám đổ oan cho huynh, gia phụ là người đầu tiên không tán thành.”

Chương 93: Mật Báo (2)

Lời nói này của Lý Hâm xem như là đang tỏ thái độ, chỉ cần Trình Lập Đông không có chứng cứ chắc chắn tuyệt đối thì đừng nghĩ đến chuyện tìm ngươi gây phiền phức.

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng ngoài mặt thì đầu tiên là gửi lời cảm ơn, sau đó tiếp tục nổi giận.

"Cái tên Trình Lập Đông này vì muốn lập công mà dám nói xấu ta như thế, cơn tức này ta khó lòng mà nuốt trôi được. Còn nữa, cho dù có âm thầm điều tra thì cũng khiến ta cảm thấy không vui. Tội danh thế này giống như nước bẩn, không dám dây cũng không muốn nhúng vào."

Hứa Thanh Tiêu vẫn tức giận như thường, nhưng lần này không phải giả vờ.

Thử hỏi, mình đang cố gắng đi học thành tài, nghiêm túc học tập, thỉnh thoảng tham gia tiệc hội, ca hát, ăn đồ ngon thì đột nhiên có người chạy đến nói một câu.

Hắn là kẻ lừa đảo, hắn là người xấu, các ngươi bị lừa rồi.

Ai còn tâm tư nào mà đọc sách nữa.

Có câu nói không phòng quân tử chỉ phòng tiểu nhân. Trình Lập Đông này chính là một tên tiểu nhân, bắt đầu từ lúc thẩm vấn mình ở huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu biết ngay kẻ này chính là loại người vì muốn đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào.

Nghe xong những lời kia, Lý Hâm khẽ gật đầu đồng ý với câu nói của Hứa Thanh Tiêu.

Ngươi muốn nói chuyện khác thì cứ nói, tội danh dị thuật này chính là bãi nước bẩn, tưởng tượng một chút thì thấy không thấy sai chút nào. Ai đụng đến cũng thấy ghê tởm, ngươi không tu luyện cũng thấy ghê tởm, mà ngươi tu luyện thì càng ghê tởm hơn.

Nhưng rất nhanh thôi Lý Hâm đã nói tiếp.

“Cảnh ngộ của Hứa huynh, ngu đệ thấy rất đồng tình. Chẳng qua là không phải không có cách giải quyết.”

Lời này của Lý Hâm khiến cho Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Giải quyết như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Công danh.”

Công danh sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Ừm. Nếu như Hứa huynh có công danh trên người vậy thì sẽ trở thành hạng người không phải chức vị như Trình Lập Đông có thể đụng vào. Theo luật pháp của Đại Ngụy, những sĩ tử có công danh, trên thì không nhận hình phạt, dưới cũng không bị tống vào ngục.”

“Trừ phi là án lớn, hơn nữa cho dù đúng là án lớn thì cũng không đến lượt Trình Lập Đông quản lý, ít nhất thì cũng phải cỡ cấp bậc như gia phụ.”

“Hứa huynh, ngu đệ nói rõ thêm nguồn tin cho huynh. Bệ hạ cực kỳ coi trọng kỳ thi phủ năm nay. Ba mươi người đứng đầu kỳ thi phủ có thể phá lệ nhận được công danh. Nhưng đương nhiên là ba mươi vị trí đầu của tất cả các nơi thi phủ ở Đại Ngụy cộng lại.”

Lý Hâm nói ra một bí mật.

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra.

Bình thường mà nói, nếu muốn đạt công danh thì phải vào kinh tham dự khoa cử, sau khi trúng cử thì mới có công danh. Bình thường nếu ngươi vượt qua được kỳ thi phủ thì nó chỉ tương đương với việc lấy được vé thông hành vào kinh tham gia kỳ thi ở kinh thành.

Mà thi phủ thì chỉ thuộc về loại khoa cử địa phương, thi qua kỳ thi phủ không có công danh nhưng vẫn có thể làm quan. Chẳng qua là chỉ được phép làm quan trong quận, có thể làm được mọi huyện phủ nhưng không được vượt quá phủ.”

Có người tự biết dù không trúng cũng được nâng đỡ nên tự đăng ký thi phủ, hoặc là thi phủ trước để thử một lần. Qua được thi phủ mới đi tham gia khoa cử, không đậu khoa cử thì về làm quan, còn qua được thì thành người đứng trên người khác.

Mà lần này là thi phủ để lấy công danh, quả nhiên là lần đầu tiên.

Nhưng mà ngẫm lại, chuyện nữ tử xưng đế cũng là chuyện đầu tiên, tỉ mỉ so sánh thì cũng chẳng có gì.

"Ngu huynh đã hiểu. Chẳng qua là có thi qua được kỳ thi phủ hay không cũng là một vấn đề, lại còn phải đứng trong hàng ngũ ba mươi người xếp đầu tiên. Chuyện này cũng hơi khó."

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng đối với kỳ thi phủ lần này Hứa Thanh Tiêu cũng không chờ đợi lắm.

Làm thơ thì Hứa Thanh Tiêu còn có thể chép một bài nào đó, cùng lắm thì chỉ cần sửa đổi một chút.

Viết văn.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút sốt sắng.

Nhất định là không được.

"Hứa huynh nói vậy là sai rồi, huynh có thể làm ra được danh từ như Mãn Giang Hồng, chắc chắn văn chương của Hứa huynh cũng tuyệt đối kinh người,"

"Nói thật lòng, cho dù Hứa huynh có đạt được vị trí đầu bảng thì chúng ta cũng chẳng thấy kinh ngạc."

Lý hâm bắt đầu a dua nịnh nọt.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì cười cười, khiêm tốn nói mấy câu, ý đại khác thì chính là nói Ta không được! Ta không được! ta cảm thấy ngươi càng ngày càng nghĩ nhiều.

Lý Hâm sợ hãi không thôi, ý muốn nói chính là, ta không được ta không được, chỉ có Hứa huynh mới đủ tài năng.

Hai người nịnh nọt xã giao với nhau một hồi thì cũng không còn gì khác nữa.

Lý Hâm vội vã tìm Hứa Thanh Tiêu như vậy cũng chính là vì việc này. Trước đó Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn đọc sách trong thư viện nên hắn không dám quấy rầy. Dù sao thì cả phu tử cũng không muốn làm phiền Hứa Thanh Tiêu, nếu mình làm vậy thì có vẻ là không ổn lắm.

Bây giờ nói xong rồi, Lý Hâm cũng không có ý định kéo chân Hứa Thanh Tiêu nữa.

Sắp tới chính là kỳ thi phủ, nhanh chóng đi về soạn bài mới đúng.

Hai người tạm biệt nhau. Lúc gần đi Lý Hâm đột nhiên mở miệng nói sau khi thi phủ kết thúc, phụ thân hắn muốn mở tiệc mời tú tài tham gia thi phủ đến giao lưu, nên muốn mời Hứa Thanh Tiêu tới một chuyến.

Hứa Thanh Tiêu không ngốc nên biết điều này có ý gì, nhưng vẫn nhận lời không chút do dự.

Đợi hai người tạm biệt nhau xong.

Hứa Thanh Tiêu đi về phía khách điếm mình đang ở.

Bước đi không quá chậm, hơn nữa cũng không suy nghĩ lung tung chuyện gì.

Phủ quân phủ Nam Dự để cho Trình Lập Đông âm thầm điều tra mình, nghĩ đến là thấy mỗi giây mỗi phút mình đang bị người khác nhìn chằm chằm.

Thậm chí rất có thể lúc nãy Lý Hâm mật báo cho mình cũng đã bị đối phương nhìn thấy.

Nhưng chuyện này không quan trọng. Nhìn thấy thì cứ nhìn thấy thôi. Dù thế nào đi nữa thì Trình Lập Đông chẳng qua chỉ là một vị Chuẩn Bách Hộ, vẫn là một nhân vật nhỏ khi đứng trước mặt phủ quân.

Chỉ là sau khi chào tạm biệt Lý Hâm xong, Hứa Thanh Tiêu không muốn lộ ra dáng vẻ tâm sự nặng nề, chẳng may Trình Lập Đông thật sự đang âm thầm theo dõi mình, loại biểu hiện

như thế sẽ chỉ càng khiến Trình Lập Đông càng thêm chắc chắn mình đang tu luyện dị thuật.

Trình Lập Đông ơi Trình Lập Đông.

Người này nhất định phải chết.

Nếu không thì trong lòng mình còn bất an.

Đi trên đường, trong lòng Hứa Thanh Tiêu thầm ra quyết định.

Nhưng mà ngay một khắc sau.

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện cách đó không xa.

Chính là…

Trình Lập Đông.

Nhìn bóng người quen thuộc phía trước.

Hứa Thanh Tiêu chỉ cảm thấy đúng là oan gia ngõ hẹp.

Chương 94: Làm Cho Lớn Mạnh, Tạo Ra Huy Hoàng (1)

Không hiểu sao, Hứa Thanh Tiêu cảm giác vị Trình Lập Đông này không biết có phải là khắc tinh của mình không nữa?

Tính ra đã gặp mặt ba lần, nhưng mỗi lần gặp mặt đều có phiền phức tìm đến.

Trong lúc nhất thời, không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu hơi kích động. Làm người không nên giả vờ quá nhiều.

Ngô Ngôn giả vờ trước mặt mình, kết quả có lẽ đã không còn mạng.

“Bái kiến Hứa đại tài.”

Trước mắt, Trình Lập Đông xuất hiện không hề khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy sợ hãi.

Xưa đâu bằng nay, thanh danh lớn có cái dở, nhưng cũng có chỗ tốt. Nếu như đổi lại là trước đấy vài ngày, khi nhìn thấy Trình Lập Đông thì Hứa Thanh Tiêu đúng là có hơi sợ hãi.

Nhưng bây giờ không còn như xưa nữa.

Không nói đến chuyện trước đó phủ quân đã hạ lệnh chỉ cho Trình Lập Đông âm thầm điều tra, mà kể cả phủ quân không hạ lệnh thì Trình Lập Đông cũng không dám động vào mình.

Yến hội kết thúc, toàn bộ phủ Nam Dự này có ai không biết Hứa Thanh Tiêu hắn chứ? Nếu thật sự muốn động vào mình, không nói những cái khác, mà toàn bộ văn nhân của phủ Nam Dự sẽ không bỏ qua cho Trình Lập Đông.

“Trình đại nhân khách khí rồi, hai chữ đại tài ta đây không đảm đương nổi.”

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, chắp tay cười cười.

“Bây giờ toàn bộ phủ Nam Dự này có ai không biết Hứa Thanh Tiêu, cái danh đại tài này sao không đảm đương nổi chứ?”

Trình Lập Đông cười cười, nhưng mà sắc mặt trắng nhợt của y khi cười lên lại khiến cho người khác không được thoải mái.

“Trình đại nhân, ta còn có chút việc, nếu như không có chuyện gì thì ta xin phép đi trước.”

Hứa Thanh Tiêu không có tâm trạng đứng đây cãi cọ với Trình Lập Đông. Khen ngợi xã giao cũng phải nhìn người, Trình Lập Đông không đáng cho hắn khen.

“Hứa huynh hơi không nể tình rồi đó, nói thế nào thì chúng ta cũng xem như là quen biết, vội vã rời đi như thế này là sợ Trình mỗ sao?”

Trình Lập Đông cản ngay phía trước, xem ra y có chuyện muốn nói.

“Cũng không phải việc gì gấp. Kỳ thi phủ sắp đến rồi, nên về sớm để chuẩn bị mới là chuyện quan trọng, ta không muốn bị chậm trễ.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, trả lời rất tự nhiên.

“Hiểu rồi.”

“Nhưng mà không biết có thể làm phiền Hứa huynh nửa khắc đồng hồ không. Ta muốn nói chuyện phiếm với Hứa huynh một chút.”

Trình Lập Đông rõ ràng có việc, Hứa Thanh Tiêu cũng hơi im lặng, thái độ không làm vẻ cứng rắn nữa mà mở miệng nói.

“Trình đại nhân nói đi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Đây không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện. Hứa huynh, mời.”

Trình Lập Đông làm ra tư thế mời.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, đi theo hắn ta.

Quẹo trái rẽ phải một hồi, họ nhanh chóng đi đến một trạch viện khác bên ngoài.

Trình Lập Đông mở cửa lớn rồi đi vào.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu quét mắt nhìn trạch viện này một chút. Nơi này so với trạch viện ban nãy thì còn lớn hơn một chút. Gia đất ở phủ Nam Dự này hình như cũng không rẻ.

Trong khi hắn đang quét mắt nhìn trạch viện, Trình Lập Đông quay đầu lại, phát hiện ra ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu thì không nhịn được mở miệng.

“Đây là trạch phủ do tổ tiên ta truyền lại. Chẳng qua là ngày thường người hầu của Trình mỗ không ở đây nên có hơi hoang vu, ngay cả nước trà cũng không có, xin Hứa huynh thứ lỗi.”

Trình Lập Đông mở miệng giải thích.

Mà trong mắt Hứa Thanh Tiêu thì lại lóe lên một tia thất vọng.

Còn có chút khổ sở. Hắn còn tưởng đây là trạch viện do Trình Lập Đông tham ô xây lên chứ. Đối với việc quan viên tham ô, luật pháp Đại Ngụy quy định hơn một trăm hình phạt, tùy tiện chọn một cái cũng có thể lột một tầng da của Trình Lập Đông.

Bây giờ nghe được đây là trạch viện tổ truyền, đương nhiên Hứa Thanh Tiêu phải có chút thất vọng.

“Có chuyện gì thì Trình đại nhân cứ nói thẳng. Hứa mỗ thật sự phải quay về để chuẩn bị cho việc tham dự thi phủ.”

Nếu đã không thu thập được chứng cứ gì thì Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

Có việc gì thì cứ nói.

“Vậy được. Hứa huynh là người thông minh, Trình mỗ đây cũng không dài dòng nữa.”

“Thứ đó trong tay ngươi đúng không?”

Trên mặt Trình Lập Đông vẫn mang theo ý cười, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Mười lượng.”

Hứa Thanh Tiêu vươn tay ra, từ từ mở miệng.

“Có ý gì?”

Trình Lập Đông nhíu mày. Hắn ta không hiểu Hứa Thanh Tiêu nói vậy là có ý gì.

“Làm người giải quyết nghi ngờ, thu tiền người khác. Mười lượng một câu trả lời.”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn. Quan hệ giữa hắn và Trình Lập Đông không tốt, cơ gì hỏi là phải trả lời luôn? Thời gian của mình không phải là tiền sao?

Mặc dù cảm thấy Hứa Thanh Tiêu hơi quái lạ nhưng Trình Lập Đông vẫn rút một tờ ngân phiếu giá trị mười lượng ra.

“Không ở đây.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

“Ồ… Hứa huynh, ta đây còn chưa nói đó là cái gì, sao Hứa huynh lại thẳng thừng đáp là không ở đây vậy? Chắc hẳn Hứa huynh biết gì đó nhỉ?”

Trình Lập Đông cười cười.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại duỗi tay ra.

“Mười lượng.”

Trình Lập Đông: …

Có hơi tức giận nhưng Trình Lập Đông không nói nhiều, vẫn móc ra ngân phiếu mười lượng cho Hứa Thanh Tiêu.

Ngân phiếu đến tay, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

“Không biết.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời lại.

Trình Lập Đông: …

Ngươi không biết mà cũng muốn lấy mười lượng bạc của ta sao?

Không đúng, là hai mươi lượng.

Ngươi thấy chơi như này rất vui à?

“Hứa huynh, chúng ta đều là người thông minh. Ta đã đến tìm Hứa huynh tức là đã ôm tấm lòng chân thành mà đến. Trước khi Ngô Ngôn chết đã tiếp xúc với ngươi, nên hắn đã đưa món đồ kia cho ngươi.”

“Nhưng ta có thể kết luận ngươi nhất định không biết đấy là thứ gì. Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi nghe, đồ vật này có ý nghĩa rất lớn, liên quan đến một món bảo vật.”

“Hứa huynh, ta có thể nói rõ, đồ vật này có thể thay đổi vận mệnh của hai chúng ta. Nếu như ngươi bằng lòng, chúng ta có thể bắt tay hợp tác. Đồng thời, chuyện ngươi tu luyện dị thuật, ta sẽ vĩnh viễn không nhắc lại.”

“Như thế nào?”

Tốc độ nói của Trình Lập Đông rất nhanh, đồng thời phán đoán sự việc cũng rất chính xác.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không hề chần chờ, lại đưa tay ra một lần nữa.

“Mười lượng.”

Trình Lập Đông: …

“Đủ rồi. Nếu Hứa huynh vẫn giả ngây giả dại thế này thì đừng trách Trình mỗ truy xét đến ngọn nguồn.”

“Cho dù bây giờ Hứa huynh có nổi danh ở Nam Dự, nhưng tội danh tu luyện dị thuật, kể cả có là Đại nho thì cũng khó thoát tội chết.

“Hơn nữa, Hứa huynh bỏ võ theo văn, ta càng nghĩ ngươi làm như vậy là muốn thông qua Hạo nhiên chính khí của Nho gia để áp chế ma tính.”

“Lúc ngươi ở huyện Bình An, vết thương không trị mà khỏi, điểm này không thể giải thích rõ ràng, sau đó còn bỏ võ theo văn, thông qua Hạo nhiên chính khí để áp chế ma tính. Dù điểm này chưa được chứng minh nhưng cũng rất hợp lý.

“Chỉ hai điểm này cũng đủ để Hứa huynh nơm nớp lo sợ. Nhưng chỉ cần ngươi hợp tác với ta, ta có thể thẳng thắn nói rằng mình sẽ dốc hết toàn lực để trợ giúp Hứa huynh, đồng thời Hứa huynh cũng phải giúp lại ta.”

“Còn nữa, Trình mỗ đây không thừa ngân lượng.”

Chương 95: Làm Cho Lớn Mạnh, Tạo Ra Huy Hoàng (2)

Trình Lập Đông thấy hơi tức giận.

Mình đường đường chính chính muốn nói chuyện chính sự với Hứa Thanh Tiêu, kết quả Hứa Thanh Tiêu lại đứng đây giả ngây giả dại. Trả lời một lần mất mười lượng, lương tháng của mình chẳng qua cũng chỉ có mười lượng bạc, tương đương hai tháng bổng lộc của hắn đã bị Hứa Thanh Tiêu cướp mất.

Sao có thể không tức giận được chứ?

Nghe thấy Trình Lập Đông nói không có tiền, Hứa Thanh Tiêu không khỏi thấy hơi thất vọng. Xem ra Đại Ngụy thật là nghèo, một người thân là Chuẩn Bách hộ lại chỉ có thể bỏ ra hai mươi lượng bạc.

Muốn thu thập chứng cứ Trình Lập Đông tham ô thật là khó khăn.

Thở dài.

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu nói: "Trình đại nhân, những lời ngài vừa mới nói, Hứa mỗ không hiểu nửa câu. Nhưng mà Hứa mỗ tình nguyện âm thầm điều tra cho Trình đại nhân, chỉ là muốn điều tra phải cần kinh phí."

"Không nói những chuyện khác, dù sao thì Hứa mỗ cũng từng điều tra, coi như có chút kinh nghiệm. Chỉ cần có đủ kinh phí thì có thể tranh thủ điều tra rõ ràng."

Hứa Thanh Tiêu nói rất chân thành.

"Ngươi đang đùa ta à?"

Ánh mắt Trình Lập Đông lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu.

Cảm nhận được ánh mắt của Trình Lập Đông, Hứa Thanh Tiêu rất muốn gật đầu, nhưng cân nhắc thấy thực lực của mình không đủ, hắn quyết định vẫn nuốt mấy lời này xuống.

“Ngược lại, Hứa mỗ còn cảm thấy Trình đại nhân đang đùa giỡn ta mới đúng.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời rất bình tĩnh.

Trình Lập Đông rõ ràng tưởng mình là đồ đần à?

Hợp tác sao?

Hợp tác thế nào?

Còn hợp tác, để ta đưa đồ vật cho ngươi, sau khi kết thúc hợp tác thì ngươi giết ta.

Tuyệt đấu nhỉ.

Không thể tưởng tượng được, một phủ Nam Dự nho nhỏ mà cũng có thể tạo ra con ngọa long như ngài.

“Hứa huynh, ta biết ngươi có thành kiến với Trình mỗ ta, nhưng chuyện lúc trước đều là phụng mệnh làm việc.”

“Hứa huynh, ta sẽ nói hết cho ngươi nghe. Món đồ của Ngô Ngôn có giá trị liên thành, nhưng với lực lượng chỉ một người như ngươi thì tuyệt đối không thể nào lấy được, thậm chí còn có thể dẫn đến họa sát thân.”

“Chúng ta hợp tác cùng nhau chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Đồng thời, ta có thể lập lời thề đồng sinh cộng tử. Ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi.”

“Thêm một điểm nữa, bây giờ ngươi đi theo con đường Nho đạo, tương lai tiền đồ vô hạn là chuyện tốt. Ta đi con đường võ đạo của ta, không liên quan gì đến nhau nhưng có thể hỗ trợ cho nhau. Có một số việc ngươi thấy khó thực hiện thì Trình mỗ ta có thể làm cho Hứa huynh.”

“Còn Hứa huynh chỉ cần giữ một vị trí vững chắc trong triều, kéo Trình mỗ đi theo. Chúng ta nội ứng ngoại hợp. Ta đứng đầu võ tướng, ngươi đứng đầu văn thần. Đến lúc đó cả Đại Nguỵ này không phải đều do ta và ngươi làm chủ sao, chẳng phải sẽ rất sung sướng à?”

Trình Lập Đông nghiêm túc nói, thậm chí còn bắt đầu bàn vẽ miêu tả tương lai.

Nói thật, Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc.

Khá lắm.

Khá lắm.

Khả năng tưởng tượng này đúng là quá mạnh.

Nếu như ta cho ngươi toàn bộ phúc khí, ta cầm khẩu AK bước từng bước một. Chẳng lẽ có thể càng làm càng mạnh rồi thống nhất đất nước luôn sao?

Ăn ngay nói thẳng. Nếu như nói về chí khí vậy thì Trình Lập Đông là người có chí khí nhất trong những người Hứa Thanh Tiêu gặp.

Một tên Chuẩn Bách Hộ có ước mơ thống nhất núi sông.

Nếu không phải phẩm hạnh của tên này có vấn đề, Hứa Thanh Tiêu quả thật nghĩ đến chuyện hợp tác với y một chút.

Không có gì khác, chỉ là thích khí thế của y.

"Hứa huynh, huynh cảm thấy thế nào?"

Lúc này, Trình Lập Đông lại hỏi tiếp. Giọng nói của y trầm xuống rất nhiều, đồng thời chờ đợi câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu im lặng, chỉ là hắn nhìn lướt qua sắc trời một chút rồi từ từ nói.

"Đã hết nửa khắc đồng hồ. Trình đại nhân, có duyên gặp lại."

Nói xong những lời này, Hứa Thanh Tiêu lập tức xoay người rời đi.

Hắn không muốn tiếp tục đứng đợi ở chỗ này.

Cái tên Trình Lập Đông kia điên rồi. Điên thì thôi đi, nhưng lại còn nghĩ mình là đồ ngốc. Điểm này khiến Hứa Thanh Tiêu không nhịn được.

"Hứa huynh, ngươi nghe ta nói đi."

"Hứa huynh."

Trình Lập Đông không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại rời đi dứt khoát như vậy nên vội vã gọi vài tiếng.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì thẳng thừng chạy trốn.

Trong miệng lẩm bẩm vài câu kỳ lạ.

Cái gì Không nghe không nghe vương bát niệm kinh.

Khiến cho Trình Lập Đông sững sờ đứng yên tại chỗ.

Sau khi trôi qua trọn vẹn nửa khắc đồng hồ.

Bên trong trạch viện.

Trình Lập Đông siết chặt nắm đấm, ánh mắt của y lạnh lùng đến đáng sợ, nhìn chằm chằm về phía trước.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ta đã cho ngươi cơ hội rồi.”

Giọng nói của y nhỏ như muỗi kêu, nhưng ánh mắt giống như chứa một ngọn lửa, cực kỳ tức giận.

Y hận.

Hận vì sao hắn không tin mình.

Y tức giận.

Tức giận Hứa Thanh Tiêu giả ngây giả dại.

“Vì sao chứ.”

Vì sao chứ.

Vì sao không tin ta.

Trình Lập Đông siết chặt nắm đấm.

Gật như là trong thời khắc đó.

Trong đầu Trình Lập Đông và Hứa Thanh Tiêu đều hiện lên một ý niệm.

Đùa cho hắn chết.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đã sống chết không chịu hợp tác, Trình Lập Đông cũng từ bỏ hy vọng. Y nhất định phải tìm được chứng cứ Hứa Thanh Tiêu phạm tội tu luyện dị thuật. Nếu không y khó mà nguôi giận được.

Còn suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản. Trình Lập Đông không chết, tâm hắn không yên.

Đây là một người giảo hoạt, cũng là một tên điên. Nếu hợp tác thì chính là bảo hổ lột da, còn nếu không hợp tác thì sẽ giống như chó điên muốn cắn lại mình.

Vậy nên dứt khoát một chút, khiến y biến mất.

Còn về chuyện Trình Lập Đông biến mất như thế nào thì còn phải từ từ suy nghĩ.

Bên trong quán trọ.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói chuyện phiếm vài câu với Vương Nho xong thì một mình đi về phía phòng khách.

Ngày mốt là thi phủ rồi, Vương Nho cũng không tiện quấy rầy. Sau khi thấy Hứa Thanh Tiêu quay về thì hắn ta cũng không nói gì.

Sắp đến kỳ thi Phủ.

Về cơ bản hầu hết nho sinh đều đang chuẩn bị cho kỳ thi.

Toàn bộ phủ Nam Dự cũng dán không ít thông báo yêu cầu mọi người cố gắng giữ yên tĩnh, mấy nơi phố hơi sầm uất cũng ngừng kinh doanh hết, chính là sợ làm ảnh hưởng đến nhóm nho sinh chuẩn bị thi phủ.

Trong phòng khách.

Hứa Thanh Tiêu lấy giấy trắng và một chiếc bút lông từ trong hành lý ra.

Trong quán trọ có đá mực, đổ vào đó một ít nước, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu mài mực.

Cái tên Trình Lập Đông này có sức uy hiếp quá lớn đối với mình.

Dã tâm lớn, thủ đoạn hung ác. Hơn nữa trí thông minh cũng cao, đây mới là chuyện khiến Hứa Thanh Tiêu đau đầu.

Chỉ bằng việc giao đấu với Ngô Ngôn đã lập tức đoán ra được Ngô Ngôn đã đưa lại vật kia cho mình.

Cũng may là mình đã thiêu huỷ vật kia, vậy nên Trình Lập Đông tuyệt đối không tìm thấy manh mối, trừ khi là mình nói ra.

Đồ vật kia liên quan quá nhiều thứ, Hứa Thanh Tiêu tin tưởng những lời trước đó Trình Lập Đông nói, y sẽ không lừa gạt mình.

Tất cả đều là người thông minh, đôi khi nói thật sẽ có hiệu quả hơn nhiều so với nói dối.

Nhưng mà có liên quan đến điều gì?

Manh mối chính là huyện Bình An.

Chuyện này có ai đoán được?

Chương 96: Cửa Đột Phá, Nho Gia Hàng Ma (1)

Hứa Thanh Tiêu không đắn đo chuyện Ngô Ngôn giao đồ vật cho mình. Cái này không phải điểm quan trọng, giải quyết được Trình Lập Đông mới là chuyện quan trọng ngay trước mắt.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu viết kế hoạch lên tờ giấy trắng.

Nhưng mà chuyện đầu tiên phải làm, không phải là Trình Lập Đông mà là nhập phẩm.

Sau khi thi phủ kết thúc, mình phải tìm thời gian nhập phẩm. Chuyện này không phải là không có lí do, nói là tài hoa nhập thế, có cảm ngộ rõ ràng, một hơi hăng hái đột phá lên cửu phẩm.

Không phải rất hợp lý nhưng cũng không quá gượng ép.

Vậy nên chuyện đầu tiên phải làm chính là nhập phẩm, Võ đạo cửu phẩm.

Chuyện thứ hai mới là Trình Lập Đông.

Cái tên này sống lâu một ngày thì mình phải đề phòng một ngày. Bây giờ mình đã hoàn toàn đắc tội y, có lẽ y sẽ không bỏ qua cho mình.

Nói cách khác, cục diện trước mắt chỉ có một loại.

Hoặc là ngươi chết, hoặc là ta sống.

Làm sao mới giết chết được Trình Lập Đông.

Đây quả thực là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa.

Tên này xem ra cũng không tham ô không nhận hối lộ, những người có dã tâm lớn hay xem thường những mảnh lợi nhỏ.

Cách làm việc cũng nghiêm túc, công tư phân chia rõ ràng. Lúc ở huyện Bình An đã chứng minh được điểm này.

Ngoại trừ sắc mặt trắng bệch thì hình như không có khuyết điểm gì.

Cẩn thận suy nghĩ một hồi, hình như tên Trình Lập Đông này thật sự không có điểm yếu nào. Muốn chơi chết hắn ta, vậy thì độ khó cao đây.

Phiền phức rồi.

Mình thân là nho sinh, chắc chắn không thể làm được mấy chuyện giết người cướp của hay là những chuyện trái lương tâm vi phạm đạo đức.

Quan trọng thì vẫn là đạo đức, có lương tâm hay không là thứ nối theo sau. Dù sao thì cũng có thù với hắn ta.

Khổng tử nói, cứ chính trực báo oán. Trình Lập Đông muốn ép chết mình, vậy mình cũng ép chết hắn, về lập trường thì không có vấn đề gì.

Nhưng đạo đức là vấn đề lớn nhất. Xét trên lập trường Nho đạo, khi người ta đến gây phiền phức cho mình là vì chức trách, mình đúng thật đã phạm sai lầm, sau đó mình không phục lại còn muốn giết người ta.

Đương nhiên, nguyên nhân cơ bản nhất vẫn là… mình đánh không lại.

Nếu như đánh thắng được, Hứa Thanh Tiêu sẽ tìm được lý do thích hợp.

Cho dù là mình có thăng đến Cửu phẩm thì cũng đánh không lại Trình Lập Đông. Tên này là võ phu Bát Phẩm, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời, hắn khó lòng mà vượt qua được.

Hạo nhiên chính khí trong cơ thể cũng không có tác dụng gì, bởi Trình Lập Đông cũng chẳng phải là tà ma.

"Ừm… Nếu không thì, mình bắt y cũng tu luyện dị thuật xem sao?"

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu bất ngờ xuất hiện ý tưởng này.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, chỉ một thoáng đã giống như cây nảy mầm, chớp mắt đã phát triển thành cây đại thụ che trời.

Đúng vậy, nếu khiến tên này cũng tu luyện dị thuật, từ đây, nếu như hắn ta dám tố cáo mình thì mình lập tức báo cáo ngược lại. Xem thử mọi người tin tưởng một người đọc sách hay là tin tưởng một võ phu.

Có một câu chuyện xưa kể rằng.

Mọi người không tin một tên cướp lại có tên là Trương Mục Chi, mà tin hắn ta tên là Trương Ma Tử (tức Trương mặt rỗ) hơn.

Kế hoạch này không tệ.

Hứa Thanh Tiêu đã hạ quyết tâm.

Nhưng mà thế nào mới có thể khiến cái tên này cam tâm tình nguyện tu luyện dị thuật chứ?

Đưa ra dị thuật rồi nói cho đối phương biết, nếu ngươi tu luyện dị thuật thì ta sẽ nói ra bí mật cho ngươi à?

Hắn lắc đầu. Trình Lập Đông không phải kẻ ngốc, y sẽ không bị mắc lừa.

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Hắn không nghĩ ra được biện pháp khiến Trình Lập Đông tình nguyện tu luyện dị thuật.

“Nếu ngươi không thể thay đổi suy nghĩ của ta, vậy thì ta sẽ thay đổi suy nghĩ của ngươi vậy.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu. Hắn đứng trên lập trường của mình nên không thể nào nghĩ ra được cách hay, hắn nhất định phải đứng trên góc độ của Trình Lập Đông thì mới có thể nghĩ ra được.

Hứa Thanh Tiêu lập tức nhắm mắt lại, lập tức đổi lập trường với Trình Lập Đông.

“Giả dụ hiện tại mình là Trình Lập Đông, chuyện mình muốn làm chỉ có hai việc.”

“Chơi chết Hứa Thanh Tiêu hoặc là biết được bí mật rồi chơi chết Hứa Thanh Tiêu.”

“Với tình huống trước mắt, để biết được bí mật là chuyện không thể nào cho nên chỉ có thể chọn cách chơi chết Hứa Thanh Tiêu. Nhưng mà phủ quân chỉ cho mình âm thầm điều tra chuyện này, ngoài mặt không thể nào đụng đến hắn mà chỉ có thể theo dõi bằng nhiều loại.”

“Nhưng vấn đề là cho dù có theo dõi Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ cái tên khốn này không hề để lộ ra ít dấu vết nào.”

“Thẳng tay giết hắn cũng không ổn, như vậy sẽ mang phiền phức đến cho mình, hơn nữa cũng sẽ cắt đứt manh mối.”

“Ta nhất định phải tìm được chứng cứ khiến cho hắn tuyệt vọng, như vậy thì hắn mới bị ta nắm trong lòng bàn tay.”

“Chứng cứ gì mới có thể khiến cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng chứ?”

“Tuyệt vọng!”

“Chứng cứ!”

Lông mày của Hứa Thanh Tiêu càng ngày càng nhíu chặt, hắn đã hoàn toàn biến suy nghĩ của mình thành của Trình Lập Đông đến mức mắng cả chính mình, đúng là rất nhập tâm.

Vù.

Hồi lâu sau, theo cơn gió thổi từ ngoài cửa sổ vào phòng, ngọn đèn tắt lịm.

Trong nháy mắt gian phòng trở nên lờ mờ.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh.

Ngay cả có tiếng kim rơi cũng nghe thấy được.

Hứa Thanh Tiêu nín thở, trong đầu hiện lên hết suy nghĩ này đến suy nghĩ khác.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên đứng dậy.

Bởi vì hắn nghĩa đến một cánh cửa đột phá.

Triệu đại phu.

Đây là cánh cửa đột phá duy nhất.

Mình tuyệt đối sẽ không thể trở thành cửa đột phá. Hơn nữa, biết chuyện mình tu luyện dị thuật, đến hiện tại chỉ có hai người và một nửa.

Một người là mình, một người là Triệu đại phu, còn biết một nửa là Chu Lăng. Dù sao thì Chu Lăng mới chỉ mơ hồ mở miệng, có biết chuyện hay không thì vẫn chưa xác định.

Hơn nữa Trình Lập Đông cũng không dám đi chọc vào Chu Lăng.

Người duy nhất hắn ta có thể khống chế chính là Triệu đại phu.

Vậy nên cửa đột phá duy nhất chính là Triệu đại phu.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không chần chừ nữa.

Hắn đứng dậy bước ra khỏi phòng cho khách, đi tìm tiểu nhị nhờ dẫn đường đi đến nhà của phủ quân.

Hứa Thanh Tiêu không biết Trình Lập Đông có thể nghĩ đến điểm này hay không, nhưng để đề phòng cho tương lai, chẳng may Trình Lập Đông nghĩ đến chuyện rời khỏi phủ Nam Dự để đi tìm Triệu đại phu, vậy thì phiền phức rồi.

Không chỉ là lo lắng chuyện mình bị lộ tẩy mà chuyện lo lắng hơn đó chính là bây giờ Trình Lập Đông đang lên cơn tức giận, gây bất lợi cho Triệu đại phu, như vậy thì không tốt.

Một đường phi nhanh hết cỡ.

Hứa Thanh Tiêu đi đến nhà phủ quân.

“Kẻ nào đó?”

Bên ngoài nhà phủ quân có tám tên sai dịch gác đêm, đeo thêm cả đao, ai nấy đều như hung thần ác sát nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Thanh Tiêu xong thì mặt mũi dịu đi một chút.

“Tại hạ Hứa Thanh Tiêu, là bạn tốt của con trai phủ quân Lý Hâm, cảm phiền mấy vị vào trong thông báo, nói là ta có chuyện quan trọng tìm Lý huynh.’

Chương 97: Cửa Đột Phá, Nho Gia Hàng Ma (2)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, tự giới thiệu mình đồng thời lấy ra chút ngân phiếu đưa cho mấy người này.

Nhiều lễ thì không bị trách.

Mười lượng bạc là quá nhiều, nhưng việc quan trọng nên cũng không câu nệ tiểu tiết, dù sao đây cũng không phải là tiền của mình.

“Hứa Thanh Tiêu? Hứa Vạn Cổ?”

Đối phương nghe thấy lời tự giới thiệu của Hứa Thanh Tiêu thì lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, chớp mắt vẻ mặt càng hòa nhã hơn.

“Tiên sinh chờ một lát, ta lập tức đi thông báo. Ngân lượng thì thôi đi, không nhận được.”

Trước nhà tể tướng quan thất phẩm, mấy người nha dịch trước cửa nhà phủ quân tuyệt đối không phải là người bình thường.

Biết được địa vị của Hứa Thanh Tiêu, nào có ai dám nhận ngân lượng của hắn mà thẳng thừng mở cửa đi vào thông báo.

Mấy người còn lại thì thỉnh thoảng đánh giá Hứa Thanh Tiêu, nếu như chạm mắt, người sau đương nhiên sẽ cười ngượng ngùng nịnh nọt.

Đây chính là điểm lợi của thanh danh.

Bịch bịch bịch.

Chưa đến một lúc lâu, bóng dáng của Lý Hâm đã xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu, bước chân đi lại rất nhanh.

“Thanh Tiêu huynh, sao vậy?”

Đêm khuya còn đến thăm, đây nhất định là có chuyện quan trọng. Lý Hâm thẳng thừng đặt câu hỏi, đầy vẻ tò mò.

“Hiền đệ, giúp ngu huynh một chuyện này.”

“Cho dù như thế nào, trước khi ta rời khỏi phủ Nam Dự hãy để ý Trình Lập Đông. Cho dù như thế nào cũng không thể để hắn

ta rời khỏi đây. Còn về nguyên nhân thì chờ sau khi kết thúc thi phủ, ta sẽ giải thích."

Hứa Thanh Tiêu kéo Lý Hâm sang một bên, sau đó hạ giọng xuống cực thấp, nói nhỏ bên tai Lý Hâm."

"Được, ta hiểu rồi."

Lý Hâm rất thức thời, không hề hỏi nhiều. Câu trả lời rất đơn giản nhưng thái độ thì rất kiên quyết.

"Đa tạ."

Hứa Thanh Tiêu làm lễ, đối phương lập tức lắc đầu, cho rằng Hứa Thanh Tiêu quá khách sáo rồi. Sau đó hắn muốn mời Hứa Thanh Tiêu đi vào nghỉ ngơi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu khéo léo từ chối, lấy lý do sắp đến kỳ thi phủ.

Đối phương cũng không ép ở lại nữa. Sau khi đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi, hắn ta liền tiến vào trong phủ trạch. Nhưng mà trước khi tiến vào, hắn nhìn về phía sai dịch canh cổng rồi nói:

"Chuyện Hứa huynh đến tìm ta hôm nay, các ngươi cứ giả vờ như không biết. Còn đây là chút tâm ý của bản công tử."

Đang lúc nói chuyện, hắn lấy ra ngân phiếu trong tay áo. Năm lượng bạc, quả thật là một chút lòng thành.

"Bọn ta đã hiểu."

Người hầu dưới cửa của phủ quân đều không thiếu đầu óc, sắp xếp xong thì sẽ không làm loạn.

Mà đúng lúc này.

Sau khi quay về quán trọ một lần nữa, Hứa Thanh Tiêu thở dài một hơi.

Hơi có cảm giác trút được gánh nặng. Nhưng vẫn giống như có một khối đá đang đè ép mình.

Nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, tâm tình Hứa Thanh Tiêu có phần phức tạp.

Vốn tưởng rằng đã phá thế cục.

Ai ngờ vẫn còn ở trong thế cục.

Nhưng mà cũng có một chút may mắn, mình đã có quyền chủ động.

Suy tư một hồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không quên chính sự. Hắn đi đến bên giường, chuẩn bị vào Văn Cung thông báo cho mỹ nam tử chút tin tức tốt.

Lúc này, trăng sáng sao thưa.

Phủ Nam Dự, ngoài thành hai mươi dặm.

Bên trong một ngọn núi lớn.

Một tiếng gầm vô cùng chói tai vang lên.

Một con rắn lớn hai màu đỏ trắng giao nhau xuyên qua giữa rừng núi.

Cự xà to đến một trượng, chiều dài cũng khoảng vài chục trượng, nhìn ta khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

Là rắn không phải trăn.

Phía đông núi lớn.

Cự xà quét ngang một đường, cơ thể uốn éo dưới trăng khiến người ta thấy càng khủng bố hơn.

Chỉ là lúc đi vào chân núi.

Một bóng dáng đột ngột xuất hiện.

“Yêu nghiệt, dám làm càn.”

Một tiếng rống giận dữ truyền đến, từng luồng Hạo nhiên chính khí vờn quanh người này loé ra ánh sáng trong đêm tối.

Đây là Lưu phu tử.

Đối mặt với yêu ma, ông ta hoàn toàn không sợ hãi, mà tức giận gầm lên một câu, xà yêu lập tức sợ hãi gào lên.

Khè.

Tiếng gào thét sắc ngọn vang lên, cự xà không dám đối đầu mà quay người chạy đi.

Đợi khi cự xà quay người.

Lưu phu tử không hề nhúc nhích, không có ý bước lên để truy đuổi.

Bởi vì.

Đại nho trấn ma, nho gia nhiếp yêu.

Cấp bậc bát phẩm, điều có thể làm chính là chấn nhiếp yêu ma.

Đơn giản mà nói chính là, yêu ma không thể làm gì được nho gia, nhưng cũng tương tự như vậy, nho gia cũng không làm gì được yêu ma.

Chờ đến khi đạt cảnh giới đại nho kia thì sẽ có được một số thủ đoạn, chẳng qua là vẫn không thẳng thừng dứt khoát bằng võ phu hoặc là tu sĩ.

Khu vực phía Nam.

Tiếng rống giận dữ của Trần phu tử vang lên.

Địa khu Bắc Bộ.

Tiếng rống giận dữ của Tề phu tử cũng vang lên.

Cuối cùng là khu vực phía Tây.

Quan sai võ phủ của phủ Nam Dự đã mài dao xoèn xoẹt từ sớm.

Hứa Thanh Tiêu không quên nam tử tuấn mỹ.

Nếu không phải xảy ra nhiều chuyện như thế này, chỉ sợ sau khi ra khỏi thư viện Bách Lư hắn đã vội đi tìm nam tử tuấn mỹ.

Thiên Địa Văn Cung.

Ngay khi bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, lúc này nam tử tuấn mỹ ở trong Văn Cung cũng hoá người một lần nữa.

Mỗi lần sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, nam tử tuấn mỹ sẽ lại một lần nữa hoá thành pho tượng đứng trong Văn cung, nghĩ về ký ức của mình.

“Thanh Tiêu huynh, có đầu mối gì rồi sao?”

Nam tử tuấn mỹ mở miệng hỏi thăm. Hiện tại, cả ngày lẫn đêm y đều đang suy tư về thân thế của mình.

Hứa Thanh Tiêu không vòng vo, mặt còn nở nụ cười.

“Tiền bối, vãn bối quả thật là đã tìm được một chút manh mối.”

“Văn Cung này do chính Đại Thánh nhân chế tạo ra, mà dưới môn hạ của Đại Thánh nhân có bảy vị đệ tử.”

“Bên trong đại điện cũng đúng là có bảy pho tượng. Chỉ là tin tức của bảy người này không có cách nào tìm được. Dù sao thời gian cũng đã quá xa, không thể kiểm chứng.”

“Nhưng mà vãn bối vẫn tìm được một chút tin tức. Thủ đồ của Đại Thánh nhân, tên là Triều Ca, tài hoa vô song, dung mạo tuyệt thế.”

“Hơn nữa, lúc sinh ra sao trời rung động, trời cao nổi tiên nhạc, mây tím từ đằng Đông kéo tới. Ba tuổi biết làm thơ, năm tuổi làm được tuyệt từ, mười tuổi nổi danh khắp thiên hạ, hai mươi tuổi lập chí, hai mươi lăm tuổi đạt thành đại nho, bái Đại Thánh nhân làm thầy, được suy tôn là Bán Thánh.”

“Nhưng lại sinh ra vào thời đại đen tối nhất, là ngọn lửa của nhân tộc, người này đã tự thiêu mình để chiếu sáng cho thế nhân, phong ấn yêu ma tuyệt thế, từ đó đến nay vẫn lưu lạc.”

“Không biết tiền bối có ký ức không?”

Húa Thanh Tiêu cũng không dám hoàn toàn kết luận Triều Ca này chính là nam tử tuấn mỹ trước mặt mình. Nhưng điểm tương đồng của cả hai rất cao, xác suất đúng rất lớn.

Nghe xong những lời này, đối phương sững sờ ngay tại chỗ, ánh mắt của hắn mơ màng, giống như là đang cái gì đó.

“Thủ đồ của Thánh Nhân”

“Tài hoa vô song.”

“Dung mạo tuyệt thế.”

“Ba tuổi làm thơ.”

“Năm tuổi làm tuyệt từ.”

“Đại nho Bán Thánh.”

“Hy sinh vì thiên hạ.”

“Đúng.”

“Đúng.”

“Rất đúng, đây chính là ta, đây chính là ta. Ta chính là Triều Ca, không sai. Thanh Tiêu huynh, ta chính là Triều Ca.”

Chương 98: Ngày Thi Phủ, Nguyện Vọng Của Trần Tinh Hà (1)

Nam tử tuấn mỹ vô cùng kích động, y không kìm được vui mừng, nói mình chính là Triều Ca.

“Tiền bối nhớ lại rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu cũng lộ ra vẻ vui mừng, dò hỏi lại.

“Không nhớ ra được, nhưng đây là một loại trực giác. Ta chính là Triều Ca.”

“Thanh Tiêu huynh, ân lớn như thế này, cả đời ta khó quên. Chỉ tiếc là ký ức của ta vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng ta cảm giác những lời ngươi nói vừa nãy có thể giúp ta khôi phục một phần ký ức.”

Nam tử tuần mỹ trả lời khiến Hứa Thanh Tiêu sững sờ.

Hắn thực sự không biết nên trả lời lại thế nào.

Vốn tưởng y nhớ lại được gì đó, ai ngờ lại là trực giác chức.

Ờm… cái này.

Nhưng mà ngẫm lại thì đúng là độ tương đồng quá cao.

Cho dù như thế nào, nếu đã có thể ở lại toà Thiên Địa Văn Cung này, còn được lập tượng thì nhất định là có lai lịch lớn.

Không phải đồ đệ đầu tiên của Thánh nhân thì cũng không kém bao nhiêu, Hứa Thanh Tiêu dứt khoát mở miệng nói.

“Nếu đã như vậy, vãn bối Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Bán Thánh Triều Ca.”

Hứa Thanh Tiêu hành đại lễ dành cho Thánh nhân.

Bán Thánh có địa vị cực cao trong Nho đạo, thua Thánh nhân nhưng cách biệt không quá lớn. Cụ thể là chênh lệch ra sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không biết.

So với mình thì nhất định là lợi hại hơn ngàn vạn lần.

Lúc này mà không ôm đùi thì đợi lúc nào?

“Thanh Tiêu huynh khách khí rồi.”

“Triều Ca ta đã từng là Bán Thánh, nhưng bây giờ chẳng qua cũng chỉ là một mảnh tàn hồn mà thôi. Nếu như đã biết rõ thân phận của ta, từ nay về sau ngươi vẫn nên đứng ngang hàng ta, đừng nói thêm gì, nghiêm túc quá.”

Triều Ca mở miệng, thái độ của y rất chân thành.

Đã nói đến nước này, Hứa Thanh Tiêu cũng không ép buộc nữa, quá mức khiêm tốn cũng không phải thứ gì tốt.

“Bái kiến Triều Ca huynh.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu một lần nữa.

Đối phương cũng đáp lễ lại.

Triều Ca bất chợt mở miệng nói: “Thanh Tiêu huynh, ta cảm giác ký ức khôi phục lại một chút, trước tiên cần phải suy nghĩ một lượt. Nếu như có thể giúp ngươi giải quyết được chuyện dị thuật thì sẽ lập tức thông báo cho ngươi.”

Triều Ca nói như vậy tức là không quên phiền phức bây giờ của Hứa Thanh Tiêu.

Nghe xong, Hứa Thanh Tiêu có phần cảm động. Không hổ là Bán Thánh, phẩm hạnh đúng là rất tốt.

“Đã như vậy thì không quấy rầy Triều Ca huynh nữa, ngu đệ cáo lui.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu. Thật ra hắn cũng ước ao Triều Ca khôi phục lại ký ức. Cho dù là không nghĩ ra được cách giải quyết chuyện dị thuật phiền phức thì ít nhất có thể nhớ lại những thứ khác cũng là chuyện tốt.

Có thể chỉ điểm cho mình một chút.

“Đa tạ Thanh Tiêu huynh.”

Triều Ca vẫn cảm ơn Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không quấy rầy nữa, rời khỏi Thiên Địa Văn Cung. Còn về Triều Ca thì trong nháy mắt y cũng hoá thân thành pho tượng đứng bên trong Văn Cung để nhớ lại thân thế của mình.

Ngày mùng 9 tháng 4.

Khi vầng thái dương xé rách đêm tối, phủ Nam Dự lại náo nhiệt lên, bởi vì ngày mai là kỳ thi phủ. So sánh thì yên tĩnh hơn trước rất nhiều, ít nhất là trên đường đã bớt đi nhiều thứ ồn ào.

Các tửu lâu xung quanh cũng quét tước sạch sẽ không ít.

Ngày mai đã đến thi phủ.

Hứa Thanh Tiêu và những nho sinh giống như hắn đều đứng đợi trong tửu lâu.

Ngoại từ tiểu nhị đưa đến một chút đồ ăn, còn lại thì không có người nào đến quấy rầy mình.

Sắp đến thi phủ.

Tâm trạng Hứa Thanh Tiêu vẫn bình ổn, dù sao muốn lấy công danh là chuyện không thể nào, lọt được vào danh sách thôi cũng xem như là cảm tạ trời đất rồi.

Những kiến thức đời trước cũng chỉ khiến Hứa Thanh Tiêu biết được một chút thi từ ca phú mà thôi.

Còn về phần văn chương, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn chưa xem đến, cũng mới chỉ học cách viết văn từ Chu Lăng mà thôi.

Nhưng kiểu viết văn này chỉ là một vài cách viết số chương, còn mở đầu viết như thế nào, đoạn giữa viết ra làm sao, phần cuối viết thế nào, còn cả cách dùng từ nữa.

Nếu thật sự phải viết, Hứa Thanh Tiêu tự nhận là không viết ra được thứ văn chương tuyệt thế nào.

Nhưng mà không viết ra được, không có nghĩa là cũng không học được.

Hứa Thanh Tiêu không nghiên cứu về cách viết văn chương. Hứa Thanh Tiêu chậm rãi viết xuống bốn chữ trên tờ giấy trắng.

[An quốc]

[Hưng quốc]

Đây là đề lão sư giao. Đề mà phủ quân đoán cũng là An quốc.

Nhưng ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lại rơi vào chữ hưng quốc.

Thật ra, về mặt bản chất thì an quốc và hưng quốc đều có điểm tương đồng. Chợt nghĩ đến mấy lời đám người kia nói trong yến hội, Hứa Thanh Tiêu lập tức có một suy nghĩ.

Nếu như lấy an quốc làm đề.

Phần lớn cái nhìn sẽ đặt vào man di ở phương Bắc hoặc là ở ngoài biên cảnh.

Không giết man di, vậy dùng cái gì để an quốc?

Không trông coi biên cảnh, làm sao được an quốc?

Nhưng nếu như vậy thì thi phủ năm nay cũng không cần phải long trọng như vậy.

Mấy ngày nay đọc sách ở thư viện Bách Lư, sách Hứa Thanh Tiêu đọc nhiều nhất chính là sách sử, đặc biệt là sử cận đại.

Nếu muốn sống hoà vào với thế giới này, việc hiểu rõ lịch sử là quan trọng nhất, mà hơn hết mình là người đọc sách, tương lai nhất định phải vào chốn quan trường, đơn giản là quan văn hay quan võ thôi.

Nếu để tự hắn chọn thì Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ chọn quan võ. Không co việc gì thì luyện võ một chút, nhìn người thấy khó chịu thì đánh ngay. Đánh thắng thì bồi thường tiền, đánh thua thì lấy tiền bồi thường đi mua nhà, nhất định sẽ rất sung sướng.

Nhưng cho dù là quan văn hay quan võ, nếu muốn yên ổn hưởng thụ thì phải hiểu sâu những tranh đấu trong triều đình.

Tranh đấu trong triều đình, cẩn thận mà nói thì chính là kéo bè kết phái, văn võ đối lập, trong đó còn có quyền lực, kinh tế và các yếu tố khác.

Nhưng nói một cái đơn giản thì thật ra chính là trò chơi của Hoàng đế.

Minh quân sẽ giảng đạo lý với ngươi còn bạo quân thì sẽ lật bàn.

Cũng may Thánh thượng bây giờ chính là một người nói đạo lý.

Theo cách bình thường, từ trong sách sử cận đại, Hứa Thanh Tiêu đã biết được một tin tức.

Đại Nguỵ rất nghèo.

Thậm chí nên nói là nghèo đến cực hạn.

Bảy lần bắc phạt, không nghèo mới lạ.

Đã nghèo ta lại còn muốn đi bắc phạt ngay lúc này. Ta muốn dẫn dắt mọi người san bằng man di phương Bắc, chọn ta là người lãnh đạo, ta còn muốn đánh lên mặt trăng. Vậy nhất định là không nhận được chào đón của Hoàng đế.

Vậy nên Hứa Thanh Tiêu không muốn lấy quan điểm "Bắc phạt" để viết văn.

Mà muốn lấy quan điểm "kinh tế" để viết.

Hứa Thanh Tiêu không dám hứa chắc thứ mình nghĩ đến liệu có hợp tâm ý của Hoàng đế hay không.

Nhưng ít nhất có một câu nói rằng, ngoại hình đẹp mắt chẳng khác nhau, tâm hồn thú vị ngàn dặm mới tìm được một.

Chương 99: Ngày Thi Phủ, Nguyện Vọng Của Trần Tinh Hà (2)

Nhà nhà đều chọn viết Bắc phạt thì không tốt lắm, viết văn chương về kinh tế ít nhất cũng có thể khiến đôi mắt người ta tỏa sáng.

Nói không chừng Hoàng đế lại thích, khích lệ hai câu. Vậy thì dù có không qua được kỳ thi phủ thì cũng coi như là để lại ấn tượng không xấu.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu lại bắt đầu suy nghĩ.

Cứ như vậy, từng tờ giấy trắng đều bị Hứa Thanh Tiêu viết kín chữ.

Chẳng qua là chữ trên tờ giấy trắng đều là chữ giản thể, hơn nữa nội dung cũng thuộc kiểu lẫn lộn đầu đuôi.

Cái gì mà năm nay làm sao không thu lễ, cái gì mà trên đời chỉ có chỉ đen là tốt, rất kỳ lạ.

Mãi cho đến giờ Dần ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng.

Tiếng gõ cửa đã thức tỉnh Hứa Thanh Tiêu đang trầm tư.

“Thanh Tiêu.”

Là giọng nói của sư huynh của Trần Tinh Hà.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy ngay lập tức, sau khi mở cửa phòng ra thì liền nhìn thấy gương mặt thanh lãnh của Trần Tinh Hà ở ngay trước mặt.

“Sư đệ Thanh Tiêu bái kiến sư huynh.”

Mấy hôm nay không gặp được sư huynh của mình, giờ gặp lại thấy khí chất của sư huynh càng thêm bất phàm.

“Chỉ còn hai canh giờ nữa là bắt đầu kỳ thi phủ, mau đi cùng ta đến phủ viện, tránh để trễ giờ làm hỏng chuyện lớn.”

Trần Tinh Hà hoàn toàn giống như trước đây, không có gì thay đổi.

“Đa tạ sư huynh nhắc nhở.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, không thu dọn thêm cái gì nữa mà trực tiếp đi theo Trần Tinh Hà.

Hai người xuống lầu. Lúc này dưới lầu đang có Vương Nho và mấy vị nho sinh kết bạn đi cùng với nhau đứng đó, sau khi thấy Trần Tinh Hà thì cười nhạt một tiếng.

Nhưng mà đến lúc nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xong thì ánh mắt đều lộ ra vẻ kích động.

Nhìn thấy hết mọi thứ, không hiểu sao Trần Tinh Hà lại có chút khó chịu.

Cũng không hiểu sao hắn nhớ lại chuyện xảy ra trong yến hội mấy ngày trước.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, tâm tính của Hứa Thanh Tiêu đã bình tĩnh lại.

Từ lần sỉ nhục trong yến hội, mấy ngày nay hắn ta đều không bước chân ra khỏi phòng, bởi vì phải nghiên cứu văn chương thi phủ.

Trần Tinh Hà chắc chắn sẽ không trách tội gì Hứa Thanh Tiêu cả, chỉ là cảm thấy mình mất mặt thôi.

Nhưng hắn ta vẫn có lòng hiếu thắng. Vị sư đệ này của mình làm được thiên cổ tuyệt từ, phản ứng đầu tiên của hắn ta chính là vui mừng.

Chẳng qua đấy chỉ là làm thơ mà thôi.

Văn chương mới chính là điều quan trọng nhất với nho sinh.

Không phải là Trần Tinh Hà xem thường Hứa Thanh Tiêu mà chỉ cảm thấy Hứa Thanh Tiêu mới nhập học được một tháng, cho dù thật sự có thiên phú thì cũng không thể vượt nhanh như vậy được.

Lần thi thử phủ đô, Trần Tinh Hà hắn nhất định phải khiến Hứa Thanh Tiêu biết sư huynh chính là sư huynh.

Cũng nhất định phải khiến cho văn nhân của phủ Nam Dự biết Trần Tinh Hà này tài hoa hơn người.

Đương nhiên có một chuyện khiến Trần Tinh Hà rất khó chịu đó chính là chuyện Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm.

Vậy mà sư phụ của mình lại không nói cho mình biết Hứa Thanh Tiêu đã nhập phẩm, hại mình đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói mấy lời xấu hổ như vậy.

Bây giờ nhớ lại.

Xấu hổ!

Xấu hổ!

Đúng là nỗi xấu hổ to lớn!

Phù.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng Trần Tinh Hà cũng lấy lại được bình tĩnh.

Kỳ thi phủ lần này là phép thử để hắn ta chứng minh mình.

Thanh Tiêu sư đệ.

Vậy thì sư huynh sẽ nói cho đệ biết cái gì gọi là tài hoa.

Nghĩ đến đây, Trần Tinh Hà ra khỏi quán trọ, mà những người còn lại thì đi theo song song bên cạnh.

Trên đường đi, tất cả mọi người không ai nói gì.

Nhưng ánh mắt lại giống nhau, đều tập trung vào bên trong phủ viện.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đi đến phủ viện Nam Dự.

Lúc này bên ngoài phủ viện đã kín hết chỗ từ lâu.

Từ xưa đến nay, văn viện khảo hạch văn nhân đều tương đối đơn giản.

Nhất là sau thời Chu thánh, ngăn chặn phô trương lãng phí, coi trọng đơn giản, thậm chí có một lần, các nơi còn bắt đầu so nghèo, nhất là về các mặt liên quan tới văn nhân này.

Đương nhiên khoa cử trường thi thì lại không giống như vậy, dù sao thì cũng có liên quan đến Hoàng gia, liên quan đến

vương triều đại Ngụy.

Trường thi phủ Nam Dự này xem ra hơi keo kiệt, không có mái ngói tường xây, chỉ dùng cỏ khô phủ lên trên kiến trúc.

Biển hiệu cũng không được sơn son thiếp vàng, tất cả đều rất đơn giản.

Lúc này, còn chưa tới giờ Mão mà bên ngoài trường thi phủ Nam Dự đã đông kín tài tử văn nhân tề tụ.

Ở cổng phủ viện cũng đã có hai mươi bộ khoái đứng đó, đeo trường đao, lạnh lùng đứng nhìn mọi người.

Khoa khảo của văn nhân, bất luận là khoa cử hay là thi phủ cũng đều cực kỳ nghiêm ngặt, nếu như có gian lận, nhẹ thì cả đời không được làm quan, nặng thì bị sung quân ba ngàn dặm.

Đây cũng không phải chuyện đùa.

Chỉ là nhìn sơ qua thì trong phủ viện chỉ có hai mươi tên bộ khoái, rõ ràng là hơi ít, theo lý thuyết thì thi phủ hẳn là chuyện quan trọng nhất hiện nay của phủ Nam Dự, không nên ít như vậy mới đúng.

Khi Hứa Thanh Tiêu còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng thì đã có nhiều người tới vây quanh.

“Các hạ chính là Hứa Vạn Cổ, Hứa Thanh Tiêu, Hứa huynh phải không?”

Có người đi đến hướng về phía Hứa Thanh Tiêu hành lễ.

“Vạn Cổ thì không dám nhận, tại hạ chính là Hứa Thanh Tiêu, chư vị là?”

Hứa Thanh Tiêu ngừng suy tư, lấy lại tinh thần, hơi tò mò nhìn về phía mấy người phía trước, đồng thời cũng hơi ê răng với cách xưng hô này.

Hứa Vạn Cổ, cho mình quá nhiều thể diện rồi đó.

Sau câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, mấy người kia lập tức lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng.

“Chúng ta là người đọc sách của huyện Bi Lâm, vừa đến phủ Nam Dự ngày hôm qua thì đã nghe kể chuyện Hứa huynh làm

thơ ở yến hội, một bài Mãn Giang Hồng, chính là ước nguyện tột đỉnh trong lòng của người đọc sách chúng ta. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên thấy Hứa huynh khí vũ hiên ngang, rất có khí khái anh hùng."

"Đúng vậy, đúng vậy, Hứa huynh tài cao, từ khi chúng ta đọc được danh tác của Hứa huynh thì gần như ngày đêm không ngủ, chỉ mong có thể sớm ngày được diện kiến phong tư của Hứa huynh."

"Hứa huynh, chúng ta còn có một thỉnh cầu hơi quá, không biết Hứa huynh có thể đặt lạc danh cho chúng ta không, như vậy cho dù có thi rớt kỳ thi phủ thì ít ra cũng không uổng công chuyến này tới đây."

Đám người mở miệng nói ra những lời tán thưởng, dáng vẻ giống như những kẻ si mê.

Cái gọi là lạc danh, kỳ thật chính là kí tên.

Hiểu rõ ý đồ đến đây của đối phương, Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ khách khí khẽ gật đầu, đám người càng thêm vui sướng, lấy sổ tay của mình, lật tờ thứ nhất ra, lại đưa một cây bút lông be bé cho Hứa Thanh Tiêu, thậm chỉ đến cả túi mực cũng đã chuẩn bị xong.

Cầm bút dính vào ít mực, Hứa Thanh Tiêu ký tên lên phía trên.

Rất nhanh sau đó, khi Hứa Thanh Tiêu vừa ký xong tên cho ba người kia, còn chưa kịp đợi Hứa Thanh Tiêu buông bút lông xuống thì lại có bốn năm người đi tới, mục đích cũng giống mấy người kia.

Chương 100: Thi Phủ Bắt Đầu, Đề Thi An Quốc (1)

Nguồn: dtv-ebook.com

Tìm người đọc sách mà mình hâm mộ xin chữ ký là một chuyện vẫn thường xuyên xảy ra, cũng là một chuyện trịnh trọng.

Hứa Thanh Tiêu là người hiền hoà, có thể nói là ai đến cũng không từ chối.

Còn chưa tới giờ Mão, các văn nhân hoặc là vẫn kiên nhẫn chờ đợi, hoặc là cùng nhau nói chuyện phiếm.

Bỗng khi nghe thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, hơn nữa còn ký tên cho mọi người, trong phút chốc, chuyện này như hòn đá rơi vào đầm nước yên tĩnh, gợi nên ngàn cơn sóng.

“Nhanh lên, còn đờ ra đó làm gì, Hứa Vạn Cổ tới rồi.”

“Cái gì, Hứa Vạn Cổ tới rồi?”

“Hứa Vạn Cổ đang kí tên cho người ta, chúng ta cũng nhanh chân đến đó thôi.”

“Tương lai Hứa Vạn Cổ ít nhất cũng là đại nho, có thể được đại nho viết chữ sau này đem treo trong nhà, không chừng còn có thể tăng phúc cho con cháu đó.”

“Dẫn ta đi với, dẫn ta đi với.”

“Hứa Vạn Cổ là ai vậy? Ta chưa từng nghe qua tên hắn, tại sao phải tìm hắn xin chữ ký?”

“Cái gì? Hứa Vạn Cổ là Hứa Thanh Tiêu? Chính là cái người viết bài Mãn Giang Hồng kia? Huynh đài, chờ ta theo với.”

Trong phút chốc, đám người trở nên sôi trào, dù sao thì cũng đang trong lúc rãnh rỗi, chạy đến xin chữ ký cũng không bị thiệt.

Lúc này.

Đám người xung quanh Hứa Thanh Tiêu như sôi trào, vây quanh trong trong ngoài ngoài tính sơ cũng khoảng vài trăm, tất cả đều tới để xin chữ ký.

Giữa đám người, bọn người Vương Nho đang cố gắng giữ gìn trật tự.

Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy cảnh này thì cũng hơi hoảng, mấy trăm người đàn ông như hổ như sói nhào về phía mình, ai mà chịu cho nổi?

Mà Trần Tinh Hà lúc này đang đứng ở một bên, vẻ mặt bình tĩnh quan sát tất cả.

Thực ra thì Trần Tinh Hà cũng rất muốn hỏi một câu.

Các người có muốn xin chữ ký của ta hay không?

Nhưng mà hắn ta lại không thể nói ra những lời này.

Nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu đang được đám người hâm mộ, Trần Tinh Hà hơi hâm mộ, nhưng ý chí lại càng thêm kiên định.

Hôm nay, sau khi thi phủ.

Hắn ta muốn để cho tất cả mọi người biết, hắn, Trần Tinh Hà mới là người tài hoa nhất Phủ Nam Dự.

Đến lúc đó cho dù các người có cầu Trần mỗ ta đặt bút thì Trần mỗ ta cũng không cho.

Ngay lúc Trần Tinh Hà đang "đu dây" thì có một âm thanh vang lên.

"Xin hỏi các hạ là Trần Tinh Hà, Trần huynh sao?"

Đó là một Nho sinh thanh tú, trong tay cầm quyển sổ và một cây bút lông nhỏ.

"Đúng vậy."

Giờ khắc này, trong lòng Trần Tinh Hà tràn đầy hưng phấn.

Cuối cùng thì cũng có người nhận ra Trần mỗ ta.

Rất tốt, xét thấy ngươi có một đôi mắt tinh tường, ta sẽ kí cho ngươi cái tên, là chữ ký đầu tiên, sau này ngươi có thể khoe

khoang với con cháu đời sau rồi.

Trong lòng Trần Tinh Hà nghĩ vậy.

Mà người kia cũng đưa sổ và bút lông nhỏ về phía trước, nói: "Nghe nói Trần huynh là huynh trưởng của Hứa Vạn Cổ huynh, vậy chẳng hay có thể xin chữ ký giúp ta được không?"

Nam tử thanh tú vô cùng kích động mà nói.

Sau một khắc, đôi bàn tay đã đưa tới của Trần Tinh Hà chậm rãi thu về, vẻ mặt lạnh lùng nói:

"Tự xin đi."

Nói xong lời này, hắn ta lui về sau nửa bước, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, bắt đầu hình thức tự bế.

Lúc này, sự náo nhiệt bên ngoài phủ viện cũng làm cho người trong nội viện chú ý.

Trường thi Nam Dự.

Bên trong trường thi, chín vị lão giả đang đứng cách đó không xa, nhìn xem toàn cảnh ồn ào bên ngoài.

"Chỉ còn một canh giờ nữa là đến giờ thi phủ, tại sao bên ngoài lại ồn ào như vậy?"

Lão giả dẫn đầu đứng ở giữa hơi nhíu mày, hỏi một câu như vậy.

"Hồi Triệu đại nhân, mới vừa đi nghe ngóng một phen, hình như là do Hứa Thanh Tiêu tới cho nên mấy văn nhân này hơi kích động mà thôi."

Có người trả lời, nói rõ nguyên nhân.

"Hứa Thanh Tiêu, chính là Hứa Thanh Tiêu đã làm ra bài Mãn Giang Hồng đó sao?"

Ông ta lại hỏi thêm một câu, rồi lại tiếp tục nói:

"Có thể làm ra một bài thiên cổ tuyệt từ như vậy thật đúng là không tầm thường, anh hùng xuất thiếu niên tuy rằng tốt, nhưng cũng không cần phải ồn ào như vậy."

“Cho người ngăn đám ồn ào kia lại chút đi, khi giờ Mão vừa đến thì lập tức mở cửa sân.”

Triệu đại nhân chậm rãi nói.

Địa vị của vị Triệu đại nhân này rất lớn, đến từ Hàn Lâm viện, chính là chủ khảo phụ trách kỳ thi phủ ở phủ Nam Dự.

Người tới từ kinh thành, khí thế thật đúng là tớn.

Tên tuổi của Hứa Thanh Tiêu đã vang dội toàn Nam Dự, những người đọc sách bình thường cho dù học nhiều hơn mấy năm thì lúc nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ khách sáo một phen, dù sao có ai lại không muốn kết bạn với một thanh niên có triển vọng chứ?

Nhưng mà vị Triệu Nguyên Triệu đại nhân này, chẳng những không có bất kỳ biểu hiện ngạc nhiên nào, vẫn giống hệt như thường ngày.

Ngẫm lại thì cũng đúng, Hàn Lâm viện Đại Ngụy dù sao cũng là nơi tụ tập của sĩ tử từ khắp nơi trong thiên hạ, làm sao có những người phàm tục được.

Rất nhanh sau đó, bên trong trường thi đã phái người ra ngăn cản sự ồn ào bên ngoài phủ lại.

Có người ngăn lại, lúc này Hứa Thanh Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, đám người Vương Nho cũng thở hồng hộc.

Cũng may là tất cả đều không sao.

Đám văn nhân này thật sự là quá hung mãnh, nếu như không có quan sai ngăn lại thì Hứa Thanh Tiêu có cảm giác đám người này có khi còn muốn đưa tay đụng vào người mình.

Có điều ngay lúc này, Lý Hâm đi đến.

Sau khi làm lễ với Hưa Thanh Tiêu xong, hắn dùng ánh mắt ra hiệu.

Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu được, sau khi mỉm cười đáp lại thì cũng không nói gì thêm.

Cứ như vậy mãi cho đến giờ Mão.

“Đi vào.”

Một tiếng chuông và một âm thanh to rõ vang lên, thi phủ cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Cổng của trường thi được mở ra, hai mươi tên quan sai đứng tụm lại một chỗ. Đám học sinh xếp thành bốn hàng lần lượt đi vào.

Đầu tiên là lấy ra thư chứng minh, sau đó là lấy ra giấy tờ chứng minh được vào thi phủ, cuối cùng là kiểm tra xem trên người hoặc trên quần áo có giấu tài liệu hay là có dấu vết gì hay không.

Kiểm tra nghiêm ngặt xong mới được bước vào phòng thi.

Lúc này, lợi ích của danh tiếng cũng được thể hiện ra.

Vốn Hứa Thanh Tiêu phải xếp ở đằng sau nhưng do mọi người nhao nhao nhường chỗ cho nên Hứa Thanh Tiêu được đi ở hàng đầu.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Hứa Thanh Tiêu liền nhận được thẻ số, đi vào bên trong trường thi.

Trường thi Nam Dự tổng cộng có bốn sân thi, Hứa Thanh Tiêu ở trường thi Giáp hào, được phân ngẫu nhiên.

Khi vào trường thi, cơ bản là Hứa Thanh Tiêu luôn đi sau lưng Trần Tinh Hà.

Lần đầu tham gia thi phủ, có rất nhiều thứ hắn còn chưa hiểu.

“Sư đệ, đi theo ta.”

Vào trường thi, Trần Tinh Hà thấp giọng mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu đi theo mình.

Hai người sóng vai mà đi vào nội đường, nhận ba nén hương, hướng về phía tứ phương mà bái lạy, bốn phía bên trong nội đường đều có treo chân dung của thánh nhân.

Chẳng qua, những bức họa này đều không phải là thánh nhân chân chính mà được hư cấu ra, được làm mới thêm.

Chương 101: Thi Phủ Bắt Đầu, Đề Thi An Quốc (2)

Sau khi đã bái thánh nhân xong, lại đi qua nội đường, bên trái là sân thi Giáp Ất, bên phải là sân thi Bính Đinh.

“Sư đệ, ngươi đi bên trái, ta và Vương Nho huynh đi bên phải, thi cho tốt nhé, đợi sau khi kết thúc, chúng ta gặp nhau ở khách điếm.”

“À, đúng rồi, đây là giấy mực bút nghiên cho ngươi, cầm đi.”

Trần Tinh Hà mở miệng, chỉ về phía cổng vào bên trái, đồng thời lấy ra một cái bao nhỏ từ trong tay áo, đây là giấy mực bút nghiên chuẩn bị cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đa tạ sư huynh.”

Thấy đối phương đưa bút mực tới, Hứa Thanh Tiêu nhận lấy. Trước khi đến đây, Trần Tinh Hà đã chuẩn bị sẵn cho Hứa Thanh Tiêu, hắn sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ làm mất cho nên vẫn luôn giữ bên người.

Ba người hành lễ với nhau rồi sau đó tự ai nấy rời đi.

Sau khi chào tạm biệt xong, Hứa Thanh Tiêu liền đi về phía trường thi Giáp.

Không bao lâu, toàn cảnh trường thi đã hiện ra ngay trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

Chia làm hai hàng, không gian tương đối nhỏ, phía trước không có vật gì che chắn, chỉ có một tủ sách, mỗi trường thi đều có hai giám khảo đi đi lại lại kiểm tra.

Sau khi giao thẻ số ra thì liền có người chỉ cho Hứa Thanh Tiêu vị trí của mình.

Khá gần phía trước, là vị trí thứ bảy.

Vào trường thi, động tác của Hứa Thanh Tiêu cũng nhẹ nhàng khẽ khàng hơn một chút. Một trong những quy tắc nghiêm khắc nhất của trường thi chính là không được ồn ào.

Đợi sau khi đi vào trong phòng của mình thì Hứa Thanh Tiêu mới hiểu được khoa khảo nghiêm khắc đến thế nào.

Không gian trong phòng khá nhỏ, tương đối âm u, hai bên trái phải đều có một cái thùng, một cái là để đi đại tiểu tiện còn một cái thì đựng đầy nước sạch.

Thi phủ chỉ có một bài, thời gian là ba canh giờ.

Sau khi ngồi xuống.

Hứa Thanh Tiêu liền tĩnh tâm chờ đợi.

Gần nữa canh giờ trôi qua.

Có không ít người lục tục loe ngoe đi đến nơi này.

Nhìn lướt qua sắc trời, đã đến giờ Mão ba khắc.

Giờ Thìn mới chính thức bắt đầu thi.

Nay vào lúc này, một lão giả đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, đây chính là thầy giám khảo.

Ông ta khoảng hơn sáu mươi tuổi, mái tóc trắng xóa, trên mặt mang theo ý cười nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa đại tài?”

“Bái kiến tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy làm lễ.

Đối phương dứt khoát nói: “Không cần như thế, thi tốt vào nhé, tranh chút hào quang cho phủ Nam Dự ta.”

Lão giả cười nói.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng cười nhẹ gật đầu.

Đợi sau khi lão giả đi rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhàn rỗi, hắn bày giấy mực bút nghiên trong cái túi nhỏ ra.

Chờ sau khi đã sắp xếp xong.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu mài mực.

Chẳng qua là khi mài tới mài lui.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không khỏi rơi vào bên trên mấy cây bút lông.

Bởi vì chính hắn cũng có một cây bút.

Hơn nữa, còn là văn khí.

Không biết… nếu như dùng văn khí do mình ngưng tụ ra để viết văn thì sẽ có hiệu quả gì nhỉ?

Ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ.

Thì một tiếng chuông lại vang lên.

Giờ Thìn đã đến.

Đám học sinh nhao nhao đứng dậy, mà giám khảo của sân thi cũng đã đứng ở vị trí trung tâm, bắt đầu nói về quy tắc của trường thi.

Đợi sau khi khảo quan đọc xong quy tắc của trường thi thì một âm thanh to vô cùng lại vang lên.

Là giọng của quan chủ khảo Triệu Nguyên.

"Thi phủ bắt đầu."

"Đề thi."

"An quốc."

Âm thanh kia vang lên, truyền khắp toàn bộ phủ viện.

Không ít người lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Sau khi quan chủ khảo nói ra đề thi lần này.

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ kích động.

Chuyện đoán đề năm nay các nơi đều làm không tệ, đề mục An quốc này cũng đã bị người ta đoán trúng.

Thật ra chuyện này cũng khá đơn giản, dù sao người ra đề mục cũng là đương kim Hoàng đế, các văn võ đại thần dành phần lớn thời gian ở trong triều cho nên hiểu rất rõ thánh ý.

Có thể đoán được đề cũng không có gì bất ngờ.

Căn cứ vào tình hình trong nước mà đoán đề thì sẽ nghĩ ra được thôi.

Đề thi đã được công bố.

Sau khi đám người ngồi xuống xong thì bắt đầu suy nghĩ làm bài.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục nghĩ xem có cần dùng bút của mình để thi hay không.

Cái này có thể đợi đến lúc khoa cử rồi thử xem sao.

Sắp xếp xong mấy trang giấy trên bàn đọc sách trước mặt xong, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại bắt đầu suy tư.

Đề thi là An quốc.

Nằm trong dự liệu.

Đề thi An quốc trước mắt này, có hai loại cách viết.

Bắc phạt Man di.

Kinh tế quốc gia.

Loại thứ nhất đã bị Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bỏ qua, về phần loại thứ hai, Hứa Thanh Tiêu vẫn đang thầm suy nghĩ tìm từ.

Thời gian một nén hương nhanh chóng trôi qua.

Về cơ bản, tất cả học sinh đã bắt đầu viết.

Triệu Nguyên quét mắt nhìn sơ qua đám sĩ tử, rất nhanh sau đó, ánh mắt ông tập trung vào Hứa Thanh Tiêu.

Thời gian một nén nhang.

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa viết được gì. Điều này có hơi kỳ quái.

Thời gian khảo thí chỉ có ba canh giờ.

Nhưng khoảng thời gian thật sự dùng để thi cử kì thật chỉ có hai canh giờ rưỡi. Nửa canh giờ cuối cùng là thời gian dùng để chép lại. Trang văn thứ nhất của các sĩ tử đều viết ở trên giấy tự mang theo.

Chờ sao khi chỉnh sửa kỹ càng lại rồi mới sao chép lên trên quyển sách của trường thi, cuối cùng là nộp lên.

“Làm thơ tuy là tốt, nhưng ta cũng nghe nói Hứa Thanh Tiêu này nhập học vẫn chưa đến một tháng, văn chương chứ đâu phải tuyệt từ.”

Triệu Nguyên mở miệng, cũng không phải là ông xem thường Hứa Thanh Tiêu mà chỉ trần thuật một chuyện có thể xảy ra.

Hai vị giám khảo ngồi kế bên cũng không đáp lời, bọn họ tương đối xem trọng Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua quan chủ khảo đã nói như vậy thì cũng chẳng có cách nào phản bác được.

Hoàn toàn chính xác, làm thơ thì tốt thật đấy, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là sẽ viết văn tốt.

Thời gian lại qua thêm một nén nhang.

Hứa Thanh Tiêu vẫn chậm chạp không động bút.

Thậm chí bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã nhắm mắt lại, trong đầu hắn bây giờ hiện lên rất nhiều tin tức.

Viết văn chương gì đó, Hứa Thanh Tiêu biết.

Nên viết như thế nào, Hứa Thanh Tiêu cũng biết.

Nhưng dùng cái gì để mở đầu, dùng cái gì để làm phần cuối, cái này thì cần phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Viết văn giảng giải phải viết một mạch mà thành.

Như vậy ở trong đó mới có tinh, khí, thần.

Làm từ làm thơ thì còn có thể từ từ mà làm, điều chỉnh vần điệu và sửa đổi từ ngữ.

Viết như thế nào đây?

Sau khi tự hỏi một lúc lâu, Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Hắn bình ổn lại tâm tình, đưa mắt nhìn chằm chằm lên bầu trời xanh bên trên.

Chợt.

Một cơn gió thổi tới.

Cuốn bay lọn tóc của Hứa Thanh Tiêu.

Trang giấy bị thổi gợn lên, truyền đến âm thanh rì rào.

Chỉ trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu cười.

Nâng bút.

Chấm mực.

Trên mặt Hứa Thanh Tiêu vẫn mang theo nụ cười lạnh, hắn biết mình nên viết như thế nào rồi.

Tiêu đề ở hàng thứ nhất.

‘Đại Ngụy An quốc sách.’

Hứa Thanh Tiêu rất to gan, hắn lấy tên cho bài văn của mình là Đại Ngụy An quốc sách.

Chương 102: An Quốc Sách (1)

Sau khi nét bút đầu tiên hạ xuống, Hứa Thanh Tiêu liền viết với tốc độ cực nhanh.

Từng chữ từng chữ rơi trên trang giấy trắng. Có lẽ là bởi vì đã nghĩ thông suốt, cũng có lẽ là do đã được khai thông rồi, cho nên kiểu chữ của Hứa Thanh Tiêu trông rất chỉn chu có thần.

Mỗi một chữ đều được hắn rót tinh, khí, thần vào.

'Đại Ngụy vương triều trải qua bảy lần Bắc phạt, quốc khố trống rỗng, bách tính khó khăn. Theo học sinh thấy, An quốc sách cần an ở chỗ bách tính, ở chỗ xã tắc, ở chỗ thiên hạ.'

Hứa Thanh Tiêu lấy Bắc phạt làm đoạn mở đầu văn chương, trực tiếp vạch ra chuyện quốc khố trống rỗng, dẫn xuất lời mình muốn nói.

Vương triều Đại Ngụy, Bắc phạt bảy lần, quốc khố trống rỗng. Đánh trận mà đánh thành như thế này thì còn có tư cách gì mà đi đánh trận nữa.

Cái gọi là hưng, bách tính khổ, Vong, bách tính khổ. Đánh trận, người khổ chính là bách tính, không đánh trận, người khổ cũng là bách tính.

Vương triều Đại Ngụy dựng nước lâu như thế, năm đời Văn đế, quản lý quốc gia, quốc thái dân an, mặc dù nỗi nhục Tĩnh thành vẫn còn ngay trước mắt, nhưng không thể phủ nhận một điều là, Ngũ đại Văn đế đã làm cho người dân được an cư lạc nghiệp, mưa thuận gió hòa.

Cũng chính vì có sự quản lý của Ngũ đại Văn đế cho nên Võ đế mới có thể tiến hành bảy lần Bắc phạt.

Cho nên muốn đánh trận cũng không phải là không được, nhưng mà trước tiên cũng phải kiếm được tiền đã.

Đây chính là nội dung chính trong đoạn văn thứ nhất của Hứa Thanh Tiêu. Cách viết tự nhiên, dùng nhiều cổ từ, không thể nào thẳng thắn như vậy.

Sau khi viết ra đoạn thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu cũng không do dự gì nữa, trực tiếp đặt bút xuống viết đoạn thứ hai.

Nếu như nói văn chương mà Hứa Thanh Tiêu viết ở đoạn thứ nhất vẫn còn khá khéo léo nhẹ nhàng thì ở đoạn thứ hai, hắn lại hoàn toàn buông thả.

Cái gọi là An quốc tất nhiên không thể thoát khỏi lợi ích tiền bạc, Hứa Thanh Tiêu lấy bảy trăm năm lịch sử ra làm cơ sở, vô số tuấn kiệt xuất hiện, lịch đại Hoàng đế, văn trị võ công, trong các văn nhân lại cho ra một vị thánh nhân. Sau khi mối nhục Tĩnh thành qua đi, lại xuất hiện thêm một vị Võ đế.

Đánh cũng đã đánh rồi, mắng cũng đã mắng xong. Về cơ bản thì, vương triều bảy trăm năm, có gì chưa từng làm?

Cho nên Bắc phạt chi tranh, không phải là việc gấp của Đại Ngụy, dân sinh đại kế mới là chuyện đau đầu trước mắt của Đại Ngụy.

Bách tính cần nghỉ ngơi lấy lại sức, Đại Ngụy cũng cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cho nên bách tính cần kiếm tiền nuôi gia đình, Đại Ngụy vương triều cũng cần kiếm tiền nuôi đất nước.

‘Dân nghèo thì không có lương thực, nước nghèo thì dân loạn.’

Sau khi Hứa Thanh Tiêu viết xong đoạn thứ hai thì lại vung bút viết đoạn thứ ba.

Đoạn này lại càng sắc bén hơn đoạn trước.

‘Theo học sinh thấy, từ cổ chí kim, trăn ngàn vương triều đều mong được thiên thu vạn đại, nhưng biển cả hóa nương dâu, vương triều đổi thay. Theo lẽ thường của thiên địa, con người cũng thay đổi, chín phần là vì dân. Nước nghèo thì dân loạn, dân loạn thì sinh biến mà đã biến thì thiên mệnh thay đổi.’

Vừa mở đầu đoạn ba, Hứa Thanh Tiêu đã không chỉ đơn giản là dùng những từ ngữ sắc bén hơn nữa mà thậm chí có thể nói là hắn đang cả gan làm loạn.

Dùng sự thay đổi của các đời vương triều để làm nhạc dạo, hình dung tình hình gấp gáp hiện tại của vương triều Đại Ngụy, nhưng điểm xuất phát thì lại cực kỳ trực tiếp, cơ hồ là chẳng thèm sử dụng bất cứ phương pháp tu từ nào, nói ra nguyên nhân cơ bản nhất của việc thay triều đổi đại.

Đúng vậy, từ xưa đến nay, vương triều bị lật đổ cơ hồ chín phần đều là bởi vì đế vương ngu ngốc, hệ thống quốc gia hỗn loạn, bách tính ăn không no, kêu khổ thấu trời, cuối cùng dẫn tới dân biến, sau đó có người thuận thiên mà đi, lật đổ cựu triều, lập ra tân triều vạn thế.

Ba đoạn phía trước là lời dạo đầu của Hứa Thanh Tiêu, trình bày quan điểm, dẫn theo điển tịch xác định lập trường.

Như vậy, nội dung tiếp theo chính là biện pháp giải quyết.

Ngươi đưa ra vấn đề, như vậy ngươi nhất định phải giải quyết, nếu không, ngươi đặt câu hỏi rồi ai đi trả lời?

Mắng Hoàng đế, những văn nhân kia ai không dám mắng?

Nhưng mắng rồi thì ngươi phải đưa ra cách giải quyết, bất luận là tốt hay xấu thì ngươi đều có thể nói ra. Nếu quả thật là kế hay thì trận mắng này, Hoàng đế chấp nhận.

Nếu như nói ra phương pháp giải quyết chẳng ra sao cả, vậy ít nhất thì ngươi cũng đã có tâm, vậy trận mắng này Hoàng đế nhịn.

Nếu như ngươi đưa ra phương pháp mà lại không giải quyết, vậy thì Hoàng đế cũng chỉ có thể giải quyết người đưa ra vấn đề là ngươi mà thôi.

Mà phương pháp giải quyết, Hứa Thanh Tiêu đã có sự chuẩn bị.

Phương pháp giải quyết của hắn rất đơn giản.

Muốn là cho nước giàu thì đầu tiên là phải để dân giàu, mà muốn cho người dân giàu có thì chỉ có một thứ có thể làm được.

Ngân hàng.

Không sai, chính là hệ thống ngân hàng, hơn nữa, quốc gia có thể làm chủ ngân hàng.

Nếu như thế giới mà Hứa Thanh Tiêu xuyên qua là bất kỳ một triều đại nào trong Đường Tống Nguyên Minh Thanh, vậy thì Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không đưa ra ý tưởng ngân hàng này, bởi vì, có ba vấn đề tuyệt đối không thể nào giải quyết được.

Đầu tiên, vấn đề quản lý.

Thứ hai, vấn đề sơn trại.

Thứ ba, vấn đề lạm phát.

Nhưng ở thế giới này, Hứa Thanh Tiêu đã dùng một ngày để nghiên cứu qua, hắn phát hiện hệ thống ngân hàng ở thế giới này quả thật là một tồn tại cấp thần khí.

Để cho Nho giả quản lý, những người Nho đạo nhập phẩm đều có phẩm hạnh, nếu như vơ vét mồ hôi nước mắt của dân thì không cần người khác ra tay, thiên địa cũng sẽ không dung ngươi.

Cho nên vấn đề quản lý có thể đạt được hiệt quả vô cùng tốt.

Vấn đề sơn trại, cái này thì càng không cần phải nói, thế giới này có tiên đạo, muốn chế tạo ngân phiếu tiền giả quả thực không phải là một chuyện quá nhẹ nhàng.

Nói một cách khác đã có năng lực sở hữu sơn trại thì tuyệt đối sẽ không thiếu tiền.

Sau cùng chính là vấn đề lạm phát. Muốn giải quyết vấn đề này thì lại càng thêm dễ, vấn đề lớn nhất của lạm phát là gì?

Lạm phát loạn in tiền.

Dưới sự quản lý của Nho đạo.

Cho dù là nhà vua muốn in tiền, ngươi muốn in không phải là không được, nhưng mà như vậy thì tất cả các văn thần nho sinh đều sẽ đâm đầu chết tại Kim Loan điện của ngươi. Coi ngươi còn muốn in nữa hay không?

Ngươi muốn phá nát? Vậy ta không nói nữa, dù sao thì người xui xẻo nhất chắc chắn không phải là mọi người.

Biện pháp giải quyết của Hứa Thanh Tiêu chính là ngân hàng.

Đại Ngụy có tiền trang, nhưng các tiền trang này lại cực kỳ cứng nhắc, đã giữ ngân lượng rồi mà còn muốn thu phí đảm bảo của ngươi, hơn nữa lại còn thu không ít nữa. Đồng thời, tiền trang các phủ cũng không thông suốt lẫn nhau, tiền trang ở phủ Nam Dự thì chỉ có thể dùng được ở phủ Nam Dự.

Đi đến phủ khác, vậy ngươi còn phải tìm mấy người buôn phiếu để đổi ngân phiếu mà dùng nữa.

Một khi đi đến quận thành, vậy ngươi có tìm người buôn phiếu thì cũng vô dụng thôi, cực kỳ phiền phức.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu hạ bút như thần, hắn ném ý tưởng ngân hàng này vào bài văn.

Viết liên tiếp một mạch mấy ngàn chữ.

Trọn nửa canh giờ.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu viết xong tác dụng của ngân hàng thì bắt đầu viết đến điểm tốt của ngân hàng.

Điểm tốt dễ thấy nhất của ngân hàng là gì?

Chương 103: An Quốc Sách (2)

Điểm này rất đơn giản, thẳng thắn nói một câu, lấy của dân dùng lại cho dân.

Có một câu nói cũ rất hay. Muốn giàu thì phải sửa đường trước, sửa đường xong thì buôn bán sẽ phát đạt. Nhưng mà, phí sửa đường, ai bỏ ra đây?

Phủ nha ra tiền sao?

Những phủ nha có tiền thì có thể đấy, vậy còn phủ nha không có tiền thì phải làm sao?

Mọi người cùng nhau bỏ ra?

Điều này thực tế sao? Chắc chắn là phi thực tế, trước hết, không nói đến chuyện mọi người có thể đồng lòng cùng nhau hay không, cho dù có chung một tấm lòng đi chăng nữa, vậy thì lại phát sinh thêm một vấn đề nữa.

Nhà ta không buôn bán, sao ta phải sửa đường?

Nhà ta nghèo ta không bỏ nổi tiền, nhưng sửa đường thì ta nhất định phải chiếm lợi ích trong đó.

Những nghi kị lẫn nhau nơing tầng chót của bách tính thời cổ đại thường được quy kết ra bốn chữ, tầm nhìn hạn hẹp.

Những người vì lời thêm một văn tiền mà đánh nhau cũng không ít.

Có người nhất định sẽ nghĩ đến chiếm lợi lộc, cũng có người chắc chắn sẽ nổi giận.

Nhưng mà đối với người bản địa nơi đó mà nói, đối với một quốc gia mà nói, sự tức tối này có ý nghĩa gì chứ?

Không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng nếu như để đế vương đương triều phụ trách sửa đường.

Quốc gia sẽ không quan tâm xem ai chiếm lợi ai không được lợi. Dù sao đều là con dân Đại Ngụy, ngươi có muốn phá hay

làm cá mặn thì cũng tùy ngươi, dù sao không phải tất cả mọi người ai cũng đều giống như ngươi.

Mà vương triều Đại Ngụy đem ngân lượng của bách tính cho phủ nha vay, sửa đường xây dựng, lợi tức không cao, cũng cho ngươi một khoảng thời gian đầy đủ. Chờ đến khi kinh tế địa phương phát triển rồi thì lại lấy khoản mà phủ nha thu được rồi từ từ trả lại.

Đây chính là một trong những giải thích cho câu lấy của người dân dùng cho người dân.

Từng trang từng trang giấy trắng đều được Hứa Thanh Tiêu viết đến đầy ắp.

Đến cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu càng viết càng kích động, càng viết mạch suy nghĩ càng khoáng đạt.

Một canh giờ sau.

Cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu cũng đã viết xong.

Hắn hít sâu một hơi.

Sau đó chậm rãi đặt bút.

‘Học sinh cho rằng, dân lấy ăn làm gốc, nước lấy dân làm trời. Dân giàu thì nước mạnh, nhưng nước giàu thì dân càng giàu hơn. Dân nghèo thì nước suy, nước nghèo thì vận không thông, sách này là An quốc chi sách, tiền trang Đại Ngụy, lợi ngay lúc này, công đến thiên thu, lợi cho vua đời sau, phúc bách tính muôn đời.’

‘Học sinh, Hứa Thanh Tiêu, bài thi phủ phủ Nam Dự.’

Viết đến đây.

An quốc sách kết thúc, trước sau tổng cộng hai mươi bảy trang giấy, viết trọn vẹn hơn một vạn chữ.

Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật dài.

Thời điểm đặt bút xuống.

Ngay khoảnh khắc này.

Giữa khoảng không mênh mông.

Xuất hiện dị biến.

Trường thi Nam Dự.

Ngay sau khi Hứa Thanh Tiêu đặt bút xuống.

Đột nhiên có hiện tượng lạ thường xảy ra.

Là gió.

Gió lớn xoáy tới, thổi tan những đám mây trắng vốn cũng không nhiều trên bầu trời kia.

Từng trang giấy trắng bị gió thổ bay xì xào lay động.

Rất nhanh sau đó, giấy trắng của nhiều người bị gió thổi bay, những người đọc sách này lập tức đứng dậy nhặt lấy, hơi sợ hãi.

Văn chương bọn họ khổ cực lắm mới viết ra được, nếu như bị hư hại vậy thì phiền phức rồi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Triệu Nguyên đứng dậy, ông nhìn lên trên bầu trời, không có tà ma, nhưng vì sao đột nhiên lại có gió lớn thổi tới?

Sau một khắc.

Một tiếng kinh hô vang lên.

“Đại nhân, ngài mau nhìn, trên bàn Hứa Thanh Tiêu.”

Có người kinh ngạc chủ về phía vị trí của Hứa Thanh Tiêu hô lên.

Trong phút chốc, không chỉ ba vị giám thị mà ngay cả các thí sinh ngồi ở đối diện cũng không khỏi dời mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ thấy, trên bàn sách của hắn.

Những trang giấy trắng viết An quốc sách, đột nhiên phát ra hào quang cực kỳ chói lọi.

Ánh sáng trắng hừng hực phóng lên tận trời, bắn thẳng lên mây.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Các thí sinh kinh hô, còn tưởng là tiên pháp, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba vị giám khảo cũng kinh ngạc, bọn hắn nhìn chằm chằm cảnh tượng này, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Không chỉ bọn họ mà tất cả những người có mặt ở trường thi đều nhìn thấy cảnh chùm sáng bắn lên mây xanh.

Ngoại trừ một người.

Trần Tinh Hà.

Giờ này khắc này, Trần Tinh Hà tiến vào trạng thái vong ngã, viết văn chương, không để ý đến chuyện bên ngoài.

“Chuyện gì vậy?”

“Tại sao lại có cầu vồng vậy?”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Vị trí này, là sân thi Giáp.”

“Sân thi Giáp, hình như Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ đang ở sân thi Giáp, đây chẳng lẻ là dị tượng do Hứa Vạn Cổ dẫn đến?”

“Có thể lắm, rất có thể là như vậy.”

“Ồ, ta có nghe chuyện của Hứa Thanh Tiêu trên yến hội, lấy bài Mãn Giang Hồng dẫn tài khí nhập thể, tấn thăng cửu phẩm. Hôm nay trong lần thi phủ này, chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu lại viết ra được tuyệt thế văn chương gì nữa hay sao?”

“Nhất định là Hứa huynh, Hứa Vạn Cổ dẫn đến dị tượng, nhất định là như vậy.”

Tất cả các thí sinh đều sôi trào, có người suy đoán, không biết có chuyện gì xảy ra, có người biết được chuyện đang xảy ra thì trợn mắt há mồm.

Kích động nhất chính là Lý Hâm, hắn nắm chặt nắm đấm, vô cùng kích động nói:

“Yên lặng!”

“Người nào ồn ào, tước đoạt tư cách thi phủ.”

Các giám khảo trước sau mở miệng, trong lòng bọn họ cũng rất kích động nhưng vẫn cố giữ gìn trận tự trường thi. Đợi sau khi đám người yên tĩnh rồi thì bọn họ liền muốn chạy đến sân thi Giáp để có thể tận mắt nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà không được tự ý rời khỏi sân thi, bao gồm cả bọn họ cũng vậy, cho nên bọn họ chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, tỏ ra nôn nóng.

Mà theo ánh hào quang xông lên trời.

Bên trong trạch viện Phủ Quân.

Lý Quảng Tân đang phê duyệt tấu chương sự vụ trong phủ đột nhiên cảm nhận được một loại sức mạnh khó hiểu.

Ông ta đứng dậy đi ra đại điện, chỉ trong chốc lát ông ta đã nhìn thấy luồng ánh sáng ở hướng đông nam.

Cơ hồ là chỉ trong chốc lát, trong mắt ông ta đã lộ ra vẻ cực kỳ chấn động.

“Bạch hồng quán nhật.”

(là một hiện tượng tự nhiên, giữa ban ngày bỗng có cầu vồng màu trắng bắt qua mặt trời)

“Đây là bạch hồng quán nhật.”

“Thiên địa dị tượng.”

Lý Quảng Tân ngây ngẩn cả người. Ông ta thân là Phủ Quân phủ Nam Dự Đại Ngụy, quyền cao chức trọng chưởng quản dân sinh một phủ, kiến thức rộng rãi. Có sóng gió nào mà chưa từng gặp qua?

Nhưng mà cảnh tượng hôm nay lại làm cho ông ta không thể không chấn kinh.

“Là trường thi! Trường thi!”

Chỉ trong nháy mắt, Lý Quảng Tân lập tức di chuyển. Ông ta hóa thành một đạo tàn ảnh, tốc độ cực nhanh, giống như là cơn gió chạy về phía trường thi.

Bạch hồng quán nhật chính là điều tốt lành xuất hiện, là thiên địa dị tượng. Nếu như chuyện này xảy ra trong địa bàn quản

hạt thì với ông ta mà nói, đây chính là một công tích to lớn.

Chương 104: An Quốc Chi Sách, Văn Cung Ngũ Hưởng (1)

Không chỉ trong trạch viện Phủ Quân.

Toàn bộ trên dưới Phủ Nam Dự mấy trăm vạn bách tính cũng đều tận mắt nhìn thấy kỳ tích bậc này.

Có một vài bách tính còn quỳ lạy trên đất.

Miệng hô to thần linh hiển linh, có một vài lão giả cũng kinh hô lên, sau đó cực kỳ vui mừng tuyên cáo đây là trời ban điềm lành, trong tương lai phủ Nam Dự sẽ mưa thuận gió hòa.

Bên ngoài phủ Nam Dự.

Trên đường lớn.

Ba cỗ xe ngựa đang chạy chầm chậm, ngồi trong xe ngựa là ba vị phu tử, bọn họ vừa đi hàng yêu trở về. Hàng yêu liên tục mấy ngày cũng làm cho bạn họ thấy hơi rã rời, lúc này, bọn họ đang nghỉ ngơi ở trong xe.

Nhưng mà vào lúc này, theo sự xuất hiện của cầu vòng, ba vị phu tử dường như là có cảm ứng, bừng tỉnh trong nháy mắt.

Vén rèm xe lên, không đợi gia nhân mở miệng, bọn họ đã thấy luồng sáng chiếu thẳng lên mây kia.

“Bạch hồng quán nhật, lại có dị tượng bậc này, Phủ Nam Dự đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện điềm lành như vậy? Nhanh nhanh, nhanh, đi vào phủ.”

Lưu phu tử kinh ngạc, đợi sau khi lấy lại tinh thần, ông ta lập tức bảo mã phu nhanh chóng đánh xe.

“Bạch hồng quán nhật, phương hướng là… Phủ viện, Lưu phu tử, Trần phu tử, là phương hướng phủ viện, chẳng lẽ lại có người viết ra tuyệt thế văn chương, dẫn tới đất trời hiện lên cảnh tượng kì dị?”

Tề phu tử mở to hai mắt nhìn xem, ông ta nhạy bén phát hiện vị trí của bạch hồng hình như là hướng của phủ viện.

“Đúng là hướng phủ viện, nhưng mà cũng không nhất định là bên trong trường thi, chúng ta nên nhanh chóng trở về, đợi đến đó mới biết được.”

Trần phu tử mở miệng.

Ba vị phu tử có thể xem là còn khá trầm tĩnh, nhưng nếu như bọn họ có thể khống chế được tiếng hít thở của mình một chút, vậy thì lại càng hoàn mỹ.

Bên trong trường thi phủ Nam Dự.

Luồng sáng xung thiên bắn thẳng lên bầy trời.

Dị tượng xảy ra làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, bao gồm cả Hứa Thanh Tiêu.

Hắn tự nhận rằng thiên văn chương này của mình viết không tệ, ít nhất thì hắn cũng đã viết ra được tất cả những gì trong lòng mình muốn nói.

Nhưng điều mà hắn không nghĩ đến chính là thiên văn chương này lại dẫn đến dị tượng bậc này.

Có cần khoa trương như vậy không hả?

Hào quang này hình như hơi lớn nhỉ?

Nhưng rất nhanh thôi, Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần.

Cái gọi là văn chương sách luận, chính là lập ý trước, nói cho mọi người biết rằng ta muốn nói gì, sau đó nói đến vấn đề này nghiêm trọng đến mức nào, ngay sau đó là phương pháp giải quyết.

Văn chương tốt hay xấu, đơn giản ở hai điểm, lập ý có hay không, phương án có hay không.

Dưới góc độ khách quan mà nói, Hứa Thanh Tiêu cho rằng mình đã lập ý vô cùng tốt, bởi vì nó bén nhọn, vạch ra vấn đề cấp thiết hiện nay của Đại Ngụy.

Hơn nữa còn là vấn đề chí mạng, liên lụy đến không chỉ là Hoàng đế, mà còn là quốc gia, thiên hạ bách tính, từ hoàng quyền quý tộc, cho tới lê dân bách tính, cho nên lập ý vô cùng tốt.

Mà phương án giải quyết có tốt hay không?

Nhất định cũng là vô cùng tốt.

Khái niệm ngân hàng Đại Ngụy này có thể nói là một thứ đã vượt qua thời đại. Hơn nữa nếu như có sự quản lý của Nho gia mà nói thì đây chính là một thần khí lợi quốc.

Ngươi hỏi, có khuyết điểm gì hay không?

Vậy thì chắc chắn là có. Nhưng mà khuyết điểm này lại không chút liên quan nào đến ngân hàng mà là ở chỗ xem xem hoàng đế sẽ sử dụng nó như thế nào.

Nếu như dùng tốt, vậy sẽ ích nước lợi dân.

Nếu như dùng không tốt, vậy thì sẽ hại nước hại dân.

Nhưng điều này cũng có ảnh hưởng gì đến ngân hàng Đại Ngụy đâu.

Ngân hàng này, có thể xem là thần khí trấn quốc, vượt qua cả thiên quân vạn mã.

Nói tóm lại.

Thiên văn chương này có tốt hay không?

Tốt.

Hơn nữa lại còn tốt đến không bắt bẻ được gì.

Thường thì văn chương thế này người ta sẽ gọi là tuyệt thế văn chương, cũng có thể xưng là thiên cổ sách luận.

Nhưng mà, cũng vào lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Đông vực Hoàng đô, bên trong Văn Cung to lớn hùng vĩ năm tiếng chuông oanh tai vang lên.

Kinh động đến toàn bộ quốc đô.

“Là Thánh chung, Thánh chung tự vang lên năm lần, là tuyệt thế văn chương, có người viết ra tuyệt thế văn chương.”

Giọng của một vị đại Nho vang lên, lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

“Thánh chung vang lên năm lần, chính là tuyệt thế, lợi quốc lợi dân, là người phương nào đã viết ra tuyệt thế văn chương vậy?”

Giọng của một vị đại Nho khác vang lên, trần đầy rung động.

“Tốt, tốt, tốt, thời gian trôi qua đã năm năm, vậy mà tuyệt thế văn chương lại hiện ra ở Đại Ngụy một lần nữa, tốt, tốt, tốt, trời giúp Đại Ngụy, trời giúp Đại Ngụy.”

Từng giọng nói vang vọng toàn bộ Hoàng đô.

Vô số phỏng đoán được nêu ra. Tuyệt thế văn chương được viết ra hoặc là để trấn tà, hoặc là sách luận vì nước vì dân, bất luận là loại nào trong hai loại kia thì đối với Đại Ngụy mà nói, đều là chuyện tốt.

Bên trong hoàng đô Đại Ngụy.

Một âm thanh cũng theo đó mà vang lên.

“Bẩm bệ hạ, Tinh Thiên viện truyền tin tức đến, phủ Nam Dự hiện lên dị tượng, là bạch hồng quán nhật.”

“Trong kinh thành, Văn Cung Đại Ngụy, Thánh chung vang lên năm tiếng, chính là biểu hiện cho sự xuất thế của tuyệt thế văn chương.”

Giọng nói dễ nghe vang lên, rất nhanh sau đó, giọng nói trầm tĩnh khác lại vang lên.

“Tra, là người phương nào.”

“Nói Tinh Thiên viện đi điều tra, người gây ra dị tượng này là văn hay võ.”

Giọng nói ngừng lại.

Một bóng người tuyệt mỹ rời khỏi cung điện.

Mà trong Văn Cung Đại Ngụy, Hạo nhiên chính khí xung thiên không nhập vào thiên khung bên trên, tốc độ nhanh đến nổi mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Cách đó ngàn dặm.

Phủ đô Nam Dự.

Khi mọi người ở đây còn đang chấn kinh, một cảnh tượng làm cho mọi người càng thêm ngạc nhiên xuất hiện.

Hạo nhiên chính khí kinh khủng giống như một dòng sông lớn, như mưa trút xuống trút vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Bao nhiêu Hạo nhiên chính khí nồng đậm như thế toàn bộ chảy vào trong cơ thể hắn, rót vào Văn trì.

Luồng Hạo nhiên chính khí dày đặc kia sau khi chui vào trong cơ thể hắn thì hóa thành từng luồng khí màu tím.

Thời gian khoảng chừng một nén nhang.

Phủ Quân, ba vị phu tử còn có không ít Nho sinh tất cả cùng tụ tập lại ở bên ngoài phủ viện.

Trong đó đang thi, bọn họ không thể vào bên trong được, đây chính là luật pháp Đại Ngụy, cho dù có chuyện lớn hơn đi chăng nữa cũng không được phép vi phạm, bằng không sẽ là đại tội.

“Đây là Thánh nhân chi khí.”

Lưu phu tử chỉ vào luồng Hạo nhiên chính khí kia, thân thể không nhịn được run nhẹ.

“Từ phía tây mà đến, đó là hướng của quốc đô Đại Ngụy.”

“Quốc đô? Đó chính là Văn Cung, bạch hồng quán nhật, chỉ có văn chương tuyệt thế mới có thể dẫn đến dị tượng bậc này, đáng sợ hơn nữa là lại được gia trì bởi bao nhiêu Hạo nhiên chính khí thế này, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ có duy nhất Hứa Thanh Tiêu mới có thể tạo ra động tĩnh lớn đến thế này.”

Chương 105: An Quốc Chi Sách, Văn Cung Ngũ Hưởng (2)

Tề phu tử và Trần phu tử trước sau mở miệng, bọn họ phỏng đoán rất chính xác, chỉ là, lúc họ nói có vẻ rất bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng đã sớm gợn lên hàng ngàn cơn sóng.

“Trước đó có thiên cổ tuyệt từ, sau lại có tuyệt thế văn chương, Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, quả nhiên ngoại hiệu này không sai chút nào, người này, ta nhất định phải bồi dưỡng cho thật tốt, để Đại Ngụy ta lại có thêm một vị Thánh nhân.”

Lưu phu tử mở miệng. Đương nhiên Thánh nhân trong miệng ông ấy chỉ là một loại ví von mà thôi, Á Thánh thì cũng là thánh, Bán Thánh thì cũng là thánh, đương nhiên, Thánh nhân cũng là thánh.

Chỉ là, Lưu phu tử vừa nói xong thì Tề phu tử và Trần phu tử lại không phục.

“Lưu phu tử, không phải ngươi nói là sẽ không tranh sao?”

“Đúng vậy, Lưu phu tử, không phải ngươi đã nói sẽ không tranh hay sao? Lật lọng à, vậy thì còn là quân tử gì chứ?”

Hai người có chút khó chịu. Trước đó đã nói sẽ không tranh, bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu tài cao như thế lại đổi ý à? Ngươi có còn là quân tử hay không?

Lưu phu tử quét mắt nhìn qua hai người một chút, sau đó chậm rãi nói:

“Đại tài như thế, cho dù có mang tiếng xấu ta cũng phải dốc lòng bồi dưỡng. Bây giờ ta sẽ viết thư nói chuyện này cho lão sư biết, nếu như hai vị đã cảm thấy ta không phải là quân tử vậy thì cứ coi như cho ta làm tiểu nhân một lần đi.”

Lưu phu tử không thèm để ý bọn hắn.

Không phải quân tử thì không phải là quân tử.

Loại đại tài này ở ngay trước mắt, muốn ta bỏ qua à? Ta cũng đâu phải là tên ngốc?

“Được, nếu như Lưu phu tử đã không biết xấu hổ, vậy thì ta đây cũng không cần quân tử làm gì, ta sẽ cùng một phe với Tề huynh, chèn ép lão thất phu này, không để cho ông ta viết được thư.”

Trần phu tử giận giữ quát, gọi thêm Tề phu tử, hai người trực tiếp động thủ, không để Lưu phu tử viết được thư.

“Ba vị phu tử, còn có người đấy, chớ có làm như vậy, mất hết thân phận.”

Lý Quảng Tân ở một bên nhìn thấy mọi chuyện như vậy thì lập tức mở miệng, dù sao chung quanh cũng có rất nhiều người đang đứng nhìn, không sợ làm ra chuyện xấu hổ à?

“Ngươi chỉ là một tên vũ phu, có tư cách gì mà tham dự chuyện của người đọc sách chúng ta, ở đây không có chuyện của ngươi, đứng qua một bên nhìn đi.”

“Đúng vậy, chỉ là một tên vũ phu, cũng xứng luận văn đạo sao?”

Tề phu tử và Trần phu tử thật sự rất tức giận, trực tiếp động thủ, cũng mặc kệ là xung quanh có người hay không, dù sao thì tuyệt đối cũng không để cho Lưu phu tử viết xong lá thư. Nếu như lá thư kia được viết xong thì Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không còn chút quan hệ nào với bọn ông nữa.

Về phần Lý Quảng Tân, ông ta có ý tốt khuyên can nhưng kết quả đổi được lại là một trận mắng, Lý Quảng Tân ngay lập tức bước sang bên cạnh vài bước, bên ngoài thì ngượng ngùng cười nhưng trong lòng lại âm thầm cắn răng.

“Hâm nhi. Cố gắng thi đậu cho ta , sau này trở thành đại Nho, chọc tức chết ba lão già này cho cha.”

Lý Quảng Tân duy trì vẻ bình thản. Có câu nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Mà bên trong viện phủ.

Sau khi Văn trì được lấp đầy.

Hứa Thanh Tiêu cũng chính thức bước vào vòng bát phẩm.

Nho đạo bát phẩm.

‘Tu Thân cảnh.’

Sân thi Giáp.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

Ba vị giám khảo cũng hoàn toàn không nói gì.

Nho sinh bát phẩm hai mươi tuổi.

Từ trước đến nay rất hiếm có.

Hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu lại chỉ vừa nhập học được có một tháng.

À, không đúng, là hai mươi chín ngày.

Hai mươi chín ngày đã tấn thăng lên bát phẩm.

Đây, nếu như cho hắn thêm mấy trăm năm, vậy chẳng phải là hắn có thể bay được luôn sao?

Yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng như chết.

Nhìn lướt qua đám người đang yên lặng.

Người mới thăng bát phẩm Hứa Thanh Tiêu lại giữ yên lặng một lần nữa.

Tránh để mọi chuyện trở nên khó xử hơn.

Nho đạo bát phẩm.

Gọi là Tu Thân cảnh.

Tu dưỡng thân thể, tu dưỡng khí vận, được coi là tinh khí thần.

Đến cảnh giới này, điểm lợi lớn nhất chính là bách bệnh bất xâm, tà ma bất nhập.

Bản thân hệ thống Nho đạo cũng không trực tiếp như Võ đạo, chủ yếu vẫn là nhằm vào trị quốc bình thiên hạ, lại nhắm vào một ít yêu ma, nhưng nó không thể đạt được đến loại trình độ như xuất khẩu thành kiếm hay dùng thơ từ để trấn yêu ma.

Muốn kéo dài tuổi thọ cũng đã có chút khó khăn, bách bệnh bất xâm đã coi như là cực hạn.

Nếu như có thể đạt được trình độ nắm được lực thiên địa tự nhiên, lại còn có thể kéo dài tuổi thọ, vậy người người đều sẽ đi tu luyện Nho đạo, lấy ai đi tu luyện Tiên đạo và Võ đạo.

Mỗi một loại đều sẽ có ưu khuyết điểm của riêng mình, có người gan lớn dám đặt chân vào hai loại đạo.

Giai đoạn trước thì vẫn còn tốt, nhưng một khi vượt qua thất phẩm, cho dù ngươi có thiên phú hơn trời đi chăng nữa thì cũng sẽ dần đi vào chỗ chết mà thôi.

Kiểu như Hứa Thanh Tiêu thì không tính.

Hai mươi chín ngày tấn thăng ba phẩm, mãi cho đến bát phẩm tu thân cảnh mà còn có thể đồng thời tu luyện hai đạo. Chẳng qua là cuối cùng thì hắn cũng phải lựa chọn một con đường duy nhất, đây là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bên trong trường thi.

Đám người thật sự không biết nói gì.

Triệu Nguyên lại càng không thể nói thêm điều gì. Hứa Thanh Tiêu tấn thăng bát phẩm, luận về phẩm cấp, cùng lắm ông ta cũng chỉ là cửu phẩm, cho dù xuất thân từ Hàn Lâm viện, nhưng mà Hàn Lâm viện lại không hoàn toàn chỉ nhìn phẩm cấp.

Toàn bộ phủ Nam Dự cũng chỉ có ba vị phu tử là bát phẩm, bây giờ lại có thêm một người, hơn nữa lại còn trẻ tuổi như vậy, thật là không thể khinh thường.

Nhưng điều càng làm cho Triệu Nguyên rung động chính là, Hứa Thanh Tiêu lại làm ra được một thiên tuyệt thế văn chương.

Đây mới là điều khiến ông ta chấn động nhất.

“Hứa Thanh Tiêu… không, Hứa tiên sinh, có thể để tại hạ nhìn qua văn chương của ngài hay không?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Triệu Nguyên đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp mở miệng gọi Hứa Thanh Tiêu, chỉ là,

bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã lên bát phẩm, cho nên ông ta lập tức thay đổi xưng hô, gọi là tiên sinh.

Không có chút không phục nào.

Thiên địa tán thành, còn gì không phục nữa?

“Đại nhân khách khí, hai chữ tiên sinh học trò không dám nhận, cứ gọi thẳng tên học trò là được.”

Cho dù là vậy thì Hứa Thanh Tiêu cũng không khinh thường, có thể thăng lên bát phẩm nhanh như vậy chủ yếu là do dựa vào Thiên Địa Văn Cung, sao có thể khinh thường người khác.

“Không phải đâu, không phải đâu, bát phẩm tu thân, được thiên địa tán thành, hai chữ tiên sinh này các hạ đáng nhận được.”

Triệu Nguyên lắc đầu, hắn cung kính cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, lại cúi đầu với sách văn chương trên bàn.

Bái Hứa Thanh Tiêu, là kính thiên địa.

Bái văn chương, là kính đạo thương sinh.

Chương 106: Phẩm Văn Khí (1)

Sau khi bái hai bái, Triệu Nguyên chuyển ánh mắt về phía trang giấy trắng, nhưng trên trang vẫn lóe lên ánh sáng cầu vồng, nhìn không rõ nét chữ.

“Haiz.”

Thở dài một hơi, Triệu Nguyên không nhịn được mở miệng.

“Hứa tiên sinh viết ra tuyệt thế văn chương, văn chương như thế, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, hoặc là thương cho thiên hạ chúng sinh, hoặc là đem lại lợi ích cho đất nước. Văn chương bậc này, phàm phu tục tử chúng ta không thể nào nhìn lén được, trừ phi là đại nho hay thánh thượng, nếu không thì những người khác đều không thể xem được.”

Triệu Nguyên mở miệng nói như thế cũng coi như là giải thích chuyện vì sao trên tờ giấu lại có ánh sáng cầu vồng.

Lời này nói ra làm cho đám người lại kinh ngạc một lần nữa, bọn họ không hề nghĩ tới còn có cách nói như vậy.

Tuyệt thế văn chương, không thể xem thường, hạng người bình thường không có cách nào xem được.

“Vậy văn bối có cần sao chép lại một phần hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không cần, tuyệt thế văn chương, tự nhiên mà thành, Hứa tiên sinh, Triệu mỗ dự định đóng hộp văn chương này lại, rồi khởi bẩm triều đình, mời đại nho tự mình hộ tống.”

Triệu Nguyên mở miệng, một câu nói kia làm cho cả sảnh đều kinh ngạc xôn xao.

Mời đại nho tới hộ tống văn chương?

Có cần phải làm lớn như vậy không?

“Mời đại nho đến đây, phải chăng có chút quá mức …khoa trương?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Có hai điều, một là quá nể mặt, hơi khoa trương.

Hai là, đại nho là gì chứ? Đó chính là những người đọc sách chân chính, những tồn tại dám chỉ tội hoàng đế, đừng nói là Phủ quân phủ Nam Dự, cho dù có là Quận vương quận Trường Bình nhìn thấy đại nho thì cũng phải cung kính.

Không còn cách nào, địa vị của người đọc sách quá cao, nhưng cái mà Hứa Thanh Tiêu sợ chính là mời đại nho đến đây.

Nếu như để bọn họ nhìn ra mình tu luyện dị thuật, vậy thì thật phiền toái.

"Không, không khoa trương chút nào."

"Hứa tiên sinh không biết đó thôi, phàm là tuyệt thế văn chương thì không ngoài hai loại là văn chương lập ý hoặc là văn chương trị quốc, hôm nay đề tài thi phủ là An quốc, nghĩ lại, Hứa tiên sinh viết chắc là văn chương trị quốc."

"Có thể được thiên địa tán thành, thiên văn chương này quá quan trọng, ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy. Hơn nữa, chỉ sợ việc này xảy ra không quá nửa ngày thì đã lan truyền ra khắp phủ Nam Dự, không bao lâu nữa sẽ dương danh thiên hạ."

"Thiên hạ này cũng không phải chỉ là thiên hạ của Đại Ngụy, có một vài người chỉ hận quốc vận Đại Ngụy ta không lụn bại. Trong mắt bọn họ, loại văn chương bậc này giống như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nếu như không mời đại nho đến trấn áp, vậy thì Triệu mỗ dám chắc, văn chương không thể nào đưa đến tay bệ hạ được."

Vẻ mặt Triệu Nguyên đầy nghiêm túc nói.

Mỗi chữ mỗi câu của ông ta đều cực kỳ nghiêm túc.

Nghe xong những lời này, Hứa Thanh Tiêu đã rõ.

Thật đúng là như vậy, văn chương trị quốc có thể được sự tán thành của thiên địa thì cũng đã đủ để chứng minh trình độ của văn chương này. Tuy sẽ làm quốc vận Đại Ngụy càng thêm mạnh hơn nhưng mà thiên hạ này cũng không phải toàn bộ đều là của Đại Ngụy.

Cho dù Đại Ngụy cường thịnh nhất nhưng mà do bảy lần bắc phạt đã làm hao hết vốn liếng, uy danh cường thịnh cũng đã suy yếu không ít.

Chỉ nói đơn giản một điểm này, lúc Võ đế còn tại thế, đặc biệt là trước mấy lần bắc phạt thì thiên hạ cũng không loạn như vậy, đâu có cái gì mà yêu ma loạn thế, nhưng đến cuối thời kì thì có rất nhiều chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Là ai cũng không quan trọng, nhưng có thể chứng minh được một điều rằng có người không hy vọng quốc vận của Đại Ngụy được khôi phục.

Bây giờ tuyệt thế văn chương lại hiện thế, vậy những người khác có thể ra tay hay không?

Đáp án rất rõ ràng.

"Nếu như thế thì vãn bối có thể viết thêm mấy quyển, chẳng lẽ cũng không thể giải quyết được vấn đề sao?"

Hứa Thanh Tiêu suy tư nói, nếu đã lo lắng có người sẽ hủy văn chương vậy thì viết thêm mấy quyển đưa qua, cùng lắm thì sẽ chia thành một trăm đường, bản thân hắn cũng chỉ mệt hơn một chút mà thôi.

"Cũng không được."

Triệu Nguyên vẫn lắc đầu như cũ, nhưng ông không nói rõ ra, mà chỉ mở miệng nói:

"Hứa tiên sinh, có một số chuyện tạm thời không thể nói được, để Triệu mỗ niêm phong hộp trước đã."

Triệu Nguyên không trả lời, dù sao thì nơi này còn có quá nhiều thí sinh, mặc dù đều là người đọc sách, tài tử các nơi nhưng cũng không thể khẳng định rằng nhân phẩm của bọn họ nhất định sẽ tốt.

Loại chuyện này chắc chắn không thể nói lung tung được, liên quan quá lớn, hiểu được bao nhiêu thì hiểu.

"Được."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, Triệu Nguyên lập tức sai người đem một cái hộp ngọc tới, giơ tờ giấy trắng lên, sau đó trang

trọng thần thánh mà chầm chậm đặt vào trong hộp ngọc, dán lên trên đó Hoàng Đạo cổ phù Đại Ngụy, lúc này mới xem như trút được gánh nặng.

“Triệu đại nhân, mới đột phá cảnh giới, vãn bối nghĩ mình nên rời đi trước, về quán trọ nghỉ ngơi một chút, điều dưỡng lại thân thể.”

Hứa Thanh Tiêu mượn chuyện vừa đột phá bát phẩm làm lý do, muốn nhanh chóng quay về, khắc ấn văn chương.

“Hứa tiên sinh, bên trong phủ viện có nơi đùng để nghỉ ngơi, xin mời Hứa tiên sinh vào trong nghỉ ngơi.”

Triệu Nguyên không nói gì thêm, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã rõ ràng dụng ý của ông.

Nhẹ gật đầu, Hứa Thanh Tiêu liền đứng dậy đi theo Triệu Nguyên.

“Các thí sinh khác tiếp tục khoa khảo, sau khi lần khoa khảo này kết thúc, không được ra ngoài, tất cả đồ ăn trường thi sẽ sắp xếp hết.”

Âm thanh của Triệu Nguyên vang lên nhắc nhở đám người phải tiếp tục khảo thí.

Có lời nói này, đám người cũng không dám trễ nãi vội vàng nâng bút, chỉ là cảnh tượng vừa rồi của Hứa Thanh Tiêu lại cứ khắc sâu trong đầu, nhất thời khó mà có thể khôi phục lại bình tĩnh để tiếp tục làm khảo thí.

Nội viện.

Hứa Thanh Tiêu đi vào nơi nghỉ ngơi, bọn người Triệu Nguyên không thể rời khỏi trường thi, đây là chức trách của bọn họ, cho nên họ chỉ phái người mang hắn vào phòng nghỉ ngơi mà thôi.

“Hứa tiên sinh, nơi đây thanh tịnh, không có sự quấy rầy của người ngoài. Triệu đại nhân nói nếu như Hứa tiên sinh đã tịnh dưỡng xong thì chỉ cần hô với bên ngoài một tiếng, thuộc hạ sẽ đi mời Triệu đại nhân đến đây trao đổi một vài chuyện với ngài, chuyện rất quan trọng.”

Thuộc hạ dẫn đường mở miệng nói với Hứa Thanh Tiêu rằng Triệu Nguyên vẫn còn có chuyện quan trọng.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Hôm nay làm ra tuyệt thế văn chương dẫn tới nhiều điều tốt nhưng tất nhiên cũng sẽ gây ra một ít phiền toái, chỉ sợ cụ thể là sẽ xảy ra chuyện gì thì còn cần phải chờ Triệu Nguyên tự mình nói ra mới được.

“Tiên sinh nghỉ ngơi.”

Sau khi người kia nói xong lời này thì sẵn tiện đóng cửa dùm Hứa Thanh Tiêu rồi rời đi.

Chờ người kia đi rồi

Bên trong gian phòng.

Hứa Thanh Tiêu nghỉ ngơi khoảng nửa khắc đồng hồ thì nhắm hai mắt lại, đi vào Thiên Địa Văn Cung.

Chương 107: Phẩm Văn Khí (2)

Thiên Địa Văn Cung.

Hứa Thanh Tiêu đi vào bên trong đại điện, lúc này Triều Ca cũng không diễn hóa thành bản tôn mà chỉ hóa thành pho tượng đứng đó.

Có lẽ y còn đang suy nghĩ về trí nhớ của mình.

Hứa Thanh Tiêu cũng không có đánh thức y mà nhảy một phát vào Văn trì.

Tấn thăng bát phẩm.

Hứa Thanh Tiêu cần khắc ấn văn chương thi từ lên cơ thể.

Thập phẩm Chính Khí ca.

Cửu phẩm Mãn Giang Hồng.

Bát phẩm, lúc trước Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ xong rồi, nhưng bây giờ chỉ dựa vào văn chương nhập phẩm, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể từ bỏ.

Khắc ấn văn chương trong cơ thể, tốt ở chỗ nào thì tạm thời Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa biết.

Hứa Thanh Tiêu có không ít thiên cổ thi từ, nhưng hắn vào bát phẩm dựa vào văn chương trị quốc, suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu nghĩ vẫn nên khắc thi từ hợp với tình hình thì hơn.

Khắc cho bát phẩm, không phải thi từ, cũng không phải văn chương, mà là khúc.

'Sơn pha dương, Đồng Quan hoàn cổ.'

Chỉ nhìn cái tên này thôi thì có lẽ rất nhiều người không hiểu, nhưng mà trong đó lại có một câu văn cực kỳ kinh điển, có thể nói là một bút vẽ rồng thêm mắt.

"Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ."

Phù hợp với chủ đề văn chương của mình.

Vương triều trong thiên hạ, thịnh thế cũng vậy, xuống dốc cũng vậy, người khổ chung quy vẫn là bách tính trong thiên

hạ.

Bát phẩm tu thân, Hứa Thanh Tiêu dùng sự khó khăn của thiên hạ chúng sinh để nhắc nhở, thời thời khắc khắc đều nhắc nhở mình không được quên cái tâm ban đầu của người đọc sách.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu dẫn khí khắc ấn.

Khắc ấn văn chương.

Luồng Hạo nhiên chính khí khủng khiếp càn quét toàn bộ Văn Cung.

Chỉ trong chốc lát, Văn Cung truyền đến tiếng vang đinh tai nhứt óc.

Nhưng mà tâm của Hứa Thanh Tiêu lại vô cùng tập trung, một lòng khắc ấn văn chương, không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Sau khi khắc ấn văn chương xong, tất cả Hạo nhiên chính khí vào thời khắc này đều ngưng tụ lại, hóa thành một chiếc chuông cổ màu xanh.

Bên trên chuông có điêu khắc vương triều hưng suy, bách tính hưng suy.

Đây chính là Văn khí bát phẩm.

Lần này không cần mình quan tưởng cũng có thể tự động ngưng tụ mà thành.

Chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu liền biết, đề mà mình chọn là đúng.

Cũng vào lúc này, không đợi Hứa Thanh Tiêu cẩn thận quan sát Văn khí.

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Ta nhớ ra rồi.”

“Ta nhớ ra rồi.”

“Cuối cùng ta cũng nhớ ra rồi.”

Một loạt âm thanh kích động vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng kích động lên.

Đây là giọng nói của Triều Ca.

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đứng dậy, leo từ dưới Văn trì lên.

Quả nhiên, bên trong đại điện, Triều Ca đã lộ ra bản tôn, mang theo vẻ hết sức kích động.

“Triều Ca huynh, huynh lại nhớ ra sao?”

Hứa Thanh Tiêu rất là kích động, kích động đến nổi Văn cung hơi thay đổi cũng không phát hiện ra.

“Thanh Tiêu huynh, ta nhớ rồi, bây giờ ta thật sự nhớ ra rồi.”

Triều Ca cực kỳ kích động, y nắm lấy bả vai Hứa Thanh Tiêu, lộ ra vẻ hết sức kích động.

“Triều Ca huynh, huynh nhớ ra điều gì?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi, trên mặt cũng mang theo nét cười.

“Ta nhớ lại được rất nhiều thứ, nhưng vẫn chưa nhớ lại được thân phận của mình, nhưng mà rất nhiều chuyện có liên quan đến Võ đạo ta đều đã nhớ ra.”

Triều Ca kích động nói.

“Võ đạo?”

Hứa Thanh Tiêu có chút sửng sốt.

Thế nào lại là Võ đạo?

Theo lý thuyết không phải nên là Nho đạo sao?

Nhưng rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu nhớ ra, Đại Thánh nhân văn võ song toàn, Nho đại thành thánh, Võ đạo cũng mạnh. Sinh vào thời đại đen tối, văn nhân tập võ cũng không có gì kì quái.

Triều Ca được tôn sùng là Bán thánh, biết chút võ công thì chắc là mọi người cũng có thể tiếp nhận.

Hơn nữa, nếu như nghĩ kĩ hơn thì nhớ ra Võ đạo còn tốt hơn, bây giờ mình không phải là võ giả hay sao?

Về phương diện Nho đạo, mặc dù sao này cần có Triều Ca chỉ điểm cho mình nhưng ở giai đoạn trước thì Nho đạo của mình

đã coi như là rất tốt, nếu như nâng lên nữa thì hình như hơi đốt cháy giai đoạn.

“Ừ, là Võ đạo.”

“Thanh Tiêu huynh, ta thân là Bán thánh của Nhân tộc, biết chút võ công cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Hơn nữa, Thanh Tiêu huynh, ngươi nhìn xem, thấy tòa Văn cung này có thêm cái gì không?”

Tâm trạng Triều Ca rất tốt.

“Thêm cái gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu mới vừa khắc xong văn chương, ngưng tụ ra ba kiện Văn khí thì nghe thấy Triều Ca mở miệng bảo mình nhớ ra rồi.

Vì vậy hắn cũng không quan sát Văn cung cẩn thận.

Bây giờ nhìn lại, có một cánh cửa hiện ra ở bên trái Văn cung.

Trên cửa viết bốn chữ ‘Võ đạo vi vương’.

“Đây là?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ, hỏi thăm Triều Ca.

“Ta khôi phục một phần ký ức, đa số đều có liên quan đến Võ đạo, vừa lúc trong đó có tin tức của cánh cửa này.”

“Đây là nơi sư phụ tu hành Võ đạo, có thể phán đoán thực lực của bản thân, nhưng năng lực lớn nhất là hình dung kẻ thù.”

Triều Ca lên tiếng, giải thích cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

“Mô phỏng kẻ thù?”

Phán đoán thực lực của bản thân thì Hứa Thanh Tiêu có thể lý giải, nhưng mô phỏng kẻ thù là gì nhỉ?

“Thanh Tiêu huynh tất nhiên là biết rất nhiều người tập võ, bọn họ chỉ cần chút da lông liên quan đến đối phương thì sẽ có thể huyễn hóa ra một người giả, người giả có thể có được tất cả các năng lực dưới nhất phẩm, chẳng qua là không có trí tuệ mà thôi.”

“Dùng để tôi luyện Võ đạo của bản thân.”

Triều Ca trả lời làm cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên.

Chỉ cần có da lông là có thể diễn hóa ra người giả, từ đó dùng nó để tôi luyện Võ đạo của bản thân?

Đây quả thật là thần kỹ.

Thử tưởng tượng một chút, nếu như ngươi có một kẻ địch, không phân cao thấp với hắn, ngươi muốn đánh bại hắn nhưng lại không thể trực iếp ra tay, lỡ như đánh không lại vậy thì sẽ rất xấu hổ, đúng không nào?

Nếu như đánh được, người ta cố ý nhường ngươi, chờ đến khi ngươi cho là mình rất mạnh, lúc muốn xử lý hắn kết quả là bị người ta âm thầm ám toán ngươi một chiêu, nói một câu tên nhóc kia, không ngờ đúng không? Chiêu này của ta gọi là ẩn giấu một chiêu.

Xấu hổ hay không chứ?

Nhưng nếu như ngươi có được năng lực này, diễn hóa ra một người giả nhưng lại có thực lực y như người thật, chỉ là không có trí tuệ mà thôi.

Nhưng ít ra thì về mặt võ lực đại khái cũng có thể nhìn ra được là mình đánh được hay không.

Thứ này tốt, quả thật chính là thần khí đơn đấu.

“Da lông hả.”

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu suy nghĩ, trước mắt, kẻ địch lớn nhất của hắn là ai?

Không nghi ngờ gì nữa, chính là Trình Lập Đông.

Thật ra thì lấy uy vọng của mình bây giờ, muốn chơi chết Trình Lập Đông cũng không phải là việc khó, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không thể làm cho Trình Lập Đông đột nhiên chết đi được.

Như vậy sẽ dẫn tới những hậu họa càng lớn hơn.

Hứa Thanh Tiêu muốn để cho Trình Lập Đông từng bước từng bước đi vào trong bẫy rập của mình.

Chương 108: Văn Cung Biến Hóa, Nguy Cơ Yêu Ma (1)

Chẳng qua cái bẫy này còn cần phải có một khâu tất yếu, đó chính là phải đánh một trận với Trình Lập Đông.

Vì thế Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn băn khoan, dù sao thì thực lực của Trình Lập Đông cũng hơn mình, nhưng rốt cuộc là mạnh đến mức nào, mình với Trình Lập Đông chênh lệch nhiều hay ít, đây cũng là một vấn đề.

Bây giờ có Võ đạo trường này thì có thể giải quyết phiền toái này.

Có ẩn giấu gì hay không, cuối cùng là mạnh hay không mạnh thì Hứa Thanh Tiêu cũng có thể biết được,

“Thanh Tiêu huynh.”

Đột nhiên âm thanh của Triều Ca vang lên.

“Ta đây.”

Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần nhìn về phía Triều Ca.

“Thanh Tiêu huynh, dù không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì nhưng ngươi và ta là một thể, còn nữa, ta cũng biết ngươi rất thông minh, cũng có thiện tâm, có một số việc, nếu ngươi đã lựa chọn phải làm thì nhất định là ngươi có nỗi khổ tâm.”

“Ta cũng không khuyên ngươi điều gì, nhưng vừa rồi trong khi ngươi đang suy nghĩ việc khác thì ta đã quan sát tình huống của ngươi, Võ đạo của ngươi có tỳ vết.”

Triều Ca lên tiếng, y không quan tâm Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì bởi vì y tin tưởng Hứa Thanh Tiêu .

Đơn giản y chỉ muốn khuyên Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ cho kỹ mà thôi, chẳng qua đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì, điều quan trọng chính là y đã phát hiện ra Võ đạo của Hứa Thanh Tiêu có vấn đề.

Trước đó y chưa khôi phục ký ức cho nên vẫn không nhìn ra.

Sau khi khôi phục lại, hắn liền thấy được bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang xảy ra vấn đề gì.

“Mong Triều Ca huynh chỉ giáo.”

Võ đạo xảy ra vấn đề?

Đúng thật là Hứa Thanh Tiêu không hiểu. Đến bây giờ, hắn vẫn tu luyện Võ đạo theo kiểu người mù qua sông.

Bây giờ có người chỉ điểm cho, tất nhiên là Hứa Thanh Tiêu cực kỳ mong đợi.

“Huynh viết nguyên bản của dị thuật ra cho ta xem xem.”

Triều Ca biến ra văn phòng tứ bảo, bảo Hứa Thanh Tiêu viết ra dị thuật trước đã.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không chần chờ, nâng bút viết xuống bản đầy đủ của Kim Ô tôi thể thuật, một chữ cũng không bỏ sót.

Đợi sau khi viết xong.

Triều Ca cẩn thận tỉ mỉ nhìn xem một hồi, qua thật lâu sau, y mới khẽ gật đầu, chợt nhận ra điều gì đó.

“Ta hiểu rồi.”

“Thanh Tiêu huynh, công pháp mà huynh tu luyện lúc trước tuy là Thuần Dương công pháp, nhưng mà chẳng qua cũng chỉ thuộc về loại công pháp tương đối cơ bản mà thôi.”

“Còn bản Kim Ô tôi thể thuật này dẫn Thái Dương chi khi giúp huynh tẩy gân phật tủy, khơi thông gân mạch, Thuần Dương quá bá đạo làm cho tính tình người ta trở nên nóng nảy, sinh ra sát niệm.”

“Nguyên nhân chủ yếu là bản công pháp này cũng là một bản công pháp không được hoàn chỉnh, hẳn là công pháp đã bị thiếu khuyết.”

Triều Ca trả lời như thế, khiến cho Hứa Thanh Tiêu cũng bừng tỉnh ra.

Thì ra là như vậy à, mặc dù không hiểu rõ lắm nhưng mà nghe thì thấy rất có lý.

“Vậy có phải là ta cần phải tìm ra bản công pháp đầy đủ đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không cần, ngu huynh có thể giúp ngươi thôi diễn ra.”

Triều Ca tự tin nói.

Thôi diễn?

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thật kinh ngạc.

“Thanh Tiêu hiền đệ, dù có thể nào đi chăng nữa thì ngu huynh cũng là một Bán thánh, chỉ mấy trang công pháp thế này, ta có thể diễn ra được.”

Triều Ca lộ ra mười phần tự tin.

“Đa tạ Triều Ca đại huynh, ngu đệ chỉ là kinh ngạc mà thôi, không phải là muốn chất vấn.”

Hứa Thanh Tiêu sẽ không đi chất vấn một vị Bán thánh. Vào thời kì đỉnh phong, người ta có thể thổi một hơi chết mười vạn tên như mình, vậy thì còn gì mà không tin nữa chứ.

“Chẳng qua là, chính đệ phải suy nghĩ cho kỹ, ngu huynh có thể thôi diễn ra bản đầy đủ nhưng có thể giải quyết phiền toái của dị thuật hay không thì ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Nhưng mà cũng có hai điểm tốt.”

“Một là bản Kim Ô tôi thể thuật đầy đủ sẽ có thể giúp ngươi ngưng tụ ra Thái Dương thánh thể, trong trí nhớ của ta thì loại thể chất này rất mạnh, thậm chí có thể giúp cho ngươi vượt cấp chiến đấu.”

“Thứ hai, nếu như cứ mãi tu luyện bản dị thuật bị khiếm khuyết này thì căn cơ của ngươi sẽ bị hủy, đừng thấy tốc độ tu luyện của ngươi bây giờ rất nhanh, nhưng mà sớm muộn gì thì có một ngày ngươi sẽ bị kẹt mãi tại một cảnh giới, cả đời cũng khó có thể đột phá, điểm này thì không đùa được đâu.”

Triều Ca mang vẻ mặt nghiêm túc nói.

Y chỉ cần liếc một cái là đã nhìn ra khuyết điểm trí mạng của bản công pháp này, cho nên tốt xấu gì cũng phải nói trước một

tiếng với Hứa Thanh Tiêu, để cho hắn tự mình quyết định.

“Triều Ca đại huynh, đệ đồng ý tu luyện.”

Suốt đời cứ kẹt ở một cảnh giới, vậy đây không phải là con đường chết hay sao?

Chắc chắn là phải luyện rồi, ít nhất còn có thể ngưng tụ cái gọi là Thái Dương thánh thể, có thể tăng cường thực lực, về phần tác dụng phụ của nó có phải sẽ càng lớn hơn hay không thì Hứa Thanh Tiêu không thể quản được.

Chuyện giai đoạn đầu còn chưa giải quyết xong mà ngươi lại nghĩ đến giai đoạn sau à?

Không phải tầm nhìn của Hứa Thanh Tiêu hạn hẹp mà ngược lại, hắn làm việc rất quyết đoán.

“Vậy được, vì muốn tốt cho ngươi, ngu huynh sẽ thôi diễn một phen, mấy ngày này ngươi đừng nên đột phá cảnh giới Võ đạo nữa, chờ đến khi ngu huynh thôi diễn xong sẽ lập tức đi tìm ngươi.”

Triều Ca nói.

Làm phiền huynh trưởng.

Hứa Thanh Tiêu hành đại lễ.

“Khách khí rồi.”

Triều Ca đáp lễ.

Nếu đã như thế thì Hứa Thanh Tiêu cũng không nói thêm gì nữa, chậm rãi rời khỏi Thiên Địa Văn cung.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Thiên Địa Văn cung.

Đập vào mắt hắn chính là phòng khách.

“Khụ.”

Sau khi ho nhẹ một tiếng, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, đẩy cửa phòng ra, ngoài cửa đang có hai người đứng canh gác.

“Hứa tiên sinh.”

Nghe được động tĩnh của Hứa Thanh Tiêu, hai người bọn họ hết sức chú ý, giờ Hứa Thanh Tiêu lại mở cửa ra, hai người

cũng rất cung kính.

Trước mắt địa vị của vị này là gì, bọn họ rõ hơn bất cứ ai, tương lai chắc chắn hắn sẽ lên như diều gặp gió, sao có thể không tôn trọng cho được?

“Thi phủ đã kết thúc rồi, phiền ngươi thông báo cho Triệu đại nhân một tiếng.”

Nhìn sơ qua sắc trời, Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhờ hai người đi thông báo cho Triệu Nguyên.

“Vâng, Hứa tiên sinh đợi một lát.”

Hai người gật đầu, sau đó người đứng bên phải lập tức lên đường, đi tìm Triệu Nguyên.

Không đến hai mươi hơi thở, bóng dáng Triệu Nguyên đã xuất hiện trong tầm mắt.

Ông ta ôm hộp ngọc, lộ ra vẻ cẩn thận.

“Ra mắt Triệu đại nhân.”

“Ra mắt Hứa tiên sinh.”

Hai người làm lễ, có điều Triệu Nguyên ôm hộp ngọc, không cách nào hành lễ, cho nên chỉ hô lên một tiếng.

“Các ngươi đi ra bên ngoài trông coi, bất luận là ai cũng không cần quấy rầy chúng ta.”

Nghe được lời căn dặn của Triệu Nguyên, hai thủ vệ lập tức rời đi.

Đợi sau khi thủ vệ rời đi, triệu nguyên mới đi vào trong phòng, đặt hộp ngọc xuống, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa tiên sinh, lúc ở trường thi người đông phức tạp, cho nên có rất nhiều lời ta không thể nói ra được.”

Chương 109: Văn Cung Biến Hóa, Nguy Cơ Yêu Ma (2)

“Bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta, những lời này, ta có thể nói thẳng.”

Triệu Nguyên mở miệng, nói ra những lo lắng trước đó.

“Hứa mỗ đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu.

“Hứa tiên sinh, bây giờ ngài đã sắp nổi tiếng toàn thiên hạ, trước có thiên cổ danh từ, sau có tuyệt thế văn chương, công tích bậc này, người bình thường chỉ cần được được một thứ đã đủ để lưu danh ngàn năm.”

“Nhưng tuổi của ngài chưa quá hai mươi, chỉ mới học khoảng chừng một tháng thì đã đạt được thành tựu như thế, có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, nếu như nói về chỗ tốt thì chắc là có hơn ba ngàn loại.”

“Chỉ có điều, cũng có một hai chỗ không tốt.”

“Thiên tuyệt thế văn chương này còn đỡ. Nếu như thật sự bị hủy đi thì cùng lắm cũng chỉ coi như tổn hại chút ít quốc vận, không gây ra ảnh hưởng gì to tát.”

“Về căn bản nằm ở Hứa tiên sinh đây, Đại Ngụy ta có một tồn tại như ngài thế này chỉ sợ là sắp được nghênh đón thời kỳ hưng thịnh. Nhưng thiên hạ này có rất nhiều người không hy vọng Đại Ngụy ta trở nên hưng thịnh một lần nữa, nhất là đám yêu ma.”

“Ta mới vừa báo với ba vị phu tử cùng với phủ quân, nhờ bọn họ mời Võ đạo và Nho đạo từ các nơi đến, thậm chí là mời cả cường giả Tiên đạo trấn thủ nơi này. Cảnh tượng như bạch hồng quán nhật chắc chắn đã làm cho đám yêu ma chú ý.”

“Nếu như bọn chúng gây bất lợi cho ngài, vậy mới thật sự gọi là hủy đi gốc rễ. Đây cũng là chuyện mà bọn ta sợ nhất.”

Triệu Nguyên lên tiếng, mỗi câu mỗi chữ đều thể hiện sự lo lắng.

Những điều này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã đoán được một phần, chỉ là, có một vài chỗ Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa hiểu lắm.

Yêu ma?

Có phu tử Nho đạo ở đây, sao còn phải sợ yêu ma?

Đây chính là điều mà Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa hiểu.

Không phải đã nói là nho đạo có thể khắc chế được yêu ma hay sao?

Dị tượng như bạch hồng quán nhật, Hứa Thanh Tiêu biết sẽ làm cho nhiều người chú ý.

Sau đó khi nhìn thấy vẻ mặt và cách nói chuyện ấp úng của Triệu Nguyên thì Hứa Thanh Tiêu cũng đoán được thêm một ít.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu cũng không lo gì mấy, nhưng giờ thấy Triệu Nguyên nghiêm túc như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng thấy căng thẳng theo.

“Mời nhiều người đến như vậy để đề phòng ai?”

“Chẳng lẽ những yêu ma này dám bước vào phủ Nam Dự hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Tất nhiên là chúng không dám rồi, Đại Ngụy ta có cường giả nhất phẩm, trong vòng vạn dặm, bọn họ có thể bước một bước vào. Nhưng nếu bọn họ thật sự dám giết đến đây, thì sẽ được nếm thử sự lợi hại của cường giả nhất phẩm.

“Chỉ là, bọn họ không đánh chính diện nhưng có thể âm thầm đánh lén.”

“Trong yêu đạo có một loại yêu vật tên là Yểm, loại tà ma yêu vật này có thể lặng lẽ nhập vào trong mộng của con người.”

“Khi con người chìm vào giấc ngủ, nó sẽ tiến vào mộng cảnh, gieo xuống tâm ma, làm loạn tâm trí, nhiễu loạn chân thần, có

rất nhiều người trẻ tuổi tài cao của nho đạo ta chết trong tay yêu vật này.”

“Loại dị tượng như bạch hồng quán nhật sẽ dẫn tới sự chú ý của yêu ma, nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn chúng sẽ tìm tới yểm chú hãm hại ngươi.”

“Nhưng mà Hứa tiên sinh cũng đừng quá sợ hãi. Ta đã đốt hương thượng tấu lên triều đình, triều đình nói sẽ phái hai vị đại nho xuất phát từ kinh thành, đi thuyền rồng đến đây, chỉ cần thời gian hai ngày là có thể đến được phủ Nam Dự.”

“Mà trong hai ngày này ba vị phu tử, phủ quân và các vị cao thủ được mời đến sẽ pử đây tọa trấn, sẽ đề phòng chuyện yêu ma tập kích, chỉ khổ cho Hứa tiên sinh, hai ngày tới không được đi ngủ.”

Những nguy hiểm phía trước Triệu Nguyên đã nói rất rõ ràng.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra.

Nho đạo đúng là có thể hoàn toàn khắc chế yêu ma, nhưng mà cũng phải phân ra phẩm cấp. Ví dụ hắn là một nho sinh bát phẩm thì chắc chắn có thể dễ dàng trấn áp yêu ma bát phẩm, thậm chí nói là dễ như trở bàn tay cũng không quá lời.

Đối mặt với yêu ma thất phẩm cũng có phần thắng, hơn nữa còn là phần thắng cực lớn.

Nhưng đối mặt với loại yêu ma lục phẩm thì sao? Một phẩm một tầng trời, tiên thiên áp chế cũng chỉ có mức độ.

Đối mặt với yêu ma lục phẩm thì có lẽ hắn sẽ có cách để chống cự nhưng nếu như muốn thắng nó thì sẽ khó khăn hơn nhiều.

Về phần nếu như tâm người ta hung ác, phái ra một con yêu ma ngũ phẩm thì sao, vậy thì hắn cũng chỉ có thể ngồi đó chờ chết, khỏi giằng co chi cho thêm khổ.

“Đại nhân yên tâm, hai ngày này Hứa mỗ chắc chắn sẽ không ngủ.”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắng đồng ý.

Chuyện liên quan đến tính mạng tất nhiên hắn sẽ không coi là trò đùa.

“Được, vậy mệt cho Hứa tiên sinh rồi.”

“Còn có, nếu như không có chuyện gì, ta mong Hứa tiên sinh có thể sao chép văn chương ra thêm một bản nữa, chuẩn bị thêm vài biện pháp phòng ngừa.”

“Đây chính là bản gốc tuyệt thế văn chương, có thể tăng thêm quốc vận, nhất định phải đặt nó trong Thái Hòa cung, để tăng thêm quốc vận cho Đại Ngụy.”

Triệu Nguyên nói.

Bản gốc văn chương mà Hứa Thanh Tiêu viết được thiên địa tán thành, lại còn có thêm một tia quốc vận, cần phải để vào Thái Hòa cung của Đại Ngụy để tăng cường khí vận cho Đại Ngụy. Mặc dù không tăng thêm nhiều nhưng dù chỉ một chút nhưng khi gia trì cho Đại Ngụy thì sẽ mang theo ý nghĩa phi phàm.

Mà sao chép văn chương lại một lần nữa chính là dùng để cho bệ hạ và các đại nho đọc.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng gật đầu.

“Vậy ta không phiền Hứa tiên sinh nữa.”

Triệu Nguyên đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Sau khi đưa mắt nhìn Triệu Nguyên rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng chầm chậm ngồi xuống.

Không được ngủ?

Nói thật thì hình như đã gần mười ngày rồi mình không ngủ đúng không nhỉ?

Xem sách trong thư lâu hết bảy ngày, sau đó lại dùng một đêm để nghiên cứu lập bẫy Trình Lập Đông, sau đó lại suy nghĩ về An quốc sách hết một đêm.

Mãi cho đến hôm nay, đúng là mình không ngủ được chút nào.

Thể chất võ giả đúng là tốt, gần mười ngày không ngủ, vậy mà vẫn tỉnh bơ như không.

Ngoại trừ có chút buồn ngủ ra thì thật đúng là không muốn ngủ.

Cùng lúc đó.

Cách nơi này một ngàn bảy trăm dặm.

Đêm đã khuya.

Trong sơn cốc.

Ánh sáng âm u, bên dưới một đầm nước cổ có ẩn giấu một hang động.

Trong hang động,

Năm cái bóng quỷ dị trôi nổi bồng bềnh giữa không trung.

Những cái bóng này không thể nào nhìn ra hình dạng, giống như quỷ mị.

"Trong phủ Nam Dự có dị tượng bạch hồng quán nhật, chính là có người đã viết ra tuyệt thế văn chương, hơn nữa nghe đồn là người viết ra bài văn đó năm nay còn chưa tới hai mươi tuổi, nhập học qua cũng chỉ mới được một tháng đã bước vào bát phẩm chi cảnh."

"Nho đạo đại tài bậc này, tương lai sẽ trở thành kẻ địch lớn của Yêu tộc chúng ta."

Âm thanh quỷ dị vang lên, tràn đầy sát khí.

"Tuổi gần hai mươi, nhập học chưa tới một tháng? Huyền Cơ, là ngươi ngu xuẩn hay là bọn ta ngu xuẩn? Nhân tộc có người tài giỏi, ta tin, nhưng đại tài kiểu này căn bản chưa bao giờ nghe thấy, bản thân đám Nhân tộc đã thích nói bốc phét tộc mình."

Chương 110: Yểm Ma (1)

“Chỉ sợ bọn họ cố ý dẫn dụ chúng ta mắc câu, là cạm bẫy mà bọn họ bố trí mà thôi.”

Một cái bóng khác lên tiếng, hắn cho rằng đây là cạm bẫy.

“Có phải gần hai mươi tuổi rồi nhập học không quá một tháng hay không cũng không quan trọng, quan trọng là Bạch hồng quán nhật là sự thật, ít nhất đã có Nhân tộc viết ra tuyệt thế văn chương, người có thể viết ra loại văn chương như vậy tuyệt đối không phải người thường, tất phải giết.”

Âm thanh thứ ba vang lên, hắn ta cũng không thèm để ý chuyện Hứa Thanh Tiêu có phải chỉ mới gần hai mươi tuổi, cũng không quan tâm có phải Hứa Thanh Tiêu chỉ mới nhập học một tháng hay không.

Người làm ra tuyệt thế văn chương như vậy tất phải giết.

“Nói nghe nhẹ nhàng quá ha, trong phủ Nam Dự có người đọc sách trấn thủ, còn có một vài tên võ phu thất phẩm, nếu như mãnh mẽ tiến công vào thì chỉ trong nháy mắt, võ giả thất phẩm Đại Ngụy sẽ để mắt đến, trảm chúng ta như giết một con kiến. Phải giết làm sao? Giết như thế nào?”

Âm thanh thứ tư vang lên, đầy vẻ mỉa mai.

“Ngu xuẩn, tất nhiên là không thể đánh thẳng vào rồi, nếu như đánh thẳng vào phủ Nam Dự thì sẽ dẫn đến tai họa ngập trời cho Yêu tộc chúng ta. Mấy ngày trước Cuồng Xà đã bị tiêu diệt, lẽ nào ta không biết điều này?”

“Muốn trừ hại thì chỉ có thể dùng trí, không thấy Yểm tộc cũng tới sao? Kế hoạch rất đơn giản, để Yểm tộc chui vào trong mộng của hắn, làm loạn thần trí của hắn, tiêu diệt tâm trí của hắn. Cho dù hắn có còn sống thì cũng chỉ là một tên khùng điên si ngốc mà thôi.”

Giọng nói kia vang lên, vạch ra kế hoạch.

Lúc này, âm thanh của Yểm yêu cũng theo đó mà vang lên.

“Bảo ta chui vào trong mộng của hắn thì không khó, vấn đề là sau khi nhiễu loạn tâm trí của hắn xong thì ta sẽ thoát thân bằng cách nào? Nếu như bảo ta đi chịu chết, ta thà để hắn thành đại nho.”

Hắn lên tiếng, nói ra vấn đề mấu chốt nhất.

Bảo hắn đi thì không phải là không được, nhưng vấn đề là, sẽ trở về như thế nào?

“Yểm ma, ngươi yên tâm, ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Đợi ngươi hủy tâm trí của hắn xong thì bốn người bọn ta sẽ trực tiếp gây nên sóng gió, cho dù không dám công thành nhưng cũng đủ để hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng. Chẳng qua đám người Nhân tộc này rất xảo trá, chỉ sợ sẽ nhanh chóng phát hiện ra dụng ý của bọn ta, ngươi chỉ có thời gian là mười hơi thở thôi.”

“Trốn ra được thì coi như chúng ta đã lập đại công, có thể tranh công trước vương thượng. Nếu như không trốn thoát thì chúng ta chắc chắn cũng sẽ không bỏ lại ngươi, chúng ta cùng tiến cùng lùi.”

Chủ nhân của âm thanh thứ nhất đáp lại, ngữ khí chắc chắn vô cùng.

“Đúng vậy, Yểm ma, kế hoạch này không tệ đâu, tiêu diệt một vị đại nho tương lai, một khi trở về Yêu tộc thì đây chính là công lao siêu to đó, ngươi chiếm công đầu, chúng ta chỉ cần chiếm chút công cực khổ là được.”

“Yểm ma, nếu ngươi không trốn thoát được, bọn ta sẽ đánh thẳng vào đó, cho dù nhất phẩm có tới thì ta cũng muốn giết một vài người hỗ trợ, sao hả?”

Mấy con yêu ma kích động Yểm ma, thân thể Yểm ma vặn vẹo. Bọn chúng đều không phải bản thể mà là quỷ mị hóa thành, thuận tiện cho việc đi đến và rời đi.

“Được, các ngươi không được gạt ta.”

Ngữ khí Yểm ma lạnh lùng.

“Điều này thì ngươi yên tâm đi, chúng ta đều là đồng đạo Yêu tộc, sao có thể vong ân phụ nghĩa chứ?”

“Chẳng qua, mấy tên Nhân tộc này chắc chắn sẽ có đề phòng, ta chỉ lo ngươi không tiến vào trong mộng của hắn được.”

Bọn chúng đều nói với vẻ chắc chắn, nhưng rất nhanh sau đó lại tràn đầy hiếu kì.

Lo lắng Yểm ma không tiến được vào trong mộng.

“Chuyện này các ngươi không cần phải lo, Yểm ma ta đây đã là thất phẩm, không mơ cũng có thể đi vào được. Nếu như hắn không nằm mơ, ta sẽ chui vào nguyên thần của hắn, đến lúc đó hắn sẽ chết càng thảm hơn mà thôi.”

Ngữ khí Yểm ma đầy vẻ tự tin.

“Được, vậy thì khổ cực cho ngươi rồi.”

“Chờ tin tức tốt của ngươi.”

“Cùng nhau trở về tranh công.”

Mấy con yêu ma thanh âm trầm giọng nói.

“Trong vòng một canh giờ.”

Yểm ma rời khỏi nơi này, chỉ để lại một câu nói. Ý của câu nói này rất đơn giản, chính là một canh giờ sau hắn sẽ giải quyết xong chuyện này.

Rất nhanh sau đó, sau khi Yểm ma rời đi.

Mấy giọng nói lại vang lên lần nữa.

“Nếu như hắn thất bại, chúng ta sẽ đánh vào phủ Nam Dự thật sao?”

Âm thanh này vang lên chỉ đổi lại mấy tiếng cười lạnh.

“Đánh vào phủ Nam Dự? Ngươi cho chúng ta ngốc sao?”

“Ta chưa muốn chết đâu, nếu hắn thất bại, chúng ta sẽ bỏ đi, phần công lao to lớn này, chúng ta độc chiếm.”

“Nhưng làm vậy không phải sẽ khiến Yểm tộc phẫn nộ sao? Dù sao thì tại Yêu tộc, bọn chúng vẫn là những kẻ có địa vị.”

“Địa vị? Địa vị gì? Làm xong chuyện này, Yểm tộc cũng không dám tìm chúng ta phiền phức, muốn trách thì trách bọn hắn ngu xuẩn mà thôi.”

“Chẳng qua cũng chỉ con cháu đời thứ ba của Yểm tộc thôi, không phải nhân vật trung tâm nên sẽ không gây ra phiền phức gì đâu, cứ chờ là được.”

“Đúng vậy, hơn nữa, chúng ta là yêu ma thì có uy tín gì chứ, chẳng qua nếu như hắn thành công thì chúng ta cũng sẽ khốn đốn một phen. Chỉ là, lần này hắn đi, muốn trở lại sẽ rất khó.

Mấy con yêu ma trao đổi với nhau, trước là hai kiểu thái độ hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng lúc này.

Yểm ma phi lên không trung mà đi. Hắn lẫn vào trong bóng đêm với tốc độ cực kỳ nhanh. Đi đến một ngọn núi lớn cách xa ngàn dặm thì bắt đầu ngồi xếp bằng.

“Cùng nhau hợp tác?”

“Ta chiếm công lao?”

“Tưởng ta ngốc sao?”

Trên ngọn núi lớn, Yểm ma ngồi trên tàng cây, hắn vẫn không hiển hóa chân dung, ngữ điệu tràn đầy vẻ khinh thường.

Yểm ma không mắc lừa mà ngược lại, hắn đã có sự đề phòng từ sớm.

Phủ Nam Dự vừa xảy ra chuyện như vậy thôi hắn đã biết chắc đám yêu ma kia sẽ đến tìm mình. Chẳng qua hắn cũng không cự tuyệt mà còn giả vờ đồng ý ra trận.

Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là để bọn kia cõng nồi.

Trước đó hắn nói mình không có cách nào thoát ra được cũng toàn là những lời nói dối để lừa gạt đám yêu ma kia. Hắn hoàn toàn có thể thoát thân bỏ chạy, chỉ là, sẽ bị truy sát mà thôi.

Trốn tránh mấy thủ đoạn truy sát thì rất đơn giản. Hắn chỉ cần chìm vào trong mộng của người viết ra tuyệt thế văn chương kia, chiếm cứ tâm trí, diễn một màn kịch mà thôi.”

Trước tiên hắn sẽ không hủy tâm trí người kia mà sẽ làm bộ như đánh không lại, để lại vị trí của bốn tên yêu ma kia, sau đó

hắn giả vờ chạy trốn nhưng trên thực tế là sẽ chui vào nguyên thần của đối phương, nơi đó còn sâu hơn mộng nữa.

Đến lúc đó, đối phương nhất định sẽ nói lại với đám người đọc sách của phủ Nam Dự kia.

Kể từ đó, đám người đọc sách đó chắc chắn sẽ phái ra một phần lực lượng đi tiêu diệt yêu ma, còn mình lại thừa cơ chơi chết đối phương, thừa lúc không còn nhiều người mà trốn thoát. Cho dù có người truy sát đi chăng nữa thì quân chủ lực cũng sẽ không đến tìm mình gây phiền phức.

Chương 111: Yểm Ma (2)

Hoàn toàn có thể trốn về Yêu tộc dễ như trở bàn tay.

Công lao lớn như vậy, chắc chắn sẽ do một mình mình độc hưởng.

Về phần mấy tên yêu ma kia?

Các ngươi chờ chết đi.

Nghĩ tới đây, Yểm ma không khỏi cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Có thể nói đây là một kế hoạch không chút sơ hở.

Nếu muốn bới lông tìm vết thì cũng không phải là không có, điểm yếu duy nhất chính là nếu tinh thần lực của người này cực mạnh, nho đạo thất phẩm thì hắn sẽ không thể tạo ra sóng gió gì.

Nhưng thất phẩm?

Hai mươi tuổi?

Có thể sao?

Không thể nào.

Đương nhiên còn có một cách nữa. Nếu không thất phẩm, vậy có thánh khí thì sao? Cho dù là phôi thai cũng được.

Nhưng mà, có chuyện như vậy sao?

Không thể nào.

Cho nên, người này hẳn là phải chết.

Ta là Yểm ma, trí tuệ nhất thiên hạ.

Nghĩ tới đây, Yểm ma vung tay lên tạo pháp ấn, thi triển Mộng Yểm cổ thuật.

…

Ban đêm.

Bầu trời tối đen như mực.

Trường thi phủ Nam Dự.

Mười ba vị phu tử ngồi ngay ngắn ở bên ngoài trường thi, tóc bọn họ đều bạc phơ, nhưng lúc này thần thái sáng láng, trong mắt có thần.

Bọn họ là những bằng hữu mà ba người Lưu phu tử mời đến từ các phủ các huyện, dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy đến đây.

Phủ Nam Dự sinh ra một vị thiên tài tuyệt thế, chuyện này đã truyền khắp nơi, còn về phần truyền đi như thế nào thì lại rất khó hình dung được.

Tam sao thất bản, có người nói Hứa Thanh Tiêu mười lăm tuổi, có người nói Hứa Thanh Tiêu hai mươi tuổi, cũng có người nói Hứa Thanh Tiêu tám tuổi, còn khoa trương hơn là có người còn nói Hứa Thanh Tiêu sáu mươi tuổi, học hành bốn mươi năm gian khổ, bốn mươi năm luyện một kiếm, cuối cùng mới làm được tuyệt thế văn chương.

Phiên bản này được lưu truyền rộng rãi nhất. Dù sao mọi người đều thích kiểu chuyện khổ tận cam lai hơn là nghe câu chuyện thiếu niên đắc chí.

Nhưng mà bất kể thế nào thì Hứa Thanh Tiêu, Hứa đại tài, Hứa vạn cổ, cái tên này đã được truyền đi muôn nơi.

Mười ba vị phu tử trấn thủ trường thi đang lo lắng yêu ma sẽ đánh lén, thậm chí hơn phân nửa quan sai của phủ Nam Dự cũng được triệu tập tới, vây quanh trường thi ba vòng vây, một khi có gì kỳ lạ thì sẽ trực tiếp rút đao.

Có thể thấy được bọn họ coi trọng Hứa Thanh Tiêu như thế nào.

Vậy mà trong phủ Nam Dự lúc này, Hứa Thanh Tiêu còn chưa ngủ nhưng có một số người đã thiếp đi.

Đó là một số thí sinh ban đầu dự định thi xong thì sẽ trở về nghỉ ngơi, nhưng vì để phong tỏa tin tức cho nên cũng chỉ có thể bị giam lỏng, đợi đến lúc hai đại nho mà triều đình phái đến đây họ mới được thả về nhà nghỉ ngơi.

Những người này không phải võ giả, thêm nữa lại thức thâu đêm suốt sáng mấy ngày qua, cho nên lúc này tất nhiên là không chịu nổi, từng người từng người đều ngủ thiếp đi.

Lúc này, có một thư sinh đang nằm ngủ say.

Hắn đang vui vẻ không thôi trong giấc mộng.

Trong mộng, hắn đậu vị trí cao trong kỳ thi phủ, phong quan tấn tước, cùng hảo hữu đi vào hoa lâu thu hút được sự ưu ái của không ít tuyệt sắc giai nhân, mấy chục mỹ nữ vờn xung quanh hắn, người nào người nấy cũng đều quốc sắc thiên hương, nhẹ nhàng nhảy múa khiến hắn tâm hồn phơi phới.

Điều kỳ lạ duy nhất chính là mấy cô gái này sẽ không nói mấy lời như là công tử chàng thật hư, công tử của chàng thật lớn vân vân.

Ngược lại, bọn họ hỏi một vài chuyện xảy ra khi thi phủ.

Thư sinh cũng không phòng bị, một năm một mười nói ra tất cả mọi chuyện. Đợi sau khi nói xong, các cô gái này liền biến thành mấy mụ béo xấu xí, nhào lên trên giường.

Ngay sau đó một bóng người biến mất, đi vào trong mộng của một người khác.

Đây là Yểm ma.

Hắn ta không vội vàng đi tìm Hứa Thanh Tiêu, thứ nhất do không biết Hứa Thanh Tiêu là ai, thứ hai là biết người biết ta trăm chiến trăm thắng.

Cho nên hắn ta mới lẻn vào trong mộng của thư sinh khác, sau khi lấy được một ít tin tức rồi sẽ đi moi tin tức từ người thứ hai.

Đi vào trong mộng của người thứ hai.

Ánh sao đầy trời, trên một ngọn núi đơn côi có một bóng lưng xuất hiện trước mắt.

Là một nam tử.

Bóng lưng rất cô tịch, tràn đầy vẻ tiêu điều, nhìn ngắm sao trên trời, mang vẻ thương cảm không hiểu được.

“Trời không sinh Trần Tinh Hà ta, nho đạo vạn cổ như đêm dài.”

Ba mươi tuổi cát bụi công danh, tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.

“Phủ thí trung cử, tuyệt thế văn chương, tiến kinh diện thánh, thành tựu đại nho.”

“Vì sao!”

“Vì sao!”

“Vì sao những thứ này đều không liên quan gì tới Trần Tinh Hà ta.”

“Trần Tinh Hà ta cũng không muốn áp bức ai, nhưng cớ sao lại bị sư đệ chèn ép.”

“Đã sinh Trần sao còn sinh Hứa.”

Tiếng nói u buồn vang lên, tràn đầy bi thương.

Đây là giấc mơ của Trần Tinh Hà. Hôm nay sau khi thi phủ xong, hắn ta cực kì hưng phấn. Văn chương của mình viết được vừa tốt vừa suông, nhưng thật sự không ngờ sư đệ lại viết ra tuyệt thế văn chương.

Một khắc này, không có ai biết, có một con kiến bị giẫm chết.

Hình như không có ai biết được, mộng tưởng của Trần Tinh Hà lại tan vỡ.

Hắn ta không dám buồn, sợ người khác nói mình ích kỷ.

Hắn ta không dám khóc, sợ người khác nói hắn không phải quân tử.

Hắn chỉ có thể cười, chúc phúc sư đệ của mình.

Hắn ta chỉ có thể cười ha ha, ra vẻ mình thật vui sướng.

Nhưng mà đó không phải con người thật của hắn ta.

Chỉ có lúc trong mộng, hắn ta mới thật sự là chính mình.

Bi thương thành một dòng sông, muốn khóc.

Cảm nhận được tâm trạng bi thương của đối phương, Yểm ma run run người, lập tức hóa thành một tuyệt thế mỹ nhân uốn éo thân thể đi về phía Trần Tinh Hà.

“Công tử, đêm dài đằng đẵng, vì sao một thân một mình thương tâm, có muốn nô gia phân ưu giải phiền cho người hay không?”

Tuyệt sắc tới gần.

Trần Tinh Hà quay đầu lại, trong ánh mắt ầng ậng nước mắt.

Sau đó…

Trọn vẹn nửa canh giờ.

Trọn vẹn nửa canh giờ.

Trọn vẹn nửa canh giờ.

Yểm ma nghe Trần Tinh Hà nói về giấc mơ của mình, nói về lý tưởng của mình, nói về sự không cam lòng và khát vọng của mình trọn vẹn nửa canh giờ.

Nửa canh giờ này, tất cả đều là nói nhảm.

Trong nháy mắt, Yểm ma cởi lớp áo sa bên ngoài ra, muốn dựa sát vào Trần Tinh Hà. Từ những lời nói của Trần Tinh Hà, hắn biết được Hứa Thanh Tiêu chính là sư đệ của hắn ta, cho nên muốn hỏi thăm càng nhiều chuyện liên quan đến Hứa Thanh Tiêu hơn.

Nhưng mà Trần Thanh Hà cứ mãi không nói, hắn bực đến nỗi muốn bóp chết Trần Tinh Hà, nhưng mà nếu bóp chết Trần Tinh Hà thì tất nhiên sẽ bị phát hiện, cho nên hắn mới ráng nhịn.

Nếu đổi lại là bình thường thì hắn đã giết chết loại người này từ lâu.

“Công tử, sư đệ đó của ngươi thật sự có tài đến vậy sao? Chỉ mới nhập học chưa tròn tháng mà đã tấn thăng lên bát phẩm sao?”

Chương 112: Hứa Thanh Tiêu Chìm Vào Giấc Ngủ

Yểm ma cởi lớp áo mỏng trên người đồng thời cũng mở miệng hỏi thăm, thân thế dựa sát về phía Trần Tinh Hà. Nhưng đột nhiên sau đó, vẻ mặt Trần Tinh Hà lại trở nên thanh lãnh, đẩy hắn ra.

“Đến ngươi cũng cảm thấy ta không bằng sư đệ ta sao?”

Ánh mắt hắn ta mang theo sự lạnh lẽo.

“Công tử, ta không có.”

Yểm ma ngẩn người ra. Chẳng qua hắn chỉ thuận miệng nói ra một câu mà thôi, cũng đâu có khen Hứa Thanh Tiêu, tên này phản ứng mạnh như vậy làm gì?

“Ngươi còn nói không có!”

Vẻ mặt Trần Tinh Hà càng thêm lạnh lẽo.

“Công tử, ngươi hiểu lầm rồi.”

Yểm ma miễn cưỡng vui cười, lại muốn sáp lại gần.

Rồi lại bị đẩy ra.

“Ta không hiểu lầm, ngươi xem thường người như Trần mỗ ta.”

Trần Tinh Hà cực kì tức giận.

“Công tử, ngươi nghe ta nói.”

Yểm ma kiên trì cười nói.

“Ta không nghe!”

“Ta không nghe!”

“Ta không nghe!”

Yểm ma: “…”

“Còn nữa, ngươi làm cái gì vậy?”

“Ngươi muốn dụ dỗ ta?”

“Quả nhiên là không biết liêm sỉ.”

“Thánh nhân có nói, nữ tử cần phải giữ mình trong sạch.”

“Ngươi nửa đêm đột nhiên tới nơi hoang sơn dã lĩnh này, không phải là người nơi Câu Lan chứ?”

“Quả nhiên là dơ bẩn.”

“Người như Trần mỗ ta, không háo sắc, lại càng không thích loại nữ nhân như ngươi.”

“Cút!”

Càng nhìn nữ tử trước mắt Trần Tinh Hà càng cảm thấy nàng ta đang xem thường mình, vì vậy trong cơn thẹn quá hóa giận, Trần Tinh Hà đã lớn tiếng gào thét, ngôn từ sắc bén.

Dường như chỉ trong nháy mắt, Yểm ma tức giận rồi.

Hắn hận không thể giết chết Trần Tinh Hà ngay.

Hắn đã hóa thành mỹ nhân tuyệt sắc nghe tên này lải nhải nửa canh giờ, vừa định cho ngươi ít phúc lợi, không ngờ ngươi lại mắng ta thành như vậy?

Tốt, Trần Tinh Hà đúng không?

Ngươi chờ đấy cho ta.

Chờ ta giải quyết xong Hứa Thanh Tiêu, ta sẽ đến bóp chết ngươi!

Không, ta muốn bóp chết cả nhà ngươi.

Yểm ma tức hổn hển, hắn vung tay lên, huyễn hóa núi sương mù, sau đó biến khỏi mộng của Trần Tinh Hà.

Giờ này khắc này, Yểm ma lên cơn giận dữ, nộ khí trùng thiên, tức sùi bọt mép!

Đã bao giờ mình bị sỉ nhục như vậy chưa?

Không ngờ lại gặp phải loại người này, quả nhiên là… nhục nhã, nhục nhã, nhục nhã quá.

Trần Tinh Hà!

Ta muốn giết chết cả nhà ngươi.

Trong lòng Yểm ma âm thầm gào thét.

Trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, Yểm ma dùng nửa khắc đồng hồ để tỉnh táo lại, hắn mới bình phục tâm trạng, nhưng cho dù tâm trạng bình tĩnh rồi thì hắn vẫn muốn giết chết cả nhà Trần Tinh Hà.

Chẳng qua trước mắt hắn vẫn không quên chính sự.

Hứa Thanh Tiêu.

Dựa vào tin tức trước mắt Yểm ma có thể xác định được hai chuyện.

Hứa Thanh Tiêu hai mươi tuổi.

Trong khoảng thời gian mười ngày ngắn ngủi hắn đã làm ra thiên cổ danh từ và tuyệt thế văn chương.

Cho nên loại người này, đích thật là kẻ địch lớn của Yêu tộc, nếu như mình thật sự có thể đắc thủ, vậy thì công to bằng trời rồi.

Nói không chừng còn có thể tiến vào hạch tâm Yểm tộc.

Mà vào lúc này.

Ở trong phòng khách.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang sao chép văn chương.

Đây là bản thứ mười hai mà hắn sao chép được.

Để an toàn, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy mình phải sao chép thêm mấy quyển nữa.

Lỡ như trên đường bị người ta ném mất thì sao?

Mặc dù không biết bọn yêu quái này có lá gan lớn như vậy không, nhưng vấn đề là kẻ địch của Đại Ngụy không chỉ có mình Yêu tộc.

Lúc Đại Nguỵ cường thịnh chắc chắn đã đắc tộc với không ít thế lực, dùng võ lập quốc chính là như vậy.

Ai không phục thì đánh người đó, đánh cho đến khi đối phương chịu phục mới thôi.

Về sau khi xuống dốc rồi, mấy kẻ kia ai cũng muốn giẫm cho một cước. Không giẫm thì thật sự có lỗi với khoảng thời gian bị đánh trước kia.

Người là như thế, vương triều cũng là như thế, bản chất của thế giới này cũng chính là như thế, thực lực đại biểu cho tất cả.

Võ Đế bảy lần bắc phạt, ba lần đầu hung ác nhất hơn nữa có được thành quả tốt nhất, nhưng bốn lần sau đó vì sao lại càng ngày càng không tốt?

Thật sự tin rằng là Đại Ngụy không giỏi hay sao?

Nếu như thật sự không giỏi thì đã không đi bắc phạt, còn không phải là do bị ngoại lực cản trở dẫn đến mấy lần bắc phạt sau này đều bị người trong nhà ám toán hay sao.

Nhưng vì sao vẫn cứ muốn tiếp tục?

Không phục thôi, dùng võ làm quốc hiệu, loại người này sẽ nhịn nhục chịu thiệt thòi sao?

Không phục thì đánh.

Đánh tới đánh lui mới đánh thành như thế này.

Hứa Thanh Tiêu vừa sao chép văn chương vừa không ngừng suy nghĩ phải làm sao để vận dụng ngân hàng này cho thật tốt.

Ví dụ như bước đầu tiên cần làm như thế nào, bước thứ hai làm thế nào, bước thứ ba làm như thế nào, hắn muốn đúng bệnh mà bốc thuốc.

Ý tưởng ngân hàng này, chắc chắn là phương thức kiếm tiền phù hợp nhất.

Có rất nhiều cách kiếm tiền.

Nhưng để cho cả một đất nước trở nên giàu có thì ngân hàng là thích hợp nhất, không còn cách thứ hai.

Có thể nói thêm một loại là làm xổ số, nhưng muốn làm cách này thì phải làm cho dân chúng có tiền trước, nếu không thì cái gì cũng đều vô dụng.

Hơn nữa, nhất định phải làm ngân hàng càng sớm càng tốt, trước mắt có thể sẽ khó thực hiện hơn nữa không phải là lập

tức có thể nhìn thấy từng đống từng đống ngân lượng chảy vào túi được ngay.

Nhưng sẽ có lợi ích cực kì lâu dài.

Ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ đi nghĩ lại thì chẳng biết tại sao, cơn buồn ngủ lại xông tới.

“Không ổn.”

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên sững sờ.

Hắn không ngốc, mặc dù hắn đã không ngủ một khoảng thời gian, hơn nữa còn ở đây sao chép văn chương, nhưng thân thể hắn hoàn toàn chống chọi được.

Cố gắng thức thêm ba bốn ngày cũng không vấn đề gì.

Đột nhiên buồn ngủ thì chắc chắn không phải phản ứng của thân thể mình.

“Nguy rồi.”

Dường như là chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu muốn hét to lên, nhưng cơn buồn ngủ lại ập tới, lần này lại càng kinh khủng hơn lần khác.

Hứa Thanh Tiêu cắn răng kiên trì.

Trọn vẹn kiên trì nửa khắc đồng hồ, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng nhắm mắt lại.

Mà cùng lúc đó, quan sai ở ngoài cửa cũng lập tức kêu to lên.

“Không xong rồi, Hứa tiên sinh ngủ thiếp đi.”

Bên ngoài vẫn luôn có người trông coi, nếu như Hứa Thanh Tiêu thiếp đi thì sẽ lập tức thông báo.

Nhưng thông báo thì cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

Đã đi ngủ thì khó mà tỉnh lại, nếu không mấy vị phu tử bên ngoài đã sớm vào kiểm tra Hứa Thanh Tiêu rồi.

Giờ khắc này.

Yểm ma xuất hiện, chui vào trong mộng của Hứa Thanh Tiêu.

Bắt đầu thi hành kế hoạch.

Cũng trong nháy mắt, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ lại, hình thành dáng vẻ của văn khí.

Chương 113: Văn Khí? Trốn Vào Nguyên Thần (1)

Là mộng.

Khi cơn buồn ngủ của Hứa Thanh Tiêu ập tới, Yểm ma cũng đã chui vào trong mộng của Hứa Thanh Tiêu.

Giốc mộng của Hứa Thanh Tiêu rất kỳ quái.

Đó là một nơi trên bờ biển, có rất nhiều cô gái, họ ăn mặc có thể nói là rất bạo dạn, không có gì che chắn khiến cho Yểm ma cũng không thể không ngạc nhiên được.

Hắn thường thích đóng những vai giai nhân tuyệt sắc, đi vào mộng của người khác để lấy được tin tức mà mình muốn.

Nhưng cho dù có đóng vai cô gái xinh đẹp cực kỳ quyến rũ thì dù ít hay nhiều, hắn cũng sẽ tế nhị một chút. Giống như trước đó trong mộng của Trần Tinh Hà, ít nhất thì hắn cũng mặc áo sa mỏng.

Nhưng những cô gái ở nơi này ăn mặc đúng thật là đồi phong bại tục, mặc cũng y hệt như là không mặc.

Thực sự quá dơ bẩn.

Thậm chí có vài cô gái còn chạy giỡn cười đùa trên bãi biển, đúng thật là không biết liêm sỉ.

Không đúng, đây là ở trong mộng.

Giống mộng của con người đều thiên kỳ bách quái, không ngờ tới thân là người đọc sách mà Hứa Thanh Tiêu lại có thể mơ một giấc mộng như thế này.

Quả thật là đồi phong bại tục.

Nhưng ngẫm lại, liên quan cái rắm gì tới ta?

Yểm ma suy nghĩ rất nhiều, chỉ là rất nhanh sau đó hắn liền ném tất cả ra sau đầu. Hắn không ngừng tìm kiếm Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên hắn đã tìm được Hứa Thanh Tiêu đang đứng ở một chỗ.

Cái gọi là ngày nghĩ gì thì đêm mơ thấy đó.

Nhìn phong cảnh trước mặt, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là thật kinh ngạc.

Mình là một người đọc sách, sao lại có thể mơ thấ giấc mộng như vậy?

Thật là đồi phong bại tục mà.

Đây tất nhiên là do tà ma sắp xếp, đúng là buồn cười vô cùng.

Hắn không biết Hứa mỗ ta đây là người đọc sách xuân thu sao?

Ở giữa rừng cây, Hứa Thanh Tiêu trấn tĩnh lại lòng mình, cũng vào lúc này, một bóng người chầm chậm đi về phía hắn.

Là một nam tử, tuổi tác ngang ngửa mình, dáng vẻ dịu dàng, không thể hình dung bằng từ anh tuấn được, trông có vẻ hơi ẻo lả.

Đây là bộ dáng chân thật của yểm ma.

Hắn không sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ nhìn thấy bộ mặt thật của hắn vì trong lòng Yểm ma, Hứa Thanh Tiêu đã là một người chết.

Chẳng qua Yểm ma cũng không trực tiếp ra tay mà ngược lại, hắn chầm chậm đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Đây là một phần trong kế hoạch của hắn.

Hắn muốn nói hành tung của bốn yêu ma còn lại cho Hứa Thanh Tiêu biết, sau đó giả vờ như bị văn khí của Hứa Thanh Tiêu làm bị thương rồi trốn vào trong nguyên thần đối phương, ẩn nấp ở trong đó.

Đợi mọi người đi tìm bọn yêu ma kia gây phiền toái rồi mình mới ra tay hủy đi tâm trí của Hứa Thanh Tiêu.

Đây chính là kế hoạch của hắn.

Một hòn đá ném hai con chim.

Không, chính xác mà nói thì là một hòn đá ném ba con chim, bởi vì chính hắn cũng có thể thuận theo đó mà thu hoạch được công trạng.

Ha ha ha.

Nghĩ đến chuyện mấy tên ngốc kia có thể vẫn đang chờ đợi mình, Yểm ma liền không nhịn được mà mừng rỡ trong lòng.

Vẻ mặt hắn tươi cười.

Một là cười Nhân tộc kém trí.

Hai là cười Yêu tộc vô mưu.

Ha ha ha ha.

Trái lại, ở cách đó không xa, Hứa Thanh Tiêu cũng xem như đã tương đối trấn định. Trên thực tế Hứa Thanh Tiêu cũng không hoàn toàn hoảng loạn đối với sự tập kích của Yểm ma.

Bởi vì trong đầu hắn còn có một tòa Thiên Địa Văn Cung, đây là hành cung của Đại thánh nhân, không tin không thể trấn áp được Yểm ma.

Chỉ là, điều làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò chính là.

Vì sao cái tên này lại tươi cười vậy?

Có chuyện gì đáng vui mừng đến vậy hay sao?

Nói ra để mọi người cùng cười xem nào.

“Các hạ là Hứa Thanh Tiêu đúng không?”

Cuối cùng sau khi đã cười xong thì đối phương khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhìn hắn hỏi.

“Ngươi là Yểm ma Yêu tộc?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi ngược lại.

“Ừ.”

Người kia cũng không che giấu, thừa nhận rất hào phóng..

Thấy đối phương sảng khoái thừa nhận như vậy, trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu không biết nên nói gì.

Cũng không thể hỏi, ngươi đến tìm ta có chuyện gì đúng không?

Vậy thì cũng ngốc quá rồi.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, Yểm ma cũng không tiếp tục để tình hình ngượng ngùng thêm nữa, nói thẳng:

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Năm nay ngươi mới hay mươi tuổi mà đã có thể làm ra văn chương thiên cổ, đối với Nhân tộc mà nói ngươi chính là hy vọng vô hạn, nhưng đối với Yêu tộc bọn ta mà nói, ngươi chính là một tai họa.”

“Ta tới nơi đây làm gì, hẳn trong lòng ngươi đã biết rõ?”

Yểm ma bình tĩnh mở miệng.

Mặc dù không biết vì sao Yểm ma lại lảm nhảm nhiều điều như vậy nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể chắc chắn tên này sẽ sống không được bao lâu nữa đâu.

Nhân vật phản diện mà nói nhiều thì kết cuộc chẳng tốt đẹp chút nào.

“Ta đang ở trong trường thi phủ Nam Dự, có mấy chục vị phu tử trấn thủ, ngươi muốn giết ta có lẽ rất dễ dàng, nhưng ngươi chạy trốn được sao?”

Hứa Thanh Tiêu không vội mà ngược lại bắt đầu hỏi thêm.

Yểm ma biết rõ nơi này có phu tử trấn thủ nhưng vẫn dám đến tìm hắn để gây phiền phức thì nhất định đã có sự chuẩn bị, về phần hắn ta chuẩn bị như thế nào thì Hứa Thanh Tiêu không biết.

Chi bằng cứ hỏi thẳng ra, để xem đối phương có mắc mưu hay không.

Nhưng mà điều khiến Hứa Thanh Tiêu không ngờ chính là Yểm ma lại rất phối hợp, không chần chờ chút nào nói:

“Ta đã đến đây thì tất nhiên đã có chuẩn bị. Cách đây một ngàn bảy trăm dặm có một sơn cốc, trong sơn cốc này có một đầm nước cổ, bên dưới đầm nước cổ này có bốn tên yêu ma thất phẩm. Chờ sau khi ta hủy diệt tâm trí của người, khiến ngươi điên loạn rồi, bọn hắn sẽ trực tiếp gây sóng gió.”

“Đến lúc đó một bên là bách tính của phủ Nam Dự, một bên là yêu ma không biết có thể đuổi kịp hay không, ngươi cảm thấy

mấy phu tử kia sẽ lựa chọn như thế nào?”

Yểm ma nói chuyện vô cùng nghiêm túc, nhất là về vị trí, nói rất cụ thể như sợ người ta tìm không thấy vậy.

Khá lắm.

Yêu tộc tự tin như vậy sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ. Hắn còn tưởng rằng cần phải đấu võ mồm một hồi, không ngờ tên này vậy mà lại cắn câu ngay luôn chứ.

Hơn nữa hắn lại còn nói kỹ đến như vậy.

Trong này không có cạm bẫy gì đó chứ?

Hứa Thanh Tiêu hơi đắn đo suy nghĩ, nhưng khi nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý của đối phương, nhìn nụ cười vô cùng tự tin kia thì chắc là hắn ta không gạt mình đâu.

Điều này không cần thiết.

Thấy Hứa Thanh Tiêu vẫn trầm mặc không nói gì, Yểm ma tiếp tục mở miệng, hắn sợ Hứa Thanh Tiêu nói không rõ ràng.

“Bốn tên yêu ma này đều là cường giả Yêu tộc ta, cho dù tất cả mấy phu tử kia cùng xông lên thì cũng chưa chắc có thể áp chế được bọn chúng, trừ phi họ dùng lôi pháp tiên thuật trấn áp, nếu không, bốn vị huynh đệ của ta hoàn toàn có thể chạy thoát.”

Chương 114: Văn Khí? Trốn Vào Nguyên Thần (2)

Yểm ma mở miệng, đúng là sợ chút nữa Hứa Thanh Tiêu sẽ nói chuyện quá đơn giản khiến đám phu tử kia giết không sạch sẽ. Lỡ như để bốn tên kia chạy thoát rồi quay đầu lại tìm mình gây chuyện thì không hay.

Dứt khoát nhổ cỏ tận gốc, giúp bọn họ một phần sức vậy.

"Lôi pháp?"

Hứa Thanh Tiêu cũng không hiểu nhiều về tiên đạo, chẳng qua đây cũng là một tin tức hữu dụng.

"Được rồi, canh giờ cũng sắp đến rồi, ngươi an tâm lên đường đi."

Cũng gần tới lúc rồi, cái gì nên nói cũng đã nói rồi, Yểm ma cũng không lãng phí thêm thời gian nữa, vung tay lên, thiên địa đại biến, mây đen cuồn cuộn, quỷ khóc sói gào, tất cả cảnh tượng tươi đẹp đều biến mất.

Thay vào đó là hắc ám và quỷ dị.

Yểm ma ra tay, nhưng hắn cũng không dám xuất ra toàn lực bởi vì sợ không cẩn thận sẽ đánh chết Hứa Thanh Tiêu, cho nên hắn vẫn còn để lại hậu chiêu.

Đồng thời hắn cũng hy vọng Hứa Thanh Tiêu đừng chỉ nói nhiều làm ít. Cố kiên trì hết mấy hơi thở, hắn lập tức làm ra vẻ đánh không lại rồi chạy trốn.

Chỉ là…

Ngay vào lúc thiên địa biến hóa.

Hứa Thanh Tiêu lui về phía sau mấy bước, một chùm ánh sáng màu vàng nổ tung, tiếng rồng ngâm phượng hót đinh tai nhức óc. Một chiếc ngọc bút toàn thân màu xanh biếc xuất hiện.

Trên ngòi bút có long phượng trình tường, vờn quanh nhật nguyệt tinh thần, có khắc cỏ cây sông núi, hào quang vạn trượng, nhìn mà chói mắt.

Văn bút vừa ra đã quét sạch hết cả bóng tối, tất cả cảnh tượng quỷ khóc thần sầu cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mà vào thời khắc này, Yểm ma cũng nhanh như chớp hành động.

"Thánh khí!"

Yểm ma có chết cũng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại có thánh khí thật, hơn nữa lại còn kinh khủng như vậy. Vẫn còn chưa kích hoạt năng lực của vật kia mà nó đã phá nát huyễn tượng của mình.

Ở trong mộng, văn khí của Hứa Thanh Tiêu tất nhiên là ở trạng thái đại viên mãn. Nếu như ngưng tụ ở bên ngoài thì nó chỉ là trạng thái mới sinh mà thôi.

Chưa kịp đợi Yểm ma lấy lại tinh thần thì một cây thước đã xuất hiện. Thước dài ba thước, mặt chính có mây trắng trên trời, mặt sau có sơn hà đại địa, trên đó còn có khắc chữ sư nghiêm văn chương. Nó lơ lửng sau lưng Hứa Thanh Tiêu, tản ra uy lực vô tận.

"Hai món thánh khí?"

Yểm ma sững sờ đứng ngây ra tại chỗ, toàn thân hắn phát run, sắc mặt trắng bệch.

Một món thánh khí của Hứa Thanh Tiêu cũng đã đủ làm cho hắn rung động, bây giờ đến hai món, có để hắn sống không đây?

Chỉ là, vì lý do an toàn cho nên món thánh khí thứ ba cũng được ngưng tụ ra.

Là một chiếc chuông cổ màu xanh. Bên trên chuông cổ có khắc vương triều hưng suy, có sự khó khăn của dân gian, thai nghén quốc vận.

Keng.

Tiếng chuông kinh khủng vang lên, cơ thể Yểm ma nổ tung, nguyên thần sụp đổ, một hơi rút lui ra ngoài hơn trăm trượng, trực tiếp trọng thương.

"Ba món Thánh khí! Rốt cuộc ngươi là ai?"

Yểm ma hộc máu, bên trong ánh mắt của hắn chứa đầy nỗi sợ hãi, trong lòng cũng đã sớm bị dọa cho sợ bể mật.

Hứa Thanh Tiêu bát phẩm Tu thân, trong mắt hắn không được xem là gì cả. Hắn là Yểm ma, giết người trong mộng, tương đối khắc chế Nho đạo. Trừ phi là đồng phẩm, còn người này thấp hơn hắn một phẩm cấp, phần thắng cực lớn.

Nhưng hắn nào ngờ Hứa Thanh Tiêu lại có ba món thánh khí.

Còn đánh cái quái gì nữa.

Tên này, con mẹ nó đúng thật là quái thai.

Yểm ma muốn chạy nhưng Hứa Thanh Tiêu không ngốc, tay trái hắn cầm bút, tay phải cầm thước, chuông cổ lơ lửng trên đầu, đánh về phía yểm ma.

Keng!

Bịch!

Keng!

Ngoài trăm trượng.

Hứa Thanh Tiêu lắc lắc chuông cổ, đập thước xuống, văn bút đâm kẻ địch.

Nếu nói về cẩn trọng thì Hứa Thanh Tiêu chắc chắn đứng số một. Có thể đánh từ xa hắn tuyệt đối sẽ không cận chiến.

“Độn thần đại pháp.”

Yểm ma cơ bản không chịu nổi sự tấn công như thế này. Hắn đã bị trọng thương, nhưng ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc hắn vẫn lựa chọn trốn vào trong nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu.

Trực tiếp thoát đi, ít ra thì vẫn còn chút hy vọng sống. Dù sao thì bên ngoài có nhiều phu tử như vậy, lỡ như bị khóa chặt thân thể vậy thì hắn nhất định sẽ chết không chỗ chôn.

Còn nếu như trốn trong nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu, vậy thì chỉ sợ là ngay cả chính bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng không đoán được.

Hơn nữa, chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.

Yểm ma hắn đây là thiên hạ đệ nhất trí, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra hy vọng chạy trốn duy nhất.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu ở trong mộng đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Chạy nhanh quá vậy?”

“Ta cần phải nhanh chóng tỉnh lại, nhanh chóng báo cho các phu tử mới được. Lỡ như để cho mấy tên yêu ma này làm loạn vậy thì phiền lắm.”

Yểm ma đã chạy, Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm, không dựa vào Thiên Địa Văn Cung thì cũng có thể trấn áp được yêu ma.

Vậy nếu như mình ngưng tụ ra thiên địa văn cung thì tên yểm ma này không phải chết không chỗ chôn hay sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu lập tức tỉnh lại.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

Trong phòng khách đã sớm có đầy người vây quanh.

Tất cả các phu tử sau khi nghe tin Hứa Thanh Tiêu đi ngủ thì đều chạy đến ngay. Bất luận là dùng phương pháp gì đi chăng nữa cũng không thể làm cho Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại được.

Đương lúc có người định thắp hương báo cáo cho triều đình thì Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

“Thanh Tiêu! Thanh Tiêu, ngươi sao rồi?”

“Hứa tiên sinh, ngươi thấy thế nào?”

“Không có chuyện gì chứ? Hứa tiên sinh.”

Đám người kích động hỏi thăm, đợi đến khi ánh mắt Hứa Thanh Tiêu có thần trở lại thì trong tích tắc, tất cả các phu tử đều nhẹ nhàng thở ra.

“Các vị phu tử, có chuyện lớn rồi.”

Hứa Thanh Tiêu vừa tỉnh lại thì đã không chần chờ nữa, đem chuyện của Yểm ma nói cho mọi người nghe.

Việc này có mối liên hệ trọng đại, yêu ma ẩn nấp ở ngoại ô một ngàn bảy trăm dặm. Khoảng cách này không tính là rất xa. Nếu như bọn chúng hạ quyết tâm thì đúng là có thể tạo ra không ít thương vong."

Cho nên sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra chuyện này, các phu tử đã ngay lập tức ra quyết định.

Lập tức xây dựng đội ngũ đi thẳng về hướng ngoại ô một ngàn bảy trăm dặm.

Mà cùng lúc đó.

Yểm ma cũng đã hoàn toàn thâm nhập vào trong nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 115: Yểm Ma Xui Xẻo Tám Kiếp (1)

Thiên Địa Văn Cung.

Âm thanh thì thào vang lên. Là giọng của Triều Ca.

“Đoạn tiếp theo ta phải viết như thế nào đây?”

“Hừm, như vậy có được không?”

”Không được, cần phải thay đổi một chút.”

“Như vậy là tốt rồi.”

“Ồ, Triều Ca ta đây không hổ là Bán Thánh mà. Chậc chậc, đúng là lợi hại.”

Bên trong Văn cung, Triều Ca đang ở đây để thôi diễn bản Kim Ô tôi thể thuật đầy đủ cho Hứa Thanh Tiêu.

Về phần thôi diễn ra sao thì rất đơn giản. Cứ mạnh mẽ diễn giải thôi.

Cảm thấy hợp lý thì cứ viết ra, cảm thấy không hợp lý thì bỏ đi. Kết hợp với kí ức trong đầu, hoàn thiện tâm pháp là được.

Nếu không thì làm sao bây giờ?

Y cũng chưa từng xem qua bản đầy đủ, chỉ có thể làm theo cách này.

Chỉ là, ngay vào lúc Triều Ca đang suy tư y phát hiện ra có người tới.

Là Hứa Thanh Tiêu sao?

Triều Ca đứng dậy, nhưng nhanh chóng phát hiện người đến không phải Hứa Thanh Tiêu.

Bên ngoài Thiên Địa Văn Cung.

Một mảnh mông lung.

Yểm ma chui vào nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn vừa khôi phục lại nguyên thần, vừa vượt qua nơi mờ ảo này.

Hắn hơi thắc mắc. Vì sao Hứa Thanh Tiêu lại có đến ba món Thánh khí, đồng thời hắn cũng thắc mắc, tại sao chung quanh nơi này lại toàn là sương trắng.

Bên trong nguyên thần của tên này toàn là thứ gì vậy nè?

Thiệt là quá lạ.

Chẳng qua cũng không hề gì, hắn đã chui được vào nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu, tên này phải chết là cái chắc. Hắn chỉ cần yên lặng chờ đợi cơ hội rồi ra tay sắc bén là có thể hoàn thành chuyện lớn.

"Hứa Thanh Tiêu à Hứa Thanh Tiêu, chắc chắn ngươi sẽ không nghĩ ra ta lại chui vào nguyên thần của ngươi."

"Đáng tiếc thật, ta vẫn chưa bước vào ngũ phẩm. Nếu như ta tiến vào ngũ phẩm thậm chí ta còn có thể thay mình vào đó, hóa thân thành ngươi luôn."

"Có điều cũng không quan trọng, ngươi chết rồi ta cũng có lợi."

"Hủy tâm trí ngươi, diệt nguyên thần ngươi. Ta muốn làm cho ngươi đau khổ vạn phần, ha ha ha!"

Yểm ma đẩy đám sương ra, trong lòng thầm mừng không thôi. Nếu như không phải nguyên thần hắn bị hao tổn thì có lẽ hắn đã cười ra tiếng rồi.

Nhưng ngay khi hắn đẩy hết đám mây mù dày đặc ra, cuối cùng hắn cũng có thể vượt qua sương mờ, đi tới nơi quan trọng nhất.

Giờ khắc này, Yểm ma không thể giữ nụ cười trên mặt được nữa.

Ánh mắt của hắn hơi đờ đẫn, nhìn tất cả trước mắt, nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

Bởi vì sau khi đẩy hết đám sương mờ ra, trước mắt hắn là một tòa cung điện vô cùng rộng lớn, Thánh quang vạn đạo, thần thánh chí cao, bên trên có khắc bốn chữ 'Thiên Địa Văn Cung.

Mặc dù không biết Thiên Địa Văn Cung là cái gì.

Nhưng chỉ trong phút chốc, thân thể Yểm ma liền hoàn toàn cứng ngắc, không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, giống như là chờ chết vậy, tê liệt trên mặt đất.

Giờ khắc này, Yểm ma ngây ngẩn cả người.

Thiên Địa Văn Cung?

Có cần khác thường như vậy không?

Đây là người sao? Đây là Thánh nhân chuyển thế hả?

Yểm ma muốn khóc.

Đáng tiếc đây không phải bản thể, cho nên không khóc được.

Sự hưng phấn và tràn ngập kích động đã tan thành mây khói vào thời khắc này.

Thay vào đó là phiền não vô tận.

Con mẹ nó còn đánh thế nào được nữa?

Trước đó có ba món Thánh khí, bây gườ lại có cung điện đáng sợ như vậy, thế này còn đánh thế nào nữa?

Yểm ma cảm thấy mình gặp vận đen tám kiếp rồi, vốn cho rằng kết cục là săn được thú, không ngờ mình mới là thú.

Cũng ngay vào lúc này.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Là thân ảnh của Triều Ca.

Bóng người càng ngày càng đến gần, Yểm ma dần dần thấy rõ khuôn mặt của Triều Ca. Sau một khắc, con ngươi hắn muốn nứt ra, toàn thân không nhịn được mà run rẩy. Muốn nói điều gì đó nhưng lại hoàn toàn không nói nên lời.

“Các hạ là?”

Triều Ca đi tới, thấy Yểm ma thì hơi nghi hoặc một chút, không biết đối phương là ai nhưng mà có bằng hữu từ xa tới thì cực kỳ vui mừng, cho nên hắn thở dài hành lễ rồi hỏi thăm đối phương là ai.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, sau khi Triều Ca hành lễ xong thì nguyên thần của Yểm ma lập tức sụp đổ, bỏ mình ngay tại chỗ, hóa thành một luồng sương đen chui vào bên trong Văn cung yêu ma đồ giám.

Thấy cảnh này, Triều Ca có hơi sửng sốt.

Cái tên này, đến chút lễ phép mà cũng không có hả?

Mình hành lễ với hắn, hắn không đáp lễ thì thôi đi, vậy mà còn trực tiếp tự bạo? Thà chết cũng không chịu nói một câu với mình?

Có cần phải vậy không?

Người này là ai vậy? Đợi chút nữa mình phải tìm Hứa Thanh Tiêu hỏi cho rõ mới được.

Cảm thấy hơi xúi quẩy, Triều Ca lắc đầu quay trở lại bên trong Văn cung, tiếp tục thôi diễn Kim Ô tôi thể thuật.

Cùng lúc đó.

Phủ Nam Dự.

Từng nhóm người ngựa nhanh chóng chạy tới ngoại ô mấy ngàn dặm.

Toàn bộ mười chiếc phi thuyền Tiên đạo cùng nhau tới, mười ba vị phu tử thì đi hết tám vị, còn bên Võ đạo thì chỉ để lại một mình phủ quân trấn thủ phủ Nam Dự, bảy phần lực lượng đều bị rút đi sạch.

Về phần có sợ đám yêu ma chơi trò lừa gạt hay không?

Không sợ.

Có bản lĩnh thì cứ đánh vào phủ Nam Dự, ngươi dám tiến vào, Đại Ngụy nhất phẩm sẽ xuất hiện, nếu như vậy thì càng tốt, bớt việc, nhất phẩm võ giả dùng một bàn tay chụp chết, mọi người nên làm gì thì làm.

Đây chính là sức mạnh của Đại Ngụy, đừng thấy bên ngoài yêu ma loạn thế làm xằng làm bậy nhưng mà tất cả đều lén lút làm, chỉ dám đi đến các hương trấn hương dã để gây sự.

Dám đến phủ thành sao?

Đến thì phải chết.

Cho dù muốn lừa bịp thì cũng lắm là lãng phí chút thời gian. Phi thuyền Tiên đạo tốc độ cực nhanh, không đến một canh giờ sẽ đến được ngoại ô một ngàn bảy trăm dặm.

Vừa đi vừa về nhiều nhất là hai canh giờ. Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu ngoan ngoãn chờ đợi bên trong phủ đô thì chắc chắn là sẽ không có chuyện gì.

Bên trong trường thi.

Các phu tử vây quanh Hứa Thanh Tiêu đàm luận một vài chuyện.

Thứ nhất là kiểm tra xem có vấn đề gì hay không, thứ hai là đến làm quen một phen. Thanh niên có triển vọng phát triển như thế thì ai lại không muốn kết bạn chứ.

Chẳng qua nói chuyện cũng đã lâu, Hứa Thanh Tiêu cũng muốn trở về tiếp tục sao chép văn chương.

Vẫn là câu nói kia. Vì lý do an toàn, cho nên chép thêm nhiều bản văn chương cũng không phải là chuyện xấu gì. Bất luận thế nào thì cũng phải để cho hoàng thượng nhìn thấy văn chương mà mình viết.

Vậy mới tốt cho tương lai phát triển của mình.

Hơn nữa, trong lúc nói chuyện phiếm ban nãy Hứa Thanh Tiêu cũng biết được một tin tức, mấy phu tử này không nhìn ra được hắn đang tu luyện dị thuật. Điểm này làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu an tâm không ít.

Cứ như thế, một canh giờ sau.

Ngoại ô một ngàn bảy trăm dặm.

Trông đầm nước cổ đã xảy ra một trận đại chiến.

Chương 116: Yểm Ma Xui Xẻo Tám Kiếp (2)

Tám vị phu tử vây quanh đầm nước cổ tụng niệm văn chương Thánh nhân, Hạo Nhiên chính khí hóa thành bạch quang hừng hực che lấp hết cả khu vực này.

Bốn con yêu quái trong đầm nước cổ phát ra tiếng gào thét, vì muốn có đường sống mà chỉ có thể lao ra khỏi mặt nước, chém giết tìm một con đường sống.

Nhưng đáng tiếc mấy trăm vị cường giả Võ đạo đã đồng loạt ra tay, sớm bố trí trận pháp, bên ngoài lại có hơn mười vị tu sĩ Tiên đạo, đồng lòng diệt yêu.

Thậm chí, được Hứa Thanh Tiêu nhắc nhở, trước khi đến bọn họ đã chuẩn bị xong một lá bùa Dẫn lôi.

Sấm sét nổ mạnh trong sơn cốc tròn nửa canh giờ. Thánh ngôn trận trận, tiếng la hét thấu trời.

"Yểm ma, ta xxx mười tám đời tổ tông nhà ngươi."

"Yểm ma, ngươi vậy mà lại bán đứng bọn ta."

"Đã nói sẽ cùng tiến cùng lui, ngươi thật là độc ác."

"Nửa ma nửa yêu, tạp chủng đúng là tạp chủng."

Từng tiếng rống giận giữ vang lên, bốn con yêu ma này tức đến nổi gan muốn vỡ ra. Phủ Nam Dự đột nhiên đánh tới làm cho bọn chúng trở tay không kịp, tất nhiên là đã có người mật báo.

Nếu không làm sao biết được chính xác bọn chúng đang ở đây?

Đáng ghét nhất là còn mang theo bùa Dẫn lôi, trời sinh bọn chúng thích nước, sợ lôi điện, đây không phải là do Yểm ma mật báo thì là gì?

Yểm ma, ngươi thật không giữ chữ tín!

Bốn con yêu thú vừa tức vừa giận, dưới tình huống khí huyết công tâm, khổ không thể tả.

Cuối cùng, bốn con yêu thú này cũng chết, nói đúng hơn là tự sát.

Triều đình đều muốn bắt sống bọn chúng để tìm ra nơi ở của Yêu tộc. Nhưng mấy con Yêu tộc này cũng biết nếu như rơi vào tay Nhân tộc thì kết cục sẽ rất thảm. Đều là những yêu ma thông minh, cho nên không bằng cứ tự sát còn hơn.

Đại chiến kéo dài nửa canh giờ.

Mười hai người bỏ mình, sáu mươi lăm người bị thương nhưng đổi lấy bốn con yêu thú thất phẩm, như vậy cũng rất đáng giá.

Nhóm phu tử niệm chương độ hóa cho những người đã chết sau đó đi lên phi thuyền rời đi trước. Chuyện quan trọng trước mắt chính là phải bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu.

Phủ Nam Dự.

Lý Quảng Tân đang ngồi ngay ngắn trong đại điện, tinh thần có vẻ hơi không tập trung một chút.

Sau khi nghe thông báo báo cáo chuyện diệt yêu đã kết thúc thì lúc này Lý Quảng Tân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Phủ quân đại nhân, có người ở ngoại ô ngàn dặm phát hiện một thi thể, hình dạng quái dị, không giống người cũng không giống yêu, trước mắt đã được chuyển tới. Chu đại nhân đã đi qua xem thử, nói là Yểm tộc.”

Thuộc hạ quỳ một chân trên đất thông báo cho ông chuyện này.

“Yểm tộc?”

“Đã chết rồi, hay là nguyên thần không ở đó?”

Nghe thấy là Yểm tộc, Lý Quảng Tân lập tức đứng dậy, nghiêm túc nói.

“Hồi phủ quân, xác định là đã chết, không có bất cứ khí cơ gì. Nhưng mà cũng rất kỳ quái, tên Yểm tộc này cũng không có nguyên thần.”

Thủ vệ trả lời làm cho Lý Quảng Tân kinh ngạc.

“Yểm tộc nhất mạch có thể nguyên thần xuất khiếu, chui vào trong giấc mơ của người khác, nhục thân bất diệt, không có sinh cơ thì đúng là đã chết. Nhưng mà ngay cả nguyên thần cũng không ở đó thì đúng là kỳ quái, đưa ta đi xem.”

“Còn nữa, lập tức báo cho trường thi để mọi người an tâm một chút, chẳng qua ngươi nói với các vị phu tử, trước khi người của triều đình tới đây thì vẫn nên cảnh giác một chút.”

Lý Quảng Tân không chần chờ nữa. Ông rất là tò mò nên vẫn đi xem thử. Cuối cùng dặn dò đi báo lại cho các vị phu tử kia, tránh để mọi người thêm lo lắng.

Không bao lâu sau, các phu tử ở trường thi phủ Nam Dự biết được tin tức này, từng người đều vỗ tay vui mừng. Nếu như không phải còn có chính sự cần làm thì thế nào họ cũng phải đi uống rượu chúc mừng.

Tiếng cười nói của các phu tử tất nhiên cũng truyền tới tai Hứa Thanh Tiêu.

Biết tin yêu ma đã bị tiêu diệt, Hứa Thanh Tiêu cũng thoáng thở phào một hơi.

Cũng không phải hắn thật sự sợ đám yêu ma kia mà chủ yếu là có người nhìn chằm chằm mình khiến hắn thoải mái chút nào.

Bây giờ tốt rồi, thoải mái rồi.

Chẳng qua cũng không biết Yểm ma kia đã đi nơi nào rồi.

Nhất định phải giết chết tên đó. Bị loại này để mắt tới thì đến cả đi ngủ cũng không được yên.

Thời gian trôi qua.

Ánh mặt trời vàng rực len qua đám mây, bình minh đến rồi.

Hứa Thanh Tiêu đã sao chép gần ba mươi bản văn chương.

Hắn ngáp một cái, nhưng trong tình huống chưa biết được tên Yểm ma kia có thật sự chết hay chưa, Hứa Thanh Tiêu vẫn không có ý định đi ngủ.

Lần này không phải là sợ Yểm ma đến tìm mình, mà là lo lắng tên này đến làm cho mình buồn nôn.

Khống chế mộng cảnh của người khác, thủ đoạn này có thể nói là thật khó lường.

Nếu như mình có được thủ đoạn như vậy thì về sau chui vào trong mộng của người khác, mình sẽ thu thập được rất nhiều tin tức. Nếu như gặp được người mình thích thì còn có thể trò chuyện với họ trong mộng.

Nếu như gặp phải kẻ địch, đi vào trong mộng dọa hắn một chút, không dọa được thì làm cho hắn buồn nôn.

Vậy chẳng phải là kỳ diệu lắm sao?

Chẳng qua loại năng lực này chắc là thần thông thiên phú của Yểm tộc. Hứa Thanh Tiêu không nhìn thấy trong quyển sách kia có viết cái gì về nhập mộng chi thuật.

Hắn lắc đầu. Đang lúc chuẩn bị tiếp tục sao chép văn chương. Giọng nói của Triều Ca lại đột ngột vang lên trong đầu.

"Thanh Tiêu huynh, mau tới đây!"

Giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu từ từ đặt bút xuống, sau đó mở cửa nói với thủ vệ là mình muốn tĩnh tu một hồi, sẽ không chìm vào giấc ngủ, đừng kinh động đến người khác.

Ngay sao đó, hắn đi vào giường rồi tiến vào Thiên Địa Văn Cung.

Trên bầu rời phủ Nam Dự.

Một chiếc phi thuyền to lớn lơ lửng trên không trung.

Phi thuyền được chế tạo như một con rồng, một con rồng màu vàng.

Đây là thuyền rồng của Đại Ngụy.

Bình thường chỉ khi có việc cực kỳ quan trọng mới sử dụng thuyền rồng.

Cả con thuyền rồng dài ba trăm trượng, rộng mười lăm trượng, bên trên thuyền rồng có đầy kim giáp vệ binh đang đứng, đây là kim giáp thiết kỵ, một trong những nhánh quân cực kỳ tinh nhuệ và mạnh mẽ của vương triều Đại Ngụy.

Mà đang đứng trước mặt kim giáp vệ binh có tất cả là năm người.

Hai vị lão giả mái đầu trắng xóa. Một người mặc áo bào màu xanh, một người mặc áo bào màu trắng, toàn thân trên dưới đều tản mát ra một loại khí cơ khó diễn tả được bằng lời. Đây là đại Nho, đại Nho chân chính.

Chỉ một ánh mắt cũng có thể chấn nhiếp yêu ma.

Loại đại Nho này có thể thượng đạt thiên thính, có thể tự mình lập ý, trên vì thiên địa dưới vì bách tính, phẩm đức cao thượng, danh dương thiên cổ.

Hai vị đại Nho đứng ở phía trên thuyền rồng, vẻ mặt bình tĩnh.

Mà ba người xung quanh bọn họ là ba vị võ tướng, giáp nhẹ phất phơ, không đeo vũ khí. Nhưng bọn họ lại chính là vũ khí của nhân gian.

Chương 117: Người Của Triều Đình Đến Rồi (1)

Là cường giả chân chính. Chỉ cần đứng ở nơi đó thì đã giống như một ngọn núi to, tạo cho người ta một loại cảm giác áp bức kinh khủng.

Mặc dù Đại Ngụy không còn ở cường thịnh nhưng cũng không có nghĩa là Đại Ngụy suy yếu.

Thuyền rồng giáng lâm.

Bọn người Lý Quảng Tân nhao nhao đứng ở chỗ này, cúi đầu thật sâu với thuyền rồng trên bầu trời.

Lúc này, thuyền rồng cũng chậm rãi hạ xuống, đá bụi cuốn lên mù mịt.

"Định."

Một vị đại Nho chậm rãi mở miệng, trong nháy mắt, cát bụi rơi xuống đất, như bị đóng dính trên mặt đất không động đậy được.

Đây chính là uy lực của đại Nho.

Nói hơi khoa trương thì họ có một số năng lực giống như Tiên đạo, nhưng lại không làm được như võ giả và tu sĩ.

"Tại hạ Lý Quảng Tân, là Phủ quân phủ Nam Dự, tham kiến chư vị đại nhân."

"Tham kiến chư vị đại nhân."

Lý Quảng Tân không biết triều đình phái ai tới, chỉ biết là hai vị đại Nho và ba vị tướng quân, những người còn lại cũng cùng nhau hô lên như vậy.

Hôm nay ông ta nhìn thấy ngay cả kim giáp thiết kỳ cũng đến đây, trong lòng tất nhiên rất chấn động.

"Hứa Thanh Tiêu ở nơi nào?"

Đại Nho áo xanh mở miệng, ông hỏi thẳng Hứa Thanh Tiêu đang ở nơi nào.

“Hứa tiên sinh đang ở bên trong trường thi, hôm qua còn có yêu ma đột kích, cũng may là ý chí Hứa tiên sinh mạnh mẽ cho nên không để đám yêu ma đạt được mục đích.”

Lý Quảng Tân cúi đầu trả lời, ông ta không dám nhìn thẳng vào các đại Nho, nghe đồn đại Nho chỉ cần liếc mắt nhìn một cái sẽ có thể phân biệt được trung gian.

Lý Quảng Tân không phải là loại quan viên làm xằng làm bậy nhưng dù ít dù nhiều cũng đã làm một số chuyện không thể để lộ ra ngoài.

Tất nhiên sẽ có phần không dám nhìn thẳng mắt họ.

“Trường thi? Trần lão, đi thôi.”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu ở trường thi, đại Nho áo xanh cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng về phía trường thi.

Mấy người sau lưng cũng thế, cùng nhau đi theo đại Nho áo xanh.

Bọn họ thân là đại Nho, có thể thấy văn khí. Bên trong trường thi Hạo Nhiên chính khí ngập tràn, chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấy. Cứ đi theo Hạo Nhiên chính khí là được.

Trong ba vị võ tướng còn lại thì có hai người đi theo, người còn lại thì giơ tay lên ngưng tụ ra một đạo thánh chỉ.

“Lý Quảng Tân nghe chỉ.”

“Đế chiếu, năm đầu Võ Xương, trong phủ Nam Dự, kinh hiện đại tài, làm ra tuyệt thế văn chương, quả thật là hiện ra quốc vận hưng thịnh của Đại Ngụy. Phủ quân Lý Quảng Tân, giỏi về quản lý, biết dùng người tài, đã lập được một công trạng to lớn, thưởng ba ngàn lượng hoàng kim, hai mươi thị nữ dị quốc, một bộ y phục Vân Hạc.”

“Khâm thử.”

Võ tướng mở miệng nói xong lời này liền giao thánh chỉ TỚI tay Lý Quảng Tân.

Lý Quảng Tân kinh sợ. Cho dù bụng dạ thâm sâu nhưng vẫn không che giấu được nét cười trên mặt.

Ba ngàn lượng hoàng kim và hai mươi mỹ nữ đều chỉ là mây khói thoảng qua, quan trọng vẫn là y phục Vân Hạc. Đây là một biểu tượng cho vinh dự, tương đương với Hoàng đế đã nhớ tên mình rồi, nếu như sau này trong triều có chỗ trống nào.

Hoặc là có quận nào bỏ trống thì ông ta sẽ có thể thuận theo tự nhiên mà đi lên.

Mặc dù còn phải chờ thêm một thời gian nhưng bản thân quan trường là nơi quan trọng tư lịch, có đôi khi phải đến một trình độ nhất định.

Về cơ bản cả đời này đều không lên được.

Nhưng bây giờ có ban thưởng của bệ hạ, trong vòng mười năm, chắc chắn hắn sẽ được thăng lên một phẩm.

Võ đạo một phẩm là một tầng trời, quan đạo cũng giống như vậy, thậm chí quan đạo còn tàn khốc hơn, càng lên trên càng khó trèo lên, có đôi khi chỉ có mấy vị trí như vậy mà lại có không biết bao nhiêu người chú ý đến.

“Đa tạ thánh thượng long ân.”

Lý Quảng Tân kinh sợ tiếp nhận thánh chỉ, xem như trân bảo, sao đó nhìn về phía đối phương nói:

“Vị đại nhân này, thuộc hạ đã cho người chuẩn bị thịnh yến, không biết các vị tướng quân có thể nể mặt, đến nghỉ ngơi một chút hay không.”

Lời mà Lý Quảng Tân vừa nói mang ngụ ý muốn mời đối phương ở lại ăn bữa cơm, cũng tiện để kết giao tình cảm.

“Không được.”

“Chúng ta sắp đi rồi. Bệ hạ đang nóng lòng chờ đợi văn chương.”

Đối phương lắc đầu, quay người rời đi, nhanh chóng đi về phía trường thi.

Nguyên nhân cự tuyệt rất đơn giản, thứ nhất đúng là đang có việc gấp, thứ hai chính là Lý Quảng Tân không xứng để mời hắn dùng bữa, vị trí hai bên chênh lệch quá lớn. Đừng thấy Lý

Quảng Tân là Phủ quân một phương nhưng ở trong mắt bọn họ, ông ta chẳng qua chỉ là một con tôm hơi lớn một chút mà thôi.

Quan kinh thành chia làm ba cấp lớn, cách nói chính là như vậy.

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, Lý Quảng Tân cũng không cảm thấy xấu hổ hay mất mát gì. Chuyện này rất là bình thường, mời một tiếng, nếu như người ta đồng ý thì tất nhiên là tốt, còn nếu như người ta không đồng ý thì cũng có thể hiểu được. Cũng giống như huyện lệnh huyện Bình An mời ông ta ăn cơm, ông ta cũng không muốn nhận lời. Chính là đạo lý như vậy.

“Thật là hâm mộ Hứa đại tài quá.”

Lý Quảng Tân lẩm bẩm một câu, đồng thời cất thật kỹ thánh chỉ vào tay áo.

Lúc này.

Trường thi phủ Nam Dự.

Mười ba vị phu tử đã chờ ở ngoài trường thi từ sớm.

Đột nhiên, có người lên tiếng, chỉ về một hướng không xa phía trước.

“Là Trần Tâm đại Nho, còn có Chu Dân đại Nho, hai vị đại Nho đó đến đây rồi.”

“Trần Tâm đại Nho, Chu Dân đại Nho?”

“Không nghĩ tới hai vị này lại đích thân đến đây.”

“Hai vị đại Nho Hàn Lâm viện đó, Hứa đại tài thật là có vinh hạnh to lớn.”

Các phu tử kinh hô, không hiểu sao trong lòng có chút chua chua.

Trong mắt bọn họ, hai vị này có thể xem là con cưng của trời, là thần trong lòng của vô số người đọc sách, kiểu gần gần với Thánh nhân.

Dù sao thì Thánh nhân cũng quá ư là xa xôi, năm trăm năm cũng chẳng sinh ra nổi một vị. Chu thánh đã là chuyện của quá khứ năm trăm năm trước rồi. Tất nhiên là trong lòng mọi người luôn mang theo sự kính sợ đối với Thánh nhân, nhưng mà các đại Nho này chính là sự sùng kính thật sự trong lòng họ.

Bởi vì đây là người sống.

"Học sinh bái kiến Trần Tâm đại Nho, Chu Dân đại Nho."

Có người lên tiếng, cúi đầu thật sâu về phía hai vị đại Nho.

Bọn họ hành đại lễ xuất phát từ tận đáy lòng.

"Hứa Thanh Tiêu ở đâu?"

Hai vị đại Nho xuất hiện, cũng không trả lễ. Bọn họ là đại Nho, đã không cần phải đáp lễ nữa, không phải do cao ngạo mà là do sợ bọn họ không chịu đựng nổi.

Trần Tâm đại Nho mặc áo xanh trực tiếp mở miệng đi thẳng vào vấn đề.

"Ngay ở trong nội viện, Trần Tâm đại Nho, học sinh dẫn ngài đi."

Lưu phu tử mở miệng trước, chỉ vào nội viện rồi nói.

"Được."

Trần Tâm đại Nho khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, Lưu phu tử dẫn đầu đưa hai vị đại Nho đi vào, hai vị tướng quân cũng đi theo sát sau lưng. Chuyện của người đọc sách bọn họ sẽ không xen vào, cũng không muốn xen vào, lần này tới đây để làm hai chuyện.

Chương 118: Người Của Triều Đình Đến Rồi (2)

Một là bảo hộ sự an toàn của đại Nho.

Hai là truyền lời.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi vào nội viện.

Trong gian phòng.

Hứa Thanh Tiêu có hơi ủ rũ.

Sau khi chép gần trăm bản văn chương, lúc trước còn dễ nói, vừa chép vừa bổ sung chép mãi thì thấy hoinhàm chán.

Viết rồi lại viết, ngay vào lúc này, từng đợt tiếng bước chân vang lên.

Ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu xốc lại tinh thần. Bấm đốt ngón tay tính thời gian, hẳn là người của triều đình đã đến rồi.

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hứa Thanh Tiêu chỉnh sơ qua quần áo một chút sau đó mở cửa ra.

Cửa mở ra, hai vị lão giả đã đứng ở trước mặt mình.

Tuổi tác của hai vị lão giả đều đã rất lớn, nhưng cũng không mang theo khí tức già yếu, ngược lại lại cho người ta có cảm giác tinh thần phấn chấn.

Hạo Nhiên chính khí bao quanh hai người, chính khí lăng nhiên, làm cho người ta không hiểu sao sinh ra cảm giác kính sợ cùng với thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Bọn người Lưu phu tử đứng ở xung quanh, tư thái giống như một đám học sinh vậy.

Còn hai vị nam tử trung niên khoác nhuyễn giáp đứng bên cạnh hai vị đại Nho lại không giận tự uy, trong mắt ẩn chứa sự uy nghiêm khó hiểu.

Mấy người này đều phát ra uy áp rất lớn, những người bình thường nếu lần đầu tiên gặp chắc hẳn sẽ ngay lập tức cảm thấy

sợ hãi, hoặc không dám nhìn thẳng.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu là ai chứ?

Bán Thánh chính là huynh đệ của hắn, mặc dù đại Nho rất đáng để tôn trọng nhưng sao lại không dám nhìn chứ?

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu, bái kiến chư vị đại nhân, bái kiến chư vị phu tử.”

Hứa Thanh Tiêu không tự ti không kiêu ngạo, cũng không e ngại chút nào, lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

“Tốt! Tuấn tú lịch sự.”

“Không tệ, tâm tính sáng sủa.”

Trong chốc lát, hai vị đại Nho phát ra những tiếng cười to, khuôn mặt tương đối nghiêm túc trong phút chốc cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, trong mắt tràn đầy ý cười và sự hài lòng.

Hả?

Chào hỏi bằng cách khen mình?

Không cần thiết như vậy chứ?

Hứa Thanh Tiêu có chút sửng sốt.

Lúc này mà cũng khen được à?

“Thanh Tiêu, hai vị đại Nho vừa mới thực hiện giám tâm cho ngươi, phẩm hạnh ngươi không tệ, mà ý chí lại cực mạnh, cho nên bọn họ mới có thể vui vẻ như vậy.”

Lưu phu tử mở miệng, giải thích cho Hứa Thanh Tiêu.

Câu này nói ra làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ. Khó trách lần đầu tiên nhìn thấy mấy người này, không hiểu sao hắn lại cảm thấy có một loại áp lực không nói nên lời, thì ra là giám tâm.

Đúng rồi, giám tâm có nghĩ là gì?

“Các vị đại nhân, mời vào.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, mời mọi người vào, tránh cảnh cứ đứng chờ ở bên ngoài.

“Đây là?”

Trần Tâm đại Nho nhìn thấy từng phần từng phần văn chương đã sao chép xong đặt ở trên bàn, có hơi hiếu kỳ hỏi:

“Hồi tiên sinh, đây là văn chương mà học sinh sao chép.”

Hứa Thanh Tiêu hồi đáp.

“Ừm các người đừng nên vào đây.”

Nghe thấy là các bản văn chương sao chép, Trần Tâm lập tức mở miệng, bảo những người còn lại đừng đi vào.

Các vị phu tử không dám nhiều lời, vội vã lui ra bên ngoài, không bước vào bên trong.

Trần Tâm đại Nho cũng không trực tiếp đến nhìn văn chương mà là đến thu chúng lại, lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Sao chép trọn vẹn một trăm phần, Thanh Tiêu tiểu hữu quả nhiên rất có tâm.”

Trần Tâm có chút cảm khái.

Sao chép ra trăm phần, cũng đủ để chứng minh Hứa Thanh Tiêu đã thật sự dụng tâm.

“Tiên sinh quá khen, học sinh chỉ làm hết trách nhiệm của mình mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn nói.

“Ừ, có phẩm hạnh, khiêm tốn nho nhã, là một khối ngọc thô.”

Chu Dân đại Nho mở miệng tán dương, sau đó cũng không kiêng dè gì, trực tiếp mở miệng nói:

“Thanh Tiêu đại hữu, có hứng thú đến thư viện Bạch Lộc chúng ta không?”

“Nếu như có hứng thú, lão phu có thể tiến cử giúp ngươi.”

Chu Dân đại Nho nói thế là trực tiếp lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, sau khi những phu tử ở ngoài cửa nghe được những lời này thì trong lòng có chút chua xót.

Thư viện Bạch Lộc, đây là một trong bốn thư viện lớn của Đại Ngụy đó.

Là học phủ hàng đầu.

Không ít người đọc sách muốn đi vào đó, hơn nữa còn là do đại Nho tiến cử, chua.

“Không phải, ta nói này lão Chu, sao cứ hễ nhìn thấy hạt giống tốt là ngươi liền muốn mời chào?”

“Thanh Tiêu, đừng có để ý ông ta. Đến thư viện Tung Dương chúng ta, tốt hơn so với thư viện Bạch Lộc nhiều.”

Trần Tâm đại Nho có chút không vui.

“Thế này sao có thể gọi là cướp? Cái này gọi là có mắt thưởng thức nhân tài, Thanh Tươi ngươi đã gọi lão phu một tiếng tiên sinh thì ta cũng nhận xưng hô này, chờ sau khi kết thúc thi phủ ngươi hãy đến kinh thành tìm lão phu, lão phu sẽ dẫn ngươi đi Bạch Lộc thư viện, trực tiếp nhập học.”

Chu Dân đại Nho liếc về phía Trần Tâm đại Nho, sau đó lôi kéo Hứa Thanh Tiêu nói:

“Được rồi, chuyện cướp người đợi khi Thanh Tiêu đi đến kinh thành rồi nói sau, tranh ở đây làm gì? Người của Ứng Thiên và Nhạn Lộc, bọn họ cũng không phục, chớ làm mất mặt.”

Trần Tâm đại Nho tức giận nói một câu.

Ngay sau đó ông ta lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu với nụ cười ôn hòa, nói:

“Thanh Tiêu đạo hữu, văn chương này lão phu mang đi trước, trước khi ngươi đến kinh thành thì viết cho lão phu một lá thư, lão phu mời ngươi ăn cơm. Đây là lệnh bài của lão phu, ngươi trực tiếp đi đến phủ ta, không ai dám cản ngươi.”

Trần Tâm đại Nho cười đưa ra một tấm lệnh bài giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà Chu Dân đại Nho cũng lấy ra một tấm lệnh bài, nói:

“Đây là của lão phu, tới kinh thành thì viết thư cho ta, tốt nhất là đến vào giữa trưa, đi đến nhà lão Trần ăn xong thì lại đến nhà ta, đừng ăn quá no nhé.”

Chu Dân đại Nho không cam lòng yếu thế.

Sau khi nghe câu này xong thì Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể ngại ngùng cười cười.

Mà mấy vị tướng quân đi theo lúc này cũng mở miệng nói:"

"Thanh Tiêu huynh đệ, ta tên là Từ Nhậm Thiên, Ngụy quốc công là lão gia tử nhà ta, ông ấy rất xem trọng ngươi, đây là lệnh bài nhà ta, ngươi cầm lấy đi, châu phủ các quận các nơi đều sẽ không dám bắt nạt ngươi, đợi đến đó nhớ đến nhà ta nhé, ta chuẩn bị rượu thịt đồ ngon cho ngươi, còn có mỹ nhân nữa."

"Thanh Tiêu huynh đệ ta là Lý Đạt, lão gia tử nhà ta là An quốc công, ông ấy cũng rất xem trọng ngươi, đây, lệnh bài nhà ta, đến kinh thành rồi nhất định phải đến đó, lão gia tử nhà ta sẽ chuẩn bị rượu thịt ngon, còn nữa, mỹ nhân của Từ gia cũng không xinh đẹp bằng mỹ nhân Lý gia, trước đó ta từng nghe nói ngươi cũng là người tập võ, không cần phải văn văn vẻ vẻ như vậy."

"Thanh Tiêu huynh đệ, ta là Trương Lân, Thư quốc công là lão gia tử nhà ta, ông ấy cực kỳ xem trọng ngươi luôn, lệnh bài nè ngươi cầm đi, đừng nghe hai tên này nói bậy, nhà bọn họ mà có mỹ nhân gì chứ? Vớ va vớ vẩn thôi, tới nhà ta đi, nhà ta nhiều mỹ nhân."

Ba người thay phiên nhau mở miệng, gièm pha lẫn nhau, mà trong tay Hứa Thanh Tiêu cũng đã cầm năm miếng lệnh bài.

A … Cái này.

Nhóm phu tử ở bên ngoài cùng nhau yên lặng, còn gì để nói nữa?

Chỉ biết hâm mộ thôi.

Chương 119: Hay Là Thử Đại Thần Thông Nhập Mộng? (1)

Ba người cháu của quốc công.

Hai vị đại nho, đại diện cho tứ đại thư viện.

Nhao nhao ném cành ô-liu về phía Hứa Thanh Tiêu, loại ưu ái này quả thực làm cho người ta ngưỡng mộ chết đi được.

Những phu tử này cũng không cảm thấy gì đối với lời mời mọc của võ tướng, dù sao từ xưa văn võ cũng rất khó có thể hòa hợp làm một.

Yếu tố chính trị cộng thêm vấn đề về tính cách, không thể hòa hợp là điều không thể tránh khỏi.

Cùng một lúc ưu ái một người, cũng cực kỳ hiếm, nhưng bọn họ cũng hiểu được quốc công vì sao muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.

Mãn Giang Hồng là một danh từ thiên cổ, chỉ thích hợp với tướng sĩ chinh chiến, mấy vị quốc công kia đều để mắt tới, nếu Hứa Thanh Tiêu tặng cho một người trong số họ, sẽ là niềm vinh dự vô cùng đối với họ.

Cho nên nhìn trúng Hứa Thanh Tiêu cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đám võ tướng gièm pha nhau hai ba câu rồi cũng không nói gì nữa, dù sao trước mặt nhiều người ngoài như vậy, ầm ĩ lên chỉ tổ mất mặt, nếu truyền đến tai người nhà, đoán chừng còn có thể bị đánh một trận.

Sau khi hai vị đại nho thu thập xong văn chương, Triệu Nguyên cũng chạy tới, giao hộp ngọc cho Chu Dân đại nho.

Giao đồ xong, mọi người cũng không tiếp tục ở lại nữa.

“Thanh Tiêu tiểu hữu, gặp lại ở Kinh Thành nhé.”

“Nếu không phải phải vội vàng hộ tống tuyệt thế văn chương, lão phu cũng muốn ở lại trò chuyện với Thanh Tiêu tiểu hữu, thật đáng tiếc mà.”

Hai vị đại nho mở miệng, trong mắt mang theo ý cười, cáo biệt Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị đi cẩn thận, đợi học sinh đến Kinh Thành, tất sẽ tới cửa diện kiến.”

Hứa Thanh Tiêu làm động tác kính lễ, cung kính tiễn mấy người đó rời đi, cũng nói rõ sẽ đến cửa bái kiến sau.

Loại nhân mạch này nhất định phải duy trì thật tốt, hai vị đại nho, ba vị quốc công, nếu có thể có được sự ưu ái của những người này, vậy sau này mình đi Kinh Thành hoàn toàn có thể đi ngang đi dọc rồi, hơn nữa cũng không cần phải nhìn sắc mặt của người khác.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng càng hiểu rõ hơn một điều, chính là loại giao tình này, cần phải tích lũy từng ngày, hiện tại chỉ là nhất thời cảm thấy mình không tệ, có ấn tượng tốt.

Nếu mình thật sự a dua nịnh hót, ngược lại sẽ khó mà lấy lòng.

Vì vậy, thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

“A, đúng rồi, Thanh Tiêu, thứ mà ngươi đang cầm này, là lấy từ Văn Cung ra, đại nho Văn ấn, có văn ấn này rồi, cũng không cần lo lắng yêu ma sẽ đến gây phiền phức cho ngươi, ngăn được một ít ám toán.”

Lúc Trần Tâm đại nho chuẩn bị rời đi, lúc trước khi đi đã giao khối ngọc ấn cho Hứa Thanh Tiêu, đây là thứ lấy ra từ trong Văn cung, có thể bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu không bị tà ma xâm lấn.

Sẽ có thể phòng ngừa được những thứ tương tự như nhập mộng chi thuật của Yểm tộc.

“Đa tạ tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu cảm kích, người kia chỉ cười vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh Tiêu, cũng không nói thêm gì, cứ như vậy rời đi.

Đoàn người này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Mục đích của bọn họ là vì tuyệt thế văn chương, hoàng đế còn đang chờ, tất nhiên không thể ở lại lâu.

Về phần Hứa Thanh Tiêu, theo lý thuyết hẳn nên trực tiếp đến Kinh Thành, nhưng đương kim thánh thượng không hạ chỉ ý, cho nên mọi việc cứ thuận theo tự nhiên.

Nếu bọn họ trực tiếp ép buộc đưa Hứa Thanh Tiêu đi thì cũng không tốt, dù sao người ta cũng có cuộc sống riêng của họ, ít nhất cũng phải cho từ biệt cái đã.

Sau khi lần thi phủ này kết thúc, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên đứng đầu bảng, đầu bảng thi phủ, có thể vào kinh chuẩn bị khoa cử, thậm chí còn có thể có được cơ hội diện thánh.

Nói cách khác, Hứa Thanh Tiêu đến kinh đô phát triển là chuyện sớm muộn.

Thuyền rồng bay lên.

Hòa vào trong làn mây trong tầm mắt dân chúng phủ Nam Dự, sau đó nhanh chóng biến mất.

Trên bầu trời.

Một màu xanh.

Trần Tâm cùng Chu Dân đứng ở đầu thuyền, hai người nhìn mây trắng, trầm mặc không nói.

Cuối cùng, Trần Tâm đại nho mở miệng trước.

“Ông cảm thấy thế nào?”

Trần Tâm đại nho mở miệng, hỏi Chu Dân đại nho.

“Tướng mạo cực tốt, có Nho gia đại tướng, phẩm hạnh đoan chính, không tự ti cũng không kiêu ngạo, trích dẫn trăm quyển văn chương, cẩn thận lý lẽ, khó có được.”

Chu Dân đại nho đánh giá rất cao, đồng thời ông ta cũng nhìn về phía Trần Tâm đại nho.

“Trần lão đã học qua tướng mạo. Ông thấy sao?”

Chu Dân đại nho hỏi.

“Tướng mạo hắn quả thực cực tốt, có Nho gia đại tướng, chỉ là ta nhìn tướng mạo của hắn, nhìn ra được hắn có Binh gia chi ý.”

“Binh gia?”

Chu Dân đại nho khẽ nhíu mày.

“Ừm.”

“Mệnh lý của hắn là võ khúc, thiện binh phạt.”

Trần Tâm đại nho trả lời, câu trả lời này khiến Chu Dân đại nho trầm mặc.

“Ba mươi tuổi cát bụi công danh, Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt. Có thể làm ra loại khí thế này, ta nghĩ cũng bất mãn chinh phạt Man Di.”

“Hiện giờ triều đình rung chuyển, bệ hạ vừa mới đăng cơ, nữ tử đăng cơ, thiên cổ kỳ đàm, bệ hạ cần bắc phạt, ổn định thiên mệnh, dân chúng cũng hy vọng Đại Ngụy khôi phục cường thịnh, nhưng hiện giờ thế cục lại khác.”

“Nếu chủ phạt, Đại Ngụy sẽ đón nhận nguy cơ thực sự, nhưng nếu không chủ phạt, không đắc thiên mệnh, hiện giờ trong triều vốn không cân bằng, người này nếu thiện binh phạt, có lẽ đối với Đại Ngụy mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.”

Trần Tâm đại nho có chút cảm khái.

Hứa Thanh Tiêu là một khối ngọc bích đọc sách, nhưng người đọc sách cũng chia làm hai loại, một loại là Nho thần, một loại là Văn thần.

Nho thần lập tâm vì thiên hạ, Văn thần lập mệnh làm quốc gia.

Ai cũng biết, vương triều Đại Ngụy bảy lần bắc phạt thất bại là một nỗi nhục, dân chúng thiên hạ cũng hy vọng có một ngày xuất hiện một vị tuyệt thế tướng tài, hoàn thành giấc mộng Võ Đế.

Nhưng rất nhiều chuyện không phải chỉ hy vọng là có thể giải quyết được.

Dân chúng phải ăn no, thiên hạ phải thái bình, kinh tế phải phát triển, giang sơn dễ có không dễ giữ, nếu bắc phạt, tăng thêm nội ưu ngoại hoạn, đối với Đại Ngụy mà nói chỉ có bất lợi không có chỗ tốt.

Giang sơn Đại Ngụy hơn bảy trăm năm, có lẽ chỉ trong nháy mắt sẽ trở thành lịch sử.

Nếu không phải vấn đề nội bộ quá lớn, dựa theo tính cách của những tướng lĩnh Đại Ngụy, đã sớm chỉnh đốn tam quân, một lần nữa bắc phạt.

“Trần lão có chút lo lắng.”

“Ta thấy Thanh Tiêu vô cùng thông minh, mặc dù thiện binh phạt, nhưng cũng hiểu được tiến lùi, bất luận như thế nào hắn dù sao cũng là người Nho đạo của ta, đợi sau khi hắn vào kinh, chúng ta sẽ từ từ chỉ điểm, tin rằng chính hắn sẽ hiểu được.”

Chu Dân đại nho suy nghĩ một chút, nói ra câu trả lời này.

“Ừm, cũng chính vì điểm này, ta mới có chút an tâm, cũng may con đường hắn đi chính là Nho đạo, tương lai cho dù là tiến vào binh bộ, có Chu Thánh lập ý, cũng sẽ không vọng động.”

Chương 120: Hay Là Thử Đại Thần Thông Nhập Mộng? (2)

“Nhưng mà là tốt hay xấu, cũng chỉ là nói suông, bất luận như thế nào, trong vòng mười năm, Đại Ngụy ta phải xuất hiện một vị đại nho.”

Trần Tâm đại nho nghiêm túc nói.

“Mười năm sao? Cũng sắp xỉ rồi. ”

Chu Dân đại nho cũng gật gật đầu theo.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu nhập học chưa tới một tháng, liền thăng cấp bát phẩm, điều này quả thực làm cho người ta kinh ngạc, nhưng đến cấp độ đại nho này, thứ nhìn thấy được lại khác rồi.

Đối với người đọc sách bình thường mà nói, hai mươi chín ngày là có thể thăng cấp bát phẩm, chỉ sợ không đến ba bốn năm là có thể thăng chức đại nho, thậm chí có tư cách thành thánh.

Nhưng đối với đại nho mà nói, hai mươi chín ngày thăng cấp bát phẩm, là một chuyện làm cho người ta kinh ngạc.

Nhưng để nói thành thánh, đây căn bản không phải là một khái niệm.

Trước Nho đạo thất phẩm, cũng chỉ có thể xem như nhập đạo, dưỡng khí, khai khiếu, tu thân, đều thuộc về giai đoạn nhập đạo.

Đừng nói đến hai mươi chín ngày, cho dù là một ngày thăng cấp bát phẩm bọn họ cũng sẽ không có quá nhiều kinh ngạc.

Điều thực sự khó khăn là thất phẩm.

Minh Ý.

Bắt đầu từ cảnh giới này, mới có thể hiểu được ý nghĩa của những lời nhất phẩm nhất trọng thiên này là gì.

Dù ngươi có làm nhiều danh từ thiên cổ hơn nữa, nhiều tuyệt thế văn chương hơn nữa, cũng sẽ không đem lại lợi ích gì lớn

cho ngươi, bởi vì đến cảnh giới này, là biến hóa về mặc tư tưởng, là giai đoạn cộng hưởng với trời đất.

Đừng thấy Hứa Thanh Tiêu chưa đầy một tháng đã thăng cấp bát phẩm.

Có lẽ Hứa Thanh Tiêu cả đời đều sẽ mắc kẹt ở cảnh giới bát phẩm này.

Mà có người, cả đời cũng không có nhập phẩm, nhưng nếu vào một ngày nào đó, hắn bỗng nhiên hiểu được đạo lý thiên địa, sẽ có thể một ngày thành thánh.

Đây là sự khác biệt giữa bản chất Nho giáo.

Hai vị đại nho nhìn trúng phẩm tính của Hứa Thanh Tiêu, chứ không phải tốc độ tu hành.

Nho quý tại tính.

Hai người trầm mặc, không tiếp tục trao đổi nữa.

Trong phủ Nam Dự.

Đám đại nho rời đi rồi, nguy cơ coi như giải trừ hơn phân nửa.

Tuyệt thế văn chương xuất thế, điều làm cho mọi người lo lắng nhất chính là yêu ma tập kích, tuy rằng xảy ra rồi, nhưng cũng chỉ là một ít nhân vật nhỏ, không gây ra trở ngại gì lớn.

Bây giờ văn chương đã được đưa đi, cho dù có bất cứ điều gì xảy ra, cũng không có liên quan gì với họ rồi.

Trần Tâm đại nho đưa một chiếc văn ấn cho Hứa Thanh Tiêu, đủ để bảo vệ an nguy của Hứa Thanh Tiêu, trên cơ bản nguy cơ đã được giải trừ.

Đám nho sinh trong trường thi, từng người được thả cho đi ra ngoài, liên tục hai ngày ăn ở trong trường thi, cũng không có trở ngại gì, chủ yếu chỉ có điều tận mắt chứng kiến tuyệt thế văn chương xuất thế mà không thể nói ra được nên làm cho bọn họ rất khó chịu.

Hiện giờ trường thi cũng đã thả người, đám nho sinh này ai nấy đều vô cùng kích động, hai ngày nay đã sớm bịa ra các

loại tin đồn, thứ nhất là khoe khoang Hứa Thanh Tiêu, thứ hai là nói thêm việc mình may mắn chứng kiến.

Mọi người rời đi, hô bạn gọi bè, rủ nhau đi tới tửu lâu, duy chỉ có một người có chút cổ quái, nghe đến tửu lâu là sợ tới mức run rẩy, sống chết không đi, nói gặp ác mộng gì đó, nhất định phải trở về đọc sách một năm, bằng không không bình phục được tâm tình.

Tất cả mọi người đều đã đi hết.

Hứa Thanh Tiêu vẫn bị giữ lại trong trường thi.

Tất cả phu tử đều muốn trò chuyện với Hứa Thanh Tiêu, dù sao có một tài tử lớn như vậy ở chỗ này, chắc chắn phải trò chuyện một chút mới được.

Trước mắt ai cũng biết, con đường tương lai của Hứa Thanh Tiêu tất sẽ thăng tiến, nhất là ở Nho đạo.

Thừa dịp Hứa Thanh Tiêu còn chưa vào kinh, mọi người chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ca thán gì, hơn mười vị phu tử quay quanh mình, thiếu nợ ân tình, tất nhiên là muốn trả nợ ân tình.

Hơn nữa còn có thể thuận thế hỏi một ít chuyện trong triều.

Ví dụ như lai lịch của mấy vị vừa rồi.

Trò chuyện vui vẻ một hồi.

Khoảng chừng đến đêm khuya, mấy vị phu tử cũng đã mấy ngày không được ngủ, buổi chiều vốn đã mệt lã.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nói chuyện rất thú vị hơn nữa không mất phong nhã, quan trọng nhất là nể mặt, luôn miệng gọi phu tử, khen đến mức trong lòng mọi người cực kỳ thoải mái.

Không ai muốn đi, cho nên trò chuyện mãi đến giờ tý, Hứa Thanh Tiêu thấy sắc mặt của đám phu tử đã vô cùng mệt mỏi, lại không muốn rời đi, cho nên chủ động nói mình thấy hơi mệt.

Cuối cùng, mọi người tuy rằng còn muốn giữ lại, nhưng nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu mấy chục ngày không được nghỉ ngơi, bản thân cũng có chút mệt mỏi, cho nên không tiếp tục trò chuyện nữa.

Hứa Thanh Tiêu vẫn nghỉ ngơi ở trường thi như cũ, sắc trời đã quá muộn, không cần phải trở về khách điếm, hơn nữa người tên Trình Lập Đông này, có lẽ đang ở bên ngoài trường thi chờ mình, vậy chi bằng cứ ngủ lại chỗ này.

Trong đêm.

Mọi thứ đều tĩnh lặng.

Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường.

Liên tiếp mấy chục ngày cũng không được ngủ một giấc ngon, quả thật cơn buồn ngủ tầng tầng lớp lớp ập tới.

Nằm trên giường.

Hứa Thanh Tiêu giãn thắt lưng.

Chỉ là ngay lúc sắp đi vào giấc ngủ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm.

“Hay là thử nhập đại thần thông Nhập mộng?”

Ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu khiến Hứa Thanh Tiêu không ngủ được.

Tiến vào trong mộng hương của người khác, kỳ thật cũng là một loại tu luyện, phương pháp tu luyện của đại thần thông Nhập mộng chính là nhập mộng.

“Thử xem nhỉ?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu suy tư, sau đó bắt đầu vận chuyển đại thần thông Nhập mộng.

Chẳng bao lâu.

Một tầng trùng trùng điệp điệp mệt mỏi như sóng biển ập tới.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái ngủ.

Đại thần thông Nhập mộng có hai loại năng lực.

Một loại là [ngủ], một loại là [nhập mộng]

Cái gọi là nhập mộng chính là ngủ sâu.

Người bình thường ngủ, chỉ vì mệt mỏi, bổ sung năng lượng.

Nhưng mà tiến vào giấc ngủ sâu, có thể làm cho thân thể hoàn toàn thả lỏng, tăng cường tinh khí thần, nhất là đối với võ giả mà nói, trường kỳ tập võ, thân thể căng thẳng, có thể toàn tâm toàn ý thả lỏng, ngược lại có lợi.

Hơn nữa tu luyện tới cấp cao, bị trọng thương, ngủ một giấc còn có khả năng khỏi hẳn, đương nhiên nhất định phải tu luyện tới cảnh giới cao.

Mà nhập mộng chính là đi vào giấc mơ của người khác.

Hứa Thanh Tiêu không chọn ngủ sâu, mà muốn lẻn vào giấc mơ của người khác.

Đợi Hứa Thanh Tiêu đi ngủ.

Mọi thứ xung quanh thay đổi.

Là mây.

Những đám mây trắng vô tận trôi nổi xung quanh, bản thân đang rơi xuống, không ngừng rơi xuống.

Cảm giác rơi xuống ngày càng mãnh liệt.

Đột nhiên, tất cả cảm giác rơi xuống biến mất, thay vào đó là mình đang ở trong một trạch viện.

Trạch viện không lớn lắm.

Nhưng chung quanh trống rỗng không một bóng người, cũng may trong mộng là ban ngày, nếu không sẽ có cảm giác âm u.

Có ai không?

Chương 121: Tại Hạ Là Cửu Thiên Khách, Đến Đây Để Thụ Trường Sinh (1)

Hứa Thanh Tiêu muốn mở miệng hỏi một câu.

Nhưng còn chưa kịp nói chuyện, trong lúc đột ngột, Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một chuyện quan trọng hơn.

Đổi mặt.

Không sai, chính là thay đổi khuôn mặt.

Mình đang ở trong giấc mơ của người khác, đối với giấc mơ, đa số người sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ kỹ, nhưng nếu xảy ra chuyện tương đối cổ quái gì, thì sẽ nhớ.

Ví dụ như người trong mơ, xuất hiện trong hiện thực, nhất định sẽ có ký ức.

Nếu như lấy diện mạo thật để lộ diện, ngộ nhỡ sau này gặp phải, chẳng phải là rất xấu hổ sao?

Cho nên Hứa Thanh Tiêu dự tính đổi mặt.

Về phần đổi thành mặt của ai.

Suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu có một ý nghĩ.

Triều Ca.

Đúng vậy, đổi thành mặt của Triều Ca.

Anh tuấn như thế nếu không khoe ra trước mặt thế nhân, đây không phải là lãng phí vô ích sao?

Che giấu tai mắt người khác là thứ yếu, đẹp trai mới là quan trọng.

Một trận khói xanh bay lên, trong phút chốc Hứa Thanh Tiêu biến thành dáng vẻ của Triều Ca.

Tuyệt thế dung mạo, anh tuấn bất phàm, duy chỉ có khí chất không được bằng Triều Ca, hết cách rồi người ta là bán thánh, không bằng cũng rất bình thường.

Đợi sau khi hóa thân thành Triều Ca rồi Hứa Thanh Tiêu mới chậm rãi thở ra, như vừa trút được gánh nặng.

Đi vào phía trong của trạch viện.

Hứa Thanh Tiêu cũng không lớn tiếng nói chuyện, sợ ngộ nhỡ dọa người ta sợ, mộng cảnh vỡ vụn sẽ không tốt.

Trạch viện rất vuông vức, Hứa Thanh Tiêu đi vào từ bên trái, đi một hồi, vẫn không có người.

Lại đi thêm một hồi, cuối cùng nhìn thấy sương tiên mờ ảo bốc lên, còn mang theo một chút hương hoa, hơn nữa còn có những tiếng oanh oanh yến yến.

“Giọng nữ nhân?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Hắn vẫn đi về phía trước, cuối cùng trong màn sương tiên tràn ngập, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng biết là cái gì.

Một hồ nước nóng.

Hồ nước lộ thiên.

Hơn mười nữ tử ở trong hồ nước còn đang đùa giỡn qua lại, sương mù quá dày, Hứa Thanh Tiêu nhìn không rõ cái gì, khẽ nhíu mày.

Thứ hiếm hoi có thể thấy rõ chính là người trong đám nữ tử, trái ôm phải ấp, phát ra tiếng cười ha ha, nhưng nghe giọng lại có chút cổ quái, bởi vì tiếng cười khá ngọt ngào, không phải giọng nam tử.

Mà nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu nhíu mày rất đơn giản, ban ngày ban mặt, làm sao có thể có người mơ mộng chuyện không chịu nổi này?

Quả nhiên là đồi bại mà.

Đợi ta thổi tan sương mù, ta phải giáo huấn một trận cho tốt.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu suy tư, đột ngột vang lên tiếng kinh hoảng.

“Ah! Có người! ”

“Ai vậy?”

“Các tỷ muội, có dâm tặc.”

Các loại giọng nói vang lên, tràn ngập hoảng sợ.

Trong phút chốc hơn mười bóng người nhanh chóng từ trong hồ nước chạy ra tứ phía, có vẻ sợ hãi bất an.

“Dâm tặc ở đâu?

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua chung quanh, phát hiện không có ai.

Nhưng mà lúc này, một trận gió nhẹ thổi tới, thổi tan sương tiên.

Trong hồ nước nóng lộ thiên, rõ ràng có một nữ tử đang nằm.

Phải, là một nữ tử.

Tóc màu đỏ, búi trâm gỗ, mặt trái xoan, mắt hoa đào, ngũ quan tinh xảo mà đẹp, da trắng như tuyết, săn chắc mịn màng, mặc dù hơn phân nửa cơ thể ngâm trong nước, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể phán đoán ra, dáng người tuyệt đối hoàn mỹ.

“Ngươi là ai?”

“Vì sao lại xông vào phủ của bản quận chúa.”

Nữ tử mở miệng, môi son thở ra, trong ánh mắt mang theo lãnh ý, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Có lẽ là bởi vì Hứa Thanh Tiêu làm chậm trễ chuyện tốt của nàng, cho nên tâm tình của nàng rất không thoải mái.

Nhưng mà điều làm cho Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc chính là, đối phương không có lớn tiếng thét chói tai, cũng không có bất kỳ một chút bối rối nào, ngược lại nằm ở trong hồ nước, gây khó dễ với mình.

Tính cách này có chút cổ quái.

Còn xưng quận chúa nữa à?

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu tò mò, mình lần đầu tiên nhập mộng thì đã vào trong mộng của quận chúa?

Nhưng ngẫm lại cũng chưa chắc, có người nằm mơ còn mơ thấy mình làm hoàng đế, mộng chính là thứ kỳ lạ cổ quái, không thể dùng lẽ thường để hình dung.

Có phải quận chúa hay không còn phải kiểm chứng mới biết, nhưng diện mạo khí chất này có chút phù hợp, dáng người thì không biết.

“Tại Hạ Cửu Thiên Khách, đến đây thụ trường sinh.”

Nơi này là mộng cảnh, Hứa Thanh Tiêu tự nhiên sẽ không ngốc nghếch tự báo gia môn, dù sao cũng là nằm mơ, đối với nàng mà nói, sau khi tỉnh lại có thể sẽ không nhớ gì hết.

Thế nên bắt đầu bịa chuyện.

Nói chuyện phiếm cũng tốt, rèn luyện thần thông Nhập mộng của mình cũng tốt, có lẽ cả đời này hai người cũng không có khả năng gặp lại nhau.

“Cửu Thiên Khách?”

“Thụ trường sinh?”

“Thụ trường sinh gì?”

Nữ nhân tự xưng là quận chúa có chút kinh ngạc, sau một khắc theo tiếng nước ào ào vang lên, hình ảnh hài hòa nhất thời xuất hiện trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc trong đầu chỉ có hai chữ.

Hoàn hảo.

Cực phẩm.

Biudifou 。

Cùng với “phi lễ nhớ nhìn” đã đến quá muộn kia.

Hứa Thanh Tiêu nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, sau một khắc lại hít sâu một hơi, trong lòng tự nhủ.

Nhìn trộm người khác là hành vi của tiểu nhân, nhưng Hứa Thanh Tiêu ta chính là quân tử, cho nên không tính là nhìn trộm, mà là nhập mộng giao lưu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu mở con ngươi ra.

Nhưng trong phút chốc, trong mắt Hứa Thanh Tiêu tràn đầy thất vọng.

Vẻn vẹn chỉ mới nhắm lại mở ra một cái, nữ tử đã mặc một bộ cẩm y màu đỏ vào, tốc độ mặc quần áo nhanh như vậy, cũng chỉ có trong mộng mới có thể thực hiện được.

Quả nhiên, lão nhân nói rất đúng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

"Hỏi ngươi đó?"

"Hôm nay ngươi không nói ra nguyên nhân, chỉ bằng cái liếc mắt vừa rồi của ngươi, cũng đủ để cho đầu người ngươi rơi xuống đất."

Tính tình nữ tử có chút nóng nảy, trong ánh mắt tràn đầy hàn sương.

"Quận chúa chớ nóng giận."

"Ta chính là tiên nhân trên Cửu Thiên, phụng mệnh của Ngọc Đế, đến truyền trường sinh chi thuật cho quận chúa, xin quận chúa yên tâm."

"Chỉ cần quận chúa thỏa mãn một điều kiện, bản tiên tất sẽ dốc túi tương trợ."

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu tràn đầy nghiêm túc.

Trong đại thần thông Nhập mộng có ghi lại rất nhiều tin tức về mộng cảnh, trong đó tin tức chủ yếu nhất chính là phá mộng.

Tiến vào trong mộng của người khác, phải cố gắng hết sức không được đột ngột, muốn dung nhập vào trong mộng, ngươi có thể bịa đặt thân phận, cũng có thể tùy tiện khoe khoang mình là ai, mục đích tới nơi này là gì.

Nói rõ ràng, đối phương nghe hiểu xong rồi sau đó tìm lý do chạy trốn là được.

Nhưng ngươi không thể trực tiếp bỏ chạy, hoặc nói làm điều gì đó xấu, chẳng hạn như đánh nữ tử trong mộng này một trận.

Nhẹ thì mộng cảnh vỡ vụn lưu lại bóng ma, nặng thì tổn thương nguyên thần.

Hiểu được điểm này, Hứa Thanh Tiêu cũng không làm loạn, dựa theo cách bình thường để đối phó, sau đó tìm lý do rời đi.

“Trường sinh chi thuật? Vậy nói cho ta biết điều kiện là gì.”

Tuyệt sắc quận chúa mở miệng, giống như không hề tin.

Chương 122: Tại Hạ Là Cửu Thiên Khách, Đến Đây Để Thụ Trường Sinh (2)

“Quận chúa, người vốn là một hạt sen vàng bên cạnh Vương Mẫu nương nương, sen này có chín hạt, người là một trong số đó, sau đó được ban thưởng cho Thanh Trần đế tiên.”

“Khi người được sinh ra, thường ở bên cạnh Thanh Trần đế tiên, sinh lòng ái mộ hắn, mà Thanh Trần đế tiên vì cứu vớt tam giới thương sinh, từ đó hy sinh chính mình, chuyển thế luân hồi, quận chúa đau lòng vạn phần, vì theo đuổi tình yêu, cũng đi theo.”

“Cuối cùng thập kiếp luân hồi, Thanh Trần đế tiên sớm đã trở về thiên đình, nhưng quận chúa vẫn chịu khổ chịu cực ở thế gian như vậy, làm Thanh Trần đế tiên đau lòng không thôi, cho nên Thanh Trần đế tiên khẩn cầu Ngọc Đế, triệu người phi thăng.”

“Nhưng kiếp này quận chúa không có duyên tiên đạo, cho nên phái bản tiên hạ phàm thác mộng quận chúa, chỉ cần quận chúa trước ba mươi tuổi, tìm được một vị lang quân như ý, vả lại thật lòng yêu nhau, bản tiên có thể dạy cho người trường sinh chi thuật.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, là người xuyên không, xem qua vô số tiểu thuyết trên mạng, tạm bịa đặt một đoạn truyện còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

“Lố bịch.”

Chỉ là vừa dứt lời, tuyệt sắc quận chúa nhất thời cười lạnh không thôi.

“Bản quận chúa chỉ yêu nữ sắc, không thích nam nhân, tìm được lang quân như ý? Thì thực sự là vô lý.”

Tuyệt sắc quận chúa mở miệng, có chút lãnh ý.

Chỉ yêu nữ sắc?

Tốt đấy cô gái.

Thì ra là loại này, khó trách trong mộng tất cả đều là tiếng oanh oanh yến yến, đã bảo có chút cổ quái rồi mà.

Trong lòng của Hứa Thanh Tiêu cũng không vội, chỉ là có chút kinh ngạc.

“Thôi, thôi.”

“Trái tim phàm tâm của quận chúa còn chưa phai bụi trần.”

“Bản tiên xem ra là đã đến sớm rồi.”

“Quận chúa, người phải nhớ kỹ, khi có một ngày người gặp được một nam nhân có thể vì người mà hy sinh tất cả, người sẽ hiểu ra thôi.”

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu dần dần tiêu tán, lưu lại một câu nói hấp dẫn này.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu lại chậm rãi mở miệng nói.

“Không phải cha người nha.”

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn biến mất.

Đợi Hứa Thanh Tiêu biến mất, tuyệt sắc quận chúa lại khẽ nhíu mày, một lát sau, nàng lắc đầu, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Rất nhanh, nàng nhìn về phía chung quanh, mở miệng nói.

“Chư vị tiểu nương tử, các ngươi đâu rồi? Vẫn tiếp tục vui đùa được chứ?”

Giọng nói vang lên, nhưng trong trạch viện hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi thứ xung quanh, cũng dần dần tan vỡ.

Phủ Nam Dự lúc này.

Đã là giờ mão.

Phủ Nam Dự, trong một tửu lâu.

Một nữ tử tuyệt sắc chậm rãi mở mắt ra.

Mộ Nam Ninh mở đôi mắt tuyệt đẹp ra.

Nàng nhìn thoáng qua chung quanh, đầu óc có chút mơ màng.

Ước chừng ngây người một hồi lâu, ánh mắt lúc này mới dần dần trở nên có thần.

Đợi sau khi tỉnh hẳn lại, Mộ Nam Ninh nhíu mày.

“Giấc mộng kỳ quái gì vậy.”

“Quá lạ lùng.”

“Cũng may chỉ là một giấc mộng.”

Mộ Nam Ninh đứng dậy rót một tách trà, co giãn vòng eo, nhìn ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng, không khỏi lộ ra nụ cười.

“Kỳ thi phủ cuối cùng cũng kết thúc.”

“Hoa lâu phủ Nam Dự chắc là đã mở cửa lại rồi.”

“Ai nha, vui vẻ, cuối cùng cũng có thể đi hoa lâu rồi.”

Giọng nói tràn ngập hưng phấn vang lên, vừa dễ nghe vừa êm tai.

Phủ Nam Dự.

Đã là ban ngày.

Trong phòng, Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra.

Đối với lần nhập mộng đầu tiên này, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy không được thân thiện cho lắm

Có lẽ do có chút căng thẳng, Hứa Thanh Tiêu cảm giác mình không phát huy được tốt.

Như thế này cũng không được.

Hứa Thanh Tiêu còn trông cậy sau này dựa vào nhập mộng chi thuật để gây tác động đến kẻ địch, hoặc là lấy một ít manh mối hữu dụng.

Nhưng nếu mình đi nhập mộng như vậy, phàm là kẻ địch có chút đầu óc, đoán chừng cũng sẽ không bị lừa.

Đứng dậy thư giãn thắt lưng.

Sau khi nhập mộng, Hứa Thanh Tiêu tiến vào giấc ngủ sâu, thời gian ngủ không dài, hai canh giờ, nhưng đã đủ quét sạch

mọi mệt mỏi trong khoảng thời gian này.

Cả người có vẻ tràn đầy tinh thần.

Điều đầu tiên sau khi thức dậy, Hứa Thanh Tiêu không rời giường rửa mặt, mà suy nghĩ về việc kế tiếp cần làm.

Bây giờ kỳ thi phủ đã kết thúc.

Ngày công bố bảng xếp hạng, là mười lăm ngày sau.

Cho nên trong thời gian mười lăm ngày này, Hứa Thanh Tiêu còn phải làm một số việc khác.

Thứ nhất, mình muốn đi huyện Trường Bình, liên kết với tổ chức của Ngô Ngôn.

Trên thực tế Hứa Thanh Tiêu tạm thời không cần bất kỳ kẻ nào trợ giúp, lúc trước hứa với Ngô Ngôn, là vì lo lắng mình không thăng được tới cửu phẩm, nhưng hiện tại có Triều Ca hỗ trợ, đã hoàn toàn không cần người của Ngô Ngôn trợ giúp.

Nhưng Trình Lập Đông xuất hiện, khiến Hứa Thanh Tiêu lại có hứng thú.

Thứ đồ mà Ngô Ngôn liều chết cũng phải bảo vệ kia, rốt cuộc là cái gì? Huyện Bình An ẩn giấu bí mật gì?

Hứa Thanh Tiêu nhất định phải tìm hiểu chuyện này, có thể khiến cho Ngô Ngôn thà chết chứ không chịu khuất phục, chắc chắn không phải bảo vật bình thường, trong này có liên quan gì đến đại nhân vật hay không, Hứa Thanh Tiêu mặc kệ, đi bước nào tính bước đó, có thể kiếm được chỗ tốt thì vớt thêm một chút, bài tẩy không sợ nhiều.

Thứ hai, tấn thăng cửu phẩm.

Sau khi kỳ thi phủ kết thúc, mình tất nhiên là đứng đầu bảng, đến lúc đó phải áo gấm về làng, khi mình áo gấm về làng, Trình Lập Đông tất nhiên sẽ âm thầm đi theo, mình cũng nhất định phải dẫn hắn vào cuộc, không sớm giải quyết tai họa này sẽ ăn ngủ không yên.

Thứ ba, tương lai.

Làm danh từ thiên cổ cùng tuyệt thế văn chương, tương lai của mình có thể nói là tiền đồ vô hạn, sớm muộn gì cũng phải vào triều đình, nhưng vào trong triều, rốt cuộc là làm cái gì, Hứa Thanh Tiêu còn chưa thể biết.

Hơn nữa triều đình là thế cục gì, bao gồm những nhân vật không thể đắc tội nào, có bè phái gì, những điều này Hứa Thanh Tiêu không biết biết chút gì.

Nếu cái gì cũng không hiểu, một bụng nhiệt huyết đâm đầu vào trong kinh đô ám triều đang nổi động, chỉ sợ chết thế nào cũng không biết.

Đừng thấy ngày hôm qua hai vị đại nho ba vị quốc công ném cành ô liu vào mình.

Mấy thứ này, căn bản là không thể làm cho mình lập thân.

Hoàng quyền, chính quyền, quân quyền, tranh giành bè phái, tranh giành Nho giáo, đối mặt với mấy thứ này, một bài tuyệt thế văn chương là gì chứ?

Mười bài cũng vô dụng.

Từ cổ chí kim, cái gì thiếu nhất và cái gì lại dư nhất?

Thiếu nhất là nhân tài.

Dư nhất cũng là nhân tài.

Có một câu nói rất đúng, thiên tài không kéo dài lâu thì cũng không phải thiên tài.

Có tư cách đại nho là ghê gớm sao?

Cho dù ngươi thật sự có tư cách thánh nhân, nhưng ngươi khiêu chiến hoàng quyền, khiêu chiến hệ thống, khiêu chiến giới hạn của Nho đạo, cũng vô dụng.

Người ta ném cành ô-liu thôi đã cảm thấy mình là người tài năng xuất chúng, có thể mượn sức, không có nghĩa là ngươi có thể kiêu ngạo ương ngạnh, trong mắt không có vương pháp.

Hơn nữa.

Đây chỉ là một Đại Ngụy.

Không phải toàn bộ thế giới.

Dù sao nói một câu không dễ nghe, thiên tài Nho đạo có liên quan gì đến Võ đạo ta?

Có một câu chuyện kinh điển đời trước, là thật hay giả còn chưa phân biệt được, nhưng lại ảnh hưởng đến Hứa Thanh Tiêu.

Chương 123: Cầu Xin Lý Huynh Làm Giúp Ta Hai Việc (1)

Trong vòng chưa đầy ba thập kỷ kể từ khi phát minh ra xe dùng xăng dầu, một số người đã nghiên cứu ra xe năng lượng mà không cần dầu.

Một phát minh vĩ đại như vậy có thể thay đổi thế giới, nhưng kết quả là, những người nghiên cứu xe năng lượng kia, ngày hôm sau lại đột tử trong nhà.

Có lẽ đó là một thuyết âm mưu.

Nhưng lịch sử chưa bao giờ thiếu những người có đôi mắt nhạy bén, bất kể ngươi là một thiên tài Nho đạo, hay là thiên tài Võ đạo, đụng tới lợi ích của người khác, ngươi phải chết.

Ngẫm lại kết cuộc của Vu Khiêm, dân chúng thiên hạ, văn võ bách quan đều biết Vu Khiêm là quan tốt, biết hắn có thể trung hưng quốc gia, nhưng kết quả thì sao?

Quý nhân ắt tự mình hiểu lấy.

Cho nên tâm trạng Hứa Thanh Tiêu rất bình thường.

Những thứ bên ngoài, đều không phải là lá bài tẩy của mình.

Thực lực, mới là lá bài tẩy duy nhất.

Nếu không, thứ mà người khác cho, người khác cũng có thể lấy lại.

Sau khi hiểu được điều đó.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

Sau khi rửa mặt qua loa xong, Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi phòng, sau đó lần lượt từ biệt mọi người.

Đám phụ tử tuy rằng còn muốn tiếp tục trò chuyện cùng Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng biết níu kéo Hứa Thanh Tiêu không buông sẽ không hay, cho nên cũng từ biệt nhau.

Trước khi đi, còn mời Hứa Thanh Tiêu đến nhà bọn họ làm khách.

Sau khi hứa với từng người xong.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi phủ viện.

Chỉ là vừa mới đi ra ngoài, hai bóng người nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt mình.

Một người là Lý Hâm.

Một là người Vương Nho.

Hai người này từ sau khi rời khỏi phủ viện, cũng chưa từng về nhà, Lý Hâm vốn định về nhà, nhưng còn chưa vào nhà, đã bị cha Lý Quảng Tân quát lớn một trận.

Nội dung đại khái chính là, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ thăng tiến, lúc này ngươi không đi tăng thêm quan hệ tình cảm, còn chạy về nhà làm gì?

Cho nên Lý Hâm tới, đợi Hứa Thanh Tiêu cả một ngày một đêm, cuối cùng cũng chờ được Hứa Thanh Tiêu ra ngoài.

“Bái kiến Hứa tiên sinh!”

“Bái kiến Hứa tiên sinh!”

Hiện giờ Nho của Hứa Thanh Tiêu tiến bát phẩm, phải xưng hô tiên sinh, đây là tôn xưng phẩm cấp.

Hai người tất cung tất kính, không dám vượt qua quy củ, làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ.

“Cái gì mà Hứa tiên sinh hay không Hứa tiên sinh chứ, xưng hô như thế, nghe rất xa lạ, trước sau như một, gọi ta một tiếng Thanh Tiêu huynh là được.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, tùy ý nói chuyện cùng hai người.

Hai người nghe được lời này, cũng không khỏi cười, dù sao Hứa Thanh Tiêu đã là Nho sinh bát phẩm tu thân cảnh, nếu thật sự làm giá, hai người bọn họ thật sự là không thể nói gì thêm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không hề ra vẻ chút nào, làm cho trong lòng người ta sinh ra hảo cảm, không hiểu sao lại có thêm một chút sùng kính.

Dù sao có địa vị danh vọng như thế, lại còn có thể khiêm tốn nho nhã, không phải ai cũng làm được.

Dùng cách khác mà nói, nếu như bọn họ là bát phẩm, đoán chừng nhìn người khác chắc cũng dùng lỗ mũi để nhìn.

"Sư huynh ta đâu?"

Hứa Thanh Tiêu nhìn Vương Nho, mở miệng hỏi.

"Hả? Trần huynh à, Trần huynh trở về khách điếm, hình như còn đóng cửa lại, không cho bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy."

"Không cần lo cho hắn, ta hiểu Trần huynh thích ở một mình, thanh tĩnh cao nhã, thanh tĩnh cao nhã."

Vương Nho trả lời.

"Đúng thế, sư huynh người này rất lạnh lùng."

Hứa Thanh Tiêu như có điều suy nghĩ gật đầu.

Lập tức giọng nói của Vương Nho tiếp tục vang lên.

"Thanh Tiêu huynh, huynh bây giờ chính thức nổi danh rồi, hiện tại trên dưới phủ Nam Dự, không ai không biết, thậm chí cả Đại Ngụy đoán chừng đều biết đến danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu huynh."

"Huynh có biết bây giờ họ đồn đại về huynh như thế nào không? Thanh Tiêu huynh."

Vương Nho tràn đầy kích động nói.

"Đồn như thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

"Hiện tại đều nói huynh là Văn Khúc Tinh hạ phàm, nói huynh có tư cách Văn thánh, nhất là có một thầy bói toán ở phủ Nam Dự, ông ấy bói toán cổ kim, cho rằng năm trăm năm mới có một vị thánh nhân, huynh chính là thánh nhân tái thế đó."

"Hiện tại cũng không có ai gọi huynh là Hứa Thanh Tiêu, đều gọi huynh là Hứa Vạn Cổ, Nho đạo Vạn Cổ."

Vương Nho kể với vẻ mặt kích động đến đỏ lên, người không biết còn tưởng đang khen hắn.

Mà nghe được nhiều lời khen ngợi như vậy, Hứa Thanh Tiêu không thấy vui sướng gì.

Được khen nhất định là chuyện tốt, nhưng thường thường khen càng hay, ngã cũng càng thảm.

Hiện tại danh tiếng của mình đang phất lên, nếu qua tám năm mười năm sau, mình không có tác phẩm gì mới, vậy những lời khen ngợi này, đoán chừng toàn bộ đều sẽ đổi thành…

Chỉ có thế à? Còn xưng Hứa Vạn Cổ? Tức cười chết mất

Đây chính là Hứa Vạn Cổ sao? Thú vị quá ha.

Còn là Hứa Thanh Tiêu thiên hạ bất bại gì?

Cuộc sống đắc ý phải tận hưởng, nhưng cũng phải giữ một chút lý trí.

“Đúng vậy, hiện giờ cả thành đều đang thảo luận về Thanh Tiêu huynh, Thanh Tiêu huynh, huynh biết không? Khách điếm mà huynh đang ở bây giờ, hiện giờ có rất đông người, bao nhiêu người đều muốn nhìn thấy phong thái của huynh. ”

“Ông chủ khách điếm còn muốn đổi biển hiệu thành khách điếm Thanh Tiêu, nhưng bị ta ngăn lại rồi.”

Lý Hâm cười nói, dù sao chuyện có liên quan đến danh tiếng như thế, vẫn phải hỏi một tiếng.

“Có chút sợ sợ nha.”

Hứa Thanh Tiêu cảm khái một tiếng, nhưng cũng cười cười.

Nghe nói như vậy, hai người không trả lời gì thêm, Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn bọn họ cũng không tiện tiếp tục nói.

Chỉ là lúc đang đi, Lý Hâm dùng mắt ra hiệu với Vương Nho một ánh mắt, người kia hiểu ý, lập tức đi thêm vài bước về phía trước, tạo chút khoảng cách.

“Hứa huynh, gia phụ đã tin huynh không có liên quan chút nào đến dị thuật rồi.”

“Nhưng mà tạm thời vẫn chưa thể để Trình Lập Đông đi làm chuyện khác, cần từ từ, đợi sau khi công bố bảng phủ thí, gia phụ sẽ phái hắn rời đi.”

Lý Hâm hạ thấp giọng, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết chuyện này.

Hứa Thanh Tiêu làm ra tuyệt thế văn chương, thu hút đại nho đích thân đến, Lý Quảng Tân cũng hưởng lợi từ đó.

Về tình, hắn cũng phải giúp Hứa Thanh Tiêu.

Về lý, Đại Nho đã đích thân gặp mặt Hứa Thanh Tiêu, tuy không nói gì, Trình Lập Đông ngươi có tư cách gì nói Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Tuy rằng trong chuyện này quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Nhưng vậy thì sao nào?

Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có tu hay không tu luyện dị thuật, thì cũng có trách nhiệm gì liên quan đến ông ta.

Nếu thật sự tra ra Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, vậy thì là do đại nho xui xẻo, đường đường là đại nho cũng nhìn không thấu Hứa Thanh Tiêu, một phủ quân như ta nhìn thấu được sao?

Cho nên bây giờ Lý Quảng Tân đặc biệt coi trọng Hứa Thanh Tiêu, để cho con trai mình sống chết cũng phải nịnh bợ mối quan hệ này.

Những lời này, chính là Lý Quảng Tân bảo Lý Hâm cố ý thông báo, ý tứ tiết lộ rất rõ ràng, ông ta đã đứng cùng chí tuyến rồi.

Ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Nghe Lý Hâm nói xong, trong lòng của Hứa Thanh Tiêu vui vẻ.

Hắn không sợ Trình Lập Đông, sợ là Trình Lập Đông làm lớn chuyện ra, khiến người trên cao kia chú ý mình.

Chương 124: Vĩnh Bình Thế Tử Mời Gặp (1)

“Hứa huynh cứ nói thẳng, nếu có thể làm được, ngu đệ tuyệt đối không từ chối, nhưng nếu không làm được, ngu đệ cũng không tiết lộ ra.”

Tuy rằng không biết chuyện thứ hai của Hứa Thanh Tiêu là gì. Nhưng Lý Hâm không hiểu sao cảm giác có chút khó khăn, dù sao khi nói chuyện Hứa Thanh Tiêu có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Vậy được, nếu hiền đệ đã mở miệng như vậy, ngu huynh sẽ không che giấu gì.”

“Lúc ta quen biết Trình Lập Đông, ngu huynh cũng chỉ là một nha dịch, nhưng hắn lại cứ nhằm vào ta không buông tha.”

“Ngu huynh cho rằng, Trình Lập Đông không chỉ là muốn vu khống giá họa cho ta, có thể còn có mục đích khác.”

“Đề phòng hắn lại hại ta, cho nên ngu huynh tính để cho hiền đệ lấy giúp ta một thứ.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra mục đích thứ hai của mình.

“Thứ gì?”

Lý Hâm không suy nghĩ hỏi.

“Hồ sơ.”

“Hồ sơ của kẻ đào phạm phủ Nam Dự.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nói ra chuyện thứ hai mình thỉnh cầu Lý Hâm làm.

“Hồ sơ?”

Lý Hâm có chút kinh ngạc.

“Rất khó thực hiện sao?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hỏi.

“Không phải.”

“Nếu chỉ muốn một bộ hồ sơ mà nói, thì rất dễ dàng.”

Lý Hâm kinh ngạc không phải vì khó làm, mà là quá dễ làm.

Hồ sơ chính là thông tin của kẻ đào phạm, đối với người ngoài mà nói, muốn lấy được hồ sơ là một chuyện rất khó.

Nhưng đối với Lý Hâm mà nói, đây quả thực là quá dễ dàng.

Nói là dễ như trở bàn tay, cũng không đủ quá đáng.

“Thật vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Tất nhiên là thật.”

Lý Hâm gật gật đầu, chỉ là lấy một bộ hồ sơ mà thôi, không tính là gì.

“Vậy làm phiền hiền đệ.”

“Nhưng mà, việc này chớ có nói cho lệnh tôn nghe, ta muốn âm thầm điều tra, nếu ngu huynh có thể tẩy sạch hiềm nghi, ân tình này ghi nhớ trong lòng, mai sau cũng sẽ không quên hiền đệ.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Đồng thời thêm một ít hứa hẹn.

Những lời này như chi phiếu để trống, nhưng chi phiếu để trống được chia thành hai loại, một là vô dụng, một là hữu dụng.

Cụ thể phải xem ai nói.

Hứa Thanh Tiêu nói ra lời này, như vậy chi phiếu để trống này chẳng những hữu dụng, hơn nữa đối với Lý Hâm mà nói, giống như lấy được vật chí bảo vậy.

“Hứa huynh, huynh yên tâm, ngu đệ biết chừng mực, cũng tin tưởng phẩm hạnh của huynh trưởng, nhất quyết sẽ không đi tu luyện dị thuật.”

“Trình Lập Đông người này nham hiểm mưu lược, vì muốn kiếm công lao, vu khống giá họa, thật là ác nhân.”

Lý Hâm biểu hiện vô cùng kích động, hiện tại điều hắn ta muốn nhất chính là sự công nhận của Hứa Thanh Tiêu, có thể trở thành bạn tốt của Hứa Thanh Tiêu, đã không còn là vấn đề tiền đồ hay không tiền đồ nữa.

Đó là danh tiếng.

Hắn ta là con trai của Lý Quảng Tân, con trai phủ quân, tương lai tiền đồ tất nhiên cũng sẽ không kém được.

Nếu như vận khí tốt, nói không chừng cũng có thể làm phủ quân, nếu như vận khí kém thì cũng cần cố gắng thêm.

Nhưng khi kết bạn với Hứa Thanh Tiêu, sau này Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành đại nho, vào Hàn Lâm viện, ít nhất cũng là một đại quan nhị tam phẩm, tay nắm thực quyền, không cần Hứa Thanh Tiêu mở miệng, triều đình sẽ có rất nhiều người muốn nịnh bợ mình.

Đây mới là thứ Lý Hâm quan tâm.

Ý nghĩ của Lý Hâm, Hứa Thanh Tiêu kỳ thật hoàn toàn hiểu được, hắn không có bất kỳ một chút phản cảm nào.

Bởi vì đây là hiện thực, bất luận bằng hữu nào cũng là lợi ích liên kết, loại quân tử chi giao nhạt như nước rất khó có được, đa số đều là bằng hữu lợi ích.

“Hiền đệ chớ có kích động, có điều không cần trực tiếp giao quyền tông cho ta, sao chép một phần là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt cười cười, vỗ vỗ bả vai Lý Hâm.

Người kia gật gật đầu, liền theo Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau liền đuổi kịp bước chân của Vương Nho.

Trên đường phố, ba người song song mà đi, dọc theo đường đi ngẫu nhiên sẽ có người ném ánh mắt nhìn về phía họ, nhưng vẻn vẹn chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi.

Cả phủ Nam Dự đều nghe nói danh hào của mình, nhưng người chân chính biết mình không có mấy người.

Ngay cả những người đọc sách cũng chỉ có tỷ lệ nhỏ đã nhìn thấy mình.

“Thanh Tiêu huynh, hiện giờ kỳ thi phủ đã kết thúc, mười lăm ngày này cũng tương đối nhàn rỗi, Thanh Tiêu huynh có dự định gì không?”

Thấy Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm nói chuyện riêng xong, Vương Nho mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu sắp tới có tính toán gì.

“Không có dự định gì, nghỉ ngơi mấy ngày, đi dạo quanh phủ Nam Dự, cũng chỉ bấy nhiêu thôi.”

Hứa Thanh Tiêu tạm thời không định đi đến huyện Trường Bình trong hai ngày này, Trình Lập Đông còn đang âm thầm theo dõi mình.

Chi bằng mấy ngày nay thả lỏng thư giãn cho đã đi.

Ngô Ngôn nói chỉ cần trong vòng ba tháng có thể đưa đến là được rồi.

Hiện tại một tháng còn chưa qua, hoàn toàn không cần lo lắng.

“Nếu không có việc gì, có muốn đi Văn Hiên lâu ngắm một chút không?”

Vương Nho cười nói.

“Văn Hiên lâu?”

Nghe đến không hiểu sao có chút quen tai.

“Thanh Tiêu huynh có điều không biết, Văn Hiên lâu này là nhã lâu, là một đặc sắc lớn của phủ Nam Dự ta.”

Nghe đến Văn Hiên lâu, Lý Hâm mở miệng, trên mặt cũng tràn đầy vẻ tươi cười.

“Một đặc sắc lớn?”

Hứa Thanh Tiêu nhớ lại, lúc trước hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo, hình như đã nhắc tới Văn Võ Lâu.

“Đúng vậy, Văn Hiên lâu này không giống hoa lâu bình thường.”

“Bên trong mỗi một vị cô nương đều thanh tú mỹ lệ, hơn nữa còn chưa kể tinh thông cầm kỳ thư họa mọi thứ, nhưng mỗi người đều có bản lĩnh riêng.”

“Mà muốn được những cô nương này ưu ái, cần phải vượt qua ba cửa ải.”

Lý Hâm kể lại sự thú vị của văn lâu này.

“Cửa thứ nhất này, những thanh quan của văn lâu biết viết câu đối, nếu như đáp được, sẽ được ngồi lại, nhưng câu đối viết ra, cần phải được các nàng tán thành, một lần mười lượng bạc.”

“Cửa thứ hai, nếu là vào trong thì phải tặng thơ, nếu tặng bài thơ không tệ, coi như đến cửa thứ ba, có thể ngồi uống rượu cùng bàn, trò chuyện nhân sinh thoải mái.”

“Mà cửa thứ ba, chính là nguyện vọng của hai người, nếu hai bên trùng nhau, thì là một khắc xuân tiêu, nếu không trùng, đơn giản trò chuyện thoải mái rồi ra về, nhưng tiền rượu phải trả, hai mươi lượng bạc một lần.”

Vương Nho vội vàng giải thích, nói ra ba cửa ải này.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu có chút líu lưỡi.

“Đưa một câu đối mà cần tới mười lượng bạc.”

“Uống rượu một lần, đã là hai mươi lượng bạc.”

“Nếu đối phương không để mắt tới, cũng mất toi ba mươi lượng bạc, phí tổn cao như vậy, còn có thể làm ăn được sao?”

Không phải Hứa Thanh Tiêu không hiểu.

Chủ yếu là đọc nhiều sách như vậy, hiểu biết của Hứa Thanh Tiêu đối với hiện đại chỉ có một chữ.

Nghèo.

Nghèo ơi là nghèo.

Sai dịch dự bị, bổng lộc tháng một lượng, đương sai huyện nha hai lượng bạc, thu nhập đen cũng có một ít, nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Tặng đôi câu đối cho người ta, phải tốn mười lượng bạc, so sánh một chút, chính là bổng lộc một năm trước của mình rồi.

Còn không nói đến việc tặng rồi người ta có nhận hay không, viết không hay thì trực tiếp bị trả về, vậy mười lượng bạc này của ngươi không phải mất trắng rồi sao.

Chương 125: Vĩnh Bình Thế Tử Mời Gặp (2)

“Ha ha, đây là Thanh Tiêu huynh có điều chưa hiểu, Văn Hiên lâu tuy rằng thu phí đắt đỏ, nhưng đáng đồng tiền, thậm chí nói là rất đáng giá.”

“Những người thanh quan kia, phân nửa đều là thân thể sạch sẽ, còn lại cũng tương đối sạch sẽ, tuyệt đối không phải loại nơi như kỷ viện nhà hát.”

“Còn nữa các nàng từ nhỏ đã lớn lên trong Văn Hiên lâu, có người dạy cầm kỳ thi họa, từ nhỏ đã dùng bột trân châu đắp mặt, ai nấy ngũ quan thanh tú, tướng mạo hơn người.”

“Nếu như vận khí tốt, nói không chừng có thể thu làm thông phòng nha hoàn, nếu muốn cho danh phận thì nạp làm thiếp, vô cùng vui vẻ.”

“Chỉ có ba mươi lượng bạc thì đã là cái gì? Có một số tài chủ, còn mời tài tử viết câu đối thay, một chữ trăm lượng cũng không quá đáng.”

Vương Nho nói say sưa, trong ánh mắt tràn ngập chờ đợi.

Chỉ là nói xong những lời này, khuôn mặt Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ khát vọng nào, cũng không có vẻ gì cảm thấy hứng thú đối với chuyện nam nữ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn tương đối lý trí.

Sự nghiệp chưa thành công, tại sao lại an cư?

Còn nữa, tuy rằng nghe qua Văn Hiên lâu này tràn ngập khí tức văn nhân, nhưng trên thực tế thì sao?

Chung quy vẫn chỉ là đồ chơi của đám người tự cho là phong lưu mà thôi.

Từ lời Vương Nho vừa nói, nếu như coi trọng, thu làm thông phòng nha hoàn hoặc nạp làm tiểu thiếp sẽ có thể thấy được số phận của những người phụ nữ này, hầu hết đều đáng thương.

Hứa Thanh Tiêu không phải thánh nhân, không làm được chuyện đi cảm hóa thế nhân, nhưng hắn không thích chuyện này, không thích một chút nào.

Có lẽ có đôi khi đùa giỡn, ngoài miệng hoa hoa, nhưng tính cách của Hứa Thanh Tiêu không cho phép mình làm loại chuyện này.

Cũng sẽ không đụng đến chuyện này.

Hứa Thanh Tiêu sẽ không nói chuyện bình đẳng nam nữ, cũng không dám nói, tư tưởng phong kiến không phải một hai ngày mà hình thành, mà là tích lũy từng ngày, ảnh hưởng từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Không thay đổi được, Hứa Thanh Tiêu sẽ không đi thể hiện.

Nhưng gió chiều nào theo chiều đó cũng không phải tính cách của Hứa Thanh Tiêu.

Trong mắt người khác, Văn Hiên lâu đẹp như tranh vẽ, nhưng trong mắt Hứa Thanh Tiêu, trong Văn Hiên lâu có lẽ tràn ngập bi khổ.

“Vương Nho huynh, Văn Hiên lâu này tuy rằng tốt, nhưng cũng không phải ai cũng thích, giống Trần huynh vừa nhìn đã không thích.”

Lý Hâm giỏi quan sát sắc mặt, hắn cảm giác được Hứa Thanh Tiêu không có hứng thú đối với chuyện này, cho nên lập tức lên tiếng, bảo Vương Nho không cần tiếp tục nói.

Người kia cũng phát hiện ra, cho nên cười một tiếng, rồi không nói thêm gì.

Nghe Lý Hâm nói vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được hai người đang dè dặt, cho nên lắc đầu nói.

“Hai vị huynh đài, Trần sư huynh thật sự không thích chuyện này, Hứa mỗ ta cũng không phải rất thích hoa lâu, nhưng cũng sẽ không ngăn cản người khác.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích một câu.

Mình không thích là chuyện của mình, kéo người khác không thích theo thì có ý nghĩa gì, dễ ảnh hưởng đến tình cảm.

“Hứa huynh cao phong lượng tiết, cũng đáng để ta học tập.”

Vương Nho khen một câu, Lý Hâm cũng gật gật đầu theo.

Cũng vào lúc này, đột ngột, có hai bóng người rất nhanh đi tới.

“Lý công tử, có việc quan trọng.”

Hai người đứng cách đó không xa, bái kiến với Lý Hâm, sau đó mở miệng, nói cho Lý Hâm biết chuyện quan trọng.

“Hai huynh chờ một chút.”

Lý Hâm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn đi qua một bên nghe.

Một lát sau, sắc mặt Lý Hâm thay đổi, ngay sau đó gật gật đầu, để cho hai người lui đi.

Đợi hai người đi rồi, Lý Hâm xoay người đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu huynh, có người muốn gặp mặt huynh.”

Lý Hâm lên tiếng, nói ra lời này.

“Muốn gặp Thanh Tiêu huynh? Là ai vậy? Thanh Tiêu huynh bây giờ chính là đại tài của phủ Nam Dự, cũng không phải ai cũng có thể gặp được.”

Vương Nho mở miệng trước, hỏi là người nào, đồng thời coi như là nhắc nhở Lý Hâm một câu, nếu bằng hữu của Lý Hâm muốn gặp Hứa Thanh Tiêu, tốt nhất đừng mở miệng.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu hiện tại là đại tài của phủ Nam Dự, nếu là người nào muốn gặp Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu liền đi gặp, vậy mất mặt biết bao.

“Vĩnh Bình thế tử.”

Lý Hâm thản nhiên trả lời.

Trong phút chốc, Vương Nho liền câm miệng lại.

A, là Vĩnh Bình thế tử à.

Vậy thì không sao.

Con trai quận vương, muốn gặp Hứa Thanh Tiêu cũng xứng mà.

“Gặp ta?”

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Vĩnh Bình thế tử?

Quận vương?

Quận chúa?

Chờ đã… Quận chúa?

Trong phút chốc, một ý niệm hiện lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Vĩnh Bình thế tử là ai, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng Vĩnh Bình quận vương Hứa Thanh Tiêu biết là ai.

Phụ thân của Vĩnh Bình quận vương, cùng dòng dõi với Võ Đế, nếu không có mối nhục Tĩnh thành, phụ thân của Vĩnh Bình quận vương rất có khả năng đã làm hoàng đế.

Chỉ tiếc sau mối nhục Tĩnh thành, Đại Ngụy đã không cần một vị hoàng đế Văn cảnh nữa, mà chỉ cần một vị đại đế võ phạt.

Cho nên phụ thân quận vương, mất đi đế vị chí cao vô thượng.

Về phần vị thân vương này vì sao có thể nhẫn nhịn được, từ đầu đến cuối vẫn là một ẩn số, có lẽ là do lòng dạ rộng lượng.

Nhưng nhắc tới quận vương, Hứa Thanh Tiêu đầu tiên liền liên tưởng đến không phải là thế tử, mà là quận chúa.

Hôm qua người mà hắn nhập mộng vào, hình như cũng tự xưng là quận chúa thì phải?

“Quận chúa có tới ko?”

Suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi trước.

“Vĩnh Bình quận chúa sao? Chắc là đã tới, hai vị này đã đến phủ Nam Dự được vài ngày, đạp thanh du ngoạn, vừa vặn đi ngang qua, hiện giờ biết được danh tiếng của Thanh Tiêu huynh, lúc này mới muốn gặp mặt một lần.”

“Thanh Tiêu huynh, Vĩnh Bình thế tử ôn nhuận như ngọc, cũng là người đọc sách, hơn nữa thân phận hoàng thất, có lợi ích đối với tương lai của Thanh Tiêu huynh, ngu đệ cho rằng, nên đi gặp mặt một lần.”

Lý Hâm không hiểu ý tứ của Hứa Thanh Tiêu, trả lời cũng tương đối cổ hủ.

“Vĩnh Bình quận chúa diện mạo như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừm… Mỹ mạo của quận chúa, chắc chắn là tuyệt sắc, dù sao Vĩnh Bình quận vương chắc chắn sẽ không như nữ tử bình thường.”

Lý Hâm có chút xấu hổ, hắn ta chưa từng dc gặp Vĩnh Bình quận chúa, cũng không biết có đẹp hay không.

Nhưng đổi vị trí mà suy nghĩ một chút, nếu như mình là quận vương mà nói, khẳng định mỹ nữ bên cạnh như mây, hài tử sinh ra tất nhiên không thể xấu.

Đẹp hay không đẹp lại là chuyện khác, dù sao cũng không thể nói không dễ nhìn.

Lý Hâm trả lời, khiến Hứa Thanh Tiêu cũng có chút bất đắc dĩ, đúng thật là hậu nhân hoàng thất chắc chắn sẽ không kém, cho dù vốn liếng đời thứ nhất có kém hơn nữa, nhưng truyền thừa từ đời này sang đời khác sao có thể kém được chứ?

“Thanh Tiêu huynh, chúng ta có đi gặp hay không?”

Lý Hâm hỏi.

“Gặp chứ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, Vĩnh Bình thế tử, tốt xấu gì cũng là trưởng tử của quận vương, nếu không gặp không phải là vô duyên vô cớ gây phiền phức sao?

Chương 126: Thế Giới Này Thật Lớn (1)

“Được rồi, Vĩnh Bình thế tử đã đặt nhã gian ở Vọng Nguyệt lâu, chúng ta cùng đi nào.”

Lý Hâm cười cười.

Trên thực tế hắn đã sớm biết Vĩnh Bình thế tử tới, lúc trước còn nói phải đến tham gia yến hội của hắn, kết quả vẫn không tới, nguyên nhân gì thì trong lòng cũng đều rõ ràng, người ta chỉ nói một câu khách sáo, mình lại coi như đúng rồi thì sao được.

Nhưng hôm nay Vĩnh Bình thế tử chủ động mời Hứa Thanh Tiêu, địa vị này đã không giống nhau rồi.

“Thanh Tiêu huynh, Lý huynh hai người các ngươi đi đi, ta không đi gặp Vĩnh Bình thế tử được, có một số bằng hữu còn đang chờ ta, ta đi Văn Hiên lâu.”

Vương Nho ở một bên mở miệng, hắn cũng không phải thật sự không muốn đi gặp Vĩnh Bình thế tử, đường đường là hậu nhân của quận vương, câu nối với bất kỳ mối quan hệ nào đối với hắn mà nói đều là chuyện tốt.

Nhưng Vương Nho càng hiểu rõ, người ta chỉ mời Hứa Thanh Tiêu, nói không chừng Lý Hâm cũng chỉ là thuận đường dắt qua đó.

Nếu còn kéo thêm mình theo, thì có chút cảm giác khó xử rồi.

Chi bằng đi Văn Hiên lâu tiêu sái, vừa tự tại vừa vui vẻ.

“Được rồi, Vương Nho huynh, chờ dự yến hội xong, ta sẽ đi tìm huynh.”

Lý Hâm nói một tiếng, mọi người đều hiểu nhau, cho nên khách khí vài câu là được rồi.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, cũng không nói gì, liền đi theo Lý Hâm.

Ba người chia ra đi hai hướng khác nhau.

Đây chính là thân phận địa vị khác nhau.

Khi địa vị ngày càng tăng, những mối quan hệ phải làm quen sẽ dần dần thay đổi.

Nửa tháng trước, mình muốn tạo mối quan hệ với Vương Nho, mà Vương Nho muốn lại muốn hòa hợp vào mối quan hệ của Lý Hâm, Lý Hâm thì muốn dung nhập vào mối quan hệ của Vĩnh Bình thế tử.

Nửa tháng sau, thế tử Vĩnh Bình lại chủ động mời mình.

Hành động của Vương Nho, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy cũng rất được, nếu cứ cưỡng ép hòa nhập vào, ngược lại làm cho bản thân không được tự nhiên, nếu mình là Vương Nho, cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống vậy.

Không có nhiều cảm khái như vậy.

Hứa Thanh Tiêu đi theo Lý Hâm.

Khoảng một khắc sau đó.

Đã đi tới trước cửa một tửu lâu.

Vọng Nguyệt lâu, là tửu lâu tương đối nổi danh của phủ Nam Dự, trên đỉnh tửu lâu dựng một khối ngọc thạch giống như trăng, mỗi khi đêm đến, ngọc thạch sẽ phát ra ngân quang nhàn nhạt, cho nên gọi là Vọng Nguyệt lâu.

Đi vào Vọng Nguyệt lâu, tiểu nhị lập tức nhiệt tình chào hỏi, nhất là sau khi nhìn thấy Lý Hâm, càng có vẻ nịnh nọt hơn.

Lý Hâm không có gì để nói, tiện tay ném một miếng bạc vụn, coi như là thưởng tiền, nói ra tên nhã gian, tiểu nhị nhất thời nhiệt tình như lửa dắt theo hai người lên lầu.

Vọng Nguyệt lâu tổng cộng có bốn tầng.

Tầng một hai đều là nơi dùng bữa cho người thường.

Tầng ba là những khách quen của Vọng Nguyệt lâu.

Mà tầng thứ tư chỉ có một ít người tương đối có thân phận địa vị của phủ Nam Dự mới có thể đặt trước.

Nhã gian của Vĩnh Bình thế tử chính là ở tầng thứ tư.

So với tầng một tầng hai mà nói, tầng thứ tư vô cùng yên tĩnh, rất nhiều nơi đều bày đàn hương, còn có một vài nữ tử đánh

đàn, có vẻ vô cùng cao nhã.

Đi theo tiểu nhị.

Rất nhanh đi tới một nhã gian.

【 Tĩnh Tâm Các 】

Đẩy cửa phòng nhã gian ra, đập vào mắt đều là cao lương mỹ vị, nhưng mà đồ ăn không nhiều lắm, chỉ có bốn món.

Mà trong nhã gian, một nam tử mặc áo gấm màu xanh nhạt ngồi ở trong đó, còn có một nữ tử, mặc trường y màu đỏ nhạt đứng ở ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía mình.

Nam tử hơn hai mươi tuổi, trạc tuổi mình, mi thanh mày tú, nho nhã hiền hòa, quý khí vô cùng, đồng thời cũng không mất đi văn nhã, hơn nữa chung quanh cũng có Hạo nhiên chính khí vờn quanh, là một vị Nho sinh nhập phẩm.

Rõ ràng đây là Vĩnh Bình thế tử.

Mà nữ tử nhìn không rõ dung mạo, chỉ có thể thấy bóng lưng, dáng người lung linh, chỉ một cái bóng lưng đã làm cho người ta tưởng tượng không dứt, chỉ là không hiểu sao lại có vẻ quen quen.

Mở cửa phòng ra.

Vĩnh Bình thế tử lập tức đưa mắt nhìn qua, dồn tầm nhìn lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là liếc mắt một cái, Vĩnh Bình thế tử lập tức đứng dậy, tràn đầy ý tươi cười.

“Vị này chính là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ đúng không? Tại hạ là Mộ Nam Bình, tiếp kiến Hứa tiên sinh.”

Vĩnh Bình thế tử Mộ Nam Bình vô cùng vui mừng, thậm chí còn có chút kích động, từ chỗ ngồi đi tới, hành lễ trước mặt.

“Thế tử khách khí rồi, Mộ huynh là nhi tử tôn quý của quận vương, xưng hô với Hứa mỗ là tiên sinh, ta không gánh vác nổi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đáp lễ.

“Đâu có đâu có, tại hạ cũng là người đọc sách, nhập phẩm, danh xưng thế tử, thì cũng chỉ là vinh quang của phụ bối mà thôi, tiên sinh đã tiến bát phẩm, lại làm ra tuyệt thế văn chương, là người mà người đọc sách của chúng ta phải kính ngưỡng.”

“Hai chữ tiên sinh này, không nhận nổi, không nhận nổi đâu.”

Mộ Nam Bình phá lệ kích động, tựa như không hiểu sao lại có chút thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Thế tử đa lễ.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng, đối phương xưng mình là tiên sinh, quả thực có chút nặng lời.

“Không hề, không hề.”

“Tiên sinh năm nay cũng chỉ không quá hai mươi tuổi, nhập học không tới một tháng, lại có thể liên tục tấn phẩm, trước có danh từ thiên cổ, sau có thiên cổ văn chương, vinh dự đó làm sao không gánh nổi danh xưng tiên sinh?”

Vẻ mặt Mộ Nam Bình khăng khăng ko chịu.

“Thế tử thật sự nói nặng rồi, danh từ ngẫu nhiên, văn chương trong lòng, là vì ân của thượng thiên, Hứa mỗ tài hoa bình thường, hai chữ tiên sinh này, không xứng.”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu một nửa là khách khí, một nửa là nghiêm túc.

Phần khách khí chắc chắn có, Mộ Nam Bình chắc chắn cũng có phần khách khí, nhưng còn lại một nửa là nghiêm túc.

Dù sao có thể được gọi là tiên sinh, không chỉ là ngươi có tài năng, mà chủ yếu còn là ngươi phải có đức có phẩm để hy vọng gửi gắm.

Tương tự như những người đọc sách khác gọi mình một câu tiên sinh, Hứa Thanh Tiêu cũng nhận là xong, biết được đó là tôn xưng.

Vĩnh Bình thế tử xưng hô tiên sinh với mình, nếu mình tiếp nhận coi như là chuyện đương nhiên thì ít nhiều cũng không hay.

“Hai vị chớ có giằng co.”

“Nếu đã là đồng lứa, thì dứt khoát một chút, xưng huynh là được.”

Lý Hâm ở một bên hòa giải, mọi người khách khí lẫn nhau, huynh đẩy ta nhường, cũng được rồi.

“Nếu Hứa tiên sinh không ghét bỏ, tại hạ sẽ trèo cao xưng câu huynh trưởng.”

Vĩnh Bình thế tử gật gật đầu, nhưng vẫn khiêm tốn như trước.

“Thế tử tuổi tác nhỏ hơn ta một chút, ngược lại là ta đã trèo cao xưng hiền đệ rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng trả lời một câu.

“Ha ha, Hứa huynh quả nhiên ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn quân tử, nào nào, mau ngồi xuống đi, Lý huynh, huynh cũng ngồi đi.”

Vĩnh Bình thế tử không hổ là lão luyện chốn kinh thành, nói chuyện quả thực là nhỏ giọt không lọt, vừa làm cho người ta thoải mái, lại không làm cho người ta cảm thấy mình đang thổi phồng người khác.

Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm ngồi vào.

Mà lúc này ánh mắt Vĩnh Bình thế tử rơi vào trên người nữ tử đứng ngoài cửa sổ.

Hắn khẽ nhíu mày, không nhịn được mở miệng nói.

“Muội muội, khách cũng đã tới rồi, muội còn đứng ở ngoài cửa sổ, không có một chút lễ nghĩa nào.”

Chương 127: Thế Giới Này Thật Lớn (2)

Giọng nói của Mộ Nam Bình vang lên, giận dữ mắng muội muội nhà mình, đồng thời lập tức lại thay đổi sắc mặt, nhìn về phía hai người Hứa Thanh Tiêu.

“Thực sự làm hai vị chê cười rồi, muội muội ta thuở nhỏ được gia phụ chiều chuộng, không hiểu lễ nghĩa, tùy hứng làm bậy, nếu có chỗ không chu đáo, mong hai vị thứ lỗi.”

Mộ Nam Bình thật sự thấy hơi không vui.

Hắn đọc sách của các vị thánh nhân, từ nhỏ đã coi Chu Thánh là lý tưởng cuối cùng của cuộc sống.

Nhưng thế nhưng lại có một vị muội muội tùy hứng làm bậy như vậy, không có một chút lễ nghĩa đối nhân xử thế, thường làm cho hắn tức muốn chết.

Nhưng cũng hết cách, phụ thân mình quá mức nuông chiều vị muội muội này, đánh không được mắng cũng không xong, lần này hắn vốn không muốn mang muội muội của mình theo nhưng muội muội nằng nặc đòi phải đi theo mình, trước khi đi Mộ Nam Bình mơ hồ nhớ rõ lời dặn dò của phụ thân, bất luận như thế nào cũng phải trông chừng muội muội.

Cho nên đến gặp Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng phải mang theo.

“Tới rồi thì tới, các người ăn uống là việc của các người, ta xem là việc của ta.”

Một giọng nói dễ nghe vang lên.

Ngữ khí có vẻ vô cùng tùy ý, đứng ở ngoài cửa sổ không biết đang nhìn cái gì.

Bộp.

Sau một khắc, Mộ Nam Bình có chút phẫn nộ, hắn vỗ bàn, giọng nói cũng không quá to, không thực sự dùng sức nào, chỉ là phát ra chút tiếng động.

“Mộ Nam Ninh!”

“Nếu muội không hiểu lễ nghĩa như thế, đừng trách vi huynh cấm túc muội, vi huynh nói được làm được.”

Mộ Nam Bình có chút tức giận.

Ngày thường náo loạn thì thôi, hôm nay có Hứa Thanh Tiêu tới, một chút thể diện muội cũng không cho ca ca được sao?

Thực sự cho rằng huynh sẽ không nổi giận sao?

Trong lòng Mộ Nam Bình nghĩ đến.

“Mất hứng.”

Tiếng nói dễ nghe lại vang lên.

Ngay lập tức, nữ tử xinh đẹp quay người lại.

Mộ Nam Ninh chậm rãi xoay người.

Tóc dài ba thước dùng trâm búi lại, ngũ quan vô cùng tinh mỹ xuất hiện trong mắt Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm.

Khuôn mặt tựa như tiên tử, trong nháy mắt này, khắc sâu trong lòng Lý Hâm.

Trong nháy mắt hai người sửng sốt.

Lý Hâm sửng sốt, là vì chưa từng thấy qua người nào tuyệt mỹ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu sửng sốt, là bởi vì… Thế giới này thật lớn, ồ, không, là thật nhỏ.

Vẻ đẹp của Mộ Nam Ninh tràn ngập vẻ đẹp lanh lợi, đôi mắt đẹp chớp chớp, vừa có chút đáng yêu, cũng có chút linh động, nhưng khi búi tóc, lại có vẻ khác biệt.

Vẻ đẹp này, không thể nói.

Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái.

Có thể làm cho người ta cả đời không thể nào quên.

Trong nháy mắt.

Xung quanh yên tĩnh lại.

Nhưng mà, ánh mắt của Mộ Nam Ninh cũng rơi lên trên người của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu nhìn sang Mộ Nam Ninh.

Mà ánh mắt của Mộ Nam Ninh cũng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu

Chỉ là, ánh mắt hai người khi nhìn nhau đều mang theo một tia quái dị.

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu là kinh ngạc, nhưng có thể hiểu là sự kinh ngạc khi nhìn thấy tuyệt thế mỹ nhân.

Mà ánh mắt của Mộ Nam Ninh lại là nghi hoặc.

Bởi vì không biết tại vì sao nàng lại có cảm giác dường như đã gặp Hứa Thanh Tiêu ở nơi nào rồi, dường như đã từng quen biết.

Hơn nữa, nhìn lại càng có vẻ quen quen.

Nhưng xét về diện mạo thì lại hoàn toàn là mới gặp lần đầu tiên.

Hai người nhìn nhau chăm chú.

Làm cho Mộ Nam Bình cảm thấy hiếu kỳ.

Nhìn vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm, Mộ Nam Bình cũng đã đoán được. Muội muội mình đúng thần là tuyệt sắc giai nhân, đáng tiếc hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ cho nên hắn nhìn mãi nên cảm thấy bình thường mà thôi.

Nhưng mà xưa giờ muội muội chưa từng nhìn một nam nhân nào như vậy.

Chẳng lẽ muội muội mình nhắm trúng Hứa Thanh Tiêu rồi?

Đây là chuyện tốt à nha.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ đang là Nho tiến bát phẩm, tiền đồ tương lai không thể đoán trước được, hơn nữa lại còn trẻ tuổi tuấn mỹ, có thể làm văn có thể đánh võ, rất xứng đôi với muội muội.

Duy chỉ có một điểm đó là thân phận hơi chênh lệch xíu, nhưng chuyện này cũng không sao, chờ sau này Hứa Thanh Tiêu vào triều, làm một quan viên lục phẩm là không thành vấn đề.

Chỉ là, lỡ như Hứa Thanh Tiêu chỉ muốn dựa vào gia thế của nhà mình thì phải làm sao đây?

Nếu như vậy, chẳng phải là sẽ phụ bạc muội muội hay sao?

Không được, không được, mình chưa thể vui mừng quá sớm được, mình còn phải xem Hứa Thanh Tiêu thật sự là có tâm ý với muội muội hay không.

Mộ Nam Bình thấy mình suy nghĩ hơi lố, hai người chỉ mới nhìn nhau thôi mà hắn ta lại liên tưởng đến nhiều thứ như vậy.

Trên thực tế thì Mộ Nam Bình thân là người đọc sách, tất nhiên cũng sẽ tôn trọng người đọc sách, nhất là người đọc sách có tài hoa thực sự, phụ thân hắn ta cũng giống như vậy.

Đối với Hứa Thanh Tiêu tất nhiên sẽ có thiện cảm.

Còn nữa, muội muội đúng là đã tới thời điểm nên bàn chuyện cưới gả rồi, suy nghĩ một chút cũng không quá đáng, nhưng nếu nghĩ nhiều quá thì lại không tốt lắm.

“Khụ khụ.”

Mộ Nam Bình ho nhẹ một tiếng.

Lập tức, ba người kia cùng nhau lấy lại tinh thần, Hứa Thanh Tiêu cũng thu hồi ánh mắt, bên ngoài tỏ ra bình tĩnh thản nhiên.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã thấy hơi tê dại rồi.

Thế giới này nhỏ thật đấy.

Hôm qua vừa nhập mộng, hôm nay đã gặp nhau.

May là mình không dùng tướng mạo thật, nếu không hôm nay đã chết ngay tại chỗ rồi.

Chẳng qua là, vị Vĩnh Bình quận chúa này tại sao lại cứ nhìn chằm chằm vào mình vậy? Hơn nữa, ánh mắt còn quái dị như vậy?

Chẳng lẽ, nàng đã phát hiện được điều gì hay sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút hốt hoảng.

Dù sao mình đã thật sự nhìn thấy hết toàn thân vị quận chúa này, chuyện này nếu như để cho Mộ Nam Bình hay là Vĩnh Bình quân vương biết được, vậy thì mình chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Nữ tử cổ đại coi trọng nhất sự trong sạch, nhất là từ sau thời Chu Thánh, nữ tử xem trinh khiết như tính mạng. Nếu như đụng phải nữ tử được dạy dỗ trong gia đình cực đoan mà nói, dù ngươi chỉ nhìn ta một cái, ta cũng cảm thấy ngươi đang khinh bạc ta.

Nếu như ngươi dám sờ vào mông ta ?

Hoặc là ngươi cưới ta, hoặc là ta tự sát, chỉ có hai lựa chọn.

Đương nhiên nếu như dung mạo ngươi xấu xí, vậy ta chọn tự sát.

Cho nên không thể nào không hoảng hốt.

Bây giờ chỉ thấy mừng vì hôm qua mình quá thông minh, không để lộ mặt thật của mình, nếu không lúc này mình ngỏm củ tỏi chắc rồi.

Vĩnh Bình quận chúa, không thể thâm giao.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Hứa Thanh Tiêu hiện ra suy nghĩ đó.

Chắc chắn là đối phương không biết mình, nhưng mà vừa rồi ánh mắt của đối phương khi nhìn mình lại cực kỳ cổ quái.

Những người khác không biết nguyên nhân vì sao nhưng Hứa Thanh Tiêu thừa biết.

Khí chất.

Cách nói chuyện.

Thay đổi tướng mạo không phải là một chuyện khó, nhưng khí chất và cách nói chuyện, hành vi cử chỉ của một người thì lại rất khó thay đổi.

Lỡ như một ngày nào đó bị người ta phát hiện ra, vậy thì phiền phức ngập trời.

“Hứa huynh, Lý huynh, đây là lệnh muội, Mộ Nam Ninh.”

Chương 128: Triều Đình Chi Tranh, Mộ Nam Ninh Nhớ Ra Rồi (1)

Trên mặt Mộ Nam Bình mang theo nụ cười, giới thiệu muội muội với hai người Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, còn chưa kịp đợi hai người trả lời.

Ánh mắt Mộ Nam Ninh lại một lần nữa rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Chúng ta từng gặp nhau rồi phải không?”

Mộ Nam Ninh nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong ánh mắt đều tràn đầy vẻ nghi hoặc. Nàng trực tiếp mở miệng, đáng gãy lời nói của ca ca.

“Chưa từng.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp lắc đầu, trả lời không do dự chút nào.

“Sao ngươi trả lời ta chắc chắn quá vậy?”

Mộ Nam Ninh nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, đôi mắt đẹp có hơi nhíu lại như đang chất vấn.

“Quận chúa quốc sắc thiên hương, chính là một mỹ nhân tuyệt sắc, người thường chỉ cần gặp một lần chỉ sợ là cả đời cũng khó quen. Tại hạ cũng chỉ là người phàm, vừa nhìn một lần đã biết sẽ không quên được quận chứa, cho nên tuyệt đối là chưa bao giờ gặp nhau.”

Hứa Thanh Tiêu nửa khen nửa giải thích.

Dù sao cũng chưa từng gặp qua.

Không nghe, không nghe, ngươi không có chứng cứ thì Hứa Thanh Tiêu ta vẫn cứ là chính nhân quân tử.

“Thật sao?”

Mộ Nam Ninh vẫn còn hơi không tin, bởi vì nàng luôn cảm thấy hình như mình đã gặp Hứa Thanh Tiêu ở đâu rồi.

Nhưng mà cuối cùng gặp qua ở nơi nào thì nàng lại không nhớ gì hết.

Chỉ có cảm giác quen thuộc.

“Tất nhiên là thật rồi.”

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu cực kỳ cẩn thận giọt nước cũng không lọt, nàng xinh đẹp như vậy, người bình thường gặp rồi chỉ sợ cả đời cũng không quên.

Giống như Lý Hâm ở bên cạnh hắn vậy.

Cho nên câu trả lời này hợp tình hợp lý.

“Xem ra Hứa huynh có duyên phận cùng lệnh muội nhỉ, muội muội này của ta cho dù ngày thường có hơi bướng bỉnh nhưng mà tuyệt đối sẽ không nói chuyện cùng nam tử khác đâu, đây quả nhiên là duyên phận.”

“Nào, vì duyên phận, kính một chén.”

Mộ Nam Bình mở miệng, mặt mày vui vẻ, đồng thời cũng giơ ly lên.

Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm cũng lần lượt giơ ly lên, Mộ Nam Ninh vẫn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua ca ca của mình đang ở đây, cho nên nàng vẫn phải nể mặt một chút.

Bốn người nâng chén, sau khi uống một hớp thì đặt chén rượu xuống.

“Hứa huynh, trước mắt, kỳ thi phủ đã kết thúc, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì huynh chắc chắn đứng đầu.”

“Tiếp theo, Hứa huynh dự định thế nào?”

Mộ Nam Bình hỏi.

“Tạm thời ta vẫn chưa biết, chắc là sẽ về nhà đọc thêm ít sách, đợi năm sau lên kinh đi thi. Ta cũng không muốn thi rớt, miễn cho làm trò cười cho thiên hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Đây cũng là kế hoạch tạm thời của hắn, đứng đầu thi phủ là chuyện chắc chắn rồi, làm sao có chuyện viết ra tuyệt thế văn chương mà lại không giữ vị trí đệ nhất.

Sau khi đứng đầu thi phủ, hắn sẽ về nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian, trồng hoa, nuôi chó, bình thường không có chuyện gì làm thì sẽ đọc sách, trước tiên cứ biến mất một khoảng thời gian rồi tính.

Phải để thanh danh của mình chìm xuống một chút, nếu không, cứ để tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ có thêm kẻ địch.

Khiêm tốn cũng không phải chuyện xấu.

Đương nhiên tất cả những chuyện này đều là do Trình Lập Đông ép hắn, hắn giờ nào khắc nào cũng phải đề phòng, giống như một quả bom hẹn giờ, có trời mới biết lúc nào nó sẽ nổ.

"Hứa huynh quả nhiên trầm tĩnh, có được thanh danh như vậy mà vẫn muốn chuyên tâm đọc sách, quả nhiên là tâm gương mẫu mực của người đọc sách chúng ta, ngu đệ bội phục."

Mộ Nam Bình cảm khái một tiếng, chỉ vì Hứa Thanh Tiêu thật sự là quá trầm ổn. Đệ nhất thi phủ, Nho tiến bát phẩm, trước có thiên cổ danh từ, sau có tuyệt thế văn chương.

Bất kể là chuyện nào cũng có thể làm cho những người đọc sách bình thường ghi nhớ cả đời, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại nguyện ý hồi hương tĩnh tâm đọc sách.

Khí lượng này, hắn ta không thể không bội phục.

Nhưng bội phục thì bội phục, có mấy lời Mộ Nam Bình vẫn phải nói.

"Hứa huynh có được khí phách như vậy thật sự là đáng được kính nể, nhưng mà trước đó ngu đệ có nghe nói, hôm qua triều đình đã phái người tiếp nhận tuyệt thế văn chương, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sau khi xem qua, chắc chắn bệ hạ sẽ cực kỳ vui mừng."

"Mà hai vị đại Nho và ba vị quốc công dường như cũng đều có thiện cảm với Hứa huynh."

"Nếu trong tương lai Hứa huynh muốn đi theo quan lộ thì từ giờ trở đi, huynh nên vận doanh tinh tế chứ không thể tùy ý mà đi."

Mộ Nam Bình lên tiếng, những lời này của hắn ta thật ra là đang âm thầm chỉ điểm.

“Ồ, vận doanh chi pháp là như thế nào? Ngu huynh còn thỉnh đệ chỉ cho một phen.”

Đối với sự biến động của thế cục triều đình, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Ngoại trừ sự phát triển đại khái của quốc gia thì tranh đấu bè phái, văn võ so tài, tranh giành lợi ích, Hứa Thanh Tiêu căn bản chẳng biết chút gì.

Bây giờ Vĩnh Bình thế tử xuất hiện, quả thật có thể để hắn biết trước được một ít thông tin.

“Ngu đệ cũng chỉ tùy ý nhắc đến, thỉnh giáo thì có chút không nhận nổi.”

“Chẳng qua đệ có thể nói cho huynh trưởng nghe một ít chuyện bên trong triều đình.”

Mộ Nam Bình cười khẽ một tiếng sau đó gắp một miếng đồ ăn nói.

“Ta vẫn còn một món ăn chưa lên tới, vẫn chưa được tận hứng, Lý huynh, có thể nhờ huynh giúp ta đi hối thúc hay không?”

Mộ Nam Bình cười cười, nhìn về phía Lý Hâm.

Đàm luận chuyện trong triều thì tất nhiên không thể nói lung tung, nhất là ngay trước mặt người ngoài.

Hắn ta muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu cho nên có thể nói, nhưng cũng sẽ không nói hết hoàn toàn.

Vì Hứa Thanh Tiêu không được xem là người ngoài. Lý Hâm tuy là con trai Phủ quân, hắn ta nhìn ra được đối phương muốn nịnh bợ mình, nhưng điều này không có nghĩa là mình tin tưởng người này.

Mặc dù hắn là thế tử cao quý, nói một ít chuyện trong triều đình, cho dù có truyền ra ngoài đi chăng nữa thì cũng không sao.

Nhưng đến trình độ này của hắn thì có đôi khi vẫn phải nói năng cẩn thận, nếu không lỡ như có người muốn gây rắc rối,

lấy chuyện này ra làm lý do thì trong lòng hắn ta cũng sẽ không vui.

“Được, thế tử chờ ta một lát, ta đi hối thúc.”

Lý Hâm khẽ gật đầu, tất nhiên y hiểu được ý tứ của đối phương, lập tức đứng dậy rời đi.

Hứa Thanh Tiêu uống một hớp rượu.

Vòng tròn quyền quý có đôi khi chính là vô tình như thế đấy.

Khi cần tới ngươi thì gọi ngươi một tiếng Lý huynh, đến lúc không cần, chỉ cần tùy tiện một câu là đẩy ngươi ra ngay.

Đối với điểm này, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấu, cũng rất rõ ràng.

Không có cái gì gọi là thỏa mái hay không thoải mái ở đây, đây chính là hiện thực.

Đợi sau khi Lý Hâm đi rồi, Mộ Nam Bình cất giọng.

“Hứa huynh, từ lúc bệ hạ đăng cơ, Đại Ngụy rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, chính là lúc cần dùng người.”

“Hứa huynh có đức độ, kiêu mà không ngạo, hơn nữa, có thể tĩnh tâm đọc sách cũng là một chuyện tốt. Nhưng thế cục rung chuyển, vào lúc này, nếu huynh nhập kinh chia sẻ sầu lo với bệ hạ thì tiền đồ vô hạn.”

Chương 129: Triều Đình Chi Tranh, Mộ Nam Ninh Nhớ Ra Rồi (2)

“Bây giờ mấy vị đại nhân trong triều đình ai cũng cần nhân tài giống như nhau, Hứa huynh tài trí hơn người, chỉ sợ rằng đã bị bọn họ để mắt đến. Ngu đệ cũng không lôi kéo thay ai cả.”

“Chỉ muốn nói một vài sự vụ trong triều để Hứa huynh có thời gian ngẫm lại.”

Mộ Nam Bình nói đến trọng điểm.

Hứa Thanh Tiêu cũng đặt chén rượu xuống, nghiêm túc lắng nghe.

Chỉ là có phần hơi khó chịu.

Thỉnh thoảng Mộ Nam Ninh sẽ ném ánh mắt qua đây, làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút áp lực.

“Mong được hiền đệ giải tỏa nghi hoặc.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Mộ Nam Bình rót một chén rượu cho Hứa Thanh Tiêu, tiếp tục nói.

“Lấy Trấn quốc công dẫn đầu, bọn họ đều chủ trương tiếp tục Bắc phạt, tâm ý võ tướng luôn là như vậy.”

“Lấy Lại bộ thường thư và Trần chính Nho cầm đầu, chủ trương giáo hóa thiên hạ, tư tưởng quân tử, lập quốc lập ý, phản đối việc tiếp tục Bắc phạt.”

“Đông Minh hội do ba người Cố Ngôn Cố tự khanh, Hộ bộ thượng thư, hình bộ thượng thư cầm đầu, phụ quốc giám ngôn, chưởng khống Tông Nhân phủ, Hộ bộ, Hình bộ.”

“Cuối cùng là thượng thư Công bộ Lý Ngạn Long, chủ trương nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục tiền tài kinh tế, có điều địa vị hơi kém một chút, dù sao thì Cố thượng thư cũng chưởng khống Hộ bộ, cho nên có rất nhiều chuyện khó mà làm được.”

“Đây chính là thế cục triều đình hiện nay.”

Mộ Nam Bình kiên nhẫn giảng giải.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe xong những lời này, thì lập tức hiểu rõ.

Cũng vào lúc này.

Giọng Mộ Nam Ninh vang lên.

“Hình như ta có hơi nhớ ra rồi, chắc chắn ta và ngươi đã từng gặp nhau.”

Giọng nói của nàng cất lên.

Những chuyện triều đình ngập tràn trong đầu Hứa Thanh Tiêu lập tức biến mất sạch sẽ.

Đại tỷ, chúng ta đang nói chuyện quốc gia đại sự đó.

Sao nàng vẫn còn nghĩ đến chuyện này vậy?

Còn nữa, nàng có thể nhớ ra được?

Ta không tin!

Nghe thấy giọng nói của Mộ Nam Ninh.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu chỉ có ba chữ.

Ta không tin.

Nếu như nàng có thể nhớ ra thì Hứa Thanh Tiêu ta sẽ lập tức quy ẩn điền viên, cạo đầu đi tu.

Ánh mắt hai người tập trung vào Mộ Nam Ninh.

Mà ánh mắt của Mộ Nam Ninh thì lại vô cùng kiên định nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Chắc chắn là ngươi và ta đã từng gặp nhau, hơn nữa còn là gần đây. Cách nói chuyện, hành vi cử chỉ của ngươi rất giống với một người.”

“Ngươi có từng xuất hiện trong mộng của ta hay không?”

Mộ Nam Ninh đã hoàn toàn nhớ lại.

Lúc đầu nàng vốn không nhớ ra, nhưng mà càng nhìn Hứa Thanh Tiêu thì càng cảm thấy quen mắt, cho nên cứ suy nghĩ

mãi, đột nhiên, nàng phát hiện hành vi và cử chỉ của Hứa Thanh Tiêu trông rất quen thuộc.

Nàng lập tức nghĩ đến giấc mộng đêm qua.

“Tiểu muội, chớ lộn xộn.”

Mộ Nam Bình có hơi giận rồi.

Hắn còn tưởng rằng muội muội mình thật sự đã từng gặp Hứa Thanh Tiêu, nhưng mà không ngờ chỉ là trong mộng?

Quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Trên đời này làm gì có nhập mộng chi thuật? Yểm tộc đúng là sẽ lẻn vào trong mộng của người khác, nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể là yêu ma hay sao?

Chuyện này hiển nhiên là không thể nào.

Cho nên hắn ta cho rằng muội muội cố tình phá đám không cho mình bàn xong chuyện.

“Ca, là thật đó, muội có cảm giác hắn đã từng vào trong giấc mộng của muội.”

“Hơn nữa còn đã nhìn thấy thân thể của muội.”

Mộ Nam Ninh nghiêm túc nói.

Ầm.

Giờ khắc này, Mộ Nam Bình thật sự nổi giận.

Hắn ta đập mạnh bàn một cái, trong mắt tràn đầy lửa giận, nhìn về phía Mộ Nam Ninh nói.

“Ngươi quả là vô pháp vô thiên, nói xằng nói bậy, những lời vừa rồi càng đúng là không biết xấu hổ.”

“Hứa huynh chính là Nho giả, trước tiên không nói đến chuyện có thể học được nhập mộng chi thuật hay không, nhưng cho dù hắn thật sự học được nhập mộng chi thật thì cũng không thể nào đi nhìn lén thân thể của ngươi.”

“Mộ Nam Ninh, ngươi quả nhiên là làm càn.”

“Một câu này của ngươi làm hoen ố đi sự thanh bạch của Hứa huynh. Trên thế gian này làm gì có người nào có thể vào trong

giấc mộng của người khác, ngươi không biết đối với người đọc sách chúng ta mà nói, thanh danh cũng giống như là sinh mệnh hay sao?"

Mộ Nam Bình nổi giận.

Hứa Thanh Tiêu có biết nhập mộng chi thuật hay không trước tiên không nói tới, nhưng Mộ Nam Ninh lại có thể nói ra những lời này.

Đây không phải là vu oan cho Hứa Thanh Tiêu hay sao?

Người ta đường đường là người đọc sách, tự dưng lại bị nói xấu, hơn nữa nếu như truyền ra ngoài thì thanh danh của ngươi cũng không dễ nghe.

Ngươi là ai chứ? Đường đường là một quận chúa.

Vĩnh Bình quận chúa, ngẫm lại đi, cho dù có thật sự bị người ta nhìn thấy cũng không thể nói ra, chỉ có thể âm thầm diệt trừ người kia.

Nhưng muội muội từ nhỏ lại được cưng chiều từ nhỏ tới lớn, hơn nữa, đối với loại chuyện này lại cực kỳ không để ý đến, chẳng biết là đã xảy ra chuyện gì nữa, thật sự là tức chết người mà.

Nghe thấy Mộ Nam Bình giận giữ mắn trách.

Mộ Nam Ninh cũng không sợ hãi, nhưng nàng biết rõ, ca ca mình thật sự nổi giận rồi.

"Quận chúa."

Cũng vào lúc này, âm thanh của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, nhìn về pía Mộ Nam Ninh nói:

"Hứa Thanh Tiêu ta không biết nhập mộng chi thuật, mà cho dù may mắn tiến vào trong mộng của quận chúa đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng sẽ không làm ra những chuyện hạ lưu."

"Tiếp nữa, Hứa mỗ muốn hỏi quận chúa, người trong giấc mơ của quận chúa, đúng là Hứa mỗ sao?"

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, bình tĩnh hỏi.

Theo mấy câu nói của Hứa Thanh Tiêu, đôi mày thanh tú của Mộ Nam Ninh khẽ nhíu lại, nàng trầm tư một phen, cuối cùng lắc đầu.

“Dáng vẻ hình như có hơi không giống, nhưng những thứ khác đều rất giống nhau.”

Mộ Nam Ninh trả lời.

So ra thì dung mạo của Hứa Thanh Tiêu không anh tuấn như người trong mộng, nhưng dù có anh tuấn thì cũng chẳng liên quan gì tới nàng, nàng vốn không mê nam sắc.

“Nếu như thế, quận chúa làm ô uế sự trong sạch của ta, nếu nói theo kiểu chuyện nhỏ thì là quận chúa nhất thời lỡ lời, nói làm lớn chuyện ra thì Hứa Thanh Tiêu ta từ nay về sau cũng chẳng còn mặt mũi nhìn người, mang tiếng xấu muôn đời, chi bằng ta chết cho xong.”

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nghiêm túc.

Thời điểm quan trọng này, hắn tuyệt đối không thể giả vờ kiêu ngạo, nhất định phải tranh luận theo đạo lý.

Dù sao thì khi ở trong mộng, Mộ Nam Ninh cũng chưa từng nhìn thấy mặt thật của mình.

Cho nên Mộ Nam Ninh không có đủ chứng cứ.

Lại nói đến chuyện nhập mộng kia, vốn không có cách nào để chứng minh được, nàng cũng không đưa ra được chứng cứ.

”Hứa huynh, việc này đích thật là xá muội nói năng lỗ mãng, mong Hứa huynh chớ tức giận.”

“Xin Hứa huynh yên tâm, ta chắc chắn sẽ quản giáo xá muội cho thật tốt.”

Chương 130: Đi Võ Hưng Lâu Chơi, Xem Như Bản Quận Chúa Bồi Tội (1)

Mộ Nam Bình nói rất nghiêm túc, thậm chí còn cúi người thật sâu về phía Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy, đứng ở góc độ của người đọc sách, những lời này đúng là đã hủy đi sự trong sạch của người ta, nếu như thật sự truyền ra ngoài thì cũng không phải việc nhỏ.

Nếu như bị một vài thế lực đối địch biết được, cho người tung tin đồn nhảm khắp nơi, vậy thì cho dù toàn thân ngươi có mọc đầy miệng thì cũng giải thích được.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu có nổi giận thì trong mắt Mộ Nam Bình cũng là chuyện bình thường.

“Mộ Nam Ninh, sao muội còn chưa tạ lỗi với Hứa huynh?”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, Mộ Nam Bình hung tợn nhìn muội muội, bảo nàng xin lỗi.

Cảm nhận được ánh nhìn của ca ca, Mộ Nam Ninh có chút mơ hồ.

Nàng chỉ thuận miệng nói một câu, sao lại giống như có kẻ sắp chết vậy?

Đám người đọc sách này chính là như vậy, bất cứ chuyện gì cũng đều làm quá lên.

“Được, được, được, là ta không đúng, Hứa công tử, là ta lỡ lời, mong Hứa công tử thứ tội.”

“Đến đây, Hứa công tử, uống một chén, xem như lời xin lỗi của ta.”

Mộ Nam Ninh nâng chén rượu lên, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu mà nói chuyện, sau đó tùy ý uống một ngụm rượu.

Uống xong một ly, Mộ Nam Ninh lại nói tiếp:

“Uống thêm ly nữa, vẫn chưa xin lỗi xong.”

“Ồ, rượu này ngon đó chứ, Hứa công tử vừa rồi là ta lỡ lời, ta lại uống thêm một chén.”

“Này! Hứa công tử, vừa rồi ta hơi lỡ lời, ta lại uống thêm một ly, nếu không thì không có cách nào có thể biểu đạt được sự áy náy của bản quận chúa.”

Thật sự khó mà tưởng tượng được.

Đường đường là nữ nhi của Vĩnh Bình quận vương, vậy mà lại có tính cách này.

Chủ yếu nhất là, người này lại còn quốc sắc thiên hương như thế, nhưng mà tính cách này thì lại làm cho người ta có hơi không dám khen ngợi.

“Quận chúa nói quá lời, hiểu làm mà thôi, nói rõ được là tốt rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, không cần thiết phải làm lớn chuyện, bản thân hắn cũng hơi chột dạ, nếu như làm lớn chuyện này thì sẽ gây bất lợi cho chính mình.

Có điều, vị Vĩnh Bình quận chúa này mình không thể đụng vào.

Tuyệt đối không thể đụng vào.

Mặc dù khuôn mặt nàng đúng thật là quốc sắc thiên hương, dáng người cũng được xem là hoàn mỹ nhưng mà không thể đụng vào.

Có thời gian theo đuổi loại người này còn không bằng dùng tâm tư đó để nghiên cứu cắm hoa.

“Hứa huynh đại lượng.”

“Đừng uống nữa.”

Mộ Nam Bình trước tiên cúi đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, sau đó trừng mắt liếc nhìn muội muội của mình.

Quận chúa ngừng uống rượu, bắt đầu dùng bữa, không thèm để ý đến hai người.

Chuyện bất ngờ không vui trôi qua rồi, Hứa Thanh Tiêu lại vẫn tiếp tục trò chuyện với Vĩnh Bình thế tử.

Có lẽ Vĩnh Bình thế tử cảm thấy bản thân hắn đã chịu chút thua thiệt cho nên đã nói thêm nhiều chuyện ngoài dự tính về triều đình, xem như là là đền bù.

Một canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu được đại khái về thế cục hiện tại của vương triều Đại Ngụy.

Dựa vào những gì mà Mộ Nam Bình nói, Hứa Thanh Tiêu tự mình tổng kết lại một phen.

Đại khái là phân chia thành bốn đảng phái.

Đảng võ tướng chỉ một lòng muốn Bắc phạt, dù sao thì ở thế hệ trước võ tướng cũng đã trải qua mối nhục Tĩnh thành, cũng từng trải qua bảy lần Bắc phạt, trong lòng có hận thù dân tộc, cho nên tranh đấu trên triều đình đối với bọn họ mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Trên cơ bản bọn họ đều là những người đã bước một chân vào trong quan tài, chỉ mong muốn trước khi chết có thể đánh nhau một trận thật hăng với kẻ thù, tốt nhất là Bắc phạt thành công, như vậy cho dù có chết cũng không có gì tiếc nuối.

Văn đảng đều là Nho sinh, cực kỳ thanh liêm nghiêm cẩn, quản lý một vài chuyện quan trọng trong triều đình, nhưng mà loại người này đều giống như nhau, không hòa hợp, cũng không có tâm tư bồi dưỡng vây cánh, vì nước vì dân.

Muốn lập ý vì thiên hạ bách tính, hoặc là triệt để phát huy ý của Đại Thánh nhân. Người người học theo Thánh, lấy lập ý làm cái gốc của quốc gia.

Chính đảng, cũng chính là Đồng Minh hội, bọn họ quản lý không ít bộ phần quan trọng của triều đình, đại đa số cũng không phải là Nho sinh, chính xác hơn mà nói thì cũng chính là bộ dáng thất phẩm bát phẩm, đây là những đại thần có năng lực, phụ trách rất nhiều chuyện to to nhỏ nhỏ của quốc gia.

Nho đạo, thiên địa tán thành, chỉ có thể chứng minh được những người này có phẩm đức cao thượng, vì nước vì dân, nhưng không có nghĩa rằng ngươi là một thần tử có năng lực.

Đảng phái cuối cùng chính là vì tình hình trong nước mà lập ra, chủ trương yên lặng dưỡng sức, phát triển kinh tế nông nghiệp, làm cho bách tính được có cơm no, có đủ tiền tài trước rồi sau đó đi đánh trận cũng không muộn.

Ý tưởng này vô cùng tốt, phù hợp với suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, nhưng vấn đề ở đây là nhóm võ tướng lại không đồng ý.

Bọn họ vốn đã sắp xuống lỗ rồi mà ngươi còn muốn kéo dài? Một khi quốc gia muốn nghỉ ngơi lấy lại sức thì chắc cần phải hao tốn thêm vài chục năm nữa nhỉ?

Vậy đoán chừng bọn họ cũng sắp vào quan tài rồi.

Cho nên nhóm người võ tướng cực kỳ phản đối. Về phần Văn đảng, vấn đề mà người ta cân nhắc đến chính là lập ý quốc gia, trên tinh thần truy cầu, hy vọng có thể người người đều đọc sách, không chủ trương đánh trận, nhưng mối nhục Tĩnh thành thật sự là nỗi nhục to lớn.

Không giải quyết vấn đề này, làm sao có thể an tâm đọc sách? Cho nên bọn họ cũng không nhúng tay vào chuyện này.

Đông Minh hội cũng rất thông minh, bản thân bọn họ là một nhóm đại thần có năng lực, mỗi người đều là một lão hồ ly, mọi việc đều muốn thuận lợi, lôi kéo các loại thế lực, đối với ai cũng đều tốt cả nhưng thật ra thì lại không đối tốt với ai.

Xui xẻo nhất chính là đảng phái kinh tế cuối cùng kia rồi. Bị võ tướng chèn ép, hai phái kia thì lại không giúp mình, vậy cũng chỉ có thể bị mắng mà thôi.

Mà cục diện hiện tại của triều đình.

Tất cả tất cả, phân tích nguồn gốc mà nói thì chỉ có một việc.

‘Bắc phạt.’

Tất cả những việc lớn việc nhỏ, gom lại một chỗ thì cũng đều không thể rời khỏi hai chữ này.

Cũng chính vì vậy mà toàn bộ triều đình mới sóng gió nổi lên như vậy.

Hứa Thanh Tiêu xem như đã hiểu sơ sơ rồi, về phần bên trong đó thì chắc chắn là còn có rất nhiều chi tiết, cần phải tự mình

trải nghiệm.

Quả nhiên bất kỳ một triều đại nào cũng có những chuyện phiền não của riêng mình.

Nhất là Đại Ngụy bây giờ, tân đế đăng cơ, văn võ bất hòa, sinh ra bốn cỗ thế lực.

Triều đình tốt nhất là có ba cỗ thế lực, kiềm chế lẫn nhau, thành trò tiêu khiển của Hoàng đế.

Nhưng bốn cỗ thế lực thì lại không được, đã phức tạp lại còn phiền phức, chỉ cần sơ sảy một chút là sẽ rơi vào trong hố.

Sau này nếu như hắn thật sự tiến vào triều đình thì nhất định phải thật cẩn thận mới được.

Ủa… Không đúng!

Không thể chui vào vòng xoáy này.

Chương 131: Đi Võ Hưng Lâu Chơi, Xem Như Bản Quận Chúa Bồi Tội (2)

Đột nhiên, Hứa Thanh Tiêu chợt tỉnh táo ra.

Trước mắt hẳn là lúc đấu trang gay gắt nhất của triều đình Đại Ngụy.

Văn thần và võ tướng cơ hồ là thế cục không thể nào hóa giải được.

Nếu như bị liên lụy thì mặc kệ mình có đứng về bên nào đi chăng nữa, mình cũng đều thua.

Bởi vì trận tranh đấu này không có bên thắng, chỉ có bên thua.

“Hứa huynh, nhất định phải suy nghĩ cho thật rõ ràng, nếu không lỡ như bước sai một bước thì sẽ ngã vào hố sâu vạn trượng.”

Vĩnh Bình thế tử cũng nhắc nhở như vậy.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Cũng vào lúc này, âm thanh của Mộ Nam Ninh lại vang lên một lần nữa.

“Quả nhiên là nhàm chán.”

“Đồ ăn cũng đều ăn sạch hết rồi mà còn ở đây trò chuyện gì chứ?”

“Hứa huynh, vừa rồi bản quận chúa đối với ngươi có chút thất lễ, như vậy đi, bản quận chúa mời ngươi đi Võ Hưng lâu chơi.”

“Ăn uống chơi bời bao nhiêu đều tính trên người bản quận chúa, xem như là bồi tội, thế nào hả?”

Mộ Nam Ninh mở miệng.

Đề nghị đi Võ Hưng lâu.

khiến Hứa Thanh Tiêu thiếu điều hô lên “được lắm con nhóc này”.

Đến cả Văn Hiên lâu ta cũng không đi mà ngươi còn bảo ta đi Võ Hưng lâu?

“Không được nói bậy.”

Mộ Nam Bình mở miệng, bảo muội muội không nên nói lung tung.

Còn không đợi Hứa Thanh Tiêu kịp phản ứng thì mộ Nam Bình đã tiếp tục mở miệng.

“Đi Văn Hiên lâu.”

Dưới Vọng Nguyệt lâu.

Hứa Thanh Tiêu sóng vai cùng Lý Hâm.

Lý Hâm đi hối thức ăn hết một canh giờ, vẫn luôn chờ đợi ở bên ngoài, bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đi xuống thì không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Thân là quyền quý, Lý Hâm càng thêm hiểu rõ sự khác biệt giữa các vòng quan hệ. Chờ một canh giờ cũng không là gì cả, chỉ là, khi nghe Hứa Thanh Tiêu nói muốn đi Văn Hiên lâu thì Lý Hâm lại thấy tò mò.

“Hứa huynh, không phải huynh nói sẽ không đi sao?”

Lý Hâm hiếu kì hỏi.

“Thế tử và quận chúa muốn đi, ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi theo làm bạn.”

Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Hắn vốn không muốn đi mà.

Nhưng mà không đi thì không được.

Thứ nhất, hắn biết rõ tính cách của Mộ Nam Ninh.

Thứ hai, hắn còn muốn trò chuyện thêm với Mộ Nam Bình, biết nhiều hơn vài thứ chỉ có lợi chứ không có hại.

Cho nên lúc này mới quyết định đi Văn Hiên lâu.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng đã thầm quyết định.

Chỉ đi một lần.

Chỉ lần này thôi.

Lần sau sẽ không đi nữa.

“Nói cũng đúng.”

Lý Hâm gật đầu, thế tử muốn đi chơi, cùng đi một chút cũng là chuyện bình thường.

“Đúng rồi, Hứa huynh, đừng quên đã đồng ý lời mời mấy ngày nữa nha.”

Lý Hâm bỗng nhiên mở miệng, nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu không nên quên chuyện yến hội.

“Là lệnh tôn mời sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, phủ Nam Dự vừa xây xong một tòa lâu mới, dùng để trấn phong thủy, cho nên mới mở tiệc chiêu đãi trong phủ. Có rất nhiều Nho sinh và phu tử tham dự, thế tử cũng sẽ đi.”

Lý Hâm trả lời.

“Lầu mới?”

Có giáp thuyên không?

(Giáp thuyên tức Formaldehyde, chất được sử dụng rộng rãi trong vật liệu xây dựng và nội thất, bị các bác sĩ nghi ngờ là nguyên nhân dẫn đến tình trạng gia tăng trẻ em bị ung thư máu ở Trung Quốc)

Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kì.

“Ừ, thật ra thì phải xây dựng xong mấy năm trước rồi, nhưng sau đó bị một vài chuyện làm trễ nãi. Bây giờ bệ hạ đăng cơ, cũng mang theo chút ý chúc mừng.”

Lý Hâm nói xong, Hứa Thanh Tiêu gật đầu. Tham gia yến hội thì tham gia thôi, quen biết nhiều vài người cũng không phải là chuyện xấu.

Quan trọng nhất là, phải lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lý Quảng Tân, mặc dù Lý Quảng Tân tin tưởng mình nhưng vẫn là vấn đề danh khí. Cần phải làm cho Lý Quảng Tân thật sự cảm thấy mình tuyệt đối không thể nào tu luyện dị thuật.

Như vậy là có thể hoàn toàn đè chết Trình Lập Đông.

Ừ, rất tốt.

Hai người sánh vai nhau, đi về phía Văn Hiên lâu.

Thế tử ở phía sau, hắn ta có chuyện phải nói với Mộ Nam Ninh.

“Tiểu muội, muội có biết vừa rồi đã gây ra thị phi thế nào không?”

Mộ Nam Bình hơi bực tức mà.

Hắn ta cố ý đi phía sau chính là vì muốn nói vài chuyện với Mộ Nam Ninh.

“Ca, không đến mức vậy chứ? Không phải chỉ là nói sai một câu thôi sao? Hơn nữa đúng là muội cảm thấy hắn nhìn rất quen. Ca không tin thì muội cũng không biết làm sao.”

Nghĩ đến lát nữa được đến Văn Hiên lâu, Mộ Nam Ninh cực kỳ vui vẻ. Nghe ca ca trách cứ cũng không tức giận chút nào.

“Ta hỏi muội, muội có chứng cứ chứng minh không?”

Mộ Nam Bình hỏi.

“Chắc chắn là không có rồi, nằm mơ lấy đâu ra chứng cứ ?”

Mộ Nam Ninh trả lời.

“Đã không có chứng cứ mà muội còn ăn nói lung tung, làm ô uế sự trong sạch của người ta.”

“Tương lai người này rất có triển vọng, nếu như muội đắc tội với hắn sẽ không phải chuyện tốt đối với nhà chúng ta.”

Mộ Nam Bình nghiêm túc nói, không hề có ý đùa giỡn chút nào.

“Rất có triển vọng? Cỡ nào?”

Mộ Nam Ninh có hơi hiếu kì, nàng chưa bao giờ thấy ca ca mình đánh giá một người cao đến thế.

“Hắn có Nho thần chi tướng, về phần cuối cùng có thể đi được bao xa thì vi huynh không thể đoán trước được.”

“Nhưng muội phải nhớ, những chuyện như vậy đừng nên nhắc tới nữa. Còn có một chuyện, muội cảm thấy hắn thế nào?”

Mộ Nam Bình đánh giá rất cao.

Cái gọi là Nho thần chính là sự kết hợp giữa Nho đạo và văn thần. Đại Ngụy có không ít đại Nho nhưng trên cơ bản thì họ đều ở trong Hàn Lâm viện, những người toàn tâm tham chính đích thực thì chẳng có bao nhiêu. Dù sao thì đọc sách là chuyện chính, họ cũng chẳng muốn tranh đấu gì.

Mà văn thần mới là người cầm quyền chân chính của triều đình Đại Ngụy. Tam tỉnh lục bộ cần nhất là nhân tài trị quốc chứ không phải đạo sư trên tinh thần.

Ví dụ như một người đã có Nho đạo phẩm giai.

Lại là một vị đại thần có năng lực, loại người này không ai chèn ép được, tiền đồ tương lai đúng là vô hạn.

Mộ Nam Bình cho rằng Hứa Thanh Tiêu có loại năng lực này.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu có thể đi đến đâu thì hắn ta không thể đoán trước được.

Cho nên Mộ Nam Bình thật sự hy vọng muội muội mình có thể để mắt tới Hứa Thanh Tiêu, nếu như có thể liên hôn thì sẽ là chuyện tốt đối với Vĩnh Bình quận phủ.

“Tạm được, hào hoa phong nhã, cũng hiểu lễ nghĩa, so với những người vừa nhìn thấy muội đã hận không thể ăn muội luôn thì quả thật không tệ, chỉ là muội cảm thấy…”

Cảm giác của Mộ Nam Ninh đối với Hứa Thanh Tiêu chính là hào hoa phong nhã, không chăm chăm nhìn vào ngoại hình của nàng.

Nhưng vấn đề chính là, nàng vẫn cảm thấy Hứa Thanh Tiêu… có gì đó là lạ.

Chỉ là, vừa nói được nửa câu, Mộ Nam Ninh cảm giác được ánh mắt của ca ca, nàng lập tức khoát tay áo nói:

“Được rồi, không nhắc tới nữa, đi Văn Hiên lâu ngay nào, đừng nói nữa.”

Thấy Văn Hiên lâu đang ở cách đó không xa, Mộ Nam Ninh mừng rỡ trong lòng, cũng không nói thêm gì.

Còn Mộ Nam Bình thì lại thở dài, hắn ta thật sự không hiểu được muội muội nhà mình cuối cùng đã xảy ra chuyện gì nữa, đột nhiên lại trở nên thế này, không có cảm giác với nam nhân nhưng lại có hứng thú với nữ nhân.

Nhất định phải thay đổi cái nết này mới được.

Chương 132: Hứa Vạn Cổ Tới Rồi

“Sau này đợi khi Hứa huynh vào cung, phải để Hứa huynh tiếp xúc nhiều hơn với muội muội này mới được.”

Nhìn Mộ Nam Ninh đã sớm không nhịn được đi nhanh về phía trước, Mộ Nam Ninh không khỏi thở dài.

Không đến nửa khắc sau.

Mọi người đã đi đến dưới lầu Văn Hiên lâu.

Văn Hiên lâu không chỉ là một tòa lầu mà có đến bốn tòa nhà, dùng một cây cầu hình vòm kết nối với nhau, lấy tên là Xuân Hạ Thu Đông. Lầu có bảy tầng, chiếm diện tích khoảng mấy chục mẫu, là nơi nổi danh của phủ Nam Dự.

Bên ngoài lâu không có nữ tử lôi kéo khách mà ngược lại có tiếng đàn không ngừng vang lên, luận về ý cảnh thật sự không tầm thường.

Bốn người đi vào.

Dung mạo của Vĩnh Bình quận chúa lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, dù sao quốc sắc thiên hương như thế, ai nhìn mà không muốn nhiều thật lâu cơ chứ?

Về phần nữ tử đi vào cũng không phải là chuyện hiếm lạ. Văn Hiên lâu chủ chú ý nhất chính là chữ nhã.

Người tới đây không nhất định là vì muốn bẻ hoa chơi ngọc mà đại đa số những đều muốn hưởng thụ loại phong cách này.

Bốn người bước vào, rất nhanh sau đó một nữ tử dáng người cao gầy mặc quần áo tơ lụa màu trắng chậm rãi đi tới.

Tướng mạo nữ tử thanh tú, mày lá liễu, da trắng như tuyết, hơn nữa nàng lại mặc áo thêu tơ lụa, hơi giống với sườn xám không xẻ tà tôn lên dáng người hoàn mỹ, khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Bái kiến Lý công tử.”

“Bái kiến hai vị công tử, và tiểu thư.”

Nữ tử đi đến trước mặt bốn người, hành lễ đoan trang, ánh mắt rơi vào trên người Lý Hâm, trên mặt khẽ cười, vô cùng ưu nhã.

“Ngư Nhi cô nương.”

“Ba vị này đều là bạn tốt của ta, chớ có hững hờ, nhất là vị này.”

Lý Hâm đang chuẩn bị giới thiệu Vĩnh Bình thế tử, nhưng mà người kia chỉ cười nhạt một tiếng, nét mặt không đổi dùng mắt ra hiệu cho Lý Hâm. Lý Hâm hiểu ý, sau đó quay sang chỉ về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Nhất là vị này, chính là một vị tài tử của phủ Nam Dự chúng ta, Hứa Thanh Tiêu.”

Lý Hâm mở miệng, nói chuyện không chút sơ hở.

Chỉ là, vừa giới thiệu xong câu này thì Hứa Thanh Tiêu có hơi sửng sốt. Khá lắm, Vĩnh Bình thế tử không muốn để lộ thân phận, Hứa Thanh Tiêu ta cũng đâu có muốn.

Quả nhiên, theo lời nói chuyện của Lý Hâm, cô nương tên là Ngư Nhi kia lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí, nữ tử chung quanh cũng nhao nhao liếc mắt qua.

“Hứa Vạn Cổ hả?”

Ngư Nhi cô nương hỏi.

“Đúng vậy.”

Lý Hâm có chút đắc ý trả lời.

Ngư Nhi cô nương lập tức tỏ ra vui mừng, nhanh chóng lấy một quyển sách nhỏ ra, đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói:

“Từng nghe về tài hoa tuyệt thế của Hứa công tử, không ngờ hôm nay tiểu nữ có thể gặp được, Hứa công tử có thể để lại lạc danh cho tiểu nữ được không?”

Ngư Nhi cô nương rất kích động, đây không phải giả vờ mà đúng là phát ra từ nội tâm.

Văn Hiên lâu, là nhã lâu.

Những cô nương bên trong đều là thanh quan nhân, bọn họ đều học cầm kỳ thư họa. Mặc dù cuối cùng vẫn đến đây để bán mình nhưng họ có thể tự mình lựa chọn. Bọn họ yêu mến những người có tài hoa chân chính.

Quan niệm từ nhỏ của bọn họ chính là như thế.

Ngư Nhi cô nương cũng không phải thanh quan nhân, nhưng lớn lên trong hoàn cảnh này thì tất nhiên là cực kỳ yêu thích những người đọc sách, nhất là những người như Hứa Thanh Tiêu.

Tuổi trẻ tuấn tú, tài hoa hơn người, còn có thể làm ra thiên cổ danh từ và văn chương.

Nói một câu không biết xấu hổ chứ nếu như Hứa Thanh Tiêu nguyện ý thì Ngư Nhi sẽ đồng ý hầu hạ Hứa Thanh Tiêu ngay.

Chính là thẳng thắn như vậy đấy.

“Ngư Nhi cô nương quá khen.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, viết lại tên mình lên trên quyển sách nhỏ.

Rất nhanh sau đó, mười mấy nữ tử còn lại cũng chen lấn xông tới.

“Hứa công tử, có thể kí tên cho nô gia không?”

“Hứa công tử, Hứa công tử, nô gia cũng muốn.”

Từng tiếng từng tiếng vang lên, trong nháy mắt, vây quanh Hứa Thanh Tiêu toàn là oanh oanh yến yến.

Lý Hâm đứng ở một bên thấy hơi ghen tỵ.

Vĩnh Bình thế tử vẫn đang nở nụ cười nhưng không khỏi cũng thấy ghen tỵ..

Vĩnh Bình quận chúa ghen tỵ tới trợn cả mắt lên.

“Chư vị đừng vội.”

“Ai cũng có mà.”

“Vị cô nương này, kí tên thì có thể, nhưng cô đừng sờ ta mà.”

“Hi hi.”

Nhìn đoàn oanh oanh yến yến vây quanh mình này, Hứa Thanh Tiêu thấy hơi đau đầu. Không kí tên thì không được, người ta truyền ra sẽ nói hắn không tôn trọng người khác, còn kí tên thì những người này lại không đứng đắn.

“Yên lặng.”

Cũng may vào thời khắc quan trọng, Ngư Nhi cô nương mở miệng, chỉ một câu khiến cho toàn trường trầm lặng bớt.

“Hứa công tử, thật sự thất lễ, các nàng ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, chớ nên trách tội.”

Ngư Nhi cô nương lên tiếng tạ lỗi.

“Không sao.”

Hứa Thanh Tiêu ngữ khí bình tĩnh. Không cần thiết phải tức giận với nữ nhân, mặc dù hắn chịu thiệt một xíu nhưng cũng chỉ vậy mà thôi.

“Chư vị công tử, đi theo ta.”

Sau khi hiện trường lắng xuống, Ngư Nhi cô nương nhớ tới chuyện chính, dẫn bốn người bọn họ đi.

Chẳng qua trên đường đi, ánh mắt nàng thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, giải thích về một vài thứ ở Văn Hiên lâu cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Giải thích là giả, muốn trò chuyện thêm với Hứa Thanh Tiêu là thật.

Có thể nhìn ra Ngư Nhi cô nương rất kích động.

Dù sao thì không thể che giấu được ý cười trong đôi mắt đẹp.

Về phần ba người Lý Hâm, ngoại trừ ghen tỵ ra thì không có cảm giác gì khác.

Cứ như vậy, bốn người đi đến Xuân Phong lâu.

Mà lúc này, một giọng nói quen thuộc cũng vang lên bên tai.

“Không phải Vương Nho ta nói khoác về Hứa huynh.”

“Hứa huynh là văn nhân chân chính.”

“Ta lôi kéo hắn đủ kiểu để hắn chịu đến Văn Hiên lâu nhưng hắn lại sống chết cũng không chịu đến. Đây gọi là gì chứ?”

“Đây mới là chính nhân quân tử.”

“Thậm chí Lý Hâm, Lý công tử mời Hứa huynh đến, Hứa huynh cũng không tới, bởi vậy có thể thấy được, Hứa huynh mới thật sự là người đọc sách chân chính.”

“Một lòng chỉ có sách thánh hiền, không để ý đến chuyện bên ngoài.”

“Chư vị cô nương, thật xin lỗi nha, không thể gọi Hứa huynh đến đây được, chẳng qua nếu như các cô muốn nói gì với Hứa huynh thì có thể nói trước với ta, sau đó ta sẽ tìm Hứa huynh, để huynh ấy biết tâm ý của các cô.”

“Ai nói trước.”

Là giọng của Vương Nho.

Trong đại sảnh.

Vương Nho chững chạc đàng hoàng khen ngợi Hứa Thanh Tiêu như là thượng tiên vậy.

Tất nhiên không biết.

Vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu mang theo khuôn mặt có hơi lúng túng đứng ngay phía sau hắn.

“Ta!”

Giọng Lý Hâm vang lên.

“Nam thì không được.”

Vương Nho vô thức trả lời một câu, rất nhanh sau đó, ánh mắt của mọi người đều dồn về phía Lý Hâm.

Nhưng chỉ trong phút chốc, một tiếng kinh hô vang lên.

“Hứa Vạn Cổ tới rồi.”

Chương 133: Làm Sao Để Giải Tương Tư (1)

Văn Hiên lâu.

Từ một canh giờ trước Vương Nho đã đến đây rồi. Khi Vương Nho tới đây, rất nhiều văn nhân không khỏi cảm thấy tò mò.

Trước đó Vương Nho nói sẽ mời Hứa Thanh Tiêu đến, bọn họ cũng muốn gặp được Hứa Thanh Tiêu cho nên hôm nay Văn Hiên lâu náo nhiệt hơn so bình thường rất nhiều.

Ai mà ngờ đâu Hứa Thanh Tiêu lại không đến, vì vậy đám người có chút tò mò.

Mà Vương Nho cũng không thấy ngại ngùng chút nào, trái lại còn khoác lác nói Hứa Thanh Tiêu làm người đứng đắn, là tấm gương mẫu mực cho những người đọc sách.

Nói đến nỗi khen Hứa Thanh Tiêu như thánh nhân, tránh cho mọi người hiểu lầm hắn và Hứa Thanh Tiêu không hợp nhau.

Nhưng ngay vào lúc Vương Nho đang khoác lác.

Một thanh âm từ phía sau lưng hắn vang lên.

Là giọng của Lý Hâm.

Ngay sau đó, từng tiếng kinh hô cũng vang lên theo.

“Hứa Vạn Cổ!”

“Đây không phải Hứa Thanh Tiêu, Hứa tiên sinh sao?”

“Hứa đại tài đến rồi?”

“Đây chính là Hứa tiên sinh sao? Quả nhiên là tuấn tú lịch sự, phong độ thanh thoát.”

“Hắn chính là Hứa Thanh Tiêu người đã viết ra tuyệt thế văn chương lúc thi phủ đó hả? Quả nhiên là người cũng như tên, đại tài, đại tài!”

Những tiếng kinh hô lần lượt vang lên, Hứa Thanh Tiêu đến làm cho cả Văn Hiên lâu sôi trào.

Toàn bộ phủ Nam Dự này có ai lại không muốn kết bạn với Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ chứ?

Các văn nhân ngạc nhiên hô lên, ai nấy cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Không chỉ có bọn họ.

Tất cả các thanh quan nhân trong lầu các cũng đi tới cửa sổ, ánh mắt các nàng đều tập trung vàoi Hứa Thanh Tiêu.

Văn nhân tán dương các nàng, mà các nàng lại càng tán dương những văn nhân có tài hoa chân chính.

“Đây chính là Hứa Thanh Tiêu đó sao? Quả nhiên là tuấn lãng.”

“Không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại anh tuấn như vậy, ta còn tưởng rằng hắn là con mọt sách chứ.”

“Anh tuấn quá, nếu như hắn chọn trúng ta thì tốt quá rồi.”

“Xin hỏi Hứa Vạn Cổ tới đây rồi sao? Nô gia đã chuẩn bi xong một ít rượu thịt, không biết Hứa công tử có thể nể mặt không?”

“Hứa công tử, nô gia thổi tiêu rất giỏi, gần đây mới học xong một bài từ khúc, nếu như công tử nguyện ý, vậy nô gia sẽ diễn tấu trắng đêm vì ngài.”

“Hứa công tử…”

Trong lúc nhất thời, khi biết Hứa Thanh Tiêu đến đây, những thanh quan nhân ngày thường vốn có chút kiêu ngạo bây giờ bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

Một vài thanh quan nhân bạo gan phóng khoảng sẽ càng thẳng thắn mời mọc, không quan tâm Hứa Thanh Tiêu có thèm trả lời các nàng hay không.

Về phần các nàng tính tình ôn hòa hơn thì cảm thấy hơi sốt ruột, muốn mở miệng nhưng lại ngại ngùng không dám nói.

Thanh quan nhân xao động đã làm cho dưới đường càng sôi sục hơn.

Không ai ngờ dáng dấp của Hứa Thanh Tiêu lại anh tuấn như thế.

Người đọc sách cho người ta có cảm giác nho nhã, chỉnh thể sạch sẽ gọn gàng nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến giá trị nhan sắc, chỉ có thể nói là dễ nhìn một chút.

Văn nhân vừa có tài lại vừa có nhan sắc mới thật sự là đối tượng được các nữ tử theo đuổi.

Không có nhan sắc chỉ có tài thôi thì cũng không phải không ổn, nhưng nhất định phải là một đại tài, kiểu như một bài từ có thể danh chấn kinh thành kia, hoặc là có danh khí cực kỳ lớn.

Nếu không thì những cô gái này cũng sẽ không ngốc nghếch mắc câu.

Gần đây thiếu người đọc sách sao?

Đúng là không thiếu.

Trong mắt các nàng, Hứa Thanh Tiêu là gì đây?

Có tài hoa không? Có, hơn nữa lại còn là đại tài.

Có danh tiếng không? Có, danh tiếng vang khắp Đại Ngụy rồi.

Có nhan sắc không? Có, tuy chưa phải là tuấn tú nhất thiên hạ nhưng tuyệt đối là hàng cực phẩm.

Như vậy Hứa Thanh Tiêu chính là một kho báu rồi.

Nếu như có thể được Hứa Thanh Tiêu ưu ái vậy không phải là phần mộ tổ tiên cũng bốc khói xanh hay sao?

(Người Trung Quốc tin rằng nếu phần mộ tổ bốc ra khói xanh tức là tổ tiên hiển linh đem lại phú quý cho gia đình,)

Cho nên các thanh quan nhân vốn cực kỳ thận trọng bây giờ cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Bên trong Xuân Phong lâu một mảnh sôi trào.

Duy chỉ có mình Vương Nho là có hơi xấu hổ.

Trước đó hắn còn nói khoác rằng phẩm cách Hứa Thanh Tiêu cao thương cỡ nào, nhưng thật không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại tới?

Thế này còn chơi đùa kiểu gì nữa?

“Chư vị, Hứa huynh lần đầu mới đến Văn Hiên lâu, đừng có hù dọa Hứa huynh.”

Nhìn thấy đám người kích động hưng phấn như thế, Lý Hâm nhanh chóng mở miệng. Nếu như còn không mở miệng vậy chỉ sợ là đám người này lại muốn xông tới.

Quả nhiên, lời nói của Lý Hâm vẫn có chút tác dụng, dù sao thì cũng là con trai của Phủ quân phủ Nam Dự, ít nhiều gì cũng phải cho người ta chút mặt mũi.

Sau khi đám người an tĩnh lại, Hứa Thanh Tiêu cũng mở miệng nói:

“Chư vị nhân huynh, lần đầu tiên Hứa mỗ tới Văn Hiên lâu, cũng do đã đồng ý lời mời của Lý huynh, mọi người chớ có khách khí như vậy, nếu không sẽ làm cho Hứa mỗ cảm thấy xấu hổ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng bảo mọi người bình tĩnh lại một chút.

Sau khi nghe được lời này, đám người lại càng thêm an tĩnh lại nhưng có không ít người vẫn chưa hiểu, mọi người cũng là vì nể mặt ngươi mà.

Nhưng rất nhanh chóng có người bỗng nhiên mở miệng, vỗ đầu mình một cái rồi nói:

“Ta hiểu rồi, đây là lần đầu tiên Hứa tiên sinh đến Văn Hiên lâu, vẫn chưa quen lắm, chúng ta cứ nhiệt tình như vậy thì làm sao Hứa tiên sinh dám chơi được?”

Có người vừa mở miệng giải thích cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng mà người này hiểu sai ý rồi.

“Ồ! Ta hiểu rồi, đúng đúng, chúng ta quá lỗ mãng rồi.”

“Ha ha, thì ra là Hứa tiên sinh tính tình hướng nội, là chúng ta quá lỗ mãngrồi.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên tới đây ta còn không dám nói chuyện, nếu như có người cứ nhìn ta thì chắc ta còn không dám nhìn lại.”

“Không ngờ được là, Hứa huynh mới tới đây lần đầu, mỗi người khi tới đây lần đầu tiên đều sẽ căng thẳng, chẳng qua Hứa tiên sinh à, huynh đừng quá câu nệ nha.”

Mọi người lập tức lộ ra nụ cười hiểu ý, hiểu lầm chắc là lần này Hứa Thanh Tiêu ngại ngùng mà thôi.

Nhưng trên thực tế thì Hứa Thanh Tiêu đâu có ý đó.

Ý của hắn là mọi người tán dương ta như thế làm ta hơi xấu hổ. Đều là người đọc sách, ngươi hay ta cũng đều bình đẳng.

Chính là ý đó đó.

Nè, các ngươi lại nói thành cái gì vậy?

Hứa Thanh Tiêu ta đây là người đàng hoàng đó.

Ta đã học qua Xuân Thu mà.

Nhìn thấy đám người người nào người nấy đều lộ ra nụ cười cổ quái, Hứa Thanh Tiêu cũng không biết nên giải thích thế nào.

Cảm giác như bất luận ngươi có giải thích như thế nào thì đám người này cũng sẽ không nghe.

Chương 134: Làm Sao Để Giải Tương Tư (2)

“Được rồi, sao lại nói nhảm nhiều vậy chứ, Ngư Nhi cô nương, làm sao mới có thể tâm tình với các muội muội ở đây?”

Đợi sau khi đám người này an tĩnh lại, giọng nói của Mộ Nam Ninh vang lên.

Giọng nói cất lên, lúc này, đám người mới chú ý tới Mộ Nam Ninh.

Vẻ đẹp của Mộ Nam Ninh trong nháy mắt đã thu hút tất cả những người đọc sách ở đây, vừa rồi bọn họ bị Hứa Thanh Tiêu hấp dẫn cho nên mới không chú ý tới Mộ Nam Ninh.

Bây giờ Mộ Nam Ninh mở miệng, không biết có bao nhiêu người đang trợn to mắt nhìn nàng.

Đẹp quá đi.

Tướng mạo của Mộ Nam Ninh làm cho người ta nhìn mà không khỏi sợ hãi thán phục. Chỉ liếc mắt một cái thôi thì đã khắc ghi trong lòng, không cách nào quên được.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Mộ Nam Ninh cũng khẽ nhíu mày, nhưng nàng không nói gì chỉ nhìn về phía Ngư Nhi cô nương.

“Hồi tiểu thư, nếu như muốn nói chuyện tâm sự dài lâu với các muội muội thì trước tiên cần phải thông qua một bài thi, mời tiểu thư xem, bên trong Xuân Phong lâu có tất cả tám gian nhã các, trong mỗi nhã các đều có đề thi, hoặc là làm thơ, hoặc là đáp câu đối.”

“Chỉ cần các thanh quan nhân này thích thì có thể vào ngồi.”

Ngư Nhi cô nương mở miệng giải thích với Mộ Nam Ninh.

Vừa nghe thấy lời này, Mộ Nam Ninh lập tức nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Ca, huynh giúp ta làm thơ, nhanh.”

Mộ Nam Ninh nói rồi lôi kéo Mộ Nam Bình làm thơ giúp nàng.

“Làm thơ cần phải suy nghĩ trước hết muội chọn trước một từ rồi tính.”

Mộ Nam Bình mở miệng, thân là văn nhân, tất nhiên hắn thích làm thơ rồi, nhất là khi ở ngay trước mặt mọi người, như vậy mới có thể thể hiện được vẻ tài hoa hơn người.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà mọi người lại thích đến Văn Hiên lâu.

Dù sau vào ngày thường ngươi làm một bài thơ, chẳng ai thưởng thức thì đau thương biết mấy.

Nếu như ngươi đem thi từ của mình đưa cho người khác giám thưởng thì người ta cũng chỉ làm qua loa mà thôi.

Nhưng mà Văn Hiên lâu thì lại không giống như vậy. Ngươi viết không tốt thì các cô nương sẽ không ngó tới ngươi.

Nếu ngươi viết tốt, được cô nương để ý, vậy thì chẳng phải sẽ kéo theo thanh danh tốt đẹp sao?

Vì vậy, mặc dù ngày thường Mộ Nam Bình không quá nuông chiều muội muội nhưng mà đến lúc cần ra vẻ thì chiều một chút cũng không sao.

“Chọn cái này đi, nhìn muội muội đó rất đáng yêu.”

Mộ Nam Ninh chỉ về phía gian nhã các đầu tiên ở bên trái, nữ tử trong nhã các dáng người uyển chuyển, mặc dù có lớp quần áo lụa màu trắng che chắn nhưng vẫn không thể che đi nét quyến rũ của nàng.

Chẳng qua phía dưới nhã các có một trang giấy trắng, chỉnh chỉnh tề tề, trên đó có viết dòng chữ ‘làm sao để giải tương tư.”

“Làm sao để giải tương tư?”

Đám người đưa mắt nhìn sang, Mộ Nam Bình thì đã bắt đầu trầm tư.

Lấy tương tư làm đề, xem ra cũng là người lịch sự nho nhã.

“Ca, huynh có làm được hay không đó?”

Mộ Nam Ninh hỏi.

“Chờ một lát, sắp xong rồi.”

Mộ Nam Bình hơi xấu hổ, lúc này mới có bao lâu đâu, vậy mà muội muốn ta nghĩ ra một bài thơ ngay à?

Ta cũng không phải là tuyệt thế đại tài.

Mộ Nam Bình suy tư, đám người cũng bắt đầu bàn tán.

“Đề mục này của Minh Tâm cô nương quả nhiên là khó quá đi, đã treo ở đây mấy tháng rồi vậy mà vẫn chưa có người hợp ý, cũng không biết vị công tử này có thể đi vào hay không?”

“Người có thể đi cùng với Hứa tiên sinh nhất định cũng là đại tài, nhìn người này dáng vẻ khí vũ hiên ngang, ta nghĩ chắc được đó.”

“Cho dù hắn không làm được thì cũng có Hứa đại tài làm giúp.”

Đám người bàn tán xôn xao, mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu đang trò chuyện cùng Vương Nho.

Hắn nói cho Vương Nho biết vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này, tránh để Vương Nho hiểu lầm. Mặc dù ngoài miệng Vương Nho nói không sao cả nhưng bên trong ánh mắt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Nói thật thì đúng là Vương Nho có hơi ghen tức, dù sao thì khi hắn mời Hứa Thanh Tiêu thì Hứa Thanh Tiêu không đến.

Kết quả là Lý Hâm vừa mời thì Hứa Thanh Tiêu liền đến.

Sau khi giải thích xong, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời mà nhìn về phía đề thi.

Làm sao để giải tương tư?

Đề này đúng là có chút trình độ.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì thêm mà chỉ đợi Mộ Nam Bình làm thơ.

Một khắc đồng hồ sau.

Đôi mày đang nhíu chặt của Mộ Nam Bìnhcàng nhíu chặt hơn.

Bởi vì hắn không nghĩ ra được.

Nếu như lấy tương tư làm đề.

Vậy thì còn dễ nói, hắn có thể làm ra một bài thơ ngay.

Nhưng mà 'làm sao để giải tương tư' thì có chút phức tạp.

Lại thêm ánh mắt của tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm, không hiểu sao Mộ Nam Bình lại cảm thấy có áp lực rất lớn.

Khó chịu ghê.

"Ca, không phải là huynh không làm ra đó chứ."

Giọng nói của Mộ Nam Ninh vang lên.

Trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ nghi hoặc.

"Cần chút thời gian."

Mộ Nam Bình nói giọng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã có chút buồn bực.

Thời gian quá gấp gáp, không làm được cũng là chuyện bình thường, tất cả mọi người đều đang kiên nhẫn đợi, muội hối cái quái gì?

Lại một khắc đồng hồ qua đi.

Mộ Nam Bình càng lúc càng thấy lo lắng. Cuối cùng hắn cũng chỉ cố mỉm ra một nụ cười, nói:

"Hứa huynh ở đây, Mộ mỗ đúng là cảm thấy có chút áp lực, như vậy đi, chi bằng để Hứa huynh làm một bài thơ trước nhé."

Mộ Nam Bình mở miệng, vứt cái nồi qua cho Hứa Thanh Tiêu.

Ồ?

Để ta làm à?

Đây không phải là ngươi đang làm khó ta sao?

Không đợi Hứa Thanh Tiêu cự tuyệt, Mộ Nam Bình lập tức mở miệng.

“Hứa huynh, muội muội ta rất phiền, chi bằng hãy để muội ấy lên đó nghỉ ngơi một chút, nhờ đó chúng ta có thể bình tĩn ngồi tâm sự.”

Mộ Nam Bình nhỏ giọng nói.

Nghe xong lời này, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Cũng đúng, cô nàng Mộ Nam Ninh này hơi đáng ghét, chi bằng cứ để nàng ta yên tĩnh một hồi, mình cũng thuận tiện tâm sự với Mộ Nam Bình.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu gật đầu nói.

“Vậy, Hứa mỗ chịu bêu xấu rồi.”

Lời vừa nói xong.

Toàn bộ Xuân Phong lâu lại càng thêm anh tĩnh hơn.

Tất cả ánh mắt toàn bộ đều dồn vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Chương 135: Tương Tư Vốn Không Có Cách Giải (1)

Lúc này.

Văn Hiên lâu.

Ánh mắt của tất cả mọi người toàn bộ đều đổ dồn lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Không ai nói chuyện, thậm chí đến cả thở cũng phải thở nhẹ thôi.

Ai cũng đợi chờ Hứa Thanh Tiêu làm thơ.

Làm sao giải tương tư.

Đề mục này đúng là hơi khó.

Nếu như trả lời cho đề tương tư thôi thì chuyện này cũng dễ thôi.

Nhưng làm sao để giải tương tư?

Cái này làm cho người ta có hơi khó hiểu. Cũng không phải là không thể làm ra được bài thơ mà là bài thơ làm ra không cách nào diễn đạt được ý nghĩa.

Ngay vào lúc này.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

"Cửu diệp trọng lâu hai lượng, kén ve đông chí một tiền, sắc vào ngày tuyết cách năm, có thể làm thuốc chữa khổ nỗi tương tư cho thế nhân."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Thứ hắn làm không phải thơ, mà là từ.

Không nhiều, chỉ đúng một câu.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu làm xong, trong lúc nhất thời, mọi người đều rất kinh ngạc.

"Chỉ một câu từ thôi sao?"

"Cửu diệp trọng lâu hai lượng? Kén ve đông chí một tiền?"

“Đây là thuốc gì? Có điển cố gì không?”

Đám người lần lượt lên tiếng, không hiểu gì hết.

Đường đường là Hứa Vạn Cổ, nếu đã dám mở miệng thì tất nhiên đã tính trước rồi, chỉ là, những lời này hơi cổ quái.

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay, hắn nhìn về phía nữ tử ngồi bên cửa sổ, ung dung.

Cũng vào lúc này, có người hiểu được ý nghĩa của nói, không nhịn được mở miệng nói:

“Ta hiểu nè, trọng lâu và kén ve đều là dược liệu, Hứa huynh đang lấy tên thuốc để giải đề đấy, thiệt là tuyệt diệu.”

“Tên thuốc? Kén ve thì ta biết, nhưng trọng lâu là gì, nghe giống như một cái tên vậy, đúng là dược liệu sao?”

“Lấy thuốc làm đáp án, quả là quá tuyệt, nhưng vẫn thiếu chút vận vị.”

“Ừ, đúng vậy đó, cảm thấy hình như thiếu đi chút vận vị.”

Có người giải thích, lúc này đám người mới tỉnh ngộ. Hứa Thanh Tiêu lấy thuốc để đáp đề, rất xứng đáng, nhưng mà vẫn chưa đối ra ý của nó.

Chủ yếu là vẫn còn lệch một chút ý như vậy đấy.

Nhưng cuối cùng thì còn thiếu cái gì đây?

Điều này không nói ra được.

“Không đúng, không đúng, không đúng.”

Ngay vào lúc này, một âm thanh vang lên, một nam tử đứng trong đám người nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa huynh, cái này không đúng.”

“Tổ tiên tại hạ đều theo nghề thuốc, thuở nhỏ cũng hiểu được một ít y thuật, thứ tên trọng lâu chỉ có bảy lá, kén ve thì chỉ có vào mùa hạ, sao có thể có vào mùa đông được? Còn có, làm sao có tuyết cách năm được, không đúng, không đúng, không đúng.”

Có người mở miệng, bảo tổ tông theo nghề thuốc, thuở nhỏ cũng hiểu được y thuật và dược liệu.

Hắn biết trọng lâu là thứ gì, cũng biết rõ kén ve, cũng biết trên thế gian làm gì có tuyết cách năm.

Quả nhiên sau khi mọi người nói xong, đám người lại càng thêm tò mò.

Đây là có ý gì vậy?

Trọng lâu bảy lá, Hứa Thanh Tiêu lại nói là chín lá.

Kén ve mùa hạ, cũng đâu có vào đông chí đâu?

Về phần tuyết cách năm, sau khi đám người lấy lại được tinh thần thì liền hiểu, trên đời này đi đâu mà tìm được tuyết cách một năm chứ.

Điều này không hợp lẽ thường.

Cũng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu cười nhạt một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng nói:

“Trọng lâu bảy lá một cành hoa, đông chí không có kén ve, tuyết sao có thể cách năm được, tương tư vốn không thể giải.”

Giọng nói Hứa Thanh Tiêu nghe có vẻ rất bình tĩnh.

Cũng nối liền thêm một câu với câu trên.

Trong chốc lát, các văn nhân trong cả sảnh đường ngây ngẩn cả người. Thanh quan nhân bên trong nhã các cũng ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Tiêu lấy dược liệu làm thơ để giải đề nhưng lại để lại một chút huyền bí, làm cho người ta không hiểu rõ ý.

Bây giờ hắn nói ra câu thứ hai, đầu hô đuôi ứng, đã đáp đề, lại giải cả đề, chủ yếu hơn chính là ý cảnh và vận vị như vậy không hiểu sao lại làm cho người ta cảm khái.

Dùng thứ gì để giải tương tư.

Dùng hoa trọng lâu chín lá, kén ve đông chí và tuyết cách năm để làm thuốc sẽ có thể giải được nỗi khổ tương tư.

Nhưng thế gian này lại không có hoa trọng lâu chín lá, cũng không có kén ve đông chí, lại càng không có tuyết cách năm.

Cho nên tương tư vốn không thể giải, không cần phải phiền não nữa.

Giờ khắc này, nhóm văn nhân mới phát hiện ra ý của bài từ này quá đẹp, mà các nữ tử thì mỗi người ai cũng đều đa sầu đa cảm, thậm chí còn có người không hiểu sao lại rơi lệ, chẳng biết vì sao, chỉ muốn khóc mà thôi.

Một câu tương tư không thể giải.

Lại nói lên hết tất cả những yêu hận biệt ly.

Giờ khắc này, Mộ Nam Bình lại càng chua xót. Hắn ta vắt hết đầu óc nghĩ nữa ngày cũng nghĩ không ra, nhưng không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại chỉ cần dùng một bài từ là đã thể hiện được từ cảnh hoàn mỹ, hơn nữa lại là lấy dược liệu để đáp lại, thể hiện học rộng tài cao.

So sánh với mình, quả nhiên là một người trên trời, một người dưới đất.

Rốt cục, đám người cũng hoàn hồn lại từ trong từ cảnh, sau đó, từng tiếng ủng hộ vang lên.

“Hay, hay, thơ hay, thơ hay.”

“Quả nhiên là thơ hay, Hứa huynh quả nhiên là học rộng tài cao, dùng tên thuốc để làm thơ, chúng ta đúng là xấu hổ quá, xém chút nữa là hiểu lầm rồi.”

“Tương tư vốn không có cách giải, quả nhiên là hay, hay không thể tả.”

“Từ cảnh ưu mỹ, đây là một tác phẩm xuất sắc.”

“Thế gian có ba cái khổ, tương tư đứng đầu, thứ khổ này, đâu có thuốc nào chữa nổi.”

Đám người cảm khái, lại càng thêm khâm phục Hứa Thanh Tiêu hơn.

Bỗng nhiên vào lúc này, có người đột nhiên mở miệng muốn bêu xấu một bài.

“Hứa huynh đại tài, bài từ hay thế này làm cho ta không hiểu sao lại sinh ra thương cảm, tại hạ cũng xin bêu xấu một bài.”

“Tương tư khổ, khổ tương tư, giai nhân nhớ ta, ta nhớ nàng, khổ khổ khổ, đúng là quá khổ, chỉ đợi ngày trạng nguyên đương triều, đến lúc đó lại gặp giai nhân. Nàng rơi lệ, ta rơi lệ, cũng may đã giải khổ tương tư. Chư vị, bài từ này của tại hạ như thế nào? Cảm động không? Ta muốn khóc rồi đây.”

Hắn nói ra xong, trong giọng nói còn mang theo chút bi thương, đến câu cuối cùng giọng nói còn hơi nghẹn ngào.

Nhưng bài từ này vừa ra, các tài tử ở đây đều ngây ngẩn.

Ta cho là ngươi chỉ nói ngoài miệng mà thôi, không ngờ ngươi đúng là bêu xấu thật hả?

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Chẳng qua là ngay vào lúc này, giọng nói của Mộ Nam Ninh lại vang lên.

“Cô nương, bài từ này có thể vào chưa?”

Mộ Nam Ninh cũng mặc kệ người ta làm bài từ thế nào, có hay hay không cũng chẳng liên hệ gì với nàng, có thể đi vào hay không mới là quan trọng.

“Hứa công tử không hổ là vạn cổ chi tài, nô gia thịnh tình mời Hứa công tử tiến vào.”

Người ra đề mục sớm đã hưng phấn vô cùng.

Chưa nói Hứa Thanh Tiêu đã làm ra bài từ hay như vậy, cho dù là không làm ra được thì nàng cũng chỉ hận không thể kéo Hứa Thanh Tiêu vào sớm một chút mà thôi.

Chương 136: Tương Tư Vốn Không Có Cách Giải (2)

Nghe xong lời này, Mộ Nam Ninh hưng phấn, lập tức đi lên lầu, lộ ra vẻ hết sức kích động.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì mở miệng nói.

“Cô nương xin chờ một lát. Ta và Mộ huynh còn có chút chuyện quan trọng, cô nương hãy thay Hứa mỗ chiêu đãi Mộ cô nương trước nha.”

Thấy Mộ Nam Ninh đi rồi, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hắn có hơi hiếu kì, Mộ Nam Ninh thích nữ sắc, loại thích đó chỉ đơn thuần là thích ở bên cạnh nữ tử, thưởng thức sắc đẹp của người ta mà thôi, hay là còn muốn ăn đậu hủ?

Có chút tò mò.

Chẳng qua tò mò thì có tò mò, Hứa Thanh Tiêu vẫn phải nói chuyện với vị thanh quan nhân này một tiếng, dù sao thì người mà người ta chờ chính là mình, nếu như mình không đến, nói không chừng người ta sẽ giận cá chém thớt với Mộ Nam Ninh, đến lúc đó người chuyên gây sự này chắc chắn lại tìm mình gây phiền phức.

“Được, nô gia chờ Hứa công tử.”

Người kia nghe thấy tạm thời Hứa Thanh Tiêu không đến thì có hơi khó chịu, nhưng cũng không làm ầm ĩ mà ngược lại là dùng ngữ khí ôn hòa lên tiếng, nhu thuận hiểu chuyện.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu lập tức rời khỏi nơi này cũng với Mộ Nam Bình.

Hai người rời đi, đi vào một nhã gian đơn độc của Văn Hiên lâu.

Bên trong nhã gian.

Mộ Nam Bình tiếp tục đàm luận về chuyện trong triều đình, để Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được rõ hơn.

Trong nháy mắt.

Năm canh giờ trôi qua.

Hai người nói chuyện đến tận đêm khuya.

Hứa Thanh Tiêu cũng nhận thức rõ hơn về triều đình.

“Mộ huynh, huynh biết Cẩm Y Thiên Vệ không?”

Những chuyện trên triều đình Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu tương đối, sau đó Hứa Thanh Tiêu lại hỏi thêm cơ quan mà mình muốn biết nhất.

Cẩm Y Thiên Vệ.

Lần đầu tiên nghe thấy cơ quan này là do hai huynh đệ Dương Hổ nhắc tới.

Hắn vẫn luôn quên hỏi, bây giờ Mộ Nam Bình ở đây, vừa lúc Hứa Thanh Tiêu có thể hỏi thăm một phen.

“Cẩm Y Thiên Vệ?”

“Đây là cơ quan mà bệ hạ mới lập nên, bây giờ ở vương triều Đại Ngụy yêu ma loạn thế, vì giải quyết vấn đề họa loạn yêu ma cho nên bệ hạ mới lập nên cơ quan này.”

“Những chuyện mà họ phụ trách là trảm yêu trừ ma, còn có quyền điều tra, bắt giữ, thẩm vấn, quyền lực cực lớn, thậm chí còn có thể tiền trảm hậu tấu.”

Mộ Nam Bình trả lời.

“Điều tra, bắt giữ, thẩm vấn?”

“Quyền lực lớn đến vậy sao?”

Hứa Thanh Tiêu hơi tắc lưỡi, quyền lực này lớn thật đó, hơn nữa lại có chút tương tự với Cẩm Y Vệ trong trí nhớ của hắn.

“Ừ, quyền lực ở đó đúng là rất lớn, dù sao thì bệ hạ cũng vừa mới đăng cơ, vương triều Đại Ngụy cũng cần có một nhóm người mạnh tay để yên ổn quốc gia.”

“Chỉ là cơ quan dạng này, đợi sau khi quốc gia yên ổn thì lại chẳng còn có tác dụng gì.”

Mộ Nam Bình nói rất có lý.

Khi quốc gia có chuyện lớn thì những cơ quan kiểu này đúng là rất có tiếng, đồng thời quyền lực cũng lớn đến dọa người. Dù sao thì thời khắc phi thường thì phải dùng cách phi thường để xử lí.

Nhưng đợi đến khi quốc gia yên ổn thì loại cơ quan này cũng nên dưỡng lão, hoàn toàn không cần tới.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại có chút cảm thấy hứng thú.

Tính nguy hiểm của tham chính quá lớn, nhất là bây giờ, sóng ngầm đang phun trào.

Chỉ sơ sẩy một cái là sẽ táng thân ngay tại chỗ.

Hơn nữa làm loại chấp pháp này cũng không tệ đâu, tay cầm hoàng quyền, chỉ có mình tìm cơ hội gây phiền phức cho người khác chứ không có cơ hội để người khác tìm phiền phức cho mình.

Không phải là tốt lắm sao?

“Mộ huynh, ngươi cảm thấy ta đi Cẩm Y Thiên Vệ, như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu uống một hớp rượu rồi nói như thế.

“Cái gì?”

Trong chốc lát, Mộ Nam Bình kinh ngạc.

Hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, tựa như không nghe rõ được những gì hắn nói.

Hứa Thanh Tiêu cũng không lặp lại, chỉ nhìn đối phương.

“Hứa huynh, chớ có nghĩ lung tung, loại cơ quan này mặc dù cầm hoàng quyền trong tay nhưng ở trong triều đình lại chẳng ai nguyện ý gia nhập cả. Nếu như ngươi đi, vậy chẳng phải là… tự gây phiền toái hay sao?”

Mộ Nam Bình chân thành nói.

“Không ai gia nhập?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò, loại ngành chấp pháp thế này thì sao có thể không ai gia nhập?

“Ừ, Cẩm Y Thiên Vệ, đúng là có quyền lực đấy, nhưng thông thường mà nói thì những người vào đó đều sẽ đi hàng yêu trừ ma, lập nên công huân, nhưng trên triều đình thì lại chẳng có chút quyền nói chuyện nào.”

Mộ Nam Bình giải thích nói.

“Không thể nào, cơ quan cơ cấu bực này, có quyền điều tra, truy nã, thẩm vấn, bách quan trên triều không phải là sẽ rất e ngại sao?”

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút khó tin.

Cẩm Y Thiên Vệ có thể hiểu thành Cẩm Y Vệ.

Cơ quan này ở đời trước có thể nói là ngang ngược càn rỡ, cái gọi là Phi Ngư phục, Tú Xuân đao, một câu ta chính là ưng khuyển của triều đình đoán chừng đã có thể hù chết một nhóm người.

Tại sao lại không có quyền nói chuyện?

Nếu được lên làm tổng chỉ huy, nói một câu.

Lời ta nói, ai tán đồng, ai phản đối.

Chắc hẳn là sẽ không có ai dám phản đối chứ nhỉ?

“E ngại? Ha ha ha, Hứa huynh suy nghĩ nhiều rồi.”

“Cẩm Y Thiên Vệ quyền lực đúng là lớn thật, nhưng mà bọn họ lại chẳng dám trêu chọc vào những văn võ bá quan kia, dù sao thì, quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

Câu nói này của Mộ Nam Bình nghe như rất đơn giản, nhưng đã để lộ ra rất nhiều tin tức.

Hứa Thanh Tiêu ngộ ra.

Trên triều có đến bốn đảng phái, mỗi đảng đều là một tập đoàn lợi ích. Cẩm Y Thiên Vệ bọn ngươi tuy mạnh mẽ nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể đi khi dễ những người không có bối cảnh mà thôi.

Nếu như ngươi dám khi dễ người có bối cảnh thật sự, vậy thì chính là đang gây phiền phức với toàn bộ tập đoàn lợi ích người ta.

Bây giờ Hoàng đế ủng hộ ngươi, ta sẽ tạm thời không động đến ngươi.

Chỉ là, đợi đến khi quốc gia an định lại thì ngươi chỉ có thể chờ chết.

Cho nên người đảm đương cơ quan này chính là tốn công mà không có kết quả, không dám gây sự bắt người thì Hoàng đế không thích, nếu ngươi bắt người gây sự thì văn võ bá quan lại không thích ngươi.

Đổi một cách khác mà nói, bây giờ người đảm đương Cẩm Y Thiên Vệ chắc chắc phải là một tên lưu manh.

Thuận lợi mọi bề thì đi bắt yêu ma không thành vấn đề, tranh đấu trên triều đình tuyệt đối không dám động vào.

Cho nên Mộ Nam Bình mới nói, không có chút quyền nói chuyện nào cả.

Khá đấy.

Đây không phải rất hợp ý mình sao?

Càng hiểu rõ thì Hứa Thanh Tiêu lại càng có cảm giác thật là thú vị.

Chương 137: Làm Mặt Trời Của Riêng Mình, Sao Phải Mượn Ánh Sáng Của Người Khác? (1)

Ban đêm.

Nói chuyện với Mộ Nam Bình đến giờ Sửu.

Hai người cuối cùng cũng chào tạm biệt.

Mộ Nam Ninh uống đến say khướt mới trở về, dọc theo đường đi còn liên tục nói nhảm, cái gì ngây thơ, nhu mỹ, nói năng hơi loạn xạ.

Có thể thấy được nàng đang rất vui.

Sau khi đưa mắt nhìn Mộ Nam Bình rời đi, Lý Hâm cố ý đến tìm mình một chuyến, còn mang theo một thứ.

Hồ sơ của Ngô Ngôn.

Hồ sơ của Ngô Ngôn cũng không phải chuyện khó khăn gì, về phần tóc của Trình Lập Đông thì hơi khó, Lý Hâm cần tìm cớ.

Hứa Thanh Tiêu nhắc nhở Lý Hâm một câu, mang theo chút đồ đến nhà Trình Lập Đông tìm hắn ta, tóc là thứ rất dễ tìm.

Lý Hâm hiểu ý, sau đó trò chuyện thêm vài câu, cũng trở về nghỉ ngơi.

Về phần Vương Nho thì đi cùng Hứa Thanh Tiêu đến khách điếm.

Thế nhưng bên ngoài khách điếm người đông như kiến, rất nhiều người đọc sách đang ở chờ Hứa Thanh Tiêu.

Đã giờ Sửu rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, nên không đi vào bằng cửa chính, mà trực tiếp trèo cửa sổ vào phòng.

Hứa Thanh Tiêu không quên mình là võ giả.

Võ giả nhập phẩm, trèo cửa sổ là chuyện rất đơn giản.

Nhảy hai bước thì đã có thể đi vào trong phòng.

Cũng may trước khi đi mình không đóng cửa sổ, tiểu nhị cũng không dám tùy ý vào phòng, cho dù là quét dọn cũng phải có khách yêu cầu mới dám sắp xếp người lên dọn.

Nếu có mất thứ gì, cho dù có giải thích thì căn bản cũng không nói rõ được.

Nhất là đối mặt với một đám văn nhân, từ xưa đến nay làm sao có chuyện văn nhân trộm đồ? Cho dù có, thì cũng là mượn coi trộm văn chương.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu cầm ống thổi lửa, sau khi thắp đèn dầu lên, thì bắt đầu đọc hồ sơ của Ngô Ngôn.

Toàn bộ hồ sơ rất chi tiết.

Có thời gian và địa điểm bắt giữ, thậm chí ai bắt đều ghi rõ trong đó, tuy rằng hơi dài dòng nhưng hồ sơ vốn là như vậy.

Tất cả mọi chuyện nhất định phải viết rõ ràng, dễ hiểu, không được bỏ sót chút nào, những điểm thường bị xem nhẹ, có thể chính là mấu chốt phá án.

Nhưng hồ sơ của Ngô Ngôn đã là kết luận đóng quan tài rồi.

Thứ Hứa Thanh Tiêu muốn biết chính là.

Ngô Ngôn rốt cuộc là ai.

Toàn bộ hồ sơ tràn lan bốn năm ngàn chữ.

Mỗi một chữ Hứa Thanh Tiêu đều đọc kỹ.

Xem được một nửa, có một từ nhất thời hấp dẫn Hứa Thanh Tiêu.

[Bạch Y Môn]

“Bạch Y Môn!”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, hắn biết Bạch Y Môn này là thứ gì.

Tội phạm quan trọng mà triều đình muốn bắt giữ.

Hơn nữa còn là tội phạm hàng đầu.

Bắt được môn đồ của Bạch Y Môn, thưởng trăm lượng hoàng kim, phong Chuẩn Bách Hộ, trăm lượng hoàng kim này là một trăm lượng hoàng kim thật, cũng không phải cái gọi là tiền thưởng ba ngàn vàng, nhưng thật ra lại là một đống đồng thau.

Sở dĩ thù lao hậu hĩnh như vậy là do Bạch Y Môn là một thế lực tạo phản.

Ừm, hơn nữa còn là tổ chức tạo phản số một.

Tuyệt đỉnh nhất chính là, Bạch Y Môn lại dùng cờ hiệu Võ Đế để tạo phản.

Đại khái ý tứ là, Võ Đế nửa đời trước anh dũng phi phàm, có dũng có mưu, mặc dù bảy lần bắc phạt không càn quét được Man Di, nhưng mấy lần trước đã mạnh mẽ đánh cho Man Di kêu khổ thấu trời.

Vài lần cuối mới dần bị sa sút, mỗi một đợt càng rắc rối hơn.

Cuối cùng Võ Đế về triều, tuổi già ngu muội, nghe theo gian ngôn, tàn sát trung lương, có thể nói là một đời anh danh bị hủy hoại trong chốc lát.

Đây là những ghi chép để lại trong sử sách.

Nhưng Bạch Y Môn lại cho rằng, Võ Đế không phải là tuổi già ngu muội, mà là bị gian thần trong triều khống chế, mất đi thần trí, trở thành bù nhìn.

Thậm chí còn lập nữ tử làm đế, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, đồng thời Bạch Y Môn cho rằng, Võ Đế còn có một người con trai, vốn nên kế thừa đại thống, nhất là con trai của vị Võ Đế này, có tướng trung hưng, nhưng trong triều có gian thần, vì củng cố thế lực của mình mà vứt bỏ con trai của Võ Đế ở trong dân gian.

Nâng đỡ nữ đế, họa quốc hại dân.

Bạch Y Môn thuận thế mà xuất hiện, thứ nhất là tìm kiếm con trai của Võ Đế lưu lạc trong dân gian, thứ hai là túc sát gian thần, thứ ba là lật đổ nữ đế, thành lập Tân Đại Ngụy.

Từ những điểm xuất phát này, Bạch Y Môn này quả thực là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, còn muốn vì Đại Ngụy mà

xoay chuyển càn khôn.

Nhưng đây chỉ là lý do mà thôi.

Ai lại nói mình vô duyên vô cớ dấy binh?

Võ Đế có con trai hay không, đây vẫn còn là một nghi hoặc.

Trong triều có gian thần khống chế hay không, đây lại là một nghi hoặc.

Nữ đế đăng cơ rốt cuộc có phải bình thường hay không, đây cũng là một nghi hoặc.

Không lấy ra được chứng cớ, chỉ dựa vào cái miệng cũng vô dụng.

Ước mơ lớn nhất của Bạch Y Môn chính là tìm được con trai thất lạc của Võ Đế, như vậy có thể danh chính ngôn thuận tạo phản.

Tuy nhiên, thái độ của vương triều Đại Ngụy đối với tổ chức này chỉ có một từ.

Giết.

Hai từ thì sẽ là.

Giết sạch.

Tuyệt đối sẽ không lưu lại một chút nghĩa tình nào.

Nhưng Ngô Ngôn này, vì sao không trực tiếp xử tử?

Hứa Thanh Tiêu có chút nghi hoặc, nhưng không suy nghĩ nhiều, mà là tiếp tục xem tiếp.

Hai phút sau.

Hứa Thanh Tiêu đọc hết phần còn lại của hồ sơ.

Chỉ là nội dung nửa sau của hồ sơ, cũng không có giá trị gì, đa số đều là thông tin thẩm vấn, thẩm vấn mục đích Ngô Ngôn đến phủ Nam Dự, cùng với tra hỏi các môn đồ khác của Bạch Y Môn đang ở đâu.

Toàn bộ phần hồ sơ, tin tức duy nhất mà Hứa Thanh Tiêu nhận được chính là.

Ngô Ngôn đến từ Bạch Y Môn, sa lưới ở phủ Nam Dự.

Ngoài ra, các thông tin khác không có nhiều giá trị.

“Bạch Y Môn?”

“Nói cách khác, người Ngô Ngôn muốn mình liên hệ, cũng là môn đồ của Bạch Y Môn?

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Nếu như bị dính vào loại người này, thì chính là phiền phức lớn rồi.

Môn đồ của Bạch Y Môn, tru cửu tộc.

Có liên quan đến Bạch Y Môn, cũng là tru cửu tộc.

Thái độ của triều đình Đại Ngụy đối với Bạch Y Môn rất mãnh liệt, hoàn toàn là diệt cỏ tận gốc.

Phát hiện được sẽ giết ngay, không cho một cơ hội nào.

Nhưng hôm nay Ngô Ngôn muốn mình đi liên hệ với người của Bạch Y Môn, chuyện này hơi khó giải quyết.

Nếu gặp những kẻ đào phạm khác, Hứa Thanh Tiêu còn dễ nói.

Người tạo ra tổ chức tạo phản, là người như thế nào?

Toàn là những kẻ không sợ chết.

Dính vào bọn họ, cũng cực kỳ nguy hiểm.

“Không thể đụng vào bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu, quyết định không nên đi gặp.

Nhưng rất nhanh thôi, Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Không được, không thể không đi gặp.”

Nguyên nhân rất đơn giản, Ngô Ngôn đã chết, người của Bạch Y Môn có thể chưa nghe được tin tức này, nhưng nếu trong thời gian này mình không liên hệ với họ.

Chỉ sợ đám người này nhất định sẽ đi điều tra.

Một khi điều tra, nghi phạm lớn nhất chính là mình.

Trình Lập Đông có thể đoán được mình đang mèo vờn chuột.

Người của Bạch Y Môn sao có thể không đoán ra.

Chương 138: Làm Mặt Trời Của Riêng Mình, Sao Phải Mượn Ánh Sáng Của Người Khác? (2)

Đến lúc đó đám người này nhất định sẽ tới tìm mình.

Nếu như bị đám người này tìm tới cửa, vậy mình càng gặp rắc rối to.

Có lẽ chỉ còn con đường chết.

Tổ chức tạo phản có thể đối kháng với toàn bộ vương triều Đại Ngụy, chưa nói mạnh bao nhiêu, nhưng giết chết một nho sinh như mình thì cũng rất đơn giản.

Đừng nhìn mình bây giờ có danh từ thiên cổ, còn có tuyệt thế văn chương.

Nhưng trong mắt loại người này, chỉ là cái rắm.

Danh từ thiên cổ và tuyệt thế văn chương của ngươi, có thể khiến ta làm hoàng đế không?

Không thể đúng không?

Vậy thì có tác dụng gì? Ta cần văn chương của ngươi để làm gì? Lấy nó đi khoe khoang sao?

Có một câu nói rất hay.

Nữ thần mà ngươi yêu quý, trên thực tế, chỉ là người giàu có …

Tuyệt thế văn chương, danh từ thiên cổ, trong mắt một số người, là kho báu vô giá.

Nhưng trong mắt một số người, có giá trị không bằng một văn tiền.

Vì vậy không đi gặp sẽ càng rắc rối hơn.

Nhất định phải tìm gặp họ.

“Trực tiếp mật báo, để triều đình phái người đến để một lưới bắt hết?”

Đột nhiên, Hứa Thanh Tiêu nghĩ ra cách này.

Chỉ là cân nhắc một lúc, Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu.

Làm chuyện này còn chết thảm hơn.

Bắt một đám Bạch Y Môn rồi thì sao?

Người đi gặp Ngô Ngôn, địa vị cho dù cao hơn Ngô Ngôn một chút đi nữa, cũng không cao hơn bao nhiêu, cũng không có khả năng môn chủ Bạch Y Môn sẽ đích thân tới liên hệ chứ?

Cho nên bắt một đám lâu la, chỉ có thể khiến Bạch Y Môn chú ý tới thôi.

Kết quả sẽ là gì?

Cũng là mình xui xẻo mà.

Haizz.

Hứa Thanh Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Chuyện của Trình Lập Đông còn chưa giải quyết, hiện tại lại còn chuyện của Bạch Y Môn.

Sớm biết vậy đã không xem hồ sơ làm gì.

Xem xong chỉ thấy càng thêm phiền não.

Haizz.

Trình Lập Đông này thật đáng chết.

Hứa Thanh Tiêu càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy Trình Lập Đông đáng chết.

“Không đúng, có cần lập mưu không ta, để Trình Lập Đông thay mình đi liên hệ?”

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên nghĩ đến âm mưu để Trình Lập Đông đi chịu chết thay cho mình.

Chỉ là ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, thì lập tức bị phủ quyết.

Còn nguyên nhân nào khác nữa.

Với tính cách của Trình Lập Đông, đoán chừng tên này nhìn thấy Bạch Y Môn, sẽ trực tiếp thần phục, sau đó từ đó được lợi, thậm chí mượn Bạch Y Môn để nhằm vào mình.

Ngược lại nuôi ong tay áo.

“Chờ một chút!”

“Trình Lập Đông, Bạch Y Môn.”

Lúc này, một ý niệm cực hay xuất hiện trong đầu mình.

Nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hoàn thiện kế hoạch, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí trên mặt còn lộ ra nụ cười.

Hắn nghĩ đến cách một hòn đá trúng hai con chim, thứ nhất có thể giải quyết tai họa của Bạch Y Môn, thứ hai cũng có thể thuận thế giải quyết nỗi phiền mang tên Trình Lập Đông này.

Cách tiếp cận rất đơn giản.

Khi đi gặp Bạch Y Môn, nói dối mình là nằm vùng do Ngô Ngôn bồi dưỡng, vẫn luôn trốn ở huyện Bình An.

Bản thân không cha không mẹ, lại có thể sống đến bây giờ, điểm này có thể giải thích là Ngô Ngôn âm thầm trợ giúp.

Sau đó, Ngô Ngôn đi huyện Bình An, vì hai chuyện, một là dị thuật, hai là cái gì? Hai là đến tìm mình, nói mình mang đồ đến, nếu không biết rõ sắp phải chết, vì sao hắn lại đến?

Điều này có thể giải thích được.

Quan trọng nhất là, mình sẽ làm một quyển sổ nhỏ khác, hơn nữa còn giống nhau như đúc, giao cho Bạch Y Môn.

Xua tan lòng phòng bị của đối phương.

Đến lúc đó mượn tay Bạch Y Môn, loại trừ Trình Lập Đông, đây chính là kế một đá chọi hai chim.

Có lỗ hổng nào trong kế hoạch này không nhỉ?

Có!

Đó là họ sẽ không tin thân phận của mình.

Nếu thật sự đến mức này, có cách giải quyết không?

Có!

Gia nhập Bạch Y Môn.

Chân thành tham gia.

Về phần Nữ đế hay không Nữ đế, cũng mặc kệ nàng đi.

Mạng mình cũng không còn, còn để ý đến Nữ đế làm gì? Cũng có quen biết gì đâu.

Làm như vậy có nguy hiểm không?

Nguy hiểm.

Nhưng không làm như vậy có nguy hiểm không?

Càng nguy hiểm hơn.

Xác suất năm mươi phần trăm đã được nhìn thấy, nhưng vẫn còn một cơ hội cứu vớt lại.

Một là chín mươi phần trăm xác suất sẽ bị theo dõi, sau đó đời này mỗi ngày đều sống trong nỗi lo lắng đề phòng chờ chết.

Về phần nói cho triều đình biết, để triều đình bảo vệ mình?

Vậy thì ha ha.

Vậy không nói đến việc mình có được coi trọng hay không trước, cho dù được coi trọng, mình có được rời khỏi kinh thành hay không?

Cũng không thể nào cả đời cứ ở kinh thành chứ?

Cho dù ở lại kinh thành.

Người ta chẳng lẽ không thể động thủ ở kinh thành?

Bạch Y Môn chuyên môn giết đại thần trong triều, những đại thần trong triều chẳng lẽ không được bảo vệ?

Vì vậy, dựa vào người khác, ngươi chỉ là một công chúa.

Dựa vào chính mình, ngươi mới là nữ vương.

Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ hy vọng dựa vào người khác.

Hãy là mặt trời của riêng mình.

Tại sao phải mượn ánh sáng của người khác?

Tốt lắm, đã lên kế hoạch xong rồi.

Hai ngày sau trở về huyện Bình An.

Để điều tra một số việc xong mới đi liên hệ được.

Sau khi quyết định xong.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn nghỉ ngơi trong khách điếm, không đi ra ngoài.

Thỉnh thoảng cũng chỉ gọi tiểu nhị tới, chuẩn bị một ít thức ăn.

Cũng căn dặn không được truyền tin tức mình đang ở trong này ra bên ngoài.

Bên ngoài khách điếm người đọc sách đông đúc, không những giảm mà còn tăng, có lẽ đây chính là ý nghĩa của tiếp thị bỏ đói.

(Marketing bỏ đói là một chiến lược tâm lý tập trung vào mong muốn của người tiêu dùng, khiến họ đói do đó có mong muốn mạnh mẽ để mua sản phẩm mà người khác cũng muốn mua.)

Càng không nhìn thấy, càng theo đuổi.

Ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu nhân lúc trời tối, lại lần nữa trèo cửa sổ ra ngoài.

Hắn muốn rời khỏi nam phủ đô, trở về huyện Bình An.

Phủ thí yết bảng còn cần phải đợi một khoảng thời gian nữa, mình đã nhập phẩm, thời gian đi đi về về chỉ cần mười ngày là đủ.

Yến hội của Lý Quảng Tân, cũng chờ phủ thí yết bảng công bố sau đó mới tổ chức.

Cho nên trong khoảng thời gian này, mình hoàn toàn có thể trở về một chuyến.

Mục đích trở về rất đơn giản.

Khắc lại cuốn sách mà Ngô Ngôn giao cho mình.

Thứ này cũng không có gì khó, chỉ cần mấy thứ cần thiết là được rồi, phủ Nam Dự có, huyện Bình An cũng có.

Nhưng mà tài liệu tương ứng nếu như mua ở phủ Nam Dự, chắc chắn có thể bị tra ra, cẩn thận một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Đi đến huyện Bình An thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa chuyện chủ yếu nhất, cũng không phải là việc này, mà là hóa giải bí ẩn.

Ngô Ngôn giao cho mình quyển sổ nhỏ, vì sao chỉ lộ ba chữ [huyện Bình An].

Còn có câu "Minh Nguyệt sơn thượng Minh Nguyệt quang, duyên pháp tự tại âm dương chung." có ý gì?

Núi Minh Nguyệt ở đâu? Ở huyện Bình An chưa bao giờ nghe nói đến tên núi này.

Còn Duyên pháp tự tại trong âm dương có ý gì?

Chương 139: Phản Ứng Của Nữ Đế (1)

Còn Duyên pháp tự tại trong âm dương có ý gì?

Đối với núi Minh Nguyệt, Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ đầu mối nào.

Nhưng đối với câu thứ hai, duyên pháp tự tại trong âm dương, Hứa Thanh Tiêu hiểu chút chút.

Hoặc là khí vật, một âm một dương, hoặc là dị thuật, một âm một dương.

Ngô Ngôn tu luyện dị thuật là thuật Thái Âm Ngưng Mạch, đến huyện Bình An tìm Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Một âm một dương, cực kỳ phù hợp.

Nhưng có hai vấn đề phát sinh.

Thứ nhất, Ngô Ngôn làm sao biết huyện Bình An có Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Thứ hai, huyện Bình An nhỏ như vậy, vì sao lại có Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Hai điểm này, Hứa Thanh Tiêu trước kia không nghĩ tới, hiện giờ kết nối những chuyện này lại với nhau, rất nhiều điểm đáng ngờ đều xuất hiện.

Dị thuật này là thứ gì?

Thứ mà vương triều tiên môn nghiêm cấm, chỉ cần trả giá là có thể thu được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Những vật kiểu này theo lý thuyết không có khả năng xuất hiện ở một huyện Bình An nhỏ nhoi như thế chứ?

Huyện Bình An làm sao có thể cất giữ một quyển dị thuật?

Hai điểm này nếu không thể giải thích rõ thì khó có thể lý luận tiếp được.

“Mặc kệ như thế nào, vẫn phải đi huyện Bình An trước đã.”

Bóng đêm đang dày đặc.

Hứa Thanh Tiêu biến mất khỏig phủ Nam Dự, hắn có thủ lệnh của Lý Hâm, rời khỏi phủ Nam Dự cũng không phải việc khó gì.

Về phần Trình Lập Đông có thể đi theo hay không, Hứa Thanh Tiêu có thể chắc chắn hắn sẽ không đi theo.

Đã dặn dò Lý Hâm trông chừng

Trình Lập Đông, phụ thân của Lý Hâm, Lý Quảng Tân hiện giờ hoàn toàn chung một chiến tuyến với mình.

Nhờ ai mà được hoàng thượng, Lý Quảng Tân không thể nào không biết.

Cho nên Lý Quảng Tân hy vọng Trình Lập Đông không nên đi tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức.

Một mình rời khỏi phủ Nam Dự, cho dù bị phát hiện cũng không phải việc to tát gì, cũng không có người hạn chế tự do cá nhân của mình.

Nhưng nếu Trình Lập Đông biến mất, vậy đừng trách Lý Quảng Tân tìm hắn ta gây phiền phức.

Sau khi cân nhắc, Trình Lập Đông sẽ không đi theo.

Đương nhiên nếu Trình Lập Đông dám mạo hiểm bị cách chức, cũng không phải không thể đi.

Chỉ là mặc dù Trình Lập Đông đi theo, Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ.

Trình Lập Đông không dám vọng động đến mình.

Triều đình coi mình là lương tài, nếu như mình xảy ra chuyện gì, Lý Quảng Tân là người đầu tiên nổi trận lôi đình, Trình Lập Đông không lấy ra được chứng cớ chứng minh bản thân vẫn ở phủ Nam Dự, vậy hắn ta phải chết không thể nghi ngờ.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù thật sự không phải Trình Lập Đông tìm mình gây phiền phức.

Hắn ta cũng phải chết, giết nhầm thì giết nhầm, đối với Lý Quảng Tân mà nói, chết một vạn Trình Lập Đông cũng không bằng được một mình mình.

Trình Lập Đông là một người đầy tham vọng.

Y cũng tuyệt đối không dám làm bậy.

Hứa Thanh Tiêu thích loại người này, ít nhất cũng tuân thủ quy củ.

Giờ Tý.

Hứa Thanh Tiêu biến mất trong bóng đêm.

Nửa khắc sau.

Trước cửa thành, một bóng người đứng trên tường thành.

Là bóng của Trình Lập Đông.

Dưới ánh trăng, Trình Lập Đông nhìn Hứa Thanh Tiêu biến mất trong bóng đêm, lâm vào trầm tư.

Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi phủ viện, y vẫn âm thầm theo dõi Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng không thấy nhất cử nhất động, nhưng hành tung thì vẫn biết.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu rời khỏi phủ Nam Dự, làm cho y rối rắm hết nữa khắc đồng hồ.

Trong vòng nửa khắc này, y suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Tiếp tục theo dõi Hứa Thanh Tiêu, tất nhiên sẽ bị Lý Quảng Tân cách chức.

Kỳ thật cách chức cũng không sao cả, nếu là có thu hoạch mà nói, cho dù không làm quan cũng được.

Nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu sẽ hợp tác với mình sao?

Câu trả lời là không.

Mình có thể dùng thủ đoạn cường ngạnh sao?

Có thể.

Nhưng sau khi lợi dụng xong, kết cục của mình, nghĩ cũng đừng nghĩ tới nữa.

Hứa Thanh Tiêu danh tiếng quá lớn, vẻn vẹn một tháng, từ con kiến hôi trên mặt đất, nhảy lên biến thành một người khổng lồ.

Nếu mình dám động đến một sợi lông của Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ mình sẽ lập tức trở thành trọng phạm triều đình, hơn nữa còn là trọng phạm trong trọng phạm, văn nhân thiên hạ cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Đến lúc đó cho dù lấy được món đồ đó rồi thì sao chứ?

Suốt ngày chạy trốn trong đuổi giết?

Hơn nữa có thể trốn được bao lâu?

Nhưng cứ như vậy mặc kệ Hứa Thanh Tiêu sao?

Hít một hơi thật sâu.

Trình Lập Đông lắc đầu, y không thể mặc kệ Hứa Thanh Tiêu, di bảo của Võ Đế, hắn ta nhất định phải có được.

Thế nhưng phải đổi thủ đoạn khác.

Mà vào lúc này.

Cung đình Đại Ngụy.

Sâu trong cung điện.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Một giọng nói vang lên.

"Bệ hạ, tuyệt thế văn chương đã được đưa đến."

Một giọng nói dễ nghe vang lên.

Một bài văn chương xuất hiện trong đại điện.

"Trình."

Giọng nói của nữ đế Đại Ngụy vô cùng bình tĩnh.

Bài văn chương rất nhanh được đặt trên mặt đất, không có gió nhưng văn chương tự động bay đến trước mặt nàng.

Trên ngai rồng.

Đối với tuyệt thế văn chương này, nữ đế Đại Ngụy cũng không lộ ra vẻ vô cùng kích động, ngược lại bình tĩnh vô cùng.

Nguyên nhân chính là, vì tuyệt thế văn chương đơn giản có hai loại, lập ý và quốc bản, nếu là lập ý, vậy thì không có gì để nói, bây giờ Đại Ngụy không cần thức ăn tinh thần.

Mà nếu là sách lược của quốc bản, trên cơ bản chín mươi chín phần trăm là chuyện bắc phạt.

Vì vậy, nàng không có hy vọng gì đối với bài văn chương này.

Nhưng xem thì vẫn phải xem.

Bài văn chương có thể được trời đất tán thành, thiên hạ khó tìm, Đại Ngụy xuất hiện kỳ tài, thân là hoàng đế thì không thể nào bỏ qua.

Phù hợp với tâm ý hay không là thứ yếu.

Có dùng được hay không mới là chủ yếu.

Nghĩ tới đây, nữ đế phất phất tay, đôi mắt đẹp dừng trên văn chương, bắt đầu đọc kỹ càng.

Đây là sự tôn trọng mà tuyệt thế chương xứng đáng có được.

【 Đại Ngụy An Quốc Sách 】

[Ngụy, lịch tiên đế bắc phạt bảy lần, dân sinh điêu tàn, đói khát khắp nơi, trộm nghĩ sách lược an quốc, định dân chúng, phục xã tắc, an thiên hạ]

Chỉ cần liếc mắt một cái thôi.

Ánh mắt nữ đế đã hoàn toàn không thu lại được.

Nàng nghiêm túc đọc, mỗi một chữ đều đọc cẩn thận, chứ không phải liếc mắt một cái đọc mười hàng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Vẻ mặt của vị nữ đế Đại Ngụy dần dần thay đổi.

Từ sự bình tĩnh ban đầu, đến sự ngạc nhiên phía sau, và cuối cùng là chấn động.

Ánh mắt nữ đế nhìn chằm chằm vào tuyệt thế văn chương này.

Nàng thật không ngờ, tuyệt thế văn chương này lại có thể sắc bén như thế, viết ra cả hoàn cảnh khó khăn trước mắt của vương triều Đại Ngụy.

Điều này thật sự không thể tin được.

Chuyện trên triều đình, có một số lão hồ ly hiểu được, nhưng đối với người đọc sách trong thiên hạ mà nói, nếu không đặt chân vào trong đó, căn bản khó biết được gì.

Ví dụ, Đại Ngụy thiếu tiền, nhưng tại sao thiếu tiền, thiếu tiền ở chỗ nào?

Chương 140: Phản Ứng Của Nữ Đế (2)

Có mấy ai biết rõ điều này? Không dấn thân vào triều đình, căn bản là không thể nào biết được, thậm chí có một bộ phận quan viên cũng không ý thức được nguy cơ của Đại Ngụy nằm ở chỗ nào.

Nhưng bài văn chương này, lại chỉ ra được tất cả vấn đề trước mắt của Đại Nguỵ.

Chẳng những viết ra, hơn nữa còn sắc bén gãi đúng chỗ ngứa.

Sắc bén đến nỗi muốn tránh cũng tránh không được.

Nhưng điều thực sự làm nàng ngạc nhiên không phải là chỉ ra vấn đề.

Văn võ cả triều, ai không biết chỉ ra vấn đề?

Điều thực sự làm nàng rung chuyển là giải quyết vấn đề.

Trong bài An Quốc Sách này, có cách giải đáp, mà cách giải đáp này, lại càng tươi mới thoát tục.

Đại Ngụy tiền trang.

Tập hợp tiền tài của dân chúng, tạo phúc cho dân chúng.

Luận điểm trong đó càng làm cho vị Nữ đế này liên tục chấn động.

Ví dụ như Phú Thôn Tu Lộ (sửa đường cho thôn giàu).

Thân là đế vương Đại Ngụy, nàng há có thể không biết đạo lý này, chỉ có kinh tế thương mại mới có thể thúc đẩy ngân lượng lưu thông, ngân lượng lưu thông mới có thể tạo ra doanh thu thuế.

Mà đủ loại giao dịch, đều không thể tách rời khỏi tiêu vận, bất luận đồ vật nào rẻ đến đâu, qua tay vận chuyển đều sẽ trở nên đắt đỏ.

Nếu có thể sửa đường, phí vận chuyển sẽ giảm đi rất nhiều, giá mua khi bán ra vẫn rẻ như cũ, mà người bán giảm bớt phí vận

chuyển, giảm bớt giá cả trong đó, lợi nhuận ít nhưng tiêu thụ nhiều, như vậy người mua bán sẽ nhiều lên.

Đối với Đại Ngụy, mỗi giao dịch đều là nguồn thu thuế.

Nhưng câu hỏi đặt ra, sửa đường, ai sửa?

Để cho người dân tự bỏ tiền ra để xây đường sao?

Có giác ngộ này, Đại Ngụy đã sớm thống nhất thiên hạ.

Cho nên chỉ có thể để triều đình tài trợ xây đường.

Chỉ là xây dựng một quan đạo, cần hao phí mấy vạn lượng bạc.

Nhưng mà quan đạo thông suốt, vận chuyển hàng hóa giảm xuống, dân chúng chắc chắn sẽ có lợi nhuận.

Nhưng lại xuất hiện một vấn đề lớn, chờ địa phương thu một vạn lượng thuế mất bao lâu?

Hơn nữa sau khi huyện nha địa phương có bạc, thì còn có thể chịu cảnh khổ sở sống qua ngày sao?

Các loại phụ trợ tiêu phí đã lớn hơn mấy ngàn lượng bạc, bởi vì chuyện này, tiên đế đã giết một đám tham quan ô lại.

Nhưng đây không phải là vấn đề, vấn đề thực sự chính là.

Thí điểm thử nghiệm thì có thể, nhưng muốn mở rộng cho cả quốc gia thì không thể làm được.

Nguyên nhân chính là.

Không có tiền.

Một huyện xây một con đường thì cần một vạn lượng bạc.

Mười huyện thì là mười vạn lượng bạc.

Ở đâu có nhiều tiền bạc như vậy?

Hơn nữa đây vẻn vẹn chỉ là sửa đường mà thôi, cũng không thể quét sạch quốc khố chỉ vì sửa đường chứ?

Điều này rõ ràng là không thể.

Nhưng bài viết này lại nhắc tới hai điểm, khiến nữ đế Đại Ngụy không thể không chấn động.

Lấy từ dân, dùng cho dân, tiền tài của dân chúng được tiết kiệm ở tiền trang Đại Ngụy, tiền trang đem ngân lượng cho các huyện các nơi mượn, phát triển thương mại.

Trước vay sau trả, xây dựng xếp hạng tín nhiệm, đến hạn không trả, lập án điều tra kỹ lưỡng, nếu quan viên địa phương tham ô trái pháp luật, xử tử tại chỗ, nếu dân chúng đầu cơ trục lợi, nghiêm trị không cho vay, ba đời không được khoa cử, kinh doanh, nhập ngũ.

Hai điểm này có thể nói là điểm mấu chốt.

Kho bạc Đại Ngụy đích thực không có tiền.

Nhưng thành lập tiền trang, để cho dân chúng ngoan ngoãn đem ngân lượng gửi vào trong đó, sau đó lại dùng số tiền này đi kiến thiết Đại Ngụy.

Huyện phủ địa phương nếu đến hạn không trả, lập án điều tra kỹ lưỡng, tham ô trái pháp luật liền giết, dân chúng nếu kiếm được ngân lượng, lại luyến tiếc nộp thuế ngân, ba đời không được khoa cử kinh doanh nhập ngũ.

Hình phạt này cũng đủ tàn nhẫn.

Ba đời không được khoa cử kinh doanh nhập ngũ, có thể nói là đoạn tuyệt đường sống.

Mặc dù nó hơi khắc nghiệt.

Nhưng trong thời kỳ như vậy, lại là cách rất hay.

Có lẽ làm như vậy sẽ tạo ra một ít bất công, nhưng đối với một vương triều mà nói, hy sinh một bộ phận nhỏ lợi ích của người khác, đổi lấy lợi ích của đại bộ phận người dân, cũng rất xứng đáng.

“Tốt!”

Một tiếng tán thưởng vang lên.

Nữ tử quỳ gối trong Dưỡng Tâm điện, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vị nữ đế trên ngai rồng này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, chuẩn xác mà nói, thân là thị nữ của nàng, Lý

Uyển Nhi cũng không hiểu được tính tình của nữ đế.

Có đôi khi cảm thấy nữ đế rất dễ nói chuyện, hơn nữa thoạt nhìn giống như không hề có tâm cơ gì.

Nhưng có đôi khi lại sâu như biển, thường chỉ cần một ánh mắt, liền có thể nhìn thấu hết thảy lòng mình, cho nên phục vụ vị đế vương này, các phương diện nàng ta đều phải thật cẩn thận.

Chỉ là bất luận như thế nào, nàng ta cũng chưa từng nhìn thấy bộ dáng như thế của nữ đế.

Trong lúc nhất thời, Lý Uyển Nhi có chút tò mò.

"Đại Ngụy thật sự xuất hiện một vị kỳ tài khoáng thế."

Tiếng kinh hô lại vang lên.

Là giọng nói của nữ đế.

Tán thưởng như vậy, làm cho vẻ mặt của Lý Uyển Nhi lại thay đổi.

Tuyệt thế văn chương, đích thật là hiếm thấy, nhưng không có nghĩa là Đại Ngụy không có.

Bài văn chương có thể làm cho nữ đế tán thưởng như thế, rốt cục là văn chương gì? Hơn nữa trong bài văn chương đó rốt cục đã viết nhữmg gì?

Nàng ta không biết.

Nhưng nàng ta rất muốn biết.

Tuyệt thế văn chương, trước tiên trình cho bệ hạ xem, sau đó là cho chư vị đại nho đọc, thế nhưng nhất định phải chờ bệ hạ đọc xong, các đại nho mới có thể đọc.

Nếu không sẽ là một sự bất kính lớn.

"Truyền ý chỉ của trẫm."

"Tuyệt thế văn chương nhập Văn Cung phong tồn, không có ý của trẫm, không được đọc."

Giọng nói của nữ đế vang lên, hạ ra một đạo ý chỉ.

"Tuân chỉ."

Đây là lần thứ ba Lý Uyển Nhi khiếp sợ.

Theo lý thuyết tuyệt thế văn chương sau khi được bệ hạ đọc xong, sẽ đưa cho các vị đại nho Văn Cung lần lượt đọc, nhưng không ngờ, bệ hạ lại hạ lệnh không cho phép bất kỳ kẻ nào được đọc?

Trong bài văn chương đó rốt cục viết những gì?

Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc là người ra sao?

Lại có thể được bệ hạ coi trọng như thế?

Một đống nghi hoặc xuất hiện trong đầu, nhưng Lý Uyển Nhi biết rõ một chuyện.

Hứa Thanh Tiêu này, có thể thâm giao.

Tuy nàng ta chỉ là thị nữ, nhưng nàng ta cũng cần phải củng cố địa vị của mình, rất nhiều người trong triều kính trọng vì mình là người thân cận nhất của bệ hạ.

Nhưng chơi với vua như đùa với hổ, nói không chừng một ngày nào đó khi mình bị bệ hạ vứt bỏ.

Đế vương vô tình.

Cũng không phải chỉ nói ngoài miệng mà thôi, cho nên nếu là người có thể được bệ hạ tán thưởng, nàng ta ít nhiều sẽ chú ý một chút.

Hứa Thanh Tiêu có thể được nữ đế tán thưởng như thế, cũng đủ để chứng minh nữ đế coi trọng Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa nhìn bộ dáng này, tuyệt đối không phải đơn giản.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu này, nàng ta nhất định phải thâm giao.

Chương 141: Văn Chương Lập ý, Văn Nhân Thiên Hạ Sợ Hãi (1)

“Bệ hạ, nếu người đã thích bài văn chương này như vậy, chi bằng trực tiếp truyền Hứa Thanh Tiêu vào kinh?”

Lý Uyển Nhi lên tiếng nói như thế.

“Ừm, truyền chỉ ý của trẫm, lần Đại Ngụy phủ thí này, Hứa Thanh Tiêu đứng đầu bảng, tuyên hắn vào kinh.”

Nữ đế hạ chỉ.

Chỉ là trong phút chốc, còn chưa đợi Lý Uyển Nhi lên tiếng.

Giọng nói của nữ đế lại vang lên.

“Không.”

“Không tuyên hắn vào kinh.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, Hứa Thanh Tiêu là đệ nhất phủ thí, nhưng chỉ vì tuyệt thế văn chương lập ý có đạo, nhưng Đại Ngụy đã có Chu thánh lập ý, văn chương tuy tốt, nhưng không thực dụng.”

“Để tránh tranh giành lập ý, dao động quốc bản, văn chương bậc này, tạm thời niêm phong, đợi quốc thái dân an, mới có thể xem.”

Giọng nói của nàng vang lên.

Có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Chỉ là những lời này lại khiến Lý Uyển Nhi có chút nhíu mày.

Bài văn chương trình lên, nàng ta chưa được xem, cũng không dám xem, nhưng từ biểu hiện vừa rồi của nữ đế có thể thấy được, đây tuyệt đối không phải là văn chương lập ý.

Văn chương lập ý, bệ hạ cũng sẽ không vui sướng như thế.

Hơn nữa đột nhiên thay đổi giọng điệu, khiến cho nàng ta trăm tư không giải thích được.

Bảo vệ?

Lý Uyển Nhi trong nháy mắt nhận ra ý tứ của nữ đế.

Nàng đang bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Hai câu nói nhẹ nhàng nghe có vẻ như chèn ép, hạ thấp bài văn chương của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng trên thực tế là đang bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vì sao phải bảo vệ Hứa Thanh Tiêu?

Bài văn chương này rốt cục đã viết gì? Mà có thể làm cho bệ hạ thay đổi tâm ý?

Lý Uyển Nhi đang suy tư, nàng ta không nghĩ ra được đáp án.

Nhưng mà, giọng nói của nữ đế Đại Ngụy chậm rãi vang lên.

“Chuyện không liên quan đến ngươi, không cần suy nghĩ nhiều.”

Một câu nói đơn giản lập tức khiến sắc mặt Lý Uyển Nhi trở nên trắng bệch.

“Xin bệ hạ thứ tội.”

Lý Uyển Nhi cúi đầu, ót dán trên mặt đất.

“Đi đi.”

Hai chữ lạnh lùng như trước, lập tức Lý Uyển Nhi không thể chần chờ, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Chờ Lý Uyển Nhi đi rồi.

Trên ngai rồng.

Ánh mắt của nữ đế Đại Ngụy lại một lần nữa rơi vào văn chương.

Bài viết tuy rằng tốt, nhưng có rất nhiều chỗ cần bàn bạc tỉ mỉ, nàng hoàn toàn biết, Hứa Thanh Tiêu là đại tài.

Thậm chí nói quá phù hợp với tâm ý của mình.

Đại tài như thế, nàng tất nhiên hận không thể ngay hôm nay có thể gặp mặt hắn, nhưng nàng càng biết chính là, mình không thể triệu Hứa Thanh Tiêu đến đây.

Nguyên nhân chính là…

Hiện giờ cơn sóng ngầm trong triều đình bắt đầu khởi động, tranh ngươi chết ta sống, An Quốc Sách của Hứa Thanh Tiêu rất tốt.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là nhất định sẽ được các đại thần tiếp nhận, cho dù là tuyệt thế văn chương, nhưng không phục vẫn không phục.

Nếu mình trực tiếp trọng dụng Hứa Thanh Tiêu, đao to búa lớn chấp hành chuyện tiền trang, có thể chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ gặp xui xẻo, xui xẻo to.

Loại người không có căn cơ như Hứa Thanh Tiêu, một khi đắc tội người khác, vậy cũng không phải chuyện nhỏ.

Đương nhiên mình hoàn toàn có thể che chở cho Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần mình không gật đầu, tự nhiên không ai dám động đến hắn.

Nhưng vấn đề là.

Hứa Thanh Tiêu có đáng để mình bảo vệ hay không?

Chỉ vì một bài An Quốc Sách sao?

Nếu kẻ địch mà Hứa Thanh Tiêu thiết lập là văn võ cả triều, một bài An Quốc Sách có tư cách để cho mình dốc hết toàn lực bảo vệ sao?

Lợi ích.

Quyền mưu.

Khống chế và cân bằng.

Ai có thể cam đoan Hứa Thanh Tiêu có nguyện ý một lòng với mình hay không?

Làm sao có thể cam đoan Hứa Thanh Tiêu không phải hủ nho đây?

Mỗi một chuyện đều có rất nhiều yếu tố bất ổn.

Nhưng làm một vị đế vương đủ tư cách, tuyệt đối không thể vội vàng, nhẫn nại chờ xem, sau khi cân nhắc ưu nhược điểm rồi quyết định sau.

Cho nên nàng không vội vàng triệu Hứa Thanh Tiêu vào kinh.

Ngược lại sẽ phát triển kinh tế An Quốc Sách, nói thành lập văn chương Ý Quốc Bản.

Cứ như vậy, đối với văn nhân trong thiên hạ, danh vọng của Hứa Thanh Tiêu sẽ cao hơn một chút.

Nhưng đối với quan viên triều đình mà nói, tính nguy hiểm đã nhỏ đi rất nhiều.

Đối với bọn họ mà nói, một bài văn lập ý, căn bản không ảnh hưởng đến bọn họ, mà nếu là một bài văn đủ để thay đổi quốc bản, vậy thì không phải là chuyện nhỏ.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Trẫm chờ mong gặp mặt ngươi."

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Chẳng bao lâu ý chỉ đã lan rộng khắp kinh đô.

Chu thánh Văn Cung nhận được ý chỉ đầu tiên, tất cả đại nho đều đang chờ bệ hạ duyệt chương.

Nhưng mà sau khi thánh chỉ hạ xuống thì đã dẫn tới một trận nghi hoặc.

Không ai ngờ tới, đây là một bài văn chương lập ý, càng không ai nghĩ tới, bệ hạ sẽ niêm phong văn chương, không được tiết lộ.

Ý chỉ của thánh thượng, lớn hơn hết thảy, những đại nho này cho dù có không cam tâm tình nguyện như thế nào, cũng không thể xem.

Đây là lễ quân thần, nếu vượt qua càng là trọng tội.

"Văn chương lập ý! Đương thời lại có người có thể làm ra văn chương lập ý?"

"Tuyệt thế văn chương này, đúng là lập ý? Chẳng lẽ đương thời lại xuất hiện một vị thánh nhân?"

"Chu thánh lập ý, vì văn nhân trong thiên hạ, hôm nay lại có một thiên lập ý mới, là giải thích tinh túy lập ý của Chu thánh sao?"

“Không phải, ý của Chu thánh, năm trăm năm qua không biết được bao nhiêu nho đạo các phái nghiên cứu, trải qua không ngừng đơn giản hóa và sửa đổi, có giải thích như thế nào, cũng không thể nào làm ra tuyệt thế văn chương.”

“Vậy thì vì sao?”

“Có thể được thiên địa tán thành, còn là tuyệt thế văn chương, chẳng lẽ hắn có lập ý mới?”

Trong Văn Cung, chư đại nho tụ tập với nhau, bọn họ nhíu mày, dù sao khi biết được tuyệt thế văn chương này là văn chương lập ý, tất nhiên cũng tràn ngập sự tò mò.

Nguyên nhân tò mò là, đã có Chu thánh lập ý, trên đời này sao có thể xuất hiện lập ý mới.

Văn chương lập ý mỗi năm đều có, nhưng có thể được trời đất công nhận là tuyệt thế văn chương hầu như không thể.

Nếu là có, nghĩa là lập ý mới này, không kém với Chu thánh lập ý, thậm chí… Vượt qua lập ý của Chu thánh.

“Điều này càng không có khả năng, ý của Chu thánh, chính là lập ý tốt nhất từ xưa đến nay, tương lai vạn năm, cũng không có khả năng xuất hiện lập ý mới, trừ phi nhân tính biến đổi, thần vật biến đổi.”

“Ừm, Chu thánh chính là thánh nhân đời thứ năm, cho tới bây giờ cũng chưa quá năm trăm năm mà thôi, sao có thể có lập ý mới, ta nghĩ trong đó hẳn là có ẩn giấu khác.”

“Nhưng mà nếu bệ hạ đã mở miệng như thế, chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều, dựa theo lời bệ hạ nói mà làm đi.”

Không ít đại nho mở miệng, trực tiếp phủ nhận.

Nhưng không được xem văn chương, bọn họ cũng không dám hoàn toàn xác định điều gì, chỉ là tín ngưỡng trong lòng đối với thánh nhân làm cho bọn họ cho rằng đây là thủ đoạn của bệ hạ.

Chương 142: Văn Chương Lập ý, Văn Nhân Thiên Hạ Sợ Hãi (2)

Về phần là thủ đoạn gì, bọn họ cũng không biết được.

Dù sao cũng không có lập ý mới.

Đương nhiên không có thì không có, nói thì vẫn phải nói, bệ hạ nói như thế nào thì bọn họ sẽ làm như thế ấy.

Chờ cho đến khi thời cơ chín mùi, tất cả sự thật sẽ được phơi bày.

“Hy vọng thật sự giống như phỏng đoán của chúng ta, đây chỉ là tâm tư khác của

Bệ hạ, nếu thật sự xuất hiện lập ý khác, đối với thiên hạ mà nói, là một chuyện tốt, cũng không phải là một chuyện tốt.”

“Lập ý chi tranh, đối với văn nhân chúng ta, còn hơn quốc bản chi tranh, ảnh hưởng cũng không phải là một quốc gia, mà là toàn bộ thiên hạ, nói là thiên hạ đại loạn, cũng không quá đáng.”

Có người lên tiếng, tràn ngập cảm khái.

Họ hy vọng rằng trong chuyện này sẽ có những lý do khác, họ hy vọng đây không phải là một bài văn chương lập ý.

Nếu không, nó sẽ thực sự gây ra rắc rối.

Dù sao khi lập ý mới xuất hiện, đối với văn nhân mà nói, không thua gì tranh giành quốc bản, thậm chí còn ngứa mắt hơn.

Hiện giờ văn nhân trong thiên hạ chín phần đều tin vào lập ý của Chu thánh.

Đột nhiên xuất hiện lập ý mới, lật đổ lập ý của Chu thánh, vậy thì phiền toái lớn rồi, văn nhân không đồng lòng, ảnh hưởng cũng không phải là một điểm hai điểm.

Chính là như thế.

Giờ Mão vừa đến.

Thánh chỉ liền truyền khắp Đại Ngụy, các quận, các phủ nhận được thông báo đầu tiên.

Mà đạo thánh chỉ này, cũng trong nháy mắt bùng nổ trong giới văn nhân.

So với sự bình tĩnh trầm tư của đám đại nho.

Văn nhân trong thiên hạ cũng không thể giữ bình tĩnh được.

Trong một thời gian ngắn, các phiên bản khác nhau của tin đồn đã xuất hiện.

Có người tôn Hứa Thanh Tiêu thành Chu thánh, hoàn mỹ giải thích ý của Chu thánh, càng thêm tôn kính đối với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng cũng có người nói, Hứa Thanh Tiêu giải thích lập ý mới, có cảm ngộ của bản thân, có tư cách thánh nhân, khiến cho vô số văn nhân vừa tò mò vừa rung động.

Những điều này cũng nghe lọt lỗ tai đi, nhưng cũng có một ít tin tức xuất hiện, nói Hứa Thanh Tiêu khinh thường Chu thánh, lập ý mới, lật đổ lập ý của Chu thánh, bất tôn thánh hiền, cuồng vọng tự đại.

Có điều số người này không tính là nhiều mà thôi.

Nói tóm lại, Hứa Thanh Tiêu lần này quả nhiên là danh động thiên hạ.

Trước đó đã có rất nhiều người suy đoán Hứa Thanh Tiêu sẽ làm ra bài văn chương như thế nào.

Bây giờ triều đình đã đưa ra đáp án.

Là văm chương lập ý.

Giống như hòn đá rơi vào ao nước.

Sự khác biệt duy nhất chính là.

Hòn đá này.

Là thiên thạch.

Văn nhân trong thiên hạ đều khiếp sợ.

Hứa Thanh Tiêu làm văn chương, vậy mà là văn chương lập ý.

Điều này không ai có thể ngờ đến.

Cho dù là ba vị phu tử trong phủ Nam Dự, cũng khó có thể tưởng tượng được.

Dù văn chương lấp ý kia hay dở ra sao, không ai có thể nói rõ được.

Điều duy nhất có thể biết được chính là, Hứa Thanh Tiêu lần này thật sự sắp nổi danh rồi.

Nếu là An Quốc Luận Sách, mọi người chỉ biết thán phục Đại Ngụy lại xuất hiện một vị đại tài.

Nhưng nếu là văn chương lập ý, nhất định sẽ dẫn tới rất nhiều tranh luận, mà Hứa Thanh Tiêu cũng nhất định sẽ bị lôi ra nói đầu tiên, hoặc có thể có được tôn trọng, nhưng càng nhiều hơn chính là sự nghi ngờ và phản bác.

Đương nhiên nếu Hứa Thanh Tiêu công

khai tỏ ý bài văn chương mà đích thân mình viết ra, là giải thích lập ý của Chu thánh, ta kiên quyết ủng hộ lựa chọn của Chu thánh, vậy thì cũng không phải vấn đề to tát gì.

Hiện giờ văn nhân trong thiên hạ, chín phần đều là học tập Chu thánh, ngươi ủng hộ Chu thánh, vậy mọi chuyện cũng không phải là vấn đề.

Nhưng rốt cuộc là như thế nào, không ai biết.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu dường như bốc hơi khỏi nhân gian, cũng không biết đã đi đâu.

Không ai biết được.

Mà Hứa Thanh Tiêu bây giờ đang được văn nhân trong thiên hạ chú ý, giờ này khắc này, đang xuất hiện ở trên một quan đạo, giục ngựa chạy như điên.

Từ phủ Nam Dự đến huyện Bình An, tốc độ bình thường là năm ngày.

Thế nhưng Hứa Thanh Tiêu chạy suốt một đêm, đến trạm dịch dùng tiền đổi một con ngựa, lặp đi lặp lại như thế, thời gian hai ngày đã có thể chạy tới huyện Bình An.

Dọc theo đường đi Hứa Thanh Tiêu cũng ý thức được một vấn đề.

Có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước khó đi.

Giá của một con ngựa tốt là hai mươi lượng bạc, mỗi lần thay đều cần nửa lượng bạc.

Hứa Thanh Tiêu cũng muốn mua một con thiên lý mã, giá cả cũng không đắt, dù sao đây cũng là thế giới tu tiên.

Nhưng vấn đề là, một con thiên lý mã được bán với giá năm trăm lượng bạc, ai có thể chấp nhận được?

Không có cách nào, chỉ có thể thay đổi từ con ngựa này sang con ngựa khác.

May mắn thay.

Hai ngày sau.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng chạy tới huyện Bình An.

Sau khi đến huyện Bình An, mục đích của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, trực tiếp đi tìm lão sư của mình, những người còn lại ít gặp thì tốt hơn.

Ỷ vào đã nhập phẩm, Hứa Thanh Tiêu thừa dịp trời tối, lẻn vào huyện Bình An.

Về phần vật cưỡi cũng đã phóng sinh.

Tuy rằng có chút luyến tiếc, nhưng cũng hết cách, chỉ có thể phóng sinh.

Ban đêm.

Trong nhà Chu Lăng đã sớm tắt đèn.

Hứa Thanh Tiêu xoay người một cái, liền đi tới giữa viện nhà Chu Lăng.

Mượn ánh trăng, Hứa Thanh Tiêu đi tới phòng chính, nhẹ tay gõ cửa.

“Lão sư, học sinh Hứa Thanh Tiêu tới thăm.”

Nửa đêm đột nhiên đến thăm, Hứa Thanh Tiêu cũng biết có phần dọa người, nhưng không còn cách khác, dù sao cũng có

việc cần giải quyết.

Một chuyến đi về mất bốn ngày.

Có quỷ mới biết Trình Lập Đông có mạo hiểm tìm mình hay không.

Cho dù không, mình cũng phải sớm trở về, cũng không thể để phủ thí yết bảng có rồi mà mình cũng chưa xuất hiện?

Cũng may, phủ thí yết bảng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa, nghĩ đến nhiệt tình của mọi người sẽ dần dần nguội lạnh xuống, sẽ không vội vàng muốn gặp mình, cho nên mấy ngày nay vẫn có thời gian lưu lại.

“Ai?”

Giọng nói của Chu Lăng vang lên, có vẻ vô cùng đề phòng.

“Lão sư, là học sinh thật mà, có việc quan trọng.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

“Thanh Tiêu?”

Sau một khắc, âm thanh sột soạt vang lên, rất nhanh sau đó Chu Lăng cầm một ngọn đèn dầu đi tới trước cửa phòng.

Đợi cửa phòng mở ra, mượn ánh sáng đèn dầu, Chu Lăng thấy rõ khuôn mặt Hứa Thanh Tiêu, sau đó không khỏi thán phục.

“Thanh Tiêu, sao ngươi lại đột nhiên trở về?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Chu

Lăng quả thật rất kinh ngạc, theo lý thì Hứa Thanh Tiêu không phải đang ở phủ Nam Dự chờ phủ thí yết bảng hay sao?

Sao đang yên đang lành lại trở về?

“Lão sư, có tiện nói chuyện không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, không trực tiếp nói rõ ý đồ tới đây.

“Đi, đến thư phòng.”

Chu Lăng không nói nhiều nữa, trực tiếp đi về phía thư phòng.

Chương 143: Người Liên Hệ! Ẩn Số Của Tất Cả (1)

Đợi sau khi đi tới thư phòng, Chu Lăng đặt đèn dầu lên bàn, không hỏi gì, mà chờ Hứa Thanh Tiêu mở miệng trước.

“Lão sư, học sinh lần này đến đây, vì hai chuyện.”

“Thứ nhất, cần lão sư chuẩn bị cho học sinh một ít tài liệu, viết ở trên đó rồi.”

“Thứ hai, học sinh muốn hỏi lão sư, có biết núi Minh Nguyệt là nơi nào không?”

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề, cũng không giấu diếm gì.

Hắn đưa danh sách tài liệu cho Chu Lăng.

Đồng thời hỏi về núi Minh Nguyệt.

“Núi Minh Nguyệt?”

Chu Lăng nhíu mày, ông ấy suy nghĩ.

“Chưa bao giờ nghe nói có nơi gọi là núi Minh Nguyệt.”

“Để vi sư đi điều tra thật kỹ đã.”

Chu Lăng vốn dĩ chưa từng nghe nói đến núi Minh Nguyệt, ít nhất ở huyện Bình An nhất định là không có.

“Phiền cho lão sư rồi.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Cũng không có gì phiền cả.”

“Thanh Tiêu, ngươi đột nhiên tới thăm, vi sư cũng không hỏi nhiều gì cả.”

“Nhưng mà lần này ngươi ở phủ Nam Dự, có thể nói là danh động thiên hạ, Mãn Giang Hồng này ngươi làm ra từ khi nào? Còn nữa, sao ngươi có thể viết ra tuyệt thế văn chương được.”

“Vi sư quả nhiên là nhặt được bảo vật.”

Chu Lăng không hỏi Hứa Thanh Tiêu vì sao lại đến huyện Bình An, ngược lại nhắc tới chuyện Mãn Giang Hồng cùng tuyệt thế văn chương.

“Là nhờ lão sư dạy tốt, trong lúc ngẫu nhiên, linh quang chợt lóe làm nên tác phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn nói.

“Linh quang chợt lóe?”

Chu Lăng nhất thời có chút buồn bực, ông ấy biết Hứa Thanh Tiêu không muốn nói ra, thế nhưng ông ta cũng không có truy vấn đến cùng.

Mà là mở miệng nói.

“Hiện giờ tên Hứa Thanh Tiêu của ngươi truyền khắp Đại Ngụy, lại còn có người gọi ngươi là Hứa Vạn Cổ, nhưng Thanh Tiêu ngươi nhất định phải nhớ kỹ, không thể kiêu ngạo, cũng tuyệt đối không thể tự kiêu.”

“Nho tiến bát phẩm của ngươi, sẽ phải đối mặt với chỗ thực sự khó khăn trong Nho đạo, vì quân tử lập ý.”

“Mấy ngày nay nếu ngươi không có việc gì, nhất định phải đọc thật kỹ ý của thánh nhân, từ đó hiểu rõ ý trong lòng, nếu không rõ ý, cả đời khó có thể thăng cấp thất phẩm, nếu có thể tỏ ý, con đường của ngươi sẽ càng thêm rộng mở.”

“Hiểu chưa?”

Chu Lăng tận tâm chỉ dạy, Hứa Thanh Tiêu cũng rất chăm chú lắng nghe.

“Lời của lão sư, học sinh ghi nhớ trong lòng.”

Nghe được lời hồi đáp của Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi.

“Ngươi định trở về đây bao nhiêu ngày? Ở lại chỗ vi sư có được không? ”

“Khoảng hai ba ngày, không cần ở lại, học sinh còn có chuyện khác phải xử lý, hai ngày sau lại tới tìm lão sư.”

“Tối nay đã quấy rầy, mong lão sư chớ trách tội.”

Hứa Thanh Tiêu tới nhanh, rời đi cũng nhanh, hắn không thể chậm trễ, còn có một số việc phải xử lý.

Hắn phải điều tra cho rõ một số chuyện.

Thứ nhất, Kim Ô Tôi Thể Thuật làm sao có thể xuất hiện ở huyện Bình An.

Thứ hai, là ai lấy được Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Thứ ba, Ngô Ngôn đến huyện Bình An, rốt cuộc là vì dị thuật, hay là có mục đích khác.

Ba chuyện này Hứa Thanh Tiêu nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, nếu nghĩ không ra sẽ khó có thể giải quyết những ẩn số khác.

Không giải được ẩn số, đến đối đầu với người ở huyện Trường Bình, vậy thì đó không phải là hành động tìm đường chết sao.

Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

"Được, nhất định phải chú ý an toàn."

"Đi đi."

Chu Lăng gật gật đầu, bảo Hứa Thanh Tiêu chú ý an toàn.

"Dạ, học sinh cáo lui."

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều, bái Chu Lăng xong sau đó rời đi.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Cũng không phải không có mục đích, mà là đi thẳng đến nhà huyện lệnh.

Muốn biết được lai lịch của Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Chỉ có một cách là đến hỏi huyện lệnh.

Nhưng trực tiếp đi tìm huyện lệnh chính là hành động làm bại lộ thân phận.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu định dùng đại thần thông Nhập mộng, tiến vào trong mộng của huyện lệnh.

Có điều có thể nhập vào mộng của huyện lệnh hay không thì không chắc lắm, nhưng thử nhiều lần hắn là không có vấn đề gì.

Căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước lẻn vào mộng của Mộ Nam Ninh, thuật nhập

mộng của mình hắn là có chỗ hạn chế, có lẽ càng gần càng tốt.

Làm thế trước đi.

Hai khắc sau.

Đã là giờ Sửu.

Trong huyện lệnh trạch sớm đã tối đen một mảnh, ngoại trừ mấy ngọn đèn lồng còn tỏa ra ánh sáng, tất cả đều an tĩnh.

Hứa Thanh Tiêu trèo lên mái hiên, hắn biết huyện lệnh ở trong gian phòng kia, lén lút đi lên, trực tiếp nằm trên mái hiên, cố gắng hết sức không phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Sau đó bắt đầu vận chuyển đại thần thông Nhập mộng.

Trong phút chốc, cảm giác mê man ập đến.

Khi mở mắt ra thì đã ở trong mộng rồi.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu phát hiện mình không phải đang trong mộng của Lý huyện lệnh, mà là trong mộng của phu nhân ông ta, cho nên Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

Thử lần thứ hai.

Vẫn không phải giấc mộng của Lý huyện lệnh.

Thử lần thứ ba.

Thử lần thứ tư.

Cho đến khi thử lần thứ năm.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu cũng lẻn được vào trong mộng của Lý huyện lệnh.

Là ở trong nha môn.

Nhờ có kinh nghiệm nhập mộng lúc trước, Hứa Thanh Tiêu rất thông minh, hắn biến thành một con én, bay vào nha môn.

Bên trong nha môn.

Lý huyện lệnh có chút lo lắng đi tới đi lui, một ít bộ khoái nha dịch còn lại thì đang nói cái gì đó.

“Huyện lão gia, ngài yên tâm, Hứa Thanh Tiêu này hiện giờ là đệ nhất phủ thí, lại làm ra tuyệt thế văn chương, triều đình nhất định sẽ thưởng cho huyện Bình An chúng ta, huyện lão gia ngài càng là người có công lớn nhất, ít nhất cũng phải thăng quan tiến tước nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, huyện lão gia, ngài cũng đừng nóng vội, người triều đình đang trên đường tới, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ tới.”

“Phủ quân ghi nhớ công lao to lớn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không quên ngài, nói không chừng lão gia ngài sắp được đến phủ Nam Dự nhậm chức đại quan rồi.”

Nhóm nha dịch bộ khoái thay phiên nhau mở miệng, nói vài lời chúc mừng.

Hứa Thanh Tiêu nhất thời hiểu được Lý huyện lệnh đã mơ cái gì.

Thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.

Thế nhưng ngẫm lại cũng đúng, mình hiện giờ danh động Đại Ngụy, đệ nhất phủ thí, Lý huyện lệnh thân làm quan địa phương, tất nhiên sẽ có lợi.

Cho nên mấy ngày nay đoán chừng ngày đêm đều suy nghĩ mình có thể được ban thưởng gì, nằm mơ ra thế này cũng không có gì lạ.

Nghĩ đến đây.

Hứa Thanh Tiêu lập tức bay ra ngoài.

Hắn biết làm thế nào để có thể nhập vào trong mộng rồi.

Ngoài huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu thay đổi bộ dáng, nhưng không phải bản tôn, mà là bộ dáng của Trần Tâm đại nho, ngay sau đó vung tay lên một đoàn kim giáp thiết kỵ xuất hiện.

Có chừng mấy trăm vị, sát khí đằng đằng.

Lý huyện lệnh đang chờ triều đình ban thưởng.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì giả làm người của triều đình, hù dọa Lý huyện lệnh, đồng thời hỏi ra tin tức mình muốn.

Đây chính là chủ ý của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 144: Người Liên Hệ! Ẩn Số Của Tất Cả (2)

Kim giáp thiết kỵ xuất hiện rồi, Hứa Thanh Tiêu lại biến thành một vị tướng quân đi theo bên cạnh.

Trực tiếp đi về phía nha môn huyện Bình An.

Trong mộng.

Bản thân thiên kỳ bách quái, không cần quá mức hợp lý, chỉ cần đừng thái quá, đối với người thường mà nói, vừa tỉnh lại có thể sẽ quên.

Đồng thời nếu trong mộng từng có hành vi kích động, người ngủ mộng sẽ tự tỉnh lại, giống như ngã từ nhà cao tầng xuống, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh thức.

Hứa Thanh Tiêu còn chưa thể duy trì giấc mơ không thay đổi, cho nên chỉ có thể dung nhập vào trong mộng, tận khả năng không lộ ra đột ngột.

Miễn cho Lý huyện lệnh bừng tỉnh.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong huyện nha.

Các nha dịch nhất thời mừng rỡ.

Lý huyện lệnh cũng vội vội vàng vàng từ trong chạy ra, trong mắt có nỗi vui sướng không che giấu được.

Chỉ là sau khi Lý huyện lệnh nhìn thấy

Kim Giáp Thiết Kỵ đằng đằng sát khí, không hiểu sao có chút bối rối.

“Hạ quan Lý Thành, bái kiến đại nhân, không biết đại nhân là ai?”

Lý Thành bái kiến Trần Tâm đại nho do Hứa Thanh Tiêu diễn hóa, tất cung tất kính, trong ánh mắt mang theo nghi hoặc.

“Đây là Trần Tâm Trần đại nho, Lý

Thành, ngươi thân là người đọc sách, thế mà ngay cả đại nho đương triều cũng không nhận ra?”

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà để cho tướng lĩnh bên cạnh mở miệng.

Vừa nói ra, Lý huyện lệnh nhất thời liên tục rung rẩy.

Đại nho?

Ông ta tuy rằng cũng là người đọc sách, nhưng không có nhập phẩm, đừng nói đại nho, cho dù là một người đọc sách nhập phẩm ở trong mắt ông ta, đều có vẻ vô cùng tôn quý, huống chi một vị đại nho.

“Học sinh Lý Thành, bái kiến Trần đại

nho.”

Lý Thành vô cùng kích động mà nói, nhưng đồng thời càng thêm kính sợ.

“Không cần đa lễ.”

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

“Lý huyện lệnh, lần này huyện Bình An ngươi bồi dưỡng ra một vị đại tài đương thời, bệ hạ vô cùng vui mừng.”

“Thưởng ngàn vàng, phong chức tri phủ, thế nhưng có một việc, bệ hạ nói ta điều tra rõ ràng trước, không biết Lý huyện lệnh có thể phối hợp hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Trong nháy mắt, Lý Thành có vẻ trợn mắt há hốc mồm.

Thưởng cho ngàn vàng là chuyện nhỏ.

Nhậm chức tri phủ.

Hạnh phúc này đến quá đột ngột rồi đúng không?

Tri phủ nha.

Chức vụ này là gì?

Mạnh hơn huyện lệnh như ông ta bao nhiêu?

“Xin Trần nho cứ hỏi, hạ quan biết tất nói hết, quyết không giấu giếm.”

Trái tim kích động của Lý Thành sắp nhảy ra.

“Có người báo rằng, Hứa Thanh Tiêu lén lút tu luyện dị thuật, bệ hạ lệnh cho ta điều tra kỹ lưỡng, mà người báo cáo nói, dị thuật này xuất phát từ huyện

Bình An các ngươi.”

“Ta rất tò mò, một huyện Bình An nho nhỏ của ngươi, sao lại có dị thuật chi vật? Mong Lý huyện lệnh trả lời thành thật.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lời này vừa nói.

Lý Thành nhất thời nổi giận.

“Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật?”

“Đại nhân, ngài đừng bị loại tiểu nhân lừa gạt, Hứa Thanh Tiêu này ta tận mắt chứng kiến hắn lớn lên từ nhỏ, rất thành thật, hơn nữa từ nhỏ đã có tuệ căn, là một mọt đọc sách, hắn tuyệt đối không có tu luyện dị thuật.”

“Có phải Trình Lập Đông tố cáo hay không? Tiểu nhân này, muốn cưỡng ép bắt người để được nhận công lao, cố ý hãm hại Hứa Thanh Tiêu, nếu không phải hạ quan cứng rắn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ sẽ không có tuyệt thế văn chương này.”

“Trần Nho, ngài nhất định phải tin lời ta nói, Hứa Thanh Tiêu là người tốt, người tốt thật đấy, lúc trước hạ quan nhìn thấy Thanh Tiêu, liền nhìn ra được, hắn là trụ cột của quốc gia, là trụ cột của Đại Ngụy ta, nếu Hứa Thanh Tiêu tâm thuật bất chính, thì ngày đó hạ nhân cũng sẽ tâm thuật bất chính.”

Lý Thành vô cùng kích động nói.

Ông ta nghe nói như vậy, vừa tức vừa hận.

Mắt thấy mình sắp thăng quan tiến tước, nhưng không nghĩ tới chính là, lại dính phải loại chuyện này.

Trong nháy mắt ông ta liền nghĩ đến Trình Lập Đông đang giở trò quỷ quái.

Cho nên mới có tức giận mắng um, hận không thể lột sống Trình Lập Đông.

Nghe được những lời này của Lý Thành, Hứa Thanh Tiêu có phần không biết nên nói gì.

Được lắm ông huyên lệnh này, vì sự nghiệp thăng quan tiến tước, loại lời này cũng có thể nói ra?

Quả nhiên là tuệ nhãn mà.

“Hứa Thanh Tiêu tốt hay xấu, bệ hạ ắt sẽ điều tra rõ ràng, có điều ta chỉ muốn biết, dị thuật ở huyện Bình An từ đâu mà có.”

Hứa Thanh Tiêu quay lại chủ đề chính.

“Hồi đại nhân, nói ra ngài có thể không tin, dị thuật này coi như là nhặt được.”

Lý Thành có chút xấu hổ nói.

“Nhặt được?”

Hứa Thanh Tiêu có chút bối rối, dị thuật trân quý như thế, sao có thể là nhặt được?

“Ngươi đang lừa gạt bản quan?”

Hứa Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng.

“Không dám không dám, đại nhân đừng tức giận.”

“Hạ quan biết, nói ra đại nhân chắc chắn không tin, nhưng sự thật chính là như thế.”

“Chuẩn xác mà nói, là nhặt được từ trên người một người chết, hạ quan cho rằng, người chết này tu luyện dị thuật chết bất đắc kỳ tử, kết quả bị hạ quan biết được.”

“Lúc có được dị thuật, hạ quan liền tấu lên triều đình trước, triều đình đang chuẩn bị phái người tới lấy, kết quả dị thuật còn chưa lấy được, đã bị lửa thiêu sạch.”

“Thế nhưng lúc ấy thật sự có chút kỳ lạ, nhưng hạ quan thật sự là không thể truy vấn, mong đại nhân minh giám.”

Nói đến đây, Lý Thành cũng có chút tò mò.

Vô duyên vô cớ nhặt được một quyển dị thuật.

Lại vô duyên vô cớ bị một ngọn lửa đốt sạch sẽ.

Ngươi nói trong đó không có âm mưu là không thể nào.

Nhưng âm mưu này như thế nào, ông ta đoán không ra, cũng đoán không được.

Hoàn toàn không thể điều tra.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút nghi hoặc.

Dị thuật là do nhặt được.

Sao lại tình cờ nhặt được như vậy?

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Chờ một chút, trong lúc đột ngột, Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới cái gì, không khỏi lập tức hỏi.

“Dị thuật này nhặt được từ khi nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Mùng một tháng ba, giờ mùi.”

Lý Thành không cần suy nghĩ nói.

Mùng một tháng ba.

“Kẻ đào phạm ở phủ Nam Dự Ngô Ngôn, xuất hiện ở huyện Bình An từ khi nào?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Mùng hai tháng ba.”

Lý Thành tiếp tục trả lời.

Thật trùng hợp.

Trong nháy mắt, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cả kinh.

Toàn bộ sự việc đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Hơn nữa không hiểu sao lại phức tạp hơn rất nhiều.

Huyện Bình An, vô duyên vô cớ nhặt được một quyển dị thuật.

Trùng hợp thay, ngày hôm sau Ngô Ngôn liền tới.

Ngươi nói đây là trùng hợp, Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không thể tin được.

Ngô Ngôn vì sao lại cố tình đến vào lúc này?

Hơn nữa còn có một điểm chính là.

Vì sao Ngô Ngôn lại biết, Kim Ô Tôi Thể Thuật sẽ giấu ở trong kho công văn?

Ầm ầm.

Giống như có một đạo kinh lôi, nổ vang ở trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Đúng rồi.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn bỏ xót.

Vì sao Ngô Ngôn biết dị thuật được giấu trong kho công văn.

Chính mình biết, là bởi vì mình là người trong thể chế, hơn nữa lúc ấy mình chắc chắn phải chết, thuộc về linh quang chợt lóe, cũng ôm thái độ thử một lần.

Nhưng Ngô Ngôn thì sao?

Chương 145: Người Liên Hệ! Ẩn Số Của Tất Cả (3)

Hắn xuất hiện ở trong kho công văn, tựa như sớm biết dị thuật đang ở trong kho công văn.

Tại sao?

Dựa vào cái gì?

Tại sao hắn biết được chuyện này? Lời giải thích duy nhất chính là trong đó có nằm vùng của Bạch Y Môn.

Đúng vậy, chính là nằm vùng!

Ngô Ngôn có một người liên hệ khác.

Ngay tại huyện Bình An.

Hơn nữa có thể biết dị thuật này giấu ở trong kho công văn, khẳng định không phải người bình thường.

Là ai chứ?

Ai là nằm vùng của Ngô Ngôn?

Hắn ta là ai?

Trong nháy mắt hiểu ra được rất nhiều chuyện, cũng hoàn toàn nghĩ thấu tại sao Ngô Ngôn lại đến huyện Bình An.

Lúc trước mình suy đoán chính là, huyện Bình An có dị thuật mà Ngô Ngôn cần.

Nhưng lúc ấy mình không nghĩ tới một điểm.

Ngô Ngôn dựa vào cái gì mà nhận định, ở huyện Bình An có dị thuật?

Dựa vào cái gì?

Một huyện Bình An nho nhỏ, làm sao có thể cất giấu dị thuật?

Cho nên bởi vậy có thể thấy được, dị thuật này là có người cố ý lấy ra, tùy tiện tìm người chết thay, sau đó thuận lý thành chương xuất hiện ở trong nha môn.

Nhưng những vấn đề mới lại xuất hiện.

Vì sao người này không trực tiếp liên hệ với Ngô Ngôn?

Vì sao không trực tiếp đưa cho Ngô Ngôn?

Vì sao?

Vì sao?

Khi một vấn đề được giải quyết, thì một vấn đề mới lại xuất hiện ngay lập tức.

Đại não của Hứa Thanh Tiêu vận chuyển cực nhanh.

Hắn không thể nghĩ ra được là tại sao.

Rõ ràng có thể trực tiếp giao cho Ngô

Ngôn, nhưng không ra mặt, ngược lại mượn tay nha môn, gián tiếp truyền dị thuật cho Ngô Ngôn.

Hì.

Tại sao ta lại ngu ngốc như vậy?

Trong lúc đột ngột, Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một nguyên nhân.

Nằm vùng này, không thể bại lộ thân phận.

Chuẩn xác mà nói, tên nằm vùng này, có thể không biết Ngô Ngôn, hoặc là nói Ngô Ngôn không biết hắn.

Hai người đều được người phía trên sắp xếp.

Người phía trên muốn họ làm việc gì.

Thì họ sẽ làm việc đó.

Phải.

Chỉ có khả năng này.

Cả hai bên đều không biết người kia là ai.

Nhưng tên nằm vùng này là ai?

“Ngoại trừ ngươi ra, ai biết quyển dị thuật này đặt ở trong kho công văn?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Hồi đại nhân, dị thuật trân quý, ngoại trừ hạ quan ra, không ai biết.”

Lý Thành suy tư một phen, sau đó đưa ra câu trả lời này.

Nhưng đáp án này, rõ ràng không phải là điều mà Hứa Thanh Tiêu muốn.

Có điều đáp án này Hứa Thanh Tiêu cũng không có nghi vấn.

Quả thật, dị thuật sự tình liên quan trọng đại, ông ta cũng không dám cam đoan trong nha môn có thể có người len lén thác ấn một quyển hay không.

Cho nên ông ta không dám tiết lộ, ai cũng không nói.

“Vậy là ai phát hiện dị thuật này?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Là Trương Minh sai dịch trong nha môn, có điều hắn đã chết, khi truy bắt kẻ đào phạm đã hy sinh.”

Lý Thành trả lời.

Trương Minh?

Hứa Thanh Tiêu nhớ lại người này, là một sai dịch bình thường.

Giống như mình.

Thế nhưng cho dù là chết rồi, nhưng không phải là bị Âm Minh Hàn độc chết, mà là trực tiếp bị đánh chết.

Manh mối biến mất ngay lập tức.

Không đúng.

Không phải manh mối đã biến mất.

Nếu có người cố ý cắt đứt manh mối.

Tới đây có chút rắc rối rồi.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục thẩm vấn một số chuyện, sau khi hỏi xong toàn bộ những gì mà Lý Thành biết.

Liền ban thưởng cho ngàn vàng, còn có quan ấn tri phủ.

Nếu Lý Thành cảm thấy không đủ, tặng thêm cho hắn ta một khối ngọc tỷ cũng được.

Tin tức đã có, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục nhập mộng.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu mang theo nhân mã rời đi, chờ sau khi rời đi, Hứa Thanh Tiêu lặng yên vô tức rời khỏi mộng.

Giờ Dần.

Trời vẫn chưa sáng.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra.

Tỉnh lại từ trong mộng.

Bóng đêm đang dày đặc.

Hứa Thanh Tiêu vẫn cẩn thận rời khỏi mái hiên như cũ.

Rời khỏi huyện Bình An, tùy tiện tìm một nơi hoang dã, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Bây giờ mạch suy nghĩ rất đơn giản.

Thứ nhất, Ngô Ngôn đến phủ Nam Dự là có mục đích, lấy Kim Ô Tôi Thể Thuật, tìm được người liên hệ, giao đồ đạc cho đối phương, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, hắn không tìm được người này, rất có khả năng là Trình Lập Đông đuổi theo quá chặt, dù sao tên này cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Thứ hai, người nhận là người của Bạch Y Môn, cái này không thể nghi ngờ, dị thuật hắn là cũng là Bạch Y Môn cho hắn, nhưng người liên hệ này là ai? Có thể xác định chính là, người này làm việc ở nha môn, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn, chỉ có thể nói xác suất lớn.

Thứ ba, người liên hệ này, không biết Ngô Ngôn, chuẩn xác mà nói, hắn có thể đã gặp Ngô Ngôn, nhưng còn chưa có cơ hội biểu đạt thân phận của mình, chưa từng thực sự tiếp xúc với Ngô Ngôn.

Mà việc mình cần phải làm cũng rất đơn giản.

Tìm người liên hệ này.

Chỉ cần tìm thấy hắn.

Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Hứa Thanh Tiêu có thể chắc chắn, đối phương chưa từng tiếp xúc với Ngô Ngôn.

Nếu chưa từng tiếp xúc với Ngô Ngôn, như vậy đối với mình mà nói chính là có lợi.

Mình hoàn toàn có thể nói dối là môn đồ của Bạch Y Môn.

Để đánh lừa thông tin.

Về phần hắn có tin hay không?

Hứa Thanh Tiêu có cách.

Nhưng vấn đề là.

Người liên hệ này là ai.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc cân nhắc.

Hắn nhắm mắt lại và bắt đầu suy ngẫm một cách nghiêm túc.

Trong đầu hiện lên tất cả những việc xảy ra ở huyện Bình An trong khoảng thời gian này.

Mỗi một hình ảnh, đều giống như định hình, Hứa Thanh Tiêu đang tìm ai.

Một canh giờ sau.

Đột nhiên.

Hứa Thanh Tiêu mở con ngươi ra.

Trong tâm trí hắn.

Hiện lên một bóng người.

Một nhân viên nội bộ của nha môn hoặc là người có quan hệ mật thiết với nha môn.

Đồng thời còn có thể lặng yên không một tiếng động theo dõi huyện lệnh Lý Thành, như vậy người này tất nhiên là võ giả nhập phẩm.

Kết hợp hai điều ở trên.

Người này chính là Trần bộ đầu.

Bình An huyện chỉ có một mình hắn nhập phẩm, hơn nữa thân là bộ đầu, có thể tự do tới lui ở trong nha môn.

Nguyên nhân khiến Hứa Thanh Tiêu chắc chắn nhất là.

Trần bộ đầu vừa nghe thấy chữ dị thuật thì sắc mặt liền thay đổi.

Bình thường mà nói, một đại phu mở miệng, đều là nói những chuyện căn bản không có khả năng thực hiện.

Nhưng Trần bộ đầu lại là người phản bác đầu tiên.

Tại sao vậy?

Phản bác theo bản năng.

Bởi vì huyện Bình An có một quyển dị thuật.

Còn có một nhân tố chính là, lúc trước mình nói Ngô Ngôn ở nơi xa, là muốn điệu hổ ly sơn.

Trần bộ đầu không nói hai lời liền đuổi theo?

Lý do là gì?

Trần bộ đầu làm bộ khoái nhiều năm như vậy, làm sao có thể một chút năng lực phán đoán cũng không có?

Hắn muốn gặp Ngô Ngôn.

Càng muốn sớm nhìn thấy Ngô Ngôn hơn bất cứ ai, là để bàn bạc một số chuyện.

Chỉ là hắn thật không ngờ, bản thân đã nhanh chân đến như vậy, cũng thật không ngờ Ngô Ngôn một mực theo dõi mình, hoặc là nói, Ngô Ngôn vẫn trốn ở chỗ gần kho công văn, y cũng không dám xuất hiện.

Tất cả mọi thứ, đều có vẻ vô cùng trùng hợp, nhưng chính loại trùng hợp này mới có thể cho mình sống sót tiếp được.

“Trần bộ đầu sao?”

Chương 146: Khớp Nối (1)

Sau khi quyết định.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua sắc trời, đã là giờ Mão.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi chỗ cũ, có điều hắn không đến nhà Trần bộ đầu.

Thay vào đó là đi đến một nơi khác.

Khách điếm Bình An.

Khi mới đến, khách điếm Bình An vẫn chưa có khách.

Đội nón đã chuẩn bị sẵn lên, Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài khách điếm, tùy tiện tìm một chỗ không dễ thấy, nhưng cũng sẽ không quá khuất, vẽ một bộ quần áo.

Đây là ám hiệu đối ứng của Bạch Y Môn.

Sau khi vẽ xong, Hứa Thanh Tiêu liền đi vào trong khách điếm.

Đôi nón, thay đổi giọng nói, Hứa Thanh Tiêu có vẻ hơi quái gở, một mình ngồi ở vị trí gần cửa sổ, để cho tiểu nhị bưng tới hai bình rượu, cho nửa lượng bạc vụn.

Sau đó bắt đầu ngồi chờ đợi.

Trần bộ đầu có đến hay không Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng mỗi một người đến khách điếm Bình An, Hứa Thanh Tiêu đều sẽ nghiêm túc chú ý.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu cũng không dám hoàn toàn cam đoan, Trần bộ đầu chính là người của Bạch Y Môn.

Nếu không phải thì sao?

Điều này không dám đánh cược.

Vẫn nên cẩn thận một chút.

Rót một chén rượu, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu nghiêm túc quan sát mọi người.

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, người trong khách điếm cũng càng ngày càng nhiều, đại đa số là khách du lịch, người xung quanh mười dặm tám hương.

Mà nội dung thảo luận về cơ bản có liên quan đến chính mình.

Nhất là tiểu nhị, nói chuyện lại càng thao thao bất tuyệt.

Chư vị, ta không phải nói khoác, vị Trạng nguyên lang của chúng ta, Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, ngày thường không có việc gì thì thích đến khách điếm này uống chút rượu.

"Những lúc rảnh rỗi sẽ ôm một quyển sách để đọc, lúc đó ta cảm thấy, Hứa Vạn Cổ nhất định là người đọc sách, không ngờ thật sự để cho ta đoán trúng rồi."

Thanh âm của tiểu nhị vang lên trong khách điếm, hầu như tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Trong góc, Hứa Thanh Tiêu cười cười.

Đây chính là hiện thực.

Khi ngươi có thành tựu, những người xung quanh ngươi sẽ cảm thấy ngươi có năng khiếu.

Người bỏ học, đi làm kiếm tiền, trở thành đại phú hào, người trong thôn đều nói, từ nhỏ đã thấy đứa nhỏ này thông minh, vừa nhìn đã biết là người có thể kiếm được nhiều tiền.

Khi ngươi còn nhỏ bất luận có nghịch ngợm ra sao, miễn là có thành tựu, thì sẽ không còn gọi là nghịch ngợm nữa mà là thông minh.

Nếu bạn không có thành tựu, vậy thì chính là kẻ tâm thần.

Mọi người bàn tán, nói đủ loại lời nói kỳ quái, thậm chí có một số người không quen biết còn nói Hứa Thanh Tiêu từ nhỏ đã đến nhà hắn đọc sách.

Đơn giản mà nói.

Huyện Bình An xuất hiện một vị kỳ tài khoáng thế, cả thôn đều rất vui mừng, hơn nữa toàn bộ người đọc sách mười dặm tám xã cũng đều tới đây, tham quan, học tập.

Hứa Thanh Tiêu ngồi trong khách điếm vô cùng yên tĩnh, chờ đợi người có duyên đến.

Thời gian gần đến hai canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn kiên nhẫn.

Mỗi một người qua đường Hứa Thanh

Tiêu đều chú ý, nhưng đại bộ phận người là du khách thị trấn xung quanh, người huyện Bình An không nhiều lắm, cho dù là tới, cũng không chú ý đến mình.

Thay vào đó, khoe khoang về bản thân.

Nói thẳng ra thì, Hứa Thanh Tiêu chưa đợi được người mình cần.

Nhưng hắn vẫn vô cùng kiên nhẫn.

Mãi cho đến khi khách điếm sắp đóng cửa, vẫn không có ai đến.

Hứa Thanh Tiêu bèn ở lại trong khách điếm.

Ngày hôm sau.

Giờ Dần.

Khách điếm vẫn chưa mở cửa.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đi tới vị trí ngày hôm qua, vẫn là quy củ cũ, một bầu rượu, nửa lượng bạc vụn coi như thưởng, tiểu nhị điên cuồng cầm tiền đi, cũng không chú ý nhiều đến Hứa Thanh Tiêu, không dám quấy rầy.

“Tên này thật đúng là rất kiên nhẫn nha.”

Bên trong khách điếm, Hứa Thanh Tiêu bưng chén rượu lên, có chút tò mò, một ngày một đêm đối phương cũng không tới tìm mình.

Theo lý, vị trí của khách điếm Bình An tương đối dễ thấy, ấn ký mình lưu lại, cũng không phải đặc biệt bí mật.

Năng lực giao tiếp như vậy thật sự hơi kém chút.

Chỉ có vậy mà đòi tạo phản?

Hứa Thanh Tiêu thấy hơi buồn cười.

Nhưng vào lúc này, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Là Trần bộ đầu.

Bên trong khách điếm.

Trần bộ đầu mặc quan phục, đi vào trong khách.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu của tiểu nhị lập tức vang lên.

“Trần bộ đầu, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

Giọng nói của tiểu nhị vang lên, ánh mắt

Hứa Thanh Tiêu cũng rơi vào trên người đối phương.

“Quả nhiên.”

Theo sự xuất hiện của Trần bộ đầu, nghi hoặc trong lòng Hứa Thanh Tiêu, trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì.

Bây giờ có thể chắc chắn một trăm phần trăm, Trần bộ đầu chính là nằm vùng của Bạch Y Môn.

Chậc chậc.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu có chút cảm khái, Bạch Y Môn này thật đúng là mạnh mà, nội gián lại còn nhiều như vậy, chỉ là một huyện Bình An nhỏ nhoi thôi cũng có dấu vết của Bạch Y Môn.

Nói như vậy, nói không chừng trong triều cũng có nằm vùng của Bạch Y Môn.

Về sau mình thật sự phải cẩn thận một chút.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu cảm khái, không chút năng lực để ý tới chuyện mới vừa rồi mình còn đang chửi bới Bạch Y Môn.

“Không có gì, chính là tuần tra theo lệ thường.”

Trần bộ đầu cười cười, trả lời, đồng thời ánh mắt của hắn ta quét qua chung quanh, rồi nhanh chóng tập trung lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Được rồi, ngươi bận việc của ngươi đi.”

Trần bộ đầu hô một tiếng, tiểu nhị cũng thức thời, không quấy rầy Trần bộ đầu.

Không bao lâu, Trần bộ đầu đi tới một bàn bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, gọi một bầu rượu, rồi trầm mặc không nói gì.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, vẫn tự rót rượu như trước.

Cũng vào lúc này.

Một giọng nói vang lên.

"Thánh đại triều triều sự, nho thần tuế nguyệt tân."

Tiếng nói đó là Trần bộ đầu mở miệng, hắn ta tự mình đọc một câu, sau đó rót cho mình một chén rượu, uống một hớp.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Còn có ám hiệu này nữa à?

Có cần làm như vậy không?

Ưm…

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Hắn căn bản cũng không biết ám hiệu là cái gì.

Trần bộ đầu không vội vàng, mà lẳng lặng rót rượu, một chén lại một ly, mãi đến khi uống hết một bầu rượu, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ vừa rồi nói ra ám hiệu, còn lại một câu cũng không nói.

Nhưng trước khi đi, Trần bộ đầu nhìn mình nhiều hơn vài lần.

Dường như hơi quen quen, nhưng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp rời đi.

Đợi Trần bộ đầu rời đi.

Hứa Thanh Tiêu không nhúc nhích, uống rượu trầm mặc không nói.

Dám nhúc nhích sao?

Không dám nhúc nhích.

Qua một canh giờ sau, Hứa Thanh Tiêu mới đứng dậy, trở lại phòng nghỉ ngơi.

Ám hiệu này thật sự làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Ngô Ngôn lúc trước cũng không nói với mình ám hiệu là cái gì mà.

Có chút rắc rối rồi.

Xác định Trần bộ đầu là nằm vùng cũng không phải chuyện Hứa Thanh Tiêu buộc phải làm, cho dù Trần bộ đầu không đến, trên cơ bản Hứa Thanh Tiêu cũng nhận định hắn là môn đồ của Bạch Y Môn.

Tới nơi này gặp Trần bộ đầu, vì muốn thu thập một ít tin tức.

Nhưng không đúng ám hiệu, đối phương chắc chắn sẽ không tin tưởng mình.

“Xem ra chỉ có thể dùng chiêu kia.”

Chương 147: Khớp Nối (2)

Hết cách rồi, không biết ám hiệu, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể tiếp tục sử dụng đại thần thông Nhập mộng.

Dù sao trong mộng cũng có thể làm sai, thực tế thì không thể làm sai.

Ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu đi tới chỗ ở của Trần bộ đầu, có điều không trèo lên mái hiên.

Trần bộ đầu là võ giả nhập phẩm, mình mà trèo lên, một chút động tĩnh cũng có thể bị hắn nghe được.

Cho nên vị trí Hứa Thanh Tiêu lựa chọn, là cách nhà Trần bộ đầu mấy trăm mét.

Tìm một cái cây.

Tùy tiện nằm lên, Hứa Thanh Tiêu liền bắt đầu thi triển đại thần thông Nhập mộng.

Theo cảm giác mê man ập đến, lúc này vận khí rất tốt.

Một phát nhập hồn.

Tiến vào giấc mộng của Trần bộ đầu.

Trong mộng Trần bộ đầu vẫn đang ở tại khách điếm như trước, nhưng mà hắn vẫn còn ở ngoài cửa, chưa đi vào.

Hứa Thanh Tiêu không chần chờ, hóa thành một con chim sẻ, bay vào trong khách điếm, đứng ở trên xà nhà.

Trong mộng của Trần bộ đầu có mình.

Vị trí đều giống nhau như đúc, ngồi đó uống rượu.

Rất nhanh thôi, Trần bộ đầu đi vào trong khách điếm, bây giờ giống như bình thường, gọi bình rượu, ngồi ở một bên uống rượu.

Chỉ là còn không đợi Trần bộ đầu mở miệng trước.

Hứa Thanh Tiêu lập tức khống chế chính mình lên tiếng trong mộng.

“Thánh đại triều triều sự, nho thần tuế nguyệt tân.”

Giọng nói vang lên.

Trần bộ đầu rõ ràng sửng sốt.

Mặc dù không biết tại sao hắn lại đột nhiên sửng sốt, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nghiêm túc nhìn mọi chuyện đang xảy ra.

Sau nửa ngày.

Giọng nói của Trần bộ đầu vang lên.

“Vạn phương giai đế tử, nhất triều thị thiên nhân.”

Khi giọng nói vang lên.

Hứa Thanh Tiêu cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng trúng.

Nhận được tin tức, Hứa Thanh Tiêu cũng không trực tiếp rời đi, mà là tiếp tục cùng đối phương trao đổi, lấy tin tức về Bạch Y Môn.

Nhưng có lẽ là bởi vì chủ động nói ra ám hiệu, xảy ra vấn đề về trình tự, nên Trần bộ đầu vẫn rất đề phòng đối với mình, trái lại còn hỏi đông hỏi tây.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, ngồi một chút liền rời khỏi mộng.

Chuyện còn lại, để Trần bộ đầu tự mình suy nghĩ đi.

Tỉnh lại từ trong mộng.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp rời khỏi chỗ này.

Giống như ngày hôm qua, đi vào khách điếm.

Vẫn đội nón như cũ.

Có điều lại vẽ lại một bộ quần áo, tránh để Trần bộ đầu không đến.

Giờ Dần ba khắc.

Trần bộ đầu lại một lần nữa tới.

Xin một bầu rượu.

Tiểu nhị có chút tò mò, Trần bộ đầu sao lại hai ngày liên tiếp đến đây, nhưng cũng không có suy nghĩ gì.

Trần bộ đầu ngồi bên cạnh Hứa Thanh Tiêu.

Giống như ngày hôm qua, sau khi rượu đến, chậm rãi mở miệng nói.

"Thánh đại triều triều sự, nho thần tuế nguyệt tân."

Hứa Thanh Tiêu uống một ngụm rượu, sau đó vô cùng bình tĩnh nói.

"Vạn phương giai đế tử, nhất triều thị thiên nhân."

Khi giọng nói vang lên.

Ánh mắt Trần bộ đầu trong nháy mắt rơi vào trên người mình.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà là đứng dậy, đi về phía lầu khách điếm.

Đây không phải là nơi để nói chuyện.

Trần bộ đầu hiểu rõ.

Lập tức đi theo.

Hứa Thanh Tiêu lên lầu.

Trần bộ đầu cũng đi lên theo.

Trong phòng khách.

Đợi Trần bộ đầu đóng cửa phòng lại, Hứa Thanh Tiêu liền tháo mũ rộng vành xuống.

Cuộc nói chuyện tiếp theo, chắc chắn sẽ dính đến Bạch Y Môn, Hứa Thanh Tiêu không muốn che giấu làm gì, dù sao danh tính của mình cũng đã lộ ra rồi, như vậy sẽ để Trần bộ đầu yên tâm hơn.

Quả nhiên.

Khi mũ rộng vành được tháo xuống, sắc mặt của Trần bộ đầu trong nháy mắt trở nên vô cùng đặc sắc.

"Hứa Thanh Tiêu!"

“Sao lại là ngươi?”

“Không thể nào! Sao lại là ngươi?”

Trần bộ đầu trợn tròn cả hai mắt, không thể tin nổi nhìn Hứa Thanh Tiêu, ngay từ đầu hắn không thể ngờ được, người tiếp xúc với mình sẽ là Hứa Thanh Tiêu.

Đây đúng là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ không phải đang ở phủ Nam Dự sao?

Với cả sao hắn ta lại có thể là môn đồ của Bạch Y Môn được?

Tuyệt đối không thể.

Tuyệt đối tuyệt đối không thể.

“Sao lại không thể là ta được?”

Hứa Thanh Tiêu rất tỉnh táo, hắn rót một chén trà, đưa cho đối phương.

Trần bộ đầu không uống.

Mà nhìn Hứa Thanh Tiêu chăm chú đến mức không thể nào chăm chú hơn được, nói:

“Ta gần như là dõi theo ngươi từ nhỏ đến lớn.”

“Không thể nào là ngươi được.”

“Có phải Ngô Ngôn đã nói cho ngươi biết không?”

“Không phải, cứ cho là Ngô Ngôn nói cho ngươi biết, cũng không thể nói ám hiệu cho ngươi biết được, ám hiệu này cứ đến đầu tháng sẽ đổi mới một lần.”

“Lúc ấy, nhất định Ngô Ngôn vẫn chưa nhận được thông tin.”

“Ngươi… Rốt cuộc là ai?”

Trần bộ đầu không tin nổi, hắn theo bản năng cho rằng Ngô Ngôn đã nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, nhưng nhanh chóng gạt đi, bởi vì ám hiệu mỗi tháng sẽ thay đổi, lúc đó Ngô Ngôn vẫn còn đang chạy trốn.

Thậm chí có thể đã chết rồi.

Không thể nào nhận được ám hiệu mới, càng không thể nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, trừ phi là báo mộng.

Nhưng đấy là chuyện hết sức vớ vẩn.

“Ta là ai? Không phải ngươi đã hiểu rõ rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình tĩnh nói.

Trần bộ khoái câm nín không biết nên nói cái gì hết.

Hắn ngồi xuống, vẫn hơi ngờ ngợ.

Hứa Thanh Tiêu để hắn từ từ bình tĩnh lại, bây giờ có nói gì cũng vô ích hết, không nói còn tốt hơn nói.

Qua một lúc lâu.

Bỗng nhiên hai mắt Trần bộ khoái ánh lên vẻ linh mẫn, nhìn xoắn sâu về phía Hứa Thanh Tiêu, nói:

“Ta hiểu rồi!”

“Ta đã hiểu hết rồi!”

“Ngài chính là vị đại nhân đó!”

“Cuối cùng ta cũng đã hiểu ra rồi, trúng độc âm minh, lại có thể vô duyên vô cớ giải được.”

“Không chỉ giải độc, gần như chỉ bằng một tháng, ngài đã có thể nổi danh khắp phủ Nam Dự, đầu tiên chính là thiên cổ danh từ.”

“Sau đó là tuyệt thế văn chương, đây là phía trên đã an bài, tất cả đều được phía trên an bài rồi, mà ngài chính là đại nhân phụ trách chúng ta.”

Giờ này khắc này.

Trần bộ đầu đã nghĩ thông suốt.

Hắn đã hoàn toàn hiểu được tất cả mọi chuyện rồi.

Hứa Thanh Tiêu trong mắt của hắn, chỉ là một người vô cùng bình thường, từ nhỏ không cha không mẹ, mình đã nhìn thấy hắn khôn lớn.

Mọi chuyện đều có vẻ hết sức bình thường, đừng nói là đi học, đến cả võ đạo cũng bình thường đến cực điểm.

Kết quả là một tháng trước, trúng Âm minh hàn độc, tình trạng đã hết đường cứu vãn, ấy vậy mà Hứa Thanh Tiêu vẫn ương bướng bám trụ sống lại.

Thậm chí đến hắn cũng có chút tò mò, sao Hứa Thanh Tiêu vẫn sống tiếp được.

Sao đó Ngô Ngôn chết, nhưng không giao lại đồ đạc cho mình, điều này càng khiến hắn càng cảm thấy kỳ quái, mãi cho đến khi bên trên nói cho mình biết một chuyện, huyện Bình An còn có một vị đại nhân vật.

Là đại nhân vật thực thụ của Bạch Y Môn, ẩn mình ở trong huyện Bình An.

Chương 148: Còn Một Tên Nằm Vùng Nữa (1)

Vị đại nhân đấy khống chế cục diện, cho nên hắn cũng không nói gì thêm nữa.

Bạch Y Môn là tổ chức gì?

Tổ chức tạo phản, sợ nhất là cái gì? Không phải là bị bắt, mà là bị nhổ tận gốc, đó là lý do tại sao Bạch Y Môn liên lạc với nhau lại rất phiền toái, ngoại trừ cao tầng quen biết lẫn nhau, những người khác ngay từ đầu đã không biết ai vào ai rồi.

Cho nên không biết đâu mà mà lần.

Nhưng hôm nay sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, khiến hắn cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng mà móc nối những chuyện xảy ra với Hứa Thanh Tiêu trong khoảng thời gian này, hắn đã ngẫm ra được hoàn toàn.

Một người bình thường, đến tập võ cũng tập không nổi, đọc sách cũng đọc không xong, đừng nghe lời khoác lác ở huyện Bình An rằng Hứa Thanh Tiêu đọc một đống sách mà lớn lên.

Hắn biết rõ, Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ không phải loại người đọc sách.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ trong vòng một tháng, hoàn thành một cú lột xác vượt mức, không chỉ nguyên phẩm giá, càng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, Hứa Thanh Tiêu đi đến phủ Nam Dự còn làm một bài thiên cổ danh từ, này còn chưa hết, lúc phủ thí còn làm ra tuyệt thế văn chương.

Đây đúng là chuyện không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn suy nghĩ, vẫn luôn ngẫm nghĩ.

Tại sao bỗng nhiên Hứa Thanh Tiêu lại một bước lên trời vậy?

Mãi cho đến tận vừa nãy, hắn vẫn nghĩ mãi không ra, nhưng ngay bây giờ, hắn đã hiểu thông được tất cả.

Trong vòng một tháng, Hứa Thanh Tiêu có thể thoát thai hoán cốt, một bước lên trời, chắc chắn đằng sao có người nào đó.

Nhưng người nào sẽ thả Hứa Thanh Tiêu vào huyện Bình An này tận hai mươi năm?

Tiếp đó bỗng nhiên Hứa Thanh Tiêu một bước cất lên trời?

Là ai, có thể khiến Hứa Thanh Tiêu trong vòng một đêm nổi danh cả thiên hạ?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khả năng.

Đó chính là Bạch Y Môn!

Chí có Bạch Y Môn, mới làm ra được đến nước này, bất cứ tổ chức nào, thế lực nào, người nào cũng không thể làm được đến mức này.

Đấy chính là lý do mà Trần bộ đầu thẳng thắn cho rằng Hứa Thanh Tiêu chính là vị tai to mặt lớn giấu mình trong huyện Bình An.

Về phần sao lại giấu sâu như vậy?

Thì Trần bộ đầu không có chút nghi ngờ nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu giấu sâu, Trần mỗ hắn đây chẳng lẽ cũng không sâu à?

Khả năng tự mình suy diễn của Trần bộ đầu đúng là tài thật.

Thậm chí còn khiến Hứa Thanh Tiêu không thể không nói, hắn ta đã vun vén hoàn hảo ghê.

Nói thật, trong chốc lát này đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng không thể nghĩ ra được câu trả lời vẹn toàn như vậy.

Đúng là quá được rồi, không cần mình bịa lý do để giải thích, Trần bộ đầu đã tự mình nghĩ hộ luôn rồi.

Nhưng mà, đại nhân vật là có ý gì?

Huyện Bình An còn có một đệ tử của Bạch Y Môn ư?

Hơn nữa nghe ý của Trần bộ đầu, còn có vẻ không phải đệ tử bình thường.

Trong lòng tuy có thắc mắc, nhưng Hứa Thanh Tiêu ém đi hết, vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói:

“Ngươi có thể đoán ra được thân phận của ta, cũng coi là thông minh.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng điệu bình tĩnh, cũng coi như là một cách đáp lại.

“Xin đại nhân thứ tội, môn quy sâm nghiêm, không cho phép thuộc hạ hỏi nhiều, nếu không phải do đại nhân đã xuất hiện, thì thuộc hạ đúng thật khó mà đoán ra được.”

Trần bộ đầu quỳ một chân trên đất, vô cùng cung kính với với Hứa Thanh Tiêu.

“Được rồi, ngồi đi.”

Hứa Thanh Tiêu rót cho mình chén trà, uống một ngụm, chép miệng một cái rồi tiếp tục nói:

“Biết ta gọi ngươi đến là cần chuyện gì không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, dùng cách này, lừa gạt tin tức.

Tính kỹ thì không cao tay, nhưng có hiệu quả là được.

Trần bộ đầu nhíu mày, ngẫm nghĩ một lúc, sau đó đáp:

“Đại nhân tìm thuộc hạ đương nhiên là về việc tìm di bảo của Võ Đế.”

Hắn mở miệng, nói vậy.

Di bảo của Võ Đế?

Trong chớp mắt, Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc, khoan phải nói đúng ra là hắn thật sự không biết di bảo của Võ đế là cái gì.

Nhưng chỉ trong chớp mắt ấy, Hứa Thanh Tiêu đã biết đồ mà Ngô Ngôn giao cho mình là gì rồi.

Quả nhiên trong huyện Bình An này có cất giấu một thứ.

Hơn nữa còn là di bảo của Võ Đế.

Manh mối ghi trên cuốn ghi chú, chỉ hướng về huyện Bình An.

Mà di bảo của Võ Đế, hóa ra là giấu ở trong huyện Bình An.

“Minh nguyệt sơn thượng minh nguyệt quang, duyên pháp tự tại âm dương trung.”

(Trên đỉnh Minh Nguyệt sáng ánh trăng, duyên phận tự giữa đường âm dương.)

Không có gì bất ngờ xảy ra hết, hàm ý của câu nói này chính là vị trí cụ thể của di bảo Võ Đế, cùng với cách để mở nó ra.

Mình ăn may thật đó.

Đúng là tự mình đánh bậy đánh bạ cũng mò ra được một chuyện kinh thiên động địa.

Khó trách Trình Lập Đông lại kích động đến thế.

Không ngờ là di bảo của Võ Đế.

Võ Đế?

Không đúng, Võ Đế là hoàng đế đời trước, lão ta thì có cái di bảo quái nào?

Ờ cứ cho là di bảo đi, cũng không thể để ở huyện Bình An được.

Logic không ăn khớp gì hết.

Nhưng những thứ này tạm thời không tính là gì hết, giống như lý do tại sao Kim Ô tôi thể thuật lại xuất hiện ở huyện Bình An ấy.

Cái logic đấy cũng có khớp đâu.

Nhưng phải thông qua việc tự mình điều tra một phen, thì tất cả đều đã rõ hết rồi.

Suy nghĩ một lúc cũng đúng, giống cuốn tiểu thuyết kiếp trước vậy, cho dù cuốn tiểu thuyết đó có sáo rỗng đến đâu, cũng không thể không có câu văn nối ý cho câu văn tiếp theo chứ?

“Ừ.”

“Người điều tra như thế nào rồi?”

Hứa Thanh Tiêu lại nhấp một ngụm trà, bình tĩnh hỏi.

“Bẩm đại nhân, chục năm nay thuộc hạ vẫn luôn điều tra kỹ lưỡng, đúng thật là có phát hiện ra được một chút đầu mối.”

“Trong huyện Bình An không có ngọn núi nào là núi Minh Nguyệt hết, có điều có một ngọn núi, mấy chục năm trước tám thôn xung quanh huyện Bình An đều sẽ tập chung đến đây, là ngọn núi dùng để ngắm trăng.”

“Gọi là núi Vọng Thu, đó là lý do mà thuộc hạ cho rằng đấy có khả năng chính là núi Minh Nguyệt.”

Trần bộ đầu chăm chú nói, hắn đã điều tra hơn chục năm rồi vẫn không mò ra được tăm hơi của núi Minh Nguyệt, nhưng lại phát hiện ra được một ngọn núi chuyên để ngắm trăng.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Bản thân hắn đến tận giờ cũng chưa từng nghe thấy có núi nào là núi Minh Nguyệt cả.

Có cố tìm thì chắc chắn tìm cũng không ra.

Nhưng đổi lại theo tư duy logic thì đúng là rất có thể.

“Ừ, cũng có chút tác dụng đấy.”

“Đúng rồi, lúc Ngô Ngôn đến huyện Bình An, sao ngươi mãi không giao tiếp với hắn? Thiếu chút nữa là làm lộ thân phận của ta.”

Nửa câu đầu của Hứa Thanh Tiêu mang ý khen, nhưng nửa sau tức thì đã thay đổi, mang theo ý trách mắng.

Trong nháy mắt, Trần bộ đầu đã quỳ sụp trên mặt đất, có chút sợ hãi nói.

“Xin đại nhân thứ tội, sự thật không phải là thuộc hạ không muốn liên lạc, mà xung quanh có rất nhiều tai mắt, hơn nữa Ngô Ngôn lúc còn sống hơi liều lĩnh, bị người ta phát hiện tung tích.”

“Sao đó phủ Nam Dự phái thêm mấy người nữa, thuộc hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ, thuộc hạ biết, không thể làm tốt chuyện này đều là vấn đề của thuộc hạ, mong đại nhân khai ân.”

Chương 149: Còn Một Tên Nằm Vùng Nữa (2)

Trần bộ đầu vô cùng lo sợ, chỉ là một câu hỏi trách cứ, đã sợ đến mức hoang mang mất hết hồn vía.

Dễ nhìn ra môn quy của Bạch Y Môn này đoán chừng rất nghiêm ngặt, nếu không sẽ không thể khiến người ta sợ hãi như vậy.

“Thôi được, nể tình ngươi không có công lao, cũng không có khổ lao, chuyện này bỏ qua đi.”

“Nhưng mà tội chết thoát rồi, tội sống khó tha, phạt ngươi chép lại môn quy một lần, bao gồm các loại chức vị vân vân nữa.”

“Ta muốn để ngươi bất cứ lúc nào cũng phải khắc ghi nhớ kỹ những quy củ này, nếu lần sao còn tái phạm, vậy cũng đừng trách bản đại nhân ta không giúp ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nói xong, sao đó lấy giấy bút trong khách điếm, bảo Trần bộ đầu chép đi.

Lừa lấy thêm thông tin.

“Đa tạ đại nhân khai ân, đa tạ đại nhân khai ân.”

Trần bộ đầu có chút kích động, vô cùng mừng rỡ nhận giấy bút, ngay lập tức bắt đầu chép lại môn quy.

Hắn ta không suy nghĩ nhiều.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, mà đứng ở bên cửa sổ, bắt đầu suy ngẫm đến chuyện khác.

Huyện Bình An này còn có một tên nằm vùng.

Bạch Y Môn này quả thật lắm chiêu nhiều trò.

Một huyện Bình An bé xíu, lại hao tâm tốn sức, sắp xếp lắm nằm vùng như vậy.

Nhưng ngẫm lại thì cũng chẳng có vấn đề gì hết, di bảo của Võ Đế.

Vậy thì còn vấn đề khỉ gì nữa đâu.

“Trên đỉnh Minh Nguyệt sáng ánh trăng.”

“Duyên phận tự giữa đường âm dương.”

Hứa Thanh Tiêu lẩm nhẩm lại thật kỹ.

Hắn không hỏi Trần bộ đầu Kim Ô tôi thể thuật.

Nhưng ngay từ đầu đã ngờ ngợ, Kim Ô tôi thể thuật là Bạch Y Môn cho.

Mục đích cho Ngô Ngôn là gì?

Duyên phận tự giữa đường âm dương.

Nhất âm.

Nhất dương.

Không có gì trở ngại hết, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã có sẵn đáp án.

Mẹo mở ra được bảo tàng.

Đó chính là cùng lúc tu hành được hai loại dị thuật âm dương.

Đáp án đã lộ ra.

Trong phòng.

Trên cơ bản thì Hứa Thanh Tiêu đã làm rõ hết mọi chuyện cần thiết rồi.

Trong huyện Bình An có cất giấu di bảo của Võ Đế.

Bảo vật đó là gì, tạm thời Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa biết.

Nhưng mà thứ đồ khiến cho Bạch Y Môn phải để ý đến như vậy, đương nhiên sẽ không tầm thường.

Mọi thông tin giờ đây mình cũng đã nắm được.

Núi Minh Nguyệt rất có thể chính là núi Vọng Thu.

Cần tu luyện thêm dị thuật âm dương tương hỗ, mới có thể mở ra được cánh cửa của bảo tàng.

Bản thân mình hiện giờ đang tu luyện Kim Ô Tôi Thể Thuật, cũng có được Thái Âm Ngưng Mạch Thuật, phù hợp điều kiện

mở ra được bảo tàng.

Cho nên có lấy hay bỏ thì cũng nằm ở trong lòng bàn tay mình thôi.

Tiến thêm một bước, có được di bảo của Võ Đế.

Lùi lại một bước, mặc hắn bôn ba biển trời.

Hứa Thanh Tiêu trầm tư, đang suy nghĩ cho tiền đồ tương lai của chính mình.

Tu luyện một loại dị thuật đã rắc rối như này rồi, vậy nếu tu luyện hai loại dị thuật thì sao?

Sẽ có rắc rối nào nữa không đây?

Đây mới là một vấn đề trí mạng.

Tuy có Hạo Nhiên chính khí của Nho đạo trong người, nhưng nói dùng Nho đạo để trấn át dị thuật, đến tận bây giờ vẫn chưa nghe thấy bao giờ.

Cũng chỉ có bản thân thử rồi mới biết được.

Chắc cũng có văn nhân nho đạo khác đã từng thử qua, nhưng không có bất cứ tài liệu lịch sử nào ghi chép lại.

Ngẫm nghĩ kỹ thêm một chút, vương triều Đại Ngụy không thể nào không có người theo Nho đạo từng tu luyện dị thuật, thậm chí cũng rất có thể đã từng bị kiểm tra rồi.

Nhưng xác suất đến 99% là đã chết.

Bởi vì, nếu tu luyện Nho đạo có thể trấn áp được ma chủng, thì những nho sinh chắc đều đi tu luyện dị thuật hết rồi, dù sao tu luyện dị thuật để có được sức mạnh là việc không quá dễ dàng.

Đây chính là điều Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn lo lắng.

Sát niệm của Kim Ô đúng thật là đã được kìm lại, nhưng nó vẫn chưa biến mất hoàn toàn.

Cho nên nếu tu luyện thêm một loại dị thuật mới, liệu có thêm rắc rối nào không đây?

Cũng trong lúc Hứa Thanh Tiêu vẫn đang trầm tư, thì giọng nói của Trần bộ đầu vang lên.

“Đại nhân, thuộc hạ chép xong rồi!”

Giọng nói của Trần bộ đầu vọng đến, Hứa Thanh Tiêu không quay đầu lại.

“Được rồi, cứ để ở đó là được, ngươi quay về đi, nhớ kỹ phải tiếp tục giấu kín thân bận, đợi đến khi bên trên lấy được di bảo của Võ Đế, sẽ nhớ kỹ công đầu của ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Người kia vừa nghe nói thế xong, lập tức vui sướng không gì sánh lại được.

“Đa tạ sự ưu ái của đại nhân, Hứa đại nhân, thuộc hạ đi rồi, nếu có chuyện gì, đại nhân có thể đến tìm thẳng thuộc hạ.”

Trần bộ đầu sướng rơn, nhưng vẫn cố kiềm chế chính mình.

Hứa Thanh Tiêu không đáp, đối phương cũng hiểu chuyện, xoay người rời đi.

Đợi đến khi Trần bộ đầu đi xong, Hứa Thanh Tiêu vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua tầm mười lăm phút đồng hồ, Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình tĩnh quay trở lại chỗ ngồi, hắn không dám chắc Trần bộ đầu đã đi hẳn chưa.

Cho nên không đi xem môn quy ngay, mà ra vẻ ta đây vẫn đang suy nghĩ, bưng chén lên nhìn vào nước trà, nhưng trên thực tế thì ánh mắt lại tập trung lên trên môn quy.

Thấy môn quy, Hứa Thanh Tiêu giờ mới hiểu tại sao Trần bộ đầu lại thấp thỏm lo sợ đến thế.

Môn quy của Bạch Y Môn không có nhiều, nhưng mỗi một điều đều rất tàn khốc, động tý là lột da rút gân, thậm chí còn đủ kiểu tra tấn vô cùng tàn ác vô nhân đạo như rút thần hồn, vạn xà phệ tâm…

Hình phạt thảm khốc như này, không sợ mới là lạ.

Hai phút sau.

Hứa Thanh Tiêu đã nắm rõ đại khái rồi.

Các cấp bậc trong Bạch Y Môn không nhiều lắm.

Hơn nữa xưng hô cũng rất đơn giản.

Bạch Y là đệ tử, chấp sự là Thanh Y, Lam Y chưởng đà, Tử Y đường chủ, Hồng Y tông chủ.

Năm cấp bậc phân chia, mà ở cấp Hồng Y cao nhất cũng phân rất rõ thành Hộ Pháp, Thiên Vương, Tả Hữu Sứ, Phó Môn Chủ, cùng với Môn Chủ.

Mỗi một người đều có lệnh bài riêng, lúc giao tiếp nếu như không tin, thì có thể kiểm tra lệnh bài để chỉ rõ thân phận.

Nhưng mà Trần bộ đầu không vẽ lệnh bài ra, chắc có lẽ hắn ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Dù sao thì tầng chóp dưới cùng quá lắm cũng chỉ nhìn thấy lệnh bài của chấp sự thôi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nảy ra một suy đoán lớn mật.

Tổ chức tạo phản Bạch Y Môn này làm việc rất cẩn thận, chắc là thuộc cái loại làm việc thà bị tóm cổ cũng không thể để bị tận diệt được.

Chỗ tốt ở đây chính là, thách mày đánh chết hết bọn tao đấy.

Nhưng điều bất lợi cũng chính là cách giao tiếp với nhau quá lằng nhằng, cần chỉ định người tiếp tế.

Ám hiệu một tháng đổi một lần, chỉ riêng điểm này thôi đôi lúc cũng rất phiền phức, trao đổi thông tin không liền mạch.

Như vậy thì mình có thể mượn gió bẻ măng được không nhỉ?

Chương 150: Đại Nhật Thánh Thể Đã Đúc Thành (1)

Tự mình làm ra một chiếc lệnh bài, cấp bậc không cần cao quá, làm một chiếc lệnh bài Tông chủ chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ.

Mấy cái Hộ Pháp Thiên Vương nhất định là đám người đặc biệt rồi, cấp Tông Chủ thì quá phù hợp, quyền lực rất lớn, đám đầy tớ cũng không dám suy đoán linh tinh, người ở cấp trên mình cũng không tiếp xúc đến được.

Ý vừa ra, đã khiến Hứa Thanh Tiêu ngẫm một hồi lâu.

Có thể thử, nhưng không được mạo hiểm.

Làm một tấm lệnh bài thì được đấy, không đến lúc nước sôi lửa bỏng thì không cần lấy ra.

Đến lúc nước sôi lợn chết thì lấy ra đánh lừa.

Bởi vì.

Hứa mỗ ta đây dám cá ngươi không biết lệnh bài của Tông Chủ.

Dĩ nhiên chuyện này chỉ cần nhớ kỹ là được, không cần phải đi xử lý ngay lập tức.

Bây giờ cứ xử lý những chuyện trước mắt vẫn tốt hơn.

Thế có cần phải, nên tu luyện Thái Âm Ngưng Mạch Thuật không?

Vấn đề này khiến Hứa Thanh Tiêu rối não.

Trong phòng yên tĩnh, một canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa đưa ra quyết định.

Chẳng qua hắn đã đưa ra một quyết định khác.

Thăng cấp lên Cửu phẩm.

Đúng vậy.

Mình đã không còn nhiều thời gian nữa rồi.

Nhiều nhất là tầm một, hai ngày sau, mình phải khởi hành quay trở về phủ Nam Dự.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu thu hồi mọi suy nghĩ.

Chuyện di bảo của Võ Đế, cứ để sang một bên.

Trước tiên cứ thăng cấp lên Cửu phẩm rồi tính sau.

Sau khi quyết định xong, Hứa Thanh Tiêu đội mũ rộng vành lên, đi khỏi khách điếm.

"Khách quan, hôm nay ngài đã đi rồi sao?"

Tiểu nhị xách một gói thuốc nhìn Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Ừ, có việc gì sao?"

Hứa Thanh Tiêu bình thản trả lời một tiếng.

"Không có gì ạ, tiện mồm hỏi câu thôi, khách quan ngài đi thong thả!"

Tiểu nhị cười cười.

Hứa Thanh Tiêu ít mồm ít miệng, chỉ liếc mắt nhìn tiểu nhị một cái, sau đó xoay người đi thẳng.

Ra khỏi khách điếm rồi, Hứa Thanh Tiêu không ở lại huyện Bình An, mà đi ra xa khoảng chừng năm mươi dặm, tìm một nơi hoang dã rồi ngồi xuống xếp bằng.

Tiến vào Thiên Địa Văn Cung.

Hứa Thanh Tiêu tìm thẳng đến Triều Ca.

"Triều Ca huynh trưởng, hôm nay ta muốn nhập Cửu Phẩm."

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề, nói rõ ý đồ tới đây.

Bên trong Văn Cung.

Triều Ca biến thành dạng bản thể, cũng không lắm mồm, mở lời nói thẳng.

"Được, ngươi hãy ôn dưỡng cơ thể trước, đợi đến thời khắc mấu chốt dẫn Kim Ô sát niệm ra, kệ cho nó sinh trưởng, chờ đến lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ phối hợp với ngươi trấn áp sát niệm."

“Đợi đến lúc đó là có thể ngưng tụ ra được Đại Nhật thánh thể hoàn mỹ, lại có thể thăng cấp lên Cửu phẩm.”

Triều Ca gật đầu, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu thăng cấp lên Cửu phẩm.

“Tốt! Làm phiền Triều Ca huynh trưởng.”

Có những lời này của Triều Ca, Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh lại.

Hắn không nói thêm nữa, đi ra khỏi Văn Cung ngay.

Sau khi quay trở lại hiện thực, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu vận chuyển Kim Ô Tôi Thể Thuật.

Kim Ô Tôi Thể Thuật bản đầy đủ, nếu so với bản thiếu thì bản này đúng là mạnh hơn rất nhiều.

Vận chuyển công pháp, Kim Ô khí huyết ở trong cơ thể trong chớp mắt đã sôi trào, nhờ sự gội rửa của Kim Dương, thuần dương chi lực tuôn vào trong cơ thể không ngừng.

Cơ thể liên tục lột xác, mỗi một giọt máu đều đang nóng ran lên đến mức không thể tưởng tượng nỗi.

Ước chừng một lúc lâu sau.

Cuối cùng cũng đợi đến khi cơ thể đạt được trạng thái hoàn mỹ cùng cực nhất, Hứa Thanh Tiêu thả sát niệm ra, không áp chế nó nữa.

“Ly!”

Một tiếng hót chói tai vang lên, trong đầu, một con Kim Ô ba chân bay từ trong Văn Cung ra.

Kim Ô bay vọt lên, hóa thành một vầng thái dương, ánh sáng chói lòa nở rộ tỏa ra khắp vạn trượng.

Hào quang bỏng rực khiến cho Hứa Thanh Tiêu vô cùng khó chịu, sát niệm khủng bố cũng lan ra khắp đầu óc.

Thứ cảm giác này rất khó chịu.

“Đừng nén lại! Hãy để nó lột xác.”

Giờ này, giọng của Triều Ca vang lên, bảo mình đừng áp chế Kim Ô nữa.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, chỉ có thể dùng ý chí đối kháng lại.

Cũng may, Nho Đạo Bát phẩm, Hạo Nhiên chính khí ở trong cơ thể đang bảo hộ mình, nếu không trong khoảnh khắc Kim Ô xuất thế, chắc mình sẽ đánh mất lý trí mất.

Trên bầu trời Văn Cung.

Con Kim Ô kia lột xác liên tục.

Khí tức trong tức thì cũng nhảy vọt lên Cửu phẩm.

Cùng với sát niệm càng lúc càng đậm sệt lại, tất cả khí huyết của Kim Ô đã bị nó ăn mòn, sau một canh giờ, tăng vọt lên Bát Phẩm.

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại có một loại cảm giác, rằng tu luyện Kim Ô Tôi Thể thuật, tụ ra được nhiều Kim Ô khí huyết thế này, dường như đều dự trữ cho nó hết vậy.

Nếu như mình dự trữ đủ nhiều, con Kim Ô này chắc chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn là có thể đột phá lên Nhất phẩm.

Tất nhiên điều kiện tiên quyết chính là Hứa Thanh Tiêu có nhiều khí huyết đến như thế.

Trên lý thuyết thì không thể.

“Được chưa?”

Trong chốn hoang dã, cơ thể Hứa Thanh Tiêu run lên nhè nhẹ, sát niệm khủng bố trong đầu lan tràn ra, ăn mòn hết sức mạnh ý chí của hắn, Kim Ô Bát Phẩm, dường như khiến cho trong đầu hắn sinh ra một loại suy nghĩ khó mà chống cự được.

Nếu cứ mặc nó trưởng thành tiếp, Hứa Thanh Tiêu sợ mình không chịu nổi mất.

“Đợi thêm chút nữa!”

Giọng nói của Triều Ca vang lên, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Sau nửa canh giờ.

Cả người Hứa Thanh Tiêu ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt của hắn đỏ ngầu như máu, chỉ còn sót lại một tia ý chí mỏng manh, đáng sợ nhất là, toàn thân Hứa Thanh Tiêu được hào quang vàng kim bao phủ, giống như được mạ vàng lên vậy.

“Lyyy!”

Lại thêm một tiếng gào thét, Kim Ô hóa thành mặt trời, lộ ra nguyên hình.

Giương cánh dài trăm trượng, mỗi một sợi lông chim phủ trên người đều sắc bén đến không gì sánh lại nổi, màu sắc giống như dùng vàng đúc thành, một ánh nhìn thôi càng khiến lòng người run sợ.

“Vẫn chưa ra tay à?”

Vào giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu gần như dùng nốt một tia ý chí cuối cùng để hỏi Triều Ca, hắn cảm thấy bản thân mình sắp bị đồng hóa hoàn toàn rồi.

Trong đầu là sát ý ngập trời, ta đây hận không thể đi giết người ngay bây giờ, thứ cảm giác này giống như có một triệu con kiến đang cắn xé trên người mình vậy, cả tinh thần cũng bị dằn vặt.

“Nhịn thêm tý nữa đi! Xong ngay giờ.”

Triều Ca cũng có chút gấp gáp, nhưng hắn đây không phải hại Hứa Thanh Tiêu, mà đang hy vọng Hứa Thanh Tiêu bước thêm một bước vào đúng chỗ, ngưng tụ thẳng ra được Đại Nhật thánh thể tinh mỹ nhất.

Cuối cùng, ngay một khắc này, ý chí của Hứa Thanh Tiêu vỡ vụn, khí tức của Kim Ô cũng tăng vọt tới Bát Phẩm viên mãn.

Ngay khắc đấy, Kim Ô cũng vồ đến, muốn chiếm lấy hoàn toàn ý chí của Hứa Thanh Tiêu.

“Ra tay!”

Tiếng của Triều Ca giống như tiếng chuông lớn Hoàng Lữ, đánh thức Hứa Thanh Tiêu đang trong trạng thái sụp đổ hoàn toàn thức dậy.

(Tiếng chuông lớn Hoàng Lữ: Là âm thanh trang trọng, uy nghiêm, chính nghĩa, cao lớn, hài hòa thường xuất hiện ở trong bái nhạc.)

Chương 151: Đại Nhật Thánh Thể Đã Đúc Thành (2)

Trong chớp mắt, cũng kịp để Hứa Thanh Tiêu vận chuyển Kim Ô tôi thể thuật, trong lòng bắt đầu tụng niệm lời răn dạy của Thánh Nhân, Hạo Nhiên chính khí hóa thành một thanh tiên kiếm, đánh thẳng về phía Kim Ô.

Thiên Địa Văn Cung rung chuyển, thánh ngôn vĩ đại khủng bố vang lên, hóa thành một tòa núi Vô Lượng, ấn mạnh trấn giữ con Kim Ô đấy.

“Oách!”

Một tiếng gào thét chói tai vô cùng thê thảm vang lên.

Dưới ba đòn đánh nặng như vậy, con Kim Ô ba chân này trong tức thì vỡ tan tành, hóa thành một nhúm kim quang, một phần thì rơi vào trong Yêu Ma Đồ Lục của Văn Cung, một phần rơi vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

“Tố thể!” (Đắp lại cơ thể)

Triều Ca lại thét lên lần nữa.

Hứa Thanh Tiêu vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp xả hơi, đã ngay lập tức bắt đầu tố thể.

Một nhúm kim quang này, là thần tính của Kim Ô, là thứ mấu chốt để đắp nặn lên được Đại Nhật thánh thể.

Cùng lúc thần tính của Kim Ô tiến vào cơ thể.

Thể chất của Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt bắt đầu xảy ra sự thay đổi cực lớn.

Đầu tiên là máu, dòng máu vốn có màu đỏ, tại thời khắc này hóa thành màu vàng kim.

Sau đó là đến xương cốt, xương cốt toàn thân đều giống như được dát lên một lớp vàng kim vậy.

Lục phủ ngũ tạng không đổi màu, nhưng đều có được sự lột xác ngoạn mục.

Tim đập rộn lên như trống trận.

Thận cung cấp tinh khí không ngừng không nghỉ, lúc nào cũng vào trạng thái viên mãn nhất.

Mà trông ra bên ngoài, Hứa Thanh Tiêu cũng đang bị một lớp ánh sáng vàng kim bao phủ.

Thể chất của hắn đã được lột xác, trải qua một loại lột xác không thể nào tưởng tượng nổi.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Ước chừng khoảng hai canh giờ sau.

Tất cả hào quang đều ẩn vào bên trong, vào giờ phút này có một loại cảm giác khoan khoái chưa bao giờ có kéo tới.

Đùng!

Hứa Thanh Tiêu vung hai tay, phát ra một tiếng nổ trầm thấp.

Đáng sợ hơn là, lúc Hứa Thanh Tiêu vung hai tay, có một luồng khí ở xung quanh.

Đây là nội khí!

Chỉ có Cửu phẩm Ngưng Mạch, mới có thể làm được, nhưng Hứa Thanh Tiêu còn chưa bước chân vào Ngưng Mạch cảnh, đã sinh ra "khí"!

Nếu nói như vậy, thì trước đó Hứa Thanh Tiêu phải là Thập phẩm đại viên mãn.

Như vậy vào giờ phút này đây, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy bản thân mình chỉ cần một đấm thôi là có thể đấm chết mười thằng như mình rồi.

Đại Nhật thánh thể.

Đúc thành!

Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ.

Cả người Hứa Thanh Tiêu xảy ra sự thay đổi long trời lở đất.

Thể chất của hắn, hoàn thành quá trình lột xác cực hạn, ngưng tụ ra được Đại Nhật thánh thể.

Chí cương chí dương.

Vận chuyển Kim Ô Tôi Thể thuật, sức mạnh thuần dương tụ lại, khí huyết được cung cấp không ngừng không nghỉ.

Trực quan nhất chính là tốc độ tu luyện, đâu chỉ tăng lên gấp mười lần, nói là gấp một trăm lần Hứa Thanh Tiêu cũng tin.

Thay đổi lớn nhất chính là sự thay đổi lớn trong nhận thức.

Giác quan thứ sáu được tăng lên rất lớn, tất cả âm thanh trong vòng bán kính ba trăm thước đều không lọt ra khỏi tai mình, đến cả gió thổi lá lay cũng như nằm hết trong lòng bàn tay.

Về phần sức mạnh, Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy rõ ràng gì hết.

Chỉ đành đứng dậy, đi thẳng đến một gốc đại thụ đấm một phát toàn lực. Trong tích tắc, một gốc đại thụ cần ít nhất ba người ôm mới xuể bị đánh gãy ngay tại chỗ.

Rầm rầm rầm.

Tiếng cây đổ xuống, cuốn thêm bụi đất cuồn cuộn, bao phủ khắp xung quanh.

Đốp!

Hứa Thanh Tiêu lùi về đằng sau vài bước, tốc độ cũng cực mau, không nói giống như một trận gió, nhưng cũng không kém là bao.

Đây chính là chỗ cường đại của Đại Nhật thánh thể.

Nâng cấp toàn diện.

Phải biết rằng bây giờ Hứa Thanh Tiêu vẫn là võ giả Thập phẩm đó.

Nhưng đổi lại phần lớn võ giả Thập phẩm, ngay cả một phần mười so ra vẫn kém.

Thậm chí võ giả Cửu phẩm cũng không đánh lại được Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng cụ thể là mạnh bao nhiêu, thì Hứa Thanh Tiêu không rõ lắm, cần phải kiểm tra một phen, cùng với một trận thực chiến.

Cất giấu tất cả.

Hứa Thanh Tiêu tiến vào trong Thiên Địa Văn Cung.

Vừa bước chân vào Thiên Địa Văn Cung.

Tiếng cười của Triều Ca đã vang lên.

“Chúc mừng hiền đệ đã đúc thành Đại Nhật thánh thể.”

Triều Ca mang theo ý cười, Hứa Thanh Tiêu đáp lại bằng đại lễ.

“Hết thảy đều nhờ huynh trưởng, nếu không phải huynh trưởng giúp ta một tay, chỉ sợ ngu đệ đây cũng không đúc nổi Đại Nhật thánh thể này.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

Lời này không phải là khách sáo, mà đúng thật là vì Triều Ca.

“Hiền đệ nói quá lời rồi, chủ yếu vẫn dựa vào bản thân của hiền đệ thôi, nếu ngươi không phải Nho Đạo bát phẩm, e rằng cho dù vi huynh có muốn giúp ngươi cũng lực bất tòng tâm.”

Triều Ca nghiêm túc nói.

Sau đó tiếp tục nói chuyện.

“Hứa huynh, Đại Nhật thánh thể này chính là thể chất bá đạo nhất trong thiên địa, thể chất ảo diệu, khó có thể nói ra thành lời, nhưng mà ngươi có thể đến Võ Môn thử xem, coi thực lực của mình như thế nào.”

Triều Ca chỉ vào Võ Môn bên trong Văn Cung nói vậy.

Hứa Thanh Tiêu chỉ biết bên trong Võ Môn có thể đắp nặn mô phỏng ra được kẻ thù, không ngờ rằng còn có thể khảo nghiệm được thực lực của bản thân.

“Ừ, có thể kiểm tra ra được, hơn nữa còn khá đúng nữa.”

Triều Ca gật đầu.

“Vậy thì tốt quá.”

Hứa Thanh Tiêu đang lo không biết thực lực của mình rốt cuộc đạt đến loại trình độ nào rồi, nghe được những lời này, đương nhiên cũng có phần động lòng.

“Đi thử đi, đúng lúc ta cũng có thể giúp ngươi đánh giá xem sao.”

Triều Ca bảo Hứa Thanh Tiêu đi vào Võ Môn.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, đi về phía Võ Môn.

Trên Võ Môn có bốn chữ “Võ Đại Vi Vương”, cho nên gọi là Võ Môn.

Đẩy cửa ra.

Tiếp theo là một nơi được thiết kế giống như một võ trường dành cho tập luyện xuất hiện.

Võ đài này không tính là quá lớn. bày đủ loại vũ khí, còn có một cái cọc gỗ giả.

“Thanh Tiêu, võ đài chính là nơi sư phụ luyện võ, cọc gỗ ở đằng trên, tên là cọc Trắc Linh, có thể kiểm tra ra được thực lực của ngươi.”

Triều Ca nói.

“Vậy ngu đệ đây thử trước xem sao!”

Hứa Thanh Tiêu có vẻ không chờ được nữa.

Hắn vừa sải chân bước đến, Triều Ca hiển nhiên còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu cấp tốc như vậy, cũng không nói gì cả.

Đợi đạp chân lên võ đài.

Rất mau xung quanh xảy ra sự thay đổi, trong chớp mắt võ đài biến trở nên vô cùng rộng lớn, đủ để thi triển quyền cước.

Bành!

Hứa Thanh Tiêu không nói không rằng, dùng toàn lực, đánh thẳng về phía cọc Trắc linh.

Một tiếng vang nặng nề cất lên, cọc Trắc Linh hiên ngang bất động, trái lại thì Hứa Thanh Tiêu cảm thấy nắm tay của mình đã tê dại rồi.

Bành! Bành! Bành!

Nghĩ tớ đây là đồ mà thánh nhân dùng để khảo nghiệm, Hứa Thanh Tiêu không có gì là kinh ngạc hết, mà toàn tâm toàn ý bắt đầu kiểm tra thực lực của mình.

Đấm thẳng, roi chân, chỉ lực, chưởng lực.

Khuyết điểm duy nhất chính là bản thân mình còn chưa học qua bất kỳ loại võ kỹ nào, cho nên trông có chút vụng về.

Nhưng cảm giác dùng toàn lực để đánh lại rất thoải mái.

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười.

Triều Ca đứng dưới võ đài nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không hiểu sao có chút thay đổi, dường như hơi lo lắng.

Chương 152: Thần Thông Của Kim Ô, Thư Viện Thiên Minh (1)

Cuối cùng, cũng đủ hai khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu tấn công cọc Trắc Linh hai khắc đồng hồ, cuối cùng cũng đã thấy đủ sảng khoái rồi.

Trước mắt cứ chờ kết quả kiểm tra ra đã.

Cũng là lúc Hứa Thanh Tiêu thu tay định rời khỏi võ đài.

Trong lúc bất thình lình, cọc Trắc Linh vẫn đứng yên sừng sững bỗng cử động.

"Ế?"

"Triều ca huynh, chuyện này là sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, không hiểu sao trong lúc đó lại có chút dự cảm bất thường.

"Không sao, như vậy đối với ngươi mới có lợi."

Triều Ca đứng dưới võ đài, bảo Hứa Thanh Tiêu yên tâm.

Trong khoảnh khắc, cọc Trắc Linh lao đến.

Tốc độ cực mau, giống như một tia chớp, thoáng cái đã phóng tới trước mặt mình.

Đoàng!

Sức mạnh kinh khủng đánh úp đến, Hứa Thanh Tiêu tức thì phản ứng lại ngay, hắn lùi về phía sau, nhưng vẫn trễ nửa bước, xương ức dính một đòn, trong tức thì bị đánh gãy.

Đau đớn ập đến, khiến Hứa Thanh Tiêu trợn tròn lắm.

Rắc rắc rắc.

Hiệu quả của Đại Nhật thánh thể vào giờ khắc này phát huy, xương ức bị gãy tự mình liền lại, tốc độ không được coi là chậm, nhưng cái quá trình chữa trị này cũng vô cùng đau đớn.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy Triều Ca huynh?"

Hứa Thanh Tiêu đúng thật là đơ hết cả người, cọc Trắc Linh này đang yên ổn thế mà lại biến thành như này?

“Hiền đệ chớ sợ, cọc Trắc Linh có thể kiểm tra ra được thực lực tổng hợp của ngươi, hơn nữa sẽ căn cứ vào thể chất của hiền đệ để điều chỉnh lại, sẽ không vào điểm trí mạng đâu, nhưng mà không thể thiếu chút đau đớn da thịt được.”

“Ngươi cứ coi đây là tôi luyện võ kỹ đi nha, nếu không bằng mấy cái chiêu khoa tay múa chân vừa nãy của ngươi, không có sức mạnh đấy thì không có tý tác dụng nào hết.”

Triều Ca nghiêm túc nói.

Nói như thế, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu được.

“Kiểm tra mất bao lâu?”

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được hỏi.

“Không lâu đâu, vừa nãy ngươi đánh nó hai khắc đồng hồ, nó sẽ tăng lên gấp đôi.”

Triều Ca cười nói.

Hứa Thanh Tiêu:”…”

Cũng trong nháy mắt thất thần đấy, cọc Trắc Linh lại xông đến thêm lần nữa, động tác nhanh độc chuẩn, hơn nữa còn không có chút lưu tình nào.

Lại bị một phát thật nặng.

Hứa Thanh Tiêu đau tái mặt, nhưng hắn cũng hiểu được đây là chuyện tốt.

Triều Ca nói không sai.

Mặc dù mình có Đại Nhật thánh thể, có sức mạnh vượt qua võ giả bình thường, nhưng không có tý kỹ xảo cùng cới ý thức chiến đấu nào hết, đơn giản chỉ là một bia bị thịt.

Thay vì ở bên ngoài bị người ta đánh, không bằng ở chỗ này bị cọc Trắc Linh đánh, dù sao cũng không có ai nhìn thấy.

Chẳng qua chỉ hơi đau mà thôi.

Vì thế, bốn khắc sau.

Trên võ đài.

Hứa Thanh Tiêu nằm liệt trên mặt sàn.

Ước chừng trong khoảng bốn khắc hắn bị đè đầu xuống đánh này, từng cú đấm thấm cả thịt gan, toàn thân trên cơ bản là không có chỗ nào là không bị cọc Trắc Linh tẩn qua.

Cọc Trắc Linh này đúng là đủ tàn nhẫn, vậy mà không có chút lưu tình nào hết, hơn nữa mỗi lần đều nhắm chỗ đau mà đánh.

Trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh Tiêu ngay từ đầu đã không có chút lực phản kháng lại nào hết, chỉ có thể trốn, không có bất kỳ cơ hội ra tay nào cả.

Không chỉ là sự khác biệt về thể lực, kỹ xảo võ thuật, ý thức chiến đấu, đều bị nghiền nát và treo lên đánh.

Nhưng cũng may mắn thay, ác mông đã kết thúc.

"Kết quả khảo nghiệm!"

"Võ giả Thập phẩm."

"Sức mạnh, xét vào hạng nhất!"

"Cơ thể, xét vào hạng nhất."

"Tốc độ, xét vào hạng nhất."

"Võ kỹ, xét chỉ sơ sài."

"Ý thức Võ Đạo, xét chỉ sơ sài."

"Tổng hợp lại đánh giá, siêu việt Thập phẩm, ngang hàng với võ giả Cửu phẩm bình thường, nhưng cần tăng cường võ kỹ cùng với ý thức Võ Đạo, có thể đánh một trận với võ giả Bát phẩm."

Giọng nói của cọc Trắc Linh vang lên, đưa ra đánh giá tổng hợp đơn giản.

Sức mạnh, cơ thể, tốc độ, đều là Giáp Đẳng, nhưng võ kỹ và võ đạo ý thức trên cơ bản thì nát bét, chỉ bằng hai chữ sơ sài cũng đủ chứng minh tất cả.

Nghe thấy lời đánh giá của cọc Trắc Linh, Hứa Thanh Tiêu coi như cũng cảm thấy hơi vui vẻ, chí ít bị đánh một trận nhừ tử từ

trong ra ngoài cũng hiểu được thực lực của mình đến đâu.

Dựa vào Đại Nhật thánh thể, bản thân có được khả năng vượt phẩm tác chiến, nếu như có thể gia tăng cả võ kỹ cùng với ý thức võ đạo, thậm chí còn có thể đánh một trận với võ giả Bát phẩm nữa.

Kết quả này khiến cho Hứa Thanh Tiêu vô cùng hài lòng.

“Thanh Tiêu hiền đệ, đừng nản nhé, cọc Trắc Linh này chính là đồ của Thánh Nhân, nếu thỉnh thoảng có thể làm một đợt khảo nghiệm, thì ý thức võ đạo của ngươi sẽ tăng lên rất lớn đấy.”

“Về phần võ kỹ, lát nữa vi huynh sẽ tặng ngươi một môn võ đạo thần thông, miễn cho ngươi chỉ biết được chút da lông bên ngoài.”

Cũng vào lúc này, Triều Ca đi lên võ đài, nâng Hứa Thanh Tiêu dậy, cười.

“Đa tạ huynh trưởng.”

“Ngu đệ hiểu được, mặc dù có chút đau đớn, nhưng trận chiến vừa rồi đúng thật là có lợi cho ta.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu hiểu được, nhưng mà nghe Triều Ca muốn đưa cho mình một quyển võ đạo thần thông, Hứa Thanh Tiêu có chút vui sướng.

Hiện tại đúng là hắn đang thiếu một môn võ đạo thần thông thật.

“Hiểu được là tốt, đúng rồi, ngươi đi xem Yêu Ma Đồ Lục đi, vừa nãy ngươi trấn áp sát niệm của Kim Ô, Yêu Ma Đồ Lục cũng xảy ra chút thay đổi, nói không chừng cũng gặt hát được chút gì đó.”

Triều Ca mở miệng.

Khiến Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Sau khi đứng dậy xong, Hứa Thanh Tiêu giãn gân cốt, thân là Đại Nhật thánh thể, chỗ bị thương sẽ tự mình khỏi hẳn, hôm nay luyện tập một trận cũng không có bất cứ tê cứng đau nhức nào.

Đi ra Võ Môn.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến chỗ Yêu Ma Đồ Lục.

Quả nhiên Kim Ô Đồ Lục đã xảy sự thay đổi.

【 Tam Túc Kim Ô, thiên địa yêu thần, thân hóa thái dương, chiếu rọi chư thiên, chí cương chí dương, tính cách hung tàn, từng có mười ngày nhô lên không hạ xuống, sau đó bị tuyệt thế đại năng bắn chết, chỉ còn sót lại một con, oán hận ngập trời, sát niệm vô cùng. 】

【 Cảnh giới hiện tại: Bát phẩm viên mãn, kỳ hồn đã bị tổn thương, cần nửa năm để bình phục lại, đến lúc đó sẽ thăng cấp lên thành Thấp phẩm. 】

【 Đạo Pháp: Kim Ô chân hỏa đại thần thông. 】

【 Võ đạo: Kim Ô bác long đại thần thông. 】

(Kim Ô bác long = Kim Ô vồ rồng)

===

Thông tin ở trên Yêu Ma Đồ Lục xuất hiện, thứ hấp dẫn ánh mắt Hứa Thanh Tiêu đầu tiên không phải là hai thần thông kia.

Mà là câu "Thần hồn bị tổn thương, cần nửa năm để bình phục."

Nói cách khác, mình vẫn chưa thể tiêu diệt được hết ma chủng, chỉ đánh ma chủng trọng thương mà thôi, nửa năm sau sẽ khỏi hẳn, đến lúc đó liền thăng cấp lên hẳn Thất phẩm?

Có nhầm không hả?

Mình thì hao hết thiên tân vạn khổ, mới tụ ra được Thái Dương thánh thể, trước mắt còn chưa bước vào Cửu phẩm, cái con ma chủng Kim Ô này phi một phát lên Bát phẩm còn chưa buồn nói, dù sao cũng do mình kệ cho nó lớn lên.

Nhưng sau khi khỏi xong, thăng cấp hẳn lên tận Thất phẩm là có ý gì hả?

Chương 153: Thần Thông Của Kim Ô, Thư Viện Thiên Minh (2)

Nói cách khác, nửa năm này, mình đây hoặc là võ đạo thăng lên Thất phẩm, hoặc là nho đạo thăng lên Thất phẩm à?

Mày muốn chọc cho bị đánh đúng không?

Lúc trước chỉ cho được có ba tháng, giờ mày chỉ cho tao có nửa năm?

Mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Sau khi lên đến Nho đạo Bát phẩm, Hứa Thanh Tiêu xem như mới càng thêm hiểu rõ được ý nghĩa của những lời này.

Ngay cả mình đã thăng cấp lên Bát phẩm, muốn thăng cấp Nho đạo lên Thất phẩm, nhất định phải có được "quân tử lập ý".

Nếu không lập ý thì không thể lên cấp, mặc cho mình có viết được bao nhiêu tuyệt thế văn chương, thiên cổ danh từ đi chăng nữa, cũng đều không thể tăng phẩm cấp lên được.

Mà lập ý này, cũng không phải lập ý mới, mà phải học sách Thánh Nhân, hiểu được chân lý của người đọc sách, tìm được lập ý thuộc về mình.

Quả trình này vô cùng trắc trở.

Có bao nhiêu nho giả Bát phẩm chết dí ở cảnh giới này rồi?

Mà võ đạp Thất phẩm thì khỏi cần nói, bản thân mình giờ vẫn còn Thập phẩm, tuy nói muốn thăng cấp lên Cửu phẩm thì đơn giản rồi.

Nhưng còn thăng cấp lên Bát phẩm thì sao?

Thất phẩm đằng sau Bát phẩm nữa?

"Triều Ca huynh trưởng, con ma chủng này đến cả Văn Cung trấn áp cũng không chết hả?"

Hứa Thanh Tiêu hơi u sầu, hỏi Triều Ca.

"Không rõ lắm."

“Theo lý thuyết dựa vào sức mạnh của Thiên Địa Văn Cung, đừng nói là ma chủng, đến cả một con Tam Túc Kim Ô hàng thật giá thật cũng phải chết cứng.”

“Cái này chắc là có liên quan đến nguồn gốc của dị thuật rồi, nhưng mà ta vẫn không nhớ ra nổi, như này đi, hiền đệ đừng nóng ruột quá, còn nửa năm nữa, để ta ngẫm lại cho thật kỹ xem.”

“Nếu như nghĩ ra được, lại giúp hiền đệ giải quyết nó, nếu không nghĩ ra được, trong vòng nửa năm cũng đủ để hiền đệ lập ý rồi.”

Triều Ca trả lời, khiến Hứa Thanh Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao cũng có một vị bán thánh ở đây, ít nhất cũng không đến mức một thân một mình chiến đấu.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời nữa.

Ánh mắt tập trung nơi hai loại thần thông kia.

Trong phút chốc.

Hai luồng ấn ký của Kim Ô nhập vào trong cơ thể.

Bắt đầu lĩnh ngộ truyền thừa của Kim Ô.

Mà trong lúc Hứa Thanh Tiêu đang lĩnh ngộ truyền thừa, phủ Nam Dự lại đột nhiên sôi trào lên.

Từ mấy ngày trước, triều đình công bố văn chương của Hứa Thanh Tiêu chính là lập ý văn chương cho sau này, suy đoán của toàn bộ văn nhân trên khắp thiên hạ đối với Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa chịu dừng lại.

Đối với dân chúng bình thường mà nói, bọn họ đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu là đại tài tuyệt thế, quan tâm khỉ gió gì đến văn chương của hắn là lập ý hay trị quốc, chỉ cần tuyệt thế văn chương là được.

Mà đối với văn nhân, cạnh tranh về lập ý là một đề tài vô cùng vô cùng nhạy cảm.

Nhưng đại bộ phận văn nhân đều tự mình bàn bạc, kéo vài người bạn tốt đến nói chuyện phiếm.

Nhưng có một nhóm người không thể chịu đựng được.

Nói chính xác hơn, là văn nhân ở phủ sát vách không chịu đựng nổi.

Đặc biệt là đệ nhất thư viện ở quận Trường Bình.

Văn nhân ở thư viện Thiên Minh.

Phủ Nam Dự tuy là thủ phủ quận Trường Bình, nhưng luận về đọc sách, phủ Thiên Minh ở cách vách vẫn đè phủ Nam Dự bẹp dí.

Nơi là phủ nhưng được gọi thành thư viện, đương nhiên cũng không phải áo gấm đi đêm.

Trên cơ bản thì nhiều lần quận thí đều là thư viện Thiên Minh hái được ba vị trí đầu.

Nhắc đến khoa cử, mỗi lần thư viện Thiên Minh đều có không ít người trúng cử.

Nhưng phủ thí năm nay, Hứa Thanh Tiêu ra một bài tuyệt thế văn chương, nhỉnh hơn hẳn một cái đầu so với văn nhân khắp thiên hạ.

Cái này thì học sinh của thư viện Thiên Minh làm không nổi.

Nhưng bài luận của Hứa Thanh Tiêu viết ra chính là văn chương tuyệt thế, bọn họ không phục không được.

Cho nên liên tiếp mấy ngày buồn khổ, đều đã tính đến cả chịu thua số phận rồi.

Nhưng theo thánh chỉ của triều đình vừa tuyên ra, học sinh thư viện Thiên Minh ngay lập tức vực dậy tinh thần.

Văn chương của Hứa Thanh Tiêu là lập ý văn chương.

Mà lập ý thì chia thành hai loại.

Ý mới cùng với tiếp tục kéo dài ý của Thánh Nhân.

Nếu Hứa Thanh Tiêu là kéo dài ý của Thánh Nhân, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi, ngồi yên khoanh chân vỗ tay khen ngợi thôi.

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu lập ý mới.

Đó không chỉ còn là vấn đề nhỏ nữa.

Lập ý mới, ngay cả tuyệt thế văn chương, cũng sẽ vấp phải nhiều sự phản đối.

Tuyệt thế văn chương, là được trời đất tán thành.

Mà trời đất tán thành, cũng không bảo văn chương của người này chắc chắn sẽ thích hợp với toàn bộ kẻ sĩ đọc sách khắp thiên hạ.

Cũng giống như ý chỉ Phật Môn dạy bảo cảm hóa thế nhân, không nên sát sinh, không nên uống rượu vậy.

Kinh dạy bảo cảm hóa của Phật Môn cũng được trời đất tán thành, nhưng mà điều này cũng không thể chứng minh đây là đúng hoàn toàn cả.

Dĩ nhiên, chỉ trích bài luận của Hứa Thanh Tiêu, có cho tiền họ cũng không dám.

Nhưng bác bỏ lập ý thì họ có gì mà không dám.

Đây là thảo luận liên quan đến học thuật, là tranh luận giữa những người đọc sách.

Cho nên thư viện Thiên Minh làm một trận xuất phát thật lớn, dường như là chạy suốt đêm đến phủ Nam Dự, chính là để gặp được Hứa Thanh Tiêu.

Hỏi thẳng Hứa Thanh Tiêu luôn, là lập ý văn chương này rốt cuộc là kéo dài ý của Thánh Nhân, hay là ý mới.

Nếu kéo dài ý của Thánh Nhân, vậy thì quay về trong yên lặng thôi, coi như tay bắt mặt mừng đại tài cái.

Nếu như là ý mới, vậy thì xin lỗi nha.

Nói toẹt ra.

Người của thư viện Thiên Minh qua đây chính là muốn kiếm cớ.

Văn nhân chính là như vậy đấy.

Hoặc là ngươi thuyết phục ta.

Hoặc là ta thuyết phục ngươi.

Không thể xuất hiện loại khả năng thứ ba đâu.

Nhưng mặc dù bọn họ có nghĩ ra được vô số khả năng, lại coi thường một cái.

Không tìm thấy Hứa Thanh Tiêu.

Nói chuẩn ra thì, là toàn bộ phủ Nam Dự, không ai tìm thấy Hứa Thanh Tiêu hết.

Lúc này học sinh của thư viện Thiên Minh nổi giận.

Nhưng tức giận thì sao nào?

Hứa Thanh Tiêu không gặp bọn họ, thì có lỗi gì đâu.

Suy cho cùng người ta dựa vào gì để gặp mình?

Có người mở miệng nói, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không dám gặp bọn họ, nghe tin đã sợ rồi.

Nhưng ngay sau đó đã bị người cùng nhà bác bỏ.

Có thể viết ra được tuyệt thế văn chương, đương nhiên không phải hạng người tầm thường, những lời tự lừa mình dối người này không cần nói thêm làm gì nữa.

Vậy nếu không sợ bọn họ, tại sao lại không ra mặt?

Cuối cùng, các học sinh của thư viện Thiên Minh nhất trí cho rằng.

Hứa Thanh Tiêu.

Coi thường họ.

Nghĩ tới cái loại khả năng này, trong tâm tính của học sinh thư viện Thiên Minh có sự biến hóa nho nhỏ. Thậm chí dần dà, ngay cả phủ Nam Dự cũng bắt đầu lưu truyền những lời luyên thuyên không có căn cứ này.

Đại khái là văn nhân của học viện Thiên Minh muốn đến hưởng tiếng lành của Hứa vạn cổ, kết quả lại không ngờ được rằng Hứa vạn cổ lười để ý đến bọn họ.

Xem bọn họ như đám bọ chó.

Trong tức thì, tập thể học sinh thư viện Thiên Minh nổ đùng đoàng.

Đến cuối cùng, lại viết thư, mời một vị đại nhân vật của thư viện Thiên Minh tới đây.

Nho đạo Lục phẩm.

Là một vị Chính Nho.

Cách Đại Nho, chỉ còn thiếu Nhất phẩm nữa thôi.

Lần này, phủ Nam Dự không thể không nóng sôi lên được.

Chương 154: Lên Cửu Phẩm, Núi Vọng Thu, Mục Tiêu Di Bảo Của Võ Đế (1)

Phủ Nam Dự.

Bên trong một đại trạch viện.

Mấy trăm vị nam tử trẻ tuổi đang ngồi ở trong sân.

Những người này đều mặc một loại trường bào giống nhau, trường bào ánh lên màu xanh lá, đều là học sinh của thư viện Thiên Minh.

Có một ông lão ngồi ở vị trí trung tâm.

Ông lão tuổi đã vào lục tuần, lông mày bạc phơ, mặc một bộ nho bào đầy mảnh vá.

Nho bào nhìn vô cùng cũ nát, thậm chí có nhiều chỗ giặt đến bạc phếch, nhìn thấy được ông lão này là một người rất tiết kiệm.

Người này chính là viện trưởng đời trước của thư viện Thiên Minh, Vạn An Quốc, là một vị Lục phẩm Chính Nho đã lập ý.

Tiến thêm một bước nữa, chính là Đại Nho nổi danh khắp thiên hạ.

Chẳng qua tuổi của lão cũng đã tám mươi, lúc sinh thời chắc hẳn rất khó để đột phá qua được một phẩm này.

Nhìn chỉ là sự chệnh lệch giữa một phẩm, trên thực tế lại là sự khác biệt giữa trời và đất.

Đương nhiên nếu so với Đại Nho mà nói, Lục phẩm Chính Nho chẳng tính là cái thá gì hết.

Nhưng đối với đại đa số người đọc sách khắp thiên hạ này mà nói, Lục phẩm Chính Nho giống như mây bay cao trên trời, xa xa không thể lại gần được.

“Tiên sinh, chúng ta từ Thiên Minh phủ lặn lội đường xa đến đây, chỉ vì được gặp Hứa Thanh Tiêu một lần, không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu này đến cả mặt cũng không lộ ra chỉ một lần,

đúng thật là không tôn trọng người đọc sách như chúng ta mà.”

“Đúng ạ, tiên sinh, nếu chúng ta không danh không phận thì thôi, nhưng thư viện Thiên Minh chúng ta chính là đệ nhất thư viện của quận Trường Bình, những năm dạo gần đây vì Đại Ngụy đã có biết bao cống hiến, Hứa Thanh Tiêu này không tôn trọng chúng ta thì thôi đi, nhưng chúng ta đại diện cho thư viện Thiên Minh, hắn lại không tôn trọng như vậy, chúng ta không nuốt nổi cục tức này.”

“Tiên sinh, Hứa Thanh Tiêu cậy tài khinh người, đúng là đáng hận mà, cho dù hắn khinh thường chúng ta, nhưng ngài đến đây, hắn cũng không ra mặt gặp một lần, đâu đã không còn là cậy tài khinh người nữa, đây chính là không coi ai ra gì.”

Trong trạch viện.

Rất nhiều giọng nói vang lên, tràn ngập phẫn nộ.

Bọn họ rất tức giận, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không tôn trọng thư viện Thiên Minh, ờ thì không tôn trọng bọn họ cũng được, nhưng giờ lão viện trưởng của bọn họ đã tự mình đến phủ Nam Dự, Hứa Thanh Tiêu ấy vậy mà vẫn chưa ra mặt?

Bảo bọn họ chịu thế nào được?

Nhưng mà trong đám đông, đối mặt với sự phẫn bộ đánh dẹp của chúng nho sinh, Vạn An Quốc không bày ra vẻ mặt giận dữ nào hết.

Trái lại có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Đợi mọi người không nói gì nữa, giọng nói của Vạn Quốc An chậm rãi vang lên.

“Quân tử dưỡng khí, nho giả tu thân.”

“Các ngươi đọc sách hơn mười năm, nhưng vẫn dậm chân tại chỗ như trước, xem như là dưỡng khí không được, tu thân cũng tính là không hợp.”

“Hứa Thanh Tiêu chính là đại tài, điều này không thể phủ nhận.”

“Đại tài như thế, có chút ngạo khí cũng là điều hợp tình hợp lý, hắn không gặp các ngươi, có gì sai?”

“Sao hắn phải gặp các ngươi?”

Giọng nói của Vạn Quốc An bình đạm, nhưng trong lời nói vẫn có thể nghe ra được chút ý trách mắng.

“Nhưng mà tiên sinh, hắn không gặp bọn ta không sai, nhưng không gặp ngài, đúng thật là không thể hiểu nổi, bọn ta không phục.”

Đối mặt với trách mắng của Vạn Quốc An, phần lớn người im lặng không nói, nhưng mà vẫn có người không nhịn được mở miệng, vì tiên sinh nhà mình ôm nỗi bất bình.

Lời thế vừa nói ra, Vạn Quốc An nhìn lướt qua tất cả mọi người.

“Chẳng lẽ các ngươi coi lão phu già cả ngu muội rồi?”

“Có đúng là bất bình cho lão phu? Hay là bất bình cho chính các ngươi?”

Một câu của ông, khiến mọi người hoàn toàn im bặt.

Thẳng tay vạch trần suy nghĩ trong nội tâm của mọi người ở đây.

“Hừ, học giả, nên khiêm tốn bác ái lý học, học hỏi lẫn nhau, các ngươi chưa có công danh, cũng không có nho phẩm, lại ở chỗ này tranh cường hiếu thắng.”

“Hứa Thanh Tiêu kia có cuồng vọng đến tận đâu, cũng viết được danh từ thiên cổ, văn chương tuyệt thế, chỉ dựa vào hai cái này, cho dù là cả lão phu cũng không sánh bằng hắn.”

“Hắn có gặp hay không gặp, là tự do của Hứa Thanh Tiêu, có cái gì không phục, nếu không phục, ngươi cũng làm một bài văn chương tuyệt thế đi, rồi mang đến tranh luận.”

Vạn Quốc An nói một tràng, nói đến mức mọi người có chút khó chịu.

Bọn họ vốn là muốn mời Vạn Quốc An đến đây làm chỗ dựa cho bọn họ, không ngờ được Vạn Quốc An lại trách mắng bọn

họ một trận, có chút buồn tủi.

Nhưng trên thực tế thì đúng thật là vậy, đường đường là Chính Nho, sống cũng được tám mươi tuổi rồi, sao lại không biết được trong bụng mấy người này nghĩ gì, hơn nữa cho dù văn nhân lẫn nhau ít va chạm, nhưng đã tới tận mức này rồi, trên cơ bản chính là cạnh tranh lập ý với nhau.

Lập ý của mọi người gần như đều suýt xoát nhau, đó chính là bạn tốt, lập ý của mọi người không giống nhau, thì nói đạo bất đồng lý tưởng không giống nhau, cũng sẽ không đến nỗi mắng đến chửi đi, hoặc là hãm hại nhục mạ lẫn nhau.

Trừ phi dính đến nguyên tắc vấn đề căn bản, nói cách khác, đâu đó vẫn có sự tôn trọng lẫn nhau.

"Tiên sinh, vậy sao ngài lại đến đây? Cũng không thể tới đây chịu nhục rồi lại quay trở về chứ?"

Có người mở miệng hỏi, có vẻ không hiểu mục đích Vạn Quốc An đến đây.

Ngài đã nói hộ Hứa Thanh Tiêu tốt đến như này rồi, thế ngài tới đây để làm gì, còn tưởng ngài đến để giúp bọn ta nữa.

Mọi người vô cùng tò mò.

"Lão phu đến đây, là vì hỏi cho rõ, lập ý văn chương của Hứa Thanh Tiêu."

Vạn Quốc An nói ra xong ý đồ đến đây của bản thân.

Hứa Thanh Tiêu viết ra tuyệt thế văn chương, lão không có bất cứ điểm nào không phục cả, ngược lại còn rất vui, vui vẻ xuất phát từ nội tâm, nhân tộc lại có thêm một vị đại tài nữa rồi, sao lại không vui cho được.

Nếu bài luận Hứa Thanh Tiêu viết là kế sách an quốc, có lẽ lão sẽ không đến đây đâu, chỉ biết tán thưởng một tiếng Trường Giang sóng sau đẩy sóng trước.

Nhưng bài luận này của Hứa Thanh Tiêu lại là một bài lập ý.

Thì lão không thể không qua đây một chuyến được.

Hơn nữa lão không chỉ đại biểu cho bản thân mình một người tới đây, mà đại diện cho cả một nhóm người tới đây.

Muốn sớm hỏi cho rõ.

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu ngay cả gặp cũng không thèm gặp chúng ta, vậy hỏi thế nào được?”

Bọn họ tiếp tục hỏi.

“Vậy thì đợi.”

“Qua ít ngày nữa lầu mới của phủ Nam Dự sẽ xây xong, phủ quân phủ Nam Dự mời hắn tới, ngày thường không gặp cũng chẳng sao, nhưng ngày này hắn nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó ở trên yến hội, lão phu sẽ tự mình hỏi thử.”

Vạn An Quốc mở miệng, nhắc đến yến hội vài ngày nữa sẽ tổ chức ở phủ Nam Dự.

Mọi người gật đầu, coi như hoàn toàn hiểu được vị lão viện trường này tại sao lại phải bôn ba đường dài đến tận phủ Nam Dự này.

Còn tưởng là vì bọn họ, xem ra bọn họ đã nghĩ nhiều quá rồi.

Chương 155: Lên Cửu Phẩm, Núi Vọng Thu, Mục Tiêu Di Bảo Của Võ Đế (2)

“Tiên sinh, ngài nói xem nếu bài luận của Hứa Thanh Tiêu đúng là lập ý mới, sẽ như thế nào ạ?”

Có người tiếp tục hỏi, có vẻ hơi hiếu kỳ.

Lời này chỉ mới cất lên, giọng của những người còn lại đã vang lên rồi.

“Sao lại thế được?”

“Sao có thể là ý mới được?”

“Ý của Chu Thánh, sẽ truyền xuống ngàn đời, bây giờ mới được có năm trăm năm, ý mới không thể hiển thế được.”

“Đúng vậy, cứ cho là ý mới thật đi, thế thì như thế nào? Người đọc sách khắp thiên hạ, tám chín phần đều dựa vào lập ý của Chu Thánh, nếu hắn viết ra đúng thật là ý mới, ở trước mặt Chu Thánh, chẳng đáng một đồng xu!”

Mọi người mở miệng đều là lời phản bác.

Mà trong đám người đó, Vạn Quốc An lại trầm mặc.

Lão biết, nếu là ý mới, chỉ sợ sẽ dẫn đến một vài tranh giành lộn xộn, thậm chí còn có thể dẫn đến sự phân tranh của văn nhân thiên hạ nữa.

Cùng lúc đó.

Phủ Nam Dự.

Huyện Bình An.

Một nơi hoang vu.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu đang lĩnh ngộ Kim Ô Bác Long đại thần thông, cùng với Kim Ô Chân Hỏa đại thần thông.

So sánh với Kim Ô Chân Hỏa đại thần thông, Hứa Thanh Tiêu để ý đến Kim Ô Bác Long đại thần thông hơn.

Thời đại viễn cổ, Tam Túc Kim Ô đứng ở trên trời, là sự tồn tại giống thần linh, mà tộc Kim Ô thích ăn rồng nhất, thường xuyên đi săn giết Long tộc.

Nhưng mà chiến lực của Long tộc là vô địch, tộc Kim Ô mượn tốc độ của mình, diễn hóa ra một bộ bác long đại thần thông.

Là võ đạo cực hạn.

Hứa Thanh Tiêu lĩnh ngộ Kim Ô Bác Long đại thần thông, mà Kim Ô Chân Hỏa đại thần thông thì là ngưng tụ pháp lực hóa thành chân hỏa của Kim Ô, chỉ cần một chút thôi là đủ đối chọi cả vạn vật.

Nhưng bây giờ mình không có pháp lực, không thể tu tiên được, cho nên không thể thi triển được môn đại thần thông này, trừ phu bước chân vào tầng cao hơn, bằng không không có cách nào có thể tụ ra được chân hỏa của Kim Ô.

Cho nên tạm thời Hứa Thanh Tiêu không tu luyện nó.

Từng chiêu từng thức in sâu vào trong đầu của Hứa Thanh Tiêu, bây giời Hứa Thanh Tiêu thiếu nhất chính là chiêu thức võ đạo, trước mắt thì Kim Ô Bác Long đại thần thông, đúng thật giống như hổ mọc thêm cánh.

Tầm khoảng hai canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu xem lại hoàn chỉnh Kim Ô bác long đại thần thông thêm lần nữa, từng chiêu từng thức đều nhớ hết ở trong đầu.

Môn võ đạo đại thần thông này, chiêu thức hung mãnh, lấy tốc độ giành chiến thắng, đưa nhanh độc chuẩn diễn giải ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Đợi sau khi lĩnh ngộ xong, ngay tức thì, Hứa Thanh Tiêu rất muốn đi tìm cọc Trắc Linh thử sức mạnh của mình.

Nhưng ngẫm lại, Hứa Thanh Tiêu vẫn nén tâm trạng tìm đánh của mình xuống, dù sao lúc này mới vừa lĩnh ngộ xong, còn chưa thuần thục hết, đợi sau khi thuần thục xong lại đến thử xem.

Võ đạo đại thần thông đã lĩnh ngộ xong.

Tiếp theo chính là những chuyện quan trọng nhất rồi.

Thăng cấp Cửu phẩm.

Chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa.

Bản thân mình Thập phẩm vô địch, nói cùng cấp lấy một địch trăm đều không ngoa.

Nhưng đánh vượt phẩm thì cũng hơi quá sức thật, đánh Cửu phẩm còn được, đánh Bát phẩm thôi nằm xuống mơ luôn đi.

Trình Lập Đông là võ giả Bát phẩm, bản thân mình sớm muộn gì cũng phải đánh một trận với hắn, bây giờ mình đã đúc thành Đại Nhật thánh thể, lại có thêm Kim Ô Bác Long đại thần thông, chỉ cần thăng cấp lên Cửu phẩm, là có sức đánh một trận rồi.

Có thể đánh một phát chết tươi thì tốt biết mấy, xong hết mọi chuyện, không dây dưa lằng nhằng.

Nếu không đánh chết, cho dù như thế nào cũng không thể để mình bị hắn ta đánh chết được.

Đây chính là suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Có điều muốn thăng cấp Cửu phẩm có hai cách.

Một là thăng cấp trực tiếp.

Còn có một loại là thăng cấp dựa vào dị thuật.

Thăng cấp trực tiếp không tính là chuyện khó gì, nhưng nếu không dựa vào dị thuật để thăng cấp, thì mình không thể có được di bảo của Võ Đế.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Trải qua một phen đấu tranh nội tâm, Hứa Thanh Tiêu cắn răng, vẫn lựa chọn thăng cấp bằng dị thuật.

Hai nhân tố.

Thứ nhất, có Thiên Địa văn cung ở đây, đúng là mình không cần phải lo bị ma niệm ăn mòn bản thân, còn nữa nếu như giải quyết được, thế thì tu luyện thêm một môn dị thuật nữa cũng không xảy ra vấn đề lớn nào, còn nếu không giải quyết được, vậy thì vấn đề ấy cũng chẳng sao.

Thứ hai, Bạch Y Môn để ý đến di bảo của Võ Đế như thế, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết đấy là chí bảo, nếu mình có cơ hội lại không đi lấy, đấy không phải thằng ngu hả.

Tổng hợp hai điểm trên.

Hứa Thanh Tiêu quyết định đánh liều một phen.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong Văn Cung, lặng lẽ viết Thái Âm Ngưng Mạch thuật cho Triều Ca, khẩn cầu đối phương suy diễn thêm lần thứ hai.

Triều Ca không nói nhiều, cũng không có bất cứ khuyên can nào, ngay lập tức đồng ý.

Sau khi giao Thái Âm Ngưng Mạch Thuật cho Triều Ca, thời gian còn lại Hứa Thanh Tiêu chỉ cần chờ đợi nữa là xong.

Mà trước lúc suy diễn, Triều Ca đã báo cho Hứa Thanh Tiêu biết, trong vòng hai canh giờ là có thể suy diễn ra được bản đầy đủ của Thái Âm Ngưng Mạch thuật, để mình đi vận mạch trước, chuẩn bị cho việc thăng cấp Cửu phẩm.

Vì thế Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi Văn Cung, bắt đầu vận mạch.

Võ đạo Cửu phẩm.

Là Ngưng mạch.

Ngưng mạch, chính là ngưng tụ "khí" mạch.

Võ giả Thập phẩm, là tôi luyện cơ thể máu thịt, tăng cường khí huyết thể phách.

Sau khi khí lực lớn mạnh rồi, như vậy là có thể tụ ra được khí mạch trong cơ thể, một khi đã tụ ra được khí mạch, thì có thể phóng ra được nội khí.

Loại khí này, có thể gia cố ở trên quyền cước, cũng có thể gia cố ở trên đao kiếm, có thể giải thích là mấy loại như quyền mang, chưởng khí, kiếm khí, đao khí,…

Nội khí một khi đã được sinh ra, thì sức mạnh đã tăng lên thật lớn.

Bình thường mà nói, một gã võ giả Thập phẩm bình thường, đấm một phát xuống tảng đá, có thể đánh nát tảng đá đó ra.

Nhưng nếu gia cố nội khí ở trên nắm đấm, thì có thể dễ dàng đập nát tảng đá đấy ra thành bột mịn.

Rất giống như lúc Ngô Ngôn tìm đến mình để giao dịch, nhẹ như bỡn đã nghiền nát một khối đá khổng lồ rồi.

Cho nên sự khác biệt lớn nhất giữa Thập phẩm và Cửu phẩm chính là nội khí.

Mà Thái Âm Ngưng Mạch Thuật, đặc điểm của nó có hai cái.

Một là tụ ra được Giao Long linh mạch, một là tụ ra được nội khí Long Sát.

Nói dễ hiểu ra, nội khí hùng hậu, bá đạo mãnh liệt.

Giống như lúc này, sau hai canh giờ.

Giọng nói của Triều Ca lại vang lên.

“Hiền đệ, diễn giải ra xong rồi, nhưng mà bản dị thuật này hơi tối nghĩa, để ta truyền thẳng vào trong đầu ngươi, để ngươi hiểu rõ hơn.”

Lời của Triều Ca vang lên.

“Đa tạ huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu cảm ơn một hồi.

Sau một khắc, một bản Thái Âm Ngưng Mạch Thuật đầy đủ đã hiện lên trong đầu.

Hứa Thanh Tiêu tức thì đã hiểu rõ, đây đúng là bỗng nhiên hiểu hết, không cần lý giải, lĩnh ngộ vào ngay.

Chương 156: Lên Cửu Phẩm, Núi Vọng Thu, Mục Tiêu Di Bảo Của Võ Đế (3)

Bản Thái Âm Ngưng Mạch Thuật hoàn chỉnh lần này Triều Ca diễn giải ra, so với bản trước hoàn thiện hơn rất nhiều.

Sau khi bỗng nhiên hiểu rõ.

Hứa Thanh Tiêu vận chuyển toàn bộ khí huyết ở trong cơ thể, khoảnh khắc này, trong lòng ngẫm đến tưởng tượng ra một con giao long.

Trong phút chốc, ấn ký giao long xuất hiện.

Đoàng!

Chỉ nghe thấy một tiếng sấm nổ vang, một khí mạch thuận thế tụ ra.

Khí mạch tựa như rồng, rộng lớn liên miên, đây chính là một loại thuật nội hàm, chỉ có tự mình cảm thấy.

Hứa Thanh Tiêu ngưng mạch thành công, trong phút chốc, sát khí của giao long cũng xuất hiện.

Nếu nói Kim Ô là sát niệm, thì ma niệm dị thuật mới này giống như một loại căm hận, một thứ bi quan chán đời kéo đến, căm hận tất cả vạn vật khắp thế gian, khiến người ta muốn hủy diệt hết thảy.

Đoàng!

Thời khắc này, Thiên Địa Văn Cung xuất hiện, dường như không có bất cứ sơ sót nào, trấn áp ma chủng giao long xuống.

Uồm!

Tiếng rồng ngâm không cam lòng, nhưng đối mặt với Thiên Địa Văn Cung cũng chỉ có bất lực mà thôi, cuối cùng đành hóa thành một luồng hào quang, lọt vào trong Yêu Ma Đồ Lục.

Trấp áp ma chủng giao long.

Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế thăng cấp Cửu phẩm.

Thái Âm long mạch hình thành ở trong cơ thể cuồn cuộn lên như Trường Giang và Hoàng Hà, liên miên không dứt, nội khí đáng sợ vận chuyển ra khắp toàn thân, khiến cho thể lực lại một lần nữa được lột xác.

Đây chính là chỗ tốt mà tấn phẩm mang đến.

Hơn nữa đi theo khí mạch được khai phá thành công xong, Kim Ô và Giao Long ở trong cơ thể cũng tụ lại một chỗ, tự vận chuyển đại châu thiên, âm dương hội hợp, lợi ích mang đến vô cùng lớn.

Lại thêm hai canh giờ nữa.

Màn đêm bao trùm.

Đúng lúc này, Hứa Thanh Tiêu đã dựng vững cảnh giới võ đạo của mình rồi.

Chính thức bước vào Cửu phẩm Ngưng Mạch.

Trong đêm đen.

Hứa Thanh Tiêu phóng nội khí của mình ra.

Một luồng nội khí trăng đen xen kẽ xuất hiện, hai loại dị thuật dung hợp, nội khí chí âm chí đương.

Đây chính là dung hợp hoàn mỹ nhất của sức mạnh Kim Ô với Giao Long.

Ở trong luồng nội khí này, có sự sắc bén của Kim Ô, cũng có sự bá đạo của Long Sát.

Hứa Thanh Tiêu thử thả nội khí ra không ngừng.

Ước đoán được tròn một trượng.

Nội khí võ giả Cửu phẩm phóng ra vốn dĩ dùng một tấc để làm đơn vị đo.

Mình mở đầu đã được hẳn một trượng, điều này khiến Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Trong đầu không tự chủ hiện lên sáu chữ.

Dị thuật, hàng xịn sài sướng.

Nội khí phóng ra càng dài, đương nhiên cũng càng tốt, võ giả vốn đánh cận chiến, thoắt cái biến thành võ giã đánh tầm xa, cái này không quá xin à?

Hơn cả là Thái Âm Ngưng Mạch Thuật, có thể tụ ra được ba khí mạch.

Một cái đã được một trượng, thế ba cái chẳng lẽ là ba trượng?

Cứ như thế này, cho địch nhân chạy trước tám thước cũng được ấy chứ.

Bước vào Ngưng Mạch cảnh.

Hứa Thanh Tiêu chỉ cảm thấy cả người đều thoải mái, thực lực chỉnh thể lại tăng lên thêm lần nữa, cộng thêm nội khí, lần thứ hai đối mặt với Trình Lập Đông, nghĩ đến vấn đề này đã thấy không còn to tát gì nữa rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn không thể khinh thường được.

Lại tiến vào trong Văn Cung thêm lần nữa, quan sát Yêu Ma Đồ Giám một lượt.

Thông tin của giao long xuất hiện ở trên khối thạch bích thứ ba.

【 Thái Âm Giao Ma, do oán khí của Long tộc khắp thiên địa biến thành, có nguồn gốc từ Long tộc, lại không thể biến thành rồng, căm hận vạn vật, giết chóc vô vàn sinh linh, sau đó bị tuyệt thế đại năng trấn áp ở Bắc Hải Ma Uyên, khủng bố ngập trời. 】

【 Cảnh giới hiện tại: Võ giả Bát phẩm, nửa năm sau sẽ đột phá lên tới Thất phẩm. 】

【 Nếu trấn áp được, có thể sở hữu sức mạnh khủng bố của rồng. 】

===

Đỉnh quá rồi, Hứa Thanh Tiêu còn tưởng đây chỉ là một con giao long bình thường, giờ hay rồi, ai ngờ là oán khí long tộc biến thành đâu cơ chứ.

Hơn nữa còn giống y như Kim Ô, nửa năm sau sẽ đột phá tới Thất phẩm.

Mặc dù có chút đau răng, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hết cách rồi, thôi thì nước đến đâu bắc cầu đến đấy.

Lần thứ hai đi ra khỏi Văn Cung.

Hứa Thanh Tiêu mượn ánh trăng, đi về phía nhà sư phụ của mình.

Bây giờ đã tụ ra được Đại Nhật thánh thể, thăng cấp Cửu phẩm, thực lực tổng thể của Hứa Thanh Tiêu dường như đã tăng gấp đôi một trăm lần.

Năm mươi dặm đường.

Gần như chỉ đi tầm nửa khắc là đến, chính xác hơn là tốn mười phút.

Tốc độ này so với chạy xe trên đường cao tốc ở kiếp trước phải tương đương nhau.

Đây chính là chỗ lợi khi sức mạnh tăng lên đó, ít nhất sau này có thể tiết kiệm được tiền mua ngựa rồi.

Đi tới nhà sư phụ đã là đêm khuya, nhưng mà trong thư phòng vẫn sáng ánh đèn như trước, Chu Lăng vẫn còn chưa đi ngủ.

Hứa Thanh Tiêu không muốn quấy rầy sư nương, mà đi tới bên ngoài thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Chu Lăng cất tiếng, ông đoán được là Hứa Thanh Tiêu, không kinh ngạc gì.

Cửa phòng đẩy ra, Hứa Thanh Tiêu làm bái lạy với Chu Lăng.

“Đêm đã khuya mà học sinh còn đến thăm, mong sư phụ thứ tội.”

Bước chân vào phòng, Hứa Thanh Tiêu đã cúi đầu.

“Việc nhỏ thôi mà.”

“Thanh Tiêu, đây là thứ mà con bảo vi sư chuẩn bị cho con, con dùng thử xem.”

“Còn chuyện liên quan đến núi Minh Nguyện, vi sư đã tra xét rất nhiều sách cổ, vẫn không tìm ra đâu là núi Minh Nguyệt.”

“Nếu con không vội, để vi sư tìm kỹ lại cho con xem sao.”

Chu Lăng mở miệng.

Đồ ông giúp Hứa Thanh Tiêu mua về rồi, không phải thứ hàng khan hiếm gì, nhưng ông vẫn chưa lần ra núi Minh Nguyệt ở đâu.

“Sư phụ, học sinh đã tìm thấy rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại, để Chu Lăng không cần tìm nữa.

“Con tìm thấy rồi hả? Ở chỗ nào thế?”

Chu Lăng hỏi.

“Núi Vọng Thu.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Người kia tức thì nhíu mày, sau đó tìm ngay một quyển sách ra, giở vài trang, rất mau gật đầu nói.

“Vi sư đã hiểu rồi.”

Ông gật đầu, xem như đã hiểu tại sao lại là núi Vọng Thu.

“Sư phụ, học sinh sẽ quay trở lại phủ Nam Dự ngay giờ, đợi sau khi phủ thí kết thúc, học sinh sẽ quay về tìm sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu không có ý ở lại, thẳng thắn cáo biệt Chu Lăng.

“Được, đường đi nhớ chú ý an toàn.”

“Sau khi phủ thí xong con nhớ phải quay về đây một chuyến đấy, vi sư muốn bàn bạc kỹ càng chuyện tham chính với con.”

“Lần phủ thí đầu tiên này của con khá ổn, nhưng có một số chuyện, vi sư nhất định phải dặn dò con thật kỹ, để con cân nhắc.”

Chu Lăng nói vậy.

“Vâng, sau mấy ngày nữa sẽ gặp lại, học sinh giờ xin cáo biệt.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ với Chu Lăng thêm lần nữa.

Sau đó rời khỏi thư phòng, lặng lẽ không một tiếng động.

Rời khỏi nhà Chu Lăng.

Mục tiêu của Hứa Thanh Tiêu hướng thẳng về phía núi Vọng Thu.

Bây giờ đã nắm giữ được sức mạnh âm dương.

Đương nhiên không thể để lâu hơn được nữa.

Sớm tóm được bảo vật vào tay là sớm có nhiều thêm một con át chủ chủ bài.

Nhưng mà điều khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy hiếu kỳ chính là di bảo của Võ Đế sẽ là thứ gì đây.

Hy vọng không để hắn phải thất vọng.

Chương 157: Cổ Kinh Đan Thần, Bí Mật Mới Của Võ Đế, Quay Về Phủ Nam Dự (1)

Giờ Tý.

Đêm dài đằng đẵng.

Huyện Bình An, núi Vọng Thu.

Vài chục năm trước, mỗi khi trăng rằm, dân chúng tám thôn mười dặm đều tập trung lại đây, đến leo núi ngắm trăng.

Nhưng vì một trận động đất, đường núi sụp đổ, vì vậy không có ai đến đây leo núi ngắm trăng nữa, để hoang vắng cho tới tận nay.

Nhưng lúc này đây, có một bóng người xuất hiện ở núi Vọng Thu.

Thế núi cao dựng đứng, dân chúng bình thường đã khó leo núi rồi, nhưng bóng người này lại cực kỳ nhanh nhẹn, leo lên rất đơn giản, thoắt cái không đến nửa khắc đã leo đến tận đỉnh núi.

Chính là Hứa Thanh Tiêu.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất để leo lên núi Vọng Thu.

Dưới ánh trăng, bóng hình hắn dường như có vẻ cô tịch.

Nhưng mà đợi đến lúc trèo lên đến tận đỉnh, Hứa Thanh Tiêu không vội vàng tụ ra âm dương chi lực để thử mở cửa vào.

Mà lẻn vào trong rừng cây, nín thở chờ đợi.

Trong huyện Bình An có hai môn đồ của Bạch Y Môn.

Một tên là Trần bộ đầu, là môn đồ tầng chót dưới.

Một tên khác lại là đại nhân vật của Bạch Y Môn, còn lớn cỡ nào, Hứa Thanh Tiêu không thể biết được, thứ biết được duy nhất chính là cao hơn chức vị của Trần bộ đầu một chút.

Mình ở khách điếm đó vẽ bạch y.

Theo lý thuyết thì cả hai người đều sẽ đến, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ có Trần bộ đầu tới thôi.

Điều này cũng có chút bất hợp lý.

Sở dĩ Hứa Thanh Tiêu không dám hành động thiếu suy nghĩ, là hắn lo đối phương vẫn đang lén lút âm thầm rình mò mình.

Nếu mình mở di bảo của Võ Đế ra, đối phương có thể xuất hiện ngay lập tức để diệt khẩu mình không?

Cái này khả năng tuy không lớn, nhưng không phải không thể.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới không vôi vàng ra tay ngay.

Hắn yên lặng đợi.

Bình thản trầm tĩnh đợi.

Nếu không có đầy đủ an toàn, Hứa Thanh Tiêu thà không có di bảo của Võ Đế, cũng tuyệt đối không để người khác sử dụng.

Thời gian trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu ngừng thở, che giấu tất cả khí cơ, núp trong bóng tối.

Làm như vậy cụ thể liệu có tác dụng hay không, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng cứ phòng trước còn tốt hơn là không đề phòng.

“Tên nằm vùng thứ hai rốt cuộc là ai nhỉ?”

Trong bóng tối, Hứa Thanh Tiêu quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng suy nghĩ đến nằm vùng thứ hai của Bạch Y Môn là ai.

Nghĩ mãi vẫn không có chút manh mối nào hết.

Một lúc lâu sau.

Bên ngoài không có bất kỳ động tĩnh nào hết.

Sau hai canh giờ.

Vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Trời sắp sáng rồi.

Xung quanh toàn bộ núi Vọng Thu rất yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động khác thường nào.

“Chắc là tại mình nghĩ quá nhiều rồi.”

Đi tới đỉnh núi, nhìn lên vầng trăng sáng, Hứa Thanh Tiêu tụ ra sức mạnh âm dương.

Dường như trong phúc chốc, không gian xung quanh vặn vẹo, thay vào đó là một luồng khí hút vào cực lớn.

Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ thời gian nào để phản ứng lại, bị hút thẳng vào trong đó.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu bị hút vào trong, chớp mắt vòng xoáy đó đã biến mất, đến cả thời gian để phản ứng lại cũng không kịp.

Vừa tiến hết vào trong, cảm giác không trọng lực khủng bố, cùng với một loại áp lực không tên đã đánh ập đến.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu ngất lịm đi.

Không biết trôi qua bao lâu.

Cùng với tiếng tí tách vang lên.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu dần dần khôi phục lại.

Mở mắt ra thêm lần nữa, đập vào mắt chính là ở giữa một tế đàn cổ xưa.

Tế đàn có hình bát giác.

Trước mặt có một tấm bia đá, có điều ở trên tấm bia đá đó không khắc chữ, mà ở giữa tế đàn, có để một cái rương.

Ở bên cạnh cái rương còn có một quyển sách bằng da dê, còn lại thì trống không.

Di bảo của Võ Đế?

Chỉ có ngần này thôi?

Đợi đến khi tỉnh như sáo rồi, Hứa Thanh Tiêu lại thấy mơ màng rồi.

Hắn còn chuẩn bị sẵn để mơ xách một bao tải đựng toàn bảo bối, kết quả đi vào trong bí cảnh, ai ngờ được lại đơn sơn đến như thế.

Nơi này giống như một sơn động, trừ tế đàn này ra thì không có thứ gì khác.

Di bảo của Võ Đế trong mộng tưởng chắc hẳn phải có vô số trân bảo, hoàng kim ánh ngọc lóa cả mắt, đồ vật cái gì cũng có.

Sao lại chỉ có vài thứ rách nát này?

Nghèo cũng nghèo vừa thôi!

Bởi vậy mới có thể suy luận ra được, đây chắc hẳn là những bảo vật mà Võ Đế để lại trong những năm cuối đời, dù sao thì Đại Ngụy trước thời Võ Đế vẫn có rất nhiều tiền, không đến mức đến cả một thỏi vàng cũng không có đến thế này chứ?

Đứng dậy phủi bụi đất dính trên người.

Hứa Thanh Tiêu thoải mái đi lên tế đàn.

Cũng không phải không muốn cảnh giác, mà đã đến mức thế này rồi, nếu như còn hơi để thiết lập cạm bẫy nữa thì quỳ mất.

Thiết lập cạm bẫy để phòng ai? Phòng quân tử hay phòng tiểu nhân?

Ngươi bảo phòng tiểu nhân còn dễ nói, phòng quân tử nghe thấy có chút vấn đề không? Thế tại sao giấu bảo tàng ở đây?

Đi lên tế đàn.

Hứa Thanh Tiêu không chạm đến cái rương, mà cầm cuốn sách da dê để ở bên cạnh cái rương.

Trải cuốn sách da dê ra, rất mau một vài thông tin đã ập vào mắt.

【 Cổ kinh đan thần, cất chứa đan phương của toàn thiên hạ, cũng có thể luyện chế được tất cả đan dược khắp thế gian, như Võ đạo phá cảnh đan, tiên đạo phá cảnh đan, thôn phục kỳ đan, có thể phá cảnh ngay lập tức, càn quét hết tất cả trở ngại, có được cổ kinh này, có thể đoạt được ngôi vị chí cao, nói tóm lại, thiên ngôn vạn ngữ, hội tụ ba từ, đỉnh của chóp! Cách để mở ra được bảo rương, nhất định phải tụ ra được khí âm dương, nếu không sẽ không thể mở ra được. 】

Trong sách da dê viết không đến trăm chữ, nhưng khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy kinh ngạc chính là ba chữ cuối cùng.

Đỉnh của chóp!

Đây không phải từ hiện đại dùng à?

Hay cái ông Võ Đế này giống mình, cũng là người xuyên không đến?

Chuyện này không thể nào được, Võ Đế nếu như là người xuyên không đến, thế ông ta đang làm cái mọe gì vậy? Dù không có học thì cùng biết phát triển kinh tế như thế nào chứ?

Hơn nữa cho dù không phát triển kinh tế, thế sáng tác chút văn học cũng có khó khăn gì đâu?

Cho dù có lấy Võ để làm Đế, có cái đầu giường ánh trăng rọi, ngỡ mặt đất phủ sương cũng có quá sức lắm đâu.

(Thơ Tĩnh Dạ Tứ của Lý Bạch.)

Đến lúc đó vẫn có thể làm một vị vua văn võ song toàn.

Bất luận là nhìn nhận từ điểm nào, thì Võ Đế cũng không thể là người xuyên không được, cả cái Đại Ngụy này cũng không có chút dấu vết của người xuyên không nào hết.

Cho nên chắc chắn Võ Đế không thể là người xuyên không được.

Nhưng nếu Võ Đế không phải người xuyên không, thế ba chữ "đỉnh của chóp" đây phải giải thích ra sao?

Càng nghĩ càng rối.

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể cho rằng, đây là một sự trùng hợp.

Cũng chỉ nghĩ ra được như này thôi.

Nếu ông Võ Đế này đúng là một người xuyên không thật, vậy chỉ có thể chứng minh được cái thằng cha này là một tên phế vật nặng đô.

Đường đường là một người xuyên không bắc phạt bảy lần không đánh lại man di, đánh không lại thì thôi đi, đến cả kinh tế cũng không làm được, chính trị cũng không quản nổi, loại

người xuyên việt này đúng là làm mất hết mặt mũi cộng đồng người xuyên không rồi.

Trùng hợp.

Là trùng hợp.

Chương 158: Cổ Kinh Đan Thần, Bí Mật Mới Của Võ Đế, Quay Về Phủ Nam Dự (2)

Hứa Thanh Tiêu cố cho rằng đấy chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, rất có thể đấy chỉ là một câu mà Võ Đế thích hô lên mà thôi.

Thu hồi tâm tư lại.

Gạt chuyện Võ Đế có phải người xuyên không sang một bên.

Hứa Thanh Tiêu đặt ánh mắt của mình lên trên bảo rương.

“Cổ kinh đan thần! Ẩn chứa tất cả đan phương trên thế gian, cso thể luyện được phá đan cảnh.”

Nếu không phải câu nói cuối cùng “đỉnh của chóp” ở trong sách da dê làm mình giật hết cả mình lên thì riêng cái thông tin này thôi, cũng đủ để mình lag não luôn rồi.

Nhưng nhờ nỗi khiếp sợ trước đó, Hứa Thanh Tiêu rõ ràng bình tĩnh lại không ít, nhưng vẫn có chút tặc lưỡi như trước.

Võ đạo hay tiên đạo, đều là mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Thậm chí nói bất cứ cái hệ thống nào, đều là mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Càng nói về sau muốn đột phá cảnh giới Nhất Phẩm, nói khó hơn lên trời cũng không phải nói quá.

Mà Cổ kinh đan thần, vậy mà lại ghi chép đan phương luyện phá cảnh đan.

Có phá cảnh đan, thì có thể đột phá phẩm cấp ngay lập tức.

Đây đúng là bảo tàng nghịch thiên mà.

Giây phút này Hứa Thanh Thiêu tha thứ cho lão Võ Đế nghèo rớt mồng tơi kia.

Bây giờ hắn cần nhất là cái gì?

Chính là thứ này, không phải vẫn bị ma chủng áp chế, thì là lo lắng đề phòng, luôn lo mai sau không tăng được phẩm cấp lên.

Nhưng giờ có cái này rồi, còn lo cái nỗi gì?

Còn sợ cóc khô gì nữa?

Oách quá xá luôn, đây quả đúng là thứ thiết kế riêng cho mình mà.

Võ Đế này, đúng là có vài thứ rất gì và này nọ đấy.

Hứa Thanh Tiêu có phần kích động.

Nhưng rất nhanh thôi, chợt suy nghĩ lại, Hứa Thanh Tiêu đã cảm thấy không hợp logic rồi.

Chỗ này đúng thật là không đơn giản.

Nếu đúng là có vật như này, chẳng lẽ Võ Đế không thể dựa vào vật ấy chế tạo ra được một nhóm cường giả Nhất phẩm hả?

Nếu đúng là như vậy, Bắc phạt còn thất bại được không?

"Không đúng không đúng."

"Đây là cổ kinh đan thần, chỉ ghi lại đan phương mà thôi, chắc dược liệu rất quý hiếm, không thể luyện chế số lượng hàng loạt được."

Suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một loại khả năng duy nhất, nói cách khác, bằng tài nguyên của Võ Đế, muốn tạo ra một nhóm võ giả Nhất phẩm còn không dễ dàng ư?

Khả năng duy nhất là dược liệu khó kiếm được.

Phải nói là một hai phần còn kiếm được, nhưng nhiều hơn thì nan giải.

Đây là loại khả năng duy nhất, nếu không, thì không thể nào giải thích được.

Qua một hồi, Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ nhiều làm gì, mà tụ sức mạnh âm dương ra, rót vào trong bảo rương.

Đến cùng thì có chuyện gì xảy ra, đợi có được cổ kinh đan thần rồi tính sau.

Dường như chỉ cần có sức mạnh âm dương chạm vào thì chớp mắt bảo rương đã tự động mở ra.

Một lò luyện đan ba chân lớn chừng bàn tay xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Đúng thế.

Một cái lò luyện đan ba chân.

Không phải là một một quyển kinh thư.

????

Hứa Thanh Tiêu treo máy ngay tại chỗ rồi.

Này từ đầu đến đuôi không diễn theo sách kịch bản võ thuật đã soạn sẵn à.

Không phải đã nói là một cổ kinh đan thần hả?

Sao lại là một lò luyện đan?

“Hay có người nhanh chân đến trước rồi?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu chặt lông mày lại, cổ kinh không có, chỉ có một cái lò luyện đan bèo nhèo.

Cầm lò luyện đan lên, Hứa Thanh Tiêu tiện tay để sang một bên, cẩn thận tìm kiếm cổ kinh đan thần, nhưng bên trong bảo rương không còn một thứ gì nữa.

Việc này khiến cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có điều không ổn.

Cũng đúng lúc Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Đột nhiên trong lúc đó.

Cái lò luyện đan cử động.

Đúng thế, cái lò luyện đan ba chân cử động.

“Đã bao nhiêu năm rồi.”

“Cuối cùng cũng có người đến đây.”

“Cái thằng cha khốn nạn Võ Đế kia, phong ấn ta ở chỗ này, ngươi sẽ không được chết tử tế được, ta nguyền rủa con cháu nhà người đời đời là hôn quân.”

Giọng nói tràn ngập sự phẫn nộ vang lên từ bên trong lò luyện đan.

Lúc này, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu không thể không tập trung vào lò luyện đan, ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc.

Lò luyện đan này vậy mà còn có thể nói được tiếng người nữa?

Theo ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu vẫn đang nhìn chăm chú vào lò luyện đan, nó cũng chuyển mình qua, một bức vẽ hình mặt người xuất hiện.

Đại khái thì là hai mắt, một đừng thẳng kẻ ngang thành miệng, một cái dựng thẳng lên làm mũi, hơi đơn giản, hơn nữa còn khá là hài hước, chủ yếu là do vẽ lông mày đậm quá, nên có chút khác biệt không nói thành lời.

Nhưng muốn bảo Hứa Thanh Tiêu không hãi hùng là nói phét.

Một lò luyện đan vậy mà có thể nói chuyện?

Là yêu quái hả?

Hứa Thanh Tiêu vô ý thức nghĩ đến đây, nhưng cũng tức thì nghĩ ra đây là cái gì rồi.

Là khí linh.

Pháp bảo khí linh.

Đúng thế, pháp bảo khí linh, ở trong trời đất này, phàm là vật có linh trí, gọi chung là pháp bảo tiên đạo.

Dù sao thì cũng có trí khôn, còn có thể giao tiếp với con người, này khó tin đến cỡ nào nữa?

Pháp bảo của tiên đạo, có thể nói là vô cùng trân quý, không giống như viết ở trong sách, tiện tay lấy một pháp bảo ra là có linh tuệ được.

Hết thảy thiên hạ này cũng chưa đến mười món pháp bảo tiên đạo đâu.

Không ngờ ở đây vậy mà lại có thứ đồ này.

Nhưng mà cũng không khớp tý nào.

Chẳng phải vừa bảo là cổ kinh đan thần hả? Nhưng tại sao lại là một món đồ của tiên đạo?

Lẽ nào giấu ở bên trong nó.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ tò mò.

Còn có hình như ban nãy nó vừa mới mắng Võ Đế xong?

Trong khoảng thời gian ngắn, câu hỏi xếp hàng đống, Hứa Thanh Tiêu sửng sốt không biết làm thế nào mới suy nghĩ rõ ràng ra được, chỉ có thể nhìn không rời mắt khỏi cái lò luyện đan kia thôi.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lò luyện đan.

Lò luyện đan cũng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Một người một khí cứ nhìn nhau như vậy, cả hai đều không nói lời nào hết, dường như đang chờ đối phương cất lời.

Nhưng chung quy vẫn là lò luyện đan không chịu được mở miệng trước.

"Ngươi…. khao khát sức mạnh sao?"

Giọng nói vang lên, trong lời nói đầy vẻ nghiêm túc, nếu không phải cái hình dạng này đúng thật là có chút buồn cười, thiếu chút nữa là Hứa Thanh Tiêu cũng bị cuốn vào vai rồi.

Cố nén cái loại cảm giác quái dị xuống, Hứa Thanh Tiêu vẫn khá là nghiêm túc.

"Xin hỏi tiền bối là?"

Hứa Thanh Tiêu không trả lời ngay câu hỏi của lò luyện đan, hắn muốn hỏi cho ra việc này đã.

"Có phải ngươi đang rất nghi ngờ, rằng tại sao trong bảo rương lại không có cổ kinh đan thần không?"

Lò luyện đan vô cùng bình tĩnh, đoán được suy nghĩ bên trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

"Vâng."

Hứa Thanh Tiêu ăn nói vẫn khá là tôn trọng, dù sao thì lai lịch của cái lò luyện đan này cũng bất phàm.

“Ta hỏi ngươi.”

“Ai bảo ngươi, cổ kinh đan thần, thì nhất định phải là một quyển kinh thư?”

Lò luyện đan đưa ra một câu hỏi khiến Hứa Thanh Tiêu câm nín.

Được lắm.

Cổ kinh đan thần không phải kinh thư?

Thế…

Nếu không phải lò luyện đan này mở miệng nói, chắc Hứa Thanh Tiêu đến chết cũng không nghĩ ra được, cái thứ được gọi là “cổ kinh đan thần”, không phải một cuốn kinh thư, mà là một cái lò luyện đan?

Hơi bị ngon lành đấy.

Chương 159: Cổ Kinh Đan Thần, Bí Mật Mới Của Võ Đế, Quay Về Phủ Nam Dự (3)

Nhìn Hứa Thanh Tiêu có vẻ khá đơ, giọng nói của lò luyện đan lại tiếp tục vang lên.

“Cổ kinh đan thần chẳng qua chỉ để lừa gạt thế nhân mà thôi, nếu trong thiên địa này có kinh thư tập hợp tất cả các đan phương trong thiên hạ.”

“Thì nội dung trong đó chắc đã lưu truyền khắp nơi từ lâu rồi, thế nhân chắc đang khổ sở tìm bổn đan thân này.”

Cổ kinh đan thần tự xưng là đan thần, có bị thần kinh không thì chưa chắc, nhưng có chút cảm giác, cảm thấy chỗ đó có chút không hợp.

Nhưng lời nó nói cũng đúng thật.

Nếu như cổ kinh đan thần là một cuốn sách, ghi chép lại tất cả đan phương trên toàn thiên hạ, thế cuốn sách ấy sẽ viết nhiều đến mức nào?

Giả dụ đấy là một loại truyền thừa đi, vậy thì càng không thể, đan phương khắp thiên hạ, một hơi liền hiểu rõ, không khéo phát điên mất.

Cho nên cổ kinh đan thần không phải là một cuốn kinh thư, trái lại là một pháp bảo của tiên đạo, cái này tính ra thì hợp lý hơn/

“Là vãn bối ngu dốt, đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu mở miêng, có vẻ lễ độ.

“Chuyện nhỏ mà thôi.”

“Có điều bản tôn muốn hỏi ngươi vài chuyện, ngươi phải thành thật trả lời.”

Cổ kinh đan thần mở miệng nói.

“Vương triều Đại Ngụy vẫn còn tồn tại chứ?”

“Nếu còn tồn tại, giờ hoàng đế là ai? Là Võ Đế? Hay là hậu duệ của Võ Đế?”

“Nếu là hậu duệ của Võ Đế, Võ Đế đã chết được bao lâu?”

Cổ kinh đan thần dò hỏi, nhưng theo ngữ điệu thì có thể nghe ra được nó đang rất gấp gáp, muốn được biết những tin tức này ngay.

Mặc dù không biết đối phương có chuyện gì với Võ Đế, Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi nhiều, chỉ thành thật trả lời.

“Bẩm tiền bối, vương triều Đại Ngụy đương nhiên vẫn còn tồn tại, bây giờ bệ hạ chính là hậu duệ của tiên đế, cũng là vị Nữ Đế đầu tiên của Đại Ngụy, về phần tiên đế, tính đúng ra thì, đã băng hà một năm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu thành thực trả lời.

“Cái gì? Nữ Đế!”

Cổ kinh đan thần có chút giật mình rồi.

Nó nói thế thôi, nhưng đủ để Hứa Thanh Tiêu bắt được một thông tin.

Cổ kinh đan thần chắc chắn có quen biết với Võ Đế, từ sách da dê đã có thể chứng minh được, nó bị Võ Đế để lại ở chỗ này.

Nhưng cổ kinh đan thần nghe thấy là Nữ Đế thì lại khiếp sợ như vậy, thì theo ý này mà nói… chắc hẳn Võ Đế này còn có một đứa con nối dõi khác.

Đây là Hứa Thanh Tiêu thông qua phản ứng đơn giản mà lý giải ra được.

“Chẳng lẽ Bạch Y Môn thực sự dấy binh từ chính nghĩa?”

Hứa Thanh Tiêu trong lòng đầy sự tò mò.

Nhưng biểu lộ ra ngoài chỉ có chút tò mò thôi.

“Tiền bối, bệ hạ chính là con nối dõi duy nhất của tiên đế, việc nàng ấy kế nhiệm cũng là chuyện đương nhiên mà? Tại sao tiền bối lại kinh ngạc như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lựa lời khách sáo hỏi.

“Không cần mồi ý từ lời của ta đâu, Nữ Đế trong miệng của ngươi đúng là không phải con nối dõi duy nhất của Võ Đế đâu.”

Cổ kinh đan thần nói thẳng ra một câu bí văn.

Lời này vừa ra, đúng là khiến Hứa Thanh Tiêu khiếp sợ.

Thánh thượng bây giờ vậy mà không phải con nối dõi duy nhất của tiên đế.

Nếu như bây giờ thánh thượng là nam còn dễ nói, đơn giản là không đủ năng lực trên mặt chính trị, nhưng đương kim thánh thượng là nữ, còn có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất nước nhà, thậm chí từ trên đổ xuống dưới khắp Đại Ngụy, không ai biết được Võ Đế còn có con nối dõi khác.

Loại thủ đoạn này đúng thật là nghịch thiên!

Không hiểu sao trong lúc đó, hình tượng của Nữ Đế Đại Ngụy đã được dựng lên trong lòng Hứa Thanh Tiêu rồi.

Thủ đoạn thông thiên như thế, bất luận là mượn thế lực ở trong triều, hay là thông qua thủ đoạn khác, một người con gái đăng cơ lên làm đế, đây chính là chuyện không thể nào tưởng tượng ra nổi.

“Đúng rồi, loại chuyện này không liên quan gì đến ngươi, ngươi không cần phải tham dự vào quá nhiều.”

“Còn nữa, tên người là gì? Bản tôn vẫn chưa biết.”

Cổ kinh đan thần cắt đứt suy nghĩ miên man của Hứa Thanh Tiêu, nhắc nhở hắn không nên suy nghĩ nhiều, bởi vì đối với hắn mà nói chẳng có quan hệ gì hết.

“Vãn bối tên là Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Đan Thần tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu bái một bái với lò luyện đan.

“Hứa Thanh Tiêu?”

Lò luyện đan trầm ngâm một tiếng, sau đó tiếp tục nói.

“Ngươi đã có thể gặp được ta, dù sao cũng là một hồi duyên phận, từ nay về sau, bất luận ngươi muốn luyện chế bất cứ loại

đan dược nào, chỉ cần lấy mười phần dược liệu đưa cho ta, bản tôn sẽ giúp ngươi luyện chế."

"Dĩ nhiên, thứ bản tôn luyện ra đều là tinh phẩm, mười phần dược liệu nghe có chút nhiều, nhưng cam đoan với ngươi kiếm được chứ không lỗ, coi như ngươi kiếm được một món hời rồi."

Cổ kinh đan thần lên tiếng, không dây dưa gì đến chuyện của Võ Đế nữa.

"Mười phần?"

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, thuật luyện đan, Hứa Thanh Tiêu cũng biết được chút ít, đúng thật là tính nguy hiểm rất cao, lò nổ thuốc hỏng là chuyện thường xuyên, cho nên bình thường mỗi người luyện đan đều phải chuẩn bị ba phần dược liệu.

Một lần thành công, thì hai phần dược liệu kia coi như là thù lao của người ta.

Nếu cả ba lần đều thất bại, thế thì hết cách rồi.

Nhưng mười phần thì hơi quá rồi.

Đan dược bình thường còn dễ nói, nếu là một vài đan dược cực kỳ quý, gom đủ một phần dược liệu đã khó rồi, mười phần thì càng khuếch trương hơn.

Dường như cảm nhận được cảm xúc của Hứa Thanh Tiêu.

Cổ kinh đan thần lần thứ hai lên tiếng.

"Đương nhiên, mười phần dược liệu, cũng không cần giống nhau như đúc, chỉ cần cấp bậc của các dược liệu bằng nhau là được rồi."

Cổ kinh đan thần nhắc nhở một cái, cũng không cần tìm dược liệu giống như như đúc, phẩm chất giống nhau đều được.

"Võ đạo Bát phẩm phá cảnh đan, cần những loại dược liệu nào ạ?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Bát phẩm thuộc về màn mở đầu của Võ đạo, theo lý thuyết không cần dược liệu quá quý hiếm, nếu không đắt, trái lại cũng có thể mua được mười phần, để Cổ kinh đan thần luyện chế, như vậy mà nói, chính mình cũng đột phát được Bát Cảnh sớm hơn một chút.

Đối chiến với Trình Lập Đông càng chắc chắn hơn.

"Phá Cảnh đan, cũng chính là đan thuộc về tạo hóa, tùy theo từng người, chỉ cần ngươi nhỏ một giọt máu vào trong lò luyện đan, hai canh giờ sau ta sẽ cho ngươi biết."

Cổ kinh đan thần đáp.

"Vãn bối hiểu rồi."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, sau đó ép lấy một giọt máu vàng, nhỏ vào trong lò luyện đan.

Vật kia cũng yên lặng đi, không nói lại, cũng không nhúc nhích.

Phải đợi hai canh giờ.

Trong lúc đó.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhàn rỗi.

Thay vào đó, phải chuẩn bị cho kế hoạch của riêng hắn.

Cất sách da dê đi, khép bảo rương lại, cùng lúc đó Hứa Thanh Tiêu đưa ánh mắt đặt lên trên tảng thạch bích trống không kia.

Kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu vốn rất đơn giản.

Mình sớm lấy đi cổ kinh đan thần, nói cho cùng cũng đoạt mất cơ duyên của Bạch Y Môn, này chắc chắn sẽ dẫn đến phiền toái, nói cho môn đồ của Bạch Y Môn, đồ vật giấu ở chỗ khác, khiến Bạch Y Môn tiếp tục lãng phí thêm mấy chục năm nữa.

Sự hiểu biết càng ngày càng nhiều hơn, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra được một giải pháp hoàn hảo.

Chương 160: Cổ Kinh Đan Thần, Bí Mật Mới Của Võ Đế, Quay Về Phủ Nam Dự (4)

Lấy văn bút ra, Hứa Thanh Tiêu khắc thẳng chữ lên trên thạch bích.

Nội dung như sau:

“Ta chính là trung lương Đại Ngụy, suốt đời đi theo bệ hạ chinh chiến, bảy lần Bắc Phạt, chiến công hiển hách, nhưng, trời không thương người, khải hoàn hồi triều, bệ hạ vô tâm triều chính, đến nỗi gian thần trong triều sinh sôi nảy nở, nhằm bệnh tật của bệ hạ, không kiêng nể gì cả, nắm giữ triều chính, lễ nhạc sụp đổ”

“Bệ hạ tuổi bóng xế chiều, càng chịu cảnh gian thần giam cầm, bệ hạ biết rõ triều đình đại biến, mặc dù có tâm phạt đảng, nhưng vô lực làm, cho nên ủy thác hạ thần, mang con nối dõi của bệ hạn đi, ẩn giấu trong dân gian, đợi thời cơ chín muồi, khải hoàn hồi triều, một lần nữa đoạt lại ngôi vị hoàng đế.”

“Tuy nhiên, đại thần trong triều đã phát hiện, phái vô số tinh binh, ngày đêm đuổi giết, vì bảo vệ con mồ côi của bệ hạ, ta thu xếp ổn thoả cho con mồ hôi của ngài ở trong huyện Bình An, mở ra được nơi này, nếu người hậu thế, có lòng báo quốc, có tâm trung thần, nhất định phải tìm được con mồ côi của Võ Đế.”

“Tru gian thần, lọc sạch quân đội, đưa Đại Ngụy ta vẻ vang với trời đất.”

“Chú: Bệ hạ từng mời Đại Chân Nhân xem tướng cho hoàng tử, tướng mạo sau này anh tuấn, có tư cách Nho đạo đại tài, cũng có Võ đạo thần uy, văn võ song toàn, hậu thế nhớ kỹ.”

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Võ Đế có hai con nối dõi, một trai một gái.

Trên lý thuyết chắc hẳn là nhỏ hơn Nữ Đế vài tuổi.

Nếu lớn hơn Nữ Đế, vậy chính là Thái Tử, không thể phong tỏa được tin tức.

Rất có khả năng là đứa bé ấy sinh ra khi Võ Đế bắc phạt, chỉ có khả năng này mới có thể bị phong tỏa tin tức.

Kể từ đó mà nói, tuổi tác chắc cũng xấp xỉ với mình.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn có thể dẫn dắt môn đồ Bạch Y Môn, coi mình là con rơi của Võ Đế.

Thử hỏi lại một chút, nếu sau lưng mình có một Bạch Y Môn trợ giúp, vậy chẳng phải muốn gì là có được cái ấy ư?

Nếu như Bạch Y Môn không tin, thế thì bỏ đi, coi như mình nhìn lầm.

Nếu như Bạch Y Môn tin, thế là lời do mình kiếm lời rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không lo bọn họ khống chế hắn, bởi vì không cần thiết, bọn họ cần mình chắc chỉ trong khoảng thời gian đầu, cho nên không dám không tôn trọng mình.

Nhưng nếu bị triều đình phát hiện, Hứa Thanh Tiêu cũng không hoảng sợ gì.

Bằng chứng của ngươi là gì?

Hả, chỉ bằng mấy cái chữ viết trên đó thôi á?

Hoàng quyền tuy rằng bá đạo, nhưng tình hình giờ của Đại Ngụy không cho phép Hoàng đế bá đạo.

Vạn bất đắc dĩ, Hứa Thanh Tiêu nói thẳng ra đấy là tự mình viết đấy.

Tại sao viết?

Là vì mình muốn đánh vào Bạch Y Môn.

Muốn tiêu diệt trọn một mẻ Bạch Y Môn luôn.

Không tin điều đó hả?

Ta là người đọc sách, có Hạo Nhiên chính khí trong người.

Ngươi có thể không tin Hứa Thanh Tiêu ta đây.

Nhưng ngươi có thể tin vào Nho đạo mãi mãi.

Dù sao thì tiến lùi cũng đều có.

Nguy hiểm chắc chắn cũng có nguy hiểm, làm gì mà không có nguy hiểm đâu cơ chứ?

Bản thân mình bắt đầu tu luyện dị thuật, cũng đã đi trên dây rồi.

Thay vì ngồi ngoan ngoãn thì không bằng buông tay ra đánh cược một lần, dốc hết sức liều mạng.

Trong bí cảnh, Hứa Thanh Tiêu nhìn hàng chữ của mình ở trên thạch bích.

Sau đó lại vận chuyển sức mạnh âm dương, biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi từ trong bí cảnh đi ra, đã là giờ Mão.

Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ gì nhiều, phóng thẳng về phía phủ Nam Dự.

Hôm nay di bảo của Võ Đế đã ở trong tay, không còn gì đánh giá để ở lại nữa rồi.

Giờ Mão năm khắc.

Hứa Thanh Tiêu phi như bay trên con đường lớn.

Hiện nay đã thăng cấp Cửu phẩm, lại cộng thêm Đại Nhật thánh thể, về mặt thể lực Hứa Thanh Tiêu gần như có thể giữ được trạng thái đầy năng lượng bất cứ lúc nào.

Tốc độ của hắn cực kì nhanh, vốn nếu ra roi thúc ngựa phải mất tới hai ngày mới có thể về tới phủ Nam Dự.

Nhưng với tốc độ bây giờ của Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần ba bốn canh giờ là đã có thể đuổi tới phủ Nam Dự rồi.

Khoảng cách về mặt thời gian như vậy là lớn quá rồi.

Ít nhất tiết kiệm được tiền mua ngựa đó chứ.

Cũng trong khoảng thời gian Hứa Thanh Tiêu bay trên con đường lớn, giọng nói của Đan Thần vang lên.

“Ngươi ngưng kết được Đại Nhật Thánh Thể rồi sao?”

Giọng nói của Đan Thần có chút ngạc nhiên, gặng hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Ừm, tiền bối, có vấn đề gì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Cũng không có vấn đề gì cả, chỉ là dược liệu cần dùng sẽ có chút không giống như trước nữa thôi.”

“Đại Nhật Thánh Thể là dạng tăng cường thể chất, ngươi bây giờ Cửu phẩm, nếu thăng tới Bát phẩm chỉ cần phối thêm bốn loại dược liệu nữa là được.”

Đan Thần trả lời.

“Bốn loại nào?”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn.

“Tử ngọc san hô ngàn năm, kim dương ngọc thảo, căn tâm linh thụ ba ngàn năm, còn có một lọ máu từ tim của Thú vương thất phẩm.”

Đan Thân nói ra bốn loại dược liệu.

Nghe xong phương thuốc, Hứa Thanh Tiêu hơi thộn mặt ra.

Tử ngọc san hô ngàn năm, hắn không biết nó là cái gì.

Kim dương ngọc thảo, hắn cũng chả biết nốt.

Căn tâm linh thụ là cái vẹo gì hắn chịu chết luôn.

Nhưng máu từ tim của Thú vương thất phẩm thì hắn biết nó là cái gì.

Yêu thú thất phẩm, lại còn là cấp bậc thú vương, hắn là một lọ máu tim? Cả quả tim của thú vương chắc cùng lắm cũng được một lọ thôi chứ hả?

Yêu thú Cửu phẩm là thứ gì ư?

Nếu như nói Thất phẩm võ giả rất mạnh, vậy thì Thất phẩm yêu thú sinh ra đã mạnh hơn nhân tộc gấp mấy lần, huống chi còn cấp thú vương?

Thứ nay mặc dù gọi là Thất phẩm, nhưng trên thực tế phải ngang với Lục phẩm nhỉ?

“Cần mười phần?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ chau mày.

“Cái này thì không cần, Phá cảnh đan không cần tới mười phần, cần năm phần là đủ rồi, nếu không tìm được dược liệu giống vậy, có thể làm theo Lục phẩm cũng được.”

Đan Thần bình tĩnh trả lời.

Nhưng lời này chui vào tai Hứa Thanh Tiêu thì không bình tĩnh vậy nữa.

Theo Lục phẩm cơ á?

Dược liệu Lục phẩm đắt cỡ nào Hứa Thanh Tiêu không biết, nhưng hắn biết chắc chắn không rẻ chút nào.

Thứ có thể đạp đổ đường đường một Võ đế, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì nữa.

Cái giá phải trả cao quá đi, nói thật lòng mất nhiều dược liệu như vậy, không bằng bản thân tự dùng dị thuật thăng cấp đơn giản hơn bao nhiêu.

Khó cả đôi đường, mà ít nhất Hứa Thanh Tiêu thấy thu thập dược liệu khó hơn một chút.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói gì, một lúc sau, giọng nói của Đan Thần lại vang lên.

“Thực ra ngươi đừng có cảm thấy nhiều, ngươi nên biết rằng Phá cảnh đan không có bất cứ tác dụng phụ nào cả, sẽ đột phá cảnh giới ngay lập tức, càng về sau càng khủng khiếp.”

“Không nói tới cái khác, thì tốt hơn dị thuật nhiều, sau Thất phẩm, mỗi phẩm một tầng trời, nếu như tu luyện dị thuật, sau Ngũ phẩm, mỗi phẩm một tầng trời, đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện ra, không có sự giúp đỡ của ta, cho dù có nhiều dược liệu hơn nữa, ngươi cũng không tăng được một phẩm nào.”

Chương 161: Phủ Nam Dự, Thư Viện Thiên Minh (1)

Đan Thần rất tự tin, chỉ có điều những lời này rất rõ ràng có chút tẩy não.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời gì cả.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau Ngũ phẩm là chuyện sau Ngũ phẩm, bây giờ bản thân nghĩ tới chuyện xa xôi như vậy làm gì?

Đi một bước nhìn ba bước thì được.

Mới đi một bước nhìn tới ba trăm bước, đây còn là người sao?

“Tiền bối, nếu như có người tu luyện dị thuật, sau khi đạt được Nhất phẩm, có thể giải trừ mầm họa của dị thuật không?”

Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục nói về chủ đề dược liệu nữa mà hỏi chuyện này.

“Không biết, từ xưa tới nay, người tu luyện dị thuật tới Nhất phẩm không có mấy người, hơn nữa đạt được Nhất phẩm rồi, cấp bậc hoàn toàn không giống trước nữa, có khả năng ngươi tu luyện qua dị thuật cũng chưa chắc đã nhìn ra.”

Câu trả lời của Đan Thần khiến Hứa Thanh Tiêu chợt chìm vào trầm tư.

Nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, tiếp tục hướng về phía phủ Nam Dự.

Chỉ là qua nửa canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên lên tiếng.

“Tiền bối, tiền bối có biết cách luyện hoá độc dược không? Cái loại không màu không vị ấy?”

Hắn đột nhiên nói.

Câu hỏi này.

“Độc dược? Ngươi cần thứ đồ đó làm gì?”

“Ta tinh thông tất cả đan phối trên thế gian, độc dược tất nhiên là hiểu, có điều…”

Đan Thần có chút tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu cần độc dược làm gì.

“À…cũng không có gì, nếu như không tiện cho tiền bối, thì thôi vậy, do vãn bối mạo muội rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nghĩ một chút, thứ đồ như Cổ kinh Đan Thần, thông hiểu toàn bố đan phối trong thiên hạ, nếu như dùng nó chỉ để luyện độc dược, quả thật có hơi dao trâu mổ gà, hơn nữa những đồ vật có linh hồn, thường thì chúng sẽ không làm những việc này, thế nên Hứa Thanh Tiểu cảm thấy bản thân có chút mạo muội.

“Thực ra cũng không phải không tiện.”

“Luyện hoá độc dược không phải vấn đề gì lớn.”

“Nhưng…”

“Dược liệu phải tăng thêm.”

Đan Thần nghiêm túc lên tiếng.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Hay lắm, còn tưởng là cái gì chứ, không ngờ cũng chỉ có vậy thôi?

Vào khoảnh khắc này, Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, tại sao Cổ kinh Đan Thần lại muốn nhiều dược liệu như vậy?

Mặc dù không thể giúp không được, nhưng cần nhiều dược liệu như vậy làm gì?

Trao đổi ngang giá cũng được á, mình giúp nó làm việc, nó giúp mình luyện đan, cái này có thể chấp nhận được.

“Tên này muốn dùng dược liệu để hồi phục nguyên khí chăng?”

Bỗng nhiên, Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một khả năng.

Có điều có phải vậy hay không, tạm thời không cần nghĩ tới làm gì, tạm thời không dùng được, có thể để qua một bên, đợi

đến khi mọi việc đều được ổn định rồi, lại tiếp tục nghiên cứu Cổ kinh Đan Thần này sau.

Vậy đi.

Sau nửa canh giờ nữa.

Ngoại thành phủ Nam Dự.

Hứa Thanh Tiêu quay lại rồi.

Cả đường bay về, trên người Hứa Thanh Tiêu nhiễm không ít bụi bẩn, quần áo màu trắng đã hơi ngả màu.

Đến trước cổng thành, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

"Hứa huynh đệ, ờm, không đúng, bây giờ phải gọi là Hứa Vạn Cổ rồi, có chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì rồi? Gặp phải thổ phỉ cường đạo rồi hả?"

Là giọng nói của Dương Báo.

Hôm nay hắn trực thành.

Đang ngồi tán gẫu với đồng liêu, ai ngờ vừa mới đảo mắt một cái bèn nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu.

Gặp lại Hứa Thanh Tiêu lần nữa, Dương Báo cực kì kích động, thời gian trước lúc Hứa Thanh Tiêu được nhiều người chú ý tới, hắn cũng được hưởng lây một chút uy phong.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng do đích thân hắn tiễn tới phủ Nam Dự, đôi bên cũng xem như có quen biết, có biết bao nhiêu đồng liêu ngưỡng mộ hắn.

Nhưng không ngờ có thể gặp được Hứa Thanh Tiêu ở đây.

Giây phút đó, hộ vệ nội thành nghe thấy ba chữ Hứa Thanh Tiêu, lập tức bèn đưa ánh mắt qua phía này, vài người thông minh lanh lợi, tò mò vây quanh lại phía này.

"Không sao, chạy nhanh quá ấy mà, trên người dính ít bụi bẩn thôi, không sao, không sao, Dương lão huynh, sao huynh lại ở đây thủ thành vậy."

Hứa Thanh Tiêu cười một tiếng, đi tới trước mặt Dương Báo, nhìn có vẻ cực kì thân thiết.

“Đừng đừng đừng, ngươi bây giờ là Hứa Vạn Cổ rồi, xưng hô lão huynh này của ngươi ta gánh không nổi, thực sự gánh không nổi.”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu gọi một tiếng lão huynh, Dương Báo cực kì vui thích, nhưng cũng biết thế nào là tôn ti trên dưới.

Nay Hứa Thanh Tiêu là ai chứ?

Đại tài số một của phủ Nam Dự, thiên cổ danh từ, tuyệt thế văn chương, chắc chắn sẽ đứng đầu kỳ thi phủ của Đại Nguỵ, hắn chẳng qua chỉ là một sai dịch bổ khoái, không nhận nổi câu lão huynh của Hứa Thanh Tiêu.

“Nói thế này, chúng ta chỉ tính theo thứ bậc của chúng ta, huynh lớn tuổi hơn ta, gọi một tiếng lão huynh cũng không có gì sai.”

Hứa Thanh Tiêu ngược lại không để ý chuyện này, thoải mái quàng vai bá cổ Dương Báo.

Giữa võ giả với võ giả với nhau vẫn khá đơn giản, giữa trưởng giả với nhau gặp nhau còn phải hành lễ, bao nhiêu thứ như vậy có chút không tự nhiên.

“Được, nhận được sự công nhận của lão đệ, tiếng lão huynh này ta đành mặt dày mà chấp nhận vậy.”

“Có điều, Hứa lão đệ, khoảng thời gian này đệ đi đâu vậy? Cả phủ Nam Dự đều nói về đệ đó, ta còn tưởng đệ đang ở trong phủ, không ngờ đi ra ngoài rồi à?”

Dương Báo cười khà khà lên tiếng, hắn cũng không nghĩ nhiều làm gì, Hứa Thanh Tiêu cho hắn thể diện như vậy, hắn vừa cảm động lại vừa kính phục.

Đây mới là người đọc sách thật sự, một đại tài thật sự, không giống với mấy tên văn nhân kia, có chút thành tựu mũi đã vểnh lên tận trời cao, có chút thân phận bèn hận không thể để tất cả mọi người vẫy đuôi nịnh bợ.

So với Hứa Thanh Tiêu mà xem, đơn giản có thể nói là một trời một vực.

Đặc biệt là những hộ vệ ở xung quanh, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu và Dương Báo thân thiết như vậy, đều đỏ hết cả mắt.

Ghen tị tới đỏ mắt.

Thân phận cỡ đó của Hứa Thanh Tiêu, vậy mà vẫn xưng huynh gọi đệ với Dương Báo, chuyện này thôi không đủ để ngưỡng mộ sao?

Nói một câu không dễ nghe là mấy, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu bằng lòng, tới tìm phủ quân mở lời một tiếng, Dương Báo ngay lập tức có thể thăng chức, đây chính là lợi ích của nhân mạch đó.

"Đang nói về ta sao? Nói gì về ta cơ? Phủ thí công cáo kết quả rồi sao?"

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, mọi người nói về hắn cũng đúng thôi, nói cho cùng thì cũng do tuyệt thế văn chương mà, nhưng tới tới lui lui cũng qua hơn sáu bảy ngày rồi, vẫn còn nói về bản thân hắn cơ à?

Không còn chủ đề khác sao?

Không có chủ đề thì tự tạo ra chủ đề đi chứ.

"Còn không phải do triều đình hạ thánh chỉ, nói ngươi cái gì mà, Lập ý văn chương của ngươi có thể coi như tuyệt thế văn chương, ra lệnh cho toàn bộ văn nhân trong thiên hạ phải học tập theo lời nói của ngươi mà."

"Kết quả phủ Thiên Minh có một đám người đọc sách đến, khí thế hùng hồn, muốn tìm người bàn luận chuyên sâu vài thứ."

"Ta cũng không rõ có chuyện gì, dù sao mấy tên này cũng chẳng phải dạng tốt lành gì, phủ Thiên Minh vẫn luôn đè đầu cưỡi cổ phủ Nam Dự chúng ta, bây giờ không dễ gì chúng ta mới đè lên chúng được."

"Chắc là bọn chúng không phục, nên muốn tìm ngươi để gây phiền phức đó."

Chương 162: Phủ Nam Dự, Thư Viện Thiên Minh (2)

“Nhưng lão đệ này, chuyện khác ta không nói, những người trong phủ nha của chúng ta đều ủng hộ đệ, nếu như đám người kia không luận bàn qua được đệ, chơi xấu hay chơi bẩn gì đó, đệ cứ nói với ta một tiếng.”

“Đảm bảo khiến bọn chúng cả đời này không dám bén mảng tới phủ Nam Dự nữa.”

Dương Bảo tóm tắt đơn giản, có điều hắn không rõ lắm nên chỉ có thể kể đại khái.

Mấy câu cuối dùng để thể hiện thái độ, nếu như người của phủ Thiên Minh thật sự tới tìm Hứa Thanh Tiêu để gây sự, bọn họ cũng tuyệt đối không bỏ qua cho đám người đó.

Khiến Hứa Thanh Tiêu có chút cảm động.

Nhưng lại càng khiến Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên hơn.

Lập ý văn chương?

Bản thân viết Lập ý văn chương hồi nào vậy?

“Được, có lời này của lão huynh là được rồi, lão huynh, ta vào thành trước nhé, lúc khác mời huynh một bữa sau, mấy ngày nay phủ quân mời ta dự tiệc.”

“Lão đệ nhất định giúp hai vị lão huynh nói vài lời hay ý đẹp, huynh đệ của Hứa mỗ đây, bất kể thế nào cũng nên được để ý tới một chút.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thẳng, nhưng ý tứ trong lời nói rất rõ ràng.

Quả nhiên lời này đã khiến Dương Báo kích động không thôi, xém chút nữa bèn phát khóc.

“Lão đệ, tấm lòng này của đệ ta nhận rồi, sau này bất kể thế nào đi chăng nữa, nếu đệ có chỗ nào cần dùng tới hai huynh đệ bọn ta, đệ cứ nói thẳng với ta, hai huynh đệ ta tuyệt đối giúp đệ làm.”

“Có mệt có bẩn đến mấy, hai huynh đệ chúng ta cũng không oán trách nửa lời.”

Dương Báo rất cảm động.

Thực sự rất cảm động.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là Hứa Thanh Tiêu có thân phận gì chưa? Hắn lại là thân phận gì?

Nói thật lòng, nếu Hứa Thanh Tiêu gặp hắn, gật đầu thôi cũng đủ khiến hắn vui lòng rồi chứ đừng nói là xưng huynh gọi đệ như vậy, hắn đến nghĩ thôi cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng tất cả hành động của Hứa Thanh Tiêu khiến hắn hoàn toàn phục rồi.

“Đi đây, lão huynh.”

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời nữa, đi vào trong thành.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, một đán thủ vệ không nhịn được mà vây quanh Dương Báo, từng người từng người chúc mừng hắn.

Có lời tiến cử của Hứa Thanh Tiêu, hai huynh đệ Dương Báo và Dương Hổ không muốn tiến lên cũng không được nữa rồi.

Nhưng mà qua việc này mọi người càng nhìn rõ, người tên Hứa Thanh Tiêu này thực sự là phẩm cách cao thượng, ăn mày không quên gậy, cao thượng.

Trong phủ Nam Dự.

Hứa Thanh Tiêu trông có hơi bẩn bẩn.

Nhưng hắn không đi thẳng tới khách điếm, mà đi tới Lý phủ.

Những lời ban nãy Dương Báo nói, hắn có thể nghe hiểu đại khái, nhưng Dương Báo không nói rõ, khiến bản thân hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Quay về khách điếm cũng chẳng hỏi ra cái gì, không bằng đi qua hỏi Lý Hâm cho rồi.

Cổng lớn Lý phủ.

Mặc dù toàn thân lấm bẩn, nhưng lúc Hứa Thanh Tiêu tới trước cổng lớn Lý phủ, thị vệ gác cổng đều lập tức trở nên ngạc nhiên.

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Đây không phải Hứa Vạn Cổ sao?”

“Hứa tiên sinh, sao ngài lại đến đây? Sao lại thành ra bộ dạng này vậy? Là do đám người từ phủ Thiên Minh làm sao?

“Hứa tiên sinh, ngài bị ức hiếp sao? Các huynh đệ, lập tức đi gọi người, bà mẹ nó, đám văn nhân thư viên Thiên Minh không học võ đức, dám bắt nạt đại tài của chúng ta.”

Lúc nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu người phủ đầy bụi, phản ứng đầu tiên của đám thị vệ là ngạc nhiên, sau đó bèn nghĩ rằng Hứa Thanh Tiêu bị người ta bắt nạt.

Dù sao bây giờ ở phủ Nam Dự, đều bàn luận về việc thư viện Thiên Minh.

Thư viện Thiên Minh này sớm không đến, muộn không đến phủ Nam Dự, lại đến ngay lúc này? Đây là có ý gì mọi người đều hiểu rõ.

Còn không phải vì muốn dẫm lên Hứa Thanh Tiêu để thăng tiến sao?

Từ trước tới nay, phủ Nam Dự đều bị phủ Thiên Minh chèn ép, đặc biệt là phủ Nam Dự cao quý là thủ phủ của quận Trường Bình nhưng lại liên tục bị chèn ép, ít nhiều gì cũng cảm thấy uất ức.

Không dễ gì phủ Nam Dự mới có được một vị đại tài.

Kết quả đám người thư viện Thiên Minh bèn chạy qua đây cà khịa, hỏi xem ai chịu cho nổi?

Nhất là việc Hứa Thanh Tiêu mãi không lộ mặt, có thể thấy đám học sinh của thư viện Thiên Minh đã bắt đầu la hét ầm ĩ cái gì mà Hứa Thanh Tiêu sợ rồi.

Cũng có lúc nói, có thể viết ra tuyệt thế văn chương nhưng lại không dám gặp mặt một lần, có phải trong lòng chột dạ rồi không.

Mặc dù mấy lời này đã bị một vị Chính Nho của thư viện Thiên Minh trấn áp rồi, cũng dạy dỗ đám người kia, nhưng lời cũng nói ra rồi, ngươi dạy dỗ là việc của người, không vui lòng là việc của ta.

Sao có thể để mặc như vậy được.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu tơi tả tả tơi, toàn thân toàn là bùn đất cùng bụi bẩn, cũng khó tránh khiến người ta nghĩ tới việc Hứa Thanh Tiêu bị đánh.

Thế nên nợ cũ nợ mới thêm một phần, đám thị vệ này bèn nổi giận.

Mặc dù bọn họ chỉ là quan sai, nhưng cũng hiểu đạo lý có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chia.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu là thể diện của phủ Nam Dự, nếu như Hứa Thanh Tiêu phải chịu thiệt thòi vậy thì bọn họ không nhịn đâu.

"Không sao, không sao, đừng hiểu nhầm, ta tới tìm Lý huynh."

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu có chút phiền lòng, tại sao thấy hắn trong tơi tả bèn nghĩ ngay hắn bị người ta đánh nhỉ?

Có cần phải tới vậy không?

"Tìm Lý công tử? Hứa tiên sinh, ngài cứ vào đi, ta đưa ngài đi tìm công tử, người đang ở trong phủ."

Vừa nghe tới tìm Lý Hâm, bọn họ bèn thở phào một hơi, nếu như thực sự bị người của phủ Thiên Minh đánh, bọn họ nhất định không phục đâu.

Hứa Thanh Tiêu chịu nhịn, nhưng bọn họ không nhịn đâu.

Đưa Hứa Thanh Tiêu vào trong xong.

Ngoài cổng, đám thị vệ nhịn không được mà bắt đầu bàn tán.

"Sao ta cứ có cảm giác, Hứa tiên sinh bị đánh rồi thế nhỉ?"

"Không phải có mình ngươi, ta cũng cảm thấy như vậy."

"Đúng vậy, trông Hứa tiên sinh tàn tạ thế cơ mà, đã vậy trên người toàn là bụi không."

“Đừng có đoán bừa nữa, ta đi nghe ngóng xem sao, nếu như thật sự do đám người kia làm, chúng ta bèn chơi với bọn chúng tới cùng.”

“Được, vậy ngươi mau đi nghe ngóng xem sao, có tin tức gì nhớ nhanh chóng báo cho bọn ta biết.”

“Ta đi cùng ngươi, bốn người các ngươi ở đây đợi.”

Cứ như vậy, hai người rời đi hóng hớt tin tức, công việc đứng gác này, lâu lâu rời đi một lúc không vấn đề gì, chỉ cần người đi không quá nhiều là được.

Bọn họ cũng là quan sai, không phải gia đinh của Lý phủ.

Trong Lý phủ.

Đi qua vài đình viện, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng nhìn thấy Lý Hâm.

Lúc này, dưới một tán cây, Lý Hâm đang cầm một cuốn thư tịch, ung dung xem sách.

“Công tử, Hứa tiên sinh tới rồi”.

Giọng nói vừa vang lên, Lý Hâm cũng bất giác thu hồi sự tập trung từ trong thư tịch, tịch, đưa mắt nhìn qua, sau khi nhìn thấy người đang tới là Hứa Thanh Tiêu, chớp mắt bèn hiện lên vẻ vui mừng.

“Hứa huynh, sao huynh tới đây thế?”

Chương 163: Phủ Nam Dự, Thư Viện Thiên Minh (3)

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Lý Hâm quả thực có chút kích động, mấy ngày nay hắn cũng đi tìm Hứa Thanh Tiêu vài lần nhưng phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu không có mặt ở khách điếm.

Hỏi mấy người bằng hữu, họ đều không biết Hứa Thanh Tiêu đã đi đâu, có chút tò mò nhưng không tiếp tục tìm nữa, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng có việc của riêng mình.

Chỉ là không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên lại tới thăm.

“Hứa huynh, huynh…”

“Là người của thư viện Thiên Minh gây phiền phức cho huynh sao?”

Bước nhanh tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu, nhìn thấy trên người Hứa Thanh Tiêu toàn là bụi bẩn, Lý Hâm có chút ngạc nhiên, vô thức cũng cảm thấy đây là chuyện do học sinh của thư viện Thiên Minh làm.

“Không phải.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, sau đó ngồi xuống ghế đá lên tiếng.

“Có rất nhiều chuyện không tiện nói.”

“Làm phiền hiền đệ cho người chuẩn bị một chút thức ăn, ta thấy hơi đói.”

“Vừa ăn vừa nói.”

Từ huyện Bình An chạy một mạch tới phủ Nam Dự, quả thật đói rồi, bản thể của võ giả đều cần một lượng thức ăn rất lớn, để nạp thêm năng lượng.

Đại Nhật Thánh Thể lại càng cần cung cấp thực phẩm, bổ sung tinh khí.

“Chuyện nhỏ.”

Lý Khâm lập tức dặn dò thị vệ dẫn đường vừa rồi đi truyền lời cho nhà bếp chuẩn bị mấy món cho Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi dặn dò.

Lý Hâm rót một ly trà cho Hứa Thanh Tiêu, mà sau đó cũng nhịn không được mà hỏi.

“Hứa huynh, mấy ngày nay huynh đi đâu vậy?”

“Phủ Nam Dự sắp ồn ào đến phát điên rồi cũng không thấy dấu vết của huynh đâu.”

Lý Hâm rót rượu, hỏi như vậy.

“Ta ra ngoài làm chút việc.”

“Là vì chuyện của thư viện Thiên Minh sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừm, nay thư viện Thiên Minh lấy danh nghĩa tới tìm huynh để bàn luận Nho đạo, nhưng mục đích thật sự là gì, mọi người đều hiểu cả.”

“Nhất định là vì thấy Hứa huynh tài hoa như vậy, đè đám người thư viện Thiên Minh đó xuống, nên mới không phục đó mà.”

“Thậm chí còn mời cả lão viện trưởng của thư viện Thiên Minh tới luôn rồi, ông ta là một nhân vật lớn đó, Lục phẩm Chính Nho.”

Lý Hâm trả lời.

“Lục phẩm Chính Nho? Có thể đạt tới cảnh giới đó, chắc không tới nỗi vậy chứ hả?”

Hứa Thanh Tiêu có chút nghi ngờ, Nho đạo Lục phẩm, theo lý mà nói không cần tới vậy chứ.

“Hứa huynh yên tâm, vị tiên sinh này chắc chắn không chủ động tới làm phiền huynh đâu, gia phụ đặc biệt mời ông ấy tới một chuyến, chẳng là ông ấy cũng muốn hỏi Hứa huynh vài chuyện liên quan đến văn chương ấy.”

Lý Hâm trả lời.

“Văn chương?”

“Thánh chỉ triều đình ban xuống nói gì vậy? Có bản mẫu không?”

Nhắc tới văn chương Hứa Thanh Tiêu liền nghĩ tới chuyện này, rõ ràng bản thân viết một bản quốc sách an dân, thế nào mà đùng một cái biết thành lập ý văn chương rồi?

“Có, Hứa huynh đợi một chút.”

Lý Hâm đứng dậy, sau đó lấy ra một tấm giấy Tuyên từ trong phòng.

Trải lên mặt bàn đá.

Đây là bản dập của thánh chỉ, bình thường khi thánh chỉ được hạ xuống, tất cả các quận các phủ đều phải dập lại một bản, dán lên tường thành, công cáo thiên hạ.

Nội dung rất đơn giản.

Chỉ là sau khi đọc xong, Hứa Thanh Tiêu bèn mặt ủ mày chau.

Ý chỉ của hoàng đế rất đơn giản.

Đại khái là nói tất cả văn chương do hắn viết, tương đương với văn chương lập ý.

Để mọi người noi gương hắn, có điều việc liên quan đến lập ý, trước mắt vương triều Đại Nguỵ không cần tới lập ý nữa, thế nên mới tạm thời trấn áp, nhưng không phủ nhận tài hoa của hắn.

Thế này chẳng phải là trợn mắt nói láo sao?

Hoàng đế có xem qua văn chương do hắn viết không vậy?

Rõ ràng là thể loại xây dựng phát triển, chủ trương phát triển công nghiệp mà, sao lại thành văn chương lập ý rồi?

“Hoàng đế không thể nào có chuyện không đọc qua bài văn của ta được, nếu như tuyệt thế văn chương mà không coi, vậy thì vị hoàng đế này hết nhiệm kì rồi đó.”

“Nếu đã đọc bài văn của ta, ắt phải hiểu mục đích của ta là gì, nhưng lại đổi thành văn chương lập ý, là vì…muốn bảo vệ ta sao?”

Rất nhanh thôi Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra nguyên nhân.

Ngoại trừ điều này, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ra được lý do thứ hai nữa, trừ khi hoàng đế bị mù thật.

Nhưng chuyện này không có khả năng.

"Triều đường tranh đấu đã đi tới mức này rồi sao? Đến hoàng đế cũng phải cẩn thận?"

Hứa Thanh Tiêu cẩn thận suy ngẫm.

Lẽ đương nhiên hoàng đế không phải kẻ ngốc, thế nên tuyên ý chỉ này là để bảo vệ hắn.

Triều đường tranh đấu rất dữ dội, đây là lần đầu trực quan của Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được, nếu không, dựa vào An Quốc sách của hắn, đổi lại một triều đình bình thường khác, hoàng đế đã đem ra khoe khoang các kiểu rồi, sau đó bắt đầu bắt tay vào thực hiện diện rộng.

Không làm ngay không phải vì không công nhận hắn, mà ngược lại đã công nhận hắn, nhưng vì vấn đề liên quan đến thế cục, muốn bảo vệ hắn thật tốt trước, đợi thời cơ chín muồi mới lại ra tay.

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu hiểu hết nguyên nhân kết quả.

Hắn là một người thông minh, hoàng đế Đại Nguỵ cũng là một người thông minh, thậm chí không tiếc mượn văn chương lập ý dấy lên thù hận, dùng mâu thuẫn ngoại bộ để giải quyết mâu thuẫn nội bộ.

Đương nhiên theo cách nghĩ của nữ đế, con đường tương lai của hắn đã được lên kế hoạch cả rồi.

Nhập kinh, làm quan, sau đó bắt đầu bàn bạc về chuyện Tiền trang làm thế nào, sau đó phải âm thầm đi xây dựng trộm Tiền trang, đợi chuẩn bị sắp xếp ổn thoả, sẽ bắt tay làm ngay, tới lúc đó cho dù toàn bộ triều đình đều không đồng ý cũng không thể nữa rồi.

Hoàng đế có một lá bài phủ quyết.

Nhưng vì sao không thể làm rộn vào lúc này, chính vì sợ trước khoảng thời gian chuẩn bị đã bị người ta chen chân vào phá

đám ngươi.

Lúc này ngươi có một lá bài phủ quyết, cũng không phải không thể, nhưng sau đó phải làm sao đây?

Ngươi không thể ngày nào cũng mặt dày chơi với chúng đâu nhỉ?

Thực ra nói tới chuyện này có một điểm, đó chính là hoàng quyền không vững.

Nếu như đủ vững chắc, nhìn Chu Thái tổ mà xem, không phục giết, phản đối cũng giết, ngươi không những phải đồng ý, còn phải thể hiện rằng mình rất vui vẻ, không thì cũng giết nốt.

“Bảy lần Bắc phạt, nữ tử xưng đế, đây chính là hậu quả.”

Hứa Thanh Tiêu hiểu sơ sơ một số chuyện, nhưng hiểu là một chuyện, không vui vẫn cứ không vui.

Văn chương lập ý.

Đây chẳng khác nào đưa hắn lên trước họng súng.

Từ xưa tới nay, chuyện văn nhân tranh luận kịch liệt nhất chính là lập ý.

Lập ý.

Quân tử lập ý.

Mọi người thờ phụng lời của một vị thánh nhân, biến nó thành lý tưởng cả đời của họ, nỗ lực tranh đấu vài chục năm, kết quả bỗng nhiên ngươi lại đưa tới một lập ý mới, nếu như tiếp tục giữ lại bản cũ không sao.

Nhưng nếu như đạp đổ lập ý này, người ta sẽ nghĩ sao đây?

Chương 164: Đánh Nhau Rồi (1)

Đây rất giống với kiếp trước, ngươi nói với một người đàn ông một lý lẽ, trên thế giới này làm gì có ánh sáng.

Tín ngưỡng sụp đổ.

Thế nên tranh đấu lập ý, trong thế giới của văn nhân dây dưa quá lớn.

Không, không phải quá lớn, mà là kiểu tranh luận mang tính phá hoại.

Ngũ đại thánh nhân.

Thánh nhân đầu tiên, lập Chúng sinh chi ý, tồn tại đến thời đại đen tối.

Thánh nhân thứ hai, lập Nho đạo chi ý, làm nền tảng giáo dục cho mọi thời đại.

Thánh nhân thứ ba, lập Lễ nhạc chi ý, lễ nghĩa và những con đường giải trí của quân tử.

Thánh nhân thứ tư, lập Quân thần chi ý, Quân trước phụ sau.

Thánh nhân thứ năm, lập Quân tử chi ý, đề cao Thiên lý mà bài trừ tư tưởng dục vọng cá nhân, khắc phục nhu cầu ích kỉ riêng tư.

Trên thực tế năm vị thánh nhân này đều không có gì sai.

Nếu không sao có thể thành thánh.

Quan niệm của bọn họ, xuất phát điểm là ý tốt, nhưng không cẩn nổi bị hậu nhân thêm mắm dặm muối.

Đều tự cho rằng bản thân nắm được suy nghĩ của thánh nhân, sau đó đem cách nghĩ của mình thêm vào trong đó, biến thành ý tứ của thánh nhân.

Có lần một tất có lần hai, cuối cùng thành lỗi của thánh nhân.

Nói ra cũng vô biên, chúng ta là bậc quân tử nho sinh, nên học được cách kiềm chế, đây mới là quân tử thực sự, mà không thể

muốn tuỳ tiện làm thế nào làm thế ấy, để mở mang hiểu biết của bản thân tới vô tận.

Sau này biến thành cái gì rồi?

Ngươi không được phép có, có chính là không tốt.

Thậm chí còn được đem đi cà khịa lẫn nhau, hôm nay ngươi ăn nhiều hơn một cái đùi gà, ngươi không tôn trọng thánh nhân, ngươi không xứng làm văn nhân.

Những chuyện thế này không phải không có.

Ngươi cũng chẳng cần không phục làm gì, bởi vì đây là lời của thánh nhân, không cần giải thích chi cho nhiều, nói cho cùng ngươi cũng đâu có cách nào khiến thánh nhân tái sinh đâu.

Ngươi giải thích không rõ ràng, ngươi ta cũng đâu thèm nghe ngươi nói làm gì.

Thế nên Hứa Thanh Tiêu không thích bản Chu thánh chi ý lắm, hắn tôn trọng Chu thánh, thánh nhân của nhân tộc, tất nhiên có một tầng hào quang không gì sánh kịp, mặc dù cũng có khuyết điểm, nhưng từ xưa tới nay có mấy người có thể thành thánh nhân?

Hứa Thanh Tiêu càng thích một bản lập ý khác hơn.

Tri Hành hợp nhất của Vương Dương Minh Vương Thủ Nhân.

Đây là bản lập ý mà Hứa Thanh Tiêu công nhận, về mặt bản chất bản của hai vị đều giống nhau.

Kiềm chế ham muốn cá nhân.

Nhưng so với Chu thánh chi ý thì hay hơn rất nhiều, bất kể Chu thánh chi ý có bị hậu nhân đời sau thêm mắm dặm muối hay không, bản cũ chưa được cải cách vẫn không tránh được có chút khắt khe, có chút làm trái với sinh lí tự nhiên.

Mà bản Tri Hành hợp nhất của Vương Thủ Nhân, cực kì tự do, không cần phải giả vờ giả vịt, giải phóng bản năng của bản thân.

Chỉ có điều những thứ này, Hứa Thanh Tiêu không dám nói ra.

Nguyên nhân không có gì đặc biệt.

Theo như tình trạng hiện giờ của hắn, nếu như dám công khai khen ngợi loại lập ý này, vậy thì Nho sinh trong toàn thiên hạ sẽ tới tìm hắn gây sự.

Văn nhân của toàn Cửu thành sẽ xem hắn là kẻ thù.

Vậy thì không bằng đợi bản thân dần dần lớn mạnh, tay nắm đại quyền trong triều, sau khi có uy danh có phẩm đức, rồi quay lại tuyên truyền lập ý này sau.

Như vậy có khi hiệu quả còn có thể thống nhất được, mà tuyệt vời nhất chính là không ai dám tới tận cửa tìm hắn gây sự.

Hứa Thanh Tiêu nhìn ý chỉ mà chìm vào suy nghĩ.

Cũng chính vào lúc này, món ăn được bày lên.

Từng đĩa thức ăn nóng hổi bốc khói được đặt lên bàn đá, Hứa Thanh Tiêu hồi thần, không nói gì nhiều, nhấc đũa lên bắt đầu ăn.

Cứ ăn thức ăn không chẳng có gì thú vị, cho hạ nhân mang lên một thùng cơm, lại chuẩn bị thêm vài cân thịt.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu vừa ăn vừa suy nghĩ về những chuyện sau này.

Chuyện về lập ý, tạm thời gác qua một bên.

Thư viên Thiên Minh tới đây rốt cuộc có mục đích gì không quan trọng, nếu kết bạn thì không sao, còn muốn kéo đổ hắn vậy thì không được.

Không nhắc tới lập ý, bọn họ muốn nói gì cũng được.

Cho dù đợi sau này nhập kinh xong cũng không nói, nghị luận là chuyện nghị luận, chửi nhau là chuyện chửi nhau, chỉ cần hắn không thò đầu ra hợp tấu, chắc chắn sẽ không thu về phiền phức gì.

Sau khi quyết định xong việc này.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu ăn thấy ngon hơn.

Chỉ có điều doạ cho Lý Hâm bên cạnh sợ toát mồ hôi.

Hứa Thanh Tiêu ăn ngon lành hết nửa thùng cơm, cộng thêm hai ba cân thịt, cộng với bốn năm đĩa thức ăn, lượng thức ăn

này phải bằng hắn ăn trong bảy tám ngày.

“Hứa huynh, thực sự không ngờ rằng huynh ăn nhiều như vậy.”

Lý Hâm xuýt xoa.

“Người luyện võ thường như vậy.”

“Đúng rồi, hiền đệ, nếu như đệ không phiền, ta tính ở nhờ chỗ đệ mấy ngày này, nếu như thấy phiền thì thôi vậy.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, đồng thời nhắc tới chuyện ở nhờ mấy ngày.

Nói cho cùng từ lúc người của thư viện Thiên Minh tới đây, ánh mắt của tất cả mọi người trong phủ Nam Dự đều dồn hết về phía hắn, thay vì đi ra ngoài lãnh về thị phi, không bằng ở trong nhà của Lý Hâm nghỉ ngơi mấy ngày.

“Hứa huynh nặng lời rồi, huynh có thể tới hàn xá ở vài ngày, là vinh hạnh của ngu đệ, đệ bây giờ cho người đi chuẩn bị phòng.”

Lý Hâm rất kích động, Hứa Thanh Tiêu ở trong nhà hắn, Lý Hâm tất nhiên cực kì vui lòng, sau này gặp những vị bằng hữu khác còn có thể khoác lác một chút, quan hệ giữa ta cùng Hứa đại tài cực kì tốt, huynh ấy không ở phủ Nam Dự mà ở nhà ta đó.

Thế này có bao nhiêu tự hào chứ?

Rất nhanh sau đó, cùng lúc Hứa Thanh Tiêu đang dùng bữa, Lý Hân cho người đi chuẩn bị cho Hứa Thanh Tiêu một gian phòng, tiện tay cử bốn nha hoàn theo bên người Hứa Thanh Tiêu để hầu hạ hắn bất cứ lúc nào.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất tự nhiên, cho bốn nha hoàn chuẩn bị nước tắm, định tắm trước đã.

Những ngày này tan tác tàn tạ quá, mặc dù võ phẩm tăng phẩm rồi, nhưng vệ sinh cá nhân vẫn phải chú ý tới.

Nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu thư giãn tắm trong thùng nước ấm, Lý Hâm cũng chu đáo, đặc biệt cho người đi mua một bộ quần áo cho hắn, chất liệu đều làm bằng tơ lụa thượng đẳng, một bộ y phục thế này có giá ít nhất là năm lượng bạc.

Quả là điều tốt do danh tiếng mang lại.

Ăn không uống không còn có thể hốt không được một bộ quần áo thế này, người xưa quả là khoan dung nhân hậu mà.

Sau khi thay quần áo xong.

Hứa Thanh Tiêu không có chuyện gì quan trọng phải làm tiếp, bèn dự tính ổn định tâm trạng tập trung đọc chút sách.

Nhưng vào đúng lúc này, Lý Hâm vội vội vàng vàng chạy tới, trên mặt không biết đang khóc hay đang cười.

“Hứa huynh, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lý Hâm nói xong, Hứa Thanh Tiêu có chút không hiểu.

Mới trôi qua hơn nửa canh giờ chứ mấy.

Sao lại xảy ra chuyện lớn rồi?

Còn có chuyện lớn gì cơ? Ngươi không thể nói thẳng luôn được sao?

“Chuyện gì vậy?”

Chương 165: Đánh Nhau Rồi (2)

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò.

“Đánh nhau rồi, mấy người quan sai của phủ Nam Dự chúng ta vì huynh mà đánh nhau với mấy tên học sinh của thư viện Thiên Minh rồi.”

Lý Hâm thực sự không biết phải nói thế nào cho phải.

“Đánh nhau rồi?”

“Quan sai sao lại đánh nhau với mấy người đọc sách chứ?”

“Còn nữa, sao lại là vì ta?”

Hứa Thanh Tiêu càng nghe càng không hiểu, hắn nào có sai mấy người quan sai của phủ Nam Dự đi đánh người đâu, không cần đem tội này đổ lên đầu hắn vậy chứ?

Ngươi thế này có thấy mình vô lý không.

“Hứa huynh, lúc trước khi huynh đến đâu, tàn tạ tan tác, toàn thân dính đầy bùn đất.”

“Bây giờ bên ngoài đều đồn đoán rằng, học sinh của thư viện Thiên Minh thấy huynh kiêu ngạo như vậy, nhất thời nổi giận nên tìm tới huynh đánh cho một trận.”

“Từ trên xuống dưới người của phủ Nam Dự đều tuyên truyền chuyện này, người này lại càng giận dữ hơn người kia, nói phủ Nam Dự không dễ gì mới có một vị đại tài, bị người của thư viện Thiên Minh nhắm tới, ức hiếp phủ Nam Dự không có tài cán gì.”

“Mấy tên bổ khoái kia nhất thời không kiềm được nữa, đặc biệt có hai người bổ khoái có quan hệ với huynh, gọi hơn một nửa bổ khoái của phủ Nam Dự tới.”

“Gặp học sinh của thư viện Thiên Minh liền đánh, đánh rất nặng tay.”

“Có điều đệ nghe có người nói, mấy tên học sinh của thư viện Thiên Minh kia cũng rất có cốt khí, bị đánh không những

không giải thích còn mắng huynh ở sau lưng chỉ đạo chuyện này, không ra dáng quân tử, là một tên tiểu nhân.”

“Kết quả lại bị đánh càng thảm hơn.”

Toàn bộ chuyện này đều là hiểu lầm hết, chủ yếu vẫn do uy vọng của Hứa Thanh Tiêu cao quá rồi.

Dù sao theo lý mà nói, chuyện không liên quan đến mình mặc kệ tới đâu thì tới, văn nhân bị đánh, nếu như không báo quan, đám quan sai kia cũng sẽ không ra tay đâu.

Nhưng uy danh của Hứa Thanh Tiêu lớn quá, đã được thổi phồng thành thiên hạ đệ nhất kỳ tài rồi, cộng thêm chuyện mấy năm nay bị phủ Thiên Minh chèn ép. Không dễ gì mới có một Hứa Thanh Tiêu, kết quả phát hiện Hứa Thanh Tiêu bị đánh cho một trận, lúc này phủ Nam Dự có thể không bùng nổ được sao?

Dưới có bách tính bình thường, trên có phu tử đọc sách, nghe thêm tin này đều hừng hừng nổi giận.

Lời đồn khủng khiếp như vậy đấy, cộng thêm việc Hứa Thanh Tiêu quả thật cát bụi dặm trường, khác hoàn toàn với hình tường hằng ngày, lẽ đương nhiên khiến mọi người tưởng tượng hắn bị đánh.

Kết quả châm ngòi pháo rồi, dẫn đầu đám quan sai chính là hai anh em Dương Báo Dương Hổ đem người qua đó, sau đó tới người đọc sách của phủ Nam Dự, bọn họ bây giờ xem Hứa Thanh Tiêu như thần tượng, thấy Hứa Thanh Tiêu bị đánh còn có thể nhịn được sao?

Theo sau chính là bạch tính trong thành, vốn đã không có cảm tình với học sinh của thư viện Thiên Minh, bây giờ ngươi còn dám bắt nạt người đọc sách của phủ Nam Dự bọn ta ư?

Thực sự xem người phủ Nam Dự là một đám người mù sao?

Thế nên trong một chốc chuyện này bèn bùng nổ, hơn nữa bùng nổ một trận cực kì lớn.

Còn thêm vào đó đám học sinh của thư viện Thiên Minh người người đều không chịu phục, bọn họ quả thực không phục Hứa

Thanh Tiêu, mặc dù bị Vạn An Quốc dạy dỗ một trận, nhưng không phục vẫn cứ không phục.

Cuối cùng bị đánh càng thảm hơn.

“Đây…”

Hứa Thanh Tiêu hết biết nói gì.

Không phải chỉ là quần áo có chút bẩn thôi sao? Thế mà cũng có thể dấy lên thị phi hả?

Đám người thư viện Thiên Minh, khiến người ta ghét tới vậy hả?

Hứa Thanh Tiêu thực sự không nghĩ tới, bản thân vì vội vã đuổi về cho kịp, làm quần áo dơ chút thế mà bị người ta tưởng tượng thành ra như vậy.

Dẫn đến việc học sinh của thư viện Thiên Minh bị người ta tìm tới đánh.

Thế này có chút li kì rồi đấy.

“Vậy bây giờ nên thế nào mới tốt đây?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, đánh người đọc sách không phải chuyện nhỏ, xử lý không tốt có thể bị dính tới luật pháp, hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ có chút quá lỗ mãng rồi.”

“Gia phụ đã phái binh tới trấn áp, theo lý thuyết chắc không vấn đề gì.”

“Đệ đã cử Vương Nho đi giải thích rồi, có điều một số người gặp xui xẻo rồi.”

“Đánh người đọc sách không phải chuyện đùa, phải ngồi đại lao, bất luận là lý do gì.”

“Hứa huynh, hai người cầm đầu bọn họ, huynh có quen biết họ không?”

Lý Hâm hỏi.

“Tên là Dương Báo Dương Hổ phải không? Nếu như là bọn họ, ta đúng thật có quen biết, có mối quan hệ không tệ.”

“Lý đệ, đệ xem thế này được không, bây giờ ta viết một bức thư, đệ giúp ta gửi tới lão viện trưởng của thư viện Thiên Minh.”

“Chuyện này ngu huynh không thể ra mặt, nếu không sẽ càng lúc càng phiền phức.”

Hứa Thanh Tiêu mở lời.

Mặc dù Dương Báo và Dương Hổ hành sự lỗ mãng, nhưng xuất phát điểm là vì hắn, điểm này Hứa Thanh Tiêu biết, bách tích phủ Nam Dự cũng hướng về hắn.

Mặc dù đây là một sự hiểu lầm, nhưng nếu hắn xuất hiện, xin lỗi người của thư viện Thiên Minh, sợ rằng sẽ dẫn đến nhiều tình huống phản cảm.

Học sinh của thư viện Thiên Minh cũng chẳng tốt lành gì, vô duyên vô cớ chạy tới đây tìm hắn, nói cho cùng cũng vì muốn đạp lên hắn để thượng vị, bị đánh cũng đáng đời.

Nhưng lão viện trưởng của thư viện Thiên Minh không giống vậy, là bậc Chính Nho hàng thật giá thật, thế nên Hứa Thanh Tiêu viết một bức thư xin lỗi không có vấn đề gì.

Ra mặt không thể, làm tinh thần của mọi người nguội lạnh không tốt, để cục diện hiện tại tiếp tục thế này càng không tốt, lỡ như khiến hai phủ lật mặt với nhau, vậy thì tội nặng quá rồi.

“Được, đệ lập tức cử người đi làm.”

Lý Hâm đồng ý ngay.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, đi luôn vào trong phòng, mở ra một trang giấy thư, Lý Hâm đứng bên cạnh mài mực.

Đợi sau khi mực được mài ra, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu viết ngay.

Ý tứ đại khái chính là xong.

Giải thích mọi chuyện rõ ràng, mong đối phương có thể hiểu cho, tha thứ cho tấm lòng của bách tính, cũng tha thứ cho mấy vị quan sai, thời gian này hắn đang đọc sách thánh hiền, không muốn ra mặt, không phải không muốn gặp gỡ, đợi qua mấy

ngày nữa toà nhà mới của Nam Dự xây xong, sẽ tới gặp gỡ nhận lỗi.

Viết xong, Hứa Thanh Tiêu chỉnh sửa lại bì thư, đưa Lý Hâm giúp hắn gửi đi.

Đồng thời nhờ Lý Hâm truyền lời tới phủ quân một tiếng, cố hết sức không xử phạt mấy người quan sai kia.

Lý Hâm gật đầu, cầm bức thư bèn rời đi, trông cực kì gấp gáp.

Mà sau khi mắt thấy Lý Hâm rời đi, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút phiền lòng.

Bất kể nghĩ thế nào, đều không ngờ tới có thể dấy lên một chuyện thế này.

Xem ra sau này vẫn phải để ý hình tượng một chút, tránh để người khác hiểu nhầm.

Cứ vậy đi.

Mãi đến giờ Tý.

Hứa Thanh Tiêu ở trong viện yên lặng chờ đợi.

Xảy ra chuyện như vậy hắn không có tâm trạng đọc sách, muốn tìm một người ra ngoài nghe ngóng tin tức, lại sợ truyền ra lời đồn khác, thế nên đành yên lặng chờ đợi.

Chương 166: Thái Độ Của Vạn An Quốc (1)

Cuối cùng, giờ Tý hai khắc.

Lý Hâm quay lại rồi.

“Hứa huynh.”

“Hứa huynh.”

Lý Hâm chạy cả đường về, có chút thở dốc.

“Không vội, uống một ngụm nước trước đã.”

Hứa Thanh Tiêu rót cho Lý Hâm một ly trà.

“Không cần.”

“Mọi chuyện được giải quyết xong rồi, có điều rắc rối vẫn chưa giải quyết xong, thư viện Thiên Minh có mười mấy người bị đánh bị thương, có hai người bị thương khá nặng, may mà không ai mất mạng.”

“Bắt được hai mươi người, mười mấy tên bổ khoái, năm người đọc sách, ba bách tính bình thường.”

“Những người bị bắt đều là những tên cầm đầu, có lẽ sẽ bị kiện, đánh người đọc sách bị thương, không phải chuyện nhỏ.”

Lý Hâm hơi cau mày nói.

“Lệnh tôn không thể bảo vệ được họ sao?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Không bảo vệ nổi, đánh giữa thanh thiên bạch nhật mà, đánh người đọc sách bị thương, chuyện này không giấu được, chỉ có thể hoà giải thôi, cũng khó cho phụ thân đệ, có một vị Lục phẩm chính Nho ở đó, muốn lách luật cũng không dám.”

Lý Hâm lắc đầu ngay, sau đó tiếp tục nói.

“Luật lệ Đại Nguỵ, vô lý làm người bị thương, giam giữ ba năm, đánh người đọc sách tội nặng thêm một bậc, ít nhất mười năm.”

“Nếu đám người đó cắn mãi không buông, mười năm ngồi đại lao là chuyện không thể chối cãi.”

Những lời này khiến Hứa Thanh Tiêu nhíu mày càng chặt hơn.

“Đệ đưa thư cho Vạn Nho sĩ chưa?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đưa rồi, nhưng Vạn Nho sĩ hình như cũng có chút tức giận.”

“Chỉ nhận bức thư, không nói thêm lời nào cả.”

Câu trả lời của Lý Hâm khiến Hứa Thanh Tiêu càng cảm thấy phiền lòng hơn.

Đang yên đang lành tìm tới một đống thị phi, đây cũng là điểm không tốt của danh tiếng.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu không nói gì nữa, mà đi qua đi lại trong gian phòng, suy nghĩ cách giải quyết.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nhìn Lý Hâm nói.

“Đi thôi.”

Lời này nói ra, Lý Hâm có chút tò mò.

“Đi đâu cơ?”

“Đi tìm đám người thư viện Thiên Minh, ta đích thân nhận lỗi, xem có thể xoay chuyển được gì không.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa huynh, bây giờ bọn họ đang nổi giận đùng đùng vậy, nếu bây giờ qua đó, chỉ sợ lại không được tốt lắm.”

“Thêm nữa, chuyện này cũng không liên quan gì nhiều tới huynh, ý của gia phụ trước tiên để bọn họ nguôi giận đã, giam giữ mấy người kia một thời gian, đợi mọi chuyện qua đi, từ từ lại thả ra.”

Lý Hâm cản Hứa Thanh Tiêu.

Người ta bây giờ đang tức đến phát điên rồi, qua đó để nghe người ta chửi chi, hơn nữa chuyện này cũng chẳng phải do ngươi cầm đầu, không cần thiết phải như vậy.

Thế mà Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn về phía ánh trăng, lại quay lại nhìn Lý Hâm.

“Chuyện này là do ta mà nên, nếu như ta không quan tâm bỏ mặc, nào xứng làm quân tử.”

“Nếu như hiền đệ cảm thấy phiền phức, vậy để ngu huynh đi một mình vậy.”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu là thật lòng, hắn không muốn Lý Hâm tiếp tục tham gia nữa, tránh bị người ta ghét lây.

“Lời này của huynh trưởng là ý gì, nếu huynh trưởng đã có tấm lòng chân thành như vậy, hiền đệ cùng huynh đi.”

“Cùng lắm nghe người ta chửi mà thôi, đi.”

Lý Hâm nào có sợ mấy thứ này, chỉ là cảm thấy thân phận Hứa Thanh Tiêu tôn quý, nếu như qua đó chủ động nhận lỗi, sợ sẽ làm giảm đi uy danh.

Nhưng nghe những lời này của Hứa Thanh Tiêu, hắn bỗng có một cảm giác lạ, không hổ Hứa Thanh Tiêu là quân tử.

Xứng đáng thâm giao.

Cứ như vậy, hai người rời khỏi Lý phủ, đi về phía bên ngoài.

Đêm đó.

Trong một trạch viện ngoài thành phía Bắc.

Những giọng nói vang lên rung trời, tràn ngập oán hận.

“Phu tử, chúng con quả thật oan uổng, vô duyên vô cơ bị Hứa Thanh Tiêu gọi người tới đánh cho một trận, đây là nỗi ô nhục khắp trời đất.”

“Đúng vậy, tên Hứa Thanh Tiêu không dám danh chính ngôn thuận gặp chúng ta, vậy mà âm thầm trong bóng tối bày ra ám chiêu, quả thật không xứng làm quân tử.”

“Hắn mà cũng có thể viết ra được tuyệt thế văn chương, con thấy tên này chỉ là một tên tư tưởng hẹp hòi thôi.”

“Phu tử, nếu như không phải phủ quân đem binh tới sớm, sợ rằng chúng con đang sống sờ sờ thế này đã bị đánh chết rồi, nếu chuyện này còn không nhanh chóng viết tấu chương bẩm

báo, sợ rằng lâu thêm chút nữa lá gan của Hứa Thanh Tiêu sẽ càng lớn hơn."

Trong trạch viện, tiếng khóc oán thán của đám thư sinh vang lên, có người vì người khác bị đánh mà bất bình, có người vừa la vừa khóc, trên đầu còn quấn vải trắng.

Đám học sinh này của thư viện Thiên Minh, có chết cũng không ngờ rằng bản thân lại có ngày bị đánh.

Hơn nữa còn bị đánh nặng tay như này.

Nhưng tức giận nhất không phải bị đánh, mà là không giữ được thể diện nữa.

Bọn họ là ai chứ?

Là người đọc sách.

Thiên chi kiêu tử, đi trên đường thôi cũng có thể thu hút được vô số ánh mắt ngưỡng mộ, từ trước tới này chỉ có bọn họ đi trách mắng người khác, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện thế này.

Đặc biệt vương triều Đại Nguỵ rất tôn trọng người đọc sách.

Nếu có công danh trong tay còn không phải chịu cực hình.

Nhưng hôm qua bị đánh cho một trận, việc này khó chịu hơn cực hình nhiều.

"Đủ rồi!"

Tiếng ồn ào tỉ tê khắp nơi, giọng nói của Vạn An Quốc vang lên, trong giây lát đã kiểm soát được hiện trường.

Ông ta nhìn đám người này, nhưng không lộ ra chút tức giận nào, mà ngược lại cực kì bình tĩnh mà nói.

"Các ngươi không cần tiếp tục nói linh tinh nữa."

"Hứa Thanh Tiêu Nho tiến bát phẩm, tất nhiên không phải loại người có ý nghĩ đen tối như vậy, thêm nữa cậu ta không thù không oán với thư viện Thiên Minh, cho dù có thù, cũng sẽ không chỉ đạo quan sai động tay động chân với người đọc sách."

“Các ngươi vì ganh tị mà sinh ra thù hận, đem những chuyện này hắt lên người Hứa Thanh Tiêu, này cũng xứng làm quân tử?”

Vạn An Quốc nói ra những lời này, giáo huấn lại đám người.

Lòng ông ta còn sáng hơn cả tấm gương soi, sao có thể không biết đám văn nhân này đang nghĩ gì trong lòng, chẳng qua muốn mượn cơ hội lần này, để ông ta thượng tấu, có ảnh hưởng tới vị trí đứng nhất phủ thí của Hứa Thanh Tiêu hay không không quan trọng.

Quan trọng là hắt được nước bẩn lên người hắn, đối với bọn chúng mà nói chính là một chuyện tốt.

Nói cho cùng Hứa Thanh Tiêu quá xuất sắc, đều đã đàn áp hết tất cả học sinh của thư viện Thư Minh, khiến bọn họ sinh lòng ghen tỵ.

Mà hắn sẽ không làm như vậy, như vậy không ra dáng người quân tử.

Hơn nữa ông ta cũng không tin Hứa Thanh Tiêu là người như vậy, một Nho sinh có thể viết ra tuyệt thế văn chương, còn là văn chương lập ý, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện như thế được.

“Phu tử, dù thế nào đi nữa, việc bọn giữa thanh thiên bạch nhật bị người ta đánh là sự thật, cho dù lùi một ngàn bước, không phải do Hứa Thanh Tiêu chỉ đạo. Vậy thì cũng có liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.”

Có người cảm thấy không phục, không khỏi lên tiếng càm ràm.

Đúng vậy, có phải do Hứa Thanh Tiêu chỉ đạo hay không, bọn họ cũng không dám khẳng định hoàn toàn, nhưng bị đánh vẫn xem như sự thật mà nhỉ?

“Được rồi.”

“Chuyện này phủ quân đã bàn bạc với lão phu rồi, pháp luật Đại Nguỵ không cho phép gây hấn.”

“Nên giải quyết thế nào sẽ giải quyết thế ấy, sẽ trả cho các ngươi một công đạo.”

Chương 167: Thái Độ Của Vạn An Quốc (2)

Về mặt này, Vạn An Quốc ngược lại thiên vị học sinh của mình hơn, dù sao học sinh của mình cũng bị đánh thật.

Hơn nữa còn có một điểm nữa.

Đại Nguỵ tôn sùng đạo Nho, địa vị của người đọc sách rất cao, quan sai đánh người đọc sách là tội nặng, nhẹ có thể nhốt vào đại lao ít nhất mười năm, nặng có thể bị đày đi ngàn dặm xa xôi.

Vạn An Quốc tin rằng chuyện này không liên quan gì tới Hứa Thanh Tiêu.

Cũng bởi vì tin, nên ông ta lại càng giận.

Lỡ như thực sự có do Hứa Thanh Tiêu đứng sau chuyện này, ngược lại ông ta không nổi giận cỡ này, dù sao dùng loại thủ đoạn này, có thể thấy rằng Hứa Thanh Tiêu không có chút tiền đồ gì.

Nhưng không có bóng dáng can thiệp của Hứa Thanh Tiêu, vậy mà đã có người phạm phải tội rất lớn của Đại Nguỵ rồi.

Nói nhẹ thì không tôn trọng pháp luật.

Xé to ra có nghĩa là không tôn trọng lời của thánh nhân.

Ngươi chia thành 369 cấp, đối với người đọc sách mà nói, mọi thứ trên đời đều kém cỏi chỉ có văn nhân cao quý.

Đây cũng là ý chỉ của Chu Thánh, là ý nghĩa tồn tại của mỗi văn nhân.

Vài tên quan sai võ phu hèn mọn, mạo phạm lễ nghĩa, đánh người đọc sách bị thương, đây là tội nặng, tội rất rất nặng.

Thế nên chuyện này, Vạn An Quốc nhất định sẽ xử nặng, tuyệt đối không nhẹ tay dù chỉ một chút.

Rốt cuộc đây là khiêu khích ý chỉ của Chu Thánh, sỉ nhục người đọc sách.

Cũng chính vì điểm này mà ông ta mới nổi giận.

Có điều, vào ngay lúc này, một giọng nói bỗng vang lên.

“Phu tử, Hứa Thanh Tiêu, Lý Hâm, đang ở ngoài cầu kiến.”

Giọng nói kia vừa vang lên, tất cả tiếng động trong trạch viện bèn lắng xuống.

“Hứa Thanh Tiêu tới rồi?”

“Hắn ta tới làm gì? Tới cười nhạo chúng ta sao?”

“Không phải tới cầu xin giúp đám người kia chứ? Phu tử, nếu như Hứa Thanh Tiêu tới cầu tình, xin người ngàn vạn lần đừng đồng ý, đám học trò không phục!”

“Được rồi, các ngươi bớt lắm lời, để phu tử tự có lựa chọn của người.”

Bọn họ thấp giọng bàn tán, có mấy tên trên người còn quấn vải trắng, bèn lên tiếng, vẫn giận dữ oán hận như cũ.

“Hỏi hắn tới bái phỏng làm gì?”

Vạn An Quốc có chút tò mò, cho người đi dặn hỏi, Hứa Thanh Tiêu tới làm gì.

Là tới hối lỗi hay là tới xin xỏ cho mấy người kia?

Nếu như tới nhận lỗi, cũng không có gì quan trọng, gặp mặt một lần là được.

Nếu như tới thay đám người kia cầu tình, vậy thì thôi miễn bàn.

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu cũng miễn bàn.

Lúc này, người truyền tin rời đi.

Qua một khắc sau lại quay lại.

“Phu tử, Hứa Thanh Tiêu nói, là tới biểu đạt lòng day dứt, đồng thời muốn ra mặt hoá giải chuyện lần này, nói hắn rất sẵn lòng thương lượng hòa bình.”

Ngươi kia bẩm báo, nói ra lý do Hứa Thanh Tiêu tìm tới.

“Hắn cũng có mặt mũi ghê ha?”

“Ra mặt hoá giải? Hứa Thanh Tiêu hắn có bao nhiêu vinh dự vậy?”

“Nếu như trước đây Hứa Thanh Tiêu hắn tới gặp bọn ta, bọn ta trái lại không thể không cho hắn một chút thể diện, nhưng hắn vốn dĩ không buồn gặp chúng ta, bây giờ xảy ra chuyện rồi mới chạy tới hoá giải, thực sự là trò cười.”

“Ta không muốn hòa giải.”

“Ta cũng không hòa giải.”

Cách nghĩ của đám người này đều thống nhất, tuyệt đối không hòa giải, bọn họ vốn đã không ưa gì Hứa Thanh Tiêu.

Đoàn người thư viện Thiên Minh tới muốn gặp Hứa Thanh Tiêu, kết quả đợi bốn năm ngày trời, ngơ ngơ ngác ngác không gặp được Hứa Thanh Tiêu lấy một lần, bị người ta cười cho thì cũng thôi đi, kết quả còn bị đánh, thù cũ hận mới đều gộp lại tính luôn một thể, Hứa Thanh Tiêu bèn chạy tới nói hòa giải?

Bọn họ vốn đang thiếu một lý do để gây sự với Hứa Thanh Tiêu.

Bây giờ tìm được lý do rồi, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Không đè ép một chút nhuệ khí của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ quả thật không phục.

“Yên lặng.”

Vạn An Quốc lại một lần nữa lên tiếng, trấn áp cục diện.

Ông ta biết đám học sinh này mang theo tư thù, đứng dưới góc độ của người quân tử, như vậy không đúng, nếu như không xảy ra chuyện này, ông ta nhất định sẽ dạy dỗ cho đám học trò này của mình một trận.

Nhưng xảy ra chuyện thế này, thân là lão viện trưởng của bọn chúng, lại là Chính Nho lục phẩm.

Về tình, ông ta tất nhiên không thể đứng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Về lý, sỉ nhục người đọc sách đồng nghĩa với việc không tôn trọng thánh nhân, ông ta đương nhiên sẽ không giúp Hứa Thanh Tiêu.

Thế là Vạn An Quốc lên tiếng.

“Bảo cậu ta về đi, nói với cậu ta, chuyện này không liên quan đến cậu ta.”

“Không cần nhúng tay vào làm gì.”

Vạn An Quốc mở miệng nói như vậy.

“Vâng, phu tử.”

Người đó bèn nghe theo rời đi.

Lại thêm một khắc sau, người đưa tin lại quay lại một lần nữa.

“Phu tử, Hứa Thanh Tiêu nói muốn gặp người một lần, trực tiếp nhận lỗi.”

Hắn ta nói như thế, truyện đạt lại ý của Hứa Thanh Tiêu.

“Nói ta ngủ rồi.”

Vạn An Quốc lắc đầu, hắn càng cắn mãi không buông như vậy, ông ta càng hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu muốn cầu xin cho mấy người kia.

Một lúc sau, giọng nói truyền lời lại vang lên.

“Phu tử, hắn nói bằng lòng đợi tới ngày mai.”

Câu trả lời này khiến Vạn An Quốc có chút ngạc nhiên.

Mấy người kia cũng không biết phải nói gì.

Vạn An Quốc trầm mặc, một lúc sau lại lên tiếng nói.

“Truyền lời cho cậu ta, chuyện này không chỉ đơn giản là đánh người bị thương, mà là bôi nhọ người đọc sách, nói cậu ta đừng nhúng tay vào, ảnh hưởng tới tiền đồ sau này của cậu ta.”

Thái độ của ông ta rất kiên quyết.

Nhưng lời này cũng là lời nhắc nhở.

Võ phu đánh người đọc sách là đại kỵ.

Vương triệu Đại Nguỵ chỉ coi trọng đạo Nho, nếu như có công danh còn không phải chịu khổ hình, đây chính là địa vị của người đọc sách.

Kết quả lại bị một đám quan sai bổ khoái, bình dân bách tính đánh cho một trận, chuyện này còn có thể dung thứ sao?

Tất nhiên, loại chuyện này nếu muốn nói nhẹ đi, có lẽ thực sự là một hiểu lầm, xin lỗi một câu, bối thường ít tiền, nói thêm vài câu mát lòng, thế là xong.

Nhưng nếu muốn làm lớn chuyện, chính là bôi nhọ văn nhân, không tôn trọng Thánh nhân.

Đối với tất cả văn nhân trong thiên hạ mà nói, đều là tội nặng ngàn cân.

Ngày hôm nay ngươi dám đánh ta.

Có phải ngày mai còn dám giết cả ta không?

Hiểu nhầm, không phải lý do.

Bây giờ tên tuổi của Hứa Thanh Tiêu vang danh khắp thiên hạ, đặc biệt là thánh chỉ triều đình đã tuyên xong, ai ai cũng biết Hứa Thanh Tiêu viết ra một bài văn chương lập ý.

Người khác có thể đi cầu xin giúp đỡ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì không được phép xin, nếu như hắn đi xin giúp, sẽ gặp phải rắc rối lớn hơn nữa.

Điểm này, có thể Hứa Thanh Tiêu nhìn không ra, nhưng ông ta thì rất rõ.

Thế nên ông ta khuyên can Hứa Thanh Tiêu, không được tham gia vào chuyện này, cũng là vì tốt cho Hứa Thanh Tiêu.

“Vâng.”

Người kia lại đi thông báo.

Nhưng rất nhanh lại quay lại rồi.

Hơn nữa còn nở một nụ cười khổ mà quay lại.

“Phu tử, Hứa Thanh Tiêu nói hắn muốn gặp người, có chút chuyện cần nói, nói trước mặt người sẽ tốt hơn.”

“Nếu như phu tử không gặp, hắn sẽ đứng đợi ngoài cửa không đi.”

Chương 168: Sự Việc Còn Nghiêm Trọng Hơn So Với Tưởng Tượng (1)

Lời này, cũng xem như thể hiện được thái độ quyết tâm của Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó Vạn An Quốc vẫn tiếp tục lắc đầu.

“Ngươi nói với cậu ta, hai ngày nữa kết quả phủ thi sẽ công bố rồi, phủ quân đã mời ta tham gia yến hội, lúc đó rồi gặp đi, nếu như còn cứng đầu đứng trước cửa không đi, ngày mai lão phu sẽ rời đi.”

Thái độ của Vạn An Quốc cũng rất kiên quyết.

Không gặp là không gặp.

Vì muốn tốt cho Hứa Thanh Tiêu hắn.

Cũng vì muốn xả chút giận cho học sinh của chính mình.

Nói cho cùng cũng không thể không giúp gì cho người nhà mình.

Lúc này.

Bên ngoài trạch viện.

Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm yên lặng đứng đợi.

Sau đó cánh cửa trạch viện lại mở ra lần nữa, người kia truyền đạt ý của Vạn An Quốc xong, Hứa Thanh Tiêu bèn thở dài một hơi.

Hắn nhìn ra được thái độ của Vạn An Quốc rất kiên quyết.

Nếu như hắn vẫn tiếp tục ở lì chỗ này, người kia nhất định sẽ rời đi, một khi người đi, sẽ không còn cách nào cứu vãn nữa.

“Đa tạ huynh đài giúp ta chuyển lời.”

“Vẫn mong huynh đài giúp Hứa mỗ truyền nốt một câu.”

“Lần này, quả thực là hiểu lầm, Hứa mỗ thực sự cảm thấy có lỗi, hy vọng các vị huynh đài của thư viện Thiên Minh đừng nổi giận.”

Hứa Thanh Tiêu nói xong, liền quay người rời đi.

Lý Hâm đi theo phía sau, im lặng không nói gì.

Đã cúi đầu hạ mình đứng ở đây khẩn cầu rồi, nhưng đến mặt người ta cũng không nhìn thấy được, có thể thấy rõ được thái độ của đối phương.

Xem ra chuyện này thực sự sắp thành chuyện lớn rồi.

"Lý huynh, có thể tới đại lao thăm bọn họ chút không?"

Trên đường lớn, Hứa Thanh Tiêu hỏi Lý Hâm.

"Tất nhiên được."

Lý Hâm gật đầu, sau đó tiếp tục nói.

"Có điều, Hứa huynh, thực ra có thể đi về trước, tìm phụ thân ta một chuyến, hỏi ông ấy xem liệu còn cách nào khác không."

Lý Hâm nói như thế.

"Ừm, đợi chút nữa rồi đi vậy, đi thăm bọn họ trước đã, ta muốn hỏi họ vài chuyện."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Có điều hắn vẫn muốn tới thăm mấy người Dương Báo Dương Hổ.

"Được. Hứa huynh đi theo đệ."

Lý Hâm cũng không nhiều lời, đi trước dẫn đường.

Đại lao phủ Nam Dự.

Âm u tăm tối là tiêu chuẩn cơ bản của đại lao, chứ không phải do phủ Nam Dự nghèo.

Mà nơi dành cho phạm nhân tất nhiên không thể tốt được bao nhiêu, môi trường càng tệ càng tốt, thế mới được gọi là chịu khổ, không lẽ phạm lỗi rồi còn chạy vào đây mà hưởng phúc hả?

"Lý công tử, Hứa đại tài, người được giam giữ ở đây ạ."

"Vốn dĩ người bị bắt đều là người của mình, theo lý mà nói đều phải để mắt tới ít nhiều, nhưng phủ quân đại nhân ra một

mệnh lệnh, không được coi thường luật pháp, thế nên đều nhốt vào đây cả ạ."

Bổ khoái dẫn đầu tiến về phía đại lao, cùng lúc đó giải thích lý do vì sao giam giữ tại đây.

"Phủ quân đại nhân nói không sai, không được coi thường luật pháp."

Hứa Thanh Tiêu hiểu ý tứ của Lý Quảng Tân, bây giờ người của thư viện Thiên Minh đều giận dữ, người bị bắt giam rồi, còn có thể ăn ngon ngủ kĩ, làm mọi kiểu lách luật, vậy thì càng thêm phiền phức rồi.

Thế nên bây giờ công tư phân minh, nói kiểu gì cũng tốt.

Rất nhanh thôi, Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm đã đi tới nơi sâu nhất trong đại lao.

Một mùi kì lạ xuất hiện, không nói rõ được rốt cuộc là mùi gì, nói chung rất khó ngửi.

"Hứa huynh đệ, sao huynh tới đây làm gì?"

Tiếng ma sát của xích sắt vang lên, đinh đang đinh đang, ở nơi sâu nhất của đại lao, không ít người bắt đầu động đậy.

"Quả thật là Hứa Thanh Tiêu."

"Hứa đại tài, sao huynh lại tới đây?"

"Hứa đại tài, đây là đại lao, người đọc sách như huynh đừng đến nơi đây, ảnh hưởng đến vận mệnh của huynh."

"Đúng vậy, đúng vậy, đừng vấy bẩn cơ thể của huynh."

Có không ít người lên tiếng, trong đại lao có khoảng hơn mười người, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu tới đây, không hề cầu xin Hứa Thanh Tiêu cứu họ ra khỏi đây, mà ngược lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu là người đọc sách, đến những nơi này không được may mắn.

Nói chất phác quả đúng chất phác, bảo bất đắc dĩ đúng thật bất đắc dĩ.

Mà lúc này, hai người Dương Báo, Dương Hổ đứng dậy, đi về hướng Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa lão đệ, chuyện này quả thật do chúng ta không chịu hỏi rõ nên mới làm loạn thành thế này, có điều đệ không phải lo, nên bị phạt thế nào bọn ta sẽ tự gánh vác, sẽ không gây ra bất cứ phiền phức gì cho đệ.”

“Ừm, ừm, cùng lắm thì ngồi ăn cơm tù, ngồi không nửa năm tới một năm, Hứa lão đệ, bọn ta vừa nãy bàn xong rồi, tuyệt đối sẽ không làm khó đệ.”

Hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ nói ra lời này, hết sức trượng nghĩa, bàn xong bản thân sẽ gánh vác chuyện này.

Còn không đợi Hứa Thanh Tiêu mở lời, Lý Hâm liền nhịn không được mà lên tiếng.

“Nếu như chỉ ăn cơm tù thôi đã tốt, bây giờ lớn chuyện rồi, thực không biết nên nói mấy người thế nào mới hay, đến người đọc sách cũng dám đánh, bây giờ bọn họ làm ầm ĩ lên rồi kìa.”

Lý Hâm có chút mất bình tĩnh.

Đây chính là điều thiệt thòi của việc thiếu văn hoá, bình thường một chút luật pháp cũng không buồn đọc, đến bản thân mắc phải tội gì rồi cũng không biết.

Quả nhiên, sau khi Lý Hâm nói hết mọi chuyện ra, bất chợt trong phòng giam tiếng nói bèn trở nên huyên náo.

“Giam cầm mười năm? Đày đi ngàn dặm? Sao có thể thế được?”

“Chẳng qua chỉ là đánh có mấy cái mà? Hay là vậy đi, ta cho bọn họ đánh một trận, trút giận

có được không?”

“Không phải nói giam nhiều nhất là nửa năm sao? Mười năm? Vậy phụ mẫu ta phải làm sao đây?”

Mọi người nhao nhao hỏi, bọn họ thật sự chưa từng nghĩ tới sẽ rước tới phiền phức lớn như vậy.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu được, mấy tên quan sai này có lẽ đến một chữ bẻ đôi cũng không biết, cũng chưa từng tiếp nhận qua vụ án nào thế này, thế nên mới không biết sẽ nghiêm trọng tới vậy.

Tất nhiên lâu lâu cũng sẽ xảy ra vài chuyện thế này, có vài tên đọc sách uống rượu say rồi đánh nhau với người ta, nhưng cuối cùng cũng chỉ bồi thường vài lượng vàng, rồi cũng thôi.

Ai mà biết được nhẹ có thể bị cầm tù mười năm, nặng còn bị đày đi ngàn dặm?

"Yên lặng hết đi."

"Sợ cái quái gì, chẳng phải chỉ ngồi đại lao mười năm thôi sao? Đi đày thì đai đày, có gì đáng nói cơ chứ."

"Đám người đọc sách kia, đã chọc vào trụ cột của phủ Nam Dự chúng ta, mặc dù chúng ta chịu phạt, nhưng ít nhất không mất đi mặt mũi của phủ Nam Dự."

Dương Báo hô lớn.

Nói thì nói vậy, có điều nhìn vào đó, tâm trạng của hắn vẫn có gì đó nặng trĩu.

"Được rồi."

Cũng vào lúc này, giọng nới của Hứa Thanh Tiêu cất lên.

Đảo mắt nhìn đám người này, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hít được một nửa lại thấy hơi khó ngửi mới không hít nữa.

"Hai vị lão huynh, chuyện này bởi vì đệ mà ra, hai người vì đệ mà xuất đầu lộ diện, ngu đệ ở nơi đây cảm tạ ân tình."

"Các vị cũng không cần hoang mang, chuyện này Hứa mỗ sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, nhưng vẫn mong các vị nhớ kĩ một điều."

"Không được quá cứng nhắc, lúc cần cúi đầu vẫn phải cúi đầu, pháp luật Đại Nguỵ, đánh người đọc sách bị thương là trọng tội."

Chương 169: Sự Việc Còn Nghiêm Trọng Hơn So Với Tưởng Tượng (2)

Hứa Thanh Tiêu mở lời, chuyện này đúng là khiến hắn có chút phiền lòng, điều phiền lòng nhất là vô duyên vô cớ lại dính vào thị phi.

Nhưng không vui là không vui, giúp thì nhất định vẫn phải giúp.

Không có lý do gì khác, bởi vì những người này ra mặt thay hắn, nếu hắn không giúp, vậy quả không còn chút nhân tình gì rồi.

Nhưng mục đích Hứa Thanh Tiêu đặc biệt tới đây rất đơn giản.

Nói cho bọn họ nghe rõ sự thật, không được xem đây là một chuyện nhỏ, để tránh việc hắn đã sắp xếp xong xuôi hết rồi, đám người này lại không phục, còn muốn kêu gào ầm ĩ, ai mà chịu cho được?

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu vừa nói ra, phần lớn mọi người đều gật đầu cảm tạ.

Nhưng Dương Báo lại nói.

“Hứa lão đệ, chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới đệ chứ? Nếu như ảnh hưởng tới đệ, đệ không cần giúp đâu, bọn ta đều là bách tính bình thường, nói một câu khó nghe chút, cho dù bọn ta có phải đày ngàn dặm, cũng không thể hại đệ.”

Dương Báo vẫn rất trượng nghĩa, có điều trượng nghĩa hơi quá rồi đó.

“Không ảnh hưởng gì tới đệ cả, chỉ cần mọi người nhất định phải nhớ kĩ lời của đệ nói, đến lúc đó bọn họ đồng ý tha thứ rồi, mọi người nhất định phải học được cách giữ yên lặng, cho dù không phục cũng phải yên lặng, hoặc nói vài câu dễ nghe chút.”

“Người ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, đã hiểu chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nhấn mạnh một lần nữa.

Việc này không có gì mất mặt, tốt nhất phải giữ được người đã rồi tính tiếp.

“Được! Chúng ta nghe đệ.”

Dương Báo Dương Hổ gật đầu, Hứa Thanh Tiêu đã nói tới vậy rồi, nếu vẫn cứng đầu, vậy chẳng khác nào đầu óc có vấn đề sao.

“Được rồi, các vị chịu khổ thêm mấy ngày, Hứa mỗ cáo từ.”

Nhận được lời chấp thuận, Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng thở phào một hơi, rời khỏi đại lao.

Lý Hâm đi theo phía sau hắn, cả đoạn đường không nói gì cả.

Sau khi rời khỏi đại lao, Lý Hâm mới không nhịn được mà hỏi.

“Hứa huynh, chuyện này, đệ nghĩ không dễ vậy mà bỏ qua đâu.”

“Trên thực tế, không nhất thiết phải bôn ba một chuyến như vậy, nói cho cùng đây cũng là phủ Nam Dự, không đến mức bị lưu đày ngàn dặm, cùng lắm bị nhốt mười năm thôi mà.”

“Nhưng cứ nói là mười năm, đệ nghĩ cùng lắm năm ba năm có thể được thả ra rồi, đến lúc đó không thể có người còn nhớ tới chuyện này đâu.”

Lý Hâm theo sau Hứa Thanh Tiêu, bộc bạch nỗi lòng.

“Lý huynh có ý gì?”

Hứa Thanh Tiêu không trả lời mà hỏi như vậy.

“Hứa huynh, đệ nói thẳng vậy.”

“Chuyện này đừng nhúng tay vào, đệ cảm nhận được lý do Vạn phu tử không chịu gặp chúng ta là vì chuyện đã bị làm ầm ĩ lên rồi.”

“Ảnh hưởng không tốt tới người đọc sách, chuyện này đã không còn là xích mích gây gổ thông thường nữa, đã đụng chạm tới căn cơ của văn nhân rồi.”

Lý Hâm trực tiếp nói thẳng ra.

Điều Lý Hâm có thể nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể nghĩ ra.

Chuyện này quả thật phiền phức.

Nhưng không phải không thể cứu vớt.

"Lý huynh, Hứa Thanh Tiêu ta còn sống trên đời, coi trọng nhất hai chữ nhân tình, quy tắc là vật chết, con người mới đang sống, chuyện này đúng thật do bọn họ không đúng, nhưng bọn họ cũng vì Hứa mỗ ta."

"Nếu như ta không quan tâm tới bọn họ, vậy Hứa mỗ ta nào xứng làm quân tử."

"Cũng giống như một ngày nào đó Lý huynh gặp phải chuyện thế này, Hứa mỗ ta cũng sẽ giúp đỡ Lý huynh, đây chính là đạo quân tử của ta."

Hứa Thanh Tiêu không nói hết lời ra, nhưng ý tứ thì chính là ý này.

Nếu như hắn không phải người xuyên không, chỉ là một người đọc sách bình thường, có lẽ hắn sẽ công nhận lời của Lý Hâm.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, hắn có tam quan của hắn.

Thế nên hắn mới chọn giúp đỡ hai người Dương Báo.

"Hứa huynh nhân nghĩa."

Lý Hâm không còn gì đáng nói nữa, Hứa Thanh Tiêu nhân nghĩ như vậy, hắn quả thật không còn gì để nói, chỉ có kính phục.

Cứ như vậy, hai người tiếp tục đi về Lý phủ.

Vừa bước chân vào phủ, quản gia vẫn đứng đợi nhịn không được mà lập tức lên tiếng.

"Thiếu gia, Hứa công tử, lão gia có lời mời."

Giọng nói của quản gia vang lên, hai người đưa mắt qua nhìn, nhưng không nói gì nhiều, đi thẳng vào nội đường.

Từ đường Lý phủ.

Lý Quảng Tân đứng khoanh tay, đứng trong đại đường như đợi gì đó.

Mà nghe thấy tiếng bước chân của Hứa Thanh Tiêu liền vội vàng quay người lại.

“Học trò Hứa Thanh Tiêu, tự Thủ Nhân, tham kiến phủ quân.”

Lần đầu gặp Lý Quảng Tân, Hứa Thanh Tiêu hành đại lễ dành cho trưởng bối, báo tên tự của mình, thể hiện lòng tôn trọng.

“Ha ha ha, Thủ Nhân hiền điệt, không cần phải nghiêm túc như vậy, cậu là bạn tốt với Lý Hâm, gọi ta một tiếng thúc thúc là được rồi, mau ngồi mau ngồi.”

Đối với lòng tôn kính của Hứa Thanh Tiêu, Lý Quảng Tân rõ ràng thoải mái hơn nhiều.

Ông ta để Hứa Thanh Tiêu vào chỗ ngồi trước, cùng lúc nhìn về phía con trai mình một cái, có chút không vui mà nói.

“Khách tới còn không biết đi rót một ly trà sao?”

Giọng nói vang lên, Lý Hâm có chút nghệch ra.

Hoang mang thì hoang mang đấy, Lý Hâm vẫn nhanh chóng rót cho Hứa Thanh Tiêu một ly trà.

“Thủ Nhân hiền điệt, có muốn ăn chút gì không? Ta nói phòng bếp làm cho cậu.”

Lý Quảng Tân đối xử với Hứa Thanh Tiêu hết sức hoà nhã, một đại tài thế này, ông ta tất nhiên muốn làm thân.

“Lý thúc khách khí rồi ạ, trước khi tới đây đã ăn rồi ạ.”

Hứa Thanh Tiêu không có hứng ăn uống, sau khi khéo léo từ chối, cũng không định nói vòng vo nữa.

“Lý thúc, điệt nhi muốn hỏi một chút, chuyện ngày hôm nay, có thể giải quyết êm xuôi được không?”

Hứa Thanh Tiêu không quanh co, hỏi thẳng Lý Quảng Tân.

Thân là phủ quân của phủ Nam Dự, thủ đoạn chính trị của Lý Quảng Tân khẳng định phong phú hơn hắn, những việc quan sát được cũng nhiều hơn hắn, nhất định phải hỏi kĩ lưỡng mới được.

Chỉ là vừa nhắc tới chuyện này, biểu cảm trên khuôn mặt Lý Quảng Tân liền khẽ thay đổi.

Sau khi ngừng lại không nói gì một lúc, ông ta chầm chầm mở lời.

“Thủ Nhân hiền điệt, không phải ta có ý gì khác, chuyện này tốt nhất cậu đừng nhúng tay vào, cũng đừng tham gia vào.”

“Chuyện trở nên phiền phức rồi.”

Lý Quảng Tân lên tiếng, giống như những gì Lý Hâm nói, nhưng lời ông ta và Lý Hâm là hai kiểu khác biệt.

Lý Hâm thuộc kiểu đề nghị, mong Hứa Thanh Tiêu đừng dính líu đến.

Nhưng Lý Quảng Tân nói thế này, có nghĩa rằng chuyện này so với tưởng tượng còn phiền phức hơn nhiều.

“Lý thúc, phiền phức tới mức nào? Không lẽ thực sự phải giam cầm trong mười năm sao?”

Hứa Thanh Tiêu thắc mắc.

Lý Quảng Tân lắc đầu, thở dài nói.

“Nếu như bị giam mười năm, thực ra cũng là một chuyện tốt, những người này chỉ sợ bị đày đi ngàn dặm, cả đời làm lao dịch.”

“Hơn nữa những người có tham gia vào chuyện này, qua mấy ngày nữa sẽ điều tra cặn kẽ từng người, không ai có thể chạy thoát.”

Câu trả lời của Lý Quảng Tân khiến sắc mặt của hai người Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm lập tức thay đổi.

Cả đời làm lao dịch?

Những người tham gia không một ai có thể thoát.

Chuyện này so với bọn họ tưởng tượng còn nghiêm trọng gấp mười lần ư.

“Lý thúc, tại sao lại như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu có chút không hiểu.

Chương 170: Công Bố Phủ Thí, Lâu Yến Nam Dự (1)

Không phải Hứa Thanh Tiêu không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mà chuyện này quả thật không thể nghiêm trọng hơn tưởng tượng nhiều như vậy được.

Đám người quan sai võ phu này vì cảm thấy bất bình cho hắn, đánh cho đám học sinh của thư viện Thiên Minh một trận.

Nói nhẹ đi, chẳng qua là một cuộc hiểu nhầm, hắn đã đích thân xin lỗi được chưa? Nếu còn chưa vừa lòng, phạt họ vài trượng hình, bồi thường thêm chút ngân lượng, số ngân lượng này hắn tìm người để mượn dùng, cũng không thành vấn đề.

Nếu nói nặng đi, về vấn đề cấp bậc đối lập nhau, từ xưa tới nay người đọc sách thân phận cao quý, quan sai võ phu đánh người đọc sách, chuyện này đúng thật không thể chối, là mâu thuẫn giai cấp, đày đi ngàn dặm cũng xem như hợp tình hợp lý đi.

Nhưng lấy từng chuyện ra phân tích, chuyện này không phải chuyện gì mang tính tổ chức, tính toán trước hay mang tính đối đầu gì cả, hoàn toàn chỉ là do hiểu nhầm.

Ngươi có thể nghiêm phạt, nhưng cũng không thể tuyệt đối như vậy được, giống với việc vô ý làm chết người và cố ý giết người, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nhưng thái độ và ý tứ của phủ quân bây giờ, khiến Hứa Thanh Tiêu có chút không hiểu.

Nghe thấy lời nghi vấn của Hứa Thanh Tiêu, Lý Quảng Tân cũng không né tránh, nói thẳng ra luôn.

“Thủ Nhân hiền điệt, xem ra chuyện này cậu vẫn chưa nhìn thấu rồi.”

“Chuyện này đã không còn đơn giản là một cuộc mâu thuẫn nữa, cũng không phải cái gọi là sỉ nhục văn nhân nữa, mà liên quan đến chuyện lập ý.”

Lý Quảng Tân lên tiếng, nói ra điểm mấu chốt của việc này.

Lập ý?

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, sao lại thành chuyện liên quan đến lập ý rồi?

Thấy Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa hiểu, Lý Quảng Tân tiếp tục nói.

“Thôi vậy, Lý thúc không vòng vo nữa.”

“Chuyện này nếu chỉ có một mình Vạn An Quốc, Vạn tiên sinh đứng phía sau, Lý thúc thực ra vẫn có thể trấn áp được.”

“Nhưng không may là, có một vị Đại Nho cũng tới phủ Nam Dự chúng ta, người này là người thân của một học trò ở thư viện Thiên Minh.”

“Bây giờ cậu đã hiểu chuyện này nghiêm trọng tới mức nào rồi chứ?”

Lý Quảng Tân không giấu nữa, mà nói ra bí mật.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm cùng thay đổi mất không chế.

Khó trách thân là một phủ quân, lại phải nói ra những lời như vậy, thì ra trên đó còn có một vị Đại Nho khác, nếu không thì người làm quan phụ mẫu, tất nhiên quyền hạn lớn, nhẹ nhàng trấn áp chút chút, cũng nằm trong giới hạn tình lý.

“Phụ thân, một Đại Nho đích thân tới phủ Nam Dự, chỉ vì chuyện này thôi sao?”

Lý Hâm không nhịn được mà lên tiếng hỏi, thế này có chút không hợp lý, một Đại Nho, tương đương với thiên hạ văn nhân chi đạo, ngũ phẩm trở thành Đại Nho, tứ phẩm trở thành thiên địa Đại Nho, bên trên chỉ thiếu chút nữa là đạt được Thánh cảnh rồi.

Thế nên Đại Nho về cơ bản đã chạm đỉnh rồi, cả Đại Nguỵ cũng chỉ có một vị thiên địa Đại Nho, không giống với võ giả luyện võ, vẫn tồn tại những người thuộc hàng nhất phẩm.

Từ xưa tới nay địa vị của Đại Nho đã quá cao rồi.

Có điều khiến Lý Hâm không hiểu rõ là đường đường một vị Đại Nho lại vì một việc thế này mà chuyện bé xé ra to?

Chuyện này có chút không hợp lý quá thể chứ?

“Tất nhiên không phải.”

“Vị Đại Nho này, khẳng định không thể vì một chuyện thế này mà bé xé to.”

“Ông ta thực ra là vì Thủ Nhân hiền điệt đó.”

Lý Quảng Tân mở lời, lời này của ông ta càng khiến hai người mơ mơ hồ hồ không hiểu.

“Vì ta?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Lý Quảng Tân.

“Ừm, vị Đại Nho này, tên là Nghiêm Lỗi, một trong những vị viện trưởng của thư viện Bạch Lộc, lần này tới đây là vì văn chương lập ý.”

Lý Quảng Tân nói ra ngọn ngành nguyên nhân.

“Ta hiểu rồi.”

Lý Quảng Tân nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu trong giây lát bèn hiểu ra rồi.

Thư viện Bạch Lộc là một trong tứ đại thư viện của Đại Nguỵ, cũng là thư viện vang danh thiên hạ, lý do vang danh thiên hạ chủ yếu là do nơi đây sinh ra một vị Thánh nhân.

Mà vị Thánh nhân này chính là Chu thánh.

Tất nhiên những người gia nhập thư viện Bạch Lộc, đều tôn sùng Chu Thánh chi ý, coi đây là lập ý của bản thân họ, mà trong đó có một vị Đại Nho càng tôn sùng Chu Thánh.

Hắn viết ra một bản tuyệt thế văn chương, hơn nữa còn là văn chương lập ý, đương nhiên sẽ khiến cho người trong thiên hạ có nhiều nghi kị.

Đặc biệt là đối với người thờ phụng Chu thánh chi ý, càng không chịu được muốn tới tìm hắn, nếu như bản tuyệt thế văn chương này của hắn viết ra để phát huy và kế thừa Chu thánh chi ý, đối với bọn họ là một chuyện tốt.

Thứ nhất có thể lôi kéo, thứ hai có thể học tập theo, từ đó có thể bừng tỉnh giác ngộ.

Nhưng nếu hắn viết một bản lập ý mới, bọn họ cũng có thể kịp lúc ngăn chặn, đồng thời trấn áp xuống.

Chuyện này liên quan tới quá nhiều quá nhiều thứ rồi.

Thế nên, giây phút này Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra.

"Lý thúc, cũng có nghĩa rằng, bất kể là Vạn phu tử của thư viện Thiên Minh hay là vị Đại Nho Nghiêm Lỗi này, bọn họ đều tới tìm cậu, chỉ vì văn chương lập ý."

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lời này vừa nói ra, Lý Hâm không nhịn được mà mím môi.

"Thế này không phải rất tốt sao? Nếu như chỉ tới tìm Hứa huynh, mặc kệ văn chương lập ý là cái gì, chỉ cần nói là tuân theo Chu thánh chi ý, xuôi theo tâm trạng của bọn họ, giải quyết mọi chuyện, đến lúc đó đôi bên đều vui vẻ, thế là xong rồi không phải sao?"

Cách nghĩ của Lý Hâm có chút đơn giản.

Nói ra cách này.

Nhưng lời này vừa nói ra, bất kể là Hứa Thanh Tiêu hay Lý Quảng Tân, đều gần như cùng một lúc lên tiếng.

"Không được!"

"Không thể!"

Hai người đồng thanh lên tiếng, phủ định cách làm này.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Nếu như thực sự thừa nhận, văn chương lập ý do hắn viết là kế thừa và phát huy Chu thánh chi ý, vậy thì chuyện này càng khó có thể giải quyết.

Ý của Chu thánh là gì chứ?

Người có ba sáu chín cấp bậc, người đọc sách đứng đầu, tất cả những người còn lại đều là hạ đẳng.

Dưới một lập ý thế này, quan sai võ phu lại hành hung với người đọc sách, là trọng tội, không thể nhân từ.

Thế nên, nếu như ngươi nói mình ủng hộ Chu thánh chi ý, vậy thì ngươi không thể cầu xin cho bọn họ được, đây là ý của Thánh nhân.

Nhưng nếu ngươi nói ngươi không tiếp tục kế thừa Chu thánh chi ý, thế thì phiền phức to rồi.

Có điều việc tốt duy nhất đó chính là có thể ra tay cứu vớt những người này.

Nhưng bản thân hắn sẽ chìm sâu vào một vòng xoáy lớn, có nhảy cũng không nhảy ra được, bản thân chính là thánh nhân, rồi nhảy không ra được, ờ thì có thể chờ chết rồi đó, đương nhiên nếu như chuẩn bị tinh thần xong rồi không sao, ngồi nghe văn nhân trong thiên hạ dùng nước miếng mắng ngươi banh xác thôi.

Mặc kệ thế nhân hiểu nhầm.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu hiểu một cách sâu sắc, tại sao Lý Quảng Tân lại nói như vậy, bảo hắn không được nhúng tay hay tham gia vào.

Đại Nho Nghiêm Lỗi dựa vào chuyện này để lấy cớ, để thăm dò hắn đến cùng.

Đây không phải một âm mưu, mà là một chiêu không có cách giải.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hiểu được mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

Hắn trầm tư không nói, mà Lý Quảng Tân tiếp tục mở lời.

“Chuyện này, đã đi vào thế bí rồi, không chỉ liên quan đến một mình vấn đề lập ý nữa, mà liên quan đến cả quốc pháp.”

Chương 171: Công Bố Phủ Thí, Lâu Yến Nam Dự (2)

“Nói tóm lại, hiền điệt Thủ Nhân, chuyện này cậu quả thật đừng nên dính líu đến.”

“Đám người Dương Báo Dương Hổ, nếu như bị đày ra tới ngàn dặm, ta sẽ tìm người tới để mắt tới bọn họ, đúng là sẽ phải chịu khổ, nhưng nếu may mắn cũng có thể nhặt được cái mạng về.”

Nói đến đây, Lý Quảng Tân vỗ vỗ vai Hứa Thanh Tiêu, xem như một kiểu động viên.

Nhưng lời này nói ra, đến bản thân Lý Quảng Tân còn không tin.

Đày tới ngàn dặm, nhất định sẽ đến nơi nghèo nàn khổ sai, làm khổ sai có mấy người có thể sống đến già? Ngày nào cũng phải lao động vất vả, nếu như làm không tốt còn phải chịu phạt.

Cho dù nói tìm người lôi kéo chút quan hệ, nhưng loại quan hệ này cũng không thể dựa vào được, mới đầu còn có thể cho qua hoặc để mắt tới một vài cái, nhưng lâu ngày trôi qua, nên thế nào thì về thế ấy.

Thế nên bị đày chỉ có thể nhận một cái chết dai dẳng kéo dài mà thôi.

“Đa ta Lý thúc chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời một câu, nhưng rõ ràng hắn đang tâm sự trùng trùng, còn đang suy nghĩ về chuyện này.

“Thực ra cũng không phải không có cơ hội để cứu vãn, cứ thế này đợi qua vài ngày, vào ngày lâu yến, đích thân ta cầu xin đối phương, có thể sẽ còn cơ hội lật ngược tình thế, xin được chuyển thành giam giữ mười năm.”

Lý Quảng Tân chầm chậm an ủi một câu.

Để Hứa Thanh Tiêu an tâm hơn một chút.

Mà Hứa Thanh Tiêu gật đầu nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Sắc trời không còn sớm nữa.

Hứa Thanh Tiêu cáo lui, Lý Hâm tiễn Hứa Thanh Tiêu về tới phòng, sau đó lại một lần nữa quay lại.

Một lần nữa gặp được phụ thân mình, Lý Hâm nhịn không được mà lên tiếng.

“Phụ thân, chuyện này, thực sự không còn cơ hội cứu vãn nữa sao?”

“Hài nhi biết rõ ý nguyện của Hứa huynh, huynh ấy là người trượng nghĩa, nhân nghĩa vô song, không thể thấy chết mà không cứu.”

Lý Hâm hỏi.

Trong đại đường.

Lý Quảng Tân lắc đầu, lúc Hứa Thanh Tiêu ở đây, ông ta không dám nói quá quyết tuyệt.

Nhưng bây giờ đối mặt với con trai mình, Lý Quảng Tân nói thẳng.

“Chuyện này, dây dưa dính líu quá nhiều, lập ý văn nhân, từ xưa tới nay là điều cấm kị.”

“Hứa Thanh Tiêu quả thật là đại tài, nhưng con nhất định phải khuyên can cậu ấy cho tốt, tới điểm rồi thì phải dừng, nói vài câu thuận tai là được, cũng xem như tận tình tận nghĩa.”

“Nếu không, sẽ gây ra lỗi lầm lớn, đến lúc đó cậu ấy sẽ phải đón lấy phiền phức thực sự, văn nhân trong thiên hạ Cửu Thành sẽ xem cậu ấy như kẻ địch, con đường bước vào triều đình sẽ càng nhiêu gian nan hơn.”

“Nhớ kĩ chưa?”

Lý Quảng Tân nói vậy, để con trai mình trong vòng mấy ngày này khuyên can Hứa Thanh Tiêu, không được hành động liều lĩnh.

“Hài nhi hiểu rồi, nhưng…nếu Hứa huynh vẫn muốn kiên trì như cũ, vậy phải làm sao đây ạ?”

Lý Hâm hỏi.

Câu này còn có một ý nghĩa khác.

Ý nghĩa rất đơn giản, nếu như Hứa Thanh Tiêu nhất định muốn kiên trì, có thể sẽ đắc tội với văn nhân trong thiên hạ, vậy thì hắn có cần phải tiếp xúc thân cận với Hứa Thanh Tiêu thế này nữa không.

Liệu có ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân hắn không?

“Con có ý gì?”

Lý Quảng Tân hiểu ngay ý của hắn, ông ta nhìn về phía con trai mình, hỏi như vậy.

“Ý của con rất đơn giản, Hứa huynh là người trượng nghĩa, phẩm hạnh cao thượng, nếu như Hứa huynh đắc tội với văn nhân trong thiên hạ, con vẫn nguyện lòng trở thành bạn với Hứa huynh.”

“Nhưng con sợ, sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân, nếu như vậy là bất hiếu, trong chốc lát con thực sự không biết nên chọn thế nào.”

Lý Hâm nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Hắn rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu, đặc biệt là việc Hứa Thanh Tiêu tình nguyện vì những quan sai võ phu kia mà ra mặt giúp đỡ, chỉ điểm này đã khiến hắn vô cùng khâm phục.

Người như vậy, nếu như kết giao, sẽ trở thành bằng hữu thực sự, giúp đỡ lẫn nhau.

Nghe thấy lời này của Lý Hâm, Lý Quảng Tân yên lặng một lúc.

Cuối cùng thở dài một hơi.

“Nếu như thực sự như vậy, tuỳ theo ý con là được.”

“Hứa Thanh Tiêu người này, đúng thật là một đại tài hiếm thấy, đã có tài hoa, lại có phẩm tính như vậy, trước đây ta cảm

thấy thành tựu của cậu ấy trong tương lại có thể là Đại Nho, nhưng bây giờ nhìn lại, ít nhất cũng phải là Thiên địa Đại Nho."

"Nhưng nên khuyên can vẫn phải khuyên can, tận lực tránh việc đi tới con đường đó."

Lý Quảng Tân không nói thêm gì nữa.

Ông ta ủng hộ Lý Hâm.

"Dạ, đa tạ phụ thân."

Lý Hâm hành lễ, sau đó rời đi.

Sau khi Lý Hâm rời đi, Lý Quảng Tân thở dài thườn thượt một hơi.

Nhìn về ánh trăng ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Cứ như vậy.

Hai ngày liên tiếp.

Chuyện một vị Đại Nho tới phủ Nam Dự được truyền đi, trong chốc lát, toàn bộ phủ Nam Dự đều vừa chấn động lại vừa ngạc nhiên.

Sau đó quan binh của phủ Nam Dự bắt đầu đi điều tra từng hộ dân.

Những người tham gia vào cuộc ẩu đả hai ngày trước, không một ai trốn thoát bất luận là già trẻ gái trai.

Hai ngày này phủ Nam Dự có thể nói là lòng người hoảng loạn, nhưng nhiều hơn vẫn là ấm ức.

Rốt cuộc do người đọc sách ngoại thành chạy tới đây đâm chọc không thành, lại vì một chuyện hiểu lầm, mà chuyện bé xé to, tới tới lui lui bắt hơn ba bốn trăm người.

Trong đó có không ít người vô tội.

Nhưng người dân không liên quan tới quan đấu, những bách tính kia chỉ có thể ngồi đợi tin tức, không dám làm liều, chẳng qua dân gian cực kì phẫn nộ.

Điều may là bách tính đều nghe lời, Hứa Thanh Tiêu đích thân tới đại lao, đồng ý chuyện cứu người rồi.

Thế nên mặc dù có chút giận dữ, nhưng vẫn còn cái gọi là đặt hy vọng lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Cứ như vậy, lại qua hai ngày sau.

Quan binh phủ Nam Dự vẫn tiếp tục tìm người như trước, hơn nữa còn nghiêm ngặt hơn một chút so với hai ngày trước.

Trước đây chỉ bắt người tham gia, bây giờ đến những người đứng xem cũng bắt nốt, cùng một số bách tính lan truyền tin đồn đi cũng dần dần bị bắt lại, có một số ít người được thả ra, bởi vì quả thật họ vô tội.

Cả phủ Nam Dự có thể gọi là lòng người hoang mang.

Nhưng đối với học sinh của thư viện Thiên Minh mà nói, lại là những ngày toàn tin vui, thậm chí còn có tên học sinh hóng hớt tới mức bị quan binh bắt đi, thế mà vẫn vỗ tay cười lớn.

Cũng khiến cho người dân nổi giận.

Chẳng qua giận thì giận, mà không có ai dám ra tay.

Kinh nghiệm đi trước vẫn còn đang treo trước mắt, còn ai dám ra tay với người đọc sách nữa?

Có tức.

Cũng chỉ có thể nhịn mà thôi.

Mà chính vào ngày này.

Vào năm Võ Xương Đại Nguỵ, phủ thí lần đầu tiên cũng chính thức được công bố kết quả.

Không có gì nghi ngờ, người đứng đầu là Hứa Thanh Tiêu.

So với sự náo nhiệt ở các phủ thành khác trên Đại Nguỵ.

Phủ Nam Dự lại có chút yên tĩnh.

Cũng như vậy, vào chính ngày hôm nay.

Lâu yến phủ Nam Dự, cũng đang được chuẩn bị, lâu yến tiếp đãi tất cả phu tử văn nhân bản địa, cùng với tất cả các vị quan viên.

Chỉ là không ít người đều biết.

Lâu yến ngày hôm nay, sợ rằng sẽ ồn ào không ít chuyện thị phi.

Chương 172: Dự Tiệc, Tranh Hay Không Tranh (1)

Năm Võ Xương thứ nhất.

Hai mươi lăm tháng tư.

Yết bảng lần thi phủ đầu tiên của tân triều.

Hứa Thanh Tiêu đứng đầu bảng là chuyện không còn gì để nói, dựa vào tuyệt thế văn chương, nếu như không được hạng nhất thì mới có chuyện để nói.

Mà vào lúc này.

Trong Lý phủ.

Hứa Thanh Tiêu nhìn bảng danh sách mà Lý Hâm đưa tới, trầm mặc không nói.

"Hứa huynh, lần thi phủ này, huynh là người đứng đầu bảng Đại Ngụy, ta, Vương Nho còn có Trần huynh cũng đều trúng cử. Lần này, trên toàn phủ Nam Dự cứ tổng cộng là ba mươi lăm người qua được thi phủ, khác so với những ghi chép trong quá khứ, cũng có thể nói là do văn khí của Hứa huynh ảnh hưởng."

Lý Hâm có chút vui sướng.

Lần đầu tiên tham gia thi phủ đã có thể thi đậu, đây tất nhiên là chuyện tốt rồi.

Hơn nữa trong quá khứ, phủ Nam Dự có thể có được mười người thi đậu cũng có thể coi như là không tệ rồi, lần này có đến ba mươi lăm người đậu, toàn bộ phủ đô phủ Nam Dự đều đang truyền rằng Hứa Thanh Tiêu chính là Văn Khúc tinh quân hạ phàm, tạo ra sự ảnh hưởng với văn khí của văn nhân.

Nhìn bảng danh sách dài ngoằng kia, Hứa Thanh Tiêu không biểu hiện chút vui vẻ nào.

Bốn ngày gần đây mỗi ngày hắn đều viết một phong thư cho Vạn An Quốc, trong mỗi phong thư đều mang theo hàm ý tạ lỗi.

Bọn người Dương Báo Dương Hổ, Hứa Thanh Tiêu không muốn bỏ rơi bọn họ, bởi vì đây chính là cách đối nhân xử thế của hắn.

Hứa Thanh Tiêu tự nhận mình không phải thánh mẫu, thế gian có quá nhiều những chuyện bất công, cũng có quá nhiều oan khuất, nếu như nhìn thấy thì Hứa Thanh Tiêu vẫn sẽ cảm khái một câu, còn nếu bảo hắn ra tay tương trợ, trên cơ bản là Hứa Thanh Tiêu sẽ không giúp đỡ.

Nhưng nếu như người chịu khổ là thân nhân hay bằng hữu của hắn hoặc vì hắn mà phải chịu khổ thì Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không thờ ơ.

Trong bốn ngày này, mặc dù Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn suy nghĩ phương pháp giải quyết nhưng bình thường vẫn lo đọc sách thánh hiền.

Hắn đọc mấy trăm quyển thư tịch liên quan tới Chu thánh, lập ý, danh ngôn, lời dạy, cố sự, có rất nhiều loại thư tịch, Hứa Thanh Tiêu đều đã xem hết.

Trong bốn ngày này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu ý.

Hắn cố gắng đi tìm xem trong ý của Chu thánh, xem có chỗ nào có ý giống của mình hay không.

Đáng tiếc, thánh ý tuy tốt, nhưng cũng không phải là ý của mình.

Có thiên lý mà diệt nhân dục.

Chu thánh, người lập ra khuôn khổ cho người trong thiên hạ, lập nên những khuôn khổ về đạo đức, lập nên tất cả các khuôn khổ cho thế gian này.

Nhưng thứ mà Hứa Thanh Tiêu không thích nhất lại chính là khuôn khổ.

Con người sống trên đời, sao cần phải tồn tại quá nhiều quy tắc như vậy.

Cho nên con đường này, không thích hợp với mình.

Quân tử lập ý của mình chắc chắn sẽ không có bất kì mối liên hệ nào với Chu thánh.

“Chẳng lẽ thật sự phải đi đến bước này hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu thu hồi ánh mắt, hắn nhìn lên bầu trời, nhìn về phía dãy ngân hà lấp lánh, trong lúc nhất thời, rơi vào trầm mặc.

Quân tử lập ý.

Là thứ quan trọng nhất của Nho đạo thất phẩm.

Nếu như ngươi không thể lập ý thuận theo ý nguyện của bản thân vậy thì cho dù ngươi lập được ý thì cũng không thể nào bước vào thất phẩm.

Bởi vì ngươi không làm theo trái tim mình.

Lúc đầu Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn lập ý nhanh như vậy, hắn muốn đầu tiên là tìm hiểu một hồi, đợi thêm một khoảng thời gian nữa cũng được.

Nhưng mà bởi vì chuyện này mà Hứa Thanh Tiêu mới xem thánh nhân chi ý sớm hơn một chút.

Một khi đã xem thì cũng không thể nói là sẽ lập được ý ngay.

Mà là có thể biết được mình có thích hợp với nó hay không.

Đáp án đã rõ ràng.

Không thích hợp.

Nếu như đã không thích hợp vậy thì hắn sẽ không thể đi theo ý của Chu thánh. Nếu như không đi theo ý của Chu thánh vậy trước mắt hắn chỉ còn lại hai con đường.

Hoặc là đi tìm ý của các Thánh nhân khác, hoặc là tự lập nên ý của chính mình.

Ý của các thánh nhân khác cũng giống nhau cả, đều là vì thiên hạ thương sinh, cũng không thích hợp với mình.

Nói tới nói lui chính là Hứa Thanh Tiêu đã hiểu lập ý của chính mình.

‘Tri hành hợp nhất.’

Nhưng kiểu lập ý này nếu như tự hắn âm thầm lập ra thì cũng không có gì lớn lao, nhưng đợi đến khi hắn thật sự trở thành

quyền thần, trở thành Đại Nho, khi truyền bá ra ngoài thì chắc chắn xảy ra vấn đề.

Chỉ là mọi chuyện bây giờ làm cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nếu như không nói đến lập ý thì bọn người Dương Hổ Dương Báo chắc chắn sẽ bị đày đi ngoài ngàn dặm, khổ dịch đến suốt đời.

Còn nói đến lập ý thì cả thiên hạ đều sẽ là địch, bên trong văn đàn gần như không có chỗ cho hắn.

Dương mưu này quả là hung ác, không hổ là Đại Nho, chỉ một chuyện nhỏ như thế vậy mà lại có thể ép hắn đến tình trạng này.

Xem ra bản thân hắn vẫn còn hơi non.

Hứa Thanh Tiêu thở dài, chuyện này sẽ làm cho hắn nhớ lâu một chút, cũng càng thêm hiểu rõ một đạo lý.

Thiên hạ này không có ai ngu ngốc, nhất là những người có danh vọng và địa vị. Những người có thể đi đến trình độ kia thì đầu óc tất nhiên là không phải dạng vừa.

“Lý huynh, khi nào khai tiệc lâu yến?”

Hứa Thanh Tiêu thu hồi tâm tình, hỏi Lý Hâm.

“Hồi Hứa huynh, sau một canh giờ nữa là đến giờ khai tiệc, bây giờ đi là vừa lúc nhất.”

Lý Hâm trả lời.

“Ừ, vậy thì đi thôi.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Trước mắt, cơ hội duy nhất để hắn có thể gặp mặt Vạn An Quốc và Nghiêm Lỗi chính là buổi lâu yến này.

Tranh hay không tranh hắn cũng đều phải đi dự tiệc.

Thời gian tổ chức của lâu yến phủ Nam Dự là tiệc trưa và tiệc tối.

Quá trình diễn ra cũng rất đơn giản. Giữa trưa gặp mặt nhau, sau đó ngồi chung một chỗ đàm luận vài chuyện về quốc gia đại sự, ai nấy tự mình bêu xấu một phen, tán dương lẫn nhau.

Tiệc tối chính là vui cùng với dân. Đám người sẽ cùng nhau tập trung lại một chỗ, vẫn là khen ngợi lẫn nhau như cũ, tùy ý đặt một cái tên cho lâu yến rồi sau đó đợi thêm một lúc thì kết thúc.

Chẳng qua là hôm nay có hơi không giống như mọi khi.

Chuyện xảy ra ở phủ Nam Dự đã truyền khắp quận Trường Bình từ lâu, dân chúng đều biết đến chuyện này, tất cả là một chuyện hiểu lầm, Hứa Thanh Tiêu thuộc dạng đối tượng bị liên lụy.

Có người cho rằng Hứa Thanh Tiêu thật sự là chẳng cần giúp đỡ ai, dù sao thì cũng trực tiếp ảnh hưởng đến sĩ đồ của mình.

Cũng có người cho rằng bất luận là thế nào thì điểm xuất phát của chuyện này cũng là do Hứa Thanh Tiêu, cho nên ra tay Hứa Thanh Tiêu.

Hai luồng ý kiến trái chiều sinh ra sự khác biệt, chủ đề tất nhiên cũng có độ nóng rất cao.

Chương 173: Dự Tiệc, Tranh Hay Không Tranh (2)

Hứa Thanh Tiêu đi khỏi Lý phủ thì vừa lúc hai người Vương Nho và Trần Tinh Hà cũng đã ở ngoài phủ.

“Bái kiến sư huynh.”

Gặp lại Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu vẫn cung kính như cũ, không có hành động gì vượt quá phép tắc.

“Sư đệ hữu lễ.”

Dường như Trần Tinh Hà đã điều chỉnh xong trạng thái, hắn ta vẫn như thường ngày, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, hắn ta cũng cùng đi chung với Hứa Thanh Tiêu.

Bốn người đi về phía lâu yến phủ Nam Dự, âm thanh Trần Tinh Hà chậm rãi vang lên.

“Sư đệ, ngày xảy ra chuyện ấy, sư huynh đã biết.”

“Nguyên nhân gây ra chuyện này không phải là do chính bản thân đệ, đây chỉ là chuyện hiểu lầm. Tuy là chuyện hiểu lầm nhưng mà luật pháp vô tình, ý của Thánh nhân không thể không tuân theo.”

“Nếu như ngươi chịu nghe một câu của sư huynh thì lâu yến hôm nay, cứ say một trận coi như xong, sư huynh cũng có quen biết với học sinh của Thiên Minh thư viện.”

“Sẽ giúp đệ nói tốt thêm vài lời. Oan gia nên giải không nên kết, bây giờ đệ là đệ nhất thi phủ, tiền đồ tương lai rất có triển vọng, đừng nên vì chuyện này mà ảnh hưởng đến bản thân mình.

Giọng của Trần Tinh Hà cực kỳ bình tĩnh.

Ánh mắt của hắn ta nhìn thẳng về phía trước, nhìn giống như vô ý khuyên can nhưng mà ý tứ trong câu nói chính là hyvọng Hứa Thanh Tiêu không cần bởi vì một người bình thường mà làm ảnh hưởng đến sĩ đồ của mình.

“Sư huynh dạy bảo, sư đệ đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh trả lời, hắn biết sư huynh của mình cũng chỉ là vì muốn tốt cho mình.

“Ừ, những lời khác, sư huynh cũng không muốn nói nhiều, đệ và ta đã rất lâu không gặp mặt, đợi một lát nữa phải cùng nhau uống một phen, cũng coi như là chúc mừng kết quả thi phủ.”

“Đúng rồi, lần đi đến lâu yến này, đệ có chuẩn bị sẵn thi từ gì không?”

Trần Tinh Hà cũng không tiếp tục nói về chủ đề này mà quay sang hỏi thăm Hứa Thanh Tiêu có chuẩn bị thơ gì cho lâu yến không.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn không có tâm tư để chuẩn bị những thứ này.

“Ồ.”

Nghe được câu trả lời này, Trần Tinh Hà nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đã sớm nhận được giấy mời tham dự lâu yến phủ Nam Dự, giờ hắn cũng có chuẩn bị sẵn một bài thi từ, đợi đến chút nữa tham gia lâu yến bêu xấu một phen.

Chẳng qua là trước đó đã nhận được mấy bài học kia, nếu như Hứa Thanh Tiêu có chuẩn bị sẵn thì hắn cũng không dám mang ra.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không có chuẩn bị, vậy thì hắn sẽ bêu xấu một phen.

Bốn người cùng nhau đi.

Trên đường đi, chẳng biết tại sao lại quạnh quẽ hơn so với thường ngày một chút.

Cho dù vẫn có những ánh mắt nhìn qua, nhưng bên trong những ánh mắt này lại mang vẻ hơi khác thường.

Dân chúng thấp giọng thầm nói, tò mò về thân phận của hắn.

Nhưng mà vào lúc này, một người đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, là một người phụ nữ, nàng ta ôm một đứa bé, quỳ trên mặt đất lớn tiếng gào khóc.

“Xin Hứa tiên sinh mau cứu tướng công nhà ta.”

“Trước đó vài ngày, tướng công nhà ta chẳng qua chỉ là đứng ở xa xa nhìn thôi, vậy mà lại bị quan sai bắt vào đại lao, nói là muốn sung quân ngàn dặm.”

“Hứa tiên sinh, tướng công nhà ta cần cù chăm chỉ, là người trung thực, tuyệt đối sẽ không phạm vào luật pháp kỷ cương, mong rằng Hứa tiên sinh ra tay giúp đỡ, nếu như tướng công nhà ta thật sự bị đày đi ngoài ngàn dặm vậy thì cô nhi quả nữ chúng ta còn biết sống thế nào đây.”

Tiếng khóc vang vọng khắp con đường.

Người phụ nữ quỳ gối trước mặt, hai đứa trẻ không biết làm sao cũng khóc thét lên, có lẽ chúng nhìn thấy mẹ mình khóc thút thít, cũng có lẽ là bởi vì mấy ngày không được gặp mặt phụ thân, trong lúc nhất thời, tiếng khóc vang dội.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hơi sửng sốt.

Hắn không biết nên nói gì.

Cũng không biết trả lời như thế nào.

“Vị phu nhân này, chuyện này quan phủ sẽ điều tra rõ ràng, phu quân của ngươi tên là gì? Ta là con trai của Phủ quân, đợi sau khi lâu yến kết thúc ta sẽ đi đại lao một chuyến để tra rõ. Nếu như phu quân ngươi thật sự chỉ đứng ở xa xa nhìn vậy thì nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Lý Hâm ngay lập tức kịp phản ứng.

Hắn kéo vị phu nhân kia lên, sau đó cố gắng giải thích.

Giữa ban ngày ban mặt, còn có nhiều người nhìn như vậy, ảnh hưởng thật sự không tốt mấy.

Lý Hâm dùng mắt ra hiệu với Vương Nho.

Vương Nho lập tức kéo Hứa Thanh Tiêu đi về phía trước, Trần Tinh Hà cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng mà thôi.

Chuyện này bây giờ ngày càng nghiêm trọng rồi.

Sâu bên trong đến cùng là có chuyện gì cũng chỉ có một số ít người biết, nhưng đa số mọi người thì lại không biết.

Trên phố, ánh mắt dân chúng lại một lần nữa trở nên phức tạp.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Hắn không nói lời nào.

Suy nghĩ cũng loạn hết cả lên.

Việc này đúng là không có liên quan gì đến hắn.

Nhưng nói cho cùng thì việc này cũng do hắn mà ra.

Hơn nữa bởi vì chuyện lập ý mới trực tiếp dẫn đến những chuyện phía sau, nếu không thì cùng lắm cũng chỉ bị giam giữ mười năm mà thôi.

Ba người đi tiếp.

Hẹn sau một nén hương.

Lý Hâm chạy đến. Hắn không nói gì, chỉ bảo là đã sai người thu xếp cho vị người phụ nữ vừa rồi.

Hắn muốn an ủi Hứa Thanh Tiêu vài câu, đại khái chính là chuyện này chẳng có liên quan gì với Hứa Thanh Tiêu cả.

Chỉ là, lời còn chưa kịp nói thì Vương Nho lại nháy mắt ra hiệu cho hắn, trong lúc nhất thời, Lý Hâm cũng im lặng theo.

Bốn người đều hơi trầm mặc.

Cuối cùng, bốn người cũng đi đến Nam Dự lâu các.

Cả tòa lầu đều mới toanh, dài vỏn vẹn hai mươi trượng, cả tòa lầu chiếm diện tích năm mươi mẫu, trừ lầu chính còn có không ít các kiến trúc khác.

Mà ở cửa vào Nam Dự lâu đã kín người hết chỗ từ lâu.

Lần lâu yến này mời tất cả tám trăm người, có ba trăm vị ở trong lâu, còn dư năm trăm người thì dùng yến ở ngoài lâu.

“Đợi đến lúc tiệc tối, bên trong quảng trường sẽ mở cửa cho bách tính, có thể chứa đến mấy vạn người cùng nhau ở đây ngắm pháo hoa.”

Đi vào trong lâu, Lý Hâm giải thích cho ba người nghe.

Mà cùng lúc đó, không ít ánh mắt tập trung vào bốn người Hứa Thanh Tiêu.

“Mau nhìn kìa đó chính là Hứa Thanh Tiêu, Hứa đại tài.”

“Đây chính là Hứa Thanh Tiêu đó sao? Quả nhiên là bậc nhân tài.”

“Người viết ra tuyệt thế văn chương chính là người này đó hả?”

“Vừa nhìn là thấy tài hoa hơn người rồi.”

Không ít người chú ý tới Hứa Thanh Tiêu, dẫn tới rất nhiều người thì thầm nói, thậm chí còn có người trực tiếp đi đến, muốn trèo lên móc nối quan hệ.”

Chỉ là đột nhiên, một trận âm thanh ồn ào vang lên.

Khá trùng hợp, người của thư viện Thiên Minh cũng tới.

Chương 174: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (1)

Nam Dự tân lâu.

Bên ngoài cửa vào.

Theo chân bọn người Hứa Thanh Tiêu vừa bước vào.

Học sinh của Thiên Minh thư viện cũng xuất hiện.

“Hẳn là đám người này đã sắp xếp sẵn tai mắt, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, chúng ta vừa đến thì bọn họ cũng đến.”

Vương Nho nhỏ giọng mở miệng, trong phút chốc, hắn cảm thấy đối phương đang cố ý, nếu không thì không thể nào trùng hợp như vậy được.

“Đám người này, xem ra đã theo dõi Hứa huynh.”

“Không cần để ý, làm tốt việc của mình là được.”

Lý Hâm mở miệng, có hơi khó chịu, mà Trần Tinh Hà cũng mở miệng theo, không hy vọng mâu thuẫn tăng lên.

“Trần huynh, đã lâu không gặp, ngu đệ rất nhớ huynh đó.”

Cũng vào lúc này.

Trong số học sinh của Thiên Minh thư viện, có một bóng người bước ra. Hắn nhận ra Trần Tinh Hà, có chút giao tình, mang theo đám học sinh đi tới, hơi hành lễ với Trần Tinh Hà.

“Xin chào Trương huynh.”

Nhìn thấy đối phương, Trần Tinh Hà cũng không lộ ra vẻ quá khách khí, nhưng về phía lễ nghi thì cũng không qua loa có lệ, vẫn đáp lễ lại, coi như là đã chào hỏi.

Người kia mặc bộ quần áo của Thiên Minh thư viện, tướng mạo coi như cũng khá, chẳng qua ánh mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Trần huynh, vị này chính là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ đệ nhất thi phủ tân triều đại Ngụy, người đã viết ra văn chương tuyệt thế đúng không?”

Người kia đã sớm chú ý tới Hứa Thanh Tiêu, nhưng giờ khắc này, hắn làm bộ như vừa thấy được Hứa Thanh Tiêu, trong cách nói còn mang vẻ cực kỳ khoa trương, trông có vẻ như rất cung kính nhưng nếu như câu nói này phát ra từ trong miệng người khác thì sẽ được coi là lấy lòng.

Nhưng nếu như hắn nói ra thì lại mang theo ý vị không nói nên lời.

“Xin chào các vị, đại tài vạn cổ quả thật là quá khen mà thôi, chẳng qua ta chỉ là một người đọc sách khá may mắn mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn chọc tới chuyện thị phi, hắn hiểu được ý đồ khi đến đây của những người này, đơn giản chỉ là muốn chọc giận hắn, nói cho cùng thì bọn họ chỉ muốn tìm lại sự cân bằng trong lòng mà thôi.

Nếu như bình thường có lẽ Hứa Thanh Tiêu sẽ đôi co qua lại vài câu nhưng hôm nay hắn còn có việc muốn nhờ, cho nên cũng chỉ có thể chịu đựng.

“Khá may mắn? Hứa Vạn Cổ huynh nói quá lời rồi.”

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài, đây chính là những lời từ chính miệng Hứa huynh đã nói ra, nếu như không xưng hai chữ Vạn Cổ, người khác sẽ nói người của Thiên Minh thư viện bọn ta không tôn trọng người khác, có đúng không nào?”

Trương Hằng mở miệng nói, trên mặt mang đầy ý cười nhưng mà thật ra trong câu nói kia lại mang theo chút trào phúng.

“Ngươi!”

Lý Hâm hơi không nhịn được, hắn muốn mở miệng nhưng lại bị Trần Tinh Hà kéo lại.

“Vạn cổ thì có hơi khoa trương, vị sư đệ này của ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, có thể xem như là lời nói đùa, chẳng qua sư đệ ta nhập học chắc chỉ hơn một tháng thì đã có

thể tiến vào Nho đạo bát phẩm, xưng Vạn Cổ đúng là có hơi quá trớn.

“Hứa Thiên Cổ vừa vặn phù hợp, chư vị cảm thấy thế nào hả?”

Trần Tinh Hà mở miệng, khuôn mặt hắn mang vẻ thanh ngạo, mặc dù hắn có quen biết đối phương nhưng mối quan hệ cũng chỉ có thể coi như là không tốt không xấu mà thôi.

Bây giờ thấy đối phương làm nhục sư đệ của mình như vậy, Trần Tinh Hà tự nhiên rõ ràng ai là người phe mình, ai không phải là người phe mình.

Câu nói này bề ngoài thì có vẻ khiêm tốn nhưng trên thực tế thì cũng là một loại trào phúng.

Hứa Thanh Tiêu có phải là đại tài vạn cổ hay không thì chưa nói, nhưng nhập học một tháng mà đã bước vào Nho đạo bát phẩm, chỉ cần điểm này thôi cũng đủ để chứng minh không phải thứ người như các người có thể so sánh được.

Quả nhiên câu này vừa nói ra xong, vẻ mặt của đám học sinh thư viện Thiên Minh không nhịn được mà đổi sắc.

Bọn họ nghe được ý khác trong câu nói của Trần Tinh Hà.

Tức giận không?

Rất tức giận.

Nhưng có thể oán giận không?

Không thể oánh giận được, bởi vì đây chính là sự thật.

“Đúng vậy đó, không đến một tháng mà đã đạt Nho đạo bát phẩm, đúng thận là hiếm thấy, xưng là thiên cổ kì tài cũng không quá đáng.”

“Chỉ là từ cổ chí kim có không ít người dùng một khoảng thời gian rất ngắn bước vào bát phẩm, nhưng sau đó cứ mãi dừng chân ở bát phẩm không thể tiến thêm, không thể minh ý. Hứa huynh còn phải cố gắng nổ nhanh hơn nữa, đọc thêm nhiều sách thánh hiền, minh ý sớm chút, bước vào thất phẩm, vậy mới có thể tránh được những lời nói vào ra của người khác.”

Giọng nói âm dương quái khí kia lại vang lên.

Trông có vẻ như khuyên can, nhưng thật ra là đang mỉa mai Hứa Thanh Tiêu.

“Ngu xuẩn, người khác có lẽ sẽ kẹt tại bát phẩm không tiến lên được nhưng Hứa Vạn Cổ chắc chắn là có thể, lập ý tuyệt thế văn chương còn không thể tấn thăng lên thất phẩm hay sao?”

“Hứa huynh, nếu như có thể, mong rằng Hứa huynh chỉ giáo thêm cho chúng ta một ít, chia sẻ văn chương ra ngoài, để bọn ta cũng được học tập tốt hơn. Nếu như có một ngày nào đó ta có thể minh ý, đại ân như thế, suốt đời khó quên.”

“Đúng vậy đó, chém chút nữa ta quên luôn chuyện này, Hứa Vạn Cổ, Hứa đại tài, ngài đừng có ghi hận, thể cốt ta yếu, một trận gió thổi ngang cũng có thể ngã, nhưng Hứa Vạn Cổ ngài đừng có ghi hận trong lòng nha, là ta nói sai rồi.”

Học sinh của thư viện Thiên Minh từng người từng người nhao nhao mở miệng, những lời âm dương quái khí đều nói ra hết.

Thậm chí còn có người trực tiếp mỉa mai chuyện Hứa Thanh Tiêu sai khiến quan sai đánh người.

Nhìn những người này.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh. Nhưng vào giờ khắc này, hắn đã hiểu rõ thêm một đạo lý.

Nếu như một người muốn ngươi khó sống thì mặc kệ ngươi có làm gì đi chăng nữa, họ cũng sẽ không thay đổi thái độ.

Đối phương chính là thái độ như vậy đấy.

Hứa Thanh Tiêu hắn cũng chính là như vậy.

Nhưng bất luận thế nào, Hứa Thanh Tiêu biết hôm nay đến đây không phải là để cãi nhau, cũng không phải là để đánh nhau, mà là để hòa giải.

“Xin hỏi, Vạn phu tử ở chỗ nào?”

Hứa Thanh Tiêu không trả lời lại những câu nói mỉa mai của bọn họ mà chỉ hỏi dò Vạn An Quốc ở đâu.

“Vạn phu tử đã vào trong yến hội từ trước rồi, chẳng qua Hứa huynh à, ta vẫn khuyên nhủ huynh một câu, chuyện xảy ra vào mấy ngày trước không có liên quan gì đến Hứa huynh, vậy thì huynh đừng nên liên lụy vào, bằng không, phiền phức lắm đó.”

Trương Hằng trả lời, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ.

Nhưng từ câu nói này có thể suy ra đám người này thật sự là đang chờ mình, nếu không phu tử cũng đã đi vào rồi, sao bọn họ chỉ vừa tới đây được chứ?

Rõ ràng là không hợp với lẽ thường.

“Được rồi, chúng ta vào thôi.”

Trần Tinh Hà không muốn nói gì với đám người này nữa, thời gian sắp tới, hắn mở miệng mang theo ba người Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Cũng ngay vào lúc này, không ít người đọc sách cũng vây quanh, đi theo bọn người Hứa Thanh Tiêu.

Chương 175: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (2)

Đây đều là những người đọc sách của phủ Nam Dự.

Thấy đám người Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói gì cứ thế rời đi, đám học sinh của thư viện Thiên Minh ai nấy cũng đều vui vẻ, như vừa được ăn ngon xong.

Dù sao thì làm cho Hứa Thanh Tiêu ngột ngạt, bọn họ tất nhiên là rất vui vẻ rồi.

"Đi, chúng ta cũng đi vào."

Trương Hằng mở miệng, đám học sinh cũng vô cùng náo nhiệt mà đi vào.

Trên đường đi.

Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà cùng nhau sánh vai nhau mà đi, chung quanh đều là các vị văn nhân đồng liêu của phủ Nam Dự, giờ khắc này, bọn họ đều tức giận bất bình giống như nhau.

"Đám người này, đến đây với ý đồ bất thiện, trước đó còn nói chỉ đến vì thảo luận Nho đạo, hôm nay cuối cùng thì cũng lộ ra nguyên hình."

"Đúng vậy đó, nói tới nói lui còn không phải là không phục Hứa huynh đạt được đệ nhất thi phủ, vượt xa bọn hắn đó sao? Những người này lòng dạ hẹp hòi, so với Hứa huynh thì còn không bằng một phần vạn.

"So sánh bọn họ với Hứa huynh thì quả thật là đang vũ nhục Hứa huynh."

"Chẳng qua ta nhìn nét mặt của bọn họ hôm nay, chắc là đã có chuẩn bị mới đến. Đợi đến lúc lâu yến đoán chừng lại muốn chèn ép chúng ta, cũng không biết Hứa huynh có chuẩn bị chút thơ từ trợ hứng gì hay không, miễn cho đám người kia càng thêm phách lối đắc ý."

Những người đọc sách của phủ Nam Dự tương đối đoàn kết, từng người từng người đi tới, xem như là một chiến đội.

“Không sao, ta đã chuẩn bị xong thi từ, không tới phiên bọn họ ồn ào đâu.”

Lúc này, Trần Tinh Hà mở miệng, dáng vẻ giống như là đã tính xong từ trước.

Lời này vừa nói ra làm cho mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà trên đường đi Hứa Thanh Tiêu đều luôn giữ yên lặng, hắn lộ ra vẻ an tĩnh dị thường, chỉ là loại yên tĩnh này làm cho người ta cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

Một khắc đồng hồ sau.

Mọi người mới đi tới Nam Dự lâu.

Theo sự dẫn đường của thị nữ, rất nhanh sau đó, mọi người đã leo lên đến tầng thứ năm.

Bên trong lầu các cực kì khoáng đạt, trong chủ đình bày ra hơn hai mươi bàn, chung quanh cũng trưng bày mấy trăm cái bàn khác.

Có không ít người đã đến đây, đang ngồi giao lưu và đàm luận.

Bên trong chủ đình.

Lý Quảng Tân đang trò chuyện cùng hai vị lão giả, trên mặt còn mang theo nụ cười.

“Hâm Nhi, Thủ Nhân, các ngươi tới rồi.”

Ngay lúc này, Lý Quảng Tân mới nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu và Lý Hâm, lập tức đứng dậy mở miệng gọi bọn họ tới.

Lý Hâm đáp một tiếng, Hứa Thanh Tiêu cũng vội vàng đi theo.

Về phần Trần Tinh Hà và Vương Nho, bọn họ ngồi ở vị trí gần với chủ đình nhất.

Đi đến trên đài yến tiệc.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía hai vị lão giả kế bên Lý Quảng Tân.

Tóc hai người đều đã trắng phơ, còn có một nét đặc biệt đó là quần áo trên người bọn họ đều có rất nhiều miếng vá, nhìn cực kì cũ kĩ.

Chẳng qua trong chủ đình còn có những người khác nữa, Mộ Nam Bình và Mộ Nam Ninh cũng tới, bọn họ đều ngồi ở bên trên cùng với mấy vị phu tử.

“Hâm Nhi, Thủ Nhân hiền điệt, tới tới tới, vị này là Vạn An Quốc, Vạn phu tử, lão viện trưởng của thư viện Thiên Minh.”

“Vị này là đại Nho đương triều Nghiêm Lỗi, Nghiêm đại Nho, các ngươi nhanh chóng đến đây chào hỏi đi.”

Lý Quảng Tân đứng dậy, cực kì trịnh trọng mà giới thiệu với hai người.

“Học sinh bái kiến Vạn phu tử, bái kiến Nghiêm đại Nho.”

Nhìn thấy đại Nho, rõ ràng là Lý Hâm có vẻ sốt sắng hơn rất nhiều, mà Hứa Thanh Tiêu thì lại vô cùng bình tĩnh.

Sau khi hành lễ xong, Vạn An Quốc tán dương Lý Hâm một tiếng, chẳng qua là rất nhanh sau đó, ánh mắt ông ta liền rơi vào người Hứa Thanh Tiêu.

“Vị này là Hứa Thanh Tiêu đó sao? Quả nhiên là tuấn tú lịch sự, Đại Ngụy ta có tuấn kiệt thế này quả thật là phúc khí đấy.”

Vạn An Quốc tán dương Hứa Thanh Tiêu. Hắn thật sự rất xem trọng Hứa Thanh Tiêu, đây là sự xem trọng của văn nhân, không có liên quan gì đến chuyện cá nhân.

Nhưng mà so với Vạn An Quốc thì Nghiêm Lỗi Nghiêm đại Nho lại nghiêm khắc hơn nhiều, ông ta khẽ gật đầu, sau đó cũng không nói bất kì câu nói mang ý khen ngợi nào.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều lộ ra một loại uy nghiêm, ngay cả Lý Hâm cũng không dám đối mặt với ông, có một loại khủng hoảng không thể hiểu được.

Đây chính là khí thế của đại Nho.

“Phu tử quá khen.”

Hứa Thanh Tiêu cực kỳ khiêm tốn đáp lại, mà phu tử thì cũng chỉ cười cười, sau đó không tiếp tục khách sáo nữa.

Ngay sau đó, Lý Quảng Tân liền để cho Hứa Thanh Tiêu ngồi ở kế bên chủ vị của Mộ Nam Bình, Hứa Thanh Tiêu chính là đệ nhất thi phủ tân triều đại Ngụy, có tư cách thượng tọa. Về phần Lý Hâm thì hắn ta ngoan ngoãn đi xuống dưới, tìm một chỗ ngồi.

Mặc dù ông ta hy vọng Lý Hâm cũng ngồi lên trên nhưng mà quy củ thì không cho phép, không tài không đức, nếu như cứ ngồi ở trên thì dẫn tới người ta nói vào nói ra chỉ là chuyện nhỏ, nhận lấy ô danh mới là chuyện lớn, nhất là bên cạnh đây còn có một vị đại Nho công chính cương trực đang ngồi.

“Hứa huynh! Mấy ngày không gặp, càng thêm sâu sắc rồi nha.”

Đợi khi Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống xong, Mộ Nam Bình mới khách khí nói chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

“Mộ huynh cũng thế.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, nhưng mà dù là ai thì cũng đều nhìn ra hắn đang có tâm sự, cho nên Mộ Nam Bình cũng không tiếp tục trao đổi thêm nữa.

Các tân khách lục tục lần lượt vào sân.

Khoảng cách đến thời gian khai yến chỉ còn gần nữa canh giờ, rất nhanh sau đó, đám học sinh của thư viện Thiên Minh cũng ra trận, dẫn đầu là Trương Hằng, dẫn theo mọi người hướng tới chủ vị, cúi đầu thật sâu với Lý Quảng Tân, chư vị phu tử và Nghiêm Lỗi.

Trong đó có một người, bộ dáng càng thêm tươi cười nhìn về phía Nghiêm Lỗi nói:

“Thúc phụ, thân thể gần đây như thế nào?”

Hắn cố ý mở miệng nói ra mối quan hệ của hắn và Nghiêm Lỗi, là quan hệ chú cháu.

Người này chính là người vừa rồi ở dưới lầu bảo Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng lập ý văn chương.

“Gần đây cũng được, chẳng qua ta nghe phụ thân ngươi nói gần đây ngươi bỏ bê việc học, chạy tới nơi này du sơn ngoạn thủy, mặc dù thông qua thi phủ nhưng xếp hạng ngoài mười vị trí đầu. Vài hôm nữa có thời gian ta sẽ đến tìm đại ca ta nói chuyện một phen, bảo ông ấy giáo huấn ngươi một trận, nếu không ngươi làm sao thành tài được?”

Nghiêm Lỗi mở miệng, mang theo vẻ răn dạy.

Người kia ngượng ngùng cười một tiếng, liên tiếp mở miệng nói sẽ không dám nữa.

Ngay sau đó, đám người lui ra tản đi, chẳng qua người này lại lôi kéo Trương Hằng ngồi ở vị trí gần chủ đình nhất, tuy là ở bên cạnh nhưng cũng là chủ đình, có hơi đắc ý, nụ cười trên mặt hắn có thể nói là cực kỳ sáng lạng.

Chương 176: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (3)

Tân khách tụ hội.

Các loại âm thanh náo nhiệt cũng vang lên, những người đến đây hoặc đều là văn nhân, hoặc là những quan viên quan trọng của phủ Nam Dự, còn có không ít người từ các phủ khác phái đến chúc mừng, cũng không thua kém gì lắm.

Ngay vào lúc này, trong chủ đình.

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Vạn phu tử.”

Hắn mở miệng, trong lúc nhất thời đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

Chuyện gì?”

Nghe thấy tiếng gọi của Hứa Thanh Tiêu, Vạn An Quốc liền đưa mắt nhìn sang.

“Trước đó vài ngày có một số chuyện không vui đã xảy ra, trong đó có quá nhiều hiểu lầm.

“Học sinh biết luật pháp Đại Ngụy nặng như núi, nhưng cũng có câu là pháp không trách chúng, học sinh hy vọng Vạn phu tử có thể pháp ngoại khai ân.”

“Nếu được như thế, học sinh tất sẽ khắc ghi trong lòng, về phần những học sinh bị thương, tất cả chi phí thuốc thang học sinh đều sẽ gánh chịu, nếu như cần bồi thường, chỉ cần không quá đáng quá thì học sinh cũng sẽ bồi thường cho từng người, thậm chí là, tạ lỗi với từng người bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Chỉ là những lời này đều là cho rất nhiều người ở đây rơi vào yên lặng.

Trong chủ đình, Mộ Nam Bình chậm rãi buông chén rượu mà mình đang cầm trên tay xuống, hắn nhíu mày, không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại thật sự dám lên tiếng cầu tình.

Mấy vị phu tử cũng trở nên trầm mặc, thậm chí có phu tử còn thấp giọng thở dài, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu lỗ mãng quá.

Có vài tân khách cũng trầm mặc giống như vậy, đưa mắt nhìn về phía chủ đình.

Ai cũng biết gần đây phủ Nam Dự đã xảy ra chuyện gì.

Có người nhìn thấu nhưng cũng có người không nhìn thấu.

Nhưng mà bất luận là như thế nào thì tất cả mọi người đều đang rất tò mò chuyện Hứa Thanh Tiêu sẽ lựa chọn như thế nào.

Dù sao thì mặc kệ bên trong đó còn có nguyên nhân gì thì nếu như Hứa Thanh Tiêu mở miệng cầu tình cho những tên quan sai vũ phu kia tức là hắn đang đắc tội với những người đọc sách.

Cho nên bọn họ rất hiếu kì.

Bây giờ, trong lâu yến, Hứa Thanh Tiêu lại trực tiếp mở miệng như vậy, trái lại làm cho nhiều người nghĩ không ra.

Lâu yến có hơi yên tĩnh.

Lý Quảng Tân cũng im lặng, nhưng ông ta cũng không nói thêm gì. Lúc Hứa Thanh Tiêu mở miệng thì ông ta đã không còn gì để nói nữa, chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu sẽ không quá mức vội vàng.

Sắc mặt Vạn An Quốc hơi thay đổi, buông chén rượu đang cầm trên tay xuống.

Ông ta giữ nét mặt bình tĩnh nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Luật pháp như núi, dù pháp không trách chúng nhưng vũ phu đánh nhau với người đọc sách, đây là chuyện chưa bao giờ nghe qua, những ảnh hưởng trong đó cũng không phải là chuyện nhỏ.”

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu biết những người này cũng là vì bất bình thay ngươi, lòng người băn khoăn lão phu cũng có thể lý giải được.”

“Nhưng mà pháp chính là pháp, thánh ý chính là thánh ý, ngươi thà rằng không tiếc đắc tội với lão phu cũng đồng ý cầu tình thay cho bọn họ, phần nhân nghĩa này lão phu kính nể, tin rằng sau khi bọn họ biết được chuyện này thì cũng sẽ thông cảm cho ngươi.”

“Việc này, dừng ở đây đi.”

Vạn An Quốc cũng hợp tình hợp lý nói một phen.

Ông ta không cố ý làm Hứa Thanh Tiêu khó xử mà ngược lại còn tìm một lý do cho Hứa Thanh Tiêu, dù sao trong mắt ông ta thì việc Hứa Thanh Tiêu cầu tình là do nỗi áy náy trong lòng của hắn.

Chuyện này không có chút liên quan nào tới hắn, là có người đã tự chủ trương ra mặt cho Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu băn khoăn.

Nếu như không cầu tình thì chỉ sợ người trong thiên hạ đều sẽ chế giễu Hứa Thanh Tiêu bất nhân bất nghĩa.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu xin tha, ông ta khéo léo cự tuyệt đồng thời còn tán dương Hứa Thanh Tiêu nhân nghĩa.

Như vậy làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu dễ chịu hơn một chút, cũng không làm mọi chuyện trở nên mâu thuẫn hơn.

Nói tới nói lui vẫn là Vạn An Quốc xem trọng Hứa Thanh Tiêu, ông ta khác với những học sinh khác của thư viện Thiên Minh, đối với người có tài, tất nhiên ông ta rất xem trọng. Hứa Thanh Tiêu làm như vậy ông ta có thể hiểu được, cho nên ông ta không tức giận, nhưng cũng sẽ không giải quyết việc này.

Bởi vì liên quan đến luật pháp, liên quan đến thánh ý.

Nói tới đây cũng đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Hoàn toàn chính xác. Lời này nói ra, Mộ Nam Bình lập tức mở miệng.

“Đúng vậy, Hứa huynh, việc này rất hiếm thấy, cũng cực kỳ phức tạp. Sự băn khoăn trong lòng ngươi chúng ta cũng hiểu, ngươi có thể trượng nghĩa mở miệng vì bọn họ cũng xem như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Như vậy đi, ta sẽ nghĩ cách cho người quan tâm đến bọn họ, sẽ không quá khổ cực đâu.”

Mộ Nam Bình mở miệng xem như là giảng hòa. Hắn thân là con trai của quận vương, sắp xếp người chăm sóc một chút cũng không xem là chuyện khó khăn gì.

Hắn đã nhìn thấu cục diện này, không hy vọng Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục làm mọi chuyện càng thêm căng thẳng, đến điểm thì dừng, nên lùi thì lùi.

Bo bo giữ mình, mới là vương đạo.

Chỉ là, lời này vừa nói xong thì một giọng nói lạnh lùng lại vang lên. Bên trong lâu yến trong nháy mắt cũng yên tĩnh trở lại.

“Quan tâm một chút?”

“Thể tử quá nhiên là quyền lực lớn lao đó nhỉ?”

“Sung quân ngàn dặm là phạt khổ dịch, vốn dĩ nó chính là để cho bọn họ chịu khổ chịu cực, để cho bọn họ nhớ lâu một chút, cũng là làm cho người trong thiên hạ e sợ pháp luật chúng ta.”

“Hai chữ quan tâm này chẳng phải là xem luật pháp như một trò cười, xem thánh ý như tờ giấy lộn hay sao?”

Là giọng nói của Nghiêm Lỗi.

Ông ta rất bình tĩnh, mang theo một tia lãnh ý.

Toàn bộ đại điện ngay trong phút chốc bỗng nhiên lạnh xuống, tất cả mọi người cũng đều an tĩnh trở lại.

Đại Nho lên tiếng, như sấm bên tai, cho dù là âm thanh nho nhỏ nhưng mà vẫn có thể truyền được tới tai tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều không ai dám nói lời nào, đến cả thở mạnh cũng không dám thở một tiếng, tình hình lại một lần nữa hết sức khó xử, duy chỉ có đám học sinh của thư viện Thiên Minh, trong giờ khắc này, tâm tình bọn họ cực kì vui vẻ.

“Chuyện này…”

“Mong Nghiêm đại Nho bớt giận, vừa rồi bản thế tử lỡ lời.”

Mộ Nam Bình có hơi xấu hổ, hắn căn da đầu đứng dậy, cúi đầu hướng về phía Nghiêm đại Nho.

Chẳng qua hắn chỉ muốn giảng hòa, nhưng lại chưa từng nghĩ đến sẽ bị Nghiêm đại Nho nắm thóp. Lần răn dạy này đối với người bình thường mà nói thì chẳng qua cũng chỉ xấu hổ một chút mà thôi.

Nhưng đối với Mộ Nam Bình mà nói thì đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Nếu như Nghiêm Lỗi nổi giận thượng tấu lên triều đình, phán xuống tội lạm quyền thì hắn khổ rồi.

Mộ Nam Bình có chút khó chịu, hắn không hề nghĩ tới Nghiêm Lỗi lại không hiểu tình người như vậy. Những câu nói vừa rồi hoàn toàn chỉ là những lời khách sáo mà thôi.

Vậy mà Nghiêm Lỗi lại cho là thật, hắn cũng chỉ có thể nói xin lỗi một cách đàng hoàng.

“Lỡ lời?”

“Thân là Vĩnh Bình thế tử, mỗi câu mỗi chữ đều là đại biểu cho Vĩnh Bình quận vương, đại diện cho triều đình, đại diện cho hoàng quyền.”

“Việc này lão phu sẽ tấu lên triều đình, nên xử lí ra sao thì sẽ do phụ thân thế tử xử lí.”

Chương 177: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (4)

Nhưng đối mặt với sự yếu thế của thế tử, Nghiêm Lỗi vẫn không hiểu tình người như trước, một câu lại một câu làm cho sắc mặt của Mộ Nam Bình trở nên khó coi.

Hắn muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng.

Mộ Nam Ninh ngồi ở một bên có hơi nhíu mày, nhưng mặc dù thường ngày nàng có hơi hồ đồ nhưng có đại Nho đang ngồi ở đây, nàng cũng không dám lỗ mãng, chẳng qua trong lòng nàng vẫn thấy khó chịu.

Nhưng nói tới người khó chịu trong lòng nhất thì phải nói đến Hứa Thanh Tiêu.

Cách nói chuyện của Vạn An Quốc có thể nói là tương đối khéo léo, mang theo chút hàm ý khuyên can.

Mà Nghiêm Lỗi lên tiếng làm cho hắn nhìn thấy rõ ràng, đây chính là một sự cảnh cáo dành cho mình.

Chẳng qua Mộ Nam Bình chỉ khách khí nói một câu.

Kết quả lại bị Nghiêm Lỗi bắt lấy la mắng một trận. Thân là Vĩnh Bình thế tử, Mộ Nam Bình nói ra một câu hòa giải như vậy vậy mà ông ta lại chẳng hiểu tình người.

Đơn giản ông ta đang nói cho mình nghe, làm cho mình nhìn.

Chuyện này, không có khả năng hòa giải, cũng sẽ không hòa giải được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại hít sâu một hơi.

Tiếp tục mở miệng.

“Người không phải là thánh hiền, ai có thể không có sai lầm, việc này cuối cùng vẫn là một sự hiểu lầm.”

“Pháp luật như núi, thánh ý như trời, nhưng cũng có khi pháp ngoại khai ân, cũng có khi vén tan mây mù.”

“Vạn phu tử, học sinh đồng ý viết văn chương tự kiểm, dán ở trước thư viện Thiên Minh.”

“Cũng đồng ý sẽ đi vào Thiên Minh thư viện, triều bái thư viện, lấy đó làm tạ lỗi.”

“Chỉ cầu phu tử có thể khai ân, chuyện lớn hóa nhỏ.”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng lần nữa, thái độ hắn rất quả quyết.

Ầm!

Một tiếng đập bàn vang lên, chẳng qua cũng không phải truyền đến từ phía Vạn An Quốc.

Mà là truyền đến từ phía Nghiêm Lỗi.

“Làm càn.”

“Luật có thể khai ân vậy phải trị quốc như thế nào.”

“Thánh ý như trời, há có thể nói xấu.”

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu biết chuyện này không có liên quan gì với ngươi, vừa rồi ngươi cầu tình, Vạn phu tử đã bảo ngươi yên tâm, thành toàn nhân nghĩa cho ngươi, nhưng ngươi lại được voi đòi tiên.”

“Ngươi vì nhân nghĩa của bản thân mà không để ý đến nhân nghĩa bao đời, uổng cho ngươi là người đọc sách.”

“Còn nữa, luật pháp tuyệt đối không bao giờ khai ân.”

“Thánh không thể chịu nhục.”

“Niệm tình ngươi đạt đệ nhất thi phủ, lại mang đến tuyệt thế văn chương cho Đại Ngụy, lão phu tha thứ cho lần làm càn này của ngươi.”

“Nhưng nếu như ngươi còn dám tiếp tục mở miệng cầu tình cho đám ác ôn, lão phu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.”

Giọng của Nghiêm Lỗi vang lên, mang theo sự tức giận nhưng cũng không phải là loại tức giận gầm thét kia mà là một loại lãnh ý.

Những lời này đã hoàn toàn tỏ rõ thái độ.

Cũng chắc chắn nói cho Hứa Thanh Tiêu biết đừng hòng cầu tình nữa nếu không ngươi cũng sẽ cùng gặp xui xẻo.

Giờ khắc này, Lý Quảng mới lập tức mở miệng.

“Lâu yến bắt đầu, đừng để trễ giờ lành hoàng đạo, chư vị bớt giận, khó khăn lắm mới gặp nhau được một lần.”

Lý Quảng Tân mở miệng, liếc qua một cái.

Trong nháy mắt, nhạc bắt đầu tấu lên, từng cô gái yểu điệu di chuyển vào trong yến hộ. Tiếng chuông tiếng trống, tiếng của sợi trúc nhẹ nhàng quấn quanh.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên náo nhiệt hẳn lên, chỉ là vẫn còn có vẻ hơi gượng ép một chút. Không hiểu sao, tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, họ sợ mọi chuyện lại tiếp tục trở nên gượng gạo.

Bên trên chủ đình.

Mộ Nam Bình dựa vào gần Hứa Thanh Tiêu một chút, hắn kéo kéo quần áo Hứa Thanh Tiêu, không dám tiếp tục mở miệng, chỉ sợ Nghiêm Lỗi lại tiếp tục tìm hắn gây phiền toái.

Nhưng trong ý tứ lại rất rõ ràng, hắn cũng đang khuyên Hứa Thanh Tiêu đừng nên tiếp tục đấu tranh nữa.

Hứa Thanh Tiêu ngồi thẳng ở chỗ ngồi, hắn nhìn mọi người một hồi. Học sinh của thư viện Thiên Minh đều lộ ra vẻ mặt tươi cười, Lý Hâm, Vương Nho, Trần Tinh Hà đều giống nhau, lộ ra vẻ lo lắng, nhất là Trần Tinh Hà, hắn cau mày, vẫn luôn lắc đầu ý bảo mình đừng nói nữa.

Sắc mặt Vạn phu tử bình tĩnh bưng chén rượu mời Nghiêm Lỗi.

Tất cả mọi người đều có ý dẫn dắt mọi chuyện sang hướng khác.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Hắn ngồi xuống, cũng không tiếp tục nói câu nào.

Bên trong lâu yến, rất nhiều người âm thầm thở phào.

Nếu như vẫn còn tiếp tục như vậy thì chỉ sợ lâu yến lần này sẽ không thành công.

Lý Quảng Tân nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Rốt cuộc thì Hứa Thanh Tiêu cũng biết khó mà lui.

Đây là chuyện tốt. Ông ta biết được tâm ý của Hứa Thanh Tiêu, cũng biết được Hứa Thanh Tiêu nhân nghĩa, nhưng có đôi khi cũng không thể cương cứng quá được, biết khó mà lui cũng là một chuyện tốt.

"Lâu yến phủ Nam Dự hôm nay, chư vị cứ uống cho thỏa thích, chúc mừng tân lâu."

Lý Quảng Tân lớn tiếng cười nói, hy vọng bầu không khí có thể càng thêm sinh động một chút.

Đúng thật là vậy, khi Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống thì trong lòng mọi người cũng đều thấy an tâm theo, trong lúc nhất thời, tiếng cười tiếng nói liên tục vang lên, bọn họ bắt đầu giao lưu, cũng không thiếu các loại thi từ chúc mừng.

Chẳng qua có vài tiếng cười lại có vẻ hơi chói tai.

Vẫn là đám học sinh của thư viện Thiên Minh. Bọn họ đúng thật là rất vui vẻ, nụ cười trên mặt quả thật là xuất phát từ tận đáy lòng.

Bên trên chủ đình.

Tiếng cười của hai người Nghiêm Quân và Trương Hằng cũng tương đối lớn.

Nhưng cười chúc mừng vì lâu yến hay là cười bởi vì chuyện khác thì chẳng ai biết được.

Tiếng đàn vang lên từng đợt.

Những cô gái uyển điệu biểu hiện tài nghệ trong đại sảnh, tiếng nhạc thanh thúy vang lên, đám người sa vào không khí của buổi thịnh yến.

Ánh mắt bọn họ cũng rơi vào trên người những cô gái này, có thể nhìn ra được, bọn họ đúng thật là rất vui vẻ.

Lại duy chỉ có một mình Hứa Thanh Tiêu là ngồi im trước bàn.

Mộ Nam Bình nâng chén rượu lên, muốn kính Hứa Thanh Tiêu một chén nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ ý định.

Trái lại là Mộ Nam Ninh, nàng nâng chén rượu lên gọi Hứa Thanh Tiêu một tiếng.

“Thanh Tiêu công tử, ta mời ngươi một chén.”

Mộ Nam Ninh khá ngang tàng, không người nào dám nói chuyện với Hứa Thanh Tiêu nhưng mà nàng dám, nàng cũng không thích đám hủ nho này đồng thời cũng cực kì kính nể Hứa Thanh Tiêu, chỉ tiếc là đấu không lại đám người này, có hơi uất ức.

Nghe tiếng của Mộ Nam Ninh.

Hứa Thanh Tiêu nhìn nàng một cái.

Sau đó nâng chén rượu lên uống một ngụm.

Rượu ngon chảy vào cổ họng nhưng không hiểu sao, hương vị lại có chút đắng chát.

Hứa Thanh Tiêu lại rót cho mình thêm một chén.

Vẫn có chút đắng chát.

Lại rót cho mình một chén.

Vẫn đắng chát như cũ.

Một chén rồi lại thêm một chén.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn trầm mặc, trong mắt những người khác, dường như hắn đang tự mình uống rượu giải sầu.

Chẳng qua đám người này cũng có thể lý giải được. Xảy ra chuyện như vậy, nếu như không phiền muộn mới lạ.

Cho nên mọi người cũng không thèm để ý.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Trương Hằng vang lên.

“Nghiêm nho, ta vẫn luôn nghe Nghiêm huynh nhắc đến ngài, Nghiêm nho chi ý quả thật làm cho người đọc sách chúng ta càng thêm kính ngưỡng. Chén rượu này học sinh kính ngài,

cũng chúc mừng Đại Ngụy vì đã có được một người giống như Nghiêm nho ngài.”

Chương 178: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (5)

Trương Hằng mở miệng, hắn bưng chén rượu lên, hướng phía nghiêm lỗi nói.

Hắn kính chén rượu này.

Thứ nhất là thật lòng thật dạ muốn lộ mặt trước mặt đại Nho, cho dù là lấy được một ít hảo cảm cũng là chuyện tốt đối với hắn.

Thứ hai chính là vị này đã làm cho Hứa Thanh Tiêu bẽ mặt, nhất là hai chữ cuối cùng kia, hai chữ nghiêm nho cũng mang theo ý tứ sâu sắc.

Tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều nghe ra được ý tứ của hắn.

Phần lớn số người đều khẽ nhíu mày, liếc một cái là nhìn thấu được tâm ý của hắn.

Cho dù là Vạn An Quốc thì cũng có chút không vui, chuyện này vốn là đã dừng lại, Hứa Thanh Tiêu còn ngồi ở kia tự mình uống rượi giải sầu, ngươi lại đi trêu chọc hắn làm gì? Không phải là có bệnh sao?

Nhưng lời hắn nói lại hợp tình hợp lý, muốn răn dạy cũng không được, chỉ có thể cố gắng nuốt nỗi chán ghét kia xuống đáy lòng.

Về phần Nghiêm Lỗi, ông ta cũng hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Nhưng ông ta cũng không răn dạy gì. Trong mắt ông ta, loại biểu hiện như Trương Hằng này cũng bình thường mà thôi, dù sao thì đồng học vô duyên vô cớ bị đánh một trận, hắn có hơi tức giận thì cũng là lẽ thường.

Cho nên ông ta gật đầu, coi như là nhận lấy chén rượu này.

Nhìn thấy Nhiêm Lỗi gật đầu, trong lúc nhất thời, nụ cười của Trương Hằng lập tức trở nên sáng lạn, hắn uống ngay, sau đó

Nghiêm Quân ở bên cạnh cũng mở miệng theo.

Nhưng hắn ta cũng không nói chuyện với Nghiêm Lỗi mà hướng về phía Lý Quảng Tân mở miệng nói:

“Lý phủ quân, Trương huynh của ta am hiểu nhất là về thi từ, lần này phủ lâu Nam Dự vừa mới xây xong, Trương huynh đã chuẩn bị xong một bài thơ thất ngôn, xem như là chúc mừng.”

Hắn mở miệng, thổi phồng Trương Hằng.

Lời này vừa nói ra, mặc dù trong lòng Lý Quảng Tân rất ghét người này nhưng bên ngoài thì vẫn cười nói:

“Ồ? Không ngờ Trương Hằng lại có phần tâm ý này, vậy không bằng cứ đọc ra đi, cũng coi như là vì tăng thêm hào quang cho Nam Dự tâu lâu chúng ta.”

Lý Quảng Tân vừa cười vừa nói.

Có câu nói này, đám học sinh thư viện Thiên Minh cũng bắt đầu ồn ào lên.

“Thi từ của Trương huynh có thể nói là tuyệt vời đó.”

“Đúng vậy, đúng vậy, do Trương huynh làm ra chắc chắn là tinh phẩm, chúng ta có thể may mắn nghe đươc thư từ của Trương huynh thì coi như không uổng công tới đây.”

Đám người ồn ào, những người còn lại cũng ồn ào theo, nét cười lộ ra trên khuôn mặt. Dù sao cũng là lâu yến, ngâm thơ đối từ cũng là một phần tất yếu.

“Nào có, nào có, Nghiêm huynh đây thật sự đã nói quá.”

“Chẳng qua học sinh đúng là có làm một bài thơ, cũng coi như là thêm một phần hào quang cho Nam Dự tân lâu đi, đương nhiên là nếu như làm không tốt thì hy vọng các vị cũng đừng chê cười ta.”

Trương Hằng cười cười.

Ngoài mặt thì ra vẻ khiêm tốn nhưng mà hắn lại đứng dậy, nhìn rồi nói với đám người.

“Lầu các điều nghiêu ỷ thúy vi, thiên phong xuy tán bích vân phi, nhất thanh thanh khánh thì thì hưởng, thập lý minh chung

dạ bán quy.” (Lầu các chót vót xanh xanh thẳm, gió trời thổi tan tác áng mây biếc, tiếng khánh thi thoảng ngân vang, tiếng chuông mười dặm nửa đêm quay về.”

Trương Hằng mở miệng, rõ ràng, hắn đã chuẩn bị bài thơ này từ sớm, đồng thời cũng đã thỉnh giáo với không ít phu tử, xóa rồi lại sửa, bây giờ mang ra nói là bêu xấu nhưng thật ra lại có chút tự tin.

Sau khi bài thơ được đọc xong.

Mọi người ở đây đều không khỏi khẽ gật đầu.

Nếu như nói đặc biệt tốt vậy thì chắc chắn là không phải, nhưng nếu như nói kém vậy thì chắc chắn không kém.

Chỉ có thể xem như là khá, dù sao thì cũng không thể quá cao, đâu phải ai cũng đều có thể làm ra thiên cổ danh từ?

“Chư vị, quả thật là học sinh đã bêu xấu, nếu như có điểm nào không tốt thì mong rằng mọi người chỉ điểm nhiều hơn.”

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Trương Hằng hơi tự hào, nhưng nói chuyện vẫn khiêm tốn lắm.

Dưới đài, Trần Tinh Hà uống một hớp rượu, trong lòng lại càng thêm tự tin, chẳng qua hắn cũng không vội vã đọc ra thi từ của mình, dù sao thì bước này vẫn sẽ kéo dài thêm một hồi, tất cả mọi người đều sẽ thay nhau làm thơ.

Hắn hoàn toàn có thể đợi một lát, đợi đến lúc thời cơ chín muồi thì lấy thi từ của mình ra, trấn áp toàn trường.

Thứ nhất là vì xả giận cho sư đệ của mình.

Thứ hai là vì chứng minh thực lực của mình.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh Hà lại uống thêm một hớp rượu.

“Tốt!”

“Thi từ không tệ, ý cảnh không tệ, không hổ là tác phẩm của Trương huynh.”

“Trương huynh không hổ là người đọc sách của thư viện Thiên Minh chúng ta, không tệ, không tệ.”

Rất nhanh sau đó, các loại khen ngợi liên tục vang lên, đang số đều là tiếng hô hào của học sinh thư viện Thiên Minh.

Những người còn lại cũng vỗ tay tán thưởng theo.

Yến hội chính là như vậy, ngươi khen ta một cái ta khen ngươi một lần, chỉ cần không có thù hằn gì thì đôi bên đều sẽ khách khí đôi phần.

Cảm nhận được sự tán dương của đám người, Trương Hằng cũng có chút lâng lâng.

Nhưng lúc này, hắn nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, mang theo ý cười nói:

"Làm gì có, làm gì có, bêu xấu thôi, bêu xấu thôi. Nếu không phải vì Nam Dự phủ lâu mới xây xong ta cũng không dám mang ra bêu xấu. Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ cũng đang ở đây, chư vị chớ có chê cười ta thêm nữa."

"So sánh với tài hoa của Hứa huynh, quả thật tài của Trương mỗ cũng chỉ là ánh sáng của đom đóm mà thôi."

Trương Hằng mở miệng, rất khiêm tốn nhưng cũng đầy vẻ trào phúng.

Hắn cũng là người đọc sách, hơn nữa còn nhập phẩm rồi, hạ thấp tư thế của mình đi tán thưởng Hứa Thanh Tiêu, nhìn như nghĩ mình không giỏi nhưng thật ra lại đang gièm pha người khác.

Trong lúc vô hình hắn đã nâng Hứa Thanh Tiêu lên quá cao, cũng âm thầm mỉa mai Hứa Thanh Tiêu, làm Hứa Thanh Tiêu buồn nôn.

Giờ khắc này, đến cả Vạn An Quốc cũng hơi không thích lắm.

Năm lần bảy lượt đi tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức, hà tất gì phải như vậy đâu?

"Trương huynh chớ có nhụt chí, Hứa Thanh Tiêu chính là Nho đạo đệ nhất nhân, so ra kém hắn cũng là lẽ thường."

"Đúng vậy, Hứa Vạn Cổ tùy tiện làm thơ đều có thể làm ra tuyệt tác danh từ không sánh bằng Hứa đại tài cũng là chuyện đương nhiên."

“Tuổi còn trẻ như vậy đã là Nho đạo bát phẩm, tài hoa của Hứa tiên sinh, nếu như nói dùng một người đè ép cả thư viện Thiên Minh chúng ta thì cũng không quá đáng.”

Các loại âm thanh lại một lần nữa vang lên.

Y như tôm tép nhãi nhép.

Y như ve mùa hạ ồn ào.

Mọi người đều nhíu lông mày, cho dù Lý Quảng Tân thân là Phủ quân thì cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Đám người này đúng là hơi không thức thời.

Hứa Thanh Tiêu đã im lặng không nói như vậy rồi, một thân một mình ngồi uống rượu giải sầu, các ngươi còn muốn mỉa mai?

Hai huynh muội Mộ Nam Bình và Mộ Nam Ninh cũng không nhịn được.

Nhất là Mộ Nam Ninh, nàng muốn mở miệng, nhưng thời khắc mấu chốt lại bị huynh trưởng của mình giữ chặt.

Lúc này.

Trương Hằng đưa ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chương 179: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (6)

Mà trên đình.

Hứa Thanh Tiêu vẫn uống hết chén này đến chén khác.

Không biết hắn đã uống hết bao nhiêu chén.

Bầu rượu cũng đã đổi đến ba lần.

Số rượu này cũng không phải quá mạnh nhưng cũng không phải là rượu trái cây, uống như vậy sẽ không chịu nổi.

“Hứa huynh, thơ của Trương mỗ không lên được đài cao phong nhã, cho hỏi Hứa huynh tài cao hơn người, chỉ một yến hội nho nhỏ mà đã sáng tác ra được thiên cổ danh từ.”

“Vậy thì thịnh yến như thế này, sao Hứa huynh lại không làm một bài? Cũng là vì thêm chút ánh sáng cho tòa lầu mới?”

Đúng là Trương Hằng có hơi khoa trương.

Mặc dù hắn biết hành vi tính cách của mình sẽ làm cho người ta ghét, nhưng mà có sao đâu chứ?

Hắn chính là không thích nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu.

Hắn ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại không gặp hắn, làm hắn mất mặt mũi, làm hắn khó chịu.

Về sau khi Vạn An Quốc tới Hứa Thanh Tiêu cũng không gặp bọn hắn làm cho hắn lại càng thêm khó chịu.

Nhất là khi đồng học của mình bị đánh, hắn lại càng thêm khó chịu hơn.

Đủ loại khó chịu chụm lại chung một chỗ, hôm nay hắn chính là muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu khó xử, chính là muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu khó chịu, chính là muốn chọc tức Hứa Thanh Tiêu.

Sao nào?

Không thoải mái?

Có bản lĩnh thì đánh ta đi.

Đây chính là ý nghĩ thật sự trong lòng Trương Hằng.

Dù sao thì hắn cũng không lăn lộn trong giới văn nhân phủ Nam Dự, chỉ qua hôm nay thôi, toàn bộ văn nhân phủ Thiên Minh còn có ai không sùng kính mình nữa?

Hứa Vạn Cổ thì sao chứ?

Tuyệt thế văn chương thì sao chứ?

Thiên cổ danh từ thì có sao nào?

Cũng đều đến đây ăn quả đắng cho ta.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Trương Hằng lại càng đậm nét hơn.

Mà lúc này.

Hứa Thanh Tiêu vẫn không nói lời nào như cũ.

Hắn cầm chén rượu, rót vào hết chén này đến chén khác.

Đắng chát!

Đắng chát!

Đắng chát!

Vẫn là đắng chát như cũ.

Trong ánh mắt của người khác, Hứa Thanh Tiêu có hơi đáng thương.

Đầu tiên là bị đại Nho giáo huấn, bây giờ lại phải chịu loại người này hạ nhục.

Không hiểu sao lại làm cho người ta thổn thức không thôi.

Nhưng mà, ngay vào lúc này.

Hứa Thanh Tiêu buông chén rượu ấm xuống.

Hắn không tiếp tục uống rượu nữa.

Khuôn mặt Hứa Thanh Tiêu có hơi đỏ lên, trong mắt đã có chút men say nhưng không phải là say mèm.

Phù.

Phun ra một hơi thật dài.

Mùi rượu xông lên đến tận trời.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, nhìn về phía Trương Hằng.

Bên trong ánh mắt chứa đầy vẻ bình thản.

Không phải bình tĩnh, mà là bình thản.

Loại bình thản này giống như là kiểu đế vương đang nhìn về phía thần tử, không có bất kì e ngại gì, cũng không có bất kì sự tức giận gì, chỉ là một loại bình thản mà thôi.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, chẳng hiểu vì sao, Trương Hằng lại cảm thấy có hơi e ngại.

Nhưng mà ánh mắt của mọi người đều đang nhìn vào, Trương Hằng âm thầm hít sâu một hơi, ngay sau đó, khuôn mặt hắn tràn đầy nụ cười, nói:

"Không biết Hứa huynh cảm thấy lời đề nghị này của Trương mỗ như thế nào?"

Trương Hằng vẫn trưng ra nụ cười hỏi.

"Ta đến lầu này, cũng chưa từng làm thơ."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, thành thật trả lời.

Hắn vừa thốt ra lời này, Trương Hằng lại càng thêm vui sướng, nhưng khi hắn vừa định mở miệng nói chuyện thì lại bị Hứa Thanh Tiêu trực tiếp cắt ngang.

"Vốn Hứa mỗ ta nghĩ thịnh yến thế này, văn nhân hai phủ có thể gặp nhau, còn có phu tử, còn có đại Nho."

"Theo lý thuyết thì hẳn nên là nhân tài xuất hiện lớp lớp, tài hoa tỏa đầy yến hội, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, Trương huynh lại làm ra một bài phá từ luận điệu cũ rích như vậy, vậy mà cũng được cả sảnh đường vỗ tay tán thưởng khen ngợi."

"Quả thật ta đây rất hiếu kì, nhìn kỹ lại, thì ra đúng là một màu của học sinh thư viện Thiên Minh, tới đây ta đã hiểu rõ."

“Cho dù Trương huynh không làm thơ được, nhưng làm người thì lại rất thành thật, đúng là đã bêu xấu, cho nên Hứa mỗ cũng không tiện đánh giá gì thêm.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Giọng của hắn cực kì lớn, không phải tức giận gào thét, nhưng không hiểu sao khiến người ta rất sảng khoái.

Đúng vậy, sảng khoái.

Cực kì sảng khoái.

Nhất là Mộ Nam Ninh, nàng siết chặt nấm đấm nhỏ, đôi mắt đẹp rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu, trong lòng thấy thoải mái vô cùng.

Quả nhiên.

Lời này nói ra làm cho sắc mặt của Trương Hằng trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn nói bêu xấu, chỉ là khách sáo, chỉ là khiêm tốn mà thôi, thật không nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại hạ nhục hắn như thế.

Đây đúng thật là tát mấy bạt tay lên mặt hắn đây mà.

Không, còn đau khổ hơn cả bị tát mấy bạt tay nữa.

Nhưng Trương Hằng vẫn cố chịu đựng, chẳng qua hắn muốn cười cũng không cười nổi nữa.

“Thi từ của Trương mỗ đúng là quá khó coi, so ra thì thua xa tài hoa của Hứa huynh, không bằng Hứa huynh ngẫu hứng, làm một bài thi từ xem nào, cũng để cho Trương mỗ nhìn thấy được tài hoa của Hứa huynh!”

Trương Hằng mở miệng, câu sau cùng là do hắn cắn răng cố nói ra.

Ngươi nói thi từ của ta kém?

Vậy được rồi, ngươi đến đây làm một bài ta xem thử xem.

Lời nay nói ra làm cho Trần Tinh Hà ở dưới đài không nhịn được lôi thi từ của mình ra, chuẩn bị sẵn sàng mở miệng, giải vây cho sư đệ của mình.

Nhưng mà còn chưa kịp đợi Trần Tinh Hà mở miệng.

Thì âm thanh của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên một lần nữa.

“Trương huynh chớ có tức giận, Hứa mỗ ta luôn là người nhanh mồm nhanh miệng, lần này đến tân lâu đúng là ta chưa có chuẩn bị gì cả.”

“Chẳng qua, ngẫu hứng thì đúng là có thể đấy, chỉ là thi từ thôi thì không khỏi quá là đơn điệu, Hứa mỗ ta đây liền tự làm một bài tự từ, độ khó tăng lên gấp hai lần, chỉ sợ Trương huynh không thưởng thức nổi.”

“Còn nữa, có bài từ thô bỉ vô cùng trước đó của Trương huynh, Hứa mỗ ta đây tự nhận cho dù là ta làm có chút kém đi chăng nữa thì ít nhiều gì cũng sẽ tốt hơn so với Trương huynh.”

“Người đâu!”

Hứa Thanh Tiêu nói tới đây, hắn nhìn về phía tất cả tân khách, sau đó lại nhìn về phía hai người Vạn An Quốc và Nghiêm nho, chỉ liếc mắt một cái liền cho người ta cảm giác ý tứ trong đó không giống với lúc bình thường.

Chuyện này.

Cần phải làm cho thật lớn!

Mà sắc mặt Trương Hằng cũng thay đổi, trở nên khó coi hơn, bàn tay giấu trong tay áo của hắn cũng nắm chặt thành nắm đấm.

“Rót rượu cho ta!”

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu cần lấy cái chén, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm nho, một câu rót rượu làm rung động đến tâm canh, vang vọng toàn bộ đại điện.

“Hứa huynh, ta rót cho.”

Trong chốc lát, chẳng biết tại sao Mộ Nam Bình lại bị những câu nói lần này của Hứa Thanh Tiêu làm cho thoải mái cực kì, hắn trực tiếp đứng dậy bưng bình rượu lên, rót rượu cho Hứa Thanh Tiêu.

Vĩnh Bình thế tử rót rượu cho người ta.

Cảnh tượng này quả thật là suốt đời khó quên.

Tất cả mọi người ở đây không hiểu sao đều cảm giác được một loại cảm giác nói không nên lời.

Hứa Thanh Tiêu dám nói ra lời như vậy, biến thi từ của Trương Hằng trở thành thê thảm không nhìn nổi như thế, vì vậy có thể thấy được Hứa Thanh Tiêu đang rất tự tin.

Chương 180: Đại Nho Chi Uy, Hứa Thanh Tiêu Chi ý, Tuyệt Thế Biền Văn Hiện Thế! Mãn Đường Chấn Động! (7)

Bọn hắn chờ mong.

Bọn hắn hiếu kì.

Xem cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu có thể làm ra loại thi từ như thế nào.

Ực!

Một ngụm rượu rót vào cổ họng.

Theo đó là sự đắng chát.

Nhưng mà lần này, vị rượu lại hơi ngọt.

Hứa Thanh Tiêu nhắm hai mắt lại.

Sau ba hơi thở.

Đôi con ngươi của hắn lai lần nữa mở ra.

Hắn nhìn về phía bên ngoài lâu.

“Dự chương cố quận, hồng đô tân phủ. Tinh phân dực chẩn, địa tiếp hành lư.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Vừa mới mở miệng đã làm kinh diễm toàn trường.

“Khâm tam giang nhi đái ngũ hồ, khống man kinh nhi dẫn âu việt. Vật hoa thiên bảo, long quang xạ ngưu đấu chi khư; nhân kiệt địa linh, Vương Nhụ hạ Lý Phiền chi tháp.”

“Hùng châu vụ liệt, tuấn thải tinh trì. đài hoàng chẩm di hạ chi giao, tân chủ tận đông nam chi mỹ.”

“Phủ quân Lý công chi nhã vọng, khể kích diêu lâm; trần an chi ý phạm, xiêm duy tạm trú.”

(Dự Chương quận cũ, phủ mới Hồng Đô

Trước Nam Xương sau Hồng Đô phủ,

Đối Ngũ Hồ hội tụ ba sông.

Nam Kinh chắn, u Việt thông,

Sao chia Dực Chẩn, đất vòng Hành Lư.

Đây cảnh sắc đẹp như thiên bảo,

Ánh rồng bay sao Đẩu sao Ngâu,

Địa linh nhân kiệt từ lâu,

Nhà trên Vương Nhụ, giường đâu LýPhồn.

Đất Hùng Châu sương dồn móc dội,

Trang tuấn tài dong ruổi như sao.

Đài mương Di Hạ liền giao,

Yêu kiều khách chủ trải vào đông nam.

Phủ quân Lý, đã nhàm tiếng tốt,

Hành quân xa, kích buộc nơ hồng.)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Bài tự từ này chính là thiên cổ đệ nhất tự, Đằng Vương các tự.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu đã cải biến nó, chỗ tên người, tên địa danh đều đã được thay đổi, chỗ giống nhau thì không sửa làm gì, nhưng những gì không có thì hắn cần sửa đổi.

Ví dụ như phủ Nam Dự xưng là Dự Chương thì có thể, nhưng nhà trên Vương Nhụ giường đâu Lý Phàn, câu nguyên thủy là hai người khác, Hứa Thanh Tiêu lại thay đổi nó thành một điển cố khác.

Đằng Vương các tự, là thiên hạ đệ nhất tự.

Nguyên do là do từ cảnh ưu mỹ, rất nhiều cổ từ sáng tạo, giống như địa linh nhân kiệt, giống như phi các lưu đan.

Những từ ngữ này đêm đến sự đẹp đẽ của thế gian, nó được phát huy một cách vô cùng tinh tế, lại trích dẫn kinh điển, dung nhập vào trong đó, sự khôn ngoan của con người thời nghèo đói, tận dụng hết tất cả của thiên địa, mới có thể làm ra bài thiên cổ đệ nhất tự này.

Trương Hằng hết lần này đến lần khác tìm hắn gây phiền toái.

Hứa Thanh Tiêu nhịn.

Là bởi vì hắn đang suy nghĩ.

Bây giờ hắn đã nghĩ thông rồi.

Cho nên hắn triệt để thả lỏng bản thân.

Mặc kệ hắn lập ý là gì.

Mặc kệ hắn tranh đấu văn nhân gì đó.

Hôm nay, hắn muốn trở mặt với toàn bộ phủ Nam Dự, trở mặt với toàn bộ thiên hạ.

Đại Ngụy vốn không hề bình yên.

Vậy thì hắn sẽ làm cho cơn sóng Đại Ngụy thêm mãnh liệt hơn một chút.

Trên lâu yến.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn thả lỏng bản thân, hắn lớn tiếng niệm từ, rượu ngon hết chén này tới chén khác được rót vào cổ họng.

Đám người thì lại sa vào bài văn biền ngẫu này.

“Thiên lý phùng nghênh, cao bằng mãn tọa. Đằng giao khởi phượng, mạnh học sĩ chi từ tông.”

“Tử điện thanh sương, vương tương quân chi vũ khố.”

“Gia quân tác tể, lộ xuất danh khu, đồng tử hà tri, cung phùng thắng tiễn.”

(Ngàn dặm đón chào, bạn hiền đầy chỗ. Giao long vượt cao, phụng hoàng nổi dậy, đó là tài hoa của Mạnh học sĩ, ông tổ của từ chương. Tia chớp tía, hạt sương trong, đó là tiết tháo của Vương tướng quân, nhà cai quản võ khố. Nhân gia quân làm quan tể tại Giao Châu, tôi đi thăm miền nổi tiếng đó. Kẻ đồng tử này đâu biết có việc chi, hân hạnh gặp buổi tiệc linh đình.)

Mỗi câu mỗi chữ thiên cổ danh từ được thốt ra từ trong miệng Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, bên ngoài Nam Dự phủ lâu.

Từng đám từng đám mây đang bay tới.

Tia sáng kỳ dị chiếu xạ toàn bộ phủ Nam Dự, hào quang bắn ra bốn phía, lộ ra vẻ xinh đẹp dị thường, mà toàn bộ bách tính của phủ Nam Dự cũng nhìn thấy một màn này.

Không biết bao nhiêu bách tính vội vàng chạy tới, bọn họ rung động, cũng tràn đầy kinh ngạc, cho rằng đây là phúc của trời xanh, cho rằng đây là trời ban điềm lành.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn ra mặt hồ bên ngoài cửa sổ.

Khi đám mây kéo đến chiếu vào mặt hồ như một chiếc gương.

Một đám mây đơn lẻ bay bên trên mặt hồ, lộ ra nét đẹp ưu mỹ.

Giờ khắc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.”

“Ngư chu xướng vãn, hưởng cùng bành lễ chi tân, nhạn trận kinh hàn, thanh đoạn hành dương chi phổ.” (Ráng chiều rơi xuống, cùng cái cò đơn chiếc đều bay; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc. Thuyền câu hát ban chiều, tiếng vang đến bến Bành Lễ. Bầy nhạn kinh giá rét, tiếng kêu dứt bờ Hành Dương.)

Tuyệt thế danh ngôn xuất hiện.

Theo câu nói kia vừa dứt.

Tài khí cuồn cuộn như sông dài tràn vào bên trong đại điện.

Chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, cả sảnh đường khiếp sợ cả kinh, bọn họ cùng nhau đứng dậy, đến cả đại nho Nghiêm Lỗi cũng không nhịn được mà đứng dậy.

“Lại là thiên cổ, lại là thiên cổ!”

“Trời hiện mây bảy sắc, là điềm lành giáng xuống, Hứa Vạn Cổ lại làm ra thiên cổ chi văn rồi.”

“Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc, đây đúng là tuyệt cú nhân gian.”

“Hay, hay, hay!”

Đừng nói là tân khách ở đây mà đến cả các tân khách ở bên ngoài cũng hoàn toàn sôi trào.

Điềm lành thế này, làm sao có thể không kinh ngạc cho được?

Vạn An Quốc ngây ngẩn cả người.

Nghiêm Lỗi cũng ngây ngẩn cả người.

Lý Quảng Tân ngây ngẩn cả người.

Tất cả các học sinh của thư viện Thiên Minh đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là Trương Hằng.

Hắn si ngốc ngơ ngác nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Bên trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ không thể nào tin được.

Tất cả những gì đang xảy ra ở đây, hắn thật sự là không dám tin.

Làm sao Hứa Thanh Tiêu lại có thể sáng tác ra thiên cổ danh từ, thiên cổ tự văn được.

Không thể như vậy.

Giờ khắc này, Mộ Nam Ninh cũng có chút si ngốc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Một văn nhân thôi mà có thể làm cho người ta trở nên nhiệt huyết như thế.

Làm cho một cô gái như nàng ta trở nên nhiệt huyết.

Sau lần lâu yến này.

Tên tuổi của Hứa Thanh Tiêu chỉ sợ là sẽ càng thêm vang vọng.

Vẻ vẹn một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu không nhanh không chậm đọc ra luôn các câu cuối cùng của Đằng Vương các tự.

Âm thanh vừa rơi xuống.

Tất cả mọi người đều trở nên an tĩnh.

Trong đại điện không có một chút ồn ào nào.

Tất cả đều đang trợn mắt há mồm.

Chỉ còn lại âm thanh rót rượu.

Chương 181: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (1)

Toàn bộ Nam Dự phủ lâu.

Yên lặng đến nỗi cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Vẻ mặt của mọi người hầu như đều giống nhau.

Bọn họ đều trợn mắt há mồm.

Trương Hằng năm lần bảy lượt khiêu khích Hứa Thanh Tiêu.

Còn Hứa Thanh Tiêu vì vẫn luôn luôn không nói gì, tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu không có tâm tình hay thậm chí còn có chút buồn khổ nhụt chí.

Bọn họ vẫn còn cảm thấy buồn dùm cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà vào giờ phút này.

Một bài biền văn của Hứa Thanh Tiêu đã làm rung động đến tâm can, trích dẫn kinh điển, từ cảnh đẹp đẽ, có một vài từ ngữ trong đó bọn họ còn chưa bao giờ nghe thấy, nhưng mà nghe hay vô cùng.

Vật hóa thiên bảo, địa linh nhân kiệt.

Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.

Từ ngữ như vậy quả nhiên là mang hết vẻ đẹp của thế gian, cực hạn của nhân gian.

Càng đáng sợ hơn chính là văn kinh thiên hạ, dẫn đến điềm lành, toàn bộ tân lâu phủ Nam Dự đều được gột rửa trong hào quang, giống như là tiên các vậy.

Tài khí cuồn cuộn như sông lớn đang tuôn trào vọt vào đại điện, nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Thiên biền văn này.

Chính là tuyệt thế.

Trong lúc nhất thời, mọi người cũng thật sự không biết nên nói thêm gì nữa.

Bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trông hắn như quái vật vậy. Một người chỉ vừa mới nhập học, trước có thiên cổ danh từ, sau có tuyệt thế văn chương, bây giờ chỉ ngẫu hứng làm thơ trên lâu yến thôi vậy mà lại làm ra được một bài thiên cổ biền văn.

Hơn nữa bài biền văn này lại còn là tuyệt thế trong truyệt thế.

Bên trong đại điện.

Chỉ còn lại âm thanh rót rượu.

Trương Hằng sững sờ tại chỗ, sắc mặt hắn trắng bệch, trong đầu hồi tưởng lại từng cảnh tượng vừa mới xảy ra.

Trong lúc nhất thời, sự xấu hổ dâng trào lên như sóng lớn làm cho hắn chỉ hận không thể đào một cái hố để chui vào.

Từng câu từng chữ sỉ nhục mà Hứa Thanh Tiêu nói với hắn toàn bộ đều trở thành sự thật.

Hoàn toàn chính xác, so với bài biền văn này của Hứa Thanh Tiêu mà nói thì thi từ của hắn quả thật không bằng rắm chó, thô sơ vô cùng, không có chút tư cách nào để so sánh cả.

Câu nói bêu xấu bên cửa miệng kia lại càng làm cho hắn xấu hổ vô cùng.

Về phần các học sinh của thư viện Thiên Minh vào giờ khắc này cũng không biết phải làm thế nào, từng người từng người đều đỏ mặt tía tai.

Nếu như đem thơ của Trương Hằng đặt bên cạnh biền văn của Hứa Thanh Tiêu thì đúng thật là mục nát thô tục, một chữ cũng không bằng.

Vậy mà bọn họ lại reo hò như thế, khen hay lớn tiếng như thế. Mới vừa rồi bọn họ khen ngợi to bao nhiêu thì giờ đây nhục nhã bấy nhiêu.

Quay sang nhìn hai huynh muội Mộ Nam Bình và Mộ Nam Ninh, Mộ Nam Bình cực kỳ chấn động, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong đầu chỉ có tám chữ thôi.

Tuyệt thế đại tài, đáng để thâm giao.

Về phần Mộ Nam Ninh, nàng vẫn còn đang ở trong cơn chấn động chưa dứt ra được. Hồi trước nàng có hơi không ưa văn nhân, cảm thấy mấy loại yến hội như thế này chỉ toàn làm thơ với làm thơ, buồn tẻ không có gì thú vị.

Nhưng mà hôm nay cuối cùng Mộ Nam Ninh cũng hiểu, không phải nàng không thích văn nhân làm thơ mà là không thích những văn nhân bình thường làm thơ. Nếu như một tuyệt thế đại tài như Hứa Thanh Tiêu làm thơ thì nàng vẫn sẽ thích.

Mấy người Lý Hâm, Vương Nho và Trần Tinh Hà ai nấy cũng đều trợn mắt há mồm, bọn họ vẫn biết Hứa Thanh Tiêu đã nhịn một bụng tức giận, cũng biết được tâm trạng buồn khổ của Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa Trương Hằng lại còn từng bước lấn tới.

Nhưng bọn họ chưa từng nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu vậy mà có thể làm ra văn chương kinh thế như vậy.

Nhất là Trần Tinh Hà, hắn ta vừa cảm thấy chấn động lại vừa cảm thấy cực kỳ may mắn. May mà hắn cta òn chưa lấy bài thi từ đã viết ra, nếu không chỉ sợ lại chết tươi tại chỗ.

Mà vào giờ khắc này, Lý Quảng Tân, Vạn An Quốc, Nghiêm Lỗi và những người khác cũng không biết nên nói thêm gì.

Quả nhiên Hứa Thanh Tiêu đúng là đại tài kinh thế.

Làm thơ ngẫu hứng vậy mà cũng làm được bài văn như thế.

Chắc chắn là hắn không chuẩn bị sẵn, nếu như hắn có chuẩn bị thì cũng sẽ không chờ đến lúc này.

Cảnh tượng lúc nãy đều được cả sảnh đường ghi tạc trong đầu.

Lý Quảng Tân chấn động trước sự tài hoa của Hứa Thanh Tiêu.

Vạn An Quốc rung động, nhưng ông ta lại càng cảm thấy bất đắc dĩ nhiều hơn. Ông ta biết thư viện Thiên Minh đã xong đời, hoàn toàn xong đời.

Bởi vì chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ truyền rộng ra khắp Đại Ngụy, các khách mời ở đây đều sẽ kể lại chuyện này, mà

người xui xẻo nhất ở đây không ai khác đó chính là Trương Hằng.

Hắn khiêu khích Hứa Thanh Tiêu, lại từng bước từng bước lấn tới, bây giờ thì hay rồi, ép ra một bài biền văn tuyệt thế. Chỉ cần văn nhân trong thiên hạ nhắc đến bài văn này thì tất nhiên Trương Hằng cũng sẽ bị người ta chế giễu.

Thứ bị chế giễu tiếp theo sẽ là thư viện Thiên Minh.

Nếu như tương lai Hứa Thanh Tiêu mà có thành tựu cao hơn, ví dụ như có ngày hắn trở thành đại Nho, hoặc là Thiên Địa đại Nho thì ngày đó, thư viện Thiên Minh sẽ biến thành trò cười trong mắt người trong thiên hạ.

Vạn An Quốc bất đắc dĩ, cực kỳ bất đắc dĩ đồng thời hối hận sâu sắc vì ban nãy đã không kịp thời ngăn cản Trương Hằng.

Nghiêm Lỗi kinh ngạc, ông ta cũng bị tài hoa của Hứa Thanh Tiêu làm cho ngạc nhiên, đúng là quá kinh khủng.

Thiên cổ danh từ, tuyệt thế văn chương, bây giờ lại làm ra tuyệt thế biền văn.

Đây là đại tài, đúng thật là đại tài.

Nhưng rất nhanh sau đó, ông ta đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Hay!”

“Áng văn này đúng là tuyệt thế.”

“Đám mây tường thụy, lầu các bảo hoa, đây là phúc của trời ban.”

“Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc”, từ đẹp, ý đẹp, cảnh đẹp, đây chính là thiên hạ đệ nhất biền văn.”

“Đại tài vạn cổ, đại tài vạn cổ, quả nhiên là đại tài vạn cổ.”

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu, Nho đạo vạn cổ như chìm trong đêm tối, câu nói này đúng là không lừa ta.”

“Hay cho một câu Nho đạo vạn cổ như chìm trong đêm tối

“Hứa Thanh Tiêu, chính là Hứa Vạn Cổ.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều đã lấy lại tinh thần, những tiếng hoan hô ầm ầm vang lên, yến khách trong cả sảnh đường nhao nhao đứng dậy, kích động đến nổi mặt đỏ tới mang tai.

Bọn họ đều siết chặt nắm đấm, vô cùng kích động. Bọn họ đã tận mắt chứng kiến bản văn chương biền ngẫu tuyệt thế này ra đời, hơn nữa về sau khi người ta nhắc tới chuyện này thì có lẽ cũng sẽ nhắc đến tên tuổi của bọn họ.

Gián tiếp được lưu danh thiên cổ.

Mà vào lúc này, tài khí cuồn cuộn như sông dài kia cũng dần dần tuôn ra hết. Hứa Thanh Tiêu đã là bát phẩm, hắn vẫn chưa minh ý cho nên không thể nào đột phá thất phẩm nổi. Luồng tài khí này không thể nào làm cho hắn trực tiếp đột phá được.

Chương 182: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (2)

Nhưng mà chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đột phá thất phẩm thôi thì hắn sẽ trực tiếp bước lên đại viên mãn, cũng giống như lúc trước vậy, cơ bản là không cần chờ đợi gì mà trực tiếp vươn đến đại viên mãn.

Âm thanh rót rượu ngừng lại.

Tất cả mọi người đang ngồi đây đều hưng phấn, Mộ Nam Bình cũng vậy, Lý Quảng Tân cũng thế, bởi vì bọn họ đã cùng nhau chứng kiến, trăm ngàn năm về sau khi nhắc đến bài văn này thì tên tuổi của bọn họ cũng sẽ được nhắc đến.

Loại vinh hạnh này đối với bọn họ mà nói quả thật là một niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng mà phần nhiều là vui vì bài biền văn này của Hứa Thanh Tiêu thật sự là quá kinh điển.

“Hay.”

Giờ khắc này, cho dù là Nghiêm Lỗi đi chăng nữa thì cũng không nhịn được mở miệng nói một chữ hay.

Cho dù vừa rồi ông ta có không thích cử chỉ hành động của Hứa Thanh Tiêu nhưng mà văn hay thì chính là văn hay, đây đúng là điều không thể nào chối cãi.

“Tuyệt thế biền văn, cái tên Hứa Vạn Cổ cũng không phải chỉ là hư danh.”

Vạn An Quốc cũng mở miệng theo, câu nói này của hắn là xuất phát ra từ tấm lòng.

“Có bài văn thế này, Nam Dự tân lâu chắc chắn sẽ lưu danh thiên cổ, Thủ Nhân hiền điệt, biền văn này tên là gì vậy?”

Lý Quảng Tân cũng vô cùng kích động nói.

Tại chỗ ngồi.

Đám người cũng lấy lại tinh thần, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi uống xong chén rượu mạnh, nghe lời Lý Quảng Tân nói, Hứa Thanh Tiêu mở miệng:

“Bài văn này gọi là Nam Dự các tự.”

Hứa Thanh Tiêu cũng là thẳng thắn trả lời.

“Nam Dự các tự, hay, hay cho một bài Nam Dự các tự, từ nay về sau, nơi đây sẽ mang tên là Nam Dự các.”

Lý Quảng Tân tán thưởng, sau đó bưng chén rượu lên, nhìn về phía mọi người nói.

“Chư vị, kính Hứa Vạn Cổ một chén.”

Ông ta kích động tới nổi tay cũng rung lên, bảo với đám người cùng nhau mời Hứa Thanh Tiêu một chén rượu.

Có thể làm ra áng biền văn bậc này rất đáng để đám người cùng mời rượu.

“Không được.”

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, từ chối ý tốt.

Hắn nhìn về phía Trương Hằng, ngữ khí bình tĩnh nói.

“Không biết Trương huynh đối với bài thơ mà Hứa mỗ vừa làm có chỉ điểm gì không?”

Mọi chuyện còn chưa kết thúc.

Hắn vừa đọc Đằng Vương các tự cũng không phải chỉ để thể hiện tài hoa của mình, hắn vẫn còn có mục đích khác.

“Không… Không có gì chỉ điểm.”

Nghe thấy lời của Hứa Thanh Tiêu, tuy Trương Hằng hơi nghẹn lời nhưng hắn vẫn thành thật trả lời.

Sao còn dám chỉ điểm chứ?

Nếu như hắn thật sự có gan chỉ điểm thì người ta sẽ cười chê hắn muôn đời.

“Vậy bài từ của Hứa mỗ, so với bài thơ của Trương huynh thì như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng, bình tĩnh hỏi tiếp.

Trong lúc nhất thời, Trương Hằng khẽ nhíu mày. Trong phút chốc, hắn cảm nhận được Hứa Thanh Tiêu đang cố ý làm hắn khó xử.

Dù cho cực kỳ phẫn nội nhưng hắn cũng chẳng dám phát ra, vì chính hắn đã làm sai trước.

"Bài văn này, làm người ta chấn động như gặp được tiên nhân."

"Bài thơ của Trương mỗ ta đây, không bằng."

Mặc dù có không phục nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận rằng bài thơ của mình không bằng thơ của Hứa Thanh Tiêu.

"Chỉ là không bằng thôi sao?"

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh mở miệng, hỏi lần nữa.

"Ngươi!"

Trương Hằng mở miệng, hắn muốn chỉ vào Hứa Thanh Tiêu nhưng cuối cùng lại không dám.

Lời này của Hứa Thanh Tiêu chính là muốn bức hắn đến đường cùng, làm cho hắn thừa nhận thi từ của mình cực kỳ tệ hại.

Hít sâu một hơi, Trương Hằng siết chặt nắm đấm.

"So sánh với Hứa huynh, bài thơ của Trương mỗ ta đây đúng là rác rưởi, cho dù là một từ cũng không sánh bằng, không biết Hứa huynh cảm thấy lời này của ta như thế nào?"

Trương Hằng gần như gắng gượng để nói hết lời này. Hắn ta biết Hứa Thanh Tiêu sẽ không tha cho mình.

Mà các yến khách cũng đưa mắt nhìn nhau.

Bọn hắn căn bản là không thương tiếc gì Trương Hằng, đây cũng là Trương Hằng tự làm tự chịu.

Trước đó vốn Hứa Thanh Tiêu đã bị Nghiêm nho răn dạy, đã chẳng vui vẻ gì ngồi ở một bên uống rượu giải sầu, vậy mà Trương Hằng ngươi lại năm lần bảy lượt khiêu khích người ta,

bây giờ hắn ta bị vả vào mặt, tất nhiên đám người xem rất vui vẻ.

“Trương huynh quả nhiên phẩm tính thành thật.”

Hứa Thanh Tiêu cười khẽ một tiếng, nhưng câu này vừa nói xong thì tiếng cười cũng vang lên khắp cả sảnh đường.

Điều này làm cho Trương Hằng càng thêm xấu hổ vô cùng.

Nhưng mà chuyện đến nước này thì cũng nên kết thúc, trong khoảnh khắc Trương Hằng trở lại chỗ ngồi, hắn ta cảm thấy khó chịu hơn gấp một vạn lần so với Hứa Thanh Tiêu trước đó.

Nhưng mà Trương Hằng vừa ngồi xuống thì giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục vang lên.

“Ngươi đã không tài, vậy dựa vào cái gì mà ngồi ở đây? Phía dưới có biết bao người tài hoa hơn ngươi, bọn họ còn chưa ngồi xuống mà ngươi lại ngồi?”

“Xem ra Trương huynh cũng chẳng thành thật gì mấy, da mặt lại còn dày quá mức bình thường.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

Chẳng qua so với sự mỉa mai của Trương Hằng trước đó thì bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang công khai cười nhạo.

Những lời này vừa mới thốt ra, Trương Hằng lập tức nổi giận. Hắn ta nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh Tiêu, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Hắn ta cũng hạ mình đến như vậy rồi vậy mà Hứa Thanh Tiêu còn chưa chịu buông tha?

Nhưng chẳng kịp đợi hắn mở miệng thì một giọng nói chậm rãi vang lên.

“Việc này đúng thật là do Trương Hằng có chút quá đáng, nhưng hắn bị nhục nhã như vậy cũng đã xem như đủ rồi, nên khoan dung độ lượng.”

“Khoan dung độ lượng mới là hành vi của quân tử.”

Là giọng nói của Nghiêm Lỗi.

Chỉ trong phút chốc ông ta đã hiểu rõ, vì sao Hứa Thanh Tiêu lại phải ép sát từng bước như thế. Báo thù không phải là trọng điểm mà chủ yếu là hắn đang nhắm về phía ông ta.

Vì sao Trương Hằng có thể ngồi ở đây?

Lời bởi vì đứa cháu kia của hắn.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu đang gây phiền phức.

Nhưng mà Nghiêm Lỗi không sợ.

Đại Nho đã mở miệng, đám người cũng trở nên yên lặng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục lên tiếng.

“Hay cho một câu khoan dung độ lượng là hành vi của quân tử.”

“Hay cho một câu hãy biết khoan dung độ lượng.”

“Đây chính là Đại Nho đó sao? Nếu như không hiểu rõ thì ta còn tưởng là Thánh nhân tới rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bên trong giọng nói còn mang theo hàm ý mỉa mai.

“To gan!”

“Làm càn.”

“Hứa Thanh Tiêu ngươi quá đáng lắm rồi, lại dám châm chọc đại Nho?”

“Hứa Thanh Tiêu ngươi dám nhục mạ Thánh nhân?”

Giờ khắc này, đám học sinh của thư viện Thiên Minh trở nên kích động, bọn họ đâu ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại dám châm chọc đại Nho, hơn nữa lại còn nói khó nghe như thế.”

Không chỉ có bọn hắn mà cả đại điện cũng lập tức sôi trào ồn ào cả lên.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu vẫn đang kìm nén nhưng không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại dám trực tiếp châm chọc đại Nho.

Đây thật sự là một việc làm không có lý trí.

Chương 183: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (3)

“Nghiêm nho, Hứa Thanh Tiêu uống say rồi, miệng nói toàn lời mê sảng, mong rằng Nghiêm nho đừng nên tức giận.”

Mộ Nam Bình mở miệng ngay tức khắc, tạ lỗi với Nghiêm Lỗi.

Mà ngay lúc này, Hứa Thanh Tiêu lại đứng dậy, hắn nhìn về phía Mộ Nam Bình rồi lắc đầu, trong ánh mắt vô cùng thanh tịnh, mặc dù trên mặt vẫn còn chút men say nhưng thật ra hắn không say.

Nhưng mà Nghiêm Lỗi lại không hề tức giận.

Ông ta vẫn vô cùng bình tĩnh nói:

“Lão phu biết trong lòng ngươi còn đang tức giận.”

“Nhưng niệm tình ngươi đã làm được tuyệt thế biền văn, lão phu quý tài, những lời vừa rồi ta coi như ngươi uống say nói nhảm.”

Nghiêm Lỗi rất bình tĩnh, ông ta không tức giận bởi vì ông ta biết Hứa Thanh Tiêu chỉ đang tức giận mà thôi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại hừ lạnh một tiếng.

Hắn nhìn về phía Nghiêm Lỗi nói:

“Hứa mỗ không dám trèo cao, Nghiêm nho không cần quý tài.”

Nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía hai người Trương Hằng và Nghiêm Quân, nói:

“Những lời mà ta vừa nói các ngươi không nghe rõ hay sao?”

“Không tài không đức mà vẫn ngồi ở nơi này, các ngươi không ngại mất mặt nhưng mà Nghiêm nho thì ngại mất mặt, nhanh chóng lui xuống dưới, đừng có làm bẩn mắt ta.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía hai người, trách cứ bọn họ trước mặt mọi người, bảo hai người họ cút xuống đi.

Lỗ mãng không?

Lỗ mãng.

Nhưng hả giận không?

Hả giận chứ.

Từ lần đầu tiên gặp mặt thì hai người này đã rất hùng hổ dọa người, dùng đủ lời âm dương quái khí, còn mang theo những người khác âm thầm sỉ nhục hắn.

Bây giờ bọn hắn tự đào hố rồi tự mình nhảy vào, chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu còn phải cứu giúp bọn họ?

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bỏ đá xuống giếng, để cho bọn hắn nhớ thật kỹ bài học này.

Cũng là để cho tất cả mọi người biết được tính khí của Hứa Thanh Tiêu hắn.

Thật sự cho rằng hắn không biết giận ư?

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi cuồng vọng!”

Lúc này, cuối cùng thì Nghiêm Lỗi cũng phần không nhịn được.

Ông ta đã cho Hứa Thanh Tiêu một cơ hội.

Ông ta biết Hứa Thanh Tiêu có chí khí, nhưng mà hai người lại không có tiếng nói chung. Ông ta quý tài, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại không quý trọng điều đó.

“Hứa mỗ ta cuồng vọng sao?”

“Hứa Thanh Tiêu trực tiếp quay người, nhìn chằm chằm về phía Nghiêm Lỗi, giọng hắn cực lớn, không kém gì Nghiêm Lỗi.

Giờ khắc này, cả sảnh đường sôi trào.

Hứa Thanh Tiêu và đại Nho cùng nhau hét lớn, đây quả thật là chuyện lớn thật đấy.

Một vị là thiên cổ đại tài.

Một vị là đại Nho Nho đạo.

Hai người này đụng độ với nhau, trong suy nghĩ của mọi người thì chẳng khác gì sao băng rơi xuống đất.

“Trương Hằng đúng thật là có lỗi, nhưng mà ngươi cũng đã sỉ nhục hắn ở trước mặt mọi người, ngươi đem sự tức giận trong lòng trút hết lên đầu người khác, lão phu khuyên ngươi ngươi lại chẳng thèm nghe lời khuyên nhủ, đây chính là cuồng vọng.”

Nghiêm Lỗi nghiêm nghị quát lên, ánh mắt hằm hằm nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc này, ông ta cực kỳ tức giận.

“Quả nhiên là chuyện cười lớn.”

“Nghiêm nho chỉ nhìn thấy ta ép Trương Hằng, vậy thì lúc trước Trương Hằng chèn ép ta, sao ngài không nói đến hai từ cuồng vọng?”

“Lúc mà bao nhiêu học sinh của thư viện Thiên Minh đang ngầm trào phúng ta, vì sao ngài lại không nhắc đến hai từ cuồng vọng?”

“Hai người bọn họ ở bên dưới lâu yến làm ta xấu hổ làm ta nhục nhã, Hứa mỗ ta có thể nhịn được.”

“Ngay trên lâu yến, ta thỉnh cầu vì hảo hữu, nhưng bị trách cứ, Hứa mỗ ta cũng nhịn được.”

“Mộ huynh là hảo hữu của ta, nói khách sáo giúp ta một câu vậy mà lại bị ngài nhục nhã trước mặt mọi người, thân là thế tử, chính là hoàng thân, nhưng ở trước mặt ngài thì chỉ như con sâu con kiến.”

“Nghiêm nho luôn mồm nói rằng luật pháp như núi, thánh ý như trời vậy tại lâu yến hôm nay, hai người bọn họ có tư cách gì mà ngồi trên.”

“Người ta không nói chỉ vì Nghiêm Quân có mối quan hệ thân thích với ngài, ngài không nói cũng bởi vì có quan hệ thân thích.”

“Học sinh xin hỏi, chữ nghiêm của Nghiêm nho phải chăng chỉ là dùng để đối phó với người khác, chứ không dành cho

thân bằng?”

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu từng câu từng chữ như châu như ngọc, giọng Nghiêm Lỗi lớn, giọng Hứa Thanh Tiêu hắn lại càng lớn hơn.

Khi âm thanh vừa dứt, tất cả mọi người ở đây đều nuốt một ngụm nước bọt, cơ thể phát lạnh mà rùng mình.

Hứa Thanh Tiêu làm thế này đúng thật là trực vạch mặt, trực tiếp bắt đầu răn dạy Nghiêm Lỗi.

Nghe thấy những lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Đại Nho Nghiêm Lỗi tức giận đến nổi đôi bàn tay cũng run rẩy, nhưng mà những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói, một chữ cũng không sai.

Trên thực tế lúc mà Nghiêm Quân ngồi xuống thì ông ta đã muốn bọn hắn đi xuống dưới, nhưng chợt nghĩ tới dù sao đây cũng là cháu ruột của mình, nếu như cứ đuổi bọn hắn ở trước mặt mọi người vậy thì cũng hơi khó xử.

Ông ta là đại Nho, cũng không phải là Thánh nhân. Mà cho dù có là Thánh nhân thì cũng sẽ có tình cảm nên tất nhiên ông ta sẽ không nhiều lời, chỉ cần cháu mình không làm sai điều gì là được.

Nhưng thật không ngờ điều này lại làm cho Hứa Thanh Tiêu bắt được cơ hội, giận dữ mắng ông ta một phen.

Những năm gần đây chỉ có ông ta răn dạy người ta, làm gì có chuyện người ta răn dạy ông ta?

“Được!”

“Nghiêm Quân, ngươi không tài không đức, ngồi ở ghế trên đúng là khó làm người ta phục được, xuống dưới.”

Nghiêm lỗi mở miệng, sau đó đứng lên nhìn về phía đám người, cúi đầu thật sâu.

“Chư vị, hành động của Nghiêm Quân chính là do lão phu sai, sau này lão phu ắt sẽ tự mình nghiêm cẩn kiểm điểm, mong chư vị thông cảm.”

Nghiêm Lỗi không hổ là đại Nho, trực tiếp đứng dậy tạ lỗi với đám người.

Chẳng qua đám người cũng đã hoàn toàn hiểu rõ, chuyện quan sai đánh người đã triệt để đi đến bước đường cùng.

Hứa Thanh Tiêu chọc giận Nghiêm Lỗi như thế, vạch thẳng mặt như vậy, làm cho Nghiêm Lỗi khó xử thì đối phương cũng nhất quyết sẽ không bỏ qua chuyện này.

Đả kích cũng tốt, trả thù cũng được, nói tóm lại, chuyện này không thể nào kết thúc một cách yên lành.

Đám người gật đầu, bọn hắn không dám tham gia, chỉ có thể gật đầu, đại Nho cúi đầu với bọn hắn, bọn hắn cũng toàn bộ hoàn lễ, thật sự là không dám nhận lễ lớn như thế.

Trong tất cả mọi người ở đây chỉ có hai người Hứa Thanh Tiêu và Mộ Nam Ninh là không hoàn lễ.

Về phần Trương Hằng và Nghiêm Quân thì bọn họ lại càng thêm xấu hổ không chịu nổi, nhưng bây giờ bọn họ cũng biết tình hình hiện tại, vì bảo toàn cho Nghiêm nho, bọn họ cũng đứng dậy tạ lỗi với đám người.

“Chư vị, là Nghiêm mỗ ngu xuẩn, không đức không tài, đã làm hoen ố những người ngồi đây, đặc biệt là làm bẩn mắt của Hứa huynh.”

Nghiêm Quân vẫn không phục, tuy hẳn mở miệng tạ lỗi nhưng bên trong ngữ khí vẫn còn mang theo vẻ mỉa mai.

Lời này nói ra làm cho Vạn An Quốc triệt để ngồi không yên.

“Nghiêm Quân, đừng nói năng hồ đồ nữa, cút xuống đi.”

Chương 184: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (4)

Ông ta nổi giận nói.

Đã đến lúc này rồi mà tên này còn gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu?

Đầu óc ngươi có phải là có vấn đề gì rồi hay không? Ngươi thật sự không sợ mình làm chuyện càng to thêm hay sao?

Vạn An Quốc lập tức ngăn lại.

Nhưng mà vẫn chậm.

"Ồ."

"Hay cho một Nghiêm huynh."

"Hay cho một câu làm bẩn mắt."

"Hay cho một tên cháu trai của đại Nho."

"Nghiêm nho, chuyện hôm nay tất cả mọi người đều thông cảm, nhưng ta thì sẽ không."

"Ngài nói theo lẽ công bằng nhưng lại bao che cho cháu trai, tuy đây chỉ là một chuyện nhỏ nhưng lại có liên quan đến thánh ý. Chu thánh lập ngôn, quân tử nghiêm pháp, quân tử vô tư, quân tử nhân ái."

"Nghiêm pháp của Nghiêm nho, học sinh lĩnh giáo."

"Nhưng mà quân tử vô tư, Nghiêm nho lại không làm được."

"Về phần quân tử nhân ái, học sinh suy tư hồi lâu chỉ thấy đây là nghiêm khắc cứng nhắc, chẳng có nửa phần nhân ái."

"Học sinh xin hỏi."

"Danh xưng đại Nho của tiên sinh là do người ở đâu phong vậy?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ngôn từ sắc bén.

Không phải ngươi tuân theo ý của Chu thánh sao?

Quân tử nghiêm pháp, quân tử vô tư, quân tử nhân ái, ngoại trừ nghiêm pháp ra, ngươi còn làm được cái gì?

Nhưng câu nói này vừa nói ra, cả sảnh đường hoàn toàn khiếp sợ.

Đại nho là cái gì?

Là thiên địa thụ phong, là Nho đạo Ngũ phẩm.

Sao có thể do ai phong được?

Cho dù Hoàng đế Đại Ngụy có sắc phong ngươi làm đại Nho đi chăng nữa nhưng mà thiên địa không đồng ý thì chính là không đồng ý.

Mà câu nói này của Hứa Thanh Tiêu lại mang thep ý nghĩa châm chọc quá lớn.

Nếu như nói trước đó là vạch mặt vậy thì bây giờ đã không còn gọi là vạch mặt nữa mà chính là chỉ vào mũi Nghiêm Lỗi mà mắng.

Ngươi không xứng làm đại Nho.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả nhiên là cuồng vọng.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có ăn nói lung tung.”

“Hứa Thanh Tiêu, không thể ăn nói bậy bạ được.”

“Ngươi quả nhiên là bất chấp vương pháp, không tuân theo đại Nho.”

“Đại Nho là do thiên địa thụ phong, những lời này của ngươi chính là không tuân theo Nho đạo, không tôn kính thượng thiên, lại càng là sỉ nhục Thánh nhân.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá cuồng vọng.”

Giờ khắc này, tiếng nói vang lên khắp sảnh đường, tại thời điểm này, cho dù là Lý Quảng Tân, Mộ Nam Bình hay Vạn An Quốc đều không nhịn được mà mở miệng. Bọn họ không răn dạy Hứa Thanh Tiêu mà là muốn bảo Hứa Thanh Tiêu đừng ăn nói hồ đồ thêm nữa.

Duy chỉ có đám học sinh của thư viện Thiên Minh là từng người từng người một bắt lấy cơ hội rồi điên cuồng công kích.

Nhưng lúc này, Hứa Thanh Tiêu lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại.

Đám học sinh kia lập tức im bặt, không dám ồn ào thêm gì.

Chỉ vì ánh mắt này của Hứa Thanh Tiêu đã hù dọa được bọn họ.

Không hiểu sao, bọn họ lại có một loại cảm giác rằng nếu như bọn họ nói thêm câu nào nữa thì Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ động thủ đánh bọn họ luôn.

Tất cả mọi người mở miệng.

Nhưng chỉ có duy nhất một mình Nghiêm Lỗi là không lên tiếng. Ông ta chỉ ngồi ngay chỗ đó nhưng lại tản mát ra uy nghiêm ngập trời.

“Hay! Hay cho một câu quân tử nghiêm pháp! Quân tử vô tư! Quân tử nhân ái!”

“Vậy ta hỏi ngươi, thân là người đọc sách, ngươi đang nghiêm pháp? Ngươi đang vô tư? Ngươi đang nhân ái đó sao?”

“Ngươi cầu xin thay cho mấy tên ác ôn, xem kỷ cương không ra gì, cái này gọi là nghiêm pháp?”

“Ngươi dữ dội như vậy chỉ vì bọn họ đã ra mặt giúp ngươi, làm ngươi khó mà an tâm, đây chính là vô tư?”

“Ngươi hùng hổ dọa người, từng bước ép sát, đây chính là nhân ái?”

“Lão phu muốn hỏi ngươi một chút, ngươi vậy mà cũng xưng là người đọc sách hay sao?”

Nghiêm Lỗi cũng không giận dữ mà là dùng những lời của Hứa Thanh Tiêu để phản bác lại Hứa Thanh Tiêu.

Ngươi nói ta không nghiêm pháp? Không vô tư? Không nhân ái?

Vậy còn ngươi?

Chính ngươi cũng làm không được, vậy thì không cần phải nói tiếp nữa.

Ta có phải là đại Nho hay không thì có thiên địa làm chứng, nếu như ngươi trả lời không được vậy thì đừng nói thêm gì nữa cả.

Chỉ đổi lại được bốn chữ chính là:

Cố tình gây sự.

Đại Nho không hổ là đại Nho, dùng chính lời nói của Hứa Thanh Tiêu để phản bác lại Hứa Thanh Tiêu.

Lại một lần nữa dồn Hứa Thanh Tiêu vào bước đường cùng.

Tất cả mọi người đều thở dài. Theo bọn hắn nghĩ, Hứa Thanh Tiêu lỗ mãng quá rồi, chỉ vì một chút tức giận nhất thời mà lại dẫn tới những phiền phức như thế.

Nhưng đối mặt với những câu hỏi dồn ép sát sao như vậy.

Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy có bất kỳ sự bối rối gì mà ngược lại, hắn vô cùng bình tĩnh nói:

“Tất nhiên Hứa mỗ đây là người đọc sách.”

Lời này vừa thốt ra, Nghiêm Lỗi lại lập tức mở miệng.

“Trong mắt không có pháp luật, không có nhân ái lại càng không có sự vô tư của quân tử, vậy mà ngươi cũng có thể tự xưng mình là người đọc sách được ư? Đây mà tính là người đọc sách gì chứ? Ngươi đọc sách gì chứ?”

Nghiêm Lỗi hỏi.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì chỉ lắc đầu rồi nhìn về phía Nghiêm Lỗi.

“Các hạ không cần phải nhắc lại những lời mà Hứa mỗ vừa nói.”

“Hứa mỗ biết ngươi muốn hỏi cái gì.”

“Đến bước này rồi, các hạ vẫn muốn hỏi cho ra trong buổi thi phủ, văn chương mà ta viết là văn chương như thế nào? Có đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu không ngốc, ông ta biết được Nghiêm Lỗi đang có ý gì, ông ta cứ hỏi tới hỏi lui, từng bước ép sát, là vì cái gì?

Kỳ thật vẫn chỉ là vì văn chương lập ý.

Một vị đại Nho, làm sao lại tức giận thế này.

Lại làm sao chỉ vì một chuyện như này mà tức giận chứ?

Tất cả đều nằm trong dự tính của ông ta.

Ông ta ép bức mình, làm cho mình nói ra chân tướng trong cơn tức giận.

Hứa Thanh Tiêu biết hết.

Chỉ là ông ta muốn đào hố cho hắn, Hứa Thanh Tiêu hắn đây cũng chẳng đồng ý nhảy vào.

Nhưng mà cái bẫy này đến cuối cùng có phải sẽ giống như lòng Nghiêm Lỗi muốn hay không, chuyện này còn chưa chắc đâu.

Nghiêm Lỗi không nói gì nữa.

Hứa Thanh Tiêu thở dài.

Sau đó nhìn về phía Nghiêm Lỗi nói:

“Mấy ngày nay Hứa mỗ vẫn luôn suy nghĩ cuối cùng là có nên nói ra hay không.”

“Cho đến hôm nay, khi có một người phụ nữ chạy đến trước mặt Hứa mỗ, mang theo người nhà nằm rạp khóc rống trên mặt đất kêu rên thì Hứa mỗ đã hạ quyết tâm.”

“Luật pháp nghiêm minh, Hứa mỗ biết.”

“Pháp bất dung tình, Hứa mỗ cũng biết.”

“Nhưng mà mọi chuyện đều có thứ gọi là ý định ban đầu và không phải ý định ban đầu.”

“Tội lỗi lớn, trừng phạt nhỏ, khoan hậu mà nhân từ, đây chính là đạo lý của quân tử.”

“Nghiêm nho.”

“Ở buổi thi phủ, Hứa Thanh Tiêu ta đúng thật là đã lập ý văn chương.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Nghiêm Lỗi bày kế cho đến giờ cũng chính là vì cái này.

Hắn nói ra như vậy cũng không phải là do hắn bị lừa rồi.

Mà là do hắn cam tâm tình nguyện nói ra.

Hắn nói ra vì bản thân mình.

Cũng là vì minh ý mà nói.

Chương 185: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (5)

Lời này nói ra, ngay tức khắc làm cho đám người ở đây hoàn toàn chấn kinh.

Có rất nhiều lời đồn về chuyện Hứa Thanh Tiêu lập ý văn chương, nhưng lời đồn đại lưu truyền nhất chính là văn chương của hắn cũng không phải là đã lập ý mà đó chính là kế sách an quốc, là bệ hạ đã cố ý giấu diếm.

Nhưng cuối cùng đó có phải là sự thật hay không thì không ai biết được.

Nguyên kiện tuyệt thế văn chương đã được phong lại đặt ở Văn cung Đại Ngụy, những bản sao chép cũng được phong lại ở trong hoàng cung. Thánh chỉ hạ xuống, không cho phép bất kỳ kẻ nào được đọc, cho dù có là đại Nho thì cũng không được đọc.

Cho dù Trần Tâm đại Nho là người hộ tống nhưng trước khi chưa mang đến trước mặt bệ hạ thì bọn họ cũng không thể quan sát.

Cho nên văn nhân trong thiên hạ rất hiếu kì.

Bây giờ chính miệng Hứa Thanh Tiêu thừa nhận là mình đã viết ra văn chương lập ý, cả sảnh đường đột nhiên xôn xao hẳn lên.

“Lập ý thế nào?”

Nghiêm Lỗi mở miệng, ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt cũng rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Ý mới.”

Hứa Thanh Tiêu hờ hững mở miệng.

Hai chữ này làm văn nhân cả sảnh đường kinh ngạc không thôi.

Bọn họ cũng không ngờ tới văn chương lập ý của Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại là ý mới.

Văn đàn thiên hạ… Có lẽ sắp đại loạn rồi.

Lập ý không khó, nhưng muốn được thiên địa tán thành thì lại là một chuyện rất khó khăn.

“Ý mới như thế nào?”

Nghiêm Lỗi hít sâu một hơi, thân là đại Nho, ở thời điểm này, ông ta cũng không nhịn được mà run rẩy.

“Tri hành hợp nhất!”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng.

Nói ra ý mới của hắn.

Ầm ầm.

Cũng vào lúc này, sấm chớp nổi lên giữa ban ngày.

Tiếng sấm kinh khủng nổ vang lên.

Làm cho tất cả mọi người ở đây đều rung động.

“Thế nào gọi là Tri hành hợp nhất?”

Nghiêm Lỗi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong mắt ông ta đều là lãnh ý.

Ông ta tôn thờ ý của Chu thánh.

Cho nên trong mắt không dung được những ý mới khác.

Ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu, muốn tìm ra sơ hở, trước khi lập ý này chưa truyền ra ngoài thì liền lập tức bóp chết nó từ trong trứng nước.

Hứa Thanh Tiêu biết ý đồ của ông ta.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ.

Bởi vì Tri hành hợp nhất chính là trời sinh để lật đổ lý luận ‘tồn thiên lý, diệt nhân dục’ (vứt bỏ tư dục để giữ Thiên lý).

“Nói!”

“Thế nào gọi là Tri hành hợp nhất?”

Nghiêm Lỗi lại hỏi lần nữa.

Không chỉ ông ta mà tất cả mọi người ở đây ai cũng đều tò mò. Bọn họ không hiểu Tri hành hợp nhất của Hứa Thanh Tiêu có nghĩa gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại trầm mặc không nói.

“Hứa Thanh Tiêu, Nghiêm nho đang hỏi ngươi đó, sao ngươi không trả lời?”

“Cái gì gọi là Tri hành hợp nhất, chẳng lẽ ngươi vừa mới bịa ra?”

“Nghe cũng nghe không hiểu, lập ý như thế làm sao tuyệt thế được?”

Một vài âm thanh ồn ào lại vang lên.

Vẫn là đám học sinh của thư viện Thiên Minh.

Bọn hắn ý vào đại Nho Nghiêm Lỗi, vẫn còn dám khiêu khích Hứa Thanh Tiêu như trước.

Mà giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu xoay người lại, đưa mắt nhìn về phía đám người bọn họ, sau đó lại mở miệng nói:

“Cái gọi là Tri hành hợp nhất, chính là phàm là những điều mình biết, thì mình phải làm.”

“Thấy những chuyện bất công, nếu như cảm thấy có thể ra tay giúp đỡ thì sẽ giúp.”

“Nếu như cảm thấy không thể ra tay giúp đỡ được vậy thì sẽ không giúp.”

“Nhìn thấy đám tiểu nhân quấy phá, nếu thấy có thể đánh thì sẽ đánh liền.”

“Cảm thấy không thể đánh vậy thì không đánh nữa.”

“Nhưng bây giờ, ta cảm thấy có thể đánh.”

“Vậy thì ta sẽ đánh.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp nhảy xuống đình.

Mỗi câu mỗi chữ của hắn đều đang được tất cả mọi người chú ý.

Ngay từ đầu bọn họ vẫn còn nghiêm túc nghe Hứa Thanh Tiêu trình bày, xem thế nào gọi là Tri hành hợp nhất.

Nhưng sau một khắc.

Một cảnh tượng làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ ngây người xuất hiện.

Ầm!

Một học sinh của thư viện Thiên Minh bị Hứa Thanh Tiêu dùng một tay đập bay.

Ầm.

Lại một tên đệ tử bị Hứa Thanh Tiêu dùng một quyền đánh lùi hơn mấy bước, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn thủ hạ lưu tình, nếu không thì một quyền này cũng đủ để đánh chết bọn họ.

Ầm, ầm, ầm!

Dường như chỉ trong nháy mắt, bốn năm tên học sinh của thư viện Thiên Minh đã bị Hứa Thanh Tiêu đối mặt đánh bay.

Người người bị gãy cả răng, có người bị đánh gãy xương sườn, còn có người bị đánh đến nổi mặt mũi bầm dập.

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết vang lên chập chùng, làm gì có ai nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại dám ra tay đánh người đâu.

Cũng không ai nghĩ tới cái gọi là Tri hành hợp nhất chính là suy nghĩ đi đôi với hành động.

Cái gì gọi là Tri hành hợp nhất?

Dưới tình huống hiểu rõ đạp đức, hiểu rõ pháp luật, vẫn tuân theo ý nghĩ trong lòng mình.

“Đã biết thì phải làm.”

Đơn giản vô cùng nhưng lại tràn ngập vô số triết lý.

Hứa Thanh Tiêu dùng phương pháp đơn giản nhất để trình bày Thánh nhân lập ý này.

Chỉ khổ cho đám học sinh của thư viện Thiên Minh.

Chẳng qua trong mắt Hứa Thanh Tiêu, những người này đều là đáng đời, hắn đã muốn đánh bọn họ từ lâu.

Từ bên dưới lâu yến Hứa Thanh Tiêu đã biết những người này sinh ra oán hận với mình, bất luận là mình làm gì thì bọn họ đều sẽ mang theo thành kiến.

Cũng như vậy, bất luận là mình nói ra đạo lý gì thì bọn họ cũng không chịu nghe.

Nếu như lời hay ngươi không thèm nghe.

Vậy thì Hứa Thanh Tiêu ta sẽ đánh.

Đánh cho tới khi bọn họ nghe mới thôi.

“Nghiêm nho, cứu ta.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả nhiên làm càn, ngươi, ngươi, ngươi không được qua đây.”

“Hứa huynh, trước đó là do ta lỗ mãng, nói năng lung tung, Hứa huynh ngươi đừng có đánh ta, ta yếu đuối lắm.”

Tiếng kêu vang lên thảm thiết lại kịch liệt vô cùng, đám học sinh của thư viện Thiên Minh bị đánh đến nổi vô cùng thê thảm.

Hứa Thanh Tiêu là ai?

Võ giả cửu phẩm.

Đại Nhật Thánh thể.

Đánh một đám người đọc sách tay trói gà không chặt còn không phải như đang chơi đùa hay sao?

“Làm càn!”

Vào thời khắc này, Vạn An Quốc cũng tức giận đứng dậy mắng mỏ. Trước đó có nói gì cũng không sao hết, nhưng động thủ đánh người chính là điều tối kỵ.

“Vạn phu tử, Hứa mỗ khuyên ngài nên ăn nói cẩn thận!”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nhìn về phía Vạn An Quốc.

Mặc dù Vạn An Quốc không nhắm vào mình nhưng ông ta lại để mặc cho học sinh trong thư viện làm xằng làm bậy, vậy là đã sai, nể mặt vừa rồi Vạn An Quốc có giúp mình, Hứa Thanh Tiêu không ra tay với ông nhưng nếu ông lại nói tiếp thì hắn cũng sẽ đánh y như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là điên rồi.”

Nghiêm Lỗi lại đứng dậy một lần nữa. ông ta không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại dám hành hung trước mặt mọi người, quả thật là không nghe lời Thánh nhân, sỉ nhục mặt mũi người đọc sách.

“Nghiêm Lỗi!”

“Ngươi tuân theo ý của Chu thánh nhưng lại cứng nhắc như khúc gỗ, gọi là hủ nho cũng không sai.”

“Nếu như ngươi còn dám kêu gào thêm một câu nào thì Hứa mỗ ta cũng sẽ đánh ngươi giống y như vậy.”

Chương 186: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (6)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, câu nói hiện rõ sự bá đạo.

Đến cả đại Nho cũng muốn đánh.

Nếu như hắn đánh thật thì sẽ trực tiếp cuốn lên sóng to gió lớn trên văn đàn Đại Ngụy.

"Ngươi! Ngươi! Ngươi!"

Nghiêm Lỗi thật sự không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại dám nói ra những lời như vậy.

Về phần cái gì gọi là Tri hành hợp nhất căn bản là Nghiêm Lỗi không có cách nào hiểu được, cho nên ông ta cảm thấy Hứa Thanh Tiêu vốn đang lừa gạt hắn, mượn cơ hội này để phát tiết mối hận trong lòng.

"Lý phủ quân, ngài còn chưa động thủ sao?"

Nghiêm Lỗi siết chặt tay thành nắm đấm nhìn về phía Lý Quảng Tân, ra hiệu cho ông ta phái binh trấn áp.

"Người đâu, bắt Hứa Thanh Tiêu lại cho ta."

Lý Quảng Tân cắn răng, ông ta không ngờ tới mọi chuyện sẽ biến thành như thế này. Đã đến nước này rồi thì trước mắt cũng không còn cách nào nữa, chỉ có thể trấn áp Hứa Thanh Tiêu trước.

Ông ta không thể nào trơ mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu đánh chết đám người này.

Chỉ trong chốc lát, đám quan binh muốn tiến lên để trấn áp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn qua đám người, trong lời nói mang theo vẻ đùa cợt.

"Trước khi chư vị động thủ thì nhất định phải hiểu rõ, ta chính là người đọc sách của Đại Ngụy, theo lời nói của đại Nho

Nghiêm Lỗi thì tổn thương người đọc sách, nhẹ thì giam cầm mười năm, nặng thì sung quân ngàn dặm, biến thành khổ dịch."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, chỉ một câu thôi mà đã làm cho tất cả quan binh không dám nhúc nhích.

Trên thực tế cho dù bọn họ có động thủ thì cũng vô dụng, bởi vì đánh họ vốn đánh không lại Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy một là vì để sỉ nhục Nghiêm Lỗi, hai là vì không muốn làm tổn thương người vô tội, ba là để cho một vài người trong bóng tối thành thật hơn một chút.

Hoàn toàn chính xác, câu nói này mang tính sát thương thật lớn.

Người đọc sách đánh người đọc sách thì không có chuyện gì.

Nhưng nếu như bọn họ đả thương người đọc sách vậy thì chuyện không nhỏ đâu, lỡ như Nghiêm Lỗi trở mặt không nhận người quen bắt giam bọn họ hoặc là sung quân ngàn dặm, vậy không phải bọn họ sẽ tức đến ói máu sao?

Cho nên đám người không dám động thủ.

"Thúc phụ cứu con, thúc phụ cứu con."

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đang một cước giẫm lên người Nghiêm Quân, người này thét lên tiếng kêu liên hồi, gào khóc cầu cứu, hy vọng Nghiêm Lỗi có thể giúp hắn một tay.

Không chỉ có hắn.

Trương Hằng cũng không chạy thoát.

Hắn ta bị Hứa Thanh Tiêu một phát bắt được, tát trái tát phải, mười mấy bạt tay đánh cho khuôn mặt Trương Hằng sưng đỏ cả lên.

Thích cầu cứu có đúng không?

Thích gây phiền phức có đúng không?

Thích làm nhân vật phản diện lắm đúng không?

Hứa Thanh Tiêu đem toàn bộ lửa giận trong lòng phát tiết ra hết, hắn cảm thấy trước nay mình chưa từng thoải mái như

vậy, thoải mái đến da đầu tê dại.

“Tri hành hợp nhất, vĩnh viễn là thần.”

Trên thực tế thì Tri hành hợp nhất đúng nghĩa cũng không giống như Hứa Thanh Tiêu bây giờ, nhưng mỗi người đều có đạo của chính mình, Thánh nhân chi ý là Thánh nhân chi ý.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu, tri hành hợp nhất chính là đạo lý như vậy.

Lần thứ nhất, ta sẽ nói chuyện thật tốt với ngươi, chúng ta cùng giảng đạo lý!

Lần thứ hai, ta lại nói đạo lý với ngươi, nói chuyện với ngươi thật đàng hoàng!

Lần thứ ba, nếu như ngươi đã không chịu nghe đạo lý mà ta nói vậy thì ta sẽ đánh đến khi ngươi chịu nghe đạo lý mới thôi.

Điều này gọi là gì, đây gọi là nội thánh ngoại vương.

Nếu như nói chuyện không thông thì đánh.

Đánh tới khi ngươi hiểu rõ mới thôi.

Có một vài người chính là muốn ăn đòn vậy đấy, không đánh thì hắn không thoải mái.

Bọn người Vương Nho, Lý Hâm và Trần Tinh Hà đều thấy choáng váng.

Hai huynh muội Mộ Nam Bình, Mộ Nam Ninh cũng trợn to đôi mắt.

Họ đã từng thấy những kẻ hung hãn nhưng mà chưa từng nhìn thấy ai hung hãn như Hứa Thanh Tiêu thế này.

Một người quét ngang mấy chục người, trong ấn tượng của bọn họ, văn nhân không phải là chưa từng đánh nhau. Nhưng bình thường mà nói, bọn họ đều chỉ kéo kéo tóc, lăn lộn trên mặt đất mà thôi.

Đâu có bá đạo vô tình giống như Hứa Thanh Tiêu thế này.

Hoành hành như vậy.

Sau khi rung động qua đi, trong đầu Mộ Nam Bình chỉ còn động lại bốn chữ.

Tuyệt thế mãnh nam.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu cũng thoải mái rồi.

Gần ba mươi người, tất cả đều giống như chó chết nằm trên mặt đất, vết thương chằng chịt, quan binh trong phủ cũng chỉ có thể vây quanh Hứa Thanh Tiêu mà thôi, không ai dám tùy tiện ra tay.

Trên đình.

Nghiêm Lỗi đã tức đến đen mặt.

Lần này đúng là tức giận thật sự.

"Hứa Thanh Tiêu ngươi quá ngông cuồng! Ngông cuồng! Ngông cuồng quá rồi!"

"Hứa Thanh Tiêu, chuyện hôm nay, lão phu có thể cam đoan, văn đàn Đại Ngụy chứa không nổi loại người dị đoan như ngươi."

Nghiêm Lỗi dường như là đã thét lên, xuất ra một luồng hạo nhiên chính khí kinh khủng.

Ông ta dùng thân phận đại Nho, dùng đại Nho chi ngôn giận dữ mắng mỏ Hứa Thanh Tiêu.

Câu nói kia vừa ra liền đủ để làm cho Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt trên văn đàn Đại Ngụy.

Nhưng lời này vừa nói ra.

Hạo nhiên chính khí trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu cũng tràn ra, hạo nhiên chính khí màu tím tràn ngập bên trong đại điện.

Chống cự lại Hạo nhiên chính khí của Nghiêm Lỗi.

"Nghiêm Lỗi!"

"Ta Hứa Thanh Tiêu ở đây lập thệ."

"Nếu như trời để ta thành thánh, ta sẽ lột Nho vị của ngươi, trong trời đất này sẽ không còn đám hủ nho các ngươi."

“Lời thề này có thiên địa làm chứng, nhật nguyệt chứng kiến.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nói ra từng chữ một, thật sự rất tức giận.

Hắn có thể nhìn ra Nghiêm Lỗi chính là hủ nho, để cho loại đại Nho thế này tồn tại chính là hại người.

Ngươi muốn cho ta thân bại danh liệt trên văn đàn Đại Ngụy.

Cũng được thôi.

Nếu như có một ngày Hứa Thanh Tiêu ta thành Thánh, ta sẽ lột Nho vị của ngươi, diệt Nho căn của ngươi.

Câu nói sẽ không còn sự tồn tại của đám hủ nho các ngươi.

Còn mang một ý nghĩa trực tiếp khác.

Sẽ không còn Chu thánh chi nho nữa.

Đổi một cách nói khác.

Hứa Thanh Tiêu hắn đang đối đầu trực diện với chín phần văn nhân trong thiên hạ.

Nếu như Nho đạo của ta thất bại vậy thì các ngươi thắng.

Nhưng nếu như một ngày kia ta thật sự thành thánh, vậy thì các ngươi cứ chờ đó cho ta.

Từng người đều chờ đó cho ta.

Lời nói này cực kỳ cực đoan, nhưng tâm tính thiếu niên chính là thế đấy.

Vừa nói xong, Hứa Thanh Tiêu liền quay người rời đi. Những binh sĩ chung quanh cũng không dám ngăn cản.

“Hứa huynh, huynh đi đâu đó?”

Lý Hâm mở miệng hỏi Hứa Thanh Tiêu, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn đi nơi nào.

“Gây chuyện ẩu đả, tất nhiên Hứa Thanh Tiêu ta đi đến đại lao rồi.”

“Nghiêm đại Nho, tốt nhất là ngươi nên tranh thủ thời gian để gửi tấu chương lên kinh.”

“Trong vòng ba ngày, Hứa mỗ ta nhất định sẽ minh ý trong lao, nhập thất phẩm!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu liền thể hiện ra bá khí cùng sự tự tin vô tận.

Ba ngày minh ý nhập thất phẩm.

Đây là ý gì?

Chương 187: Khiêu Chiến Đại Nho, Tri Hành Hợp Nhất, Hứa Thanh Tiêu Lập Ý, Nam Dự Rung Trời (7)

Luật pháp Đại Ngụy, minh ý thất phẩm không chịu hình phạt, miễn trừ mười hai tội ác.

Trong đó bao gồm cả tội ẩu đả.

Loại miễn tội này về ý nghĩ cũng là thể hiện cho một ít đặc quyền, dù sao thì đã thất phẩm minh ý rồi, sao lại có thể khóc lóc om sòm đánh nhau với người ta?

Nhưng chuyện làm mọi người chấn kinh cũng không phải là cái này.

Mà là chuyện Hứa Thanh Tiêu nói muốn minh ý trong vòng ba ngày?

Hắn mới nhập bát phẩm có bao lâu đâu?

Vậy mà muốn minh ý sao?

Nếu như ba ngày sao Hứa Thanh Tiêu thật sự minh ý.

Vậy thì đây thật sự không phải là chuyện đùa.

Trước khi thất phẩm thì dù tấn thăng rất nhanh cũng không giúp ích gì nhiều.

Nhưng thất phẩm minh ý thì lại cực kỳ quan trọng.

Nào có người nào dám mở miệng nói mất bao lâu thì mình có thể minh ý, nhiều nhất thì cũng ba năm năm năm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nói ba ngày.

Bọn họ không tin.

Nhưng khi nhìn thấy tư thế này thì bọn họ lại không thể không tin.

“Hứa huynh, ta đi vào trong lao cùng huynh.”

Giờ khắc này, Lý Hâm nhiệt huyết sôi trào, hắn quay về phía một học sinh của thư viện Thiên Minh rồi đạp một cái, phát

tiết ra sự phẫn nộ trong lòng.

Sau đó hắn liền đuổi theo Hứa Thanh Tiêu.

“Ta cũng đi.”

Vương Nho cũng đạp thêm một cước, vội vàng chạy theo Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ là người đọc sách, mấy vụ ẩu đả đánh nhau giữa những người đọc sách với nhau nhiều nhất thì cũng chỉ bị tạm giam ba đến năm ngày mà thôi, không thể nào giam cầm mười năm, cũng chắc chắn sẽ không có khả năng bị lưu vong.

“Quả nhiên là lỗ mãng!”

Thấy Lý Hâm và Vương Nho còn có sư đệ của mình đều như vậy, Trần Tinh Hà thở dài, sau đó đưa mắt nhìn về phái bọn người Trương Hằng.

Trên mặt mang theo một chút xin lỗi.

“Trương huynh, cố nhịn một chút, sẽ ổn thôi.”

Nói xong lời này, Trần Tinh Hà cũng đạp một cước, trực tiếp đạp Trương Hằng choáng váng.

Ngay ở trước mặt mọi người, Trần Tinh Hà mang vẻ mặt thanh cao đi ra ngoài.

“Minh ý trong ba ngày, ta phải đi xem thử.”

“Ta cũng đi xem sao, Hứa huynh đại tài mà.”

“Tuy nói có hơi lỗ mãng nhưng nhìn thật đã ghiền đó, đám người của thư viện Thiên Minh này cũng thật là đáng đời, đi đi đi, cùng nhau đi xem thôi.”

“Hứa huynh, chờ ta với!”

Sau một khắc, rất nhiều người đều đã lấy lại tinh thần.

Những người đọc sách trẻ tuổi của phủ Nam Dự từng người từng người một trước khi đi qua đều hung hăng đạp học sinh của thư viện Thiên Minh một cước.

Bọn họ muốn đi theo Hứa Thanh Tiêu, vậy thì nhất định phải đi vào đại lao, mà biện pháp tốt nhất để đi vào đại lao thì chính

là đạp thêm một cước.

Rất nhanh sau đó, lâu yến đã ít đi rất nhiều người.

Trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Thấy cảnh tình hoang tàn khắp nơi này.

Lý Quảng Tân trầm mặc không nói.

Vạn An Quốc cũng trầm mặc không nói.

Chỉ có Nghiêm Lỗi

Mặt ông ta đen như than.

Chỉ là tất cả mọi người đều biết.

Cảnh tượng tang hoang khắp nơi này sắp gây ra chuyện lớn rồi.

Chẳng qua điều mà đám người chờ mong chính là.

Ba ngày sau.

Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý được hay không.

Còn có cái gọi là Tri hành hợp nhất này đến cùng là gì đây?

Nam Dự các.

Đầy rẫy vết tích.

Cảnh tượng Hứa Thanh Tiêu đại náo yến hội như vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Giờ khắc này, đám học sinh của thư viện Thiên Minh nằm trên mặt đất giống như chó chết, bọn họ không gào khóc nữa mà chuyển thành yên lặng rơi lệ.

Bị sỉ nhục nặng nề như vậy, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là sắp truyền đi khắp thiên hạ rồi, khuất nhục như vậy khiến bọn họ thật sự rất khó chịu.

Chẳng qua cũng có một điều may mắn chính là bây giờ không còn bị đánh nữa.

“Lý Phủ quân, thịnh yến hôm nay thật sự là làm cho ta mở mang tầm mắt, bản thế tử đã gặp nhiều sóng gió nhưng lần đầu tiên mới nhìn thấy cảnh tượng như thế này.”

“Sung sướng, sung sướng, sung sướng quá đi.”

Mộ Nam Bình đứng dậy, trên khuôn mặt hắn mang theo nụ cười, cực kỳ vui mừng nói.

Từng lời nói hành động của Hứa Thanh Tiêu quả thực khiến cho người ta sảng khoái tê cả da đầu.

Hắn ta đã bao giờ gặp người đọc sách nào như vậy chưa?

Càng chưa bao giờ nhìn thấy người nào bá đạo như vậy.

Hay cho một câu Nội thánh ngoại vương.

Hay cho một câu Tri hành hợp nhất.

Trong lúc nhất thời, đối với Tri hành hợp nhất mà Hứa Thanh Tiêu nói, chẳng hiểu sao Mộ Nam Bình lại sinh ra hứng thú rất lớn.

“Hành vi thô bỉ như vậy, vậy mà trong mắt thế tử lại trở thành sung sướng sảng khoái hay sao?”

Giờ khắc này, Nghiêm Lỗi mở miệng, trong bụng ông ta chứa đầy lửa giận.

Hứa Thanh Tiêu không nghe lời ông ta dạy bảo cũng không quan trọng, nhưng mà lại không tôn trọng người đọc sách, không nghe lời Thánh nhân. Điều này đã động chạm đến lòng kiêu hãnh của ông ta.

Nhất là lập ý kia của hắn.

Tri hành hợp nhất.

Quả thật là hoang đường đến cực điểm.

Vậy mà lúc này, ánh mắt của Mộ Nam Bình trong phúc chốc cũng trở nên sáng trong, hắn nhìn về phía Nghiêm Lỗi, cúi đầu thật sâu nói:

“Nghiêm nho, cho dù bản thể tử đã nhập phẩm nhưng vẫn chưa có được công danh, chưa thể xem là người đọc sách của triều đình, gọi ngài một tiếng Nghiêm nho là vì kính trọng ngài.”

“Nhưng mà ngài cũng đừng bao giờ mang đạo lý của người đọc sách ra để dọa ta.”

“Đúng là bản thế tử cảm thấy Hứa huynh phóng khoáng đấy, và cũng rất thích Hứa huynh.”

“Nếu như Nghiêm nho cảm thấy câu nói kia của bản thế tử là sai, vậy thì ngài có thể đi tìm phụ vương của ta mà nói. Nếu như Nghiêm nho không có thời gian, vậy bản thế tử sẽ tự đi nói.”

“Muội muội, chúng ta đi.”

Ngữ khí của Mộ Nam Bình đầy vẻ lạnh lùng. Trước đó khi bị Nghiêm Lỗi răn dạy hắn ta đã kìm nén cơn giận, không dám nói lại cũng không phải bởi vì e ngại.

Hắn chỉ kính trọng mà thôi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu là một bình dân vậy mà lại dám phóng khoáng như thế, tức giận với cả đại Nho, nói sai thì chính là sai, nói đúng thì chính là đúng. Mộ Nam Bình thân là thế tử, sao có thể nhịn tức được?

Giọng nói vang lên, Mộ Nam Ninh trực tiếp đứng dậy. Nàng đã sớm chán ghét đám hủ nho này rồi, nghe thấy ca ca nói thế thì tất nhiên là đứng dậy rời đi.

Thế tử đi rồi.

Nhưng những lời này lại mang vẻ tức giận với Nghiêm Lỗi.

Mọi người cũng đều kinh ngạc, thật lâu sau cũng không biết nói gì.

Nghiêm Lỗi là đại Nho đấy!

Vậy mà hôm nay ông ta lại liên tiếp bị hai người tức giận oán trách, đây chẳng phải nỗi nhục trọng đại sao.

Lâu yến tàn tiệc, sau khi Mộ Nam Bình rời đi thì rất nhiều người cũng lần lượt cáo lui theo. Thịnh tiệc lâu yến hôm nay rất huy hoàng, tất nhiên chuyện này cũng sẽ nhanh chóng được truyền đi khắp thiên hạ, chỉ là, phần cuối có chút không tốt mà thôi.

Mọi người nối đuôi nhau rời đi, học sinh của thư viện Thiên Minh cũng được đưa đi chữa trị.

Vạn An Quốc cũng đi theo sau, bên trên lâu yến giờ chỉ còn lại hai người là Nghiêm Lỗi và Lý Quảng Tân, còn có một số ít các phu tử đang đợi ở nơi này.

Một lát sau, Lý Quảng Tân đang chuẩn bị mở miệng thì một tiếng cười to lại vang lên.

“Ha ha ha ha ha!”

Chương 188: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (1)

Là tiếng cười của Nghiêm Lỗi, lâu yến đã chẳng còn người rồi, ông ta cười to như vậy có vẻ hơi cổ quái.

“Nghiêm nho!”

Lý Quảng Tân không biết vì sao đối phương cười to, chỉ sợ Nghiêm Lỗi tức đến khó thở, làm tổn thương thân thể.

Trong mắt Lý Quảng Tân, hành vi này của Hứa Thanh Tiêu thật sự rất là khẳng khái kịch liệt, nhiệt huyết sôi trào, nhưng dù sao thì cũng chỉ là tâm tính của thiếu niên mà thôi. Thân là Phủ quân của phủ Nam Dự, năm tháng đã dần mài mòn đi sự hăng hái của ông ta, tất nhiên ông ta cũng sẽ suy nghĩ càng nhiều chuyện hơn.

Nghiêm Lỗi là đại Nho, không thể không tuân theo, không thể bất kính.

“Không sao.”

Nghiêm Lỗi đứng dậy, tiếng cười của ông ta dừng lại, thay vào đó là sự lạnh lùng, bên trong ánh mắt là sự lạnh lùng thật sâu.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Hứa Vạn Cổ!”

“Lập ra tuyệt thế chi ý, tốt, tốt, tốt, rất tốt.”

“Tri hành hợp nhất, còn lập lời thề sẽ tiêu diệt hết đám hủ nho chúng ta, hay, hay lắm.”

“Hứa Vạn Cổ, lão phu ngược lại muốn xem thử ý của ngươi làm sao diệt được bọn ta, làm sao diệt được ý của Chu thánh.”

Nghiêm Lỗi mở miệng, ông ta lẩm bẩm, nhìn ra bên ngoài rồi sau đó đưa tay lên, một cây bút lông xuất hiện, nó được hình thành từ Hạo nhiên chính khí.

Giờ khắc này, bên trong lâu yến, các phu tử còn sót lại cũng nhao nhao mở to mắt nhìn.

“Nghiêm nho, không thể!”

“Nghiêm nho, Hứa Thanh Tiêu nói những lời kia chẳng qua chỉ là những lời mê sảng mà thôi, là do cơn say nhất thời, hắn vốn không có ý bất kính với thánh ý đâu, mong Nghiêm nho nể mặt Hứa Thanh Tiêu là tài tử đại tài của đại Ngụy, tha cho hắn một lần.”

“Nghiêm nho, Hứa Thanh Tiêu kia đúng thật là ngông cuồng, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, tất cả đều chỉ là hiểu lầm, Nghiêm nho, đừng nên như vậy.”

Các phu tử còn sót lại ở đây đều lần lượt đứng dậy, cúi đầu hướng về phía Nghiêm Lỗi, tuổi của bọn họ đều đã qua lục tuần, tóc đều đã bạc phơ, nhưng vẫn hướng về phía Nghiêm Lỗi cúi đầu thật sâu.

Cái cúi đầu này không phải là vì kính trọng mà là vì khẩn cầu, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ khẩn cầu.

Bởi vì Nghiêm Lỗi đang muốn vận dụng đại Nho chi lực, ông ta muốn tấu lên thiên địa, thượng tấu với đế vương, thượng tấu với bách tính Đại Nguy. Đây thật sự là muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết mà.

Những lời vừa rồi Hứa Thanh Tiêu vừa nói hoàn toàn có thể hiểu là những lời mê sảng mà thôi, dù sao thì trong mắt bọn họ, cái gọi là Tri hành hợp nhất có phần không rõ ràng.

Nó chỉ giống như cái cớ Hứa Thanh Tiêu dùng để phát tiết mà thôi, cho nên đây chỉ như là một vở diễn.

Nghiêm Lỗi muốn vận dụng đại Nho chi lực chính là đang muốn chiếu cáo thiên hạ, ông ta muốn liệt Hứa Thanh Tiêu vào diện sỉ nhục văn nhân, đến lúc đó, văn nhân khắp thiên hạ đều sẽ biết rõ.

Ảnh hưởng của một vị đại Nho đáng sợ thế nào? Nếu như tất cả những người đọc sách trong thiên hạ đều biết đến việc này, mặc dù chỉ vẻn vẹn là biết thôi, nhưng đối với rất nhiều văn nhân không rõ chân tướng, bọn họ tất nhiên sẽ cho rằng Hứa

Thanh Tiêu là người sai trước, ba điều kính của Nho đạo là kính trọng Thánh nhân, kính trọng đế vương, kính trọng quân tử. Hứa Thanh Tiêu lại không tuân theo Thánh nhân, cũng không tuân theo quân tử.

Kể từ đó, văn nhân trong thiên hạ làm sao có thể bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu được?

"Ngậm miệng!"

Nhưng mà Nghiêm Lỗi chỉ thốt lên vẻn vẹn hai chữ, bảo tất cả những người ở đây ngậm miệng lại.

Bút của đại Nho được hình thành, luồng hạo nhiên chính khí kinh khủng càn quét qua cả tòa Nam Dự các.

Nghiêm Lỗi nâng bút.

Dùng hạo nhiên chính khí làm mực.

"Ta là Nghiêm Lỗi, là nho giả Đại Ngụy, ở Nam Dự các gặp phải cuồng sinh Hứa Thanh Tiêu, kỳ tài tự cao, không coi ai ra gì, nhục nhã đồng liêu, phẩm đức không tốt."

"Bởi vì lão phu dùng nghiêm pháp trị nên bị công kích, niệm tình có tài, ta thật thà dạy bảo. Nhưng cuồng sinh Hứa Thanh Tiêu lại phát ngôn bừa bãi, còn nói tuyệt thế văn chương chính là tân thánh chi ý."

"Nhục mạ Chu thánh của chúng ta, còn lập lời thề với tất cả hủ nho trên thế gian, ngày hắn thành thánh, tất diệt Chu thánh chi nho, lật đổ Chu thánh chi ý."

"Cuồng vọng tự đại, vô pháp vô thiên, không tuân theo Thánh nhân, bất kính với trưởng bối, bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, uổng công là người đọc sách."

"Cuồng sinh Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, trong mắt không Thánh, trời tru đất diệt!"

"Mong trời trách cứ, mong quân vương nghiêm trị, mong văn nhân khắp thiên hạ, cùng chung mối thù, nghiêm trị kẻ sai, chấn chính Nho đạo."

Nghiêm Lỗi nâng bút vung mực, ông ta viết hết lại những chuyện xảy ra hôm nay, hạo nhiên chính khí hóa thành văn tự,

vào thời khắc này phát ra ánh sáng, sau đó hóa thành một cầu vồng xông thẳng lên trời.

Bên trong đại điện, tất cả mọi người đều im lặng. Bọn họ đều biết, Hứa Thanh Tiêu thật sự xong đời rồi.

Những lời này của Nghiêm Lỗi quả thật là đang muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Không tôn trọng thánh ý, bất kính với quân vương, đây chính là đại tội, là một tội danh vô cùng lớn. Một câu bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu lại càng vùi Hứa Thanh Tiêu vào sâu trong bụi đất.

Văn chương do đại Nho đặt bút.

Cầu vồng xông thẳng lên trời, trong cùng một lúc nó ngưng tụ lại ở trên tất cả các thư viện lớn trong thiên hạ, đây chính là năng lực của đại Nho.

Chiếc cầu vồng hừng hực nhất, một đường phân thành hai nhánh, chia ra nhập vào cung đình Đại Ngụy và bên trên Văn cung Đại Ngụy.

Có thể nói, trong một khắc đồng hồ, toàn bộ triều đình Đại Ngụy đều biết rõ chuyện này, văn nhân trong thiên hạ cũng biết được chuyện này.

Phiền phức ngập trời sắp đến rồi.

Rầm rầm rầm!

Cũng vào lúc này, bầu trời tối đen như mực, mây đen cuồn cuộn vạn dặm. bầy trời vốn trong xanh ngút ngàn chỉ trong phút chốc đã giăng kính mây đen.

Tiếng sấm ầm ầm rung động, giống hệt như là trời phạt, tất cả mây lành đều cùng nhau biết mất, thay vào đó là những thứ không thể xác định được.

Đại Nho giận dữ.

Thiên hạ kinh sợ.

Bên ngoài lâu yến.

Hứa Thanh Tiêu đang đi về phía đạo lao thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Nghiêm Lỗi, hắn không khỏi dừng bước lại.

Âm thanh của ông ta truyền khắp toàn bộ phủ Nam Dự, đây là do có được sự gia trì của hạo nhiên chính khí.

Ngôn từ sắc bén, khếch đại từng lời nói và hành động của hắn, nhưng lại không thèm nhắc tới đám người đã gây ra mọi chuyện.

Ba người Vương Nho, Lý Hâm và Trần Tinh Hà đều sững sờ như nhau, đứng nguyên tại chỗ. Bọn họ vốn còn cho rằng đây chỉ là một trận náo loạn mà thôi, không ngờ Nghiêm Lỗi lại vận dụng đến đại Nho chi lực.

Ông ta muốn triệt để đè chết Hứa Thanh Tiêu đây mà.

Ba người sững sờ, trong lúc nhất thời, đầu óc bọn họ trống rỗng, không ngờ lại to chuyện đến như vậy.

Chương 189: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (2)

Hai huynh muội Mộ Nam Bình vừa đi khỏi lâu yến, sau khi nghe thấy âm thanh của Nghiêm Lỗi cũng không khỏi sững sờ.

Nhất là Mộ Nam Bình, hắn ta lại càng siết chặt nắm đấm, nhìn về phía Nam Dự các, cơ hồ là nghiến răng nói:

"Nghiêm Lỗi, ông thật là ác độc!"

Thân là một người đọc sách, tất nhiên Mộ Nam Bình cũng hiểu được những hành động và lời nói của Nghiêm Lỗi tàn nhẫn thế nào.

Đây cũng không phải là muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết mà là đang muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt, lưu lại tiếng xấu muôn đời.

Vạn cổ cuồng sinh, danh xưng này chỉ sợ là sẽ đi theo Hứa Thanh Tiêu suốt đời suốt kiếp.

"Muội muội, chúng ta hồi kinh trước, Hứa Thanh Tiêu đã chọc phải phiền phức rất lớn, chúng ta nhất định phải nhờ phụ vương ra mặt, nếu không sẽ phiền to."

Mộ Nam Bình cũng không chần chờ gì, hắn ta dẫn theo muội muội rời đi, hồi kinh tìm Vĩnh Bình quận vương giúp đỡ.

Nhưng mà trên đường phố Nam Dự, sau khi nghe được những lời từ bài văn của Nghiêm Lỗi, Hứa Thanh Tiêu lại bật cười.

Vốn trong lòng hắn vẫn còn đang do dự, nhưng vào giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn không còn do dự gì nữa.

Hủ nho như thế, hại nước hại dân, không trừ tận gốc, Đại Ngụy sao an.

Ngay lập tức.

Hứa Thanh Tiêu đưa tay, hạo nhiên chính khí cuồn cuộn ngưng tụ lại, giống như một cơn cuồng phong càn quét, một cây bút lông màu xanh xuất hiện trong tay hắn.

“Hứa huynh, huynh…?”

Ba người Lý Hâm có hơi kinh ngạc, bọn họ nhìn về phía cây văn bút mà Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ thành.

Thật sự là rung động không thôi. Văn khí bậc này, chỉ có mình đại Nho mới có thể làm được, nhưng vì sao Hứa Thanh Tiêu lại có?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không nói gì, hắn chỉ rót hạo nhiên chính khí vào văn bút.

Nghiêm Lỗi ngươi lấy văn diệt ta, vậy Hứa Thanh Tiêu ta cũng dùng văn diệt ngươi.

Nâng bút.

Vung mực.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, là người đọc sách của Đại Ngụy. Nay đến Nam Dự các tham dự lâu yến, học sinh của thư viện Thiên Minh nhục mạ ta đủ điều, đại Nho Nghiêm Lỗi, lấy pháp tôn thánh, lấy pháp lập Nho, lại dung túng cho cháu trai, làm loạn lễ thường.”

“Ức hiếp ta nhỏ yếu, nhưng lại khó diệt được chí ta, lập ý trên lâu yến, Tri hành hợp nhất, Nghiêm nho khí bại, đại Nho hành văn, dùng ngòi vút làm vũ khí, muốn diệt tâm chí của ta, muốn diệt ngạo khí của ta, muốn diệt đi thánh ý mà ta tuân theo!”

“Hủ nho như thế, không chết thì sống làm gì? Nay ta lập ngôn, ngày ta thành thánh, tất diệt hủ nho. Ý của Chu thánh, ta cũng kính trọng, thứ ta diệt, không phải là thánh ý, mà là diệt hủ nho, giống như yêu ma, giống như nước lũ, giống như tai họa của thiên hạ.”

“Lời này, dành tặng Nghiêm nho.”

Như chuột có da, người vô nghi lễ. Người vô nghi lễ, không chết làm gì.

Như chuột có răng, người mà không ngăn, người mà không ngăn, chưa chết đợi chăng.

Chuột có thân thể, người mà không lễ, người mà không lễ, chết nhanh cho dễ.

Một kẻ hủ nho, mặt dày vô sỉ, già mà không chết, thiên hạ cười chê.

So sánh với văn chương của Nghiêm Lỗi, những lời của Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm sắc bén. Tuy hắn không phải là đại Nho nhưng mà hắn có Văn cung, cũng có hạo nhiên chính khí.

Nghiêm Lỗi ngươi nói ta không coi ai ra gì, vậy thì ta liền mắng ngươi bất nghi vô sỉ vô lễ.

Ngươi nói ta là vạn cổ cuồng sinh, vậy ta sẽ mắng ngươi là hủ nho.

Không phải chỉ là nói thôi sao? Dù sao cũng đã làm lớn chuyện rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ sệt gì nữa. Ngược lại hắn muốn xem thử xem người trong thiên hạ sẽ cười hắn là cuồng sinh hay là cười cái tên già mà không chết, cổ hủ ngu muội kia.

Văn chương được viết ra.

Trong phút chốc, nó hóa thành cầu vồng xông thẳng lên trời. Hứa Thanh Tiêu không phải là đại Nho nhưng trong cơ thể của hắn lại có Văn cung, đây là Thánh nhân chi lực, cho nên hắn cũng có thể làm được như đại Nho vậy.

Giờ khắc này, khắp các thư viện trong thiên hạ cũng đều đã nhận được thiên văn chương này.

Mà ở kinh đô Đại Ngụy, cầu vồng lại xuất hiện, và một lần nữa, nó lại được chia làm hai nhánh.

Một nhánh thì vào bên trong cung đình, một nhánh thì vào Văn cung Đại Ngụy.

Nghiêm Lỗi giết người tru tâm. Muốn làm cho tất cả văn nhân trong thiên hạ đều quay sang khiển trách Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng muốn làm cho thiên hạ cười ông ta là tên hủ nho.

Giờ khắc này, hai người đã ở vào thế không chết không thôi.

Văn chương xông lên trời.

Ba người Lý Hâm hoàn toàn trợn mắt há mồm, bọn họ không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại có thể vận dụng đại Nho chi lực, chiếu cáo thiên hạ.

Đừng nói là bọn họ mà toàn bộ phủ Nam Dự hay là nói toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ cũng chẳng có ai nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu lại có bản lĩnh thế này.

Nam Dự các.

Bên trong lâu yến.

Sau khi Nghiêm Lỗi nghe được câu nói này thì cả người ông ta sững sờ tại chỗ.

Phụt!

Nghiêm Lỗi tức giận thổ huyết, phun ra một ngụm máu tươi.

Như chuột có da, người vô nghi lễ. Người vô nghi lễ, không chết làm gì.

Như chuột có răng, người mà không ngăn, người mà không ngăn, chưa chết đợi chăng.

Chuột có thân thể, người mà không lễ, người mà không lễ, chết nhanh cho dễ.

Ba câu nói này quả thực đã mắng ông ta đến thương tích đầy mình, mắng đến nổi đầu ông ta cũng muốn nứt ra luôn.

Hứa Thanh Tiêu tài hoa hơn người, dùng thi từ mà hắn am hiểu nhất để nhục mạ ông ta, so sánh với nhau thì văn chương mà ông ta viết ra tràn đầy lệ khí, đã phân rõ cao thấp.

Ông ta giận giận giận!

Ông ta không ngờ được Hứa Thanh Tiêu cũng có được văn khí Nho đạo, cũng có được đại Nho chi lực.

A!

Trong tích tắc, Nghiêm Lỗi chỉ cảm thấy đầu mình đau đến muốn nứt ra, cảm thấy nó như sắp nổ rồi, hét thảm một tiếng sau đó nặng nề té ngã trên đất, ngất đi.

“Nghiêm nho, Nghiêm nho!”

“Nhanh lên, đỡ Nghiêm nho dậy.”

“Đừng để Nghiêm nho ngã xuống.”

Những phu tử còn lại hét lên, vội vàng đỡ Nghiêm Lỗi dậy, sợ vị đại Nho này lại sẽ ngất đi.

Trên đường phố.

Hứa Thanh Tiêu vô cùng thoải mái, hắn sải bước đi về phía ngục giam phủ Nam Dự.

Ba người Lý Hâm cũng vội vàng đi theo.

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đi vào đại lao. Đám thủ vệ vẫn còn hơi ngẩn người vì dư âm của những gì Nghiêm Lỗi và Hứa Thanh Tiêu vừa nói.

Bọn họ không biết có chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu sải bước đi đến thì không hiểu sao lại thấy hơi sợ hãi.

“Hứa tiên sinh, sao ngài lại đến đây?”

Các sai dịch cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, còn chưa kịp nói gì thì Hứa Thanh Tiêu đã đi vào bên trong đại lao, làm cho bọn họ sững sờ một phen.

Cũng may là ba người Lý Hâm đã nhanh chóng chạy đến.

“Lý công tử, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Hứa công tử đi vào đại lao, hình như là chuyện này đã trái với quy củ.”

Sai dịch cúi đầu hỏi, mặt mũi tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Không cho phép cái rắm, Hứa huynh đã phạm tội, đi vào trong đó ngồi mấy ngày, ba người chúng ta cũng phạm tội, nên vào chung.”

“Nhớ kỹ đấy, mấy ngày nay cơm nước không được sai sót, nhưng cũng không cần quá tốt, cứ như bình thường là được, còn có, hãy sắp xếp cho chúng ta một gian phòng tương đối sạch sẽ.”

Chương 190: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (3)

Lý Hâm trực tiếp lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho đối phương, sau đó nhanh chóng đi theo Hứa Thanh Tiêu.

Vương Nho và Trần Tinh Hà cũng cùng nhau đi vào.

Sai dịch trực tiếp bị choáng váng.

Mẹ nó, đây chính là quân tử đó sao? Phạm tội thì tự mình đi vào đại lao? Không cần người ta phải bắt sao?

Người đọc sách đều thẳng thắn như vậy sao?

Khá lắm.

Đại lao Nam Dự.

Hứa Thanh Tiêu đi đến nơi này, bọn người Dương Báo, Dương Hổ hơi kinh ngạc. Vừa rồi bọn họ cũng có nghe được âm thanh như sấm vang bên tai kia.

Tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng cũng biết được đây chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Đợi khi Hứa Thanh Tiêu đi vào, bọn họ rất muốn hỏi nhưng lại không biết làm sao mở miệng, trong lúc nhất thời đành im lặng.

Nhìn thấy bọn người Dương Báo, Hứa Thanh Tiêu không nói gì, hắn chỉ đi vào chỗ sâu bên trong, là một căn phòng giam trống rỗng. Hắn đi thẳng vào đó, xếp bằng ngồi xuống, tĩnh tâm trầm mặc.

Đợi ba người Lý Hâm đi đến, bọn họ vốn muốn trực tiếp đi vào làm bạn với Hứa Thanh Tiêu nhưng mà Trần Tinh Hà lại lắc đầu, ý bảo đám người đừng vào quấy rầy Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ đi vào trong một căn phòng giam khác.

Bọn người Dương Báo vô cùng tò mò, không khỏi nhìn về phía ba người Lý Hâm.

Trần Tinh Hà tương đối thanh ngạo, hắn cũng học theo Hứa Thanh Tiêu ngồi xếp bằng ngộ đạo.

Còn Vương Nho thì có hơi không vui nhìn về phía ba người Dương Báo, sau đó đem trọn tiền căn hậu quả nói cho bọn họ nghe.

Vừa nói xong, đám người sững sờ, bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi lại liếc mắt nhìn về mình.

Nhất là Dương Báo, hắn lại càng cực kỳ tự trách.

"Ta không nghĩ tới sự lỗ mãng của chúng ta vậy mà lại gây ra tai hại to lớn như vậy, Hứa lão đệ, chuyện này, là do chúng ta sai."

"Chúng ta cam tâm tình nguyện chịu giam cầm mười năm, cho dù có bị sung quân ngàn dặm thì chúng ta cũng cam tâm tình nguyện, ngài không cần phải ra mặt thay cho bọn ta đâu."

Bọn người Dương Báo thật sự rất cảm động, nghe được chuyện Hứa Thanh Tiêu mắng chửi văn nhân, nổi giận với đại Nho trên Nam Dự lâu yến thì quả nhiên là nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng rất nhanh sau đó khi nghe Vương Nho nói Hứa Thanh Tiêu vì bọn họ mà không tiếc đắc tội với văn nhân trong thiên hạ thì bọn họ vừa cảm động vừa tự trách.

Toàn bộ mọi chuyện thật ra thì cũng chẳng có liên quan gì nhiều tới Hứa Thanh Tiêu cả.

Đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, đơn giản là bọn họ bị người ta gài bẫy mà thôi, kết quả là Hứa Thanh Tiêu lại chủ động vào cuộc, chỉ vì cứu bọn họ ra.

Đại ân đại đức như thế làm sao bọn họ có thể không tự trách cho được, làm sao bọn họ có thể không cảm động cho được?

"Được rồi, đừng khóc nữa, trước mắt xem thử triều định sẽ nói gì, chuyện này nhất định sẽ truyền đến tai triều đình."

"Mấy ngày này cái ngươi đừng ầm ĩ nữa, Hứa huynh đang muốn ngộ đạo, nếu như hắn có thể minh ý thì tất cả mọi chuyện đều trở nên dễ nói hơn, nếu như không thể minh ý vậy thì mọi chuyện sẽ rất gay go."

Vương Nho mở miệng nói, bảo đám người đừng nên ồn ào, đừng nên huyên náo.

Những lời này khiến mọi người lập tức ngậm miệng lại, không dám quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu chút nào.

Mà cùng lúc này.

Toàn bộ phủ Nam Dự cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Tất cả bách tính cũng đang bàn luận về chuyện này, động tĩnh lớn như vậy có ai mà không biết? Ai mà không hiểu?

Sau khi lâu yến tàn tiệc thì vô số người đọc sách và người dự tiệc cũng nhao nhao bắt đầu đi đến các tửu lâu lớn, nói hết những chuyện trên lâu yến cho bách tính nghe.

"Không phải ta nói bậy nhưng mà thật sự là ta chưa bao giờ gặp qua nho sinh nào ngay thẳng như vậy. Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, chính là tấm gương mẫu mực của chúng ta."

"Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, Hứa đại tài, vì dân chúng vô tội mà kêu oan, không nghĩ đến chuyện bản thân mình đắc tội với đại Nho, một người nhân nghĩa như thế, trên đời này có một chứ không hai, chư vị thử đặt tay lên ngực tự hỏi mà xem, nếu như các ngươi là Hứa Thanh Tiêu."

"Trong hoàn cảnh tiền đồ tươi sáng đang ở ngay trước mắt, chỉ cần các ngươi an phận tham gia lâu yến, không nói lời nào, lại làm thêm một bài thiên cổ biền văn nữa là có thể thắng được những lời khen ngợi từ cả sảnh đường, tương lai khi vào kinh thành càng giống như cá gặp nước."

"Vậy thì các ngươi có dám trượng nghĩa mở miệng nói thay cho một bách tính mà mình không quen biết hay không?"

Bên trong tửu lâu, có thư sinh dự tiệc chỉ vào đám người rồi hỏi như thế.

Bách tính và văn nhân ngồi đầy xung quanh đưa mắt nhìn nhau, bọn họ trầm tư, cuối cùng cũng trầm mặc không nói. Bởi vì bọn họ không làm được.

"Đúng vậy, các người không làm được, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, Hứa Thủ Nhân, Hứa đại tài thì lại làm

được.”

“Cái gì gọi là người đọc sách, cái gì gọi là quân tử? Đây chính là người đọc sách, đây chính là quân tử, đây chính là tấm gương mẫu mực của chúng ta, đáng để làm gương cho những người đọc sách chúng ta.”

“Chư vị, bây giờ Hứa Thanh Tiêu thân hãm trong tai ương lao ngục, còn chúng ta chỉ có thể ở đây mà khoanh tay đứng nhìn, chúng ta còn có thể gọi là quân tử sao?”

Khi nói đến đây, người này đứng ở trên bàn, chỉ vào đám người rồi lớn tiếng nói.

Giờ khắc này, đám người cũng xấu hổ không chịu nổi, có không ít người đọc sách còn cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

“Vị đại tài này, ta hỏi ngươi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Những lời này của ngươi làm cho nhiệt huyết của ta như sôi sục, dù ta chưa từng đọc qua sách, chỉ là một tên mổ heo nhưng ta rất bội phục sự trượng nghĩa của Hứa đại tài, ngươi nói xem, chúng ta phải làm sao mới có thể giúp được cho Hứa đại tài?”

Có người rống to lên, là một tên đồ tể, trông hắn chẳng sạch sẽ tươm tất gì nhưng lời nói của hắn lại rất hào phóng và khẳng khái.

“Ta cũng không phải là đại tài, ta chỉ kính trọng Hứa Thanh Tiêu, kính trọng Hứa Vạn Cổ, ta nguyện ý đi vào đại lao phủ Nam Dự, cùng ngồi chung với Hứa Vạn Cổ, bọn họ bắt được Hứa Thanh Tiêu nhưng lại không bắt được hết tất cả người đọc sách trong thiên hạ.”

“Việc này vốn là do Nghiêm nho làm sai, sai chính là sai, đúng chính là đúng, theo ta cùng đi tới đại lao phủ Nam Dự, thế nào hả?”

“Ta cũng không tin triều đình có thể bắt, sung quân ngàn dặm tất cả chúng ta.”

Hắn hô lớn, kêu gọi đám người cùng nhau đi đại lao, để xem xem triều đình có dám bắt, dám sung quân ngàn dặm tất cả bọn họ hay không.

“Hay!”

“Chủ ý này hay!”

“Mẹ nó, ngươi rất phóng khoáng, ta đi với ngươi!”

“Dù ta chỉ là bình dân chưa từng đọc sách bao giờ nhưng ta cũng nguyện ủng hộ Hứa đại tài, ta cũng đi.”

“Ta đi.”

“Ta cũng đi.”

Chương 191: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (4)

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong tửu lâu đều rất kích động. Lúc đầu khi đám học sinh của thư viện Thiên Minh đến phủ Nam Dự đã khiển bọn họ phải nhịn nhục một phen, sau đó lại xảy ra chuyện như vậy làm cho người người đều cảm thấy bất an, nhưng những người này cảm thấy bất an rồi thì tiếp theo sẽ là gì?

Là phẫn nộ!

Là dân oán!

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại giận dữ mắng mỏ đại Nho, hắn đã không tiếc hy sinh tiền đồ, không tiếc hy sinh tương lai của bản thân, chỉ vì để cứu một bách tính không có chút liên quan gì tới hắn.

Vậy còn bọn họ thì sao?

Bọn họ có thể ngồi đây mặc kệ ngồi nhìn à?

Không, không, không, bọn họ lựa chọn náo loạn theo luôn, làm một trận long trời lở đất.

Những âm thanh kịch liệt vang lên, người đọc sách trên bàn siết nắm đấm thật chặt, nhìn thấy đám người đồng tình với mình, trong lúc nhất thời, nhiệt huyết của hắn cũng sôi trào hẳn lên.

“Chư vị, đi theo ta!”

Hắn muốn làm thơ để diễn tả tâm ý của mình, nhưng mà nghĩ mãi không ra cho nên dứt khoát trực tiếp đi luôn.

“Đi đi đi, đi!”

“Nhanh lên!”

“Cùng nhau đi đại lao, làm bạn với Hứa đại tài!”

Mọi người cùng hưởng ứng, vô cùng kích động bỏ đi theo người này.

Tửu lâu trong nháy mắt lại chẳng còn một ai, tiểu nhị có chút lo lắng, dù sao thì rất nhiều người còn chưa thanh toán tiền ăn, vẻ mặt hắn đau khổ nhìn về phía chưởng quỹ nói:

“Chưởng quỹ, phải làm sao bây giờ?”

Hắn có chút lo lắng.

Nhưng mà chưởng quỹ tửu lâu thì lại lạnh lùng mở miệng nói:

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Hứa đại tài giải oan cho bách tính phủ Nam Dự ta, ngươi lại còn hồ đồ đi tính toán mớ tiền này, bây giờ ngươi đi xuống phòng bếp chuẩn bị cơm nước, mang đến phủ Nam Dự. Mẹ nó, nếu như không phải lão tử đã gần năm mươi tuổi thì lão tử cũng đi!”

Chưởng quỹ tửu lâu mắng to một tiếng, ông ta căn bản chẳng quan tâm đến mớ tiền rượu này, chỉ hận mình tuổi đã có hơi cao, thân thể có hơi không khỏe, nếu không thì ông ta cũng sẽ đi theo.

Bên dưới tửu lâu, những âm thanh trùng trùng điệp điệp vang lên.

Là âm thanh của văn nhân, cũng là âm thanh của bách tính.

“Chư vị, Hứa Vạn Cổ giải oan cho bách tính của phủ Nam Dự chúng ta, chúng ta có người là người đọc sách, cũng có người dốt đặc cán mai, nhưng chúng ta là người Đại Ngụy, là người của phủ Nam Dự.”

“Đại tài vì chuyện như vậy mà chịu oan ức, vậy chẳng phải thể hiện rõ là Nam Dự ta vô năng, nói rõ là người đọc sách chúng ta vô dụng hay sao? Đi đạo lao phủ Nam Dự thôi, đi làm bạn với Hứa đại tài.”

“Nếu như triều đình có muốn bắt thì ta để cho bọn họ bắt cho đã luôn!”

Từng đạo âm thanh vang lên, trong thời khắc này, các văn nhân đều chung một mối thù, sự tích của Hứa Thanh Tiêu đã

hoàn toàn được lan truyện khắp toàn phủ Nam Dự.

Không biết có bao nhiêu bách tính sau khi nghe nói xong thì đã cảm động đến rơi lệ.

Thà hy sinh tiền đồ của chính bản thân mình cũng phải giải oan thay cho bách tính, người đọc sách bậc này mới thật sự là người đọc sách.

Dân chúng lệ nóng tràn mi, từng người từng người một không tự chủ mà gia nhập vào trong đám người.

Bắt!

Có bản lĩnh thì cứ bắt hết tất cả mọi người trong phủ Nam Dự luôn đi.

Mấy vạn văn nhân bách tính, Đại Ngụy ngươi có bản lĩnh thì cứ bắt hết toàn bộ họ họ đi.

Trong một tửu lâu khác.

Có người đọc sách, bàn tay nắm chặt một quyển sách, chính là những lời răn dạy của Nghiêm nho, hắn lớn tiếng gào thét rồi đưa mắt nhìn về phía dân chúng trong tửu lâu nói:

“Học sinh của thư viện Thiên Minh đến phủ Nam Dự chúng ta diễu võ giương oai, ức hiếp người phủ Nam Dự chúng ta ba mươi lăm năm còn chưa đủ, bây giờ phủ Nam Dự ta vất vả lắm mới có được một đại tài, vậy mà lại hãm hại hắn vào đại lao!”

“Hắn giải oan cho bách tính, là tấm gương sáng của người đọc sách chúng ta, nhưng không ngờ tới lại bị Nghiêm nho dùng luật riêng để trấn áp, nhưng Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ, Hứa đại tài lại là người không sợ cường quyền.”

“Đại Nho mà thế nhân kính sợ thì thế nào chứ? Trên lâu yến, Hứa Thanh Tiêu trước có Nam Dự các tự, vả mặt đám học sinh thư viện Thiên Minh, sau lại giận dữ mắng chửi đại Nho.”

“Hắn hy sinh tiền đồ của bản thân là vì cái gì? Là vì chúng ta đó!”

“Ta phụng Nghiêm nho vi tôn, nhưng hôm nay, hủ nho bậc này ta không phụng nổi, chư vị, theo ta đi đại lao, đi làm bạn với

Hứa Thanh Tiêu, đi làm bạn với Hứa Vạn Cổ! Đi!”

Tiếng gào thét kia là xuất phát từ nội tâm.

Văn nhân phủ Nam Dự đã nín nhịn ba mươi lăm năm.

Bách tính của phủ Nam Dự cũng đã nín nhịn ba mươi lăm năm.

Thật vất vả lắm mới sinh ra một vị đại tài, nhưng kết quả lại bị người của phủ Thiên Minh làm cho không còn nữa.

Đại thù như thế, làm sao bọn họ có thể nín nhịn được?

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang vào tù chịu hàm oan, bọn họ há có thể không phẫn nộ?

Giờ khắc này, toàn bộ phủ Nam Dự đều loạn hết cả lên.

Trong trạch viện của thư viện Thiên Minh.

Các học sinh đều tụ tập ở nơi này. Mặc dù Hứa Thanh Tiêu đã đánh bọn họ một trận nhưng hắn vẫn còn nương tay nên không gây ra vết thương trí mạng.

Chỉ cần dùng một ít dược vật thượng đẳng chữa trị thì sẽ có thể khỏi hẳn như lúc ban đầu.

Giờ khắc này, mấy trăm tên học sinh đang ngồi đây, tay siết chặt thành nắm đấm, vô cùng phẫn nộ.

“Cái tên Hứa Thanh Tiêu này quả thật là rất đáng hận, trước mặt mọi người dám sỉ nhục chúng ta như thế thì cũng thôi đi, vậy mà lại còn dám động thủ, quả nhiên là súc sinh.”

“Loại người này căn bản không xứng là người đọc sách, đáng chết mà!”

“Nghiêm nho đã lập đại Nho chi ngôn, tiền đồ của tên Hứa Thanh Tiêu này chắc chắn sẽ bị hủy sạch. Dám đánh chúng ta? Đây chính là kết cục của hắn.”

“Hôm nay hắn nở mày nở mặt đấy, nhưng ngày mai chắc chắn sẽ hối hận đến cực điểm.”

“Động thủ một cách thô bỉ, quả nhiên là không có đầu óc, còn Tri hành hợp nhất? Tri hành hợp nhất cái rắm, trái lại ta muốn

xem thử xem trong vòng ba ngày hắn ta có thể minh ý hay không.”

Bọn họ tụ tập lại một chỗ, giận dữ mắng chửi Hứa Thanh Tiêu đủ kiểu, oán khí cực sâu.”

“Chư vị, chúng ta đừng nói thêm gì nữa, qua đêm nay chúng ta cứ một đường quay về, rồi đi tới các nơi tuyên truyền, cứ nói tên Hứa Thanh Tiêu này không tuân theo thánh ý, không tôn trọng quân vương, nhục mạ đại Nho, chính là vạn cổ đệ nhất cuồng sinh, làm cho hắn thân bại danh liệt.”

“Đúng đúng đúng, phải làm cho hắn thân bại danh liệt.”

“Đúng vậy, làm cho hắn thân bại danh liệt, để cho hắn biết, ra tay với chúng ta sẽ phải chịu hậu quả gì!”

Bọn họ hô hào với nhau, muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt, muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu hối hận không kịp.

Nhưng mà lúc này, có người lại nhịn không được mở miệng nói:

“Chúng ta làm như vậy, có khi nào tên Hứa Thanh Tiêu này lại tìm chúng ta để gây phiền phức hay không? Nếu như hắn lại đánh chúng ta một trận, vậy…”

Chương 192: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (5)

Hắn nói đến đây thì không nói nữa.

Chẳng qua, lời này vừa thốt ra thì Nghiêm Quân liền mở miệng.

Hắn đã bị gãy mất mấy cái răng, nhưng vẫn còn có thể nói chuyện được.

“Hắn dám? Lần này nhất định triều đình sẽ để ý, chắc chắn Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ bị tước đoạt công danh, văn nhân trong thiên hạ đều sẽ thóa mạ hắn, nếu như hắn còn dám động thủ với chúng ta, vậy thì kết cục của hắn liền sẽ giống như đám vũ phu kia.”

Nghiêm Quân tức giận nói.

“Đúng vậy, nếu hắn dám động thủ nữa, ta cam đoan sẽ để cho hắn chết không có chỗ chôn thân.

Trương Hằng cũng mở miệng nói theo.

Nói xong lời này, hắn lại tiếp tục mở miệng nói.

“Hơn nữa, Trương Hằng ta đây xin thề, từ nay về sau sẽ khắc khổ đọc sách, để cho người trong thiên hạ ai cũng không dám động thủ với ta, bất luận là ai đi chăng nữa.”

Trương Hằng lập nên lời thề. Hắn là người bị đánh thảm nhất, cơn giận này, hắn nuốt không trôi!

Cũng vào lúc này, đột ngột có từng đợt chấn động vang lên.

Đám người có chút hiếu kỳ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng sau một khắc, một đạo âm thanh vô cùng kịch liệt vang lên.

“Chư vị huynh đài, toàn bộ đám học sinh của thư viện Thiên Minh đều đang trốn ở nơi này.”

“Sau khi đi vào thì đánh ngay cho ta! Thấy người nào đánh người đó, mỗi người một quyền, đánh vừa đủ thôi, sau khi đánh xong thì đi đến đại lao làm bạn với Hứa đại tài.”

“Để cho đám học sinh của phủ Thiên Minh biết người đọc sách của phủ Nam Dự chúng ta không phải là đồ bỏ đi. Xông lên!”

Theo tiếng ra lệnh, chưa kịp đợi đám học sinh của thư viện Thiên Minh phản ứng lại, cửa lớn đã đột nhiên bị phá tan.

Sau một khắc, từng bóng người lần lượt vọt vào, toàn bộ đều là những người đọc sách của phủ Nam Dự.

Bọn hắn mặc Nho bào, ánh mắt đỏ ngầu, giống như thấy kẻ thù giết cha, vừa xông lên là đánh bọn họ một quyền.

Bịch, bịch, bịch!

Cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn, cơ hồ có đến vài trăm người vọt vào, hơn nữa lại còn tiếp tục không ngừng.

“Các ngươi là ai? Vì sao các ngươi lại đánh ta?”

“Là Hứa Thanh Tiêu sai khiến các ngươi sao? Cẩu tặc Hứa Thanh Tiêu.”

“Thô bỉ, thô bỉ, các ngươi quả nhiên là thô bỉ mà!”

“Quân tử động thủ không động khẩu, a! Đừng cắn mà!”

“Không được qua đây, các ngươi không được qua đây a, không được qua đây.”

“A a a a a a!”

“Huynh đài, huynh đài, chuyện này không liên quan đến ta, các ngươi muốn tìm thì cứ tìm Trương Hằng đi, người kia là Trương Hằng, các ngươi đánh hắn đi nha.”

“Đừng đánh nữa, đừng đánh ta nữa, Trương Hằng bên kia kìa, Trương Hằng ở đó đó, đừng đánh ta nữa.”

“Người kia là Nghiêm Quân, thúc phục hắn là đại Nho, chính là vị Nghiêm nho kia, ngươi đánh ta cũng vô dụng thôi.”

“Nghiêm Quân và Trương Hằng, bọn hắn mới là chủ mưu, không liên quan gì đến bọn ta.”

Những người đọc sách của phủ Nam Dự xông tới như dòng nước lũ, gặp người là đánh, không cần bất kỳ lý do gì.

Những học sinh của thư viện Thiên Minh đều bị đánh đến nỗi kêu rên liên hồi, đến cuối cùng, có người vì để mình bị đánh ít hơn một chút mà chỉ về phía Trương Hằng và Nghiêm Quân hô to lên.

Có một vài người cảm thấy cực kỳ khó chịu. Bị đánh trên lâu yến, kết quả trở về lại tiếp tục bị đánh, những người còn lại cũng khó chịu, bọn họ vốn chẳng tham dự lâu yến, hoàn toàn không biết là có chuyện gì đã xảy ra.

Kết quả là bởi vì mình là học sinh thư viện Thiên Minh mà phải chịu cảnh bị đánh thê thảm.

“Con mẹ nó.”

Theo hướng chỉ của đám người, sắc mặt của Trương Hằng và Nghiêm Quân cũng lập tức trắng bệch, bọn họ không nhịn được mắng to một trận.

“Ngươi còn dám mạnh miệng!”

“Mới vừa rồi là ai nói xấu Hứa Vạn Cổ?”

“Chư vị huynh đài, chính là hai con rùa thối này, bọn chúng hại đại tài của chúng ta, đánh chết bọn chúng cho ta.”

Những người đọc sách của phủ Nam Dự giận đến sắp điên rồi, mấy chục người trực tiếp nhào thẳng về phía Trương Hằng và Nghiêm Quân, bất chấp tất cả, tay đấm chân đá để giải mối hận trong lòng.

Cũng may là gia cảnh hai người này không tệ, từ nhỏ đã được cơm no áo ấm, thân thể cường tráng, tuyệt đối không phải là kiểu có thể dễ dàng bị đánh chết tươi.

“Các huynh đài đằng sau đừng có chen lấn, từng người từng người lên, những huynh đài đã xả giận xong thì đi đến đại lao, không cần phải tiếp tục đánh nữa, đánh vậy cũng là được rồi.

“Lý huynh, ngươi đã đánh bảy tám quyền rồi, đi nhanh lên đi.”

“Trương huynh, ngươi còn đạp hả, mau đi thôi.”

“Trương huynh, ngươi đánh thì cứ đánh, đừng có cắn chứ, phải nhã nhặn.”

Trong đám người, có người lớn tiếng chỉ huy, nhìn thấy đám người như vậy, hắn có chút tức giận xíu xiu, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục chỉ huy.

Cùng lúc đó.

Đại lao phủ Nam Dự.

Hơn mười tên sai dịch đứng nhìn cảnh tượng trước mắt này, run lên cầm cập, dòng người đen nghịt từ bốn phương tám hương đang đổ tới.

Nhìn nào, không đến một vạn thì cũng là tám ngàn chứ ha?

Mà nhân số của bọn họ lại ngày càng đông, họ đi về phía bọn hắn.

Chân mấy người này đều có chút mềm nhũn ra rồi, thậm chí bọn họ cũng chẳng dám nói chuyện, chỉ sợ nói sai một câu sẽ làm cho dân chúng phẫn nộ.

“Các vị, nhà tù đã đầy rồi, chúng ta cứ ngồi yên ở bên ngoài, chờ triều đình xử lý.”

“Cứ chờ ở bên ngoài, mọi người cũng đừng gấp, trật tự một chút nhé.”

Từng giọng nói vang lên, là người đọc sách nói phải giữ gìn trật tự, bảo dân chúng tìm vị trí ngồi xuống, cố gắng phòng ngừa khả năng dẫn đến chuyện giẫm đạp.

Các sai dịch vẫn sợ hãi và phát run, nhưng bất luận thế nào bọn họ vẫn phải cắn răng chạy đi tìm Phủ quân bẩm báo.

Nhưng mà, ở dưới Nam Dự các.

Mấy vạn bách tính đã trong ngoài bao vây toàn bộ Nam Dự các.

Dân chúng trầm mặc không nói gì, người dẫn đầu là người đọc sách của phủ Nam Dự, bọn họ đều ngồi yên ở ngoài lâu, nhưng mặt ai cũng đầy vẻ tức giận.

Lúc này.

Mây đen cuồn cuộn.

Sấm sét vang trời.

Hiện tượng này bao vây trên dưới toàn bộ người của phủ Nam Dự.

Bên trên lầu các.

Lý Quảng Tân bình tĩnh nhìn hết thảy tình hình bên dưới, ông ta không thấy kinh ngạc chút nào.

“Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả quan binh phủ Nam Dự đều xuất động trấn thủ bốn phía, mang lệnh tiễn của bản phủ đi về hai phủ khác thỉnh cầu tiếp viện.”

“Nhưng bất luận là có làm gì thì cũng không được tổn thương đến bách tính vô tội, cũng không được làm tổn thương bất kỳ người đọc sách nào.”

Lý Quảng Tân mở miệng, ông ta nhìn hết cảnh tượng này rồi nói như thế.

“Rõ!”

Các tướng lĩnh sau lưng nhao nhao mở miệng rồi cũng nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Đợi sau khi bọn họ rời đi, Lý Quảng Tân mới nhìn qua hết tất cả rồi không khỏi tự lẩm bẩm:

“Thủ Nhân hiền điệt, đây là điều duy nhất mà thúc phụ có thể giúp được cho ngươi, thành toàn cho sự nhân nghĩa của ngươi.”

Lý Quảng Tân tự lẩm bẩm, nhưng ông ta cũng không nói nhiều những lời thừa thãi.

Phủ Nam Dự hoàn toàn đại loạn.

Chương 193: Ngộ Đạo Trong Lao, Văn Nhân Phủ Nam Dự Bạo Động, Thiên Hạ Chấn Kinh (6)

Toàn bộ quan binh trong phủ đều cùng nhau xuất động, nhưng đối mặt với làn sóng bách tính kinh khủng như vậy, bọn họ cũng chẳng dám nhúc nhích chút nào.

Họ chỉ có thể cầm binh khí bày trận, chờ đợi cấp trên hạ lệnh.

Nam Dự các.

Đại lao phủ Nam Dự.

Đường phố bốn phía phủ Nam Dự.

Phủ nha phủ Nam Dự.

Thư viện lớn của phủ Nam Dự.

Có vô số dân chúng đang tụ tập nơi đó.

Từng giọng nói vang lên.

“Thư viện Thiên Minh, ức hiếp đại tài Nam Dự ta!”

“Nghiêm nho bất công, diệt đài tài Nam Dự ta!”

“Lão hủ nho, không chết đi sống làm chi?”

Tiếng rống giận vang lên, là âm thanh của người đọc sách.

“Lão hủ nho, không chết đi sống làm chi?”

Âm thanh dân chúng cũng vang lên theo.

Âm thanh này rung động đến trời mây.

Điều may mắn chính là bây giờ Nghiêm nho đã ngất đi, nếu như ông ta còn tỉnh táo chỉ sợ sẽ bị chọc cho tức chết.

“Phủ nha bất công, trả đại tài cho chúng ta.”

Lại là một âm thanh vang lên, dường như muốn đánh tan cả mây đen.

Ầm ầm.

Sấm sét nổ vang, chiếu sáng lên khuôn mặt đám người.

Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ kiên nghị.

“Giải oan cho dân, không có lỗi.”

Lại là một âm thanh vang lên, nương theo đó là tiếng sấm sét ầm vang.

“Đại Nho bất công, trả vạn cổ đại tài cho bọn ta!”

Âm thanh đán sợ kia vào thời khắc này tụ lại như một sự tức giận, làm cho đám mây đen tản ra.

Chỉ là sau một khắc, mây đen lại ngưng tụ lại một lần nữa, tiếng sấm lại ầm ầm vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Giống như trời đang nổi giận, cuồng phong gào thét, dông tố liên hồi, nhưng bách tính ở đầu đường thì lại bất động ngồi đó, trên khuôn mặt của bọn họ mang theo vẻ vô cùng kiên nghị.

Trận chiến này cũng không phải bọn họ chiến đấu vì Hứa Thanh Tiêu.

Mà bọn họ đang chiến đấu vì chính bản thân mình.

Dân chúng vô tội bị liên lụy, họ chỉ biết đứng nhìn về nơi đại lao kia.

Pháp luật như thế, công bằng ở đâu chứ?

Nghiêm pháp của đại Nho, chẳng lẽ không có riêng tư?

Bách tính trong thiên hạ, làm thế nào phục chúng?

Mà trong đại lao.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu đã nhập định.

Hắn không nghe được những tiếng ồn ào bên ngoài.

Vào thời khắc này, hắn đang tiến vào trạng thái nhập định.

Hắn đang ngộ đạo.

Cũng đang minh ý.

Tất cả các loại trùng trùng hiện lên trong đầu.

Hắn muốn minh ý.

Minh ý trong lòng mình.

Minh quân tử chi ý.

Minh thiên địa chi ý.

Tri hành hợp nhất, tìm hiểu từ nguồn gốc.

Như thế nào gọi là Tri hành hợp nhất!

Như thế nào gọi là tìm hiểu từ nguồn gốc!

Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ.

Mỗi người đều có đạo của riêng mình, mỗi người đều có minh ý. Người đọc sách chân chính không phải là đem ý của Thánh nhân xem như ý của bản thân mà là phải lý giải được ý của Thánh nhân.

Từ đó biến thành ý của bản thân.

Bởi vì không phải ai cũng là Thánh nhân, mỗi người đều là những người khác nhau.

Chỉ có hiểu rõ ý của Thánh nhân thì mới tự thân lĩnh ngộ, từ trong tư duy của Thánh nhân tìm ra chân lý cho riêng mình.

Đây chính là minh ý.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ như thế nào là Tri hành hợp nhất.

Hắn thích tâm học, cũng từng nghiên cứu nhưng không triệt để.

Chỉ có thể thông qua suy nghĩ của mình, tư tưởng của mình mà tìm hiểu Tri hành hợp nhất.

Hắn vong ngã.

Nghiêm túc suy nghĩ.

Vào giờ khắc này, lòng của hắn cũng triệt triệt để để bình tĩnh lại.

Ở bên ngoài.

Tiếng sấm cực lớn.

Cuồng phong gào thét.

Mưa rào tầm tã.

Trong đại lao sớm đã chật kín chỗ, đám người chỉ lẳng lặng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng rõ, Hứa Thanh Tiêu đây là đang minh ý.

Lại càng hiểu rõ.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự minh ý thì tiền đồ tương lai của hắn không thể nào lường trước được, kiếp nạn này, cũng có thể vượt qua.

Thế nhưng mà.

Thời gian ba ngày, có đủ không?

Bọn họ không biết, nhưng mà trong lòng bọn họ đều đang cầu nguyện cho Hứa Thanh Tiêu.

Hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể thật sự minh ý.

Cũng vào lúc này.

Kinh đô đại Ngụy.

Cũng hoàn toàn sôi trào.

Theo ánh sáng của hai cái cầu vồng xuất hiện, hoàng cung và Văn cung Đại Ngụy cũng cùng nhận được tin tức của phủ Nam Dự.

Kịch liệt nhất chính là Văn cung.

Văn chương của Nghiêm nho tới trước, nội dung trong đó làm cho đại bộ phận văn nhân tức đến đỏ mắt.

Theo đó, một vài âm thanh tức giận cũng vang lên.

“Quả nhiên là cuồng vọng! Cuồng vọng! Chỉ là nho sinh thôi vậy mà lại dám cuồng vọng như thế! Muốn diệt thánh ý của chúng ta, chửi rủa chúng ta là hủ nho?”

“Từ sau thời Chu thánh thì văn nhân trong thiên hạ đều noi theo Chu thánh, tên Hứa Thanh Tiêu này quá cuồng vọng, vậy mà lại dám vũ nhục chúng ta, đây chẳng phải là đang vũ nhục Thánh nhân đó sao?”

“Vốn cho rằng phủ Nam Dự sinh ra một vị đại tài, nào ngờ đâu lại là một tên vạn cổ cuồng sinh! Hay cho một tên vạn cổ cuồng sinh.”

“Người này miệt thị thánh ý, đây là tội lớn ngập trời, văn nhân trong thiên hạ chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn.”

Những tiếng rống giận dữ vang lên từng hồi, trong đó cũng không thiếu tiếng của các đại Nho.

Nhưng cũng có một số ít các vị đại Nho nảy sinh nghi hoặc.

“Ta đã từng gặp Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng không phải là một người cuồng vọng, trong này chắc chắn có sự hiểu lầm.”

“Cuồng ngôn như thế, trong thế gian này chẳng ai dám nói đâu, có lẽ đúng thật là đã có sự hiểu lầm.”

Có giọng nói vang lên, coi như đang giúp Hứa Thanh Tiêu, ví như đại Nho Trầm Tâm, ông ta đã từng gặp Hứa Thanh Tiêu, ông có ấn tượng rất tốt về hắn.

Cho nên ông ta cũng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng đến thế.

Cũng có người cảm thấy đại tài trên thế gian đều có tính khí cao ngạo, nhưng cho dù cao ngạo đến đâu cũng không thể nói xấu Thánh nhân được, có lẽ nói hơi quá rồi.

Nhưng mà phần lớn các nho sinh lại không cho rằng như vậy, dù sao người truyền đạt văn chương chính là Nghiêm Lỗi, đó là một đại Nho, một đại Nho lập Chu thánh chi ý.

Đến nước này rồi, nếu như không phải khác nhau về suy nghĩ, lập ý đối đầu nhau thì trên cơ bản ông ta chẳng thể nào chỉa mũi dùi vào người tài hoa.

Đây là chuyện không cần thiết. Nếu là như vậy, vậy văn đàn làm sao có thể bồi dưỡng ra người mới được nữa?

Nho với quan không giống nhau.

Nếu không thì sao Nho đạo được thiên địa tán thành, còn Quan đạo thì lại không được công nhận?

Ngay lúc có vài người lên tiếng nói giúp Hứa Thanh Tiêu thì chiếc cầu vồng thứ hai xuất hiện.

Đây chính là văn chương của Hứa Thanh Tiêu.

Thiên văn chương này vừa ra, toàn bộ Văn cung Đại Ngụy đều trở nên an tĩnh trở lại.

Nho sinh mới vừa lên tiếng nói giúp Hứa Thanh Tiêu thì lại càng trầm mặc, ngay cả đại Nho Trần Tâm khi gặp phải cảnh này, cũng không khỏi trầm mặc.

Sau nửa ngày!

“Cuồng! Cuồng! Cuồng! Quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm! Tên cuồng sinh này vậy mà lại dám nhục mạ đại Ngụy chi nho ta như thế quả nhiên là cuồng vọng mà!”

Chương 194: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (1)

“Mặc dù Nghiêm Lỗi có hơi quá đáng như mà dù sao thì ông ta cũng là đại Nho, là tiền bối văn đạo, năm trăm năm sau có lẽ còn được thế nhân xưng là tiền hiền, thiên văn chương của tên Hứa Thanh Tiêu này đang có ý diệt ông ta, hủy diệt thanh danh của ông ta!”

“Hay cho một câu như chuột có da, hay cho một câu như chuột có răng, hay cho một câu như chuột có thân thể. Ba câu nói này cũng đủ để đóng chặt Nghiêm Lỗi vào chiếc cái trụ sỉ nhục, Hứa Thanh Tiêu, cuồng! Quá cuồng!”

Từng trận tức giận vang lên.

Ngay từ đầu khi mọi người vừa nghe văn chương của Nghiêm Lỗi thì chỉ cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đang nhục mạ Thánh nhân, có hơi cuồng vọng nhưng cũng không thật sự tức giận.

Nhưng khi áng văn chương này xuất hiện thì đám người đã hoàn toàn không nhịn được nữa.

Nghiêm Lỗi là đại Nho.

Cả đám bọn họ cũng là đại Nho.

Hơn nữa lại còn giống nhau, bọn họ tôn sùng Chu thánh thành mục tiêu sống cuối cùng, cũng chính là người trong một mạch, nho sinh cùng một ý.

Quan hệ giữa bọn họ với nhau đã tốt sẵn rồi, mà thiên văn chương này của Hứa Thanh Tiêu thì lại quá mức kịch liệt, thư sinh trong giới dám giận dữ mắng chửi đại Nho, đúng là muốn tạo phản mà!

“Người đâu, viết ra một đạo văn chỉ mang đến phủ Nam Dự cho ta, bảo Phủ quân phủ Nam Dự truy nã Hứa Thanh Tiêu, cuồng sinh như thế làm cho nhân thần đều tức giận, nếu như không bắt hắn ta vào ngục thì văn nhân trong thiên hạ đều sẽ không phục.”

Có đại Nho mở miệng, muốn thảo ra một đạo ý chỉ Văn cung, bắt Hứa Thanh Tiêu lại. Đây là chuyện nội bộ của văn nhân, cho nên bọn họ có quyền được viết chỉ, nếu như đổi lại là người khác thì bọn họ sẽ chẳng có cái quyền này.

Nhưng mà, vào lúc này.

Một âm thanh lại vang lên.

"Báo! Các vị đại Nho, phủ Nam Dự phát sinh dân oán, cả phủ đều huyên náo, bách tính toàn thành cùng nhau ùa ra đường phố, phủ Nam Dự khẩn cấp tăng năm vạn binh."

Một tin tức truyền vào trong Văn cung Đại Ngụy.

Các vị đại Nho vốn còn đang tức giận bất bình, vào thời khắc này, sắc mặt của bọn họ thay đổi trong nháy mắt.

Dân oán, ùa ra phố.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, nhất là đối với một quốc gia mà nói, dân oán sinh biến, nếu như không khống chế tốt thì sẽ nuôi dưỡng ra tai họa ngập trời.

"Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là một mầm tai họa, dám giận dữ mắng chửi đại Nho, còn dẫn đến dân oán, xem ra không cần ta tự ra tay thì hắn cũng sắp bởi vì chuyện này mà phải trả giá đắt rồi."

Có giọng nói vang lên, ngữ khí lại càng thêm phẫn nộ, cho rằng những tiếng dân oán kia đều là do Hứa Thanh Tiêu mà ra.

Nhưng mà sau một khắc, âm thanh của người kia lại vang lên.

"Không phải…"

"Hồi đại Nho, nguyên nhân sinh ra dân oán ở phủ Nam Dự là do Hứa Thanh Tiêu không làm gì sai, dân chúng ra đường để giải oan cho Hứa Thanh Tiêu, bây giờ phủ Nam Dự đang cực kỳ oán giận."

"Thiên Cơ đài đã truyền tin tức đến, dân oán như thế, không thể xem thường. Phủ quân phủ Nam Dự là Lý Quảng Tân đã đốt hương dâng sớ đến, mong các vị đại Nho xem qua."

Người đến thông báo không dám oán giận đại Nho, nhưng mà sự thật thì đúng là như vậy, hắn lại không thể không nói.

Lời vừa nói ra.

Tất cả các nho sinh bên trong Văn Cung đều ngây ngẩn cả người.

Dân oán là do tán dương Hứa Thanh Tiêu? Bọn họ làm vậy đều là vì muốn giải oan cho Hứa Thanh Tiêu?

“Tập trung tại Văn Cung.”

Cũng vào lúc này, một đạo âm thanh to lớn vang lên, truyền khắp cả tòa Văn cung, trong chốc lát, tất cả nho sinh trong Văn cung đều khởi hành, bao gồm cả các đại Nho cũng đứng dậy.

Bọn họ đi về phía bên trong Văn Cung.

Mà so với phải ứng kịch liệt bên phía Văn Cung thì triều đình Đại Ngụy lại tỏ ra vẻ vô cùng bình tĩnh.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế đại Ngụy đang lẳng lặng nghe thị nữ thông báo về chuyện ở phủ Nam Dự, nghe xong liền lộ ra vẻ trầm mặc, chẳng nói gì.

“Bẩm bệ hạ, tất cả mọi chuyện Uyển Nhi đều đã điều tra rõ ràng.”

“Sau khi văn chương lập ý hiển thế thì học sinh của thư viện Thiên Minh đều đi về phía phủ Nam Dự, muốn tìm Hứa Thanh Tiêu nói về chuyện lập ý, chỉ là trong mấy ngày này Hứa Thanh Tiêu đều không xuất hiện, không gặp bọn họ.”

“Thư viện Thiên Minh liên tục chèn ép phủ Nam Dự ba mươi lăm năm, cho nên Hứa Thanh Tiêu mới không gặp bọn họ, dẫn đến chuyện trên dưới thư viện Thiên Minh nổi lên cơn căm tức. Sau đó Chính nho lục phẩm, Vạn An Quốc đi đến, giáo huấn đám học sinh.”

“Nhưng mà như vậy lại càng khiến cho đám học sinh càng thêm tức giận, vì vậy bọn họ phát ngôn bừa bãi ở các tửu lầu lớn ở phủ Nam Dự, dẫn đến làm cho bách tính không vui. Sau

đó vì cả người Hứa Thanh Tiêu đều dính bụi bẩn nhăn nhúm cho nên bách tính mới hiểu lầm hắn đã bị người ta truy đánh."

"Sau khi dẫn tới hiểu lầm thì học sinh của thư viện Thiên Minh đã bị cả trăm người vây đánh, sau khi chuyện này qua đi, Phủ quân phủ Nam Dự liền khống chế những người cầm đầu, đúng lúc lại gặp Nghiêm nho đang ở phủ Nam Dự, cho nên ông ta mới giải quyết việc này, nghiêm hình mà trị."

"Vì vậy Phủ quân phủ Nam Dự đã bắt hết tất cả những người có liên quan, trong vòng một đêm, tội phạm lên đến con số bốn trăm bảy mươi hai người, bách tính thấp thỏm lo âu cảm thấy bất an, sau đó phủ Nam Dự mở lâu yến."

"Hứa Thanh Tiêu ở trong lâu yến đã làm ra một bài thiên cổ biền văn, sau đó giận dữ mắng chửi đại Nho, nói ra chuyện mình đã lập ý mới, lại nói ra thêm nếu như hắn trở thành thánh thì tất sẽ diệt hủ nho chi ngôn."

"Đại Nho Nghiêm Lỗi dùng văn chương mắng mỏ, chiêu cáo thiên hạ, nhưng chẳng ai nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu cũng có văn khí, dùng bài thơ Tương Thử mắng Nghiêm nho đến hôn mê."

Uyển Nhi quỳ trên mặt đất, nói một mạch tất cả mọi chuyện cho Nữ đế Đại Ngụy.

Toàn bộ mọi chuyện chính là như thế, nàng không thiên vị ai, cũng không giúp ai cả. Từ đầu tới cuối đều không thiên vì bất kỳ điều gì, chỉ đang trình bày theo sự thật.

Lừa bịp Thánh Quân là đại tội, không có người nào dám làm trò mờ ám gì trong đó cả.

Trên long loan.

Nữ đế Đại Ngụy nhìn hai thiên văn chương kia.

Một cái là Nghiêm Lỗi trách cứ Hứa Thanh Tiêu.

Một cái là Hứa Thanh Tiêu trách cứ Nghiêm Lỗi.

Hai người dường như không chết không thôi.

Nhưng mà điều làm cho nàng kinh ngạc chính là Hứa Thanh Tiêu vậy mà có thể làm được đến trình độ này, tấu lên đến đây.

Phải biết rằng Hứa Thanh Tiêu chỉ là một tên nho sinh bát phẩm thôi đó.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Nữ đế Đại Ngụy nhíu mày.

Hứa Thanh Tiêu lập ý.

Đây chính là chỗ mà nàng vốn dĩ không ngờ tới.

Vì sao khi nàng nói với thiên hạ văn chương Hứa Thanh Tiêu viết ra là văn chương lập ý tuyệt thế?

Mục đích chính là vì muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Chương 195: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (2)

Vương triều Đại Ngụy cũng không thiếu lập ý, có Chu thánh chi ý ở đây, lập ý mới thì có thể thế nào chứ?

Cho dù lập ý này là tân Thánh nhân chi ý thì sao chứ? Trước tiên đừng nói chuyện gì khác, có thể truyền xuống hay không cũng là một vấn đề, có người tin hay không, lại là một vấn đề khác.

Nho đạo tranh ý cũng giống như tông giáo tranh hương hỏa vậy, có phật môn cũng có đạo môn, cho dù sau đó lại sinh ra một phật môn mới thì sao chứ?

Đối với thế cục trong thiên hạ có ảnh hưởng gì à?

Chẳng có ảnh hưởng gì to lớn.

Nhưng mà có ảnh hưởng gì đối với phật môn hay không?

Có ảnh hưởng rất lớn đó.

Nhưng mà có liên quan gì đến Hoàng đế nàng đâu?

Nàng là đế vương, trong mắt chỉ có lợi ích quốc gia, bách tính có thể ăn no hay không, bách tính có thể an cư lạc nghiệp hay không, đây mới là điều mà nàng chú ý.

Chỉ là, nàng thì hy vọng thiên hạ thái bình, bách tính an cư vui vẻ, nhưng người khác cũng nghĩ như vậy sao?

Tất nhiên là không.

Thậm chí là bên trong triều đình này cũng có một nhóm người không hy vọng vương triều Đại Ngụy bước vào giai đoạn nghỉ ngơi.

Vì sao ư?

Còn không phải là vì lợi ích hay sao?

Cho nên nếu như nàng chiếu cáo với thiên hạ văn chương mà Hứa Thanh Tiêu viết ra chính là An Quốc sách, có thể làm cho

vương triều Đại Ngụy không ngừng phát triển, có thể làm cho vương triều Đại Ngụy dân giàu nước mạnh.

Vậy thì những phiền toái của Hứa Thanh Tiêu sẽ càng lớn hơn.

Nhóm nho sinh thì không nói làm gì, nhưng mà các thế lực trong triều sẽ cho phép sao?

Phái bảo thủ và phái cấp tiến là phe phản đối đầu tiên, những người này làm quan, ai chẳng phải là lão cáo già?

Một lòng vì nước thì cũng có, nhưng mà lại là số ít, nhưng vấn đề là chỉ cần dính dáng đến tranh đấu vì nền tảng lập quốc thì những người này sẽ lo lắng đủ điều, đến lúc đó lại bắt làm thí điểm gì đó, hoặc là sẽ từ từ tiến hành.

Chờ thêm ba mươi năm mươi năm sau rồi nói sau

Vương triều Đại Ngụy có thể chờ được sao? Không chờ được.

Cho nên nàng không thể nói ra, nếu không thứ mà Hứa Thanh Tiêu đối mặt sẽ không phải chỉ là Nho giả mà thôi.

So đấu với thư sinh văn nhân, ít nhất còn có một điểm tốt, đó là tất cả đều là đấu tranh ngoài sáng, chỉ cần khiêm tốn một chút, ít nói một chút thì các nho sinh này cũng sẽ không dám làm gì.

Còn nếu so đấu với các thế lực trong triều, Hứa Thanh Tiêu không có bối cảnh gì, chỉ sợ không biết sẽ chết khi nào.

Nàng có thể bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu nhưng không thể bảo vệ cả đời, hơn nữa, là một đế vương chân chính, nàng cũng phải cân nhắc.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự có tài, thật sự có thể thi hành kế hoạch trong An Quốc sách thì nàng có thể bảo vệ cho hắn.

Nhưng nếu như chỉ là viết ra trên giấy thôi thì sao?

Tuy An Quốc sách là văn chương tuyệt thế, nhưng muốn thi hành thì cũng là một vấn đề, giải quyết được hay không lại cũng là một vấn đề. Có quá nhiều chi tiết bên trong mà Hứa Thanh Tiêu không nói ra, cũng có quá nhiều chuyện cần giải quyết.

Nàng đang đợi Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng với tình hình như bây giờ thì xem ra là không thể chờ được nữa rồi.

Trong mắt Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu chỉ là nhất thời tức giận cho nên phóng lao đành phải theo lao, chủ động thừa nhận mình đã lập ra ý mới, hơn nữa còn gây ra chuyện lớn đến mức này.

Nếu như mình không ra tay vậy thì phiền phức đây.

"Trẫm đã biết."

"Ngày mai lên triều rồi nói tiếp."

Nữ đế Đại Ngụy mở miệng, ngay vào lúc này, một âm thanh bên ngoài bỗng vang lên.

"Báo! Bệ hạ, phủ Nam Dự xuất hiện dân oán, bách tính ra đường tuần hành muốn kêu oan thay cho Hứa Thanh Tiêu, Phủ quân phủ Nam Dự Lý Quảng Tân vừa dâng lên văn kiện khẩn cấp, thỉnh bệ hạ xem qua."

Khi giọng nói vang lên, Uyển Nhi đang quỳ gối bên trong đại điện cũng lập tức đứng dậy nhận lấy văn kiện sau đó nhanh chóng đi về phía long loan trước mặt, dâng phong thư lên cho Nữ đế Đại Ngụy.

Sau khi tiếp nhận phong thư, nàng mở ra nhìn một lúc.

Một lát sau.

Vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh như trước nói:

"Lui ra đi, tất cả đều chờ đến ngày mai vào triều rồi nói."

Lời này nói ra, Uyển Nhi cũng lui ra ngoài, bên trong đại điện chỉ còn lại một mình Nữ đế.

Bên trên long loan.

Nữ đế nhìn về phía phong thư trong tay, ánh mắt bình tĩnh nhưng trong tích tắc nàng đã hiểu thấu tất cả.

"Lý Quảng Tân, vì bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu, ngươi cũng nhọc lòng quá rồi."

“Nếu như không phải trẫm còn muốn dùng Hứa Thanh Tiêu này thì chỉ bằng hành vi này của ngươi, chức Phủ quân này đừng mong làm được nữa.”

Bên trên long loan, Nữ đế trầm tư suy tư.

Theo phong thư này, trong phút chốc nàng lại càng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện phủ Nam Dự xảy ra dân biến, đây cũng không phải là chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể làm được, thậm chí có thể nói là bất luận kẻ nào cũng không thể làm được, duy chỉ có một mình Lý Quảng Tân mới có thể làm được.

Mượn nghiêm pháp của đại Nho, từ đó làm cho lòng dân sinh ra sự bàng hoàng, làm cho bách tính oán thán, vào thời điểm quan trọng lại tiếp tay châm ngòi, nhất hô bách ứng, xây dựng nên cục diện hiện tại.

Mà Lý Quảng Tân làm như vậy chính là vì bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu.

Khiêu chiến với một đại Nho cũng không phải là chuyện nhỏ, nhưng Lý Quảng Tân lại lấy dân ý đấu với Nho ý, sao sánh hai thứ trên, tất nhiên là Nho ý kém hơn không ít.

Dù sao thì toàn bộ thiên hạ này đều lấy dân làm gốc, bách tính chính là gốc rễ của thiên hạ, cho dù là Thánh nhân đi chăng nữa, nếu như bị thế nhân vứt bỏ thì cũng không đáng đồng nào.

Nhưng mà cách làm này cũng đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hoàng quyền.

Đổi lại là bất cứ lúc nào khác, bất luận là Lý Quảng Tân làm vậy vì mục đích gì thì nàng cũng đều sẽ không bỏ qua cho Lý Quảng Tân.

Nhưng mà chuyện lần này, nàng lại thật sự không thể trừng trị Lý Quảng Tân được.

Bởi vì chuyện này có mối liên hệ quá lớn với nàng.

Vốn trong lòng nàng cũng đang muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, tạo hóa trêu ngươi làm sao, đây chính là sự biến hóa của vạn

vật.

Thôi đi thôi đi.

Nữ đế Đại Ngụy đặt phong thư qua một bên, chờ đến buổi triều hội ngày mai.

Nàng biết, triều hội ngày mai hẳn là sẽ diễn ra một trận tranh đấu kịch liệt.

Ngày hôm nay.

Từ trên xuống dưới kinh đô Đại Ngụy đều nghe nhắc đến việc này. Bên trong kinh đô, cơ hồ là tất cả mọi người đều đang thảo luận về điều này.

So ra thì bách tính kinh đô khá thiên về lý trí, không hoàn toàn tán thành hành động của Nghiêm Lỗi nhưng họ cũng không hoàn toàn tán đồng với cách làm của Hứa Thanh Tiêu. Chẳng qua chuyện Hứa Thanh Tiêu giải oan cho bách tính đã giành được thiện cảm của bách tính kinh đô.

Bất luận là như thế nào thì người vì dân, sẽ thắng được dân tâm.

Mà lúc này, trong phủ các đại quốc công cũng đang nghị luận về việc này.

Chương 196: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (3)

Tất cả mọi người đều biết ngày mai khi tảo triều chắc chắn sẽ dẫn đến tranh cãi trên triều đình.

Nhưng mà phần lớn mọi người đều cảm thấy lần này Hứa Thanh Tiêu nguy to.

Nổi giận mắng chửi đại Nho, lập tân ý, hai điểm này thôi đã đủ làm cho Hứa Thanh Tiêu gặp phải phiền phức ngập trời.

Cùng lúc đó, ở Nam Dự phủ, dân chúng tụ tập lại cũng ngày càng đông. Bọn họ trầm mặc không nói gì, mây đen che đầy trên bầu trời phủ Nam Dự, mưa cũng chưa hề ngừng.

Bầu trời u ám, không chỉ trên trời mà trong lòng dân chúng cũng u ám như vậy.

Tất cả bách tính và văn nhân cũng đều đã an tĩnh lại, bọn họ yên lặng trong mưa, chờ đợi triều đình cho bọn họ một công đạo.

Các phủ đô chung quanh cũng nghe nói chuyện này, cũng đều rung động, trong mắt bách tính, Hứa Thanh Tiêu giải oan cho dân chúng tất nhiên là giành được nhiều lời khen ngợi hơn.

Mà ở trong mắt văn nhân, hai cực phân hóa rất nghiêm trọng. Có người cho rằng đúng là Hứa Thanh Tiêu quá ư là cuồng vọng, thậm chí còn kích động dân ý, nhưng cũng có một bộ phận văn nhân cho rằng Hứa Thanh Tiêu dám làm dám chịu, vì dân mà hy sinh, đúng là chính nhân quân tử.

Còn về phần lập ý, cũng không có quá nhiều người nhắc đến. Dù sao thì có thể lập ý được hay không cũng là một ẩn số.

Hơn nữa văn nhân trong thiên hạ cũng không phải tất cả đều tôn Chu thánh.

Hơn nữa, cho dù Hứa Thanh Tiêu có thật sự lập ý thành công đi chăng nữa, hắn có thể bác bỏ ý của Chu thánh hay sao?

Môn đồ của Chu thánh có thể nói là chiếm sống lượng nhiều nhất trong số văn nhân thiên hạ, dù sao thì Thánh nhân năm trăm năm trước, sức ảnh hưởng cũng cực kỳ lớn.

Nhưng vẫn còn có một bộ phận văn nhân thờ phụng Thánh nhân khác, những người này cũng không ghét bỏ Hứa Thanh Tiêu.

Lui vạn bước mà nói thì dưới thất phẩm căn bản là không dám nhắc đến lập ý hay không lập ý. Chính ngươi cũng chưa minh ý mà, cho nên ngươi chẳng có tư cách để tham gia chuyện này.

Đơn giản hơn mà nói thì Nho đạo dưới thất phẩm là thuộc về người đọc sách không đứng về bất kỳ phe nào, cho dù thuở nhỏ ngươi đã học sách của Chu thánh, sùng bái Chu thánh, lấy Chu thánh làm mục tiêu cuối cùng trong kiếp sống của ngươi.

Nhưng chỉ khi ngươi đến thất phẩm thì mới có thể chính thức nói ngươi là môn đồ của Chu thánh, nếu không sẽ là mặt dày tự nhận.

Cho nên nói là địch nhân của tất cả văn nhân trong thiên hạ, lời này nói cũng không sai, nhưng đây chỉ là một từ dùng để hình dung mà thôi, hắn là đối địch với môn đồ trong thiên hạ của Chu thánh mới đúng.

Vì vậy, không ít văn nhân tương đối tán thưởng Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên đây chỉ là một bộ phận không nhiều, hơn nữa cho dù có tán thưởng cũng sẽ không biểu lộ ra.

Dù sao thì thế lực của môn đồ Chu thánh cũng quá lớn, nào có ai ăn no rửng mỡ tự đi chuốc thù hằn cho mình chứ.

Trong đại lao phủ Nam Dự.

Hứa Thanh Tiêu vẫn còn đang chìm trong cảm ngộ.

Hắn đã nói sẽ minh ý trong ba ngày chính là tự lập cho mình một chút lòng tin, cũng là để ngưng tụ tinh khí thần.

Nhưng mà trong vòng ba ngày có thể minh ý hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Đêm khuya, khi mưa đã tạnh.

Đêm càng khuya, nỗi u ám trong lòng bách tính phủ Nam Dự vẫn chưa bị xua đi.

Mấy canh giờ sau.

Kinh đô Đại Ngụy.

Khi mặt trời mọc lên ở phương đông, cửa cung mở ra. Văn võ bách quan đại Ngụy cũng lục tục đi vào trong cung.

Từ của cung đến điện Thái Hòa phải đi qua mấy quá trình.

Từ cửa cung đến kim kiều có ngôn quan ngự sử trấn giữ ở đó. Nếu như thần tử có bất kỳ chỗ nào không ổn thì sẽ bị ghi chép lại từng chỗ một, thậm chí người nào, người nào, người nào đi cùng với người nào cũng đều sẽ bị ghi chép lại.

Sau khi đi đến kim kiều lại đi bộ thêm năm trăm mét là có thể đến điện dưới của điện Thái Hòa, đợi đến khi thái giám mở miệng thì bọn họ mới có thể đi lên điện Thái Hòa.

Mà vào lúc này, ở cửa cung.

Bách quan đang tràn vào, nhìn như là một hội như thực tế thì trong âm thầm, bọn họ lại chia ra làm bốn phương thế lực.

Người mặc võ bào kỳ lân chính là quốc công nhất phẩm, bước đi từng bước như rồng như hổ, âm thanh khi nói chuyện cũng lớn sang sảng, không để ý tới hình tượng gì cả. Chỉ là tuổi tác của bọn họ đa phần đều tương đối cao, một vài võ quan trung niên thì đi theo ở phía sau, đây là thế lực võ tướng.

Do Trấn Quốc Công dẫn đầu.

Mà nhóm người bên ngoài mặc bộ trường bào màu xanh trắng thì chính là nho quan, thiết lập chức quan của vương triều Đại Ngụy được phân thành văn thần và võ tướng.

Bởi vì nguyên nhân có nho đạo cho nên văn thần lại tách riêng ra với nho quan, nho quan Đại Ngụy ít nhất thì cũng phải đạt đến thất phẩm minh ý. Nếu không minh ý thì làm sao có thể làm quan được?

Đây là nho giả.

Dẫn đầu cũng đều là những người tóc đã trắng phơ nhưng tinh thần minh mẫu. Từ đầu tới cuối bọn họ đều không nói lời nào, bản thân cũng rất chú ý, lộ ra vẻ đức độ, so với võ tướng kế bên thì hoàn toàn chính là hai phong cách khác nhau.

Đứng đầu nho quan do Lại bộ Thượng thư Trần chính nho làm chủ.

Còn nhóm người có số lượng đông đảo nhất đang tốp năm tốp ba không ngừng xì xào bàn tán kia, đây là các văn thần Đại Ngụy, cũng có thể xưng tụng là sự tồn tại mạnh mẽ nhất của đất nước, việc xử lý những chuyện quốc gia đại sự đều do bọn họ ra tay.

Chỉ cần võ tướng và nho quan đồng ý thì bọn họ sẽ vung tay thi hành.

Thế lực lớn nhất trong triều thời trước thời Võ đế chính là bọn họ. Sau đó Võ đế đăng cơ, thế lực văn thần trong triều cũng đã giảm đi rất nhiều, bây giờ tân hoàng thượng vị, bọn họ lại tụ họp lại với nhau một lần nữa.

Không phải vì lí do nào khác, đều do tình hình quốc gia mà ra.

Nếu như không có chiến tranh bắc phạt thì trên cơ bản tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong triều sẽ đều do bọn họ phụ trách, mà chiến tranh bắc phạt sẽ làm cho võ tướng đứng thành một trận tuyến, nho quan cũng đứng thành một trận tuyến, hai thế lực này tụ chung lại một chỗ.

Để rồi tất cả mọi chuyện đều phải lựa chọn đứng bên nào.

Đứng đầu văn thần chính là Cố Ngôn, là Tự khanh Đại Lý tự.

Đồng thời còn có hai vị Hộ bộ thượng thư và Hình bộ thượng thư cũng là những văn thần đứng đầu, xây dựng nên Đông Minh hội, gián ngôn phụ quốc.

Còn thế lực cuối cùng thì có hơi xấu hổ một chút, nhân số không nhiều, chỉ có khoảng sáu bảy người mà thôi. So sánh với ba thế lực trên thì bọn họ hơi lẻ loi. Đứng đầu thế lực này chính là Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long, chủ trương nghỉ ngơi lấy lại sức.

Không có bất kỳ người nào ủng hộ bọn họ, nhất là võ tướng, các võ tướng còn chẳng thèm để ý tới bọn họ chút nào.

Chương 197: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (4)

Thường thường vào mỗi lần tảo triều thì võ tướng sẽ gây phiền phức với bọn họ, chỉ cần bọn họ mở miệng thì các võ tướng sẽ lập tức muốn mắng người. Các nho quan và quan viên của Đông Minh hội cũng sẽ không giúp đỡ bọn họ bởi vì hai thế lực trên cũng không muốn trực tiếp đắc tội với thế lực võ tướng.

Không cần thiết phải như vậy, trừ phi có liên quan đến bản thân.

Bách quan vào triều, tất cả mọi người đều biết được buổi tảo triều sáng nay sẽ xảy ra đại sự.

“Khởi triều.”

Đợi đến khi bách quan đã đến điện Thái Hòa đông đủ thì thái giám canh cổng lập tức mở miệng. Âm thanh the thé vang lên làm cho các quan bước đi nhanh hơn một chút.

Bọn họ thay giày rồi bước vào bên trong đại điện.

Thái Hòa điện rộng lớn vô cùng, xung quanh có mười tám cây cột được khắc rồng vẽ phượng.

Sau khi bách quan đứng ổn định ở vị trí thuộc về mình rồi thì đều đồng loạt nhìn về phía Nữ đế Đại Ngụy đang ngồi trên long ỷ, sau đó trăm miệng một lời cùng hô:

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Âm thanh vang dội vang lên, đây là một quá trình cơ bản.”

“Chúng ái khanh bình thân.”

Âm thanh của Nữ đế vang lên, sau một khắc, bách quan đứng dậy, lại hô to lên một lần nữa:

“Tạ bệ hạ.”

Nhưng quá trình còn chưa kết thúc.

Lục bộ mở miệng theo thứ tự, tấu lên những tình hình quốc gia đại sự trước mắt, đợi sau khi kết thúc một phen trao đổi thì mới xem như là kết thúc quá trình.

Mặc kệ là có bất cứ việc riêng tư gì hay là còn những chuyện khác thì nửa canh giờ trước đều dành cho chuyện thương lượng quốc gia đại sự.

Bách tính làm đầu.

Quốc gia làm đầu.

Dù cho ngươi có nghe thấy người nào người nào làm ra những chuyện cực kỳ hung ác gì đó thì ngươi cũng không thể mở miệng ngay được. Bởi vì những chuyện này đều thuộc vào phạm vi chuyện nhỏ, thuộc về vấn đề cá nhân hoặc là vấn đề địa phương.

Sau khi đã nói xong những chuyện quốc gia đại sự thì mới có thể nói đến những chuyện này.

Cuối cùng, vào thời khắc này, bên trong nho quan có người lên tiếng.

“Bệ hạ, thần, có bản tấu.”

Theo giọng nói của nho quan, vẻ mặt văn võ triều thần đều biến sắc, nhưng rất nhanh sau đó bọn họ đã khôi phục lại trạng thái bình thường, tĩnh tâm lắng nghe.

“Tuyên.”

Âm thanh của Nữ đế vẫn bình tĩnh như trước.

“Bệ hạ, ngày hai mươi lăm tháng tư năm đầu Võ Xương.”

“Phủ Nam Dự quận Trường Bình xảy ra một sự kiện làm cho người ta nghe thấy mà rợn cả người. Cuồng sinh Hứa Thanh Tiêu bởi vì thấy bằng hữu gặp nạn mà đi cầu xin đại Nho Nghiêm Lỗi pháp ngoại khai ân nhưng bị từ chối, sau đó, trên lâu yến phủ Nam Dự, hắn đã giận dữ mắng chửi đại Nho Nghiêm Lỗi, gièm pha Thánh nhân. Hành vi như thế, bất chấp vương pháp, không tuân theo hoàng quyền, bất tuân thánh ý, giống như cầm thú.”

“Thậm chí, bên trong lâu yến, hắn còn đấm đá quyền cước với những người đọc sách khác, lại còn kích động bách tính phủ Nam Dự, ý đồ tạo ra dân biến.”

“Thần, khẩn cầu bệ hạ, dùng tội đại bất kính sung quân biên cương đối với Hứa Thanh Tiêu, lại dùng Văn cung chi lực tước đi tài khí của hắn, lột bỏ công danh của hắn, dùng để răn đe.”

Người mở miệng chính là một vị nho quan thất phẩm minh ý.

Lời lẽ hắn nói sắc bén vô cùng, chỉ ra ba điểm mà thôi nhưng cũng đủ để dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Không tuân hoàng quyền! Bất kính thánh ý! Kích động dân chúng!

Đổi lại là bất kỳ một người nào khác mà nói, bất luận là bị quy cái nào trong ba tội đó thì chỉ sợ rằng đời này sẽ chấm dứt từ đây.

Có thể nói là từng câu từng chữ đều muốn giết người.

À loại ngôn từ này rõ ràng không phải một nho sinh thất phẩm minh ý có thể nói ra được, sau lưng hắn tất nhiên là người của Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng họ để cho hắn ta ra mặt mà không phải là do một đại Nho ra mặt, nguyên nhân rất đơn giản, để cho một nho quan bình thường đi trước mở đường, nhìn thử thái độ của Hoàng đế, nếu như thái độ của Hoàng đế là muốn để cho bọn họ tùy ý xử lý vậy thì cứ vậy mà làm.

Còn nếu như Hoàng đế không đồng ý vậy thì các đại Nho sẽ có thể ra mặt nói chuyện. Nếu như vừa mới bắt đầu đã để đại Nho ra sân vậy thì sẽ làm cho cục diện trở nên quá cứng nhắc.

Âm thanh nho quan vang lên.

Bên trong đại điện.

Nữ đế Đại Ngụy nhìn lướt qua đối phương, còn Uyển Nhi thì trình tấu chương lên.

Sau khi tiếp nhận tấu chương, Nữ đế cơ hồ là chỉ nhìn lướt qua thôi rồi sau đó chậm rãi khép lại.

Chuyện này văn võ cả triều đều biết, cũng không cần phải giả vờ như không biết làm gì.

“Việc này, hôm qua trẫm đã biết.”

“Ý của chúng ái khanh thế nào?”

Nữ đế đại Ngụy mở miệng.

Cực kỳ bình tĩnh.

Không có tức giận cũng không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ hỏi các quần thần xem có ý kiến gì hay không.

Theo câu nói này.

Bên trong đám văn quan lập tức có người chậm rãi bước ra.

“Thần, Quân Cơ xử Triệu Nham có cách nghĩ khác.”

Người này bước ra chậm rãi mở miệng.

Nữ đế không nói gì mà chỉ nhìn đối phương.

Người kia cũng lập tức mở miệng nói:

“Việc này hôm qua thần cũng mới biết, chẳng qua thần lại nhận được một ít tin tức khác.”

“Có phần không giống với những gì mà Vương Cảnh Vương đại nhân nói.”

“Người tên Hứa Thanh Tiêu này cũng không phải là ra mặt vì bằng hữu mà là ra mặt thay cho một số dân chúng vô tội.”

“Còn nữa, chuyện giận dữ mắng chửi đại Nho, theo tin tức báo là do đại Nho Nghiêm Lỗi không làm được đến cảnh giới vô tư, đã làm sai trước, đương nhiên tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là cuồng vọng thật, đúng là cũng có lỗi, nhưng thần cho rằng trong chuyện này, hai bên đều phạm sai lầm.”

“Về phần kích động dân ý thì lại càng chỉ là lời nói vô căn cứ, đơn giản là do bách tính không hiểu rõ cho nên mới gây ra vụ hiểu lầm mà thôi.”

Quân Cơ xử Triệu Nham mở miệng.

Hắn chủ động đứng ra giải thích dùm Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là do hắn muốn che chở Hứa Thanh Tiêu, cũng

không phải do ưa thích Hứa Thanh Tiêu.

Nguyên nhân hắn làm vậy rất đơn giản, hắn là võ quan, bản thân hắn vốn đã đối đầu với nho quan.

Chuyện trên triều đình vốn chính là như vậy. Sau khi có các thế lực đảng phái, không cần biết ngươi đúng hay sai, dù sao thứ mà ngươi nói ra thì ta nhất định sẽ đi lỗi bắt, sao có thể để cho ngươi nói thế nào thì như thế ấy được chứ?

Ngươi ghét cũng được, ngươi tức cũng tốt, dù sao thì không thể nào để ngươi quyết định mọi chuyện được.

Chỉ là mấy câu nói trên lại làm cho Vương Cảnh cau mày.

“Triệu đại nhân, việc này có chứng cứ vô cùng xác thực, nho sinh trách cứ đại Nho, sao từ trong miệng ngươi nói ra thì lại thành chuyện nhỏ xíu rồi?”

Ông ta mở miệng, có hơi không vui, chẳng qua ông ta cũng biết đối phương đây là đang gây phiền phức cho mình.

Chương 198: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (5)

Đây cũng là chuyện bình thường, văn võ như nước với lửa, bọn họ cũng thường xuyên gây phiền phức cho đám võ quan, cũng đã quen rồi.

“Vương đại nhân, chuyện này dù có thế nào thì cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Bệ hạ, thần cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu chính là đại tài, chi bằng cứ chuyện lớn hóa nhỏ, cứ tính như vậy đi.”

Triệu Nham mở miệng muốn giúp Hứa Thanh Tiêu được xử nhẹ.

Nhưng mà Vương Cảnh thì lại nhìn về phía Nữ đế rồi tiếp tục mở miệng.

“Bệ hạ, thần cho rằng, lời ấy sai rồi, Nghiêm nho có lỗi còn chưa biết được, cho dù hắn thật sự có lỗi đi chăng nữa cũng có luật pháp trừng phạt, nhưng Hứa Thanh Tiêu kia cuồng vọng vô cùng, khiển trách đại Nho, bất kính trưởng bối, đây là bất hiếu.”

“Miệt thị Thánh nhân, bất kính thánh ý, đây là bất nhân! Trong mắt không có luật pháp, không tôn trọng hoàng quyền, bất kính đế vương, đây là bất trung, còn bách tính không hiểu rõ chuyện, chỉ bị người khác lừa gạt, đây là bất nghĩa.”

“Người bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như thế.”

“Lẽ ra nên tước đoạt công doanh, tước hết tài khí, đầy ra biên ải, dùng để răn đe. Mong bệ hạ minh giám.”

Hắn ta tiếp tục mở miệng, làm như hôm nay nếu không cắn chết Hứa Thanh Tiêu thì sẽ không tha.

Mấy từ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa này.

Là bốn tội trạng lớn, bất kỳ cái nào cũng có thể tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên là hung ác.

Nhưng người mà nho quan càng muốn cắn chết thì võ quan lại càng muốn ra sức bảo vệ, chỉ cần người này không dính líu đến đại tội tội ác tày trời thì bọn họ chắc chắn sẽ mở miệng. Dù sao thì đưa ra ý kiến khác đã là chuyện tốt rồi.

Quyền quyết định vẫn còn nằm trong tay Hoàng đế, nếu như bệ hạ nghe ý kiến của hắn thì đây là một chuyện tốt, tức chết tên nho quan, còn nếu như không nghe ý kiến của hắn thì cũng chẳng có liên quan gì tới hắn, hắn cũng chẳng mất mát gì.

Về phần trở mặt? Đã như nước với lửa, còn sợ gì trở mặt?

"Bệ hạ, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, dùng tội lớn như đày ra biên cảnh vậy thì cũng quá bất công."

"Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu chính là đệ nhất thi phủ đương triều."

"Dựa theo lời Vương đại nhân mà nói, hắn bất hiếu bất trung bất nhân bất nghĩ, vậy phải chăng là đang ám chỉ điều gì?"

Triệu Nham mở miệng, câu nói này lập tức làm cho sắc mặt Vương Cảnh đại biến.

"Triệu Nham, ngươi chớ có ở đây ngậm máu phun người, vi thần tuyệt không ý này, chỉ cảm thấy Hứa Thanh Tiêu này bất kính thánh ý, không tuân theo hoàng quyền."

Vương Cảnh lập tức giận dữ. Câu nói kia của Triệu Nham cơ hồ là muốn dồn hắn ta vào chỗ chết.

Ám chỉ cái gì?

Ám chỉ bệ hạ? Nói bệ hạ ngu ngốc? Mắt bị mù cho nên mới đề bạt một tên bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa thành người đứng đầu thi phủ?

Cái mũ lớn này, hắn không nhận, cũng không dám nhận.

Vào lúc này.

Nữ đế chậm rãi mở miệng nói:

"Đúng là như vậy, đệ nhất thi phủ đương triều, nếu hắn thật sự là người bất trung bất nghĩa, bất nhân bất hiếu, vậy thì chỉ sợ là cả thiên hạ này đều sẽ cười nhạo trẫm rồi?"

Nữ đế mở miệng, ngữ khí bình tĩnh vô cùng.

Nhưng mà câu nói kia lại dọa cho văn võ cả triều phải cùng nhau mở miệng.

“Bệ hạ bớt giận.”

Lời này cũng không phải nói đùa, Hoàng đế sao có thể có lỗi?

Cho dù là có lỗi đi chăng nữa thì chỉ cần không phải là sai lầm lớn, làm thần tử, trên cơ bản cũng không thể nói được, đương nhiên là đám ngôn quan không sợ chết thì có thể.

Dù sao thì muốn Hoàng đế thừa nhận mình có lỗi là một chuyện rất khó.

“Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận, thần tuyệt không ý này, tuyệt không ý này.”

Vương Cảnh có chút bị dọa sợ.

Làm sao ông ta biết tên Triệu Nham kia lại sắc bén như vậy, trực tiếp dồn hắn vào chỗ chết.

Trong lúc nhất thời, ông ta cũng không biết nên nói cái gì.

Chỉ là vào lúc này.

Một tiếng cười vang lên, tiếng cười tương đối to.

“Bệ hạ, lời của Vương Cảnh tuyệt đối là không có ý này, thần cho rằng, người chọn Hứa Thanh Tiêu vào vị trí đệ nhất thi phủ là bởi vì tuyệt thế văn chương.”

“Nhưng tuyệt thế văn chương và phẩm tính không liên quan với nhau, Hứa Thanh Tiêu có thể làm ra tuyệt thế văn chương, không có nghĩa là hắn có phẩm tính tốt.”

“Triệu đại nhân từng đọc sách, chắc là cũng hiểu rõ đại lý này, đúng không?”

Thanh âm vang lên.

Là một vị đại Nho.

Tôn Tĩnh An.

Đại học sĩ Thái Văn các, địa vị cực cao, cũng là người có hy vọng cao nhất cho chuyện trong vòng mười năm tấn thăng

thiên địa đại Nho.

Bất luận là trong triều hay ngoài dân gian ông ta cũng đều là người có uy vọng cực cao.

Ông ta mở miệng, Triệu Nham lập tức không dám nói lung tung gì nữa.

“Tôn đại Nho nói chí phải.”

Triệu Nham đáp lại một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Cũng không phải là hắn thật sự không dám mà chủ yếu là do đến cả Tôn Tĩnh An cũng đã mở miệng rồi, tất nhiên là hắn không nên nói gì thêm.

Đây là đại Nho đó.

Địa vị của ông ta so với Nghiêm Lỗi còn cao hơn một chút, hắn đối phó với Vương Cảnh thì không có vấn đề gì, nhưng nếu đại Nho đã ra mặt thì hắn nhất định phải lui xuống.

Nói không lại, cũng không giận được.

Giờ khắc này, đại điện lại một lần nữa an tĩnh lại.

Âm thanh của Nữ đế lại tiếp tục vang lên.

“Cái vị ái khanh khác, đối với chuyện này, có suy nghĩ như thế nào?”

Nàng hỏi lại một lần nữa, từ đầu đến cuối nàng không tham gia vào, chỉ đơn giản là hỏi ý kiến mà thôi.

Nhưng đây chính là đế vương chi thuật.

“Lão thần có chút ý kiến.”

Ngay vào lúc này, một vị lão giả mở miệng.

Ông ta đứng hàng thứ ba trong đội ngũ võ tướng, là An quốc công.

Địa vị quốc công, quyền khuynh triều chính, cơ hồ là trên một người, dưới vạn người.

Sao với đại Nho thì đúng là không phân cao thấp.

“Bệ hạ, lão thần cho rằng tên Hứa Thanh Tiêu này giận dữ mắng chửi đại Nho đúng thật là có hơi bất kính, nhưng mà đối với văn nhân Nho đạo, nhất là về chuyện lập ý thì vốn đã có sự tranh luận rồi, bất kính với bề trên là sai, nhưng cậy già lên mặt cũng là sai mà. Hứa Thanh Tiêu tuy có hơi cuồng vọng một chút nhưng cũng không thể tính là bất hiếu được.”

“Hắn đã giải oan cho bách tính, giải oan cho những người vô tội, chuyện này có liên hệ với nghiêm pháp, nhưng cho dù có sai đi chăng nữa thì lẽ ra phải nên dạy bảo ân cần chứ không phải là dùng nghiêm pháp để xử trí, không thể tính là bất trung được.”

“Bách tính oán thán, đây chính là trách nhiệm của quan viên các nơi. Lão thần muối hỏi Tôn nho một chút, vì sao bách tính có thể tin tướng Hứa Thanh Tiêu nhưng lại không tin vào đại Nho? Đừng nói là do Hứa Thanh Tiêu mê hoặc dân tâm, chỉ là một tên nho sinh nho nhỏ, lấy cái gì để mê hoặc dân tâm? Chẳng lẽ lời nói của đại Nho lại không thể sánh bằng một tên nho sinh hay sao? Đây sao lại tính là bất nghĩa được?”

Chương 199: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (6)

“Về phần nói đến thánh ý, Chu thánh có dạy, hy vọng hậu thế sinh ra người tài ba, chẳng lẽ lập ra ý khác thì chính là bất nhân hay sao?”

“Trên đời này, tính đi tính lại thì Chu thánh cũng không phải là thiên hạ đệ nhất Thánh nhân, mà cho dù Thánh nhân có còn tại thế đi chăng nữa thì chắc là ngài cũng càng hy vọng có nhiều người tài xuất hiện hơn.”

“Lời của Tôn nho, lời của Vương Cảnh có phải là đã quá mức cực đoan rồi không?”

Bên trong đại điện, giọng của An quốc công nghe rất bình tĩnh, hóa giải sạch sẽ hết những lời áp đặt của Tôn nho, cũng thay Hứa Thanh Tiêu tẩy sạch tội lỗi.

Các nho quan đều nhíu mày lại, một tên Triệu Nham xông ra làm loạn thì cũng thôi đi, không nghĩ tới đến cả An quốc công cũng làm rối theo, đám võ quan này, quả nhiên là thủ đoạn hèn hạ.

Chỉ là cho dù trong lòng có khó chịu đi chăng nữa thì cũng không thể thể hiện ra ngay trên triều đình, chỉ có thể yên lặng đứng chờ Tôn nho mở miệng.

Một lát sau, giọng Tôn Tĩnh An lại vang lên lần nữa.

“Lời của An quốc công, lão phu có thể hiểu được.”

“Nhưng mà bất luận như thế nào thì chống đối đại Nho, bất kính thánh ý, không tuân theo hoàng quyền ba chuyện này cũng không thể nào thay đổi được.”

Tôn Tĩnh An lại mở miệng một lần nữa, vẫn cắn lấy ba điểm này như cũ, kiên trì công kích Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng An quốc công lại lắc đầu.

“Bất kính thánh ý, câu nói này có hơi quá.”

“Hứa Thanh Tiêu người này cũng là người đọc sách, nếu như thật sự không tuân theo thánh ý, vậy thì sao hắn có thể có thể trở thành người đọc sách được? Làm sao có thể viết ra văn chương tuyệt thế được?”

“Nếu như Tôn đại nhân không thích thì có thể cầu bệ hạ ban cho một đạo thánh chỉ, bảo hắn đến kinh thành, đi đến Văn cung Đại Ngụy rồi thắp hương cho Thánh nhân, đây cũng xem như đang chứng minh bản thân mình.”

“Về phần chống đối đại Nho, thì cứ để cho hắn tự mình đi tạ lỗi, vậy xem như tất cả đều vui vẻ, có thể giữ lại đại tài, cũng có thể biến can qua thành tơ lụa, há chẳng phải vẹn cả đôi đường?”

“Bệ hạ, ý của người như thế nào?”

An Quốc công cười nói.

Có ba nguyên nhân khiến ông ta liên tục nhiều lần nói giúp cho Hứa Thanh Tiêu.

Thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu là đại tài, Thiên Cơ đài đã tiết lộ tin tức, Hứa Thanh Tiêu mệnh chưởng binh phạt, có lẽ về sau hắn có thể trở thành võ quan, đây xem như là tạo ra thiện quả.

Thứ hai, xem ra Hoàng đế cũng không hy vọng chuyện này náo loạn quá lớn, đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của riêng ông ta mà thôi.

Thứ ba chính là làm cho đám nho quan này tức chết cũng là chuyện tốt, chuyện bắc phạt mấy năm nay liên tục bị nho quan bóp chết nhiều lần, cảnh tượng vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Cho nên ông ta vẫn luôn duy trì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Mà chuyện tranh đấu trên triều đình này chính là lấy một chuyện ra, sau đó bày tỏ ý nghĩ của riêng mình, nếu như không thể giải quyết được thì phải kéo dài nó, kéo tới khi nào buộc phải giải quyết thì mới đi giải quyết.

Muốn giải quyết thì cũng đơn giản thôi, ngươi lui một bước, ta lui một bước, vậy là xong chuyện rồi.

An Quốc công cũng không hoàn toàn muốn giải hết tội danh cho Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta vừa nói là bảo Hứa Thanh Tiêu đi tạ lỗi, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Đây cũng coi như là không tổn hại mặt mũi Nho gia.

Xem như là đã lui một bước.

Về phần có đồng ý hay không thì còn phải xem ý của Tôn Tĩnh An.

Nữ đế Đại Ngụy không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về phía Tôn Tĩnh An.

Nếu như ông ta không dị nghị gì vậy thì cứ giải quyết như vậy.

Nếu như ông ta có dị nghị, vậy thì cứ nghe thử coi sao.

Tôn Tĩnh An chậm rãi lắc đầu.

Sau đó nhìn về phía Nữ đế nói:

“Bệ hạ, An Quốc công yêu tài, thần có thể hiểu, cũng rất kính trọng, chỉ là, nếu như tạ lỗi là xong thì còn cần luật pháp làm gì?”

“Nghiêm nho đã bị tức đến bệnh rồi, nếu như lại bảo Hứa Thanh Tiêu đến há chẳng phải là làm cho bệnh tình của ông ta nặng thêm hay sao?”

“Thần cho rằng, nên dùng nghiêm pháp để trị người này, sung quân biên cương thì có vẻ là có hơi tàn khốc, nể tình hắn là đại tài, nên tước đoạt công danh của hắn, nhốt vào ngục mười năm.”

“Bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Tôn Tĩnh an mở miệng, ông ta suy nghĩ một phen, cũng coi là lui bước.

Về phần biện pháp giải quyết của An Quốc công, muốn đại khái cho qua, tất nhiên là không được.

Hứa Thanh Tiêu nhất định phải nhận trừng phạt, hơn nữa lại còn phải là loại trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ là khi nghe xong lời này.

An Quốc công lại lần nữa lên tiếng:

“Chỉ là một chuyện hiểu lầm, cần gì phải làm to ra như thế.”

“Tôn nho ngài cảm thấy cần phải như vậy sao?”

“Sau khi bắc phạt, nhân tài Đại Ngụy vốn đã thiếu thốn, chỉ cần không phạm phải sai lầm lớn thì lẽ ra nên được khoan dung mới phải.”

An Quốc công nói như thế.

Nhưng Tôn Tĩnh an lại chậm rãi nói.

“An Quốc công cả đời chinh chiến, lão phu bội phục, nhưng chuyện của văn nhân, An Quốc công vẫn không nên nhúng tay thì hơn, không tuân theo Thánh nhân, đối với chúng ta mà nói là một chuyện rất lớn, cũng không phải là một việc nhỏ như quốc công nói.”

Tôn Tĩnh An không muốn cãi tiếp với An Quốc công nữa.

Ông ta nói rất quyết tuyệt, thậm chí trong lời nói còn mang theo ý khác nữa.

Giọng nói vang lên.

An Quốc công cũng không khỏi cười lạnh.

“Trên triều đình thì chính là chuyện của triều đình, sao lại phân ra văn nhân hay là không văn nhân?”

“Bệ hạ, lão thần cho rằng, nghiêm pháp quá tàn khốc, thực sự bất lợi cho sự phát triển của Đại Ngụy, lão thần đề nghị, mở lượng khoan hồng, lấy dạy bảo làm chủ, trừng trị làm phụ.”

An Quốc công mở miệng.

Nếu như đã không muốn nói chuyện đàng hoàng vậy thì cứ đối đầu trực tiếp đi.

Dù sao thắng hay thua ta cũng không thòi gì.

“Bệ hạ, việc này có liên quan đến văn nhân trong thiên hạ, nếu không nghiêm trị, khó làm an lòng văn nhân trong thiên hạ.”

“Mong bệ hạ minh giám!”

“Nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu.”

Tôn Tĩnh An ngay tức khắc mở miệng, ngay sau đó ông ta quỳ trên mặt đất, cúi đầu hướng về phía Nữ đế, thái độ rất kiên quyết.

Ngay tức khắc, cơ hồ có cả một nửa số nho quan bước ra khỏi hàng, quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói:

“Mong bệ hạ minh giám.”

Bọn họ cùng nhau mở miệng, khẩn cầu Nữ đế hạ lệnh.

Về phần một nửa số còn lại không bước ra khỏi hàng cũng không phải là bọn họ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu mà là theo quy cũ trên triều, bất cứ chuyện gì cũng không thể dốc hết toàn bộ lực lượng, lỡ như có chọc đến phiền phức gì đó thì cũng còn có người có thể ở lại.

Không đến mức bị diệt toàn quân.

“Bệ hạ, văn nhân trong thiên hạ không phải ai cũng là môn đồ của Chu thánh, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng không phạm phải sai lầm lớn gì, nếu như cứ nghiêm trị như vậy vậy thì sẽ làm tổn thương trái tim của văn nhân trong thiên hạ. Đại Ngụy hiện nay cầu hiền như khát, thời kì đặc biệt phải dùng cách đối xử đặc biệt.”

“Khẩn cầu bệ hạ pháp ngoại khai ân, giơ cao đánh khẽ.”

Chương 200: Triều Đình Chi Tranh, Tranh Đấu Kịch Liệt, Ba Ngày Minh Ý, Quyết Định Sinh Tử (7)

Nguồn: dtv-ebook.com

An Quốc công nổi cơn ngông, cũng quỳ xuống đất.

Rất nhanh sau đó, hơn phân nữa số võ quan cũng nhao nhao quỳ xuống, ra vẻ rất là khiêm tốn.

Hai bên trực tiếp đối đầu.

Nhưng đây mới là trạng thái bình thường, thận chí vào thời điểm khi Võ đế còn tại vị, ngay cả chuyện hai bên đánh nhau cũng có.

"Vũ nhục Thánh nhân mà quốc công nói không phải là chuyện lớn hay sao?"

Tôn Tĩnh An nhìn về phía An quốc công, ngữ khí lạnh lẽo nói.

"Ý của Thánh nhân thì đúng là không thể vũ nhục, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là môn đồ của Chu thánh, hắn cũng sắp minh ý mà."

"Nói một câu không dễ nghe thì nếu như Hứa Thanh Tiêu minh ý thành công hơn nữa lại đúng thật sự không phải là Chu thánh chi ý, vậy thì chẳng có tồn tại cái gì gọi là vũ nhục Thánh nhân cả."

"Về phần chống đối với đại Nho, đây lại càng là lời nói vô căn cứ. Không phải ý của Thánh nhân, muốn chống đối thì cứ chống đối thôi, cho dù ta không phải nho sinh như cũng có xem qua Thánh thư, hình như là trong tất cả các loại sách trong thiên hạ, cho dù là bên trong tự truyện của Thánh nhân đi chăng nữa, cũng chẳng có cuốn sách nào có dạy lời của đại Nho thì nhất định là đúng."

An Quốc công cũng là một lão hồ ly.

Trong nháy mắt đã tìm ra sơ hở, rồi đánh trả lại.

“Dù sao thì trong chuyện này cả hai bên đều mắc sai lầm.”

“Hứa Thanh Tiêu có vấn đề, Nghiêm Lỗi cũng có vấn đề.”

“Đơn giản chỉ là Hứa Thanh Tiêu không có phẩm vị đại Nho, cũng quá nhỏ tuổi, không tuân theo trưởng bối là sai.”

“Nhưng Nghiêm Lỗi cũng mắc lỗi cậy già lên mặt, cũng là sai.”

Ta đã hòa nhã nói chuyện với ngươi mà ngươi không nghe đúng không?

Được thôi.

Nếu như chuyện này không thể giải quyết kiểu nể mặt mũi nữa, vậy thì cứ dứt khoát thôi, dù sao cũng không vừa mắt nhau từ lâu.

Vậy thì cứ nói thẳng hết ra, không cần phải quanh co lòng vòng.

Ngươi nói Hứa Thanh Tiêu không tôn trọng Thánh nhân? Không tôn trọng đại Nho?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không theo con đường Chu thánh chi ý, vậy cách nói này không được thành lập.

Vậy thì không có cớ gì để phạt hắn.

Lời vừa thốt ra.

Tôn Tĩnh An lại tiếp tục mở miệng.

“An Quốc công nói vậy cũng không đúng, Hứa Thanh Tiêu không minh ý Chu thánh, không lập ý Chu thánh, đây đích thật đúng là lời nói suông.”

“An Quốc công làm sao biết được minh ý của Hứa Thanh Tiêu không phải là ý của Chu thánh?”

Tôn Tĩnh An mắng trả lại.

Lời này nói ra, An Quốc công trầm mặc.

Nhưng rất nhanh thôi, An Quốc công tiếp tục mở miệng nói.

“Lão phu nghe nói Hứa Thanh Tiêu nói muốn minh ý trong ba ngày, thời gian ba ngày cũng không dài, không bằng cứ đợi mà

xem Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý hay không.”

An Quốc công hồi đáp.

Chỉ là Tôn Tĩnh An lắc đầu nói.

“Hắn chỉ vừa mới tấn thăng bát phẩm, minh ý trong ba ngày, căn bản là không có khả năng, đây chẳng qua chỉ là lời nói sảng nhất thời.”

Tôn Tĩnh An nói như thế.

Ông ta không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể làm được.

“Lỡ như làm được thì sao?”

“Trên đời này làm gì có chuyện không thể làm được? Tôn đại Nho khó tránh khỏi có chút quá tự phụ rồi?”

An Quốc công bình tĩnh nói.

“Ông đang cố ý kéo dài, ta không nói với ôngnữa.”

Tôn Tĩnh An không muốn trả lời An quốc công nữa, ông ta nhìn về phía Nữ đế nói:

“Bệ hạ, tội của Hứa Thanh Tiêu là tội cực ác, nếu như không nghiêm trị vậy thì văn nhân trong thiên hạ sẽ không phục.”

“Mong bệ hạ nghiêm trị.”

Tôn Tĩnh An vẫn cứ yêu cầu nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu.

Bất luận là như thế nào thì cũng đều muốn nghiêm trị hắn.

“Bệ hạ, việc này lão thần không tán đồng, mọi việc như lão thần vừa nói, đều chỉ là một chuyện hiểu lầm, lui lại một bước mà nói cho dù không phải là hiểu lầm thì có làm sao?”

“Hứa Thanh Tiêu không minh Chu thánh chi ý, mấy chuyện trước đó cũng không tính là sai lầm lớn gì.”

“Thần đề nghị, chi bằng cho Hứa Thanh Tiêu thời gian ba ngày, xem hắn có thể minh ý hay không, nếu như minh ý trong ba ngày vậy thì việc này coi như xong.”

“Nếu như không thể minh ý vậy thì chúng ta sẽ bàn lại, chuyện này cũng không phải là không thể.”

An Quốc công nói xong, đưa mắt nhìn về phía Nữ đế.

Thế lực hai bên đấu đá nhau.

Nhưng đến cùng là như thế nào thì vẫn phải do Nữ đế chọn lựa.

“Được.”

Hồi lâu sau.

Giọng của Nữ đế vang lên.

Chỉ vẻn vẹn một chữ nhưng đủ để quyết định chuyện này.

“Bệ hạ, không thể đâu, việc này… có liên quan đến văn nhân trong thiên hạ, liên quan đến uy nghiêm của Thánh nhân.”

“Mong rằng bệ hạ nghĩ lại, nếu như không trừng phạt Hứa Thanh Tiêu thật nặng vậy thì chúng thần làm sao có thể đối mặt với văn nhân trong thiên hạ? Đối mặt với môn đồ của Chu thánh?”

“Nếu đã thế, chi bằng cho thần cáo lão hồi hương, đỡ bị văn nhân trong thiên hạ cười nhạo.”

Tôn Tĩnh an mở miệng.

Đến lúc này, ông ta trực tiếp tung ra đại chiêu.

Dùng cách cáo lão hồi hương để ép Hoàng đế.

Đây cũng là chuyện mà từ xưa đến nay tất cả các nho quan thích làm nhất.

“Làm càn.”

Ngay tức khắc.

Tiếng nói của Nữ đế vang lên.

Chỉ hai chữ vô cùng đơn giản nhưng lại làm cho tất cả văn võ cả triều cùng nhau quỳ xuống, không dám lên tiếng.

Tôn Tĩnh An quá kích động rồi.

Lấy chuyện này để uy hiếp uy nghiêm của Hoàng đế, đây đúng là có hơi hấp tấp.

“Bệ hạ!”

“Thần, vì văn nhân trong thiên hạ, vì vương triều Đại Ngụy, nếu như có người nhục mạ Thánh nhân mà không phải chịu trừng trị.”

“Vậy thì lễ nghĩa sụp đổ rồi!”

Tôn Tĩnh An lớn tiếng nói.

Quyết tâm muốn nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu.

Đại điện yên tĩnh.

Nữ đế trầm mặc.

Bách quan cũng trầm mặc.

Qua một lúc lâu.

Nữ đế chậm rãi lên tiếng.

“Trong vòng ba ngày, xem thử Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý hay không.”

“Nếu như có thể minh ý vậy thì như lời An Quốc công nói, Hứa Thanh Tiêu không minh ý của Chu thánh, vậy mọi chuyện cứ dừng ở đây đi.”

“Nhưng nếu như sau khi minh ý rồi, đúng là Chu thánh chi ý, vậy thì xử theo phép nước.”

“Nếu như chưa thể minh ý thì ba ngày sau sẽ định đoạt lại.”

“Bãi triều.”

Nữ đế mở miệng, nói ra ý của mình.

Tôn Tĩnh An còn đang muốn nói gì đó nhưng ông ta ý thức được nếu như bệ hạ đã nói vậy thì không thể cưỡng cầu gì nữa.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Bách quan hô to, sau đó đứng dậy bãi triều.

Lần tranh đấu này không có kết quả gì, nhưng mọi người đều biết, áp lực cực lớn đều rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu. An Quốc công đã làm rất nhiều chuyện cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng cuối cùng có thể giúp được cho Hứa Thanh Tiêu hay không thì phải xem Hứa Thanh Tiêu có thể lập ý thành công hay không.

Cũng vào lúc này, khi bách quan sắp rời khỏi đại điện thì giọng của Nữ đế lại chậm rãi vang lên.

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu minh ý mà không phải là Chu thánh chi ý, vậy Tôn ái khanh có thể cân nhắc chuyện cáo lão hồi hương.”

Giọng nói vang lên.

Bách quan sững sờ, vẻ mặt các nho quan đều biến sắc.

Chương 201: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (1)

Bên ngoài điện Thái Hòa.

Bách quan đều đã lui ra.

Tâm trạng của các võ quan dường như rất tốt, như mang theo gió xuân mà rời đi.

Các nho quan đều trầm lặng, không nói một lời mà rời đi.

Đợi sau khi ra khỏi cung, đám võ quan này càng càn rỡ không kiêng dè ai, hô bằng gọi hữu, đến nhà ai ăn uống.

Trong chuyện này có những nỗi hiềm nghi, nhưng cũng có niềm vui từ trong lòng.

Hôm nay trên triều, bọn họ có thể nói là chiến thắng áp đảo, nhìn thấy bọn nho quan bị lép vế, có thể nói là một chuyện rất vui.

“Tôn đại Nho, lão phu hôm nay có chuyện vui, nếu không có việc gì có thể đến nhà lão phu làm khách nha.”

Nhìn Tôn Tĩnh An rời đi, An Quốc công kêu một tiếng, cười ha hả mời đối phương tham dự yến tiệc.

“Quốc công khách khí rồi, Tôn mỗ còn có một số việc, không thể đi được.”

“Phải rồi, quốc công, không nên vui mừng quá sớm, tính ra, hôm nay chỉ mới là ngày thứ hai, Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý được hay không, ngày mai mới có thể biết được kết quả.”

Tôn Tĩnh An thản nhiên mở miệng, sau đó dẫn theo người dứt khoát rời đi.

Nhìn Tôn Tĩnh An rời đi, An Quốc công không nói gì, đi về nhà.

Ở phía xa.

Vẻ mặt của Tôn Tĩnh An bình tĩnh, một đám nho quan đi xung quanh phía sau.

“Tôn Nho, đừng nên tức giận làm gì, nội trong thời gian một ngày, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không thể minh ý.”

Lúc này, có một vị đại nho mở miệng, chậm rãi nói.

“Ta hiểu.”

“Cho dù là Hứa Thanh Tiêu minh ý, thì có thể như thế nào? Chu thánh nhất mạch của chúng ta cũng không đến mức phải sợ một tên cuồng sinh.”

“Chuyện tranh đấu trong triều hôm nay, cũng không phải vì Hứa Thanh Tiêu, là vì Chu thánh nhất mạch của chúng ta, chỉ là thật không ngờ bệ hạ lại coi trọng Hứa Thanh Tiêu đến thế.”

“Nhưng đáng tiếc là, trừ phi bây giờ xuất hiện thánh mới, nếu không người đọc sách Chu thánh nhất mạch, còn có thể trấn thế năm trăm năm.”

Tôn Tĩnh An vô cùng bình tĩnh.

Ông ta nói sự thật.

Chuyện tranh đấu trong triều hôm nay, vốn ông ta cũng không phải thực sự tức giận với Hứa Thanh Tiêu, chỉ là một người cuồng sinh mà thôi, ở trong mắt bọn họ, Hứa Thanh Tiêu đích xác chỉ là một tiểu cuồng sinh.

Sở dĩ nhằm vào Chu thánh nhất mạch, là để cho người đọc sách trong thiên hạ nhìn thấy, kết cuộc của việc vu khống Chu thánh, cũng khiến cho người đọc sách trong trong thiên hạ đều biết, ai là vi tôn của Nho đạo đương thời.

Đây mới là điều mà bọn họ chú ý tới.

Về phần Hứa Thanh Tiêu?

Bọn họ cũng không quan tâm, cho dù Hứa Thanh Tiêu thật sự suôn sẻ minh ý, thì sao nào?

Lấy sức mạnh của một người để đối kháng với toàn bộ môn đồ của Chu thánh sao?

Đi ngủ rồi nằm mơ đi.

Không thể có khả năng Hứa Thanh Tiêu sẽ thành thánh.

Điều này là không thể.

“Ừm, ta hiểu ý của Tôn Nho, mọi chuyện vẫn phải chờ đến ngày mai xem sao.”

“Nếu Hứa Thanh Tiêu không có minh ý, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tấu lên, cho dù bệ hạ có thiên vị như thế nào, cũng sẽ không thể vì một tên cuồng sinh mà đắc tội với chúng ta.”

Người kia cũng gật gật đầu, Tôn Nho cũng không nói thêm gì nữa, đi về phía Văn cung.

Cứ như thế, một canh giờ sau.

Trong Vĩnh Bình vương phủ.

Ở giữa đại sảnh.

Mộ Nam Bình đứng ở trong sảnh, nhìn phụ thân mình, tràn đầy vẻ tò mò nói.

“Phụ thân, trong triều có tin tức gì không?”

Mộ Nam Bình vô cùng tò mò hỏi.

“Tôn Nho với An Quốc công cãi nhau gần nửa canh giờ, hai người thật sự rất tức giận.”

“Cũng may bệ hạ không có quyết định gì, nhưng phụ vương nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, thì phải xem hắn có thể minh ý hay không.”

“Phụ vương nhận được tin tức, ngày mai, nếu Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý thì dễ nói chuyện rồi.”

“Nhưng nếu ngày mai Hứa Thanh Tiêu không thể minh ý thành công, chỉ sợ sẽ có ít nhất bốn vị đại nho muốn liên danh tấu lên bệ hạ.”

“Cửa ải này, sợ là Hứa Thanh Tiêu có chút…”

Vĩnh Bình quận vương nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Bởi vì Mộ Nam Bình có thể hiểu được ý sau là gì.

“Ba ngày minh ý, chuyện này….quả thực quá khó khăn rồi, phụ vương, nếu thật sự là như thế, ngày mai lên triều, người

nhất định phải nói giúp cho Hứa Thanh Tiêu."

"Nhi thần đã gặp Hứa Thanh Tiêu, người này quả thực có đại tài vạn cổ, nếu người này có thể vào kinh phụ tá bệ hạ, Đại Ngụy sau này sẽ trở nên huy hoàng."

Mộ Nam Bình mở miệng, khẩn cầu phụ thân mình ngày mai lên triều nói thêm mấy câu tốt cho Hứa Thanh Tiêu, dù sao ba ngày minh ý, đây dường như là chuyện không thể nào.

"Để ta xem tình hình thế nào đã."

Vĩnh Bình quận vương đứng dậy, rời khỏi đại sảnh, chuyện trên triều đình, ông ta tự có chủ ý riêng, nói hay không nói cũng phải xem thế cục mới quyết định được, quan hệ giữa Mộ Nam Bình và Hứa Thanh Tiêu cũng không tệ.

Nhưng ông ta là quận vương, chuyện trên triều đình, tuyệt đối không thể đùa giỡn được.

Trên thực tế, không chỉ riêng ông ta.

Cho dù là trong phủ các đại quốc công, phủ tướng quân, cũng đều đang thảo luận về chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý thành công hay không.

Trong vòng ba ngày minh ý thành công.

Hôm qua đã trôi qua một ngày, chỉ còn lại nửa ngày hôm nay và cả ngày mai.

Nếu như giờ tý ngày mai, Hứa Thanh Tiêu không thể minh ý, vậy thì phiền to rồi.

Bọn họ tuy là võ phu, nhưng cũng biết quân tử minh ý khó khăn đến mức nào.

Nhưng bất luận như thế nào, điều nên giúp cũng đã giúp rồi, những chuyện còn lại, cũng chỉ có thể xem phúc phần của Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Chuyện trong triều đình đã nhanh chóng truyền đến các quận phủ.

Phủ Nam Dự cũng nhận được tin tức.

Khi biết được tin tức này, trên dưới phủ Nam Dự cũng không được vui vẻ gì.

Dù sao quân tử minh ý, đối với người đọc sách bình thường mà nói, có thể cần tới mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, năm mươi năm cũng không thấy có thể minh ý.

Cho dù là một số thiên tài mà nói, cũng không thể nói ba ngày là có thể minh ý.

Điều này không liên quan gì đến thể chất.

Cho nên khi tin tức truyền đến, người đọc sách ở phủ Nam Dự không hiểu sao lại khẩn trương hẳn lên.

Nhưng mọi người càng thêm hiểu rõ, lúc này không thể đi quấy rầy Hứa Thanh Tiêu, phải để cho hắn yên tĩnh, bởi vì thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Không chỉ có người đọc sách ở phủ Nam Dự, ngay cả dân chúng cũng đang cầu nguyện cho Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý, rất nhiều dân chúng cũng không biết cái gì gọi là minh ý, nhưng cũng cầu nguyện.

Có thể nói, chuyện Hứa Thanh Tiêu minh ý, đã trở thành đề tài đầu tiên của Đại Ngụy.

Khắp nơi đều đang bàn luận về chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý hay không.

Mà trong lao ngục Đại Ngụy.

Tất cả phạm nhân đều bị dời đi, Hứa Thanh Tiêu minh ý là chuyện trọng tâm của cả phủ Nam Dự hiện giờ.

Nếu là minh ý, Hứa Thanh Tiêu sẽ quét sạch tất cả trở ngại, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Nếu như không thể minh ý thì sẽ giống như một bọt sóng trong sông dài, chỉ làm cho người ta tiếc nuối, đồng thời cũng sẽ đem lại vô vàn phiền phức.

Chương 202: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (2)

Trong lao ngục.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang quên mình.

Trong đầu hắn vẫn luôn suy nghĩ bốn chữ.

Tri hành hợp nhất.

Hắn phải dùng suy nghĩ của mình để hiểu, làm như thế mới có thể tạo ra minh ý.

Cái gọi là minh ý, đơn giản mà nói là hiểu rõ được ý nghĩa.

Hiểu rõ được ý nghĩa quân tử của mình.

Mình vì sao phải làm quân tử.

Mình phải làm thế nào mới có thể trở thành quân tử.

Tri hành hợp nhất.

Bốn chữ này thoạt nhìn thì vô cùng đơn giản, nhưng khi lý giải chi tiết về nó, khi suy ngẫm tỉ mỉ về nó, sẽ sinh ra chuyện khó có thể lĩnh ngộ.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bầu trời ở phủ Nam Dự vẫn là mây đen giăng kín.

Trong lòng mọi người cũng u ám nặng nề như cũ.

Tất cả mọi người đều chờ mong, chờ mong Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý.

Ban đêm.

Trong lao ngục không có chút tiếng động.

Hứa Thanh Tiêu như bàn thạch, ngồi ở chỗ đó, không nhúc nhích.

Cách thời gian ước định ba ngày.

Chỉ còn mười hai canh giờ cuối cùng.

Như lúc vừa mới bắt đầu, Hứa Thanh Tiêu chỉ còn lại mười hai canh giờ.

“Tri hành hợp nhất là gì.”

Trọng tâm của nó là ‘tri’ và ‘hành’.

Tri, không phải nghĩa là biết, mà là biết rõ đạo lý.

Một người nếu muốn đạt được cảnh giới tri hành hợp nhất.

Nhất định phải biết rõ đạo lý.

Nếu ngay cả đạo lý tối thiểu mà ngươi cũng không biết, thì sao có thể làm được?

Khi ngươi thật sự biết rõ đạo lý rồi, ngươi mới đi làm, đó mới chính là hành.

Cho nên tri hành hợp nhất, Hứa Thanh Tiêu dùng ý tứ đơn giản nhất để lý giải chính là.

‘Đã biết rồi’ ‘Thì sẽ làm’

Không có khó khăn hay không khó khăn gì cả, thế giới rất nhiều chuyện, sở dĩ không làm được, lý do đều chỉ là.

‘Không biết’ ‘không lập tức đi làm’

Còn có một tầng ý nghĩa nữa là.

Khi ta chắc chắn điều ta làm là đúng, thì ta mới có thể làm, vậy nên ta mới có thể đi thực hiện nó.

Cũng giống như trong yến tiệc lầu các Nam Dự.

Học sinh thư viện Thiên Minh hết lần này đến lần khác khiêu khích mình.

Mình ra tay giáo huấn bọn họ, là không có sai.

Mình đánh nhau giỏi hơn bọn họ, đi đánh đám người này, cũng là không sai.

Cho nên mình mới có thể thực hiện.

Điều này cũng có thể được gọi là tri hành hợp nhất.

Trong trường hợp biết rõ đạo lý, làm những gì bản thân muốn làm, làm những gì bản thân nên làm, làm những gì bản thân có

thể làm.

Người quân tử có việc không nên làm có việc tất phải làm

Trong khoảnh khắc này.

Xung quanh Hứa Thanh Tiêu tràn ngập ánh sáng màu tím, đây là Hạo Nhiên chính khí, lao ngục u ám vô cùng trong nháy mắt được chiếu sáng.

Thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu thực sự minh ý.

Chỉ có thể chứng minh Hứa Thanh Tiêu đã mở ra được cánh cửa lớn này.

Hiện giờ cần Hứa Thanh Tiêu thực sự bước ra một bước, bước vào trong đại môn, như vậy mới coi như là minh ý.

"Đây là tri hành hợp nhất của Dương Minh tiên sinh."

"Cũng không phải tri hành hợp nhất của ta."

"Ta đã hiểu được tri hành hợp nhất của Dương Minh tiên sinh, nhưng tri hành hợp nhất của ta là gì?"

Hứa Thanh Tiêu lâm vào trong suy tư, ánh sáng màu tím dần dần tiêu tán.

Hắn lại suy nghĩ, hắn lại suy ngẫm.

Thời khắc này.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu giống như tiến vào trong biển sao.

Quần tinh lấp lánh, tinh hà như cát.

Hứa Thanh Tiêu đang cố gắng suy nghĩ.

Mà thời gian vẫn cứ trôi qua từng chút một.

Mặt trời mọc ở phía đông.

Giờ thìn.

Cách thời gian ước định ba ngày chỉ còn chưa đầy bảy canh giờ, mây đen mù mịt giăng đầy trên bầu trời phủ Nam Dự, giống như nội tâm dân chúng vậy.

Cả Nam Dự phủ đều có chút khẩn trương.

Bọn họ chờ mong Hứa Thanh Tiêu minh ý, nhưng kỳ thực trong lòng nhiều người cũng biết rõ, trong vòng ba ngày minh ý, đây là chuyện không có khả năng.

Học sinh thư viện Thiên Minh đã được hộ tống đến phủ viện, có trọng binh canh gác, để tránh chuyện lại kích động mâu thuẫn.

Bọn họ ai nấy đều nhìn chăm chú vào bầu trời, nhìn về phía lao ngục của Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ cười nhạo.

Ba ngày minh ý.

Họ cảm thấy đây là một trò cười.

Bất luận như thế nào cũng không thể thực hiện được.

Trong kinh đô Đại Ngụy, hôm nay bách quan dường như cũng không có tâm tư gì, bọn họ cũng đang chờ một tin tức.

Nếu Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý, Văn cung Đại Ngụy, Thiên Cơ đài Đại Ngụy đều có thể biết được tin đầu tiên, hiện giờ không có bất kỳ tin tức gì, cũng chỉ có thể chứng minh Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa minh ý.

Giờ ngọ.

Lại trôi qua hai canh giờ.

Vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, ngoại trừ từng đợt tiếng sấm ngẫu nhiên ra, không có dị tượng nào khác.

Thời gian còn lại cho Hứa Thanh Tiêu… không còn nhiều nữa.

Còn lại năm canh giờ cuối cùng.

“Nếu Hứa huynh thật sự không thể minh ý, chúng ta cũng phải thề chết bảo hộ Hứa huynh.”

Dưới loại áp lực này, có người nhịn không được mở miệng, bởi vì quá mức áp lực.

Bọn họ đều nhận được tin tức của triều đình.

Nếu Hứa Thanh Tiêu minh ý.

Mọi chuyện sẽ không sao.

Nếu Hứa Thanh Tiêu không thể minh ý.

Thì sẽ rắc rối to.

Cứ như vậy, cả phủ Nam Dự ai ai cũng lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu, ai cũng cảm thấy sốt ruột cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đừng lắm lời nữa, im lặng chờ đi, ta tin chắc rằng Hứa huynh tất có thể minh ý.”

Có người hét lên kêu trật tự lại, im lặng chờ đợi là được, đừng tạo ra các loại áp lực vô hình nữa.

Rất nhanh thôi mọi người đều im lặng.

Cũng vào lúc này.

Thời gian cũng đã gần hết.

Cách thời gian ước định ba ngày chỉ còn lại có năm canh giờ cuối cùng.

Mà trong đại lao.

Ánh sáng màu tím lại lần nữa xuất hiện.

Tri hành hợp nhất là gì!

Tri hành hợp nhất là gì?

Tri hành hợp nhất là gì.

Trong đại lao.

Đại não của Hứa Thanh Tiêu đang liên tục chuyển động.

Biết trước rồi làm sau.

Biết rồi sẽ làm.

Không làm và chưa biết?

Không biết làm sao làm?

Các loại lý luận không ngừng nảy ra và phát triển trong não.

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ đến cực hạn, đây là trạng thái điên cuồng, hắn hoàn toàn quên mình, đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Án tâm binh bất động, ung dung như nước lặng.”

“Hiểu rõ vạn vật, diệt trừ khinh ngạo.”

“Quân tử như ngọc lại như sắt.”

Các loại ý niệm sinh ra, thời khắc này ánh sáng màu tím của Hạo Nhiên chính khí bao trùm toàn bộ đại lao.

Thiên Địa Văn cung trong đầu Hứa Thanh Tiêu cũng theo đó chấn động.

Trong Văn cung, Triều Ca hiện hình, hắn cảm nhận được Văn cung chấn động, cũng cảm nhận được Hứa Thanh Tiêu đang minh ý.

“Tân thánh chi ý! Hứa huynh đang minh ý tân thánh, từ xưa đến nay, điềm báo thánh nhân, Hứa huynh có tư cách thánh nhân sao?”

Triều Ca nắm chặt nắm tay, lai lịch của hắn quá lớn, biết được rất nhiều chuyện, trong nháy mắt liền cảm ứng được Hứa Thanh Tiêu đang ngộ minh ý tân thánh, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể minh ý thành công, vậy tương lai của hắn, rất có khả năng thành thánh rồi.

Ầm ầm ầm!

Chương 203: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (3)

Lôi đình vạn quân, giờ khắc này trên bầu trời phủ Nam Dự, mây đen dày đặc không biết bao nhiêu, lôi điện bao trùm, giống như từng con rồng dữ tợn đang quây quanh trên bầu trời.

Cảnh tượng đáng sợ giống như thiên tai vậy.

Gió nổi lên!

Cuồng phong nổi lên, thổi bay khắp phủ Nam Dự, trên mặt hồ còn bị cuốn lên sóng trăm trượng.

Trên lâu các Nam Dự, Lý Quảng Tân nhìn thấy cảnh tượng này, hơi kinh ngạc, ông ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, phủ Nam Dự vốn đã u ám, vào giờ này khắc này, đột nhiên sắc trời thay đổi, càng thêm đáng sợ.

"Chẳng lẽ, đây là điềm xấu sao?"

Bầu trời u ám như thế, hơn nữa từng con lôi long xuất hiện, không khỏi khiến người ta cho rằng có điềm xấu.

Cả phủ Nam Dự, tất cả dân chúng người đọc sách, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, bọn họ cũng cho rằng đây là điềm xấu.

Cuồng phong bao trùm, lôi điện đan xen.

Sau một khắc, mưa lớn trút xuống, giống như diệt thế vậy.

Tuyệt vọng!

Tối tăm!

Mọi thứ đều vô biên vô tận.

Vù vù vù!

Giữa mây đen lại truyền đến tiếng gào khóc dữ dội đáng sợ, làm cho người ta hoảng hốt, làm cho người ta sợ hãi.

“Ha ha ha ha! Hứa Thanh Tiêu bất kính thánh nhân, trời đất đang thịnh nộ rồi kìa.”

Có người cười to, là học sinh của thư viện Thiên Minh, bọn họ đứng đón gió, chỉ vào bầu trời, phát ra tiếng cười điên cuồng, cho rằng Hứa Thanh Tiêu bất kính thánh ý, trêu chọc thiên dụ.

Bên ngoài đại lao của phủ Nam Dự.

Mấy vạn dân chúng bị thổi gần như không cách nào mở mắt ra được, mây đen cuồn cuộn, nhật nguyệt vô quang rành rành, mọi người khủng hoảng lo sợ.

Nhưng vào lúc này, một tràng âm thanh vang lên, chỉ vào giữa đại lao, lớn tiếng hô.

“Chư vị, nhìn trong lao kìa, có ánh sáng màu tím!”

Theo giọng nói vang lên, vô số ánh mắt nhao nhao nhìn vào giữa đại lao.

Quả thực là ánh sáng màu tím bao phủ cả tòa đại lao, từ các cửa sổ tràn ngập ra.

“Hứa huynh đang minh ý, dị tượng đáng sợ này, đại biểu cho minh ý của Hứa huynh chấn động từ cổ chí kim, tuyệt đối không phải thiên tai, cũng tuyệt đối không phải điềm xấu, chư vị, chúng ta nên bình tĩnh ngồi xuống đã, không nên kinh sợ, không nên ảnh hưởng đến Hứa huynh!”

Có người hô to, là giọng nói của Lý Hâm, hắn cũng không cho rằng những thiên tượng này là điềm xấu, ngược lại cho rằng, thiên tượng như thế đại biểu cho dị tượng Hứa Thanh Tiêu đang minh ngộ tuyệt thế.

“Đúng vậy, sư đệ ta có tư cách thánh nhân.”

Trần Tinh Hà nắm chặt nắm tay, cuồng phong thổi tới, thổi tung y bào của hắn, trong ánh mắt hắn tràn ngập kiên định, ngữ khí rất chắc chắn!

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài!”

Vương Nho còn gào thét thêm một tiếng.

Bọn họ tuyệt đối tuyệt đối tin tưởng Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý.

Mà trong đại lao.

Hứa Thanh Tiêu quả thực cũng đang tiến đến bước cuối cùng.

Tư tưởng của hắn đã thăng đến mức cực hạn, hiện giờ, chỉ thiếu một bước cuối cùng!

Chỉ cần bước vào bước này.

Hứa Thanh Tiêu sẽ hoàn toàn minh ý thành công!

Tri hành hợp nhất là gì!

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn vẫn trong trạng thái quên mình, hắn từ trong lao đi ra.

Đại lao không khóa, nhẹ nhàng đẩy một cái, liền có thể đẩy ra.

Ánh sáng màu tím của Hạo Nhiên chính khí chiếu rọi hắn như thần linh.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn không thể ngồi ở chỗ này, hắn muốn đi lại, thông qua thực hành để minh ý tâm của mình.

Cái gọi là minh ý, tức là minh tâm.

Trong lao ngục của phủ Nam Dự.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện.

Màu tím của Hạo Nhiên chính khí vào giờ khắc này điên cuồng tuôn ra, bầu trời như đêm, mọi người dường như không thấy được nguồn sáng.

Cuồng phong nổi lên, ánh đèn đuốc sớm đã bị thổi tắt.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, màu tím của Hạo Nhiên chính khí, giống như chùm ánh sáng đầu tiên trên thế gian này, cũng giống như là chùm ánh sáng duy nhất của thiên địa này.

Trong mắt vô số người.

Hứa Thanh Tiêu giống như một thần linh đi lại trên nhân gian.

Trong mắt hắn không có chúng sinh, chỉ có suy tư, hắn đi trên đường, màu tím của Hạo Nhiên chính khí càng ngày càng nồng đậm, cũng càng ngày càng sáng.

Cuồng phong thổi tới cũng không thổi bay Hạo Nhiên chính khí của Hứa Thanh Tiêu.

Mưa lớn ập đến, lại không xua tan ý nghĩa quân tử của Hứa Thanh Tiêu.

Mây đen cuồn cuộn, bầu trời như mực, lại không che lấp được tài năng vạn cổ của Hứa Thanh Tiêu.

Tri hành hợp nhất là gì!

Ầm ầm!

Một đạo lôi điện khủng bố hiện lên, ước chừng liên miên vạn dặm, đạo lôi điện này, là một con lôi long, là một con chân long, dường như muốn áp chế cả Hứa Thanh Tiêu.

Tiếng sấm vang lên, mọi người hãi hồn khiếp vía, đây là sức mạnh của thiên địa tự nhiên, phàm nhân kính sợ.

Nhưng trong thiên địa này, Hứa Thanh Tiêu lại không có bất kỳ một tia sợ hãi nào.

Dưới những đám mây đen.

Hạt mưa tí tách.

Mặc cho gió thổi.

Bộ dáng này, ở trong mắt mọi người không hiểu sao có vẻ vĩ đại.

“Hứa Thanh Tiêu đã minh ý thành công rồi sao?”

“Hắn đi ra, có phải là đã minh ý thành công rồi đúng không?”

Mọi người tò mò, bọn họ không rõ Hứa Thanh Tiêu có thành công hay chưa.

“Không, hắn vẫn chưa minh ý, cũng chỉ là mới bước nửa chân vào trong đó, hiện tại đang chờ bước thăng hoa cuối cùng.”

“Chỉ thiếu một bước, chỉ thiếu một bước, bước cuối cùng này nếu bước ra, Hứa Thanh Tiêu sẽ hoàn toàn minh ý, hơn nữa

nếu hắn minh ý, lão phu không hiểu sao cảm thấy, văn đàn trong thiên hạ này sắp phải xảy ra chuyện lớn.”

Có phu tử mở miệng, nói ra tình huống hiện tại của Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, dân chúng đồng loạt đi theo phía sau Hứa Thanh Tiêu, bọn họ giữ một khoảng cách nhất định với Hứa Thanh Tiêu, không dám quấy rầy.

Trên đường phố.

Hứa Thanh Tiêu đi từng bước từng bước.

Hắn không biết mình phải đi đến nơi nào, hắn cũng không biết vì sao mình phải đi.

Nhưng trong đầu, chính là muốn đi tới đi lui một chút.

Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường.

Trời và đất rộng lớn, trí tưởng tượng vô tận, vẻ đẹp của thế giới, ý tưởng vô tận.

Răng rắc!

Lại là một đạo lôi đình, tiếng sấm ầm ầm, giống như ông trời đang cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu, lại giống như thánh nhân đang giận dữ.

Lôi quang lóe ra, chiếu sáng cả phủ Nam Dự, cũng chiếu rọi trên khuôn mặt của Hứa Thanh Tiêu.

Tuy nhiên, bước đi của Hứa Thanh Tiêu cũng không dừng lại.

Hắn từng bước một, từng bước một, đi tới hồ Nam Dự.

Hồ nước quay cuồng, sóng nước vỗ vào bờ, trong thiên địa, vô cùng mờ mịt, tựa như cảnh tượng diệt thế.

Hứa Thanh Tiêu đi về phía trước.

Hắn đạp lên hồ nước, trong đám người có người kinh hô, sợ Hứa Thanh Tiêu rơi xuống nước.

Nhưng sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu đứng trên mặt hồ nước, căn bản không có rơi xuống.

Giống như có tiên pháp, Hứa Thanh Tiêu đi trên mặt hồ, hơn nữa còn xảy ra chuyện kỳ quái, mặc cho hồ nước bắt đầu khuấy động như thế nào, khi Hứa Thanh Tiêu đến gần, mặt hồ này sẽ trong nháy mắt tĩnh lặng lại.

Chương 204: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (4)

Nửa phút sau.

Hứa Thanh Tiêu đã ở giữa hồ.

Giờ khắc này, hắn không tiếp tục đi, mà là chậm rãi ngồi xuống.

Vô số dân chúng ở phủ Nam Dự nhìn Hứa Thanh Tiêu trên mặt hồ, bọn họ rung động, đây là thủ đoạn của tiên nhân.

Tất cả mọi người đều không dám nói chuyện, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Trên Nam Dự lâu các, cũng có rất nhiều phu tử nhìn Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu có thể đứng trên mặt hồ.

“Tâm sáng như gương, chiếu rọi vạn vật.”

“Tri hành hợp nhất, hiểu rõ nguồn gốc.”

Giọng nói vang lên, là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu.

Hàng triệu người dân lặng lẽ nhìn toàn cảnh tượng này, bọn họ không nói một lời.

Ầm ầm!

Tiếng sấm rầm lớn như muốn đánh nát cả bầu trời, lôi quang đáng sợ, càng làm vạn vật sợ hãi.

“Cái gọi là tri hành hợp nhất! Biết trước làm sau!”

“Biết mà làm, làm mà biết.”

“Thế nhân thấu đạo, người người như thánh.”

“Hôm nay, ta Hứa Thanh Tiêu!”

“Minh quân tử chi ý.”

“Lập thánh nhân chi đạo.”

“Ngô lập tâm học, tri hành hợp nhất, phàm ai học tâm ta, đều có thể nhập thánh.”

Giờ khắc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lần nữa vang lên.

Nhưng mà, giọng nói này không phải vang lên ở phủ Nam Dự.

Mà là vang vọng khắp vương triều Đại Ngụy.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm bao trùm toàn bộ vương triều Đại Ngụy, vùng đất vô cùng vô tận, có vùng ánh sáng, vùng đất bóng tối bao phủ, vùng núi cao, vùng đất thấp, vạn vật trên thế gian, đều nghe được giọng nói to lớn vô cùng của Hứa Thanh Tiêu.

Minh quân tử chi ý.

Lập thánh nhân tri đạo.

“Ngô lập tâm học, tri hành hợp nhất, phàm ai học tâm ta, đều có thể nhập thánh.”

Âm thanh đáng sợ này, cùng một lúc, quét qua toàn bộ thiên hạ.

Trong thiên địa!

Một cơn quét ngang!

Chiếu sáng mọi thứ từ cổ chí kim.

Ầm ầm ầm!

Thư viện phủ Nam Dự bạo xạ ra hào quang đáng sợ, xông thẳng lên trời, mây đen đè nặng trong lòng người thế nhân, vào giờ khắc này đã không còn sót lại chút gì.

Tiếng sấm oanh oanh rầm vang kia, vào giờ khắc này, đã không để cho người ta sinh ra bất kỳ cảm giác sợ hãi gì nữa.

“Hắn không phải đang minh ý, mà là đang lập ngôn!”

Có phu tử kinh hô, cả người chấn động, ông ta đã bước qua tuổi sáu mươi rồi, tóc bạc trắng xóa, cả đời này không biết đã gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng giờ khắc này, cả người ông ta run rẩy, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin.

“Hứa Thanh Tiêu! Minh ý vừa lập ngôn, trở thành đại tài vạn cổ rồi.”

Lại có phu tử kinh ngạc, chỉ vào vị trí của Hứa Thanh Tiêu, giọng nói run rẩy.

“Hứa Thanh Tiêu, là thiên tài vạn cổ!”

Giờ khắc này, cho dù là Vạn An quốc cũng hoàn toàn khuất phục, lúc này ý niệm duy nhất của ông ta chính là, hối hận, vô cùng hối hận.

Trong khi đó.

Các đại phủ chung quanh, tất cả thư viện đều bộc phát ra hào quang đáng sợ, phóng lên trời, hội tụ cùng với đạo quang mang này.

Quận Trường Bình.

Trong quận phủ, hơn mười người kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

“Có đại tài vạn cổ, lập ý rồi!”

Giọng nói của quận thủ run rẩy, chỉ về phía phủ Nam Dự, nói ra lời chấn động mọi người.

Không chỉ có quận Trường Bình, vương triều Đại Ngụy, các nơi đều có cảm ứng, mỗi một thư viện của vương triều Đại Ngụy vào giờ khắc này đều bộc phát ra hào quang đáng sợ.

Đây là một khải tượng kinh thiên động địa.

Lập ngôn.

Hơn nữa là lời của thánh nhân.

Kinh đô Đại Ngụy.

Cũng trong lúc đó, đã nghe được tiếng của Hứa Thanh Tiêu.

“Hôm nay, Hứa Thanh Tiêu ta!”

“Minh quân tử chi ý.”

“Lập thánh nhân tri đạo.”

“Ngô lập tâm học, tri hành hợp nhất, phàm ai học tâm ta, đều có thể nhập thánh.”

Giọng nói to lớn vô cùng vang lên, dường như là trong nháy mắt, kinh động cả kinh đô Đại Ngụy.

Từ hoàng đế, xuống đến dân chúng, đều nghe được giọng nói không gì sánh bằng này.

Cung đình Đại Ngụy.

Nữ đế đang đọc tấu chương, sau khi nghe được tiếng này, đột nhiên, thần sắc thay đổi.

“Đây là, lập ngôn?”

Mặc dù là người tôn quý nhất thiên hạ, Nữ đế Đại Ngụy sau khi nghe được giọng nói bận này, thần sắc dần thay đổi.

Nàng hy vọng Hứa Thanh Tiêu minh ý, nhưng chưa từng nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu chẳng những minh ý, hơn nữa còn làm được điều mà vô số người đọc sách đều muốn làm được “Lập ngôn”.

Lập ngôn, cũng không phải là một cảnh giới nào, mà là đặt ra mục tiêu cho nhân sinh của mình, một khi lập ngôn, có thể được trời đất ban ân, vừa được trời đất che chở, thành tựu tương lai không có hạn lượng.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Hứa Thanh Tiêu là đại tài thiên hạ, mau chóng vào kinh.”

Nữ đế mở miệng, trong nháy mắt nàng hiểu được Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là ai rồi.

Là đại tài.

Là đại tài vạn cổ!

Từ cổ chí kim, đều có thể gọi là đại tài vạn cổ.

Nàng chưa từng nghĩ tới, Đại Ngụy tân triều, lại sinh ra một vị đại tài như vậy, người đại tài này đối với nàng mà nói, đối với Đại Ngụy mà nói, đều là một chuyện tốt, một chuyện tốt bằng trời.

Là điềm lành, điềm lành thực sự, sau khi chiêu cáo thiên hạ, cũng có hỗ trợ rất lớn đối với công tích tại vị của nàng.

Mà lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy, trong Văn cung Đại Ngụy.

Ầm ầm ầm!

Từng tòa thánh tượng chấn động, từng đạo quang mang vô cùng nóng rực phóng lên trời, bao phủ cả tòa kinh đô, hướng lên bầu trời.

Dị tượng đáng sợ, hơn nữa tiếng của Hứa Thanh Tiêu vang vọng trong tai mỗi người, Văn cung Đại Ngụy trong nháy mắt lâm vào yên tĩnh như chết.

Nhất là Tôn Tĩnh An, ông ta càng trầm mặc, nhìn chằm chằm vào tia hào quang này, trầm mặc không nói.

Hứa Thanh Tiêu có minh ý hay không minh ý, ông ta không quan tâm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lập ngôn, điều này chạm đến lợi ích của bọn họ, sau Chu thánh, không cho phép lại có lập ngôn khác.

Một khi lập ngôn, tương đương với khai tông lập phái, mà văn nhân trong thiên hạ cửu thành bây giờ, đều đang kính phụng Chu thánh, bây giờ lại lòi ra một Hứa Thanh Tiêu.

Tuy rằng Hứa Thanh Tiêu hiện tại vẫn chưa đủ tư cách, nhưng điều này đại biểu cho nguy hiểm đã xuất hiện.

Đây mới là nguyên nhân Tôn Tĩnh An trầm mặc.

“Keng!”

Trong khi đó, chuông thánh vang lên.

Một tiếng, ba tiếng, năm tiếng, bảy tiếng, chín tiếng.

Đầy đủ chín tiếng chuông, đại biểu cho đại viên mãn, Hứa Thanh Tiêu lập ngôn, kinh thiên địa, khóc quỷ thần.

Chu thánh chi ý đã bị ảnh hưởng, chín tiếng văn chung, đại biểu cho Hứa Thanh Tiêu chín lần viên mãn.

“Chuyện này không thể nào, sao có thể như vậy được, đương thời có người lập ngôn, nhưng vì sao ngay cả Chu thánh chi ý cũng cảm ứng được, chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu này thật sự có thể thành thánh sao?”

Trong Văn cung, có Nho giả mở miệng sinh nghi vấn.

“Không thể nghi thánh.”

Sau một khắc, có tiếng đại nho vang lên, kịp thời cắt đứt suy nghĩ lung tung của hắn ta.

Mà vào lúc này, trong Văn cung, từng pho tượng Chu thánh trong nháy mắt nổ tung tự hủy.

Rầm rầm rầm.

Cảnh tượng như vậy quả thực khiến mọi người giật nảy mình, làm cho người ta kinh ngạc.

Chương 205: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (5)

Những bức tượng thánh này, được đúc đã được năm trăm năm, đứng ở đây, được các đời văn nhân sùng bái, chứa đựng thánh ý.

Nhưng đột nhiên tự hủy, đây là ý gì?

Nho giả kinh ngạc, không biết vì sao, tượng thánh tự hủy, đây là điềm họa lớn.

Nhưng sau một khắc, một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu lập ý lập ngôn, trái với Chu thánh chi ý, đây là lời nghịch thánh, truyền ngộ văn lệnh, đệ tử Chu thánh trong thiên hạ, đều không thể ngộ tâm học, Hứa Thanh Tiêu là đại địch của Chu thánh chi mạch ta.”

“Thuyết Tâm học vi phạm thánh ý, lại được thiên địa tán thành, nhưng không phù hợp với lý lẽ đương thời.”

“Còn nữa, có Chu thánh chi ý ở đây, năm trăm năm sau, tất cả lập ngôn cũng chỉ là tiểu đạo mà thôi.”

“Người đọc sách của chúng ta, kính Chu ý là được, mười năm sau mới nhìn đạo khác, liếc mắt một cái liền biết.”

Tiếng trầm thấp vang lên, đây là một đại nhân vật, vẫn luôn ngộ học trong Văn cung, sớm đã vượt qua đại nho, thậm chí vượt qua thiên địa đại nho, là một trong mấy vị văn nhân mạnh nhất đương thời.

Ông ta mở miệng, mỗi một chữ đều có thể truyền khắp trong lòng tất cả nho giả thất phẩm.

Ý tứ của những lời này rất đơn giản, tâm học ngược với Chu thánh, mặc dù được thiên địa tán thành, nhưng cũng không thích hợp với hiện tại, hiện tại triết lý duy nhất thích hợp cho người đọc sách, chính là Chu thánh chi ý.

Lúc Chu thánh còn sống, tất cả lập ngôn đều là tiểu đạo, Chu thánh mặc dù đã mất, lấy hiện tại làm tiếp điểm, qua năm trăm năm nữa cũng là tiểu đạo.

Cho nên không cần ồn ào náo động cái gì, thành thành thật thật kính ý Chu thánh, chờ mười năm sau xem sau.

Những lời này nói ra, trong Văn cung Đại Ngụy, chúng nho giả hoàn toàn hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Thanh Tiêu đã thực sự gây ra thánh nộ rồi.

Bức tượng của Chu thánh tự hủy, đó là một loại nhục nhã, nhục nhã đối với thánh nhân.

Trong phút chốc, phẫn nộ khó có thể nói thành lời tràn ngập trong lòng mỗi nho giả, bọn họ cả đời kính Chu thánh, coi Chu thánh là trụ cột tinh thần.

Nhưng không nghĩ tới, có cuồng sinh lập ngôn, ngỗ nghịch Chu thánh chi ý.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn đối nghịch vơi môn đồ của Chu thánh.

Lúc trước chỉ là bất kính trong lời nói, mà tất cả những điều này, ngay cả thánh nhân cũng tức giận, làm sao không làm cho người ta phẫn nộ?

Làm sao không khiến cho đám nho sinh này sinh hận thù cho được.

Tuy rằng có đại nhân vật mở miệng, để cho mọi người bình tĩnh, chờ mười năm lại xem sau, nhưng vũ nhục thánh ý này, bọn họ không nhịn được.

Lúc này có nho giả gào khóc, quỳ lạy trước mặt pho tượng, xấu hổ khó chịu, rất nhanh sau đó rất nhiều nho giả quỳ lạy trước mặt thánh tượng đã bị hủy.

Sỉ nhục như vậy, dường như không thua gì thù giết cha.

Mà ở một nơi khác.

Phủ An Quốc công.

An Quốc công đang duyệt quân tình báo, sau khi nghe được tiếng của Hứa Thanh Tiêu, cả người cũng có chút kinh ngạc.

“Hắn thế mà lại lập ngôn rồi à?”

An Quốc công lập tức đứng bật dậy, đi ra ngoài cửa, mọi người trong tộc cũng nhao nhao chạy tới.

“Phụ thân đại nhân, phụ thân đại nhân, Hứa Thanh Tiêu lập ngôn rồi.”

Từng bóng người chạy tới, trong ánh mắt bọn họ tràn ngập vẻ không thể tin.

Chuyện trên triều đình bọn họ đều biết.

An Quốc công cãi nhau với Tôn Tĩnh An đại nho, cuối cùng cãi ra một Hứa Thanh Tiêu minh ý.

Ngày hôm nay không ngờ được rằng Hứa Thanh Tiêu chẳng những minh ý thành công, hơn nữa còn lập ra lời thánh nhân, kinh thiên động địa, bọn họ làm sao không khiếp sợ cho được?

“Ha ha ha ha ha!”

“Hứa Thanh Tiêu thế mà lại lập ngôn, lần này là lão phu vô tình cắm liễu liễu đơm bông nha, truyền lệnh của ta, nếu Hứa Thanh Tiêu vào kinh, mọi người đều phải giao hảo.”

“Ha ha ha.”

An Quốc công cười to, ông ta cười càn rỡ, cười đắc ý, ông ta thật không ngờ mình ở trên triều đình, chỉ là vì ghê tởm ghét bỏ bọn nho quan, lại chưa từng nghĩ đến vô tâm cắm liễu liễu thành bông.

Hứa Thanh Tiêu đến kinh, tất nhiên sẽ biết mình ở trên triều đình tranh danh cho hắn, nếu nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng tuyệt đối ghi ơn.

Nếu là người bình thường ghi ơn, hắn cũng không quan tâm, nhưng Hứa Thanh Tiêu hiện tại đã không còn như xưa nữa.

Nho giả minh ý, nhiều.

Nho giả lập ngôn, lông phượng lân giác nha.

Vương triều Đại Ngụy hôm nay chắc sẽ vì chuyện Hứa Thanh Tiêu lập ngôn mà sẽ hoàn toàn kinh động.

Trong phủ Nam Dự.

Học sinh thư viện Thiên Minh nhìn thấy một màn này, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu chẳng những minh ý thành công, hơn nữa còn làm ra chuyện từ cổ chí kim vô số Nho giả đều muốn làm được.

Lập ngôn lập học.

Chuyện này!

Tất cả khuôn mặt học sinh đều lộ ra vẻ chua xót, bọn họ thật sự không biết nên nói như thế nào, giữa bọn họ và Hứa Thanh Tiêu, chênh lệch đã không còn đơn giản là mười vạn tám ngàn dặm.

Mà là khác nhau một trời một vực rồi đó.

Phụt, Trương Hằng phun ra một ngụm máu tươi, trong phút chốc ngất đi, chẳng qua lúc này đây không có ai đi đỡ hắn ta, các học sinh còn lại ai nấy đều tâm tình nặng nề, làm sao còn tâm trí đi lo cho hắn ta nữa.

Trên mặt hồ Nam Dự.

Vô số dân chúng kích động nắm chặt nắm tay, thậm chí có chút mặt đỏ tai hồng.

Tuy rằng bọn họ không hiểu Nho đạo, nhưng cũng biết Hứa Thanh Tiêu đã thành công.

Lý Hâm, Vương Nho, Trần Tinh Hà, cùng một số người khác, đều rung động trợn mắt há hốc mồm, người đọc sách phủ Nam Dự cũng như vậy.

Hứa Thanh Tiêu lập ngôn lập học, năm trăm năm qua ngoại trừ Chu thánh ra, đây là người đầu tiên.

Đại Ngụy tân triều, người đầu tiên!

Một khắc sau, Hạo Nhiên chính khí khủng bố xâm nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, đến từ tất cả các huyện, phủ,

quận của Đại Ngụy.

Đây là Hạo Nhiên chính khí của người đọc sách trên thiên hạ.

Hứa Thanh Tiêu lập ngôn lập học.

Từ nay về sau, hắn là tâm học giả, nói là khai tông lập phái cũng không đủ quá đáng.

Nhưng ngay tại thời điểm này, những điều gây sốc đã xảy ra.

Tất cả hào quang ngưng tụ thành một vòng, tạo thành một kiện trường bào.

“Đây là trời ban Nho y.”

Có phu tử khiếp sợ nói.

Thế nhân kinh ngạc, dân chúng gắt gao nhìn hết thảy, hào quang hình thành một kiện trường bào màu trắng, gia trì trên người Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh, hào quang lần nữa ngưng tụ, một kiện ngọc quan xuất hiện, ngọc quan như ngọc trắng mỡ dê, hình thành tự nhiên.

Đây là vương miện ngọc trời ban.

“Thiên địa ban quan, từ nay về sau, Hứa Thanh Tiêu là học sinh thiên địa, được thiên địa Nho vị!”.

“Cảnh tượng lúc này, chỉ có thiên địa đại nho mới có thể làm được, từ cổ chí kim, thất phẩm minh ý, tuyệt đối không có khả năng làm đến trình độ này.”

“Hứa Thanh Tiêu, phá vỡ giới hạn từ cổ chí kim chưa từng có của người đọc sách.”

Vô số phu tử run rẩy, bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập rung động vô tận.

Chương 206: Hứa Thanh Tiêu Minh Ý Lập Ngôn, Thiên Địa Học Đồ, Nho Giáo Dị Tượng, Chấn Động Đại Ngụy (6)

Cái gọi là thiên ban nho bào, đại biểu cho ngươi là chính thống, trời tán thành ngươi.

Mà thiên ban ngọc quan, đại biểu cho ngươi là học sinh của thiên địa, nếu có người nói ngươi không phải chính thống, chính là nói thiên địa không phải chính thống.

Nói cách khác, các môn đồ của các học phái khác có thể dùng lập ý phản bác Hứa Thanh Tiêu, dùng lập ý để cãi lại Hứa Thanh Tiêu, nhưng tuyệt đối không thể nói những gì Hứa Thanh Tiêu học được, chính là tà đạo lệch môn.

Được thiên địa công nhận.

Chính là vinh quang cao nhất của văn nhân.

Còn hơn hoàng đế nói ngươi là thiên hạ đệ nhất Nho.

Hoàng đế lớn hơn nữa, cũng không lớn hơn thiên địa.

Hứa Thanh Tiêu buộc tóc đội mũ, trường bào nho nhã, khí chất toàn thân cũng vào giờ khắc này từ từ dâng lên.

Như tuyệt thế công tử, giống như tuyệt thế nho giả, làm cho người ta khi nhìn thấy, trong lòng sinh hảo cảm, nhất cử nhất động, đều hồn nhiên thiên thành.

Xa xa, Trần Tinh Hà nhìn biến hóa lần này của Hứa Thanh Tiêu, trong lòng vừa vui mừng lại vừa khó chịu, Hứa Thanh Tiêu tài hoa hơn hắn quá nhiều, ưu thế duy nhất của hắn chính là anh tuấn hơn chút xíu so với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng hôm nay, Hứa Thanh Tiêu toàn phương vị đều đã nghiền ép mình, sao không khiến hắn khó chịu cho được.

Nhưng bất luận như thế nào, Hứa Thanh Tiêu qua cửa ải này, minh ý lập ngôn, hắn vẫn cảm thấy vui mừng, cảm thấy vui sướng.

Trên mặt hồ.

Hứa Thanh Tiêu cảm thụ hết thảy.

Hắn đã biết ‘tri hành hợp nhất’ của mình.

Tri hành hợp nhất của Dương Minh tiên sinh đã thuộc về chính hắn.

Tri hành hợp nhất của Hứa Thanh Tiêu cũng vô cùng đơn giản.

Nội thánh ngoại vương, chính là tri hành hợp nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Nếu có bất công, nếu có thể ra tay, liền ra tay.

Nếu có không vui, nếu có thể ra tay, liền ra tay.

Nếu có không thích, nếu có thể ra tay, liền ra tay.

Ý niệm trong đầu trở nên thông suốt, tự tiêu dao, tùy tâm mà đến, tùy dục mà đến.

Đây là tri hành hợp nhất của hắn, cũng là đạo lý mà hắn theo đuổi.

Thế gian có rất nhiều chuyện, mình không phải thánh nhân, mặc dù mình là thánh nhân, cũng có niềm yêu thích, cũng có sự theo đuổi, cho nên theo đuổi vật mình yêu thích, có gì không thể?

Kiếp này, không vì thế nhân mà sống, mà phải vì mình mà sống.

Tri hành hợp nhất, hiểu rõ vạn vật.

Hết thảy đều rõ ràng, hết thảy đều hiểu rõ, hết thảy tri tâm, hết thảy tri ý, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở con ngươi ra.

Bầu trời phủ Nam Dự vẫn là mây đen cuồn cuộn như vậy, lôi điện vẫn lóe ra bất an như vậy.

“Tan.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng phất phất tay.

Trong phút chốc, mây đen còn đang bao phủ quanh bầu trời phủ Nam Dự nhanh chóng rút lui, tiếng sấm kia cũng đã dừng lại.

Đẩy mây mù ra để thấy bầu trời xanh.

Hào quang chiếu rọi ở mỗi một chỗ của phủ Nam Dự, dân chúng vào giờ khắc này lộ ra nụ tươi cười, niềm vui đến từ trong nội tâm.

Mặt hồ sóng sánh, gió mát thổi tới, thổi tan tất cả bất an trong lòng mọi người.

Hứa Thanh Tiêu đứng ở đó, toàn thân tràn ngập nho nhã, khuôn mặt tuyệt thế, một bộ bạch bào, tựa như nho sinh tuyệt thế.

"Hứa Thanh Tiêu, bái kiến chư vị."

Trên mặt hồ.

Hứa Thanh Tiêu bái một bái thật sâu với dân chúng của phủ Nam Dự, hắn đã hiểu rõ, chuyện xảy ra mấy ngày nay, tự nhiên cũng đã biết, trong lòng hắn cũng sinh ra cảm động.

Cảm động dân chúng đối với mình như thế, cũng cảm động những người đọc sách ở phủ Nam Dự đã giúp mình như thế.

Cái bái này của hắn, chính là bái từ tâm mà ra, không có sang hèn.

Cảm nhận được cái bái này của Hứa Thanh Tiêu, dân chúng đều có chút sửng sốt, cho tới bây giờ đều là bọn họ bái người khác, chưa bao giờ có người bái mình.

Hơn nữa người này còn là nho sinh thất phẩm minh ý, còn là nho sinh lập ngôn, là kỳ tài vạn cổ, một bái này làm cho bọn họ có chút sợ hãi, nhưng cái bái này càng làm cho bọn họ cảm giác được.

Hứa Thanh Tiêu trong lòng có dân chúng, trong lòng có bọn họ.

Đây mới là người đọc sách chân chính.

Trong nháy mắt, dường như tất cả mọi người, bọn họ đều chắp tay, có những tư thế của vài người không được đẹp, cũng có những người chắp tay có chút quái dị.

Có lẽ bọn họ không phải là người đọc sách, có lẽ bọn họ thậm chí còn là hạng người giết lợn giết chó, cũng có thể là người bán rau kéo xe.

Hoặc có lẽ có phụ nữ, cũng có thể là trẻ em.

Tất cả mọi người, là tất cả mọi người.

Người đọc sách cũng được, dân chúng cũng được, cho dù là phu tử đức cao vọng trọng, hay là phủ quân đại nhân.

Bọn họ đều bái thật sâu với Hứa Thanh Tiêu.

Hành đại lễ.

Vang vọng trật tự, xua tan tiếng mây trời.

Cũng theo đó vang lên.

“Chúng ta!”

“Bái kiến đại tài vạn cổ, Hứa tiên sinh.”

Cái bái này.

Chính là giai thoại ngàn đời.

Kinh đô Đại Ngụy.

Nơi Văn cung.

Bảy vị đại nho lẳng lặng ngồi trong đại điện Văn cung.

Mười sáu vị nho giả ngồi ở phía sau.

Bọn họ đều là những nhân vật trung tâm của Văn cung Đại Ngụy, là tâm phúc chân chính.

Mà ở thủ tọa của đại điện, là một vị lão giả rất già nua, nhưng đôi mắt sáng trong không vẩn đục chút nào.

Đây là Đại Ngụy tứ phẩm nho giả, thiên địa đại nho, hơn nữa từ sáu mươi năm trước, ông ta đã là thiên địa đại nho cảnh, cứ mãi dừng lại ở cảnh giới này.

Nếu ông ta tiến về phía trước một bước, chính là bán thánh.

Kế thừa Chu thánh chi ý, đáng tiếc là, nửa bước này dừng lại chính là chín mươi năm.

Tuổi thọ của Nho giả bình thường, thậm chí thọ mệnh của bất kỳ hệ thống nào trước đó đều rất bình thường, cho dù là võ giả, trước thất phẩm, nhiều nhất chính là cường thân kiện thể, bách bệnh bất xâm mà thôi.

Kéo dài tuổi thọ rất khó, bình thường mà nói, một vị đại nho thọ mệnh khoảng một trăm hai mươi năm, tu luyện thuật dưỡng khí, uống thêm chút linh dược kéo dài mạng sống thì cũng chỉ có một trăm năm mươi tuổi là cực hạn.

Vị thiên địa đại nho trước mắt này, bây giờ đã một trăm ba mươi chín tuổi, trong vòng mười năm không phá thánh cảnh, kiếp này cũng nên kết thúc.

Bên trong đại điện.

Mọi người giống như học sinh, ngồi nghiêm chỉnh.

“Chính Minh đại nho, mới vừa truyền tin tới, lúc Hứa Thanh Tiêu lập ý, có mọi dị tượng, nhận thiên địa y bào, thiên địa ngọc quan, được thiên địa công nhận.”

“Việc này e là không phải là tin tốt đối với chúng ta.”

Có người cất giọng nói ra chuyện vừa rồi.

Hứa Thanh Tiêu minh ý thành công, Văn cung Đại Ngụy được biết đầu tiên, nhưng chuyện tiếp theo, bọn họ cũng không biết, là do tin tức mới truyền đến.

Ắt hẳn phải vào Văn cung, nghe ý kiến của vị thiên địa đại nho này.

Chương 207: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (1)

(Ám Độ Trần Thương nghĩa là "Ngầm vượt con đường Trần Thương". Đây là mưu kế phát xuất từ một câu chuyện lịch sử thời Hán Sở Tranh Hùng trong lịch sử Trung Hoa. Nó như một kế hoạch tấn công bất ngờ mà kẻ địch không thể ngờ tới được.)

Hứa Thanh Tiêu đã kết hận với Chu thánh nhất mạch, tượng thánh tự hủy, đây là tai họa, bao nhiêu nho sinh ở bên ngoài khóc lóc, hận mình vô năng, hại tượng thánh bị cuồng sinh hủy.

Thù này sâu như biển, vốn còn muốn chờ Hứa Thanh Tiêu vào kinh mới đi gây chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

Lại chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại được thiên địa tán thành, lần này xem như làm rối loạn trận tuyến của bọn họ.

Dù sao thì như vậy nghĩa là Hứa Thanh Tiêu thuận theo ý trời, bọn họ làm sao nhắm vào?

"Đúng vậy, Chính Minh đại nho, hiện giờ trong văn đàn lại càng có người nghi ngờ, cho rằng ngày này của năm trăm năm sau, Đại Ngụy lại xuất hiện một vị thánh nhân, nghe nói Hứa Thanh Tiêu nhập học mới chỉ hơn một tháng."

"Bây giờ ở bên ngoài, đều nói hắn là thánh nhân chuyển thế."

"Nhập học chỉ hơn một tháng mà đã có thất phẩm minh ý, tốc độ này quả thực quá nhanh, nếu không phải Nho đạo không có dị thuật, nếu không ta cũng phải hoài nghi hắn tu luyện dị thuật."

Chúng nho sinh bàn luận, nói ra lo lắng của bản thân.

Nhưng mà trên thủ tọa của cung điện, Chính Minh đại nho lắc đầu nói.

"Không phải, không phải."

Giọng nói vang lên, mọi người an tĩnh lại, nghe ông ta chậm rãi mở miệng.

“Ta đã cùng mấy vị tiền bối thương lượng chuyện này, cũng rút ra kết luận phù hợp, bây giờ ta sẽ giải đáp từng điều.”

“Như ta đã nói lúc trước, Hứa Thanh Tiêu minh ý lại còn lập ngôn, việc này là chuyện tốt, nhưng hắn đã minh sai ý, lập sai ngôn, đây mới là vấn đề.”

“Các ngươi cho rằng được thiên địa gia trì, thì chính là đại biểu cho thiên địa sao? Vậy ta cũng là thiên địa đại nho, có phải cũng đại biểu cho thiên địa rồi hay không?”

“Người không phải thánh hiền, làm sao ta có thể thoát ly khỏi điều đó, ta không phải thánh nhân, cũng có chuyện phạm sai lầm, Hứa Thanh Tiêu hắn cũng không phải thánh nhân, tất nhiên cũng sẽ làm sai.”

“Hắn là đại tài, điểm này không thể phủ nhận, ta cũng rất tán thưởng tài hoa của hắn, nhưng lập ý không giống vậy, huống hồ là lập ngôn, chắc chắn sẽ trái ngược với Chu Thánh nhất mạch.”

“Mà chúng ta, cũng không phải là muốn đẩy hắn vào chỗ chết, mà là muốn giáo hóa hắn, muốn cho hắn biết được, minh ý của hắn, là sai, lập ngôn của hắn, là sai.”

Chính Minh đại nho lên tiếng, giọng nói của ông ta bình tĩnh, giải thích việc trước mắt Chu thánh nhất mạch cần phải làm là gì, làm như thế nào.

Lời này vừa nói, tất cả Nho sinh đều tỉnh ngộ.

Đúng vậy, trong khi Hứa Thanh Tiêu minh ý, mọi người đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó là có chút không phục.

Sau đó có một vị đại nhân vật chân chính mở miệng, nhận định Hứa Thanh Tiêu là đại địch của Chu Thánh nhất mạch.

Nhưng vị đại nhân vật thần long này không thấy mặt mũi, ông ta cao cao tại thượng, như ngồi trên mây, chướng mắt Hứa Thanh Tiêu tất nhiên là chuyện bình thường.

Nhưng vấn đề là, mọi người vẫn có chút khó hiểu, có chút hoang mang, nhất là chuyện sau đó, sau khi Hứa Thanh Tiêu lập ngôn, có mọi dị tượng gia trì, càng được thiên địa tán thành.

Lần này làm cho mọi người trầm mặc, được thiên địa tán thành, cũng có nghĩa là mình không thể răn dạy Hứa Thanh Tiêu bất tôn thiên ý, ngỗ nghịch thánh nhân.

Dù sao trời lớn hơn thánh, dùng cách khác mà nói, tất cả mọi chuyện của Hứa Thanh Tiêu, đều là chuyện hợp tình hợp lý.

Mà Chính Minh đại nho vừa rồi nói, hoàn toàn hướng cho mọi người một ý nghĩ mới.

Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu ngươi được trời đất tán thành, chúng ta thừa nhận, thừa nhận ngươi đích thật là đại tài, thừa nhận ngươi là người đọc sách, cũng thừa nhận địa vị của ngươi.

Nhưng điều này không có nghĩa là, ta thừa nhận lập ý của ngươi là đúng, thừa nhận lập ngôn của ngươi là đúng.

Cũng giống như Phật môn và Đạo môn, tranh đấu bao nhiêu năm? Ngươi có thể nói Phật môn là đúng hay sao? Nhưng ngươi cũng không thể nói Phật môn là sai được.

Chỉ có thể nói suy nghĩ của ngươi là đúng, nhưng hướng của ngươi là sai, hoặc một số điều của ngươi có vấn đề, không thích hợp cho văn nhân trong thiên hạ, như vậy mới có điểm để mọi người tranh luận.

Vừa có thể tranh, vậy thì mọi thứ mới có thể phát triển, Nho đạo bọn họ am hiểu nhất là cái gì? Không phải là tranh cãi sao? Nếu không phải Phật pháp có chút kỳ lạ cổ quái, mấy năm trước, đạo Phật chi tranh bọn họ đều có thể đi tham dự một chút rồi.

“Minh ý của chúng ta.”

Mọi người nhao nhao gật đầu, xem như hiểu rõ.

Tất cả mọi người ở đây đều là trên thất phẩm, đã minh ý, minh Chu thánh ý, cho nên bọn họ cuồng nhiệt sùng bái đối với Chu thánh, không chỉ là bọn họ.

Người đọc sách trong thiên hạ tôn trọng Chu thánh bao nhiêu? Có bao nhiêu người đọc sách tôn sùng Chu thánh là chân thần duy nhất trong lòng? Hơn nữa Nho đạo chính là như vậy, chỉ cần sau khi minh ý.

Như vậy coi như là triệt để minh ngộ, thề chết đi theo Chu thánh, không cách nào lay động, nếu lay động, vậy chứng minh ngươi vốn không hiểu được Chu thánh chi ý, mà ngươi sẽ phải tu hành lại một lần nữa.

Nghe được mọi người trả lời, khuôn mặt Chính Minh đại nho vô cùng bình tĩnh, sau đó tiếp tục nói.

"Về phần thuyết dị tượng, thuyết kỳ tài trời ban."

"Ta là thiên địa đại nho, ba tuổi biết chữ, năm tuổi làm thơ, mười tuổi nhập Nho đạo thập phẩm, trong vòng nửa năm bước vào cửu phẩm, trong vòng một năm bước vào bát phẩm, cùng năm minh ý."

"Sáu mươi năm trước, ta chứng thiên địa đại nho, cũng có dị tượng, hoa rơi đầy trời, thánh hiền tụng kinh, dị tượng lần này, của Hứa Thanh Tiêu có kém hơn không?"

Ông ta chậm rãi mở miệng, hỏi thăm mọi người.

"Hứa Thanh Tiêu đích thực đại tài, nhưng ta cho rằng, hắn không thành thánh, trong vòng năm trăm năm, trong thiên địa này tuyệt không có thánh nhân, chờ đến cảnh giới của ta, có lẽ sẽ có thể hiểu được."

Ông ta rất chắc chắn, ngữ khí cực kỳ chắc chắn.

Lời này vừa nói, mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đúng vậy, vị Chính Minh đại nho trước mắt này, đặt vào vị trí mấy chục năm trước cũng đã là tài chấn cổ bộc kim.

Cũng được ca ngợi là kỳ tài thiên cổ, thậm chí không chỉ nói vị thiên địa đại nho này, bảy vị đại nho ngồi ở phía trước, người nào không phải thiên tài trong thiên tài?

Khi bọn họ còn trẻ, phong quang như thế nào? Một tờ giấy định sơn hà, văn chương nặng ngàn cân.

Có thể trở thành đại nho, không có ai kém, mỗi một người đều có thể viết sách, thậm chí có mấy người, được văn nhân thiên hạ kính ngưỡng.

Cũng giống như đại nho Nghiêm Lỗi, ông ta viết pháp nghiêm trị quốc sách, cũng là tuyệt thế văn chương, chẳng qua đó là chuyện hơn ba mươi năm trước.

Chỉ có điều mọi người thích quên quá khứ.

Thấy mọi người không nói, đại nho Chính Minh tiếp tục mở miệng nói.

“Thứ gọi là dị tượng, vốn chính do tư chất, tư chất càng tốt, dị tượng càng mạnh, Hứa Thanh Tiêu có đại tài, như ta vừa nói, cái này không thể không thừa nhận, nhưng có thể thành tựu đại nho giả, thì cũng có chỗ không tầm thường, Hứa Thanh Tiêu hắn là đại tài, có lẽ sẽ ưu việt hơn chúng ta rồi.”

Chương 208: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (2)

“Nhưng hắn không thắng được thánh nhân, nhớ kỹ, không phải vì chúng ta không muốn tiếp nhận đại tài, ngược lại chúng ta rất nguyện ý tiếp nhận Hứa Thanh Tiêu đại tài như vậy.”

“Chỉ là Hứa Thanh Tiêu đã lạc lối, chúng ta là môn đồ Chu thánh, cũng tôn Chu thánh chi ngôn, cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội, khuyên hắn quay đầu là bờ, khuyên hắn buông tha ý xấu, hắn không kính Chu thánh chi ý, chính là vì hắn không hiểu Chu thánh chi ý.”

“Đây là ý của ta, cũng là ý phía trên, nếu Hứa Thanh Tiêu nguyện vứt bỏ ý hiện tại, trở thành môn đồ Chu thánh, tất cả chuyện trong quá khứ sẽ được xóa bỏ, chúng ta cũng nguyện lập tượng mười năm cho hắn, coi như là bù đắp vết thương bác bỏ ý của hắn.”

Đại nho Chính Minh nói như thế.

Ông ta cho rằng, Hứa Thanh Tiêu không phải nghịch thánh, dù sao cũng được thiên địa tán thành, nếu bất kính đối với thánh nhân, cũng sẽ không được tốt, cho nên đem mũi dùi chuyển hướng về phía Hứa Thanh Tiêu không hiểu Chu thánh chi ý.

Mà mọi người nên cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu nguyện ý, sẽ có thể đến Văn cung Đại Ngụy học tập Chu thánh chi ý, từ đó vứt bỏ lập ý lập ngôn của mình, tuy rằng làm như vậy đối với tu hành Nho đạo có phần không hay.

Nhưng cũng nguyện ý lập tượng cho ngươi, được văn nhân thiên hạ kính ngưỡng sùng bái, như vậy cũng coi như là bù đắp lớn lắm rồi.

Dù sao nếu muốn lập tượng, nhất định phải là thiên địa đại nho đương thời, hoặc là đại nho đã qua đời, mấy trăm năm sau lập tác được thế nhân kính ngưỡng, từ đó cũng sẽ thăng thiên địa đại nho, mới có thể lập tượng.

Cho nên khi nghe được muốn lập tượng cho Hứa Thanh Tiêu, mọi người đều biến sắc, nhất là bảy vị đại nho, bọn họ thân là đại nho cũng không có tư cách lập tượng, nhưng lại để cho Hứa Thanh Tiêu lập tượng? Trong nội tâm bọn họ ít nhiều cũng có chút không vui.

Nhưng nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu lập ngôn có hại cho Chu thánh nhất mạch, khuyên hắn hướng thiện, coi như cũng là bồi thường, họ cũng cảm thấy mỹ mãn.

Dù sao đã minh ý, nếu bỏ ý, cái này còn đáng sợ hơn so với võ giả tự phế tu vi.

Dù sao tu vi tự phế có thể trùng tu, đây là vấn đề công pháp và thiên địa linh khí.

Mà phế ý, chính là chính ngươi buông bỏ đi quân tử chi ý của mình, lại đi học tập những thứ khác, nhưng ngộ nhỡ ngươi không minh ý được thì sao? Vậy cả đời này ngươi có thể cũng không thể minh ý, kẹt ở thất phẩm.

“Nho đạo giả ta cần biết, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời, bắt đầu từ nho đạo đến thất phẩm, mỗi phẩm càng cách xa nhau hơn.”

“Thất phẩm minh ý, lục phẩm lập tâm phương là chính nho, ngũ phẩm viết sách là đại nho, về phần những thứ phía sau càng khó như lên trời, ta nhập học hai mươi năm, cũng chỉ chứng thành đại nho, sau đó hai mươi năm lại chứng thành Thiên địa đại nho cảnh.”

“Nhưng ở cảnh giới này, ta dừng lại chín mươi năm, những năm gần đây, ta đọc đủ thi thư, đọc quần thư thiên hạ, trong sách như núi như biển, mỗi một người được ghi chép lại, người nào không phải là tài kinh thiên?”

“Người nào không phải là đại tài đương thời? Nhưng kết quả là gì? Thánh nhân thiên hạ này có bao nhiêu? Đếm trên đầu ngón tay, dân chúng ngu muội, chỉ nhìn thấy trước mắt, lại không nhìn thấy tương lai, năm đó ta chứng đại nho, dân chúng thiên hạ đều nói ta sẽ thành thánh, nhưng kết quả thì sao? Cho nên chớ có thần thoại hóa Hứa Thanh Tiêu, cũng chớ xem thường Hứa Thanh Tiêu, hắn đại tài, không thể phủ nhận,

nếu có thể phát huy kỳ ý cho Chu thánh, thì là chuyện cực tốt."

"Nhưng nếu không thể phát huy kỳ ý cho Chu thánh, không phải một mực cô hạnh, nhiều lần khuyên can không nghe, vậy chúng ta cũng chỉ có thể mặc cho nó tự diệt."

Chính Minh đại nho nói đến đây thì không có tiếp tục nói tiếp.

Ý của ông ta đã rất rõ ràng.

Từ cổ chí kim, bao nhiêu người kinh thiên động địa? Lật giở sách vở, xem sách cổ, lấy sử ký ra xem, sẽ phát hiện người nào có thể lưu danh mà không phải là đại tài đương thời?

Kiêu hùng cũng có, đế vương cũng được, đại nho cũng có, Võ vương cũng được, nhưng kết quả thì sao?

Người có thể thành thánh trong nhất mạch đọc sách, có mấy người? Chỉ có năm.

Vô số kiêu hùng, khi thiên hạ đỉnh lập, Hoàng đế có bao nhiêu?

Nói đi nói lại, là thế nhân ngu muội, chỉ nhìn thấy rung động trước mắt, lại không nhìn thấy tương lai, nếu có dị tượng thì có thể thành thánh, vậy bọn họ sớm đã thành thánh rồi.

Cho nên ông ta yêu cầu môn đồ Chu thánh, ngàn vạn lần không nên bởi vì Hứa Thanh Tiêu có chút dị tượng, được thiên địa tán thành, mà cảm thấy Hứa Thanh Tiêu chứng lấy thánh vị, hắn còn cách thánh nhân rất xa rất xa.

Đừng nói thánh nhân, hiện giờ bất quá cũng chỉ là minh ý, phẩm tiếp theo là lập tâm, minh ý kinh thiên động địa, ngươi lập tâm cũng không có khả năng cũng kinh thiên động địa chứ?

Sau khi lập tâm còn có lập thư, trứ tác thư tịch, để cho văn nhân thiên hạ đọc, đây chính là độ khó chân chính, thật sự không phải ngươi thiên phú cao là có thể lập thư, phải có kinh nghiệm, có cảm ngộ, mới có thể lập thư.

Nếu không tùy tiện viết một quyển sách, không được trời đất tán thành, ngươi vẫn không thể trở thành đại nho.

“Chúng ta kính tuân lời đại nho.”

Giờ khắc này, tất cả nho giả lộ ra nụ cười, khúc mắc của bọn họ đã được gỡ bỏ, mà những gì được nghe hôm nay, bọn họ cũng sẽ lập tức nói cho người khác, cho đến khi truyền đến tai toàn bộ môn đồ Chu thánh, để cho bọn họ cởi bỏ khúc mắc.

Hứa Thanh Tiêu là đại tài, đáng tiếc đã đi sai đường, nếu có thể cải tà quy chánh, bỏ tối theo sáng, Chu thánh nhất mạch bọn họ bằng lòng tiếp nhận, cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội sửa sai, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu chấp mê bất ngộ, vậy thì không thể trách bọn họ.

Trên lập ý này có đủ lý do để tranh luận với Hứa Thanh Tiêu.

Trọng yếu hơn là, nếu là lời nói này truyền ra ngoài, vậy càng thể hiện rõ thái độ vô tư của Chu thánh nhất mạch.

Hứa Thanh Tiêu ngươi nhục thánh, Hứa Thanh Tiêu ngươi mắng môn đồ Chu thánh, Hứa Thanh Tiêu ngươi càng lập ngôn, thì càng phân cao thấp với Chu Thánh ta, nhưng mà chúng ta sẽ không tức giận, ngược lại mời ngươi tới xem một chút, mời ngươi tới học tập.

Bởi vì chúng ta biết ngươi là đại tài, có điều con đường ngươi đi là sai mà thôi, chúng ta cho ngươi cơ hội, cho ngươi học tập thật tốt, từ đó vứt bỏ ám đầu minh, như vậy chẳng phải là Chu thánh nhất mạch đang rất vô tư vĩ đại rồi hay sao?

Chuyện này nhất định phải được tuyên truyền ra.

Đương nhiên còn về chuyện có tức giận hay không? Nói không tức giận là không thể nào, đại bộ phận môn đồ đều rất tức giận, dù sao chuyện này liên quan đến tín ngưỡng của bọn họ, nhưng tầm nhìn của bọn họ quá thấp, nhìn không thấy thứ nhìn thấy ở trên, tự nhiên cảm thấy phẫn nộ và không hiểu.

Chương 209: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (3)

Nhưng bất luận như thế nào, vốn dĩ Hứa Thanh Tiêu minh ý cũng đã có ít nhiều đả kích đối với Văn cung Đại Ngụy, nhưng theo những lời này mà nói, dễ dàng hóa giải hết thảy vấn đề, ngược lại làm cho môn đồ Chu thánh trong thiên hạ càng thêm tin tưởng và sùng kính Chu thánh.

Mọi người rời đi, trên mặt mang theo nét tươi cười, mà đợi những người này rời đi, giọng nói của Chính Minh đại nho lần thứ hai vang lên.

"Tĩnh An, ngày mai ta sẽ đích thân đi tới hoàng cung, tìm bệ hạ một chuyến, việc này dừng lại ở đây."

Ông ta chậm rãi lên tiếng, nói như vậy.

Người kia lập tức bái lạy.

"Đa tạ lão sư."

Tất cả mọi người nghe ra được đây là có ý gì, ngày hôm trước trong triều, nữ đế đã nói nếu Hứa Thanh Tiêu minh ý, thì sẽ đồng ý cho Tôn Tĩnh An cáo lão hồi hương.

Nhưng nếu thật sự cáo lão hồi hương thì là một đả kích lớn đối với Nho đạo nhất mạch của bọn họ, đây dù sao cũng là một vị đại nho, trong triều có uy vọng quyền lực cực lớn.

Nếu ông ta rời đi, rất nhiều chuyện sẽ có biến hóa, tương đương với uổng phí mười năm công phu, Văn cung Đại Ngụy tất nhiên sẽ không đồng ý.

"Được rồi, lui đi."

Đại nho Chính Minh mở miệng, mọi người lui ra.

Nửa canh giờ sau, Văn cung Đại Ngụy truyền ra một tin tức, chiêu cáo thiên hạ.

Đại khái ý tứ rất đơn giản, chuyện của Hứa Thanh Tiêu và Nghiêm Lỗi, hiện tại đã điều tra rõ ràng, là một chuyện hiểu

lầm mà thôi, náo loạn đến mức này, cả hai bên đều có điểm sai, nhưng cái sai của Nghiêm Lỗi càng lớn hơn, thân là đại nho mà đi tính toán chi li với hậu bối, thật là thất đức, phạt ở Văn cung bế quan ba tháng, sao chép trăm bản thánh ngôn, tặng cho thư viện các phủ quận Trường Bình, coi như là trừng phạt, mà Hứa Thanh Tiêu mặc dù có cuồng vọng, nhưng có thể tha thứ.

Chỉ là minh ý lập ngôn, quá mức cực đoan, nhưng niệm tình Hứa Thanh Tiêu tuổi tác còn nhỏ, nhập học còn chưa đầy một tháng hơn, cho nên còn có thể dạy bảo, hy vọng Hứa Thanh Tiêu buông tha ý trước mắt, lập ngôn trước mắt, đến Văn cung Đại Ngụy, học tập thánh nhân cho thật tốt, đọc thêm sách thánh nhân, từ đó sửa lại tự tân, nếu Hứa Thanh Tiêu nguyện quay đầu là bờ, Văn cung Đại Ngụy cũng nguyện lập tượng cho hắn, coi như bồi thường.

Chiêu Văn phát ra, trong khoảng thời gian ngắn, trong nháy mắt bùng nổ ở văn đàn Đại Ngụy.

Rất nhiều môn đồ của Chu thánh sau khi biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên không phải là kinh ngạc, mà là phẫn nộ.

“Hứa Thanh Tiêu có tài có đức gì, sao lại có thể lập tượng?”

“Hắn vu khống thánh nhân, còn cuồng vọng lập ngôn, hiện giờ lập tượng cho hắn? Chúng ta không phục.”

“Nếu là như thế, vậy ta cũng vu khống thánh nhân, có thể lập tượng cho ta không?”

“Hứa Thanh Tiêu này, lập ngôn uy hiếp chúng ta, hại bên trên không thể không nhượng bộ, quả nhiên là tâm cơ như biển.”

“Những tiên sinh trong Văn cung Đại Ngụy, ai nấy đều quá mức thiện lương, Hứa Thanh Tiêu cũng sắp leo lên đầu họ luôn rồi, lại còn hy vọng hắn biết sai có thể sửa, haizz, Chu thánh nhất mạch quá mức tâm thiện, nếu ta chứng nho, ta tuyệt đối sẽ không thể nào đồng ý.”

“Đúng vậy, những đại nho kia ai nấy đều quá mức tâm thiện, chỉ là một Hứa Thanh Tiêu, còn sợ hắn sao?”

Đây là phản ứng đầu tiên của đại bộ phận văn nhân, phẫn nộ cực lớn, cho rằng lập tượng Hứa Thanh Tiêu thật sự là quá mức lấy lòng hắn, căn bản không cần thiết.

Hứa Thanh Tiêu có xứng đáng không?

Căn bản không xứng đáng.

Nhưng rất nhanh thôi, theo ý tứ phía trên truyền đạt xuống, nhất thời văn nhân Chu thánh nhất mạch trong thiên hạ đều hiểu được.

“Thì ra là như thế, những đại nho ý cảnh này quả không tầm thường, người khác hủy ta, nhục ta, phỉ báng ta, ta cười rạng rỡ, ngược lại còn cho chỗ tốt, niệm tình tài hoa, hy vọng đối phương biết sai có thể sửa, quả thật không hổ là đại nho mà.”

“Đúng vậy, lúc trước ta có chút cực đoan, hôm nay suy nghĩ một chút, đích thật là như thế, Hứa Thanh Tiêu lập tượng tất nhiên không xứng, nhưng đây là một bài học Chu thánh đại nho cho chúng ta, bất kính đối với thánh nhân, nhưng có tài hoa, nguyện cho cơ hội, mà chúng ta tôn trọng thánh nhân, nếu có tài hoa, vậy thì thật sự tốt vô cùng.”

“Đại nho không hổ là đại nho, chúng ta đương nhiên phải bái một cái.”

“Ta chỉ thắc mắc, vì sao lại như vậy, thì ra là do có nguyên nhân này, Chu thánh nhất mạch quả nhiên là thánh nhân nhất mạch, chúng ta bội phục.”

“Bội phục, bội phục.”

Văn nhân trong thiên hạ sau khi biết được, nhất thời nghị luận sôi nổi, bọn họ hiểu được đạo lý trong đó, càng thêm khâm phục đối với đại nho chu thánh nhất mạch.

Về phần đối với Hứa Thanh Tiêu, thì lại mang theo một ít ý kiến khác.

“Đại nho Chu thánh nhất mạch đã nể mặt Hứa Thanh Tiêu như thế, dụng tâm lương khổ, cũng hy vọng hắn có thể tự hiểu.”

“Ừm, hy vọng Hứa Thanh Tiêu chớ phụ ý đại nho, nếu hắn bằng lòng phế ý, chúng ta cũng bằng lòng tiếp nhận hắn.”

“Hy vọng là như thế.”

Đây là ý nghĩ của môn đồ Chu thánh trong thiên hạ, bọn họ cho rằng Đại Nho nhượng bộ như thế, thể hiện phong phạm môn đồ thánh nhân, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không biết tốt xấu gì, vậy thì…Hahaha.

Tin tức truyền ra, nơi đầu tiên nhận được tin tức chính là kinh đô Đại Ngụy.

Dù sao Văn cung cũng ở trong kinh đô, các đại quốc công, các đại vương phủ đều biết được tin tức này.

Bên trong phủ An Quốc công.

An Quốc công ngồi trên ghế thái sư, người trong tộc còn lại lần lượt ngồi ở hai bên, đời thứ ba đứng ở phía sau.

“Văn cung Đại Ngụy thật sự ghê tởm, đám nho sinh này thế mà lại có thể nghĩ ra biện pháp như vậy để giải quyết việc này.”

“Rõ ràng là do chính bọn họ làm sai trước, Hứa Thanh Tiêu bị ép minh ý, hiện giờ ở trong miệng bọn họ, nói là nói Nghiêm Lỗi có vấn đề, nhưng nói nhẹ tránh nặng, còn muốn khiến cho Hứa Thanh Tiêu phế ý.”

“Nói cho hay rằng sẽ bù đắp bằng cách cho lập tượng, lấy lui làm tiến, ví Chu thánh nhất mạch, nói cho mỗi người đều biết nó như thánh, nhưng lại vô hình hạ thấp Hứa Thanh Tiêu, làm cho thế nhân hiểu lầm, càng làm cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào tuyệt cảnh.”

“Nếu Hứa Thanh Tiêu đồng ý phế ý, thì chính là không có cốt khí, nếu Hứa Thanh Tiêu không đồng ý, đến lúc đó sẽ tạo cho bọn họ cái cớ, giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu không biết tiến lùi, không biết tốt xấu gì, ngoan độc, ngoan độc, ngoan độc!”

Trong đại sảnh, một vị nam tử trẻ tuổi không nhịn được mở miệng, cậu ta tuy trẻ tuổi nhưng là cháu của Quốc công, tất nhiên hiểu được một chút thị phi, liếc mắt một cái đã nhìn thấu Văn cung Đại Ngụy phát chiêu cáo ẩn giấu ý tứ gì.

Biết được ý tứ trong đó, cậu ta không khỏi giận tím mặt, tức giận không chịu nổi, cũng thấy ghê tởm vì bài Chiêu Văn này.

“Đúng vậy, không ngờ được đám nho sinh này lại ngoan độc như vậy, biến vấn đề bản thân từ chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, tuy rằng không nói Hứa Thanh Tiêu bất kính thánh ý.”

Chương 210: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (4)

“Nhưng trong lời lại nói, động một chút chính là lầm đường lạc lối, tà đạo lệch cửa, hy vọng Hứa Thanh Tiêu biết sai có thể sửa, tự mình hóa thành thánh nhân, mà Hứa Thanh Tiêu ngược lại trở thành người xấu? Lợi hại lợi hại!”

“Chả trách thà chọc tiểu quỷ, chớ chọc nho sinh, há miệng chết cũng có thể nói là sống, quả thực làm người ta tức chết mà, cũng quả thực cảm thấy bất bình cho Hứa Thanh Tiêu.”

Thế hệ trẻ mở miệng, phẫn nộ bất bình, từ khi bọn họ biết được gia gia mình ở trên triều đình nói giúp Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng đã minh ý, thậm chí sau khi gây ra động tĩnh lớn như vậy, bọn họ cũng đã sinh ra hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu.

Thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu làm người thẳng thắn, giận dữ mắng đại nho, bản thân bọn họ cũng không ưa nho sinh, hành động của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ vô cùng hài lòng, rất hợp ý thích.

Thứ hai, An Quốc công giúp Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên cũng sẽ nhớ ân, tương lai tất sẽ đến phủ An Quốc công bọn họ, rất có thể sẽ trở thành người của mình, cho nên sớm sinh ra hảo cảm cũng là chuyện bình thường.

Chính là bởi vì hai điểm này, sau khi bọn họ nhìn thấy Văn cung Đại Ngụy phát ra chiêu cáo, bọn họ mới có thể phẫn nộ như thế, tức giận như thế.

Bất bình giùm cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi bọn họ nói xong những lời này, trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh, một lát sau, giọng nói của An Quốc công vang lên.

“Nói đủ chưa hả?”

“Nói xong chưa hả?”

Ông ta mở miệng, giọng nói bình tĩnh, nhưng lại làm cho mọi người không dám nói chuyện.

Đợi mọi người hoàn toàn yên tĩnh, giọng nói của An Quốc công tiếp tục vang lên.

“Các ngươi thuở nhỏ ở hoàng cung, hơn nữa đa số đều có chức vụ quan trọng, ta vốn tưởng rằng các ngươi hẳn là biết được một ít quy củ trong triều.”

“Nhưng không nghĩ tới chính là, các ngươi vẫn ngu ngốc như thế.”

An Quốc công mở miệng, giận dữ mắng mọi người, mắng bọn họ càng thêm trầm mặc, nhưng cũng có một chút khó hiểu, chỉ là không dám đặt câu hỏi.

“Các ngươi mới vừa nói, đám nho sinh này ngoan độc? Không từ thủ đoạn?”

“Ta ngược lại cảm thấy bọn họ làm đúng, còn nữa các ngươi là lần đầu tiên quen biết đám nho sinh này sao?”

“Nhớ kỹ, ở trong triều đình, ở trong kinh đô Đại Ngụy, vĩnh viễn không có cái gì gọi là đúng sai, chỉ có lợi ích.”

“Mỗi người đều có lập trường riêng của mỗi người, chuyện này nếu bọn họ thừa nhận sai lầm, vậy ngược lại, văn nhân trong thiên hạ phải làm sao bây giờ?”

“Bọn họ có phục không? Họ sẽ không phục, bởi vì các vị thánh không thể bị làm nhục.”

“Mà chuyện này, bọn họ quả thực đã sai trước, nhưng có sai thì đã làm sao? Miễn là không phải là một sai lầm lớn, thì sẽ không có vấn đề gì cả. ”

“Dùng loại cách này, bức kẻ thù vào đường cùng, đây mới là người thông minh thực sự, cũng không đến mức nói, khiến bản thân mình rơi vào đường cùng?”

An Quốc công mở miệng nói, gằn từng chữ, trách cứ đến mức làm cho đám con cháu đời thứ ba này càng thêm trầm mặc.

Nhưng những gì ông nói, không sai một chút nào.

Quả thực, mỗi người đều có lập trường của mình, Hứa Thanh Tiêu có lập trường của Hứa Thanh Tiêu, An Quốc công có lập trường của ông ta.

Giúp ngươi, hoặc không giúp ngươi, thứ chú ý đến là gì? Thứ chú ý đến chính là lợi ích, trên triều đình, trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, không phải bởi vì Hứa Thanh Tiêu có bao nhiêu tầm quan trọng đối với mình.

Mà là mượn Hứa Thanh Tiêu để chèn ép đám nho thần này, về phần Hứa Thanh Tiêu đại tài như thế, đây xem như là vô tình cắm liễu liễu đơm bông, hắn bày ra thực lực của mình, bày ra lợi ích của mình.

Vậy mình có thể kết giao với Hứa Thanh Tiêu, có thể chỉ điểm cho Hứa Thanh Tiêu, bởi vì Hứa Thanh Tiêu tương lai có thể mang đến chỗ tốt cho mạch này của ông ta.

Chỉ có bấy nhiêu mà thôi.

Trên thế giới này làm gì có kết giao bằng hữu chớp nhoáng như vậy? Cho dù là nam nữ, cái gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên chẳng qua cũng chỉ là cảm thấy đối phương tướng mạo tuấn tú, hoặc là tướng mạo mỹ miều mà thôi.

Trong triều đình, nếu đi nói về tình bằng hữu? Đi nói chuyện phải trái? Đi nói chuyện đúng sai? Điều đó có buồn cười không? Cực kỳ buồn cười! Thậm chí còn nói là cực kỳ ngu ngốc.

Người làm quan, không nhất định phải không từ thủ đoạn, nhưng nhất định phải thấy rõ từng việc, không nên lấy một vài thứ khó hiểu để đo lường.

Bởi vì rất nhiều điều, không có đúng hay sai, chỉ có vị trí và lợi ích.

“Gia gia chỉ dạy rất đúng ạ, các tôn nhi đã hiểu rồi.”

Đợi An Quốc công răn dạy mọi người xong, có người mở miệng, cúi đầu nhận sai, những người còn lại cũng nhận sai theo.

“Phụ thân, người nói nhiều như vậy, vậy thái độ của người là gì? Chúng ta không đợi Hứa Thanh Tiêu sao?”

Rốt cục đời thứ hai có người mở miệng, bọn họ có thể lý giải tâm tư của An Quốc công, nhưng lại không rõ An Quốc công rốt cuộc có ý nghĩ gì.

Là giúp Hứa Thanh Tiêu? Hay là không giúp Hứa Thanh Tiêu đây?

An Quốc công nhìn thoáng qua đối phương, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Nếu vi phụ đoán không sai, chuyện này đã bị đám Nho sinh này hóa giải rồi.”

“Ta nghĩ đã có người vào cung, tìm bệ hạ bẩm sự tình, Văn cung Đại Ngụy cũng luyến tiếc một Tôn Tĩnh An cáo lão hồi hương.”

“Cho nên việc này, dừng lại ở đây, phiền toái duy nhất chính là Hứa Thanh Tiêu, hắn lại một lần nữa lâm vào nguy cơ, có điều cũng may hắn đã minh ý lập ngôn, văn nhân tầm thường không có tư cách đàm luận gì với hắn.”

“Qua vài ngày hắn nhất định sẽ đến kinh đô Đại Ngụy, như vậy, Cảnh nhi, ngươi phái người chạy vạn dặm gấp rút cho ta, chuẩn bị cho ta một phần hạ lễ, nhớ kỹ hạ lễ không cần quá nhiều, nói là ta cho.”

“Mời hắn đến kinh đô, đến phủ An Quốc ta ngồi chơi một chút.”

“Hứa Thanh Tiêu là đại tài, nhưng rốt cuộc là người như thế nào, trước khi chưa gặp mặt, cũng không cần suy nghĩ quá rõ ràng.”

“Nếu hắn thật sự có năng lực, lão phu không ngại kết phái với hắn, cùng lắm thì tìm cháu gái gả cho hắn, làm thông gia là được.”

“Nếu hắn chỉ là hữu tài vô trí, vậy thì quên đi, coi như là một lần bèo nước gặp nhau.”

An Quốc công nói ra suy nghĩ của mình.

Sự tình đến mức này, coi như hoàn toàn chấm dứt, Văn cung Đại Ngụy cũng thừa nhận sai lầm của mình, cũng trừng phạt Nghiêm Lỗi, tuy rằng cách làm làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, nhưng đứng ở trên lập trường của Văn cung Đại Ngụy, đây là đúng, hơn nữa là chuyện cực đúng.

Người có thể đứng ở triều đình, không có một người nào là ngu xuẩn, mọi người cũng sẽ không do dự điều gì, dừng lại ở đây là tốt nhất.

Đơn giản chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại phải đối mặt với một lựa chọn mà thôi.

Nhưng đây không phải là chuyện quan trọng gì.

Tất cả mọi chuyện, vẫn phải chờ Hứa Thanh Tiêu đến rồi nói sau.

“Hiểu rồi, ý của phụ thân người là, ngày mai trên triều đình, sẽ không tranh cãi gì.”

Đối phương gật gật đầu, lĩnh ngộ ý tứ trong đó.

Nhưng sau một khắc, lông mày của An Quốc công lại nhướn lên, nhìn đứa con trai này rồi nói.

“Ai nói ta sẽ không tranh cãi?”

Chương 211: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (5)

“Ta chẳng những sẽ đi tranh cãi, ta còn muốn mắng chửi đám phá nho này, trời ban cơ hội tốt như thế, nếu không mắng, chẳng phải là bỏ lỡ vô ích sao?”

“Đám cẩu vật này, âm hiểm giả dối, ngụy trang mình thành thánh nhân, rõ ràng là mình thua, còn phải nói là bọn họ khoan dung đại lượng tha thứ cho Hứa Thanh Tiêu?”

“Ngươi xem ngày mai ta lên triều có phỉ nhổ vào mặt bọn cẩu vật này hay không.”

An Quốc công mắng.

Cho tới nay trên cơ bản đều là nho quan răn dạy bọn họ cái này không được cái kia không được, chỉ cần đám võ quan bọn họ nói sai câu nào, sẽ bị lấy ra bị roi liên miên.

Hiện giờ thật vất vả mới có được cơ hội này, ông ta còn không mắng? Giữ lại tới năm sau à?

Mọi người: “…”

Cũng vào lúc này, có gia đinh cực nhanh chạy tới, thở hồng hộc nói.

“Lão gia, lão gia, vừa rồi tiểu nhân ở bên ngoài nhìn thấy mấy quốc công phái người đi mua lễ vật, một xe kéo đi, nói là tặng lễ cho Hứa Thanh Tiêu.”

Theo thanh âm này vang lên, An Quốc công không khỏi nhất thời đứng dậy.

“Được lắm, đám khốn kiếp này, buổi sáng còn theo ta, bảo ta không cần tặng lễ, phải thể hiện tư thái quốc công, không nghĩ tới từng người một còn đi tặng lễ?”

“Mau, Cảnh nhi, đi chuẩn bị thêm chút lễ vật, đưa qua cho Hứa Thanh Tiêu, tăng nhanh tốc độ, dùng phi thuyền đi tặng đi, đừng để trễ hơn đám lão khốn kiếp này.”

Vừa nghe lời này, An Quốc công nhất thời hơi choáng.

Ông ta vừa rồi sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là bởi vì ông ta đã thương lượng xong hết với mấy quốc công khác rồi, ý tứ của mọi người chính là nói.

Không nên đối xử quá tốt với Hứa Thanh Tiêu, cũng không cần tặng lễ linh tinh, dù sao ông ta cũng là quốc công, tất cả mọi người đều là quan viên có uy danh.

Hứa Thanh Tiêu thì có thể tốt đến thế nào chứ?

Lúc ấy An Quốc công còn cảm thấy rất có đạo lý, nhưng vẫn cẩn thận an bài, để cho nhi tử của mình chuẩn bị một phần lễ vật, không cần quá nhiều, coi như là khách khí.

Nhưng không nghĩ tới đám khốn kiếp này lại lừa dối cả mình, từng người đích thân gửi quà của mình đi trước?

Được lắm, thật sự là một đám khốn kiếp.

An Quốc công bị chọc cho tức giận rồi, ông ta thật sự rất tức giận, nguyên nhân còn là gì nữa chứ, Hứa Thanh Tiêu là người như thế nào? Một bài Mãn Giang Hồng hắn có thể kết luận, Hứa Thanh Tiêu tương lai chủ chưởng binh phạt, là người của võ quan bọn họ.

Ngươi nói không muốn lôi kéo sao? Đây nhất định là chuyện không thể nào, hắn hận không thể trực tiếp lôi kéo Hứa Thanh Tiêu về phe mình.

Nhưng mà sáng nay, đàm luận cùng mấy vị quốc công và vương hầu một phen, ý tứ của mọi người đều là nói, không thể lôi kéo quá lộ liễu, tránh để người ta coi thường mình.

Ngẫm lại cũng đúng, cho nên mới có thể ở trước mặt con cháu giả vờ như thế, làm ra vẻ mình cao cấp.

Nhưng không nghĩ tới chính là, đám người này lại làm chuyện như vậy.

Ngấm ngầm sau lưng mình.

Quả nhiên binh bất yếm trá, đám thất phu này.

Nghĩ tới đây, An Quốc công không khỏi trực tiếp đi ra đại môn, tức giận đùng đùng.

“Cha, người đi đâu?”

“Gia gia, người muốn đi đâu?”

An Quốc công đầu cũng không ngoái lại nói.

“Đi nói đạo lý!”

Thanh âm vang lên, mọi người lại trầm mặc, bởi vì bọn họ biết đạo lý mà An Quốc công nói gì gì.

Trong khi đó.

Phủ Nam Dự.

Đợi Hứa Thanh Tiêu minh ý qua đi, tất cả dân chúng cũng đều trở về, là Hứa Thanh Tiêu chủ động mở miệng, muốn mọi người trở về.

Từ xưa đến nay, chuyện dân biến, cũng không phải chuyện nhỏ, mặc kệ ngươi có lý do gì, tụ tập dân chúng gây rối, đều là tội lớn chém đầu.

Có điều mình minh ý, hơn nữa dân chúng cũng không có gây chuyện, mà tụ tập cùng một chỗ, giải oan cho hắn mà thôi.

Với các loại thế cục của triều đình hiện nay mà xem, không có khả năng làm ra chuyện quá mức nghiêm pháp.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu để cho mọi người trở về trước, coi như là kịp thời cứu vớt, miễn cho việc rước vào phiền toái lớn hơn.

Dân chúng cũng vô cùng nghe theo lời Hứa Thanh Tiêu nói, đều trở về, nên làm thế nào thì như thế ấy, nhưng bọn họ biết, một khi Hoàng đế không hạ ý chỉ, chuyện này vẫn chưa tính là xong được.

Trong Lý phủ.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nghỉ ngơi trong phòng.

Nhưng trên thực tế lại tiến vào trong Thiên Địa Văn cung.

Đã là thất phẩm minh ý, phải đúc tân khí với đúc tân văn.

Trong Thiên Địa Văn cung.

“Hứa huynh, minh thánh nhân chi ý, quả nhiên là chấn cổ bộc kim, Triều Ca bội phục.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, hành lễ với Triều Ca, khen ngợi tư chất của Hứa Thanh Tiêu.

“Chỉ là thất phẩm, Triều Ca huynh quá khen rồi, Nho đạo nhất phẩm nhất trọng thiên (mỗi phẩm cách nhau một tầng trời), lúc này ta mới hiểu được, ý nghĩa của những lời này, tư chất như vậy cho dù tốt hơn nữa, nếu tương lai không có tinh tế lĩnh ngộ, chỉ sợ cả đời khó tấn nhất phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lễ, đồng thời cũng có tự biết mình.

Thất phẩm minh ý, hắn đã làm được.

Nhưng Lục Phẩm lập ngôn, hắn còn chưa làm được, hơn nữa lập ngôn càng thêm khó khăn, lập ngôn này, không phải nói ta muốn làm cái gì là làm cái đó, nhân sinh của ta muốn làm cái gì là làm cái đó, thì coi như là lập ngôn.

Mà là lập ngôn từ nội tâm, nếu không vì sao ngươi lại lập ngôn, chính vì ngươi muốn làm gì thì làm sao?

“Hứa huynh thiên phú như thế, vả lại có thể trầm ổn như thế, Ngu huynh cũng có chút ngưỡng mộ.”

Triều Ca cảm khái nói, những lời này của hắn là sự thật, quả thực có chút hâm mộ Hứa Thanh Tiêu, nhập học hơn một tháng đã minh ý.

Hơn nữa minh ý còn là thánh nhân chi ý, như vậy, thế mà còn có tâm tính khó có được, thật sự làm cho người ta không thể không cảm khái mà.

Có điều cũng vào lúc này, Triều Ca tiếp tục nói.

“Hứa huynh là tới khắc tân văn, đúc tân khí đúng không?”

Triều Ca hỏi.

“Ừm, đã thăng cấp thất phẩm, sợ không kịp, cho nên sau khi bình tâm thì dự tính khắc văn đúc khí.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không có hàm xúc gì, trực tiếp nói.

“Hiền đệ khoan hãy vội, đã đến thất phẩm, có thể chậm lại một chút.”

“Huynh bây giờ phải suy nghĩ thật rõ ràng, minh ý văn chương là cái gì, cùng với đúc văn khí bọc thế nào, đến trình độ này, không cần quá gấp.”

Triều Ca nghiêm túc nói, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết hiện tại không cần quá gấp, suy nghĩ rõ ràng rồi lại đến.

“Có thể trì hoãn không?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, dù sao lúc trước cũng không thể kéo dài.

Hắn cũng sợ chậm trễ thời gian, cho nên mới vội vội vàng vàng trở lại Lý phủ nghỉ ngơi.

“Không sao cả, sau khi minh ý, không cần gấp gáp như thế, trọng điểm là minh và ý, lúc trước dưỡng khí, thông suốt, tu thân, đều là trụ cột, đến minh ý chi cảnh, thì không thể như thế được.”

Triều Ca trả lời.

Chương 212: Văn Cung Chiêu Văn, Lập Tượng Cho Hứa Thanh Tiêu, Ám Độ Trần Thương (6)

Hứa Thanh Tiêu hiểu, lúc trước vội vàng là bởi vì vừa mới nhập phẩm, chú tạo bất kỳ văn khí nào, kể cả khắc bất kỳ văn chương nào cũng không sao cả, bởi vì ở giữa Nho đạo, ngươi chỉ giống như một hài đồng ngây thơ vô tri bình thường.

Nhưng bây giờ minh ý, đại biểu ngươi đã lớn lên, lớn lên ngươi sẽ biết ngươi muốn cái gì, không phải nói ngươi tùy tiện đúc ra đồ đạc, thì nhất định thích hợp với ngươi.

Thích hợp, mới là vương đạo.

"Vậy đã như thế, ngu đệ xin rời đi trước, bên ngoài còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không quấy rầy Triều Ca huynh nữa."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, đồng thời lại hành lễ với Triều Ca.

Người kia đáp lễ, lập tức Hứa Thanh Tiêu liền biến mất trong Văn cung.

Đợi sau khi rời khỏi Văn cung.

Trong phòng, Hứa Thanh Tiêu mở con ngươi ra, liền nghe thấy tiếng thì thầm bên ngoài.

Là giọng nói của đám người Lý Hâm và Trần Tinh Hà.

Từ trên giường đi xuống, Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng ra, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nhìn về phía ba người.

"Bái kiến Lý huynh, bái kiến Vương huynh, bái kiến Trần sư huynh."

Ba người tụ tập ở ngoài cửa, lẩm bẩm một ít chuyện Văn cung triều đình, sợ quấy rầy mình cho nên không dám vào.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi ra.

“Sư đệ, có một chuyện sư huynh cần nói với đệ, nhưng mà sau khi đệ nghe xong thì chớ có tức giận.”

Trần Tinh Hà mở miệng, đồng thời sợ Hứa Thanh Tiêu tức giận, sớm bảo Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị sẵn sàng.

“Chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, bây giờ mình đã minh ý, theo đạo lý không nên có phiền phức gì mới đúng chứ?

Cho dù là Văn cung Đại Ngụy không muốn buông tha cho mình, vậy thì như thế nào? Hứa Thanh Tiêu có tự tin, hoàng đế sẽ bảo vệ hắn.

“Sư đệ, đệ xem trước đi.”

Trần Tinh Hà không nói nhiều, đưa một tờ thông báo cho Hứa Thanh Tiêu.

Đây là chiêu văn của Đại Ngụy Văn cung.

Tiếp nhận chiêu văn, Hứa Thanh Tiêu liếc mắt một cái.

Chỉ liếc mắt một cái thôi Hứa Thanh Tiêu đã xem xong nội dung trong đó.

Đến cảnh giới này của hắn, liếc mắt một cái đọc mười hàng vẫn còn quá kém.

“Biết rồi.”

Trên khuôn mặt của Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ là một câu đơn giản, đã biết rồi.

“Hứa huynh, huynh không tức giận sao?”

“Đúng vậy, Hứa huynh, nếu huynh tức giận, có thể nói ra, không sao, chúng ta đều là người của huynh, căn bản sẽ không truyền ra ngoài, có mắng thì mắng vài câu.”

Lý Hâm và Vương Nho có chút tò mò.

Bọn họ không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu sau khi xem chiêu văn xong, một chút tức giận cũng không có như thế?

“Ta đã đoán được bọn họ sẽ làm như thế nào, giống như ta đoán, không có gì tức giận.”

“Nhưng mà, giúp ta truyền một câu, Hứa Thanh Tiêu ta mặc dù tôn trọng Chu thánh, nhưng đạo bất đồng bất tương vi mưu, sẽ không buông bỏ, cũng không cần suy nghĩ gì cho ta, chuyện lập tượng, hơi to tát, không làm nổi.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất lạnh nhạt, hắn vốn không quan tâm.

Chu thánh nhất mạch làm như vậy, đơn giản chính là khinh thường mình, tưởng tượng bọn họ thành thánh nhân, lại hình dung chính mình thành một người lạc lối.

Biểu diễn một màn thánh nhân cứu rỗi, thành hay không, bọn họ đều không phải chịu thiệt thòi, đều có thể giành được một danh tiếng tốt.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm.

Chính xác mà nói, không phải là không quan tâm, mà là trước tiên ghi nhớ kỹ.

Mình sớm muộn gì cũng phải đi tới triều đình, sớm muộn gì cũng phải gặp đám người này một lần, thay vì ở chỗ này tức giận và phẫn hận vô ích, chi bằng lên kế hoạch cho thật kỹ, chuẩn bị sẵn sàng.

Chờ đến kinh thành, làm cho bọn họ một đám vui vẻ không nổi, đây không phải là tốt hơn sao?

Tranh giành miệng lưỡi nhất thời thì không cần thiết.

Phải chờ xem chuyện xa hơn một chút.

Mình đương thời nổi danh, hoàn toàn có tư cách đấu một trận.

Chủ yếu hơn chính là, mình còn trẻ, lui một vạn bước mà nói, cho dù đấu không lại những người này, dìm chết bọn họ cũng không đơn giản sao?

Đến lúc đó mình sẽ là vô địch thủ trong triều đình.

“Hứa huynh khí lượng quả nhiên là lớn, bội phục bội phục.”

“Sư đệ không hổ là sư đệ, không sai, không sai.”

Ba người mở miệng, không nhịn được khen ngợi khí lượng này của Hứa Thanh Tiêu.

“Được rồi, Lý huynh, Vương huynh, Trần sư huynh, ta dự định viết một bài văn chương, để phủ quân phái người đưa vào trong cung, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện rồi.”

“Ta lo lắng dân chúng bị liên lụy, trước tiên không nói chuyện phiếm.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Chiêu Vvn của Văn cung Đại Ngụy khinh thường chính mình.

Vậy mình cũng cần phải ở triều đình buồn nôn khinh thường lại.

Tri hành hợp nhất mà.

Nghĩ đến thì làm.

Mà lúc này.

Bên ngoài phủ Nam Dự, hai bóng người cũng cực nhanh xuyên qua sơn mạch.

Là bóng dáng của Trình Lập Đông. Hắn ta đang đuổi theo một bóng người.

“Đừng chạy, ta tới tìm ngươi để hợp tác.”

Trình Lập Đông mở miệng, bảo đối phương không cần chạy.

Mà người kia lại không có bất kỳ một chút phản ứng nào, tiếp tục chạy.

Trong nháy mắt, Trình Lập Đông lấy ra một viên thuốc, sau khi nuốt vào, tốc độ trong nháy mắt tăng lên gấp ba lần, đuổi kịp người kia.

“Huynh đệ, chớ bỏ chạy, ta tới tìm ngươi hợp tác, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng ngươi.”

Trình Lập Đông mở miệng, ngăn cản đối phương.

Đây là một nam tử trung niên, diện mạo bình thường, sau khi bị Trình Lập Đông ngăn lại, hắn không nói một lời, cũng nuốt vào một viên thuốc màu đỏ như máu.

“Trình Lập Đông, ngươi coi ta là kẻ ngốc sao? Ngươi muốn ta hợp tác? Ngươi đuổi theo ta cũng đã biết được thân phận của

ta, ngươi thân là Chuẩn Bách Hộ, cẩu quan của triều đình Đại Ngụy, ngươi tìm ta hợp tác? Hợp tác để làm gì? ”

“Ta nói cho ngươi biết, từ nhỏ ta đã gia nhập Bạch Y Môn, xông pha khói lửa vì Bạch Y Môn, mạng của ta là môn chủ ban cho, hôm nay sẽ trả lại cho môn chủ.”

Nam tử trung niên lạnh giọng mở miệng, vẻ mặt hắn vô cùng quyết tuyệt.

Mà Trình Lập Đông đứng cầm đao, nhìn đối phương lắc đầu nói: “Ngươi hiểu lầm rồi, ta mặc dù là mệnh quan triều đình, nhưng ta đã từ chức Chuẩn Bách Hộ, ta đến tìm ngươi hợp tác, là muốn gia nhập Bạch Y Môn. ”

“Nếu ta lừa ngươi thì sẽ chết không được yên, còn nữa bây giờ ta cùng ngươi đi gặp người phía trên, chẳng lẽ Bạch Y Môn các ngươi còn sợ một kẻ Chuẩn Bách Hộ ta sao?”

Trình Lập Đông từ nội tâm nói, không tiếc lập lời thề.

Hơn nữa lời này cũng nói rất đúng, đường đường là Bạch Y Môn, sao có thể sợ một chuẩn bách hộ.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Trình Lập Đông, nam tử Bạch Y Môn có chút phẫn hận.

“Tại sao ngươi không nói sớm một chút?”

Hắn nắm chặt nắm đấm giận dữ hét lên.

Chương 213: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (1)

“Ngươi cứ mãi chạy trối chết như thế, ta không có thời gian để nói?”

“Hơn nữa hiện tại nói không phải cũng giống nhau rồi sao?”

Trình Lập Đông khẽ nhíu mày, không rõ vì sao đối phương lại mở miệng nói như vậy.

“Không giống, ta vừa rồi đã nuốt tuyệt mạch đan, nếu ngươi nói sớm thì ta đã không uống rồi, Trình Lập Đông, ngươi là tên khốn kiếp.”

Hắn nói đến đây, trực tiếp phun ra một ngụm máu, sau đó ngã khụy trên mặt đất, tuyệt diệt sinh cơ.

Trình Lập Đông: “…”

Hắn ta có chút bối rối, thật sự thật không ngờ Bạch Y Môn lại kiên quyết như thế, trực tiếp nuốt tuyệt mạch đan, thà chết cũng không muốn chính mình bị bắt sống.

Chết tiệt!

Trình Lập Đông nắm chặt nắm đấm, hắn ta nhìn cảnh này có chút tức giận, cũng có một chút sôi máu.

Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi phủ Nam Dự, hắn ta liền bắt đầu âm thầm điều tra một chuyện khác.

Dấu vết của Bạch Y Môn.

Ngô Ngôn là người của Bạch Y Môn, nếu giao đồ vật cho Hứa Thanh Tiêu, như vậy có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu nhất định phải gặp mặt với người của Bạch Y Môn, mà nếu mình gia nhập Bạch Y Môn, thì hoàn toàn có thể hợp tác cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy, hắn ta vẫn là muốn hợp tác với Hứa Thanh Tiêu, hại chết Hứa Thanh Tiêu hay không là một chuyện khác, hắn ta hận Hứa Thanh Tiêu, hận dìm chết Hứa Thanh Tiêu, nhưng

hắn ta càng biết, làm gì sẽ có lợi cho mình, làm gì sẽ bất lợi cho mình.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn thỏa hiệp, muốn hợp tác với Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn biết Hứa Thanh Tiêu không có khả năng hợp tác với hắn.

Nhất là bây giờ, Hứa Thanh Tiêu minh ý, lại càng không có khả năng hợp tác với mình.

Lúc trước hắn còn hy vọng Hứa Thanh Tiêu minh ý thất bại, bị triều đình chèn ép, như vậy mới có cơ hội hợp tác.

Nhưng bây giờ không còn gì nữa.

Cho nên hắn liền nghĩ ra cách khác, đi tìm Bạch Y Môn, hợp tác cùng với người của Bạch Y Môn, mượn cơ hội này để tìm được nhược điểm thực sự của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng bây giờ xem ra, biện pháp này vẫn không thể thực hiện được.

Khó khăn lắm hắn ta mới tìm được một đệ tử của Bạch Y Môn ẩn nấp ở phủ Nam Dự, kết quả cứ như vậy mà chết.

Không cam lòng! Không cam lòng! Cực kỳ không cam lòng!

Đệ tử của Bạch Y Môn cũng không biết vì chuyện gì, trong một đêm đột nhiên toàn bộ rút lui khỏi phủ Nam Dự, chỉ lưu lại một quân cờ này, hôm nay chạy trốn bị mình bắt được, không ngờ được kết quả lại thành ra như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi quả nhiên là súc sinh mà!”

Trình Lập Đông nắm chặt nắm tay, tuy rằng chuyện này không có liên quan quái gì đến Hứa Thanh Tiêu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến việc hắn ta tức giận mắng chửi Hứa Thanh Tiêu.

Thở ra một hơi thật dài.

Ánh mắt của Trình Lập Đông lạnh lùng, theo tình huống trước mắt, độ chênh lệch giữa hắn ta và Hứa Thanh Tiêu đã là mười vạn tám ngàn dặm, thậm chí còn nói nếu như mình dám đi tìm Hứa Thanh Tiêu, phỏng chừng có thể bị Hứa Thanh Tiêu trực tiếp giết chết.

Vì vậy, hắn ta phải tìm một con đường khác.

Tuy rằng con đường này rất mạo hiểm, nhưng hắn ta vẫn phải đi, hắn ta không có khả năng nhìn Hứa Thanh Tiêu ngày càng thăng cao, cũng tuyệt đối không có khả năng nhìn Hứa Thanh Tiêu độc chiếm bảo vật.

Không bao giờ có thể.

Sau một khắc, Trình Lập Đông rời khỏi nơi này, biến mất không thấy bóng dáng.

Ngày hôm sau.

Kinh đô Đại Ngụy.

Văn võ bách quan vẫn lên triều như thường lệ, chỉ là sự khác biệt duy nhất hôm nay chính là, tiếng cười của các võ quan lớn hơn một chút, nho quan trầm mặc hơn bao giờ hết.

Tất cả mọi người đều biết, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, hôm nay lên triều, rất nhiều người chờ xem đám nho quan bị chê cười.

Tuy nói đám nho sinh này công bố chiêu văn, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, vẫn là thắng, nhưng đám võ quan này mặc kệ ngươi thắng hay không thắng, hôm nay trên triều đình tất nhiên phải diễn một màn kịch hay.

“Vào điện.”

Theo tiếng hô to.

Văn võ bách quan chỉnh tề vào điện.

Đợi sau khi bá quan vào điện, mọi người bắt đầu quỳ bái.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Sau khi âm thanh cất lên, tiếng Nữ đế vang lên.

“Bình thân.”

Lập tức mọi người đứng dậy, giống như mỗi ngày, nửa canh giờ đầu vẫn là đang thương lượng quốc gia đại sự, đôi bên đều rất hài hòa.

Chờ sau khi chuyện quốc gia đại sự thương đàm xong, mọi người bắt đầu im lặng.

Đám nho quan im lặng cũng là điều bình thường, dù sao bọn họ cũng không muốn chủ động đề cập, nhắc đến làm gì? Thích nghe mắng hay gì?

Các võ quan im lặng cũng rất bình thường, nho quan không nói lời nào, bọn họ không thể nói, cũng không phải là không thể chủ động rước phiền phức, mà là phải có duyên, bằng không có vẻ giống như đang bên phe của Hứa Thanh Tiêu vậy.

Coi trọng Hứa Thanh Tiêu thì coi trọng Hứa Thanh Tiêu, nhưng trên triều đình có rất nhiều quy tắc ngầm, không thể làm bậy.

Mỗi một câu nói, mỗi một động tác, thậm chí mỗi một lời nói đều đại biểu cho một loại thái độ, cho nên triều đình không thể loạn ngữ, dù sao nói lung tung thì hoặc là bị cắt chức, hoặc là sẽ ngủm luôn.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Nữ đế vang lên.

“Chúng ái khanh, chuyện của Hứa Thanh Tiêu như thế nào rồi?”

Giọng nói của nàng vang lên, chủ động nhắc tới chuyện này, xem như ném gạch dẫn ngọc.

Lời này vừa nói, nho quan không thể coi như không nghe được.

“Hồi bệ hạ, việc này đã có kết quả, chúng ta điều tra rõ ràng, Nghiêm Lỗi quả thực có chút thất ngôn bất công, cho nên đại nho Chính Minh đã phạt Nghiêm Lỗi, cũng chiêu cáo văn nhân trong thiên hạ, chịu trách nhiệm việc này, Hứa Thanh Tiêu không liên quan.”

Trong triều đình, vẫn là Vương Cảnh đứng ra bẩm báo.

Ở trước mặt hoàng đế, cũng không thể nói cái gì Hứa Thanh Tiêu lầm đường lạc lối này, những lời đó không nên nói trước mặt hoàng đế.

“Nếu sự tình đã điều tra rõ ràng, tất nhiên là ổn rồi, vậy việc này dừng lại ở đây đi.”

Giọng nói của Nữ đế tiếp tục vang lên, nàng là hoàng đế, sẽ không thiên vị bất kỳ kẻ nào, cũng sẽ không nói cố ý trừng phạt một nhóm người nào, trừ phi nàng muốn như thế, nếu không tất cả mọi chuyện, kết quả tốt nhất chính là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Cũng vào lúc này, giọng nói của võ quan vang lên.

“Bệ hạ, thần có ý kiến khác.”

Trong võ quan, vẫn là Triệu Nham đi ra.

“Thần cho rằng, việc đã như vậy chứng tỏ Hứa Thanh Tiêu đã không liên quan gì tới, nhưng sáng hôm trước, Vương Cảnh giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu, khi chưa điều tra rõ ràng chân tướng sự việc, đã nói ra những lời vu khống, đến nỗi Hứa Thanh Tiêu phải chịu oan uổng.”

“Hứa Thanh Tiêu vô duyên vô cớ bị văn nhân trong thiên hạ mắng chửi, nếu cứ như vậy mà bỏ qua chuyện này, vậy chẳng phải là bất công với Hứa Thanh Tiêu sao?”

“Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu còn chưa vào triều đình, hắn vốn có một trái tim đầy nhiệt huyết, nhưng chuyện này chấm dứt qua loa như vậy, thật sự là khiến người lạnh lòng, cho nên thần đề nghị, nếu Hứa Thanh Tiêu đã không liên quan, việc này nên phạt nặng nho quan.”

Triệu Nham mở miệng, nói rõ thái độ của mình.

Chương 214: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (2)

Hứa Thanh Tiêu không liên quan, vậy chính là các ngươi có vấn đề, không điều tra rõ ràng, bôi nhọ thanh danh người ta, hơn nữa còn là một người tràn đầy nhiệt huyết, một lòng vì nước, nếu cứ cho qua như vậy, vậy người trong thiên hạ sẽ đánh giá triều đình mình ra sao đây?

Những lời này của Triệu Nham, không phải do chính hắn ta nói ra, mà là đối sách mà cả đám võ quan nghĩ ra.

Nắm lấy cơ hội này, hung hăng đả kích đám nho quan này, dù sao lần sau cũng sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Vừa nói ra, giọng nói của Vương Cảnh vang lên.

“Bệ hạ, việc này vốn dĩ đã tồn tại rất nhiều hiểu lầm, chúng thần mặc dù có chút kích động, nhưng nguyên nhân vẫn là Hứa Thanh Tiêu có chút vu khống thánh ý, cho nên nhất thời tức giận, mong bệ hạ minh giám.”

Vương Cảnh mở miệng, đỗ mọi tội lỗi cho thánh nhân.

“Nực cười, các ngươi vu khống Hứa Thanh Tiêu, hại thanh danh của Hứa Thanh Tiêu mang tiếng oan, hiện giờ lại tìm cái cớ như vậy, thánh nhân thánh nhân, cũng may là thánh nhân đã qua đời, nếu không, thánh nhân cũng không biết nên tiếp lời này của ngươi như thế nào.”

Triệu Nham mở miệng, hắn ta cũng không phải nho sinh, chỉ cần không nhục mạ thánh nhân là được, nói mấy lời kiểu này cũng không sao.

“Ngươi, Triệu Nham, ngươi vũ nhục thánh nhân.”

Vương Cảnh giận dữ mắng.

“Lại nữa rồi kìa, lại nữa rồi.”

“Bệ hạ, thần cũng vô cùng tôn trọng đối với thánh nhân, nhưng đám nho quan này động một chút thì lại lấy thánh nhân

để ép người ta.”

“Thần muốn hỏi một câu, nơi này rốt cuộc là triều đình? Hay là Văn cung? Nếu ở Văn cung, thần có tội, nếu ở trên triều đình, thần cũng không cảm thấy sĩ nhục thánh nhân chỗ nào cả. ”

Triệu Nham mở miệng, một câu nói nhất thời làm cho cục diện trở nên cực kỳ an tĩnh.

Nhất là Vương Cảnh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, mà rất nhiều nho quan cũng có chút biến sắc.

Hắn ta bị lừa vào tròng rồi, bị Triệu Nham gài bẫy rồi.

Triệu Nham nói những lời này bề ngoài là giải thích cho mình, nhưng trên thực tế là đang nói gì chứ?

Là nói hoàng quyền lớn hơn hay là thánh nhân lớn hơn.

Từ xưa đến nay, nho quan phụng thánh nhân, thánh nhân ở phía trước, hoàng quyền ở phía sau, dựa theo logic này mà đi, cái này cũng không có liên quan gì, dù sao cũng là thánh nhân, nể mặt là rất bình thường.

Hơn nữa thánh nhân đã không còn đương thời, tương đương như một linh vật, một biểu tượng tinh thần, thường thường trong một ít đại sự, hoàng đế cũng sẽ đi Văn cung tế bái thánh nhân một chút.

Nhưng những thứ này chẳng qua là làm an lòng văn nhân trong thiên mà thôi.

Thánh nhân lớn hơn hay là hoàng đế lớn hơn? Vấn đề này chỉ cần người có chút đầu óc đều biết, tất nhiên là hoàng quyền lớn hơn thánh nhân.

Bởi vì thánh nhân là dùng để sùng bái, là dùng để làm trụ cột tinh thần, thời điểm văn nhân các ngươi tụ tập cùng một chỗ, khen thánh nhân như thế nào cũng được, muốn khen thì khen, hoàng đế không bằng thánh nhân cũng bình thường, dù sao Hoàng Đế cũng là người, có tư tâm có dục vọng.

Nhưng khi lên triều đình, thì hoàng đế chính là lớn hơn, nếu hoàng đế không lớn, thì thánh nhân lớn sao? Vậy tại sao không

phải là thánh nhân khống chế thiên hạ luôn đi?

Triệu Nham nói một phen, hoàn toàn là muốn ép Vương Cảnh vào chỗ chết.

“Bệ hạ! Nơi này tất nhiên là triều đình, Vương Cảnh là người đọc sách, tôn trọng thánh nhân là chuyện bình thường, lời nói vừa rồi, cũng là luận sự, mong bệ hạ minh giám. ”

Lúc này, có người mở miệng, là một vị đại nho, Chu Lập Ninh, Chu Đại Nho.

Ông ta mở miệng giải thích cho Vương Cảnh, nếu không, Vương Cảnh sẽ gặp phiền phức lớn.

“Chu Nho nói không phải, đạo tôn thánh, có thể lý giải, nhưng những gì Vương Cảnh nói ra lại không dám tán đồng. Bệ hạ, thần cảm thấy lời Triệu Nham nói rất đúng, thần cho rằng, nên trừng phạt nho quan, ít nhất nho quan đã từng tham dự vào việc này, đều tước chức, để răn đe thiên hạ.”

“Để cho người trong thiên hạ biết, lòng triều đình như gương sáng, đúng chính là đúng, sai thì là sai, tuyệt đối không có doanh tư kết đảng, hợp chúng chèn ép.”

Giọng nói của An Quốc công vang lên.

Đối phương phái đại nho, An Quốc công cũng không thể không lên, dù sao lúc trước ông ta cũng lên tiếng cho Hứa Thanh Tiêu, làm người tốt thì làm cho đến cùng, tặng Hứa Thanh Tiêu một phần đại lễ.

“Bệ hạ! An Quốc công nói thế là đã quá làm lớn chuyện này, việc này, đích thật là Nghiêm Lỗi Nghiêm đại nho có chút bất công, nhưng Hứa Thanh Tiêu nói là nói không liên quan, nhưng rốt cuộc có lỗi hay không, còn chưa triệt để điều tra rõ ràng. ”

“Chúng thần cho rằng, việc này nên dừng lại ở đây là tốt rồi, về phần chuyện văn nhân trong thiên hạ, thần cũng đã tuyên bố chiêu văn, trả lại trong sạch cho Hứa Thanh Tiêu.”

Chu Lập Ninh lên tiếng, giải thích như thế.

“Nực cười, Chu Nho, ngươi thật sự coi lão phu không hiểu chiêu văn của các ngươi hay sao?”

“Bên ngoài là nói các ngươi có liên quan, nhưng trên thực tế lại tiếp tục vu khống Hứa Thanh Tiêu lạc lối, thật sự hại người mà, giảm nhẹ đi lỗi lầm của mình, bức Hứa Thanh Tiêu tiến vào tuyệt cảnh, thật đúng là noi gương thầy, đại nho phong phạm mà.”

“Người đọc sách các ngươi làm như vậy, không sợ bị trời phạt sao? Nếu ngày đó thánh nhân sống lại, lão phu lo lắng thánh nhân chắc sẽ phải ra tay diệt hết các ngươi.”

An Quốc công chỉ chờ để nói được những lời này, hiện giờ đối phương đã nói ra, ông ta cũng phun liền.

Một đám cẩu vật.

“An Quốc công! Cả đời chinh chiến, lập vô số công lao cho Đại Ngụy, thế mà lại không đọc bao nhiêu sách, Chu mỗ có thể thông cảm, cũng sẽ không tranh luận với An Quốc công điều gì, dù sao An Quốc công cũng có công với giang sơn xã tắc. ”

Chu Lập Ninh không tức giận, ít nhất bên ngoài không có tức giận, nhưng những lời này cũng rất có tính sát thương, trực tiếp mắng An Quốc công chưa từng học hành, lười cãi nhau với ông ta.

“A, lão phu theo tiên đế chinh chiến nhiều năm, quả thực không đọc được bao nhiêu năm sách vở, nhưng lão phu cũng biết, sai chính là sai, đúng chính là đúng, làm sao giống như cái loại, biết sai rõ sai không nhận sai.”

“Ồ, lão phu hiểu rồi, thì ra đọc sách chính là vì chuyện này hả, được rồi, sau này lão phu sẽ bảo con cháu đi học nhiều hơn, cũng miễn cho làm sai chuyện, bị người ta nhục mạ như vậy.”

An Quốc công là ai?

Sách tuy rằng đọc không nhiều lắm, ít nhất cũng đã đọc qua một chút, cả đời chinh chiến, kiến thức cực rộng, hơn nữa lại lăn lộn trong binh doanh bao nhiêu năm? Chút công phu miệng lưỡi này lại chưa có sao?

“An Quốc công nói đùa rồi, nếu thật sự hiểu thánh ngôn thì sẽ không nên nói ra những lời như vừa rồi, thế nhưng cũng không sao cả, nếu An Quốc công không ngại, có thể đưa con cháu đến nhà Chu mỗ, Chu mỗ nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, coi như là văn võ hợp nhất, lưu lại một đoạn giai thoại.”

Chương 215: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (3)

Chu Lập Ninh không hổ là đại nho, công phu dưỡng khí rất mạnh, căn bản không tức giận, ngược lại một câu nói đám võ quan này có chút tức giận.

Ý tứ lời này không phải là nói thêm, An Quốc công ngươi là một người thô lỗ không có văn hóa, dạy con cháu không nên thân, phải để ta dạy cho nữa.

Hai người ở trên triều đình cãi nhau, không tính là chuyện gì lạ.

Cũng vào lúc này, tiếng Nữ đế vang lên.

"Được rồi."

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, hai đám nhân mã nhất thời an tĩnh lại.

"Sáng sớm hôm nay, Hứa Thanh Tiêu bảo phủ quân phủ Nam Dự, sai người đưa tới một phong thư, chờ nghe ý kiến của Hứa Thanh Tiêu trước đã."

Nàng mở miệng, nói ra một chuyện.

Lập tức mọi người có chút tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu đưa tới thư gì.

Rất nhanh Uyển Nhi lấy bức thư ra bắt đầu đọc lớn.

"Học sinh Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ."

"Học sinh có sai, sai ba điều, điều đầu tiên là chuyện ba ngày trước, trên lầu yến phủ Nam Dự, giận dữ mắng chửi Đại Nho Nghiêm Lỗi, đây là học sinh bất tôn trưởng bối, Nghiêm Lỗi đại nho tuổi tác đã cao, học sinh hành sự như thế, thật là không nên, mong bệ hạ thứ tội, mong chư đại nho thứ tội, vì thế học sinh nguyện đi nơi nghèo khổ, dạy học ba năm, bù đắp cho sai lầm lần này."

“Thứ hai, học sinh giải oan cho bách tính, mà xem nhẹ luật pháp nghiêm khắc, tùy hứng làm bậy, sau đó lại càng dẫn tới việc dân chúng ra đường, việc này học sinh có sai, sai ở việc không thể giải quyết tốt việc này, chỉ là trong lúc nhất thời tức giận, học sinh theo lý nên dâng tấu Nghiêm Lỗi đại nho, nói rõ ngọn ngành, Nghiêm Lỗi đại nho không muốn, học sinh nên tìm đại nho khác, nếu các đại nho khác không muốn, nên đi kinh diện thánh, thiên hạ lớn, luôn có người giải oan, cho nên học sinh khẩn cầu bệ hạ.”

“Tha thứ cho tội lỗi của dân chúng, học sinh nguyện ý chịu tất cả hình phạt, mong bệ hạ minh giám, mong bệ hạ thương xót dân chúng thiên hạ.”

“Thứ ba, học sinh không nên lập ngôn lúc này, Chu thánh chi ý, người đọc sách của chúng ta đều vì hiếu học, đại thần trong triều, danh nho thiên hạ, cũng đều là môn đồ Chu thánh, bọn họ cả đời vì giang sơn Đại Ngụy, vì văn nhân thiên hạ làm quá nhiều, học sinh lỗ mãng, lập ngôn thuyết giáo, ngỗ nghịch danh nho, lẽ ra nên tĩnh tâm chờ đợi, dốc lòng đọc sách, ba năm ba năm sau, lại lập ngôn cũng không muộn, để tránh ngỗ nghịch danh nho.”

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu, tội đáng muôn chết, mong bệ hạ tha thứ.”

Tiếng Uyển Nhi vang vọng khắp đại điện.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều im lặng.

Chỉ là biểu tình của mọi người không giống nhau, đám nho quan sắc mặt khó coi.

Mà đám võ quan thì một đám có chút cổ quái, giống như là đang nghẹn cười.

Bức thư này của Hứa Thanh Tiêu, có thể nói là giết người tru tâm mà.

Câu đầu tiên, lấy lùi làm tiến, học Văn cung Đại Ngụy, ngươi chủ động thừa nhận sai lầm, ta cũng chủ động thừa nhận sai lầm, ta sai thì sai, Nghiêm Lỗi tuổi lớn như vậy, cậy già lớn lối cũng bình thường, người trẻ tuổi ta nhẫn nhịn thì sao?

Các ngươi phạt Nghiêm Lỗi sao chép thánh ngôn, vậy ta sẽ đến vùng đất nghèo giáo dục dân chúng, so với ngươi sao chép chút đồ vật tốt hơn vạn lần chứ?

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu đại tài như thế, triều đình chắc chắn sẽ không để hắn đi làm việc này, cho nên hoàn toàn là lời nói hoa mỹ mà thôi.

Câu nói thứ hai, lại càng tuyệt, không có giải oan cho mình, cũng không có kể khổ, mà là vì dân chúng mà cầu tình, đứng vững trên lập trường đạo đức, Văn cung Đại Ngụy dựa vào chiêu văn giành được lòng văn nhân trong thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu kia tiếp tục giành được lòng dân chúng, văn nhân trong thiên hạ nhiều, nhưng dân chúng thiên hạ lại càng nhiều.

Đồng thời Hứa Thanh Tiêu còn châm chọc Chu thánh nhất mạch, tự cho mình là sai liền sai, Nghiêm Lỗi không nói đạo lý, Văn cung Đại Ngụy cũng có người nói đạo lý chứ? Nếu Văn cung Đại Ngụy không nói đạo lý, thì hoàng đế phải nói đạo lý chứ? Chẳng lẽ không có một người nói đạo lý hay sao?

Nhưng điều khiến võ quan trong lòng vô cùng thoải mái là câu thứ ba.

Các ngươi không phải nói Hứa Thanh Tiêu ta lầm đường lạc lối sao? Hứa Thanh Tiêu ta không cho rằng là lạc lối, mà là lập ngôn sớm.

Dù sao đương thời còn có đại nho các ngươi ở đây, một đám cậy già lớn lối, không cho phép người trẻ tuổi đi lên, ta hẳn là nên chậm ba năm hai ba năm, chờ các ngươi đều chết sạch, ta mới đi lập ngôn, như vậy sẽ không có chuyện gì rồi.

Của ta của ta.

Bức thư này, nhận sai ba điều, đều là châm chọc các môn đồ của Chu thánh.

Nhưng kỹ xảo trong đó, lại giống như Văn cung Đại Ngụy, có thể nói là lấy nhân đạo của mình mà trị thân người.

Thanh niên này ngon đấy.

Các quan viên đều hiểu, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không phải loại văn nhân chỉ biết mỗi việc đọc sách, mưu trí cũng không

phải không có.

“Bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu nói rất đúng, thần nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu cũng nguyện ý dừng lại ở đây, không biết bệ hạ lựa chọn như thế nào?”

Cũng vào lúc này, Chu Lập Ninh nắm lấy cơ hội mở miệng.

Tuy rằng trong thư này của Hứa Thanh Tiêu có lời, nhưng trước mắt đối với bọn họ chuyện có lợi nhất, chính là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nếu không, nếu cứ tiếp tục như thế, sẽ chỉ càng ngày càng phiền phức.

Nếu đối lập là võ quan, bọn họ tuyệt đối nguyện ý tiếp tục kéo dài chuyện này, nhưng người bên phía đối lập, cũng chỉ là một Hứa Thanh Tiêu.

Là một người căn bản không có tác dụng gì đối với triều đình, cho dù Hứa Thanh Tiêu bị ban chết, bọn họ cũng không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại nếu bị Hứa Thanh Tiêu bắt được không buông thì bọn họ sẽ bị lỗ to, nhất là đám võ quan đứng xem nhà người khác cháy này, nho quan nhất mạch cũng không có ngu xuẩn như vậy, nhanh chóng giải quyết xong chuyện này rồi nói sau.

“Được rồi.”

Nữ đế mở miệng, náo loạn đến mức này, nàng quả thực cũng nên cho một dấu chấm hết rồi, không thể nào cứ một mực kéo dài.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng đại nho, sự thật là vì tức giận nhất thời cho dân chúng vô tội, phạt Hứa Thanh Tiêu sau khi vào kinh, thư tín xin lỗi Nghiêm nho, mà Nghiêm Lỗi chấp pháp bất công, phạt bổng lộc nửa năm.”

“Dân chúng náo loạn ở phủ Nam Dự, thực sự là hiểu lầm, cũng không có chuyện dân biến, nhưng theo luật pháp phải phạt thuế phủ Nam Dự thêm gấp ba lần một năm, lấy đó làm gương, phủ quân phủ Nam Dự Lý Quảng Tân, giám sát không đúng, niệm công lao, công lao tương xứng, lại phạt một năm bổng lộc.”

“Về phần Hứa Thanh Tiêu tự phạm tội, nguyện đi vùng đất nghèo khổ giáo dục con người để bù đắp, trẫm đồng ý, chỉ là hiện giờ Đại Ngụy trăm phế chờ hưng, cần lượng lớn nhân tài, cho nên tạm thời miễn trừ, trong vòng mười ngày mau chóng vào kinh, vì nước dốc sức.”

Chương 216: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (4)

“Còn nho quan Vương Cảnh, chưa điều tra được lý do, làm ô uế trong sạch của người khác, dẫn đến chuyện khôi hài, vì là lần phạm tội đầu tiên, miễn trừ chức quan, cả đời không thể ghi vào sử sách.”

“Bãi triều.”

Nữ đế Đại Ngụy mở miệng, kết luận toàn bộ mọi chuyện lại.

Nho quan nhất mạch đều có chút trầm mặc, nhất là Vương Cảnh, mặt như tro tàn.

Hắn ta biết mình đã trở thành vật tế thần, tuy rằng Văn cung Đại Ngụy sẽ không bỏ rơi hắn ta, nửa đời sau cũng sẽ không thua kém chịu thiệt, nhưng rời khỏi triều đình, dường như là đã mất đi hết tất cả.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Mọi người không dám nhiều lời, đứng dậy lui triều, bệ hạ đã mở miệng, như vậy cũng chỉ có thể nghiêm khắc chấp hành.

Bọn võ quan mặt đầy niềm vui, phấn khởi ra về.

Các nho quan trầm mặc không nói, tâm trạng có chút phức tạp.

Về phần các quan văn đều sẽ nghiêm túc ghi nhớ chuyện này, miễn cho sau này mình gặp phải loại chuyện này.

Nói đi nói lại chính là rút ra được một điều, không có việc gì thì đừng ra mặt, ngươi nhìn Vương Cảnh mà xem, bây giờ thì tốt rồi? Mới qua bốn mươi tuổi, theo lý tương lai làm quan ngũ phẩm là không thành vấn đề.

Hiện tại cái gì cũng không còn, đây chính là triều đình.

Nói sai một từ, đứng sai đội một lần, ngươi có thể về nhà rồi.

Đừng cảm thấy có ai đó chống lưng phía sau ngươi, trừ khi ngươi có Hoàng Đế đứng sau lưng, Hoàng Đế tin tưởng ngươi

vô điều kiện, nếu không, bất kể là ai đứng sau chống lưng cho ngươi đi nữa, làm sai một điều, thì ngươi có thể về nhà.

Chuyện này vẫn còn coi là chuyện tốt đó, chỉ là bãi quan, đụng phải kiểu như tống ra biên cương này mới thảm.

Bách quan rời đi.

Mãi đến sau khi xuất cung, trong võ quan có người không khỏi mở miệng nói.

“Hứa Thanh Tiêu này, xem ra quả nhiên là người binh gia ta mà, chậc chậc, phong thư này không có chút nhuệ khí thì sẽ không viết ra được đâu!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Binh gia ta có người này, tương lai sẽ đại hưng.”

Chúng võ quan mở miệng cười to nói, lúc trước bọn họ chỉ cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có thể là chủ binh phạt, nhưng cũng chỉ là khả năng.

Nhưng bây giờ một phong thư này của Hứa Thanh Tiêu, khiến cho bọn nho quan nổi giận không phải người kia tin tưởng, Hứa Thanh Tiêu chính là chủ binh phạt.

“Ừm, nếu Hứa Thanh Tiêu có thể bồi dưỡng tốt, nói không chừng chuyện bắc phạt có thể sẽ được làm sớm hơn.”

“Đúng vậy, quan lại những năm gần đây đều là mấy tên khiếp nhược, ai nấy đều chủ trương tu dưỡng dân sinh, Hứa Thanh Tiêu này, vừa nhìn đã biết là có thể đánh giặc.”

Bọn họ cười ha hả nói, cố ý nói cho nho quan nghe.

“Cũng chưa nhất định, Hứa Thanh Tiêu là người đọc sách, có lẽ căn bản sẽ không nguyện hưng binh.”

Có nho quan nhịn không được mở miệng nói kháy một câu.

Chỉ là những lời này nói ra, chính bọn họ cũng không tin, Thiên Cơ đài đã từng nói, Hứa Thanh Tiêu mệnh mang Binh phạt:

Trên cơ bản có thể kết luận, Hứa Thanh Tiêu hẳn là muốn nhập binh bộ.

“Không muốn hưng binh cũng không có gì, ít nhất không giống với hủ nho thối nát là được.”

“Đi, hôm nay lão phu vui, đến nhà lão phu uống rượu, chúc mừng vị đại tài này.”

Có quốc công mở miệng, ngày thường đều bị đám nho quan này chèn ép, hôm nay khó khăn lắm mới thấy nho quan này quẫn bách, còn không vui sao được?

Bọn họ cười ha hả rời đi, để lại một đám nho quan phẫn nộ không thôi.

“Chớ nói nhiều, trở về rồi thương lượng, Hứa Thanh Tiêu vào kinh, chuyện bắc phạt chỉ sợ càng ngày càng nghiêm trọng.”

Trong nho quan có người mở miệng, ngữ khí không hiểu sao cảm khái.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Hứa Thanh Tiêu hẳn là người chủ trương binh phạt.

Cứ như thế, thánh chỉ truyền đi khắp Đại Ngụy.

Dân chúng phủ Nam Dự coi như là hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, tuy nói thuế tăng gấp ba, nhưng ít nhất bọn họ cũng hiểu được, chuyện dân chúng tụ chúng, đều là chuyện lớn trong các đời lịch triều, đụng phải Hoàng Đế tàn nhẫn một chút.

Toàn bộ đều bị trảm đầu cũng không đủ, cũng may bọn họ không gây chuyện, chỉ là âm thầm ủng hộ.

Cho nên hình phạt này của triều đình cũng không tính là nghiêm khắc, nhưng cũng không phải là nương tay.

Trong Lý phủ.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy thánh chỉ, cả người lâm vào trầm mặc.

Nội dung thánh chỉ không lệch một chữ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể nhìn ra được nhiều tin tức từ trong đó.

Phạt mình viết thư xin lỗi Nghiêm Lỗi, đây là một loại thiên vị, dù sao cũng chỉ là viết một phong thư mà thôi, mọi người bên ngoài không thể giống như thù sâu oán nặng, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn có thể hiểu được, hơn nữa cũng vô cùng tán thành.

Phạt Nghiêm Lỗi nửa năm bổng lộc, điểm này kỳ thật là một cảnh cáo, là cảnh cáo đối với toàn bộ nho quan.

Mà bãi miễn Vương Cảnh, lại càng là một thái độ, chứng tỏ bệ hạ đối với thế lực nho quan hiện tại có chút bất mãn, nếu không thì cũng không đến nông nổi này, Vương Cảnh không tính là đại quan gì, nhưng Vương Cảnh là một thành viên của thế lực nho quan.

Bãi miễn hắn ta, đơn giản là nói cho thế lực nho quan biết, thiên hạ này vẫn là của hoàng đế.

Về phần miễn cho mình đi vùng đất nghèo khổ dạy người, Hứa Thanh Tiêu thấy được thuật cân nhắc của Hoàng Đế, bởi vì việc miễn trừ này, là tạm thời miễn trừ.

Tạm thời có nghĩa là gì? Đơn giản là nếu mình làm tốt, dốc hết sức vì quốc gia, như vậy mình có thể hoàn toàn mà làm quan, nếu mình không dốc hết sức lực vì quốc gia, có tư tâm gì, vậy thì có thể sẽ phải cuối gói trở về nông thôn dạy học.

“Hoàng đế vẫn là hoàng đế mà, có thể làm hoàng đế, quả nhiên không phải là một người ngu ngốc.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút cảm khái, trong nháy mắt hắn hắn đã đọc hiểu nội dung ẩn giấu trong thánh chỉ.

Nhất là thủ đoạn của đế vương, bất luận là chuyện gì cũng lưu lại đường lui.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, một nữ nhân, trở thành Nữ đế Đại Ngụy, khai sáng tiên hà, nếu không có chút thủ đoạn, Hứa Thanh Tiêu mới cảm thấy có vấn đề.

“Cũng may Hứa mỗ ta một lòng vì Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm, bất luận hoàng đế là ai, cũng bất luận hoàng đế có tính cách như thế nào.

Giết trung thần cũng được, giết gian thần cũng được.

Nhưng tuyệt đối sẽ không giết năng thần.

Dù sao mình chủ yếu làm phát triển kinh tế, cũng không phải hành binh đánh giặc.

Hoàng đế chán ghét trung thần là trung thần gì? Là người vẫn luôn châm ngòi, khiêu khích nhưng không đưa ra bất kỳ giải pháp nào, loại trung thần này nên giết.

Về phần gian thần, chính là nuôi cho béo xong rồi giết, dù sao phàm là hoàng đế có chút đầu óc, há có thể không phân biệt ra trung hay gian?

Hôn quân có tính toán riêng.

Biết ngươi là gian thần vì sao còn không trừng trị ngươi? Còn để cho ngươi trắng trợn vơ vét tiền? Đạo lý rất đơn giản, nuôi béo rồi mới giết, hoặc là để lại cho thế hệ sau, làm đại lễ cho tân thủ bao dùng.

Chương 217: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (5)

Nếu như nuôi cực béo, vậy thì coi như thăng cấp đại lễ bao dùng, cách một đoạn thời gian lấy chút tiền, cách một đoạn thời gian lấy chút tiền đi, rất thoải mái.

Chỉ sợ có một số hoàng đế, nhầm lẫn giữa chuyện thăng cấp đại lễ bao thành tân thủ đại lễ bao, một đao làm thịt.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không hoảng hốt.

Hắn không phải là trung thần, cũng không phải gian thần, mà là năng thần.

Có thể làm việc cho Đại Ngụy, tuyệt đối không bíp bíp hoàng đế một câu, cũng tuyệt đối không lấy lòng hoàng đế một câu, làm chuyện của mình, loại thần tử này còn muốn giết, coi như là gặp phải quỷ rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là những lời trêu ghẹo của Hứa Thanh Tiêu.

Trong vòng mười ngày vào kinh, Hứa Thanh Tiêu vẫn phải suy nghĩ rõ ràng mình nên đi đường nào.

Trực tiếp vào triều sao?

Hứa Thanh Tiêu không muốn như vậy mấy, thế lực triều đình rối loạn phức tạp, mình hoàn toàn chưa nắm được tình hình, không có bối cảnh, không có quan hệ, không có tài nguyên, người khác nói sai một câu, đi sai một bước, có lẽ còn có thế lực phía sau chóng lưng cho.

Mình nói sai một câu, đi sai một bước, vậy chỉ có thể chờ chết.

Phải suy nghĩ rõ ràng, tốt nhất là nên hạ thấp bản thân, hoặc là gạt ra ngoài lề một chút, để cho mình yên ổn hòa nhập vào tình hình đó trước đã, bằng không sẽ có chút chịu không nổi.

Lắc lắc đầu, Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Thay vào đó lại bắt đầu suy nghĩ về chuyện khác.

Sản xuất nông nghiệp.

Lần này hắn vào kinh, nhất định là phải diện kiến hoàng đế.

Sau khi gặp được hoàng đế, hoàng đế sẽ hỏi mình điều gì? Chắc chắn không phải hỏi mình ăn cơm chưa đâu.

Có vị hoàng đế nào bại não đến như vậy?

Hiển nhiên sẽ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi mình về An Quốc Sách, cũng không thể khi gặp được hoàng đế, nói mấy chuyện quanh co lòng vòng, rồi lại để cho mình trở về đó chứ?

Đây không phải là ăn no không có việc gì làm sao?

Nếu là chuyện An Quốc Sách, vậy mình nhất định phải ứng đối cho tốt vào.

Nội dung An Quốc Sách là làm 'Tiền trang Đại Ngụy', nhưng loại "Tiền trang Đại Ngụy" này, thoạt nhìn rất trâu bò, trên thực tế cũng rất trâu bò.

Nhưng có một vấn đề chết người.

Giả sử người dân không có tiền thì sao? Mặc dù tiền trang của ngươi tốt, nhưng ta không có tiền.

Không có tiền thì làm sao mà góp vào được? Cũng phải cần lưu thông tiền tệ bình thường nữa chứ? Cũng không thể chỉ để lại cho nhà mình một lượng bạc, toàn bộ số dư góp vào kia chứ?

Thứ muốn có chính là gì? Vậy thì phải có một chút lãi suất?

Tiền trang sinh lợi, khẳng định không thể cho quá nhiều, mà trong trường hợp không thể cho quá nhiều, đối với dân chúng mà nói, chỉ có thể lấy tiền dư đi tiết kiệm.

Với điều kiện sống của dân chúng hiện nay, căn bản không có bao nhiêu tiền dư.

Vì vậy, điều này liên quan đến một trong những điều quan trọng nhất.

Năng suất sản xuất nông nghiệp.

Có một câu nói xưa rất đúng, người dân coi ăn bằng trời.

Thực phẩm luôn là ưu tiên hàng đầu.

Hầu hết các nền kinh tế và thương mại bắt nguồn từ đâu? Không phải xuất phát từ sản xuất ổn định của đất nước, người dân có thể ăn no, chỉ cần giải quyết tiền cơm, vậy thì có thể vui chơi rồi.

Bằng không cơm cũng ăn không đủ no, còn dám tiêu xài gì nữa?

Đó là lý do tại sao một số thôn trấn và huyện, không có mấy thứ gọi là tửu lâu hoa lâu, dân chúng ăn còn không đủ no, làm sao đi câu lan nghe hát?

Mà trong phủ quận, vì sao loại ngành này nhiều? Bởi vì ít nhất tất cả mọi người đã giải quyết các yêu cầu cơ bản.

Ăn no rồi sẽ nghĩ đến mấy chuyện khác.

Cho nên, nếu đương kim hoàng thượng là minh quân, nhìn sơ qua sẽ biết vấn đề của An Quốc Sách.

Đây cũng là điều mà Hứa Thanh Tiêu để ý, cũng không thể trong thời gian ngắn viết ra được toàn bộ kế hoạch, muốn viết toàn bộ ra, vậy mình nên làm cái gì?

Giám sát? Quản lý?

Xin lỗi, loại người này ở Đại Ngụy này quả thực không cần quá nhiều, tùy tiện tìm mấy con trai của vương gia giám sát một chút, hoặc là tìm mấy nho sinh đi giám sát là hoàn toàn đủ rồi.

Còn mình trong phút chốc cũng sẽ trở nên vô dụng rồi.

Trừ phi mình lại xuất ra thứ mới hấp dẫn sự chú ý của hoàng đế.

Bản thân mình có không?

Chắc chắn là có.

Nhưng tại sao phải trực tiếp thể hiện ra?

Phải từ từ thể hiện ra, hiện tại lấy ra làm cái gì? Chê tài nguyên quá ít à?

Mình tốt xấu gì cũng là võ giả, sống hai trăm tuổi cũng không quá đáng chứ?

Dựa theo tình huống của vương triều Đại Ngụy, tính cách của Nữ đế, một ngày nào đó sẽ móc sạch mình, vậy nếu không có, trong mắt Nữ đế là cái gì? Chính là một thần tử không có bất kỳ giá trị lợi ích nào.

Nếu như Nữ đế niệm tình cũ, để cho mình trở về dưỡng lão, cũng coi như là rất thoải mái rồi.

Nhưng ngộ nhỡ bản thân làm điều gì đó sai trái thì sao? Lại thấy mình vô dụng, Nữ đế làm sao bây giờ? Còn có thể làm gì khác đây? Vứt đi chứ sao.

Tất nhiên có một cách để giải quyết, cách tiếp cận này rất đơn giản.

Không đi làm quan.

Cùng lắm thì sau này mình khiêm tốn một chút, nhìn thấy Chu thánh nhất mạch thì cúi đầu gật đầu, khách khách khí khí hô một tiếng xin chào chư vị huynh đài.

Cùng lắm thì để cho Trình Lập Đông cứ mãi tìm mình gây phiền phức, nếu không thể nhịn được nữa, thì đi báo cáo, cá chết lưới rách.

Cùng lắm thì để cho Bạch Y Môn tìm mình, ò, không đúng, Bạch Y Môn tìm mình, nhất định là muốn cho mình gia nhập vào trong đó, sau đó để cho mình làm nằm vùng, vẫn phải đi làm quan.

Cho nên cục diện hiện tại, mình không thể không làm quan.

Thậm chí nhất định phải đi làm quan, hơn nữa phải là mạnh nhất, còn phải thật huy hoàng.

Cứ như vậy, mới có thể bảo vệ được chính mình.

Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là dị thuật, giống như đao treo trên đỉnh đầu, bản thân đi làm quan, tri thức càng toàn diện, chống đối lại dị thuật sẽ đơn giản hơn.

Về phần có sợ hay không, Hứa Thanh Tiêu trước mắt không sợ có người báo cáo mình tu hành dị thuật.

Lúc trước lúc mình bát phẩm, đại nho nhìn không thấu mình, hiện giờ mình thất phẩm minh ý, ít nhất thiên địa đại nho cũng nhìn không thấu mình.

Về phần thiên địa đại nho, Hứa Thanh Tiêu không rõ ràng lắm, nhưng cũng không lo được nhiều như vậy.

Cho nên mình nhất định phải đi làm quan.

Mình không có bất kỳ tài nguyên nhân mạch nào, nhân mạch duy nhất cũng chỉ có thể là hoàng đế.

Triều đình, đơn giản chỉ là trò chơi của hoàng đế.

An Quốc Sách cho hoàng đế thấy được hy vọng, như vậy năng suất có thể làm cho hoàng đế thấy được nhiều hy vọng hơn.

Mà năng suất này, Hứa Thanh Tiêu có ba biện pháp giải quyết.

Chương 218: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (6)

Thứ nhất, hạt giống lúa gạo, nói đơn giản hơn, tìm mấy loại như khoai tây khoai lang, trồng trên diện rộng, trước mắt chưa tìm, cẩn thận tìm kiếm chắc sẽ có.

Thứ hai, tối ưu hóa công cụ, tương tự như xe nước, công cụ cày được nâng cấp một chút, đặc biệt là guồng nước, kết hợp với kênh tưới tiêu, các huyện địa phương sẽ không vì nguồn nước mà khai hoang mở rộng, đảm bảo mỗi mảnh đất đều có thể được hỗ trợ nguồn nước.

Thứ ba, các loại tương tự như phân bón, có điều thứ này Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ nghiên cứu nào, nói hoàn toàn không hiểu cũng không phải, hiểu sương sương một chút, muốn giải quyết vẫn nên đọc sách nhiều hơn, nghiên cứu cho thật kỹ thì sẽ có thể ra kết quả.

Ba điểm trên, đủ để Nữ đế Đại Ngụy nhìn mình với cặp mắt khác rồi.

Hơn nữa dễ dàng thực hiện nhất chính là guồng nước, thứ này có thể nói là thần khí an quốc.

Lấy huyện Bình An làm ví dụ, năm ngàn mẫu ruộng, chỉ có hai nguồn nước, miễn cưỡng có thể lo đủ cho huyện mình, nhưng huyện kế bên thì không được, cho nên hàng năm đều xảy ra tranh chấp vì chuyện nguồn nước.

Cuối cùng còn tổ chức ra các cuộc thi đấu, ai thắng thì người đó có được tư cách dùng nguồn nước, như vậy, chắc chắn là ngẫu nhiên sẽ có chỗ bội thu chỗ thất thu.

Nếu có guồng nước, hơn nữa đây là thế giới có tu sĩ, hoàn toàn có thể xây dựng hệ thống kênh đào thủy lợi càng tốt hơn càng hoàn thiện hơn, đến lúc đó nước năm trăm dặm vận chuyển tới, mười huyện đều có nước để dùng.

Muốn không có vụ bội thu cũng không thể.

Nếu như mình lại tìm khoai tây khoai lang, thậm chí tạo ra lúa lai, vậy quả thực là công đức vô lượng.

Nếu có thể lấy được phân bón hóa học, nâng cao sản lượng, thậm chí làm ra ba vụ lúa.

Không quá năm năm sau, vương triều Đại Ngụy sẽ bước vào giai đoạn giàu có toàn diện, mà lúc đó mình sẽ quảng bá tiền trang Đại Ngụy, thúc đẩy phát triển kinh tế, mở ra thương mại thiên hạ.

Khai thác vùng biển cấm, một tay mở rộng lãnh thổ thực dân, người trong thiên hạ làm việc cho Đại Ngụy.

Vậy cho hỏi, mình ở trong mắt hoàng đế sẽ là gì?

Là năng thần sao?

Vị trí quá nhỏ rồi đó.

Là cha ruột.

Là cha ruột ông trời phái tới để cho nàng hưởng phúc.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu có thể cam đoan, cho dù có người báo cáo mình tu luyện dị thuật, vậy thì đã sao?

Việc duy nhất hoàng đế làm chính là giết chết người tố giác này, văn võ cả triều cho dù là Nho đạo nhất mạch, cũng phải nhéo mũi chứng minh, mình không có tu luyện dị thuật.

An Quốc Sách, năng suất, khai thác vùng biển cấm, kế hoạch thuộc địa.

Chỉ riêng mấy thứ này, có thể làm cho Đại Ngụy cường đại gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần.

Khi đó, tộc Man Di ở phương bắc?

Thịt trứng sữa ta đều cho con dân của Đại Ngụy ăn, thế hệ kế tiếp như rồng, một người đánh mười người Man Di.

Mở rộng về phía đông, đánh lên Thánh sơn.

Mở rộng về phía nam, san bằng mười vạn ngọn núi lớn.

Mở rộng về phía tây, lật đổ thông suốt cả một tây vực.

Mở rộng về phía bắc, đánh đến nhà Man Di để xây dựng phủ đô hộ.

Đến lúc này, nếu như không có việc gì làm, thì xem coi có tiên giới hay không, nếu có thì đánh lên tiên giới.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu nở nụ cười.

Có điều đánh lên tiên giới có chút khoa trương, nhưng ngang dọc thiên hạ thì không có vấn đề gì.

Đương nhiên những chuyện này sẽ giao cho các võ quan làm.

Mình là người đọc sách, quân tử động khẩu không động thủ, phải duy trì hình tượng tốt.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu xây dựng kế hoạch, cùng với vẽ tranh, phác họa khái niệm guồng nước này ra.

Hắn không có bao nhiêu thời gian, ba ngày sau dự định sẽ rời khỏi phủ Nam Dự, trở về một chuyến, báo tin vui cho lão sư, coi như là áo gấm về làng.

Cho nên trực tiếp bắt đầu làm việc, không lãng phí một phút hay một giây nào.

Cũng vào lúc này, Lý Hâm tới.

“Hứa huynh, chuyện tốt, chuyện tốt, không ít quốc công quận vương ở kinh đô đều gửi thiệp chúc mừng cho huynh, đưa tới mấy chục xe lễ vật.”

“Những việc mà huynh làm, lấy được hảo cảm của những võ quan này, ngày nào huynh vào kinh, ít nhất cũng tự tin đôi chút.”

Lý Hâm vô cùng hưng phấn, đưa thiếp chúc mừng cho Hứa Thanh Tiêu, hưng phấn vô cùng nói.

“Ừm.” Nhìn thấy những thiệp chúc mừng này, Hứa Thanh Tiêu trái lại vô cùng bình tĩnh, sau đó mở miệng nói: “Lý huynh, giúp ta một việc, đem bán hết toàn bộ những lễ vật kia đi, chỉ để lại một ít được rồi, để ta dùng vào việc khác.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Đối với lễ vật người khác đưa tới, Hứa Thanh Tiêu thu nhận toàn bộ, nhưng nhận cũng không phải vì hưởng dùng cho cá nhân, mà là dùng để làm chuyện khác.

Ví dụ, dự án guồng nước này.

Làm guồng nước chắc chắn sẽ tốn tiền, hơn nữa chi tiêu tuyệt đối không ít.

Vừa vặn số bạc này có thể lấy ra làm guồng nước.

"Được, bây giờ ta sẽ cho người đi làm."

Lý Hâm gật đầu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nói thêm gì, bắt đầu nghiêm túc làm chuyện của mình.

Trong nháy mắt, qua ba ngày.

Ngày hôm nay.

Dưới phủ Nam Dự.

Dân chúng đưa tiễn, đám người Lý Hâm, Vương Nho cũng tiễn đưa, người đọc sách phủ Nam Dự đều tới.

"Chư vị, tiễn đến đây là được rồi, Hứa mỗ sao có thể có được đãi ngộ như vậy."

Ngoài cửa thành, Hứa Thanh Tiêu bái lạy một cái thật sâu với dân chúng.

Thánh chỉ triều đình hạ xuống, dân chúng cũng biết chuyện Hứa Thanh Tiêu cầu tình cho bọn họ, phần ân tình này bách tính ghi nhớ trong lòng.

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu muốn rời đi, bọn họ tất nhiên phải tới tiễn đưa.

Sau khi bái lạy xong, Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà xoay người rời đi, Lý Hâm Vương Nho hai người đi theo phía sau, bọn họ muốn tiễn Hứa Thanh Tiêu thêm mười dặm.

Rời khỏi phủ Nam Dự.

Hứa Thanh Tiêu đưa mấy tờ giấy cho Lý Hâm.

“Lý huynh, không cần hỏi nhiều, huynh sai người chế tạo tốt vật này, sau đó dùng phương pháp ta viết bên trên làm theo là được rồi, về phần bạc cần tiêu hao, lúc trước không phải là bán đi những lễ vật kia sao, nếu là có thừa thì cất ở chỗ huynh đi, nếu không đủ dùng, làm phiền Lý huynh trả trước giúp ta, sau này sẽ hoàn trả.”

“Đồng thời, cách một khoảng thời gian, Lý huynh nhớ kỹ, nhất định phải thư từ liên lạc với ta, gặp phải bất kỳ vấn đề gì, cũng phải kịp thời thông báo.”

Hứa Thanh Tiêu lấy thứ đồ kia ra, là bản thiết kế guồng nước cùng với phương pháp sử dụng.

Thực hành là cách duy nhất để kiểm tra.

Guồng nước có được hay không, có tác dụng hay không, có thích hợp với vương triều Đại Ngụy hay không, đều chưa thể nói chính xác được.

Chương 219: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (7)

Tùy tiện đi kinh đô, sau đó nói cho hoàng đế biết, thứ này vô cùng tốt, người nhanh chóng đi quảng bá đi, khoan nói đến việc hoàng đế có đáp ứng hay không, ngộ nhỡ vô dụng thì sao? Ngộ nhỡ nếu xảy ra vấn đề gì thì sao? Bản thân nên làm sao để giải quyết?

Chi bằng để cho phủ Nam Dự thử trước một lần, Lý Hâm là huynh đệ của mình, Hứa Thanh Tiêu có thể tin tưởng.

Căn bản cũng không sợ Lý Hâm lấy nó ra nói đây là do chính hắn làm ra, dù sao loại chuyện này, nếu nói bậy, tùy tiện hỏi chút vấn đề liên quan sẽ không trả lời được.

Nếu như xảy ra chuyện lớn, thiên địa đại nho có đủ vấn tâm chi lực, nếu ngươi không sợ chết thì cứ thừa nhận.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không kiêng dè gì, nhưng vẫn phải nhắc nhở Lý Hâm bảo quản thật tốt.

“Xin Hứa huynh yên tâm.”

“Nếu như vượt quá mức, ngu đệ sẽ chi trả, không cần Hứa huynh trả.”

Lý Hâm tiếp nhận bản vẽ, nhưng cũng không nhìn, mà nghiêm túc trả lời.

“Không cần, nên là bao nhiêu thì là bao nhiêu, hơn nữa cũng không phải ta trả tiền, được rồi, mọi người cũng đừng tiễn ta mười dặm đường nữa, xa xôi lắm, tiễn đến đây là được rồi, ta cũng không muốn đi bộ nữa rồi, sư huynh chúng ta lên xe ngựa đi.”

Hứa Thanh Tiêu vỗ vỗ bả vai Lý Hâm, sau đó nhìn về phía Vương Nho nói: “Vương huynh, đừng tiễn nữa, lần sau có cơ hội sẽ cùng nhau uống rượu, chỉ cần không đi yên hoa là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói một câu, liền cùng Trần Tinh Hà lên xe ngựa.

Tranh thủ thời gian quay về thôi.

“Hứa huynh đi cẩn thận.”

“Hứa huynh, qua vài ngày ta cũng phải đi kinh đô tìm thân thích, đến lúc đó sẽ tìm ngươi uống rượu.”

Lý Hâm và Vương Nho mở miệng, đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà đang rời đi.

Xe ngựa phóng nhanh, cát vàng cuồn cuộn, không bao lâu liền biến mất trên con đường.

Khác với trước đây, xe ngựa mà phủ Nam Dự chuẩn bị cho Hứa Thanh Tiêu đều là thiên lý mã cực phẩm, trở về chỉ mất nửa ngày, đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu cũng phải ngồi chiếc xe ngựa này đi kinh đô.

Cho nên ở huyện Bình An chưa được hai ngày, thời gian năm ngày, đủ để chạy tới kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong xe.

Trần Tinh Hà trước sau như một thanh cao kiêu ngạo, không nói nhiều.

Hứa Thanh Tiêu vốn muốn Trần Tinh Hà làm guồng nước, nhưng nghĩ đến vị sư huynh này của mình tương đối thanh cao kiêu ngạo, hơn nữa thích đọc sách, không muốn làm phiền hắn, hơn nữa vị sư huynh này cũng không mẫn cán như Lý Hâm.

Dù sao Lý Hâm là con của phủ quân, cho nên cũng không để Trần Tinh Hà hỗ trợ, nhưng cũng không sao, bất luận là ai cũng vậy thôi.

Sau đó, qua bốn canh giờ sau, Trần Tinh Hà vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

“Sư đệ, sư huynh chắc sẽ không cùng đệ trở về huyện Bình An, chuyến này sư huynh trở về, qua vài ngày dự định đi du ngoạn, đệ đến kinh đô nhớ viết thư cho ta, để ta biết đệ ở nơi nào, không có việc gì có thể gửi thư qua lại.”

Trần Tinh Hà mở miệng, hắn ta không có ý định trở về, cũng không phải là có chuyện gì quan trọng, mà là cũng đã ở cùng với Hứa Thanh Tiêu rồi, trở về cũng không có ý nghĩa gì.

“Sư huynh, không đi gặp lão sư một chút sao?”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

“Không đi đâu, xa phu, dừng lại một chút.”

Trần Tinh Hà rất quyết đoán, sau khi kêu xa phu dừng lại thì bước xuống xe, một mình rời đi.

“Sư huynh, nếu có việc thì trực tiếp viết thư, nếu có đến kinh thành thì cũng nhất định phải thông báo cho sư đệ.”

Hứa Thanh Tiêu rất có hảo cảm đối với Trần Tinh Hà, sư huynh của mình học Chu thánh chi ý, lại vì mình, đối địch với Chu thánh nhất mạch, chỉ riêng điểm này, Hứa Thanh Tiêu liền biết vị sư huynh này đối với mình rất tốt.

Hắn hô to một tiếng, mà Trần Tinh Hà đưa lưng về phía Hứa Thanh Tiêu, phất phất tay, coi như tạm biệt.

Xe ngựa phóng nhanh.

Đợi thanh âm càng ngày càng nhỏ, Trần Tinh Hà không khỏi quay đầu lại, nhìn cát vàng cuồn cuộn, không khỏi chậm rãi mở miệng nói.

“Đã sinh Hà, sao còn sinh Tiêu.”

Chỉ một câu nói biểu đạt ra nội tâm thống khổ của Trần Tinh Hà.

Sao hắn ta lại không muốn áo gấm về làng?

Nhưng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, tất cả vinh quang đều lu mờ, Trần Tinh Hà thà chết không đóng vai phụ.

“Ta muốn vân du tứ phương, bái phỏng minh hiền, sư đệ, tuy rằng hiện tại ngươi đã minh ý, nhưng sư huynh nhất định sẽ vượt qua ngươi.”

“Lần sau gặp lại, sư huynh nhất định lập ngôn!”

Trần Tinh Hà mở miệng, nói xong lời này, hắn ta vẻ mặt kiên quyết rời đi.

Cứ như thế.

Hai canh giờ sau.

Xe ngựa đi tới huyện Bình An.

Giờ này khắc này, hầu như tất cả dân chúng huyện Bình An đều tụ tập, chờ ở cửa huyện.

Đợi thấy xe ngựa, trong lúc nhất thời tiếng người huyên náo.

“Là Hứa Thanh Tiêu tới rồi!”

“Là Hứa Vạn Cổ tới rồi.”

“Hứa Vạn Cổ tới rồi, mau, bắn pháo.”

“Tấu nhạc, tấu nhạc, các ngươi còn đơ ra đó làm gì? Khua chiêng gõ trống đi chứ.”

Theo giọng nói vang lên, nhất thời, huyện Bình An có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Tiếng đánh trống khua chiêng.

Tiếng pháo nổ vang lên.

Không biết còn tưởng rằng hoàng đế tới.

Xe ngựa dừng lại, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đi xuống, còn chưa kịp phản ứng, Lý huyện lệnh liền vội vàng vàng chạy tới.

“Thanh Tiêu, Thanh Tiêu, ngươi đã trở về rồi à, ta chờ ngươi rất lâu rồi đó.”

“Nào nào, mau đến huyện nha, ta đã chuẩn bị cho ngươi một yến tiệc mừng công lao.”

Huyện lão gia kích động nhất, vừa bước tới đã giữ chặt tay Hứa Thanh Tiêu, có vẻ vô cùng nhiệt tình.

“Huyện lão gia, chớ như thế, chớ như thế.”

Cảm nhận được sự nhiệt tình của mọi người, Hứa Thanh Tiêu có chút dở khóc dở cười.

“Haizz, còn gọi là huyện lão gia gì, xa cách quá, xa cách quá rồi, gọi một tiếng thúc là được, khi còn bé không phải ngươi đều gọi như vậy sao?”

“Đi nào, đi dự yến tiệc mừng công, huyện chúng ta xuất hiện vị đại tài là ngươi, có thể nói là rạng rỡ tổ tiên.”

Lý huyện lệnh vô cùng kích động, cứng rắn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu đi dự tiệc mừng công.

Mà mấy ngàn dân chúng chung quanh cũng có vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Thanh Tiêu, ta là tam thúc của ngươi nè.”

“Thanh Tiêu, ta là nhị đại gia của ngươi, còn nhớ ta không?”

“Thanh Tiêu, khi còn bé đệ hay đến nhà ta, ta còn cho đệ hai quả trứng gà, nhớ không?”

“Gọi Thanh Tiêu cái gì, gọi là Vạn Cổ, Hứa Vạn Cổ, người ta là đại tài vạn cổ.”

“Vạn Cổ, ngươi khi còn bé không phải cảm thấy khuê nữ nhà ta cũng xinh xắn hay sao? Ngươi có muốn liên hôn không? Ta sẽ gả con gáoi cho ngươi.”

“Thanh Tiêu, con gái ta xinh đẹp, con gái ta đoan trang, thích không? Thích thì ta sẽ gả cho ngươi.”

“Vạn Cổ, có muốn cưới nương tử không?”

Dân làng vô cùng kích động, bọn họ đều hô, Hứa Thanh Tiêu căn bản nghe không rõ bọn họ nói cái gì, chỉ có thể không ngừng cười gật đầu.

Như thế, mãi cho khi đi đến tiệc mừng công.

Chương 220: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (8)

Tất cả sai dịch thay phiên nhau móc nối quan hệ, các loại hâm mộ các loại tâng bốc, tiệc mừng công bày ở từ đường, Lý huyện lệnh cùng tộc trưởng khắp nơi nhao nhao thắp hương tế tự, cảm khái huyện Bình An xuất hiện một vị đại tài.

Chờ tế tự xong, Lý huyện lệnh nhất định phải bảo Hứa Thanh Tiêu viết mấy chữ, làm tấm biển treo ở từ đường huyện Bình An và cửa huyện.

Sự nhiệt tình của dân chúng, khiến Hứa Thanh Tiêu thật sự không chống đỡ nổi, nhưng viết chữ vẫn phải viết.

Chỉ viết địa linh nhân kiệt, chữ viết cũng được, rất ngay thẳng.

Nhưng mà ở trong mắt mọi người, đây chính là chữ thánh nhân, một đám tâng bốc.

Thậm chí bút lông mà Hứa Thanh Tiêu đã dùng còn được đóng hộp, bỏ vào từ đường cung phụng, thực sự hơi quá lố.

Sau đó tiệc mừng công mới bắt đầu.

Mọi người nhao nhao mời rượu, Hứa Thanh Tiêu cũng lần lượt tiếp rượu.

Uống ước chừng hai canh giờ, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng đã hơi say, mọi người cũng cảm thấy say nhiều rồi, mới đưa Hứa Thanh Tiêu trở về nghỉ ngơi.

Ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường.

Hắn thấy hơi say say, nhưng không say hẳn.

Chờ nghỉ ngơi chút ít, Hứa Thanh Tiêu đã bắt đầu tiếp tục luyện công.

Mấy ngày nay minh ý, lại không an tâm luyện công, hơi lơ là.

Tất nhiên là không thể được.

Tuy rằng mình Nho đạo thất phẩm, nhưng Hứa Thanh Tiêu thời thời khắc khắc hiểu được, mình là một võ giả.

Có điều nhìn bộ dáng hiện tại, giống như tất cả mọi người xem nhẹ mình là võ giả.

Như vậy cũng rất tốt, chờ võ đạo của mình đuổi kịp, nếu có người mưu đồ bất chính với mình, cho rằng mình là một văn sinh trói gà không chặt.Mình hoàn toàn có thể rút ra lá bài tẩy nhưng không bí mật này.

Đấm hắn một cú.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu kết thúc vận chuyển châu thiên.

Đầu tiên khí mạch viên mãn, hoàn toàn có thể ngưng tụ khí mạch thứ hai, có điều hiện tại không vội, chờ đến kinh thành rồi đột phá cũng không muộn.

Võ đạo không thể gấp, cơ sở phải thật vững.

Tháng sau ngưng tụ thêm khí mạch thứ hai, tháng sau nữa ngưng tụ khí mạch thứ ba.

Có thể cân nhắc chuyện đột phá bát phẩm.

Cửu phẩm ngưng mạch.

Bát phẩm thì là Đan Điền cảnh.

Con đường võ đạo này, nhất định phải đi, hơn nữa tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Bởi vì đây thực sự là thứ có thể tự bảo vệ mình.

Hoàng quyền, nho đạo, nhân mạch đều không bằng bản thân cường đại, nếu có một ngày, mình thật sự không có tài hoa, thật sự gặp phải phiền phức, nếu mình là nhất phẩm võ giả, xin hỏi ai dám tìm mình gây phiền phức chứ?

Cho dù là đại nho thì có thể như thế nào?

Đại nho ngươi khắc chế trừ tà, ta cũng không phải tà từ, Hứa Thanh Tiêu ta năng lượng rất lớn.

Nếu thật sự chọc giận mình, có tin đại nho ta cũng dám đánh không?

Cho nên sau khi hạ quyết tâm, Hứa Thanh Tiêu an tâm đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Trời vừa sáng.

Hứa Thanh Tiêu liền thức dậy rửa mặt, sau đó đi vào trong xe ngựa, lấy ra một ít ngân phiếu cùng không ít lễ vật, ngân lượng có được do bán đi lễ vật mà quốc công tặng, đa số đều ở trong tay Lý Hâm, dùng để chế tạo guồng nước, một phần ở trong tay mình.

Ngân lượng không tính là ít, tổng cộng có hai ngàn lượng, Hứa Thanh Tiêu tìm được Lý huyện lệnh, giao ngân lượng cho đối phương, dùng để phát triển huyện Bình An, coi như là báo ân, mình dù sao cũng là cô nhi, từ nhỏ đến lớn khẳng định đã hưởng ân huệ của mọi người.

Hai ngàn lượng bạc đối với Hứa Thanh Tiêu hắn mà nói rất nhiều, nhưng đối với cả huyện Bình An thì không là bao, coi như là báo ân.

Hai món quà đã được chuẩn bị.

Một phần cho Triệu đại phu, chỉ là Triệu đại phu cũng không ở trong nhà, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều, cất lễ vật lại.

Còn lại một phần Hứa Thanh Tiêu mang đến cho lão sư Chu Lăng của mình.

Đến nhà Chu Lăng.

Sư nương là người kích động nhất, đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn từ trước, mà trong nhà lão sư cũng không chỉ có một người.

Phu tử mười dặm tám xã đều tới vì muốn được gặp mình.

“Đây là Hứa Thanh Tiêu sao? Quả nhiên là một đấng nhân tài.”

“Không sai, không sai, không hổ là tài năng vạn cổ.”

“Chu phu tử, còn không đến nhìn đồ đệ của ngươi, haizz, vì sao ta không gặp được đồ đệ như vậy.”

“Sáng sớm đã đến, đồ nhi ngươi rất tận tâm, còn chuẩn bị nhiều lễ vật như vậy, quả nhiên là làm ta ghen tỵ chết đi được.”

Chúng phu tử nhao nhao khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng vô cùng hâm mộ Chu Lăng.

Mà Chu Lăng chậm rãi từ trong đại sảnh đi ra, mặc vào một bộ quần áo mới, gương mặt rạng rỡ, có thể nhìn ra được ông ấy đang rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

Nhất là một số phu tử khen ngợi, làm cho Chu Lăng vui vẻ như muốn bay lên luôn.

Không thể không nói, Hứa Thanh Tiêu sáng sớm hôm sau đã đến nhà, thật sự rất nể mặt, trong lòng còn có người sư phụ là ông ấy, còn chuẩn bị không ít lễ vật.

Sao ông có thể không vui thích cho được?

Lúc trước còn có người phỏng đoán, nói Hứa Thanh Tiêu hiện giờ đại danh đỉnh đỉnh, có thể cũng sẽ không nhớ đến lão sư như ông ấy, dù sao ông ấy cũng không dạy Hứa Thanh Tiêu cái gì.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, đột ngột bất ngờ, cũng làm cho ông ấy phong quang vô hạn.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu, nay thi đệ đậu đứng nhất kỳ thi phủ, đến đây ân tạ sư phụ sư nương.”

Hứa Thanh Tiêu hành đại lễ với Chu Lăng, thứ nhất là từ tâm, thứ hai cũng là cho những phu tử này xem.

Lão sư của mình nhất định phải được nở mày nở mặt.

“Không có gì, không có gì.”

Chu Lăng cười trả lời.

Mà sư nương càng tươi cười lôi kéo Hứa Thanh Tiêu nói: “Đừng khách khí như vậy, đều là người một nhà, sư nương

chuẩn bị cho cậu không ít đồ ăn ngon, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút. ”

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu ngồi vào chỗ, cũng hành lễ với đám phu tử.

Trong bàn cơm, mọi người quả thực khen không dứt lời đối với Hứa Thanh Tiêu, khen Hứa Thanh Tiêu giống như thánh nhân hạ phàm.

Mà Chu Lăng cũng không nói gì nhiều, toàn bộ quá trình chỉ cười, dù gì nếu có nói thêm lời lẽ nào, thì cũng dễ dàng làm cho người ta đố kỵ thêm.

Bữa cơm này kéo dài hơn một canh giờ, các phu tử cũng luyến tiếc mà rời đi.

Để cho sư đồ hai người Hứa Thanh Tiêu và Chu Lăng có thời gian hàn huyên.

“Lão sư, Trần sư huynh nói có chút việc, qua mấy ngày nữa sẽ đến gặp người.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhắc một tiếng tới chuyện của Trần Tinh Hà.

“Tính tình sư huynh ngươi vi sư biết được, đoán được hắn sẽ không tới.”

“Được rồi, hôm nay ngươi đến đây, vi sư có chút lời đúng lúc muốn hỏi ngươi một chút.”

“Bệ hạ muốn vài ngày nữa ngươi vào trong triều, ngươi có tính toán gì không?”

Các phu tử rời đi rồi, Chu Lăng bắt đầu nói rất nghiêm túc.

Hỏi Hứa Thanh Tiêu về dự định tương lai.

Chương 221: Thần Khí An Quốc, Áo Gấm Về Làng, Xuất Phát Đi Kinh Thành (9)

“Lão sư, học sinh dự định, sau khi vào triều, trước tiên đi bái phỏng một số người, hỏi ý kiến của bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra ý nghĩ.

“Ừm, không sai, vi sư nghe nói trong triều có không ít người rất có hảo cảm đối với ngươi, ngươi đi bái phỏng trước là đúng.”

“Có điều phải nhớ kỹ, nói ít nghe nhiều, nghe ý kiến của bọn họ, đồng thời không nên nhanh chóng đưa ra quyết định.”

“Triều đình sâu như biển, mỗi một câu nói, mỗi một bước, mỗi một động tác ngươi đều phải suy nghĩ rõ ràng, chớ có loạn ngữ.”

“Thế nhưng vi sư mới vừa đàm luận cùng mấy vị phu tử, ngươi đã đắc tội đến Chu thánh nhất mạch, nếu có thể, tốt nhất vẫn là nên hòa giải, dù sao Chu thánh nhất mạch là văn nhân đứng đầu thiên hạ.”

“Đắc tội bọn họ, đối với ngươi có hại chứ không lợi, còn có một chuyện nữa, ngươi nhất định không nên tham dự vào.”

Chu Lăng vô cùng nghiêm túc.

“Xin lão sư nói rõ, học sinh sẽ tuân theo lời dạy.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Chuyện bắc phạt, nhất định không nên tham dự vào, bất luận có như thế nào, không liên quan đến ngươi, đây là chuyện tranh đấu lớn nhất trong triều đình, quốc công quận vương, văn thần đại nho đều tranh giành không dứt.”

“Ngươi không gốc không rễ, tham dự vào việc này, không khác gì bước vào vực sâu, biết không?”

Chu Lăng không cách nào nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, nên đi bước nào, chỉ có thể nói cho Hứa Thanh Tiêu biết bước nào

không thể đi.

“Học sinh đã nhớ rõ.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Ừm, vậy thì vi sư không còn gì để nói, đúng rồi, có một việc, nhờ ngươi giúp đỡ vi sư.”

Chu Lăng đứng dậy, nói như vậy.

“Lão sư, xin người cứ nói.”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Mà lúc này, Chu Lăng ôm một xấp sách dày cộp, bày ra trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói.

“Đây là Dục nhân thư mà vi sư viết, ngươi ký tên giúp vi sư, cũng không nhiều, một trăm quyển là được, sau đó vi sư muốn đi chung quanh mấy phủ, đàm luận một phen.”

“Ngươi sắp vào kinh, cho nên vi sư sẽ không dong dài với ngươi, nào, viết đi.”

Chu Lăng rất nghiêm túc nói.

Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu nổi danh, ông ấy cũng nổi danh theo, mười dặm tám xã, các huyện phủ đều đến hỏi ông ta bồi dưỡng Hứa Thanh Tiêu như thế nào.

Cho nên Chu Lăng liền viết quyển sách dạy làm người này, nghĩ nếu có thể để Hứa Thanh Tiêu đề tên lên, phỏng chừng có thể bán được tốt hơn, đến lúc đó kiếm được ngân lượng, vừa có thể trợ cấp gia dụng, cũng có thể mở học đường.

Hứa Thanh Tiêu hơi trầm mặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn đề tên, chủ yếu còn tưởng rằng là chuyện lớn gì, không nghĩ tới chỉ có chuyện này.

“Đúng rồi, mấy ngày nay ta nghiên cứu sách cổ, phát hiện có một chỗ hơi tương tự với núi Minh Nguyệt mà ngươi nói lần trước.”

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đề tên, Chu Lăng tùy tiện nói một đề tài.

“Tương tự?”

“Ừm, có điều chắc là cũng không phải, dù sao bây giờ ngươi cũng không cần tìm nữa.”

Chu Lăng nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu không có hứng thú đối với việc này, cho nên không nhắc tới nữa.

“Ừm.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn đã chiếm được di bảo của Võ Đế, núi Vọng Thu chính là núi Minh Nguyệt, tìm được một địa điểm tương tự, đoán chừng cũng không khác nhau là bao, không có tác dụng gì đối với mình.

Chẳng bao lâu, hàng trăm cuốn sách đã được đề tên xong.

Hứa Thanh Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Chu Lăng lại ôm tới mấy chục quyển sách nói: “Đề thêm vài quyển nữa, dù sao thời gian còn sớm, nói chuyện với vi sư chút đi.”

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Vũ Xương năm đầu.

Ngày 30 tháng 4.

Bình minh.

Hứa Thanh Tiêu ngồi lên xe ngựa, dưới ánh mắt của mấy ngàn dân chúng huyện Bình An, chậm rãi rời đi.

Đợi Hứa Thanh Tiêu rời đi, Lý huyện lệnh vung tay lên, đồng thời hơn mười người kéo một tấm bia đá, đặt ở cửa huyện.

Bên trên viết rõ ràng.

[Mảnh đất cố hương của Hứa Thanh Tiêu]

Trong khi đó.

Phủ Nam Dự.

Cũng là một chiếc xe ngựa chậm rãi đi ra.

Trong xe ngựa, người ngồi trong chính là Nghiêm Lỗi.

Cuộc gặp gỡ của phủ Nam Dự là điều mà cả đời này ông ta cũng không thể quên được.

Hứa Thanh Tiêu, ông ta ghi nhớ trong lòng.

Xe ngựa chậm rãi chạy.

Một canh giờ sau.

Đột ngột, xe ngựa dừng lại.

Nghiêm Lỗi khẽ nhíu mày.

Chậm rãi vén rèm ra.

Là một người nam tử, đứng bên ngoài xe ngựa, chặn ngang đường đi.

Ngày Hai tháng Năm.

Gió thu mát mẻ.

Bên ngoài huyện Bình An, một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Là cái bóng của Trần Tinh Hà.

Mấy ngày nay hắn ta ở nhà suy nghĩ rất nhiều chuyện, định ra ngoài giải sầu đồng thời cũng cố học cho giỏi. Hắn đã sắp nhập phẩm, chỉ còn kém một xíu nữa thôi.

Hôm nay hắn ta đến huyện Bình An là muốn báo chuyện này cho sư phụ, đồng thời cũng muốn nói lời từ biệt với sư phụ, dù sao cũng sắp phải đi xa, nhất định phải báo cho sư phụ biết một tiếng, tránh để sư phụ không tìm thấy mình.

Huyện Bình An vẫn náo nhiệt như cũ, nhất là sau chuyện của Hứa Thanh Tiêu vào vài ngày trước, danh tiếng nơi này càng nước lên thuyền lên, đừng nói là mời dặm tám hương xung quanh, không ít người đọc sách từ các phủ đô lân cận cũng đến đây, mục đích của bọn họ là muốn đến hưởng lây chút tài khí.

Nơi Hứa Thanh Tiêu từng ở cũng được sửa thành cổ cư, tên của huyện Bình An chỉ còn kém xíu nữa là đổi tên thành huyện Thanh Tiêu hay là huyện Vạn Cổ luôn.

Thực tế thì trước đó Lý huyện lệnh cũng đã từng nghĩ đến chuyện này, nhưng sau đó ông ta lại cảm thấy như vậy không ổn, ông cho rằng chờ khi Hứa Thanh Tiêu vào triều rồi, có chỗ đứng vững chắc rồi đổi cũng không muộn.

Bên ngoài huyện.

Bước chân Trần Tinh Hà nhẹ nhàng, khuôn mặt của hắn ta vẫn thanh ngạo như cũ. Mấy ngày nay hắn ta luôn nghĩ mãi một chuyện.

Đó chính là tại sao mình lại không được như Hứa Thanh Tiêu?

Trần Tinh Hà rút ra được ba điều…

Cho nên hắn không làm được như Hứa Thanh Tiêu. May mà Hứa Thanh Tiêu là sư đệ cho nên Trần Tinh Hà cũng không cảm thấy quá khó chịu, ngược lại Trần Tinh Hà lại càng thêm cho rằng Hứa Thanh Tiêu chính là người mà ông trời phái xuống để khích lệ hắn.

Hắn ta luôn luôn quá thanh ngạo, tự cho rằng mình tài hoa hơn người, đúng thật là cần có người đến đây chèn ép mình một phen.

Nếu không rất có thể sẽ biến thành quá mức thuận lợi.

Cũng chính vì như vậy cho nên tâm tình của Trần Tinh Hà cũng thư thái hơn.

Thời gian còn sớm, hắn ta vẫn còn trẻ, bây giờ sư đệ của mình phong quang vô hạn nhưng cũng có thể qua một vài ngày nữa người phong quang vô hạn đó sẽ chính là mình.

Cuộc sống mà, luôn có lúc lên lên xuống xuống.

Ngay sau đó, Trần Tinh Hà thu hồi tâm trạng, nhấc chân đi về hướng huyện Bình An.

Chỉ là khi đến gần huyện Bình An thì Trần Tinh Hà lại có hơi khựng lại.

“Bọn họ có thể nhận ra mình đã đến hay không?”

“Không được, lỡ như nhận ra mình chẳng phải là sẽ tạo thành rối loạn hay sai?”

“Không được, không được, mình vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.”

Chương 222: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (1)

Trần Tinh Hà bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mặc dù mình so ra còn kém Hứa Thanh Tiêu rất nhiều nhưng tốt xấu gì lần thi phủ này hắn ta cũng thi đậu, nếu như không có Hứa Thanh Tiêu ở đây thì đợi thêm vài năm nữa, có khi huyện lệnh còn phải bước ra nghênh đón hắn.

Cho nên hắn ta phải khiêm tốn một chút, tránh gây nên chuyện rối loạn gì, đến lúc đó lỡ như cả đám người vậy đến làm cho ùn tắt giao thông thì không tốt lắm.

Ngay lập tức, Trần Tinh Hà hơi thu liễm khí chất lại rồi đi về phía cổng huyện.

Lúc đi vào cổng huyện, một tấm bia đá hấp dẫn ánh mắt Trần Tinh Hà.

‘Mảnh đất cố hương của Hứa Thanh Tiêu.’

Trên tấm bia đá còn có ghi một ít chữ nhỏ, đại khái là viết một vài chuyện mà sư đệ hắn ta đã từng trải qua, sau khi nhìn kỹ một phen, không thấy có nhắc đến hắn ta.

Hay lắm! Ghi sổ! Chờ sau này hắn ta thành thánh rồi thì chắc chắn sẽ không cho phép huyện Bình An lập bia đá của hắn ta.

Đi vào trong huyện Bình An, trên phố được treo không ít vật chúc mừng, đèn lồng đỏ này, câu đối mới này, như đang ăn tết vậy.

Tất cả các cửa hàng cũng có sự thay đổi rất lớn, nếu như trước kia chỉ bán mấy thứ lặt vặt thì bây giờ lại đều đang bán các loại như quạt xếp, tranh chữ, thậm chí còn có cửa hàng chuyên bán bút lông và giấy cùng kiểu với Hứa Thanh Tiêu.

Người đọc sách tụ lại đó cũng nhiều, giá cả cũng xem như là rẻ, tuy rằng hơi mắc hơn so với bên ngoài nhưng cũng không tới nỗi quá đắt, cho nên việc buôn bán của các cửa hàng cũng không tệ lắm.

Trong ánh mắt hơi toát ra chút ghen tị nhưng rất nhanh sau đó Trần Tinh Hà đã thu hồi ánh mắt, không thể nhìn nhiều, lỡ như bị người ta phát hiện thì chẳng phải là rước thêm phiền phức hay sao?

Cứ như vậy, Trần Tinh Hà lại tiếp tục cất bước.

Một bước.

Mười bước.

Năm mươi bước.

Một trăm bước.

Rất nhanh đã đi đến đoạn cuối của con đường này, Trần Tinh Hà phát hiện ra hình như không ai nhìn đến mình.

Hừm…

Có phải là do mình quá khiêm tốn cho nên mới không có ai để ý?

Trần Tinh Hà khẽ nhíu mày, tuy rằng hắn ta không nghĩ tới chuyện sẽ được bách tính vây quanh gì đó nhưng nếu như đến cả một người cũng không nhìn mình vậy thì hơi giống như mặc áo gấm đi đêm.

Nghĩ đến đây, Trần Tinh Hà lại ho khan vài tiếng, sửa sang lại quần áo, không thu liễm khí chất nữa mà vẫn như thường ngày, tiếp tục đi thêm.

Một bước.

Mười bước.

Năm mươi bước.

Lại thêm một con phố nữa.

Trần Tinh Hà tiếp tục đi tới, bên ngoài nhìn như rất bình tĩnh, nhưng nội tâm lại tràn đầy nghi hoặc.

Ngay vào lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

“Trần Tinh Hà!”

“Đây không phải là Trần Tinh Hà sao?”

Âm thanh vang lên, là chủ quán của cửa hàng quạt. Ông ta chỉ vào Trần Tinh Hà rồi lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn nói.

Câu nói của ông ta đã thu hút không ít ánh mắt nhìn theo, chẳng qua đa phần mọi người đều chỉ hiếu kì, nhất là các du khách, bọn họ lại càng không biết Trần Tinh Hà là ai.

Nghe thấy tiếng nói trên, đôi mày nhíu chặt của Trần Tinh Hà cuối cùng cũng giãn ra.

Cuối cùng cũng có người nhận ra mình.

Tốt, rất tốt, quá tốt luôn.

Trần Tinh Hà đang muốn siết chặt nắm đấm nhưng vì hình tượng cho nên hắn vẫn lộ ra vẻ cực kì bình tĩnh.

“Trần Tinh Hà là ai?”

“Ai vậy? Trần Tinh Hà là ai vậy?”

“Dọa ta một phen, ta còn tưởng là Hứa Thanh Tiêu tới nữa chứ.”

Các du khách chung quanh có hơi ngạc nhiên, bọn họ vốn chẳng biết Trần Tinh Hà là ai.

“Trần Tinh Hà!”

“Chính là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu đó.”

“Ngay cả cái này mà các người cũng không biết? Trần công tử, có đang rảnh không? Có thể giúp ta viết mấy chữ được không?”

Tiểu thương bán quạt cực kì kích động, ông ta cầm một trang giấy trắng và bút lông, vô cùng kích động đi đến trước mặt Trần Tinh Hà.

“Khụ, ta còn có việc gấp cần phải đi tìm sư phụ, nhưng mà chuyện viết chữ cũng là thuận tay mà thôi, viết cái gì nào?”

Trần Tinh Hà ho nhẹ một tiếng, chậm rãi hỏi.

Quả nhiên, là vàng thì sẽ phát sáng, sư đệ à sư đệ, tuy ngươi có đại tài, nhưng sư huynh cũng không thua kém ngươi.

Trong lòng Trần Tinh Hà cảm khái, đời này, hắn đã xem Hứa Thanh Tiêu như người để mình so sánh.

Sau đó, Trần Tinh Hà đưa tay nhận bút, chuẩn bị bắt đầu viết chữ.

Hắn ta đã nghĩ xong rồi, hắn sẽ viết bồng tất sinh huy (nhà tranh rực rỡ/phát sáng, lời khách sáo thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng), đây xem như là từ tương đối may mắn, nhưng mà chủ quán thì lại cười nịnh nói:

"Trần công tử, ta chẳng biết chút chữ nào nhưng gần đây dựa vào danh tiếng của Hứa Vạn Cổ cho nên việc làm ăn đặc biệt tốt, chỉ là, không đủ người làm."

"Làm phiền bàn tay quý giá của ngài đề giúp ta mấy chữ, 'vì cửa hàng bận rộn cho nên cần tuyển thêm người làm, ưu tiên người chịu được vất vả cực khổ, ưu tiên người biết chữ, tiền công tính theo ngày."

Người bán quạt cười cười nói, cái quầy này của ông ta nhìn thì không lớn nhưng giá cả vừa phải, buôn bán vô cùng tốt, hai ngày nay bận tối mắt tối mũi cho nên muốn mướn người phụ mình một tay. Nhưng ông ta lại không biết chữ, hỏi thăm hàng xóm láng giềng thì tất cả mọi người đều đang bận rộn buôn bán, cũng đang thiếu người cho nên đột nhiên nhìn thấy Trần Tinh Hà đi tới, ông ta mới gọi một tiếng.

Câu nói của người bán quạt vừa dứt.

Cây bút trong tay Trần Tinh Hà run lên nhè nhẹ, mực cũng nhỏ xuống trên trang giấy trắng, cả người sững sờ tại chỗ.

Mịa nó!

Ngươi gọi ta đến viết thứ này sao? Đây không phải thông báo tuyển người sao? Cho dù một chữ của Trần Tinh Hà ta không đáng ngàn vàng nhưng cũng không đến nỗi lưu lạc đến mức này chứ?

Khá lắm, khá lắm! Ngươi xem Trần Tinh Hà ta là ai? Tốt xấu gì ta cũng là người đọc sách mà! Ngươi đây là… vũ nhục người đọc sách, vũ nhục thánh nhân, đáng ghét.

Trong lòng Trần Tinh Hà vô cùng phiền muộn, xém chút nữa tức phát khóc luôn, nhưng vì giữ hình tượng, hắn ta vẫn hít một hơi thật sâu sau đó đưa bút lông lại cho đối phương, vẻ mặt thanh ngạo nói:

"Xin lỗi nha, không biết viết."

Nói xong lời này, Trần Tinh Hà sải bước, trực tiếp rời đi.

Khi mọi người nhìn thấy Trần Tinh Hà rời đi thì đều có chút nghi hoặc, nhất là người bán quạt, ông ta lại càng nhịn không được cảm khái nói:

"Quả nhiên là sư phụ dẫn nhập môn, tu hành dựa vào người, cũng cùng một sư phụ như nhau, Hứa Vạn Cổ cũng đã danh vang thiên hạ rồi nhưng sư huynh hắn vậy mà lại không biết viết chữ, đáng tiếc, đáng tiếc thật."

Giọng nói của người bán quạt vang lên làm cho Trần Tinh Hà còn chưa đi xa xém chút nữa loạng choạng ngã một cái.

Trần Tinh Hà ta không biết viết chữ? Ta không biết ông nội ngươi!

Hay lắm, chờ đó cho ta, chờ đó đi, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ làm cho huyện An Bình này đổi tên thành huyện Tinh Hà.

A a a!

Bước chân của Trần Tinh Hà trở nên nhanh hơn, hắn ta sợ mình tức đến phát khóc thì mất mặt lắm.

Chương 223: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (2)

Cứ như vậy, sau gần nửa canh giờ.

Trần Tinh Hà có chút thất hồn lạc phách đi đến bên ngoài nhà của Chu Lăng.

Nhìn thấy nhà sư phụ mình, lúc này Trần Tinh Hà mới như được chút an ủi, hắn ta hít sâu một hơi, chỉnh sửa lại quần áo. Trần Tinh Hà đi đến cửa, lúc sắp chuẩn bị gõ cửa thì một giọng nói truyền vào tai hắn.

"Tướng công, sao Thanh Tiêu đến sớm như vậy mà đứa nhỏ Tinh Hà đến giờ còn chưa tới nữa?"

Là giọng của sư nương, bà ấy đang ở trong nhà, hỏi thăm Chu Lăng.

Nghe thấy giọng nói này, Trần Tinh Hà đang có hơi thương tâm bây giờ thấy có chút ấm áp, vẫn là sư phụ và sư nương tốt.

Chỉ là sau một khắc, giọng của Chu Lăng lại vang lên.

"Có thể vì sao chứ?"

"Không phải là không còn mặt mũi đến gặp ta đó sao?"

"Đứa trẻ Tinh Hà này quá kiêu ngạo, bây giờ Thanh Tiêu lại ép nó đến thương tích đầy mình, nó sao còn mặt mũi mà kiêu ngạo nữa?"

Giọng của Chu Lăng vang lên làm cho trái tim vừa tốt lên một chút của Trần Tinh Hà lại có hơi khó chịu.

Sau đó, giọng nói của sư nương hắn lại vang lên lần nữa.

"Đứa nhỏ Tinh Hà này rất tốt, chỉ là có hơi ngốc. Thanh Tiêu mới có bao lâu đâu, hình như vừa đúng một tháng là đã nhập thất phẩm gì đó rồi."

"Đứa nhỏ Tinh Hà này quá ngu ngốc, đã mười mấy năm rồi mà vẫn chưa nhập phẩm."

Giọng của sư nương vang lên, nữa câu đầu làm cho tâm tình Trần Tinh Hà rất vui vẻ nhưng mà nữa câu sau liền khiến cho Trần Tinh Hà lâm vào trầm mặc.

Cái gì mà ngóc chứ! Là do sư đệ quá mạnh đó có biết không? Dưới tình huống bình thường hắn đã xem như là tốt lắm rồi, mười dặm tám hương ai có thể so được với Trần Tinh Hà này chứ?

"Cũng không thể nói là ngốc mà là được sách hơi cứng nhắc, đọc sách mà, nhất định đầu óc không được cứng nhắc, bà xem xem, Thanh Tiêu thông minh như thế nào?"

"So sánh một chút thì xem ra đứa nhỏ Tinh Hà này có hơi thiếu thông minh."

Chu Lăng hơi xúc động, cũng vào lúc này, cổng lớn liền được mở ra.

Là sư nương muốn lên phố mua ít đồ, vừa mở cửa ra liền đúng lúc thấy Trần Tinh Hà đứng ngoài cửa.

Trong nháy mắt.

Ba người đối mặt nhau.

Sư nương còn cầm theo cái sọt đồ ăn, nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ.

Sư phụ đang ngồi trong sân, cánh tay đang vò quần áo cũng đơ lại.

Trần Tinh Hà đứng ngoài cửa, không hiểu sao cũng hơi đơ đơ.

Cảnh tượng yên tĩnh như bức họa.

Ba người cùng nhau không nói lời nào. Cuối cùng, âm thanh của sư nương vang lên.

"Ta đi mua thức ăn, Tinh Hà, cậu mau vào tâm sự với sư phụ đi, đợi lát nữa sư nương sẽ nấu cơm cho cậu ăn."

Sư nương hơi xấu hổ, bà lướt qua người Trần Tinh Hà đi ra ngoài mua thức ăn, tránh cho ở lại sẽ càng xấu hổ thêm.

Giờ khắc này, Chu Lăng đang ở trong sảnh, ông mặc một bộ quần áo tương đối mộc mạc, tay áo xắn lên, ông đang giặt

quần áo, bên trên bộ râu vẫn còn dính chút bọt biển sừng, có vẻ hơi quái dị.

Ngay lập tức, Trần Tinh Hà cảm thấy thật quái lạ. Chuyện giặt quần áo nấu cơm không phải nên do sư nương làm sao? Sao sư phụ lại giặt quần áo vậy?

Sau một khắc, thanh âm vang lên.

“Tinh Hà.”

“Sư phụ.”

Hai người cùng nhau mở miệng, hiện trường lại xấu hổ thêm một lần nữa.

“Ngươi nói trước đi.”

“Người nói trước đi.”

Hai người lại cùng nhau mở miệng khiến cho cảnh tượng lại càng thêm lúng túng.

Một lát sau, Chu Lăng đứng dậy rửa tay một phen, sau đó thả tay áo xuống rồi mở miệng nói:

“Tinh Hà, vừa rồi ngươi nghe thấy gì rồi?”

Chu Lăng mở miệng, cũng không tiếp tục lúng túng nữa mà là hỏi thẳng.

“Sư phụ, nên nghe được đều nghe được, không nên nghe được cũng nghe được luôn.”

Trần Tinh Hà có chút buồn bực.

Nghe hắn nói câu này, vẻ mặt Chu Lăng nghiêm túc nói:

“Tinh Hà, ngươi mang vẻ mặt này chẳng lẽ đang trách sư phụ nói xấu sau lưng ngươi sao?”

“Thật ra thì sư phụ đã sớm nghe được động tĩnh của ngươi, biết ngươi đã đến rồi, những lời vừa rồi thật ra cũng vì nhắc nhở ngươi, vì để thức tỉnh ngươi mà thôi, biết chưa?”

Chu Lăng nghiêm túc nói.

Đáng tiếc, Trần Tinh Hà không mắc mưu, có chút u oán nhìn về phía Chu Lăng nói:

“Sư phụ, con đúng thật không phải đại tài nhưng cũng không phải là đồ ngốc, người nói như vậy, tin được sao?”

Trần Tinh Hà có chút bất đắc dĩ.

“Thôi thôi, được rồi được rồi, không phải là chỉ nói ngươi vài câu thôi sao? Hơn nữa vi sư cũng không nói sai mà, ngươi thật sự có hơi không có tâm cơ, đến đây đến đây, vi sư đúng lúc có viết hai câu đối, ngươi giúp ta nhìn thử coi sao.”

Chu Lăng kéo Trần Tinh Hà đi vào, không tiếp tục che giấu nữa.

Vào trong sảnh đường.

Chu Lăng lấy ra một bộ câu đối cho Trần Tinh Hà xem.

Vế trái: Dục nhân tiên dục thụ phương tri thụ nan dục.

Vế phải: Minh tri thụ nan dục canh thượng tam phân tâm.

Hoành phi: Thanh Tiêu chi sư.

(Ươm người nên ươm cây trước để biết cây khó ươm. Biết cây khó ươm càng phải thêm tâm huyết.

Sư phụ của Thanh Tiêu.)

“Thế nào hả? Vi sư cũng có chút trình độ đúng không?”

Chu Lăng có chút tự tin nói.

Còn Trần Tinh Hà thì lại hơi bất đắc dĩ, nhưng lại ngại đây là thầy của mình, vì vậy chỉ gật đầu rồi nói: “Tài làm văn của lão sư, học sinh mặc cảm không bằng.”

“Ha ha, Tinh Hà, khiêm tốn, khiêm tốn.”

Chu Lăng cẩn thận đặt câu đối sang một bên, sau đó lại bảo Trần Tinh Hà ngồi xuống nói:

“Hôm nay ngươi đến tìm vi sư có chuyện gì vậy?”

Chu Lăng mở miệng hỏi thăm.

“Hồi lão sư, có hai chuyện.”

“Thứ nhất, học sinh đã đậu thi phủ, đến đây để cảm tạ lão sư bồi dưỡng mấy năm nay.”

Trần Tinh Hà nói thế.

“Ừ, không tệ, không tệ, vi sư cũng biết ngươi đã qua thi phủ, tuy nói là được thứ hai mươi mấy nhưng cũng rất tốt đấy.”

Chu Lăng hết sức hài lòng nói.

Nhưng mà Trần Tinh Hà lạnh nhạt mở miệng: “Hạng mười chín.”

Chu Lăng: “…”

“Chuyện thứ hai thì sao?”

Chu Lăng tiếp tục hỏi, mở thêm chủ đề.

“Sư phụ, ta định sẽ vân du tứ phương tĩnh tâm đọc sách cho nên lần này đến đây là để cáo biệt sư phụ.”

Trần Tinh Hà nói ra chuyện thứ hai, hắn muốn vân du tứ phương, dốc lòng đọc sách.

Nhưng vừa nghe được câu này thì Chu Lăng lại lắc đầu.

“Không được, như vậy không được đâu.”

Câu nói của Chu Lăng làm Trần Tinh Hà có hơi không hiểu.

“Sư phụ, ý của người là gì?”

Trần Tinh Hà tràn đầy hiếu kì, không rõ ý của sư phụ mình là gì.

“Tinh Hà à, về điểm này, ngươi hoàn toàn không bằng sư đệ Thanh Tiêu của ngươi, bây giờ mà ngươi lại muốn đi vân du, đây không phải là rất ngớ ngẩn hay sao?”

“Ta hỏi ngươi, bây giờ Thanh Tiêu đi kinh thành, cho dù không tốt tới mấy thì cũng có thể có được một chức quan trong triều, nhưng sư đệ ngươi ở kinh thành hoàn toàn không có chút căn cơ nào cả.”

“Mặc kệ là làm bất cứ chuyện gì thì sư đệ ngươi cũng sẽ đều rất khó khăn. Mà ngươi là sư huynh của nó, qua một khoảng thời gian nữa khoa cử tới rồi, vậy sao ngươi lại không tới kinh thành trước, tìm vị sư đệ này của ngươi, đến lúc đó ngươi muốn đọc sách cũng được, chuẩn bị khoa cử cũng được, ngộ

nhỡ đến lúc sư đệ ngươi cần người hỗ trợ thì ngươi cũng có thể ra tay giúp đỡ.”

Chương 224: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (3)

“Một là sư đệ ngươi sẽ nợ ngươi một ân tình, hai là ngươi có tài hoa, vào kinh thành sớm để hiểu rõ thị phi của kinh thành, tránh cho một ngày kia ngươi bước vào triều đình lại ngây thơ vô tri, ngươi có rõ chưa?”

Chu Lăng nói đạo lý rõ ràng một phen.

Trong mắt ông ta, Hứa Thanh Tiêu bây giờ có thể nói là đã vang danh thiên hạ, bây giờ đi đến kinh thành thì chắc chắn cũng sẽ giống như là cá gặp nước, nhưng mà có thuận buồm xuôi gió như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được chuyện Hứa Thanh Tiêu sẽ gặp phải các loại phiền phức, nếu như không có thân tín của mình thì làm sao làm việc được?

Mà sớm muộn gì Trần Tinh Hà cũng sẽ vào triều, không nói đến chuyện có nhận được chức quan trong triều hay không nhưng ít nhất, nhận một chức quan ở địa phương chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ? Đi đến kinh thành sớm một chút thì quen thuộc nhân mạch của kinh thành sớm một chút, giúp cho Hứa Thanh Tiêu một tay cũng được, muốn đọc sách thêm cũng được, ít nhất thì tốt hơn cả vạn lần so với vân du tứ phương.

Nếu không thì đến khi đi làm quan thật, phía sau không có thế lực chống đỡ, không có nhân mạch, vậy lỡ như hơi không cẩn thận một tí thì sẽ lập tức bước vào vực sâu vạn trượng.

Đừng nhìn Chu Lăng chỉ là một phu tử mà thôi nhưng ông ta cũng đã có mấy mươi năm kinh nghiệm, đường đi được cũng xa hơn Trần Tinh Hà.

Đúng là những lời này của ông làm cho Trần Tinh Hà có hơi trầm mặc, hắn ta nghĩ kỹ lại, thật sự rất ổn.

Đi kinh thành chuẩn bị cho kì thi khoa cử, hiểu rõ hơn những chuyện ở kinh thành, nếu như Hứa Thanh Tiêu cần hỗ trợ thì hắn ta sẽ giúp một tay, nếu không thì mình có thể nghiêm túc

đọc sách, thỉnh thoảng cũng có thể kết bạn với bằng hữu kinh thành một phen, con đường này sẽ mang đến cho mình vô số lợi ích.

“Đa tạ lão sư chỉ điểm, học sinh đã rõ.”

Trần Tinh Hà lộ ra nét mừng rỡ, bừng tỉnh đại ngộ nói.

“Ừ, rõ rồi thì tốt, vậy tiếp theo ngươi định tính toán thế nào?”

Chu Lăng vuốt vuốt râu nói.

“Mấy ngày này học sinh dự định sẽ nhập phẩm trước, học sinh cảm thấy mình sắp đột phá.”

Trần Tinh Hà hồi đáp.

Cũng liền vào lúc này, cửa lớn mở ra, là sư nương trở về.

“Bây giờ người trong huyện đều đang bán quạt, bán thư họa, người bán đồ ăn lại càng ít đi, hôm nay sư nương không mua được nhiều đồ ăn, cậu chịu khó một chút nhé.”

Sư nương đi vào từ cửa lớn, trong giỏ cũng không có mấy món đồ ăn.

“Sư nương khách khí, tùy tiện là được, tùy tiện là được.”

Trần Tinh Hà thì cảm thấy không quan trọng lắm, ăn cái gì cũng được.

“Được rồi, đứa nhỏ này, trước khi đến cũng không thèm nói một tiếng.”

Sư nương nhẹ gật đầu, sau đó lại lấy vài thứ từ trong nhà rồi đi ra ngoài, tiếp tục giặt đống quần áo còn chưa giặt sạch.

“Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?”

Chu Lăng mở miệng, sợ Trần Tinh Hà lại nhắc đến chuyện mình giặt quần áo.

“Học sinh sắp nhập phẩm.”

Trần Tinh Hà mở miệng trả lời.

“Ồ, thật ra thì Tinh Hà à, đừng thấy sư đệ ngươi chỉ dùng một tháng đã tấn thăng được lên thất phẩm, Nho đạo này của chúng ta chú trọng nhất chính là tích lũy về sau.”

“Từ xưa đến nay cũng không phải chưa từng có ai ngộ đạo trong một thời gian ngắn, tuy nói là vạn năm chưa chắc có một người nhưng mà bất luận thế nào thì vẫn là có.”

“Ngươi tuy có tài nhưng thành công muộn, vi sư cũng là người có tài nhưng thành công muộn, cho nên đừng có vì thấy sư đệ ngươi như thế mà nóng nảy, chuyện nhập phẩm, tốt nhất là nên chờ đến thời điểm thích hợp.”

“Ngươi xem vi sư này, lâu như vậy cũng chưa nhập phẩm, ngươi sẽ không cho rằng vi sư không nhập phẩm được đó chứ?”

Chu Lăng nghiêm túc nói.

Còn Trần Tinh Hà thì gật đầu, mặc dù cảm thấy có hơi là lạ nhưng nghe ra thì hình như rất có đạo lý.

“Học sinh đã rõ, đa tạ lão sư chỉ giáo.”

Trần Tinh Hà lộ ra nụ cười, đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu có số phận riêng của Hứa Thanh Tiêu, mà hắn thì có tạo hóa riêng của hắn, có tài nhưng thành đạt muộn, cùng lắm thì mình lại sẽ chờ thêm một chút, không cần phải vội vã nhất thời.

“Ừ, nói tóm lại thì sư đồ hai người chúng ta cho dù không nhất định sẽ siêu việt như sư đệ ngươi nhưng chắc chắn cũng sẽ không thua kém gì sư đệ ngươi đâu, đúng không, ha ha ha!”

“Vâng, sư phụ nói rất đúng.”

Trần Tinh Hà gật đầu phụ họa, đồng thời cũng phát ra tiếng cười.

Nhưng vào lúc này, sư nương đang ở ngoài cửa lại bất thình lình mở miệng.

“Hai người còn chưa nhập phẩm vậy mà lại ở đây dương dương đắc ý, không sợ mất mặt.”

Giọng nói vang lên làm cho trong sảnh không hiểu sao lại an tĩnh lại.

Cảnh tượng yên tĩnh như bức họa.

Qua một hồi lâu, Chu Lăng mới đứng dậy đóng cửa phòng lại, sau đó ôm ra một chồng thư tịch lớn từ phía sau hậu đường, nhìn về phía Trần Tinh Hà nói:

“Tinh Hà, đây là Dục Nhân kinh mà vi sư đã viết ra, muốn nhờ ngươi làm một chuyện.”

Chu Lăng mở miệng xong lại lấy bút mực ra.

“Mời lão sư sai bảo.”

Trần Tinh Hà gật đầu.

“Là như vầy, trước đó vài ngày Thanh Tiêu có tới đây một chuyến, ta đã bảo nó kí tên, dù sao thì qua ít ngày nữa vi sư cũng sẽ đi đến các nơi dạy tiếp.”

“Sách này cần phải bán đi, có một số là bản có chữ kí, Thanh Tiêu đã kí khoản một trăm bảng, vi sư nghĩ vẫn còn chưa đủ cho nên muốn bảo ngươi làm.”

Chu Lăng nói.

“Ồ, đã rõ, mấy hôm nay học trò cũng không có chuyện gì làm, đúng lúc có thể giúp lão sư kí tên, sau đó lại đi theo lão sư, sau đó nữa thì đến kinh thành cũng không muộn lắm.”

Trần Tinh Hà khẽ gật đầu đồng thời trong lòng cũng có chút cảm khái, vẫn là sư phụ mình tốt, bảo mình kí tên, coi như là làm nổi bật danh tiếng của mình một xíu, so với tên bán quạt kia thì đúng là khác nhau một trời một vực.

“Tốt, không hổ là ái đồ của vi sư.”

Vẻ mặt Chu Lăng tươi cười, đưa một quyển sách nhỏ ra trước mặt Trần Tinh Hà nói:

“Ngươi mô phỏng chữ của Hứa Thanh Tiêu một chút, hai ngày nay vi sư vẫn luôn mô phỏng nhưng lại mô phỏng không ra cái loại cảm giác non nớt kia, có thể là do vi sư cầm bút lâu quá rồi.”

“Ngươi đến đây mô phỏng một chút xem, đừng có ngẩn người ra chứ, nhanh lên, nhanh lên.”

Chu Lăng chỉ vào chữ kí của Hứa Thanh Tiêu, thúc giục nói.

Còn Trần Tinh Hà thì đứng sững sờ tại chỗ.

Gì đây! Sư phụ bảo ta mô phỏng chữ kí của sư đệ? Sư phụ, người khinh người quá đáng rồi nhé? Trần Tinh Hà ta có chỗ nào không bằng Hứa Thanh Tiêu chứ?

“Sư phụ, ngài bảo ta làm giả chữ kí của sư đệ, ta không làm.”

“Hứa Thanh Tiêu hắn là người, Trần Tinh Hà ta cũng là người, Hứa Thanh Tiêu là học sinh của ngài, Trần Tinh Hà ta cũng là học sinh của ngài… nhưng Trần Tinh Hà ta vẫn rất tôn sư trọng đạo!”

“Sư phụ, cất cây thước vào đi, ta viết.”

Ban đầu Trần Tinh Hà tràn ngập phẫn nộ, nhưng sau khi nhìn thấy Chu Lăng lấy cây thước ra thì lập tức thay đổi lời nói, thành thành thật thật bắt đầu ngồi bắt chước chữ kí.

Giờ khắc này, trong lòng Trần Tinh Hà vô cùng uất ức.

Một ngày kia ta mà như rồng gặp nước thì nhất định phải nghịch đảo Trường giang.

Sau khi suy nghĩ xong thì Trần Tinh Hà cần thư tịch lên, đưa cho Chu Lăng nói:

“Sư phụ, ta viết xong rồi, người nhìn xem, có giống không?”

Chương 225: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (4)

So với bên Chu Lăng khá náo nhiệt.

Thì giờ khắc này, đường lên kinh lại có vẻ yên tĩnh lạ thường.

Thiên lý mã phi nhanh.

Nằm trong xe ngựa, nhìn qua từng tấm thiệp mời, Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng suy ngẫm một vài chuyện.

Chưa đến một ngày nữa mình sẽ đến kinh thành.

Đến kinh thành rồi, chuyện đầu tiên cần làm không phải là diện thánh, dù sao muốn diện thánh thì cũng phải chờ Hoàng đế triệu kiến hắn, nếu như hắn chủ động đi qua vậy thì chắc chắn là không được.

Cho nên chuyện đầu tiên hắn cần làm chính là đi gặp các vị quốc công.

An quốc công, Tề quốc công, Tín quốc công, Lý quốc công, còn có Từ quốc công, hết thảy có năm vị quốc công mời mình đi qua ngồi một chút.

Người đầu tiên cần đến chắc chắn là nhà An quốc công, dù sao thì trong triều An quốc công cũng đã giúp hắn không ít, bất luận là ông ta vì mục đích gì thì hắn nhất định cũng phải đi qua cảm tạ một phen.

Tề quốc công và Tính quốc công thì đã sớm mời mình qua từ mấy ngày trước, lần này lại phát thiệp mời nữa, không đi cũng không được.

Về phần Lý quốc công và Từ quốc công, Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ tiếp xúc qua với họ, chỉ do lần này họ đưa thiếp mời đến mà thôi.

Vương triều Đại Ngụy có tất cả chín vị quốc công, bỏ qua sáu vị quốc công ban đầu thì ba vị sau đều là người đi theo Võ đế bắc phạt mà có được địa vị.

Ba vị này quốc công theo thứ tự là, Lư quốc công, Hằng quốc công, Việt quốc công.

Ba vị này cũng không phát thiếp mời cho hắn nhưng đối với hành động không gửi thiếp mời này, Hứa Thanh Tiêu lại không cảm thấy mình không được tôn trọng mà ngược lại hắn lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Hơn nữa nếu như bọn họ thật sự gửi thiếp mời tới, cả chín vị quốc công đều đồng thời ưu ái mình cũng không phải là chuyện tốt gì.

Đừng thấy bọn họ đều là quan võ, nhưng võ quan cũng chia thành các thế lực nhỏ, bây giờ vì sao lại tụ họp thành một đoàn? Không phải là vì bắc phạt hay sao?

Dù sao thì quan văn thịnh thế, võ tướng loạn thế, nếu như có thể bắc phạt vậy thì bọn họ càng có thể lập nhiều công huân cho con cháu đời sau của mình, cũng có thể để cho con cháu đời sau của mình tiếp tục đi lập công huân.

Từ khi Đại Ngụy lập quốc cũng chỉ có ba vị quốc công có thể cha truyền con nối, nhưng nay đã qua mấy trăm năm, hậu nhân của ba vị quốc công này đều đã mất hết.

Từ đó tước vị quốc công cũng không được cha truyền con nối nữa, tước vị của người đời sau cũng dần dần giảm xuống.

Tước vị của võ tướng là do đánh trận mà có, thái bình thịnh thế là thiên hạ của quan văn, cho nên đám võ tướng này tụ tập lại một chỗ, mục đích là gì chứ?

Chính là vì công huân bắc phạt.

Đương nhiên trong đó cũng bao gồm thù hận nữa, điểm này cũng không thể phủ nhận được, nhưng phần nhiều vẫn là vì công huân, một khi con cháu có được công huân thì người đời trước cũng có thể an tâm mà đi.

Ít nhất thì năm đời cũng sẽ không xảy ra sai sót, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà nhóm võ tướng nhất định phải chủ trương bắc phạt, liên quan đến lợi ích căn bản của bọn họ thì cho dù biết là thời điểm không thích hợp để bắc phạt nhưng bọn họ vẫn cố kiên trì.

Nhưng mà bây giờ bắc phạt có thể thành công hay không lại trở thành một vấn đề cực lớn. Cho nên tất nhiên là nhóm quan võ phải chuẩn bị hai bên cho thật tốt, một bên chuẩn bị có thể bắc phạt, vậy thì đi lập công huân thôi, một bên chuẩn bị cho việc không thể bắc phạt, vậy thì nhất định phải suy tính chuyện này cho thật tốt.

Cho nên chuyện được cả chín vị quốc công ưu ái cũng không phải là chuyện tốt gì, không có bắc phạt thì trong nháy mắt, những tranh đấu về mặt lợi ích của các quan võ cũng rất nhanh chóng lộ ra.

Về phần quan văn thì khỏi cần phải nói, bọn họ cứ luôn chèn ép chính sách bắc phạt, bề ngoài thì có vẻ như là vì thiên hạ bách tính nhưng trên thực tế thì vẫn là vì quyền lực. Một khi không đánh trận thì Đại Ngụy sẽ hoàn toàn rơi vào trạng thái nghĩ ngơi tịnh dưỡng, vậy thì tất cả những chuyện to to nhỏ nhỏ tiếp theo đều sẽ do chính quan văn xử lý.

Võ tướng sẽ trực tiếp bị thất thế, nên dưỡng lão thì về dưỡng lão, nên an hưởng tuổi già thì về an hưởng tuổi già, con cháu đời sau thì tùy tiện đi quân doanh lăn lộn, chờ khi có việc cần thì lại gọi về.

Đạo lý đơn giản như vậy đấy.

Còn mình bây giờ lại đang đứng trước một chuyện.

Nghiêng về binh phạt!

Hay là.

Nghiêng về tĩnh dưỡng?

Không hề nghi ngờ, chắc chắn chủ trương của mình chính là nghĩ ngơi để lấy lại sức, kinh tế quốc gia ấm lại mới là quan trọng, nhưng mà lời này thì tuyệt đối không thể nói ra được, nếu như nói ra thì tất cả phe phái bên võ tướng sẽ lập tức tìm mình gây phiền toái.

Vốn hắn đã đắc tội với nho quan nhất mạch, bây giờ nếu như lại còn đắc tội với võ tướng nữa vậy thì còn chơi cái gì nữa.

Gia nhập Đông Minh hội cũng chỉ làm những chuyện vô bổ, dựa trên tình hình trước mắt mà nói thì chỉ cần chuyện bắc

phạt còn chưa có kết luận cuối cùng thì Đông Minh hội cũng sẽ không làm ra chuyện gì to tác.

Muốn gây chuyện cũng không thể gây chuyện được, không bằng cứ thanh thản nghỉ ngơi ổn định lấy lại sức, chờ tới khi chuyện bắc phạt có kết quả cuối cùng thì bọn họ lại tiếp tục nhảy nhót.

Hơn nữa nhóm người Đông Minh hội cũng không ngốc, bọn họ sẽ không thèm lôi kéo một người bị quan viên văn võ nhằm vào hội, còn lại thế lực cuối cùng thì khỏi cần phải nói, vốn bản thân bọn họ đã nhỏ đến mức trong suốt rồi, cho dù bọn họ có muốn bảo vệ cho mình thì cũng vô dụng.

Nói tóm lại.

Muốn hoàn toàn đứng vững bước chân ở lại kinh thành thì hắn không thể nào biểu hiện ra quá rõ ràng, nhất định phải tiến hành theo trình tự, trước tiên cứ đứng vững bước chân cái đã rồi sau đó lại thể hiện ra tài hoa, tuyệt đối không thể quá mạo hiểm.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu tự nhủ.

Tranh đấu trên triều rất rõ ràng, bắc phạt thì võ tướng mạnh, quan văn lạnh, không bắc phạt thì võ tướng lạnh, quan văn mạnh.

Chuyện này có liên quan đến sự hưng suy của hai thế lực lớn, vậy nhất định là sẽ tranh đấu rất kịch liệt. Loại như mình không có nhân mạch không có bối cảnh, tuyệt đối không thể nói lung tung, cũng không thể tùy tiện chọn đội.

Cho dù mình thật sự chủ trương tĩnh dưỡng nhưng cũng không thể nói thẳng ra được, cần phải mờ mờ ảo ảo rồi lại ảo ảo mờ mờ.

Nói thẳng ra một chút chính là gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ thì nói tiếng quỷ.

Chương 226: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (5)

Hắn cũng không biết quá nhiều về những chuyện trong quan trường, nhưng đạo lý về mặt đối nhân xử thế thì hắn vẫn rất thuần thục.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi xác định chủ ý.

Một canh giờ sau.

Khi đi tới một dịch trạm, Hứa Thanh Tiêu xuống xe, dùng bữa cơm đơn giản bên trong dịch trạm, mấy cân thịt bò tiêu chuẩn và một thùng cơm tiêu chuẩn, chẳng qua văn nhân thì vẫn phải có dáng vẻ của văn nhân, hai lượt khách đến rồi đi trong thời gian Hứa Thanh Tiêu ăn, cuối cùng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn bước vào trong xe.

Đường vào kinh tương đối an toàn, hơn nữa con đường này lại được tu sửa cực kỳ tốt, cho dù thiên lý mã phi nhanh thì cũng chẳng có cảm giác xốc nảy gì.

Trở lại trong xe.

Hứa Thanh Tiêu dự định sẽ ngủ một giấc, đợi đến khi tỉnh lại thì đoán chừng đã đến được kinh thành.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu nằm xuống thì lại cảm cảm giác cộm cộm chạm vào hắn.

Chỗ gáy có hơi cộm một xíu.

Là thiếp mời sao?

Sờ sờ thì thấy không giống lắm, Hứa Thanh Tiêu vừa mới nằm xuống lại không nhịn được mà ngồi dậy nhìn lại.

Là một phong thư.

Một phong thư rất bình thường, mở ra xem thì bên trong phong thư chẳng có bất kỳ chữ gì, chỉ có hai kí hiệu.

Một bộ y phục cùng một đóa hoa đào.

Bạch Y môn?

Hứa Thanh Tiêu mày nhíu gấp lại.

Hai ngày trước hắn vẫn còn nghĩ về chuyện của Bạch Y môn, lúc đầu hắn đã đồng ý với Ngô Ngôn rằng sẽ đến huyện Trường Bình để gặp mặt, nhưng hắn đã vang danh thiên hạ rồi, đi đến nơi nào cũng sẽ có người nhận ra hắn.

Hơn nữa danh tiếng lúc đó của hắn rất cao, hắn không thể nào đi đến huyện Trường Bình để gặp mặt người của Bạch Y môn được.

Nếu như đi gặp mấy người Bạch Y môn vậy thì trực tiếp vào hang cọp rồi còn gì.

Chẳng cần ai mật báo, không chừng hắn sẽ bị người ta hốt luôn cả ổ, có miệng cũng không nói rõ được. Chu thánh nhất mạch còn đnag mong chờ hắn xảy ra chuyện, nếu như hắn lại dính dáng đến Bạch Y môn, vậy thì có thể thanh thản mà ngồi chờ chết được rồi, khỏi phải nghĩ gì nhiều.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu quyết định sẽ không đi gặp mặt.

Nhưng mà không ngờ được là người của Bạch Y môn vậy mà lại tìm đến tận cửa?

“Làm sao bọn họ tìm được mình?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò, không phải tò mò về chuyện bọn họ làm sao tìm được mình mà là tò mò về chuyện tại sao bọn họ lại đến tìm mình.

Theo lý thì mình không đi gặp mặt với người của Bạch Y môn thì bọn họ cũng chẳng biết chuyện Ngô Ngôn giao đồ vật cho hắn.

“Ồ, không đúng, Trần bộ đầu.”

Trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu liền nghĩ ra ngay, Trần bộ đầu biết rõ tình huống của mình, cho dù chỉ biết được một chút, Trần bộ đầu cũng không nhìn thấy mình nhưng theo lý thì nếu như cẩn thận điều tra thử một phen thì sẽ phát hiện ra được mình có vấn đề.

Một tên sai dịch bình bình thường thường trong vòng một tháng ngắn ngũ nhập phẩm Võ đạo thì thôi không nói, lại còn

được thất phẩm Nho đạo, chuyện này nếu không có chút gì mờ ám thì tuyệt đối là không thể nào.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm nghi ngờ.

Cuối cùng là Trần bộ đầu nói chuyện của mình cho người ta biết hay là do bọn họ chủ động hoài nghi mình.

Nếu như Trần bộ đầu nói thì cũng có nghĩa là hắn có thể đã hiểu lầm rằng mình là môn đồ của Bạch Y môn, hoặc là bọn họ cho là mình đang muốn gia nhập Bạch Y môn.

Nếu như chỉ đơn giản là hoài nghi đến mình thôi thì cái này cũng không rõ là như thế nào.

Rất phức tạp, cũng rất kỳ lạ, trên đời này, thứ khó chịu nhất chính là phải đoán suy nghĩ của người khác.

Nhìn thoáng qua tờ giấc, Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía hoa đào bên trên.

Áo trắng nghĩa là Bạch Y môn, còn hoa đào thì có nghĩa là gì?

Nói ta mệnh phạm hoa đào?

Không thể nào đâu, vậy thì này thể hiện cho ý gì đây? Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, càng nghĩ thì lại càng nghĩ không ra lời giải thích nào.

Nhưng mà bất kể là cái nào thì người của Bạch Y môn không trực tiếp đến tìm mình nghĩa là bọn họ không muốn gây phiền phức cho hắn.

Về mặt thái độ thì không tệ đấy, ít nhất thì cũng có chỗ để đàm phán với nói chuyện. Nếu không thì vừa rồi bọn họ sẽ đến dịch trạm để gặp mình, nếu như có ý muốn gây sự với mình thì chắc là sẽ ra tay vào lúc đó.

Như vậy rất tốt, đối phương có ý muốn nói chuyện đàng hoàng với mình, Hứa Thanh Tiêu cũng không ngại sẽ nói chuyện đàng hoàng với bọn họ.

Nếu như bàn bạc tốt thì mọi người cùng nhau hợp tác, sau đó sẽ hiểu thêm được vài chuyện.

Nếu như nói chuyện không hợp thì càng tốt hơn, quân tử giận dữ, mười vạn quân giết tới, diệt hết.

Đây gọi là gì? Đây gọi là giả tạo đấy.

Thiên Đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại tới.

Tiếp xúc với người của Bạch Y môn Hứa Thanh Tiêu biết là sẽ rất mạo hiểm nhưng nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu không từ chối cũng đơn giản thôi.

Từ lúc vừa mới bắt đầu tiếp xúc với Ngô Ngôn thì hắn xem như đã dính dáng đến Bạch Y môn rồi, muốn thoát khỏi liên quan, đừng có nằm mơ.

Giống như bây giờ vậy, hắn không đi tìm Bạch Y môn thì người của Bạch Y môn cũng đi đến gõ cửa tìm hắn. Một tổ chức tạo phản không thể nào không có đầu óc được, nếu như hắn cứ cố muốn rủ bỏ hết mọi liên hệ.

Thì đám người của Bạch Y môn kia cũng sẽ không dài dòng, một người đã từng tiếp xúc với Bạch Y môn nhưng lại không mang lại bất kỳ tác dụng gì cho Bạch Y môn, không giết chẳng lẽ để lại ăn tết?

Thậm chí nói một câu không dễ nghe thì Bạch Y môn có thể càn rỡ đến bây giờ, chẳng lẽ trong triều không có nội gián gì hay sao?

Nói không chừng một hoàng thân quốc thích nào đó lại chính là cao tầng của Bạch Y môn.

Dù sao thì đây cũng là lấy danh nghĩa của Võ đế để tạo phản. Nữ đế đăng cơ người trong thiên hạ có phục hay không Hứa Thanh Tiêu không biết, nhưng điều hắn có thể biết chính là trong hoàng thất nhất định có người không phục.

Nhiều nam đinh như vậy không được làm hoàng đế lại để cho một nữ nhân làm hoàng đế, ngươi cảm thấy trong lòng mọi người có thoải mái hay không?

Đã bước vào vòng này rồi thì Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ gì nữa, cũng không nghĩ sẽ rũ sạch mọi quan hệ, chẳng bằng

cứ lợi dụng, không chừng nó sẽ trở thành một lá bài tẩy của mình.

Vào thời điểm mấu chốt nói không chừng còn có thể để mình có được sự trợ giúp cực lớn.

Chẳng qua Bạch Y môn tìm tới cửa, Hứa Thanh Tiêu không thể không có chút lo lắng nào.

“Thực lực! Quyền lực! Địa vị! Thiếu một thứ cũng không được.”

Trong xe ngựa, Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm trong lòng.

Chương 227: Cảnh Tượng Đông Cứng Cỡ Lớn, Hứa Thanh Tiêu Vào Kinh (6)

Càng là sóng ngầm cuồn cuộn thì lại càng thể hiện được tầm quan trọng của thực lực, võ giả phải tự cường, hắn vẫn phải nhanh chóng tăng nhanh thực lực mới được.

Nếu như thật sự có một ngày náo loạn đến mức đó, vậy thì vũ lực chính là thứ sau lưng để cho mình dựa vào.

Quyền lực gì đó, địa vị gì đó, nhân mạch gì đó cũng không bằng hai tay mình, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy, ít ra thì mình còn có thể bảo vệ được tính mạng.

Haiz!

Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng thật là một thiên tài mà.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu nằm xuống, không suy nghĩ gì nhiều nữa, đi ngủ tiếp, phải đảm bảo tinh lực dồi dào.

Không bao lâu sau, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp chìm vào giấc ngủ, hắn ngủ thật say, tĩnh dưỡng cho tinh thần đầy đủ.

Xe ngựa phi nhanh.

Làm bụi đất bay đầy trên đường vào kinh.

Trong nháy mắt, sáu canh giờ quá đi.

Ô! Ô! Ô!

Ngay vào lúc sắp đến dưới cửa kinh thành thì xe đột nhiên lại thắng gấp một trận, cũng đánh thức Hứa Thanh Tiêu.

Đã lâu không được ngủ đủ, Hứa Thanh Tiêu dùng đại thần thông nhập mộng để ngủ say hơn, sau sáu canh giờ, hắn đã dưỡng tốt toàn bộ tinh khí thần.

Chỉ là không nghĩ tới, xe ngựa đột nhiên thắng gấp, đánh thức hắn.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trong xe, Hứa Thanh Tiêu cũng không tức giận, mà chỉ bình tĩnh hỏi.

Mã phu lái xe chính là quan sai mà phủ Nam Dự phái tới, kỹ thuật cưỡi ngựa cực kỳ cao siêu, liên tục mấy ngày này đều chưa bao giờ thắng gấp lần nào, giờ đột nhiên thắng gấp như vậy làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút khó hiểu.

“Hứa tiên sinh, có người chặn đường, nói là phải đưa tiền.”

Giọng quan sai vang lên làm cho Hứa Thanh Tiêu cau mày.

Chặn đường?

Muốn tiền?

Mẹ nó, hoàng thành dưới chân thiên tử thế mà vẫn còn có thế lực hung ác ức hiếp người à? Ngay cả có là vương gia đi chăng nữa thì cũng không dám chặn đường cướp bóc dưới chân thiên tử chứ.

Tốt lắm, tốt lắm, Hứa Thanh Tiêu lập tức đẩy màn xe ra, hắn muốn nhìn cho kỹ tên mãnh sĩ cản đường này, loại mãnh sĩ thế này cần phải nhìn cho rõ một chút, lỡ như sau này hắn ta bị chém đầu rồi thì chẳng còn thấy được nữa.

Chỉ là sau khi Hứa Thanh Tiêu vén rèm thì cả người liền có hơi sửng sờ.

Cách đó không xa là kinh thành to lớn nguy nga, trên đường đi có không ít xe ngựa qua lại nhưng mà tốc độ đều không nhanh, dù sao thì cũng sắp đến hoàng thành rồi, tất nhiên là cần phải giảm tốc.

Mà trước mặt hắn có mười mấy đứa trẻ, có nam có nữ, lớn nhất cũng chỉ chừng mười lăm thôi, nhỏ nhất thì chắc là chừng chín tuổi mười tuổi gì đó, người mặc áo gấm, tự mình cầm đao gỗ kiếm gỗ, ngăn ở trước mặt xe ngựa yêu cầu nộp tiền.

Thậm chí còn không chỉ ngăn một chiếc xe ngựa lại.

Hứa Thanh Tiêu sửng sốt.

Hắn còn tưởng rằng là mãnh sĩ gì chứ, không nghĩ tới vậy mà lại là một đám tiểu thí hài?

“Tiên sinh, bọn chúng ăn mặc không tầm thường, làm sao bây giờ?”

Quan sai mở miệng, nếu như ở phủ Nam Dự thì hắn đã sớm mắng lên rồi, nhưng đây là ở hoàng thành, tùy tiện lôi ra một người nói không chừng cũng là đại quan ngũ phẩm.

Một đám con nít mặc áo gấm, có trời mới biết trong nhà chúng có nhân vật lớn nào hay không.

"Đừng làm bọn chúng bị thương, để ta."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, người kia khẽ gật đầu, cho dù không nói thì hắn cũng không dám làm loạn.

"Các vị tiểu hữu, người lớn nhà các ngươi đâu?"

Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ hiền lành, cười ôn hòa lên tiếng với bọn chúng.

"Liên quan gì đến ngươi! Nhanh giao tiền đây."

"Đúng đúng đúng, nhanh giao tiền ra."

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Mau giao tiền ra, nếu không thì đừng hòng rời đi."

Nhưng sự ôn hòa của Hứa Thanh Tiêu cũng không đổi lại được bất kì tác dụng gì, ngược lại còn dẫn đến một trận mắng mỏ.

Thấy tình huống này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày, nhưng dù sao cũng chỉ là một đám con nít, không cần phải cãi lộn với bọn chúng làm gì.

"Tiểu hữu, ta có chuyện quan trọng, bệ hạ tìm ta có việc, như vậy đi, chỗ ta có chút đồ ăn vặt, ta tặng cho các vị tiểu hữu nhé."

Hứa Thanh Tiêu vẫn rất khách khí, không vì nguyên nhân gì khác mà chỉ vì mấy bé gấu này đều mặc áo gấm trên người, tuyệt đối không phải là con nhà bình thường, không cần phải đắc tội.

"Ngươi cho rằng bọn ta là con nít ba tuổi à? Còn cho đồ ăn vặt? Lời của lão tử chính là như vậy, hoặc là đưa tiền, hoặc là đừng mong đi vào, ngươi mà dài dòng nữa thì ta giải ngươi vào đại lao luôn ngươi có tin không?"

Thằng nhóc cầm đầu phách lối nhất, tay cầm một thanh đao gỗ, dáng vẻ hung hăng khí thế như sơn đại vương, hung thần ác sát, đứng trên một tảng đá giễu võ giương oai.

Đây là trẻ trâu điển hình của thiếu niên.

Hứa Thanh Tiêu có chút tức giận.

Ta nói chuyện đàng hoàng với các ngươi là vì kính trọng trưởng bối đằng sau các ngươi, ngươi thật sự cho rằng Hứa mỗ ta không dám đánh con nít à?

Hứa Thanh Tiêu phát cáu.

Nhưng mà sau một khắc, bên trong xe ngựa lại truyền đến tiếng vang.

“Huynh đài, không cần tức giận với bọn chúng, chúng đều là cháu trai của quốc công vương gia, không thể chọc vào, cho ít bạc đi thôi, cũng không phải là ngày nào bọn chúng cũng đòi, chơi chút trò chơi mà thôi.”

Theo giọng nói kia vang lên.

Lửa giận trong lòng Hứa Thanh Tiêu liền dập tắt trong nháy mắt.

Ồ, cháu của quốc công Vương gia à, vậy thì không sao.

“Muốn bao nhiêu?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hỏi.

“Năm trăm lượng có hay không?”

Thiếu niên áo tím há mồm sư tử.

“Năm lượng, được thì được, không được thì bây giờ ta đi về.”

Hứa Thanh Tiêu lấy một tờ ngân phiếu năm lượng ra.

“Coi như là lão tử không may, gặp phải một tên thư sinh nghèo kiết xác, cút đi, lần sau mà còn dài dòng nữa thì có mười lượng cũng không thể giải quyết được đâu.”

Thiếu niên áo tím hơi không kiên nhẫn, phất phất tay, tiểu đệ bên cạnh lập tức đi tới, còn chảy nước mũi, tiếp nhận ngân phiếu của Hứa Thanh Tiêu.

Trở lại trong xe, Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, xe ngựa tiếp tục phi nhanh.

Giọng của thiếu niên áo tím lại vang lên như cũ.

“Các huynh đệ, đi, tên đần này đưa tiền rồi, chúng ta phải đi ăn uống một trận thật ngon, bản đại vương mời khách.”

Giọng nói vang lên sau lưng.

Trong xe ngựa, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn muốn bảo mã phu dừng xe, nhưng suy đi tính lại thì hay là thôi đi.

Được lắm!

Sơn đại vương có phải không?

Con cháu quốc công có phải không?

Được, chờ đó nhé!

Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật dài, thù này, hắn nhớ kỹ!

Chương 228: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Bắc môn.

Cửa thành kinh đô to lớn nguy nga, tường thành ít nhất thì cũng rộng đến ba mươi trượng, có ba cửa đi, cửa dành cho bách tính phổ thông, cửa dành cho tiểu thương, còn có cửa dành cho quan viên. Cuối cùng còn có một cái cửa nhỏ nữa, chuyên mở ra cho những văn kiện khẩn cấp, không được chặn lại.

Đi xuống từ xe ngựa, Hứa Thanh Tiêu nhìn qua kinh thành vô cùng nguy nga kia, không hiểu sao trong lòng lại thấy hơi xúc động.

Hắn muốn ngâm một bài thơ nhưng nghĩ lại một hồi thì vẫn là thôi đi, chỉ sợ lại tiếp tục dẫn đến loại dị tượng kì dị gì nữa, không bằng cứ giữ lại để sau này tham gia yến hội.

“Đa tạ hai vị đi theo ta cả chặn đường.”

Sau khi bước xuống xe ngựa, Hứa Thanh Tiêu móc ra hai tờ ngân phiếu hai mươi lượng đưa cho hai vị quan sai.

Tuy nói là nhiệm vụ của quan gia bọn họ nhưng bất luận là như thế nào thì mấy ngày nay hai người này cũng xem như đã tận tâm tận lực, Hứa Thanh Tiêu không thể không biểu hiện chút gì được.

“Hứa tiên sinh khách khí, ngân lượng này bọn ta không thể nhận, ngài giải oan cho đám huynh đệ bọn ta, nếu như bọn ta còn dám thu ngân lượng thì đúng thật không phải là người.”

Hai người chắp tay, cự tuyệt hảo ý của Hứa Thanh Tiêu.

“Được, đa tạ hai vị.”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất hào phóng, sau khi thu hồi ngân phiếu thì có hơi hành lễ về phía hai người.

Hai người cũng làm lễ lại sau đó điều khiển xe ngựa quay trở về.

Sau khi đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu xếp hàng như thường lệ.

Đội ngũ vào kinh rất dài, xếp hàng thông thường thì ít nhất phải mất khoảng nửa canh giờ.

Thẩm tra đối chiếu thông tin và thân phận các thứ, không có chút qua loa nào.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất kiên nhẫn.

Khoảng gần một canh giờ rưỡi sau, cuối cùng thì đội ngũ xếp hàng cũng đến lượt Hứa Thanh Tiêu, hắn đưa thông tin đi đường cho quan viên phụ trách thẩm tra, người kia có vẻ hơi hững hờ.

Nhưng rất nhanh sau đó sắc mặt hắn ta liền thay đổi, ngay lập tức hắn ngẩng đầu lên rồi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Các hạ là Hứa Thanh Tiêu? Hứa Vạn Cổ?”

Hắn đứng dậy, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chính là ta đây, không biết đại nhân là?”

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn hữu lễ đáp.

“Ai nha, quả nhiên là Hứa Vạn Cổ, Hứa huynh đây mà.”

“Không dám nhận hai từ đại nhân, Không dám nhận hai từ đại nhân, tại hạ Chu Cảnh An, quan canh giữ cửa thành kinh đô, bái kiến Hứa Vạn Cổ, Hứa huynh.”

Chu Cảnh An đứng dậy nói

Chu Cảnh An nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường.

Chức quan của Chu Cảnh An ở kinh đô này chỉ to như hạt vừng, nhưng mà dù gì thì hắn cũng là quan trong kinh thành mà, đúng không? Cho nên tất nhiên hắn cũng có nghe nói về Hứa Thanh Tiêu thậm chí có thể nói là trong kinh đô này có ai không biết đến Hứa Thanh Tiêu?

Khoảng thời gian trước dư luận xôn xao, danh tiếng như sấm bên tai, trước đó hắn còn đang suy nghĩ mình có thể gặp được Hứa Thanh Tiêu hay không nhưng lại không ngờ tới thật sự có thể gặp được ở nơi này.

“Thì ra là Chu đại nhân, Hứa mỗ bái kiến Chu đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu cũng cực kì khách khí, vốn chẳng để tâm đến phẩm cấp chức quan đối phương. Có thể làm quan ở kinh thành thì chẳng ai vô năng cả, nói không chừng sau này hắn còn cần nhờ đối phương hỗ trợ nữa.

Vào kinh thành, thứ hắn cần nhất chính là nhân mạch, chỉ cần người không có địch ý với mình, có thể kết bạn thì hắn sẽ kết bạn.

“Quá lời rồi, quá lời rồi, Hứa huynh đã là thất phẩm minh ý, luận học vấn thì ta cần phải gọi huynh một tiếng tiên sinh, luận quan cấp thì Hứa huynh là đệ nhất thi phủ, bây giờ còn được bệ hạ gọi đến, không bao lâu nữa chắc là huynh có thể vào triều.”

“Hứa huynh chờ một lát.”

Chu Cảnh An đầu tiên là tán dương một phen, sau đó là đứng dậy bảo trợ thủ bên cạnh làm việc cho hắn, xung quang có không ít người chú ý tới, từng người bọn họ đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đợi sau khi bàn giao công việc xong thì Chu Cảnh An vừa cười vừa nói:

“Hứa huynh, huynh vừa tới kinh thành cho nên có thể là không quá quen thuộc, Chu mỗ đưa huynh đi làm quen một phen, sẵn tiện giúp huynh tìm chỗ đặt chân, không biết Hứa huynh có đồng ý hay không?”

Chu Cảnh An là ai?

Đừng nhìn hắn chỉ là một quan ở cửa thành kinh đô, mới chỉ là tòng thất phẩm nhưng mà trên thực tế thì sao? Trên cơ bản thì Chu Cảnh An cũng ghi nhớ rất nhiều người nổi danh trong thiên hạ.

Dù sao thì nơi này cũng là kinh thành, là nơi mà các nhà quyền quý tiếng tăm hay phú thương sớm muộn gì cũng phải tới, lỡ như ngày nào đó gặp được thì sao bây giờ? Nếu như bỏ lỡ thì cũng không có chuyện gì, nhưng ngộ nhỡ hắn đắc tội với người ta thì sao?

Mặc dù nói có khi tên cũng trùng tên nhưng mà cứ hỏi một câu không phải là được rồi sao? Người ta không thừa nhận thì hắn cũng không đắc tội, nếu như người ta thừa nhận thì hắn cũng có thể trèo cao.

Giống như bây giờ vậy, không phải đã lôi kéo quan hệ được với Hứa Thanh Tiêu rồi đó sao? Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có đồng ý hay không nhưng ít ra thì cũng xem như là để lại chút ấn tượng tốt.

Phải biết rằng bây giờ Hứa Thanh Tiêu chính là một cái bánh siêu cấp thơm ngon. Khi thi phủ thì viết ra tuyệt thế văn chương, dự yến ở Nam Dự lâu các thì để lại tuyệt thế biền văn, còn về chuyện tức giận với đại Nho, minh ý trong ba ngày càng hoàng tráng hơn.

Chủ yếu nhất là, Chu Cảnh An hắn cũng không phải là người của Nho gia, cho nên Hứa Thanh Tiêu có đắc tội với Nho gia hay không cũng chẳng phải chuyện của hắn, Văn cung đại Ngụy cũng không chỉ có mình nhất mạch Chu thánh.

“Nếu như có thể vậy thì làm phiền Chu đại nhân vậy.”

Mối quan hệ này tốt quá rồi, đúng là Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không hiểu rõ bố cục của kinh thành, nếu như có một người dẫn thường hiểu tất cả mọi chuyện vậy thì tốt còn gì bằng.

“Khách khí rồi.”

Chu Cảnh An cười nói, ngay sau đó mời Hứa Thanh Tiêu đi lên, sau đó hai người cùng nhau đi.

“Hứa huynh, kinh đô Đại Ngụy từ đông sang tây cũng khoang bốn ngàn năm trăm dặm, từ nam xuống bắc thì khoảng bốn ngàn ba trăm dặm, chia làm nội thành và ngoại thành, kinh thành thuộc nội thành, ngang dọc có khoảng một trăm lẻ tám con phố.”

“Hoàng thành ở phía trên, bên trái là đường lớn Chu Tước, chính là nơi mà các vương hầu quốc công cư trú, bên phải là đường lớn Huyền Vũ, là nơi ở của các vị hoàng thân quốc thích và bách quan triều đình.”

“Xuống dưới là khoảng bảy mươi hai phường, hai bên đường bán thứ này thứ kia, náo nhiệt vô cùng. Chờ thêm mấy ngày nữa Hứa huynh có thể đi ra phố chu ngoạn, ăn uống vui vẻ, vô cùng phồn hoa.”

Chu Cảnh An giảng giải bố cục toàn bộ hoàng thành cho Hứa Thanh Tiêu.

Hoàng thành cực lớn, nơi này chỉ là nội thành nhưng nhân khẩu cư trú đã đạt đến khoảng ba bốn trăm vạn, rắc rối phức tạp, hơn nữa khoảng cách từ nơi này đến hoàng cung ít nhất thì cũng cần phải hai canh giờ lộ trình mới có thể đi đến.

Chương 229: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (2)

Có điều cũng may là bố cục đường đi trong hoàng thành rất lớn, vì suy nghĩ đến việc xe ngựa qua lại cho nên đã phân chia đường dành cho người đi và đường cho ngựa đi, nhưng điều làm cho Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc chính là nơi đây lại còn có quản lý giao thông nữa.

Chậc chậc, không hổ là Hoàng đô, đúng là không giống bình thường, đến cả giao thông cũng được quản lý.

Ánh mắt ngạc nhiên của Hứa Thanh Tiêu làm cho Chu Cảnh An cảm thấy rất hưởng thụ, đáng tiếc hắn lại không biết điều làm cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên không phải là bố trí tân tiến mà là ở một thời đại phong kiến thế này lại xuất hiện chuyện quản lý giao thông.

Một đường thẳng tiến, sau khi hàn huyên được một lúc lâu, Chu Cảnh An gọi một chiếc xe ngựa đến.

Nếu như thật sự đi bộ hết trung tâm kinh thành vậy thì ít nhất cần phải hơn một canh giờ mới đi hết, ngồi xe ngựa thì nhanh hơn nhiều, nửa canh giờ là có thể đi hết.

Xe ngựa trong hoàng thành đều không phải là vật thường, dùng thiên lý mã để hình dung còn xem là nhục nhã con ngựa. Thân ngựa không lớn ngược lại còn có chút thấp bé nhưng bàn chân nó lại rất lớn, tốc độ chạy trong hoàng thành cũng cực nhanh hơn nữa sẽ không làm bụi đất bay lên.

Trong xe ngựa, Hứa Thanh Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn đám người đi lại ngoài cửa số, thưởng thức hoàng đô Đại Ngụy.

Thậm chí một lát sau, một cảnh tượng làm cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên hơn cũng xuất hiện.

Tóc vàng mắt xanh.

Trời ạ, có cả người ngoại quốc luôn?

Hứa Thanh Tiêu thật sự chưa bao giờ nghĩ tới hắn lại có thể nhìn thấy người nước ngoài ở vương triều Đại Ngụy, không phải là chưa bao giờ thấy qua nhưng khi nhìn thấy ở thế giới này, hắn lại có chút ngạc nhiên.

“Chu đại nhân, những người này là người của phiên bang sao?”

Hứa Thanh Tiêu chỉ vào người tóc vàng mắt xanh vừa đi qua nói.

“Ha ha, có phải Hứa huynh cũng cảm thấy ngạc nhiên hay không, chẳng qua cũng thường thôi, lúc trước khi Chu mỗ đến kinh thành cũng giật nảy mình.”

“Những người kia đều là người ngoại bang, Đại Ngụy từng có danh xưng là Vạn Quốc Chi Quốc, diện tích cực lớn. Nhưng thiên hạ này cũng không phải chỉ có mình Đại Ngụy, cho nên cũng có không ít các nước nhỏ khác.”

“Bọn họ đều giống nhau, tôn Đại Ngụy là thượng quốc, mỗi năm đều triều cống, hơn nữa lịch đại bệ hạ cũng đều vui vẻ tiếp nhận, dù sao Đại Ngụy chúng ta cũng là một đất nước lễ nghi, nên sẽ cho phép những phiên bang này đến làm ăn mưu sinh ở Đại Ngụy.”

“Hơn nữa cũng ban cho không ít ân huệ, xem như là cho bọn họ một chút mặt mũi.”

Chu Cảnh An vừa cười vừa nói.

Chỉ là, câu nói này lại làm cho Hứa Thanh Tiêu không khỏi khẽ nhíu mày.

“Bọn họ đến đây làm ăn, có cần phải nộp thuế không?”

Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ chẳng thấy kinh ngạc khi nhìn thấy người ngoại quốc mà hắn kinh ngạc là gì nhìn thấy bọn họ ở thế giới này mà thôi, nhưng suy nghĩ lại một chút thì từ xưa đến nay đời nào cũng có phiên bang, mỗi phương khí hậu mỗi phương người, có những người tóc vàng mắt xanh thế này cũng bình thường thôi.

Chỉ là khi nghe thấy những người này đến đây làm ăn mưu sinh, Hứa Thanh Tiêu không khỏi hiếu kì mà hỏi.

“Thuế má à?”

“Thế thì không cần, dù sao thì những người phiên bang này đều đến từ những đất nước nghèo khổ, hơn nữa lại triều cống mỗi năm, các nho quan trong triều cho rằng bọn họ đã có thành ý thì mình cũng nên ban cho thiên ân, để bọn họ hưởng chút đặc ân này.”

“Cũng để cho các quốc gia khác nhìn thấy sự hùng mạnh của Đại Ngụy ta, nhìn thấy quốc uy của Đại Ngụy ta.”

Chu Cảnh An nói mười phần nhiệt huyết, lộ ra dương dương đắc ý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nghe vào thì lại thấy có hơi không đúng.

“Không nộp thuế?”

“Hưởng thụ thiên ân?”

“Quả nhiên là hủ nho hại nước.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút không bình tĩnh.

Chỗ tốt lớn nhất của mậu dịnh kinh tế đối với quốc gia là gì? Đơn giản có hai điều, là lưu thông tiền tệ và thu hoạch thuế má.

Chủ yếu nhất chính là thu hoạch thuế má, nếu như không cho thu thuế vậy bọn họ đến đây làm ăn chính là kiếm tiền một cách đơn thuần, đem tiền kiếm được đưa về cho quốc gia của mình, phát triển kinh tế quốc gia mình, đẩy mạnh sức lao động và sản xuất sau đó lại tùy tiện làm ra ít đồ rồi đến đây kiếm tiền.

Trên đời này làm gì lại có chuyện tốt như vậy?

Nhưng chuyện không cần những người phiên bang này nộp thuế cũng có thể hiểu được, không phải là để thỏa mãn lòng hư vinh của một quốc gia đó à.

Nói trực tiếp một chút thì Đại Ngụy vương triệu tự nhận rằng mình là đứng đầu vạn quốc nếu như các tiểu quốc chung quanh không đồng ý thậm chí chê cười thì chẳng phải là không

có quyền uy gì hay sao? Vậy thì Đại Ngụy sẽ tiến công giáo huấn các ngươi một chút.

Nhưng muốn đánh thì cần phải có mục đích, nếu như vỏn vẹn chỉ vì để người ta hô lên một câu ngươi là mạnh nhất mà đánh vậy thì loại chiến tranh này đúng thật là chẳng có ý nghĩa gì, trừ phi ngươi thuộc loại thực dân kia.

Nhưng nếu như Đại Ngụy tự cho mình là đứng đầu vạn quốc, mà các nước nhỏ chung quanh cũng đều biểu thị đồng ý thậm chí là còn phái người tới tặng lễ, vậy thì phải làm sao đây? Cách trị quốc của Nho gia rất đơn giản, ngươi cho ta mặt mũi thì ta sẽ cho ngươi mặt mũi lại gấp mười lần, đây gọi là lễ nghi.

Mục đích của cái này chỉ là để thỏa mãn lòng hư vinh, ngoài ra dường như không có bất kỳ giá trị gì.

Lòng hư vinh của hoàng đế, lòng hư vinh của thần tử, lòng hư vinh của bách tính.

Nhưng kết quả, người chịu thiệt thòi là ai đây? Hoàng đế à? Thần tử à? Bách tính à?

Không, thứ chịu thiệt thòi chính là quốc gia.

Hơn nữa còn là thiệt thòi lớn nữa. Từ trước đến nay tất cả đều có một bệnh chung, người ta đi tới cúi đầu xưng thần với ngươi, gọi ngươi vài tiếng đại ca, khen ngươi mạnh mẽ, đưa chút da dê rau thối quả hư, vừa khóc vừa than một câu của ít mà lòng nhiều thì quay đầu lại ngươi đã thưởng cho người ta một đống vàng bạc châu báu.

Thậm chí sau này người của ngươi còn phải cho bọn họ các loại ưu đãi, gì mà phụ cấp về kinh tế, phụ cấp học tập, nói cho đẹp đẽ thì người ta tới đây để học văn hóa của ngươi, nhưng người không phải tộc ta chính là loại lòng lang dạ thú, chỉ cần thông minh một chút thì họ sẽ có thể học hết đồ vật của các ngươi rồi mang về phát triển nước mình.

Ngươi ngu ở một chỗ nữa là sau khi lấy tiền của ngươi, ăn chơi vui vẻ thoải mái xong rồi thì phủi mông một cái đi về nhà, bảo con cái mình đi đến tiếp tục sống sung sướng thoải mái tiếp, lúc này ngươi cũng chẳng thể nói gì người ta được.

Nho gia mà, đất nước lễ nghi mà.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không có biểu hiện quá nhiều, loại chuyện này tạm thời hắn cũng không có cách nào giải quyết, chuyện này quá lớn, là chuyện lớn có liên quan giữa nước này với nước kia, không thể nào chỉ vì vài câu phê bình của hắn là có thể giải quyết được.

Nhưng chuyện này, hắn sẽ chú ý nhiều hơn.

Chương 230: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (3)

Xe ngựa phi nhanh.

Hứa Thanh Tiêu đã hỏi được không ít chuyện, trên đường đi, Chu Cảnh An cũng rất kiên nhẫn giảng giải.

“Thật ra thì Hứa huynh cũng không cần quá lo lắng về Chu thánh nhất mạch, dù sao thì trong Văn cung Đại Ngụy cũng không chỉ có mình Chu thánh nhất mạch bọn họ.”

“Xây dựng Văn cung, tôn thờ năm vị Thánh nhân, Chu thánh nhất mạch này nói thì hay nói là văn nhân trong thiên hạ đều tôn Chu nhưng thật ra vẫn có không ít người học theo các vị Thánh nhân khác.”

“Hơn nữa, những năm gần đây các nho quan của Chu thánh nhất mạch đúng là có hơi phách lối, bọn họ thường làm cho bệ hạ tức giận, dù sao Đại Ngụy này vẫn do bệ hạ định đoạt, đâu phải do Thánh nhân định đoạt đâu.”

“Huynh nói đúng không? Hứa huynh?”

Chu Cảnh An mở miệng, nói với Hứa Thanh Tiêu chuyện về Chu thánh nhất mạch.

“Ừ, cuối cùng thì Đại Ngụy là Đại Ngụy của bệ hạ, không phải là Đại Ngụy của Thánh nhân, chẳng qua Hứa mỗ ta cũng tôn kính Chu thánh, có thể trở thành Thánh thì tất nhiên là bất phàm, tạo phúc cho thiên hạ, không thể bất kính.”

“Chỉ là bây giờ Chu thánh nhất mạch lại mượn lời của Chu thánh làm chuyện có lợi cho bản thân, lấy chuyện công làm chuyện tư.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn rất tôn trọng đối với Thánh nhân, Thánh nhân chính là Thánh nhân, chắc chắn hắn sẽ không bất kính với Chu thánh, chỉ là ý niệm khác nhau mà thôi.

“Vâng vâng, Hứa huynh nói rất đúng.”

Chu Cảnh An cũng khẽ gật đầu theo.

Cuối cùng, xe ngựa cũng ngừng lại, đã tới vùng đất trung tâm của hoàng thành, trong đó không cho phép chạy xe.

Hai người bước xuống xe ngựa, lúc đầu Chu Cảnh An dự định sẽ mang Hứa Thanh Tiêu đến Hiền Thành quán nhưng Hứa Thanh Tiêu lại muốn yên tĩnh một lát cho nên hắn liền lựa chọn một tửu lâu.

Trong tay hắn còn có ngân phiếu hai trăm lượng, đều là tiền có được do bán lễ vật của các quốc công, các khách sạn trong kinh thành này hắn vẫn ở được, vì vậy Chu Cảnh An liền mang theo Hứa Thanh Tiêu đi đến một gian tửu lâu xem như khá tốt.

Khách điếm Kinh Nham.

Vào khách điếm, Chu Cảnh An chủ động tiến lên bảo chưởng quỹ lấy một gian phòng thượng hạng, đồng thời còn giúp Hứa Thanh Tiêu thanh toán ngân lượng.

Ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu muốn ngăn Chu Cảnh An lại nhưng người kia lại nói: "Hứa huynh, lần đầu tiên huynh đến kinh thành hơn nữa còn là do Chu mỗ đón tiếp, nói ra thì đây cũng là duyên phận, chỉ là tiền trọ mấy lượng bạc mà thôi, đừng nên giành với ta."

Chu Cảnh An kéo Hứa Thanh Tiêu lại, nghiêm túc nói.

Sức lực của Hứa Thanh Tiêu thì hoàn toàn có thể đẩy Chu Cảnh An ra nhưng hắn vẫn biết được đối phương đang thể hiện chuyện đối nhân xử thế, hắn cũng không tiện cự tuyệt ý tốt của hắn ta cho nên liền nhận phần ân tình này.

Đợi sau khi lên phòng, Chu Cảnh An lấy một trang giấy trong phòng, trên đó có vẽ những đường nét chằng chịt, ngay sau đó, Chu Cảnh An đưa nó cho Hứa Thanh Tiêu nói:

"Hứa huynh, đây là địa đồ sơ lược của nội thành, Chu mỗ nghe nói có vài quốc công rất ưu ái huynh, bây giờ vẫn chưa muộn, có thể đi thăm hỏi các vị quốc công, ta sợ huynh không biết đường nên đã chuẩn bị sẵn cho huynh rồi."

Chu Cảnh An quả nhiên là người rất lão luyện, đã sắp xếp dùm Hứa Thanh Tiêu tất cả mọi chuyện, đúng thật là một người tốt mà.

“Đa tạ Chu huynh, chờ khi làm xong mọi chuyện ta chắc chắn sẽ mời Chu huynh uống rượu một bữa.”

Hứa Thanh Tiêu cảm kích nói.

Mà đối phương thì khoát tay áo, cười cười nói: “Hứa huynh khách khí rồi, chẳng qua nếu như Hứa huynh đi thì hẳn là nên chuẩn bị một ít lễ vật, không cần quá nhiều, các vị quốc công cũng không cần đâu, chỉ cần có tâm ý là được rồi.”

“Nếu như Hứa huynh đi, Chu mỗ có thể cùng đi theo, miễn cho Hứa huynh gặp mấy chuyện phiền phức.”

Chu Cảnh An nói vậy.

“Phiền phức? Mua vài thứ chắc là sẽ không gặp chuyện gì phiền toái mới phải chứ?”

Lời nói của Chu Cảnh An làm cho hắn có hơi hiếu kỳ.

“Mua bán bình thường thì đúng là không có phiền toái gì, chỉ là giữa hai đường đông tây có không ít người Phiên người Hồ buôn bán, tính tình bọn họ cũng không tốt lắm, hơi nóng nảy, chỉ cho nhìn chứ không cho đụng vào, nếu như đụng vào thì chắc chắn phải mua.”

“Bọn họ thường xuyên gây ra chút chuyện thị phi, bọn họ là người của phiên bang, triều đình Đại Ngụy sẽ cân nhắc đến quốc thể cho nên cũng sẽ không quản nghiêm đâu, miễn cho kích động sẽ sinh ra một vài chuyện.”

Chu Cảnh An trả lời, câu này làm cho Hứa Thanh Tiêu khẽ cau mày.

Dưới chân thiên tử, trong hoàng thành lại mà còn có loại chuyện này nữa?

Làm ăn không phải là ngươi tới ta đi hay sao, chỉ cho nhìn chứ không cho đụng? Quyền lực lớn ghê ha? Ngươi nói nếu như là mấy món loại như đồ ngọc thì thôi đi, nếu như chỉ là mấy món

đồ bình thường vậy thì chẳng phải ở hoàng thành này ngươi quá bá đạo rồi hay sao?

“Mấy người phiên bang này toàn là cơ bắp, không biết làm ăn khôn khéo như người Đại Ngụy chúng ta, chẳng qua chuyện cũng không có gì lớn, chỉ sợ nếu như gặp được thì sẽ nghe lải nhải dong dài, lại còn đi đến nha môn kéo tới kéo lui, kết quả cũng chỉ có thể hòa giải mà thôi.”

“Không cần phải vì bọn họ mà lãng phí thời gian.”

Chu Cảnh An nhìn ra Hứa Thanh Tiêu có chút không vui, nhưng mà chuyện này cũng không có gì, quen thì tốt thôi, dù sao thì chỉ cần không chọc đến thì sẽ không có thị phi gì.

“Được, vậy thì làm phiền Chu huynh đi theo giúp ta một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, sau khi bỏ đồ xuống thì liền đi cùng với Chu Cảnh An.

Ra khỏi khách điếm, đi bộ khoảng chừng bốn trăm bước thì thấy một con đường vô cùng rộng lớn, trên đường đi người qua kẻ lại náo nhiệt, bách tính trong kinh thành đều tụ tập lại nơi này, có tửu quán trà lâu, cũng có gánh xiếc tạp kỹ.

Bên ngoài có bày biện không ít quầy hàng, các loại đồ vật kì quái cái gì cũng có, thư pháp, tranh chữ, ngọc thạch bảo khí, nhìn sơ cũng đủ khiến cho người ta hoa mắt, không nhìn hết nổi.

Hứa Thanh Tiêu đi trên phố, đã là lễ vật chuẩn bị cho các vị quốc công thì Hứa Thanh Tiêu cũng không cân nhắc đến mấy vật như tranh chữ ngọc khí gì đó, thứ nhất là giá cả cao, hiệu quả không cao, thứ hai là các võ quan cũng không thèm nhìn đến.

Về phần các loại thuốc bổ và dược liệu, hắn cũng không có ý định mua. Thân là quốc công, thuốc bổ dược liệu mỗi ngày họ uống nhất định đều là hàng thượng đẳng, ngân lượng của hắn cũng không mua nổi, cho nên suy nghĩ một hồi Hứa Thanh Tiêu liền đến mua một ít tơ lụa thượng đẳng. Mấy thứ này cho dù các vị quốc công không cần đến thì cầm cho bọn hạ nhân may chút quần áo cũng không thành vấn đề.

Hắn đưa đến vật gì không quan trọng, chỉ cần người đi là được rồi. Nếu như hắn thật sự đưa ra vài thứ quý báu thì mới có vấn đề đó.

Một tên thư sinh như ngươi, ngân lượng ở đâu ra chứ?

Chương 231: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (4)

Chỉ là rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu lại phát hiện ra mình đã đánh giá thấp năng lực tiêu xài của kinh thành.

Một thước tơ lụa động một tí là hai lượng bạc, chỉ một thước thôi đó! Không phải một khúc đâu, một khúc là bốn mươi mét, nói cách khác một khúc là khoảng một trăm hai mươi lăm lượng, xem như một trăm hai mươi lăm lượng bạc một khúc vải đấy.

Giá tiền này làm cho Hứa Thanh Tiêu lập tức trầm mặc.

Lại đi dạo đến vài chỗ khác, mặc dù có một vài đồ vật khá rẻ nhưng đều chỉ là những món đồ chơi nhỏ, Hứa Thanh Tiêu không tặng được.

Suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu cắn răng một cái, mua mười cây quạt xếp không tệ.

Cũng không rẻ đâu, một cái quạt xếp là mười lượng bạc, nam quạt được làm bằng sắt bách luyện, mặt quạt dùng một loại bố chế thành.

Mượn cây bút lông của chủ quán dùng một chút, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng viết vài chữ lên trên mặt quạt.

‘Trung quân báo quốc.’

‘Làm người đức độ.’

Mặt chính là trung quân báo quốc, mặt trái là làm người đức độ. Sau khi viết xong hắn liền kí tên mình lên sau đó lấy một cây quạt trong đó tặng cho Chu Cảnh An nói:

“Hôm nay làm phiền Chu huynh rồi, trên người Hứa mỗ không có gì, cũng không biết Chu huynh cần gì, vật này chỉ là chút tâm ý nho nhỏ, mong rằng Chu huynh không chê.”

Hứa Thanh Tiêu đem cây quạt đưa cho đối phương, mười lượng bạc một cây quạt, chất lượng bản thân nó nhất định

cũng không tệ, còn nữa lại tăng thêm chữ kí của hắn nữa, đem đi tặng chắc cũng không quá đáng?

Cũng coi như là có qua có lại.

"Chuyện này chuyện này… đa tạ Hứa huynh, đa tạ Hứa huynh nha."

Chu Cảnh An vô thức muốn cự tuyệt nhưng hắn lại tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đặt bút viết tên lên cây quạt, thật sự không nói nên lời, dù sao thì giá trị của vật này tuyệt đối không chỉ đơn giản mười lượng bạc như vậy."

Nên như địa vị của Hứa Thanh Tiêu trong triều càng cao vậy thì cây quạt này sẽ đáng giá ngàn vàng, ồ, không đúng, là vạn kim.

"Chu huynh khách khí."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu đồng thời hơi xúc động về chuyện giá cả đắt đỏ của kinh thành. Xem ra nếu như hoàng đế không thưởng thêm cho mình chút ngân lượng vậy thì phiền lắm đây, không chừng còn phải đến nhà Chu Cảnh An ăn nhờ ở đậu.

Giữ lại một trăm lượng bạc, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều, mang theo chín cây quạt còn lại rời khỏi cửa hàng.

"Hứa huynh, đường này đi thẳng lên phía trước rồi rẽ sang bên trái là đến đường lớn Chu Tước, dựa theo bản đồ mà nhìn, vị trí của các vị quốc công ta đều đã đánh dấu xong."

"Chu mỗ cũng không đi theo nữa, cáo từ trước nha, nếu như Hứa huynh làm xong mà muốn tìm người uống một chén thì lúc nào cũng có thể đến tìm Chu mỗ."

Chu Cảnh An chỉ đường cho Hứa Thanh Tiêu, hắn ngược lại rất muốn đi theo Hứa Thanh Tiêu nhưng chỉ tiếc là nếu hắn đi theo thì đoán chừng hắn cũng đừng mơ ở lại kinh thành nữa, có nhiều thứ không thể làm bừa.

"Đa tạ Chu huynh chỉ điểm, qua ít ngày nữa lại gặp."

Hứa Thanh Tiêu cười cười, sau khi tạm biệt xong hắn liền dựa theo bản đồ của Chu Cảnh An tìm tới địa chỉ của An quốc công.

Trên phố, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi bước đi, sau đó, cách đó không xa liền có một vài quan sai xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu.

Bốn tên quan sai đi đến trước một cửa hàng, không ít người vây xem hoặc là liếc mắt nhìn qua, một tiếng kêu mãnh liệt vang lên, giọng nói có vẻ như hơi phẫn nộ.

"Cái này! Thứ này! Vô cùng vô cùng! Trân quý! Hắn đụng phải! Phải mua! Nếu không, hắn, tại sao lại đụng?"

Âm thanh tràn ngập vẻ tức giận vang lên, nghe qua thì biết chính là người phiên bang.

Cách đó không xa, có mấy chục người phiên bang mặc trang phục quái dị đứng trước mặt đám quan sai, vẻ mặt mỗi người đều rất hung ác, mặc dù im lặng nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác lúc nào cũng có thể muốn ra tay.

"Tại hạ cũng chỉ đụng một cái, không biết còn có quy tắc này, hơn nữa, sao lại có chuyện buôn bán mà đụng một cái là phải mua chứ? Đồ vật bày ra ở đây cũng không có dán chữ gì biểu thị là không cho phép đụng vào."

"Quan sai đại nhân, việc này ngài cần phải làm chủ cho ta."

Một thư sinh có vẻ hơi kích động nói.

"Đụng đến thì phải mua, đây là quy củ của chúng ta."

"Những món châu báu này là từ Thánh sơn chúng ta, tìm được rồi sẽ có thần thánh chi khí, ngươi đụng đến, thì mất hết rồi, không còn giá trị."

"Năm ngàn lượng, không thể thiếu."

Giọng nói người phiên bang nghe có vẻ rất không thoải mái, ngữ điệu cũng có vẻ cổ quái, nhưng Hứa Thanh Tiêu biết rõ đây là vở kịch điển hình của ép mua ép bán, khi dễ người đến từ bên ngoài.

"Năm ngàn lượng? Ngươi có bán ta luôn cũng không có năm ngàn lượng đâu, ngươi thế này là đang há mồm sư tử, đại nhân, ta chắc chắn sẽ không bồi thường."

Thư sinh vừa nghe thấy năm ngàn lượng thì tực tiếp hô to lên, người bình thường làm sao có thể lấy ra nổi năm ngàn lượng bạc trắng?

“Được rồi, được rồi.”

“Đừng có ồn ào nữa.”

“Cái gì mà ngọc trên Thánh sơn, năm ngàn lượng thì nhiều lắm, mười lượng bạc có được hay không? Không ầm ĩ nữa, nếu như lại náo lên thì đều đi nha môn hết.”

Giọng của quan sai vang lên, hắn nhìn về phía bọn người phiên bang rồi nói như thế.

“Mười lượng không được, quá ít.”

Bọn người phiên bang dị tộc kia nhao nhao lắc đầu, cảm thấy mười lượng bạc quá ít, đồng thời còn muốn tiếp tục lải nhải thần thánh chi khí gì đó.

“Mười lượng, không muốn thì đi gặp quan, vậy hôm nay các ngươi cũng đừng hòng làm ăn gì nữa.”

Đám quan sai cũng hơi nóng lên, nói thẳng ra.

Mấy người kia liếc nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, bọn họ đồng ý.

Về phần thư sinh, hắn vẫn có chút uất ức không hiểu.

“Mười lượng bạc? Tại hạ chỉ sờ một cái mà đến mười lượng bạc? Ta không đưa.”

Hắn không phục, chỉ sờ một chút thôi mà tốn mười lượng, đây quả thực chính là ăn thịt người mà.

“Ngươi đừng không phục, đám người này không dễ chọc đâu, đi quan phủ, bọn họ chỉ cần lấy khẩu cung thôi thì đã có thể tiếp tục làm việc rồi, ngươi mà đi thì phải bị giam mười hai canh giờ, ngược lại vẫn phải bồi thường vậy thôi.”

“Được, ngươi coi như mất tiền mua bài học đi, ngươi chọc đến đám người này, đến lúc đó nếu như thật sự chọc đến chuyện phiền phức thì chúng ta cũng không đến giúp ngươi kịp.”

Giọng nói quan sai vang lên, hơi không kiên nhẫn, hắn cũng tức giận chứ, nhưng không có cách nào, đám người dị tộc

phiên bang này chính là những tên không biết tốt xấu, ỷ vào các loại ân điển của triều đình lại thêm chuyện các loại lễ nghi bang giao của nho gia, phải có hình tượng quốc thể, bọn họ cũng không biết phải làm gì với bọn hắn.

Tiêu ít tiền thì giải quyết được mọi chuyện, không cần thiết phải làm lớn chuyện.

Chương 232: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (5)

Quả nhiên câu này thốt ra làm cho thư sinh có chút luống cuống, nhìn ánh mắt của bọn người phiên bang dị tộc này một chút, cuối cùng hắn cũng cắn răng lấy ra ngân phiếu mười lượng sau đó giận đùng đùng phất tay áo rời đi.

Quan sai cầm ngân phiếu đi tới giao cho đám người kia, ánh mắt có chút bất thiện nói:

"Như vậy là được rồi nhé, sắp đến thọ thần của bệ hạ rồi, nếu như các ngươi làm loạn thì coi cừng bọn ta không khách khí."

Đám quan sai cũng không có cách nào, bọn họ cũng chỉ có thể để lại một câu đe dọa rồi bỏ đi.

Mà bọn người dị tộc phiên bang kia thì dương dương đắc ý nhìn tờ ngân phiếu, lộ ra nụ cười cực kỳ đắc ý.

"Chó chết."

Đôi mày Hứa Thanh Tiêu mang chút lạnh lùng, nhưng cũng không xen vào chuyện của người khác, hắn đi về phía trước, sau khi đi vài bước thì chân động một cái, một cục đá bắn ra nhắm ngay chỗ quầy hàng của đám người kia

Rầm.

Rầm rầm.

Chỉ nghe một âm thanh rất nhỏ vang lên, sau đó là tiếng các loại ngọc vỡ nát, quầy hàng cũng sập, các loại ngọc khí rơi vỡ trên mặt đất, ít nhiều gì thì cũng bị hủy đến bốn năm phần mười, có rẻ đi chăng nữa thì cũng đắt hơn mười lượng kia nhiều.

"Ôi Thánh ngọc của ta."

Tiếng la khóc của đám người dị tộc vang, nụ cười trên mặt cũng hoàn toàn không còn.

Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý, lại tiếp tục tiến lên.

Làm việc tốt không để lại tên tuổi.

Ước chừng sau nữa khắc đồng hồ, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng đã đi đến đường lớn Chu Tước.

So với sự phồn hoa ở phía tây thì trong nháy mắt, đường lớn Chu Tước làm cho người ta cảm thấy vắng lặng hơn nhiều. Người trên phố cũng không nhiều hơn nữa đi lại cũng tương đối gấp rút, đường phố lại còn cực kỳ sạch sẽ, hai bên đều là phủ trạch, gác cổng đứng đó ít nhất cũng có sáu người, các loại biển phủ treo đầy.

Đường lớn Chu Tước vốn là nơi ở của các vương hầu quốc công, đường lớn Bạch Hổ thì là nơi cư trú của các vị hoàng thân quốc thích và các đại thần trong triều.

Hứa Thanh Tiêu dựa theo địa đồ mà tìm, cuối cùng cũng đi đến được nhà của An Quốc công.

An Quốc công phủ.

Biển hiện siêu lớn xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu, đại môn rộng lớn, trái phải hai bên mỗi bên có bốn hộ vệ đang đứng, mỗi người đều tinh khí dồi dào. Hứa Thanh Tiêu phát hiện được khí cơ trên người bọn họ.

Rất mạnh, ít nhất cũng là võ giả bát phẩm.

Đan điền võ giả canh cổng ở nơi này, quả nhiên là trước cửa tể tướng quan thất phẩm mà. Chẳng qua những người này chắc hẳn là thủ hạ trước kia của An Quốc công, chắc là thân tín, đây cũng là chuyện bình thường.

Đi đến trước cửa phủ, Hứa Thanh Tiêu ôm quyền chắp tay nói:

“Tại hạ Hứa Thanh Tiêu, tự là Thủ Nhân, nhận được lời mời của An quốc công, đến đây bái kiến.”

Hứa Thanh Tiêu làm lễ, hướng về phía phủ trạch cúi đầu nói.

Giọng nói vang lên, tám vị thủ vệ chẳng nhúc nhích chút nào, đến cả ánh mắt cũng không thèm quăng tới, vẫn đối mắt nhìn nhau như cũ.

Nhưng ngay vào lúc này, đại môn phủ trạch cũng mở ra.

Một lão giả nhìn giống như là quản gia đi ra, đưa ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu sau đó mở miệng nói:

“Hứa công tử, quốc công đã chuẩn bị xong yến hội.”

Quản gia lộ ra nụ cười, hơi hành lễ với Hứa Thanh Tiêu, cực kì khách khí.

“Quốc công khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đi đến bậc thang, sau đó theo quản gia đi vào.

Tiến vào trong phủ, hai bên trái phải đều là thị nữ nha hoàn, liếc sơ qua thì thấy có ít nhất cũng ba mươi bốn mươi người, mỗi người đều đang trong tuổi dậy thì.

“Bái kiến Hứa công tử.”

Đám thị nữ cùng nhau mở miệng, làm lộ rõ khí khái của phủ quốc công.

Hứa Thanh Tiêu lộ ra khuôn mặt ôn hòa rồi khẽ gật đầu, sau đó một đường đi thẳng theo quản gia.

Vượt qua mấy đình viện, núi giả và hòn non bộ, dường như quản gia của phủ quốc công cố ý muốn khoe khoang cho nên dẫn Hứa Thanh Tiêu đi đông đi tây, sau khi tham quan một phen thì thời gian cũng trọn vẹn hai khắc đồng hồ, lúc này mới đi đến một hoa viên.

Mà lúc này, trong hoa viên đã có sắp xếp yến tiệc. Trên một cái bàn dài, nhìn lướt qua thì thấy có khoảng hơn mười người ngồi chờ mình, trong đám người, có một vị lão giả ngồi ở chủ vị.

Lão giả tóc bạc trắng phau nhưng tinh thần sáng láng, không có chút cảm giác như đèn lay trước gió chút nào, ánh mắt vẫn như hổ, khí thế như rồng. Tuy ông chỉ ngồi ngay ngắn ở nơi đó nhưng không hiểu sau lại làm cho người ta có một loại cảm giác áp lực thật lớn, nếu không có gì ngoài ý muốn thì đây chính là An Quốc công.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu bái kiến An quốc công.”

“Lần này đến đây học sinh vốn cũng định mua chút lễ vật nhưng bản thân vốn chẳng có thứ gì quý giá, có lòng mà

không có sức cho nên mới mua một cái quạt xếp tinh xảo, cả gan đề vài chữ vì An Quốc công, hy vọng An Quốc công đừng ghét bỏ."

Hứa Thanh Tiêu lấy quạt xếp từ trong tay áo ra, đồng thời cũng cúi đầu làm lễ.

Quản gia cầm quạt xếp, đi tới trước mặt An quốc công.

"Trung quân báo quốc, làm người đức độ, ha ha ha, Thanh Tiêu có lòng rồi, tới đây, đừng nên câu nệ, ngồi xuống, ngồi xuống."

Tư thế Hứa Thanh Tiêu nho nhã lễ độ hơn nữa lại còn dụng tâm như thế tất nhiên là khiến cho An quốc công vui vẻ rồi, chủ yếu nhất là tướng mạo của Hứa Thanh Tiêu làm cho người ta rất dễ mến.

Ông ta là võ quan, không quá ưa thích lễ nghĩa của đám văn nhân mà thích tùy ý một chút, nếu không phải là lần đầu tiên gặp mặt thì ông ta cũng sẽ không ngồi ngay ngắn như vậy đâu.

Bây giờ nhìn Hứa Thanh Tiêu lễ phép như vậy, ông ta cũng liền tùy ý đứng lên.

"Đa tạ An Quốc công."

Hứa Thanh Tiêu cũng không khách khí mà chậm rãi ngồi xuống. Nếu như quá mức khách khí, vậy đoán chừng trong lòng đám võ quan này cho rằng đây không phải là khiêm tốn mà là đang cố ý ra vẻ.

Sau khi ngồi xuống lập tức có thị nữ rót rượu cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà An Quốc công thì cũng rất thẳng thắn, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

"Lão phu vẫn luôn nghe nói Hứa Thanh Tiêu ngươi có vạn cổ chi tài, bây giờ nhìn thấy người thật, đúng thật là không tệ, khiêm tốn tài hoa, lại có ngoại hình, không tệ, không tệ, đến đây, đừng có ngẩn ra đó, có khách đến chơi, mau uống một ly."

An Quốc công cười ha hả nói, đám người cũng lập tức nâng ly lên, uống ly thứ nhất.

“An Quốc công đúng thật là quá khen rồi, vạn cổ chi tài chẳng qua cũng chỉ là khoa trương mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn nói. Lời này nói thì vẫn nói nhưng dù sao thì từ vạn cổ đại tài này hắn cũng không nhận nỗi.

“Nào có, lão phu đã nghe nói qua, trời không sinh Hứa Thanh Tiêu, Nho đạo vạn cổ như đêm dài, lời này, rất bá khí, có hương vị nhà binh chúng ta.”

“Ngươi cũng đừng có khiêm tốn làm gì, mấy người đọc sách các ngươi chính là như vậy, cứ luôn thích khiêm tốn. Thẳng thắn một chút cũng không sao, thẳng thắn mới tốt, lão phu còn tốt đó, ngươi thử đi đến các phủ quốc công khác nhìn xem.”

“Bọn họ còn chán ghét loại người mang dáng vẻ nho nhã khiêm tốn hơn cả lão phu.”

Chương 233: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (6)

An Quốc công vừa cười vừa nói năng có vẻ tùy ý nhưng thật ra là đang chỉ điểm cho Hứa Thanh Tiêu.

Đúng là như vậy, bọn họ đều là võ tướng, tất nhiên là không thích loại làm ra vẻ khiêm tốn thế này, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn trẻ, cũng không phải là người bốn mươi năm mươi tuổi, đã từng trải qua sóng to gió lớn.

Phách lối một chút cũng là một trong những đặc điểm của người trẻ tuổi, chỉ cần ngươi đừng phách lối quá mức là được.

“Đúng vậy đó Hứa lão đệ, nếu ta cũng có phần tài hoa này như ngươi thì đảm bảo lỗ mũi ta sẽ chỉ lên đến tận trời, nếu như người của đường lớn Chu Tước này ai dám nhìn ta thì ta liền sẽ mắng người đó.”

“Chúng ta đều là hạng người võ phu thô kệch cho nên nói chuyện thường sẽ thẳng thắn một chút, Hứa lão đệ, nào, uống một ly nào.”

Đám hậu nhân của An Quốc công cũng mở miệng theo, vui cười cởi mở mời Hứa Thanh Tiêu uống thêm một ly.

Ly rượu thứ hai vào bụng. Không thể không nói, rượu của phủ quốc công quả nhiên là rất mạnh, vừa mạnh vừa bá đạo nhưng lại có hơi chát miệng, đơn thuần chỉ là rượu mạnh mà thô, không dễ uống như rượu Mao Đài, cũng không có mạnh như rượu Mao Đài kiếp trước.

Nhưng hắn vẫn uống, phải nể mặt.

“Nếu như chư vị đã nói như vậy thì Húa mỗ cũng không khiêm tốn nữa.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười nhưng cũng chỉ nói như vậy mà thôi, chẳng lẽ lại nói An quốc công đứng lên đi, những người ngồi ở đây đều là rác rưởi?

Đây không phải muốn chết hay sao?

“Ừ, thẳng thắn một chút mới tốt, tới tới tới, lại thêm một ly, lại thêm một ly.”

Đám người cười nói, sau đó thay nhau mời rượu.

Sau khi qua ba lần rượu rốt cuộc thì An Quốc công cũng mở miệng nói chuyện chính.

“Hứa Thanh Tiêu, lần này ngươi được Hoàng thượng gọi đến, có tính toán gì không?”

An Quốc công mở miệng hỏi.

“Hồi quốc công, học sinh tạm thời vẫn chưa có dự định gì, chỉ chờ bệ hạ triệu kiến thôi.”

Hứa Thanh Tiêu thành thật trả lời.

“Ừ, cũng đúng, vậy ngươi có ý kiến gì hay không?”

An quốc công tiếp tục hỏi, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng có phải là người nhà binh hay không đến bây giờ cũng chỉ là một suy đoán mà thôi, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không chính miệng thừa nhận.

Cho nên dù có suy đoán thế nào thì cũng chỉ là suy đoán mà thôi, bây giờ An quốc công rất trực tiếp hỏi Hứa Thanh Tiêu có dự định và suy nghĩ như thế nào.

Hỏi thẳng ra thì cũng không có gì, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu lựa chọn như thế nào thì ông ta cũng đều có thể giúp cho Hứa Thanh Tiêu tham khảo một chút, xem như là trưởng bối giúp đỡ vãn bối.

Mà đối với vấn đề này, Hứa Thanh Tiêu lập tức hít sâu một hơi, hắn hiểu rất rõ ràng câu trả lời tiếp theo của mình quan trọng như thế nào.

Trả lời tốt thì mình ổn, trả lời không tốt thì có thể dẫn đến phiền toái.

“Quốc công, Hứa mỗ bất tài, dù sao cũng mới đến triều đình, vốn không nên có suy nghĩ gì mới phải.”

“Nhưng mà quốc công có biết Hứa mỗ ta đã từng làm qua một bài từ hay không?”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

“Có biết, tên là Mãn Giang Hồng, cảm nhận của lão phu đối với bài từ này là rất tốt.”

An Quốc công đúng là rất tán dương.

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi đứng dậy, ngay sau đó nhìn về phía An Quốc công nói:

“Quốc công, sở dĩ Hứa Thanh Tiêu ta làm bài từ này là bởi vì ta đã đọc qua sử kí, nhìn thấy đoạn lịch sử kia.”

“Vương triều Đại Ngụy ta chính là thượng quốc, lịch đại minh quân, quốc lực hùng mạnh, lại không ngờ rằng Man Di phương bắc xâm chiếm lãnh thổ nước ta, giết con dân ta, cướp tài nguyên Đại Ngụy ta.”

“Sách sử vô tình, chỉ một dòng chữ không thể biểu đạt ra tình cảnh thảm liệt khi ấy, một áng văn chương không thể nói lên sự hung bạo của Man Di, mỗi lần nghĩ đến đây, Hứa mỗ đều đau lòng vô cùng, mỗi khi nghĩ đến lúc ấy, Hứa mỗ lại cam thấy phẫn nộ vô cùng.”

“Chỉ tiếc tuổi ta nhỏ, không thể đi theo tiên đến chinh phạt, giết hết bọn man di, chỉ tiếc ta vô năng, mối nhục Tĩnh thành rõ mồn một trước mắt mà chúng ta thân là người đọc sách vậy mà chỉ biết dùng bút mực nói suông.”

“Quốc an, chính là ý nghĩ của Hứa mỗ, tựa như Mãn Giang Hồng vậy, cưỡi xa mã bắc phạt, tru sát man di, đói thì ăn thịt hắn, khát thì uống máu hắn.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu khi nói ra những lời này âm vang mạnh mẽ, lời nói cũng là xuất ra từ tận đáy lòng.

Mối nhục Tĩnh thành, hắn sẽ không quên, cũng sẽ không xem như không thấy.

Mối hận với Man Di hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chỉ là, trước mắt thì hắn không làm được, bởi vì không có tiền đánh trận cho nên ta vẫn còn muốn kiếm tiền cho quốc gia, đợi

khi có tiền sẽ lại đánh trận.

Ừ, trên cơ bản thì không có gì khác nhau.

Nhưng mà những lời này thì Hứa Thanh Tiêu chỉ dám giấu ở trong lòng.

“Hay!”

“Hay cho một câu tru sát Man Di, đói thì ăn thịt hắn, khát thì uống máu hắn.”

Lời nói của Hứa Thanh Tiêu giàu sức cuốn hút làm cho An Quốc công không khỏi hô lên khen hay.

Người tuổi trẻ bây giờ đúng là muốn đi đánh trận nhưng bọn họ đánh trận là vì cái gì? Là vì kiến công lập nghiệp, là vì giành lại thể diện.

Nhưng hắn thật sự nhìn ra được bên trong ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu mang theo cừu hận, loại cừu hận này chính là mối thù vì đất nước.

Là thật sự muốn rửa sạch cừu hận cho Đại Ngụy.

Bởi vậy có thể thấy được, Hứa Thanh Tiêu người này đúng là võ quan, không tệ, không tệ.

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu uống với ngươi một ly, hi vọng một ngày kia ngươi thật sự có thể vì Đại Ngụy ta, rửa sạch mối nhục.”

An Quốc công mở miệng nói, ông ta cực kì yêu thích Hứa Thanh Tiêu.

“Quốc công nói quá lời rồi, mối hận nước này còn phải nhờ quốc công đến báo, thứ mà học sinh càng hi vọng hơn chính là có thể đi theo quốc công xuất chinh, giết đám Man Di, không chừa manh giáp.”

“Hơn nữa người mà Hứa mỗ bội phục nhất chính là An quốc công, bảy lần bắc phạt, An quốc công giết hàng vạn kẻ địch, học sinh kính nể. Chén rượu này, học sinh kính quốc công.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dám nhận lời này cho nên hắn đã thổi phồng An Quốc công một chút.

Quả nhiên sau khi ngeh được lời tán dương của Hứa Thanh Tiêu, đôi mắt An Quốc công càng lóe lên sự vui mừng.

“Vậy, bài Mãn Giang Hồng của ngươi là?”

An quốc công nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, không nhịn được hỏi.

Bài Mãn Giang Hồng này chính là thiên cổ danh từ, nếu như Hứa Thanh Tiêu đúng thật là tặng cho mình vậy quả thật đây đúng là một chuyện vui mừng.

“Quốc công, Mãn Giang Hồng đúng thật là học sinh làm ra vì một người, nhưng ta sợ thế nhân mắng ta nịnh nọt cho nên học sinh sẽ không nói, nhưng An quốc công là người mà học sinh kính nể.”

“Học sinh lại uống thêm một ly.”

Chương 234: Trời Ơi, Quốc Công, Cháu Của Ngài Có Tư Chất Của Đại Nho Đó (7)

Tuy Hứa Thanh Tiêu không nói bài Mãn Giang Hồng kia là làm cho ai nhưng ý tứ ở đây lại rất rõ ràng.

Nguyên nhân không nói ra cũng đơn giản thôi, nói cho ai cũng không tốt hết, đồng thời đúng thật là không phải mình viết cho ai cả, chỉ là biểu lộ cảm xúc mà thôi.

“Ha ha ha, tốt, tốt, tốt, Thanh Tiêu chất nhi, ngươi đúng là rất khiêm tốn, khiêm tốn quá rồi đó.”

“Đám người các ngươi này, mau học hỏi Thanh Tiêu hiền điệt, khiêm tốn hơn một chút, thông minh hơn một chút, mau nhìn lại các ngươi xem, cả ngày đều chỉ biết đường trên hẻm dưới, ăn uống hưởng lạc.”

“Cái tốt không học chỉ biết học cái xấu, ỷ vào lão phu còn đây mà làm xằng làm bậy, nếu như có một ngày lão phu không còn trên nhân thế nữa vậy thì ai bảo vệ cho các ngươi?”

“Ta rất buồn vì chuyện này, sao lão phu lại không sinh ra một người đọc sách, nếu như có được một phần mười giống như Thanh Tiêu thôi, lão phu chết cũng nhắm mắt.”

An Quốc công đúng thật là rất vui vẻ, cũng rất xem trọng Hứa Thanh Tiêu, đến cả xưng hô cũng bắt đầu đổi thành Thanh Tiêu hiền điệt.

Có điều ông ta lại mượn thế của Hứa Thanh Tiêu mà đi mắng chửi hậu nhân của mình.

Đám người không dám nói lời nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiện xen vào, lão tử giáo huấn nhi tử là chuyện đương nhiên, hắn chen miệng làm gì chứ.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

“Gia gia, cha, sao mọi người lại ở nơi này?”

Giọng nói vang lên, có hơi quen tai.

Quay đầu nhìn lại.

Khá lắm, đây không phải là tên thiếu niên trẻ trâu áo tím đã ngăn hắn lại đòi tiền ở cửa thành đó sao?

Ồ thì ra nhóc này là cháu trai của An quốc công à?

Trách không được nó lại dám phách lối như vậy.

Hứa Thanh Tiêu xem như đã hiểu rõ đồng thời cũng hơi phiền muộn, không ngờ đối phương lại là cháu của An quốc công, vậy thì hơi khó xử được nó đây.

Mà thiếu niên áo tím cũng nhanh chóng chạy tới, đi đến bên cạnh gia gia mình, hơn nữa lại không chút cố kị cầm một miếng bánh lên mà ăn, nụ cười trên mặt An quốc công lại xuất hiện.

Xem ra ông ta hắn là rất thương đứa cháu này.

Đợi chút.

Đột nhiên, trong đầu Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng hiện lên một ý niệm.

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ Hạo Nhiên chính khí, hai mắt phát ra hào quang nhìn về phía thiếu niên áo tím.

Đám người có hơi ngạc nhiên, An Quốc công thì lại nhíu mày, không biết Hứa Thanh Tiêu đang làm gì vậy?

Chỉ là, sau một khắc, âm thanh của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Trời! Quốc công!”

“Tôn nhi của người có phong thái của đại Nho đó!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói một câu, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Nó hả?

Tư chất đại Nho?

Ngươi đùa ta à?

Tất cả mọi người đều hơi ngẩn ra.

Nhất là nhóm hậu nhân đời thứ hai, bọn họ lại càng có chút trợn mắt há mồm.

Vừa rồi trong mắt Hứa Thanh Tiêu bắn ra hào quang màu tím đã làm cho bọn họ có chút ngạc nhiên, nhưng lời nói của Hứa Thanh Tiêu mới thật sự làm cho bọn họ thật sự chấn động.

Đứa trẻ này có phong thái của đại Nho?

Đại Nho là gì chứ? Bọn họ đâu phải là không biết, có thể thượng tấu với trời, đi đường đúng là hoành hành bá đạo.

Đừng thấy cả ngày bọn họ đều nhục mạ đám hủ nho kia mà lầm, trên thực tế thì sao? Chỉ cần là người sống ở kinh đô thì đều biết, nhóm người an toàn nhất trên triều đình chính là đám nho sinh này.

Vì sao hả?

Bởi vì sau lưng bọn họ có Thánh nhân, nho không thể giết, trừ phi là phạm tội ngập trời nếu không nếu như chỉ vẻn vẹn nói sai mấy câu hoặc là đứng sai đội, hay cho dù là có nhổ nước bọt trước mặt hoàng đế đi chăng nữa thì kết quả cuối cùng nhiều nhất chỉ là chịu đánh mấy hèo sau đó bị đuổi về quê mà thôi. Vấn đề là khi ngươi trở về quê thì uy vọng lại càng lớn hơn, những người khác đều sẽ nói ngươi không sợ cường quyền, vì bách tính thiên hạ, dám nổi giận với cả hoàng đế.

Bách tính biết cái gì gọi là chính sự triều đình không? Bọn họ không hiểu, lại thêm mỗi khi nho giả há mồm thì miệng lưỡi dẻo quẹo, cho nên lập tức uy vọng mười phần, nửa đời sau cũng sẽ thoải mái.

Bởi vì nho sinh tranh giành điều gì đây? Thứ bọn họ tranh chính là thanh danh thiên cổ. Hoàng đế càng mắng bọn họ trên thực tế lại càng làm cho bọn họ thêm vui. Hôm nay mắng xong, đêm đến họ sẽ viết văn sau đó mang cho văn nhân trong thiên hạ xem.

Loại thủ đoạn này đúng thật là bất bại giữa trời đất bởi vì nói tới nói lui thì người ở sau lưng bọn họ chính là Thánh nhân, là văn nhân trong thiên hạ, là người đọc sách.

Cho nên kì thật bọn họ rất ghen tị với đám nho sinh này, còn nữa, mặc kệ có Bắc phạt hay không thì một khi các quốc gia an ổn lại thì địa vị của đám nho quan sẽ lại càng được nâng lên, ngồi vững trong Điếu Ngư đài.

Các ví dụ của mấy triều trước vẫn còn được ghi lại trong sử sách vì vậy đừng thấy vẻ ngoài bọn họ vô cùng thô lỗ nhưng sau lưng thì lại ghen tị với bọn nho sinh này chết đi được, bọn họ cũng hy vọng nhà mình có thể có nhiều thêm một vị đại Nho.

Cứ như vậy thì sẽ văn võ song toàn, trước tiên không nói uy phong hay không uy phong, nói đến trong triều đi, các ngươi sẽ có được một thứ tương đương với kim bài miễn tử, coi như trăm năm sau nữa, phủ quốc công bọn họ thật sự không trụ nổi nhưng vì có một vị đại Nho ở đó, cũng không đến nổi tuyệt hậu được.

Trong triều chính là như vậy, ngươi hưởng thụ tất cả những gì tốt nhất trong thiên hạ nhưng cũng phải gánh chịu điều đáng sợ nhất trong thiên hạ, chém đầu cả nhà, tuyệt tử tuyệt tôn, từ trước đến nay trường hợp như vậy cũng đâu có ít?

Không có vương triều vĩnh viễn, không có quốc công vĩnh viễn nhưng lại có nho gia vĩnh viễn. Cũng chính bởi vì điểm này cho nên người đời đều hy vọng con của mình sẽ đọc được sách, trở thành nho sinh. Bọn họ hy vọng có thể thông qua việc đọc sách mà được làm quan.

Mà trong triều đình, mấy nhóm thế lực này cũng hy vọng con cháu của mình có thể đọc sách, cho dù bọn họ có chán ghét nho gia giả tạo thế nào đi nữa thì cũng đấu không lại người ta có Thánh nhân, đấu không lại người ta có được dân tâm trong thiên hạ.

Cho nên lúc này khi nghe được những lời Hứa Thanh Tiêu nói, tất cả mọi người mới có hơi ngẩn ra.

Nhất là An Quốc công, ông ta lại càng quay đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt có vẻ hơi cổ quái.

“Thanh tiêu hiền điệt, ngươi vừa nói gì đó? Lão phu tuổi đã cao, nghe không rõ lắm.”

Không phải là An Quốc công nghe không rõ mà là An Quốc công không dám tin. Mặc dù ông ta hy vọng đời sau của mình sẽ sinh ra người đọc sách nhưng vấn đề là hoàn cảnh của kiểu gia đình như ông ta làm sao có thể bồi dưỡng ra người đọc sách được?

Đứa nào đứa nấy cũng đều chơi bời lêu lổng, động một chút là lại thích chạy đến quân doanh làm mấy chuyện khóc lóc om sòm, nào giống dáng vẻ của người đọc sách, nói giống đám thổ phỉ chuyên đi đánh cướp của người đọc sách thì còn nghe được.

Chương 235: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (1)

“Quốc công! Đứa trẻ này có tư chất đại Nho, vừa gặp nhóc này ta đã cảm thấy có chút khác biệt cho nên có hơi tò mò. Học sinh đã vận dụng thần thông Nho gia mở linh mục, quan sát vận mạch văn khí của nó.”

“Cho nên mới phát hiện ra đứa trẻ này có tư chất đại Nho, An Quốc công, lời nói của học sinh chắc chắn không thể nào giả được, cũng tuyệt không dám lừa bịp quốc công. Nếu như có dối gạt, học sinh không xứng là người đọc sách.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất chân thành.

Vừa rồi đúng là hắn có dùng thần mục Nho đạo thoáng nhìn qua thiếu niên mặc áo tím này nhưng không nhìn ra gì cả.

Nhưng sở dĩ dám nói như vậy cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu nói mò, có câu nói gọi là gì nhỉ? Không có học sinh xấu, chỉ có thầy không biết dạy, mặc dù câu nói này hơi quá chắc chắn.

Nhưng câu nói này cũng có một ý nghĩ nhất định. Một người có thể đọc sách được hay không, thiên phú là điều rất quan trọng nhưng sự bồi dưỡng phía sau và sự nỗ lực cố gắng cũng quan trọng không kém.

Sống trong loại gia đình như thế này, hôm nay rảnh rỗi đi theo đại bá đi săn, ngày mai không có việc gì lại đi theo nhị bá đến quân doanh, ngày mốt không có chuyện gì lại đi theo tam bá để luyện võ, ba ngày sau thì dẫn một đám tiểu đồng bọn đi ra ngoài chơi.

Hoàn cảnh giáo dục như vậy, cho dù là có thiên phú thì cũng bị mai một.

Kiếp trước Hứa Thanh Tiêu đã từng đọc qua một quyển sách về cách nuôi dạy trẻ, hắn cực kỳ đồng ý với một câu chính là chỉ cần không phải trí não của đứa trẻ có vấn đề vậy thì khoảng cách của nó ít nhất sẽ không quá kém hơn so với

người khác. Nếu như bạn cứ cố so sánh với thiên tài của thiên tài vậy thì thật sự là hết cách rồi.

Đứa trẻ không muốn đọc sách thì thật sự cho rằng nó không thông minh? Chín mươi phần trăm đều là do nó ham chơi. Nhìn Hoàng đế người ta một chút đi, chỉ cần là một vị minh quân thì có ai lại không phải chịu khổ từ nhỏ đâu chứ. Lại nhìn đám hậu nhân của các nho quan kia, lời nói và cử chỉ đều là đứng đầu.

Quan trọng hơn chính là giờ nào khắc nào cũng bắt ngươi đọc sách, trừ phi ngươi là một tên ngốc nếu không thì các kiến thức cơ bản chắc chắn ngươi không thể không biết được.

Còn nữa, đây là thế giới gì nào? Đám người này vốn dĩ chẳng cần học toán lý hóa, nếu như thật sự nghiêm túc đọc sách vậy thì làm sao mà kém được chứ?

Cho nên lời nói của Hứa Thanh Tiêu không sai. Dạy ra một vị đại Nho có lẽ hơi khoa trương nhưng dạy ra một nho sinh thì hẳn là hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc đầu An Quốc công vẫn còn mang vẻ hoài nghi, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu nói như vậy chẳng qua là chỉ muốn để cho ông ta vui vẻ, hoặc là Hứa Thanh Tiêu nói vậy là vì có mục đích khác.

Nhưng cách nói chuyện của Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ vô cùng chắc chắn như vậy, thậm chí còn lập thệ nữa, đây cũng không phải là câu nói đùa. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, nhưng tin tưởng thì tin tưởng, chấn kinh thì vẫn chấn kinh.

“Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi nói con trai của ta có tư chất đại Nho thật sao?”

Một nam tử trung niên đứng dậy, hắn cao khoảng một mét chín, ánh mắt lộ ra vẻ chấn động cùng với chờ đợi.

Đây là con trai của quốc công, tên là Lý Binh, thiếu niên áo tím chính là trưởng tử của hắn. Nói thật thì xưa nay hắn chưa bao giờ cảm thấy đứa con trai này của mình có chút năng khiếu đọc sách nào, mặc dù hắn vẫn cho con trai mình đi học.

Nhưng sau khi đi đến trường tư thục con trai hắn lại náo loạn lung tung, làm cho đầu người ta đau đến sắp nứt ra, cuối cùng không thể không đưa nó về, cho nên hắn cũng không nghĩ đến chuyện này nữa.

Nhưng mà hôm nay, Hứa Thanh Tiêu lại nói con trai hắn có được tư chất đại Nho, làm sao hắn có thể không chấn kinh cho được?

Con trai hắn có tư chất đại Nho, vậy hắn đây chẳng phải là cha của đại Nho hay sao? Về sau ở trong phủ quốc công này không phải hắn sẽ cha quý nhờ con sao? Nghĩ tới đây hắn liền trở nên kích động.

Có ai lại không mong con mình được hơn người chứ?

"Ừ, mặc dù tại hạ tài sơ học thiển nhưng sau khi minh ý đã ngưng tụ được Nho đạo thần mục, có thể nhìn thấy tài khí con người, đứa trẻ này đúng là có tư chất đại Nho."

Hứa Thanh Tiêu nói rất chân thành.

Lời này vừa thốt ra làm cho Lý Binh càng thêm hưng phấn, hắn vội vàng nhìn về phía cha mình nói:

"Cha, người có nghe thấy không, nhi tử của con có tư chất đại Nho đấy, nhà chúng ta sắp có một đại Nho."

Lý Binh vô cùng hưng phấn. Nếu như thật sự có được một đại Nho vậy thì phủ An Quốc công bọn họ chính là văn võ song toàn, phủ quốc công bọn họ sẽ là đệ nhất trong toàn bộ vương triều Đại Ngụy. Công huận cái gì đó đều cút mẹ sang một bên đi, có bản lĩnh thì ngươi sinh ra một vị đại Nho xem nào.

An Quốc công không để ý đến con trai mình, ông ta đứng dậy, hơi kích động nói: "Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi giúp đỡ một chút, nhìn cho kỹ một chút."

An Quốc công vẫn còn hơi không tin, cũng không phải là ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu mà chủ yếu đứa cháu trai này chính là trưởng tôn của ông ta, ông ta đã quan sát nó từ nhỏ. Nếu như ngươi nói nó thông minh cơ trí thì ông ta hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng ngươi lại nói thằng ranh con này có tư chất đại Nho, có chết ông ta cũng không tin.

“Được thôi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu sau đó ngưng tụ Hạo Nhiên chính khí màu tím trong mắt, trong chốc lát, hắn mở Nho đạo thần mục ra, hù dọa người khác là cách làm tốt nhất.

Bọn họ là võ giả, không quá hiểu biết về đám nho sinh thậm chí có thể nói là đa số nho sinh cũng chẳng biết Nho đạo thần mục là cái gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ hai mắt, uy nghiêm vô cùng, ít nhất nhìn từ bên ngoài mà nói, hoàn toàn không có chút vấn đề nào.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu thu hồi ánh mắt, đôi mắt càng thêm tràn ngập vẻ kiên định.

“An Quốc công, học sinh đã nhìn kỹ càng rồi, không sai đâu, đứa trẻ này đúng thật là có tư chất đại Nho.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Quả nhiên, sau khi nghe được lời này thì đám người lại càng thêm vui mừng.

Nhất là An Quốc công, ông ta cười lên ha hả.

“Tốt, tốt, tốt, không ngờ tới cuối cùng Lý gia ta cũng sinh ra được một người đọc sách, không tệ, không tệ.”

“Ha ha ha, tới tới tới, cho người nhanh đi lấy hai vò rượu ủ trăm năm đến đây, hôm nay lão phu vui vẻ, đến đây uống mấy ly đi. Thanh Tiêu hiền điệt, đêm nay ngươi đừng đi đâu nữa, cứ ở đây đi, lão phu sẽ tự mình chiêu đãi ngươi.”

An Quốc công vui vẻ, sự vui vẻ của ông ta phát ra từ tận đáy lòng. Ông ta hoàn toàn tin tưởng lời nói của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 236: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (2)

Ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu mở Nho đạo thần mục, ông ta có cảm giác đây đúng thật là một loại thần thông phi phàm, không thể nào giả vờ được.

Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng không cần thiết phải giả vờ, dùng cái này để lấy lòng ông ta. Cũng đâu có lợi ích gì.

Quan trọng nhất là ông ta cũng nghĩ đến một chỗ, mặc dù ông ta là người thô lỗ, con trai ông ta cũng là một người thô kệch nhưng mà không phải có câu không ai giàu ba họ, không ai khó ba đời sao?

Võ đạo cũng là như vậy, chắc không đến nỗi cả ba đời đều là võ đạo chứ nhỉ? Lại thêm con cháu đời sau của mình khai chi tán diệp, sao lại không thể sinh ra một nho sinh? Dựa vào đâu mà không thể sinh ra được một người đọc sách?

Kết hợp ba điểm trên lại, An Quốc công đã chắc chắn một việc.

Hứa Thanh Tiêu là người thành thật, chuyện này mọi người đều biết, người thành thật sẽ không gạt người.

Ha ha ha.

An Quốc công rất vui vẻ, người càng vui vẻ hơn ông ta chính là Lý Binh. Hắn kéo con của mình lại, trước tiên khoan hãy nói gì hết, trước đó chỉ nhìn thôi liền cảm thấy tên nhóc này chỉ là một đứa trẻ tinh nghịch, ngày thường chỉ biết chọc cho hắn tức giận.

Nhưng bây giờ nhìn lại, đây không phải chính là Văn Khúc tinh hạ phàm đó sao? Hay lắm, ha ha ha, con trai hắn ta có tư chất đại Nho.

Mấy người bên cạnh mặc dù cũng lộ ra nụ cười nhưng có mấy người cũng chỉ cười gượng mà thôi. Chuyện bình thường mà, dù sao cũng đâu phải là con trai nhà mình?

Mấy phu nhân thì lại càng ra sức đẩy tướng công của mình, dùng ánh mắt ra dấu, tướng công lập tức hiểu ý rồi vội vàng đứng lên nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi có thể giúp ta nhìn con trai ta một chút được không?”

“Đúng đúng đúng, Thanh Tiêu huynh đệ, dù sao thì cũng đã lỡ nhìn rồi, không bằng nhìn thử giúp con trai ta xem, có tài khí hay không.”

Mấy người con trai của quốc công đều không nhịn được nhao nhao hy vọng Hứa Thanh Tiêu nhìn giúp con mình, mặc dù việc này rất không lễ phép nhưng chỉ sợ là An Quốc công cũng không tiện ngăn cản.

Đúng mà, cháu mình nhiều như vậy, nói không chừng vẫn còn có đứa khác.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại khẽ nhíu mày nhìn về phía thiếu niên áo tím, cậu ta cũng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bỗng nhiên trong mắt câu ta lộ ra vẻ lạ lùng, cậu ta nhớ ra Hứa Thanh Tiêu là ai rồi.

Không phải là người vừa bị mình đánh cướp ở cửa thành đây sao?

Chỉ là lời chưa kịp nói ra khỏi miệng thì giọng của Hứa Thanh Tiêu đã vang lên.

“Chỉ là, quốc công, có một câu, không biết ta có nên nói ra hay không.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, câu nói kia làm cho tất cả mọi người đều trầm mặc xuống, nhất là Lý Binh và An Quốc công, sắc mặt bọn họ có vẻ hơi nặng nề. Dù sao thì sắc mặt Hứa Thanh Tiêu cũng có hơi không tốt lắm.

“Thanh Tiêu hiền điệt, có chuyện gì ngươi cứ nói đi, không sao cả, có sóng gió lớn gì lão phu chưa từng thấy qua chứ?”

“Đúng vậy đó, Thanh Tiêu huynh đệ, có chuyện gì ngươi cứ nói đi.”

Hai người lần lượt mở miệng, bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu đột nhiên thay đổi lời nói là có ý gì.

Nghe được câu nói của hai người, Hứa Thanh Tiêu có hơi ho khan một phen, ngay sau đó chấp tay nói:

“Đã như vậy, học sinh xin nói thẳng.”

“Quốc công, thế tử, đứa trẻ này tuy rằng có tư chất đại Nho nhưng ta mới vừa xem khí vận của nó, phát hiện ra có ba chỗ bị đứt gãy.”

“Nói cách khác sẽ có ba chuyện làm nó không cách nào tấn thăng lên đại Nho được.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhíu mày nói ra nguyên nhân.

“Ba chuyện gì vậy?”

An Quốc công hỏi.

“Thứ nhất, gia thế. Quốc công, thế tử, học sinh muốn hỏi một câu, có phải là các ngài đã quá cưng chiều tiểu thế tử hay không?” Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

Lời này nói ra làm cho đám người đều sửng sờ.

“Thanh Tiêu huynh đệ, cái này… Đúng là có hơi cưng chiều, nhưng ta cũng có đánh nó mà, da của đứa nhỏ này dày lắm đó.”

Lý Binh kiên trì nói. Thật ra thì người cưng chiều không phải hắn mà là cha hắn, cũng chính là An Quốc công. Cách đời thì thân hơn, chuyện này ai cũng hiểu, nhưng hắn không thể phản bác lại là chính cha hắn mới là người cưng chiều cháu nội được, ở trước mặt người ngoài vẫn phải giữ thể diện.

“Quả nhiên.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, thở dài.

Nhưng có người lại mở miệng nói.

“Thanh Tiêu huynh đệ, đứa nhỏ vẫn còn nhỏ mà, cưng chiều một chút cũng đâu thành vấn đề đúng không?”

Có người không hiểu nên nói vậy, cảm thấy cưng chiều một chút cũng đâu phải là vấn đề gì to tát , sao lại có dính dáng đến

chuyện đại Nho?

Nghe xong lời này, Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu, vẻ mặt kiên định nói:

“Cũng không phải!”

“Con gây tội là tại cha dạy không nghiêm, dạy dỗ con cái tuyệt đối không thể cưng chiều được. Dù sao thì nghịch ngợm là tính cách trời sinh của trẻ nhỏ, đọc sách cần chú ý đến thiên phú và thiên tư, đây là chuyện đầu tiên, chuyện không thể thiếu sau đó chính là chăm học.”

“Ta lấy một ví dụ nhé, ở trong huyện của ta đã từng sinh ra một đứa trẻ có thiên phú vô cùng tốt, năm tuổi đã có thể làm thơ, phụ mẫu nó vô cùng vui vẻ, cũng cực kỳ cưng chiều đứa trẻ này. Họ cho là con mình có thiên phú cực kỳ cao, tương lai nhất định sẽ thi đậu Trạng Nguyên.”

“Nhưng đợi đến khi thành niên, đứa trẻ này lại chẳng có chút công danh nào cả, thậm chí còn bởi vì cha mẹ quá mức cưng chiều mà trở nên tùy hứng làm bậy, sau đó cấu kết với người khác trộm cắp, cuối cùng bị phán vào tù.”

“Dùng binh pháp mà nói, mới vào binh doanh, muốn kiến công lập nghiệm thì chắc chắn phải ra trận giết địch, nhưng học sinh muốn hỏi quốc công, sau khi người đó giết địch đến một trình độ nhất định, lập nên quân công hiển hách thì tiếp theo đó là làm gì nữa?”

Hứa thanh tiêu không nói thẳng ra mà quay sang hỏi An Quốc công.

“Vào binh bộ, học binh pháp.”

An Quốc công nói ra sáu chữ trên.

Ra trận giết địch lập nên quân công, nói nghe thì rất nhiệt huyết đấy nhưng trên thực tế thì quân công chân chính không chỉ dựa vào giết người là được mà phải căn cứ vào kết quả của cuộc chiến.

Trừ phi ngươi mạnh mẽ đến mức dùng sức một người làm nghiêng ngã cả trăm vạn đại quân của đối phương, bằng không mà nói, giết được một trăm tên địch đã là hết sức rồi, về phần

cái gọi là giết ba ngàn quân, giết phá vạn quân, những thứ này không phải chỉ dùng sức của một người là có thể làm được, cần có một trận chiến quy mô nhỏ mới có thể làm được.

Cho nên khi ngươi nhiều lần chém giết được tướng địch thì sự hiểu rõ đối với chiến tranh của ngươi cũng được tăng lên, như vậy, sau này khi học tập binh pháp, làm sao để dẫn đầu cả đội ngũ trăm người, ngàn người, thậm chí điều động đội ngũ mấy vạn, mười mấy vạn, trăm vạn đại quân tác chiến.

“Quốc công nói rất đúng, một binh sĩ bình thường ra trận giết địch, hiểu rõ chiến tranh xong thì hắn phải học đến binh pháp.”

Chương 237: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (3)

“Đổi cách khác mà nói thì đứa trẻ này tuy tư chất đại Nho nhưng lại quá được cưng chiều, chuyện này làm cho nó chỉ hiểu được giết địch mà không hiểu rõ binh pháp, kể từ đó có chống đến chết thì cũng chỉ có thể làm được tướng quân tiên phong, không thể đảm nhiệm được chức binh mã nguyên soái.”

“Các vị đã hiểu chưa?”

Hứa Thanh Tiêu giải thích cho mọi người, hơn nữa lại còn dùng binh pháp để giải thích, tránh cho có người nghe mà không hiểu.

Một ví dụ như vậy cũng đủ để làm cho mọi người ở đây hiểu rõ.

“Thanh Tiêu hiền điệt nói rất đúng, lão phu đã hiểu.”

Trên thực tế khi Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói ra câu đâu tiên thì ông ta đã hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu đang có ý gì, An Quốc công lập tức hung hăng nhìn về phía Lý Binh nổi giận nói:

“Ngày thường ngươi cưng chiều Phạm nhi đủ kiểu, rõ ràng là có đại tài như thế vậy mà xém chút nữa lại bị ngươi hại chết.”

“Từ nay về sau, tất cả nghe rõ cho ta, không cho phép được cưng chiều Phạm nhi nữa, nếu như ai dám cưng chiều Phạm nhi, lão phu đánh gãy chân của hắn.”

An Quốc công giận dữ hét lên, mắng cho mọi người máu chó đầy đầu.

Đám người có chút buồn bực, rõ ràng người sủng ái Phạm nhi nhất chính là ngài, sao lại trách chúng ta được?

Nhưng lời này chỉ dám nói thầm, không dám nói ra tiếng.

“Gia gia!”

Lý Phạm có hơi sửng sốt, không cưng chiều mình? Vậy mình làm thế nào bây giờ? Trong lúc nhất thời, Lý Phạm không khỏi

làm nũng với gia gia của mình.

“Gia cái gì mà gia!”

“Ngậm miệng lại cho lão phu, ngày thường cứ làm xằng làm bậy cha ngươi mặc kệ ngươi thì gia gia quản ngươi, ngậm miệng lại, đứng ở chỗ này, nghe rõ lời Tiêu thúc thúc nói cho ta.”

An Quốc công nghiêm túc nói, mặc dù ông ta cũng rất thương đứa cháu trai này nhưng đâu còn cách nào, rõ ràng là có tài đại Nho, nếu như bị hoàn cảnh gia đình hại thảm thì ông ta sẽ hổ thẹn với liệt tổ liệt tông.

Câu nói này làm cho Lý Phạm có hơi khó chịu, nhưng cậu ta vẫn còn chút đầu óc. Người khác nói cậu ta có thể không nghe nhưng gia gia nói thì cậu ta không thể không nghe, nếu không sẽ có chuyện phiền toái thật đấy.

Đồng thời, Lý Phạm cũng hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu, rất muốn mắng hắn vài câu nhưng lại không dám, chỉ có thể dùng ánh mắt uy hiếp để nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi nói chuyện thứ hai, là chuyện gì vậy?”

An Quốc công tiếp tục hỏi.

Nghe câu hỏi của An Quốc công rồi lại nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Lý Phạm, Hứa Thanh Tiêu không tỏ ra tức giận gì mà chỉ bình tĩnh nói:

“Chuyện thứ hai chính là sư đạo. Người ta nói danh sư xuất cao đồ nhưng ta thấy đường sư đạo của tôn nhi của An Quốc công có chút long đong, nếu như không tìm được một người thầy tốt vậy thì đoán chừng cũng không thể trở thành đại Nho được.

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

Lời này vừa nói ra, đám người đều khẽ gật đầu, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu nói nghe rất có lý. Danh sư xuất cao đồ, một người học trò có nên người hay không, không chỉ dựa trên việc học trò có tài hay không mà còn phải xem lão sư của nó có ổn hay không.

Giống như bọn họ vậy, nếu không có đại sư binh gia chỉ điểm, dạy cho họ binh phạt, không có quốc công dốc lòng dạy bảo thì bọn họ căn bản chẳng thể hiểu được những chuyện trên triều đình.

Cho dù có là thiên tài đi chăng nữa thì cũng cần phải có thời gian để thích ứng, nếu như lại được một vị danh sư chỉ điểm thì sẽ như cá gặp nước.

Câu nói này của Hứa Thanh Tiêu làm cho thê tử của Lý Binh không nhịn được đứng lên nói:

“Thiếp thân Từ thị, ra mắt Hứa tiên sinh.”

“Hứa tiên sinh, bây giờ ngài chính là đại tài Đại Ngụy, hơn nữa ngài còn xem trọng con ta như vậy, chi bằng ngài hãy làm thầy của nó đi, có được không?”

Nàng chủ động mở miệng. Liên quan đến vận mệnh con trai nàng, nàng không thể không lên tiếng được.

Giọng nói vang lên, An Quốc công cũng gật đầu nói: “Đúng vậy đó, Thanh Tiêu hiền điệt, không phải ngươi vừa lập văn ngôn đó sao? Lão phu cũng xem thường đám hủ nho kia, nếu như bảo lão phu đi tìm bọn họ vậy thì mất hết mặt mũi.”

“Thanh Tiêu hiền điệt, nếu như ngươi thật sự kính nể lão phu vậy thì hãy thu nhận Phạm nhi đi, từ nay về sau chúng ta coi như người một nhà.”

An Quốc công nói rất chân thành, ông ta không nói đùa, nếu như Hứa Thanh Tiêu thu Lý Phạm làm đồ đệ vậy thì đúng thật chính là người một nhà, ở thế giới này, sư phụ cũng bằng một nửa phụ thân.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lập tức lui một bước, chân thành nói: “Không thể!”

“Quốc công, không phải là học sinh không muốn mà là có ba điều không thể.”

“Một là học sinh tài sơ học thiển, dạy người ta sẽ thành trò cười.”

“Hai là Phạm nhi thiên tư thông minh, không dám dạy bừa.”

“Thứ ba, Phạm nhi chính là cháu của quốc công, học sinh không thể dạy.”

Hứa Thanh Tiêu đã cự tuyệt hơn nữa còn cự tuyệt cực kỳ thẳng thắn. Lý Phạm nhẹ nhàng thở ra, quăng cho Hứa Thanh Tiêu một ánh mắt coi như ngươi thức thời, chỉ là cậu ta còn chưa biết chiêu này của Hứa Thanh Tiêu gọi là lấy lui làm tiến.

“Thanh Tiêu hiền điệt, lời này của ngươi quá khiêm tốn rồi, đại tài vạn cổ, sao có thể xem là tài sơ học thiển, điểm thứ nhất không tính.”

“Về phần thiên tư thông minh, thật là vậy nhưng cũng cần phải có danh sư chỉ điểm, Thanh Tiêu hiền điệt chỉ cần một tháng là đã tấn thăng lên Nho đạo thất phẩm, hoàn toàn có tư cách dạy dỗ Phạm nhi.”

“Cháu trai quốc công thì thế nào chứ? Thanh Tiêu hiền điệt có điều gì e ngại?”

An Quốc công cảm thấy hai vế trước không có vấn đề gì, nhưng không biết câu thứ ba của Hứa Thanh Tiêu là có ý gì.

“Đúng đó, Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi cũng là đại tài vạn cổ, cho dù Phạm nhi có thiên tư thông minh đi chăng nữa thì cũng không sáng bằng ngươi được, có thể dạy, có thể dạy.”

“Tiên sinh, danh sư xuất cao đồ, với tài ba của ngài, nhất định có thể dạy được Phạm nhi mà, nếu như một ngày kia Phạm nhi thật sự có thể trở thành đại Nho thiên cổ, đây cũng có thể xem như là một giai thoại.”

“Đúng đúng đúng, Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi có điều kiêng kị gì cứ nói thẳng đi, cháu của quốc công thì sao chứ? Ta còn là con trai của quốc công đấy.”

Đám người nhao nhao mở miệng, nhất là phu thê Lý Binh, bọn họ đã nhận định con trai mình tương lai chính là đại Nho, nhưng nghe Hứa Thanh Tiêu nói xong lại sợ hãi đủ điều.

Sợ đứa nhỏ này sẽ đi chệch hướng, nếu như thật sự đi chệch hướng vậy nên làm thế nào đây, chắc không trở thành tên bại

gia tử chứ? Trở thành một tên phá gia chi tử của phủ quốc công.

Thấy đám người như vậy, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, sau đó mở miệng nói

“Đã như vậy, học sinh sẽ nói vấn đề thứ ba.”

“Quốc công, chư vị, học sinh thật ra cũng rất quý trọng người tài, chỉ là Lý Phạm là cháu của quốc công, người đọc sách thì trong lòng phải yên tĩnh nghiêm túc, nhưng thiên tính của trẻ nhỏ là nghịch ngợm, nếu như nó quá quậy phá thì cần phải dạy dỗ cho thật tốt.”

Chương 238: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (4)

“Nhưng Hứa mỗ lại sợ các vị không nỡ cho nên không bằng cứ mời cao nhân khác đi, Hứa mỗ ta làm việc cực kì nghiêm túc, hoặc là không dạy, hoặc là phải dạy cho tốt. Cho nên điểm này cực kỳ quan trọng.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra băn khoăn của mình.

Không sai, đây chính là mối lo lắng của Hứa Thanh Tiêu.

Trước đó khi bị nhóc gấu này bắt chẹt ở ngoài thành Hứa Thanh Tiêu cũng có nghĩ đến phản kháng lại, trực tiếp cáo trạng. Nhưng nhìn dáng vẻ của đám người này thì liền biết đứa nhỏ này chắc chắn lớn lên trong sủng ái.

Nếu như hắn cáo trạng thật thì không chừng họ chỉ trả lại một câu đứa bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngươi là người lớn tính toán so đo cùng trẻ con làm gì chứ?

Cho nên Hứa Thanh Tiêu liền nghĩ ra chiêu này.

Khen con trai ngươi có tư chất đại Nho sau đó làm cho ngươi khóc lóc đưa con trai đến tay ta.

Đến lúc đó… Ha ha, dạy thì ta nhất định sẽ dạy thật nghiêm túc, đây chính là căn bản, nhưng ngươi không nghe lời thì ta sẽ đánh ngươi, ngươi chạy đi chơi ta sẽ đánh ngươi, đánh đến khi ngươi ngoan ngoãn mới thôi.

Đây gọi là gì, đây gọi là kế sách công tâm.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu lại thấy thật dễ chịu.

Quả nhiên khi Hứa Thanh Tiêu thốt ra lời này, mọi người liền nhất thời nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn còn tưởng rằng là có chuyện gì to tát lắm, hóa ra là e ngại điều này.

“Hứa tiên sinh, ta là mẹ ruột của nó, đứa nhỏ này từ nhỏ đã nghịch ngợm, là do bọn ta quá mức cưng chiều nó, nhưng ngài yên tâm đi, chỉ cần ngài thu đứa nhỏ này làm học trò, nếu như nó dám có chút bất kính đối với ngài hoặc là không hiếu học

nào thì ngài cứ đánh chết nó đi, ta tuyệt đối không đau lòng chút nào đâu.

Mẫu thân Lý Phạm vô cùng đau lòng nói. Nàng ta chắc chắn sẽ thương tiếc con mình nhưng càng hy vọng con trai mình có thể thành tài, đánh hai ba trận thì có là gì? Bây giờ lâu lâu không có việc gì quốc công cũng sẽ cầm roi đánh cho đám bất hiếu này một trận, cũng thường thôi.

“Không sai, Thanh Tiêu huynh đệ, đứa nhỏ đã bái ngươi làm thầy thì ngươi chính là một nửa cha của nó, cha đánh con trai không phải là chuyện rất hiển nhiên sao? Con người ta nói chuyện không khéo, cũng không đọc nhiều sách nhưng ý ta chính là như vậy đấy, Thanh Tiêu huynh đệ, nếu như ngươi e ngại điểm này thì ta thẳng thắn nói cho ngươi biết, không sao cả, đánh chết cũng được.”

Phụ thân Lý Phạm cũng mở miệng theo.

Từ nhỏ hắn cũng bị đánh đến lớn mà, theo lý thuyết thì cũng nên đánh Lý Phạm từ lâu rồi, nhưng do cha hắn che chở cho nó nên hắn cũng không có cách nào, bây giờ Hứa Thanh Tiêu nói lời này hắn nhất định là giơ hai tay hai chân đồng ý.

“Thanh Tiêu hiền điệt, nếu như ngươi chỉ lo lắng việc này thôi thì lão phu có thể khẳng định cho ngươi biết, nghiêm sư xuất cao đồ, ngươi không cần lo lắng, sau này thằng bé đi theo ngươi, nếu như nó dám nghịch ngợm không nghe lời thì ngươi cứ đánh nó đi.”

“Nếu như vẫn chưa hết giận thì lão phu sẽ đến đánh nó.”

An Quốc công cũng thề thốt.

Lời này thốt ra làm cho Lý Phạm có chút luống cuống. Cậu ta không ngốc, đương nhiên tự biết hoàn cảnh hiện tại của bản thân rồi.

“Gia gia, cha, mẹ, con không học, con không đi theo hắn học.”

Cậu ta mở miệng, không đồng ý bái Hứa Thanh Tiêu làm thầy.

“Im miệng!”

“Im miệng!”

“Im miệng!”

Mấy giọng nói đồng thời vang lên, cơ hồ là tất cả mọi người trong phủ An Quốc công cùng nhau mở miệng, hung hăng nhìn chằm chằm Lý Phạm.

Giờ khắc này, Lý Phạm tuy tuổi còn trẻ nhưng cậu ta đã hiểu rõ một câu thành ngữ, đại thế đã mất.

Nhìn thấy khuôn mặt Lý Phạm đang tràn đầy vẻ uất ức, tâm trạng Hứa Thanh Tiêu vui vẻ cực kỳ, hắn lập tức nói:

“Nếu đã như vậy, học sinh cứ từ chối nữa thì cũng không hay. Chẳng qua ta vẫn nói trước, nghiêm sư xuất cao đồ, nếu như thật sự bái sư, lỡ như có chịu khổ, chịu phạt, các vị cũng đừng nổi giận trách học sinh nha.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn nhấn mạnh câu nói kia. Dù sao thì nói đến bây giờ cũng là tự các ngươi chọn lựa, đến lúc đó nếu như ta đánh thật thì các ngươi cũng đừng đau lòng.

“Tất nhiên.”

“Yên tâm đi, Hứa huynh đệ, cam đoan sẽ không giận ngươi, nếu như ngươi không đánh được thì cứ gọi ta đến, ta đánh thay ngươi.”

Lý Binh không hổ là cha ruột, hắn sợ Hứa Thanh Tiêu là một thư sinh không đánh nhau nỗi, còn muốn đánh dùm.

“Không sao, không sao.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, còn An Quốc công thì lại hỏi tiếp chuyện thứ ba.

“Vậy chuyện thứ ba là gì?”

Ông ta tò mò hỏi.

“Thứ ba chính là gặp người không tốt. Phạm nhi thiên tư thông minh, cho dù không được chiều chuộng, cũng có nghiêm sư dạy bảo nhưng trong mạng của nó có định là sẽ gặp một vài người không tốt.”

“Có câu gần mực thì đen gần đèn thì sáng, bất luận một người có thiên phú tốt đến thế nào nhưng nếu như người bên cạnh

hắn đều là loại người ham hưởng lạc, không muốn tiến lên vậy thì người này cũng sẽ dần bị đồng hóa."

"Đặc biệt là tuổi của Phạm nhi cũng không còn nhỏ, bên người tất nhiên sẽ có không ít bằng hữu, nếu như còn chơi chung một chỗ với bọn chúng thì chỉ sợ là đại khí khó thành."

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Đám người lại lần nữa tán đồng quan điểm này, nhất là các vị phu nhân, bọn họ lại càng đồng ý hơn với quan điểm của Hứa Thanh Tiêu. Tướng công của mình ban đầu không đi hoa lâu uống rượu nhưng nếu người bên cạnh đều đi uống vậy bọn họ không thể nào không đi chung được.

"Cái này dễ xử mà, sau này không cho phép bọn chúng chơi chung với Phạm nhi nữa."

"Đúng đúng đúng, không cho bọn nó chơi chung với Phạm nhi nữa. Ta cũng thấy thật ra Phạm nhi rất thông minh nhưng mỗi ngày lại đều đi theo một đám nghịch ngợm chơi cùng với nhau, sao còn có ý chí hướng lên được nữa?"

"Nói đúng lắm, sau này không cho bọn nó chơi chung với Phạm nhi nữa."

Đám người nói thế, An Quốc công cũng mở miệng nói theo.

"Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi cảm thấy làm vậy có được không, sau này lão phu sẽ không cho phép bọn nhóc kia đụng vào Phạm nhi nữa, có thể ngăn điều thứ ba lại được không?"

An Quốc công hỏi.

"Không." Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hồi đáp: "Từ xưa đến nay, lấp không bằng khai thông, hơn nữa quốc công một ngày trăm công ngàn việc, sao có thể cứ đề phòng mãi được? Học sinh cho rằng, bằng hữu bên người Phạm nhi chắc cũng có vài đứa là hậu nhân của bằng hữu quốc công, không bằng cứ để bọn nó cùng nhau đến đây, ta sẽ dạy luôn cho từng đứa."

"Kể từ đó, ai cũng hướng về phía trước mà Phạm nhi cũng có thể trổ hết tài năng."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra ý nghĩ của mình.

Câu này nói ra làm cho Lý Phạm sững sờ tại chỗ.

Khá lắm, đây là muốn diệt cả ổ đó sao.

Còn trong mắt những người còn lại thì đây lại có một tư thái khác, giống như Thánh nhân vậy, nhất là An Quốc công, ông ta càng cực kỳ tán thưởng.

Chương 239: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (5)

Để cho mọi người cùng nhau học tập, cùng học chung cho giỏi, coi như không học thành đại Nho gì đó thì ít nhất cũng có kiến thức tốt, sau này có vào Binh bộ thì cũng là một chuyện tốt mà.

Thật ra trận giết địch, chẳng lẽ không đau lòng sao? Chiến trường vô tình, chết chính là chết.

Hơn nữa cháu trai ông ta có tư chất đại Nho, cùng học tập với bọn chúng tất nhiên sẽ đứng hàng đầu, đến lúc đó còn không đến phiên ông ta giễu võ giương oai hay sao?

Đến độ tuổi này của bọn họ nếu chỉ mang chiến công trước kia ra nói thôi thì cũng chỉ là nói khoác không có tác dụng gì, có thể trở thành vương hầu quốc công, ai không có chiến công?

Cho nên lúc thường họ tụ tập lại đều là so tài xem giọng ai nói chuyện lớn hơn.

So đời sau? Dù thế nào cũng không so. Dù sao thì những lớp trẻ đời sau đều đi tòng quân, không thể so bì bọn chúng được.

Nhưng bây giờ thì không giống nha, đứa trẻ của các nhà đều cùng nhau đến trường, cháu ta giỏi hơn cháu trai nhà ngươi, đây chẳng phải là có thể khoe khoang rồi hay sao?

Tốt! Tốt! Tốt! Chủ ý này tốt.

“Thanh Tiêu hiền điệt, không hổ danh ngươi là vạn cổ đại tài, có được tinh thần như thế. Hôm nay, chúng ta không say không về.”

“Thanh Tiêu hiền điệt, bây giờ lão phu sẽ viết một phong thư nói cho đám hảo hữu của ta biết, ta nghĩ bọn họ chắc chắn sẽ đồng ý thôi.”

“Tới đây, các ngươi cùng Thanh Tiêu hiền điệt uống vài ly nào, lão phu đi viết thư.”

An Quốc công rất kích động, ông ta lập tức đứng dậy, muốn đi thư phòng viết thư, việc này nhất định phải nói cho thật tốt mới được.

“Cha, thay vì đi viết thư thì ngài đang thiết yến này, mời bọn họ mang đám con cháu đến đây cùng nhau tính toán, bây giờ hài nhi sẽ sai đám người hầu chuẩn bị yến hội cho thật tốt, coi như ngài chiêu đãi huynh đệ của mình luôn.”

Có người mở miệng đề nghị như vậy.

“Được! Cách này hay đấy, đi mời, đi mời, mời hết đến đây đi.”

An Quốc công khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói: “Thanh Tiêu hiền điệt, như vậy cũng tốt, tránh để chút nữa ngươi lại phải chạy tới chạy lui. Gọi hết một lượt sẵn tiện để ngươi làm quen bọn họ luôn.”

An Quốc công cười cười, ngay sau đó nhìn về phía Lý Binh nói: “Các ngươi còn không gọi mấy đứa cháu khác đến đây, để cho Thanh Tiêu hiền điệt nhìn qua một lượt xem? Bỏ lỡ cơ hội này rồi thì sau này không còn đâu.”

Ông ta nhắc nhở một câu, ngay sau đó phu nhân của các con quốc công nhao nhao đứng dậy, nhanh chóng chộp con mình đến đây.

Đám người bận bịu, Hứa Thanh Tiêu thì lẳng lẳng ngồi tại chỗ. Về phần Lý Phạm, cậu ta gần như cắn răng nghiến lợi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ Đáp lại bằng một nụ cười mỉm, hắn hy vọng Lý Phạm vẫn tiếp tục duy trì thái độ này, chờ đến khi hắn sắp xếp xong, xem nó còn nghiến răng được hay không.

Chẳng qua làm ra một màn thế này cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn đi trả thù đám bé gấu này.

Trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu đang muốn xây dựng các mối quan hệ của mình.

Lúc ở kinh đô khi nhìn thấy bọn bé gấu này cản đường thì Hứa Thanh Tiêu đã ý thức được một việc đó là vấn đề giáo dục ba đời.

Sau đó lại hỏi thăm Chu Cảnh An một vài chuyện, hắn cũng thật sự xác nhận được ý nghĩ của mình.

Vương triều Đại Ngụy từ sau mối nhục Tĩnh thành thì địa vị các vị võ tướng trong phút chốc cũng được kéo lên. Võ đế bảy lần Bắc phạt mặc dù không hoàn toàn diệt trừ tận gốc tai họa Man Di nhưng ít ra cũng đã rửa sạch được một phần sỉ nhục.

Ít nhất thì tạm thời Man Di không dám tới đây xâm phạm nữa.

Nhưng bảy lần Bắc phạt đã làm cho quốc khố của Đại Ngụy trống rỗng thậm chí là làm dao động đến nền tảng lập quốc, Đại Nguỵ gần như đã không còn khả năng tiếp tục Bắc phạt nữa.

Đôi khi có nhiều chuyện không phải là chuyện mà con người có thể khống chế được mà là do hình thái ý thức của quốc gia khống chế. Dùng một khái niệm tương đối sâu xa để nói chính là, quốc vận.

Khi quốc gia từ trên xuống dưới đều muốn đánh trận thì quốc vận sẽ mạnh mẽ đến một mức chưa từng có, một khi chinh chiến thì cơ hồ thế như chẻ tre.

Nhưng bây giờ Đại Ngụy đang xây dựng lại từ trong hoang phế, dân chúng bây giờ không muốn đánh trận mà chỉ muốn được ăn no bụng, chỉ nghĩ tới những ngày tháng bình yên. Chờ khi khôi phục lại như lúc ban đầu rồi đánh trận cũng không thành vấn đề.

Nếu không cứ cố đánh thì thắng có ý nghĩa gì chứ?

Chúng ta báo được thù rồi! Chúng ta thắng rồi! Ồ!

Vậy thì sao nào?

Các cuộc chiến tranh đều mang tính mục đích và tính lợi ích, quốc gia giàu có, bách tính an khang thì lại tiếp tục Bắc phạt, vì quốc uy Đại Ngụy, vì địa vị quốc gia.

Bây giờ mà Bắc phạt thì bất luận là thắng hay thua thì Đại Ngụy đều sẽ là bên thua lớn nhất, bởi vì sau khi đánh xong thì đại Ngụy cũng mất theo. Điểm này các võ quan không thể nào không biết.

Nhưng bọn họ vẫn cứ tranh cãi muốn tiếp tục Bắc phạt như cũ, nói cho cùng vẫn là vì vấn đề địa vị mà thôi. Có thể không Bắc phạt nhưng không thể không nhắc tới, bởi vì một khi xác định không Bắc phạt thì địa vị của võ quan sẽ bị giảm xuống một nửa.

Cho nên thật ra đám vương hầu quốc công này đều cảm thấy rất buồn bực vì không thể nào tìm được các giải quyết vấn đề này.

Biện pháp duy nhát chính là để cho đời sau của mình tiến vào triều đình, nhập văn chức, làm văn quan, dù có là nho quan cũng được.

Nhưng mà vấn đề là một mấy vị lão sư sẽ có thể dạy được cho đám hậu nhân quốc công kia sao?

Trước không nói đến nhân tố bối cảnh gia đình, nếu như thật sự mời người nho gia đến dạy, vậy các ngươi có sợ không? Có khi nào bọn họ sẽ truyền thụ tư tưởng phụ mẫu gia gia ngươi đều là những người thô bỉ, hại nước hại dân không.

Ngươi có chịu được hay không?

Cho nên bọn họ hy vọng hậu đại của mình không tiếp tục làm võ quan nữa, đi học cho giỏi nhưng lại không muốn để cho bọn nho quan đến dạy.

Nho giả vô tư, bọn họ tin. Nếu như mời một vị đại nho đến dạy thì chắc chắn bọn họ sẽ không mang thành kiến. Nhưng lại nảy sinh ra một vấn đề. Người ta dựa vào cái gì phải dạy cho ngươi? Trên triều đình ngươi mắng ta khác nào heo chó? Rồi bảo ta tự mình đến dạy con cái nhà ngươi học tập?

Con mẹ nó ta là đại Nho, không phải là Thánh nhân.

Coi như thật sự có một vị đại Nho phẩm chất vô tư, nhưng nho gia có rất nhiều thứ không phù hợp với chuyện mà bây giờ bọn họ làm.

Tự mình dạy dỗ, cháu mình mỗi ngày đều học sự nhân ái của nho gia, mà ngày nào mình cũng thì thầm giết hắn, giết cả nhà hắn, vậy xin hỏi cái này làm sao phù hợp đây?

Nhưng bây giờ lại không như vậy nữa. Hắn là ai? Hắn đã nổi giận với nhất mạch Chu thánh, đứng ở phía đối đầu với đám nho quan, hơn nữa mình lại có tài hoa, người ta xưng tụng là Hứa Vạn Cổ.

Chương 240: Quốc Công Chấn Động, Kế Của Hứa Thanh Tiêu (6)

Để mình đi dạy đám con nít nghịch ngợm này, đám quốc công vương hầu còn không phải là cảm thấy quá phù hợp hay sao?

Có tài hoa, có năng lực, hơn nữa lại không đứng chung thuyền với nhất mạch nho quan, thậm chí còn không phải nhất mạch Chu thánh. Đây đúng thật là ông trời đưa bảo vật đến mà.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn tin tưởng An Quốc công nhất định sẽ đồng ý giao đứa nhỏ cho mình.

Người làm thầy cũng như phụ mẫu.

Thiên địa quân thân sư, đây là tư tưởng nho gia, tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận. Nếu như hắn là thầy của đám con nít vậy đồng nghĩa với hắn trở thành một nửa phụ thân của bọn chúng rồi.

Nhóm nhân mạch này có thể nói là kiên cố trong nháy mắt, chỉ cần hắn không phạm vào sai lầm cực lớn thì cho dù trên triều đình có làm sai chút chuyện, tất cả mọi người cũng sẽ nói giúp cho hắn vài câu.

Hơn nữa sau này khi hắn làm vài chuyện khác ở kinh thành, chắc cũng như cá gặp nước.

Nhưng muốn được đám người hỗ trợ mấy chuyện này thì tiền đề chính là hắn phải dạy dỗ đám học sinh này cho tốt.

Hứa Thanh Tiêu chưa từng dạy qua ai nhưng cũng hiểu được một đạo lý, dạy được một lớp học có tư tưởng tốt thì không thành vấn đề nhưng dạy ra một đại Nho mới là chuyện khó.

Đổi một cách khác mà nói thì đám người An Quốc công thật sự tinh tưởng hắn có thể dạy ra đại Nho thật sao?

Bọn họ thật sự tin tưởng đứa nhỏ nhà mình có tư chất đại Nho hay sao?

Nếu như thật sự trở thành đại Nho thì đó là niềm vui ngoài ý muốn, địa vị bọn họ sẽ càng thêm vững chắc.

Còn không trở thành đại Nho thì học tập cho giỏi, trở thành thất phẩm minh ý chắc không có vấn đề chứ? Đều là người đọc sách, lấy mối quan hệ của phủ quốc công thì để cho ngươi vào triều làm quan còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao?

Nói tóm lại chuyện này tuyệt đối chỉ có tốt, không có gì xấu.

Mà cùng lúc đó.

An Quốc công đi đến thư phòng. Ông ta viết thư mời các vương hầu quốc công còn lại.

Trong thư phòng.

An Quốc công lấy lối chữ khải viết một vài thứ. Ông ta rất chân thành, Lý Binh thì đứng ở một bên mài mực.

Đợi sau khi thư viết xong thì An Quốc công chân thành nói:

"Binh nhi, con tự mình đi mời, phong thư này nhất định phải đưa đến tận tay họ, đợi bọn họ đọc xong rồi thu bức thư lại, hiểu chưa?"

An Quốc công chân thành nói.

"Hài nhi đã rõ, chỉ là phụ thân, Phạm nhi thật sự có tư chất đại Nho sao?"

Lý Binh có chút hiếu kỳ nói.

An Quốc công lắc đầu, hít sâu một hơi.

"Phạm nhi có thể trở thành đại Nho hay không thì cha không biết, nhưng cha biết được môt điều."

"Hứa Thanh Tiêu mới chính là người tài đệ nhất Đại Ngụy."

"Đại Ngụy ta có thể sẽ thật sự sắp nghênh đón một thời kỳ phồn vinh mới."

"Hứa Thanh Tiêu này là một người đáng để cho chúng ta kết giao."

An Quốc công mở miệng, ông ta đánh giá Hứa Thanh Tiêu như vậy làm cho Lý Binh kinh ngạc.

Cha mình chính là người đứng đầu trong nhóm quốc công.

Ngày thường ông sẽ không tán dương người khác.

Cho dù có tán dương thì cũng sẽ không tán dương đến thế.

“Được rồi, đi đi.”

An Quốc công nói, Lý Binh khẽ gật đầu rồi nhanh chóng chạy đi đưa thư.

Giờ Mùi.

Bên trong An quốc công phủ lại bỗng nhiên có một đám người tụ lại.

Tề quốc công, Tín quốc công, Lý quốc công, Tấn quốc công, Lư quốc công, năm vị quốc công đều đến, chỉ có ba vị quốc công kia là vẫn không đến.

Tín Vũ hầu, Quảng Bình hầu, Bắc Dương hầu, Khúc Châu hầu, Dương Đô hầu năm vị hầu gia cũng tới, có thể nói là đại giá quang lâm.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Chu Tước đại đạo và Huyền Vũ đại đạo đều sôi trào, bất luận là đại thần trong triều hay là vương tôn quyền quý cũng đều không nhịn được muốn nghe ngóng xem chuyện gì đã xảy ra.

Nếu không thì tại sao đang êm đang đẹp mà nhiều nhà quyền quý lại đi An quốc công phủ như vậy? Đây rõ ràng là có vấn đề mà.

Các phủ đều sai người đi dò la nghe ngóng.

Mà ở An quốc công phủ, năm vị quốc công long hành hổ bộ, từng người đều mang vẻ mặt vui mừng ngập tràn đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Đây chính là Thanh Tiêu hiền điệt? Được đấy, tuấn tú lịch sự, đúng thật là tuấn tú lịch sự.”

“Chậc chậc, không hổ là người dám nổi giận với người đọc sách nhất mạch Chu thánh, nhìn rất có nhuệ khí, hảo hán.”

“Thanh Tiêu hiền điệt, lão phu chưa từng đọc sách gì, cũng không thích vòng vo, nếu như ngươi có thể dạy tốt mấy đứa cháu không có tiền đồ này của ta, sau này ở trong Hoàng

thành, chỉ cần ngươi không phạm vào đại tội thì cứ tới tìm lão phu."

"Lý quốc công, ngươi đang nói gì đó? Nghe giống như hai chúng ta không che chở được cho Thanh Tiêu hiền điệt vậy? Thanh Tiêu hiền điệt, lão phu không chỉ nói suông giống như bọn họ. Chiếc noãn ngọc này ngươi cứ cầm đi, đeo theo bên người, có hiệu quả lưu thông khí huyết, dưỡng sinh kéo dài tuổi thọ."

"Hay cho ngươi một tên Tấn quốc công, không ngờ ngươi vậy mà lại âm hiểm như vậy. Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi đợi một chút, bây giờ lão phu sẽ cho người đi chuẩn bị chút lễ vật cho ngươi."

Năm vị quốc công tách ra đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trên mặt đều mang theo nụ cười, nhất là Tấn quốc công, ông ta lại càng thêm long trọng, tặng ra một chiếc noãn ngọc. Thứ có giá trị không nhỏ này khiến cho các vị quốc công còn lại đều mắng chửi.

"Tấn quốc công khách khí, chư vị quốc công quá lời, quá lời rồi. Học sinh vô công vô danh, sao có thể nhận ân huệ như vậy được. Noãn ngọc này Thanh Tiêu không nhận nổi, các vị quốc công chịu đến đây đã làm cho học sinh vừa mừng vừa sợ rồi."

Hứa Thanh Tiêu vội vàng cự tuyệt. Của biếu là của lo, của cho là của nợ, nhất là với những vật quý giá thế này. Có lẽ chúng nó trong mắt các vị quốc công còn không tính là gì nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không thể lấy được.

Ít nhất thì bây giờ hắn còn chưa tạo nên thành tích gì, nhất định không thể nhận lợi ích được. Chuyện này đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

"Nhận đi, đồ vật mà Tấn quốc công ta đưa làm sao có thể thu hồi lại được, Thanh Tiêu hiền điệt, nếu như ngươi không nhận thì chính là không nể mặt Tấn quốc công ta, vậy lão phu sẽ tức giận đấy."

Tấn quốc công hơi tức giận nói.

"Học sinh thật sự không thể nhận. Đợi đến sau này khi dạy đám trẻ này thật tốt xong học sinh nhận cũng không muộn."

Hứa Thanh Tiêu làm lễ nói.

Ngay tức khắc, An quốc công mở miệng:

“Được rồi được rồi, mấy lão già các ngươi đừng có bắt nạt Thanh Tiêu hiền điệt, đến đây, ngồi xuống đi.”

An quốc công mở miệng, ông ta có thể hiểu được tâm tư của Hứa Thanh Tiêu cho nên mở miệng hô lên một tiếng, bảo các vị quốc công đến ngồi xuống.

Các vị quốc công cũng gật đầu, Hứa Thanh Tiêu không nhận lễ bọn họ cũng không tức giận, trái lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu này thật thông minh, không giống cái loại cổ hủ kia.

Chương 241: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (1)

Quốc công vừa đi qua rồi thì các vị hầu gia lại lập tức xông tới, lời nói thì vẫn như lúc nãy, ý tứ đại khái chính là toàn bộ kinh đô Đại Ngụy này chẳng có vị tiên sinh nào đồng ý nhận cháu của bọn ta, cmn Hứa Thanh Tiêu ngươi thật sự là người tốt mà.

Tuổi của mấy vị hầu gia nhỏ hơn các vị quốc công khoảng hai mươi tuổi, không ít các hầu gia còn lại không đến đa phần đều là không có hậu nhân, nếu như có hậu nhân thì đoán chừng cũng đã đến đây rồi.

Thế này giống hệt với tính toán của Hứa Thanh Tiêu.

Việc học của hậu nhân của thế lực quan võ đã trở thành vấn đề. Giao cho nhất mạch Chu thánh bọn họ có chết cũng không đồng ý, mời các lão sư khác tới dạy thì lại không quản nổi đám bé gấu này. Dù sao bọn họ cũng đều là những lão tiên sinh, còn đám bé gấu thì đứa nào đứa nấy nghịch như quỷ.

Lại thêm bây giờ triều chính bận rộn.

Vốn chẳng có thời gian quan tâm đến cho nên đám bé gấu này mới cả ngày kết bè tụ tập, không đi gây họa nơi này thì cũng đi gây họa nơi khác.

Mà từ nhỏ bọn họ đã lớn lên như vậy, tư tưởng của quan võ là thế đấy, không quản được thì thôi, cứ để mặc chúng nó.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là không quản bọn nó, chỉ là chưa tìm được người thích hợp đến dạy. Nay gặp người đầu tiên dám nhận là Hứa Thanh Tiêu đây, lại thêm có sự đề cử của An quốc công.

Trong lúc nhất thời, bọn họ lập tức mang đám tôn nhi nhà mình đến, sợ bỏ lỡ thời gian bái sư.

“Các vị yên tâm, Hứa mỗ đã đồng ý nhận thì sẽ tận tâm dạy dỗ, nhưng cần có ước pháp tam chương.”

“Thứ nhất, đã làm học sinh của ta thì trước tiên phải tôn sư, sau này đám trẻ này muốn làm gì thì để ta nói, các vị không thể nhúng tay vào.”

“Thứ hai, Hứa mỗ biết các vị đau lòng cho con cháu của mình, nhưng dạy người phải nghiêm, không thể làm khác được, cho nên bất luận thế nào, các vị cũng không thể cưng chiều.”

“Thứ ba, một ngày làm thầy cả đời là cha, nếu như đã bái ta là thầy thì không thể tự tiện không học nữa, trừ phi Hứa mỗ ta đồng ý, nếu không không thể coi như trò đùa mà đùa giỡn.”

Hứa Thanh Tiêu dùng lý lẽ nói năng hùng hồn, cũng vô cùng nghiêm túc.

Mấy lời này cần phải nói trước, lỡ như có mẫu thân nhà nào thấy xót con, đau lòng không nỡ thì làm sao bây giờ?

Cho nên cứ nói xong trước, sau này đừng hối hận.

Hắn dạy học sinh, mặc dù mục đích là đặt mối quan hệ nhưng hắn phải chịu trách nhiệm, nếu không sẽ không kéo dài lâu được. Đừng thấy bọn họ người nào người nấy hô lên Hứa tiên sinh Hứa tiên sinh, bên miệng đều gọi đại tài.

Nếu dạy tốt thì bọn họ sẽ ủng hộ hắn vô điều kiện, coi như trả lại một ân tình.

Nếu dạy không tốt thì cứ gọi ngoài miệng một tiếng cũng chả mất mát gì.

“Lời này nói đúng lắm, Hứa lão đệ, Tín Vũ hầu ta không nói nhảm nữa, đứa nhỏ này giao cho ngươi đấy, sau này nếu như nó không nghe lời thì dù đệ có đánh chết nó ta cũng tuyệt đối không đau lòng.”

“Hữa lão đệ, ta hiểu lòng ngươi, ngươi dụng tâm dạy dỗ đứa trẻ nhà bản hầu, bản hầu nhận ân tình này của ngươi. Về phần muốn đánh muốn chửi thì ngươi cứ tùy ý đi, bản hầu cũng là bị đánh từ nhỏ đến lớn đấy, không đánh không nên thân.”

Đạo lý này đám người vẫn hiểu. Đám nhóc con quậy thì quậy, chơi thì chơi, nhưng không nghe lời thì đúng là nên đánh, nhất là trên phương diện học tập, không đánh không nên thân.

“Các vị hầu gia hiểu rõ thì tốt rồi, chẳng qua Hứa mỗ ta cũng không nhất định phải đánh mới được, ta sẽ dốc lòng dạy bảo, chỉ sợ bọn nhỏ quá ham chơi mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng khách khí một câu, cứ nói đánh đánh đánh mãi cũng không tốt, phải nói thêm vài lời hữu ích.

“Được rồi, Hứa lão đệ, mau ngồi xuống đây cùng uống một chén, bình sinh bản hầu vốn không quá thích uống rượu chung với mấy người đọc sách, nhưng xem ra ngươi không giống họ, rất hợp ý ta, nào.”

“Đúng đó, uống một chén.”

Tính tình nhóm võ tướng tương đối ngay thẳng, không vòng vèo quanh co như đám người đọc sách kia.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất thoải mái, đi tới ngồi xuống theo đám người.

Các quốc công ngồi ở hàng đầu, các hầu gia cũng theo thứ tự mà ngồi, Hứa Thanh Tiêu thì ngồi phía dưới các hầu gia, sau đó là các trưởng tử của quốc công, cũng chính là các thế tử.

Những người còn lại thì ngồi bàn bên cạnh, về phần đám bé gấu kia thì cả đám đứng chung một chỗ, không biết đang thì thầm cái gì.

“Dâng rượu.”

Giọng nói vang lên, nhóm thị nữ cũng đem rượu ngon đã rót sẵn vào bình châm cho đám người.

Ba lần nâng chén qua đi.

Hứa Thanh Tiêu thầm khen trong lòng. Rượu này không giống lúc nãy, mặc dù vẫn không dễ uống như rượu Mao Đài nhưng ngon hơn so với rượu ban nãy nhiều.”

“Thanh Tiêu hiền điệt, hôm nay chúng ta nhờ phúc của ngươi, bằng không thì An quốc công cũng không thể nào lấy loại rượu ngon này ra cho chúng ta nhấm nháp đâu.”

Tề quốc công mở miệng cười nói. Tóc ông ta trắng phau, mặt vuông chữ điền, cho dù đang cười nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác uy nghiêm.

“Nào có, nào có, là An quốc công để mắt đến học sinh.”

Hứa Thanh Tiêu hồi đáp.

“Còn xưng học sinh gì chứ, cứ xưng điệt nhi đi, không cần câu nệ, cứ gọi ta một tiếng thúc phụ là được.”

Tề quốc công tiếp tục mở miệng, rút ngắn mối quan hệ lẫn nhau. Bọn họ đúng là rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Không chỉ là vì tướng mạo mà vì bên trong lá thư An quốc công viết cho bọn họ còn có câu Hứa Thanh Tiêu chính là người của binh gia, nếu đã là người cùng một thế lực thì không cần nói gì thêm.

Cứ coi như vãn bối mà bồi dưỡng, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng đã giúp bọn họ giải quyết được một chuyện phiền toái cực lớn, vừa đến liền tặng bọn họ một món quà to thế này, sao bọn họ có thể không thích cho được?

“Đúng đúng đúng, vậy ta đây sẽ với cao một phen, bái kiến các vị thúc phụ, bái kiến các vị huynh trưởng.”

Đến lúc này, đúng là không cần phải tiếp tục khiêm tốn nữa, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, bưng chén rượu lên rồi hướng về các vị quốc công, hầu gia mời rượu.

Lời này vừa thốt ra, đám người nhịn không được nhao nhao gật đầu, trên mặt cũng tràn đầy sự vui vẻ.

Đại tài như thế lại là người cùng một đội với mình, đây chẳng phải là như hổ thêm cánh hay sao?

Rất nhanh sau đó, tiệc rượu bắt đầu, Hứa Thanh Tiêu rót vào cổ họng hết chén này đến chén khác, vừa uống rượu vừa làm quen với nhau.

Con trai của Tề quốc công là ai, con trai của Tín quốc công là ai, con trai của Lý quốc công là ai, con trai của Tấn quốc công là ai.

Hứa Thanh Tiêu đều phải biết hết, bao gồm cả mỗi một vị hầu gia. Một lần phải nhớ nhiều người như vậy cũng không phải là quá khó nhớ, ít nhất thì cũng phải nhận mặt, tránh cho sau này gặp nhau không chào hỏi, sẽ xấu hổ.

Đám người rất vui vẻ, duy chỉ có đám bé gấu đứng ở cách đó không xa là có vẻ lẻ loi trơ trọi.

Chương 242: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (2)

Lúc thường bọn chúng đều rất được sủng ái, mấy loại trường hợp này chúng đều được ngồi vào bàn, ăn ăn uống uống còn xin được ít tiền.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Đứa nào đứa nấy cũng đứng ở bên đó, không biết phải là gì, đến cả đi lại cũng không dám, đứng thì rất khó chịu, rất buồn chán.

"Hứa lão đệ, việc dạy học sau này, nên nói thế nào đây?"

Cuối cùng cũng có người mở miệng hỏi thăm.

Hứa Thanh Tiêu nói sẽ dạy cho bọn chúng nhưng mà dạy thế nào cũng là vấn đề.

Chắc Hứa Thanh Tiêu sẽ không dạy theo kiểu hôm nay đi nhà này ngày mai đi nhà kia đâu đúng không?

"Ừ, học sinh nghĩ thế này, chúng ta sẽ xây một học đường ở chỗ vắng vẻ một chút, mỗi tuần đi học vào ngày thứ nhất thứ ba thứ năm, ngày thứ hai thứ tư trong tuần sẽ tự học, ngày thứ sáu thứ bảy ở nhà nghỉ ngơi, suy nghĩ đến những chuyện khác. Cho nên bất luận như thế nào thì Hứa mỗ vào các ngày đầu tiên, ngày thứ ba và ngày thứ năm đều sẽ dành ra hai canh giờ để dạy bọn chúng."

"Đọc sách cũng không phải chỉ để nhớ thôi, học sinh mong muốn thông qua các phương thức giáo dục khác để dạy đám trẻ này."

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, hắn lại đưa mắt nhìn sang. Có khoảng gần ba mươi đứa, nhỏ nhất thì khoảng mười tuổi, lớn hơn một chút thì mười bốn mười lăm tuổi, ít nhất thì cũng đã qua giai đoạn biết chữ, đây đúng là lúc nên xây dựng tam quan cho chúng.

Người xưa có câu nói rất hay, mang giày trước mặc quần sau, tiên học lễ hậu học văn.

“Được lắm, biện pháp này hay đấy. Chuyện xây học đường để ta giải quyết. Bản hầu có một tòa nhà ở đường cái phía tây, cũng không quá xa. Ta sẽ sai người quét dọn sửa sang lại theo phong cách học đường là được rồi.”

Tín Vũ hầu mở miệng. Loại chuyện này chẳng đáng kể chút nào, hắn ta hoàn toàn có thể giải quyết được.

Đám người khẽ gật đầu, mà Hứa Thanh Tiêu thì cũng gật đầu theo.

Thật không tệ, được ở miễn phí rồi. Một đêm ở tửu lâu kinh đô chính là hai ba lượng bạc, còn chưa tính ăn uống nữa, quả nhiên chính là cửa son rượu thịt ôi thiu, ngoài đường có xương người chết cóng mà.

“Vậy khi nào thì hành lễ bái sư? Để cho chúng ta cẩn thận chuẩn bị lễ vật.”

Có người lại hỏi, hỏi Hứa Thanh Tiêu về chuyện bái sư.

“Không cần, học ở chỗ Hứa mỗ không cần quá rườm rà, chỉ cần bọn chúng quỳ lạy ta ba lạy thì được rồi, không cần quà cũng không cần bất cứ thứ gì khác.”

Hứa Thanh Tiêu khoát tay, lễ bái sư Đại Ngụy tương đối phức tạp, cả quá trình còn chưa nói, đến lúc đó mọi người còn phải chen lấn tặng lễ nữa.

Có câu nhiều lễ thì không bị trách, nhưng Hứa Thanh Tiêu không muốn làm theo kiểu lợi ích hóa quá, bản thân hắn dạy là vì muốn kết bạn thêm mối quan hệ, không cần phải làm đến như vậy, khiến cho tất cả mọi người đều không vui hay là ai đưa nhiều một chút thì hắn sẽ ít mắng hơn một chút, cho là cứ tặng lễ là được.

Thôi thì cứ dứt khoát không thu của ai cả, đơn giản một chút, cứ đối xử như nhau, đối với tất cả mọi người đều là chuyện tốt, dạy dỗ không thể ganh đua so bì được.

Đúng là như vậy, sau câu nói này của Hứa Thanh Tiêu, đám người lại nhịn không được càng thêm kính nể Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ là ai chứ? Quốc công, liệt hầu, nói một câu không dễ nghe thì lấy chút đồ vật từ khe hở móng ta ra thì đó cũng không phải là vật nhỏ, nếu đổi lại là người khác thì không chừng đã sớm hấp tấp nhận lấy các loại lễ vật rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại từ chối tất cả, vậy nên có thể biết được Hứa Thanh Tiêu đây là thật lòng thật dạ muốn dạy dỗ trẻ nhỏ, mối quan hệ qua lại là một chuyện, dạy học trò thật tốt lại là chuyện khác.

Sau đó, đám người không còn gì để nói, bèn nâng chén về phía Hứa Thanh Tiêu, xem như là cảm tạ.

Hứa Thanh Tiêu uống xong chén rượu này sau đó đứng dậy đi đến trước mặt đám bé gấu.

Đứa cầm đầu tất nhiên là thiếu niên áo tím, cũng chính là Lý Phạm.

Nhìn sơ một lượt, trên cơ bản đám nhóc cản đường cướp bóc đều đang ở đây, nam có nữ có. Dân phong Đại Ngụy rất thoải mái, con gái cũng có thể học tập đọc sách, chẳng qua chỉ là không được đi thi mà thôi.

Đám nhóc đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, có đứa ánh mắt ngây thơ, có đứa mang theo ánh mắt bất thiện, cũng có đứa mang theo ánh mắt thù hận, giống như Lý Phạm vậy.

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, chỉ đứng đó chắp tay, bình tĩnh đứng trước mặt bọn nhỏ, ánh mắt đầy vẻ ôn hòa nhưng trong mắt đám bé gấu này lại biến thành vẻ dương dương đắc ý.

“Các ngươi còn đứng ngây người ra đó làm gì? Còn không mau chóng quỳ xuống?”

“Ranh con, còn không mau quỳ xuống dập đầu với lão sư?”

“Còn nhìn, còn nhìn nữa có tin ta đánh gãy chân ngươi không?”

“Đồ dê con mắc dịch, mau quỳ xuống.”

Đám bé gấu không muốn quỳ xuống dập đầu với Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn bái sư gì cả, nhưng phụ thân của bọn

nó lại lập tức đứng dậy, lớn giọng cực kì, mặt mũi thì đầy vẻ hung dữ.

Lời vừa nói ra đã dọa được đám bé gấu này, bọn chúng từng đứa đưa mắt nhìn về phía gia gia hoặc là mẫu thân của mình.

Nhưng thứ chúng nhận lại chỉ là ánh mắt nghiêm nghị của họ.

Hiểu rồi, sợ rồi.

Đám trẻ sinh ra trong hoàng thành, nghịch ngợm thì có nghịch ngợm nhưng vẫn rất thức thời, cũng biết nương theo chiều gió nên không phản kháng nữa. Không ít nhóc đã quỳ xuống dập đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Đến cả Lý Phạm cũng bất đắc dĩ phải dập đầu.

Chỉ là bọn chúng rất miễn cưỡng, thậm chí còn mang theo thái độ rất qua loa, trong nháy mắt chúng đã làm các trưởng bối phát bực.

“Ngươi dập đầu kiểu gì vậy? Giống như chết rồi vậy, nghiêm túc dập đầu cho ta.”

“Tên dê con mắc dịch nhà ngươi, bình thường có phải ta đã quá nuông chiều ngươi rồi không? Đến cả bái sư cũng không chăm chú, đúng là thích ăn đòn.”

Tiếng mắng chửi vang lên, mấy liệt hầu là dữ dội nhất, trực tiếp đứng dậy đi qua đạp hai cước. Đám bé gấu bị dọa sợ tại chỗ, bị đạp rồi thì trực tiếp khóc lên.

“Mẫu thân, mẫu thân.”

“Cha đánh con.”

Bọn chúng vô thức chạy đi tìm mẫu thân khóc lóc nhưng kết quả đổi lại chỉ là thiết chưởng vô tình.

“Đánh ngươi là sai à? Ngày thường con quậy phá thì thôi đi, bây giờ chuyện lớn quan trọng như vậy, còn không mau dập đầu với lão sư, nếu như con tiếp tục phá phách nữa thì mẫu thân cũng không cần con nữa.”

“Đánh tốt lắm, ngày thường tùy hứng làm bậy thì thôi đi, lúc này mà còn giở trò nghịch ngợm, bình thường ta đã quá nuông

chiều con, hôm nay ta phải dạy bảo con thật tốt.”

Các nàng nổi giận mắng. Mặc dù trong lòng rất khó chịu nhưng không dễ dàng gì mới có một người dạy học có danh tiếng đến dạy dỗ con của mình, sao các nàng còn dám tiếp tục nuông chiều được nữa.

Cưng thì cưng, mong con thành người còn quan trọng hơn.

Tiếng mắng chửi, âm thanh đánh chửi vang lên chập chùng không dứt, vợ chồng Lý Binh ở đằng sau cũng ra trận.

Chương 243: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (3)

Thường ngày hắn rất yêu thương che chở con trai của mình, nhưng chuyện gì cũng phải xem trường hợp, việc này tuyệt đối không thể ra tay nhân nhượng được.

Nhân từ nương tay chính là làm hại bọn chúng.

Bốp bốp.

Hai bạt tay hạ xuống, Lý Phạm bị đánh cho ngu người nhưng thiếu niên lì lợm vẫn muốn hét lên vài tiếng như cũ, nhưng khi nhìn thấy gia gia An quốc công của mình giống như cũng muốn đứng dậy, thế là Lý Phạm cũng quỳ xuống.

Cậu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu dập đầu ba cái.

"Học sinh Lý Phạm, bái kiến lão sư."

Có Lý Phạm dẫn đầu, đám trẻ còn lại cũng không làm căng nữa, đứa nào đứa nấy quỳ trên mặt đất dập đầu, đa số còn khụt khịt mũi.

Ồ, thoải mái rồi.

Sau khi nghe thấy âm thanh này, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thật là dễ chịu.

"Tốt tốt tốt, các đồ nhi miễn lễ."

"Lão sư không mang theo gì cho nên không thể tặng đồ cho các con, bây giờ ta sẽ cho các con tám chữ."

"Học tập cho giỏi, hướng về phía trước."

"Các người đi qua một bên, chép tám chữ này ra một trăm lần, ai chép xong trước thì người đó sẽ có thể nghĩ ngơi, chép không hết thì ở lại đây, đương nhiên là nét chữ không thẳng cũng ở lại đây luôn, vi sư sẽ ở cùng với các ngươi."

"Đúng rồi, ai là người đầu tiên chép xong đồng thời chữ viết đẹp thì người đó sẽ được làm lớp trưởng, ý chính là người đứng đầu lớp, phụ trách giám sát mọi người."

Hứa Thanh Tiêu cười cười sau đó bảo nhóm trẻ xui xẻo này đi luyện chữ, cuối cùng còn ném ra một câu như vậy.

Giờ khắc này, ánh mắt nhóm bé gấu trở nên có hơi khác thường. Bảo bọn chúng chép chữ hả, chắc chắn là bọn chúng không đồng ý rồi, nếu như không phải sợ bị đánh thì bọn chúng chắc chắn đã chửi ầm lên.

Nhưng nghe thấy được làm lớp trưởng, ánh mắt đám gấu con trở nên hơi cổ quái. Bề ngoài đám người bé gấu này nói nghĩa nói khí nhưng chẳng qua chỉ học theo dáng vẻ người lớn mà thôi, nhưng sau lưng ai cũng muốn làm lão đại cả. Vừa nghe được có thể làm lớp trưởng giám sát mọi người thì trong lòng bọn trẻ đều nổi lên tâm tư.

Ngay lập tức, đám trẻ ngoan ngoãn đi luyện chữ. Mặc kệ là có mục đích gì nhưng bọn chúng đều nghe lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Nhìn đám bé gấu này.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thật tuyệt vời, vô cùng dễ chịu.

Có điều cũng không thể trách hắn được, ai bảo đám nhóc con xui xẻo này tự nhiên lại chọc đến hắn, bây giờ tốt rồi ha?

Haiz, tự tạo nghiệt mà.

Kịch hay kết thúc, Hứa Thanh Tiêu cũng trở về chỗ ngồi, cùng mọi người uống rượu tâm tình. Hứa Thanh Tiêu vẫn ít nói nghe nhiều, mỗi một câu nói của mọi người đều ghi nhớ trong lòng, nhân tiện tự mình lý giải một chút.

Lại qua thêm ba lượt rượu, yến hội rất náo nhiệt, đám người cũng cực kì vui vẻ. Tửu lượng của Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không thành vấn đề khiến đám người có hơi kinh ngạc, nhưng càng thêm ưa thích hắn.

Uống đến cuối tiệc, mối quan hệ của mọi người cũng được kéo gần lại hơn một chút, không còn câu nệ như trước đó nữa.

Ngay sau đó, chủ đề mà Hứa Thanh Tiêu không muốn thấy nhất cuối cùng cũng xuất hiện.

Người mở miệng là Tề quốc công.

“Thanh Tiêu hiền điệt à, thúc phụ hỏi ngươi một chuyện, bài Mãn Giang Hồng kia của ngươi viết cho ai thế?”

Tề quốc công mở miệng, ông ta vừa uống rượu vừa hỏi Hứa Thanh Tiêu vấn đề này.

Lời này vừa nói ra, trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên ánh sáng, bọn họ điều chỉnh tư thế ngồi lại đôi chút, nghiêm túc hơn chút.

Tuy nói có các quốc công ở đây nhưng mà đối với chuyện này, nhóm liệt hầu cũng không thể không biểu hiện ra vài phần, dù sao lỡ như người mà Hứa Thanh Tiêu viết là bọn họ thì sao?

Vấn đề vừa được hỏi ra.

Hứa Thanh Tiêu có chút nghẹn lời. Ban đầu hắn vốn định đi hỏi thăm từng người, ai hỏi câu này hắn đều có thể trả lời lơ mơ cho qua.

Hỏi trước mặt như vậy hình như không được tốt lắm thì phải.

Hứa Thanh Tiêu không biết trả lời thế nào, nhưng sau một khắc, An quốc công lại mở miệng.

“Chuyện này không cần hỏi đâu, chắc chắn là viết cho lão phu rồi, các ông chớ có tranh giành.”

Nhắc đến vấn đề này, An quốc công lại lên tinh thần, thổi phồng mình một hồi, không thổi không được mà.

“Viết cho ông hả? An quốc công, tuy ông lớn hơn ta mấy tuổi, ta vẫn luôn gọi ông một tiếng ca ca nhưng ông cũng không cần không biết xấu hổ như vậy, lời như vậy mà ông cũng nói ra được hả?”

Giọng Tề quốc công có hơi âm dương quái khí.

“Đúng vậy, An quốc công, dù ông có là quốc công đứng đầu, bọn ta cũng kính trọng ông nhưng việc này cũng không được nói lung tung được, sao Mãn Giang Hồng có thể viết cho ông được, rõ ràng là viết cho tôi.”

Lý quốc công cũng mở miệng theo:

“Ông đánh rắm, dù thế nào cũng không tới lượt ông được, chắc chắn là viết cho Lư quốc công ta rồi.”

Lư quốc công kêu lên.

“Các ông thật là thô lỗ, Thanh Tiêu hiền điệt đã nói rồi, là viết cho ta, các ông lại còn ở đây tranh cãi, quả nhiên là làm trò cười mà.”

An quốc công khó chịu, Hứa Thanh Tiêu chính miệng nói, chẳng lẽ còn có thể là giả hay sao? Đám vũ phu này, thiệt thô bỉ.

“Chết cười, Thanh Tiêu hiền điệt người ta là khiêm tốn hiểu lễ, tới bái phỏng ông, ông trực tiếp hỏi thẳng người ta Mãn Giang Hồng là do ai viết thì chắc chắn người ta sẽ nói cho ông rồi. Nói tới nói lui còn không phải là do ông cậy già lên mặt, ỷ vào mình là quốc công nên khi dễ người ta. Thanh Tiêu hiền điệt ngươi yên tâm đi, có bọn ta ở đây đừng sợ lão già này. Mãn Giang Hồng là viết cho ai, ngươi nói ra mới tin được.”

Tín quốc công mở miệng, ông ta trực tiếp cho rằng Hứa Thanh Tiêu đây là đang khiêm tốn, căn bản là không đồng ý.

“Đúng vậy, đúng vậy, An quốc công, người ta khách khí một câu ông còn tưởng thật à? Không phải chứ, không phải chứ?”

Lý quốc công tiếp tục nói.

Bốn vị quốc công cãi lộn với nhau, duy chỉ có Tấn quốc công là vẫn cực kì bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Phần hàm dưỡng này làm cho Hứa Thanh Tiêu không thể không tán thưởng một tiếng, cuối cùng cũng có được một vị quốc công trầm ổn.

Nhưng mà sau một khắc, âm thanh của Tề quốc công lại vang lên.

“Tấn quốc công, ánh mắt này của ông là có ý gì? Có lời thì cứ nói, sao lại học theo đám người đọc sách kia?”

Nghe thấy âm thanh của Tề quốc công, Tấn quốc công cười lạnh nói:

“Có ý gì à? Còn có thể là ý gì nữa chứ? Mấy lão thất phu các ngươi giằng co nhưng bài thơ này rõ ràng là viết cho lão phu mà, tiên đế Bắc phạt, ta tham gia bảy lần, các ngươi thì sao? Tối đa cũng chỉ năm lần mà thôi, còn ở nơi này tự cho là đúng, quả nhiên là lão thất phu.”

Tấn quốc công tràn đầy tự tin nói. Lời này nói ra trong phút chốc liền làm cho cả bốn vị quốc công nhao nhao đứng lên.

“Sao nào? Muốn đánh nhau đúng không? Đừng nói lão phu khi dễ các ông, không cho phép dùng thần lực, có dám không?”

Tấn quốc công hoàn toàn không sợ, trên chiến trường có thể làm tới chức quốc công, sao có thể sợ được?

Chương 244: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (4)

“Đi!”

“Đánh thì đánh!”

“Mấy lão thất phu, hôm nay không đánh cho các ngươi khóc thì ta mang họ Lý.”

Các quốc công rủ nhau đi, cực kỳ dũng mãnh, nói đánh là đánh không để ý mình đang ở đâu.

“Hứa lão đệ, làm quen là tốt rồi, chúng ta đều là những người thô kệch, không có việc gì thì đánh nhau một trận cũng tốt lắm, giãn gân giãn cốt.”

Tín Vũ hầu ngồi bên cạnh Hứa Thanh Tiêu cười nói, sau đó cũng đứng dậy đi ra giãn gân giãn cốt.

“Lão ca, ngài…?”

Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kì hỏi đối phương tính làm gì.

“Không có việc gì, ta biết ngươi đến phủ An quốc công thì không muốn làm tổn hại mặt mũi của An quốc công, bài Mãn Giang Hồng này của ngươi theo ta thấy thì tuyệt đối không viết cho mấy vị quốc công này.”

“Lão ca ta hiểu, ta rõ cả.”

Tín Vũ hầu mở miệng, sau khi nói xong thì liền đứng dậy rời đi, gia nhập vào đại chiến của các quốc công.

Để lại một mình Hứa Thanh Tiêu ngồi ngây ra đó.

Có ý gì đây? Nè, huynh nói rõ một chút đi, Tín Vũ hầu, hầu gia, hầu ca, huynh nói đi chứ.

Hứa Thanh Tiêu thật sự không rõ bên trong có ý gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, Quảng Bình hầu lại đến.

“Hứa huynh, không cần quan tâm đến bọn họ làm gì, vũ phu đều là thế đấy, nào, uống một chén.”

Quảng Bình hầu đi đến uống rượu cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Sau một khắc, Quảng Bình hầu chậm rãi nói.

“Thanh Tiêu huynh đệ. Ta hỏi ngươi chuyện này nhé…”

“Bài Mãn Giang Hồng này của ngươi… chắc không phải là viết cho ta, đúng không?”

Quảng Bình hầu bình tĩnh hỏi nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy hy vọng.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Cmn, sao ngươi có thể hỏi người khác như vậy hả? Không phải ngươi muốn ta nói là ta viết cho ngươi à?

Cũng may vào lúc này, có người chạy tới, dáng vẻ khoảng mười ba mười bốn tuổi, đứa nhóc lấy ra một chồng giấy Tuyên bày ra trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói: “Lão sư, học sinh đã viết xong.”

Giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng thở ra. Vấn đề này thật sự là không biết phải trả lời như thế nào mà.

“Ừ, không tệ, chữ viết tinh tế, ngươi tên là gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Thiếu niên có hơi ngại ngùng hoặc là có hơi thanh lãnh, tướng mạo rất thanh tú, trên người cũng không bẩn, vừa nhìn thì thấy có vẻ rất sạch sẽ, tốt hơn Lý Phạm nhiều.

“Hồi lão sư, học sinh tên là Hoắc Lâm, gia phụ là Dương Đô hầu.”

Hoắc Lâm mở miệng, nói tên của mình ra.

“Hoắc Lâm, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy, từ ngày hôm nay, ngươi chính là lớp trưởng, chờ khi khai giảng vi sư sẽ bàn giao một vài chuyện cho ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu thỏa mãn khẽ gật đầu, chữ mà Hoắc Lâm viết không tệ lắm, ít ra thì rất tinh tế, rất ổn. Không thể yêu cầu quá cao với con nít được.

“Ha ha, Lâm nhi, còn không mau tạ ơn lão sư?”

Dương Đô hầu thấy con trai mình là người viết xong đầu tiên hơn nữa còn nhận được sự khen ngợi thì trong lòng tất nhiên rất vui vẻ. Hắn nói một tiếng, Hoắc Lâm cúi đầu quay về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Tạ ơn lão sư.”

Nói xong lời này, Hoắc Lâm liền đi ra tìm mẫu thân cậu.

“Dương Đô hầu, đứa trẻ này của nhà ngài không tệ, có thành tựu đấy.”

Hứa Thanh Tiêu tán thưởng một câu, Dương Đô hầu lại càng vui mừng.

“Nào có nào có, bất luận là như thế nào thì đều là do lão sư dạy tốt, nào, Hứa lão đệ, đừng gọi ta là Dương Đô hầu, cứ xưng một tiếng Hoắc ca là được, uống một chén đi.”

Dương Đô hầu bưng chén rượu lên, tâm tình của hắn đúng là cực vui vẻ, cho nên muốn cùng Hứa Thanh Tiêu uống một chén.

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, lão ca, chén này cứ uống trước rồi nói.”

Hứa Thanh Tiêu uống thêm một chén.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút qua đi, các quốc công cũng đã đánh hơn một canh giờ rồi, từ lúc mời đầu bắt đầu chửi rủa cho đến sau đó mọi người đều hừ lạnh lẫn nhau không nói lời nào.

Yến hội cũng đã sắp kết thúc.

An quốc công khăng khăng muốn giữ Hứa Thanh Tiêu lại ở trong phủ một đêm, Hứa Thanh Tiêu lại kiên quyết từ chối nên An quốc công cũng đành chịu.

Sau khi cáo biệt An quốc công và mọi người xong, Hứa Thanh Tiêu cũng liền rời khó đường lớn Chu Tước, trở lại chỗ ở.

Theo đường cũ trở về, Hứa Thanh Tiêu còn cố ý nhìn qua gian hàng của thương nhân người Phiên, đối phương còn đang ngồi

ở chỗ đó suy ngẫm nhân sinh, trong lòng hắn thấy thoải mái hơn một chút.

Trở về khách sạn, tinh thần Hứa Thanh Tiêu cũng ổn định lại.

Hứa Thanh Tiêu rửa mặt để tỉnh táo hơn một chút.

Tạo lập mối quan hệ cùng các quốc công liệt hầu là một chuyện tốt, nhưng lúc nào hắn cũng nhất định phải nhớ cho thật kỹ.

Xung quanh mối quan hệ giao lưu này tất cả đều là vì lợi ích, hắn có thể mang đến lợi ích cho bọn họ thì bọn họ sẽ giúp hắn.

Nếu như hắn không có giá trị lợi dụng thì bọn họ cũng sẽ không giúp hắn.

Đây là một đạo lý rất đơn giản.

Cho nên hắn nhất định phải nắm bắt thật tốt.

Bây giờ hắn còn yếu ớt, có thể lấy lòng cũng có thể chủ động kết giao nhưng nếu như cứ mãi lấy lòng rồi kết giao vậy thì cũng không tốt.

Bọn họ có được lợi ích từ mình thì mình cũng đạt được lợi ích từ chỗ bọn họ, kể từ đó mới có thể hỗ trợ lẫn nhau được, nếu mình không vui thì bọn họ cũng sẽ không được vui.

Điều người thông minh càng thích hơn chính là có được thứ mình cần mà không trả giá, trên thế gian này không có ai bỏ ra mà không cần hồi báo, trừ phi người đó là thánh nhân.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu đưa tay lấy giấy ra bắt đầu tiến hành cảnh tỉnh kiểm điểm lại bản thân.

Hứa Thanh Tiêu suy ngẫm tỉ mỉ những chuyện xảy ra ngày hôm nay rồi bắt đầu viết.

Thứ nhất, hôm nay không nên ra tay trượng nghĩa giúp đỡ, cho dù có gặp chuyện bất bình nhưng hoàn cảnh ở kinh đô cao thủ như mây, hắn chẳng qua chỉ là một võ giả cửu phẩm, hả giận nhất thời là chuyện tốt nhưng nếu vì vậy mà dẫn đến những chuyện phiền toái thì không hay rồi. Sau này làm việc phải suy nghĩ kỹ lại.

Thứ hai, ở phủ quốc công, hắn đúng là đã quá khiêm tốn rồi. Dù sao thì tính cách của quan võ khác với tính cách của người đọc sách, quá khiêm tốn câu nệ ngược lại giống như đang làm ra vẻ.

Thứ ba, không thể khinh thường những quan võ này, mặc dù bề ngoài nhìn họ thẳng tính hi hi ha ha nhưng người nào cũng thận trọng, mình cần phải quan sát cho tốt, học tập bản lĩnh của bọn họ, trong bông có kim, ngoài thô trong mảnh.

Hứa Thanh Tiêu lưu loát viết ba dòng chữ lên tờ giấy trắng.

Rõ ràng những chuyện hắn làm hôm nay, chỗ nào sai sót thì về sau sẽ phòng ngừa chỗ đó.

Sau khi viết xong, Hứa Thanh Tiêu lên giường nằm bắt đầu chợp mắt.

Uống hết mấy cân rượu mạnh đúng là hơi quá sức.

Cứ như vậy, đến đêm khuya.

Chương 245: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (5)

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Uyển Nhi đứng bên cạn long loan nói:

“Bệ hạ, đêm qua Hứa Thanh Tiêu đã lên kinh, căn cứ vào tin báo chỗ thám tử thì Hứa Thanh Tiêu đã đi đến đường lớn Chu Tước, đi một chuyến đến phủ An quốc công. Sau đó An quốc công đã sai người mời Tề quốc công, Lư quốc công, Tấn quốc công, Lý quốc công, cùng với Tín Vũ hầu năm vị hầu gia.”

“Các vị quốc công và hầu gia này đều mang con cháu mình đến để dự tiệc. Là do Hứa Thanh Tiêu nhìn trúng cháu của An quốc công là Lý Phạm, nói Lý Phạm có tư chất đại Nho, nên An quốc công thì mời Hứa Thanh Tiêu làm thầy của Lý Phạm. Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu đã dứt khoát thu nhận cháu của các vị quốc công còn lại làm học sinh của mình.”

“Cho nên mới dẫn đến chuyện các vị quốc công đều đến cửa.”

Âm thanh Uyển Nhi cực kì êm tai, khi nàng ta đọc có nhấn nhá từng chữ rõ ràng.

“Biết rồi.”

Giọng nói Nữ đế Đại Ngụy vang lên.

Sau đó nàng chậm rãi mở miệng:

“Tuyên hắn ngày mai vào triều.”

Nữ đế mở miệng đưa ra quyết định như vậy.”

“Nô tì tuân chỉ.”

“Đúng rồi, bệ hạ, khi Hứa Thanh Tiêu đi đến đường lớn Chu Tước, lúc hắn đi qua tây nhai đã nhìn thấy thương nhân Phiên bang muốn cướp tiền tài, Hứa Thanh Tiêu trượng nghĩa ra tay, đá một cục đá làm cho quầy hàng của thương nhân Phiên bang sụp đỗ, tổn thất không ít bạc.”

Uyển Nhi tiếp tục mở miệng, bổ sung thêm một vài chi tiết.

“Hử?”

Nữ đế Đại Ngụy kinh ngạc, dường như còn ngạc nhiên hơn cả khi nàng nghe thấy Hứa Thanh Tiêu muốn mở học đường.

“Được, trẫm biết rồi.”

Nữ đế Đại Ngụy dường như đang suy nghĩ gì đó rồi khôi phục sự bình tĩnh.

“Bây giờ nô tì sẽ đi truyền lệnh ngay.”

Uyển Nhi mở miệng.

“Ừ, đúng rồi, qua hai ngày nữa không lên triều nữa, chỉnh lý một phen, chờ lúc nào trẫm có thể lên triều thì mới truyền cho bọn họ vào triều.”

Nữ đế Đại Ngụy lên tiếng, Uyển Nhi gật đầu, nhanh chóng rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Nàng ta đã tập mãi thành thói quen, cứ qua một đoạn thời gian thì Nữ đế sẽ không vào triều. Nàng thường một mình trong Dưỡng Tâm điện, hơn nữa cũng cực kỳ cổ quái, nhưng quái lạ ở chỗ nào thì cô ta không biết, chỉ có cảm giác có chút quái lạ mà thôi.

Nhưng mà chuyện của hoàng đế thì không đến phiên nàng ta quản, cứ làm theo là được.

Cứ như vậy.

Ý chỉ của Nữ đế nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Hôm sau.

Mới sáng sớm Hứa Thanh Tiêu đã bị tiếng đạp cửa đánh thức.

Mở cửa xem xét, là một vị thái giám, thanh tú anh tuấn, khoảng hai mươi tuổi, mặt tràn đầy ý cười nhìn Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa tiên sinh, nô tài phụng khẩu dụ của bệ hạ đến báo ngài mai truyền ngài vào triều diện thánh, Hứa tiên sinh cần phải nhớ kỹ giờ dần thì phải chờ ở ngoài cung, đến lúc đó sẽ có người dẫn ngài vào.”

Thái giám mở miệng, hắn đến đây là để truyền lời.

Nghe thấy tin này, Hứa Thanh Tiêu có chút kích động nho nhỏ nhưng chẳng qua rất nhanh thôi hắn đã điều chỉnh lại tâm trạng, Hứa Thanh Tiêu gật đầu nói:

“Đa tạ công công, làm phiền ông đi lại một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ một tiếng đồng thời lấy ngân phiếu đưa cho đối phương, ngân phiếu không ít, tròn năm mươi lượng. Sở dĩ dám bỏ tiền như vậy còn không phải vì đối phương là người trong cung hay sao.

Nói thật thì loại thái giám này ở trong cung nhìn như không có quyền lực gì nhưng trên thực tế bọn họ rất mạnh, cho ít ngân phiếu làm quen chắc chắn không lỗ.

Nhưng mà đối phương nhìn thấy động tác này của Hứa Thanh Tiêu thì lại có chút kinh ngạc.

Nhất là khi nhìn tờ ngân phiếu mà Hứa Thanh Tiêu đưa tới, mệnh giá thế mà đến năm mươi lượng, hắn lại càng sợ hãi.

“Cái này cái này, Hứa tiên sinh, không cần, không cần.”

Thái giám có chút sợ hãi, không dám nhận lấy.

“Công công mệt nhọc, chỉ là chút tiền mà thôi, ngài cứ thu đi, coi như là chút tâm ý của Hứa mỗ.”

Hứa Thanh Tiêu khăng khăng muốn cho nhưng trong lòng lại có chút hiếu kì. Chỉ năm mươi lượng mà thôi, có cần phải vậy không?

“Cái này… cái này… Hứa tiên sinh, Lý mỗ ta thật là vinh hạnh khi được Hứa tiên sinh xem trọng. Nếu như vào cung có gì không hiểu thì cứ hỏi Lý mỗ ta, Lý Hiền ta tuyệt đối không từ chối.”

Lý Hiền nhận lấy ngân phiếu, cảm động đến nước mắt cũng muốn tuôn ra, khiến Hứa Thanh Tiêu thật sự thấy hơi hiếu kỳ.

Chỉ có năm mươi lượng thôi mà?

Đặt ở huyện Bình An thì chính là con số khổng lồ nhưng đây là kinh đô mà, ngươi là công công trong hoàng cung đấy.

Có điều mặc kệ trong lòng kinh ngạc thế nào thì bên ngoài Hứa Thanh Tiêu vẫn vô cùng khách khí nói: "Lý công công khách khí, đi thong thả."

Nói xong câu này, Lý công công khẽ gật đầu, hít sâu một hơi rồi giấu nước mắt rời đi.

Thật sự là hắn rất cảm động, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên có người tặng lễ cho thái giám, đúng hơn mà nói thì đây là lần đầu tiên hắn thu lễ đáp lại.

Sau khi Lý Hiền rời đi thì Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều, hắn rửa mặt sơ một phen rồi định ra cửa.

Hôm qua đã đi đến phủ An quốc công, hôm nay hắn vẫn nên đi bái phỏng từng phủ của những quốc công khác.

Tuy nói là mọi người đã từng gặp mặt nhưng đó là do An quốc công mời tới, hắn vẫn nên đi thăm hỏi một phen mới được.

Lý quốc công, Tấn quốc công, Tề quốc công, bao gồm cả các liệt hầu mà hắn đã làm quen hôm qua, Hứa Thanh Tiêu đều đi từng phủ từng phủ thăm hỏi.

Đợi đến gần đến giờ Tỵ, đoán chừng mọi người đều đã trở về nghỉ ngơi thì Hứa Thanh Tiêu cũng rời khỏi khách điếm, hắn đã mua thêm một chiếc quạt nữa, sau khi viết chữ lên xong thì liền xuất phát.

Đi đến bái phỏng từng vị quốc công liệt hầu. Lần này Hứa Thanh Tiêu đến các vị quốc công liệt hầu này cực kỳ vui mừng, nhất là mấy vị đứng hàng hầu, họ vốn không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu sẽ đến tận nhà thăm hỏi.

Cách đối nhân xử thế như vậy lại càng làm cho đám người này càng thêm yêu thíchg Hứa Thanh Tiêu hơn.

Hắn đều tặng quạt, mỗi người một cây làm cho đối phương thoải mái cười to. Các quốc công liệt hầu vị nào cũng mời Hứa Thanh Tiêu ở lại ăn cơm, nếu như không phải đã đến giờ cơm thì Hứa Thanh Tiêu căn bản sẽ không ở lại. Cuối cùng hắn ăn bữa cơm rau dưa ở hai nhà Lý quốc công và Dương Đô hầu.

Dù sau thì mỗi lần đến thăm mỗi quốc công hay liệt hầu thì đều phải mất nửa canh giờ, không thể nào mới ngồi một chút

lại đi ngay được.

Chẳng qua lần bái phỏng này Hứa Thanh Tiêu cũng thu hoạch được không ít, cũng hiểu chút quy củ khi vào triều, lại hẹn ngày hôm sau lên triều cùng nhau, miễn cho mình hắn tứ cố vô thân.

Sau khi làm xong tất cả.

Cũng đã đến giờ Tý.

Hứa Thanh Tiêu tắm rửa một phen, sau khi tắm rửa sạch sẽ xong hắn còn cố ý thay đổi một bộ nho bào đã chuẩn bị trước.

Nghĩ đến buổi lên triều ngày mai, nói thật thì không khẩn trương là chuyện không thể nào.

Cho nên tiếp theo Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn điều chỉnh tâm trạng của mình.

Mãi cho đến giờ Sửu, tâm tính Hứa Thanh Tiêu vững vàng lên triều, hắn chỉnh trang lại y quan sau đó liền đi ra khỏi khách điếm.

Chương 246: Vào Triều, Diện Thánh, Nho Quan, Địch Ý Nồng Nặc (6)

Nơi vào triều chính là đại môn, từ đường lớn Chu Tước đi ra, hôm qua Tín Vũ hầu cũng đã nói qua, Hứa Thanh Tiêu cố ý đi qua một lượt cho nên cũng quen đường quen nẻo.

Giờ Sửu bốn khắc.

Trời vẫn còn tờ mờ.

Hứa Thanh Tiêu đi tới Ngọ môn từ sớm.

Ngọ môn có cửa chính và hai cửa hông, cửa bên trái là cho quan viên triều đình ra vào, cửa chính để cho Hoàng đế hoặc là trạng nguyên mới có thể đi, nhưng mà trạng nguyên thì cũng chỉ có thể đi qua một lần, còn bên phải là cửa để cho quân cơ tình báo đi qua.

Ví dụ như nói mấy loại thư tín tình hình khẩn cấp ngàn dặm thì có thể trực tiếp đi qua từ đường này.

Giờ Sửu bốn khắc, trời còn chưa sáng, đám quan viên cũng không vào triều sớm như vậy. Là do Hứa Thanh Tiêu sợ chậm trễ thời giờ cho nên hắn là người đi tới sớm nhất.

Lúc gần đến giờ Dần mới có quan viên lục tục xuất hiện ở đây.

Chờ đến hai khắc đồng hồ sau.

Có bóng người đi tới.

Bảy tám người mặc quan bào nho quan chậm rãi đi tới, người cầm đầu là người Hứa Thanh Tiêu có biết.

Là đại Nho Trần Tâm.

Nhìn thấy đại Nho Trần Tâm, Hứa Thanh Tiêu cũng không mang theo chút xấu hổ hay do dự nào mà thoải mái đi tới cúi đầu hướng về phía đại Nho Trần Tâm.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu bái kiến Trần Tâm Trần đại Nho.”

Những người kia đang nói chuyện phiếm đột nhiên thấy có bóng người đi tới, lại tự giới thiệu tên tuổi, trong phút chốc cả

đám người đều sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Quả nhiên là ngươi.”

“Thanh Tiêu, đã lâu không gặp.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Trần Tâm lộ ra nụ cười. Ông ta là đại Nho của Chu thánh nhất mạch nhưng lại có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu. Trước đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng kỳ thật Trần Tâm vẫn luôn nói giúp Hứa Thanh Tiêu vài câu.”

Nhưng thế cục làm ông ta nói không nên lời, ông ta cũng biết có nói ra thì cũng vô dụng cho nên cuối cùng đã lựa chọn im lặng.

Bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn chủ động đi đến bái chào, điều này làm cho Trần Tâm ngược lại có chút mặc cảm.

Mà mấy nho quan khác thì lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu không nhịn được âm thầm nói:

“Đây chính là Hứa Thanh Tiêu đó sao?”

“Hắn còn không biết xấu hổ mà dám đến đây bái phỏng đại Nho Trần Tâm?”

“Hừ, không nghĩ tới vừa sáng sớm đã nhìn thấy loại người này, xúi quẩy.”

Các nho quan còn lại thì không giống, bọn họ cũng không có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu như đại Nho Trần Tâm.

“Yên lặng.”

Đại Nho Trần Tâm quay đầu răn dạy một câu, đám người lập tức yên tĩnh không nói gì nữa.

“Thanh Tiêu, hôm nay bệ hạ triệu ngươi vào ngươi phải nhớ kỹ, nói ít nghe nhiều, chờ tan triều rồi nếu như không có việc gì thì đến nhà ta chơi, ta sẽ nói chuyện với ngươi.”

Trần Tâm mở miệng ôn nhuận nho nhã, cử chỉ cũng rất bình tĩnh.

“Vâng, hôm qua đến đây nhưng chưa đến nhà tiên sinh bái phỏng, là do Thanh Tiêu không đúng, đợi sau khi bãi triều học trò tất nhiên sẽ đến thăm hỏi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu cười nói.

Trần Tâm cũng mỉm cười, chẳng qua cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao nơi này cũng là ngoài cung, có một số việc không tiện nói lung tung.

Rất nhanh sau đó, mấy người An quốc công cũng lần lượt xuất hiện. Sau khi bọn họ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì đều cực kì nhiệt tình, lại chủ động kéo Hứa Thanh Tiêu sang một bên, hỏi thăm hắn chuyện này chuyện kia.

Ý chính chính là làm cho những người khác thấy Hứa Thanh Tiêu chính là người của bọn họ.

“Hứa lão đệ, sớm vậy à.”

“Hứa lão đệ, sao lại đến sớm như vậy?”

“Tửu lượng của Thanh Tiêu hiền điệt đúng thật là tốt, uống nhiều như vậy mà còn có thể tỉnh táo vào triều, không tồi, không tồi.”

“Thanh Tiêu hiền điệt, lần đầu vào triều có căng thẳng không? Ha ha ha!

“Hứa lão đệ, không ngờ ngươi lại đi sớm như vậy, ta còn tưởng rằng hôm qua ngươi uống say nữa chứ.”

“Ha ha ha, ta đã nói hôm nay Hứa lão đệ nhất định sẽ đến sớm mà, quả nhiên là bị ta nói trúng rồi không phải sao?”

Từng bóng người lần lượt xuất hiện. Tề quốc công, Tính quốc công, Lư quốc công, Tín Vũ hầu, Quảng Bình hầu, Dương Đô hầu lần lượt xuất hiện. Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì lại càng lớn tiếng cười nói, lộ ra vẻ thân thiện cực kỳ.

Làm cho đám quan viên khác đang từ từ đi tới hết sức kinh ngạc.

Một là kinh ngạc vì Hứa Thanh Tiêu, hai là kinh ngạc vì Hứa Thanh Tiêu chỉ mới đến một ngày nhưng sao lại có vẻ thân thuộc với đám quan võ kia thế nhỉ?

Sau đó các nho quan cũng đến đông đủ, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì lại càng thì thầm không ngừng, ánh mắt bất thiện.

Mấy vị đại Nho cũng xuất hiện, họ thoáng nhìn qua Hứa Thanh Tiêu nhưng lại không nói lời nào. Nhưng phần địch ý kia Hứa Thanh Tiêu lại không thể nào không cảm giác được.

Cũng vào lúc này, một âm thanh vang lên.

"Mở cửa! Bách quan vào triều!"

Đám người nhao nhao đi vào. Có bọn người An quốc công dẫn theo, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại cảm thấy cảm giác có đoàn đội thật là tốt, ít nhất cũng không đến mức trơ trọi lẻ loi một mình.

Tiến vào trong cung, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy một bóng người quen thuộc, là Lý Hiền, Lý công công. Ông ta đứng ngay tại bên trong cửa cung chờ, sau khi thấy hắn và đám người An quốc công đi chung thì lập tức nở nụ cười.

Rõ ràng là ông ta đang lo mình không biết quy tắc khi vào cho nên đã đến chỗ này để đợi mình. Bây giờ thấy mình và đám người An quốc công đi chung với nhau, ông ta không đến dẫn đường nữa.

Người tên Lý Hiền này đúng là không tệ, hoặc có thể nói đây là giá trị của số bạc đã tiêu tốn.

Hứa Thanh Tiêu cười ôn hòa một tiếng với đối phương, xem như lời cảm tạ, Lý công công cũng hướng về phía Hứa Thanh Tiêu hành lễ rồi rời khỏi nơi đó.

"Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi biết hắn à?"

An quốc công nhạy cảm nhận ra điểm ấy, hơi tò mò hỏi.

"Có quen, hôm qua chính vị công công này đến truyền lời, ta thấy là người trong cung nên cũng khách khí một chút."

Hứa Thanh Tiêu hồi đáp.

Chỉ là lời này vừa nói ra, tiếng nói của Quảng Bình hầu lại vang lên:

“Một đám hoạn quan mà thôi, có gì mà khách khí không khách khí, Thanh Tiêu huynh đệ, ngươi chính là như vậy đấy, quá cẩn thận. Ca ca nhắc nhở ngươi một câu, loại hoạn quan này không có quyền lực gì, không cần đối xử tốt với bọn họ như vậy.”

Quảng Bình hầu mở miệng, trong lời nói dường như chẳng có bất kỳ hảo cảm gì đối với những thái giám kia.

Lời này nói ra làm cho Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc.

Mặc dù thái giám là hoạn quan, nam không ra nam nữ không ra nữ nhưng mà từ xưa đến nay những thái giám này trên cơ bản đều sống rất không tệ mới đúng chứ nhỉ? Trừ phi đó là một vài thái giám không có địa vị, phàm là thái giám hơi có địa vị một chút không phải đều hô mưa gọi gió, ngang ngược càn rỡ hay sao?

Chương 247: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (1)

Nhìn Ngụy Trung Hiền xem, nhìn Lưu Cẩn mà xem, những thái giám này đều là mơ ước tối cao của đám thái giám, sao bây giờ hắn lại cảm thấy những người này hình như cực kì không quan tâm đến thái giám vậy?

"Những thái giám này không có quyền lực hay sao? Bọn họ thân cận bệ hạ, sống ở trong cung, chắc không phải là không có quyền lợi gì đâu chứ?"

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi thăm Quảng Bình hầu, nói ra mối nghi ngờ của mình.

Lời này nói ra dẫn đến đám người nhao nhao cười một tiếng.

"Thanh Tiêu à Thanh Tiêu."

"Chắc ngươi không hiểu gì về triều đình rồi."

"Công việc ngày thường của đám hoạn quan này chính là phụ trách chạy vặt ở trong hoàng cung, thân cận bệ hạ thì không sai, thế nhưng chỉ gần được một chút mà thôi."

"Thanh Tiêu huynh đệ, sau này ngươi hãy đi theo chúng ta cho tốt đi, bên trong triều đình này chỉ cần ngươi không làm sai hay nói loạn bất cứ chuyện gì thì chẳng có ai dám nói ngươi gì cả, cho dù có muốn tìm ngươi gây phiền phức thì cũng cần phải cân nhắc một phen."

Quảng Bình hầu mở miệng. Hắn nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi nhưng tuổi thật lại gần sáu mươi tuổi rồi. Theo lý thuyết thì hắn phải gọi Hứa Thanh Tiêu một tiếng hiền điệt nhưng các quốc công đã gọi trước một tiếng hiền điệt rồi, bọn họ không thể gọi nữa. Dù sao thì quốc công cũng hay gọi bọn họ là hiền điệt.

Những lời này của hắn không có ý gì khác, chính là cố ý nói cho đám nho quan bên cạnh nghe.

Để cho bọn họ biết rằng Hứa Thanh Tiêu chính là người của bọn hắn.

Giọng nói của Quảng Bình hầu vang lên, sắc mặt của các nho quan cũng không thay đổi, vẫn tiến về phía trước, chỉ là bọn họ ngẫu nhiên vẫn không nhịn được quăng ánh mắt tới, nhìn một chút xem tướng mạo của tên Hứa Thanh Tiêu này ra sao.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì lại không nhịn được suy nghĩ chuyện của đám thái giám kia.

Từ xưa đến nay, thái giám chính là người thân cận nhất của hoàng đế, theo lý thì hẳn là phải nhận được sự kính sợ của tất cả mọi người mới phải chứ?

Còn bây giờ xem ra đám thái giám này giống như là không được trọng dụng, không có quyền thế. Võ quan bình thường còn mắng hai câu chứ nho quan thì dường như chẳng thèm để ý đến những thái giám này.

Đây là điều làm cho Hứa Thanh Tiêu tò mò.

Nguồn thế lực thái giám này cũng không thể xem thường được, thường thì mỗi lần tạo phản đều có bóng dáng của đám thái giám này, quốc gia hưng suy, nguyên nhân trong đó đám thái giám này chiếm một phần mười, thậm chí là một phần ba.

Thái giám tốt, ví dụ như Trịnh Hòa, Vương Thừa Ân, Trương Vĩnh, Hoài Ân, Thái Luân, Tư Mã Thiên, đối với một quốc gia mà nói thì đây chính là chuyện tốt.

Nhưng những thái giám xấu ví dụ như Ngụy Trung Hiền, Lưu Cẩn vân vân thì đúng là một chuyện xấu.

Nhưng bất luận là thái giám tốt hay xấu thì đều là con dao hai lưỡi, vào thời khắc mấu chốt họ có thể giải quyết rất nhiều chuyện khó khăn trong chính trị, nhất là vấn đề nội bộ.

Lấy triều nhà Minh ra làm ví dụ, tác dụng của Đông Xưởng Tây Xưởng là để làm gì? Chỉ là nuôi một đám thái giám đi giết người thôi sao? Mục đích của họ còn không phải là để trấn áp vây cánh, ổn định hoàng quyền?

Bầy giờ trong triều Đại Ngụy đang lo ngoại loạn, theo lý mà nói thì tại sao lại không nuôi được một nhóm thái giám? Hạo Nhiên chính khí của nho quan? Nhưng mà thái giám người ta

cũng đâu phải là tà ma đâu, mang theo một đám người nói phá nhà ngươi thì phá nhà ngươi, ngươi có phục hay không?

Còn có một số quan văn, phàm là không nghe lời thì sẽ có chuyện, đó chính là chém đầu cả nhà đó.

Có oan hay không là một chuyện, có nghe lời hay không lại là chuyện khác. Chính sự triều đình không có đúng hay sai, cũng không có gì mà oan hay không oan. Nói cho cùng thì vẫn là câu nói kia, đều là trò chơi của hoàng đế.

Đương nhiên, nếu như hoàng đế trượt chân thì đây sẽ trở thành trò chơi của triều thần. Thần mạnh chủ yếu, chủ mạnh thần yếu, bản thân điều này chính là mâu thuẫn cực lớn.

"Không được, phải tìm cơ hội thật tốt để tìm hiểu, một thế lực mạnh mẽ như vậy tuyệt đối không thể bị mai một."

Trong nháy mắt trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã nhận ra có lẽ mình vừa phát hiện ra một kho báu.

Đừng chỉ nói đám thái giám này hại nước hại dân, từ xưa đến nay triều đình chẳng có mấy người tốt, tất cả đều chỉ vì tranh đoạt lợi ích mà thôi. Ngươi không thể nói nho quan không tốt, ngươi cũng không thể nói nho quan tốt được.

Nếu như nho quan đều là thánh nhân thì còn làm quan gì nữa chứ? Họ đã sớm vân du tứ phương từ lâu rồi.

Mà võ quan nhìn bề ngoài hi hi ha ha nhưng bên trong còn không phải cũng đi tranh giành quyền lực hay sao? Còn nữa, ngày nào cũng nói phải đánh trận nhưng chẳng lẽ không có ý đồ khác hay sao?

Đám người quốc công có lòng riêng hay không thì Hứa Thanh Tiêu không dám đoán mò nhưng trong quân đội có bao nhiêu người đang hận không thể tranh thủ thời gian đánh trận để được ăn mảnh chứ? Chậc chậc, đây chính là từ ông tổ truyền xuống mười đời cũng ăn không hết.

Về phần quan văn, đây còn cần gì để nói nữa? Nắm giữ triều chính, tùy tiện lăn lộn một chút sẽ có thể lấy được mấy trăm mấy ngàn vạn lượng, đó chỉ là chút tiền mà thôi. Người ta chơi

trò nước nhỏ chảy dài, mỗi một quận giàu có đều có thể cung cấp ngân lượng không ngừng cho bọn chúng.

Nói tới nói lui thì thiên hạ này rộn ràng vì lợi đến, thiên hạ này nhốn nháo vì lợi đi.

Mà người như Hứa mỗ thì lại không giống.

Ta nổi danh giết không ít trung thần ba nước, vì thiên hạ, trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Đại Ngụy vạn cổ như đêm dài.

Hứa Thanh Tiêu đặt ra mục tiêu, có rảnh thì sẽ đi tìm đám thái giám này tâm sự thử xem rốt cuộc là khâu này xảy ra vấn đề gì.

Cũng vào lúc này, mọi người đã đi đến ngoài điện chờ.

“Thanh Tiêu, chút nữa ngươi cứ đứng ở đây chờ, bọn ta đi vào triều trước, nếu như có thái giám đến tuyên ngươi thì ngươi hãy vào nhé, sau khi đi vào nhất định phải bình tĩnh, ngươi cứ yên tâm, mặc kệ có chuyện gì xảy ra thì lão phu cũng sẽ giúp ngươi.”

An quốc công mở miệng, nhỏ giọng nói với Hứa Thanh Tiêu. Đã đến ngoài điện, không nên gây tiếng động lớn gì.

“Đa tạ quốc công.”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ một câu, rất nhau sau đó, giọng nói của thái giám ngoài cửa lại vang lên.

“Bách quan vào triều.”

Theo âm thanh vang lên, đám người cũng không dám làm càn nữa mà người nào người nấy đều chỉnh trang lại quần áo, nhìn xem có vấn đề gì lớn không rồi theo thứ tự bước vào trong triều.

Khi bách quan vào triều.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng chờ đợi.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh, suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là vị Nữ đế này có xinh đẹp hay không.

Theo lý mà nói thì hẳn là sẽ không quá kém. Dù sao thì gen truyền từ đời này sang đời khác, nhưng cũng không nói chính xác được.

Chương 248: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (2)

Hứa Thanh Tiêu chỉ hy vọng nàng ta đừng quá khó coi, dáng vẻ hắn tuấn tú thế này, lại có tài hoa như thế này, hắn hơi sợ bản thân mình sẽ bị Nữ đế nhìn trúng.

Nếu thật sự là như vậy thì hắn chỉ có thể hy vọng ngoại hình của Nữ đế đẹp đẹp một chút. Như vậy khi mình ở bên cạnh cũng sẽ không thấy quá khó chịu.

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu.

Trong mắt người ngoài thì Hứa Thanh Tiêu đứng ở trước điện, không nhúc nhích tí nào.

Thời gian gần hết một canh giờ.

Cuối cùng, một giọng nói vang lên.

"Tuyên đệ nhất thi phủ Đại Ngụy Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân đợi ngoài điện."

Giọng nói vừa vang lên, Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật sâu, lúc trước hắn còn có hơi căng thẳng nhưng trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng nói kia, Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cầu thang dẫn lên triều tổng cộng có ba mươi sáu bậc, Hứa Thanh Tiêu đi từ bên trái sau đó đi đến ngoài điện.

Bên ngoài đại điện.

Hứa Thanh Tiêu hơi cúi đầu. Đây chính là quy củ trên triều, đứng ở ngoài điện không được thẳng người.

Đại điện rộng rãi, hai bên văn võ bá quan đứng song song nhau, từng cây cột màu đỏ bên trên có khắc rồng khắc phượng, khắc mây khắc hoa sừng sững đứng đó, mang vẻ trang trọng.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Hứa Thanh Tiêu là đệ nhất thi phủ năm thứ nhất tân triều, tuổi gần hai mươi, cũng đã lập ý lập ngôn. Cho nên, thưởng ba mươi sáu phường,

một trạch viện ở phường Tĩnh An, để xây học đường, có nơi ăn ở."

"Thưởng thêm ngàn lượng hoàng kim, năm bộ văn phòng tứ bảo Thượng Tĩnh trai, một bộ hoàng gia đặt mua, chiếu cáo với thiên hạ, hoàng ân mênh mông, Hứa Thanh Tiêu vào điện tiếp chỉ."

Giọng nói cực kỳ âm tai vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, hắn trực tiếp bước vào đại điện. Rất nhanh sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, chầm chậm đặt thánh chỉ lên tay Hứa Thanh Tiêu.

Hắn hơi ngẩng đầu.

Nữ tử tuyệt mỹ, tóc mai như mây, đôi mắt hoa đào, da thịt như tuyết, tuổi tác cũng không kém hắn lắm, nói là tuyệt sắc nhân gian cũng không quá đáng, nhất là đôi mắt kia, mới nhìn qua thôi đã khiến người ta rung động trong lòng.

May mắn là Hứa mỗ ta không háo sắc, chỉ nhìn một chút Hứa Thanh Tiêu đã thu ánh mắt lại, tiếp nhận Thánh chỉ nói:

"Học sinh, khấu tạ long ân."

Hứa Thanh Tiêu bái tạ Nữ đế Đại Ngụy. Không thể không nói, vương triều Đại Ngụy này có những quy định rất tốt, nho sinh diện thánh cũng không cần phải quỳ lạy hoàng đế, trừ phi có đại sự hoặc là do tự bản thân làm sai chuyện lớn, nếu không đều có thể không quỳ.

Người đưa thánh chỉ cho mình tất nhiên không phải đương kim hoàng đế, Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghe qua tên của người này, Triệu Uyển Nhi, thị nữ thiếp thân bên cạnh Nữ đế Đại Ngụy, là thân tín thật sự, chư vị vương hầu quốc công hay là cả đám nho quan văn thần cũng đều phải nịnh nọt người này.

"Miễn lễ."

Giọng nói êm dịu nhưng không mất bá khí vang lên. Lúc này Hứa Thanh Tiêu mới ngẩng đầu, đưa ánh mắt nhìn lên.

Trên long ỷ, hai bên trái phải là lư hương tiên hạc, long ỷ sơn son thiếp vàng lộng lẫy vô cùng bá khí, trên ghế, một nữ tử

khoác long bào đang lẳng lặng nhìn về phía hắn.

Thật là tuyệt mỹ.

Nếu như nói vẻ đẹp của Triệu Uyển Nhi thuộc loại khiến cho tâm hồn người ta rung động, đôi mắt hoa đòa chấn nhiếp hồn phách thì vẻ đẹp của Nữ đế kia chính là loại xinh đẹp lãnh diễm cao ngạo.

Da nàng trắng hơn tuyết, trắng hơn bạch ngọc, nàng chừng hai mươi mấy tuổi, đang vào độ thanh xuân nhưng đôi mắt Nữ đế lại lộ ra vẻ thánh khiết như thần sơn, toàn thân trên dưới đều lộ ra khí thế giống như ngọn băng sơn vạn năm không đổi, làm cho người ta kính sợ.

Ngôn từ nào có thể hình dung được vẻ đẹp của Nữ đế và Triệu Uyển Nhi đây.

Trong nháy mắt, trong đầu Hứa Thanh Tiêu hiện ra hai cụm từ.

Cực kỳ linh lung, cực kỳ ngự tỷ.

(Ngự tỷ được hiểu là những người con gái tài sắc vẹn toàn, giỏi mọi lĩnh vực, ngôn ngữ mạng kiếp trước của Hứa Thanh Tiêu)

Trong nhát mắt, Hứa Thanh Tiêu thu ánh mắt lại. Mặc dù trong lòng hắn suy nghĩ lung tung nhưng bề ngoài hắn lại chẳng để lộ chút khinh nhờn nào. Đây là Nữ đế Đại Ngụy, nếu như có nửa phần tà niệm thì chỉ sợ hôm nay hắn sẽ phải chết ở chỗ này.

“Chúng ái khanh, Hứa Thanh Tiêu là đệ nhất thi phủ triều ta, cũng có thanh danh tốt đẹp là vạn cổ đại tài. Nay Đại Ngụy vương triều bách phế đãi hưng, cần có hiền tài năng thần. Bên trong Lại bộ còn thiếu một vị viên ngoại lang, để hắn nhậm chức này, các khanh nghĩ thế nào?”

Âm thanh Nữ đế Đại Ngụy vang lên, muốn phong chức cho Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ lời sau khi lời này dứt câu, các văn thần trong cả sảnh đường đều thấy kinh ngạc, đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng có hơi kinh ngạc.

Vương triều đại Ngụy ba tỉnh sáu bộ, Trung Thư tỉnh, Môn Hạ tỉnh, Thượng Thư tỉnh, trong đó lục bộ bao gồm Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình, Công.

Nói một câu rõ ràng hơn thì quan viên Lại bộ quản lý sự thăng chức của quan lại.

Hộ bộ quản quốc khố và chi tiêu các loại chi phí.

Lễ bộ quản lý mấy chuyện ngoại giao.

Binh bộ quản lý mấy chuyện đánh trận.

Hình bộ thì điều tra vụ án có cần bắt người hay không.

Công bộ quản lý chế tạo khí cụ, lớn thì súng đạn hay kiến trúc cung điện, nhỏ thì một vài đồ vật dùng trong tế tự đều do công bộ làm.

Đương nhiên phạm vi quản hạt của lục bộ cũng không chỉ như vậy, nhưng khái niệm không quá rõ ràng.

Mà bên trong lục bộ, Hứa Thanh Tiêu vốn cho là Nữ đế sẽ phân hắn vào trong Hộ bộ, như vậy cũng thuận tiện để hắn thực hiện kế hoạch sau này. Nhưng hắn chưa từng ngờ đến nàng lại xếp hắn vào Lại bộ?

Lại bộ là khái niệm gì? Quan viên lên chức hay nhậm chức, bãi miễn và điều tra đều do Lại bộ làm. Nói không dễ nghe thì nắm lại bộ trong tay chẳng khác gì nắm được con đường thăng tiến của văn nhân trong thiên hạ.

Cho nên người phụ trách Lại bộ là Tả thừa tướng Trung Thư tỉnh Trần Chính nho phụ trách, Nho gia vô tư, những chuyện như vậy đúng là nên để cho Nho gia quản lý. Nhưng cho dù là Nho gia quản lý thì họ cũng không làm được vô tư như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, ví dụ như hai người đều rất tài hoa, đều là người có tài năng thật sự, một người là Chu thánh nhất mạch một người không phải là Chu thánh nhất mạch thì phải chọn thế nào đây?

Đây không phải là chuyện đùa, triều đình thiếu nhân tài thì đúng là thiếu nhân tài nhưng mà thiếu nhất chính là đại tài kinh tế. Nếu không, sao có thể thiếu nhân tài bình thường

được? Quan viên Lại bộ, người thật sự có quyền lợi và chức vị có mấy người chứ?

Nhưng người đọc sách trong thiên hạ có biết bao người? Căn cứ vào thống kê không khoa học thì người đọc sách Đại Ngụy có đến năm mươi triệu người, xin hỏi dưới loại tình huống này sao còn có thể thiếu nhân tài được?

Cho nên sắp xếp người một nhà vào cũng không thành vấn đề, người ta cũng đâu phải là không tài không năng.

Chương 249: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (3)

Sắp xếp Hứa Thanh Tiêu đến Lại bộ đây đúng thật là đãi ngộ cấp cao nhất rồi, hiền tài bình thường khi lên triều đều sẽ được sắp xếp đến Công bộ hoặc Lễ bộ, phải chịu vài năm tư lịch trước đã, làm chút việc vặt. Làm tốt, tính tình ổn thì sẽ sắp xếp ngươi đi nơi khác làm việc.

Nhưng sắp xếp thẳng vào Lại bộ, đây thực sự là cực kỳ xem trọng Hứa Thanh Tiêu.

Huống chi xem như có sắp xếp cho hắn đến Lại bộ thì tùy tiện ném cho một chức Chủ sự xem như là không tệ lắm rồi, Viên Ngoại lang là gì chứ? Đây chính là quan viên lục phẩm đấy, có quyền quản lý chuyện lên chức của quan viên một quận, đương nhiên là không bao gồm quận thủ.

Có thể nói chỉ cần Hứa Thanh Tiêu bước vào Lại bộ thì không đến ba năm nữa, Hứa Thanh Tiêu có thể tích lũy được một lượng lớn nhân mạch, lại thêm bệ hạ coi trọng hắn như vậy, nếu trong ba năm Hứa Thanh Tiêu không làm sai bất cứ chuyện gì thì tấn thăng lên ngũ phẩm Lang Trung cũng không thành vấn đề.

Ngay lập tức, có người lên tiếng:

“Bệ hạ! Thần cảm thấy có chút không ổn.”

Giọng nói vang lên, chẳng qua cũng không phải là quan viên Lại bộ mà là quan viên Lễ bộ, nhưng vẫn là nho quan như cũ.

Là Lễ bộ Lang Trung, Ngô Phổ, quan viên tòng ngũ phẩm.

“Thần cho rằng Hứa Thanh Tiêu tuy có đại tài nhưng chỉ vẻn vẹn là tài hoa về phương diện Nho học, quản lý quốc gia không thể chỉ dựa vào văn tài mà còn cần phải có nhiều kinh nghiệm.”

“Hứa Thanh Tiêu mới vừa vào triều đình đã được nhậm chức Viên Ngoại lang, thật sự là hơi không ổn. Thần cho rằng chẳng

bằng cứ để cho Hứa Thanh Tiêu đế Lễ bộ, bên trong Lễ bộ cũng vừa vặn thiếu một chức Chủ sự.

“Thứ nhất, có thể để cho Hứa Thanh Tiêu làm quen với các loại lễ nghi trong triều đình, thứ hai cũng có thể để cho Hứa Thanh Tiêu tích lũy thêm kiến thức, miễn cho tương lai lại phạm phải sai lầm. Chờ sau khi rèn luyện thêm mấy năm rồi đến Lại bộ cũng không muộn.”

Giọng Ngô Phổ vang lên, lòng Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy có chút không hợp lẽ thường.

Đi đến nha môn Thanh Thủy Lễ bộ cũng không có việc gì, dù sao thì có thể đi vào lục bộ cũng xem như là rất tốt rồi, dù sao đây là trung tâm chính trị Đại Ngụy, bất kỳ một chức vụ nào đi nữa, đi ra bên ngoài thì cũng chính là đại quan.

Nhưng Nữ đế lại cho mình chức Viên Ngoại lang tòng lục phẩm, vậy mà ngươi lại trực tiếp đẩy ta xuống đến tòng thất phẩm?

Trực tiếp giảm hai cấp, quả thật là không hợp lẽ thường.

Không phải Hứa Thanh Tiêu truy cầu quyền lực mà là có câu nói gọi là quan hơn một cấp đè chết người, chức quan hắn càng lớn thì chuyện hắn làm sẽ càng thuận tiện, nếu như ngươi đi làm việc vặt, vậy lúc ngươi muốn làm chuyện gì đó còn phải báo cáo hết tầng này đến tầng khác, một chuyện kẹt cả năm?

Hứa Thanh Tiêu sẽ không làm.

“Ngô Lang Trung, lời này của ngươi sai rồi.”

“Bệ hạ, mặc dù Hứa Thanh Tiêu đúng là trẻ tuổi thật nhưng mà tài không đợi tuổi, thiên hạ này cũng chưa từng nghe ai nói là càng già thì càng tài năng, đơn giản là làm việc quen tay mà thôi.”

“Thần cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có vạn cổ chi tài thì tuyệt đối không thể nào làm theo lẽ thường được. Lại bộ Viên Ngoại lang cũng không phải là không được, nếu như không phải Hứa Thanh Tiêu chưa từng ra chiến trường, thần còn hi vọng đại tài

như thế có thể đến Binh bộ. Đừng nói đến Viên Ngoại lang, cho dù bệ hạ có cho chức Lang Trung thần cũng đồng ý."

Giờ khắc này, âm thanh của Quảng Bình hầu vang lên.

Các liệt hầu bọn họ ngày thường không cần vào triều, hôm nay vào triều chính là vì muốn giữ thể diện cho Hứa Thanh Tiêu, cũng là vì tranh chức cho Hứa Thanh Tiêu.

Tất cả mọi người đều biết chuyện Hứa Thanh Tiêu nhậm chức nhất định sẽ là một trận đấu tranh, vì vậy bọn họ mới chạy đến trực tiếp để cho liệt hầu tranh quyền cho Hứa Thanh Tiêu.

Cũng xem như là thể hiện thái độ của mình.

Đúng là như vậy, theo lời nói của Quảng Bình hầu, Ngô Phổ yên lặng, dù sao hắn chẳng qua cũng chỉ là một tên Lang Trung, quan viên tòng ngũ phẩm, làm sao dám cãi lại Quảng Bình hầu, đôi bên cũng không phải là cùng một cấp bậc.

Nhưng vào giờ khắc này, có người ở Lại bộ đứng ra.

"Thần, Lại bộ Thị Lang, không dám đồng ý với lời của Quảng Bình hầu."

"Thần cho rằng Lại bộ chưởng quản việc lên chức của quan viên Đại Ngụy, cần phải có đầy đủ kinh nghiệm, nếu không bất luận là có làm đúng bao nhiêu lần thì nếu như cho lên chức sai một lần sẽ nuôi ra những sai lầm lớn. Hứa Thanh Tiêu có vạn cổ chi tài nhưng lại không thích hợp với Lại bộ."

"Thần cho rằng Lễ bộ hoặc Công bộ rất phù hợp, nhậm chức Viên Ngoại lang cũng không tệ. Dù sao thì tài năng của Hứa Thanh Tiêu, chúng thần cũng đã từng nghe qua."

Lần này là Công bộ Thị Lang ra mặt, mặc dù hắn không thể sánh được với Quảng Bình hầu nhưng trên triều đình vẫn có tư cách để nói mấy câu, nhất là hắn còn là quan viên Lại bộ.

Tất nhiên là có tư cách để nói.

Chẳng qua hắn cũng không trực tiếp phủ định, vẫn để cho Hứa Thanh Tiêu lưu lại chức Viên Ngoại lang, chẳng qua làm Viên Ngoại lang Lễ bộ cũng không có tác dụng gì.

“Đi đến Lễ bộ và Công bộ, chẳng phải là đại tài tiểu dụng hay sao?”

“Thần không tán đồng, Lại bộ là tốt nhất.”

“Hơn nữa bệ hạ cũng đã mở miệng, thần nghĩ chắc chắn bệ hạ cũng đã suy tính kỹ càng rồi, thần tán đồng lời nói của bệ hạ.”

Quảng Bình hầu mở miệng, khí thế của võ quan hiển lộ hẳn ra. Hắn nói một câu làm cho Lễ bộ và Công bộ có chút không vui. Cái gì gọi là đến Lễ bộ Công bộ bọn ta là đại tài tiểu dụng?

Nghi thức khi ngươi ra ngoài, còn có quan bào trên người của ngươi, bao gồm cả nhà ngươi còn không phải đều là do chúng ta làm ra à? Tên này được đấy.

“Chúng thần tán thành lời nói của Quảng Bình hầu.”

Ngay sau đó, tập đoàn võ quan cũng cùng nhau mở miệng, ngoại trừ các quốc công không nói lời nào thì các võ quan còn lại đều mở miệng nói giúp.

Đến Lại bộ là tốt nhất.

Sao có thể để cho đám nho quan đó hoàn toàn khống chế được chứ?

Mặc dù không biết bệ hạ có ý gì nhưng đây cũng là một đòn cảnh cáo, trong lòng các quốc công cười lạnh, còn bên nhóm nho quan thì lại có hơi trầm mặc.

Cũng vào lúc này, “Thần, Lại bộ Thượng thư, Trần Chính Nho bái kiến bệ hạ.”

“Chuyện Hứa Thanh Tiêu đến Lại bộ đúng là có chút không ổn, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Trần Chính Nho mở miệng, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhìn lại nhưng hắn biết người ở cấp bậc này mở miệng trên cơ bản là cần phải có Nữ đế đưa ra quyết định.

Tả tướng đương triều mở miệng, phân lượng này cũng đủ rồi, lại còn là Lại bộ Thượng thư, đây chính là người đứng đầu đấy.

“Không ổn, không ổn, lão thần cho rằng Hứa Thanh Tiêu thích hợp đến Lại bộ.”

Chương 250: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (4)

Phe kia phái Trần Chính Nho ra, bên ta An quốc công cũng không có khả năng ngồi không mặc kệ. Ông ta đứng ở bên cạnh, ngữ khí bình tĩnh nhưng thái độ cũng rất rõ ràng.

Phải đi Lại bộ!

“Được thôi.”

“Hứa Thanh Tiêu đúng là có đại tài, đi Lễ bộ và Công bộ không ổn lắm nhưng đi Lại bộ, trẫm nghĩ sâu xa một phen, cũng không ổn lắm.”

“Như vậy, để Hứa Thanh Tiêu đến Hình bộ đi.”

“Trương Tĩnh, Hình bộ có chức Viên Ngoại lang trống không?”

Âm thanh Nữ đế Đại Ngụy vang lên, nàng đá qua đá lại cuối cùng lại sắp xếp Hứa Thanh Tiêu đến Hình bộ, trong lúc nhất thời, mọi người thấy hơi nghi hoặc.

Thật sự không biết Nữ đế rất cuộc đang muốn làm gì.

“Bệ hạ, có thần.”

“Hình bộ không có chỗ trống.”

Trương Tĩnh mở miệng lộ ra vẻ cung kính. Hắn là văn thần, người của hội Đông Minh, không phải là một thế lực với nho quan hay võ quan.

Cho nên hắn cũng có hơi tò mò, sao lại đưa Hứa Thanh Tiêu xếp vào chỗ của hắn?

Đây không phải là tranh chấp của hai bên nho võ hay sao? Liên quan cái rắm gì đến ta?

Trương Tĩnh tràn đầy vẻ hiếu kì, nhưng những điều không rõ này ông ta đều giấu ở trong lòng.

“Vậy, có Chủ sự không?

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Chủ sự cũng không, nhưng gần đây đúng là Hình bộ thiếu nhân lực, có thể tăng thêm một Chủ sự.”

Trương Tĩnh lên tiếng. Hắn ta hoàn toàn hiểu được ý của Nữ đế là gì, trước là hỏi có chức Viên Ngoại lang hay không, cái này có thể nói là không có được.

Nhưng sau đó lại hỏi tới chức Chủ sự. Quanh co một vòng, Viên Ngoại lang thì có vẻ là hơi không ổn nhưng Chủ sự thì có thể được, nếu như còn nói không có thì đây chính là tự mình chuốc khổ vào thân.

“Nếu như vậy thì Hứa Thanh Tiêu cứ đến Hình bộ nhậm chức tòng thất phẩm Chủ sự đi, nhậm chức trong ba ngày tới, các ái khanh có ý kiến gì không?”

Nữ đế mở miệng, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm lướt qua toàn bộ đại điện.

Âm thanh lập tức vang lên:

“Chúng thần không có gì dị nghị.”

Tòng thất phẩm Chủ sự, nghe như không là cái đinh gì nhưng trên thực tế thì là một chức quan không nhỏ.

Lục bộ, chưởng quản mọi chuyện to to nhỏ nhỏ của vương triều đại Ngụy. Nhất là Lại Hộ Hình ba bộ này lại càng nắm giữ thực quyền. Tòng thất phẩm Chủ sự cũng coi như là chức quan có quyền lực nhất định.

Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu lúc này chẳng qua cũng chỉ vừa mới vào triều mà thôi.

Vừa vào đã là Chủ sự, nếu đổi lại là những người khác thì không chừng sẽ đi Lễ Bộ hay công bộ làm thuộc hạ, tư lịch vài năm, tất nhiên cũng có thể đi những bộ khác làm trợ thủ. Dù sao thì công việc tạp dịch nhiều một chút cũng chẳng sao, chia sẻ được chút áp lực.

Có thể làm Chủ sự thì có chút khác rồi, trước đó thậm chí còn xém nhậm chức Viên Ngoại lang, cái này càng khoa trương hơn.

Nói tóm lại thì kết quả này đã làm cho mọi người tương đối hài lòng.

Đối với nho quan mà nói, đi đến Hình bộ cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.

Đối với võ quan mà nói, làm Chủ sự Hình bộ cũng coi như là không quá tệ rồi.

Đối với hội Đông Minh mà nói, tăng lên thêm một chức Chủ sự cũng xem như là có thể kiếm hời.

Còn đối với Lễ bộ và Công bộ mà nói thì ngoại trừ bệ hạ ra tất cả con mẹ nó đều chính là một đám sói mắt trắng.

"Hứa Thanh Tiêu, trẫm lệnh cho ngươi làm Chủ sự Hình bộ, vào Đô Sát viện, ra sức vì nước, ngươi biết chưa?"

Giọng của Nữ đế vang lên lần nữa, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu nói:

"Đa tạ bệ hạ, thần nhất định vì Đại Ngụy cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói hùa theo.

Câu nói vừa rồi vừa vang lên, trong nháy mắt, đám người trong đại điện đều tỏ ra kinh ngạc, nhất là các vị nho quan. Bọn họ lại càng không nhịn được nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì cái câu cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi kia có chút không tầm thường.

"Hay, hay cho một câu cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Ghi câu này lại đi, dán trên Hiền Vân các."

Cho dù là Nữ đế Đại Ngụy đi chăng nữa thì sau khi nghe xong câu này cũng có chút động dung. Tám chữ vô cùng đơn giản đã biểu đạt được sự cực hạn của thần tử. Không tệ, không tệ.

"Bãi triều."

Theo âm thanh vang lên, đám người lần lượt rời khỏi triều đường.

Sau khi ra khỏi đại điện, đám người nho quan thỉnh thoảng lại quăng ánh mắt về phía Hứa Thanh Tiêu.

Mặc dù ban đầu bọn họ có ác cảm với Hứa Thanh Tiêu nhưng tài hoa của Hứa Thanh Tiêu lại không thể không tán thưởng được. Ví như vừa rồi ở trong đại điện tùy ý nói ra một câu cũng có thể trở thành câu nói khó có thể vượt qua được.

Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc. Một vị đại tài như vậy lại không đứng về phía phe bọn họ, đúng là làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối.

"Thanh Tiêu hiền điệt, bây giờ ngươi đi vào Hình bộ, cần phải làm việc cho tốt nha. Bệ hạ xếp ngươi vào Hình bộ là muốn trọng dụng ngươi, những chuyện ngươi được giao nhớ làm cho cẩn thận, làm cho tốt một chút, đừng để cho người ta nắm thóp nhé."

"Tất nhiên là nếu như có người dám ngăn cản ngươi làm việc thì ngươi cứ đi tìm Lý thúc, ta ngược lại muốn xem xem có ai dám ngăn cản ngươi làm việc hay không."

An quốc công vừa cười vừa nói, lời này của ông ta là nói cho những người khác nghe.

Hứa Thanh Tiêu đến Hình bộ bọn họ tạm thời không thể hiểu được tâm tư của Nữ đế, nhưng mặc kệ là đi đến chỗ nào thì việc quan trọng nhất chính là làm tốt việc của mình, không thể để cho người ta tóm được nhược điểm.

Chịu khó một hai năm, nói không chừng sẽ được sắp xếp nhiệm vụ quan trọng.

Mấy chuyện vặt vãnh này bọn họ đều hiểu, loại chuyện như ba ngày thăng một phẩm năm ngày thăng một phẩm chắc chắn không tồn tại.

"Điệt nhi đã rõ."

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ đạo lý này. Mặc kệ là Nữ đến Đại Ngụy cho hắn làm chuyện gì thì trước tiên hắn cũng cần phải làm tốt công việc trên tay rồi lại nói.

Việc nhỏ còn làm không xong thì còn nói gì đến chuyện lớn?

Cũng vào lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng nói.

“Bệ hạ tuyên chỉ, tuyên Hứa Thanh Tiêu sau một canh giờ nữa đến Dưỡng Tâm điện yết kiến.”

Nghe tới đây, tất cả văn võ bá quan đều sững sờ.

Gặp riêng Hứa Thanh Tiêu ư?

Đây là có ý gì?

Đám người tràn đầy vẻ tò mò.

“Thanh Tiêu hiền điệt, đi đi.”

An quốc công không nói thêm gì, bảo Hứa Thanh Tiêu đi gặp bệ hạ.

Bách quan rời đi.

Một tên thái giám cũng đi tới, là Lý Hiền.

“Lý công công.”

Nhìn thấy Lý Hiền, Hứa Thanh Tiêu cười cười.

Còn Lý Hiền thì mười phần cung kính nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói: “Chủ sự đại nhân, ngài đi theo ta, Dưỡng Tâm điện hơi xa một chút.”

Lý Hiền vừa cười vừa nói, cực kỳ cung kính đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Được, làm phiền công công.”

Hứa Thanh Tiêu cực kì khách khí, lập tức đi theo Lý Hiền.

Chương 251: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (5)

Dưỡng Tâm điện đúng là hơi xa. Sau khi vượt qua từng tòa cung điện, khoảng chừng hai khắc đồng hồi sau, Hứa Thanh Tiêu đi đến bên ngoài Dưỡng Tâm điện. Không phải đến ngoài đại điện mà là đi đến bên ngoài cung điện.

Nữ đế nói một canh giờ sau mới gặp, bây giờ vẫn còn hơi sớm, hoàng đế không thể nào chờ hắn được.

Ngoài điện có trọng binh canh giữ, trước khi không nhận được mệnh lệnh khác thì bọn họ cũng sẽ không đi, cần phải có người bên trong thông báo bọn họ mới có thể cho qua.

Đưa mắt nhìn về phía những Ngự lâm quân này, không thể không nói đại nội cao thủ đúng là không tầm thường, chỉ là một tên thủ vệ thôi thực lực cũng đã rất mạnh rồi, ít nhất thì hắn không thể nào nhìn thấu cảnh giới võ đạo của đối phương.

Đứng ở một bên, Hứa Thanh Tiêu nhàn rỗi không có gì làm, bèn dứt khoát nói chuyện với Lý Hiền.

“Lý công công, hoàng cung này thật sự rườm rà quá đi, đúng là mệt thật đấy.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Lời này vừa nói ra, Lý Hiền hơi tự mỉa mai nói:

“Hứa đại nhân nói đùa rồi, chúng ta chỉ là đám nô tài, làm sao có chuyện mệt nhọc hay không mệt nhọc được, ngược lại là Hứa đại nhân, ngài đối với ta thật tốt.”

“Hứa đại nhân, nói một câu từ tận đáy lòng, thường ngày các vương công quý thần bao gồm cả các nho thần kia mỗi người đều coi như không thấy đám nô tài bọn ta, nói chúng ta là hoạn quan, cũng chỉ có Hứa đại nhân ôn văn nho nhã mới coi trọng, chịu nói mấy câu với bọn ta.”

Lý Hiền hơi xúc động, lời này đúng thật là phát ra từ tận đáy lòng ông ta.

Lời này vừa thốt ra làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Chuyện này, sao có thể như vậy được? Công công là người bên cạnh bệ hạ, trách nhiệm nặng nề, theo lý mà nói thì cho dù các triều thần có cao ngạo đến đâu thì cũng không đến mức không thèm nhìn đến chứ?”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa đại nhân chớ có đùa cợt ta, tuy nói bọn ta thân cận bên cạnh bệ hạ nhưng chỉ là phục vụ vài chuyện sinh hoạt thường ngày thôi, làm gì có trách nhiệm nặng nề gì chứ.”

Lý Hiền cười cười, còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu đang chê cười hắn.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe xong lời này thì cũng đã hiểu rõ có chuyện gì xảy ra rồi.

Từ xưa đến nay, thái giám nắm quyền là điều tất nhiên trong lịch sử, trong triều đình đông đảo đảng phái, đối với hoàng quyền chính là một loại khiêu khích, mà muốn áp chế các đảng phái thì nhất định phải thành lập một đảng phái mới.

Nhưng đảng phái mới này nhất định phải nghe theo lệnh của mình, hơn nữa thuộc loại nghe lệnh vô điều kiện.

Như vậy thái giám là những người cực kì phù hợp.

Bởi vì thái giám không có hậu nhân, xem như muốn soán vị cũng rất khó làm được, thậm chí có thể nói thái giám trời sinh chính là nô tài, nếu như hoàng đế không ổn thì người thảm nhất chính là bọn họ.

Cho nên các thái giám chỉ có thể nhận mệnh lệnh của hoàng đế, còn nữa, bọn họ là hoạn quan, làm việc lại càng thêm nghiêm túc, lòng dạ vô tư.

Đảng hoạn quan chính là một thanh kiếm sắc bén, dùng tốt thì hoàng quyền có thể vững chắc, dùng không tốt cùng lắm chính là đám hoạn quan nắm giữ triều chính.

Nói một câu không dễ nghe thì để đảng hoạn quan cầm quyền triều chính, hậu quả thảm nhất chỉ là thay một hoàng đế mà thôi, bọn họ không thể nào thay đổi triều đại. Năng thần nho

võ quan tướng, đây là thứ mà bọn họ mới cần chứ một đám thái giám thì cần làm gì? Cùng lắm là đổi người mà thôi.

Cho nên thái giám là đối tượng cực kỳ phù hợp để trở thành thanh kiếm sắc bén trong tay bệ hạ.

Nhưng suy nghĩ một chút, năm đời Văn đế, lại có nho sinh ở đây, hơn nữa đây lại là thế giới siêu phàm, cũng không phải là thế giới có căn cứ trong lịch sử, cho nên năng lực của thái giám cũng sẽ bị suy giảm đi rất nhiều.

Lại thêm năm đời Văn đế trước kia, trong văn khinh võ cho nên lại càng không đến lượt của đám thái giám này.

Vì thế đám thái giám này không có bất cứ quyền thế gì, chỉ có thể ở trong cung làm chân chạy vặt.

"Lý công công, ta hỏi một câu, bình thường các ngươi có tập võ hay không?"

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Lời này vừa xong, Lý công công không chút nghĩ ngợi nói: "Tất nhiên là chăm chỉ tập võ rồi, dù sao bọn ta cũng không có việc gì, hơn nữa học tập võ đạo còn có thể kéo dài tuổi thọ."

Lý công công trả lời.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, không tệ, bên trong vẫn chưa nát lắm, xem ra mình nhặt được bảo vật thật rồi.

Nếu nói một hơi đắc tội cả nhất mạch nho gia, hắn có sợ không?

Vậy thì chắc chắn là sợ rồi.

Hơn nữa còn có một điểm trí mạng đó là bắc phạt chi tranh. Chắc chắn là hắn không đồng ý chuyện bắc phạt rồi nhưng bây giờ hắn lại bị kéo vào một tụ với đám võ quan, nghĩ lại thì quá xấu hổ. Hơn nữa sớm muộn gì cũng có một ngày hắn đối mặt với chuyện bắc phạt.

Còn nữa, tập đoàn võ quan mặc dù rất tốt với mình nhưng đây chỉ là dựa hơi chứ không phải thực lực chân chính.

Nếu như chính mình có thể tạo ra một cỗ thế lực thì sao ha?

Ồ, không đúng, là thế lực thuộc về mình và bệ hạ mới đúng chứ?

Đảng hoạn quan xấu hay không Hứa Thanh Tiêu không quan tâm.

Nói giống như các đảng phái khác tốt lắm không bằng.

Chỉ cần có thể cho mình sử dụng thì xem như là tốt rồi. Ngươi không thể quản được người khác, chỉ có thể tự lo cho chính mình.

Đương nhiên ý nghĩ này chỉ có thể dằn lại sau này nói sau, chỉ là đến cùng như thế nào vẫn phải xem xét lại.

Ngay vào lúc này, một giọng nói cất lên.

"Hứa Thanh Tiêu, bệ hạ tuyên ngươi vào."

Giọng nói kia là của Triệu Uyển Nhi.

Nàng đứng cách đó không xa, hô lên một tiếng.

Nghe thấy vậy, Hứa Thanh Tiêu liền cáo biệt Lý Hiền rồi đi về phía Dưỡng Tâm điện.

Đi đến ngoài điện, Triệu Uyển Nhi đi trước đẫn dường, Hứa Thanh Tiêu đi theo sau.

Triệu Uyển Nhi linh lung tinh tế, tư thái dáng dấp yêu kiều, lúc đi đường lại càng thướt tha vô cùng.

Chậc chậc, nếu như nàng mà ngồi xuống, ôi trời chắc chịu không nổi.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi cảm khái, sau một khắc, Triệu Uyển Nhi lại cất giọng.

"Hứa đại nhân, sao không tiếp tục nhìn nữa?"

Giọng nói êm tai, nhưng ngữ khí nghe ra lại có hơi cổ quái, không phải là loại dụ hoặc cũng không phải là kiểu lạnh lùng, dường như nàng chỉ đang hỏi một chuyện rất thường thấy.

Sau khi nghe thấy lời này, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu cực kì bình tĩnh nói:

"Uyển Nhi cô nương nói gì? Hứa mỗ nghe không hiểu."

Cái gọi là yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, tuyệt thế mỹ nữ như thế vốn là để cho người ta thưởng thức, hai mắt hắn nhìn cũng là bình thường, nhưng có sao nói vậy, Hứa Thanh Tiêu chẳng có bất kì ý nghĩ tà niệm nào.

Chỉ thuần túy là thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Còn nữa, sao cô biết ta đang nhìn cô?

Muốn lừa ta à?

Chương 252: Quan Chức Chi Tranh, Lại Bộ Hình Bộ, Nữ Đế Tuyên Gặp (6)

Hứa Thanh Tiêu trả lời như vậy, Triệu Uyển Nhi không nói gì. Nguyên nhân nàng không ngại cũng rất đơn giản. Dáng vẻ Hứa Thanh Tiêu cực kì anh tuấn, tuy nàng là thị nữ hầu hạ bên cạnh bệ hạ nhưng vẫn là nữ tử.

Có người nhìn mình chính là chuyện tốt, ít nhất thì cũng chứng minh được nàng có mị lực.

Đương nhiên nếu như tướng mạo người kia xấu xí, dám nhìn nàng như vậy thì không được.

Đường đến Dưỡng Tâm điện chỉ còn một đoạn ngắn nữa, Hứa Thanh Tiêu thấy Triệu Uyển Nhi không nói gì, không nhịn được mở miệng hỏi: "Chẳng hay năm nay Triệu cô nương xuân xanh bao tuổi?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Thị nữ bên người Hoàng đế vậy chắc chắn mình phải giao kết thật chặt, lỡ như sau này gặp phải chuyện gì thì có lẽ nàng sẽ giúp đỡ được mình.

Cho nên nói chuyện phiếm vài câu cũng bình thường mà thôi.

"Hẳn là nhỏ hơn một tuổi so với Hứa đại nhân."

Triệu Uyển Nhi hồi đáp.

"Ồ, ta còn tưởng rằng Uyển Nhi cô nương nhỏ hơn ta mấy tuổi, trông cô nương còn trẻ quá."

Hứa Thanh Tiêu tán dương một câu.

"Hứa đại nhân quá khen, chẳng qua Hứa đại nhân cũng trẻ trung vô cùng, trong triều đình, hẳn là nằm trong nhóm những người trẻ tuổi nhất."

Triệu Uyển Nhi cũng không lạnh lùng không nhìn người, ngược lại nàng còn trả lời Hứa Thanh Tiêu mấy câu.

Kiểu này có vẻ không phải ca quá khó, có thể nói chuyện phiếm, xem như mối quan hệ mới.

“Không phải là trẻ tuổi nhất, chỉ có thể nói là vận khí tốt, nhận được thánh ân của bệ hạ. Uyển Nhi cô nương, cô nương có thích ăn đồ ngọt không? Để hôm nào đó lên triều ta sẽ mang ít đồ ngọt tặng cho Uyển Nhi cô nương.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười nói.

“Đồ ngọt sao?”

Trong mắt Triệu Uyển Nhi toát ra vẻ hiếu kì.

“Ừ, trong cung quy củ quá nhiều, chắc hẳn ngự thiện phòng cũng bị quản chế, nếu như Uyển Nhi cô nương không ngại thì lần sau Hứa mỗ sẽ đem đến đây một ít, cho Uyển Nhi cô nương nếm thử.”

Hứa Thanh Tiêu cười khẽ nói.

Trong cung nhiều quy củ, mặc dù nói sơn trân hải vị gì trong cung cũng đều có nhưng trên thực tế thì những sơn hào hải vị này cũng chẳng qua chỉ là thuốc bổ mà thôi, bàn về hương vị thì chắc chắn không bằng những món ăn vặt bên ngoài.

Hơn nữa cho dù hương vị ngon đến mấy thì ăn quá lâu sẽ thấy thường thôi, chắc chắn không so được với những thứ bên ngoài.

“Vậy thì đa tạ Hứa đại nhân nha.”

Triệu Uyển Nhi là người thông minh, thường làm bạn bên cạnh quân vương tất nhiên tâm tư cũng nhanh nhạy, đối với những chuyện trong triều nàng được coi là rất hiểu nhưng có thể đối với những chuyện nam nữ, hoặc là giao lưu với người khác mà nói thì lại không có nhiều kinh nghiệm.

Nói cho cùng tuổi nàng vẫn còn trẻ, lại thêm ban đầu nàng đã có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu cho nên cũng thuận theo đồng ý một tiếng.

Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là một điểm, nữ tử ai cũng có suy nghĩ, sớm muộn thế nào nàng cũng phải gả cho người ta, cho dù là Nữ đế đi chăng nữa thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm nam nhân, huống chi là nàng?

Nếu như có thể tìm được một vị vừa có tài hoa vừa có tướng mạo, hơn nữa còn nắm đại quyền, vậy chẳng phải là vô cùng tốt sao?

Về phần mình có thích hay không thì lại là chuyện khác, trong cung không cho phép ngươi làm theo ý của mình.

Hai người nhanh chóng đã đi đến bên ngoài đại điện.

Đôi bên im lặng, không nói thêm nữa.

“Hứa đại nhân, chờ ở đây nhé.”

Triệu Uyển Nhi mở miệng bảo Hứa Thanh Tiêu đứng ở đây đợi, sau đó nàng đi vào đại điện bẩm báo.

Một lát sau, giọng Triệu Uyển Nhi lại vang lên.

“Bệ hạ tuyên Hứa đại nhân vào trong.”

Nghe theo lời Triệu Uyển Nhi, Hứa Thanh Tiêu đi vào bên trong đại điện.

Hắn cũng rất tò mò Nữ đế tuyên gặp hắn vì chuyện gì.

Là vì An quốc sách hay sao?

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Thần Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu hành lễ về phía bệ hạ.

Đại điện lạnh lẽo toát lên vẻ nghiêm trang yên tĩnh.

Tấm rèm lụa tím che khuất khuôn mặt Nữ đế nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra được một bóng dáng uyển chuyển tuyệt thế.

Nhưng tất cả đều rất yên tĩnh.

Không có bất kì âm thanh nào vang lên.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói, cũng không đứng thẳng, vẫn cứ đứng khom người như cũ.

Qua một lúc thật lâu, Hứa Thanh Tiêu mới không nhịn được lại mở miệng:

“Thần, Hứa Thanh Tiêu tham kiến bệ hạ.”

Hắn lại mở miệng một lần nữa, hắn đang nhắc nhở đối phương.

“Khụ,… Hứa Thanh Tiêu…”

“Ái khanh ăn cơm chưa?”

Giọng của Nữ đế vang lên làm cho Hứa Thanh Tiêu ngây ngẩn cả người.

Hử?

Ngươi bảo ta vào Dưỡng Tâm điện ngay trước mặt chúng thần là vì hỏi ta ăn hay chưa hả?

“Thần… còn chưa dùng bữa”

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại cảm thấy có hơi cổ quái kì lạ.

Đây chính là đế vương tâm thuật đó sao?

Ta thích rồi đó.

“Chưa ăn?”

“Ồ, vậy thì dùng bữa trước đi, qua ít ngày nữa trẫm lại tìm ngươi.”

Âm thanh Nữ đế lại vang lên.

Câu này làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn ngây ngốc.

Chỉ vậy thôi hả?

Ngươi bảo ta tới chỉ là để nói cho ta biết ăn cơm trước đi, hai ngày nữa lại tìm ta?

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không hiểu được Nữ đế đang nghĩ những gì.

Hắn cảm thấy rất kì lạ, cực kì kì lạ.

“Lui ra đi.”

Âm thanh Nữ đế lại vang lên lần nữa.

Trực tiếp bảo Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Sau đó, Triệu Uyển Nhi đi tới nói: “Hứa đại nhân, đi theo ta.”

“Được.”

“Bệ hạ, thần cáo lui.”

Hứa Thanh Tiêu lại càng cảm thấy kì quái nhưng cũng không nói gì thêm. Làm một thần tử, không nên nghi ngờ tác phong của đế vương.

Dù sao thì cũng đoán không ra.

Hai người lui ra.

Mà bên trong long loan, đối mắt đẹp của Nữ đế lại nhíu lại, ánh mắt hơi mơ hồ vô định.

Lúc rời khỏi hoàng cung, Hứa Thanh Tiêu vẫn ngơ ngác như cũ.

Hắn sửng sốt không biết Nữ đế Đại Ngụy triệu kiến hắn vì điều gì.

Thật sự là muốn hỏi hắn ăn cơm chưa thôi sao?

Điều này quá không hợp lý.

Chẳng lẽ là muốn nhìn cho kỹ dung nhan tuyệt thế của mình?

Hứa Thanh Tiêu thật sự hơi tò mò, người ta nói thánh ý khó dò, nhưng cái này quả thật là quá khó dò.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Hứa Thanh Tiêu quyết định về khách điếm trước rồi lại nói.

Cùng lúc đó.

Trong Văn Cung Đại Ngụy.

Ba vị đại Nho đang ngồi trong sảnh đường.

Ba vị này theo thứ tự là Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An và Chính Minh.

“Hôm nay trong triều, bệ hạ muốn cho Hứa Thanh Tiêu vào Lại bộ của ta nhưng cuối cùng lại đổi thành Hình bộ, hai vị thấy việc này như thế nào?”

Trần Chính Nho mở miệng hỏi hai người.

“Bệ hạ bảo hắn vào Lại bộ ta chẳng qua chỉ là lấy lui làm tiến mà thôi, bên trong lục bộ, Lại bộ, Hộ bộ, Binh bộ quan trong nhất.”

“Nhưng mà bất luận như thế nào thì bệ hạ cũng sẽ không cho Hứa Thanh Tiêu vào Binh bộ. Đại Ngụy không Bắc phạt được mà Hộ bộ thì Hứa Thanh Tiêu cũng không có tài hoa như vậy.”

“Cho nên chỉ có thể đưa mắt nhắm về phía Lại bộ, chỉ là, vừa mới vào triều mà đã được đi vào Lại bộ, việc này chắc chắn là không được, càng nghĩ thì càng thấy Hình bộ là tốt nhất.”

Chương 253: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (1)

“Chỉ là, theo lý thuyết thì cho dù Hứa Thanh Tiêu có tài hoa hơn nữa thì cũng không có khả năng được sắp xếp thẳng chức quan, theo lý thì hắn chẳng qua chỉ làm được chức Duyệt Chưởng, còn bây giờ lại bắt đầu làm từ Chủ sự thất phẩm.”

“Chỉ có thể nói, chiêu bài này, bệ hạ dùng rất tốt.”

Tôn Tĩnh An mở miệng phân tích tỉ mỉ chuyện này.

“Ừ.” Trần Chính Nho khẽ gật đầu, hắn ta cũng cho rằng như vậy.”

“Có điều, sắp xếp Hứa Thanh Tiêu vào Hình bộ là có ý gì?”

Lúc này, Chính Minh đại Nho mở miệng, trong lời nói tràn ngập vẻ hiếu kì.

“Còn có thể có ý gì, Hình bộ phụ trách thẩm tra tất cả vụ án của cả nước.”

“Để Hứa Thanh Tiêu qua đó đơn giản là vì cho hắn ít trải nghiệm mà thôi. Hắn là Chủ sự, không nhận nổi trách nhiệm quá lớn.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu ngoan ngoãn thì ở bên đó ba năm năm năm, đến lúc đó lại cho hắn thêm chút chức quyền, đại khái là thế.”

Tôn Tĩnh An có hơi xem thường, cũng không phải do hắn ta ngạo mạn mà thật sự là như thế.

“Không đúng.”

Trần Chính Nho lắc đầu, thân là tả thừa tướng, hắn ta phải suy nghĩ đến rất nhiều chuyện

“Hôm nay bệ hạ làm như vậy, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là muốn đề bạt Hứa Thanh Tiêu mà thôi.”

“Bắc phạt chi tranh, đây là chuyện không đến một hai năm nữa thì sẽ có kết quả, không có gì bất ngờ xảy ra, căn bản là sẽ không Bắc phạt mà lấy hưng quốc làm chủ, có thể nhìn ra từ việc thi phủ năm nay.”

“Bệ hạ nói cho cùng vẫn biết bây giờ Đại Ngụy cần nhất là gì, nếu chắc chắn Bắc phạt thì rất nhiều chuyện trong triều đình đều sẽ thay đổi, chỉ sợ Hộ bộ sẽ nhảy lên.”

“Về phần Lại bộ chỉ sợ cũng sẽ có những thay đổi cực lớn, Nho gia nhất mạch chúng ta có thể sẽ bởi vì vậy mà bị liên lụy, có lẽ bệ hạ đang ném cho chúng ta một tín hiệu, cảnh cáo một chút.”

“Nhưng chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể đảm nhiệm chức vụ trong Hình bộ, những lão già chúng ta có thể sẽ phải lùi về rồi, chuyện này tuyệt không đơn giản như trong tưởng tượng.”

Trần Chính Nho nhạy bén phát giác ra một chuyện, một chuyện cực kỳ không giống bình thường.

Bệ hạ cố ý chèn ép Nho đạo nhất mạch.

hắn ta không quan tâm đến chuyện cuối cùng Hứa Thanh Tiêu được sắp xếp chức quan gì, cho dù thật sự tới Lại bộ thì sao chứ? Cho dù là Viên Ngoại lang thì sao chứ?

Nói cho cùng thì Hứa Thanh Tiêu vẫn còn quá non nớt, nhưng chuyện hôm nay không hiểu sao lại làm cho hắn ta có cảm giác bệ hạ đang muốn chèn ép Nho đạo nhất mạch, nếu như vậy thì đây mới là tai họa ngập đầu.

Tôn Tĩnh An và đại Nho Chính Minh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhất là Tôn Tĩnh An, hắn ta mở miệng nói:

“Không thể nào, trong triều có một số việc không thể nào tách nho giả chúng ta ra, giống như Lại bộ vậy, lấy hiền mà dùng, nếu để cho những người khác làm thì chỉ vấn tâm thôi đã không làm được rồi.”

Tôn Tĩnh An thẳng thắn phủ nhận.

Bên trong lục bộ, có rất nhiều vị trí quan trọng đều do nho sinh đảm nhận bởi vì Nho giả vô tư, đặc biệt là đại nho, đến trình độ này thì chỉ nói đến tâm cảnh.

Đương nhiên vẫn là câu nói kia, nếu như hai nhân tài đều có thể dùng, dùng người của mình không bị xem là thiên vị mà là vì kéo dài địa vị Nho gia nhất mạch trong triều, hơn nữa lại tiện cho mình, có thể quản lý tốt thiên hạ.

Dù sao thì có ai nhận mình sai bao giờ?

"Nhưng nếu như có một học phái mới thì sao?"

Trần Chính Nho mở miệng nói một câu làm cho Tôn Tĩnh An nói không nên lời.

Trong chốc lát, Tôn Tĩnh An khẽ cau mày nói:

"Chính Nho tiên sinh, ý của ngài là bệ hạ muốn nâng đỡ tâm học của Hứa Thanh Tiêu?"

Tôn Tĩnh An đã nghĩ rõ rồi.

"Chính là như vậy, nhưng không nhất định, dù sao thì học phái của Hứa Thanh Tiêu cũng không có cách nào đối chọi được với Chu thánh nhất mạch được, nói theo cách khác thì như mấy điều mà các vị vừa nói, Hứa Thanh Tiêu không thể trở thành thánh nhân được."

"Nhưng triều đình không cần một thánh nhân, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu có thể thuận lợi trở thành thiên địa đại Nho vậy thì chúng ta gặp rắc rối rồi."

Trần Chính Nho không tin Hứa Thanh Tiêu có thể trở thành thánh nhân, nhưng Trần Chính Nho cũng biết triều đình không cần thánh nhân, bệ hạ cũng không mong Hứa Thanh Tiêu sẽ trở thành Văn thánh, điều này có sự khiêu chiến cực lớn đối với hoàng quyền.

Nhưng chỉ cần Hứa Thanh Tiêu trở thành thiên địa đại Nho là được rồi, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu trở thành thiên địa đại Nho, có phải thánh nhân hay không đã không còn quan trọng, hắn hoàn toàn có thể dìu dắt một nhóm học sinh ủng hộ hắn.

Đến lúc đó cài cắm vào triều đình, vậy thì bọn họ sẽ ngày càng yếu đi, nếu có một ngày trong đám môn đồ của Hứa Thanh Tiêu có người trở thành đại Nho thì bọn họ coi như xong đời.

Mới thay thế cũ, đây chính là quy luật của tự nhiên, có chống lại cũng không được, nhưng chuyện mới thay thế cũ quá nhanh khiến bọn họ không thể tiếp nhận được.

“Ý Chính Nho tiên sinh muốn nói, Hứa Thanh Tiêu là quân cờ mà bệ hạ dùng để thử nghiệm?”

Tôn Tĩnh An hỏi.

“Ừ.”

Trần Chính Nho khẽ gật đầu, ý của hắn ta chính là như vậy.

Hai người kia lập tức trầm mặc.

Còn Tôn Tĩnh An, hắn ta lại tiếp tục mở miệng nói: “Nói như vậy, chúng ta làm cho con cờ này biến thành con chốt thí luôn có được không?”

Giọng hắn ta có vẻ lạnh lùng.

“Biến thành con chốt thí là thế nào?”

Chính Minh đại nhân hỏi.

“Hắn đã vào Hình bộ, ta và Hình Bộ Thượng thư Trương Tĩnh có quan hệ không tệ, để hắn thẩm tra chẩn tai án Bình Khâu chẳng phải là được rồi hay sao?”

Trong nháy mắt Tôn Tĩnh An nghĩ đến biện pháp này.

Lời này nói ra làm cho sắc mặt Chính Minh đại nhân hơi thay đổi, lông mày không khỏi nhăn lại: “Vụ án này có liên quan quá lớn, để cho Hứa Thanh Tiêu xử lý thì không phải là hành vi của Nho đạo ta.”

hắn ta có chút mâu thuẫn, bởi vì vụ án này rất phiền phức, bảo Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận thì rõ ràng chính là đang chơi Hứa Thanh Tiêu một vố.

“Chính Minh tiên sinh sai rồi.”

“Lão phu làm vậy là có ba mục đích, một, Hứa Thanh Tiêu vừa vặn là đại tài vạn cổ, để hắn ta tiếp nhận việc này cũng xem như kiểm tra bản lĩnh của hắn. Nếu như hắn thấy khó mà lui thì căn bản chẳng phải là đại tài gì. Trong lòng chúng ta cũng rõ.”

“Thứ hai, nếu như hắn dám lật lại bản án thì cũng coi như là giải quyết được một chuyện phiền phức to lớn, vừa có thể xem tài hoa của hắn, lại có thể ra sức cho quốc gia, nhất cử lưỡng tiện.”

“Thứ ba, tài học của Hứa Thanh Tiêu chính là bàng môn tả đạo, nếu như lấy học phái của hắn lập triều thì Đại Ngụy ta sẽ loạn mất, lão phu có nghe qua tâm học của hắn, tri hành hợp nhất, đã biết rồi thì nhất định phải làm. Loại học thuật này sao có thể giáo hóa người trong thiên hạ? Biết tiền tài của quý thì liền đi cướp hay sao?”

Chương 254: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (2)

“Tôn mỗ cũng không phải là vì tư tâm mà là vì thiên hạ Đại Ngụy, vì lê dân bách tính, cho nên chuyện này Tôn mỗ cảm thấy có thể thực hiện được.”

Tôn Tĩnh An vì chuyện này mà giải thích một lô một lốc.

Hai ý trả lời trước hoàn toàn là gạt người, nhưng câu nói sau cùng lại thấm được vào lòng Trần Chính Nho và Chính Minh đại Nho.

Chỉ là hai người kia vẫn im lặng, dù sao chuyện này cũng đã làm trái đạo quân tử.

Chẳng qua sự im lặng của Trần Chính Nho hình như là còn có ý khác nữa.

“Như vầy đi, vừa rồi Trần Tâm đại Nho có nói với ta Hứa Thanh Tiêu sẽ đi tìm hắn ta, nếu như Trần Tâm đại Nho có thể thuyết phục được Hứa Thanh Tiêu thì chúng ta tính tiếp, thế nào?”

Chính Minh đại Nho vẫn không muốn đồng ý mà muốn thay đổi biện pháp.

Xem thử coi Trần Tâm nói thế nào.

“Cũng được.”

“Sau ba ngày nữa Hứa Thanh Tiêu sẽ nhậm chức, thời gian còn kịp, nghe Chính Minh đại Nho đi.”

Trần Chính Nho cùng Tôn Tĩnh An cũng khẽ gật đầu đồng ý.

Sau đó ba người lập tức đứng dậy rời đi, mỗi người đều mang theo suy nghĩ riêng của mình.

Mà lúc này.

Lý công công đưa quan phục, quan ấn cùng với lệnh bài thân phận và văn kiện tương ứng của Hình bộ tới.

Về phần nơi ở, trước mắt còn đang quét dọn sửa chữa lại, dù sao thì bệ hạ đã hạ chỉ sửa thành học đường, vừa để Hứa Thanh Tiêu ăn ở vừa tiện cho Hứa Thanh Tiêu có thể dạy học vân vân.

Suy nghĩ rất chu đáo, xem ra là đã biết Hứa Thanh Tiêu làm chuyện gì ở phủ quốc công cho nên mới thuận nước đẩy thuyền. Dù sao Nữ đế Đại Ngụy cũng biết hắn đứng về phía bên kia, cứ mãi nhận ân tình của đám võ quan thì cũng không tốt lắm.

Hứa Thanh Tiêu giữ Lý Hiền lại ăn bữa cơm, trên bàn cơm, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói thêm gì, hắn chỉ muốn tạo mối quan hệ với Lý Hiền, rút ngắn khoảng cách lại một chút.

Ăn bữa cơm này, Lý Hiền vừa vui vẻ vừa cảm động, lại còn hơi sợ hãi nữa.

Từ xưa đến nay chưa có ai mời người như hắn ta ăn cơm, nói thật thì đám triều thần quyền quý này có ai lại không xem bọn họ như con sâu con kiến.

Thậm chí họ còn cảm thấy hoạn quan đáng ghét các kiểu, nhưng Hứa Thanh Tiêu chẳng những không ghét thỉnh thoảng còn mời rượu hắn ta.

So sánh xong, Lý Hiền cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đúng là thánh nhân chuyển thế.

Cái gì gọi là quân tử?

Giống như Hứa Thanh Tiêu mới gọi là quân tử.

Lý Hiền cảm động muốn khóc, đến cuối cùng hắn ta sống chết gì cũng phải trả tiền bữa ăn này, muốn cản cũng không cản được.

Chỉ là trước khi đi, Hứa Thanh Tiêu lại lấy ra ngân phiếu một trăm lượng. Triều đình thưởng cho thiên kim, tất nhiên là thiên kim này chỉ là một ngàn mảnh vàng mà thôi, đổi qua thì bằng một trăm lạng vàng.

Trên danh nghĩa nghe thật êm tai, thiên kim thiên kim.

Một trăm lạng vàng thì bằng một ngàn lượng bạc, ngàn lượng bạc này đều là ngân phiếu nên Hứa Thanh Tiêu cũng không keo kiệt mà trực tiếp đưa cho Lý Hiền.

Lý Hiền sợ hãi, sống chết gì không dám nhận. Hứa Thanh Tiêu cứ kiên trì muốn cho, cuối cùng làm Lý Hiền khóc lên.

“Hứa đại nhân, ngài đối với ta thật sự là quá tốt rồi, trước đó ta vẫn cảm thấy văn nhân ai nấy đều cao cao tại thượng, không nhìn đến ta, có đôi khi vào triều không cẩn thận đụng phải đám văn nhân này bọn họ còn vội đưa tay lau, giống như đụng phải ôn thần vậy.”

“Thiên hạ này không ai không chê hoạn quan bọn ta, thật không ngờ ngài đối với bọn ta thật sự quá tốt, ta không biết làm thế nào để báo đáp lại ngài, nhưng ngài yên tâm, từ nay về sau, nếu như ngài có yêu cầu gì thì cứ nói, dù có xông pha biển lửa ta quyết không từ.”

Lý Hiền vừa khóc vừa nói. hắn ta thật sự rất cảm động, bình thường lúc vào triều không cẩn thận đụng phải ai họ cũng đều tránh như ôn thần, thậm chí còn chửi ầm lên, nhất là đám nho quan kia, loại người như mình trong miệng bọn họ còn không được xem là người.

Dù sao bọn họ cũng không có thứ đồ chơi kia.

Nhưng bọn họ cũng khó chịu mà, cho nên cũng cực kì uất ức. Hơn nữa trong hoàng cung kì thật bọn họ chính là một đám nô tài không ai quan tâm, ai thấy cũng đều có thể chửi một câu. Nỗi khổ của thái giám người bình thường làm sao biết được.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu thì chẳng những không chê mà ngược lại mang đến cảm giác như xưng huynh gọi đệ, thậm chí lần nào cũng muốn đưa ngân lượng cho hắn ta. Ngân lượng nhiều hay ít là một chuyện nhưng mà quan trọng nhất là tâm ý.

Hứa Thanh Tiêu coi hắn ta là người, sao không cảm động cho được?

Thái giám không quan tâm đến ngân lượng mấy, điều mà bọn hắn quan tâm chính là ánh mắt của những người khác. Không

yêu cầu gì quá xa xôi, bọn họ chỉ cần người khác xem mình như những người bình thường là được.

“Lý công công, Hứa mỗ ta cũng không phải là người bình thường, bọn họ mắt chó coi thường người khác còn Hứa mỗ ta thì không.”

“Lý công công, Hứa mỗ cũng không muốn nói gì thêm, nếu như một ngày kia Lý công công có thế lực, cũng đừng nên quên người huynh đệ là ta nha.”

Hứa Thanh Tiêu vừa cười vừa nói.

Lời này nói ra, Lý Hiền lại càng thêm cảm động. hắn ta khóc như mưa. Hứa Thanh Tiêu mới vừa nói huynh đệ, thời này lại có người chịu làm huynh đệ với loại người như bọn họ.

“Hứa đại nhân, Lý Hiền ta cả gan gọi ngài một tiếng Hứa đại ca, tuy nói có thể là cả đời này lão đệ cũng không được thế nhưng nếu như có một ngày ta thật sự đắc thế.”

“Ta nhất định sẽ không quên ngài, ngài chính là đại ca ruột của ta, ta còn tôn trọng ngài hơn cả đại ca ruột nữa.”

Lý Hiền nói những lời xuất phát từ tận đáy lòng bởi vì Hứa Thanh Tiêu là người đáng để cho người ta tôn trọng.

“Yên tâm, hiền đệ, ngu huynh nhìn người rất chuẩn, ngươi sẽ đắc thế. Hiền đệ, lau nước mắt đi, không còn sớm nữa, ngươi hồi cung đi, tránh để chậm trễ lại bị người ta nói.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Lý Hiền khẽ gật đầu, hít sâu mấy hơi, xem dáng vẻ như là cảm động sắp hỏng rồi.

Sau khi Lý Hiền đi rồi, Hứa Thanh Tiêu dự định nghỉ ngươi một lát rồi lại đi tìm đại Nho Trần Tâm và đại Nho Chu Dân.

Đứng ngoài cửa sổ nhìn bóng lưng Lý Hiền trên đường, Hứa Thanh Tiêu cũng không vội vã làm gì.

Đối với Lý Hiền, Hứa Thanh Tiêu sẽ lợi dụng cho thật tốt, chẳng qua bây giờ còn chưa phải lúc. Cảm động nhất thời cũng vô dụng, mình cần phải thật sự làm chuyện gì đó cho Lý Hiền mới được.

Nếu như có thể để Lý Hiền nhất mực trung thành với mình thì mình mới tạo ra đảng hoạn quan được.

Hứa Thanh Tiêu tin chắc Nữ đế sẽ không phản đối kế hoạch này.

Nhất là hôm nay sau khi vào triều, hắn lại càng nhìn rõ hơn tình thế trong triều.

Võ nho tranh đấu, văn thần bọ ngựa bắt ve, còn có một nhóm người mỗi người ai nấy đều có tâm tư riêng. Cả triều có bốn đảng phái, đây là chuyện cực kỳ không tốt đối với hoàng quyền.

Chương 255: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (3)

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng cảm nhận được áp lực của Nữ đế.

Nho thần hùng hổ dọa người, làm chuyện gì đều cần phải cùng nhau tiến lên nhưng mà nho quan trong triều đình là một nhóm, trong Văn cung Đại Ngụy còn có một nhóm.

Nữ đế muốn làm suy yếu quyền lực và địa vị của nho quan chỉ sợ là vô cùng khó khăn.

Còn v quan thì tốt hơn một chút, tuổi tác đã già, đợi đến khi có một ngày bọn họ mất đi thì địa vị tất nhiên cũng theo đó mà hạ xuống, không giống nho quan, cho dù là các đại Nho đi gặp ông bà rồi thì vẫn còn các đại Nho mới, dù sao thì văn nhân trong thiên hạ này cũng nhiều lắm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu e ngại nhất không phải là bọn họ mà là đám văn thần đằng sau. Đám văn thần này mới đúng là sói.

Núp ở phía sau không nói lời nào, lẳng lặng nhìn hai bên tranh đấu. Chờ thời cơ, thế cục ổn định lại thì đám sói này nhất định sẽ lộ ra bộ mặt thật.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu có thể chắc chắn sở dĩ Nữ đế không vội xác định chuyện Bắc phạt là vì muốn cản chân đám văn thần này.

Quả nhiên, lòng dạ đám người chơi chính trị ai cũng đều phức tạp như nhau, nếu không phải đã sống hai đời thì Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không chịu nổi.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu chỉnh trang xong ngoại hình rồi rời khỏi khách điếm.

Hắn đi đến chỗ của Trần Tâm đại Nho.

Nhà của Trần Tâm đại Nho tương đối xa xôi, không phải trong Văn cung. Nếu như trong Văn cung thì Hứa Thanh Tiêu cũng

sẽ không đến thăm hỏi.

Với tình thế hiện giờ của hắn, nếu đi đến Văn cung tức là muốn đi tìm tai họa.

Trung tâm hoàng thành Đại Ngụy phân thành mấy khu vực.

Lớn nhất là đường lớn Chu Tước và đường lớn Huyền Vũ, xuống nữa là bảy mươi hai phường và ba khu đường lớn.

Hai đường lớn Chu Tước và Huyền Vũ là nơi ở của vương hầu quốc công, trọng thần triều đình, hoàng thân quốc thích, là khu vực của các nhân vật quan trọng.

Bảy mươi hai phường. Đây là nơi ở của các nhân vật quan trọng hạch tâm, tấc đất tấc vàng, người ở trong bảy mươi hai phường không có ai là người bình thường hết.

Về phần ba khu đường lớn thì là chỗ ở của bách tính thông thường, tất nhiên hai chữ thông thường này chỉ có thể nói là thông thường trong hoàng thành, ra khỏi hoàng thành cũng đều là người bề trên.

Đường Lâm An, đường Quảng Dương, đường Chính Ngọ.

Trần Tâm đại Nho ở trên đường Lâm An, Hứa Thanh Tiêu nghe ngóng một phen đã biết nhà của đại Nho Trần Tâm.

Phủ trạch không lớn, lo với phủ quốc công mà nói thì chính là tiểu đệ đụng với đại ca, nhưng cũng không kém bao nhiêu, ít nhất thì cũng có đình có viện, tạm được.

Sau khi nhờ thủ vệ vào thông báo một tiếng, Hứa Thanh Tiêu bèn tiến vào bên trong phủ trạch.

Trần Tâm đại Nho đang đánh cờ ở trong đình viện, ông đánh cờ cùng với một nam tử trung niên.

Hứa Thanh Tiêu không biết người này nhưng lại biết thân phận của người này.

Quận vương.

Ở Đại Ngụy, người có thể mặc mãng bào ngũ trảo cũng chỉ có thể là quận vương.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu bái kiến Trần Tâm tiên sinh, bái kiến quận vương.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ cúi đầu hướng về phía hai người.

“Ha ha, không cần đa lễ, Thủ Nhân, ngươi ngồi bên cạnh đi, để ta với Hoài Bình quận vương đánh xong ván cờ này rồi lại cùng tâm sự với ngươi.”

Trần Tâm đại Nho cười cười, ra vẻ cực kỳ hiền lành.

Còn Hoài Bình quận vương thì không nói lời nào nhưng có nhìn hắn một cái, chỉ là ánh nhìn này rất bình tĩnh, thậm chí còn mang theo một chút… biểu cảm không quá ưa thích.

Dù không biết tại sao đối phương lại dùng loại ánh mắt này để nhìn mình nhưng lòng Hứa Thanh Tiêu vẫn lặng như nước, hắn ngồi ở một bên, kiên nhẫn chờ đợi.

Chẳng qua địch ý của Hoài Bình quận vương đối với hắn hình như rất sâu, hắn ta trầm tư chơi cờ, thường đợi rất lâu mới hạ cờ.

Tuy nói đánh cờ cần trầm tư nhưng trầm tư như vậy thì thật sự là có hơi quá rồi. Đã thấy khách đến mà còn cố ý như vậy, rõ ràng là cố tình chơi hắn.

Hứa Thanh Tiêu hơi hiếu kì, hắn đã đắc tội Hoài Bình quận vương bao giờ nhỉ?

Quận vương Đại Ngụy cũng không ít, mười ba vị quận vương còn có ba vị thân vương còn sống, phụ thân của Hoài Bình quận vương chính là Hoài Ninh thân vương, thân phận bối cảnh rất lớn, quyền thế cũng cực lớn, không phải là quận vương nhàn hạ gì.

Hoài Ninh thân vương nắm trong tay Kỳ Lân quân Đại Ngụy, đây cũng không phải là chuyện đùa, ông ta được xem như là quyền thần bên trong quyền thần, địa vị siêu nhiên.

Cho nên đắc tội Hoài Bình quận vương đúng là một chuyện không tốt chút nào. Nhưng mình đắc tội hắn ta khi nào vậy nhỉ? Chẳng lẽ hắn ta ghen ghét vẻ ngoài mình đẹp trai hơn hắn ta?

Trong lúc Hứa Thanh Tiêu còn đang suy tư thì một âm thanh đột ngột vang lên:

“Hôm nay kỳ nghệ của quân vương quả nhiên vượt bậc, Trần mỗ thua.”

Giọng nói đại Nho Trần Tâm vang lên, mang theo ý cười.

“Tiên sinh nói thật quá lời, kỳ nghệ tiên sinh cao siêu, đơn giản là có người đến nên không để tâm vào ván cờ thôi, bằng không thì vô luận bản vương đánh thế nào cũng không thể thắng tiên sinh được.”

Hoài Bình quận vương nói với ngữ khí bình tĩnh. Hắn ta lộ ra vẻ cực kỳ cung kính với Trần Tâm đại Nho.

“Không phải đâu, thắng thì chính là thắng.”

Trần Tâm đại Nho khẽ cười một tiếng sau đó đứng dậy, ông vuốt sợi râu rồi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thủ Nhân, ngươi biết đánh cờ không?”

Trần Tâm cười nói.

“Đối với việc chơi cờ, học sinh không biết chút nào.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu. Hắn sẽ không chơi cờ, nói đúng hơn là hắn sẽ không chơi cờ vây, cờ ca rô thì còn chơi được nhưng đối với loại người này mà nói thì coi như có chơi cờ ca rô đi chăng nữa cũng không thắng đối phương được.

“Không có việc gì, thử một lần xem, lão phu dạy ngươi chơi.”

Trần Tâm cười nói.

Hứa Thanh Tiêu cũng không từ chối, hắn đứng dậy ngồi vào một bên.

Hoài Bình quận vương thì ngồi bất động tại chỗ nhưng khí lạnh phát ra lại hết sức rõ ràng.

Trần Tâm đại Nho có thể nhìn ra được địch ý của Hoài Bình quận vương nhưng ông cũng không nhiều lời, chỉ dốc lòng dạy Hứa Thanh Tiêu chơi cờ vây.

Sau khi đã hiểu sơ sơ, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu đánh cờ. Hắn cầm quân đen, trên thực tế thì Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được

một chút về cách chơi cờ, đương nhiên chỉ hiểu chút xíu mà thôi.

Trần Tâm đại nho cũng không chơi hết sức mà chỉ cách chơi cờ cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu ông ta trổ hết tài thì đúng là ức hiếp người khác.

Hứa Thanh Tiêu hạ cờ rất nhanh, dường như không cần suy nghĩ gì, làm cho người ta có cảm giác hắn muốn đặt cờ chỗ nào thì đặt chỗ đó.

Cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu đánh bừa mà Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ một đạo lý, đánh cờ có thể thua nhưng khí thế không được thua.

Trần Tâm đại Nho không nói gì thêm, hai người hạ cờ với tốc độ cực nhanh.

Không bap lâu sau, bàn cờ hình thành cục diện vây quét, là Trần Tâm đại Nho vây quét Hứa Thanh Tiêu.

Cuối cùng cũng có thể kết thúc, Hứa Thanh Tiêu không thua nhiều, chỉ thua bốn năm mươi con cờ mà thôi. Hứa Thanh Tiêu tự nhận là không tệ lắm bởi vì dù sao trước mặt hắn cũng là một vị đại Nho.

Chương 256: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (4)

Thế cuộc kết thúc, Trần Tâm đại Nho chậm rãi mở miệng nói:

“Thủ Nhân à, thế cuộc như đời người vậy, dù là lần đầu ngươi đánh cờ nhưng nhìn ra được ngươi sát phạt quả quyết, chuyên công phạt, cực kỳ cấp tiến.”

“Đây là chuyện tốt, giai đoạn trước giống như rồng, nhưng lại lộ ra rất nhiều vấn đề. Trong lần hạ cờ thứ bốn mươi lăm của ngươi, quá vội vàng tiến về phía trước, ta chỉ cần đi bước kế tiếp thì ngươi có thể không còn đường đi tiếp nữa.”

“Còn ở lần hạ cờ thứ bảy mươi tám, chín mươi lăm của ngươi, đều có vấn đề, còn có lần thứ một trăm lẻ năm, mặc dù ngươi thắng ta năm con cờ nhưng cũng đã lọt vào bẫy của ta dẫn đến cả bàn đều thua.”

“Ngươi đã rõ chưa?”

Trần Tâm đại Nho mở miệng, ông ta dùng thế cuộc để ám chỉ ra một vài lời, ý nghĩa của nó rất đơn giản, hy vọng Hứa Thanh Tiêu đừng quá vội vàng tiến về phía trước, phải suy nghĩ cho thật kỹ.

“Tiên sinh dạy rất đúng.”

“Chẳng qua lúc hạ cờ lần thứ bảy mươi tám và chín mươi lăm, học sinh cũng nhìn ra được vấn đề, nhưng học sinh không hiểu kỳ đạo, cho nên chỉ có thể lựa chọn biện pháp mà học sinh cho là an toàn nhất.”

“Về phần lần hạ cờ thứ một trăm lẻ năm, dù cho cả bàn đều thua nhưng học sinh cho rằng bàn cờ không thể nào so với đời người được, đời người lớn hơn bàn cờ gấp vạn lần, một bàn cờ có khi cũng chỉ là một quá trình mà thôi, không phải là cả cuộc đời.”

Lời khuyên của đại Nho Trần Tâm Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng mượn thế cuộc để nói ra tiếng lòng của mình.

Một ván cờ xem thì là thua rồi, nhưng thua vì mình trẻ tuổi, thua vì có rất nhiều thứ mình còn chưa biết, cho nên thua cờ không hối hận.

Nhưng đời người không chỉ nhìn qua ván cờ được, nó gấp vạn lần bàn cờ này, như vậy, lần này hạ cờ thua chỗ này thì có thể tiếp tục hạ cờ ở nơi khác, không thể bởi vì nhất thời muốn xông lên mà cho rằng ta nhất định sẽ thua cả ván.

Những lời nói này của Hứa Thanh Tiêu làm cho Trần Tâm đại Nho hơi xúc động.

Ông ta khẽ gật đầu, muốn nói gì đó nhưng lại không biết có nên nói hay không, cuối cùng, ông vẫn mở miệng nói:

"Thủ Nhân, ngươi hãy nghe lời khuyên của lão phu, kỳ thật ngươi có thể cân nhắc chuyện phế ý, hoặc là cho dù không phế ý thì cũng có thể gia nhập Chu thánh nhất mạch bọn ta, ngươi cố gắng học, dung nhập ý đó vào Chu thánh chi ý, nói không chừng đây chính là một chuyện tốt."

Cuối cùng, Trần Tâm đại Nho vẫn nói ra những lời ấy, khuyên Hứa Thanh Tiêu gia nhập vào Chu thánh nhất mạch.

"Ý của tiên sinh Thanh Tiêu đã rõ, nhưng Thanh Tiêu đã lập ngôn, sẽ không vào Chu thánh nhất mạch."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn trả lời một câu như vậy. Lần này đến gặp Trần Tâm đại Nho là bởi vì trước đó đã có hẹn với nhau, Trần Tâm đại Nho cũng không có bất cứ ác ý gì với mình, cho nên hắn mới đến đây.

Chỉ là lời này vừa dứt, Trần Tâm đại Nho còn chưa kịp mở miệng thì giọng của Hoài Bình quận vương đã vang lên.

"Hừ, quả nhiên là cuồng vọng."

Giọng Hoài Bình quận vương vang lên làm cho cục diện trở nên hơi lạnh lẽo.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói, còn Hoài Bình quận vương lại tiếp tục mở miệng nói:

“Chu thánh chính là thánh của Đại Ngụy, ý cao như trời, ngươi chỉ là một nho sinh minh ý, dám nói lập ngôn, Trần Tâm đại Nho yêu quý tài năng của ngươi, nhưng ngươi lại không thích uống rượu mời, chỉ thích uống rượu phạt.”

“Hứa Thanh Tiêu, chẳng lẽ ngươi thật sự xem mình là đại tài vạn cổ thật sao?”

Hoài Bình quận vương mở miệng, trực tiếp răn dạy Hứa Thanh Tiêu, chẳng cho hắn chút xíu mặt mũi nào, hơn nữa lại còn gọi thẳng tên.

“Hoài Bình quận vương, Hứa mỗ không hề có ý này, ngược lại là quận vương, từ khi Hứa mỗ xuất hiện, ngài đã mang theo địch ý không thể nào hiểu được.”

“Hứa mỗ muốn hỏi quận vương, tại hạ đã trêu chọc quận vương chỗ nào?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đối mặt với sự giận dữ mắng chửi của Hoài Bình quận vương, hắn cũng không tỏ ra sợ hãi hay e ngại, trái lại hắn rất hiếu kì, tại sao đối phương lại có địch ý như thế với mình.

“Ngươi nói không sai, đúng là ta mang theo địch ý với ngươi đấy, nếu không phải có Trần Tâm đại Nho ở đâu thì chỉ bằng những gì mà ngươi nói bản vương đã muốn thưởng cho ngươi mấy cái bạt tai rồi, để cho ngươi biết cái gì gọi là quy tắc.”

Hoài Bình quận vương cũng không thèm che giấu, hắn ta thật sự ghét Hứa Thanh Tiêu, cực kỳ ghét.

Lời này nói ra làm cho Hứa Thanh Tiêu không khỏi khẽ nhíu mày. Nói tới nói lui thì mắng vẫn là mắng, hơn nữa câu này còn chẳng thèm cho hắn chút mặt mũi. Thưởng cho hắn mấy cái tát? Nếu như ngươi dám làm thật, Hứa Thanh Tiêu ta không đánh chết ngươi thì ta theo họ ngươi.

“Quận vương chớ có tức giận.”

“Thủ Nhân chẳng qua chỉ là tuổi còn hơi nhỏ mà thôi, không hiểu quy củ là chuyện bình thường, lúc còn trẻ ai mà chẳng có nhuệ khí.”

Lúc này, Trần Tâm đại Nho đứng dậy hòa giải, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thủ Nhân, lão sư của Hoài Bình quận vương chính là Dương Thiện tiên sư của Văn cung Đại Ngụy, cũng là thiên địa đại Nho.”

Trần Tâm đại Nho giải thích, trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu liền rõ ràng.

Trong văn cung Đại Ngụy có mấy nhân vật thật sự rất ngầu, là thiên địa đại Nho, hơn nữa không phải là thiên địa đại Nho thông thường mà là nửa chân đạp đến Thánh cảnh, lúc nào cũng có thể trở thành tồn tại bán thánh.

Đó là người lợi hại chân chính, cũng bởi vì có bọn họ cho nên bố cục của triều đình sẽ rất khó lung lay, cho dù Nữ đế có muốn loại trừ tận gốc quyền lực của nho quan thì cũng rất khó thi hành, mấy vị này không chết thì Chu thánh nhất mạch sẽ vô cùng hưng thịnh.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng đã rõ vì sao mà Hoài Bình quận vương lại mang theo hận ý đối với mình.

Thì ra là Chu thánh nhất mạch, vậy thì không sao, nhân vật như vậy nhắm vào mình cũng có thể hiểu được.

Chỉ là, vẫn thấy hơi khó chịu.

“Thanh Tiêu đã rõ, thì ra là học trò của Dương Thiện tiên sư, khó trách Hoài Bình quận vương lại có địch ý với Thanh Tiêu như thế. Nếu là như vậy, vậy ta xin quận vương hãy động thủ đi, trước tiên cứ giết Hứa mỗ trước rồi lại giết hết tất cả những người không phải là văn nhân của Chu thánh nhất mạch trong thiên hạ.”

“Tốt nhất là hãy đốt hết tất cả những thư tịch của các thánh nhân khác ngoại trừ Chu thánh, vậy thì từ nay về sau văn nhân trong thiên hạ đều sẽ có thể an tâm học tập đạo của Chu thánh.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nghiêm túc đưa ra đề nghị.

“Cuồng vọng!”

Ầm!

Hoài Bình quận vương sao có thể nghe không ra những lời trào phúng của Hứa Thanh Tiêu, hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, khí thế đáng sợ giống như núi cao trực tiếp áp chế Hứa Thanh Tiêu. Hoài Bình quận vương không chỉ là một nho sinh, hắn còn là một võ giả.

Ít nhất thì cũng là võ giả thất phẩm trở lên.

Chương 257: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (5)

Khí thế như cơn lũ lướt qua áp chế mà đến, trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy được một lực áp chế đáng sợ, trên người như bị một vạn cân bê tông đè lên, hai chân không nhịn được mà run rẩy, đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể. Cũng may hắn là Đại Nhật thánh thể, bằng không đoán chừng dưới khí thế kia, chắc hắn đã bị ép cho quỳ xuống rồi.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật sự không biết sống chết, ngươi cho rằng ta không dám ra tay với ngươi sao?”

Hoàn Bình quận vương nộ khí trùng thiên nói.

“Đủ rồi!”

Nhưng vào lúc này, Trần Tâm đại Nho mở miệng, Hạo nhiên chính khí kinh khủng ngập tràn, tiếng hét này như tiếng chuông lớn trong hoàng cung, vang lên bên tai Hoài Bình quận vương.

Sau một khắc, Hoài Bình quận vương thu hồi luồng khí thế như nước lũ này lại.

Còn sắc mặt Hứa Thanh Tiêu thì lại tái nhợt vô cùng, mặc dù không còn áp lực nhưng loại cảm giác này vẫn làm cho tim hắn đập hơi nhanh.

Hạo nhiên chính khí của Trần Tâm đại Nho không có cách nào đối kháng lại với võ giả chi lực nhưng uy vọng của ông vẫn còn, một câu cũng đủ để Hoài Bình quận vương thu tay lại.

“Trần Tâm đại Nho, là bản vương sai, đã động võ ở trước mặt ngài, mong Trần Tâm đại Nho thứ tội.”

Hoài Bình quận vương thờ phụng Chu học, sư phụ là Dương Thiện tiên sư, cho nên lại càng tôn trọng Trần Tâm hơn, nói đúng hơn một chút thì đúng là đại Nho nào trong Chu thánh nhất mạch hắn cũng đều rất tôn trọng.”

Nếu như không phải Trần Tâm đại Nho ở đây, hôm nay chắc chắn Hứa Thanh Tiêu không có quả ngon để ăn.

“Thủ Nhân, ngươi không sao chứ?”

Trần Tâm đại Nho đỡ Hứa Thanh Tiêu lên, sau đó hít sâu một hơi, nhìn về phía Hoài Bình quận vương nói:

“Quận vương đại nhân, Thủ Nhân là khách của lão phu, hôm bay chiêu đãi không chu đáo, mong quận vương đại nhân chớ trách tội.”

Ý của ông rất rõ ràng, chính là hạ lệnh đuổi khách.

“Trần Tâm đại Nho, kẻ này nói xấu Chu thánh, chúng ta đã khuyên hắn bỏ gian tà theo chính nghĩa rồi nhưng hắn vẫn khư khư cố chấp, bản vương giáo huấn hắn một chút cũng là hợp tình hợp lý, mong rằng Trần Tâm đại Nho chớ nóng giận.”

Hoài Bình quận vương cũng không cho là mình đã làm sai, ngược lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có nhiều chỗ không tốt. Điểm sai duy nhất là hắn ta đã động thủ trước mặt đại Nho.

“Được, ý của quận vương lão phu đã rõ.”

Trần Tâm đại Nho đúng là hơi tức giận. Quân tử động khẩu không động thủ, Hoài Bình quận vương lại trực tiếp đông thủ, đây không phải là đang làm tăng lên sự ác cảm của Hứa Thanh Tiêu đối với Chu thánh nhất mạch hay sao?

Nói thật thì bản thân chuyện này vốn là phải nói từ từ, phải nói chuyện cho tốt với Hứa Thanh Tiêu, kết quả không ngờ lại huyên náo thành như thế này.

“Trần Tâm đại Nho, thật xin lỗi, bản vương cáo từ.”

Hoài Bình quận vương cũng không nhiều lời thêm gì, nếu như Trần Tâm đại Nho đã không nghe hắn giải thích vậy thì cũng chẳng còn gì đáng để nói thêm, cứ đi thẳng là được.

Hoài Bình quận vương đi rồi, trước khi đi vẫn không quên hung tợn nhìn Hứa Thanh Tiêu một cái.

Đợi sau khi Hoài Bình quận vương đi.

Trần Tâm đại Nho nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, mang theo vẻ tạ lỗi nói:

“Thủ Nhân, lão phu không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. Những hành động và việc làm của Hoài Bình quận vương cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi, lão phu thay hắn tạ lỗi với ngươi.”

Trần Tâm đại Nho hướng về phía Hứa Thanh Tiêu tạ lỗi nói.

“Tiên sinh nói quá lời.”

“Học sinh hiểu rõ, học sinh cũng lý giải được. Đa tạ tiên sinh đã ra mặt thay cho học sinh, bằng không thì có lẽ học sinh sẽ bị đánh.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn cảm tạ Trần Tâm đại Nho đã ra tay giúp hắn, nhưng thù này đã kết rồi.

Hoài Bình quận vương thì sao chứ?

Chọc đến hắn, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Chẳng qua bây giờ hắn vẫn chưa có bất kỳ năng lực phản kích nào, nhưng hắn đã ghi thù, không thể nào quên được.

Nhất là loại kẻ địch như Hoài Bình quận vương.

Đây là địch nhân trên phương diện lập ý. Liên quan đến tín ngưỡng thì chắc chắn sẽ không có khả năng hủy bỏ mối thù. Cứ nhìn Hoài Bình quận vương đi, hắn cũng là một nho sinh mà mở miệng ra là muốn thưởng cho mình mấy cái tát, địch ý của hắn đối với mình có thể nói là lớn vô cùng.

“Haiz.”

Trần Tâm đại Nho sao lại có thể không nghe ra ý trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu, ông thở dài sau đó chầm chậm nói:

“Thủ Nhân, vẫn nên nghe lão phu khuyên một câu đi, đi đến Văn cung tạ lỗi, học tập cho tốt, bằng không mà nói nho quan cả triều chắc chắn đều sẽ là kẻ địch của ngươi. Nho sinh Chu thánh nhất mạch trong thiên hạ này cũng xem như là kẻ địch của ngươi.”

“Hoài Bình quận vương là một, về sau sẽ có thêm người thứ hai thứ ba, một mình ngươi làm sao có thể chống lại nổi?”

Trần Tâm đại Nho khuyên nhủ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn lắc đầu một cái.

“Đa tạ ý tốt của tiên sinh.”

Một câu thôi cũng đủ biểu đạt tâm ý của hắn.

“Thôi bỏ đi. Thủ Nhân, lão phu cũng không khuyên ngươi gì nữa, chẳng qua nếu như một ngày kia nếu như ngươi thật sự gặp phiền toái gì đó, nếu muốn đi Văn cung thì lão phu vẫn nguyện ý mở đường cho ngươi.”

Trần Tâm đại Nho cũng biết được tâm ý của Hứa Thanh Tiêu, ông cũng không khuyên giải hay cản trở, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu đi thôi.

“Đa tạ tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu lại cảm tạ một lần nữa, sau đó hai bên cũng không nói gì, Hứa Thanh Tiêu cũng cáo từ rời đi.

Sau khi cáo từ xong Hứa Thanh Tiêu vẫn đi một chuyến đến chỗ đại Nho Chu Dân ở, tới cửa chào hỏi một phen.

Chẳng qua cũng như đại Nho Trần Tâm, Chu Dân đại Nho cũng khuyên bảo hắn nhưng Chu Dân đại nho không cho nhiều lời khuyên, sau khi đã hiểu rõ ít nhiều về ý tứ của Hứa Thanh Tiêu, thái độ hắn ta cũng lạnh lùng hơn.

Đây chính là hậu quả khi Hứa Thanh Tiêu đối đầu với nhất mạch Chu thánh.

Hứa Thanh Tiêu cũng không oán hai người Trần Tâm và Chu Dân, chí ít thì hai người cũng chẳng làm gì, thậm chí còn khuyên can hắn, đơn giản chỉ là đạo bất đồng bất tương vi mưu mà thôi.

Nhưng trải qua lần này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu biết thêm về tình huống của mình bây giờ.

Như đang hãm vào trong vũng bùn vậy.

Hoặc là nhanh chóng chiếm được vị trí quan trọng trong triều đình hoặc là nhanh chóng lập ngôn, sau đó lên lục phẩm thậm chí là trở thành đại Nho ngũ phẩm.

Đương nhiên về mặt vũ lực cũng tuyệt đối không thể chậm trễ, nhất định phải tăng thêm tốc độ, bằng không mà nói nếu như lại gặp Hoài Bình quận vương lần nữa, người ta chỉ cần uy áp mình, mình sẽ quỳ xuống ngay tại chỗ. Nếu như việc này xảy ra, Hứa Thanh Tiêu thà chết còn hơn.

Đến cả hoàng đế hắn cũng chưa từng quỳ, vậy mà lại phải quỳ trước một quận vương?

Hứa Thanh Tiêu có chết cũng không đồng ý.

Nguy cơ đánh tới như nghiêng trời lật biển làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy vô cùng áp lực.

Chương 258: Đại Nho Nhằm Vào, Quận Vương Nổi Giận, Sự Tức Giận Của Hứa Thanh Tiêu, Bình Khâu Chẩn Tai Án (6)

Trở lại khách sạn, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tu luyện võ thuật.

Mượn cơ hội này, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đả thông khí mạch thứ hai, không tính là gấp nhưng cũng không xem là chậm, vừa vặn phù hợp.

Nếu như có thể đả thông thêm một đường khí mạch thì hắn sẽ có thể tiến vào bát phẩm.

Hắn phải tiến vào bát phẩm nhanh chóng một chút.

Thậm chí là thất phẩm, lục phẩm, ngũ phẩm.

Phòng ngừa chuyện như hôm nay lại xảy ra lần nữa.

“Hoài Bình quận vương đúng không?”

“Chờ đó cho Hứa mỗ.”

Trong phòng khách, Hứa Thanh Tiêu siết chặt nắm đấm.

Không phải là Hứa Thanh Tiêu không thể chịu nổi nhục nhã mà bị hạ nhục thế này hoàn toàn không nói đạo lý, loại sỉ nhục này hơn xa những điều khác, ít nhất thì phải nói đạo lý với hắn hoặc là nếu như hắn làm sai hoặc không đúng, bị người ta nắm thóp thì hắn nhận.

Bởi vì đây là vấn đề của chính hắn, còn nếu như dùng vũ lực khiến cho hắn khuất phục thì chỉ làm cho Hứa Thanh Tiêu càng thêm bất khuất.

Thời gian nhanh chóng trôi đi.

Trong nháy mắt đã đến ngày thứ ba.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh Tiêu đều dùng thời gian vào việc củng cố tu vi, đường khí mạch thứ hai đạt đến đại viên mãn, thực lực được tăng lên một lần nữa.

Hắn vốn định ngưng tụ văn khí nhưng cuối cùng vẫn quyết định chậm lại một chút.

Hắn tắm nước nóng sau đó mặc quan phục của Chủ sự Hình bộ rồi đi về phía Hình bộ Đô Sát viện.

Đô Sát viện.

Đây chính là nơi của Chủ sự Hình bộ, tất cả các hồ sơ vụ án toàn quốc đều ở nơi đó. Chỉ cần có liên quan đến án hình sự thì đều phải giao cho Đô Sát viện tiến hành phúc thẩm.

Nhất là những vụ án bêu đầu thì lại càng phải giao cho Đô Sát viện và Đại Lý tự cùng nhau phê thẩm, sau khi xác định không sai thì mới có thể chuyển xuống.

Cho nên làm việc ở Hình bộ cần phải cực kì nghiêm túc, bởi vì nếu như có sai sót gì thì sẽ gây ra án oan.

Sau khi đi vào Đô Sát viện, trong nội viện có mấy chục gian phòng to to nhỏ nhỏ, có mấy trăm người tới tới lui lui lộ ra thần thái cực kỳ vội vàng, mỗi người đều cực kỳ bận rộn, giao nhận hồ sơ, thẩm tra hồ sơ, phê duyệt hồ sơ, trong trong ngoài ngoài có rất nhiều chuyện.

“Xin hỏi các hạ là Hứa Thanh Tiêu Hứa đại nhân sao?”

Cũng vào lúc này, có một tiểu lại đi tới, nhìn quan phục của Hứa Thanh Tiêu rồi đi đến hỏi thăm.

“Đúng vậy.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu đáp.

“Hứa đại nhân, tiểu nhân chính là Quyển lại Hình bộ Chu Nam, bên trên đã giao phó cho tiểu nhân phụ trách những chuyện của đại nhân, mời đại nhân đi theo ta.”

Quyển lại không có phẩm cấp cho nên không thể tự xưng là hạ quan, thuộc về một loại việc vặt phụ trách chọn lựa hồ sơ, tiến hành phúc tra lần thứ nhất, sau khi không có vấn đề gì thì giao cho Chủ sự, Chủ sự lại điều tra nếu như không có vấn đề gì thì sẽ ghi ý kiến ra, sau đó nộp lên trên.

Cuối cùng là Viên Ngoại lang phê duyệt rồi lại thống nhất báo cáo lên cho Hình bộ Thượng thư, nếu như Thương thư nói một tiếng không sai gì mấy thì được, nếu như Thượng thư không

bận thì sẽ tự mình phê duyệt qua một lần, sau đó lại chuyển xuống sửa lại.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, nở nụ cười ôn hòa rồi đi theo người kia.

Rất nhanh thôi, hắn đã đi đến một gian phòng nhỏ, trong phòng có ba giá sách, trên đó trưng bày hồ sơ của các nơi. Có một cái bàn chính, hai bên trái phải đều có bàn phụ, để cho Quyển lại dùng.

"Hứa đại nhân, Hình bộ hiện nay đang thiếu người cho nên không có quan sai hình bộ mặc cho ngài sai khiến. Vì vậy nếu như ngài có chuyện gì thì trực tiếp nói với tiểu nhân là được, tiểu nhân sẽ là chân chạy vặt cho ngài."

Chu Nam đẩy cửa phòng ra, hắn lau sơ qua bụi bặm trên bàn rồi cười nịnh nọt nói:

Chủ sự được sắp xếp hai người Quyển lại, bốn tên bộ khoái hình bộ, chẳng qua hiện nay nhân lực thiếu thốn cho nên không có cách nào xếp đầy đủ được, Hứa Thanh Tiêu hiểu.

Nhưng hắn vẫn hỏi một câu:

"Ta có thể tự tìm không?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Đối phương sửng sờ, nhưng suy nghĩ một chút rồi hồi đáp: "Có thể thì có thể, chẳng qua nếu như tự tuyển người thì người đó nhất định trên người phải có chức bộ khoái, nếu Hứa đại nhân có biết bộ khoái nào thì cũng có thể gọi đến, đến Lại bộ xử lý một vài thủ tục là được."

Chu Nam hồi đáp.

"Ừ, được."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu. Không có nhân lực cũng không sao, có thể tự mình tuyển là được. Hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ ở phủ Nam Dự xem như là cực kỳ trung thành đối với hắn, là người một nhà, gọi đến giúp hắn làm việc cũng không tệ lắm.

Về phần hai người lỗ mãng thì có thể dạy bải lại một chút, vấn đề không lớn.

Bằng không mà nói chỉ dựa vào chuyện xảy ra ngày hôm qua thôi, đường đường là quận vương mà xém chút nữa lại động thủ đối với mình thì khó có thể đảm bảo sẽ không có người lại làm vậy với mình. Nếu họ sắp xếp cho mình người lá mặt lá trái, vậy thì đúng là có thể làm mình buồn nôn.

“Đại nhân, tiểu nhân chuẩn bị hồ sơ cho ngài.”

Chu Nam không nhiều lời, trực tiếp đi kho chứa công văn lấy hồ sơ đến cho Hứa Thanh Tiêu.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống chủ vị, bắt đầu chuẩn bị nghênh đón công việc mới.

Chu Nam lập tức rời đi.

Chỉ sau một lát.

Chu Nam trở về.

Nhưng hắn cũng không bưng đến một đống lớn hồ sơ như trong tưởng tượng của Hứa Thanh Tiêu.

Ngược lại, hắn chỉ cầm một phần đặt ở trước mặt mình.

Hơi nghi hoặc một chút nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi nhiều mà chỉ chậm rãi mở hồ sơ ra.

Rất nhanh chóng, vài chữ to lập tức đập vào mắt hắn.

‘Bình Khâu chẩn tai án.’

Hứa Thanh Tiêu ngồi ngay trước bàn lẳng lặng mà xem hồ sơ này.

‘Mùng chín tháng năm thứ bốn mươi ba Vũ Nguyên, phủ Bình Khâu xuất hiện thiên tai, đại hạn bảy năm, bầu trời ráng hồng, đất nứt vạn dặm. Giám Thiên Ti Đại Ngụy dùng tám mươi mốt lá bùa cầu mưa nhưng cũng không đổi lấy được một hạt mưa nào. Đây là thiên tai.’

‘Mùng bảy tháng chín năm thứ bốn mươi ba Vũ Nguyên, Giám Thiên Ti Đại Ngụy mời trưởng lão của Đại La giáo đến

cầu mưa cho phủ Bình Khâu nhưng mà thiên tượng quái dị, cuối cùng không có cách nào cầu được mưa xuống. Đến đây, đại nạn giáng xuống, bách tính chạy nạn. Vì để giải tai ương khô hạn, tỉnh Trung Thư đã phê chẩn tai ba ngàn vạn lượng bạc trắng.'

'Mùng một tháng ba năm thứ bốn mươi bốn Vũ Nguyên, Tuần Sát sứ Chu Chính tiến về phủ Bình Châu, sau khi điều tra mọi chuyện thì phát hiện bách tính phủ Bình Châu vẫn khổ không thể tả như cũ, sơn hà vạn dặm không một cọng cỏ, không một vật sống, lại có chuyện kinh dị hơn là đổi con để giết ăn.'

'Ngày hai mươi tháng ba năm thứ bốn mươi bốn Vũ Nguyên, Hình bộ Đô Sát viện và Đại Lý tự liên thủ điều tra chuyện này, cuối cùng thông qua các dấu vết phát hiện, Phủ quân phủ Bình Châu Trương Nam Thiên ăn hối lộ trái pháp luật, nuốt hết ngàn vạn lượng ngân lượng chẩn tai, đám thuộc hạ lại chia chác ngân lượng, lấy gạo đổi thành cám, mỗi ngày một bữa, lại không cho phép bách tính ra khỏi phủ, bỏ mặc họ phải chết đói dẫn đến thiên nộ.'

Chương 259: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (1)

‘Ngày hai mươi hai tháng ba năm thứ bốn mươi bốn Vũ Nguyên, Phủ quân phủ Bình Khâu tự biết mình nghiệp chướng nặng nề nên đã giết hết cả nhà, rồi treo trên xà nhà tự sát mà chết, nhưng ngàn vạn tiền tham ô thì lại không thấy tung tích.’

‘Ngày một tháng tư năm thứ bốn mươi bốn Vũ Nguyên, hội triều Đại Ngụy, từ Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cho đến Đại Lý tự Tự khanh Cố Ngôn đều đồng thời phê duyệt, án này tội danh đã xác thực, duy chỉ có tiền tham ô không rõ tung tích là cần phải phúc tra lại.’

‘Ngày mùng một tháng năm năm thứ bốn mươi bốn Vũ Nguyên, quyển số một hồ sơ Bình Khâu chẩn tai án.’

‘Người phê duyệt: Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh.’

‘Người phê duyệt: Đại Lý tự Tự Khanh, Cố Ngôn.’

‘Người tiếp nhận: Hình bộ Thị lang Lý Nguyên Hạo.’

‘Người tiếp nhận: Hình bộ Viên Ngoại lang, Trương Chính Trung.’

…

Đọc tỉ mỉ quyển hồ sơ xong, cả quyển tạo cho Hứa Thanh Tiêu một cảm giác chính là:

Tìm tiền tham ô.

Mục đích của hồ sơ là bảo mình phải tìm số tiền tham ô kia.

Nhưng vấn đề là, nội dung hồ sơ này rõ ràng có vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu cũng biết Phủ Bình Khâu.

Chẳng qua hắn chỉ biết đến trong sách mà thôi, là địa khu thuộc tây bắc bộ, ít nhất thì cũng xa hơn vạn dặm ngoài vương triều Đại Ngụy, rất gần Tây châu.

Loại địa phương thế này bản thân nó đã tương đối khô hạn cho nên xảy ra nạn hạn hán cũng không có gì lạ.

Hơn nữa mặc dù thể giới này có thiên đạo nhưng bùa cầu mưa này lại là thủ đoạn của tiên gia, hơn nữa đây là một loại bản lĩnh thần thông, cụ thể ra sao Hứa Thanh Tiêu cũng không biết.

Nhưng sự hình thành của nước mưa thì Hứa Thanh Tiêu biết, quá trình hơi nước bốc lên cao gặp lạnh thì ngưng tụ lại thành nước mưa.

Mà bùa cầu mưa thì chắc chắn sẽ không được khoa học như thế. Nó hẳn là dựa vào tiên lực thuần túy để chuyển đổi thành nước mưa sau đó rơi xuống.

Cho nên bùa cầu mưa thật sự rất trân quý, nhưng thông thường mà nói nếu dùng bùa cầu mưa thì trời sẽ mưa, nhưng ở phủ Bình Khâu thì lại vẫn cứ khô hạn.

Đây đúng là có vấn đề.

Nhưng nghĩ đến thời kỳ năm Vũ Nguyên thì cũng có thể giải thích được, lúc đó là lần thứ năm Võ đế Bắc phạt, đã hơi bị người dân oán trách rồi.

Thế giới này không phải là thể giới thông thường, có sức mạnh siêu phàm võ đạo tiên đạo cho nên có rất nhiều thứ không thể nào dùng khoa học để giải thích được.

Hứa Thanh Tiêu cũng có thể tiếp nhận tình trạng khô hạn này.

Nhưng trong phút chốc, điều làm cho Hứa Thanh Tiêu thấy nghi ngờ và cảm giác không đúng cũng không phải nằm ở hạn hán.

Mà là vì ba nút thắt tham ô, tự sát, cả nhà chết bất đắc kỳ tử.

Đầu tiên là tham ô trong triều đình cũng không phải là chuyện lạ gì, đơn giản là cách thức không giống nhau mà thôi.

Thông minh một chút sẽ tạo một bút danh, tranh chữ đồ ngọc để nhận hối lộ tham ô.

Đần hơn một chút chính là chờ cấp trên phát tiền xuống, cần mua món đồ gì thì tăng giá lên, lợi nhuận trong đó thuộc về

mình.

Trực tiếp hơn là loại phía trên cấp tiền phát chẩn xuống, phía dưới bắt đầu trung gian kiếm lợi riêng.

Nhưng vấn đề ở đây là có thể trở thành một Phủ quân thì chắc là sẽ không ngu xuẩn đến vậy chứ? Cho dù tham ô thì tham một lần mấy trăm mấy vạn lượng bạc, Hứa Thanh Tiêu cũng đồng ý.

Nhưng tham ô tới hai mươi triệu lượng bạc, chừa lại mười triệu lượng mà cấp dưới còn muốn chia chác vậy bạc đến tay nạn dân còn được bao nhiêu?

Nghèo riết điên hả?

Chẳng qua cân nhắc đến chuyện Võ đế Bắc phạt, giả thuyết này cũng không phải là không thể thành lập. Dù sao thì lúc Võ đế Bắc phạt làm gì có thời gian quản mấy chuyện này, cho nên quyết định ăn thì ăn luôn hai mươi triệu lượng cũng không phải là không có khả năng, về mặt logic vẫn có thể hiểu được.

Nhưng chỗ tự sát kia lại làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy hơi cổ quái.

Nếu ngươi đã dám tham thì chắc là đã chuẩn bị xong tất cả, ngày một tháng ba có người điều tra ngươi, ngày hai mươi tháng ba người khác định tội, ngày hai mươi hai tháng ba ngươi tự sát?

Trước sau mới có bao lâu đâu?

Ít nhất thì cũng phải quanh co lòng vòng một chút chứ? Ít nhất thì cũng phải hô lên hai câu đại nhân ngài nghe ta giải thích.

Nhưng người tên Trương Nam Thiên này lại rất quả quyết, điều này hơi không hợp lý, về mặt logic thì không hợp lý chút nào.

Đương nhiên không loại trừ việc tên Trương Nam Thiên này là người nhát gan.

Nhưng tin tức cuối cùng lại càng làm cho Hứa Thanh Tiêu càng thêm tò mò.

Giết hết cả nhà?

Đây đúng là chuyện lạ có thật.

Thiên hạ này đâu phải chỉ có một vương triều Đại Ngụy, phía đông có một vương triều Đột Tà, phía bắc có vương triều Sơ Nguyên, hai vương triều này tuy lúc trước cũng không sánh bằng Đại Ngụy nhưng vương triều Đại Ngụy cũng không thể động đến bọn họ.

Hắn ta không trốn được nhưng cả nhà có thể bỏ chạy, dám tham ô hai mươi triệu lượng bạc, bình thường đoán chừng chắc cũng tham ô không ít.

Gia sản tất cả hơn trăm triệu cũng không quá chút nào, mang theo khoản ngân lượng này chạy đến hai vương triều kia, đoán chừng người ta còn cười ha ha bước ra đón tiếp.

Một trăm triệu lượng bạc trắng, đây là khái niệm gì? Một lượng bạc trắng đồng nghĩa với một ngàn tệ trong kiếp trước.

Chính là một trăm tỷ đó, hơn nữa còn là vàng ròng bạc trắng chứ đâu phải tài sản cố định gì, cho dù đi một nửa thì đoán chừng đại thần Hộ bộ của Đột Tà vương triều cũng sẽ tự mình nghênh đón.

Không nói đến những thứ khác, chỉ cần ngươi đồng ý giao ra nửa số ngân lượng, với số tiền còn lại cũng đã đủ cho cả nhà ngươi sống an khang phú quý mười đời rồi.

Cho nên chuyện này hoàn toàn không logic.

Nếu như nhất định phải liên kết chúng lại với nhau thì cũng chỉ có thể dựa vào chuyện vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên quá xa, không thể chạy nổi.

Nhưng vấn đề ở đây là phủ Bình Khâu ở sát phía tây, phía tây có rất nhiều hòn đảo, rất nhiều quốc gia nhỏ, được mệnh danh là Hải Thượng Thiên quốc.

Chạy tới nơi này chắc không có vấn đề đâu nhỉ?

Vương triều Đại Ngụy lúc ấy đang Bắc phạt, nếu như Bắc phạt thắng thì có khả năng những người này đều phải chết, nhưng nếu như thua, vậy thì sẽ giống như bây giờ, mạnh thì vẫn mạnh như cũ nhưng không thể vì một tên tham quan mà đánh nhau với Hải Thượng Thiên quốc.

Điều này hoàn toàn không cần thiết, được không bù nổi mất, những chi phí phát sinh do chiến tranh đều sẽ vượt qua hai mươi triệu lượng bạc kia.

Cho nên Trương Nam Thiên hoàn toàn không cần thiết phải giết hết cả nhà mình.

Tuyệt hậu cũng không phải là một chuyện tốt.

Cho nên hồ sơ vụ án này, có vấn đề.

"Cả nhà chết bất đắc kỳ tử."

"Đây không phải chính là giết người diệt khẩu đó sao?"

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nhạy bén đã phát giác ra được một tin tức.

Người đã chết, cả nhà chết bất đắc kỳ tử.

Đây là điển hình cho việc giết người diệt khẩu.

Chương 260: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (2)

“Trương Nam Thiên này chắc hẳn chỉ là con dê thế tội.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi thu hồ sơ lại, sau đó nhìn về phía Chu Nam nói: “Còn hồ sơ nào khác hay không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, vụ án này hắn không nhận nổi, cũng không muốn nhận.

Liên lụy quá lớn, tiền tham ô đến hai mươi triệu lượng bạc, bảo hắn đi tìm?

Tìm đến bạc đầu luôn hay sao?

Hơn nữa đồ ngốc cũng có thể nhìn ra được phía sau phần hồ sơ này hẳn là còn có những nhân vật khác tồn tại, hắn có thể nhìn ra vậy sao Hình bộ Thượng thư lại không nhìn ra được? Sao Đại Lý tự Tự khanh lại không nhìn ra được?

Nếu như bọn họ đều không nhìn ra thì chứng tỏ đám quan viên Đại Ngụy này không có đầu óc.

Chỉ là sao có thể như vậy?

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không động đến, cũng không muốn động đến. Đến lúc đó lỡ như dẫn đến phiền toái đột xuất nào đó, chắc chắn đám nho quan sẽ chế giễu mình.

“Ồ… Đại nhân, hình như… chỉ có một bản hồ sơ này. Đây là do Thị lang đại nhân sắp xếp, nói là ngài vừa mới đến Hình bộ, rất nhiều chuyện vẫn chưa hiểu rõ, sợ ngài mệt mỏi khi phải xử lý nhiều bản án cho nên chi bằng cứ xử lý án này vậy.”

Chu Nam cúi đầu mỉa mai báo lại cho Hứa Thanh Tiêu.

“Chỉ xử lý một án này?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày. Hắn thân là Chủ sự Hình bộ, theo lý thuyết hắn là ngày bận trăm công ngàn việc, mỗi ngày đều phải duyệt hồ sơ, từ đó có thể thể hiện ra tài năng của mình.

Bệ hạ đang lấy lui làm tiến, bảo mình đến Hình bộ theo lý mà nói là để cho mình làm việc thật tốt, chịu khó thêm hai năm thì không kém lắm có thể lên chức rồi.

Nếu như có thể xử lý tốt một vài bản án không tệ thì có lẽ hắn sẽ có thể thăng chức trực tiếp.

Bảo mình xử lý bản án này còn không phải là chèn ép mình hay sao?

Không phải nói vụ án này không đủ lớn mà là do vụ án này quá lớn, vốn không thích hợp để hắn làm, thậm chí có thể nói đây chính là chuyện của tiền triều, đây không phải là nguyên nhân không ai muốn hỏi đến nó hay sao?

Tân triều có nhiều bản án như thế mà không đưa cho mình, cố tình đưa án này cho mình?

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu đã ngửi ra được mùi vị của chèn ép.

“Là vị Thị lang nào thế?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Phùng Thị lang.”

Chu Nam trả lời.

Phùng Thị lang?

“Phùng Kiến Hoa…”

Hình bộ có một vị Thượng thư, tả hữu Thị lang có hai vị, tiếp theo là bốn vị Viên Ngoại lang, tám vị Chủ Sự, mười sáu vị Khiếu sử, ba mươi sáu Kế sử, mỗi kế sử lại có thêm bốn tên Chưởng Cố.

Đồng thời còn có hai mươi bảy vị Lại ti trú ở các quận các nơi, bất cứ hồ sơ nào cũng đều là từ bọn họ chuyển đến Hình bộ.

Cho nên đừng thấy nhiều người như vậy nhưng một khi bước vào thời điểm bận rộn thì tăng ca ngày đêm.

Phùng Kiến Hoa là Hình bộ Thị lang, đường đường chính chính là quan viên tứ phẩm, lớn hơn so với tên quan tòng thất phẩm như mình.

Trên hắn còn có Viên Ngoại lang lục phẩm, mà trên Viên Ngoại lang còn có hai mươi bảy Lại ti Lang Trung, chẳng qua những Lại ti Lang Trung này bình thường đều sẽ tự quản chuyện trong phạm vi của chính mình, thường sẽ không giao tiếp gì với Viên Ngoại lang, người trực tiếp kết nối với Viên Ngoại lang chính là Thị lang.

Một vị Thị lang sẽ trực tiếp vượt qua Lại ti Lang Trung để ra lệnh thẳng cho Viên Ngoại lang của mình.

Xem ra đối phương đang muốn chèn ép hắn.

Hứa Thanh Tiêu không ngốc, đã hiểu rõ ý của đối phương.

Đưa cho hắn bộ hồ sơ thế này để hắn biết khó mà lui.

Không nói những cái khác, phần hồ sơ này Hứa Thanh Tiêu sẽ không nhận, có nhận cũng chẳng dám làm.

Hoặc là điều tra ra chân tướng.

Hoặc là phải tìm ra tiền tham ô.

Hai thứ đều mang độ khó cấp địa ngục. Nếu như có bản lĩnh đó Hứa Thanh Tiêu sao còn phải ở nơi này?

Hình bộ đưa bộ hồ sơ này đến mục đích chính là làm cho hắn chẳng làm nên trò trống gì, ngoan ngoãn ngồi chờ đợi ở đây.

Chờ hai ba năm, bệ hạ hỏi một câu Hứa Thanh Tiêu, giờ ngươi thế nào rồi?

Kết quả bên Hình bộ liền nói vào một câu vì hắn chỉ suy nghĩ một bản án đã nghĩ đến ba năm. Lời này vừa thốt ra, vậy tương lai của hắn sẽ chấm dứt.

Hết hai ba năm rồi mà không hoàn thành nổi một vụ án?

Còn quyết liệt hơn nữa là, bệ hạ Đại Ngụy là ai? Mỗi ngày đều trăm công ngàn việc, mỗi thời mỗi khắc đều có việc phải làm, hơn nữa, giang sơn lúc nào mà chẳng sinh ra người tài, Hứa Thanh Tiêu hắn hôm nay nổi tiếng, nói không chừng ngày mai sẽ còn có Trương Thanh Tiêu, Ngô Thanh Tiêu nữa.

Nói không chừng đến cả cơ hội lộ mặt hắn cũng không có, sau đó sẽ bị triều đình quên lãng, cũng bị hoàng đế quên lãng.

Kết hợp hai điểm này lại, hắn không thể cứ ngồi đó chờ chết được.

“Phùng đại nhân ở nơi nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừm… Hứa đại nhân, Phùng đại nhân đã đi xa rồi, ngài ấy bảo ta chuyển cho ngài một câu.”

“Việc này tuy khó, nhưng Hứa đại nhân là đại tài vạn cổ, chắc hẳn sẽ không quá khó.”

Chu Nam trả lời.

Lời này nói ra làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu rõ.

Người ta cũng đã tìm được đường lui rồi, trực tiếp nói một câu đi công tác xa, hắn đừng mơ tìm được hắn ta.

Mà hắn cũng không thể đi tìm Hình bộ Thượng thư được.

Bởi vì ngươi đã tiến vào quan trường, nếu như ngươi lăn lộn tốt vậy thì nhất định sẽ tiến lên thuận lợi. Cấp trên của ngươi là Viên Ngoại lang, phía trên Viên Ngoại lang còn có Lại ti Lang Trung, sau đó là Thị lang và Hình bộ Thượng thư.

Giao cho ngươi một chuyện, ngươi không hài lòng thì liền trực tiếp đi tìm Hình bộ Thượng thư? Xử lý vượt cấp như vậy mặc kệ người ta có giúp ngươi hay không thì hành động này của ngươi cũng đều có vấn đề.

Giống như chuyện xảy ra ở phủ Nam Dự vậy, Phủ quân không biết nên định đoạt như thế nào thì đi vào hoàng thành hỏi hoàng đế, xem chuyện này phải xử sao bây giờ?

Hoàng đế tính tình tốt một chút thì sẽ xử lý giúp ngươi, sau đó sẽ cho ngươi về quê dưỡng lão.

Con hoàng đế tính tình không tốt một chút thì cũng sẽ xử lý giúp ngươi, sau đó cho ngươi chịu một trận đòn rồi tống ngươi về nhà.

Chuyện do phía trên giao xuống, ngươi không làm được, có vấn đề gì thì có thể nói cho cấp trên biết, nhưng ngươi tuyệt

đối không thể vượt cấp, trừ phi là chuyện cần phải xử lý đặc biệt.

Vụ án lớn như vậy, chắc chắn Viên Ngoại lang sẽ không dám giao cho hắn, Thị lang thì vừa đủ, cho nên hắn chỉ có thể đi tìm Phùng Kiến Hoa giải quyết.

Nhưng xem ra đối phương quyết tâm muốn làm khó hắn.

Quả nhiên bước vào triều đình đồng nghĩa với kéo theo phiền toái vô tận.

“Ta hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, sau đó lại tiếp tục nói: “Tìm hết các hồ sơ, tin tức của những người có liên quan đến vụ án đến đây.”

Nếu như đối phương đã cố nhét cho hắn thì Hứa Thanh Tiêu cũng không còn gì để nói, trước tiên cứ tìm những tin tức có liên quan để xem rồi tính tiếp.

Cũng không thể cứ ngồi ở chỗ này hoài.

“Rõ.”

Chương 261: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (3)

Chu Nam không nói nhiều, hắn cầm lệnh bài của Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi lấy tài liệu.

Đợi sau khi Chu Nam đi.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu viết thư.

Hắn đến Hình bộ đoán chừng từ trên xuống dưới Hình bộ đều đặt biệt khó chịu với hắn, một tên hai mươi tuổi lông còn chưa mọc đủ vậy mà đã trực tiếp làm tòng thất phẩm Chủ sự, tin chắc sẽ có rất nhiều người không vui.

Dù sao thì chức vụ trong Hình bộ đều là một rương báu, hắn chiếm một vị trí thì người khác sẽ không có cơ hội tấn thăng.

Hơn nữa Hình bộ Thượng thư là Trương Tĩnh. Trương Tĩnh là người của Đông Minh hội, mà Đông Minh hội chính là một con sói, chờ khi xác định chuyện Bắc phạt rồi sẽ lộ răng nanh ra ngay.

Nhưng trở ngại duy nhất của Đông Minh hội chính là nho gia. Đúng là mối quan hệ của Đông Minh hội và Nho gia không tệ lắm vì ít ra tất cả mọi người đều là văn thần, ít nhiều gì cũng đều là người đọc sách, đơn giản không có sự khác biệt gì về mặt phẩm cấp.

Từ đó mà nói, bất luận là nhân tố nội bộ hay là nhân tố bên ngoài thì Hình bộ cũng đều không chào đón hắn, nếu không thì không thể nào giao cho mình tiếp quản vụ án này được.

Đáng tiếc chính là bọn họ đã quá coi thường hắn rồi.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu có ngu ngốc thì cũng sẽ không chịu thua như vậy. Nếu như Thị lang đã đi công tác xa, vậy cũng tiện cho Hứa Thanh Tiêu có thể sắp xếp thế lực của mình tiến vào.

Hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo, mặc dù võ nghệ không mạnh nhưng cố gắng bồi dưỡng chắc có lẽ cũng không quá kém, tóm lại cũng không phải xử lý án hung hiểm gì.

Quan trọng nhất, họ là thân tính của mình.

Hứa Thanh Tiêu viết một lá thư, hắn không bảo Chu Nam đưa giúp. Tự tìm thời gian đưa ra ngoài cũng được.

Chỉ là ước chừng qua khoảng một nén nhang, Chu Nam mới chầm chậm bước tới.

Hắn ta xuất hiện ở cửa, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

"Hứa đại nhân, kho công văn hôm nay có chút bận bịu cho nên không tìm ra tư liệu tương ứng, để ngày mai ta qua lấy."

Chu Nam cười gượng, hơi xấu hổ.

"Không tìm được?"

Hai mắt Hứa Thanh Tiêu híp lại, đến cả tư liệu cũng không lấy được? Thế này bảo hắn phá án làm sao?

Xem ra từ trên xuống dưới Hình bộ đều đã nhận được tin tức.

"Ngươi nói với hắn, là Phùng Thị lang bảo ta tới lấy, xem hắn nói thế nào."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

"Rõ."

Chu Nam khẽ gật đầu sau đó rời đi.

Chẳng qua lần này Chu Nam rất nhanh đã trở lại nhưng trong tay hắn vẫn không có hồ sơ tư liệu.

"Hứa đại nhân, bọn họ nói kho công văn mấy hôm nay bận rộn nhiều chuyện, Hình bộ lại đang tra một vụ án lớn cho nên phiền Hứa đại nhân phiền chờ một lát."

Chu Nam gượng cười nói.

"Nguyên văn."

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà trên bàn, bình tĩnh lên tiếng rồi nhìn về phía Chu Nam.

“Ồ… chờ vậy.”

Chu Nam cúi đầu trả lời.

“Chẳng qua đại nhân cũng đừng nóng vội, kho công văn mấy hôm nay đúng là rất bận bịu, hai mươi bảy lại ti sở mỗi ngày đều cần một lượng công văn rất lớn.”

“Hơn nữa khoảng thời gian này thực sự rất bận, mấy hôm nữa ta sẽ đến kho công văn sớm một chút, đi đến kho công văn chờ, sẽ mang hồ sơ có liên quan về cho đại nhân.”

Chu Nam mở miệng nói như thế.

Hứa Thanh Tiêu có thể nhìn ra được Chu Nam hẳn không phải là người bọn họ xếp vào bên cạnh mình, cũng không phải là loại người cố ý lá mặt lá trái, hắn ta là nhân vật không ai quan tâm cho nên mới bị phái đến phụ tá cho mình.

“Được, vậy Hứa mỗ sẽ chờ vậy.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không vội, trước mắt hắn cũng không có nhiều việc lắm, coi như là làm quen hoàn cảnh trước vậy.

Cứ thế, mãi cho đến giờ Dậu.

Vương triều Đại Ngụy bắt đầu làm việc vào giờ Mão, tan việc lúc giờ Dậu, trừ đi nghỉ ngơi một canh giờ vào giờ Ngọ thì mỗi ngày làm việc sáu canh giờ, coi như là tương đối vất vả, lại thêm chuyện thỉnh thoảng còn phải làm thêm chút việc, không có phụ cấp.

Nguyên nhân chính là bây giờ Đại Ngụy rất nghèo.

Chẳng qua mỗi người đều có thời gian nghỉ ngơi là mười ngày, nhưng lục bộ thay phiên nhau nghỉ ngơi, không thể nào cùng nghỉ một lúc được.

Đến giờ Dậu, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy rời khỏi Hình bộ. Trên đường đi có không ít người đưa mắt nhìn qua, tất nhiên là tò mò về Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua tò mò thì tò mò nhưng không có người nào lên tiếng chào hỏi Hứa Thanh Tiêu, đến gật đầu cũng không có.

Không được chào đón chính là hoàn cảnh như vậy.

Thẳng eo lên, Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý đến đám người này, nên làm gì thì làm.

Đáng tiếc chính là nhà mà bệ hạ ban thưởng vẫn còn đang tu sửa, nếu không hắn cũng không cần phải ở khách điếm.

Sau một khắc đồng hồ.

Trên đường về nhà.

Có lẽ là bởi vì hắn mặc quan phục cho nên khi đi trên đường, bách tính hơi kính sợ. Khi đi ngang qua tây nhai, mấy người phiên cũng quăng ánh mắt tò mò ngó qua, chẳng qua không giống bách tính bình thường ở chỗ đám người phiên này không kính sợ, đoán chừng bọn họ tò mò là vì hắn quá trẻ tuổi.

Chỉ là vừa trở lại khách điếm thì một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Là Vĩnh Bình thế tử.

"Vĩnh Bình thế tử?"

Hứa Thanh Tiêu gọi lên một tiếng, đối phương như đang chờ đợi gì đó ở khách điếm, vừa nghe giọng của Hứa Thanh Tiêu, khuôn mặt lập tức lộ ra nét mừng rỡ.

"Thủ Nhân huynh!"

Vĩnh Bình thế tử nhanh chóng bước tới, khuôn mặt tràn đầy nét cười nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

"Thủ Nhân huynh, những ngày này ngu đệ hơi bận rội cho nên không thể đến tìm Thủ Nhân huynh ngay lập tức, là ngu đệ sai, mong Thủ Nhân huynh đừng trách tội."

Vĩnh Bình thế tử nói thế, mặt mũi tràn đầy vẻ áy náy.

"Quá lời rồi, quá lời rồi, thế tử nói quá lời rồi."

"Vĩnh Bình thế tử có trăm công ngàn việc, nhín chút thời gian đến đây thăm Hứa mỗ đã là phúc của Hứa mỗ rồi, nào, nếu thế tử không có việc gì thì chúng ta uống vài chén tại khách điếm này."

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Bị cô lập cả ngày ở Hình bộ, bây giờ thật khó lắm mới gặp được người quen cho nên Hứa Thanh Tiêu rất vui vẻ.

“Được, uống một chén ở khách điếm này.”

Vĩnh Bình thế tử cười nói, sau đó đi vào khách điếm với Hứa Thanh Tiêu. Chưởng quỹ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu cùng với Vĩnh Bình thế tử liền vội vàng sai tiểu nhị sắp xếp nhã gian.

Có thể mở tửu lâu ở kinh thành tất nhiên không phải là hạng người tầm thường. Quan lại quyền quý không biết cũng không sao nhưng phải nhìn quen mắt. Nếu không lỡ như không cẩn thận đắc tội vậy thì phiền phức lắm.

Lên nhã gian rồi.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống cùng Vĩnh Bình thế tử, biết Vĩnh Bình thế tử tiết kiệm cho nên Hứa Thanh Tiêu chỉ gọi hai món ăn nóng, hai món rau trộn và một bình rượu, vậy cũng không kém lắm.

Chương 262: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (4)

Lát sau, đợi đến khi đồ ăn lên đủ.

Hứa Thanh Tiêu và Vĩnh Bình thế tử uống với nhau ba chén.

Ba chén rượu qua đi, Vĩnh Bình thế tử tiếp tục mở miệng nói:

"Thủ Nhân huynh, những thứ khác ta đây không muốn nói nhiều, Tâm học mà huynh khai sáng ngu đệ ủng hộ huynh, dù ngu đệ cũng học Chu thánh chi ý nhưng vẫn còn chưa minh ý, cho dù đã minh ý rồi thì vẫn rất tán đồng với tài hoa của Hứa huynh."

"Về điểm này, ngu đệ khâm phục. Hôm nay đến tìm Thủ Nhân huynh là vì có hai chuyện."

Vĩnh Bình thế tử tiếp tục nói.

"Hai chuyện gì vậy?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Thứ nhất, qua ít ngày nữa sẽ cử hành Thái Bình thi hội, ba năm một lần, Hứa huynh chính là vạn cổ đại tài, ngu đệ to gan mời huynh một phen, đến lúc đó quyền quý toàn thành đều sẽ tới đủ, tứ đại thư viện đều sẽ tham gia, còn có không ít nữ tử ở đó. Lỡ như có vị quận chúa hay con gái quốc công nào đó coi trọng Hứa huynh thì chính là một chuyện vui lớn."

Vĩnh Bình thế tử cười nói.

"Thái Bình thi hội?"

Đối với chuyện này, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá hiểu biết, nhưng nghe tên thôi thì trong lòng cũng rõ ràng một chút.

Văn nhân gặp nhau, những chuyện này không kỳ quái chút nào.

"Ừ, Thái Bình thi hội, đây chính là tam đại thịnh hội của văn nhân Đại Ngụy. Vận may của Hứa huynh cũng xem như là vô

cùng tốt, vừa mới đến kinh thành thì đã gặp ngay thịnh hội."

"Đến lúc đó tứ đại thư viện, Văn cung Đại Ngụy cùng với bệ hạ sẽ ra đề mục, lấy thơ kết bạn, nói một cách trọng đại hơn thì không ngôn từ nào có thể diễn tả được, toàn thành đều vui mừng, gần như sánh ngang với Cửu Châu thi hội."

Vĩnh Bình thế tử hồi đáp.

Thái Bình thi hội, Cửu Châu thi hội cùng với Tứ Hải thi hội là tam đại thịnh hội của văn nhân. Đối với các tài tử trong thiên hạ mà nói thì không thua gì khoa cử của các quốc gia.

Nhất là Cửu Châu thi hội, những người đọc sách tài ba nhất thiên hạ đều sẽ tụ tập về, dùng thơ kết bạn.

Tới lúc đó nếu có ai xuất chúng thì trên cơ bản người đó sẽ vang danh khắp thiên hạ.

"Biết rồi, thế tử đã mời, tất nhiên Hứa mỗ sẽ đến."

Hứa Thanh Tiêu đồng ý. Dù sao thì trong Hình bộ cũng không có chuyện gì, nhìn tình huống này thì đoán chừng hắn còn phải chịu ghẻ lạnh thêm một khoảng thời gian.

Chẳng bằng tham gia buổi hội thơ này. Đương nhiên khi tham gia loại thịnh hội này, Hứa Thanh Tiêu cũng không tính sẽ kết giao thêm mối quan hệ nào.

Người đến đều là văn nhân, mà đã là văn nhân thì đa phần đề sẽ là Chu thánh nhất mạch, người hận hắn chắc chắn rất nhiều.

Buổi Thái Bình thi hội này, Hứa Thanh Tiêu sẽ lợi dụng nó thật tốt, đến lúc đó hắn sẽ chèn ép nhuệ khí của đám người đọc sách kia, cũng không thể nào cứ ngồi yên đó chờ chết được, đúng không?

"Chuyện thứ hai thì sao?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nói đến chuyện thứ hai, Vĩnh Bình thế tử có vẻ có hơi ngại mở miệng. Suy nghĩ một hồi, hắn vẫn mở miệng nói:

"Hứa huynh, mấy ngày trước có phải huynh đã gặp Hoài Bình quận vương rồi không?"

Vĩnh Bình thế tử mở miệng hỏi.

Vừa nói xong câu này, hắn có hơi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không có thay đổi gì.

“Có gặp.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Hứa huynh, ngu đệ biết tính cách của huynh, chỉ là, vẫn phải khuyên huynh một câu.”

“Quyền thế của Hoài Bình quận vương cực lớn, phụ thân hắn vẫn đang còn sống, đã là người đọc sách mà trong tay lại nắm cả binh quyền, đấu thì huynh đấu không lại hắn, quân tử không chịu thiệt trước mắt, mong Hứa huynh thận trọng.”

“Gia phụ ngu đệ biết được điều này, nguyện ý giúp Hứa huynh một phen.”

Vĩnh Bình thế tử nói ra chuyện thứ hai.

Hứa Thanh Tiêu xảy ra mâu thuẫn cùng với Hoài Bình quận vương, chuyện này cũng đã truyền ra ngoài, rất nhiều người đều biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi đám nho sinh biết được thì lại rất tán thưởng tính tình của Hoài Bình quận vương. Sau khi biết được chuyện này, các văn quan cũng chỉ nói Hứa Thanh Tiêu không biết trời cao đất rộng, đến cả Hoài Bình quận vương cũng dám trêu chọc, quả nhiên là không biết chữ chết viết như thế nào.

Về phần các võ quan lại yên lặng không nói. Không phải bọn họ không giúp đỡ hắn mà là do Hứa Thanh Tiêu cũng không đến tìm bọn họ.

Hơn nữa nếu như Hứa Thanh Tiêu chỉ gặp loại chuyện này mà đã đi tìm bọn họ thì bọn họ cũng sẽ xem thường Hứa Thanh Tiêu.

Mỗi chuyện này thôi mà không chịu nổi thì sau này khi gặp được những chuyện càng đáng ghét hơn trên triều đình thì sao đây, chẳng phải sẽ hỏng mất sao?

Triều đình là giang hồ, nhưng giang hồ ở đây không phải là chém chém giết giết mà là giang hồ nói đạo lý đối nhân xử thế.

Mục đích Vĩnh Bình thế tử tới đây là hy vọng Hứa Thanh Tiêu cúi đầu nhận sai, hắn ta biết thế lực của Hoài Bình quận vương cũng biết được Hứa Thanh Tiêu đã chọc đến Hoài Bình quận vương sẽ không có kết cục tốt, cho nên nhờ phụ thân ra mặt hòa giải.

"Không được."

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp lắc đầu, từ chối Vĩnh Bình thế tử.

"Ý tốt của thế tử ngu huynh xin ghi nhớ, chỉ là chuyện này không cần thế tử ra tay giúp."

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn từ chối.

Bởi vì hắn và Hoài Bình quận vương đã kết thù. Hứa Thanh Tiêu hắn là ai chứ?

Nếu đã kết thù thì tuyệt đối sẽ không hòa giải, mặc dù nói oan gia nên giải không nên kết nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Ngươi khinh ta trẻ tuổi, đợi đến sau khi ta có quyền thế có năng lực rồi lại bảo ta thông cảm cho ngươi?

Thật có lỗi, Hứa mỗ ta cũng không phải là thánh nhân. Nếu như là thánh nhân thì ta cũng sẽ mắng cả nhà ngươi, để ngươi ngàn đời không thể trở mình.

"Hứa huynh, chuyện này… Tội gì phải khổ sở như vậy?"

Vĩnh Bình thế tử hơi xúc động nói.

"Không phải là khổ sở hay gì, thế tử, ngu huynh hỏi ngươi một câu. Nếu như Hứa mỗ ta thật sự cúi đầu, xem như ta xin lỗi với Hoài Bình quận vương đi, vậy có chắc tên quận vương này không tìm ta gây phiền phức không?"

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh hỏi.

Câu nói kia làm cho Vĩnh Bình thế tử trầm mặc, bởi vì hắn biết cho dù Hứa Thanh Tiêu thành tâm nhận lỗi thì đoán chừng người ta cũng không quan tâm, thậm chí nên làm thế nào thì

vẫn làm thế ấy, đơn giản hơn mà nói thì chỉ là bên ngoài không gây trở ngại mà thôi.

Cho nên sao hắn phải xin lỗi.

“Haiz.”

Vĩnh Bình thế tử thở dài, sau đó mở miệng nói:

“Hứa huynh, trong lòng ngu đệ cũng hiểu, chẳng qua nếu có một ngày Hoài Bình quận vương thật sự tìm huynh gây phiền phức, ngu đệ nhất định sẽ báo thù cho huynh.”

Vĩnh Bình thế tử nói vậy.

“Báo thù? Làm sao để báo thù?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi hiếu kỳ, hắn chẳng qua chỉ là thể tử mà thôi, làm cách nào để trả thù Hoài Bình quận vương?

Chương 263: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (5)

“Rất đơn giản, Hoài Bình quận vương có một cô con gái bảo bối, dung mạo có thể nói là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, đến lúc đó khi tham gia Thái Bình thi hội, ngu đệ bất tài, đến lúc đó sẽ bêu xấu một phen, làm cho đối phương ngạc nhiên, giao trái tim cho ta.”

“Đến lúc đó hai nhà liên hôn, ta sẽ để nàng phòng không gối chiếc, không phải trả được thù rồi sao?”

Mộ Nam Bình nghiêm túc nói.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Khá lắm, mạch suy nghĩ rõ ràng, không thể không tán đồng.

“Hiền đệ, ý kiến hay.”

Hứa Thanh Tiêu nâng chén nói, còn Mộ Nam Bình, hắn cũng không nhịn được cười một tiếng, xem ra hắn rất nghiêm túc.

“Đúng rồi, Hứa Thanh Tiêu, tên Hoài Bình quận vương này là võ giả cảnh giới gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ nửa bước nữa là bước vào Vương cảnh, thực lực rất mạnh, có thể đứng trong một trăm người hàng đầu vương triều Đại Ngụy.”

Mộ Nam Bình trả lời.

Ngũ phẩm đỉnh phong?

Nửa bước nữa là đến tứ phẩm.

Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng đối phương tam phẩm hay là nhị phẩm đó chứ.

Không ngờ chỉ mới tới ngũ phẩm?

Võ giả ngũ phẩm mạnh đến vậy sao? Chỉ chút khí thế thôi mà cũng xém đè chết được mình?

Xem ra hắn nhất định phải tu hành con đường võ đạo này cho tốt mới được.

“Hứa huynh, nói thật nha, muốn hơn hắn trên đường võ đạo thì chẳng bằng hơn hắn ở một con đường khác. Ví dụ như chức quan, hoặc là Nho đạo.”

“Về võ đạo, Hứa huynh hay là thôi đi, người đọc sách chúng ta luyện võ cũng chẳng để làm gì, hơn nữa võ đạo còn nói đến căn cốt cơ sở. Từ nhỏ Hoài Bình quận vương đã được ngâm linh dược mà lớn, ngày nào cũng ăn dược thiện, sau khi lớn lên lại tắm rửa bằng máu những con thú cực kỳ bá đạo để luyện thân thể.”

“Hay là chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa.”

Mộ Nam Bình mở miệng, hắn không muốn đả kích Hứa Thanh Tiêu nhưng đây là sự thật.

Nho đạo thì không cần nói đến căn cơ, có tài hoa là có tài hoa, nhà nghèo cũng có thể sinh ra quý tử.

Nhưng võ đạo thì lại không giống như vậy, bồi dưỡng căn cơ từ nhỏ rất quan trọng, càng đi về phía sau thì lực cản càng lớn, người kẹt tại thất phẩm cả đời không lên được nữa chỗ nào cũng có.

Hứa Thanh Tiêu có lý tưởng là chuyện tốt, nhưng trên cơ bản là không có khả năng.

“Ừ, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, hai người bắt đầu nói đến những chuyện khác, đơn giản là Mộ Nam Bình khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, hắn nói Hứa Thanh Tiêu lập ngôn làm người ta rung động còn Hứa Thanh Tiêu thì cũng chỉ khiêm tốn vài câu.

Cuối cùng Mộ Nam Bình lại nhắc đến một việc.

“Hứa huynh, huynh ở Hình bộ đã quen chưa?”

Hắn hỏi vậy.

“Cũng được, rất thoải mái, chuyện gì cũng không cần ta quan tâm, đến ngày thì có thể lãnh lương, rất không tệ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Ồ, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, Hứa huynh rõ ràng là có tài hoa vạn cổ, không nghĩ tới lại đắc tội nhiều người như vậy.”

“May mắn chính là Hứa huynh có nhóm võ quan bảo vệ, coi như là cũng có hậu thuẫn. Được rồi, không còn sớm nữa.”

“Hứa huynh, ngu đệ xin cáo lui trước, nếu như có bất kỳ chuyện gì thì huynh cứ đến Vĩnh Bình vương phủ tìm ta là được.”

Trời cũng không còn sớm nữa, Mộ Nam Bình muốn đứng dậy rời đi, Hứa Thanh Tiêu đi tiễn Mộ Nam Bình, thuận tiện gửi thư đi luôn.

Làm xong mấy chuyện này Hứa Thanh Tiêu liền trở lại phòng khách nghỉ ngơi.

Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên.

“Tiểu tử, ngươi có nghe hắn nói không? Con đường Võ đạo cực kỳ long đong, ban đầu không luyện tốt cơ sở thì lúc sau sẽ rất khó khăn.”

“Hắn nói không sai chút nào, hai ngày trước tên Hoài Bình quận vương gì đó, trong máu của hắn có dược khí, từ nhỏ đã được ngâm dược trì, tiêu không ít vốn liếng nhưng đến nay cũng chỉ đến ngũ phẩm.”

“Nhưng hắn nói hơi sai một chút, cả đời này Hoài Bình quận vương sẽ rất khó thăng lên tứ phẩm, căn cơ hắn vẫn chưa được, trừ phi có được chân long bảo huyết trong truyền thuyết, nếu không muốn bước vào tứ phẩm, trở thành vương giả khó như lên trời.”

“Là giọng của Đan thần Cổ Kinh.”

Đan thần Cổ Kinh có năng lực biến lớn thu nhỏ, ngày thường luôn nấp trong ống tay áo của Hứa Thanh Tiêu nên không ai phát hiện ra.

“Ta còn chưa tới cảnh giới tương ứng, hơn nữa ta cũng có thể đột phá bát phẩm, tạm thời không nhọc tiền bối sầu lo.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trả lời như vậy.

Hắn nghe ra được ý của Đan thần Cổ Kinh, hắn muốn bảo mình kiếm dược liệu cho hắn, luyện ra Phá Cảnh đan.

“Tiểu tử, người như ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là tâm đề phòng người khác quá nặng. Lão phu nói thẳng với ngươi, Phá Cảnh đan cũng không nhất định đạt tới đại viên mãn mới có thể uống, dù ở bất cứ cảnh giới nào ngươi cũng có thể trực tiếp đột phá lên cảnh giới kế tiếp.”

“Hơn nữa Phá Cảnh đan là Phá Cảnh hoàn mỹ, tuyệt đối không có bất kỳ tác dụng phụ nào, người chỉ cần thử uống một lần thì sẽ hiểu.”

Đan thần Cổ Kinh tiếp tục nói, dẫn dụ Hứa Thanh Tiêu luyện Phá Cảnh đan.

“Tiền bối, nếu như là như vậy, vậy vãn bối càng không thể nào luyện chế bát phẩm Phá Cảnh đan được, đã sắp đến trung kì rồi, luyện nó ra không phải là rất lỗ sao?”

“Chẳng bằng tiền bối cứ nói thẳng với ta dược liệu cần có để luyện thất phẩm Phá Cảnh đan, ta sẽ đi tìm nó.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Phá Cảnh đan có tác dụng phụ hay không thì Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng lúc có thể dựa vào bản thân mình thì Hứa Thanh Tiêu vẫn muốn dựa vào chính mình, khi nào mình không cố được thì dùng Phá Cảnh đan cũng không muộn.

“Thôi đi, chờ đến lúc ngươi đạt đến thất phẩm tự nhiên ngươi sẽ hiểu rõ tất cả.”

Đan thần Cổ Kinh không còn gì để nói.

Hứa Thanh Tiêu đã có lòng đề phòng, vậy hắn cứ để Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ. Dù sao thì khi đến thất phẩm rồi, có nhiều chuyện Hứa Thanh Tiêu sẽ tự hiểu.

“Tiền bối đừng tức giận, ông yên tâm, chờ thời cơ chín muồi vãn bối tất nhiên sẽ nghĩ cách để gom cho đủ dược liệu.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không thể đắc tội với Đan thần Cổ Kinh, dù sao thì sớm muộn gì cũng có một ngày hắn cần đến Đan thần Cổ Kinh.

Ví dụ như sau khi vào thất phẩm.

Bây giờ hắn là người đọc sách, lại là quan viên Hình bộ, chuyện cần làm có một đống lớn, những chuyện sau này không chừng sẽ lại càng nhiều hơn.

Căn bản không có thời gian tu luyện võ đạo, hơn nữa cho dù hắn có thời gian tu luyện võ đạo thì tốc độ chắc chắn cũng sẽ chậm, hơn nữa lại còn là cái loại cực kỳ chậm kia, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn cần Đan thần Cổ Kinh hỗ trợ.

“Ừ.”

Đan thần Cổ Kinh trả lời một câu, sau đó tiếp tục rơi vào giấc ngủ.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng bắt đầu tiếp tục tu hành.

Đầu tiên hắn rèn luyện thân thể trước, Kim Ô tôi thể thuật, sau đó Kim Ô khí huyết cuồn cuộn hóa thành nội khí, sau khi đi qua ba vòng trong cơ thể thì nó không tiếp tục đi vào bên trong khí mạch.

Chương 264: Hình Bộ Chống Đối, Ghẻ Lạnh, Vĩnh Bình Thế Tử Hòa Giải, Ba Phong Thư (6)

Muốn đả thông khí mạch thứ ba, dựa theo tốc độ tu hành này thì ít nhất cũng cần đến ba bốn tháng.

Hơi chậm chút, nhưng so với những võ giả bình thường mà nói thì đã là thần tốc rồi.

Võ giả cửu phẩm bình thường muốn lên đến bát phẩm cần ba mươi, năm mươi năm, đó là còn cần phụ thuộc vào các loại linh dược phụ trợ, bình thường tu luyện ngưng khí thì chỉ cần ba bốn tháng là có thể hoàn thành.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng rõ một đạo lý.

Đó chính là ba bốn tháng sau, hắn thăng lên bát phẩm rồi, nếu như không có dị thuật phẩm cấp kế tiếp thì tốc độ tu luyện sẽ bị đánh về nguyên dạng trong nháy mắt.

Đây cũng là một chuyện phiền toái.

Đến lúc đó, biện pháp duy nhất có thể giải quyết chính là dựa vào Đan thần Cổ Kinh.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ thêm nhiều, mà trời cũng đã dần dần sáng lên.

Ba châu thiên mất gần sáu canh giờ, bây giờ đã là giờ dần năm khắc, thêm ba khắc đồng hồ nữa là đến thời gian đến Hình bộ điểm danh.

Hứa Thanh Tiêu khởi hành đi đến Hình bộ.

Chỉ là ngày hôm nay vẫn giống như hôm qua, không có ai quan tâm đến hắn.

Kho công văn vẫn lấy lý do công vụ bề bộn, không chịu lấy hồ sơ có liên quan cho hắn.

Lại một ngày nhàn hạ trôi qua, tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu vẫn rất bình thản. Hắn biết Hình bộ đang cố ý lạnh nhạt mình,

có người cũng muốn nhắm vào hắn, hy vọng hắn xảy ra chuyện.

Đã hiểu rồi thì Hứa Thanh Tiêu sẽ không mắc câu.

Ba ngày sau.

Hứa Thanh Tiêu nhận được ba lá thư, là thư do hai người Dương Hổ Dương Báo gửi tới, sau khi hai người biết Hứa Thanh Tiêu bảo họ đến kinh thành làm việc cho hắn thì hưng phấn hồi lâu, sau đó tìm người hồi âm giúp bọn họ.

Nội dung trong thư rất đơn giản, hai người đã xuất phát rồi, tính toán trong vòng năm ngày sẽ đến hoàng thành, đồng thời cũng mang theo vài huynh đệ đáng tin cùng nhau đi.

Chủ yếu là do sợ Hứa Thanh Tiêu không đủ người dùng, điều này trong thư Hứa Thanh Tiêu có nói, nếu như có người đáng tín nhiệm thì hãy mang theo họ cùng đến.

Phong thư thứ hai là thư của sư huynh Trần Tinh Hà gửi đến, nói rằng hắn ta muốn đến Hoàng đô chuẩn bị khoa cử đồng thời cũng nhìn xem có thể giúp gì được cho mình không, đến lúc đó sẽ đến ở cùng với mình.

Điều này làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút vui mừng, dù sao thì sư huynh hắn cũng là người thông minh, nếu như huynh ấy tới thì đúng là có thể giúp mình vài chuyện.

Tỉ như đám tôn nhi của mấy người An quốc công, hắn có thể giao cho sư huynh bình thường dạy bảo đôi chút, hắn chỉ cần định ra kế hoạch là được.

Phong thư thứ ba là của Lý Hâm gửi tới.

Y báo cho Hứa Thanh Tiêu rằng guồng nước đã được xây xong, lấy huyện Bình An làm đối tượng thí điểm. Chung quanh huyện Bình An có bốn huyện thành, ngoài trăm dặm có một con sông lớn, cực kỳ phù hợp với yêu cầu xây dựng guồng nước.

Về phần hiệu quả ra sao thì còn phải đợi thêm mấy ngày nữa.

Hứa Thanh Tiêu lập tức hồi âm nói địa chỉ của mình cho Trần Tinh Hà đồng thời cũng trả lời Lý Hâm, bảo Lý Hâm nhất định

phải nghiêm túc canh chừng, nếu không có chuyện gì quan trọng thì tốt nhất là phải luôn luôn canh cho kỹ.

Nếu có bất kỳ chuyện gì thì lập tức hồi âm.

Cứ như thế, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tĩnh tâm ngồi chờ bên trong Hình bộ.

Hôm sau.

Cuối cùng cũng có một chuyện vui diễn ra làm cho Hứa Thanh Tiêu vui mừng.

Học đường mà bệ hạ ban cho hắn đã làm xong, có thể không cần ở khách điếm nữa rồi. Sau khi An quốc công biết được chuyện nay còn cố ý đưa mấy thị nữ đến hầu nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn khéo léo cự tuyệt, còn An quốc công cũng không nói gì thêm.

Chuyện người hầu này Hứa Thanh Tiêu không vội, chờ đến khi mấy người huynh đệ Dương Hổ Dương báo đến thì trước hết cứ để cho bọn họ làm chút ít việc nhà, thị nữ người hầu vẫn nên là tự mình chọn, không nhận người nào người khác đưa đến cả. Không phải là cố ý phòng bị mà mấy chuyện này vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Hứa Thanh Tiêu đặt tên cho học đường là học đường Thủ Nhân.

Sau khi mời một vài nữ quyến đến trải giường rồi quét dọn sơ một chút xong, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu an tâm ở lại.

Học đường rất lớn, có đại đường và nội đường, bên trái là nơi dạy học và phòng cho khách, bên phải là phòng bếp và nhà kho cộng thêm ở giữa còn có một khoảng sân rộng, trong viện có một ao nước nhỏ, trồng dương liễu hai bên, rất ổn.

Điều đáng tiếc duy nhất là bệ hạ chỉ ban cho hắn chứ không phải ban tặng. Nếu như hắn không làm quan nữa thì nơi này cũng không phải là bất động sản của hắn, cho nên hắn vẫn phải kiếm tiền để mua nhà thôi.

Cứ như vậy.

Lại qua thêm một ngày vô cùng nhàn hạ.

Hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo cuối cùng cũng tới nơi.

Sau khi bọn họ tới Hứa Thanh Tiêu mới thở phào được.

Toàn bộ Hình bộ đều không chào đón hắn, mặc kệ hắn có làm gì thì đều sẽ gặp phải trở ngại. Mặc dù Chu Nam không phải là người mà người khác xếp vào nhưng cũng không phải là người một nhà.

Có rất nhiều chuyện hắn bảo Chu Nam đi làm, Chu Nam cũng chỉ đi ăn nói khép nép rồi bị người ta khi dễ các kiểu.

Thật là đáng thương cho Chu Nam nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng càng thêm hiểu được một chuyện chính là bây giờ Chu Nam đang kéo chân hắn, muốn đặt chân ở Hình bộ thì nhất định phải có thân tín của mình, cũng nhất định phải xử lý chuyện này.

Bằng không mà nói, hắn thật sự sẽ bị Hình bộ, Nho gia còn có một số thế lực khác đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Cũng may, mấy người Dương Báo đến rồi.

Vậy… Đây chính là thời điểm phản kích.

Học đường Thủ Nhân.

Xuất hiện sáu bóng người.

Chính là nhóm người Dương Báo Dương Hổ.

Từ khi nhận được bức thư của Hứa Thanh Tiêu, hai huynh đệ Dương Báo Dương Hổ có thể nói là vô cùng hưng phấn. Lúc ở phủ Nam Dự, Hứa Thanh Tiêu vì ra mặt thay cho bọn họ mà không ngại đắc tội với Đại Nho đương triều.

Phần ân tình này, bọn họ luôn khắc sâu trong lòng.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu mời bọn họ đến đây để làm việc, bọn họ đương nhiên sẽ không chậm trễ, gần như là ngày đêm không nghỉ chạy đến Kinh thành này.

Sau khi đến Kinh thành thì tự nhiên bị sự phồn hoa ở chốn này làm cho chấn động.

Nhưng bọn họ không quên mục đích đến đây. Sau khi dùng mọi cách để tìm được vị trí của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ đến

đây đầu tiên.

Cùng lúc mọi người bước vào học đường, bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu cũng xuất hiện.

Hai người Dương Báo và Dương Hổ lập tức quỳ nửa người xuống, cung kính cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu.

“Thuộc hạ Dương Hổ!”

“Thuộc hạ Dương Báo!”

“Tham kiến Hứa Đại nhân.”

Hai người mở miệng, bốn người còn lại cũng nhanh chóng quỳ xuống. Bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt chứa đầy vẻ kinh sợ và tôn trọng.”

“Khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đáp một tiếng, sau đó từ từ đi đến, ra hiệu cho cho mọi người đi vào trong đình nghỉ mát.

Chương 265: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (1)

Sáu người đứng dậy đi theo Hứa Thanh Tiêu vào trong đình.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống trước, sau đó phất phất tay mời sáu người lần lượt ngồi xuống.

“Hứa Đại nhân, hai vị này là huynh đệ Triệu Đại Triệu Nhị, thời gian làm việc lần lượt là mười ba với mười lăm năm. Hai vị này là huynh đệ Lý Kiện Lý Khang, làm việc cũng được mười năm, thực lực rất mạnh, đã đạt thập phẩm đại viên mãn.”

“Trước đó bọn họ cũng tham gia vào chuyện kia, rất kính sợ tôn trọng Hứa đại nhân, đồng thời cũng rất mực trung thành.”

Dương Hổ đứng dậy, nhanh chóng giới thiệu bốn người còn lại.

“Bái kiến Hứa đại nhân.”

Bốn người đứng dậy, cúi đầu cung kính về phía Hứa Thanh Tiêu, khuôn mặt rất kiên nghị.

“Tốt.” Hứa Thanh Tiêu rót trà cho sáu người, ngay sau đó mở miệng nói.

“Chư vị huynh đệ bôn ba ngày đêm, dọc đường đã mệt mỏi. Ta đã sai người quét dọn phòng khách, sau này mọi người cứ ở lại đó, xin đừng chê bai.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, báo cho bọn họ về chỗ ở.

“Đa tạ đại nhân.”

Sáu người đồng loạt mở miệng cảm tạ Hứa Thanh Tiêu.

“Việc nhỏ thôi.” Hắn nhấp một ngụm trà, nhóm người kia cũng thi nhau uống một ngụm. Bôn ba cả chặng đường quả thật có chút mệt mỏi, đợi bọn họ từ từ bình ổn lại, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

“Các vị huynh đệ, nếu mọi người đã đến đây thì có một số việc Hứa mỗ phải nói cho rõ ràng.”

“Mọi người là được Dương Hổ Dương Báo đề cử đến đây, Hứa mỗ ta nếu đã dùng người thì sẽ không nghi ngờ, còn nếu đã nghi ngờ thì sẽ không dùng. Vậy nên, đối với bốn người các ngươi, Hứa mỗ vẫn không hoàn toàn tín nhiệm.”

“Nhưng Hứa mỗ cũng biết rõ. Mặc kệ là chư vị vì kính trọng hay là vì nguyên nhân khác, thì mục đích thật sự vẫn là để trèo lên trên, muốn trở nên nổi bật. Điểm này, Hứa mỗ hiểu rõ ràng.”

“Hứa mỗ ta có thể cam đoan, nếu như các người có lòng trung thành vì ta mà làm việc thì quyền tài không thiếu. Nhưng vẫn xin các vị nhất định phải nhớ kỹ một việc, Hứa mỗ nếu nghi ngờ người thì sẽ không dùng, dùng người thì sẽ không nghi ngờ. Tuy nhiên, nếu phản bội một lần thì tuyệt đối sẽ không có cơ hội thứ hai.”

Hứa Thanh Tiêu nói năng vô cùng chân thành.

“Bọn ta đã hiểu!”

Đám người khẽ gật đầu.

“Vậy thì được. Sau này chúng ta cùng giúp đỡ nhau. Đây là lệnh bài của ta, ngày mai các ngươi cầm theo tấm lệnh bài này đến Lại bộ ghi lại thông tin, sau đó đến đây chờ ta.”

Hứa Thanh Tiêu phân phó.

“Rõ, đại nhân.”

Dương Báo nhận lấy lệnh bài, hơi kích động.

“Các ngươi mau đến phòng cho khách nghỉ ngơi đi. Nhớ kỹ, đã đến kinh đô, mỗi ngày phải rửa mặt sạch sẽ rồi lên giường đi ngủ, đừng làm loạn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

Đám võ phu này đều là người thô kệch, thường xuyên không rửa chân tay không tắm rửa đã đi ngủ. Nên Hứa Thanh Tiêu đương nhiên muốn căn dặn một câu, nếu không thì học đường này của mình chẳng phải sẽ loạn thành một nùi sao.

Phải chú ý vệ sinh cá nhân.

“Được, Hứa đại nhân yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ không làm loạn.”

Mấy người Dương Báo mở miệng cười cười, ngay sau đó thì đi về phía phòng khách, sau đó lại đi ra bên ngoài cầm hành lý, vô cùng sôi nổi đi vào phòng khách.

Nhìn bọn họ như vậy, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà cười một tiếng. Học đường vốn yên tĩnh cũng có thêm chút hơi người.

Nhưng mà có một phiền phức mới xuất hiện, đó chính là không có ai nấu cơm.

Cái này để sau rồi tính vậy.

Đứng dậy giãn gân cốt một chút, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, hắn rời hỏi học đường đi đến tìm chưởng quầy khách điếm nói một câu, bảo mấy ngày này đưa cơm tới theo giờ.

Lúc đầu khách điếm cũng không có quy định này, nhưng Hứa Thanh Tiêu là quan viên Hình bộ, vậy nên lập tức có thêm quy tắc này. Hứa Thanh Tiêu có trả tiền cơm hay không là chuyện nhỏ, hầu hạ quan lớn mới là chuyện quan trọng.

Về phần tranh đấu trong triều đình thì không liên quan gì đến lão bách tính như bọn họ. Kể cả Hứa Thanh Tiêu bị xem là kẻ địch của cả triều thì cũng không thể nói không được ăn cơm.

Về đến nhà, Hứa Thanh Tiêu tĩnh tâm đọc sách, đến đêm khuya cũng yên tâm ngủ. Hắn đã xin Hình bộ nghỉ một ngày nên không cần phải đi đến Hình bộ.

Còn nữa, mời hay không mời thì cũng không đáng kể, dù sao thì cũng không có chuyện gì cho mình xử lý.

Hôm sau.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại từ sớm rồi đi đến Hình bộ. Mấy người Dương Báo cũng đã tỉnh từ rất sớm. Hôm qua bọn họ ngủ sớm nên cũng dậy sớm.

Sau khi đi đến Hình bộ, hắn đi vào phòng chủ sự giống như trước đây.

Trước mặt hắn vẫn là hồ sơ cứu trợ thiên tai Bình Khâu.

Nửa canh giờ sau.

“Chào Hứa đại nhân.”

Chu Nam cười nói.

“Ừm.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, để lộ ra nụ cười ôn hoà.

“Hứa đại nhân, ta đi lấy hồ sơ đến cho ngài.”

Chu Nam cười nói, mọi việc vẫn giống như cũ, chỉ là phần hồ sơ này đã được lấy mấy ngày rồi.

“Được rồi. Chẳng qua là ngươi nói với bọn họ một tiếng rằng chủ sự của phần hồ sơ này đã đợi năm ngày, cho dù có bận thì cũng nên có câu trả lời.”

“Còn nữa, nói với bọn họ một tiếng, tính tình của Hứa mỗ tốt nhưng không có nghĩa lúc nào cũng tốt như thế. Nếu như tạo thuận lợi thì sau này mọi người còn có thể hỗ trợ nhau, nếu không thì đừng trách Hứa mỗ.”

“Nhớ kỹ, truyền đi không được sót một chữ nào. Ta biết ngươi có ý tốt, cũng hay lựa lời với đối phương nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ta còn tiếp tục ở Hình bộ thì ngươi cũng sẽ gặp khó khăn.”

Hứa Thanh Tiêu nói một hơi rất dài.

Gửi một phần hồ sơ đến, người ta kéo dài năm ngày, quả thật là có chút quá đáng.

Chèn ép cũng được, ghẻ lạnh cũng được, chuyện gì cũng phải có giới hạn, không cần phải níu lấy không buông.

“Chuyện này… đại nhân, vẫn là đừng nên như vậy.”

“Chưởng kho là cháu ngoại của Thị lang đại nhân, chúng ta thật sự không cần phải thế.”

“Đại nhân, hôm nay ta sẽ đi khẩn cầu họ, nghĩ hết mọi cách để làm cho đại nhân.”

Tình thế của Chu Nam có chút khó xử. Từ đáy lòng hắn ta vẫn hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể làm được gì đó, như vậy thì bản thân cũng được nhờ. Nhưng mà từ trên xuống dưới Hình bộ giống như đã thỏa thuận ngầm, đối xử với Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng đủ kiểu.

Như vậy cũng đã khiến hắn chịu không ít thiệt thòi, gặp không ít kẻ vô lương tâm. Trước đây hắn ta đã không lăn lộn nổi, bây giờ lại càng khó chịu hơn.

Nếu không phải muốn ăn cơm của ông quan này, hắn ta đã đi từ lâu.

Nghe thấy giọng nói của Chu Nam, Hứa Thanh Tiêu nhìn hắn ta một cái, cuối cùng khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Trong phòng chủ sự.

Đã đến buổi trưa, không ít người đi ra ngoài để dùng bữa.

Chu Nam vẫn chưa xuất hiện, xem ra lại giống như lúc trước.

Đến giờ Dần, quay lại thời gian làm việc, Chu Nam ủ rũ đi về, hiển nhiên là hôm nay lại công dã tràng.

“Hứa đại nhân, thuộc hạ bất tài.”

Chu Nam hơi khó chịu nói.

“Đi đi, nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, ngày mai nhớ chuyển lời cho bọn họ.”

Chương 266: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (2)

Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý, hắn đứng dậy rời đi. Đã chờ được năm ngày rồi, hắn cũng chẳng quan tâm đến chuyện chờ lâu thêm một ngày.

“Đại nhân.”

Chu Nam mở miệng. Hắn vẫn hy vọng Hứa Thanh Tiêu đừng xúc động như vậy.

“Nếu ngươi không làm được thì ngày mai ta bảo người khác làm.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng. Chu Nam muốn tốt cho mình, điểm này Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, nhưng luôn luôn nhường nhịn cũng không phải là chuyện tốt. Người ta sẽ chỉ càng ngày càng phách lối. Người hiền bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi. Đạo lý này, năm mười tuổi Hứa Thanh Tiêu đã biết.

Hứa Thanh Tiêu bỏ đi.

Để lại Chu Nam ngồi một mình ở chỗ này im lặng không nói gì. Một lát sau, Chu Nam đuổi kịp Hứa Thanh Tiêu, cố gắng mở miệng nói.

“Hứa đại nhân, ngày mai ta đi thử một lần nữa, ngài cho ta một cơ hội cuối cùng.”

Chu Nam lên tiếng, Hứa Thanh Tiêu không để ý mà chỉ phất phất tay, đến giờ tan làm.

Một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu về đến học đường.

Lúc này, sáu người Dương Báo đang ngồi trong đình không biết đang bàn tán cái gì. Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện thì sáu người Dương Báo lập tức đứng dậy.

“Bái kiến Hứa đại nhân.”

Sáu người ôm quyền, vô cùng cung kính đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Mọi chuyện xử lý thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Dạ… Đại Nhân, hôm nay chúng ta đã đi đến Lại bộ, bọn họ lấy lý do bề bộn công việc bảo chúng ta đợi một ngày, vẫn chưa nhập chức xong.”

“Xin đại nhân thứ tội, là do chúng ta ngu dốt nên chưa thể giải quyết tốt mọi chuyện, làm chậm trễ công việc của đại nhân.”

Dương Báo mở miệng. Trên khuôn mặt chất phác đầy vẻ tự trách.

Sáu người cũng biết Hứa Thanh Tiêu vội vã gọi bọn họ đến bởi mục đích là muốn làm chính sự, nhưng không ngờ ngay cả việc nhập chức cũng không làm được, đương nhiên sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

“Lại là bề bộn công việc à?”

“Mặc dù biết Lại bộ có chút thành kiến với ta, nhưng thật không ngờ là họ có thể làm đến nước này.”

Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm, sau đó mở miệng nói.

“Hai ngày tới các ngươi chịu khó một chút, cố gắng nhanh chóng xử lý xong chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, hắn để cho mấy người Dương Hổ Dương Báo đi chạy việc.

“Dạ! Đại nhân!”

Nhóm người Dương Hổ Dương Báo cùng nhau gật đầu, còn Hứa Thanh Tiêu thì đã bước vào trong phòng bắt đầu luyện công.

Mỗi ngày không thể thiếu việc luyện công, sau khi vận động được ba chu thiên, Hứa Thanh Tiêu lại đi đọc sách một chút, hết nửa canh giờ lại đi đến Hình bộ.

Tính ra, mình đến Hình bộ cũng đã được sáu ngày.

Một tuần cũng đã sắp đủ, mỗi ngày ngoại trừ ngẩn người thì cũng là ngẩn người.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu không ngại, ngược lại là hắn muốn xem thử Hình bộ muốn gây phiền phức cho mình bao lâu.

Ngày hôm sau.

Chu Nam không thấy tăm hơi đâu, Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý mà đi đến thư viện ở gần đó mượn vài cuốn sách.

[Trần gian thông điển - Quyển thứ nhất phần thượng]

[Trần gian thông điển - Quyển thứ nhất phần trung]

[Trần gian thông điển - Quyển thứ nhất phần hạ]

Đây là loại sách phổ biến trong thiên hạ, trong này ghi chép rất nhiều chuyện. Thế lực quốc gia, phân chia dị tộc, các loại hệ thống tu hành vân vân… đều có ở trong đây.

Tất cả có một trăm bảy mươi lăm quyển, mỗi quyển chia làm ba phần thượng - trung - hạ. Bên cạnh đó mỗi một phần đều cực kỳ dày, gấp hai ba lần so với sách thông thường.

Nếu không có chuyện gì, Hứa Thanh Tiêu dự định xem nhiều sách hơn, hiểu rõ một vài chuyện, không thể nào chỉ ngồi chờ chết.

Trong thời gian một ngày, Hứa Thanh Tiêu xem hết một quyển đầu tiên, thu hoạch được rất nhiều, biết được các thế lực phân chia trong thiên hạ.

Toàn bộ bố cục của thiên hạ đều tạo thành từ năm khối lớn.

Đông Châu, Nam Châu, Tây Châu, Bắc Châu và Trung Châu.

Mỗi đại châu đều bị nước biển ngăn cách, vậy nên là năm khối lớn tách biệt.

Chẳng qua Trung Châu là khối lớn nhất, diện tích bốn châu Đông Nam Tây Bắc cộng lại vừa vặn bằng diện tích của Trung Châu.

Vậy nên từ xưa đến nay, Trung Châu là nơi rồng cuộn được người đời ca tụng là thánh địa.

Ngũ đại châu liên quan đến quá nhiều chuyện, có nói ba ngày ba đêm cũng không hết, giữa chúng đều vô cùng yên ổn, dẫu sao cũng đều tồn tại thù trong giặc ngoài. Mạnh như Đại Nguỵ mà còn không thống nhất được Trung Châu, nói chi đến mộng tưởng chinh phục toàn thế giới của con người.

Ngay cả chinh phục toàn bộ Trung Châu cũng là một việc khó không gì sánh bằng.

Trong năm bộ Trung Châu, vương triều Đại Nguỵ nằm ở trung bộ, chiếm giữ tài nguyên tốt nhất. Vương triều Đột Tà chiếm giữ khu vực Đông bộ, vương triều Sơ Nguyên chiếm khu vực Bắc bộ. Hai nước này nếu nói đơn đấu thì nhất định không bằng Đại Nguỵ, nhưng nếu liên hợp lại thì Đại Nguỵ cũng không dám làm gì.

Nhất là bây giờ thì càng phiền phức hơn.

Khu vực phía Nam là nghèo khổ nhất, khắp nơi đều là hoang mạc, hơn nữa còn có rất nhiều tà tu ở khu vực phía Nam, tình hình tương đối hỗn loạn, đó không phải là nơi người thường nên đến. Cũng may có một nhánh Phật môn ở Nam bộ, nếu không cứ mặc kệ cho yêu tà tuỳ tiện phát triển, vậy thì đại chiến đã nổ ra từ sớm.

Về phần Tây bộ thì đó là Hải Thượng Thiên Quốc, các hòn đảo là vua, có trên trăm quốc gia, hơn nữa có một bộ phận dẫn đầu quy thuận vương triều Đại Nguỵ, ví dụ như nói đến phiên bang thì người Hồ chính là người đến từ Tây bộ.

Thời điểm Đại Nguỵ cường thịnh nhất quả thật là đã đi chinh phục Hải Thượng Thiên Quốc.

Mà phần thế lực Tiên đạo Hứa Thanh Tiêu quan tâm nhất cũng được ghi chép. Tiên đạo có Thất Đại Thánh Tông.

Thái Thượng Thái Tông, Trảm Thiên Kiếm Tông, Như Ý Khí Tông, Thiên Cốc Đan Tông, Thái Thượng Phù Tông, Thất Tinh Đạo Tông, Quy Nguyên Trận Tông.

Thất đại thánh địa đều xưng vương ở những lĩnh vực riêng của mình. Có điều Thái Thượng Thánh Tông và Thất Tinh Đạo Tông có bản chất như nhau, hai nhà cùng tranh đoạt, còn lại

thì đều không liên quan đến nhau, bởi dẫu sao thì chuyên môn cũng khác biệt.

Mà sơn môn của thất đại thánh tông này không thuộc về bất cứ thế lực vương triều nào, giống như một thế lực đơn độc không tranh đoạt quyền mưu chỉ đóng cửa tu tiên.

Ba vương triều lớn đều có bóng dáng của bọn họ. Trong vương triều Đại Ngụy, Giám Đạo Ti chính là nơi ở của bọn họ. Bình thường thì cũng sẽ nhận một số nhiệm vụ do vương triều sắp xếp, ví dụ như nói chỗ nào có yêu ma xuất hiện, triều đình không đủ nhân lực, vậy thì sẽ ban bố nhiệm vụ. Nếu bọn họ cảm thấy giá cả phù hợp thì sẽ nhận nhiệm vụ. Chỉ có điều vị trí của Giám Đạo ti được xây dựng ở vùng ngoại ô kinh thành, bọn họ không muốn dính dáng đến bên trong. Chuyện này Hứa Thanh Tiêu hiểu được.

Tu tiên luôn yêu thích những nơi thanh tịnh hơn.

Hắn khép thư tịch lại.

Không thể không nói, Trần gian thông điển này đúng là thứ tốt. Nếu như mình xem hết toàn bộ, không nói tinh thông mọi thứ nhưng ít ra chuyện gì cũng sẽ biết được ít nhiều.

Nào, cố gắng gặm xong quyển sách này thôi.

Chương 267: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (3)

Đứng dậy, tan làm, rất nhanh gọn.

Chu Nam có đến hay không đã không quan trọng, chờ đến khi nhóm Dương Hổ Dương Báo nhập chức rồi tính, dựa vào Chu Nam thì không đáng tin.

Sau khi về đến nhà.

Mấy người Dương Hổ vẫn chưa quay về, Hứa Thanh Tiêu đợi một canh giờ, lúc này bọn họ mới xuất hiện trước mặt hắn.

Giống như hôm qua, hôm nay bọn họ vẫn không nhập chức thành công, cái cớ vẫn giống như cũ, bề bộn công việc.

"Tiếp tục."

Hứa Thanh Tiêu chỉ bỏ lại một câu, sau đó tiếp tục đi gặm sách.

Ngày thứ tám.

Vẫn giống như trước đây. Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu thấy hơi tò mò là vì Chu Nam vẫn không xuất hiện. Chỉ có đối với một Hứa Thanh Tiêu đang trầm mê trong việc đọc sách thì chuyện này không sao hết.

Dương Hổ Dương Báo vẫn chưa được nhập chức.

Ngày thứ chín.

Giống như cũ.

Ngày thứ mười.

Nghỉ ngơi.

Ngày thứ mười một.

Giống như cũ.

Ngày thứ mười hai.

Giống như cũ.

Ngày thứ mười lăm.

Vẫn giống như cũ. Có điều sư huynh đã truyền thư đến thông báo lại có mấy huyện ở phủ Nam Dự mời Chu Lăng đến giảng bài, vậy nên hắn sẽ đến muộn một chút.

Lý Hâm cũng gửi thư đến. Công trình guồng nước đã giải quyết hoàn toàn, bây giờ chỉ đợi xem hiệu quả, trước mắt thì thấy không tệ, ít nhất thì hoa màu đều có thể được hưởng nguồn nước.

Chu Nam đã mất bóng tám ngày, chuyện này có hơi quái lạ, tan tầm hắn phải hỏi xem gần đây tên này đang làm cái gì vậy? Khả năng cao là từ quan, bởi những việc phải làm quá khổ sở, trái phải đều không phải người, muốn từ quan cũng là chuyện bình thường.

Tan làm phải tìm người hỏi thăm tình huống của Chu Nam một chút, không ai nói cho mình nghe thì sẽ về nhà.

Ngày thứ mười sáu…

Bên ngoài học đường.

“Hôm nay các ngươi đi nhập chứ thì trực tiếp đi tìm Lại bộ viên ngoại, gặp ai cũng được, sau đó đưa lệnh bài của ta cho hắn, thông báo cho bọn hắn nghe. Đến giờ đã trì hoãn mười ngày rồi, nếu như hôm nay không giải quyết xong thì ngày mai ta sẽ tự đi.”

Mười ngày trôi qua trong nháy mắt.

Ngoại trừ xem được một ít sách thì bất ngờ là không có cái gì tiến triển. Ở Hình bộ phơi mình mười sáu ngày, còn người dưới tay mình thì ở Lại bộ phơi mười ngày.

Hơn nữa đây đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Nếu như chuyện lớn mà phơi mình thế này, ngược lại Hứa Thanh Tiêu sẽ không có bất cứ tia dao động nào, nhưng với loại chuyện nhỏ nhặt như thế này thì có vẻ hơi khó coi.

Chẳng qua cũng không sao hết.

Thời gian không còn nhiều lắm, Hứa Thanh Tiêu không có ý định chịu giày vò thế này, hắn muốn bắt đầu làm việc.

“Dạ! Đại nhân!”

Sáu người Dương Hổ khẽ gật đầu. Mười ngày hôm nay bọn hắn cũng cảm thấy vô cùng bực bội, chỉ một chuyện nhập chức thôi cũng kéo dài mười ngày, bổng lộc gì đó còn dễ nói chuyện, chủ yếu là loại cảm giác thế này khiến người ta rất khó chịu.

Không nói thêm gì nữa, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng ra khỏi học đường.

Đi về phía Hình bộ.

Giống như ngày trước, hắn bước vào vị trí phòng chủ sự của mình, chuẩn bị một ngày học tập mới.

Nhưng mà có một phong thư xuất hiện trên bàn dài.

Là thư từ quan của Chu Nam.

Đối với chuyện Chu Nam từ quan, Hứa Thanh Tiêu không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao thì theo mình cũng khiến số mệnh của Chu Nam không tốt. Không giúp bản thân làm được chuyện gì thì thôi coi như xong, bên ngoài lại phải chịu khinh bỉ, kiên trì được một thời gian dài như vậy chứng tỏ Chu Nam thật sự yêu quý công việc này.

Nếu không thì cũng sẽ không kéo dài được lâu như vậy.

Thôi bỏ đi, đi thăm hắn ta một chút vậy.

Hứa Thanh Tiêu không nhìn nội dung bức thư từ quan. Dù sao thì ở đây cũng không có việc gì, chi bằng đi thăm Chu Nam rồi tạ lỗi một lần, bởi dẫu thế nào thì cũng là mình hại Chu Nam.

Nếu không thì kể cả có không được chào đón, hắn ta cũng sẽ không từ quam.

Bước ra khỏi phòng chủ sự, Hứa Thanh Tiêu nhìn nhóm quyển lại đi tới đi lui rồi chặn bừa một người lại.

“Có biết Chu Nam ở đâu không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thẳng thừng. Hắn biết trên dưới Hình bộ đều nhằm vào mình, đoán rằng tất cả mọi người đều biết không thể dây vào mình, cho nên Hứa Thanh Tiêu quyết định không trò chuyện gì, tránh cho họ phải gặp nạn.

“Chu Nam? Đại nhân, thuộc hạ không biết, thuộc hạ còn phải đi báo tin, mong đại nhân thứ tội.”

Thấy Hứa Thanh Tiêu ngăn trước mặt, quyển lại lập tức thấy hơi bối rối, nhất là khi nhắc đến Chu Nam thì trong mắt càng loé lên tia khác thường.

Chỉ thoáng chốc thôi, Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện ra có gì đó không đúng.

“Nói hết mọi chuyện ra, việc này không liên quan gì đến ngươi, còn nếu không nói, cho dù bản quan không có quyền gì nhưng đuổi một tên quyển lại như ngươi thì vẫn dễ như trở bàn tay.”

“Chắc ngươi cũng biết, ta có quan hệ rất tốt với các vị quốc công?”

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lạnh hẳn xuống, nói một câu rất kiên quyết.

“Đại nhân, thuộc hạ thật sự…”

Quyển lại còn muốn giải thích, nhưng chạm phải ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Hứa Thanh Tiêu thì lập tức nuốt một ngụm nước bọt.

“Hứa đại nhân, việc này cũng không có gì hết. Trước đây mấy hôm ngày nào Chu Nam cũng đi đến kho công văn để lấy hồ sơ, nhưng bởi vì nói sai mấy câu nên bị chưởng kho phạt đánh hai mươi gậy, bây giờ vẫn đang dưỡng thương ở nhà, Hình bộ cũng cách chức của hắn.”

“Hứa đại nhân, việc này thật sự không liên quan đến ta, cụ thể như thế nào thuộc hạ vốn dĩ cũng không biết, mong đại nhân bỏ qua cho thuộc hạ.’

Đối phương hơi kinh sợ nói.

“Phạt hai mươi gậy?”

Chỉ trong chớp mắt, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lại càng lạnh lẽo.

Chu Nam không phải võ giả, chỉ là một người bình thường mà thôi. Phạt gậy của Hình bộ cũng không phải trò đùa, một gậy hạ xuống không phải là da tróc thịt bong thì cũng phải sưng tím một khối.

"Nhà hắn ở đâu?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi tiếp.

"Ở đường Lâm Hà, còn cụ thể chỗ nào thuộc hạ không rõ."

Quyển lại nói chuyện có chút nức nở, xem dáng vẻ thì đúng là không biết thật.

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, hắn đi thẳng từ Hình bộ ra bên ngoài.

Đường Lâm Hà cũng không quá xa, Hứa Thanh Tiêu tăng nhanh bước đi, chỉ hai khắc sau đã đi đến đường Lâm Hà. Tìm bách tính hỏi thăm một lượt, không bao lâu sau hắn đã tìm được nhà Chu Nam.

Nhà Chu Nam là một nơi giống như Tứ Hợp viện, mười mấy gia đình ở cùng với nhau. Với bổng lộc của hắn thì không thể nào có nhà riêng ở kinh đô.

Bước vào trong viện thì thấy trẻ con đang chơi đùa, cũng có một vài người lớn tuổi đang phơi nắng, mấy người trẻ tuổi thì đang làm việc, sửa sang gạch ngói các loại.

Nhìn thấy quan viên như Hứa Thanh Tiêu đi đến, những người này không hiểu thì hơi kinh ngạc không biết phải làm sao.

"Xin hỏi nhà Chu Nam ở đâu vậy?"

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu rất ôn hoà, hỏi thăm nhóm người.

"Nhà Chu Nam sao? Đại nhân, là ở đây."

Có người lấy lại tinh thần, chỉ tay về phía căn phòng thứ hai bên trái.

"Đa tạ."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau khi cảm ơn một tiếng thì đi thẳng đến trước cửa căn phòng kia.

Gõ cửa xong thì yên lặng chờ.

Rất nhanh sau đó có một giọng nói vang lên, khá yếu ớt.

“Ai?”

Là một giọng nữ.

Chương 268: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (4)

“Chủ sự Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói ra thân phận của mình.

Cửa phòng lập tức mở ra, một người phụ nữ kinh ngạc nhìn về phía hắn. Hốc mắt người phụ nữ đỏ hồng, dáng vẻ hơi tiều tuỵ, khi nhìn Hứa Thanh Tiêu thì trong ánh mắt ẩn chứa sự kinh ngạc và tò mò.

“Đại nhân, ngài có việc gì sao?”

Người phụ nữ mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn.

“Bản quan đến tìm Chu Nam để trao đổi một số việc.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Mời đại nhân vào.”

Nghe thấy là đến tìm tướng công nhà mình, người phụ nữ không dám nói thêm cái gì, nghiêng người mời Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Đợi đến khi vào trong phòng, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi hắn.

Ngay sau đó có một người đang nằm sấp trên giường, chính là Chu Nam.

“Đại nhân! Sao ngài lại đến đây?”

Giọng nói yếu ớt của Chu Nam vang lên, hắn muốn gượng dậy nhưng liền động đến vết thương, trong nháy mắt phải nhíu mày.

“Không được cử động.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng bảo hắn không nên cử động, tránh cho ảnh hưởng đến vết thương.

“Đại nhân, thuộc hạ hổ thẹn với ngài.”

Nghe thấy giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, Chu Nam có chút cảm động. Dù sao thì mình gặp chuyện thế này, Hứa Thanh Tiêu còn đến thăm mình, đương nhiên hắn ta sẽ thấy cảm động.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, kể lại tỉ mỉ xem nào."

Hứa Thanh Tiêu ngồi bên cạnh, nhìn sắc mặt của Chu Nam, thấy vô cùng yếu ớt, bờ môi cũng không còn màu máu.

"Đại nhân, không có gì, là do thuộc hạ không biết nói chuyện, phải chịu phạt, thuộc hạ nhận."

"Đại nhân, thuộc hạ không có tác dụng gì hết, bây giờ lại bị Hình bộ đuổi, nên cũng không nghĩ gì hết, chỉ hy vọng sau này buôn bán nhỏ ở kinh thành, đại nhân chiếu cố một chút là được."

Hình như Chu Nam cũng không muốn nhắc đến, hắn không muốn gây thêm phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

"Chu Nam, nói ra đi."

Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu, hắn lắc đầu, bảo Chu Nam nói rõ chân tướng.

"Đại nhân… thật sự không cần đâu."

Chu Nam đã lăn lộn ở Hình bộ nhiều năm như vậy, hắn biết Hứa Thanh Tiêu đang phải kìm nén, nhưng hắn càng biết với sức lực của một người thì không thể thay đổi được gì. Chọn cách đối nghịch với họ còn chẳng bằng nhận mình sợ, chịu chút thiệt thòi thì cứ chịu chút thiệt thòi thôi.

"Chu Nam, bản quan không đồng ý với thư từ quan của ngươi, vậy nên bây giờ ngươi vẫn là thuộc hạ của bản quan, bản quan lệnh ngươi phải nói rõ toàn bộ chân tướng sự thật ra."

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định.

Đã nói đến mức này rồi.

Hứa Thanh Tiêu không muốn dài dòng thêm nữa.

Cảm nhận được thái độ của Hứa Thanh Tiêu, Chu Nam thở một hơi thật dài.

“Hứa đại nhân, năm ngày trước, ta đi đến kho công văn để lấy hồ sơ cho ngài như thường lệ.”

“Nhưng chưởng kho đại nhân vẫn kéo dài như lúc trước, thuộc hạ không nhịn được mà nói một câu: đã kéo dài lâu như thế này Hứa đại nhân thấy hơi tức giận.”

“Nhưng thuộc hạ không ngờ rằng chỉ một câu nói kia đã khiến Chưởng kho đại nhân giận tím mặt, nhục mạ thuộc hạ đủ kiểu, thậm chí còn tát thuộc hạ hai bạt tai.”

“Nhưng mà thuộc hạ cũng không tức giận, chỉ hy vọng Chưởng kho đại nhân phát tiết xong thì đưa hồ sơ cho thuộc hạ, nhưng mà hắn ta vẫn không chịu đưa ra, còn bảo thuộc hạ cút đi thật xa.”

“Thuộc hạ không đi thì hắn ta liền đuổi đi. Thuộc hạ lúc đó cũng là hồ đồ nhất thời, sống chết không chịu đi, vậy là Chưởng kho đại nhân phạt đánh ta hai mươi gậy. Cơ thể của thuộc hạ vốn dĩ đã không tốt, đánh xong hai mươi gậy này.”

“Thuộc hạ… Thuộc hạ… Thuộc hạ suýt chút nữa thì mất mạng. Một cái mạng tầm thường như ta, chết không có gì đáng tiếc, chỉ có điều khi nghĩ đến thê tử, sau này nàng ấy phải sống lẻ loi hiu quạnh trên đời này cho nên mới gắng gượng chống đỡ.”

“Đại nhân, thuộc hạ không cầu ngài giải oan cho ta, chỉ cầu đại nhân, nếu như có thể, hãy giúp thuộc hạ khôi phục chức quan. Nếu như không có chức quan này, thuộc hạ chỉ sợ là không sống nổi ở Kinh đô.”

Nói đến khúc sau, trong giọng nói của Chu Nam đã đầy nghẹn ngào, phu nhân của hắn đứng ở bên cạnh cũng khóc không thành tiếng.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu.

Hắn nhắm mắt lại.

Nói thật lòng thì từ khi gia nhập Hình bộ, biết được Hình bộ nhắm vào mình, làm khó dễ mình, Hứa Thanh Tiêu nhịn!

Một ngày hắn nhịn! Mười ngày hắn vẫn nhịn!

Cho dù bọn họ có kéo dài thêm mười ngày nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể nhịn.

Nhóm người Dương Hổ Dương Báo đã đi đến Lại bộ nhập chức, ròng rã mười ngày cũng không nhập chức thành công, Hứa Thanh Tiêu cũng nhịn.

Nhưng mà đến giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nữa.

Ngươi có thể gây khó khăn, ngươi có thể giở trò, chuyện chính trị chính là nhu vậy, Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được.

Nhưng nhắm vào mình thì cũng được thôi, nhưng chỉ nhằm vào một quyển lại, đúng là có chút quá đáng phải không?

Hơn nữa đánh người đến trọng thương.

Đây không phải là quá đáng quá sao?

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

“Đại nhân, ngài…” Thấy Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, Chu Nam hơi kinh ngạc, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

“Đi đòi công bằng cho ngươi.”

“Yên tâm dưỡng thương đi.”

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, sau đó hắn lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho thê tử của Chu Nam. Không đợi nàng ấy phản ứng lại thì Hứa Thanh Tiêu đã rời đi.

Bước ra khỏi viện.

Trên đường đi, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu rất lạnh lùng.

Bước chân của hắn rất nhanh, đi về phía Hình bộ.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đã về đến Hình bộ.

Bên ngoài hình bộ mặt trời chiếu rọi, một quyển lại bê một khối lượng hồ sơ lớn đang đứng ở cổng, mồ hôi nhễ nhại nhưng không dám lên tiếng. Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ánh mắt của quyển lại tràn ngập bất đắc dĩ.

Tên quyển lại này chính là người Hứa Thanh Tiêu mới tra hỏi.

Bây giờ lại đứng ở đây, có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết là vì mình mới bị phạt.

Tốt!

Tốt!

Tốt!

Quả nhiên Hình bộ này rất không tầm thường.

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, hắn bước qua đám người đi thẳng đến nơi làm việc của Hình bộ viên ngoại.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu có việc bẩm báo.”

Hứa Thanh Tiêu cất giọng không hề có chút tình cảm nào.

“Công sự bận rồi, có chuyện gì, ngày mai hãy đến tìm ta.”

Một giọng nói không chút tình cảm nào cũng vang lên. Một câu công vụ bề bộn đã ngăn chặn hết tất cả.

“Trần đại nhân, năm ngày trước thuộc cấp của hạ quan là Chu Nam ở trong kho công văn bị chưởng kho phạt hai mươi gậy. Thuộc dạng ẩu đả, ta mong Trần đại nhân chủ trì công đạo.”

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý, hắn đi thẳm vào trong phòng, cất giọng bình tĩnh nói.

Trong phòng, một nam nhân trung niên đang đọc thư tịch, sau khi nghe thấy tiếng của Hứa Thanh Tiêu thì thẳng tay ném thư tịch đi.

Chương 269: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (5)

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi không nghe thấy những gì bản quan nói sao?”

“Công sự bận rộn, ngày mai lại nói.”

Ánh mắt của đối phương lạnh lùng, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu giống như đang trách mắng.

“Xin đại nhân chủ trì công đạo.”

Hứa Thanh Tiêu không để ý, vẫn mời đối phương chủ trì công đạo như cũ.

“Hứa Thanh Tiêu!”

Đối phương đứng dậy, căm tức nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Mong đại nhân! Chủ trì công đạo!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa, hắn cũng nhìn về phía đối phương nhưng không lạnh lùng như vậy.

“Ngươi!”

Người sau chỉ về phía Hứa Thanh Tiêu, nhưng sau đó nhanh chóng bỏ tay xuống, vô cùng lạnh lùng nói.

“Việc này không thuộc quyền quản lý của ta, đi tìm những người khác đi.”

Ông ta không muốn dây dưa với Hứa Thanh Tiêu, có ý muốn dùng một câu không thuộc quyền quản lý của ta để đuổi Hứa Thanh Tiêu đi.

“Quấy rầy đại nhân rồi.”

Nhưng, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, quay người rời đi ngay.

Chuyện này khiến cho Trần đại nhân hơi tò mò. Ông ta còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ tiếp tục dây dưa, không ngờ lại

đi sao?

Chẳng qua là ông ta cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tự nói một câu, cuồng vọng, rồi đi đọc sách tiếp.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu lại đi đến trước cửa của một viên ngoại khác.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu có việc muốn bẩm báo.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên lần nữa, giờ phút này đã thu hút ánh mắt của không ít người trong Hình bộ.

“Công sự bận rộn, ngày mai hãy nói.”

Câu trả lời vẫn giống hệt lúc trước.

Công sự bận rộn, ngày mai lại nói.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng như trước, đi thẳng vào trong phòng để nói về chuyện của Chu Nam.

Chẳng qua lần này đối phương không giận tím mặt mà nhẹ nhàng nói.

“Chuyện này không thuộc quyền quản lý của bản quan.”

Một câu đã đuổi Hứa Thanh Tiêu đi.

“Quấy rầy đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu không bày ra vẻ mặt gì mà rời khỏi phòng, sau đó đi đến cửa của viên ngoại thứ ba.

Lần này, giọng nói lớn hơn một phần so với lúc trước.

Trong kho công văn có không ít người đến xem náo nhiệt, rất nhiều người ở trong Hình bộ cũng nghe tiếng mà đến.

Chưởng kho công văn thì cười lạnh không thôi.

Quả nhiên là kẻ ngu, còn nói cái gì đại tài vạn cổ, rõ ràng là không muốn đáp lại hắn. Loại người như này vẫn nên ngoan ngoãn quay về làm một tên mọt sách đi.

Chưởng kho là một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, hơi mập mạp. Lúc này hắn ta đang đứng chắp tay, bình tĩnh xem hết trò cười của Hứa Thanh Tiêu.

Có điều vị viên ngoại thứ ba cũng giữ thái độ y như cũ.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi tìm vị viên ngoại thứ tư.

Nhưng câu trả lời nhận được… cũng giống như thế.

Bốn vị viên ngoại đều không để ý đến Hứa Thanh Tiêu. Một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng về phía Nội đường.

Hắn đi đến ti sở, nhưng thái độ của ti sở vô cùng ác liệt. Nếu như nói viên ngoại qua loa thì thái độ của ti sở tương đối dữ dội.

“Chuyện như này mà cũng tìm bản quan? Hứa Thanh Tiêu, đừng có mà rảnh rỗi đi gây sự.”

“Hình bộ bận rộn công sự, nếu như ngươi rảnh rỗi thì đi đến kho công văn hỗ trợ sắp xếp hồ sơ đi, đừng có đến đây sinh sự.”

“ Cũng đừng có làm phiền bản quan.”

Từng âm thanh vang lên, toàn bộ Hình bộ có hơi náo nhiệt hơn.

Trong mắt bọn hắn, Hứa Thanh Tiêu giống như một tên ngổ ngáo đi đến xin gặp từng vị đại nhân rồi lần lượt bị sập cửa vào mặt, thậm chí còn có đại nhân tuyệt vời hơn, thẳng thừng nhục mạ hắn khiến cho nhiều người ở Hình bộ ngửa mặt cười to.

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu vẫn không bày ra biểu cảm nào, hắn đi về phía nơi làm việc của Hữu thị lang.

Tả thị lang không ở đây, bây giờ chỉ còn Hữu thị lang Lý Viễn là có mặt.

“Hạ quan chủ sự Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu, có việc muốn bẩm báo.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói rất to, lúc này âm thanh đã truyền đi khắp Hình bộ.

Nhưng mà bên trong gian phòng vang lên giọng nói của Lý Viễn,

“Công sự bận rộn.”

Bốn chữ rất gọn gàng.

“Chu Nam dưới trướng của hạ quan gặp phải chuyện bất công, hạ quan muốn giải oan, hy vọng thị lang đại nhân chủ trì công đạo.”

Hứa Thanh Tiêu không để ý, vẫn nói ra lý do đến đây.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Hay cho tên làm chủ sự như ngươi, bản quan khuyên ngươi một câu.”

Giọng nói của Lý Viễn bình tĩnh, hắn ta không trả lời vấn đề trên mà bảo Hứa Thanh Tiêu quay về, thành thật làm tốt công việc chủ sự của mình.

“Lý đại nhân, thuộc cấp của hạ quan…”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa, không để ý.

“Đủ rồi.”

“Muốn ồn ào thì cút về tự mình chơi, đừng có gây ồn ào thêm nữa. Nơi này là Hình bộ của Đại Ngụy, không phải học đường rách nát kia của của ngươi.”

Lý Viễn tức giận mắng, muốn cho Hứa Thanh Tiêu thấy nhục nhã.

“Chu Nam bị hàm oan không ai thấu, mong đại nhân chủ trì công đạo.”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh như trước.

“Hứa Thanh Tiêu!”

Lý Viễn nổi giận, một luồng khí thế cường đại đẩy cửa phòng ra, Lý Viễn đứng trong phòng hằm hằm nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Đại nhân! Thuộc cấp của hạ quan…”

Hứa Thanh Tiêu vẫn mở miệng nói như cũ, nhưng Lý Viễn đã ngắt lời của Hứa Thanh Tiêu.

“Bản quan không xử lý việc này.”

Hắn ta nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu ngậm miệng ngay lập tức, ngay sau đó hắn hướng mắt nhìn về phía cửa phòng

của Thượng thư.

Cửa phòng đóng chặt nhưng Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh đang ngồi yên trong đó.

“Thượng thư đại nhân!”

Hứa Thanh Tiêu vừa mở miệng thì giọng nói của Trương Tĩnh đã vang lên.

“Cút.”

Rất bình tĩnh.

Không hề có dấu hiệu tức giận nhưng chỉ một chữ này đã thể hiện sự khinh thường to lớn.

Ông ta là ai?

Là Hình bộ Thượng thư, là người đứng đầu một nhóm quan viên ở Đại Nguỵ, nắm trong tay quyền lực to lớn.

Còn Hứa Thanh Tiêu là ai?

Chỉ là một tên chủ sự.

Đừng tưởng mình được hưởng long ân là đã cảm thấy mình hơn người rồi sao?

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không gây chuyện, có lẽ ông ta còn liếc Hứa Thanh Tiêu một cái, nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu gây ầm ĩ như thế này, nói tới nói lui, không phải bởi vì khoảng thời gian này lạnh nhạt hắn sao?

Trương Tĩnh hiểu rõ.

Vậy nên Trương Tĩnh nói một chữ cút là khiến cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu được, Hình bộ này là do ai làm chủ!

Thượng thư ông ta là cái gì!

Hứa Thanh Tiêu lại là cái gì!

Bên ngoài phòng Thượng thư.

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh đứng đó, bên trong Hình bộ vang lên từng trận cười to, nhất là ở kho công văn. Một chữ cút này của Trương thượng thư thật sự khiến cho bọn họ không nhịn được.

Giờ phút này.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh.

Hắn không nói gì, mà từ từ cúi người xuống.

“Triều Ca huynh, giúp ta.”

Hứa Thanh Tiêu thầm nói trong lòng. Chỉ một câu đơn giản đã truyền lời đến Thiên Địa Văn Cung.

Chỉ một lát, Triều Ca đã có cảm ứng.

“Được.”

Một chữ, rất gọn gàng.

Chương 270: Không Nhịn Được Nữa, Không Cần Phải Nhịn, Tấu Lên Trên, Năm Tượng Thánh Cùng Lên Tiếng (6)

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu nâng mắt nhìn về phía đám người.

Có người giễu cợt, có người cười nhạo, có người khinh thường, ánh mắt giống như đang nhìn con sâu cái kiến, đang nhìn một thằng hề.

Mười bảy ngày nay.

Từ trên xuống dưới Hình bộ làm ra đủ chuyện quấy nhiễu, Hứa Thanh Tiêu có thể nhịn.

Hoài Bình Quận Vương dùng khí thế để ép mình, Hứa Thanh Tiêu có thể nhịn.

Lại bộ kéo dài chuyện nhập chức của thuộc hạ mình, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể nhịn.

Bởi vì tất cả chuyện này đều nằm trong quy tắc, cho dù là Hoài Bình Quận Vương vi phạm quy tắc, nhưng đúng là hắn có tư cách để phá vỡ quy tắc ấy.

Nhưng Chu Nam chịu phạt vì mình, bị tát trước mặt mọi người, đây chính là phá vỡ quy tắc.

Mình không có bất kỳ ý gì khác, không nổi giận ngay tức thì, mà là đi tìm các cấp xử lý. Bốn vị viên ngoại cự tuyệt, hai mươi bảy vị ti sở từ chối, Hữu thị lang từ chối.

Trương thượng thư thì cho một chữ cút.

Tốt! Tốt! Tốt!

Đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc này cuồng phong nổi lên, lấy Hứa Thanh Tiêu làm trung tâm, gió lớn xoắn tới, cát vàng cuồn cuộn.

Hạo nhiên chính khí màu tím bộc phát ra ngay lúc này, che khuất toàn bộ Hình bộ.

Ngay lúc này, Hạo nhiên chính khí khủng bố tạo thành vòng xoáy gió bạo, ngưng tụ thành một cây bút viết.

Sau đó tạo thành một cây thước và một chiếc chuông cổ.

Hạo nhiên chính khí càn quét toàn bộ Hình bộ, sắc mặt tất cả mọi người đều đồng loạt thay đổi. Bọn hắn không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì, đồng thời cũng chấn động vì thấy Hạo nhiên chính khí của Hứa Thanh Tiêu lại đậm như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi muốn tạo phản sao?”

Trương Thượng thư thét lên tiếng rống giận dữ, cuồng phong đã thổi cánh cửa phòng ông ta ra, ông ta cau mày, nổi giận gầm lên một tiếng.

“Thiên địa có chính khí, đa tạp nhưng thuần khiết.”

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không để ý đến Trương Thượng thư, hắn cất giọng, là Chính khí ca.

Một khắc sau, bút viết trong tay hắn chuyển động, thước xoay bên trái, chuông cổ chấn động vang lên.

Koong!

Ngay thời khắc này, tiếng chuông khủng khiếp vang vọng khắp Hoàng đô Đại Ngụy.

Tất cả mọi người đều bị kinh động, không biết xảy ra chuyện gì.

“Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi lăm tháng năm, vương triều Đại Ngụy, Hình bộ.”

“Có quyển lại bị oan, trên dưới Hình bộ đều thờ ơ, Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, thân là người đứng đầu Hình bộ nhưng gặp oan khuất mà không ra tay, phẩm đức không trọn.”

“Hữu thị lang Lý Viễn, gặp oan khuất cũng không ra tay, phẩm đức không trọn.”

“Hai mươi bảy người trong Ti sở, gặp oan khuất nhưng làm như không thấy, phẩm đức bại hoại.”

“Bốn viên ngoại Hình bộ, trốn tránh trách nhiệm, bất trung bất công, như heo như chó.”

“Nay, học sinh Hứa Thanh Tiêu, xin viết tấu chương, tấu lên trên, khẩn cầu chư vị thánh thần, vì bất công trong thiên hạ mà hiển linh, vì bất bình trong thiên hạ mà hiển linh, trách phạt những quan viên bất chính trong Hình bộ, làm điều đúng đắn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, mỗi một chữ hắn nói ra đều truyền đi khắp kinh đô Đại Ngụy, bút viết nở rộ ra hàng vạn hào quang, viết cáo trạng lên bầu trời.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi cả gan dám lừa gạt thánh nhân.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật là to gan, dám dùng lực mạnh như này tố cáo, ta chờ.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi điên rồi sao?”

Giờ phút này, sắc mặt quan viên từ trên xuống dưới Hình bộ thay đổi lớn. Không một ai ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại có lực mạnh như này, cũng không có một ai ngờ rằng, chỉ một việc nhỏ này mà khiến Hứa Thanh Tiêu giận dữ lớn như vậy.

Thượng thư Trương Tĩnh, thị lang Lý Viễn, hai mươi bảy Ti sở, bốn vị viên ngoại, bao gồm cả một ít chủ sự đều gầm thét lên.

Bởi vì cho dù như thế nào, những lời này của Hứa Thanh Tiêu đã truyền đi khắp kinh đô, tạo nên ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của bọn họ.

Nhưng mà vào giờ khắc này.

Phía trên bầu trời, tội trạng Hứa Thanh Tiêu viết ra hóa thành ánh sáng hồng, phóng lên tận trời.

Một khắc sau.

Văn cung Đại Ngụy rung động, là pho tượng của thánh nhân rung động.

Toàn bộ người đọc sách trong Văn cung đều bừng tỉnh, bọn họ nhìn về phía Hình bọ, các Đại nho thì lại nhíu mày.

Bởi vì năm pho tượng của các thánh đều chấn động.

Loại chuyện này… gần như không thể nào xảy ra.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Cũng đúng vào lúc này, năm pho tượng thánh đồng loạt bắn ra ánh sáng chói loà, lao về phía Hình bộ.

Ánh sáng như nêm chiếu rọi lên người toàn bộ quan viên Hình bộ.

“Không! Hạo nhiên chính khí của ta! Sao lại mất hết chứ? Đây là chuyện gì vậy?”

Hình bộ thị lang Lý Viễn phát ra âm thanh kinh ngạc. Hắn đã minh ý, là một Nho đạo thất phẩm, trong nhóm văn thần thì thuộc về nhóm người có phẩm cấp Nho đạo tối cao, thế nhưng bây giờ toàn bộ Hạo nhiên chính khí trong người hắn đều bị tước đoạt.

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Còn Trương thượng thư thì trong nháy mắt đã già yếu đi mấy tuổi, ông ta không còn Hạo nhiên chính khí thì thứ bị cướp đi chính là tuổi thọ.

Rầm rầm! Rầm rầm! Rầm rầm!

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy có vô số ánh mắt phóng tới, động tĩnh lớn như vậy, bọn họ không thể nào không phát hiện ra được.

Trong phủ Quốc công, chư vị Quốc công mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía này.

Tất cả liệt hầu cũng chấn kinh, bị Hứa Thanh Tiêu làm cho rúng động.

Phần lớn đại Nho của Văn cung Đại Ngụy đều siết chặt nắm đấm. Bọn hắn hận, không phải hận Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng như thế này mà hận vì sao thánh nhân lại tình nguyện ủng hộ hành động này của Hứa Thanh Tiêu.

Mà trong phủ Quận vương.

Một tiếng hét to theo đó vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu! Quả nhiên ngươi gan to bằng trời, thu khí vận Hình bộ của ta, cái này liên quan đến vận nước, vậy ngươi muốn tìm chết sao?”

Là tiếng nói của Hoài Bình Quận Vương.

Giọng nói của hắn ta cũng truyền đi khắp Kinh đô Đại Ngụy.

Giờ phút này, hắn ta đã hoàn toàn nổi giận.

Uy áp đáng sợ kia rít gào giống như nước lũ, vượt qua ngàn dặm xông thẳng đến người Hứa Thanh Tiêu ở Hình bộ.

Nhưng bên trong Hình bộ.

Hứa Thanh Tiêu không hề sợ hãi, hắn bước lên phía trước một bước.

Cũng đúng vào lúc này.

Một chùm sáng không gì sánh bằng tỏa ra từ người Hứa Thanh Tiêu phóng thẳng trên này.

Đúng lúc này.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu đều vô cùng kiên định.

Thích chèn ép có đúng không?

Thích nhằm vào ta đúng không?

Nếu đã thích chèn ép như thế, vậy hôm nay ta sẽ náo loạn đến mức Hình bộ các ngươi không dám nói một câu.

Hứa Thanh Tiêu đã không thể nhịn được nữa.

Vậy nên… không cần phải nhịn!

Chương 271: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Mây sét dữ dội giăng kín trên nền trời. Đối với kinh đô này mà nói, đây không phải là chuyện tốt gì.

Mây đen áp thành, gió dữ gào thét, trong Văn cung Đại Ngụy, pho tượng của năm tôn thánh càng rung động không yên, tỏa ra vầng sáng đáng sợ phóng lên tận trời.

Văn võ cả triều đều kinh ngạc như nhau.

Ở Lại bộ, Trần Chính Nho đứng trong thư phòng, ánh mắt của ông ta vô cùng bình tĩnh nhìn lên bầu trời.

"Hứa Thanh Tiêu ơi Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên ngươi là ngoại lệ. Tùy tiện huy động thánh ngôn, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ luật nhân quả sao?"

Trần Chính Nho tự nhủ trong lòng. Hứa Thanh Tiêu dẫn đến thiên tượng đáng sợ như này là điều ông ta vạn lần không ngờ tới. Dù sao thì ông ta cũng nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Lúc đầu, dựa theo suy nghĩ của ông ta, chèn ép Hứa Thanh Tiêu như thế kia có lẽ sẽ bức Hứa Thanh Tiêu từ quan, hoặc là làm ầm ĩ một trận. Từ đó về sau, cho dù có người ra mặt cho Hứa Thanh Tiêu thì đồng thời cũng sẽ có nhiều người biết Húa Thanh Tiêu kia là kẻ vô dụng.

Vậy nên trong tính toán của bọn họ, Hứa Thanh Tiêu luôn nằm trong khống chế, vốn cũng thể không trở mình được.

Cũng chưa từng nghĩ đến, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại lợi dụng vĩ lực như thế này để vạch tội Hình bộ!

Vạch tội Hình bộ của Đại Ngụy! Đây quả thật là chuyện từ xưa đến nay chưa từng nghe nói.

Nơi ở của Lễ bộ, Công bộ cách Hình bộ hơi xa, bây giờ nhìn thấy tình huống như thế này, quan viên hai bộ đều cùng tặc lưỡi.

Chuyện Hứa Thanh Tiêu bị ghẻ lạnh ở Hình bộ bọn hắn cũng đã biết từ sớm, không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào, nếu không bị ghẻ lạnh bọn hắn mới thấy kinh ngạc.

Bọn hắn rất tò mò không biết Hứa Thanh Tiêu sẽ phản công lại như thế nào, nhưng không thể ngờ rằng đòn phản công này của Hứa Thanh Tiêu quá ư kinh khủng.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Lấy sức mạnh to lớn của thánh nhân để trấn áp Hình bộ, vạch tội Hình bộ, phải nhớ là vạch tội của cả một Hình bộ chứ không phải là một người nào đó trong Hình bộ, là tất cả quan viên từ trên xuống dưới.

Giờ khắc này, Công bộ và Lễ bộ lập tức thở phào một hơi. Bọn họ cảm thấy rất may mắn vì Hứa Thanh Tiêu không đến cửa nhà bọn họ, bằng không, kẻ phải chịu thiệt thòi hôm nay chính là bọn họ.

Vẫn tốt, vẫn tốt.

Công bộ và Lễ bộ nhẹ nhàng thở ra.

Về phần Hộ bộ, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn bây giờ đang lạnh như băng nhìn hết tất cả mọi thứ.

Hình bộ là thế lực đồng minh với bọn họ, Hứa Thanh Tiêu vạch tội Hình bộ, y thân là người đứng đầu Đồng Minh hội, đương nhiên sẽ không thể nào coi thường.

Nhưng chuyện này là chuyện của Hình bộ, y khó lòng nhúng tay vào, cho dù y có là Tự khanh của Đại Lý Tự, nhưng cả hai chuyện này có khác biệt về bản chất, y không được ra mặt, cũng không thể ra mặt. Hứa Thanh Tiêu dùng sức lớn như vậy để vạch tội Hình bộ, y không dám động thủ, cũng không dám nói gì.

Mà trên dưới Binh bộ, trong đầu chỉ hiện lên một câu, Hứa Thanh Tiêu chính là một kẻ mạnh tuyệt thế.

Về phần từ trên xuống dưới Hình bộ, tất cả mọi người đều nổi giận, hoàn toàn nổi giận. Hứa Thanh Tiêu lấy lực mạnh dẫn đến sự cộng hưởng của Thánh nhân, tước đoạt Hạo nhiên chính khí của bọn họ, cướp đoạt tuổi thọ của bọn họ, đây coi như là sự trừng trị lớn nhất.

Cũng chỉ vì một chuyện nhỏ.

Làm sao bọn họ không phẫn nộ cho được?

Trong mắt bọn hắn, để Hứa Thanh Tiêu chịu ghẻ lạnh mười bảy ngảy cũng chả phải chuyện lớn gì, chỉ như kiểu khảo nghiệm và rèn luyện tính cách của Hứa Thanh Tiêu. Dựa theo kế hoạch của bọn hắn thì trước tiên cứ bỏ mặc Hứa Thanh Tiêu ba tháng, xem thử xem Hứa Thanh Tiêu có đủ kiên nhẫn hay không.

Thật sự không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu vì chuyện này mà nổi giận, thậm chí dùng Hạo nhiên chính khí điều động sức mạnh, tặng cho bọn họ một chiêu dã man, cái này sao có thể khiến bọn họ không phẫn nộ? Mà như thế nào lại không cho bọn họ oán hận chứ.

Cũng đúng vào lúc này.

Ở trong Kinh đô vang lên tiếng gầm thét của Hoài Bình Quận Vương, âm thanh này đã truyền đi khắp kinh đô. Hắn ta đã khó chịu với Hứa Thanh Tiêu từ lâu rồi.

Hắn ta là nho sinh của Chu thánh nhất mạch, lại còn là Quận vương của Vương triều Đại Ngụy, phụ thân là Thân vương, tay nắm trọng binh. Có thể nói, Hoài Bình Quận vương hắn ta văn võ song toàn, võ đạo sắp đạt tứ phẩm, Nho đạo cũng vào hàng Thất phẩm minh ý, qua một vài năm nữa Nho đạo cũng có thể tấn thăng lục phẩm.

Cả đời này có khả năng đạt thành tựu Đại Nho, võ đạo cũng có khả năng trở thành Vương giả, đến lúc đó văn võ bổ sung cho nhau, hắn ta chính là quận vương bậc nhất Đại Ngụy.

Hắn ta tôn sùng Chu thánh nhất mạch, vô cùng tôn trọng Chu thánh nhất mạch, cho nên khi Hứa Thanh Tiêu khinh thường Chu thánh nhất mạch thì hắn ta đã dùng võ để áp chế, căn bản

là không quan tâm đến quy củ, đồng thời cũng không quan tâm đến mặt mũi, thẳng tay áp chế Hứa Thanh Tiêu.

Ngay ở trước mặt Đại Nho đã đánh thẳng mặt Hứa Thanh Tiêu, vốn dĩ cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ ngoan ngoãn một chút, nhưng chưa từng nghĩ đến việc Hứa Thanh Tiêu sẽ dẫn dắt thiên tượng khiển trách Hình bộ. Cái này đã dính đến nền tảng lập quốc của Đại Ngụy, đến vận nước của Đại Ngụy.

Là sai lầm ngập trời.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là gan to bằng trời, tước đoạt khí vận của Hình bộ, làm lung lay nền tảng lập quốc, ngươi có chết cũng không có gì đáng tiếc!!!"

Tiếng rống giận dữ vang lên, vầng sáng bao phủ hết mọi thứ, sau lưng Hoài Bình Quận Vương có ảo ảnh của một giao long, hắn ta bước lên một bước đã đi đến ngay phía trong Hình bộ.

Loại áp lực đáng sợ như núi hét biển gào đổ về phía Hứa Thanh Tiêu. Khuôn mặt Hoài Bình Quận Vương lạnh lùng, trong mắt chứa đầy phẫn nộ. Hôm nay hắn ta muốn ở trước mặt từ trên xuống dưới Hình bộ, từ trên xuống dưới Kinh thành dạy dỗ Hứa Thanh tiêu một trận.

Giờ phút này, rất nhiều quan viên của Hình bộ run rẩy, bị loại khí thế này của Hoài Bình Quận Vương dọa sợ. Chỉ có điều trong lòng bọn hắn vui mừng không thôi. Hoài Bình Quận Vương ra mặt cho bọn họ, Hứa Thanh Tiêu này chết chắc rồi!

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi có biết, ngươi tố cáo Hình bộ của ta sẽ dẫn đến cảnh thánh nhân nổi giận không?"

Thị lang Lý Viễn giận dữ hét lên. Hắn ta bị cướp mất Hạo nhiên chính khí nên trong lòng chất chứa oán hận vô cùng lớn với Hứa Thanh Tiêu. Hắn ta chính là Văn thần, lại còn đi con đường Nho đạo, đọc sách bao nhiêu năm mới minh ý, thế nhưng hôm nay đều bị huỷ hoại. Chuyện này còn ác độc hơn gấp mười lần so với việc cách chức quan của hắn ta.

Vậy nên Lý Viễn gào thét, cho rằng việc Hứa Thanh Tiêu vạch tội Hình bộ đã chọc giận thánh nhân.

“Hình bộ của Đại Ngụy chính là nền tảng của đất nước, một kẻ ngạo mạn như ngươi dám vạch tội Hình bộ, khiến cho thánh giận dữ, bào mòn quốc vận Đại Ngụy. Ngươi cũng biết đấy, một chút quốc vận, nhìn thì vô cùng nhỏ bé nhưng đối với Đại Ngụy bây giờ chính là đả kích chí mạng, ngươi biết không hả?”

Chương 272: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (2)

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng hét to lên. Hình bộ là một trong Lục bộ, là một trong nền tảng lập quốc của Đại Ngụy, vậy mà bây giờ lại bị Hứa Thanh Tiêu vạch tội, đương nhiên là sẽ ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy

Bọn chúng rất thông minh, gần như là trong nháy mắt đã tìm ra được lý do trốn tránh, không dám tranh luận đúng sai với Hứa Thanh Tiêu, mà là dùng đất nước để trấn áp Hứa Thanh Tiêu.

“Những kẻ động đến nền tảng lập quốc, giết không tha!”

Hoài Bình Quận Vương lại mở miệng thốt ra một câu nói vô cùng lạnh lùng, trong mắt hắn ta nổi lên sát tâm. Đối với hắn ta mà nói, Hứa Thanh Tiêu nói xấu Chu thánh nhất mạch đã là đáng tội chết, nhưng nể tình bệ hạ coi trọng Hứa Thanh Tiêu nên hắn ta mới không ra tay.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu đã phạm vào quốc vận Đại Ngụy, lại vạch tội Hình bộ. Lý do này đã đủ để Hứa Thanh Tiêu chết đến trăm lần.

Chỉ là phía bên trong Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay, trên đỉnh đầu hắn, bút viết, văn thước, văn chuông đều tỏa ra Hạo nhiên chính khí rất kinh khủng, chặn lại xung kích như lũ quét của Hoài Bình Quận Vương. Nếu không, với một võ giả Ngũ phẩm, dưới sự cuồng nộ như thế này, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không thể đối mặt một cách nhẹ nhõm được.

Đây chính là tác dụng của một bộ phận văn khí, phối hợp để tạo ra Hạo nhiên chính khí nhằm ngăn chặn loại tấn công về tinh thần và khí thế này.

“Hứa Thanh Tiêu, tội ngươi đáng chết vạn lần.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi rất ngạo mạn. Quả nhiên đại nho Nghiêm Lỗi nói không sai, quả nhiên ngươi chính là vạn cổ cuồng sinh.”

“Hứa Thanh Tiêu, hôm nay ngươi đã phạm phải lỗi sai tày trời, cho dù là bệ hạ cũng không thể nào tha thứ cho ngươi!”

Từ trên xuống dưới Hình bộ, đủ loại âm thanh lên án vang lên, bọn hắn cũng rất giận dữ. Hình bộ bị vạch tội, vậy thì khí vận của bọn hắn cũng bị liên luỵ.”

Có thể nói từ trên xuống dưới Hình bộ đều hứng chịu sự trừng phạt, ngoại trừ những người không phải là quản lý thì từ chủ sự trở lên không có kẻ nào chạy thoát hết.

“Nói đủ chưa?”

Theo tiếng chửi rủa dần dần nhỏ lại, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Đỉnh đầu hắn có ba loại văn khí, giống như thể Thánh nhân giáng trần. Hạo nhiên chính khí mênh mang, khí thế không kém chút nào.

Hứa Thanh Tiêu nói xong, quan viên Hình bộ không ai dám tiếp tục nói gì nữa, bị loại khí thế này của hắn dọa cho khiếp sợ.

Một khắc sau, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Hoài Bình Quận Vương cũng vô cùng lạnh lẽo.

“Hoài Bình Quận Vương, ngươi thật là to gan. Thân là quận vương, tức là người thuộc hoàng thất. Chuyện của Hình bộ không liên quan gì đến ngươi, vậy mà ngươi lại tự tiện ra chủ ý, nhúng tay vào việc của Hình bộ.”

“Hoài Bình Quận Vương, ngươi cho rằng một vương gia Đại Ngụy có thể giống như bệ hạ sao?”

Hứa Thanh Tiêu thằng thừng giận dữ mắng mỏ Hoài Bình Quận Vương. Hoài Bình Quận Vương là quận vương của Đại Nguỵ, không sai, nhưng quận vương có chức trách của quận vương, quận vương có những chuyện mình phải xử lý.

Lục bộ không nằm trong phạm vi quản lý của quận vương. Loại thân phận như thế này vô cùng nhạy cảm, thường gây nên tạo phản đều không thể tránh thoát mấy quận vương và thân vương này. Vậy nên mấy thân vương và quận vương thông minh một chút đều thành thật ngồi ở nhà.

Lớn lối thế này, khẳng định là sống không quá lâu.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói này của hắn khiến cho Hoài Bình Quận Vương phải thay đổi sắc mặt. Câu hỏi này của Hứa Thanh Tiêu đơn giản chỉ là lôi vấn đề sắc nhọn nhạy cảm nhất ra hỏi. Loại chuyện như này hắn ta không dám đụng vào, kể cả khi hoàng thượng không tin tưởng Hứa Thanh Tiêu.

Kể cả khi biết Hứa Thanh Tiêu cố tình gây chuyện, nhưng chỉ cần bệ hạ có phản ứng lại một chút thôi thì đối với mình mà nói chính là phiền phức ngập trời.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có mà chụp cái mũ ngỗ nghịch lên đầu Hoài Bình Quận Vương. Có điều Hoài Bình Quận Vương làm như vậy cũng không phải là đang nhúng tay vào chuyện Hình bộ mà là đang trách ngươi vạch tội Hình bộ, bào mòn quốc vận Đại Ngụy ta.”

Gừng càng già càng cay, Trương Tĩnh vừa mở miệng đã nhanh chóng tìm lý do cho Hoài Bình Quận Vương rũ sạch quan hệ.

“Bản vương sẽ không nhúng tay vào chuyện của Hình bộ, nhưng Hứa Thanh Tiêu ngươi đã làm ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy, mà bản vương là hoàng thất Đại Ngụy, vậy nên có quyền ra tay với ngươi.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đã phạm phải tội lớn tày trời, mau quỳ xuống nhận tội.”

Hoài Bình quận vương xác định lập trường của mình, một câu nói ra như lời vàng ý ngọc, giọng nói của hắn ta vang lớn như tiếng sấm cuồn cuộn, bắt Hứa Thanh Tiêu phải quỳ xuống nhận tội.

“Nực cười!”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng nhếch miệng khinh miệt nói, ba tầng văn khí ganh đua, kết hợp với Hạo Nhiên chính khí ngăn cản khí thế của Hoài Bình quận vương.

“Hình bộ chính là một trong lục bộ của Đại Ngụy, là nơi công chính trong thiên hạ, thế nhưng bên trong Hình bộ lại có người chịu oan không ai thấu. Một Hình bộ như vậy, sao lại không được vạch tội?”

“Hoài Bình quận vương ngươi, không phân rõ đen trắng đúng sai, cưỡng ép nhúng tay vào việc này. Bởi vì nổi lên tham vọng, không xứng là nho sinh, biết rõ là bất công nhưng vẫn lật ngược phải trái đen trắng, nhưng luôn mồm nói vì giang sơn Đại Ngụy, vì dân chúng Đại Ngụy.”

“Nền tảng lập quốc đó, là đất nước của ngươi, là giang sơn của ngươi nhỉ? Chứ không phải là giang sơn Đại Ngụy, đất nước Đại Ngụy. Hoài Bình quận vương, ngươi đã phạm phải tội lớn nói năng xằng bậy, làm điều bừa bãi.

“Hoài Bình quận vương, tâm tư này của ngươi rất đáng chết, ngươi muốn làm phản sao?”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu rất lớn, truyền đến mọi nơi ở kinh đô Đại Ngụy.

Chẳng lẽ hắn thật sự không biết Hoài Bình quận vương đang muốn làm gì sao? Cho dù có đúng là không biết chi tiết nhưng cũng hiểu rõ một chút, nhưng thẳng thừng bắt đầu thế này là vì chuyện gì chứ?

Không phải là vì muốn chèn ép hắn, không phải muốn dồn hắn vào chỗ chết hay sao?

Nếu ngươi muốn dồn ta vào chỗ chết.

Vậy thì cũng đừng trách ta thẳng thừng vạch mặt,

Quả nhiên, hai chữ làm phản vang lên, cả kinh đô đều xôn xao lên.

Chẳng ai ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại dám thẳng tay mắng Hoài Bình quận vương làm phản cả. Phải biết rằng Hoài Bình quận vương là con trai của Hoài Ninh thân vương, mà Hoài

Ninh thân vương lại là người nắm giữ binh quyền. Nếu thật sự nói đến tạo phản thì cũng không phải không có khả năng.

Có điều Đại Nguỵ trị quốc bằng Nho đạo, xuất sư vô danh như Hoài Ninh thân vương thì không làm phản được. Nhưng cái này thuộc về kiểu không vạch mặt hoàn toàn, nếu như nói vạch mặt thật sự thì cần gì để ý ngươi có theo Nho đạo hay là không.

Thiên hạ này có nữ nhân ngồi long ỷ, Hoài Ninh thân vương ta lại không ngồi được sao?

Chương 273: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (3)

Nữ đế đăng cơ, thật ra tất cả mọi người đều thoáng bỏ qua nghi ngờ mấy vị thân vương quận vương này. Dù sao thì khi Nữ đế lên ngôi đến, chút chuyện này vẫn có thể được coi như đó chính là lý do tạo phản.

Đơn giản mà nói là tương đối gượng ép thôi. Hứa Thanh Tiêu ụp cái mũ này lên đầu Hoài Bình quận vương, lực sát thương cũng đủ lớn.

“Người! Nói nhăng nói cuội, quả nhiên là ngươi muốn chết.”

“Ngươi có tin bản vương thẳng tay đánh chết ngươi hay không hả.”

Hoài Bình quận vương quả thật có phần không nói lại lời Hứa Thanh Tiêu, không phải là không thể mà chủ yếu là vì Hứa Thanh Tiêu gợi ra chủ đề nhạy cảm nhất, đồng thời cũng là chủ đề quận vương thân vương không muốn đụng đến nhất,

Nói nhiều sai nhiều, không bằng không nói gì.

“Ngươi dám!”

“Hứa mỗ chính là mệnh quan triều đình. Tuy ngươi đúng là quận vương, quyền thế lớn hơn Hứa mỗ rất nhiều, thế nhưng nếu ngươi dám làm ta bị thương dù chỉ một chút cũng đủ để đổi lấy sự khinh miệt hoàng quyền.”

“Hứa mỗ ta có sai hay không thì có Hình bộ, Đại Lý Tự và bệ hạ đến để định đoạt. Hoài Bình quận vương, tuy ngươi có vũ lực rất mạnh, chỉ cần một chưởng là có thể đánh chết ta ngay.”

“Nhưng Hứa mỗ có thể cam đoan. Chỉ cần ngươi hạ xuống một chưởng này cũng đủ để chém đầu cả nhà.”

Hứa Thanh Tiêu không hề sợ hãi, càng nói chuyện điên cuồng hơn.

Hắn nhìn Hoài Bình quận vương chằm chằm, thậm chí còn bước lên trước một bước, nhìn chăm chú Hoài Bình quận vương, trong mắt đều là vẻ kiêu ngạo.

Có bản lĩnh thì cứ giết. Nếu như hắn ta dám động vào mình một chút, Hứa Thanh Tiêu cam đoan, Hoài Bình quận vương này nhất định gặp phải xui xẻo, còn có thể thuận tiện thu hồi binh quyền của Hoài Ninh quận vương.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tin chỉ vì một tên chủ sự Hình bộ, một tên nho sinh Thất phẩm minh ý như mình mà Hoài Ninh quận vương tình nguyện vứt bỏ binh quyền quý giá như vậy.

“Hứa huynh, ta có thể giúp ngươi mời thánh ý mở miệng, vậy là xong.”

Cũng đúng vào lúc này, Triều Ca bỗng nhiên mở miệng, dùng linh thức thông báo cho Hứa Thanh Tiêu biết mình có thể mời thánh ý đến.

Hứa Thanh Tiêu hơi lung lay. Mời thánh ý, đây chính là chuyện mà tất cả đại Nho trong trời đất này không làm được, nếu như thật sự mời thánh ý đến, nói thật thì theo một ý nghĩa nào đó, nó còn lớn hơn so với hoàng quyền.

Trừ khi Hoàng đế không để ý đến văn nhân trong thiên hạ nữa. Nếu có can đảm làm như vậy, vận nước bị gọt phần lớn, đây tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Đây thật sự giống như sức công kích của đạn hạt nhân.

Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng từ chối. Vào tình cảnh này, hắn không cần phải mời thánh ý, nếu không chỉ sợ sau này càng gặp được chuyện phiền phức hơn. Bây giờ đi mời thánh ý là đang lấy dao mổ trâu để giết gà sao?

“Ngươi!”

Hoài Bình quận vương thực sự nổi giận, trong mắt hắn ta chứa ý hận vô tận nhưng đúng là hắn không dám ra tay giết Hứa Thanh Tiêu. Nếu thật sự muốn giết Hứa Thanh Tiêu thì nói bị chém đầu cả nhà cũng là hơi phóng đại.

Nhưng binh quyền của phụ thân mình tuyệt đối sẽ bị tịch thu ngay lập tức, chuyện này không khác gì tai họa ngập đầu. Chỉ

vì một Hứa Thanh Tiêu, hắn ta không thể mạo hiểm.

Có điều nếu không đánh chết Hứa Thanh Tiêu, vậy thì dạy dỗ một lần cũng được chứ?

Hoài Bình quận vương hừ lạnh một tiếng, chậm rãi bước lên trước nửa bước. Trong một thoáng khí thế của hắn ta đã nhanh chóng được kéo lên, sau đó trực tiếp ra tay nhanh như chớp giật, muốn cho Hứa Thanh Tiêu một cái bạt tai ngay trước mặt mọi người từ trên xuống dưới Hình bộ, nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

Làm như vậy cũng là vượt quyền, nhưng có sao chứ? Nhiều nhất cũng chỉ phải chịu mấy hình phạt nhỏ. Hắn ta sẽ không vì một tên Hứa Thanh Tiêu mà làm mất binh quyền của phụ thân, tương tự như vậy, bệ hạ cũng không thể chỉ vì Hứa Thanh Tiêu mà trực tiếp đắc tội với Hoài Ninh vương phủ.

Nhưng mà một khắc sau, một tiếng nói vang lên thẳng thừng trấn áp Hoài Bình quận vương.

“Không được làm càn.”

Bốn chữ thốt ra vô cùng bình tĩnh, nhưng chỉ câu nói này thôi cũng đủ để Hoài Bình quận vương thu tay lại trong nháy mắt, sắc mặt có chút khó chịu.

Bởi vì giọng nói này chính là giọng nói của phụ thân hắn ta, Hoài Ninh thân vương.

“Phụ thân, Hứa Thanh Tiêu vô cùng ngạo mạn, sỉ nhục con đủ kiểu, thậm chí còn chửi bới tung tin đồn nhảm.”

Hoài Bình quận vương không phục. Hắn ta không biết vì sao phụ thân mình lại lên tiếng ngăn lại, nhưng trong lòng hắn ta cảm thấy cơn tức này khó mà nuốt xuống được.

“Quay về.”

Nhưng giọng nói của Hoài Ninh thân vương vẫn bình tĩnh như lúc trước, chỉ nói hai chữ, bảo Hoài Bình quận vương quay về.

Ý tứ thể hiện rất rõ ràng là không cho hắn ta tiếp tục nhúng tay vào chuyện này nữa.

Hoài Bình quận vương không cam lòng. Còn một phần sỉ nhục nữa, hắn ta thân là quận vương, ở trong kinh thành Đại Ngụy, không nói đến chuyện có thể hoành hành bá đạo nhưng cũng là một trong những nhân vật có tiếng.

Nhưng hôm nay đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, bị Hứa Thanh Tiêu sỉ nhục như thế này, rồi còn bị phụ thân của mình cưỡng ép bắt quay về, cái này khiến cho hắn ta mất hết mặt mũi.

Chỉ có điều không thể không nghe mệnh lệnh của phụ thân.

Hoài Bình quận vương hít sâu một hơi, quay người định rời khỏi đây, không tham gia vào chuyện này nữa.

Nhưng giọng nói của Hứa Thanh Tiêu từ từ vang lên.

"Quả nhiên Hoài Bình quận vương là một vị quan đại tài nha, ngài muốn đến Hình bộ thì đến, muốn đi thì đi hử? Quả nhiên xem lục bộ như nhà mình ha."

Theo âm thanh vang lên, quan viên Hình bộ hoàn toàn sửng sốt.

Bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì nữa. Hoài Bình quận vương bị gọi về, theo lý thuyết là để chừa lại mặt mũi cho ngươi, ngươi còn không định buông tha à?

Ngươi muốn làm cái gì vậy? Chẳng lẽ thật sự cảm thấy mình vô địch thiên hạ à?

"Hứa Thanh Tiêu, bản vương khuyên ngươi một câu, thấy tốt thì cầm lấy, nếu không thì…"

Hoài Bình quận vương quay người lại, ánh mắt của hắn ta rét lạnh như băng sương nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện bị Hoài Ninh thân vương gọi về đã là mất hết mặt mũi. Rời đi là vì phụ thân không muốn chọc phải rắc rối, nhưng Hứa Thanh Tiêu nếu lại cứ bám theo không buông tha, Hoài Bình quận vương thật sự sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu.

"Nếu không thì thế nào?"

"Nếu không thì sẽ giết mệnh quan triều đình? Nếu không thì giết nho sinh?"

“Hoài Bình quận vương, vậy thì Hứa mỗ cứ đứng ở đây, nếu ngươi cảm thấy vương quyền lớn hơn hoàng quyền, Hứa mỗ chịu phạt.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, vẫn là những câu nói cực kỳ sắc bén như cũ, nói đến mức Hoài Bình quận vương có giận cũng không phát ra được.

Chứ đừng nói là mạnh mẽ quấy rối một lần nữa.

“Hôm nay bản vương muốn rời đi, vậy ngươi có thể làm gì bản vương?”

Hoài Bình quận vương lạnh lùng mở miệng. Nói xong những lời này, hắn ta đi thẳng ra phía bên ngoài Hình bộ.

Chương 274: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (4)

Mà giọng nói của Hứa Thanh Tiêu cũng lạnh lùng vang lên.

“Võ Xương năm thứ nhất, hai mươi lăm tháng năm, vương triều Đại Nguỵ.”

“Hoài Bình quận vương, không màng triều cương, không màng hoàng quyền, không màng thánh ân mà bước vào Hình bộ, tuỳ ý làm bậy, khiển trách mệnh quan triều đình vô cớ, kiêu căng ngạo mạn, vô pháp vô thiên.”

“Càng tệ hơn là giẫm đạp hoàng quyền dưới chân, giẫm đạp bệ hạ dưới chân. Thần, Hứa Thanh Tiêu, nguyện lấy cái chết can gián, mời bệ hạ điều tra rõ ràng Hoài Bình quận vương xem có đúng là có ý tạo phản hay không, có đúng là nhận hối lộ trái pháp luật không, có đúng là có đức hạnh của bậc quận vương không.”

Giọng nói này oai hùng như sấm. Phía trên thiên khung, hành văn nhả chữ rồi hoá thành tấu chương, trực tiếp bay đến Văn cung Đại Nguỵ.

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn dẫn dắt tất cả mọi thứ phát nổ.

Hắn lấy tính mạng can gián, can gián đức hạnh của Hoài Bình quận vương, can gián sự ngạo mạn của Hoài Bình quận vương, can gián ý đồ của Hoài Bình quận vương.

Đây thật sự là không chết không dừng!!!

Rốt cuộc vào thời khắc này, Hoài Bình quận vương không kiềm chế được nữa. Lần này Hứa Thanh Tiêu liều chết can gián, lại còn tấu lên trên, toàn bộ bách tính của kinh đô Đại Nguỵ đều đã biết được, hơn nữa bệ hạ cũng sẽ tiếp thu mấy lời liều chết can gián, rồi điều tra mình.

Nhà hắn ta đương nhiên không thể tạo phản, thế nhưng chuyện nhận hối lộ trái pháp luật, đức hạnh của bậc làm vương, hai điểm này Hoài Bình quận vương không nắm chắc được. Toàn bộ vương triều Đại Nguỵ này, có mấy vị vương gia không nhận hối lộ trái pháp luật? Nhưng đơn giản là một vụ tham ô thế nào, việc làm trái pháp luật ra sao mà thôi.

Những thứ như này vốn dĩ ở trong bóng tối, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại thẳng tay lôi ra đặt dưới ánh sáng. Kể từ lúc đó, hễ mình làm chút chuyện sai trái nào thì đó sẽ trở thành binh khí mạnh nhất để Hứa Thanh Tiêu tấn công.

Đây là muốn bôi xấu mình hoàn toàn rồi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

Giờ phút này, Hoài Bình quận vương nổi giận triệt để, khí tức giao long sau lưng gần như ngưng lại, một loại khí thế đáng sợ ngập trời tràn ngập khắp Hình bộ.

Hắn ta thật sự động sát tâm, sự phẫn nộ làm cho đại não của hắn ta tê dại đi.

Lúc đầu hắn ta quyết định ra mặt lần này là muốn dạy dỗ Hứa Thanh Tiêu một chút, thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại vu oan giá hoạ cho mình đủ kiểu, cuối cùng cha mình bảo mình quay về cũng đã coi như mất hết mặt mũi.

Nhưng không ngờ, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại lặp đi lại hành động tìm phiền phức đến cho mình, hết lần này đến lần khác khiến cho mình mất sạch mặt mũi. Cho dù hắn ta có tỉnh táo, cho dù hắn ta có trầm ổn thì dưới tình huống như vậy, nếu hắn ta mà không phản công lại thì về sau đừng hòng đứng ở hoàng thành này.

“Dừng tay.”

Giờ khắc này, theo tiếng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên, Hoài Bình quận vương lại thêm một lần kinh hãi. Tất cả khí thế của hắn ta đều tán loạn, thế công phạt tự nhiên cũng biến mất không thấy gì nữa.

“Phụ vương!”

Hoài Bình quận vương có hơi không cam lòng, không nhịn được mà hét lớn một tiếng.

“Hứa đại nhân, quả thật trong việc này Hoài Bình hơi nóng vội, đắc tội với ngươi, mong Hứa đại nhân khoan dung độ lượng, đúng lý tha người.”

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương lại vang lên cầu tình cho Hoài Bình quận vương, hy vọng Hứa Thanh Tiêu khoan dung độ lượng.

Bên trong Hình bộ.

Hứa Thanh Tiêu nghe được giọng nói của Hoài Ninh thân vương xong cũng không thấy sợ hãi, cũng không lộ ra vẻ cung kính mà vẫn giữ sự bình tĩnh như cũ.

“Hay cho câu đúng lý tha người!”

“Mấy hôm trước ta có gặp Hoài Bình quận vương một lần. Lúc đó hạ quan chỉ đi bái phỏng đại nho Trần Tâm, nhưng Hoài Bình quận vương lại ra sức ức hiếp. Không nói đến cái gì khác, Hoài Bình quận vương lúc ấy chẳng làm gì cả, lập tức chủ động tìm hạ quan gây phiền phức.”

“Hôm nay, chuyện của Hình bộ, hạ quan bênh vực kẻ yếu, vì muốn giải oan, theo lý thuyết thì cũng là chuyện của Hình bộ, nhưng Hoài Bình quận vương lại cố gắng tìm đến hạ quan gây phiền phức.”

“Một lần, hai lần, Hoài Bình quận vương coi hạ quan như cái đinh trong mắt. Lúc trước Hoài Bình quận vương đuối lý, vậy mà bây giờ lại muốn hạ quan đúng lý tha người? Xin hỏi Vương gia, thế thì Hoài Bình quận vương sẽ bỏ qua cho hạ quan sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Thân vương thì sao chứ?

Chỉ cần Đại Nguỵ này vẫn do Nữ đế nắm giữ thì mình vẫn hoàn toàn có thể không cho bất cứ kẻ nào mặt mũi.

Ở kinh thành, Hứa Thanh Tiêu lấy chữ nhân làm gốc. Khiêm tốn, tha thứ, nhường nhịn, đó không phải vì Hứa Thanh Tiêu muốn nịnh nọt, cũng không phải Hứa Thanh Tiêu giảo hoạt

như con buôn mà là không muốn gây thêm phiền phức cho Nữ đế.

Cũng không muốn rước thêm cho mình một chút phiền phức nào.

Nhưng Hoài Bình quận vương và mình đã là kẻ thù một sống một còn, thế mà hiện tại lại kêu mình đúng lý tha người? Không khỏi là quá si tâm vọng tưởng chứ?

Những lời kia của Hứa Thanh Tiêu vừa kết thúc khiến cho rất nhiều người tặc lưỡi. Như này là muốn khiêu chiến với thân vương rồi.

Vạn cổ cuồng sinh, đúng là danh bất hư truyền.

Quan viên từ trên xuống dưới ở kinh đô đều tặc lưỡi. Dẫu biết Hứa Thanh Tiêu ngạo mạn, dẫu biết Hứa Thanh Tiêu hung hăng, nhưng thật sự không biết Hứa Thanh Tiêu lại ngạo mạn, hung hăng đến nhường này.

Ngay cả thân vương cũng không thèm để vào mắt, quả nhiên là người độc nhất trong thế gian này.

"Vậy… Hứa đại nhân muốn thế nào?"

Chỉ có điều Hoài Ninh thân vương lại cất tiếng, vô cùng bình tĩnh, chậm rãi hỏi thăm Hứa Thanh Tiêu muốn như thế nào.

"Xử lý theo luật!"

"Tự tiện xong vào Hình bộ, theo luật là sẽ bị nhốt vào đại lao nửa năm, nhưng mà nể tình Hoài Bình quận vương là quận vương của Đại Nguỵ, tổ tiên có công, chỉ cần giam một tháng là được."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Đây chính là kết quả mà hắn muốn.

Chuyện này không thể nào quật ngã được Hoài Bình quận vương, cách phản công duy nhất chính là khiến Hoài Bình quận vương mất hết mặt mũi. Giam hắn ta một tháng, nghĩ đến thanh danh của Hoài Bình quận vương e rằng cũng hoàn toàn biến mất.

Về chuyện vốn dĩ cần nửa năm, Hứa Thanh Tiêu sửa thành một tháng thì hoàn toàn nói để nghe thôi. Dù sao nếu thật sự phải gian nửa năm, sợ là Hoàng đế cũng sẽ không đồng ý.

Một tháng là đủ rồi, coi như là tạm thời thu được chút tiền lời.

“Không thể nào!”

Hoài Bình quận vương hét lớn.

Quận vương ngồi tù sao? Đây quả thật là làm trò cười cho thiên hạ. Nếu như mình thật sự ở trong nhà lao, vậy thì không cần sống ở kinh thành này nữa. Mất mặt là chuyện nhỏ, bị những kẻ quyền quý chế giễu mới là thật.

Chỉ có điều, không đợi Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói của Hoài Ninh thân vương đã vang lên.

“Được.”

Lấy một chữ đáp lại Hứa Thanh Tiêu, ông ta đồng ý để Hoài Bình quận vương chịu phạt.

“Phụ vương!”

Chương 275: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (5)

Giọng nói không cam lòng của Hoài Bình quận vương vang lên. Vốn dĩ hắn ta muốn thử giãy dụa, thế nhưng chẳng biết tại sao sắc mặt của Hoài Bình quận vương đột ngột thay đổi, ngay sau đó nét không cam lòng trong mắt biến mất toàn bộ, thay vào đó là vô cùng tức giận.

Hắn ta không tiếp tục vùng vẫy nữa, hiển nhiên là Hoài Ninh thân vương đã truyền âm nói gì đó với hắn ta, khiến cho hắn ta hoàn toàn nghe theo lệnh.

Chỉ là dù có nhận lệnh nhưng ánh mắt của Hoài Bình quận vương vẫn tràn đầy phẫn nộ và oán hận như cũ. Hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt đã đại diện cho tất cả những lời nói.

Hai người coi như đã đạt đến trình độ không chết không dừng, đơn giản là đối phương tạm thời không tìm mình gây phiền phức, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng không đủ khả năng để quật ngã một vị quận vương.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu sâu sắc rằng thù này đã kết hoàn toàn, như vậy tình huống sau này đừng mong được yên ổn.

Không phải ngươi chết.

Thì sẽ là ta sống.

Coi Hoài Bình quận vương là kẻ thù, Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ kỹ, vào mấy ngày trước lúc ở trong nhà đại nho Trần Tâm, phần sỉ nhục đó Hứa Thanh Tiêu chưa từng quên.

Hôm nay Hoài Bình quận vương nhiều lần muốn ra tay, hắn ta muốn vượt lên quy tắc, dùng võ áp chế mình, nếu nói như vậy thì Hứa Thanh Tiêu không cần phải che giấu, làm mất lòng một mạch cũng vì muốn làm nền tốt cho tương lai của mình.

Cái này gọi là giết gà dọa khỉ. Hắn giận dữ mắng mỏ quận vương, không cho thân vương mặt mũi, vạch tội Hình bộ chính là muốn nói cho tất cả mọi người trong Lục bộ nghe, Hứa Thanh Tiêu hắn có thể nhịn, nếu nằm trong quy củ, chơi đùa chính là thủ đoạn.

Nhưng nếu như có ai vi phạm quy tắc, cách làm khó coi, vậy thì Hứa Thanh Tiêu hắn sẽ vạch mặt không cần tuân thủ quy tắc.

Chỉ có điều cũng do đám người này không may. Về những chuyện lớn, Hứa Thanh Tiêu biết bọn họ nhất định sẽ không để lọt một giọt nước nào, cho nên hắn cần một việc nhỏ để dằn mặt.

Nhưng những chuyện nhỏ nhặt này lại trở thành phiền phức trí mạng của bọn họ.

Hoài Bình quận vương rời đi, tự hắn ta đi đến đại lao. Trước khi rời đi cũng không quên nhìn Hứa Thanh Tiêu một chút, vô cùng hung tợn.

Đợi sau khi Hoài Bình quận vương rời đi.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu từ từ chuyển tới nhóm người Hình bộ Thượng thư.

Vào lúc này từ trên xuống dưới Hình bộ đều im lặng. Mạnh như Hoài Bình quận vương còn bị Hứa Thanh Tiêu nói cho á khẩu không trả lời được, thậm chí còn bị dính tai ương phạt một tháng lao ngục.

Chuyện ngày hôm nay chủ yếu là chuyện của Hình bộ, Hoài Bình quận vương đơn thuần chỉ là muốn giúp Hình bộ nhưng không ngờ lại rơi vào kết cục này.

Hiển nhiên Hứa Thanh Tiêu không hề có ý định tuỳ tiện bỏ qua cho Hình bộ.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi muốn thế nào?”

Hình bộ Thượng Thư Trương Tĩnh nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, trong lòng ông ta tràn ngập lửa giận, thế nhưng hết lần này đến lần khác làm cho ông ta tức giận chính là Hứa

Thanh Tiêu lại chiếm lý khiến cho ông ta không biết nên nói thế nào, cũng không biết phải xử lý thế nào.

Chỉ có thể hỏi xem Hứa Thanh Tiêu muốn kết quả như thế nào.

“Hình bộ bất công, hạ quan cho rằng Hình bộ từ chủ sự trở lên đều buông lỏng nhiệm vụ. Trương thượng thư nên từ quan, Tả Hữu thị lang từ quan, hai mươi bảy lang trung ở ti sở từ quan, bốn vị viên ngoại cũng nên từ quan.”

“Để thực sự có một vị quan công chính, vì công bằng của Đại Nguỵ, vì công bằng của bách tính.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói cuốn lên phong ba.

Quan viên Lục bộ, quốc công quận vương, các vị liệt hầu quyền quý sau khi nghe xong những lời Hứa Thanh Tiêu nói xong thì kinh ngạc vô cùng.

Cho dù là An quốc công cũng không kìm được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Bọn họ biết trong lòng Hứa Thanh Tiêu rất tức giận. Hôm nay Hứa Thanh Tiêu đại náo một trận, Binh bộ nhìn trò vui khiến từ trên xuống dưới đều rất vui vẻ, còn các võ quan thì càng khen ngợi Hứa Thanh Tiêu có huyết tính.

Nhưng nói lùi một vạn bước, bọn họ có ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại hung tàn như vậy đâu?

Muốn làm cho tất cả quan viên Hình bộ từ chủ sự trở lên đều từ quan, đây cũng không phải chỉ đơn giản là tìm phiền phức mà đây là muốn chơi chết tất cả.

Biết Hứa Thanh Tiêu ngươi hung hãn, nhưng ai ngờ hung hãn đến trình độ này chứ?

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi… đúng là quá ngạo mạn.”

Hình bộ Thượng thư không nói gì, Hình bộ Hữu thị lang Lý Viễn mở miệng, bàn tay hắn ta run run chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, tức giận đến mức không biết nói gì.

Một chuyện như thế này, Hứa Thanh Tiêu làm ầm ĩ thì coi như xong đi, vậy mà bây giờ lại muốn bọn hắn từ quan sao Đây

quả thật là… quá đáng.

“Ngạo mạn! Ngạo mạn! Ngạo mạn!”

“Chư vị đại nhân, chẳng lẽ các người không biết nói mấy lời khác sao?”

“Hạ quan quả thật không biết mình ngạo mạn chỗ nào?”

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lạnh lẽo. Hắn đã nghe hai từ này đến phiền rồi. Chỉ cần mình làm cái gì đó là lập tức có người chụp lên đầu cái mũ ngạo mạn. Có sao nói vậy, Hứa Thanh Tiêu thật sự không cảm thấy mình có chỗ nào ngạo mạn, ngược lại là còn rất ôn hoà nho nhã. Nếu như không phải đám lão già này làm ăn quá đáng, hôm nay hắn sẽ không náo loạn đến mức này.

“Trước đó ngươi vạch tội Hình bộ, nói xấu quận vương, bây giờ lại bức chúng ta từ quan, đây không phải là ngạo mạn sao? Vậy là cái gì?”

Mặt mũi Lý Viễn tức giận trợn trừng, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, giọng nói có chút rung động. Hắn ta không phải sợ hãi mà là tức giận, là loại tức giận đến mức phổi muốn nổ tung.

Hắn ta đã gặp qua rất nhiều người trẻ tuổi không hiểu chuyện, nhiều người trẻ tuổi đại náo Hình bộ hắn cũng đã gặp nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà muốn chơi chết bọn họ.

Đây không phải là ngạo mạn thì là cái gì? Hứa Thanh Tiêu này quả nhiên là không xứng làm người.

“Vạch tội Hình bộ sao?”

“Các cấp trên chủ sự đều bỏ rơi nhiệm vụ như nhau, hạ quan chỉ yêu cầu một phần hồ sơ, người của chưởng kho công văn kéo dài mất mười bảy ngày của ta thì cũng thôi đi, thế nhưng thuộc hạ của hạ quan, quyển lại Chu Nam mỗi ngày đều có mặt ở kho công văn từ giờ Mão để chờ đến mức cơn trưa cũng không ăn, đợi đến tận giờ Dậu, liên tục hơn mười ngày.”

“Hứa mỗ muốn hỏi đại nhân một chút, Hình bộ làm việc như vậy sao? Đây chính là Hình bộ sao? Nếu như hồ sơ trong tay hạ quan ảnh hưởng đến toàn bách tính trong thiên hạ thì sao?

Ảnh hưởng vô số mạng người thì thế nào? Mười bảy ngày sẽ tạo ra bao nhiêu oán oan vô tội?”

“Những cái này thì cũng thôi đi. Nhưng mấy ngày trước khi Chu Nam đến khẩn cầu một lần nữa, dưới tình huống khẩn cầu đủ kiểu mà không có kết quả, hắn chỉ phàn nàn một câu kéo dài lâu quá, vậy mà lại bị chưởng kho vả miệng trước mặt mọi người, sau đó phạt hai mươi trượng hình. Vốn dĩ cơ thể Chu Nam đã suy yếu, hai mươi trượng, suýt chút nữa thì mất mạng.”

Chương 276: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (6)

“Thậm chí còn cách chức của hắn, bảo người ta viết đến một phong thư từ quan bày ở trước bàn bản quan. Xin hỏi một câu, đây có tính là oan khuất hay không?”

Mỗi câu mỗi chữ Hứa Thanh Tiêu nói ra đều rất to, vang lên khắp Hình bộ, vang lên khắp kinh đô Đại Nguỵ.

Trong một thoáng, nhóm người Hình bộ Thượng thư, Hình bộ Thị lang đều im lặng không nói, bởi vì chuyện này hoàn toàn chính xác là oan khuất.

“Là do hắn ta miệt thị bản quan trước, hơn nữa, hai mươi trượng phạt kia bản quan là làm theo luật.”

Cũng chính vào lúc này, chưởng kho công văn hét lớn lên từ trong kho công văn. Hắn ta không phục, cho rằng mình không sai.

“Miệt thị ngươi sao?”

“Vậy được. Nhưng hồ sơ tin tức bản quan cần, ngươi đã kéo dài mười bảy ngày. Dựa theo pháp lệnh của Hình bộ thì bất cứ hồ sơ điều chuyển nào cũng không được vượt quá năm ngày.”

“Nếu như kéo dài, phạt ba mươi trượng.”

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, chỉ chốc lát sau hắn đã dùng bước đi thật nhanh thẳng tay bắt lấy tên trưởng kho mập mạp này, dùng một chưởng vỗ ngã xuống đất, cùng lúc đó có một cây trượng tự động bay đến đây từ phía xa, đây là nhờ ngưng khí.

Bốp!

Cây trượng đánh xuống, đối phương lập tức thấy như da tróc thịt bong, phát ra âm thanh như tiếng heo giết quỷ kêu.

“Á á á!!! Thượng thư cứu mạng, thị lang cứu mạng, đại nhân cứu mạng.”

Hắn ta kêu thảm thiết. Một trượng này của Hứa Thanh Tiêu đánh xuống tuyệt đối đau hơn nhiều so với Chu Nam.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi coi thường kỷ luật.”

Lý Viễn gào thét. Hứa Thanh Tiêu dám phạt trượng chưởng kho ngay trước mặt bọn họ, đây quả thật là có chút quá phận.

“Coi thường kỷ luật sao?”

“Hứa mỗ vì muốn giải oan cho thuộc hạ, theo thứ tự đi tìm bốn vị viên ngoại lang, viên ngoại lang lại lấy lí do việc công bận rộn để từ chối Hứa mỗ, sau đó lại thêm một câu không phải chức trách, từ chối hết thảy.”

“Lúc đó, vì sao thị lang không nói bọn họ coi thường kỷ luật?”

Bốp!

Lại thêm một gậy. Chưởng kho lại phát ra tiếng kêu thảm, phát điên trên mặt đất nhưng lại bị Hứa Thanh Tiêu đè chặt tứ chi, vậy nên cơ bản là không có sức phản kháng.

Bốp!

Lại hạ một trượng, chưởng kho thét lên. Đây không chỉ là đánh chưởng kho mà còn đánh vào mặt trên dưới toàn bộ Hình bộ.

Đám người im lặng không biết nên nói cái gì.

Đánh hết mười trượng, chưởng kho hôn mê.

Hứa Thanh Tiêu lấy một thùng nước lạnh dội lên , chờ đối phương từ từ tỉnh lại, sau đó lại thêm mười trượng nữa.

Hắn ta gào khàn cả giọng, giống như cá chết nằm im trên mặt đất, trên mông đã rịn ra máu.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi tiếp tục đánh nữa thì hắn sẽ chết.”

Giọng nói của Lý Viễn run rẩy, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

“Hình bộ chính là chỗ công chính trong thiên hạ, loại người làm việc trái quy định thiên vị chuyện tư như này, tội thêm một bậc, có chết cũng xứng đáng.”

Hứa Thanh Tiêu mặc kệ. Sau khi mười trượng cuối cùng đánh xuống, chưởng kho hôn mê hoàn toàn, có điều chỉ còn lưu lại một hơi, nằm trên giường ít nhất cũng phải nửa năm.

“Hứa Thanh Tiêu, đánh cũng đánh đủ, mắng cũng mắng đủ rồi. Chuyện này kết thúc ở đây đi.”

Cuối cùng thì Hình bộ thượng thư cũng mở miệng. Tự khen ngợi Hứa Thanh Tiêu mở ra thiên tượng, ông ta nhất thời nhường nhịn để cho Hứa Thanh Tiêu phát tiết hết vui giận trong lòng.

Bây giờ thứ nên phát tiết cũng phát tiết rồi nhỉ? Có thể dừng ở đây được rồi!

“Dừng ở đây?”

“Thượng thư đại nhân quả nhiên là nói đùa rồi. Chuyện này, hạ quan nhất định phải đòi một câu công bằng.”

Cứ vậy mà bỏ qua? Hứa Thanh Tiêu đâu phải thằng ngu.

Nếu đã náo loạn thì phải làm cho thật lớn chuyện, nếu như thấy tốt thì lấy ngay, vậy thì lần tiếp theo sẽ tiếp tục có người đến tìm hắn gây phiền phức.

Nếu làm như vậy có thể không đắc tội với người ta không? Sau này ở Hình bộ hắn vẫn sẽ có bạn bè à? Hứa Thanh Tiêu đã không thấy quan trọng.

Nói như mình không náo loạn thì sẽ có người tình nguyện đi tìm mình vậy?

Hỏi thăm quyển lại một chút đã khiến đối phương bị xử phạt, cái này mà không gây rối lớn một chút, vậy có phải sau này mấy người tuỳ tiện đến là có thể bắt nạt mình à?

Hứa Thanh Tiêu đã đặt quyết tâm, không náo loạn đến mức Hoàng đế mở miệng thì chuyện này tuyệt đối không xong.

Hắn muốn để cho tất cả mọi người trong lục bộ đều biết rằng Hứa Thanh Tiêu hắn không phải người dễ chọc vào.

Theo quy tắc, hắn sẽ chơi với các người đến cùng.

Không theo quy tắc, vậy thì sẽ khiến cho các ngươi khắc cốt ghi tâm.

“Công đạo của ngươi, là cái gì?”

Trương Tĩnh lạnh giọng hỏi.

“Hạ quan đã nói rất rõ ràng. Mời Thượng thư đại nhân từ quan, mời Thị lang đại nhân từ quan, mời hai mươi bảy vị lang trung ti sở từ quan, mời bốn vị viên ngoại từ quan.’

Giọng điệu Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhưng thái độ cực kỳ chắc chắn.

“Hoang đường.”

Trương Tĩnh lạnh lùng mở miệng. Chỉ bằng chuyện như vậy mà đã muốn bức bọn hắn từ quan à? Đây có phải là buồn cười không?

“Hoang đường hay không hoang đường không phải là chuyện đại nhân có thể quyết định, mà là bệ hạ quyết định.”

“Chỉ là, viên ngoại, lại ti lang trung, hữu thị lang, bao gồm cả Thượng thư đại nhân đều từ chối án. Theo luật Hình bộ, người từ chối án se chịu hai mươi trượng phạt.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói như vậy.

“Ý của ngươi là, ngươi muốn phạt trượng bản quan sao?”

Giờ phút này Trương Tĩnh hoàn toàn kinh ngạc, ánh mắt của ông ta đáng sợ như mãnh hổ ăn người.

“Hạ quan chỉ làm theo quy tắc.”

Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ cũng chẳng quan tâm ánh mắt của Thượng thư mà đi thẳng ra ngoài, làm y như vừa rồi, chộp bốn vị viên ngoại đến.

“Hứa Thanh Tiêu! Bản quan khuyên ngươi mau dừng tay lại đi.”

Trương Tĩnh hít sâu một hơi, ông ta nhắm mắt lại, thốt lên.

Bốp!

Hứa Thanh Tiêu không để tâm nhiều như vậy. Cây trượng rơi xuống như cuồng phong vũ bão, đánh êln trên người bốn vị viên ngoại ngày.

Có điều Hứa Thanh Tiêu hơi thu tay lại, hắn không dám đánh quá hung ác, phải dựa theo thể chất của mấy người kia, không thì sẽ gây ra chuyện lớn.

Nhưng đau nhức thì tuyệt đối đủ.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi điên rồi.”

“Ôi, Hứa Thanh Tiêu, ta và ngươi không chung lập trường.”

“Hứa Thanh Tiêu, xem ra ngươi thật sự muốn lật trời nha.”

“Hứa đại nhân, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.”

Bốn vị viên ngoại kêu rên liên tục.

Sau khi đánh bốn vị viên ngoại xong, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu quét về phía hai mươi bảy lại ti lang trung.

“Người đâu! Mau bắt Hứa Thanh Tiêu nhốt lại!”

Giờ phút này Hình bộ Thị lang Lý Viễn hoàn toàn bạo phát. Hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, trong chớp mắt có đến mấy trăm thân ảnh xuất hiện. Đều là cường giả, đường đường là Hình bộ không thể không có ai biết võ.

Chỉ là vào giờ phút này, văn khí của Hứa Thanh Tiêu chấn động, tuôn ra tràn ngập Hạo nhiên chính khí đáng sợ.

“Ta chính là người đọc sách. Theo pháp luật của Đại Nguỵ, làm tổn thương đến người đọc sách, nhẹ thì giam mười năm, nặng thì sung quân biên cảnh.”

“Theo luật pháp Đại Nguỵ, ngăn cản Hình bộ phá án được coi là trọng tội. Trừng phạt hai tội này cùng lúc, đầu các ngươi sẽ rơi xuống đất.”

“Nếu các ngươi dám ra tay, đừng trách Hứa mỗ không nhắc nhở.”

Chương 277: Hạ Quan Hứa Thanh Tiêu, Mời Thượng Thư, Thị Lang, Lại Ti Lang Trung, Viên Ngoại Của Hình Bộ Cáo Quan Hết Đi! (7)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói kia vang lên khiến đám người không dám nhúc nhích.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi…”

Lúc này, Lý Viễn không biết nên nói gì.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì đã bắt được toàn bộ hai mươi bảy lại ti lang trung. Bọn họ là văn thần không phải võ giả, cũng không phải Nho giả. Ai có quyền thì có thể ra lệnh. Nhưng vấn đề là, những quan sai có năng lực chế phục Hứa Thanh Tiêu của Hình bộ hoàn toàn không dám động đậy.

Câu nói vừa rồi của hắn giống như ánh đao khiến cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi. Kháng lệnh chẳng qua chỉ phạt trượng mà thôi, nhưng nếu thật sự khiến Hứa Thanh Tiêu bị thương, bọn hắn cảm giác Hứa Thanh Tiêu nói được thì sẽ làm được.

Nhóm người Thượng thư là quan lớn, nếu thật sự xảy ra chuyện thì sẽ có người bảo đảm, bọn hắn chỉ là quan sai nho nhỏ, nếu như chọc phải tên ôn thần Hứa Thanh Tiêu này…

Bốp bốp bốp bốp!

Dưới cơn hình trượng, hai mươi bảy lại ti lang trung kêu rên liên hồi, chửi mắng, giận dữ mắng mỏ, kêu khóc, cầu xin tha thứ, đủ lại âm thanh vang vọng trong Hình bộ.

Vô số quyền quý trợn mắt há mồm.

Đã gặp kẻ điên cuồng, bất ngờ là chưa thấy ai điên cuồng như vậy.

Đánh một lượt hết tất cả hai mươi bảy lại ti lang trung của Hình bộ.

Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người run rẩy chính là.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu kết thúc phạt trượng thì đưa mắt nhìn về phía Thị lang và Thượng thư của Hình bộ.

Nếu gia hình tra tấn này dành cho Hình bộ Thượng Thư.

Vậy thì Hứa Thanh Tiêu thật sự ngồi vững cái tên Vạn cổ cuồng sinh.

Không, không, không. Cái danh cuồng sinh đúng là sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu.

Mà phải dùng cuồng thần để hình dung.

Hình bộ Thượng thư chính là quan viên Nhị phẩm của Đại Ngụy. Bên trên ngoại trừ quan viên chủ lực của Trung Thư ba tỉnh ra thì bọn họ chính là người có quyền lực tối cao nhất.

Hơn nữa, Trương Tĩnh còn là thành viên chủ chốt của Đồng Minh hội.

Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn làm như vậy… Coi như là thật sự chọc thủng trời thôi.

Hứa Thanh Tiêu đã phạt hình xong hai mươi bảy lại ti lang trung, không ai có thể trốn thoát hai mươi trượng này.

Mặc dù đám văn thần này dùng dược thiện để điều dưỡng thân thể, thỉnh thoảng cũng luyện một chút võ công. Thế nhưng ở trước mặt một võ giả cửu phẩm có thực lực chống lại được võ giả bát phẩm thì hoàn toàn không đáng chú ý.

Hai mươi bảy Lại ti lang trung phụ trách vụ án từ hai mươi bảy quận của Đại Ngụy gửi về Hình bộ, đứng bên ngoài đều là quan lớn, thế nhưng ở Hình bộ thì lại giống như chó nhà có tang, bị Hứa Thanh Tiêu treo lên đánh.

Một loạt cảnh tượng này thật sự là khiến cho toàn bộ quyền quý trong kinh thành đều kinh sợ. Vốn dĩ biết là Hứa Thanh Tiêu điên cuồng, thế nhưng dùng thủ đoạn thế này đúng là nghe rợn cả người.

Ngay cả đám người quốc công quận vương cũng không dám ương ngạnh như thế này. Dám phạt hình hai mươi bảy lại ti lang trung, từ khi Đại Ngụy khai quốc đến nay, đây quả nhiên là lần đầu tiên.

Nhưng điều khiến cho mọi người kinh hãi nhất chính là, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lúc này đang dừng lại trên người Hình bộ thị lang và Hình bộ Thượng thư.

Nếu người này dám đánh cả Hình bộ Thị lang và Hình bộ Thượng thư, vậy thì đúng là muốn chọc thủng trời.

Hình bộ Thượng thư, cho dù nói như thế nào thì đây cũng làm một nhân vật có máu mặt ở Đại Ngụy. Nói một câu khó nghe, trừ khi Hình bộ Thượng thư muốn chết, nếu không, ngay cả bệ hạ cũng phải nghĩ kỹ trước khi làm.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Hình bộ Thượng thư cũng chẳng hề sợ hãi mà ngược lại, trong mắt tràn đầy ý lạnh.

Ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu dám động vào mình.

“Lý đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ánh mắt của hắn chiếu vào người Hình bộ Thị lang Lý Viễn. Người sau tức giận đến mức run rẩy, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói: “Ngươi cũng biết phạt hình ta sẽ có hậu quả gì rồi chứ?”

Ngay cả tay Lý Viễn cũng tức đến run rẩy. Hắn ta là Hình bộ thị lang, đường đường là một vị quan tam phẩm, là tam phẩm đó. Trên dưới Hình bộ này, ngoại trừ Tả thị lang và Hình bộ Thượng thư thì hắn ta là lớn nhất. Đương nhiên phải là còn phải bỏ cả Đô Sát viện.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự dám ra tay, vậy hắn ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu.

“Lý đại nhân, ngài đang uy hiếp ta à?”

“Căn cứ theo pháp luật Đại Ngụy, theo quy định phá án của Hình bộ. Nếu có người nào dám uy hiếp mệnh quan triều đình thì cũng không phải tội nhỏ đâu.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói mấy lời.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có mà ăn không nói có.”

“Bản quan đây uy hiếp ngươi khi nào? Với lại bản quan phạm vào luật pháp khi nào?”

Lý Viễn cả giận nói.

“Mới vừa rồi chẳng phải đại nhân uy hiếp hạ quan sao? Còn nữa, đại nhân phạm pháp khi nào hả?”

“Chuyện này còn cần hạ quan nhắc lại sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy, đối phương lập tức cảm thấy hơi ê răng, hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, thật sự không biết phải nói gì cho phải.

“Ngươi đến tìm bản quan, thế nhưng bản quan không hề từ chối thụ án, chỉ là lúc đó bản quan đang phải xử lý chuyện khác, không thể nhận án được. Thế này cũng tính là lỗi sao?”

Lý Viễn vẫn còn muốn giãy dụa một chút, giải thích rõ chuyện này.

Nhưng lời này nói ta lại đúng ý của Hứa Thanh Tiêu.

“Tốt, vậy ý của Đại nhân tức là, không phải ngài không muốn nhận án mà là muốn chống lại Hứa mỗ đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu bước lên một bước, khi hỏi như vậy, trong mắt lộ rõ ý lạnh.

“Không có.”

Lý Viễn lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu, hắn ta vội vã lắc đầu, thẳng thừng bác bỏ.

“Nếu không nhằm vào Hứa mỗ, vậy thì xin hỏi Lý đại nhân, lúc hạ quan đi báo án, vì sao Lý đại nhân lại muốn hạ quan cút?”

“Cho dù đúng là có việc thật, một câu bận rộn công sự là đủ, hoặc cùng lắm là tùy tiện đặt một lý do để đuổi hạ quan cũng được.”

“Xin hỏi Lý đại nhân, nếu như người đến tìm đại nhân hôm nay là một vị quận vương nào đó, hoặc là vị quốc công nào đó, thậm chí là bệ hạ, phải chăng đại nhân cũng nói ra chữ cút sao?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Từ trên xuống dưới Hình bộ, cho dù là không tình nguyện đáp lại mình thì cũng không hung tợn như vậy. Lý Viễn này cậy mình là Hình bộ Thị lang, một chữ cút kia của hắn ta đã dẫn đến việc tất cả mọi người ở Hình bộ đều chế giễu mình.

Hứa Thanh Tiêu hắn sẽ quên được sao?

“Ngươi thật to gan! Bản quan tuyệt đối không có ý này, đồng thời cũng tuyệt đối không có ý nhục mạ Thánh thượng.”

Nghe xong những lời này của Hứa Thanh Tiêu, Lý Viễn biến sắc, sau đó vội vã lên tiếng giải thích. Chuyện này nếu mà không giải thích thì đó chính là nhục mạ hoàng thượng.

“Không dám nhục mạ Thánh thượng, vậy thì có thể nhục mạ hạ quan sao? Lý đại nhân, vậy mà ngươi còn nói là ngươi không nhằm vào Hứa mỗ à?”

Hứa Thanh Tiêu giận dữ hỏi.

Chương 278: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (1)

Còn đối phương thì biến sắc, trong chớp mắt, hắn ta không biết nên trả lời như thế nào.

Suy cho cùng thì đều do mình thích giả vờ như không có chuyện gì, nhất định cứ đi tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức, cũng nhất định phải khiến cho Hứa Thanh Tiêu phải khó xử. Giống như những gì Hứa Thanh Tiêu vừa mới nói kia, nếu như mình chỉ tuỳ tiện tìm lý do đuổi Hứa Thanh Tiêu, nói không chừng cũng sẽ không gặp phiền phức như thế này, chuyện này cuối cùng vẫn là tự mình đào hố chôn mình.

Lý Viễn rất khó chịu. Hắn ta hận không thể nói một câu ngay bây giờ đó là ta nhằm vào Hứa Thanh Tiêu ngươi đấy, nhưng mà hắn ta không dám nói thế đâu. Hắn ta mà nói ra thật, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ trừng trị hắn, đến lúc đó không phải là từ quan thì nhất định là chịu hình phạt nghiêm khắc.

Dù sao thì vẫn có thể làm khó dễ thuộc hạ dưới trướng, thế nhưng không thể nói toẹt ra, bởi nếu nói rõ ra sẽ chứng minh ngươi lạm dụng quyền riêng.

Nghĩ đến đây, Lý Viễn thật sự rất khó chịu. Nếu sớm biết thành thế này thì hắn ta sẽ không bao giờ chọc vào Hứa Thanh Tiêu.

Có trời mới biết cái tên này vô pháp vô thiên, không kiêng nể bất cứ thứ gì như vậy.

“Lý đại nhân, vì sao không nói gì?”

Hứa Thanh Tiêu lại bước lên trước một bước, ánh mắt lạnh lẽo.

Hiện tại, Lý Viễn chỉ còn hai lựa chọn. Thứ nhất, là tự thừa nhận mình từ chối nhận án, chịu phạt hai mươi trượng. Thứ hai là chối bỏ việc mình từ chối nhận án, nhưng như thế thì

tương đương với việc hắn ta thừa nhận mình nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Cho dù chọn cái nào thì hắn ta đều thấy khó chịu, vậy nên thực sự không biết mình trả lời thế nào.

“Lý đại nhân, nếu như ngươi còn không trả lời, vậy thì hạ quan sẽ ngầm thừa nhận ngươi từ chối nhận án. Hai mươi trượng mà thôi, tốt hơn nhiều so với tội lạm dụng tư quyền.

Hứa Thanh Tiêu lại đi về phía trước một bước. Loại cảm giác áp bách này khiến cho Lý Viễn thấy vô cùng khó chịu.

“Lý đại nhân.”

“Lý đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu đi một bước thì gọi một tiếng, tinh thần của Lý Viễn có chút sụp đổ. Đầu tiên là bị cướp đoạt tài hoa, bây giờ thì phải đối mặt với hình phạt hai mươi trượng, hoặc là tội lạm dụng tư quyền bị bệ hạ trách cứ.

Nghĩ đến đây, Lý Viễn hít sâu một hơi, cắn răng nói.

“Hứa Thanh Tiêu, quả thật bản quan có chút lạnh nhạt bản án này. Chuyện này dừng ở đây thôi, từ nay về sau bản quan có thể cam đoan, mọi việc ngươi làm ở Hình bộ đều thông suốt, ngươi thấy thế nào?”

Cuối cùng Lý viễn vẫn thoả hiệp.

Hắn ta hy vọng dùng cách này có thể hoá giải ân oán, nếu không thì hắn ta nào chịu nổi hai mươi gậy kia.

“Nếu Lý đại nhân đã thừa nhận mình từ chối án, vậy thì hạ quan chỉ có thể xử lý theo phép công.”

Hứa Thanh Tiêu hy vọng Lý Viễn thừa nhận mình không hề từ chối bản án, đáng tiếc là lão hồ ly này vẫn có thể phân rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Nhưng đối diện với dáng vẻ yếu thế của Lý Viễn, Hứa Thanh Tiêu cũng không đồng ý.

Cam đoan từ trên xuống dưới Hình Bộ không ngáng chân mình à?

Đây không phải là nói nhảm sao? Hôm nay mình gây chuyện như thế này, liệu còn ai dám gây phiền phức cho mình? Thật sự là không sợ chết hả?

Có lẽ lúc này thấy tốt thì mau nhận, còn có cửa để lấy hảo cảm của đối phương, từ đó có cơ hội để hoá giải ân oán. Nhưng Hứa Thanh Tiêu không cho là như vậy.

Mình đã náo loạn đến mức này rồi, sao có thể chấm dứt qua loa như vậy?

Nói một câu không dễ nghe, văn võ cả triều am hiểu nhất là cái gì? Không phải là âm mưu quỷ kế hay sao?

Mà biện pháp phá vỡ âm mưu quỷ kế duy nhất, chính là liều lĩnh.

Ta không cần biết ngươi có quy củ hay không, chỉ cần ngươi dám trêu chọc ta, ta sẽ chỉnh chết các ngươi. Cùng lắm thì hai bên ngọc đá cùng vỡ, xem thử xem ai mới là kẻ không may.

Chỉ cần mình còn một hơi thở, vậy thì bọn hắn tuyệt đối không dám tìm mình gây phiền phức.

Nếu không thì, ngươi vừa thấy có lợi thì bỏ qua chuyện này, trong thời gian ngắn người ta sẽ không tìm ngươi để làm phiền, đợi đến khi người ta hồi phục nguyên khí sẽ lập tức chơi chết ngươi.

Vậy nên khi ngươi đã tìm được cơ hội thì phải cắn cho thật chặt, cắn cho thật mạnh, tuyệt đối không được thả lỏng dù chỉ một giây. Cứ để bọn họ chịu thiệt thòi lớn, cứ như vậy thì cho dù bọn họ có muốn tìm ngươi gây phiền phức thì cũng sẽ phải cân nhắc xem có đáng hay không, có nên làm hay không.

Trên quan trường không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn.

Một nhân vật lớn chân chính, ở một số thời điểm nhất định sẽ nhanh chóng cân nhắc lợi hại. Nếu chỉ vì muốn phát hết lửa giận trong lòng mà phải bỏ ra một cái giá cực lớn thì chỉ có kẻ đần mới làm như vậy.

Tương tự như Hoài Bình quận vương này, hoàn toàn không có đầu óc. Mặc dù không biết vì sao Hoài Bình quận vương lại

giúp đỡ đám Nho quan văn thần này như vậy, nhưng ít nhất trong hình huống hiện tại mà nói, Hoài Bình quận vương làm việc hơi thiếu đầu óc một chút.

Vậy nên Hứa Thanh Tiêu không sợ đắc tội bọn họ, mà ngược lại còn lo lắng mình không đủ hung ác, không thể lưu lại cho bọn hắn một kỷ niệm khắc sâu vào trong trí nhớ.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám!"

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đang đi đến, Lý Viễn hét lớn một câu. Không đợi hắn ta tiếp tục mở miệng, Hứa Thanh Tiêu đã chộp lấy Lý Viễn, động tay một chút liền đánh trúng gân cốt của hắn ta, sau đó đánh xuống một gậy.

Bốp.

"A a a a a!"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu thảm thiết của Lý Viễn có chút cổ quái. Người khác cũng kêu "a", hắn ta cũng kêu "a" nhưng trong nháy mắt kia đã khiến cho Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Tiếng kêu này rất quái lạ.

Bốp.

Cái thứ hai.

Bốp!

Cái thứ ba.

Cường độ mỗi gậy hạ xuống Hứa Thanh Tiêu đều nắm rõ. Hắn sẽ không đánh chết, thế nhưng nỗi đau da thịt thì không thể thiếu.

Chỉ có một điều khiến cho Hứa Thanh Tiêu khâm phục chính là, đừng nhìn dáng vẻ sợ hãi của Lý Viễn thế kia, nhưng ngoại trừ lần đầu tiên đánh bị bất ngờ, từ cái sau hắn ta đã không kêu nữa.

Sau khi kết thúc hai mươi trượng, Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm bội phục Lý Viễn, bội phục cốt khí của văn thần.

Nhưng mà lúc cúi đầu xuống nhìn, lúc này Hứa Thanh Tiêu mới hiểu được.

Sau cái đầu tiên thì tên này đã ngất đi, quả nhiên là đồ vô dụng.

Đã giải quyết xong Thị lang, người cuối cùng tiếp sau đây chính là Hình bộ Thượng thư.

Giờ phút này, Hình bộ Thượng thư đứng trước cửa phòng, đối diện với sự hung ác của Hứa Thanh Tiêu, ông ta đã im lặng.

Còn chuyện có sợ Hứa Thanh Tiêu hay không hả?

Nghiêm túc mà nói thì ông ta sợ, nhưng sợ ở đây không phải là sợ Hứa Thanh tiêu, mà là sợ cây gậy trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Càng đáng sợ hơn chính là, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự trừng phạt mình, vậy thì mình sẽ không còn mặt mũi nào ở kinh thành này nữa.

Bị đánh hai mươi trượng này, nhất định một tháng tới không thể vào triều.

Chương 279: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (2)

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Dừng ở đây đi.”

“Những người có lỗi trong truyện này đều đã bị phạt. Ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh hít sâu một hơi. Ông ta gắng lộ ra vẻ bình tĩnh để đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Không trấn tĩnh thì không được. Coi như là để cầu xin tha thứ thì ông ta tin rằng Hứa Thanh Tiêu không thể nào có chuyện bỏ qua cho mình.

“Trương thượng thư nói đùa, còn một người nữa là ngài đây, vậy thì sao có thể dừng lại được?”

Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý. Hôm nay hắn muốn phá bỏ khuôn khổ, phạt hình Thượng thư.

Nếu như cây trượng này có thể đánh xuống, Hứa Thanh Tiêu có thể cam đoan rằng tất cả những người trong Lục bộ không ai dám chọc vào mình nữa, tối thiểu nhất thì cũng không cố tình làm khó mình.

“Hứa Thanh Tiêu, bản quan chính là Hình bộ Thượng thư của Đại Ngụy, là đại diện cho Hình bộ của Đại Ngụy. Nếu như ngươi thật sự làm bản quan bị thương, vậy thì chẳng phải ngươi trong thiên hạ sẽ cười chê vương triều Đại Ngụy ta hay sao?”

Trương Tĩnh dùng cái tình, cái lý để thay đổi, nói đi nói lại thì ý tứ chính là không nên đánh ông ta.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu, bước lên phía trước một bước rồi nhìn về phía Trương Tĩnh rồi nói:

“Hình bộ bất công! Đại nhân thân là Thượng thư, đáng lý ra phải cộng thêm hai mươi trượng, chẳng qua là nể tình đại nhân lớn tuổi, hạ quan đã không cộng thêm, vậy nên hai mươi trượng này, đại nhân không muốn nhận cũng phải nhận.”

Sau khi nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu bước lên trước một bước chuẩn bị đưa tay tóm lấy Trương Tĩnh.

Trong chốc lát, sắc mặt của Trương Tĩnh trở nên vô cùng khó nhìn, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Lực tay của Hứa Thanh Tiêu lớn đến mức nào? Làm sao ông ta có thể không biết chứ? Kể cả những lúc trên triều bệ hạ phạt ông ta hai mươi trượng, Ngự Lâm quân nể tình ông ta là Hình bộ Thượng thư nên không dám ra tay ác liệt.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì không giống như vậy, hắn thực sự có cam đảm đánh thẳng tay.

Chỉ là, đúng lúc này có một giọng nói vang lên.

“Bệ hạ có chỉ, truyền Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh vào cung, truyền Hứa Thanh Tiêu vào cung.”

Tiếng nói vừa vang lên, sắc mặt của Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh liền dịu đi, đồng thời cũng có không ít quam viên Lục bộ thở phào một hơi.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự động vào Hình bộ Thượng thư, vậy thì chuyện này đúng là phiền phức rồi, kiểu gì cũng sẽ liên lụy đến Lục bộ, không tính là động đất nhưng chuyện này tuyệt đối là một chuyện khiến cho thiên hạ chấn động.

Cũng may, đúng thời khắc mấu chốt bệ hạ đã ra tay!

Bằng không thì không biết bọn họ sẽ chuốc phải phiền phức gì.

“Hứa Thanh Tiêu, bản quan không muốn ở đây tranh cãi với ngươi nữa, cùng đi vào cung gặp bệ hạ, để bệ hạ phân xử mọi chuyện.”

Giờ phút này, Trương Tĩnh trực tiếp mở miệng. Ông ta bước đi rất nhanh ra ngoài Hình bộ.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi thở dài một hơi. Chỉ còn đúng một bước cuối cùng thôi, nếu như sớm một chút vậy thì hắn có thể thật sự ra tay rồi.

Có điều, rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu rũ bỏ đi suy nghĩ của mình.

Ý chỉ trong cung đến không sớm không muộn, hết lần này đến lần khác đều xuất hiện đúng lúc này, hiển nhiên là do Nữ đế cố tình làm vậy.

Xem ra bệ hạ đã mượn mình để cố ý gõ đầu Hình bộ.

Trong chớp mắt, Hứa Thanh Tiêu đã sáng tỏ.

Dù sao thì mình cũng làm loạn một trận to như vậy, trong cung đã biết từ lâu, muốn ra tay ngăn lại thì chỉ sợ là đã nhanh chóng tuyên người vào cung. Thế nhưng lại chọn đúng lúc này mới truyền chỉ, vậy không phải là muốn cảnh cáo Hình bộ sao?

Về phần nguyên nhân cụ thể là gì, Hứa Thanh Tiêu không hề biết. Điều duy nhất hắn biết chính là mình phải tiến cung.

Bên ngoài cung.

Không ít quan lại quyền quý đã đứng chờ ở chỗ này. Sau khi chứng kiến bước đi cực nhanh của Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh thì bắt đầu bàn tán không ngớt.

“Đây không phải là Trương đại nhân, thượng thư của Hình bộ hay sao? Sao lại đi nhanh như vậy chứ? Chậm một chút, chậm một chút.!”

“Trương đại nhân, chú ý một chút đi, đằng sau có gì đâu, chạy cái gì mà chạy.”

Đây chính là giọng nói của đám võ quan, Bọn hắn đến đây cốt là để xem trò vui.

Nhìn thấy Trương Tĩnh hoảng hốt bước đi, bọn họ tự nhiên không nhịn được mà nói vài câu mát mẻ. Bình thường trên triều đều là ngươi tranh ta đấu, bây giờ thấy ngươi chịu thiệt thòi như thế, chẳng phải nên châm chọc vài câu sao?

Dù sao thì lần sau cũng không có chuyện tốt như vậy nữa.

Trương Tĩnh đanh mặt lại, tiếp tục đi về phía nội cung, còn Hứa Thanh Tiêu thì ung dung bước không nhanh không chậm đằng sau.

“Hứa lão đệ, đỉnh!”

“Hứa lão đệ, sảng khoái nha.”

“Lão đệ , đợi lát nữa xuất cung đến tìm chúng ta uống rượu nhé.”

“Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy, đến uống rượu.”

Đám người đó mở miệng khen ngợi uy mãnh của Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng mời Hứa Thanh Tiêu đến nhà bọn hắn uống rượu.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, chỉ nhìn về phía bọn họ khẽ gật đầu rồi bước vào trong cung.

Thái giám dẫn đường vẫn luôn cúi đầu, sắc mặt của Trương Tĩnh âm trầm, có chủ khó nhìn, còn Hứa Thanh Tiêu thì ngược lại, hắn vẫn lộ vẻ bình tĩnh.

Trong cung, tất cả mọi nơi đều vô cùng yên tĩnh, dị tượng lúc trước cũng hoàn toàn tiêu tán.

Mà hai hàng thị vệ thì đều giữ dáng vẻ khác thường nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Cuối cùng hai người cũng đến bên ngoài điện chờ.

“Tuyên! Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, Hình bộ chủ sự Hứa Thanh Tiêu nhập điện.”

Sau tiếng gọi của thái giám vang lên, Hứa Thanh Tiêu và Trương Tĩnh bước lên bậc thang. Chỉ có điều bước chân của Trương Tĩnh nhanh hơn, ông ta bước thẳng vào bên trong đại điện, sau đó quỳ trên mặt đất, cất giọng vô cùng bi thương.

“Bệ hạ!”

“Hứa Thanh Tiêu muốn tạo phản rồi! Hắn đại náo Hình bộ, không nói đến chuyện hắn khiến cho Hình bộ bây giờ bị người trong thiên hạ cười nhạo, mà còn phạt hình tất cả những người cao hơn chức chủ sự ở Hình bộ một lượt, thủ đoạn tàn nhẫn.

Nếu không có thánh chỉ của bệ hạ truyền đến, chỉ sợ lão thần sẽ mất luôn cái mạng già ở chỗ này."

"Bệ hạ, cả đời của lão thần luôn cẩn thận, không nói…"

Bước vào đại điện, Trương Tĩnh lập tức bắt đầu tố khổ và trách cứ Hứa Thanh Tiêu. Trong mắt của ông ta đầu vẻ bi thương, cực kỳ tủi thân.

Chưa đợi ông ta nói xong, Nữ đế đã cất tiếng.

"Câm miệng!"

Giọng điệu lạnh lùng, chỉ hai chữ nhưng lộ ra luồng bá khí cực kỳ đáng sợ.

Trong nháy mắt, nhiệt độ của đại điện giảm hẳn xuống, Trương Tĩnh không dám nói gì, còn Hứa Thanh Tiêu chỉ hành lễ với Nữ đế, xong rồi cũng im lặng không nói.

Cũng đúng lúc này, ngoài cung vang lên giọng nói của thái giám.

"Bệ hạ, Lại bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, Công bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, Binh bộ Thượng thư, đang cầu kiến bên ngoài cung."

Giọng nói vừa vang lên, Nữ đế đã nhanh chóng trả lời.

"Để bọn họ chờ bên ngoài, không cho phép lên tiếng."

Chương 280: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (3)

Nữ đế vô cùng bá khí. Nàng biết Thượng thư của Lục bộ đến đây để làm gì, đơn giản là để cãi nhau thôi. Nhưng hôm nay nàng chỉ cần bọn họ đứng ở bên ngoài điện lắng nghe, không được phép mở miệng nói chuyện.

“Tuân chỉ.”

Thái giám mở miệng. Ước chừng không đến nửa khắc sau, Ngũ bộ Thượng thư vội vội vàng vàng bước đến ngoài điện, nhưng tất cả đều biết, lúc này không thể mở miệng nói chuyện mà chỉ có thể thành thành thật thật đợi mà thôi.

“Hoang đường!”

“Hoang đường!”

“Hoang đường!”

Sau khi đợi Lục bộ Thượng thư đến đông đủ.

Nữ đế ngồi trên long ỷ nói ba tiếng hoang đường, nói đến mức Trương Tĩnh lộ ra vẻ sợ hãi, còn Hứa Thanh Tiêu thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, im lặng không nói gì.

“Đường đường là Hình bộ! Là một trong Lục bộ Đại Nguỵ, vậy mà lại gây ra chuyện hoang đường như thế, chỉ sợ là người trong thiên hạ đã cười nhạo Đại Nguỵ đến chết.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi làm việc quá mức hoang đường lỗ mãng.”

Giọng nói của Nữ đế vang lên. Nàng ngồi trên long ỷ, vừa bắt đầu đã quở mắng Hứa Thanh Tiêu một trận, chỉ trích Hứa Thanh Tiêu làm việc lỗ mãng.

“Bệ hạ dạy phải.”

“Nhưng, thưa bệ hạ, thần chỉ vì muốn giải oan mà thôi. Từ trên xuống dưới Hình bộ đều cùng nhau từ chối nhận án, thần cho rằng, chuyện hôm nay thần làm đúng là có hại cho hình tượng của Hình bộ, cũng có hại cho quốc thể Đại Ngụy.”

“Thế nhưng, thần càng cho rằng, nếu hôm nay thần không gây ra chuyện này, vậy thì thứ bị làm hại không phải là quốc thể Đại Ngụy mà là căn cơ của Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Đúng, mình làm ầm ĩ mọi chuyện như vậy đúng thật là sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Đại Ngụy, nhưng giữa hình tượng và nền tảng lập quốc thì cái nào quan trọng hơn?

Một bên là mặt mũi, một bên là thực tế.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi nói bậy nói bạ.”

Trương Tĩnh lập tức mở miệng, tức giận mắng mỏ Hứa Thanh Tiêu.

“Trẫm bảo ngươi câm miệng, ngươi không nghe thấy sao?”

Sau đó Nữ đế lạnh lùng nhìn sang, trong nháy mắt Trương Tĩnh lập tức ngậm miệng lại. Dù trong lòng có không cam lòng đến mức nào thì cũng phải ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thử nói cho trẫm nghe thử, làm sao lại có hại đến căn cơ Đại Ngụy?”

Giọng điệu của Nữ đế lạnh lùng.

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu làm lễ với bệ hạ.

“Bệ hạ, có lẽ sau khi chuyện này được truyền ra, người trong thiên hạ đều cho rằng thần đang làm to chuyện, thần làm như vậy, thậm chí sẽ có người cho rằng thần tức giận trong lòng rồi cố ý làm vậy.”

“Nhưng, thần quả thật là tức giận trong lòng, quả thật là cố ý.”

“Có điều trong lòng thần thấy tức giận không phải bởi vì chuyện nhỏ này mà là thái độ từ trên xuống dưới Hình bộ. Thần cho rằng, kể cả là những vụ án cực kỳ nhỏ, nhưng chỉ

cần có oan khuất thì Hình bộ nhất định phải thụ lý rồi điều tra chân tướng rõ ràng, từ đó cho bách tính một câu công bằng."

"Mà nếu như quan viên Hình bộ cho rằng chỉ một chuyện nhỏ không cần đến Hình bộ xử lý, vậy thì xin hỏi bệ hạ, chẳng lẽ thật sự đợi đến lúc có tội lớn thì mới coi như quan trọng sao? Vậy tác dụng của luật pháp nằm ở đâu?"

"Nếu cứ như vậy thì bách tính trong thiên hạ chỉ cần không giết người, không phóng hoả thì còn lại đều không coi là phạm tội sao?"

"Vì vậy, thần tức giận quan viên Hình bộ không làm việc, thần cố ý gây chuyện chính là để người trong thiên hạ nhìn thấy mặt xấu của Hình bộ. Cứ như vậy thì Hình bộ sẽ nhớ lâu, chỉ cần xảy ra chuyện tương tự cũng sẽ không dám làm loạn nữa."

"Dù cho vì chuyện này mà thần bị gắn cái danh vạn cổ cuồng sinh, dù thần có nhận hết sự coi khinh của người trong thiên hạ, dù thần có bị văn võ bá quan cả triều nhằm vào, thì thần vẫn sẽ làm như vậy."

"Bởi vì thần là chủ sự của Hình bộ, là quan viên của Hình bộ. Thế nên thần có nghĩa vụ, có trách nhiệm làm Hình bộ trở nên tốt hơn."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, lời nói chính trực chân chính, nói ra như thể sắp khóc.

Mà trong mắt Trương Tĩnh và mấy vị Thượng thư ở bên ngoài, những lời này của Hứa Thanh Tiêu lại vô cùng dối trá.

Rõ ràng là phát tiết tức giận thế mà lại nói thành vĩ đại thế này sao? Đây quả thật là không còn tí liêm sỉ nào.

Nhưng đúng là không còn cách nào khác, ai bảo Hình bộ tự rước xui xẻo chứ? Cứ phải gây khó dễ cho Hứa Thanh Tiêu nhưng lại bị người ta nắm thóp, còn gì để mà nói?

Trên long ỷ, Nữ đế lẳng lặng nghe những lời chính trực chân chính này của Hứa Thanh Tiêu. Đợi Hứa Thanh Tiêu nói xong, Nữ đế không hề thay đổi sắc mặt mà nhìn về phía Trương Tĩnh.

"Nói."

Chỉ vẻn vẹn một chữ thái độ rất lạnh lẽo.

“Bệ hạ!”

“Hứa Thanh Tiêu lấy việc công báo thù riêng. Mấy ngày trước, Hứa Thanh Tiêu đến Hình bộ tiếp nhận hồ sơ, nhưng mà bởi vì Hình bộ bận rộn dẫn đến việc không thể giao hồ sơ ngay lập tức cho Hứa Thanh Tiêu nên hắn sinh ra oán hận trong lòng.”

“Hơn nữa chưởng kho Hình bộ quả thật là bận rộn, cộng thêm ngày đó tâm trạng của chưởng kho không được tốt nên mới xảy ra tranh chấp, sau đó tên kia bị phạt hai mươi trượng hình.”

“Hứa Thanh Tiêu ỷ vào lý do đó mà đại náo Hình bộ, hại Hình bộ từ trên xuống dưới gà chó không yên. Thần cho rằng, mới vừa rồi Hứa Thanh Tiêu mở miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thế nhưng trên thực tế là vì lòng riêng. Vậy nên khẩn xin bệ hạ nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu.”

“Nếu không từ trên xuống dưới Hình bộ, đều không phục.”

Sau khi Trương Tĩnh nói đến đây rồi thực sự không biết nên nói thế nào nữa.

Chủ yếu là trong chuyện này, Hứa Thanh Tiêu thật sự chiếm lý. Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra Hứa Thanh Tiêu đang lấy việc công báo thù riêng, có điều bị người ta sửa lại.

Nhưng mà ngươi nói thì có quyền quyết định sao? Vậy thì nhất định là không được. Từ trên xuống dưới Hình bộ đều chờ đợi ông ta đòi công bằng cho bọn họ. Nếu như không trừng phạt Hứa Thanh Tiêu, vậy thì phân lượng của Hình bộ Thượng thư này trong lòng mọi người sẽ thiếu đi một phần.

Nữ đế không trả lời, chỉ là ánh mắt lại chuyển về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ, có một điểm Trương thượng thư nói không sai.

“Đó chính là việc đã kéo chân thần muộn mười bảy ngày.”

“Chính là dùng hai mươi trượng hình suýt chút nữa đánh chết người còn giả mạo thư từ quan để lừa gạt thần.”

“Cũng chính là việc thần giải oan cho thuộc hạ. Những người có chức cao hơn chủ sự ở Hình bộ đều không nhận án này, thậm chí còn bảo thần cút.”

“Thần đang suy nghĩ một việc, Thanh Tiêu chính là thần tử của Đại Ngụy, làm việc cho bệ hạ, làm việc vì Đại Ngụy, bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì thần đều một lòng vì Đại Ngụy. Chuyện nhỏ của những người trong thiên hạ, gộp lại chính là chuyện lớn của Đại Ngụy.

“Thần vì chuyện lớn của Đại Ngụy, Hình bộ Thị lang lại bảo thần cút, Hình bộ Thượng thư thì hỏi thần đã náo loạn đủ chưa.”

“Vậy thì bây giờ thần dám hỏi một câu, Hình bộ Thị lang Lý Viễn bảo thần cút, vậy có phải cũng nói bệ hạ cút hay không? Hình bộ Thượng thư hỏi thần đã náo loạn đủ chưa? Có phải là nói bệ hạ đã náo loạn đủ chưa không?”

Chương 281: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (4)

Miệng lưỡi của Hứa Thanh Tiêu dẻo quẹo, nói một tràng khiến cho Trương Tĩnh run lẩy bẩy.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có mà ngậm máu phun người!”

“Ngươi nói vậy là đang vu khống ta, vu khống, vu khống!”

“Bệ hạ, lão thần tuyệt đối không có ý này. Lão thần luôn luôn trung thành với Đại Ngụy, có nghĩa là cũng luôn luôn trung thành với bệ hạ.”

Trương Tĩnh thật sự muốn mắng người. Cái miệng phá hoại này của Hứa Thanh Tiêu quả thật là vô pháp vô thiên. Lúc trước trong trận đánh với Hoài Bình quận vương thì nói thẳng người ta là muốn tạo phản.

Bây giờ lại nói như này, nói thẳng là mình đang mắng bệ hạ, bảo bệ hạ cút sao?

Nếu như đại nghịch bất đạo đúng như hắn nói, vậy thì có chặt mười đầu cũng không quá đáng.

Năng lực ụp nồi người ta của Hứa Thanh Tiêu này không khỏi quá mạnh rồi.

“Đủ rồi.”

Một khắc sau, Nữ đế cất tiếng, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh.

Nàng không hề có chút tức giận nào.

Mà lại hướng mắt về phía Trương Tĩnh rồi nói:

“Chỉ một phần hồ sơ mà kéo dài mười bảy ngày?”

Giọng nói của nàng vẫn rất bình tĩnh.

“Bệ hạ, cũng không phải là Hình bộ muốn nhắm vào Hứa Thanh Tiêu, mà là phần hồ sơ này quả thật là rất khó tìm.

Mười bảy ngày đúng là hơi lâu, nhưng cũng rất hợp tình hợp lý. Còn nữa, cho dù là Hứa Thanh Tiêu nhận được tư liệu thì chỉ sợ là Hứa Thanh Tiêu cũng không điều tra ra kết quả gì. Vụ án này đã có vài chục người tiếp nhận, đều không có bất cứ tiến triển gì!

"Thật ra trước đó vài ngày thần đã định đổi cho Hứa Thanh Tiêu một phần hồ sơ khác, nhưng lại không ngờ được hôm nay Hứa Thanh Tiêu náo loạn. Sớm biết Hứa Thanh Tiêu gấp gáp như thế này thì lão thần đã đổi sớm cho hắn."

"Mong bệ hạ minh giám."

Trương Tĩnh trả lời lại. Việc đã đến nước này rồi thì ông ta cũng chỉ có thể ụp nồi thôi. Dù sao chuyện kéo dài mười bảy ngày đúng là rất khó chiếm lý, nếu không đổ lỗi thì chuyện này tuyệt đối không xong.

"Lợi hại, vậy mà Thượng thư đại nhân là người biết nhìn xa, lại có bản lĩnh như thế. Chỉ làm một Thượng thư thật sự là cực cho đại nhân quá."

Hứa Thanh Tiêu nghe nói như vậy thì không nhịn được mà châm chọc.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có mà âm dương quái khí ở đây. Lời này của bản quan không sai, vụ án này ngươi không nhận được. Từ trên xuống dưới Hình bộ vì án này mà bôn ba hơn mười năm, từ trước đến nay đã đổi hơn mười người phụ trách mà không tiến triển chút nào."

"Ngươi vừa mới vào Hình bộ, sao có thể phá án này chứ?"

Trương Tĩnh lạnh lùng mở miệng.

"Thế thì vì sao lại phân án này cho ta?" Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt nói.

"Phân án này cho ngươi chỉ là để cho ngươi đọc xem một lượt. Ngươi vừa mới vào Hình bộ, đương nhiên cần phải làm quen với hoàn cảnh của Hình bộ, chương trình làm việc của Hình bộ chứ không phải là thật sự giao án này lại cho ngươi. Lại nói, án này ngươi không tiếp nhận, kéo dài mười bảy ngày của

ngươi đúng là không tốt lắm, thế nhưng cũng không thể xem là chuyện lớn.”

“Ngươi đại náo Hình bộ, tội không thể tha.”

Cuối cùng Trương Tĩnh cũng nghĩ ra cách giải quyết phiền toái này như thế nào. Ông ta bắt lấy điểm này, kiên trì phải nói ra cho bằng được. Dù sao thì ngươi cũng không xử lý được vụ án này, nên là dù Hình bộ quả thật kéo dài thời gian của ngươi một chút thì cũng không phải là lỗi nặng gì.

“Hiểu rồi, bệ hạ, thần hiểu rồi. Vậy thì thần xin chúc mừng bệ hạ, Đại Ngụy ta lại có một người tài ba như thế này.”

“Trương thượng thư chỉ một chút là có thể nhìn ra ai là người có năng lực, ai không có năng lực, vụ án nào có thể phá, vụ án nào ai không thể phá.”

“Nếu đã như vậy, thần cả gan xin bệ hạ thưởng cho Trương thượng thư trách nhiệm kiểm tra. Trương thượng thư, sau này ngài đừng ngồi ở Hình bộ nữa mà đi trông coi Kinh thành đi. Nếu như phát hiện ra người có năng lực thì nhanh chóng báo cáo cho bệ hạ biết.”

“Tất cả hồ sơ vụ án từ trên xuống dưới Hình bộ, tất cả đều chuyển đến nhà của đại nhân, ngài cảm thấy ai có thể phá án thì giao hồ sơ cho người đó. Đại Ngụy ta đúng là có phúc, Đại Ngụy ta từ nay về sau sẽ không còn án oan, nghi án nữa rồi.”

“Đại nhân, vậy là ngài sắp trở thành thánh nhân rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đứng một bên lấy lòng, nhưng mà giọng điệu thái độ thì tràn đầy mỉa mai.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi đừng có hành xử quá đáng.”

Trương Tĩnh phát run. Lời này của Hứa Thanh Tiêu có lực sát thương rất lớn. Ngoài mặt thì đang khen, thế nhưng mỗi câu thì như đao kiếm đâm vào trong lòng ông ta.

“Trương thượng thư, đây là hạ quan khinh người quá đáng hay là vì lý do của Thượng thư quá gượng ép?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng.

Dù sao cũng đã đến mức này rồi, không đánh được ngươi thì chẳng lẽ không làm ngươi tức chết?

“Bệ hạ, lão thần khẩn cầu bệ hạ cách chức của Hứa Thanh Tiêu, bắt hắn giam vào nhà lao. Nếu không, lão thần có thể dám chắc chắn, sau này Hứa Thanh Tiêu sẽ tiếp tục gây tổn thương cho những bộ khác.”

Trương Tĩnh quỳ trên mặt đất, không hề nhiều lời mà trực tiếp khẩn cầu Nữ đế trừng trị Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ, thần thỉnh cầu bệ hạ, xin người để Trương thượng thư đảm nhận nhiệm vụ tuần tra, lựa chọn anh tài đến từ các nơi cho Đại Ngụy, để xây dựng càn khôn tươi sáng cho Đại Ngụy. Nếu như vậy, thần tình nguyện bị tống vào lao ngục, chỉ cần Đại Ngụy không có vụ án nào, dù chết thần cũng không hối hận.

Trương Tĩnh chơi hắn, vậy Hứa Thanh Tiêu hắn cũng chơi lại.

Mà trên long ỷ, ngoại trừ lần Nữ đế bị chọc giận tím mặt lúc nãy thì không có bất cứ những biến đổi tâm trạng nào hết.

Hai người đều cùng nhau chờ lệnh.

Nữ đế chỉ lẳng lặng nhìn hai người, giống như thể nàng đang suy tư điều gì đó.

Một lúc sau, Nữ đế cất tiếng.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đại náo Hình bộ nhưng lý do cũng không phải là lớn lao gì. Tuy nhiên, trẫm có thể cho ngươi một cơ hội. Trương Tĩnh nói ngươi không thể phá án. Vậy nên chỉ cần ngươi có thể phá giải hồ sơ vụ án trong tay trong vòng một tháng thì việc này trẫm sẽ phán ngươi vô tội. Thế nhưng nếu ngươi không phá được vụ án trong tay, vậy thì những lời nói kia của Trương thượng thư không phải vô nghĩa. Ngươi đại náo Hình bộ, nên cần phải nghiêm trị. Ngươi thấy thế nào?”

Nữ đế mở miệng. Nàng không hề chỉ trích người nào, nhưng cũng không thiên vị ai mà thẳng thừng tìm ra nguyên nhân căn bản của vấn đề.

Trương Tĩnh nói ngươi không phá được vụ án này, ngươi lại cho rằng Trương Tĩnh nói chuyện quá chắc chắn, nếu vậy thì

ngươi cứ dứt khoát phá luôn vụ án này đi.

Cứ như vậy thì Trương Tĩnh kia không phải là không còn gì để nói sao?

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu khiến cho Hứa Thanh Tiêu im lặng lại.

Ngoài điện, năm vị Thượng thư cũng nghe được những lời này. Trong mắt tả thừa tướng kiêm Lại bộ Thượng thư Trần Chính Nho lóe lên một tia khác thường, nhưng nhanh chóng thu lại.

Trong điện, Trương Tĩnh nhíu mày mở miệng: "Bệ hạ, việc này không ổn."

Nhưng ông ta vừa nói xong, ánh mắt của Nữ đế đã tràn đầy hơi lạnh.

"Chuyện của ngươi, đợi lát nữa trẫm sẽ xử lý."

Chương 282: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (5)

Nàng vừa nói xong, Trương Tĩnh lại ngậm miệng một lần nữa.

“Thần, tiếp chỉ.”

Sau khi cân nhắc một lượt, Hứa Thanh Tiêu không còn bất cứ lựa chọn gì khác, lựa chọn tiếp chỉ.

Mình không còn lựa chọn nào nữa. Đại náo Hình bộ, kể cả lý do của mình có tốt bao nhiêu thì sự thật là đều làm hại đến thể diện của quốc gia. Mấy lời vừa rồi, nghe một lần là được, còn ai mà làm thật thì người đó là đồ đần.

Hiện tại Nữ đế đã cho mình một bậc thang, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể đi xuống. Cho dù bậc thang này có khó xuống thì dù sao cũng tốt hơn không có.

Lúc đầu Hứa Thanh Tiêu muốn nói một câu, nếu như mình giải được án thì làm sao, nhưng nghĩ một lúc thì vẫn thấy không nên nói ra. Không cần phải cò kè mặc cả với Hoàng đế, như này ngược lại sẽ khiến cho bệ hạ phản cảm.

“Trường Tĩnh! Ngươi thân là Hình bộ Thượng thư, thế nhưng lại mặc kệ chuyện của thuộc hạ không nói năng gì, cho nên mới gây ra chuyện thế này.”

“Mấy lời vừa rồi của Hứa Thanh Tiêu rất đúng. Bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ thì Hình bộ cũng không thể làm như không thấy gì. Việc này trẫm phạt tất cả các chức từ chủ sự Hình bộ trở lên nửa năm bổng lộc, ghi lỗi lớn. Nếu như tái phạm thì sẽ bị cách chức điều tra, bao gồm cả ngươi, Trương Tĩnh!”

Một giây sau, giọng nói của Nữ đế tiếp tục vang lên, sắc mặt của Trương Tĩnh rất khó coi.

Phạt bổng lộc nửa năm rất khó chịu, thế nhưng càng khó chịu hơn là bị ghi lỗi.

Cứ ba năm, kinh đô Đại Ngụy sẽ có một lần xem xét, phàm làm những người bị ghi lỗi lớn thì trong vòng sáu năm không được thăng chức. Nếu như phạm phải sai lầm, cho dù chỉ là lỗi nhỏ thì cả đời không được thăng chức, còn nếu như phạm một lỗi nặng thì bị cách chức ngay lập tức.

Như này thì mình vẫn còn tốt một chút, thế nhưng thế lực của mình ở Hình bộ sẽ bị giảm bớt đi nhiều. Về sau mọi người nói chuyện làm việc đều phải cẩn thận một chút, bởi vì không có cơ hội phạm sai lầm nữa.

"Thần, lĩnh chỉ."

Trương Tĩnh rất đau khổ, thật sự vô cùng đau khổ. Ông ta khó chịu muốn khóc, thế nhưng khi ở trước mặt Nữ đế, ông ta không khóc được.

"Còn nữa, cách chức bốn vị viên ngoại lang, cách chức cả chưởng kho của Hình bộ. Mấy ngày trước Công bộ Thượng thư đã tìm trẫm báo cáo, gần đây Công bộ thu nhận một số người, nhân thủ rất nhiều. Trẫm sẽ để cho Công bộ Thượng thư phân chia bớt một số người đến nhận chức. Trong tương lai không được để những chuyện như thế này xảy ra nữa."

Nữ đế mở miệng lần nữa, một câu nói đã cách chức bốn vị viên ngoại.

Nhưng câu nói này đủ để khiến cho sắc mặt của Trương Tĩnh trở nên vô cùng khó coi, sắc mặt của năm vị Thượng thư bên ngoài cũng thay đổi lớn, trong ánh mắt lộ ra vẻ chấn động.

Bốn vị viên ngoại lang bị cách chức không tính là gì, nói khó nghe một chút thì xem như cách chứ cả thị lang thì cũng không tính là gì, bởi vì ông ta có thể trực tiếp đổi một nhóm người nhà khác từ Lại bộ đến.

Đông Minh hội đổi một nhóm người khác đến, thế nhưng bệ hạ lại sai Công bộ cử mấy người khác đến nhậm chức, như này là có ý gì?

Công bộ Thượng thư cũng không phải là Viên ngoại lang, mà tiến vào Hình bộ có một nhóm quan viên không thuộc thế lực của mình, chuyện này đối với Hình bộ là cực kỳ bất lợi.

Ở cấp bậc như Viên ngoại lang thì không làm được chuyện lớn gì, quyền quyết định vẫn nằm trong tay ông ta. Thế nhưng vấn đề là bốn người Viên ngoại lang này có thể nhìn thấy rõ rất nhiều chuyện ở Hình bộ, có điều có một số ít chuyện trong đó hoàn toàn có thể thông báo cho Công bộ Thượng thư.

Chuyện này tương đương với việc xếp vào Hình bộ bốn người giám sát để bọn hắn.

Lấy Công bộ kiếm chế Hình bộ. Đây mới là nguyên nhân chính khiến sắc mặt của Trương Tĩnh thay đổi lớn.

Mà trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi tặc lưỡi. Xảy ra một chuyện như thế này, thế mà người thu hoạch lớn nhất lại là bệ hạ.

Nhiều năm như vậy, Hình bộ đã sớm trở thành thế lực của Đông Minh hội, mà trò náo loạn này của mình, vừa khéo cho bệ hạ sắp xếp người của Công bộ vào đó, áp chế sự đoàn kết của Hình bộ. Coi như người của Công bộ cũng trong đảng phái, thế nhưng dù có một lòng vì đảng phái cũng không thể nào một lòng với Hình bộ.

Nghệ thuật của đế vương.

Kinh khủng như vậy.

Hứa Thanh Tiêu cũng coi như hiểu rõ vì sao hết lần này đến lần khác bệ hạ lại ngắt lời mình, bởi vì nếu mình thật sự muốn đánh Hình bộ Thượng thư thì chuyện này không thể sắp xếp được nữa.

Mà việc mình đánh nhóm người thị lang chính là lời cảnh cáo bệ hạ dành cho Trương Tĩnh. Cố tình để mọi chuyện náo loạn đến mức này, vào thời khắc mấu chốt mới ra tay để cho Hình bộ chịu thiệt thòi lớn.

Nếu so sánh thì hành động của Hứa Thanh Tiêu chỉ đơn giản là làm ầm ĩ một trận mà thôi, chỉ khiến cho người ta không

ngẩng đầu lên được. Thế nhưng thủ đoạn của bệ hạ chính là bắt Hình bộ chịu thiệt thòi lớn.

Không, không phải để Hình bộ mà là để Đông Minh Hội chịu thiệt lớn. Bố cục sắp xếp vài chục năm, thậm chí là mấy chục năm, vào giờ phút này đã bị phá hủy cân bằng trong nháy mắt.

Bên ngoài Nội Điện, mấy vị Thượng thư đứng đó làm gì có ai không phải kẻ tinh ranh, chỉ trong nháy mắt đã biết, lúc này Hình bộ thật sự là chịu thiệt thòi lớn.

Nhất là thế lực của Đông Minh hội thì sắc mặt càng lạnh xuống.

"Bệ hạ!"

Giọng nói của Trương Tĩnh có chút đắng chát, mở miệng thốt lên. Hứa Thanh Tiêu đứng bên cạnh thấy hơi vui vẻ. Cái này nếu như Trương Tĩnh không có mắt, không tình nguyện tiếp nhận thì đúng là vui.

Nhưng Trương Tĩnh không đề cập đến chuyện này, mà ngược lại là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

"Bệ hạ, việc này thần hoàn toàn đồng ý, nhưng mà có một chuyện, thần nhất định phải khiến Hứa Thanh Tiêu bị phạt."

Ông ta mở miệng, giờ khắc này vẫn phải để Hứa Thanh Tiêu bị phạt, đúng là không phải người mà.

"Chuyện gì?"

Nữ đế mở miệng, bình tĩnh hỏi.

"Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ, vậy nên thể diện của Hình bộ bị tổn hại, ảnh hưởng đến quốc vận. Chuyện này, đừng nói là thần, mà ngày mai khi vào triều, Thượng thư của lục bộ cũng sẽ không có ý định từ bỏ.

"Thay vì cãi nhau trên triều vào ngày mai, chẳng bằng hôm nay xử phạt hắn luôn. Hắn gây ảnh hưởng đến quốc vận, lão thần thà chết cũng muốn vạch tội."

Trương Tĩnh lên tiếng.

Đây chính là yêu cầu của ông ta. Mình phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, thế mà Hứa Thanh Tiêu lại chẳng có chuyện gì, chỉ đơn giản là bắt Hứa Thanh Tiêu đi tra hồ sơ.

Tra được thì không sao, không tra được thì bị trừng trị.

Nếu thật sự tra không được thì có thể trừng phạt đến trình độ nào? Chẳng lẽ lại giết Hứa Thanh Tiêu? Hay là muốn cách chức Hứa Thanh Tiêu?

Bản thân vụ án này đã rất khó, và nó cũng không phải là vụ án nhỏ.

Cho nên Trương Tĩnh hoàn toàn tin tưởng bệ hạ đang thiên vị Hứa Thanh Tiêu. Cố ý nói nghiêm trọng nhưng trên thực tế thì chẳng phạt gì.

Chương 283: Náo Loạn Lật Trời, Muốn Phạt Hình Thượng Thư? Bệ Hạ Truyền Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Tăng Quốc Vận Đại Ngụy (6)

Mà Hình bộ của mình thì chịu thiệt thòi lớn như thế, nếu như không làm gì Hứa Thanh Tiêu thì ông ta không phục, tuyệt đối không phục. Hình bộ không phục, Lại bộ cũng không phục, Đông Minh hội cũng sẽ không phục.

Hơn nữa, có một điểm Trương Tĩnh nói không sai.

Hứa Thanh Tiêu ảnh hưởng quốc vận, ngày mai vào triều nhất định sẽ phải ầm ĩ. Trừ phi bệ hạ xử phạt Hứa Thanh Tiêu, nếu không thì cơn tức này Đông Minh Hội sẽ nuốt không trôi, Nho quan cũng tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Khí vận của quốc gia, cho dù chỉ còn một tia nhưng khi bị ảnh hưởng thì chính là chuyện lớn, bởi vì nó đều liên quan đến mỗi người dân Đại Ngụy.

Nói đến đây, ánh mắt của Trương Tĩnh nhìn thẳng vào Nữ đế, thái độ vô cùng kiên quyết.

Nhất định phải nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu. Nhất định, nhất định, nhất định phải nghiêm trị!

Lời nói truyền ra, sắc mặt mấy vị Thượng thư bên ngoài cũng dần dần thay đổi. Binh bộ Thượng thư nhíu mày, còn vẻ mặt của Lại bộ Thượng thư Trần Chính Nho vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh.

Một chiêu này của Trương Tĩnh đúng là đủ hung ác.

Tiếng nói vừa dứt.

Ánh mắt của Nữ đế có chút âm u.

Còn ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu thì chiếu lên người Trương Tĩnh, bên trong ánh mắt chứa đầy ý lạnh.

Ông ta hận không thể giết Hứa Thanh Tiêu ngay bây giờ.

Chỉ tiếc là, ông ta cũng biết là bệ hạ không thể để cho tên Hứa Thanh Tiêu này chết được, kể cả khi hắn dính đến quốc vận.

Nhưng phạt nặng thì không thể chạy thoát đúng không?

Hứa Thanh Tiêu ơi Hứa Thanh Tiêu, lúc trước ngươi cho là ngươi sẽ không có chuyện gì sao?

Hôm nay Trương mỗ muốn để cho ngươi nếm thử kết cục khi đắc tội ta.

Trong lòng Trương Tĩnh tràn đầy tức giận. Coi như hôm nay ông ta đã ném đi một nửa cái mạng, khi người từ Công bộ đến, ông ta chẳng khác nào mất nốt nửa cái mạng nữa.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi có biết tội chưa?"

Ngay lập tức, giọng nói của Nữ đế vang lên, nàng hỏi xem Hứa Thanh Tiêu đã biết tội hay chưa.

"Bệ hạ, thần biết tội. Thế nhưng không phải là tội như lời Thượng thư đã nói. Thần làm việc đúng là có chút lỗ mãng, cho dù Thượng thư đại nhân không phân biệt đúng sai, thế nhưng thần không thể không phân biệt phải trái như vậy."

"Nhưng, thần tình nguyện lấy công chuộc tội."

Hứa Thanh Tiêu thừa nhận có tội, chẳng qua là không phải tội danh Trương Tĩnh nói, đồng thời còn tiện khinh bỉ ông ta một câu.

Trong lòng Trương Tĩnh hừ lạnh, nhưng cũng không quan trọng.

"Làm sao để bù đắp? Quốc vận đã trôi đi, như vậy thì sao có thể đền bù?"

Trương Tĩnh khinh bỉ nói. Lấy công chuộc tội cũng là lấy công chuộc tội, những thứ giống như quốc vận là thứ Hứa Thanh Tiêu có thể đền bù sao?

Trương Tĩnh cười lạnh, năm vị Thượng thư đứng bên ngoài có người tò mò, cũng có người cười nhạo không thôi.

Lúc này, ngay cả Nữ đế cũng có chút tò mò không biết Hứa Thanh Tiêu lấy công chuộc tội như thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, sau đó từ từ mở miệng nói.

“Nếu thần đã đại náo Hình bộ, khiến Hình bộ tổn thất thể diện, vậy thì thần sẽ giúp Hình bộ tìm lại thể diện, khôi phục quốc vận của Đại Ngụy. Không biết thần làm như vậy có tính là lấy công chuộc tội hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng khi hắn thốt ra những lời này, Trương Tĩnh suýt chút nữa thì phì cười. Khôi phục quốc vận của Đại Nguỵ sao?

Chỉ dựa vào ngươi?

Quốc vận ấy à, đều liên quan đến mỗi người, vậy làm sao có thể đền bù?

Viết ra văn chương tuyệt thế? Cái kia cũng chỉ là bổ sung quốc vận khác. Hình bộ làm tổn thất quốc vận Hình bộ, nhất định phải dùng hình phạt kèm theo để tìm về, Hứa Thanh Tiêu này định làm thế nào?

“Được.”

Nữ đế mở miệng, một chữ trả lời lại Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ có thể cho thần nửa canh giờ!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Trẫm đồng ý!”

Nữ đế tiếp tục mở miệng, nàng có hơi hiếu kỳ, không biết Hứa Thanh Tiêu đền bù như thế nào.

“Vậy Thượng thư có cho phép không?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Trương Tĩnh một chút, người sau bị câu nói này làm cho buồn nôn một trận.

Bệ hạ đã cho phép, mình dám không cho phép hả?

“Bệ hạ cũng đã cho phép rồi, bản quan sao dám không cho phép. Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng ăn nói lung tung.”

Trương Tĩnh mắng một câu, ông ta thật sự buồn nôn quá rồi.

“Đa tạ bệ hạ tha thứ, cũng đa tạ Trương thượng thư tha thứ.”

“Hứa mỗ cáo từ.”

Hứa Thanh Tiêu nói xong những lời này này thì đi thẳng ra bên ngoài đại điện.

Còn Trương Tĩnh thì hơi cau mày, nói.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đi đâu?”

Ông ta không hiểu cũng không biết Hứa Thanh tiêu muốn làm cái gì.

Mà Hứa Thanh Tiêu đi đến ngoài đại điện mới từ từ truyền đến tiếng nói.

“Đi tăng thêm quốc vận.”

Một câu nói khiến Trương Tĩnh trầm mặc, cả Thượng thư của năm bộ còn lại cũng trầm mặc.

Cái tên Hứa Thanh Tiêu này, ngạo mạn! Quả nhiên là ngạo mạn!

Hoàng cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi cung điện, ánh măt của hắn bình tĩnh đi về phía Hình bộ.

Mà ở bên trong cung điện.

Trương Tĩnh đã đi ra khỏi đại điện, gặp mặt những vị Thượng thư còn lại.

“Thừa tướng đại nhân.”

“Cố đại nhân, Vương đại nhân.”

“Chư vị đại nhân.”

Đầu tiên là Trương Tĩnh mở miệng chào Thừa tướng Trần Chính Nho, sau đó lại nghĩ đến Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn Cố đại nhân, Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí - Vương đại nhân chào một tiếng, còn những người khác thì chào rất sơ sài.

Trần Chính Nho là Tả thừa tướng, là Đại nho Ngũ phẩm nên không thể không tôn trọng.

Cố Ngôn là Hộ bộ Thượng thư, cộng thêm y chính là Đại Lý tự khanh đồng thời cũng chính là người đứng đầu Đông Minh

hội.

Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí cũng chính là người của Đông Minh hội.

Hẳn là phải khách khí chào một tiếng, còn về phần Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm và Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long thì chào hỏi qua loa là được.

“Hứa Thanh Tiêu ngạo mạn như vậy, hôm nay ta muốn xem thử xem hắn làm thế nào để bù đắp quốc vận Đại Nguỵ.

Lễ bộ Vương Tân Chí mở miệng, giọng điệu rất bình tĩnh như bên trong câu chữ lại tràn đầy ý lạnh.

Ông ta vốn dĩ không tin tưởng Hứa Thanh Tiêu có thể bù đắp được cho quốc vận Đại Nguỵ.

Đây chính là quốc vận Đại Nguỵ đó.

Các ngươi nghĩ đó là cái gì? Có thể tuỳ tiện đền bù ư? Hơn nữa còn nói là đền bù trong vòng nửa canh giờ? Quả nhiên là lời nói hoang đường của kẻ điên.

“Không nhất định đâu, nói không chừng Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể viết ra được văn chương tuyệt thế.”

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm mở miệng. Y lại có vẻ xem trọng Hứa Thanh Tiêu.

“Văn chương tuyệt thế?”

Chương 284: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (1)

“Chu đại nhân đúng là có chút suy nghĩ hão huyền. Cứ coi như hắn viết được tuyệt thế văn chương cũng vô dụng thôi. Đây là vấn đề của Hình bộ, chẳng lẽ lại bảo Hứa Thanh Tiêu có thể viết ra được văn chương tuyệt thế Binh bộ?

“Ta không tin.”

Lễ bộ Thượng thư lắc đầu. Ông ta không nghĩa Hứa Thanh Tiêu có thể viết ra được văn chương tuyệt thế liên quan đến Hình bộ.

“Nửa canh giờ nữa là có thể xác định, cần gì phải gấp gáp chứ?”

Chu Nghiêm mở miệng nói, nhưng bên trong ánh mắt thật sự là đầy vẻ lo lắng. Trong vòng nửa canh giờ, Hứa Thanh Tiêu nhất định phải hoàn thành một bài văn chương tuyệt thế liên quan đến Hình bộ.

Bản thân văn chương tuyệt thế đã khó, trừ khi Hứa Thanh Tiêu đã có sẵn bản thảo, hơn nữa còn nhất định phải liên quan đến Hình bộ.

Bằng không thì cho dù có là văn chương tuyệt thế cũng không bù lại được quốc vận của Đại Nguỵ bị tổn hại vì Hình bộ.

Cái này đúng là hơi khó.

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể tăng thêm quốc vận cho Đại Nguỵ thì những chuyện trước đây ta sẽ xí xoá. Ta tình nguyện dạy dỗ hắn thật tốt, tình nguyện dẫn hắn đi theo con đường đúng đắn.”

Cũng đúng lúc này, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

Ông ta là người đứng đầu Nho quan, là Tả thừa tướng của Đại Nguỵ, Lại bộ Thượng thư, đồng thời cũng là đại Nho, vậy nên

địa vị và sức nặng khi nói chuyện cao hơn Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh rất nhiều.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mấy vị Thượng thư còn lại hơi thay đổi.

Hình như cảm nhận được sắc mặt của nhóm người, Trần Chính Nho tiếp tục mở miệng.

“Hứa Thanh Tiêu dùng cảnh giới Minh ý thất phẩm mà có thể ngưng tụ được thánh ý, đây là chuyện chỉ có Đại nho mới có thể làm. Thế nên kẻ này quả thật là tài năng ngập trời, dù có nói là đại tài vạn cổ thì Trần mỗ cũng tán thành.”

Có lẽ trong mắt bọn hắn, Hứa Thanh Tiêu ngạo mạn, thế nhưng trong mắt Trần Chính Nho thì ông ta lại nhìn thấy được những thứ khác biệt.

Nên biết rằng người theo Nho đạo chia Thập phẩm.

Thập phẩm: Dưỡng khí, nuôi dưỡng hạo nhiên chính khí, hạ bút như có thần.

Cửu phẩm: Khai khiếu, khai trí tuệ, đọc nhanh như gió.

Bát phẩm: Tu thân, tu dưỡng thể xác và tinh thần, kéo dài tuổi thọ.

Thất phẩm: Minh ý, hiểu rõ ý nghĩa của đọc sách, hiểu rõ ý của mình.

Bắt đầu từ Thất phẩm mới được tính là người đọc sách chân chính. Hiểu rõ được đạo lý đọc sách của chính mình, mình theo đuổi cái gì.

Lục phẩm: Chính nho, lập tâm, sau khi hiểu rõ ý nghĩa thì làm theo lập tâm.

Một khi đã lập tâm thì phải xoay quanh tâm ý của mình, nghiêm túc làm việc, cần cù chân chính. Ví dụ như lập tâm của Trần Chính Nho chính là khiến Đại Nguỵ phồn vinh. Cái này chính là cái tâm của Trần Chính Nho.

Ngũ phẩm: Đại nho

Lập thư viết sách, lấy đó làm thư tịch, viết hết những điều tâm đắc của mình vào đó. Có lời khuyên, có những lý giải của bản thân, có giải thích của thánh nhân, cũng có giải thích của thế gian, có gắng giúp đỡ người khác hết khả năng, hoặc trình bày một đạo lý, để cho người trong thiên hạ hiểu được đạo lý này.

Đây chính là cảnh giới Ngũ phẩm đại nho. Cần phải lập thư thì mới có thể trở thành Đại nho. Hơn nữa tuyệt đối không thể viết sách tuỳ tiện mà đó nhất định phải là những thứ có học vấn thực sự.

Tứ phẩm: Thiên địa đại Nho

Soạn thư tịch, nhận được công nhận của văn nhân trong thiên hạ, nhận được sự đồng tình của bách tính, hoặc là đạt được sự tán thành của một số người quan trọng, ví dụ như đương kim bệ hạ. Nếu như hoàng đế công nhận học vấn của ngươi, nó ảnh hưởng đến hoàng đế, vậy thì sau này khi hoàng đế là việc sẽ vì những chuyện ngươi làm mà thay đổi tâm ý, hoặc là đổi sang một cách thức khác.

Khả năng là có thể ảnh hưởng đến vô số dân chúng Đại Nguỵ. Đây chính là thành tựu đặt ra cho thiên địa đại Nho. Nếu như không nhận được sự công nhận thì cho dù ngươi có tài hoa thì cũng không có cách nào. Đương nhiên sau khi ngươi chết, sau trăm ngàn năm mà tác phẩm của ngươi nhận được sự công nhận của người trong thiên hạ, ngươi sẽ được trời đất truy phong là Thiên địa đại nho, người đời sau cũng sẽ tạc tượng cho ngươi.

Tam phẩm: Bán Thánh

Lập học phái! Ngươi làm ra thư tịch, xây dựng một học phái hoặc là ngươi sáng lập nên một học phái khác. Đương thời sẽ có ảnh hưởng cực lớn, chí ít thì có một nhóm người đọc sách chính là học sinh của ngươi, cứ như vậy thì ngươi có thể trở thành Bán Thánh.

Đương nhiên còn có một biện pháp khác, đó chính là làm rạng rỡ học vấn của các Thánh nhân, và trên cơ bản thì tất cả Bán Thánh đều như vậy.

Chỉ có điều có rất ít Bán Thánh vẫn còn sống. Phần lớn là sau khi chết mấy trăm năm thậm chí là ngàn năm mới có thể trở thành Bán Thánh.

Có điều hiện tại vẫn có Bán Thánh, ở ngay trong Văn cung Đại Nguỵ. Chỉ có điều đến cảnh giới này rất có thể họ phải dựa vào linh dược để kéo dài tính mạng, đối với đương thời thì chỉ sợ là có rất nhiều người nghĩ rằng bọn họ đã ra đi.

Bình thường thì Bán Thánh cũng không xuất hiện, nên nếu thật sự mất đi thì cũng không có ai biết được, vương triều sẽ phong tỏa hết tất cả tin tức. Dù sao thì đối với yêu ma mà nói thì Bán Thánh vô cùng kinh khủng. Một yêu ma Nhị phẩm khi đứng trước mặt Bán Thánh cũng chỉ như con sâu cái kiến.

Nhị phẩm: Á Thánh

Nó rất gần với cảnh giới của thánh nhân, những gì học được có ảnh hưởng cực sâu với xã hội đương thời, tất cả người đọc sách trong thiên hạ, bách tính trong thiên hạ, và cả thiên hạ đều bị ảnh hưởng. Những người tin phục bảy tám phần vào sở học này có thể ảnh hưởng đến ba đời.

Đây chính là Á Thánh, thế nhưng bình thường thì trước sau năm ngàn năm không thể sinh ra tân thánh.

Nếu như có thể dưỡng ra một vị Thánh nhân, sau khi hắn chết được năm ngàn năm thì không thể nào có một thánh nhân mới sinh ra, ngay cả Á Thánh cũng không thể. Thử hỏi, nếu như ngươi là một người đọc sách, bày ra trước mặt mình chính là sở học của Thánh nhân, và còn một người nhìn rất có đạo lý, nhưng hiện tại đối phương chỉ có học vấn là một vị Thiên địa đại Nho.

Xin hỏi, ngươi sẽ chọn gi?

Không nghi ngờ gì nữa, ngươi sẽ chọn học tập học vấn của thánh nhân rồi. Mặc dù thiên địa đại Nho đúng là xa vời không thể với tới, thế nhưng so với thánh nhân thì vẫn chênh lệch nhiều lắm.

Cũng chính vì uy vọng của Thánh nhân ít nhất qua năm ngàn năm mới có thể dần dần tan biến, nên lúc này thánh nhân mới sẽ được sinh ra. Đương nhiên, đây chỉ là lý luận.

Bởi vì thường thường vạn năm cũng không gặp một tôn thánh.

Còn về nhất phẩm cuối cùng.

Văn thánh.

Người đọc sách đứng đầu trong thiên hạ, áp đảo đứng trên cả hoàng quyền, áp đảo bên trên hết tất cả, tám phương hành lễ, chúng sinh tôn kính.

Hạo nhiên chính khí nuôi dưỡng trời đất, ở cảnh giới này không còn gì để nói, không còn lời để hình dung. Tất cả những thứ không thể tưởng tượng nổi chính là Văn thánh.

Chương 285: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (2)

Nếu như thế gian sinh ra được một Văn thánh, vậy thì yêu ma trong trời đất này có thể nên ăn cái gì thì ăn, nên uống cái gì thì uống, không cần làm gì cả, chờ chết là được.

Đây chính là phân chia mười phẩm của Nho đạo.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu huy động vĩ lực của Thánh nhân, đây là điều mà đến trình độ của đại Nho mới có thể làm, hơn nữa còn không phải là đại Nho bình thường.

Chỉ có đại Nho mới có thể điều động một bộ phận vĩ lực của thánh nhân. Khi vạch tội Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu làm vĩ lực hiện ra, đây là điều đỉnh cấp đại Nho mới có thể làm ra.

Nói một câu không dễ nghe, nếu như không gặp phải chuyện lớn gì thì Trần Chính Nho hắn cũng không làm được đến mức này.

Đây chính là điểm khác thường Trần Chính Nho nhìn ra.

Hứa Thanh Tiêu mới đạt thất phẩm và làm được chuyện ngay cả một Ngũ phẩm cũng khó mà làm được, nói là đại tài vạn cổ cũng không hề quá đáng.

Cho nên Trần Chính Nho nổi lên lòng yêu mến tài năng, lòng yêu tài chân chính.

Dù cho Hứa Thanh Tiêu đắc tội với nhất mạch truyền thừa của Chu thánh thì tính là gì? Ông ta không để ý.

Mặc dù mình cũng là nhất mạch của Chu thánh, nhưng lập tâm của mình là tâm hướng về Đại Nguỵ. Trong mắt của ông ta, chuyện Đại Nguỵ phồn vinh vượt lên trên tranh chấp giữa văn đạo. Giằng co thì có ích gì?

Có thể khiến bách tính trong thiên hạ ăn no một bữa cơm sao?

Có thể khiến cho bách tính trong thiên hạ có thêm một bộ y phục để mặc à?

Không thể.

Nhưng vì sao trước đây ông ta có vẻ không có ý tốt với Hứa Thanh Tiêu. Đó là bởi vì Hứa Thanh Tiêu không có bản lĩnh để ông ta thể hiện ra lòng quý mến người tài.

Nhưng hôm nay ông ta đã sinh ra ý niệm quý mến người tài với Hứa Thanh Tiêu.

Có điều rất nhanh thôi, Trần Chính Nho đã lắc đầu. Bất cứ chuyện gì cũng không thể kết luận quá sớm. Hứa Thanh Tiêu có phải người tài vạn năm hay không vẫn chưa để lộ ra hoàn toàn.

Hơn nữa, quan hệ giữa Hứa Thanh Tiêu với võ quan vô cùng tốt, tương lai nhất định sẽ là chủ binh phạt, đối lập với ý kiến của ông ta.

Vậy nên trong ý niệm này, mình tuyệt đối không thể nào coi Hứa Thanh Tiêu là một người qua đường.

Không có ý gì khác, nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu bác bỏ việc Bắc phạt, tình nguyện ủng hộ vương triều hưng thịnh, nuôi dưỡng dân sinh thì Trần Chính Nho ông sẽ không hề do dự mà ủng hộ Hứa Thanh Tiêu. Trong Nho đạo, bất kể có ai chèn ép Hứa Thanh Tiêu thì ông ta đều lấy quyền lực để giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu.

Trên triều, bất kể là ai đến tìm phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu thì ông ta cũng sẽ dốc toàn lực để trợ giúp Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí, trước khi ông ta cáo lão hồi hương sẽ nâng đỡ Hứa Thanh Tiêu đến một vị trí không thể cao hơn.

Đáng tiếc là!

Hứa Thanh Tiêu lại chủ trương Bắc phạt, vậy thì Hứa Thanh Tiêu chính là kẻ địch của ông ta, hơn nữa còn là một kẻ địch vô cùng mạnh. Nếu như để Hứa Thanh Tiêu thật sự cầm quyền, có thế lực, thậm chí khuynh đảo triều chính thì chuyện Bắc phạt sẽ giống như tro tàn lại cháy.

Vậy nên ông ta chỉ có thể làm như vậy.

Chẳng qua cũng còn một chút may mắn là chuyện Bắc phạt năm nay nhất định sẽ có kết quả. Trong vòng một năm này Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không thể nào nắm quyền lớn, tuyệt đối không thể nào.

Đương nhiêu, nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể tăng thêm quốc vận cho Đại Ngụy, vậy thì chuyện ân oán liên quan đến nhất mạch Chu thánh, Trần Chính Nho hắn có thể tình nguyện buông bỏ. Thế nhưng tranh đấu trên triều thì đúng là không có cách nào, dù quý tài cũng không thể nào ảnh hưởng đến quốc gia.

Trần Chính Nho đã nghĩ như vậy.

Đáng tiếc là, tạm thời ông ta không thể nào nhìn thấy được sách An quốc của Hứa Thanh Tiêu. Nếu như có thể nhìn thấy thì sợ là sẽ phá nát hết tưởng tượng của ông ta.

Mà bên trong đại điện, trên long ỷ.

Nữ đế Đại Ngụy lẳng lặng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu đã khuất bóng.

Trong đầu nàng không phải là chuyện hôm nay mà là chuyện liên quan đến Bắc phạt.

Rốt cuộc có Bắc phạt hay không, năm nay phải đưa ra kết quả.

Đã đến lúc đưa ra kết luận.

“Đợi mấy ngày nữa, phải đưa ra An quốc sách rồi.

Nữ đế nhủ thầm trong lòng. Tranh đấu trong triều đình càng ngày càng ác liệt, vì bản thân mới đăng cơ năm đầu tiên nên trong chuyện tranh cãi Bắc phạt, văn võ bá quan không dám cãi nhau quá mức. Thế nhưng cuối năm nay, sớm muộn gì cũng phải ra một quyết sách quan trọng.

Nếu đất nước không thể một lòng thì đối với vương triều Đại Ngụy mà nói thì trăm hại mà không có một lợi.

Về phần những Thượng thư khác thì vô cùng tò mò không biết Hứa Thanh Tiêu sẽ gia tăng quốc vận bằng cách nào.

Thậm chí cả Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng bắt đầu suy nghĩ kỹ nên trách tội Hứa Thanh Tiêu như thế nào.

Giờ phút này.

Hứa Thanh Tiêu đã đi vào trong Hình bộ.

Quan viên Hình bộ đã tỉnh lại, bây giờ đang nằm trong một gian phòng để nghỉ ngơi, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu bước đến từ cửa chính.

Trong một thoáng, từ trên xuống dưới Hình bộ đều khủng hoảng.

Sợ Hứa Thanh Tiêu lại bắt đầu trò điên gì, nếu vậy thì lúc đó mọi người còn mạng à?

Chỉ là, bước đến cửa lớn Hình bộ Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục tiến lên nữa.

Hắn chậm rãi nâng tay, chỉ trong chớp mắt Hạo nhiên chính khí đã ngưng tụ thành một văn bút.

Tay cầm văn bút, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu to vang có lực truyền đi khắp Kinh đô Đại Ngụy.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu, nay lập lời thay cho Hình bộ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói rất to, vô số bách tính đều nghe thấy âm thanh này. Mọi người đều kinh ngạc, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Lúc này, bên ngoài cửa chính của Hình bộ.

Hứa Thanh Tiêu nhấc văn bút lên, viết xuống hai hàng chữ ở hai bên trái phải.

[Đừng thấy việc ác nhỏ mà làm]

[Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm]

Hứa Thanh Tiêu viết xuống mười lăm chữ.

Trong chốc lát, trên bầu trời Đại Ngụy xuất hiện từng đóa từng đóa tường vân, vầng sáng chiếu xuống Hình bộ, khiến cho toàn bộ Hình bộ trở nên to lớn lại thần thánh chỉ trong nháy mắt.

Tường vân xuất hiện đầy trời, liên miên dài vạn dặm, từng chùm sáng chiếu rọi ở kinh đô Đại Ngụy, gột rửa khắp người bách tính Đại Ngụy.

Mà mười lăm chữ kia vẫn trôi nổi khắp nền trời, làm cho tất cả bách tính trong kinh đô Đại Ngụy đều quan sát thấy.

Đây là điềm lành cao nhất. Từng đám tường vân màu vàng cùng tụ về phía cung đình Đại Ngụy giúp Đại Ngụy tăng khí vận.

Trong đó có một số đoá tường vân rơi xuống đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, toả ra từng vầng sáng, tưới lên thân thể Hứa Thanh Tiêu.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Giờ phút này, toàn bộ quyền quý của Đại Nguỵ đều chấn kinh.

Đối với bách tính mà nói, bọn họ thật sự không phản cảm với việc Hứa Thanh Tiêu vạch tội Hình bộ, bởi vì bọn họ cũng gặp phải hoặc là nghe nói đến những chuyện không công bằng, vậy nên khi Hứa Thanh Tiêu vạch tội Hình bộ, ngược lại còn nhận được sự ủng hộ của dân tâm.

Chương 286: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (3)

Chỉ có điều Hình bộ là một trong những lớp nền của Đại Nguỵ, là một trong Lục bộ. Hứa Thanh Tiêu vạch tội, dù cho bách tính thấy thoải mái nhưng cũng khiến cho bách tính biết được rằng Hình bộ bất công. Vì vậy đã ảnh hưởng đến cách nhìn của dân chúng đến Hình bộ cũng là ở điểm này.

Quốc vận đã phải nhận lấy một chút suy yếu, mặc dù chỉ một chút thôi nhưng điều này cũng đại diện cho quốc vận của Đại Nguỵ. Cho dù là một tia thì cũng vô cùng kinh khủng, là thứ mà người thường không thể nào tiếp nhận được.

Nhưng hôm nay, Hứa Thanh Tiêu lấy mười lăm chữ [Đừng có thấy việc ác nhỏ thì làm, đừng có lấy việc thiện nhỏ thì không làm] lập lời thề cho Hình bộ, cảnh cáo thiên hạ, khuyên con người hướng thiện, sau đó lại lấy chuyện xảy ra hôm nay để kết luận. Có thể nói là một câu vượt ba cửa ải.

Dân chúng hiểu ý trong những chữ này của Hứa Thanh Tiêu, cũng hiểu rõ đây là lập lời thề thay cho hình bộ. Dân tâm đã mất đi lúc trước, đến lúc này đã quay về hoàn toàn, hơn nữa vì Hứa Thanh Tiêu là người đến lại càng khiến cho bách tính có hy vọng, cho rằng đã có một vị quan tốt.

Cũng chính vì như vậy nên trời cao mới ban điềm lành, quốc vận được đoàn tụ một lần nữa, chẳng những có thể góp một tia lúc trước quay về mà thậm chí còn tăng thêm một tia nữa.

Bởi vì mười lăm chữ này của Hứa Thanh Tiêu.

Mười lăm chữ tăng quốc vận.

Đây quả thật là điều viển vông.

Nhưng giờ phút này, ở kinh đô Đại Nguỵ, phần lớn người đọc sách đều có vẻ mặt xấu hổ. Lúc đầu khi Hứa Thanh Tiêu vạch tội Hình bộ rồi để mất một tia quốc vận, bọn họ tụ tập ở đây là

vì muốn vạch tội Hứa Thanh Tiêu, chuẩn bị chờ sau khi bệ hạ kết thúc tuyên chỉ thì bắt đầu trừng phạt Hứa Thanh Tiêu.

Điều này nhất định khiến Hứa Thanh Tiêu phải trả giá đắt.

Thậm chí ngay cả mắng hắn ra sao bọn họ cũng đã thương lượng xong, còn có người viết xong cả văn thảo phạt, biến Hứa Thanh Tiêu thành tội ác tày trời.

Thật sự không ngờ được là Hứa Thanh Tiêu chỉ viết mười lăm chữ thôi nhưng đã khiến văn chương của toàn bộ bọn họ biến thành mớ giấy lộn. Thậm chí trong nhóm người này còn có người còn mời bằng hữu ở nhà trao đổi xem nên nhục mạ Hứa Thanh Tiêu ra sao.

Hiện tại tất cả đều thành trò cười.

Không một ai ngờ được, vậy mà Hứa Thanh Tiêu có thể viết ra thiên cổ danh ngôn như thế này.

Nhất là thế hệ người đọc sách trẻ thì càng mơ hồ.

Mẹ nó, đây rốt cuộc là ai vậy? Trước là thiên cổ danh từ, sau là văn chương tuyệt thế, sau đó lại đến biền văn thiên cổ thì thôi đi, vậy mà hôm nay lại thêm một câu danh ngôn thiên cổ.

Cái tên Hứa Thanh Tiêu này chẳng lẽ là thánh nhân chuyển thế?

Không phải bọn hắn khoa trương.

Mà là mười lăm chữ này đã khuyên can người trong thiên hạ, không muốn một việc thiện bởi vì nhỏ bé mà không được quan tâm, đồng thời cũng không muốn họ thấy chuyện xấu nhưng vì nhỏ bé như kia thì lại đi làm.

Đây là lời răn của đời người, cũng là lời răn của với người trong thiên hạ.

Càng giống như lời răn Hứa Thanh Tiêu dành cho Hình bộ.

Bàn tay này đúng là vả mặt quá đau.

So với hai mươi gậy lúc nãy còn đau hơn. Sức mạnh của từ ngữ đôi khi hơn xa đao kiếm.

Ở dưới Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, hắn lẳng lặng đứng dưới cửa, tắm dưới sức mạnh quốc vận. Mặc dù chỉ vẻn vẹn có một tia, nhưng sau khi hoà vào trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu thì từng tia quốc vận này giống như biển ngầm, nhưng cũng may Hứa Thanh Tiêu lấy đại nhật thánh thể để khống chế.

Đồng thời đây chính xác là một tia quốc vận, mắt thường căn bản không thể nào nhìn thấy, duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu mới có thể cảm nhận được.

Lúc này, lời răn trái phải Hình bộ cũng tràn ngập từng sợi thánh ý. Đây là thiên cổ danh ngôn nhưng truyền đến vạn đời, đá huỷ mà chữ không huỷ. Sau vạn năm, câu nói này mới có thể bị tiêu tán, được trời đất công nhận.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Ở bên ngoài cung điện.

Người đầu tiên phản ứng lại chính là Tả thừa tướng Trần Chính Nho.

“Hay! Hay cho câu đừng thấy việc ác nhỏ mà làm, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, lới ấy chính là danh ngôn thiên cổ. Hứa Thanh Tiêu, đại tài vạn cổ, đại tài vạn cổ!”

Ngay lập tức, Trần Chính Nho vừa sợ hãi vừa thán phục. Đừng tưởng mười lăm chữ này của Hứa Thanh Tiêu nhìn thì đơn giản nhưng lại rất có ý nghĩa, thậm chí còn lớn vô cùng. Bởi vì câu nói này thông tục dễ hiểu nhưng lại ẩn chứa đạo lý to lớn vô cùng, cho dù là trẻ con cũng có thể hiểu được, cực kỳ thích hợp để giáo dục bách tính thiên hạ.

Nhiều khi, văn học cũng không hẳn là không tốt, mà là trình độ học tập rất khó, giống như Chu thánh viết sách, người trong thiên hạ đều biết đây là đồ tốt nhưng có mấy bách tính trong thiên hạ có thể đọc hiểu?

Chỉ có người đọc sách mới có thể hiểu được, mà sau khi người đọc sách hiểu sẽ đi dạy học dạy người, đi giáo hóa bách tính.

Nhưng chuyện giáo hóa này lâu dài cỡ nào? Chuyện giáo hóa này vất vả ra sao?

Khả năng ngươi nói cho một nông phu nghe ba ngày ba đêm, quay đầu vừa ngủ một cái sau khi tỉnh dậy hắn ta sẽ quên hết ngay.

Nhưng câu nói này thì không giống, đã có cảnh thế, lại bao hàm vô số đạo lý bên trong, chỉ dùng một câu đã khái quát hết tất cả.

Cho dù là bách tính không có văn hóa thì cũng có thể hiểu được hàm nghĩa của câu nó này, rồi bọn họ có thể giáo dục con cái của mình.

Đây mới chính là tác dụng của chữ nghĩa, dùng để giáo hóa vạn dân, một câu có ngữ cảnh, có thể ở trình độ mà vô số Đại nho không làm được.

Trần Chính Nho lập tức hiểu hàm nghĩa của câu nói này, vậy nên hắn mới không kìm được mà khen hay.

“Bệ hạ, bệ hạ, trời ban điềm lành, trời ban điềm lành rồi. Người mau nhìn lên trời xem, tường thuỵ vô hạn.”

“Quốc vận Đại Nguỵ quay về, quay về rồi.”

Binh bộ Thượng Thư Chu Nghiêm vô cùng kích động hô lên, ông chỉ vào từng đám mây màu vàng trên bầu trời, khen là điềm lành.

Không chỉ có ông, mà toàn bộ mọi người ở kinh đô đều nhìn thấy cảnh tượng này.

Dân chúng cảm khái, để lộ ra nét vui mừng. Nhóm người đọc sách thì sợ hãi thán phục, còn có người kính nể tài hoa của Hứa Thanh Tiêu.

Mười lăm chữ.

Mười lăm chữ mà có thể dẫn đến cảnh tượng ly kỳ trên trời, có thể gia tăng quốc vận Đại Nguỵ. Hứa Thanh Tiêu này quả nhiên là đại tài vạn cổ.

Bên trong Văn cung Đại Nguỵ, sau khi không ít Đại nho nhìn thấy cảnh tượng này xong thì càng trầm mặc không nói, nhất là đại Nho Trần Tâm.

Ông ta đứng dưới Văn Cung, nhìn điềm lành đầy trời, không kìm được mà nói.

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, nho đạo vạn cổ như đêm dài.”

Chương 287: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (4)

“Mười lăm chữ vô cùng đơn giản lại đại diện cho tất cả luật pháp đạo lý, khuyên người hướng thiện, đồng thời lại cảnh cáo người trong thiên hạ. Mười lăm chữ này thắng cả đời tài hoa của Trần mỗ.”

Trần Tâm cảm khái, ông ta cho rằng mười lăm chữ này của Hứa Thanh Tiêu đã thắng tài hoa cả đời này của ông ta.

Nghe xong lời này, nhóm người đọc sách trong văn cung Đại Nguỵ đều trầm mặc như nhau. Bọn họ vốn dĩ định mở miệng nói gì đó, nhưng rất nhiều lời bị kẹt ở cổ họng, thật sự là không nói nên lời.

Bởi vì mười lăm chữ này, hoàn toàn chính xác khiến cho người trong thiên hạ hiểu được một đạo lý, đồng thời để lại ảnh hưởng đến mai sau, vô cùng vô tận.

Đại nho Chu Dân thì thở dài một hơi: “Hứa Thanh Tiêu nếu là nhất mạch Chu thánh, vậy thì mạch này sẽ hưng thịnh vạn năm!”

Ông ta cảm khái, vô tình trong đó có chút hối hận vì ngày đó đối xử với Hứa Thanh Tiêu có chút lạnh lùng, nhưng cũng không thể làm gì khác được, bởi vì lời lập tâm của ông ta là vì nhất mạch Chu thánh.

Chính Minh đại Nho nhìn thấy tất cả mọi thứ, chỉ thở dài thật lâu.

“Nhất mạch Chu thánh chỉ sợ là sẽ nghênh đón một kẻ địch lớn đương thời.”

Ông ta mở miệng nói thế bởi vì cho rằng Hứa Thanh Tiêu thực sự sẽ trở thành kẻ địch lớn của Chu thánh. Kẻ địch này là kẻ địch trên phương diện học thuật. Tranh đấu học thuật là vô cùng quan trọng đối với văn nhân.

Ví dụ như Chu Dân đại Nho, dù ông ta có thưởng thức Hứa Thanh Tiêu, cũng rung động bởi tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, thế nhưng bọn hắn đều là đại nho, đã lập tâm vì nhất mạch Chu thánh, truyền thừa thánh học. Cho dù Hứa Thanh Tiêu có tài hoa lớn nhưng bọn họ cũng phải giữ vững bản thân.

Tất cả chỉ đơn giản là vấn đề lập trường mà thôi.

"Chu Thánh Tiên mới qua được cùng lắm là năm trăm năm, Đại Nguỵ không thể nào xuất hiện thánh nhân mới. Chúng ta là nhất mạch Chu thánh, vẫn có thể hưng thịnh năm ngàn năm nữa."

Bên trong Văn Cung, Tôn Tĩnh An siết chặt nắm đấm. Ông ta minh ý của Chu thánh, lập ý của Chu thánh, tử trung với nhất mạch Chu thánh. Ông ta không có bất cứ cảm giác quý tài nào, trong mắt ông ta, tất cả những người phạm vào Chu thánh, trừ bốn vị thánh nhân lúc trước thì đều là kẻ địch của ông ta.

Ông ta tuyệt đối sẽ không để nhất mạch Chu thánh bị lạnh nhạt vào thời điểm này. Cho dù nhu thế nào thì ông ta cũng phải làm cho nhất mạch Chu thánh tiếp tục hưng thịnh năm ngàn năm. Đây chính là ý muốn, là lời lập tâm của ông ta, thậm chí ông ta đọc sách cũng là để trình bày ý tưởng của Chu thánh, để người trong thiên hạ học tập Chu thánh.

Tất cả đại nho trong văn cung Đại Nguỵ đều có những suy nghĩ khác biệt nhau, nhưng không thể phủ nhận là, Hứa Thanh Tiêu đã dùng tài hoa để khuất phục người đọc sách, văn nhân trong thiên hạ một lần nữa.

Mà ở kinh đô Đại Nguỵ.

Sau khi Vĩnh Bình thế tử Mộ Nam Bình nhìn thấy điềm lành trên trời, sau khi nghe thấy những lời Hứa Thanh Tiêu nói xong, cơ thể không nhịn được mà run rẩy.

"Hứa huynh, ngươi chính là Vạn Cổ đại tài."

Hắn rất may mắn khi bản thân được kết bạn với Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng không đắc tội Hứa Thanh Tiêu. Bây giờ xem ra, đây là một việc chính xác nhất trong cuộc đời hắn.

Phủ An quốc công.

An Quốc công nhìn lên bầu trời, vô cùng cảm khái nói.

“Tôn nhi này của ta thật là có phúc.”

Nói xong những lời này, một khắc sau ông ta liền chuyển ánh mắt hung ác nhìn sang cháu mình, nói.

“Phạm Nhi, đợi tiên sinh ngươi làm xong trận này rồi thì ngoan ngoãn đi học đi. Nếu như gia gia nghe thấy Hứa tiên sinh bảo ngươi không tốt thì đừng trách gia gia trói ngươi lên cây rồi đánh, hiểu chưa?”

An quốc công tức giận nói.

Chỉ là Lý Phạm còn chưa trả lời, phụ thân cậu ta là Lý Bình đã thẳng thừng đạp một cú, vô cùng hung ác nói.

“Đã nghe thấy gia gia nói gì chưa. Nửa ngày rồi mà không chịu trả lời, ranh con.”

Lý Bình tức giận nói.

“Nghe thấy rồi, cha.”

Lý Phạm khóc. Cậu ta bất ngờ một chút là bị đánh ngay? Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu đến nhà minh một chuyến, địa vị của mình trong nhà sụt giảm trong nháy mắt.

Mà ở bên trong phòng giam của Hinh bộ, Hoài Bình quận vương nhìn lên tầng mây bóng vàng trên trời, không nhịn được mà siết chặt năm đấm, bên tay cũng vang lên tiếng của Hứa Thanh Tiêu.

Ánh mắt của hắn ta trầm xuống, phát ra từng tiếng rít gào nhẹ nhàng bên trong lao ngục.

Nhưng mà, nói đến người có sắc mặt khó coi nhất, không phải Lý Phạm cũng không phải là Hoài Bình quận vương mà chính là Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh vẫn còn trong hoàng cung.

Ông ta sững sờ đứng yên tại chỗ.

Mười lăm chữ của Hứa Thanh Tiêu có thể gia tăng quốc vận cho Đại Nguỵ? Hơn nữa còn có thể tổn hại mình. Đây quả thật là… yêu nghiệt tuyệt thế.

Câu này của Hứa Thanh Tiêu ‘đừng thấy việc ác nhỏ mà làm, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm’ giống như là câu cảnh báo, lại giống như lời khuyên răn hướng thiện, mà chủ yếu vẫn là kết hợp lời nói với những chuyện xảy ra đã khiến cho ông ta thương tích đầy mình.

Giờ phút này, Trương Tĩnh có chút mơ hồ. Rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu này là yêu nghiệt gì, động một chút thì là danh từ thiên cổ, tuyệt thế văn chương, biền văn hay nhất, hiện tại thì đến danh ngôn tuyệt thế, lại còn là lập ngôn cho Hình bộ.

Đã kết hợp giữa những chuyện xảy ra và tuyên bố duy nhất.

Tài hoa của người này quả nhiên là hiếm thấy trong vạn năm.

Sắc mặt của Trương Tĩnh khó coi giống như gan heo. Không phải là vì Hứa Thanh Tiêu trốn khỏi kiếp nạn gia tăng quốc vận cho Đại Ngụy, mà là bởi vì câu nói này của Hứa Thanh Tiêu, bảo hắn còn mặt mũi nào mà sống?

Chuyện hôm nay chắc chắn sẽ được truyền đi, mà hai câu nói tuyệt thế danh ngôn này của Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ truyền đi. Đến lúc đó người ta hỏi ai nói những lời này? Vì sao phải nói như vậy?

Người người nhà nhà đều nói cho ông ta biết đây là do Hứa Thanh Tiêu viết, lúc ấy Hứa Thanh Tiêu bị Hình bộ chèn ép như thế nào như thế, vậy nên dưới cơn nóng giận đã vạch tội Hình bộ, làm tổn hại đến một tia quốc vận.

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh mời bệ hạ đến trị tội hắn, kết quả Hứa Thanh Tiêu viết ra mười lăm chữ này, bổ sung lại quốc vận Đại Ngụy, mà Hình bộ Thượng thư sợ là biến thành bên thua lớn nhất.

Nếu như lời này truyền ra thì bọn hắn thấy xấu hổ vô cùng.

Giống như cái tên Nam Dự các. Bây giờ chỉ cần nhắc đến tên Nam Dự các là có thể liên tưởng đến mấy tên xui xẻo ở thư viện Thiên Minh kia. Bọn họ còn may, ít nhất là không ai biết nên không nổi tiếng.

Nhưng mình thì không giống vậy. Đường đường là Hình bộ Thượng thư mà lại chịu nỗi nhục lớn như vậy.

Mà căng hơn nữa là, sau này mình đi đến Hình bộ thì phải nhìn thấy hắn mỗi ngày. Trong lúc nhất thời, Trương Tĩnh suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Chương 288: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (5)

"Tuyên chỉ, Hứa Thanh Tiêu minh ý vì Hình bộ Đại Nguỵ mà nói ra mười lăm chân ngôn, khuyên người đời hướng thiện. Vì là danh ngôn thiên cổ, từ trên xuống dưới Hình bộ chép lại danh ngôn trăm lượt, truyền khắp thiên hạ. Về sau, hễ là người gia nhập Hình bộ thì đều phải chép trăm lượt."

"Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, phạt chép ngàn lần, để chỉnh đốn cho ngay thẳng."

"Chuyện ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu không có lỗi. Nhưng trong vòng một tháng phải tra rõ hồ sơ trong tay, nhất định phải tìm ra manh mối."

Giọng nói của Nữ đế Đại Nguỵ vang lên, chiêu cáo thiên hạ.

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, hoàn toàn biến thành bên thua lớn nhất.

Nhưng mà sắc mặt của năm vị Thượng thư còn lại đều không giống nhau.

Mà bên trong Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu cũng từ từ thở ra một hơi.

"Tạ thánh ân của bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Nói xong những lời này, hắn xoay người rời khỏi Hình bộ. Đã hấp thu xong hết quốc vận, hắn không có nhiệm vụ ở Hình bộ mà đi tìm Chu Nam.

Trên đường đi, Hứa Thanh Tiêu mua không ít dược liệu quý giá và thuốc bổ.

Bởi vì mình mà Chu Nam bị thương, còn mình thì cũng bởi vì chuyện của Chu Nam mà phát tiết hết tức giận trong lòng. Về tình về lý, Hứa Thanh Tiêu muốn đi tìm Chu Nam ngay lập tức.

Mang theo không ít quà tặng, Hứa Thanh Tiêu đi vào giữa sân.

Chỉ có điều giờ phút này, bách tính trong nội viện không chỉ tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nữa mà ngay khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện thì đồng loạt quỳ xuống dưới đất hô lên.

"Xin bái kiến Hứa đại nhân."

Đối với bách tính toàn thành mà nói, những chuyện xảy ra hôm nay bọn họ vẫn không thể hiểu rõ hết, nhưng đối với bách tính ở cùng sân với Chu Nam thì bọn họ thực sự biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hứa Thanh Tiêu vì một quyển lại bình thường như Chu Nam mà đại náo Hình bộ, thậm chí còn không tiếc tự huỷ đi tương lai. Quan viên như thế này, cả thế gian khó tìm.

Vì bách tính mà ra tay nghĩa hiệp, vì oan khuất của bách tính mà bất bình. Đây mới chính là vị quan tốt trong lòng bọn họ.

"Các vị khách khí rồi, bản quan chỉ làm những việc nên làm."

Hứa Thanh Tiêu không vui vẻ vì chuyện này, cũng không muốn vui vẻ vì chuyện này.

Thậm chí còn có chút cảm xúc không hiểu được.

Người làm quan làm tốt chuyện của mình đều được gọi là quan tốt sao?

Có thể nghĩ, thiên hạ này có bao nhiêu chuyện bất bình.

Hít sâu một hơi, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong nhà Chu Nam.

Thê tử của Chu Nam nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì quỳ xuống dập đầu, khóc cảm tạ Hứa Thanh Tiêu giải oan cho tướng công của nàng.

Mà Chu Nam cũng gào khóc, đối với Hứa Thanh Tiêu là áy náy, cũng là tự trách.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, chỉ để những vật mua được lên bàn, sau đó nói với Chu Nam một tiếng khuyên hắn dưỡng thương cho tốt, sau khi chữa khỏi vết thương thì đến tìm Hứa Thanh Tiêu, lại làm quyển lại tiếp.

Hiệu quả những dược liệu và thuốc bổ Hứa Thanh Tiêu đưa cho hắn không tệ lắm, nhanh thì chỉ ba ngày đã tốt lên, còn chậm thì năm ngày là có thể bù lại.

Nói xong hết tất cả, không để bọn họ nói thêm bất cứ lời gì khác, Hứa Thanh Tiêu đã rời đi.

Nhưng sau khi ra khỏi viện tử, trạm mục tiêu kế tiếp của Hứa Thanh Tiêu không phải là Hình bộ, cũng không phải là quốc công.

Mà là đi thẳng đến Lại bộ.

Không sai, chính là thẻ nhập chức của nhóm Dương Hổ Dương Báo ở Lại bộ.

Lại bộ Đại Nguỵ và Hình bộ cách nhau hai con đường. Bước đi của Hứa Thanh Tiêu không tính là chậm, trên đường đi có ánh mắt của bách tính chiếu đến nhưng số lượng không nhiều lắm, mà bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Hình bộ.

Bọn họ chỉ nghe thấy tiếng của Hứa Thanh Tiêu nhưng chưa từng gặp mặt Hứa Thanh Tiêu. Đợi sau khi dị tượng biến mất thì Hứa Thanh Tiêu cũng giống như người thường, nếu nhất định phải nói có điểm nào đó không giống người thường, thì chính là hắn rất anh tuấn.

Giờ phút này, từ trên xuống dưới Lại bộ cũng đều ra ngoài. Hình bộ bị đại nạn này, làm sao có chuyện họn hắn không đi xem?

Chỉ là xem náo nhiệt thôi, bảo bọn họ tiến lên bọn họ cũng chẳng dám. Cảnh tượng Hứa Thanh Tiêu trừng phạt quan viên Hình bộ đã chiếu lên trên trời, vậy nên bọn họ nhìn thấy rõ mồn một.

Cái này nếu như lại ngăn cản, vậy không phải là đi tìm chết sao?

Đừng nói Lại bộ của bọn họ, mà toàn bộ Lục bộ, ngoại trừ một vài quan viên thực sự có quyền thế thì ai dám đi chọc vào Hứa Thanh Tiêu?

Thậm chí còn sinh ra cảm giác sợ hãi với Hứa Thanh Tiêu này.

Người này thật sự quá mạnh. Mới đến Hình bộ mười bảy ngày mà đã bắt từ trên xuống dưới Hình bộ lại rồi đánh một lượt, cũng may còn Thượng thư trốn được một kiếp.

Có thể trốn được một kiếp, nhưng mười lăm chữ của Hứa Thanh Tiêu đã đánh cho Hình bộ Thượng thư Truong Tĩnh thương tích đầy mình, có vô số người núp trong bóng tối châm chọc.

Có thể tưởng tượng, sau ngày hôm nay, người trong thiên hạ sẽ đánh giá Hứa Thanh Tiêu như thế nào, người trong thiên hạ sẽ đánh giá Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh như thế nào chứ?

Hiện tại vẫn tốt, chí ít thì Trương Tĩnh vẫn là Hình bộ Thượng thư, chí ít thì Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa có địa vị chân chính trong triều, thế như mười năm sau? Trăm năm sau? Thậm chí là ngàn năm sau thì sao?

Đương thời Hứa Thanh Tiêu lại kiêu ngạo, trăm ngàn năm sau, khi mọi người nhắc đến câu nói này, Trương thượng thư sẽ bị muôn vàn nhắc nhở.

Loại sỉ nhục này, thà giết Trương Tĩnh còn tốt hơn.

Quả nhiên là thà gây chuyện với Diêm Vương cũng đừng chọc vào văn nhân. Dưới ngòi bút, nó sẽ vô cùng tàn nhẫn, vạn văn sau văn hồn vẫn còn theo.

Chỉ là, ngay khi trên dưới Lại bộ còn chấn động vì chuyện này, đột ngột có một bóng người xuất hiện bên ngoài cửa chính Lại bộ.

Người đến rất trẻ, tướng mạo anh tuấn, mặc bộ quần áo chủ sự của Hình bộ.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, toàn bộ Lại bộ tê liệt. Bọn họ không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu đến Lại bộ nhỉ?

“Xin hỏi, chủ sự của Lại bộ ở đâu?”

Theo sau là Hứa Thanh Tiêu bước vào.

Trong chốc lát, bốn năm bóng dáng nhanh chóng đi ra, là hai vị chủ sự của Lại bộ, một vị Viên ngoại lang, thậm chí còn có một vị thị lang tự mình xuất hiện.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đến Lại bộ có chuyện gì?”

Lại bộ Hữu Thị lang mở miệng. Sắc mặt của hắn ta rất bình tĩnh, bên trong ánh mắt đầy sự tò mò. Hắn ta không hiểu, đang êm đẹp sao Hứa Thanh Tiêu lại đến Lại bộ chứ?

“Bái kiến Thị lang đại nhân.”

“Hạ quan có mấy tên thuộc hạ, nguyên là quan sai của phủ Nam Dự, sau vì nhân thủ của Hình bộ không đủ, cho nên hạ quan đã điều họ đến kinh đô.”

“Mười ngày trước, đến Lại bộ làm hồ sơ nhập chức. Thế nhưng đến hôm nay vẫn chưa xử lý tốt. Việc này không phiền Thị lang đại nhân, hạ quan đi tìm chủ sự Lại bộ hỏi một chút là được.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng điệu bình tĩnh.

Chương 289: 0 Cổ Danh Ngôn! Hứa Thanh Tiêu Là Yêu Nghiệt Vạn Đời! Từ Trên Xuống Dưới Lại Bộ Khủng Hoảng (6)

Chỉ có điều hắn nói xong những lời này trong nháy mắt toàn bộ Lại bộ đều bùng nổ.

"Cái gì? Kéo dài mười ngày sao? Là cái tên khốn kia làm à?"

"Khụ, Hứa Thanh Tiêu lại muốn đến Lại bộ đánh người à?"

"Mấy vị viên ngoại lang đại nhân tranh thủ thời gian chạy đi, Hứa Thanh Tiêu đến đánh người."

"Nhanh lên, nhanh lên, bảo Tả thị lang chạy đi, đợi chút nữa Hứa Thanh Tiêu tức giận thì không ai ngăn được đâu."

"Bảo ai ngăn Hứa Thanh Tiêu lại? Có bệnh à? Ăn no không có chuyện gì làm thì trêu chọc vào cái người này làm gì? Muốn chết thì cũng đừng có kéo theo chúng ta!"

Trong chớp mắt, bên trong Lại bộ loạn thành một nùi. Bọn họ cũng tò mò sao Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện.

Thật không ngờ đến là vì chuyện này.

Kéo dài mười ngày nhập chức, đây nhất định là có vấn đề. Chỉ có điều bọn họ thật sự không biết chuyện này, phần lớn đều không biết. Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không phải người của Lại bộ, sao không đi đến những bộ khác làm khó dễ chứ?

Đám người có chút khủng hoảng, chuyện dạy dỗ Hình bộ rõ mồn một trước mắt, bọn hắn cũng không dám lỗ mãng, chẳng mau bị Hứa Thanh Tiêu đánh một trận thì lại không thể nóng nảy.

"Có chuyện như thế sao?"

"Đúng là hoang đường!"

"Hứa Thanh Tiêu, thuộc hạ của ngươi tên là gì, bản quan sẽ đích thân tra cho ngươi, tạo phản rồi, tạo phản rồi!"

“Lại bộ ta luôn cẩn thận vì Đại Nguỵ. Tất cả mọi người đều chăm chỉ cần cù nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện này.

“Ban ngày ban mặt, ngay dưới chân hoàng thành, quả nhiên là tức chết lão phu đây.”

Khi Lại bộ Hữu thị lang nghe thấy mục đích đến đây của Hứa Thanh Tiêu thì trong mắt loé lên tia sợ hãi. Hắn ta không biết có phải Hứa Thanh Tiêu đến đây gây chuyện không, nhưng hắn ta biết là mình nhất định phải tranh thủ thời gian xử lý.

Như vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ không có cơ hội ra tay.

“Thị lang đại nhân, một chuyện nhỏ mà thôi, tuỳ tiện tìm chủ sự là được, không cần phiền đến ngài.”

Hứa Thanh Tiêu khách sáo nói. Loại chuyện nhỏ nhặt như nhập chức này để một người đường đường là Lại bộ Thị lang đến xử lý, như này đúng là không thể nào nhìn được, tuỳ tiện tìm chủ sự đến là được rồi.

“Không, Hứa Thanh Tiêu, lời này sai rồi!”

“Cái gọi là đừng thấy việc thiện nhỏ không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm, đây mặc dù là chuyện nhỏ, thế nhưng trong mắt bản quan lại là chuyện lớn. Xảy ra chuyện thế này đối với Lại bộ mà nói thì đúng là sỉ nhục.”

“Người đâu, điều tra rõ chuyện này cho ta, quả thật là tạo phản rồi. Quan viên tỉnh ngoài vào kinh thành, mỗi chuyện nhập chức thôi mà kéo dài mười ngày, lý nào lại như vậy.”

Giọng điệu Lại bộ thị lang cương trực. Hắn ta không dám để tên chủ sự nào xử lý chuyện này, chẳng may đầu óc tên chủ sự này có vấn đề rồi trêu chọc Hứa Thanh Tiêu thì sao?

Vậy chẳng phải là làm lớn chuyện à?

Hứa Thanh Tiêu là ai? Đây chính là mãnh nhân tuyệt thế, vô pháp vô thiên, không kiêng kỵ gì cả, chỉ cần chiếm lý là Hứa Thanh Tiêu sẽ phá thủng cả trời.

Chuyện này ai mà chịu nổi?

Vậy nên hắn quyết định tự mình xử lý.

Lời này vừa thốt ra khiến cho toàn bộ Lại bộ bắt đầu hoạt động, gần như tất cả mọi người đều đi tra rõ chuyện này, ai không biết còn tưởng là xử lý đại án kinh thiên động địa gì.

Rất nhanh, không đợi Hứa Thanh Tiêu nói ra tên của nhóm người Dương Hổ.

Trong chốc lát, có người cưỡng ép một nam tử đi ra, nhìn Hữu thị lang rồi nói.

"Thị lang đại nhân, chính là người này trời sinh tính tình lười biếng, làm việc không tốt làm chậm trễ chuyện của Hứa đại nhân."

Trong nháy mắt Lại bộ đã tra ra ai cố ý kéo dài chuyện nhập chức của nhóm người Dương Hổ, rồi đưa đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

"Người đâu, kéo tên này ra phạt hai mươi trượng, cách chức, giam vào đại lao ba tháng."

Hữu thị lang mở miệng, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Suýt chút nữa thì bị tên này hại chết, việc này hắn ta thật sự không biết, thậm chí phần lớn người ở Lại bộ cũng không biết, bởi vì không cần thiết, Hứa Thanh Tiêu là người của Hình bộ mà.

Ăn no rửng mỡ cản chân Hứa Thanh Tiêu làm gì?

Hiển nhiên là cái tên này có quan hệ tốt với người ở Hình bộ, nhận uỷ thác của người ta. Chẳng qua những chuyện này chỉ nói ngoài lề, mọi người hiểu được thì hiểu.

"Hứa Thanh Tiêu, việc này là do thiếu trách nhiệm giám sát của bản quan. Ngươi yên tâm đi, từ nay về sau, bản quan sẽ giám sát thật tốt."

"Vì thấy áy náy nên bản quan sẽ tự mình làm hồ sơ nhập chức cho thuộc hạ của ngươi, chờ một lát."

Hữu thị lang chủ động thừa nhận sai lầm, sau đó căn bản là không cho phép Hứa Thanh Tiêu nói thêm gì mà vội đi đến kho công văn, khiến cho Hứa Thanh Tiêu… cũng không biết nói gì.

Nhìn thoáng qua những quan viên khác trong lại bộ, Hứa Thanh Tiêu ôn hoà cười một tiếng, gật đầu.

Nhưng ánh mắt của toàn bộ mọi người đều co rúc lại.

Cơ bản là không dám đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, khiến cho Hứa Thanh Tiêu bó tay.

Cái này… Hứa Thanh Tiêu ta đáng sợ thế sao?

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút khó chịu. Chuyện mình thích nhất vẫn là kết bè kết bạn mà, chỉ cần ngươi cho Hứa mỗ ta một chút mặt mũi, thì Hứa mỗ ta sẽ cho ngươi ba phần mặt mũi.

Làm gì phải như vậy chứ.

Có chút bất đắc dĩ, nhưng chưa đến nửa khắc đồng hồ, Lại bộ Hữu thị lang đã nhanh chóng đi ra. Hắn ta trực tiếp thẩm tra tin tức của nhóm người Dương Hổ, làm xong bản đồ đường đi ở kinh đô, lệnh tiễn và những tư liệu tương tự.

Hiệu suất làm việc này quả nhiên là nhanh.

Tiếp nhận lệnh tiễn và bản đồ chỉ đường của nhóm Dương Hổ xong, Hứa Thanh Tiêu bái tạ Hữu thị lang.

Lại bộ Hữu Thị lang cũng bái chào Hứa Thanh Tiêu, mặt mũi đầy vẻ xấu hổ.

Chờ khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, toàn bộ quan viên từ trên xuống dưới Lại bộ đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nhưng một khắc sau có một âm thanh vang lên.

“Có ai không, Tả thị lang bị kẹt ở cửa sổ không ra được.

Tiếng nói cất lên, đám người Lại bộ đều ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Tiêu vừa ra khỏi Hình bộ cũng không khỏi ngẩn người.

Không phải chứ? Còn muốn phô trương như vậy sao?

Không biết ra sao, Hứa Thanh Tiêu đi về phía Hình bộ.

Hắn muốn bắt đầu phá án.

Chuyện này vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Kỳ hạn một tháng của bệ hạ.

Đúng thật là có chút áp lực nha.

Chương 290: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (1)

Lúc này.

Bên trong Hình bộ.

Xuất hiện bóng dáng Hứa Thanh Tiêu.

Quan viên bị Hứa Thanh Tiêu trượng hình đều đưa đi trị liệu, nhưng phần lớn các quan viên Hình bộ vẫn đang xử lý công sự ở đây.

Thấy Hứa Thanh Tiêu đi tới, ánh mắt của mọi người lộ vẻ kinh sợ.

Hứa Thanh Tiêu biết việc làm của bản thân hôm qua đã khiến Lục bộ phải kinh sợ, không xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, sau này bản thân phá án sẽ không có ai dám cản trở.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu càng hiểu hơn một đạo lý.

Bọn họ sợ mình, là sợ uy, sợ bị mình đánh thôi chứ không thật sự sợ hãi trước quyền lực và thủ đoạn của mình, cho nên loại kính sợ này chẳng hề có tác dụng gì.

Gặp được thời cơ kiếm chuyện gây phiền phức cho bản thân, vẫn sẽ kiếm chuyện, chỉ cần hai bên có lý, đối phương sẽ không sợ mình.

Dù sao chuyện động tay động chân làm lần một lần hai thì còn hiệu quả, đồng thời cần phải có lý lẽ, làm nhiều lần thì chắc chắn không được.

Một là người ta cũng không ngu, bị ăn cú lừa một lần, sao có thể bị lừa lần hai?

Chịu thiệt một lần, còn chịu nốt lần hai, vậy thì đám quan viên Đại Ngụy có thể toàn bộ hy sinh vì nhiệm vụ rồi.

Cho nên bản thân cần phải nhanh chóng làm xong công việc được giao.

Mặc kệ có khó không, cần phải làm thật tốt, một khi làm xong, những việc còn lại cứ giao cho hoàng đế là được rồi.

Trở lại trong phòng chủ sự.

Hắn vừa mới ngồi xuống, lập tức đã có một quyển lại đi đến.

"Hứa… Hứa! Hứa đại nhân, đây là hồ sơ liên quan đến vụ án cứu chẩn thiên tai ở phủ Bình Khâu, mời ngài xem."

Quyển lại hơi run rẩy, nhìn sơ qua có vẻ sợ hãi, không dám nhìn thẳng Hứa Thanh Tiêu.

"Để đây đi, làm phiền rồi."

Hứa Thanh Tiêu cười hiền từ, bảo người này đặt ở trước bàn.

"A, vâng, Hứa đại nhân, ngài từ từ xem, nếu có việc gì, ngài cứ gọi một tiếng, thuộc hạ chờ ở ngoài cửa."

Quyển Lại gật gật đầu, sau khi chậm rãi đặt đồ xuống liền nhanh chóng rút lui.

Hết cách,

Những hành động của Hứa Thanh Tiêu trước đó vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt, ai dám không khách khí?

Nhìn người đối diện rời đi, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều.

Cầm lấy hồ sơ được đem tới, rồi sau đó bắt đầu nghiêm túc

【 Án chẩn tai phủ Bình Khâu 】

Xem qua đại khái chính là phủ Bình Khâu gặp nạn hạn hán, triều đình chi ngân sách ba mươi triệu lượng bạc trắng, phủ quân Trương Nam Thiên tham ô hai mươi triệu lượng bạc trắng, dư lại một triệu lượng bạc trắng xử lý phân phát đến tay dân chạy nạn thì chẳng còn bao nhiêu.

Sau đó triều đình phái người tuần tra, phát hiện phủ Bình Khâu vẫn thương vong vô số, thậm chí xảy ra tình huống trao đổi con cái làm thức ăn, vì vậy đã báo lên triều đình, làm chấn động triều đình và dân gian.

Nghi phạm Trương Nam Thiên không đợi triều đình xử lý đã giết sạch cả gia đình, bản thân treo cổ tự sát.

Nhưng tiền tham ô không biết đang ở nơi nào.

Cho nên tâm điểm của tập hồ sơ này chính là tìm được tiền tham ô.

Chỉ cần tìm được sổ sách sẽ có thể định án.

Hai mươi triệu lượng bạc trắng.

Hứa Thanh Tiêu có chút cảm khái, nếu mình phá được vụ án này, được thăng lên làm một viên ngoại lang chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ?

Hiện tại thu nhập từ thuế hằng năm của Đại Ngụy hẳn là khoảng chừng hai trăm triệu lượng bạc trắng.

Nghe qua có vẻ rất nhiều, nhưng trên thực tế Đại Ngụy có bao nhiêu dân cư? Căn cứ thống kê hữu hạn, ít nhất ba tỷ dân.

Chưa kể những trường hợp không có hộ khẩu.

Lượng dân cư khổng lồ như thế, nhưng thu nhập từ thuế chỉ có một trăm triệu lượng bạc trắng.

Kiếp trước Hứa Thanh Tiêu có một vương triều, tên là vương triều Đại Minh, ba trăm triệu dân cư, trừ lúc mất mùa, thông thường có từ mười lăm đến hai mươi hai triệu lượng bạc trắng từ thuế.

Dân cư Đại Ngụy gấp mười lần vương triều Đại Minh, nhưng thu nhập từ thuế không đạt gấp mười lần, hơn nữa dân cư càng nhiều, số lượng và chất lượng sản xuất cũng nhiều hơn, ít nhất thì việc khai hoang đất đai sẽ trở nên đơn giản hơn một chút.

Dù gì ở nơi này có sẵn hệ thống siêu phàm, chỉ cần điều kiện cho phép là có thể dời non lấp biển.

Vậy nên thu nhập quốc khố của Đại Ngụy đều là rác rưởi, hơn nữa còn có một điểm, đó chính là vấn đề chi ra.

Năm trước chi ra chín mươi lăm vạn lượng bạc, quốc khố còn lại năm triệu lượng bạc.

Miễn cưỡng còn chống đỡ được, nhưng vấn đề là tốc độ tăng trưởng không được so sánh trực tiếp với tốc độ chi ra.

Còn muốn làm ầm ĩ đi bắc phạt, đi đánh giặc.

Đánh như thế nào?

Dùng mạng sống để đánh?

Cho nên nếu như mình phá được vụ án này, tìm lại hai mươi triệu lượng bạc tham ô thì việc thăng chức lên viên ngoại lang dễ dàng như ăn kẹo, Nhị thập lại tư lang trung cũng không quá đáng.

Hai mươi triệu lượng bạc trắng.

Tương đương với việc nhặt được món hời to, lấy được số tiền này rồi, triều đình hoàn toàn có thể làm chút chuyện.

Nhưng thu nhập từ thuế của Đại Ngụy thấp như thế còn phải chờ kiểm chứng, dù sao mình chưa vào Hộ bộ, chắc chắn không biết số liệu ra sao, chỉ có vào Hộ bộ, mới biết được tình hình hiện tại của Đại Ngụy ra sao.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút làm thấp đi, ba tỷ dân cư, một năm thu nhập từ thuế chỉ có một trăm triệu lượng bạc trắng, hơn nữa năm sau lại thấp hơn năm trước.

Bắc phạt có thể coi như lấy cớ, nhưng số liệu này quá vô lý và có chút kỳ quái.

Chỉ là trước mắt Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ngợi gì nhiều, làm xong việc của mình trước đã, có gì chuyện gì thì cũng là chuyện sau này.

Cầm lấy quyển hồ sơ mới được đem đến

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu nghiêm túc phá án.

–

【 Án chẩn tai phủ Bình Khâu - Quyển một 】

Võ Nguyên năm thứ bốn mươi lăm.

Mùng bảy tháng ba.

Hạ quan, Bộ đầu Hình bộ Lại Tư Sở Bình Khâu, Lý Kiến Toàn, phụng mệnh tra rõ vụ án cứu tế Trương Nam Thiên.

Hạ quan phát hiện, cả gia đình của Trương Nam Thiên chết vì một nhát chí mạng, tuy trên người có nhiều vết thương do

kiếm tạo ra, nghi ngờ đấy là vết thương được tạo ra thêm sau khi chết.

Hạ quan cho rằng, mặc dù Trương Nam Thiên lo lắng triều đình giáng tội, cả nhà sẽ chịu liên lụy, nhưng không thể nào quyết đoán như thế. Đặc biệt là Trương Nam Thiên có ba trai một gái, cũng chết vì một nhát chí mạng, căn cứ theo kinh nghiệm phá án hơn hai mươi năm của thần thì kẻ làm cha khi ra tay với con ruột của mình, tuyệt đối không thể quyết đoán như vậy, ít nhất sẽ phải do dự khi ra tay với một trong hai đứa con.

Mười lăm tháng tư.

Hạ quan, Bộ đầu Hình bộ Lại Tư Sở Bình Khâu, Lý Kiến Toàn.

Hạ quan tra xét nhiều lần, xác định chắc chắn Trương Nam Thiên âm thầm tu luyện dị thuật, tâm thuật bất chính, vì vậy trở nên điên loạn và ra tay với con cái của mình.

Hạ quan cho rằng, vụ án này từ khi Trương Nam Thiên tu luyện dị thuật tâm trí đã điên loạn.

【 Võ Nguyên năm thứ bốn mươi lăm, ngày mười lăm tháng tư 】

【 Hồ sơ ghi chép: Bộ đầu Hình bộ Lại Tư Sở Bình Khâu Lý Kiến Toàn 】

–

Chương 291: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (2)

Đây là phần hồ sơ tư liệu đầu tiên, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều, mở phần hồ sơ tư liệu thứ hai ra.

【 Án chẩn tai phủ Bình Khâu - Quyển hai 】

Võ Nguyên năm thứ bốn mươi lăm

Mùng tám tháng chín.

Hạ quan bộ đầu phủ nha phủ Lâm Lan, Trương Vọng, phụng mệnh điều tra vụ án cứu tế phủ Bình Khâu.

Trải qua nhiều tháng điều tra truy vết nguồn căn dị thuật Trương Nam Thiên phủ quân phủ Bình Khâu tu luyện, hạ quan phát hiện, dị thuật mà Trương Nam Thiên tu luyện, tên là Đại La Thiên Thuật.

Dị thuật có nguồn gốc từ Hải Thượng Thiên Quốc, muốn tu luyện thuật này, cần nguồn khí mạch cực kỳ dồi dào, nếu không khó khống chế được, nhưng thông qua thi thể Trương Nam Thiên phát hiện được khí mạch của hắn rất bình thường.

Lại giống như bị người khác cưỡng ép đả thông, khó có thể tu luyện Đại La Thiên Thuật, hạ quan cho rằng việc này nhất định có gì đó kỳ lạ.

Ngày hai mươi tháng chín.

Hạ quan, bộ đầu phủ nha phủ Lâm Lan, Trương Vọng.

Hạ quan trải qua nhiều lần tra xét, tìm ra nguyên nhân tương quan, Trương Nam Thiên sử dụng một loại tà quả, có thể khuếch trương khí mạch trong nháy mắt, cho nên mới tạo thành hiện tượng nhầm lẫn với việc bị người khác cưỡng ép đả thông.

Sau khi Trương Nam Thiên tu luyện dị thuật này, tâm trí đảo điên, vì thế đã giết chết cả gia đình.

Hạ quan cho rằng vụ này là tai họa gây ra bởi dị thuật.

–

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi buông quyển hồ sơ thứ hai xuống.

Hứa Thanh Tiêu lấy ra quyển hồ sơ thứ ba ra xem.

Cứ như thế, một canh giờ trôi qua trong nháy mắt.

Tổng cộng có mười chín phần hồ sơ được bày ra trước mắt.

Bắt đầu từ phần hồ sơ thứ năm tất cả đều là truy tìm tung tích ‘tiền tham ô’.

Về phần các loại trinh thám, không hề có bất kỳ chứng cứ và manh mối thực tế nào.

Hoàn toàn là suy đoán của bản thân.

Sau khi xem xong tất cả mười chín phần hồ sơ, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày.

Hắn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn khó có thể nghĩ ra được.

Ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nghiêm túc xem xét từ phần hồ sơ đầu tiên.

Sau khi chết Trương Nam Thiên, Hình bộ tạm thời định án, người đầu tiên tiếp nhận vụ án, gọi là Lý Kiến Toàn, là Bộ đầu Lại Tư Sở Bình Khâu, có kinh nghiệm trinh sát vài chục năm.

Bắt đầu từ phần dạo đầu, hắn đã cho rằng chuyện này có chút cổ quái, bởi vì kiểm tra thi thể của cả gia đình Trương Nam Thiên, thông qua kiểm tra thi thể phát hiện, tất cả mọi người đều bị một nhát chí mạng, vết thương trên người là bị thêm vào sau đó.

Sở dĩ cảm thấy cổ quái, là bởi vì Trương Nam Thiên mặc dù có tuyệt vọng hơn nữa, cũng không thể nào xuống tay với chính con cái của mình như thế, cho dù kiên quyết máu lạnh ra tay với con ruột thì tại sao lại phải tạo thêm vết thương?

Ăn no rảnh rỗi? Việc này hiển nhiên không có khả năng rồi.

Hơn nữa nếu bởi vì không muốn con cái phải chịu đựng thống khổ hay tra tấn lần nữa, có quyết tâm như vậy, tại sao không lựa chọn chạy trốn?

Người có tâm trí như vậy tuyệt đối sẽ không đi tham ô tiền để rồi tự sát đâu nhỉ? Trước tiên nên nghĩ cách trốn chạy, thật sự chạy không thoát mới giết chết cả gia đình, như vậy thì không hề khó hiểu.

Một nhát chí mạng lại tạo thêm vết thương.

Đây là một điểm đáng ngờ, Hứa Thanh Tiêu tin tưởng nội dung hồ sơ.

Chỉ là phần bổ sung phía sau của Lý Kiến Toàn đã giải thích tất cả nghi vấn.

Hắn tu luyện dị thuật, tâm thuật bất chính, đến mức sau khi giết chết cả gia đình, hoàn toàn phát điên mới có thể tạo thêm vết thương mới.

Lý do này nghe cũng lọt tai, dị thuật mà, vật tà ám, nếu một người điên mất rồi, như vậy tất cả những việc mất trí, đều rất bình thường.

Còn quyển hồ sơ thứ hai.

Chính là tiếp tục duy trì điều tra phá án theo quyển thứ nhất.

Từ khi liên quan đến dị thuật hắn điều tra được quyển dị thuật này gọi là ‘ Đại La Thiên Thuật ’, xuất xứ từ Thiên Quốc trên biển, cũng chính là một nơi ở gần bắc bộ.

Dị thuật truyền lưu đến đây cũng không phải vấn đề gì lớn, dù sao một phủ quân thật sự muốn tìm một quyển dị thuật không phải là việc đặc biệt khó khăn.

Chỉ là quyển dị thuật này, yêu cầu đầu tiên để tu luyện chính là khí mạch mạnh hơn người thường vài lần, nhưng khí mạch của Trương Nam Thiên vô cùng bình thường, lại giống như bị cưỡng ép đả thông.

Nhưng phần sau cũng có bổ sung cùng với giải thích, hắn ta đã ăn loại dị quả nào đó, cưỡng ép đả thông khí mạch, sau đó lại tu luyện dị thuật.

Về mặt logic coi như có chút căn cứ.

Quyển hồ sơ thứ ba.

Chính là điều tra xuất xứ của dị quả, phát hiện dị quả này tuy rằng có thể cưỡng ép khuếch trương khí mạch, nhưng tỷ lệ tử vong rất cao, theo lẽ thường mặc dù là có người muốn tu luyện Đại La Thiên Thuật, cũng không dám mạo hiểm.

Bản thân tu luyện dị thuật đã là một việc rất nguy hiểm, lại ăn loại trái cây này, tỷ lệ sống sót gần như bằng không, vì sao Trương Nam Thiên phải ăn dị quả này?

Hơn nữa tại sao Trương Nam Thiên phải tu luyện dị thuật? Hắn ta đang làm phủ quân đàng hoàng, tu luyện thứ này làm cái gì?

Suy luận phá án này thực không tồi, chỉ là rất nhanh thôi đã có giải thích mới.

Sở dĩ Trương Nam Thiên mạo hiểm như thế là bởi vì hắn ta ăn hối lộ hai mươi triệu lượng bạc, bị người khác uy hiếp, nhưng hắn không thể diệt trừ tận gốc tai họa, cho nên mạo hiểm sử dụng dị quả cùng với tu luyện dị thuật.

Kết quả không ngờ tâm trí trầm luân, giết hại cả gia đình, cuối cùng dùng một chút lý trí còn sót lại thắt cổ tự sát, tránh lại gây tai họa cho bá tánh.

Đây là nội dung thông tin của quyển thứ ba.

Nội dung thông tin của quyển thứ tư chính là.

Tại sao Trương Nam Thiên phải tự sát? Cả gia đình hắn ta đã chết hết rồi, cho dù là khôi phục một chút lý trí, theo lý thuyết hẳn là nên cá chết lưới rách với triều đình, còn không được thì nên diệt trừ kẻ nắm thóp mình mới phải chứ?

Dù thế nào cũng không thể tự sát, còn nữa nếu thật lòng nghĩ đến bá tánh, cũng không làm ra việc tham ô trái pháp luật.

Cho nên logic này không có căn cứ, cho rằng trong chuyện này có ẩn tình chưa người nào biết.

Chỉ là lại nhanh chóng xuất hiện nội dung mới.

Người phá án tra được Trương Nam Thiên tự biết nghiệp chướng nặng nề, cũng không thể ra tay với người đã uy hiếp hắn, hơn nữa hắn còn có một người con nối dõi chạy thoát ra

ngoài, hình như đã chạy đến Hải Thượng Thiên Quốc. Hắn ta không muốn gây tai họa cho bá tánh, sợ triều đình nhổ cỏ tận gốc, cho nên tự sát chết, hy vọng triều đình nể tình mà tha cho hậu nhân của hắn.

Đây là nội dung quyển thứ tư.

Nội dung quyển thứ năm vẫn là duy trì điều tra theo quyển thứ tư.

Chương 292: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (3)

Người phá án trong quyển thứ năm cho rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản như thế, nuốt hết tiền bẩn, không mang theo cả gia đình bỏ trốn, chỉ để một người con nối dõi duy nhất chạy thoát, việc này rõ ràng không hợp lý.

Đồng thời trải qua điều tra, người này không phải là con nối dõi của Trương Nam Thiên mà là đứa con trai độc nhất của quản gia, đồng thời đã chết ở nơi hoang dã, là đói chết, cuối cùng bị sài lang phanh thây, nhưng gân mạch lại bị đánh vỡ.

Nhưng nội dung chương thứ hai lại đưa ra giải thích mới.

Trương Nam Thiên nhập ma giết sạch cả nhà, vô cùng bi phẫn, con của quản gia xuất hiện, Trương Nam Thiên bảo người này chạy trốn, đồng thời nói cho đối phương biết tiền tham ô để ở đâu, không ngờ tới chính là, Trương Nam Thiên xuất hiện tâm ma, đánh cho đối phương một chưởng.

Cho nên tên thiếu niên này chết ở giữa hoang dã, còn tung tích của tiền bẩn đến cuối cùng cũng không biết ở nơi nào.

Đây là năm phần hồ sơ của điều tra vụ án năm đó, mười bốn phần hồ sơ phía sau đều là suy đoán tiền bẩn ở nơi nào.

Hơn nữa đã đồng loạt tìm kiếm qua, cuối cùng vẫn không có bất kỳ kết quả nào, thậm chí trong đó liên quan đến Bạch Y Môn, cho rằng Trương Nam Thiên là người của Bạch Y Môn, tham ô hai mươi triệu lượng bạc trắng dâng lên cho Bạch Y Môn.

Như thế cũng xác minh được nguyên nhân vì sao Trương Nam Thiên có thể có được dị thuật.

Nhưng nói đi nói lại, hiện tại tiền bẩn có ba khả năng.

Đầu tiên, bị Bạch Y Môn lấy đi.

Thứ hai, bị Trương Nam Thiên giấu rồi, muốn nhờ con trai quản gia đi thông cáo, kết quả không ngờ tâm trí đại loạn, đánh bị thương con trai quản gia, làm hại đối phương chết ở nơi hoang dã, Bạch Y Môn cũng không biết ở nơi nào.

Thứ ba, Trương Nam Thiên đã di dời ngân lượng đến Hải Thượng Thiên Quốc trước, nhưng đáng tiếc chạy trốn quá muộn, cho nên tự tuyệt trong nhà.

Hình bộ đại khái đều tán thành khả năng đầu tiên, một số người tán thành khả năng thứ hai, còn về khả năng thứ ba không lớn lắm, nếu di dời đi rồi, Trương Nam Thiên cũng không ngu, hai mươi triệu lượng bạc trắng đủ hắn tiêu xài mười đời không hết.

Không thể nào vẫn còn ở tại phủ Bình Khâu, để lại ở phủ Bình Khâu làm cái gì? Tiếp tục lừa tiền? Văn võ bá quan lại không phải kẻ ngốc, Hộ bộ lại khôn khéo nhất, có thể trở thành một phủ quân, đủ để chứng minh Trương Nam Thiên không phải kẻ ngốc.

Cho nên khả năng thứ ba không lớn.

Suy luận của Hứa Thanh Tiêu có chút rối loạn.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu lấy ra một tờ giấy trắng, ghi chép ở phía trên.

Trí nhớ tốt không bằng ngòi bút cùn.

Bất cứ thứ gì được viết ra đều sẽ giúp suy luận rõ ràng hơn.

【 Một, Lý Kiến Toàn là người phá án đầu tiên, phát hiện cả gia đình Trương Nam Thiên chết vì một nhát chí mạng, nhưng trên người có không ít vết thương mới, đưa ra quan điểm: Làm cha mẹ, không thể nào kiên quyết như thế, nếu đã kiên quyết như thế, trước tiên nên chạy trốn, cho dù kiên quyết như thế thì tại sao lại tạo thêm vết thương? 】

【 Đưa ra giải thích: Tu luyện dị thuật 】

【 Hai, Trương Vọng là người phá án thứ hai, Trương Nam Thiên tu luyện dị thuật tên là Đại La Thiên Thuật, khí mạch

yếu kém không thể tu luyện, thông qua việc kiểm tra thi thể Trương Nam Thiên, phát hiện khí mạch của hắn ta bình thường như những võ giả khác, giống như bị người khác cưỡng ép đả thông.】

【Đưa ra giải thích: Sử dụng loại linh quả nào đó】

【Ba, Trần Khang là người phá án thứ ba, Trương Nam Thiên sử dụng linh quả, tỷ lệ tử vong rất cao, tu luyện Đại La Thiên Thuật cũng rất nguy hiểm, tại sao hắn ta phải mạo hiểm như thế? Việc này thực không hợp lý】

【Đưa ra giải thích: Có người biết được nhược điểm của hắn, hắn muốn diệt trừ tận gốc tai họa, cho nên mạo hiểm liều mạng】

【Bốn, Lý Quân là người phá án thứ tư, nếu như Trương Nam Thiên thật sự muốn diệt trừ tận gốc tai họa thì càng không thể tự sát, nên chờ đối phương tới cửa, giết hắn, hơn nữa nếu đã nhập ma, cả nhà chết hết, theo lý thuyết không phải nên quyết một trận sống mái với triều đình sao? Đây là phản ứng bình thường của một người thường, chẳng lẽ lúc chết đi lại hoàn toàn tỉnh ngộ? Việc này không hợp lý.】

【Đưa ra giải thích: Hắn ta có một đứa con nối dõi, không thể diệt trừ tận gốc tai họa, hy vọng bản thân dùng cách tự sát để triều đình buông tha cho con nối dõi duy nhất của hắn ta, thậm chí nói cho con nối dõi của hắn biết nơi cất giấu tiền bẩn, lập công chuộc tội.】

【Năm, Chu Bách là người phá án thứ năm, con nối dõi của Trương Nam Thiên đã chết ở nơi hoang đã, hơn nữa gân mạch bị đứt gãy, Trương Nam Thiên đã hy vọng triều đình tha cho cậu ta, tại sao lại phá hủy gân mạch của cậu ta? Có khả năng là hắn giết.】

【Đưa ra giải thích: Đây là con trai của quản gia, không phải con trai của Trương Nam Thiên, hắn ta muốn tha cho đối phương, nhưng tâm trí trầm luân, đánh ra một chưởng, thời khắc mấu chốt, lại khôi phục lý trí, thu hồi tay, chỉ đánh vỡ gân mạch của đối phương, nhưng đối phương vẫn bị chết.】

Kết quả cuối cùng năm phần hồ sơ đưa ra cho Hứa Thanh Tiêu chính là.

Trương Nam Thiên tham ô hai mươi triệu lượng bạc trắng, bị người khác phát hiện, dùng việc này để uy hiếp hắn, vì để diệt trừ tận gốc tai họa, hắn ta mạo hiểm tu luyện dị thuật sử dụng linh quả, kết quả tâm trí trầm luân, đánh gục cả gia đình, sau đó tạo thêm vết thương mới. Lúc khôi phục chút lý trí cuối cùng, phát hiện thảm cảnh này, hắn ta cảm thấy vô cùng bi phẫn, nhìn thấy con trai quản gia, hắn ta bảo người này chạy trốn và nói cho người này biết vị trí cất giấu tiền bẩn, kết quả tâm ma lại tái phát, đánh vỡ gân mạch toàn thân con trai quản gia.

Kết án.

Nói chính xác hơn thì Trương Nam Thiên tự biết nghiệp chướng nặng nề, trước khi chết sám hối, lúc khôi phục một chút lý trí đã nói ra tung tích của tiền bẩn, bảo con trai quản gia đi báo cho triều đình, nhưng không ngờ đối phương vẫn bị đánh chết.

Cho nên tung tích của tiền bẩn không rõ nơi nào.

Tất cả xem ra hợp tình hợp lý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu càng xem càng cảm thấy không đúng.

Càng xem càng cảm thấy có vấn đề.

Rất nhiều chỗ chi tiết hoàn toàn có vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu viết ra những vấn đề tương ứng trên giấy Tuyên Thành.

Đầu tiên, ăn hối lộ hai mươi triệu lượng bạc trắng, thật sự là vì muốn giàu sang? Một phủ quân, còn cần ngân lượng làm chi? Vì sao lại cần hai mươi triệu lượng bạc trắng? Hai triệu lượng cũng đủ rồi mà.

Khả năng: Bạch Y Môn!

Chương 293: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (4)

Thứ hai, có người biết được nhược điểm của ta, đi uy hiếp Trương Nam Thiên, vậy thì tại sao Trương Nam Thiên không chạy trốn trước? Một hai phải đi tu luyện dị thuật? Diệt trừ tận gốc đối phương? Nếu thật sự là như thế, vậy có thể bỏ qua khả năng Trương Nam Thiên là Bạch Y Môn.

Đã là người của Bạch Y Môn rồi, trực tiếp để Bạch Y Môn đi xử lý loại người này không phải là ổn rồi sao?

Khả năng: Thực lực của đối phương rất mạnh, là người triều đình, thân phận không thua kém hắn.

Thứ ba, vì sao Trương Nam Thiên không chạy trốn? Mặc dù thân phận đối phương không thua kém gì bản thân, thực lực cũng mạnh hơn, vậy cùng nhau chia của, cùng lắm thì bản thân lấy ít hơn một chút, chỉ cần bảo vệ sinh mệnh, tất cả vẫn còn hy vọng, cùng lắm mỗi người một nửa, chia ba bảy cũng không khó chấp nhận, chỉ là hơi khó chịu một chút, nhưng ít nhất kéo ngươi nhúng chàm rồi, về sau có thể kiềm chế lẫn nhau.

Khả năng: Đối phương muốn toàn bộ, hoặc là chín phần, nói cách khác Trương Nam Thiên không cần phải cá chết lưới rách, mạo hiểm tu luyện dị thuật như vậy.

Nhưng mà bụng to như thế nào cũng không đến mức muốn nuốt trọn vậy chứ? Trực tiếp đòi chín phần? Ngân lượng người ta tham ô, ngươi há mồm đòi chín phần, ai mà chịu cho được?

Nếu thiệt tình muốn hợp tác, chia đôi, bốn sáu, hoặc là bảy ba đều còn hiểu được, ba bảy đã là cực hạn rồi. Ỷ lại vào việc bản thân nắm giữ nhược điểm của đối phương, nhưng hậu quả của việc đòi phân chia ba bảy chính là sau này sẽ bị người ta gây rối.

Cho nên cách thích hợp nhất chính là chia đôi, mỗi người một nửa, ngươi mười triệu lượng, ta mười triệu lượng, xảy ra

chuyện thì cùng nhau chạy, cũng tiện giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng dựa theo kịch bản của Trương Nam Thiên, hẳn là không thể thương lượng, cái giá mà đối phương đưa ra quá cao.

Đương nhiên cũng có một khả năng, đó chính là Trương Nam Thiên giả vờ đồng ý, nhưng trên thực tế lại lén đi tu luyện dị thuật.

Nhưng còn một vấn đề.

Tại sao phải mạo hiểm như vậy, ngươi nói xem, tu luyện dị thuật cũng đã rất nguy hiểm đến tính mạng rồi, huống hồ còn thêm một linh quả.

Gần như chết chắc rồi.

Có một chiến lược đầu tư nổi tiếng có thể áp dụng vào câu chuyện này.

Cho ngươi một cái nút, ngươi ấn một lần có thể nhận được một trăm triệu, nhưng có xác suất 0,01% ngươi sẽ trực tiếp tử vong.

Đa số mọi người sẽ lựa chọn ấn một lần, dù sao trong mắt bọn họ xác suất 0,01% có thể xem như cực thấp rồi, gần như không thể chết, nhưng nếu thắng thì sẽ thắng một trăm triệu.

Nhưng mà 99% kẻ có tiền, bọn họ sẽ không ấn cái nút này, bởi vì cho dù là 0,01% nguy hiểm chí mạng, bọn họ cũng không dám đi xử lý.

Có thể nói là sức hấp dẫn của một trăm triệu đối với bọn họ không lớn.

Hai mươi triệu lượng tiền bẩn đối với Trương Nam Thiên, cho dù là ba phần vẫn tiêu xài cả đời không hết, chỉ cần là người có chút lý trí sẽ cắn răng đồng ý nhận ba phần, nếu nhận được năm phần thì quả thực là niềm vui bất ngờ.

Trả thù hay không trả thù là chuyện sau này, ít nhất sẽ không gấp gáp đi tu luyện dị thuật như vậy chứ?

Nếu đối phương cứ đòi chín phần, thậm chí độc chiếm toàn bộ, vậy thì tại sao người này lại tham lam như thế? Đây không

phải là ép người ta trở mặt sao?

Cho nên trong việc này có ẩn tình khác.

Không, không phải có ẩn tình khác, mà là điểm đáng ngờ ghi chép đầy trên trang giấy.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc xem xét hồ sơ hết lần này đến lần khác, hắn muốn ra chi tiết bị bản thân bỏ qua.

Một lần, ba lần, năm lần, mười lần, hai mươi lần.

Một canh giờ, hai canh giờ.

Ước chừng Hứa Thanh Tiêu đã xem suốt hai canh giờ, rốt cuộc hắn phát hiện một chi tiết bị bỏ qua.

"Năm người phá án này, lúc vừa mới bắt đầu tra án đều đưa ra quan điểm tương ứng, tìm được sơ hở trong nháy mắt. Nhưng mỗi người phá án đều có cách giải thích cho nghi vấn bọn họ đặt, bọn họ đang che giấu cái gì."

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu nhìn chằm chằm vào năm phần hồ sơ.

Ngươi phá án trong năm phần hồ sơ đầu tiên đều có lập luận chặt chẽ, logic rõ ràng, có thể lập tức giải thích được quan điểm của bản thân.

Phần đầu tiên như vậy, Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy cái gì.

Phần thứ hai như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy cái gì.

Nhưng phần thứ ba, thứ tư và thứ năm đều là một kịch bản giống nhau y đúc, hơn nữa đều là cách nhau hơn mười ngày.

"Có người đang uy hiếp bọn họ!"

Đột nhiên, Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một khả năng, trong quá trình năm người này phá án, thật sự đã tra được một vài vấn đề, nhưng khi tiếp tục tiến hành điều tra lại gặp phải trở ngại, bọn họ liền thay đổi cách nói.

"Người đâu!"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Quyển lại ở bên ngoài lập tức tiến vào.

“Hứa đại nhân, sao vậy?”

Quyển lại hơi sợ hãi nói.

“Triệu tập năm người này tới Hình bộ.”

Hứa Thanh Tiêu lấy ra hồ sơ, giao cho đối phương.

Người đối diện lập tức tiếp nhận hồ sơ, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi đến kho công văn, trước tiên tìm kiếm tư liệu thông tin của bọn họ, sau đó lại triệu tập bọn họ tới Hình bộ.

Mười lăm phút sau, Quyển Lại trở lại.

Cầm theo năm phần hồ sơ, đồng thời trên mặt lộ vẻ ngại ngùng.

“Đại nhân, thuộc hạ mang đến hồ sơ thuộc về năm người này.”

“Chỉ là phỏng chừng không thể triệu tập được năm người này.”

Đối phương cười khổ nói.

“Không triệu tập được? Vì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Bốn người sau đều đã chết, người đầu tiên điên rồi.”

Quyển lại cười khổ nói.

“Đã chết? Điên rồi?”

Hứa Thanh Tiêu hơi chặc lưỡi, hắn thật sự không ngờ kết quả lại như thế này.

Không phải Hứa Thanh Tiêu không nghĩ tới kết quả này, nhưng Hứa Thanh Tiêu không tin vào kết quả này.

Việc này không phải rõ ràng cho người khác biết chuyện này có quỷ rồi sao, toàn bộ năm người tự tay phá án đã chết, gần như là chỉ vào mũi Hình bộ nói, các ngươi tốt nhất đừng điều tra chuyện này.

Hừm.

Hứa Thanh Tiêu mở ra hồ sơ của năm ngươi, hắn lập tức tập trung tất cả tinh thần vào vụ án này.

Lý Kiến Toàn, Trương Vọng, Trần Khang, Lý Quân, Chu Bách.

Hồ sơ của năm người được mở ra, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc xem xét.

【 Lý Kiến Toàn 】

Võ Nguyên năm thứ bốn mươi bảy, mùng ba tháng ba, bởi vì phá án quá cấp tiến, bị kẻ địch ám toán, đánh chưởng vào đỉnh đầu, hôn mê mấy tháng, khi tỉnh lại đã thành ra điên khùng.

【 Trương Vọng 】

Võ Nguyên năm thứ bốn mươi chín, mùng bảy tháng mười, thi uống một trăm vò rượu với người khác, chết vì say xỉn ở Hồng Hương Lâu.

【 Trần Khang 】

Võ Nguyên năm thứ năm mươi mốt, mùng hai tháng giêng, nhiễm bệnh phổi, hết thuốc cứu chữa, chết trong nhà.

【 Lý Quân 】

Vay nợ mấy ngàn lượng cờ bạc, vì để trả nợ cờ bạc, bắt cóc viên ngoại và phú thương ở địa phương, bị bắt tại trận, mùng năm tháng hai Võ Nguyên năm thứ năm mươi hai bị Hình bộ bêu đầu thị chúng.

【 Chu Bách 】

Thông dâm với người khác, bị bắt tại trận, dưới tình thế cấp bách, ngộ sát người khác, mùng năm tháng bảy Võ Nguyên năm thứ năm mươi hai bị Hình bộ bêu đầu thị chúng.

–

Chương 294: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (5)

Năm phần hồ sơ xuất hiện ở trước mặt, nguyên nhân chết cũng được giải quyết xong xuôi.

Một người bị thương ở phần đầu, trở nên điên điên khùng khùng, bốn người còn lại say rượu chết, nhiễm bệnh phổi, bắt cóc phú thương viên ngoại, thông dâm giết người, bị Hình bộ bêu đầu thị chúng.

Cách chết không có gì kỳ quặc, đấu rượu trăm vò, không chết cũng tàn.

Nhiễm bệnh phổi cũng không phải không có khả năng.

Còn về cái chết của hai người sau cũng có vẻ hợp lý, là bị Hình bộ xử quyết, quang minh chính đại.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không ngốc.

“Lấy hồ sơ của những người này mang tới đây.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn muốn xem hồ sơ của mười bốn người còn lại.

Người đối diện không dám lề mề, lập tức đi đến kho công văn.

Lại là mười lăm phút sau, đối phương mang hồ sơ tới, đặt trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu xem từng phần hồ sơ

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mười bốn người đúng là không một ai xảy ra chuyện, còn đang sống sờ sờ.

Ơ, không đúng, cuối cùng có một người chết, người này công kích sai lầm trong quá khứ của Võ Đế khi bắc phạt, sau đó bị chém đầu thị chúng.

Cái chết này rất bình thường, Võ Đế lúc tuổi già đã chết rất nhiều người, cũng liên lụy rất nhiều người.

Võ Đế tại vị tròn năm mươi ba năm.

Nói cách khác Chu Bách bị bêu đầu thị chúng vào năm tháng trước khi nữ đế đăng cơ.

Có vấn đề.

Có vấn đề.

Có vấn đề rất lớn.

“Hai mươi triệu lượng bạc trắng.”

“Phủ quân Trương Nam Thiên.”

“Năm người phá án, không chết thì cũng bị điên.”

“Đây là một cảnh cáo, cũng là một thái độ.”

“Có người mong muốn vụ án này bị đóng mãi mãi, không muốn bất kỳ ai tiếp tục điều tra.”

Toàn bộ manh mối bị chặn đứt, hơn nữa sự tình cũng đã trôi qua hơn mười năm, hiện tại muốn điều tra lại rất khó, nếu trôi qua thêm mười năm hai mươi năm thì càng không thể điều tra rõ vụ án này.

“Muốn tra ra tiền bẩn.”

“Nhất định phải bắt được kẻ chủ mưu phía ra.”

“Nếu không vĩnh viễn đừng hòng tra ra tiền bẩn được cất giấu ở nơi nào.”

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ đạo lý này.

Hắn ngồi trầm tư trong phòng chủ sự.

Nhưng một lát sau, trong mắt Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên lóe sáng.

“Không đúng!”

“Không đúng!”

“Phần hồ sơ này, bệ hạ và từ trên xuống dưới Hình bộ đều đã xem qua, thậm chí trong Lục bộ cũng có người xem qua.”

“Ta có thể nghĩ đến điểm này, không thể nào đám người này lại không nghĩ ra.”

“Đặc biệt là người của Hình bộ, thậm chí bọn họ đã đoán được vài kẻ hiềm nghi rồi.”

“Nhưng tại sao bọn họ không tiếp tục điều tra?”

“Bọn họ không dám tiếp tục điều tra, địa vị của ngươi liên can đến vụ này nhất định rất cao, cao đến mức Lục bộ không dám đụng đến.”

“Thậm chí Võ Đế lúc già cũng không dám tiếp tục điều tra, hoặc vì củng cố đại cục, ông ta không thể điều tra!”

“Lục Bộ không dám điều tra! Võ Đế không muốn điều tra!”

“Tại sao hiện tại lại giao việc này cho ta?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn chặt mày, từng suy nghĩ lướt qua trong đầu.

“Hình bộ muốn ta ăn không ngồi rồi, cho nên giao việc này cho ta, là muốn cố ý bắt nạt ta.”

“Còn bệ hạ là bởi vì việc ta đại náo Hình bộ nên để ta điều tra rõ việc này, từ đó lấy công chuộc tội.”

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu suy luận.

Phần hồ sơ này đã không còn là củ khoai lang phỏng tay rồi, liên can quá nhiều thứ, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của mình.

Bản thân không nên nhận, cũng không thể đi nhận.

Người mà Lục bộ cũng không dám động, mình động vào được sao?

Thật sự không sợ chết sao?

Có lý đi khắp thiên hạ không sai, nhưng vấn đề là, trước khi người tìm được lý lẽ, xử lý ngươi luôn không phải là được rồi sao?

“Đợi đã!”

Giờ khắc này Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu thấu rồi.

“Ta tới Hình bộ, là do bệ hạ an bài.”

“Về lý thì nên đi Lễ bộ, hoặc Công bộ, nha môn thanh thủy, tư lịch vài năm cũng được, ở không cũng được nốt.”

“Không thể để cho ta đến Hình bộ, nếu thật sự muốn phát huy tài năng của ta thì nên để cho ta đi Hộ bộ, phát triển kinh tế Đại Ngụy.”

“Người trong thiên hạ đều hiểu lầm văn chương của ta là văn nghị luận, nhưng bệ hạ là người rõ ràng nhất.”

“Đầu tiên bà là sắp xếp ta đi Lại Bộ, tất nhiên đại thần cả triều sẽ không đồng ý, cho nên bệ hạ lấy lui làm tiến, an bài ta vào Hình bộ, nhưng bệ hạ vàng hiểu rõ một đạo lý, Hình bộ Thượng thư khẳng định sẽ gây khó dễ cho ta.”

“Cho nên bệ hạ đã dự đoán được Hình bộ Thượng thư sẽ giao phần hồ sơ này cho ta.”

“Thậm chí nàng cũng dự đoán được, ta nhất định sẽ đại náo Hình bộ, cho nên đây là vì sao ta trượng hình quan viên trên dưới Hình bộ, chỉ có lúc trượng hình Thượng thư, mới tuyên ta vào cung.”

“Đại náo Hình bộ, để ta trút giận, làm dịu lửa giận trong ta.”

“Đến thời khắc mấu chốt thì đi ngăn lại, bảo toàn thể diện cho Hình bộ Thượng thư, thấy đến thời điểm thích hợp liền bảo dừng không để tới mức trở mặt hoàn toàn.”

“Hình bộ Thượng thư lửa giận bừng bừng, tất nhiên sẽ gây chuyện với ta, mà bệ hạ để cho ta điều tra vụ án này, dập tất sự căm phẫn của mọi người.”

“Nhìn như đang thiên vị, trên thực tế bệ hạ muốn cho ta tiếp nhận vụ án này.”

“Nàng muốn bắt được kẻ chủ mưu phía sau.”

Hứa Thanh Tiêu thông suốt rồi.

Từ thời khắc bản thân thượng triều, thậm chí từ khi bản thân được bệ hạ tuyên vào kinh thành, nàng ta cũng đã nghĩ tới bước này.

Tốt!

Đúng là tốt ghê.

Lời của cổ nhận đúng là không lệch đi đâu được.

Chơi với vua như đùa với hổ.

An bài một chức vị cỏn con thế mà lại tính kế với Lục bộ và tất cả mọi người, mỗi người mỗi việc, nữ đế đều đã nghĩ tới, hơn nữa tất cả mọi người đều làm việc theo từng bước tính của bà ta.

Con người này rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào.

Nghĩ đến giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu câm nín rồi.

Câm nín triệt để luôn.

Qua một lúc lâu sau, Hứa Thanh Tiêu đánh sượt một hơi thật dài.

Vụ án này phải điều tra ra toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành rồi.

Hơn nữa bản thân sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, nói đúng hơn thì, chính mình cũng không sợ có nguy hiểm gì.

Bởi vì vụ án này là nữ đế muốn điều tra, vậy thì không thể nào nàng ta để cho người khác cản trở.

Mọi trở ngại trước mặt vị hoàng đế này đều không là cái đinh gì.

“Là tra án và cũng là bệ hạ đang thử thách ta.”

Đồng thời Hứa Thanh Tiêu còn hiểu rõ một việc khác.

Nếu bản thân thực sự tiếp nhận vụ án này, khẳng định sẽ phải làm chút chuyện, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, quyền lực tiền tài sắc đẹp. Nếu bản thân cũng giống như năm người phía trên, bị người ta mua chuộc, hoặc bị người ta đe dọa, vậy thì kết cuộc của bản thân cũng chả tốt lành gì.

Sớm hơn nửa bước.

Hứa Thanh Tiêu có chút may mắn, bản thân đã nhìn thấu mọi việc sớm hơn nửa bước.

Nếu chờ đến khi bản thân ngây ngốc hiểu ra trong quá trình phá án, có khả năng phiền toái đã đến rồi.

Chương 295: Điều Tra Vụ Án, Hung Thủ Đứng Sau, Nữ Đế Như Yêu Quái, Đào Hoa Hiện! (6)

Nữ đế đang thử thách mình, một là năng lực làm việc, thứ hai có thể dốc sức vì nàng hay không, nếu năng lực làm việc không ổn, nhưng lại trung thành và tận tâm với bệ hạ thì kiếm được một công việc ổn định.

Nếu năng lực làm việc rất tốt, nhưng không dốc sức vì nàng, vậy thì nguy to.

Nếu năng lực bình thường, còn không dốc sức vì nàng, phỏng chừng chính là chỉ có thể ở lại nha môn thanh thủy cả đời.

“Ôi triều đình.”

“Thật sự là làm người ta mê đắm, lại làm người ta hãi hùng khiếp vía.”

Hứa Thanh Tiêu tự nhủ thầm, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự kiên nghị.

Tuy rằng đã đoán trễ ý nghĩ của nữ đế.

Nhưng về tình có thể tha thứ, dù sao bản thân vừa mới vào triều đình, có thể đoán được trước nửa bước đã khá lắm rồi.

Nói một câu khó nghe, chỉ sợ Lục bộ Thượng thư chắc là cũng vừa mới nhận ra nhỉ?

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy đi ra khỏi Hình bộ.

Tan tầm, đi tản bộ.

Mà cùng lúc đó.

Trong Văn Cung Đại Ngụy.

Tả thừa tướng Trần Chính Nho ngồi ở bên trái, theo thứ tự đi xuống chính là Lễ Bộ Thượng thư Vương Tân Chí.

Hộ Bộ Thượng thư Cố Ngôn ngồi ở bên phải, Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh theo thứ tự đi xuống.

Trong Văn Cung, vô cùng an tĩnh.

Trần Chính Nho gọi bọn họ tới, lại rề rà không nói, làm mọi người có chút tò mò.

Nhưng ba người đều là Thượng thư, vẫn có phần khôn khéo.

Cũng chính vào lúc này.

Trần Chính Nho cất giọng.

"Chư vị, Đại Ngụy sắp xảy ra chuyện."

Trần Chính Nho lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh nói.

Trong phút chốc, ba người chợt biến sắc.

"Là Hứa Thanh Tiêu sao?"

Trương Tĩnh nhíu mày hỏi.

"Cũng không phải."

Trần Chính Nho lắc lắc đầu, trả lời.

"Vậy là chuyện gì?"

Cố Ngôn nhíu mày nói.

"Vụ án chẩn tai phủ Bình Khâu."

Trần Chính Nho chậm rãi mở miệng, nói ra bảy chữ.

Trong nháy mắt, mọi người lại chợt biến sắc.

"Hứa Thanh Tiêu tra không ra." Nhưng Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh lắc lắc đầu, phản ứng đầu tiên chính là như thế.

Nhưng mà giọng Cố Ngôn vang lên.

"Mắc lừa rồi."

Ánh mắt hắn ta lộ vẻ kinh ngạc, gần như sau khi Trần Chính Nho nói ra những lời này, hắn liền nháy mắt hiểu ra mọi chuyện.

"Mắc lừa rồi?"

"Mắc lừa cái gì mới được?"

Trương Tĩnh nhíu mày chặt hơn, hôm nay hắn bị tức đến hôn mê, đầu óc thật sự có chút không linh hoạt.

“Bệ hạ để Hứa Thanh Tiêu nhậm chức Lại Bộ, lấy lui làm tiến, cuối cùng sắp xếp đến Hình bộ.”

“Ta đây còn tưởng rằng bệ hạ chỉ coi trọng Hứa Thanh Tiêu, lại không ngờ rằng bệ hạ đã tính toán một kế hoạch to như thế.”

Cố Ngôn mở miệng, một câu hắn ta nói ra khiến Trương Tĩnh và Vương Tân Chí bừng tỉnh đại ngộ trong tức khắc.

Hai người ngồi ở một bên, chấn động đến mức câm lặng.

Trước đó bọn họ còn thấy khó hiểu, nhưng Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn đã nói đến nước này.

Không thể nào bọn họ không nghĩ ra.

“Bệ hạ, đúng là khôn ranh như yêu ma.”

Vương Tân Chí cất giọng âu sầu cảm khái, dùng một việc cỏn con như thế chơi đùa Lục bộ xoay vòng vòng không nói, còn đưa tay mưu đồ chuyện này.

“Một cục đá hạ ba con chim!”

Nhưng mà Trần Chính Nho tiếp tục mở miệng, thanh âm có chút cảm khái.

“Thử thách tài trí của Hứa Thanh Tiêu, bắt được kẻ chủ mưu phía sau, chèn ép quyền lực của Hình bộ, một chiêu này của bệ hạ, lấy nhỏ trị lớn, một cục đá hạ ba con chim, đúng là mưu mô cực kỳ, Cố mỗ hổ thẹn không bằng.”

Cố Ngôn nháy mắt hiểu ra hàm ý trong bốn chữ của Trần Chính Nho.

Dùng việc nhỏ như vậy đạt được ba mục đích, hơn nữa tiến thoái một cách tự nhiên, có thể nói là mưu lược tới ngưỡng cực hạn rồi.

Hứa Thanh Tiêu tra án, nếu thật bắt được kẻ chủ mưu phía sau, nếu dẫn tới phiền toái cực lớn, sẽ có thể để Hứa Thanh Tiêu tạm ngừng điều tra, cùng trao đổi lợi ích với đối phương.

Đồng thời thử thách tài năng của Hứa Thanh Tiêu, nếu Hứa Thanh Tiêu ăn hối lộ, bao che phạm nhân, có thể trực tiếp trục

xuất, nếu Hứa Thanh Tiêu cương trực công chính, còn dốc sức vì bệ hạ, sẽ được trọng dụng.

Hơn nữa sắp xếp người của Công bộ vào Hình bộ, chỉ cần mỗi điểm này thôi, đối với nữ đế mà nói cũng đã là thắng rồi.

"Kẻ chủ mưu phía sau vụ án này liên can quá lớn, tiên đế cũng có vẻ chiếu cố, bệ hạ tra rõ án này, có thể dẫn đến một vài… chấn động hay không?"

Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí mở miệng, trong ngữ khí tràn ngập sự lo lắng.

"Không nhất định, ta đây cũng chỉ là suy đoán kẻ chủ mưu là ai, không nhất định sẽ là hắn, chỉ cần không phải người đó thì bất kể là kẻ nào đi chăng nữa, đều sẽ không dẫn đến đại sự."

Trương Tĩnh lập tức mở miệng.

Bọn họ không biết là xem xét hồ sơ này bao nhiêu lần, bọn họ biết rõ nhiều chuyện hơn Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí đã biết ba người là nghi phạm rồi.

"Bất kể có phải hay không, cần phải chuẩn bị kỹ cãng, phòng ngừa tất cả biến cố."

Trần Chính Nho mở miệng, hắn mặc kệ là ai, phòng bị tương lai không hề sai.

"Ừ!"

Ba người gật gật đầu.

Trần Chính Nho lại thầm tự nhủ.

"Hy vọng đừng nhanh quá."

Hắn lẩm bẩm, còn ba vị Thượng thư có vẻ có chút trầm mặc.

Bọn họ hiểu hàm ý trong câu này của Trần Chính Nho.

Giờ này khắc này.

Trong kinh thành.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu đi ra từ Hình bộ, liền đi dạo quanh kinh thành, xem như giải sầu, cũng là đang tự suy ngẫm vài việc.

Chuyện hôm nay, cần phải từ từ tiếp thu.

Chỉ là trong lúc Hứa Thanh Tiêu tùy tiện đi dạo.

Một thứ, nháy mắt thu hút chú ý của Hứa Thanh Tiêu.

Một đóa đào hoa.

Nói đúng hơn là một đóa thật lớn đào hoa, được đúc từ một cục đá, bên trên sơn màu hồng nhạt.

Giống y đúc… hoa đào trên thư của Bạch Y Môn.

Nhìn kiến trúc có biểu tượng hoa đào, Hứa Thanh Tiêu bỗng cảm thấy có chút cảm giác đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng đã biết được ý nghĩa phong thư của Bạch Y Môn.

Chính là hẹn bản thân đến đây gặp mặt.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều, xoay người rời đi.

Nguyên nhân không gì khác ngoài việc trong thời khắc mấu chốt này, nói một câu không dễ nghe, khắp nơi đều có người theo dõi mình.

Bệ hạ đã hạ chỉ, để chính mình tiếp nhận vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, tạm thời không nói kẻ chủ mưu có đến gây chuyện với mình hay không, Lục bộ cũng sẽ phái người theo dõi chính mình.

Nếu là lúc này đi theo gặp mặt môn đồ Bạch Y Môn chính là chịu chết.

Còn nữa dù sao đã kéo dài thời gian như vậy rồi, không bằng cứ kéo thêm, việc này cũng không quan trọng.

Xoay người rời đi.

Hứa Thanh Tiêu về tới học đường, đám Dương Hổ đã chờ ở đây từ lâu, không nói thêm gì, Hứa Thanh Tiêu giao cho bọn họ lệnh bài thân phận của họ, rồi sau đó chỉ để lại một câu.

“Ta phải phá án, mấy ngày nay phải chuẩn bị bôn ba một chuyến, là vụ án lớn đó.”

Sau khi nói xong câu này, sáu người nhìn nhau, ngay sau đó trong ánh mắt tràn ngập sự kích động.

Chương 296: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (1)

Vừa đến đây đã nhận vụ án lớn, đúng là kích thích.

“Đừng nhìn nữa, mau đi luyện võ, sắp phải phá vụ án lớn rồi, không được lơ là.”

“Các huynh đệ, lần này chỉ cần chúng ta làm tốt, về sau chính là vinh hoa phú quý, nhưng có khả năng sau vụ án này, huynh đệ chúng ta không còn được ở cạnh nhau nữa.”

“Phải cẩn thận một chút.”

Dương Hổ mở miệng, tuy rằng lời nói có chút tàn khốc, nhưng mọi người đều hiểu, Hứa Thanh Tiêu nói là vụ án, khẳng định cực kỳ nguy hiểm.

Mấy người không nói nhiều, nhanh chóng chạy đi luyện võ, gia tăng một chút năng lực tự bảo vệ bản thân.

Một canh giờ sau, giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Dương Hổ, đưa phong thư này đến Hình bộ đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, từ trong cửa sổ ném phong thư vào tay Dương Hổ.

“Rõ đại nhân.”

Dương Hổ không nhiều lời, cầm lấy phong thư đi thẳng đến Hình bộ đi.

Sau khi đến Hình bộ Dương Hổ giao phong thư cho quyển lại Hình bộ, báo là Hứa Thanh Tiêu gửi thư tới, người đối diện lập tức kinh sợ, không dám chậm trễ.

Nội dung trong thư cũng rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu trên cơ bản sẽ không tới Hình bộ trong vòng một tháng, hắn muốn tra rõ vụ án này, xem như thư xin nghỉ phép.

Nhưng phong thư này vừa truyền ra thì gần như không cần tốn nhiều thời gian, đã truyền đến tai toàn bộ những người quyền

quý trong khắp kinh thành.

Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận Vụ án cứu tế phủ Bình Khâu rồi, chuyện này tự nhiên tác động đến tâm tư của rất nhiều người trong triều dã.

Ngày hôm nay, rất nhiều người gặp mặt đều sẽ bàn tán sự việc này.

Trong Văn Cung Đại Ngụy.

Trần Chính Nho, Lễ Bộ Thượng thư Vương Tân Chí cùng với Tôn Tĩnh An ngồi chung một chỗ, cả ba người đều là Nho đạo, một vị Tể tướng, một vị Thượng thư, còn có một vị Nho quan Tôn Tĩnh An.

"Hứa Thanh Tiêu sai người truyền tin đến Hình bộ, chắc chắn hắn biết được nội dung phong thư sẽ bị truyền ra ngoài, đây là muốn nói cho triều dã biết, hắn sẽ điều tra rõ việc này, hai vị thấy như thế nào?"

Trần Chính Nho mở miệng, hắn liếc mắt một cái liền biết mục đích Hứa Thanh Tiêu phái người đưa thư là gì, đơn giản chính là nói cho triều dã biết, Hứa Thanh Tiêu hắn sắp bắt đầu điều tra phá án.

"Với sự thông tuệ của Hứa Thanh Tiêu, hẳn là hắn ta đã phát giác ra vài thứ. Vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, ta đây đã xem đi xem lại hồ sơ hơn chục lần, năm người phá án đầu tiên bốn chết một điên, rõ ràng có vấn đề. Người liên can đến vụ việc này, những năm gần đây ta cũng đã đoán được một vài người, cũng không biết Hứa Thanh Tiêu có đoán ra được chưa."

Vương Tân Chí mở miệng, tuy hắn không phải người của Hình bộ, nhưng năm đó vụ án này liên can quá lớn, ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ, quan viên Lục bộ đều tham dự trong đó, cũng chia ra từng nhóm thẩm tra hồ sơ này. Với trí tuệ của bọn họ thì việc Hứa Thanh Tiêu có thể nghĩ đến, bọn họ cũng có thể nghĩ đến, hơn nữa cộng thêm hiểu biết về thế cục trong triều đình, bọn họ đã có nghi phạm mục tiêu.

"Chúng ta đều trúng kế của bệ hạ, hiện giờ bệ hạ muốn lật lại vụ án này, không biết dụng ý của bệ hạ ra sao, nhưng dù thế nào, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không phá được vụ án này."

Tôn Tĩnh An lắc lắc đầu, hắn cũng biết bản thân trúng kế của bệ hạ, nhưng mặc dù là như thế, Tôn Tĩnh An vẫn cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ không phá được vụ án này.

Lý Chính Nho cùng Vương Tân Chí không nói gì, cũng không phải là có ý kiến khác, bởi vì bọn họ cũng có suy nghĩ như thế.

"Vụ án này liên can quá lớn, kẻ chủ mưu phía sau bất kể là người nào cũng sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn đối với triều đình, hơn nữa trong đó một vị…"

Một lát sau, Vương Tân Chí mở miệng, chỉ là lúc nói tới đây, liền không tiếp tục nói nữa.

Hai người đều hiểu ý hắn ta.

"Bất kể là ai, vụ án này không lời giải."

Tôn Tĩnh An lắc lắc đầu, nói ra quan điểm của bản thân.

"Người phá án thì bốn chết một điên, tất cả manh mối liên quan đều bị chặn dứt, lúc trước Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh đại nhân tự mình điều tra, cũng không điều tra bất cứ kết luận nào."

"Bất kể kẻ chủ mưu phía sau có phải bọn họ hay không, muốn định tội bọn họ thì ít nhất phải có nhân chứng, vật chứng, thiếu một thứ cũng không được, chỉ có nhân chứng thôi cũng vô dụng, chỉ có vật chứng cũng vô dụng nốt, cần phải đầy đủ nhân chứng vật chứng, mới có thể định tội."

"Bệ hạ cho Hứa Thanh Tiêu thời gian một tháng, Hứa Thanh Tiêu cho dù có kỳ tài ngút trời, hắn cũng không có khả năng phá giải vụ án này, toàn bộ nhân chứng liên quan đã chết ở trong nhà Trương Nam Thiên, vật chứng liên quan, trừ phi có thể tìm được hai mươi triệu lượng bạc tham ô, nếu không thì không thay đổi được gì."

"Ta nghĩ, bệ hạ lần này, là mượn cơ hội thử thách Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng có ý cảnh cáo."

Tôn Tĩnh An nói thẳng ra, ông ta không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể phá giải vụ án này. Nguyên nhân mấu chốt ở chỗ, không hề có nhân chứng vật chứng để định tội, tìm được hai mươi triệu lượng bạc trắng rồi thì sao? Nếu không có nhân

chứng thì không thay đổi được gì, nếu tìm được nhân chứng mà không tìm thấy vật chứng, cũng không hề có bất kỳ tác dụng gì.

Bởi vì đia vị của kẻ chủ mưu quá cao rồi.

“Ừ.” Vương Tân Chí gật gật đầu, hắn tán thành lời nói của Tôn Tĩnh An.

Nhưng mà Trần Chính Nho lại có chút cảm khái nói.

“Nếu như đổi lại là bất kỳ người nào khác, ta đều sẽ tán thành lời của Tôn nho, nhưng Hứa Thanh Tiêu thì không biết vì sao, ta cảm giác hắn ta có thể làm nên chuyện.”

Trần Chính Nho cũng không biết vì sao bản thân lại có cảm giác như vậy, chính là cảm thấy có lẽ Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể phá án.

“Trần nho, sở dĩ ông cảm giác như thế, là bởi vì Hứa Thanh Tiêu này quá biết cách tạo dựng tiếng tăm.”

“Chư vị có phát hiện ra không, Hứa Thanh Tiêu trước tiên có thiên cổ danh từ, dùng để lấy lòng võ quan, rồi sau đó thể hiện tuyệt thế văn chương trong kỳ thi phủ, từ đó nổi danh kinh đô, nhưng khi đó tiếng tăm của hắn ta vẫn bị hạn chế.”

“Vì để danh tiếng của bản thân vang rộng hơn, Hứa Thanh Tiêu mắng nhiếc Nghiêm nho, liền nổi danh sau một trận chiến, rồi lại nhập kinh, khiến Hình bộ long trời lở đất, việc này là vì mục đích là gì? Không gì khác ngoài nổi tiếng thôi.”

“Tuy là tai tiếng, nhưng cũng là nổi tiếng, hiện giờ Đại Ngụy có ai không biết Hứa Thanh Tiêu? Thậm chí danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu vượt qua ngoài Đại Ngụy rồi, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã phải trả cái giá gì?”

“Cũng chính bởi vì tạo dựng tiếng tăm như thế, cho nên Trần nho có cái nhìn kỳ lạ với hắn, nhưng ở trong mắt ta, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là may mắn gặp thời thôi, chung quy chẳng ra thể thống gì.”

Chương 297: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (2)

Tôn Tĩnh An nghiêm túc nói, hắn thừa nhận Hứa Thanh Tiêu có tài hoa, nhưng hắn càng nhận định là tài hoa của Hứa Thanh Tiêu không ly kỳ như lời đồn, đơn giản biết tạo tiếng tăm lại gặp thời mà thôi.

Tâm thuật bất chính như thế, tương lai thành chẳng làm nên tích sự gì.

"Ôi."

Trần Chính Nho thở dài, ông nhìn thoáng qua Tôn Tĩnh An, không có trả lời, một là không biết trả lời như thế nào, hai là ông nhìn ra được, Tôn Tĩnh An có địch ý rất lớn với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà việc này cũng hợp tình hợp lý, dù sao Tôn Tĩnh An trung thành với Chu Thánh, thề sống chết bảo vệ Chu Thánh, hiện giờ Hứa Thanh Tiêu nhất quyết lập nên học thuật mới, Tôn Tĩnh An có địch ý với hắn là chuyện quá đỗi bình thường, nếu Tôn Tĩnh An không có địch ý với Hứa Thanh Tiêu thì mới có vấn đề.

"Thôi, thôi, sai người đi theo dõi Hứa Thanh Tiêu, có bất luận gió thổi cỏ lay gì, phải về báo cáo đầu tiên."

Trần Chính Nho không có nhiều lời, hắn thân là thừa tướng, cần phải quan sát rõ mọi thứ, Hứa Thanh Tiêu đã tiếp nhận vụ án này, bất kể Hứa Thanh Tiêu có tra ra hung phạm hay không, hắn cũng phải nắm giữ toàn bộ cục diện.

Một khi phát sinh bất cứ vấn đề gì, phải kịp thời ngăn lại, nếu không sẽ bất lợi với triều đình, với bệ hạ và bá tánh.

Cùng lúc đó.

Trong Hình bộ.

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, Tả thị lang Phùng Kiến Hoa, Hữu thị lang Lý Viễn ngồi trong đại đường.

Thần sắc Trương Tĩnh rất là bình tĩnh, Phùng Kiến Hoa vẫn ổn, dù gì hắn tránh được một kiếp rồi, sau khi Hứa Thanh Tiêu phá rối xong hắn liền quay lại, dù sao vẫn còn rất nhiều công vụ, cứ ở bên ngoài khẳng định không ổn.

Còn Lý Viễn thì có chút u ám nhìn về phía Phùng Kiến Hoa, đều là thị lang, hắn lại chịu khổ ăn hai mươi trượng của Hứa Thanh Tiêu, nếu không phải ngự y đưa tới dược phẩm đặc chế, hắn cũng không thể nào khôi phục nhanh như vậy

"Thư mà Hứa Thanh Tiêu đưa tới, các ngươi xem rồi chứ?"

Trương Tĩnh mở miệng, ngữ khí bình tĩnh nói.

"Xem rồi."

Phùng Kiến Hoa trả lời nói.

Lý Viễn lạnh nhạt mở miệng.

"Hứa Thanh Tiêu thật sự là ngu xuẩn, chỉ sợ phỏng chừng chưa nhận ra vụ án này liên can lớn đến nhường nào, còn tưởng rằng là một nghi án bình thường, thế mà lại dám nhận."

Khẩu khí của Lý Viễn không tốt lắm.

Chỉ là lời này vừa nói ra, Trương Tĩnh lắc lắc đầu.

"Hắn biết đấy."

Ba chữ, làm mặt Lý Viễn biến sắc.

"Thượng thư đại nhân, ngươi nói Hứa Thanh Tiêu biết vụ án này liên can lớn đến nhường nào?"

Lý Viễn có chút bất ngờ.

"Ừ."

Trương Tĩnh gật gật đầu, tuy rằng hắn cũng căm hận Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không bởi vì căm hận mà xem nhẹ tài hoa cùng với thực lực của một người, như vậy chỉ làm bản thân trở nên ngu xuẩn.

“Có thể viết ra danh từ thiên cổ, tuyệt thế văn chương, thiên hạ đệ nhất biền văn, còn là người có danh ngôn thiên cổ, không thể xem thường tài hoa của Hứa Thanh Tiêu. Tuy ta đây căm hận hắn, nhưng chớ có xem nhẹ hắn.”

“Phần hồ sơ này, hẳn là hắn đã đoán được vài phần, ít nhất biết được phía sau hồ sơ này liên can lớn đến nhường nào.”

Trương Tĩnh trả lời như vậy.

Phùng Kiến Hoa cùng Lý Viễn yên lặng trong một tích tắc.

Lời của Trương Tĩnh không có một chút vấn đề nào, tài hoa của Hứa Thanh Tiêu rõ như ban ngày, ngươi có thể nói hắn cuồng vọng, ngươi cũng có thể nói hắn không phải quân tử, nhưng không thể nói tài hoa của hắn nát bét.

Nếu tài hoa của Hứa Thanh Tiêu nát bét, vậy còn ai trong thiên hạ dám nói bản thân tài hoa hơn người?

“Hừ, nếu hắn biết được mà còn dám nhận vụ án này, thì thật sự là ngông cuồng, chẳng lẽ hắn cho rằng bản thân có thể lật được vụ án này?”

Lý Viễn vẫn có chút không vui, nói năng châm chọc.

“Vụ án này liên can quá lớn, Hứa Thanh Tiêu dám tiếp nhận, hắn không sợ sao?”

Phùng Kiến Hoa không hề có tí oán khí nào, dù gì hắn cũng không bị đánh, cho nên hắn không đến nỗi có thành kiến với Hứa Thanh Tiêu như Lý Viễn.

“Chắc hẳn hắn ta đã đoán được đây là ý của bệ hạ, cho nên mới dám to gan tiếp nhận vụ án này.”

“Nếu không thì cho hắn một trăm lá gan, hắn cũng không dám làm chuyện như vậy.”

Trương Tĩnh lên tiếng, hắn ta lập tức hiểu được Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ như thế nào.

Trương Tĩnh nhanh chóng tiếp tục mở miệng nói.

“Chỉ là Hứa Thanh Tiêu vẫn còn quá trẻ con, mặc dù có bệ hạ chống lưng, thì có thể làm được gì?”

“Cho dù bệ hạ muốn lật lại vụ án này, ta cũng thấy không thể nào lật được, vụ án cứu tế phủ Bình Khâu liên can quá lớn, khó có thể tưởng tượng.”

“Năm đó, lúc bản quan vẫn là thị lang đã tiếp nhận vụ án này, cũng đã chịu đủ trở ngại, bệ hạ bảo Hứa Thanh Tiêu phá án trong vòng một tháng, hắn ta sẽ phá án ra sao đây?”

Trương Tĩnh lắc lắc đầu, hắn thân là Hình bộ Thượng thư, năm đó tiếp nhận vụ án này, đường đường là Hình bộ thị lang, nhưng khi tiếp nhận vụ án này cũng gặp rất nhiều trở ngại.

Hứa Thanh Tiêu hiện giờ là một chủ sự, muốn tiếp nhận vụ án này, chỉ sợ phiền toái trở ngại còn nhiều hơn hắn khi xưa.

Còn về việc phía sau Hứa Thanh Tiêu có bệ hạ chống lưng?

Nhưng lúc trước Trương Tĩnh cũng có Võ Đế chống ở sau lưng.

Chẳng qua lúc ấy có hơi rối ren, hiện tại tương đối yên ổn, nhưng kỳ thật hai người không cách biệt lắm.

“Vụ án này tạm không nói liên can quá lớn, hơn nữa đúng lúc xảy ra khi tiên đế đã già, triều dã rung chuyển, bên trong ẩn chứa quá nhiều thứ. Tất cả nhân chứng vật chứng đều không thể tìm thấy, Hứa Thanh Tiêu phá được vụ án này đâu.”

“Nhân chứng quan trọng nhất cũng đã điên rồi, cứ cho là Hứa Thanh Tiêu thực sự có khả năng xử, cũng không thay đổi được gì a.”

Hai người tán thành lời của Trương Thượng thư.

Cũng không phải không xem trọng Hứa Thanh Tiêu, mà là Hứa Thanh Tiêu không giải quyết được ba vấn đề này.

Đầu tiên, không tìm thấy nhân chứng vật chứng.

Thứ hai, sẽ có người cản trở phá án.

Thứ ba, dù là tìm được, có khả năng ngươi cũng không dám lật lại bản án này.

Ba điều trên chính là nguyên nhân căn bản vì sao đến nay vẫn chưa thể xử lý vụ án này.

“Mặc kệ, trước tiên cứ xem thử hắn muốn xử lý vụ án này như thế nào, cứ sai người đi theo dõi Hứa Thanh Tiêu, có bất kỳ động tĩnh nào cũng phải báo cáo lại.”

Trương Tĩnh cũng nghĩ không ra Hứa Thanh Tiêu sẽ phá án ra sao.

Nhưng hắn biết được một điều, Hứa Thanh Tiêu gửi phong thư này tới, khẳng định sẽ dùng mọi cách để phá được vụ án này, hơn nữa thái độ rất nghiêm túc.

Cho nên cứ yên lặng chờ xem thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, gần như toàn bộ quyền quý trong kinh thành, hoặc nhiều hoặc ít đều bàn luận sự việc này, mọi người đều hiểu rõ, Hứa Thanh Tiêu và bệ hạ rất nghiêm túc.

Chỉ là cụ thể việc Hứa Thanh Tiêu muốn phá án như thế nào, khiến cho mọi người nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Chương 298: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (3)

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày hai mươi sáu tháng năm.

Bên ngoài trường học Thủ Nhân, bỗng nhiên xuất hiện vài ít bóng người, tiểu thương mua bán, nghệ sĩ xiếc ảo thuật, trong khoảng thời gian ngắn chung quanh trường học có vẻ rất náo nhiệt.

Kinh thành rất lớn, nhưng có đôi khi cũng không lớn, dưới những ánh nhìn săm soi, nơi hoang sơ hẻo lánh cũng trở nên náo nhiệt đông đúc.

Cũng nhưng vào lúc này, một bóng người đi từ trường Thủ Nhân ra ngoài.

Trong phút chốc có không ít bóng người đi theo sau.

Không bao lâu, lại một bóng người đi ra ngoài.

Lập tức lại có không ít bóng người đi theo.

Cứ lặp lại như thế, tất cả sáu người đám Dương Hổ rời khỏi trường Thủ Nhân.

Đêm hôm ấy.

Văn Cung Đại Ngụy.

Trong nhà của Hình bộ, Hộ Bộ, Binh Bộ, chín vị Quốc công phủ, chư vị Liệt hầu, cùng với rất nhiều quyền quý Đại Ngụy đều xuất hiện vài phần hồ sơ. Đây là ghi chép của những thám tử được bọn họ phái đi theo dõi đám người Dương Hổ.

Trong Văn Cung.

Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An mở hồ sơ ra.

Sau đó hai người khẽ biến sắc.

Hồ sơ như sau.

–

Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi sáu tháng năm.

Thuộc hạ đi theo Lý Kiện cấp dưới của Hứa Thanh Tiêu, một đường đi thẳng đến chợ Bắc. Lý Kiện mua tất cả hai mươi lăm quả trứng gà, hai cân thịt bò, bốn cân thịt dê, cải trắng một cân, rau xanh hai bó, cá viên nửa cân, rồi sau đó trở về trường học.

–

Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi sáu tháng năm.

Thuộc hạ đi theo Lý Khang cấp dưới của Hứa Thanh Tiêu, một đường đi thẳng đến khu chợ Tây. Lý Khang mua hai khối sắt, một dụng cụ điêu khắc băng, một bếp lò bằng đồng, bình rượu thơm, bát giác, vỏ quế, ớt cay, dầu ớt, mỡ bò mỗi thứ nửa cân.

–

Nội dung của mấy phần hồ sơ này gần như đồng nhất với nhau, hôm nay mấy người Dương Hổ Dương Báo đi ra ngoài, có vẻ thần thần bí bí, nhưng mục đích vô cùng bình thường, chính là mua một vài vật dụng hàng ngày.

Không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, nhưng sự việc càng không có vấn đề, càng làm cho bọn họ cảm giác vấn đề còn lớn hơn nhiều.

“Hứa Thanh Tiêu đang làm cái quỷ gì vậy?”

Tôn Tĩnh An nhíu mày, hắn thấy hơi khó hiểu, tuy rằng nói hôm nay mới ngày đầu tiên, cách thời gian bệ hạ giao nhiệm vụ còn hai mươi chín ngày, không cần gấp gáp, nhưng cũng không đến mức… như vậy chứ?

“Bình tĩnh chờ xem.”

Trần Chính Nho không hề nóng vội, khiến Tôn Tĩnh An lấy lại bình tĩnh, xem xem rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì.

Cùng lúc đó, trong Hình bộ, Trương Tĩnh cũng có chút khó hiểu, tạm thời ngày đầu tiên không khua chiêng múa trống đi

làm việc, nhưng cũng không đến mức bảo thuộc hạ đi mua sắm linh tinh như vậy chứ?

Hơn nữa mua những thứ này cần tốn thời gian một ngày sao? Cần phải mất công như vậy sao?

Ăn no không có chuyện gì làm sao?

“Ta lại muốn xem tên Hứa Thanh Tiêu này phá án như thế nào.”

Trương Tĩnh buông hồ sơ xuống, trong ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

Đứng ở lập trường của Hình bộ, hắn hy vọng Hứa Thanh Tiêu phá án thành công, nhưng đứng ở lập trường của Hình bộ Thượng thư, hắn cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu phá án thành công. Còn đứng ở góc độ cá nhân, hắn hy vọng Hứa Thanh Tiêu không phá án thành công, đồng thời bị bệ hạ quở trách.

Phủ An Quốc công.

An Quốc công ngồi trước án thư , đọc phần hồ sơ này, còn Lý Binh thì đứng ở một bên nhíu mày.

“Phụ thân, Hứa huynh đệ muốn làm gì vậy? Hài nhi thấy có chút khó hiểu.”

Lý Binh thật sự là có phần xem không hiểu, lúc cấp bách như thế này, Hứa Thanh Tiêu sai người đi mua mấy món đồ dùng hằng ngày như trứng gà thịt rau dưa, dao phay điêu khắc băng, có chút cổ quái.

“Tài năng của Hứa hiền điệt là đại tài thiên cổ, ngươi xem không hiểu là bình thường, nói thật vi phụ cũng chỉ có thể xem hiểu một chút.”

An Quốc công có chút không biết xấu hổ nói, ông ra cũng xem không hiểu, nhưng ở trước mặt con trai mình, hắn không thể nói bản thân xem không hiểu.

“Được rồi, não của con cũng chỉ nghĩ đến thế thôi, tiếp tục sai người tìm hiểu tin tức, có bất cứ chi tiết gì cũng không được

bỏ qua, báo cho người phía ngoài, nhất định không được thiếu cảnh giác.”

An Quốc Công mở miệng, nói như vậy.

“Dạ phụ thân.”

Lý Binh gật gật đầu, nhận lấy lời căn dặn.

Cứ như thế, đã đến ngày thứ hai.

Sáng sớm tinh mơ, trường Thủ Nhân xảy ra một phen náo loạn, sáu người Dương Hổ chia nhau đi khỏi trường. Một đám người thần sắc nghiêm túc, đánh giá chung quanh, sau khi cẩn thận chú ý một lượt, liền rời khỏi trường học.

Trong âm thầm, có không ít bóng dáng đi theo.

Mãi cho đến chạng vạng, sau người Dương Hổ trở về, vẫn mang theo rất nhiều đồ vật quái lạ.

Trong đó đáng chú ý nhất đó là một khối băng to.

Không ai biết rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu đang làm cái quỷ gì. Bên ngoài trường học, đám thám tử của Lục bộ, Quốc công, quyền úy, chư hầu và nhiều thế lực thám tử của cả triều văn võ đều đang ngơ ngác ngỡ ngàng.

Hôm nay bọn họ theo dõi cả một ngày, lo lắng đề phòng không nói, chủ yếu là hôm nay nhóm người này lại đi mua đồ vật, hơn nữa mua về những thứ lặt vặt thường thấy, đôi khi lẫn vào vài món kỳ lạ, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, đến tột cùng Hứa Thanh Tiêu lại muốn đánh tiếng kiểu gì vậy, làm người ta thật sự không thể suy đoán.

Ngày thứ ba.

Đám người Dương Hổ không ra ngoài, đám thám tử đừng đợi chết dí trước cửa, nhưng mà không dám bỏ lỡ bất cứ chi tiết nào.

Nhưng chính vào ngày hôm này, cuối cùng tất cả mọi người biết Hứa Thanh Tiêu mua nhiều đồ như vậy làm cái gì.

Trong trường học Thủ Nhân, theo từng làn khói nghi ngút dần bốc lên, bên ngoài trường, Hứa Thanh Tiêu đang ăn lẩu.

Dương Hổ dùng dụng cụ điêu khắc băng, lấy thịt dê được đông lạnh trong tảng băng, rồi sau đó dùng một loại dụng cụ cực kỳ quái lạ, bào từng lớp thịt thành cuộn tròn.

Dương Báo rửa rau ở bên cạnh, Lý Kiện Lý Khang thì đang rửa Ngưu hạ thủy, chính là lòng bò, cứ rửa tới rửa lui.

Triệu Đại Triệu Nhị đang xắt rau.

Hứa Thanh Tiêu ngồi ở trước bàn, tiến hành pha chế các loại gia vị.

Một màn này, làm cho đám thám tử đi lướt qua ngoài cửa đều nín lặng.

Má nó.

Làm nửa ngày, là vì ăn lẩu?

Có lầm không? Giả bộ thần bí làm này làm kia, chính là vì ăn cái này? Có cần quá đáng vậy không?

Mọi người thật sự có chút cạn lời, hai ngày nay Dương Hổ Dương Báo thức khuya dậy sớm rời giường, ra vẻ thần bí đi chợ, mua cái này mua cái kia, bọn họ thiếu chút nữa bắt mấy tiểu thương đi nghiêm hình tra tấn.

Hỏi xem có trao đổi thư tín qua lại hay không.

Thậm chí có người đã bắt đầu điều tra tư liệu thông tin của đám tiểu thương này, lại không ngờ rằng là, Hứa Thanh Tiêu bận rộn ba ngày, lại là vì ăn lẩu.

Lúc này tất cả thám tử đều chết lặng, sắc mặt một đám rất khó coi.

Cảm giác ba ngày nay cứ như bị Hứa Thanh Tiêu chơi đùa vậy.

Nhưng mà giận thì giận, mọi người vẫn tiếp tục theo dõi, phía trên có mệnh lệnh, bọn họ cũng hết cách.

Chương 299: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (4)

Trong trường học.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu dần vang lên.

“Lá xách rửa sạch sẽ một chút, rửa nhẹ tay thôi, đừng mạnh tay quá, còn nữa người thấm hút hết chưa?”

“Ruột vịt cũng phải rửa sạch sẽ, nếu có chút xíu mùi hôi nào thì người đi về luôn đi.”

“Dương Hổ, xắt bỏ bớt phần rau bị héo, mấy lá rau đều phải thật sạch sẽ, chúng ta đang làm vụ án lớn đừng có mà qua loa.”

“Đúng rồi, Lý Kiện Lý Khang, hai người các ngươi đi lấy huyết vịt lại đây, nhớ thêm chút sữa bò, không cần quá nhiều, một chút là được rồi, như vậy huyết vịt vừa đủ độ mềm.”

Hứa Thanh Tiêu cất giọng, dặn dò mọi người.

Đám người Dương Hổ gật gật đầu, cười trả lời, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ nghi hoặc vô cùng.

Bọn họ ngó xuống đồ vật trong tay, thật sự khó có thể xem việc này quan trọng như phá án.

Nhưng hết cách, Hứa Thanh Tiêu nói sao, bọn họ liền làm vậy.

Không bao lâu sau, tất cả thức ăn đều dược dọn lên, Hứa Thanh Tiêu cũng gọi mọi người bắt đầu ăn.

Đầu tiên cho một mâm huyết vịt vào nồi, ngay sau đó đó là các loại thức ăn mặn, lại thêm một mâm thịt dê, châm thêm vài cục than gia tăng độ lửa.

Hứa Thanh Tiêu đợi một hồi, liền vớt thịt dê ra bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Trong lúc Hứa Thanh Tiêu bảo mọi người thưởng thức mùi vị khác biệt của nước chấm, không hề có chút xíu cảm giác nóng

vội và nguy cơ, làm người ta càng cảm thấy cổ quái.

“Đại nhân, không phải chúng ta đang phá án sao? Sao vẫn còn lòng dạ ăn uống ở đây như thế này?”

Dương Hổ mở miệng, hắn thật sự nhịn không được dò hỏi, không phải có ý gì khác, trước đó Hứa Thanh Tiêu nói muốn phá một vụ án lớn, hắn đã mài đao soàn soạt, buổi tối hôm trước nằm ngủ, đều mơ thấy bản thân phá được án, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng không ngờ rằng hai ngày nay chạy đông chạy tây, thế nhưng chỉ là vì ăn một nồi lẩu cù lao?

Nói thật trước hôm này, thậm chí hắn đã cho rằng những thứ được mua về, đều là thứ cần thiết cho việc phá án, tuy rằng cổ quái, nhưng càng cổ quái hắn càng cảm thấy rất có tương lai.

Kết quả không ngờ chỉ vì một nồi lẩu mà thôi.

Cho nên hắn có chút không nhịn được.

Lời này vừa nói, năm người còn lại cũng không nhịn được nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong lòng bọn họ cũng có nghi hoặc giống như Dương Hổ.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu lau vết mỡ dính trên miệng, rồi sau đó vô cùng nghiêm túc nói.

“Các ngươi đó, tư duy bị cứng nhắc rồi.”

“Ta hỏi các ngươi, vụ án chúng ta đang làm có lớn không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi như thế.

“Lớn.” Mọi người gật gật đầu, trực tiếp trả lời nói.

Liên quan đến hai mươi triệu lượng bạc trắng mà không lớn sao? Bọn họ phá án ở phủ Nam Dự, vụ án vượt qua một ngàn lượng bạc trắng, đều coi như là đại án, huống chi là hàng chục triệu.

“Vậy loại vụ án như thế này có khó điều tra không?”

Hứa Thanh Tiêu lại hỏi lần nữa.

“Khó.” Mọi người vẫn trực tiếp.

“Vậy vụn án khó tra như thế, có thể dùng phương pháp bình thường để phá giải không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, đồng thời bỏ một miếng lá xách vào nồi.

“Không thể.”

Mọi người có vẻ hơi thật thà.

Nếu vụ án này có thể dùng phương pháp bình thường để phá giải, vậy thì mọi người đều có thể phá giải, còn trở thành nghi án được sao?

“Vậy là đúng rồi, đã không thể dùng lẽ thường để giải đáp, vậy chỉ có thể dùng năng lực bất thường thôi.”

“Nói cho các ngươi biết thì các ngươi cũng không hiểu, dù sao cứ đợi một tháng sau xem đi, nhưng mấy ngày nay, ta nói cái gì, các ngươi sẽ phải làm cái ấy, hiểu chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nói tới đây liền không tiếp tục giải thích nữa, sáu người Dương Hổ lần lượt gật đầu, sau đó lại như suy nghĩ gì đó, một lát sau Dương Báo mở miệng.

“Ta đã hiểu rời, cao, đại nhân ngài thật là cao thâm.”

Dương Báo mở miệng, có vẻ cực kỳ nghiêm túc nói.

“Sao người hiểu lẹ vậy? Nói cho ta biết với, ta thật sự không hiểu.”

Dương Báo huynh trưởng Dương Hổ thật sự là có chút không hiểu nổi, nhịn không được hỏi.

“Việc này ngươi còn không hiểu sao? Cứ như vậy, rồi thế kia, hiểu chưa? Được, nhìn bộ dạng của ngươi là biết ngươi không hiểu gì rồi, ăn trước đi ăn trước đi. Ôi, các ngươi, sao có thể làm việc với Hứa đại nhân vậy chứ, thật là không có một chút đầu óc.”

Dương Báo nói xong lời này, còn có chút cảm khái, sau đó gắp một miếng thịt để vào trong nồi.

Mọi người vừa thấy vậy, Triệu Đại Triệu Nhị lập tức ra tiếng.

“Ta đã hiểu rồi, ta ngộ ra rồi, thì ra là thế.”

“Đúng đúng đúng, hiểu rồi, hiểu rồi.”

Hai người cũng ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó hưng phấn vô cùng, ăn uống cũng nhiều nhiệt tình hơn nhiều.

“Không phải, các ngươi hiểu cái gì? Rốt cuộc là có ý gì?”

Dương Hổ thật sự không hiểu nổi, sao mà hai cái người này cũng hiểu rồi? Hắn nhìn ngó qua chỗ của hai người Lý Kiện Lý Khang.

Cảm nhận được ánh mắt của Dương Hổ, Lý Kiện Lý Khang có chút xấu hổ, hai người ăn ngay nói thật này cũng không hiểu.

Nhưng đều nói là hiểu rồi, nếu bọn họ nói không hiểu, chẳng phải khiến bản thân trông có vẻ rất phế vật sao? Hứa đại nhân nhìn bản thân như thế nào? Cho nên Lý Khang khẽ ho khan một tiếng, rồi sau đó hạ giọng nói.

“Kỳ thật chính là mấy điểm mấu chốt này.”

Nói xong lời này, hắn dùng ngón tay chấm chút nước trên chiếc ly, rồi sau đó vẽ ra ba điểm.

….

Ngay sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đã hiểu chưa?”

Nói xong hai người cũng cúi đầu bắt đầu ăn gì đó, mọi người trên bàn đều ăn uống rất sung sướng, chỉ riêng Dương Hổ thật sự ăn không vô, hắn thật sự không hiểu.

Rốt cuộc là có ý gì?

Ngày hôm đó.

Thám tử của các thế lực lớn trở về phục mệnh, báo cáo lên toàn bộ những việc nhìn thấy nghe thấy hôm nay.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả thế lực đều ngây ngẩn.

Văn Cung Đại Ngụy, một người nam tử đứng khom lưng, sau khi nói ra những việc nhìn thấy nghe thấy hôm nay

Hai người Trần Chính Nho cùng Tôn Tĩnh An yên lặng

Hứa Thanh Tiêu bận rộn ba ngày, lại chỉ vì một nồi lẩu, việc này có chút quái gở.

Chỉ là không đợi hai người mở miệng, người đối diện đã chậm rãi mở miệng nói.

“Đại nhân, lúc thuộc hạ đi ngang qua trường học, phát hiện bọn họ đang nhỏ to thì thầm gì đó, đặc biệt là ba người Dương Báo Triệu Đại Triệu Nhị ba người, nói là hiểu rồi hiểu rồi, còn Hứa Thanh Tiêu trông bộ dạng đã nắm chắc thắng lợi.”

“Xin đại nhân định đoạt.”

Người đối diện bổ sung thêm một vài chi tiết, chỉ là những lời này khiến Trần Chính Nho và Tôn Tĩnh An càng mông lung.

Ăn lẩu? Xử án? Còn nắm chắc thắng lợi?

Trần Chính Nho nhíu mày, hắn đang suy đoán Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đang làm cái gì, còn Tôn Tĩnh An mở miệng nói: “Những đồ vật mà hai hôm nay Hứa Thanh Tiêu mua, mua mỗi thứ một phần về đây.”

Tôn Tĩnh An nói như thế.

Hắn không thể nghĩ ra Hứa Thanh Tiêu đang làm cái gì, chỉ có làm lại hành vi của Hứa Thanh Tiêu, mới có thể suy đoán thử, nói cách khác, chỉ có những tin tức này thôi thì căn bản không đoán được.

“Rõ! Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Chương 300: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (5)

Nguồn: dtv-ebook.com

Người đối diện lập tức rời đi, mà lúc này Trần Chính Nho mở miệng.

“Tôn nho, ngài đã hiểu rồi sao?”

Trần Chính Nho hỏi, hắn có chút tò mò, thuận miệng dò hỏi Tôn nho.

“Hiểu được đại khái.”

Nghe thấy Trần Chính Nho dò hỏi, Tôn Tĩnh An tự dưng thấy có chút xấu hổ, hắn không biết Trần Chính Nho có ý gì, đặc biệt là vẻ mặt này của Trần Chính Nho, thoạt nhìn giống như Trần Chính Nho đã nghĩ ra điều gì.

Vì không muốn mất mặt, Tôn Tĩnh An căng da đầu trả lời nói.

“Là cái gì?”

Trần Chính Nho tiếp tục hỏi, trong ánh mắt tràn đầy sự tò mò, bởi vì hắn thật sự không hiểu Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ cái gì.

“Khụ, nói như thế nào nhỉ, hơi có chút phức tạp, nhưng ta hẳn là đã hiểu được.”

Tôn Tĩnh An sửng sốt, hắn không ngờ Trần Chính Nho tiếp tục hỏi, vì vậy chỉ có thể tiếp tục căng da đầu giải thích.

Mà cùng lúc đó.

Trong Hình bộ.

Ba người Trương Tĩnh, Phùng Kiến Hoa, còn có Lý Viễn nghe cấp dưới hội báo, tất cả rơi vào sự câm lặng.

Đặc biệt là Trương Tĩnh, hắn đứng dậy, ngắm trăng sao ngoài trời, trong ánh mắt tràn ngập trầm tư.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đang làm cái quỷ gì.

Giọng của thuộc hạ cũng theo đó vang lên.

“Thượng thư đại nhân, thuộc hạ ở ngoài cửa nghe thấy rất rõ ràng, Hứa Thanh Tiêu nói trong một tháng nhất định có thể phá án, nắm chắc thắng lợi, thoạt nhìn rất có tự tin.”

Hắn nói như thế, những lời này càng làm cho ba người nghi hoặc.

Ăn lẩu còn có thể phá án?

Không nói cái khác, ít nhất Hứa Thanh Tiêu cũng phải ra khỏi thành một chuyến nhỉ? Đến phủ Bình Khâu xem thử? Hoặc là đi tìm nhân chứng?

Cho dù đối phương là kẻ điên, ngươi cũng phải gọi đến gặp mặt một lần chứ? Không cần làm đối phó một chút sao?

Trốn trong nhà ba ngày, chỉ để làm một nồi lẩu? Ăn no không có chuyện gì làm sao?

Nhưng lại dám nói nhất định có thể phá án?

Ngươi lấy cái gì phá án? Lấy lông gà phá án sao?

Nhưng chính vào lúc này giọng của Lý Viễn vang lên.

“Thượng thư đại nhân, ta thật sự nghĩ không ra, Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Lý Viễn không nghĩ ra được, bất giác lẩm bẩm tự nói.

“Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Người này có chút quỷ dị.”

Nghe thấy giọng nói này, Trương Tĩnh nhìn ánh trăng, gần như không hề do dự đáp lời.

“Hứa Thanh Tiêu, đúng là đại tài.”

Trương Tĩnh mở miệng, vô duyên vô cớ khen một câu.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Lý Viễn cùng Phùng Kiến Hoa tức khắc lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đại nhân, ngài?”

Bọn họ vừa nghe lời này, liền biết Trương Tĩnh đã hiểu ra gì đó.

Nhưng mà Trương Tĩnh lắc lắc đầu nói: “Không thể dùng lời, chỉ có thể hiểu ý, có một số việc, các ngươi đoán được thì đoán được, không đoán được cũng chả sao.”

Trương Tĩnh ra vẻ hơi thần bí nói, sau khi nói xong lời này, hắn tiếp tục mở miệng: “Những món đồ Hứa Thanh Tiêu đã mua mấy hôm nay, mỗi thứ mua về đây một phần.”

Nói xong lời này, Trương Tĩnh rời đi.

Đợi sau khi biến mất khỏi Hình bộ, Trương Tĩnh thở phào một hơi thật dài.

Hắn có trời mới biết Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ cái gì, nhưng vì sao phải khen Hứa Thanh Tiêu? Cũng không phải ăn no không có chuyện gì làm, mà là hai người Lý Viễn cùng với Phùng Kiến Hoa đều không đoán được Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ cái gì.

Bản thân mình là Thượng thư, nhất định bọn họ muốn hỏi mình.

Nếu bản thân trả lời cũng không biết, chẳng phải là khiến mình trông có vẻ cũng giống bọn đó?

Đây là vấn đề mặt mũi giữa đồng sự với nhau, cho nên Trương Tĩnh căng da đầu khen Hứa Thanh Tiêu một câu, nếu Hứa Thanh Tiêu phá không được án, cùng lắm thì lại nói một tiếng, vốn tưởng rằng hắn đoán được, không ngờ vẫn là bản quan đánh giá cao Hứa Thanh Tiêu, thật là buồn cười.

Không phải được rồi sao?

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể phá án, vậy chẳng phải đã thể hiện được bản thân đa mưu túc trí sao?

Dù sao, bất kể thế nào thì bản thân cũng không bị thiệt.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy? Trương Tĩnh cũng có chút thắc mắc.

Trong phủ Quốc công.

Giọng của An Quốc công cực kỳ vang dội.

“Đại tài, đại tài, đại tài, Hứa Thanh Tiêu đúng là đại tài.”

An Quốc công cười to nói, tiếng cười làm Lý Binh ở kế bên ngây ngốc.

Chỉ ăn một bữa lẩu cù lao cũng là đại tài?

Cha, chúng ta đừng có nịnh bợ kiểu này nữa.

Lý Binh đứng ở một bên, thật sự không hiểu Hứa Thanh Tiêu đang làm cái gì, nhưng phụ thân của mình lại cứ khen ngợi như thế.

Lập tức Lý Binh cảm thấy hoặc là chính mình có vấn đề, hoặc là lão cha già của mình có vấn đề.

“Lý Binh, con phải học tập người huynh đệ này của con, hiền điệt của ta, có phong thái của Hình bộ Thượng thư.”

An Quốc công gần như là mặt dày vô sỉ đi khen ngợi người ta.

Ông ta cũng không hiểu Hứa Thanh Tiêu đang làm cái quỷ gì, nhưng ông ta biết một điều chính là ngày hôm qua khen Hứa Thanh Tiêu, hôm nay còn phải tiếp tục khen.

Nếu không khen chẳng phải lộ ra bản thân đã nhìn lầm?

Còn việc thằng con trai của mình có lĩnh ngộ được gì hay không thì liên quan gì đến lão? Dù sao người làm cha không thể mất mặt trước con trai mình.

“Dạ vâng, cha, con biết rồi ạ.”

“Nhưng hài nhi vẫn là có chút ngu dốt, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đang làm cái gì vậy?”

Lý Binh gật gật đầu, ngay sau đó đưa ra nghi vấn của mình.

“Ngu xuẩn!”

“Thật là ngu xuẩn.”

An Quốc công nghe xong lời này, tức khắc đứng dậy, giận dỗi mắng hai câu.

Lý Binh: "…"

"Người huynh đệ này của con là kỳ tài, vi phụ cũng lười nói cho con biết, sai người đi chuẩn bị một vài thứ dựa theo những gì Hứa hiền điệt đã mua hai hôm nay."

An Quốc Công nói tới đây, xoay người rời đi.

Ở lại cũng không có nghĩa lý gì, bởi vì ông ta không thể giải thích rõ, đơn giản không giải thích luôn.

Không chỉ có chỗ của An Quốc công, rất nhiều quốc công liệt hầu khác cũng liên tục trầm trồ khen ngợi.

Thậm chí tới ngày thứ hai, toàn bộ kinh thành bắt đầu truyền lưu vài lời bán tán cực kỳ cổ quái.

"Biết gì chưa? Hôm qua Hình bộ Thượng thư khen Hứa Thanh Tiêu là đại tài thiên cổ, vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, chỉ sợ thật sự sẽ giải mã được chân tướng."

"Đúng vậy, đúng vậy, không chỉ Hình bộ Thượng thư, nghe nói Tôn Tĩnh An vẫn luôn ghét bỏ Hứa Thanh Tiêu, Tôn đại nho cũng nói Hứa Thanh Tiêu sắp phá án rồi."

"Đâu chỉ có vậy, đám người An Quốc công, Tề Quốc công, Lư Quốc công hôm qua buổi tối đột nhiên cười to, khen Hứa Thanh Tiêu đại tài."

"Ta nói cho các ngươi biết nhé, các ngươi nhất định không được truyền ra ngoài, muội muội của một huynh đệ bằng hữu của ta, có quan hệ sâu xa với một cấp dưới của Hứa Thanh Tiêu, nàng nói Hứa Thanh Tiêu đã nắm giữ vật chứng mấu chốt vụ án này, chính là tung tích của hai mươi triệu lượng bạc trắng kia."

"Thiệt hay giả vậy?"

Chương 301: Thủ Đoạn Phá Án Độc Đáo Của Hứa Thanh Tiêu, Thời Hạn Đã Đến, Cả Nước Quan Tâm! (6)

“Là sự thật, ta có thể làm chứng, muội muội của huynh đệ bằng hữu, chính là nhân tình của một huynh đệ của ta, ta có thể làm chứng.”

“Việc này không hợp lý nhỉ? Bây giờ mới có ba ngày, cho dù Hứa Thanh Tiêu có là đại tài thiên cổ, nhưng vấn đề là ba ngày đã phá được án, có phải quá nhanh rồi không?”

Có người đưa ra nghi vấn, cảm thấy ba ngày đã phá được án, có hơi khoa trương, còn nắm giữ chứng cứ thực chất.

Nhưng một lời đồn khác nhanh chóng xuất hiện cho hắn ta một câu trả lời.

“Các ngươi bị ngốc à? Chuyện này, đứng sau Hứa Thanh Tiêu có người chỉ điểm.”

“Các ngươi biết người đó là ai sao? Đương kim hoàng thượng, bằng không các ngươi cho rằng, vì sao lật lại bản án này? Vì sao Hứa Thanh Tiêu dám tiếp nhận? Thật là ngu xuẩn.”

Cái này lời đồn vừa xuất hiện, trong phút chốc, bị lưu truyền trong chớp mắt, gần như tất cả bá tánh trong kinh thành đều đang bàn tán về chuyện này, đồng thời đều cho rằng sở dĩ Hứa Thanh Tiêu nhàn rỗi thảnh thơi trong ba ngày này, là bởi vì bệ hạ ở phía sau chỉ điểm cho hắn.

Đã đưa tất cả chứng cứ cho Hứa Thanh Tiêu, còn Hứa Thanh Tiêu chỉ cần chờ một tháng trôi qua, ngoan ngoãn làm bộ đối phó cho qua chuyện, đến lúc đó nên bắt ngườit thì bắt người, nên truy tìm tang vật thì truy tìm tang vật.

Lời đồn chính là như thế, một khi truyền ra bên ngoài, nháy mắt trải rộng toàn bộ kinh thành.

Hơn nữa bá tánh chỉ nghe những thứ bản thân muốn nghe thôi, tuy rằng có người phản đối, cho rằng Hứa Thanh Tiêu đang

lười biếng trốn việc. Nhưng sự thật là trên dưới triều đình đều khen Hứa Thanh Tiêu có tài phá án thì không có ai phủ quyết.

Đặc biệt là hai vị Tôn Tĩnh An, Trương Tĩnh, hai người bọn cùng có thâm cừu đại hận với Hứa Thanh Tiêu.

Nếu bọn họ đều nói Hứa Thanh Tiêu không có vấn đề, vậy Hứa Thanh Tiêu thật sự không có vấn đề.

Cũng chính là như thế.

Trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Trong bảy ngày, Hứa Thanh Tiêu ở lại trường học, gần như một tấc cũng không rời, còn sáu người Dương Hổ cũng không đi mua đồ vật nữa, mà mỗi ngày đều luyện võ ở trường học, Hứa Thanh Tiêu tới chỉ điểm.

Mọi cảnh tượng xảy ra trong trường học, cùng với mỗi một câu nói của Hứa Thanh Tiêu, vào ban đêm đều sẽ truyền tới tai tất cả quyền quý.

Nhưng ước chừng mười ngày trôi qua.

Lời đồn càng ngày càng nghiêm trọng, các bá tánh cảm thấy Hứa Thanh Tiêu nhàn nhã như vậy, là không hề sợ hãi, đã nắm chắc thắng lợi rồi.

Còn trên dưới triều đình tự dưng cũng cảm thấy như vậy, nếu nói có mấy người bực dọc bức bối nhất thì chính là Tôn Tĩnh An, Trương Tĩnh, còn có vài vị Quốc công.

Hai người Tôn Tĩnh An cùng Trương Tĩnh thật sự rất bức bối, bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đã mười ngày rồi, ngươi còn không ra làm việc?

Chư vị Quốc Công cùng Liệt Hầu cũng buồn bực lắm, bọn họ đoán không ra ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, cũng không đoán được ý đồ của Hứa Thanh Tiêu.

Con cái nhà mình thì ngày nào cũng đến hỏi, cứ tiếp tục như vậy, bọn họ không nói dối mãi được, chẳng phải trông có vẻ rất ngượng?

Cứ như thế.

Lại là mười ngày trôi qua.

Mười ngày này thực không tồi.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện rồi, mỗi ngày đúng giờ tản bộ, gặp người liền chào hỏi, còn nói cái gì mà đi bộ sau bữa cơm, sống lâu trăm tuổi.

Rảnh rỗi còn đi đến đoàn hát xem kịch, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ muốn phá án.

Mà khoảng cách đến thời hạn một tháng của bệ hạ.

Còn lại mười ngày cuối cùng.

Thám tử bên ngoài trường học càng ngày càng nhiều.

Giờ phút này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong mật thất của một tòa lầu.

Ba bóng người ngồi ngay ngắn ở trong mật thất.

Phòng không lớn, không khí rất áp lực, ba người ăn mặc áo choàng màu đen, yên lặng không nói.

Qua hồi lâu, một giọng nói già nua vang lên.

“Hai vị, nhận xét việc Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận vụ án này như thế nào?”

Đây là giọng nói thứ nhất.

Một giọng nói khác nhanh chóng vang lên, nghe có vẻ trẻ trung.

“Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận vụ án này, không hề đáng lo, hắn không đủ tư cách, chỉ là việc này, ta vẫn luôn tự hỏi, rốt cuộc bệ hạ có tham dự vào hay không.”

Đây là giọng nói thứ hai, tràn ngập sự tò mò.

“Không có.”

Giọng nói thứ nhất trực tiếp trả lời, khẳng định chắc chắn

“Một khi đã như vậy, vậy thì càng không cần lo lắng.”

Giọng nói thứ hai lại đáp lời.

“Nhưng ta luôn có chút bất an, ta suy nghĩ hay là… trực tiếp động thủ, diệt trừ Hứa Thanh Tiêu, mặc dù có chút mạo hiểm, cũng không cần lo lắng, Hứa Thanh Tiêu ở trong triều, mọi người đòi đánh, nếu hắn chết thật, tin chắc sẽ chẳng có ai đứng lên giải oan cho hắn.”

Giọng nói lộ ra vẻ lạnh lùng, khiến cho phòng có chút lạnh lẽo.

“Không! Không thể giết!”

Giọng nói thứ ba vang lên, khàn đặc.

“Nếu giết Hứa Thanh Tiêu, bệ hạ thật sự sẽ tra xét đến cùng.”

“Cứ ngồi yên quan sát là được.”

“Thật sự đi đến bước đường đó, cũng không muộn.”

Giọng nói thứ ba khàn đặc, nhưng âm thanh phát ra, hai người còn lại đều không nói gì nữa.

Một lát sau, ba người dần dần rời khỏi.

Cứ như thế, trong nháy mắt, lại thêm mười ngày trôi qua, đã tới kỳ hạn cuối cùng.

Hôm nay.

Văn võ cả triều, tất cả bá tánh trong kinh thành đều kích động phấn khích.

Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi sáu tháng sáu.

Hứa Thanh Tiêu thức dậy như mọi ngày.

Có thể nói ngày hôm nay bất kể là văn võ cả triều, hay là bá tánh trong kinh đô Đại Ngụy, tất cả mọi người có vẻ hơi kích động.

Vụ án phủ Bình Khâu, hai mươi triệu lượng bạc trắng không rõ tung tích, nghi án như thế tất nhiên sẽ khơi gợi sự tò mò của bá tánh.

Vì vậy mọi người đều đang mong đợi hôm nay, bọn họ muốn xem thử, rốt cuộc ai là hung phạm phía sau và Hứa Thanh Tiêu sẽ đưa ra chứng cứ gì?

Hôm nay nhất định không tầm thường.

Các bá tánh đi lại trên đường, ngươi nào cũng đang nghe ngóng chuyện trong cung, nếu không phải trước cửa hoàng cung không cho tụ tập đông người, bọn họ phỏng chừng đã đi đến đó luôn rồi.

Còn ở bên ngoài trường Thủ Nhân, bá tánh đông nghịt, rất nhiều bá tánh trời còn chưa sáng cũng đã đến đây.

Bất kể là người ở đâu, đều thích xem náo nhiệt.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu sửa soạn lại y quan xong liền đi từ trường Thủ Nhân ra, giữa đường phố mọi người đều đang ngóng trông hắn xuất hiện.

Vừa thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu, các bá tánh lần lượt nở nụ cười thật tươi, bọn họ cũng không biết nói cái gì, chỉ biết mỉm cười mà thôi.

“Chư vị, chào buổi sáng.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay, chào hỏi các bá tánh.

“Hứa đại nhân chào buổi sáng.”

“Hứa đại nhân, hôm nay thượng triều, phải đòi lại công đạo cho bá tánh chúng ta.”

“Đúng vậy, vụ án phủ Bình Khâu, đã làm chết biết bao nhiêu dân chúng vô tội, Hứa đại nhân, ngài nhất định phải bắt được kẻ chủ mưu phía sau.”

“Không sai, Hứa đại nhân, ta đợi một tháng rồi, chỉ đợi ngày hôm nay.”

“Hứa đại nhân, bất kể kẻ nào cản trở người, bá tánh chúng ta đều sẽ dùng hết sức bảo vệ người.”

Chương 302: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (1)

Theo một tiếng chào hỏi của Hứa Thanh Tiêu, có vài bá tánh không biết nên nói gì, giờ khắc này đã hoàn toàn trút hết lòng dạ. Sau đó rất nhiều tiếng bàn luận vang lên, càng nói các bá tánh càng phấn chấn, thậm chí những người có mặt ở đó còn đồng loạt vái một cái, hành đại lễ với Hứa Thanh Tiêu.

“Đa tạ chư vị.”

“Xin chư vị yên tâm, bản quan tất sẽ đòi lại công đạo cho bá tánh trong thiên hạ, cũng sẽ vì bá tánh vô tội ở phủ Bình Khâu mà đòi một công đạo. Chư vị cũng không cần cảm tạ gì ta,

người làm quan, giải oan giải ưu thay dân chúng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không nhận nổi một vái này.”

Hứa Thanh Tiêu vái một cái về hướng bá tánh, ngươi làm quan, giải oan thay dân, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho nên đối mặt với một vái của các bá tánh, Hứa Thanh Tiêu lấy làm hổ thẹn.

Sau khi hắn đáp lễ, liền xoay người đi về hướng cung đình Đại Ngụy.

Các bá tánh thì vô cùng cảm động, tiếng khen vang lên không dứt.

“Hứa vạn cổ thật sự là một người quan tốt.”

“Người làm quan, giải oan giải ưu thay dân chúng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, lời này của Hứa đại nhân khiến cho ta bất giác muốn rơi lệ.”

“Hài tử, ngươi đến học tập đi này, về sau nếu có cơ hội làm quan, cũng phải học theo Hứa đại nhân, biết chưa?”

“Hứa vạn cổ, xứng đáng là thiên hạ đệ nhất quan.”

Các bá tánh phát ra lời khen ngợi từ nội tâm.

Trên thực tế lần này bọn họ đến đây là để xem náo nhiệt, nhưng mà bất tri bất giác bị Hứa Thanh Tiêu làm cho cảm động rồi.

Tuy rằng Hứa Thanh Tiêu không nói gì nhiều, nhưng mà mấy lời này thôi cũng đủ để người ta cảm nhận được tâm ý của hắn.

Thời buổi này tìm một quan tham rất dễ dàng, nhưng tìm một quan tốt quá khó khăn.

Bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Hôm nay văn võ bá quan đến sớm hơn mọi khi, còn về lý do thì trong lòng mọi người tự hiểu.

Các quan lại tụm năm tụm ba, áp tai thì thầm, đại khái nói đến việc gì, đơn giản chính là đề cập đến Hứa Thanh Tiêu.

Lúc này, bóng người của Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện.

Theo sau sự xuất hiện của hắn, rất nhiều âm thanh im bặt, không tiếp tục bàn tán gì nữa.

“Thanh Tiêu hiền điệt, lâu ngày không gặp, thấy hơi gầy đó nha.”

An Quốc công là người đầu tiên lên tiếng, ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, khuôn mặt già nua tràn đầy vẻ tươi cười, còn kêu người ta hiền điệt đến mức vô cùng thuần thục, dẫn tới sắc mặt khác thường của đám nho quan.

“Thanh Tiêu, tới đây tới đây, để thúc thúc coi nào, đúng là gầy đi thật rồi.”

“Mấy ngày nay tra án mệt mỏi lắm đúng không? Gầy đi nhiều quá.”

Đám người Quốc công thể hiện quan tâm các kiểu, kêu Hứa Thanh Tiêu ốm gầy này kia, còn đám Liệt Hầu lại vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Thanh Tiêu, ngươi được lắm, làm náo loạn cả cái Hình bộ, hì hì, thực sự có khí thế của binh gia chúng ta.”

“Ta hỏi ngươi, cảm giác đánh Thị Lang có sướng không? Tuy ca ca là Hầu Gia, nhưng vẫn chưa được đánh Thị Lang bao

giờ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đánh có sướng tay không?”

Đám Liệt Hầu ồn ào cười to, không thèm bận tâm đến Lý Viễn cách đó không xa.

Cũng nhưng vào lúc này, một thái giám cất giọng.

“Tuyên, bách quan vào triều.”

Thanh âm to lớn vang dội, khiến Hứa Thanh Tiêu không tiện mở miệng, chỉ mỉm cười, đi theo mọi người cùng vào triều.

Đi vào trong cung.

An Quốc công trực tiếp kéo lấy Hứa Thanh Tiêu, giọng nói không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

“Thanh Tiêu, nói cho thúc nghe thử coi, rốt cuộc vụ án này đã điều tra đến bước nào rồi?”

An Quốc công hỏi như thế, lời này vừa nói ra, gần như tất cả quan viên đều nhịn không được nhích tới gần một chút, muốn nghe thử Hứa Thanh Tiêu trả lời như thế nào.

“An Quốc công, ngài muốn nghe nói thật hay nghe nói dối.”

Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ nói.

“Khẳng định là nói thật rồi, có thể nói dối với thúc sao, mau nói đi.”

An Quốc công vừa nói như vậy, mọi người tức khắc càng thêm tò mò.

“Không tra! Tra không ra.”

Hứa Thanh Tiêu buông tay nói.

Giọng nói vang lên, chư vị Quốc Công: “…”

Liệt Hầu: “….”

Các quan lại: “….”

Sắc mặt của mọi người có chút khó hiểu, không phải là có ý gì khác, lời này của Hứa Thanh Tiêu, ai mà tin cho nổi?

“Thanh Tiêu, đến thúc mà ngươi cũng không tin sao?”

An Quốc công lên tiếng, có chút buồn bực.

“Là sự thật, ta không hề lừa ngài, vụ án này có người nào điều tra được chứ? Ta tra không ra.”

Hứa Thanh Tiêu rất nghiêm túc nói.

“Thôi vậy, thúc biết ngươi có nỗi khổ, không thể nói bậy, dù sao cũng có người ngoài ở đây, được thôi, đợi lát nữa thượng triều, sẽ biết hết thôi, thúc cũng không hỏi trước nữa.”

An Quốc công nhìn lướt qua các quan lại, những lời này chính là nói cho đám người này nghe.

Lập tức các quan lại khẽ điều chỉnh lại tư thế, làm ra vẻ dường như không có việc gì, thượng triều giống như mọi ngày.

Ngoài điện.

Các quan lại dừng bước.

Nửa khắc trôi qua, thái giám hô to.

“Vào triều!”

Lập tức, các quan lại điều chỉnh lại vị trí, lần lượt từng người thượng triều, Hứa Thanh Tiêu cũng theo ở phía sau, cùng vào thượng triều.

Hắn là quan viên đặc sự, cho nên có tư cách thượng triều, nhưng cần phải có công việc đặc biết, nếu không thì từ chủ sự thất phẩm trở xuống, không có tư cách thượng triều.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu không đi theo võ quan thượng triều, mà là đi vào hàng ngũ của quan văn, đứng ở cuối cùng, đi theo người phía trước thượng triều.

Đi vào đại điện.

Cảm giác mát lạnh ập đến, lập tức thanh âm to lớn vang lên.

“Thần bái kiến bệ hạ!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Các quan lại bái kiến, Hứa Thanh Tiêu cũng học theo.

“Bình thân.”

Giọng nói quen thuộc của nữ đế vang lên, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy theo các quan lại, rồi sau đó thoáng nhìn thẳng về phía trước, yên lặng nhìn vào ót các các quan vien phía trước.

Các lời mở đầu được kịch bản hóa nhanh chóng vang lên.

Nửa canh giờ hoặc một canh giờ trước khi thượng triều, trên cơ bản đều đang thảo luận quốc gia đại sự, Hứa Thanh Tiêu lần đầu tiên thượng triều, cũng nghe đến là say mê.

Đại khái nội dung cũng rất đơn giản.

Đầu tiên các võ quan sẽ khởi tấu, nơi nào xảy ra chuyện gì, nơi nào tồn tại nguy hiểm, hiện tại Đại Ngụy bị các quốc gia khác xem thường, phải đánh một trận đi thôi, không đánh không được, không đánh không phải người Đại Ngụy.

Các văn thần bắt đầu khởi tấu, nơi nào có lũ lụt, nơi nào có động đất, nơi nào lại xảy ra chuyện gì, cần quốc gia ra tay, dù sao bất cứ chuyện gì được bẩm báo lên triều đình, đều không thể là việc nhỏ.

Cuối cùng các nho quan mở miệng, bọn họ cho rằng việc nào quan trọng, việc nào có thể kéo dài, việc nào hiện tại cần phải làm ngay. Ngay sau đó các võ quan không phục, cho rằng chỗ này ngươi nói có điểm không đúng.

Các văn thần nhảy ra, nói không đúng chỗ nào? Bọn họ cực lực ủng hộ.

Cuối cùng ầm ĩ gần một canh giờ, nữ đế mở miệng, dăm ba câu đã định đoạt được sự tình, có vài vấn đề khó giải quyết thì lưu lại qua mấy ngày nữa bàn tiếp, có thể là chưa nghĩ ra, cũng có thể là ra uy chấn áp một chút.

Chương 303: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (2)

Hứa Thanh Tiêu là người đứng ngoài cuộc mà quan sát, liếc mắt một cái liền nhìn ra được, nữ đế nghiêng về phía văn thần.

Nói đúng hơn là nghiêng về việc quản lý quốc gia trước, đương nhiên cũng sẽ cho võ quan một chút mặt mũi, chọn vài việc không tính là đại sự, để võ quan đi xử lý, không đến mức để bị nói hoàn toàn thiên vị văn thần.

Chờ sau khi xử lý việc quốc gia đại sự xong, nữ đế cất giọng.

"Hứa Thanh Tiêu ở đâu?"

Giọng nói vừa vang lên, Hứa Thanh Tiêu đứng trong hàng ngũ văn thần, lập tức đứng dậy.

"Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng, bái lạy về hướng bệ hạ.

Giờ khắc này, văn võ cả triều đều tập trung tinh thần, mọi người cầm lòng không đậu liếc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong thời gian một tháng này, thủ pháp tra án kỳ quái hiếm có của Hứa Thanh Tiêu làm cho trên dưới kinh thành đều ngập tràn nghi hoặc, khiến cho cả thành bàn tán sôi nổi đủ các loại tin đồn.

Nhưng phần lớn mọi người đều cảm thấy Hứa Thanh Tiêu sẽ nắm chắc thắng lợi, nếu không thì làm sao dám tra án như thế này?

Ăn lẩu, đi dạo phố, xem hát, không có việc gì thì trở về đánh hai bộ quyền, cổ cổ quái quái.

Gần như tất cả bá tánh đều cho rằng, Hứa Thanh Tiêu đã nắm giữ nhân chứng vật chứng, còn người chủ sự phía sau chính là đương kim thánh thượng.

Nhưng rốt cuộc có phải hay không, không ai biết, mà hiện tại bí mật này sắp bị vạch trần.

“Vụ án phủ Bình Khâu, có kết quả không?”

Giọng nữ đế bình tĩnh, dò hỏi.

“Hồi bệ hạ!”

“Vụ án này thật sự khó giải quyết, thần vô năng, thời gian một tháng quá gấp gáp, hy vọng bệ hạ có thể thư thả mấy ngày.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trả lời đúng như sự thật,

Lời này vừa nói ra, văn võ cả người hoàn toàn ngơ ngác.

Đặc biệt là An Quốc công, cả người cứng đờ luôn rồi.

Cái tên này, ngươi thật sự không tra được sao?

Ta cũng giúp ngươi tâng bốc rồi, ngươi lại đi chơi chiêu này với ta?

Không chỉ ông ta, sắc mắt của không ít người cũng có chút cổ quái, tỷ như Trương Tĩnh, ánh mắt hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu có hơi ngây ngốc.

Nói thật thì, vì thể hiện năng lực của bản thân, Trương Tĩnh không tiếc làm trái lương tâm khen Hứa Thanh Tiêu, còn xây dựng các loại không khí Hứa Thanh Tiêu đã nắm chắc thắng lợi.

Vốn tưởng rằng hôm nay Hứa Thanh Tiêu thượng triều, ít nhất sẽ nói ra một ít thứ, cho dù là nói sai cũng chả sao, bản thân vẫn còn có thể thay đổi lời nói.

Nhưng không nghĩ tới chính là Hứa Thanh Tiêu trực tiếp làm một câu, tra không ra, thư thả thêm mấy ngày.

Lời này có thể thốt ra từ miệng của một người như ngươi?

Đại tài thiên cổ?

Đại cái đầu ngươi ấy.

“Hứa Thanh Tiêu, trẫm cho ngươi một tháng, hiện tại ngươi nói với trẫm, ngươi tra không ra?”

Đừng nói văn võ cả triều, ngay cả nữ đế cũng có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng trăm tính vạn tính, thế nhưng thật sự không ngờ Hứa Thanh Tiêu sẽ chơi chiêu này.

Ít nhất cũng nói vài thứ đi chứ?

Vừa lên đã phán liền một câu, không điều tra ra, có thể thư thả thêm chút thời gian không?

Nghe thấy giọng nói của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ bình tĩnh, không có một chút sợ hãi.

“Bệ hạ, không phải thần lười biếng, chỉ là vụ án này quá phức tạp, thần cần thời gian để điều tra.”

“Xin bệ hạ yên tâm, chỉ cần cho thần đủ thời gian, thần nhất định có thể tra ra chân tướng.”

Hứa Thanh Tiêu thề thốt nói.

“Bao lâu?”

Nữ đế nhàn nhạt mở miệng, chỉ hai chữ, còn muốn thời gian bao lâu.

“Ba năm.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Văn võ cả triều: “….”

Ông nội ơi, ba năm? Sao ngươi không nói ba mươi năm? Vụ án này để ngươi tra ba năm, còn không bằng không đưa cho ngươi luôn đi.

Tra không ra cứ việc nói thẳng, hà tất quanh co lòng vòng?

Mọi người yên lặng, từng gặp qua người vô sỉ, nhưng chưa thấy vô sỉ như Hứa Thanh Tiêu.

“Ba ngày, trẫm cho ngươi thời gian ba ngày cuối cùng.”

Nữ đế ngữ khí bình tĩnh, cho Hứa Thanh Tiêu thời gian ba ngày.

Nhưng lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu có chút bất mãn.

Cò kè mặc cả đều là ngươi nhường một bước ta nhường một bước, ta nói ba năm hơi khoa trương, nhưng ngươi ít nhất cũng phải cho ta ba tháng chứ nhỉ?

Ba ngày? Ba ngày làm sao ta có thể tra ra?

“Bệ hạ…”

Hứa Thanh Tiêu còn muốn nói gì đó, ngay sau đó nữ đế cất giọng.

“Trương Tĩnh, ba ngày sau, nếu Hứa Thanh Tiêu tra ra chân tướng vụ án này thì mọi chuyện trước kia, xóa bỏ hoàn toàn, không cho phép truy cứu trách nhiệm.”

“Nếu ba ngày sau Hứa Thanh Tiêu tra không ra chân tướng, hết thảy tội lỗi đều sẽ do Hình bộ định đoạt.”

“Bãi triều!”

Nữ đế không hề suy xét gì, trực tiếp đứng dậy rời đi, chỉ cho Hứa Thanh Tiêu thời gian ba ngày.

“Thần, lãnh chỉ.”

Trương Tĩnh mở miệng, theo sau mọi người đồng loạt hô to vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Ngay sau đó lần lượt bãi triều.

Trong điện, Hứa Thanh Tiêu thở phào một hơi thật sài, trong ánh mắt có vẻ thoáng chút ưu sầu, hắn đi về phía An Quốc công.

An Quốc công hơi hơi cúi đầu, cũng có vẻ thoáng chút phiền muộn.

Lần này toang thật rồi, trở về khẳng định sẽ bị chê cười, bị người khác chê cười cũng chả sao, bị mấy đứa con trai chê cười, mới thật sự thành trò cười.

An Quốc công có chết cũng không ngờ bản thân có một ngày lại bị rơi vào cái hố như vậy, lần này khó chịu rồi đây.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đi tới, An Quốc công hơi giận dỗi.

“Thanh Tiêu, rốt cuộc ngươi đang làm trò gì vậy.”

An Quốc công có chút buồn bực, đừng nói hắn buồn bực, không ít quốc công và liệt hầu cũng buồn bực.

Vốn tưởng rằng hôm nay thượng triều, là được xem một vở kịch lớn, bọn họ cố ý dậy sớm, kết quả là như thế này?

“Đúng vậy, Thanh Tiêu, rốt cuộc trong hồ lô của ngươi giấu thuốc gì vậy.”

“Thanh Tiêu, ngươi cứ nói cho chúng ta biết đi, rốt cuộc sao lại thế này?”

Chờ ra khỏi đại điện, mọi người như một tổ ong bay đến, không biết Hứa Thanh Tiêu có ý gì, có cần chơi người ta như vậy không.

“Thúc, các vị lão ca, ta không giấu thuốc gì hết.”

“Khi nãy ta đã nói rồi, không điều tra ra, không có ý gì khác, ngươi bảo ta viết văn chương ta có thể viết ra được, ngươi bảo ta tra án? Ta phải tra như thế nào đây? Hơn nữa còn là vụ án cũ rích, manh mối đứt đoạn, ta lấy cái gì tra?”

Hứa Thanh Tiêu cũng có vẻ hơi buồn bực, nói ra mấy lời này cũng làm mọi người câm lặng luôn.

Đúng vậy, có gì nói đó, Hứa Thanh Tiêu đích xác là thiên cổ đại tài, nhưng đều là tài hoa về mặt văn chương thơ phú, để Hứa Thanh Tiêu tra án? Việc này quả thực có chút không hợp lý.

Còn nữa vụ án này cũng không phải vụ án tầm thường, Lục Bộ cũng tra không ra, tiên đế năm đó không tra ra, dựa vào cái gì Hứa Thanh Tiêu có thể điều tra ra?

Lại còn quy định trong một tháng.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người hoàn toàn hiểu ra, không phải Hứa Thanh Tiêu không được, mà là bọn họ quá xem trọng Hứa Thanh Tiêu.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, sắc mặt không ít người càng khó coi hơn.

Chương 304: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (3)

Trong một tháng này, có vài người giả thần giả quỷ, tưởng tượng Hứa Thanh Tiêu quá khoa trương, hiện tại hoàn toàn không thể chấp nhận được kết cuộc này, có thể nói là hại người hại mình.

Đặc biệt là Tôn Tĩnh An, càng không nhịn được hừ lạnh nói.

"Đã tra không ra thì nói cho Hình bộ biết sớm một chút, mỗi ngày ở trong nhà, chơi bời lêu lổng, lười biếng nhàn hạ, Trương Thượng thư, lề thói này quyết không thể xảy ra ở Hình bộ."

Tôn Tĩnh An nhịn không được mở miệng, ông ta thật sự tức giận đến đau cả ruột gan rồi.

Thân là đại nho, vì chút mặt mũi, căng da đầu chịu đựng, thổi phồng Hứa Thanh Tiêu.

Kết quả không nghĩ tới chính là, đức hạnh của Hứa Thanh Tiêu lại là như thế này.

Ông ta càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng chắc chắn Hứa Thanh Tiêu thích tạo thanh thế, không có bản lĩnh thật sự, chỉ biết chơi thủ đoạn, vì vậy mới có thể mở miệng nói mấy câu này.

"Tôn đại nhân nói rất đúng, vậy ngài điều tra đi nhé? Ta đi tìm bệ hạ nói thử xem sao?"

Nghe được tiếng hừ lạnh của Tôn Tĩnh An, Hứa Thanh Tiêu mở miệng đáp lại như vậy.

"Hừ!"

Tôn Tĩnh An phất tay áo rời đi, lười để ý đến Hứa Thanh Tiêu, hôm nay ông ta hoàn toàn mất hết mặt mũi rồi.

Giận quá giận!

Còn về phần Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, tuy rằng hắn cũng khó chịu, nhưng không trực tiếp lên tiếng giống Tôn Tĩnh An, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Hứa Thanh Tiêu, bất luận ngươi có tra ra hay không, cũng nên làm theo quy trình, chuyện nên làm ắt phải làm, ngày đêm ở trong nhà, phá mất quy củ, Tôn nho nói không sai, không thể cổ vũ lề thói này."

Trương Tĩnh mở miệng, thoạt nhìn là nhắc nhở, kỳ thật cũng có chút khó chịu.

"Thượng thư đại nhân, tất cả manh mối trong hồ sơ vụ án đều bị gián đoạn, không có nhân chứng, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, ngài là Thượng thư, mong ngài chỉ điểm đường đi nước bước."

Hứa Thanh Tiêu vẫn ha ha cười nói, nhưng lời nói có ý gì, mọi người đều hiểu.

"Ngươi hỏi bản quan, làm sao bản quan biết được, nhưng ít ra ngươi cũng phải gọi nhân chứng duy nhất đến hỏi thử chứ?"

Trương Tĩnh có chút tức giận, là ngươi phá án hay là ta phá án? Hay là để ta phá luôn cho?

"Người cũng đã điên rồi, gọi tới làm chi?"

Hứa Thanh Tiêu làm ra vẻ như đang lẩm bẩm, nhưng vừa dứt, ánh mắt sắc lẹm của Trương Tĩnh quét tới, lập tức Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà mở miệng nói.

"Vậy làm phiền khi Trương Thượng thư về Hình bộ, giúp thuộc hạ tìm nhân chứng, làm phiền rồi."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói chuyện gọi người đến, để Trương Thượng thư giúp vậy, hắn không có thời gian, hiển nhiên một bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

"Đen đủi."

Trương Tĩnh không còn gì để nói, hai chữ đại biểu suy nghĩ trong nội tâm của hắn.

Khó khăn lắm bản thân mới không so đo hiềm khích trước đây, xem như giúp Hứa Thanh Tiêu một lần, không ngờ nhận

lấy câu trả lời như vậy.

Có điều qua việc này hắn có thể thấy được, Hứa Thanh Tiêu thật sự đã bất lực.

Vụ án này, Hứa Thanh Tiêu không hề có một chút tiến triển nào, cho dù tính lui một vạn bước mà nói, Hứa Thanh Tiêu có chút tiến triển, nhưng tiến triển này mọi người đều có, cho nên tương đương với việc không có.

Mà bệ hạ chỉ cho thời gian ba ngày cuối cùng.

Làm sao phá án trong thời gian ba ngày?

Có khả năng một tháng cũng không có chút tiến triển, ba ngày lấy cái gì phá án?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Tĩnh cảm thấy ghê tởm, thậm chí hắn ta hoài nghi, Hứa Thanh Tiêu có phải cố tình chọc tức mình, tiếp nhận vụ án này, dụ dỗ mình mắc mưu nhập hố, thời khắc mấu chốt làm mình mất mặt.

Tuy rằng khả năng này không cao, nhưng nhìn thấy gương mặt của Hứa Thanh Tiêu, tự nhiên hắn liền cảm thấy mình đang bị tính kế.

“Thượng thư đại nhân, nhớ đưa Lý Kiến Toàn đến nhanh chút nhé, nếu chậm trễ, thuộc hạ chỉ có thể xin bệ hạ thư thả thêm mấy ngày.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn bóng lưng của Trương Tĩnh hô lên như thế.

Trương Tĩnh liền tăng tốc độ bước chân.

Nhìn bóng lưng của Trương Tĩnh, Hứa Thanh Tiêu không thể không cảm khái một tiếng, thể chất của Hình bộ Thượng thư cũng không tệ lắm, dựa theo bộ dạng này, ít nhất còn có thể làm việc thêm ba năm mười năm, bản thân muốn thăng chức một cách bình thường cũng hơi khó rồi nha.

“Lý thúc, lát nữa tiểu điệt qua nhà thúc chơi nhé?”

Hứa Thanh Tiêu quay đầu, nhìn An Quốc công mà mở lời như vậy.

“Không được rồi, thúc muốn đi đến nhà Tín Võ Hầu gia, con mau chóng về điều tra án đi.”

An Quốc công nghe được lời này, trực tiếp cự tuyệt, hiện tại ông mặt mũi nào đi về nhà? Về nhà làm gì? Về nhà để người nhà chê cười?

Đi đến nhà Tín Võ Quốc công trú ba ngày rồi mới trở về.

“Lư Quốc công.”

Hứa Thanh Tiêu đảo mắt nhìn về phía Lư quốc công, người đối diện vẫy vẫy tay nói: “Ta cũng phải đi Tín Võ Hầu gia, Thanh Tiêu hiền điệt, ngươi vẫn nên trở về phá án đi thôi.”

Tâm tình mọi người đều rất buồn bực, một tháng qua, muốn nói có người nào tâng bốc Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình nhất thì chính là đám võ quan này.

Người này còn dữ dội hơn người kia, nâng Hứa Thanh Tiêu lên thành thần tiên, nhưng hôm nay đồng loạt bị vả mặt, trừ một vài Liệt Hầu, đa số đều từng tâng bốc Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên đám người này đều phải trú ở nhà Tín Võ Hầu gia vài ngày, để giấu đi bản mặt nhục nhã.

Được lắm, nhìn thái độ của mọi người, Hứa Thanh Tiêu xem như hiểu ra rồi.

Không dựa được vào mấy mối quan hệ này, vẫn nên dựa vào chính mình.

“Vậy được rồi, các vị thúc thúc, chư vị lão ca, ta đi về trước nhé, rảnh rỗi có thể tới trường học của ta làm khách.”

“Ta cho các ngươi ăn lẩu.”

Hứa Thanh Tiêu mời mọc mọi người, còn mọi người cũng phụ họa cho qua chuyện, rồi sau đó xếp thành một đoàn đi đến nhà Tín Võ Hầu gia.

Sau khi đi khỏi hoàng cung.

Trước tiên Hứa Thanh Tiêu trở về học đường, có không ít bá tánh hỏi han kết quả như thế nào, mà Hứa Thanh Tiêu cũng nói việc công xử theo phép công, vụ án của Hình bộ, tạm thời

không thể công bố, các bá tánh cũng lập tức cảm thấy hứng thú.

Sau khi văn võ cả triều trở về, sự tình cũng nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu ở trên triều vào ngày hôm nay, nháy mắt làm cho quyền quý khắp kinh thành câm nín.

Đợi một tháng, mong đợi cả một tháng, không ngờ lại kết thúc bằng cách thức như thế này.

Nói thật, người khẩn trương nhất là không ít quan quân trong kinh thành, bọn họ tuần tra cực kỳ nghiêm ngặt, trong ngoài toàn bộ kinh thành đều gia cố thêm hai lớp, lại không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu tra không ra.

Lần này phí toi công sức rồi.

Còn bá tánh sau khi biết được việc này, trong khoảng thời gian ngắn những lời đồn đãi vớ vẩn được lan truyền rộng rãi.

Đầu tiên là có rất nhiều lời nói gièm pha Hứa Thanh Tiêu viết văn chương còn tin, đi phán án xử án thì có chút khó khăn rồi, nói bệ hạ nhìn lầm, không nên để Hứa Thanh Tiêu vào Hình bộ, đúng hơn nên cho vào Lễ bộ.

Chương 305: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (4)

Nhưng những lời đồn khác cũng nổi lên nhanh chóng, nói Hứa Thanh Tiêu đã tra ra chủ mưu phía sau, nhưng thân phận địa vị của ngươi này quá cao, cho nên Hứa Thanh Tiêu không dám dễ dàng nói ra, sợ rước lấy phiền phức lớn.

Còn có một cách nói khác, là nói Hứa Thanh Tiêu đã âm thầm báo cho bệ hạ biết chủ mưu phía sau, bệ hạ lại tính toán âm thầm xử trí, không muốn công khai trước dân chúng.

Cũng bởi vì điều này, cho nên hôm này Hứa Thanh Tiêu mới có thể trả lời như vậy.

Dù sao thì trong mắt tất cả mọi người, sự việc này đã dừng lại tại đây.

Là thật sự tra không ra, hay còn có ẩn tình khác, đều đã không còn quan trọng.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu không thể tra ra chân tướng trong vòng ba ngày.

Thời gian một tháng thì có lẽ còn chút hy vọng?

Thời gian ba ngày?

Hứa Thanh Tiêu phải điều tra như thế nào?

Đi đến phủ Bình Khâu, cho dù là dùng thuyền rồng bay đến, cũng cần thời gian một ngày một đêm.

Thẩm vấn phạm nhân, tra tìm manh mối, cũng cần thời gian một ngày đúng không?

Tìm được nhân chứng, cũng cần thời gian một ngày đúng không?

Tìm được vật chứng, cũng cần thời gian một ngày đúng không?

Như vậy cần đến bốn ngày, Hứa Thanh Tiêu lấy cái gì đi điều tra? Hơn nữa những điều trên đã là trong điều kiện lý tưởng nhất.

Dù sao vụ án này cũng kết thúc tại đây rồi.

Ba ngày sau, Hứa Thanh Tiêu không lấy ra chứng cứ, Hình bộ truy cứu trách nhiệm, tội chết có thể tránh nhưng tội sống khó tha, địa vị của Hứa Thanh Tiêu trong lòng bệ hạ khẳng định sẽ bị giảm đi.

Nhưng vào lúc này, bên trong trường Thủ Nhân.

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, đám người Dương Hổ thì có chút mất tập trung, chỉ là sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, mấy người vẫn lập tức đi tới.

"Đại nhân!"

Sáu người đồng thời hô lên, mà Hứa Thanh Tiêu chỉ gật gật đầu đáp lại, ngay sau đó đi vào trong phòng, toàn bộ hành trình không nói gì.

Bộ dạng này, khiến cho tâm tình của đám người Dương Hổ có chút nặng nề.

Nhưng một lát sau, một phong thư bay ra, rơi vào tay Dương Hổ.

"Dương Hổ, mau chóng đi đến chợ tây, tới chợ tây rồi, mở thư ra, nhớ kỹ đi vòng nhiều con đường, cố gắng hết đừng để kẻ khác theo dõi ngươi."

Giọng nói vang lên, Dương Hổ tức khắc nhận lệnh, thần thái lập tức trở nên nghiêm túc, bởi vì bỗng nhiên hắn cảm giác được Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn hành động rồi.

Dương Hổ không chần chờ thêm nữa, lập tức rời khỏi nơi đây, không đi từ cửa lớn mà nhảy từ hậu viện ra ngoài.

"Dương Báo, đi từ phía đông thẳng đến chợ, đến nơi rồi mở ra, trên đường chú ý an toàn."

Ngay sau đó, một phong thư lại bay ra, cùng với giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại lần nữa vang lên, thoáng có vẻ lạnh lùng.

“Vâng! Đại nhân!”

Dương Báo nhận lấy phong thư, thần thái cũng có chút kích động, qua một tháng, Hứa đại nhân cuối cùng hành động rồi.

Hắn rời khỏi nơi đây.

Rồi sau đó, bốn người Triệu Đại Triệu Nhị, Lý Kiện Lý Khang đều nhận được phong thư, cũng đi khỏi từ hậu viện.

Tốc độ của sáu người rất nhanh, đều mang một vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này.

Mấy trăm thám tử chung quanh trường Thủ Nhân cũng nhanh chóng đuổi theo với vận tốc nhanh nhất.

Cấp trên vẫn chưa hủy bỏ mệnh lệnh, cho nên bọn họ vẫn luôn đợi ở chỗ này. Bọn họ tạm thời không biết chuyện trong triều đình, nhưng đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng đám người Dương Hổ vội vội vàng vàng, hơn nữa cực kỳ cảnh giác, thân là mật thám bọn họ có một loại trực giác.

Lần này thật sự có chuyện rồi.

Cứ như thế sáu người Dương Hổ cực lực chạy đông né tây khắp các ngõ trong kinh thành, gần như dùng hết toàn lực để tránh né bị thám tử này theo dõi.

Trước sau chạy ba bốn canh giờ, cuối cùng Dương Hổ đi tới chợ tây, lúc xác nhận có khả năng không bị theo dõi, Dương Hổ thật cẩn thận mở phong thư ra.

Ngay sau đó.

Dương Hổ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà cùng lúc đó.

Dương Báo cũng như thế, hắn trốn trong hẻm ước chừng một canh giờ, chính là vì tránh né đám thám tử này truy tung.

Đợi sau khi tránh được đám thám tử truy tung.

Dương Báo cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó cải trang giả dạng, đi cửa chợ tây.

Cẩn thận mở phong thư của Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc trong ánh mắt Dương Báo tràn ngập sự kích động.

Hắn hoàn toàn hiểu ra, một tháng này Hứa Thanh Tiêu đều là đang làm tê liệt kẻ địch, khiến kẻ địch nghĩ rằng hắn đang lười biếng, nhưng trên thực tế hắn chính là muốn cho đối phương hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, thời khắc mấu chốt cho một đòn trí mạng.

“Hứa đại nhân, thật sự là thiên cổ đại tài.”

Dương Báo trong lòng cảm khái khôn nguôi, ngay sau đó, hắn mở phong thư ra, theo sau cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Còn mật thám trong góc tối đã âm thầm ghi chép lại tất cả. Chỉ là từ biểu cảm của Dương Báo liền có thể nhìn ra Hứa Thanh Tiêu muốn làm đại sự rồi.

Chỉ là…

Một canh giờ sau.

Dương Hổ đã trở về, mang theo hai cân thịt bò, ba cân thit dê béo, một ít mề gà, mề vịt, còn có một ít thịt heo.

Sau khi Dương Hổ trở về, Dương Báo theo ở phía sau, mang theo các loại rau dưa sặc sỡ sắc màu, cải trắng rau xanh, ớt cay đậu que.

Còn Triệu Đại Hòa Triệu Nhị chỉ mang về vài món, một người cầm về vài bó que sắt, một người cầm về mấy cân dầu mè gia vị.

Lý Kiện Lý Khang thì cầm theo vài bó than trở về.

Cùng trở về còn có mấy trăm tên mật thám.

Hôm nay, bọn họ rơi vào câm lặng.

Hứa Thanh Tiêu đã thay đổi nhận thức của đám mật thám.

Bởi vì đám người Dương Hổ Dương Báo đám người, nghĩ hết mọi cách để né tránh sự giám sát của bọn họ, kết quả vẫn là mua sắm mấy thứ linh tinh.

Thịt dê thịt bò, các loại rau quả theo mùa, còn có một vài khung sắt kỳ lạ.

Đợi sau khi mọi người trở về, Hứa Thanh Tiêu có vẻ vui vẻ khác thường, trực tiếp bắt đầu nhóm lửa, bảo hai huynh đệ Lý Kiện Lý Khang rửa khung, Triệu Đại Triệu Nhị rửa rau, Dương Hổ Dương Báo thái thịt.

Mãi cho đến ban đêm.

Trường học Thủ Nhân nổi lửa, Hứa Thanh Tiêu que sắt xiên tất cả rau củ thịt thà rồi đặt lên bếp nướng, thi thoảng quét một lớp dầu và hương liệu.

Trên mặt tràn đầy sự vui sướng.

Còn về sáu người Dương Hổ thì ngồi ở một bên, làm ra dáng vẻ cuộc sống không còn gì để luyến tiếc.

Giờ khắc này, đám mật thám hoàn toàn không nín được.

“Con mẹ nó, lại ăn uống cái gì? Một tháng qua, mỗi ngày hết ăn cái này lại hốc cái kia, ăn xong lẩu lại ăn hải sản, ăn xong hải sản lại ăn chay, ăn xong đồ chay lại làm ra thứ quái quỷ này?”

“Chỉ có vậy? Còn đại tài thiên cổ? Ta nhổ vào!”

“Ta cảm giác Hứa Thanh Tiêu đang chơi chúng ta, đúng là… Quân tử ghê nhỉ!”

“Có sao nói vậy, tài nấu ăn của Hứa Thanh Tiêu thật sự tuyệt vời, một tháng ba mươi ngày, thay món cứ gọi là xoàn xoạt, về sau không làm nổi thư sinh, mở một tửu lâu cũng có thể kiếm được tiền.”

“Cái khác không nói, thứ này ngửi mùi thơm quá.”

Đám thám tử bị Hứa Thanh Tiêu xoay như chong chóng, bọn họ đang tụm lại bắt đầu tám chuyện, tình huống bình thường đều sẽ không để ý tới nhau, nhưng lần này hoàn toàn bị Hứa Thanh Tiêu dạy cho một trận rồi.

Chương 306: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (5)

Bọn họ cũng trình báo lên tất cả mọi việc xảy trong hôm nay.

Một ngày này.

Văn võ cả triều trên cơ bản đều chắc chắn một sự thật.

Bọn họ thật sự quá xem trọng Hứa Thanh Tiêu rồi.

Tên này đích xác không phải tài năng của Hình bộ.

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng là như thế thật, dù sao giỏi văn giỏi võ thì thôi đi, tên này còn muốn phá được án, chẳng phải là toàn năng rồi sao?

Lúc này mọi người mới quay đầu nhận ra danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu quá lớn, cho nên mới cảm thấy hắn có năng lực hơn người, nhưng kết quả là hiện thực tàn khốc.

Tài hoa như vậy đã xem như ghê gớm lắm rồi, còn trông cậy vào việc Hứa Thanh Tiêu có thể phá án, đích xác có chút không hợp lý.

Đêm hôm nay, có người thở dài cảm khái, có người nhẹ nhàng thở phào.

Còn trong trường học Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu không đi ngủ, hắn nhìn trăng sao trên bầu trời.

Im lặng không nói.

Cho đến giờ Dần, một bóng người xuất hiện bên ngoài trường Thủ Nhân.

Là người của Hình bộ.

“Hứa đại nhân, Thượng thư bảo thuộc hạ thông báo với ngài một tiếng, Lý Kiến Toàn đã được đưa tới Hình bộ, xin ngài đi một chuyến, điều tra vụ án.”

Giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng cất tiếng trả lời.

“Đưa hắn đến là được rồi, không cần đi Hình bộ điều tra.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, sau khi nói xong, hắn xoay người đi về phòng.

“Đại nhân, việc này chỉ sợ không tốt lắm đâu?”

Giọng đối phương vang lên.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đáp lại.

“Nói với Trương Thượng thư, Hình bộ người đông phức tạp, không thể tra án, đưa Lý Kiến Toàn đến đây là được, nếu Trương Thượng thư không muốn, thì thôi vậy.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, có chút vô lại.

Người đối diện không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể nhận lời, rồi sau đó xoay người rời đi.

Đợi sau khi người đi rồi.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì… Kế hoạch của hắn, thành công rồi.

Đúng vậy, một tháng này, Hứa Thanh Tiêu giăng bẫy.

Vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, trước mắt manh mối phá án cuối cùng là ở trên người Lý Kiến Toàn.

Nếu như muốn phá giải vụ án này, Lý Kiến Toàn nhất định phải đến kinh thành.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu biết một khi chính mình mở miệng để Lý Kiến Toàn tới kinh thành, chỉ sợ nhất định sẽ có người âm thầm gây trở ngại.

Nhẹ thì Lý Kiến Toàn biến mất, nặng thì Lý Kiến Toàn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Vụ án liên can đến hai mươi triệu lượng bạc trắng, chết một kẻ điên có thể không là cái gì.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn lo lắng điểm này, cũng chính bởi vì vậy, Hứa Thanh Tiêu không đi đến bất cứ đâu.

Hắn cứ ở lại kinh thành, để cho đám người núp trong bóng tới kia yên tâm.

Còn về việc đám người này có trực tiếp giết Lý Kiến Toàn diệt trừ hậu hoạn mãi mãi hay không, Hứa Thanh Tiêu không hề lo sợ.

Từ những sự việc trên bản thân có thể đoán được bệ hạ muốn lật lại vụ án.

Đám người này cũng sẽ đoán được.

Vẫn là câu nói kia, trong phạm vi quy củ, mọi người chỉ cần tuân thủ quy củ, hoàng đế cũng sẽ không phá hỏng quy củ, nhưng nếu có người phá hỏng quy củ, vậy đừng trách hoàng đế cũng xé rách mặt mũi.

Hứa Thanh Tiêu thậm chí tin tưởng, nữ đế đã biết ai là nghi phạm, hoặc là nói trên cơ bản đã xác định ai là nghi phạm.

Cho nên nếu thật sự đối phương dám trực tiếp động thủ, vậy bản thân là người đỡ tốn công nhất, nữ đế trực tiếp hạ lệnh bắt người, tùy tiện ấn cho ngươi một tội danh, ngươi chỉ có thể chờ chết.

Dù sao cũng là ngươi chơi xấu trước.

Nếu chính mình tiếp nhận vụ án này, truyền gọi Lý Kiến Toàn, Hứa Thanh Tiêu không dám bảo đảm đối phương có gặp phải nguy hiểm hay không.

Đứng trước nguy cơ, việc phá hỏng quy củ trước cũng là bị buộc bất đắc dĩ.

Cho nên chính mình tuyệt đối không thể triệu Lý Kiến Toàn vào kinh trước, ngược lại phải đợi, phải nhẫn nại, thậm chí trên triều đình bị người ta khinh thường, thậm chí bị mọi người xem thường, Hứa Thanh Tiêu cũng phải chờ.

Chờ đến khi bọn họ cho rằng không thể nào lật lại vụ án này, mới có thể để Lý Kiến Toàn vào kinh.

Nếu cứ như vậy, bọn họ sẽ ở vào thế bị động.

Nói đơn giản hơn thì, bệ hạ chỉ cho bản thân thời gian ba ngày cuối cùng, việc này đại biểu cho thái độ tiếp theo của bệ hạ dành cho đám người núp trong bóng tối.

Trong vòng ba ngày, điều tra ra, các ngươi chờ chết.

Trong vòng ba ngày, tra không ra, chuyện này dừng ở đây.

Đám người núp trong bóng tối này dưới sự cân nhắc, chỉ cần không phải đầu bị lừa đá, đều sẽ đánh cuộc một phen, nếu không đánh cuộc, vậy trực tiếp xé rách mặt, càng thêm nguy hiểm.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu kéo dài tới hiện tại.

Hôm qua cố ý dặn dò Trương Tĩnh trương Thượng thư, để hắn đưa Lý Kiến Toàn đến.

Thậm chí gần như trực tiếp tỏ thái độ, ngươi không mau chóng đưa người đến đây, việc này chính là vấn đề của ngươi.

Cho nên Trương Tĩnh vì không muốn rước họa, gần như điều động tất cả lực lượng của Hình bộ, đưa Lý Kiến Toàn đến bằng tốc độ nhanh nhất.

Tất cả mọi việc.

Nữ đế đang tính kế.

Người trong bóng tối cũng đang tính kế.

Thì hà cớ gì Hứa Thanh Tiêu lại không tiếp tục tính kế?

Có điều vì sao Lý Kiến Toàn có thể toàn mạng đi đến kinh thành, còn có một nhân tố quan trọng.

Đó là vì hắn ta là một kẻ điên.

Những năm gần đây hắn không đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chỉ có hai khả năng.

Hắn thật sự điên rồi.

Khả năng thứ hai chính là, nữ đế đang âm thầm bảo vệ hắn.

Bất quá khả năng thứ hai không cao, dù là có bảo vệ, cũng chỉ là sự bảo vệ mang tính tượng trưng. Dù sao nếu Lý Kiến Toàn

không chết, đám người này thà rằng xé rách mặt với nữ đế, cũng tuyệt đối phải giết hắn.

Cho nên, một người tuyệt đối đã điên rồi, còn có tác dụng gì?

Làm nhân chứng? Tuyệt đối không có khả năng.

Thậm chí ngay cả nói cũng nói không nên lời, càng không thể cung cấp manh mối gì.

Nhưng bọn họ ngàn tính vạn tính.

Thậm chí ngay cả nữ đế cũng tính không ra.

Mình… biết thần thông Nhập Mộng.

Đúng vậy.

Nguyên nhân căn bản Hứa Thanh Tiêu dám giăng bẫy, chính là bởi vì bản thân biết thần thông Nhập Mộng.

Một kẻ điên, cho dù có điên đến mức nào thì trong đầu hắn vẫn có một vài ký ức, không gì khác ngoài những ký ức hỗn loạn.

Hứa Thanh Tiêu dự định đi vào giấc mộng, tìm ra chân tướng năm đó.

Tìm ra manh mối thật sự.

Sau đó bắt lấy kẻ chủ mưu phía sau.

Đương nhiên, rốt cuộc có thể bắt được kẻ chủ mưu phía sau hay không, còn phải thuật Nhập Mộng có thể thành công hay không.

Nếu chính mình phỏng đoán đúng rồi.

Tất cả còn dễ nói chuyện.

Nếu chính mình phỏng đoán sai rồi.

Ba ngày sau, thượng triều thỉnh tội.

Hết cách rồi, phá không được án chính là phá không được án.

Ba mươi phút sau.

Tiếng xích sắt vang lên.

Trong đường lớn có vẻ vô cùng an tĩnh, tiếng xích sắt lại có vẻ hơi quỷ dị.

Chương 307: Văn Võ Cả Triều Xôn Xao, Hứa Thanh Tiêu Giăng Bẫy, Ba Ngày Cuối Cùng (6)

Hứa Thanh Tiêu ngồi trước án thư, thần sắc bình tĩnh.

“Đại nhân, Lý Kiến Toàn đã đưa tới, nhưng thần trí của hắn ta rối loạn, Hình bộ đã đút canh mê hồn, sợ hắn làm loạn kêu la bậy bạ.”

Người của Hình bộ mở miệng, đưa Lý Kiến Toàn.

“Được.”

“Dương Hổ Dương Báo, dẫn người ra bên ngoài trường học.”

“Ta tiếp tục nghỉ ngơi một hồi, các ngươi trước coi chừng hắn, chớ có để hắn chạy.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, vẫn luôn không lộ diện, thậm chí còn cố ý ngáp dài, làm bộ làm tịch cho người của Hình bộ và mật thám bên ngoài xem.

“Rõ.”

Đám người Dương Hổ Dương Báo trả lời, còn quan sai Hình bộ cũng cáo từ rời đi.

Lúc này.

Trời còn chưa sáng, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, một cục đá bay ra ngoài, trúng vào gân mạch của Lý Kiến Toàn, người đó lập tức ngất xỉu.

Đám người người Dương tự giác không có hỏi nhiều, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn giải thích một câu.

“Chờ sau khi ta thức dậy sẽ đi thẩm tra hắn, đặt hắn dưới bóng râm, trông giữ chặt vào.”

Nói xong một câu, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp nằm trên giường, lẳng lặng chờ đợi mười lăm phút sau.

Thi triển thần thông Nhập Mộng.

Lần đầu tiên, thất bại.

Lần thứ hai, thất bại.

Đến lần thứ chín, Hứa Thanh Tiêu thành công lẻn vào trong mộng của Lý Kiến Toàn.

Bởi vì trong mộng cực kỳ hỗn loạn, thậm chí có chút đảo loạn trên dưới, xuất hiện một vài hình ảnh đã vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Tất cả mọi thứ trông cực kỳ hỗn loạn, người có sức mạnh tinh thần hơi yếu một chút, chỉ sợ sẽ hôn mê ngay tại chỗ.

Cũng may sức mạnh tinh thần của Hứa Thanh Tiêu cực kỳ mạnh mẽ, không bị những thứ này ảnh hưởng.

"Định."

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu vận chuyển thần thông Nhập Mộng để ổn định cảnh trong mộng.

Lúc này.

Là ban đêm.

Ký ức của Lý Kiến Toàn quá hỗn loạn, nếu không phải sức mạnh tinh thần của Hứa Thanh Tiêu mạnh mẽ, hơn nữa còn có thần thông Nhập Mộng.

Nếu đổi là bất kỳ người nào gặp phải tình huống như vậy, tinh thần chắc chắn sẽ bị sang chấn.

Cũng may là tất cả đều được ổn định lại.

Vòm trời đen như mực.

Hứa Thanh Tiêu hóa thành quạ đen, đứng phía trên mái hiên phía trên, xuyên qua lớp mái ngói nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Nơi này là nhà xác, trong nhà xuất hiện hai bóng người.

Một người là Lý Kiến Toàn.

Một người còn lại là ngỗ tác (tên gọi người khám nghiệm thi thể thời xưa).

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn nhập vào cơ thể ngỗ tác, dùng thị giác của hắn quan sát mọi thứ xung quanh.

Bốn mươi lăm cổ thi thể được xếp thành ba hàng bên trong nhà xác.

Trong đó nhỏ tuổi nhất là một đứa trẻ chưa đến bốn năm tuổi.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu vì sao Lý Kiến Toàn lại nảy sinh nghi vấn.

Trên cơ thể của những thi thể này không còn một chỗ lành lặn, bị lợi kiếm cắt qua, đặc biệt là phần mặt, đứa bé nhỏ tuổi nhất, hai mắt bị móc, cái mũi bị cắt.

Phần thịt nơi hai cánh tay trái phải của mấy người phụ nữ đều bị lóc ra,

Hứa Thanh Tiêu rất có định lực, tuy rằng hình ảnh vô cùng kích thích thị giác, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

“Những thi thể này từng bị người khác động qua sao?”

Lý Kiến Toàn lên tiếng, hắn mặc một bộ đồ màu đen, đang cau mày, kiểm tra thi thể.

“Hồi đại nhân, những thi thể này trừ lúc khuân vác bị động qua, sau đó thì không còn bị động đến nữa.”

Giọng của ngỗ tác vang lên, có vẻ vô cùng cung kính.

“Kỳ quái.”

Lý Kiến Toàn nhăn mày chặt hơn, hắn đi xem xét từng cổ thi thể, không bao lâu liền dừng lại trước thi thể của một người phụ nữ, toàn bộ móng tay đã bị rút ra hết, thâm đen tím bầm, thoạt nhìn vô cùng tàn nhẫn.

“Cho dù Trương Nam Thiên muốn tru sát toàn tộc, nhưng tại sao lại phải tàn nhẫn như thế? Cho dù là sợ tội, cũng không cần thiết phải như vậy chứ?”

Lý Kiến Toàn tự mình lẩm bẩm.

Hắn cẩn thận kiểm tra miệng vết thương, lại nhanh chóng tự mình lẩm bẩm.

“Những vết thương này không phải là được thêm vào sau khi chết, có dấu vết giãy giụa, là vết thương Trương Nam Thiên gây ra trước khi giết chết bọn họ, nếu không một người đã chết, không thể nào giãy giụa.”

“Cũng không đúng, có vài vết thương được thêm vào sau khi chết, kỳ lạ thật.”

Lý Kiến Toàn lẩm bẩm tự nói, đồng thời ghi chép lại các chi tiết.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì âm thầm ghi nhớ toàn bộ chi tiết.

Có vài vết thương là được thêm mới vào, là được thêm vào sau khi chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút tò mò.

Một canh giờ sau, Lý Kiến Toàn lặp đi lặp lại việc kiểm tra thi thể, kết quả duy nhất hắn thu được chính là như phía trên, vì vậy hắn chào tạm biệt ngỗ tác, rời khỏi nơi đây, tính toán đi đến nhà của Trương Nam Thiên kiểm tra.

Ngay sau đó, cảnh tượng chung quanh thay đổi trong nháy mắt.

Hứa Thanh Tiêu đều không phải chỉ là đơn giản đi vào giấc mộng, mà là tìm kiếm ký ức của hắn ta. Khung cảnh trong giấc mơ của Lý Kiến Toàn hỗn loạn, hắn hiện tại đã là một kẻ điên, mặc dù đã hôn mê, trong đầu cũng là vùng hỗn loạn.

Dưới tình huống như vậy, tất cả những gì tìm được đều là ký ức của Lý Kiến Toàn.

Đây cũng là một loại năng lực của thần thông Nhập Mộng, nhưng cần có điều kiện tương ứng thích hợp, đó chính là khung cảnh trong giấc mộng của đối phương cực kỳ hỗn loạn.

Nếu không thì việc có thể trực tiếp tìm kiếm ký ức của người khác thật sự là một việc nghịch thiên.

Cảnh tượng thay đổi.

Nhưng không phải trong nhà của Trương Thiên Nam, mà là nơi làm việc của Lý Kiến Toàn.

Vẫn là ban đêm.

Lý Kiến Toàn châm đèn, đang viết hồ sơ, Hứa Thanh Tiêu hóa thành thiêu thân, vờn quanh trên đầu Lý Kiến Toàn, chăm chú theo dõi mọi việc.

Nhưng giờ khắc này, đã xuất hiện vấn đề, Hứa Thanh Tiêu đã đọc qua nửa bộ hồ sơ của Lý Kiến Toàn.

Nhưng nội dung của nửa bộ sau lại khác hoàn toàn.

"Hồ sơ bị sửa đổi?"

Hứa Thanh Tiêu nhận trong nháy mắt, hắn hơi tặc lưỡi, hồ sơ cũng có thể sửa đổi? Năng lực của tên đó cũng khủng bố quá nhỉ?

Vươn được tay đến Hình bộ?

Nếu quyền thế như thế, vậy thì Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng bị nghi ngờ có liên quan đến việc này. Sửa đổi hồ sơ là tử tội, chỉ cần mỗi việc này, đã có đủ khả năng làm Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh chết không có chỗ chôn.

Theo lẽ thường, Trương Tĩnh không thể nào mạo hiểm như vậy? Trừ phi hắn có liên can đến hai mươi triệu lượng bạc trắng.

Hứa Thanh Tiêu âm thầm suy luận, nhưng hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà chỉ lẳng lặng nhìn xem.

【 Thuộc hạ Lý Kiến Toàn, phụng mệnh điều tra vụ án cứu tế phủ Bình Khâu. Thuộc hạ phát hiện, cái chết của cả gia đình Trương Nam Thiên rất đáng ngờ, thuộc hạ cẩn thận kiểm tra bốn mươi lăm cỗ thi thể, phát hiện phía trên thi thể của họ hàng Trương Nam Thiên có không ít vết thương đến từ việc bị hành hạ đến chết. Thuộc hạ cho rằng, nếu Trương Nam Thiên đã sợ tội tự sát, giết chết cả gia đình, cũng không đến mức phải hành hạ người thân đến chết, vụ án này có điểm đáng ngờ cực kỳ nghiêm trọng. 】

Lý Kiến Toàn nghiêm túc viết, đây là hồ sơ nguyên bản.

Nhưng chính vào lúc này, đèn bỗng nhiên bị dập tắt.

Chương 308: Chân Tướng Sáng Tỏ, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Làm Đại Sự Rồi! (1)

Ngay sau đó, Lý Kiến Toàn buông cây bút trên tay xuống, bàn tay vô thức đặt lên vỏ đao, ánh mắt sắc bén vô cùng nhìn về phía trước.

Không hề có một chiếc bóng nào xuất hiện, dường như có một trận gió thổi tắt ngọn đèn.

Lý Kiến Toàn đốt đèn lên.

Ngay sau đó, ánh đèn lại được thắp lên, xảy ra một cảnh tượng đáng kinh ngạc.

Phần hồ sơ trên bàn của Lý Kiến Toàn đã bị thay đổi.

Mà phần bị đổi này, chính là phần Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy.

“Có người?”

Hứa Thanh Tiêu nháy mắt hiểu ra, trong giây phút đèn tắt, có người thay đổi hồ sơ của Lý Kiến Toàn.

Giờ khắc này, Lý Kiến Toàn ngồi vào vị trí, nháy mắt rơi vào trầm tư.

Hứa Thanh Tiêu biết, đối phương đang cảnh cáo, một loại cảnh cáo không phát ra tiếng động, người đó có sức mạnh tuyệt đối, có thể thay đổi hồ sơ trong im lặng, cũng có thể lặng lẽ giết chết hắn.

Không giết hắn, là một lời cảnh cáo, nếu Lý Kiến Toàn dám tiếp tục viết, như vậy bọn họ sẽ không lưu tình.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu cũng coi như đã hiểu và thở phào nhẹ nhõm, nếu như Hình bộ cũng liên can vào việc này, vậy thì phiền phức to rồi.

Đừng thấy Hứa Thanh Tiêu khó chịu các kiểu với Hình bộ Thượng thư, nhưng Lục Bộ Thượng thư của Đại Ngụy, dù có thế nào cũng không thể làm chuyện như vậy, đã làm đến cấp bậc đó rồi, nếu còn làm ra chuyện như vậy thì chính tai họa đối với thiên hạ.

Việc không phải là vấn đề có nhân phẩm hay không, mà là vấn đề về nhân lực làm việc, có thể dùng tiền cũng có thể mua chuộc được Lục Bộ Thượng thư, vậy thì Đại Ngụy chính là đống bùn nhão không trát nổi tường, Hứa Thanh Tiêu lập tức chuẩn bị đi kiếm ăn ở nơi khác được rồi.

Câu trên không khoa trương chút nào.

Ước chừng nửa canh giờ.

Lý Kiến Toàn cuối cùng lấy ra một phần hồ sơ mới, rồi sau đó sao chép lại phần hồ sơ này.

"Thì ra là thế."

Hứa Thanh Tiêu đã rõ tiền căn hậu quả, nhưng việc phá án lại không có bất cứ tiến triển và manh mối nào.

Chắc chắn có một nhân vật lớn đứng phía sau vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, điểm này gần như không cần suy đoán.

Đơn giản là cần nhìn thấy tận mắt để an tâm hơn mà thôi.

Không trợ giúp gì thêm cho việc phán án.

Cảnh trong mộng nhanh chóng vỡ tan, lại thay đổi cảnh tượng khác.

Chính ngọ.

Mặt trời chiếu trên đỉnh đầu.

Lý Kiến Toàn đi loanh quanh trong nhà, lông mày nhăn nhún, dường như đang đợi gì đó.

Đúng lúc này, vài bóng người xuất hiện.

Đợi sau khi những bóng người này xuất hiện, Lý Kiến Toàn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Chào Trương huynh, Trần huynh, Lý huynh, Chu huynh."

Lý Kiến Toàn lộ ra nụ cười, chắp tay về phía bốn người.

"Lý huynh khách khí rồi."

Bốn người cũng đáp lễ, Hứa Thanh Tiêu lập tức biết bốn người này là ai.

Trương Vọng, Trần Khang, Lý Quân, còn có Chu Bách.

Hứa Thanh Tiêu không ngờ bốn người này từng gặp nhau, chắc hẳn trong dòng thời gian hiện tại, bốn người này đều đã bị uy hiếp, cho nên tụ tập lại thương lượng sự tình.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu vô cùng nghiêm túc, hắn hóa thành chim én, lẳng lặng nhìn bọn họ.

“Vào trong rồi nói.”

Lý Kiến Toàn không nhiều lời, tiếp đón bốn người đi vào, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị.

Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế bay vào trong mái hiên.

Năm người ngồi xuống xuống dưới, Chu Bách mở lời.

“Chư vị, chỉ sợ chúng ta đã rước phải phiền phức lớn rồi.”

Chu Bách có chút khẩn trương, lời nói cũng mang theo sợ hãi.

“Là hồ sơ bỗng nhiên bị sửa đổi sao?”

Lý Kiến Toàn lại vô cùng thản nhiên, bình tĩnh nói.

“Ừ.”

Chu Bách gật gật đầu.

“Chúng ta đều đã gặp phải sự việc giống nhau.”

“Vụ án cứu tế phủ Bình Khâu liên can đến một nhân vật lớn trong triều, là người nào thì ta đã biết được.”

Lý Kiến Toàn nói như thế.

“Ai?”

Bốn người đều tò mò, Lý Kiến Toàn là người đầu tiên tiếp nhận vụ án này, nếu nói đoán được là ai cũng hợp lý.

“Hoài Bình Quận Vương.”

Lý Kiến Toàn bình tĩnh nói.

lời này vừa nói, bốn người thần sắc toàn nhiên biến đổi.

“Hoài Bình Quận Vương?”

“Gì! Sao lại dính dáng đến người đó?”

“Đường đường Quận Vương, vì sao tham ô bạc cứu tế? Việc này không hợp lý!”

Mọi người liên tiếp thốt lên, cho rằng chuyện này không có khả năng, một vị quận vương tham ô bạc cứu tế có ý nghĩa gì?

Hơn nữa vị này cũng không phải là nhân vật bình thường.

Trên thực tế, ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi kinh ngạc khi nghe được lời này của Lý Kiến Toàn.

Sao lại là Hoài Bình Quận Vương?

Tuy rằng mình có tử thù với Hoài Bình Quận Vương, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không ngờ lại là Hoài Bình Quận Vương.

Đầu tiên, Hoài Bình Quận Vương và phủ Bình Khâu không hề liên quan đến nhau, tiếp theo giống như Trương Vọng đã nói, một vị quận vương, tham ô hai mươi triệu lượng bạc trắng làm cái gì?

Tuy rằng hai mươi triệu lượng bạc trắng thật sự rất nhiều, nhưng Hoài Bình Quận Vương có thể dùng nhiều cách để kiếm được ngần ấy tiền.

Trực tiếp tham ô ngân lượng, là có hơi mất trí rồi.

Lý Kiến Toàn không nói gì thêm, mà là dùng tay dính chút nước, chậm rãi viết ra hai chữ trên mặt bàn.

【 Tạo phản 】

Trong phút chốc, bốn người trầm mặc, Hứa Thanh Tiêu cũng trầm mặc.

Hoài Bình Quận Vương muốn tạo phản?

“Thời gian này Võ Đế quay về sau khi bắc phạt, quốc thể Đại Ngụy suy yếu, nữ đế còn chưa đăng cơ.”

“Có khả năng.”

Hứa Thanh Tiêu phán đoán ra trong nháy mắt, nhưng hắn không tiếp tục nghĩ nhiều, mà quan sát đối thoại của bọn họ, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

“Lý huynh, huynh. Làm sao phán đoán ra?”

Tiếng nói của Trương Vọng, hắn không biết Lý Kiến Toàn phán đoán ra như thế nào.

“Hai nguyên nhân.”

“Từ sau khi bị người nọ uy hiếp, ta vẫn luôn âm thầm điều tra rất nhiều chuyện. Sau khi tiền cứu tế đi vào phủ Bình Khâu, thì chưa từng thấy Trương Nam Thiên Trương phủ quân xuất hiện.”

“Ta hoài nghi khi ấy hắn ta đã bị cầm tù, nghe bá tánh nói Trương phủ quân là người chính trực, không giống loại người sẽ ăn hối lộ trái pháp luật.”

“Bởi vì ta vẫn luôn điều tra Trương phủ quân, phát hiện vị phủ quân đại nhân này phẩm hạnh đoan chính. Từng có một tiểu lại ăn cắp một xâu tiền, bị hắn trượng hình năm mươi gậy, thiếu chút nữa bị đánh chết.”

“Ta còn tự mình đến nhà Trương phủ quân. Những nhân vật lớn khác, đừng nói là phủ quân, ngay cả nhà của huyện lệnh, có lẽ cũng đều có vài món tranh chữ đồ cổ, nhưng trong nhà Trương phủ quân vô cùng đơn sơ.”

“Có lẽ những điều này chỉ là che đậy qua mắt, nhưng ta tìm được một mật hàm trong nhà Phủ quân, cũng chính là vì mật hàm này, ta mới dám xác định là Hoài Bình Quận Vương.”

Lý Kiến Toàn chậm rãi nói, trong đó có nhắc tới một mật hàm.

Là mật hàm do Trương Nam Thiên.

“Mật hàm gì vậy?”

“Để ở đâu?”

“Nội dung là gì?”

Mọi người có chút kích động, nhưng Lý Kiến Toàn lắc lắc đầu nói: “Ta đã giấu kín mật hàm này, đề phòng đám người này đến tính sổ, nếu ta chết, ta nắm chắc mười phần, nhất định mật hàm này sẽ được gửi vào triều đình.”

Chương 309: Chân Tướng Sáng Tỏ, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Làm Đại Sự Rồi! (2)

“Còn về đại khái chính là triều đình chi ngân sách ba mươi triệu lượng tiền cứu tế, nhưng khi đến tay hắn chỉ còn năm triệu lượng, phần tiền thiếu hụt đã bị gian thần tham ô, hy vọng triều đình tra xét rõ ràng.”

“Đây là mật hàm do Trương Nam Thiên tự tay viết.”

Lý Kiến Toàn nói như thế.

Nhưng vừa nói dứt câu, mọi người có chút nghi hoặc.

“Lý huynh, nếu huynh đã có mật hàm, vì sao không trực tiếp nộp lên?”

Bọn họ tò mò, nếu ngươi có mật hàm, đây là vật chứng mấu chốt, vì sao không nộp lên.

“Không!” Lý Kiến Toàn lắc lắc đầu, rồi sau đó ánh mắt kiên định nói: “Hiện giờ bệ hạ vừa bắc phạt trở về, Đại Ngụy lung lay sắp sụp đổ, từ trên xuống dưới đều là đại sự. Nếu như chuyện này thật sự là Hoài Bình Quận Vương làm, dù chúng ta có giao nộp thì có ích gì?”

“Còn nữa, chắc hẳn chúng ta đã bị giám sát, một khi đi đến kinh thành, chỉ sợ sẽ chết giữa đường. Hiện tại không thể nào lật lại vụ án này, chỉ có thể đợi thời cơ thích hợp khác.”

Lý Kiến Toàn có vẻ rất nghiêm túc nói.

“Không đúng không đúng, Lý huynh, ta thấy hơi rối, Trương Nam Thiên Trương phủ quân bị oan uổng, hắn ta viết một bức mật hàm, người bị chỉ tên điểm họ trong mật hàm chính là Hoài Bình Quận Vương.”

“Bằng chứng sắt thép như thế, sao lại không thể lật đổ Hoài Bình Quận Vương? Mặc dù hiện giờ quốc lực của Đại Ngụy quả thực có chút suy bại, nhưng chuyện lớn như vậy, không thể nào không lật đổ được Hoài Bình Quận Vương?”

Mọi người rất tò mò, ngươi đã có bằng chứng rồi, vì cái gì còn sợ hãi như vậy?

“Cũng không phải.”

Lý Kiến Toàn hít sâu một hơi.

“Phụ thân của Hoài Bình Quận Vương là ai, các ngươi hẳn là biết chứ?”

“Hoài Ninh Thân Vương quyền thế ngập trời, lúc bệ hạ bắc phạt đã chuyển giao rất nhiều quyền lực trong triều cho ông ta. Có quyền thế như vậy, chỉ dựa vào một bức mật hàm là có thể định tội?”

“Nói lui một bước, nếu Hoài Bình Quận Vương nói là Trương Nam Thiên vu khống hắn ta, các ngươi sẽ trả lời như thế nào?”

Lý Kiến Toàn một câu, thức tỉnh mọi người.

Vật chứng thì có đó, nhưng ngươi dựa vào cái gì nói vật chứng này là thật? Lỡ như là Trương Nam Thiên vu khống thì sao?

Bốn người trầm mặc.

“Nhưng nếu như có thể xác định vật chứng này là thật, không phải là được rồi sao?”

Có người mở miệng, nói một câu vô nghĩa.

“Cho nên ta vẫn luôn đang âm thầm điều tra, Trương phủ quân và Hoài Bình Quận Vương quả thực không hề có bất kỳ mối quan hệ nào.”

“Mặc dù ta điều tra đủ kiểu, cũng không phát hiện giữa hai người này có liên lạc với nhau. Thậm chí thuộc hạ của Hoài Bình Quận Vương cũng không có ai từng lui tới Trương phủ quân.”

“Cho đến khi gặp mặt Trương huynh, ta mới phát hiện manh mối mấu chốt thứ hai.”

Lý Kiến Toàn nhìn về phía Trương Vọng.

“Ta?” Trương Vọng khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy, Trương huynh điều tra phát hiện Trương Nam Thiên tu luyện dị thuật, gân mạch bị cưỡng ép đả thông, đúng

không?”

Lý Kiến Toàn hỏi.

“Ừ, rõ ràng đã bị một luồng sức mạnh khủng khiếp đả thông, nhưng làm như vậy không hề có lợi ích gì, khí mạch bị ngoại lực cưỡng ép đả thông, hơn nữa vô cùng bá đạo, sống không quá mười hai canh giờ.”

“Cho nên ta có thể kết luận, Trương Nam Thiên là bị giết, không phải là là tự sát.”

Trương Vọng gật gật đầu, đưa ra câu trả lời.

“Không sai, manh mối duy nhất chính là ở chỗ này.”

Lý Kiến Toàn gật gật đầu.

“Khí mạch của Trương phủ quân, chính là bị ngoại lực cưỡng ép đả thông. Hôm đó khi ta kiểm tra thi thể của Trương phủ quân đã bỏ qua điểm này, sau này ta lại đi kiểm tra cẩn thận.”

“Bên trong khí mạch của Trương phủ quân còn sót lại một luồng chân khí. Nếu như mời tuyệt thế cao thủ chân chính đến kiểm tra, có thể phán định ra là loại chân khí nào dựa vào luồng chân khí này.”

“Ta tra ra công pháp Hoài Bình Quận Vương tu luyện là Hoàng Long Đại Chân Thuật, nội khí bá đạo đến cực điểm. Nếu như tra ra được chân khí này là Hoàng Long Đại Chân Thuật thì đó chính là bằng chứng vững như núi.”

“Chỉ là ta cần phải lấy ra một sợi gân mạch bên trong cơ thể Trương phủ quân, giao cho Hình bộ Đại Ngụy, đến lúc đó Hình bộ sẽ tự phái người tới nghiệm tra.”

“Nhưng quá trình này rất khó khăn, nhất định chúng ta sẽ bị người ta âm thầm giám sát.”

“Muốn đi tiếp xúc với quan lớn của Hình bộ, hay là đi kinh thành, chỉ sợ khó như lên trời. Thậm chí bọn họ cũng đã nghe được những điều chúng ta nói hôm nay.”

Lúc Lý Kiến Toàn nói tới đây, thì thoáng khựng lại.

Thần sắc mọi người cũng trở nên căng thẳng.

“Nhưng cũng không cần hoảng loạn gì hết, bọn họ không dám đồng loạt giết chết chúng ta, cho nên chúng ta còn có thời gian phản kháng, chuẩn bị đường lui làm cho bọn họ không dám giết chúng ta.”

“Nếu không, một khi trôi qua thêm mấy năm, chúng ta sẽ thật sự không rõ sống chết.”

Lý Kiến Toàn phân tích đạo lý rõ ràng, sở dĩ hắn triệu tập mọi người đến đây và biết rõ có người giám sát, mà dám nói ra những lời này.

Chính là bởi vì, hắn cần phải nói ra những lời này để hù dọa đám người đang núp trong bóng tối, nói cho bọn họ biết mình đã nắm giữ bằng chứng.

Muốn động vào chính mình, tốt nhất phải suy nghĩ cho kỹ vào.

“Hiểu rồi.”

“Lý huynh, đã hiểu.”

Đám người Trương Vọng đã hiểu được mục đích Lý Kiến Toàn kêu bọn họ đến đây.

Năm người bọn họ xử lý vụ án này, người trong bóng tối chỉ dám uy hiếp bọn họ, không dám thật sự ra tay với bọn họ. Nếu không thì triều đình cũng không ngu, đặc biệt là Hình bộ, ngươi thật sự dám giết người phán án, vậy thì Hình bộ sẽ liều mạng với ngươi đến cùng.

Các triều đại đều có án tham ô, từ từ điều tra không cần gấp, nhưng ngươi giết người của Hình bộ thì không thể chấp nhận được, cứ như vậy, về sau ai dám phá án?

Hơn nữa thật sự giết năm người này, càng chứng minh việc này có uẩn khúc, không phải là buộc người ta đi điều tra ngươi sao?

Về điểm này Lý Kiến Toàn suy nghĩ rất chu đáo.

“Nhưng nếu như chúng ta ngoan ngoãn nghe lời thì sao? Hoàn toàn không tra xét vụ án này nữa, không phải được rồi sao?”

“Chư vị, vụ án này liên can quá lớn, căn bản không phải việc chúng ta có thể xử lý được. Hay là chúng ta bày tỏ quyết tâm,

thậm chí có thể lập lời thề độc, chỉ cần bọn họ đồng ý buông tha chúng ta, việc này câm miệng không đề cập tới, không phải là ổn thỏa rồi sao?"

Chu Bách có chút nhát gan, hắn nhịn không được nói như vậy, muốn cầu hòa, không muốn tiếp tục điều tra, chỉ muốn dừng tại đây thôi, hắn còn muốn sống.

Nhưng nói vừa xong, bốn người đều lộ ra vẻ lạnh lùng.

"Chu huynh, đây không phải ngày đầu tiên đi làm bộ đầu đó chứ, cho dù bọn họ đồng ý, huynh có tin không?"

"Đúng vậy, ngươi không biết có câu nói gọi là, chỉ có người chết mới không để lộ bí mật sao?"

"Ta cũng nghĩ tới cầu hòa, nhưng vừa nảy ra ý tưởng ta liền gạt phắt đi. Chuyện này liên can quá lớn, đến mức đấy rồi, bọn họ không thể nào để lại hậu hoạn."

Chương 310: Chân Tướng Sáng Tỏ, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Làm Đại Sự Rồi! (3)

Ba người Trương Vọng lần lượt mở miệng, bọn họ rất thông minh, biết rõ nếu đã bước vào cuộc chơi, thì đừng hòng an toàn rút lui, ngươi thực lòng muốn rời khỏi, người ta có đồng ý để ngươi rời khỏi không?

Ngươi nói cả đời này ngươi sẽ không nhắc tới, nhưng lỡ như thì sao? Lỡ như ngày nào đó ngươi nhắc tới thì sao?

Cho nên, khi ngươi tiếp nhận vụ án này, người đã không thể nào thoát ra được.

"Chu huynh, ta không có ý gì khác, chỉ cần chuyện này qua đi, trên cơ bản chúng ta chỉ có thể chờ chết, thậm chí đám người giám sát chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt."

"Tất cả những người biết được việc này, đều sẽ không có kết cục tốt. Đối với Hoài Bình Quận Vương, tất cả những người này đều chỉ là những quân cờ mà thôi, lúc không cần thiết tất cả đều là con tốt thí."

"Cho nên đừng nghĩ đến việc cầu hòa, chúng ta không có tư cách cầu hòa, cũng không thể cầu hòa. Nhưng muốn lật lại bản án, nhất định phải chờ, chờ đến một thời cơ thích hợp nhất."

"Sau đó phản kích từ trong bước đường cùng, có như vậy chúng ta mới có thể thật sự bình an sống sót."

Lúc Lý Kiến Toàn nói tới đây xem như đã tỏ rõ thái độ.

Nhưng thái độ kiên quyết thì kiên quyết, nhưng cũng có chuyện giấu giếm, hắn nói phải chờ đợi một thời cơ thích hợp, những lời này không phải nói dối, nhưng những lời này cũng là nói cho vài kẻ khác nghe.

Nói cho đối phương biết, hắn khẳng định không để yên chuyện này, nhưng hiện tại hắn sẽ không động thủ, cho nên ngươi cũng đừng chó cùng rứt giậu.

Nếu không biểu hiện quyết liệt ra mặt như thế này, không chừng đối phương giận quá mất khôn, giết chết bọn họ thì

đúng là đáng tiếc.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Lý Kiến Toàn bỗng nhiên ho khan vài tiếng, sắc mặt hơi yếu ớt.

“Lý huynh, huynh làm sao vậy?”

Mọi người đứng dậy quan tâm, nhưng Lý Kiến Toàn lắc lắc đầu nói: “Không sao.”

“Vài ngày trước điều tra án kiện, xem thường thực lực của đối phương, bị chém một đao, thiếu chút nữa đã chết rồi, cũng may có người giúp ta, bằng không hôm nay sẽ không được gặp mặt chư vị.”

Lý Kiến Toàn trả lời, còn về phần ai giúp hắn, mọi người đều ngầm biết rõ.

Giọng nói dừng tại đây, tất cả đột nhiên im bặt.

Ngay sau đó khung cảnh lại nhanh chóng tan biến.

Vẫn là ban đêm.

Giữa khu rừng.

Một giọng nói cầu khẩn vang lên, là giọng của Lý Kiến Toàn.

“Cầu xin các ngươi, cầu xin các ngươi, buông tha cho ta, buông tha cho ta đi, ta có thể bảo đảm, ta thật sự sẽ không nói ra ngoài.”

“Bốn người họ đã chết rồi, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta có thể lập tức đi về phía bắc, từ đây không bao giờ trở về Đại Ngụy.”

“Các ngươi buông tha ta đi.”

Tiếng la khóc vang lên, màn đêm che lấp bầu trời, mọi thứ có vẻ vô cùng yên tĩnh và quỷ dị.

Hứa Thanh Tiêu hóa thành quạ đen, đậu trên một thân cây, âm thầm quan sát tất cả.

Giờ khắc này, cả người Lý Kiến Toàn nhếch nhác dơ bẩn, đầu tóc rối tung, quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, trong ánh

mắt tràn đầy sự khủng hoảng, còn có một loại sợ hãi, sợ hãi đối mặt với cái chết.

“Giao mật hàm ra đây, có thể tha chết cho người.”

Theo một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một bóng đêm nhanh chóng xuất hiện, ăn mặc áo đen, che mặt, không thể trông thấy rõ gương mặt của người này trong màn đêm.

“Ta không thể giao mật hàm cho các ngươi, giao cho các ngươi rồi, ta sẽ chết nhanh hơn, nhưng ta có thể bảo đảm, ta thật sự sẽ không nói ra ngoài.”

“Chuyện này, từ đầu tới đuôi không liên quan đến ta, ta chỉ muốn sống sót, ngươi giúp ta chuyển lời đến đại nhân phía trên, chỉ cần hắn tha cho ta một con đường, ta có thể rời khỏi Đại Ngụy như một con chó.”

“Nếu ta còn trở về Đại Ngụy, ta chết không có chỗ chôn, con cháu ta đời đời kiếp kiếp không được chết tử tế, đại nhân, đại nhân, cầu xin ngài, cầu xin ngài.”

Hắn ta quỳ trên mặt đất dập đầu về phía đối phương, cảm xúc kích động hơn bình thường.

Hiển nhiên đã biết việc bốn người Trương Vọng tử vong một cách ly kỳ.

“Xem ra, ngươi thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Giọng nói lạnh nhạt, ngay sau đó một bàn chân trực tiếp dẫm nát bàn tay của Lý Kiến Toàn, vận dụng nội khí, đánh vỡ từng khớp xương trên bàn tay.

Á a!

Tiếng gào thét thốt ra từ yết hầu giống như tiếng gào của dã thú, âm thanh không quá lớn, nhưng diện mạo của Lý Kiến Toàn nhăn nhúm vặn vẹo, đau đến đổ mồ hôi lạnh.

“Lý Kiến Toàn!”

“Giao mật hàm ra đây, đại nhân nói rồi, hắn sẽ cho ngươi một con đường sống, còn cho ngươi một vạn lượng bạc trắng, để người sống một đời vô ưu vô lự.”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên giao ra đây đi, tránh phải chịu nỗi khổ xác thịt.”

Ngươi áo đen cất giọng, lạnh lùng đến cực điểm.

“Để ta rời đi, ta thật sự có thể bảo đảm sẽ không trở về Đại Ngụy, có chết ta cũng không nói ra mật hàm, nói ra chỉ còn đường chết, ta không ngốc, đại nhân, buông tha ta đi.”

Lý Kiến Toàn quả thật không ngốc, mật hàm là vật bảo mệnh duy nhất hắn có, nếu giao ra, hắn sẽ chết chắc.

“Được thôi!”

“Đại nhân đoán đúng thật, ngươi không hổ là người từng trải, chết cũng không chịu giao ra mật hàm.”

“Một khi đã như vậy, để ngươi sống sót cũng được đấy, bất quá. Ngươi có biết thế gian này ngoại trừ người chết, còn loại người nào sẽ không để lộ bí mật không?”

Người áo đen lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, hắn dùng một bàn tay bắt lấy đầu của Lý Kiến Toàn, sau đó một luồng sức mạnh âm hàn từ lòng bàn tay trực tiếp đánh ập vào người hắn ta.

Lý Kiến Toàn điên cuồng giãy giụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng, nhưng mà tất cả vẫn không thay đổi được gì.

Qua non nửa canh giờ sau, người áo đen rời đi.

Chỉ là rất nhanh, một âm thanh khác vang lên.

“Đại nhân. Ngươi!”

Theo âm thanh nặng trĩu vang lên

Giờ khắc này, tất cả đều an tĩnh.

An tĩnh triệt để.

Giữa núi rừng, một bóng người chậm rãi biến mất, đây là tình cảnh cuối cùng của Lý Kiến Toàn.

Hứa Thanh Tiêu quan sát theo bóng người này.

Là. Hoài Bình Quận Vương.

Cũng chính vào lúc này.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Tất cả mọi thứ, đại khái đều đã rõ ràng.

Trong trường học Thủ Nhân.

Ánh mặt trời đã chiếu vào phòng.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng không nói.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp rời khỏi trường Thủ Nhân, không thèm quan tâm đám người Dương Hổ mà đi thẳng đến Hình bộ.

Đi vào Hình bộ, mọi người nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, từng ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái, không có ai đến chào hỏi Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì nhiều, trực tiếp đi vào kho công văn.

Kho công văn Hình bộ cực kỳ rộng lớn, bên trong bày biện từng phàn hồ sơ. Khi Hứa Thanh Tiêu đi đến, người quản lý kho công văn mới nhận chức lập tức đứng dậy, có vẻ vô cùng kính sợ nói.

“Hứa đại nhân, ngài cần hồ sơ gì, hạ quan lập tức mang tới cho ngài.”

Người đối diện mở miệng, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần, ta tự mình tìm.”

Hứa Thanh Tiêu tiến vào kho công văn, thứ hắn muốn tìm không phải hồ sơ vụ án, mà là một số tư liệu lịch sử. Trong kho công văn Hình bộ không chỉ bày biện hồ sơ vụ án, đồng thời còn bày rất nhiều tư liệu thông được phân chia bằng niên đại.

Không bao lâu Hứa Thanh Tiêu liền tìm thấy thứ mình muốn.

Chương 311: Chân Tướng Sáng Tỏ, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Làm Đại Sự Rồi! (4)

Hứa Thanh Tiêu lấy xuống từng quyển hồ sơ, thậm chí Hứa Thanh Tiêu không trở về chỗ làm việc của mình, trực tiếp đứng trong kho công văn đọc những hồ sơ này.

Từ ban ngày đến đêm tối.

Tại từ đêm tối đến ban ngày.

Suốt khoảng thời gian hai ngày, Hứa Thanh Tiêu đều đứng trong kho đọc hồ sơ, toàn bộ Hình bộ cũng không biết Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc đang làm cái gì.

Nhưng mọi người lại âm thầm cảm thấy Hứa Thanh Tiêu là nước tới trôn mới nhảy mà thôi.

Giờ Mẹo.

Cách ngày bệ hạ giao hẹn, chỉ còn lại một ngày cuối cùng.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn hiểu ra.

Lần này hắn tới Hình bộ xem xét hồ sơ niên đại sau khi xảy ra vụ án cứu tế phủ Bình Khâu.

Đã nắm được đại khái bối cảnh khi đó.

Võ Đế bắc phạt thất bại, lúc tuổi già đa nghi, tạo thành áp lực cực lớn với triều đình, dẫn đến việc nhiều người cảm thấy bất an.

Vì để tự bảo vệ bản thân, có một vài phiên vương thậm chí cấu kết vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bất cứ lúc nào cũng ngấp nghé tạo phản.

Trong triều ngoài triều biến động dữ dội.

Hoài Bình Quận Vương không có tư cách tạo phản, nhưng phụ thân hắn ta có tư cách tạo phản. Năm đó Hoài Ninh Thân Vương có tư cách cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, chỉ ở xếp sau gia gia của Vĩnh Bình thế tử.

Nhưng tạo phản cần nhất thứ gì? Nguồn ngân lượng tiền tài khổng lồ.

Cho nên, Hoài Bình Quận Vương tham ô hai mươi triệu lượng bạc trắng, là việc hoàn toàn có khả năng.

Đã tính đến tạo phản rồi, còn lo lắng tạo phản hay không tạo phản sao?

Nhưng cuối cùng vì sao không tạo phản, chính là một câu chuyện khác rồi.

Hứa Thanh Tiêu phỏng đoán đại khái, Hoài Ninh Thân Vương thật sự muốn tạo phản, bảo con trai mình đi làm việc không thể để người khác biết. Trong thời gian ngắn đút túi một số ngân lượng cực lớn, đồng thời tạo ra nội loạn và gia tăng thực lực bản thân.

Nhưng cuối cùng Võ Đế trở về, dùng thủ đoạn trấn áp tất cả mọi việc, cho nên Hoài Ninh Thân Vương không tạo phản nữa, rồi sau đó bảo Hoài Bình Quận Vương xử lý sạch sẽ.

Cho nên mới để lại đầu mối.

Thứ mà Hứa Thanh Tiêu tới Hình bộ điều tra chính là động cơ.

Hiện giờ đã xác định động cơ, như vậy chỉ còn lại hai việc.

Đầu tiên, vật chứng! Mật hàm của Trương Nam Thiên đang ở đâu! Tìm được mật hàm do Trương Nam Thiên viết ra, chính là vật chứng!

Thứ hai, nhân chứng, người đã chết sạch toàn bộ, Hoài Bình Quận Vương quả thực làm việc rất sạch sẽ dứt khoát, cuối cùng ngay cả thủ hạ của mình cũng không buông tha, cho nên đừng mong tìm ra nhân chứng, nhưng hai câu Lý Kiến Toàn nói ra hoàn toàn không sai.

Nhân chứng duy nhất chính là Trương Nam Thiên đã chết kia, nếu bên trong khí mạch của hắn có lưu lại chân khí, vậy thì đó chính là bằng chứng.

Nhưng Trương Nam Thiên từ lâu đã không còn thi thể, trong hồ sơ ghi lại, tuy Trương Nam Thiên tự sát mà chết, nhưng

Hình bộ đã phanh thây hắn thành tám mảnh lớn, vứt xác hoang dã, để răn đe cảnh cáo.

Sự việc này cũng đã trôi qua hơn mười năm, muốn tìm được thi thể, căn bản không có khả năng.

“Vật chứng ở nơi nào?”

“Làm sao tìm được nhân chứng?”

Hứa Thanh Tiêu cau mày, nhăn nhó suy nghĩ.

Sau nửa canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu bừng tỉnh đại ngộ, hắn biết cách tìm được nhân chứng rồi.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu thẳng vào nội đường Hình bộ, không thèm để tâm đến cứ thứ gì, trực tiếp đẩy cửa,

“Hứa Thanh Tiêu? Ngươi lại muốn làm gì đấy?”

Trương Tĩnh đang phê duyệt hồ sơ, đột nhiên nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xông vào, không khỏi nổi giận nói.

“Thượng thư đại nhân, sự tình liên quan trọng đại, cho ta mấy tấm thiên chỉ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

Cái gọi là thiên chỉ, là một thứ cực kỳ quý giá, chỉ cần viết lên thiên chỉ, rồi sau đó đốt cháy, lập tức có thể truyền đến tai thiên tử, xuất hiện trong tay nữ đế.

Thứ này chỉ có thể dùng vào những vụ án lớn thật sự, mỗi bộ chỉ có mấy tấm, ngày thường tuyệt đối sẽ không dùng.

“Mấy tấm? Ngươi điên rồi à? Toàn bộ Hình bộ chỉ có ba tấm thôi, còn nữa ngươi muốn cái này làm gì?”

Trương Tĩnh trừng mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Phá án!”

“Vụ án lớn!”

“Thượng thư đại nhân có cho hay không? Không cho thì ta đi luôn nhé, ngày mai thượng triều, hạ quan cũng chỉ có thể nói là Thượng thư cản trở phá án.”

Hứa Thanh Tiêu làm ra vẻ mặt vô lại nói.

“Ngươi!”

Trương Tĩnh có chút bực mình, nhưng thấy Hứa Thanh Tiêu nôn nóng như vậy, ánh mắt lại trông có vẻ nghiêm túc, cuối cùng cắn răng nói: “Cho ngươi một tấm thôi.”

“Được!”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, một tấm cũng được.

“Chờ đó!”

Trương Tĩnh tức giận đặt hồ sơ trên tay xuống, rồi sau đó đi đến giá sách lấy ra một tấm thiên chỉ màu vàng giống như thánh chỉ, nhưng thánh chỉ là vải dệt cộng với giấy, cái này là thuần giấy.

“Đa tạ Thượng thư đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ một tiếng, công là công, tư là tư, Trương Tĩnh đích xác có thể không đưa cho mình, dù sao thì thứ này có ý nghĩa quá lớn, không cho cũng không tính là làm khó dễ, còn vừa rồi nói là cản trở phá án cũng chỉ là nói thế thôi, không có tác dụng gì.

“Hừ!”

Trương Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nhưng nhìn Hứa Thanh Tiêu quay đầu liền đi ngay, vẫn lập tức kéo lấy Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ta hỏi ngươi một việc, ngươi cho ta một câu chính xác.”

Trương Tĩnh lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, hạ giọng hỏi dò.

“Chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Vụ án này, ngươi rốt cuộc có nắm chắc hay không!”

Trương Tĩnh vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Ngày mai là có thể phá án!”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra trả lời, ngay sau đó xoay người liền đi.

Lời này vừa nói ra, Trương Tĩnh nhịn không được tiếp tục hỏi.

“Thật chứ?”

Đáng tiếc là Hứa Thanh Tiêu đi quá nhanh, căn bản không có trả lời.

Giờ khắc này, Trương Tĩnh cũng có chút trầm tư, hắn thật sự không biết Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc nói thật hay là nói dối.

Cuối cùng, Trương Tĩnh hít sâu một hơi, mắng thầm trong lòng.

“Con mẹ nó, dù sao cũng đã mất mặt, không bằng cứ mất nốt lần này, Hứa Thanh Tiêu ơi Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi lại lừa bịp lão phu, cho dù lão phu có vi phạm phẩm hạnh, cũng sẽ không để cho người sống yên.”

Nghĩ đến đây, Trương Tĩnh lập tức đi ra ngoài, đứng ở trong viện, ngửa mặt nhìn lên trời.

Một canh giờ sau.

Lý Viễn và Phùng Kiến Hoa cũng nhau quay về, nhìn thấy cảnh Trương Tĩnh vặn vẹo ngưỡng cổ, rồi sau đó thở dài, tự mình lẩm bẩm.

“Hứa Thanh Tiêu thật sự có tài năng thiên cổ, đáng tiếc, đáng hận.”

Nói tới đây, Trương Tĩnh không màng đến biểu cảm của hai người Lý Viễn cùng Phùng Kiến Hoa, xoay người đi vào trong phòng.

Sau đó khóa chặt cửa phòng, trong lòng cầu nguyện đủ kiểu mong rằng Hứa Thanh Tiêu không lừa hắn.

Bằng không Hình bộ Thượng thư hắn ta đây thật sự sẽ mất hết mặt mũi.

Cùng lúc đó.

Trong trường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu viết một loạt mấy ngàn chữ lên giấy thiên chỉ.

Đợi sau khi viết xong, Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, trực tiếp đặt thiên chỉ lên ngọn nến.

Không bao lâu, thiên chỉ hóa thành màn sương khói màu trắng, bay về hướng hoàng cung.

“Nhân chứng đã giải quyết.”

“Hiện giờ mấu chốt nhất chính là vật chứng.”

“Lý Kiến Toàn đã giấu vật chứng ở đâu?”

Chương 312: Chân Tướng Sáng Tỏ, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Làm Đại Sự Rồi! (5)

Đợi sau khi thiên chỉ cháy sạch Hứa Thanh Tiêu ngồi trong phòng lâm vào trầm tư.

Trong giấc mộng Lý Kiến Toàn đã nói rõ ràng hắn lấy được mật hàm của Trương Nam Thiên.

Chính là vì muốn Hoài Bình Quận Vương suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng trước khi Lý Kiến Toàn bị điên, Hoài Bình Quận Vương cũng không tìm được bức mật thư này, sở dĩ không giết Lý Kiến Toàn, nguyên nhân chỉ có hai việc.

Đầu tiên, Lý Kiến Toàn không chết, chỉ là điên rồi, đối phương có lẽ sẽ ném chuột sợ vỡ đồ, sẽ không lấy mật hàm ra.

Thứ hai, năm người phá án người đã chết bốn, nếu lại chết một người nữa có lẽ sẽ dẫn đến việc triều đình nổi giận, cho nên giết bốn người đã là giới hạn cuối cùng, không thể nào giết thêm nữa.

Cho nên Lý Kiến Toàn sống sót, nhưng người cũng điên rồi.

Chỉ là mật hàm đang ở đâu?

Hứa Thanh Tiêu có chút khó hiểu.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu trầm tư.

Thời gian cũng trôi qua từng chút một.

Giờ Thìn.

Giờ Tỵ.

Buổi trưa.

Ba canh giờ trôi qua, cách ngày mai giờ Mẹo thượng triều, chỉ còn lại tám canh giờ cuối cùng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn không nghĩ ra

“Nếu ta là Lý Kiến Toàn thì sao nhỉ?”

Hứa Thanh Tiêu đi qua đi lại trong phòng, đặt bản thân vào góc nhìn của Lý Kiến Toàn.

“Ta chọc phải một phiền phức lớn.”

“Người sai khiến sau lưng là một vị quận vương.”

“Hiện tại hắn không giết ta, là bởi vì hắn còn chưa dám giết ta, không phải sợ ta, mà là sợ triều đình.”

“Chỉ cần chờ ba bốn năm qua đi, hắn nhất định sẽ tìm đến tính sổ.”

“Ta cần phải tự bảo vệ mình, trong tay ta có một mật hàm, không nói mật hàm này có thể trực tiếp đẩy Hoài Bình Quận Vương vào chỗ chết, nhưng ít ra cũng sẽ làm hắn bị lỗ nặng.”

“Ta cần phải cất giữ kỹ, giao cho người khác, chỉ cần ta vừa chết, người đó sẽ lập tức giao lên.”

“Không! Ta không làm được, từ trên xuống dưới đều đang giám sát ta, ta không có cơ hội đưa mật hàm này đi.”

“Cũng không tìm được một người đáng tin cậy như thế.”

“Giấu ở trong nhà? Cũng không thể được, cho dù đào ba thước đất, bọn họ cũng sẽ tìm được.”

“Vậy thì mật hàm này giấu ở nơi nào đâu?”

“Nơi nguy hiểm nhất cũng làm nơi an toàn nhất, giấu ở trên người?”

“Chuyện này không có khả năng, quá ngốc.”

“Từ từ!”

“Trên người!”

Gần như trong nháy mắt, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu nháy ra tia sáng.

Trong đầu bất giác nhớ đến một câu Lý Kiến Toàn từng nói, hắn xem thường thực lực của người khác, bị người ta chém một đao vào bụng, suýt chút nữa đã chết rồi, sau đó người của

Hoài Bình Quận Vương ra tay bảo vệ hắn, sợ hắn chết rồi sẽ khiến triều đình hoài nghi.

Nhưng vì sao Lý Kiến Toàn muốn tiếp tục phá án? Không phải hắn nên tìm cách phá giải tính thế trước mắt sao? Còn có thời gian đi phá vụ án khác? Còn xem thường thực lực của người khác? Làm bộ đầu mười mấy năm, sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Vậy nên Lý Kiến Toàn cố tình tìm một người, cố ý bị thương.

Bởi vì hắn muốn giấu đồ bên trong cơ thể của bản thân, giấu trong miệng vết thương.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hiểu ra rồi.

Xoẹt.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong trường, lúc này Lý Kiến Toàn vẫn trong trạng thái hôn mê

Hứa Thanh Tiêu không lề mê thêm nữa, trực tiếp phong bế huyệt mạch của hắn để gây tê.

Nagy sau đó xốc áo của hắn lên, quả thực có một vết sẹo xuất hiện trên vùng bụng.

“Lấy lửa và dao nhỏ tới.”

Hứa Thanh Tiêu sắc mặt bình tĩnh nói.

“Vâng.”

Dương Hổ lập tức đứng dậy, mang ngọn nến và dao nhỏ đến cho Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy thanh dao đặt trên ngọn lửa nến hơ tới hơ lui, chờ sau khi lưỡi dao đỏ bừng, Hứa Thanh Tiêu lại để nguội một lát, rồi sau đó theo cắt vào vết thương trên bụng Lý Kiến Toàn.

Đợi sau khi cắt ra một miệng vết thương, Hứa Thanh Tiêu vươn hai ngón tay, quả nhiên chạm vào vật cứng.

Cẩn thận rút vật này ra, sợ sẽ vướng phải ruột.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu rút ra một xấp giấy dầu.

“Nước.”

“Khâu miệng vết thương của hắn lại, đưa đến y quán.”

Hứa Thanh Tiêu bảo đám Dương Báo để xử lý những việc còn lại, bọn họ đều biết khâu vết thường, đây là kiến thức cơ bản khi làm bổ khoái, lỡ như chấp hành nhiệm vụ bị người chém thương, không tìm thấy y quán nhất định phải tự mình khâu vết thương.

Triệu Nhị xách tới một xô nước, Hứa Thanh Tiêu dùng vải lau sạch giấy dầu, rồi sau đó chậm rãi mở ra, bên trong kẹp một xấp giấy ố vàng.

Nếp gấp trên trang giấy đã rách nát, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong phòng, cẩn thận mở ra, theo sau đó nội dung mấy trăm chữ xuất hiện trước mắt.

Giờ Mùi.

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Dương Hổ Dương Báo, đến Hình bộ điều binh, truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương.”

Giọng nói vang lên

Trong trường học.

Sáu người Dương Hổ sững sờ tại chỗ.

Cái gì?

Truy nã Hoài Bình Quận Vương?

Nhưng theo lệnh tiễn Hứa Thanh Tiêu phóng ra từ cửa sổ, sau khi Dương Hổ tiếp nhận lệnh bài, không hề do dự thêm, chỉ là hít sâu một hơi, đi đến Hình bộ.

Mười lăm phút sau.

Trên dưới Hình bộ sôi trào!

Điều binh!

Truy nã Hoài Bình Quận Vương?

Đây là muốn làm cái gì?

Hứa Thanh Tiêu điên rồi?

Nhưng khiếp sợ thì khiếp sợ, hiện giờ Hứa Thanh Tiêu đang làm vụ án này, bệ hạ giao cho hắn tất cả quyền lực, Hình bộ có khiếp sợ như thế nào, nên bắt người vẫn là đi bắt người.

Canh ba giờ Mùi.

Tầng tầng lớp lớp các quan sai Hình bộ tập hợp rồi, ước chừng có ba bốn trăm người, đi đến phủ Hoài Bình Quận Vương.

Cùng lúc đó.

Văn Cung Đại Ngụy!

Các Phủ Quốc Công!

Trong phủ Liệt Hầu!

Phủ Thân Vương.

Phủ Quận Vương.

Thậm chỉ cả kinh thành.

Lại ồ à nhốn nháo lên.

Một tháng trước đại náo Hình bộ.

Một tháng sau, con mẹ nó lại hạ lệnh bắt quận vương?

Hứa Thanh Tiêu này lại muốn làm đại sự?

“Cái gì? Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương?”

Trong phủ An Quốc công, tất cả mọi người đều bị chấn kinh khi biết được Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương, không ai không khiếp sợ.

Nhưng lúc này An Quốc công lại chau mày tự lẩm bẩm.

“Hắn vẫn đi đến bước đường này.”

Lúc này An Quốc công không còn nói năng nhảm nhí, mà lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Cha, vậy là sắp có đại sự sao?”

Lý Binh không nhịn được dò hỏi, Hứa Thanh Tiêu cũng biết cách gây sự quá đấy. Tính kỹ lại thì trong vòng hai tháng, chọc

giận đại nho, đại náo Hình bộ, hiện tại trực tiếp ra tay với Quận Vương.

Dựa theo cái này tiết tấu, Hứa Thanh Tiêu lần tới sẽ đến động thân vương, bước tiếp theo nữa, vậy chẳng phải là……

"Không cần nghĩ nhiều."

An Quốc công hít sâu một hơi, ngay sau đó mở miệng nói: "Truyền lệnh lão phu, gia tăng phòng vệ kinh thành, không được thay đổi lung tung công việc trong cung, chuẩn bị trước cho tình huống cấp bách."

Chương 313: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (1)

Khi An Quốc công nói ra những này, đám người Lý Binh mặt mày biến sắc. Tuy rằng An Quốc công bảo bọn họ không cần nghĩ nhiều, nhưng mấy câu này khiến bọn họ không thể không cảm thấy căng thẳng.

Chuẩn bị trước cho tình huống cấp bách là có ý gì?

Suy ngẫm kỹ lại là hiểu được ngay. Hoài Bình Quận Vương là con trai của ai nào?

Hoài Ninh Thân Vương đó.

Thân vương nắm giữ Kỳ Lân Quân, là tay cầm quyền chân chính, Quốc công ở trước mặt bọn họ cũng phải hạ thấp một bậc.

Nếu Hoài Ninh Thân Vương thật sự muốn tạo phản, hoặc là làm ra một số việc vượt phép tắc thì chính là một tai họa cực lớn, vô cùng phiền toái đối với vương triều Đại Ngụy hiện thời.

Trong Văn Cung Đại Ngụy.

Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An, Vương Tân Chí, và bao gồm mấy vị đại nho đều tụ tập tại đây, sắc mặt mọi người có vẻ nghiêm trong.

“Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương, rốt cuộc hắn ta muốn làm cái gì?”

Vương Tân Chí thật sự không hiểu nổi, đầu tiên là đại náo Hình bộ, rồi sau đó lại truy nã quận vương, người đó chính là hoàng thân quốc thích hàng thật giá thật đó, phụ thân người ta hãy còn sống nhăn, chính là thân vương.

Người có quyền có thế như vậy, Hình bộ Thượng thư thật sự không thể so bì được, hai người chênh lệch rất lớn, là cách biệt

giữ trời và đất.

“Từ khi Hứa Thanh Tiêu đến kinh thành đến này chưa từng ngừng việc gây chuyện, chẳng lẽ tâm học của hắn ta chính là vô pháp vô thiên? Muốn cái gì thì làm cái đó sao?”

“Ngày mai ta sẽ đến trước mặt bệ hạ cáo trạng hắn ta.”

Có đại nho thật sự là nhịn không được giận dữ mắng, triều đình vốn đã có chút dao động, Hứa Thanh Tiêu chẳng những không phân ưu cho quốc gia, lại còn gia tăng tranh đấu trong triều.

Điều quan trọng nhất chính là Hoài Bình Quận Vương là người của Văn Cung Đại Ngụy, một lòng sùng văn, không ngờ lại bị Hứa Thanh Tiêu truy nã?

Bất kể việc này có liên quan đến Hoài Bình Quận Vương hay không, Hứa Thanh Tiêu vừa hạ lệnh ra, thanh danh của Hoài Bình Quận Vương nhất định sẽ bị giảm sút.

“Chúng ta không cần tham dự vào sự việc này.”

“Liên can quá lớn, ít nhất chư vị không cần tham dự.”

Trần Chính Nho mở miệng, hắn lập tức ngăn lại, không cho phép bất cứ đại nho nào tham dự vào việc này. Bởi vì hắn biết chuyện này đáng sợ như thế nào, một khi tham dự đi vào, sẽ rước phải phiền phức to.

Lời này vừa nói ra, thần sắc mọi người thoáng thay đổi, nhưng bọn hắn không nói gì thêm, Trần Chính Nho là đại nho, hơn nữa còn là Tả thừa tướng, tất nhiên mọi người sẽ bằng lòng nghe theo hắn.

Đại Ngụy Lục bộ.

Hình bộ có chút nặng nề, còn Hộ bộ và Lại bộ thì nghị luận sôi nổi, về phần Lễ bộ và Công bộ lại như đang xem náo nhiệt, căng thẳng nhất chính là Binh bộ.

Hoài Bình Quận Vương không phải người của Binh bộ, nhưng phụ thân hắn là người của Binh bộ, thậm chí có thể nói Binh bộ có không ít đại nhân đều đã từng là thủ hạ của Hoài Ninh Thân Vương.

Nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu lại là nhân tài mời nổi của Binh bộ hiện giờ, bọn họ cũng không biết sao lại thế này, người cùng một nhà đánh nhau rồi, việc này chẳng phải chuyện tốt lành gì đối với Binh bộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên dưới Binh bộ rối loạn, khẳng định là không thể giúp Hoài Bình Quận Vương, hiện tại Hoài Bình Quận Vương dính vào sự việc rồi, còn giúp Hứa Thanh Tiêu cũng không được nốt, như vậy không phải là rõ ràng trở mặt với Hoài Bình Quận Vương sao?

"Tạo nghiệt mà!"

Cuối cùng Binh bộ tổng kết ra một câu như trên.

Nhưng có một việc không thể phủ nhận chính là, Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương giống như một tiếng sấm vang rền, làm cho cả kinh thành Đại Ngụy lại sôi trào thêm lần nữa.

Không biết bao nhiêu người cảm khái năng lực tạo tiếng vang của Hứa Thanh Tiêu này quá là khoa trương rồi.

Một tháng trước đại náo Hình bộ, buộc tội tư pháp, làm giảm vận mệnh quốc gia, hiện giờ một tháng sau, trực tiếp truy nã Hoài Bình Quận Vương, tên này… quả thực là kẻ bá đạo không ai sánh bằng.

Kiêu ngạo như vậy ngàn năm mới có một người.

Lúc này.

Phủ Hoài Bình Quận Vương.

Quan sai của Hình bộ đã đi đến bên ngoài phủ quận vương, tổng cộng có bốn trăm người truy nã Hoài Bình Quận Vương. Có quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ có thể gọi thêm vài người, sợ là lỡ như có đánh nhau sẽ đánh không lại.

Bên ngoài phủ Hoài Bình Quận Vương, mười mấy tên thủ vệ không khỏi choáng váng sau khi trông thấy cảnh này.

Mấy trăm tên quan sai Hình bộ đột nhiên xuất hiện, có ai mà không choáng?

“Phụng, Hình bộ chủ sự Hứa Thanh Tiêu, bắt lấy nghi phạm Hoài Bình Quận Vương theo mệnh lệnh của Hứa đại nhân.”

“Làm phiền chư vị thông báo một tiếng.”

Quan sai bộ khoái Hình bộ mở miệng, hắn đứng trước phủ Quận Vương, không lớn giọng, có vẻ rất cung kính.

Tuy rằng Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương, nhưng hắn không dám nói lời này, phải kính cẩn hơn một chút.

Quả nhiên, vừa dứt câu, thủ vệ ngoài cửa biến sắc, lập tức lạnh lùng cất lời sắc lẹm.

“Một tên chủ sự Hình bộ nhỏ bé cũng dám hạ lệnh truy nã Quận Vương đại nhân?”

“Trở về đi, đừng làm ầm ĩ nữa.”

Mấy người mở miệng, coi khinh Hứa Thanh Tiêu, còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì chứ, không ngờ lại là Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh truy nã Hoài Bình Quận Vương, thật đúng là pha trò hề hước.

“Hình… Hình bộ đã hạ lệnh, mong rằng chư vị tạo điều kiện.”

Đối phương cười mỉa nói, làm thế quái nào hắn biết đầu óc của Hứa Thanh Tiêu có vấn đề hay không, nhưng Hình bộ đã hạ lệnh, hắn nhất định phải nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, đây là quy củ.

“Tạo điều kiện cái rắm.”

Đối phương thái độ cao ngạo, hắn là thuộc hạ của Quận Vương, tuy rằng chức quan không cao bằng bọn họ, nhưng địa vị cao sang hơn bọn họ rất nhiều.

Còn quan sai Hình bộ bị trước mặt quở mắng trước mặt mọi người, tất nhiên có chút xấu hổ, đặt vào ngày thường bọn họ sẽ quay đầu đi ngay, không thể trêu vào thì tránh không được sao?

Nhưng hiện tại có mệnh lệnh trong người, thật sự là không tránh được.

“Mong rằng thông báo một tiếng, Hình bộ có lệnh.”

Quan sai cười mỉa nói.

“Chờ đó.”

Người đối diện thấy đối phương mở miệng lặp đi lặp lại nhiều lần, trong phút chốc cũng có chút không biết nên xử lý ra sao, vì vậy xoay người đi vào vương phủ.

Ước chừng mười lăm phút sau.

Một tiếng thét thất thanh phát ra từ trong phủ Quận Vương.

“Cút!”

Là giọng của Hoài Bình Quận Vương, một chữ như sấm nổ vang, bốn trăm tên quan sai Hình bộ đều hoảng sợ đến mức run cầm cập.

Hoài Bình Quận Vương không chỉ là quận vương, mà còn là một cao thủ ngũ phẩm, nếu thật sự có đánh nhau, đừng thấy bọn họ đông người, đối đầu với một mình người này là có thể nằm lăn ra đất cả lũ.

Người đàn ông ban nãy đi vào thông báo nhanh chóng nổi giận đùng đùng bước ra ngoài.

“Cút cút cút!”

Chương 314: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (2)

“Chuyển lời của Quận Vương, nói với tên Hứa Thanh Tiêu kia, cái đồ chó má, cũng xứng truy nã ngài ấy? Còn dám lỗ mãng đừng trách Quận Vương trở mặt.”

“Còn đám các ngươi cho dù đến truy nã, kêu tới nhiều người như vậy làm chi? Muốn gây sự sao?”

Người đàn ông nổi giận mắng nhiếc, đầu tiên là truyền lại ý tứ của Quận Vương, rồi sau đó giận dữ mắng đám người này.

Bốn trăm người bị chửi đến thương tích đầy mình, nhưng bọn hắn thật sự không dám nói một câu, trực tiếp cong đuôi té lẹ.

Chuyện này nháy mắt bị truyền đi khắp nơi, Hình bộ bắt người, kết quả thùng rỗng kêu to, bị Hoài Bình Quận Vương mắng một câu liền chạy về.

Lúc này

Trong trường Thủ Nhân.

Đám binh lính quan sai chia làm hai đường, một đường về Hình bộ hội báo, một đường tới trường Thủ Nhân tìm Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hội báo.

“Hứa đại nhân, không phải là đám bọn ta không bắt người, chủ yếu là do bọn ta cũng không dám tùy tiện xâm nhập phủ Quận Vương, thái độ Hoài Bình Quận Vương cũng rất cứng rắn, chi bằng chờ ngày mai thượng triều rồi nói sau.”

Bộ đầu nhìn Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Hắn không tức Hoài Bình Quận Vương, đổi lại hắn là Hoài Bình Quận Vương, hắn cũng làm như vậy, cha ruột người ta là Thân Vương nắm giữ thực quyền, Hứa Thanh Tiêu là cái thá gì? Một tên chủ sự Hình bộ mà thôi.

Còn muốn lên trời?

Việc này rõ ràng không hợp lý.

Nhưng bọn hắn cũng không trách Hứa Thanh Tiêu, dù sao cũng có hoàng mệnh trong người, tuy rằng không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu muốn bắt Hoài Bình Quận Vương, nhưng thân là chủ sự Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu có ngu hơn nữa cũng sẽ không vu oan hãm hại, khẳng định là có gì đó rồi.

Như vậy chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

Có điều cách nghĩ của hắn rất đơn giản, đi một chuyến cũng đủ rồi, Hoài Bình Quận Vương không bị bắt, giữ lại được mặt mũi. Một chủ sự nhỏ bé như Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh đi bắt một người đường đường là quận vương, tuy rằng không bắt được, nhưng ít ra tạo được chút tiếng tăm.

Cho nên chuyện này dừng ở đây, chờ ngày mai thượng triều, ngươi muốn quậy như nào thì cứ quậy như thế ấy.

Nhưng giữa trường học.

Hứa Thanh Tiêu vô cũng bình tĩnh nghe tất cả báo cáo, nhìn từ khuôn mặt, tựa như đã sớm đoán được mọi việc.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu ném thủ lệnh ra, rơi vào tay người đối diện.

“Dùng mệnh lệnh của Hình bộ, đến Binh bộ điều người, Bát môn kinh quân, nếu Hoài Bình Quận Vương vào tù đền tội, tất cả còn dễ thương lượng, nếu Hoài Bình Quận Vương không đền tội, dùng vũ lực trấn áp.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, khuôn mặt lạnh nhạt nói.

Nhưng những lời này vừa nói ra, người đối diện tức khắc ngây ra, đừng nói mình hắn ngây người, hai trăm tên quan sai Hình bộ còn lại cũng ngây ra.

Má nó, điều khiển Bát môn kinh quân? Ngươi giỡn mặt ta đó hả?

Cái gọi là Bát môn kinh quân chính là quân thủ vệ tinh nhuệ nhất ở trong kinh thành Đại Ngụy. Người được ra từ hai quân doanh lớn của kinh thành, phụ trách an nguy trong kinh thành, mỗi một vị đều là nhân vật lợi hại từng kinh qua chiến trường.

Là quân nhân chân chính, không phải loại quan sai như bọn họ, trực thuộc Binh bộ, không những vụ án lớn tuyệt đối không thể điều động Bát môn kinh quân.

Hứa Thanh Tiêu điên rồi sao?

Quậy đến nước này cũng đủ lắm rồi đó? Hiện tại lại trực tiếp dùng mệnh lệnh của Hình bộ điều khiển Bát môn kinh quân, việc này con mẹ nó quả thực là muốn lên trời.

"Đại nhân! Xin hãy suy nghĩ lại!"

Người đối diện bái Hứa Thanh Tiêu một cái, khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu hãy suy nghĩ lại, thật sự dùng đến Bát môn kinh quân sẽ không phải việc nhỏ.

"Bệ hạ bảo bản quan tra rõ việc này, bản quan chỉ là phá án theo khuôn phép, nói cách khác, lệnh của ta cũng là lệnh của vua, chuyển lời của ta đến Hình bộ Thượng thư. Còn về việc làm như thế nào, cứ để Hình bộ Thượng thư tự mình cân nhắc đi."

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, chẳng có cái gì phải suy nghĩ lại, mỗi một bước hắn đi đều có tính toán, Hứa Thanh Tiêu đã suy nghĩ nát óc suốt mấy tháng nay rồi, còn phải suy nghĩ lại hay sao?

"Rõ! Hứa đại nhân!"

Câu nói này của Hứa Thanh Tiêu quá khí phách, đặc biệt là câu lệnh của ta cũng là lệnh của vua, gần như bày tỏ rõ ràng thái độ của Hứa Thanh Tiêu, cho nên hắn ta không chần chờ thêm, trực tiếp dẫn người rời đi, đến Hình bộ tìm Hình bộ Thượng thư.

Việc điều khiển Bát môn kinh quân, hắn không dám làm, chỉ duy nhất Hình bộ Thượng thư mới có thể định đoạt.

Nhưng hắn biết, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như mình tưởng tượng.

Chắc hẳn Hứa Thanh Tiêu đã nắm được bằng chứng, nếu không thì hắn ta không dám kiêu ngạo như thế.

Mở mồm là truy nã Quận Vương, rồi sau đó lại điều khiển Bát môn kinh quân, con mẹ nó, đúng là kẻ bá đạo không ai sánh bằng.

Ngay sau đó, Vương Trung sầm mặt, đi về hướng Hình bộ.

“Vương bộ đầu, phải nói sao bây giờ?”

Có tâm phúc tiến lên dò hỏi, thật sự không biết làm sao bây giờ.

“Không cần nhiều lời, Hứa đại nhân nói cái gì, chúng ta làm cái đó là được rồi.”

“Còn nữa, hiện tại lập tức gọi toàn bộ huynh đệ Hình bộ đến, sắp xảy ra đại sự rồi, mấy huynh đệ xin nghỉ phép, toàn bộ gọi trở về.”

Vương Trung hít sâu một hơi, tuy rằng hắn không biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi tiếp xúc với Hứa Thanh Tiêu sau, hắn bỗng dưng có một loại trực giác.

Lần này thật sự sắp lớn chuyện rồi, hơn nữa tuyệt đối sẽ đáng sợ hơn việc lúc trước Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ.

Cho nên bảo người của Hình bộ chuẩn bị sẵn sàng, khẳng định không sai.

“Được!”

Người đối diện cũng không hỏi gì nhiều, việc này không liên quan đến bọn họ cứ nghe lệnh là được.

Chỉ chốc lát, Vương Trung đi vào Hình bộ, trực tiếp tìm được Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, chuyển lại không sót một chữ tất cả những gì Hứa Thanh Tiêu đã nói cho Trương Tĩnh biết.

Người đối diện nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Điều khiển Bát môn kinh quân? Hứa Thanh Tiêu điên rồi?”

Sau khi nghe xong Trương Tĩnh cả người cũng trợn tròn mắt, hắn biết Hứa Thanh Tiêu điên khùng, biết Hứa Thanh Tiêu vô pháp vô thiên, nhưng má nó cũng vừa phải thôi chứ?

Ngươi trực tiếp điều động Bát môn kinh quân, người không biết còn tưởng rằng có kẻ tạo phản.

Về mặt lý thuyết thật sự có thể khiến Bát môn kinh quân điều binh, hoặc là kinh thành xảy ra bạo loạn, hoặc là có kẻ tạo phản, truy nã một Quận Vương không cần thiết khoa trương như vậy.

“Thượng thư đại nhân, thuộc hạ cũng nghĩ vậy, nhưng Hứa đại nhân nói, lệnh của ngài ấy cũng là lệnh của vua, thuộc hạ cũng đắn đo không thể ra quyết định, chỉ có thể tới tìm ngài.”

Nhìn thấy Trương Tĩnh phản ứng như vậy, Vương Trung cũng phụ họa theo.

Đúng vậy, không cần làm lớn chuyện như vậy, tới đó là được rồi.

“Trở về nói với Hứa Thanh Tiêu, không được gây rối.”

Trương Tĩnh tức giận nói.

Chương 315: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (3)

"Vâng!"

Vương Trung gật gật đầu, nhưng vẫn không đứng dậy, Trương Tĩnh lắc lắc đầu nói: "Thôi vậy, bảo hắn tới tìm ta, tự mình nói với ta."

Trương Tĩnh nói như thế, vẫn quyết định gặp Hứa Thanh Tiêu một lần, nhưng không đợi Vương Trung mở miệng, Trương Tĩnh lại lắc lắc đầu nói.

"Thôi thôi, ta đi tìm hắn, ta đi tìm hắn, Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là điên khùng!"

Trương Tĩnh thật sự có chút tức giận rồi, cũng bực mình vì sao bệ hạ sắp xếp Hứa Thanh Tiêu đến Hình bộ, loại người này thật là hại người ghê gớm.

Nghĩ đến đây, tâm tình Trương Tĩnh có chút buồn bực, rồi sau đó đi đến trường Thủ Nhân.

Mười lăm phút sau.

Trương Tĩnh đến nơi.

Không hề làm ra vẻ Thượng thư, cũng không có chút xíu khí phái của quan lớn, đi vào trường Thủ Nhân lại có chút hùng hùng hổ hổ.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Trương Tĩnh vừa đi vào liền chất vấn Hứa Thanh Tiêu, thật sự có chút tức giận.

Ở trong trường, Hứa Thanh Tiêu đang pha trà, thấy Trương Tĩnh tới, liền bất giác bật dậy.

"Hạ quan Hứa Thanh Tiêu, chào Trương Thượng thư."

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh vô cùng nói.

“Đừng có làm màu làm mè với ta, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trương Tĩnh một đường đi tới hấp tấp, có chút khát nước, trực tiếp bưng nước trà trên bàn lên, vừa uống vào đã lập tức phun ra, bỏng hết miệng rồi.

“Truy nã nghi phạm.”

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh nói.

“Truy nã nghi phạm phải dùng đến Bát môn kinh quân? Là ngươi điên rồi hay ta nghe lầm?”

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, Trương Tĩnh càng bực hơn, việc này con mẹ nó thật sự có vấn đề, ngươi truy nã thì truy nã, dùng đến Bát môn kinh quân, cứ phải làm lớn chuyện đúng không?

“Trương Thượng thư, Hình bộ bắt được người, chỉ có thể dùng đến Bát môn kinh quân, nếu không Trương Thượng thư ngài đi bắt người nhé?”

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, thậm chí còn ngồi xuống.

“Hứa Thanh Tiêu, ta biết ngươi là thiên tài!”

“Ngươi đại náo Hình bộ, ta quay về suy nghĩ lại, quả thực là Hình bộ sai trước, ngươi phát tiết lửa giận, ta cũng có thể hiểu được.”

“Chuyện triều đình ngươi không hiểu, nhưng có thể học từ từ, nhưng thật sự có vài việc ngươi không thể làm xằng làm bậy!”

“Chuyện này, ta đi tìm Hoài Bình Quận Vương, ngươi đợi ở đây.”

“Hứa Thanh Tiêu, triều đình không phải đánh đánh giết giết, là đạo lý đối nhân xử thế, ta thấy ngươi có tài hoa, nguyện ý nói thêm hai câu, nhưng nếu ngươi còn nhất quyết hành sự như thế thì thôi vậy.”

Trương Tĩnh hít sâu một hơi, hắn nói ra vài câu có vẻ sâu sắc.

Trên thực tế sau một tháng khi Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ, mới ban đầu Trương Tĩnh đích thực cảm thấy có chút cảm

thấy muối mặt, đồng thời mỗi đêm đều ngủ không được, sợ mở chăn ra phát hiện Hứa Thanh Tiêu nằm bên trong.

Nhưng hàng ngày hắn đến Hình bộ, nhìn thấy thiên cổ danh ngôn mà Hứa Thanh Tiêu để lại, dần dần Trương Tĩnh có một vài cảm ngộ khác.

Đừng thấy việc ác nhỏ mà làm.

Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm.

Hắn đã từng bò từng bước một lên từ Hình bộ, tuy hắn không tỏ rõ tâm ý, cũng không lập quyết tâm, nhưng hắn cũng từng lập chí, làm Hình bộ Thượng thư, giải oan cho dân chúng.

Loại bỏ tất cả những việc bất công.

Đây là quyết tâm của hắn năm đó, cho nên dần dần hắn phát hiện, hai câu nói nay của Hứa Thanh Tiêu đã chạm đến tâm khảm hắn, tuy rằng hắn có thành kiến với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chút thành kiến cỏn con này là thành kiến cá nhân, không liên quan đến phẩm cách làm người của hắn.

Hắn biết Hứa Thanh Tiêu là đại tài, làm cho Hình bộ và hắn ta rạng rỡ mày mặt. Vì vậy một tháng qua, hắn cẩn thận, tìm về sơ tâm, điểm này hắn phải cảm tạ Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua là do ngại ngùng, nhưng ân oán giữa hắn cùng Hứa Thanh Tiêu, nói đến nói đi, chẳng qua chỉ là một trò cười, để đến ngàn năm sau thế nhân có cái mà bàn luận.

Trương Tĩnh cho rằng sống đúng bản chất là đủ rồi, lúc cần phải xứng đáng với bản tâm thì mặc kệ hậu thế nghĩ thế nào, công đạo tự tại nhân tâm.

Hiện tại bằng lòng dạy dỗ Hứa Thanh Tiêu một phen, nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu không nghe lời khuyên của hắn thì thôi.

Vừa nói dứt câu, Trương Tĩnh phất tay áo rời đi, sắc mặt không được tốt lắm.

Mà lúc này.

Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi đứng dậy, bái lạy Trương Tĩnh một cái rồi nói.

“Đa tạ Thượng thư đại nhân nhắc nhở.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

“Nhưng, thỉnh Thượng thư đại nhân minh giám, thuộc hạ là vì phá án, giải oan cho người vô tội, đây là trách nhiệm của Hình bộ, trách nhiệm của thuộc hạ!”

“Thượng thư đại nhân, đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu một phen nói ra, làm Trương Tĩnh ngẩn người.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Hứa Thanh Tiêu tự xưng thuộc hạ, trước giờ hắn đều xưng hạ quan.

Giờ khắc này, Trương Tĩnh hiểu Hứa Thanh Tiêu nguyện ý biến chiến tranh thành tơ lụa. Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ những gì mình đã nói, nhưng Trương Tĩnh vẫn thở dài, không vì cái gì khác, chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể thận trọng.

Chớ có làm bậy.

Trương Tĩnh nhanh chóng rời khỏi trường Thủ Nhân, đi đến phủ Hoài Bình Vương.

Không đến mười lăm phút.

Trương Tĩnh xuất hiện trong phủ Hoài Bình Vương, sau khi mấy người canh cửa nhìn thấy kẻ đến là ai, lập tức trở nên cung kính.

Bọn họ dám mắng nhiếc quan sai Hình bộ, thật sự không dám mắng vị này.

Thậm chí Trương Tĩnh cũng không thèm thông báo gì sất, trực tiếp đi vào trong phủ Quận Vương, còn có người dẫn đường.

Không bao lâu, trong một đình viện, Trương Tĩnh liền nhìn thấy Hoài Bình Quận Vương.

Lúc này, Hoài Bình Quận Vương đang thưởng thức ca cơ khiêu vũ, vẻ vui vẻ vô cùng.

“Hạ quan Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, xin chào Hoài Bình Quận Vương.”

Trương Tĩnh bái lạy Hoài Bình Quận Vương, đối phương là Quận Vương, hắn là Thượng thư, phẩm cấp không so bì được.

“Trương đại nhân, là ngọn gió nào thổi ngài đến đây.”

“Tới đây, cùng thưởng thức, cùng thưởng thức đi.”

Hoài Bình Quận Vương đứng dậy, phát ra tiếng cười sang sảng, đi đến trước mặt Trương Tĩnh, vô cùng nhiệt tình mời Trương Tĩnh cùng thưởng thức ca cơ biểu diễn.

Đối phương là Thượng thư, dù là Quận Vương, cũng phải khách khí vài phần.

Nhưng Trương Tĩnh lắc lắc đầu, nhìn Hoài Bình Quận Vương nói: “Công vụ trong người, không thể thưởng thức rồi.”

“Quận vương đại nhân, có thể một nơi an tĩnh để nói chuyện không?”

Trương Thượng thư có vẻ nghiêm túc nói.

Trong phút chốc, Hoài Bình Quận Vương thu lại nụ cười trên mặt.

“Cứ nói tại đây đi.”

Hoài Bình Quận Vương về lại chỗ ngồi của mình, gác chân lên, ăn nho, có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Mà Trương Tĩnh nhìn thoáng qua chung quanh, hơi trầm ngâm, rồi sau đó hít sâu một hơi nói: “Vương gia, thuộc hạ của hạ quan, Hứa Thanh Tiêu nhúng tay vào vụ án cứu tế phủ Bình Khâu cứu, hiện giờ Vương gia có chút hiềm nghi, mong rằng Vương gia đi đến Hình bộ phối hợp điều tra.”

Trương Tĩnh mở miệng, nói ra mục đích của mình.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều yên lặng.

Chương 316: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (4)

“Sao dừng lại thế hả?”

“Nhảy, tiếp tục nhảy!”

Hoài Bình Quận Vương lạnh lùng mở miệng, mọi người tiếp tục tấu nhạc ca vũ, nhưng mà ánh mắt lạnh lẽo của Hoài Bình Quận Vương dừng trên người Trương Tĩnh.

“Trương Thượng thư, bổn vương kính trọng ngươi là Thượng thư của Đại Ngụy, mời ngươi cùng xem ca vũ, cũng không nên làm bổn vương mất hứng.”

Hoài Bình Quận Vương nhịn xuống, hắn không trực tiếp bộc phát cơn giận, mà nhắc nhở trương Thượng thư.

“Luật pháp như núi, mong rằng Vương gia biết luật.”

Trương Tĩnh khẽ cúi đầu, bái lạy Hoài Bình Quận Vương.

Choang!

Ngay sau đó, Hoài Bình Quận Vương trực tiếp lật sấp mặt bàn dài, phát ra khí tức khủng bố, chèn ép lên người Trương Tĩnh.

“Trương Thượng thư! Láo toét!”

“Bổn vương là Quận Vương, là hoàng thất, trên đời này ngoại trừ bệ hạ có thể định ta tội, có thể truy nã ta, ai có thể truy nã ta?”

“Còn nữa, ngươi bảo bổn vương biết luật? Bổn vương phải biết luật gì cơ?”

“Hứa Thanh Tiêu một tên chủ sự hèn mọn, trong mắt bổn vương trong mắt chỉ giống như một con kiến, vụ án phủ Bình Khâu liên can gì đến bổn vương?”

“Người sáng suốt đều hiểu, đây là Hứa Thanh Tiêu ghi hận với ta, nếu bổn vương đến Hình bộ, người trong thiên hạ chẳng

phải sẽ cười chết bổn vương?”

“Hơn nữa, Trương Thượng thư, ngày đó Hình bộ gặp nạn, chính là bổn vương ra tay hỗ trợ, bởi vậy mà chịu phạt một tháng ở trong đại lao Hình bộ.”

“Không lẽ Trương Thượng thư đã quên mất việc này?”

Hoài Bình Quận Vương thật sự nổi giận rồi.

Quan hệ giữa hắn và các quan lại không tồi, chỉ có quan hệ với Binh bộ là bình bình, hắn dốc hết khả năng đi dựa dẫm văn thần. Hình bộ gặp nạn, hắn trực tiếp trượng nghĩa ra tay, nhưng không nghĩ tới chính là, hôm nay Trương Tĩnh vì một tên Hứa Thanh Tiêu nhỏ bé mà bảo mình đến Hình bộ thêm lần nữa?

Nếu lại đến Hình bộ, chẳng phải hắn ta không còn chút mặt mũi nào?

“Vương gia bớt giận, hạ quan biết ân tình của Vương gia đối với Hình bộ, hạ quan cũng khắc trong tâm khảm, nhưng luật pháp chính là luật pháp, Hình bộ chính là Hình bộ.”

“Nếu như việc này thật sự không liên can đến Vương gia, hạ quan nguyện tự mình mang Hứa Thanh Tiêu đến xin lỗi Vương gia, trả lại sự trong sạch cho Vương.”

Trương Tĩnh cũng biết, hắn cũng rối bời, nhưng đứng trước luật pháp, hắn chỉ có thể làm như vậy, bởi vì hắn là Hình bộ Thượng thư.

“Để Hứa Thanh Tiêu tới xin lỗi? Hắn là cái thá gì? Hắn ta còn không bằng con chó của bổn vương.” ·

“Trương đại nhân, bổn vương hiểu nỗi khổ của ngươi, Hứa Thanh Tiêu hiện giờ phá án không thành, trút lửa giận lên người bổn vương. Ngươi thân là Hình bộ Thượng thư, nếu Hứa Thanh Tiêu phá án không thành, ngươi cũng sẽ chịu liên lụy.”

“Còn nữa, tên tiểu nhân như Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ gây phiền phức cho ngươi, nhưng ngươi yên tâm, ngày mai vào triều, bổn vương sẽ nói tốt thay ngươi, như thế nào?”

Hoài Bình Quận Vương vẫn không hoàn toàn muốn khiến cho Trương Tĩnh đắc tội chết, hắn vẫn hy vọng Trương Tĩnh có thể quay trở về, đừng gây náo loạn.

“Vương gia, hạ quan không sợ Hứa Thanh Tiêu, cũng không sợ bệ hạ trách phạt, chỉ là hy vọng Vương gia có thể tôn trọng Hình bộ, đi một chuyến.”

Trương Tĩnh vẫn khăng khăng khẩn cầu, hy vọng Hoài Bình Quận Vương đi đến Hình bộ một chuyến.

Hắn không nói hai chữ truy nã, đi một chuyến Hình bộ, tiếp nhận điều tra một lần là được.

“Cút!”

Giờ khắc này, Hoài Bình Quận Vương triệt để bạo phát rồi.

Hắn đứng dậy, bùng nổ Hoàng Long Đại Chân Khí, khí thế như nước lũ sóng thần, chèn ép khiến Trương Tĩnh phải khom lưng ngay tại chỗ.

“Trương Tĩnh, bổn vương khuyên can ngươi mãi, là niệm tình ngươi ở Đại Ngụy không có công lao cũng có khổ lao.”

“Bổn vương cũng là người đọc sách, nguyện ý nhường ngươi ba phần, nhưng ngươi chớ có được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Hoài Bình Quận Vương giận dữ hét.

Hắn là ai? Là Quận Vương! Đại Ngụy vương! Vương gia Đại Ngụy!

Thiên hạ đều là nhà hắn, Trương Tĩnh nói dễ nghe một chút, là thần tử Đại Ngụy, nhưng nói khó nghe, còn không phải là con chó trông nhà cho hoàng gia thôi sao?

Nói chuyện dễ nghe với Trương Tĩnh là niệm tình thân phận của hắn, nhưng nếu Trương Tĩnh cứ ba lần bốn lượt khiêu khích hắn, tất nhiên hắn sẽ rất phẫn nộ.

“Vương gia, nếu việc này không liên can đến ngài, vì sao ngài không đến Hình bộ một chuyến?”

“Hạ quan là Hình bộ Thượng thư, bất kể là oan án nghi án, chỉ cần là nghi phạm bị điều tra, đều phải đến Hình bộ tiếp nhận điều tra.”

“Vương gia, rốt cuộc ngài đang sợ hãi cái gì?”

Bị Hoàng Long Chân Khí chèn ép, Trương Tĩnh cảm thấy ngực nặng nề, có một loại cảm giác khó giải thích trào dâng, vô cùng thống khổ, nhưng Trương Tĩnh vẫn mạnh mẽ đứng dậy.

Trong trời đất này.

Hắn đứng thẳng lưng trong vương phủ.

Bên trong ánh mắt ngập tràn sự bình tĩnh.

Một câu nói đánh thức kẻ giả điếc, hắn chất vấn Hoài Bình Quận Vương, nếu thật sự ngươi không thẹn với lương tâm, vì sao không dám đến Hình bộ.

“Ngươi!”

“Tìm chết!”

Ánh mắt Hoài Bình Quận Vương lạnh lẽo thấu xương trong một khắc thoáng qua, hắn từng bước đi đến trước mặt Trương Tĩnh.

Rồi sau đó giọng điệu lạnh tanh nói.

“Cút về đi.”

“Nói với Hứa Thanh Tiêu, còn dám trêu chọc ta, hôm nay ta sẽ giết hắn!”

Vừa dứt câu, Hoài Bình Quận Vương phất tay, tức khắc mấy tên thị vệ trực tiếp nhắc Trương Tĩnh lên, trục xuất hắn ra ngoài phủ Hoài Bình Vương.

Đường đường là một Thượng thư lại như chó nhà có tang bị trục xuất ra khỏi phủ Quận Vương.

Lúc này, Trương Tĩnh gắng gượng thân thể đau đớn, hắn không hề cảm thấy nhục nhã, mà hít sâu một hơi.

Hắn không hy vọng làm lớn chuyện, rất nhiều chuyện hoàn toàn âm thầm xử lý, tránh rước lấy nhiều phiền phức hơn.

Đáng tiếc chính là.

Không như mong muốn.

Rời khỏi phủ Quận Vương.

Trương Tĩnh nện bước rất chậm, thân thể hắn thực sự không thoải mái, bị Hoài Bình Quận Vương dùng Hoàng Long Đại Chân Khí chấn thương rồi.

"Trương Thượng thư, ngươi không sao chứ?"

Mấy quan sai Hình bộ lập tức đi tới, đỡ lấy Trương Tĩnh, tuy rằng bọn họ không biết bên trong cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nghe thấy tiếng gào thét giận dữ của Hoài Bình Quận Vương cũng hiểu đã xảy ra chuyện rồi.

"Không sao, chuyện vừa rồi đừng nói đi ra ngoài."

Trương Thượng thư hít sâu một hơi, kiềm nén tất cả đau đớn.

Rồi sau đó di đến trường Thủ Nhân.

Mười lăm phút sau.

Trương Tĩnh đi vào trường Thủ Nhân.

Hắn hồi phục lại khí tức của bản thân, rồi sau đó đi vào, nhưng rõ ràng không còn vẻ hấp tấp trước đó.

"Hứa Thanh Tiêu."

Trương Thượng thư mở miệng, gọi một tiếng.

"Thượng thư đại nhân."

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra khí tức của Trương Thượng thư có chút bất ổn.

"Việc này, ta để xử lý, ngươi không cần lo nữa, ngày mai thượng triều, nếu như ngươi có chứng cứ gì, lấy ra là được, đến lúc đó ta nên đứng ra nói giúp ngươi thì sẽ giúp ngươi nói chuyện."

"Nhưng ngươi cũng đứng quá lấn lướt, có đôi khi làm việc phải để lại một đường lui, đây không chỉ là đạo lý đối nhân xử thế, còn là quy củ của triều đình, có lẽ cũng là ý tứ của bệ hạ."

Chương 317: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (5)

Trương Thượng thư mở miệng, hắn không muốn Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận việc này, hắn hoàn toàn tin vào những gì Hoài Bình Quận Vương vừa mới nói khi nãy.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu còn dám lấn lướt, biết đâu được Hoài Bình Quận Vương thật sự sẽ ra tay.

Hoài Bình Quận Vương thật sự không dễ chọc vào, đây là một nhân vật cực kỳ có số má, từ nhỏ đến lớn đều khá là bá đạo, đặc biệt là tu luyện Hoàng Long Đại Chân Khí thì tính cách sẽ càng táo bạo hơn, nếu không vì sao hắn lại vào Nho đạo?

Còn không phải vì muốn áp chế hoàng long chi khí sao.

Trương Tĩnh không hy vọng Hứa Thanh Tiêu mất mạng bởi vì chuyện này, dù Hứa Thanh Tiêu có sai quấy ra sao, cũng không thể để xảy ra án mạng.

“Cái này…”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Hắn hiểu ý nghĩa câu nói này của Trương Thượng thư, tất cả trách nhiệm sẽ do Trương Tĩnh gánh, hắn không muốn chuyện này bung bét hết ra.

“Trương Thượng thư, người chấp pháp, vì dân, vì nước, vì thiên hạ. Chuyện này, Hứa mỗ tự có định đoạt.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ vững suy nghĩ của chính mình.

Nhưng Trương Thượng thư lắc đầu, hắn không ngừng lắc đầu, thở dài thật dài nói.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi dừng tay đi!”

“Chớ có như vậy, đại tài của ngươi qua vài năm nữa tất sẽ mang đến phúc trạch cho Đại Ngụy, ta xem trọng ngươi, nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ!”

“Đây là triều đình! Nơi này là trung tâm Đại Ngụy! Người nào người nấy đều tâm cơ sâu như biển. Mỗi một việc, đều rắc rối phức tạp, ngươi thấy rõ, lại nhìn không thấu.”

“Nghe lời ta đi.”

Trương Tĩnh nghiêm túc nói.

Nơi này là triều đình!

Nơi này là kinh thành!

Nơi này là trung tâm Đại Ngụy, mỗi một việc, nhìn thì đơn giản, nhưng rốt cuộc có ai có thể biết được đang ẩn giấu điều gì?

Mỗi một người nhìn thì bình thường, như là Quốc công, như là Liệt hầu, như là văn võ bá quan, ngươi thấy rõ khuôn mặt hắn ta, lại nhìn không thấu lòng dạ hắn ta.

Ở trong triều đình, địa vị càng cao, càng như đi trên băng mỏng, Hứa Thanh Tiêu có bốc đồng là chuyện tốt, có mộng tưởng là chuyện tốt, có tài hoa càng là chuyện tốt.

Nhưng khi chưa có đủ quyền thế làm nền móng, thì nên giấu tài, chờ có một ngày thật sự thành hình, mới quay lại cũng không muộn.

“Thượng thư đại nhân…”

Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị tiếp tục mở miệng, nhưng ngay sau đó, thân mình Trương Tĩnh run lên, rồi sau đó ộc một chút, một ngụm máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên áo bào trắng của Hứa Thanh Tiêu.

Máu nhuộm áo bào trắng, như từng đóa hoa mai, thoạt nhìn trông rất thê thảm.

“Thượng thư đại nhân!”

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu đột nhiên biến đổi, hắn lập tức đỡ lấy Trương Tĩnh, rồi sau đó ngưng tụ nội khí, ổn định khí huyết

của Trương Tĩnh.

“Đừng liều lĩnh.”

Trương Tĩnh nắm chặt ống tay áo của Hứa Thanh Tiêu, sau khi gian nan nói xong lời này, liền ngất đi.

Hắn không có tập võ, cũng không phải Nho giả, chỉ là một người bình thường, sao có thể chịu được Hoàng Long Đại Chân Khí?

Tuy Hứa Thanh Tiêu lúc trước cũng thiếu chút nữa bị nội thương, nếu không phải có đại Nho áp chế.

Hắn căn bản không có khả năng ngăn cản, huống chi Trương Tĩnh?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía quan sai Hình bộ cùng đi theo đến đây, hỏi như vậy.

“Hứa đại nhân, ta cũng không rõ, chỉ biết được một điều duy nhất đó là, Thượng thư đại nhân đến phủ Quận Vương, sau khi bị quận vương mắng nhiếc một trận, Thượng thư đại nhân lại bị đuổi ra, còn lại không biết gì cả.”

“Hứa đại nhân, Thượng thư đại nhân có khả năng bị khí thế quận vương đánh tan khí huyết, bị nội thương rồi.”

Hai người mở miệng, bọn họ cũng không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết được như thế.

“Hoài Bình Quận Vương! Ngươi thật sự là gan tày trời a!”

Thân mình Hứa Thanh Tiêu có chút run rẩy, hắn biết Trương Tĩnh đi đến phủ Quận Vương, khẳng định sẽ không được nể mặt, nhưng có chết cũng không nghĩ tới, Hoài Bình Quận Vương có thể to gan lớn mật như thế.

Ngay đến Thượng thư cũng dám đả thương.

Ngông cuồng như thế này, là ngông cuồng từ trong cốt cách, là ngông cuồng thật sự.

Hình bộ phá án, ngươi trở ngại thì thôi đi.

Hình bộ Thượng thư tự mình đi mời người, ngươi cự tuyệt thì thôi đi.

Còn dám đả thương người?

Đây là giẫm đạp luật pháp Đại Ngụy dưới chân, không xem ra gì mà.

Được!

Tốt!

Ngon!

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

“Sáu người Dương Hổ Dương Báo, đưa Trương đại nhân vào phòng nghỉ ngơi, mau đi mời đại phu tới chữa trị.”

“Những người còn lại, đi theo ta.”

Hứa Thanh Tiêu bảo hai người Dương Hổ chăm sóc Trương Tĩnh, rồi sau đó nhanh chóng đi đến Hình bộ.

Thù này!

Hứa Thanh Tiêu tất báo.

Hắn mặc xác có lật tung Đại Ngụy hay không, có quận vương như thế này, Đại Ngụy sớm hay muộn muốn cũng toang thôi.

Hắn Hứa Thanh Tiêu, hôm nay sẽ trừ hại thay Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu nện bước cực nhanh, đi vào Hình bộ, quan sai Hình bộ cũng đi theo phía sau.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ánh mắt mọi người lại lướt qua.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không nói một câu, đi vào nội đường.

Một đường đi vào phòng Thượng thư, trước mắt bao người, Hứa Thanh Tiêu cầm lấy Thượng thư lệnh.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi ở làm gì vậy? Đây là Thượng thư lệnh! Ngươi muốn làm gì?”

“Hứa Thanh Tiêu, Trương Thượng thư đang ở đâu?”

Giờ khắc này, Lý Viễn và Phùng Kiến Hoa lập tức kinh động, hai người ra cửa, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu lấy đi Thượng thư lệnh, không khỏi lớn tiếng quát lớn.

"Bình oan."

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng, ngay sau đó cầm lấy Thượng thư lệnh, trực tiếp rời đi.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi làm càn, đây là Thượng thư lệnh, ngươi đây là đoạt quyền! Ngươi muốn làm gì? Đây chính là tội lỗi tày đình đấy!"

"Hứa Thanh Tiêu, bất kể trước đó ngươi có quậy phá như thế nào, nhưng ngươi không thể làm chuyện như vậy, tội đoạt quyền đương tương với tử tội đó!"

Hai người vội vàng mở miệng, bọn họ không có ý gì khác, Hứa Thanh Tiêu thân là chủ sự Hình bộ, đi lấy Thượng thư lệnh, đây là đoạt quyền.

Có được Thượng thư lệnh, Hứa Thanh Tiêu có thể làm rất nhiều việc, thậm chí có thể mệnh lệnh Lục bộ còn lại phối hợp, đây là trách nhiệm và quyền lợi của Hình bộ.

"Hứa đại nhân, ngươi không thể như thế, thuộc hạ trước đó nghe được Hoài Bình Quận Vương nói, ngài lại gây phiền toái cho hắn, hắn sẽ giết ngài!"

Quan sai cùng đi đến đây, lập tức lên tiếng, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lời này vừa nói ra, Phùng Kiến Hoa cùng Lý Viễn biến sắc.

Giết Hứa Thanh Tiêu?

Tuy rằng bọn họ cũng thống hận Hứa Thanh Tiêu, nhưng những ngày qua, Trương Tĩnh ngẫu nhiên nhắc đến những chuyện đó, hóa giải ân oán trong lòng bọn họ, hiện giờ nghe được Hoài Bình Quận Vương muốn giết Hứa Thanh Tiêu.

Trong lòng bọn họ tất nhiên không thoải mái.

Đường đường là người của Hình bộ, ngươi nói giết là giết? Vương gia thì ghê gớm lắm sao? Muốn lên trời luôn rồi à?

“Hứa mỗ, chờ hắn đến.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng, rồi sau đó đi khỏi nội đường, giơ Thượng thư chi lệnh lên, thanh âm to lớn vang dội vô cùng nói.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, chấp hành Thượng thư lệnh.”

Chương 318: Quận Vương Phẫn Nộ? Thượng Thư Bị Làm Nhục? Muốn Giết Hứa Thanh Tiêu? Điều Phái Bát Môn Kinh Binh! Giết Không Luận Tội! (6)

"Vụ án cứu tế phủ Bình Khâu, Hoài Bình Quận Vương có hiềm nghi rất lớn, Hình bộ bắt người, Hoài Bình Quận Vương làm lơ vương pháp, Thượng thư đại nhân, một mình đến phủ Hoài Bình Vương, dùng lời nói khuyên bảo, lại bị Hoài Bình Quận Vương lấy thế chèn ép, trọng thương hôn mê."

"Đại Ngụy Hình bộ! Tuần tra! Truy nã! Duyệt án! Giả oan cho thiên hạ bá tánh, án oan bất công trong thiên hạ! Không sợ cường quyền! Không sợ hãi trước mọi thế lực!"

"Hôm nay, Hứa mỗ sẽ giải oan cho người vô tội chết oan tại phủ Bình Khâu, cũng sẽ ra uy thay cho Hình bộ, Hình bộ Đại Ngụy, lấy việc vì nước vì dân làm gốc, quận vương giẫm đạp luật pháp, miệt thị Hình bộ, làm nhục tất cả mọi người trong Hình bộ."

"Truyền lệnh ta!"

"Hình bộ tập kết tất cả quan sai đi truy nã, bắt người bỏ tù!"

"Điều khiển Bát môn kinh binh, trấn áp phủ Hoài Bình Vương, nếu có bất kỳ kẻ nào dám phản kháng!"

Lúc Hứa Thanh Tiêu nói tới đây chợt khựng lại một chút.

Ngay sau đó, chậm rãi nói ra bốn chữ, lạnh nhạt vô cùng.

"Giết không luận tội!"

Bốn chữ rơi xuống.

Như thiên thạch rơi vào mặt sông.

Làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng.

Toàn bộ Hình bộ, từ trên xuống dưới toàn bộ an tĩnh.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh!

Sự yên tĩnh chết chóc!

Không một ai ngờ đến, Hứa Thanh Tiêu sẽ kiêu ngạo như thế!

Cũng không một ai ngờ đến, Hứa Thanh Tiêu lại dám trực tiếp đoạt quyền!

Càng không một ai ngờ đến, hành vi của Hứa Thanh Tiêu trong giờ khác này là vì bá tánh, càng là vì Trương Tĩnh Thượng thư!

Trong phút chốc, mọi người bỗng nhiên phản ứng lại.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu là người của Hình bộ.

Hắn là nho sinh, thất phẩm đàng hoàng, ân oán cá nhân là ân oán cá nhân, nhưng phẩm đức của Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không có vấn đề, ít nhất những ngày qua, ngoại trừ đại náo Hình bộ thì những lúc khác Hứa Thanh Tiêu gặp người đều tươi cười ôn hòa.

Hắn hôm nay, vừa minh oan cho bá tánh lại vừa thay Hình bộ ra uy.

“Chúng ta tuân mệnh!”

Cũng vào lúc này, một thanh âm vang lên, là Chu Nam, vài ngày trước hắn đã trở về, chỉ là không có gặp Hứa Thanh Tiêu.

Hiện giờ nghe thấy lời nói của Hứa Thanh Tiêu, Chu Nam nắm chặt nắm tay, hét lớn một tiếng.

Thanh âm vang lên.

Ngay sau đó, toàn bộ trên dưới Hình bộ đều mở miệng.

“Chúng ta tuân mệnh!”

Thanh âm của mọi người đồng loạt vang lên.

Chỉ riêng hai vị thị lang đại nhân trầm mặc không nói.

Ánh mắt mọi người, đều dừng trên người hai người này.

Lúc này, hai người Phùng Kiến Hoa và Lý Viễn cũng biết được ngọn nguồn, đối mặt với lời nói của Hứa Thanh Tiêu, hai người sững sờ ngay tại chỗ.

Nhưng một lát sau, Lý Viễn hít vào một hơi thật sâu.

Nhắm hai mắt lại, cắn răng nói.

“Luật không thể nhục!”

“Hứa Thanh Tiêu chấp hành Thượng thư lệnh.”

“Chúng ta tuân mệnh!”

Lý Viễn nói tới đây, bái lạy Hứa Thanh Tiêu một cái thật lâu. Một bái này của hắn, là bái Hứa Thanh Tiêu ra uy thay Hình bộ, một bái này cũng bái lạy ân tình của Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu đoạt quyền, minh oan cho bá tánh, nhưng cũng là bất bình thay cho Trương Tĩnh Trương Thượng thư.

Lòng dạ bực này, hắn không còn gì để phàn nàn.

Ân oán trước kia, xóa bỏ toàn bộ.

Khi giọng nói của hai người vang lên, giờ khắc này Hình bộ hoàn toàn sôi trào.

Mọi người bắt đầu động viên, từng bóng người bay nhanh khỏi Hình bộ.

“Quan sai Hình bộ, tập hợp!”

“Nhanh chóng tập hợp!”

“Kính trọng uy nghiêm Hình bộ ta, các ngươi mau mau tập hợp!”

Từng đợt âm thanh vang lên

Tả hữu thị lang nhanh chóng rời khỏi Hình bộ, chia nhau đi đến Bát môn tư sở.

“Truyền lệnh! Điều khiển Bát môn kinh binh, toàn bộ tập hợp, đi dến phủ Hoài Bình Vương, truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương, nếu có người không nghe giết chết bất luận tội!”

Lý Viễn cất tiếng, một câu của hắn, khiến cho thống lĩnh của Bát môn kinh binh bị chấn kinh rồi.

“Ai ra lệnh?”

Đối phương hỏi.

Lý Viễn đáp trả lạnh nhạt vô cùng.

“Lệnh từ toàn bộ Hình bộ!”

“Hình bộ có lệnh, điều khiển Bát môn kinh binh, đi đến phủ Hoài Bình Vương, truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương!”

Một giọng nói vang lên trong kinh thành.

Trong phút chốc, toàn bộ Bát môn kinh binh đều kinh ngạc, bọn họ phụ trách thủ vệ kinh thành Đại Ngụy, ngày thường trên cơ bản không có điều lệnh.

Bởi vì một khi có điều lệnh gì đó thì chính là chuyện tày đình, nhưng có lớn chuyện đến đâu đi chăng nữa, cũng không nghĩ tới, lại là mệnh lệnh trực tiếp từ Hình bộ, đi truy nã một vị quận vương.

Nhưng khiếp sợ thì khiếp sợ, Bát môn kinh binh lại tập kết tất cả mọi người với tốc độ cực nhanh.

Bọn họ là quan binh! Là quân nhân!

Nếu có lệnh, ắt phải nghe theo.

Hai người Lý Viễn và Phùng Kiến Hoa chạy vào vào trong Bát môn truyền đạt tin tức.

Bởi vì đổi thành người khác, chỉ sợ Bát môn kinh binh còn chút do dự, nhưng bọn họ thân là thị lang, tự mình đến đây thông tri, cũng tránh dẫn tới một vài phiền toái không cần thiết.

“Lý đại nhân, rốt cuộc là ai ra lệnh? Trương Thượng thư không thể nào làm như vậy?”

Có người giữ chặt Lý Viễn, thật sự nhịn không được dò hỏi, rốt cuộc là ai ra lệnh, điều khiển Bát môn kinh binh.

“Là Hứa Thanh Tiêu.”

Lý Viễn mở miệng nói.

“Hứa Thanh Tiêu? Sao lại là hắn? Thượng thư đại nhân biết không? Còn nữa, Lý đại nhân, ngươi không phải ngươi có thù oán với Hứa Thanh Tiêu sao? Sao người còn tự mình thay hắn ta truyền đạt mệnh lệnh?”

Người này tò mò, một tháng trước Lý Viễn bị Hứa Thanh Tiêu cho ăn hai mươi trượng hình, hận Hứa Thanh Tiêu muốn chết, nhưng sao hôm nay còn giúp Hứa Thanh Tiêu truyền đạt mệnh lệnh?

“Ai nói với ngươi ta có thù oán với Hứa Thanh Tiêu? Mà dù cho có thù oán thì sao nào? Hứa Thanh Tiêu nói đến cùng vẫn là người của Hình bộ ta, việc trong Hình bộ chúng ta, muốn quậy phá ra sao cũng được, nhưng nếu người ngoài dám đắc tội người của Hình bộ, chúng ta sẽ đồng lòng!”

Lý Viễn tức giận nói, đồng thời đây cũng là lời nói từ tận đáy lòng.

Việc trong bộ phận của mình, quậy phá như thế nào cũng chẳng sao, dù sao cũng là một bộ phận, nhưng người ngoài khi dễ thì không đâu.

Trương Thượng thư bị Hoài Bình Quận Vương ức hiếp, Hứa Thanh Tiêu không so đo hiềm khích trước đây, thà rằng đoạt quyền, cũng muốn bênh vực Trương Thượng thư, chỉ dựa vào điểm này, ân oán trước kia giữa hắn và Hứa Thanh Tiêu sẽ xóa bỏ toàn bộ.

Bởi vì hắn hiểu, Hứa Thanh Tiêu là người của Hình bộ, hắn đứng về phe Hình bộ, chỉ là mọi người chút hiểu lầm ân oán thôi, hiện tại gặp chuyện rồi, nên cùng chung kẻ địch.

“Chuyện này…” Người đối diện có phần không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, không cần nhiều lời, nhanh chóng điều khiển Bát môn kinh binh, việc này, cho dù phải chọc thủng trời, cùng lắm thì từ trên xuống dưới Hình bộ cùng nhau gánh vác trách nhiệm, mau đi.”

Lý Viễn không có gì để nói, sau khi truyền xong mệnh lệnh thì đi thẳng về Hình bộ.

Giờ khắc này, trên dưới Hình bộ đều bận rộn, người điều khiển thì điều khiển, người viết tấu chương thì viết tấu chương, nói ngắn gọn, giờ khắc này toàn bộ Hình bộ đoàn kết nhất trí.

Đừng thấy ngày thường có chút bất mãn với cấp trên, nhưng Thượng thư đại nhân bị khi dễ? Trên dưới Hình bộ há có thể nuốt trôi cục tức này?

Chương 319: Sát Vương (1)

Trương Thượng thư chính là thể diện của Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu mắng Thượng thư, đó là mâu thuẫn bên trong, con mẹ nó ngươi một tên quận vương, địa vị cao thì địa vị cao, dám vả vào mặt thật, vậy thì trên dưới Hình bộ sẽ chơi chết ngươi.

Đặc biệt là sau khi có người kể lại toàn bộ những chuyện mà Thượng thư gặp phải ở trong phủ quận vương, toàn bộ Hình bộ càng thêm phẫn nộ.

Trong phòng chủ sự.

Hứa Thanh Tiêu đang viết tấu chương vô cùng nhập thần.

Lý Viễn chậm rãi đi đến, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Hứa đại nhân, đã truyền đạt mệnh lệnh, Bát môn kinh binh sẽ tập kết lại."

Lý Viễn mở miệng.

Hứa Thanh Tiêu hiện tại cầm trong tay Thượng thư lệnh, địa vị của thứ này chính là Thượng thư, cho nên gọi một tiếng đại nhân không có vấn đề gì.

"Được, làm phiền Lý thị lang."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhưng vẫn chú tâm viết tấu chương.

Nghe được lời này, Lý Viễn có chút trầm mặc, nhưng thực mau hắn không nhịn được mở miệng nói.

"Hứa đại nhân, đang viết gì vậy?"

Hắn dò hỏi.

"Thỉnh tội chiết."

Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình thản nói, mà lời này vừa dứt, Lý Viễn lại rơi vào trầm mặc.

Hứa Thanh Tiêu miễn cường đoạt quyền, thật sự là tội lớn, bất kể ra sao thì đoạt quyền chính là đoạt quyền, cho dù Hoài Bình Quận Vương thật sự có sai, cũng là cái sai của Hoài Bình

Quận Vương, nhưng Hứa Thanh Tiêu đoạt quyền, tội này nhất định trốn không thoát.

“Hứa đại nhân, đừng viết, chuyện này, trên dưới Hình bộ đều có tội lỗi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau xin tội, gánh vác thay ngươi.”

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Viễn vẫn mở miệng nói như vậy, cho rằng chuyện này, cũng không phải là chủ ý của một mình Hứa Thanh Tiêu, mà là việc của toàn bộ Hình bộ, cho nên sẽ gánh vác tội danh thay cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu lắc lắc đầu.

“Việc này, Hứa mỗ có thể một mình gánh tội, Hứa mỗ nghe theo lòng mình, nếu Hình bộ đảm đương, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái lớn hơn nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Chuyện này, một mình ngươi không đảm đương nổi, tội đoạt quyền gần như là tử tội, mặc dù bệ hạ cố ý bảo vệ ngươi, tốt nhất kết quả, ngươi cũng phải bị bãi quan, không thể lỗ mãng.”

Lý Viễn cực kỳ nghiêm túc nói, tội đoạt quyền, một mình Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không gánh nổi, hắn không có năng lực, cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Nặng thì tử tội, nhẹ thì bãi quan.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu ôn hòa cười, tiếp tục viết tấu chương nói: “Nếu đúng là như thế… Hứa mỗ không làm quan nữa.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói như vậy, trông có vẻ bình thản hơn mọi khi, mà nhưng trong mắt Lý Viễn, giờ khắc này Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên có chút khác thường

Lý Viễn sững sờ ngay tại chỗ, hắn lẳng lặng mà nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, thế nhân đế nói Hứa Thanh Tiêu là kẻ ngông cuồng hiếm có, mắng chửi đại Nho, đại náo Hình bộ, hiện giờ còn muốn truy nã một vị Vương gia Đại Ngụy.

Nhưng trong phút chốc, Lý Viễn bỗng nhiên thấy được một mặt khác của hắn.

Hứa Thanh Tiêu giải oan cho bá tánh vô tội, mắng đại Nho bất công, bị Hình bộ ghẻ lạnh, vẫn im lặng không nói gì, chỉ khi Chu Nam bị ức hiếp, hắn mới vô cùng phẫn nộ, mà hôm nay, Hứa Thanh Tiêu truy nã Vương gia.

Tuy có chút ngông cuồng, nhưng thời khắc thật sự khiến Hứa Thanh Tiêu hạ quyết tâm là khi Trương Thượng thư bị quận vương ức hiếp.

Tất cả mọi việc Hứa Thanh Tiêu làm đều là vì người khác, lên tiếng vì việc bất công, đấu tranh với thế lực ác thay bá tánh.

Đây là ngông cuồng hiếm có sao?

Không phải là quan tốt tuyệt thế sao?

Lý Viễn trầm mặc.

Giờ khắc này, hắn không biết nên nói cái gì.

Phùng Kiến Hoa nhanh chóng trở lại, hắn sắc mặt nghiêm túc nói.

“Hứa đại nhân, Bát môn kinh binh đã tập hợp xong, mời Hứa đại nhân hạ lệnh.”

Phùng Kiến Hoa mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp giao một phần văn kiện cho Phùng Kiến Hoa nói.

“Toàn lực truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha.”

Thanh âm vang lên.

Phùng Kiến Hoa tiếp nhận mệnh lệnh nói.

“Thuộc hạ, tuân mệnh!”

Nói vừa xong, hắn xoay người rời đi, mang theo phần văn kiện, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

Lúc này.

Bát môn kinh binh đã tụ tập bên ngoài Hình bộ, tổng cộng bốn vạn tinh nhuệ, toàn bộ Bát môn kinh binh cùng với tất cả tám vạn tinh nhuệ, trấn thủ ở hoành thành, một môn một ngàn người, vô luận có đại sự gì, chỉ có thể điều khiển một nửa đi, một nửa còn lại phải luôn luôn giữ gìn trật tự kinh thành.

Bốn vạn tinh nhuệ, mỗi một người đều có huyết khí tận trời, bọn họ là một thế lực tinh nhuệ nhất Đại Ngụy, thực lực kém nhất cũng là võ giả thất phẩm.

Càng khủng bố hơn chính là, những binh lính này sẽ học tập binh gia trận pháp, bốn vạn tinh nhuệ, nếu cùng đánh lên, sẽ bộc phát ra sức mạnh cực kỳ đáng sợ, cho nên đây là một lực lượng mạnh mẽ vô địch.

“Mệnh lệnh từ Hình bộ, truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương, dùng vũ lực trấn áp, nếu có kẻ ngăn cản, giết chết không luận tội.”

Giọng nói cực lớn của Phùng Kiến Hoa, truyền vào tai Bát môn kinh bình.

“Thuộc hạ, Tưởng Hâm Ngôn, tuân mệnh!”

Một giọng nói vang lên, đây là thống lĩnh tinh binh Bát Môn, chức quan ngũ phẩm, là người của Binh bộ, là thống lĩnh một phương, lần này hắn sẽ dẫn đội, chấp hành mệnh lệnh.

Tưởng Hâm Ngôn là võ giả ngũ phẩm, thực lực rất mạnh, tuổi đời vừa ba mươi, có thể nói là thiếu niên đắc chí, nhưng mà Tưởng Hâm Ngôn lại bất giác liếc nhìn vào Hình bộ, chỉ là liếc mắt một cái, Tưởng Hâm Ngôn liền mang theo Bát môn kinh binh, đi về phía phủ Hoài Bình Vương.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng bước chân đinh tai nhức óc, bá tánh trong vòng mấy dặm đều có thể nghe thấy, xảy ra việc lớn như thế, các bá tánh cũng không dám ra ngoài xem náo nhiệt, sợ rước lấy phiền toái.

Nhưng bá tánh kinh đô đều biết, lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi.

Phủ Hoài Bình Vương.

Đám ca cơ còn đang khiêu vũ, đủ loại tiếng nhạc vẫn không hề ngừng lại.

Trên vị trí chủ tọa, Hoài Bình Quận Vương uống rượu, thưởng thức ca cơ múa hát, nhưng ánh mắt hắn ta lại đang nhìn về nơi xa xăm.

Hắn đang trầm tư, trầm tư cái gì thì không ai biết.

Nhưng mà, vào lúc này, theo tiếng bước chân vô cùng chỉnh tề vang lên, ánh mắt Hoài Bình Quận Vương cũng lạnh dần.

Trong lòng có ngọn lửa thiêu đốt.

Hắn tu luyện Hoàng Long Đại Chân Khí, công pháp này bá đạo vô cùng, dễ dàng ảnh hưởng cảm xúc của một người, hơn nữa từ nhỏ ngâm mình trong nhiều loại máu động vật, để nhanh chóng đột phá võ đạo, dẫn tới loại tình huống này càng thêm nghiêm trọng.

Cũng chính bởi vì vậy, hắn mới đi đọc sách, hy vọng thông qua Nho đạo áp chế cảm xúc táo bạo bất an của bản thân, cũng may Nho đạo thực sự có tác dụng nhất định, nhưng sau khi phẩm cấp võ đạo gia tăng, tác dụng của Nho đạo đã giảm đi rất nhiều.

Cho nên hắn cũng có chút buồn rầu, có điều trời sinh tính tình hắn ta như thế, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng, muốn cái gì thì có cái đấy, phụ thân của mình là thân vương dưới một người, trên vạn người.

Chương 320: Sát Vương (2)

Mà bản thân mình cũng là kỳ tài võ đạo, tay nắm đại quyền, nếu không ở trong kinh thành thì đi đến bất cứ nơi nào cũng có thể nhận chức phiên vương, đủ khả năng để gọi một tiếng thổ hoàng đế.

Nhưng Hoài Bình Quận Vương xem thường nơi khác, thiên hạ của Đại Ngụy, có chốn nào phồn hoa hơn kinh thành? Có nơi nào tốt hơn kinh thành?

Hắn ở trong kinh thành muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không có ai dám trêu chọc hắn, tất cả mọi người phải nhường hắn ba phần, cho dù là đại Nho cũng phải tôn kính gọi một tiếng Vương gia.

Nhưng một tên Hứa Thanh Tiêu con cỏn.

Một thứ chẳng khác gì con kiến, thế nhưng lại năm lần bảy lượt khiêu khích hắn, làm Hoài Bình Quận Vương thật sự không thể nhịn nhục nổi.

Lúc trước hắn giáo huấn Hứa Thanh Tiêu, là đã tỏ ý cảnh cáo, không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu chẳng những không biết điều mà khép nép, lại còn động đến giới hạn của hắn.

Hứa Thanh Tiêu!

Ngươi thật sự cho rằng bản vương không dám giết ngươi sao.

Hoài Bình Quận Vương nhắm chặt hai mắt trong một khắc, hắn trầm mặc không nói.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm vang lên.

“Hạ quan Phó thống lĩnh Tưởng Hâm Ngôn của Bát môn kinh Binh, phụng lệnh Hình bộ, truy nã nghi phạm Hoài Bình Quận Vương, mong Vương gia có thể nể chút mặt mũi, đến Hình bộ tiếp nhận thẩm tra, nếu không… Phía trên có lệnh, người phản kháng, giết không tha!”

Giọng của Tưởng Hâm Ngôn vang lên.

Hắn vẫn còn cung kính với quận vương, bởi vì đây là Hoài Bình Quận Vương, là Vương gia của Đại Ngụy, hắn cung kính là chuyện bình thường.

Chỉ là thanh âm này to lớn vang dội, lọt vào tai Hoài Bình Quận Vương, chính là vô cùng nhục nhã chói tai.

“Ha ha ha ha ha!”

“Người phản kháng? Giết không tha!”

“Bản vương lại muốn xem thử, các ngươi có dám giết bản vương hay không, truyền lệnh bản vương, phàm là kẻ xâm nhập vương phủ, giết không tha!”

Hoài Bình Quận Vương hoàn toàn nổi giận rồi, hắn tức giận tận trời, hốc mắt muốn nứt ra.

Hắn là vương!

Là Vương gia Đại Ngụy.

Phụ thân hắn là thân vương, vì sao, vì sao, vì sao, một thứ giống như con kiến, cũng dám trêu chọc chính mình, vì sao loại người này, dám trêu chọc mình!

Giết không tha?

Giỏi cho một câu ‘giết không tha’!

Toàn bộ cơ thể Hoài Bình Quận Vương đều đang run rẩy, không phải sợ hãi, mà là phẫn nộ, phẫn nộ đến mức tận cùng.

Đám ca cơ sững sờ ngay tại chỗ, đám nhạc sư cũng bị dọa sợ, khí tức này quá khủng bố, giống như rơi vào hầm băng.

“Vì sao? Vì sao các ngươi không nhảy! Vì sao các ngươi không tiếp tục tấu nhạc? Ngay cả các ngươi cũng không nghe lời bản vương sao?”

Ngay sau đó, Hoài Bình Quận Vương đưa ánh mắt hung tàn vô cùng về phía đám ca cơ nhạc sư, người đối diện run bần bật, thậm chí có người nhịn không được mà són cả nước tiểu, bị khí tức đáng sợ này dọa đến mức không thở nổi.

Phụt.

Trong phút chốc, Hoài Bình Quận Vương giơ tay, một người nhạc sư bị đánh nát khí mạch ngay tại chỗ, không chết, nhưng cũng không sống được bao lâu.

“A!”

Có ca cơ hét lên, nhưng thanh âm vừa mới vang lên, nàng cũng bị một chưởng đánh bay, khí mạch chấn vỡ.

Tất cả mọi người đều phát run, nhưng lại căng da đầu tiếp tục ca vũ, tiếp tục tấu nhạc.

Con ngươi của Hoài Bình Quận Vương hiện ra màu vàng, cảm xúc của hắn đang dần bộc phát hoàn toàn.

Theo âm thanh Hoài Bình Quận Vương vang lên, trong nháy mắt mấy trăm tên tử sĩ xuất hiện, ngăn trở bên trong vương phủ, bọn họ biết không thể đánh lại đám kinh binh này, nhưng Vương gia đã ra lệnh, bọn họ liền phải tuân thủ.

“Giết!”

Bên ngoài phủ Quận vương.

Tưởng Hâm Ngôn lạnh nhạt vô cùng, hắn là một trong những thống lĩnh kinh binh, quan chức ngũ phẩm, từng kinh qua chiến trường, cực kỳ chính trực, bất quá hiện giờ vào kinh thành, đã không còn chiến trường sát phạt, nhưng có lệnh trong người, hắn sẽ nghiêm khắc chấp hành.

Nhưng đối phương là Vương gia, trong lòng hắn vẫn có chút kiêng kỵ, nếu như đây là ở trên chiến trường, hắn sẽ không thèm kiêng kỵ gì cả, nhưng nơi này là kinh thành, rất nhiều rất nhiều chuyện, cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng Tưởng Hâm Ngôn cũng rất tò mò về Hứa Thanh Tiêu, một tên chủ sự Hình bộ nhỏ bé, vì sao dám như vậy.

Nhưng sự tò mò này, về sau lại nói, việc trước mắt, chính là hoàn thành mệnh lệnh của mình.

Kinh binh vào phủ, trong phút chốc đao kiếm giao tranh, đám tử sĩ trong phủ quận vương hung mãnh vô cùng.

Hai bên giao tranh máu me tung tóe, gần như không còn gì nể nang.

“Vương gia, chúng ta phụng mệnh hành sự, đừng để đổ máu, nếu không thánh thượng nổi giận thì không tốt đâu.”

Tưởng Hâm Ngôn mở miệng, hắn không hy vọng thật sự xảy ra chuyện đổ máu, nguyên nhân không gì khác ngoài việc, xảy ra án mạng vì chuyện như thế này thật không đáng giá.

“Ngươi cũng xứng dạy ta?”

Nhưng mà, giọng của Hoài Bình Quận Vương vang lên.

Lời này vừa nói ra, Tưởng Hâm Ngôn ngây ngẩn cả người.

Hắn nghe nói qua Hoài Bình Quận Vương ngông cuồng, cũng biết được Hoài Bình Quận Vương ỷ vào thế lực mạnh, nhưng như vậy cũng không khỏi quá ỷ lại, quá ngông cuồng rồi chứ?

Tưởng Hâm Ngôn thoáng trầm mặc.

Nhưng vẫn tiếp tục mở miệng nói.

“Vương gia, đắc tội.”

Nói xong lời này, hắn vung tay lên, tức khắc kinh binh ùa vào, muốn truy nã Hoài Bình Quận Vương.

“Giết!”

Hoài Bình Quận Vương nổi giận gầm lên một tiếng, giờ khắc này, mấy trăm bóng người xuất hiện, những người này là cường giả chân chính, cũng là tử sĩ của Hoài Bình Quận Vương.

Đầu tiên bọn họ lao đến giao chiến với kinh binh, một tên chém giết hơn mười vị kinh binh, vô tình đến cực điểm.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tưởng Hâm Ngôn có chút nhíu mày.

Hắn là Bát môn kinh binh, không phải quan sai bình thường, lại còn mang theo mệnh lệnh của Hình bộ, cũng chính là luật pháp quốc gia, kết quả Hoài Bình Quận Vương vẫn kiêu ngạo như thế.

Không chỉ kiêu ngạo mà thôi, hắn thực sự không ngờ được rằng Hoài Bình Quận Vương lại dám giết người của bọn họ.

Đây.… rốt cuộc là loại người gì vậy.

Nhưng bất kể như thế nào, đối phương đã động thủ, Tưởng Hâm Ngôn không dám chần chờ, hắn lựa chọn ra tay, loại xung đột này đã đến giai đoạn gây hấn, hắn còn không ra tay, thì thực sự có vấn đề.

Gừm.

Hổ gầm tiếng động vang lên, chân khí Tưởng Hâm Ngôn hóa hổ dữ, một mình đánh chết trăm vị tử sĩ ngay tại chỗ, hắn không dám động vào Vương gia, nhưng mấy tên tử sĩ hèn mòn có thể tùy tiện giết vài tên.

Về phần đám tử sĩ khác, hắn không có trực tiếp giết, đối phương chưa từng ra tay, không tính phản kháng.

Hắn không hy vọng đổ quá nhiều máu trong vương phủ, nếu không thì phiền toái sẽ càng lúc càng lớn.

Giết không tha là mệnh lệnh, nhưng hắn là thống lĩnh kinh binh thống lĩnh, phải suy xét chu toàn hơn mới đúng.

Chương 321: Sát Vương (3)

Truy nã Hoài Bình Quận Vương là được, thật sự không cần gây thương vong dư thừa.

Ngay sau đó, Tưởng Hâm Ngôn trực tiếp đi thẳng vào nội đường, kinh binh lần lượt đi theo, nhanh chóng vây lấy cả bên trong và ngoài vương phủ.

"Vương gia, không cần thiết phải như thế, chỉ là đi Hình bộ một chuyến, nếu thật sự có hiểu lầm, có thể giải thích một câu, càn quấy như vậy cũng rất bất lợi với Vương gia."

Khi nhìn thấy Hoài Bình Quận Vương, Tưởng Hâm Ngôn lập tức mở miệng, hắn vẫn cung kính với quận vương, hy vọng đối phương lui một bước, chỉ cần lui một bước thôi.

"Làm càn!"

"Làm càn!"

Hoài Bình Quận Vương liên tục gào lên giận dữ, ngay sau đó, từ trong cơ thể bùng phát một khí tức đáng sợ, sau lưng hắn xuất hiện một ảo ảnh hoàng long, toàn bộ vương phủ nháy mắt bị không khí khủng bố bao trùm.

"Phản rồi."

"Phản rồi."

"Ha ha ha, một tên chủ sự Hình bộ cỏn con, muốn truy nã một vị vương, các ngươi lại coi mệnh lệnh của hắn là sự thật."

"Đại Ngụy từ khi khai quốc đến nay, có từng nghe qua trò cười như vậy?"

"Từ cổ chí kim, có chuyện chủ sự Hình bộ truy nã quận vương sao?"

"Đừng có ép ta, đừng có ép ta nữa."

Hoài Bình Quận Vương đầu tóc tán loạn, hắn tức giận đến mức mất trí rồi.

"Vương gia."

Tưởng Hâm Ngôn lại mở miệng, mà lúc này, Hoài Bình Quận Vương đứng dậy, ánh mắt của hắn giống như muốn nuốt chửng người khác, nhìn Tưởng Hâm Ngôn.

“Ta không giết ngươi.”

Chỉ một câu, sau khi nói xong, Hoài Bình Quận Vương đừng phắt lên, mang theo sát ý ngập trời, đi đến Hình bộ.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi tìm mọi cách làm nhục bản vương, hôm nay, cho dù là bệ hạ tới, ta cũng phải giết chết ngươi.”

“Vương, không thể chịu nhục!”

Một tiếng thét vang trời, Hoài Bình Quận Vương hoàn toàn mất đi lý trí, liên quan đến công pháp và tính cách của hắn, hắn cố chấp quá mức chịu không nổi đả kích, tuy đọc sách dưỡng tính, nhưng võ đạo đã gần tứ phẩm, nho đạo mới thất phẩm, căn bản không thể khống chế lửa giận trong lòng.

Cùng với tiếng thét này, trong kinh đô Đại Ngụy, có không ít người nhíu mày.

Trong Lục bộ, bất kể là Lại bộ hay Lễ bộ, Công bộ, Binh bộ, Hộ bộ, gần như tất cả Thượng thư đại nhận của các bộ môn đều biến sắc.

Hoài Bình Quận Vương quá kiêu ngạo, tuy rằng Hứa Thanh Tiêu là chủ sự thất phẩm, nhưng so với vương vị của hắn, thật sự chỉ giống như một con kiến, nhưng ý nghĩa của Lục bộ là cái gì? Là thống trị quốc gia.

Là thần tử của bệ hạ, nhưng không phải con chó của bệ hạ, là thần! Không phải nô!

Hoài Bình Quận Vương tùy ý làm bậy, chống lại Hình lệnh còn chưa tính, hiện giờ còn muốn giết Hứa Thanh Tiêu? Quả thực là ngông cuồng trong ngông cuồng.

Ngoại trừ Hình bộ, Thượng thư của Lục bộ còn lại, liên tiếp cắn răng, bọn họ bắt đầu viết tấu chương, bất kể ra sao bọn họ cũng phải tham tấu về việc của Hoài Bình Quận Vương.

Thậm chí ngay cả Binh bộ cũng có chút không nhịn nổi, bọn họ vốn đang ở hoang mang do dự, không biết rốt cuộc nên giúp ai, nhưng thấy bộ dạng của Hoài Bình Quận Vương như vậy, trong khoảng thời gian ngắn lập quyết tâm.

Giúp Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu tuy rằng làm việc có hơi lớn mật, lấn lướt một chút, nhưng tất cả vẫn còn nằm trong quy củ và luật pháp, hợp tình hợp lý, nhưng Hoài Bình Quận Vương quá ngông cuồng rồi.

Dùng lời nói khuyên bảo đàng hoàng không nghe!

Phái binh đi qua còn dám đả thương người.

Ngông cuồng! Ngông cuồng quá rồi.

Bên trong Lục Bộ, tất cả quan viên đều ý thức được một vấn đề, Hoài Bình Quận Vương, thật sự phải chèn ép hắn ta một chút, bằng không đúng là vô pháp vô thiên.

Còn trong phủ Quốc công, chín vị Quốc công đều nhăn chặt mày, bọn họ bàng quan xem xét mọi việc.

Căn bản là không sợ Hoài Bình Quận Vương giết Hứa Thanh Tiêu, có bọn họ ở đây, Hứa Thanh Tiêu không thể nào xảy ra chuyện, nơi này nói đến cùng vẫn là kinh đô, là kinh thành Đại Ngụy, không phải phủ Hoài Bình Vương của hắn ta.

Trong phủ An Quốc công.

Lý Binh cảm thụ được khí thế khủng bố như thế, không khỏi dò hỏi.

“Cha, bây giờ có cần đi hỗ trợ không? Hài nhi lo lắng Thanh Tiêu huynh đệ bị thương.”

Lý Binh hỏi.

“Không cần, Hoài Bình Quận Vương thật sự dám đả thương Hứa Thanh Tiêu, lão phu sẽ tự ra tay, chỉ là trước mắt cứ bình tĩnh xem diễn biến, không cần tham dự vào.”

“Giúp cha suy nghĩ một tấu chương, tham tấu Hoài Bình Quận Vương.”

An Quốc công bình tĩnh vô cùng nói, còn Lý Binh gật gật đầu, lập tức đi viết tấu chương.

Giữa đường phố, các bá tánh nhìn bóng hình của Hoài Bình Quận Vương cùng với dáng vẻ gào thét giận dữ, trong khoảng phút chốc tất cả lần lượt xanh xám mặt mày.

Mọi người nghị luận, lo lắng cho an nguy của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng có người phẫn nộ, cảm thấy Hoài Bình Quận Vương thật sự là vô pháp vô thiên.

"Tên quận vương này, thật sự cho rằng bản thân là Hoàng thượng sao? Không sợ chém đầu sao?"

Có người phẫn nộ, không nhịn được nói như vậy.

"Đừng nói lung tung, Hoài Bình Quận Vương là Vương gia, là hoàng thân quốc thích chân chính, Hứa Thanh Tiêu nói đến cùng vẫn là một tên chủ sự Hình bộ thôi, trêu chọc đến Vương gia, chỉ sợ sắp gặp xui xẻo thật rồi."

"Đúng vậy, người ta dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, là dòng dõi hoàng thất, ngươi cảm thấy Hoàng thượng sẽ chém đầu của hắn thật sao? Ngược lại là Hứa đại nhân, chỉ sợ dữ nhiều lành ít."

"Hứa đại nhân vì bá tánh chúng ta, không sợ cường quyền, nhưng chúng ta không giúp được gì cho Hứa đại nhân."

Các bá tánh nghị luận, lo lắng thay Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này, phía trên bầu trời, một luồng chân khí Hoàng Long phóng lên cao, đó là Hoài Bình Quận Vương, tốc độ hắn cực nhanh, gần như trong nháy mắt, liền đi tới Hình bộ.

Hắn giáng lâm.

Giống như một vị thần. Nhưng đầu tóc lại tán loạn như một tên yêu ma.

Trong phòng chủ sự.

Vừa đúng lúc Hứa Thanh Tiêu viết xong thư thỉnh tội, uy lực khủng bố đánh úp đến, trải rộng toàn bộ phòng.

“Hoài Bình Quận Vương, ngươi làm càn.”

“Nơi này là Hình bộ, ngươi làm càn quá rồi.”

Lúc này Phùng Kiến Hoa và Lý Viễn đứng phắt dậy, bọn họ không có sợ hãi trước uy nghiêm, mà lớn tiếng mắng, Hoài Bình Quận Vương quá kiêu ngạo, đây mới là ngông cuồng thật sự.

Nhưng vào lúc này, Tưởng Hâm Ngôn chạy đến nơi này với tốc độ cực nhanh.

Hắn thật sự có chút không biết nên nói cái gì, Hoài Bình Quận Vương quá điên cuồng, không nói hai lời, trực tiếp tới Hình bộ, hơn nữa là tới Hình bộ để giết người.

Việc này quả thực là giẫm đạp vương pháp.

Nếu hắn không phải Vương gia, Tưởng Hâm Ngôn đã ra tay giết chết hắn từ lâu.

Bất quá sau khi đi vào Hình bộ, Tưởng Hâm Ngôn thu lại tất cả cảm xúc, hắn nhìn về phía Hoài Bình Quận Vương, vẫn mang theo sự cung kính.

“Vương gia! Ngươi đã đi vào Hình bộ, chỉ cần hỏi đáp vài câu, chuyện này dừng ở đây, đừng lấn lướt thêm nữa.”

“Nếu không, sẽ rước họa chọc giận thánh thượng thật đó.”

Tưởng Hâm Ngôn mở miệng, hắn vẫn luôn khuyên can, hy vọng Hoài Bình Quận Vương bình tĩnh lại.

“Bản vương tới Hình bộ, là để giết người.”

“Nhưng, bản vương có thể cho ngươi một lần cơ hội.”

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Quỳ gối trước mặt bản vương, dập đầu ba cái vang dội, dập đầu thật mạnh ba cái vang dội, nếu không… Ai tới, ngươi cũng phải chết.”

Chương 322: Sát Vương (4)

Hoài Bình Quận Vương làm lơ Tưởng Hâm Ngôn, nhìn về Hứa Thanh Tiêu đang ở trong phòng.

Hắn muốn Hứa Thanh Tiêu nhận sai với hắn.

Dập đầu nhận sai.

Chuyện này, hắn sẽ bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu.

Trong phòng chủ sự.

Hứa Thanh Tiêu nhét thư thỉnh tội vào trong lồng ngực, rồi sau đó hờ hững ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt muốn nuốt chửng người khác của Hoài Bình Quận Vương.

"Quân lệnh như núi! Kẻ cản trở vụ án này, giết không tha!"

Một câu vang lên.

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Quỳ xuống dập đầu? Si tâm vọng tưởng.

Ầm!

Hoài Bình Quận Vương một quyền đánh ra quyền phong đáng sợ, làm chấn động toàn bộ Hình bộ, tựa như động đất, Hoàng Long Đại Chân Khí đánh ra, hình thành một con hoàng long, đủ khả năng cắn nát tất cả mọi thứ trên đời.

Ầm.

Nhưng Tưởng Hâm Ngôn ra tay, hắn mạnh mẽ đánh tan Hoàng Long Đại Chân Khí, nhưng cánh tay trái lại run nhẹ, hắn bị chấn động đến tê rần, hắn là võ giả ngũ phẩm, còn cách xa vương gia một khoảng cách nhất định, mà Hoài Bình Quận Vương thì hoàn toàn khác.

Là vương giả nửa bước, kém nửa bước thôi sẽ vào tứ phẩm, sao hắn có thể đối chọi được chứ?

Có thể chính diện tiếp một chiêu, đã rất khá rồi.

Ầm ầm ầm!

Hoài Bình Quận Vương không hề chần chờ thêm, quyền pháp của hắn ra vô địch, đánh ra được thu lại được, ánh sáng màu vàng nổ tung ở khoảng không phía trên Hình bộ, từng tiếng động như rồng ngâm vang lên, toàn bộ Hình bộ bắt đầu chấn động, từng khối gạch ngói rơi xuống.

Trong mắt hắn đã lộ ra sát khí, sát khí rất nặng

"Kinh binh nghe lệnh, Hoài Bình Quận Vương bất tuân hình lệnh, đả thương mệnh quan triều đình, xúc phạm luật pháp Đại Ngụy, dàn trận, giết chết Hoài Bình Quận Vương ngay tại chỗ."

"Đây là Thượng thư lệnh, tất cả hậu quả sẽ do Hứa mỗ gánh vác."

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng, lúc này hắn càng trực tiếp quyết đoán hơn, và cũng càng lạnh lùng hơn.

Tên Hoài Bình Quận Vương này đã điên rồi, cảm xúc của hắn quá cực đoan, giờ khắc này, hắn giống một kẻ điên.

Loại người này không giết, để lại gây ấm ức cho bản thân sao?

Hứa Thanh Tiêu giơ Thượng thư lệnh, trực tiếp ra lệnh với kinh binh vừa đuổi đến.

Đám kinh binh quả thực có hơi trợn tròn mắt, bọn họ không biết nên làm cái gì bây giờ, giết quận vương! Trong tình huống bình tĩnh bọn họ căn bản không dám nghĩ đến.

Tất cả ánh mắt nhìn về phía Tưởng Hâm Ngôn.

Lúc này, Tưởng Hâm Ngôn cũng cực kỳ do dự.

Giết quận vương!

Bọn họ nào dám.

"Thống lĩnh đại nhân! Ngươi thật sự không biết, ý nghĩ của của quân lệnh như núi sao?"

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi quát lên một tiếng lớn.

Hắn phẫn nộ, không phải phẫn nộ vì sao đám người này không giết Hoài Bình Quận Vương, mà là phẫn nộ, bọn họ thân là

Bát môn kinh binh, là binh lính triều đình, không phải binh lính của Hoài Bình Quận Vương.

Lệnh đã hạ!

Lại không nghe theo!

Đây mới là thứ khiến Hứa Thanh Tiêu phẫn nộ.

Thanh âm vang lên, Tưởng Hâm Ngôn hít sâu một hơi.

Hắn cũng có chút phẫn nộ.

Hứa Thanh Tiêu một tên chủ sự Hình bộ, lại đẩy chính mình vào hoàn cảnh này, rõ ràng là một chuyện nhỏ, Hoài Bình Quận Vương lại một hai phải làm lớn chuyện, hà tất phải như thế này?

Nhưng vô luận như thế nào, Tưởng Hâm Ngôn biết.

Chức quan của Hứa Thanh Tiêu có nhỏ hơn nữa, hiện giờ tay cầm Thượng thư lệnh, hắn nhất định phải nghe lệnh.

Thân phận Hoài Bình Quận Vương có lớn hơn nữa, bản thân mình mang quân lệnh thì không thể không nghe theo.

Hắn là quân nhân! Thiên tính chính là phục tùng quân lệnh!

Nghĩ đến đây, Tưởng Hâm Ngôn nắm chặt nắm tay.

“Dàn trận! Giết vương!”

Tưởng Hâm Ngôn hét lớn một tiếng, theo thanh âm này vang lên, trong phút chốc bốn vạn kinh binh tạo thành đại trận, mỗi cái kinh binh lấy ra một tấm binh phù, dán vào ngực, nguồn sức mạnh cuồn cuộn không ngừng dốc vào người Tưởng Hâm Ngôn

Trong phút chốc Tưởng Hâm Ngôn không ngừng gia tăng thực lực, khí thế cũng điên cuồng tăng lên.

Ầm!

Chỉ là trong nháy mắt, Tưởng Hâm Ngôn đột phá vương cảnh đến tứ phẩm, sức mạnh được bốn vạn kinh binh thêm vào chính là khủng bố như thế.

Đây là binh trận, có thể dốc hết sức mạnh vào trên người một người, khuyết điểm duy nhất chính là, bọn họ không thể nhúc nhích, nếu có người ra tay với bọn họ, tùy ý một người, liền có thể gây ảnh hưởng lớn đến trận.

Có điều đã có một bộ phận trong bốn vạn kinh binh là chuyên môn phòng vệ.

"Ngươi thật sự là gan chó."

Hoài Bình Quận Vương một quyền đánh ra, hắn không nghĩ tới đối phương thật sự dám kết trận, nhưng hắn không sợ, bởi vì hắn kết luận đối phương không dám thật sự động đến mình.

Nhưng vì để giữ sự an toàn, hắn vẫn nhắm mũi dùi vào binh trận.

Đùng!

Chỉ là Tưởng Hâm Ngôn đã đến vương cảnh, tuy rằng mượn dùng ngoại lực, nhưng tứ phẩm chính là tứ phẩm, gần như chỉ cần một quyền, Hoài Bình Quận Vương bị đánh bay ra ngoài mấy chục mét, xương ngực đứt gãy mấy khúc.

"Ngươi!"

Hoài Bình Quận Vương càng tức giận hơn, hắn không nghĩ tới Tưởng Hâm Ngôn thật sự dám động tới chính mình.

Nhưng Tưởng Hâm Ngôn không thèm kiêng dè, một chân bước ra, lập tức đánh vỡ tất cả xương sườn của Hoài Bình Quận Vương, đạp lên trên người hắn, giống như kẻ vô địch.

"Đi chết cho bản vương."

Nhưng không ngờ Hoài Bình Quận Vương quả thực là kẻ điên trong những kẻ điên, hắn nhanh chóng nuốt một viên đan dược, thương thế khỏi hẳn trong nháy mắt, rồi sau đó tản mát ra sức mạnh cực kỳ đáng sợ

"Chân long đại bảo đan."

Tưởng Hâm Ngôn nhíu mày, lập tức biết được Hoài Bình Quận Vương đã nuốt thứ gì, nếu dã dùng đan dược này, có thể gia tăng chiến lực của bản thân đến mức cực đại.

Nếu Hoài Bình Quận Vương cũng có được sức mạnh vương giả, hắn không thấy được khả năng có thể trấn áp Hoài Bình Quận Vương.

Lúc nghĩ đến điều này, Tưởng Hâm Ngôn hoàn toàn thoải mái ra tay.

Ầm ầm ầm!

Hoài Bình Quận Vương bị Tưởng Hâm Ngôn đến đánh thảm không nỡ nhìn, mỗi một quyền đi xuống, đều đánh bay Hoài Bình Quận Vương, xương cốt cả người cũng không biết đã nát thành bao nhiêu mảnh.

Nhưng dược hiệu của chân long đại bảo đan thật sự quá mạnh.

Một lần!

Hai lần!

Ba lần!

Trên người Hoài Bình Quận Vương đều là vết thương, nhưng ngay sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu, đánh tới cuối cùng, Tưởng Hâm Ngôn nhịn không được nuốt ngụm nước miếng.

Tên này đúng là kẻ điên.

"Hứa đại nhân!"

"Thuộc hạ hỏi một câu cuối cùng, có giết không?"

Tưởng Hâm Ngôn hít sâu một hơi, hắn mở miệng, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu có phải muốn giết thật hay không.

Hắn có được sức mạnh vương giả, kỳ thật hoàn toàn có thể giết Hoài Bình Quận Vương.

Nhưng hắn không dám, tới giờ khắc này rồi, hắn vẫn không dám xuống tay.

Đây là vương đó!

Thật sự phải giết vương.

Đại Ngụy trực tiếp sắp xảy ra chuyện lớn, phụ thân hắn, là thân vương, là thân vương Đại Ngụy.

Đến lúc đò sẽ làm dậy sóng ba sào, đối với Đại Ngụy mà nói, thật sự là đả kích cực lớn.

Cho nên hắn mới dò hỏi Hứa Thanh Tiêu, thậm chí hắn không chỉ là đang dò hỏi Hứa Thanh Tiêu, mà là dò hỏi ý tứ của phía trên.

Chương 323: Sát Vương (5)

Chuyện xảy ra ở đây phía trên đã sớm biết, vẫn không trả lời, chính là ngầm chấp nhận.

“Giết!”

Trong phòng chủ sự, Hứa Thanh Tiêu một thân áo bào trắng, trên áo bào trắng còn có vết máu của Trương Tĩnh Thượng thư.

Hắn phun ra một chữ.

Trong mắt kiên quyết vô cùng.

Hoài Bình Quận Vương cần phải chết!

Bất luận như thế nào cũng phải chết.

Nếu không chính là nguy hiểm cực lớn đối với bản thân.

“Tuân lệnh!”

Theo Hứa Thanh Tiêu ra mệnh lệnh, Tưởng Hâm Ngôn hoàn toàn không nghĩ ngợi thêm, quân lệnh như núi! Hắn từng kinh quá chiến trường, tất nhiên có thiên tính của một quân nhân.

Một tiếng gào to, là hắn đáp lại, cũng là khí phách thuộc về hắn.

Giờ khắc này, toàn thành kinh động, tất cả quan viên Lục bộ chấn động, trước đó bọn họ còn lo lắng Hứa Thanh Tiêu có thể bị Hoài Bình Quận Vương giết chết hay không.

Nhưng giờ khắc này, điều khiến bọn họ lo lắng hơn chính là, Hoài Bình Quận Vương có thể bị giết thật hay không.

Một vị vương.

Quận vương Đại Ngụy, nếu thật sự chết ở nơi như thế này, bởi vì loại chuyện này mà chết, đó chính là chuyện tày trời.

Tất cả Quốc công, Liệt hầu, quan viên kinh thành đều đang chú ý.

Bọn họ không biết, chuyện này, rốt cuộc sẽ được giải quyết ra sao.

Rốt cuộc sẽ kết thúc như thế nào.

Là Hứa Thanh Tiêu chết.

Hay là Hoài Bình Quận Vương chết.

Nhưng ít nhất trước mắt xem ra, Hoài Bình Quận Vương sắp chết rồi.

Quyền cước của Tưởng Hâm Ngôn mang theo ánh sáng màu vàng lập lòe, bùng nổ sức mạnh vương giả, một quyền này khiến hư không cũng vặn vẹo, nếu đánh vào ngực quận vương, hắn ắt hẳn sẽ toi đời.

Ai tới cũng không cứu được.

Hoài Bình Quận Vương cũng trong một khắc này, cuối cùng khôi phục một tia lý trí, mà một tia lý trí này làm hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Sở dĩ hắn ta kiêu ngạo ương ngạnh như thế, sở dĩ lại ngông cuồng như thế, là bởi vì hắn là Vương gia, là vương của Đại Ngụy, mà phụ thân hắn, là thân vương.

Là người cùng thế hệ với Võ Đế, ở Đại Ngụy là sự tồn tại chỉ xếp sau bệ hạ, tay cầm quân quyền, có được quyền thế ngập trời.

Cho nên hắn mới dám như vậy, bởi vì hắn đoán chắc, đám người này không dám giết mình.

Hô khẩu hiệu có nhiệt huyết hơn, thì sao nào?

Có hô lớn hơn cũng làm gì được hắn chứ.

Nhưng giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm giác được sát ý vô tình trong mắt Hứa Thanh Tiêu, thấy được sát ý lạnh băng của Tưởng Hâm Ngôn.

Hắn khủng hoảng.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm vang lên bên ngoài Hình bộ.

“Bệ hạ có chỉ!”

“Tuyên, Hứa Thanh Tiêu, Hoài Bình Quận Vương, văn võ bá quan, vào triều!”

Thanh âm vang lên.

Bình thường thánh chỉ đều đến vào thời khắc mấu chốt nhất, cũng thường thay đổi được rất nhiều thứ.

Khi thánh chỉ được ban xuống, Hứa Thanh Tiêu thở dài, tuy không cam lòng, nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ ý tứ của bệ hạ, hắn hoàn toàn hiểu bệ hạ có ý gì.

Mà Tưởng Hâm Ngôn cũng nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng hắn có sát ý, nhưng đây là quân lệnh, trên thực tế hắn cũng không muốn giết vương.

Như vậy phiền toái sẽ không ngừng kéo đến, đối với Đại Ngụy, đối với bản thân mà nói, đều là vô tận phiền toái.

Cũng may giờ khắc này, thánh chỉ ban xuống.

Theo thánh chỉ được ban xuống, không chỉ là Tưởng Hâm Ngôn, tất cả mọi người đều thấy nhẹ nhõm, sự tình đến nước này rồi, phải có một kết quả.

Chỉ là giờ khắc này, Hoài Bình Quận Vương cười, hắn bỗng nhiên ra tay, dùng tốc độ cực nhanh, một quyền oanh kích lên người Tưởng Hâm Ngôn.

Tưởng Hâm Ngôn tuy rằng có được thực lực vương giả, nhưng thực lực của Hoài Bình Quận Vương gần như đã lết đến trình độ này.

Một quyền này đánh bay Tưởng Hâm Ngôn ra ngoài trăm mét, đâm thủng từng lớp tường gạch.

“Đồ chó má.”

Hoài Bình Quận Vương hét lớn, hắn biết Tưởng Hâm Ngôn có quân lệnh trong người, nhưng như thế thì đã sao? Ở trong mắt hắn, ngoại trừ dòng dõi hoàng thất, tất cả đều chỉ như một con chó.

Là chó của Đại Ngụy.

Thậm chí ngay cả Nho đạo cũng thế, nếu không phải dựa vào Nho đạo trị quốc, trong mắt hắn cũng là chó.

“Hoài Bình Quận Vương, bệ hạ đã truyền chỉ, ngươi còn dám đả thương người.”

Lý Viễn tức giận đến ngón tay run rẩy, nhìn Hoài Bình Quận Vương nói như thế.

“Đả thương người?”

“Bản vương giết hắn còn được.”

“Một con chó mà thôi.”

“Ngươi cũng vậy đấy.”

“Thị lang? Là không khác gì con chó, không phải các ngươi đều là chó của Đại Ngụy sao?”

“Bảo các ngươi làm việc, là bảo các ngươi nghe lời, không có bảo các ngươi cắn chủ nhân.”

Hoài Bình Quận Vương mắng nhiếc, một câu này của hắn, châm chọc văn võ bá quan, nhục mạ bọn họ đều là chó, là chó của hoàng đế, là chó của hoàng thất.

“Ngươi dõng dạc đấy.”

“Lời này, ta nhất định tham tấu lên bệ hạ.”

Phùng Kiến Hoa cùng Lý Viễn đang tức run cả người, bọn họ có từng chịu nhục nhã như thế này?

Cho dù là hôm Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ, ít nhất cũng là một câu hai câu thị lang đại nhân, nhưng Hoài Bình Quận Vương xem bọn họ như chó lợn?

Đây là sỉ nhục đến bực nào.

“Tham tấu?”

“Các ngươi tham đi.”

“Bản vương nói cho các ngươi biết, sự việc hôm nay, cùng lắm thì cấm túc, cùng lắm thì trượng hình, cùng lắm thì đi biên cảnh, nhưng bệ hạ không giết được bản vương! Không có ai giết được bản vương!”

“Phụ thân bản vương là thân vương, Đại Ngụy này là nhà của chúng ta, ta có lấn lướt, có ngông cuồng hơn nữa, có ra sao đi

chăng nữa các ngươi cũng không làm gì được bản vương.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi yên tâm, chờ hôm nay việc qua đi, ngươi tốt nhất mỗi ngày cầu nguyện, bởi vì bản vương sẽ không ngừng nhằm vào ngươi, đi tra tấn ngươi, chỉ cần ngươi lộ ra nhược điểm, hoặc là ngươi có một chút vi phạm quy định.”

“Bản vương đều sẽ chơi chết ngươi!”

“Không, không, không, bản vương sẽ không chơi chết ngươi, bản vương sẽ làm ngươi sống không bằng chết.”

“Bao gồm người bên cạnh ngươi, bất kể là kẻ nào thân cận với ngươi, ta sẽ chơi chết từng người một, ta phải cho bọn hắn làm nô, ta phải cho mấy con ả đó làm xướng kĩ, làm cho bọn chúng ta một đời thống khổ bất kham.”

“Ha ha ha!”

Hoài Bình Quận Vương giống như bị thất tâm phong, hắn cười lớn, nhục mạ mọi người, nhưng từng lời nói, lại là sặc mùi uy hiếp.

Hắn kiêu ngạo! Hắn ngông cuồng! Không ai bì nổi hắn.

Làm người căm ghét vô cùng.

Nhưng mỗi một câu hắn nói ra, kỳ thật đều là thật sự.

Hắn là Đại Ngụy vương.

Chỉ cần không phạm vào tội ác tày trời, hắn sẽ không chết được, hơn nữa phụ thân hắn là Hoài Ninh Thân Vương, hắn càng không thể chết.

Mà một khi hắn không chết, như vậy sẽ tìm cách triệt để trả thù Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu làm sai một chút thôi.

Chỉ cần người bên cạnh Hứa Thanh Tiêu làm sai một chút thôi, hắn liền sẽ triển khai sự trả thù không gì sánh kịp.

Sau khi bình tĩnh lại, tất cả mọi người bỗng nhiên lo lắng thay cho Hứa Thanh Tiêu.

Đắc tội loại điên khùng này, thật sự là không thể an nghỉ.

Nhưng trong phòng chủ sự.

Đối mặt với lời nói của Hoài Bình Quận Vương.

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, ngược lại vô cùng thong dong đi ra bên ngoài Hình bộ, đi đến hoàng cung Đại Ngụy.

Nhưng, ngay vào lúc đi ra ngoài Hình bộ, Hứa Thanh Tiêu dừng bước.

Rồi sau đó quay đầu, nhìn Hoài Bình Quận Vương nói.

"Nếu ngươi không chết, Hứa mỗ từ quan!"

Thanh âm vang lên.

Một câu nói đơn giản.

Lại bày tỏ rõ ràng ý nghĩ trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Lúc này đây hắn ta.

Hoàn toàn nghiêm túc rồi.

Nếu Hoài Bình Quận Vương không chết, Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp từ quan.

Vương gia đúng không?

Lần này Hứa mỗ ta nhất định sẽ… giết vương!

Chương 324: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (1)

Hình bộ.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu đã chắc chắn một chuyện.

Hoài Bình Quận vương nhất định phải chết.

Hứa Thanh Tiêu không chút do dự.

Hắn hoàn toàn tin vào mỗi một câu mà Hoài Bình Quận vương vừa nói, nếu như hắn ta không chết, thì mình sẽ bị làm khó dễ cả đời.

Bản thân hắn thì không sợ, nhưng người bên cạnh hắn thì làm sao? Họ có thể không phạm sai lầm, họ có thể không phạm sai lầm sao?

Một khi phạm sai lầm, dựa theo tác phong làm việc này của Hoài Bình quận vương, chỉ sợ hết người này đến người khác bên cạnh mình sẽ phải chết oan mạng.

Nếu được chết thì còn có hơi dễ, không chừng còn sống không bằng chết.

Cho nên Hoài Bình Quận vương nhất định phải chết.

Không chết, tâm mình sẽ không an được.

Đây là một kẻ địch lớn, một kẻ địch lớn thực sự.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi hình bộ, đi về phía hoàng cung, ngay cả quần áo cũng chưa thay, cứ như vậy mà đi.

Mà nhìn bóng lưng Hứa Thanh Tiêu, trong mắt Hoài Bình Quận vương chỉ có lãnh ý, hắn ta đã xác định, hắn ta nhất định phải tra tấn Hứa Thanh Tiêu cho đến chết, không đúng, không phải tra tấn Hứa Thanh Tiêu cho đến chết, mà là để cho Hứa Thanh Tiêu đời này chỉ sống trong thống khổ.

Như vậy mới có thể trả thù Hứa Thanh Tiêu, mới có thể làm cho Hứa Thanh Tiêu thực sự hối hận, nếu như trực tiếp giết

chết Hứa Thanh Tiêu, việc này cũng không có khoái cảm gì, hắn ta muốn tra tấn Hứa Thanh Tiêu cho đến chết, như vậy mới có khoái cảm, khoái cảm lâu dài.

Nghĩ tới đây, Hoài Bình quận vương nở một nụ cười.

Hắn ta dùng ánh mắt vô cùng khinh miệt nhìn Tưởng Hâm Ngôn, ánh mắt lạnh như băng, không nói gì, nhưng ánh mắt đại biểu cho tất cả.

Tưởng Hâm Ngôn cũng sắp gặp phải xui xẻo rồi, Hoài Bình Quận vương sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Hoài Bình Quận vương uy nghiêm bước đi, tóc tai hắn ta bù xù, đi vào hướng trong cung.

Lúc này.

Ngoài cung, văn võ bách quan đã tụ tập đông đủ, chuyện xảy ra hôm nay còn ác liệt hơn gấp mười lần so với Hứa Thanh Tiêu đại náo hình bộ.

Quan viên Lục bộ đều trầm mặc ở ngoài cung, nhưng ánh mắt bá quan dõi theo bước đi của Hứa Thanh Tiêu khi tiến vào đây lại cực kỳ phức tạp, bọn họ không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu lại muốn kết thù với Hoài Bình Quận vương.

Nhưng điều duy nhất bọn họ biết được chính là, Hứa Thanh Tiêu thật sự sắp gặp phải xui xẻo rồi, dù sao Hoài Bình Quận vương cũng là Vương gia, như hắn ta nói lúc trước, bất luận như thế nào bệ hạ cũng sẽ không giết chết hắn ta.

Trừ phi Hứa Thanh Tiêu có thể đưa ra chứng cứ quan trọng, chứng minh Hoài Bình Quận vương thật sự có điểm đáng ngờ, nếu không tất cả đều là nói suông.

Hứa Thanh Tiêu đến, không ai nói chuyện với hắn, mà đám người Quốc công thấy Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ gật gật đầu, bọn họ không nói gì, ánh mắt trao đổi tất cả, bảo Hứa Thanh Tiêu không cần nói câu gì, đến trên triều đình thì mọi chuyện sẽ dễ xử lí hơn.

Rất nhanh thôi, Hoài Bình Quận vương xuất hiện, hắn ta vẫn cuồng vọng như trước, ánh mắt khí phách vô cùng, bộ dáng tóc tai bù xù, càng có vẻ uy nghiêm đáng sợ.

“Ngươi quá nông nổi rồi.”

Tôn Tĩnh An mở miệng, ông ta nhìn Hoài Bình Quận vương, muốn khuyên can vài câu, cho rằng Hoài Bình Quận vương quá mức xúc động và nôn nóng rồi, hiện giờ cũng lâm vào vũng bùn.

Nhưng Hoài Bình Quận vương lại hờ hững nhìn Tôn Tĩnh An, chậm rãi mở miệng nói.

“Chuyện của bản vương, liên quan gì đến ông?”

Mở miệng một câu liền khiến Tôn Tĩnh An ngẩn cả người.

Ông ta là đại Nho, địa vị cực cao, Hoài Bình Quận vương là Vương gia, dựa theo chức vị mà nói, quả thực cao hơn ông ta, hơn nữa không phải cao một chút, mà là vô cùng cao, nhưng Hoài Bình quận vương cũng là người đọc sách, là người đọc sách của Văn Cung Đại Ngụy bọn họ.

Lão sư của ông ta cũng là một vị đại nho, bản thân dạy dỗ hai câu cũng rất bình thường, nhưng không nghĩ tới Hoài Bình Quận vương lại nói chuyện với mình như vậy?

Nhưng mà trong mắt Hoài Bình Quận vương, hành động của mình, thậm chí bao gồm cả chuyện kết thù với Hứa Thanh Tiêu đều là do Văn Cung Đại Ngụy, ông ta không quan tâm đến chuyện kết thù với Hứa Thanh Tiêu, mà là quan tâm Văn Cung Đại Ngụy không ra tay trợ giúp mình.

Hơn nữa, ông ta đọc sách để làm gì? Thực sự là vì tu thân dưỡng tính? Không phải là vì áp chế Hoàng Long đại chân khí sao? Không phải là vì có thể mượn sức nho quan sao?

Nhưng bây giờ, mình vướng phải chuyện lớn như vậy, Hoài Bình Quận vương biết hôm nay mình gặp nạn, nhưng vậy thì đã làm sao? Mình không chết là được rồi.

Cùng lắm thì bị nhốt, cùng lắm thì bị phạt, cùng lắm thì đi nơi khác làm phiên vương, nhưng mình sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ trở lại kinh thành, những mối thù này sớm muộn gì ông ta cũng sẽ báo.

Mà Văn Cung Đại Ngụy, bản thân cũng không cần phải tôn trọng nữa, một đám cẩu vật.

“Ngươi!”

Tôn Tĩnh An hơi mất sĩ diện, ông ta chỉ vào người kia, muốn giận dữ mắng một câu, nhưng lập tức bị Trần Chính Nho ngăn lại.

“Đừng gây sự, hắn ta là Vương gia.”

Một câu nói của Trần Chính Nho khiến Tôn Tĩnh An trầm mặc, tràn đầy phẫn nộ, chỉ có thể nghẹn ở trong lòng, mặt có chút đỏ lên.

Ông ta vốn có ý muốn dạy dỗ Hoài Bình Quận vương một chút, nhưng không nghĩ tới đối phương không cho mình mặt mũi chút nào, vậy mình cũng không thể nói thêm gì, chỉ có thể cúi đầu, chịu đựng thiệt thòi này.

“Tuyên, bách quan vào triều.”

Âm thanh quen thuộc lại vang lên.

Bách quan lần lượt vào triều, thần sắc mọi người đều có chút nghiêm trọng, mỗi người đều có tâm tư khác nhau.

Chuyện hôm nay, náo loạn quá lớn rồi.

Bọn họ cũng không biết, phải kết thúc như thế nào.

Rất nhanh, bách quan đi vào dưới điện.

Dường như là đồng thời, giọng nói của thái giám vang lên.

“Vào triều.”

Âm thanh vang lên.

Mọi người lần lượt xếp hàng, đi về phía đại điện, mà Hoài Bình Quận vương đi đường ở giữa, hắn ta là quận vương, là Vương gia, Hoàng thất Đại Ngụy, có tư cách đi con đường này.

Bách quan vào triều.

Trong đại điện âm u, nhưng tâm tình mọi người lại cực kỳ nặng nề.

Khi bách quan vào triều, còn không đợi chúng thần hô to ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Giọng nói của Lý Viễn đã

vang lên.

“Thần, Lý Viễn, có bản tham tấu.”

Lý Viễn mở miệng đầu tiên.

“Tuyên.”

Trên long ỷ, Nữ đế cao cao tại thượng, nàng mở miệng bảo Lý Viễn nói trước.

“Bệ hạ, thần thấy Hoài Bình Quận vương, trong mắt không có vương pháp, chà đạp luật pháp, động thủ đả thương người, bắt giữ kháng mệnh, còn nhục nhã bách quan, nhục thần là heo chó, những lời nói này, đại nghịch bất đạo, loại hành vi này, thiên thần cộng nộ, thần, khẩn cầu bệ hạ, nghiêm trị Hoài Bình Quận vương, để nghiêm chỉnh luật pháp, để bình ổn lòng quan viên trong thiên hạ.”

Lý Viễn vừa tấu đã là một đống tội danh đổ lên trên đầu Hoài Bình quận vương, hơn nữa thái độ cực kỳ mãnh liệt, nếu không ngay cả ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế cũng không hô mà đã muốn tham bản, có thể thấy được Lý Viễn quyết tâm nhường nào.

Chương 325: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (2)

“Một đám hồ ngôn.”

“Bản vương tại sao không có vương pháp? Hắn ta chỉ là một chủ sự Hình bộ, mà đã muốn tới truy bắt bản vương? Bản vương chính là quận vương, quận vương Đại Ngụy, nếu giơ tay chịu trói thì chính là sĩ nhục vương vị. ”

“Bản vương kháng mệnh bắt giữ, phản kháng cũng là chuyện bình thường, bản vương chưa từng giết một người nào, ngược lại là Kinh binh các ngươi giết một số thủ hạ của bản vương.”

“Cái miệng văn thần này của các ngươi, vốn đã đảo ngược đen trắng, bản vương hỏi ngươi, bản vương sai ở đâu?”

Hoài Bình Quận vương thật sự cuồng vọng, đã cuồng vọng đến vô biên.

Trước mặt bệ hạ, thế mà lại trực tiếp mở miệng, hơn nữa nói hành động của mình thành bị động như thế, ngược lại còn mắng cả người chấp pháp đến cẩu huyết đầm đìa.

“Vậy ngươi vũ nhục ta là heo chó, thì giải thích như thế nào?”

Lý Viễn lạnh lùng mở miệng, nhìn chằm chằm Hoài Bình quận vương, không hề sợ hãi chút nào.

“Các ngươi không phải sao?”

“Văn võ bách quan trong triều này, chẳng lẽ không phải là chó của Quý gia chúng ta sao? Các ngươi là thần tử của Đại Ngụy, Đại Ngụy là Quý gia chúng ta, chẳng lẽ bản vương nói sai sao?”

Lời này vừa nói ra, cả triều đình nổ tung.

Hoài Bình quận vương thật sự điên rồi, trước mặt bệ hạ, ông ta còn dám nói những lời như vậy, hơn nữa vũ nhục như thế, văn võ cả triều đều tức giận.

Bọn họ là thần tử của Đại Ngụy, không sai, nhưng người bọn họ phụ tá là bệ hạ, mà bệ hạ thì phụ tá dân chúng thiên hạ, bọn họ không phải nô lệ, không phải heo không phải chó, mà là thần tử vì dân chúng thiên hạ.

Trong miệng Hoài Bình Quận vương, bọn họ trở thành chó của Đại Ngụy, là chó của hoàng đế, cú vũ nhục này… thật làm người ta tức nổ phổi.

"Hoài Bình Quận vương, ngươi cuồng vọng!"

"Ngươi quả nhiên là trong mắt không có ai."

"Sỉ nhục, sỉ nhục, vô cùng nhục nhã mà."

"Hoài Bình Quận vương, ngươi sĩ nhục ta?"

"Khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Hoài Bình quận vương."

"Chúng thần khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Hoài Bình Quận vương."

Từng giọng nói vang lên, văn thần cũng có, võ quan cũng có, Nho thần cũng bắt đầu mắng chửi, lời này quá khó nghe, mắng bọn họ là heo chó, đối với bọn họ mà nói, là vô cùng nhục nhã, bọn họ đồng loạt mở miệng, xin bệ hạ nghiêm trị.

Mà Hoài Bình Quận vương lại cười to, hắn ta đã hoàn toàn buông thả, dù sao cũng đã gặp xui xẻo, sao không thoải mái một chút?

Điều mà hắn ta chắc chắn chính là!

Bệ hạ không dám giết hắn ta!

Còn nữa, ai ai cũng đều sợ bệ hạ, còn hắn ta thì không sợ, thậm chí nói mỗi một vị quận vương đều không sợ, theo thân phận mà nói, bọn họ có thân phận ngang ngửa Nữ đế, hơn nữa Nữ đế cũng không hề triệt để khống chế Đại Ngụy.

Kiêu ngạo thì thế nào? Ngang ngược thì sao?

Ta là vương của Đại Ngụy, ai dám động đến ta? Ai dám giết ta?

Chỉ cần có phụ thân mình ở đây, cũng không ai dám giết mình, hơn nữa sở dĩ hắn ta kiêu ngạo như thế, là cố ý thể hiện trước

mặt Hứa Thanh Tiêu, hắn ta biết một phen nói vừa rồi mình có thể đắc tội rất nhiều người.

Nhưng hắn ta chính là muốn cho Hứa Thanh Tiêu thấy, mặc dù hắn ta cuồng vọng như thế, cho dù là kiêu ngạo như thế, kết quả bệ hạ vẫn sẽ không giết mình, bệ hạ vẫn không dám giết mình, văn võ cả triều cũng bất quá chỉ là một đám chó chỉ biết sủa.

Ha ha ha!

Nhưng mà lúc này, giọng nói của Nữ đế vang lên.

"Người đâu."

"Tát miệng ba mươi cái."

Giọng nói của Nữ đế vang lên, rất bình tĩnh, nhưng thanh âm vang lên, hai gã kim giáp thị vệ đi vào, mặt không chút thay đổi, trực tiếp áp chế Hoài Bình Quận vương.

"Bệ hạ, ta là vương của Đại Ngụy, ngươi nhục mạ ta như thế, cũng là bôi nhọ hoàng gia, xin bệ hạ suy nghĩ kỹ."

Giờ khắc này, Hoài Bình Quận vương nhíu mày, hắn ta nhíu mày không phải là sợ hãi, mà là hắn ta không nghĩ tới Nữ đế lại muốn tát miệng mình, điều này đối với hắn ta mà nói, là sỉ nhục.

Cho nên hắn ta mở miệng, trực tiếp ra chiêu bài tình thân.

Nhưng những lời này càng có vẻ làm cho hắn ta trở nên vô cùng bá đạo, người trước mắt là Hoàng đế, là bệ hạ, là thiên tử của Đại Ngụy, nhưng Hoài Bình Quận vương lại dám nhắc nhở bệ hạ phải suy nghĩ kỹ?

Thật sự là cuồng vọng vô biên.

Nhưng mà Nữ đế không nói gì, mà kim giáp thị vệ không chút do dự tát liên tục vào miệng của Hoài Bình Quận vương.

Chát!

Chát!

Chát!

Mỗi một cái tát đều cực kỳ vang dội, trong đại điện quanh quẩn tiếng tát miệng này.

Hoài Bình Quận vương không phản kháng, hắn ta có cuồng vọng đến đâu cũng biết, mình không thể cuồng vọng ở trước mặt bệ hạ, nếu cuồng vọng thật thì bản thân hắn ta cũng sẽ không chết, nhưng có thể sẽ đem đến phiền toái lớn cho phụ thân mình.

Vì thế nên hắn ta nhịn.

Vẫn còn ít lý trí, hắn ta có thể tức giận hắn ta bướng bỉnh hắn ta có thể cực đoan, nhưng hắn ta không ngu ngốc.

Cản trở việc phá án sẽ không ảnh hưởng đến mình cái gì.

Thật sự giết chết Hứa Thanh Tiêu, cũng sẽ không ảnh hưởng đến mình cái gì, chỉ là một con chó mà thôi.

Ức hiếp Hình bộ thượng thư, cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì, cũng chỉ là một con chó mà thôi.

Giết chết Kinh binh, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, ngoại trừ hoàng thất ra, tất cả đều là chó của Đại Ngụy.

Hắn ta sợ gì?

Kỳ thật nếu đào sâu ý nghĩ nội tâm, Hoài Bình Quận vương căn bản cũng không để Nữ đế vào trong mắt.

Một nữ nhân xưng đế, đây chính là điều chế nhạo lớn nhất, nhưng rất nhiều chuyện hắn ta cũng không thể hiểu, Nữ đế vì sao có thể lên ngôi, hắn ta không rõ ràng lắm, những chuyện này phụ thân hắn ta không nói, chỉ nói cho mình biết, bất luận như thế nào trước tiên không nên trêu chọc đến Nữ đế.

Chính vì thế nên hắn ta đã bình tĩnh lại, cũng không tiếp tục tìm chết.

Nhưng thù này, hắn ta cũng sẽ ghi nhớ trong lòng, một phần tính ở trên người Nữ đế, nhưng phần nhiều hơn thì lại tính ở trên người Hứa Thanh Tiêu.

Mỗi một cái tát, hắn đều gắt gao nhớ kỹ.

Là Hứa Thanh Tiêu hại mình thành ra như vậy.

Ba mươi cái tát miệng nhanh chóng kết thúc.

Hai gã kim giáp thị vệ buông Hoài Bình quận vương xuống, người này chậm rãi đứng dậy, thu liễm đi một phần kiêu ngạo, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng khí phách.

Có sức mạnh chính là như vậy.

Trên long ỷ, Nữ đế lạnh lùng nhìn lướt qua Hoài Bình quận vương, nàng không nói chuyện này, mà là rơi ánh mắt vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thanh Tiêu, trẫm, lệnh cho ngươi điều tra án, ngươi hôm nay điều tra như thế nào rồi?”

Nữ đế mở miệng, hỏi như vậy.

Nàng không nhắc đến chuyện Hứa Thanh Tiêu đã xảy ra chuyện gì với Hoài Bình Quận vương, cũng không đi truy cứu chuyện này, bởi vì hạch tâm của những chuyện này, chính là xoay quanh vụ án cứu trợ thiên tai phủ Bình Khâu, nói thẳng ra chính là nếu Hứa Thanh Tiêu đưa ra chứng cớ xác thực.

Như vậy Hứa Thanh Tiêu thắng, Hoài Bình Quận vương tất sẽ bị nghiêm trị.

Chương 326: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (3)

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không lấy ra được, Hứa Thanh Tiêu kia cũng xong đời rồi, tất cả những chuyện lúc trước làm cũng sẽ vì vậy mà phải trả giá thảm thiết.

Vì vậy, thay vì lãng phí thời gian, chi bằng đi thẳng vào vấn đề.

“Hồi, bệ hạ, thần, Hứa Thanh Tiêu, đã điều tra rõ ràng vụ án cứu trợ thiên tai của phủ Bình Khâu.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói làm cho văn võ cả triều đều kinh ngạc, bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu dám động đến Hoài Bình Quận vương, khẳng định là có chút thế mạnh, chỉ là nghe giọng điệu như vậy của Hứa Thanh Tiêu, giống như là tìm được chứng cớ xác thực.

“Nói.”

Nữ đế lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu nói thẳng.

“Bệ hạ, tự thần tiếp quản vụ án này, mất ăn mất ngủ, ngày đêm tra suốt, rốt cục ngày hôm trước, thần phát hiện mấy chuyện.”

“Năm người từng xử lý hồ sơ vụ án này, đều đã nêu ra vấn đề ở đoạn thứ nhất, sau đó đoạn thứ hai lại lập tức đổi giọng, thần cho rằng, bọn họ bị uy bức, có người âm thầm ngăn cản bọn họ phá án.”

“Hơn nữa, ngoại trừ Lý Kiến Toàn ra, bốn người còn lại đều chết oan uổng, mặc dù tử pháp bình thường, nhưng một lượt chết bốn người, trong đó tất có điểm kỳ lạ.”

“Vì thế Hình bộ Trương Thượng Thư phái người hộ tống Lý Kiến Toàn vào kinh, thần suốt đêm thẩm vấn, cuối cùng thần biết được, Hoài Bình Quận vương là hung thủ đằng sau sự việc này, Trương Nam Thiên là người vô tội, bị Hoài Bình quận vương tru sát, thậm chí cái chết của cả nhà phủ quân

Bình Khâu Trương Nam Thiên, cũng là do một mình Hoài Bình Quận vương gây ra.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, gằn từng chữ.

Nhưng khi giọng nói vừa dứt, tiếng cười của Hoài Bình quận vương vang lên.

“Ha ha ha!”

“Hứa Thanh Tiêu, bản vương còn tưởng rằng ngươi tìm được chứng cớ gì, thật không nghĩ tới lại là ở đây hồ ngôn loạn ngữ.”

“Lý Kiến Toàn đã điên rồi, sao ngươi lại thẩm vấn suốt đêm? Một kẻ điên mà còn có thể nhớ được nhiều chuyện như thế sao?”

Hoài Bình Quận vương nở nụ cười, hắn ta thật sự rất tức cười, ngay từ đầu hắn ta thật sự cho rằng Hứa Thanh Tiêu có chứng cớ xác thực gì, lại không nghĩ tới chính là Hứa Thanh Tiêu toàn đang nói dối.

Lý Kiến Toàn có điên hay không, hắn ta rất rõ ràng.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu chỉ là đang bịa đặt lung tung.

“Hồi bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

“Lý Kiến Toàn quả thật đã điên rồi, nhưng thần cũng không phải là hỏi thăm biết được, mà là thần phát hiện, trên bụng Lý Kiến Toàn có một vết thương, vết thương này vô cùng kỳ quái, thần điều tra lai lịch vết thương của Lý Kiến Toàn.”

“Biết được Lý Kiến Toàn truy bắt đại đạo tặc, bị người đó chém bị thương, nhưng Lý Kiến Toàn làm việc lão luyện, chưa bao giờ đánh giá thấp kẻ địch, cho nên thần cho rằng, trong vết sẹo này có chút nghi hoặc, cho nên thần đã đánh ngất Lý Kiến Toàn.”

“Cắt miệng vết thương ra, quả nhiên phát hiện trong đó cất giấu một phong mật hàm, sau đó thần khâu vết thương của Lý Kiến Toàn, đưa đến y quán trị liệu, bệ hạ có thể phái người kiểm tra.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra chân tướng, ngay sau đó lấy mật thư ra trình diện.

Lập tức, Triệu Uyển Nhi từ trên điện đi xuống, đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu, lấy mật hàm ra, sau đó đến trước mặt bệ hạ, đưa cho người sau.

Giờ khắc này, trong ánh mắt Hoài Bình quận vương lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn ta không có bất kỳ sợ hãi nào, chỉ là kinh ngạc, mật hàm lại là giấu ở trong bụng Lý Kiến Toàn, điểm này hắn ta tính sai rồi.

Mật thư được mở ra, âm thanh của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

"Mật hàm này chính là phủ quân phủ Bình Khâu, Trương Nam Thiên viết, trong nội dung giải thích, từ khi cứu trợ thiên tai vận chuyển bạc đến phủ Bình Khâu, đã thiếu hai mươi lăm triệu lượng, mà khi hắn ta muốn tấu lên triều đình, lại bị Hoài Bình quận vương ngăn lại."

"Hoài Bình quận vương nguyện cho hắn ta một triệu lượng bạc, để cho hắn ta câm miệng, đồng thời đổi năm triệu lượng bạc thành gạo nếp xấu đến nỗi heo chó đều không ăn, dùng làm lương thực, làm cho bách tính đói khát lầm than."

"Trương Nam Thiên giả vờ đồng ý, nhưng trên thực tế lại lưu lại một bản, chuẩn bị vạch trần, chưa từng nghĩ bị Hoài Bình quận vương biết được, mà Hoài Bình quận vương uy hiếp Trương Nam Thiên, thậm chí còn lấy tính mạng cả nhà ra uy hiếp."

"Phủ quân Trương Nam Thiên làm quan thanh liêm, sống chết cũng không chấp nhận theo ý của Hoài Bình quận vương, cho nên cả nhà bị độc thủ, con trai út của Trương phủ quân, bị móc sống hai mắt, thê tử hắn ta lại còn bị rút hết mười móng tay, quá trình ngược tâm vô cùng."

"Thần, khó có thể nói nên lời, cũng nói không nên lời."

"Mong bệ hạ minh giám."

Lúc Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, đã không muốn tiếp tục trình tấu nữa, Hoài Bình Quận vương ác độc, cực kỳ hiếm thấy, có liên quan đến tính cách, bạo ngược vô cùng, loại người này cho dù không có đắc tội với mình, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không để hắn ta sống.

Văn võ bách quan vào giờ này khắc này, cũng nhíu chặt mày, lúc trước bọn họ kỳ thật cũng đoán được chuyện này có liên quan đến Hoài Bình Quận vương, nhưng không có đủ chứng cớ, cũng không có vật chứng liên quan, cho nên chỉ là hoài nghi.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu lấy ra mật hàm làm vật chứng, tất nhiên, bọn họ có thể chắc chắn, đây chính là Hoài Bình Quận vương làm ra.

Nhất là nghe xong những lời này của Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt bọn họ cũng lộ ra lãnh ý, ngược đãi người vô tội, điều này đã vi phạm lẽ thường của người khác, không có bất kỳ phẩm hạnh phẩm đạo đức nào.

Loại người này, ai cũng chán ghét, nhưng chuyện trước mắt, bọn họ xen vào không được, cũng không nói được, chỉ có thể chờ bệ hạ minh giám.

“Nực cười!”

Giờ khắc này, Hoài Bình quận vương vẫn cao cao tại thượng như cũ, hắn ta không sợ gì cả.

“Một phong mật hàm có thể chứng minh bản vương đã giết hắn?”

“Vậy bản vương hỏi ngươi, nếu trong mật hàm này viết là thượng thư triều đình? Viết là quận vương khác, có phải nói, bọn họ chính là thủ phạm không?”

“Còn nữa, bản vương không có bất kỳ quan hệ nào với Trương Nam Thiên, phần chứng cớ này không đủ! Hơn nữa bản vương có thể nghi ngờ, ngươi đang giả mạo chứng cứ. ”

Hoài Bình Quận vương liên tục cười lạnh.

Hắn ta biết có mật thư, vẫn luôn chưa tìm ra được, nhưng vậy thì như thế nào? Thật cho dù có người lấy ra, hắn ta cũng có

thể phản bác.

Nếu không có bằng chứng thực sự, bất cứ thứ gì đều chỉ là phỏng đoán và khả năng.

Nếu có thể, bệ hạ sẽ không thể định tội cho mình được, mình vẫn là Vương gia.

Nhưng mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng nói.

“Bệ hạ, chỉ dựa vào mật hàm này, quả thực không cách nào định tội, nhưng thần lại có bằng chứng thép.”

Hứa Thanh Tiêu vừa nói, giờ khắc này cả hội trường kinh ngạc, vụ án cứu trợ thiên tai phủ Bình Khâu bọn họ không thể nào không biết, thậm chí còn vì chuyện này mà thảo luận vô số lần.

Thậm chí đã sớm tập trung ánh mắt vào Hoài Bình Quận vương, thậm chí là Hoài Ninh Thân vương, nhưng vấn đề là không có bằng chứng thép, ngươi làm sao chứng minh được? Dùng miệng nói là được sao? Chuyện này không thực tế.

Chương 327: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (4)

Trên triều đình phải nói quy củ, ngoài triều đình phải nói chứng cớ, lấy không ra chứng cớ, cho dù thật sự là Hoài Bình quận vương giết, vậy thì như thế nào?

Nhưng không nghĩ tới chính là, Hứa Thanh Tiêu lại thật sự có bằng chứng thép.

"Có bằng chứng gì?"

Nữ đế mở miệng.

"Trương Nam Thiên chết kỳ quặc, khí mạch trong cơ thể hắn ta bị đả thông mạnh, cũng không phải là thôn phục linh quả, nhưng đả thông khí mạch của người khác, cần chân khí cường đại, cho nên chỉ cần lấy khí mạch của Trương Nam Thiên Trương phủ quân ra, mời tuyệt thế cao thủ kiểm minh, liền có thể biết được."

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Trong khí mạch lưu lại chân khí, mời tuyệt thế cao thủ tra một chút, là có thể tra ra chân khí lưu lại này, cách này rất hay, cũng vô cùng hữu hiệu, bởi vì Hoài Bình Quận vương tu luyện Hoàng Long đại chân khí, chưa kể tới là loại độc nhất vô nhị trong thiên hạ độc, nhưng tu luyện loại công pháp này cũng không có mấy người.

Ít nhất trước mắt mà nói, chỉ có Hoài Bình Quận vương biết, cho nên nếu trong khí mạch thật sự có Hoàng Long đại chân khí lưu lại, như vậy có thể chứng thực tội danh của hắn ta.

Chỉ là có người nhịn không được mở miệng nói.

"Thi thể Trương Nam Thiên, lúc trước đã bị chặt thành tám khúc, vứt thi thể nơi hoang dã, hiện giờ cách mấy chục năm, làm sao có thể tìm được?"

Có người đưa ra nghi vấn, không phải giúp Hoài Bình quận vương, mà là hỏi, dù sao thi thể cũng đã không còn, cho dù logic này của ngươi là đúng, nhưng vấn đề đặt ra, ngươi làm sao tìm được thi thể Trương Nam Thiên?

Văn võ cả triều đều tò mò.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng nói.

"Vấn đề này, ngay từ đầu hạ quan cũng rất thắc mắc, nhưng hạ quan nghĩ đến, nếu Trương phủ quân thật sự bị oan uổng, thế thì hắn ta cũng không phải là một tham quan, mà là một thanh quan, dù sao đã có thể kháng cự lại một triệu lượng hối lộ của Hoài Bình Quận vương, còn lưu lại phần mật hàm này, đám người này tất nhiên thanh liêm, có Hạo Nhiên chính khí, mà thiên hạ thật sự có thể định đoạt được ai là thanh quan, ai là người tham quan, cũng chỉ có dân chúng biết."

"Cho nên hạ quan phái người điều tra, quả nhiên phát hiện, có dân chúng sinh lòng thương hại, lấy thi thể Trương phủ quân giấu đi, sau đó an táng thật kỹ, cho nên hạ quan mặc dù trong lòng không đành lòng, nhưng vì sự trong sạch của Trương phủ quân nên đã đi đến mộ phần lấy thi thể."

"Hiện giờ khí mạch đã được lấy ra."

Nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Nữ đế, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

"Bệ hạ, có thể trình bày chứng vật không?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi như thế.

Trên thực tế những thứ này đều là hắn bịa đặt ra, những lời nói kín đáo không kẽ hở, logic trôi chảy, nhưng hắn không có thi thể Trương Nam Thiên.

Nhưng mình không có, thế nhưng bệ hạ thì có.

Với thủ đoạn của Nữ đế Đại Ngụy, ngụy tạo một phần chứng cớ, căn bản không khó.

Nhưng mà hiện tại Hứa Thanh Tiêu tương đối lo lắng chính là, Nữ đế không phối hợp lấy ra chứng cớ, nàng không muốn làm lớn chuyện.

Đương nhiên khả năng này dường như bằng không, nếu như Nữ đế không muốn giả mạo chứng cớ, vậy nàng mặc định mình đi náo loạn như vậy, hoàn toàn không cần thiết.

“Trình.”

Sau một khắc, giọng nói của Nữ đế vang lên.

Rất nhanh, một thái giám bưng một sợi khí mạch màu đen lên, khí mạch đã chuyển sang màu đen, mục hóa hồi lâu.

“Bệ hạ, vật này chính là khí mạch của Trương phủ quân, hiện tại chỉ cần cho người ta kiểm nghiệm, là có thể biết được thật giả.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

Mà Hoài Bình Quận vương lại lạnh lùng vô cùng nhìn hết thảy, trong ánh mắt không có bất kỳ chút bối rối nào, ngược lại vô cùng tự tin.

“Kiểm.”

Sau một khắc, tiếng Nữ đế vang lên, tức khắc một lão giả từ ngoài điện chậm rãi đi vào, lão giả đánh ra một đạo quang mang màu đỏ nhạt, chìm vào trong khí mạch.

Trong phút chốc, một tiếng long ngâm rất nhỏ vang lên.

“Gầm!”

Theo một luồng Hoàng Long hư ảnh từ trong khí mạch ngưng tụ ra, giờ khắc này cả đường xôn xao một mảnh.

“Quả nhiên là Hoàng Long đại chân khí.”

“Đây thật sự là Hoàng Long đại chân khí!”

“Hoài Bình Quận vương, ngươi còn không phục pháp sao?”

“Hoài Bình Quận vương, không nghĩ tới ngươi lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!”

“Hoài Bình Quận vương, ngươi còn ngụy biện sao?”

Từng tiếng răn dạy vang lên, sau khi bằng chứng thép xuất hiện, tất cả quan viên nổi giận gầm lên, tham ô hai mươi triệu

lượng bạc, giết cả nhà, thậm chí vì tuyệt hậu hoạn, giết chết toàn bộ người phá án.

Loại thủ đoạn này, loại ngoan độc này, quả thật không phải là con người mà.

“Không thể nào!”

Thế mà, đối mặt với văn võ cả triều răn dạy, Hoài Bình Quận vương trực tiếp hét lớn một tiếng, tiếng hét của hắn ta vượt qua tất cả mọi người, giờ khắc này triều đình mới yên tĩnh lại.

“Chuyện này tuyệt đối không thể nào.”

Hoài Bình Quận vương gắt gao nhìn một màn này, sau đó ném ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập nét không tin.

“Bệ hạ, hiện giờ bằng chứng không thể chối cãi, mong bệ hạ hạ chỉ, Hoài Bình Quận vương tham ô hai mươi triệu lượng bạc, tàn sát cả nhà Trương Nam Thiên, thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa còn làm cho Lý Kiến Toàn phát điên, sát hại bốn người, trong đó không biết còn có bao nhiêu người vô tội chết trong tay Hoài Bình quận vương.”

“Trăm vạn người vô tội ở phủ Bình Khâu chết trong nạn đói, những tội ác này, thiên địa bất dung, mong bệ hạ ban chết Hoài Bình Quận vương, lấy chính luật pháp của Đại Ngụy! Lấy lại lòng dân của bách tính! Và còn cả thiên hạ thanh bình này nữa!”

“Thần! Hứa Thanh Tiêu, khẩn cầu!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn hướng lên bệ hạ mở miệng như vậy, xin bệ hạ ban chết cho Hoài Bình Quận vương.

“Chuyện này không có khả năng!”

Nhưng Hoài Bình Quận vương vẫn không tin, trong mắt hắn ta chứa đầy nét không thể tin, hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, càng giận dữ quát.

“Bằng chứng không thể chối cãi, Hoài Bình Quận vương, ngươi còn dám ngụy biện sao?”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu như sấm, hỏi tội Hoài Bình Quận vương.

“Đây không phải là chứng cớ, đây không phải chứng cớ, đây là chứng cứ giả mạo của ngươi.”

Hoài Bình quận vương giận dữ quát.

“Đây là thi thể của Trương Nam Thiên, ngươi có chứng cớ gì chứng minh, đây là chứng cớ ta ngụy tạo ra?”

“Hoài Bình Quận vương, ngươi độc ác tàn nhẫn, không từ thủ đoạn, hại chết trăm vạn dân chúng vô tội, ngươi còn là người sao?”

“Ngươi trời sinh tính tàn bạo, tu luyện Hoàng Long đại chân khí, khiến cho ngươi càng thêm tàn bạo, cực đoan, nếu ngươi không phải quận vương, ngươi đã sớm chết không có chỗ chôn.”

“Chẳng qua là ngươi có một người cha tốt mà thôi, nhưng cho dù địa vị của cha ngươi có cao hơn nữa, ngươi hôm nay cũng phải phục pháp phục tội.”

“A!”

Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng, nhất là cuối cùng, lộ ra một tia giễu cợt, dường như chính là nói cho Hoài Bình Quận vương, ta chính là một Hình bộ chủ sự, nhưng ta vẫn học theo ngươi trị tội của ngươi.

Chương 328: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (5)

Hứa Thanh Tiêu là cố ý chọc giận Hoài Bình Quận vương, bởi vì mục đích của hắn còn chưa thật sự đạt được.

“Ngươi láo xược!”

“Ngươi to gan!”

“Ngươi cuồng vọng!”

Cảm nhận được ánh mắt đùa cợt của Hứa Thanh Tiêu, Hoài Bình Quận vương nhất thời tức giận ngút trời, hắn ta rống giận, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, hận không thể lập tức dùng một tát để đánh chết Hứa Thanh Tiêu.

“Mặc cho ngươi chó sủa như thế nào, hôm nay đã có bằng chứng không thể chối cãi, ngươi phải chết không thể nghi ngờ.”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng, một câu chó sủa, quả thực là mắng thoải mái đầm đìa, bách quan cũng thoải mái.

Mà Hoài Bình Quận vương lại giận dữ quát.

“Chuyện này là không thể! Đây tuyệt đối không phải thi thể của Trương Nam Thiên. ”

Hoài Bình Quận vương giận dữ quát, gân xanh của hắn ta nổi lên, giận dữ rống lên như vậy.

Bản thân hắn ta vô cùng cố chấp, vô cùng kích động, vô cùng cuồng vọng, người này tinh thần có vấn đề rất lớn, không chịu nổi kích động.

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói đây không phải là thi thể của Trương Nam Thiên?”

“Lấy chứng cớ ra?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng giận dữ quát, hết lần này đến lần khác chọc giận Hoài Bình quận vương.

“Thi thể Trương Nam Thiên đã sớm bị bản vương hủy hoại, ngươi thật sự cho rằng bản vương ngu xuẩn sao? Thi thể của hắn đã sớm bị thiêu hủy sạch, bản vương đã tận mắt chứng kiến!”

“Trương Nam Thiên đã hoàn toàn chết rồi, cả nhà hắn cũng không còn, chẳng lẽ ngươi còn có thể trở lại quá khứ, lấy thi thể về? Hứa Thanh Tiêu! ”

Tiếng gầm gừ của Hoài Bình quận vương vang lên.

Gần như cuồng loạn.

Tuy nhiên, câu nói này đã được nói ra.

Triều đình…. hoàn toàn yên tĩnh.

Văn võ bách quan ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngoại trừ Nữ đế và Hứa Thanh Tiêu ra.

Hoài Bình Quận vương vừa rồi nói những lời này, trực tiếp thừa nhận mình là thủ phạm.

Bây giờ có bằng chứng hay không cũng không quan trọng.

Hoài Bình Quận vương nhận tội.

“Ngươi nói đi!”

“Ngươi nói cho bản vương nghe, đây không phải là ngụy tạo chứng cứ, thì đây là cái gì?”

Hoài Bình Quận vương vẫn cực đoan như cũ, hắn ta cuồng nộ nói, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thu hồi hết thảy biểu tình, vô cùng bình tĩnh nhìn Nữ đế trên long ỷ.

“Bệ hạ, vụ cứu trợ thiên tai ở Phủ Bình Khâu, thần đã điều tra rõ ràng, mong bệ hạ định đoạt.”

Lời này vừa nói ra, giờ khắc này, mọi người hoàn toàn hiểu được.

Hứa Thanh Tiêu đang gạ hỏi.

Khí mạch này tuyệt đối không phải của Trương Nam Thiên, mà là Hứa Thanh Tiêu ngụy tạo ra, mục đích chính là để Hoài Bình Quận vương tự mình nói ra chân tướng.

Đây mới là bằng chứng thép trong miệng Hứa Thanh Tiêu.

Hắn biết được tính cách của Hoài Bình Quận vương, cho nên cố ý chọc giận hắn ta, đầu tiên là dùng mật hàm, mê hoặc Hoài Bình Quận vương, làm cho hắn ta hiểu được Hứa Thanh Tiêu có chứng cớ, sau đó đưa ra ngụy chứng.

Hết lần này đến lần khác chọc giận Hoài Bình Quận vương, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu thành công.

Nhưng trên thực tế, cho dù Hứa Thanh Tiêu không thành công cũng không sao, bởi vì Hoài Bình Quận vương không thể giải thích được, đây rốt cuộc có phải là khí mạch của Trương Nam Thiên hay không.

Nếu lấy ra chứng cớ, chẳng khác nào tự mình thừa nhận.

Nếu không lấy ra chứng cứ, giải thích không rõ, vẫn có hiềm nghi rất lớn.

Mà hết thảy lựa chọn, ở trong tay Nữ đế, nàng muốn Hoài Bình quận vương chết, như vậy Hoài Bình Quận vương phải chết.

Im lặng.

Im lặng.

Im lặng như chết.

Hoài Bình Quận vương vào giờ khắc này, cũng hoàn toàn hiểu được mình bị lừa.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi lừa ta?”

Đôi mắt của Hoài Bình Quận vương như sắp nứt ra, trong ánh mắt hắn ta giống như muốn nứt ra một đóm lửa.

Khí thế của hắn ta tăng vọt, nhưng sau một khắc, một lão giả trong đại điện trực tiếp giơ tay lên.

Ầm ầm.

Giống như sơn nhạc trấn áp, lập tức đè Hoài Bình Quận vương xuống mặt đất, giống như chó chết, mà Hứa Thanh Tiêu đứng ở một bên, cao cao tại thượng.

Thịnh nộ, thịnh nộ, thịnh nộ.

Hoài Bình Quận vương điên cuồng giãy dụa, nhưng đối mặt với cao thủ chân chính của Đại Ngụy, hắn ta chỉ là một võ giả ngũ phẩm, vẫn không đủ để đối phó.

"Trên triều đình cũng dám làm càn."

"Hoài Bình Quận vương, ngươi quả nhiên là vô cách vô thiên."

Có quan viên nhịn không được giận dữ mắng, ông ta thật sự là chưa từng thấy qua người kiêu ngạo như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới Hoài Bình Quận vương lại cuồng vọng đến mức này.

"Thần, khẩn cầu bệ hạ, định tội!"

"Hoài Bình quận vương phạm phải đại ác như vậy, mong bệ hạ định tội."

"Thần, thỉnh cầu bệ hạ, ban chết Hoài Bình Quận vương."

Giờ khắc này, văn võ cả triều nhao nhao mở miệng, nếu bằng chứng đã rõ ràng như vậy, vậy thì Hoài Bình Quận vương thật sự phải chết.

Hắn ta đã làm quá nhiều điều xấu xa, hơn nữa mỗi một chuyện nghe qua còn đau lòng hơn.

Nếu như không giết, thật sự khó bình ổn lòng dân chúng thiên hạ.

Khó bình ổn lòng bọn họ.

Mà trên long ỷ.

Nữ đế trầm mặc, nàng không nói gì, ai cũng không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Và như thế, một khắc sau.

Cuối cùng, một âm thanh vang lên.

“Bệ hạ! Hoài Ninh Thân vương cầu kiến!”

Thanh âm của thái giám vang lên, giờ khắc này mọi người cuối cùng cũng hiểu được Nữ đế đang chờ cái gì.

Chờ Hoài Ninh thân vương đến.

Nhưng mọi người lại không khỏi nhíu mày, Hoài Ninh thân vương tuy rằng địa vị cực cao, tay nắm quyền lực, nhưng mặc dù là như thế, nhi tử Hoài Bình Quận vương của ông ta phạm vào chuyện lớn như vậy.

Không thể không giết.

Đây là tội chết, tội chết lớn.

Bọn họ tò mò, Hoài Ninh Thân vương sẽ có cách gì để giải cứu con trai ông ta.

Đây gần như là kết cục tất phải chết rồi.

“Tuyên.”

Nữ đế thản nhiên mở miệng.

Không bao lâu sau, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện ở ngoài điện.

Bóng người già đi, chống nạng, có chút run rẩy đi vào.

Đây là một lão giả, đầu đầy tóc bạc, thoạt nhìn yếu đuối, ánh mắt cũng cực kỳ đục ngầu, mặc mãng bào.

Tay trái cầm một cái khay, đi vào trong đại điện.

“Tội thần Hoài Ninh, thẹn với hoàng thất, thẹn với bệ hạ, thẹn với dân chúng thiên hạ.”

“Con của tội thần, phạm phải tội thập ác bất xá, tội thần là cha thật sự hổ thẹn.”

“Nhưng khẩn cầu bệ hạ tha cho con ta một mạng, con ta như thế, đều bởi vì tội thần không thể dạy tốt, cũng đều bởi vì hắn ta ỷ vào quyền của tội thần, vô pháp vô thiên, coi thường vương pháp.”

“Cho nên, tội thần hôm nay, dâng lên Kỳ Lân binh phù, từ nay về sau, tội thần cũng không có quyền thế, cẩn thận giáo hóa

con ta, để cho nó cả đời sám hối, mong bệ hạ rủ lòng thương.”

Thanh âm này già nua, mang theo bi thương, sau khi đi tới đại điện, trực tiếp quỳ trên mặt đất, đẩy khay trong tay ra, nước mắt già nua rơi lã chả.

Nhưng lời này vừa nói ra, toàn bộ triều đình tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Kể cả Hứa Thanh Tiêu thần sắc cũng thay đổi.

Kỳ Lân binh phù!

Chương 329: Hoài Bình Ngông Cuồng, Không Ai Sánh Bằng, Chứng Cứ Xác Thực, Bệ Hạ Ban Chết (6)

Binh phù của Kỳ Lân quân Đại Ngụy, Hoài Ninh Thân vương lại lấy thứ này đổi lấy mạng Hoài Bình Quận vương?

Chuyện này là không thể!

Kỳ Lân quân là một trong năm đại quân doanh của Đại Ngụy, trăm vạn người, binh lực khổng lồ như vậy, nói một câu không dễ nghe, đây chính là vốn liếng tạo phản, nếu thật sự muốn tạo phản, không dám nói có thể đánh thắng, nhưng ít nhất cũng sẽ làm cho Đại Ngụy chịu thiệt thòi lớn.

Nhất là đối với Đại Ngụy hiện tại mà nói, nếu Kỳ Lân quân tạo phản, Đại Ngụy sẽ gặp phải thách thức trước nay chưa từng có.

Nói cách khác thì, nếu bất luận kẻ nào đứng ở góc độ Hoài Ninh Thân vương, một đứa con trai, chết cũng không sao, mà Kỳ Lân binh phù nếu giao nộp, đó chính là điểm huyệt thật sự, là mười đứa con trai đều không đổi được.

Chuyện này là không thể!

Mà văn võ cả triều càng kinh ngạc chính là, âm mưu của bệ hạ, lại là Kỳ Lân binh phù.

Lăn qua lăn lại thời gian dài như vậy, từ thời điểm Hứa Thanh Tiêu vừa mới vào triều, Nữ đế cũng đã nghĩ ra mưu kế này.

Tất cả mọi chuyện, đều dựa theo kế hoạch của Nữ đế mà đi.

Đầu tiên là sắp xếp cho Hứa Thanh Tiêu đi Lại bộ, sau khi bị cự tuyệt, lại sắp xếp đến Hình bộ, nhìn như lấy lui làm tiến, lại sớm đoán được Hứa Thanh Tiêu sẽ bị ghẻ lạnh.

Cũng đoán được họ sẽ giao án cứu trợ thiên tai phủ Bình Khâu cho Hứa Thanh Tiêu, sau đó Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ, bệ hạ để cho hắn xem xét vụ án này.

Nếu Hứa Thanh Tiêu điều tra ra, như vậy sẽ định tội Hoài Bình Quận vương, nếu Hứa Thanh Tiêu điều tra không ra, như vậy tài năng của Hứa Thanh Tiêu cũng có thể thấy được, đồng thời Nữ đế tự có cách khác.

Mà việc này, Hoài Bình Quận vương tất phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà Nữ đế cũng suy đoán khá chuẩn, Hoài Ninh Thân vương sẽ lấy ra Kỳ Lân binh phù để trao đổi.

Tuy rằng không biết vì sao Hoài Ninh thân vương lại làm như vậy? Ông ta rõ ràng có lý do cũng có cơ hội ngăn cản Hoài Bình Quận vương làm càn, giống như lúc đại náo Hình bộ, ông ta liền ra mặt ngăn cản.

Nhưng hôm nay Hoài Ninh Thân vương không làm như vậy, mà là để Hoài Bình Quận vương tùy ý làm bậy.

Cũng không biết, Nữ đế vì sao có thể chắc chắn như vậy, Hoài Ninh Thân vương nhất định sẽ giao ra Kỳ Lân binh phù.

Nhưng những gì mọi người biết là.

Tất cả những điều này!

Tất cả mọi thứ!

Tất cả chỉ là một thỏa thuận.

Một cuộc giao dịch chính trị, mạng của Hoài Bình Quận vương đổi lấy Kỳ Lân binh phù.

“Việc này, Hoài Bình Quận vương tội ác ngập trời, lẽ ra phải xử tử.”

“Nhưng, con hư tại cha, Hoài Bình bởi vì quyền thế của phụ thân, mà trong mắt không xem ai ra gì, nay Hoài Ninh Thân vương giao ra Kỳ Lân binh phù.

“Nguyện giải giáp quy điền, trẫm, tha tội chết cho Hoài Bình, nhưng tội sống khó thoát, tước vương vị của Hoài Bình, xóa tên Tông nhân phủ, con nối dõi mười đời của Hoài Bình không được vào kinh làm quan, hy vọng, Hoài Bình cố gắng thay đổi tiền sự.”

“Nhưng, nếu còn dám tái phạm sai lầm, trẫm, quyết không tha thứ.”

“Chư vị ái khanh, cảm thấy thế nào?”

Giờ khắc này, Nữ đế mở miệng.

Mục đích của nàng đã đạt được.

Kỳ Lân binh phù!

Về phần Hoài Bình Quận vương, rút vương vị, xóa tên Tông nhân phủ, cũng xem như đã trừng phạt.

Tuy rằng so sánh sai lầm mà nói, điểm trừng phạt này không tính là gì, nhưng cộng thêm Kỳ Lân binh phù, quả thực có thể san bằng.

Thậm chí còn có hơi ngoài sức tưởng tượng.

Dù sao Kỳ Lân binh phù không chỉ để bệ hạ nắm giữ binh quyền, mà chủ yếu là, quốc gia có thể càng thêm an ổn, rất nhiều chuyện làm càng thuận lợi.

Cho nên các văn võ bách quan không tiếp tục mở miệng.

Mạng của Hoài Bình Quận vương, đổi Kỳ Lân binh phù, đáng giá, quá đáng giá.

Nhưng tất cả những điều này đều là đứng ở góc độ chính trị.

Đứng ở góc độ triều đình mà nói.

Vì vậy bọn họ đồng ý.

“Chúng thần, tuân chỉ! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Các bách quan mở miệng, bọn họ đồng ý với giao dịch này, đối với quốc gia mà nói, là một chuyện tốt.

Mà Hoài Ninh Thân vương thì cảm kích rơi nước mắt nói: “Tạ long ân bệ hạ! Tội thần nhất định sẽ dạy dỗ Hoài Bình thật tốt.”

Tất cả mọi chuyện, đều giống như được sắp xếp sẵn.

Tất cả mọi thứ, từ lâu đã được định giá trước.

Trong triều đình, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Mà Hoài Bình Quận vương nằm trên mặt đất, giờ này khắc này hướng ánh mắt nhìn về phía mình.

Trong ánh mắt này tràn ngập chính là.

Ý cười!

Ý cười nồng đậm!

Ý cười kiêu ngạo!

Giống như muốn nói, ngươi định tội được ta thì đã sao? Ta giết người thì đã sao? Trăm ngàn bách tính chết đi thì sao?

Phải, ta là một người xấu xa.

Nhưng vậy thì sao?

Ta nói rồi, ta không thể chết!

Nhưng… Ngươi phải chết!

Ha ha ha!

Hoài Bình Quận vương không cười ra tiếng, nhưng trong lòng hắn ta lại phát ra tiếng cười vô cùng chói tai.

Trong mắt hắn ta toàn là sự khiêu khích.

Cuồng vọng trong mắt.

Càn rỡ trong mắt.

Có vẻ vô cùng chói mắt.

Cả triều văn võ đều cúi đầu.

Nhưng duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu không cúi đầu.

Cũng vào giờ khắc này.

Một âm thanh vang lên.

“Thần! Không đồng ý!”

Thanh âm vang lên, giờ khắc này, sắc mặt văn võ trong triều đều hơi biến sắc.

Không ai có thể ngờ rằng tất cả chỉ là một cuộc giao dịch.

Nhưng khi Hoài Ninh Thân vương giao ra binh phù, mọi người liền hiểu.

Đúng vậy, so với những gì Hoài Bình Quận vương làm ra, một tấm binh phù là đủ rồi.

Kỳ Lân quân, một trong năm đại quân doanh Đại Ngụy, nếu như nắm trong tay, đối với hoàng quyền mà nói sẽ cực kỳ vững chắc, hơn nữa sau này bệ hạ làm bất cứ chuyện gì thì cũng có thể tự do thoải mái hơn.

Cho nên Hoài Bình Quận vương cho dù phạm phải đại tội ngập trời, hắn ta cũng có thể miễn chết, chính là bởi vì tấm binh phù này.

Mặc dù mọi người không hiểu vì sao Hoài Ninh Thân vương lại giao binh phù ra để giao dịch, nhưng trận giao dịch này bọn họ đồng ý.

Bởi vì tấm binh phù này, đối với Đại Ngụy mà nói quá quan trọng, đối với triều đình mà nói cũng rất quan trọng.

Cho nên bọn họ đồng ý cuộc giao dịch này, mặc dù, mặc dù trả giá bằng tính mạng của trăm vạn bách tính vô tội, mặc dù trả giá bằng cái chết thảm của cả nhà Trương Nam Thiên.

Nhưng! Đối với quốc gia mà nói, đối với Đại Ngụy mà nói, tấm binh phù này càng thêm quan trọng, những hy sinh này, là có thể chấp nhận được.

Nhưng!

Ở giữa triều đình.

Giọng nói vô cùng thanh thúy vang lên, khiến bách quan nhíu mày.

“Thần, không đồng ý!”

Trên triều đình, giọng nói này vô cùng vang dội.

Tất cả mọi người đều an tĩnh lại, cho dù là bệ hạ cũng phải trầm mặc.

Trần Chính Nho nhìn tất cả, ông ta muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, ông ta biết trong lòng Hứa Thanh Tiêu đang tràn đầy bi phẫn, nhưng ông ta càng biết rõ, cuộc giao dịch này cũng không tồi.

Nhưng ông ta không nói, là bởi vì ông ta không nói được, ông ta không thể ngăn cản Hứa Thanh Tiêu, bởi vì trong lòng ông ta cũng có bi phẫn.

Chương 330: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (1)

Hoài Bình Quận vương, mọi việc mọi chuyện làm ra, thiên địa cộng phẫn, nếu hắn ta thật sự được miễn tội, trong lòng ông ta cũng sẽ cảm thấy bất bình.

Nhưng ông ta là thừa tướng, lòng ông ta hướng tới Đại Ngụy.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu, Trần Chính Nho trầm mặc, nếu mình còn trẻ hơn ba mươi tuổi, có lẽ cũng sẽ giống như Hứa Thanh Tiêu.

“Việc này, đã định đoạt rồi.”

Giọng nói của Nữ đế vang lên, trong đôi mắt đẹp của nàng, không có bất kỳ cảm xúc nào, không có tức giận, bởi vì nàng biết, trong lòng Hứa Thanh Tiêu có bi phẫn, Hứa Thanh Tiêu là một quan tốt.

Nàng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu là đại tài, nàng cũng biết, nhưng chuyện này, đã đến lúc mấu chốt cuối cùng rồi, Kỳ Lân binh phù, quá mức quan trọng.

Hoài Bình quận vương, chết hay không, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng đối mặt với bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh mở miệng nói.

“Bệ hạ, thần điều tra vụ án này, mỗi một phần hồ sơ, nhìn như chỉ là vài chữ ít ỏi, nhưng sau lưng mỗi một chữ, đều là từng mạng người.”

“Đại nạn ở phủ Bình Khâu, bao nhiêu dân chúng vô tội uổng mạng? Thần, nhắm mắt lại, là tiếng khóc của dân chúng, mở mắt ra, là ánh mắt bất lực của dân chúng.”

“Trương phủ quân làm người thanh liêm, là tấm gương cho bách quan, hắn thà chết chứ không khuất phục, không sợ

cường quyền, nhưng mười năm qua, hắn bị thế nhân hiểu lầm, cho rằng hắn là thủ phạm."

"Nhưng thần cảm thấy, Trương phủ quân không sợ lời của thế nhân, bởi vì công đạo tự tại trong lòng người."

"Nhưng, Trương phủ quân tận mắt chứng kiến cả nhà chết thảm, đứa con trai út của mình, bị móc đi hai mắt, thê tử của mình, bị rút đi móng tay kêu rên."

"Cảnh tượng này, thần, không dám nghĩ, thần, cũng không muốn nghĩ tới, nhưng việc này, nếu xảy ra trên người bất kỳ kẻ nào, chỉ sợ cũng nuốt không trôi cục tức này."

"Trương phủ quân đã chết, nhưng công đạo vẫn còn đó, Hình bộ cũng còn đó."

"Hành vi của Hoài Bình Quận vương, thần cho rằng, hắn ta hôm nay, nhất định phải chết!"

Hứa Thanh Tiêu gằn từng chữ, nói năng hùng hồn đầy lí lẽ.

Đúng vậy, đây là một cuộc giao dịch, đây là giao dịch của quốc gia, nếu là tiền đồ, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn có thể không nói lời nào, đứng đấy lắng nghe.

Như vậy tương lai không xa, mình có thể liên tục thăng quan.

Mình vì bệ hạ làm tốt một chuyện lớn như vậy, nhất định có thể được trọng dụng, nhưng mà

Nhưng mà,

Nhưng mà,

Hứa Thanh Tiêu không làm được.

Tâm ý của hắn, không mong thiên hạ không còn vụ án nào.

Nhưng tâm của hắn, nếu gặp bất công, thì lấy luật pháp trừng trị, cho người trong thiên hạ một cái công đạo, để cho thiên địa minh giám.

Vì vậy!

Hôm nay, Hoài Bình Quận vương nhất định phải chết.

Trong triều đình, Hoài Bình Quận vương nở nụ cười, hắn ta lớn tiếng cười, hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, những lời này ở trong tai hắn ta, quả thực giống như chuyện cười trên đời này.

Phụ thân mình giao ra binh phù, đổi lấy một cái mạng của mình, cuộc giao dịch này, chỉ cần người có chút đầu óc, đều sẽ đáp ứng.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại muốn ngăn cản?

Hắn ta cười, cười Hứa Thanh Tiêu ngu muội vô tri.

Hắn ta cười, cười Hứa Thanh Tiêu quá ngu xuẩn.

Đúng vậy, hắn ta ngược đãi cả nhà Trương Nam Thiên, nhưng vậy thì sao? Một đám cẩu vật, cho mặt mũi còn không biết xấu hổ, chết thì có thể như thế nào đây?

Hôm nay ta lại muốn xem thử, Hứa Thanh Tiêu ngươi làm thế nào để giết được ta!

Hắn ta cười, cười càn rỡ, cười mà không nói.

Hoài Ninh Thân vương ở một bên lại trầm mặc không nói, ông ta không quan tâm nhi tử mình cười to, binh phù đã giao lên, chuyện này chắc là sẽ được kết thúc.

Trong triều đình, tiếng cười của Hoài Bình Quận vương trở nên cực kỳ chói tai, đây là một loại chà đạp, chà đạp luật pháp Hình bộ, chà đạp quốc uy Đại Ngụy, chà đạp sự nghiêm khắc của bách quan.

Nhưng bệ hạ, vẫn rất bình tĩnh.

Bởi vì không ai biết rõ tầm quan trọng của Kỳ Lân binh phù hơn nàng.

Tấm binh phù này, ý nghĩa quá lớn, đừng nói là Hoài Bình Quận vương cười to, cho dù hắn ta ở chỗ này cười cả đời, cũng không sao cả.

Bởi vì binh phù này, có thể giảm bớt càng nhiều thương vong, ảnh hưởng rất lớn, không cách nào đánh giá.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi làm người công chính, trẫm, hiểu! Chuyện này ngươi đã làm rất tốt rồi.”

“Nhưng, vì giang sơn xã tắc, vì dân chúng thiên hạ, việc này, dừng lại ở đây.”

Nữ đế mở miệng, nàng biết được bi phẫn trong lòng Hứa Thanh Tiêu, nhưng một câu nói của nàng, coi như là nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu, để cho Hứa Thanh Tiêu biết, chuyện này có ý nghĩa bao nhiêu.

Sự hy sinh của bây giờ, là vì tốt hơn cho sau này, nàng hy vọng chuyện này dừng lại ở đây.

Đồng thời cũng lộ rõ ý muốn của mình, chuyện này, Hoài Bình Quận vương không thể chết.

Nàng là hoàng đế!

Là chúa tể của Đại Ngụy.

Nói đến đây, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được.

Nếu bây giờ nhường, tất cả mọi chuyện sẽ đều dễ nói, tương lai thăng quan tiến tước không cần phải nói.

Nếu bây giờ không nhường, vậy đừng trách mình trừng phạt.

Giữa triều đình.

An Quốc công nhìn Hứa Thanh Tiêu, cũng không khỏi cảm khái, đây chính là triều đình tàn khốc, điều mà ngươi cho rằng không đáng, thứ mà ngươi cho rằng là hy sinh, thứ ngươi cho rằng là bất công, đứng ở vị trí của một người đứng đầu tất cả mà nói, chỉ cần thích hợp, thì mọi chuyện đều không phải là vấn đề.

Ông ta muốn khuyên can Hứa Thanh Tiêu, nhưng suy nghĩ một hồi thì vẫn giữ im lặng, trong tình huống này, chỉ có thể để cho Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ thật kỹ.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, không đồng ý, mong bệ hạ suy nghĩ lại.”

Nhưng mà, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

Hắn vẫn không đồng ý.

Đây là một cuộc giao dịch, phải.

Nhưng trong mắt Hứa mỗ ta, đây không phải là một cuộc giao dịch.

Đây là sinh mệnh của trăm vạn dân chúng vô tội, đây là thù hận của cả nhà Trương Nam Thiên, đây là sự hy sinh của tất cả những người vô tội.

Nếu Hoài Bình quận vương không chết.

Hắn sẽ không thoải mái!

Không phải sợ trả thù, mà là tâm bất an.

"Hứa Thanh Tiêu!"

Giờ khắc này, giọng nói của Nữ đế vang lên, nàng nhìn chăm chú Hứa Thanh Tiêu, vẻn vẹn chỉ là ba chữ này, lại biểu đạt cảm xúc hiện tại của nàng.

"Thần! Hy vọng, bệ hạ, suy nghĩ lại!"

Mà Hứa Thanh Tiêu nhìn thẳng vào Nữ đế.

"Trẫm, tâm ý đã quyết!"

Nhưng mà, Nữ đế lại mở miệng, tâm ý của nàng đã quyết, một câu, như đinh đóng cột.

Nàng là hoàng đế.

Là Nữ đế Đại Ngụy, là chúa tể của Đại Ngụy, nàng đã nói như vậy, chuyện này sẽ không có bất kỳ khả năng thay đổi nào.

Nghe thấy như vậy, ánh mắt Hoài Bình Quận vương càng thêm càn rỡ, giống như mãnh thú, hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt cuồng vọng, trong ánh mắt càn rỡ, có thể làm cho người ta nổ phổi.

Và khoảnh khắc này.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, hắn xoay người lại, nhìn lên trời cao, sau đó lại xoay người lại, nhìn về phía Nữ đế nói.

"Bệ hạ! Thần, cầu xin bệ hạ lần cuối cùng, suy nghĩ lại!"

Chương 331: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (2)

Hứa Thanh Tiêu vẫn là những lời này.

Thái độ vẫn kiên quyết như trước.

Lời này vừa nói, trong ánh mắt càn rỡ của Hoài Bình Quận vương, thay đổi, biến thành một loại đáng thương, ở trong mắt hắn ta, hắn ta cảm giác Hứa Thanh Tiêu là một kẻ ngốc, đã không còn đầu óc.

Hắn cho rằng làm như vậy thì sẽ có kết quả sao?

Làm như vậy, chỉ làm cho Hoàng đế tức giận, chỉ làm cho Hoàng đế phẫn nộ, quả nhiên là ngu xuẩn, thật sự là ngu xuẩn mà.

Mà Trần Chính Nho thở dài thật dài, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, định mở miệng, kết luận cho xong việc này đi, không cần gây thêm chuyện nữa.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi đại náo Hình bộ, trẫm, còn chưa phạt ngươi!”

“Hôm nay, ngươi đoạt Thượng thư lệnh, đây là đại tội, trẫm, cũng không có trách tội ngươi.”

“Nhưng ngươi, hết lần này đến lần khác như thế, ngươi thật sự cho rằng, trẫm, không dám phạt ngươi?”

Giờ khắc này, Nữ đế cũng có chút tức giận.

Tuy nhiên,.

Ngay tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu lấy ra Hình bộ chủ sự lệnh của mình, hắn đặt lệnh lên trên mặt đất, nhìn chăm chú vào Nữ đế, ánh mắt vô cùng trong suốt nói.

“Bệ hạ!”

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, Hình bộ chủ sự, phạm phải đại tội ngập trời, thần, tự biết, thẹn với long ân của bệ hạ, thẹn với hình bộ trên dưới, thẹn với dân chúng thiên hạ.”

“Thần, hôm nay từ quan.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cương ngạnh vô cùng, hắn ở đây từ quan, không làm quan.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi làm càn.”

Lúc này, Tôn Tĩnh An nổi giận gầm lên một tiếng, ông ta chăm chú nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói như thế.

Tuy rằng ông ta cũng căm hận Hoài Bình Quận vương, nhưng chuyện này, đến nước này cũng đã gần như quyết định rồi, Kỳ Lân binh phù đổi lấy mạng Hoài Bình Quận vương, bất luận nói như thế nào cũng là một cuộc giao dịch vô cùng có lời.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại hết lần này đến lần khác dồn ép, làm cho bệ hạ không quyết định được, để văn võ bách quan không thể an ổn lại, thậm chí bây giờ còn từ quan, đây không phải là tát vào mặt Nữ đế sao?

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu vô cùng lạnh lùng nhìn về phía Tôn Tĩnh An.

“Hôm nay, Hứa Thanh Tiêu không làm quan nữa.”

“Tôn Tĩnh An, ông thân là đại nho, đối mặt với bất công, lại trầm mặc không nói! Đây có phải là Chu Thánh chi ý không?”

“Chu Thánh chi ý, ông đã tiếp thu được cái gì? Nếu là thánh nhân thế gian, nhất định sẽ bị ngươi làm cho nhục nhã.”

Hứa Thanh Tiêu nói một hơi, mắng Tôn Tĩnh An tan tát tơi bời.

Mà sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu vung y bào, đi ra ngoài điện.

Tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu dưới cơn giận dữ, chuẩn bị rời khỏi triều đình.

Chỉ là, trong phút chốc, trong lúc Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài điện đó, hắn lại bái lạy trời đất.

Mà giọng nói của hắn, cũng vang vọng toàn bộ hoàng cung Đại Ngụy.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu!”

“Hôm nay, điều tra rõ vụ án cứu trợ thiên tai phủ Bình Khâu, điều tra hung thủ thật sự là Hoài Bình Quận vương.”

“Nhưng, phụ quyền ngập trời, không để ý đến luật pháp, không để ý đến lòng dân, ngược lại không phân trắng đen, giải cứu tội nhân Hoài Bình Quận vương.”

“Hôm nay, triều đình bất công!”

“Hôm nay, Đại Ngụy bất công!”

“Hôm nay, cho dù mọi thứ bất công, học sinh nguyện vì công đạo trong lòng, vì trăm vạn dân chúng vô tội thanh phạt, vì tất cả người vô tội, giải oan.”

“Học sinh, Hứa Thanh Tiêu!”

“Khẩn cầu thánh ý hàng lâm!”

“Kêu oan cho người vô tội!”

“Vì oan uổng cho người chết mà kêu oan!”

“Thiên địa nhật nguyệt chứng giám!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn gằn từng chữ, nói ra tâm ý của mình, nói ra đạo lý của mình.

Phải, người triều đình không quan tâm!

Không sao cả!

Đúng vậy, đây là một cuộc giao dịch, dân chúng vô tội uổng mạng, chỉ là một cuộc giao dịch.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh Tiêu, đây không phải là một cuộc giao dịch.

Mà là từng sinh mệnh, từng tiếng kêu rên.

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Trong triều đình không có công bằng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hắn, nguyện ý trở thành điểm công bằng trên triều đình này.

Có lẽ, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, hắn cũng sẽ bị cuốn theo dòng nước chảy xiết.

Nhưng.

Bây giờ mình vẫn còn trẻ như vậy, trong cơ thể vẫn là nhiệt huyết, trong lòng vang lên vẫn là công bằng như vậy.

"Thỉnh thánh ý!!!!!!."

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu bái lạy trời đất, tiếng của hắn, đinh tai nhức óc, vang lên trong lòng mỗi người.

Giờ này khắc này, trong triều đình, tất cả mọi người đều trầm mặc, bọn họ bị tinh thần của Hứa Thanh Tiêu đả động, cái nhìn của bọn họ đối với Hứa Thanh Tiêu, hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ muốn giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại không thể giúp Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu nhiệt huyết vẫn còn.

Nhưng bọn họ lại không có bao nhiêu nhiệt huyết đáng nói.

Đám đại nho trầm mặc, Trần Chính Nho nhìn Hứa Thanh Tiêu, ông ta biết Hứa Thanh Tiêu đang thỉnh thánh ý.

Thế nhưng ông ta chỉ cảm khái một tiếng.

Hứa Thanh Tiêu mặc dù có thể có được vĩ lực của đại Nho, nhưng thỉnh thánh ý cũng không phải chuyện nhỏ, nếu giờ phút này Hứa Thanh Tiêu là bán thánh, có lẽ thật sự có khả năng thỉnh thánh ý xuất hiện.

Nhưng bây giờ, hắn không thể xin được.

Bởi vì phẩm chất của hắn quá thấp.

"Hứa…"

Trần Chính Nho muốn mở miệng, mà tiếng cười chói tai của Hoài Bình Quận vương vang lên đầu tiên.

Nhưng vừa mới cười ra, trong phút chốc hắn ta lại không thể cười được nữa.

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Cuồng phong ập tới, đáng sợ không gì sánh kịp, bầu trời trong vắt của Đại Ngụy, vào giờ khắc này hoàn toàn thay đổi.

Mây đen cuồn cuộn, che khuất hàng triệu dặm sơn hà.

Sấm chớp, giống như đang kêu gào cho nổi bất công kia.

Ngoài điện, cuồng phong kia thổi bay bạch sam của Hứa Thanh Tiêu, lất phất bay bay.

Một màu máu đỏ tươi, vào giờ khắc này, hiện ra lại chói mắt như vậy.

Giữa trời đất.

Một bóng trắng.

Giống như chùm ánh sáng đầu tiên đâm thủng bóng tối.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Kinh thành Đại Ngụy, từng tòa thư viện bộc phát ra cột sáng rực rỡ, phóng lên trời, vọt tới hướng Văn cung Đại Ngụy.

Rất nhanh, từng tòa cổ thành bị kinh động, từng chùm quang mang phóng lên cao, đều đến từ các đại thư viện.

Bên ngoài, trời đất đại biến, thiên tượng kinh khủng.

Trong đại điện.

Văn võ cả triều kinh ngạc.

Trần Chính Nho thân là đại nho, giờ khắc này trong nháy mắt cảm ứng được đây là chuyện gì xảy ra.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi đã thỉnh được thánh đến à?”

Thân thể Trần Chính Nho đều run rẩy.

Thỉnh thánh ý.

Đây là thỉnh thánh nhân chi ý sống lại, đến phán xét việc này, thánh nhân lớn hơn hết thảy, nhưng trong trời đất cho dù là Á Thánh cũng không thể thỉnh thánh ý đến được.

Không chỉ là bởi vì vấn đề phẩm cấp, mà chủ yếu là, ngươi thỉnh thánh ý nhất định phải có một lý do, hơn nữa tuyệt đối không phải lý do cá nhân, mà là lý do cho trời đất.

Đồng thời cho dù là có lý do, thánh nhân chi ý có thể cảm ứng được hay không, có thể đồng ý hay không, đây cũng là một vấn đề.

Từ cổ chí kim, rất ít xảy ra chuyện nho sinh thỉnh được thánh ý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại làm được!

Chuyện này!

Chuyện này!

Chuyện này!

Chuyện này thật sự không thể tin được, đây là chuyện không thể tin được.

Trần Chính Nho hoàn toàn khiếp sợ.

Chương 332: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (3)

Giờ khắc này, dưới cuồng phong, dưới mây đen, áo trắng của Hứa Thanh Tiêu, quá mức chói mắt.

Đại tài vạn cổ! Đại tài vạn cổ mà!

Ánh mắt Trần Chính Nho kinh ngạc, tràn đầy kinh ngạc, ông ta là thừa tướng, là thừa tướng của Đại Ngụy, hay là đại nho, kiếp này không biết đã gặp qua bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng những chuyện mà hôm nay nhìn thấy nghe thấy được thật sự ông ta chưa từng thấy qua.

Trong đại điện.

Trong ánh mắt Nữ đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại thật sự thỉnh được thánh ý, cũng thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại như thế.

Nhưng. Nàng không nói gì cả.

Ngồi lặng lẽ trên long ỷ.

Trên kinh đô Đại Ngụy.

Từng chùm quang mang phóng lên cao, hội tụ lại tại Văn cung Đại Ngụy, đây là hào quang truyền đến từ tất cả văn điện thư viện từ trên xuống dưới của Đại Ngụy, rất nhanh càng nhiều quang mang xuyên qua bầu trời.

Từng chùm quang mang kia, giống như đại biểu cho chính nghĩa đến.

Cùng tràn vào Văn cung Đại Ngụy.

Dân chúng khiếp sợ, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại xuất hiện cảnh tượng như vậy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cảnh tượng như vậy, chưa từng có mà.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Đại Ngụy bị sao vậy?”

“Có người đang thỉnh thánh ý! Đây là có người đang thỉnh thánh ý!”

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một số nho sinh lại đột nhiên ý thức được chuyện gì đã xảy ra, không khỏi chỉ lên bầu trời mở miệng nói.

Hào quang rực rỡ vô cùng, xé tan bóng tối, từng chùm quang mang kia, giống như là tuyệt thế kiếm khí, phóng lên trời.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Giờ này khắc này, Văn Cung Đại Ngụy điên cuồng chấn động.

Trong Thánh Nhân đường.

Năm pho tượng thánh nhân cũng đang điên cuồng chấn động.

Cuối cùng, bức tượng của một vị thánh nhân hấp thụ tất cả ánh sáng, đó là sự cộng hưởng của thánh ý.

Trong triều đình.

Hoài Bình Quận vương nhìn thấy một màn này, sự càn rỡ lúc nãy, sự kiêu ngạo của lúc nảy, sự ngông cuồng tự cao tự đại lúc nãy đều hóa thành hoảng sợ, hóa thành chấn động, hóa thành vẻ mặt không thể tin được.

Hắn ta thiên tính vạn toán, hắn ta cũng thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại thỉnh được thánh ý.

Chuyện này sao có thể, chuyện này không thể nào.

Hoài Bình Quận vương sở dĩ kiêu ngạo như thế, cuồng vọng như thế, cũng là bởi vì phụ thân hắn ta, mà phụ thân hắn ta đã giao binh phù ra, hắn ta biết, mình tuyệt đối sẽ không gặp phải chuyện gì.

Bởi vì hoàng đế sẽ không giết mình.

Cho nên hắn ta mới dám ở trên triều đình cười to như vậy, dám ở trên triều đình tiếp tục trào phúng Hứa Thanh Tiêu, dám càn rỡ như thế.

Nhưng sau khi thánh ý xuất hiện, hắn ta cuối cùng cũng cười không nổi nữa, cuối cùng cũng cuồng vọng không nổi nữa, bởi vì mình thật sự rất có thể sẽ phải chết ở chỗ này.

“Hứa Thanh Tiêu, chuyện này, bất luận như thế nào, đều là lỗi của lão phu, buông tha cho con ta, bản vương có thể cam đoan, phế bỏ võ đạo của Hoài Bình, vĩnh viễn đời đời sẽ không tìm ngươi gây phiền phức gì.”

Giờ khắc này, cho dù là Hoài Ninh Thân vương cũng không thể bình tĩnh được.

Ông ta ngay lập tức mở miệng, hy vọng Hứa Thanh Tiêu buông tha tất cả, ông ta nguyện ý trực tiếp phế bỏ tu vi của Hoài Bình Quận vương, để Hoài Bình Quận vương cả đời cũng không thể gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu được.

Thái độ của ông ta cực kỳ thành khẩn, ông ta thật sự rất nghiêm túc, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đồng ý, ông ta nhất định sẽ không để cho con trai mình tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức.

Chỉ là.

Khoảnh khắc này.

Bên ngoài đại điện.

Hứa Thanh Tiêu trong phong vân, căn bản cũng không quan tâm tương lai của mình.

Hắn thỉnh được thánh ý, mục đích vẫn chắc chắn như lúc ban đầu.

Đừng nói là thân vương mở miệng, cho dù có là bệ hạ có mở miệng, cũng không ngăn cản được quyết tâm của hắn.

Ầm ầm!

Giờ khắc này, một bóng người mờ ảo xuất hiện trên Văn cung Đại Ngụy.

Bóng người này, cao chừng trăm trượng, đứng giữa trời đất, chắp tay mà đứng, Hạo Nhiên chính khí như biển rộng mênh mông quấn quanh người.

“Là vị thánh nhân thứ ba!”

“Đây là vị thánh nhân thứ ba!”

“Học sinh bái kiến thánh nhân!”

“Học sinh bái kiến thánh nhân!”

“Bái kiến thánh nhân!”

Sau khi hư ảnh thánh nhân xuất hiện trong khoảnh khắc ấy, tất cả dân chúng kinh đô Đại Ngụy đều quỳ xuống lạy, tất cả văn nhân cũng quỳ xuống lạy, bọn họ tự xưng là học sinh, quỳ lạy thánh nhân.

Trong Văn cung Đại Ngụy, tất cả người đọc sách cũng quỳ trên mặt đất, cho dù là đại Nho, cũng phải quỳ xuống, đây là một loại lễ, gọi là đại lễ.

Đối mặt với thánh nhân, chúng sinh đều phải quỳ.

Không chỉ có kinh đô Đại Ngụy, toàn bộ Đại Ngụy, tất cả người đọc sách đều cảm ứng được Thánh nhân chi ý xuất hiện, lập tức những người đọc sách này đều hướng về kinh đô Đại Ngụy mà quỳ xuống, hành đại lễ với thánh nhân.

Cùng lúc đó, thánh ý vô cùng khủng bố này, điên cuồng tràn ngập, vô số yêu ma run rẩy, có một số đại yêu còn đau đầu như muốn nứt ra, dưới thánh uy như thế, thiếu chút nữa đã hồn bay phách tán.

Đó là sức mạnh của các vị thánh.

Dù cho chỉ là một đạo thánh ý, bọn họ cũng không chịu nổi.

Mà văn nhân trong thiên hạ, vào giờ khắc này, đều hướng về phía Văn Cung Đại Ngụy mà quỳ lạy, đây là lòng thành kính phát ra từ nội tâm.

Trong hoàng cung Đại Ngụy, cho dù là Nữ đế, giờ này khắc này, cũng không thể ngồi ngay ngắn, nàng chậm rãi đi xuống long ỷ, có điều nàng là thiên tử, tất nhiên không thể quỳ lạy, nhưng đi xuống long ỷ cũng coi như là vô cùng tôn trọng.

Về phần văn võ bách quan, toàn bộ lúc này cũng đều quỳ xuống, cho dù là võ quan, cũng phải quỳ xuống, tuy rằng bọn

họ xem thường đám văn nhân này, nhưng xem thường chính là văn nhân, không phải thánh nhân.

Hai chữ Văn Thánh.

Nó có ý nghĩa quá lớn.

Sự tồn tại này, vượt ra ngoài tất cả mọi thứ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại có thể thỉnh được thánh ý tới, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi mà.

“Hứa Thanh Tiêu, bản vương sai rồi!”

“Bản vương sai rồi! Đừng giết bản vương!”

“Bản vương có thể cam đoan, bổn vương nhất định sẽ sửa chữa lỗi lầm!”

“Bản vương tuyệt đối sẽ không tìm ngươi gây sự, bản vương có thể lập lời thề, lời thề độc, Hứa Thanh Tiêu, buông tha cho ta, buông tha cho ta đi!”

“Ta thật sự biết sai rồi!”

Giờ khắc này, Hoài Bình quận vương sụp đổ, hắn ta thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu thật sự mời thánh nhân tới, nghịch chuyển được thế cục không thể nghịch chuyển.

Giờ khắc này, cái chết đã cách hắn ta quá gần, tất cả kiêu ngạo, tất cả cuồng vọng, tất cả sự ngông cuồng tự cao, vào giờ khắc này đều tan thành mây khói.

Thay vào đó, là sợ hãi, là nỗi sợ hãi thật sâu, hắn ta giống như chó dập đầu về phía Hứa Thanh Tiêu, cầu xin Hứa Thanh Tiêu tha cho hắn ta.

Hắn ta sẽ không tìm Hứa Thanh Tiêu gây sự nữa, hắn ta đã sợ rồi, thật sự sợ rồi, nội tâm của hắn ta đã hoàn toàn sụp đổ.

Chương 333: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (4)

Hắn ta không muốn chết, hắn ta là vương, là vương của Đại Ngụy, hắn ta còn có thể tiếp tục tác oai tác phúc, hắn ta còn có thể vui vẻ mà sống trên đời này.

Nhưng hiện tại hắn ta sắp phải chết rồi, dường như không ai có thể xem nhẹ khi phải đối diện với sinh tử, nhất là đối với loại tồn tại của nhân thần cực đoan này, cuộc sống của hắn ta sẽ vô cùng phú quý, sao có thể chết được?

Bất luận ngươi trừng phạt hắn ta như thế nào, ngược đãi hắn ta như thế nào, chỉ cần chừa cho hắn ta một con đường sống, hắn ta sẽ thật vui vẻ, mà nếu duy chỉ muốn cho hắn ta chết, hắn ta mới có thể hoàn toàn sợ hãi, triệt để sợ hãi.

“Hứa Thanh Tiêu, buông tha cho con ta đi, ta nguyện ý làm bất kỳ trao đổi nào với ngươi.”

“Lão phu cũng đã quỳ xuống rồi.”

Giọng nói của Hoài Ninh Thân vương cũng vang lên, ông ta khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu buông tha cho con trai của mình.

Ông ta tất nhiên không thể trơ mắt đứng nhìn con trai chết ở trước mặt mình, chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Nhưng.

Tất cả mọi lời cầu xin.

Tất cả mọi lời khẩn cầu.

Hứa Thanh Tiêu đều coi thường.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu biết, bọn họ cầu xin, không phải bởi vì thật sự biết sai, mà là sợ chết, nếu buông tha cho Hoài Bình Quận vương, tương lai hắn ta vẫn có thể kiêu ngạo ương ngạnh, vẫn có thể coi mạng người như cỏ rác.

Mà quan trọng nhất là, Hứa Thanh Tiêu không phải vì mình mà thỉnh thánh ý tới, hắn là vì dân chúng vô tội mà thỉnh thánh

ý tới, hắn muốn trả lại cho dân chúng thiên hạ một càn khôn trong sạch.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Học sinh, Hứa Thanh Tiêu.”

“Thỉnh Thánh Tru Tà!”

Trong thiên địa, Hứa Thanh Tiêu bái lạy thật sâu về phía hư ảnh thánh nhân.

Lời nói của hắn vang vọng núi sông Đại Ngụy.

Trên Văn Cung.

Hư ảnh thánh nhân trăm trượng nhìn về phía hoàng cung Đại Ngụy.

Ầm!

Ánh sáng khủng khiếp rơi xuống.

Điện mang như rồng.

Sấm như thần linh.

Giữa trời đất.

Một thanh kiếm.

Cắt bầu trời dài.

Đây là kiếm của thánh nhân do Hạo Nhiên chính khí ngưng tụ ra, vừa trảm yêu ma, vừa trảm kẻ ác.

“Không!”

“Không!”

“Không!”

Trong ánh mắt Hoài Bình Quận vương hoàn toàn lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng sau một khắc, thánh nhân chi kiếm vô đối chém ra, sau đó chém chết!

Hoài Bình Quận vương sững sờ tại chỗ, trong ánh mắt hắn ta toàn là sợ hãi, sợ hãi thật sâu, còn có không cam lòng cùng tuyệt vọng!

Sau một hơi thở, thân thể Hoài Bình Quận vương phiêu tán, hóa thành chút quang mang, đây là hình thần câu diệt, không phải thân thể chết, mà là ngay cả linh hồn cũng bị chém không còn.

Trong thiên địa này, tuyệt đối không còn Hoài Bình Quận vương nữa.

Đây là thanh kiếm của các vị thánh.

Tội chướng đã trảm.

Tất cả ánh sáng dần dần tiêu tan.

Mây đen cuồn cuộn kia rút lui, một tia kim dương chiếu rọi trên người Hứa Thanh Tiêu, có vẻ phá lệ bất phàm.

Tiếng sấm cũng không còn.

Giống như nghênh đón một nguồn sống mới.

Văn Cung Đại Ngụy lại yên ắng lại.

Vạn vật trên thế gian dường như đều an tĩnh lại.

Trong triều đình.

Văn võ bách quan im lặng, bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong lòng vô cùng phức tạp, nhất là đám đại nho này, bọn họ thật sự là không biết Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là người như thế nào.

Vì sao có thể thỉnh được thánh ý?

Nữ đế Đại Ngụy lẳng lặng nhìn tất cả những chuyện này, những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu hôm nay làm, làm đảo lộn kế hoạch của nàng.

Mọi người đều im lặng.

Tâm trí của mỗi người đều khác nhau.

Nhưng một màn này, lại khắc sâu trong đầu bọn họ, cả đời này cũng không quên được.

Thánh ý tới nhanh, nhưng đi cũng nhanh, dù sao cũng là thánh nhân chi ý, nếu có thể kéo dài, yêu ma ngày đó, chỉ sợ đều phải chết hết.

Ước chừng qua một khắc sau.

Nữ đế chậm rãi trở lại long ỷ của mình.

Các bách quan lúc này mới khôi phục tinh thần lại.

“Tuyên, Hứa Thanh Tiêu vào điện.”

Lúc này, giọng nói của Nữ đế lại vang lên, nàng không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ là mở miệng nói như vậy.

Bên ngoài điện.

Hứa Thanh Tiêu nhìn Hoài Bình Quận vương đã hình thần câu diệt, nội tâm hắn vô cùng bình tĩnh.

Vui sướng không?

Vui sướng!

Nhưng Hoài Bình Quận vương chết không đáng tiếc, đây là tội mà hắn ta xứng đáng có được, hắn biết, những chuyện mà hôm nay mình làm ra, đã làm rối loạn kế hoạch của Nữ đế, nhưng hắn càng biết chính là.

Nếu mình không làm như vậy, như vậy cả đời này mình đều ăn ngủ không yên.

Bây giờ.

Hứa Thanh Tiêu thở hắt ra một hơi, hoàn toàn thở phào ra.

Lại nghe được tiếng Nữ đế sau đó.

Hứa Thanh Tiêu đi vào trong điện.

“Học sinh, Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu vào điện, hắn không tự xưng là thần, mà lại tự xưng là học sinh.

Mới vừa rồi từ quan, không phải là một câu nói đùa.

“Trẫm, không cho phép ngươi từ quan.”

Nữ đế mở miệng, câu đầu tiên đã tỏ rõ thái độ.

Ngay sau đó, nàng tiếp tục nói.

“Hoài Bình Quận vương, tội không thể tha, thánh ý khó dung, bị thiên địa tru diệt, trẫm ra lệnh, rút vương vị của hắn ta, xóa tên Tông nhân phủ, con nối dõi đời đời không thể làm quan.”

“Hơn nữa, còn phủ quân Bình Khâu Trương Nam Thiên trong sạch, chiêu cáo thiên hạ, vì hắn lật án, phàm là quan viên Đại Ngụy liên quan đến vụ án này, cho ngàn lượng lương hưu, con cháu hậu duệ ưu tiên tuyển dụng.”

“Hoài Ninh Thân vương, tập hợp hai mươi lăm triệu vạn lượng bạc, trong vòng ba ngày, giao cho Hộ bộ, đồng thời, con trai phạm phải sai lầm ngập trời, thân là cha, nên gánh vác trách nhiệm, thu hồi Kỳ Lân binh phù, để an ủi lòng dân chúng thiên hạ.”

“Mà, Hứa Thanh Tiêu, hôm nay đoạt quyền, giữ thượng thư lệnh, điều khiển Bát môn kinh binh, đây là đại tội.”

“Truyền lệnh, giải vào thiên lao, chờ xử trí.”

“Chúng ái khanh, có ý kiến gì không?”

Nữ đế Đại Ngụy mở miệng, nếu ván đã đóng thuyền, nàng không có gì để nói, nên phạt thì phạt, nên rửa sạch oan khuất thì rửa sạch oan khuất.

Binh phù, nàng muốn!

Ngân lượng vật chứng, nàng cũng muốn!

Hoài Bình Quận vương có chết hay không, trong mắt nàng không có gì khác nhau, chỉ cần đạt được mục đích là được.

Về phần Hứa Thanh Tiêu, hắn quả thực phạm phải sai lầm lớn, điểm này không thể nghi ngờ, cũng không cách nào tranh cãi gì, nếu là trước đó, Hứa Thanh Tiêu lựa chọn nhượng bộ một bước, Hoài Bình Quận vương không chết, vậy thì tội lỗi của Hứa Thanh Tiêu cũng có thể miễn trừ.

Đây cũng là một cuộc giao dịch, nhưng Hứa Thanh Tiêu không đồng ý, cho nên hắn chỉ có thể vào thiên lao, chờ ngày xử lí.

Đây là triều đình.

Nói cho cùng, rất nhiều chuyện, thân bất do kỷ.

Các bách quan nhìn thoáng qua nhau, mà Trần Chính Nho mở miệng nói đầu tiên.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Trần Chính Nho biết, Nữ đế vẫn đang bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, chỉ là đưa vào thiên lao, cũng không phải là thực sự muốn xử tử Hứa Thanh Tiêu, cho nên hiện tại theo ý của Nữ đế là tốt nhất.

Mà theo Trần Chính Nho mở miệng, bách quan cũng nhao nhao hưởng ứng.

Chương 334: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (5)

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu, sau khi nghe xong ý chỉ của Nữ đế, cũng không có một câu phản bác.

Bởi vì mình đoạt quyền đích thật là sai lầm, điểm này không thể nghi ngờ, cho nên hắn nhận tội.

Tự nhiên, tất cả ánh mắt, toàn bộ rơi vào trên người Hoài Ninh Thân vương.

Ông ta là người duy nhất không có thái độ.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hoài Ninh Thân vương chỉ là kinh ngạc nhìn trên mặt đất trống rỗng.

Một lát sau, Hoài Ninh Thân vương chống nạng nói.

"Bệ hạ, thân thể lão thần có bệnh, muốn trở về nghỉ ngơi."

Chỉ là một câu này, không có chỉ trích Hứa Thanh Tiêu, cũng không tham tấu Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh Thân vương chỉ nói một câu đơn giản như vậy, liền xoay người rời khỏi triều đình.

Trước khi đi, Hoài Ninh thân vương nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu.

Không có ác ý, không hung ác, không có hận ý, không có gì, chỉ là nhìn thoáng qua.

Mà Hứa Thanh Tiêu trong lòng rất rõ ràng.

Bản thân đã hoàn toàn đắc tội Hoài Ninh Thân vương.

Nhưng làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút khác thường chính là, Hoài Ninh Thân vương, thế nhưng một câu cũng không có công kích mình, nhi tử của mình, chết ở trước mặt mình, lại không lộ ra một chút hận ý nào đối với mình.

Cũng không có công kích mình, ngay cả khẩn cầu bệ hạ xử tử tại chỗ mình cũng không có.

Tuy rằng bệ hạ sẽ không làm như vậy, nhưng Hoài Ninh Thân vương không nói lời nào, ngược lại có vẻ cực kỳ cổ quái.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được.

So với Hoài Bình Quận vương cuồng vọng kiêu ngạo, loại người trầm mặc không nói này, mới là loại tồn tại khủng bố thực sự.

Con ruột chết mà cũng có thể nhịn xuống.

Đây là loại người như thế nào.

Hoài Ninh Thân vương rời đi.

Bóng lưng ông ta run rẩy, chống nạng, từng bước từng bước đi xuống bậc thang.

Mà kim giáp thị vệ từ ngoài điện đi tới, mang theo Hứa Thanh Tiêu.

Đi vào nhà tù.

Nhìn tất cả những chuyện này, tất cả mọi người đều im lặng, thực sự không biết phải nói gì mới tốt.

“Bãi triều!”

Một câu nói thản nhiên vang lên.

Sau khi bách quan hô to một tiếng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, liền bãi triều.

Sau khi bãi triều, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói.

Có vẻ tâm sự nặng nề.

Một canh giờ sau.

Tất cả những chuyện xảy ra trong triều, trong nháy mắt đã lan truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Dân chúng thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại minh oan cho dân chúng chết oan của phủ Bình Khâu, lại còn thỉnh thánh ý tới, giết chết Hoài Bình Quận vương.

Nhưng cũng không ngờ được Hứa Thanh Tiêu sẽ bị đưa vào thiên lao.

Giờ khắc này, dân chúng có chút phẫn nộ bất bình.

“Hoài Bình Quận vương này, quả thực không phải là người, giết cũng tốt, giết cũng đáng đời, đáng tiếc cho Hứa Thanh Tiêu, Hứa đại nhân!”

“Hứa Thanh Tiêu thật sự là một quan tốt mà, trên thế gian này sao lại có thanh quan như vậy.”

“Chúng ta phải lập bài cung phụng Hứa Thanh Tiêu, người quan thanh liêm tốt như thế này, quả nhiên là trừ hại vì dân, trừ hại vì dân.”

“Đáng thương cho Hứa đại nhân ta mà.”

Dân chúng kinh đô Đại Ngụy bàn tán sôi nổi, bọn họ kể ra hết tất cả mọi chuyện từ khi Hứa Thanh Tiêu nhập học tới nay.

Trên thịnh yến, danh từ thiên cổ, trung quân yêu nước, lúc nào cũng nhớ đến thù hận quốc gia.

Trong yến tiệc Nam Dự Lâu, vì dân chúng kêu oan, thân là nho sinh, lại dám giận dữ mắng đại nho, trượng nghĩa lên tiếng, không tiếc đắc tội đại nho.

Còn là minh ý lập ngôn, dẫn tới việc đám nho giả của Văn cung Đại Ngụy đều chửi bới, lại đến đại náo Hình bộ, cũng là bởi vì Hình bộ bất công, sửa chữa sai lầm.

Mà hôm nay, lại là vì dân chúng trừ hại, hủy đi tiền đồ của mình, bị giam giữ ở thiên lao.

Người như vậy, dùng từ quan tốt để hình dung thì cũng có chút không đủ.

Dân chúng cảm khái, cũng vì phẫn nộ bất bình cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời biết được Hoài Bình Quận vương đã chết, cũng vỗ tay khen ngợi, đại khoái nhân tâm.

Mà các bách quan về đến nhà, cũng bắt đầu nhao nhao bàn luận về việc này, thảo luận kết quả của Hứa Thanh Tiêu sẽ như thế nào.

Bọn họ biết được, Nữ đế chỉ là áp giải Hứa Thanh Tiêu đến thiên lao, cũng có nghĩa là chuyện này còn có đường cứu vãn.

Chỉ là làm thế nào để cứu vãn thì họ không thể nghĩ ra.

Chư vị quốc công đang thương nghị, văn thần cũng đang thương nghị, Lục bộ đang thương nghị, cho dù là Văn Cung Đại Ngụy, không ít đại Nho cũng đang thương nghị làm thế nào cứu Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì họ biết.

Hứa Thanh Tiêu lúc này đây, thật sự không sai.

Cho dù là đám đại Nho Văn Cung Đại Ngụy, đứng ở góc độ của mình, cũng biết Hứa Thanh Tiêu không sai, có thể thỉnh tới thánh ý, chứng minh thánh nhân đều đồng ý những điều mà Hứa Thanh Tiêu làm ra.

Đương nhiên bọn họ cũng phải ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ủng hộ thì ủng hộ, triều đình lại là triều đình, giữa hai chỗ có rất nhiều điểm khác biệt.

Tất cả mọi người đều biết, Nữ đế không muốn giết Hứa Thanh Tiêu, nhưng mọi người cũng biết, chuyện này cũng tuyệt đối không xong.

Hứa Thanh Tiêu giết vương, tất sẽ dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền, ít nhất phiên vương các nơi nhất định sẽ không đồng ý, bọn họ đều là hoàng thân quốc thích, là người của hoàng thất, Hoài Bình Quận vương có như thế nào cũng không tới phiên Hứa Thanh Tiêu ra tay giết.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Hứa Thanh Tiêu cũng đã giết rồi.

Mặc dù là mượn tay thánh nhân, nhưng người cầm kiếm là thánh nhân, nhưng kẻ giết người, chính là Hứa Thanh Tiêu.

Mọi chuyện chắc chắn sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Nhưng rốt cuộc sẽ là kết quả gì, cũng không ai biết, khó có thể đoán được.

Ngày hôm sau.

Tin tức đã truyền khắp Đại Ngụy, thậm chí không nói toàn bộ Đại Ngụy, cho dù là bên ngoài Đại Ngụy, chuyện này cũng đã

truyền ra ngoài.

Thỉnh thánh ý.

Đây là chuyện lớn, không có khả năng phong tỏa tin tức.

Dân chúng sau khi biết được việc này, đều đại khoái nhân tâm, vỗ tay khen ngợi, nhưng phần lớn vẫn là vì chuyện Hứa Thanh Tiêu kêu bất bình.

Bọn họ cho rằng Hứa Thanh Tiêu trong sạch, cũng cho rằng Hứa Thanh Tiêu không có lỗi, tuy rằng đoạt quyền, nhưng tội không đến mức chết, trừng phạt vài tội cũng được, quyết không thể chôn vùi thanh quan này.

Quan viên các nơi sau khi biết được việc này, cũng là vô cùng cảm khái, nhất là trong phủ Nam Dự.

Lý Quảng Tân biết được việc này, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, thật lâu không thể hoàn hồn.

Cuối cùng Lý Quảng Tân cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, ông ta là phủ quân phủ Nam Dự, tuy rằng muốn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng thật sự là hữu tâm vô lực mà.

Nhưng rất nhanh, Lý Quảng Tân nhíu nhíu mày, ngay sau đó mở miệng nói.

“Người đâu, tìm một khúc vải lớn, dài trăm trượng, ít nhất rộng ba trượng, treo ở trong phủ Nam Dự, thông báo cho dân chúng chuyện kinh thành, để cho dân chúng tự mình lựa chọn, có bằng lòng thỉnh nguyện cho Hứa Thanh Tiêu hay không.”

Chương 335: Hứa Thanh Tiêu Vì Thiên Hạ Bách Tính, Thỉnh Thánh ý! Đại Ngụy Khiếp Sợ! (6)

Lý Quảng Tân không có cách nào kiểm soát triều đình, nhưng ông ta biết, Nữ đế không muốn giết Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu đắc tội Hoài Ninh Thân vương, đắc tội vương tộc nhất mạch, Hứa Thanh Tiêu đoạt quyền là sự thật, muốn giải cứu, nhất định phải cho một lý do.

Cho nên Lý Quảng Tân chỉ có thể dùng cách này.

Sau đó Lý Quảng Tân viết ra mấy phong thư, sai người đưa đến phủ quân khác.

Ông ta biết chuyện này, không thể kéo dài, nhất định phải nhanh.

Như vậy, buổi trưa hôm đó, một tấm vải lớn treo ở trong phủ Nam Dự, dân chúng đi ngang qua biết được việc này, nhao nhao truyền miệng, lưu lại tên của mình, nếu có người không ký tên, ấn dấu tay cũng được.

Trong một thời gian ngắn, dân chúng phủ Nam Dự là người nhiệt tình nhất.

Rất nhanh mấy đại phủ phụ cận phủ Nam Dự cũng làm theo như thế, nhưng bọn họ tự nguyện làm vậy, không ép buộc dân chúng, nguyện ý ký tên thì ký tên, không muốn ký tên cũng không sao.

Cũng trong thời gian đó.

Việc thỉnh nguyện ở phủ Nam Dự, cũng truyền đến các quận phủ khác, không ít dân chúng vì Hứa Thanh Tiêu phẫn nộ bất bình, hiện giờ nghe nói việc này, càng yêu cầu phủ nha địa phương cũng phải như thế.

Phủ nha các nơi không dám chèn ép dư luận, dùng tốc độ nhanh nhất làm ra thư thỉnh nguyện để dân chúng ký tên.

Nhưng, cũng trong ngày hôm nay.

Từng phong tấu chương như bông tuyết bay đến triều đình.

Là tấu chương của các phiên vương ở khắp mọi nơi.

Khi bọn họ biết được Hứa Thanh Tiêu tức giận chém Hoài Bình Quận vương, những phiên vương này hoàn toàn đứng ngồi không yên, Hoài Bình Quận vương có đáng chết hay không thì bọn họ mặc kệ, thân là hoàng thất, lại bị một hình bộ chủ sự giết chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, các nơi đều nổi giận, địch ý đối với Hứa Thanh Tiêu tràn ngập cực lớn.

Có điều những phiên vương này cũng cực kỳ thông minh, bọn họ không nói ra tiếng lòng, mà là tìm ra một điểm mấu chốt để chỉ trích.

[Đoạt quyền]

Tội đoạt quyền, cũng không phải là chuyện nhỏ.

Đáng sợ hơn chính là đám phiên vương này dùng đoạt quyền để làm văn chương, là có ý gì?

Nếu bệ hạ không xử tử Hứa Thanh Tiêu, vậy có nghĩa là bệ hạ cho phép người phía dưới đoạt quyền?

Nếu thật sự như thế, nếu có một ngày, bọn họ trở mặt đoạt quyền, ngài cũng không thể nói gì được.

Câu hỏi này.

Vô cùng bén nhọn, cũng vô cùng khủng bố.

Tấu chương như tuyết rơi, hầu như nội dung đều thống nhất.

Lấy chủ đề là đoạt quyền.

Mong bệ hạ, lập tức xử tử Hứa Thanh Tiêu!

Nếu không, trời đất bất dung.

Họ cũng bất dung.

Ý tứ này, không hiểu sao lại mang theo sự uy hiếp.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ, mà trước mặt nàng, lại có một lão giả đang ngồi.

Triệu Uyển Nhi không có ở đây.

Lão giả này tóc trắng như tuyết, mặc quần áo màu đen, nhưng ánh mắt không vẩn đục mà ngược lại trong suốt vô cùng.

Ông ta là sư phụ của Nữ đế, đã từng là thái phó, Lý Quảng Hiếu, có điều hiện giờ đã từ chức, ở bên ngoài vân du, mà hôm nay Nữ đế triệu ông ta tới, là để thương nghị một số chuyện.

"Lão sư, Hoài Ninh Vương đã giao Kỳ Lân binh phù ra, nhưng hết thảy quá mức thuận lợi, trẫm, luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

Thanh âm Nữ đế vang lên, nàng nhìn lão giả trước mặt, nói như thế.

Lý Quảng Hiếu hơi trầm mặc, một lát sau, chậm rãi mở miệng nói.

"Ta vốn tưởng rằng, bệ hạ có được Kỳ Lân binh phù, cần phải bỏ ra một cái giá nhất định, lại không nghĩ tới, Hoài Ninh Thân vương lại thẳng thắng như vậy.

"Việc này, trong mắt người trong thiên hạ, Hoài Ninh Thân vương nhìn như là vì con cái ruột thịt của mình, nhưng ông ta tuyệt đối không phải loại người trọng thân tình."

"Một tấm Kỳ Lân binh phù, đối với ông ta mà nói còn hơn cả mười đứa con của ông ta, mà hiện giờ phiên vương các nơi nhao nhao dâng tấu, rõ ràng có liên quan đến Hoài Ninh thân vương.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, qua vài năm bọn họ sẽ động thôi."

Lý Quảng Hiếu bình tĩnh trả lời, mà chữ động này, ý vị thâm trường.

Sắc mặt của Nữ đế hơi thay đổi, nàng nhìn về phía lão sư của mình, không khỏi mở miệng nói.

"Hoài Ninh Vương giao binh quyền cho ta, còn có thể động sao?"

Nàng hỏi như vậy.

“Kỳ Lân binh phù ở trong tay bệ hạ, Thanh Long binh phù cũng ở trong tay bệ hạ, nhưng Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước ba tấm binh phù vẫn còn ở bên ngoài.”

“Phiên vương các nơi cũng ôm binh tự trọng, ông ta có thể động, có điều thần phỏng đoán, Hoài Ninh thân vương dám giao Kỳ Lân binh phù cho bệ hạ, ông ta nhất định có mưu đồ lớn hơn.

“Nếu không, ông ta cũng không dám giao binh phù ra.”

Lý Quảng Hiếu nói như thế.

“Vậy lão sư cho rằng, nhanh nhất là bao lâu, ông ta sẽ động?”

Nữ đế hỏi.

Lý Quảng Hiếu trầm mặc, suy tư hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói.

“Những năm gần đây, ta vân du tứ phương, phát hiện thế lực phiên vương các nơi càng lúc càng lớn, nhất là sau khi bệ hạ đăng cơ, ngoài mặt thì phiên vương tước binh, nhưng lại không ngừng âm thầm chiêu binh mãi mã.”

“Cho nên thần cho rằng, nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm.”

“Mà nếu có trời ban cho cơ hội tốt, chỉ sợ tùy thời sẽ động.”

Lý Quảng Hiếu phán đoán, trong vòng ba đến năm năm, nếu Đại Ngụy xuất hiện vấn đề gì, đoán chừng sẽ lập tức động.

“Ba năm sao?”

Nữ đế nhíu mày.

Ba năm thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, có lẽ trong nháy mắt, cũng đã sắp đến rồi.

“Vậy xin hỏi lão sư, trẫm, nên làm như thế nào?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

Người kia lắc đầu, thở dài nói.

“Hôm nay, thế cục của Đại Ngụy, từ khi lập quốc tới nay là gian nan nhất, tiên đế bảy lần bắc phạt, hao tổn quốc khố Đại Ngụy, phiên vương cũng thừa cơ vơ vét tài vô số, hiện giờ quốc khố gần như trống rỗng.”

“Mà lắm việc nổi lên, trên triều đình lại muốn hô tiếp tục bắc phạt, nhưng một khi bắc phạt, nội loạn lại nổi lên.”

“Đến lúc đó thiên hạ lại là sinh linh đồ thán, hưng vong dân chúng đều khổ, lão thần những năm gần đây vẫn luôn suy nghĩ, nhưng lão thần đã già, thật sự là nghĩ không ra biện pháp, nhưng có thể chỉ cho bệ hạ ba con đường rõ ràng.”

Lý Quang Hiếu tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Ông ta vân du tứ phương, không chỉ là vân du, mà là nhìn xem sơn hà hiện tại của Đại Ngụy rốt cuộc như thế nào.

Quyển sách cho dù viết tốt hơn nữa, cũng không bằng tự mình xem.

Quyển sách viết dỡ hơn nữa, cũng không bằng tự mình xem.

Ông ta thấy được điều đó rồi.

Tuy không nghĩ ra giải pháp, nhưng ông ta có thể chỉ ra ba con đường rõ ràng cho Nữ đế, để cho Nữ đế hiểu được khốn cảnh hiện tại của Đại Ngụy là ở chỗ nào.

“Mong lão sư chỉ giáo, trẫm, rửa tai lắng nghe.”

Nữ đế nghiêm túc nói.

Chương 336: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (1)

“Hiện tại Đại Ngụy đơn giản là có ba họa căn.”

“Thứ nhất, dân chúng dân sinh, tiên đế bảy lần bắc phạt, quốc khố trống rỗng, không bàn việc dân chúng ăn no mặc ấm, nhưng ít nhất vẫn có rất nhiều dân chúng vẫn ăn không đủ no, Đại Ngụy bách phế chờ hưng, đây là căn cơ của Đại Ngụy, chủ yếu ở chỗ, cần phải nhanh chóng giải quyết, khi dân chúng có thể no ấm, mặc dù có người tạo phản, cũng sẽ không khiến dân oán dân tức giận, thậm chí dân chúng cũng sẽ phản kháng, không muốn sống cuộc sống chiến loạn nữa, cũng không muốn sống không ấm no bình yên nữa.”

Lý Quảng Hiếu chỉ ra điểm đầu tiên, cũng là điểm cực kỳ mấu chốt, đây là chuyện quan trọng nhất.

Có người tạo phản, cái này rất khó phòng ngừa, nhưng chỉ cần dư luận không thay đổi, lòng dân không loạn, những người tạo phản này, sẽ rất khó thành công, thậm chí nếu dân chúng sống một cuộc sống tốt đẹp, bọn họ sẽ tự mình đi ngăn cản, bởi vì bọn họ không bao giờ muốn chiến loạn nữa, không bao giờ muốn đói bụng nữa.

Đây là một đạo lý rất đơn giản, nhưng đối với Đại Ngụy ngày nay mà nói, đây là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Nữ đế chăm chú lắng nghe.

“Thứ hai, loạn phiên vương, phiên vương các nơi hiện giờ rục rịch, đều bởi vì tiên đế đăng cơ bất chính, đồng thời cũng không đồng ý chính thống của bệ hạ, loạn phiên vương, mặc dù mười năm này không biểu thị ra mặt, nhưng sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ lộ răng nanh ra, thậm chí một khi Đại Ngụy gặp phải bất kỳ nguy cơ nào, bọn họ cũng sẽ thừa cơ mà vào, cho nên loạn phiên vương cần phải giải quyết.”

“Có điều trước mắt tạm thời không cần lo lắng, dù sao những phiên vương này cũng đang hao tổn nội bộ, chỉ là sớm muộn

gì cũng sẽ thảo luận ra một kết quả.”

Lý Quảng Hiếu tiếp tục nói.

Đây là tai họa thứ hai, phiên vương trong thiên hạ quá nhiều, nguyên nhân cũng không phải là do Võ đế tạo thành, mà là do hai vị đế vương tạo thành, Văn trị đế chọn Võ đế làm hoàng đế, lại lo lắng những con trai khác không phục, cuối cùng bức đi làm phiên, mà sau khi Võ đế nhậm chức, cũng không có lựa chọn chèn ép những phiên vương này, bởi vì ông ấy muốn bắc phạt, giang sơn nhất định phải vững chắc, cho nên ngược lại làm cho những phiên vương này trở nên mạnh mẽ hơn, có được càng nhiều quyền thế.

Nếu bắc phạt thành công, những phiên vương này cũng không dám tạo phản lần nữa, thậm chí sẽ thành thật mà giao binh phù ra, nhưng hết lần này tới lần khác bắc phạt càng về sau càng không được, thậm chí nếu Võ đế sau lần thứ ba liền không đi Bắc phạt, vậy còn dễ nói, nhưng lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu, lần thứ bảy bắc phạt, hoàn toàn là không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Võ đế hồi triều, lại loạn sát rất nhiều thần tử, không có tâm tư đi quản chuyện phiên vương, dẫn đến thế lực của những phiên vương quật khởi cực nhanh, chính xác hơn là có được sức để tạo phản.

Hiện tại, Nữ đế đăng cơ, bọn họ càng thêm không phục, đã từng không phục vì sao là Võ đế đăng cơ, nếu không phải vì mối nhục Tĩnh thành, bọn họ đã sớm tạo phản, nhưng hiện tại một nữ nhân làm hoàng đế, đám phiên vương này có phục hay không?

Bề ngoài là phục, nhưng sau lưng thì sao? Hận không thể lên thay thế.

Chỉ là phiên vương cũng có đấu tranh, cho nên bọn họ cũng phải tự cân bằng, chỉ là ai làm hoàng đế cũng phải đấu tranh vài năm, cuối cùng xác định được người, sau đó mới phát binh tạo phản.

Bằng không, chỉ sợ Võ đế vừa chết, những phiên vương này đã bắt đầu tạo phản.

Loạn phiên vương, Nữ đế biết được, nhưng muốn diệt trừ, hoặc là nói áp chế tạm thời cũng rất khó.

Cho nên Nữ đế không nói gì, mà tiếp tục nghe lão sư của mình nói vấn đề thứ ba.

"Thứ ba, bắc phạt chi tranh, bắc phạt chi tranh ảnh hưởng quá lớn, một khi bệ hạ mở miệng, xác định bắc phạt cũng tốt, nếu không quyết bắc phạt cũng tốt, đối với Đại Ngụy mà nói, đều cực kỳ nguy hiểm, nếu xác định bắc phạt, một khi phát binh, phía những phiên vương tất nhiên phải tạo phản, nếu kiên nhẫn một chút, chờ bắc phạt thất bại, rồi mới trực tiếp tạo phản, nếu không có kiên nhẫn, ngày đó tạo phản, chỉ sợ chiếu văn thảo phạt bọn họ đều đã viết xong rồi, nhưng nếu không bắc phạt, võ quan trong triều người người tự nguy, những phiên vương này chỉ sợ sẽ âm mưu lôi kéo võ quan trong triều trước, trực tiếp lấy kinh thành cũng có khả năng."

Đây là vấn đề thứ ba của Lý Quang Hiếu.

"Hơn nữa lão thần cho rằng, bắc phạt chi tranh, có lẽ chính là phiên vương đang chờ cơ hội, cho nên bệ hạ bất luận như thế nào, trước tiên không nên đụng vào việc này, nhưng cũng không thể hoàn toàn không đụng vào, khi thì nhắc tới, khi thì tránh đàm phán, ổn định phiên vương các nơi."

Lý Quang Hiếu đưa ra một cách.

Trên thực tế, ba vấn đề mà ông ta nói, tóm lại một câu là, có người muốn tạo phản.

Đám người tạo phản này, nguyên nhân chỉ có một, chính là một nữ nhân không thể làm hoàng đế, phụ thân ngươi lên ngôi cũng có chút danh bất chính ngôn bất thuận, ngôi vị hoàng đế này vốn là của bọn họ, cho nên bọn họ muốn tạo phản.

Nhưng phiên vương gặp phải ba vấn đề, thứ nhất là ai sẽ làm hoàng đế? Thứ hai là khi nào thì tạo phản? Thứ ba là làm thế nào để tạo phản thành công.

Cho nên một khi phiên vương giải quyết xong ba vấn đề này, sẽ không chút do dự mà trực tiếp tạo phản.

Mà chuyện ai được làm hoàng đế này, nghĩ chắc sẽ có sắp xếp, sớm muộn gì cũng sẽ định ra một người, về phần khi nào tạo phản, phải xem khi nào chúng ta phạm sai lầm, cũng giống như tranh đấu bắc phạt, mặc kệ mình lựa chọn như thế nào, đối với phiên vương các nơi mà nói, đều là trời ban lương duyên.

Đồng ý bắc phạt, vậy thì trực tiếp ra tay, nói dân chúng hiện tại đều đói ăn không đủ no, ngươi còn muốn đánh giặc? Ngươi căn bản không xứng làm hoàng đế, vậy để ta.

Không đồng ý bắc phạt, vậy thì âm mưu với những võ quan này, Hoàng đế không muốn bắc phạt, đám võ quan các ngươi chắc chắn sẽ xui xẻo, chi bằng đầu quân theo ta, đến lúc đó ta làm hoàng đế, trọng dụng các ngươi, thấy thế nào?

Vế trước gây hại nhiều hơn, nhưng vế sau cũng không thể bỏ qua.

Mà làm thế nào có thể tạo phản thành công, cũng rất đơn giản, Đại Ngụy càng ngày càng nhiều dân chúng ăn không đủ no, như vậy đây chính là thời cơ tốt nhất.

Đại Ngụy trước mắt.

Nhìn như vững chắc, nhưng nội hoạn vô cùng.

Một khi hưng binh, đến lúc đó chính là thực sự tử thương vô số, không biết bao nhiêu dân chúng vô tội sẽ bị liên lụy trong đó, đến lúc đó chết cũng không phải chỉ đơn giản là con số trăm vạn, mà là mấy ngàn vạn, thậm chí là vạn vạn.

Nói là sinh linh đồ thán, cũng không quá đáng.

Nếu như là chiến tranh đối ngoại, vì lợi ích, thì mọi chuyện cũng sẽ dễ nói, nhưng nội đấu là cái gì? Chính là tàn sát lẫn nhau.

“Trẫm, đã hiểu rồi, đa tạ lão sư chỉ điểm.”

Chương 337: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (2)

Nữ đế gật gật đầu, nàng hiểu rõ tình huống hiện tại, bắc phạt chi tranh là thứ phiên vương các nơi nhắm trúng, mình không thể lựa chọn, một khi lựa chọn, bất luận chọn như thế nào cũng đều là sai lầm.

Nhưng cũng không thể không nhắc tới, muốn thường xuyên nhắc tới, kéo dài thời gian của phiên vương, làm cho bọn họ cho rằng việc bắc phạt chi tranh sẽ lập tức định đoạt ngay.

Như vậy bọn họ nguyện ý chờ đợi, lực lượng của các quốc gia rút lui, hoặc là chờ bọn võ quan oán giận, bất luận là kết quả như thế nào, đối với bọn họ mà nói đều là có lợi.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Lý Quảng Hiếu tiếp tục vang lên.

“Bệ hạ, lão thần hôm nay vừa mới tới kinh thành, liền nghe nói trong triều xuất hiện một vị đại tài, tên là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân, người này, bệ hạ cảm thấy thế nào?”

Lý Quảng Hiếu chậm rãi hỏi.

Nhắc tới Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt Nữ đế lộ ra vẻ tán thưởng, đối mặt với lão sư của mình, nàng sẽ không giấu quá nhiều cảm xúc.

“Người này, đại tài.”

“Nếu nói về văn chương, thì là vạn cổ.”

Nữ đế chậm rãi mở miệng, dùng hai chữ để hình dung Hứa Thanh Tiêu.

Còn về văn chương, Hứa Thanh Tiêu được gọi là đại tài vạn cổ một chút cũng không sai.

“Đại tài Vạn Cổ sao?”

“Đại Ngụy tân triều, lại nghênh đón một vị đại tài như vậy, cũng rất tốt rồi.”

Lý Quảng Hiếu cười cười, có điều rất nhanh ông ta tiếp tục mở miệng.

“Nộ trảm quận vương, Hứa Thanh Tiêu thật sự có huyết tính binh gia, chỉ là hắn quá xúc động, cũng may không ảnh hưởng đến đại cục, hiện giờ phiên vương các nơi dâng tấu chương, bệ hạ dự tính xử trí như thế nào?”

Lý Quảng Hiếu tiếp tục hỏi.

“Tài năng của Hứa Thanh Tiêu, có thể trọng dụng.”

“Có điều, trẫm muốn tôi luyện hắn một phen, hắn vì dân chúng thiên hạ, vì trăm vạn người vô tội ở phủ Bình Khâu giải oan, gánh vác trọng trách lớn, chỉ là hắn cũng không biết Đại Ngụy hiện giờ đối mặt với cái gì.”

“Hoặc, ở trong mắt dân chúng, trẫm, có chút vô tình, vì lấy binh quyền, không để ý đến sinh tử của trăm vạn dân chúng vô tội, trẫm sẽ không quên việc này, nhưng trẫm càng cần phải vì dân chúng đương thời mà tranh giành.”

“Hứa Thanh Tiêu nổi giận đùng đùng, chém quận vương, trẫm không trách hắn, nhưng, trẫm hy vọng hắn có thể hiểu được một ít đạo lý, trước tiên nhốt hắn mấy ngày, để cho hắn xem xét kiểm điểm lại mình.”

Nữ đế mở miệng, nói ra tiếng lòng của mình.

Hứa Thanh Tiêu nổi giận trảm quận vương, quả thực khoái ý, nàng cũng muốn giết Hoài Bình Quận vương, chủ trì công đạo cho dân chúng, nhưng có đôi khi có thể dùng một phương thức khác để giải quyết.

Nếu Kỳ Lân binh phù không rơi vào tay, nguy hiểm của Đại Ngụy sẽ lớn hơn nhiều, một khi Hoài Ninh Thân vương trở mặt, trực tiếp tạo phản, đến lúc đó lại phải chết bao nhiêu dân chúng?

Chết thì cũng đã chết rồi, có thể nhớ mãi, không bao giờ quên, công lý sớm hay muộn cũng sẽ đến thôi.

Nhưng dân chúng còn sống lại càng quan trọng hơn, thật giống như bắc phạt chi tranh, phương bắc man di giết đến Tĩnh

thành, ngàn vạn dân chúng hóa thành bùn máu, bao nhiêu nữ tử bị vũ nhục? Có bao nhiêu người chết vì số phận?

Hận không? Cả nước trên dưới đều hận.

Nhưng nếu thật sự bất chấp mọi giá để báo thù, kết quả hưng vong đều là dân chúng.

Cho nên Nữ đế bảo Hứa Thanh Tiêu dừng lại ở đây, cũng không phải không giúp Hứa Thanh Tiêu, ngược lại là giúp Hứa Thanh Tiêu, mới có thể bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu như vậy, nếu như thật sự không giúp thì ngày đó Hứa Thanh Tiêu đã bị trãm rồi.

Giam giữ trong thiên lao là chuyện ngoài mặt, hắn phạm sai lầm, nhất định phải trừng phạt, bằng không người khác bắt chước phạm sai lầm theo, sẽ không thể nói chuyện được.

Lý Quảng Hiếu nghe xong lời này của Nữ đế, nhất thời hiểu được ý nghĩ của Nữ đế, nàng rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu, nếu không sẽ không khen ngợi như thế, cũng sẽ không nhẫn nại như vậy.

“Tấu chương của phiên vương chồng chất như bông tuyết, bệ hạ dự tính xử trí như thế nào?”

Lý Quảng Hiếu hỏi.

“Trấn áp cho êm đã, trẫm, đến lúc đó sẽ có định đoạt.”

Nữ đế trả lời, nàng đã nghĩ ra cách xử trí.

Giết Hứa Thanh Tiêu? Tuyệt đối không thể.

Mà Lý Quảng Hiếu trong nháy mắt liền hiểu được, bệ hạ đang muốn trừng phạt răn đe.

Trong lúc nhất thời, Lý Quảng Hiếu không khỏi mỉm cười.

“Nghe bệ hạ nói như vậy, lão thần ngược lại muốn hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu này, có thể làm cho bệ hạ khen ngợi như thế, cũng nên gặp mặt một lần.”

Lý Quảng Hiếu nói như thế, ông ta cực kỳ có hứng thú đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Lão sư có thể gặp một lần, có điều, Hứa Thanh Tiêu là đại tài, chỉ tiếc, hắn xuất hiện không đúng thời điểm.”

“Đại Ngụy bây giờ, lung lay sắp đổ, nếu lúc thịnh thế mà xuất hiện đại tài như vậy, đủ để lưu danh thiên sử, làm cho quốc gia càng thêm phồn vinh.”

“Có thể trực tiếp nói, tài năng của Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể trợ giúp quốc gia, lại không có năng lực ngăn cơn sóng dữ, trẫm, kỳ thật càng khát vọng chính là có thể sinh ra một vị đại tài tuyệt thế trợ giúp trẫm, thoát khỏi khốn cảnh này.”

Nữ đế mở miệng, nàng tán thưởng Hứa Thanh Tiêu, là một vị đại tài, tài hoa là đại tài vạn cổ, nhưng ở phương diện triều đình và trị quốc, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể nói là đại tài, chưa thể nói là vạn cổ.

“Bệ hạ lo lắng nhiều rồi, tân triều kiến lập, sớm muộn gì cũng sẽ có đại tài chân chính xuất thế, lão thần cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu này nếu bồi dưỡng cho tốt một phen, nói không chừng thật sự có năng lực ngăn cơn sóng dữ, làm cho Đại Ngụy phồn vinh hưng thịnh, thậm chí vượt xa các triều đại.”

Lý Quảng Hiếu cười cười, những lời này một nửa là nghiêm túc, hy vọng bệ hạ có thể bồi dưỡng cho tốt, một nửa còn lại là mấy lời lấy lòng mà thôi.

“Một năm không gặp, lão sư cũng biết nói chút lời lấy lòng, có điều, đại tài như vậy khó làm được lắm.”

“Hứa Thanh Tiêu dù có bồi dưỡng thế nào, cũng không thể làm cho Đại Ngụy thoát khỏi kiếp nạn, làm cho dân chúng ăn no uống đủ, làm cho Đại Ngụy phồn vinh, bình định họa loạn của Đại Ngụy chứ?”

Nữ đế lắc đầu, nếu Hứa Thanh Tiêu có loại bản lĩnh này, nàng nguyện ý trực tiếp cho Hứa Thanh Tiêu vào trong cung ở, đừng nói Hoài Bình Quận vương, cho dù là Hoài Ninh Thân vương mắng Hứa Thanh Tiêu một câu, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực, tru sát Hoài Ninh Thân vương, để xoa dịu cơn giận của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chuyện này có thể hay sao?

Chuyện này không thể.

Cho dù là An Quốc sách, nội dung càng xem càng có chút vấn đề, thích hợp với thịnh thế, không thích hợp với hiện tại, là tuyệt thế văn chương, nhưng thích hợp thời điểm quốc gia phồn vinh, mà không thích hợp với lúc quốc gia suy bại.

“Đừng vội, ông trời ắt có an bài.”

Lý Quảng Hiếu khẽ cười nói, ông hiểu được ý tứ của Nữ đế, hơn nữa cũng tán thành, ngàn cân treo sợi tóc, dân chúng ăn no uống đủ, bình định họa Đại Ngụy? Muốn Hứa Thanh Tiêu có thể làm được tới mức này, nói thật phong vương cũng không có vấn đề gì, nếu Hứa Thanh Tiêu có huyết mạch hoàng thất, ngôi vị hoàng đế này Hứa Thanh Tiêu ngồi, Nữ đế cũng sẽ chủ động thoái vị.

Nhưng chuyện này là không thể, cho nên Lý Quảng Hiếu chỉ mỉm cười.

Chương 338: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm Ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (3)

“Ừm, trẫm mệt rồi, trở về nghỉ ngơi trước đã, lão sư, trẫm có xây một ngôi viện ở ngoài cung cho người, là xây theo nhà cũ ở Bình Dương, cũng tránh làm cho lão sư cảm thấy không quen.”

Nữ đế đứng dậy, nàng muốn đi xử lý công việc, nói như thế.

“Đa tạ bệ hạ, lão thần cáo lui.”

Lý Quảng Hiếu đứng dậy bái nhẹ một bái, sau đó rời khỏi nơi này.

Mà trong lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong một căn phòng bí mật.

Vẫn là ba bóng người đối lập như trước.

“Hoài Ninh, ngươi lấy binh phù giao cho bệ hạ, không ngờ được Hoài Bình lại chết oan uổng, có muốn bắt đầu chuẩn bị hay không, lấy đó làm cớ, khởi động kế hoạch?”

Giọng nói bình tĩnh vang lên, hỏi Hoài Ninh Thân vương.

Không sai, trong ba bóng người này, một trong số đó chính là Hoài Ninh Thân vương.

“Hoài Ninh Vương, lần này cũng coi là cơ hội, có cần động thủ hay không?”

Giọng nói trẻ tuổi thứ hai vang lên, cũng hỏi theo.

Nhưng mà giọng nói thứ ba, cũng chính là giọng nói của Hoài Ninh Thân vương đáp lại.

“Không!”

“Còn chưa thể khởi động kế hoạch.”

“Hoài Bình chết, bản vương quả thật không ngờ, nhưng hắn ta chết thì cũng đã chết, trong lòng bản vương bi thống, nhưng bả vương càng hiểu rõ một điểm, càng là lúc này, càng không thể làm bậy.”

“Nếu chúng ta thật sự tạo phản, tuyệt đối phải chọn ngay thời điểm thiên thời địa lợi nhân hòa, hiện giờ cái chết của con ta, được coi là nhân hòa chi lực, nhưng thiên thời và địa lợi còn chưa xuất hiện.”

Hoài Ninh Thân vương trực tiếp cự tuyệt, không cho phép khởi động kế hoạch.

“Vương gia, thiên thời địa lợi này còn phải chờ bao lâu nữa? Mà thiên thời địa lợi này là thứ gì?”

Giọng nói trẻ tuổi hỏi.

“Cái gọi là thiên thời, chính là bắc phạt chi tranh, Nữ đế cho dù có muốn kéo dài, nhưng trong vòng ba năm, nàng nhất định phải đưa ra quyết đoán của mình, nếu không võ quan trong triều sẽ chờ không nỗi nữa.”

“Mà địa lợi, lại chính là Kỳ Lân binh phù!

“Hoài Bình đại náo Hình bộ, ta lên tiếng ngăn cản, là không hy vọng hắn ta đắc tội người của Hình bộ, tương lai Hình bộ còn phải làm việc cho chúng ta, những năm gần đây, bản vương bảo Hoài Bình tạo quan hệ tốt ở Lục bộ, thậm chí tôn phụng Chu Thánh là thiên hạ đệ nhất thánh.”

“Nhưng không nghĩ tới chính là, Hoài Bình tu luyện Hoàng Long Đại Chân Khí, tính tình càng thêm nóng nảy, điểm này bản vương đã xem nhẹ rồi, dù sao hắn ta cũng là cốt nhục thân sinh của bản vương, cũng là đứa con mà bản vương hết mực yêu thương, nhưng thời khắc mấu chốt, bản vương cũng sẽ ngăn hắn ta lại.”

“Mà án cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu, bản vương cũng không xuất hiện, mặc cho Hoài Bình đi náo loạn, thậm chí trong mắt không có vương pháp, kỳ thật là do bản vương cố ý.”

“Bản vương đã sớm muốn giao Kỳ Lân binh phù ra, mà Nữ đế cũng muốn Kỳ Lân binh phù, nàng thiết kế cái bẫy này, nhưng mà không biết, nàng đã rơi vào bẫy của bản vương.

“Hoài Bình gây sự, bệ hạ muốn dùng án cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu để trao đổi binh phù của bản vương, bản vương thuận thế giao binh phù lại cho nàng.”

“Dựa theo kế hoạch của bản vương, Nữ đế sẽ thay đổi tất cả bố trí của Kỳ Lân quân trước, bố trí người của Binh bộ vào trong đó, cách làm như vậy, tất nhiên cũng sẽ khiến cho các phiên vương lớn cảnh giác.

“Cùng lúc đó, Nữ đế cũng nhất định sẽ nghĩ cách để có được ba tấm binh phù khác, chỉ cần nàng có kế hoạch, như vậy phiên vương các nơi sẽ càng ngày càng sợ, càng ngày càng hoảng hốt.”

“Đây là địa lợi, chúng ta cũng có thể nhanh chóng lôi kéo một đám phiên vương do dự bất định.”

“Chỉ là… thật không ngờ, sẽ xuất hiện biến số là Hứa Thanh Tiêu này, hại con ta chết thảm.”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng.

Ông ta nói ra tất cả mọi chuyện.

Đúng vậy, Hoài Bình Quận vương đại náo Hình bộ, ông ta từng xuất hiện ngăn cản Hoài Bình Quận vương.

Mà lúc Hoài Bình Quận vương bắt bớ, ông ta cũng không xuất hiện, mãi đến một khắc cuối cùng mới xuất hiện.

Tất cả mọi thứ đều là bởi vì kết cục này.

Không đắc tội Hình bộ, là bởi vì Hình bộ tương lai phải làm việc giúp ông ta, thậm chí Lục bộ Đại Ngụy cũng làm việc cho ông ta, để Hoài Bình Quận vương mượn sức Lục bộ, đi tiếp cận đại Nho.

Chỉ tiếc là, Hoài Bình Quận vương trời sinh tính tàn bạo, tính cách cố chấp, đây là nhân tố không thể khống chế.

Nhưng đây không phải là vấn đề lớn gì, mình ít nhiều có thể khống chế.

Mà vụ án cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu, ông ta không có ra mặt, để cho con trai của mình làm bậy, đây cũng chính là mục đích của ông ta, đưa con trai của mình vào kế hoạch đã định.

Náo loạn càng lớn, như vậy mình giao ra binh phù, lại càng không làm cho người ta cảm thấy có vấn đề.

Đúng vậy, hại chết trăm vạn dân chúng vô tội, theo lý mà nói là tội ác tày trời, cho dù là thân vương cũng phải chết, nhưng một tấm Kỳ Lân binh phù, quả thật có thể miễn chết.

Bởi vì Nữ đế Đại Ngụy cần tấm binh phù này, có được tấm binh phù này, nàng mới có thể củng cố hoàng quyền, mới có thể bảo vệ quốc gia, mới có thể làm được rất nhiều chuyện.

Cho nên lúc này giao binh phù ra, tất cả mọi người sẽ tán thành, tất cả mọi người cũng sẽ tiếp nhận, tất cả mọi người sẽ không hoài nghi.

Nhưng không ngờ được chính là, Hứa Thanh Tiêu thỉnh được thánh ý, tru sát con trai của ông ta.

Điểm này, ông ta tuyệt đối không ngờ tới.

Ông ta có ghét không?

Ghét!

Nhưng ông ta không nói câu nào, cũng không buộc tội Hứa Thanh Tiêu nửa câu.

Bởi vì ông ta biết, báo thù không phải dùng miệng nói, mà là dùng hành động thực tế mà nói, chờ tới một ngày, thời điểm mình đăng cơ làm đế, có thù gì mà không thể báo được?

Có mời được thánh ý cũng vô dụng, cho dù là thánh nhân sống lại, cũng vô dụng.

Hai người nghe xong, lâm vào trầm mặc.

Bọn họ thật không ngờ, Hoài Ninh Thân vương tính kế ngay cả con trai của mình, quả nhiên là… không biết phải nói gì nữa.

“Vương gia, nhất định phải giao binh phù ra sao? Không có Kỳ Lân binh phù, kỳ thật chúng ta nhìn như cũng không có chỗ lợi nào cả?”

Giọng nói trẻ tuổi vang lên, hắn ta có chút khó hiểu.

Tuy rằng nói kế hoạch nghe có vẻ không tệ, nhưng vì sao nhất định phải giao binh phù ra, nắm binh quyền trong tay không phải là tốt hơn sao?

“Ngu xuẩn.”

Giọng nói của Hoài Ninh Thân vương vang lên.

“Cho dù là bản vương lúc này không giao binh phù ra, ngươi cho rằng Nữ đế sẽ buông tha cho ta? Nàng sẽ nghĩ hết mọi cách để đoạt binh quyền của ta, vụ án cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu chỉ là một lần thăm dò mà thôi, nàng tuyệt đối chuẩn bị rất nhiều chuyện nhằm vào bản vương.”

“Thay vì bị nàng nhắm vào, kết quả vẫn là phải giao binh phù ra, không bằng thuận nước đẩy thuyền, giao binh phù cho nàng, mà bản vương chờ nàng phạm sai lầm, một khi phạm sai lầm, phiên vương trong thiên hạ tất sẽ chú ý đến, đối với bản vương mà nói, càng có lợi.”

Hoài Ninh Thân vương nói một lượt, làm cho hai người trầm mặc.

Chương 339: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (4)

Cẩn thận nghĩ lại, thủ đoạn này thật đáng sợ, nghịch thế chuyển thuận, rõ ràng là chuyện không có lợi cho mình, nhưng Hoài Ninh Thân vương lại có thể biến chuyện này thành chuyện có lợi.

Quả thực, Hoài Ninh Thân vương nói không sai một chút nào.

Cho dù ông ta không giao ra, Nữ đế sẽ buông tha cho ông ta sao?

Đến lúc đó chính là các kiểu nhằm vào, đơn giản là đổi phương thức đổi hình thức mà thôi, mà kết quả thì ông ta vẫn phải giao Kỳ Lân binh phù ra.

Trừ khi thời gian chín muồi thì mới có thể tạo phản được.

Thay vì như thế, không bằng trực tiếp đưa cho Nữ đế, mà Nữ đế khi có được binh phù, nắm giữ Kỳ Lân quân, tự nhiên sẽ phá bỏ bố cục của Kỳ Lân quân, đưa người của mình vào, đưa người mình vào ở trong quân doanh khác, để cho người khác giám sát.

Đây là hành vi tất nhiên, mà hành vi này, vừa vặn có thể bị ông ta lợi dụng, lấy đi để thuyết phục phiên vương các nơi, như vậy, mình tuy rằng mất đi Kỳ Lân quân, nhưng có thể mượn sức của các phiên vương lung lay bất định kia.

Thứ mất đi chính là Kỳ Lân quân.

Nhận được chính là sự ủng hộ của các phiên vương.

Cứ như vậy, chẳng những không có bất kỳ tổn thất nào, ngược lại còn kiếm được rất nhiều.

Sự tình đến bây giờ, tất cả đều dựa theo kế hoạch của ông ta mà đi, biến số duy nhất chính là, con trai của mình thật sự đã chết.

Mối thù này, ông ta sẽ ghi nhớ trong trái tim mình.

Nhưng ông ta càng biết chính là, lúc này, mình tuyệt đối không thể làm bậy, phải bố trí kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể bởi vì chuyện này mà dẫn đến toàn bộ kế hoạch của mình thất bại.

Làm vậy mới chính là kẻ thua cuộc thực sự.

"Vương gia, chuyện của Hứa Thanh Tiêu, cứ như vậy mà bỏ qua sao?"

"Chi bằng ta châm dầu vào lửa cho các phiên vương này, bất luận như thế nào cũng phải trừng phạt Hứa Thanh Tiêu, nếu không uy vọng của Vương gia sẽ mất hết."

Đối phương nói như vậy.

"Không, không được."

Hoài Ninh Thân vương lắc đầu.

"Toàn bộ động tĩnh của phiên vương các nơi, để cho bọn họ tự mình làm đi, không liên quan đến bản vương, bọn họ cũng chỉ là thăm dò thái độ của Nữ đế mà thôi."

"Cũng không phải là vì bản vương, cũng không phải thật lòng muốn Hứa Thanh Tiêu chết, ngược lại chỉ sợ có một số phiên vương còn muốn mượn sức của Hứa Thanh Tiêu."

"Hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không bị trừng phạt quá nhiều, đưa hắn vào thiên lao, cũng chỉ là để cho thế nhân thấy mà thôi, nếu thật sự muốn giết Hứa Thanh Tiêu, ở trên đại điện, bệ hạ đã hạ lệnh rồi."

"Hứa Thanh Tiêu là đại tài mà."

"Chỉ là đại tài như vậy, lại không thể để cho ta dùng, đáng tiếc đáng tiếc."

"Nhưng đại tài này, cũng tuyệt đối không thể cho Nữ đế dùng, tuy rằng hắn không cách nào nghịch thế, nhưng cũng là một tai họa ngầm."

"Có thể phái người đi địch quốc truyền tin, để cho bọn họ mượn sức Hứa Thanh Tiêu, cũng có thể lan truyền dân ý, để cho dân chúng vì Hứa Thanh Tiêu mà kêu bất bình."

“Bản vương ngược lại hy vọng, Hứa Thanh Tiêu sẽ suy nghĩ cực đoan, tốt nhất là rời khỏi triều đình, đi vương triều Đột Tà, đi vương triều Sơ Nguyên, kẻ thù của kẻ thù, chính là bằng hữu.”

“Tìm người dụ dỗ Hứa Thanh Tiêu, thông thường mà nói, hắn vì dân chúng kêu oan, lại bị đưa vào thiên lao, khẳng định trong lòng sẽ có oán khí, lợi dụng cho thật tốt, nói không chừng có thể gây ra phiền phức cho Nữ đế.”

Hoài Ninh Thân vương vô cùng độc ác, ông ta không tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức, cũng biết không cần đi tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức.

Ông ta chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, Nữ đế đang giúp Hứa Thanh Tiêu, nghiêng về Hứa Thanh Tiêu, chỉ là thân là hoàng đế, nàng làm việc nhất định phải xứng đáng với thiên hạ, suy nghĩ không chỉ là triều đình bách quan, mà là rất nhiều người của từng cấp độ khác nhau.

Nhưng Hoài Ninh Thân vương cho rằng, Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ được nhiều như vậy, tất nhiên sẽ sinh oán khí, nếu như thế thì hoàn toàn có thể lợi dụng cho thật tốt, như vậy lại có thể mang phiền toái đến cho Nữ đế.

Những gì mà Hoài Ninh Thân vương hiện tại làm ra, đều là tạo ra phiền toái cho Nữ đế, kẻ thù trong mắt ông ta, trước mắt chỉ có một, đó chính là Nữ đế Đại Ngụy.

“Hiểu rồi.”

“Vương gia nhìn xa trông rộng.”

Người kia gật gật đầu, tỏ ý đã hiểu rõ.

“Vậy rốt cuộc là bao lâu mới có thể chính thức ra tay.”

Một giọng nói khác vang lên, hắn không quan tâm những quyền mưu này, cũng không quan tâm như thế nào, hắn chỉ muốn biết, khi nào có thể chính thức ra tay.

“Nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm.”

“Chúng ta bây giờ thiếu không chỉ là cơ hội, còn có ngân lượng tiền tài, mấy năm nay ngân lượng mà chúng ta thu thập

được hoàn toàn không đủ, chúng ta cần nhiều hơn nữa, chuyện tạo phản, liên lụy quá lớn."

Đại Ngụy có hai vị nhất phẩm trấn áp, huấn luyện binh trận cũng phải có thời gian, nếu điều kiện cho phép, trong vòng ba năm sẽ có thể ra tay."

"Nếu ba năm không được, năm năm tất nhiên có thể, nếu không, một khi ra tay, không cách nào nhanh chóng tấn công tiếp được, chúng ta có thể phải tự sát mà chết."

Hoài Ninh Thân vương nói như vậy.

Ông ta cần ngân lượng, hơn nữa là rất nhiều ngân lượng, nếu thật sự tạo phản, ngân lượng là quan trọng nhất, hiện tại dưỡng binh cần ngân lượng, đánh trận càng phải cần đến ngân lượng, thậm chí sau khi cướp lấy ngôi vị hoàng đế, cũng cần có ngân lượng.

Ba đến năm năm, không thể vội vàng, không thể vội vàng.

Chuyện tạo phản này, chắc chắn là càng chi tiết càng tốt, càng hoàn thiện càng tốt, càng ổn thỏa càng tốt, nếu không một khi thất bại, không biết phải có bao nhiêu đầu người phải rơi xuống.

"Được, vậy thì chờ năm năm, năm năm này hút cạn tiền tài của Đại Ngụy."

Ba người đã hoàn toàn nhất trí, sau đó lần lượt rời đi, âm thầm mà biến mất.

Trong lúc đó.

Trong thiên lao Đại Ngụy.

Như đã nói lúc trước, bất kỳ phòng giam nào cũng dơ dáy bừa bộn thiếu thốn, cho dù là thiên lao của Đại Ngụy, cũng là dơ dáy bừa bộn thiếu thốn, khác biệt duy nhất chính là, phòng giam lớn hơn, hơn nữa thủ vệ nghiêm ngặt, xây dựng rất nhiều cơ sở tốt hơn.

Mà phòng giam của Hứa Thanh Tiêu, lại có vẻ vô cùng sạch sẽ, thậm chí còn có đệm chăn mới, trải trên mặt đất.

“Hứa đại nhân, đây là thức ăn mẫu thân ta nhờ ta mang đến cho ngài.”

“Hiện tại dân chúng bên ngoài, đều đang viết thư thỉnh nguyện cho ngài, ngài một lòng vì dân chúng, dân chúng đều biết, cũng sẽ không quên Hứa đại nhân ngài, ta đoán chừng, bệ hạ cũng sẽ không thật sự muốn trừng phạt ngài đâu.”

Ngục sai thiên lao đi tới, bưng một mâm thức ăn cho Hứa Thanh Tiêu ăn.

“Đúng vậy, đúng vậy, Hứa đại nhân, ngài làm việc vì dân chúng, dân chúng tuyệt đối sẽ không quên ân tình của ngài.”

“Hoài Bình Quận vương này cũng nên giết chết, mọi chuyện mà đại nhân làm một chút cũng không sai.”

Chương 340: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (5)

“Hứa đại nhân, mẹ ta biết ngài bị nhốt trong thiên lao, tối hôm qua trở về, thuyết giáo ta một trận, nói tuyệt đối không thể để ngài chịu ủy khuất, nói nếu ngài có một chút ủy khuất nào, bà ấy sẽ không nhận ta, Hứa đại nhân, khi ngài ra ngoài rồi, phải nói với mẹ ta một tiếng, để cho mẹ ta không nói gì ta.”

“Mẹ ngươi còn đỡ, cha ta trực tiếp cho ta hai cái tát, nói ta chắc chắn là không chiếu cố tốt Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, thật lòng mà nói lúc ngài đến, ta còn dọn sạch cỏ trên mặt đất cho ngài, còn cố ý quét hai bên đất, sau này ngài cũng phải giải thích cho cha ta đó nha.”

Trong thiên lao, mấy ngục sai đứng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, mỗi người nói một câu.

Từ hôm qua Hứa Thanh Tiêu vào thiên lao, bọn họ đã vội vàng quét dọn, vệ sinh đều làm sạch sẽ, mùi gì cũng làm sạch sẽ, sợ Hứa Thanh Tiêu ở không thoải mái.

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng vì dân chúng, nộ trảm quận vương, giành được lòng dân, bọn họ làm vậy là không sai, nhưng bọn họ cũng có cha mẹ, cũng có thiện tâm mà, tất nhiên sẽ tôn trọng Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi trở về, cha mẹ bọn họ đều cảnh cáo trước, muốn bọn họ tuyệt đối không thể để cho Hứa Thanh Tiêu chịu cực khổ, thậm chí hàng xóm láng giềng đều chạy tới nói, nếu dám để cho Hứa Thanh Tiêu chịu chút khổ sở nào thì tuyệt đối đoạn tuyệt quan hệ, hại bọn họ cực kỳ buồn bực, có mấy người thảm, trực tiếp ăn mấy cái tát, đã là cha thì cũng không cần nghe ngươi nói nhiều như vậy, dù sao cũng phải đánh một trận trước đã, sau đó mới từ từ giảng đạo lý.

“Chư vị thật sự là quá khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút dở khóc dở cười, bộ dạng của mình đâu phải ngồi tù đâu, rõ ràng chính là nghỉ phép mà, nếu

mà nghĩ thoáng một chút, thật chính là tới đây trải nghiệm cuộc sống.

“Hứa đại nhân, ngài đừng cảm thấy chúng ta chỉ là khách khí, chúng ta thật tâm bội phục ngài, kính nể ngài, nộ trảm quận vương, khí phách này, ai có?”

“Văn võ cả triều cũng không có ai như ngài, ta đã nghe nói, Bát môn kinh binh này nghe được việc này, đều nói ngài là nam nhi chân chính, thậm chí không ít người trong quân doanh sau khi nghe xong chuyện này cũng nói ngài có thể làm tướng quân.”

“Đúng vậy, Hứa đại nhân, uy vọng hiện tại của ngài còn lớn hơn so với thừa tướng, ngài thật sự là một thanh quan, là quan tốt, dân chúng đều nhìn thấy.”

Mọi người mở miệng, nhao nhao khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu cũng luôn miệng cảm tạ.

Có điều rất nhanh, mọi người cũng lần lượt tản đi, dù sao bọn họ cũng đang làm việc, nói thêm vài câu là được, cũng không thể nói mãi, vẫn phải làm việc.

Đợi người đi hết rồi, Hứa Thanh Tiêu một mình ngồi trong phòng giam.

Khi một chuyện gì đó xảy ra, cảm xúc có thể ảnh hưởng đến lý trí của một người.

Mà chờ sự tình xong, một mình ngồi trong tù, Hứa Thanh Tiêu ngày hôm nay cũng suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Hoài Bình Quận vương giết có đáng không?

Chắc chắn là đáng.

Nhưng nhìn lại, lại cảm thấy kỳ thật có thể đổi một cách khác.

Điểm này mình làm không được hay cho lắm.

Có điều Hứa Thanh Tiêu không hối hận, giết thì cũng đã giết rồi, đơn giản chính là không được chu toàn.

Nhưng nhân sinh trên đời, nào có thể mọi chuyện như ý, hơn nữa con người mà, luôn phải tiến bộ, đâu phải vừa sinh ra đã

hoàn mỹ?

Bản thân cũng vậy, lúc này mới vừa mới tiến vào triều đình, có điểm không hoàn hảo là rất bình thường, có khuyết điểm thì sửa, lần sau không phạm là được.

Hứa Thanh Tiêu đối với bản thân không tính là rất hà khắc, quá mức hà khắc sống sẽ rất mệt mỏi.

Chuyện của Hoài Bình Quận vương, Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ rất lâu.

Không chu đáo, nhưng không hối hận, dù sao mình cũng đã giết rất sảng khoái.

Nếu như cho mình một cơ hội làm lại, Hứa Thanh Tiêu vẫn sẽ giết.

Nhưng qua mấy chục năm sau, có lẽ mình sẽ không giết, dù sao con người sẽ càng ngày càng lão luyện.

Chỉ là ít nhất hiện tại vẫn còn là thiếu niên, trong xương cốt vẫn có chút nhiệt huyết.

Mà thái độ đối với bệ hạ.

Hứa Thanh Tiêu cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Trên triều đình, có chút tức giận, nói không có cảm xúc là không thể nào.

Nhưng sau khi vào đại lao, rất nhiều chuyện cũng dần dần nghĩ thông.

Đứng ở góc độ của mình mà nói, giết quận vương thì chẳng có làm sai điều gì, nếu nói có thể dùng cách khác, vậy mà mình lựa chọn cách trực tiếp nhất, không quá thành thục lão luyện, nhưng cũng không có gì sai cả.

Mà đứng ở góc độ Nữ đế mà nói, cũng không có gì sai, binh phù đổi lấy mạng Hoài Bình Quận vương, hoàn toàn là món hời, có được binh phù, hoàng quyền vững chắc, làm việc cũng không cần sợ vướng bận tay chân, ra sức phát triển quốc gia.

Người đã chết, ghi nhớ trong lòng, thời thời khắc khắc, cũng không quên được, đợi đến khi Đại Ngụy thật sự ổn định lại,

thái bình lại, đến lúc đó sẽ tính sổ sau, hoàn toàn không có một chút vấn đề, khi đó đừng nói Hoài Bình Quận vương, Hoài Nình Thân vương cũng phải chết.

Đế vương vô tình là chuyện tốt, nếu tâm tình không ổn định, không để ý đến quốc gia, không để ý thiên hạ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không phải là một chuyện tốt, ít nhất đối với quốc gia mà nói không phải là một chuyện tốt.

Ghét cay ghét đắng thì có thể, nhưng cũng phải có thực lực, giống như Chu Thái Tổ, quyền lực mạnh mẽ, cho nên tham quan ô lại, nên giết thì giết, lại nhìn Sùng Trinh Đế, làm gì cũng phải bị người kiềm chế, muốn điều tra tham quan, không cho ngươi điều tra, thật sự muốn trở mặt, ngươi cũng có thể xuống đài.

Tỉ mỉ mà suy nghĩ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không căm hận bệ hạ, nhưng cũng không cảm thấy mình làm sai điều gì.

Đơn giản là lập trường không giống nhau mà thôi.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu hiểu được, bệ hạ sẽ không thực sự phạt mình cái gì, bằng không trên triều đình mình có thể lĩnh hộp cơm đi ra rồi.

Phạt ít ngăn nhiều là kết quả cuối cùng của bản thân.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu cũng càng lúc càng hiểu được, đấu tranh trên triều đình, sau này mình làm việc, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nghiêm túc suy nghĩ, mỗi một chuyện đều phải phỏng đoán cho thật tốt.

Nếu không, luôn bị xỏ mũi như thế cũng không được, dù sao bất luận là nhìn người hay là nhìn sự việc, đều phải tỉ mỉ xem xét, phòng ngừa tương lai.

Hơn nữa ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu còn có một chuyện suy nghĩ rất lâu.

Đó chính là vì sao Hoài Ninh Thân vương lại giao binh phù ra.

Hoài Bình Quận vương đại náo như thế, vì sao ông ta không ngăn lại?

Cuối cùng, điều duy nhất Hứa Thanh Tiêu có thể nghĩ đến chính là, Hoài Ninh Thân vương cố ý giao binh phù ra.

Về phần vì sao, Hứa Thanh Tiêu cũng không phải nghĩ không ra, mà là thời gian gấp gáp, trong thời gian ngắn ngủi là nghĩ không ra.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hoài Ninh Thân vương trước mắt là kẻ địch lớn nhất của mình.

Hơn nữa còn là loại che dấu cực sâu, tuyệt đối sẽ không giao chiến chính diện với mình, loại kẻ thù như thế này mới là đáng sợ nhất.

Chương 341: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (6)

Có điều nói đi cũng phải nói lại một chút, có trách thì phải trách Đại Ngụy hiện tại đang suy bại, chuyện gì cũng có, nếu như đổi lại là thịnh thế, đoán chừng Hoài Bình quận vương còn chưa kịp chờ đến lượt mình đến giết, Nữ đế đã sớm giết chết rồi.

Không có hoàng đế nào tha thứ cho sự tồn tại của loại quận vương này.

“Hưng vong đều là bách tính.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, có suy nghĩ nhiều hơn nữa, vấn đề căn bản vẫn là ở trên người bách tính.

“Chuyện guồng nước, đợi thêm mấy tháng nữa, hẳn là có chút kết quả, chỉ hy vọng tiếp theo không phải xảy ra phiền phức gì nữa, quốc phú dân cường mới là vương đạo.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu thầm nói.

Và cứ như thế.

Trong nháy mắt, lại là ba ngày trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu bị giam giữ trong đại lao ba ngày.

Phiên vương các nơi không ngừng kêu gào, các loại tấu chương nhục mạ Hứa Thanh Tiêu, càng là tuyên bố nhất định phải giết Hứa Thanh Tiêu, nếu không sẽ khó có thể bình ổn cơn tức này.

Ngày hôm nay.

Trên triều đình.

Văn võ bách quan liên tiếp tấu.

“Bệ hạ, thần, có việc khởi tấu.”

“Quận Hoài Nam, mười hai phủ địa, có ngàn vạn dân chúng, thỉnh nguyện cho Hứa Thanh Tiêu, mười hai quyển Vạn dân

thư đã đưa đến kinh đô.”

Đây là quan viên của Hình bộ.

“Bệ hạ, thần, cũng có việc khởi tấu.”

“Quận Hà Ninh, vùng Cửu Phủ, tám trăm vạn dân chúng thỉnh nguyện cho Hứa Thanh Tiêu, tám quyển Vạn dân thư cũng đã đưa đến kinh đô.”

Đây là quan viên của Hộ bộ.

“Bệ hạ, thần, cũng có việc khởi tấu.”

Từng giọng nói vang lên.

Trong triều đình, Lục bộ quan viên nhao nhao mở miệng, ba ngày nay, dân chúng Đại Ngụy đều xôn xao đi thỉnh nguyện cho Hứa Thanh Tiêu, từng đợt những quyển vạn dân thư được đưa tới kinh đô.

Tất cả đều là hy vọng bệ hạ khai ân, tha thứ cho Hứa Thanh Tiêu.

Có người đã thống kê, cho đến nay, tổng cộng có một trăm bốn mươi lăm quyển Vạn dân thư, còn có một phần đang trên đường dâng lên.

Có thể nói, Hứa Thanh Tiêu đã giành được sự yêu mến của dân chúng Đại Ngụy, nếu không cũng sẽ không náo loạn đến mức thiên hạ đều biết.

Đợi chúng thần khởi tấu xong.

Trần Chính Nho lên tiếng.

“Bệ hạ, thần cho rằng, tội đoạt quyền của Hứa Thanh Tiêu quả thực là tội lớn, nhưng Hoài Bình Quận vương đả thương Hình bộ Thượng thư trước, Hứa Thanh Tiêu cũng nhất thời phẫn nộ, hơn nữa cũng vì phá án.”

“Cho nên thần cảm thấy, việc này, để cho Hứa Thanh Tiêu đoái công chuộc tội, công lao cứu trợ thiên tai của phủ Bình Khâu, tội đoạt quyền thì phạt cấm túc Hứa Thanh Tiêu để tự kiểm điểm bản thân, cho người trong thiên hạ một lời giải thích.”

Trần Chính Nho lên tiếng, đề xuất giải pháp.

“Còn về phía các phiên vương thì nên giải thích như thế nào?”

Nữ đế mở miệng, bình tĩnh hỏi.

“Gửi Vạn dân thư đến trước mặt phiên vương các nơi, dân ý lớn hơn trời, tin rằng chư vị phiên vương cũng sẽ hiểu được.”

Trần Chính Nho trả lời.

Phiên vương buộc tội Hứa Thanh Tiêu, chuyện này quả thực không dễ xử lý.

Nhưng Vạn dân thư này vừa vặn có thể lợi dụng, Vạn dân thư đưa đến, nếu các phiên vương tiếp tục kêu gào, đó chính là chống đối với dân chúng.

Thiên hạ này, ai cũng không dám chống lại dân chúng, cho dù là bệ hạ, cũng không thể.

“Ừm.”

Nữ đế gật đầu.

Sau đó mở miệng nói.

“Đã như thế, truyền ý chỉ của trẫm.”

“Hứa Thanh Tiêu phá án cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu, là một công lớn, tội đoạt quyền có thể lấy công chuộc tội, nhưng chuyện Hứa Thanh Tiêu từ quan, vì tuổi trẻ xúc động, trẫm, có thể tha thứ tội lỗi, nhưng không thể không phạt.”

“Bãi bỏ chức trách chủ sự Hình bộ của Hứa Thanh Tiêu, giữ lại chức quan Hình bộ, giáng xuống làm Hình bộ hậu bộ quyển lại.”

“Lại phạt Hứa Thanh Tiêu, đi Hộ bộ nhậm chức quyển lại, vô phẩm vô giai.”

“Vì đề phòng Hứa Thanh Tiêu lại làm bậy, ban thiên chỉ một quyển, phàm là bất cứ chuyện gì, có thể trực tiếp thượng cáo cho thiên đế nghe, nếu xúc động lỗ mãng, trẫm, quyết không buông tha.”

“Lại cấm túc hắn một tháng, ở nhà suy nghĩ, kiểm điểm bản thân, sau một tháng, cần thận trọng, không được vì chức quan

thấp mà tắc trách, dốc sức vì nước.”

Nữ đế mở miệng, nói ra trừng phạt của nàng.

Lời này vừa nói ra, văn võ cả triều có chút kinh ngạc.

Trần Chính Nho trầm mặc không nói.

Tất cả mọi người đều biết, Hứa Thanh Tiêu nhất định là phạt ít ngăn nhiều, đơn giản là bệ hạ muốn tìm bậc thang xuống mà thôi.

Hai bên nể mặt nhau một chút.

Cho nên kết quả cuối cùng khẳng định là, phạt ít ngăn nhiều, minh thăng ám giáng.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ được chính là, Nữ đế lại ban cho Hứa Thanh Tiêu một quyển thiên chỉ?

Một quyển hai mươi bốn trang giấy.

Nói cách khác, Hứa Thanh Tiêu từ nay về sau có tư cách trực tiếp thượng cáo cho thiên đế nghe.

Đây đâu phải là minh hàng ám thăng đâu?

Đây là siêu cấp phá cách thăng tiến rồi đó.

Chức quan lớn không có ý nghĩa gì sao?

Bệ hạ coi trọng ngươi, cho dù ngươi là thủ vệ, ngươi cũng có thể hiên ngang mà đi.

Bệ hạ không coi trọng ngươi, cho dù ngươi là thừa tướng, người ta cũng xem thường ngươi.

Đó là sự thật đơn giản nhất.

Hai mươi bốn trang thiên chỉ, Lục bộ cộng lại phỏng chừng cũng chỉ có nhiều như vậy chứ?

Nói cách khác, sau này ai đắc tội Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu trong cơn giận dữ, viết lên vấn đề của ngươi, bệ hạ biết, mặc kệ bệ hạ có thể bởi vậy mà tức giận hay không, nhưng ít nhất cũng sẽ không thoải mái rồi?

Nhưng Trần Chính Nho cũng không quan tâm đến chuyện này.

Mà là quan tâm bệ hạ vì sao lại coi trọng Hứa Thanh Tiêu như thế.

Chẳng lẽ…. Bệ hạ thật sự muốn ủng hộ bắc phạt sao?

Đây là suy nghĩ của Trần Chính Nho.

Mà võ quan nhất mạch, lại có vẻ vô cùng vui sướng.

Phần ý chỉ này của Nữ đế, chính là thái độ của nàng.

Nàng coi trọng Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa là vô cùng coi trọng, nếu không cũng không có khả năng thưởng thiên chỉ cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà coi trọng Hứa Thanh Tiêu, cũng có thể lý giải là Nữ đế có lẽ thật sự muốn bắc phạt.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu là người "binh phạt" không thể tranh cãi, bọn họ tất nhiên vui mừng rồi.

Các bách quan đều có ý nghĩ của mình.

Mà theo hai chữ bãi triều vang lên.

Việc này cũng đã được lắng xuống.

Không bao lâu sau, thánh chỉ được tuyên bố rộng rãi.

Dân chúng kinh thành thì hưng phấn vô cùng, tràn đầy vui sướng, dù sao trái tim đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng được yên tâm rồi.

Mà thánh chỉ truyền đến trước mặt phiên vương các nơi.

Thái độ của Phiên vương các nơi cũng có chút khác.

Họ rất tức giận.

Nhưng trước Vạn dân thư, bọn họ không dám giận.

Chiêu này quả nhiên là tuyệt sát.

Cũng không biết là ai bày đầu.

Thân là phiên vương, bản thân bọn họ có một số vấn đề, hiện giờ muốn tạo phản, càng không có khả năng không thuận ý dân.

Cho nên các loại ý nghĩ, vào giờ khắc này toàn bộ đều không còn, bọn họ có thể đắc tội Hoàng đế, nhưng không dám đắc tội dân chúng thiên hạ.

Có điều có vài phiên vương lại động tâm tư khác.

Chương 342: Tất Cả Sự Thật Bại Lộ! Hoài Ninh Vương Chi ý, Nữ Đế Tâm ý, Hứa Thanh Tiêu Chi Ý! Hắn Đây Rồi! (7)

Mà trong lúc này.

Cách Kinh đô Đại Ngụy tám trăm dặm.

Một chiếc xe ngựa đang phi rất nhanh.

“Xa phu, còn bao lâu nữa mới đến kinh thành.”

Giọng nói của Trần Tinh Hà vang lên, có chút lo lắng.

“Xe ngựa của ta, mỗi ngày đi tám trăm dặm, rất nhanh thôi, trong vòng một ngày nhất định sẽ đến.”

Giọng nói của xa phu vang lên.

Mà Trần Tinh Hà cũng chỉ có thể sốt ruột.

Từ khi biết Hứa Thanh Tiêu bị giam giữ vào thiên lao, hắn ta đã vô cùng lo lắng, chạy thẳng từ huyện Bình An chạy tới đây, hy vọng có thể giúp được sư đệ của mình.

Thậm chí trên đường hắn còn viết một bài thơ, kêu bất bình giúp sư đệ mình, dự định chờ đến khi đến được kinh thành, dốc hết toàn lực gặp mặt bệ hạ, trước mặt văn võ bách quan, đọc thơ của mình ra, giúp sư đệ mình bình oan.

Đáng tiếc là, xe ngựa này quá bất lực, lúc trước nói trong hai ngày nhất định sẽ đến, đây đã qua ba ngày, vẫn còn tám trăm dặm.

Thật là con mẹ nó quá xui xẻo.

Nhìn xa xa, Trần Tinh Hà gắt gao nắm chặt nắm tay, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.

“Sư đệ! Ngươi phải kiên trì! Sư huynh đến cứu ngươi đây!”

“Sư đệ, ngươi chớ lo lắng cho sư huynh, sư huynh cho dù là đắc tội với văn võ cả triều, đắc tội với bệ hạ, cũng phải cứu được ngươi ra.”

Trần Tinh Hà trong lòng kiên định nói.

Dọc theo đường đi hắn ta luôn lo lắng, vì thế sáng tác một bài thơ, tràn ngập tình cảm, lời thơ vừa mắng hôn quân, vừa khuyên minh quân, vừa khiển trách bách quan, vừa khuyên can bách quan, vừa lấy dân chúng làm đề tài, lại giải oan cho Hứa Thanh Tiêu.

Hắn ta biết, mình vào kinh, nhất định sẽ gây ra một chuyện lớn, nhưng hắn ta không quan tâm đến những danh lợi này.

Hắn ta chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể khỏe mạnh.

Mình thân là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, thì phải có nghĩa vụ trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thoát khỏi khó khăn lần này.

Ôi.

Hết cách rồi, ai bảo mình là sư huynh chứ.

Sư đệ, chờ ta!

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Tiếng pháo nổ bùm bùm vang lên, khiến không ít dân chúng vây xem.

Hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo cố ý mua rất nhiều pháo nổ, để chúc mừng Hứa Thanh Tiêu tai qua nạn khỏi.

Dù sao cũng bị đưa vào thiên lao, hơn nữa phiên vương các nơi đều tấu lên, vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu ít nhất phải bị lột một lớp da, không ngờ tới chính là, chỉ là hạ phẩm cấp mà thôi.

Hơn nữa bản thân cũng không lớn, cũng là thất phẩm, so với những việc Hứa Thanh Tiêu đã làm, cái này căn bản cũng không tính là trừng phạt gì.

Mọi người đều hiểu, Nữ đế vẫn rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Dương Hổ Dương Báo chuẩn bị xong lá bưởi, Hứa Thanh Tiêu vừa trở về, nhất định phải gọi Hứa Thanh Tiêu đi tắm rửa, đi xả xui.

Không chịu nổi sự nhiệt tình của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng đành phải đi tắm lá bưởi.

Dân chúng ở bên ngoài chúc mừng, hai huynh đệ Triệu Đại Triệu Nhị cũng hiểu chuyện, chuẩn bị một vài thứ, coi như là chúc mừng một phen.

Chờ đến trưa.

Mọi thứ đã yên tĩnh lại.

Rất nhiều lúc chính là như vậy, chuyện náo nhiệt đến đâu, cũng không kéo dài được bao lâu, mỗi người đều có chuyện riêng.

Kinh đô lại được yên ổn trở lại.

Người dân đang bận rộn với công việc của họ.

Mà lúc này, trong kinh đô, Đồng Văn quán.

Nơi này là nơi văn nhân từ nơi khác tụ tập lại ở kinh đô, bởi vì kinh đô quá lớn, hơn nữa mới đến kinh đô, rất nhiều thứ cũng không biết, cũng không biết đường, cho nên Đồng Văn quán chính là nơi chuyên môn chuẩn bị cho mọi người, sẽ có người dẫn đường, hoặc là ở chỗ này liên hệ với người nhà bằng hữu ở kinh đô.

Nhưng vào lúc này, một bóng người xuất hiện trong Đồng Văn quán.

Là Trần Tinh Hà.

Đi tới kinh đô, Trần Tinh Hà có chút chấn động, đối với mọi thứ ở kinh đô đều cảm thấy một loại rung động nói không nên lời.

Bất luận là kiến trúc, hay là người đều muôn hình muôn vẻ, có một loại cảm giác mở rộng tầm mắt, thậm chí Trần Tinh Hà còn nhìn thấy nữ nhân tóc vàng mắt xanh, quả nhiên là rung động lòng người.

Có điều chấn động thì chấn động, Trần Tinh Hà biết rõ mục đích chuyến đi này của mình, cho nên lập tức đi tới Đồng Văn quán, tra cứu vị trí của Hứa Thanh Tiêu.

Trong thư Hứa Thanh Tiêu từng nói ở học đường Thủ Nhân, nhưng vấn đề là kinh đô lớn như vậy, học đường Thủ Nhân ở đâu?

Hắn ta căn bản không biết.

Cho nên chỉ có thể đến Đồng Văn quán tìm người dẫn đường trước.

Tiến vào Đồng Văn quán, Trần Tinh Hà có chút ngẩng đầu ưỡn ngực, tuy rằng mình chấn động với vẻ đồ sộ của kinh thành, nhưng Trần Tinh Hà biết mình nhất định phải duy trì loại tư thái cao ngạo.

Bản thân quả thật là lần đầu tiên đến kinh thành, nhưng muốn giả bộ như mình đã tới rất nhiều lần, chỉ là cách vài năm không tới mà thôi.

Đi tới nơi làm việc của Đồng Văn quán, Trần Tinh Hà đè nén giọng nói nói.

“Chào các hạ, tại hạ Trần Tinh Hà, muốn hỏi thăm chút chuyện.”

Trần Tinh Hà mở miệng, hơi đè nén cổ họng, bởi vì người kinh thành đều nói như vậy.

Nhưng mà người kia không để ý tới hắn ta, chỉ phất phất tay, để Trần Tinh Hà đi nơi khác hỏi.

Người lui tới Đồng Văn quán nhiều lắm, vô cùng dày đặc, người làm việc cũng có không ít.

Có điều thái độ đối phương có chút không tốt, vừa thấy Trần Tinh Hà liền biết là người ngoại hương, cho nên không quá để ý.

Trần Tinh Hà có chút tức giận, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, dù sao cũng cần cầu xin người khác, hay là nhịn một chút.

Rất nhanh, Trần Tinh Hà tiếp tục hỏi ở nơi khác, liên tiếp mấy người làm việc đều rất có lệ, hoặc là không trả lời, hoặc là nói đã nghỉ ngơi, ngươi đẩy ta ta đẩy ngươi, để cho Trần Tinh Hà lãng phí cả nửa canh giờ ở Đồng Văn quán.

Hoặc là có mấy người làm việc tương đối cẩn thận, nhưng phía trước xếp hàng mấy chục người, mọi người lần lượt xếp hàng, Trần Tinh Hà cũng chỉ có thể nghẹn khuất xếp hàng.

Lại là nửa canh giờ sau, cuối cùng cũng đến phiên Trần Tinh Hà, mấy dáng người trực tiếp chen ngang lên.

Là người phiên bang, tóc xanh mắt đỏ, sau khi tiến vào căn bản còn không xếp hàng, xí xô bô lô không biết nói thứ tiếng gì.

Trần Tinh Hà không quan tâm bọn họ nói cái gì, hắn ta chỉ quan tâm, đám người này chen vào hàng của mình, ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, càng tuyệt hơn chính là, người làm việc ở Đồng Văn quán, còn phải tỏ vẻ khách khí, nào dám có nửa điểm có lệ?

Lúc này Trần Tinh Hà cảm thấy có chút cổ quái, con dân Đại Ngụy đến Đồng Văn quán muốn hỏi chút gì đó, trái đẩy phải né, làm gì cũng phải thành thành thật thật xếp hàng, đây không phải là con dân Đại Ngụy, lại có thể kiêu ngạo ương ngạnh như vậy?

Nghĩ tới đây, Trần Tinh Hà càng ngày càng tức giận, ở chỗ này lãng phí một canh giờ chứ ít gì, chủ yếu nhất chính là trong lòng có chút khó hiểu.

Chương 343: Xảy Ra Chuyện Lớn, Hứa Thanh Tiêu Muốn Phản Quốc? Nữ Đế Tuyên Hứa Thanh Tiêu Nhập Cung! (1)

“Được được!”

“Ta dẫn các ngươi đi, giúp các ngươi giải quyết.”

Cũng vào lúc này, người làm việc đứng dậy, có vẻ hơi nịnh nọt mở miệng, muốn dẫn mấy người này đi tìm người, trong nháy mắt Trần Tinh Hà mở miệng.

“Tiên sinh, tại hạ chờ ở đây đã lâu, có thể giúp giải nghi hoặc hay không, chỉ cần nửa khắc là được.”

Trần Tinh Hà thật sự có chút nổi giận, chính mình chờ gần một canh giờ, thật vất vả mới đến lượt mình, kết quả ngươi rời đi? Đi với một đám người kỳ lạ?

Nhưng tức giận thì vẫn phải nhịn, tính tình của Trần Tinh Hà rất tốt, không muốn gây sự.

Nghe được giọng nói của Trần Tinh Hà, người kia có chút nhíu mày, mà người kia thấy Trần Tinh Hà mở miệng, không khỏi tiếp tục lạch cạch nói một đống lớn có không có, giống như tâm tình rất kích động.

“Hiểu rồi hiểu rồi!”

Người làm việc mặt cười cười, sau đó nhìn về phía Trần Tinh Hà nói: “Ngươi có chuyện gì chờ chút sẽ được xử lý, ta phải giúp hắn giải quyết một số chuyện trước đã.”

Đối phương nói như vậy.

“Dựa vào cái gì?”

Trần Tinh Hà lần này nhịn không được, ngăn cản đối phương, chen ngang còn chưa tính, còn phải ưu tiên xử lý? Đây là loại người gì vậy? Quý tộc Đại Ngụy?

“Ta khuyên ngươi không nên gây chuyện, ngươi có biết hắn là ai không?”

Đối phương cau mày, nhắc nhở một câu.

“Vậy ngươi có biết ta là ai không?”

Trần Tinh Hà tức giận rồi, tính cách của hắn không thích tranh, cũng không thích ầm ĩ, nhưng nếu thật sự tức giận, cũng sẽ mặc kệ tất cả.

“Ngươi là?”

Người kia nghe Trần Tinh Hà mở miệng như vậy, còn thật sự có chút không dám nói cái gì, dù sao nơi này là kinh đô, ngộ nhỡ là nhân vật lớn nào thì sao.

“Đại Ngụy tân triều khoa khảo phủ thí lần thứ nhất, thứ mười chín phủ Nam Dự, Trần Tinh Hà.”

Trần Tinh Hà nói ra lai lịch của mình, gằn mạnh từng từ.

Khí thế rất đủ.

Nhưng trong Đồng Văn quán, rất nhiều người khẽ nhíu mày, cho dù là người kia cũng theo bản năng có vẻ rất kinh ngạc, có điều nghĩ kỹ lại, xếp thứ mười chín phủ Nam Dự? Có giỏi không?

Hình như… Cũng là vậy thôi.

Còn có… Trần Tinh Hà?

Có nhân vật này không? Chắc không có đâu.

“Được rồi, được rồi, đừng ầm ĩ nữa, nơi này là kinh đô, rất nhiều thứ người ngoại hương như ngươi không biết, đắc tội đám người này thì không có kết quả tốt đâu.”

Đối phương phản ứng lại, giọng điệu có chút không kiên nhẫn nói, sau đó xoay người muốn đi.

Mắt thấy trong ánh mắt mọi người có chút khinh bỉ, cùng với thái độ qua quít của đối phương, Trần Tinh Hà có chút khó chịu.

Nhưng nhiều hơn là tức giận.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh Hà nhịn không được nắm chặt nắm tay nói.

“Sư đệ ta là Hứa Thanh Tiêu!”

Trần Tinh Hà vốn không muốn mượn danh tiếng sư đệ của mình, nhưng đám người này quá khi dễ người, hắn thật sự rất khó chịu.

Giọng nói hơi tức giận vang lên.

Trong phút chốc, cả Đồng Văn quán đều im lặng.

Tất cả ánh mắt toàn bộ rơi vào trên người Trần Tinh Hà.

Nói Trần Tinh Hà, bọn họ không biết.

Nhưng nói đến Hứa Thanh Tiêu, cả kinh đô ai mà không biết chứ?

Vị này chính là hồng nhân trong mắt đương kim hoàng thượng, cũng là độc nhân số một Đại Ngụy, đại náo Hình bộ, nộ trảm quận vương, mỗi một chuyện đều đủ để lại danh tiếng trong sử ký, người này quả thực là tuyệt thế mãnh nhân.

Không nghĩ tới vị sư huynh trước mắt này lại là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu?

Cái ông nội ngươi ấy.

Nếu đó là sự thật… Đó chẳng phải là đắc tội với một nhân vật tầm cở rồi sao?

Hứa Thanh Tiêu là ai? Nổi giận lên, ngay cả Hình bộ thượng thư cũng đánh, bọn họ là cái thá gì chứ? Nhân viên công vụ của Đồng Nhân quán, cũng chính là chủ quán thất phẩm, những người khác ngay cả phẩm cấp cũng không có.

Nếu đắc tội Trần Tinh Hà, gọi Hứa Thanh Tiêu tới, toàn bộ Đồng Nhân quán của hắn ai có thể tránh thoát?

“Các…. Các hạ, ngài mới nói, Hứa Thanh Tiêu là sư đệ ngài?”

Khuôn mặt của người làm việc đều trắng bệch, nói chuyện cũng run rẩy.

“Sao có thể là giả được?”

Trần Tinh Hà tức giận nói, hắn tới đây là cứu Hứa Thanh Tiêu, có điều đến kinh thành mới biết được, bệ hạ đã phóng thích sư đệ của mình, cũng làm cho Trần Tinh Hà có chút buồn bực, dù

sao mình vất vả lắm mới viết ra một bài thơ, xem ra lại vô dụng.

“Các hạ, sao ngài không nói sớm, ngài có chuyện gì? Tôi sẽ giúp ngài trước.”

Lời này vừa nói, toàn bộ thái độ của mọi người ở Đồng Nhân quán đều thay đổi, nhất là mấy người làm việc qua loa cho Trần Tinh Hà, càng lập tức đứng dậy vây quanh, trên mặt mang theo vẻ nịnh nọt.

Mà lúc này, mấy phiên nhân lại nghe không hiểu mọi người đang nói cái gì, lôi kéo người làm việc xí xô lô bô nói một đống thứ tiếng gì đó, mà người làm việc cũng ríu ríu nói với hắn mấy câu, sắc mặt người kia liền thay đổi, nhưng cũng không dám tiếp tục nói gì nữa.

Chỉ là nhìn Trần Tinh Hà nhiều hơn.

“Học đường Thủ Nhân ở đâu? Ta muốn đi tìm sư đệ ta, phiền dẫn đường dùm.”

Nhìn thái độ của mọi người thay đổi, Trần Tinh Hà cũng không cảm thấy rất vui vẻ, có điều sắp gặp mặt sư đệ mình nên rất căng thẳng, không có tâm tư lãng phí thời gian ở chỗ này.

“Ta dẫn ngài đi, ta dẫn ngài đi.”

“Trần đại nhân, Đồng Nhân quán này có đôi khi có chút bận rộn, ngài không nên để ý làm gì, vừa rồi là do chúng ta nhìn không ra, thật sự vô cùng xin lỗi.”

“Trần đại nhân, ngài đừng để trong lòng.”

Đối phương nịnh nọt nói.

Trần Tinh Hà gật gật đầu, nhưng không có phản ứng gì với đối phương, chỉ để cho người đó dẫn đường.

Dù sao loại chuyện nhỏ này cũng không là gì, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề là tốt rồi.

Nhưng điều làm cho Trần Tinh Hà không ngờ tới chính là, sư đệ của mình ở kinh đô cũng có uy vọng nhất định nha, chỉ mới nói ra tên của hắn, là có thể giải quyết nhiều phiền phức như vậy.

Khi nào Trần Tinh Hà ta mới được như thế này đây.

Trần Tinh Hà trong lòng cảm khái.

Cứ như vậy, nửa canh giờ sau.

Kinh đô Đại Ngụy, học đường Thủ Nhân.

Tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu đang ngồi thiền trong sân, uẩn dưỡng khí huyết.

Thời cơ cũng sắp thành thục rồi, hắn định tranh thủ một hơi bước vào bát phẩm võ đạo trước rồi nói sau.

Chuyện của Hoài Bình Quận vương, điều khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có vấn đề nhất chính là cảnh giới võ đạo của mình.

Nho đạo thất phẩm.

Nhưng mà võ đạo mới cửu phẩm.

Nếu như thực lực võ đạo vẫn không tăng lên, sau này lại gặp phải loại chuyện này, chết không chết là một chuyện, bị người ta lấy thế áp chế, điểm ấy sẽ rất khó chịu.

Nếu ngày đó không có Trần Tâm đại Nho ở đây, đoán chừng mình phải quỳ trên mặt đất, nếu là như vậy, vậy cho dù Hoài Bình Quận vương chết mười lần, Hứa Thanh Tiêu cũng không thoải mái.

Trong lúc Hứa Thanh Tiêu đang suy tư võ đạo, một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

“Hứa sư đệ.”

Giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu không khỏi từ trong suy tư mở con ngươi ra.

Trần Tinh Hà?

Sư huynh?

Chương 344: Xảy Ra Chuyện Lớn, Hứa Thanh Tiêu Muốn Phản Quốc? Nữ Đế Tuyên Hứa Thanh Tiêu Nhập Cung! (2)

Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra, hắn nhìn theo hướng giọng nói phát ra, bên ngoài học đường Thủ Nhân, một bóng người quen thuộc, đang lẳng lặng đứng ở bên ngoài.

“Trần sư huynh.”

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ mặt vui mừng, đi về phía Trần Tinh Hà.

“Sư huynh.”

Đi tới cổng học đường, Hứa Thanh Tiêu mừng rỡ, sau đó hành lễ.

“Sư đệ.”

Khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Trần Tinh Hà cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, có điều trong lòng hắn vẫn có chút thanh ngạo.

Người dẫn đường của Đồng Văn quán đang đứng một bên, nhìn thấy một màn này, lại càng không khỏi nuốt nước miếng, mẹ nó, cũng may thời khắc mấu chốt mình phản ứng kịp, bằng không, nếu thật sự không để ý đến Trần Tinh Hà, chỉ sợ mình sẽ gặp phải phiền phức to.

Không, không phải mình, là Đồng Văn quán gặp phải phiền phức lớn, nếu thật sự chọc vào Hứa Thanh Tiêu, đập Đồng Văn quán cũng không ai dám nói gì.

“Tiểu nhân tham kiến Hứa đại nhân.”

“Trần đại nhân, nếu ngài đã đến được học đường Thủ Nhân, vậy tiểu nhân xin cáo từ.”

Đối phương nhượng bộ cười nói.

“Ừm ừm, phiền ngươi rồi.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, tâm trạng của Trần Tinh Hà khoái trá không ít, cũng không so đo chuyện vừa rồi, sau khi cảm ơn một tiếng, liền đi vào trong học đường cùng Hứa Thanh Tiêu.

Hai người bước vào trường học.

Hứa Thanh Tiêu liền bảo đám người Dương Hổ đi lấy trà ngon.

“Sư huynh, trong khoảng thời gian này huynh định ở lại đây đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ở kinh đô không có một người quen nào, nói thật lắm lúc cũng rất nhàm chán, nhưng Trần Tinh Hà tới, làm cho Hứa Thanh Tiêu vô cùng vui mừng.

“Ừm, còn khoảng nửa năm nữa, khoa cử sẽ bắt đầu, dự định ở kinh đô một thời gian, chuẩn bị cho khoa cử.”

“Còn nữa, ta và đệ đều là sư huynh đệ, ngươi ở kinh đô không nơi nương tựa, sư phụ bảo ta đến giúp đệ.”

Trần Tinh Hà nói như thế.

“Vậy được rồi, sư huynh nếu không ghét bỏ, cứ ở chỗ này đi, đệ đã sai người quét dọn cho huynh rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mời mọc nói.

“Được.” Trần Tinh Hà cũng không để ý nhiều như vậy, hơn nữa học đường Thủ Nhân quả thực rất tốt, ít nhất tốt hơn rất nhiều so với khách điếm.

Trà đã được pha xong.

Hứa Thanh Tiêu rót một chén cho Trần Tinh Hà trước, có điều Trần Tinh Hà chưa uống, mà là trực tiếp mở miệng nói.

“Sư đệ, mấy ngày nay sư huynh vẫn lo lắng đệ sẽ bị xử phạt, không ngờ tới vừa mới tới kinh đô, liền nghe nói đệ đã được thả ra.”

“Thế nhưng có một điểm mà sư huynh vẫn thấy bất bình dùm đệ.”

Trần Tinh Hà mở miệng, hắn vắt vả lắm mới viết được một bài thơ, kết quả Hứa Thanh Tiêu đã được thả ra, có chút khó chịu,

bản thân không có không gian phát huy.

Đương nhiên đây chỉ là một chút buồn bực, Hứa Thanh Tiêu được phóng thích ra, hắn ta tất nhiên là vui mừng nhất.

“Không có gì phẫn nộ bất bình cả, thật ra cũng không sao.”

Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy cái gì, mấy ngày nay ở trong lao, cũng suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện.

“Sao lại không có?”

“Hoài Bình Quận vương này, hại chết trăm vạn dân chúng vô tội, phạm phải sai lầm lớn ngập trời, ngươi muốn trảm hắn ta, bệ hạ lại không cho, còn nhốt đệ trong thiên lao.”

“Điểm này, sư huynh thấy bất bình!”

Trần Tinh Hà nhịn không được nói.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong, cũng không nói gì, sư huynh mình vì mình nảy sinh bất bình cũng bình thường, tuy rằng rất nhiều chuyện, Trần Tinh Hà không hiểu, nhưng trong lòng Hứa Thanh Tiêu vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Ít nhất đổi lại là người khác, đoán chừng chỉ khuyên mình nên nhẫn nhịn một chút, lui một bước, thậm chí còn có thể cảm thấy mình gây sự vô lý, nhưng mà Trần Tinh Hà lại ủng hộ mình vô điều kiện, hơn nữa còn vì mình mà cảm thấy bất bình, chỉ riêng điểm này, Hứa Thanh Tiêu liền nhận định vị sư huynh Trần Tinh Hà này rồi.

“Bỏ đi, bỏ đi, chuyện đã qua rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười.

“Hừ, Thanh Tiêu sư đệ, đệ chính là quá mức khéo léo, nếu sư huynh gặp phải loại chuyện này, thì tuyệt đối chưa xong đâu.”

“Hoài Bình Quận vương, lòng lang dạ sói, làm nhiều việc ác, người đọc sách đời ta, nên trừng phạt gian ác, Văn cung Đại Ngụy nhiều nho giả như vậy, ai nấy đều nhu nhược hết rồi.”

“Học vấn như vậy, sư huynh không học cũng được.”

Trần Tinh Hà chửi rủa, nói xong lời này, bưng trà uống một ngụm, có chút bỏng miệng, vẫn là chờ một chút.

Sau khi buông chén trà xuống, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Sư huynh, nếu là huynh, huynh sẽ xử lý như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, nghe ý kiến của sư huynh.

“Đơn giản, Đại Ngụy không cho chứa nổi một vị đại tài ta như vậy, vậy đi nơi khác, không lẽ nhất định phải ở chỗ này sao?”

Trần Tinh Hà tức giận nói.

“Đi đâu?” Đột Tà? Sơ Nguyên? Nhưng ngộ nhỡ bọn họ cũng không coi trọng sư đệ thì sao? ”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý hỏi.

“Không coi trọng đó là do mắt bọn họ bị mù, cùng lắm thì đi Hải Thượng Thiên Quốc, có nhiều quốc gia như vậy, sẽ có một nơi công nhận tài năng của hai người sư huynh chúng ta.”

“Nhưng sư huynh không thích danh lợi, triều chính vẫn phải cần đệ, ta chỉ làm người đọc sách, tranh thủ sớm ngày trở thành đại Nho, đến lúc đó Nho đạo nhất mạch, sư huynh ủng hộ đệ .”

“Cứ như vậy, văn thần đệ lớn nhất, nho quan ta lớn nhất, lại đưa mấy bằng hữu cùng lên, đi Binh bộ ngao luyện, nói không chừng luyện thành một tướng quân.”

“Quân, chính, nho, ba người hợp nhất, cùng nhau phát triển quốc gia, không chừng một ngày nào đó, cũng có thể trở thành vương triều.”

Trần Tinh Hà nói chuyện bắt đầu ảo tưởng rồi.

Mà Hứa Thanh Tiêu sau khi uống một ngụm trà, không khỏi cảm khái, Tinh Hà sư huynh thật lợi hại, bản lĩnh tưởng tượng này không tệ.

“Được rồi, vậy sư huynh giúp ta liên lạc đi, nếu thật sự có người nhìn trúng tài hoa của sư huynh đệ chúng ta, cùng lắm thì đi.”

“Dù sao cũng không có phẩm cấp quan chức gì.”

Hứa Thanh Tiêu cười gật đầu.

Hắn thuần túy chỉ là nói đùa với Trần Tinh Hà, không có khả năng có ý đồ này, bản thân tu luyện dị thuật, trước mắt là áp chế được rồi, về sau còn chưa chắc, cho nên ở Đại Ngụy chắc chắn là tốt, ít nhất sau khi luyện xong, nếu thật sự hết cách rồi thì sẽ để cho Đan Thần Cổ Kinh hỗ trợ.

Chỉ là lời này vừa nói ra, Trần Tinh Hà liền trầm mặc.

Uh… Bản thân cũng chỉ là nhịn không được nói vài câu, làm sao thật sự có loại ý nghĩ này, nhưng nhìn bộ dạng như vậy của Hứa Thanh Tiêu, hắn ta có chút xấu hổ.

"Uống trà uống trà, chờ sư huynh sau này tìm xem."

Trần Tinh Hà mở miệng, che giấu vẻ xấu hổ.

Chỉ là cuộc đối thoại của hai người, nhìn như tương đối bí mật.

Nhưng trong một góc khuất khác, lại có thám tử ghi nhớ hết toàn bộ những lời này lại.

Trong kinh thành, có thể có loại thám tử này, chỉ có một người có thể làm được, đó chính là thám tử của Nữ đế.

Nửa canh giờ sau.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế ngồi trên kiệu vua trầm mặc không nói, Triệu Uyển Nhi bên cạnh cũng hơi cau mày.

Điện hạ, thám tử vô cùng nghiêm túc nói.

"Bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu chính miệng nói, để cho sư huynh hắn đi liên lạc với thần của nước khác một phen, nếu có người nhìn trúng hai sư huynh bọn họ, Hứa Thanh Tiêu nguyện ý đầu quân."

Chương 345: Xảy Ra Chuyện Lớn, Hứa Thanh Tiêu Muốn Phản Quốc? Nữ Đế Tuyên Hứa Thanh Tiêu Nhập Cung! (3)

Thám tử cực kỳ nghiêm túc, thuật lại lời đối thoại giữa Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà lần nữ.

Lời này vừa nói, Triệu Uyển Nhi nhíu mày càng chặt, những lời này cũng không phải là nói giỡn đâu.

“Lui xuống đi.”

“Tiếp tục theo dõi Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn có nói cái gì, cũng không cần phải báo cáo với trẫm, chủ yếu vẫn là bảo vệ an toàn cho hắn là chính.”

Nhưng mà Nữ đế chậm rãi mở miệng, không có bất kỳ gợn sóng nào, chỉ là để cho thám tử rời đi, đồng thời cũng bảo thám tử không cần báo cáo tin tức gì nữa, bảo vệ an toàn cho Hứa Thanh Tiêu là nhiệm vụ chính.

“Rõ!”

Thám tử cũng không nhiều lời, sau một khắc trực tiếp biến mất tại chỗ.

Đợi thám tử rời đi, đại điện lâm vào yên tĩnh.

Bên trong lụa tím.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Nữ đế, giờ này khắc này mới lộ ra một tia sầu lo.

Trôi qua một lúc lâu, giọng nói của nàng lại vang lên.

“Uyển nhi, ngươi cảm thấy Hứa Thanh Tiêu nói những lời này, là thật hay là giả?”

Nữ đế mở miệng, hỏi như thế.

Triệu Uyển Nhi nghe Nữ đế mở miệng, không khỏi lập tức nói.

“Bệ hạ, chắc là do Hứa Thanh Tiêu tức giận mà thôi, hắn đại tài như vậy, sao có thể không biết bệ hạ dụng tâm lương khổ.”

Triệu Uyển Nhi trả lời như vậy.

“Phải không?”

Nữ đế bình tĩnh hỏi.

Mà người kia cũng suy nghĩ một chút, tiếp tục bổ sung.

“Có điều…. Chuyện này, bệ hạ trước đó không bàn với Hứa Thanh Tiêu, cho nên Hứa Thanh Tiêu có chút tức giận cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng theo quan điểm của nô tỳ, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không có lòng phản quốc, bệ hạ chớ nghĩ nhiều.”

Triệu Uyển Nhi nói tốt cho Hứa Thanh Tiêu.

“Haizz.”

Nữ đế Đại Ngụy khẽ thở dài, trên thực tế Triệu Uyển Nhi nói không sai, chuyện này, mình quả thực có chút sai, chủ yếu là trước đó không bàn bạc kỹ lưỡng.

Xem như khiến cho Hứa Thanh Tiêu chịu chút ủy khuất.

Vốn là muốn thông qua cách khác để bù đắp cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng không ngờ được chính là, Hứa Thanh Tiêu lại sinh ra loại ý nghĩ này.

Nàng không tức giận Hứa Thanh Tiêu sinh ra loại ý nghĩ này, chịu ủy khuất trong lòng tức giận là chuyện rất bình thường.

Nhưng nàng thật sự lo lắng Hứa Thanh Tiêu bị các quốc gia khác mê hoặc.

“Theo ngươi, thì làm sao mới có thể bình ổn tâm khí của Thanh Tiêu?”

Nữ đế hỏi.

“À… Nô tỳ cảm thấy, không bằng ban thưởng cho Hứa Thanh Tiêu một ít tỳ nữ nô tài, lại thưởng thêm chút vàng bạc châu báu, kỳ thật cũng coi như là một cách để xoa dịu.”

Triệu Uyển Nhi trả lời.

Kỳ thật suy nghĩ trong lòng nàng ta cũng rất đơn giản, chỉ cần nói lời xin lỗi là được rồi, nhưng lời này nàng ta không dám

nói.

Để Nữ đế xin lỗi? Điều này có thể sao? Chắn chắn là không thể.

“Không.”

Nữ đế lắc đầu.

“Nếu thật sự phái người đi, ngược lại sẽ làm cho Hứa Thanh Tiêu lầm tưởng trẫm đang sắp xếp người vào.”

Nữ đế trực tiếp phủ quyết cách làm này.

Đưa người vào, nhỡ Hứa Thanh Tiêu lầm tưởng là phái người giám thị hắn thì sao?

Điều này không phải là tồi tệ hơn rồi sao?

Nhưng làm thế nào để bình phục tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu?

Nữ đế Đại Ngụy quả thực biết, chỉ cần bản thân nói một lời xin lỗi, mọi chuyện sẽ dễ nói.

Nhưng… Chuyện này không được.

Nàng là Nữ đế, Nữ đế của Đại Ngụy, nếu đi xin lỗi Hứa Thanh Tiêu, chẳng phải là có chút… không hay rồi sao?

Hơn nữa, nàng không nói ra được.

Một lát sau, Nữ đế lên tiếng.

“Uyển nhi, truyền ý chỉ của trẫm, tuyên Hứa Thanh Tiêu ba ngày sau, đến Ngự hoa viên cùng trẫm xem khúc.”

Giờ khắc này, Nữ đế Đại Ngụy đã nghĩ ra một cách, không khỏi mở miệng như vậy.

“Tuân chỉ.”

Triệu Uyển Nhi mở miệng trả lời.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của Nữ đế lại vang lên.

“Bỏ đi, đêm nay, không nên kéo dài đến ba ngày sau.”

Giọng nói của Nữ đế vang lên, Triệu Uyển Nhi có chút tò mò, ngày thường Nữ đế làm việc cũng không vội, nhưng hôm nay

không hiểu sao cảm giác có chút… nóng vội.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng không nghĩ được nhiều như vậy, thành thật truyền chỉ là tốt rồi.

Rất nhanh, một khắc sau, trong cung tuyên chỉ, tuyên Hứa Thanh Tiêu vào cung, cùng bệ hạ đi ngự hoa viên nghe khúc.

Tin tức truyền ra, trong thời gian ngắn, dẫn tới rất nhiều nghi hoặc.

Nhưng mà nghi hoặc nhất chính là Hứa Thanh Tiêu.

Bệ hạ mời mình đến nghe khúc xem kịch?

Muốn làm gì? Hồng Môn Yến?

Lúc đầu Hứa Thanh Tiêu liền đoán được Nữ đế có phải đang theo dõi mình hay không.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, mặc kệ có theo dõi hay không, chính mình cũng không sợ cái gì, thật sự lời của mình và sư huynh nói truyền vào tai Nữ đế thì có thể như thế nào?

Chẳng lẽ mình không thể khó chịu?

Hứa Thanh Tiêu ở trong lao nghĩ thông suốt thì nghĩ thông suốt rồi đó, nhưng tức giận thì vẫn có, thật sự bị chọc giận, trực tiếp phản quốc rời đi, còn lo sợ phía sau ngươi là hồng thủy ngập trời gì nữa.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều, giờ Tuất vừa đến liền đi hoàng cung.

Giờ tuất một khắc.

Bên trong hoàng cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu vừa mới đi vào hoàng cung, bóng dáng của Triệu Uyển Nhi ở cách đó không xa đang chờ mình.

“Uyển Nhi cô nương.”

Nhìn thấy Triệu Uyển Nhi, Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình chào hỏi.

“Bái kiến Hứa đại nhân.”

Đối mặt với sự nhiệt tình của Hứa Thanh Tiêu, Triệu Uyển Nhi vẫn như bình thường, đáp lại một tiếng.

“Uyển Nhi cô nương, đây là điểm tâm Hứa mỗ cố ý mang đến cho cô, gọi là bánh đậu gạo, dùng gạo mịn chế biến thành, hương vị cực ngon, hơn nữa rắc không ít đường trắng với vừng.”

Đến gặp bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không quên những gì đã hứa với Triệu Uyển Nhi.

Mà Triệu Uyển Nhi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu mang đến vật này, đôi mắt đẹp không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hứa đại nhân, có lòng quá.”

Nàng quả thật không ngờ Hứa Thanh Tiêu thật sự sẽ mang ít đồ ăn vặt này đến cho mình, tuy rằng món quà không đáng giá lắm, nhưng tâm ý này của Hứa Thanh Tiêu, làm cho hảo cảm nào đó của nàng ta tăng lên gấp bội.

“Uyển Nhi cô nương khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lãnh đạm mở miệng.

Sau đó hai người vừa đi vừa nói, Hứa Thanh Tiêu nói chuyện cũng rất có chừng mực, nói từng câu một, khiến Triệu Uyển Nhi vốn khéo nói chuyện cảm thấy tương đối vui vẻ.

Dọc theo đường đi tâm tình của Triệu Uyển Nhi cũng không tệ, ít nhất lắm lúc cũng có nở nụ cười.

Mãi cho đến sau khi đến Ngự Hoa Viên, vẻ mặt của Triệu Uyển Nhi mới trở nên nghiêm túc, dù sao cũng sắp gặp Nữ đế.

Mà Hứa Thanh Tiêu vẫn tùy ý trước sau như một.

Mãi đến khi đi vào trong đình viện xem kịch, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Tội thần Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bái một cái với Nữ đế.

“Ái khanh miễn lễ.”

“Ngồi đi.”

Trong đình viện, chung quanh đều là thái giám tỳ nữ, ghế lê hoa mộc, bày hai cái, một cái Nữ đế đã ngồi, còn một ghế, Nữ đế để cho Hứa Thanh Tiêu ngồi.

Ngồi chung chỗ với Nữ đế Đại Ngụy, đây là vinh hạnh cỡ nào, đổi lại là người thường chỉ sợ đã cười như điên rồi, đồng thời cũng sẽ khách khí vài câu, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ bình tĩnh, trực tiếp ngồi xuống, cũng không có khách khí gì.

Chương 346: Xảy Ra Chuyện Lớn, Hứa Thanh Tiêu Muốn Phản Quốc? Nữ Đế Tuyên Hứa Thanh Tiêu Nhập Cung! (4)

“Gần đây Phả La Quốc đưa tới một ít trân quả thượng đẳng, có thể dưỡng khí uẩn thân, ái khanh mấy ngày nay cũng chịu khổ, trẫm, sai người chuẩn bị cho ngươi một ít, lát nữa khi rời cung mang theo đi.”

Theo Hứa Thanh Tiêu vừa mới ngồi xuống, Nữ đế trực tiếp mở miệng, ban cho Hứa Thanh Tiêu một ít trân quả.

“Thần, đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn bình thản mở miệng như trước, ngoài miệng nói cảm tạ, nhưng trên khuôn mặt vẫn vô cùng nghiêm túc.

Nữ đế ở một bên, nhìn qua khóe mắt một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn lên vũ đài trầm mặc không nói.

Thân là đế vương, nàng mời Hứa Thanh Tiêu vào cung, vừa gặp đã ban thưởng trân quả, theo lý mà nói cũng coi như là cho Hứa Thanh Tiêu một bậc thang để xuống, lại không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu vẫn như thế.

Rõ ràng oán khí không nhỏ.

Trong lúc nhất thời, Nữ đế cũng có chút đau đầu, nhưng nàng không nói thêm gì, chỉ là nhìn lên vũ đài.

Lập tức theo tiếng vỗ vỗ tay của Triệu Uyển Nhi, một ít đào kép liền đi lên sân khấu, các loại tiếng tấu nhạc cũng theo đó vang lên.

Trong hí đình.

Hứa Thanh Tiêu rất thản nhiên, ánh mắt dừng lại trên sân khấu, nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ một ít chuyện khác.

Nữ đế đột nhiên tuyên mình vào trong cung.

Là để làm gì?

Ban thưởng cho một ít trân quả? Đánh một gậy rồi cho một viên kẹo?

Dùng khóe mắt liếc nhìn khuôn mặt Nữ đế, dung nhan tuyệt thế có vẻ vô cùng bình tĩnh, hình như không có ý nghĩ này chứ?

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi cảm khái, quả nhiên lòng nữ nhân như mò kim đáy biển, muốn phỏng đoán tâm ý hoàng đế rất khó, muốn phỏng đoán tâm ý nữ hoàng đế càng khó hơn.

Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, xem kịch nghe khúc.

Hứa Thanh Tiêu lười nghĩ nhiều, hướng ánh mắt lên trên vũ đài, nghiêm túc xem.

Chỉ nửa khắc sau đó.

Hứa Thanh Tiêu nhất thời hiểu ra.

Vở kịch trên sân khấu, tên là "Chu Quân Thỉnh Thác", đây là một điển cố, mấy trăm năm trước, có một Chu quốc, Hoàng đế gọi là Chu Quân, ông ta làm việc cứng đầu ngoan cố, vì để cho quốc gia phát triển nhanh chóng, không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng lại có một vị thần tử, lúc nào cũng khuyên can Chu quân, nhưng Chu quân thân là hoàng đế, tất nhiên không nghe ý kiến, thậm chí bãi chức quan, lạnh nhạt với đối phương, mà quốc gia cuối cùng cũng bởi vì tính nóng vội này, từ đó xem nhẹ chỗ căn bản.

Dẫn đến xảy ra một vấn đề lớn, giờ này khắc này, Chu Quân mới thật sự hối hận, muốn mời vị lão thần này trở về, thật sự đã vô cùng hạ thấp cái tôi trong người, khi biết đối phương thích xem kịch, thế cho nên đã tỉ mỉ biên soạn một vở kịch, mong đối phương tha thứ.

Thần tử này hiểu được tâm ý của bệ hạ, cuối cùng hóa giải được hiềm khích trước kia, từ nay về sau quân thần một lòng, cố gắng vì Chu quốc, về sau Chu quốc quả thực càng ngày càng tốt, chỉ là thế hệ sau không giữ được, vẫn bị diệt quốc.

Nhưng điển cố này lại lưu truyền đến nay.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hiểu được.

Hóa ra bệ hạ gọi mình vào đây, là muốn thông qua vở kịch này biểu đạt tâm ý của bản thân.

Làm nửa ngày còn tưởng rằng là cái gì.

Hóa ra là một lời xin lỗi.

Xin lỗi thì xin lỗi, cần gì phải phiền phức như vậy.

Nữ đế này thật sự là ngạo mạn mà.

Trong hí đình, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút thoải mái, ít nhất Nữ đế này cũng có chút lương tâm, biết nhận sai, tuy rằng cách biểu đạt hơi cổ quái, nhưng ít nhất cũng có tâm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không phải là người rộng lượng gì, cách xin lỗi này cũng vô dụng, cho nên một câu hắn cũng không nói, chỉ ngồi nghe thế thôi.

Nữ đế Đại Ngụy nhìn Hứa Thanh Tiêu ngồi ở một bên trầm mặc không nói, trong lòng cũng có chút khác thường.

Theo lý mà nói Hứa Thanh Tiêu hẳn là hiểu được tâm ý của mình chứ?

Sao hắn vẫn còn ngồi thế kia?

Chẳng lẽ là không hiểu?

Không thể như vậy chứ? Hứa Thanh Tiêu học rộng hiểu nhiều, không thể nào nhìn không hiểu cái này.

Trong lòng Nữ đế khó hiểu, nhưng suy nghĩ một chút, cũng không phải không có khả năng, dù sao Hứa Thanh Tiêu mới nhập học khoảng hai tháng, đọc sách quả thật là nhiều nhưng không có nghĩa là cái gì cũng hiểu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nữ đế vẫn mở miệng.

“Ái khanh, thích hí khúc không?”

Nữ đế hỏi, ngữ khí vô cùng ôn hòa.

“Thần, không thích.”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu trả lời rất dứt khoát, hơn nữa có chút lạnh lùng.

Hả…

Một câu nói làm cho Nữ đế thoáng lúng túng, lời vốn đã chuẩn bị, không biết nên nói như thế nào.

Qua một lúc lâu, thấy Hứa Thanh Tiêu vẫn trầm mặc như cũ, Nữ đế lại mở miệng.

“Ái khanh, cho dù công vụ bận rộn, có khi cũng phải nghỉ ngơi một chút, chớ để tổn hại sức khỏe.”

Nữ đế mở miệng, nói một câu.

“Được.”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn tương đối lạnh lùng trả lời một câu.

Lập tức, hô hấp của Nữ đế có chút dồn dập, nhưng rất nhanh liền khống chế được.

Nàng im lặng và nhìn lên vũ đài.

Mà Triệu Uyển Nhi ở một bên lại có chút kinh ngạc, Nữ đế hôm nay hình như….hơi khác lạ.

Lời nói so với ngày thường nhiều hơn không ít, hơn nữa ngữ khí cũng ôn hòa không ít, ngày thường đều tương đối lạnh lùng, đối với ai cũng giống nhau, nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu lại… rất bất thường.

Nàng biết Nữ đế là vì trấn an Hứa Thanh Tiêu, nhưng vẫn có chút… bất thường.

Lại một khắc trôi qua, Nữ đế lại mở miệng.

“Ái Khanh, ngươi học rộng hiểu nhiều, có biết đây là hí khúc gì không?”

Nữ đế vẫn nhịn không được mở miệng, thậm chí lúc này đây hơi mang theo một tia tươi cười, dù sao hôm nay nàng tìm Hứa Thanh Tiêu tới, là hy vọng Hứa Thanh Tiêu hiểu được tâm ý của mình.

Cũng không phải thật sự mời Hứa Thanh Tiêu đến xem kịch.

Về phần lần này mở miệng có chút gượng ép, chính nàng cũng hiểu được, cũng không thể không nói lời nào chứ? Phá đến mức cụt hứng mà về?

Nghe được giọng nói của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Không biết.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, có điều ngữ điệu tốt hơn một chút so với câu nói trước đó, trả lời hai chữ.

Lời này vừa nói, nụ cười của Nữ đế có chút cứng đờ, có điều cũng được, Hứa Thanh Tiêu không biết, nàng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nếu Hứa Thanh Tiêu biết mà còn không trả lời, chẳng phải là oán niệm đối với mình rất sâu rồi sao.

“Kỳ thật trẫm cũng không hiểu lắm, Uyển Nhi, ngươi nói xem, khúc này là khúc gì.”

Nữ đế mở miệng, nàng không thể nào đích thân giải thích cho Hứa Thanh Tiêu, chỉ có thể thông qua tỳ nữ bên cạnh truyền lời.

Lập tức, Uyển Nhi mở miệng, giải thích đơn giản về vở kịch này, có điều có chút mờ ẩn, không thể nói quá trực tiếp, bằng không đây không phải là biến tướng thừa nhận bệ hạ xin lỗi sao?

Khi Uyển Nhi giải thích, khuôn mặt Nữ đế vẫn bình tĩnh như trước, nhưng dư quang khóe mắt vẫn luôn ở trên người Hứa Thanh Tiêu.

Nàng phát hiện, Hứa Thanh Tiêu căn bản không có bất kỳ một tia biến hóa nào.

Điều này có chút kỳ lạ.

Chương 347: Xảy Ra Chuyện Lớn, Hứa Thanh Tiêu Muốn Phản Quốc? Nữ Đế Tuyên Hứa Thanh Tiêu Nhập Cung! (5)

Dựa theo tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, không thể nào không hiểu tâm ý của mình?

Nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ là cố ý muốn làm cho trẫm khó xử?

Nữ đế có rất nhiều ý nghĩ, nhưng hí khúc sắp kết thúc, Hứa Thanh Tiêu vẫn không nói lời nào, toàn bộ quá trình mặt vẫn lạnh lùng.

Cuối cùng, Nữ đế vẫn nhịn không được mở miệng.

"Ái Khanh… hiểu chưa?"

Nữ đế không nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, mà là nhìn lên vũ đài hỏi.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

"Bệ hạ, nếu có chuyện gì thì nói thẳng đi, thần… thật sự không biết."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn biết ý nghĩ của Nữ đế, nhưng hắn giả bộ hồ đồ, cũng không phải muốn nghe xin lỗi, chỉ là làm cho người khó chịu một chút.

Hứa Thanh Tiêu tất nhiên sẽ không nghĩ rằng Nữ đế Đại Ngụy sẽ đi xin lỗi mình, nhưng mình giả ngu cũng không phải không được chứ, để ngươi khó chịu một chút.

Quả thực.

Theo những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói ra.

Nữ đế trầm mặc.

Có gì thì nói thẳng?

Việc này sao có thể nói thẳng?

Cũng không thể nói rằng, trẫm biết sai rồi, ái khanh xin tha thứ cho trẫm…

Lời này Nữ đế nói không nên lời.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Hứa Thanh Tiêu vẫn mặt không chút thay đổi.

Đến cuối cùng, Nữ đế hít sâu một hơi, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện bàn tay xinh đẹp của nàng hơi run rẩy.

“Nếu đã như thế, ái khanh trở về tra điển cố, không có việc gì thì cũng nên nghe hí khúc, chớ để mệt mỏi.”

“Giang sơn Đại Ngụy, vẫn cần loại hiền tài này như ái khanh.”

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, trẫm thấy ái khanh cũng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi, Uyển Nhi, tiễn Hứa ái khanh.”

Nữ đế nói đến đây, tính đứng dậy trở về.

Lời nên nói cũng đã nói hế rồi!

Dù sao chính miệng nói xin lỗi thì! Không! Thể! Nào!

“Đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn thái độ như trước, sau đó đứng dậy rời đi, quả nhiên là một chút mặt mũi cũng không cho.

Nữ đế hơi kinh ngạc.

Nhưng vẫn nhìn theo Hứa Thanh Tiêu rời đi, Triệu Uyển Nhi đi theo phía sau.

Trong thời gian ngắn, Nữ đế lại trở thành người cô đơn.

Đợi Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Nữ đế cũng trở về điện nghỉ ngơi.

Sau nửa nén hương, Nữ đế trở lại trong điện.

Nàng ngồi trên long loan, im lặng.

Trong đầu mãi nghĩ về một điều.

Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có hiểu ý của mình hay không.

Nếu nói không biết, nhưng Triệu Uyển Nhi đã nói trực tiếp như vậy.

Nhưng nếu nói biết, Hứa Thanh Tiêu còn bày ra bộ dáng như vậy, chẳng lẽ thật sự có oán khí lớn với trẫm thế sao?

Chuyện này cũng không đúng lắm.

Chuyện này, quả thật là mình có chút quá đáng.

Nhưng mọi chuyện xảy ra, bản thân mình cũng có nổi khổ tâm, Hứa Thanh Tiêu hẳn là hiểu rõ.

Nhưng vì sao Hứa Thanh Tiêu vẫn như vậy?

Nói đi cũng phải nói lại.

Nữ đế quả thật coi trọng Hứa Thanh Tiêu, An Quốc sách cũng đủ để chứng minh Hứa Thanh Tiêu có tài năng trị vì quốc gia.

Chỉ là An Quốc sách chủ yếu chính là 'Đại Ngụy tiền trang', đặt ở thịnh thế quả thật là thần khí lợi quốc, nhưng đặt ở hiện tại, cũng có chút không ổn thỏa.

Cho nên nàng hy vọng có thể dẫn dắt Hứa Thanh Tiêu cho thật tốt, thay đổi suy nghĩ khác, có điều nàng cần phải sắp đặt trước.

Để Hứa Thanh Tiêu vào Hộ bộ trước, hiểu được vương triều Đại Ngụy cần gì, vương triều Đại Ngụy hiện tại gặp phải vấn đề gì, nếu không, An Quốc sách bây giờ không có tác dụng.

Nhưng bất luận như thế nào, cũng không thể phủ nhận tài hoa và năng lực của Hứa Thanh Tiêu.

Đó là đại tài.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự có khúc mắc với mình, cái này…. không phải là chuyện tốt gì.

Nữ đế trầm mặc.

Mãi đến giờ tý, nàng vẫn khó ngủ.

Trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện này.

Giờ sửu.

Nữ đế thở dài, một mình đi ra ngoài điện tản bộ vài bước.

Cuối cùng Nữ đế lắc đầu, thôi bỏ đi, không nghĩ nhiều nữa, về nghỉ ngơi trước đã, chỉ có thể hy vọng Hứa Thanh Tiêu tự mình suy nghĩ thật kỹ.

Rất nhanh, Nữ đế trở lại trong điện, cũng vào lúc này, Triệu Uyển Nhi đi tới.

“Bệ hạ, đây là Hứa Thanh Tiêu Hứa đại nhân bảo nô tỳ giao cho ngài, những lời mà hắn muốn nói, đều ở trên giấy.”

Triệu Uyển Nhi giao một phong thư cho Nữ đế.

Người kia vừa nghe, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia vui mừng.

Sau đó nhận lấy tờ giấy.

Từ từ mở ra.

Trên tờ giấy, rõ ràng viết hai dòng chữ.

[Bệ hạ, thần kỳ thật.…]

[Thôi bỏ đi, hay là không nói ra thì tốt hơn.]

Trong nháy mắt Nữ đế trầm mặc.

Triệu Uyển Nhi ở một bên không nhìn thấy nội dung trong thư, có chút tò mò nói.

“Bệ hạ, Hứa đại nhân nói gì?”

Nghe được giọng nói của Triệu Uyển Nhi, Nữ đế không trả lời, mà là giấu thư vào trong tay áo, trầm mặc không nói rời đi.

“Bệ hạ, người đi đâu vậy? Nô tỳ đi cùng người.”

Triệu Uyển Nhi ở phía sau mở miệng nói.

“Không, trẫm, muốn yên tĩnh.”

Nữ đế mở miệng, lại một lần nữa đi tản bộ.

Nàng hoàn toàn không thể ngủ được.

Trong đầu đều nghĩ Hứa Thanh Tiêu muốn nói cái gì.

Có gì mà không thể nói thẳng được sao?

Hà tất phải giấu?

Thật sự cho rằng trẫm thích đoán sao?

Nữ đế lúc này đã thực sự bị ủy khuất rồi, nàng kế vị tới nay, chưa từng gặp qua chuyện như thế này.

Cũng chưa bao giờ đoán tâm tư người khác như vậy.

Hứa Thanh Tiêu này!

Không thể thâm giao!

Trong đại điện, Triệu Uyển Nhi kinh ngạc.

Nàng ta chưa từng thấy qua bộ dáng Nữ đế như vậy, giống như có chút… buồn bực.

Hứa Thanh Tiêu này quả nhiên là có bản lĩnh lớn mà.

Mình thật sự có thể thâm giao một phen.

Học đường Thủ Nhân.

Trần Tinh Hà một mực chờ ở cửa, có vẻ có chút lo lắng.

Mãi cho đến khi Hứa Thanh Tiêu trở về, Trần Tinh Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao bệ hạ vô duyên vô cớ triệu Hứa Thanh Tiêu vào trong cung, có trời mới biết là chuyện gì, hôm nay thấy Hứa Thanh Tiêu bình yên vô sự trở về, hắn ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sư huynh, trễ như vậy, sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Hứa Thanh Tiêu đi tới, mang về một vài thứ, là trân quả bệ hạ ban thưởng.

“Sư đệ, bệ hạ tìm ngươi có chuyện gì?”

Trần Tinh Hà hỏi.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là gọi ta đi nghe khúc.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý nói, tâm ý bệ hạ, hắn đã biết, cũng không có ý nghĩ gì lớn, mình làm tốt việc của mình trước rồi nói sau, chuyện khác, sau này lại nói.

“Nghe khúc?”

Trần Tinh Hà có chút nhíu mày, đang yên đang lành mời Hứa Thanh Tiêu đi qua nghe khúc làm gì?

Nhưng hắn không hỏi nhiều, nếu Hứa Thanh Tiêu đã về rồi, vậy thì chắc cũng không phải chuyện lớn gì.

“Được rồi, vậy sư huynh về nghỉ ngơi trước.”

Trần Tinh Hà mở miệng, mà Hứa Thanh Tiêu cũng gật gật đầu.

Sau đó, giờ dần ba khắc.

Hứa Thanh Tiêu một mình ngồi trong đình, bắt đầu vận khí.

Chương 348: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (1)

Vận chuyển ba lần Kim Ô Tôi Thể thuật, trong phút chốc khí huyết trong cơ thể sôi trào, Đại Nhật Thánh Thể càng có xu hướng hoàn mỹ.

Trong cơ thể càng có tiếng nổ vang rất nhỏ.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu lại vận chuyển Thái Âm Ngưng Khí Thuật.

Khí hóa giao long, nhập vào trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu đã ngưng tụ hai Thái Âm khí mạch, chỉ cần lại ngưng tụ con giao long khí mạch thứ ba, cũng như đã cửu phẩm đại viên mãn.

Đến lúc đó chỉ cần một hơi thôi sẽ có thể bước vào bát phẩm.

Thập phẩm dưỡng thân.

Cửu phẩm khí mạch.

Đến bát phẩm chính là đan điền chi cảnh.

Theo một lượng lớn linh khí nhập thể, một hơi vận khí của Hứa Thanh Tiêu, sẽ ngưng tụ Thái Âm khí mạch thứ ba.

Trong phút chốc, nội khí cuồn cuộn lan tràn trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu ngưng khí, một đạo nội khí màu trắng ước chừng hơn mười trượng hiện ra.

Cửu phẩm đại viên mãn, ngưng khí mười thước đã xem như thiên tài vĩ đại, mà Hứa Thanh Tiêu ngưng khí mười trượng, hơn nữa hùng hậu vô cùng, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng võ giả thất phẩm trước đó, đều còn ở giai đoạn bình thường, giống như cao thủ võ lâm, hái lá đả thương người, bay trên mái hiên đi trên vách tường.

Nếu thật sự có được sức mạnh cường đại, cũng là chuyện sau thất phẩm.

Sau thất phẩm, mỗi một phẩm đều là biến hóa về chất, càng về sau càng khủng bố.

Hô!

Phun ra một ngụm trọc khí, Hứa Thanh Tiêu ngưng vận khí, hiện giờ mình đến cửu phẩm đại viên mãn, chỉ cần ngưng tụ khí mạch thứ ba, khai phá đan điền, coi như là bước vào bát phẩm.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu tạm thời không lựa chọn trực tiếp bước vào bát phẩm.

Có hai lý do.

Thứ nhất là không có công pháp tu luyện bát phẩm, thứ hai là muốn vững chắc tu vi trước mắt không thể vội vàng.

Dù sao tốc độ tu hành võ đạo của mình cũng đã rất nhanh.

Hai tháng, từ không nhập phẩm đến cửu phẩm đại viên mãn, nếu trực tiếp đột phá bát phẩm, có vẻ có chút khoa trương.

Ổn định một chút trước cũng không sai.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là không có công pháp tương ứng, cho dù là dị thuật tương ứng cũng không có.

Nhưng cái này còn dễ nói, trong hoàng cung cất giấu rất nhiều công pháp, mình muốn một bản chắc cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Sau khi cửu phẩm đại viên mãn.

Lúc này cũng đã sắp đến giờ Mão.

“Dương Hổ.”

“Đi phủ An Quốc công một chuyến, nói với An Quốc công, ba ngày sau gọi cháu trai của bọn họ đến học đường.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, sai Dương Hổ đi một chuyến.

Lúc trước đến kinh thành đã hứa với chư vị quốc công dạy học cho con cháu bọn họ, chuyện này Hứa Thanh Tiêu không quên.

Chỉ là bệ hạ sắp xếp trọng trách cho mình, Hứa Thanh Tiêu cũng không có tâm tư đi xử lý chuyện này.

Bây giờ đúng lúc bị cấm túc, Hứa Thanh Tiêu cũng không sao cả, đúng lúc dạy dỗ đám quỷ nhỏ này, tránh cho bọn họ lại đi gây họa cho người khác.

“Tuân mệnh.”

Dương Hổ sau khi nhận lệnh, trực tiếp đi ra ngoài học đường.

Cũng vào lúc này, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện bên ngoài học đường.

Là Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh.

Nhìn Trương Tĩnh cách đó không xa, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, chậm rãi đi tới.

“Thuộc hạ Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Trương thượng thư.”

Hứa Thanh Tiêu đi tới, có vẻ vô cùng khách khí nói.

Tuy nói mình bị cách chức chủ sự Hình bộ, nhưng giữ lại chức quan, tính ra vẫn là người của Hình bộ.

“Đừng khách khí, lão phu vẫn thích ngươi thẳng thắn như trước.”

Trương Tĩnh mở miệng, có chút tùy ý nói.

“Thượng thư đại nhân, ngài đây là làm khó thuộc hạ rồi, thuộc hạ vẫn luôn thẳng thắn mà.”

Hứa Thanh Tiêu vẻ mặt vô tội nói.

“Còn giả vờ?”

Trương Tĩnh có chút tức giận.

“Được rồi, lão Trương, vào đây, ngồi đi.”

Nếu Trương Tĩnh đã nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng hết cách, trực tiếp mời ngồi.

“Tiểu tử ngươi…”

Trương Tĩnh vừa nghe, có chút choáng ngợp, muốn ngươi thẳng thắn, là nói bảo ngươi đừng cung kính như vậy, không

phải để cho ngươi tùy ý như vậy.

Nhưng cũng không quan trọng.

Sau khi ngồi xuống, Trương Tĩnh mở miệng.

“Ta xin nhận ân tình của ngươi, phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Trương Tĩnh trực tiếp mở miệng nói, ông ta cũng rất trực tiếp.

Ngày đó sau khi ông ta hôn mê, chuyện gì cũng không biết, chờ sau khi tỉnh lại, Hứa Thanh Tiêu đã bị nhốt, sau đó ông ta viết tấu chương một đêm, nhưng vừa viết xong bệ hạ lại thả Hứa Thanh Tiêu.

Vốn định ngày hôm qua sẽ tới tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến, nhưng không nghĩ tới bệ hạ lại truyền Hứa Thanh Tiêu vào cung.

Cho nên hôm nay ông ta cố ý đến sớm để cảm tạ Hứa Thanh Tiêu.

“Lão Trương, khách khí, khách khí, đều là người cùng một bộ cả, chuyện này có là gì, đừng thấy ta hiện tại phải đến Hộ bộ, không chừng đến lúc đó lại phải đến Hình bộ, đến lúc đó phải nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, nói chuyện cũng vô cùng cà rỡn.

“Chiếu cố cái rắm.”

“Tính tình như ngươi, đi bộ nào thì bộ đó gặp nạn, hiện tại toàn bộ Hộ bộ từ trên xuống dưới lo lắng đề phòng, mấy thị lang trên dưới nghiêm lệnh, mặc kệ ngươi muốn điều tra cái gì, nhất định phải đưa cho ngươi nhanh nhất.”

“Ở trong mắt người ta, ngươi chính là tai tinh.”

Trương Tĩnh có chút tức giận nói.

“Lão Trương, việc này không trách được ta, ta làm việc nghiêm cẩn, hơn nữa chưa bao giờ trở mặt trước, đều là bọn họ ép ta.”

“Chuyện của Hình bộ, ngài phải càng rõ mới đúng chứ.”

Hứa Thanh Tiêu vẻ mặt vô tội nói.

Trương Tĩnh: "…"

"Được rồi, không nói chuyện này với ngươi nữa, dù sao ân tình này ta nhớ kỹ, trên dưới Hình bộ cũng đều ghi nhớ, bọn họ nói chờ ngươi kết thúc cấm túc, đi Đằng Vân Lâu đặt mấy bàn để cảm tạ."

Trương Tĩnh nói.

"Quá khách khí rồi, để ta đặt mấy bàn yến tiệc đi, chuyện Hình bộ lần trước, quả thực cũng phải đặt mấy bàn yến tiệc để thỉnh tội."

Hứa Thanh Tiêu vừa nghe lời này, lập tức lắc đầu, chuyện đại náo Hình bộ lần trước, nói thật, mình quả thực có chút xúc động, tuy rằng có lý do, nhưng cũng đã làm lớn chuyện ra, mục đích là vì lập uy.

Hiện giờ trải qua lần nguy nan này, mọi người có cùng cừu địch căm hận, coi như là hóa giải ân oán, đích thân đặt mấy bàn yến tiệc để thỉnh tội cũng rất bình thường.

"Ừm, cũng được."

Trương Tĩnh gật gật đầu, ông ta không cưỡng cầu gì, có điều cuối cùng, Trương Tĩnh bắt đầu nói chính sự.

"Thủ nhân, kỳ thật lần này ngươi, chuyện gì cũng làm đúng, có điều vẫn có chút nóng vội."

"Có điều, tính tình ngươi chính là như thế, ta cũng không tiện khuyên ngươi cái gì, nhưng ngươi nhất định phải nhớ kỹ, sau này làm việc, nhất định phải suy nghĩ kỹ."

"Lúc này đây, rõ ràng có rất nhiều chỗ không thích hợp, chuyện trên triều đình, cũng tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài thoạt nhìn, nhất thời ta cũng không nói rõ ràng được."

"Nhưng sau này ngươi làm việc, nhất định phải nhớ kỹ, suy nghĩ rõ ràng, suy nghĩ thấu đáo, rồi mới làm."

Chương 349: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (2)

“Hiện giờ ngươi đi Hộ bộ, ta có thể trực tiếp nói cho ngươi biết, nước của Hộ bộ còn sâu hơn so với Hình bộ, bệ hạ cũng muốn nhúng tay vào Hộ bộ, nhưng bất luận nhúng tay như thế nào, đều không thể biết rõ ràng tình hình của Hộ bộ.”

Ngay từ đầu ta cho rằng bệ hạ là vì vụ án cứu trợ thiên tai của phủ Bình Khâu, nhưng hiện tại ta phát hiện, ý đồ của bệ hạ, tuyệt đối không đơn giản như vậy.”

“Nàng muốn ngươi khuấy đảo nước của Hộ bộ.”

Trương Tĩnh thấp giọng mở miệng, những lời này ông ta vốn không cần nói, nhưng nợ ân tình của Hứa Thanh Tiêu, cho nên ông ta vẫn quyết định nói một chút, khuyên Hứa Thanh Tiêu nhất định phải thật cẩn thận.

“Thủ nhân hiểu rõ, đa tạ Trương thượng thư nhắc nhở.”

Sắc mặc của Hứa Thanh Tiêu cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, thu liễm nét tùy ý.

Trên thực tế khi ở trong tù, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ đến điểm này.

Chính mình đại náo Hình bộ, để giải oan cho Chu Nam, nhưng cũng vì phát tiết, phạt trượng hình thị lang, đây là chuyện lớn, nhưng bệ hạ chỉ để cho mình điều tra vụ cứu trợ thiên tai ở phủ Bình Khâu.

Ngay từ đầu Hứa Thanh Tiêu cũng cảm thấy, đây là mưu kế của bệ hạ, để cho mình kiên trì tiếp nhận vụ án này, mục đích là vì cướp lấy binh phù.

Nhưng hiện tại cẩn thận nghĩ lại, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, dù sao thời điểm mình trượng hình viên ngoại lang thì đã có thể ra tay ngăn cản.

Nhưng hết lần này tới lần khác đợi đến khi mình muốn trượng hình thượng thư, mới ra tay ngăn lại.

Mục đích làm như vậy, không phải là để cho mình phát tiết xong, mà là khiêu khích Lục bộ.

Khiến cho mình trở thành người lập ra 'Vô pháp vô thiên' này.

Cũng chính như thế, bệ hạ lại đưa mình vào trong Hộ bộ, ít nhất Hộ bộ cũng không dám tìm mình gây phiền phức, gây khó dễ cho mình? Vậy không phải là tự tìm cái khổ sao?

Đây mới là mưu tính của bệ hạ.

Hiện giờ Trương Tĩnh Trương đại nhân vừa nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu càng thêm chắc chắn.

Nữ đế thật thông minh, người có thể trở thành hoàng đế, không có ai là người bình thường.

Chuyện xảy ra hôm qua, Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy cái gì, dù sao Nữ đế cũng là người, có chút tâm tình cá nhân rất bình thường, nhưng trên đại cục Nữ đế sẽ không để xảy ra một chút sai lầm nào.

Có hoàng đế như vậy, kỳ thật đối với quốc gia mà nói là một chuyện tốt, ít nhất bất cứ chuyện gì cũng có mục đích, nhất cử nhất động đều là vì quốc gia, mà không phải cá nhân.

"Ngươi hiểu rõ là tốt rồi, nếu cần Hình bộ hỗ trợ thì trực tiếp đến Hình bộ là được rồi, từ tiên đế bắc phạt, Hộ bộ vẫn luôn có chút cổ quái, ta và Cố Ngôn đại nhân mặc dù là người của Đông Minh hội, nhưng Hình bộ là Hình bộ, Hộ bộ lại là Hộ bộ."

"Chỉ cần là vì Đại Ngụy, mọi chuyện ta sẽ không nói gì, nhưng nếu có người có tư tâm, nên điều tra như thế nào, thì điều tra như thế ấy."

Lúc Trương Tĩnh nói đến đây, cũng không nói gì nữa.

Bởi vì có rất nhiều chuyện, ông ta cũng chỉ là biết một chút, phải cần Hứa Thanh Tiêu tự mình đi điều tra.

Có điều ý tứ trong những lời mà Trương Tĩnh Trương thượng Thư nói cũng rất đơn giản.

Ông ta là Thượng thư của Hình bộ, là triều thần, có thể phấn đấu hết đời vì Đại Ngụy, đảng phái hay không đảng phái, đây là vấn đề triều thế, liên quan đến căn cơ quốc gia, ông ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Có những lời này Trương thượng thư, Thanh Tiêu cũng an tâm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, bái Trương Tĩnh một cái.

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, tháng này an ổn ở chỗ này, chờ cấm túc kết thúc, không có việc gì thì đến Hình bộ ngồi chơi, điều tra vụ án, đừng chỉ biết lười biếng.”

Nói tới đây, Trương Tĩnh không còn gì để nói, trực tiếp đứng dậy rời đi, ông ta còn có việc nên đi trước.

“Lão Trương, đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu hô một tiếng.

Trương Tĩnh ngẩn người một chút, cuối cùng cũng không nói gì, rời đi.

Sau khi người này đi, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Dương Báo, cầm thủ lệnh của ta, đi Hộ bộ một chuyến, kêu bọn họ chuẩn bị chi tiết tất cả hồ sơ thuế trong ba mươi năm qua.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Nếu tháng này bị cấm túc, vậy thì ngoan ngoãn ngồi ở nhà chuẩn bị bài tập trước rồi nói sau.

Một khắc sau.

Dương Báo trở về, có điều là tay không trở về.

“Thế nào? Họ không đưa à?”

Hứa Thanh Tiêu vừa nấu trà vừa hỏi.

“Không phải không đưa, là quá nhiều, đại nhân, ta phải gọi mấy người đến giúp.”

Dương Báo vẻ mặt buồn bã nói.

Không phải người ta không đưa, mà là đưa nhiều lắm, hắn cần phải gọi người đi qua đó lấy.

"Ừ…"

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào nữa.

Không bao lâu sau, Dương Báo gọi thêm bốn người Triệu Đại Triệu Nhị và Lý Kiện Lý Khang đến Hộ bộ.

Đi đi về về, hết rương này đến rương khác chuyển tới, ước chừng hơn bốn mươi cái rương lớn, bên trong là hồ sơ thuế ba mươi năm qua của Hộ bộ.

Rõ ràng Hộ bộ rất thông minh, không dám gây khó dễ với mình, nhưng vẫn có thể gây rắc rối cho mình.

Muốn tra thuế đúng không? Cung cấp cho ngươi tất cả, để ngươi từ từ mà kiểm tra.

Hơn bốn mươi cái rương lớn, ngươi đương nhiên phải nghiêm túc đọc, cũng phải cần một khoảng thời gian dài, đây là thủ đoạn nhỏ của Hộ bộ, so với Hình bộ thì khôn khéo hơn nhiều.

Không thể không nói, Hộ bộ này quả thực thông minh.

Theo lý mà nói cho ít bảng tổng kết là được, nhưng đối phương vận chuyển nhiều tư liệu như vậy, rõ ràng chính là muốn mình an tĩnh một hồi.

Uống một ngụm trà.

Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm để ý thủ đoạn này của Hộ bộ, đứng dậy tìm hồ sơ năm ngoái, bắt đầu nghiêm túc tra xem.

Hứa Thanh Tiêu xem hồ sơ rất nhanh, hắn không phải hạch toán, mà là muốn hiểu rõ tình hình hiện tại của Hộ bộ là gì, tình hình hiện tại của Đại Ngụy lại là gì.

Bốn mươi cái rương, bên trong có hơn hai ngàn hồ sơ, Hứa Thanh Tiêu duy trì tốc độ một canh giờ xem một trăm hồ sơ.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu vừa xem, vừa bắt đầu liệt kê bảng số liệu.

Hộ bộ không cho mình bảng tổng kết, vậy mình hoàn toàn có thể tính ra mà, dùng số Ả Rập, lại vận dụng phương thức tính toán cơ bản nhất, nói trực tiếp chính là làm bảng biểu tài chính.

Thu vào, chi ra, tổng hợp.

Bất cứ thứ gì thoạt nhìn rậm rạp cực kỳ phức tạp, chỉ cần liệt kê bảng số liệu, lại cộng trừ một chút, là có thể đưa ra đáp án cuối cùng, nếu tính ra kết quả không nhất quán, vậy thì tính lại một lần nữa, nếu như còn không nhất quán, đó chính là có mèo vờn chuột.

Cho nên thủ đoạn của Hộ bộ vẫn là trò trẻ con thôi.

Trong khi đó.

Hộ bộ Kinh Đô.

Trong thư phòng.

Cố Ngôn lẳng lặng nghe thủ hạ báo cáo, bên cạnh có Tả Hữu thị lang đang ngồi.

“Đại nhân, thuộc hạ đã đem tất cả hồ sơ đưa cho Hứa Thanh Tiêu, tổng cộng hai ngàn bốn trăm hồ sơ.”

“Có điều hồ sơ tổng kết vẫn chưa đưa ra, trước mắt cũng đang trong hạch toán.”

Chương 350: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (3)

Quan viên Hộ bộ mở miệng, Cố Ngôn không nói gì, Tả thị lang mở miệng trước.

“Hứa Thanh Tiêu này còn chưa tới Hộ bộ, đã cần xem hồ sơ tư liệu trong ba mươi năm, quả nhiên là khẩu vị thật lớn.”

“Chúng ta đưa hơn hai ngàn hồ sơ cho hắn, làm cho hắn đau đầu.”

Tả thị lang nói như vậy.

“Ừm, cũng không phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu này, chỉ là hắn mặc dù có bản lĩnh điều tra án, nhưng Hộ bộ là tài chính thuế ngân, đâu có tùy tiện sắp xếp cá nhân là có thể nhập chức?”

“Bệ hạ cũng quá gấp gáp rồi, lại bảo Hứa Thanh Tiêu đến Hộ bộ.”

Hữu thị lang gật đầu.

Mà Cố Ngôn lại chậm rãi nói: “Mặc kệ hắn như thế nào, hắn cần cái gì thì cho hắn cái đó, ngoại trừ hồ sơ tổng kết của Hộ bộ ra, như vậy cũng rất tốt, để cho hắn yên tĩnh một hồi, hơn hai ngàn hồ sơ này, nếu xem cũng cần mười mấy ngày thời gian, nếu thật sự muốn tính ra kết quả, ít nhất cần hai ba tháng.”

“Hắn có thể yên tĩnh hai ba tháng, đối với Hộ bộ mà nói, đối với triều đình mà nói, đối với Đại Ngụy mà nói, đã là một chuyện tốt.”

Cố Ngôn lên tiếng, y cũng không phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, đơn giản chỉ là để cho Hứa Thanh Tiêu yên tĩnh một chút, cũng không thể nào cứ gây chuyện chứ?

Hơn nữa hiện tại tới Hộ bộ, thân là một trong ba thủ lĩnh của Đông Minh Hội, y sẽ gây ầm ĩ với Hứa Thanh Tiêu sao?

Câu trả lời rõ ràng là không.

Cho nên y dùng cách này, không cho Hứa Thanh Tiêu có cơ hội thừa cơ, trận giáo huấn ở Hình bộ, mọi người đã rất để ý tới rồi.

"Được rồi, nên làm cái gì thì làm đi."

Nói đến đây, Cố Ngôn cũng không suy nghĩ nhiều, làm chuyện của mình.

Và như thế.

Hai ngày sau.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu đã đọc xong bộ hồ sơ cuối cùng.

Trước mặt bày một xấp giấy trắng thật dày, đây là kết quả mà hắn thống kê ra.

Công trình lớn như vậy, cả Hộ bộ phải cần hạch toán ít nhất mười ngày, nhưng Hứa Thanh Tiêu một mình hai ngày đã hoàn thành, đây chính là sức hấp dẫn của toán học.

Chỉ khi kết quả xuất hiện.

Lông mày của Hứa Thanh Tiêu cũng nhíu lại rất chặt.

Tài chính trong ba mươi năm qua, Hứa Thanh Tiêu đã tính toán rõ ràng.

Đồng thời cũng biết, Đại Ngụy hiện giờ rốt cuộc đối mặt với nguy cơ gì.

Ba mươi năm trước, Võ Đế lần thứ ba bắc phạt, lúc đó tổng doanh thu của Đại Ngụy là chín mươi tỷ lượng bạc.

Mà cho đến bây giờ, ba mươi năm sau, thuế hàng năm của Đại Ngụy hiện nay là một tỷ bốn mươi tám triệu sáu trăm bốn mươi tám ngàn ba trăm năm năm lượng hai chỉ mười sáu văn tiền.

Nhưng bây giờ chi tiêu cơ bản của Đại Ngụy trong một năm, cũng đã đạt tới chín mươi tỷ tám triệu lượng bạc.

Nói cách khác quốc khố của vương triều Đại Ngụy, năm ngoái vào sổ hơn sáu triệu lượng.

Nhưng sở dĩ còn dư, không phải Đại Ngụy hiện tại cũng không tệ lắm, mà là từ cuối thời Võ đế, vuột mất đi rất nhiều sự phát triển quốc gia.

Phát triển sinh kế của người dân, phát triển cơ sở hạ tầng, phát triển quân sự và thậm chí cả phát triển giáo dục.

Nhưng ngay cả khi vuột mất nhiều phát triển như vậy, vương triều Đại Ngụy vẫn phải đối mặt với nguy cơ thâm hụt.

Thậm chí, rất có khả năng sụp đổ kinh tế.

Một khi kinh tế sụp đổ, kho bạc không có tiền, vấn đề trực tiếp nhất chính là có tai ương cứu trợ không được, vô số dân chúng chết đói, muốn thi triển kế hoạch lợi quốc, không có tiền chỉ có thể nhịn, quân đội không phát ra được quân lương, quan viên thu nhập thấp.

Vận tải quốc gia trực tiếp suy giảm, đất nước sẽ không thể tiếp tục phát triển lên được.

Đây là vấn đề lớn nhất, cho nên sau khi Nữ đế nhậm chức, trước tiên chính là cắt giảm tiền lương của quan viên, điều chỉnh đến mức thấp nhất.

Điều này có hiệu quả nhất định, nhưng tuyệt đối không thể kéo dài, dưới áp lực cực độ, sẽ làm cho quan viên điên cuồng tham ô, đến lúc đó khổ vẫn là dân chúng.

Vì vậy, muốn giải quyết rắc rối này, cách trực tiếp và đơn giản nhất là.

In tiền.

Đồng tiền thông hành phổ biến nhất của Đại Ngụy cũng không phải là loại vàng bạc, thứ này ngoại trừ gia đình phú quý có thể có ra, tiền tệ lưu thông thông thường là ‘tiền đồng’ và ‘tiền giấy’.

Dựa theo tuyến 1234 để phân chia, thành thị cấp 1 và cấp 2 Đại Ngụy dùng tiền giấy tương đối nhiều, thành thị cấp 3, cấp 4 dùng tiền đồng tương đối nhiều.

Việc in tiền đồng rắc rối hơn, mà in tiền giấy thì rất đơn giản.

Một khi quốc khố thật sự đối mặt với số âm, như vậy Đại Ngụy chỉ sợ sẽ phải in thêm tiền giấy trước.

Kể từ đó, những điều khủng khiếp nhất sẽ đến.

[Lạm phát]

Đây cũng không phải chuyện nhỏ, một khi xảy ra, toàn bộ Đại Ngụy sẽ trực tiếp xong đời, thần tiên tới cũng không cứu được.

Lạm phát khủng bố nhất chính là dân tâm đại loạn, đến lúc đó dân chúng điên cuồng tranh mua lương thực, dẫn đến khủng hoảng lương thực, tiền không còn là tiền nữa, dưới phản ứng dây chuyền, chính là điên cuồng mất giá, tín dụng vương triều trực tiếp giảm mạnh.

Lúc này, phiên vương nào đó trực tiếp nói một câu, những thứ này đều là lỗi của Nữ đế Đại Ngụy, các huynh đệ, đao trong tay, đi theo ta, lật đổ vương triều thối nát này, một lần nữa tạo ra thế giới mới tốt đẹp.

Một khi như thế, dân chúng cho dù không muốn phản cũng phải phản.

Khi đó, máu thật sự sẽ chảy thành sông.

So với bắc phạt còn khủng bố hơn.

Hứa Thanh Tiêu nuốt nước miếng.

Chiến tranh kinh tế còn khủng bố gấp trăm lần so với đánh giặc, mục đích của chiến tranh là gì? Cũng là vì lợi ích.

Mà kinh tế một khi sụp đổ, cho dù đương thời xuất hiện một thánh nhân cũng vô dụng, dù sao thánh nhân có thể làm cho dân chúng thiên hạ ăn no sao?

Đọc sách uống gió Tây Bắc mà sống?

Hứa Thanh Tiêu không xem thì không biết, vừa xem qua thì cả người đều có chút trầm mặc.

Nếu như nói, mình không xem tình hình tài chính của Hộ bộ, Hứa Thanh Tiêu cho rằng vấn đề của Đại Ngụy, đơn giản chỉ

là thiếu năng suất một chút, phiên vương các nơi rục rịch, Nữ đế đăng cơ thanh danh không tốt lắm.

Cũng chỉ có nhiêu đó.

Nhưng hôm nay vừa nhìn, Hứa Thanh Tiêu mới có thể hiểu được, Nữ đế vì sao cần binh phù.

Bởi vì…. Đại Ngụy có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Một vương triều ba tỷ dân có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhìn hồ sơ trên bàn trà, Hứa Thanh Tiêu lâm vào trạng thái trầm mặc.

Đây là quốc khố tồn dư hiện tại của Đại Ngụy.

Một trăm bốn mươi ba triệu sáu trăm bảy mươi lượng bạc trắng.

Số tiền này, căn bản không thể lưu động, nếu có thiên tai nhân họa nào đó ập đến, chỉ có từng đó tiền lượng, nếu như gặp phải loại chuyện như phủ Bình Khâu, năm mươi ba mươi triệu lượng cũng không chắc có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng thiên tai nhân họa năm nào cũng sẽ có, vận khí tốt một chút, mười năm hai mươi năm không xảy ra một chuyện lớn.

Chương 351: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (4)

Nếu gặp vận rủi, năm nay có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà đây chỉ là vấn đề cứu trợ thiên tai, còn sự phát triển của đất nước thì sao?

Cũng không thể nào cứ thật cẩn thận, thắp hương cầu phúc, hy vọng không có thiên tai nhân họa gì? Và sau đó ngồi ở nhà chờ chết?

Phải biết rằng, một quốc gia thực sự mạnh mẽ thì phải tiến bộ qua mỗi năm.

Nhưng Đại Ngụy là mỗi năm mỗi lùi lại.

Năm ngoái kho bạc vào sổ chưa đến sáu triệu lượng bạc, không chừng năm nay chỉ còn năm triệu, ngày mai bốn triệu.

Đại Ngụy!

Không thể chịu đựng được nữa!

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, trong đầu không khỏi vang vọng lời Trương Tĩnh Trương Thượng thư nói.

Nước của Hộ bộ tương đối sâu.

Mẹ nó đây mà nói là nước tương đối sâu?

Đây là biển!

Sâu không thấy đáy!

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu thật sự có một loại cảm giác bất lực.

Hắn biết Đại Ngụy hiện tại đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, nhưng không biết vấn đề của Đại Ngụy lại kinh khủng như thế.

Đây cũng không phải là sức lực của một người có thể giải quyết.

Đây là vấn đề cần từ trên xuống dưới của Đại Ngụy, tất cả thần tử đồng tâm hiệp lực mới có thể giải quyết.

Nếu không, một khi bộc phát, đó chính là tai họa lớn.

Vô số dân chúng đều sẽ chết oan uổng.

Giang sơn sáu trăm năm của Đại Ngụy rất có khả năng chấm dứt.

Nhưng… làm thế nào để giải quyết nó!

Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ra cách nào.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu vì sao mình viết ra An Quốc sách, bệ hạ cũng không triệu kiến mình trước, cũng không cho mình cái loại đãi ngộ vô cùng được coi trọng này.

Bởi vì!

An Quốc sách, vô cùng bất lợi.

Tiền trang Đại Ngụy là được thành lập dưới tình huống quốc gia phát triển vô cùng tốt, dân chúng có thể ăn no, trong tay còn có một chút tiền dư, mới là thần khí lợi quốc.

Nhưng dân chúng bây giờ, không nói mức ăn không no, nhưng tối thiểu miếng ăn sẽ không quá tốt.

Thậm chí hàng năm càng ngày càng kém, cứ như vậy còn trông cậy vào dân chúng tiết kiệm tiền bỏ vào trong tiền trang sao?

Điều này quả thật là không hợp lý.

“Dương Báo!”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng.

“Có thuộc hạ!”

Dương Báo lập tức chạy tới.

“Đi Hộ bộ, kêu người của Hộ bộ lấy toàn bộ hồ sơ thu chi trong gần mười năm qua mang đến.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, muốn giải quyết, phải triệt để hiểu rõ tất cả mọi thứ, bất kỳ chi tiết nào cũng phải hiểu rõ.

“Rõ.”

Dương Báo lập tức tuân mệnh, đi về phía Hộ bộ, bất quá lần này hắn đã thông minh hơn rồi, trực tiếp dẫn người đi qua.

Một canh giờ sau.

Dương Báo trở về, mang theo một hàng xe, nội dung chi tiêu của Hộ bộ càng nhiều hơn, hơn trăm cái rương, đây là gần mười năm.

Dân chúng trên đường đều kinh ngạc, sự tình cũng truyền đến tai Lục bộ cùng rất nhiều quyền quý.

Một hơi muốn nhiều hồ sơ như vậy, người thường chỉ nhìn cũng phải xem mấy tháng, Hứa Thanh Tiêu muốn đọc hiểu ít chắc cũng một năm chứ?

Nhất là Hộ bộ, sau khi đưa mắt nhìn Dương Báo đi, lại càng phát ra tiếng cười, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không biết trời cao đất dày.

Hộ bộ không phải là Hình bộ.

Hình bộ điều tra vụ án, nhân chứng vật chứng, đi điều tra một chút là được.

Mà Hộ bộ là thuế, có liên quan đến số liệu, thu nhập bao nhiêu, chi tiêu bao nhiêu, thuế bao nhiêu, mấy thứ này thật sự phải tính ra, không biết mất bao lâu.

Không ít quan viên Hộ bộ thậm chí còn cá cược, Hứa Thanh Tiêu chỉnh lý xong những hồ sơ này mất bao lâu, trước mắt ủng hộ cao nhất là nửa năm.

Mà đối với các bộ môn khác mà nói, như vậy cũng tốt, ít nhất Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng có thể yên tĩnh hơn nửa năm.

Nhưng mà đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, hơn trăm cái rương không tính là gì, ngược lại càng nhiều càng tốt, hắn muốn xem từng khoản một, điều tra từng khoản một, như vậy mới có thể càng thêm hiểu rõ tình hình của Hộ bộ, tình hình của Đại Ngụy.

Hơn trăm cái rương, sáu ngàn hồ sơ, Hứa Thanh Tiêu không dám xem quá nhanh, cần phải nghiêm túc xem, hơn nữa dùng biểu mẫu thống kê.

Thời gian ít nhất mười lăm ngày cũng coi như không tệ.

Và như thế, ngày hôm sau.

Một đám quỷ nhỏ xuất hiện ở trong học đường, Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý, trực tiếp để đám quỷ nhỏ này đi cày ruộng trước.

Đúng vậy, là đi cày ruộng.

Hứa Thanh Tiêu lười dạy bọn họ học chữ, học đường có một mảnh đất dùng để trồng hoa cỏ, cũng gần bằng một mẫu đất lớn, vừa đủ để cho đám quỷ nhỏ này cày ruộng.

Ý tứ cũng rất đơn giản, để cho bọn họ chịu khổ trước, sau đó mới từ từ dạy, khi nào làm tốt việc cày ruộng, khi đó mới dạy những điều chân chính.

Có điều cả một đám quỷ nhỏ này chơi rất vui vẻ, lăn lộn trong bùn đất, cũng không thấy phản cảm gì.

Mà trong phòng, Hứa Thanh Tiêu ngày đêm đọc sách.

Mười lăm ngày sau.

Sáu ngàn hồ sơ, Hứa Thanh Tiêu đã đọc xong toàn bộ, hơn nữa còn liệt kê tất cả số liệu tổng hợp, thậm chí còn vẽ một bản đồ xu hướng tương lai.

Mà khi Hứa Thanh Tiêu đọc xong sáu ngàn hồ sơ này, cuối cùng cũng hiểu được tiền của quốc khố Đại Ngụy đã đi đâu.

Bốn phần là thu nhập của quan viên, quan viên tầng dưới cùng cực kỳ khổng lồ, cho dù một người một tháng một lượng bạc, một năm cũng là mười hai lượng, quan viên Đại Ngụy trước mắt có ba trăm bảy mươi vạn người, thời kỳ đỉnh phong cao tới hơn bảy trăm vạn.

Cho nên mỗi năm thu nhập vừa lên, đầu tiên có bốn phần là phải xuất ra để phát cho các quan viên.

Ba phần là quân hưởng, thời điểm không có chiến tranh, quân hưởng cũng không nhiều lắm, dù sao bổng lộc của quân binh cũng không nhiều lắm, chủ yếu vẫn là ở chỗ ăn ở và các loại chi phí lớn.

Nhưng một khi có đánh trận, một triệu lượng bạc cũng không đủ dùng nửa năm, chỉ riêng lương hưu ngươi cũng không biết tiêu như thế nào.

Một nửa còn lại, được sử dụng để cứu trợ thiên tai và các loại chi phí.

Một nửa cuối cùng, một phần trong đó là chi phí tạp sự, bảo trì quốc gia, ví dụ như một huyện nha nào đó cần tu bổ, ví dụ như quan viên muốn đi công vụ, bao gồm một ít ngoại sứ tới, ngươi phải ban thưởng chứ? Có người đã làm một điều gì đó tốt, cần phải được ban thưởng chứ?

Và một nửa, được sử dụng để phát triển đất nước.

Đây là chi phí hiện tại của Đại Ngụy.

Quả thực là… nghèo đến rớt mồng tơi.

Một nửa quốc khố được sử dụng để phát triển đất nước? Đất nước này có thịnh vượng không?

Và điều đáng sợ nhất là gì?

Là Hứa Thanh Tiêu sau khi đọc xong nhiều hồ sơ này, rút ra một kết luận.

Số tiền này một khoản cũng không thể tiết kiệm được, thu nhập của quan viên không thể giảm nữa, quân hưởng có thể động vào một chút, nhưng mình không dám động, điều này liên quan đến lợi ích trên dưới của quan võ.

Chương 352: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (5)

Một nửa số tiền cứu trợ thiên tai cũng không thể động vào, đây là ứng phó cho tình huống bất ngờ.

Chi phí tạp sự cũng không tiết kiệm được, bởi vì chuyện lớn nhỏ nhiều, cũng không có khả năng nha môn hư rồi ngươi lại không cho tu sửa chứ?

Mà nửa dùng để phát triển quốc gia, càng không có khả năng động đến.

Vốn dĩ quốc gia cũng đã không phát triển được, còn động vào ngân lượng này?

Cho nên suy cho cùng chỉ là một câu nói.

Có muốn tiết kiệm cũng không thể tiết kiệm được rồi.

Chỉ có thể kiếm tiền.

Thậm chí tiết kiệm tiền ngược lại là đẩy nhanh sự suy tàn của vương triều.

Muốn giải quyết phiền phức hiện tại của Đại Ngụy.

Chỉ có một từ.

Khó!

Nhưng dù khó khăn đến đâu, Hứa Thanh Tiêu cũng không có cách nào, chỉ có thể kiên trì bắt đầu xây dựng kế hoạch.

“Nữ đế ơi Nữ đế, nếu ta giải quyết được chuyện này, người không phong ta làm vương, thì người đừng trách ta thật sự phản quốc nha.”

Hứa Thanh Tiêu trong lòng lẩm bẩm.

Phiền phức lớn này, đổi lại là bất kỳ một người nào, chỉ sợ sẽ trực tiếp bỏ chạy.

Hứa Thanh Tiêu ngay từ đầu cũng dâng lên cảm giác bất lực, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm tính.

Vấn đề không quan trọng.

Chủ yếu là có lợi ích như thế nào.

Nếu như mình giải quyết vấn đề lớn này, Nữ đế như thế nào cũng phải phong cho mình một cái vương vị chứ?

Việc này một chút cũng không nói giỡn được, dường như cũng không thua thiệt gì, phương bắc man di giết đến kinh thành, một mình mình đơn thương độc mã, tiêu diệt ngàn vạn man di, giết đến hang ổ người ta.

Không phong vương thì sẽ không xong đâu.

Giấy trắng xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu chấm một chút mực, sau đó bắt đầu viết chữ trên giấy trắng.

Tài chính của Đại Ngụy hoàn toàn là dị dạng, dưới tình huống không thể tiết kiệm tiền, cũng chỉ có thể kiếm tiền.

Vì vậy, làm thế nào để kiếm tiền là một vấn đề.

[Thứ nhất: Tăng năng suất cơ bản]

Điều này là không thể nghi ngờ, đất nước giàu có hoặc không giàu có, nhìn vào tầng lớp dưới cùng và tầng lớp trung lưu, năng suất cơ bản, sẽ sinh ra rất nhiều tầng lớp trung lưu, sau đó đất nước có thể dần dần giàu có.

Mà hiện tại tất cả mọi người đều là tầng lớp dưới chót, thậm chí đều là tầng ngầm, nói cái gì mà giàu có hay không giàu có.

Nếu ngươi muốn tăng năng suất cơ bản, có ba cách có thể giải quyết được.

[Hạt giống], [Guồng nước], [Phân bón]

Hạt giống rất đơn giản, tương tự như các loại khoai tây khoai lang này, trước tiên ăn no bụng rồi nói sau, ăn có ngon hay không cũng không sao, ít nhất là không thể đói.

Guồng nước trước mắt đã được thi hành, chỉ cần hiệu quả vừa ra, trực tiếp trình lên bệ hạ, sau đó cả nước xây dựng, nhất

định phải tranh thủ mỗi một chỗ ruộng tốt đều có công trình guồng nước, ruộng nhà nào cũng có thể được uống nước.

Vừa giải quyết được tranh đấu của dân chúng, vừa có thể ổn định sản xuất lương thực, không đến mức đất đai bỏ hoang.

Phân bón, thứ này là thứ tương đối tiên tiến, Hứa Thanh Tiêu hiểu một chút phân bón hóa học, nhưng chế tác ra rất khó, có điều trên thế giới này có tiên đạo, cũng giống như loại "bùa cầu mưa".

Cho nên có thể sản xuất ra 'phân bón' hay không, nếu sản xuất ra, vậy quả thực là thần khí lợi quốc, có điều cái này đặt trước một chút, chỉ có thể coi như dự phòng, có thể làm ra hay không thật không thể chắc chắn.

Nhưng hạt giống và guồng nước thì dễ nói rồi.

Đặc biệt là hạt giống, trên thế giới này không có khoai tây khoai lang, nhưng cũng có những thứ tương tự, hơn nữa có thể tìm kiếm chọn lọc.

Đây là giải pháp năng suất.

Mà điều thứ hai là.

[Tăng thuế]

Đúng vậy, tăng thuế.

Thu nhập của quốc gia chính là thu thuế, Đại Ngụy bây giờ thuế là ba phần trăm, so với Đại Ngụy của thịnh thế mà nói, tương đối nhiều, nhưng đối với dân chúng hiện tại mà nói, nhiều là nhiều, nhưng ít nhất có thể chấp nhận được, có điều nếu tăng thuế lên, thì đó chính là phiền phức lớn.

Nhưng loại thuế thu này, Hứa Thanh Tiêu không phải là đánh thuế dân chúng, mà là đánh thuế đối với đám người đặc thù.

Hoàng thất Đại Ngụy.

Văn nhân Đại Ngụy.

Phiên bang dị quốc Đại Ngụy.

Thương nhân Đại Ngụy.

Theo luật pháp Đại Ngụy, hoàng thất nhất mạch, không cần phải nộp thuế, hơn nữa mỗi năm có thể nhận được không ít trợ cấp.

Văn nhân Đại Ngụy, có công danh trong người cũng không cần nộp thuế.

Cuối cùng chính là người dị quốc, lúc trước Văn đế Đại Ngụy vì thể hiện khí phái trên vạn quốc Đại Ngụy, cho phép người dị quốc đến Đại Ngụy làm ăn không cần nộp thuế, thậm chí vào cửa thành cũng không cần đưa tiền.

Ngược lại dân chúng vào đại thành phải nộp mấy văn tiền.

Mẹ nó đúng là không hợp lý.

Tất cả đều nộp thuế cho ông.

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Các quý tộc hoàng thất hút máu quốc gia, đã phát triển thành tỏi tây xanh mướt, có thể bắt đầu cắt.

Còn có văn nhân, ai cho phép văn nhân có công danh có thể không phải nộp thuế? Ai cho phép điều đó?

Nói một câu khó nghe một chút, làm văn nhân nên vì quốc gia dốc sức, muốn không trả tiền? Không có cửa!

Về phần dị quốc phiên bang? Còn muốn không cần nộp thuế? Con mẹ nó nằm mơ đi.

Chẳng những phải nộp thuế, hơn nữa còn phải nộp nhiều hơn một chút, hơn nữa nghiêm khắc tuân thủ luật pháp Đại Ngụy, cái gì ngũ hiểm nhất kim (tức năm loại tiền bảo hiểm trả cho người lao động), cái gì thứ bảy chủ nhật nghỉ phép, tất cả đều làm tốt cho ta.

Nếu không làm tốt thì sao? Vậy thì cút liền cho ông, nơi này là Đại Ngụy, người nên cút chính là các ngươi!

Hứa Thanh Tiêu viết đầy một tờ giấy trắng.

Một mạch viết đến cuối cùng.

Đảm bảo Đại Ngụy trong nháy mắt phì nhiêu, mà số tiền này, hoàn toàn có thể lấy ra phát triển sản xuất nông nghiệp.

Làm guồng nước cần tiền không?

Mua hạt giống có cần tiền không?

Khai hoang mở cõi có cần tiền không?

Tất cả đều cần tiền.

Cho nên số tiền này mặc dù không đủ, nhưng có thể giải quyết vấn đề cấp bách, hơn nữa một khi thi hành xuống dưới, chính là chuyện lâu dài, hàng năm bảo thủ đoán chừng thu hoạch năm triệu lượng bạc cũng không quá đáng, thậm chí cũng có thể nhiều hơn thế nữa.

Số tiền này lấy ra để phát triển quốc gia Đại Ngụy, có khỏe hay không chứ?

Kế hoạch vô cùng hay, nhưng chỉ có Hứa Thanh Tiêu biết.

Một khi thực hiện ra, sẽ rất khó khăn!

Quý tộc hoàng gia có đồng ý không? Đây là câu hỏi đầu tiên!

Văn nhân Đại Ngụy có đồng ý không? Đây là câu hỏi thứ hai!

Thương nhân Đại Ngụy có đồng ý không? Đây là câu hỏi thứ ba!

Làm thế nào để giải quyết ba vấn đề này?

Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

A? Ngươi nói còn có phiên bang dị quốc nữa?

Làm ăn ở Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu còn cần phải để ý đến suy nghĩ của đám dị tộc này? Bọn họ chịu hay không chịu gì thì cũng phải chịu.

“Ôi! Lúc này thật sự hết bình tĩnh rồi.”

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu đốt sạch giấy trắng, lần này hắn thật sự hiểu được vì sao Nữ đế lại quan tâm binh phù như vậy.

Chương 353: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (6)

Ba vấn đề trên, trên thực tế, có thể được giải quyết bằng một cách.

Đàn áp bằng vũ lực!

Hoàng gia không phục? Vậy thì đánh, đánh cho đến khi ngươi phục mới thôi, giết một nhóm người, sau đó lại trấn an một nhóm người, nói cho bọn họ biết có thể đi buôn bán, tự mình kiếm được bạc trắng, tuy rằng bọn họ đã bắt đầu kiếm được rồi, nhưng ta công khai ủng hộ ngươi thì sẽ không giống.

Văn nhân không phục, vậy thì cũng đánh, ai không phục đánh người đó, sau khi đánh xong, có thể chơi một chiêu lấy lui làm tiến.

Hứa Thanh Tiêu có cách đối phó với đám tú tài khó nhằn này.

Mà thương nhân thì dễ giải quyết hơn, hai người phía trên chịu rồi, ngươi còn không phục? Muốn chết thì nói rõ ra đi.

Vì vậy, cuối cùng vẫn còn một vấn đề.

Trấn áp hoàng thất nhất mạch.

Muốn trấn áp hoàng thất nhất mạch, dựa vào cái gì? Chỉ có binh quyền, đao kiếm trong tay, đi theo ta, không phục thì chết.

Nếu như không có binh quyền, dám cắt rau hẹ của bọn họ, đoán chừng đám người này sẽ trực tiếp lấn nước, sau đó liên hệ với phiên vương các nơi, bắt đầu oanh oanh liệt liệt tạo phản.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu triệt để hiểu được, Nữ đế vì sao lại quan tâm binh quyền như vậy.

Bởi vì không có binh quyền, nàng chỉ là hoàng đế ngoài mặt.

Muốn cắt rau hẹ cũng không cắt được, dân chúng chỉ có thể tiếp tục đói, mà Nữ đế cũng chỉ có thể nhìn, Đại Ngụy bị bọn họ hút máu, hút từng ngụm từng ngụm máu.

Thôi bỏ đi! Hoàng thất nhất mạch, văn nhân nhất mạch, thương nhân Đại Ngụy quẳng sang một bên trước đã.

Giải quyết đám dị tộc này trước rồi tính sau.

Hứa Thanh Tiêu quyết định.

Muốn phát triển quốc gia, nhất định phải xuất ra một khoản tiền trước, mà khoản tiền này, chỉ có thể lấy từ trên người đám dị tộc.

Hơn nữa phải tàn nhẫn một chút.

Thêm ba năm trước thuế, kiếm được tiền của Đại Ngụy hơn trăm năm, khiến ngươi phải ói ra một chút, cũng không thành vấn đề?

Xác định được mục tiêu.

Hứa Thanh Tiêu lấy ra một tờ thiên chỉ, nói ý nghĩ của mình cho Nữ đế, đồng thời cũng để cho Nữ đế phái người tới lấy đồ.

Mình đã viết lại những bảng thuế này, viết theo văn tự của Đại Ngụy, dù sao Nữ đế cũng không hiểu số Ả Rập.

Việc xong xuôi, Hứa Thanh Tiêu thở dài một hơi.

Về phần quyết định như thế nào, đó chính là chuyện của Nữ đế.

Dù sao điều mình nên làm thì cũng đã làm, nếu người không đồng ý, vậy cũng không thể trách ta.

Không bao lâu sau, thiên chỉ được Hứa Thanh Tiêu đặt trên nến, ngọn lửa thiêu đốt, từng đợt khói trắng bay tới hoàng cung Đại Ngụy.

Trên triều đình.

Giờ này khắc này, vừa mới bãi triều.

Một phong thiên chỉ xuất hiện trước mặt nàng.

Nữ đế Đại Ngụy ngồi trên long ỷ, bá quan đã tản đi.

Mà ánh mắt Nữ đế lại lộ ra từng luồng tinh mang.

Rất nhanh, nàng mở miệng, bảo Triệu Uyển Nhi đi học đường Thủ Nhân lấy đồ, mau đi!

Chưa đầy nửa phút.

Triệu Uyển Nhi trở về, nàng đích thân hộ tống, đưa một xấp giấy Tuyên Thành thật dày lên.

Trên long ỷ, Nữ đế xem tình hình tài chính thuế mấy năm nay.

Nàng là Nữ đế Đại Ngụy, biết được tổng cộng, nhưng nàng không có thời gian tính sổ, chuyện triều đình, chuyện phiên vương, chuyện dân sinh quốc gia, không thể cho phép nàng từ từ tính sổ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nộp giấy Tuyên Thành lên, lại có vẻ đặc biệt không giống.

[Thu nhập]-[Chi tiêu]-[Tổng]-[Bạc thiếu]

Từng điều khoản, chỉnh tề, làm cho người ta liếc mắt một cái liền có thể hiểu rõ, so với hồ sơ mà Hộ bộ đưa tới, quả thực là tốt hơn gấp một vạn lần, xem hồ sơ của Hộ bộ, một ngày một đêm đọc không xong.

Mà nhìn hồ sơ mà Hứa Thanh Tiêu đưa tới, trong vòng một khắc đồng hồ, tất cả tình huống nàng trong nháy mắt đều hiểu được.

Trực quan hiểu rõ vấn đề và cảm giác có vấn đề là hai khái niệm khác nhau.

Giờ này khắc này, dường như trong nháy mắt Nữ đế Đại Ngụy đã hiểu được nguy cơ tài chính của Đại Ngụy gần đến mức nào.

Nghiêm trọng gấp mười lần so với nàng nghĩ.

Lại lấy ra thiên chỉ của Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, Nữ đế hít sâu một hơi.

Hứa Thanh Tiêu đưa ra vấn đề, phối hợp với những số liệu tài chính này, làm cho nàng hiểu được nguy cơ hiện nay của Đại Ngụy.

Trong thực tế, có một số cuộc khủng hoảng nàng cũng biết.

Nhưng không biết làm thế nào để đối phó với nó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu viết ra cách xử lý, tuy rằng chỉ là bước đầu tiên, nhưng tính khả thi rất cao, dù sao mục tiêu nhằm vào cũng là dị tộc Đại Ngụy.

Điều này là hoàn toàn hợp lý!

Nàng cũng nghĩ tới rất nhiều giải pháp, nhưng đều không nghĩ tới phương diện này, đấu tranh trên triều đình, đấu tranh của các phiên vương, làm cho nàng căn bản không có thời gian suy nghĩ cái này.

Hứa Thanh Tiêu nói một câu, làm cho nàng có một loại cảm giác hoàn toàn được khai sáng.

Một khắc tiếp theo.

Tiếng Nữ đế vang lên.

“Tuyên, ý chỉ của trẫm, Hứa Thanh Tiêu đã tự kiểm điểm bản thân, thái độ thành khẩn, lại nguyện vì nước dốc sức, cho Hứa Thanh Tiêu đảm nhiệm Hộ bộ ngoại lang, phụ trách thuế ngân, hoàng quyền đặc vụ, ban thưởng cho Hứa Thanh Tiêu Đại nội long phù, thấy phù như thấy trẫm, có thể điều khiển Hình bộ Binh bộ, tùy hắn sai khiến.”

Giọng nói của Nữ đế vang lên.

Săc mặt của Triệu Uyển Nhi ở một bên lại đột nhiên thay đổi.

Đại nội long phù?

Nàng ta không biết Hứa Thanh Tiêu viết cái gì cho Nữ đế, nhưng nàng ta biết Đại nội long phù đại biểu cho cái gì.

Đây chính là lệnh tiễn của bệ hạ, thấy phù như thấy trẫm, đặc cách hoàng quyền, được dùng cho Hình bộ và Binh bộ.

Nói cách khác Hứa Thanh Tiêu ra lệnh một tiếng, Hình bộ và Binh bộ phải ủng hộ và phối hợp vô điều kiện, bất luận Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì.

Quyền lực này còn mạnh hơn nhiều so với Hứa Thanh Tiêu lấy Thượng thư lệnh lúc trước.

Cũng giống như Tưởng Hâm Ngôn ngày đó, Hứa Thanh Tiêu tay cầm Thượng thư lệnh, ra lệnh cho Tưởng Hâm Ngôn giết vương, nhưng Tưởng Hâm Ngôn hết lần này đến lần khác do dự, cũng không phải hắn ta không nghe lệnh.

Mà là thân phận địa vị của Hứa Thanh Tiêu không cao, Thượng thư lệnh cũng không có đủ quyền uy.

Nhưng Đại nội long phù là cái gì?

Đây chính là đại diện cho bệ hạ, nếu ngày đó Hứa Thanh Tiêu cầm Đại nội long phù, ra lệnh một tiếng, Tưởng Hâm Ngôn chỉ sợ sẽ ra tay dứt điểm, căn bản sẽ mặc kệ ngươi là vương gia gì hay không vương gia gì, trực tiếp giết chết.

Bởi vì đó là ý của bệ hạ.

Cho Hứa Thanh Tiêu Đại nội long phù, đây quả thực là tin tưởng Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện mà.

Mà dựa theo tính tình của Hứa Thanh Tiêu, có quỷ mới biết Hứa Thanh Tiêu lấy được Đại nội long phù sẽ làm ra chuyện gì.

Lấy Thượng thư lệnh, muốn giết vương!

Lấy Đại nội long phù…. Không giết mười vương, chắc sẽ có lỗi với tấm lệnh bài này rồi.

Giờ khắc này, Triệu Uyển Nhi không hiểu sao lại cảm giác, Đại Ngụy lại sắp bị náo loạn.

Chẳng bao lâu.

Ý chỉ của Nữ đế truyền ra, khiến kinh thành nháo lên một mảng.

Kinh ngạc đầu tiên là Hộ bộ.

Chương 354: Thuế Hộ Bộ, Đặc Cách Hoàng Quyền, Đại Nội Long Phù, Hứa Thanh Tiêu Lại Sắp Bắt Đầu Gây Chuyện! (7)

Trong Hộ bộ.

Thượng thư Cố Ngôn vừa mới trở lại nơi làm việc, chợt nghe được ý chỉ của Nữ đế.

“Đại nội long phù! Chỉnh trị thuế ngân! Hình Binh lưỡng bộ mặc cho phân phó?”

“Bệ hạ… Người đang muốn làm gì vậy?”

Cố Ngôn nhíu mày, cho dù y có mưu tính sâu hơn nữa, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nàng đang muốn làm gì.

Sao đang yên đang lành cho Hứa Thanh Tiêu quyền lực lớn như vậy?

Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu này, sao lại náo loạn như vậy!

Không thể yên ổn được sao?

Hắn không phải đang đọc hồ sơ sao? Vậy tức là đọc xong rồi sao?

Tả Hữu thị lang ngồi ở một bên cũng vô cùng trầm tư, không hiểu ý chỉ này.

Nhưng vào lúc này, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn đứng dậy, sắc mặt biến đổi.

“Bệ hạ muốn động đến hoàng tộc.”

Cố Ngôn không nói gì, đây là lời nói trong lòng y.

Thân là Hộ bộ Thượng thư, y cực kỳ hiểu rõ tình hình tài chính trước mắt của Đại Ngụy, muốn thực sự giảm bớt áp lực của Đại Ngụy, trước mắt mà nói, đối phó với hoàng thất nhất tộc là hiệu quả tốt nhất.

Nhất là hiện tại trong tay bệ hạ đang cầm Kỳ Lân binh phù, quả thực có thể đại đao to búa lớn.

Nhưng làm như vậy, vẫn là quá mức mạo hiểm và bộp chộp rồi.

“Không được!”

Cố Ngôn đứng dậy, y trực tiếp đi ra ngoài, y không cho phép bệ hạ có ý niệm này trong đầu, ít nhất hiện tại sẽ không cho phép.

Một khi động đến hoàng thất nhất tộc, vậy thì chính là rắc rối rất lớn.

Hình bộ, Binh bộ, Lễ bộ, Công bộ.

Bốn vị thượng thư dường như sau hai khắc cũng cùng đoán ra được như Hộ bộ thượng thư, bốn người bọn họ cùng nhau đứng dậy, dự định đi vào cung diện thánh, khuyên can bệ hạ.

Nhưng đi ra ngoài cung, nhận được chỉ có hai chữ.

Không gặp.

Tin tức năm vị thượng thư bị thánh thượng cự tuyệt nhanh chóng truyền ra.

Trong một thời gian ngắn, vô số quyền quý ở kinh thành Đại Ngụy đều trầm mặc.

Trời mới biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì, cũng có trời mới biết bệ hạ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng tất cả mọi người nhận ra một điều.

Hứa Thanh Tiêu này, thật sự sẽ gây chuyện.

Trong kinh đô.

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn đi đi lại lại trong phòng.

Bệ hạ đột nhiên ban Đại nội long phù cho Hứa Thanh Tiêu, còn đề bạt Hứa Thanh Tiêu làm Hộ bộ Viên Ngoại lang.

Đây rõ ràng là muốn kiếm chuyện mà.

Nước trong Hộ bộ rất sâu.

Có thể nói là sâu không thấy đáy.

Mỗi một quan viên đều liên lụy đến rất nhiều thị phi, bản thân y là Thượng thư cũng bị ràng buộc trong đó, nhưng cũng không phải loại như tham ô.

Thân là Thượng thư, lại là người do tiên đế đề bạt, tất nhiên y không làm những chuyện như tham ô kia.

Nói thật thì khi y tiếp nhận Hộ bộ thì sắc mặt cũng trắng bệch, nơm nớp lo sợ, mỗi một chuyện đều phải cân nhắc vạn phần.

Y cũng biết hiện nay Đại Ngụy đang gặp vấn đề gì, thậm chí y đã muốn động đến nhất mạch hoàng thất từ lâu.

Nhưng Cố Ngôn lại càng hiểu hơn một điều chính là không thể động đến nhất mạch hoàng thất.

Một khi đã động thì những Thân vương, Quận vương bao gồm cả một vài dòng dõi hoàng thất, có ai mà không lên tiếng.

Phải biết rằng bên ngoài Đại Ngụy có không ít phiên vương muốn ngo ngoe rụt rịt, bọn họ chỉ đợi đến khi triều đình xảy ra vấn đề sau đó lại mượn cơ hội xuất thủ.

Nếu như động đến lợi ích của nhất mạch hoàng thất thì Đại Ngụy sẽ thật sự đi đời.

Nhưng bệ hạ không muốn gặp mình cũng đã đủ biểu lộ tâm ý của bệ hạ. Nàng đã quyết định xong, nghĩ lại thì đây chắc là sức mạnh do Kỳ Lân binh phù mang đến.

Có được Kỳ Lân binh phù là chuyện tốt nhưng mà như vậy thì có hơi gấp gáp.

Thậm chí có thể nói là quá gấp rồi.

Bên ngoài vẫn còn ba khối binh phù chưa thu hồi lại, vấn đề loạn phiên vương vẫn chưa được giải quyết triệt để, sao có thể ra tay được.

“Bệ hạ à!”

Cố Ngôn hít sâu một hơi, y thật sự không biết nên nói gì nữa.

“Trước mắt bất luận như thế nào cũng phải khuyên can Hứa Thanh Tiêu, quyết không để cho hắn làm xằng làm bậy, bằng

không thật sự sẽ dẫn đến những phiền phức to lớn.”

Cố Ngôn tự nhủ trong lòng, y biết muốn làm bệ hạ hồi tâm chuyển ý là chuyện rất khó.

Nhưng làm cho Hứa Thanh Tiêu dừng tay thì ngược lại không phải là không có cách.

“Người đâu.”

Cố Ngôn mở miệng, gọi thuộc hạ đến.

“Thượng thư đại nhân, có gì phân phó.”

Ngoài cửa có âm thanh vang lên.

“Đi gọi Hứa Thanh Tiêu đến đây.”

Cố Ngôn không nói thêm gì, trực tiếp bảo người mang Hứa Thanh Tiêu đến đây.

“Dạ.”

Thuộc hạ lập tức rời đi, đi đến học đường Thủ Nhân tìm Hứa Thanh Tiêu.

Ước chừng sau một khắc đồng hồ.

Đối phương trở về.

“Thượng thư đại nhân, Hứa đại nhân nói ngài ấy đang có việc trong người, hôm nay không tới được, nói là ngày mai sẽ đến Hộ bộ nhậm chức.”

Đối phương nói thế. Lời vừa nói xong, Cố Ngôn khẽ nhíu mày.

Y im lặng nữa ngày, giọng nói bên ngoài lại vang lên lần nữa.

“Đại nhân, có cần đi mời Hứa đại nhân thêm một chuyến nữa không?”

Đối phương hỏi.

“Không cần.”

Cố Ngôn lắc đầu, Hứa Thanh Tiêu cũng đã nói là ngày mai sẽ đến, chút kiên nhẫn chờ này, y vẫn phải có.

Cùng lúc đó.

Hoài Ninh vương phủ.

Hoài Ninh Thân vương ngồi ngay ngắn trog đại điện, lộ ra vẻ tuổi già sức yếu, mà trước mặt ông ta có một nam tử đang quỳ.

“Nói với chư vương, nếu như bệ hạ thật sự dám đem mũi đao chỉa vào hoàng thất nhất mạch, dốc toàn lực vạch tội Hứa Thanh Tiêu.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu không chết, lợi dụng danh nghĩa dẹp phản loạn bên cạnh vua, chém giết gian thần, biết chưa?”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng.

Từ sau khi bệ hạ ra ý chỉ, Hoài Ninh Thân vương liền lập tức đoán ra được bệ hạ đang muốn làm gì.

Áp chế hoàng thất nhất mạch, giao nạp tiền thuế vào quốc khố, chuyện này đứng vào góc độ một quốc gia mà nói thì đây cũng là một chuyện tốt, cũng là chuyện chắc chắn phải làm.

Nếu là thời thịnh thế, nuôi một nhóm con cháu hoàng thất cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ quốc gia suy bại, tất nhiên là phải áp chế.

Nhưng một khi thanh đao kia chém xuống thì thật sự không phải là chuyện nhỏ.

So với giết con trai mình thì còn khủng bố hơn gấp trăm lần. Giết con trai mình rồi thì cũng chỉ là chuyện của nhà mình, các phiên vương khác dâng tấu chương lên chẳng qua là xem thái độ của bệ hạ mà thôi.

Nếu như thật sự bởi vì chuyện này mà tạo phản thì bọn họ không dám, bởi vì không có dính dáng đến lợi ích của bọn họ.

Nhưng nếu như đem cây đao hướng về phía hoàng thất Đại Ngụy, vậy thì không còn là chuyện đùa, quận vương, thân vương trong kinh đô thì còn dễ nói một chút, dù sao thì cũng còn đang ở kinh đô.

Nhưng nhóm phiên vương ở bên ngoài thì chắc chắn không nuốt trôi nổi chuyện này.

Bảo bọn họ chảy máu? So với giết bọn họ còn khó hơn gấp mười lần.

Đây chính là cơ hội trời cho.

Chương 355: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (1)

Hoài Ninh Thân vương bây giờ chỉ mong Hứa Thanh Tiêu chém mũi đao kia xuống thật nhanh, chỉ cần đao kia chém xuống, ông ta sẽ có mấy trăm biện pháp để đưa Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Hơn nữa còn là chắc chắn phải chết.

Cho dù là Nữ đế có muốn đảm bảo cho Hứa Thanh Tiêu thì cũng không thể giữ được.

Phiên vương trong thiên hạ cũng không quan tâm nhiều như vậy.

“Còn tưởng rằng là đại tài gì, không ngờ cũng chỉ như vậy, là bản vương đã đánh giá quá cao.”

Hoài Ninh Thân vương tự nói trong lòng, đánh giá đối với Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cũng đã giảm đi không ít.

Không chỉ có Hứa Thanh Tiêu, còn có Nữ đế.

Vừa nắm được binh phù Kỳ Lân thì đã đợi không kịp muốn khai đao rồi sao?

Buồn cười thật!

Lúc này, phủ An Quốc công.

Có không ít liệt hầu quốc công tụ tập ở nơi này. Ngay từ đầu ông ta đã biết Nữ đế đang nghĩ gì.

Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ, giận dữ chém quận vương, đã có uy vọng, sau đó lại bắt đầu điều tra Hộ bộ, nhắm vào chuyện tiền thuế phiền toái nhất.

Sao bọn họ không gấp cho được.

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự dám quậy chuyện này lên thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Lư quốc công là người đầu tiên lên tiếng.

“Ừ, bây giờ tiền thuế Đại Ngụy, chỗ duy nhất có thể động đến chính là hoàng thất nhất mạch. Từ khi Đại Ngụy khai quốc, hoàng thất nhất mạch cũng có giao nạp thuế ngân, tự lực cánh sinh, mãi cho đến sau khi thịnh thế, quốc gia giàu có, lúc này bên trên mới ban ra thật nhiều ân huệ.”

“Trước mắt quốc lực Đại Ngụy suy yếu, nếu như bệ hạ thật sự muốn ra tay với nhất mạch hoàng thất, chỉ sợ sẽ dẫn đến phiền phức ngập trời.”

“An Quốc công, ông là quốc công đứng đầu, hơn nữa lại có quan hệ không tệ với Hứa điệt nhi, nếu không thì ông hãy đi khuyên Hứa điệt nhi một câu đi, được không? Không thì, sẽ gây ra phiền toái thật đấy.”

Mấy vị quốc công mở miệng, bao gồm cả các liệt hầu.

Bọn họ mặc dù là liệt hầu quốc công cao quý nhưng phúc lợi của hoàng thất, bọn họ không được hưởng thụ. Duy chỉ có nhất mạch hoàng thất mới có đặc quyền.

Cho nên tụ tập lại một chỗ cũng không phải là vì lợi ích của chính mình mà là sợ loại tính cách này của Hứa Thanh Tiêu sẽ rước lấy đại họa.

“Được rồi! Đừng nói nữa.”

An Quốc công mở miệng, mọi người bên cạnh nháo nhào lên, ông căn bản không nghe vào tai.

Chuyện này không phải là ông ta không biết, còn cần đám người này nói nữa hay sao?

Nghe An quốc công lên tiếng như vậy, đám người cũng an tĩnh lại.

“Ý chỉ của bệ hạ là để cho Hứa Thanh Tiêu quản lý thuế má. Đặc mệnh hoàng quyền, chuyện này chúng ta không thể thay đổi được.”

“Thuế ngân Đại Ngụy đã cao đến ba thành, không có cách nào lại đòi từ trên người bách tính nữa, chỉ có thể đòi ở trên người hoàng thất.”

“Chẳng qua các ông cũng không cần lo lắng, Hứa điệt nhi nhìn như lỗ mãng nhưng trên thực tế thì tâm tư hắn rất kín đáo, chúng ta có thể đoán ra thì chắc hắn cũng có thể. Cục diện trước mắt của Đại Ngụy, hắn cũng đã biết được đôi điều.”

“Vậy đi, lão phu quyết định sẽ đi tìm hắn một chuyến, nhưng cụ thể như thế nào thì lão phu không dám nói rõ, nên khuyên ta sẽ khuyên, các ông cũng đừng lo lắng.”

“Chỉ là… Phải chuẩn bị sách lược cho tốt, chuẩn bị dự phòng chắc chắn không sai đâu.”

An quốc công không hổ là quốc công đứng Đầu, ông ta biết hiện tại đang gặp chuyện gì nhưng cũng biết được tính cách của Hứa Thanh Tiêu, vì vậy ông ta cũng không nói thẳng điều gì, chỉ cố hết sức khuyên can, có thể thành hay không ông cũng không chắc, nhưng cũng sẽ nói ra suy nghĩ của mọi người.

Chỉ là, mọi người vẫn phải làm tốt công tác chuẩn bị từ hai bên.

Thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng có thể lấy cứng đối cứng.

“Được.”

Đám người khẽ gật đầu đồng thời không hiểu sao lại có hơi xúc động. Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu đến kinh đô thì thật sự là có chút không hợp lẽ thường, mỗi lần hắn có hành động gì sẽ đều xảy ra chuyện kinh thiên động địa.

Hơn nữa lần sau còn khoa trương hơn lần đầu, làm cho người ta thật sự khó mà suy nghĩ.

“Được rồi, các ngươi chờ ở chỗ này chờ đi.”

An Quốc công đứng dậy đi về phía học đường Thủ Nhân.

Còn cách nào nữa đâu, chuyện đã đến nước này, nhất định phải đi một chuyến. Bình thường Hứa Thanh Tiêu làm ầm làm ĩ thế nào cũng được, nhưng lần này tuyệt đối không thể làm loạn.

An Quốc công rời đi. Đám người nhìn theo bóng lưng An Quốc công, mỗi người đều rơi vào trầm tư.

Một khắc đồng hồ sau.

Bên ngoài học đường Thủ Nhân.

An Quốc công cất bước mà đi, trùng hợp nhìn thấy một bóng người, là Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh.

“Trương Thượng thư.”

An Quốc công gọi lên một tiếng, người đang chuẩn bị đi vào học đường Thủ Nhân kia, nhưng sau khi nghe thất giọng của An Quốc công thì không khỏi dừng bước lại.

“Bái kiến An Quốc công.”

Trương Tĩnh đi đến trước mặt An Quốc công, cực kì khách khí nói.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Trương Tĩnh lại tiếp tục mở miệng.

“An Quốc công đang.. muốn tìm Thủ Nhân đó sao?”

Trương Tĩnh hỏi.

“Ừ, có một số chuyện tìm hắn.”

An Quốc công khẽ gật đầu.

“Vậy được, vậy hạ quan xin cáo lui trước.”

Trương Tĩnh không nghĩ An Quốc công cũng đến, cho nên ông ta lập tức muốn đi ngay, dù sao thì chuyện ông ta tìm Hứa Thanh Tiêu cũng là có chuyện khác, An Quốc công ở đây sợ là không thích hợp để nói.

“Đừng đi, cùng nhau đi thôi, ý của ta cũng giống vậy.”

An Quốc công trái lại lên tiếng nói Trương Tĩnh ở lại. Lời vừa dứt, Trương Tĩnh lập tức hiểu rõ.

Ông ta cũng không nhiều lời, tiến vào học đường Thủ Nhân cùng với An Quốc công.

Bên trong học đường.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu cầm Đại nội long phù nghiên cứu tỉ mỉ.

Long phù được chế tạo từ thuần kim, chính diện khắc hai chữ Long phù, mặt sau khắc hai chữ đại nội, bên trên điêu rồng khắc phượng, tuyệt đối là một món trân phẩm, mà Hứa Thanh Tiêu thì lại cảm nhận được tấm Long phù này không phải là vật bình thường.

Bên trong hàm chứa một tia đế uy, là một món bảo vật, chí ít cũng phải là cấp Linh khí.

Long phù thế này bệ hạ cũng không có mấy khối, nhìn thấy phù như nhìn thấy trẫm, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên là muốn xem xét cho thật tường tận một phen, sau này xem có thể phục chế ra một khối hay không, lỡ như bệ hạ lấy lại, hắn đi ra bên ngoài gây chuyện cũng có thể lấy ra để hù dọa một chút.

To gan như thế, nếu để cho người khác biết thì đoán chừng sẽ khen hắn một câu.

Tư tưởng kỳ diệu.

Ngay vào lúc này, có hai bóng dáng đi tới. Hứa Thanh Tiêu lập tức nhìn qua.

An quốc công và Trương Tĩnh.

“Bái kiến An Quốc công!”

“Bái kiến Trương Thượng thư!”

Hứa Thanh Tiêu cần Đại nội long phù cúi đầu thật sâu hướng về phía hai người.

Trong chốc lát, hai người cũng vội vàng cúi đầu thật sâu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chương 356: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (2)

“Thần, bái kiến bệ hạ!”

Hai người có hơi bối rối. Đại nội Long phù này là vật gì? Không chỉ là một biểu tượng mà nó còn là một món bảo vật, nếu bọn họ dám bất kính thì bệ hạ sẽ cảm ứng được.

Nếu không sao dám nói là thấy phù như thấy trẫm?

Thấy hai người như thế, Hứa Thanh Tiêu lập tức thu Đại nội long phù lại, sau đó cười ha hả hướng về phía hai người hành lễ.

Lúc này hai người mới miễn cưỡng đáp lại lễ này.

“Quốc công, Trương đại nhân, có chuyện gì không?”

Hứa Thanh Tiêu mời hai người ngồi xuống đồng thời còn có hơi biết mà có hỏi.

“Chuyện gì? Chính ngươi còn không rõ hay sao?”

Trương Tĩnh ngay lập tức mở miệng. Ông ta kéo Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, lúc muốn nói tiếp thì nhìn thoáng qua An quốc công, thấy ông khẽ gật đầu thì Trương Tĩnh cũng không e ngại nữa.

“Thủ Nhân à Thủ Nhân! Trước đó lão phu đã nói với ngươi, bảo ngươi khiêm tốn một chút, gần đây an phận một chút, vậy mà ngươi vừa quay đầu thì đã liền làm ra chuyện này. Lão phu thật sự là không biết nên nói gì với ngươi.”

“Trước đây ngươi quậy nháo đủ kiểu, lão phu không nói ngươi nhưng lần này, ngươi nhất định phải nghe lời lão phu, tuyệt đối không được động vào tiền thuế.”

Trương Tĩnh trực tiếp nói thẳng ý đồ đến đây của mình, ông ta cũng không nói lời thừa, không có gì cần phải che giấu cả.

Lại nói chuyện này, Hứa Thanh Tiêu có hơi cau mày.

“Trương Thượng thư, bây giờ quốc khố trống rỗng, nếu như không động đến thuế ngân thì Đại Ngụy khó mà chống đỡ được.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, không thể không nói đám triều thần người này còn giảo hoạt hơn người kia, lúc này bệ hạ mới vừa tuyên chỉ vậy mà bọn họ đã hiểu ngay tâm tư của mình.

“Ta rõ rồi! Nhưng ngươi cũng nên biết cái gì có thể động cái gì không thể động. Chuyện như thuế ngân liên hệ quá lớn, nhất là chư vương chi tranh, chuyện này đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của triều đình, là thứ mà ngươi không thể đụng đến.”

Trương Tĩnh tận tình khuyên bảo.

Giang sơn Đại Ngụy loạn trong giặc ngoài, ưu phiền trong nước bây giờ không chỉ là bắc phạt chi tranh mà còn có vấn đề về kinh tế.

Mà vấn đề họa từ bên ngoài kia cũng không chỉ là nói man di biên cảnh, còn có rất nhiều chuyện khác, ví dụ như loạn phiên vương, nếu ngươi không giải quyết được thì đừng có quơ đao trên đầu bọn họ.

Trương Tĩnh nói không sai chút nào.

An Quốc công ngồi bên cạnh cũng khẽ gật đầu, chẳng qua nếu như Hứa Thanh Tiêu nói lời phản bác thì ông ta sẽ lập tức gia nhập vào trận doanh đại đội thuyết phục.

Sau đó, giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Trương Thượng thư, ngài nghe được tin đồn này ở đâu thế, cái gì mà chư vương chi tranh? Tại sao lại liên quan đến chư vương?”

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có chút không hiểu thấu.

Hử?

Hai người lập tức sửng sờ.

“Ngươi không phải là đang muốn đi gây phiền phức cho hoàng thất nhất mạch hay sao?”

Trương Tĩnh nhịn không được hỏi.

“Trương đại nhân, chắc là ngài đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Thuộc hạ làm sao có thể đi gây phiền phức cho nhất mạch hoàng thất được? Bọn họ tùy tiện xuất ra một người này đó cũng có thể nghiền chết được ta. An Quốc công, không phải ngài cũng có ý này đó chứ?”

Hứa Thanh Tiêu trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Chẳng qua đây cũng không xem như là nói dối, bởi vì hắn vốn không có ý định khai đao trên đầu hoàng thất, tìm bọn họ tương đương với tìm chết.

Trong khoảng thời gian trước khi bệ hạ có thể nắm quyền toàn bộ Đại Ngụy thì Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không dám động đến đám người này, động đến bọn họ đồng nghĩa với mua sẵn quan tài.

“Vậy ngươi tính xử lí đám thuế này như thế nào?”

Lúc này, Trương Tĩnh và An quốc công đều ngẩn ra.

Không đi gây phiền toái cho hoàng thất nhất mạch thì đi tìm ai gây phiền toái?

“Dị tộc đó.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất thẳng thắn.

“Dị tộc?”

Hai người lại có hơi ngẩn ra.

“Trương đại nhân, An Quốc công, các ngài nghe ta nói.”

“Đám dị tộc này vào Đại Ngụy ta ít nhất thì cũng được trăm năm rồi đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không chỉ như vậy.” Hai người lập tức trả lời. Dị tộc đến Đại Ngụy cũng không phải chỉ là chuyện một năm hai năm, nhất là vào mấy triều đại trước, Đại Ngụy siêu giàu siêu có tiền, các tiểu quốc này người này nối người kia chạy tới, ban đầu tới chính là triều cống.”

Mặc dù cống phẩm đều chỉ là một ít phế phẩm nhưng họ nhận lại được rất nhiều chỗ tốt. Có thể nói rằng năm đó Đại Ngụy

đã nuôi sống không biết bao nhiêu dị tộc.

“Cũng không chỉ là trăm năm, vậy được, ta lại hỏi tiếp.”

“Trương đại nhân, An quốc công, đám người dị tộc này đến Đại Ngụy ta làm ăn, dù ta không nói bọn họ làm ăn thế nào thì tin chắc rằng hai vị cũng đã có nghe sơ qua rồi.”

“Bọn họ làm ăn ở đây, không nộp thuế là vì lúc trước mấy vị tiên đế nhân từ, căn nhắc đến chuyện bọn họ nghèo khó. Bây giờ đã qua mấy trăm năm, bọn họ chắc là cũng trở nên giàu có rồi ha?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ.”

Hai người khẽ gật đầu. Thủ đoạn đám người dị tộc đến làm ăn ở Đại Ngụy bọn họ đúng là đã từng nghe nói qua, trên cơ bản chính là mang hơi ép mua éo bán và ăn vạ những người có hứng thú. Cân nhắc đến khí phái của đại quốc cho nên thường thường khi gặp được những chuyện này thì đều là dĩ hòa vi quý.

Không cùng dị tộc so đo cái gì.

Nhất là Trương Tĩnh, Hình bộ mỗi ngày đều có rất nhiều những chuyện như thế này, bách tính trong kinh thành đã có kinh nghiệm nhưng mỗi ngày lại có không ít du khách đến kinh đô, đám người này thường phải chịu thiệt thòi, các nha môn đường phố kinh đô cũng vì thế mà bị làm cho đau đầu.

Nhưng vì không để tạo thành ảnh hưởng tồi tệ cho nên bọn họ cũng chỉ khuyên can một phen, sau đó sẽ đền ít bạc. Có thể đến được kinh thành thì cũng không thể nghèo được.

Vì vậy cho nên Hình bộ cũng dựng lên một ít quy củ, bảo du khách lui tới chú ý một chút.

Về phần trấn áp quản giáo, cái này thì không làm được rồi. Đám dị tộc này rất thông minh, chỉ cần một người xảy ra chuyện thì những người khác liền sẽ chen chúc mà tới, sau đó lại bắt đầu làm ầm ĩ. Một người hai người thì thôi đi, cả trăm người cùng quậy, chuyện mà truyền đi thì còn ra thể thống gì nữa.

Đại Ngụy cho dù nghèo như cũng không thể ném mặt mũi đi được. Trong lòng mọi người đều rõ bảy lần bắc phạt đều là thất bại nhưng về mặt mặt mũi thì vẫn phải nói bảy lần bắc phạt để giương uy nước nhà.

Lời này của Hứa Thanh Tiêu không thành vấn đề.

“Vậy, ý ngươi muốn nói là… lấy thuế của bọn họ?”

Trương Tĩnh dò hỏi.

“Không!” Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, sau đó dưới ánh mắt tò mò của mọi người, hắn mở miệng nói:

“Không phải muốn thu thuế từ bọn họ mà là muốn bọn họ bù thuế.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình.

“Bù thuế?”

Chương 357: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (3)

Hai người lại hơi ngẩn ra. Bù thuế là đóng thế nào? Xem như bây giờ ngươi có muốn nhắm vào bọn họ đi chăng nữa thì tiến hành thu thuế bọn họ có thể lí giải được, nhưng bù thuế là ý gì đây?

“Vâng, bù thuế.”

“Bọn họ kiếm ngân lượng ở vương triều Đại Ngụy chúng ta, ép mua ép bán, lại còn có kiểu đụng một cái là ép mua, tạo nên ảnh hưởng cực lớn với hình tượng kinh đô, vốn là phải phạt. Nhưng ta suy nghĩ một hồi, Đại Ngụy chính là một đất nước lễ nghi, lại là thiên triều thượng quốc, phạt thì có chút không dễ nghe.”

“Vậy thì liền để cho bọn họ đóng bù thuế đi, bổ sung thuế ba năm, quá nhiều bọn họ cũng không thể chịu nổi.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

“Bù ba năm? Vậy bù mấy thành?”

Hai người tiếp tục hỏi.

“Không nhiều, bù vào ba thành, sau này sẽ thu thuế bốn thành, còn có các lại thuế quan đều phải lên.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra mình ý nghĩ.

“Bù ba thành? Còn thu bốn thành? Còn thuế quan nữa?”

Lúc này An Quốc công cũng kêu lên. Mặc dù ông không hiểu Hộ bộ nhưng vẫn hiểu về thu thuế.

Bây giờ Đại Ngụy suy bại, thu thuế ba thành bách tính đã kêu khổ thấu trời rồi, vậy mà Hứa Thanh Tiêu còn định trực tiếp thu bốn thành? Đám người này sẽ đồng ý chứ?

Còn có thuế quan gì kia, mặc dù không biết là có ý gì nhưng vừa nghe thì liền biết đây cũng là một mớ chi phí.

Cây đao này của Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi quá độc ác rồi.

“Thủ Nhân, chuyện trưng thu này của ngươi có phải hay không là quá khoa trương rồi đi? Chỉ sợ sẽ gây nên ca thán.”

Trương Tĩnh nhịn không được mở miệng, nhưng ngữ khí vẫn tốt. Dù sao thì người bị nhằm vào cũng là dị tộc, không phải là nhằm vào hoàng thất nhất mạch, vậy thì liền không có việc gì.

Nếu như muốn thu ngân lượng của hoàng thất nhất mạch, đừng nói là bốn thành, một thành cũng có chuyện nữa.

Trưng thu của dị tộc đã là tốt lắm rồi.

Chỉ là, có hơi cao.

“Kêu ca?”

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh một tiếng, sau đó mở miệng nói.

“Đám dị tộc này ở kinh đô làm càn như thế, làm ăn ép mua ép bán, vì sao bọn họ không ngại dân chúng bất bình kêu ca?”

“Hơn nữa dám làm càn ở hoàng đô như thế vậy thì ở các nơi khác mọi chuyện còn làm tới đâu nữa? Bên trong Hình bộ có không ít các vụ án như thế, thậm chí có không ít vụ liên quan đến án mạng.”

“Đại Ngụy vương triều, là lễ nghi chi bang, là thiên triều thượng quốc đúng là không sai, nhưng cũng cần phải phân biệt thời thế, phải xem tình hình. Mặt mũi đúng là quan trọng nhưng sự phát triển của quốc gia lại càng quan trọng hơn.”

“Ta không sợ dư luận kêu ca, ngược lại ta còn cảm thấy dân chúng bách tính sẽ ủng hộ.”

Hứa Thanh Tiêu tràn đầy chân thành nói.

An quốc công và Trương Tĩnh nghe xong không nhịn được khẽ gật đầu, cảm thấy đúng là có chút đạo lý.

“Nhưng trưng thu bốn thành thuế, đóng bổ sung ba thành vậy thì thật sự đúng là không thể nào, ăn kiểu này khó coi quá.”

An Quốc công nói như thế.

Trương Tĩnh cũng đồng ý với lời này. Ngươi muốn trưng thu, có thể, nhưng một hơi lại thu nhiều như vậy thì đúng là có hơi cao quá lẽ thường.

“Chuyện này ta tự có suy nghĩ.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn đã dám làm chuyện này thì tất nhiên đã hoàn thành xong toàn bộ kế hoạch. Về phần là kế hoạch gì thì Hứa Thanh Tiêu không thể nói.

“Thủ Nhân, ngươi nói thật cho ta biết đi, ngươi thật sự sẽ không động thủ với nhất mạch hoàng thất đúng không?”

An quốc công hỏi.

“Sẽ không!”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở miệng nhưng trong lòng lại tăng thêm hai chữ ‘tạm thời’!

Động thủ với hoàng thất thì chắc chắn là chuyện sau này, ít nhất thì bây giờ không thể động đến.

“Tốt, đã như vậy thì ta sẽ ủng hộ ngươi. Ngươi yên tâm, có đám võ quan chúng ta ủng hộ ngươi. Đám dị tộc này đúng là không phải thứ tốt lành gì, làm mưa làm gió ở Đại Ngụy, bình thường ta không nhìn thấy nhưng cũng có nghe qua mấy chuyện như vậy. Nếu như thậất sự xảy ra chuyện thì đám lão phu sẽ ra tay giúp ngươi.”

Nhận được đáp án chính xác của Hứa Thanh Tiêu, An Quốc công nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần không động đến nhất mạch hoàng thất thì sẽ không xảy ra chuyện lớn.

Còn chuyện động đến dị tộc, vậy thì có liên quan cái rắm gì tới ta? Bản thân đã không phải là con dân Đại Ngụy, thu ngươi bốn thành thuế thì sao?

Không phục? Không phục thì cút đi!

Trương Tĩnh khẽ gật đầu nhưng không khí phách như An Quốc công.

“Thủ Nhân, bệ hạ để Binh bộ và Hình bộ giúp đỡ cho ngươi, có chuyện gì cứ nói thẳng cho ta là được, nhưng ta vẫn khuyên

ngươi một câu, đừng quá hung ác, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái.”

Trương Tĩnh là văn thần, không quyết đoán như võ quan là chuyện rất bình thường, nhưng những lời này nói ra cũng không có vấn đề gì. Làm việc không nên gấp gáp, nên nghĩ kĩ rồi lại làm.

“Đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hai người cũng không nói gì thêm.

Chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Chỉ là, sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu giữ chặt hai người lại.

“An Quốc công, Trương Thượng thư, chuyện hôm nay tốt nhất là chỉ có ba người chúng ta biết, nếu như chuyện này truyền ra ngoài vậy thì ta cũng chỉ đành động đao với hoàng thất nhất mạch mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu không phải đang uy hiếp, hắn chỉ muốn nhắc nhở một câu.

Lỡ như bọn họ nói ra ngoài vậy thì sẽ có hơi phiền phức. Vấn đề tuy là không lớn nhưng tốt nhất là không nên nói.

“Yên tâm, thúc sẽ thật kín miệng.”

An Quốc công nhẹ gật đầu.

Trương Tĩnh cũng nói theo một câu.

“Im lặng như hến.”

Nói xong lời này, hai người đứng dậy đi.

Sau khi đưa mắt nhìn hai người rời đi, Hứa Thanh Tiêu nhấp vào một ngụm trà sau đó đi đến bên cạnh Dương Hổ đang luyện võ nói:

“Dương Hổ, viết một thông báo tuyển một người đầu bếp đến đây, đừng có mỗi ngày đều ăn đồ của khách điếm, vừa dầu mỡ vừa đắt.”

Hứa Thanh Tiêu thuận miệng nói, nói xong cũng về nghỉ ngơi.

Chuyện làm thế nào nhằm vào dị tộc thì Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra biện pháp, nhưng còn cần một cơ hội. Không bao lâu nữa thì thời cơ của hắn sẽ tự động tìm đến cửa.

Bên ngoài học đường Thủ Nhân.

An Quốc công và Trương Tĩnh cùng nhau đi ra, sau khi đi được một đoạn, An Quốc công mở miệng:

“Ngươi cảm thấy Thanh Tiêu điệt nhi có lừa chúng ta hay không?”

An quốc công hỏi.

“Hẳn là sẽ không.”

“Loại chuyện này có liên hệ quá lớn, hắn có gạt chúng ta thì cũng chẳng để làm gì, hơn nữa ta tin tưởng bệ hạ cũng sẽ không để cho hắn hồ nháo như vậy.”

Trương Tĩnh trả lời. Ông cho rằng Hứa Thanh Tiêu chắc sẽ không gạt mình.

“Ừ, bình thường mà nói thì bệ hạ tuyệt đối sẽ không cho phép hắn hồ nháo, chỉ là tất cả đều không thể nào nói chính xác được, chúng ta vẫn phải làm công tác chuẩn bị sẵn sàng.”

An Quốc công nói như vậy.

“Được, nếu là như thế, vậy An Quốc công, hạ quan cáo lui.”

Trương Tĩnh gật đầu, trực tiếp rời đi.

An Quốc công không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đi thẳng về nhà mình.

Lúc này, không ít liệt hầu quốc công đều đang đợi ông ta.

Chương 358: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (4)

“An Quốc công, thế nào hả?”

“Tình huống thế nào? Lão Lý, nói rõ một chút.”

“Rổ cuộc thì Thanh Tiêu điệt nhi có ý gì đây?”

Đám người nhao nhao mở miệng, xông tới bao quanh.

“Không có việc gì, lão phu đã hỏi rõ ràng, Thanh Tiêu không có dự định đi gây phiền phức cho hoàng thất nhất mạch.”

An Quốc công mở miệng nói thế.

“Thật sao? Ta không tin!”

“An Quốc công ngài nói thật đi, không cần thiết phải nói dối giúp cho tên tiểu tử kia.”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, chúng ta đều có thể tiếp nhận được, ngài cứ việc nói thẳng là được.”

Đám người nhao nhao mở miệng bảo An Quốc công nói thẳng là được.

“Thật mà, tóm lại các ngươi không cần lo lắng, chuyện này không đến nổi hỏng bét như các ngươi nghĩ, nhưng cụ thế là cái gì thì qua ít ngày nữa các ngươi tất sẽ biết. Được rồi được rồi, tất cả cút về hết đi, đừng làm phiền nhà ta nữa.”

An Quốc công mở miệng chặn hết âm thanh của mọi người, còn nói cực kì chắc chắn, thuận tiện còn đuổi đám người đi.

Đám người có hơi ngẩn ra, nhưng dưới ánh mắt của An Quốc công, bọn họ vẫn thành thành thật thật rời đi.

Không chỉ là nơi này, bên Hình bộ cũng là như thế.

Trương Tĩnh đóng cửa lớn lại không để ý chuyện thị lang đang hỏi dò bên ngoài. Chuyện này Hứa Thanh Tiêu đã nhờ vả, ông ta cũng sẽ không nói ra.

Hành vi của hai người này trong nháy mắt cũng truyền ra ngoài.

Đến cùng Hứa Thanh Tiêu có mục đích gì, không ai biết. Chẳng qua đám người bị nhắm vào vẫn sẽ chỉ là hoàng thất nhất mạch.

Sáng sớm hôm sau.

Giờ mão còn chưa đến, từng con tuấn mã đã gấp rút chạy vào kinh đô, là tấu chương của phiên vương các nơi đưa tin khẩn cấp về cho hoàng thất.

Tấu chương của những phiên vương này đơn giản chỉ có một việc.

Hứa Thanh Tiêu giết vương, phạm phải đại tội như thế vậy mà lại còn cố ý đề bạt? Đây là ý gì?

Phong thư dữ dội nhất lại càng trực tiếp hơn.

Hứa Thanh Tiêu giết vương, xúc phạm đến đế uy, mặc dù chuyện này là Hoài Bình Quận vương có lỗi, nhưng vương không thể nhục, nếu không phải niệm tình Đại Ngụy bây giờ cần nhân tài, thì Hứa Thanh Tiêu đáng chết một trăm lần.

Nhưng hôm nay vậy mà bệ hạ còn tăng quan cấp cho Hứa Thanh Tiêu, cái này thì cũng coi như cho qua đi, đến cả Đại nội long phù mà cũng cho Hứa Thanh Tiêu, còn bảo Hình bộ và Binh bộ nghe theo Hứa Thanh Tiêu?

Hứa Thanh Tiêu không có quyền thế mà đã dám giết vương, sau khi có quyền thế rồi chẳng phải là muốn quậy cho tung trời hay sao?

Cho nên khẩn cầu bệ hạ nghĩ lại, thu hồi thánh ý, đồng thời có chút nghi vấn, bệ hạ phải chăng đang bị gian thần mê hoặc?

Tất cả những lời nói đều không quan trọng nhưng câu nói cuối cùng này lại tràn ngập ý tứ khác, trực tiếp nhận định Hứa Thanh Tiêu là gian thần, vậy nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự có can đảm làm chuyện đó ầm ĩ lên vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể giết gian thần.

Đương nhiên những lời này bọn họ cũng không dám nói ra mà chỉ biểu hiện một chút về sự bất mãn của mình.

Ý mà các phiên vương tấu suy cho cùng cũng rất đơn giản, có bóng dáng của Hoài Ninh Thân vương nhưng phần nhiều vẫn là quan tâm đến lợi ích của mình.

Nếu như thật sự động đến lợi ích của bọn họ thì bọn họ sẽ không làm gì hết, còn có thể trực tiếp tạo phản.

Cho nên vì để không đi đến một bước này, bọn họ đưa tấu chương đến trước để biểu thị ra chút thái độ, về phần còn lại chỉ có thể ngồi xem xem Nữ đế có ý gì thôi, làm tốt thì mọi người cùng lui một bước, làm không tốt thì là tay nhấc đao lên, đi theo ta, ta làm hoàng đế rồi thì ai cũng có công.

Trong hoàng cung.

Triều hội bắt đầu, sau khi tranh luận quốc sự một canh giờ thì sau đó là phần cá nhân dâng tấu.

Một vài vị quận vương ít khi vào triều bây giờ cũng đang đứng đó, mục đích họ đến đại khái chính là hỏi về chuyện của Hứa Thanh Tiêu.

Thăng lên đến viên ngoại lang bọn họ không có gì để nói, chỉ là một tên quan viên lục phẩm mà thôi, tiện tay là có thể bóp chết, nhưng tay trước vừa cho thiên chỉ, tay sau lại cho Đại nội long phù, điều này thì có hơi khó nói rồi.

Trên triều đình.

Một quận vương bình tĩnh hỏi.

Văn võ bá quan trầm mặc không nói, mà trên long ỷ, âm thanh Nữ đế chậm rãi vang lên.

“Trẫm!”

“Cho Hứa Thanh Tiêu Long phù!”

“Tất nhiên trẫm đã có tính toán.”

“Cần báo cho ngươi sao?”

Trên long ỷ, giọng của Nữ đế có hơi lạnh lùng, sau khi câu kia vang lên, người kia lập tưc biến sắc.

“Bệ hạ thứ tội, chẳng qua thần chỉ là nghĩ cho Đại Ngụy, cho nên mới hỏi một câu thôi, thần, biết tội.”

Người kia mở miệng, cúi đầu bái trên mặt đất thỉnh tội.

Người sáng suốt đều nhìn ra được Nữ đế Đại Ngụy đang làm thật. Giao Long phù cho Hứa Thanh Tiêu chắc chắn là sắp làm chuyện lớn, về phần có nhằm vào nhất mạch hoàng thất hay không thì còn chưa rõ.

Nhưng nhìn tình thế thế này thì khả năng là rất lớn.

Ngày đó, triều hội kết thúc.

Từng phong thư được nhanh chóng gửi đi, thậm chí ở một vài quận vương phủ còn dùng phương pháp tiên đạo để gửi thư, cần phải dùng tốc độ nhanh nhất đem thư truyền đến tay quận vương các nơi.

Không hiểu sao, trong lòng rất nhiều người lại bị bao phủ bởi một tầng mây đen.

Rốt cuộc Nữ đế muốn gì, không ai biết được.

Chỉ là tất cả mọi người đều biết mấy ngày nữa chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà trong giờ phút này.

Trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu cũng vừa làm xong công việc trong tay.

Một chồng giấy Tuyên.

Tiêu đề là kế hoạch Đại Ngụy năm năm lần thứ nhất.

Năm đầu tiên: Sản lượng lương thực tăng gấp ba! Thu nhập quốc khố hằng năm đạt hai mươi triệu lượng.

Năm đầu hai: Sản lượng lương thực tăng gấp năm! Thu nhập quốc khố hằng năm đạt bốn mươi triệu lượng.

Năm thứ ba: Sản lượng lương thực tăng gấp mười! Thu nhập quốc khố hằng năm đạt tám mươi triệu lượng.

Năm thứ tư: Sản lượng lương thực tăng gấp hai mươi lần! Thu nhập quốc khố hằng năm đạt một trăm hai mươi triệu lượng.

Năm thứ năm: Sản lượng lương thực thu vào không thay đổi! Thu nhập quốc khố hằng năm không thay đổi, toàn lực phát triển xây dựng tầng chót Đại Ngụy, mục tiêu là kế hoạch mười năm tiếp theo, nhanh chóng để thu nhập lãi ròng hàng năm vào quốc khố đạt ba trăm triệu lượng bạc.

Phần kế hoạch này Hứa Thanh Tiêu cũng không định đưa cho hoàng đế xem mà chỉ để nó làm mục tiêu cho mình mà thôi.

Mỗi một bước đi đều cần có kế hoạch, không thể sai lệch, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể sửa đổi. Về phần thi hành như thế nào thì Hứa Thanh Tiêu không viết vào.

Muốn viết xong cái này thì một trăm trang giấy cũng viết không đủ.

Mặc dù có hơi khoa trương một chút nhưng Hứa Thanh Tiêu cực kì có lòng tin, chính xác hơn mà nói thì ít nhất có thể hoàn thành một nửa mục tiêu, nếu như có thể tìm được hạt giống tương ứng thì có thể đạt được bảy phần mười kế hoạch, nếu như có thể tạo ra phân hóa học vậy thì kế hoạch này có thể hoàn thành.

Chương 359: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (5)

Đặt giấy Tuyên lên bàn, Hứa Thanh Tiêu ngược lại cũng không sợ người khác đến xem.

Nói một câu không dễ nghe thì cho dù người trong thiên hạ có nhìn thấy đi chăng nữa thì cũng sẽ không tin tưởng mà ngược lại còn cảm thấy mình là người si nói mộng.

Cho nên có giấu cũng không có ý nghĩa gì.

Giãn giãn eo ra, cảm nhận từng gió mát thổi đến từ ngoài cửa sổ.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn muốn đi đến Hộ bộ một chuyến, mục đích của chuyến đi này là muốn bàn giao một ít chuyện, dồng thời Hứa Thanh Tiêu cũng đem mớ sổ sách đã tính xong từ trước cầm theo luôn.

Hộ bộ đưa nhiều hồ sơ tới cho mình như vậy là có mục đích gì?

Không phải chỉ là muốn kéo chân mình, thuận tiện xem trò cười của mình luôn hay sao. Hứa Thanh Tiêu không thích làm mất mặt người khác.

Nhưng nếu như đối phương đưa mặt lại gần cho hắn tát thì đây thật sự là hết cách rồi.

Ra khỏi phòng liền thấy Dương Hổ đang đứng chờ hắn ngoài cửa.

“Có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn.

“Đại nhân, ngài không phải nói muốn tuyển đầu bếp hay sao?”

“Nhưng vấn đề ở đây là ta không biết viết chữ, bảo thông báo tuyển người đến bây giờ vẫn chưa viết được, ngài có bận không? Không bận thì ngài viết giùm đi.”

Dương Hổ có chút lúng túng nói.

Hứa Thanh Tiêu bảo hắn đi tìm đầu bếp thì đúng là chuyện nhỏ, nhưng vấn đề là hắn không biết viết chữ.

“Tìm đại một người viết đi, ta còn có việc, chờ ta trở về rồi nói.”

Hứa Thanh Tiêu còn tưởng rằng Dương Hổ tìm mình đến là vì chuyện gì, không ngờ lại là vì chuyện này.

“Cũng được, đại nhân ngài bận rộn.”

“Nhưng mà, ngài nói ra yêu cầu tuyển người đi.”

Dương Hổ hỏi.

“Không cần yêu cầu gì hết, đồ ăn thì phải làm cay một chút, những món ăn trong kinh đô vị quá nhạt, ta không thích lắm.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý phân phó một câu rồi liền rời đi.

Tìm đầu bếp thôi, đâu cần phải phiền như vậy.

“Được, ngài đi thong thả.”

Dương Hổ không có gì nói nữa, cầm giấy và bút đi đến thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu không viết, toàn bộ học đường Thủ Nhân giờ chỉ còn lại mình Trần Tinh Hà biết viết chữ.

Cốc cốc!

Tiếng đập cửa vang lên.

Trong thư phòng, Trần Tinh Hà đang luyện chữ. Khoa cữ sắp đến, đối với văn chương Trần Tinh Hà cũng không có nghiên cứu gì quá nhiều mà ngược lại là đang rèn luyện các kiến thức cơ bản.

Đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Trần Tinh Hà không khỏi mở miệng.

“Vào đi.”

Dương Hổ ngay lập tức đi đến, cầm bút và giấy trong tay.

Thấy cảnh này, Trần Tinh Hà lập tức rõ ràng ý của đối phương.

“Để ở đây đi, đợi chút nữa ta cho ngươi xin chữ kí.”

Trần Tinh Hà có hơi ngạo mạn nói, mặc dù Dương Hổ là người một nhà nhưng dù là người mình thì vẫn phải chờ một hồi, dù sao thì chữ kí của Trần mỗ cũng không phải là thứ ai muốn có cũng được.

“Chữ kí?”

“Không phải đâu, Trần đại nhân, ta tìm người là để nhờ ngài viết thông báo tuyển dụng, Hứa đại nhân không rảnh cho nên ta đến đây tìm ngài.”

Dương Hổ có chút tò mò, kí tên gì vậy chứ?

Trần Tinh Hà: “…”

Ông nội ngươi chứ!

Lại là thông báo tuyển dụng?

Con mẹ nó ta dù sao cũng là người đứng thứ mười chín thi phủ đó. Sao các ngươi đều bảo ta làm cái này vậy?

Tay cầm bút của Trần Tinh Hà có hơi run nhẹ.

Vừa nghĩ đến là Hứa Thanh Tiêu sắp xếp, hắn cắn răng, trực tiếp viết chữ lên tờ giấy trắng.

Tuyển đầu bếp, một người.

Viết xong hắn liền im lặng không nói.

“Có muốn viết thêm một chút hay không?”

Dương Hổ nhìn vào mấy chữ trên tờ giấy, không nhịn được hỏi.

“Đủ rồi!”

Ngữ khí Trần Tinh Hà có hơi không tốt lắm.

Mà Dương Hổ cũng không nhiều lời nữa, cầm tờ giấy rồi đi.

Không bao lâu sau hắn liền dám tờ thông báo tuyển dụng ở bên ngoài học đường Thủ Nhân.

Làm xong tất cả, Dương Hổ bèn bắt đầu đánh quyền luyện công.

Cũng vào lúc này, một bóng người chậm rãi xuất hiện bên ngoài học đường Thủ Nhân.

Là một lão giả, mặc một bộ đồ trắng, trông hết sức bình thường.

"Tuyển một đầu bếp?"

Lão giả vuốt vuốt sợi râu, ánh mắt lại lộ ra ý cười.

Đây là Lý Quảng Hiếu, những ngày này ông ta ở nhà suy nghĩ một vài chuyện, đại khái chính là đang suy nghĩ nên làm thế nào để giải quyết vấn đề Đại Ngụy.

Bây giờ đã suy nghĩ được nửa tháng, ông dứt khoát ra ngoài đi dạo một vòng, thuận tiện đến xem Hứa Thanh Tiêu, nhìn xem hắn là đại tài thế nào.

Không nghĩ đến vừa đến liền nhìn thấy thông báo tuyển dụng thế này.

Ngay lập tức, Lý Quảng Hiếu đi vào bên trong học đường Thủ Nhân

"Có ai không?"

Lý Quảng Hiếu mở miệng, khí chất ông ta nội liễm, nhìn qua chỉ là biết là một ông lão hết sức bình thường.

"Ai?"

"Xin hỏi ngài là?"

Dương Hổ vừa luyện võ một hồi đã bị kinh động, hắn đi đến, thấy người đến là một ông lão thì thái độ lập tức thay đổi. Ai trong kinh thành hắn cũng đều không sợ, chỉ sợ ông lão mà thôi.

Có trời mới biết người đến có phải là đại thần trong triều hay không.

"Ồ, ta chỉ là một bách tính phổ thông bình thường, vừa đi ngang qua, nhìn thấy nơi này có tuyển đầu bếp nên muốn đến đây để hỏi một chút."

Đối phương cười nói.

“Đầu bếp? Lão nhân gia, ta xem ngài cũng hơn sáu mươi rồi nhỉ? Sao còn tới ứng tuyển đầu bếp?”

Dương Hổ có hơi buồn rầu.

Ở đây tuyển đầu bếp nhưng vấn đề là hơn sáu mươi tuổi rồi ai dám mướn.

“Tên nhóc con, lão đầu tử ta vào nam ra bắc làm đầu bếp mấy chục năm, ngươi bảo ta luyện võ thì không được chứ bảo ta xào đồ ăn hay làm cơm thì không thành vấn đề, nếu không thì thế này đi, ta sẽ đi mua một ít đồ ăn, đại nhân ngươi bây giờ có nhà hay không? Nếu như có nhà, ta sẽ làm đồ ăn để cho các người nếm thử.”

“Nếu như không có ở đây thì tối nay ta sẽ làm, chờ đại nhân nhà ngươi về bảo hắn nếm thử, thế nào hả?”

Lý Quảng Hiếu khẽ cười nói.

Lời này nói ra làm cho Dương Hổ có hơi đắn đo khó quyết.

Mặc dù tuổi tác đối phương lớn nhưng lời ông nói thì đúng là không hề sai.

“Vầy đi, ta đi mua đồ ăn, ông ở đây nghỉ ngơi một chút, muốn làm gì thì cứ nói với ta, chờ chút nữa sau khi làm xong, nếu được thì ông cứ ở lại, nếu như không được vậy thì ta cũng không còn cách nào.”

“Chẳng qua đại nhân ta đã đi Hộ bộ, ước chừng giữa trưa mới có thể về, ông xem thế nào hả?”

Dương Hổ nói thế, mặc kệ là có được hay không thì cứ thử một lần trước đi, nếu như được thì cái gì cũng dễ nói, nếu như không được thì coi như thôi.

“Được, vậy thì làm phiền quan sai, đồ ăn không cần mua quá nhiều, ngài xem thế nào tốt là được.”

Lý Quảng Hiếu gật đầu.

Những năm này ông ta vân du tứ hải, đúng thật là nấu ăn rất ngon, dù sao thì lúc không có chuyện gì ông ta cũng tự xuống

bếp làm đồ ăn, coi như là một thú vui cuộc sống.

“Được rồi, ông ngồi dưới mái hiên nghỉ ngơi một chút đi, nắng hôm nay to lắm, đừng để trúng nắng.”

Dương Hổ cũng không nhiều lời, trực tiếp ra ngoài mua thức ăn. Hắn thấy Lý Quảng Hiếu có vẻ tự tin như thế thì lại càng đắn đo khó quyết.

Chương 360: Động Đao Với Hoàng Thất? Phiên Vương Nổi Giận, Nữ Đế Uy Nghiêm! (6)

Vì thế, Dương Hổ đi mua thức ăn.

Đợi sau khi Dương Hổ rời đi, Lý Quảng Hiếu ngồi dưới mái hiên che nắng.

Mặc dù nắng có vẻ hơi to nhưng cũng may là có gió lạnh thổi qua, ông cũng hài lòng.

Rì rào!

Rì rào!

Chỉ là vào lúc Lý Quảng Hiếu đang ngồi hóng mát thì một trang giấy bị gió thổi bay ra từ cửa sổ.

Lý Quảng Hiếu thấy thế thì đứng dậy nhặt lên. Ông tương đối cần kiệm, loại giấy Tuyên này nếu như làm bẩn rồi thì không thể dùng được nữa.

Nhưng mà khi Lý Quảng Hiếu nhặt tờ giấy lên, từng hàng nội dung bên trong xuất hiện trong mắt ông.

'Kế hoạch năm năm Đại Ngụy.'

Khuôn mặt Lý Quảng Hiếu tương đối bình tĩnh nhưng sau khi nhìn lướt qua hết tất cả, ông không khỏi cứng người đứng ngay tại chỗ.

Sản lượng lương thực một năm tăng gấp ba lần? Thuế thu đạt hai mươi triệu lượng?

Hai năm lương thực gấp năm lần, thuế thu đạt bốn mươi triệu lượng?

Hai năm lương thực gấp mười lần, thuế thu đạt tám mươi triệu lượng?

Hai năm lương thực gấp hai mươi lần, thuế thu đạt một trăm hai mươi triệu lượng?

Năm thứ năm phát triển toàn diện năng lực sản xuất từ tầng chót Đại Ngụy, chuẩn bị cho kế hoạch mười năm kết tiếp?

Giờ khắc này Lý Quảng Hiếu ngây ngẩn cả người.

Ông ta thân là thầy của Nữ đế, tất nhiên là biết tình huống của Đại Ngụy hiện nay ra sao.

Cũng biết Đại Ngụy đang gặp những phiền toái gì.

Một là chữ nghèo.

Hai là không có tiền.

Nhưng mà điều ông không nghĩ đến chính là Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại viết ra loại vật này?

Ở trong mắt người thường, những cái này có vẻ như người si nói mộng, là chuyện hoang đường.

Nhưng Lý Quảng Hiếu là ai chứ?

Đã từng được vinh dự là Hắc y tể tướng, suy nghĩ của ông không giống người bình thường, hơn nữa ánh mắt lại còn lão luyện độc đoán.

Ông nhìn ra, mỗi một chữ trên tờ giấy tuyên này, đầu bút lông có lực, một mạch mà thành.

Chữ cũng như người.

Chữ như kì ý.

Trong nháy mắt Lý Quảng Hiếu đã đưa ra phán đoán, Hứa Thanh Tiêu viết mấy kế hoạch này trong trạng thái gì.

Tự tin!

Mười phần tự tin!

Cực kỳ tự tin!

Đây chính là nguyên nhân vì sao mà Lý Quảng Hiếu chấn kinh.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu lại tự tin như vậy?

Những gì mà bên trên viết, đừng nói năm năm.

Xem như có để ông ta đến quản lý Hộ bộ Đại Ngụy, năm mươi năm ông cũng không làm được.

“Người này!”

“Sâu không lường được.”

Giờ này khắc này, đối với Hứa Thanh Tiêu, Lý Quảng Hiếu đã dâng lên một sư tò mò to lớn đối với Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta muốn ở lại nơi này.

Xem xem đến cùng Hứa Thanh Tiêu là người như thế nào.

Sau một khắc, Lý Quảng Hiếu nuốt một ngụm nước bọt, từ cửa sổ trả tờ giấy Tuyên về chỗ cũ.

Nhưng trái tim ông vẫn không thể nào an tĩnh được như trước.

Giờ Thìn.

Hộ bộ.

Vào thời khắc Hứa Thanh Tiêu đến, toàn bộ Hộ bộ đều trở nên an tĩnh.

Đối với Hứa Thanh Tiêu, không hiểu tại sao mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu nhìn ai nhiều một chút thì người đó sẽ lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

Không ai dám trêu chọc đến tôn thần này, giáo huấn của Hình bộ còn hiện ngay trước mắt, cho nên không có ai dám làm loạn.

Chẳng qua Hộ bộ cũng có thủ đoạn của Hộ bộ, bọn họ cũng không ngu như đám người Hình bộ, thẳng thừng gây khó dễ cho Hứa Thanh Tiêu mà ngược lại, bọn họ còn dốc hết toàn lực phối hợp. Chỉ là sự dốc hết toàn lực này có hơi quá lố mà thôi.

Ngươi cần hồ sơ, ta cho ngươi tất cả hồ sơ, để ngươi chậm rãi mà tra, không đủ thì vẫn còn.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu đột nhiên đến chơi làm cho trên dưới Hộ bộ đều trở nên có hơi khẩn trương, tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu lại đến đây để gây phiền toái.

“Bái kiến Hứa đại nhân.”

“Xin chào Hứa đại nhân.”

Chẳng qua không dám ở đây là không dám nhìn thẳng người thôi, khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đến, tất cả mọi người vẫn mở miệng cung kính một câu Hứa đại nhân.

Hứa Thanh Tiêu nở nụ cười đáp lễ từng người.

Ngay vào lúc này, có người đi đến.

“Hứa đại nhân. Cố Thượng thư mời ngài đến nội đường.”

Đối phương mở miệng, báo với Hứa Thanh Tiêu Cố đại nhân đã chờ ở nội đường từ lâu.

“Được.”

Lần này Hứa Thanh Tiêu tới đây cũng là vì muốn tìm Cố Thượng thư.

Hắn đi về phía nội đường, rất nhanh sau đó, hơn mười bóng người xuất hiện ở bên trong nội đường. Thấy tư thế này, không hiểu sao lại có cảm giác như là tam đường hội thẩm.

Cố Ngôn đứng giữa đám người. Khuôn mặt ông gầy gò, tóc đã hoa râm, nhìn như gần bảy mươi tuổi vậy. Ông mặc quan bào Thượng thư, đứng chấp tay ở cách đó không xa nhìn hắn.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu bái kiến Cố Thượng thư, bái kiến hai vị Thị lang đại nhân, xin chào chư vị đồng liêu.”

Hứa Thanh Tiêu tỏ ra rất bình tĩnh, hắn đi tới nói như vậy.

“Ừ.” Cố Ngôn khẽ gật đầu, sau đó mở miệng: “Những hồ sơ ngươi lấy đi vài ngày trước đó, tính toán xong hết rồi sao?”

Cố Ngôn hỏi thẳng, lúc đầu ông định là hôm qua sẽ đi tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến nhưng cuối cùng vẫn giữ được bình tĩnh.

Rốt cuộc ông không biết Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ thế nào, có phải là muốn động thủ với nhất mạch hoàng thất hay không, nhưng điều duy nhất mà Cố Ngôn có thể làm chính là kéo dài thời gian của Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy, kéo dài thời gian, Hứa Thanh Tiêu muốn điều tra thuế ngân của Hộ bộ đúng không? Được thôi, đi xem tư liệu trước đi, chờ khi xem xong, hoạch toán xong thì lại đến tìm mình.

Đến lúc đó từ từ rồi nói.

Về phần Đại nội long phù trong tay Hứa Thanh Tiêu ông cũng không quan tâm lắm. Bệ hạ nói, Binh bộ và Hộ bộ đều phải nghe theo lệnh của Hứa Thanh Tiêu, Hộ bộ bọn họ đi theo giúp đỡ một chút là được.

Chuyện giúp đỡ này, Cố Ngôn cũng sẽ giúp cho thật tốt nhưng điều kiện tiên quyết là Hứa Thanh Tiêu phải làm xong việc trong tay trước, làm không được thì đừng nên nói gì.

"Đã hạch toán xong."

Hứa thanh tiêu mở miệng, khẽ cười nói.

Lời này nói ra, sắc mặt mọi người đều hơi thay đổi. Cố Ngôn không có biểu cảm gì, ông chỉ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

"Thanh Tiêu à, không phải là bản quan xem thường ngươi, chỉ là vừa mới mấy ngày trước ngươi trước trước sau sau đã lấy đi hơn tám ngàn phần hồ sơ, mỗi phần hồ sơ đều dài và chi tiết vô cùng, nếu như để cho toàn bộ Hộ bộ tính thì cũng phải tiêu hao hết một tháng thời gian."

"Còn ngươi chưa tới hai mươi ngày đã hạch toán xong à?"

Cố Ngôn không kinh ngạc mà hỏi thẳng.

Hộ bộ cho người đưa hồ sơ cho Hứa Thanh Tiêu trước trước sau sau có đến hơn tám nghìn ba trăm quyển, ngươi chỉ nhìn thôi thì cũng phải mất đến một tháng mới đúng chứ nhỉ? Coi như Hứa Thanh Tiêu đọc như gió thì cũng phải cần nửa tháng chứ?

Bây giờ là hai mươi ngày, ngươi nói ngươi chẳng những là xem hết, hơn nữa còn hạch toán xong hết? Không phải là ngươi đang dọa người hay sao?

Chương 361: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (1)

“Thượng thư đại nhân, hạ quan có phương pháp hạch toán riêng của mình, chi tiêu gần ba mươi năm tất cả đều đã được tính toán rõ ràng chi tiết, mong Thượng thư đại nhân kiểm tra lại.”

“Ồ, đúng rồi, ở đây vẫn còn một phần hồ sơ bị tính sót, sau khi Thượng thư đại nhân xem xong thì nên lập tức điều tra.”

“Hạ quan tin tưởng các quan viên của Hộ bộ cương chính liêm minh nhưng dù sao thì cũng có liên quan đến thu thuế, tiền tài của triều đình, tất cả vẫn nên cẩn thận tỉ mỉ một chút.”

“Nếu không để người ta nắm đằng chuôi thì không tốt lắm.”

Hứa Thanh Tiêu giao ra hai phần giấy Tuyên, một phần là số liệu hạch toán trong những năm gần đây, một phần là mấy chỗ xảy ra sai sót.

Lúc này, trên dưới Hộ bộ đều nhíu mày, còn Cố Ngôn thì bán tín bán nghi nhận lấy chồng giấy, sau đó lại đưa mắt nhìn.

Chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt Cố Ngôn liền thay đổi.

Phương pháp sắp xếp này của Hứa Thanh Tiêu cũng quá kì diệu rồi, đã tính ra chi tiêu, thu nhập một cách rõ ràng. Loại phương pháp này có khó học hay không cũng là một chuyện, quan trọng nhất chính là đọc rất tiện.

Ví dụ, giống như bệ hạ đột nhiên muốn nhìn tình hình thu thuế của Hộ bộ Đại Ngụy, vậy sẽ phải xem một đống lớn hồ sơ.

Sau đó lại xem từng phần từng phần một.

Còn cái này của Hứa Thanh Tiêu lại cực kỳ giản lược, thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn đánh dấu nội dung của từng quyển, như vậy rất thuận tiện cho việc thẩm tra, cũng tránh việc xảy ra vấn đề.

Trong phút chốc Cố Ngôn có thể đánh giá được vật này sẽ nâng cao hiệu suất của Hộ bộ lên ba phần. Sau này khi mọi

người hạch toán thì sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

Ông nghiêm túc xem những khoản này, mỗi lần nhìn tới từng mực, trong mắt Cố Ngôn lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Càng xem càng kinh ngạc.

Ông thân là Thượng thư Hộ bộ, sổ sách Hộ bộ ông hiểu rõ nhất, nói là thuộc làu làu cũng không quá đáng, cho nên mỗi một bút toán của Hứa Thanh Tiêu ông đều có thể thầm so sáng trong lòng.

Không có một lỗi sai nào.

Mà những chỗ có lỗi sai sẽ được đánh dấu trong một phần khác, bởi vì bản thân sổ sách này vốn sai rồi.

"Tốt!"

Một khắc đồng hồ sau.

Cố Ngôn không nhịn được thất thanh khen một câu.

Mà những quan viên khác của Hộ bộ thì hơi ngạc nhiên, bọn họ không biết Cố Ngôn đang xem cái gì, vì sao lại khen hay.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Cố Ngôn hít một hơi thật sâu, nhìn mọi người một cái sau đó cầm vật trong tay giao cho Tả Thị lang, nói: "Các ngươi cố gắng quan sát, rồi kiểm tra lại một lượt, học tập nghiêm túc."

Sau khi nói xong lời này, Cố Ngôn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

"Thanh Tiêu, theo ta vào đây."

Chiêu này của Hứa Thanh Tiêu làm cho Cố Ngôn không dám xem thường hắn nữa.

Nói thật thì không phải Cố Ngôn xem thường Hứa Thanh Tiêu mà là Hứa Thanh Tiêu văn tài được xưng vạn cổ, tra án cũng có thiên phú, là đại tài của văn đàn, đại tài của Hình bộ.

Thế nhưng hắn có phải là đại tài của Hộ bộ hay không thì ai biết được?

Cơ sở của Hộ bộ là gì? Nói đơn giản một chút thì chính là thuật toán.

Về phần trưng thuế thu thuế, đó lại là một chuyện khác nữa, là yếu tố chính trị, mà công việc cấp thấp nhất của Hộ bộ chính là hạch toán rõ ràng, sau đó từ đó tra ra những điểm mờ ám.

Phần bảng biểu này của Hứa Thanh Tiêu mang ý nghĩa quá lớn. Ít nhất thì đối với Hộ bộ mà nói thì nó có trợ giúp rất lớn.

Đám người nhanh chóng vây lại.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì đi vào trong phòng.

“Ngồi đi.”

Cố Ngôn bảo Hứa Thanh Tiêu ngồi, đồng thời châm trà cho Hứa Thanh Tiêu.

“Thanh Tiêu, thứ ngươi vừa mới đưa cho ta quả thật là do ngươi dùng thời gian hai mươi ngày để viết ra đó sao?”

Cố Ngôn dò hỏi.

“Hồi Thượng thư đại nhân, đúng hơn mà nói thì là mười bảy ngày.”

Hứa Thanh Tiêu không kiêu ngạo không tự ti nói.

Cố Ngôn: “…”

“Trong vòng mười bảy ngày, làm sao ngươi có thể tính ra một cách rõ ràng được? Thứ cho lão phu nói thẳng, tám ngàn ba trăm năm mươi bốn phần hồ sơ, ngươi chỉ đọc thôi cũng phải mất hết nửa tháng mới đúng, đúng không?”

“Nói cách khác thì ngươi chỉ tốn thời gian hai ngày đã hạch toán xong thứ mà Hộ bộ phải mất bốn tháng mới hạch toán được.”

Cố Ngôn không nhịn được hỏi.

“Ừm… Có lẽ đây chính là thiên phú đi.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi ngượng ngùng gãi đầu nói.

Cố Ngôn: “…”

Nhìn vẻ mặt trầm mặc của Cố Ngôn, Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định diễn mà lấy ra một tờ giấy nói:

“Thượng thư đại nhân, ta biết ngài muốn hỏi gì.”

“Đơn giản chính là muốn hỏi hạ quan thuật toán vừa chuẩn xác vừa hiệu xuất đúng không.”

“Kỳ thật hạ quan chỉ đổi một cách tính khác mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Hắn biết Cố Ngôn muốn hỏi gì nên cũng thẳng thắn nói.

“Đổi một cách tính khác? Nói nghe xem nào.”

Cố Ngôn đứng dậy đi đến bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, dáng vẻ như tư thái của kẻ dưới không ngại học hỏi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không che giấu, thứ đồ này lấy ra càng sớm thì càng tốt, ít nhất thì đối với Đại Ngụy mà nói thì là một chuyện tốt.

Giảm bớt chi phí nhân lực, đề cao hiệu suất làm việc, thậm chí có thể mở rộng ra cả nước, cũng coi như là một cách giúp ích cho quốc gia.

“Cố Thượng thư, phương pháp hạch toán của Hộ bộ hẳn là mượn nhờ đồ vật như bàn tính để tính, muốn học cách tính thuần thục bằng bàn tính thì trước hết là khá phiền toán, thứ hai là mỗi một phép tính đều cần tính toán lặp đi lặp lại mấy lần, nếu không xác suất sai lầm sẽ cực lớn.”

“Vậy thì có thể dùng phép toán cộng trừ để tiến hành hạch toán.”

“Nhưng dùng phương pháp cộng trừ để tiến hành hạch toán thì sẽ cần thay đổi số lượng, ví dụ như nói chữ này, cần phải đổi thành số này.”

Hứa Thanh Tiêu kiên nhẫn giải thích cho cố Thượng thư, thuận tiện cũng viết các số Ả Rập ra, tất cả có mười số.

Cố Ngôn đứng ở một bên nghe hắn nói một cách say sưa, hơn nữa lại còn mang đầy thái độ học tập, đến cả thở mạnh cũng không dám.

“Cố Thượng thư có thể đem mười số này lý giải thành kí hiệu, đây chính là một, đây chính là hai, không được hiểu sai.”

“Ví dụ năm nay thu vào khoản tiền một ngàn bốn trăm tám mươi lăm vạn sáu ngàn bốn trăm hai mươi ba lượng, sau đó lại

chi tiêu tám trăm năm mươi sáu vạn bốn ngàn hai trăm hai mươi mối lượng, như vậy có thể tiến hành phép trừ đơn giản.

Hứa Thanh Tiêu viết số ra rồi sau đó lại tiến hành chuyển đổi, dùng giọng điệu của giáo viên dạy toán tiểu học nói:

“Số lớn trừ số nhỏ, không đủ thì mượn, sau đó là thế này, lại thế này, cuối cùng là như vầy.”

“Kết quả đạt được chính là sáu trăm hai mươi chín vạn hai ngàn không trăm lẻ hai lượng.”

Hứa Thanh Tiêu tốn gần hai khắc đồng hồ để giảng về nguyên lý của phép cộng trừ.

Kỳ thật thì khái niệm về phép cộng phép trừ Đại Ngụy cũng đã có, Đại Ngụy có thiên đẳng cửu toán chi thuận, cũng coi như là phép cộng phép trừ.

Chương 362: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (2)

Thứ mà Hứa Thanh Tiêu dạy cho cố Thượng thư trọng tâm không phải là phép cộng phép trừ mà là chữ số Ả Rập.

Tương đương với đơn giản hóa bàn tính, dù sao đến khi cần hạch toán thì lại ngươi cầm bàn tính ra tính toán lốp bốp, vấn đề không chỉ là phiền phức thôi đâu.

Quan trọng nhất là, khi ngươi tính toán tới mấy trăm lượng thì cũng đơn giản thôi, còn mấy vạn lượng thì sao? Mấy chục vạn lượng thì sao? Mấy trăm vạn lượng thì sao? Thậm chí là mấy ngàn vạn lượng, mấy vạn vạn lượng thì sao?

Thu nhập tiêu dùng của một quốc gia lít nha lít nhít cộng lại có bao nhiêu hồ sơ?

Một tháng Hộ bộ Đại Ngụy có ba mươi ngày, bảy phần người nơi này mỗi ngày đều đang ngồi tính tiền, vậy có mệt hay không? Có phải là rất phiền phức hay không? Có quá lãng phí thời gian hay không?

Có thể dùng số Ả Rập để thay cho số lượng, đừng nói là mấy vạn vạn lượng, coi như mấy trăm vạn vạn lượng thì cũng chẳng phải là chỉ nhiều hơn mấy số không thôi sao.

“Cố Thượng thư, học được chưa thế?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nếu như còn chưa học xong thì ta sẽ dạy lại thêm một lần.

“Lão phu… đã rõ.”

Cố Ngôn lấy lại tinh thần từ trong sự kinh ngạc. Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu lên tiếng như vậy, Cố Ngôn lập tức mang một cây bút lông đến, trực tiếp bắt đầu tính toán.

Cố Ngôn tùy ý viết một chuỗi số lượng, sau đó lại viết thêm một chuỗi số lượng nữa, dựa theo phương pháp cộng trừ Hứa Thanh Tiêu dạy. Mặc dù có hơi lag một xíu nhưng tốc độ cũng không chậm.

Một lát sau, Cố Ngôn đã tính ra đáp án.

Ngay sau đó, ông lấy một cái bàn tính từ trong tủ ra rồi bắt đầu tính toán.

Cứ tính như vậy, Cố Ngôn Cố Thượng thư tinh thông thuật đánh bàn tính, gõ gõ kéo kéo so ra thì hơi chậm một chút nhưng cuối cùng cũng coi như tính ra.

So lại một phen, cả hai số lượng có kết quả giống y như đúc!

Chậc!

Giờ khắc này, Cố Ngôn Cố Thượng thư. Người đứng đầu Hộ bộ sững sờ ngay tại chỗ.

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, nhấp một ngụm trà, lộ ra vẻ tự tại.

Chỉ một lát sau, Cố Thượng thư nuốt mạnh một ngụm nước bọt, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

"Đại tài!"

"Đại tài!"

"Thủ Nhân! Ngươi thật sự là đại tài vạn cổ!"

Cố Ngôn nắm chặt cánh tay Hứa Thanh Tiêu, kích động liên tục hô to, khen Hứa Thanh Tiêu là đại tài vạn cổ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại rút tay ra, vẻ mặt chân thành nói:

"Cố đại nhân, nam nữ thụ thụ bất thân, nam nam lại càng bất thân, ngài còn như vậy ta sẽ đi cáo ngài đấy."

Hắn không kỳ thị chuyện đồng tính nhưng nếu đặt trên người mình thì không được, nhất là người kia còn già như vậy, vậy thì càng không được.

"Phép tính này."

"Nếu như mở rộng ra thì về sau hiệu suất hạch toán của Hộ bộ ít nhất cũng tăng lên gấp mấy lần."

"Hứa Thủ Nhân, ngươi thật sự đúng là đại tài vạn cổ."

Cố Thượng thư cũng không để ý đến mấy lời kia của Hứa Thanh Tiêu mà càng thêm kích động.

Phép tính của Hứa Thanh Tiêu chưa nói đến chuẩn xác bao nhiêu, chỉ nói đến tính giản lược và khả năng học rất dễ dàng của nó, không cần học cách gảy bàn tính cũng không cần tính tới tính lui sợ không cẩn thận thì sẽ tính sai.

Dù sao thì nếu như ngươi không cẩn thận đánh bàn tính quá nhanh thì sẽ dễ dàng xuất hiện chỗ sai sót. Cho nên thông thường mà nói thì muốn hạch toán một lần cần phải có năm người tiến hành riêng biệt, nhất định phải là đáp án mà cả năm người cùng đồng ý thì mới có thể ghi vào bên trong hồ sơ.

Nhưng dựa vào mấy chữ số mà Hứa Thanh Tiêu phát minh ra thì lại càng đơn giản hơn, vẫn là năm người hạch toán như cũ nhưng không cần tiếp tục ngu ngốc đi gõ bàn tính không ngừng như cũ, chỉ cần ngồi cộng trừ một phen, rất nhanh thôi sẽ cho ra kết quả.

Cứ như vậy chẳng phải là sẽ giảm được một lượng lớn nhân lực hay sao?

Những người còn lại có thể đi làm những chuyện khác, hiệu suất của Hộ bộ ít nhất có thể tăng lên gấp bội.

Mà Hộ bộ là chỗ nào? Là nơi quản lý tài chính Đại Ngụy, hạch toán cấp cơ sở tăng tốc độ lên vậy thì có thể làm được không ít chuyện có lợi khác.

Chuyện này đối với Hộ bộ mà nói đúng là một tin mừng, một hai ngày thì có thể không có cảm giác gì nhưng đợi một thời gian, một năm, mười năm, trăm năm.

Mớ thời gian tiết kiệm được trong lúc này là bao nhiêu đây?

Cố Ngôn thật sự không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu không chỉ có tài hoa cực lớn trên phương diện văn học, không ngờ đến Hộ bộ rồi mà tài năng vẫn khủng bố như thế.

Con mẹ nó đây là loại người gì vậy chứ.

Chẳng lẽ thật sự là đại tài vạn cổ sao?

Giờ khắc này, trong đầu Cố Ngôn không hiểu sao lại hiện lên một câu.

‘Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài.’

Không hiểu sao Cố Ngôn lại muốn thay đổi hai chữ cho Hứa Thanh Tiêu.

Đổi Nho đạo thành Đại Ngụy.

“Cố Thượng thư, phép hạch toán ta đã dạy cho ngài, vậy tiếp theo có thể bàn đến chính sự được chưa?”

Hứa Thanh Tiêu không kiêu căng mà trái lại chỉ nhắc đến chính sự. Phép tính số học này cũng chỉ là phần lễ mọn tặng cho Hộ bộ mà thôi, cũng là vì tăng cường sức mạnh cho Đại Ngụy, nhưng hôm nay hắn tới không phải vì chuyện này.

“Ừ.”

Cố Ngôn lấy lại tinh thần sau đó rót một chén trà cho Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, ngươi tặng cho Hộ bộ một phần lễ lớn như thế, vậy ta cũng nói thẳng.”

“Thật ra ta giao tất cả hồ sơ cho ngươi không phải là vì muốn chèn ép, mà là có hai mục đích.”

“Một là ta hy vọng ngươi có thể hiểu được tình hình Đại Ngụy một cách rõ ràng.”

“Hai là ta muốn để cho ngươi an tĩnh một hồi. Chân trước ngươi vừa mới giết quận vương, toàn bộ Đại Ngụy không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào ngươi, nếu như ngươi đi sai một bước thì chính là vực sâu vạn trượng.”

“Vậy nên ta mới phải làm vậy, ngươi cũng đừng thêm khúc mắc trong lòng nhé.”

Cố Ngôn ăn ngay nói thật. Ông cũng không muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu ghét mình, cũng không có ý mặt trong mặt ngoài, chuyện này cũng không phải là chuyện gì quan trọng, chỉ là người bên dưới tự hiểu lầm mà thôi.

“Hạ quan đã biết.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn hiểu được ý của Cố Ngôn. Nếu như đổi lại hắn là Cố Ngôn, đoán chừng hắn cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao cứng quá thì dễ gãy.

Nhưng vấn đề là Đại Ngụy bây giờ, ngươi không cứng một chút thì không được. Hứa Thanh Tiêu cũng ước gì Đại Ngụy đang ở vào giai đoạn thịnh thế, hắn không có việc gì chỉ cần làm mấy bài thơ, lại đưa được mỹ nhân về, như vậy không sướng hơn sao?

Thật đáng tiếc, không phải như vậy.

“Ngươi rõ thì tốt rồi.”

Cố Ngôn khẽ gật đầu, ông mở miệng tiếp tục nói:

“Vậy ta hỏi ngươi, bước tiếp theo ngươi muốn làm gì?”

“Nói thật đi.”

Cố Ngôn chân thành nói.

Đã đến nước này rồi cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Chương 363: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (3)

“Trưng thuế! Thu thuế! Bù thuế!”

Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định che giấu, đối phương là Hộ bộ Thượng thư, mà việc hắn cần phải là, chính là chuyện của Hộ bộ, vậy tất nhiên là không cần phải che giấu gì, cứ nói thật hết ra.

Lời vừa nói ra, mặt Cố Ngôn biến sắc, nhưng ông vẫn duy trì sự bình thản, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Trưng thuế của ai?”

Cố Ngôn hỏi.

“Dị tộc phiên bang.”

Ngữ khí Hứa Thanh Tiêu chắc chắn nói.

“Dị tộc phiên bang?”

Điều này làm cho Cố Ngôn có hơi kinh ngạc, vốn ông còn cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ nói là hoàng thất nhất mạch, lời đầy một bụng giờ ông lại không nói ra được.

“Cố đại nhân, đứng ở vị trí của ngài mà nói, thuế của bọn họ có cần bổ sung hay không?”

Bên trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu mang theo ý lạnh.

Cố Ngôn là Hộ bộ Thượng thư, nghe lời này của Hứa Thanh Tiêu, trong phút chốc, ông dường như đã hiểu được Hứa Thanh Tiêu đang có ý gì.

“Nên!”

Qua một lúc lâu, Cố Ngôn khẽ gật đầu. Dùng góc độ của Hộ bộ Thượng thư mà trả lời.

“Chỉ là, bù thuế là ý gì?”

Cố Ngôn hỏi. Ông có hơi không hiểu. Thu thuế và trưng thuế thì ông có thể hiểu được nhưng còn thuế bổ sung là cái gì?

“Cố Thượng thư, những tên dị tộc phiên bang này hàng năm đều kiếm tiền ở Đại Ngụy ta, số tiền kiếm được có thể nói là con số hàng ngàn. Trước kia Đại Ngụy ta hưng thịnh, cho phép bọn họ không nộp thuế, xem như cho đám người dị tộc này con đường sống.”

“Nhưng bây giờ Đại Ngụy dần dần đi xuống, sao có thể tiếp tục cho phép bọn họ hút máu Đại Ngụy được nữa?”

“Bù thuế chính là thu bù lại tất cả các thuế trong vòng ba năm nay của bọn họ, mỗi một phần đều phải thu về ba thành.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra ý nghĩ của mình.

“Ba thành!”

“Thủ Nhân, bọn họ sẽ đồng ý sao?”

Cố Thượng thư kém chút nữa là hô lên. Ông là Hộ bộ Thượng thư, tất nhiên rất rõ những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói khủng bố đến mức nào.

Một năm đóng ba thành, ba năm chính là chín thành.

Nói cách khác, trong ba năm nay bọn họ kiếm lời được một vạn lượng bạc thì năm nay sẽ phải đóng bù ba ngàn lượng, tương đương với bạc kiếm được trong một năm.

Chuyện này ai mà đồng ý chứ.

Đổi lại là ai cũng sẽ không đồng ý.

“Không đồng ý?”

“Không đồng ý thì cút khỏi Đại Ngụy, bây giờ Đại Ngụy đang xây dựng lại từ trong hoang tàn, không có đám người này thì cũng tốt thôi, chí ít thì bách tính Đại Ngụy có thể tự mình buôn bán, cũng coi như là tăng tỉ lệ việc làm lên.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý nói.

Cố Ngôn lại không rõ tỉ lệ việc làm này có ý gì, nhưng nghe thì cảm thấy có hơi mới lạ, chỉ là lòng ông tạm thời không đặt ở đây mà là nhìn về Hứa Thanh Tiêu nói:

“Những dị tộc phiên bang này, sau lưng bọn họ có không ít thế lực, nếu như đóng thuế bổ sung ba thành thì chắc chắn sẽ tạo

nên phiền phức.”

Cố Ngôn mở miệng, vẫn còn có hơi e ngại.

“Cố Thượng thư!”

“Lúc này đã không phải là thời điểm mà Đại Ngụy còn cường thịnh nữa. Nếu như cái này cũng sợ vậy thì hạ quan to gan hỏi một câu.”

“Đại Ngụy có thể móc ra năm triệu lượng bạc để chi tiêu không?”

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu kiên định nhìn về phía Cố Ngôn, câu nói này làm cho Cố Ngôn ngậm miệng.

“Nhưng… Chuyện này!”

Thân là Thượng thư, Cố Ngôn phải cân nhắc chu toàn rất nhiều chuyện. Ông thật sự không có nhiều nhiệt huyết, dám nghĩ dám làm giống như Hứa Thanh Tiêu bây giờ, nhưng như vậy cũng không thể nói là không tốt.

“Cố Thượng thư, hạ quan chỉ nói một câu, sau khi nói xong ngài tự mình định đoạt đi.”

“Đắc tội với đám người dị tộc này, Đại Ngụy vẫn là Đại Ngụy! Nếu như Đại Ngụy không còn, vậy đám dị tộc này cũng sẽ không thương hại chúng ta.”

Hứa Thanh Tiêu gằn từng chữ, lời nói này có hơi đại nghịch bất đạo nhưng Cố Ngôn nghe mà không hiểu sao nó lại có vẻ đinh tai nhức óc.

Ông im lặng.

Hứa Thanh Tiêu cũng không hối ông mà chỉ ngồi trước mặt uống trà, hết chén này đến chén khác.

Ba khắc đồng hồ sau.

Cố Ngôn hít sâu một hơi, ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

“Ngươi muốn làm gì?”

Cố Ngôn hỏi.

“Cố Thượng thư, cách làm cụ thể thứ lỗi cho hạ quan không thể nói, nhưng có một điều chính là hạ quan làm việc tất nhiên đã suy nghĩ kỹ.”

Chuyện cụ thể nên làm thế nào thì nhất định không thể nói, nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể đảm bảo hắn nhất định sẽ làm thật tốt, không để cho người ta nắm đằng chuôi.

Cố Ngôn lại im lặng một lần nữa. Ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bởi vì những lời này nói ra từ trong miệng Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại khiến ông cảm thấy hơi kì kì.

Khắp thiên hạ không ai tin Hứa Thanh Tiêu là người làm việc có chừng mực.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút thì việc mà Hứa Thanh Tiêu làm đúng là rất đúng mực, giận dữ mắng chửi đại Nho đó là bởi vì Nghiêm Nho làm việc hơi bất công, đại náo Hình bộ cũng là vì Hình bộ đã làm sai trước, về phần Hoài Bình Quận vương, vậy thì lại càng đơn giản hơn.

Chính hắn muốn tìm chết, tạo ra các loại uy hiếp rồi gây phiền phức các kiểu cho Hứa Thanh Tiêu, giết là đúng.

Ngay sau đó, Cố Ngôn không còn chút gì do dự.

“Hứa Thanh Tiêu, đây là Thượng thư lệnh của bản quan, lão Trương Tĩnh kia dám giao vật này cho ngươi vậy thì Cố Ngôn ta cũng dám giao cho ngươi.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu, ngươi nhất định phải nhớ kỹ! Nếu như ngươi thật sự vì Đại Ngụy chứ không phải để báo thù riêng thì cho dù có dốc hết toàn lực Cố mỗ cũng sẽ giúp đỡ ngươi, nhưng nếu như ngươi chỉ vì muốn báo thù riêng vậy thì đừng trách Cố mỗ trở mặt với ngươi!”

Cố Ngôn nói ai? Ngồi lên được vị trí Hộ bộ Thượng thư này không chỉ là dựa vào sự chu toàn thôi, chủ yếu còn phải quyết đoán nữa.

Hứa Thanh Tiêu không nhằm vào hoàng thất mà nhằm vào dị tộc, chuyện này có thể làm được. Mặc dù đằng sau cũng liên quan đến không ít thế lực nhưng vậy thì sao nào?

Không phải là tộc ta thì kệ thôi.

Hứa Thanh Tiêu nói không sai chút nào. Đại Ngụy mất thì sẽ mất thật, nhưng dị tộc không còn thì Đại Ngụy vẫn còn.

Mẹ nó chứ, đến lúc nào rồi, đến mình cũng sắp chết đói rồi, sao có thể lo cho người khác ăn no được? Cho dù hoàng đế có đồng ý thì Hộ bộ Thượng thư này cũng không đồng ý.

Cho nên sau khi suy đi nghĩ lại, ông đồng ý, chẳng những đồng ý mà còn giao Thượng thư lệnh cho Hứa Thanh Tiêu, coi như ủng hộ Hứa Thanh Tiêu hết mình.

“Đa tạ Thượng thư đại nhân!”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy Thượng thư lệnh, bây giờ có được Thượng thư lệnh của Hộ bộ, đồng nghĩa với Hình, Binh, Hộ ba bộ hợp làm một, nghe theo sự chỉ đạo của mình.

Đây là quyền lực cực kỳ to lớn, nhưng thứ mà Hứa Thanh Tiêu quan tâm không phải là quyền lực, mà là thực lực để điều tiết và khống chế đại cục.

Chương 364: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (4)

Muốn thật sự cắt được một miếng thịt từ trên người dị tộc thì nhất định phải dựa vào trên dưới đồng lòng, một khi có một nơi không đồng ý vậy thì sẽ rất khó làm được.

Không thể không nói, Cố Thượng thư vẫn có chút năng lực. Có thể lên được vị trí này thì không thể nào thiếu sự quyết đoán.

“Được rồi, chuyện tiếp theo ta không hỏi nhiều nữa, ta chỉ nhìn kết quả. Làm xong thì sau này vị trí của ta sẽ do ngươi ngồi.”

“Làm không tốt thì sau này đừng nói nhiều.”

Cố Ngôn nói rất thẳng thắn. Ông đã cao tuổi, phương thức tính toán mới này của Hứa Thanh Tiêu làm cho ông rung động không thôi. Bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại đang muốn ra sức vì quốc gia, không có lý nào ông không đồng ý với hắn, đương nhiên tiền đề cho tất cả chính là Hứa Thanh Tiêu nhất định phải làm cho thật tốt!

“Cố Thượng thư yên tâm, vậy hạ quan xin cáo lui trước.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, bây giờ đã làm xong việc ở Hộ bộ, hắn phải đi đến Hình bộ và Binh bộ một chuyến.

Phải nói chuyện này cho rõ ràng thì mới có thể tiến hành kết hoạch cho thật tốt.

“Thủ Nhân, cuối cùng ta muốn hỏi ngươi thêm một câu, mất bao lâu mới có thể thấy được hiệu quả?”

Cố Ngôn dò hỏi.

“Trong một tháng ta sẽ làm cho dị tộc ngoan ngoãn đưa tiền ra, chẳng qua còn phải làm phiền Cố Thượng thư nói Hộ bộ hành động, kiểm kê số ngân lượng mà đám người dị tộc này kiếm được trong ba năm nay, tính toán lại cho rõ, có thể dư chứ không thể thiếu.

Hứa Thanh Tiêu không nói một cách tuyệt đối, trong khoảng thời gian một tháng đồng thời bảo Cố Thượng thư đi hạch toán số ngân lượng mà bọn người kia kiếm được, tính sai cũng không sao nhưng nhất định phải nhiều thêm chứ không được tính thiếu.

Mà câu nói kia lại làm cho Cố Ngôn càng thêm tò mò. Trong thời gian một tháng bảo đám dị tộc đã quen ngàng tàng kia ngoan ngoãn đưa tiền?

Ông thật sự không thể tin được! Về phần chuyện mà Hứa Thanh Tiêu giao lại thì không có gì to tát, công việc mỗi ngày của Hộ bộ chính là như vậy.

Chỉ là ngay khi Hứa Thanh Tiêu vừa rời khỏi đại điện, giọng của hắn lại vang lên lần nữa.

"Đúng rồi, Cố Thượng thư, khi nào có thời gian có thể tiếp tục nghiên cứu thêm, không chỉ có thể cộng trừ mà còn có thể nhân chia nữa."

"Nếu như chính xác đến từng văn tiền thì phải cộng thêm các số lẻ, ngài cứ từ từ nghiên cứu, hạ quan đi trước."

Nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu liền rời đi.

Còn Cố Ngôn thì đứng sửng sờ ngay tại chỗ, ông đưa mắt nhìn về phía trang giấy trắng, trong óc vẫn liện lên lượng tin tức lớn kia.

Nhân chia? Số lẻ?

Cố Ngôn rất thông minh. Trong nhát mắt ông đã hiểu rõ những lời kia của Hứa Thanh Tiêu, nhưng muốn lý giải một cách thật sự thì cần phải hao tốn thêm một đoạn thời gian.

Đây rõ ràng là Hứa Thanh Tiêu đang muốn ông chăm chỉ nghiên cứu thuật toán ở Hộ bộ, báo thù chuyện trước đó đây mà.

Khá lắm.

Sao Cố Ngôn lại không biết ý của Hứa Thanh Tiêu. Hắn hoàn toàn có thể trực tiếp dạy cho ông nhưng lại chỉ tùy tiện nói sơ

qua, để cho ông một mình nghiên cứu, khiến cho ông không có tâm tư đi làm những chuyện khác.

Quả nhiên là ghi thù mà.

Giờ khắc này, không hiểu sao Cố Ngôn lại cảm thấy Hoài Ninh Thân vương đắc tội với Hứa Thanh Tiêu, hình như là có chút… nguy hiểm đó nha.

Một khắc đồng hồ sau.

Hình bộ.

So với sự lạnh lẽo ở Hộ bộ thì khi Hứa Thanh Tiêu đi vào Hình bộ, trong phút chốc không biết có bao nhiêu âm thanh vang lên.

“Hứa đại nhân! Sao ngài lại tới đây?”

“Hứa đại nhân, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

“Bọn ta bái kiến Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân, xin chào.”

“Hứa đại nhân đã ăn chưa? Nếu chưa thì ta mang cho ngài một phần nha.”

Quan viên lui tới Hình bộ sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì lập tức chào hỏi vô cùng náo nhiệt.

Họ tán dương chuyện Hứa Thanh Tiêu giết Quận vương, lập uy cho Hình bộ, báo thù cho Trương Thượng thư. Có thể nói là từ trên xuống dưới Hình bộ căn bản không có nửa lời oán hận với Hứa Thanh Tiêu, từ trong ra ngoài đều rất tôn trọng hắn.

Cho dù là mấy vị viên ngoại lang chịu đánh mấy trượng kia, hiện tại cũng đang đi khắp nơi nói rằng mình đáng bị đánh. Mấy trượng của Hứa Thanh Tiêu đã đánh cho bọn họ thức tỉnh, chẳng những không cho rằng chuyện đó đáng hổ thẹn mà ngược lại còn cảm thấy vinh quan.

Có thể nói, Hứa Thanh Tiêu dùng mị lực của nhân cách để chinh phục toàn bộ người trong Hình bộ.

“Không có việc gì không có việc gì.”

“Chào các vị.”

“Ta thật nhớ các vị.”

Hứa Thanh Tiêu cười ha hả mở miệng, ai nói chuyện với hắn hắn cũng đều sẽ đáp lại một câu, hoặc là chào hỏi hoặc là cười một cái.

Sau khi mấy viên ngoại lang và lại ti lang trung nghe nói Hứa Thanh Tiêu đến thì nhanh chóng chạy tới, móc nối quan hệ với Hứa Thanh Tiêu.

Chu Nam cũng tới. Bây giờ hắn đã không còn là quyển lại nữa mà là quan viên tòng cửu phẩm, thăng chức rồi, bây giờ đang quản kho công văn, cũng coi như là nhân họa được phúc. Mà trên dưới Hình bộ thì cực kì tôn trọng đối với Chu Nam, ai cũng biết hắn là người của Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi qua loa ứng phó một phen, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi vào bên trong nội đường, như là về nhà mình vậy.

“Bái kiến Phùng thị lang, bái kiến Lý thị lang.”

Bên trong nội đường, Hứa Thanh Tiêu chắp tay hướng về phía hai vị thị lang.

Lý Viễn gật gật đầu, hắn cũng không nói gì. Dù sao thì khoản thời gian trước vừa bị đánh, trong phút chốc hắn cười không nổi.

Còn Phùng Thị lang thì lại khác, hắn cực kỳ nhiệt tình chào hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Trương Thượng thư đâu?”

Hứa Thanh Tiêu thấy Trương Thượng thư không có trong phòng, không nhịn được hỏi.

“Trương Thượng thư đi ra ngoài một chuyến, có chuyện gì cứ nói ra đi, ta sẽ nói lại cho Trương Thượng thư.”

Phùng Kiến Hoa cười nói.

“Đi rồi à?” Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ gì, hắn trực tiếp đi vào trong phòng của Phùng Kiến Hoa nói:

“Phùng thị lang, hạ quan còn có chuyện quan trong cho nên không thể ở lại nơi này, có chuyện này, nói với ngài hay

Trương Thượng thư cũng đều như nhau.”

Hứa Thanh Tiêu nhỏ giọng nói.

“Hử? Thủ Nhân, ngươi nói đi.”

Đối phương khẽ gật đầu.

Hứa Thanh Tiêu lấy Đại nội long phù ra, chuẩn bị mở miệng. Chỉ là trong phút chốc, Phùng Kiến Hoa quỳ xuống trên mặt đất, hô to Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Chuyện này làm Hứa Thanh Tiêu hơi lúng túng.

Nhưng mà đâu còn cách nào, hắn phải dùng Đại nội long phù để hạ lệnh, bằng không chỉ sợ mọi người không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Truyền lệnh xuống, trên dưới Hình bộ, trong một tháng tới, bất kì vụ án nào có liên quan đến thương buôn dị tộc, toàn bộ đều không nhận, cho dù là nhận thì cũng phải thiên vị dị tộc vô điều kiền, lý do giải thích với bên ngoài cũng rất đơn giản, duy trì quốc uy Đại Ngụy, hiểu chưa?”

Hứa Thanh Tiêu chân thành nói.

“Hả?”

Phùng Kiến Hoa hơi sửng sờ. Hắn không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lấy Đại nội long phù ra chỉ để hạ một mệnh lệnh như vậy?

Chương 365: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (5)

Loại mệnh lệnh này cần phải dùng đến Đại nội long phù hay sao? Ngươi cứ mở miệng nói thẳng không phải là được rồi sao?

Chẳng qua Phùng Kiến Hoa vẫn vô cùng nghiêm túc nói:

“Thần, lĩnh chỉ.”

Phùng Kiến Hoa nghiêm túc hồi đáp.

Đối phương đã lĩnh chỉ, Hứa Thanh Tiêu cũng thu Đại nội long phù lại rồi đến đỡ Phùng Thị lang đứng lên.

“Phùng đại nhân, chuyện này rất quan trọng, nhưng ngài đừng nói cho bên ngoài biết mệnh lệnh này là do ta truyền đạt, chuyện này, ngài biết ta biết, nhiều nhất là thêm Trương Thượng thư biết thôi, hiểu chưa?”

Hứa thanh tiêu vô cùng chân thành nói.

“Được! Ta hiểu rồi.”

Phùng Kiến Hoa nghiêm túc gật đầu. Đã lấy Đại nội long phù ra vậy thì chuyện này chắc không phải là việc nhỏ, hắn chắc chắn sẽ không làm loạn.

“Đúng rồi, Phùng đại nhân, mỗi ngày từ chối các vụ án dị tộc bao nhiêu lần ngài nhất định đều phải ghi chép lại, phái người giao cho ta.”

“Được rồi, nếu đã như vậy thì ta sẽ không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Hứa Thanh Tiêu đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ là Hứa Thanh Tiêu không hề rời khỏi Hình bộ mà đi tìm Lý Viễn một chuyến.

Hắn đưa một cây trâm vàng đến trước mặt Lý Viễn.

“Lý đại nhân, trước đó vài ngày đã đắc tội nhiều, chuyện qua rồi ngẫm lại đúng là ta lỗ mãng. Đây là quà mua tặng phu nhân, mong Lý đại nhân chớ nên trách tội hạ quan.”

Trên đường đến đây Hứa Thanh Tiêu có mua một cây trâm, đưa cho Lý Viễn để y tặng cho vợ.

Xem như là hóa giải ân oán không cần thiết này.

Đối phương thấy thế, trong lòng nhất thời cảm thấy cực kỳ thoải mái, chẳng qua trên mặt vẫn tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh.

“Ngươi còn nhỏ, chuyện này cũng bình thường, chẳng qua vật này ta sẽ nhận, cũng không phải là ta ham lợi nhỏ mà ta không hy vọng hai ta kết ân kết oán.”

“Được rồi, ngươi đi làm việc đi, nếu như không có chuyện gì thì đến nhà ta ngồi chơi, ta có mấy bản án không có đầu mối, đến lúc đó ngươi giúp ta xem thử.”

Lý Viễn bình tĩnh nói.

“Đại nhân rộng lượng.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười sau đó rời khỏi phòng.

Đều là người chung bộ phận mà còn là Hình bộ, sau này không biết có bao nhiêu chuyện cần nhờ đến Hình bộ, không cần thiết phải vì chút ân oán nhỏ mà nảy sinh khúc mắc trong lòng.

Làm người mà, phải linh động một chút.

Sau khi làm xong việc này, Hứa Thanh Tiêu lại đi thẳng đến Binh bộ.

Nếu như Hộ bộ tỏ ra kính sợ đối với Hứa Thanh Tiêu, Hình bộ vui vẻ hòa thuận như người một nhà, thì ở Binh bộ, hắn có một loại cảm giác như áo gấm về quê vậy.

“Đúng vậy, áo gấm về quê.”

Hứa Thanh Tiêu vừa bước vào Binh bộ đã được chào đón rất nhiệt tình.

“Nhìn kìa, đó chính là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hứa Thanh Tiêu đến.”

“Được đó, đây chính là Hứa Thanh Tiêu à? Trông trắng trẻo nõn nà ha.”

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, vợ ta cực thích Nam Dự các tự của ngài, ngài có thể kí tên giúp ta không?”

“Hứa đại nhân, ta rất sùng bái ngài, có thể kí tên cho ta không?”

Toàn Binh bộ trong nháy mắt náo nhiệt hẳn lên. Tính tình của người trong Binh bộ đều tương đối thẳng thắn, đại đa số đều xuất thân từ quân doanh ra. Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng chửi đại Nho, đại náo Hình bộ, giết Hoài Bình quận vương, có cái nào không phải là chuyện mà bọn họ muốn làm mà không dám làm chứ?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại một mình làm hết.

Có thể nói là hơn nửa Binh bộ đều có thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu, thậm chí còn lẩm bẩm bệ hạ vì sao lại không cho Hứa Thanh Tiêu đến Binh bộ.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đến Binh bộ tất nhiên là khiến mọi người rất hào hứng.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngờ mình lại được Binh bộ hoan nghênh như vậy. Sau khi khách khí với mọi người một hồi, cuối cùng vẫn là Tưởng Hâm Ngôn ra nói lời giải vây, nếu không thì ngay cả nội đường Binh bộ hắn cũng không vào được.

“Hứa đại nhân, Binh bộ Thượng thư đang bàn chuyện, phải chờ khoảng một khắc đồng hồ, ngài chờ thêm một lát nha.”

Bên ngoài nội đường Binh bộ, Tưởng Hâm Ngôn nói cho Hứa Thanh Tiêu biết Thượng thư đang có chuyện cần bàn, bảo hắn chờ một chút.

“Không sao.”

“Vết thương của Tưởng đại nhân đã lành chưa?”

Hứa Thanh Tiêu kiên nhẫn chờ đợi, thuận tiện còn hỏi thăm về thương thế của Tưởng Hâm Ngôn.

“Đã khỏi hẳn, không có gì đáng ngại.”

Tưởng Hâm Ngôn trả lời hắn.

“Vậy thì tốt rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười nhạt một tiếng còn Tưởng Hâm Ngôn thì trầm mặc không nói gì thêm.

Nhưng qua một lát, Tưởng Hâm Ngôn lại không nhịn được mở miệng hỏi:

“Hứa đại nhân, ta nghe nói ngài đã lập học, đúng không?”

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời lãnh đạm.

“Không biết ít ngày nữa ta có thể qua thăm hỏi Hứa đại nhân một chuyến hay không, dù ta là kẻ võ phu nhưng cũng hiểu rõ điểm tốt của học vấn, chỉ là xem không ít sách vở nhưng vẫn luôn cảm thấy không hợp ý.

Tưởng Hâm Ngôn nói.

“Tất nhiên là hoan nghênh rồi, nếu như Tưởng đại nhân đích thân đến thì coi như là mang ánh sáng đến cho học đường Thủ Nhân bọn ta.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Tưởng Hâm Ngôn dù sao cũng là một trong những thống soái của Bát môn kinh binh, là tồn tại có thực quyền chưởng quản Binh bộ, kết bạn một chút cũng không thiệt thòi.

“Vậy được, mấy ngày nữa ta sẽ đến quấy rầy Hứa đại nhân, chẳng qua gần đây ta bận việc bên ngoài, có thể là phải sau nửa tháng nữa, mong Hứa đại nhân chớ nên trách tội.”

Tưởng Hâm Ngôn cười nói.

“Quá lời rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, mà lúc này, cửa lớn phòng Thượng thư mở cửa ra, một vài quan viên từ bên trong bước ra.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời mà đứng dậy đi về phía phòng Thượng thư.

Sau khi đi vào phòng Thượng thư, Hứa Thanh Tiêu bèn đóng cửa lại. Không ai biết Hứa Thanh Tiêu đến Binh bộ để làm gì.

Nhưng sau khoảng nửa canh giờ, Hứa Thanh Tiêu từ Binh bộ đi ra.

Cứ như vậy, một mệnh lệnh truyền ra khắp trên dưới Binh bộ.

Tăng cường phòng vệ kinh thành, tăng số quân tuần ra, thời gian tuần tra không được trễ nãi, nếu như gặp dị tộc đang cãi nhau với người khác thì cố gắng chọn thiên vị dị tộc, lấy quốc uy Đại Ngụy làm trọng, cố hết sức không làm lớn chuyện.

Mệnh lệnh này cũng không tính là gì, trước đó cũng từng có vài chuyện thế này, ví dụ như đại sứ các nước đến Đại Ngụy, vì hình tượng Đại Ngụy nên bên trên cũng từng hạ mệnh lệnh kiểu này, chỉ là không tuyệt đối như lần này thôi.

Không ai biết Hứa Thanh Tiêu đang giở trò gì.

Bệ hạ bảo Hứa Thanh Tiêu đi quản chuyện thu thuế, mà Hứa Thanh Tiêu lại đi đến Hộ bộ, Hình bộ, Binh bộ, cảm giác như hắn bận rộn cả ngày nhưng cũng tựa như không làm gì cả, chuyện này đã làm cho không ít người hiếu kì.

Buổi trưa.

Sau một ngày bận rộn, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng về đến học đường Thủ Nhân.

Chuyện cần làm đều đã bàn giao xong, tiếp theo chỉ cần ngồi chờ con cá mắc câu thôi.

Muốn chặt đám người dị tộc phiên bang này thì nhất định phải bố trí một cách chu toàn. Bọn người dị tộc phiên bang này hoành hành bá đạo ở Đại Ngụy, ngang ngược càn rỡ, đằng sau nhất định có người chống lưng.

Chương 366: Hộ Bộ, Hình Bộ, Binh Bộ, Ba Bộ Thành Một! Chờ Cá Mắc Câu! (6)

Đám người này cũng là vì thấy người phiên làm ăn không cần nộp thuế nên muốn kiếm lời từ đó. Hứa Thanh Tiêu có thể hoàn toàn chắc chắn có vài quận vương thân vương cũng tham dự trong đó.

Đều là quỷ hút máu Đại Ngụy.

Cho nên lần này hắn quét sạch sâu hút máu Đại Ngụy, cũng là đang thăm dò.

'Hoài Ninh Thân vương à, ông tuyệt đối đừng có quan hệ gì với đám người dị tộc này nhé, nếu để ta tra ra được ông có chút liên can nào, không khiến ông nhổ ra ngụm máu lớn thì ta không mang họ Hứa.''

Hứa Thanh Tiêu tự nhủ trong lòng.

Hắn tạm thời không tra ra Hoài Ninh Thân vương có cấu kết gì với người phiên hay không, nhưng đám người phiên dị tộc có người chống lưng là điều hắn dám khẳng định.

Phía sau bọn họ là ai, Hứa Thanh Tiêu không quan tâm.

Điều mà Hứa Thanh Tiêu quan tâm chính là lần này có thể thu được bao nhiêu bạc.

Tỉ mỉ tính toán thì chắc cũng được năm triệu lượng bạc chứ nhỉ?

Một hơi kiếm cho Đại Ngụy năm triệu lượng bạc, vậy sau này không phải Cố Ngôn sẽ cung phụng mình như cha sao?

Về phần nữ đế, đoán chừng cũng nhìn mình như đang nhìn thỏi vàng ha.

Chắc qua đây chỉ là chuyện nhỏ, một khi kế hoạch của mình được tiến hành thì sẽ tới lúc Đại Ngụy bước vào thời kỳ phồn vinh.

Hứa Thanh Tiêu rất chờ mong nữ đế sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn hắn.

Tốt nhất là đừng nũng nịu, hắn không thích kiểu ỏn a ỏn ẻn, hắn vẫn thích loại lạnh lùng xinh đẹp kia hơn.

Haizz.

Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Đại Ngụy vạn cổ như đêm dài.

Hứa Thanh Tiêu đi vào bên trong học đường Thủ Nhân.

Mùi thơm của thức ăn tỏa ra làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc.

Hắn đi theo mùi hương bước vào phòng ăn.

Chỉ thấy ở đó có một lão giả mặc áo bào, bưng từng mâm thức ăn đang nóng hổi lên.

Mấy người Dương Hổ thì đứng ở một bên, không ngừng nuốt nước miếng, cho dù là sư huynh Trần Tinh Hà cũng không nhịn được mà đứng bên cạnh quan sát.

"Đây là?"

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

"Hứa đại nhân, ngài đã về."

"Đây là đầu bếp ta vừa tuyển, tay nghề tốt lắm, chỉ ngửi thôi đã thấy ngon rồi."

Dương Hổ mở miệng, không nhịn được tán dương tài nấu bếp của Lý Quảng Hiếu.

"Hử."

Chuyện gì đang xảy ra, Hứa Thanh Tiêu đã rõ, mà Lý Quảng Hiếu người đang vội vàng làm đồ ăn cũng ngẩng đầu lên nhìn Hứa Thanh Tiêu một chút.

Ông không nhìn nhiều, chỉ liếc mắt một cái sau đó cười ha hả nói:

"Đại nhân, ngài nếm thử tay nghề nấu nướng của ta xem, ta không học ở đâu cả, chỉ là vào nam ra bắc tự mình nghĩ ra được, xem có hợp khẩu vị của ngài hay không?"

Lý Quảng hiếu cười ha hả nói, lộ ra dáng vẻ của một người thành thật.

“Khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười một tiếng sau đó ngồi xuống ghế, thưởng thức một phen.

Ừm!

Cái khác chưa nói đến, nhưng mùi vị này thì ngon thật đấy.

“Đến đây, cùng ăn đi.”

“Đúng rồi, lão nhân gia, ông tên gì? Cùng nhau ăn đi, đừng nên khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu vừa nếm thử một miếng đã thấy cực kỳ ngon lành, đồng thời còn bảo Lý Quảng Hiếu ngồi xuống ăn cùng.

“Ồ, tên của ta không dễ nghe, người khác đều gọi ta là Lý Hắc Y, đại nhân ngài gọi sao cũng được.”

Lý Quảng Hiếu cười nói.

“Lý Hắc Y?” Đám người có hơi sửng sờ, cái tên này, hơi kỳ lạ.

“Được rồi, lão Hắc, vậy ta sẽ nói thẳng luôn, lương tháng hai lượng bạc, ta cũng không thể trả quá nhiều, chẳng qua ta sẽ bao ở, nếu như ông cảm thấy ổn thì làm, còn không được thì thôi.”

Hứa Thanh Tiêu rất tùy ý, trực tiếp gọi là lão Hắc.

“Được rồi, được rồi, hai lượng bạc cũng nhiều, đa tạ đại nhân.”

Lý Quảng Hiếu cười ha hả nói, giống như ông rất hài lòng với giá tiền này.

Còn Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, gọi mọi người nhanh chóng ngồi xuống ăn.

Nhìn qua Hứa Thanh Tiêu, Lý Quảng Hiếu cũng không hỏi thêm điều gì, ông dự định ở lại nơi này một khoảng thời gian, dần dần hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu cho nên cũng không cần thiết phải nói thêm gì.

Bữa cơm này, mọi người ăn rất hài lòng.

Hứa Thanh Tiêu ăn năm chén cơm, sau khi ăn uống no nê, tán dương tài nghệ của Lý Quảng Hiếu xong, hắn bắt đầu vào phòng làm việc.

Mọi người cũng nhao nhao khen Lý Quảng Hiếu nấu ane ngon sau đó việc ai nấy làm.

Cứ như thế.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Liên tiếp mấy ngày.

Hứa Thanh Tiêu đều ở học đường Thủ Nhân, một tấc cũng không rời.

Mà Hình bộ thì mỗi ngày đều đưa đến một vài hồ sơ.

Mới đầu là bốn năm phần, về sau mỗi ngày lại tăng lên một chút, ngày thứ năm đã đưa đến mười lăm phần.

Ngày thứ bảy đưa tới hai mươi ba phần.

Ngày thứ chín đưa tới hơn bốn mươi phần.

Mãi cho đến ngày thứ mười lăm, khoảng chừng trên trăm phần được đưa tới.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đọc, mỗi phần đều đọc rất nghiêm túc.

Nội dung hồ sơ cũng rất đơn giản, chính là người của dị tộc giả vờ bị đụng rồi ép mua ép bán.

Hứa Thanh Tiêu xem xong cũng không nghĩ thêm bất kỳ điều gì, xem xong rồi thì để sang một bên.

Ngày thứ mười bảy, một trăm bảy mươi phần.

Ngày thứ mười tám, hai trăm hai mươi năm phần.

Ngày thứ mười chín, hai trăm bảy mươi phần.

Ngày thứ hai mươi, đã đột phá ba trăm phần.

Chuyện này có nghĩa là kinh đô Đại Ngụy trong một ngày đã xảy ra ba trăm chuyện dị tộc ép mua ép bán hoặc là giả vờ bị

đụng.

Đây là những người báo án. Những người không báo án là bao nhiêu thì không ai biết được.

“Hứa đại nhân, Trương Thượng thư bảo ta nói với ngài một tiếng rằng bây giờ bách tính ở kinh đô Đại Ngụy oán giận cực sâu với Hình bộ, ông hỏi ngài rốt cuộc là phải đợi đến khi nào?”

Người của Hình bộ mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Trong mấy ngày này, dường như Hình bộ chỉ nhìn rồi mặc kệ, Binh bộ còn giúp bọn người dị tộc kia dẫn đến chuyện đám người kia càng được một tấc lại muốn một thước, càng ngày càng phách lối. Trước đó là đụng một cái thì phải mua, bây giờ lại dám bảo nhìn rồi thì nhất định phải mua.

Báo cho quan phủ thì toàn bộ đều bảo bách tính bồi thường tiền, dẫn đến không ít lời oán giận.

“Nói với Trương Thượng thư, đợi thêm một chút.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn nói câu này, người kia cũng hơi bất đắc dĩ nhưng cũng chỉ có thể rời đi.

Đối mặc với sự bất đắc dĩ của người kia, Hứa thanh tiêu cũng không có cách nào, hắn nhất định phải chờ, phải kiên nhẫn chờ!

Chờ con cá mắc câu!

Chờ một cơ hội!

Giống như này, mãi cho đến hôm sau!

Người của Hình bộ cực kì bối rối chạy đến.

“Không xong, không xong, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Hứa đại nhân, dân chúng đã bao vây phủ quan ở phố Huỳnh Dương, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Giọng nói vừa vang lên, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy.

Con cá …. sắp cắn câu!

Chương 367: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (1)

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không nên gấp, từ từ nói.”

Nhìn thấy quan viên Hình bộ vội vàng chạy đến, Hứa Thanh Tiêu bảo đối phương từ từ nói, đừng nóng vội.

“Đại nhân, những ngày này người phiên dị tộc càng ngày càng phách lối, làm ăn thì ngày càng hung ác, mấy ngày trước đã có phần không áp chế được.”

“Bách tính đi dến các đại nha môn cáo trạng, mỗi ngày Hình bộ thu vào không biết bao nhiêu hồ sơ nhưng vẫn luôn thờ ơ, hôm nay có một đám người đọc sách đến kinh đô du ngoạn kết quả không ngờ lại bị đám người phiên này lừa bịp.”

“Cuối cùng đôi bên đánh nhau, những người đọc sách kia ai cũng ốm yếu, có hai người bị đánh rất thảm, bây giờ đã náo loạn lên đến nha môn Huỳnh Dương. Kết quả nha môn không thụ lí án này, sau khi dân chúng biết được, đã bao vây nha môn, có thể sẽ xông vào nha môn.”

“Huỳnh Dương lệnh bây giờ đang đau đầu, khẩn cấp cầu cứu Hình bộ. Trương Thượng thư bảo ta tới tìm ngài, bảo ngài ra mặt xử lý, ông nói ông sẽ không ra mặt.”

Đối phương có chút lo lắng nói.

“Đả thương người?”

“Trương Thượng thư để cho ta ra mặt?”

Hứa thanh tiêu nhấp một ngụm trà, thần sắc hơi có vẻ bình tĩnh.

“Đúng vậy, khoảng thời gian này không biết có bao nhiêu người mắng Trương Thượng thư, đừng nói tới ông ta nữa, bây giờ trên dưới Hình bộ ai đi ra ngoài cũng đều bị người ta nói, nói bọn ta không ra sao, chẳng qua cũng may chính là bách tính ở kinh đô bây giờ đối với ngài vẫn tràn ngập sự kính trọng.”

“Nếu như ngài đi qua thì bọn họ chắc chắn sẽ không quậy.”

Đối phương nói thế.

“Được, vậy ta đi một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, theo người kia rời đi. Lúc đi vào học đường Thủ Nhân thì vừa lúc đụng phải Lý Hắc Y.

“Lão Hắc! Hôm nay không cần làm cơm cho ta, ta ăn ở bên ngoài.”

Hứa Thanh Tiêu chào hỏi một tiếng.

“Được, đại nhân đi thong thả.”

Lý Hắc Y cười cười. Ông đã ở học đường Thủ Nhân hơn hai mươi ngày, ngoại trừ nấu cơm thông thường ra thì không có việc gì sẽ trồng thêm ít hoa, cắt tỉa nhánh cây, cũng là thú vui tự tại.

Mà trong học đường Thủ Nhân, đám người đối với ông ta vẫ rất khách khí. Lý Hắc Y cũng ngày càng có cảm tình với Hứa Thanh Tiêu, chỉ là có rất nhiều chuyện tạm thời không thể hỏi, có vẻ hơi đường đột. Ông định đợi đến sau khi thật sự thân quen thì mới trò chuyện.

Lúc này.

Nha môn Huỳnh Dương.

Tất cả các nha dịch đều ra ngoài, quan sai của Hình bộ cũng đến. Bọn họ đều có cùng một mục đích, nếu như thật sự để bọn họ đánh nhau thì chắc chắn là chuyện lớn.

Dưới chân thiên tử, bách tính xông vào đại môn huyện nha, chuyện truyền đến bên tai bệ hạ thì tất cả mọi người đều sẽ bị hỏi tội.

Bên ngoài nha môn, có bảy tám trăm người, đều là lão bách tính, nam nữ già trẻ đều có. Giờ khắc này, ánh mắt của bọn họ giống nhau, đều lộ ra vẻ tức giận.

Mà bên trong nha môn bây giờ có trên trăm tên dị tộc phiên bang. Đối mặt với ánh mắt của bách tính Đại Ngụy, bọn họ cũng không hề e ngại chút nào mà ngược lại, bên trong ánh

mắt của bọn họ toát lên đầy vẻ hung ác cùng một chút khinh thường.

Khoảng thời gian này, bọn họ cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nhưng dù sao thì bắt đầu từ tháng trước, mặc kệ là bọn họ bắt nạt người thế nào thì đám quan sai cũng đều sẽ giúp bọn họ, mặc dù trước kia bọn họ cũng đã có giúp chút ít.

Nhưng mà trước kia đều chỉ là cảnh cáo, mọi người làm ăn vẫn tương đối giữ kẻ, bọn họ sẽ đi tìm khách du lịch đến làm mục tiêu, chính là đám đần độn tương đối dễ lừa kia.

Còn bây giờ thì không giống vậy, mặc kệ ngươi làm cái gì thì quan sai Hình bộ cũng vậy, quân binh tuần tra cũng vậy, chỉ cần phát hiện ra thì sẽ bảo đám người kia bồi thường tiền, có vẻ như đừng có gây thị phi ở đây.

Thậm chí đến mắng cũng không mắng bọn họ câu nào.

Ban đầu mọi người vẫn có hơi tò mò, cảm thấy chuyện này rất là kì quái, nhưng sau này có người truyền tin tức ra nói là Nữ đế sắp làm lễ mừng thọ, vạn quốc triều bái, đưa tặng lễ mừng.

Cho nên vì thể hiện quốc uy Đại Ngụy, không cho phép đám người dị tộc bọn họ xảy ra chuyện gì không vui.

Tin này truyền ra, trong nháy mắt, tất cả những người dị tộc phiên bang làm ăn ở kinh thành đều hưng phấn.

Loại chuyện này cũng không phải là không có. Nghe nói lúc trước khi Võ đế đại thắng bắc phạt cũng có ban thưởng cho đám người dị tộc phiên bang bọn họ.

Lại liên tưởng đến một chút, Nữ đế vừa mới đăng cơ, đây là năm đầu tiên, tất nhiên sẽ phải long trọng một chút. Cho nên cho dù biết bọn họ làm ăn không sạch sẽ cũng sẽ không dám làm loạn, chỉ có thể biến lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ hóa không."

Sau khi hiểu rõ chuyện này đám người phiên kia ai nấy cũng mừng rỡ.

Trước đó còn lén lén lút lút, tiền nhiều quá không thể bẫy, nhìn hơi có bối cảnh xíu không thể bẫy, chỉ có thể gài bẫy một vài

du khách từ bên ngoài, ngẫu nhiên coi như có bẫy được thì cũng không được bao nhiêu bạc.

Nhưng bây giờ thì không giống vậy. Quan phủ Đại Ngụy không muốn bọn họ quậy lên, bọn họ liền bắt lấy cơ hội này, ra sức vặt lông dê.

Ban đầu không dám bẫy thì bẫy giờ cũng bẫy luôn, ai cần biết ngươi có bối cảnh hay không, trừ phi thật sự là đại nhân vật nếu không thì sao lại không thể bẫy?

Mà bẫy được thì sẽ có không ít ngân lượng, trước đó đều bẫy năm lượng mười lượng, bây giờ mỗi lần bẫy là năm mươi lượng, một trăm lượng.

Thậm chí còn có hôm trước, một tên phú thương thuận tay sờ một miếng ngọc bộ, chào giá ba ngàn lượng, đối phương cũng có lai lịch, đôi bên thiếu chút nữa đánh nhau. Sau đó người của Hình bộ đến, không biết bọn họ nói cái gì.

Cuối cùng phú thương kia bồi thường ba ngàn lượng bạc.

Ba ngàn lượng a!!!

Thời điểm buôn bán tốt thì phải hơn nửa năm mời kiếm được. Như vậy ai mà không đỏ mắt chứ? Ai không ghen tị chứ?

Kết quả là cuộc lừa bịp trên quy mô lớn bắt đầu. Mười mấy ngày nay, đám người phiên này mỗi người đi ngủ buổi tốt đều cười muốn tỉnh ngủ, mỗi ngày đều tụ tập lại để nói chuyện hôm nay ngươi gạt nhiều hay gạt ít, hôm nay ta gạt được bao nhiêu.

Có thể nói là vô cùng hăng hái, người nào người nấy cũng đều cười đến giống như nhặt được bạc vậy.

Về phần bách tính Đại Ngụy có khó chịu hay không?

Liên quan chó gì tới bọn họ? Bọn họ không phải là con dân Đại Ngụy, nói một câu không dễ nghe là coi như Đại Ngụy có không còn nữa thì bọn họ cũng không quan tâm. Chỉ cần bản thân kiếm được bạc thì cái gì cũng dễ nói.

Chỉ là chuyện lần này quậy lên có hơi to.

Đả thương người, hơn nữa lại còn rất nghiêm trọng, bây giờ vẫn còn đang cứu chữa ở y quán, có thể sống được hay không cũng là một vấn đề.

“Đám người phiên các ngươi quả là đám con buôn, tội đáng chết vạn lần, dám đi khắp nơi lừa gạt hãm hại người.”

“Nha môn cũng mặc kệ không hỏi. Bách tính Đại Ngụy chúng ta bình thường nhường cho các ngươi là vì không muốn cãi cọ gì với các ngươi, các ngươi cho rằng bọn ta thật sự sợ các ngươi sao?”

Chương 368: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (2)

“Hôm nay nếu như không cho bọn ta một công đạo thì bọn ta sẽ châm lửa đập nát nha môn Huỳnh Dương các ngươi.”

“Đúng vậy đó, sao lại có thể khi dễ người ta như vậy?”

“Người ta chỉ là một vài du khách bên ngoài, chỉ nhìn một cái thì đã bắt người ta mua, động một cái là năm trăm lượng bạc, ai bỏ ra nổi?”

Bên ngoài nha môn Huỳnh Dương.

Âm thanh dân chúng nhao nhao vang lên, trong lời nói tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Đám người dị tộc phiên bang này đã ở Đại Ngụy mấy trăm năm qua, ỷ vào hoàng ân Đại Ngụy không biết đã kiếm được bao nhiêu bạc, vậy mà còn dùng đủ các loại thủ đoạn để gài bẫy bách tính Đại Ngụy.

Trước kia khi mọi người còn giàu có thì cũng thôi đi, bây giờ mỗi ngày dân chúng tsống không còn tốt như trước nữa, thế mà đám người này vẫn làm theo ý mình như cũ.

Du khách từ bên ngoài nếu như đụng phải thứ nào đó thì cố ép người ta phải mua, không mua thì mấy chục người xông đến hù dọa người ta, uy hiếp người ta, kết quả là để mọi người đánh giá xấu về kinh đô.

Vậy thì cũng bỏ đi, dù sao lừa cũng không nhiều.

Nhưng bây giờ lại càng lúc càng quá đáng, đến cả bách tính kinh đô cũng dám bẫy.

Trước đó thì đụng vào là phải mua, bây giờ lại biến thành nhìn một cái cũng phải mua, quả nhiên là càng ngày càng quá đáng.

Hôm nay dân chúng phẫn nộ bộc phát, chặn ở nha môn Huỳnh Dương. Nếu như không giải quyết chuyện này thì nói thế nào bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

Dân chúng nổi giận mắng.

Mà đám người phiên cũng đang chửi ầm lên, chẳng qua bọn hắn dùng ngôn ngữ người phiên chứ không phải là ngôn ngữ Đại Ngụy, dịch ra thì ý rất đơn giản.

“Một đám người hạ đẳng!”

Đây chính là tư thái của người phiên. Bọn họ kiếm tiền từ bách tính Đại Ngụy nhưng căn bản xem thường bách tính Đại Ngụy.

Trước kia vẫn còn tương đối kính trọng, mãi cho đến khi bắc phạt thất bại, bọn họ bỗng nhiên rõ ràng thì ra Đại Ngụy cũng không phải là tồn tại không ai địch nổi. Chính bởi vì như thế cho nên bọn họ mới dám làm loạn.

Nếu không đổi lại là lúc thịnh thế thì đám người này chỉ cần nhìn thấy bách tính Đại Ngụy thì cũng giống như là nhìn thấy cha vậy.

“Hứa đại nhân đến.”

“Đừng ồn nữa, Hứa đại nhân đến rồi.”

“Hứa đại nhân đến, bách tính chúng ta được cứu rồi.”

“Hứa đại nhân ở đâu? Cuối cùng Hứa đại nhân cũng đến rồi. Đám người phiên các ngươi chuẩn bị chờ chết đi.”

Âm thanh ầm ĩ của bách tính vang lên.

Cách đó không xa, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, bên cạnh đó còn có Hình bộ thị lang Phùng Kiến Hoa.

“Phùng đại nhân, đợi chút nữa ngài nhất định phải làm theo lời ta nói.”

Hứa Thanh Tiêu nhỏ giọng thì thầm, cực kì chân thành nói.

“Yên tâm đi.”

Phùng Kiến Hoa gật đầu.

Rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã bước đến, đi tới trước cửa nha môn.

Dân chúng lập tức kích động hô lên.

“Hứa đại nhân, ngài cần phải giải oan cho bách tính chúng ta!”

“Hứa đại nhân, đám phiên thương người Hồ này làm xằng làm bậy ở Đại Ngụy ta, ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho bọn ta.”

“Hứa đại nhân, bọn ta đều nghe ngài, ngài là quan tốt, không giống như những người này, quan thương cấu kết. Chúng ta tin tưởng ngài.”

“Ngài là người đọc sách, bọn ta đều tin ngài.”

Theo sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, dân chúng triệt để nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ đối với Hình bộ, Binh bộ, bọn họ vốn đã không còn bất cứ hy vọng nào. Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác, có thể nói, địa vị của Hứa Thanh Tiêu ở trong lòng bách tính cực cao.

Trước đó còn mang khí thế nâng giáo nâng gươm nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu đến thì bầu không khí trong nháy mắt yên tĩnh hơn không ít.

“Các vị bách tính, an tâm, chớ vội.”

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, hắn lập tức bảo dân chúng an tâm chớ vội, ngay sau đó, hắn nhìn về phía huyện nha Huỳnh Dương nói:

“Gọi Huỳnh Dương lệnh ra đây.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Vừa nói xong, một nam tử trung niên lập tức đi ra, người mặc quan phục, cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hạ quan bái kiến Hứa đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu là quan viên tòng thất phẩm, còn hắn cũng là quan viên tòng thất phẩm. Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu là ai? Bây giờ hắn đang là hồng nhân số một trước mặt Nữ đế, là nhân vật hung ác đến nỗi chém cả quận vương mà vẫn được bảo vệ.

Hắn không gọi một tiếng đại nhân thì gọi gì đây?

“Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh mặt hỏi.

“Hồi Hứa đại nhân, những phiên thương người Hồ này cãi cọ với một vài người đọc sách đến kinh đô du ngoạn, chỉ vì đối phương nhìn đồ vật của bọn họ mà đám người phiên này liền bảo người ta bồi thường cho bọn họ năm trăm lượng bạc.”

“Đám người đọc sách kia không đồng ý, đôi bên đánh nhau, bây giờ có hai người trọng thương đang cứu chữa tại y quán, bảy người bị vết thương nhẹ.”

Huỳnh Dương lệnh mở miệng, đơn giản thuật lại chân tướng mọi chuyện.

“Đả thương người?”

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía đám phiên thương người Hồ, không hiểu sao khi đám người nọ lại thấy hơi e ngại khi đối mặt với ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu.

Mặc dù bọn họ xem thường bách tính Đại Ngụy nhưng vẫn rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu, dù sao thì vị này cũng là người đã từng giết vương.

“Đã vậy, sao còn không làm theo lệ? Bắt bọn họ bỏ vào trong đại lao, đả thương người đọc sách cũng không phải là chuyện nhỏ.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

Câu này nói ra làm cho đám phiên thương người Hồ này kích động.

“Dựa vào cái gì?”

“Là bọn họ làm hư đồ đạc của bọn ta trước.”

“Ngọc thạch của bọn ta là đào ra từ bên trong Thần sơn đấy, giá trị liên thành, dựa vào cái gì mà bắt bọn ta?”

“Con người ngươi không tuân theo quy củ, ta muốn kiện ngươi.”

Từng tiếng từng tiếng vang lên, những phiên thương người Hồ này khi nghe được mình sắp bị bắt thì tất nhiên là gấp gáp, nói cũng to hơn.

Còn dân chúng thì hết sức hả giận, đồng thời còn tán dương Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là vị quan tốt.

“Câm miệng!”

Hứa Thanh Tiêu quát lớn một tiếng, hắn nhìn đám phiên thương người Hồ này, vô cùng nghiêm khắc nói:

“Bắt hết tất cả bọn họ, tra rõ việc này, nếu như phát hiện bọn họ có chỗ nào lừa gạt thì xử theo pháp luật.”

Hứa Thanh Tiêu cực kì cứng rắn.

Câu này vừa dứt, còn chưa đợi bọn họ mở miệng thì Phùng Kiến Hoa đã nhanh chóng đi đến, nói nhỏ bên tai Hứa Thanh Tiêu:

“Không thể bắt đâu.”

“Ngày mừng thọ của bệ hạ sắp đến rồi, trong hai ba tháng này tuyệt đối không được chọc đến đám thương nhân dị tộc này, miễn cho lúc đó sứ thần của bọn họ đến Đại Ngụy, dựa vào như vậy mà hỏi tội bệ hạ, vậy thì không tốt.”

Phùng Kiến Hoa nhỏ giọng nói, nhưng cho dù hắn đã nhỏ giọng thì những phiên thương người Hồ này cũng có thể nghe được một ít nội dung.

Ngay tức khắc, vẻ mặt đám phiên thương người Hồ biến đổi, nhưng bọn họ cũng không mở miệng nói gì, chỉ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 369: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (3)

“Nhưng đám người này.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi không phục nhìn về phía đám phiên thương người Hồ.

“Thôi đi thôi đi, bọn họ như vậy cũng không phải là chỉ mới một hai ngày, cùng lắm thì sau khi chuyện này qua đi, bảo dân chúng chú ý đến một chút, chờ sau khi ngày mừng thọ của bệ hạ kết thúc sẽ quản thúc bọn chúng. Dù sao bất luận như thế nào thì cũng không thể đắc tội được.”

“Hứa Thanh Tiêu, bây giờ ngươi đang mang rất nhiều phiền phức, tốt nhất là đừng xen vào vũng nước đục này.”

Phùng Kiến Hoa mở miệng, nói tóm lại, ý chính là đừng trêu chọc bọn họ, trước hết cứ cam chịu như vậy một chút, chờ đến sau khi ngày mừng thọ của bệ hạ kết thúc rồi hãy quản lý bọn họ là được.

Lời này nói ra làm cho lòng đám phiên thương người Hồ sau khi nghe xong thì vui như nở hoa.

Nói thật thì mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu làm cho bọn họ sợ thật đấy. Đây chính là người dám giết vương đấy, bọn họ đã không còn gì để nói. Nhưng nhìn thấy thế này, hình như bọn họ không dám trêu chọc mình đâu nhỉ.

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn lộ ra mấy phần do dự sau đó dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía đám người kia. Nhưng Phùng Kiến Hoa lại luôn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu nhắn nhủ các kiểu, có vẻ hơi kỳ lạ.

Dân chúng nhìn thấy một màn này thì không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng không hiểu sao bọn họ lại có cảm giác như chuyện này Hứa Thanh Tiêu cũng không thể xử lý được.

“Được rồi!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn hít sâu một hơi nhìn về phía bách tính nói:

“Chư vị bách tính, Hứa mỗ cũng không biết nên nói gì nhưng xin các vị cứ yên tâm, nếu như về sau những phiên thương người Hồ này còn dám tiếp tục như vậy nữa, ta nhất định sẽ không tha cho bọn họ.”

“Chuyện hôm nay dừng ở đây, mong rằng các vị cho Hứa mỗ ta mặt mũi, khiến các vị phải chịu uất ức rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu hướng về phía bách tính, cung cung kính kính.

Giờ khắc này, dân chúng trầm mặc. Bọn họ không ngờ vậy mà đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng không dám ra tay. Nhưng bọn họ cũng biết là Hứa Thanh Tiêu không thể trêu chọc thị phi thêm nữa.

“Được, Hứa đại nhân, bọn ta tin ngài! Chuyện này dừng ở đây.”

“Hứa đại nhân, nếu là người khác thì bọn ta sẽ không đồng ý đâu, nhưng nếu là ngài, bọn ta nể mặt ngài.”

“Hứa đại nhân, ngài là quan tốt, ngài không ra tay thì chắc chắn là có nỗi khổ tâm riêng, chúng ta tin tưởng ngài, cũng sẽ không làm cho ngài khó xử, bọn người chúng ta tản đi thôi.”

“Được được được, đi thôi.”

Bách tính mở miệng, bọn họ lựa chọn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện. Mặc dù trong lòng còn có hơi tức nhưng đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng không nói thêm gì nhiều.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu đã giải oan cho bách tính bọn họ, dám làm dám chịu, Hứa Thanh Tiêu nói vậy nhất định là có lý do của hắn.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu hướng về phía đám phiên thương người Hồ mở miệng.

“Được rồi, chuyện này dừng ở đây thôi.”

“Sau này các ngươi cũng đừng quậy nữa. Tiền thuốc men của đám người này, các ngươi chịu.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

Nhưng đám phiên thương người Hồ này cũng không đồng ý. Nếu như nói trước đó bọn họ còn có chút sợ hãi với Hứa Thanh Tiêu thì bây giờ, sau khi biết Hứa Thanh Tiêu còn có chỗ e ngại thì tất nhiên bọn họ không sợ nữa.

“Bồi thường tiền thuốc men? Đại nhân, không phải là ngài hồ đồ rồi chứ, hơn nữa ngọc thạch của bọn ta cũng quý, hẳn là bọn họ nên bồi thường cho bọn ta.”

“Đúng đúng đúng, nhất định phải bồi thường, bồi thường cho bọn ta.”

“Đám người đọc sách này mỗi người đều biết cách chửi người, Hứa đại nhân ngài là quan thanh liêm, chuyện này ngài nhất định phải đòi lại công đạo cho chúng ta, nếu không chúng ta sẽ đi tới trước mặt bệ hạ cáo trạng.”

“Đúng vậy đấy, đúng vậy đấy.”

Đám phiên thương người Hồ mở miệng, ai cũng vô cùng phách lối nhưng trong lời nói của bọn họ cũng không quá tuyệt tình, dù sao thì bọn họ cũng chỉ muốn thăm dò đôi chút thái độ của Hứa Thanh Tiêu, nhìn xem Hứa Thanh Tiêu cuối cùng có thể nhịn được đến trình độ nào.

“Làm càn.”

“Các ngươi đã đả thương người mà còn bắt người ta đền tiền? Các ngươi không coi pháp luật Đại Ngụy ra gì đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu giận to nói.

Sắc mặt của đám phiên thương người Hồ kia có hơi thay đổi, nhưng trong phút chốc Phùng Kiến Hoa lại đi đến giữ chặt Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu thì nhìn Phùng Kiến Hoa. Phùng Kiến Hoa nhỏ giọng vội vàng nói:

“Đừng có cãi nhau, đây là thời điểm quan trọng, thật sự không thể tranh cãi.”

“Hứa Thanh Tiêu, thật sự không nên nhúng tay vào chuyện này.”

Phùng Kiến Hoa lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, ra vẻ như tuyệt đối không thể làm loạn. Như thế lại càng khiến cho đám phiên

thương người Hồ vui vẻ.

Hứa Thanh Tiêu im lặng.

Còn Phùng Kiến Hoa, hắn nhìn về phía đám phiên thương người Hồ kia nói:

“Thôi đi, bồi thường thì không cần các ngươi bồi thường đâu, nha môn sẽ xử lí, các ngươi đừng nói thêm nữa.”

Phùng Kiến Hoa nói như thế, bảo đám người đừng tiếp tục náo loạn nữa, đến đây thì ngừng đi.

Tiền cũng không cần bồi thường.

Đám phiên thương người Hồ thấy chuyện thành như vậy thì lập tức lấy lại tinh thần.

“Cái gì mà gọi là bọn ta không cần bồi thường? Là bọn họ cần phải bồi thường cho bọn ta! Nếu như bọn họ không bồi thường vậy thì hôm nay bọn ta sẽ không đi đâu hết.”

“Đúng vậy, các người thế này không phải là đang khi dễ người dị tộc bọn ta đó sao? Bọn ta muốn cáo ngự trạng.”

“Ngọc thạch kia của bọn ta trị giá mấy ngàn lượng, bồi thường năm trăm lượng là quá đáng sao?”

“Không quá đáng, không có chút quá đáng nào.”

Đám người kia làm ầm ĩ lên, dương dương đắc ý.

Sắc mặt Phùng Kiến Hoa thay đổi, còn dân chúng thì tay siết chặt thành nắm đấm, hận không thể xông lên, kéo đám người kia ra đánh một trận.

“Được rồi, năm trăm lượng này Hình bộ cho, chuyện này kết thúc, không cần phải lăn tăn gì nữa hết.”

Phùng Kiến Hoa giận dữ hét, hắn cũng giận lắm rồi.

Các người đánh người, không bảo các người bồi thường tiền, cho các người xéo đi các người lại còn không vui?

Còn muốn bắt người ta bồi thường? Người ta có đồng ý không? Khi dễ người khác thì thôi đi, nhưng có ai đi ức hiếp người khác đến vậy không?

Nhưng cuối cùng, Phùng Kiến Hoa hít sâu một hơi. Hắn không muốn chuyện này làm lớn lên, cứ như vậy đi, dừng ở đây đi.

Lời này vừa dứt làm cho đám phiên thương người Hồ cười, cười một cách khoái chí.

Nhưng vẫn có phiên thương người Hồ tham lam, trực tiếp mở miệng nói:

“Chuyện này đã xong, nhưng nha môn các ngươi bắt bọn ta tới làm trễ nãi chuyện làm ăn của bọn ta, chuyện này thì giải quyết thế nào? Các ngươi không giải quyết chuyện này hay sao?”

Có người tiếp tục mở miệng, được một tấc lại muốn tiến một thước, tham lam vô độ.

“Ông nội ngươi đó, thật sự là một đám súc sinh.”

“Hứa đại nhân, bọn ta thật sự không nhịn được nữa.”

“Đám phiên thương người Hồ này đáng chết.”

Chương 370: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (4)

Sau khi dân chúng nghe xong lời này thì hoàn toàn nổi giận rồi. Không cần bồi thường thì thôi đi, trái lại còn muốn bắt chẹt người ta năm trăm lượng. Phùng Kiến Hoa cũng đồng ý cho, theo lý thì chuyện này đến đây thì xong cũng được lắm rồi.

Kết quả không ngờ tới chính là đám người này thế mà lại còn đòi tiền?

Ta chửi ông nội ngươi chứ.

Một đám súc sinh không có mẹ.

Dân chúng trực tiếp chửi ầm lên, muốn khó nghe bao nhiêu thì khó nghe bấy nhiêu. Vốn bọn họ đã không còn giận nữa, muốn cho Hứa Thanh Tiêu mặt mũi.

Nhưng thật không ngờ đám người này quả nhiên là được một tất lại tiến lên một thước, tham lam vô độ.

“Các người không cảm thấy quá đáng sao?”

Hứa Thanh Tiêu đi về phía trước một bước, nhìn về phía đám phiên thương người Hồ này.

Sắc mặt đám người kia nhao nhao biến đổi. Trên thực tế thì bọn họ cũng không phải quá tham lam mà là chỉ muốn thăm dò giới hạn cuối cùng của Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

“Quá đáng? Cái gì gọi là quá đáng? Bọn ta làm ăn cực cực khổ khổ, từ dị quốc chạy đến đây, không ngờ rằng lại bị các người khi dễ. Nếu như các người cảm thấy quá đáng vậy thì chờ khi sứ giả của bọn ta tới, bọn ta sẽ đi nói với hắn.”

“Đúng đúng đúng, sứ giả của bọn ta bây giờ đang chuẩn bị lễ vật cho Nữ đế bệ hạ các ngươi, nếu như bọn họ biết được tình hình của bọn ta thì nhất định sẽ giận dữ.”

“Còn nói cái gì mà Đại Ngụy là lễ nghi chi bang, ta thấy các người chính là khinh thường bọn ta yếu thế.”

Đám phiên thương người Hồ này cũng thông minh, công khai rồi âm thầm châm chọc đồng thời cũng đang uy hiếp bọn người Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như ngươi không bồi thường vậy thì bọn ta sẽ đi cáo ngự trạng, chờ khi sứ giả của bọn ta tới, bọn ta sẽ đi cáo trạng, xem xem đến cùng là các ngươi chịu thiệt hay là bọn ta chịu thiệt.

Đúng là như vậy. Lời này nói ra làm cho sắc mặt của Phùng Kiến Hoa thay đổi. Dù cho có là Hứa Thanh Tiêu thì sắc mặt cũng thay đổi.

"Được! Mỗi người bồi thường mười lượng bạc, Hình bộ sẽ cấp cho các ngươi, chẳng qua các ngươi đều phải đăng kí."

"Còn nữa, nếu như lần sau chuyện này lại xảy ra nữa thì đừng trách Hình bộ bọn ta không khách khí với các ngươi."

Phùng Kiến Hoa đưa tay lên, trực tiếp đồng ý đền bù cho bọn họ mỗi người mười lượng bạc, cộng lại chính là hơn ngàn lượng bạc.

Đám phiên thương người Hồ này hoàn toàn hài lòng. Đánh người chẳng những không có chuyện gì mà còn có thể thu được bồi thường, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy!

Đại Ngụy? Là như vậy sao?

Ha ha ha !

Trong lòng đám phiên thương người Hồ kia vui sướng cực độ. Mười lượng bạc có thể đủ để cho bọn họ ăn ngon uống ngon một tháng trời.

Còn tưởng rằng hôm nay sẽ không may, không ngờ rằng mình nhân họa được phúc, nhất nhất nhất quan trọng nhất là bọn họ phát hiện cái người tên là Hứa Thanh Tiêu này hình như cũng chỉ có vậy mà thôi.

Phùng Kiến Hoa đưa đám phiên thương người Hồ này đi kí tên điểm chỉ, sẵn tiện còn đưa tiền đền bù.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì quay đầu nhìn về phía bách tính. Trên mặt mỗi người đều viết lên hai chữ không phục. Bọn họ cực kì phẫn nộ, thậm chí có thể nói là vô cùng phẫn nộ.c

Con dân Đại Ngụy bị người ta bắt nạt, kết quả lại còn cần phải lấy lòng đám thương buôn dị tộc kia, chuyện này sao có thể không làm cho người ta tức giận được chứ?

Nếu như đây là ở dị quốc thì bọn họ có thể nhịn, nhưng đây là đâu chứ? Nơi này chính là kinh đô Đại Ngụy.

Sao lại có chuyện không có cốt khí như vậy được, quả thật là vô cùng khuất nhục.

“Ta biết trong lòng các vị tức giận nhưng Hứa mỗ cam đoan với các vị, Hữa mỗ sẽ trả lại công đạo cho mọi người.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía dân chúng, câu này của hắn rất rõ ràng, nói đến vô cùng chắc chắn, hy vọng có thể lắng lại lửa giận của dân chúng.

Còn dân chúng thì khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, không hề nói gì cũng chẳng hề làm gì, mọi người đường ai nấy đi.

Nhìn về phía dân chúng đã rời đi, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Không bao lâu sau, đám người phiên từng người từng người đi ra khỏi nha môn, trong tay còn cầm tiền giấy, ai nấy cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn. Lúc đi ngang qua Hứa Thanh Tiêu vẫn không quên hừ một tiếng, thứ nhất là trêu chọc Hứa Thanh Tiêu, thứ hai là biểu đạt tâm tình vui sướng của mình.

Đám phiên thương người Hồ hết người này đến người khác rời đi. Bọn họ kết thành một độ,i đang thương lượng nên đi chỗ nào để cùng nhau uống rượu chúc mừng.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Huỳnh Dương lệnh mới không nhịn được mở miệng.

“Hứa đại nhân, làm như vậy, thật sự là đang trái với dân tâm đó.”

Huỳnh Dương lệnh sứ không nhịn được mở miệng. Hắn có phần ngơ ngác, mặc dù nói chuyện đám phiên thương người Hồ kia lừa gạt người ta cũng không ít. Nhưng không đến mức phải nhượng bộ như vậy chứ? Đả thương người theo lý thì phải bồi thường tiền thuốc men là chuyện bình thường, nhưng

đã không cần bồi thường mà ngược lại mình còn phải bồi thường cho bọn họ, còn phải trả tiền bồi thường công việc trễ nãi? Đây không phải là làm cho người ta thêm uy phong, giảm uy thế bên mình sao?

“Ta tự có tính toán.”

Câu nói kia của Hứa Thanh Tiêu làm cho Huỳnh Dương lệnh sứ im bặt.

Mà lúc này, Phùng Kiến Hoa đi ra, cầm một chồng giấy trên tay.

“Phùng đại nhân, đi thôi.”

Hứa Thanh Tiêu hô lên một tiếng, Phùng Kiến Hoa nhẹ gật đầu rồi liền đi theo Hứa Thanh Tiêu.

Trên đường, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Phùng đại nhân, thứ này nhất định phải giữ gì cho thật kỹ, một trang cũng không thể mất. Mỗi người trên đó đều cần phải phái người đi theo canh chừng.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói thế.

“Ừ, ta rõ rồi.”

Phùng Kiến Hoa khẽ gật đầu, sau đó nhịn không được tò mò hỏi.

“Thủ Nhân, lão phu thật sự là nghĩ mãi không rõ, ngươi nhượng bộ như vậy là có ý gì?”

Phùng Kiến Hoa biết thứ này quan trọng nhưng hắn không thể nào hiểu nổi, vì sao Hứa Thanh Tiêu lại nhượng bộ đến mức này.

Trên thực tế tất cả các lời nói và hành động vừa rồi đều là chuyện mà hắn và Hứa Thanh Tiêu đã thương lượng từ trước. Nếu không thân là một Hình bộ thị lang như hắn sao phải cần đám phiên thương người Hồ này nói nhiều lời?

Trực tiếp bắt đến Hình bộ, xem bọn chúng còn dám nói chuyện hay không.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại thay đổi cách làm, giả vờ như rất tức giận sau đó bảo hắn giữ chặt mình, còn nói vài chuyện vốn sẽ chẳng xảy ra.

Cái gì mà sắp đến ngày mừng thọ của bệ hạ, sứ giả các quốc gia sắp tới, bên trên ra lệnh bảo mọi người khách khí với đám phiên thương này một chút chứ.

Đây vốn là chuyện không xảy ra, cho dù là có thì cũng không thể biến thành thế này. Sức giả các quốc gia có đến thì nhiều nhất cũng chỉ là chiêu đãi các sứ giả một chút, liên quan đếch gì tới đám phiên thương này đâu?

Chương 371: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (5)

“Phùng đại nhân, có rất nhiều chuyện tạm thời ta không thể nói thẳng, nhưng ta có thể cam đoan rằng sau khi lần này qua đi, thói quen ép mua ép bán của đám phiên thương sẽ không còn nữa.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Lời này nói ra làm cho Phùng Kiến Hoa kinh ngạc.

Đám phiên thương này ỷ mình là dị tộc nên làm mưa làm gió tại Đại Ngụy. Trước đó còn đỡ, ít nhất khi Đại Ngụy thịnh thế thì vẫn có thể trấn áp được bọn họ, nhưng sau khi bắc phạt thất bại thì bọn họ càng quá đáng hơn.

Hình bộ thương thư Trương Tĩnh đã từng đề nghị chuyện này, muốn trừng trị đám phiên thương, bệ hạ cũng đã đồng ý.

Nhưng cuối cùng thì sao? Phía sau những phiên thương này có rất nhiều thế lực, rắc rối và phức tạp, liên lụy đến lợi ích của rất nhiều người thậm chí có không ít bóng dáng của các thân vương. Cho nên cuối cùng vẫn là sấm to mưa nhỏ.

Cuối cùng không giải quyết được gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu tự tin như vậy làm cho hắn thật sự hiếu kì.

“Được rồi! Thủ Nhân, ngươi làm việc đáng tin cậy, vậy ta về trước đây. Nếu như có chuyện gì, cứ cho người đến Hình bộ tìm ta là được.”

Phùng Kiến Hoa cũng không hỏi nhiều, nếu như có thể giải quyết chuyện này thì đúng là một chuyện tốt với Đại Ngụy, là một chuyện vô cùng tốt.

“Được! Phùng thị lang đi thong thả, hôm nay đã làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, còn đối phương thì gật đầu sau đó đi về phía Hình bộ.

Hứa Thanh Tiêu cũng đi về học đường Thủ Nhân.

Sau khi trở về học đường Thủ Nhân, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến trước mặt đám người Dương Hổ.

“Dương Hổ, Dương Báo, sáu người các ngươi mấy ngày nay ra bên ngoài nghe ngóng tin tức một chút, chủ yếu là tin tức về phiên thương. Quan sát bọn chúng cho kỹ, nếu gặp bất cứ chuyện gì các ngươi cũng không thể xúc động, chỉ cần hồi báo cho ta là được.”

“Còn nữa, truyền một ít tin tức ra ngoài, nói là ngày mừng thọ của bệ hạ sắp đến rồi, bên trên hạ lệnh là không được động đến đám phiên thương này.”

“Còn chuyện này nữa…”

Hứa Thanh Tiêu giảm thấp âm thanh phân phó mệnh lệnh, mà trong phòng bếp, Lý Quảng Hiếu lại nghe được hất tất cả những lời nói của Hứa Thanh Tiêu.

Ông khẽ nhíu mày nhưng rất nhanh thôi đã giãn mày ra, dường như hiểu rõ những gì Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ.

“Đại tài.”

Trong lòng Lý Quảng Hiếu âm thầm nói một tiếng sau đó tiếp túc xào rau.

Còn sáu người Dương Hổ cũng gật đầu nói:

“Dạ, đại nhân!”

Mặc dù bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ gì nhưng điều duy nhất họ biết là Hứa Thanh Tiêu sắp xếp như vậy tất có dụng ý riêng.

Cứ như vậy.

Rất nhanh sau đó, từng tin tức được truyền ra khắp toàn bộ kinh đô.

Phiên thương lừa người bắt chẹt, thậm chí còn đánh cả người đọc sách, bách tính bao vây nha môn Huỳnh Dương thậm chí sau đó còn kinh động đến Hứa Thanh Tiêu và Hình bộ thị lang Phùng Kiến Hoa tự mình đến đó.

Vốn cho rằng sẽ trừng trị đám phiên thương này một phen nhưng lại không ngờ tới chính Hứa Thanh Tiêu và Phùng Kiến Hoa lại lựa chọn nhượng bộ, dĩ hòa vi quý, bồi thường cho phiên thương năm trăm lượng bạc, tất cả những người tham dự vào còn được bồi thường mỗi người mười lượng bạc phí trễ nãi công việc.

Trong nháy mắt, chuyện này truyền ra khắp phố lớn ngõ nhỏ, tửu lâu quán trà, cơ hồ là tất cả các bách tính ở kinh đô đều đang thảo luận chuyện này.

Đám người cực kỳ hiếu kì, thật sự không rõ tại sao lại e ngại đám người phiên này.

Rất nhiều dân chúng tức giận mắng, một vài văn nhân lại làm ra thơ nhục mạ loại chuyện này. Con dân Đại Ngụy chịu nhục ngay tại kinh đô Đại Ngụy chẳng những không được bảo vệ mà ngược lại nha môn còn phải bồi thường ngân lượng.

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Dân ý tràn đầy phẫn nộ, có người lại còn mắng to rằng Hứa Thanh Tiêu sợ, cuối cùng cũng chịu khuất phục, vì tiền đồ mà đi lấy lòng đám phiên thương kia.

Nhưng rất nhanh sau đó đã có tin tức truyền ra, nói là sắp đến ngày mừng thọ của Nữ đế Đại Ngụy rồi, sứ thần các quốc gia đều sẽ đến kinh đô Đại Ngụy. Vì đề phòng có chuyện không hay xảy ra cho nên Hình bộ và Binh bộ đều không muốn chọc đến đám phiên thương này.

Tin tức này vừa ra thì dân chúng liền hiểu, bởi vì sức thuyết phục rất cao.

Sứ giả ngoại bang đến đây, nếu như phát hiện ra đám phiên thương này bị người bắt nạt thì tất nhiên sẽ bất mãn đối với Đại Ngụy, đến lúc đó sẽ nói gì đó trước mặt bệ hạ, người trong thiên hạ đều sẽ cười nhạo Đại Ngụy.

Lý do rõ ràng nhưng dân chúng không đồng ý.

“Mẹ nó, sau khi bắc phạt thì Đại Ngụy chúng ta giống như không có xương sống vậy, sứ giả ngoại bang đến thì đến, không lẽ chúng ta sợ bọn chúng sao?”

“Những sứ giả ngoại bang này đến Đại Ngụy là để tiến cống chứ đâu phải đến Đại Ngụy ta làm ông chủ, có đôi khi ta không rõ lắm, bọn họ là thần tử của Đại Ngụy ta, sao giờ chúng ta lại giống như là thần tử của bọn họ vậy?”

“Mặt mũi Đại Ngụy, mặt mũi Đại Ngụy, bây giờ trong mắt đám phiên thương kia bách tính Đại Ngụy chẳng khác gì heo chó, có câu nói gì ấy nhỉ? Nhất đẳng người phiên nhị đẳng dị tộc, tam đẳng văn nhân tứ đẳng quan, bách tính chúng ta chính là những người cửu đẳng, chúng ta thật là con mẹ nó xui vẻo.”

“Đúng vậy đúng vậy, qua ít ngày nữa lão tử sẽ đi. Hồi trước làm ăn ở kinh đô Đại Ngụy, ban đầu còn rất khá nhưng sau đó khi đám phiên thương này đến bên cạnh ta làm ăn, cố ý đem vài thứ đặt ở cửa ra vào, bách tính cũng không dám đi vào tiệm ta, sợ không cẩn thận đụng trúng sẽ phải bồi thường tiền.”

“Ngươi như vậy cũng tốt, đám phiên thương không có trứng kia, hai năm trước ta chỉ sờ sờ một khối ngọc thạch có một xíu, bọn chúng liền lừa ta bốn mươi lạng bạc. Hai ngày trước ta chỉ nhìn một cái, bọn chúng lại lừa ta hai mươi lượng, chỉ liếc một xíu thôi, vấn đề là quan phủ lại mặc kệ.”

Dân chúng nghị luận ầm ĩ, mọi người ngươi một câu ta một câu nhục mạ phiên thương đồng thời cũng lên án mạnh mẽ, coi thường triều đình.

Mà khác với sự phẫn nộ của dân chúng Đại Ngụy chính là đám phiên thương trong kinh đô, bọn họ đang vì chuyện này mà cười tươi như hoa.

“Ha ha ha! Tên Hứa Thanh Tiêu này, ta còn tưởng rằng hắn lợi hại thế nào? Nhìn thấy chúng ta cũng chỉ dám mạnh miệng hai câu. Còn cái tên Phùng Kiến Hoa kia, là Hình bộ thị lang Đại Ngụy, hắn càng yếu đuối vô năng, cung phụng chúng ta gần giống như cha hắn vậy.”

“Đúng vậy đó, ta còn tưởng rằng tên Hứa Thanh Tiêu thật sự là người lợi hại, thì ra chỉ là nói khoác, cái gì mà giết vương, chỉ là hù dọa người. Đoán chừng hắn cũng chỉ là một quân cờ,

ta bảo bọn họ bồi thường bao nhiêu bạc thì bọn họ liền bồi thường bấy nhiêu bạc.”

“Chư vị, ta chính tai nghe thấy được, bọn họ nói còn tiếp tục đến hai ba tháng nữa. Trong hai ba tháng này chúng ta phải kiếm bạc thật tốt. Đến lúc kiếm được nhiều rồi thì chúng ta sẽ thu tay lại. Hai tháng này nói không chừng có thể kiếm được bạc bằng hai năm đấy.”

Chương 372: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (6)

Các phiên thương dị tộc người Hồ tụ tập lại một chỗ, cười tươi như hoa, đồng thời cũng nói cho nhau nghe nên bẫy người như thế nào.

“Ta cảm thấy có vấn đề, chúng ta làm vậy không sợ làm khiến những người dân Đại Ngụy kia trở mặt hay sao?”

Có phiên thương mở miệng, cảm thấy làm vậy hơi quá đáng.

“Trở mặt? Những người hạ đẳng kia dám trở mặt? Nói một câu không dễ nghe thì lúc trước các huynh đệ Man tộc kia giết đến Tĩnh thành, xém chút đã đánh sập Đại Ngụy luôn rồi, nếu như không phải lúc trước Ngụy hoàng đế quỳ gối trước mặt Man vương giống như con chó, chỉ sợ Đại Ngụy đã sớm không còn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nói một câu không dễ nghe thì là chúng ta đã buông tha cho đám người hạ đẳng kia, nếu không, đổi lại mấy chục năm trước, bọn chúng chính là khổ sai của chúng ta, nữ nhân thì là nô lệ của chúng ta, đám trẻ con kia đều là những con dê hai chân của chúng ta.”

“Kiếm một ít bạc của bọn họ thì sao chứ? Dám thế nào? Dám quậy thì ta báo Hình bộ, để cho nha môn với Hình bộ bắt bọn họ. Đám người này lại trở thành những con chó trung thành cho chúng ta, bắt nạt người một nhà chính là sở trường của bọn chúng.”

“Đúng vậy đó, hơn nữa đằng sau chúng ta không phải là không có chống lưng, nếu như thật sự xảy ra chuyện thì bọn họ sẽ giúp chúng ta. Bất luận như thế nào, nếu như thật sự làm to chuyện thì sẽ phải bồi thường không ít tiền. Hứa Thanh Tiêu hắn dám giết chúng ta? Người Đại Ngụy dám giết chúng ta sao? Nếu như dám giết chúng ta thì triều đình chúng ta sẽ nhịn sao?”

Mấy tên đại phiên thương mở miệng nói mấy lời đại nghịch bất đạo, nhưng bọn chúng lại chẳng hề kiêng nể gì cả.

Phách lối quen thói.

“Được rồi, sau khi trở về nói với mọi người làm một vố thật lớn, tranh thủ kiếm khoản tiền thật to.”

Cuối cùng mười mấy tên đại phiên thương đã quyết định xong, trong hai tháng này sẽ liều chết kiếm tiền, gặp người thì bẫy, không quản hắn sống hay chết.

Mà cùng lúc đó.

Trong Hoài Ninh Vương phủ.

Một nam tử áo đen hồi báo lại chuyện hôm nay ở nha môn Huỳnh Dương cho Hoài Ninh thân vương.

Sau khi Hoài Ninh thân vương nghe xong, ông ta không nhịn được nhíu chặt mày.

“Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không phải loại người chấp nhận nhẫn nhịn.”

“Việc này hơi kỳ lạ.”

Hoài Ninh Thân vương cau mày, ông ta trầm tư. Hứa Thanh Tiêu đối mặt với bách tính bị ức hiếp vậy mà lại nén giận, còn bồi thường bạc cho đám phiên thương. Đây chắc chắn là chuyện không thể nào.

“Cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ cái gì?”

Hoài Ninh Thân vương trầm tư.

Qua một lúc lâu, ánh mắt đục ngầu của ông ta lộ ra ánh sáng.

“Hứa Thanh Tiêu đang gậy ông đập lưng ông!”

Giờ khắc này, Hoài Ninh Thân vương đã đoán được ý của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cố ý yếu thế khiến cho sự cuồng vọng của đám phiên thương càng thêm bành trướng, đến lúc sự ca thán đạt đến trình độ nhất định, Hứa Thanh Tiêu hắn sẽ đột nhiên ra tay, nhổ cỏ tận gốc.

Đây chính là mục đích của Hứa Thanh Tiêu.

“Truyền lệnh xuống, tất cả các phiên thương dị tộc có quan hệ với vương phủ trong khoảng thời gian này yên tĩnh một chút, thành thành thật thật mà làm ăn.”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng.

Ông ta đoán được Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì, cho nên ngay lập tức ra lệnh phòng ngừa Hứa Thanh Tiêu nhổ cỏ tận gốc.

“Rõ!”

Người đàn ông áo đen khẽ gật đầu sau đó lùi về phía sau đi truyền đạt mệnh lệnh.

Trong vương phủ.

Cho dù đã ra lệnh nhưng không hiểu sao Hoài Ninh Thân vương vẫn có chút bất an.

Hôm sau.

Kinh đô Đại Ngụy vẫn như thường ngày, nhưng vẫn có những điều khác thường.

Ở hai phố đông tây, không, hẳn là trên toàn bộ đường phố buôn bán ở kinh đô đã hoàn toàn đại biến. Một số lượng lớn các phiên thương bắt đầu rao hàng bán đồ vật. Dân chúng đi qua chỉ cần nhìn thôi thì nhất định phải mua, mua không nổi thì nhất định phải bồi thường tiền.

Nếu như đối phương đồng ý mua lại thì phải trả cái giá trên trời, đụng tới là một trăm lượng, năm trăm lượng, một ngàn lượng.

Quan sai cũng lơ là mặc kệ, bách tính kêu khổ thấu trời. Tất cả các tửu lâi đều đang mắng to quan sai không làm, thế nhưng cũng chỉ có thể mắng chửi mà thôi.

Còn đám thương gia lại vô cùng vui vẻ.

Duy chỉ có một đám phiên thương không làm loạn, thành thành thật thật làm ăn.

Ngày thứ hai.

Dân chúng không còn đi những con đường này nữa. Dù sao thì đã bị ám ảnh vì bị lừa bịp. Đám người phiên này có hơi ê răng,

nhưng ngay trong nháy mắt, chúng đã nghĩ ra biện pháp.

Bọn họ đem ngọc khí và mỹ thực đặc sắc thậm chí mua hẳn một ít đồ vật bản địa, giá cực kì rẻ, mang thẳng hàng hóa ra giữa đường. Nơi nào có người thì bọn họ sẽ đi nơi đó.

Cách làm rất đơn giản. Gọi một tiếng, ai xem thì người đó đưa tiền. Không đưa? Không đưa thì mấy chục người sẽ lao đến.

Mấy bách tính này có chút chịu không nổi. Nha môn trên các phố tất cả đều là người, mỗi ngày Hình bộ cũng có vài trăm người.

Đều là người mà Binh bộ phái đến, nhưng người phái đến không phải là để chèn ép phiên thương mà là để nói lời hay khuyên bảo dân chúng Đại Ngụy.

Nhưng cũng phải có điều kiện đó chính là khi đám phiên thương lừa gạt tiền tài thì phải cho người dân chứng từ. Mặc dù không biết chuyện này có ý gì, bách tính vốn không muốn những thứ này nhưng quan sai nhất định bảo họ lưu lại chứng từ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.

Loại chuyện này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng quá đáng đến cuối cùng, đám phiên thương còn dứt khoát đi thẳng đến tửu lâu, đem ngọc khí của mình đặt lên bàn. Nếu như ai không cẩn thận đụng phải làm rơi xuống đất thì phải bồi thường, khách không thường nổi thì chưởng quỹ khách điếm phải bồi thường.

Đến lúc này, tất cả các chưởng quỹ khách sạn đều mắng con mẹ nó.

Mà vào một ngày này, những thương buôn luôn an phận thủ thường kia cũng không ngồi yên được nữa.

Thu nhập trong khoảng thời gian này của đám phiên thương quả thực là tăng vọt. Trước đó mỗi ngày thu được hai ba mươi lượng, bây giờ thu nhập mỗi ngày làm thế nào cũng không ít hơn ba trăm lượng.

Đối mặt với lợi nhuận như thế này thì làm gì có phiên thương nào trụ vững được.

Mọi người cũng bắt đầu gia nhập vào.

Cho dù là Hoài Ninh Thân vương đã hạ lệnh ba lần nhưng cũng không thể ép được đám phiên thương này.

Tất cả mọi người đều đang kiếm tiền, chỉ mình không kiếm được thì ai mà nhịn?

Thế là hầu như tất cả các phiên thương ở kinh đô đều gia nhập vào thời khắc đoạt tiền này. Dù sao thì quan phủ cũng không quan tâm, dù sao thì Hình bộ cũng sẽ giúp bọn họ.

Về phần Hứa Thanh Tiêu?

Chỉ là một tên nhát cáy mà thôi. Hắn thì có thể làm được gì? Có thể giết bọn họ sao?

Trong vương phủ, Hoài Ninh thân vương trầm tư. Ông ta đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Hứa Thanh Tiêu.

Những phiên thương này không thể quản được nữa. Hứa Thanh Tiêu muốn làm cho bọn họ hoàn toàn điên cuồng.

Một chiêu này, gọi là lòng người!

Chương 373: Muốn Ngươi Diệt Vong Thì Phải Khiến Ngươi Điên Cuồng! (7)

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi… ngàn vạn lần không nên đụng đến bọn họ.”

Trong vương phủ, âm thanh của Hoài Ninh thân vương hơi lạnh lùng, trong mắt của ông ta đã lộ ra một tia sát cơ.

Chuyện này, ông ta không có bất kì cơ hội nào để phản lại.

“Truyền lệnh ta đi, đoạn tuyệt quan hệ với tất cả đám phiên thương kia, tất cả thư cũng đem đi đốt hết đi, không được để bọn chúng điều tra ra chút manh mối gì.”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng nói ra ba mệnh lệnh bởi vì ông ta biết, ngày chết của đám phiên thương kia đến rồi.

Mà vào ngày thứ bảy.

Rốt cuộc, một trận bạo động cũng bắt đầu.

Bách tính trên phố Hoài Nam hoàn toàn nổi giận. Có một người phụ nữ mang theo hai đứa bé đến kinh thành ở nhờ nhà thân thích thì bị một phiên thương chặn lại. Hắn cho người ta nhìn qua rồi đòi của người ta năm mươi lượng bạc.

Người phụ nữ nghèo khó, đừng nói là năm mươi lượng, đến cả năm lượng cũng không có, kết quả là đám phiên thương kia liền đánh cho người phụ nữ này một trận, đến cả hai đứa trẻ cũng không tha. Nếu như không phải có mẹ bọn chúng che lại thì có khi hai đứa trẻ đều phải bị thương rồi.

Người phụ nữ kia tìm tới thân thích, vạch những vết thương của mình rồi nói mọi chuyện ra. Trong tích tắc liền như ngòi nổ, bắt đầu một truyền mười, mười truyền trăm.

Tất cả bách tính đều nổi giận, hoàn toàn nổi giận.

Bách tính trên phố Hoài Nam còn lấy mấy thứ trong nhà ra rồi vọt thẳng đến nha môn.

Khi chuyện này nổ ra thì bách tính ở các con phố khác cũng không nhịn được.

Khoảng thời gian này, toàn bộ kinh đô chướng khí mù mịt, dân chúng lầm than, lửa giận bị đè nén ở trong lòng. Bây giờ nhìn thấy các bách tính khác đòi tiến vào nha môn.

Bọn họ đương nhiên không muốn nhịn nữa.

Ngày hôm đó.

Bên trong học đường Thủ Nhân, bóng dáng người của Hình bộ lần lượt chạy đến, truyền tới từng trận âm thanh.

“Hứa đại nhân, bách tính đã vọt vào nha môn Hoài Nam rồi.”

“Hứa đại nhân, nha môn Huỳnh Dương cũng đã bị bách tính cưỡng chiếm.”

“Hứa đại nhân, nha môn Thành Bắc có hơn ngàn người tụ tập, nói phải đòi lại công đạo.”

“Hứa đại nhân, không xong, Tây nhai đánh nhau rồi.”

Từng trận âm thanh vang lên, mỗi một âm thanh đều tràn đầy vẻ cực kỳ lo lắng.

Mà liền tại lúc này.

Bên trong học đường Thủ Nhân có âm thanh vọng ra.

“Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả các quan sai Hình bộ, tất cả các quan sai Binh bộ nhanh chóng chạy về phía tất cả các nha môn ở kinh đô, nói với bách tính hôm nay ta sẽ công thẩm vụ việc này tại Hình bộ. Trương Thượng thư của Hình bộ dự thính, phải đòi lại công đạo cho bách tính.”

“Về phần những phiên thương kia, đưa tất cả vào trong Hình bộ đi, nếu như có bất cứ người nào phản kháng thể xem xét dùng vũ lực trấn át nhưng không được gây tổn thương mạng người.”

Theo mệnh lệnh này truyền ra.

Trong chốc lát, vô số quan sai xuất kích.

Trong học đường Thủ Nhân, sau khi mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu được đưa ra.

Giờ khắc này, toàn thể Binh bộ và Hình bộ đã muốn động đậy từ lâu.

Phiên thương dị tộc ngày này qua ngày khác hoành hành bá đạo tại kinh đô Đại Ngụy, làm ăn không đàng hoàng, tối ngày làm chuyện bàng môn tả đạo.

Bọn họ đã có phần không nhịn được rồi nhưng bên trên vẫn luôn ra lệnh không cho bọn họ hành động, cho nên trong khoảng thời gian này bọn họ cũng uất ức trong lòng.

Dân chúng chỉ trỏ bọn họ, nói bọn họ là chó của thương buôn, bọn họ cũng tức chứ.

Cữ mãi nhịn tức đầy một bụng, nhất là đám quan sai ở Hình bộ, thậm chí đến cả đi đường cũng bị bách tính chỉ thẳng mặt mà mắng.

Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng đã hạ lệnh, chuyện này làm cho quan sai của Hình bộ và Binh bộ vô cùng thư thái.

Trước kia bị chèn ép bao nhiêu thì bây giờ lại càng hung tàn bấy nhiêu.

“Các huynh đệ, Hứa đại nhân đã hạ lệnh truy nã đám phiên thương bất lương, bắt toàn bộ đến Hình bộ chờ xét xử!”

“Còn ngẩn ra đó làm gì, Hứa đại nhân đã hạ lệnh cho Hình bộ và Binh bộ liên thủ, gặp thì bắt ngay.”

“Đi đi đi, bắt toàn bộ lũ khốn kiếp đó lại.”

Từng âm thanh vang lên, là quan sai của Hình bộ và Binh bộ. Bây giờ bọn họ như ngựa thoát dây cương, chạy thẳng đến các con đường lớn.

Nha môn Hoài Nam.

Một lượng lớn kinh binh tuôn ra như ong vỡ tổ. Vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc.

Dân chúng giận tím mặt. Bọn họ nhìn những quan binh này bằng ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

Những ngày gần đây bọn họ đã phải chịu quá nhiều uất ức, nên hôm nay mới bộc phát, còn đám quan binh này lại cứ muốn ngăn cản bọn họ!

“Các vị hương thân phụ lão, đám quan binh này thật sự là không đáng làm người, không giúp chúng ta thì thôi đi, bây giờ lại còn muốn chèn ép chúng ta. Chúng ta liều mạng với bọn chúng.”

“Đúng vậy, mấy ngày nay chúng ta đã bị đám phiên thương này hại thảm biết bao nhiêu? Các ngươi giương mắt nhìn người dân bọn ta thấp cổ bé họng bị ức hiếp thì thôi đi, còn đi giúp cho kẻ ác.”

“Mọi người nghe cho kĩ đây, nếu như đám quan binh này dám bắt chúng ta.”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau quậy đến hoàng cung. Ta không tin bệ hạ sẽ mặc kệ chúng ta.”

Lửa giận của dân chúng cao ngút trời. Bọn họ hô hào, bên trong ánh mắt tràn ngập phẫn nộ.

Mấy ngày gần đây bọn họ thật sự bị cái đám thương buôn rắm thúi kia chọc tức sắp chết rồi.

Chỉ là khi đám quan binh nhìn thấy bách tính như thế thì cũng không khỏi vội vã hô lớn.

“Các vị đừng có hiểu lầm, bọn ta không phải tới đây gây phiền phức cho các vị. Hứa đại nhân có lệnh gần đây gian thương phiên bang làm xằng làm bậy ở kinh đô, bảo bọn ta truy nã gian thương. Các vị bách tính hiện giờ có thể đi đến Hình bộ. Hứa đại nhân đang muốn thẩm tra trước mặt mọi người.”

“Nếu như bây giờ Hình bộ đang rất đông người, bây giờ chuẩn bị đi về lấy đống biên lai kia ra, Hứa đại nhân có việc cần dùng.”

“Một câu thôi, nếu như mọi người không tin bọn ta, chẳng lẻ đến cả Hứa đại nhân các người cũng không tin? Ngài ấy đã giải oan cho bách tính, chuyện đó còn rõ mồn một trước mắt, đúng không?”

Quan binh đi lên vội vàng mở miệng. Hắn sợ dân chúng thật sự gây dân biến, nếu như chuyện này quậy lên đến hoàng cung thì thật sự không còn là chuyện nhỏ.

Quả nhiên câu này nói ra làm cho dân chúng lập tức trầm mặc. Tất cả mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

Ngay lập tức có người mở miệng.

“Các hương thân, vị đại nhân này nói rất đúng. Coi như chúng ta không tin bọn họ thì Hứa đại nhân vẫn là người chúng ta có thể tin tưởng được. Khi còn ở phủ Nam Dự Hứa đại nhân đã giải oan cho bách tính, bất chấp cả chuyện đắc tội đại Nho. Nên biết rằng hắn cũng là một nho sinh đấy.”

Chương 374: Nơi Này Là Đại Ngụy! Nên Cút Đi Chính Là Các Ngươi! (1)

“Hơn nữa Hứa đại nhân vào kinh đô, một quyển lại là thuộc hạ của hắn bị bắt nạt, Hứa đại nhân thà tự hủy tương lại của mình cũng phải đi đại náo Hình bộ, mấy ngày trước còn chém chết Hoài Bình Quận vương. Từng cảnh ấy chúng ta đều nhìn thấy.”

“Những chuyện khác ta không nói tới. Trong kinh thành, Hứa đại nhân là vị quan tốt thật sự. Bây giờ chúng ta ai không có chuyện thì đi Hình bộ, nếu ai bị phiên thương bẫy thì trở về tìm biên lai. Hứa đại nhân nhất định sẽ làm chủ cho chúng ta.”

Giọng nói cất lên cao cao, sau khi dân chúng nghe xong thì lại lập tức bàn tán.

“Đúng đúng đúng, Hứa đại nhân đúng thật là một vị quan tốt, Hứa đại nhân chắc chắn sẽ giải oan cho bách tính chúng ta.”

“Ừ, ta tin tưởng Hứa đại nhân. Không nói đến chuyện khác, phủ Bình Khâu có liên quan gì đến Hứa đại nhân đâu? Trăm vạn bách tính vô tội uổng mạng kia Hứa đại nhân hoàn toàn có thể mặc kệ. Vụ án của mấy chục năm trước nhưng Hứa đại nhân thà rằng đắc tội một vị thân vương cũng phải đào lên, giúp bách tính giải oan. Chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến chúng ta không thể không tin.”

“Được, người khác ta không tin nhưng Hứa đại nhân thì ta tin! Đi đi đi, đi Hình bộ.”

“Vậy bọn ta trở về lấy biên lai. Ta đã nói là Hứa đại nhân sẽ không bỏ mặc chúng ta. Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Dân chúng mở miệng nghị luận ầm ĩ.

Ngau từ đầu bọn họ vẫn còn do dự xì xào bàn toán. Không phải là không tin Hứa Thanh Tiêu mà là không tin lời những quan binh này. Chỉ là nhìn thấy thái độ của đám quan binh này, đám người mới thật sự tin tưởng lời bọn họ nói là thật.

“Đừng nói nữa, chúng ta đi, đi Hình bộ. Chúng ta phải làm chỗ dựa cho Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân đến kinh thành đã đại náo Hình bộ, giận dữ chém quận vương, bây giờ lại gặp chuyện này, theo lý thì Hứa đại nhân không thể ra mặt được nữa nhưng bây giờ Hứa đại nhân thấy dân chúng chúng ta đáng thương nên vẫn ra mặt thay chúng ta.”

“Chúng ta tuyệt đối không thể để cho Hứa đại nhân buồn lòng được, chúng ta qua đó, làm chỗ dựa cho Hứa đại nhân! Hứa đại nhân là quan phụ mẫu của bách tính chúng ta, là quan phụ mẫu tốt, bây giờ Hứa đại nhân nhất định là đang chịu áp lực rất lớn, nếu như chúng ta còn ở đây quậy, không đi ủng hộ Hứa đại nhân thì chúng ta còn làm người được sao?”

Có người rống to, cho rằng Hứa Thanh Tiêu đang làm rất nhiều chuyện vì bọn họ, ở trên triều đình bay giờ hai mặt đều là địch. Văn Cung Đại Ngụy xem thường Hứa Thanh Tiêu, văn thần xem thường Hứa Thanh Tiêu, bách quan xem thường Hứa Thanh Tiêu.

Trong tình huống gian nan như vậy, Hứa Thanh Tiêu còn ra mặt giải oan cho bách tính, nếu như mọi người không giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu thì còn ai ủng hộ Hứa Thanh Tiêu nữa?

Sau khi câu này vừa dứt thì dân chúng ai nấy đều kích động, nhao nhao đi về phía Hình bộ.

Thấy bách tính rời đi như ong vỡ tổ, nhóm kinh binh nhẹ nhàng thở ra.

“Hứa Thanh Tiêu này có uy vọng lớn thật, đã có được dân tâm.”

“Đúng vậy, sau này gặp Hứa đại nhân thì cần phải khách khí vạn phần, đừng thấy Hứa đại nhân bây giờ không có phẩm cấp gì nhưng bách tính trong thiên hạ này đều đang ủng hộ hắn, sau này chính là một bước lên mây, không chừng ngày nào đó còn lên làm thừa tướng.”

“Ừ ừ, sau này khi nhìn thấy Hứa đại nhân chúng ta nhất định phải tôn trọng.”

Nhóm Kinh binh cực kì chấn động. Lực hiệu triệu của Hứa Thanh Tiêu thật sự là không còn gì để nói, nói ra một câu đã có thể làm cho dân chúng nghe theo. Nếu như đổi lại là bất kì một vị Thượng thư nào khác, đoán chừng bách tính cũng sẽ không nghe đâu.

Điều này rất đáng sợ, có được dân tâm.

Không chỉ là nha môn Hoài Nam mà các nha môn khác ở kinh đô cũng xảy ra chuyện giống y như vậy.

Vô số dân chúng đi xuôi đi ngược tiến về phía Hình bộ, chi viện cho Hứa Thanh Tiêu.

Đồng thời, từng đạo âm thanh kinh hô cũng xuất hiện.

“Mọi người đừng nên ồn ào, Hứa đại nhân đang giải oan cho chúng ta, nhanh đi đến Hình bộ đi.”

“Hứa đại nhân đang phải chịu áp lực rất lớn vì phải giải oan cho bách tính chúng ta, phải nghiêm trị gian thương. Mọi người nhanh chóng đến Hình bộ đi, làm chỗ dựa cho Hứa đại nhân. Nếu như lão bách tính chúng ta không làm chỗ dựa cho Hứa đại nhân thì Hứa đại nhân biết dựa vào ai.”

“Hứa đại nhân đã đắc tội hết đám người trong Nho đạo rồi, lại đắc tội với tất cả văn võ trong triều đình, hoàng thân quốc thích cũng hận chết Hứa đại nhân, là vì cái gì? Còn không phải là vì để cuộc sống của bách tính được tốt hơn một chút hay sao. Chúng ta nhanh đi Hình bộ thôi, làm chỗ dựa cho Hứa đại nhân.”

Dân chúng hô hào, truyền tai nhau, bảo nhau nhanh chóng đi đến Hình bộ nhưng vẫn có người mở miệng giọng điệu tràn đầy chất vấn:

“Trước đó Hứa Thanh Tiêu không làm chỗ dựa cho chúng ta, vậy sao bây giờ lại đứng ra nói chuyện? Có phải là giở trò gì không?”

“Đúng vậy, sớm không ra mặt muộn không ra mặt, hết lần này đến lần khác lại ra mặt vào lúc này. Ta thấy làm quan không có ai tốt cả.”

“Quan thương cấu kết, tên Hứa Thanh Tiêu này cũng không phải người tốt gì.”

Giọng nói cổ quái vang lên đầy âm dương quái khí. Đây là có người cố ý sắp xếp muốn làm bại hoại danh tiếng Hứa Thanh Tiêu, để bách tính không mù quáng tin tưởng.

Chỉ là hắn vừa dứt câu thì nhận lại chính là vô số tiếng mắng chửi.

“Ngươi nói cái gì? Trước đó Hứa đại nhân không xuất hiện? Lúc người ta trảm quận vương đó, ngươi bị mù hả? Lúc người ta đại náo Hình bộ, lỗ tai ngươi điếc rồi phải không? Lời này mà ngươi cũng nói được? Ngươi có còn là con người không?”

“Trước đó Hứa đại nhân không ra mặt là vì sao? Đó là vì người ta vừa mới giết quận vương xong, trên dưới triều đình đều nhìn hắn không vừa mắt cho nên Hứa đại nhân mới thật sự không dám ra mặt. Nếu lại ra mặt thì chắc là Hứa đại nhân cũng không trụ nổi. Ngươi lại còn nói lời này? Ngươi có lương tâm không vậy?”

“Đúng vậy? Hứa đại nhân vì bách tính bọn ta nhiều lắm, nói thật nếu như không phải mấy tên gian thương rắm thúi này quá là ghê tởm thì ta cũng không đồng ý để cho Hứa đại nhân ra mặt. Hứa đại nhân thật đáng thương.”

“Hứa đại nhân thật đáng thương, đã vì bách tính bọn họ mà chịu tai tiếng vậy mà còn bị mấy người như các ngươi vũ nhục. Sao ngươi không đi chết đi? Đúng rồi, ngươi là ai, sao ta chưa từng gặp ngươi vậy?”

“Đúng đúng đúng, ngươi là ai? Ta cũng chưa từng nhìn thấy ngươi, ngươi sống ở phố bọn ta sao?”

Dân chúng không ngốc. Phản ứng đầu tiên của bọn họ là phẫn nộ, cho rằng chuyện mà Hứa Thanh Tiêu đã làm cho mọi người đủ nhiều, sở dĩ khoảng thời gian này không ra mặt là bởi vì Hứa Thanh Tiêu phải gánh chịu quá nhiều rồi.

Thật không ngờ vậy mà còn có người dám nói xấu Hứa Thanh Tiêu, như vậy làm sao mọi người có thể chịu được?

Chương 375: Nơi Này Là Đại Ngụy! Nên Cút Đi Chính Là Các Ngươi! (2)

Đồng thời trong lúc mọi người tức giận mắng, bọn họ đột nhiên phản ứng lại. Họ phát hiện những người này hình như đều là những khuôn mặt xa lạ, lại cẩn thận đặt ra nghi vấn. Vẻ mặt người vừa nói những lời kia ngay lập tức biến sắc, hắn muốn chạy trốn nhưng lại bị dân chúng ngăn cản.

Chết sống gì cũng không cho bọn họ đi.

“Các vị, ta chỉ độc miệng một chút, ta là du khách, là du khách.”

“Đúng vậy, đúng vậy, bọn ta không biết mọi chuyện thế nào, bọn ta chỉ nói càn vài câu, không nên tức giận, đừng tức giận.”

Đám người này nhận ra phản ứng của người dân thì bị dọa đến phát run, lập tức cầu xin tha thứ, nói cho mọi người biết mình chỉ nói bừa mà thôi.

“Nói bừa mà thôi? Nói bừa ông nội ngươi. Hứa đại nhân là người mà ngươi có thể nói lung tung hả? Ta thấy trong lòng các ngươi chính là muốn làm loạn. Bắt hắn lại, đợi lát nữa giao cho Hứa đại nhân xử lý.”

“Đúng đúng đúng, bắt lấy hắn, Hứa đại nhân có đức độ, ra sức vì bách tính chúng ta, vậy mà các ngươi còn muốn bôi nhọ Hứa đại nhân? Lũ súc vật.”

“Bọn chúng tuyệt đối không phải du khách, nhất định là có rắp tâm bất lương. Bắt bọn chúng lại giao cho nha môn đi.”

Dân chúng nhao nhao giận dữ mắng mỏ. Bọn họ cũng không ngốc, lập tức phát hiện ra đám người này có vấn đề, trực tiếp bắt người lại, muốn đi báo quan.

“Mọi người nghe ta nói một câu, Hứa đại nhân là quan tốt, điểm này chúng ta đừng nên hoài nghi nữa. Nếu như hắn không phải là quan tốt thì toàn bộ Đại Ngụy này ai dám nói mình là quan tốt nữa?”

“Một người dám vì bách tính mà giận dữ mắng mỏ đại nho, một người dám vì bách tính mà đại náo Hình bộ, một người dám vì bách tính mà giết quận vương, hắn sẽ tham tiền sao? Không đâu! Hắn sẽ lấy lòng thương nhân sao? Không đâu! Đến cả hoàng đế hắn còn không lấy lòng thì sao lại phải đi lấy lòng đám thương nhân rắm thúi?”

“Có người tung tin đồn nhảm muốn hãm hại Hứa đại nhân của chúng ta, chúng ta nhất định không được mắc lừa. Nếu ai còn dám nói xấu Hứa đại nhân một câu thì thẳng tay chộp đến nha môn, để bọn chúng biết, đừng bao giờ làm cho Hứa đại nhân đau khổ thất vọng!”

“Nếu để cho Hứa đại nhân buồn lòng thì sau này ai sẽ làm điểm tựa cho dân chúng bình thường như bọn ta? Ai giúp thường dân bọn ta nói chuyện?”

Có người phẫn nộ gào thét, trong nháy mắt họ đã nhận ra có chỗ không đúng lắm, cả đám hô hào ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Mà dân chúng cũng đồng thanh đáp lại.

“Hứa đại nhân, là quan tốt! Chúng ta ủng hộ hắn!”

“Đi đi đi, đi Hình bộ, đừng nói nữa.”

“Con mẹ nó, ai còn dám mắng Hứa đại nhân một câu thì thanh đao mổ heo này của ta sẽ trực tiếp chặt đầu chó của hắn xuống. Mẹ nó đúng là thứ không ra gì.”

Dân chúng ủng hộ, cơ hồ là vô tiền khoáng hậu.

Mà trong giờ phút này.

Bên trong kinh đô.

Tất cả phiên thương vào giờ khắc này quả thật là giống như nhìn thấy quỷ vậy. Bọn chúng chạy tán loạn bốn phía, nhóm Kinh binh kia thấy phiên thương thì bắt ngay, bất chấp tất cả, chộp thẳng đến Hình bộ.

Đám phiên thương này muốn chạy vào nhà bách tính, muốn chạy nạn nhưng cũng bị trực tiếp bắt đi. Không ít dân chúng nhìn thấy bọn chúng liền hô to gọi Kinh binh tới bắt.

Vô số phiên thương bị bắt, bọn chúng đều kêu khổ thấu trời, nhưng cũng có người còn rất phách lối.

“Các ngươi biết ta là ai không? Các ngươi biết ta đằng sau là ai không? Các ngươi dám bắt ta? Các ngươi chết chắc!”

“Sứ giả của nước ta sắp đến đây rồi, các ngươi ai dám bắt ta? Có tin ta nói với sứ giả, bảo hắn đi đến trước mặt bệ hạ vạch tội cả đám Binh bộ các ngươi hay không?”

“Các ngươi là một đám chó, vậy mà dám bắt chúng ta? Có phải các ngươi muốn chết hay không?”

Đám phiên thương ngu người. Hôm qua bọn chúng còn có thể không e ngại gì mà buôn bán ở kinh đô, hoành hành bá đạo các loại, ngang ngược càn rỡ.

Nhưng hôm nay đột nhiên lại biến thành chuột chạy qua đường, người người đều muốn đánh, chuyện này ai mà chịu nổi?

Những tên nhát gan sợ hãi vẫn đứng ở nơi đó nói mình không sai, mình chỉ đi ngang qua mà thôi.

Những tên gan lớn thì vẫn hung hãn như cũ, ngang ngược càn rỡ, còn tưởng rằng mình là Thiên vương lão tử.

“Câm miệng cho lão tử.”

Kinh binh đạp một cước, chỉ vào một tên phiên thương đang gào thét ầm ĩ giận dữ mắng:

“Con mẹ ngươi nếu còn dám nói thêm một câu, có tin ta một đao chém chết ngươi hay không? Thân như con chó vậy mà các ngươi lại thật sự coi nơi này là nhà mình hay sao?”

“Nơi này là Đại Ngụy! Người nên cút chính là các ngươi!”

Nhóm Kinh binh cũng nổi giận. Trong khoảng thời gian này khi bọn họ ra đường tuần tra đã tận mắt chứng kiến không ít bách tính bị đám phiên thương này khi dễ.

Bọn họ giận chứ!

Bọn họ tức chứ!

Nhưng còn cách nào đâu? Bên trên đã ra lệnh không cho bọn họ bắt người thậm chí là còn phải thiên vị cho bọn chúng.

Một bụng lửa giận dẫn đến khoản thời gian này, trên mặt bọn họ còn mọc thêm không ít thứ.

Thật không ngờ niềm hạnh phúc này đến quá đột ngột. Bên trên đột nhiên hạ lệnh bảo bọn họ bắt người.

Lần này nhóm Kinh binh hưng phấn, mỗi người đều lao nhanh ra, nhiệt huyết hơn lên chiến trường.

Nhìn thấy người phiên là bắt. Ai dám kêu gào thì cứ quất hai bạt tay. Không phục? Không phục thì lại thêm hai bạt tay.

Vẫn không phục? Vẫn không phục thì đánh chết ngươi.

"Tốt! Nói hay lắm! Nơi này là Đại Ngụy, nên cút chính là đám người các ngươi!"

"Hay lắm, đánh chết bọn chúng."

"Quân binh Đại Ngụy chúng ta vẫn mang huyết tính đấy."

Dân chúng hai bên hô hay lắm, thậm chí còn vỗ tay, reo hò cho đám Kinh binh.

Mà đám Kinh binh này trong nháy mặt lại càng thêm hưng phấn, có một loại cảm giác vinh quang ùa tới. Tại sao bọn họ lại tham gia quân ngũ? Vì bảo vệ quốc gia đó, chứ không lẽ chỉ vì kiếm quân lương ăn hay sao.

Bảo vệ quốc gia là thế nào? Là bảo vệ con dân của mình, đồng thời lại càng muốn được dân chúng tán thưởng.

Bây giờ được dân chúng tán thưởng như thế, sao bọn họ có thể không kích động được? Sao có thể không hưng phấn cho được?

"Các vị bách tính, Hứa đại nhân nói đám gian thương này ngài ấy nhất định sẽ nghiêm trị, các người ở đây chờ tin tốt đi. Còn nữa, Hứa đại nhân có nói nếu như ai bị gian thương lừa gạt thì mau về nhà lấy biên lai đi."

"Chúng ta đều làm theo lệnh, người chịu áp lực thật sự chính là Hứa đại nhân. Sau lưng đám gian thương này là các thế lực

lớn, có thể trừ tận gốc h không chúng ta chưa biết được, cũng không phải là điều mà Hứa đại nhân có thể quyết định, nhưng mà các người có thể lên tiếng."

"Các vị bách tính, ta cũng được cha mẹ nuôi lớn, là con dân Đại Ngụy. Nhưng hôm nay ta nhất định phải nói một câu xuất phát từ tận đáy lòng. Đám dị tộc phiên bang này làm mưa làm gió ở Đại Ngụy chúng ta, hôm nay Hứa đại nhân ra mặt cho chúng ta! Giải oan cho chúng ta!"

"Các ngươi nhất định phải ủng hộ cho Hứa đại nhân. Nếu không trong lòng Hứa đại nhân sẽ rất lạnh lẽo."

Chương 376: Nơi Này Là Đại Ngụy! Nên Cút Đi Chính Là Các Ngươi! (3)

Nhóm Kinh binh mở miệng, tận lực nói tốt về Hứa Thanh Tiêu. Sau khi dân chúng nghe được những lời này thì không khỏi cảm động đến lệ nóng quanh tròng. Dù sao thì bây giờ, quan tốt có thể ra mặt cho bách tính đúng là không nhiều. Rất nhanh thôi. Đám phiên thương từng người từng người bị bắt về Hình bộ. Mười mấy con phố bao quanh ngoài Hình bộ đều đã bị đầy người chặn lại, tất cả đều là bách tính vây xem, cũng là bách tính tới ủng hộ Hứa Thanh Tiêu. Vừa nhìn một cái, nói mười mấy vạn người cũng không quá đáng chút nào. Cũng may lúc trước có một nhóm kinh binh ở lại, mở ra một con đường. Tất cả phiên thương bị áp giải tới, hết người này đến người kia bị bắt vào Hình bộ, bách tính hai bên đều tức giận lớn tiếng mắng. "Một đám gian thương, thật sự nghĩ không ai có thể trị được đám người các ngươi sao?" "Thật sự là một đám chó má. Hứa đại nhân nhất định sẽ nghiêm trị các người." "Phách lối đi, các người sao không phách lối nữa đi." "Ông chủ Thái, sự phách lối hôm qua đâu rồi? Sao bây giờ không nói gì nữa?" "Hứa đại nhân, nhất định phải trừng trị đám gian thương kia." Dân chúng giận dữ thét lên, thậm chí có một vài bách tính cầm rau trực tiếp quăng vào người đám gian thương kia, nhưng vẫn không hết hận. Có thể dẫn tới cừu hận như vậy, có thể thấy ngày thường đám phiên thương này làm bao nhiêu chuyện khiến người ta tức giận. Bên ngoài Hình bộ. Thiết lập công đường! Trên bàn chủ, Hứa Thanh Tiêu ngồi đó. Bên trái có Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh! Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn! Người đang ngồi bên phải là Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm. Ba vị Thượng thư của Lục bộ ngồi dự thính. Hứa Thanh Tiêu là chủ thẩm. Có thể thấy được chuyện này nghiêm trọng ra sao. Kinh đô Đại Ngụy thì không cần nói rồi. Không biết có bao nhiêu thám tử đang điên cuồng truyền tin về, toàn bộ quyền quý Đại Ngụy đều đang nhìn chằm chằm chuyện này. Ba vị Thượng thư chờ phán xét. Hứa Thanh Tiêu người đang cầm Đại nội long phù làm chủ thẩm. Hôm nay bất luận là có kết quả gì thì Đại Ngụy đều sẽ sôi trào một lần nữa. Đám

phiên thương hết người này đến người khác bị bắt tới, cho dù chỉ bắt người đứng đầu nhưng cũng bắt được đến ba bốn trăm người. Đây còn may là làm bên ngoài Hình bộ, nếu như làm bên trong Hình bộ thì sẽ không có đất trống để thẩm tra.

Người càng ngày càng nhiều, dân chúng cũng tụ tập mà đến. Cho dù là cách xa nhau hơn mười con phố thì cũng có người đứng đó ngóng tin, bảo người phía trước truyền lại tin tức cho mình. Mà đến cuối cùng, có đến bảy tám trăm phiên thương. Những người đứng đây đều là người cầm đầu, mấy tên sai vặt bị áp giải đến nơi khác. Vốn là không có tư cách đi vào. Nhìn thoáng qua sắc trời. Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà, cũng không sốt ruột, bởi vì nhân vật thực thụ còn chưa tới.

Những người này là những người nào chứ? Phiên thương kinh đô, ở Đại Ngụy làm ăn không cần nộp thuế. Điều này đại diện cho điều gì? Chính là hàng năm tiền mà bọn họ kiếm được đều là lãi ròng.

Mà vì sao phiên thương dị tộc ở Đại Ngụy lại như cá gặp nước vậy? Hoành hành bá đạo như vậy?

Không nói gần đây, nói đến trước kia khi Hứa Thanh Tiêu vừa đến kinh đô thì liền gặp phải tình huống như thế. Hắn đã tận mắt chứng kiến đám phiên thương kia lừa tiền người ta.

Sao bọn chúng có thể lớn lối đến thế?

Đánh chết Hứa Thanh Tiêu cũng không tin đằng sau bọn họ không có vài người chống lưng.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn dám khẳng định đằng sau đám phiên thương này chính là nhân vật lớn. Ngươi nói, nếu như không có vài vị vương gia thì sao bọn họ dám làm vậy?

Đáp án quá rõ ràng.

Phiên thương phách lối, có thể phách lối được bao nhiêu? Dám ngông cuồng ở địa bàn nhà người khác? Đây không phải là đang muốn tìm đường chết hay sao?

Dám ngông cuồng thì phải có vốn liếng, có sức mạnh.

Hôm nay cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu muốn bắt người đứng phía sau bọn chúng. Mục đích của hắn rất đơn giản, ở

ngay trước mặt kẻ sau màn, nghiêm khắc trừng trị đám phiên thương này một phen.

Cắn xé một miếng thịt của hắn ta.

“Hứa Thanh Tiêu ngươi dám bắt ta, ngươi biết ta là ai không? Ta là người đứng đầu của Thái Vô tộc, ta có quan hệ vô cùng tốt với sứ giả. Nếu như ngươi bắt ta, ta nhất định sẽ nói cho sứ giả chúng ta biết!”

“Hứa Thanh Tiêu, mở trói cho ta, nếu ngươi đắc tội ta, ta thề sau này đời ngươi nhất định sẽ rất thảm. ngươi vốn không biết thế lực của bọn ta lớn như thế nào đâu.”

Có người kêu gào, là tên phiên thương ngông cuồng nhất kia. Bọn chúng gầm thét nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt như toát ra tia lửa.

Bọn chúng là thế lực phiên thương tương đối lớn, thực lực hùng hậu, phía sau cũng có người. Nhưng điều chúng thật sự không ngờ tới chính vì vậy mà chúng lại bị bắt tới giống như một con chó, khiến bọn họ mất hết mặt mũi!

Nhưng mà.

Đối mặt với đám người này, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu vẫn lạnh tanh.

“Luật pháp Đại Ngụy, uy hiếp mệnh quan triều đình, tội đáng chém đầu!”

“Người đâu! Giết!”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng ném thẻ lệnh trên bàn ra ngoài. Một chữ trảm, bá khí vô cùng.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi điên rồi?”

“Hứa Thanh Tiêu, nếu như ngươi dám giết ta thì ngươi nhất định sẽ rất thê thảm!”

Hai người vẫn gào to như thường. Bọn họ vốn không tin Hứa Thanh Tiêu sẽ dám giết mình. Liên tục gào thét, trong mắt bọn họ chứa đầy cuồng vọng, rất giống với Hoài Bình Quận vương. Nhưng sự cuồng vọng của Hoài Bình Quận vương là vì

hắn cho rằng mình có bối cảnh cực lớn, cho là mình không chết được.

Còn sự cuồng vọng của đám người này là vì bọn họ cho rằng mình chẳng làm sai chuyện gì, cho dù có làm sai thì cũng là tội không đáng chết, cho nên lại càng không sợ. Hơn nữa đám phiên thương này còn có thế lực sau lưng, cho nên càng thêm chắc chắn Hứa Thanh Tiêu sẽ không có can đảm động thủ.

Thế nhưng mà!

Thẻ lệnh đã hạ xuống.

Vẻ mặt của quan sai Hình bộ vẫn không có gì thay đổi, trực tiếp bắt lấy hai tên này kéo qua một bên.

“Chờ một chút!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Giờ khắc này, đám phiên thương nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ thầm nghĩ Hứa Thanh Tiêu đã sợ, muốn cho mình một bậc thang để xuống.

Còn hai tên phiên thương kia cũng ngậm mồm lại. Bọn họ không dám tiếp tục chọc giận Hứa Thanh Tiêu nữa, lỡ như Hứa Thanh Tiêu thật sự nóng máu lên thì đầu bọn họ sẽ phải rơi xuống đất.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Thanh Tiêu, dân chúng cũng tràn ngập sự tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu đột ngột như vậy là đang muốn là gì? Chẳng lẽ e ngại thật sao?

Nhưng mà lúc này, âm thanh của Hứa Thanh Tiêu lại lạnh lùng vang lên.

“Chém đầu tại chỗ!”

Bốn chữ vừa dứt, giờ khắc này, xung quanh xôn xao.

“Cái gì? Chém đầu ngay tại chỗ?”

“Hứa Thanh Tiêu thật sự dám làm vậy à?”

“Tên Hứa Thanh Tiêu này điên rồi?”

Chương 377: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (1)

Đám phiên thương kia hoảng sợ không thể tin được thế mà Hứa Thanh Tiêu lại dám nói ra câu này. Chém ngay tại chỗ? Chuyện này quá hung ác rồi?

Dân chúng cũng tặc lưỡi. Họ biết Hứa Thanh Tiêu hung hãn nhưng nào biết Hứa Thanh Tiêu sẽ làm đến mức này.

"Tuân mệnh!"

Quan sai Hình bộ cũng không nói lời thừa, trực tiếp xách hai tên phiên thương lên đi đến chỗ đất trống, đá hai cước khiến hai tên phiên thương quỳ trên mặt đất.

Đại đao động đậy, hàn quang lấp lóe.

Môi hai tên phiên thương đều bị dọa đến nổi mặt trắng bệch, nói thế nào cũng lộ ra vẻ run run rẩy rẩy.

"Hứa Thanh Tiêu, cho dù bọn ta có sai thì tội cũng không đáng chết, ngươi đang làm trái pháp luật!"

"Hứa Thanh Tiêu, có chuyện gì thì từ từ nói, thật sự dám động đến chúng ta, ngươi chắc chắn sẽ không dễ sống đâu."

Lời nói của hai tên kia rất phách lối nhưng giọng nói thì lại run rẩy. Đại đao kề trên cổ, có mấy ai lại dám lớn tiếng? Nhất là loại phiên thương hám lợi này.

Đại đao hạ xuống, quan sai Hình bộ cũng không phải là chỉ để chưng, chưa nói dừng tay thì tất nhiên bọn chúng sẽ thi hành mệnh lệnh.

Nhưng mà, ngay vào lúc mành chỉ treo chuông.

Một giọng nói vang lên.

"Đao hạ lưu nhân!"

Giọng nói hùng hậu vang lên. Cuối cùng cũng có người đến.

Chuyện đã náo loạn đến như vậy sao có thể không có ai đến?

Tất cả phiên thương đều nhẹ nhàng thở ra. Âm thanh này bọn chúng rất quen.

Quan sai Hình bộ dừng lại, không hạ đao chém xuống. Dù sao thì có người nói đao hạ lưu nhân, bọn họ cũng không dám chém xuống nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu cũng theo đó mà cất tiếng.

"Trảm!"

Âm thanh lạnh lùng vô tình kia vang lên bên tai hai người.

Trong nháy mắt, quan sai Hình bộ cũng không do dự gì nữa vì đây là mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu. Trước đó Hình bộ thượng thư Trương tĩnh đã nói rõ ràng. Hứa Thanh Tiêu nắm quyền toàn bộ, hắn nói làm gì thì cứ làm theo. Dù ai đến thì cũng vô dụng, trừ phi là bệ hạ đích thân đến.

"Ngươi dám!"

Giọng nói kia giận dữ vang lên, muốn cản lại.

Nhưng đao của quan sai Hình bộ đã hạ xuống.

Hàn mang lan tỏa. Hai cái đầu lăn xuống mặt đất, máu tươi bắn ra bốn phía theo đó là tiếng bịch bịch vang lên. Hai tên phiên thương đã không còn đầu.

Trầm lặng!

Trầm lặng!

Trầm lặng!

Tất cả đều vô cùng trầm lắng. Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm cũng trầm mặc.

Từ trên xuống dưới Hình bộ đều trầm mặc, đám phiên thương trầm mặc, dân chúng cũng trầm mặc.

Tất cả mọi người đều im bặt tiếng.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã thật sự chặt đầu hai tên phiên thương.

Đây là… không chết không thôi à.

Nói thật thì những tên phiên thương này hoành hành bá đạo ở kinh đô, dân chúng cũng không ngốc, cũng biết sau lưng bọn chúng có người.

Giọng nói vừa vang lên kia cũng làm bọn họ biết được có người muốn ra mặt bảo lãnh cho những tên phiên thương này.

Cho nên bọn họ không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại thật sự dám vung đao chém xuống.

Điều họ không ngờ đến chính là hai tên phiên thương kêu gào lợi hại nhất này lại chết thật rồi.

Chuyện này thật sự… hơi khó tin.

Nói giết là giết.

Dứt khoát.

Đúng thật là không còn gì để nói.

“Toàn quân nghe lệnh.”

Sau một khắc, giọng Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

Ngay lập tức, quan sai Binh bộ và Hình bộ đứng nghiêm lại, khí thế như rồng.

“Hôm nay bất luận là thế nào thì chuyện hôm nay, bản quan toàn quyền định đoạt. Nếu như ai lại dám ngăn cản bản quan phá án thì nghiêm trị theo luật. Người dám can đảm nhiễu loạn trật tự, giết!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đối với chuyện người kia hạ đao hắn không hài lòng, hết sức không hài lòng.

Ra lệnh cho quan sai Hình bộ ra tay thế mà lại có chuyện do dự và ngừng lại. Loại năng lực chấp pháp này, quá kém!

Chẳng qua là Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ đám quan sai này sợ mình hạ đao quá nhanh lại làm mọi chuyện quá căng thẳng. Nhưng đây cũng không phải là lý do. Thiên chức của quan sai và quân binh chính là phục tùng mệnh lệnh, nếu như không phục tùng mệnh lệnh thì chính là làm không tốt.

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đám người cùng nhau mở miệng, đáp lại một cách mãnh liệt.

Mà lúc này, giọng của Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh cũng vang lên.

“Hôm nay thẩm án chính là do Hình bộ Binh bộ và Hộ bộ phối hợp với Hứa đại nhân. Mệnh lệnh của Hứa đại nhân cũng là ý của chúng ta, cũng là ý của bệ hạ. Hai người chấp pháp vừa rồi lĩnh mười quân côn, lấy đó làm gương!”

Trương Tĩnh hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu không vừa ý ở điểm nào cho nên ông lập tức mở miệng, đầu tiên là nói cho tất cả mọi người chuyện hôm nay Hứa Thanh Tiêu có thể tự mình làm chủ, thứ hai là nói cho đám người ba vị thượng thư bọn họ cùng một đội với Hứa Thanh Tiêu, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

Đương nhiên điều quan trọng là đám phiên thương này nên giết! Giết thì sao nào?

“Hứa Thanh Tiêu, Hứa đại nhân, quan uy của ngài quả nhiên là lớn thật đó.”

Ngay vào lúc này, một giọng nói tràn đầy sự tức giận vang lên.

Cách đó không xa, một nam tử trung niên đi đến. Hắn mặc áo mãng bào, bước đi như rồng hổ, mặt hình chữ quốc, lông mày rậm dày, đằng đằng sát khí, khí thế mạnh mẽ làm cho bách tính chung quanh có hơi sợ hãi.

Đây là một vị phiên vương, Trấn Tây Quận vương.

Đây là vị vương gia nắm quyền thật sự, là quận vương nhưng địa vị tuyệt đối là cao hơn Hoài Bình Quận vương, bởi vì hắn nắm thực quyền. Là phiên vương một cõi, dưới tay có quân quyền. Loại nhân vật thế này ở bất cứ nơi nào của Đại Ngụy cũng là người bề trên.

Ai cũng muốn cho hắn ba phần mặt mũi.

Nhất là danh hàm của hắn, Trấn Tây quận vương.

Là con thứ bảy của Thái tổ hoàng đế, trấn áp toàn bộ Tây Bắc cảnh, nếu không sao dám lấy danh xưng Trấn Tây?

Địa vị của vị phiên vương này cũng không kém gì Hoài Ninh thân vương.

Sự xuất hiện của hắn làm cho ba vị thượng thư cũng không khỏi đứng dậy.

“Hạ quan, bái kiến Trấn Tây vương!”

Ba người mở miệng hướng về phía Trấn Tây vương bái một cái.

Còn ánh mắt của Trấn Tây vương thì không để trên người ba vị thượng thư này, y đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong mắt y tràn đầy sự tức giận. Vừa rồi y đã mở miệng đao hạ lưu nhân nhưng Hứa Thanh Tiêu lại dám trảm hai tên phiên thương này. Sao y không giận cho được?

“Lớn mật! Gặp mặt Trấn Tây vương, vì sao không bái? Hứa Thanh Tiêu, ngươi vượt quyền, là đại tội! Nên phạt!”

Giờ khắc này, thị vệ bên cạnh Trấn Tây vương gầm thét. Đây là võ giả, hắn ta chỉ về phái Hứa Thanh Tiêu giận dữ gầm lên.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm để ý, hắn chỉ vô cùng bình tĩnh lấy Đại nội long phù ra.

Chương 378: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (2)

Long phù xuất hiện khiến cho vẻ mặt của Trấn Tây vương bất giác thay đổi, còn những tên thị vệ kia thì sắc mặt cũng biến đổi một cách nhanh chóng.

“Gặp thánh không quỳ, các ngươi thật to gan quá nhỉ?”

Hứa thanh tiêu nghiêm nghị hỏi, nhìn qua thị vệ của Trấn Tây vương.

“Quỳ!”

Trấn Tây vương đè giọng nói, trong chốc lát những thị vệ này nhao nhao quỳ trên mặt đất, hô to Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Còn Trấn Tây vương thì cũng chắp tay cúi đầu về phía long phù. Hắn là phiên vương, có thể không quỳ nhưng nhất định phải cúi đầu. Đây là sự tôn trọng.

“Trấn Tây vương khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu cười nhạt một tiếng.

Cá lớn cuối cùng cũng tới, cũng không uổng công mình bố trí trong thời gian dài như vậy.

Trấn Tây vương là phiên vương, ngàn dặm xa xôi đến kinh đô, khẳng định không phải là bởi vì mình, cũng không có khả năng biết trước, nghĩ tới nghĩ lui thì không phải là do đám vương gia kinh đô kia mời đến giúp đỡ đó sao.

Chuyện phiên thương thì bất kỳ thế lực nào ở kinh đô cũng không dám thò đầu ra. Nếu như dám thò đầu ra thì chính là muốn chết.

Nhưng mà phiên vương nơi khác có thể ra mặt. Bọn họ không ở kinh thành, cứ coi như là muốn hắt nước bẩn lên bọn họ thì cũng không hắt được.

Trừ phi nắm giữ được chứng cứ thật sự.

“Bản vương…”

Trấn Tây Vương vừa muốn mở miệng nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cất tiếng.

“Bản quan đã cho đám người các ngươi đứng dậy chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn thị vệ bên cạnh Trấn Tây vương rồi nói một câu vô cùng đơn giản làm cho Trấn Tây vương cau mày.

Thị vệ của Trấn Tây vương không dám đứng dậy nhưng sắc mặt trở nên rất khó coi. Bọn họ là thị vệ của Trấn Tây vương, thân phận cũng cực cao, ở đất phong có thể nói là bá chủ, dù ở bất kỳ nơi nào thì cũng không có người nào không nể mặt bọn họ.

Cho dù có đi các phủ quận vương khác thì những quận vương kia cũng sẽ hơi khách khí với bọn họ một chút.

Vậy mà tên Hứa Thanh Tiêu này vẫn cứ để bọn họ quỳ trên mặt đất. Cái này… là vũ nhục bọn họ đồng thời cũng là không chừa mặt mũi cho Trấn Tây vương.

“Hứa Thanh Tiêu.”

Trấn Tây vương vừa định tiếp tục mở miệng thì giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

“Trấn Tây vương, xin hỏi ngài vào kinh thành, thế có chiếu lệnh không?”

Hứa Thanh Tiêu lại cắt ngang câu nói của Trấn Tây vương lần nữa, hắn vốn không e ngại Trấn Tây vương Trấn Bắc vương gì đó, dù sao thì cũng đã đắc tội với không ít người, nhiều thêm một vương gia cũng không nhiều, bớt đi một vương gia cũng không ít.

“Có thì sao? Không có thì sao?”

Trấn Tây vương nổi giận.

Hắn nghe nói Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng, cũng biết Hứa Thanh Tiêu phách lối, nhưng đây đều là chuyện biết được từ trong miệng người khác, nhưng mà hôm nay gặp mặt, quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm mà.

“Nếu có chiếu lệnh, mọi thứ đều dễ nói.”

“Nếu như không có chiếu lệnh thì theo luật pháp Đại Ngụy, di huấn của Thái tổ, phiên vương không có chiếu lệnh không được vào kinh, kẻ vi phạm, coi là tạo phản, có thể chém.”

“Vương gia không nên làm cho hạ quan khó xử, mong vương gia lấy chiếu lệnh ra.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, mỗi câu mỗi chữ đều nói rõ rõ ràng ràng.

Mọi người tặc lưỡi, rung động liên hồi. Hứa Thanh Tiêu thật sự là quá bá đạo, đối mặt với Trấn Tây vương, là vương gia đường đường chính chính có thực quyền mà cũng dám nói vậy.

Con mẹ nó đây rốt cuộc là ai vậy chứ!

Hứa Thanh Tiêu có phải là có bảy cái gan hay không?

Ồ, không đúng, chắc là ngoại trừ gan ra thì cái gì Hứa Thanh Tiêu cũng không có cả?

“Tốt!”

“Tốt!”

“Bản vương vẫn luôn nghe nói uy danh của Hứa đại nhân, biết Hứa đại nhân cương trực công chính không sợ cường quyền, quả nhiên là thế.”

Trấn Tây vương lấy chiếu lệnh ra đặt lên bàn dài. Hắn không tức giận, cũng không tranh luận gì với Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì hắn biết Hứa Thanh Tiêu sẽ không cho hắn chút mặt mũi nào, tất cả đều giải quyết theo chuyện công. Nếu như hắn muốn dựa thế đè người hoặc là lộ ra uy danh vương gia gì đó thì chắc chắn là không được.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đã muốn giải quyết theo việc công thì hắn cũng có thể giải quyết theo việc công. Trái lại hắn muốn xem Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có thể làm được gì.

“Vương gia quá khen, hạ quan còn chưa biết hôm nay vương gia đến Hình bộ là muốn làm gì? Ngài cũng bị mấy phiên

thương này lừa gạt ngân lượng hay sao?"

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn cười nói.

Còn Trấn Tây vương thì không cười, vẻ mặt bình tĩnh.

"Hôm nay bản vương đến đây là vì muốn đến xem Hứa đại nhân phá án như thế nào. Bản vương nhận được mật báo nói rằng Hứa đại nhân nhận tiền của người khác, tác phong bất chính. Thân là hoàng thất, có trách nhiệm giám thị bách quan Đại Ngụy, đương nhiên bản vương cũng tin tưởng đây chỉ là một vụ hiểu lầm. Chỉ là bất luận như thế nào thì bản vương cũng có nhiệm vụ giám sát."

"Nếu như Hứa đại nhân thật sự công chính thì bản vương tất sẽ nghiêm trị đám tiểu nhân này, nhưng nếu như Hứa đại nhân xử phạt bất công, vậy thì bản vương cũng sẽ không mặc kệ ngồi nhìn. Mong Hứa đại nhân thứ lỗi."

Trấn Tây vương đã hoàn toàn hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu là ai cho nên hắn đổi một loại phương thức khác để nhúng tay vào việc này. Theo tác phong ngày thường thì thượng thư lục bộ sẽ cho hắn mặt mũi nhưng Hứa Thanh Tiêu thì sẽ không cho hắn mặt mũi.

Dứt khoát trực tiếp một chút thì hơn.

"Rõ rồi."

"Vương gia một lòng vì Đại Ngụy điểm này hạ quan kính nể. Nếu là như thế thì vương gia hãy qua bên phải ngồi đi."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu. Người đến thì tốt, chỉ sợ người không đến.

"Vậy đám thuộc hạ này của bản vương?"

Trấn Tây Vương bình tĩnh nói.

"Ồ, theo lý thì nô tài sẽ không được phép dự thính, dù sao thì cũng là vụ án của Hình bộ. Nhưng nể tình thân phận của vương gia, sợ rằng sẽ có tặc tử làm loạn phép nước nên đám nô tài này, phá lệ một lần đi."

Trên mặt Hứa Thanh Tiêu treo một nụ cười nhưng hai chữ nô tài kia đúng là có chỗ mỉa mai.

Ở Đại Ngụy, nô tài và thần không giống nhau. Ở đất nước kiếp trước của Hứa Thanh Tiêu, nô tài là người thân cận, thần là người làm việc cho nên so với thần thì nô tài có địa vị cao hơn, đồng thời cũng là một loại tán thưởng.

Còn ở Đại Ngụy, ý nghĩa của nô tài chính là nô tỳ, không có bất kỳ quyền lực tôn nghiêm gì, tương đương với hàng hóa, thần tử có địa vị cao hơn nô tài.

Câu nói kia tất nhiên là mắng chửi, khiến cho vẻ mặt của đám thị vệ kia trở nên khó coi. Nếu như không phải có Trấn Tây vương ở đây thì không chừng bọn họ đã mắng to lên vài tiếng.

“Hứa đại nhân quả là khéo mồm khéo miệng, quả là không tệ. Bản vương rất thích ngươi.”

Chương 379: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (3)

Trấn Tây vương ngoài cười nhưng trong không cười, ngay sau đó y trầm mặc ngồi xuống, mấy thị vệ cũng đứng dậy đứng vào sau lưng Trấn Tây vương, khuôn mặt âm lãnh đến đáng sợ.

Vừa ngồi xuống, Trấn Tây vương định mở miệng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa đi trước một bước.

“Vương gia, ngài dự thính thì dự thính nhưng bản quan có một chuyện muốn nhắc nhở ngài một chút. Chủ thẩm lần này là bản quan chứ không phải là vương gia, nếu như bản quan hạ lệnh thì chuyện vừa rồi mong rằng sẽ không xảy ra nữa.”

“Miễn cho lại mang đến phiền toái cho vương gia.”

Hứa Thanh Tiêu nhắc nhở một câu.

Đồng thời cũng nói cho đối phương biết hôm nay hắn lớn nhất, trừ khi bệ hạ đến nếu không thì không ai có tư cách hạ lệnh thay hắn. Nếu không, cho dù ngươi có là vương gia thì Hứa mỗ ta cũng dám động thủ.

Ngươi không tin? Nhớ lại kết cục của Hoài Bình Quận vương đi.

“Lời này của Hứa đại nhân, bản vương là hoàng thất, là lớp người đầu tiên phải tuân thủ luật pháp của Đại Ngụy. Chỉ cần Hứa đại nhân có thể giải quyết theo việc chung, không có bất kì hành động thiên vị trái với pháp luật nào, bản vương tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu.”

Trấn Tây vương khẽ cười nói.

Ý của lời này rất đơn giản. Nếy như ngươi không để ta bắt được lỗi, ta sẽ không nói gì, nếu như ngươi làm gì không tốt thì chuyện nên nói ta vẫn sẽ nói.

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm Trấn Tây vương.

Hắn chậm rãi ngồi xuống.

Nhân vật lớn đã tới, trò hay thật sự cũng chính thức bắt đầu.

“Người đâu!”

“Đưa tất cả phiên thương bắt được đến ngoại đường.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói lạnh lùng.

“Tuân mệnh!”

Quan sai nghiêm nghị lên tiếng.

Trong chốc lát, đám phiên thương bị giam ở bên ngoài từng người từng người bị đưa vào ngoại đường.

Sau khi kiểm kê một phen thì có quan sai mở miệng.

“Hồi Hứa đại nhân, ba trăm chín mươi lăm phạm nhân đã được giải đến ngoại đường.”

Quan sai mở miệng nói thế.

Mà trên bàn dài.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua đám phiên thương, sau đó lại mở miệng lần nữa.

“Phiên thương các ngươi nhận thánh ân tiên đế, cho phép các ngươi ở lại kinh thành buôn bán, thấy các ngươi nghèo khổ, không thu thuế má.”

“Nhưng không ngờ tới các ngươi lại làm xằng làm bậy ở kinh đô Đại Ngụy ta, lừa gạt tiền tài người khác, hoành hành bá đạo, nhẹ thì hãm hại lừa gạt, nặng thì ra tay đả thương người, ép mua ép bán.”

“Đã phạm vào tội ngập trời, làm cho bách tính hoảng sợ, lòng người bất an, tội đáng chết vạn lần, nên chém đầu thị chúng. Các ngươi có nhận không?”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng lạnh lùng nói một phen, trực tiếp định tội, muốn chém đầu bọn chúng.

Câu này vừa dứt.

Trong chốc lát, hơn ba trăm tên phiên thương nhao nhao quát lên.

“Hứa đại nhân, bọn ta đâu có làm xằng làm bậy, hoành hành bá đạo gì chứ? Trong này chắc chắn là có hiểu lầm.”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, chúng tôi làm ăn, đâu dám phách lối như vậy.”

“Hứa đại nhân, chúng tôi thành thành thật thật buôn bán, sao có thể làm ra loại chuyện trái với lương tâm, mong đại nhân minh giám.”

Đám phiên thương mở miệng. Bọn chúng sống chết cũng không chịu thừa nhận những hành vi mà mình đã làm. Về phần những người khác thì ngay cả kêu gào cũng không dám. Dù sao thì hai cái đầu kia còn nằm trên mặt đất, đôi mắt cũng chưa nhắm lại.

“Hứa đại nhân, cho dù bản vương không ở kinh thành nhưng cũng biết được một ít. Đám phiên vương này làm ăn cũng rất quy củ hơn nữa nơi này lại là Đại Ngụy, cho dù bọn họ có ngông cuồng nhưng làm sao dám ngông cuồng đến lừa gạt tiền tài?”

“Không phải bản vương khiêu khích nhưng bất cứ chuyện gì cũng cần phải có chứng cứ.”

Trấn Tây vương lãnh đạm mở miệng, tranh luận thay đám phiên thương này.

“Được rồi, nếu như thế thì truyền vật chứng.”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh, chỉ nói một câu, lập tức có mấy chục quan sai nhanh chóng đi tới, đem cả đống biên lai bày ra trước công đường.

Giờ khắc này, dân chúng đột nhiên ầm lên nói nhỏ.

“Thì ra Hứa đại nhân đã sớm đề phòng chiêu này, khó trách mấy ngày nay khi chúng ta bị lừa tiền, đám người quan phủ đều bảo đám phiên thương này để lại chứng từ, thì ra là như thế.”

“Tờ biên lai này tốt ghê, ta đây muốn xem thử đám phiên thương này còn giảo biện như thế nào.”

“Hay, hay, thì ra chính là như vậy. Giữ lại đám biên lai này thì đám phiên thương một tên cũng đừng mong chạy.”

Dân chúng bàn tán xôn xao. Bọn họ không ngờ tới biên lai lại có tác dụng thế này, cảm khái đúng là Hứa Thanh Tiêu phòng ngừa chu đáo.

“Mười lăm tháng sáu, cửa hàng Vĩnh Hưng, ngọc khí hai mươi lăm lượng.”

“Mười lăm tháng sáu, cửa hàng Trường Bình, ngọc khí bốn mươi tám lượng.”

“Mười lăm tháng sáu, cửa hàng Trường An, ngọc khí một ngàn bốn trăm năm mươi lượng.”

Hứa Thanh Tiêu tùy tiện cầm một chồng sau đó chiếu theo nội dung phía trên đọc ra từng chứ từng chữ.

Sau khi đọc xong một đoạn, quan sai Hình bộ lại đưa tới một cái rương.

“Đại nhân, nha môn các nơi ở kinh thành bao gồm cả Hình bộ đã tiếp nhận tất cả là bốn trăm ba mươi lăm vụ án phiên thương, tất cả hồ sơ đều ở trong đó.

“Vụ án cao nhất là bảy ngàn lượng, thấp nhất là mười lăm lượng. Mời đại nhân kiểm tra.”

Quan sai Hình bộ mở miệng nói mấy rương đồ vật này chứa gì.

“Ừ.” Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu sau đó đưa mắt nhìn về phía Trấn Tây vương nói: “Vương gia, đây có coi như là vật chứng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Bản vương nhìn xem.”

Trấn Tây vương rất lạnh nhạt. Vừa mở miệng, thị vệ bên cạnh hắn đã đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, cầm một chồng chứng từ sau đó giao cho Trấn Tây vương.

Hắn cực kì bình tĩnh mở ra, đọc từng trang.

Sau khi nhìn mười mấy tấm, Trấn Tây vương lắc đầu.

“Hứa đại nhân, những chứng từ này có vấn đề gì? Đều là chứng từ mua bán, sao có thể xem như vật chứng được?”

Trấn Tây vương rõ ràng là muốn thiên vị đám phiên thương kia, không cho rằng đây là ép mua ép bán mà ngược lại còn cho rằng đây là mua bán bình thường mà thôi, không có gì lớn.

“Ồ!”

“Vương gia đúng là nói đùa rồi!”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười một tiếng, ngay sau đó nhìn về phía đám phiên thương nói:

“Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng trai?”

Giọng nói vang lên, một trung niên mập mạp lập tức mở miệng: “Tiểu nhân ở đây.”

“Bản quan hỏi ngươi, bên trong từ chứng từ này có ghi, mười lăm tháng sáu ngươi nhận của Lý thị hai mươi lăm lượng bạc, có chuyện gì xảy ra?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Người kia cúi đầu nhưng vẫn cực kì chân thành nói:

“Đại nhân, đây là buôn bán, chuyện cụ thể, tiểu nhân cũng không rõ ràng, mỗi ngày buôn bán nhiều như vậy, làm sao có thể chuyện gì cũng nhớ hết được.”

Người kia không dám nói tỉ mỉ, chỉ muốn lừa gạt cho qua.

“Buôn bán? Vậy được, truyền Lý thị.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

Ngay lập tức, một phụ nhân nhanh chân bước ra nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp quỳ xuống.

“Phụ nhân Lý thị, bái kiến Hứa đại nhân.”

“Bái kiến chư vị đại nhân.”

Lý thị mở miệng, cung cung kính kính quỳ lạy Hứa Thanh Tiêu nói.

“Không cần hành đại lễ.”

“Lý thị, bản quan hỏi ngươi, ngày mười lăm tháng sáu ngươi đã mua thứ gì ở cửa hàng Vĩnh Hưng?”

Chương 380: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (4)

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu ôn hòa nói.

“Bẩm đại nhân, dân phụ không mua bất kì vật gì của cửa hàng Vĩnh Hưng cả.”

Lý thị hồi đáp.

“Không mua đồ gì? Vậy vì sao hắn lại thu hai mươi lăm lượng bạc của ngươi?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Đại nhân, hôm đó dân phụ chỉ đi ngang qua cửa hàng Vĩnh Hưng, trùng hợp nhìn thấy một cái vòng ngọc xanh biếc. Dân phụ nhất thời yêu thích nên nhìn chăm chú thêm một hòi. Không ngờ chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng lại đưa vòng tay cho dân phụ, nói vòng tay này khi sờ vào thì cảm xúc tốt vô cùng, có thể mang thử cũng được.”

“Dân phụ tuy biết vật này đắt đỏ, nhưng vẫn là không nhịn được mang thủ một phen, chỉ là vòng tay hơi nhỏ, dân phụ mang không vừa cho nên sau khi thử rồi thì cũng thôi.”

“Khi đang muốn rời đi thì không ngờ chưởng quỹ của cửa hàng Vĩnh Hưng lại yêu cầu dân phụ mua vòng tay này, giá cả là ba ngàn lượng.”

“Đại nhân, dân phụ gia cảnh bình thường, trượng phu tuy có nghề nghiệp nhưng lương tháng chẳng qua cũng chỉ có tám lượng bạc, coi như có không ăn không uống mười năm cũng không kiếm được ba ngàn lượng bạc.”

“Vì vật dân phụ đã tranh luận với chưởng quỹ, ai biết được chưởng quỹ lại mắng mỏ dân phụ thậm chí còn động tay động chân. Giữa ban ngày ban mặt dân phụ thật sự là không chịu nổi nhục nhã vì vậy đã đau khổ cầu xin hắn, đồng ý đưa năm lượng bạc để chấm dứt việc này.”

“Nhưng chưởng quỹ của cửa hàng Vĩnh Hưng vẫn không buôn tha, hắn đòi ít nhất phải năm mươi lượng bạc xem như bồi thường, cho rằng dân phụ đã giày xéo vòng tay ngọc khí.”

“Sau đó quan sai đến nhưng chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng vẫn nhục mạ dân phụ, cuối cùng, dưới sự giảng hòa của quan sai đại ca, ta phải bỏ ra hai mươi lăm lượng bạc.”

“Đại nhân! Tiền tài ngân lượng dân phụ cũng không quan tâm nhưng bất luận thế nào thì dân phụ cũng là nữ nhân, giữa ban ngày ban mặt bị bọn chúng nhục nhã thậm chí là muốn lột y phục của dân phụ, sỉ nhục như thế, nếu như không phải tướng công đau khổ khuyên bảo dân phụ, chỉ sợ dân phụ đã nhảy sông tự sát từ lâu! Chuyện mất hết mặt mũi này, dân phụ, thật sự là không sống nổi nữa. Mong đại nhân làm chủ cho dân phụ!”

Lý thị mở miệng, ban đầu chỉ là kể rõ nhưng càng về phía sau thì cảm xúc của bà lại càng trở nên kích động, cuối cùng thì gào khóc luôn.

Đối với một nữ tử mà nói thì thanh danh cực kì quan trọng. Bà đã là phụ nữ có chồng, bị chúng nhục nhã thậm chí còn bị xé quần áo, đây là loại sỉ nhục cỡ nào chứ?

Nếu không phải có chồng yêu thương, đổi lại là những người thường thì đều sẽ sống trong sự sỉ nhục, nếu lâu ngày không vượt qua được có khi bà sẽ nhảy sông tự vẫn.

“Chớ kích động.”

“Hôm nay bản quan sẽ vì dân làm chủ.”

“Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng, bản quan hỏi ngươi, chuyện này có thật hay không?”

Hứa Thanh Tiêu đầu tiên là an ủi sau đó lại vô cùng lạnh lùng nhìn về phía chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng mà hỏi.

“Đại nhân, tiện nhân kia hoàn toàn là đang tung tin đồn nhảm sinh sự, ta đâu dám làm thế. Cửa hàng Vĩnh Hưng không bao giờ làm như vậy, ả đang nói láo. Đại nhân, ngài đừng bị mắc lừa. Ngày thường tiện nhân kia đi qua cửa hàng của ta, vẫn luôn thích ngọc khí nhà ta.”

“Hơn nữa mỗi lần đến ả đều trả giá. Nhưng ngọc khí nhà ta đều tinh mỹ đến cực điểm, vốn không thể nào bán giá thấp được, cho nên ả ghi hận trong lòng, hôm nay đang thừa cơ trả thù.”

“Tiện nhân! Ngươi thật sự là tiện nhân!”

Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng giải thích đủ kiểu, hắn ta vốn không thừa nhận chuyện này thậm chí mở miệng là chửi tục, câu nào cũng mắng tiện nhân, hạ nhục đối phương.

Dân chúng vây xem ai nấy cũng nắm chặt nắm đấm. Một tên phiên thương nhục mạ phụ nữ Đại Ngụy là tiện nhân. Vũ nhục như vậy, sao bọn họ nhịn được.

Bốp!

Mộc kinh đường vỗ xuống một cái.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nhìn qua.

“Ở trước mặt bản quan mà ngươi còn dám nói láo!”

“Hơn nữa lại càng tỏ vẻ kiêu ngạo. Người này bất luận như thế nào thì cũng đều là con dân Đại Ngụy ta, người mở miệng ra là tiện nhân, nhục mạ bà ấy cũng là nhục mạ con dân Đại Ngụy ta.”

“Người đâu, vả miệng năm mươi cái.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng ra lệnh một tiếng, quan sai Hình bộ trực tiếp tiến lên giữ chặt người lại.

“Đại nhân đại nhân, ta không có ý đó, ta không có ý đó, a a a a!”

Phiên thương còn muốn mở miệng nhưng đã bị quan sai Hình bộ bắt lấy, dùng thẻ gỗ quất vào miệng, mỗi cái đều vang lên tiếng to, khí lực rất lớn.

Quan sai đã sớm ngứa mắt đám người này, tất nhiên là ra tay nghiêm khắc.

“Hứa đại nhân.”

“Mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, ngươi có hơi quá đáng rồi nhỉ?”

Lúc này, Trấn Tây vương mở miệng muốn ra mặt cho tên phiên thương.

“Câm miệng!”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nhìn qua, ánh mắt rơi vào trên người Trấn Tây vương. Trong tíc tắc hai chữ thốt ra mang theo sát khí đằng đằng.

Ánh mắt Trấn Tây vương lạnh lùng, còn ánh mắt của đám thị vệ chung quanh hắn thì cực kì hung ác, tràn đầy sát khí.

Hứa Thanh Tiêu thế mà lại dám bảo Trấn Tây vương ngậm miệng?

Đây quả nhiên là đại nghịch bất đạo.

“Trấn Tây vương! Hứa mỗ xưng ngài một câu vương gia là tôn trọng ngài một lòng vì nước. Người này dám nhục mạ nữ tử Đại Ngụy ta là tiện nhân mà ngài vẫn còn giúp hắn mở miệng.”

“Bản quan muốn hỏi vương gia một câu! Ngài đến cùng có phải là vương gia Đại Ngụy ta hay không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng chất vấn một phen dẫn theo sự đồng thuận của bách tính.

“Đúng vậy đó, ngài có còn là vương gia Đại Ngụy chúng ta hay không?”

“Còn là hoàng thân quốc thích nữa? Hoàng thân quốc thích chó má, giúp người ngoài bắt nạt người một nhà?”

“Vương gia? Vương gia chó má. Người phiên nhục mạ nữ tử Đại Ngụy chúng ta là tiện nhân mà ngươi còn giúp? Ngươi không có mẹ, không có vợ sao?”

“Tên vương gia chó má này, nhìn thôi đã thấy ghét rồi. Vẫn là Hứa đại nhân một lòng vì Đại Ngụy chúng ta.”

Dân chúng mắng to. Bọn họ cũng tức. Đám phiên thương này làm mưa làm gió đã quen, người ta bị nhục mạ đủ kiểu thì coi như thôi đi, bây giờ ở ngay trước mặt quan lớn Đại Ngụy mà còn dám chửi người ta tiện nhân.

Đây chính là cực kì nhục nhã.

Đám người dị tộc này, quả nhiên là nên giết.

Mà đối mặt với âm thanh trách móc của dân chúng, Trấn Tây vương giữ im lặng. Y không ngu mà ngược lại còn rất thông minh, hắn biết dân chúng đã nổi giận, cũng biết Hứa Thanh Tiêu nắm giữ dân tâm cho nên nếu như y dám nói gì thêm thì sẽ dẫn đến phiền phức.

Vì vậy Trấn Tây vương mở miệng.

“Các vị hiểu lầm rồi. Ý của bản vương là mọi chuyện đều cần phải điều tra rõ ràng một chút, tránh cho không rõ ràng rồi sau này những tên phiên bang kia lại nói Đại Ngụy chúng ta bắt nạt họ.”

“Hứa đại nhân, bản vương mặc dù kính trọng ngươi, nhưng hy vọng Hứa đại nhân nói năng cẩn thận. Nếu không chỉ bằng những lời vừa rồi thì bản vương đã có thể vạch tội ngươi với bệ hạ đấy.

Chương 381: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (5)

Trấn Tây vương đổi cách khác. Hắn vừa giải thích vừa cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu một phen.

Đừng có hơi một tí là đem đại nghĩa quốc gia ra dọa hắn, thật sự là làm cho người ta bực mình, không thèm quản ngươi là ai.

“Vương gia có ý như vậy thì tốt rồi.”

“Bản quan còn tưởng rằng vương gia có cấu kết gì đó với đám phiên thương này.”

“Chẳng qua ngẫm lại thì cũng đúng. Vương gia là phiên vương cao quý, đám phiên thương này có là gì? Không phải chỉ là kiếm chác chút ngân lượng thôi sao? Vương gia tôn quý như vậy, xem vàng bạc như cặn bã, cần nhiều ngân lượng như vậy để làm gì đúng không? Cũng đâu muốn tạo phản.”

Hứa Thanh Tiêu âm dương quái khí nói.

“Ngươi! Chớ có nói bậy!”

Nghe tới hai chữ tạo phản, Trấn Tây vương trực tiếp đứng dậy. Y nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu, cảm xúc kích động.

Thân là phiên vương, chuyện không muốn đụng đến nhất chính là tạo phản.

Lời nói của Hứa Thanh Tiêu có sức sát thương quá lớn.

“Vương gia chớ có kích động, bản quan chỉ tùy tiện nói một câu.”

“Được rồi, truyền nhân chứng Kinh binh.”

Hứa Thanh Tiêu không để ý đến Trấn Tây vương mà chỉ chậm rãi mở miệng, bảo người truyền Kinh binh vào.

Ngay tức khắc, bốn tên kinh binh đi đến ngoại đường cúid đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Chúng thuộc hạ bái kiến Hứa đại nhân.”

Bốn người cung kính cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Dân phụ dưới đường các ngươi có biết không?”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhảm, chỉ vào Lý thị hỏi.

“Bẩm đại nhân, bọn ta có biết.”

Bốn người chỉ là nhìn thoáng qua rồi cùng nhau mở miệng trả lời.

“Quen biết thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh hỏi.

“Đại nhân, thuộc hạ là Vương Dương Thần, phụ trách tuần tra Bắc nhai kinh đô. Ngày mười lăm tháng sáu, có bách tính báo cáo cửa hàng Vĩnh Hưng xảy ra ẩu đả đánh nhau. Bọn thuộc hạ nhanh chóng đuổi đến thì phát hiện người của cửa hàng Vĩnh Hưng đang đánh Lý thị.”

“Bọn ta lập tức can ngăn sau đó cẩn thận hỏi lại vài câu thì mới biết được Lý thị đã thử đeo vòng tay ngọc khí của cửa hàng Vĩnh Hưng. Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng cho rằng vòng tay này chính là dùng ngọc được đào lên từ Thần sơn, có linh tính. Sau khi chế thành ngọc khí thì người đầu tiên đeo vào sẽ nhiễm linh tính.”

“Đây cũng là thứ mà bọn họ muốn bán. Nhưng sau khi Lý thị đeo xong thì lại không đưa ngân lượng, cho nên mới xảy ra mâu thuẫn.”

Kinh binh ăn ngay nói thật, sẽ không nói dối.

“Rõ rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng, chỉ là đối phương còn đang bị vả miệng cho nên hắn thu ánh mắt lại, chờ đánh xong rồi hỏi.

Hắn đưa mắt về phía Vương Dương Thần một lần nữa.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng nói:

“Vậy ngươi thật sự đã tận mắt nhìn thấy Lý thị bị đánh?”

Bốn người Vương Dương Thần không chút nghĩ ngợi nói:

“Bẩm đại nhân, có thấy, hơn nữa quần áo của Lý thị còn hơi không chỉnh tề. Thuộc hạ đã cởi áo khoác ra khoác lên người Lý thị.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ gật đầu, sau đó hít sâu một hơi.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía những phiên thương kia.

“Hay lắm! Quả thật là hay lắm!”

“Con dân Đại Ngụy ta ở ngay kinh đô dưới chân thiên tử mà còn phải chịu khuất nhục như vậy.”

“Chuyện này chỉ vẻn vẹn là mua bán không thành mà thôi, nếu như có chút thù oán thì chẳng phải là muốn giết người trên đường luôn sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía đám phiên thương kia, nói thế.

“Đại nhân thứ tội!”

“Đại nhân, bọn ta oan uổng quá.”

“Đại nhân, bọn ta nào dám đâu.”

Đám phiên thương nhao nhao mở miệng, quỳ trên đất la lớn.

“Hừ.”

Hứa Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng. Cũng vào lúc này, chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng cũng bị vả miệng xong.

Miệng hắn ta toàn máu, đau đến chảy cả nước mắt nước mũi.

Quan sai Hình bộ điều chỉnh lực đánh vô cùng khéo léo. Làm cho đối phương cảm thấy thống khổ nhưng lại không để hắn ngất đi.

“Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng, nhân chứng vật chứng đều đã đủ, ngươi còn muốn giảo biện gì nữa?”

Trên công đường, Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng hỏi.

“ Đại nhân… Tất cả chỉ là một vụ hiểu lầm. Ngọc khí kia đúng là giá trị liên thành, có linh tính, sao có thể nói là ép mua ép bán? Đại nhân, ngài oan uổng tiểu nhân rồi.”

Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng gào khóc nói. Đến giờ này hắn vẫn còn kiên trì nói đây là chuyện hiểu lầm.

“Hay, hay cho một câu giá trị liên thành, hay cho một câu linh tính!”

“Nói giá trị liên thành, Lý thị chỉ đeo một chút đã muốn của người ta ba ngàn lượng.”

“Còn có linh tính, chạm vào thì không còn nữa, vậy bình thường cái ngươi đụng vào không lẽ không hấp thu linh tính?”

“Hơn nữa cho dù ngươi nói là thật, xem như Lý thị không mua thì ngươi có thể báo quan mà hả? Các ngươi lại tự mình dùng hình đánh đập Lý thị, giữa ban ngày ban mặt nhục nhã một người phụ nữ đàng hoàng.”

“Chuyện này giải thích như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu nghiên nghị hỏi.

“Ta … Chuyện này …”

Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng nói không nên lời. Hắn ấp úng không biết nói gì, chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía Trấn Tây vương.

Nhưng Trấn Tây vương cũng im lặng.

Không mua đồ là Lý thị không đúng, ngươi thật sự có thể báo quan.

Dùng tư hình đánh đập người khác thì đây đúng là sai lầm của ngươi. Cho dù y có thế nào thì cũng không thể nào thay biện hộ cho kẻ này được.

Nhận thấy được sự im lặng của Trấn Tây vương, người kia biết mình chỉ có thể nhận thua.

“Tiểu nhân nhận sai.”

“ Đại nhân, về sau tiểu nhân sẽ không dám nữa.”

Hắn cúi đầu rắm rức nói.

“Được!”

“Nếu như đã nhận sai thì ngươi hãy ký tên đồng ý đi.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở miệng, hắn ném một trang giấy trên bàn xuống. Đây là giấy nhận tội.

Người kia nhìn tờ giấy nhận tội bay tới, biết hôm nay phải mất một miếng lớn rồi. Nhưng còn cách nào đâu? Gặp phải Hứa Thanh Tiêu thì hắn có gì để nói nữa?

Chẳng qua mối thù này hắn sẽ ghi khắc trong lòng. Một ngày nào đó hắn nhất định sẽ trả thù một phen.

Sau đó, hắn ký tên vào.

Sau khi ký tên xong, quan sai Hình bộ cầm tờ tội trạng đến giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhìn thoáng qua chữ ký đồng ý kia, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, ngữ khí ôn hòa nói:

“Biết sai có thể thay đổi, không gì tốt hơn.”

“Kiếp sau, không nên như vậy.”

“Người đâu, chém đầu tại chỗ.”

Hứa Thanh Tiêu ném ra thẻ lệnh trảm, ngữ khí ôn hòa, hy vọng đối phương kiếp sau không nên như vậy.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ …”

Chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng vô thức cảm tạ Hứa Thanh Tiêu, coi như là đã giơ cao đánh khẽ, như thế cũng xong đi.

Nhưng sau khi hắn hiểu rõ ý thì cả người liền ngây ngẩn ra.

Kiếp sau không nên như vậy?

Chém đầu ngay tại chỗ?

Ta đã nhận sai còn phải mất đầu?

Có lầm hay không?

Lúc hắn đang muốn mở miệng thì quan sai Hình bộ đã bắt lấy hắn, đưa sang một bên, trực tiếp đè xuống đất.

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, tiểu nhân biết sai, tiểu nhân biết sai rồi, tội ta không đáng chết mà.”

“Hứa đại nhân, cho dù ta có sai thế nào thì cũng không đến nổi mất đầu chứ.”

Chương 382: Biết Sai Mà Sửa Thì Không Gì Tốt Hơn. Kiếp Sau Phải Nhớ Chú ý Một Chút (6)

Hắn gào thét, lớn tiếng khóc than kêu gào. Hắn không nghĩ tới chỉ một chuyện nhỏ như vậy mà cũng xử chém đầu?

Hắn vẫn luôn rất phối hợp mà.

Ngay vào lúc này, Trấn Tây vương cũng không ngồi yên được nữa.

Nói thật thì hắn cũng có hơi ngẩn ra. Hứa Thanh Tiêu sao lại sát phạt quả đoán như vậy? Đây là tên sát nhân cuồng ma hả?

Người ta đều nhận sai, ngươi còn chém đầu?

Hơn nữa cho dù là hắn thật sự sai trước thì tội cũng không đáng chết.

“Dừng tay!”

“Hứa đại nhân, như vậy là quá đáng rồi!”

“Tuy hắn có tội nhưng nói tới nói lui thì cũng chỉ đơn giản là phạm tội vì tiền tài, cũng lắm thì bảo hắn bồi thường chút ngân lượng.”

“Ngươi giết hắn, quá mức nghiêm khắc.”

“Đây không phải là pháp luật Đại Ngụy ta.”

Trấn Tây vương mở miệng, tức giận ngăn lại.

Mà quan sai Hình bộc cũng có hơi do dự.

Nhưng âm thanh tức giận của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên,

“Bản quan lập lại lần nữa, lệnh của bản quan, nếu ai còn dám có bất kỳ do dự gì thì coi như là bao che. Trừng trị cùng tội.”

Giọng nói tức giận của hắn vang lên.

Không phải nhằm vào Trấn Tây vương, mà là nhằm vào quan sai Hình bộ.

Lời này vừa dứt, quan sai Hình bộ cũng triệt để không dám do dự nữa.

Lại thêm một cái đầu người… lăn cù cù trên đất.

Giờ khắc này.

Tất cả đều trở nên yên tĩnh.

Thủ đoạn quyết tuyệt của Hứa Thanh Tiêu khiến mọi người im lặng không dám hé răng.

Đám phiên thương này quả thực đáng chết, nhưng tất cả mọi người đều rõ bọn người này chết không nổi.

Bởi vì bọn họ không phạm phải tội lớn, chẳng qua là lừa đảo gian thương chút thôi.

Bách tích muốn bọn họ phải chết, nhưng tất cả mọi chuyện phải tuân theo pháp luật của Đại Nguỵ.

Điều này Trấn Tây Vương biết, ba vị thượng thư cũng biết, tất cả quyền quý đều biết, thậm chí đến bách tính cũng biết.

Nhưng dưới loại tình huống thế này, Hứa Thanh Tiêu ấy vậy mà lại chém đầu người ta luôn, đây đã không còn là thủ đoạn quyết tuyệt nữa.

Mà là một tay che trời.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi đúng là vô pháp vô thiên!”

Trấn Tây Vương không nhịn nổi cơn tức giận của mình.

Không có lý do gì cả, lý do hắn tới đây lần này là gì chứ? Chính là điều đình!

Hoàn toàn không có ý tới phủ đầu Hứa Thanh Tiêu, mà là tới giúp đám phiên thương này kiểm soát tình hình, nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu không thể đụng tới đám người này.

Tất nhiên hắn cũng biết mọi chuyện đám người này làm ra, biết rõ hôm nay không dễ có được kết quả gì tốt.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu làm loạn lên như vậy, bọn họ cũng đã bàn bạc qua, cho rằng Hứa Thanh Tiêu chỉ vì vòi vĩnh chút

tiền thôi đó mà.

Thế nên trước khi hắn tới đây, sớm đã nói chuyện hết với mấy người khác rồi, chỉ cần không có gì quá đáng, hắn đòi bao nhiêu tiền thì cứ đưa, cùng lắm qua mấy năm nữa lại ép Hứa Thanh Tiêu nôn ra là được.

Chỉ là điều không ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu thực sự dám ra tay, hơn thế lại còn ra tay tuyệt đường lùi.

Giết mấy người này, ảnh hưởng tới bọn họ rất lớn, mỗi năm đám người này thay bọn họ kiếm ra không biết bao nhiêu ngân lượng.

Càng quan trọng hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu giết người lần này để lập uy, người này vừa bị giết, đám phiên thương tên nào tên nấy bị doạ sợ đái ra quần.

Đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu sẽ hoàn toàn nắm được trò chơi trong lòng bàn tay, y không cho phép điều này xảy ra, chứ không phải việc giết hai tên kia.

Người chết rồi, y không có cách nào cứu được, nhưng người còn sống, y nhất định không để Hứa Thanh Tiêu lộng hành như vậy được.

"Vương gia!"

"Đây là lần thứ hai Hứa mỗ nhắc nhở ngài rồi, thẩm vấn công đường ngày hôm nay, do một mình Hứa mỗ quyết định."

Hứa Thanh Tiêu thong dong mở lời, không chút sợ hãi cơn giận dữ của Trấn Tây Vương.

"Hôm nay công đường do một mình ngươi quyết định, nhưng bản vương cũng không cho phép ngươi tàn sát dân lành, bản vương hỏi ngươi, bọn họ phạm phải lỗi gì? Có cần phải phạt tới mức vậy không?"

"Cho dù là đầu đường giữa chợ cưỡng bức gái nhà lành, hay là mắng chửi ô nhục người khác, hoặc cưỡng ép người khác mua bán, cùng lắm ngươi cũng chỉ có thể phạt hắn hai lượng bạc, bắt hắn xin lỗi một câu, thậm chí nhốt hắn vào nhà lao cũng được, thế mà trong mắt ngươi lại không có vương pháp, chấp pháp quá đáng, trực tiếp giết hắn."

“Pháp luật Đại Nguỵ, tội chết cũng phải do Hình bộ thị lang tự mình quyết định, người khác không được phép hạ lệnh.”

“Bản vương muốn hỏi một câu, pháp luật của Đại Nguỵ, do Hứa Thanh Tiêu ngươi quản chế sao?”

Trấn Tây Vương giận dữ nói.

Điểm công kích Hứa Thanh Tiêu của hắn rất đơn giản, trong luật pháp không hề viết, cưỡng ép gái nhà lành, sỉ nhục người khác, ép buộc người khác mua bán là tội chém đầu, là tội chết.

Nhưng phàm những chuyện liên quan đến tội chết, đều phải do đích thân cấp bậc từ Hình bộ thị lang trở lên mới được quyết định, chính xác không còn gì đáng nghi nữa mới có thể ban chết.

Hứa Thanh Tiêu vậy mà trực tiếp chém đầu luôn, vượt khỏi quy định pháp luật.

“Cưỡng hiếp thôn nữ, sỉ nhục người khác, ép mua ép bán, thực sự không đáng tội chết.”

“Có thể! Theo giáo huấn của Thái tổ, phàm là người dị tộc tới ô nhục người Đại Nguỵ ta, tất, giết không tha.”

“Điểm này, lẽ nào vương gia đã quên mất rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt lên tiếng, trong pháp luật của Đại Nguỵ đúng là không nói tới việc cưỡng hiếp gái nhà lành là tội chết, nhưng Thái tổ từng nói điều này nha.

Năm đó Thái tổ Đại Nguỵ, kiến quốc lập lên vương triều Đại Nguỵ, chính là dựa vào thiết kỵ đuổi cùng giết tận dị tộc, bình định hỗn loạn.

Nếu không đám dị quốc này nào có chuyện tôn Đại Nguỵ làm chủ quốc chứ? Không lẽ bị sự quyến rũ của Thái tổ Đại Nguỵ chinh phục hả?

Còn chẳng phải dựa vào gió tanh mưa máu, giết tới mức dị tộc sợ mất mật, giết tới đám người kia kêu cha gọi mẹ sao.

Thế nên ở thời đại này, người dị tộc dám ô nhục người Đại Nguỵ, quả thật phải giết không tha.

Chỉ có điều những việc thế này không thể viết trong luật pháp, nhưng có sổ sách ghi lại làm chứng cứ, mà Hứa Thanh Tiêu lấy lời răn dạy này của Thái tổ quả đúng là có thể dùng được.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đổi trắng thay đen, ý của Thái tổ là, đối với những dị tộc không phục, bọn họ là thương nhân của Đại Nguỵ, hai kiểu người này hoàn toàn không thể đánh đồng.”

Trấn Tây Vương phủ định lại.

“Thương nhân của Đại Nguỵ?”

“Được!”

“Vương gia, vậy Hứa mỗ đành hỏi ngài một câu.”

“Ngài nói đám người phiên bang này là thương nhân của Đại Nguỵ? Đám bọn họ đã từng nộp một văn tiền thuế nào chưa?”

“Ngài nói đám người phiên bang này là thương nhân của Đại Nguỵ? Đám người này đã từng vì Đại Nguỵ làm chuyện gì chưa?”

Chương 383: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (1)

“Tổ tiên Đại Nguỵ thương tình bọn chúng, để bọn chúng có cơ hội mưu sinh, miễn thuế cho bọn chúng, để biểu lộ uy danh và sự hưng thịnh của Đại Nguỵ, chúng ta đã nâng đỡ, che chở cho đám phiên bang man di này hơn trăm năm, không mong cầu chúng báo đáp Đại Nguỵ bất cứ điều gì.”

“Nào ngờ đâu, đám thương nhân phiên bang này mượn hoàng ân, lại dám ở Đại Nguỵ ta mà ngông cuồng hống hách, không kiêng nể gì mà đánh đập dân thường Đại Nguỵ ta, làm nhục nữ tử Đại Nguỵ ta.”

“Hứa mỗ muốn hỏi Trấn Tây Vương một câu!”

“Đại Nguỵ sáu trăm năm trước, phiên bang xâm phạm lãnh thổ trung nguyên, lấn chiếm đất đai, có bao nhiêu bách tính đã phải sống như trâu như chó, dưới chân đám người phiên bang này, Thái tổ giương đao đứng lên, thiết kỵ trấn thế, tiêu diệt chúng mà xây nên cơ nghiệp Đại Nguỵ.”

“Nay đã qua sáu trăm năm sau, lại một lần nữa viễn cảnh ấy được tái hiện, ngài thân là phiên vương của Đại Nguỵ, đáng lẽ ra phải nhớ kĩ trong lòng, không ngờ rằng ngày hôm nay ngài không những không hỗ trợ bản quan nghiêm hình xử phạt, mà còn đứng về phía đám thương nhân phiên bang này.”

“Hứa mỗ thay bách tính trước mặt đây hỏi vương gia một chút.”

“Ngài, rốt cuộc là vương của Đại Nguỵ, hai là vương của dị tộc?”

Hứa Thanh Tiêu nói một tràng hùng hồn dõng dạc, hơn nữa chỗ đáng sợ của những lời này là đã dấy lên cơn giận dữ của bách tính, cộng thêm câu cuối cùng sức sát thương càng mãnh liệt hơn nữa.

Trong thoáng chốc.

Vô số ánh mắt ghim chặt lên người Trấn Tây Vương.

Đúng vậy, chúng là đám thương nhân phiên bang, nay ở kinh đô tự tung tự tác, không phải giống với sáu trăm năm trước, phiên bang xâm lược trung nguyên sao?

Sáu trăm năm trước là như vậy, sáu trăm năm sau cũng như thế.

Ngươi thân là vương gia, không những không giúp người của mình, ngược lại còn đi giúp người bên ngoài, ngươi có còn là con người không? Ngươi có phải vương gia của Đại Nguỵ không?

Ánh mắt của bách tính giống như một đám lửa bốc cháy, trừng trừng dán lên người Trấn Tây Vương.

Mặc dù khí thế không đáng sợ, nhưng từng cặp từng cặp mắt tràn ngập oán giận này, lại là lòng dân, là ý dân - thứ giết người đáng sợ nhất trong thiên hạ.

"Ngươi!"

Trấn Tây Vương chỉ vào người Hứa Thanh Tiêu, y hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng, mặc dù tức giận đùng đùng, nhưng ánh mắt của y không dám để lộ ra chút oán hận nào.

Bởi vì ý dân quá đáng sợ, y biết bản thân không thể nói năng linh tinh được.

"Vương gia, nếu như ngài là vương gia của Đại Nguỵ, vậy thì ngồi xuống đi."

"Nếu ngài cảm thấy ngài là vương của dị tộc, vậy thì ngài cứ dứt khoát cho thị vệ của ngài ra tay đi, cứu thoát đám thương nhân phiên bang này."

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu thay đổi, hắn lại tiếp tục đào một cái hố cho đối phương.

Mà sau khi bình phục lại tâm trạng, tiếp tục mở lời.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi không cần phải vu khống bản vương."

“Bản vương là vương gia của Đại Nguỵ, tất nhiên bản vương phải hướng về bách tính của Đại Nguỵ.”

“Mà những lời bản vương vừa nói, hoàn toàn không phải nói giúp đám người này, mà là nói cho bách tính trong thiên hạ, đám thương nhân phiên bang này mặc dù có chút sai sót, nhưng nói cho cùng bọn họ là thương nhân phiên bang, nay Đại Nguỵ nhiều lần Bắc phạt, cần phải có thời gian hồi phục, nếu như giết đám bọn chúng rồi.”

“Chỉ sợ sẽ gây ra chiến tranh, đặc biệt là những người đứng sau đám thương nhân phiên bang này, đều là quyền quý dị tộc, nếu như bọn chúng phạm phải tội ác không thể tha thứ, muốn chém muốn giết gì thì tuỳ, bản vương tuyệt đối không nói thêm câu nào.”

“Nhưng vì loại chuyện thế này, lại khiến cho bọn họ cảm thấy mất hứng, bất kể thế nào, cũng không chịu bỏ qua.”

Trấn Tây Vương nghĩ ra làm thế nào để phản đòn Hứa Thanh Tiêu, y đứng trên lập trường của Đại Nguỵ để phản kích lại Hứa Thanh Tiêu.

Ngươi muốn giết người, không phải không thể, nhưng vấn đề chính là, người ta nào có phạm phải tội lớn tày trời nào, thêm nữa bọn chúng là thương nhân phiên ban, ta không cho ngươi giết người, không phải vì sợ bọn chúng, cũng không phải giúp bọn chúng cái gì, chỉ là bọn chúng đại diện cho tầng tầng lớp lớp những đất nước nhỏ.

Đại Nguỵ đã trải qua bảy lần Bắc phạt, quốc khố vốn đã không còn rồi, nếu còn dấy lên một cuộc chiến nữa, đối với bách tính của Đại Nguỵ mà nói, ngoài đau khổ ra chỉ có khổ đau.

Y rất thông minh, đứng về góc độ của người dân để nói, thoát khỏi liên luỵ bản thân y, lời này vừa nói ra, không khác gì một thánh nhân vậy.

“Nực cười.”

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh một tiếng, hắn nhìn về phía Trấn Tây Vương, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Theo như lời vương gia nói, hiện nay quốc lực của Đại Nguỵ không ổn, không thể tiếp tục chiến loạn nữa, thế nên con dân Đại Nguỵ ta, đứng trước đám người phiên bang man di này phải cúi đầu xin lỗi sao.”

“Cho dù con dân Đại Nguỵ ta bị đám phiên bang này đánh đập rồi, chúng ta cũng không thể nói gì sao? Cho dù nữ tử của Đại Nguỵ ta, bị đám người này làm nhục, chúng ta cũng chỉ có thể làm thinh như không sao? Cho dù chúng ta bị đám phiên bang này coi như chó như heo, chúng ta cũng không được phép lên tiếng sao?”

“Vương gia, sáu trăm năm trước, chúng ta đã đứng lên rồi!”

“Sáu trăm năm sau, theo ý của vương gia, lại để con dân Đại Nguỵ ta quỳ xuống lần nữa sao?”

“Còn nữa!”

“Vương triều Đại Nguỵ, nào có bao giờ sợ phải chiến đấu? Đám man di phiên bang này nếu dám xâm phạm, thiết kỵ Đại Nguỵ, không ngại đạp lên núi sông.”

“Con dân Đại Nguỵ ta, có sợ chiến đấu không?”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu không lớn, nhưng từng câu từng chữ vàng ngọc, giống như thanh kiếm sắc bén nhất trong thiên hạ, mỗi một từ đều khiến sắc mặt của Trấn Tây Vương trầm xuống.

Thời khắc này, tất cả mọi người có mặt tại đó đều bị những lời của Hứa Thanh Tiêu làm cảm động, bách tính ở phía dưới đều đồng thanh.

“Con dân Đại Nguỵ chúng ta, không sợ!”

“Con dân Đại Nguỵ, trước nay chưa từng sợ.”

“Bọn chúng muốn đánh, Đại Nguỵ ta sẽ tiếp.”

“Sáu trăm năm trước chúng ta đã đứng lên rồi, sáu trăm năm sau chúng ta không thể lại quỳ xuống nữa.”

“Con dân Đại Nguỵ dù có chết cũng chết trên chiến trường!”

Những âm thanh kia từng tràng từng tràng vang lên, là giọng nói của bách tính, rung chuyển đất trời.

Những binh sĩ của Bát Môn kinh thành lúc này đây, cũng sục sôi huyết quản, bọn họ là quân nhân, là những người cảm nhận rõ nhất, những lời này của Hứa Thanh Tiêu quả thật quá hay.

Sáu trăm năm trước bọn họ đứng lên rồi, sáu trăm năm sau còn muốn bọn họ quỳ xuống sao?

“Truyền, chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình.”

Thấy Trấn Tây Vương ngồi xuống, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại lần nữa vang lên, cho truyền chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình lên diện kiến.

Chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình nghe thấy lệnh truyền của Hứa Thanh Tiêu, sợ tới mức mặt mày trắng toát, quỳ phịch xuống khóc lóc thảm thiết.

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân biết tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân tình nguyện bồi thường gấp ba lần ngân lượng, cũng tình nguyện tới nhà lao lãnh phạt, Hứa đại nhân, tiểu nhân đã biết sai rồi ạ.”

Chương 384: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (2)

Hắn ta quỳ trên nền đất, đập đầu về phía Hứa Thanh Tiêu khóc lóc van nài.

Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý tới hắn ta, mà nhìn về phía quan sai Hình bộ, giọng nói cất lên vô cùng nghiêm khắc.

“Bản quan nhắc lại lần cuối cùng.”

“Công đường ngày hôm nay, bản quan nói gì, các ngươi làm nấy, ta đã nhấn mạnh lần này là lần thứ ba rồi.”

“Trừ khi bệ hạ đích thân giá lâm, còn không thì bản quan bảo các ngươi giết ai, nếu như các ngươi chỉ nửa khắc do dự, xem như đồng phạm, chém đầu không tha, đã biết chưa?”

Hứa Thanh Tiêu tạm không thèm để ý tới tiếng khóc của chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình mà nhìn về phía quan sai của Hình bộ.

Biểu hiện ban nãy của bọn họ, quả thực quá đỗi do dự, đây là một kiểu ngăn cản người chấp pháp, hắn muốn giết, giết một cách gọn gàng dứt khoát, giết một cách minh bạch gọn ghẽ, nếu cứ liên tục do do dự dự, chỉ khiến cho đám người này ôm suy nghĩ cầu may.

Thế nên ai dám do dự nữa, Hứa Thanh Tiêu sẽ tiễn đi chung.

Mặc dù làm vậy có chút quá đà, nhưng vì kỷ cương rõ ràng, bắt buộc phải làm vậy.

“Chúng tiểu nhân tuân mệnh!”

Quan sai hình bộ đồng thanh đáp, bọn họ quả thật không dám làm xằng nữa.

“Chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình, nếu đã nhận tội, viết tên thừa nhận.”

Hứa Thanh Tiêu ném ra tờ tội trạng, nói như vậy.

Sau đó người thì vẫn sợ hãi không yên, dập đầu liên tục trên nền đất xin tha, sống chết cũng không dám ký tên vào tờ tội trạng này.

Nhưng quan sai Hình bộ nào có quan tâm tới ngươi nhiều vậy, trực tiếp túm lấy tay của đối phương, ấn xuống tờ tội trạng.

Ngươi nếu đã nhận tội rồi thì bắt buộc phải xác nhận vào tờ tội trạng chứ.

"Chém đầu ngay!"

Hứa Thanh Tiêu cũng không do dự thêm chút nào, lại một lệnh chém đầu nữa được hạ xuống.

Chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình bị dọa cho sợ đái ra quần ngay tại chỗ, hắn ta sợ hãi la hét, nhìn về phía Trấn Tây Vương, môi hắn đã trở nên trắng bệch.

"Vương gia…vương gia!"

Phụt.

Đầu người bay lên, còn vương chút máu tươi, lăn lông lốc trên mặt đất.

Có Hình bộ bổ khoái lập tức tiến lên đắp vải trắng, mặc dù đây là giết để xả giận, nhưng vẫn phải để ý tới cảm xúc của bách tính.

"Chưởng quỹ cửa hàng Trường An đang ở đâu?"

Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa lên tiếng.

Giọng nói của hắn, vào giờ này khắc này, giống như giọng nói của Diêm Vương đòi mạng người vậy, âm thanh cất lên, dọa cho đám phiên thương tên nào tên nấy toàn thân run rẩy.

Tên chưởng quỹ được gọi tên lần này bình tĩnh hơn nhiều so với hai tên trước.

"Ta không nhận tội!"

Hắn ta quỳ trên mặt đất, biết rằng nếu nhận tội chỉ có đường chết, thế nên hắn dứt khoát không nhận tội.

"Truyền nhân chứng vật chứng!"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nhưng lời này vừa nói xong, ánh mắt của người kia liền cực kỳ hung dữ nói.

“Cho dù ngài có cho nhân chứng vật chứng lên, ta cũng không nhận tội, ta cứ không nhận, mọi chuyện là mua bán, đều là giao dịch bình đẳng, ngươi chỉ vì muốn thắng được lòng dân mà không ngại việc dấy lên chiến loạn, ngươi mới là tội nhân.”

“Ngươi mới tội đáng muôn chết!”

Chưởng quỹ cửa hàng Trường An rất có cốt khí, hắn ta sống chết không nhận tội, không quan tâm ngươi có nhân chứng hay vật chứng, hắn ta biết Trấn Tây Vương vẫn luôn muốn cứu hắn, nhưng nếu đã nhận tội rồi Trấn Tây Vương muốn ra tay tương cứu cũng không được.

Bởi vì sự đáng sợ của dân ý, tất cả bách tính đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, Trấn Tây Vương không dám giúp đỡ.

Nhưng hắn ta không nhận tội là được rồi, lẽ nào Hứa Thanh Tiêu lại dám trực tiếp không nói lý mà giết người?

“Ta cứ không nhận tội, Hứa Thanh Tiêu, ngươi vì muốn có được lòng dân mà lạm sát vô số, người tội đáng muôn chết chính là ngươi.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi xử án không công bằng, xem mạng người như cỏ rác, bọn ta đều là người vô tội.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi có biết huynh trưởng của ta là ai không? Huynh ấy là Đại tư của Đồ Quốc, ngang hàng với thừa tướng, nếu như ngươi giết ta rồi, huynh trưởng của ta nhất định sẽ truy vấn trách nhiệm Đại Ngụy, ngươi gánh không nổi trách nhiệm này.”

“Hảo huynh đệ của phụ thân ta, chính là tướng quân của tộc Bình Tha, nếu như ngươi muốn giết ta sẽ dấy lên chiến tranh giữa hai nước, đến lúc đó Đại Ngụy sẽ có ít nhất vài vạn hoặc thậm chí vài chục vạn bách tính vô tội vì chuyện này mà bỏ mạng.”

Không ít tên thương nhân phiên bang cũng bắt đầu lên tiếng, bọn chúng đã ý thức được nếu nhận tội, đến cuối cùng cũng

chỉ có một con đường chết, nếu đã như vậy, không bằng sống chết không nhận tội, đồng thời người người tự báo cáo về gia thế của mình, khiến Hứa Thanh Tiêu không có cách nào chấp pháp như thường nữa, dù sao lời cũng đã nói ra rồi, nếu như ngươi thực sự muốn giết bọn ta, vậy thì hậu quả sau này, ngươi tự đi mà gánh.

Đồng thời bọn họ làm như vậy, Trấn Tây Vương cũng sẽ có cơ hội ra tay, ít nhất không còn bị Hứa Thanh Tiêu trấn áp nữa.

Đúng vậy.

Khi đám phiên thương này sống chết không chịu nhận tội, trong ánh mắt của Trấn Tây Vương hiện lên chút tán thưởng, nhưng rất nhanh thôi liền hồi phục lại trạng thái bình tĩnh.

Y biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì, giết dăm ba người, lập uy mà thôi, đến lúc đó túm đầu mấy tên phiên thương này, bắt bọn họ nhả ra một mớ tiền nữa.

Nhưng nếu như tất cả đám phiên thương này không chịu nhận tội, Hứa Thanh Tiêu ngươi lại có thể làm gì đây?

Giết gà dọa khỉ, ngươi có thể làm.

Không lẽ ngươi còn muốn giết sạch đám thương nhân này sao? Ngươi có lá gan đó thật sao?

Mà trên công đường.

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía đám phiên thương nhân kêu gào ầm ĩ kia, không nói bất cứ lời nào.

Tất cả trở nên thật yên tĩnh, đám phiên thương thấy Hứa Thanh Tiêu yên lặng không nói gì, ngay lập tức cho rằng hành động của bọn chúng, thực sự đã khiến cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy sợ hãi, thế là các kiểu kêu gào lại một lần nữa vang lên.

“Ngươi giết một mình ta, Đại Ngụy sẽ phải trả bằng hơn ngàn vạn mạng của bách tính, Hứa Thanh Tiêu, chúng ta không hề phạm phải bất cứ tội lỗi tày trời nào cả, ngươi lại chấp pháp quá mức, đến lúc đó tất cả dị tộc trong thiên hạ đều gây khó dễ cho ngươi.”

“Nếu nói bọn ta lừa tiền, chính là nói năng xằng bậy, chúng ta trước giờ làm ăn buôn bán, luôn luôn đường đường chính chính, là con dân Đại Ngụy các ngươi vu oan cho bọn ta.”

“Đúng, đúng, chính là đám dân thường Đại Ngụy các ngươi bôi nhọ chúng ta, bởi vì nhìn thấy bọn ta kiếm được nhiều ngân lượng, các ngươi hận bọn ta, nên mới làm như vậy để báo thù.”

“Bản thân các ngươi không nghĩ cách làm sao để kiếm tiền, lại đi đố kỵ với người khác, đây chính là Đại Ngụy của các ngươi sao?”

Giọng nói của bọn chúng, từng âm thanh từng âm thanh vang lên, có thể bởi vì có người cầm đầu lên trước, hoặc cũng có thể bởi vì sự trầm lặng của Hứa Thanh Tiêu, lá gan của bọn chúng càng ngày càng lớn hơn, tiếng mắng chửi cũng càng ngày càng lớn hơn.

Chương 385: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (3)

Trên công đường.

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía đám thương nhân dị tộc này, lí do hắn trầm mặc rất đơn giản.

Thực sự khó có thể tưởng tượng được, đám thương nhân dị tộc này làm thế nào mà có nhiều sức lực quá vậy, làm cách nào lại có thể kiêu ngạo tới mức này nhể.

Đây rốt cuộc là đám người gì thế này?

Dưới tình huống thế này còn dám phun ra những lời ngông cuồng như vậy, thế thì ngày thường phải kiêu ngạo tới mức nào chứ?

Lại nhìn về hướng Lý thị đang khóc thút thít.

Hứa Thanh Tiêu không biết, Đại Nguỵ có bao nhiêu người bị đám người này ức hiếp rồi, chuyện của Lý thị mặc dù xảy ra vào ngày mười lăm tháng sáu, nhưng trước ngày mười lăm, lẽ nào chưa từng xảy ra chuyện như thế này sao?

Có, chẳng qua quan sai ra mặt rồi, đám phiên thương này không đòi hỏi tiền bạc mà thôi.

Hít sâu một hơi.

Hứa Thanh Tiêu ném lệnh bài trên chiếc bàn dài thẳng xuống dưới, sau đó ánh mắt trở lên lạnh lùng.

“Đem ba trăm chín mươi lăm người dưới công đường, chém đầu thị chúng.”

Giọng nói vang lên, bình tĩnh cực kỳ.

Nhưng một câu này, giống như sét đánh giữa trời quang.

Đem ba trăm chín mươi lăn người dưới công đường, chém đầu thị chúng?

Giết hết luôn?

Lần này đến cả ba vị Thượng thư đều hết sức kinh ngạc.

Bọn họ biết hôm nay Hứa Thanh Tiêu muốn lập uy, giết bốn năm người gì đó cũng đủ thị uy rồi, sau đó từ từ xử lý sau.

Nhưng không ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu còn điên cuồng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn họ nhiều.

Ba vị thượng thư đều đưa mắt về hướng Hứa Thanh Tiêu, đặc biệt là Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, ban đầu ông ta còn muốn khuyên can, nhưng nhìn thấy có người bị bắt đi chém đầu rồi, bèn không biết phải nói gì nữa.

Không có nguyên nhân gì khác, quan sai Hình bộ cũng bị làm cho ngạc nhiên rồi, nhưng sau đó không còn chút do dự nào nữa, bắt người đi chém đầu, sợ bị đánh đồng tội.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Quan sai Hình bộ có hạn, tổng cộng chỉ có bốn người, bốn cái đầu lập tức rơi xuống, máu nhiễm toàn kinh thành, bốn tên phiên thương bị chém đầu, chết không nhắm mắt, trong mắt vẫn tràn ngập sự sửng sốt lẫn không cam tâm.

Sửng sốt, Hứa Thanh Tiêu thực sự dám hạ lệnh.

Không cam tâm, chính là vì tham ô tiền của người khác mà rơi tới bước đường này ư?

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi điên rồi, ngươi điên rồi.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không thể giết ta, nếu ngươi thực sự dám giết ta, Đại Nguỵ nhất định sẽ phải gặp phải phiền phức lớn.”

“Gia gia ta là thủ lĩnh bộ lạc, gia gia ta là thủ lĩnh bộ lạc, ngươi giết ta rồi, gia gia ta sẽ báo thù cho ta.”

“Đừng giết ta, Hứa đại nhân, đừng giết ta, ta sai rồi, ta sai rồi, ta tình nguyện đưa ra chứng cứ của người khác, Hứa đại nhân, tha cho ta một mạng đi.”

Tiếng khóc lóc của đám thương nhân liên tục vang lên, có người chỉ về hướng Hứa Thanh Tiêu, lớn tiếng mắng hắn là kẻ điên, có người vẫn còn đang ngạo mạn gào thét ông cha cụ kị tổ tông, nhưng đại bộ phận đều là hoang mang, lo sợ, khóc lóc xin tha.

Bọn họ căn bản không ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu thực sự dám ra tay giết hết bọn họ.

Đừng nói đến bọn họ, bách tính cũng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu thế mà lại ra tay ác độc như vậy.

Giết vài người không đủ, phải giết vài trăm tên thương nhân phiên bang.

Thế này có phải quá tàn nhẫn rồi không?

Hoàn toàn không cho mọi người có chút phản ứng nào luôn.

“Dừng tay lại cho bản vương.”

Giờ phút này, Trấn Tây Vương tuyệt đối không thể tiếp tục ngồi yên được.

Hứa Thanh Tiêu nếu như giết năm ba người lập uy, y cũng không còn cách nào khác, dân ý đứng về phía hắn, y còn gì để nói chứ?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu một hơi muốn giết sạch bọn họ, y sao có thể cho phép được? Ba trăm chín mươi lăm người này, thật sự muốn giết sạch, đối với bọn họ mà nói, sẽ là một tai hoạ cực kỳ lớn.

Tuyệt đối không phải một chuyện nhỏ, thế nên dù cho có phải gánh vác cơn thịnh nộ của bách tính, y cũng phải ra tay ngăn cản.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn không nể mặt rồi, đây không còn đơn giản là vấn đề ảnh hưởng tới lợi ích hay không nữa, mà là Hứa Thanh Tiêu không để bọn họ sống sót.

Giọng nói giận dữ của Trấn Tây Vương vang lên, võ giả khí thế cuồn cuộn trấn áp, quan sai Hình bộ tạm thời không thể động đậy được nữa.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi quá đáng quá rồi.”

“Mặc dù hành động của đám phiên thương này quả thực có phần quá mức, nhưng nói cho cùng cũng chỉ liên quan đến chuyện tham nhũng mà thôi.”

“Ngươi giết vài tên để lập uy, bản vương cho phép, cứ coi như để bách tính giải hận, nhưng ngươi giết nhiều thương nhân như vậy, ngươi thực sự không biết, thế lực phía của bọn họ thế nào? Thực sự không biết sẽ đem lại bao nhiêu phiền phức sao?”

Trấn Tây Vương giận giữ nhìn Hứa Thanh Tiêu, y lớn tiếng mắng.

“Vương gia, đây đã là lần thứ ba rồi.”

“Hứa mỗ khuyên ngài một câu, vương gia tốt nhất chớ có quan tâm tới mấy chuyện không liên quan tới mình như vậy, Hứa mỗ không muốn nhận thêm nhiều thị phi nữa đâu.”

Hứa Thanh Tiêu không nói hết lời, nhưng ý tứ quá rõ ràng rồi, hắn cũng từng giết vương rồi.

Ba lần làm loạn buổi thẩm án của hắn, thực sự dựa theo quy định mà nói, không phải chuyện nhỏ đâu.

“Được!”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi to gan lắm.”

“Bản vương hôm nay ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc ngươi có thể ngạo mạn được bao lâu!”

“Bản vương cũng muốn xem xem, bệ hạ có để yên chuyện này như vậy không.”

Trấn Tây Vương lên tiếng, trong lúc nói chuyện, y lấy ra một tấm thiên chỉ, sau đó thị vệ dâng bút lông lên, y tự tay hạ, rõ ràng y biết rõ nếu ở đây đấu khẩu với Hứa Thanh Tiêu, hoàn toàn không thể cãi lại Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên y muốn nữ đế đích thân tới đây xử lý chuyện này.

Nếu nữ đế đặc cách tới đây, vậy thì mạng của mấy tên phiên thương này có thể giữ lại được rồi.

Nhưng nếu như cứ tiếp tục để Hứa Thanh Tiêu ở đây hoành hành, sẽ có càng nhiều người phải chết.

Nhìn Trấn Tây Vương viết thiên chỉ trên giấy.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi trên người quan sai Hình bộ, hắn lấy ra Đại Nội long phù, khí thế của Trấn Tây Vương trong giây lát biến mất hết, mà trạng thái những tên quan sai kia quay lại bình thường.

"Chém."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, vẫn là chữ chém cũ.

Ngươi viết phần ngươi, ta chém phần ta.

Thể hiện rõ tư thế đối đầu với Trấn Tây Vương tới cùng.

Trấn Tây Vương viết cực kì nhanh, y nghe thấy âm thanh đầu rơi xuống, vừa tức vừa giận, trong nháy mắt y đã viết xong tấu chương, trong tay tích tụ một đám lửa, trực tiếp thiêu đốt sạch sẽ tấu chương.

Mà ngay lúc này, một bóng dáng đi tới bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, là một vị thống lĩnh binh sĩ Kinh thành, hắn ta hạ giọng xuống, có Đại nội long phù ở đây, cho dù là Trấn Tây Vương cũng không nghe thấy hắn ta đang nói gì.

Mà Hứa Thanh Tiêu nghe thấy những lời của hắn ta xong, trên mặt lộ ra vẻ sủng sốt.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ sửng sốt.

Một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu cũng lấy ra một tấm thiên chỉ, ngưng tụ văn bút trong tay, nhanh chóng hạ bút.

Chương 386: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (4)

Sau khi viết xong, thiên chỉ đốt thành tro. Hứa Thanh Tiêu lại lấy ra một tấm thiên chỉ khác, lại viết lại đốt. Thống lĩnh binh sĩ Kinh thành bên kia nói, Hứa Thanh Tiêu bên này viết, tròn một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu đã viết ra mười mấy bức thiên chỉ, so với Trấn Tây Vương chỉ lấy ra được có một bức thiên chỉ. Cao thấp đã phân định rõ. Nhưng điều mà tất cả mọi người đều tò mò là, vị thống lĩnh binh Kinh thành này nói gì bên tai Hứa Thanh Tiêu? Tại sao Hứa Thanh Tiêu lại lộ ra vẻ sửng sốt như vậy? Tại sao Hứa Thanh Tiêu không giữ gìn thiên chỉ như bảo bối, viết liên tục mấy bức liền? Tất cả mọi người đều rất tò mò, đến cả Trấn Tây Vương cũng tò mò.

Nhưng Trấn Tây Vương tò mò thì tò mò, nhìn đầu của từng tên từng tên thương nhân ở đây chầm chậm rơi xuống, Trấn Tây Vương vừa sốt ruột vừa tức giận.

Tin vui duy nhất là, quan sai Hình bộ chỉ có năm người, năm người chỉ có thể giết được năm người một lúc, vẫn còn thời gian tranh thủ, hiện tại hắn ta đã không còn mong cầu có thể giữ lại toàn bộ nữa rồi, bảy phần, chỉ cần còn lại bảy phần trong số người đó còn sống, tất cả mọi chuyện đều tốt rồi.

Vượt qua bảy phần chắc chắn không thể được nữa rồi.

Mà giờ khắc này.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Một bóng người phi như bay vào trong nội điện Dưỡng Tâm điện.

Một làn khói trắng phất phơ bay tới Dưỡng Tâm điện.

Mà trong điện, trên tay nữ đế cũng có nhiều thêm một tấm thiên chỉ.

“Lão thần, Lý Quảng Hiếu, tham kiến bệ hạ.”

“Bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Rõ ràng Lý Quảng Hiếu có chút vội vàng, ông ta đứng trong điện, hành lễ với nữ đế.

“Lão sư bình thân!”

Nữ đế lên tiếng, ánh mắt của nàng vẫn dán lên thiên chỉ không dời, không hề nhìn về phía Lý Quảng Hiếu.

Mà giọng nói của Lý Quảng Hiếu cũng lập tức vang lên.

“Bệ hạ.”

“Hứa Thanh Tiêu nay đang ở ngoài Hình bộ, giết người lập uy, đám phiên thương kia quả thật tội ác tày trời, cũng không coi vương pháp ra gì, giết vài tên cũng đáng đời, nhưng nếu như giết nhiều quá, chỉ sẽ sẽ dẫn đến nhiều phiền phức.”

“Đám phiên thương này, không nhắc tới việc trong kinh thành chúng cũng có không ít thế lực, bọn chúng cũng là những nhân vật quan trọng của dị tộc các nước dị quốc, nếu như giết sạch sẽ, chỉ sợ thực sự sẽ dấy lên chiến loạn.”

“Lão thần đề nghị, bệ hạ cần phải ra mặt, cũng không nhất thiết phải trừng phạt Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần kịp thời ngăn cản, nếu không, sẽ gây ra một lỗi lầm vô cùng lớn.”

Giọng nói của Lý Quảng Hiếu cất lên, hôm nay ông ta đặc biệt tới đây là muốn tìm nữ đế thương nghị về việc này.

Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương, ông ta ủng hộ.

Mấy tên phiên thương này quả thực cần được dạy dỗ lại, giết vài tên lập uy không phải không thể.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu giết quá tay rồi.

Ba trăm chín mươi chín tên thương nhân đầu sỏ, cũng có thể xem bọn chúng là đám thương nhân phiên bang lớn nhất ở Đại Nguỵ, cứ vậy muốn giết hết, nói thật là không biết phải nói sao.

Mặc dù giết đã lắm, bách tính cũng khen hay, nhưng hậu quả sau việc, tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Cho nên ông ta lập tức chạy tới đây, mong rằng nữ đế có thể ra mặt, cũng chỉ giảng hoà đôi ba câu, rồi phạt đám thương nhân phiên bang này nữa là xong.

“Không! Bọn chúng đáng chết!”

Chỉ là Lý Quảng Hiếu không ngờ tới đáp án của nữ đế lại thẳng thắn như này, lại còn ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

“Bệ hạ, đám thương nhân phiên bang này đúng thật đáng chết, nhưng… nếu như chỉ vì lí do này mà xử chết hết bọn chúng, quả thật không biết phải giải thích làm sao.”

“Hơn nữa, phiền phức xảy đến sau khi giết bọn chúng, dựa theo tình hình hiện tại của Đại Ngụy mà nói, hoàn toàn không phải chuyện gì tốt.”

Lý Quảng Hiếu không phủ nhận ý của nữ đế, mà chỉ nghiêm túc giải thích.

Thương nhân phiên bang đáng hận không? Chắc chắn là có.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, lấy lý do này ra giết bọn chúng, thật sự hơi quá nghiêm khắc, thêm vào đó đám người này một khi chết rồi, thế lực phía sau bọn chúng cũng tuyệt đối không buông tha cho Đại Ngụy.

Chỉ vài tháng nữa thôi là đến ngày mừng thọ nữ đế, đến lúc đó sứ giả các nước viếng thăm, từng người từng người tới đây vấn tội phải làm sao?

Chỉ vì tham nhũng mà đầu lìa khỏi xác sao?

Sai thì có sai, nhưng không sai đến nỗi phải chết, nói cho cùng Đại Ngụy nay không bằng xưa, hơn nữa, cho dù vào thời Đại Ngụy hưng thịnh, ngoài trừ giai đoạn Thái tổ cai trị, tất cả thời đại khác đều sẽ không làm như vậy.

Đại Ngụy thời kỳ hưng thịnh, đã đối xử với dị tộc cực kì tốt, nguyên do vì sao ư? Còn không phải là vì muốn thông qua cách này, lôi kéo dị tộc, đồng thời có thể để người trong thiên hạ đều nhìn thấy tất cả những hành động của Đại Ngụy.

Việc này đối với vương triều mà nói, là một chuyện tốt, hy sinh tiền tài ngân lượng, đổi lấy quốc uy của Đại Nguỵ.

Nhưng bây giờ thì không được, bây giờ mà làm như vậy hoàn toàn không đem lại ý nghĩa gì cả.

Giết mấy tên thương nhân phiên bang chẳng được lợi gì, đã vậy còn rước thêm một đống phiền phức vào người, thế thì cần gì chứ?

Cho nên đám thương nhân phiên bang này không thể giết được, hoàn toàn không thể giết được, giết vài tên thì được, giết nhiều như vậy thì không! Tuyệt đối không được!

“Lão sư, ngài xem đi.”

Nữ đế không nói nhiều, mà chỉ ném từng tờ từng tờ thiên chỉ ra.

Thiên chỉ bồng bềnh bay trong không trung, sau đó rơi vào trong tay Lý Quảng Hiếu.

[Thương nhân phiên bang Đại Nguỵ, chưởng quỹ cửa hàng Vĩnh Hưng, ngang ngược hống hách, tham ô lừa đảo, tội ác tày trời, thần đã chém đầu thị chúng, giải hận cho bách tính, thần đã phái người tịch thu gia sản, sung vào quốc khố, dùng để bồi thường cho bách tính, song, chưởng quỹ Vĩnh Hưng, gia sản nhiều vô hạn, tiền giấy Đại Nguỵ một trăm năm mươi vạn lượng, hoàng kim một vạn lượng, trân châu ngọc thạch trị giá một trăm vạn lượng, hiện kim hai mươi vạn lượng, trong đó không tính tới tranh vẽ đồ cổ sưu tầm, đất đai phủ trạch lương điền không tính, xin bệ hạ minh giám.]

[Thương nhân phiên bang Đại Nguỵ, chưởng quỹ cửa hàng Trường Bình, gia sản, tiền giấy Đại Nguỵ hai mươi vạn lượng, hoàng kim năm ngàn lượng, trân châu ngọc thạch trị giá sáu mươi vạn lượng, hiện kim mười vạn lượng, trong đó chưa tính tranh vẽ đồ cổ sưu tầm, chưa tính đất đai phủ trạch lương điền, xin bệ hạ minh giám.]

[Thương nhân phiên bang Đại Nguỵ, chưởng quỹ cửa hàng Trường An, gia sản, tiền giấy Đại Nguỵ, ba mươi vạn lượng, hoàng kim bảy nghìn lượng, trân châu ngọc thạch trị giá năm mươi vạn lượng, hiện kim năm vạn lượng, trong đó không tính

tranh vẽ đồ cổ sưu tầm, không tính đất đai phủ trạch lương điền, mong bệ hạ minh giám.]

Chương 387: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (5)

Sau khi từng bức từng bức thiên chỉ rơi vào trong mắt Lý Quảng Hiếu.

Tiếp theo ánh mắt của ông ta dần dần có sự thay đổi.

Một tên chưởng quỹ nho nhỏ của Vĩnh Hưng, thế mà có gia sản tới gần năm trăm vạn lượng, đấy là còn chưa tính thêm tranh vẽ đồ cổ đất đai lương điền phủ trạch vào đó, tranh vẽ thư từ đồ cổ các thứ nếu như tính thêm vào, sẽ ngang năm trăm vạn lượng đó.

Lý Quảng Hiếu ngơ cả người.

Ông ta biết đám thương nhân phiên bang này ở kinh thành vơ vét của cải, tự tung tự tác, nhưng không ngờ tới, thu nhập của bọn chúng lại kinh khủng như vậy.

Tư sản của một người, đã có thể sánh ngang với thu nhập của cả một quận ở Đại Ngụy hiện nay, thậm chí một số quận hơi nghèo chút, có khi thu nhập không tới mức này luôn đó chứ?

Thế này thì đã vơ vét bao nhiêu tiền rồi vậy?

Mặc dù hai người sau ít hơn chút, nhưng cũng đâu có kém cạnh, cũng không thiếu bao nhiêu nữa là được hai trăm vạn lượng rồi.

Ba trăm chín mươi chín người, không cần mỗi người đều có ba bốn trăm vạn lượng, chỉ cần mỗi người có trong tay một trăm vạn lượng bạch kim, này nếu như muốn tịch biên hết, tổng cộng lại sẽ được ba vạn chín ngàn chín trăm vạn lượng bạch kim.

Vừa bằng với số tiền thuế ba đến bốn năm của Đại Nguỵ, một đao này chém xuống, có thể giúp cho quốc khố Đại Ngụy được ăn no một phen.

Này… con mẹ nó chứ.

Lý Quảng Hiếu nghệch ra luôn rồi.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu vì sao nữ đế nói giết hay lắm rồi.

Dĩ nhiên là giết hay quá còn gì nữa, bốn năm thu thuế, hơn nữa còn chẳng cần phải chi ra, đủ để Đại Ngụy có thể thong thả thở một hơi dài.

Lỡ như đám dị tộc phiên bang này tìm tới đánh thì sao?

Thì tới đánh đi.

Người là một dị tộc phiên bang, vì mấy vài dăm ba vạn lượng bạch kim cỏn con này mà muốn tuyên chiến với Đại Nguỵ sao?

Vậy chẳng phải đầu óc ngươi có vấn đề rồi đấy chứ?

Nếu thực sự đến rồi, thế thì đánh thôi, quốc khố có bốn tỷ lượng bạch kim, vẫn không gánh nổi Bắc phạt, nhưng một cuộc chiến nho nhỏ này thì sợ cái gì?

Không phải võ quan trong triều ngày ngày gào khóc đòi ăn sao? Ngày ngày om tòm đòi đánh nhau sao?

Đánh luôn.

Tới luôn đi.

Không phải có người nghĩ Đại Ngụy sợ đánh nhau đấy chứ?

“Lão sư, giờ ý người thế nào?”

Nhìn thấy Lý Quảng Hiếu trầm tư một hồi, nữ đế bình tĩnh hỏi.

Sau khi giọng nói của nữ đế cất lên, Lý Quảng Hiếu thầm suy ngẫm, sau đó ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nói.

“Bệ hạ, thần cho rằng.”

“Nếu Hứa Thanh Tiêu nắm chắc việc này.”

“Ờm…có thể giết thêm mấy tên nữa.”

Lý Quảng Hiếu đưa ra câu trả lời.

Đây là đáp án của ông ta.

Chỉ là một đám phiên thương mà thôi, giết thì giết, lúc trước nguyên nhân e ngại chuyện này là vì giết đám thương nhân phiên bang này chẳng có lợi lộc gì.

Nhưng nào có hay, Hứa Thanh Tiêu tự mình hành sự, trực tiếp tịch biên vốn liếng của người ta luôn.

Nếu vậy thì không phải không có lợi lộc gì, mà lời vô cùng lớn luôn.

Thử hỏi một câu, nếu bây giờ bảo Đại Ngụy đi tìm mấy tên dị tộc kia đòi tiền, nữ đế sẽ đồng ý chứ?

Nữ đế đảm bảo không đồng ý.

Bởi vì một khi mở miệng nói về chuyện này, người trong thiên hạ sẽ coi Đại Ngụy như một trò cười, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên càng sẽ lợi dụng cơ hội này để nhục mạ Đại Ngụy.

Đường đường một Đại Ngụy, đứng trên vạn quốc, sự tồn tại độc tôn khắp tám phương, thế mà lại phải đi mượn tiền của các nước dị quốc khác ư?

Truyền ra ngoài sẽ trở thành truyện cười kinh thiên động địa.

“Bệ hạ!”

“Hứa Thanh Tiêu thực sự có tư chất của đại tài kinh thiên động thế! Một đại tài như vậy, bệ hạ nhất định phải trọng dụng!”

“Hắn, có thể gọi là nhân trung long phụng, một mũi tên bắn hạ ba con chim, lão thần bội phục.”

Lúc này, Lý Quảng Hiếu quỳ xuống đất, bái một lạy về phía nữ đế, ông ta cảm thật lòng cảm thán, bởi vì lúc này đây, ông ta cuối cùng cũng hiểu rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu đang làm gì.

Một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu, thật là tuyệt vời không còn gì để nói.

Trong mắt người thường, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ đơn thuần bất bình thay cho dân đen, sau đó chỉ trong một khắc nổi giận, chém đầu toàn bộ đám thương nhân phiên bang này.

Nhưng trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu một mũi tên trúng ba con chim.

Để mặc cho đám thương nhân phiên bang này làm xằng làm bậy, để bọn chúng đánh mất lý trí, càng ngày càng tham lam, để bọn chúng bộc lộ bản tính thực sự của mình.

Cứ như vậy, để oán hận của bách tính khắp nơi đều nổi lên, đợi đến thời điểm quyết định, vào thời điểm cơn giận của người dân dâng cao nhất, Hứa Thanh Tiêu lập tức ra tay, để chúng không kịp trở tay, một lưới túm gọn đám thương nhân phiên bang.

Sau đó ngoài mặt coi như giết người lập uy, trên thực tế vì phá giải cục diện ở kinh thành, nghiêm phạt thương nhân phiên bang.

Đồng thời trong bóng tối đã âm thầm chuẩn bị sẵn sàng tịch biên, chuyển đến quốc khố, xem như tăng thêm sức mạnh cho Đại Ngụy.

Đám dị tộc này thực sự dám làm loạn, vậy thì đánh thật luôn, ta đây còn sợ ngươi không dám tới đánh, không biết chừng đánh mấy trận xong, quốc khố của Đại Ngụy lại nhiều thêm ngân lượng.

Ra tay nhanh gọn, mà đường lui cũng sắp xếp xong xuôi.

Thế này sao có thể không khiến ông ta bội phục cho được chứ.

Tuổi đời còn nhỏ, đã có thể suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo chu toàn như vậy, nói kinh thế kỳ tài, cũng không phải là nói quá mà.

Cộng thêm liên tưởng tới lần đầu tới thăm học đường Thủ Nhân, nhìn thấy tờ giấy trắng kia.

Lý Quảng Hiếu bất giác cảm thấy, tờ giấy trắng kia…có lẽ thực sự có khả năng, trở thành sự thật.

“Trẫm hiểu.”

“Trẫm, cũng có ý này, có điều lão sư, trẫm nghĩ chuyện này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy được.”

Nữ đế mở lời, thực ra tâm trạng nàng quả thật có chút dao động, nhiều tiền như vậy mà, này là bao nhiêu ngân lượng chứ?

Mặc dù nàng biết rõ từng chuyện xảy ra ở kinh thành Đại Ngụy, nhưng cũng không ngờ tới đám thương nhân phiên bang này lại dám vơ vét nhiều như vậy.

Mới đụng tới có một tên mà đã được trên trăm vạn lượng rồi, quá là khủng bố.

“Ý của bệ hạ là…”

Lý Quảng Hiếu ngay lập tức hiểu được ý của nữ đế là gì, nhưng chỉ nói một nửa, ông ta không hề nói nốt nửa còn lại.

“Ừm.”

Nữ đế nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tiếp lời nói.

“Có điều phải hay không phải, cứ thả lỏng đã, đợi kết quả cuối cùng xem sao.”

Nữ đế lên tiếng, sau đó giọng nói của nàng vang lên, truyền tới ngoài điện.

“Truyền chỉ ý của trẫm.”

Chương 388: Một Mũi Tên Trúng Ba Con Chim, Nữ Đế Tuyên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu Nắm Binh Quyền (6)

“Hứa Thanh Tiêu nắm giữ Long phù, thấy phù như thấy trẫm.”

“Thương nhân dị tộc đúng hay sai, mọi chuyện đều do Hứa Thanh Tiêu xử lý.”

“Bất cứ người nào dám cản trở Hứa Thanh Tiêu xử án, coi như đồng phạm.”

“Thêm nữa, Binh bộ lập tức điều phái Thần Cơ doanh, ba vạn đại quân từ khắp nơi của Kỳ lân quân, do Hứa Thanh Tiêu tạm thời nắm quyền.”

“Chuyện ngoài cung.”

“Hứa Thanh Tiêu nắm quyền như trẫm.”

Giọng nói không lớn, nhưng từng câu từng câu rõ ràng rành mạch truyền ra ngoài.

“Bệ hạ ý chỉ!”

“Tất cả đúng sai của thương nhân dị tộc, phải trái ra sao, đều do Hứa Thanh Tiêu xử lý.”

“Người cản trở xử án, xem như đồng phạm.”

“Binh bộ nghe chỉ, lập tức tới Thần Cơ doanh, Kỳ Lân quân, điều động ba vạn đại quân, tạm thời do Hứa Thanh Tiêu nắm quyền.”

Ý chỉ truyền ra ngoài.

Kinh thành Đại Ngụy.

Bên ngoài Hình bộ.

Sắc mặt Trấn Tây Vương đã đen như than rồi. Mà chư vị bách tính, lại cực kỳ hưng phấn.

Chỉ ý của bệ hạ hết sức đơn giản.

Ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

Thậm chí điều động ba vạn quân của Thần Cơ doanh và Kỳ Lân quân, Hứa Thanh Tiêu tạm thời nắm giữ binh quyền.

Đây là ân sủng to lớn đến mức nào chứ.

Đế vương đặt nặng nhất là gì? Còn không phải là binh quyền sao.

Hứa Thanh Tiêu thanh trừng phiên thương của Đại Ngụy, muốn chém đầu hơn ba trăm người, đây quả thực là quá đáng, theo như lẽ thường tình nữ đế thường ra mặt giảng hoà.

Nhưng điều không ngờ tới là, lần này vậy mà nữ đế lại không ra mặt giảng hoà, thậm chí còn giao ra binh quyền, ủng hộ vô điều kiện Hứa Thanh Tiêu.

Như vậy là xem trọng Hứa Thanh Tiêu bao nhiêu.

Lúc này đây, rất nhiều quyền quý Đại Ngụy nhận ra một điều.

Tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ chỗ chống lưng nào, cho dù là có, cùng lắm cũng chỉ là đám Quốc công kia, nhưng quan hệ giữa đám người này với Hứa Thanh Tiêu cũng không tốt đến vậy, nói thẳng ra là không ổn định.

Không có bất cứ ràng buộc lợi ích nào hết.

Mấy chuyện cỏn con, đám võ quan này sẽ giúp Hứa Thanh Tiêu, còn những chuyện lớn hơn, bọn họ còn phải cân đo đong đếm, nói cho cùng thì lợi ích của bản thân mình quan trọng nhất, trên thế gian này làm gì có ai là Thánh nhân?

Mấy người kia trên triều đường còn không phải mấy tên hồ ly già sao?

Thế nên bọn họ luôn rất tò mò, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc vì sao lại dám làm loạn như vậy, không kiêng không nể gì mà làm loạn, muốn làm gì làm đó, nghĩ gì phang nấy, đại náo Hình bộ, chém đầu Quận vương, bây giờ còn dám đụng đao đụng kiếm với đám phiên thương này.

Nói nhẹ thì ảnh hưởng tới lợi ích của kha khá người, dính líu đến rất nhiều chuyện.

Nói nặng thì đám phiên thương này đại diện cho các nước dị tộc, có khả năng sẽ dẫn đến một số chiến tranh cục bộ.

Hứa Thanh Tiêu hắn dựa vào cái gì chứ?

Rốt cuộc hắn ỷ lại vào chỗ nào chứ?

Giờ phút này, bọn họ cuối cùng cũng hiểu hết rồi.

Người đứng sau Hứa Thanh Tiêu, là nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu dựa vào cái gì mà kiêu ngạo? Bởi vì nữ đế Đại Ngụy ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, đến binh quyền cũng dám giao cho Hứa Thanh Tiêu, mẹ nó chứ, thế này thì Hứa Thanh Tiêu còn sợ ai nữa?

Đừng nói tới việc giết một vị Quận vương, thậm chí giết một vị Thân vương, cũng không phải chuyện gì to tát.

Bên ngoài Hình bộ.

Sau khi chỉ ý của bệ hạ truyền tới, biểu cảm trên mặt Hứa Thanh Tiêu không có gì thay đổi, ngược lại quay sang nhìn Trấn Tây vương.

Sắc mặt Trấn Tây vương cực kì khó coi, ánh mắt y tối đi rõ rệt.

Chỉ ý của nữ đế, tuyên bố ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, còn là ủng hộ đến cùng.

Phập!

Phập!

Phập!

Lại có mấy cái đầu người rơi xuống đất.

Sắc mặt Trấn Tây Vương tối sầm lại, y biết nữ đế ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, bản thân y không còn đường lật ngược tình thế nữa.

Nhưng nếu như cứ để Hứa Thanh Tiêu giết người thế này, không ai có thể gánh nổi tổn thất lần này.

Đám phiên thương này có ý nghĩa rất lớn đối với bọn họ, cứ vậy bị Hứa Thanh Tiêu tiễn hết lên đường rồi, thực sự sẽ dấy

lên một mớ phiền phức cực kì lớn.

Nhưng nếu cứng đối cứng với Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu căn bản không phối hợp đâu.

Nghĩ tới đây, Trấn Tây vương không nhịn được mà hít sâu một hơi, y nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, giọng điệu ôn hòa hơn nhiều.

“Hứa đại nhân, đám phiên thương này quả thực đã phạm phải tội lớn tày trời, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là lừa đảo kiếm tiền, cũng không phải chuyện gì lớn, nếu như thực sự giết hết, sẽ gặp phải rắc rối lớn.”

“Chi bằng thế này đi, bản vương đứng ra làm chủ, số tiền bọn chúng lừa đảo được, bản vương bắt bọn chúng đền bù gấp mười lần, đồng thời bắt nộp phạt thêm mười lần nữa, xung vào quốc khố, đại nhân thấy thế nào?”

Trấn Tây vương vẫn muốn cứu vớt bọn họ, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể dừng tay ở đây.

“Vương gia!”

“Hình bộ không phải nơi trao đổi trả giá.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra câu trả lời, hết sức lạnh lùng.

Nói đùa, đám phiên thương này, giết một tên chính là vài trăm vạn lượng vàng, phạt tiền gấp mười lần? Ta cần số tiền đó làm gì? Trực tiếp tịch biên không phải ngon hơn nhiều sao?

“Hứa đại nhân, ngài làm như vậy, kết cục chỉ dẫn đến chiến loạn, hơn nữa nếu như thực sự giết sạch đám phiên thương này, sau này còn ai dám tới Đại Ngụy ta làm ăn buôn bán nữa?”

Trấn Tây vương không cam tâm nói.

“Vương gia, bọn họ không tới Đại Ngụy làm ăn liên quan gì tới ta? Thêm nữa, bọn chúng không nộp tiền thuế, làm ăn ở Đại Ngụy thì có lợi gì cho Đại Ngụy chứ? Còn không bằng ta để chỗ cho bách tích ta làm ăn.”

“Ít nhất còn có thể thu về thêm tiền thuế, có lợi cho Đại Ngụy, Vương gia, nếu không còn chuyện gì khác, làm phiền ngài

ngồi sang một bên, đừng làm phiền bản quan làm việc nữa.”

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn thuộc kiểu mềm cứng gì cũng không chịu.

Một khi đã quyết định giết rồi, vậy sẽ giết cho đám phiên thương này sợ đến kinh hồn bạt vía.

Còn về việc sau này đám phiên thương này liệu còn dám tới Đại Ngụy làm ăn nữa không hả? Hứa Thanh Tiêu không hề hoang mang.

Bởi vì không có bọn họ, vương triều Đại Ngụy quả thực vẫn còn rất nhiều mối làm ăn.

Thương nhân làm ăn vì lợi nhuận mà.

Nếu như có lợi nhuận gấp đôi, đám thương nhân kia đến chết cũng không sợ, chưa kể lợi nhuận của bọn chúng ở Đại Ngụy, nào có chuyện chỉ dừng lại ở gấp hai lần?

Trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu có điều tra đám phiên thương này, đồ vật bọn chúng cung cấp chỉ có ba loại.

Ngọc thạch, bảo dược, mỹ thực.

Những thứ này đều có hiệu quả không tệ, ví dụ có một loại huyết ngọc, võ giả đeo lên người, có thể bảo dưỡng khí huyết, mặc dù hiệu quả không phải rất lớn, nhưng nếu như đeo bên mình mười năm hai mươi năm, thì hiệu quả quả thực không tồi.

Chương 389: Lập Ngôn (1)

Quyền quý trong kinh thành, đều cực kì thích thứ đồ này, mà một số huyết ngọc rẻ hơn chút, bách tính cũng có thể mua được, hiệu quả không bằng với thượng đẳng, nhưng cũng có chút ích lợi, ít nhất có thể gia tăng một chút khí huyết, cũng không đến nỗi hở tí là bị bệnh.

Những thứ khác giá cả cũng không tới nỗi đắt, theo giá thường thấy, ba bốn chục lượng bạc là có thể mua được, mà tiền nhập hàng của đám phiên thương này cũng không đắt, mười lượng bạc, cộng thêm phí vận chuyển hàng hải, không tới hai mươi lượng bạclà cùng.

Bán một cái ba bốn chục lượng bạc, thu lời được một nửa hoặc thậm chí là gấp đôi số vốn, thực sự rất có khả năng.

Mới đầu đám phiên thương này quả thực đều buôn bán như vậy, mọi người thu lời khá ổn, sau này thì sao, bởi vì có người vì tham lam lợi nhuận, dưới tình hình không cách nào giảm giá xuống được, thế là đem ngọc thứ đẳng hoặc là ngọc giả để bán cho người khác.

Thêm một khoảng thời gian nữa, bèn biến thành cưỡng ép mua bán, dù sao thì bách tính cũng đâu phải đồ ngốc, đồ giả đâu có điên đâu mà mua.

Mà đám thương nhân lừa người kia kiếm được không ít, thế là mấy tên thương nhân không lừa đảo lại không mấy dễ chịu gì, nói cho cùng dù hàng thật có rẻ bao nhiêu đi nữa, liệu có thể rẻ bằng đồ giả không?

Cuối cùng nhà nhà người người đều làm như vậy, trở thành điển hình cho hiện tượng “tiền xấu tạo ra hời tốt”.

Thế nên Hứa Thanh Tiêu không đồng ý việc giết đám phiên thương này có thể ảnh hưởng không tốt gì tới Đại Ngụy, thậm chí sau khi một đao này giáng xuống, đám phiên thương sẽ trở nên thành thật hơn, thị trường cũng sẽ trở nên có nguyên tắc hơn.

Đến lúc đó bách tính cũng có thể tự do mua sắm, thương nhân cũng có thể thu được lợi nhuận, nhưng mà thuế má cũng phải ngoan ngoãn mà giao nộp lên trên.

Một khi mọi chuyện trở nên như vậy, đối với Đại Ngụy mà nói là một chuyện cực kỳ tốt.

Do đó những lời Trấn Tây vương nói, Hứa Thanh Tiêu một câu cũng không nghe lọt, loại người này cho bọn hắn đi đánh người thì được, bảo bọn họ học hành về kinh tế học? Không bằng để bọn họ thành thành thật thật ngồi ở nhà ăn uống chơi bời cho xong.

Ít nhất không đem lại phiền phức gì cho Đại Ngụy.

Lúc này.

Từng cái đầu người rơi xuống đất, mỗi một cái rơi xuống, sắc mặt của Trấn Tây Vương càng khó coi thêm một phần.

Y ngồi ở đó, trong lòng lửa giận phừng phừng.

Đám phiên thương này cấu kết với bọn họ cực kì nhiều, mỗi năm cống nạp về cho bọn họ không biết bao nhiêu tiền tài ngân lượng.

Bây giờ bị giết hết rồi, ảnh hượng rất lớn rất rất lớn đối với bọn họ.

Nói nhẹ đi thì vài ngàn lượng bạc mỗi năm coi như hết rồi.

Nghiêm trọng thêm thì ảnh hưởng rất lớn đến việc trọng đại trong tương lai của bọn họ rồi đó.

Cũng chính vì điểm này, mà y mới đặc biệt tới đây một chuyến, thậm chí không ngại hiểm nguy mà tiến kinh, nhưng không ngờ tới được rằng, bản thân không có khả năng ngăn cản việc này.

Thậm chí y còn có cảm giác, Hứa Thanh Tiêu sớm đã biết bản thân y nhất định sẽ tới, thế nên mới cố ý giết hết đám phiên thương này trước mặt y.

Hận! Đáng hận! Trấn Tây vương siết chặt nắm đấm.

Nhưng rất nhanh sau đó, y thở ra một hơi thật dài.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi tưởng ngươi đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi sao? Ngươi vốn không biết bản thân đã chọc phải phiền phức gì đâu.”

Trấn Tây Vương tự độc thoại trong lòng, bây giờ y cũng chỉ có thể dùng cách này để xả nỗi giận trong lòng thôi.

“Vốn chuyện đại sự của bọn ta cần phải đợi ba năm, nhưng hiện tại người giết hết đám phiên thương này, ngươi làm thế này chính là ép bọn ta không thể không tạo phản đó.”

Trấn Tây vương cảm thán, trong mắt Trấn Tây vương, thực ra y quả thật cho rằng, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu là vì tốt cho hắn, tốt cho Đại Ngụy.

Phiên vương ở khắp nơi đều có suy nghĩ khác từ lâu, chỉ là bọn họ cảm thấy thời cơ vẫn chưa chín muồi, ví dụ như về mặt tiền tài, cố gắng tích trữ thêm chút tiền, đợi đến khi lông cánh đủ vững trãi rồi, mới bắt đầu tạo phản cũng không muộn.

Mà phiên thương trong kinh thành, chia cho bọn chúng hai phần lợi nhuận, nếu như mất đi hai phần lợi nhuận này, kế hoạch của bọn họ nhất định phải chậm trễ mất một năm hoặc thậm chí hẳn hai năm.

Bây giờ không biết có bao nhiêu phiên vương cảm thấy bất mãn, bọn họ sợ đêm dài lắm mộng, đều sợ không thể tạo phản nhanh một chút.

Bây giờ mọi người đều nghĩ cùng lắm trong vòng ba năm ra tay, muộn nhất cũng không thể kéo dài đến năm năm, mọi người đều công nhận cách nói này, dù sao cũng đợi lâu như vậy rồi, đợi thêm ba đến năm năm nữa thì đã sao?

Vừa hay trong vòng năm ba năm này, kiếm thêm chút ngân lượng, lấy số tiền đó để bồi dưỡng quân đội, để đôi cánh của mình vững trãi thêm chút, đợi đến thời điểm phân chia Đại Ngụy, sẽ càng có nhiều sức mạnh hơn.

Nhưng không ngờ, Hứa Thanh Tiêu phá hỏng kế hoạch của bọn họ, chạm vào miếng mồi ngon mà bọn họ quan tâm nhất.

Nếu cứ vậy, bọn họ có thể không oán không giận cho được sao? Còn dám tiếp tục kéo dài nữa sao?

Chuyện này rất có thể là ngòi kích nổ, chỉ cần phát nổ sẽ dẫn đến vấn đề rất lớn.

Thế nên mối thù của ngày hôm nay, y rất tự tin, rất nhanh thôi sẽ có thể đòi lại.

Hứa Thanh Tiêu à Hứa Thanh Tiêu.

Đợi bản vương tấn công đến kinh thành, nhất định sẽ lấy đầu chó nhà ngươi đi chùi đít.

Trấn Tây vương giận dữ mắng rủa.

Mà cuối cùng, vỏn vẹn nửa canh giờ, hành hình kết thúc.

Ba trăm chín mươi lăn thi thể bị quấn trong vải trắng, cho dù đã như vậy, về mặt liên tưởng cũng cực kỳ có tính kích động.

Nhưng bách tính không hề sợ hãi, cũng không hề nao núng, chỉ có một cảm xúc khoái chí.

Một đám phiên thương đều bị chém đầu hết rồi.

Nhưng những tên thương nhân khác đều bị doạ đến mức thộn hết ra rồi, bọn họ không bằng những tên thương nhân lớn kia, cũng không thiếu chốn để đi, chỉ có thể nói ba trăm chín mươi lăm người này là đỉnh của đỉnh rồi.

“Truyền thương nhân khác.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, trong chớp mắt bốn năm trăm người bị lôi lên, trong đó có một tốp thương nhân sớm đã bị sợ đến ngất xỉu từ trước.

Sau đó lại bị quan sai hình bộ gọi dậy, tiếp tục chịu tra tấn.

“Đại nhân, chúng tiểu nhân biết sai rồi, đại nhân, chúng tiểu nhân sau này không dám tái phạm nữa.”

“Đại nhân tha mạng mà đại nhân, tiểu nhân trên có mẹ già, dưới có con thơ, cầu xin đại nhân rủ lòng thương xót tha mạng cho chúng tiểu nhân.”

“Đại nhân, tiểu nhân tình nguyện đem toàn bộ gia sản của mình để bồi thường cho bách tính, kính xin đại nhân tha cho tiểu nhân một mạng.”

Bọn họ kêu gào thảm thiết, không cần Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, từng người từng người chủ động đem gia sản của bản thân giao ra, hi vọng Hứa Thanh Tiêu có thể tha cho bọn họ một mạng.

Chương 390: Lập Ngôn (2)

“Yên lặng!”

Hứa Thanh Tiêu gõ mộc kinh đường một cái, vô cùng lạnh lùng nhìn về phía đám phiên thương.

Chung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, cũng không dám tiếp tục nói gì thêm.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu mới tiếp túc cất lời.

“Các ngươi ở Đại Ngụy, làm nhiều điều ác, dựa theo phong cách làm việc của bổn quan, hôm nay các ngươi nhất định phải đầu khỏi xác.”

“Nhưng niệm tình, trên đời này phải lấy đức trị dân, hơn nữa cũng có thể các ngươi bị người khác xúi giục, bản quan cũng không phải không thể tha cho các ngươi tội chết.”

“Có điều, để tránh việc một lần sẽ có lần thứ hai, bản quan lập ra ba quy tắc, nếu các ngươi đồng ý, tội chết ngày hôm nay của các ngươi xem như miễn, còn nếu không đồng ý, vậy thì các ngươi có thể xuống đoàn tụ với bọn chúng dưới Hoàng Tuyền.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, giết tới mức này là đủ rồi, gần bốn trăm mạng người, thế này đã đủ để lập uy, thế này xem như giết đến phát điên rồi.

Nếu như còn tiếp tục giết thêm nữa, chắc là bệ hạ thật sự sẽ ra mặt ngăn cản, cho nên lúc cần phải dừng lại thì nên dừng lại.

Tuy nhiên những lời này vừa nói ra, khiến Trấn Tây vương cạn lời luôn.

Trên đời phải lấy đức trị dân? Trị cái thằng cha ngươi, giết mấy trăm người còn dám thốt lên lời này?

Đúng là lấy đức trị dân mà.

“Đại nhân, chúng tiểu nhân tình nguyện, chúng tiểu nhân tình nguyện.”

“Đại nhân, chúng tiểu nhân đồng ý, chúng tiểu nhân đồng ý tất, chỉ cần ngài tha cho chúng tiểu nhân một mạng, chúng tiểu nhân cái gì cũng nghe theo hết.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đại nhân, chúng tiểu nhân nghe theo ngài.”

Nghe thấy lời này của Hứa Thanh Tiêu, đám phiên thương đều đồng thanh trả lời, bọn họ chắc chắn đồng ý rồi.

Thế này rồi còn không chịu nghe? Đầu óc mấy người không có vấn đề gì đấy chứ?

Một đao này của Hứa Thanh Tiêu quả thật quả tàn nhẫn, giết gần bốn trăm đại thương nhân, bây giờ bọn chúng nào dám trả giá gì với Hứa Thanh Tiêu nữa? Nói một câu khó nghe chút, giờ Hứa Thanh Tiêu có phạt bọn họ toàn bộ gia sản, bọn họ cũng chỉ có thể ngầm ngùi giao ra để sống thôi.

Bọn họ chấp nhận hết.

“Đừng có vội vậy, nghe xong quy định đã rồi nói tiếp.”

Hứa Thanh Tiêu mở lời, khiến đám người kia yên lặng, sau đó mới tiếp tục nói tiếp.

“Thứ nhất, từ nay về sau, không được phép mua bán lừa đảo nữa, cưỡng mua cưỡng bán, bắt buộc phải tuân theo pháp luật của Đại Ngụy, nếu dám phạm lỗi, tội nặng thêm một bậc, nhẹ thì tịch biên, nặng thì chém đầu.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra quy định đầu tiên.

Đám phiên thương bên dưới liên tục gật đầu, bọn họ không có bất cứ dị nghị gì với điều kiện này.

Mà bách tính xung quanh cũng gật đầu theo.

“Thứ hai, từ nay về sau, các ngươi buôn bán ở đây, cũng phải nộp ra bốn phần lợi nhuận, đồng thời để phạt các ngươi, cần nộp thêm ba năm thu nhập, có điều xem xét tình hình hiện tại của các ngươi, chỉ cần nộp thêm ba phần lợi nhuận là được, thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu nêu ra điều kiện thứ hai.

“Chúng tiểu nhân đồng ý, chúng tiểu nhân nguyện ý.”

“Đại nhân nói gì chúng tiểu nhân nghe nấy.”

“Đồng ý, đồng ý.”

Đám phiên thương này đều bị doạ dại hết người rồi, đừng nói bốn phần, mười phần cũng được, cứ giữ được cái mạng trước đã rồi tính tiếp.

Có điều, đến đoạn này Trấn Tây vương không thể ngồi yên được nữa.

Còn phải nộp thêm ba phần? Hơn nữa còn phải nộp tới tận ba năm? Thế này không phải đem toàn bộ số tiền có thể kiếm được trong một năm tới dâng lên cho Hứa Thanh Tiêu sao?

Cái này còn ổn, chẳng qua chỉ là một khoản nộp phạt thôi, cùng lắm cứ xem như không thu được tiền của một năm đi, nhưng Hứa Thanh Tiêu còn muốn thu thuế bốn phần!

Bốn phần lận đó! Như vậy có nghĩa là gì?

Những thương nhân bình thường ở Đại Ngụy cũng chỉ phải nộp thuế nhiều nhất khoảng hai phần rưỡi, vậy mà giờ lại trực tiếp thu tới bốn phần, vậy chẳng phải lợi thế của đám phiên thương này coi như mất luôn sao.

Nếu như thế, bọn chúng lấy đâu ra ngân lượng để giao cho bọn hắn nữa đây?

Thế này đã không còn là đụng chạm tới lợi ích của bọn hắn nữa, mà là trực tiếp khiến bọn hắn đi đời nhà ma luôn rồi.

Cho nên điều này tuyệt đối không được.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Thuế của phiên thương, là chỉ ý của tiên đế, để thể hiện quốc uy của Đại Ngụy ta, nếu như để đám thương nhân này nộp thuế rồi, há chẳng phải biến Đại Ngụy ta nói lời không giữ lấy lời sao? Dị tộc trong thiên hạ sẽ cười chê Đại Ngụy ta thế nào đây? Điều này tuyệt đối không thể được!”

Trấn Tây vương lên tiếng ngay, bác bỏ điểm này của Hứa Thanh Tiêu.

Mấy tên phiên thương này bị doạ khờ hết rồi, nhưng y vẫn chưa ngốc, nếu như để quy tắc này được lập ra, đám phiên vương bọn hắn sẽ thiệt hại vài trăm vạn đến vài ngàn vạn lượng hoàng kim.

Càng về lâu về dài, sẽ càng thiệt hại to lớn hơn.

Điều này tuyệt đối không được!

“Vương gia!”

“Bản quan hỏi vương gia một câu cuối cùng, hôm nay là bản quan thẩm án, hay là vương gia thẩm án?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn thẳng về phía Trấn Tây vương, ngữ khí lạnh lùng nói.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng quá đáng quá, chuyện này ảnh hưởng tới quốc uy của Đại Ngụy.”

“Vừa nãy ngươi giết người lập uy, bản vương có thể ngồi yên, nhưng tất cả hành động của ngươi bây giờ chính là đang làm nhục Đại Ngụy ta, đường đường vương triều Đại Ngụy, lại nói một đàng làm một nẻo, không có chữ tín quốc uy, sau này còn ai dám quy thuận Đại Ngụy ta nữa?”

Trấn Tây vương không quan tâm Hứa Thanh Tiêu thế này thế kia, nhưng riêng chuyện này y nhất định dùng toàn lực tranh đấu.

“Liệt tổ tiên đế miễn trừ thuế má cho phiên thương, là ân huệ của đế vương, là sự hào phóng của một quốc gia, hy vọng bọn họ hiểu được mà biết ơn.”

“Mà đám phiên thương này, ở Đại Ngụy làm xằng làm bậy, lừa gạt người dân, nếu như tiên đế còn sống, nhìn thấy những chuyện thế này, liệu có chạnh lòng không đây?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nói.

“Nói tóm lại, không thể như vậy được, phải để bệ hạ triều đường quyết định, lời của ngươi nói không có tác dụng gì cả!”

Trấn Tây vương căn bản không hiểu được Hứa Thanh Tiêu, nhưng cứ liều không để Hứa Thanh Tiêu đề ra quy tắc này.

“Được! Vương gia nói đúng lắm.”

“Người đâu, truyền toàn bộ quan sai của Hình bộ, toàn bộ quan sai Binh bộ, Kỳ Lân quân, ba vạn tinh binh của Thần Cơ doanh, nhập kinh áp giải phiên thương.”

“Tất cả phiên thương, bắt toàn bộ lại, đem đến trước mặt Trấn Tây vương, chém đầu hết!”

“Chư vị, bản quan vốn muốn chừa cho các vị một con đường lui, là Trấn Tây vương không chịu cho các người đi con đường này, chuyện này các người đừng có trách bổn quan đó.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hạ lệnh.

Ngăn cản ta phải không? Chơi luôn, đem giết sách đám phiên thương này luôn.

Liệu trong đó có người vô tội bị liên luỵ không?

Chắc chắn có rồi.

Nhưng thế thì đã sao? Muốn trách phải trách Trấn Tây vương ở đây làm loạn, đừng có trách hắn chi.

Chương 391: Lập Ngôn (3)

Quả nhiên, lệnh này vừa được hạ xuống.

Quan sai của Binh bộ, Hình bộ đồng thanh lên tiếng.

“Tuân lệnh đại nhân.”

Lời nói xong, bọn họ bèn bắt đầu làm việc, bọn họ nào có đùa làm gì, Hứa Thanh Tiêu ra lệnh rồi, bọn họ bắt buộc phải thi hành.

Dù trời có sập xuống, Hứa Thanh Tiêu cũng là người gánh, nào có liên quan gì tới bọn họ đâu.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi quá đáng lắm rồi đó!”

Trấn Tây vương có chút không kiềm chế được cơn giận, y không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại ti tiện đến vậy, không thuận theo ý muốn của hắn, y bèn lật bàn ăn vạ luôn.

Giết hết toàn bộ phiên thương, đối với bọn họ mà nói lại càng thảm hơn.

Mà Hứa Thanh Tiêu lười phải để ý tới Trấn Tây vương, nếu ngươi đã muốn ngăn cản ta, thế thì ta giết sạch luôn.

Ngươi chắc không nghĩ Hứa mỗ ta không dám đấy chứ?

Giết hết rồi đã làm sao? Cùng lắm thì khai chiến thôi, giết hết đám phiên thương này, quốc khố của Đại Ngụy chắc chắn sẽ được bơm đầy căng, đến lúc đó phải khai chiến cũng không đến nỗi không có tiền.

Ít nhất Hứa Thanh Tiêu không buồn quan tâm tới hậu quả tày trời gì đó ở phía sau.

Mấy tên dị tộc kia nếu thực sự vì con dân của chúng mà khai chiến với Đại Ngụy, hắn cũng chẳng còn gì để nói.

“Hứa đại nhân, chúng tiểu nhân đồng ý mà, ngài đừng nghe Trấn Tây vương nói lung tung, chúng tiểu nhân đồng ý mà, chúng tiểu nhân đồng ý mà.”

“Hứa đại nhân, tiền thuế bốn phần, nộp phạt thêm ba phần, chúng tiểu nhân đồng ý hết, Trấn Tây vương, ngươi cần gì phải như vậy chứ?”

“Trấn Tây vương, ngươi dựa vào cái gì mà làm chủ cho bọn ta chứ? Chúng tiểu nhân hoàn toàn đồng ý, Hứa đại nhân, đám tiểu nhân tuyệt đối không phải vì sợ chết mà đồng ý đâu, chúng tiểu nhân thực sự thành tâm thành ý đồng ý mà.”

“Đúng vậy, Hứa đại nhân, có gì nói nấy, những năm gần đây, Đại Ngụy đối với chúng tiểu nhân rất tốt, chúng tiểu nhân cũng muốn làm gì đó cho Đại Ngụy.”

“Hứa đại nhân, vị huynh đệ này của ta nói đúng lắm, chúng tiểu nhân mấy năm nay ở Đại Ngụy ăn ngon mặc đẹp, còn có thể kiếm được ngân lượng, chuyện khác không nói, nhưng không nộp thuế chúng tiểu nhân thực sự hổ thẹn với lòng quá.”

“Đúng đúng đúng, Hứa đại nhân, trước đây bọn tiểu nhân từng nghĩ tới việc nộp thuế rồi, nhưng bọn tiểu nhân không biết phải mở miệng làm sao, bây giờ có lời này của ngày, chúng tiểu nhân hết mực vui sướng, chúng tiểu nhân rất bằng lòng nộp tiền thuế.”

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh xong.

Mấy người thương nhân phiên bang ngay lập tức lại bắt đầu kêu la om sòm, bọn họ quả thật không biết vì sao Trấn Tây vương lại thích quan tâm nhiều chuyện nhảm nhí như vậy nữa?

Quan tâm cái đầu ngươi à? Ngươi bị điên hay khùng? Bọn ta bây giờ đang muốn sống cái đã, nộp thuế thì nộp thuế thôi chứ.

Nói một câu khó nghe chút, mặc dù bình thường bọn ta không giao thuế, nhưng bà mẹ nó một đồng bảo kê cũng có giao thiếu xu nào đâu? Thế thì tiền thuế này với cái khoản kia thì khác quái gì nhau đâu chứ?

Hoàn toàn chẳng có chút khác biệt nào, thế thì mắc gì không giao cho Đại Ngụy?

Giọng nói của phiên thương vang lên, Hứa Thanh Tiêu phẩy tay, ngăn cản hành động của quan sai.

“Những lời này của các ngươi, không cần phải nói với bản quan, nói với Trấn Tây vương đi.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trấn Tây Vương liền thay đổi.

Mà đám thương nhân cũng nhịn không được bắt đầu chửi bới um sùm.

“Vương gia, ngài làm ơn thương hại bọn ta đi, bọn ta chỉ làm ăn thôi, bọn ta thật sự không muốn mất mạng ở đây đâu, những năm gần đây, ngài cũng hưởng không ít lợi ích từ chúng ta, cũng không thiếu thốn gì nữa rồi mà!”

“Vương gia, ngài đừng có quan tâm quá nhiều việc nhảm nhí như vậy làm gì, bọn ta thật không cần tới sự giúp đỡ của ngài.”

“Vương gia, thuế này không vấn đề gì, cầu xin ngài, đừng giúp bọn ta nữa, bọn ta không cần ngài giúp.”

Đám phiên thương khóc thương trời xanh.

Trong mắt bọn chúng, Trấn Tây vương tới căn bản không phải vì muốn giúp bọn chúng, mà là tới hại bọn chúng.

Đối diện với những lời than trách này, Trấn Tây Vương thực sự tức muốn hộc máu.

Chiêu ném đá giấu tay này của Hứa Thanh Tiêu quá là hoàn mỹ, gần như không có cách nào phá giải được.

Giết mấy tên phiên thương trước, lập một ít uy quyền, sau đó lại dụ dỗ đám phiên thương đồng ý chuyện nộp thuế, nếu có người ra mặt ngăn cản, Hứa Thanh Tiêu liền phá kèo luôn, giết hết cả đám, răn đe cảnh cáo.

Bởi vì có vài chuyện từng xảy ra trước đây, Hứa Thanh Tiêu tới Quận vương cũng dám giết, bọn chúng tất nhiên tin rằng Hứa Thanh Tiêu dám giết sạch đám phiên thương này.

Đặc biệt là vừa rồi, Hứa Thanh Tiêu mới giết bốn trăm người, gần như gieo xuống cõi lòng mỗi người ở đây một hạt giống, một hạt giống của một tên điên.

Cứ như vậy, ai mà dám cược liệu Hứa Thanh Tiêu có phát điên hay không?

Thắng rồi, vậy còn dễ nói.

Thua rồi, mạng của toàn bộ bọn họ đều đi tong.

Lẽ đương nhiên, đám phiên thương này đành ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

Một chiêu này, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ đến đây, Trấn Tây Vương hít sâu một hơi, hắn ta đứng dậy đi tới bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, dường như dùng ngữ khí cực kì ôn hoà, chế ngự cơn giận đang cháy phừng phừng trong lòng xuống.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Ngươi bình tĩnh lại trước đi, nghe bản vương nói đã."

"Chuyện này thực sự ảnh hưởng rất lớn, bản vương có thể đảm bảo, chuyện ngươi giết Hoài Bình Quận vương còn phiền phức kém xa so với chuyện này, không chỉ đối với một mình ngươi, thậm chí còn đối với Đại Ngụy, đối với bệ hạ mà nói, đều rất phiền phức."

"Thế này đi, một nửa gia sản của bọn chúng xung vào quốc khố, cũng xem như nghiêm phạt rồi, đợi sau khi chuyện này kết thúc, bản vương lại cùng ngươi bàn luận cẩn thận lại."

"Hứa đại nhân, ngươi là một người thông minh, thấy tốt rồi thì nên thôi đi, giữa ta và ngươi, hoàn toàn không có ân oán gì cả, có khi chúng ta có thể trở thành bằng hữu cũng nên."

"Còn nữa, mấy tên thương nhân này chưa từng thực sự đặc tội gì với ngươi, cũng đâu cần thiết phải làm lớn chuyện tới cứng ngắc như vậy, bây giờ bọn chúng ngoan ngoãn dễ bảo như vậy, là bởi vì chúng sợ hãi thanh đao trong tay ngươi."

"Nhưng đợi đến khi bọn chúng tỉnh táo lại rồi, cho dù đã đồng ý sẽ nộp tô thuế, bản vương dám đảm bảo, bọn chúng sẽ không giao một cách thoải mái gì đâu."

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi nên suy nghĩ cho thật kỹ thật rõ ràng vào, ngươi không cần vì vài tên bách tính này mà đắc tội với

nhiều người như vậy.”

Trấn Tây vương đè nhỏ giọng nói, y nói như vậy trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Đã đến nước này rồi, y biết rằng nếu y vẫn tiếp tục lấy cứng đối cứng nữa, chỉ sợ chỉ có thể đẩy sự việc vào tình thế không thể giải thoát được nữa.

Chương 392: Lập Ngôn (4)

Vẫn là câu nói kia, lập ý quyết định tất cả, chỉ cần không phải nộp thuế, cho dù toàn bộ gia sản đều phải sung công quỹ cũng không vấn đề gì, cùng lắm bắt tay làm lại từ đầu là được.

Cái gì mà gian thương lừa đảo gì đó, tạm thời không dùng nữa, hoặc là trước khi Hứa Thanh Tiêu rớt đài, thành thành thật thật một chút, cũng có thể kiếm ra tiền.

Nhưng một khi thu thuế, vậy thì đám phiên thương này tuyệt đối sẽ không giao thêm ngân lượng ra cho bọn họ nữa, dù sao thuế Đại Ngụy đã mất bốn phần rồi.

Lợi nhuận sáu phần, trừ đi các loại vốn bỏ ra, lợi nhuận thực sự đến tay đã không còn bao nhiêu nữa rồi.

Còn phải đem tiền đi nộp cho bọn họ ư? Đám phiên thương này sống chết cũng không chịu đâu.

Gia sản sung công quỹ, cùng lắm là chỉ là ăn phải một gậy đau mà thôi, còn một khi phải nộp thuế, vậy thì sẽ trở thành tổn thương tới tận gân cốt rồi.

Cho nên y không muốn Hứa Thanh Tiêu tiếp tục làm lớn chuyện nữa, đến mức này đã không thiếu gì nữa, có thể thu tay lại rồi.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu tình nguyện thu tay, chuyện này đến đây là dừng lại, y cũng sẽ không nói thêm gì nhiều.

Tất nhiên đợi sau này bản thân y tiến đánh kinh thành, vẫn phải lấy đầu của Hứa Thanh Tiêu đi chùi đít, đây là nguyên tắc làm người của y, nói được làm được.

Cái gì mà bằng hữu? Bằng hữu chó má cũng là bằng hữu mà.

Đáng tiếc là.

Hứa Thanh Tiêu sao có thể không biết y đang nghĩ gì được chứ?

Tất cả những việc hắn làm ngày hôm nay, đã ảnh hưởng rất lớn đến lợi ích của đám phiên thương này rồi.

Thế nên Trấn Tây vương nói tới việc tha cho hắn? Thậm chí còn làm bằng hữu với nhau?

Thật sự có thể sao?

Cho dù Trấn Tây vương đồng ý, Hoài Ninh vương sẽ đồng ý sao? Những tên phiên vương khác sẽ đồng ý sao?

Cho nên đây đã là mối thù truyền kiếp rồi.

Đã đi tới bước này rồi, bản thân còn đồng ý hòa giải á? Não của hắn đâu có úng nước đâu.

Mà tất cả lời Trấn Tây vương nói, lại càng khiến Hứa Thanh Tiêu cảm thấy phản cảm.

Lúc này, tất cả bách tính đều nhìn thấy Trấn Tây vương đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, không biết y đang thầm thầm thì thì cái gì nữa.

Trong một giây phút, chư vị bách tính có mặt ở đó bất giác cảm thấy hoang mang, bọn họ sợ Hứa Thanh Tiêu bị uy hiếp, cũng sợ Hứa Thanh Tiêu bị Trấn Tây vương thuyết phục mất.

Bất kể thế nào bọn họ đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu vì bách tính.

Đám phiên thương này ở Đại Ngụy ngang tàng hống hách, Hứa Thanh Tiêu nghiêm trị bọn chúng, bách tính đều nhìn thấy, bọn họ đều rất kích động, cũng rất vui sướng, đây là vì dân trừ hại.

Cho dù có tăng mức thuế, bọn họ cũng đều vỗ tay khen hay.

Dù sao đám phiên thương này kinh doanh cũng không nộp thuế, cũng coi như ăn không uống không ở Đại Ngụy, nhưng nay Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh, bắt bọn chúng giao nộp bốn phần lợi nhuận, đương nhiên bọn họ vô cùng mãn nguyện.

Mặc dù ngân lượng không đưa cho bọn họ, nhưng lại được nộp vào quốc khố, mà quốc khố có tiền, tự nhiên sẽ tạo phúc cho con dân Đại Ngụy.

Lý lẽ này, mọi người đều hiểu cả.

Bên ngoài công đường Hình bộ.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được ánh mắt của bách tính, hắn một lần nữa nhìn về phía Trấn Tây vương, ngữ khí cực kì bình tĩnh nói.

“Vương gia.”

“Hứa mỗ kính trọng thân phận của ngài, nhưng những lời vừa rồi, Vương gia tốt nhất đừng nói lần thứ hai.”

“Hứa mỗ hôm nay trừng phạt đám phiên thương này, chính là vì bách tính, trong lòng của Hứa mỗ, Hứa mỗ là thần tử của Đại Ngụy, cho nên Hứa mỗ nhất định sẽ bảo vệ mỗi một bách tính của Đại Ngụy.”

“Bất kể là một người, hay là một trăm người, một vạn người, chỉ cần là bách tính của Đại Ngụy phải chịu khuất nhục, vậy thì Hứa mỗ nhất định sẽ ra mặt đòi công đạo.”

“Vương gia, ngài nói đừng vì những bách tính này mà làm lớn mọi chuyện.”

“Hôm nay Hứa mỗ xin trịnh trọng nói cho ngài biết, cũng coi như tuyên bố cho toàn bộ người trong thiên hạ biết rằng.”

“Trong lòng của Hứa mỗ, bách tính quan trọng như Thiền Sơn.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng nghiêm túc nói, không phải bỗng nhiên hắn cảm khái gì, cũng chẳng phải giả vờ giả vịt, mà là thể hiện rõ tâm thái của bản thân.

Hắn biết rằng, sau khi ý chỉ vừa rồi của bệ hạ được hạ xuống, tất cả người trong thiên hạ đều cho rằng, hắn có thể ngạo mạn như vậy, làm việc không ngại thế lực lớn, là bởi vì sau lưng hắn có một vị nữ đế chống lưng.

Nhưng bọn họ đều nghĩ sai rồi.

Hứa Thanh Tiêu hắn dám làm việc không sợ cường quyền như vậy, ngang ngược như thế, dù là Đại Nho, hay Thượng thư gì đó, Hứa Thanh Tiêu hắn dám làm như vậy, không phải vì nữ đế.

Mà là vì bách tính.

Bách tính trong thiên hạ.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Hứa Thanh Tiêu từ từ cũng nhận ra không ít lý lẽ.

Người có được lòng dân sẽ có được thiên hạ.

Đế vương, cần có được dân tâm.

Quan viên, cũng cần có được lòng dân.

Nếu như không có được lòng dân, làm việc gì cũng không ổn.

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu, không có gì hùng hồn mãnh liệt, khiến người khác cảm thấy chỉ giống như đang giải thích một đạo lý gì đó mà thôi.

Nhưng những lời này, đến tai bách tính, lại có ý nghĩa không đơn giản như vậy.

Không có gì hùng hồn, không có gì nhiệt huyết, nhưng đây là những lời đến từ tận đáy lòng của Hứa Thanh Tiêu, bách tích nghe đều hiểu cả.

Đơn giản dễ hiểu, cũng là một chân lý.

Lúc này đây, sắc mặt Trấn Tây vương trông khó coi đến cực điểm, y đã hạ mình tới mức độ này rồi, nhưng không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu không cho y chút thể diện nào.

Đã vậy còn trực tiếp công khai tất cả lời mà y nói, mượn ý nghĩ của bách tính để công kích y.

Sao y có thể không tức được đây?

Đến lúc này, Trấn Tây vương cũng không muốn phải giả vờ nữa, Hứa Thanh Tiêu đã không có ý thương lượng rồi, Trấn Tây vương cũng không phí lời nữa, mở miệng ra mỉa mai châm chọc luôn.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi cứ một câu lại một câu nói vì bách tính, nhưng bản vương muốn hỏi ngươi, chuyện đó có thật là vì bách tính không?”

“Ngươi giận dữ phản bác Đại Nho, nói vì muốn giải oan cho bách tính, nhưng bản vương lại biết rằng, là do thuộc hạ của ngươi hành hung người ta trước, mặc dù ngươi đã nhẹ nhàng hoà nhã đi tìm Nghiêm Nho xin lỗi rồi, nhưng hành hung

chính là hành hung, Nghiêm Nho từ chối, cũng là lẽ thường tình, nhưng ngươi lại ỷ vào tài năng của bản thân, sỉ nhục Đại Nho của Đại Ngụy ta, đây là thứ vì bách tính mà ngươi nói sao?"

"Ngươi đại náo Hình bộ, nói vì muốn giải oan cho thuộc hạ của mình, cho rằng Hình bộ không công bằng? Nhưng bản vương cũng biết, ngươi vừa mới vào Hình bộ, Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh lo lắng ngươi vừa mới tới, làm việc không biết nặng nhẹ, nên mới cố ý để ngươi nhàn rỗi vài ngày, muốn rèn luyện tính kiên nhẫn của ngươi, nhưng ngươi lại mượn chuyện này mà dùng trượng hình với quan viên của Đại Ngụy, đây là thứ vì muôn dân mà ngươi nói sao?"

Chương 393: Lập Ngôn (5)

“Ngươi giận dữ chém đầu Quận vương, nói rằng Hoài Bình Quận vương tham ô tiền cứu trợ, nhưng bản vương còn biết được rằng, trước đây Hoài Bình Quận vương có thù với ngươi, trước đây hắn ta ở trước mặt Trần Tâm Đại Nho, chèn ép ngươi, khiến ngươi mất mặt, cho nên ngươi ghi hận trong lòng, còn nữa trong thời gian ở Hình bộ, ngươi làm việc ẩu tả, được Hoài Bình Quận vương ra tay giúp đỡ, ngươi lại càng ghi hận hắn ta, cuối cùng xin được thánh ý, chu sát hắn ta, cũng là việc vì muôn dân trong miệng của ngươi sao?”

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Bản vương hỏi ngươi, chưởng khố kho công văn của Hình bộ, phạt trượng thuộc hạ Chu Nam của ngươi, ngươi liền nổi trận lôi đình? Vậy thuộc hạ Dương Hổ Dương Báo của ngươi hành hung người đọc sách, vì sao ngươi lại thiên vị như vậy?”

“Ngươi nói Hoài Bình Quận vương hại chết vô số bách tính, coi mạng người như cỏ rác, vậy hôm nay ngươi chém đầu bốn trăm phiên thương, mặc dù bọn chúng làm nhiều việc ác, nhưng tội không đáng chết, lẽ nào trong mắt ngươi những người này không phải là người sao?”

“Ngươi lấy danh là vì bách tính làm việc, nhưng tất cả những gì ngươi làm, đều là vì bản thân ngươi.”

“Hôm nay, nếu ngươi không nói ra nguyên nhân, bản vương tuyệt đối không buông tha cho ngươi.”

“Ngươi cùng lắm có thể điều động Kỳ Lân quân, Thần Cơ doanh để chế ngự bản vương.”

“Có điều bản vương có thể đảm bảo, ngươi sẽ không sống được qua ngày thứ bảy.”

Lúc này Trấn Tây vương không còn che giấu gì nữa, từng chữ từng lời châu ngọc của y, trùng trùng chất vấn Hứa Thanh Tiêu.

Hiểu được rất nhiều chuyện, cũng biết được kha khá chuyện, y đem tất cả từng hành động của Hứa Thanh Tiêu gần đây kể ra

chi tiết từng li từng tí.

Thậm chí y còn không thèm cố kị gì nữ đế, lời cuối cùng kia, chính là một lời uy hiếp then chốt.

Ngươi dám động vào ta, phiên vương nhất định sẽ xử ngươi.

Quả nhiên, những lời này vừa nói xong, sắc mặt của ba vị thượng thư đều thay đổi, bọn họ đều là thượng thư của ba bộ, sao có thể không nghe ra ý tứ từ những lời này của Trấn Tây vương chứ?

Lúc này, bách tính cũng không biết phải nói gì, tất nhiên bọn họ tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, chỉ là Trấn Tây vương giận dữ như vậy, bọn họ chỉ là những bách tính bình dân, sao có thể đấu đá với Vương gia đây?

Mà đối diện với lời khiển trách của Trấn Tây vương, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu không chút thay đổi, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh nói.

"Giận dữ tố cáo Đại Nho, ban đầu Hứa mỗ quả thực vì mấy thuộc hạ của mình mà nổi giận, điểm này không có gì bàn cãi."

"Nhưng vào đêm dạ yến ở phủ lâu Nam Dư đó, có một phụ nhân đưa nữ nhi của mình quỳ xuống trước mặt Hứa mỗ, nàng ta khóc rất to, tê tâm liệt phế, phu quân của nàng bị bắt vào đại lao, thậm chí còn có khả năng sẽ bị lưu đày tới ngàn dặm trùng khơi."

"Giây phút đó, Hứa mỗ là vì dân mà lên tiếng."

"Đại náo Hình bộ, ban đầu Hứa mỗ đúng thật là vì bị Hình bộ lạnh nhạt mà nổi giận, điểm này cũng không có gì để giải thích."

"Nhưng đến khi Hứa mỗ tới nhà Chu Nam, Hứa mỗ nhìn thấy bách tính trong đình viện, sinh ra một loại cảm giác giữ khoảng cách với Hứa mỗ, Hứa mỗ là quan phụ mẫu, là thần tử của Đại Ngụy, Hứa mỗ vẫn thường suy nghĩ, tại sao bách tính Đại Ngụy lại luôn giữ khoảng cách với quan viên như vậy."

"Mãi đến khi Hứa mỗ nhìn thấy tình trạng thảm thiết của Chu Nam, Hứa mỗ đã hiểu ra rồi!"

“Hoá ra là vì bách tính sợ hãi quan viên, thế nên mới không muốn gặp quan viên, là bởi vì trong mắt của bọn họ, quan viên cấu kết với nhau, bảo vệ người của mình, bọn họ chỉ là người của tầng lớp thấp kém, gặp phải chuyện không công bằng, bọn họ không làm thế nào tới nói được, không làm sao tranh giành được.”

“Giây phút đó, Hứa mỗ cũng lên tiếng vì bách tính như cũ.”

“Giận dữ chém đầu Quận vương, cũng như vậy, Hứa mỗ là vì xả giận cho dân chúng, Vương gia nói không sai, Hoài Bình Quận vương đúng là từng chèn ép ta, Hứa mỗ quả thật ghi hận Hoài Bình Quận vương.”

“Nhưng lúc Hứa mỗ hiểu ra chuyện tiền cứu trợ của phủ Bình Khâu, lúc tận mắt nhìn thấy nét bút trên tờ giấy kia, vài bút tích còn sót lại ấy, nội dung chỉ có vỏn vẹn vài chữ, Hứa mỗ suy nghĩ hết một ngày trời, trăm vạn thây người chết đói, cha mẹ lấy con đi đổi thức ăn, mười bốn chữ đó thôi, khiến Hứa mỗ mất ngủ bao đêm.”

“Giây phút đó, Hứa mỗ vẫn lên tiếng vì bách tính.”

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm giải thích.

Đúng, không sai, lời Trấn Tây vương nói không hề sai.

Ba chuyện này, đúng là xảy ra chuyện có nguyên nhân của nó, cũng đúng là có thù hằn từ trước.

Có điều ba chuyện này vì sao phải làm cho tới cùng? Không phải vì bản thân hắn nhỏ nhen ích kỷ, mà là vì nguyên nhân khác.

Nước mắt của phụ nhân.

Nỗi sợ của bách tính.

Cha mẹ đổi con lấy thức ăn.

Vỏn vẹn vài từ ngữ, nói không hết nỗi khổ của bách tính, cũng không nói được có bao nhiêu đau thương.

“Nực cười.”

“Hứa Thanh Tiêu, thực sự lại có chuyện trùng hợp như vậy sao, dựa vào gì mà bản vương phải tin lời của ngươi?”

“Lời của ngươi nói, dựa vào cái gì có thể xem là thật? Ngươi nói ngươi không có lòng riêng? Ai có thể đứng ra làm chứng cho ngươi?”

Trấn Tây vương về căn bản không muốn chấp nhận lời giải thích này, ý của y bây giờ rất đơn giản.

Nếu không lấy ra được chứng cứ khiến y tâm phục khẩu phục, Hứa Thanh Tiêu ngươi hôm nay đừng hòng dễ dàng qua cửa.

Ngươi dựa vào cái gì mà dám nói bản thân một lòng vì bách tính?

Giọng nói vang lên.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng không nói.

Các vị thượng thư cũng không nói, chúng nhân ở đó cũng không lên tiếng.

Bởi vì điều này đúng thật là không thể lấy chứng cứ ra được.

Làm sao có thể chứng minh bản thân một lòng vì dân được?

Nói suông đâu có tác dụng gì sao?

Làm cũng chưa chắc đã có tác dụng mà, chưa chắc được bách tính hiểu cho.

Mà Trấn Tây vương cứ nhất định đòi Hứa Thanh Tiêu lấy chứng cứ ra, sao mà lấy?

Đây đã thành xé nát mặt nhau rồi.

Nhưng, vào ngay lúc này.

Một giọng nói vang lên.

“Hứa đại nhân, ta tin ngài!”

Giọng nói không quá lớn, có điều trong không gian yên tĩnh này, lại rõ ràng rất bắt tai.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều dồn về phía đó.

Người lên tiếng, là một bách tính phổ thông, hắn ta nắm chặt bàn tay, trên mặt đỏ bừng, sau khi cảm nhận được ánh mắt của mọi người, tim lại đập càng nhanh hơn, có chút bất an, cũng có chút hoang mang, nhưng ánh mắt của hắn ta lại vô cùng kiên định, giọng nói của hắn cũng hết sức chắc chắn.

“Ta tin tưởng Hứa đại nhân!”

Hắn ta cứng đầu dày mặt hét thêm một lần nữa.

“Yên lặng!”

Trấn Tây vương lớn tiếng quát, hung ác nhìn chằm chằm về phía đối phương, ra lệnh cho hắn ta ngậm miệng lại.

Chương 394: Lập Ngôn (6)

Trấn Tây vương lớn tiếng quát, hung ác nhìn chằm chằm về phía đối phương, ra lệnh cho hắn ta ngậm miệng lại.

Chỉ có điều, một khắc sau, từng giọng nói chầm chậm vang lên.

"Ta cũng tin Hứa đại nhân!"

"Đúng, chúng ta đều tin tưởng Hứa đại nhân!"

"Hứa đại nhân một lòng vì dân, chúng bách tính ta đều nhìn thấy được, Hứa đại nhân là một vị quan tốt, là một vị quan tốt."

"Hứa đại nhân là quan phụ mẫu thật sự, ta cũng tin ngài."

"Ta ủng hộ Hứa đại nhân."

"Ta cũng tin."

Lúc này đây, vô số giọng nói vang lên, từng người từng người dân thương lên tiếng vì Hứa Thanh Tiêu, bọn họ đồng thanh hô lên, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, cũng tin tưởng tấm lòng son của Hứa Thanh Tiêu.

Những âm thanh này dần dần lớn lên, đối diện với lời trách cứ của Trấn Tây vương, bách tính đều có chung một kẻ thù, họ không còn sợ cường quyền nữa, nhìn chằm chằm về phía Trấn Tây vương.

Âm thanh ngày một nhiều lên nhanh chóng, âm thanh cũng mỗi lúc một lớn hơn, tất cả dân chúng sống ở kinh thành đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, tiếng người rung trời.

"Đám các ngươi! Lũ ngu dốt!"

Trấn Tây vương tức tới mức mặt trắng toát, lúc này đây, y không hề nghĩ tới việc dân chúng vây quanh sẽ che chở cho Hứa Thanh Tiêu như vậy.

Y vốn đã ép Hứa Thanh Tiêu đến đường cùng rồi mà.

Nào có ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu lại hoá giải nó bằng cách này.

Y giận!

Y tức!

Y thực sự không phục!

Sau đó, đúng lúc này.

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên lên tiếng.

“Vương gia.”

“Vừa rồi ngài hỏi Hứa mỗ, lấy gì chứng minh Hứa mỗ một lòng vì dân?”

“Vậy hôm nay, Hứa mỗ sẽ chứng minh cho ngài xem.”

Giọng nói không lớn.

Một lúc sau.

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm bước ra, nhìn về phía vô số bách tính đứng xem.

Hắn vái sâu một vái, cảm kích bách tính vì hắn mà đứng ra nói thay.

Tiếp theo giọng nói trở nên vang dội.

“Ta tên Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay, tại kinh thành Đại Ngụy, bên ngoài Hình bộ, Nho đạo lập ngôn.”

Âm thanh này cực kỳ vang dội, truyền đi khắp nơi trong kinh thành.

Mà cùng với giọng nói của Hứa Thanh Tiêu cất lên.

Lúc này đây, toàn bộ kinh thành lại một lần nữa huyên náo.

Hứa Thanh Tiêu lập ngôn?

Này không phải vừa rồi mới đột phá lên Thất phẩm sao? Sao còn lập ngôn gì nữa?

Cái tốc độ thăng cấp này cũng nhanh quá rồi ấy chứ?

Kinh ngạc nhất phải nói tới Văn Cung Đại Ngụy.

Hai tháng trước Hứa Thanh Tiêu nhập Thất phẩm.

Giờ mới có hai tháng sau, lại lập ngôn? Nếu thực sự có thể lập ngôn thành công, vậy thì không thể coi thường được đâu.

Trước Thất phẩm, có thăng cấp nhanh đến đâu cũng vô dụng.

Bởi vì sau Thất phẩm, mỗi một phẩm đều cách biệt nhau một trời một vực.

Bên ngoài Hình bộ.

Giọng nói lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

"Nguyện, bách tính trong thiên hạ, không phải chịu khuất nhục, không phải chịu oan ức, ngày có thể làm nông, trưa được ăn no, tối được yên giấc."

"Nguyện, quan viên trong thiên hạ, thoát khỏi sự lạnh lẽo của lòng người, không phải nghe những lời lẽ cổ hủ lạc hậu nữa, chuyện gì nên làm có thể làm, chuyện gì nên lên tiếng có thể lên tiếng."

"Có lòng nhiệt huyết, có ánh sáng chỉ đường."

"Giống như một con đom đóm, dù chỉ là một tia sáng le lói."

"Sau này, nếu như không có ngọn đuốc rực sáng."

"Ta, sẽ trở thành ngọn đuốc lớn duy nhất."

Lời của Hứa Thanh Tiêu vọng lên.

Đây là lập ngôn của hắn.

Nguyện, bách tính trong thiên hạ, không phải chịu khuất nhục, không phải chịu oan ức, ngày có thể làm nông, trưa được ăn no, tối được yên giấc, nguyện cho quan viên trong thiên hạ, có thể thoát khỏi môi trường thế này, không phải tự thu bản thân mình lại nữa, chuyện có thể làm cứ làm, chuyện nên nói có thể nói ra.

Cho dù chỉ là một đốm sáng nhỏ, cũng là một tia sáng le lói trong đêm tối.

Nếu như, trong thiên địa thế gian này, không còn tia sáng nào nữa.

Hứa Thanh Tiêu, nguyện trở thành tia sáng duy nhất ấy.

Đây chính là lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu.

Không phải kiểu lấy đất trời làm trung tâm mà lập ngôn, lập ngôn này là vì chúng sinh dân chúng mà lập ra, một loại lập ngôn vô cùng cao thượng.

Bởi vì những việc hắn không làm được, cũng khó mà hoàn thành được.

Việc hắn có thể làm, chính là thứ này đây.

Vì bách tính.

Vì muôn dân trong thiên hạ.

Trở thành tia sáng duy nhất đó.

Ngọn đuốc bùng cháy duy nhất.

Âm thanh vụt tắt.

Lúc này đây, không có sóng cuộn mây dời gì cả.

Lúc này đây, không có tia sáng xung thiên.

Lúc này đây, cũng không có thiên địa dị tượng gì cả.

Tất cả mọi thứ, đều giống như hoàn toàn rất bình thường.

Vô số ánh mắt ở Đại Ngụy đều đặt trên người Hứa Thanh Tiêu.

Không ít quyền quý ở Đại Ngụy cũng thở phào một hơi.

Bởi vì không có dị tượng, điều đó chứng minh rằng Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa nhập Lục phẩm.

Vẫn ổn.

Vẫn ổn.

Thế mà, vào ngay lúc này.

Cung đình Đại Ngụy, một tiếng chuông vang trời rung lên.

Ngay lập tức.

Trong phủ Hoài Ninh Vương.

Một âm thanh kinh ngạc vang lên.

“Là chuông Trấn quốc.”

Giọng nói ngập tràn hoảng hốt.

Người ngạc nhiên đầu tiên là Hoài Ninh vương trong Hoài Ninh vương phủ.

Trong đại đường, Hoài Ninh vương bật dậy, trên gương mặt già nua của ông ta hiện lên một tia thất sắc, nhìn về phía hoàng cung, toàn thân run lẩy bẩy.

“Tiếng chuông Trấn Quốc, đây là tiếng chuông Trấn Quốc, tên Hứa Thanh Tiêu này, sao có thể lấy được lòng dân trong thiên hạ chứ? Rốt cuộc hắn là loại người gì đây?”

Hoài Ninh Vương gần như tiếng gầm rú để phun ra những lời này.

Đại Ngụy có hai thần khí trấn quốc.

Trường đao của Thái tổ, đây là vũ khí của Thái tổ, cùng Thái tổ chinh chiến sa trường, cuối cùng bình định chiến loạn, đăng cơ thành lập vương triều Đại Ngụy, tập hợp tạo thành tương lai quốc gia, chứa uy năng đáng sợ.

Chuông Trấn Quốc, là thần khí do ngũ đại văn đế tạo ra, vì sự phồn vinh vô ngần của Đại Nguỵ, vì tương lai hùng vĩ của Đại Nguỵ, mà đúc thành chuông Trấn Quốc, đại diện cho lòng dân trong thiên hạ, nếu chuông rung lên một lần, thể hiện rằng lòng dân đồng lòng hướng về một phía, nếu như chuông rung ba lần, có nghĩa là thời thịnh thế sắp tới, nếu như chuông rung lên năm hồi, sẽ đồng nghĩa với việc Đại Ngụy đang chuẩn bị đạt đến thời cường thịnh nhất.

Nếu như rung bảy hồi, có nghĩa là Đại Ngụy đã đạt được thời vương triều siêu việt nhất từ xưa tới nay, nếu như vang lên chín hồi, Đại Ngụy nhất thống thiên hạ, đương nhiên cũng có một khả năng khác, có thể có một thánh nhân đã ra đời rồi.

Nay chuông Trấn Quốc vang lên một hồi, mang ý nghĩa rằng Hứa Thanh Tiêu đã đạt được lòng dân Đại Nguỵ.

Lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu, không khiến thiên hạ dấy lên dị tượng gì, nhưng đến chuông Trấn Quốc cũng vang lên, có nghĩa rằng Hứa Thanh Tiêu đã lấy được lòng dân rồi.

Đối với Hoài Ninh vương mà nói, sự đe doạ đến từ Hứa Thanh Tiêu trong phút chốc đã tăng lên trên một trăm lần.

Bản thân hắn ta là người có lòng tạo phản, muốn tạo phản sợ nhất là điều gì? Còn không phải sợ lòng dân không thuận sao?

Vẫn là câu kia, nếu như dân chúng đang ăn ngon mặc đẹp, tên nào tạo phản tên đó chết.

Trừ khi có sức mạnh vũ lực tuyệt đối trấn áp, nhưng vấn đề là, bọn họ không có sức mạnh vũ lực tuyệt đối, có vốn để tạo phản, nhưng cuối cùng có thể thành công tạo phản hay không còn chưa rõ, trước đây còn có ba phần thắng bảy phần thua.

Chương 395: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (1)

Nhưng vì lập ngôn ngày hôm nay của Hứa Thanh Tiêu, thế cục đã thay đổi rồi.

“Đáng lý ra không nên giao ra Binh phù.”

Hoài Ninh vương phát ra một tiếng than thở, bây giờ điều khiến hắn ta khó chịu nhất không phải việc Hứa Thanh Tiêu lấy được lòng dân.

Mà là chuyện hắn ta giao ra Kỳ Lân binh phù.

Vốn dựa theo tính toán của hắn ta, Kỳ Lân binh phù giao lại cho Nữ đế, là vì muốn khiến Nữ đế gặp phải phiền phức, để Nữ đế phạm sai lầm, đến lúc đó có thể lôi kéo những phiên vương do dự chưa quyết cùng tạo phản.

Kế hoạch không có vấn đề gì, nhưng lại cứ phải xuất hiện một Hứa Thanh Tiêu.

Một tên Hứa Thanh Tiêu có được lòng dân của Đại Nguỵ.

Hứa Thanh Tiêu nhận được dân tâm Đại Nguỵ, một khi phiên vương tạo phản, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu ra mặt, chỉ sợ bách tính căn bản sẽ không đồng ý, mà một khi không có được lòng dân, đối với bọn họ mà nói là một rắc rối cực kỳ lớn.

Kỳ Lân binh phù cộng thêm Hứa Thanh Tiêu vì bách tính lập ngôn, biến cục diện từ bảy phần thắng ba phần thua thành cục diện năm mươi năm mươi.

Cứ thế này, những phiên vương còn đang do dự, chỉ sợ sẽ càng thêm do dự hơn, mà những phiên vương đã tham gia vào nhưng chưa đưa ra quyết định có lẽ sẽ bắt đầu do dự.

Thế thì sẽ cực kì khó khăn.

Hắn ta hối hận quá đi.

Hối hận vì sao bản thân lại giao Kỳ Lân binh phù ra chứ, bản thân quả thật cực kỳ ngu dốt, bản thật đúng là không có lương tâm mà.

Văn Cung Đại Ngụy.

Trần Chính Nho nhìn về phía cung đình Đại Ngụy, bên tai vẫn văng vẳng tiếng chuông Trấn Quốc rung.

“Ta đành là cây đuốc duy nhất vậy.”

Giọng nói của Trần Chính Nho vang lên, ông ta lẩm bẩm một mình, thu lại ánh mắt nhìn về cung đình Đại Ngụy, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong mắt của ông ta, tràn ngập sự tán dương, lập ngôn vì bách tính của Hứa Thanh Tiêu có chút giống với ông ta, ông ta lập ngôn vì Đại Ngụy, kỳ vọng vào một ngày nào đó, Đại Ngụy có thể trở lại thời kỳ phồn thịnh.

Mà Hứa Thanh Tiêu vì bách tính, về mặt ý nghĩa giống như nhau.

Trong văn cung, chư vị Đại Nho đều yên lặng như vậy, nếu như trước đây bọn họ không vừa mắt Hứa Thanh Tiêu, đó là bởi vì Hứa Thanh Tiêu còn chưa vượt qua Thất phẩm.

Trước Thất phẩm, cho dù ngươi có thăng phẩm nhanh cỡ nào, cũng chỉ đến vậy mà thôi, chẳng qua là thiên phú tốt thôi.

Mà từ Thất phẩm trở đi, mỗi một lần thăng phẩm, đều sẽ có thay đổi về mặt thể chất, lập ngôn, viết sách, có cái nào không phải chuyện đáng quan tâm đâu chứ?

Đặc biệt người đó lại còn là Hứa Thanh Tiêu.

Tính toán cẩn thận lại, Hứa Thanh Tiêu nhập học mới chỉ có ba tới bốn tháng, ấy vậy mà đã đạt được lập ngôn Lục phẩm.

Cứ thế này tiếp tục, có lẽ nào trong vòng một năm này, Hứa Thanh Tiêu sẽ có thể đạt được cấp bậc Đại Nho?

Nếu như thật sự như vậy thì Hứa Thanh Tiêu đúng là có tư chất của Thánh nhân.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu năm nay thực sự viết sách thành Nho, vậy thì bọn họ không thể không thừa nhận thiên phú của Hứa Thanh Tiêu, không thể không thừa nhận Hứa Thanh Tiêu có tư chất của Thánh nhân.

Không có gì không cam tâm hay cam tâm, chỉ trừ một số cá nhân Đại Nho, thực ra đại bộ phận Đại Nho, hầu như không có ý kiến gì với Hứa Thanh Tiêu.

Ví dụ như mấy người Trần Tâm, Trần Chính Nho, mà cho dù là những Đại Nho có ý kiến với Hứa Thanh Tiêu, đa số đều vì nguyên nhân tôn sùng tư tưởng những điều cổ nhân nói mới là đúng.

Hứa Thanh Tiêu Bát phẩm Nho sinh, hùng hùng hổ hổ đối đầu với Đại Nho, đây là đại bất kính, mà sau này lại khởi xướng học phái, muốn lật đổ Chu Thánh nhất mạch, bọn họ làm sao không tức? Làm sao không giận?

Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu từng bước từng bước trở thành Thánh nhân, vậy thì những ý kiến kia, tất thảy đều sẽ trở thành mây khói, bởi vì Nho giả nhận được sự công nhận của thiên địa, bọn họ không công nhận không có ý nghĩa gì cả, thiên hạ đồng tình là được rồi.

Lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu mang ý nghĩa quá lớn, giờ phút này đây, Nho sinh của Văn Cung Đại Nguỵ, đã thực sự công nhận Hứa Thanh Tiêu.

Mà trong hoàng cung.

Nữ đế đứng dậy, nhìn về hướng chuông Trấn Quốc, yên lặng không nói gì.

Lý Quảng Hiếu cũng dậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Hứa Thanh Tiêu vì bách tính lập ngôn, một bước này, quả thật đã lật ngược thế cục rồi.”

Nét mặt Lý Quảng Hiếu lộ ra vẻ vui mừng, khoảng thời gian này ông ta vẫn luôn nghĩ về chuyện phiên vương, cục diện gần đây không có lợi với Nữ đế.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, Hứa Thanh Tiêu vì bách tính lập ngôn, có được địa vị cực kỳ cao trong lòng dân chúng, có thể hoàn mỹ khống chế đám phiên vương này.

Đặc biệt là bây giờ Nữ đế đang nắm trong tay Thần cơ doanh và Kỳ Lân quân, cộng thêm phối hợp với Hứa Thanh Tiêu, từ

cục diện nan giải lúc trước, biến thành thế cục hòa như hiện nay.

Đây là một chuyện quá tốt.

“Truyền chỉ ý của trẫm!”

“Hứa Thanh Tiêu vì bách tính lập ngôn, quả thật là trụ cột của quốc gia, sách phong Hứa Thanh Tiêu An Dân tước, tước vị Tử tước, nhận lệnh làm Hộ bộ thị lang, ban nơi ở cho quan lại tứ phẩm, tu sửa tước phủ, ban thưởng mười tỳ nữ, năm ngàn lượng hoàng kim, các loại ngọc khí, năm bộ tước phục, hai bộ vật dụng hoàng thất.”

Nữ đế lên tiếng, nàng trực tiếp tuyên chỉ, trực tiếp phong tước nhận chức.

Chủ sự Hộ bộ từ Thất phẩm, trực tiếp nhảy thẳng lên cấp sáu, còn trực tiếp nhận lệnh làm Hộ bộ thị lang tòng Tứ phẩm, tốc độ thăng cấp này cũng nhanh đến mức dọa người quá rồi đó chứ.

Nhưng quan trọng nằm ở chỗ phong tước vị.

Tước vị là gì nào? Đại diện cho một loại địa vị, quan chức là quan chức, tước vị là tước vị, cũng có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu có quyền lợi của một quý tộc Đại Nguỵ, đừng tưởng chỉ là một Tử tước nho nhỏ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chẳng qua còn chưa qua hai mươi tuổi, đã được phong Tử tước rồi, trong triều đường hiện nay cho dù là thừa tướng Trần Chính Nho cũng không có tước vị.

Trên quan trường, Hứa Thanh Tiêu phải gọi Trần Chính Nho một câu thừa tướng hoặc thượng thư.

Còn thường ngày, Trần Chính Nho còn phải gọi Hứa Thanh Tiêu một tiếng Tử Tước đại nhân.

Đây chính là điểm quan trọng của tước vị.

Hoàn toàn thay đổi thân phận.

Bên ngoài Hình bộ.

Ánh mắt của ba vị thượng thư cũng không nhịn được mà hướng về Hứa Thanh Tiêu.

Cố Ngôn yên lặng không nói, ông ta là thượng thư của Hộ bộ, lập ngôn hôm nay của Hứa Thanh Tiêu, giúp hắn lấy được tước vị, lại thăng quan phẩm, còn đạt được dân tâm, Đại Ngụy trong tương lai, Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ rất phong quang nổi trội.

Trương Tĩnh và Chu Nghiêm âm trầm không lên tiếng, bọn họ chỉ có thể kinh ngạc, việc Hứa Thanh Tiêu làm, lần nào cũng sẽ nguy hiểm hơn lần trước, sau đó lại từng lần từng lần hoá nguy thành an, người này đúng là yêu nghiệt mà.

Chương 396: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (2)

Trấn Tây vương ngược lại hoàn toàn im bặt, bởi vì y biết, tình thế đã mất rồi.

Từng tia từng tia sáng nhỏ nhoi, từ từ tích lại từ trên cơ thể của bách tính phát ra, nhập vào cơ thể của Hứa Thanh Tiêu.

Đây là nơi dân tâm hướng về.

Mỗi một tia sáng lập loè, đều đến từ bách tính, nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng tích tụ lại với nhau, lại khiến Hứa Thanh Tiêu phát sáng như Thánh hiền vậy.

Nhưng cũng chính vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ, dân ý dường như mênh mông vô hạn này, có thể tăng cường Nho đạo phẩm cấp của bản thân hắn.

Đúng vậy, tất cả tài khí lúc mới viết An Quốc sách lần đầu, về mặt cơ bản đã dùng hết rồi, sau này làm Nam Dự phủ các tự, dùng thiên cổ danh ngôn, cũng nhận được không ít tài khí, nhưng vừa rồi lập ngôn Lục phẩm của hắn, thế nhưng đã dùng hết sạch rồi.

Thậm chí còn thiếu một phần, có điều dưới sự ủng hộ của dân ý, giúp bản thân hắn lập tức đột phá lên Lục phẩm.

Sau khi đạt được Nho đạo Thất phẩm, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời, bản thân bây giờ lập ngôn thành công, nhưng muốn trở thành Đại Nho, tuyệt đối không thể nói bây giờ viết ra một cuốn tuyệt thế thư tịch bèn có thể lập tức trở thành Đại Nho.

Còn cần thêm tài khí vào đó, có được tài khí mới có đủ tư cách đột phá phẩm cấp, mà trứ thư mới là thứ có thể khiến ngươi trở thành Đại Nho.

Trong tình huống bình thường nhất, một Nho giả có được lập ngôn, muốn trở thành Đại Nho, chỉ mỗi tài khí thôi cũng phải tích luỹ khoảng mười mấy năm trở lên, thậm chí có khi phải tới vài chục năm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu phát hiện, dân ý lại có thể thay thế tài khí, cộng thêm thể nội của hắn, giảm bớt được phân đoạn này.

Điều này có nghĩa là, nếu như có đủ lượng dân ý cần dùng, chỉ cần thư tịch viết không tệ, vậy sẽ có thể trong chớp mắt có thể trở thành Đại Nho, lược bớt giai đoạn tích luỹ này.

Chuyện này đối với hắn mà nói, là một chuyện cực kỳ cực kỳ tốt.

Nói cho cùng hắn không thiếu gì cả, không thiếu nhất chính là thơ từ danh ngôn, nhưng nếu muốn dựa vào tuyệt thế văn chương, tuyệt thế thơ từ để hoàn thành tích luỹ tài hoa, vậy thì cũng có độ khó nhất định rồi.

Bởi vì sẽ liên tục giảm đi, ngươi sáng tác một ngàn trang thiên cổ thơ từ, tài khí cuồn cuộn, có điều trong khoảng thời gian ngươi viết một ngàn trang thiên cổ thơ từ, thì đã không còn bao nhiêu tài khí nữa rồi, hơn nữa còn cần tới một lượng lớn thời gian để tích luỹ, bởi vì thơ từ của ngươi từ từ mới có thể lưu truyền ra ngoài. Mới có thể chầm chậm giúp ngươi tăng cường tài khí, nếu không chỉ cần đọc một bài thơ là có thể mạnh ngay lên được, thế mà được sao?

Nhưng dân ý có thể, dân ý là vô cùng vô tận, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được, chỉ cần bản thân hắn vì bách tính làm những việc thực tế, sẽ có thể đạt được một lượng lớn dân ý, mà số lượng dân ý này có thể giúp hắn nhanh chóng đột phá phẩm cấp Nho đạo.

Cho dù là thành thánh, cũng không phải chuyện không thể.

Mặc dù chuyện này có chuyện hơi quá, chẳng qua về mặt lý luận không có vấn đề gì.

Hít sâu một hơi.

Hứa Thanh Tiêu thu về toàn bộ tạp niệm, hắn vái một vái về hướng bách tính, mà bách tính vây quanh, cũng ồ ạt vái một vái về phía Hứa Thanh Tiêu.

Tiếp sau đó, Hứa Thanh Tiêu hướng mắt về phía Trấn Tây vương.

“Vương gia, ngài còn gì muốn nói nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh hỏi.

Trấn Tây vương không còn gì để nói nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng đã lập ngôn luôn rồi, một lòng vì bách tính, y còn có thể nói thêm gì nữa? Còn nói thêm câu nào nữa bản thân y chính thức hứng mũi chịu xào là vừa rồi đó.

“Hứa Thanh Tiêu, hy vọng ngươi thực sự có thể một đường vẻ vang.”

Trấn Tây vương lên tiếng, để lại một câu đầy thâm ý, sau đó xoay người rời đi.

Trận tranh đấu này, y đã thua rồi, hơn nữa còn thua rất thảm, cứ tiếp tục ở lại đây cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi.

Thấy Trấn Tây vương rời đi, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lại rơi trên người đám thương nhân phiên bang này.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, tốp phiên thương lại lần nữa lên tiếng.

“Hứa đại nhân, chúng tiểu nhân đồng ý, tiểu nhân đồng ý.”

“Hứa đại nhân, chúng tiểu nhân tình nguyện nộp thêm thuế, bao nhiêu thuế cũng đồng ý.”

Bọn họ vội vàng hô hoán, nhìn thấy Trấn Tây vương rời đi, nội tâm của bọn họ cũng thở phào một hơi, nếu như Trấn Tây vương còn tiếp tục ở lại đây, bọn họ thực sự không biết sẽ xảy ra hậu quả thế nào nữa.

“Nói suông không tính, kí tên đóng dấu làm chứng.”

Hứa Thanh Tiêu nói, sau đó cho người đem số giấy tờ đã được chuẩn bị trước lên, trên đó từng điều kiện đều được viết rất rõ ràng, bổ sung thêm ba năm tiền thuế, dùng ba phần lời để đền bù, đồng thời từ năm sau trở đi, phạt thêm bốn phần lợi nhuận.

Những tên thương nhân này gần như không chút do dự, trực tiếp kí tên đóng dấu lên giấy luôn, không phải chỉ có bọn chúng, Hứa Thanh Tiêu yêu cầu tất cả thương nhân phiên bang trong kinh thành, thậm chí toàn bộ thương nhân phiên bang ở

Đại Ngụy đều phải kí tên, có điều công trình lớn này cần đợi kết quả sau này mới tính tiếp được.

Cứ để mấy tên này kí trước là được rồi.

Một canh giờ sau.

Đợi toàn bộ thương nhân phiên bang kí tên đóng dấu xong, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói quy tắc thứ ba.

“Thứ ba, từ nay về sau, các ngươi làm ăn, mua bán xuất xứ cũng phải có giấy tờ, bách tính một phần, các ngươi một phần, Hộ bộ một phần, mỗi tháng đều phải nộp sổ sách ghi chép tới Hộ bộ để kiểm tra, nếu như có vấn đề gì, phải ngay lập tức phối hợp điều tra, nếu như có bất cứ hạng mục nào không đúng, mà không giải thích được, coi như tham ô tô thuế, nghiêm phạt không tha.”

“Các vị bách tính ở đây, sau này mua đồ từ thương nhân phiên bang, nhất định phải giữ lại giấy tờ chứng cứ, có trong tay giấy tờ, nếu như mua phải hàng giả, Hình bộ lập tức điều tra, thêm vào đó giả một phạt mười, hoàn toàn do phía người bán bồi thường, nhưng nếu không có giấy tờ gì, thì cho dù có bị lừa mất vài ngàn bạch kim, Hình bộ cũng tuyệt đối không chịu trách nhiệm!”

“Từ này về sau, việc ngăn cản gian thương không còn chỉ dựa vào pháp luật nữa, mà còn dựa vào các vị đây, sau này chư vị bách tính nghiêm túc giám sát, sẽ không xảy ra những chuyện như thế này nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra điều kiện thứ ba, đồng thời cũng nhắc nhở bách tính rằng sau này mua bán bất cứ thứ gì, đều phải giữ lại hoá đơn, cho dù có là một văn tiền cũng cần giữ lại hoá đơn, chỉ cần một tờ hoá đơn, ngươi cảm thấy không công bằng, bèn có thể tới Hình bộ báo án, nếu như ngươi không có hoá đơn, thế thì cho dù ngươi có bị lừa thật, đây cũng là chuyện của ngươi, Hình bộ không quan tâm.

Chương 397: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (3)

Quy tắc này vừa nói xong, ánh mắt của Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn ta không ngờ rằng, chiêu chủ chốt của Hứa Thanh Tiêu lại là cái này.

Nói thật lòng, Hứa Thanh Tiêu đại náo một trận như này, chỉ vì chuyện phạt thuế và bồi thường thuế, hắn ta hoàn toàn cảm thấy không khả quan, tiền bồi thường còn dễ nói, dù sao cũng chỉ là đền chút ngân lượng mà thôi, nhưng nếu như nói về chuyện đóng thuế phạt, đừng tưởng đám thương nhân phiên bang này bây giờ gật đầu đồng ý. Một khi hồi phục lại nguyên khí, nhất định sẽ nghĩ tới đủ loại cách, tìm đủ loại sơ hở, đến lúc đó thực sự muốn chúng nộp thuế, chắc chắn sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại dùng một chiêu này chặn toàn bộ đường lui của đám thương nhân này.

Nguồn gốc xuất xứ bắt buộc phải có ba bản chứng cứ, bọn chúng giữ một bản, Hộ bộ một bản, bách tính một bản, Hộ bộ giữ lại để hạch toán, bách tính giữ lại làm chứng cứ, mà bọn chúng giữ lại để hạch toán, còn phải đem sổ sách tới Hộ bộ để hạch toán thêm.

Ngươi có làm ăn bát nháo hay không chỉ trong chốc lát liền biết ngay, tất nhiên ngươi cũng có thể đem đống đồ đó bán đi, sau đó không giao giấy tờ ra, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bách tính liệu có chịu không? Động tới thứ đồ vài ngàn lượng bạc, ai dám chắc chắn thứ này không có vấn đề gì chứ?

Thế nên một chiêu này, trực tiếp chặn đứng mấy trò bẩn thỉu của đám thương nhân phiên bang.

Cách hay, cách hay, đúng là cách hay.

Hơn nữa cách này hoàn toàn có thể mở rộng ra toàn quốc nha, dù sao rất nhiều thương nhân Đại Ngụy cũng biết cách chơi trò này, nhưng nếu như kết hợp với pháp luật nghiêm ngặt của

Hình bộ, có chứng cứ có thể báo án, không có chứng cứ thì khỏi, cho dù đám gian thương này có muốn ăn bớt tiền thuế thì trong tình huống có hoá đơn rõ ràng, ngươi cũng không dám quá ngang ngược, hoàn toàn ngăn cản chuyện này là không thể nào, nhưng làm tới bộ phận phòng phạm luôn, quốc khố lại có thể tăng thêm một phần rồi.

Tên Hứa Thanh Tiêu này, quả thật là đại tài của Hộ bộ mà, mắt nhìn người của Cố mỗ ta, đúng là tốt ha.

Cố Ngôn có chút bùi ngùi.

Giây phút này, mấy tên thương nhân phiên bang quỳ trên nền đất có chút trầm mặc, bọn chúng nghe tới chuyện nộp phạt thuế cũng không hoang mang gì cả, dù sao phạt thuế cũng có thể lách luật mà, nhưng bây giờ phải giữ lại giấy tờ, còn phải đem tới Hộ bộ để kiểm tra.

Thế này thì phiền phức to rồi, cộng thêm thù hằn trong mắt của bách tính, chỉ sợ rằng sau này bọn chúng dùng cách đặc biệt giảm giá để bách tính không giữ lại hoá đơn, có lẽ bọn họ không chịu đâu.

Cảm nhận được sự do dự đến từ đám thương nhân phiên bang này, Hứa Thanh Tiêu ngược lại rất bình tĩnh.

Chầm chậm nôn ra một chữ.

“Trảm!”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng lên tiếng, hắn chẳng kiêng dè gì đám thương nhân phiên bang này cả, một chữ trảm buông xuống.

Chớp mắt bốn người kia bị bắt ra ngoài, không nói nhiều lời, bốn cái đầu lập tức rơi xuống đất.

Trong chớp mắt, đám phiên bang bắt đầu kêu gào.

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, chúng tiểu nhân đồng ý, chúng tiểu nhân đồng ý mà.”

“Hứa đại nhân, vừa nãy chúng tiểu nhân chỉ là suy nghĩ một chút thôi, không có bất cứ suy nghĩ nào khác cả, chúng tiểu nhân đồng ý mà.”

Đám thương nhân phiên bang khóc lóc van xin, bọn chúng thực sự không biết nên nói gì nữa, tên Hứa Thanh Tiêu này có khi nào giết bọn chúng đến nỗi nghiện luôn rồi không?

Nhưng đối với sự cầu xin của đám thương nhân này, Hứa Thanh Tiêu liếc một cái cũng không buồn liếc, vừa rồi cho bọn chúng một cơ hội rồi, bây giờ còn dám do dự ư?

Thực sự xem hắn chỉ đang hù chúng thôi sao?

Một khắc sau.

Lại có mười mấy cái đầu rơi xuống, Hứa Thanh Tiêu uống một ngụm trà, lại nhìn về phía đám thương nhân phiên bang này, bọn chúng đã điên cuồng quỳ gối dập đầu rồi, trán chúng be bét máu, khóc lóc om sòm, cầu xin Hứa Thanh Tiêu tha mạng.

Bọn chúng thực sự hối hận rồi, tại sao vừa nãy do dự một chút làm gì chứ, nếu như không do dự gì cả, mọi chuyện đã xong rồi còn gì nữa.

“Hứa đại nhân, chúng tiểu nhân thực sự biết sai rồi.”

Đám thương nhân khóc lóc van xin tha mạng, bọn chúng thực sự sợ rồi, bị Hứa Thanh Tiêu giết đến mức sợ luôn rồi.

“Được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu xua xua tay, quan sai hình bộ liền dừng tay.

“Bản quan cho các ngươi một cơ hội cuối cùng.”

“Kí tên đóng dấu, cho các ngươi một ngày chuẩn bị tiền nộp phạt thuế, sau này nên làm thế nào thì làm thế đó.”

“Nếu không kí tên đóng dấu, đầu lìa khỏi xác.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt nói.

Sau khi giọng nói vang lên, đám phiên thương này không còn dám hỗn láo nữa, từng người từng người bắt đầu kí tên đóng dấu.

Mặc dù ngân lượng quan trọng, nhưng mạng người quan trọng nhất.

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, mỗi việc kí tên đóng dấu đã tiêu tốn hết trọn một canh giờ.

Có điều đám thương nhân đầu tiên kí tên đóng dấu đều là những thương nhân khá lớn, còn lại những thương nhân phổ thông bình thường khác, tất cả đều bị giảm ở trong nha môn, muốn toàn bộ bọn chúng đều kí tên đóng dấu cũng phải mất tới một ngày.

Chuyện này để người bên dưới làm là được rồi.

“Chư vị bách tính, mối tai họa do thương nhân phiên bang gây ra, đến đây là kết thúc, sau này vẫn mong chư vị có thể giám sát nhiều hơn, trăm sự đều nhờ vào chư vị bách tính, tương lai gặp phải tủi nhục gì, cứ tới Hình bộ.”

Hứa Thanh Tiêu bái thêm một bái nữa về phía bách tính.

Tiếp theo xoay người đi vào trong nội đường Hình bộ, ba vị thượng thư cũng đứng dạy, hành một bái với bách tính, sau đó theo vào trong.

Chuyện thương nhân phiên bang, đến đây là hoàn tất, còn về chuyện sau đó, để sau đó rồi tính.

Không thể biết chắc chắn đám thương nhân sau này có hối hận hay không, nhưng chuyện cần làm đều đã làm rồi, không thể giết toàn bộ bọn chúng được, nếu như thực sự làm như vậy sẽ khiến chuyện này bị xé to ra.

Rất nhanh sau đó, bên trong nội đường Hình bộ.

Trương Tĩnh ngồi vào hàng ghế trên, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn ngồi bên trái, Binh bộ thượng thư ngồi bên phải, Hứa Thanh Tiêu lại lấy cho mình một cái ghế rồi ngồi xuống, không chút khách khí.

“Thủ Nhân, mặc dù hôm nay ngươi lập uy thành công, nhưng vẫn có chút nóng vội, đám thương nhân phiên bang này chỉ sợ có mối quan hệ gì đó với chư vị phiên vương, hơn nữa trong kinh thành có không ít thế lực có liên quan đến bọn chúng, cho dù bọn chúng đã phục tùng rồi, nhưng sau lưng chưa chắc đã cảm thấy phục.”

Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh là ngươi lên tiếng đầu tiên, ông ta không nghĩ gì cả, lập tức chỉ ra nơi Hứa Thanh Tiêu làm sai.

Chương 398: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (4)

“Thủ Nhân à, không phải ta muốn nói gì ngươi, hôm nay ngươi giết quá nhiều người rồi, tổng cộng khoảng hơn bốn trăm người, có một điểm Trấn Tây vương nói không sai, thực sự có thể dẫn đến chiến tranh, hiện nay Đại Ngụy không thể đánh trận được nữa rồi, ta vốn muốn khuyên ngươi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lúc đó ngươi đang lập uy, nếu như ngăn cản ngươi, sẽ không có lợi với ngươi, ầy.”

Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn cũng lên tiếng tiếp lời, có chút không vừa lòng.

Ấy vậy mà Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm lại nghĩ khác bọn họ, hừ nhẹ một tiếng.

“Các ngươi quá sợ hãi mà thôi, đám thương nhân phiên bang này giết cũng được lắm, ta lại cảm thấy không tồi đâu, Hứa Thanh Tiêu ngươi làm đúng lắm, đáng giết thì phải giết, nếu như muốn đánh nhau vậy thì cứ đánh thôi, còn phải sợ một đám phiên bang dị tộc cỏn con ấy thật hả?”

Chu Nghiêm cười lạnh.

Y không thấy Hứa Thanh Tiêu làm sai điều gì, ngược lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu làm rất tốt, giết là đúng, giết rất đúng.

“Trương thượng thư, Cố thượng thư, Chu thượng thư, chuyện ngày hôm nay, ta đã có kế sách chu toàn cả rồi, có rất nhiều chuyện không tiện nói thẳng, nhưng diệt trừ thương nhân phiên bang sẽ có lợi cho Đại Ngụy, có lợi cho sau này.”

“Nay chuyện này đã được giải quyết, làm phiền Cố thượng thư phải người đi điều tra sổ sách, làm phiền Trương thượng thư giám sát thu thuế, còn Chu thượng thư cũng cần đề cao cảnh giác, trong thời gian tới Kỳ Lân quân và Thần Cơ doanh phải trấn giữ xung quanh kinh thành, không được để một tên thương nhân phiên bang nào chạy thoát.”

“Còn nữa, Cố thượng thư, về chuyện tô thuế của thương nhân phiên bang, cũng cần phải dâng tấu cẩn thận, để bệ hạ hạ chỉ,

toàn quốc thống nhất, bao gồm cả việc giữ lại biên lai, cũng có thể để toàn quốc noi theo học tập.”

Mọi chuyện đã được giải quyết xong, Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nói thêm gì nữa.

Lời Cố Ngôn nói, Hứa Thanh Tiêu hiểu, nhưng mỗi người đều có cách nghĩ của riêng mình, Hứa Thanh Tiêu dám làm như vậy, tất nhiên cũng có lý của riêng mình, cho nên không cần phải phân bua làm gì.

Nghe thấy lời này của Hứa Thanh Tiêu ba vị thượng thư cùng gật đầu, cũng không còn gì để nói nữa.

“Vậy hạ quan xin phép cáo lui trước, tổng số lượng thuế thu được cuối cùng, Cố thượng thư sai người đưa thẳng cho ta là được, không phải truyền qua tay người khác đâu, làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy cáo lui, việc làm xong rồi, hắn phải về rồi, ở lại đây cũng không để làm gì cả.

“Được.”

Cố Ngôn gật đầu, trước mắt mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, cũng không thể nói gì thêm cả, không bằng cứ như này trước đi, còn về chuyện sau này, đợi tới lúc đó rồi tính, tạm thời không nghĩ ra cách gì hết.

“Thủ Nhân điệt nhi, cùng đi đi, ta cũng phải về rồi.”

Chu Nghiêm cũng đứng dậy, cùng Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Hứa Thanh Tiêu và Chu Nghiêm rất nhanh đã rời khỏi nơi này.

Lúc này, trong nội đường, chỉ còn lại hai vị thượng thư Trương Tĩnh và Cố Ngôn.

Đợi Chu Nghiêm cũng Hứa Thanh Tiêu đi rồi, giọng nói của Cố Ngôn mới vang lên.

“Hầy.”

“Thủ Nhân có đại tài, đại tài của Hộ bộ, đáng tiếc quá, mặc dù hắn là đại tài, nhưng lại quá nóng vội, giết ít nhất cũng phải

khoảng bốn trăn năm mươi người, chỉ cần qua ngày hôm nay, chỉ sợ sẽ lại có một núi tấu chương dâng lên nữa cho xem."

"Qua mấy tháng nữa, là tới thọ đản của bệ hạ, tân triều năm đầu tiên, sứ giả vạn quốc tới thăm, đến lúc đó, bọn chúng nhất định sẽ lấy chuyện này ra để tố cáo Thủ Nhân, mặc dù bệ hạ trọng dụng hắn, nhưng sứ giả vạn quốc người người tới tố cáo, ít nhiều gì Thủ Nhân cũng sẽ phải chịu phê bình."

Cố Ngôn lên tiếng, ông ta khen ngợi đại tài của Hứa Thanh Tiêu, nhưng đối với tất cả hành động ngày hôm nay của Hứa Thanh Tiêu, vẫn là có chút bất mãn.

Không phải nói Hứa Thanh Tiêu không thể giết người lập uy, mà là Hứa Thanh Tiêu giết người quá tay rồi, giết quá nhiều người, không cần thiết làm tới vậy.

Lời Cố Ngôn vừa dứt, Trương Tĩnh cũng không nhịn được mà cảm thán vài câu.

"Thủ Nhân có đại tài, đại tài của Hình bộ, nó giết người lập uy, huy động dân ý, giải quyết mầm họa thương nhân phiên bang, nhưng đúng là không cần thiết tới mức nóng vội như vậy, hơn nữa thu thuế ba phần cũng không có ý nghĩa gì mấy, còn về việc phạt thuế lão phu cũng cảm thấy có chút không thực tế."

"Ông lo lắng về việc sứ giả vạn quốc tố cáo, nhưng thứ lão phu lo lắng là mầm họa chiến tranh có thể diễn ra."

"Nếu như thực sự nổ ra chiến tranh, Cố đại nhân, lão phu muốn hỏi một chút, Đại Ngụy của chúng ta, có thể đánh được hay đánh không nổi?"

Trương Tính cũng thấy tò mò rồi, ông ta không biết nếu như thực sự có chiến loạn, đánh được hay không nữa.

"Khó à."

Cố Ngôn thở dài một hơi, lắc đầu, ngươi nói đánh được phải không? Đúng là đánh được thật, nhưng nói đánh không lại phải không? Cũng đánh không được thật.

Nói tóm lại là rất khó và rất phiền phức.

“Ầy, bỏ đi bỏ đi, chuyện đã tới nước này, cũng không còn gì để than trách nữa rồi, dù sao cũng có Thủ Nhân ở đây, cùng lắm thì phiền phức thêm chút, sau này ta cần tìm bệ hạ nói về chuyện này cho cẩn thận, Thủ Nhân phải tiếp tục ở lại Hình bộ làm việc, trên đầu lão phu còn rất nhiều vụ án cần Thủ Nhân giúp đỡ.”

Trương Tĩnh lắc đầu, cũng chẳng thấy gì cả, quan tâm làm gì hắn thế này thế kia, tới đâu hay tới đó.

Nhưng lời này vừa nói ra, Cố Ngôn hơi nhăn mày lại.

“Tiếp tục làm việc ở Hình bộ? Trương thượng thư, lời này của ngài có ý gì? Bệ hạ đã nói rồi, để Thủ Nhân tới Hộ bộ ta làm thị lang, hắn làm gì có thời gian tới Hình bộ của ông chứ? Nay Đại Ngụy còn trăm công ngàn việc đang chờ, ông đừng có tạo thêm phiền nữa.”

Cố Ngôn mở miệng nói.

“Tạo thêm phiền? Cố thượng thư, Đại Ngụy trăm công ngàn việc là sự thật, nhưng Hình bộ cũng có rất nhiều việc cần xử lý mà, thêm nữa, Bệ hạ bảo Thủ Nhân tới Hộ bộ, nhưng có nói không thể tới Hình bộ đâu? Còn nữa, Thủ Nhân ngay từ đầu đã là người của Hình bộ ta mà? Trước đây không phải ông là người không muốn Thủ Nhân tới Hộ bộ của ông sao? Nói nó không có tài để làm việc ở Hộ bộ mà?”

“Ồ? Giờ nhìn thấy đại tài của Thủ Nhân, lập tức đã lật mặt đổi thái độ rồi hả?”

Trương Tĩnh có chút không vừa lòng nói.

“Cái gì gọi là nhìn thấy đại tài của Thủ Nhân? Lão phu trước giờ vẫn luôn nói Thủ Nhân có tài làm Hộ bộ, ta nói Thủ Nhân không có tài năng làm Hộ bộ khi nào? Ông làm vậy là sỉ nhục, bôi nhọ người khác nha.”

“Nói tóm lại là, bệ hạ để Thủ Nhân tới Hộ bộ của ta, thì là người của Hộ bộ.”

Chương 399: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (5)

Cố Ngôn giận rồi, Hứa Thanh Tiêu có tài năng xử lý chuyện Hộ bộ không, ông ta đã rõ rồi.

Đại tài thế này mà tới Hộ bộ, việc khác không nói, ít nhất cũng có thể giúp Hộ bộ có thể thu vào không biết bao nhiêu ngân lượng mỗi năm, đến lúc đó áp lực của Hộ bộ có lẽ sẽ nhẹ đi không ít, hơn nữa đối với Đại Ngụy mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Tới Hình bộ làm gì? Xử án? Chỉ vì vài ba cái án phạt, lãng phí một đại tài thế này á?

"Cố thượng thư, lão phu tôn trọng ông, gọi ông một tiếng thượng thư, nếu ông còn tiếp tục như này, vậy lão phu cũng không nể mặt ông nữa,"

"Thủ Nhân chính là người của Hình bộ ta, bệ hạ có nói cũng vô ích, nếu như ông muốn cướp Thủ Nhân đi, hôm nay ta, hôm nay ta! Ông có tin không hôm nay ta đánh ông không?"

Trương Tĩnh cũng nổi sung lên rồi, ông ta là ai chứ? Thượng thư của Hình bộ đó.

Vốn bệ hạ để Hứa Thanh Tiêu tới Hộ bộ, chỉ để giúp đỡ chút thôi, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu là người xuất thân từ Hình bộ, thu lại chức chủ sự, chẳng qua cũng chỉ vì cho mấy tên phiên vương kia một lời giải thích mà thôi.

Nếu không Hứa Thanh Tiêu nhất định vẫn sẽ tiếp tục ở lại Hình bộ.

"Không thèm để ý tới ông."

Cố Ngôn cũng không nhiều lời, đứng dậy rời đi luôn, chẳng buồn để ý tới Trương Tĩnh nữa.

"Hứ."

Trương Tĩnh cười lạnh một tiếng, cũng lười để ý tới Cố Ngôn, dù sao ông ta cũng nhận định rồi, Hứa Thanh Tiêu chính là

người của Hình bộ chỗ ông ta, cái lão già chết tiệt Cố Ngôn này còn định cướp người? Nằm mơ giấc mộng Xuân Thu của ngươi đi.

Hai vị thượng thư mắng mắng chửi chửi rời đi.

Mà lúc này, bên trong kinh thành vẫn vô cùng náo nhiệt, bách tính không còn tập trung ở bên ngoài Hình bộ nữa, mà tập trung tại một cửa tiệm khác.

Theo dõi binh lính kinh thành đi vào trong, xách từng rương từng rương bạch kim ra ngoài, sau đó còn có vô số trân bảo quý giá được nhấc ra.

Nào là bạch ngọc san hô, nào là tranh vẽ của danh nhân, còn có một ít đồ cổ trân quý bảo vật lung linh đẹp mắt được đem ra, khiến bách tính phải kinh ngạc một hồi.

Cả Hộ bộ quả thật bận chết đi được, thống kê đi đằng thống kế, kiểm kê đi đằng kiểm kê, còn phải đi định giá những thứ cần định giá.

Không chỉ có vậy, những thương nhân phiên bang khác cũng bắt đầu nộp thuế.

Riêng phần thuế má này cho dù bọn họ có bị thộn hết rồi cũng không dám làm ăn thất trách, chủ động đem sổ sách tới, sau đó cứ theo ba phần mà nộp ra.

Mặc dù nói mỗi năm bù ba phần, tổng cộng phải nộp ba năm tiền thuế, nhưng ít nhất không bị tổn thương đến hoàn toàn căn cơ gốc rễ, so với những tên bị chém đầu tịch biên kia, bọn họ xem như cực kỳ hạnh phúc rồi.

Cứ xem như lấy một phần năm gia sản của mình đi mua một sự bình an đi.

Nói tóm lại, nguyên một ngày trời cả kinh thành Đại Ngụy bận tới mức không kịp thở, đến cuối cùng có không ít quân binh kinh thành đều phải vào Hộ bộ, bắt đầu kiểm kê số lượng tiền của, cả Hộ bộ đã bị nhét đầy toàn là kì trân dị bảo, vàng bạc châu báu.

Thậm chí cả Hình bộ, Binh bộ, còn có cả Lễ bộ và Sử bộ đều bị nhét đầy hết rồi.

Nhìn thấy đống vàng bạc châu báu tích luỹ như núi, tất cả quan viên đều lắc đầu lè lưỡi, bọn họ biết đám thương nhân phiên bang này kiếm được tiền, nhưng khi từng hòm từng hòm bạch kim xếp chồng trước mặt, đúng thật là không biết nên nói gì.

Cái khoảng cách giữa người với người, đúng là quá khác biệt đi.

Cuối cùng, trải qua cả một ngày bận rộn, giờ Mùi hôm sau.

Tất cả các con số, đều được kiểm soát toàn bộ ra.

Một cuốn sổ hạch toán dày bịch được đưa tới tay Hứa Thanh Tiêu.

Học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy cuốn sổ, hắn chầm chậm lật ra, mới có mục đầu tiên đã có chút ngạc nhiên, càng lật về sau, ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thanh Tiêu càng thể hiện rõ hơn.

Lật đến trang cuối cùng, sau khi nhìn thấy tổng số, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn câm nín luôn.

[Tổng cộng tài sản tịch biên: Bạch kim hơn hai vạn năm ngàn tám trăm sáu mươi lăm lượng, giá trị đồ cổ tranh vẽ, kì trân dị bảo, sản nghiệp lương điền tổng cộng bốn vạn bảy ngàn sáu trăm bốn mươi vạn lượng.]

Đây là toàn bộ gia sản của bốn trăm ba mươi bảy người, hiện kim thôi mà đã tới hơn hai vạn năm ngàn tám trăm vạn lượng, gấp hai lần rưỡi so với mục tiêu nhỏ.

Còn về bất động sản đã đạt được gần năm mục tiêu nhỏ luôn rồi, tất nhiên những phần bất động sản này muốn bán cũng cần phải có thời gian, hơn nữa đây mới chỉ là định giá thôi, một cái giá người ta cứ thế ước tính đại rồi đem bán nó, giảm giá khoảng đâu đó ba mươi phần trăm là được, còn muốn nhanh chóng bán được ra ngoài, giảm nửa giá nửa tháng sau là có thể bán được rồi.

Nhưng cái này có thể không?

Hứa Thanh Tiêu nào có ngu đâu, mấy thứ như tranh vẽ đồ cổ có thể bày ra một đống, từ từ bán được.

Còn những lương điền đất đai, sẽ trực tiếp trở thành tài sản của nhà nước, để Hộ bộ phái người tới kinh doanh, hoặc có thể giao cho thương nhân phiên bang rồi thu tiền thuê cũng có thể kiếm tiền mà, không cần thiết bán thẳng làm gì.

Tiếp tục xem cuốn còn lại.

Thu thuế sách.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm tục lật xem, từng trang từng trang một.

Cuối cùng một con số kinh thiên động địa lại xuất hiện.

[Tổng cộng số tiền nộp thuế: Bốn vạn ba ngàn tám trăm vạn lượng bạch kim.]

Hứa Thanh Tiêu: …

Hứa Thanh Tiêu cạn lời luôn.

Bốn vạn ba ngàn tám trăm vạn lượng?

Có cần phải quá đáng như vậy không? Con số này bà mẹ nó phải bằng bốn năm tiền thuế nhà nước của Đại Ngụy rồi ấy chứ.

Cộng thêm số tiền thu được từ việc tịch biên, thu được tổng số bảy trăm triệu lượng bạch kim, này là hiện kim, cộng thêm bất động sản trị giá hơn năm trăm triệu lượng bạch kim, vậy thì có hơn một tỷ hai lượng bạch kim lận.

Một tỷ hai lượng.

Ngang bằng với số thuế Đại Ngụy thu được vào thời kì hưng thịnh, hơn nữa còn không cần bỏ vốn.

Một đao này hạ xuống, quả là giàu tới mức đổ mỡ luôn.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu được tại sao Trấn Tây vương lại bỏ ra nhiều sức như vậy để bảo vệ đám thương nhân phiên bang này.

Bọn chúng bảo vệ cho đám thương nhân phiên bang, đám thương nhân này mỗi năm cống nạp tiền cho chúng, có lẽ cũng

là một con số trên trời, bốn phần có lẽ hơi nhiều, nhưng ba phần tuyệt đối không nhiều.

Thậm chí có một số phiên vương ác hơn một chút, trực tiếp mua cổ phần, lấy đi năm phần của ngươi ngươi cũng không thể nói gì cả.

Dựa vào con số bốn vạn ba ngàn tám trăm lượng bạch kim, mỗi năm có thể lấy đi ba phần, cũng là một trăm triệu rồi.

Chương 400: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (6)

Nguồn: dtv-ebook.com

Tiền thuế một năm của Đại Ngụy là một trăm triệu, chúng chỉ cần thu tiền từ đám thương nhân phiên bang sẽ có thể lấy được một năm một trăm triệu lượng.

Giàu như nước địch luôn!

Bà mẹ nó, hỏi sao đòi tạo phản.

Vắt tay lên trán nghĩ, nếu như hắn là một phiên vương, mỗi năm ngân lượng thu vào gần bằng tiền thuế của cả nước, bản thân hắn cũng không dám đảm bảo sẽ không có ý định tạo phản.

Có tiền có quyền có nhân lực, còn không tạo phản ngồi đó đợi người ta cho lên thớt hả?

"Nhanh chóng đi thông báo với Hộ bộ thượng thư, Hình bộ thượng thư, còn có Binh bộ thượng thư, mới họ cùng tới diện thánh."

Hứa Thanh Tiêu mở lời, cho đối phương đi thông báo cho Hộ bộ thượng thư, Hình bộ thượng thư và Binh bộ thượng thư, nói xong câu này, bèn quay người đi luôn, tới hoàng cung báo cho nữ đế biết tin tức tốt này.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu ở bên ngoài hoàng cung, đã cho người đi báo với nữ đế.

Đồng thời cũng đang đợi Cố Ngôn và Trương Tĩnh cùng tới.

Khoảng sau một nén nhang, bóng dáng của Cố Ngôn và Trương Tĩnh cũng xuất hiện ở nơi đây, Chu Nghiêm đi theo phía sau.

Có điều Cố Ngôn cùng Trương Tĩnh hình như hơi xa cách, cũng không đi quá gần nhau.

“Thủ Nhân, chuyện gì gấp mà phải vội vàng gọi chúng ta tới vậy sao?”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Trương Tĩnh lên tiếng đầu tiên, có chút tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân gọi chúng ta tới đây, tất nhiên có lý do của Thủ Nhân, có lẽ là việc tổng kết tiền thuế đã có kết quả rồi.”

Cố Ngôn hơi khinh thường nhìn Trương Tĩnh.

“Ừm, tổng thu thuế cùng tiền tịch biên đều được tổng kết xong rồi, ta muốn hai vị đại nhân cùng ta tới diện thánh, báo cáo chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, lần này báo cáo chuyện vừa rồi chắc chắn sẽ khiến cho long nhan đại hỷ, công lao thế này, Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn hưởng một mình, mọi người đều có công.

“Được bao nhiêu ngân lượng? Có được năm ngàn vạn lượng không?”

Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm lên tiếng, đoán ra một con số.

Lời này vừa nói ra, Cố Ngôn nhịn không được mà lắc đầu.

“Không thể nào chỉ có năm ngàn vạn lượng bạch kim được, đám thương nhân phiên bang này ở kinh thành tự tung tự tác, tham ô vô độ, lão phu nghĩ, có thể được một trăm triệu lượng chứ, tất nhiên chỉ có thể là có thể, cũng có lẽ ít hơn một trăm triệu lượng.”

Cố Ngôn là Hộ bộ thượng thư, to gan nói ra cách nghĩ táo bạo của mình.

Lời này vừa nói ra, Chu Nghiêm và Trương Tĩnh có chút kinh ngạc, hai người họ không phải người của Hộ bộ, nhưng cũng biết một trăm triệu khủng khiếp cỡ nào.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nở một nụ cười khổ, hắn vốn định nói thẳng ra luôn.

Vừa đúng lúc này, giọng nói của thái giám vang lên.

“Bệ hạ có khẩu dụ, mời chư vị đại nhân.”

Âm thanh của thái giám vừa dứt, mọi người cũng không dám ở lại lâu, lập tức vào điện diện thánh.

Một khắc sau.

Bên trong Dưỡng Tâm điện.

Bốn người nhập điện, nữ đế lạnh lùng ngồi trên Long loan.

“Có chuyện gì gấp sao?”

Nữ đế hỏi như vậy.

“Bệ hạ, mối họa đến từ thương nhân phiên bang đã kết thúc ngày hôm qua rồi, Hộ bộ tổng kết hạch toán, hôm nay đã có báo cáo rồi, mời bệ hạ kiểm tra qua.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nói như trên.

“Ồ!” Giọng nói của nữ đế vẫn bình tĩnh như trước, sau đó nói: “Việc sổ sách không vội, cùng lắm để ngày mai nói cũng được, có điều đã tới đây rồi, ngươi cứ nói thẳng cho ta nghe, rốt cuộc thu được bao nhiêu ngân lượng đi.”

Nữ đế có chút bình tĩnh, lúc trước Hứa Thanh Tiêu đốt thiên chỉ, nàng cũng đã biết được một phần rồi, thế nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù sao cũng không vội, nhưng nể tình Hứa Thanh Tiêu vội vàng đến đây, bởi vậy đành để Hứa Thanh Tiêu nói thẳng luôn.

“Bệ hạ! Tịch biên bốn trăm ba mươi bảy người, hiện kim, tổng cộng khoảng hai vạn năm ngàn tám trăm vạn lượng, những tài sản khắc tổng cộng bốn vạn bảy ngàn sáu trăm vạn lượng.”

Hứa Thanh Tiêu mở lời.

Âm thanh vừa dứt.

Cả đại điện chìm vào yên tĩnh.

Sắc mặt của Cố Ngôn lập tức thay đổi.

Hiện kim hai vạn năm ngàn tám trăm vạn lượng?

Những tài sản khác bốn vạn bảy ngàn sáu trăm vạn lượng?

Có tính sai gì không vậy?

Thu nhập của Đại Ngụy một năm cũng chỉ có một vạn vạn thôi đó?

Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có doạ lão phu nha.

Đừng nói Cố Ngôn nữa, bên trên Long loan, nữ đế vừa nghe tới con số này liền nghệch cả mặt ra.

Mặc dù nàng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi, nhưng không ngờ tới con số lại quá mức tưởng tượng như vậy.

Này cộng hết lại không phải đã được bảy vạn vạn lượng sao?

Bảy năm thu nhập của Đại Ngụy lận đó.

Ực.

Trong đại điện, âm thanh nuốt nước bọt vang lên, là của Trương Tĩnh và Cố Ngôn.

Đừng nói gì là bảy vạn vạn lượng bạch kim.

Cho dù là một vạn vạn lượng bạch kim, bọn họ cũng cảm thấy nhiều, bảy vạn vạn lượng?

Ngươi đi ăn cướp hả?

“Tiền phạt thuế thì sao?”

Nữ đế lên tiếng, nhưng giọng nói của nàng đã có chút biến động rồi.

“Bốn vạn ba ngàn tám trăm vạn lượng.”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nói ra con số kinh thiên động địa.

Nữ đế: “…”

Cố Ngôn: “…”

Chu Nghiêm: “…”

Trương Tĩnh: “…”

Bốn vạn ba ngàn tám trăm vạn lượng?

Phạt thuế?

Thật không???

Mọi người đều trở nên yên lặng, yên lặng đến đáng sợ, mà Hứa Thanh Tiêu thì đem số sách trình lên.

Qua một lúc lâu.

Giọng nói của nữ đế vang lên.

“Ái khanh vất vả rồi, ái khanh về trước đi, ngày mai thượng triều, trẫm sẽ tiếp tục bàn về chuyện này.”

Lúc này nữ đế quả thật không biết nên nói gì, những con số này thật sự là những con số trên trời, nàng nhất thời không biết nên dùng thế nào nữa.

Niềm hạnh phúc này đến bất ngờ quá đi chứ?

“Thần tuần chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn biết với con số này, bắt buộc phải để bệ hạ có thời gian suy nghĩ cẩn thận, đừng nói tới bệ hạ, bản thân hắn cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

Mọi người rời đi hết.

Hứa Thanh Tiêu còn đỡ, rất nhanh thôi đã có thể bình tĩnh trở lại.

Còn Cố Ngôn, Trương Tĩnh, Chu Nghiêm ba người vẫn có chút ngơ ngác.

Trong đầu vẫn xoay quanh con số trên trời mà Hứa Thanh Tiêu nói.

Thậm chí lúc Hứa Thanh Tiêu cáo lui rời đi, bọn họ vẫn không sao.

Qua một khoảng thời gian dài sau, Cố Ngôn tỉnh táo trở lại, ông ta bắt lấy Chu Nghiêm, cực kì nghiêm túc nói.

“Không đúng, hôm qua lão phu cảm thấy vẫn còn một số tên thương nhân phiên bang có vấn đề, Chu thượng thư, nhanh chóng bắt người, không thể buông tha cho bất cứ một kẻ xấu nào.”

Cố Ngôn nghiêm túc nói.

Con mẹ nó, sao lại mới giết có hơn bốn trăm người thôi chứ.

Sao không giết nhiều thêm chút nữa?

Cái đám thương nhân phiên bang đáng chết này.

“Đừng nói nữa, bây giờ ta lập tức về điều tra một chút, xem xem tên thương nhân phiên bang có vấn đề kia, Chu thượng thư, ông nhớ phối hợp với ta đó.”

Trương Tĩnh cũng lên tiếng rồi, ông ta tỉnh táo lại rồi, việc đầu tiên nghĩ tới là đi lật lại án, kiểm tra xem có tên nào bị kiện tụng gì không.

Tăng thêm chút ngân lượng nữa cho quốc khố Đại Nguỵ.

Ba vị thượng thư đều dại hết rồi.

Chương 401: Xong Rồi, Xảy Ra Chuyện Rồi (7)

Vài canh giờ sau.

Trời đêm dày đặc.

Trăng sáng sao rọi.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Kinh thành cuối cùng cũng hoàn toàn trở nên tĩnh lặng.

Mọi chuyện đã được giải quyết rồi, giờ chỉ cần đợi tới ngày mai thượng triều nữa thôi.

Hứa Thanh Tiêu đứng dưới ánh trăng sáng, bắt đầu suy nghĩ về một số chuyện.

Nay bản thân hắn đã đạt được Nho đạo Lục phẩm rồi.

Nếu tính toán trở lại, cũng đã qua được bốn tháng rồi, yêu ma chủng tử trong cơ thể hắn còn hai tháng nữa sẽ bạo phát.

Có chính khí thuần khiết mặc dù có thể trấn áp được một phần, nhưng ma chủng cũng có thể nhanh chóng thăng cấp.

Cho nên bản thân hắn, cũng cần nhanh chóng tăng tốc thăng cấp Võ đạo.

Nếu không quả thật có thể sẽ rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, rơi vào tính huống nguy hiểm không đáng có.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu ngồi xuống tu luyện, lên kế hoạch trong vòng hai ngày nhập Bát phẩm.

Cứ thế, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tu luyện.

Sau đó, một nén nhang sau.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra.

Đầu mày của hắn khoá chặt lại với nhau, trong ánh mắt ngập tràn nghi ngờ.

Bởi vì, vừa nãy bản thân hắn vận chuyện một lần Kim Ô Tôi Thể thuật.

Nhưng vậy mà lại phát hiện ra…tốc độ tu luyện của hắn hình như giảm xuống rồi.

Không phải chỉ giảm xuống một ít.

Mà là giảm xuống rất rất nhiều.

Không thuận tay nữa rồi hả?

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đi nghĩ lại chắc cũng chỉ là có chút không thuận tay mà thôi.

Cho nên quyết định tiếp tục tu luyện thử xem sao.

Lại một nén nhang sau.

Lúc này đây, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu thay đổi có chút khó coi.

Tiêu rồi.

Có chuyện rồi.

Dị thuật mất tác dụng rồi?

Hứa Thanh Tiêu hơi đần mặt ra.

Tốc độ tu hành của Kim Ô Tôi Thể thuật trong chốc lát đều mất hết rồi.

Đúng vậy, trước đây tu hành Kim Ô Tôi Thể thuật, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn lưu chuyển, một ngày tu hành còn hơn người khác tu hành hơn trăm ngày.

Nhưng bây giờ tốc độ tu luyện lại cực kỳ bình thường, giống như không tu luyện vậy.

ồ, không đúng, thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn cảm giác được có một chút chút tăng trưởng, so với không tu luyện dị thuật còn chậm hơn.

Vốn dựa theo kế hoạch của hắn, không cần tới hai tháng, ba tới năm ngày gì đó sẽ có thể đột phá lên Bát phẩm.

Nhưng với tốc độ hiện tại, ba đến năm năm cũng chưa chắc đã đột phá lên Bát phẩm được ấy chứ.

“Chuyện gì thế này?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu chặt mày.

Khoảng thời gian này hắn chẳng buồn quan tâm tới cảnh giới Võ đạo, là bởi vì còn có dị thuật trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể tu luyện một chút, cho dù có hơi lố tay một chút, thì dù sao hắn còn trong hoàng thành, cũng chẳng phải lo sợ có người tới tìm hắn gây rối gì.

Nhưng bây giờ dị thuật mất tác dụng rồi.

Thế này Hứa Thanh Tiêu làm sao không hoang mang cho được?

Cứ theo tình hình hiện tại, bản thân thăng lên Bát phẩm đã khó rồi, cho dù có nhập được Bát phẩm vậy còn Thất phẩm thì làm sao?

“Không được hoang mang, có thể là do vấn đề điều tiết của cơ thể, thử lại chút nữa xem sao.”

Hứa Thanh Tiêu thầm an ủi bản thân trăm ngàn lần không được hoang mang, chẳng qua là do điều chỉnh kỹ thuật chưa ổn thôi.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục bắt đầu tu luyện Kim Ô Tôi Thể thuật, đồng thời cũng tu hành Thái Âm Ngưng Mạch thuật.

Nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn rơi vào trầm tư.

Bởi vì quả thật không hề có chút hiệu quả nào cả.

Dị thuật thực sự không có tác dụng nữa rồi.

“Không thể nào, dị thuật sao có thể không có tác dụng được chứ? Tuyệt đối không thể như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, nếu như dị thuật mất tác dụng, chỉ sợ hắn thực sự gặp phải vận xui cực lớn rồi.

Đừng thấy hắn trên triều đường đắc tội hết nào là Quận vương, Thân vương, nguyên nhân khiến Hứa Thanh Tiêu không lo sợ

là vì tất cả đều có đường lui rồi, nào dám không kiêng dè gì mà giết người chứ.

Nhưng dị thuật không giống vậy, nếu một khi hắn không thể khống chế nó, có thể sẽ nhập ma.

Mặc dù nói trong người hắn có thiên địa Văn Cung, hơn nữa nay đã là Nhọ đạo Lục phẩm rồi, nhưng có quỷ mới biết có thể khống chế được dị thuật này không.

Nó giống như một thanh đao, thời thời khắc khắc treo trên đỉnh đầu hắn.

Chẳng qua là vì dị thuật tu luyện quá nhanh rồi, thế cho nên bản thân hắn lơ là, không mấy quan tâm tới chuyện này.

Cộng thêm có Nho đạo trong tay, cũng không lo ma chủng đột nhiên bạo phát.

Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống thế này, khiến Hứa Thanh Tiêu thực sự có chút hoang mang.

“Do cơ thể có vấn đề gì sao? Hay là vì nguyên nhân gì khác?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, hắn không biết do nguyên nhân gì, như nhất định phải nhanh chóng tìm ra đáp án.

Dị thuật không phải thứ dùng để chơi cho vui.

Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên.

Là giọng nói của Triều Ca.

“Hứa huynh, mau tới đây!”

Sau khi giọng nói của Triều Ca vang lên.

Hứa Thanh Tiêu không chút do dự, trực tiếp nhắm chặt hai mắt, tâm thần trấn định tiến vào Văn cung.

Thiên địa Văn cung.

Đã một thời gian rồi mới tiến vào trong Văn Cung. Tòa Văn Cung càng nguy nga tráng lệ hơn trước đây rất nhiều.

Bất luận nhìn qua nhìn lại bao nhiêu lần, vẫn kinh ngạc như ban đầu.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu đi vào trong, một khuôn mặt khiến Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên xuất hiện.

Bên trong Văn cung, lúc này xuất hiện hai người.

Một người là Triều Ca, anh tuấn đến không biết diễn tả làm sao.

Một người là một nam tử trung niên, đứng chắp tay sau lưng, giữa hàng lông mày của người đó lộ ra bá khí, mang theo tò mò nhìn về phía hắn.

"Hứa huynh, hôm qua huynh nhập Lục phẩm, Văn Cung cũng có cảm ứng, khiến cho vị này thức tỉnh, có điều ông ta cũng quên mất rất nhiều chuyện, giống như ta vậy đó, chỉ nhớ được một chút."

Triều Ca giới thiệu người này với Hứa Thanh Tiêu.

"Tại hạ Hứa Thanh Tiêu, tham kiến tiền bối."

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe xong, bèn hành một bái trước đối phương.

"Hứa huynh, khách khí."

"Có lẽ còn phiền tới huynh giúp ta điều tra lai lịch một chút."

Sau đó người này bình tĩnh lên tiếng, nhưng cũng cực kì khách khí với Hứa Thanh Tiêu.

Rõ ràng Triều Ca đã kể cho đối phương rất nhiều chuyện rồi.

"Chuyện vụn vặt ấy mà." Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, nay bản thân hắn là Tử tước của Đại Ngụy, còn là Hộ bộ thị lang của Đại Nguy, đã không còn giống với trước đây nữa, muốn tìm chút tài liệu cũng tìm không thấy.

"Ừm, Hứa huynh nhân từ đại độ, phẩm hạnh cực kì tốt, huynh trưởng cũng không phải vội, huynh cứ từ từ kể ra từng chi tiết trong kí ức của huynh, như vậy cũng tiện cho Hứa huynh tìm cho huynh."

Chương 402: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (1)

Triều Ca nhẹ cười nói, khiến đối phương kể ra những kí ức còn sót lại, cũng thuận tiện cho Hứa Thanh Tiêu tìm kiếm.

“Ừm.”

Nam tử trung niên gật đầu, tiếp theo cất tiếng nói.

“Hứa hiền đệ, ngu huynh không nhớ được gì nhiều, chỉ nhớ duy nhất một cái tên, Xá Lợi Thiên, trong thời gian đại chiến, chắc là ta cùng người này giao thủ, thế nên ta nhớ được tên của hắn.”

Nam tử trung niên nói như vậy, ông ta hoàn toàn không có ấn tượng gì với thân phận của mình, nhưng lại nhớ được cái tên này.

“Xá Lợi Thiên?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, nhưng không nghĩ gì nhiều, chỉ ghi nhớ cái tên này lại.

“Đúng rồi, Hứa huynh, huynh bây giờ đã Lục phẩm rồi, có thể đúc Văn khí Thất phẩm rồi, cứ tiếp tục kéo dài cũng không tốt đâu.”

Triều Ca mở lời, nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu có thể đúc Văn khí Thất phẩm.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, chỉ là hắn không đúc Văn khí ngay, mà quay sang Triều Ca hỏi.

“Huynh trưởng, ta gặp phải phiền phức rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

“Hở?”

Triều Ca và nam tử trung niên cùng có chút tò mò, đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Ta tu luyện dị thuật, không còn chút hiệu quả nào nữa rồi, võ đạo không hề tiến bộ thêm chút nào cả, trước đây tu luyện một ngày có thể gấp trăm lần người khác, bây giờ tu luyện một ngày chỉ sợ không bằng người ta tu luyện một canh giờ nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì rồi, thế nên cầu xin sự trợ giúp từ Triều Ca, xem hắn ta có hiểu gì không.

“Sao có thể như vậy được? Không lẽ dị thuật xảy ra vấn đề gì rồi? Không phải chứ, dị thuật ta đưa cho huynh luyện, tuyệt đối không thể có vấn đề gì được.”

Triều Ca nhíu mày, hắn ta cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Mà nam tử trung niên ấy vậy mà bỗng nhiên lên tiếng.

“Đưa dị thuật cho ta xem đi.”

Hắn ta lên tiếng, Hứa Thanh Tiêu không chút do dự, trực tiếp ngưng tụ văn bút, đem nguyên bản dị thuật viết ra.

Người kia cẩn thận đọc chi tiết từng chút một, một lúc sau hắn lắc đầu nói.

“Dị thuật này không có vấn đề gì cả, rất hoàn mỹ.”

Ông ta đưa ra đánh giá.

Đáp án này càng khiến Hứa Thanh Tiêu tò mò hơn.

“Huynh trưởng, vậy tại sao tốc độ tu luyện của ta chậm hơn so với trước đây?”

“Lẽ nào do thiếu mất dị thuật Bát phẩm sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi như trên.

“Không!” Nam tử trung niên lắc đầu, mà sau đó lại trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn vào trong Văn Cung.

“Có lẽ do phẩm cấp Nho đạo của huynh cao quá.”

Hắn ta nói ra một khả năng.

“Phẩm cấp Nho đạo quá cao?”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Hắn quả thực chưa từng nghĩ tới vấn đề này, chỉ là lời này vừa nói ra, Triều Ca bèn không kiềm được lộ ra khuôn mặt như mặt trời chân lý chiếu qua tim.

"Đúng, khí chất công chính có thể áp chế ma chủng không sai, nhưng Nho đạo của huynh đã Lục phẩm rồi, nhưng Võ đạo mới Cửu phẩm, khoảng cách giữa hai thứ này quá lớn, Nho đạo chèn ép ma chủng quá chặt, bởi vậy tốc độ tu luyện của huynh bèn giảm xuống đáng kể."

Triều Ca nói.

"Nho đạo cùng dị thuật cần phải cân bằng với nhau, không thể một cái quá hưng thịnh, không chỉ có hai thứ này, nếu sau này huynh tu luyện Tiên đạo, Phật đạo, hoặc có thể là tà đạo, đều cần duy trì sự cân bằng."

"Bằng không những tên võ giả Nhất phẩm kia, đã đạt tới đỉnh điểm rồi, hoàn toàn có thể tu luyện Tiên đạo rồi còn gì."

Nam tử trung niên giải thích xong khiến Hứa Thanh Tiêu bừng tỉnh đại ngộ.

"Vậy…bây giờ phải làm sao đây?"

Hiểu ra là hiểu ra, nhưng Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ra cách giải quyết ấy.

"Không có cách giải quyết."

"Lục phẩm Nho đạo, Cửu phẩm Võ đạo, cơ thể vốn dĩ đã có một mạch bị trấn áp rồi, may mà huynh tu luyện dị thuật, nếu như huynh không tu luyện dị thuật, có khi đến một chút tăng tiến cũng không có đâu."

Nam tử trung niên lắc đầu, đây chính là con đường chết, không có cách nào giải quyết cả, đây là khống chế diễn ra trong hệ thống.

Nếu không thì mấy vị Đại Nho kia vì sao không tu luyện Võ đạo chứ? Không tu luyện cả Tiên đạo nữa? Không nói gì khác, kéo dài tuổi thọ cũng lời quá chứ.

"Thực ra cũng không phải không có cách gì."

Triều Ca lắc đầu.

“Nếu thông qua tu luyện bình thường không có cách nào tăng cấp tu vi được, thì có thể thông qua cách khác để gia tăng, ví dụ như một số nguyên vật liệu quý hiếm, sau khi uống vào có thể nâng cao thực lực.”

Đây là cách nghĩ của Triều Ca.

Chỉ có điều cách nghĩ này vừa được đưa ra, đã bị nam tử trung niên này phủ nhận ngay.

“Về mặt lý luận có thể nói có thể, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, những nguyên vật liệu quý hiếm này huynh không thể uống quá nhiều, uống quá liều tác dụng đem lại cũng không đạt hiệu quả là bao, hơn nữa những thứ thế này thường có giá trị liên thành, có một số thứ còn là đồ vật vô giá.”

Nam tử trung niên kia trả lời lại.

Đây là sự thật, uống vật liệu quý hiếm chắc chắn có thể nâng cao tu vi, nhưng vấn đề chính là ngươi có thể uống được bao nhiêu?

Thế nên cái này có thể dùng trong thời gian gấp rút, còn muốn dựa vào nó để gia tăng thực lực ấy hả?

Thôi thì đi tắm đi ngủ vậy.

Có điều trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại có cách nghĩ khác.

Thông qua nguyên vật liệu quý hiếm, đột phát Bát phẩm, sau đó luyện Thất phẩm phá cảnh đơn, không phải vậy là được rồi sao?

Nay mối đe dọa lớn nhất đối với Hứa Thanh Tiêu chính là ma chủng, thăng cấp đến Bát phẩm xong, Thất phẩm phải làm sao?

Nho đạo của hắn đã đạt Lục phẩm rồi, chỉ dựa vào một mình dị thuật có lẽ sẽ rất khó để đột phá, cho nên chỉ có thể chế luyện Phá cảnh đơn thôi, nếu không dựa vào tốc độ tu luyện hiện giờ, cả đời này cũng đừng nghĩ tới việc đột phá lên Thất phẩm nữa.

Mà vào lúc này, Triều Ca lại tiếp tục mở lời.

“Thế này, huynh cứ bình tĩnh trước đã, cho dù thời gian có hết đi nữa, ma chủng này cũng chẳng thể làm gì được huynh, Nho đạo của huynh đạt Lục phẩm rồi, trừ khi ma chủng cũng tăng cấp lên Lục phẩm, nếu không sẽ không thể gây ra ảnh hưởng gì lớn với huynh đâu.”

“Chúng ta giúp huynh nghĩ cách, nếu như huynh thử lung tung, thế thì phiền phức rồi, cứ ngưng tụ Văn khí trước đã rồi nói.”

Triều Ca nói như vậy, mà Hứa Thanh Tiêu chỉ gật đầu, hắn không nói ra chuyện về Cổ kinh đan thần.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu đồng ý xong, tiếp theo bèn ngồi vào trong văn trì, bắt đầu đúc Văn khí.

Văn khí Thất phẩm còn chưa kịp đúc ra, lúc này lại một lần đúc ra hai kiện Văn khí.

Văn bút, văn xích, văn chuông.

Đây là ba kiện Văn khí trước đây, Hứa Thanh Tiêu không vội đúc khí ngay mà là ngưng tụ ra ba kiện Văn khí này ra, sau đó, bắt đầu từng cái từng cái khắc tên lên.

Vũ khí cần có tên, phòng ngừa biến đổi.

Chương 403: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (2)

Hứa Thanh Tiêu đặt tên từng vật một thành "bút Xuân Thu", "thước Khuyến Ngôn", "chuông Bát Hoang".

Mà Văn khí Thất phẩm, Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ ra tên rồi, sách Ngôn Thiên.

Tương tự với Thiên Chỉ thứ đồ kia, Hứa Thanh Tiêu giữ lại bốn chữ "Thượng đạt thiên thính".

Có nghĩa là, chỉ cần trên sách viết thứ gì đó, bèn có thể truyền tới tai của Thánh nhân, đường nhiên có thể làm được hay không lại là chuyện khác, nhưng chỉ cần bản thân hắn có thể đạt được cảnh giới Đại Nho Ngũ phẩm, ít nhất cũng có thể khiến hoàng đế nhìn thấy không chút vấn đề gì cả.

Điểm tốt của Thiên Chỉ, Hứa Thanh Tiêu đã lĩnh hội được rồi, nhưng thứ đồ như vậy bệ hạ cũng sẽ không thể ban thưởng quá nhiều, bằng không ngươi rảnh rỗi quá viết một câu lên hả? Xong gửi cho bệ hạ, há chẳng phải có chút dở hơi sao?

Nhưng có được thứ đồ chơi này, sau này ai muốn gửi thư cũng thuận tiện hơn.

Đúc vũ khí Lục phẩm, Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ ra cái gì rồi.

Bội kiếm Quân tử!

Đúng vậy, một thanh kiếm!

Ai nói Văn khí không được là vũ khí chứ?

Hứa Thanh Tiêu đúc tạo thành kiếm khí, còn đặc biệt không làm quá phức tạp, cũng không để lại chữ, chỉ đem dân ý nhập vào trong đó, sau này liền trở thành kiếm của Quân tử, là Vương giả chi kiếm, kiếm này vì dân tâm mà sinh ra, có tác dụng cực kì lớn.

Về việc khắc văn, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên rất hợp cảnh.

Thất phẩm minh ý, thì khắc bảy chữ, "Nghĩ làm thống nhất, giữ lương tri."

Lục phẩm lập ngôn, liền khắc văn lập ngôn của hắn.

Sau khi khắc chữ xong, bên trong Văn cung lại một lần nữa xảy ra thay đổi, mà ánh sáng tím của Hạo Nhiên chính khí lại một lần nữa nhập vào cơ thể.

Đây là đang kích hoạt thần thông Nho đạo.

Thập phẩm là ngôn.

Cửu phẩm là mục.

Bát phẩm là tâm.

Thất phẩm là linh.

Lục phẩm là ý.

Thần thông Nho đạo về cơ bản dùng để chống lại tà túy, thế nên tạm thời không có chỗ dùng mấy.

Nhưng có còn hơn không, lúc này năm kiện Văn khí đang luân phiên quay xung quanh, bút Xuân Thu, thước Khuyến Ngôn, chuông Bát Hoang, sách Ngôn Thiêm, kiếm Quân tử.

"Hứa huynh, huynh thăng cấp Lục phẩm, sau này huynh có thể tới Thánh thư phòng để đọc thư tịch trong đó, điều này có lợi với huynh đó."

Thấy Hứa Thanh Tiêu đúc khí xong, Triều Ca lên tiếng, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu biết về sự thay đổi của Văn cung.

"Thánh thư phòng?"

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn qua, nằm ở đối diện Diễn võ đường.

"Đa tạ huynh trưởng chỉ điểm."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, có điều trước mắt không có sách nào cần xem.

Mà ngay sau đó, nam tử trung niên lấy ra một tờ giấy trắng, đưa qua cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đây là một trang dị thuật, có tên là Đại La Đơn Nguyên thuật, Bát phẩm dị thuật, trong kí ức của ta vừa hay có một chút ghi chép liên quan đến dị thuật, huynh có thể thử tu luyện cái này, ta bỗng nhiên nghĩ ra, huynh đã đạt tới Cửu phẩm viên mãn, tu luyện thuật này, có lẽ có thể góp chút khí đột phá đến Bát phẩm.”

Nam tử trung niên nói như vậy, ông ta tặng Hứa Thanh Tiêu một trang dị thuật, xem liệu có thể giúp gì đó cho Hứa Thanh Tiêu không.

“Đa tạ huynh trưởng.”

Điều này đúng là niềm vui ngoài ý muốn, có điều dị thuật này nghe hơi quen quen, Đại La Đơn Nguyên thuật? Suy nghĩ kĩ lại xem nào, Hứa Thanh Tiêu nhớ ra rồi, trong vụ án cứu trợ của phủ Bình Khâu có ghi chép lại một loại dị thuật, cũng có tên là Đại La cái gì cái gì đó.

Nhanh chóng xem xong dị thuật, sau khi Hứa Thanh Tiêu khắc cốt ghi tâm xong bèn rời khỏi thiên địa Văn Cung.

Mở mắt ra.

Trời còn chưa sáng.

Hứa Thanh Tiêu vẫn còn chút không am tâm tiếp tục thử tu luyện, có điều kì tích không xuất hiện, không gia tăng thêm chút nào cả.

Nho đạo áp chế hơi mạnh quá.

Thở ra một hơi dài, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều nữa, bản thân hiện tại đã đạt tới Cửu phẩm viên mãn, khoảng cách với Bát phẩm chẳng qua chỉ là một chuyện cách một bước chân mà thôi.

Nếu như không phải vì nguyên nhân tốc độ tu luyện quá chậm chạp, bây giờ đã có thể đột phá cảnh giới rồi.

Trước mắt hy vọng duy nhất của Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể là Đại La Đơn Nguyên thuật này rồi, nếu như có thể đột phát Bát phẩm, ít nhất có thể giải quyết tạm thời nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu vận chuyển khí huyết trong cơ thể, sau đó ngưng tụ Đại châu thiên, đắm mình trong ánh trắng.

Thập phẩm dưỡng thân.

Cửu phẩm khí mạch.

Bát phẩm đan điền.

Một phần nhỏ sức mạnh đến từ huyết khí trong cơ thể sôi sục lên, sau đó thông qua Đại châu thiên di chuyển xuống dưới, lan ra toàn bộ khu vực quanh đan điền.

Đan điền, là một trong những tồn tại cực kì kỳ bí trong cơ thể người.

Có thể gọi nó là cánh cửa lớn mở ra bảo tàng trong cơ thể.

Võ giả phải dưỡng thân nạp khí trước, phàm có cơ thể khỏe mạnh cường tráng, đồng thời có thể gia tăng khí lực vân vân, nhưng những thứ như nội khí ngưng tụ trong cơ thể không được bao lâu cả.

Thế nên bắt buộc phải tích tụ được khí mạch, thế mới có thể đưa nội khí tích tụ vào trong khí mạch, cứ như vậy, sẽ không đến mức đang trong lúc nguy hiểm hoặc phải chiến đấu gấp còn phải đứng đợi nạp khí cho xong.

Chỉ là sau khi ngưng mạch, cũng không thể duy trì được bao lâu, từ từ theo thời gian sẽ mất dần mất mòn, hơn nữa nội khí trong cơ thể cũng không phải nội khí đơn thuần, đoan chính nhất.

Thế nên đạt được Bát phẩm, nhất định phải khai mở đan điền, bảo tồn những nội khí này, để bản thân có thể luôn luôn giữ được trạng thái tốt nhất.

Đây chính là đặc tính và tác dụng của ba phẩm đầu tiên.

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ nội khí, ngưng tụ Đại La Đơn Nguyên.

Tu luyện Đại La Đơn Nguyên thuật, quả thực tốt hơn Kim Ô Tôi Thể thuật một chút, nhưng cũng chỉ là tốt hơn một chút mà thôi.

“Sớm biết trước thế này đã tu luyện sớm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu có chút khó chịu, hắn bây giờ thực sự rất hối hận, tại sao bản thân lại không tu luyện lên Bát phẩm sớm hơn.

Sao cứ phải kéo dài mãi tới bây giờ thế nhỉ.

Giờ thì hay rồi, điên cuồng nâng cao Nho đạo phẩm chất, cẩn thận quá mức làm gì, giờ bản thân tự đào cho mình cái hố nhảy vào luôn.

Một canh giờ sau.

Trời sắp sáng rồi.

Hứa Thanh Tiêu không có tiến triển gì cả, nếu như theo tốc độ tu luyện trước kia, bây giờ đã đạt được Bát phẩm rồi.

Đại La Đơn Nguyên thuật cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Chỉ là trong lúc Hứa Thanh Tiêu không ngừng tu luyện, đột nhiên, có một cỗ năng lượng cực lớn nhập vào cơ thể.

“Dị thuật có hiệu quả rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu có chút vui mừng.

Có điều một lúc sau, Hứa Thanh Tiêu phát hiện ra xảy ra chuyện gì rồi, là sức mạnh tín ngưỡng của bách tính.

Sức mạnh tín ngưỡng vô ngần nhập vào cơ thể, hoá thành nguồn năng lượng dồi dào, giống như vừa uống được vật liệu quý hiếm vậy, trong một khoảnh khắc thực lực bạo phát gia tặng.

Chương 404: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (3)

Hứa Thanh Tiêu có chút sợ hãi, vẫn không thể nghĩ tới sức mạnh tín ngưỡng của bách tính, không những có thể trở thành tài khí, còn có thể trở thành khí lực của Võ đạo, đỡ phải tu luyện khổ sai, đây đúng là chìa khóa vạn năng mà.

Cảm nhận được lượng khí lực Võ đạo cuồn cuộn, Hứa Thanh Tiêu gần như không lãng phí một lời nào, lập tức khai khí, khai mở đan điền.

Bùng!

Một nén hương sau.

Sau tiếng nổ giáng xuống từ cơ thể, giống như vừa mới khai thiên lập địa vậy, khí huyết của Hứa Thanh Tiêu tăng vọt, khí thế trên người cũng tăng nhanh không ít.

Đại La đan điền ngưng tụ, giống như một cái động không đáy, điên cuồng mở rộng, Võ đạo bắt nguồn từ cơ thể, mà trong cơ thể lại có rất nhiều bảo tàng.

Cùng với việc tu luyện Đại La Đơn Nguyên thuật, đan điền trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu liên tục khuyếch đại nhanh chóng.

Mười trượng!

Một trăm trượng!

Một ngàn trượng!

Một ngàn tám trăm trượng!

Sau khi mở rộng đến một ngàn tám trăm trượng mới dừng lại, võ giả thông thường có được mười trượng đã xem như tốt lắm rồi, một trăm trượng là thiên tài võ giả đó, càng nhiều càng kinh khủng.

Sau khi thăng cấp lên Bát phẩm, trong lượng nội khí khổng lộ tập hợp trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được một cảm

giác thoải mái trước nay chưa từng có.

Bùm!

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ vào nắm đấm, vung một quyền hướng về phía vòm trời, chớp mắt một trận âm thanh trầm thấp vang lên.

Một quyền này tung ra, có lẽ một võ giả Thất phẩm cũng không chịu nổi quá?

"Đáng tiếc quá, Trình Lập Đông đã mất tích rồi, không thì đã cho hắn ta nếm thử cú đấm sắt của ta rồi, chắc là hắn khóc hết nước mắt quá ha?"

Sau khi đạt được Bát phẩm.

Sức mạnh tín ngưỡng của bách tính gần như hết rồi, có điều may mắn là, bản thân hắn cũng bước vào Bát phẩm rồi.

Chạm vào một phần Yêu ma đồ lục, lập tức có các loại thông tin hiện ra.

[Kim Ô ba đầu, yêu thần trong thiên địa, thân hoá làm mặt trời, chiếu rọi chư thiên, tính cách hung hãn, từng có mười ngày thống trị bầu trời, sau đó bị tuyệt thế toàn năng bắn chết, chỉ để lại một con, oán hận xung thiên, sát niệm vô song.]

[Cảnh giới tiếp theo: Thất phẩm chi cảnh, chữa trị nguyên thần, một năm sau tăng cấp Lục phẩm.]

[Sau lục phẩm, nếu có thể trấn áp, có thể nhận được tăng cường Kim Ô thần niệm.]

Sau khi bản thân tiến vào Bát phẩm, ma niệm của Kim Ô ba đầu cũng theo đó mà đạt được Thất phẩm rồi, may mà Nho đạo Lục phẩm, có thể hoàn toàn trấn áp được.

Chỉ là bản thân hắn chỉ có thời gian một năm, ma niệm của con Kim Ô ba đầu này sẽ có thể thăng lên Lục phẩm.

Thời gian một năm thôi đó.

Thế này thì con mẹ nó nhanh vãi chưởng vậy? Cái tốc độ tăng cấp này có phải hơi ảo diệu quá rồi không?

Ta lên một cấp, nó lên một cấp?

Ma niệm này dựa vào cái gì mà thăng cấp nhanh như vậy? Dựa vào cái gì hả?

Hứa Thanh Tiêu thực sự cảm nhận được áp lực rồi.

Không, không phải cảm nhận được áp lực gì cả, mà đơn giản là ép hắn đi chết luôn cho xong.

Bây giờ Bát phẩm, muốn đạt được Thất phẩm, nếu như có thể tu luyện dị thuật còn tốt một chút, ít nhất trong một năm bèn có thể đột phá.

Nhưng bây giờ dị thuật cũng không có luôn rồi, hắn lấy cái gì mà đột phá lên Thất phẩm đây?

Dựa vào Cổ kinh đan thần sao?

Vậy thôi thì lùi một trăm bước cũng được, nếu như dựa vào Cổ kinh đan thần để đạt được Thất phẩm, ma niệm này cũng sẽ theo đó mà tăng phẩm theo.

Dựa vào tốc độ tăng cấp này, hắn có thể vượt qua được nó không?

Hơn nữa mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Nho đạo có thể miễn cưỡng trấn áp một nửa phẩm, ma niệm tăng cấp lên Lục phẩm, Nho đạo vẫn có thể khống chế được, nhưng cũng chỉ có thể giúp hắn không nhập ma thôi.

Nhưng nếu cứ với tốc độ tăng cấp này của ma niệm, nó được Ngũ phẩm rồi, Nho đạo của hắn vẫn chưa tới Ngũ phẩm hoặc Võ đạo cũng chưa đạt được Ngũ phẩm, há chẳng phải ngồi đợi chết là vừa rồi sao?

Đồng thời, Hứa Thanh Tiêu cũng xem xét hai ma chủng khác.

[Thái Dương giao ma, oán khí của Long tộc trong đất trời hóa thành, căn nguyên Long tộc, nhưng không thể hóa rồng, căm hận vạn vật, sát hại vô số sinh linh, sau bị tuyệt thế toàn năng trấn áp dưới Bắc Hải Ma uyên, tội ác rung trời.]

[Cảnh giới tiếp theo: Võ đạo Thất phẩm, một năm sau đạt được Lục phẩm.]

[Nếu trấn áp được, có thể nhận được sức mạnh của rồng.]

[Đại La cổ ma, hỗn độn ma thai, chỉ biết chiếm đoạt, sinh ra cùng thời điểm thiên địa sơ khai, khoảng thời gian phá hủy đất trời gần về hư không, bị thiên địa trấn giữ.]

[Cảnh giới tiếp theo: Võ đạo Thất phẩm, một năm sau thăng cấp Lục phẩm.]

[Nếu trấn áp được, có thể nhận được Thần thông thôn tính thiên địa.]

Đây là yêu ma sinh ra khi sử dụng Đại La đan nguyên thuật, có nhiêu nói nhiêu, còn mạnh hơn nhiều so với Kim Ô ba đầu và Thái Dương giao ma.

Ít nhất là cái cần thấy đều có thể thấy hết rồi, rằng cái thứ đồ chơi này rất mạnh.

Hơn nữa bên trong Yêu Ma đồ lục đang có ba con yêu quái, một năm sau có thể thăng cấp lên Lục phẩm.

Một con Kim Ô ba đầu đã khiến hắn cảm thấy áp lực có hơi lớn, tới ba con đại yêu quái, Hứa Thanh Tiêu thấy hắn không trụ nổi nữa rồi.

“Triều Ca huynh, cứu ta.”

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể kêu gọi Triều Ca nghĩ cách, vấn đề này nếu như không nghĩ cách giải quyết, chắc chắn không ổn rồi.

“Đừng nóng vội, ta có bàn bạc với huynh trưởng, bất kể thế nào huynh cũng phải nghĩ cách thăng cấp lên Thất phẩm, sau đó lại trấn áp đám yêu ma này một lần, giúp huynh kéo dài thêm thời gian.”

Triều Ca ngay lập tức nhận ra mấy con yêu quái này đã hồi phục hoàn toàn rồi.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu thăng lên Bát phẩm, thế nên thương thế Nguyên thần trước đây chớp mắt đã được trị khỏi rồi, chẳng qua bởi vì Nho đạo của Hứa Thanh Tiêu đạt Lục phẩm, ma niệm không làm cách nào bạo phát được, nên mới bị trấn áp chặt chẽ lại rồi.

Nhưng một khi đạt được Lục phẩm, một con Kim Ô ba đầu còn dễ nói, ba con đại ma đầu kết hợp lại với nhau cùng tấn công, vậy thì cũng khó mà chống đỡ nổi.

Có điều Triều Ca cũng không phải không có cách gì, trấn áp mấy con yêu quái này thêm một lần nữa, làm nguyên thần của chúng bị tổn thương, đến lúc đó ít nhất cũng có thể kéo dài thời gian thêm một năm nữa, mặc dù đây là cách trị ngọn không phải trị rễ, nhưng có thể kéo dài thêm một chút.

Nghe thấy lời của Triều Cao, Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Trong vòng một năm đột phá lên Thất phẩm, điều này cũng không đến nỗi quá khó, có Cổ thần kinh đan ở đây, hoàn toàn có thể làm được.

Đợi đến khi đột phá Võ đạo Thất phẩm, lại trấn áp yêu ma, lại có thể cho bản thân thêm chút thời gian chờ rồi.

Có điều bây giờ Hứa Thanh Tiêu còn lo lắng một chuyện khác.

Chương 405: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (4)

Sau khi lên được Lục phẩm muốn thăng lên Ngũ phẩm cần bao lâu? Hai năm?

Ngũ phẩm lên Tứ phẩm mất bao nhiêu thời gian? Ba năm hay là bốn năm?

Tứ phẩm lên Tam phẩm phải đợi thêm bao lâu? Năm năm hay là mười năm?

Tam phẩm tới Nhị phẩm thì sao?

Nhị phẩm tới Nhất phẩm?

Cứ theo tốc độ tăng cấp này, chẳng khác nào bắt hắn trong vòng mười năm thăng cấp Võ đạo lên Nhất phẩm sao?

Hoặc là trở thành Thánh nhân Nho đạo.

Áp lực về thời gian quá lớn, hai mươi năm chỉ trong chớp mắt liền trôi đi rồi, đối với một vương triều mà nói, thời gian hai mươi năm không được xem là nhiều.

Bản thân phải suy nghĩ cho thật kĩ mới được, nghĩ thật rõ ràng tiếp theo bản thân hắn phải làm gì cho phải.

Người xưa nói quả đúng thật, đời là bể khổ, đi hết bể khổ là hết đời.

Đứng dậy đi về phòng, Hứa Thanh Tiêu bắt tay vào kế hoạch mới.

[Đầu tiên: Lục phẩm, bất kể thế nào trong vòng một năm phải đạt được Lục phẩm.]

Gì mà một năm Thất phẩm, mục tiêu của của Hứa Thanh Tiêu là Lục phẩm, nghĩ tất cả mọi cách luôn, bằng bất cứ giá nào cũng được, nhất định phải đạt được Lục phẩm, sau đó điên cuồng trấn áp yêu ma ma niệm trong cơ thể.

[Thứ hai: Gia tăng tốc độ phát triển của Đại Nguỵ, đạt được càng nhiều dân ý càng tốt, đề phòng trường hợp bất cứ lúc nào cần đến.]

Tín ngưỡng dân ý có thể đổi thành khí thuần khiết nhất trong Võ đạo, bản thân đột phá Lục phẩm cần tới một lượng lớn dân ý, hiện nay cảnh giới Võ đạo cũng có thể dựa vào dân ý để đổi lấy rồi, tất nhiên Hứa Thanh Tiêu muốn gia tăng tốc độ phát triển của Đại Nguỵ rồi, nhanh chóng thu được tín ngưỡng dân ý.

Gây thù chuốc oán với người khác không còn tác dụng gì nữa rồi, giờ phải làm gì đó thực tế thôi, để bách tính Đại Nguỵ thực sự có thể ăn ngon mặc đẹp, chỉ có như vậy mới có thể thật sự có được lòng của bách tính, nhận được dân tâm.

[Thứ ba: Luyện hóa Phá cảnh đơn, tìm ra cách phá giải dị thuật, đồng thời làm rõ thân phận của mấy người Triều Ca.]

Phải chuẩn bị hai phương án một lúc, vừa phải có được dân tâm, bản thân cũng phải luyện ra được phá cảnh đơn, bất luận yêu cầu có hà khắc tới mức nào, có được phá cảnh đơn có thể trực tiếp đột phá cảnh giới, tiết kiệm được chút sức lực.

Nhưng trong quá trình luyện hoá phá cảnh đơn lần nữa, bản thân cũng phải đọc thêm vài cuốn sách nữa, đặc biệt là những thư tịch có liên quan đến dị thuật.

Cái thứ đồ chơi này còn chưa được giải trừ, tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu thực sự không thể yên ổn được.

Đương nhiên còn thuận tiện điều tra một chút thân thế của đám người Triều Ca.

Có một thứ Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, chính là đám người Triều Ca sao lại hiểu về dị thuật nhiều như vậy? Chỉ là sau khi nghĩ ngợi một hồi Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể nghĩ được có lẽ do bọn họ từng là bán thánh, thậm chí còn từng có thể là Á thánh cũng nên, biết mấy thứ như dị thuật cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Quyết định xong ba điều cần chú ý.

Hứa Thanh Tiêu đưa ánh mắt nhìn về phía Cổ kinh đan thần.

Lô đan thần yên tĩnh nằm trên bàn, nhẹ nhàng xoay một cái, âm thanh của Đan Thần vang lên.

“Sao thế?”

Giọng nói mang theo chút cảm giác ngái ngủ, Hứa Thanh Tiêu cũng thẳng thắn nói luôn.

“Đan Thần tiền bối, ta nhập Bát phẩm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nói cho đối phương biết về chuyện bản thân hắn đột phá lên Bát phẩm.

“Bát phẩm rồi?”

Nghe thấy lời này, Đan Thần lập tức trở nên tỉnh táo hẳn.

“Ngươi muốn hóa luyện Thất phẩm phá cảnh đơn sao?”

Đan Thần hỏi.

“Ừm, làm phiền tiền bối cho ta biết, Thất phẩm phá cảnh đơn cần những nguyên liệu nào, để vãn bối tiện cho người đi tìm.”

Nhập được Bát phẩm, Hứa Thanh Tiêu không có ý định tu luyện nữa, trực tiếp thu thập nguyên liệu đột phá lên Thất phẩm luôn.

“Tốt, tốt, tốt.” Có thể thấy rõ Đan Thần rất vui lòng, hắn ta cực kì kích động nói: “Dược phẩm của Thất phẩm phá cảnh đơn khá đơn giản, ngươi ghi chép cẩn thận nha, nửa cân Thiên ngoại viên kim, trái tim của Linh thụ Lục phẩm một cái, nửa cân Tử ngọc tuỷ vạn năm, một đoá Phần cốc linh viêm, nửa cân Âm linh sa, chỉ như vậy thôi là có thể luyện ra Thất phẩm phá cảnh đơn rồi.”

Thần Đan nói ra năm phần nguyên liệu, dựa theo quy luật của Kim, Mộc, Thuỷ, Hỏa, Thổ.

“Được, nếu như thu thập đủ nguyên liệu rồi, cần bao lâu mới có thể luyện hóa xong?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

“Trong vòng ba ngày.”

Đan Thần nói một cách chắc chắn.

“Được, vậy để ta đi hỏi thử.” Hứa Thanh Tiêu căn bản không hề hiểu mấy thứ nguyên liệu này là cái gì, xem xem có dễ có được hay không.

“Đúng rồi, có cần làm thêm vài viên Cố cảnh đơn không? Ngươi nhập Bát phẩm rồi, nhưng mỗi phẩm không có phẩm nào được viên mãn hoàn mỹ cả, ta có thể giúp ngươi luyện hoá ra Cố cảnh đơn, như vậy sẽ không để lại khuyết điểm gì, đối với tương lai sau này của ngươi cũng có nhiều chỗ tốt.”

Đan Thần hỏi.

“Đơn này cần những nguyên liệu nào?”

Nghe tới chuyện này, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên có nhã hứng, bổ khuyết là một chuyện tốt mà.

“Không cần nguyên liệu gì kì lạ đâu, Cố cảnh đơn Thập phẩm, một vạn viên linh thạch, Cửu phẩm cần năm vạn, Bát phẩm mười vạn, Thất phẩm ba mươi vạn.”

Cố cảnh đơn không cần nguyên liệu gì nhiều, chỉ cần linh thạch.

“Được, nếu như có được rồi, ta sẽ phải làm phiền tiền bối rồi.”

Hứa Thanh Tiêu biết linh thạch là gì, chính là tiền tệ chính của tu sĩ Tiên đạo, chỉ có điều đáng giá bao nhiêu Hứa Thanh Tiêu không rõ, đợi tới lúc đó điều tra thử xem sao.

“Được, đợi tin tức tốt của ngươi.”

Đan Thần rất vui lòng, trông như sắp bay lên đến nơi rồi.

Mà lúc này.

Rất nhanh đã tới giờ Mão rồi.

Theo lý mà nói giờ này đáng ra phải chuẩn bị thượng triều rồi, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cho gọi Dương Hổ tới.

“Dương Hổ, tới tìm Hộ bộ thượng thư Cố đại nhân một chuyến, cứ nói trong người ta không được khỏe , nhờ ngài ấy xin cho ta nghỉ bệnh một ngày.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn không định thượng triều.

Hôm nay trên triều đường sẽ nói gì, văn võ bá quan sẽ làm những gì, về cơ bản Hứa Thanh Tiêu đều đoán được.

Trước mắt bản thân hắn phải khiêm tốn một chuyến, vấn đề về thương nhân phiên bang đã giải quyết xong, quốc khố nhận được một lượng lớn ngân lượng từ bên ngoài, Hứa Thanh Tiêu dự định ở nhà tính toán cẩn thận xem số tiền này nên dùng thế nào.

Ba lưỡi đao hắn nhằm vào hiện tại mới bổ xuống được một thanh, còn hai mục tiêu còn lại lần lượt dùng để chống lại những người đọc sách cùng quyền quý.

Đồng thời thuế má của Đại Nguỵ cũng cần phải thay đổi, không thể tiếp tục ai cũng thu như ai nữa.

Ít nhất thuế má cần được đề ra rõ ràng, nếu không đối với bách tính mà nói, chẳng có chút lợi ích thực tiễn nào cả, người đọc sách cùng một số địa chủ thân sĩ, bọn họ mới là đối tượng chính mà thuế má nhằm vào.

Chương 406: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (5)

Mà số thuế của quyền quý, tất nhiên không thể so được với mấy địa chủ thân sĩ và những người đọc sách được, nói cho cùng tiền thuế ở bất cứ quốc gia nào, thứ nó nhắm vào chỉ có tầng lớp trung lưu.

Chính sách thu thuế quyền quý, chẳng qua chỉ là thêu hoa trên gấm, mục đích thực sự là làm suy yếu bọn họ, để bọn họ không có đủ tài lực mà tạo phản thôi.

Thế nên nhát đao thứ hai, tuyệt đối không thể vội vàng sơ xuất mà hạ xuống, thực sự muốn thực hành vào thực tiễn, nhất định phải đợi!

Ít nhất đây là chuyện phải đợi tới nửa năm sau, nếu không sẽ dấy lên đại loạn, đám người đọc sách và mấy tên địa chủ thân sĩ nhất định sẽ không đồng ý, nhưng không thể làm giống như đám thương nhân phiên bang được, muốn giết liền giết.

Cho nên bản thân hắn bắt buộc phải lên kế hoạch thật rõ ràng, từng bước từng bước đều phải tính trước tính sau, một là không động đậy, không thì đã động phải động thật oanh liệt dứt khoát.

Một lúc sau, Hứa Thanh Tiêu lấy lại ý thức, sai Dương Báo chuẩn bị nước tắm rửa, tắm sạch sẽ nghỉ ngơi một chút.

Nửa canh giờ sau.

Hoàng cung Đại Nguỵ.

Phía trên triều đường.

Giọng nói của Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn cất cao trong đại điện.

“Bẩm bệ hạ! Đám thương nhân phiên bang này sau khi thông qua sự điều tra nghiêm ngặt của Hộ bộ, lần làm loạn này của bọn chúng, tịch biên phạt tiền thuế, hiện kim thu về bảy vạn

vạn lượng, tư sản tư gia thu về năm vạn vạn lượng, toàn bộ đều đang được thu về quốc khố ạ.”

Giọng nói của Cố Ngôn vọng lên.

Từng từ từng từ của hắn ta vang vọng.

Đã bao nhiêu năm rồi.

Bao nhiêu năm rồi.

Bản thân hắn ta cuối cùng cũng có thể hùng hổ tuyên bố như này.

Những năm gần đây, bất kể là bệ hạ hay những quan viên khác, chỉ cần nhắc tới chuyện tiền bạc, hắn ta đều phải cúi đầu ngậm miệng, quốc khố làm gì có đồng nào trời ơi.

Đám Võ quan này, cứ nằng nằng đòi Bắc phạt, Bắc cái thằng cha ngươi, lấy đâu ra ngân lượng mà Bắc phạt? Ngươi biến ra cho ta hả?

Còn có những bộ phận khác nữa, gì mà Hình bộ cần gia tăng số người, Lễ bộ cần ngân lượng, cả một đống chuyện, đây cần tới tiền, kia cũng cần tới tiền, ngân lượng của Hộ bộ ta có thể biến ra hay gì?

Giờ thì hay rồi, Hộ bộ ta có tiền rồi.

Ta lật ngược ván cờ rồi, ta thành phú ông bạc tỷ rồi.

Cố Ngôn có chút đắc ý, hắn ta ngẩng cao đầu lên, lúc này nhìn đám người dưới kia, bất giác cảm thấy đúng là một đám thất phu.

“Xịt!”

Cũng đúng vào lúc Cố Ngông vừa nói hết câu này, âm thanh hít phải khí lạnh lần lượt vang lên.

Các vị đại thần đều rất ngạc nhiên, không dám tin đây là sự thật.

Ngoại trừ Binh bộ thượng thư cùng với Hình bộ thượng thư ra, tất cả những người còn lại đều hết sức kinh ngạc.

Bảy vạn vạn lượng bạch kim đó.

Còn có lương điền tư sản đáng giá năm vạn vạn lượng.

Mấy vị Quốc công càng nhịn không được mà một mình lẩm bẩm.

“Đám thương nhân này có tiền tới vậy ư? Sớm biết như vậy từ đầu hốt luôn bọn chúng, thế có phải đỡ phải lo Bắc phạt không có tiền rồi không?”

“Chẳng trách Thanh Tiêu hiền điệt lại gây phiền phức cho đám thương nhân này, thì ra nó sớm đã biết đám thương nhân này có tiền như vậy rồi sao? Hối hận quá, quá hối hận, sớm biết đích thân ta tới xử lý bọn chúng rồi.”

“Bảy vạn vạn lượng, chừng này đủ để Bắc phạt rồi chứ?”

Từng vị từng vị võ quan đều không nhịn được mà xì xào bàn tán, bọn họ đều bị những con số trên trời này dọa sợ rồi.

Thế là các vị Văn quan là những người lên tiếng trước.

Lễ bộ thượng thư là người đầu tiên bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói.

“Bệ hạ, nay quốc khố dồi dào, thần khẩn cầu bệ hạ cấp tiền cho Lễ bộ, đầu tiên là để chuẩn bị cho Thọ đản của bệ hạ, thứ hai là gần đây quan phục của nội quan và văn võ bá quan, hoàng thất nghi trượng vân vân đều cần được thay mới, dùng để nghênh đoán năm đầu tiên tân triều thay đổi.”

“Thần, khẩn xin bệ hạ.”

Lễ bộ thượng thư giảo hoạt nhất, biết có tiền bèn là người đầu tiên đứng ra bàn tới việc tiền nong.

“Cần bao nhiêu?”

Nữ đế bình tĩnh nói.

Có lẽ là vì có tiền rồi, nên nữ đế không trốn tránh vấn đề này nữa, trực tiếp hỏi luôn.

“Không nhiều, năm trăm vạn lượng là đủ.”

Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí nói ra một con số.

Lời vừa dứt, giọng nói của Cố Ngôn vang lên.

“Năm trăm vạn lượng? Cần nhiều ngân lượng như vậy để làm gì chứ? Chuyện quan phục của chúng ta cùng nghi trượng có thể kéo dài thêm một thời gian nữa, dù sao cũng chưa quá cũ, nay khó khăn lắm mới có chút ngân lượng, cứ như vậy muốn dùng lãng phí sao?”

Cố Ngôn nói ra một con số trên trời, nhưng ngươi bảo hắn ta nôn tiền ra, hắn vẫn là không nỡ ấy chứ.

“Không phải đâu, Cố thượng thư, lời này của ngài là có ý gì đây? Thọ đản của bệ hạ, sứ giả của hàng ngàn quốc gia sẽ tới thăm, các loại ban thưởng không dùng ngân lượng sao? Hơn nữa sứ giả tới thăm, chúng ta vẫn cứ dùng quan phủ cũ, dùng lại đồ cũ, người ta sẽ thấy chúng ta ra sao đây?”

“Chưa kể, ta cũng đâu có đòi nhiều đâu, mới có năm trăm vạn lượng, chư vị đại nhân, các vị cho ý kiến đi, có nhiều không?”

Vương Tân Chí mở miệng, gã không cảm thấy bản thân đưa ra cái giá quá cao.

“Năm trăm vạn lượng quá nhiều rồi, bệ hạ, thần không đồng ý, nhiều nhất cũng chỉ có thể giao ra năm mươi vạn lượng, chúng ta vừa mới giết đám thương nhân phiên bang kia xong, giờ lại đi ban thưởng cho đám sứ giả này sao? Vậy chẳng phải qua nực cười sao? Lần này không thưởng, lần tới tính sau.”

Cố Ngôn trực tiếp hạ giá xuống, năm trăm vạn lượng khẳng định không cho, năm mươi vạn lượng đi, tiết kiệm chút tiền.

“Xì! Cố thượng thư, ngươi đúng là cái đồ keo kiệt bủn xỉn, lao phu cần năm trăm vạn lượng, ngươi vừa mở miệng ra đã ép ta xuống còn năm mươi vạn lượng? Năm mươi vạn lượng làm được cái gì chứ?”

“Ít nhất là ba trăm vạn lượng, ngươi không đưa cũng phải đưa, nếu ngươi không đưa, hôm nay lão phu dám đứng trước mặt bệ hạ nói cho ngươi biết, sau này đồ của Hộ bộ các ngươi dùng là thứ tệ nhất cũ nhất.”

Vương Tân Chí cũng xả giận.

Bảy vạn vạn bạch kim lận đó! Đại ca, là bảy vạn vạn lượng, ta cần năm trăm vạn lượng, nhiều sao? Hoàn toàn không nhiều

chút nào đâu được chưa?

“Vậy được thôi, ta một lượng cũng không đưa cho ngài, trời ơi, Vương đại nhân đúng là tốt quá, không đưa ngân lượng vẫn có thể nhận được đồ cũ, ta ở đây thay mặt trên dưới Hộ bộ đội ơn ngài.”

Giờ này khắc này đây, Cố Ngôn trong giây phút thay đổi hoàn toàn, nhắc tới ngân lượng, cả người hắn ta đều không như trước nữa.

Khoe khoang quốc khố có tiền thì được!

Muốn quốc khố xuất tiền ra á? Xin lỗi, mời ngài đi chỗ khác chơi, đừng có chướng mắt ta.

“Ngươi!”

“Ngươi!”

Vương Tân Chí chỉ vào Cố Ngôn, ngón tay run rẩy.

Chương 407: Thăng Cấp Bát Phẩm, Triều Đường Lại Bắt Đầu Náo Nhiệt Rồi (6)

“Không cần tranh cãi nữa.”

“Sứ giả các nước tới thăm là chuyện lớn, cấp hai trăm lượng bạch kim đi, hoàng thất nghi trượng thì không cần đổi nữa, còn về việc quan bào thì tứ phẩm trở nên thay mới, tứ phẩm trở xuống thì thôi.”

Nữ đế lên tiếng, cấp hai trăm vạn lượng, làm người hòa giải hai bên, nàng cũng cảm thấy năm trăm vạn lượng có hơi nhiều, nhưng năm mươi vạn thì lại ít, thế thì khoảng hai trăm vạn lượng là được rồi.

“Bệ hạ! Thế này…ầy, thôi vậy, tạ bệ hạ long ân.”

Vương Tân Chí có chút không vui, hai trăm vạn lượng quả thực không đủ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao vẫn còn sớm chán, nếu không đủ từ từ xin thêm sau.”

Lễ bộ thượng thư nói xong những lời này, Lại bộ thượng thư Trần Chính Nho liền bước ra ngay.

“Bệ hạ, mặc dù cấp phát cho Lễ bộ hai trăm vạn lượng rồi, vẫn mong bệ hạ cấp tiền cho Lại bộ, không phải để tăng bổng lộc cho quan viên, chỉ là bổng lộc của tất cả quan viên đều quá thấp, cũng không có bổng lộc thưởng nào, nay Tiết Trung thu sắp tới rồi, không bằng thưởng cho quan viên chút bổng lộc, thêm nữa cấp phát cho tất cả quan sứ của Đại Nguỵ chút quà, thực phẩm các loại.”

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta lộ diện không nói tới việc tăng bổng lộc cho quan sứ Đại Nguỵ, dưới tình hình này muốn tăng bổng lộc khẳng định không được, Đại Nguỵ đột nhiên bạo phú, không có nghĩa là mỗi năm đều có thể thu về được nhiều như vậy.

Nếu như mỗi năm đều có thể thu về nhiều như này, quả đúng có thể tăng bổng lộc rồi.

“Ái khanh cần bao nhiêu?”

Nữ đế bình tĩnh hỏi.

“Thần, không cần quá nhiều đâu, năm ngàn vạn lượng thôi.”

Trần Chính Nho tâm không động lòng không hoang mang nói.

Văn võ bá quan: “…”

Nữ đế: “…”

Hay, hay lắm, quá hay luôn, cái gì gọi là sư tử mở miệng rộng hả? Đây chính là sư tử mở miệng rộng đây này.

Năm ngàn vạn lượng? Toàn bộ quan sứ ở khắp nơi trên Đại Nguỵ phát hết một lần cũng chưa chắc cần nhiều như vậy đâu nhể?

Thế này đồng nghĩa với việc thưởng thêm một tháng bổng lộc đó.

“Trần đại nhân, ngài thế này thực sự nghiêm túc đấy hả?”

Cố Ngôn lên tiếng nói chuyện có chút kì lạ.

“Vậy thì cũng chưa chắc, chủ yếu là muốn chuẩn bị cho việc trả giá thôi ấy mà, Cố đại nhân cảm thấy bao nhiêu thì vừa phải?”

Trần Chính Nho cười nhẹ nói, ông ta biết bản thân ra giá hơi quá đáng, nhưng không như thế này thì không được, nếu thật sự nói ra cần tám trăm vạn, một ngàn vạn, một lúc sau khẳng định không lấy được.

Không bằng ra một cái giá trên trời, sau đấy để mấy người từ từ giảm xuống.

“Tám mươi vạn lượng thế nào?”

Cố Ngôn nghĩ ngợi một hồi, nói ra một con số cực kì thấp.

Trần Chính Nho: “…”

Tám mươi vạn lượng?

Ngươi có còn là người không vậy? Tám mươi vạn lượng phân cho mỗi người một cân gạo làm quà Trung thu hả? Ngươi dám tặng người ta không?

“Thấp nhất là hai ngàn vạn lượng.”

Ánh mắt Trần Chính Nho bắt đầu nghiêm nghị rồi.

“Một trăm rưỡi.”

Cố Ngôn cũng nghiêm túc.

“Cố thượng thư, ngài quá đáng rồi đó nha, Lễ bộ cũng được hai trăm vạn rồi, cả Lại bộ ta vậy mà chỉ được có một trăm rưỡi thôi hả?”

Trần Chính Nho hơi cáu, dù sao ta cũng nghiêm túc rồi, ngươi còn muốn chơi trò này với ta sao?

“Hai ngàn lượng không thể được, ba trăm, nhiều nhất là ba trăm vạn, nhiều thêm một lượng cũng không được, có chết cũng không đưa.”

Cố Ngôn cũng phun ra những lời cay nghiệt.

Chỉ ba trăm vạn lượng, nhiều hơn một lượng cũng không đưa.

“Bệ hạ! Cố thượng thư tuổi già sức yếu, để ông ta về hưu đi, thần tình nguyện gánh thay trách nhiệm Hộ bộ.”

Trần Chính Nho lười để ý tới tên keo kiệt này, trực tiếp xin đi qua Hộ bộ luôn.

Lại bộ thượng thư đổi thành Hộ bộ thượng thư, không tệ nha.

“Được rồi.”

“Hai vị ái khanh đừng tranh cãi nữa, phát cho Lại bộ tám trăm vạn lượng đi, cộng thêm năm sau cũng sẽ có, chỉ có nhiều hơn không ít đi.”

Nữ đế lại một lần nữa đứng ra giảng hoà, nhưng còn hứa năm sau cũng sẽ có, không ít đi mà chỉ có nhiều lên.

Mặc dù không nhiều, nhưng cũng khiến quan viên trăm họ mong ngóng về Tết Trung thu năm sau.

Lại bộ và Lễ bộ xin ngân lượng xong rồi.

Công bộ, Hình bộ cũng theo đó mà lên tiếng.

Sau một hồi tranh đấu quyết liệt, Hình bộ bảy mươi vạn lượng, Công bộ được một trăm năm mươi vạn lượng chốt sổ xong

luôn.

Cũng vào lúc này đây, cuối cùng cũng có một giọng nói bất chợt vang lên.

“Bệ hạ, nếu như bây giờ quốc khố dồi dào, chuyện Bắc phạt liệu có thể tiếp tục bàn luận được chưa?”

Sau khi giọng nói kia vang lên.

Toàn bộ triều đường đều trở nên tĩnh lặng.

Một câu Bắc phạt, trong giây lát khiến cho không khí trong đại điện trở nên đặc quánh.

Người lên tiếng đề nghị là một vị Hầu gia, Khúc Chu Hầu.

Hắn lên tiếng mở màn trước.

Hỏi dò nữ đế có thể bàn luận về việc Bắc phạt không.

Trước đây không bàn về việc Bắc phạt, là vì than thở quốc khố không còn ngân lượng nữa, bây giờ có ngân lượng rồi phải không?

Có phải có thể Bắc phạt rồi không?

“Hầu gia! Bây giờ Đại Ngụy không thích hợp để tiến hành Bắc phạt, mặc dù bây giờ quốc khố có ngân lượng, nhưng Đại Ngụy vẫn còn trăm việc đang chờ, nếu như lại một lần nữa Bắc phạt, chỉ sợ lại cần một con số trên trời nữa mới đủ, bảy vạn vạn lượng này không thể cầm cự được bao lâu cả.”

“Bắc phạt không thể dấy lên nữa, phải coi cuộc sống dân sinh Đại Ngụy làm gốc rễ.”

Cố Ngôn bắt đầu nghiêm túc rồi, ông ta lên tiếng, phủ định chuyện Bắc phạt.

Đúng, hiện nay Đại Ngụy có ngân lượng rồi, nhưng vấn đề là không thể Bắc phạt nữa.

Tuyệt đối không thể Bắc phạt.

Một khi Bắc phạt, bảy vạn vạn lượng này về cơ bản không đủ, trừ khi ngươi có thể đảm bảo rằng trong vòng nửa năm có thể đánh hạ phương Bắc, giết sạch man di, nếu không thì, Bắc phạt sẽ khiến Đại Nguy sa sút.

Hơn nữa, khó khăn lắm Đại Ngụy mới có ngân lượng, còn rất nhiều chuyện phải làm, nào có chỗ cho Bắc phạt chứ?

“Hừ!”

“Lúc không có ngân lượng thì nói không có tiền, có tiền rồi còn nói không thể Bắc phạt? Mấy tên văn thần Nho quan các ngươi, từng người từng người đều là những tên nhát cáy, man di biên cương phía Bắc đã bắt đầu khôi phục lại rồi, đang ở đó mài vũ khí rồi đó.”

“Nếu như chúng ta còn không xuất kích, đợi bọn chúng tích trữ đủ sức mạnh rồi, lại một lần nữa gây ra Tĩnh Thành chi biến, lúc đó ai sẽ là người lên trận đây? Để mấy tên văn thần các ngươi lên phải không? Hay là để mấy vị Đại Nho ra trước cổng thành chửi chó mắng mèo bọn chúng? Mắng chết bọn chúng?”

Khúc Chu Hầu cực kì không nể mặt chửi.

Thái độ rất kiên quyết.

Chương 408: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (1)

“Khúc Chu Hầu, ngài nói cứ việc nói, kéo mấy Nho sinh bọn ta vào làm gì chứ?”

Tôn Tĩnh An nhăn mày, nói như vậy.

“Vậy các người ủng hộ bọn ta Bắc phạt không?”

Khúc Chu Hầu hỏi.

“Không ủng hộ.”

Tôn Tĩnh An không do dự trả lời.

“Vậy chẳng phải đủ rồi sao, mắng các người còn sai sao?”

“Một đám nhát gan, gần đây bản hầu gia nhận được tình báo, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đang âm thầm gửi số lượng lớn tư nguyên cho man di phương Bắc, không còn bao nhiêu thời gian nữa, đám man di này sẽ có thể giết tới đây rồi.”

“Thay vì đợi đám man di này đánh tới, không bằng chúng ta chủ động xuất kích, mặc dù sẽ phải trả một cái giá rất đau đớn, nhưng có thể chèn ép man di, khiến chúng không dám đụng vào đất Đại Ngụy ta ít nhất ba mươi năm nữa.”

“Không trừ khử man di, Đại Ngụy về cơ bản sẽ không có ngày an định phát triển.”

Giọng nói Khúc Chu Hầu vang dội, lời của hắn không có nửa điểm sai sót.

Man di phượng Bắc nay nhìn chằm chằm vào Đại Ngụy như hổ đói, dù cho đã bảy lần Bắc phạt, đánh tới mức bọn chúng chịu tổn thương nặng nề, nhưng cũng không thể cản được vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên len lén cung cấp tài nguyên cho bọn đấy.

Hai vương triều này hận không thể tặng cho man di phương Bắc một nửa quốc khố, chính là vì hy vọng man di phương

Bắc có thể nhanh chóng hồi phục một chút, sau đó lại đánh giết Đại Ngụy lần nữa.

Đến lúc đó một là Đại Ngụy cầu cứu bọn chúng, hai là Đại Ngụy bị man di đánh thẳng vào kinh thành, nếu như vậy bọn chúng drc có thể huy động quân đội theo xuống, dựa vào danh hiệu của Đại Ngụy mà thừa cơ kiếm được không ít món hời ngon.

Nếu như may mắn hơn nữa, có thể nuốt luôn Đại Ngụy cũng không phải chuyện không thể.

Thế nên tất cả các vị võ quan đều cho rằng, Đại Ngụy quả thật cần phát triển, nhưng vấn đề nằm ở chỗ người ta không cho phép, bây giờ ngươi không dẹp yên mối loạn man di này, đợi đến khoảng ba năm năm sau, người ta đem quân đến đánh ngươi rồi, cục diện Tĩnh Thành chi biến không phải sẽ tái diễn sao.

“Lời này của Khúc Chu Hầu không sai, nhưng nếu như đánh thêm lần nữa, có thể thắng hay không còn chưa chắc! Nếu như thắng rồi, sau đó Đại Ngụy cũng gần trống không, cứ coi như trừ được man di xong, vậy còn như dị tộc khác thì sao? Lẽ nào bọn chúng không thèm khát Đại Ngụy chúng ta sao?”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bọn chúng lẽ nào không ra tay?”

“Nói thêm một câu đại nghịch bất đạo nữa, một khi Bắc phạt, lỡ như xuất hiện loạn trong nước thì sao?”

Giọng nói của Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn không lớn, nhưng từng chữ từng chữ phát ra rất hùng hồn.

Muốn đánh nhau không sao hết.

Nhưng đã từng nghĩ qua tình trạng hiện tại của Đại Ngụy chưa, đánh thắng rồi thì thế nào? Man di phương Bắc có gì để lấy đâu?

Điều đáng sợ nhất chính là, bên này Bắc phạt vừa mới khai chiến, đánh được hẳn một nửa rồi.

Xảy ra nội chiến, các nước dị tộc, tiểu quốc khác liên thủ với nhau xử ngươi.

Giang sơn Đại Ngụy thế là đi tong luôn.

Hơn nữa một khi chiến loạn, nhất định sẽ mất đi dân tâm, đến lúc đó ngươi muốn xử lý như nào, muốn giải thích ra sao đây, nhưng đối với bách tính mà nói, đánh nhau nhất định sẽ có người phải chết, sẽ có chuyện này chuyện kia xảy ra, sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Đến lúc đó một đám phiên vương phất cờ kêu gọi, mọi người sẽ lập tức lật đổ nữ đế, Đại Ngụy sẽ rơi vào thời kì nội chiến cực kì kinh khủng.

Có lẽ giang sơn thực sự sẽ đổi chủ rồi.

"Vậy theo như ý các ngươi, không được đánh phải không? Cứ trốn tránh như vậy, đợi trận Tĩnh Thành chi biến đến một lần nữa phải không? Mấy tên văn thần Đại Nho các ngươi, từng người từng người đều nhát đến bất thường, không có cốt khí gì cả, nếu như Tiên đế sinh sớm vài năm, sớm đã không cần tới Bắc phạt rồi."

Khúc Chu Hầu nhịn không được nữa chửi mắng.

Lời này vừa nói ra, giọng nói của An Quốc Công lập tức vang lên.

"Không được phép hỗn xược."

Ông ta thét một tiếng, Khúc Chu Hầu cũng nhận ra bản thân nói không đúng, ngay tức khắc cúi đầu, nửa quỳ trên mặt đất.

"Bệ hạ, thần nhất thời nóng vội, nói năng bừa bãi, vẫn mong bệ hạ thứ tội."

Sắc mặt của Khúc Chu Hầu có chút khó coi, hắn ta quả thật có chút nóng vội.

"Được rồi."

Ngồi trên long ỷ, nữ đế lên tiếng, tiếp theo ánh mắt xinh đẹp của nàng đặt trên người bá quan, sau một lúc mới từ từ nói.

"Chuyện Bắc phạt đúng thật có thể thảo luận rồi, lời của Khúc Chu Hầu không sai, không bình định giặc ngoại xâm, Đại Ngụy khó có thể phát triển."

“Truyền chỉ ý của trẫm, lệnh cho Binh bộ lập tức xây dựng phương án Bắc phạt mới, trong vòng ba tháng, nhất định phải nộp lên kế sách Bắc phạt.”

Giọng nói của nữ đế rất bình tĩnh.

Nhưng câu nói này, giống như tiếng sét giữa trời quang, khiến cho toàn bộ triều đường đều trở nên xôn xao.

“Bệ hạ! Vạn lần không được đâu.”

“Bệ hạ, Bắc phạt tuyệt đối không thể được, kính mong bệ hạ suy xét.”

“Thỉnh bệ hạ suy xét, nếu còn tiếp tục Bắc phạt nữa, Đại Ngụy sẽ không có ngày an ổn đâu.”

Những người đầu tiên phản ứng lại chính là Văn thần và các vị Đại Nho, bọn họ gần như ngay lập tức đồng loạt quỳ xuống, đến cả Thừa tướng Trần Chính Nho cũng quỳ xuống nền đất rồi, cao giọng xin bệ hạ cẩn thận suy xét.

Không ai nghĩ tới, nữ đế vậy mà lại đồng ý, hơn nữa còn sai Binh bộ đi tìm kế sách, trong vòng ba tháng phải viết ra kế sách mới cho Bắc phạt, thế này xem ra muốn chơi thật rồi đây nè.

Mà tất cả võ quan lại có chút hoang mang, bọn họ cũng không ngờ tới nữ đế lại dứt khoát như vậy, thực sự đồng ý luôn rồi hả?

Phải biết rằng bọn họ hôm nay không hề kỳ vọng nữ đế sẽ đồng ý ngay, chỉ là nhắc một câu thôi, để nữ để suy nghĩ kĩ xem sao, nhưng không ngờ được thế mà đồng ý luôn rồi.

Một lúc sau, khuôn mặt tưng bừng phấn khởi của võ quan dần lộ ra.

“Bệ hạ uy vũ!”

“Bệ hạ anh minh!”

“Chúng thần đa tạ bệ hạ!”

An Quốc công đứng đầu, tất cả chúng thần theo đó quỳ xuống, bái lạy về phía nữ đế, bọn họ phấn khích quá, thực sự quá

phấn khích.

Dù sao lời của Đế vương, không thể dễ dàng thay đổi, hơn nữa cũng đã để Binh bộ tìm kế sách mới Bắc phạt rồi, rõ ràng là muốn chơi tới cùng.

“Bệ hạ!”

Trần Chính Nho cao giọng hét lớn, sau đó đổi lại được hai chữ.

“Bãi triều!”

Lời vừa dứt, nữ đế đứng dậy rời đi, cứ thế bãi triều luôn rồi, khiến cho mọi người đều đơ cả ra.

Không lâu sau, các vị võ quan vui vẻ rời đi.

Mà các vị văn thần Nho quan rất lâu sau vẫn chưa lấy lại được tỉnh táo, nếu như thật sự Bắc phạt, đả kích này đối với họ lớn quá rồi.

Chương 409: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (2)

Khoảng nửa canh giờ sau.

Mọi chuyện xảy ra trong triều đường đã được truyền đi khắp nơi ở Đại Ngụy.

Trong phút chốc, bách tính có chút hoang mang, bọn họ tất nhiên không muốn chiến tranh nữa, nghe thấy có lẽ sẽ Bắc phạt lần nữa, trong lòng không nhịn được mà tụt hứng rất nhiều.

Chẳng qua bách tính ở kinh thành vẫn ổn, có không ít người ủng hộ Bắc phạt, còn cực kì sung sức, nói cho cùng vẫn còn Tĩnh Thành chi biến làm ví dụ trước mắt, thiếu chút nữa là đánh tới kinh thành, bọn họ là bách tính ở kinh thành sao có thể không biết được?

Thế nên nghe thấy nữ đế muốn Bắc phạt, số người ủng hộ dần dần tăng lên không ít.

Mà những nơi khác ở Đại Ngụy thì không giống vậy, vẫn còn may là, chuyện này vẫn còn chưa quyết định, chỉ là cho Binh bộ đi tìm quyết sách mà thôi, cụ thể có tiến hành thật hay không còn phải xem nữ đế làm thế nào.

Chỉ có điều chỉ trong một ngày này, Đại Ngụy không biết có bao nhiêu thư tín được gửi đi, vô số con mắt nhìn chằm chằm vào Đại Ngụy bắt đầu rục rịch, một chuyện lớn như vậy, chưa cần tới nửa ngày, đã truyền đi khắp ngóc ngách trong thiên hạ.

Tong một tòa tháp cổ ở kinh thành.

Vẫn là một căn phòng mật đó.

Ba người Hoài Ninh vương tập trung ở đấy, có điều hôm nay có thêm một người, đó là Trấn Tây vương.

“Đúng là phước đức trời ban mà, con ả hôn quân này ấy vậy mà thực sự dám tiến hành Bắc phạt, thời khắc mấu chốt, chúng ta dấy binh tạo phản là được.”

Giọng nói của Trấn Tây vương vang lên, trong giọng nói của hắn ta tràn ngập hưng phấn và mong chờ.

“Vốn tưởng rằng lần này đám phiên thương kia bị giết, chúng ta thất thoát nghiêm trọng, có điều không ngờ tới là ả hôn quân này nhìn thất số ngân lượng từ thuế má nhiều như vậy, thế mà nổi lên lòng muốn Bắc phạt, ngu xuẩn, ngu xuẩn, quá ngu xuẩn.”

Giọng một người khác cất lên, tràn đầy cảm thán.

“Ừm, đám phiên thương đó mỗi năm là nguồn thu nhập không nhỏ của chúng ta, ít nhất cũng cung cấp cho chúng ta thêm ba phần, nay lại bị Hứa Thanh Tiêu nhổ sạch tận gốc, không biết có bao nhiêu phiên vương cực kì phẫn nộ, thậm chí còn tính xông thẳng vào kinh thành giết người, nhưng hôm nay một lời này của ả hôn quân kia, chỉ sợ không bao lâu nữa, chúng ta sẽ có thể quang minh chính đại vào kinh rồi.”

“Đến lúc đó, tên Hứa Thanh Tiêu này nhất định phải giết.”

Giọng nói thứ ba cất lên, hắn ta nói ra một bí mật.

Đã có phiên vương chuẩn bị lên đường đánh vào kinh thành rồi, dự định thẳng tay giết chết Hứa Thanh Tiêu, dù sao Hứa Thanh Tiêu diệt gọn tận gốc đám phiên thương này, đã khiến bọn chúng chịu tổn thất rất lớn, thậm chí có thể nói loại tổn thất này còn sâu dày hơn thù giết cha nữa.

Nhưng cũng may hôm nay nữ đế nhắc tới chuyện Bắc phạt, thậm chí còn cho Binh bộ nghiên cứu kế sách Bắc phạt mới, đây quả nhiên là thiên thời địa lợi.

Ba người tất nhiên có chút hưng phấn, cũng rất vui lòng, cực kì vừa lòng với quyết sách của nữ đế.

Nhưng giọng nói của Hoài Ninh vương lại vang lên.

“Chưa chắc.”

Ông ta lắc đầu, dưới ánh nhìn của ba người, ông ta tiếp tục nói.

“Bản vương cảm thấy, chuyện này tuyệt đối không thể nào đơn giản như vậy được, ả hôn quân này không thể nào ngu dốt như

vậy được, dưới tình hình nguy cấp thế này nếu còn dấy binh Bắc phạt, vậy Đại Ngụy thực sự coi như xong đời."

Hoài Ninh vương lại có điểm bất đồng trong ý kiến.

"Vương gia, vậy tại sao ả hôn quân này lại có ý khởi binh Bắc phạt? Đều đã cho Binh bộ đi chuẩn bị kế sách Bắc phạt rồi, ý nghĩa của việc thế này là gì chứ? An ủi võ quan sao? Đám võ quan này cũng chẳng phải người hiền lành gì, nếu thật sự muốn lừa dối bọn chúng, bọn chúng tuyệt đối sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt đâu."

"Đúng vậy, đám Võ quan này chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi, nếu như chỉ là nói đại vài câu cho qua, đám Võ quan này sao có thể nhẹ nhàng bỏ qua được?"

"Hoài Ninh vương, ý của ngài là?"

Cả ba người đều tò mò, chuyện này bất luận là nhìn từ góc độ nào đi nữa, đều là nữ đế muốn Bắc phạt mà.

Nếu không sao lại đặc biệt sai Binh bộ đi lên kế sách làm gì? Này chẳng phải là ăn no ngủ kĩ rảnh rỗi sinh nông nổi hả?

Một khi kế sách Bắc phạt lên xong, chỉ cần không có vấn đề gì lớn về mặt chi tiết, bước tiếp theo chính là bắt đầu làm, đến vậy rồi mà còn không đánh, vậy thì Binh bộ kiểu gì cũng không chịu.

"Bản vương hoài nghi, ả ta muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu."

"Hứa Thanh Tiêu nhổ sạch căn cơ của phiên thương, giết hơn bốn trăm người, tấu sớ của phiên vương khắp nơi đều chất đống thành núi, lần trước con trai ta bị giết, mặc dù bọn họ cũng dâng tấu sớ lên, nhưng nói cho cùng không ảnh hưởng gì tới lợi ích của bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ là mắng chửi dăm ba câu rồi thôi."

"Nhưng lần này, Hứa Thanh Tiêu đụng tới lợi ích của bọn họ rồi, mấy phiên vương này tuyệt đối sẽ không buông tha cho Hứa Thanh Tiêu, thế nên ả hôn quân kia vì bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu, đem chuyện Bắc phạt này ta, không chế đám phiên vương, cũng như không chế chúng ta."

“Không chỉ có mỗi chúng ta, còn có mấy tên phiên bang dị tộc nữa, để tránh bọn chúng thừa nước đục thả câu, dùng việc Bắc phạt bịt miệng chúng lại, bằng không nếu như đám phiên bang này thực sự muốn làm ầm ĩ lên, cũng đủ để khiến Đại Ngụy phải đau đầu.”

“Một chiêu này dùng đúng là hay quá, một chuyện không chế được ba gọng kiềm, thậm chí đến vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên có khi cũng bị kiềm chế cũng nên, vừa có thể bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, vừa có thể trấn áp nhiều thế lực.”

“Bất kể thế nào nàng ta cũng là người thắng lớn nhất, cho dù đám võ quan kia có nổi giận lôi đình, vậy thì đã làm sao? Nói cho cùng nàng ta là bệ hạ, võ quan của Đại Ngụy vẫn chưa tới mức vì việc này mà phản quốc, thậm chí bản vương còn cho rằng, nữ đế sớm đã cùng với một vị Quốc công khác bàn bạc xong rồi, tất cả chỉ là một vở kịch diễn cho người trong thiên hạ xem mà thôi.”

Hoài Ninh vương cực kì nhạy bén, trong giây lát ông ta đã có thể nhìn thấu được kế hoạch này, cho rằng nữ đế làm vậy không phải vì muốn Bắc phạt, mà là vì dùng kế sách Bắc phạt để kiềm chế nhiều thế lực, để mọi người đều phải kiên nhẫn chờ đợi, giống y như mấy tên ngốc mà đợi vậy.

Để Đại Ngụy có thời gian phát triển, tất nhiên cũng vì bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, không thì giết nhiều phiên thương như vậy, thật sự cho rằng thế là xong rồi hả?

“Chuyện này…không lý nào lại như vậy? Chỉ vì bảo vệ một tên tiểu tốt Hứa Thanh Tiêu sao?”

Chương 410: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (3)

“Không thể nào, cho dù Hứa Thanh Tiêu có mưu mô đến đâu đi nữa, giữ lại hắn thì đã sao chứ?”

“Ta cũng không tin, hơn nữa ba tháng sau kế sách Bắc phạt mới sẽ được dâng lên rồi, nếu như nữ đế muốn kéo dài thời gian, sao không nói là nửa năm một năm?”

Ba người cũng cùng có chút nghi ngờ không tin, chủ yếu vì đã cho Binh bộ lập kế sách rồi, thế mà lại chỉ vì bảo vệ một tên Hứa Thanh Tiêu? Điểm này hư cấu quá rồi ấy.

Phải biết rằng, quân vô hí ngôn, lời của ngươi đã nói ra, bách tính Đại Ngụy đều sẽ biết, đến lúc đó làm cho lòng người hoang mang, cũng sẽ phải chịu tổn thất đó.

Mà phải trả một cái giá đắt như vậy, chỉ vì bảo vệ một tên Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không tin!

Chưa kể nếu như muốn kéo dài thời gian sao không phải nửa năm hay một năm? Ba tháng nhoáng cái liền qua ngay.

“Trong vòng ba tháng phải đề xuất được kế sách Bắc phạt mới, đây mới là điểm thông minh của ả ta, nếu như nói thật là nửa năm, vậy thì không thể ngăn cản được ai cả, chính bởi vì nói ba tháng, chúng ta mới có cảm giác có thể là thật, nhưng ba tháng sau, tìm đại một lý do nào đó, cho Binh bộ tiếp tục chỉnh sửa, lại tiếp tục trong ba tháng nữa, vài lần như vậy.”

“Chỉ cần một câu mấy thứ này đều không được, xong không nhắc tới việc này nữa, các ngươi nghĩ xem kế sách như vậy có hay không?”

Hoài Ninh vương nhìn thấu tất cả, phân tích rõ ràng từng chi tiết của kế hoạch này.

Lời vừa nói xong, cả ba người bỗng chốc ngộ ra, đúng vậy, lấy ba tháng để lấy được sự chú ý của mọi người, nhưng sau ba tháng trôi qua, tìm đại một cái lý do nào đó là có thể bãi bỏ.

Nói cho cùng chuyện Bắc phạt cũng ảnh hưởng tới căn cơ gốc rễ của quốc gia, kế sách đầu thể nào không bị bác bỏ, đến lần hai lần ba sẽ có thể không nói tới chuyện này nữa rồi, cứ vậy giả mù cho qua là xong.

Kế hay quá.

Đúng là một kế hay.

"Vậy vương gia, chúng ta nên làm thế nào đây? Có cần nói cho các vị phiên vương khác biết không?"

Có người hỏi.

"Không cần, người đoán được tự nhiên sẽ hiểu, người không đoán được cho dù ngươi có nói, hắn cũng không chịu tin, ngược lại còn cảm thấy chúng ta có mục đích khác."

"Bỏ đi, cứ cho là Hứa Thanh Tiêu có thể thoát được một kiếp này, đây cũng là một âm mưu công khai, chúng ta chỉ có thể khoanh tay chịu trói thôi, nhưng như vậy cũng tốt, nếu như ả hôn quân kia thực sự như vậy, cũng chắc chắn sẽ mất đi một bộ phận lòng tin của người dân, hơn nữa gần đây vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên có âm thầm cấu kết với Man Di phương Bắc."

"Loại chuyện này, ả ta không thể nào không biết, nói không chừng thực sự sẽ Bắc phạt, nói không chừng lại chữa lợn lành thành lợn què cũng nên, nay chúng ta cứ yên lặng quan sát tình hình là được rồi."

Hoài Ninh vương không để người khác bứt dây động rừng, loại chuyện này người đoán được đã đoán ra rồi, còn người không nghĩ tới ngươi có nói bao nhiêu cũng vô dụng.

Yên lặng yên tâm đợi là được, tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến, hiện tại bọn họ có tư cách tạo phản, chẳng qua chỉ thiếu mất một cơ hội hợp nhất thiên thời địa lợi nhân hoà mà thôi.

"Được."

Ba người gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Có điều không ngờ tới, giọng nói của Trấn Tây vương vang lên.

“Hoài Ninh vương, di cô của Võ đế, ngài đã tìm thấy chưa?”

Trấn Tây Vương lên tiếng, khiến cho mọi người có mặt ở đó đều trở nên yên lặng.

“Chưa thấy, nhưng mà đã tìm thấy vài manh mối tương thích rồi, rất nhanh rồi sẽ tìm được thôi, nếu như có thể tìm được di cô Võ đế, vậy thì chẳng cần phải đợi cơ hội làm gì nữa, bèn có thể lập tức lật đổ ả hôn quân này.”

Hoài Ninh vương nói chắc như đinh đóng cột.

Ba người cùng gật đầu, nhưng nghĩ gì thì không ai biết được.

Mà lúc này.

Kinh thành Đại Ngụy, học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu ngồi bên trong đình, Trần Tinh Hà ở bên cạnh dọn tới dọn lui bộ trà cụ, còn Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn lại nghiêm túc nói.

“Thủ Nhân, ngươi nhận được sủng ái sâu dày của bệ hạ, về chuyện Bắc phạt, ngươi nhất định phải khuyên can bệ hạ, bất kể thế nào cũng không thể Bắc phạt được, Hộ bộ chúng ta khó khăn lắm mới tích trữ được một ít ngân lượng, nếu như Bắc phạt, cái chức Hộ bộ thượng thư này của ta có thể không làm nữa rồi.”

“Hơn nữa, Thủ Nhân, ta nói ngươi nghe một câu thật lòng, tài năng của ngươi lão phu đã nhìn ra rồi, là vạn cổ đại tài, chỉ cần ngươi bằng lòng, đợi đến khi lão phu quy ẩn, chức Hộ bộ thượng thư này chính là dành cho Hứa Thủ Nhân ngươi đấy.”

“Hôm nay trên triều đường, Vương đại nhân của Lễ bộ, Trương đại nhân của Hình bộ, Trần đại nhân của Lại bộ, còn có Lý đại nhân của Công bộ, đều tới tìm ta đòi tiền, đám cáo già này, người nào người nấy đều mặt dày hết nói nổi, lão phu phải trả giá cực lắm, mới có thể giữ lại không ít ngân lượng.”

“Làm nhiều như vậy chỉ vì hy vọng rằng, sau này khi ngươi tiếp quản vị trí của ta, quốc khố vẫn còn chút ngân lương, không đến nỗi giống như ta, lúc tiếp quản công việc đã chỉ còn một đống bùi nhùi thôi.”

“Thủ Nhân, ngươi nhất định phải nhớ lấy, ngân lượng trong quốc khố, chỉ vào không ra, trừ khi có chuyện gì lớn, nhất định phải dùng tới tiền, không thì phải tìm cách có chết cũng không nôn tiền ra, bọn họ đều là lang, là hổ, da mặt lại còn dày, ngày thương ngươi ít tiếp xúc với bọn họ thôi.”

“Ngươi xem bọn họ là tiền bối, bọn họ xem ngươi là con lợn béo tốt, tìm đủ mọi cách để moi tiền ngươi, biết chưa?”

Cố Ngôn tới học đường Thủ Nhân tìm Hứa Thanh Tiêu, là vì chuyện Bắc phạt, bảo Hứa Thanh Tiêu nếu không có việc gì phải làm thì tới hoàng cung tìm bệ hạ bàn bạc cẩn thận chuyện này, mặc dù biết rằng Hứa Thanh Tiêu cũng không thể bàn ra được kết quả gì cả.

Nhưng ít nhất có chút tác dụng gì đó cũng được, những chuyện còn lại chỉ liên quan đến ngân lượng của Hộ bộ.

Chuyện Bắc phạt, rốt cuộc có thể khai chiến hay không, tạm thời vẫn còn chưa quyết định được, Trần Chính Nho cũng nói rồi, đợi ba tháng sau rồi tính tiếp, nếu như bệ hạ thực sự muốn Bắc phạt, bọn họ có chết cũng phải ngăn cản.

Cho nên chuyện về Bắc phạt không thể quá nóng vội.

Hiểu ra chuyện này rồi, việc đầu tiên Cố Ngôn làm là tới tìm Hứa Thanh Tiêu nói xấu mấy vị thượng thư trước, ý định đào tạo Hứa Thanh Tiêu tốt một chút, để sau này Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ làm như vậy, giữ tiền cẩn thận.

“Cố đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ sống chết giữ chặt số ngân lượng này lại, điều ngài nói ta đều hiểu cả, gì mà sứ giả vạn quốc, trước đây năm nào cũng cho tiền, là bởi vì Đại Ngụy còn có tiền, bây giờ làm gì có xu nào, nói một câu khó nghe, Cố đại nhân ngài đừng đồn ra ngoài đó.”

Chương 411: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (4)

“Nếu như ta là ngài, cho dù một lượng bạc ta cũng không cho, y phục của các vị quan viên cũng không tệ mà, sao phải đổi làm gì? Ban thưởng cho sứ giả, tìm đại vài món đặc sản là xong rồi còn gì? Mắc gì phải là vàng bạc châu báu chứ? Bọn họ có đóng góp gì cho Đại Ngụy ta đâu?”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu là thật không hề giả, chuyện xảy ra hôm nay trên triều đường, Cố Ngôn đã kể rõ hết rồi.

Lễ bộ này xin vốn hai trăm vạn lượng, đúng là không nên, cho ai cũng được, lại đi cho sứ giả vạn quốc? Nếu như đấy là hắn, nhất định không đưa! Cút đi chỗ khác, bệ hạ có nói gì cũng vô dụng, không nghe không nghe, mắt điếc tai ngơ.

Lời này vừa nói ra, Cố Ngôn lập tức bật cười.

“Đúng đúng đúng, Thủ Nhân à, lời ngươi nói đúng lắm, bình thường quả thật không nhìn ra, ngươi vậy mà lại biết tiết kiệm như vậy, không tồi, không tồi, lão phu đồng ý với ngươi, nói thật lòng, chỉ cần bệ hạ ra quyết định trong vòng hai mươi năm không Bắc phạt, vị trí này của ta, để ngươi làm.”

Cố Ngôn rất vui lòng, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại có bản lĩnh kiếm tiền, lại còn có ý thức biết tiết kiệm, thế này làm sao mà ông ta không yêu thích cho được chứ?

“Cố đại nhân, nói quá, nói quá rồi, vị trí này ngài còn có thể tiếp tục làm thêm hai mươi năm nữa, ta làm một chức thị lang là được rồi, ta còn trẻ, đi theo ngài học hỏi thật tốt, nếu thực sự có thể leo lên, sau này quả thật không dám đảm bảo có bị mấy người họ moi tiền hay không.”

“Ta thật sự không nỡ.”

Lời này của Hứa Thanh Tiêu nửa thật nửa giả, thật ở chỗ, hắn không nỡ, nhưng giả ở chỗ, nếu như thật sự cần tiêu tiền, hắn vẫn sẽ chi ra, hơn nữa còn chi rất ư là hào phóng.

“Ừm, dù sao ngươi cứ theo lão phu học hỏi là được rồi, nhớ lấy, không có chuyện gì đừng thân thiết với bộ môn khác làm gì, Hình bộ cũng vậy, Hộ bộ chúng ta phải công tư phân minh, nếu quan hệ với nhau quá tốt, hắn mở miệng tìm ngươi đòi tiền, không cho thì đắc tội người ta, đưa rồi thì chúng ta xót xa.”

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, lão phu đi trước đây.”

Thấy Hứa Thanh Tiêu hiểu chuyện như vậy, Cố Ngôn cũng không còn gì để nói nữa, nở nụ cười chầm chậm đứng dậy.

“Cố đại nhân, không ở lại dùng bữa sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình giữ người.

“Không cần đầu, mấy ngày này ngươi nghỉ ngơi chút đi, gần đây lại sắp phải bận rộn nữa rồi.”

Cố Ngôn phủi phủi tay, sau đó bèn lập tức rời đi.

Đợi đến khi Cố Ngôn rời khỏi, Hứa Thanh Tiêu thở phào một hơi, đang định quay sang nói với sư huynh mình hai ba câu.

Rất nhanh, Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh đã tới rồi.

“Trương thượng thư.”

Hứa Thanh Tiêu chào hỏi, nở nụ cười đi lên.

“Thủ Nhân, Cố Ngôn tới đây làm gì? Ông ta nói gì với ngươi rồi?”

Lúc Trương Tĩnh tới gặp được Cố Ngôn, không nhịn được mà hỏi.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là nói vài việc liên quan đến Bắc phạt, bảo ta đi khuyên bệ hạ một chút.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích qua loa.

“Ừm, lão phu tới thăm cũng là vì chuyện này.”

“Nếu ông ta đã nói với ngươi rồi, vậy thì ta không nói nữa, ta nói với ngươi về chuyện khác vậy.”

“Thủ Nhân, ngươi có muốn quay lại không? Quay về Hình bộ, lão phu xin cho ngươi một chức quan thị lang, phẩm cấp y như vậy, bây giờ Hình bộ có không ít vụ án khó xử lý, cần ngươi tới giúp một tay ấy.”

Trương Tĩnh lên tiếng, nói ra nguyên nhân bản thân tìm tới.

“Ớ? Trương thượng thư, cái này thì không cần đâu, ta cứ ở lại Hộ bộ là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười ôn hoà nói.

“Sao vậy? Không thèm để mắt tới Hình bộ bọn ta nữa rồi?”

Lời này vừa nói ra, Trương Tĩnh ngay tức khắc có chút không vui.

“Không phải, Trương thượng thư, Thanh Tiêu là người xuất thân từ Hình bộ, sao có thể nhìn không vừa mắt Hình bộ được, ngài xem lời ngài nói kìa.”

“Trương thượng thư, hôm nay trên triều đường, có phải ngài đòi ngân lượng từ chỗ Cố thượng thư không? Giải toả áp lực cho Hình bộ?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Vừa nghe thấy lời này, Trương Tĩnh đã thấy cơn giận ập đến.

“Đúng, cái tên cáo già này, Thủ Nhân, chúng ta dùng lương tâm nói, mỗi ngày Hình bộ đều làm việc bán sống bán chết, ta cần ba trăm vạn lượng, gia tăng nhân thủ, cũng để bù thêm vào chút tiền bị thiếu, cũng coi như đem lại chút phúc lợi cho Hình bộ, nếu không thì ai còn muốn tới Hình bộ chúng ta làm việc nữa chứ.”

“Nhưng cái lão già chết tiệt đó, hại ta chỉ được bệ hạ ban cho bảy mươi vạn lượng bạc, này không bằng khỏi cho, quốc khố có thêm bảy vạn vạn lượng hiện kim, năm vạn vạn lượng tư sản, ba cọc ba đồng cũng không đến mức chỉ cho có bảy vạn lượng chứ?”

“Đúng là tức chết lão phu mà, nếu như không phải thấy lão ta già cả rồi, sớm hơn hai mươi năm trước, một khi vừa hạ triều lão phu nhất định sẽ cho một quyền vào mặt ông ta.”

Trương Tĩnh cũng có chút nổi giận, hầm hừ bất bình nói.

“Trương thượng thư bớt giận, thực ra việc ta ở lại Hộ bộ đối với Hình bộ là một chuyện tốt, ngài nghĩ mà xem, bây giờ ta là Hộ bộ thị lang, chỉ cần ngài ủng hộ ta, nghe theo ta, đợi đến sau khi ta trở thành Hộ bộ thượng thư thì…”

“Hình bộ cần ngân lượng, ta có thể không đưa sao? Trương thượng thư tuổi tác lớn rồi, chắc chắn trước khi cuốn gói về quê muốn làm tốt một chút, ngài cũng nên thông cảm chút.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, giảng hòa cho mối quan hệ của hai người.

Chỉ là lời này vừa nói ra, hai mắt của Trương Tĩnh bèn sáng như đèn pha.

“Đúng ha!”

“Lão phu thế mà lại không nghĩ tới điểm này, đúng đúng đúng, Thanh Tiêu, lời này của ngươi đúng quá rồi.”

“Chỉ cần ngươi lên làm Hộ bộ thượng thư, sau này Hộ bộ và Hình bộ của chúng ta cùng hợp tác, đến lúc đó tiêu diệt đám gian thương, ngươi phụ trách điều tra, Hình bộ ta phụ trách bắt người, sau khi tịch biên xong, ngươi lại phân chút tiền cho Hình bộ ta, vậy thì sau này Hình bộ cũng thoải mái hơn nhiều.”

Trương Tĩnh còn nghĩ tới việc làm thế nào để giết gian thương kiếm tiền, vừa nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, cả người bèn có tinh thần hẳn lên.

“Hự…cũng na ná vậy đó.”

Hứa Thanh Tiêu không ngờ đối phượng lại tưởng tượng ra nhiều như vậy.

“Được, chuyện này, ta hỗ trợ ngươi, ngươi cứ làm cho tốt vào, chỉ cần làm thêm hai chuyện như thế này, quan hệ giữa ta và Công bộ thượng thư cũng không tồi, đến lúc đó ta lôi kéo ông ta ủng hộ ngươi, để ngươi thượng vị, trở thành Hộ bộ thượng thư.”

“Được rồi, ta không nói nhiều thêm nữa, trong lòng ngươi có Hình bộ, lão phu coi như được an ủi nhiều rồi, đi đây.”

Trương Tĩnh rất vui, thực sự vui đến mức lòng nở hoa luôn, dù sao nghe Hứa Thanh Tiêu không muốn đến Hình bộ, cứ tưởng Hứa Thanh Tiêu thay lòng đổi dạ rồi, không ngờ Hứa Thanh Tiêu vậy mà người ở Hộ bộ nhưng lòng ở Hình bộ.

Được, tốt lắm, rất tốt.

“Trương thượng thư, hay là ở lại ăn chút gì đó đi.”

Hứa Thanh Tiêu gọi một tiếng, ngươi kia phẩy phẩy tay, sau đó rời đi luôn.

Chương 412: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (5)

Lại tiễn thêm một vị thượng thư.

Hứa Thanh Tiêu có phần không biết nên khóc hay nên cười.

Vẫn may là, không còn vị thượng thư nào khác nữa tới.

“Thanh Tiêu sư đệ, chuyện Bắc phạt lần này của bệ hạ, đệ cảm thấy thế nào?”

Thấy không còn người ngoài nào nữa, Trần Tinh Hà không nhịn được mà lên tiếng, hỏi về chuyện này.

“Không có nghĩ gì cả, nếu thực sự phải đánh thì đánh thôi, sư đệ cũng không thể tự quyết được, vừa nãy hai vị thượng thư đều khách khí, sư huynh, chắc huynh không thực sự cho rằng bệ hạ sẽ nghe lời đệ đó chứ?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, thực ra trong lòng hắn rõ hơn ai hết nữ đế đang làm gì.

Khẳng định sẽ không Bắc phạt đâu.

Đây rõ ràng là bảo vệ hắn, nếu không, thực sự muốn Bắc phạt sao?

Lấy gì mà Bắc phạt? Bảy vạn vạn lượng bạch kim? Số ngân lượng này dù dùng tiết kiệm bao nhiêu cũng chỉ có thể kéo dài được một năm là nhiều, trong vòng một năm có thể giết sạch man di không? Còn phải để ý đám phiên vương nổi loạn cùng đám dị tộc phiên bang thừa nước đục thả câu ở sau lưng?

Việc này nếu không phải thực sự hiểu nội tâm của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu thực sự cũng không dám chắc chắn, sau khi tiếp xúc với nhau vài lần, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn có thể đảm bảo, không thể nào Bắc phạt đâu! Đây chỉ là một thủ đoạn lừa người mà thôi.

Nói cho cùng hắn đã giết nhiều thương nhân phiên bang như vậy, ảnh hưởng tới bao nhiêu người chứ? Trong lòng hắn cũng tự có tính toán.

Người xưa nói đúng lắm, hất đổ bát cơm của người ta cũng xem như thù giết cha mẹ, bản thân hắn thế này đã hại bao nhiêu người mất miếng mồi ngon rồi?

Theo lý mà nói, tấu chương chửi mắng hắn ở trong cung, ít nhất cũng phải chất thành một núi nhỏ, giả vờ mắt điếc tai ngơ là điều không thể nào, cho nên cũng chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng cách này để dời tầm mắt của mọi người đi chỗ khác.

Thế này cho dù có vài người tới tìm hắn làm khó làm dễ, cùng lắm cũng chỉ còn lại vài người, bệ hạ hoàn toàn có thể coi như không quan tâm.

Đương nhiên việc này cũng không phải một hạ sách, ít nhất có thể kiềm hãm một số người có tâm địa không đơn thuần.

Mà việc bản thân hắn cần làm là, trong khoảng thời gian này thật thà chút, đừng làm ra chuyện thị phi gì, nếu như thực sự lại làm gì đó dẫn đến thị phi, trừ khi thực sự Bắc phạt, còn không đúng là không thể trấn áp được nữa.

"Ài, hưng vong nằm ở bách tính mà, tốt nhất vẫn đừng nên Bắc phạt, bây giờ Đại Ngụy mới bình định xong, để bách tính sống vài ngày yên bình đi."

Trần Tinh Hà thở dài một hơi cảm thán như vậy, nhưng mà cũng rất nhanh lại lắc đầu, không muốn nhắc tới chuyện này nữa, mà nhắc tới một chuyện khác.

"Đúng rồi, giữa tháng sau sẽ là Thái Bình thi hội, sư đệ…đệ chuẩn bị thơ từ gì chưa?"

"Thái Bình thi hội?"

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhăn mày, có điều rất nhanh bèn nhớ ra, hình như Mộ Nam Bình từng mời hắn, không ngờ tháng sau đã bắt đầu rồi.

"Chưa chuẩn bị."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu thẳng luôn, khoảng thời gian này hắn lấy đâu ra thời gian mà chuẩn bị mấy thứ này được chứ.

"Ờ."

Trong lòng Trần Tinh Hà cũng âm thầm thở phào một hơi.

Cũng vào ngay lúc Trần Tinh Hà định tiếp tục hỏi thêm một vài chuyện nữa.

Bỗng nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Hứa huynh!”

“Trần huynh!”

“Cuối cùng ta cũng tìm thấy huynh rồi.”

Một giọng nói ngập tràn hưng phấn vang lên, thu hút sự chú ý của Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà.

Là Vương Nho.

“Vương Nho huynh?”

Hứa Thanh Tiêu cùng Trần Tinh Hà cùng có chút tò mò, không ngờ tới hắn ta cũng tới rồi.

“Hứa huynh, Trần huynh, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp.”

Vương Nho bước nhanh tới, bái một bái với Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà, trên mặt tràn đầy vui vẻ cùng kích động.

“Vương Nho huynh, lâu rồi không gặp.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Vương Nho huynh, sao huynh lại tới đây?”

Trần Tinh Hà lại có chút tò mò.

“Hứa huynh, Trần huynh, ta vốn nên tới từ sớm rồi, chỉ là mấy ngày trước người trong nhà sắp xếp xem mắt, làm lỡ mất thời gian.”

Vương Nho có chút ngại ngùng cười nói.

“Xem mắt? Này không tệ à nha, có thành công không?”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Vốn là không được, sau lại được, cuối cùng xem chút nữa thì thành công rồi.”

Vương Nho cảm thán.

“Là sao?”

Trần Tinh Hà cũng có hứng thú rồi.

“Nàng ấy vốn nhìn không vừa mắt ta, có điều ta nói ta quen biết với Hứa huynh, nàng ấy liền đồng ý hai bên tìm hiểu nhau thử xem sao, chẳng là sau đó nàng hỏi ta văn tài thế nào, ta mặt dày mày dạn nói cũng tạm, có được một phần mười bản lĩnh của Hứa huynh, nàng bảo ta sáng tác một bài thơ, ta sao có thể xổ thơ tại chỗ được, thế nên bèn dùng thơ từ của Hứa huynh, sau này nàng không thèm để ý tới ta nữa.”

Vương Nho có chút bực tức nói.

“Huynh dùng thơ từ của Thanh Tiêu sư đệ?”

“Vậy thì chắc chắn không được rồi, thơ từ của Thanh Tiêu có ai không biết chứ? Huynh đúng là ngốc rồi, huynh nên dùng của ta nè, không phải ta từng viết cho huynh một ít để thưởng thức sao? Vừa hay có thể đem ra dùng ấy, ta cũng đâu có trách cứ gì huynh đâu.”

Trần Tinh Hà cảm thán nói.

Sau đó Vương Nho lập tức giải thích.

“Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy đó, ta không dám lấy của Hứa huynh, lúc lấy đi là của Trần huynh cơ, nhưng cô nương kia nhìn một cái bèn nói sau này đừng lấy Hứa huynh ra so sánh, tránh sỉ nhục tài năng của Hứa huynh.

“Trần huynh, huynh không trách ta chứ?”

Vương Nho nói như vậy.

Trần Tinh Hà: “…”

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Tổ cha ngươi!

Trần Tinh Hà có chút tức giận như trong dự đoán.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Lý Quảng Hiếu bỗng vang lên.

“Các vị đại nhân, đến giờ dùng bữa rồi.”

Sau khi giọng nói của Lý Quảng Hiếu vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng ra giảng hoà.

“Không nói nữa, nào nào nào, vẫn chưa ăn phải không, cùng nhau ăn đi, đầu bếp này của ta nấu ăn không tồi đâu.”

Hứa Thanh Tiêu lôi kéo hai người vào trong.

Đập vào trong mắt là một bàn thức ăn toàn cao lương mỹ vị.

Vương Nho nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta đúng là có chút đói rồi, nhưng không hề quên chuyện chính, lấy ra bức thư tín nói.

“Hứa huynh, đây là thư do Lý Hâm bảo ta gửi cho huynh, nói rằng rất quan trọng, huynh nhất định phải xem.”

Vương Nho nói như vậy.

“Được, huynh ăn trước đi, không vội.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy bức thư, ngồi thẳng xuống chỗ ngồi mở ra xem.

Chỉ là một lúc sau.

Trên mặt Hứa Thanh Tiêu lộ ra một chút hân hoan hớn hở.

Mọi người nhìn thấy vẻ vui mừng trên mặt Hứa Thanh Tiêu bèn không nhịn được mà tò mò.

“Lý Hâm nói gì vậy?”

Trần Tinh Hà có chút tò mò.

“Phù! Phủ Nam Dự thu hoạch một mùa này nhiều thêm bốn phần.”

Hứa Thanh Tiêu nở nụ cười, nói ra lí do Lý Hâm gửi bức thư tới.

Lời vừa nói, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Đặc biệt là Lý Quảng Hiếu, ông ta đang cầm bát đũa trên tay, vừa nghe thấy câu này trên mặt không nhịn được lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chương 413: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (6)

“Nhiều hơn bốn phần? Làm thế nào mà lại nhiều hơn?”

Mặc dù Trần Tinh Hà không hiểu gì nhiều về nông nghiệp, nhưng cũng biết nhiều hơn bốn phần đại diện cho việc gì.

“Sư huynh, còn nhớ lúc chúng ta trở về huyện, sư đệ đưa cho Lý Hâm một số thứ không?”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

“Nhớ chứ, một bức tranh, liên quan gì đến chuyện này?”

Trần Tinh Hà tiếp tục hỏi.

“Ừm, nó là thứ lúc sư đệ rảnh rỗi nghĩ tới, không phải bệ hạ phạt toàn bộ người dân của phủ Nam Dự nộp thêm một phần thuế nữa sao? Sư đệ cảm thấy có chút áy náy, nhưng cũng không có ngân lượng để bù vào.”

“Thế nên mới thay bách tính nghĩ ra một thứ, có thể giải quyết vấn đề nguồn nước của bách tính, để có thể tưới nước đến những vùng ruộng trống hoặc ít dẫn được nước tới.”

“Nay hiệu quả đạt được không tệ, phủ Nam Dự thu hoạch nhiều thêm bốn phần, mặc dù không đạt được hiệu quả như những gì đệ dự đoán, nhưng cũng không kém hơn là bao, ít nhất có thể trả lại chút ân tình.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích nói.

Lời này vừa nói ra, Vương Nho, Trần Tinh Hà, còn có đám người Dương Hổ đều nuốt nước miếng.

“Là thứ gì vậy? Lại có công hiệu thần kì như vậy?”

“Còn nữa, sư đệ, bốn phần này còn chưa đủ? Đệ phải biết rằng đối với bách tính mà nói, có thể thu hoạch nhiều thêm một phần đã là hạnh phúc lắm rồi đó.”

Trần Tinh Hà có chút không hiểu nổi.

“Guồng nước!”

“Nói sao nhỉ, Dương Hổ, đem bút mực tới đây.”

Đã có hiệu quả rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không định giấu giếm gì nữa, nói cho cùng chuyện này rồi cũng phải báo cáo tới hoàng cung mà, chẳng qua có thể nói nữ đế không thể trong phút chốc phát hiện ra chuyện này, bản thân hắn không nói chắc có lẽ khoảng nửa năm sau sẽ phát hiện ra thôi.”

Ngay lập tức, Dương Hổ đi lấy bút và giấy trắng tới.

Tay Hứa Thanh Tiêu nhấc bút lên, vẽ ra hình dáng của guồng nước lên trên giấy, để tính tượng hình cụ thể hơn chút, hắn còn đặc biệt vẽ thêm nguồn nước và lương điền.

“Sư huynh, đây chính là guồng nước!”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ta xem xem.”

Trần Tinh Hà nghiêm túc tới xem, qua một lúc sau, lại bất giác nhăn mày.

“Cảm giác như xem hiểu rồi, lại giống như không hiểu gì, đây là ý gì vậy?”

Đừng nói Trần Tinh Hà, đám người Vương Nho và Dương Hổ đều nhìn không hiểu gì hết.

Chỉ có một mình Lý Quảng Hiếu vừa nhìn vài cái, đã hiểu được tác dụng của thứ đồ này là gì.

Rút nước từ nguồn nước, dẫn tới ruộng đồng.

Một thứ đơn giản, nhưng lại có thể giải quyết phiền phức lớn nhất của nhà nông!

Đây…đây…! Đây là thần cơ đó!

Cơ thể Lý Quảng Hiếu có chút run rẩy, chỉ là mọi người không nhận ra mà thôi.

“Sư huynh, làm nông sợ nhất điều gì? Chẳng phải chính là vấn đề về nguồn nước sao?”

“Guồng nước này có thể không ngừng lấy nước từ nguồn sông, sau đó thông qua ống nước kéo dài ra, nếu như mảnh ruộng đó không cách quá xa nguồn nước, sẽ có thể tưới thẳng

tới luôn, nếu như khoảng cách quá xa, cũng có thể tiết kiệm được không ít thời gian, để bách tính đi bộ vài bước."

"Thứ đồ này, một khi có thể chế tạo và sử dụng rộng rãi, tất cả lương điền ở Đại Ngụy sau này sẽ không còn phải sợ thiếu nguồn nước nữa, có thể giải quyết phần lớn vấn đề thiếu nước và lấy nước."

"Hơn nữa, có rất nhiều nơi còn ruộng đồng bỏ hoang, nếu như có thứ này rồi, hoàn toàn có thể tái canh tác."

Hứa Thanh Tiêu nói ra tác dụng của thứ đồ này.

Trong giây lát, mọi người đều hiểu ra, nhưng bọn họ vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết rốt cuộc thứ này có lợi ích gì, nên không mấy bất ngờ.

"Nếu như có thể sử dụng toàn bộ trên diện rộng, vậy sản lượng của Đại Ngụy có thể tăng lên bao nhiêu?"

Một giọng nói đột nhiên vang lên, là giọng của Lý Quảng Hiếu.

Nhất thời, Hứa Thanh Tiêu bất giác nhìn về Lý Quảng Hiếu, mà người kia cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, ngại ngùng nở nụ cười.

"Đại nhân, bậc cha chú của ta đều là nông dân, lúc nhỏ cũng từng trải qua vài lần mất mùa, cũng bởi vì nguyên nhân nguồn nước, thường có mấy thôn đánh nhau chỉ vì chuyện tranh nguồn nước, cho nên mới tò mò hỏi một câu, vẫn mong đại nhân đừng trách tội."

Lý Quảng Hiếu ngại ngùng cười, ông ta biết mình lỡ lời rồi.

"Không sao, ta hiểu."

Hứa Thanh Tiêu vẫn rất có cảm tình với Lý Quảng Hiếu, là một người rất đỗi thật thà, hơn nữa còn biết nấu cơm, nấu cũng rất ngon.

"Theo lý mà nói, có thể tăng thêm khoảng năm phần, nếu như có thể lợi dụng thêm phần lương điền bỏ hoang, ít nhất cũng có thể tăng gấp đôi, thậm chí sau khi tăng gấp đôi còn có thể tăng gấp ba, ta muốn đạt được gấp bốn tổng sản lượng, có điều

rất khó, dù sao cũng có một số nơi hoàn toàn không có nguồn nước."

"Thêm nữa, có một số nơi cách nguồn nước cả trăm dặm, xây dựng guồng nước thế này, Hộ bộ liệu có cấp tiền hay không cũng là một vấn đề, trước khi có được kết quả thực tế, bệ hạ cũng chưa chắc sẽ đồng ý."

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Sau đó Trần Tinh Hà lại lên tiếng nói.

"Gấp bốn? Nếu như có thể tăng sản lượng lương thực của Đại Ngụy lên gấp bốn lần, vì sao bệ hạ lại không đồng ý?"

Trần Tinh Hà thấy có chút vô lý rồi, ba phần bốn phần nghe có vẻ không có gì lớn, nhưng gấp đôi nghe đã có vẻ rất khủng khiếp rồi.

"Muốn làm ra guống nước này, số tiền dùng để xây dựng rất lớn, hơn nữa còn phải đảm bảo tất cả các thôn, các huyện, các phủ, các quận đều phải thực hành, làm như vậy số ngân lượng cần dùng tới là một con số trên trời, ít nhất cũng phải mười vạn vạn lượng, thậm chí còn chưa chắc đã đủ."

"Huynh cảm thấy bệ hạ sẽ đồng ý sao? Mà cũng chưa chắc Hộ bộ đã đồng ý nữa."

"Cho nên chỉ có thể thử trước một chút, để phủ Nam Dự thử trước, cố gắng đạt được gấp đôi sản lượng mùa này, chỉ có như vậy mới có thể khiến bệ hạ xem trọng."

"Ầy! Có điều đợi đến lúc đó, mỗi việc xây dựng thứ công cụ này, cũng mất ít nhất hai năm ròng, nay Đại Ngụy giặc trong thù ngoài, có trời mới biết hai năm này sẽ xảy ra chuyện gì."

"Nếu như bây giờ toàn tâm toàn ý đi xây dựng thứ đồ này, chỉ cần một năm, bách tính Đại Ngụy có thể nhìn thấy hiệu quả rồi, đến lúc đó…sẽ là một chuyện tốt trên trời rơi xuống, mỗi năm sản lượng sẽ gia tăng gấp đôi, một thời đại làm, cả ngàn năm sau vẫn được hưởng."

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Hơn nữa giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Mọi người gật đầu, nhưng nghĩ tới đến mười vạn vạn cũng chưa làm xong bèn không ai nói gì cả.

Mà Lý Quảng Hiếu hoàn toàn bị lay động rồi.

Mười vạn vạn lượng đúng là rất quá đáng.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, sản lượng mỗi năm tăng lên gấp đôi có nghĩa là gì? Bây giờ Đại Ngụy vẫn còn trong giai đoạn có một số bách tính vẫn chưa ăn đủ no.

Chương 414: Bệ Hạ! Bệ Hạ! Hứa! Hứa Thanh Tiêu Có Đại Tài Vạn Cổ Kìa (7)

Nếu như sản lượng mỗi năm tăng lên gấp đôi, ít nhất tất cả bách tính của Đại Ngụy đều có thể ăn no, chỉ mỗi điểm này thôi, không phải chuyện mười vạn vạn lượng có thể giải quyết được đâu.

Hơn nữa đúng thật là lợi tới ngàn đời sau.

Cho dù có phải bỏ ra hai mươi vạn vạn lượng, chưa tới năm năm, Đại Ngụy đã có thể thu hồi lại số vốn rồi.

"Vậy guồng nước này, có thể dùng trong bao lâu?"

Lý Quảng Hiếu lại không nhịn được hỏi thêm lần nữa.

"Nếu như lúc xây dựng sử dụng nguyên liệu cao cấp, ví dụ như một số chất liệu từ gỗ hoặc đá cứng tốt, ít nhất cũng dùng được năm mươi năm, không xuất hiện những yếu tố khác, nếu như thường ngày cẩn thận giữ gìn, sửa chữa chăm sóc, dùng thêm một trăm năm cũng không phải nói quá."

Hứa Thanh Tiêu đưa ra đáp án.

Mà đáp án này khiến Lý Quảng Hiếu có chút choáng.

Năm mươi năm?

Một trăm năm?

Năm năm đã có thể thu lại vốn sinh lời, hơn nữa bách tính ăn cơm đủ no rồi, lòng dân cũng có thể tích tụ lại, có thể đón được cảnh tượng phồn thịnh thực sự đó.

Nuốt một ngụm nước bọt.

Lý Quảng Hiếu trầm lặng không nói gì nữa.

"Được rồi, ăn cơm thôi. Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa."

Hứa Thanh Tiêu bỏ tờ giấy sang một bên, gọi mọi người đi ăn cơm.

Mấy người Trần Tinh Hà không nói gì thêm, lập tức bắt đầu ăn.

Lý Quảng Hiếu cũng bắt đầu ăn, nhưng lòng không nằm ở trên mâm cơm nữa.

Đợi đến khi mọi người ăn uống no say rồi, Lý Quảng Hiếu thu dọn bát đĩa, bây giờ ông ta thật khó chịu, ông ta muốn nhanh chóng về hoàng cung báo cáo chuyện này, nhưng ông ta sợ nếu bỏ đi luôn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Thế nên cứ ngồi trong học đường Thủ Nhân, nóng ruột đợi chờ, đợi đến thời gian đi mua thức ăn.

Một canh giờ sau, vừa đủ một canh giờ, Lý Quảng Hiếu cũng nghĩ hết một canh giờ, nhìn bức hình guồng nước, càng nghĩ càng cảm thấy được, càng nghĩ càng cảm thấy thứ này thực sự là thần cơ trấn quốc!

Người khác không hiểu, nhưng ông ta hiểu được mà, cuối cùng cũng đợi tới thời gian mua thức ăn, Lý Quảng Hiếu rời khỏi học đường Thủ Nhân.

Chạy về phía hoàng cung.

Hai khắc đồng hồ sau.

Hoàng cung Đại Nguỵ, bên ngoài Dưỡng Tâm điện, Lý Quảng Hiếu chưa thấy người đâu nhưng đã nghe thấy tiếng rồi.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

“Hứa!”

“Hứa!”

“Hứa Thanh Tiêu, vạn cổ đại tài.”

“Thời thịnh thế của Đại Nguỵ sắp tới rồi!”

“Bệ hạ, người bây giờ nhặt được báu vật rồi!!!!!!”

“Báu vật của Đại Nguỵ!!!!”

Lý Quảng Hiếu kích động đến mức giọng nói phát run, ông ta thực sự kích động đó, đến mức nói chuyện mà run đến không ổn luôn.

Mà bên trong Dưỡng Tâm điện, nữ đế nghe thấy giọng nói này, có chút ngạc nhiên.

Bởi vì từ trước tới nay nàng chưa từng thấy qua sư phụ mình.

Thất lễ.

Thế này!

Cho dù là Bắc phạt có thất bại, cũng chưa từng thấy qua!

Lý Quảng Hiếu vội vàng chạy tới, ông ta kích động đến nổi như sắp khóc vậy.

Ông ta thực sự rất kích động.

Công trình guồng nước mà Hứa Thanh Tiêu nhắc tới, ông ta càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, càng nghĩ càng cảm thấy đây là thần khí trấn quốc.

Đừng xem thường nó chỉ là một phát minh nhỏ, nhưng nó có thể thay đổi năng lực sản xuất của Đại Ngụy bây giờ.

Thành thật mà nói, quan điểm của Lý Quảng Hiếu về Hứa Thanh Tiêu đã thay đổi.

Lúc trước ông ta cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu người này rất thông minh, là đại tài.

Nhưng bây giờ thì khác, ông ta cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đâu chỉ là đại tài thôi.

Tài khí vạn cổ thì thôi, còn chưa tính tới có tài Hình bộ, còn chưa nói tới có tài Hộ bộ, nhưng bây giờ lại còn hiểu được nông nghiệp.

Hơn nữa tuyệt nhất chính là, Hứa Thanh Tiêu là chỉ dành ra chút ít thời gian đã sáng tạo ra loại thần khí an quốc này.

Mẹ nó con người này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?

Lý Quảng Hiếu thật sự không biết nên hình dung Hứa Thanh Tiêu như thế nào, ông ta cảm giác mình đã phát hiện ra một kho báu, mỗi ngày đều có thể phát hiện ra được những niềm vui mới khác nhau.

Có điều Lý Quảng Hiếu càng biết thêm một chuyện chính là chính mình nhất định phải nhanh chóng đến hoàng cung, nói

rõ ràng chuyện này với nữ đế.

Thứ nhất là để cho nữ đế thúc đẩy công trình guồng nước, thứ hai là muốn cho nữ đế coi trọng Hứa Thanh Tiêu, không phải loại coi trọng như bây giờ, mà là vô cùng coi trọng, để cho nữ đế biết tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, để cho nữ đế bảo vệ Hứa Thanh Tiêu thật tốt.

Không thể đả thương Hứa Thanh Tiêu dù chỉ là một chút, nếu ai dám động đến Hứa Thanh Tiêu, thì người đó chính là kẻ thù của Đại Ngụy, là kẻ thù không đội trời chung.

Cho dù là vương gia hay là thứ gì, cho dù là Lục bộ hay là thứ gì, nói một câu khó nghe, cho dù các Phiên vương có tạo phản, cũng phải bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Lý Quảng Hiếu lại vang lên.

"Bệ hạ! Trời phù hộ Đại Ngụy! Trời độ Đại Ngụy!"

Ông ta đi vào đại điện, cực kỳ thất thố.

"Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao nhìn người gấp gáp thế?"

Nữ đế từ trong long loan đi ra, nàng nhìn về phía lão sư của mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Lão sư của mình là nguyên lão tam triều, trải qua ba đời đế vương, thông minh tuyệt đỉnh, Đại Ngụy trải qua rất nhiều tai nạn, đều là được một tay của Lý Quảng Hiếu bình định giúp, hơn nữa vị lão sư này chưa bao giờ để ý danh lợi, ông ta không muốn làm quan, ngược lại thích vân du tứ hải.

Cho nên nữ đế có chút tò mò, nàng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho vị lão sư này thất thố như vậy.

Bước vào trong Dưỡng Tâm điện, thanh âm của Lý Quảng Hiếu vang lên.

"Bệ hạ, trời phù hộ Đại Ngụy."

Lý Quảng Hiếu vẫn nhịn không được hô một tiếng, sau đó ông ta hít sâu một hơi, làm cho mình bình tĩnh lại.

"Bệ hạ, có thể cho thần mượn giấy bút hay không."

Lý Quảng Hiếu nói như thế.

“Ban giấy bút.”

Nữ đế lên tiếng, lập tức liền có người đưa tới giấy bút, đặt ở trước mặt Lý Quảng Hiếu.

Mà Lý Quảng Hiếu nuốt nước bọt, nắm chặt bút lông, vẽ trên giấy trắng.

Khoảng một lát sau, Lý Quảng Hiếu đã vẽ xong bản vẽ, đẩy vật này ra nói: “Mời bệ hạ xem. ”

Nữ đế nâng tay, lập tức giấy trắng hơi hiện ra, không bao lâu liền xuất hiện trong mắt.

Đó là một bản vẽ của guồng nước.

Cẩn thận quan sát bản đồ guồng nước, khuôn mặt nữ đế cũng dần dần có thay đổi.

“Tưới tiêu ruộng đồng.”

Nữ đế trong nháy mắt liền ý thức được đây là thứ gì, nàng có chút kinh ngạc, tuy rằng bản vẽ tương đối thô ráp, nhưng thoạt nhìn hình như không có vấn đề gì lớn, đơn giản là không vẽ ra chi tiết cửa toàn bộ bản vẽ thôi.

Nhưng nàng cũng có thể nhận ra được giá trị của thứ này.

“Lão sư, vật này có bản vẽ toàn bộ không?”

Chương 415: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (1)

Nữ đế trực tiếp hỏi.

“Có, có điều thần bây giờ không có, vật này là Hứa Thanh Tiêu tưởng tượng ra.”

“Hơn nữa đã làm xong hết rồi.”

“Bệ hạ, người còn nhớ rõ Hứa Thanh Tiêu từng giận dữ mắng đại nho, người đã hạ một đạo thánh chỉ, muốn phạt dân chúng phủ Nam Dự một phần mười tiền thuế không?”

Lý Quảng Hiếu mở miệng hỏi.

“Nhớ chứ.”

Nữ đế gật đầu.

“Hứa Thanh Tiêu áy náy đối với dân chúng, cho nên phát minh ra vật này, sau đó để cho bằng hữu chế tạo guồng nước ở phủ Nam Dự, có tiến hành kiểm tra sơ bộ rồi.”

“Kết quả vụ thu hoạch mùa này, sản lượng lương thực của phủ Nam Dự tăng bốn thành.”

Lý Quảng Hiếu có chút kích động nói.

“Bốn thành?”

Nữ đế lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hồi bệ hạ, việc này đáng ra phủ quân phủ Nam Dự hẳn là đã viết xong tấu chương, theo thời gian này, tấu chương thu hoạch lúa gạo các nơi hẳn là đã đến Hộ bộ, có thể cho người đi điều tra.”

Lý Quảng Hiếu nói như thế.

“Uyển nhi, đi Hộ bộ một chuyến, nhanh chóng điều tra.”

Nữ đế lập tức mở miệng nói.

Thu nhập tăng bốn thành, đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, nếu như chỉ là một nơi nhỏ mà đột nhiên tăng sản lượng

lương thực đến bốn thành cũng không có gì, nhưng cả phủ Nam Dự đều tăng sản lượng lương thực lên bốn thành, vậy thì đã không phải là chuyện nhỏ gì rồi

Nhất là dựa theo lời Lý Quảng Hiếu nói, cả phủ Nam Dự lần này đều tăng sản lượng lương thực lên bốn thành, chỉ dựa vào một loại công cụ, thân là đế vương, nàng làm sao có thể không biết lợi hại trong đó.

Lý Quảng Hiếu không nói gì nữa, ông ta lẳng lặng chờ đợi tin tức, có điều hô hấp của ông ta vẫn còn hơi gấp gáp, nhìn ra được ông ta thật sự rất kích động.

Thân là nguyên lão tam triều, Lý Quảng Hiếu thật sự quá rõ ràng Đại Ngụy hiện giờ rốt cuộc thiếu cái gì.

Bảy lần Bắc phạt, đánh bay hết tài sản của Đại Ngụy.

Dân số Đại Ngụy ít đi tận hai phần, còn có khấu trừ ba phần người già yếu bệnh tật, còn có nữ tử, cho nên Đại Ngụy hiện giờ thiếu lao động, không biết bao nhiêu dân chúng nghèo khó, ngay cả cơm cũng không ăn được một miếng, đến nỗi dân chúng kêu than.

Cũng chính là bởi vì dân chúng kêu than, cho nên Phiên vương các nơi lúc này mới dám làm bậy, từ đó từng bước gây áp lực cho vương triều Đại Ngụy.

Loạn tranh vương từ xưa đến nay đều khó có thể tránh khỏi, bất luận là chèn ép hay là phân hóa, đều không thể ngăn chặn.

Mà chỉ có lòng dân, mới thực sự có thể ngăn chặn các phiên vương tạo phản.

Vẫn là câu nói kia, dân chúng ăn no mặc ấm, bọn họ sẽ không ủng hộ có người tạo phản, nhưng nếu dân chúng ăn không no mặc không ấm, vậy thì khác rồi.

Công trình guồng nước này của Hứa Thanh Tiêu, không dám nói có thể làm cho tất cả dân chúng Đại Ngụy hiện tại ăn no, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không nói dối, chỉ cần năm năm, thậm chí cũng không cần năm năm, Đại Ngụy ít nhất có thể giảm bớt áp lực cực lớn.

Hơn bảy phần dân chúng có thể ăn đủ, ba phần còn lại có thể ăn không đủ, nhưng không đến mức không có ăn.

Không chỉ có như thế, nguồn thu nhập lớn nhất của kho bạc, chính là thuế sản xuất lương thực, nếu thật sự là như vậy, nghĩa là thu nhập kho bạc của Đại Ngụy, hàng năm đều sẽ tăng gấp đôi.

Một khắc sau.

Triệu Uyển Nhi đã trở lại.

Sau khi vào điện, bước chân của Triệu Uyển Nhi cực nhanh, trong tay cầm tấu chương lương thực do phủ Nam Dự giao nộp.

“Bệ hạ!”

“Qua điều tra chứng minh, thu hoạch nửa năm đầu của phủ Nam Dự quả thật tăng nhiều hơn bốn thành, so với nửa cuối năm ngoái, lương thực lúa muộn cuối năm ngoái là bảy mươi vạn thạch, năm nay lúa sớm là một trăm lẻ hai vạn gánh.”

Triệu Uyển Nhi trình tấu chương lên.

Nữ đế sau khi tiếp nhận chậm rãi mở ra, chỉ liếc mắt một cái, ngay sau đó liền gập tấu chương lại.

“Hứa Thanh Tiêu! Lại có tài năng như thế! ”

Lúc này, nữ đế hoàn toàn không cách nào bình tĩnh, nàng có thể không tin Lý Quảng Hiếu, cũng có thể không tin Hứa Thanh Tiêu, nhưng không có khả năng không tin tấu chương, nếu dám lừa gạt mình, đó chính là đại tội.

“Phù!”

Nữ đế chậm rãi thở ra một hơi, nhìn về phía Lý Quảng Hiếu nói.

“Lão sư, người có ý kiến gì ?”

Nàng trực tiếp hỏi, hỏi ý tứ của Lý Quảng Hiếu.

“Bệ hạ, lão thần còn chưa nói xong.”

Lý Quảng Hiếu không trả lời câu hỏi của nữ đế, mà là nói cho nữ đế biết mình còn chưa nói xong.

“Lão sư xin cứ nói, trẫm, rửa tai lắng nghe.”

Nữ đế không vội, để Lý Quảng Hiếu nói xong.

“Bệ hạ, người hẳn là biết lão thần hiện giờ đang ở trong nhà Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay, có người từ phủ Nam Dự đến, mang theo thư đi tìm hắn, nghe Hứa Thanh Tiêu nói thu nhập ở phủ Nam Dự dư đến bốn thành.”

“Bệ hạ, ngài đoán xem, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu lúc ấy là gì?”

Lý Quảng Hiếu mở miệng, hỏi nữ đế.

“Chắc là cũng vui vẻ, dù sao tăng trưởng đến bốn thành, là một công lớn, có điều với cá tính ngạo mạn kia, có lẽ sẽ rất bình tĩnh.”

Nữ đế không cần suy nghĩ nói, đây là phản ứng của người bình thường, đương nhiên Hứa Thanh Tiêu đại tài như vậy, có ngạo tính cũng bình thường.

“Không.”

“Bệ hạ, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là bất mãn.”

Thanh âm của Lý Quảng Hiếu lại có chút kích động.

“Bất mãn?”

Lúc này nữ đế có chút kinh ngạc, mà Triệu Uyển Nhi ở một bên cũng có chút tò mò.

Bốn thành mà còn bất mãn?

“Ý của lão sư là gì?”

Nữ đế dường như đã đoán được cái gì, ánh mắt nhất thời trở nên sáng ngời.

“Bệ hạ đoán không sai, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn bất mãn với con số này, lão thần lúc ấy nhịn không được hỏi vài câu.”

“Ngài có biết Hứa Thanh Tiêu nói như thế nào không?”

“Hắn nói, kỳ vọng của hắn là sản lượng lương thực tăng gấp rưỡi, chỉ tăng bốn thành, hắn cũng không vui vẻ, không đạt

được kỳ vọng của hắn.”

Lúc Lý Quảng Hiếu nói đến đây, cả khuôn mặt già nua đều đỏ lên.

“Sản lượng lương thực tăng gấp đôi?”

Giờ khắc này, nữ đế đứng dậy, nàng nhìn chăm chú vào lão sư của mình, nếu người trước mắt không phải lão sư của mình, nàng tuyệt đối sẽ không tin.

“Chuyện này sao có thể được?”

“Chờ đã! Cánh đồng bỏ hoang?”

Phản ứng đầu tiên của nữ đế phản ứng đầu tiên chính là không có khả năng này, có điều rất nhanh nàng đoán được một khả năng, muốn làm cho sản lượng lương thực tăng gấp đôi, cũng không phải không có khả năng, biện pháp duy nhất chính là trồng trọt gieo hạt cho những ruộng đất bỏ hoang kia một lần nữa.

“Không! Không! Không! ”

“Bệ hạ, nếu là như vậy, lão thần tuyệt đối sẽ không thất thố như thế.”

“Ý của Hứa Thanh Tiêu là nói, theo lý mà nói hẳn là phải tăng gấp rưỡi, nếu như dùng những mảnh đất bỏ hoang kia, vậy không phải là tăng gấp rưỡi, mà là tăng gấp đôi.”

Lúc Lý Quảng Hiếu nói đến đây, giọng nói cũng có chút run rẩy!

“Gấp đôi!”

Chương 416: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (2)

Khi nghe được con số này, nữ đế hoàn toàn khiếp sợ.

Tăng gấp đôi?

Điều đó có nghĩa là gì?

Quốc khố Đại Ngụy mỗi năm tăng gấp đôi, một vạn vạn lượng có thể ổn định chi phí cơ bản của vương triều, một vạn lượng lấy đi phát triển quốc gia, những ảnh hưởng do chuyện này mang đến sẽ cực kỳ đáng sợ.

Một trong những lợi ích trực quan nhất, một khi người dân ăn đủ, sẵn sàng sinh thêm con, dân số cũng sẽ tăng lên, sinh ra rất nhiều lực lượng lao động, đây là một trong những lợi ích trực quan nhất.

Tích lũy ngày tháng, chỉ cần năm năm, Đại Ngụy sẽ nghênh đón tiểu thịnh thế.

Chỉ dựa vào vật này?

Nữ đế không thể tin được.

Mà vào lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên bên ngoài.

“Báo!”

“Phủ quân phủ Nam Dự Lý Quảng Tân vạn dặm gấp gáp, đưa mật hàm tới.”

Theo giọng nói vang lên, nữ đế trực tiếp mở miệng.

“Trình.”

Lập tức, Triệu Uyển Nhi bước nhanh ra ngoài đại điện, tiếp nhận mật hàm, sau đó trực tiếp đưa cho nữ đế.

Mở mật hàm ra.

Nữ đế không chút do dự, trực tiếp bắt đầu đọc nội dung mật thư.

Sau một lúc lâu.

Nữ đế cả người sững sờ tại chỗ.

Nàng thân là đế vương của Đại Ngụy, lấy thân phận nữ tử, leo lên ngôi vị hoàng đế, nhìn như tuổi còn trẻ, nhưng trải qua vô số chuyện, có thể nói bất kỳ sóng to gió lớn nào nàng đều đã gặp qua.

Nhưng sau khi đọc bức mật hàm này, cô ngây ngẩn cả người.

"Bệ hạ, phủ quân phủ Nam Dự nói cái gì?"

Lý Quảng Hiếu mở miệng, nhịn không được hỏi, đây là lần đầu tiên ông ta thấy nữ đế với bộ dáng như thế.

"Lão sư, ngài tự mình xem đi."

Nữ đế không nói gì, chỉ đưa mật hàm cho Lý Quảng Hiếu, người kia tiếp nhận mật hàm, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Qua một lúc.

Khi Lý Quảng Hiếu xem xong mật hàm phủ quân phủ Nam Dự, ông ta cũng lặng im hồi lâu.

Mật hàm của phủ quân phủ Nam Dự đưa tới có hai nội dung, một là tấu chương trình lên, nội dung còn lại là toàn bộ bản vẽ của guồng nước, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nào, toàn bộ đều rất chi tiết.

Lý do cho sự im lặng này là.

Phủ quân phủ Nam Dự rõ ràng nhắc tới ba chuyện, thứ nhất, bởi vì con trai mình là Lý Hâm không biết vận hành guồng nước, dẫn đến sau khi chế tạo xong guồng nước, trong thời gian ngắn ban đầu không thể trong thông thạo, thứ hai, sau khi chế tạo xong guồng nước, nhưng bởi vì vấn đề chất liệu, thường xuyên bị một ít dã thú hoặc là nguyên nhân khác dẫn đến hư hỏng, thứ ba, trước mắt phủ Nam Dự chỉ có một chiếc guồng nước, hoàn toàn không đủ cho toàn bộ phủ dùng.

Chính vì ba nguyên nhân trên, cho nên lần này mới chỉ tăng bốn thành, phủ quân phủ Nam Dự cho rằng, nếu như có thể giải quyết ba vấn đề trên, thu hoạch rất có khả năng tăng gấp đôi, hơn nữa còn có thể tận dụng đất bỏ hoang.

Đối với dân chúng làm ruộng mà nói, phiền toái lớn nhất đơn giản chỉ có hai vấn đề.

Đất đai! Nguồn nước!

Hạt giống các loại vẫn còn đủ, mặc dù lực lượng lao động cũng không đủ, nhưng ít nhất là lực lượng lao động làm ruộng vẫn có, rắc rối nhất là nguồn nước.

Trong nhà có nhiều lao động dư thừa, một người canh tác một người lấy nước, nhưng lao động không đủ, ngươi cày xong rồi đi lấy nước thì quá phiền phức, mua nước lại không mua nổi, dẫn đến không ít dân chúng cũng không trồng ruộng, thà đi trồng cây ăn quả.

Cho nên đối với một nơi như nam vực phủ đô này mà nói, nguồn nước quan trọng hơn.

Mà đối với những vùng đất cằn cỗi mà nói, nguồn nước quan trọng mà những cánh đồng phì nhiêu cũng quan trọng, không thể thiếu.

Chỉ là một công trình guồng nước nhỏ nhoi của Hứa Thanh Tiêu, lại có thể giải quyết nỗi khổ cày ruộng của dân chúng Đại Ngụy, thứ này quả nhiên là thần khí trấn quốc mà.

“Bệ hạ! Đại Ngụy có phúc. ”

Lý Quảng Hiếu cuối cùng cũng nói không nên lời, lúc trước ông ta còn muốn để cho phủ quân phủ Nam Dự mang bản vẽ đến kinh đô một chuyến, sau đó lại chế tạo ra guồng nước giống y đúc như vậy, tiến hành thử xem một chút.

Nhưng hôm nay nhìn cả bản vẽ, ông ta căn bản cũng không có gì để nói, bản vẽ này hoàn toàn đủ rồi.

“Lão sư.”

“Vật này có thể tận dụng trong bao lâu? Trẫm thấy điều mà Lý Quảng Tân nói, dường như cũng có không ít vấn đề. ”

Nữ đế lên tiếng, nàng cũng vô cùng kích động, có điều nàng là đế vương, rất nhiều biểu cảm không thể biểu lộ ra ngoài.

“Theo lời Hứa Thanh Tiêu, nếu dùng vật liệu thượng hạng, cam đoan trong vòng năm mươi năm sẽ không có bất kỳ hư

hại nào, tu bổ bổ sung có thể tận dụng đến trăm năm."

"Lời nói của phủ quân Phủ Nam Dự, cũng không phải là chê bai guồng nước, mà là khen ngợi tác dụng của guồng nước này, nếu dùng vật liệu tốt thì sẽ không đến nỗi phiền phức như vậy."

"Mà thứ cần thiết cho xe nước này đơn giản là gỗ và sắt đá, trong Đại Ngụy có một loại gỗ, tên là Trường Đằng mộc, có khả năng chịu lực tốt, mà sắt đá của Đại Ngụy, cũng cực kỳ có tiếng."

"Nếu dùng những vật liệu này, dùng hơn trăm năm cũng không cần bàn tới."

"Sản lượng hàng năm tăng gấp đôi, chỉ cần năm năm, Đại Ngụy sẽ nghênh đón thịnh thế mới, đồ vật này giúp ích cho hiện tại, còn dùng được rất lâu."

"Bệ hạ! Lão thần cả đời này làm bất cứ chuyện gì cũng thiếu quyết đoán, nhưng hôm nay, lão thần nguyện vì dân chúng thiên hạ thỉnh cầu bệ hạ, chi cấp công bộ, phát triển guồng nước. "

"Vật này, có thể là thần khí tân triều."

Lúc Lý Quảng Hiếu nói tới đây, còn trực tiếp quỳ xuống lạy, cả đời này ông ta làm việc thiếu quyết đoán, rất nhiều chuyện cũng không dám tùy tiện quyết định, đều cần phải suy nghĩ tới lui rất nhiều lần.

Nhưng chuyện này, ông ta không hề do dự nữa, bởi vì ông ta biết thứ này có thể mang đến lợi ích không thể tưởng tượng được cho Đại Ngụy.

Đồng thời ông ta cũng hy vọng nữ đế không nên do dự.

"Trẫm! Hiểu rồi!"

Nhìn thấy lão sư mình như thế, nữ đế há có thể không rõ tác dụng của vật này?

"Tuyên chỉ, truyền Hứa Thanh Tiêu vào cung."

Nữ đế bình phục tâm tình, nàng muốn truyền Hứa Thanh Tiêu vào cung, thứ nhất là để cẩn thận hỏi thăm, thứ hai là khen

thưởng.

“Bệ hạ, đợi chút hẵng truyền hắn, lão thần còn có chút chuyện muốn nói.”

Lý Quảng Hiếu mở miệng, nữ đế gật gật đầu, tạm thời chưa tuyên chỉ.

“Bệ hạ, tài năng của Hứa Thanh Tiêu, có thể gọi là vạn cổ, chỉ riêng guồng nước này đã đủ để chứng minh tài hoa tuyệt thế của hắn.”

“Lão thần đề nghị, bệ hạ nhất định phải xem xét lại Hứa Thanh Tiêu này, tuyệt đối không thể coi như đại tài bình thường.”

“Người này rất có khả năng, dẫn dắt Đại Ngụy đi lên thời huy hoàng mới, chỉ là lúc trước hắn nộ trảm quận vương xảy ra chút xa cách với bệ hạ.”

“Cho nên lão thần hy vọng bệ hạ có thể suy nghĩ cho dân chúng thiên hạ, cho Hứa Thanh Tiêu một lời giải thích, tránh để trong lòng của Hứa Thanh Tiêu lại có khúc mắc.”

Chương 417: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (3)

Lý Quảng Hiếu lên tiếng, ý của ông ta rất rõ ràng, hy vọng nữ đế nhận lỗi với Hứa Thanh Tiêu, bằng không ông ta thật sự lo lắng trong lòng Hứa Thanh Tiêu sẽ có khúc mắc.

Chỉ là vừa nói ra lời này, giọng nói của Triệu Uyển Nhi lại vang lên.

"Đại nhân, bệ hạ chính là cửu ngũ chí tôn của Đại Ngụy, nếu nhận lỗi với Hứa Thanh Tiêu, chẳng phải là ảnh hưởng đến đế uy sao?"

Triệu Uyển Nhi nhịn không được mở miệng nói như vậy, dù sao nữ đế chính là người trong lòng nàng sùng kính nhất. Nàng là đế vương của Đại Ngụy, muốn nàng nhận lỗi, đơn giản chính là muốn nữ đế phải xin lỗi?

Chuyện này! Sao có thể?

"Lão thần hiểu chứ, từ xưa đến nay, làm gì có đế vương nào không đúng, chỉ có thần tử không đúng, Haizz! Thôi, thôi. "

Lý Quảng Hiếu cũng có chút kích động, mới có thể mở miệng nói như vậy.

Đúng vậy, thiên hạ này làm gì có đế vương không đúng? Người sai vĩnh viễn là thần tử.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của nữ đế lại vang lên.

"Trẫm, hiểu rồi."

Một câu đơn giản, vô cùng bình tĩnh, nhưng ý tứ của những lời này, lại làm cho Lý Quảng Hiếu không khỏi sửng sốt.

Ông ta nghe hiểu ra ý của nữ đế, nàng bằng lòng xin lỗi!

Chuyện này!

Có chút gì đó không thể tin được.

"Bệ hạ!"

Triệu Uyển Nhi lại một lần nữa nhịn không được mở miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng đối mặt với khuôn mặt bình tĩnh của bệ hạ, trong lúc nhất thời nàng ta lại không biết nên nói cái gì.

"Từ xưa đến nay, đế vương đều cao cao tại thượng, nhưng đây là từ xưa, trẫm vì dân chúng thiên hạ, đừng nói nhận lỗi, nhận sai thì sao? Việc này, vốn là trẫm có chút quá đáng, không để ý đến cảm nhận của Hứa ái khanh."

"Hôm nay trẫm, sẽ nhận lỗi với hắn, lão sư xin yên tâm."

Nữ đế mở miệng, không có bất kỳ vòng vo nào, rất thoải mái.

"Bệ hạ anh minh."

Lý Quảng Hiếu quỳ xuống lạy, bái lạy thật sâu với nữ đế, là từ tâm mà bái lạy, bởi vì từ điểm này ông ta liền thấy được chỗ bất phàm của vị đế vương trước mắt này.

"Bệ hạ, lão thần cáo lui trước."

Đến lúc này, Lý Quảng Hiếu không nói thêm gì nữa, trực tiếp đứng dậy cáo lui.

"Lão sư, đúng lúc người đang ở trong học đường của Hứa ái khanh, ngày thường, cũng cần phải chỉ dạy hắn nhiều hơn, hắn cái gì cũng tốt, chính là có chút nóng vội, điểm này không tốt, về sau ở trong triều đình có thể sẽ chịu thiệt thòi lớn."

"Trẫm, mặc dù là cửu ngũ chí tôn, nhưng rất nhiều chuyện đều không phải trẫm có thể lựa chọn, hắn là đại tài vạn cổ, trong lòng trẫm hiểu rõ, nhưng đại tài như thế, vẫn cần thu liễm một chút, tránh trở thành mục tiêu của mọi người."

"Hôm qua, tấu chương phiên vương các nơi chất đống như núi nhỏ, có mấy vị Phiên vương còn tuyên bố muốn vào trừng trị, lần này trẫm có thể ngăn chặn, nhưng lần sau, trẫm không biết phải bảo vệ hắn bằng cách nào đây, vẫn nên cần lão sư chỉ điểm kỹ càng."

Nữ đế lên tiếng.

Nàng đã biết Hứa Thanh Tiêu có tài hoa như thế nào, nàng hiểu được, mà chính là bởi vì hiểu được, nàng mới hy vọng

Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được tiến lùi, nếu thật sự có một ngày, Hứa Thanh Tiêu đắc tội tất cả mọi người trong triều đình, bản thân mình cho dù thật sự muốn bảo vệ hắn, cũng rất khó.

Mình là đế vương, cần cân bằng lòng người, cho dù là muốn nghiêng về Hứa Thanh Tiêu cũng phải có mức độ, nói đi nói lại vẫn là bởi vì điểm này nên Đại Ngụy mới loạn.

Nếu có thể nắm giữ năm đại binh phù, dân chúng trong nước an cư lạc nghiệp, Hứa Thanh Tiêu chớ nói giết quận vương, cho dù là giết tất cả thân vương, nàng cũng bảo vệ được.

Nhưng Đại Ngụy bây giờ, không chỉ có các bách quan tiến thoái lưỡng nan, nàng làm sao không biết tiến thoái lưỡng nan đây?

Lý Quảng Hiếu gật đầu, sau đó liền rời đi.

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Một đạo ý chỉ từ trong cung truyền ra.

Bệ hạ có chỉ, truyền thượng thư Công bộ Lý Ngạn Long và Hứa Thanh Tiêu vào cung, tin tức vừa ra đã dẫn tới rất nhiều suy đoán, vô cùng tò mò làm sao lại mời Hứa Thanh Tiêu đi, hơn nữa lần này sao còn gọi thượng thư Công bộ tới?

…

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nhận được ý chỉ, có chút tò mò.

“Lại tuyên ta vào cung?”

“Không phải lại là xem kịch nghe khúc chứ?”

Trong học đường, Hứa Thanh Tiêu tràn đầy tò mò, hắn không biết vì sao nữ đế đột nhiên tuyên mình vào cung.

Có điều tò mò thì tò mò, Hứa Thanh Tiêu vẫn thay quan phục Thị lang, đi vào trong cung.

Một phút sau.

Hứa Thanh Tiêu vào hoàng cung, vẫn là Triệu Uyển Nhi đến đón mình.

“Uyển Nhi cô nương, lại đẹp ra rồi nha.”

Thấy Triệu Uyển Nhi đi tới, Hứa Thanh Tiêu lập tức mỉm cười khen ngợi.

“Hứa đại nhân quá khen rồi.”

Triệu Uyển Nhi mỉm cười.

“Uyển nhi cô nương, hôm nay bệ hạ tìm ta có chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu cũng không giấu giếm gì, trực tiếp mở miệng hỏi, muốn biết vì sao nữ đế tìm mình.

“Hứa đại nhân nói đùa rồi, nô tỳ cũng không biết bệ hạ triệu ngài vào cung có chuyện gì.”

Triệu Uyển Nhi không trả lời câu hỏi này.

Nghe được đáp án này, Hứa Thanh Tiêu ngoài mặt vẫn ôn hòa cười, nhưng trong lòng lại có chút cảm khái.

Quan hệ vẫn không đến nơi đến chốn, nếu quan hệ đúng chỗ, phỏng chừng đã nói cho mình biết.

Không được, Uyển Nhi cô nương vẫn cần phải trò chuyện nhiều hơn, khi rảnh rỗi phải mời nàng ta ra ngoài uống trà, phải tạo mối thâm giao cho tốt.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu thầm cân nhắc.

Không lâu sau, Hứa Thanh Tiêu đi tới bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

“Vào đi.”

Giọng nói của nữ đế vang lên, Hứa Thanh Tiêu không làm gì, thần sắc bình tĩnh đi vào trong đại điện.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, nguyện ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Gặp mặt nữ đế, Hứa Thanh Tiêu bái lạy.

“Hứa ái khanh bình thân.”

Nữ đế lên tiếng, ngữ khí vô cùng ôn hòa.

“Đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, sau đó nhìn nữ đế, trầm mặc không nói.

Giống như thiên địa Văn Cung, dung mạo nữ đế tuyệt đối là tuyệt đối thế gian, có điều điểm không giống chính là, nữ đế trước kia, cao cao tại thượng, giống như thần sơn, làm cho người ta cảm thấy xa xôi không thể tiếp cận.

Mà nữ đế của hiện tại trên mặt mang theo một chút ôn hòa, ngược lại là mất đi vẻ thần sơn lãnh ngạo, tuy rằng vẫn đẹp đến mức khiến người ta say lòng, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn thích bộ dáng kiệt ngạo bất tuân kia hơn.

Hắn không nói gì, chờ nữ đế mở miệng trước.

Trên long ỷ.

Nữ đế cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng ánh mắt này không có bất kỳ tà niệm nào, nhưng không hiểu sao, nữ đế cảm thấy có chút cảm giác kỳ quái, nhưng nàng không nghĩ nhiều, mà là mở miệng nói.

“Hứa ái khanh, trẫm, hôm nay tìm ngươi, chỉ vì một chuyện.”

“Đây là mật hàm của Phủ Quân Nam Dự Lý Quảng Tân.”

Nữ đế mở miệng, Triệu Uyển Nhi lập tức đem mật hàm giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận mật hàm, cẩn thận xem xong nội dung, nhất thời liền hiểu ra.

Hóa ra là vì chuyện này.

Chương 418: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (4)

Lý thúc quả nhiên là có thể trọng dụng, ra roi thúc ngựa đưa mật hàm tới hoàng cung, sợ mình lại bị trừng phạt.

Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt liền hiểu được vì sao Lý Quảng Tân phải viết phong mật hàm này.

Bản thân hắn nhiều lần giết nhiều thương nhân như vậy, hiển nhiên ông ta lo lắng mình lại bị nữ đế trừng phạt, cho nên mới để cho người ta ngựa không ngừng vó đưa mật hàm tới.

Quả nhiên là có tâm mà.

“Mong bệ hạ thứ tội.”

“Chuyện guồng nước, thần, lúc dự tính cũng không dám cam đoan có thể tăng sản lượng ruộng tốt, cho nên cũng không dám nói cho bệ hạ biết, mong bệ hạ minh giám.”

Sau khi hiểu được chuyện gì xảy ra, Hứa Thanh Tiêu bái một bái với nữ đế, thừa nhận sai lầm.

Tuy rằng mình không có sai lầm gì, nhưng đối mặt với đế vương, không sai cũng phải nói có sai.

“Ái khanh nặng lời rồi.”

“Vật này là thần khí giang sơn xã tắc, trẫm tất nhiên hiểu rõ, cũng hiểu được ái khanh đã hao bao nhiêu tâm sức, sao có thể trách tội ái khanh?”

“Hứa Ái Khanh, hôm nay trẫm tìm ngươi đến là có ba chuyện.”

“Thứ nhất, vật này nếu được quảng bá toàn diện ở Đại Ngụy, có thể mang đến mấy phần gia tăng giá trị lương thực cho Đại Ngụy?”

Nữ đế hỏi.

“Ừm… Thần không dám cam đoan quá nhiều, ít nhất tăng thêm ba thành, Phủ Nam Dự dù sao cũng chỉ là một tòa phủ đô, nếu lan rộng ra cả nước, thần không dám cam đoan.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra một đáp án chắc chắn.

Nói khoác lác với người ngoài hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng đừng nói là ba thành, Hứa Thanh Tiêu dám chắc chắn sẽ tăng gấp ba lần, nhưng đối diện với nữ đế, Hứa Thanh Tiêu không dám nói lung tung, ngộ nhỡ làm không được thì sao? Chính mình chẳng phải sẽ bị nắm thóp rồi sao?

Không việc gì thì đừng rước thêm phiền phức vào thân.

Nữ đế: "…"

Triệu Uyển Nhi: "…"

Trong Dưỡng Tâm điện, hai nữ nhân đều có hơi sửng sốt, nếu như không phải Lý Quảng Hiếu từng nói Hứa Thanh Tiêu ở nhà thề son sắt cam đoan ít nhất tăng gấp đôi, các nàng thiếu chút nữa đã tin rồi.

Trên long ỷ.

Nữ đế trong nháy mắt liền hiểu được thứ mà Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ là gì, trong lòng có chút cười khổ, nhưng vấn đề này nàng nhất định phải để cho Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc trả lời.

Vì chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, không thể có sai sót gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu rõ ràng sẽ không nói thật.

Nghĩ tới đây, nữ đế hơi nhắm mắt lại, sau đó lại chậm rãi mở ra, thử vận chuyển tâm tương thông, môn thần thông này nàng tu luyện cũng đã lâu, hiệu quả không tốt, khó có thể nghe được tiếng lòng của hắn, hơn nữa sau khi sử dụng sẽ hao tổn tinh thần lực rất nhiều.

Không thể dùng nhiều, nếu không sẽ gây tổn thương rất lớn đối với mình, nhưng gặp phải loại chuyện này, nàng không thể không dùng.

Tất nhiên, cho dù nó có tác dụng hay không cũng là một ẩn số.

Vận truyền tâm tương thông, sau đó nàng lại mở miệng một lần nữa.

"Thật sao?"

Nàng hỏi.

Đối mặt câu hỏi lần thứ hai này của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Bệ hạ, thần há dám nói dối trước mặt ngài! Thần có thể bảo đảm, giá trị gia tăng là ba phần.”

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu rất nghiêm túc, nói chắc như đinh đóng cột.

Nhưng mà nội tâm lại có chút buồn bực.

“Ba phần mà người còn không hài lòng sao?”

“Nếu không thì gấp ba lần? Tuy nói gấp ba lần có chút khoa trương, nhưng cũng không phải không được, chu cấp cho các huyện phủ nghèo khó, mua hạt giống canh tác, để cho bọn họ khai phá ruộng hoang, ai khai phá chính là của người đó, lại miễn thuế năm đầu tiên.”

“Chỉ cần nguồn nước dồi dào, dân chúng tranh nhau đi canh tác, sao chứ? Hạt giống trồng trọt không thể cho không dân chúng, vậy sẽ có chút thiệt thòi? Cho vay cũng không thể sao? Trước tiên cho dân chúng, ngươi một cái cuốc ta một cái xẻng, làm càng lớn càng mạnh, còn gầy dựng nên thời đại huy hoàng, bội thu rồi thì dùng lương thực trả nợ còn không đơn giản sao? ”

Nội tâm của Hứa Thanh Tiêu thầm nghĩ, con người của hắn chính là cổ quái như thế, có thể làm được một công đôi chuyện, ngoài mặt nghiêm trang, nội tâm lại đang miên man suy nghĩ, thật giống như đang viết bảng kế hoạch, ý nghĩ và thứ viết ra hoàn toàn không nhất quán.

Nhưng trên long ỷ.

Trong mắt nữ đế lại lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì nàng phát hiện ra… Chính mình thế mà lại nghe được tiếng lòng của Hứa Thanh Tiêu.

Đây là tương thông chi thuật.

Cuối cùng cũng có một lần thành công rồi, hơn nữa còn là thời khắc mấu chốt như thế.

Gấp ba lần sản xuất ngũ cốc?

Khai phá đất hoang?

Cho vay để mua hạt giống trồng trọt?

Ý tưởng quá tuyệt.

Nữ đế trong lòng nhịn không được tán thưởng, Đại Ngụy có rất nhiều ruộng tốt bị bỏ hoang, nguyên nhân đơn giản là vấn đề nguồn nước, hơn nữa còn một ít vấn đề về hạt giống vân vân, dân chúng vốn vô cùng nghèo khổ, làm sao có thể mua được những vật này.

Đương nhiên nguồn nước là quan trọng nhất, nếu không, thà đập nồi bán sắt, cũng không thiếu một món dụng cụ canh tác.

Chỉ là ý nghĩ này của Hứa Thanh Tiêu rất tốt, để cho triều đình phân bổ trước, mua hạt giống canh tác, để cho dân chúng sử dụng, chờ sau khi thu hoạch bội thu, lại dùng lương thực tương đương để trả nợ, đôi bên cùng có lợi.

"Có đại tài như vậy, lại biết che giấu tài năng, trẫm vẫn luôn cảm thấy Hứa ái khanh quá mức nóng vội, lại không nghĩ tới Hứa ái khanh lại có tấm lòng như vậy."

Nữ đế trong lòng cảm khái.

Nhưng nàng không nghĩ nhiều, không thể để Hứa Thanh Tiêu phát hiện ra điều khác thường gì.

"Ừm."

"Hứa ái khanh, chuyện thứ hai mà hôm nay trẫm muốn tìm ngươi, chính là muốn nói vài câu trong lòng với ái khanh."

"Chuyện Hoài Bình quận vương, trẫm biết, trên một số phương diện có thể do trẫm làm chưa được tốt, để ái khanh chịu ủy khuất, mấy ngày nay, trẫm thỉnh thoảng cũng nghĩ tới việc này."

"Trẫm cũng biết, ái khanh cũng không phải thánh nhân, tất nhiên trong lòng có khúc mắc, cho nên hôm nay hy vọng ái khanh tha thứ cho trẫm, mặc dù trẫm cũng có khổ tâm, không để tâm đến ái khanh."

"Hôm nay trẫm sẽ bồi thường cho ái khanh được không."

Nữ đế lên tiếng, ngữ khí vô cùng ôn hòa xin lỗi Hứa Thanh Tiêu.

Cũng vào giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu sửng sốt.

???

???

???

Đường đường là nữ đế Đại Ngụy? Cửu ngũ chí tôn! Chúa tể vô thượng của Đại Ngụy lại xin lỗi mình?

Mấy câu nói của nữ đế, nghe như bình tĩnh, nhưng bên tai Hứa Thanh Tiêu giống như sấm sét nổ tung.

Hắn thật sự không ngờ, nữ đế lại xin lỗi mình, đây chính là đế vương, đế vương của Đại Ngụy đó.

Chương 419: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (5)

Từ xưa đến nay, làm gì có chuyện đế vương nào không đúng? Chỉ có thần tử không đúng, đế vương mới có thể biết sai vẫn có thể phạm sai lầm nhưng chưa từng có đế vương nào nhận sai.

Nhưng không nghĩ tới, nữ đế lại nhận sai.

A… Chuyện này!

Thật sự có chút kinh ngạc, nhưng sau khi phục hồi tinh thần, Hứa Thanh Tiêu vẫn hít sâu một hơi, bái nữ đế một cái.

“Bệ hạ! Người nặng lời rồi!”

“Chuyện Hoài Bình, thần cũng có lỗi, không thể đặt mình vào vị trí của bệ hạ mà suy nghĩ, thần ở trong thiên lao, cũng có tự kiểm điểm lại mình.”

“Thần!…”

“Bệ hạ vạn tuế.”

Hứa Thanh Tiêu vốn định hư tình giả ý một phen, nhưng cuối cùng lại hít sâu một hơi, hắn chỉ nói một câu bệ hạ vạn tuế, xem như đáp lại.

Hắn từ đầu đến cuối đều không nghĩ tới, nữ đế sẽ nhận sai với mình.

Nàng là đế vương, nhận sai với mình, đây đã là một sự nhân nhượng hết sức lớn rồi, cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn hư tình giả ý nữa.

Chuyện của Hoài Bình quận vương.

Hắn cũng đã buông bỏ rồi.

Nghe được lời Hứa Thanh Tiêu nói, trong lòng nữ đế cũng vui sướng, khúc mắc này cuối cùng cũng không còn.

Không lâu sau đó nàng tiếp tục mở miệng.

“Chuyện thứ ba, trẫm thấy bây giờ ngươi cũng sắp hai mươi mốt tuổi rồi, nhậm chức Hộ bộ thị lang, có điều trẫm luôn cảm thấy ngươi vẫn còn thiếu thứ gì đó, nghĩ tới nghĩ lui…”

“Trẫm nghĩ thông suốt rồi, ái khanh, chắc là ngươi vẫn chưa thành gia đúng chứ?”

Nữ đế hỏi.

“Thành gia? Chuyện này thì chưa.”

Hứa Thanh Tiêu thành thật trả lời.

“Tỳ nữ của trẫm, Triệu Uyển Nhi, sinh ra tuyệt mỹ, hơn nữa tâm linh khéo léo, cũng thông minh hơn người, nếu Hứa ái khanh không ngại, trẫm tính gả Triệu Uyển Nhi cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Nữ đế mở miệng, một câu nói khiến hai người trong đại điện bị dọa sợ.

Kết duyên?

Phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là còn có loại chuyện tốt này sao? Ô, không đúng, sao đang yên đang lành lại hứa gả Triệu Uyển Nhi cho mình?

Triệu Uyển Nhi này tuy rằng tướng mạo quốc sắc thiên hương, nhưng vấn đề là, nữ nhân có thể thường xuyên làm bạn bên cạnh nữ đế, khẳng định cũng không phải là người tốt đâu, hơn nữa, ngộ nhỡ là phái người đến giám sát mình làm sao?

Không được! Không thể được!

“Bệ hạ, thần, mặc dù đến tuổi thành gia, nhưng quốc gia bất định, sao lại nghĩ đến chuyện bản thân? Thần, vẫn hy vọng có thể dốc sức cho Đại Ngụy nhiều hơn, chuyện thành gia, coi như bỏ đi, đa tạ hảo ý của bệ hạ. ”

Hứa Thanh Tiêu lựa lời từ chối.

Mình có rất nhiều bí mật, tuyệt đối không thể thành gia, hẹn hò thì còn được, thành gia thì không được.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng rồi, Triệu Uyển Nhi vừa thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao cũng có chút cảm giác nói

không nên lời, dù sao bị người khác cự tuyệt, đổi lại là ai cũng không thoải mái.

“Ái khanh nói nặng, thành gia lập nghiệp là việc mỗi người tất phải làm, ái khanh chớ có cảm thấy đường đột, Uyển Nhi cũng rất tốt, trẫm có thể cam đoan với ngươi.”

Nữ đế lần thứ hai lên tiếng, đồng thời cũng tò mò Hứa Thanh Tiêu vì sao cự tuyệt, không tự chủ được lại nói thêm vài câu.

“Bệ hạ! Thần, cảm tạ hảo ý, nhưng thần, đã lập lời thề, ngày nào Đại Ngụy còn chưa phồn vinh, thì ngày đó thần cũng không lập thê. ”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Mà trong lòng lại bổ sung thêm nửa câu.

“Trừ phi cưới người.”

Tiếng tim vang lên.

Trong phút chốc, nữ đế sững sờ tại chỗ.

???

???

???

Bốn chữ này của Hứa Thanh Tiêu khiến cho nữ đế sững sờ tại chỗ.

Những lời này quả thực là đại nghịch bất đạo.

Nhưng theo bản năng vẫn có chút bối rối, bởi vì nàng chết cũng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại có ý nghĩ này?

Đại tài vạn cổ trước mắt… Lại thích mình?

Chuyện này sao có thể.

Không đúng, trong khoảng thời gian ngắn, nữ đế phục hồi tinh thần lại, nàng theo bản năng phủ nhận, nhưng trong nháy mắt nàng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu vì sao cống hiến cho triều đình như vậy, là bởi vì thích mình.

Nếu nói Triệu Uyển Nhi quốc sắc thiên hương, mà mình cũng là tuyệt sắc nhân gian, bình thường mà nói mình quả thực hơn

Uyển Nhi một bậc, chẳng qua bởi vì vấn đề thân phận, không ai dám nghĩ lung tung, nhưng Hứa Thanh Tiêu phóng đãng không kiềm chế được, là thiên hạ đại tài, ngạo khí lãng nhiên.

Làm những việc mà người khác không dám làm, nghĩ đến những điều mà người khác không dám nghĩ đến.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu có ý nghĩ này, nàng tin.

Có điều.

Chuyện này không thể.

Trẫm là cửu ngũ chí tôn, đế vương Đại Ngụy, kiếp này hiến thân cho Đại Ngụy, tuyệt đối không có khả năng kết hôn.

Hứa ái khanh.

Ngươi quả thật là… Haizz.

Ánh mắt nữ đế cực kỳ phức tạp, nàng lẳng lặng nhìn nam tử đứng dưới điện.

Tướng mạo phi phàm, khí vũ hiên ngang, cả người Hạo Nhiên chính khí vờn quanh, nữ tử thiên hạ hầu như không có mấy người không động tâm, nhưng mình cũng không phải là nữ tử bình thường.

Bản thân là hoàng đế của Đại Ngụy.

“Hứa ái khanh.”

“Trẫm….”

Nữ đế muốn nói gì đó, nhưng lời nói đến miệng, lại không dám tiếp tục nói nữa, nàng không thể để cho Hứa Thanh Tiêu biết mình đọc được nội tâm, hơn nữa cũng không muốn bởi vậy mà đả kích Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng nàng càng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu nảy sinh chấp niệm đối với mình.

Khó xử, nữ đế có chút mệt mỏi, có lẽ là tác dụng phụ của thuật đọc nội tâm, cũng có lẽ do trong khoảng thời gian ngắn tâm tình bị rối loạn.

Nữ đế cuối cùng thở dài nói.

“Hứa ái khanh, nếu đã như thế, vậy việc này bỏ qua đi, ngươi trở về nghỉ ngơi mấy ngày cho thoải mái.”

Nữ đế cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể chấm dứt đề tài này.

“Đa tạ bệ hạ!”

“Thần, cáo lui.”

Hứa Thanh Tiêu cáo lui, đồng thời trong lòng cũng có chút buồn bực, ánh mắt của nữ đế này nhìn mình phức tạp cổ quái như vậy? Chẳng lẽ không cần muội tử cũng không được sao?

Có điều đối với chuyện nam nữ, Hứa Thanh Tiêu tạm thời không có hứng thú gì, ít nhất trước mắt là như vậy, cho dù là nữ đế cũng chỉ là đùa giỡn, cũng không phải nói không có khả năng cưới được nữ đế.

Mà là loại tính cách này, nhìn xa một chút là được rồi, duy trì loại ý nghĩ thần thánh là tốt nhất, sự hấp dẫn lớn nhất của băng sơn mỹ nữ chính là không chiếm được, chiếm được rồi thì không còn ý nghĩa nữa rồi.

Nhưng bất luận nghĩ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu đều có chút tò mò ánh mắt của nữ đế, đặc biệt cổ quái, cẩn thận hồi tưởng lại một màn vừa rồi, trong lúc đột ngột Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày.

“Bệ hạ sẽ không lầm tưởng ta thích người chứ?”

Hứa Thanh Tiêu đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, có điều chỉ suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu, chắc là không đâu, nữ đế ăn no không việc gì làm sao có thể nghĩ đến chuyện này?

Thôi không nghĩ nữa, đi thôi, đi thôi.

Chương 420: Cái Gì? Hứa Thanh Tiêu Thế Mà Lại Thích Trẫm? (6)

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi đại điện, đi ra ngoài hoàng cung, ở ngoài điện gặp thượng thư Công bộ Lý Ngạn Long, chào hỏi một tiếng sau đó bóng người dần dần biến mất.

Mà trong đại điện, Triệu Uyển Nhi lại có chút nức nở nói.

“Bệ hạ, nô tỳ đời này sẽ không gả đi đâu hết, chỉ hầu hạ ngài, người đừng nên giao nô tỳ cho bất kỳ kẻ nào mà.”

Triệu Uyển Nhi nức nở nói.

Nhưng nữ đế giờ phút này làm sao có tâm tư suy nghĩ chuyện này nữa.

Trong tâm trí nàng đều là.

Hứa ái khanh thích trẫm làm sao bây giờ?

Trẫm có nên trực tiếp cự tuyệt hay không?

Trực tiếp cự tuyệt, Hứa ái khanh có tức giận hay không? Đến lúc đó có trách tội trẫm không?

Nhưng nếu không cự tuyệt, chẳng phải là để cho Hứa ái khanh cứ mãi khổ tâm như thế.

Haizz.

Hứa ái khanh.

Vì sao ngươi lại đi thích trẫm chứ.

Nữ đế trầm mặc, thậm chí nàng càng nghĩ càng cảm thấy trong đó có rất nhiều chỗ cực kỳ cổ quái, ví dụ như ngày đó mời Hứa Thanh Tiêu đến xem kịch, Hứa Thanh Tiêu lưu lại thư cho mình.

Thì ra Hứa Thanh Tiêu có ý này.

Nữ đế hoàn toàn hiểu được, nhưng nàng cũng không vui vẻ gì, chỉ có bất đắc dĩ và trầm mặc.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã yêu một nữ nhân không thể yêu.

Trôi qua khoảng ba canh giờ.

Cuối cùng, nữ đế cũng khôi phục lại tinh thần.

Rất nhanh giọng nói vang lên.

“Truyền Lý Ngạn Long vào điện.”

Bởi vì một câu tiếng lòng của Hứa Thanh Tiêu, nữ đế luống cuống tâm thần ba canh giờ, trời sắp tối, cuối cùng nàng mới nhớ đến Lý Ngạn Long còn ở bên ngoài.

Sau một khắc, Lý Ngạn Long đi vào trong đại điện, tràn đầy ủy khuất nói.

“Thần, tham kiến bệ hạ.”

Lý Ngạn Long có chút khó chịu, vốn dĩ được truyền vào trong cung, ông ta còn tưởng rằng bệ hạ thấy Công bộ đáng thương, muốn phân ít bạc cho Công bộ.

Nhưng không ngờ được chính là cho mình đứng ở bên ngoài gần bốn canh giờ, chân ông ta cũng đã tê cứng hết rồi.

Gần bốn canh giờ này, ông ta vẫn luôn suy nghĩ, mình làm sai ở chỗ nào? Mình có làm gì không tốt, bằng không vì sao lại phơi mình ở bên ngoài bốn canh giờ?

“Thứ này, có thể chế tạo ra không?”

Ngữ khí của nữ đế trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

Nữ thần băng lãnh một lần nữa lên sàn diễn.

Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long nhìn bản vẽ trong tay mình.

Ông ta không trả lời ngay mà chỉ đứng đó xem xét một cách kỹ càng, mỗi chi tiết nhỏ cũng được xem đi xem lại nhiều lần.

Một lát sau. Ánh mắt Lý Ngạn Long lộ ra vẻ sáng bừng.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

“Vật này đúng thật là thần vật có lợi cho đồng ruộng.”

Lý Ngạn Long nắm chặt bản vẽ trong tay, vô cùng kích động nói:

Ông ta là Công bộ thượng thư, loại bản vẽ thế này chỉ nhìn qua một chút là biết ngay tác dụng là gì, tất nhiên là lộ ra vẻ kích động vô cùng rồi.

Thậm chí bây giờ trong đầu ông ta còn đang hiện ra hình ảnh chỉnh thể của guồng nước.

"Có thể làm ra vật này không?"

Đột nhiên giọng nói băng lãnh của nữ đế vang lên làm cho Công bộ thượng thư lập tức tỉnh táo lại. Trong phút chốc, Công bộ thượng thư có chút sợ hãi nói:

"Bẩm bệ hạ, vật này có thể làm được."

Lý Ngạn Long trực tiếp trả lời.

"Cần bao nhiêu ngân lượng."

Nữ đế cũng rất thẳng thắn.

"Năm trăm lượng bạc thì có thể làm ra được vật này, nhưng chỉ có thể kéo dài được mười dặm, chỗ phiền toái nhất của vật này là làm sao để kéo dài nó, mỗi một dặm cần đến năm mươi lượng bạc."

Công bộ thượng thư trả lời như vậy, chẳng qua đây chỉ là số lượng đại khái, cụ thể như thế nào thì vẫn cần phải dựa vào tình hình thực tế.

"Nếu như dùng sắt đá thượng đẳng và đẳng mộc thì sao."

Nữ đế lại hỏi, còn sắc mặt của Lý Ngạn Long hơi thay đổi.

"Bệ hạ, nếu như dùng sắt đá thượng đẳng thì đoán chừng phí tổn sẽ cực đắt, ít nhất thì gấp năm lần trở lên, hơn nữa đó lại là con số ít nhất."

Lý Ngạn Long biết hai loại chất liệu này cho nên đã nói giá tiền này ra.

"Gấp năm lần?"

Nữ đế trầm mặc.

Nói cách khác thì là hai ngàn năm trăm lượng bạc để kéo dài mười dặm, nếu như muốn kéo dài một dặm thì cần đến hai

trăm năm mươi lượng bạc, bình thường mà nói thì đất tương đối khô cằn sẽ cách nguồn nước xa ba bốn mươi dặm.

Lại cộng thêm chi phí tạo vật, vậy thì phải cần đến bảy ngàn hai trăm lượng mới có thể cung cấp đủ cho một thôn Thủy Nguyên, thậm chí đây mới chỉ là phỏng đoán mà thôi, dù sao thì vẫn chưa tính tiền nhân công vào.

Nếu như thật sự muốn tính con số thực tế thì đất của một thôn phải cần đến một vạn lượng.

Vương triều đại Ngụy chia mười hương thành một huyện, mười huyện thành một phủ, mười phủ thành một quận, phân thành Lưỡng Quảng Tứ Hồ, một quảng bốn mươi chín quận, bốn hồ ba mươi sáu quận, cộng hết tổng lại là hai trăm bốn mươi hai quận.

Coi như có hai trăm bốn mươi hai ngàn hương trấn cần guồng nước thì trong này vẫn chưa bao gồm huyện đô, phủ đô, quận đô, cho nên nếu như thật sự muốn đi theo tiêu chuẩn cao nhất thì phải cần đến hai mươi bốn vạn vạn lượng bạc.

Quốc khố vốn không chuẩn bị nổi.

Sau một hồi trầm tư, nữ đế mở miệng nói:

“Công bộ khảo sát ngay tại chỗ, ưu tiên những người có đất chết khô cằn ở những nơi có nguồn nước, chọn ra năm mươi quận nghèo nhất trước nhưng nhất định phải thuộc phạm vi Nam Quảng để xây dựng guồng nước, cân nhắc chiều dài khống chế lại trong khoảng ba mươi dặm rồi cùng nhau thống nhất lại.”

“Lý Ngạn Long, trẫm cho ngươi bạc dự toán là năm vạn vạn lượng, dùng hết khả năng để tiết kiệm chi phí hao tổn, cổ vũ bá tánh góp sức xây dựng guồng nước. Tất cả chi phí nên tiết kiệm thì tiết kiệm, nhưng chất liệu thì không thể tiết kiệm được.”

Nữ đế đưa ra lựa chọn, năm vạn vạn lượng thì nhất định là không đủ nhưng đây chỉ là dự toán, dựa theo chi phí hao tổn thì năm mươi quận cần không ít hơn năm vạn vạn lượng, trong đó xem như có một phần chi phí nhân công.

Về phần đồ vật cần nhiều như vậy thì chắc là Công bộ cũng có cách trả giá, không thể nào làm theo giá thị trường được cho nên tất nhiên là có thể kiếm được mức giá thấp nhất. Thương nhân có thể kiếm được bạc nhưng không thể kiếm lời quá nhiều, dù sao thì đây cũng là thứ có ích cho đất nước.

Lúc đầu nữ đế cũng từng nghĩ rằng sẽ dùng chất liệu rẻ tiền nhưng suy nghĩ một hồi nàng vẫn lựa chọn bác bỏ.

Bởi vì loại đồ vật này nếu như sử dụng gỗ với chất liệu thấp kém thì chỉ sợ tiền tu bổ bảo dưỡng sẽ lại càng thêm phiền phức, chi bằng cứ dùng chất liệu tốt nhất, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, chịu cực một chút.

Cùng lắm thì trước hết cứ để cho một bộ phận bách tính nâng cao sản lượng lương thực lên, chờ đến năm thu hoạch tốt thì sẽ từ từ sửa chữa.

Nói tới nói lui vẫn chỉ có một vấn đề, ngân lượng không đủ xài.

Nếu như trong quốc khố có mấy chục vạn vạn lượng bạc thì tốt biết bao nhiêu.

“Năm vạn vạn lượng? Bệ hạ? Người nói thật sao?”

Chương 421: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (1)

Nữ đế tùy ý mở miệng làm cho Lý Ngạn Long sợ đến choáng váng. Ông ta biết vật này có giá trị không nhỏ nhưng lại không ngờ tới nữ đế mở miệng một cái là phát ngay năm vạn vạn lương? Đây chính là một con số trên trời đó. Quốc khố bây giờ đúng là có tiền nhưng cũng không thể cứ tùy tiện là lấy ra là lấy ngay năm vạn vạn lượng chứ?

“Ngươi cảm thấy trẫm đang nói đùa ngươi sao?”

Giọng của nữ đế có vẻ hơi lạnh lùng, Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long nghe xong thì lập tức cúi đầu nói:

“Bệ hạ, tất nhiên là thần không dám hoài nghi bệ hạ, chỉ là thần muốn hỏi lại một câu, nếu như thật sự cấp ra năm vạn vạn lượng thì phải ăn nói như thế nào với chỗ Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn bên kia?”

Ông ta mở miệng hỏi. Việc này nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu như không giải thích rõ thì dựa theo tính cách của Cố Ngôn, ông ta thật sự có gan xách dao tới chặt đầu mình, sau đó còn nói mình đã mê hoặc bệ hạ, cho nên, cái nồi này ông ta không gánh được.

Cấp phát năm trăm vạn lượng tất nhiên ông ta rất vui vẻ tiếp nhận, nhưng năm vạn vạn lượng thì ông ta tuyệt đối không thể làm loạn.

Tên thần giữ của Cố Ngôn kia, muốn nói chuyện gì với hắn cũng được nhưng không thể nói chuyện tiền bạc, xảy ra chuyện ông ta không gánh nổi.

“Chuyện này trẫm sẽ tự thương nghị riêng với Hộ bộ thượng thư, ngươi không cần phải để ý đến, về tính toán cho xong là được, tiền lãnh từ kho của trẫm, nếu như ngươi cần ngân lượng thì có thể trực tiếp đến tìm Uyển Nhi.

Nữ đế mở miệng. Nhắc đến Cố Ngôn, nàng cũng không biết nên nói với ông ta thế nào nữa.

Dù sao thì Cố Ngôn cũng cực kì cố chấp đối với ngân lượng, nếu như thật sự bảo ông ta lấy ra năm vạn vạn lượng thì ông ta tuyệt đối sẽ không nói ra, chẳng qua cũng may là đế vương có một phiếu quyền phủ quyết, có thể không cần thông qua hắn mà làm chuyện này.

Chỉ là nếu như để cho Cố Ngôn biết năm vạn lượng này không còn thì đoán chừng đây hẳn sẽ là một chuyện rất phiền toái.

Nhưng mà còn cách nào đâu, cục diện trước mắt, nàng nhất định phải làm vậy.

"Bệ hạ anh minh."

Lý Ngạn Long không còn gì để nói, dù sao thì đây cũng là ý của bệ hạ, ông ta chỉ cần làm theo là được rồi.

"Ừ, trở về đi, nhớ cho kỹ, đừng nhắc tới chuyện này với bất luận kẻ nào, nếu không sẽ xem như là trọng tội."

"Nhất là với Cố Ngôn, trước tiên đừng nói chuyện này cho ông ta biết."

Nữ đế cố ý căn dặn một câu rồi để Lý Ngạn Long cáo lui.

Đối phương khẽ gật đầu, Đại Ngụy vẫn là do nữ đế là chủ, có tiêu tiền hay không cũng là do nữ đế định đoạt, trong lòng ông ta cũng rõ cho nên xoay người rời đi.

Đợi sau khi Lý Ngạn Long rời đi, nữ đế cũng chầm chậm mở miệng:

"Trẫm mệt rồi, nghỉ ngơi một lát thôi."

Lời này vừa dứt, Triệu Uyển Nhi lập tức hiểu rõ đây là ý gì, lập tức đứng dậy cáo lui.

Chờ sau khi Triệu Uyển Nhi rời đi, nữ đế mới đứng dậy từ trên long ỷ rồi đi vào long loan, trực tiếp nằm xuống.

Trong đầu tràn ngập bốn chữ mà Hứa Thanh Tiêu nói:

"Trừ phi cưới người."

"Haiz."

Thở dài một hơi, nữ đế biết chuyện này nhất định phải nói cho rõ ràng nhưng mà trước mắt không được thích hợp mấy.

“Đợi đến khi thời cơ chín muồi rồi trẫm lại tìm cho hắn mấy vị mỹ nhân nhan sắc không kém trẫm, để hắn từ bỏ suy nghĩ kia.”

“Chẳng qua, muốn tìm được người xinh đẹp như trẫm, chỉ sợ là thế gian hiếm có.”

“Ồ… Không đúng, hình như Thiên Đạo ti có một vị, hình như ở trong Tàng Kinh các, có thể bảo Hứa ái khanh đến xem thử. Thôi đi thôi đi, đến lúc đó rồi xem cũng được.”

Trong lòng nữ đế nghĩ đến đấy, nàng cũng không biết mình nên làm như thế nào, thẳng thắn cự tuyệt Hứa Thanh Tiêu thì sợ làm tổn thương trái tim hắn, nhưng nếu như không từ chối thì sớm muộn cũng phải giải thích rõ ràng, lúc đó chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu đã yêu mình đến phát cuồng.

Sinh ra chấp niệm thì sẽ không tốt.

Còn không bằng cứ dứt khoát lựa chọn cho Hứa Thanh Tiêu mấy vị giai nhân tuyệt sắc để cho hắn bỏ đi ý niệm.

Mà cùng lúc đó.

So với sự phiền muộn của nữ đế thì tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu lại rất tốt.

Trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu đang ngồi pha trà đồng thời cũng đang suy nghĩ một chuyện.

Tìm hiệu sách.

Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu muốn tìm một hiệu sách để xem thử, thứ nhất là phải tra được thân phận của người đàn ông trung niên, thứ hai là nghiên cứu về dị thuật một chút, thứ ba là tra một chút về mấy vật liệu mà Đan thần Cổ Kinh tìm cho mình, thứ tư là bổ sung thêm một lượng tri thức.

Người xưa có câu nói rất hay, sống đến già học đến già, ngô nhật tam tỉnh ngô thân (1), đọc nhiều sách thì chắc chắn là không sai.

(1)Mỗi ngày tôi tự xét ba việc: Làm việc gì cho ai, có hết lòng không? Giao thiệp với bạn bè, có thành tín không? Thầy dạy

cho điều gì, có học tập đủ không?

Chẳng qua ở kinh đô Đại Ngụy này chỉ có hai nơi có chứa vô số sách vỡ, những nơi còn lại có cộng lại cũng không bằng một trong hai nơi này.

Một nơi là Tàng Kinh các bên trong hoàng cung Đại Ngụy, còn một nơi là kho sách trong Văn Cung Đại Ngụy.

Hai chỗ này chứa vô số sách vở, thư tịch trong đó đủ cho hắn xem ba đến năm năm.

Chỉ là hoàng cung thì không tiện đi vào còn Văn Cung Đại Ngụy thì lại càng không thể đi.

Ngại lắm.

Hứa Thanh Tiêu có chút bức rứt buồn bực.

Cũng ngay vào lúc này, bóng dáng Trần Tinh Hà xuất hiện cách đó không xa, hắn ta đang cầm một chồng thư tịch, có chút khó khăn bước về phía này.

Dương Hổ nhìn thấy liền bước đến giúp đỡ ngay lập tức.

"Trần đại nhân, ngài cầm nhiều sách như vậy về để làm gì?"

Dương Hổ ôm mấy chục cuốn sách, có chút tò mò hỏi.

"Người đọc sách bọn ta tất nhiên là cần đọc sách rồi, nếu không thì sao tiến bộ được?"

Trần Tinh Hà mở miệng nói vậy, từ sau khi Hứa Thanh Tiêu vào cung, hắn ta liền rời khỏi học đường để đi thuê thêm một ít sách về.

"Sư huynh, Vương Nho huynh đâu?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Vương Nho? Bằng hữu của hắn tìm hắn, không cần phải nhắc tới hắn, Thanh Tiêu à, hội thi thơ sắp đến rồi, ngươi không định xem thêm ít sách sao?"

Trần Tinh Hà đi đến nhấp một ngụm trà hỏi Hứa Thanh Tiêu.

"Không, đệ không có gì để chuẩn bị, bây giờ không có tâm trạng để nghĩ đến chuyện này."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, bây giờ sao hắn còn tâm trạng nghĩ đến chuyện thi hội với không thi hội nữa, hắn lại không thích khoa trương, tham gia cho có lệ là được.

“Sư đệ, ngươi đừng có khiêm tốn.”

“Lần thi hội này nghe nói sẽ phát một số thiếp mời, tấm nào cũng khó cầu, đa số đều là nhắm về phía ngươi.”

“Nếu ngươi không làm một hai bài thơ thì đoán chừng người ta sẽ không đồng ý đâu.”

Chương 422: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (2)

Trần Tinh Hà nói vậy, chẳng qua mặc dù nói vậy nhưng trong lòng hắn ta vẫn còn hơi khó chịu.

Hắn ta có thể tiếp nhận tài hoa của Hứa Thanh Tiêu nhưng quá tài hoa rồi thì lại không tốt.

“Không làm.”

“Lần này đệ không muốn tham gia mấy.”

“Không có tâm trạng, hơn nữa đệ cũng không muốn làm thơ, khiêm tốn một chút cũng tốt.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói, lần thi hội này hắn chẳng có cảm giác gì, nhất định sẽ không làm thơ.

Chủ yếu là quá khoa trương rồi, đây là lúc cần phải khiêm tốn, nếu không thì còn cho người ta sống thế nào đây?

“Sư đệ, đệ nói thật à?”

Sau khi Trần Tinh Hà nghe nói vậy thì trong phút chốc tâm trạng trở nên vui vẻ hơn.

Mấy ngày nay hắn ta đều cực khổ nghiên cứu kinh thi, nhưng mỗi lần nghiên cứu được đến một nửa thì lại thấy rất khó chịu, dù sao thì có Hứa Thanh Tiêu ở đó, hắn ta thật sự không biết nên cạnh tranh như thế nào.

Cũng may Hứa Thanh Tiêu chính là sư đệ của hắn ta cho nên cũng không có chuyện ghen tị hay không ghen tị.

Còn bây giờ, Hứa Thanh Tiêu lại thề son sắt với mình rằng sẽ không làm thơ, vậy thì Trần Tinh Hà tới số rồi, nếu như Hứa Thanh Tiêu không làm thơ thì hắn ta vẫn có thể lộ mặt.

“Không làm, trừ phi là không thể không làm, nếu không phải bệ hạ mở miệng bảo đệ làm thì đệ sẽ không làm.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Sư đệ, đệ trưởng thành rồi.”

Trần Tinh Hà mang vẻ mặt chân thành nói.

Hứa Thanh Tiêu: "…"

"Được rồi, vậy sư huynh sẽ không làm phiền đệ nữa, đệ nghỉ ngơi cho tốt nhé, sư huynh sẽ đi đọc sách một chút, nếu không bận thì lại sẽ thảo luận kinh thi với đệ.

Trần Tinh Hà cười nói, có chút vui sướng.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì chỉ nhẹ gật đầu, đợi sau khi Trần Tinh Hà rời đi, Hứa Thanh Tiêu ngồi ở chỗ này ngẩn người một lát.

Một hồi sau, giọng của Dương Hổ vang lên.

"Hứa đại nhân, sao ta có cảm giác từ sau khi ngài trở về từ hoàng cung thì lại hơi mất hồn mất vía vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì à? Là ai gây phiền toái cho ngài sao? Có cần ta đi xử hắn một trận hay không?"

Dương Hổ quan tâm hỏi.

"Được rồi, ngươi có lòng khiến cho ta rất vui."

"Hoài Ninh Thân vương làm cho ta rất khó chịu, ngươi đi đi, ta sẽ bảo Dương Báo chuẩn bị một chiếc quan tài cho ngươi, ngươi muốn loại gỗ gì? Gỗ lim chúng ta không mua nổi, chọn cái tốt một chút đi."

Hứa Thanh Tiêu trêu ghẹo nói.

Dương Hổ: "…"

Thấy Dương Hổ im lặng, Hứa Thanh Tiêu mỉm cười.

"Được rồi, đùa với ngươi chút cho vui thôi, không có việc gì, chỉ là muốn đọc sách một chút, sách trong nhà đều đã sắp bị ta lật nát rồi, ngoài tiệm thì cũng không có sách gì đặc biệt."

"Haiz."

Hứa Thanh Tiêu thở dài nói phiền não của mình ra.

"À, mấy chuyện đọc sách ta không hiểu được, đại nhân cứ từ từ suy nghĩ, ta ra bên ngoài một chút, đi nghe ngóng vài tin tức."

Dương Hổ rất thức thời rời đi, trong học đường chỉ còn một mình Hứa Thanh Tiêu ngồi ở chỗ này.

Hôm nay học đường không có lớp, nếu như có lớp thì còn có thể đi ức hiếp đám bé gấu kia, thật là đáng tiếc mà, có hơi nhàm chán.

Nhưng lại không thể đi làm việc được, lỡ như hắn lại không nhịn được muốn đi chỉnh người hoặc là lại muốn làm chút chuyện ngốc nghếch nào đó, vậy thì chẳng phải là đang đặt bản thân mình vào nguy hiểm hay sao?

Thật là nhàm chán mà.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy rồi đi đến phòng ngủ.

Nhưng mấy lời này của hắn lại bị Lý Quảng Hiếu đang ở trong phòng bếp nghe được rất rõ ràng.

"Đọc sách?"

Lý Quảng Hiếu âm thầm lấy một tờ thiên chỉ sau đó viết một hàng chữ lên trên, tiếp theo đó là ném vào bên trong bếp lò, bắt đầu tiếp tục xào rau.

Mà trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu đang nằm ở trên giường, võ đạo của hắn đã vào bát phẩm, về cơ bản thì không cần ngủ nữa, lăn qua lăn lại không ngủ được, quá chán, Hứa Thanh Tiêu vung tay lên, Hạo Nhiên chính khí ngưng tụ ra Ngôn Thiên sách.

Hứa Thanh Tiêu dựa vào thiên chỉ mà rèn ra vật này, nhưng cụ thể có giống như thiên chỉ hay không thì Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ ràng lắm.

Cần phải nghiên cứu một chút.

Cầm Ngôn Thiên, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi cảm ứng, rất nhanh sau đó, Ngôn Thiên sách đã có tác dụng, hiện lên trong đầu hắn.

Đúng là có hiệu quả của thiên chỉ, nhưng muốn trao đổi được với đối phương thì phải cần đến một lọn tóc hay một giọt máu cảu đối phương, như vậy hắn sẽ có thể nói chuyện được với đối phương.

Nếu như không có thì cũng chỉ có thể xuất hiện trước mặt người ngẫu nhiên nào đó trong phạm vi trăm dặm.

Có lẽ là do quá buồn chán không có chuyện gì làm cho nên trong đầu Hứa Thanh Tiêu hiện lên một số suy nghĩ ác ý thú vị.

Hắn trải Ngôn Thiên sách ra sau đó lấy văn bút rồi chậm rãi viết lên trên hai chữ.

"Hẹn hò không?"

Sau khi viết xong hai chữ này, nụ cười trên mặt Hứa Thanh Tiêu còn tươi hơn, có cảm giác giống như mấy tú bà vậy.

Ngay sau đó hắn xé trang sách đó ra rồi lắc một cái, trong nháy mắt nó hóa thành sương mù tan đi, không cần phải đốt, bớt được một ít chuyện.

Cũng vào lúc này.

Tàng Kinh Các Đại Ngụy.

Tàng Kinh Các nguy nga rộng lớn, bên ngoài nhìn vào hệt như một tòa bảo tháp, chiến diện tích khoảng sáu trăm mẫu. Trong này chứa khoảng mười vạn vạn cuốn sách, đều là trân phẩm thế gian, trên cơ bản thì tất cả các thư tịch của Đại Ngụy đều được giấu trong đó.

Mà Tàng Kinh Các thì chỉ cho phép hoàng thất nhất mạch hoặc là một số nhân vật quan trọng tiến vào, cho dù là thượng thư Lục bộ muốn mượn đọc một quyển thì cũng không thể vào trong được, sẽ có thái giám trong Tàng Kinh Các lấy ra rồi đưa cho họ.

Có thể thấy được Tàng Kinh Các quan trọng đến mức nào.

Lúc này.

Tầng thứ hai của Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các xa hoa vô cùng, được trưng bày các loại đồ sứ trân phẩm, từng viên dạ minh châu được khảm sâu vào bức tường phát ra ánh sáng, bất luận bên ngoài là ban ngày hay ban đêm cũng đều không ảnh hưởng gì mấy.

Trong Tàng Kinh các, mười mấy tỳ nữ và thái giám đang đứng ở hai bên, vẻ mặt cung kính, bởi vì cách đó không xa đang có một đại nhân vật không hề tầm thường chút nào.

Sứ giả Thiên Đạo ti Đại Ngụy.

Thánh nữ Thái Thượng tông.

Thủy Vân Yên.

Cách đó không xa, một bóng người trắng trong thuần khiết đang yên lặng đứng đó, khuôn mặt tinh xảo đẹp đến nổi khiến cho người ta ngạt thở, không chút tì vết, dáng người lại càng là linh lung uyển chuyển, nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, mái tóc rất dài, mỗi sợi tóc đều đang phát ra tiên khí.

Nàng như không dính chút hơi thở nhân gian, phảng phất như tất cả những thứ trên thế gian đều không xứng với nàng, bên trong đôi mắt lại càng ẩn chứa luồng tiên khí vô tận.

Chương 423: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (3)

Nhất cử nhất động của Thủy Vân Yên khiến cho dù là các cô nương thì cũng không thể dời mắt đi được, thánh khiết lại còn tràn đầy lãnh ngạo.

Tóc vấn trên cây trâm bạch ngọc, gió nhẹ thổi qua làm những sợi tóc đen tán loạn bay lên, mang theo một vẻ đẹp không nói nên lời.

Nàng lẳng lặng đứng đó, dường như tất cả mọi vật đều an tĩnh lại.

Tất cả, tất cả đều giống như không còn quan trọng nữa, giống như một mỹ nhân tuyệt thế bước ra từ trong bức họa, lại tựa như nữ tử bước xuống từ trên trời, đẹp đến nổi khiến cho trái tim người ta đập lên thình thịch nhưng lại chỉ dám đứng xa mà nhìn.

Đây chính là Thủy Vân Yên. Thánh nữ của Thái Thượng thánh tông, đạo hạnh cực sâu, địa vị cực cao, ở Đại Ngụy cũng được xem như là một trong những người cực kì quyền quý, dường như chẳng ai dám đắc tội với nàng.

Nghe nói bây giờ nàng vẫn chưa qua mười tám tuổi, nhưng đã bước vào tứ phẩm tiên đạo, quả nhiên là rất đáng sợ.

Nữ tử như vậy, tràn đầy sắc thái thần bí và đồng thời cũng cực kì cao lãnh. Nếu như nói nữ đế là loại lạnh lùng cao cao tại thượng thì Thủy Vân Yên đây lại chính là kiểu cao lãnh không dính khói lửa nhân gian.

Nghe đồn rằng cả đời này nàng chưa từng nói chuyện với ai mà hơn mười câu, cứ xinh đẹp lạnh lùng như thế đấy.

Cũng vào lúc này.

Thủy Vân Yên chậm rãi trả sách về chỗ cũ, tên của cuốn sách được gọi là Thánh Chi Khởi Cư.

Sau khi đặt sách xuống, Thủy Vân Yên bắt đầu trầm tư.

Nàng khẽ nhíu mày lại dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Chỉ là vào một khắc này, một trang giấy trắng được ngưng tụ từ Hạo Nhiên chính khí chậm rãi xuất hiện trước mắt nàng.

“Hạo Nhiên chính khí cũng có thể truyền tin được sao?”

Phản ứng đầu tiên của Thủy Vân Yên chính là kinh ngạc. Đối với loại thuật truyền tin này nàng không ngạc nhiên mấy bởi vì bản thân nàng cũng có thể làm được, nhưng điều làm cho nàng ngạc nhiên chính là Hạo Nhiên chính khí vậy mà cũng có thể truyền tin được à?

Chuyện này hình như không có khả năng lắm? Hình như Nho đạo không có loại năng lực này mới phải?

Bên trong ánh mắt Thủy Vân Yên lộ ra vẻ tò mò sau đó nàng mới đưa mắt nhìn về phía chữ bên trên tờ giấy trắng.

“Hẹn hò không?”

Nét chữ tinh tế, không thể nói là vô cùng tốt nhưng mà cũng không kém, lại còn hàm chứa Hạo Nhiên chính khí, không phải là chữ mà một người bình thường có thể viết ra được.

Chỉ là ba chữ này có ý gì đây?

“Hẹn hò không?”

“Hẹn hò không?”

Sự tò mò trong mắt Thủy Vân Yên càng thêm tràn đầy. Nàng có phần không hiểu vật này là thứ gì, cũng không thể hiểu được ý của ba chữ này.

Còn nữa, sau vật này lại xuất hiện trước mặt mình?

“Có người đang âm thầm nhìn ta sao?”

“Có chuyện quan trọng sao?”

“Ai đang bí mật quan sát ta? Có phải sư phụ không? Không đâu, không thể nào, sư phụ đang ở cách xa bên ngoài mười mấy vạn dặm, đang điều tra chuyện Ma Uyên, không thể nào truyền tin đến cho ta được.”

“Hơn nữa sư phụ cũng không có Hạo Nhiên chính khí.”

Trong lòng Thủy Vân Yên hiện ra rất nhiều giả thuyết.

Suy tư hồi lâu, cuối cùng Thủy Vân Yên cũng đưa tay, ngón tay ngọc trắng nõn bóp một cái, một cây bút màu lam nhạt thon dài xuất hiện, lộ ra vẻ thanh tú ưu nhã.

Nàng chậm rãi viết vài chữ lên tờ giấy.

"Các hạ là ai vậy?"

Sau khi chữ được viết xong, Thủy Vân Yên phất phất tay, trang giấy trắng lập tức hóa thành khói rồi tan biến.

Sau một khắc.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu nằm ở trên giường, lộ ra vẻ nhàm chán.

Chỉ là đột ngột giữa chừng lại có vài sợi khói trắng bay tới, loại khói trắng này không thể quan sát bằng mắt thường được, duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu mới có thể nhìn thấy hoặc là lúc nó tan biến đi mới có thể thấy được một chút, còn cụ thể nó trôi đi hướng nào thì không nhìn thấy được.

Khói trắng lại ngưng tụ lại một lần nữa, xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

"Các hạ là ai?"

Kiểu chữ thanh tú, tinh tế xinh đẹp, chỉ từ chữ viết thôi Hứa Thanh Tiêu cũng đã có thể xác định đây là một nữ tử.

Hay lắm.

Không ngờ lần đầu tiên là đã có thể gặp được muội tử? Quả nhiên là vận khí không tệ.

Hứa Thanh Tiêu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng mình sẽ kết nối được với một người đại hán vạm vỡ.

Xem ra vận khí của hắn đúng là không quá tệ.

Chẳng qua khi nhìn hồi âm của đối phương, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp đặt bút.

"Tại hạ là người vô danh, là người đọc sách của Đại Ngụy, trước đây vài ngày có gặp qua cô nương, nhìn thấy cô nương

quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, trong lúc nhất thời đã động lòng, mong cô nương nể mặt, hẹn gặp mặt với ta, hữu thù."

Hứa Thanh Tiêu mười phần ác ý.

Lúc đầu Hứa Thanh Tiêu muốn viết rằng tại hạ là Trần Tinh Hà nhưng sau đó lại nghĩ đi nghĩ lại, lỡ như đối phương đang ở ngay kinh đô Đại Ngụy thì sao? Đến lúc đó lỡ hại sư huynh thì không hay lắm.

Cho nên liền viết là người vô danh.

Rất nhanh sau đó, giấy trắng lại hóa thành sương mù một lần nữa.

Trong Tàng Kinh Các.

Khi Thủy Vân Yên đang chuẩn bị lấy thêm một quyển sách ra để đọc thì trang giấy trắng lại hiện lên trước mặt mình.

Nội dung vừa xuất hiện làm cho Thủy Vân Yên khẽ nhíu mày.

Cũng không phải là do có cảm giác bị mạo phạm mà là do nàng cảm thấy tò mò mà thôi.

Có thể ngưng tụ Hạo Nhiên chính khí để làm thư thì tuyệt đối không phải là người thường, ít nhất thì cũng là thiên địa đại nho hay thậm chí là một vị bán thánh, đại nho thông thường tuyệt đối không thể có được năng lực này.

Đây là một vị tiền bối, hắn hẳn là đang ám chỉ với ta cái gì đó, chỉ là, nội dung này có ý gì đây?

"Hữu thù là có ý gì?"

Thủy Vân Yên tràn ngập sự tò mò, nhưng nàng chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút rồi nhắn lại:

"Tiền bối chớ giễu cợt vãn bối, xin hỏi tiền bối cuối cùng tìm đến vãn bối là có chuyện gì cần? Nói chuyện quanh co như thế, có phải là tiền bối đã gặp phải nguy hiểm gì hay không? Nếu như vãn bối có thể giúp một tay, vậy nhất định sẽ không từ chối đâu."

Thủy Vân Yên trả lời như vậy.

Chẳng qua không phải là bởi vì đối phương có cảnh giới cao thâm cho nên nàng mới ra vẻ lấy lòng mà thực tế thì nàng là một người thiện tâm, cũng thật sự nhiệt tình, chỉ là không thích giao tiếp với người khác mà thôi.

Nàng mắc bệnh, lại là một loại bệnh rất cổ quái, chỉ cần có nhiều người thì không hiểu sao nàng sẽ cảm thấy không thoải mái, nếu như nói chuyện phiếm với những kẻ không quen biết thì có đôi khi chỉ nói hơn hai câu thì nàng cũng sẽ hồi hộp đến hôn mê.

Chương 424: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (4)

Tật xấu này chỉ có mình sư phụ biết, nhưng nói chuyện qua thư thì không thành vấn đề, chỉ cần không mở miệng là được, nhất là không thể có quá nhiều người.

Đám thái giám và tỳ nữ của hoàng cung đều đứng ở xa xa đằng kia, không được đến gần nàng, nếu không thì nàng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cho nên thấy đối phương như thế, Thủy Vân Yên không khỏi cảm thấy là người ta đang ám chỉ cái gì đó, là một loại cầu cứu, chỉ là không tiện nói thẳng.

Rất nhanh sau đó, giấy trắng tiêu tán.

Học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu lại nhận được thư của Thủy Vân Yên một lần nữa, lần này hắn hơi kinh ngạc.

Không ngờ cô nương này vậy mà lại đơn thuần như vậy?

Hứa Thanh Tiêu vốn cho rằng đối phương sẽ chửi lại mình hai câu hoặc là giận dữ vài câu nhưng mà thật không ngờ tới đối phương lại trả lời mình như vậy?

Lộ ra vẻ chửng chạc đàng hoàng.

Ồ… cái này.

Bản thân Hứa Thanh Tiêu hành động đùa bỡn nhưng giờ lại nhìn thấy người ta thật tình như vậy, trêu chọc thêm hình như là không hay lắm.

Nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu vẫn không hoang mang viết tiếp.

Ừm, cứ nói láo một chút cho qua vậy.

“Cô nương quả nhiên là thông minh, ta đúng là đang gặp nguy hiểm, bị cầm tù ở một nơi ở Ma Uyên, cần có mấy loại vật phẩm mới có thể cứu được, chẳng qua vẫn đang có vài yêu ma

nào đó âm thầm giám thị, ta không dám nói thẳng chỉ sợ sẽ truyền đến tai yêu ma, mong cô nương thông cảm."

Sau khi Hứa Thanh Tiêu viết xong hàng chữ trên thì phất tờ giấy đi.

Định kết thúc cuộc nói chuyện phiếm của hai người.

Nhưng rất nhanh sau đó đã có hồi âm đến.

"Quả nhiên là thế, vãn bối đoán không sai mà, bây giờ tiền bối ngài đang ở nơi nào? Không biết tứ phẩm tiên đạo có thể cứu được hay không, vãn bối nhập đạo mười năm. Cũng hiểu được chút thuật phá ấn, nếu như không có cách nào cứu thì vãn bối có thể mời tôn sư đến giúp tiền bối thoát khốn.

Đây lại là hồi âm của Thủy Vân Yên.

Hồi âm này vừa hiện lên liền làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi sửng sốt.

Nhập đạo mười năm? Tứ phẩm tiên đạo?

Ngươi làm như ta chưa từng đọc sách bao giờ sao?

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu đối với tiên đạo cũng không phải là hiểu quá rõ nhưng hắn cũng biết tiên đạo tu khó thế nào.

Võ đạo có thể tăng cường khí huyết thông qua đồ ăn, tưới nhuần nhục thân, từ đó giúp cho cường thân kiện thể, tạo thành cơ sở, cho dù là người không có cơ sở nhưng dưới sự điều dưỡng của dược vật thì cũng có thể tu hành được.

Còn tiên đạo thì phải hoàn toàn nhìn vào tư chất và căn cốt, căn cốt không ổn thì không thể nào tu tiên, tư chất kém cỏi cũng không thể nào tu tiên được, mà tư chất này cũng không phải là nói về trí tuệ mà là một thứ đặc biệt, tên là tiên khiếu.

Cụ thể gọi là cái gì thì Hứa Thanh Tiêu không biết nhưng thứ duy nhất mà hắn biết đến chính là tu luyện tiên đạo khó hơn rất nhiều so với võ đạo , không thể nào mượn nhờ sức mạnh bên ngoài, chỉ có thể dựa vào thiên phú của bản thân.

Nói trực tiếp hơn một chút thì chính là ông trời thưởng cho ngươi bát cơm, có thể tu luyện thì cứ tu luyện, không tu luyện được thì chính là không tu luyện được.

Nhập đạo mười năm, tứ phẩm tiên đạo?

Đây không phải là đang xem người khác là đồ ngốc hay sao?

Hay lắm, còn tưởng rằng đối phương đơn thuần, ai người lại ngồi chờ ở đây, đùa mình sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút buồn bực, hắn nhìn thấy đối phương nói chuyện đơn thuần như vậy còn cảm thấy có hơi áy náy, nhưng không ngờ đến đối phương lại xem mình như đồ ngốc.

Được thôi!

Là ngươi chơi ta trước, vậy thì đừng trách ta nhé.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu cũng bắt đầu nói bừa.

“Hảo ý của cô nương ta đây ghi khắc trong lòng, chỉ là tứ phẩm tiên đạo còn lâu mới có thể giúp ta thoát khốn được, ta bị vây khốn ở thượng cổ Ma Uyên, bây giờ nếu như không phải thiên địa đại biến làm cho phong ấn nới lỏng thì ta căn bản không có cách nào truyền tin đi được.”

“Ta không còn hy vọng thoát khốn, chỉ đáng tiếc bản lĩnh một thân không có ai kế thừa, cô nương, ta thấy ngươi có duyên, không bằng ta đem sở học suốt đời của ta truyền thụ hết cho ngươi? Cũng coi như là một loại duyên phận.”

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng viết chữ.

Trong Tàng Kinh Các Đại Ngụy.

Khi trang giấy trắng lại xuất hiện một lần nữa, ánh mắt Thủy Vân Yên không khỏi đại biến.

“Thượng cổ Ma Uyên, đây quả nhiên là một vị tiền bối, cũng may là không có hiểu lầm.”

“Sư phụ đã nói nhân tộc có tồn tại mấy vị tuyệt thế, bị phong ấn bên trong Ma Uyên, có thể là vẫn còn sống, chắc là vị này hẳn là một trong số đó, mà đúng là lần gần đây nhất mà sư phụ điều tra được thật sự là có thiên địa đại biến.”

“Không ngờ nhờ vậy mà vị tiền bối này có thể liên hệ với ta, khoảng cách từ Ma Uyên đến đây cách xa vạn dặm, quả thật là duyên phận mà.”

“Không được, bất luận là như thế nào, ta cũng phải cứu vị tiền bối này ra, như vậy đối với nhân tộc mà nói cũng là một chuyện tốt.”

Thủy Vân Yên kiên định nhủ thầm trong lòng.

Ngay sau đó nàng nhanh chóng đặt bút xuống.

Học đường Thủ Nhân.

Hồi âm lại xuất hiện lần nữa.

“Tiền bối, vô công bất thụ lộc, sư phụ có dạy ta không thể lấy không đồ của người khác, vừa rồi tiền bối có nói cần phải thu thập mấy loại vật liệu, là mấy loại nào vậy? Có lẽ vãn bối có thể thu thập giúp cho tiền bối, nếu như thật sự có thể giúp cho tiền bối thoát khốn, khi đó tiền bối lại truyền đạo pháp cho ta cũng được, đôi bên không thiếu nợ nhau.”

Đối phương viết trên thư như vậy đã chọc cười được Hứa Thanh Tiêu.

“Tên này vẫn còn nghiện diễn? Còn hiểu đạo nhân quả? Có chút bản lĩnh đó.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một hồi liền lập tức đặt bút.

“Cô nương có lòng, ta đây còn thiếu một vài thứ rất khó tìm, nhưng nếu như cô nương đã có lòng thì ta đây cũng không từ chối, ta cần có một cân Thiên Ngoại vẫn kim, một viên Linh Mộc tâm thượng phẩm, một cân Tử Ngọc tủy vạn năm, một đóa Phần Cốc Linh Viêm, một cân Âm Minh sa, làm phiền cô nương.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp ném phương thuốc Phá cảnh đan ra, hắn không sợ bị phát hiện gì bởi vì dù sao thì thứ này cũng chỉ có Đan tần Cổ Kinh mới có thể luyện ra.

Không bao lâu sau liền nhận được hồi âm.

“Tiền bối, năm thứ này, vãn bối có Tử Ngọc tủy, tông môn của vãn bối có Linh Mộc tâm, Thiên Ngoại vẫn kim thì vãn bối có thể nghĩ cách tìm được một cân, về phần hai loại khác, vãn bối sẽ đi tìm thử một phen, tiền bối có thể chờ được không?”

Hồi âm của đối phương xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu có hơi ê răng, tên này thật sự là càng lúc càng quá đáng mà.

Chơi tới cùng đúng không?

Chương 425: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (5)

“Đa tạ cô nương, nếu như ta thoát được khốn tất sẽ báo đáp cô nương lại gấp trăm lần.”

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy đối phương hẳn là hơi có vấn đề cho nên chỉ đáp lại một câu qua loa.

Nhưng rất nhanh, hồi âm lại tới.

“Tiền bối khách khí rồi, ngài và ta đều là nhân tộc, lẽ ra nên giúp đỡ cho nhau, hơn nữa tiền bối cũng vì nhân tộc mà bị nhốt trong cảnh u tối, vãn bối làm chuyện này cũng là vì nghĩa vụ, chỉ là lúc tìm được những thứ này rồi làm sao có thể giao cho tiền bối được?”

Đối phương hỏi.

Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu rõ đối phương muốn làm gì, muốn hỏi được địa chỉ của mình sau đó lại tìm người đến đánh mình một trận đây mà, loại mánh khóe này Hứa Thanh Tiêu ta há có thể không biết? Cho nên Hứa Thanh Tiêu viết thẳng:

“Ta bị vây bên trong u tối, nhưng học trò của ta có thể liên hệ được với ta, học trò của ta tài hoa kinh thế, ta cũng đã có liên lạc qua với học trò của ta, tháng sau sẽ tổ chức Thái Bình thi hội, học trò của ta sẽ đến ngày hội dự tiệc, đến lúc đó người nào kinh thế nhất thì đó chính là học trò của ta.”

“Cô nương đừng nói nữa, yêu ma đã nhận ra, nói đến đây thôi nhé.”

“Có nội ứng, kết thúc giao dịch.”

Hứa Thanh Tiêu một hơi viết xong ba hàng này thì phất phất tay, không thèm liên hệ nữa.

Muốn câu cá à?

Tắm một cái rồi đi ngủ đi.

Nằm ở trên giường, Hứa Thanh Tiêu căn bản là không để ý gì, cứ thế mà ngã đầu nghỉ ngơi.

Về phần Thái Bình thi hội? Hứa Thanh Tiêu đã xác định là sẽ không làm thơ, cho nên cho dù đối phương có đến dự tiệc thật thì hắn cũng chắc chắn sẽ không bị hoài nghi. Lùi một vạn bước mà nói thì nếu như thật sự bị tìm ra thì làm sao nào?

Tiểu thư, nói chuyện cần phải có chứng cứ, ngươi có chứng cứ gì chứng minh ta đùa giỡn ngươi?

Cái gì? Ngươi muốn báo quan, đợi một lát nha, chờ ta mặc quan phục, lại đây, cô nói đi, xin hỏi cô đã gặp chuyện gì vậy.

Nói tóm lại là Hứa Thanh Tiêu vốn không lo lắng gì.

Mà trong Tàng Kinh Các Đại Ngụy.

Sau khi nhìn thấy hồi âm mới thì trong ánh mắt của Thủy Vân Yên hiện lên đầy vẻ lo lắng.

"Tiền bối, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ lấy bằng được năm loại vật liệu này cho ngài."

"Chẳng qua ta sợ ta không thể tìm thấy đồ nhi của ngài."

"Thi hội tháng sau? Người kinh thế nhất?"

Thủy Vân Yên đã hoàn toàn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu là nhân vật tuyệt thế nho đạo, ít nhất cũng là bán thánh, cho nên nàng vô cùng kích động chờ đợi đến ngày mình sẽ cứu một vị thánh nhân ra, cứ như vậy cũng coi như là nàng đang tạo phúc cho chúng sinh.

Về phần những vật phẩm này nàng nhất định sẽ thu thập được, sau đó lại giao lại cho đồ đệ của đối phương.

Điều duy nhất mà nàng lo lắng trước mắt chính là nàng sẽ không tìm được người, nhưng cũng không quan trọng, ít nhất thì nàng biết đồ đệ của vị tiền bối kia nhất định sẽ tham gia Thái Bình thi hội vào tháng sau, hơn nữa, đồ đệ của thánh nhân chắc chắn sẽ không tầm thường, người có thể đứng đầu bảng nhất định là đồ đệ của vị thánh nhân này.

Nghĩ tới đây, Thủy Vân Yên lập tức đi về phía trong Tàng Kinh Các, nàng muốn đi tra một vài tư liệu liên quan đến năm loại vật liệu kia, nhanh chóng thu thập xong trước khi Thái Bình thi hội bắt đầu.

Tránh làm cho tiền bối đợi không kịp, như thế đối với thiên hạ này mà nói chính là một chuyện không hay.

Không ai tin được Thủy Vân Yên người được vinh xưng là đệ nhất lãnh diễm tiên tử thật ra lại cất giấu trong người một trái tim đầy chân thật và nhiệt tình.

Vào ngày hôm sau.

Trong hoàng cung lại truyền đến một ý chỉ.

"Bệ hạ có chỉ, Hộ bộ Thị Lang Hứa Thanh Tiêu tuổi gần hai mươi mà đã đảm nhiệm chức vị Hộ bộ Thị Lang, có lẽ sẽ có nhiều áp lực, cho nên ban thưởng một lệnh bài để cho Hộ bộ Thị Lang Hứa Thanh Tiêu thường được vào Tàng Kinh các trong cung, tĩnh tâm đọc sách, tăng nhanh kiến thức, để tránh lại làm ra những chuyện quá kích, khâm thử."

Lúc ý chỉ của nữ đế vang lêm, Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc.

Đây đúng thật là buồn ngủ lại gặp chiếu manh mà.

Hôm qua hắn cơm nước không vào chính là vì bận suy nghĩ đến chuyện làm thế nào để được vào hoàng cung đọc sách, thật không ngờ tới nữ đế vậy mà lại chủ động cho mình vào Tàng Kinh Các đọc sách, lại ban cho mình một lệnh bài kinh các? Bảo mình có thể tự do bước vào Tàng Kinh Các?

Không ngờ tới dưới gầm trời này lại còn có chuyện tốt như vậy?

Chẳng qua suy nghĩ một chút thì thấy hình như cũng bình thường mà thôi, dù sao mình tuổi còn trẻ mà đã trở thành Hộ bộ Thị Lang, hai mươi tuổi đã là quan viên tòng tứ phẩm, từ trước đến nay Đại Ngụy hẳn là không xuất hiện nhiều người như vậy đâu nhỉ?

Để mình vào đó học cho giỏi cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu lại mang vẻ mặt tràn ngập vui vẻ nhận lấy kinh các lệnh, thưởng cho thái giám truyền tin mấy lượng bạc, người kia cũng cười ha hả rời đi, trước khi đi lại còn bảo Hứa Thanh Tiêu là người tốt.

Sau khi tiễn thái giám đi xong, Hứa Thanh Tiêu chỉnh lại quần áo một chút rồi đi thẳng đến hướng Tàng Kinh Các của hoàng cung.

Trước mắt xem như cũng không có việc gì làm, chi bằng đi xem sách một chút, tốt nhất là tăng thêm sự hiểu biết của mình.

Cứ như vậy, sau hai khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi đến bên dưới Tàng Kinh Các Đại Ngụy.

Tàng Kinh Các của hoàng thất to lớn uy nghi, trông như một tòa bảo tháp. Hắn cầm kinh các lệnh trong tay, thủ vệ nơi này thấy vậy thì cũng có hơi tôn trọng Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi bước vào liền có thái giám quản lý kinh các đi tới, nói một chút về quy củ bên trong kinh các.

Không thể sao chép, không thể viết thêm.

Nếu như cần mang về thì nhiều nhất cũng chỉ có thể mang đi được hai cuốn, đồng thời trong vòng một tháng không được phép mượn ra ngoài nữa.

Không cho phép gây ra những tiếng động ồn ào lớn tiếng trong kinh các, đương nhiên loại quy củ này cũng chỉ nói sơ qua một chút mà thôi, nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn ồn ào lớn tiếng thì cũng không ai dám ngăn hắn lại.

“Hứa đại nhân, ngài định xem sách gì vậy? Có cần nô tài chỉ đường cho ngài không?”

Thái giảm thủ các cười nịnh nọt nói.

“Như vậy là tốt rồi, làm phiền công công, bản quan muốn xem một vài thư tịch về các loại dược liệu.”

Hứa thanh tiêu cười nói.

“Dược liệu? Hứa đại nhân, ngài đi theo ta.”

Thái giám thủ các chỉ suy nghĩ một chút rồi liền đi về phía trước dẫn đường, không bao lâu sau hắn đã đưa Hứa Thanh Tiêu đến bên dưới thư các rồi nói:

“Hứa đại nhân, đây là phân loại dược liệu, trước sau có bảy tòa, hết thảy có mười bảy vạn năm ngàn quyển sách, đều là thư tịch về dược liệu, ngài muốn xem loại thư tịch dược liệu nào? Nô tài có thể đi tìm giúp ngài, tránh cho làm hao phí thời gian của đại nhân.”

Chương 426: Hẹn Hò Không? Đệ Nhất Tuyệt Sắc Tiên Đạo (6)

Đối phương nói như thế, cực kì hiểu ý người khác.

“Không cần, vô cùng cảm tạ ý tốt của công công.”

Hứa Thanh Tiêu lấy tờ ngân phiếu mười lượng bạc ra rồi mặt không đổi sắc đưa cho đối phương, hắn nói một câu gửi lời cảm ơn.

Hắn không thể nào nói ra mình đang cần tìm loại dược liệu gì, chuyện này cố gắng giữ bí mật một mình hắn biết là tốt nhất.

“Đại nhân khách khí, đại nhân, nô tài ở cách đây không xa, đây là hoán lệnh, ngài chỉ cần lắc nhẹ một cái, nô tài sẽ chạy đến ngay.”

Đối phương cười nói.

“Làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu rồi sau đó bắt đầu đọc thư tịch.

Thư tịch không dày, Hứa Thanh Tiêu chỉ cần quét mắt một lượt là có thể ghi nhớ trong đầu, cho nên nhìn như mười mấy vạn cuốn sách nhưng nếu chỉ là nhớ và tra thôi thì chỉ cần hai ba ngày là có thể xem hết toàn bộ.

Đâu chính là lợi ích khi khai khiếu Nho đạo, đọc sách rất nhanh.

Cứ như vậy, mỗi quyển đều được Hứa Thanh Tiêu đọc qua một cách nghiêm túcm.

Một lượng tin tức lớn lập tức tràn vào trong não, mặc kệ là có tác dụng hay không thì cũng không sao, dù sao thì nhớ hết chắc chắn sẽ không sai.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu giống hệt như một khối bọt biển điên cuồng hấp thu những kiến thức này, không thấy chán mà ngược lại thấy rất vui.

Quả nhiên đọc sách khiến cho ta vui vẻ mà.

Cứ như vậy, sau ba ngày.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng xem hết mười bản vạn cuốn thư tịch đồng thời… cũng biết được năm loại dược liệu mà Hứa Thanh Tiêu nói khủng bố đến mức nào.

Thiên Ngoại vẫn kim là một viên thiên thạch nặng vạn cân từ trên trời rơi xuống, bên trong có một khối vẫn kim nặng khoảng chừng nửa lượng, nhưng có thể tạo ra binh khí ngũ phẩm, cũng là vật liệu để tạo ra vương giả binh khí tứ phẩm, một lượng năm vạn lượng bạc, hơn nữa vậy mà còn mua không được, một cân lên đến mười vạn lượng.

Linh Mộc tâm lục phẩm, cây cối không có tim, một vạn cây mới có được một gốc linh mộc, mà một vạn khối linh mộc mới có một gốc có tim, còn nhất định phải là lục phẩm. Giá cả của thứ này không được viết cụ thể, rất khó để mua được.

Tử Ngọc tủy vạn năm, cái này còn khoa trương hơn nữa, tử ngọc vạn năm đã khó có được hơn nữa còn là tinh hoa bên trong ngọc thạch phỉ thúy, năm mươi vạn lương cũng không thấy có ai mua được.

Phần Cốc linh viêm, thứ đồ chơi này còn đỡ, nơi cực hỏa của thế gian tên là Phần Cốc, tất cả có chín tầng, tầng trong cùng nhất có thể thiêu chết được một võ giả nhị phẩm, mà linh viêm là ngọn lửa nằm ở tầng thứ tư, đồng thời muốn giữ được nó cũng là cả một vấn đề. Tính ra thì không dưới năm mươi vạn lượng, nhưng ít ra thì thứ này có thể dùng ngân lượng để mua được.

Một cân Âm Minh sa, cái này thì lại không hợp thói thường, là ở nơi cực âm chi địa, cát bồng trên đường hoàng tuyền, phàm là loại địa phương này thì quỷ khí âm trầm, yêu ma hoành hành, mà đối với quỷ tu mà nói thì Âm Minh sa có thể làm tăng nhanh tốc độ tu hành đồng thời thứ này cũng toàn là đồ chơi trong nhà của quỷ vương.

Mua thì đoán chừng là không mua được.

Tính đến đây, năm phần vật liệu này trong đó có ba phần là một trăm năm mươi vạn lượng, còn hai phần còn lại thì rất khó mua được nếu như chỉ dựa vào vàng bạc.

Đúng rồi, Hứa Thanh Tiêu còn thông qua thư tịch mà biết được giá trị của linh thạch là bao nhiêu.

Một viên linh thạch trị giá một trăm lượng.

Nói cách khác, Thập phẩm Cố Cảnh đan, chính là một trăm vạn lượng.

Ừ, rất là không hợp lẽ thường luôn.

Cái Đan tần Cổ Kinh kia có phải xem ta là kho vàng hay không?

Đừng nói là Phá cảnh đan, cho dù là Cố cảnh đan hắn cũng không đụng nổi.

Động một cái là trăm vạn lượng bạc.

Bây giờ hắn là Hộ bộ Thị Lang, lương tháng là năm mươi lượng bạc, dựa theo phép tính này thì một năm cũng chẳng qua chỉ có sáu trăm lượng, làm công ba ngàn năm thì sẽ có đủ tiền để mua ba loại vật liệu kia.

Đồng thời giá hàng không thể lên thêm!

Giá trị của ngân lượng cũng không thể giả, nếu không thì lại phải tăng thêm thời hạn vào.

“Không được!”

“Mình phải trở về để mặc cả!”

“Nhất định không thể để cho nó bảo cái gì thì mình làm cái đó được.”

“Cái này ai mà mua được chứ?”

Hứa Thanh Tiêu đã có chủ ý chắc chắn. Hắn siết chặt quyển thư tịch trong tay.

Cũng vào lúc này.

Giữa cánh cửa, một bóng dáng chậm rãi đi về phía mình.

Là một người mặc áo trắng.

Khi chiếc bóng màu trắng đó chậm rãi đi tới, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà ngó qua.

Đây là một cô nương, người mặc áo màu trắng đang thong dong bước đến, khí chất siêu phàm. Một tia sáng vô tình chiếu xuống, khiến nàng tựa như tiên tử, chỉ đứng ở đó thôi cũng khiến những thứ chung quanh đều bị ảm đạm lu mờ.

Nàng khác với nữ đế, nữ đế cao lãnh bá khí, còn nữ tử trước mắt này cũng cao lãnh, nhưng lại là loại lạnh lùng từ trong ra ngoài.

Tuyệt sắc giai nhân như thế làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà tán thưởng một tiếng.

Nhưng chỉ trong chốc lát Hứa Thanh Tiêu đã thu hồi tầm mắt lại, cũng đâu phải là hắn chưa từng nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân như nàng, có chút ngạc nhiên cũng là phản ứng bình thường.

Cách đó không xa, Thủy Vân Yên đang lẳng lặng đứng đó, nàng thoáng nhìn qua Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt mang vẻ cực kì bình tĩnh.

Chẳng qua nàng cũng không bước tiếp về phía trước, có hơi mâu thuẫn.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhìn nàng nữa, xinh đẹp lạnh lùng thì não ít nhiều gì cũng có vấn đề, nói trắng ra là kiêu ngạo.

Hứa Thanh Tiêu không thích những người như vậy, càng kiêu ngạo thì Hứa Thanh Tiêu lại càng không thích, thử hỏi xem, có người đàn ông nào mà không thích các em gái hiền lành dịu dàng chứ? Ai lại thích một cô gái cả ngày đều mang vẻ mặt lạnh lùng?

Sau khi đã xem hết sách nơi này, Hứa Thanh Tiêu liền đi đến khu vực tiếp theo. Khó khăn lắm mới tới được Tàng Kinh Các, không có lý nào mà chỉ đọc sách thuốc xong là đi.

Liên quan đến chuyện thánh nhân, Hứa Thanh Tiêu cũng muốn tìm hiểu một chút.

Hứa Thanh Tiêu cố ý rời đi từ một hướng khác, tránh phải tiếp xúc với đối phương.

Thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, trong lòng Thủy Vân Yên không nhịn được mà thở nhẹ ra một hơi. Một lát sau nàng mới cất bước đi đến vị trí mà vừa rồi Hứa Thanh Tiêu vừa đọc sách.

Cùng lúc đó.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long đang chậm rãi đi vào bên trong Dưỡng Tâm điện.

“Thần, Công bộ Thượng thư Lý Ngạn long, bái kiến bệ hạ.”

Lý Ngạn Long mở miệng, ông ta mang theo một xấp giấy thật dầy đi tới.

Chương 427: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (1)

“Bình thân.”

Nữ Đế mở miệng.

Sau đó, Lý Ngạn Long lập tức nói:

“Bệ hạ, Công bộ đã mất ba ngày để làm ra bản dự toán, đã chọn ra năm mươi quận cho công trình guồng nước lần này, nếu như tất cả đều dùng chất liệu loại tốt thì năm vạn vạn lượng miễn cưỡng đủ dùng, nhưng nếu như tăng thêm tiền nhân công thì dự chi phải cần thêm đến một vạn vạn lượng.”

Lý Ngạn Long đệ trình sách đệ dự toán lên, nghiêm túc nói.

Trên long ỷ, sau khi nữ đế nghe xong cái giá này thì cũng không hề lộ ra vẻ mặt gì, trong lòng nàng đã tự cân nhắc.

Giá tiền này thật sự đúng là không có vấn đề gì, nhưng cái giá này, nàng không tiếp thu được.

Nàng tùy ý lướt qua sách dự toán, nữ đế không nhịn được mở miệng nói:

“Năm vạn vạn lượng, nhân công, chất liệu. Bao gồm cả chi phí chờ sửa chữa cũng đều được tính trong đó, chỉ có thể ít không thể nhiều hơn, ái khanh có thể làm được không?”

Nữ đế hỏi vậy.

Nghe xong lời này, trong phút chốc, Lý Ngạn Long cười khổ nói:

“Bệ hạ, thần đã ép mức dự toán xuống thấp nhất rồi, nếu như ép xuống nữa, thần sợ là sẽ có tiểu nhân quấy phá.”

“Nếu như bệ hạ không hài lòng thì có thể tìm Hộ bộ tính lại, hơn nữa sau khi trở về thần đã suy nghĩ rất lâu, chuyện cấp phát năm vạn vạn lượng dù thế nào cũng phải bàn bạc lại với Cố Thượng thư mới được.”

“Trong đó có liên quan đến rất nhiều chuyện, mua vật liệu, thuê nhân công, cấp phát các nơi vân vân, chỉ dựa vào Công bộ thôi thì không dám hứa chắc sẽ có thể làm được một cách hoàn mỹ.”

Lý Ngạn Long ăn ngay nói thật, nhất định sẽ có rất nhiều vấn đề xảy ra, ví dụ như chuyện một vài thương nhân vì kiếm lời mà nhất định sẽ đổi sang vật liệu rất kém, trên dưới cấu kết tham ô ngân lượng.

Loại này còn coi như là có thể nghĩ ra cách để dự phòng, nhưng mà mua vật liệu, đột nhiên ngươi lại muốn mua một số lượng lớn như thế, mọi người có muốn tăng giá hay không? Dù sao thì thương nhân không có lợi ích sẽ không dậy sớm, chỉ cần mọi người hợp lại tính toán, nhất định sẽ cố ý tăng giá, kiếm được nhiều tiền lời.

Sau đó nữa, năm vạn vạn lượng không thành vấn đề, nhưng nhân công thì phải làm sao bây giờ? Ngài đâu thể nào nói dân chúng ra tay giúp đỡ? Bảo quan phủ đi tuyên truyền?

Quan phủ tuyên truyền thì không thành vấn đề rồi nhưng vấn đề ở đây là bách tính có đồng ý hay không?

Đưa tiền ra mới là thực tế nhất.

Cho nên chuyện này nhất định phải thương lượng với Hộ bộ, Hộ bộ chính là nơi chuyên cai quản những chuyện này.

“Ngày mai lên triều rồi nói tiếp.”

Nữ đế nói, nàng vẫn lạnh lùng như cũ.

Đúng là như vậy, năm vạn vạn lượng mà muốn thực hành ở năm mươi quận thì đúng là rất khó khăn.

Nhưng giảm lại thì nàng lại không cam tâm, dù sao thì công trình guồng nước cũng lợi quốc lợi dân.

Muốn qua mặt Hộ bộ thật sự là rất khó, cần phải khiến cho Hộ bộ tiếp nhận việc này, vậy thì sẽ bới đi rất nhiều phiền phức. Không phải vấn đề của Hộ bộ mà là có người không muốn công trình guồng nước này được hoàn thành.

Cân nhắc.

Đối với đế vương mà nói, bất cứ chuyện gì cũng đều cần phải cân nhắc.

Công trình guồng nước này nàng nhất định phải thực hiện, cho dù sẽ gặp phiền toái nhưng nàng cũng không thể bỏ mặc không quan tâm.

“Bệ hạ anh minh.”

Lý Ngạn Long hô lên một tiếng sau đó không còn chuyện gì nữa liền cáo lui rời đi.

Sau khi Lý Ngạn Long rời đi.

Nữ đế ngồi trầm tư trên long ỷ. Một lát sau, một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

Là giọng của triệu uyển nhi.

“Bệ hạ, nô tỳ nghe nói hình như Hoa Tinh Vân sắp về kinh đô.”

Triệu Uyển Nhi lên tiếng làm nữ đế lấy lại tinh thần.

“Hoa Tinh Vân, sao hắn lại trở lại?”

Nghe thấy cái tên này, nữ đế cũng không ngạc nhiên, chẳng qua là nàng chỉ có chút hiếu kì.

“Nghe nói là có một vị đại nho ở Văn cung đại Ngụy mời hắn trở về, có phải là vì khoa cử đầu tiên của tân triều không?”

“Bây giờ Văn Cung Đại Ngụy ai cũng đều chờ mong Hoa Tinh Vân trở về, bên ngoài đã truyền vài tin tức, nói Hoa Tinh Vân ba năm minh ý bây giờ trở về, sẽ lập ngôn ngay trong ngày khoa cử.”

Triệu Uyển Nhi nói thế.

“Lập ngôn sao?”

“Cuối cùng Văn Cung Đại Ngụy cũng cảm nhận được một chút áp lực, đến cả Hoa Tinh Vân cũng gọi về rồi, xem ra Hứa Thanh Tiêu đã gây cho bọn họ áp lực rất lớn.”

“Chẳng qua Hoa Tinh Vân đã ở bên ngoài thời gian lâu như vậy, ngao du các nước, chỉ sợ bản tâm bất ổn, có thể trọng dụng như không thể thành thân tín.”

“Được rồi, đi giải sầu với trẫm một chút.”

Nữ đế rất bình tĩnh, dường như đối với người tên Hoa Tinh Vân này nàng không có bất kì hảo cảm gì cả, nhưng thân là đế vương, nàng sẽ không phán đoán một người chỉ vì vui giận nhất thời.

Chỉ cần có thể giúp ích cho giang sơn xã tắc thì bất luận là gì cũng đều được.

Nữ đế đứng dậy rời đi, Triệu Uyển Nhi đi theo sau lưng.

Mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu nhưng trong hoàng cung cũng không nóng lắm.

Mà ngoài cung, thời tiết lại có hơi nóng bức khó chịu.

Nhưng vào lúc này, một tin tức truyền ra làm cho kinh đô Đại Ngụy có hơi sôi sục.

Đời sống của dân chúng rất đơn giản, sống vui là được, sau đó sẽ bàn tán một chút về vài vấn đề, nếu như không có chuyện gì lớn xảy ra thì sẽ nói về chuyện con trai nhà này như thế nào, con dâu nhà kia ra sao, xuân lâu đó lại có thêm người mới.

Chỉ khi nào có chuyện lớn xảy ra thì kinh đô mới hơi náo nhiệt hơn một chút.

“Hoa Tinh Vân sắp trở về rồi.”

Một tin tức lớn truyền về kinh đô. Giờ khắc này, toàn bộ kinh đô đã bắt đầu náo nhiệt lên.

“Hắn không phải là đang đi ngao du các nước sao? Sao lại đột nhiên trở về rồi?”

“Hoa Tinh Vân? Tên này nghe quen quá nha, ồ, ta nhớ ra rồi, là cái tên tự xưng mình là đệ nhất văn nhân Đại Ngụy đó hả?”

“Hy vọng của Văn Cung Đại Ngụy, là Hoa Tinh Vân có khả năng trở thành nhị phẩm á thánh nhất của Chu thánh nhất mạch đó sao?”

“Sao hắn lại đột nhiên trở về vậy?”

“Hoa Tinh Vân là ai vậy? Ta vừa tới kinh thành, chưa từng nghe qua tên của người này.”

Dân chúng bàn tán sôi nổi, ban đầu có không ít bách tính tò mò rằng Hoa Tinh Vân là ai, nhưng rất nhanh sau đó đã nhớ ra nhân vật này.

Cũng không phải là Hoa Tinh Vân không có cảm giác tồn tại gì àm ngược lại tên tuổi của hắn cực kì nổi danh ở Đại Ngụy. Chẳng qua là khoảng ba năm trước đây Hoa Tinh Vân đã rời khỏi Đại Ngụy, đi du lịch đến các quốc gia khác.

Minh ý lập ngôn.

Bây giờ đã trôi qua ba năm, hoàng đế Đại Ngụy cũng đổi rồi, lại đã trải qua một lần rung chuyển, nếu như đặt vào trong hoàng cảnh thái bình thịnh thế thì chắc là mọi người sẽ không quên.

Nhưng vào trong thời điểm mấu chốt lúc này mà biến mất ba năm thì đúng là không ai nhớ được cái tên này.

Chương 428: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (2)

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu nếu như đột nhiên biến mất ba năm, trong lúc đó Đại Ngụy mà bắc phạt vậy thì dân chúng sẽ không thể nhớ được Hứa Thanh Tiêu nữa.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện lại lần nữa thì dân chúng mới khơi gợi lại ký ức.

Tin tức càng ngày càng truyền xa, rất nhanh thôi cái tên Hoa Tinh Vân đã truyền ra khắp cả kinh đô Đại Ngụy, càng ngày càng có nhiều người nhớ tới nhân vật này. Trong lúc nhất thời, sự bàn tán nổi lên khắp bốn phía.

“Hoa Tinh Vân chu du các nước, ta còn tưởng rằng hắn đã đi nhậm chức ở các vương triều khác rồi chứ? Ai người hắn chỉ đi minh ý lập ngôn.”

“Giang sơn đời này cũng có người tài ba, Hoa Tinh Vân của ba năm trước có thể sánh ngang với Hứa Thanh Tiêu của bây giờ, nhưng đáng tiếc là hắn đã yên lặng ba năm, bây giờ uy danh của Hứa Thanh Tiêu lớn hơn nhiều so với hắn.”

“Rốt cuộc người tên Hoa Tinh Vân kia là ai vậy? Có ai giải thích một chút không, ta thật sự không biết luôn.”

“Các ngươi nói xem tên Hoa Tinh Vân này trở về vào lúc thời điểm mấu chốt, có phải là muốn đến gây phiền toái cho Hứa Thanh Tiêu không?”

“Có thể lắm chứ, trở về vào thời điểm quan trọng này, thật sự là có thể lắm đó.”

“Hì, hai ngôi sao sáng của văn đàn Đại Ngụy sắp đánh nhau sao?”

“Có trò hay để xem rồi.”

Chuyện này làm cho toàn bộ kinh đô Đại Ngụy náo nhiệt hẳn lên, dân chúng chẳng có chuyện gì làm thì rất thích xem náo

nhiệt, nhất là mấy chủ đề như chuyện hai người tài đụng mặt nhau như thế.

Ngay sau đó những lời đồn dần xuất hiện.

“Lần này Hoa Tinh Vân trở về chính là bởi vì Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu sỉ nhục nhất mạch Chu thánh, lần này hắn trở về chính là muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu, không thể sỉ nhục Chu thánh được.”

“Hoa Tinh Vân nói muốn đứng vị trí đầu bảng khoa cử tân triều, để cho Hứa Thanh Tiêu biết cái gì mới thật sự gọi là đại tài.”

“Các ngươi sai rồi, lần này không phải Hoa Tinh Vân muốn đánh bại Hứa Thanh Tiêu trên khoa cử đâu mà là muốn đánh bại Hứa Thanh Tiêu trên Thái Bình thi hội, muốn chà đạp tài hoa mà Hứa Thanh Tiêu tự hào nhất dưới chân.”

“Tin tức nội bộ, tin tức nội bộ, tất cả đại Nho của Văn Cung Đại Ngụy đều đang đợi Hoa Tinh Vân về, bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng chờ lệnh, muốn cầu chức vị cho Hoa Tinh Vân trên triều đình, muốn từ nho quan hai hướng triệt để tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu.”

“Tin này của ngươi mà xem là tin nội bộ gì chứ? Ta mới có tin tức nội bộ nè, Văn Cung Đại Ngụy thấy Hứa Thanh Tiêu lập ngôn cho nên đã cảm nhận được áp lực, lần này cố ý gọi Hoa Tinh Vân trở về từ vương triều Đột Tà, đồng thời cũng không phải là đả kích Hứa Thanh Tiêu mà là muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt.”

“Xin các ngươi luôn đó, mau nói cho ta biết cuối cùng thì Hoa Tinh Vân là ai vậy? Ta ngồi chờ lâu lắm rồi.”

Những lời đồn nổi lên trên khắp kinh đô, trong đó có không ít người âm thầm trong bóng tối muốn gây nên tình hình lộn xộn, làm cho hai ngôi sao sáng đấu nhau.

Nhưng cũng có một số ít người không biết cuối cùng thì Hoa Tinh Vân là ai.

Chỉ là rất nhanh sau đó, chủ đề lại thay đổi lần nữa, từ chuyện vì sao Hoa Tinh Vân trở về biến thành Hoa Tinh Vân và Hứa

Thanh Tiêu ai giỏi hơn ai.

Người nói đến đầu tiên không phải là bách tính mà là những người đọc sách trong kinh đô.

“Cái này còn cần phải hỏi à? Nhất định là Hoa Tinh Vân rồi, hắn có tài lắm, các ngươi vốn là chưa từng thấy qua đâu. Ba năm trước ta đã từng gặp mặt Hoa huynh một lần, hắn chỉ đứng đó thôi mà đã làm cho ta có cảm giác giống như là thánh nhân tái thế, Hứa Thanh Tiêu à, hắn mà cũng xứng?”

“Ừ, năm đó Tinh Vân huynh tài hoa hơn người, không phải là người mà các ngươi có thể tưởng tượng được. Rất nhiều thiếu nữ trên khắp kinh đô này đều cảm mến hắn, đừng thấy Hứa Thanh Tiêu làm được mấy bài thơ từ. Đó đều chỉ là tác phẩm phong nhã mà thôi.”

“Tinh Vân huynh trong lúc bắc phạt đã lẻ loi một mình đi đến biên cảnh, phối hợp với mấy vị hầu gia kiên cường giữ vững biên cảnh, cho nên Đại Ngụy mới tránh được nguy cơ. Sau đó trên đại hội Tam Đạo, Hoa Tinh Vân đã một câu định càn khôn, đánh ngang tay, còn được vinh xưng là Văn Khúc tinh của đại Ngụy.”

“Mấy chuyện này có cái nào mà không làm rạng danh Đại Ngụy chúng ta? Trái lại, những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu làm là bất kính với đại Nho, không tuân theo triều đình, vì lòng riêng của bản thân mà chém chết quận vương, không để ý đến hậu quả, miệng thì luôn nói là vì bách tính nhưng thật ra Hoa Tinh Vân Hoa huynh mới là vì bách tính.”

“Lấy Hứa Thanh Tiêu ra để so với Hoa huynh đúng là một sự sỉ nhục.”

Những người đọc sách ở kinh đô lên tiếng đầu tiên, đối với Hoa Tinh Vân, không hiểu sao bọn họ lại có một sự sùng kính không nói nên lời, nhưng họ lại gièm pha Hứa Thanh Tiêu.

Cũng may là dân chúng ở kinh đô cũng không phải kẻ ngu, không bị đám người đọc sách này làm cho lệch lạc tư tưởng, họ nói ra cái nhìn của mình.

“Ba năm trước Hoa Tinh Vân rời khỏi kinh đô chắc chắn không phải là vì minh ý lập ngôn. Lúc đó Đại Ngụy rung

chuyển, chắc là hắn sợ Đại Ngụy không còn nữa cho nên mới nhanh chóng đi đầu nhập vào chỗ khác, sợ chậm rồi sẽ không kịp nữa. Bây giờ đại Ngụy đã ổn định lại rồi thì mới chạy về, đúng thật là buồn cười."

"Hứa Thanh Tiêu đúng là đã làm việc vì bách tính, đặt bách tính ở vị trí ban đầu. Còn tên Hoa Tinh Vân kia thì sao? Nói là đi trấn thủ biên cương nhưng đó còn không phải là vì đi góp nhặt công huân hay sao? Coi bọn ta là đám ngốc thật à? Mấy đại Nho của Văn Cung Đại Ngụy đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu rồi."

"Nhắc đến chuyện biên cảnh ta mới nhớ lúc trước hình như hắn đã xảy ra chút tranh chấp với Quán Quân hầu đúng không nhỉ? Chậc chậc, nếu như Quán Quân hầu về rồi thì chắc sẽ lại còn nhiều thứ thú vị hơn."

"Ừ ừ, đúng đúng đúng, lúc đó Quán Quân hầu còn mắng Hoa Tinh Vân là không xứng làm người, mà Hoa Tinh Vân lại chẳng dám nói lại câu nào. Đáng tiếc bây giờ Quán Quân hầu đang trấn thủ ở biên cảnh, đoán chừng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về được."

"Có rất nhiều chuyện đều chỉ là tin đồn thôi, ngược lại là ta thì đã từng gặp qua Hoa Tinh Vân rồi, đúng là rất có tài năng, tiên đế đúng thật là đã từng tán dương hắn."

Đối với chuyện của Hoa Tinh Vân, dân chúng chia ra hai loại, một nửa bách tính dường như vẫn còn nhớ được chút chuyện, cực kỳ chán ghét Hoa Tinh Vân, còn có một vài bách tính thì lại không có thành kiến gì với Hoa Tinh Vân.

Dù sao thì có rất nhiều chuyện chỉ là tin đồn mà thôi, hơn nữa, lý do mà bách tính phẫn nộ, thật ra chỉ có một.

Chương 429: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (3)

Thời điểm Đại Ngụy gặp biến thì hắn đã lựa chọn rời đi, ngao du các nước chỉ là đang lấy cớ mà thôi, ít nhất thì bất kể là như thế nào thì vào thời khắc mấu chốt như vậy Hoa Tinh Vân lại chọn ra đi, đây chính là điểm không ổn.

Nhưng bất kể là như thế nào thì ngày hôm đó, kinh đô Đại Ngụy đã hoàn toàn sục sôi.

Mà lúc này.

Trong Văn Cung Đại Ngụy.

Trong một gian thư phòng, bốn vị đại Nho đang yên lặng ngồi đó.

Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An, Vương Tân Chí còn có một vị khác là Trần Tâm.

Bốn vị đại Nho họp mặt, bầu không khí trong thư phòng cũng có vẻ rất nghiêm túc.

Rất nhanh sau đó, giọng của Trần Chính Nho đã chậm rãi vang lên.

“Vì sao Tinh Vân lại đột nhiên trở về vậy? Trần Nho?”

Trần Chính Nho bình tĩnh nhìn về phía Trần Tâm nói.

Ân sư của Hoa Tinh Vân chính là Trần Tâm.

“Ta cũng không biết nữa, hôm nay ta cũng mới vừa nhận được tin tức này.”

Trần Tâm đại Nho lắc đầu, ông ta thật sự không nói dối, cũng cảm thấy khá đột ngột, hôm nay mới nhận được tin đồ đệ của mình trở về.

Trần Chính Nho không nói gì, ánh mắt dời về phía Tôn Tĩnh An.

Mà biểu hiện của người kia thì lại cực kỳ trầm mặc, nhưng thấy ánh mắt của Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An vẫn nói:

"Tinh Vân trở về cũng không tạo ra vấn đề gì, dù sao thì cũng đã đến lúc rồi. Khoa cử đầu tiên của tân triều không thể bỏ qua được, lại thêm có Thái Bình thi hội, trở về cũng tốt, ít nhất thì cũng lấy lại phần nào mặt mũi cho Văn Cung Đại Ngụy chúng ta, đỡ cho một vài người nào đó cho rằng mình ghê gớm lắm."

Lời này của ông ta tất nhiên là đang nói Hứa Thanh Tiêu.

"Hoang đường!"

Trần Chính Nho giận giữ quát lên một câu, ông ta nhìn về phía Tôn Tĩnh An thẳng thắn nói:

"Lúc trước khi Tinh Vân rời khỏi Đại Ngụy ta cũng đã nói hắn sẽ mất đi dân tâm, trừ phi hắn lập ngôn trở về. Bây giờ hắn vẫn chỉ ở cảnh giới minh ý, nếu như để cho hắn trở về, vậy thì những câu nói của bách tính có thể sẽ phá hỏng nho tâm của hắn."

"Vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu mà ngươi bảo Tinh Vân trở về, Tôn nho, chuyện lần này ngươi làm không xứng với địa vị đại Nho."

Trần Chính Nho hơi nổi giận.

Nhưng Tôn Tĩnh An cũng là đại Nho, dù cho chức quan của hắn không bằng Trần Chính Nho nhưng ở Văn Cung Đại Ngụy, địa vị cả hai ngang nhau, bị răn dạy như thế thì tất nhiên là rất khó chịu.

"Trần nho, Tinh Vân cũng đâu phải là do ta gọi về mà chính là tự hắn muốn trở về, hơn nữa Tinh Vân cũng đã nói lần này hắn trở về chính là vì muốn lập ngôn, hơn nữa sẽ lập ngôn ngay ngày khoa cử, trở về sớm một chút hay muộn một chút thì có gì khác nhau đâu?"

"Còn có một điểm, Trần nho ngươi phải chú ý một chút, Hứa Thanh Tiêu không phải là người đọc sách của nhất mạch Chu thánh chúng ta, coi như ta thật sự chèn ép hắn thì sao đâu nào? Nho đạo từ tâm, hơn nữa nếu như hắn hơn được Tinh Vân thì

sao gọi là chèn ép, nhưng nếu như hắn kém Tinh Vân vậy thì chỉ có thể nói là tài hoa của hắn không bằng người.”

“Sao ta lại không xứng với địa vị đại Nho? Mỗi một chuyện ta làm cũng đều là vì Chu thánh, vì người đọc sách trong thiên hạ, ngược lại là Trần nho ngài, thân ngài ở vị trí cao, cho nên chỉ sợ có hơi mất phương hướng rồi?”

Tôn Tĩnh An cũng nói một hơi những lời cực kì không khách kh, chỉ thiếu điều vào mặt Trần Chính Nho mắng ông làm quan lâu, lấy quan uy ra đây hăm dọa mà thôi.

“Tôn nho quả thật là miệng lưỡi không xương.”

Trần Chính Nho cũng không tức giận. Loại mỉa mai này không tính là gì cả, ông ta là đại Nho, không quan tâm đến mấy loại mỉa mai này, hơn nữa bản thân lại ở địa vị cao, tất nhiên sẽ có người hoài nghi ông ta.

Sự tức giận vừa rồi của ông ta là vì muốn chèn ép Hứa Thanh Tiêu mà Tôn Tĩnh An lại lôi Hoa Tinh Vân vào.

Triều đình vất vả lắm mới an tĩnh được một hồi, ông cũng nhìn ra được Hứa Thanh Tiêu đang muốn khiêm tốn, nhưng mà thật không ngờ được là Tôn Tĩnh An lại muốn chọc tới Hứa Thanh Tiêu hết lần này đến lần khác.

Hơn nữa lại còn trực tiếp gọi người trở về.

Hoa Tinh Vân là một con dao hai lưỡi, nếu như dùng tốt thì có thể giúp cho Văn Cung Đại Ngụy vượt qua hết mọi trở ngại chông gai, nếu như dùng không xong thì con dao này sớm muộn gì cũng sẽ làm mình bị thương.

Hai người ai cũng đều rất cao ngạo, chỉ là Hứa Thanh Tiêu cực đoan hơn một chút, nhưng Hoa Tinh Vân lại không cấp tiến, lòng dạ hắn rất sâu, sâu đến mức tất cả bọn họ đều nhìn không thấu, lúc trước khi bị Quán Quân hầu chỉ vào mặt mắng hắn không xứng làm người, Hoa Tinh Vân đã nhẫn nhịn cho qua, nếu như đổi lại là Hứa Thanh Tiêu thì đoán chừng đã sớm đánh nhau với Quán Quân hầu rồi.

Loại người này mới thật sự đáng sợ, nhưng hết lần này đến lần khác loại người này lại có thiên phú nho đạo cực cao, năm nay

cũng chỉ mới hai mươi bốn tuổi nhưng đã bước nửa bước lên con đường lập ngôn.

Đồng thời lai lịch của Hoa Tinh Vân cũng rất đáng sợ, cũng tràn ngập sự thần bí.

Trần Chính Nho không hy vọng Hoa Tinh Vân về Đại Ngụy, ít nhất là không hy vọng hắn lựa lúc này để trở về. Ông ta hy vọng Đại Ngụy có thể trôi qua hai năm an ổn, tranh đấu trên triều đã là nước sôi lửa bỏng, trong thời khắc quan trọng này, đừng làm mọi chuyện phức tạp hơn nữa.

Nhưng ông ta chưa từng ngờ tới Tôn Tĩnh An lại tự mình gửi mật tín cho Hoa Tinh Vân gọi hắn về.

Làm cả cục diện trở nên rối loạn.

“Trần nho nói đùa rồi.”

Tôn Tĩnh An cũng lạnh lùng mở miệng.

“Được rồi, hai vị cãi nhau gì vậy chứ, thật ra hai vị cũng đều là vì muốn tốt cho Đại Ngụy mà thôi, Tôn nho hy vọng Văn Cung có thể ổn định, Trần nho hy vọng Đại Ngụy có thể an ổn, đều là ý tốt, đều là ý tốt.”

“Tinh Vân đã về vậy thì cứ về thôi, bây giờ chúng ta không nên cãi nhau vò chuyện này, vấn đề cần thảo luận bây giờ chính là cho Tinh Vân đi chỗ nào nhậm chức gì, lần này trở về tất nhiên là phải vào triều rồi.”

“Bây giờ thế lực của Văn Cung trong triều đúng thật là có hơi không ổn, hơn nữa bệ hạ lại muốn chấn hưng bắc phạt, bất luận kết quả là như thế nào thì chúng ta đều cần phải chuẩn bị sẵn sàng, cho nên chuyện Tinh Vân trở về cũng là một chuyện tốt.”

Vương Tân Chí nói, ông ta bảo hai người đừng cãi nhau nữa, nói một chút về chuyện chính sự.

Câu này nói xong thì Trần Chính Nho cũng không nói gì nữa. Dù sao thì đến trình độ của bọn họ, đã sống nhiều năm như vậy thì tất nhiên trong lòng cũng rõ ràng, mọi chuyện đã xảy ra rồi, đúng là không cần thiết phải tranh cãi.

Cãi nhau có lợi gì đâu? Cũng không thể thay đổi được gì.

“Vào Lễ bộ đi, sắp xếp hắn làm một Chủ khách ở Lễ bộ cũng được.”

Trần Chính Nho mở miệng bảo Hoa Tinh Vân đi Lễ bộ làm Chủ khách, chức quan bát phẩm, không cao không thấp.”

“Không được!”

Chương 430: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (4)

“Với tư chất của Tinh Vân, chính là Văn Khúc tinh đại Ngụy đó, sao có thể chỉ làm một tên Chủ khách? Trần nho, ông đừng mang theo thành kiến. Ba năm trước đây tiên đế đã hy vọng Tinh Vân nhậm chức Thị lang, vậy mà ba năm sau ông lại nói bảo hắn đi làm một Chủ khách? Còn nữa, đến Lễ bộ? Đây không phải là giết gà cần lấy dao mổ trâu sao?”

Tôn Tĩnh An ngay tức khắc không đồng ý.

Đệ nhất tài tử Văn Cung Đại Ngụy mà lại đến Lễ bộ làm một Chủ khách, vậy không phải là sẽ khiến cho người ta chê cười sao?

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu đi lên từ chức Chủ sự, là quan viên tòng thất phẩm, tài tử đi ra từ Văn Cung Đại Ngụy bọn họ đi vào lại là bát phẩm? Bất luận như thế nào thì cũng đều không được.

“Sao lại không được? Ba năm trước là chuyện ba năm trước, khi đó Tinh Vân không biết quý trọng thì ba năm sau khi hắn trở về, chẳng lẽ lại để hắn tiếp tục làm Thị lang? Ngươi cảm thấy bệ hạ sẽ đồng ý sao? Bách tính kinh đô đối với bản thân hắn đã có sự chê bai, cho hắn làm Chủ khách ngược lại là rất hợp lý, không có gì là không ổn.”

Trần Chính Nho trực tiếp lên tiếng. Chuyện của ba năm trước, lúc đó nếu như ngươi không rời khỏi Đại Ngụy thì có thể làm Thị lang, nhưng chính bản thân ngươi không chịu, nhất định phải rời khỏi Đại Ngụy.

Ngoài miệng thì nói là đi ngao du các nước, muốn minh ý lập ngôn, nhưng cuối cùng ngươi muốn làm gì thì ai có thể đảm bảo được?

Hơn nữa khi hắn đi ngao du các nước, mặc dù có thể mở mang tầm mắt nhưng khó đảm bảo sẽ không thay lòng đổi dạ.

“Bát phẩm Chủ khách, đây quả thật là một sự sỉ nhục to lớn với Văn Cung Đại Ngụy chúng ta. Trần nho, bất luận là như thế nà thì ta cũng không đồng ý. Làm Thị lang tứ phẩm không được thì ít nhất thì cũng phải có được một chức quan ngũ phẩm, nếu không há chẳng phải là một sự sỉ nhục to lớn đối với Văn Cung ta hay sao?”

Thái độ của Tôn Tĩnh An rất kiên quyết, quan phẩm của Hoa Tinh Vân ít nhất cũng phải là Lại Ti Lang Trung ngũ phẩm.

“Trần nho, bát phẩm Chủ khách đúng thật là có hơi không ổn.”

Vương Tân Chí lên tiếng, mặc dù trong lòng không quá dễ chịu nhưng ông ta cũng cho rằng Tôn Tĩnh An nói có lý.

“Ngũ phẩm? Tôn nho đúng thật là có thể mở miệng được, vậy thì ngươi hãy nói chuyện này với bệ hạ đi, lời này ta không thể nói ra được.”

“Chẳng qua lão phu cũng phải nhắc nhở ngươi một câu, Đại Ngụy cũng không phải là nho gia.”

Giọng Trần Chính Nho lạnh như băng. Tên Tôn Tĩnh An này há mồm ra là đòi ngũ phẩm? Quả thật là không để quan trường vào trong mắt. Có bao nhiêu người cả đời này cũng không thăng nổi lên được ngũ phẩm? Hoa Tinh Vân dù cho có tài hoa hơn người, khí chất vô song thì sao chứ?

Vừa vào là được ngũ phẩm? Vậy thì mười năm sau chẳng phải sẽ ngồi lên chỗ của ông luôn sao?

“Trần đại nhân, câu nói này đúng là vô nghĩa, Hoa Tinh Vân cũng không phải là hạng người bình thường, đã từng đi biên cảnh, Văn Cung, văn thao võ lược, có tài trị quốc, tiên đế cũng đã từng tán dương hắn rồi, vậy sao lại không nhận nổi chức quan ngũ phẩm?

Tôn Tĩnh An cười lạnh nói, cũng không gọi gì mà Trần nho nữa, trực tiếp gọi thẳn Trần đại nhân, giọng hơi có vẻ mỉa mai.

Mỗi một nơi đều sẽ có sự tranh đấu, trên triều đình có triều đình tranh đấu, ở Văn Cung Đại Ngụy cũng có tranh đấu của Văn Cung Đại Ngụy, ở đâu có người ở đó có giang hồ, Tôn

Tĩnh An lại tranh đấu với Trần Chính Nho làm cho Trần Tâm không khỏi thở dài.

“Hai vị đừng nên cãi nhau.”

“Hoa Tinh Vân là đệ tử của ta, theo lý mà nói thì ta nên ủng hộ Tôn nho, chỉ là sau khi lão phu suy nghĩ thì thấy lời của Trần nho rất chí lý, không bằng cứ thế này nhé, thất phẩm Chủ sự có được không.”

“Về phần đến bộ nào thì còn phải xem Hoa Tinh Vân hắn nghĩ thế nào đã.”

Trần Tâm mở miệng, Tôn Tĩnh An có chút không vui nhưng cũng không còn cách nào, dù sao thì Hoa Tinh Vân cũng là học trò của ông ta, thầy giáo đã lên tiếng nói vậy rồi thì ông ta còn có cách nào được chứ?

Còn Trần Chính Nho thì suy nghĩ một hồi, cũng chỉ khẽ gật đầu nhưng vẫn lên tiếng nói:

“Hộ bộ và Lại bộ không thể đến, bốn bộ còn lại tùy ý hắn.”

Trần Chính Nho nói vậy, không cho đến Lại bộ, lý do rất đơn giản. Bộ này nước rất sâu, tuyệt đối không thể để cho Hoa Tinh Vân vào, nhất là tên Hoa Tinh Vân này đã từng đi ngao du các nước, sao có thể nào Lại bộ được.

Mà lý do không thể đến Hộ bộ thì cũng rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu ở ngay Hộ bộ, ông ta không hy vọng cả hai xảy ra tranh chấp gì, nhất là một người là Thị lang tứ phẩm, một người là Chủ sự thất phẩm, nói không chừng một ngày nào đó lại sẽ gây nhau cho xem.

Về điểm này thì ba người ai cũng đồng ý, cũng có thể hiểu được, nhưng Tôn Tĩnh An vẫn đứng dậy nói:

“Trần nho, lão phu muốn nhắc nhở ngươi một câu, Nho đạo đã hưng thịnh vạn năm, chúng ta đều là môn đồ của thánh nhân, có một số việc ngươi phải suy nghĩ thật kỹ.”

Nói xong câu này, ông ta quay người rời đi, không thèm quay đầu lại.

Để lại ba người Trần Chính Nho trầm mặc không nói gì.

Hoa Tinh Vân sắp về làm cho cả kinh đô Đại Ngụy có phần không bình yên.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua.

Hôm sau.

Trên triều đình.

Có lẽ bởi vì gần đây triều đình có tiền, quốc khố được ăn no một trận cho nên văn võ bá quan cũng không muốn cãi nhau nhiều.

Hơn nữa các bộ vẫn còn phải làm chuyện của mình, Binh bộ đã mất một ngày một đêm để viết sách lược mới về chuyện bắc phạt, Lễ bộ chuẩn bị cho chuyện sứ giả vạn nước đến thăm, Hộ bộ thì lên kế hoạch làm sao để phát triển Đại Ngụy.

Hình bộ cũng bởi vì chuyện phiên thương mà chế định ra các loại quy tắc, bao gồm cả Công bộ, không biết gần đây đang bận cái gì. Nói đến nơi nhàn nhã nhất chắc là Lại bộ rồi.

Gần nửa canh giờ dùng để thương nghị quốc gia đại sự kết thúc, Tôn Tĩnh An là người đầu tiên mở miệng.

“Bệ hạ, hôm nay thần biết được ngôi sao lớn của văn đàn Đại Ngụy Hoa Tinh Vân mấy ngày nữa sẽ trở về kinh đô, Tinh Vân tài hoa hơn người, có tài trị quốc, tiên đế cũng đã từng tán thưởng hắn rất nhiều lần.”

“Bây giờ hắn đi ngao du các nước, sự học thành tài, hơn nữa bây giờ Đại Ngụy đang xây dựng lại từ trong hoang tàng, thiếu thốn nhân tài, cho nên thần nguyện cầu chức quan cho Tinh Vân, để đều đáp đại Ngụy, tấn hết chức trách.”

Tôn Tĩnh An mở miệng đầu tiên, chủ động đưa ra yêu cầu ban chức cho Hoa Tinh Vân.

“Muốn cầu chức gì?”

Nữ đế bình tĩnh mở miệng.

“Thần cho rằng Binh bộ viên ngoại lang là một chức vị không tệ, Hoa Tinh Vân đã từng đến biên cảnh, năng lực đối với phương diện quân sự cũng không tệ, hơn nữa bây giờ Binh bộ bận rộn, cũng đang thiếu người, hắn có thể vào Binh bộ.”

Chương 431: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (5)

Tôn Tĩnh An lên tiếng muốn cầu chức quan Binh bộ viên ngoại lang cho Hoa Tinh Vân.

Mục đích của chuyện này, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Nhưng câu này vừa xong thì Binh bộ Thị lang lại không nhịn được đứng ra.

“Bệ hạ, thần cho rằng không ổn.”

“Hoa Tinh Vân ngao du các nước đã ba năm, thần không dám chắc là hắn có tiến bộ hay không nhưng ít nhất là bây giờ Binh bộ không hề thiếu người, hơn nữa người còn chưa về mà đã nói chuyện sắp xếp chức vị trước, cho dù triều đình quý trọng nhân tài thì cũng không đến mức phải quý đến như vậy.”

“Thần cảm thấy không bằng sắp xếp hắn đi Lễ bộ, làm một Chủ sự là được, dù sao Hoa Tinh Vân cũng đã từng đi sứ, sắp tới chính là thọ đản của bệ hạ, Lễ bộ cũng đang rất bận rộn, vừa lúc có thể đưa hắn đi tiếp đãi một vài sứ thần ngoại quốc.”

Binh bộ Thị lang ngay lập tức phản đối.

Bây giờ Binh bộ đang trong lúc toàn tâm toàn ý thương lượng chuyện kế sách bắc phạt, Nho quan ngươi lại muốn cử một người tới giám thị? Ngươi đi mà nằm mơ đi.

“Bệ hạ, Lễ bộ không thiếu người. Thần cho rằng Binh bộ rất ổn, Thị lang đại nhân, kế sách bắc phạt mới có can hệ trọng đại, Hoa Tinh Vân chu du các nước đã tăng thêm rất nhiều tri thức, đến Binh bộ tất nhiên là như cá gặp nước.”

Lễ bộ Thị lang đứng ra đẩy Hoa Tinh Vân ngược lại.

Ý đồ của bọn họ rất đơn giản, để Hoa Tinh Vân đến Binh bộ giám sát kế sách Bắc phạt mới, nếu như phát hiện có gì không đúng thì thông báo sớm một chút để cho mọi người có thể

chuẩn bị kĩ kế hoạch, lúc vào triều thì có thể vạch tội và bắt lỗi.

Nếu như kế hoạch Bắc phạt mới không có vấn đề gì, bệ hạ lại đồng ý vậy thì sẽ thật sự chấn hưng Bắc phạt, nếu vậy thì cũng không thành vấn đề, Hoa Tinh Vân sẽ giành được chút công lao, giả dụ nếu như bắc phạt thất bại, Hoa Tinh Vân chỉ là một tên Chủ sự nho nhỏ, có liên quan gì tới hắn đâu?

Nếu như thành công thì xem như là Hoa Tinh Vân tay không mà vớ được một mớ công huân thật lớn.

Bất luận thế nào thì Nho đạo cũng không lỗ.

"Buồn cười, chuyện của Binh bộ há có thể để cho một người đã chu du một vòng các nước về gia nhập? Vậy thì theo lời nói của Thị lang, người rời khỏi Đại Ngụy thì đều có thể đến Binh bộ ta?"

"Mong bệ hạ minh giám."

Binh bộ Thị lang cũng không ngốc, sao có thể để cho Hoa Tinh Vân tới hái quả ngọt?

Đôi bên tranh luận, còn nữ đế thì căn bản là không quan tâm đến chuyện này. Nàng ngăn trận tranh đấu trên triều nay lại, trực tiếp lên tiếng nói:

"Được rồi, chuyện này chờ khi Hoa Tinh Vân vào triều rồi nói sau, hôm khác bàn tiếp."

Nàng nói đến đây thì đôi bên đều ngậm mồm lại, hoàng đế đã mở miệng rồi bọn họ còn gì để nói chứ.

Cũng vào lúc này, nữ đế trực tiếp mở miệng.

"Chư vị ái khanh, hôm nay trẫm có chuyện muốn nói."

Khi giọng câu nói này vang lên, văn võ bá quan đều có hơi tò mò. Bình thường mà nói thì bệ hạ sẽ không chủ động đề cập đến chuyện gì cả, nhưng một khi nói ra thì tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

"Trước đó vài ngày, thu hoạch lương thực, sản lượng lúa của phủ đô phủ Nam Dự đã tăng lên gấp bốn thành so với mùa trước."

“Bởi vì có một vật tên là guồng nước, có thể dẫn nước từ ngoài trăm dặm về chuyển vào bên trong ruộng lương thực của bách tính.”

“Đã giải quyết được gánh nặng lớn về nỗi lo không có nước. Trẫm đã đề nghị Công bộ chế tạo mô hình, các vị ái khanh quan sát thử xem.”

Sau khi nữ đế nói đến đây thì mấy tên thái giám chầm chậm khiêng một cái mô hình đi tới sau đó đặt trước triều đường.

Trong lúc nhất thời, văn võ bá quan cùng nhau nhìn qua.

Một cái guồng nước cỡ nhỏ xuất hiện, hơn nữa lại còn là bản thân nó tự vận chuyển nước.

“Guồng nước? Đây là vật gì vậy?”

“Vận chuyển nước từ ngoài trăm dặm? Có thần kì thế không?”

“Nhìn như đơn giản nhưng đúng là có hiệu quả thật đấy.”

“Đây là phát minh mới của Công bộ sao?”

Nhóm quan lại bàn tán xôn xao, tràn đầy sự tò mò. Bọn họ đều là những người thông minh đứng đầu thiên hạ, chỉ liếc mấy cái rồi suy nghĩ thoáng qua là có thể nhận ra được tầm quan trọng của vật này.

Cũng vào lúc này, Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long chậm rãi đi ra.

“Bệ hạ! Các vị đại nhân, Công bộ đã nghiên cứu vật này mấy ngày nay, đúng là có thể vận chuyển nguồn nước được, hơn nữa thao tác lại đơn giản, có thể gia tăng sảng lượng lương thực cho đại Ngụy.”

“Dự đoán thì chắc là có thể tăng sản lượng lương thực Đại Ngụy lên gấp bội.”

Lý Ngạn Long không dám nói quá nhiều, ông ta chỉ có thể nói gấp bội, đây là căn cứ vào phỏng đoán của ông ta, đương nhiên nếu như dùng ở nơi ruộng hoang vậy thì không đoán chính xác được, chắc là sẽ càng nhiều.

Nhưng chỉ vẻn vẹn gấp bội thôi cũng đã đủ làm cho văn võ bách quan cả triều xôn xao một hồi.

“Sản lượng lương thực tăng gấp bội ư?”

“Vật này có thể làm cho sản lượng lương thực tăng gấp bội? Lý Thượng thư, thật hay giả đó?”

“Nếu như thật sự có thể làm cho sản lượng lương thực của Đại Ngụy tăng lên gấp bội vậy thì đây có thể xem như là thần vật của Đại Ngụy.”

“Có vật như thế thì chuyện Đại Ngụy được phục hưng sẽ trong tầm tay.”

Đám người rung động nói.

Khỏi phải nói, chuyện sản lượng lương thực tăng gấp bội có thể giúp cho dân chúng được ăn no, mọi người có thể yên tâm sinh con đẻ cái, hơn nữa tiền thuế Đại Ngụy thu được cũng sẽ tăng lên gấp bội, dù sao thì bảy thành quốc thuế Đại Ngụy đều bắt nguồn từ thuế ruộng tốt.

Nói là thần khí Đại Ngụy cũng không quá đáng.

Nhưng lúc này, một giọng nói lại vang lên.

Là Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn.

“Bệ hạ, để làm nên vật này cần phải tốn bao nhiêu ngân lượng?”

Cố Ngôn trực tiếp hỏi. Ngay từ đầu ông ta cũng rất khiếp sợ thậm chí là còn có hơi hưng phấn, dù sao thì chuyện sản lượng lương thực tăng gấp bội cũng sẽ giúp cho thu nhập của quốc khố có thể tăng vọt.

Nhưng vấn đề là thứ này hình như không rẻ chút nào.

Nữ đế không mở miệng trả lời mà để Lý Ngạn Long lên tiếng.

“Hồi Cố Thượng thư, một guồng nước kéo dài năm mươi dặm cần phí tổn đến một vạn lượng.”

Lý Ngạn Long trả lời.

Một vạn lượng? Không coi là nhiều.

Đây là phản ứng đầu tiên của bách quan, nhưng Cố Ngôn lại tiếp tục hỏi:

“Có thể cung cấp nước cho bao nhiêu huyện phủ?”

Ông ta hỏi thế.

“Ừm… Đất của một hương.”

Lý Ngạn Long hơi có chút chậm chạp nhưng vẫn nói ra, không còn cách nào, đề tài này trốn không thoát.

“Hơ!”

Sau một khắc, văn võ bá quan hít vào một ngụm khí lạnh.

Một vạn lượng? Đất của một hương thôi à?

Cái này chẳng phải là nếu như cả nước đều làm thì phải tốn mấy vạn vạn lượng bạc sao? Không đúng, đây là còn chưa tính đến chuyện tiền nhân công.

Chương 432: Triều Đình Rung Chuyển, Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Nguy Cơ Lại Xuất Hiện (6)

Sắc mặt Cố Ngôn lập tức thay đổi.

Nhưng ông ta vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh nhìn về phía nữ đế.

“Bệ hạ ngài tính chế tạo bao nhiêu guồng nước?”

Ông ta hỏi thẳng, nếu như không nhiều thì chuyện cũng không lớn, tốn chút ngân lượng thì tốn chút đi, dù sao thì bây giờ quốc khố cũng có tiền.

Nhưng nữ đế lại muốn gây chuyện.

“Trẫm dự tính sẽ dùng năm mươi quận xem như thí điểm đồng thời cũng để tăng sản lượng lương thực của Đại Ngụy, vậy thì có thể giải quyết được một bộ phận dân đói, các vị ái khanh cảm thấy thế nào?”

Nữ Đế nói ra kế hoạch của mình.

Nhưng vừa nói xong, trong phút chốc, sắc mặt của không ít đại thần thay đổi.

“Bệ hạ!”

“Tuyệt đối không thể đâu!”

Cố Ngôn là người đầu tiên phản đối.

Sắc mặt ông ta nghiêm túc nhìn về phía nữ đế nói:

“Tuy rằng bây giờ quốc khố có doanh thu nhưng bây giờ Đại Ngụy vẫn còn cần phải chi rất nhiều ngân lượng. Mặc dù thứ này vô cùng tốt, nhưng nói đến cùng thì cũng không thể tăng sản lượng lương thực của Đại Ngụy lên gấp bội trong nháy mắt được.”

“Hơn nữa, phủ đô phủ Nam Dự tăng sản lượng lương thực không có nghĩa là tất cả các nơi đều có thể thích ứng được.”

“Thần cho rằng có thể chế tạo số lượng nhiều nhưng chỉ cần dùng đất của một quận xem thử làm thí điểm, sau một năm

nữa, nếu như thật sự có điều kì diệu thì lại gia tăng từng bước, không thể dùng một lần là hết được.”

Cố Ngôn nói mở miệng, ông ta trực tiếp bác bỏ.

Tuy rằng guồng nước này tốt hơn nữa thoạt nhìn rất không tệ nhưng cuối cùng có ích hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Tiếp theo, cho dù là thật hữu dụng nhưng ngân lượng trong quốc khố Đại Ngụy cũng không nhiều, nếu làm xong không còn xu keng nào, ai mà chấp nhận được?

Dựa theo tình huống hiện tại thì nên tiết kiệm chút ngân lượng, nên xài nhưng không được xài lung tung.

Có thể thí điểm, nhưng tuyệt đối không thể một hơi chế tạo guồng nước này cho năm mươi quận được, rất dễ tạo nên phiền phức.

“Bệ hạ, chúng thần cũng cho rằng không ổn, mong rằng bệ hạ nghĩ lại.”

Sau một khắc, chúng quan võ cũng cùng nhau mở miệng.

Rất nhanh bọn họ đã phản ứng kịp.

Nếu như quả thật muốn dùng nguồn lực lớn để phát triển vật này vậy thì chuyện Bắc phạt sẽ không còn hi vọng.

Bảy vạn vạn lượng bạch ngân cũng không đủ cho Bắc phạt, huống chi hiện tại trực tiếp sản xuất guồng nước với số lượng lớn.

Năm mươi quận, ít nhất thì cũng phải hao phí năm vạn vạn lượng nhỉ? Thậm chí còn cộng thêm chi phí nhân công vân vân, nói sáu vạn vạn lượng cũng không quá.

Cứ như vậy, quốc khố đại Ngụy sẽ trống rỗng, còn đánh cái rắm gì nữa.

“Mong bệ hạ nghĩ lại.”

Nhất mạch quan văn trừ Công bộ ra thì cùng nhau giữ thái độ phản đối, hơn nữa lại còn cực lực phản đối,

Quốc khố có tiền, tất cả mọi người đều vui vẻ, dù sao thì chỉ cần thật sự cần ngân lượng, Hộ bộ không thể nào không phát

ra.

Nhưng nếu như quốc khố lại trống một lần nữa thì không ai có thể chắc chắn được.

Hơn nữa thứ nào có thể thích ứng với cả nước được hay không cũng là một vấn đề.

Phản đối là bình thường, cũng là hợp lý.

“Vật có lợi cho quốc gia, các người cứ ngăn cản vậy à? Ái khanh có cách nào dễ dàng hơn chăng? Có thể gia tăng sản lượng lương thực cho Đại Ngụy chăng?”

Giọng của nữ đế hơi có vẻ lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bách quan.

Câu này vừa dứt, sắc mặt của đám quan lại đại biến.

Bọn họ nghe ra nữ đế đang thật sự tức giận.

Nếu như lại từ chối vậy thì rõ ràng là không để bệ hạ vào mắt.

Đây là tối kỵ!

Nhưng mặc dù là thế thì giọng Cố Ngôn vẫn vang lên như cũ.

“Bệ hạ! Vật này đúng là có lợi cho đất nước nhưng Đại Ngụy bây giờ không thể nào sản xuất với số lượng lớn như vậy, mong bệ hạ nghĩ lại.”

“Nếu như bệ hạ cứ khư khư cố chấp vậy thì thần sẽ từ chức ở Hộ bộ.”

Cố Ngôn rất kiên quyết, ông ta quỳ trên đất, ngữ khí cực kì kiên quyết nói.

Một hơi tiêu hết năm vạn vạn lượng thậm chí là sáu vạn vạn lượng, bảy vạn vạn lượng.

Chuyện này đối với ông ta mà nói.

Căn bản là không có cách nào để chấp nhận được.

Cho nên ông ta như thế chính là muốn nói cho nữ đế biết.

Chuyện này, không thể nào đâu.

Đám đại thần còn lại cũng không nói thêm gì, chuyện này chủ yếu vẫn là chuyện của Hộ bộ, bọn họ không thể nhúng tay vào cũng không thể chạm vào long uy.

“Ngươi cho rằng trẫm không dám sao?”

Cuối cùng, giọng nói tức giận của nữ đế vang lên.

Nàng đăng cơ tới nay dường như chưa bao giờ nổi giận lần nào, nhưng bây giờ nàng lại nổi giận.

“Bệ hạ bớt giận!”

Nhóm bách quan cùng nhau quỳ lạy nói.

Còn Cố Ngôn thì lắc đầu.

“Tất nhiên là thần tin tưởng nhưng thần cũng là vì suy nghĩ cho Đại Ngụy, nếu như bệ hạ cứ khư khư cố chấp thì thần cũng sẽ tuyệt đối không thỏa hiệp.”

Thái độ của Cố Ngôn cực kì kiên quyết.

Không được chính là không được.

Trong lúc nhất thời, bên trong triều đình cực kì căng thẳng.

Bầu không khí quái dị đến nổi làm cho lòng người ta hoảng loạn.

Sau một khắc, giọng của nữ đế vang lên, mang theo sự lạnh lùng.

“Bãi triều!”

“Lý Ngạn Long, ngươi đúng là cái thứ không ra gì! Ngươi mê hoặc bệ hạ thành ra như thế này, chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ quốc khố Đại Ngụy đang trống rỗng sao?”

Đi khỏi hoàng cung, Cố Ngôn liền mang vẻ mặt âm trầm chỉ vào Lý Ngạn Long mà mắng lớn.

“Lý đại nhân à, vật mà ngươi phát minh ra này tốt thì tốt thật, nhưng bây giờ Đại Ngụy vốn không có tiền để chế tại. Ngươi nói xem đất đai của một quận thì còn có thể tiếp nhận, nhưng động một cái là năm mươi quận, thế này làm sao Đại Ngụy có thể tiếp nhận được đây?”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, Lý đại nhân à, ngày thường ông đâu phải là loại người làm việc lỗ mãng đâu, ông mau đi nói với bệ hạ, bàn bạc thật kỹ với bệ hạ, đừng đùa bỡn linh tinh nữa.

“Lý đại nhân, không có chuyện gì thì cũng đừng có làm loạn lên chứ, ngươi có thể hoàn toàn cam đoan chuyện này có thể giúp cho sản lượng lương thực của Đại Ngụy tăng lên gấp bội không?”

Không ít quan viên cũng cùng nhau mở miệng mắng Lý Ngạn Long thật to, các võ quan cũng có hơi phẫn nộ. Bây giờ bệ hạ vừa mới nhắc đến chuyện Bắc phạt, khổ cực lắm mọi người mới lại có hy vọng, kết quả là ngươi lại làm ra thành thế này?

Ngươi làm như vậy không phải là khiến người ta ghét thêm hay sao?

“Ta, không phải, các ngươi, ai da!”

Lý Ngạn Long cũng rất phiền muộn, vì sao đang êm đang đẹp lại đi chửi ông ta chứ?

Cái này đâu phải do ông ta làm ra đâu, là Hứa Thanh Tiêu làm đó, Hứa Vạn Cổ làm đó, sao các ngươi lại nhào vào mà mắng ta vậy chứ?

Chương 433: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (1)

Lý Ngạn Long muốn giải thích rõ ràng cái thứ kia không phải là do ông làm ra nhưng bệ hạ cũng đã nói là tạm thời không cho phép ông ta nói ra ngoài. Ban đầu ông ta còn rất tò mò rằng loại đồ vật có lợi cho đất nước như vậy, sao lại không nói là do Hứa Thanh Tiêu làm.

Bây giờ ông ta đã hiểu rõ, nữ đế làm vậy chính là muốn ông ta cứ cõng cái nồi đen này trước đi đó mà, nếu như mọi thứ thuận lợi thì lại bảo với mọi người thứ này là do Hứa Thanh Tiêu làm.

Khó chịu quá, muốn khóc quá.

“Lý đại nhân, sau này nếu rảnh quá thì đừng nên suy nghĩ bậy bạ nữa, hại người hại mình!”

Binh bộ Thượng thư mắng thêm một câu rồi đi thẳng.

“Lý đại nhân, Chu đại nhân nói không sai, chế ra thứ guồng nước này làm gì? Thần khí lợi quốc ư? Cũng không biết có vấn đề gì hay không nữa, còn nói sản lượng lương thực cả thiên hạ tăng gấp bội à? Nói đùa kiểu gì vậy.”

Hộ bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng mắng vào một câu rồi sau đó rời đi.

“Hại người hại mình mà! Nếu làm ảnh hưởng đến Đại Ngụy, ngươi sẽ là tội nhân thiên cổ!”

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn mắng dữ dội nhất, nói xong cũng đi luôn.

Về phần Lễ bộ Thượng thư và Lại bộ Thượng thư thì cũng chỉ lắc đầu chứ không mắng Lý Ngạn Long, họ chỉ cảm thấy bây giờ mình không biết nên nói gì.

Các võ quan thì thẳng thắn hơn một chút, liên tiếp mắng thêm mấy lời khó nghe, mắng Lý Ngạn Long muốn ăn đấm à.

Tức quá!

Tức muốn chết luôn!

Nhưng tức thì làm được gì? Còn không phải lại là chuyện Hứa Thanh Tiêu gây ra hay sao.

Không được, ta phải đi tìm Hứa Thanh Tiêu, cái nồi này ta đây không thèm gánh đâu.

Ngay lập tức, Lý Ngạn Long cũng rời đi, đến học đường Thủ Nhân tìm Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là sau khi đến học đường Thủ Nhân mới biết Hứa Thanh Tiêu không ở trong học đường mà đã đi đến Tàng Kinh Các Đại Ngụy, chẳng còn cách nào, chỉ có thể nhờ người nhắn lại một câu, nếu như Hứa Thanh Tiêu trở về thì lập tức thông báo.

Rất nhanh sau đó, chuyện guồng nước trong triều đã nhanh chóng bị truyền ra.

Trong lúc nhất thời, có rất nhiều ý kiến.

Dân chúng biết được công trình guồng nước này có thể gia tăng sản lượng lương thực thì tất nhiên là rất vui mừng, nhưng khi nghe nói phải dùng tất cả ngân lượng của quốc khố để kiến tạo guồng nước thì ai nấy đều không hiểu sao lại cảm thấy có vấn đề.

Nhất là khi có người cố ý tung tin đồn kích động, nói guồng nước này cũng không thật sự tốt đến như vậy, sở dĩ phủ đô phủ Nam Dự có thêm thu hoạch hoàn toàn là vì chất đất của phủ đô phủ Nam Dự vô cùng tốt, lại thêm có phần may mắn nữa, nên thu hoạch trở nên tốt hơn.

Thậm chí rất nhanh sau đó lại biến thành ở phủ đô phủ Nam Dự không hề có chuyện này, là do phủ quân phủ Nam Dự muốn phô bày giành công nên cố ý báo nhiều hơn bốn thành, còn Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long thì thích làm lớn chuyện ham giành công lao nên mới báo cáo với bệ hạ.

Ai ngờ vậy mà bệ hạ cũng tin là thật, kết quả là muốn phát triển mạnh công trình guồng nước này.

Nhưng điều làm cho Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long không ngờ tới đó là bệ hạ vì quá muốn phát triển nông nghiệp cho nên đem tất cả ngân khố quốc gia đổ vào trong đó, văn võ bá quan đều không đồng ý, còn nữ đế thì vẫn cứ khư khư cố chấp.

Phiên bản này còn xem như khá tốt, chưa qua mấy canh giờ, lời đồn lại thay đổi, mà lời đồn này lại còn cực kỳ đáng sợ.

Họ nói Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long đã cấu kết với phủ quân phủ Nam Dự muốn lừa dối bệ hạ, bởi vì đã có một vài bách tính của phủ Nam Dự đi đến kinh đô, nói với mọi người rằng đúng là phủ Nam Dự có mấy cái guồng nước nhưng mà phí tổn cũng không phải là đắt lắm, mấy trăm lượng bạc là được.

Có hiệu quả lớn hay không thì không xác định được, dù sao hắn cũng không trồng lúa nhưng hắn có cảm giác vật này có tác dụng, chỉ là tác dụng không lớn đến như vậy. Còn Lý Ngạn Long vì tham ô ngân lượng mà trực tiếp nâng giá cả làm guồng nước lên gấp trăm lần.

Muốn kiếm chác ngân lượng, quả thật là kế sách diệt quốc. Cũng may bách quan có ánh mắt sáng như đuốc, đã sớm nhìn rõ được tất cả, trực tiếp mạnh mẽ lên án Lý Ngạn Long ngay trên triều đình, cho nên Lý Ngạn Long cũng không dễ chịu.

Còn có lời đồn nói gì mà quốc khố vừa mới có ngân lượng, Công bộ không được phát bao nhiêu nên Lý Ngạn Long mới nảy sinh mưu kế lừa gạt ngân lượng của quốc khố, nữ đế cũng là người bị lừa gạt.

Loại lời đồn này xuất hiện chính là nửa thật nửa giả, trong nháy mắt, nó đã đạt được sự ủng hộ của tất cả bách tính Đại Ngụy.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu bách tính bắt đầu mắng Lý Ngạn Long, nói ông ta giữ chức Công bộ Thượng thư, không chịu nghiên cứu ra thứ gì có ích cho dân mà ngược lại còn nghĩ đến làm thế nào để kiếm tiền, kiếm tiền.

Quốc khố vừa có tiền là đã không kịp chờ mà muốn chia chác, ngươi thật sự là không xứng làm người.

Thậm chí còn có người đứng ở ngoài nhà Lý Ngạn Long mà mắng, còn có người ném trứng gà và rau củ hư thối, nếu không phải người của Hình bộ nhanh chóng được phái tới thì chỉ sợ là đã gây ra chuyện lớn.

Có thể nói là chỉ vẻn vẹn trong khoảng thời gian mấy canh giờ mà bách tính từ trên xuống dưới kinh đô Đại Ngụy đền mắng chuyện làm guồng nước. Nếu như sau lưng không có ai kích động thì có quỷ mới tin.

Lúc này.

Bên trong phủ An quốc công.

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm và đám người Tín vũ hầu, Quảng Bình hầu, Bắc Dương hầu đều đã tụ tập lại đông đủ ở nơi này, Tề quốc công và Lư quốc công cũng tới.

Hơn một nữa nhất mạch quan võ Đại Ngụy đều đã đến phủ An Quốc công.

Thấy người đã đến đông đủ, Tín Vũ hầu là người lên tiếng đầu tiên.

“Quốc công, ngài nói xem hôm nay bệ hạ nhắc đến chuyện guồng nước, cuối cùng thì chúng ta nên lựa chọn thế nào đây? Ta thấy hình như bệ hạ rất quyết tâm đó.”

Tín Vũ hầu là người lên tiếng đầu tiên, hắn nói ra nỗi lo lắng trong lòng mình.

“Chuyện guồng nước đúng thật là có ích cho quốc gia, ít nhất thì lão phu cho là như vậy. Cái tên Lý Ngạn Long này ngày thường thấy có hơi ngốc, ai ngờ đâu lại làm ra một thứ đồ tốt như vậy.”

“Chẳng qua vật này chúng ta chắc chắn là không thể thông qua chuyện sản xuất với số lượng lớn được, bằng không chuyện Bắc phạt sẽ trở thành lời nói suông.

An quốc công mở miệng, ông nói thẳng ý nghĩ trong lòng mình ra. Guồng nước là đồ tốt thì tất nhiên ông biết nhưng chuyện Bắc phạt lại càng quan trọng hơn. Trong lòng ông ta không có chuyện gì quan trọng hơn Bắc phạt cả.| Bạn đang đọc sách mua tại za.lo 0.9.45.78.7.01.8

Chương 434: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (2)

“Ừ, quốc công nói có lý, ta cũng đã xem qua cái guồng nước này, đúng là không tệ, nhưng nếu như sản xuất với số lượng lớn thì quốc khố Đại Ngụy sẽ lại trống không một lần nữa, đừng nói đến Bắc phạt, đến cả trận đánh nhỏ cũng không đánh nổi. Ta ủng hộ lời nói của quốc công.”

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm trực tiếp bày tỏ thái độ.

“Bọn ta cũng ủng hộ lời nói của quốc công.”

Những hầu gia còn lại cũng liên tục gật đầu, tất nhiên là bọn họ hy vọng Bắc phạt nhanh chóng bắt đầu, tốt nhất là ngày mai luôn đi, dù sao thì chuyện rửa nhục cho đất nước cũng ở ngay trước mắt.

Nhưng giọng của Tề quốc công lại chầm chậm vang lên.

“Lão phu cảm thấy lần này bệ hạ thật sự rất nghiêm túc, chuyện Bắc phạt, có thể nó vốn dĩ chỉ là một cái cớ mà thôi.”

Tề quốc câu nói ra một câu làm cho đám người phải nhíu mày.

“Ý của quốc công là gì?”

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm hỏi.

“Còn có ý gì nữa? Bộ các người thật sự cho rằng bệ hạ muốn Bắc phạt hả? Nếu như thật sự muốn Bắc phạt thì vớ bao nhiêu bạc này, đủ cho chúng ta đánh sao?”

“Một khi cái guồng nước này xuất hiện thì dân chúng trong thiên hạ cũng biết, trong kinh đô Đại Ngụy đâu chỉ có dân chúng Đại Ngụy, thám tử địch quốc cũng đâu có ít? Nếu như bọn chúng biết được thứ này thì chỉ sợ sẽ truyền tin về ngay lập tức.”

“Đại Ngụy không có ngân lượng, nhưng vương triều Đột Tà thì đâu thiếu đâu? Vương triều Sơ Nguyên cũng đâu có thiếu? Còn có Hải Thượng Thiên quốc, còn có các nước dị tộc nhỏ

kia nửa, cho dù là bọn họ không chế tạo ra được trên toàn quốc thì chắc cũng có thể thực hiện được một phần."

"Thứ như guồng nước, lão phu nhìn ra được nó đúng là có chút tác dụng, tên Lý Ngạn Long kia lần này đúng là đã lập được công, chỉ là ông ta quá gấp gáp, vội vàng khoe ra, đúng thật là ngu xuẩn."

Tề quốc công nói ra suy nghĩ của mình, cho rằng nữ đế không thể nào muốn Bắc phạt, đơn giản chỉ là muốn lừa gạt mọi người mà thôi.

"Nhưng nếu như bệ hạ đã như thế, chẳng lẽ ngài không sợ làm trái tim chúng ta nguội lạnh hay sao?"

Lư quốc công nhíu mày, trên thực tế ông ta cũng đoán được, chỉ là ông ta vẫn hi vọng rằng nữ đế muốn Bắc phạt, mặc dù xác xuất là rất nhỏ nhưng dù sao có hi vọng cũng tốt hơn là không có.

"Sợ!"

"Nhưng nữ đế càng sợ nếu như Bắc phạt thì Đại Ngụy sẽ không còn hơn."

Giọng của Tề quốc công làm cho đám người trở nên trầm mặc.

Nhưng rất nhanh sau đó ông ta lại tiếp tục mở miệng:

"Chẳng qua đây cũng chỉ là suy đoán của lão phu mà thôi, có như vậy hay không lão phu không dám chắc."

"Tâm ý của bệ hạ có ai đoán được đâu?"

Tề quốc công nói vậy, câu này thì đám người ai cũng hiểu, dù sao thì ai dám cam đoan rằng sẽ không có Bắc phạt chứ?

"Bắc phạt hay không Bắc phạt tạm thời đừng nhắc tới nữa, công trình guồng nước trước mắt kia có thể ủng hộ bệ hạ thí điểm ở một quận, nhưng nếu như thẳng tay mở rộng năm mươi quận thì chắc chắn không được."

An quốc công mở miệng, đây là thái độ của ông ta.

Ủng hộ nữ đế tạo ra đồ vật có lợi cho đất nước này. Đây đúng là thứ tốt, hơn nữa lúc ở trên triều ông ta cũng đã nhìn ra được

ý của nữ đế, nhưng nếu như thật sự phải tốn hết ngân lượng chỉ vì tạo nên vật này.

Vậy thì thật sự ccó chút không thể chấp nhận được. Mặc kệ là có Bắc phạt hay không thì chắc chắn Đại Ngụy cũng phải giữ lại cho mình một khoản ngân lượng để chi tiêu, một phần trong đó chính là dành cho binh bộ bọn họ, cấp cho quân đội của bọn họ.

Không phải là vấn đề tham tiền hay gì mà là binh bộ hao tốn quá nhiều tiền.

Đây là sự thật không thể chối cãi được.

Sao ông ta lại không biết đây là thứ tốt chứ? Nhưng nếu như ngươi đỗ tất cả ngân lượng vào trong này thì cũng không được, thứ nhất là quá mạo hiểm, thứ hai là một khi quốc khố trống rỗng thì khi mọi người muốn làm chuyện gì thì cũng sẽ có rất nhiều hạn chế.

Nói tới nói lui, còn không phải là gây nhau vì không có ngân lượng à, nếu như có ngân lượng thì loại chuyện này nhất định sẽ được văn võ cả triều đồng ý.

Cho nên bọn họ cũng đành chịu thôi, dưới loại tình huống này, chỉ có thể bảo vệ bản thân trước.

Đương nhiên nếu như có một người đứng ra đảm bảo vật này nhất định có thể khiến cho sản lượng lương thực tăng lên gấp bội đồng thời còn có thể thuyết phục mọi người vậy thì không sao cả, nhưng mà thật sự có người này sao?

Ai mà có tiếng nói lớn như vậy?

Tất nhiên là không có.

“Ừ, lời của quốc nói rất có lý, thế nhưng vẫn phải xem tình hình, không thể mù quáng, thời điểm quan trọng, không thể đắc tội bệ hạ được.”

Tề quốc công cũng lên tiếng đồng ý với những điều mà An quốc công nói, thế nhưng mà cũng không thể hoàn toàn đắc tội nữ đế được, bằng không mà nói thì chỉ sợ rằng sẽ rất phiền phức.

“Ừ.”

Đám người cùng nhau gật đầu thống nhất cùng một ý nghĩ.

Cùng lúc đó.

Trong một gian mật thất ở kinh đô Đại Ngụy.

Giọng của Hoài Ninh thân vương cũng vang lên.

“Chúng ta nhất định không thể để cho nữ đế thực hiện công trình guồng nước kia. Vật này có tác dụng lớn, có thể làm tăng sản lượng lương thực cho Đại Ngụy, không đến ba năm nữa thôi, ít nhất Đại Ngụy cũng có thể giải quyết được bảy thành vấn đề ăn no mặc ấm, nếu như thật sự là như vậy thì bách tính một lòng, chuyện của chúng ta sẽ càng thêm khó làm.”

“Truyền vương lệnh của ta, thông báo cho các nơi, các Phiên vương, nhất định phải ngăn chặn chuyện này lại.”

Hoài Ninh Vương sắc mặt âm trầm nói.

Bất luận gặp phải bất cứ chuyện gì, ông ta cũng sẽ không như thế, nhưng khi công trình guồng nước này xuất hiện trước mặt mình, ông ta trong nháy mắt liền hiểu được tác dụng của thứ này lớn đến mức nào.

Ông ta đã từng nông canh, biết được vấn đề lớn nhất của nông canh chính là nguồn nước, Lý Ngạn Long tuyên bố có thể sản xuất lương thực tăng gấp đôi, ông ta không tin.

Dù sao trong này có rất nhiều vấn đề, tuyệt đối không dễ dàng như vậy, nhưng tăng trưởng năm thành, sáu thành, bảy thành hẳn là không có vấn đề gì, quốc lực Đại Ngụy tăng trưởng, đối với bọn họ mà nói chính là một chuyện xấu.

Ông ta thà rằng không có binh phù, cũng tuyệt đối không thể để cho Đại Ngụy phát triển mạnh mẽ, nói như vậy, tất cả kế hoạch toàn bộ đều đổ sông đổ biển.

“Vương gia, công trình guồng nước này, thật sự có thể làm cho Đại Ngụy tăng cường quốc lực sao?”

Có người tò mò, cảm thấy rằng chỉ là một guồng nước, có cần phải lợi hại đến vậy không?

Chương 435: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (3)

“Có thể! Hơn nữa nhất định có thể! ”

“Hơn nữa bổn vương phát hiện ra, nàng nhất định là muốn quảng bá công trình guồng nước, chỉ là nàng quá gấp gáp, nhất định phải đề cập chuyện này ra, nếu là chậm thêm một chút, hoặc là ám độ trần thương, mượn tay Hộ bộ để làm, có lẽ thật sự sẽ thành công.”

“Đáng tiếc chính là, nàng quá gấp, hạ nước cờ vây này, không bao lâu nữa, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều biết đến chuyện guồng nước này, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ chế tạo vật này trước.”

“Có điều vấn đề không lớn, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đoán chừng cũng không dám dễ dàng thử, cũng chỉ là thử một chút.”

“Để cho người ta lan truyền lời đồn, nói guồng nước này hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì, thuần túy chỉ là phủ quân Phủ Nam Dự lén lúc cấu kết với Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long mà thôi, bất luận như thế nào, nhất định phải làm cho dân chúng kháng cự lại.”

“Hiện giờ trong triều đình, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn kiên quyết phản đối, các đại thần khác cũng không hy vọng quốc khố trống rỗng, nhất là võ quan nhất mạch, càng không hy vọng ngân lượng của quốc khố cầm đi chế tạo guồng nước.”

“Cứ để bọn họ đi giày vò, bất luận thái độ hôn quân này có kiên quyết hay không, gây áp lực với nàng, chỉ riêng ải văn võ cả triều, nàng khó có thể thoát thân, huống chi còn có lòng dân chúng, nàng cũng không thể không bận tâm.”

“Cho dù nàng thật sự một lòng quyết tâm, cũng phải đắc tội rất nhiều người, hơn nữa ít nhất cũng phải nửa năm sau mới có thể thực sự quảng bá ra ngoài.”

“Còn nữa, để cho những dị tộc kia ngày đêm chuẩn bị, nếu hôn quân này thật sự liều lĩnh, thì để cho bọn họ náo động lên, quyết không thể để cho nàng đạt được ý nguyện.”

Hoài Ninh vương hạ hết mệnh lệnh này đến mệnh lệnh khác, mà ba người còn lại đều nhíu mày, dù sao những thứ khác thì cũng được đi, nhưng cái cuối cùng thì có chút phiền phức.

Hoài Ninh Vương, muốn dùng quân cờ dị tộc này sao? Chỉ vì chuyện này? ”

Người nói chuyện là Trấn Tây Vương, hắn không hiểu sao cảm thấy Hoài Ninh Vương chuyện nhỏ xé to, không phải chỉ là một guồng nước sao? Có cần phải khoa trương như vậy không? Ngay cả quân cờ dị tộc này cũng động đến luôn?

Cái này không khỏi có chút…. Quá để ý đến Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long chứ?

“Các ngươi không hiểu, không cần có bất kỳ ý nghĩ khinh mạn nào, dựa theo lời bổn vương mà làm đi, nhất định không sai được.”

Hoài Ninh Vương có chút tức giận, loại vật này ông ta không biết nên giải thích như thế nào, nhưng ông ta biết, vật này tuyệt đối không thể mặc cho nó phát triển, nếu không, bọn họ thật sự gặp phiền phức lớn, đến lúc đó muốn tạo phản cũng không tạo phản được.

Nhưng đám người này lại nổi lên lòng ngạo mạn, điều này làm cho ông ta vô cùng bực tức.

“Hoài Ninh Vương, cũng không phải là chúng ta không tin ngài, chỉ là việc này vẫn phải bàn luận cho kỹ, quân cờ dị tộc này, cũng không thể tùy tiện dùng, nếu thật sự dùng, đối với chúng ta mà nói cũng là một chuyện phiền phức.”

Có người lên tiếng, không phải không tán thành Hoài Ninh Vương, chỉ là không cần thiết bởi vì chuyện này, dùng đến quân cờ dị tộc, đây không phải là chuyện nhỏ xé to, đây hoàn toàn chính là giết gà dùng dao giết dê.

Nghe được lời này, Hoài Ninh Vương hít sâu một hơi, ông ta thật không biết nên giải thích như thế nào.

Nhưng suy nghĩ một chút, hiện giờ văn võ cả triều đều không tán thành, võ quan nhất mạch càng quyết tâm kháng cự, hơn nữa Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn đều nói ra lời từ quan để uy hiếp nữ đế.

Còn có kêu gọi lòng dân chúng, nghĩ đến quả thực có thể kéo dài một thời gian.

Lập tức, Hoài Ninh Vương gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Ông ta đứng dậy rời đi, một mình từ trong mật đạo rời đi, mà đợi Hoài Ninh Vương rời đi, ba người còn lại lại nhỏ giọng trao đổi.

"Vương gia chắc là quá coi trọng hôn quân kia rồi, theo ta thấy, nên từng bước ép sát, ông ta vẫn luôn vu hồi, hại chúng ta lung lay bất định, quả nhiên rất phiền."

Có người có chút oán giận, vẫn là câu nói kia, bất cứ nơi nào chỉ cần có người thì có giang hồ, có giang hồ thì sẽ có phân tranh, cho dù là bọn họ cũng sẽ có mâu thuẫn có xung đột.

"Công trình guồng nước, quả thực có lợi cho Đại Ngụy, nhưng không có kinh khủng như Hoài Ninh Vương nói, quân cờ dị tộc này, không đến thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể dùng."

"Ừ, quả thật là như thế, còn nữa hiện tại Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn phản đối gay gắt như thế, trừ phi hôn quân quyết tâm, nhưng nếu thật sự là như thế, vậy cũng rất tốt, ít nhất cho ta cơ hội."

Ba người ngươi một lời ta một câu, cũng không để chuyện này ở trong lòng, chuẩn xác một chút mà nói, không phải là không để ở trong lòng, mà là không cần nghiêm túc như thế, trước mắt điều nên làm đều đã làm, còn nhằm vào hoàn toàn là lãng phí quân cờ.

Mà trong mật đạo, Hoài Ninh Vương đi ra, trở lại vương phủ của mình.

Sắc mặt ông ta âm trầm, đi tới thư phòng, bắt đầu viết thư.

Công trình guồng nước, ông ta biết, có ý nghĩa rất lớn đối với Đại Ngụy, tuyệt đối không thể để mặc cho nó phát triển được, đáng tiếc là, thiên hạ lớn, không thiếu nhất chính là người ngu xuẩn và người ngạo mạn.

Người không nhìn rõ thế cục, chết nhanh nhất.

Có điều như vậy cũng tốt, bọn họ càng ngạo mạn, càng ngu xuẩn, lại càng có lợi đối với mình.

Bây giờ là bằng hữu, nhưng sớm hay muộn một ngày nào đó cũng sẽ trở thành kẻ thù.

Thái độ của ông ta rất kiên quyết, công trình guồng nước tuyệt đối không thể thực hiện, hiện giờ tin tức tốt duy nhất chính là, Đại Ngụy từ trên xuống dưới đều không đồng ý, điểm này làm cho ông ta có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đại Ngụy trên dưới đều đồng ý, bất luận như thế nào ông ta cũng phải lấy quân cơ dị tộc này để tạo ra phiền phức.

Chính vì thế, ngày hôm sau.

Tiếng kêu gọi tẩy chay của dân chúng kinh đô càng nhiều, thế là văn võ bách quan đều chuẩn bị sẵn tấu chương và lý do thoái thác.

Dự tính hôm nay thượng triều lại khuyên bệ hạ thêm lần nữa.

Nhưng có lẽ là do bầu không khí trong triều đình hôm qua, hôm nay nữ đế không thượng triều, bách quan đứng ngoài điện một canh giờ mới được thông báo, sau đó đồng loạt rời đi.

Tất cả mọi người đều biết, đây là thái độ của nữ đế, thật sự rất tức giận.

Cho nên không ít người lại công kích Lý Ngạn Long.

Mắng to Lý Ngạn Long không có việc gì làm mà đi kiếm chuyện, Lý Ngạn Long tức giận đi qua đi lại ở ngoài cung hết một khắc, cuối cùng Lý Ngạn Long cắn răng, gọi người ngoài cung vào báo cáo.

Bản thân phải đi diện thánh.

Chương 436: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (4)

Có điều rất nhanh đã nhận được hồi âm, không gặp.

Lúc này Lý Ngạn Long càng tức giận, cái nồi này bản thân đã gánh rồi, mắng mình thật khổ mà, kết quả ngay cả nữ đế cũng không gặp mình? Tất cả mọi người đều trút giận lên mình?

Còn gì nữa đâu chứ?

Cố Ngôn muốn từ quan đúng không? Lý Ngạn Long ta cũng muốn từ quan.

Chỉ là tức giận thì tức giận, lời này Lý Ngạn Long không dám nói, trong lòng phàn nàn vài câu thì được.

"Đi Tàng Kinh Các Đại Ngụy, thông báo một tiếng với Hứa Thanh Tiêu, nói Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long tìm hắn có việc gấp, nếu đến hắn cũng không gặp ta, ta sẽ đập nát học đường Thủ Nhân của hắn."

Lý Ngạn Long có chút tức giận nói.

Nữ đế không gặp mình, mình đã nhịn lắm rồi!

Nếu Hứa Thanh Tiêu còn không muốn gặp mình, vậy mình thật sự không nhịn được nữa rồi.

Thị vệ ngoài cung lập tức đi thông báo, ước chừng một nén nhang, Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

"Lý đại nhân, Hứa đại nhân nói, đợi ngài ấy đọc xong sách đã, kêu ngài đi học đường Thủ Nhân chờ ngài ấy, trong vòng một canh giờ, ngài ấy sẽ tới tìm ngài."

Thái giám truyền lời nói như vậy, Lý Ngạn Long tuy rằng vẫn có chút bất mãn, có điều chí ít Hứa Thanh Tiêu cũng đến gặp mình, cho nên cũng không nói gì, đi về phía học đường Thủ Nhân.

Nửa canh giờ sau.

Bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đi ra khỏi hoàng cung.

Tắm nắng một chút, tâm tình Hứa Thanh Tiêu rất tốt, ít nhất bây giờ mà nói là rất tốt.

Trong cung xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh Tiêu cũng biết, đơn giản là nữ đế lấy ra công trình guồng nước, đối với việc này, Hứa Thanh Tiêu tán thành, nguyên nhân cũng không có gì, Đại Ngụy hiện tại quả thực cần sản xuất guồng nước với số lượng lớn, lúc này nhắc tới là rất tốt.

Đương nhiên sẽ có người nói, thời điểm mấu chốt này lấy ra, có vẻ có chút đường đột, dù sao quốc khố hiện tại không có bao nhiêu bạc, đây lại là một công trình lớn, năm vạn lượng bạc căn bản cũng không đủ.

Nhưng câu hỏi đặt ra là, Đại Ngụy bây giờ thiếu nhất là gì? Không phải là thực phẩm, năng suất và dân số sao?

Ò, thời điểm cần lương thực nhất, thì không đi phát triển nông nghiệp, mà nhất định phải đi đánh giặc sao? Nhất quyết đi làm thứ không thiết thực? Này thì tốt chỗ nào?

Điều này giống như, khi ngươi đi học, ngươi muốn một cái gì đó nhất, cha mẹ không cho, chờ sau khi ngươi đi học xong hết rồi, thì mới mua cho ngươi, ngươi cảm thấy như vậy còn thú vị gì không?

Mặc dù nói rằng việc thúc đẩy làm guồng nước trên toàn quốc là khó khăn, nhưng năm mươi quận không thành vấn đề gì đâu, chuyện này có vấn đề lớn gì đâu?

Năm vạn vạn lượng bạc mà thôi, hơn nữa, đây chỉ là ngân sách, thật sự phải tốn, bốn vạn vạn lượng là đủ rồi, thậm chí còn có thể thấp hơn, chỉ là mọi người không biết làm ăn mà thôi.

Dựa theo bốn vạn vạn lượng mà tính, quốc khố còn có ba vạn vạn lượng, hơn nữa một vạn vạn lượng bạc vốn có rồi.

Không phải là còn bốn vạn vạn lượng sao? Những ngân lượng này cũng không ít, ít nhất duy trì hoạt động bình thường của Đại Ngụy thì không thành vấn đề gì.

Không phải là còn bốn vạn vạn lượng à? Số tiền này cũng không nhỏ đâu, ít nhất thì muốn duy trì Đại Ngụy vận hành một cách bình thờng là không thành vấn đề.

Cái gì? Ngươi nói là thiếu bốn vạn vạn lượng à?

Sau ngươi không nghĩ tới lúc trước khi chỉ có một vạn vạn lượng?

Không có tiền thì không thấy gì nhưng có tiền rồi thì ngược lại lại khó chịu là sao? Đây không phải là ăn no không có chuyện gì làm à?

Nói trắng ra là Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ, Đại Ngụy sợ nghèo, Hộ bộ Thượng thư sợ nghèo, sợ đến nổi một văn tiền cũng không dám tiêu.

Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được, cho nên hắn cần phải hòa giải một cách thật tốt, nếu không cứ giằng co như vậy hoài thì chỉ sợ sản lượng lương thực sẽ không tăng lên mà quan hệ quân thần cũng không tốt luôn, làm cho tất cả mọi người đều không vui.

Cần gì phải vậy?

Sau một nén nhang.

Hứa Thanh Tiêu về đến học đường thủ nhân, vừa vào trong liền thấy Công bộ Thượng thư đang mang theo vẻ mặt tràn đầy sự tức giận.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu, gặp qua Thượng thư đại nhân.”

Trên mặt Hứa Thanh Tiêu toàn là ý cười, đi về phía Công bộ Thượng thư.

“Ngươi còn có mặt mũi mà cười à?”

Lý Ngạn Long thấy Hứa Thanh Tiêu đi đến thì lập tức tức giận nói.

“Lý đại nhân, ta đâu có đắc tội ngài, ngài đang làm gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, khuôn mặt vẫn mang nét ôn hòa như cũ.

“Ngươi đúng là không đắc tội ta nhưng ngươi đã hại ta thảm rồi, guồng nước này có phải là thứ ngươi phát minh hay không?”

Lý Ngạn Long tức giận nói.

“Đúng vậy, sao thế?”

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu mà còn giả vờ hồ đồ.

“Tốt thì tốt đấy, nhưng bệ hạ nhất định phải mở rộng guồng nước trên diện rộng, văn võ cả triều đều không đồng ý, hôm trước khi trên triều còn cãi nhau túi bụi, Hộ bộ Thượng thư cố ngôn nói muốn từ quan, hôm nay bệ hạ trực tiếp không thèm vào triều.”

“Văn võ cả triều đều châu đầu vào mắng ta, bách tính ở kinh đô này cũng đang mắng ta mỗi ngày, thậm chí còn có người ném đồ vào nhà ta, ngươi nói coi, ta có thể không trách ngươi không?”

Lý Ngạn Long càng nói lại càng tức, dựa vào cái gì mà đến làm phiền ông ta chứ?

Cũng đâu phải là do ta làm đâu.

“Lý đại nhân bớt giận, bớt giận, các đại nhân trên triều kia đều không hiểu rõ guồng nước là thứ gì.”

“Nhưng hẳn là ngài hiểu được, ngài là Công bộ Thượng thư mà, sao có thể không biết được giá trị của vật này, bọn họ không hiểu là do tầm nhìn bọn họ hạn hẹp, chúng ta làm chuyện lớn, bất luận là thế nào thì cũng phải bình tĩnh nhã nhặn có đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu rót một chén trà cho Lý Ngạn Long, làm cho đối phương bớt giận trước.

Câu này nói ra làm cho Lý Ngạn Long có hơi hưởng thụ, chỉ là sau khi suy nghĩ thì Lý Ngạn Long vẫn không thể vui nổi, ông ta nói:

“Nhưng bất luận là như thế nào thì guồng nước này vẫn là do ngươi làm ra, ta chẳng qua chỉ là tính toán lại một phen, bây giờ tất cả mọi người đều đang mắng ta, ngươi thì tốt rồi ha,

trốn trong Tàng Kinh các không để ý đến chuyện bên ngoài, chuyện xấu gì cũng đều là ta gánh.

“Chuyện này không thể được, đợi lát nữa ngươi theo ta ra ngoài một chuyến, đến hoàng cung gặp bệ hạ, ngươi nói với bệ hạ đi.”

Lý Ngạn Long muốn Hứa Thanh Tiêu cùng ông ta đi diện thánh.

“Lý đại nhân, ta đi thì bệ hạ sẽ gặp chúng ta sao?”

“Chuyện này, thật ra nói lớn là lớn ở chỗ không nỡ dùng tiền, quốc khố đột nhiên có tiền cho nên tất cả mọi người đều rất quý trọng nói chuyện nhỏ thì chẳng qua cũng chỉ là một sự cố chấp mà thôi.”

“Thế này đi, ta đi tìm Hộ bộ Thượng thư một chuyến, bàn bạc cho tốt với ông ấy, chẳng qua Lý đại nhân ngài vẫn nên trở về nghĩ ngơi cho khỏe đi, đừng vì những chuyện như thế này mà ưu phiền, bệ hạ ắt đã có quyết định.”

Chương 437: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (5)

Hứa Thanh Tiêu khuyên can.

Bây giờ mà đi gặp nữ đế thì đúng là không được, chẳng lẽ gặp nàng là có thể giải quyết được mọi chuyện sao?

Nói không chừng bây giờ nữ đế còn đang cảm thấy rất phiền, chi bằng cứ mặc kệ trước đã, xem thế cục rồi tính.

"Hừ!"

Lý Ngạn Long hừ nhẹ một tiếng, mặc dù có hơi không phục nhưng ông ta cũng biết lời này của Hứa Thanh Tiêu không hề sai.

"Dù sao ta cũng mặc kệ đấy, nếu như ép ta quá thì ta sẽ nói hết cho tất cả mọi người guồng nước này là do ngươi làm, đến lúc đó để cho bọn họ mắng chết ngươi."

Lý Ngạn Long tức giận nói, bắt ông ta cõng cái nồi này cũng được thôi, vấn đề là bị nhiều người mắng như vậy, ông ta thật sự không chịu được.

Mắng hai câu thì coi như xong đi, hôm nay bên ngoài triều hội đám quan võ kia còn mắng khó nghe biết bao nhiêu, thậm chí rõ ràng là đã biết guồng nước là thứ tốt nhưng vì để hả giận mà lại thẳng thừng sỉ nhục các kiểu, nói loại đồ vật như guồng nước này chó cũng nghĩ ra được, ông ta tự cho mình là thông minh.

Dù sao thì phàm là người bình thường thì cũng sẽ không chịu nổi, ông ta cũng không chịu được.

Ngay tức khắc ông ta đã trở thành kẻ địch của cả triều, bách tính cũng hận chết ông ta, những lời đồn kia làm cho ông ta thấy rất sợ hãi.

"Lý đại nhân, bớt giận, bớt giận."

“Ngài hãy suy nghĩ đi, công trình guồng nước này một khi bệ hạ xác định sẽ thực hiện thì Cố đại nhân cũng chẳng còn gì để nói, chỉ cần chờ thêm nửa năm, một khi các nơi cùng nhau trình sản lượng lương thực lên thì đến lúc đó, ngài sẽ được nở mày nở mặt.”

“Ngài suy nghĩ kĩ một chút đi, sau này sẽ được xả giận đó, lúc đó trong Lục bộ, ai sẽ là người có uy vọng nhất đây? Không phải chính là ngài đây sao? Đúng không nào?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn rót cho đối phương chén trà. Chuyện này đã xảy ra rồi, cái nồi này Lý Ngạn Long nhất định phải gánh, nếu như bảo hắn ra cõng nồi thì Hứa Thanh Tiêu không nhận đâu.

Cho nên phải nhanh chóng trấn an tâm trạng của Lý Ngạn Long mới được.

“Vậy cũng đúng.”

Lý Ngạn Long suy nghĩ, Hứa Thanh Tiêu nói câu này cũng không sai.

“Thôi đi, trước tiên cứ qua được một bước thì tính một bước, chẳng qua nếu như thật sự gây ra chuyện thì ngươi cũng đừng hòng trốn, ta sẽ không giúp ngươi chịu tội mãi.”

Lý Ngạn Long nói đến đây thì trực tiếp đứng dậy. Mối quan hệ giữa ông ta và Hứa Thanh Tiêu cũng thường thường, chưa thể nói là tốt lắm, bây giờ vô duyên vô cớ gánh cái tội như vậy, nếu như thật sự chống đỡ không nổi thì ông ta cũng không có cách nào.

“Lý đại nhân, không ở lại ăn bữa cơm à?”

Nhìn Lý Ngạn Long rời đi, Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình hét một tiếng.

“Không ăn!”

Lý Ngạn Long không thèm quay đầu lại nói câu nào rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi sau khi Lý Ngạn Long đi rồi, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được lắc đầu.

Chẳng qua cũng vào ngay lúc này, Trần Tinh Hà bỗng nhiên đi đến.

“Sư đệ, ngươi có nghe nói gì không?”

Trần Tinh Hà nói một câu làm Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Hoa Tinh Vân trở về rồi, không ít tin tức nói lần này hắn trở về là vì đệ đó.”

Trần Tinh Hà bình tĩnh nói.

“Hoa Tinh Vân? Ai vậy?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, hắn thật sự là chưa từng nghe nói qua về nhân vật này.

“Ầy…”

Trong lúc nhất thời, Trần Tinh Hà bỗng nghẹn lời, không biết nên hình dung thế nào.

“Ba năm trước người này cực kì tỏa sáng trên văn đàn Đại Ngụy, không kém ngươi bây giờ là bao, đã từng nhận được sự tán dương của tiên đế, chẳng qua hắn đã đi ra bên ngoài chu du các ngước ba năm, cụ thể là có tiến bộ hay không thì cũng không rõ lắm.”

“Lấy tình hình bây giờ mà nói thì hắn vẫn chưa lập ngôn, sư đệ ngươi đã lập ngôn rồi, hắn không bằng ngươi.”

“Nhưng mà ngươi vẫn phải đề phòng, Thái Bình thi hội lần này ngươi có thể chuẩn bị mấy bài thơ từ để đề phòng, tránh cho danh tiếng của hắn vượt hơn ngươi.”

Trần Tinh Hà nói như thế.

“Thôi đi, trước mắt trên triều lại nổi sóng rồi, sao còn có thời gian mà quan tâm hắn chứ? Hơn nữa hắn cũng đâu nhất định là sẽ tìm ta gây phiền phức đâu, sự huynh, sư đệ vẫn nói câu nói kia, thi hội lần này ta sẽ không làm thơ, thậm chí ta còn không chắc mình sẽ tham gia.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu coi như thôi.

Thời buổi bây giờ đang rối ren, vất vả lắm triều đình mới ổn định lại, vậy mà bây giờ sóng gió lại nổi lên.

Ai còn có tâm tư đi quan tâm đến tên Hoa Tinh Vân kia chứ.

“Vậy cũng phải.”

Trần Tinh Hà bình tĩnh lên tiếng nhưng trong lòng thì lại vui sướng quá chừng, bởi vì hắn ta nhìn ra lần này đúng thật là Hứa Thanh Tiêu sẽ không làm thơ.

Chẳng qua rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục nói:

“Sư đệ, ta nghe nói bây giờ bách tính đang cực kì phản đối chuyện cái guồng nước kia, hơn nữa bách quan trong triều đình cũng không tán thành chuyện bệ hạ muốn phát triển guồng nước, nhưng vật này đúng là có hiệu quả, ngươi không nói vào vài câu sao?”

“Vật ích nước lợi nhà như vậy sao có thể để cho trôi đi như vậy được?”

Trần Tinh Hà lên tiếng, hắn đàm luận với Hứa Thanh Tiêu chuyện này.”

“Tất nhiên là không thể làm như không có.”

“Công trình guồng nước nhất định phải được phát triển mạnh, tuy bệ hạ có hơi vội vàng nhưng không coi là quá vội.”

“Trước mắt bách quan trong triều đều chống đối bởi vì bọn họ đều có lòng riêng của mình, bệ hạ thì có dự định của bệ hạ, nho quan có dự định của nho quan, văn thần có cách nghĩ của văn thần, võ quan cũng tự có tính toán riêng cho mình.”

“Chỉ cần mọi người bình tĩnh lại một chút thì có lẽ sẽ có chuyển biến tốt.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích nói.

“Bình tĩnh lại một chút? Bình tĩnh trong thời gian bao lâu? Dù sao thì ta nghe nói Cố Thượng thư cũng muốn từ quan luôn rồi, nếu như bình tĩnh thêm một năm nửa năm thì chẳng phải là uổng phí hết thời gian hay sao?”

Trần Tinh Hà có chút không hiểu.

“Nửa năm hay một năm không phải là vấn đề, vẫn phải xem bệ hạ muốn làm như thế nào đã.”

“Chẳng qua bây giờ bệ hạ cũng đang rất đau đầu.”

“Haiz, đáng tiếc là bệ hạ còn chưa đủ thông minh, nếu không vấn đề này có thể sẽ được giải quyết trong vòng một ngày.”

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà, nói như thế.

Câu này nói ra làm cho Trần Tinh Hà lại càng thêm tò mò.

Văn võ bách quan đều kháng cự, bách tính cũng muốn chống lại chuyện guồng nước này. Xem tình hình trước mắt thì chuyện này ít nhất cũng phải giằng co mấy tháng mới xong, thậm chí là còn phải đợi đến khi được chứng thực, có thể là nửa năm hay một năm.

Vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại nói bản thân có thể giải quyết xong trong vòng một ngày?

Cái này có hơi… Khoa trương luôn đó.

“Sư đệ nói lời này là có ý gì?”

Trần Tinh Hà tò mò.

Chương 438: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (6)

Không chỉ có hắn tò mò mà ngay cả Lý Quảng Hiếu đang nấu cơm cũng tò mò.

Hay ngày nay ông ta cũng đang nghĩ cách để giải quyết chuyện này nhưng đã hai ngày rồi mà vẫn chẳng có bất kì manh mối gì, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại dám nói hắn có thể giải quyết xong trong vòng một ngày?

“Sư huynh, huynh nghe sư đệ nói nè.”

“Thật ra thì chuyện này nói theo cách đơn giản hơn thì chỉ là do sự khác nhau về mặt lập trường mà thôi.”

“Bệ hạ hi vọng sản lượng lương thực của Đại Ngụy nhanh chóng tăng lên, cứ như vậy thì tình trạng bách tính phải chịu đói sẽ ngày càng ít, lại còn có thể gia tăng quốc thuế.”

“Nhưng Hộ bộ Thượng thư lại cho rằng đồ thì đúng là tốt nhưng một lúc mà lại tốn nhiều ngân lượng như vậy thì ông ta không nỡ, đồng thời ông ta cũng không biết thứ này cuối cùng có tác dụng hay không.”

“Những quan viên khác thì lại càng đơn giản hơn, cũng không phải là bọn họ tiếc ngân lượng mà là không đồng ý với vật kia, lại thêm vào chuyện quốc khố không đầy đủ, rãnh quá thì cứ phát cho bọn họ một phần đi, để cho bọn họ giảm chút áp lực.”

“Ý của quan võ thì ai cũng đều biết, đơn giản chính là chiến tranh bắc phạt mà thôi, không có ngân lượng thì chuyện bắc phạt này chẳng phải là sẽ tan thành mây khói hay sao?”

“Về phần đám nho quan, bản thân đám người này thì rất ba phải, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì bọn họ đều sẽ duy trì ý kiến phản đốii, nếu như cuối cùng chuyện này mà có kết quả tốt thì bọn họ sẽ không nói lời nào, còn nếu như cuối cùng không làm xong thì bọn họ sẽ đi chỉ trích, cái gì t cũng đã nói cho các ngươi từ lâu rồi, rồi thế nào đó thế nào đó.”

“Nhưng mà bảo bọn họ đắc tội bệ hạ vì chuyện này thì chắc chắn là bọn họ không đồng ý.”

“Cho nên chuyện này chỉ cần đi thuyết phục Cố Thượng thư rồi sau đó lại nói chuyện cho tốt với các quan viên khác của lục bộ là được.”

“Cuối cùng thì đi nói chuyện với đám võ quan, như vậy thì liền không sao rồi.”

Hứa Thanh Tiêu phân tích rất đơn giản, Trần Tinh Hà nghe xong cũng đã hiểu hết nhưng chính là bởi vì hắn nghe hiểu cho nên Trần Tinh Hà mới không nhịn được mở miệng nói:

“Sư đệ, chuyện này đang làm cho toàn bộ kinh đô sôi sục lên nhưng sao từ trong mồm ngươi nói ra lại có cảm giác như không phải là chuyện gì to tác hết vậy?”

“Ngươi nói chuyện này hình như rất dễ dàng, nhưng mà hình như khi làm thì khó lắm đấy, đúng chứ?”

“Nhất là còn có một điểm, bách tính thì phải xử lý như thế nào đây? Cho dù văn võ bách quan có đồng ý nhưng bây giờ bách tính cũng đâu có đồng ý đâu?”

Trần Tinh Hà cau mày, nói như thế.

Những lời kia của Hứa Thanh Tiêu làm cho người ta có cảm giác như chỉ cần đưa tay ra là có thể có được, nhưng nghĩ kĩ lại thì cảm thấy chỉ có tay thôi là không đủ đâu.

“Ừ, làm khó thật đấy, ít nhất thì đối với bất kì người nào mà nói thì cũng đều hết sức khó khăn.”

“Cho nên cần phải tìm được một người có thể trấn an Hộ bộ Thượng thư, lại còn có thể trấn an võ quan, rồi còn phải có mối quan hệ tốt với những người khác trong lục bộ.”

“Đương nhiên vấn đề quan trọng nhất chính là cần phải trấn an được bách tính.”

“Về phần đám người nho quan thì cứ để bọn họ ở một bên tự chơi đi, không cần phải cân nhắc đến cảm thụ của bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

“Trấn an Cố Thượng thư? Lại có mối quan hệ tốt với lục bộ? Còn có thể trấn an được cả bách tính nữa? Ở đâu ra người như vậy chứ? …Đợi chút! Sư đệ, ngươi đang nói đến?”

Phản ứng đầu tiên của Trần Tinh Hà chính là không tin trên đời còn có loại người này.

Nhưng sau một khắc, hắn lại nhìn nụ cười nơi khóe môi Hứa Thanh Tiêu rồi lập tức hiểu rõ.

Hóa ra Hứa Thanh Tiêu nói lâu như vậy chính là đang nói bản thân hắn à?

Ồ… Cái này!

Kĩ năng giả vờ của sư đệ quả nhiên là càng ngày càng cao, hắn cũng phải học một ít mới được.

“Sư huynh, không phải sư đệ ta tự mình khoe khoang, phàm là nếu như bệ hạ thông minh hơn một chút thì sẽ nghĩ ngay đến ta, sư đệ có thể cam đoan trong vòng một ngày ta sẽ giải quyết hết chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng tự tin nói.

Đương nhiên đây chỉ là một câu nói khác ở trước mặt người nahf mà thôi, nếu ở trước mặt bệ hạ thì Hứa Thanh Tiêu sẽ nói ít nhất là cần nửa năm, sau đó lại nói bản thân sẽ cố hết sức, không được việc cũng đừng có trách hắn.

“Nếu như ngươi có tự tin như thế thì vì sao lại không chủ động tìm bệ hạ nói đi? Phân ưu thay bệ hạ cũng là chuyện mà người đọc sách chúng ta nên làm.”

Trần Tinh Hà ngược lại rất tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, không tin hắn không có cách nào, dù sao thì mới nhập học không đến nửa năm mà đã có thể lập ngôn rồi.

Nếu như không tin hắn thì Trần Tinh Hà còn có thể tin tưởng ai nữa?

“Không được, loại chuyện này tuyệt đối không thể chủ động xin xung phong được, chuyện trên triều dù sao thì cũng rất phức tạp, sư huynh, ngày nào đó khi huynh vào triều thì nhất định phải nhớ kỹ nha, bất cứ chuyện gì thì cũng đều đừng có

tiến lên, nên giả chết thì phải giả chết, có việc thì chạy, chạy không được thì phải kéo dài."

"Dù sao thì đừng quá nhiệt tình."

Hứa Thanh Tiêu mang vẻ mặt chân thành nói.

Mà Trần Tinh Hà thì lại thở dài, tư tưởng của hắn và Hứa Thanh Tiêu không giống nhau, hắn vào triều thì nhất định sẽ nghiêm túc làm việc, cố gắng cống hiến vì Đại Ngụy.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu đã nói như thế thì chắc chắn là đã có nỗi khổ tâm và suy nghĩ riêng của hắn.

Đã không còn gì để nói nữa.

"Được rồi, sư huynh trước tiên vẫn nên đọc sách đi thôi, chuyện trên triều đình thì vẫn cần phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa."

Trần Tinh Hà cũng không còn gì phải nói.

Hắn quay người rời đi, phải đọc sách thật tốt trước đã, chờ sau khi hắn vào triều rồi lại nói.

Thấy Trần Tinh Hà rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói thêm gì nữa, hắn ngồi trên ghế, cũng đang suy nghĩ về một chuyện.

Khi hắn đi Tàng Kinh Các Đại Ngụy cũng đã đọc được không ít sách, nhưng không có cuốn nào có liên quan đến đại thánh nhân cả, hỏi thái giám thì thái giám nói sách về thánh nhân thật sự thì Tàng Kinh Các cũng không có.

Nhưng có một chỗ nhất định sẽ có.

Đó chính là Văn Cung Đại Ngụy.

Chỉ là chỗ đó thì Hứa Thanh Tiêu không muốn đi, đến đó đoán chừng sẽ bị đám hủ nho kia làm cho buồn nôn.

Nhưng mà nếu như không đi thì sẽ không tìm được tin tức có liên quan.

Ôi đầu mình có chút đau rồi.

Mà lúc này.

Bên trong phòng bếp, sau khi nghe xong câu nói của Hứa Thanh Tiêu thì không nhịn được khẽ gật đầu, ngay sau đó ông ta lấy thiên chỉ ra rồi viết mấy chữ lên trên.

“Bệ hạ! Hứa Thanh Tiêu nói hắn có thể giải quyết mọi trở ngại của chuyện guồng nước trong vòng một ngày.”

Sau khi viết xong, Lý Quảng Hiếu ném thiên chỉ vào trong bếp nấu rồi sau đó an tâm xào rau.

Chương 439: Bệ Hạ Đúng Là Quá Không Thông Minh, Chuyện Này Tìm Ta Thì Một Ngày Là Xong (7)

Về phần chuyện trong triều đình, ông ta mặc kệ.

Dù sao thì nếu như Hứa Thanh Tiêu đã tự tin như vậy thì ông ta cũng cảm thấy vui vẻ.

Sau nửa canh giờ.

Thái giám trong cung bất ngờ đi đến.

Mặt cười nịnh nọt đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa đại nhân, phụng khẩu dụ của bệ hạ, bảo ngài phải nhanh chóng xử lý cho xong chuyện mở rộng guồng nước, trấn an dân tâm và bách quan.”

“Thời hạn là một ngày.”

“Nếu như có thể làm tốt chuyện này, bệ hạ nhất định sẽ có trọng thưởng.”

Giọng của thái giám vang lên.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi sửng sốt.

Giải quyết trong một ngày?

Giải quyết như thế nào đây?

Ta lấy gì để giải quyết đây?

Sao lại đột nhiên đến bảo ta giải quyết?

Còn nữa, sao hắn vừa mới nói xong thì bệ hạ lại đến tìm hắn rồi?

Chẳng lẽ là có gian tế sao?

Ai là gian tế?

Trời!

Sư huynh thật sự là nội ứng sao?

Chẳng qua có phải là nội ứng hay không thì chuyện này cũng phải giải quyết cho rõ ràng.

Một ngày chỉ là do hắn khoác lác mà thôi.

“Công công, ngươi có thể giúp ta nói với bệ hạ, cho ta một năm có được không?”

Hứa Thanh Tiêu rất chân thành!

Chân thành vô cùng!

Thái giám truyền tin đã đi khỏi.

Để lại một mình Hứa Thanh Tiêu với sắc mặt có chút khó coi.

Hóa giải tất cả mâu thuẫn trên triều đình trong vòng một ngày.

Hộ bộ Thượng thư, nhất mạch quan võ, còn có bách tính trong dân gian, cùng lúc giải quyết mọi mâu thuẫn của cả ba thế lực, điều này ai mà làm được?

Hứa Thanh Tiêu có hơi buồn bực.

Nhưng không còn cách nào, bệ hạ đã hạ chỉ rồi, mặc dù nói không làm được cũng sẽ không trừng phạt gì hắn nhưng dựa theo tính cách của nữ đế, nếu như hắn không làm tốt chuyện này, đoán chừng ấn tượng của hắn trong lòng nàng nhất định sẽ giảm xuống.

Được rồi, tránh không thoát.

Đợi sau khi thái giám đã hoàn toàn rời đi, Hứa Thanh Tiêu quay người đi vào học đường, hắn đi tìm Trần Tinh Hà.

Hắn chỉ vừa mới nói vài câu thôi, quay đầu lại nữ đế liền tìm chuyện cho hắn làm.

Đây là trùng hợp sao?

Có thể lắm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn đi xem sư huynh mình đang làm gì.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy sư huynh hắn đang nghiêm túc đọc sách, thỉnh thoảng còn nhoẻn miệng cười không nói nên lời, dường như là đã chìm vào trong đó.

Theo lý thì sư huynh không thể nào tiếp xúc với nữ đế, cũng không thể nào giám thị hắn thay nữ đế được.

Nếu như không phải là sư huynh thì sẽ là ai đây?

Dương Hổ Dương Báo à? Thôi đi, nếu như thật sự bảo hai người họ giám thị hắn thì còn không bằng bảo sư huynh.

Đầu bếp mới?

Hứa Thanh Tiêu thoáng nhìn về phía phòng bếp, Lý Quảng Hiếu đang xào rau rất nhiệt tình, thậm chí còn cầm nắp nồi lên rồi nếm thử chút canh xem mặn hay nhạt.

Chắc là không cần phải như vậy đâu, nữ đế sao lại phái loại người này đến giám thị mình?

Không thể nào là người này.

Hơn nữa, nữ đế giám thị hắn để làm gì? Nếu bị phát hiện thì có xấu hổ không chứ?

Suy nghĩ một hồi, chắc cũng chỉ là trùng hợp mà thôi. Thôi đi, mặc kệ, giải quyết mọi chuyện trước rồi tính sau.

Bệ hạ đã định trong thời hạn một ngày, Hứa Thanh Tiêu cũng không cần phải quá gấp gáp, trước đó hắn bốc phét nói một ngày là xong thôi nhưng nếu để hắn làm thì thật ra vẫn có thể làm được.

Chẳng qua là còn cần phải có chút chuẩn bị.

Muốn hóa giải mâu thuẫn này, chỉ cần bốn bước đơn giản.

Thuyết phục Hộ bộ Thượng thư!

Thuyết phục luôn ba bộ khác! Lễ bộ là nho đạo nhất mạch, không cần để ý tới. Nói về phương diện tài chính thì Lễ bộ nhúng tay vào làm cái khỉ gì? Công bộ cũng không cần phải thuyết phục, chỉ là cần đi đến Lại bộ và Hình bộ một chuyến.

Thuyết phục tập đoàn võ quan.

Cuối cùng là thuyết phục bách tính.

Dựa theo trình tự này, Hứa Thanh Tiêu cần phải tạo ra những kế hoạch khác nhau.

“Dương Hổ, Dương Báo, đi đến Hộ bộ một chuyến, mang mấy người đi đến phố phiên thương một chuyến, nói bọn chúng giao sổ sách gần đây ra, nói là ta muốn tra.”

“Triệu Đại, Triệu Nhị, hai người các ngươi đi ra bên ngoài loan tin đồn, nói công trình guồng nước ở phủ đô phủ Nam Dự không phải là do công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long chế tạo mà là do ta nghiên cứu, những cái khác thì không cần phải nói, bắt mấy người gần đây đi từ phủ Nam Dự vào kinh thành giải đến Hình bộ tra rõ một phen.”

“Lý Kiện, Lý Khang, hai người các ngươi đi đến phủ An Quốc công một chuyến, nói hôm nay ta sẽ đến thăm, nhờ An Quốc công mời một số người đến, có việc cần thương nghị.”

Hứa Thanh Tiêu căn dặn mọi việc.

Sáu người kia lập tức lĩnh mệnh.

Sau một nén nhang, Hộ bộ mang theo hai người Dương Hổ Dương Báo đi về phía phố phiên thương, nói với mỗi người một câu. Chưa đến nửa khắc đồng hồ, tất cả phiên thương đều lấy toàn bộ sổ sách ra trình lên.

Bây giờ phố phiên thương vẫn náo nhiệt như cũ, thậm chí còn náo nhiệt hơn so với trước kia mấy phần, dù sao thì trước kia đi đến nơi này ai cũng sợ bị bẫy, nhưng bây giờ, sau khi cải cách lại thêm trước đó Hứa Thanh Tiêu đã xử lý mạnh tay, những phiên thương này đâu còn dám làm điều phi pháp nữa? Cho dù gan to đến mấy thì ít nhất là bây giờ họ không dám.

Cho nên không chỉ là nhiều người mà cũng thường xuyên có rất nhiều giao dịch diễn ra. Vốn dĩ tất cả đều dựa vào việc gài bẫy người ta, một ngày bẫy hai ba người, bây giờ thì không giống rồi, một canh giờ mà đã mua bán được năm đơn.

Có một việc không thể không nói đó chính là thu nhập nhiều hơn trước kia một chút, tất cả mọi người làm ăn có quy tắc, giá cả đều trở về mức bình thường. Dân chúng mua hàng cũng mạnh tay, những đồ vật trước kia không dám mua bây giờ cũng mua được rồi.

Dù sao thì đồ của phiên thương toàn là đồ tốt, chỉ đơn giản là giá cả không hợp lẻ thường, hoặc là đem đồ giả đi bán mà

thôi.

Bây giờ toàn là đồ thật, lại còn có biên lai làm chứng, không sợ gì nữa, tất nhiên bách tính cũng đồng ý bỏ tiền ra mua.

Một chồng sổ sách thật dày được mang đến, quan viên Hộ bộ cũng rất thẳng thắn, bắt đầu tính toán ngay tại hiện trường. Thông qua thuật toán kiểu mới của Hứa Thanh Tiêu, ước chừng sau một canh giờ, giấy tờ đại khái đã được tính rõ ràng, độ chính xác cực cao.

Chẳng qua sau khi tính toán xong, mấy quan viên Hộ bộ có chút tắc lưỡi, bởi vì con số có hơi khoa trương rồi.

“Hai vị đại nhân, đã tính toán xong rồi, vậy bọn ta về trước đây, phiền hai người nói lại một tiếng với Hứa đại nhân rằng bọn ta đều rất ngưỡng mộ hắn, nếu như lần sau còn có chuyện gì thì cứ việc gọi bọn ta tới.”

Mấy người đưa sổ sách cho hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo, cười khẽ nói.

“Khách khí rồi, nếu như các vị huynh đệ không có chuyện gì thì cứ đến học đường Thủ Nhân ngồi một chút.”

Chương 440: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (1)

Hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo cười nói, sau khi cầm được sổ sách thì liền cáo lui rời đi.

Từ sau khi địa vị của Hứa Thanh Tiêu được nâng lên thì hai người họ cũng coi như có chút thân phận ở kinh đô, không ít những nhà quyền quý nhìn thấy cũng sẽ chào hỏi bọn họ, có đôi khi có quan viên ở lục bộ nhìn thấy họ cũng sẽ cố ý lôi kéo nói chuyện phiếm vào câu.

Mặc dù hai huynh đệ bọn họ biết đám người này đều là bởi vì Hứa Thanh Tiêu nên mới coi trọng bọn họ nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến lòng hư vinh của bọn họ.

Thời gian chưa đến nửa khắc đồng hồ.

Hai huynh đệ Dương Hổ Dương Báo đã về đến học đường Thủ Nhân.

Giao sổ sách lại cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đại nhân, đây là tổng hợp sổ sách của hơn bảy trăm cửa hàng trên phố phiên thương, Hộ bộ đã tính toán rõ ràng, mời đại nhân kiểm tra.”

“Được, các ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi nhận lấy sổ sách, Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua, không tệ so với dự tính của hắn.

Sau khi xem xong sổ sách, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi khỏi học đường. Có thể đi tìm Hộ bộ Thượng thư nói chuyện rồi.

Chỉ là, chờ sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, Lý Quảng Hiếu cũng dọn dẹp một chút rồi đi ra bên ngoài mua thức ăn.

Lý Quảng Hiếu biểu hiện rất cẩn thận, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ phát hiện ra ông ta cho nên ông ta đi đến chợ thức ăn, rồi lại mua không ít rau quả và thịt.

Sau khi xác nhận rằng không có ai theo dõi, Lý Quảng Hiếu mới đi về phía con đường nhỏ dẫn đến hoàng cung, lấy ra một lệnh tiễn, cả đường đi thuận lợi.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế đã chờ đợi hồi lâu.

“Lão thần bái kiến bệ hạ.”

Lý Quảng Hiếu lên tiếng, lần này đến cũng không lộ ra vẻ kích động nữa.

“Bình thân.”

Nữ đế mở miệng.

Đối mặt với thầy của mình, nữ đế cũng không làm ra vẻ quá mức thâm trầm, nàng trực tiếp nói:

“Lão sư, Hứa Thanh Tiêu nói chỉ cần một ngày là sẽ giải quyết được những mâu thuẫn trên triều đình, người nghĩ thế nào?”

Nữ đế nói ra điều nghi hoặc trong lòng.

Hôm trước khi lên triều nàng đã nổi giận nhưng Cố Ngôn không có chút nhún nhường nào, đám văn thần nho quan còn lại tuy bề ngoài không nói lời nào nhưng không nói ra cũng chính là một loại thái độ ngầm thừa nhận, lại thêm nhất mạch võ quan thì khỏi cần bàn đến.

Một khi phát triển công trình guồng nước thì quốc khố sẽ phải trống không, nói gì đến Bắc phạt nữa chứ. Nếu như không Bắc phạt thì đám quan võ kia cũng sẽ không đồng ý.

Hơn nữa trong dân chúng cũng đang có rất nhiều người muốn kích động sinh sự, nàng cũng biết ai là người tung ra những tin đồn nhảm này, chỉ là nàng lười quan tâm.

Nàng đã nghĩ đến vấn đề này, ít nhất là ba tháng là có thể thật sự mở rộng công trình guồng nước này, hơn nữa chắc chắn sẽ không thể nào là năm mươi quận.

Trên thực tế thì chuyện trực tiếp chỉ định năm mươi quận để thực hiện công trình guồng nước kia cũng chỉ là do lần đầu

nàng mở miệng mà thôi. Thân là đế vương, nàng cũng hiểm được lòng người và lợi ích của triều đình.

Lần nói ra này của nàng cũng là vì để đôi bên cùng nhau định ra một mức giá vừa lòng. Năm mươi quận đúng là có hơi quá lố, nhưng đất đai của một quận thì tất nhiên là không thể nào.

Nếu như lấy guồng nước ra thì chắc chắn sẽ bị các vương triều khác bắt chước, chẳng qua nàng cũng không ngốc, nàng đã động chút tay chân vào bản vẽ do công bộ vẽ ra.

Điều này cũng là nguyên nhân mà lúc văn võ triều thần nhìn thấy hàng mẫu thì cũng không hề có cảm giác kích động như khi gặp thiên nhân.

Nhưng mà bất kể là thế nào, nếu như để cho ngoại bang cầm đi rồi âm thầm bắt chước sản xuất, vậy thì đó chính là một bất lợi đối với Đại Ngụy.

Cho nên nàng có hơi đau đầu, vừa không thể để cho thời gian bị chậm trễ quá dài lại vừa nhất định phải có được một đáp án hài lòng. Hai ngày nay nàng đã không ăn cơm, vẫn luôn nghĩ đến chuyện này.

Thật không ngờ đến chính là vào lúc này sư phụ nàng lại gửi đến một thiên chỉ, nói cho nàng biết Hứa Thanh Tiêu có thể giúp nàng làm xong chuyện này trong vòng một ngày?

Mặc kệ là thật hay là giả thì nàng cũng hạ chỉ ngay lập tức, không biết vì nguyên nhân gì mà nàng cảm thấy nếu như Hứa Thanh Tiêu đã dám nói ra câu nói như thế thì nhất định là đã có cách rồi, về phần có thể hoàn thành trong một ngày hay không thì để sau rồi nói.

“Bệ hạ, lão thần cho rằng Hứa Thanh Tiêu đúng là một người phù hợp để làm trung gian.”

“Mối quan hệ của hắn với lục bộ xem như là không tệ, ngoại trừ Lễ bộ và Lại bộ thì bốn bộ còn lại đều khá ổn.”

“Hơn nữa hắn lại là thị lang Hộ bộ, theo lão thần biết thì Hộ bộ Thượng thư vô cùng xem trọng Hứa Thanh Tiêu, thậm chí còn nguyện ý nâng đỡ Hứa Thanh Tiêu trở thành Hộ bộ Thượng thư đời tiếp theo.”

“Về phần nhất mạch võ quan, họ đối với Hứa Thanh Tiêu cũng rất có hảo cảm, ít nhất thì con cháu của bọn họ cũng đang học tại học đường của Hứa Thanh Tiêu.”

“Lão thần đã suy nghĩ kĩ rồi, Hứa Thanh Tiêu thích hợp làm người đứng giữa hòa giải.”

Lý Quảng Hiếu phân tích đơn giản một phen, cho rằng Hứa Thanh Tiêu đúng thật là có thể hòa giải từ đó.

“Vậy, trong một ngày, hắn có thể giải quyết được chuyện này sao?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Trong vòng một ngày có lẽ hơi khoe khoang khoác lác, nhưng trong vòng mười ngày, lão thần tin hắn là không khó đâu.”

Đây là đánh giá cả Lý Quảng Hiếu.

Nếu là một ngày thì nói thật, ông cũng không tin đâu, mang theo vài phần khoác lác là chuyện rất bình thường, dù sao cũng chỉ là người trong nhà nói chuyện với nhau, ai cũng muốn thổi phồng lên một chút.

“Ừ, trẫm cũng cho là như thế, nếu như trong mười ngày hắn có thể giải quyết xong chuyện này thì tất nhiên trẫm sẽ phá lệ ban thưởng cho hắn, thậm chí nếu như hắn có thể giải quyết chuyện này trong một tháng, trẫm vẫn sẽ trọng thưởng cho hắn.”

Câu nói này cũng không phải là do nữ đế thuận miệng nói chơi, bởi vì trong dự tính của nàng, cần phải có thời gian ba tháng mới có thể giải quyết được chuyện này, mà guồng nước cũng có thể sẽ được xây dựng ở hai mươi lăm quận.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể hoàn thành trong một tháng hơn nữa còn thành công mở rộng được năm mươi quận thì đây chính là một công lớn.

“Ừ, chẳng qua bệ hạ cũng nên chuẩn bị sẵn sàng, dù sao thì muốn hoàn thành trong mười ngày cũng là chuyện khó, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được cách buông bỏ, nếu hắn không có cách nào để thuyết phục được bọn người Hộ bộ

Thượng thư Cố Ngôn thì chuyện làm thí điểm năm mươi quận trước đó không chừng sẽ xuống còn trên dưới hai mươi quận.”

Chương 441: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (2)

Lý Quảng Hiếu lại nói thêm một câu.

Muốn mở rộng năm mươi quận là chuyện không thể nào, bản thân ngài cũng nên chuẩn bị tâm lí cho thật tốt. Nữ đế khẽ gật đầu, nàng cũng rõ cho nên không ôm quá nhiều hy vọng.

Không nói đến những thứ khác, chỉ nói đến Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn thôi. Muốn khuyên được ông ta? Không mất mười ngày thì đoán chừng không được.

Ngay vào lúc này.

Bên trong hộ bộ.

Giờ này Cố Ngôn đang viết tấu chương. Mặc dù bệ hạ không lên triều nhưng vẫn không thể không viết tấu chương. Ông ta nhất định phải làm cho nữ đế hiểu rõ chuyện kia tuyệt đối là không thể nào.

Mà cho dù là ai đến khuyên ông ta thì ông ta cũng không chịu nghe, bởi vì chuyện này liên quan đến gốc rễ của quốc gia.

Không thể xem như trò đùa.

Lại nhìn thoáng qua hình vẽ guồng nước.

Cố Ngôn lại càng thấy ghét thêm.

Tên Lý Ngạn Long này quả thật là đồ trứng thối, phát minh guồng nước gì chứ, đúng là món đồ chơi nát mà.

Người phát minh ra món này chắc là đầu óc cũng có vấn đề rồi. Đúng đấy, ông ta đúng là đang mắng Lý Ngạn Long đấy.

Cốc cốc!

Tiếng đập cửa của thị vệ vang lên.

“Cố Thượng thư, Hứa đại nhân tới, nói là muốn gặp ngài.”

Giọng nói kia vang lên làm cho Cố Ngôn nhíu mày.

Vào thời điểm quan trọng này Hứa Thanh Tiêu xuất hiện làm gì? Đến giúp bệ hạ làm thuyết khách sao?

“Không gặp.”

Cố Ngôn từ chối thẳng, ông ta đoán được mục đích đến đây của Hứa Thanh Tiêu.

Làm thuyết khách cho bệ hạ? Đừng có nằm mơ, mặc dù ông ta xem trọng Hứa Thanh Tiêu thật, nhưng có một vài chuyện có thể thương lượng, có một vài chuyện lại không thể thương lượng được.

Liên quan đến chuyện guồng nước, ông ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cho nên cũng chẳng muốn gặp Hứa Thanh Tiêu.

Có chết cũng không muốn gặp.

Mặc kê Hứa Thanh Tiêu có nói gì cũng không gặp.

Cốc cốc!

Tiếng đập cửa lại vang lên, giọng của thị vệ lại truyền đến.

“Cố đại nhân, Hứa đại nhân nói đến để đưa tiền cho Hộ bộ.”

Nghe xong câu nói của thị vệ, Cố Ngôn lập tức sững sờ.

Đưa tiền?

Còn có loại chuyện tốt như vậy nữa sao?

“Nhanh lên, mời hắn vào đây.”

Cố Ngôn khép tấu chương lại, trong nháy mắt đứng dậy, thay đổi nét mặt, vẻ mặt trở nên ôn hòa, trên mặt còn mang theo nụ cười. Mặc dù có hơi gượng gạo nhưng cuối cùng thì vẫn là cười.

Nếu như những người khác mà nói lời này thì sống chết gì ông ta cũng sẽ không tin, nhưng từ khi Hứa Thanh Tiêu giúp quốc khố kiếm được mười mấy vạn vạn lượng bạc thì ông ta đã vô cùng xem trọng tên Hứa Thanh Tiêu này.

Ông ta hoàn toàn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu là tài năng Hộ bộ, chỉ cần hôm nay Hứa Thanh Tiêu đến đây không phải để làm thuyết khách thì ông ta sẽ chiêu đãi hắn ăn uống no say.

Nghĩ đến đây, Cố Ngôn cố ý đứng dậy, đi lấy một ít lá trà hảo hạng ra để chiêu đãi Hứa Thanh Tiêu. Không thể lạnh nhạt vị thần tài này được.

Cũng vào lúc này.

Cửa phòng mở ra.

"Hạ quan Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Cố Thượng thư."

Nhìn thấy Cố Ngôn, Hứa Thanh Tiêu liền mang theo vẻ mặt tươi cười, cầm sổ sách trong tay rồi ha hả nói.

"Thủ Nhân, ngọn gió nào thổi ngươi đến đây vậy?"

"Đến đây, vừa hay lão phu có mang đến một ít lá trà thượng đẳng, đến đây uống chút trà đi."

Cố Ngôn mang vẻ mặt tươi cười, không có chút xíu tức giận nào như vừa rồi.

"Cố đại nhân, lần này Thanh Tiêu tới là vì có hai chuyện muốn nói với ngài."

Hứa Thanh Tiêu cũng không khách khí mà ngồi thẳng xuống, có vẻ như là muốn đi thẳng vào vấn đề.

"Ngươi nói đi, ngươi nói đi."

Cố Ngôn cười ha ha nói đồng thời loay hoay với lá trà.

"Chuyện thứ nhất muốn nói, cũng rất đơn giản thôi, ta đã nghe nói về những chuyện trên triều, bệ hạ dự định cấp phát năm vạn vạn lượng cho Công bộ để Công bộ sản xuất số lượng lớn guồng nước, chẳng qua là đại nhân ngài đây không đồng ý, lần này Thanh Tiêu tới đây chính là hy vọng Thượng thư đại nhân có thể đồng ý."

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn, không vòng vo chút nào.

Mà sau khi nghe xong câu này thì sắc mặt Cố Ngôn bỗng nhiên thay đổi, ông lấy hết số lá trà mà mình mang ra đổ về chỗ cũ.

"Tiễn khách!"

Cố Ngôn lạnh lùng mở miệng, ông ta biết ngay Hứa Thanh Tiêu đến đây làm thuyết khách mà.

Đáng tiếc là ông ta vẫn mang theo chút tham lam, nếu không thì Hứa Thanh Tiêu vốn là chẳng thể đi vào đây được.

“Cố Thượng thư, trước hết ngài hãy nghe ta nói đã.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không tức giận, hắn chỉ mở miệng cười.

Cố Ngôn có hơi không vui.

“Thủ Nhân, không phải lão phu nói ngươi chứ, nói đến thế nào thì ngươi cũng là người của Hộ bộ chúng ta đúng không? Vất vả lắm Hộ bộ mới có được tí bạc, trên đời này ai cũng nói lão phu từ sau khi chưởng quản Hộ bộ thì đã biến thành thần giữ của, nhưng lão phu cũng không để ý.”

“Vì bọn họ ngu xuẩn mà thôi.”

“Thủ Nhân, ngươi đã đến Hộ bộ thì hẳn là phải biết hằng năm lục bộ đều sẽ há mồm đòi tiền, vương triều Đại Ngụy cả năm sao lại không có mấy ngày tai họa được, mỗi lần thiên tai là một lần phát ngân lượng, đây đều là ngân lượng đó.”

“Nếu như quốc khố có tiền thì chúng ta cũng không cần sợ những kẻ địch bên ngoài, ngươi có biết trước đây ta đã trải qua như thế nào không? Mỗi ngày ta đều nơm nớp lo sợ, ta luôn hy vọng đừng có chiến tranh, ta rất sợ một ngày nào đó khi ta tỉnh dậy thì một dị tộc nào đó lại muốn khiêu chiến Đại Ngụy.”

“Đám võ quan kia thì vui mừng lắm, nhưng Đại Ngụy có tiền à? Không có tiền đâu, những thứ cần có đều không đủ, ở đâu ra ngân lượng cho bọn họ đánh trận? Thật sự là một đám ngu ngốc.”

“Thủ Nhân ngươi hãy nghe lão phu một câu, chuyện này ngươi đừng nên nhúng tay vào, nếu không lão phu cũng sẽ không thèm để ý đến ngươi nữa.”

Cố Ngôn nói liên tục một tràng như pháo nổ, ông ta cũng có nỗi khổ tâm của mình.

Người trong thiên hạ đều cảm thấy Hộ bộ Thượng thư là một tên thần giữ của, nhưng mà thật sự là thế sao?

Sự thật là mỗi năm đều cần phải cấp phát cho lục bộ, quan viên trong thiên hạ đã phải chịu đến trình độ hà khắc nhất rồi,

các nơi đều cần phải cấp phát, thiên tai nhân họa cũng được, phát triển quốc gia cũng vậy, chỗ nào cũng đều là tiền.

Lại thêm bây giờ Đại Ngụy đang trong cảnh thù trong giặc ngoài, lỡ như mấy cái tên ngây ngô kia đánh nhau thì làm sao bây giờ?

Có ngân lượng thì ít nhất còn có sức mạnh.

Nếu như mà không có tiền vậy thì đoạn thời gian cực kì lo lắng đề phòng kia chắc là lại phải đến nữa.

Cho nên ông ta cũng có nổi khổ tâm của ông ta.

“Cố Thượng thư, những điều mà ngài nói đó ta đều hiểu cả, chẳng qua trước tiên mong ngài hãy bớt giận.”

“Ta cho ngài xem một thứ.”

Chương 442: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (3)

Hứa Thanh Tiêu cũng không vội vàng mà lấy một cuốn sổ ra đưa cho Cố Ngôn xem.Người kia nhíu mày nhưng vẫn nhận cuốn sổ nhỏ.Sau khi lật ra xem, chỉ trong phút chốc, khuôn mặt đầy vẻ sầu khổ của Cố Ngôn liền lộ ra một nụ cười.Thậm chí là khi xem đến đằng sau thì nụ cười của ông lại càng lúc càng đậm.“Tốt, tốt, tốt.”Cố Ngôn cực kì vui mừng, hô liền ba chữ tốt.”Cuốn sổ nhỏ kia là sổ sách thu nhập trong mười ngày nay của hơn bảy trăm cừa hàng trên phố phiên thương.Ngân lượng tổng cộng thu được hơn một nghìn bốn trăm vạn lượng, lãi ròng là ba trăm vạn lượng, giá cả cũng hợp lý, khoảng ba phần mười lãi ròng.Mà nếu như dựa theo mức thu thuế phiên thương thì trong ba trăm vạn lượng kia sẽ có một trăm hai mươi vạn lượng giao nộp lên quốc khố.Đây chẳng qua chỉ mới mười ngày thôi, nếu như một tháng thì đây chính là ba trăm sáu mươi vạn lượng, thuế một năm chính là gần bốn ngàn hai trăm vạn.Trời!Cố Ngôn cảm thấy da đầu mình cũng đều sắp tê dại cả rồi.“Thủ Nhân, sổ sách này là thật hay giả vậy?”Liên tưởng đến điều này, Cố Ngôn lại không nhịn được mà hỏi Hứa Thanh Tiêu đây là thật hay giả.Dù sao số ngân lượng này đúng là nhiều lắm, ông ta không thể tưởng tượng nổi.Phải biết là con số này chẳng qua mới chỉ là bảy trăm cửa hàng mà thôi, ở kinh đô Đại Ngụy này, phiên thương kinh doanh nói ít thì sáu bảy ngàn, đơn giản chỉ là do khu vực tốt hay xấu mà thôi, lại thêm số này chỉ vẻn vẹn tính ở kinh đô Đại Ngụy.Nơi mà thương nhân phiên bang xuất hiện trên cơ bản đều là những thành thị phồn vinh, những thành thị hơi nghèo một chút bọn họ sẽ không qua đâu, trừ phi là một vài người buôn bán nhỏ. Nhưng mặt hàng mà các phiên thương bán đa phần đều là ngọc khí và tơ lụa vân vân, đều là những thứ đắt đỏ.“Cố Thượng thư, số sách này tất nhiên là thật, hơn nữa còn được chính quan viên Hộ bộ tự mình tính toán, có lẽ có chút sai sót nhưng vấn đề không lớn, nếu như cố Thượng thư không tin thì có thể đi hỏi thử.”Hứa Thanh Tiêu tự tin nói.“Không hỏi,

không hỏi, ai khác thì lão phu có thể không tin nhưng duy chỉ có ngươi là ta sẽ tin.”Cố Ngôn cười nói, ông ta cười vô cùng rạng rỡ sau đó lấy túi trà ra rồi múc mấy muỗng, chuẩn bị bắt đầu pha trà.Thấy Cố Ngôn đã cười rồi, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục mở miệng, chẳng qua là không phải chuyện công trình guồng nước nữa.“Cố đại nhân, khi Thanh Tiêu ở nhà đã có tính toán rồi, ở Đại Ngụy, phiên thương có tổng cộng là bảy ngàn bốn trăm năm mươi sáu cửa hàng, bảy trăm cửa hàng này là lớn nhất, việc buôn bán tất nhiên là tốt vô cùng, cho nên con số trên sổ sách mới nhiều như vậy.”“Mà những phiên thương khác thì cho dù không sánh bằng bảy trăm cửa hàng này nhưng cũng sẽ không kém, ta tính toán số lượng còn lại hơn sáu ngàn cửa hàng, hẳn là khoảng gấp bảy lần, độ chênh lệch không vượt qua hai lần.”Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói, hắn không vội khuyên can Cố Ngôn, từ từ mà đến, dù sao thời gian cũng còn sớm, có thời gian một ngày lận mà.“Gấp bảy?”Cố Ngôn nuốt một ngụm nước bọt.Doanh thu mười ngày là một ngàn bốn trăm vạn lượng, lợi nhuận ròng là ba trăm vạn lượng, một tháng chính là chín trăm vạn lượng.Mà gấp bảy lần chính là sáu ngàn ba trăm vạn lượng bạc, thu bốn thành thuế thì chính là hai vạn năm trăm hai mươi vạn lượng đó.Một năm là bao nhiêu ta?Ba vạn vạn lượng bạc!Ui chao!Cố Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, cả người ông ta choáng váng.Thấy Cố Ngôn có vẻ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, Hứa Thanh Tiêu khẽ cười một tiếng rồi sau đó chậm rãi nói:“Cố đại nhân, đừng có mơ quá cao.”“Dựa theo sổ sách thì chỉ là phiên thương ở kinh đô, một năm đúng là có thể cung cấp ba vạn lượng bạc, nhưng đây chỉ là con số lý tưởng.”“Con số chênh lệch là gấp đôi, nhưng chẳng qua cái này là đang tính theo hướng chênh lệch ít mà thôi, cho nên xem như là gấp sáu lần.”“Nhưng mà Cố đại nhân, ngài biết vì sao mà chỉ trong một khoảng thời gian chỉ mười ngày ngắn ngủ mà hơn bảy trăm cửa hàng phiên thương này lại kiếm được nhiều tiền như vậy không?”Hứa Thanh Tiêu ăn ngay nói thật, theo lý thuyết thì hắn hoàn toàn có thể vẽ cái bánh lớn thuận theo suy nghĩ của Cố Ngôn.Nhưng mà điều này là không cần thiết, dù sao thì bây giờ Cố Ngôn vẫn còn đang kinh ngạc vì xem sổ sách, chờ khi quay về lên kế hoạch một hồi thì sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề.Nếu như hắn đã đến

đây làm thuyết khách vậy thì nhất định phải nói thật, sau đó mới đàm phán được.“Vì sao?”“Cái này thật sự lão phu không hiểu được, theo lý thuyết thì sau khi đã giết một nhóm phiên thương thì thế cục hẳn là sẽ càng thêm hỗn loạn, sao lại trở nên như vậy được?”Cố Ngôn lấy lại tinh thần, đồng thời vẻ mặt lại hiện ra đầy vẻ tò mò.Đúng vậy, sao đột nhiên lại kiếm được nhiều ngân lượng như vậy chứ?Theo lý thuyết thì sau khi đã giết nhiều phiên thương như vậy thì những phiên thương khác hẳn là muốn trốn ở trong nhà khóc, vả lại chuyện đã làm lớn như vậy thì không thể nào nhanh trôi qua như vậy được, đúng không?“Cố đại nhân, đối với Hộ bộ ngài hẳn là hiểu rất rõ, nhưng ngài lại không hiểu rõ đám thương nhân chút nào.”

“Thương nhân trục lợi, mặc dù trước đó vài ngày Thanh Tiêu đã giết một nhóm phiên thương, đúng thật là đã làm cho bọn họ vừa sợ vừa giận nhưng mà thương nhân thì chính là thương nhân, thứ bọn họ muốn theo đuổi vĩnh viễn là lợi ích.”

“Một đao kia của ta chém xuống là vì diệt trừ những thương nhân phi pháp, làm cho nhóm phiên thương kia không dám làm loạn, cảnh tượng kia dân chúng cũng thấy được.”

“Cho nên tất nhiên là dân chúng sẽ tin tưởng đám phiên thương kia đã không còn dám làm loạn nữa, lại thêm có biên lai làm chứng, dân chúng tiêu tiền sẽ không cần phải lo lắng.”

“Cố đại nhân, nhân phẩm của đám phiên thương kia thế nào thì tạm thời không đề cập đến nhưng đồ vật của bọn họ thì lại toàn là đồ tốt, nếu không thì cũng không thể nào đứng vững ở Đại Ngụy được.”

“Đơn giản là do thị trường hỗn loạn không ai giám sát mà thôi, bây giờ đám phiên thương kia đã trung thực rồi, dân chúng cũng mạnh dạn mua đồ, hơn nữa lúc trước bọn chúng đã nâng cao giá của dám tơ lụa và ngọc khí kia, bây giờ chỉ trong nháy mắt mà giá của mấy thứ đó đã giảm xuống hai ba thành, đối với bách tính mà nói thì quả thật là vô cùng rẻ mạt.”

“Cho nên khoảng thời gian này thị trường vô cùng náo nhiệt, nhưng lại tình trạng này sẽ từng bước giảm xuống, không quá một tháng sẽ bình thường trở lại.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất rõ ràng, còn Cố Ngôn thì cũng nghiêm túc lắng nghe.

“Vậy theo như ý ngươi nói thì cuối cùng sẽ ổn định lại ở mức mấy thành?”

Chương 443: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (4)

Cố Ngôn hỏi.

“Hai thành.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra con số chính xác.

Vì sao mà bây giờ lại đột nhiên tăng vọt? Là do hàng hóa đã hạ giá với lại không cần lo bị bẫy nên bọn họ mới yên tâm đi mua.

Nhưng tiền trong tay bách tính thì vĩnh viễn vẫn là mấy chữ kia, sức mua hàng hóa của tầng lớp trung lưu sẽ tăng lên nhưng sức mua của tầng đáy xã hội thì rất nhanh thôi sẽ trở lại về mức bình thường, về phần đám người có tiền kia, mặc kệ thị trường là như thế nào thì cũng không ai dám đắc tội với bọn họ.

Cho nên cục diện cuối cùng sẽ ổn định ở mức hai thành.

“Hai thành?”

Cố Ngôn tính toán tỉ mỉ một phen, nói cách khác thì một năm ba vạn vạn lượng bạc, cuối cùng đi vào quốc khố cũng chỉ được có sáu ngàn vạn lượng.

Không hiểu sao lại cảm thấy hơi ít.

“Nếu như cộng cả nước lại thì sao?”

Cố Ngôn tiếp tục hỏi.

Ban đầu đã chuẩn bị sẵn tâm lý là ba vạn vạn lượng rồi, kết quả bây giờ chỉ còn có sáu ngàn vạn, đồng thời rốt cuộc con số đó có hay không thì vẫn là một ẩn số, dù sao Cố Ngôn cũng khó có thể tiếp nhận được.

Nếu như ngay từ đầu cứ nói là sáu ngàn vạn đi thì ông ta nhất định là sẽ rất vui.

Đã nói là sẽ có ba vạn vạn lượng, giờ lại biến thành sáu ngàn hai, ai mà chịu được?

Cái này cũng giống như những người chuyên viết bản thảo truyện trong dân gian vậy, đã nói là sẽ viết mười chương, nhưng kết quả lại chỉ có hai chương, chơi như vậy ai mà chịu nổi?

Cho nên Cố Ngôn không nhịn được phải hỏi lại một chút, nếu như tính tất cả phiên thương cả nước thì sẽ như thế nào?

"Sẽ không tăng lên quá nhiều đâu, nhiều nhất chắc là một vạn vạn lượng, hơn nữa đó lại còn là con số nhiều nhất."

Hứa Thanh Tiêu cho ra đáp án.

Nghe xong câu này, Cố Ngôn có hơi cau mày.

"Chỉ kinh đô thôi đã sáu ngàn vạn lượng, vậy mà cả nước tính ra chỉ thêm được bốn ngàn vạn thôi ài? Chuyện này chắc là không thể nào đâu?"

Cố Ngôn có chút không chấp nhận được, mặc dù nói đây là kinh đô Đại Ngụy, là nơi phồn hoa nhất Đại Ngụy, nhưng những thành thị khác cũng phồn hoa mà.

Sao chỉ thêm bốn ngàn vạn lượng vậy, hơn nữa nghe giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu thì dường như bốn ngàn vạn lượng này lại còn rất gượng ép.

"Đại nhân."

"Hàng hóa mà thương nhân phiên bang mua bán là món gì chứ? Động một cái thì chính là châu báu ngọc khí, tơ lụa giấy tốt, đều là một vài loại hàng hóa cao cấp, những người tập trung ở kinh đô Đại Ngụy là người như thế nào? Đều là nhóm người có tiền nhất Đại Ngụy, bảo bọn họ tốn mấy chục lượng mấy trăm lượng để mua ngọc khí, tất nhiên bọn họ đồng ý."

"Ngài thử bảo những bách tính khác đến mua xem? Đại nhân, ngài đang nói đùa à?"

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Mà câu này vừa dứt thì Cố Ngôn cũng xem như là hiểu rõ.

Đúng là như vậy.

Năng lực tiêu phí của bách tính của kinh đô Đại Ngụy cùng với năng lực kinh tế mặc dù không phải là nói ai cũng có tiền nhưng ít ra thì tốt hơn những bách tính ở nơi khác rất nhiều.

“Một vạn vạn lượng chắc là cũng được chứ.”

Cố Ngôn mở miệng, đây tương đương với thu nhập gấp bội, như vậy cũng được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nói thêm lần nữa.

“Cố đại nhân, có câu nói này ta vẫn muốn nhắc nhở ngài, loại tình huống này chỉ có thể kéo dài chừng một năm, những năm về sau đoán chừng sẽ càng ngày càng ít.”

Hứa Thanh Tiêu nâng chén trà của mình lên, tự rót cho mình một chén nói.

“Sẽ còn giảm nữa sao? Vì sao giảm? Là vì những phiên thương kia à?”

Nghe xong lời này, Cố Ngôn lập tức nổi giận.

“Không phải.”

“Vẫn là câu nói kia, bách tính không có tiền, mấy thứ này chắc cũng không mua được bao lâu.”

“Vậy đại nhân ngài nói đi, thu nhập của bách tính không cao thì tất nhiên cũng sẽ không đi mua mấy thứ đồ đắt đỏ.”

“Cho nên dựa theo suy đoán của hạ quan thì có lẽ năm đầu thu nhập sẽ có thể tăng thêm một vạn vạn lượng, năm thứ hai là bảy ngàn vạn lượng, năm thứ ba là năm ngàn vạn lượng, năm tứ tư là ba ngàn vạn lượng, năm tứ năm đoán chừng chắc chỉ còn một ngàn năm trăm vạn lượng.”

“Đương nhiên tin tức tốt chính là một ngàn năm trăm vạn lượng này có thể kéo dài rất lâu.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Hắn cười nổi nhưng Cố Ngôn lại không cười nổi.

Sao lại càng giảm càng ít rồi?

Một ngàn năm trăm vạn lượng?

Tiền đâu?

Trước đó là ba vạn vạn lượng, sau đó là một vạn vạn lượng, bây giờ lại giảm thẳng xuống còn một ngàn năm trăm vạn lượng?

Đâu thể chơi người ta như vậy được?

“Thủ Nhân, ngươi cố ý đến chọc tức lão phu đúng không?”

Cố Ngôn có hơi khó chịu, mắt thấy đám ngân lượng này sẽ giảm đi từng chút một, sao ông ta có thể không khó chịu chứ?

“Cố đại ngân, ngài nói gì vậy kìa.”

“Chằn qua cố đại ngân à, ta hỏi ngài một câu nhé, ngài có hi vọng thuế mà Đại Ngụy thu được hằng năm sẽ tăng lên ba vạn vạn lượng hay không? Thậm chí là năm vạn vạn lượng? Mười vạn vạn lượng?”

Sau khi nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thấy Hứa Thanh Tiêu trở nên nghiêm túc như vậy, Cố Ngôn lập tức lên tinh thần, cực kỳ kích động đứng lên nói:

“Mười vạn vạn lượng?”

“Thủ Nhân, ngươi nói nghiêm túc đó chứ?”

“Lão phu không tham đâu, hàng năm có cái năm vạn vạn lượng thì ta đã đủ vui rồi.”

“Thủ Nhân, nếu như ngươi có thể làm ra năm vạn vạn lượng thì vị trí này cho ngươi làm luôn.”

Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn hoàn toàn chấn kinh, ông ta đứng dậy kích động đến nổi ngón tay khẽ run.

Nếu như người khác ở trước mặt ông ta nói cái gì mà năm vạn vạn lượng mười vạn vạn lượng thì ông ta chắc chắn sẽ đánh tới một bạt tay.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì lại không như vậy.

Tên này cũng không phải người thường.

“Được!”

“Cố đại nhân, Thanh Tiêu có thể cam đoan với đại nhân, chỉ cần Cố đại nhân nghe hạ quan nói thì chỉ cần một năm thôi, quốc khố Đại Ngụy sẽ tăng đến hai vạn vạn lượng, trong vòng hai năm nữa, tất sẽ vượt hơn ba vạn vạn lượng, trong vòng ba năm sẽ tăng lên năm vạn vạn lượng, trong vòng năm năm, ít nhất ta nắm chắc bảy phần có thể làm cho nó tăng lên mười vạn vạn lượng.”

Hứa Thanh Tiêu nói một cách vô cùng chân thành.

Hắn không nói đùa mà là đang rất nghiêm túc.

Bởi vì hắn còn mấy đại sát chiêu vẫn chưa đụng tới.

“Trong vòng năm năm! Nắm chắc được bảy phần! Mười vạn vạn lượng?”

Cố Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, ông ta đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ kích động dị thường, nhưng vẫn còn có hơi hoài nghi.

Chương 444: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (5)

Mười vạn vạn lượng.

Đây là khái niệm gì? Vào thời kỳ Đại Ngụy cường thịnh thì phải vào những lúc cường thịnh nhất mới có thể đạt được hai mươi vạn vạn lượng bạc, lúc đó cứ luôn đánh thắng trận, các quốc gia cũng nộp thuế, sau thời kỳ cường thịnh đó thì cũng chỉ có mười hai mười ba vạn mà thôi.

Vậy mà giờ Hứa Thanh Tiêu lại dám nói có thể kiếm được mười vạn vạn lượng? Ai mà dám tin chứ?'

Ông ta xem trọng thì xem trọng, nhưng chuyện này cũng quá bất thường rồi.

"Thủ Nhân, nói miệng không bằng chứng, ít nhất ngươi cũng phải lấy ra chứng cứ để thuyết phục ta chứ?"

Cố Ngôn nói.

Ông ta thấy Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc thì nghiêm túc thật đó, nhưng vẫn hơi không dám tin, bây giờ lại càng không thể tin được.

"Hai điểm."

Hứa Thanh Tiêu duỗi hai ngón tay ra sau đó mang vẻ mặt quả quyết nói.

"Thứ nhất! Chuyện bệ hạ thúc đẩy công trình guồng nước, vật kia là do ta tạo ra, có thể làm cho sản lượng lương thực của Đại Ngụy tăng lên gấp bội thậm chí là còn nhiều hơn, đây chính là khoản thuế một vạn vạn lượng, còn nữa, nếu như thật sự thúc đẩy công trình guồng nước thì sẽ có thể chèn ép được chuyện Bắc phạt, Cố đại nhân có thể một công đôi chuyện."

"Thứ hai! Cố đại nhân, ta đã chuẩn bị bốn thanh đao, thanh đao thứ nhất rơi trên người phiên thương, thanh đao thứ hai, ta có thể nói thẳng với ngài luôn là rơi vào trên người những

thương nhân bình thường của Đại Ngụy, chỉ là khi thanh đao này rơi xuống thì chắc chắn sẽ dẫn đến sự nổi giận của bách tính, đến lúc đó bách tính cũng sẽ bị mê hoặc."

"Mà nếu như công trình guồng nước thành công thì sản lượng lương thực của Đại Ngụy sẽ tăng lên gấp bội, bách tính tầng thấp nhất sẽ được bội thu, chúng ta sao lại còn lo lắng chuyện dân chúng kêu ca sinh biến?"

"Nếu như thế cục có thể ổn định lại, vậy thì thanh đao thứ ba thanh đao thứ tư, ta nghĩ hẳn là Cố đại nhân có thể đoán được đôi phần đi."

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói đến đây thì liền không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Cố Ngôn nghe xong, cả người liền như bị sét đánh đứng sững tại chỗ.

Ông ta biết chuyện Hứa Thanh Tiêu khai đao với phiên thương chỉ là vừa bắt đầu mà thôi, cũng biết Hứa Thanh Tiêu vẫn còn một cây đao nữa, chỉ là bây giờ thời cơ vẫn còn chưa chín muồi.

Nhưng thật sự không ngờ đến vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại chuẩn bị đến bốn thanh đao.

Hơn nữa đao này còn ác hơn đao kia.

Nhưng điều làm cho ông ta khiếp sợ nhất chính là chuyện công trình guồng nước lại là do Hứa Thanh Tiêu chế tạo ra, mà Hứa Thanh Tiêu cũng dám cam đoan sẽ làm cho sản lượng lương thực Đại Ngụy tăng lên gấp bội. Đây là một phần quan trọng của thuế thu được hằng năm. Nhưng mà điều quan trọng hơn lại là dân tâm.

Nếu như bách tính trong thiên hạ được bội thu vậy thì đó cũng là thời điểm để thanh đao thứ hai, thanh đao thứ ba thậm chí là thanh đao thứ tư rơi xuống.

Đám người kia nhất định sẽ không dám trở mặt, bởi vì dân tâm đã vững chắc, bách tính cơm no áo ấm, ai muốn đi theo ngươi tạo phản chứ?

Ai da!

Cao!

Cao!

Cao!

Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là con người cực kì đa mưu túc trí, từ khi hắn vào kinh đến nay đã chuẩn bị sẵn xong xuôi bốn thanh đao rồi, hơn nữa lại còn chuẩn bị đường lui kĩ càng, kẻ này đúng thật là yêu nghiệt.

Nhưng vào lúc Cố Ngôn đang không ngừng do dự.

Giọng Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

"Cố đại nhân! Bách tính trong thiên hạ có thể cơm no áo ấm, sản lượng lương thực của Đại Ngụy có thể tăng lên gấp bội, đến lúc đó nhân khẩu cũng sẽ gia tăng, hai mươi năm sau, Đại Ngụy sẽ lại nghênh đón thời kỳ phồn thịnh một lần nữa, chỉ cần sản lượng lương thực bắt đầu tăng lên gấp bộ thì rất nhiều thứ cũng sẽ ảnh hưởng theo."

"Bách tính có tiền thì sẽ dùng tiền, vậy Hộ bộ sẽ có thể lấy tiền, mọi chuyện cứ kéo dài như vậy thì ngân lượng trong quốc khố cũng sẽ ngày càng nhiều lên."

"Thuế thu được từ phiên thương cũng sẽ càng nhiều."

"Đừng nói đến chuyện sau khi ba thanh đao đằng sau kia rơi xuống, chúng ta lại sẽ có thể kiếm được càng nhiều tiền hơn."

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây thì không nói nữa, bởi vì cái gì nên nói thì cũng đã nói cả rồi, nếu như Hộ bộ thượng thư còn không đồng ý thì hắn sẽ quay người bỏ đi tìm hoàng đế, để hoàng đế mắng cho vài câu rồi về nhà đi ngủ.

Sự thật chứng minh.

Cố Ngôn động tâm rồi.

Hoàn toàn động tâm

Công trình guồng nước, sản lượng lương thực tăng lên gấp bội, những ảnh hưởng mà nó mang lại đúng thật là không chỉ có đơn giản ở chỗ thu thuế mà thôi, còn có những lợi ích khác nữa.

Bách tính có tiền thì phiên thương cũng có thể kiếm tiền, thu nhập của quốc khố cũng có thể tăng lên, mọi người hỗ trợ lẫn nhau.

Lại thêm chuyện phiên thương chẳng qua chỉ là thanh đao đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu mà thôi, sau này vẫn còn có thể tiếp tục ra tay.

Nếu như quốc khố thật sự không có tiền rồi lại thật sự xảy ra chuyện thì cùng lắm là vận dụng thanh đao thứ hai.

Nếu như tất cả đều làm việc theo kế hoạch.

Trong một năm, thuế mà quốc khố thu được có thể lên đến hai vạn vạn lượng.

Trong vòng hai năm, thuế mà quốc khố thu được có thể lên đến ba vạn vạn lượng.

Trong vòng ba năm, thuế mà quốc khố thu được có thể lên đến năm vạn vạn lượng.

Trong vòng mười năm, thuế mà quốc khố thu được có thể lên đến mười vạn vạn lượng.

Trời ơi!

Nếu như thật sự là vậy, thế thì sau này chẳng phải ông ta sẽ có thể dùng lỗ mũi để nhìn người hay sao?

Lại bộ, Lễ bộ, công bộ, Hình bộ, Binh bộ chó má gì đó.

Công bộ còn dám hung dữ với ta không? Ta búng tay một cái thì sẽ không cho ngươi một ngàn vạn lượng.

Hình bộ còn dám hung dữ với ta không? Ta búng tay một cái thì sẽ không cho ngươi một ngàn vạn lượng, lại còn chọc cho ngươi tức chết.

Đến lúc đó quan viên năm bộ kia còn không đến nịnh nọt ông ta hay sao? Gào khóc hô hào nhờ ông ta phát tiền cho họ?

Khổ cả một đời, cũng nên vui vẻ một lần rồi chứ nhỉ?

“Thủ Nhân!”

“Lão phu tin tưởng ngươi!”

“Chưa biết là có tiền hay không, ta chỉ biết ta cảm thấy ngươi rất đáng tin cậy.”

“Công trình guồng nước, lão phu đồng ý.”

Đến nước này rồi Cố Ngôn cũng không làm kiêu nữa, thẳng thắn đồng ý luôn.

Vừa có thể gia tăng sản lượng lương thực lại còn có thể gia tăng quốc thuế, hơn nữa còn có thể thúc đẩy kinh tế phát triển, guồng nước này đúng là thứ tốt mà.

“Cố đại nhân anh minh.”

“Vậy hạ quan xin phép cáo lui trước.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, hoàn thành nhiệm vụ rồi thì lại tiếp tục đi đến nhà kế tiếp.

“Được, Thủ Nhân, trên đường chú ý một chút, túi lá trà này ngươi cầm về đi, về nhà uống.”

“Để ta tiễn ngươi.”

“Thủ Nhân, đi thong thả nha.”

“Chú ý an toàn.”

Chương 445: Hứa Mỗ Dám Cam Đoan Trong Vòng Năm Năm, Thuế Của Đại Ngụy Sẽ Là Mười Vạn Vạn Lượng (6)

Cả đường tiễn Hứa Thanh Tiêu đến tận cửa Cố Ngôn đều rất nhiệt tình, sau đó ông quay về ngồi ở trong phòng.

Chẳng biết vì sao mà tâm trạng của ông lại tốt đến bất ngờ.

Thoáng nhìn qua tấu chương trên bàn, ông thẳng tay ném đi.

Lại liếc mắt nhìn bản vẽ guồng nước.

Ái cha, đây đúng là bảo bối mà.

"Ta đã nói rồi, cái này nhất định là đồ tốt."

"Người phát minh ra thứ này đúng thật là thiên tài tuyệt thế, Thủ Nhân à Thủ Nhân, ngươi thông minh quá đi thôi."

"Cái tên Lý Ngạn Long này thật chẳng phải là thứ tốt lành gì, đâu phải ngươi làm ra, vậy mà cũng đem đi khoe khoang."

"Xém chút nữa là hại vật này không được hiện thế rồi."

"Lý Ngạn Long, tên rác rưởi."

Trong phòng, Cố Ngôn nhìn bản vẽ guồng nước rồi thỉnh thoảng bật cười ra tiếng, thi thoảng còn mắng Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long, lão chết tiệt.

Chuyện Hộ bộ đã giải quyết xong.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến Hình bộ.

Đến Hình bộ rồi thì thẳng thắn hơn nhiều, dù sao thì công trình guồng nước chỉ phiền toái ở chỗ bắt nguồn mà thôi, đó còn không phải là Hộ bộ Thượng thư và tập đoàn võ quan à?

Hứa Thanh Tiêu đi đến Hình bộ, trên dưới Hình bộ đều chào hỏi rất nhiệt tình, chẳng cần thông báo gì, Hứa Thanh Tiêu thẳng tay đẩy cửa phòng Trương Tĩnh ra.

"Lão Trương, có chuyện tìm ông đây."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng. Lộ ra vẻ vô cùng tùy tiện.

Trong phòng, Trương Tĩnh có hơi tức giận nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nhưng cũng không nói gì.

“Gì nữa đây?”

“Lão Trương, lần này Hình bộ yêu cầu phát phí khi đi làm nhiệm vụ, Hộ bộ phát bao nhiêu?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Mấy trăm lượng, tên Cố Ngôn kia là thần giữ của, ngươi cảm thấy ông ta sẽ cho ta bao nhiêu?”

Nhắc đến chuyện này làm cho Trương Tĩnh có hơi không vui.

“Có muốn được phát nhiều hơn hay không?”

Hứa Thanh Tiêu nâng chung trà lên rồi uống một ngụm, sau đó nghiêm túc hỏi.

“Hửm? Có ý gì đây?”

Vừa nghe xong câu này, tinh thần Trương Tĩnh lập tức tỉnh táo trở lại.

“Nói một con số trước đi.”

Hứa Thanh Tiêu không trả lời mà bảo Trương Tĩnh nói ra một con số.

“Một ngàn vạn lượng!”

Trương Tĩnh lấy hết dũng khí nói ra một con số to lớn.

“Ồ.” Hứa Thanh Tiêu thở dài rồi sau đó nhìn về phía Trương Tĩnh nói:

“Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao mà Hình bộ không tốt rồi, lão Trương, đến cả nằm mơ mà ngài cũng cẩn thận từng chút một như thế, quả thật là không có tiền đồ.”

Hứa Thanh Tiêu mang theo vẻ cảm khái nói.

Còn Trương Tĩnh thì lại hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi cũng đừng ở đây úp úp mở mở, có gì thì cứ nói thẳng.”

“Vậy được thôi, ta sẽ nói thẳng. Guồng nước là do ta làm ra, nếu như ông đồng ý chuyện bệ hạ xây dựng guồng nước thì ngày này sang năm, ta sẽ lấy từ Hộ bộ phát thêm ngoài định

mức cho Hình bộ một ngàn năm trăm vạn lượng, thấy được không hả?"

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề.

"Một ngàn năm trăm vạn lượng?"

"Ngươi không đùa ta đó chứ?'

Trương Tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, giống như chưa thấy bạc bao giờ vậy.

"Chỉ nhiều chứ không ít, ông không tin ta à?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi ngược lại.

"Được! Dù sao nếu như làm không được, ta sẽ kéo ngươi về lại Hình bộ."

Trương Tĩnh một hơi đồng ý ngay.

Phát ngoài định mức một ngàn năm trăm vạn lượng? Như vậy ai mà không đồng ý chứ? Cố số tiền kia thì khi quan viên Hình bộ đi công tác ít nhất còn có thể ở trong tửu lâu tốt một chút, không đến nổi mỗi lần đều phải ở trong một nơi nghèo kiết xác.

"Đi đây."

Hứa Thanh Tiêu đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Đối phó với Trương Thượng thư thật sự rất đơn giản, chỉ cần dùng một ngàn năm trăm vạn là xong.

Loại người này, thật là không có tiền đồ mà.

"Cứ vậy mà đi à? Không uống miếng trà à?"

"Thủ Nhân, đi đường chú ý an toàn nha."

"Cẩn thận chút."

Trương Tĩnh hô lên một tiếng nhưng rất nhanh sau đó ông lại đột nhiên phản ứng được.

"Guồng nước là do Thủ Nhân làm à?"

"Khá lắm, không trách được nó lại tinh mỹ như vậy, chậc chậc, Thủ Nhân à Thủ Nhân, ngươi đúng thật là phúc của Đại

Ngụy.”

Trương Tĩnh tự mình lẩm bẩm.

Ngay sao đó, ông ta lại lầm bầm nói:

“Cái tên Lý Ngạn Long này đúng là không cần mặt mũi, rõ ràng là thứ mà Thủ Nhân làm ra, vậy mà cứ nhất định phải nói là do ông ta làm? Thiệt đáng xấu hổ.”

Ông ta lầm bầm mắng.

Hai khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu đi vào Lại bộ.

Cũng rất quy củ, chẳng qua biện pháp cũng rất trực tiếp.

Đưa tiền là được.

Trần Chính Nho cũng không động lòng, nhưng khi nghe Hứa Thanh Tiêu thừa nhận rằng cái guồng nước kia là do hắn làm thì đã bắt đầu nói giá.

Không thể không nói, Trần Chính Nho không hổ là thừa tướng, hét giá đến năm ngàn vạn lượng, chẳng qua lại bị Hứa Thanh Tiêu ép xuống ba ngàn vạn lượng, nhiều quá thì không tốt lắm.

Trần Chính Nho đồng ý, cho nên Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục đi, lần này là đi đến phủ An Quốc công.

Trên đường đi, Hứa Thanh Tiêu so sánh Trần Chính Nho và Trương Tĩnh một chút.

“Ừ, Trương Thượng thư đúng thật là không có tiền đồ.”

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, Trần Chính Nho không nhịn được cười nhẹ một tiếng.

“Guồng nước này quả nhiên là do Hứa Thanh Tiêu làm ra.”

“Lý Ngạn Long không có bản lĩnh đó.”

Ông ta lẩm bẩm, bên ngoài thì có vẻ không khó nghe nhưng ý của lời nói kia chính là Lý Ngạn Long là một tên không có đầu óc.

Cứ như vậy, lại thêm hai khắc đồng hồ nữa.

Hứa Thanh Tiêu đi đến phủ An quốc công.

Hộ bộ, Hình bộ, Lại bộ.

Ba bộ đã được giải quyết toàn bộ.

Trước mắt chính là các võ quan.

Hứa Thanh Tiêu bảo Lý Kiện Lý Khang đến truyền tin, gửi lời chào trước.

Lúc này vừa mới đến bên ngoài phủ An Quốc công, quản gia của phủ An Quốc công đi ra chào đón, rất nhiệt tình cung nghênh Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa đại nhân, ngài đã tới rồi! Lão gia ở bên trong chờ ngài đấy.”

Quản gia phủ Quốc công tươi cười bước ra, cung nghênh Hứa Thanh Tiêu đi vào.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu theo bước quản gia, nhanh chóng tiến vào trong viện.

Lúc này, không chỉ có mỗi An Quốc công, còn có Tề Quốc công cùng Lư Quốc công, cùng với vài vị hầu gia.

“Điệt nhi Hứa Thanh Tiêu, xin chào ba vị quốc công.”

“Ngu đệ, xin chào chư vị huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu đi tới, khiêm tốn bái mọi người một cái.

“Thủ Nhân điệt nhi, không phải thúc nói con, tự con xem đi, đã bao lâu không đến chỗ thúc ngồi chơi rồi?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay, đàm đúm với đám Văn Cung, cái đám Văn Cung có tâm đứa nào không dơ? Con thân cận với bọn họ như thế, không sợ bọn chúng hại con sao?”

“Mọi người đừng hù dọa Thủ Nhân điệt nhi, nhưng mà Thủ Nhân điệt nhi, ta nói con đừng buồn, thật sự lâu rồi con không đến thăm mấy lão già chúng ta nhé.”

Ba vị quốc công mở miệng, cũng không giận dỗi Hứa Thanh Tiêu, chỉ là có chút trách móc thế thôi.

Dù gì Hứa Thanh Tiêu là người theo phe võ quan của bọn họ, theo lý thì nên thân thiết với bọn hơn hơn một chút.

Chương 446: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (1)

“Mấy vị thúc thúc, thật sự cũng không thể trách con, khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, mấy vị ở đây đều thấy hết, con cũng rất mệt, nên không tới cửa thăm hỏi từ lâu rồi.”

“Hơn nữa việc làm của điệt nhi, cũng sợ liên lụy mấy vị thúc.”

Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ mặt đưa đám, hắn biết phe võ quan nảy sinh một chút ý kiến với hắn, nhưng mà cũng hết cách rồi.

Bệ hạ bảo hắn đi Hình bộ, sau đó lại đi Hộ bộ, trong quá trình xảy ra nhiều chuyện như vậy, biết sao được?

“Liên lụy? Có gì liên lụy chứ.”

“Thủ Nhân, con thật biết điều quá rồi.”

“Được rồi, Thủ Nhân, ngồi đi, hôm nay tập hợp mấy lão già chúng ta, còn có mấy vị huynh trưởng đến đây là vì chuyện gì?”

Đám quốc công mở miệng, có điều An Quốc Công vẫn phủ đầu trước, Hứa Thanh Tiêu bảo bọn họ tụ tập lại chắc chắn là có chuyện quan trọng thương lượng, nếu không sẽ không thể nào tới cửa thăm hỏi, còn cố ý kêu mọi người cùng tới.

Nghe thấy An Quốc công nói ra những lời này, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục tám nhảm nữa.

“Ba vị thúc thúc, mấy vị huynh trưởng, lần này Thanh Tiêu đến là để mang đến một tin tức rất tốt.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

“Tin tức tốt gì?”

Mọi người tò mò.

Còn là tin tức rất tốt?

“Bắc phạt!”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói ra hai chữ.

Trong phút chốc tất cả mọi người nín cả thở, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hiện tại phe võ quan mong muốn cái gì nhất? Còn không phải là Bắc phạt sao?

Nhưng thật sự sắp Bắc phạt, trong lòng bọn họ đều hiểu, chắc chắn không thể thực hiện trong thời gian ngắn, thậm chí ngay cả chiến tranh quy mô nhỏ cũng không được.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nói ra một câu Bắc phạt, hơn nữa là tin tức rất tốt, sao có thể không khiến cho mọi người phấn khởi và lập tức quan tâm đến việc này cho được.

“Thanh Tiêu, ngươi nói thẳng nào, chớ có quanh co lòng vòng.”

An Quốc công là người đầu tiên lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu đừng quanh co, nên nói vào việc chính.

“Thúc, chư vị huynh trưởng, tin chắc mọi người đều biết Thanh Tiêu ủng hộ ai, những chuyện khác không nói, bài từ Mãn Giang Hồng này chắc là không còn gì để hoài nghi chứ?”

“Mối nhục Tĩnh Thành, vẫn còn chưa nguôi, mộng tưởng lớn nhất cuộc đời Thanh Tiêu này, chính là đánh đến phía Bắc, giết chết tất cả man di.”

“Ngày đêm đều suy nghĩ, đừng thấy mấy hôm nay ta thân cận với đám văn thần, nhưng là vì cái gì chứ? Còn không phải để đánh vào nội bộ kẻ địch sao.”

“Mấy ngày trước bệ hạ muốn nói Bắc phạt, Thanh Tiêu hưng phấn cả đêm không ngủ, nhưng khi bệ hạ nhắc đến công trình guồng nước, Thanh Tiêu cũng cả đêm không ngủ, thậm chí có chút hổ thẹn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế .

“Hổ thẹn? Thủ Nhân điệt nhi, ngươi hổ thẹn cái gì?”

Tề Quốc công không nhịn được hỏi một chen ngang.

“Thưa Tề thúc, công trình guồng nước là do Thanh Tiêu mày mò ra.”

“Lúc trước phủ Nam Dự bị bệ hạ phạt một phần tiền thuế, Thanh Tiêu thẹn trong lòng, cho nên nghiên cứu ra guồng nước, hy vọng tạo phúc cho bá tánh, kết quả không ngờ lại được bệ hạ coi trọng, hơn nữa còn đồng ý đầu tư vào nhiều ngân lượng như thế.”

“Cho nên Thanh Tiêu hổ thẹn.”

Hứa Thanh Tiêu có chút tự trách nói.

Nhưng lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc.

“Guồng nước là do con làm ra?”

“Không phải chứ, Thủ Nhân lão đệ, guồng nước là do ngươi làm ra sao?”

“Ta còn tưởng là Lý Ngạn Long làm ra chứ, không ngờ lại là ngươi.”

“Cẩn thận ngẫm lại, cái tên Lý Ngạn Long kia sao có thể làm ra thứ đồ đó, Thủ Nhân lão đệ, quả nhiên thông tuệ.”

Mọi người chấn động, bọn họ có thành kiến với guồng nước, nhưng mặc dù là mang theo thành kiến, bọn họ cũng biết guồng nước xác thực có thể tăng trưởng sản lượng hoa màu, nhưng bọn họ cũng không cho rằng có thể đạt đến hiệu quả gia tăng gấp đôi sản lượng lương thực.

Cho nên so đi tính lại, vẫn là Bắc phạt tốt hơn nhiều.

Nhưng hôm nay sau khi nghe được là thứ đồ do Hứa Thanh Tiêu mày mò ra, thái độ của mọi người nháy mắt chuyển biến.

Guồng nước là thứ tốt lành.

Nhưng Lý Ngạn Long không phải thứ tốt lành gì.

“Thủ Nhân điệt nhi, rốt cuộc là con có ý tứ gì, con cứ việc nói thẳng.”

An Quốc công lên tiếng, ông chỉ muốn biết, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc muốn nói gì, Bắc phạt có tin tức tốt gì?

Hơn nữa còn là tin tức rất tốt.

“Lý thúc, điệt nhi có thể bảo đảm, guồng nước thực sự có thể bảo đảm gia tăng gấp đôi sản lương lương thực của Đại Ngụy.”

“Cho nên khi điệt nhi nghe nói bệ hạ muốn sản xuất số lượng lớn lương thực, phản ứng đầu tiên của điệt nhi là tự trách, cảm thấy đã làm chậm trễ đại sự, nhưng điệt nhi lại nhanh chóng nghĩ tới một việc.”

“Kỳ thật bệ hạ vẫn luôn không có dự tính Bắc phạt, thật ra Thanh Tiêu đã biết được đáp án, quốc khố trống không, không chỉ là trống không ngân lượng, lương sản cũng trống không.”

“Nếu như thật sự phát động Bắc phạt, chẳng lẽ lại kéo ngân lượng ra chiến trường? Vấn đề lớn nhất trong chiến tranh, chính là lương thảo, bất kể có phát cho binh lính Đại Ngụy bao nhiêu ngân lượng, thì thứ mà tất cả binh lính trên chiến trường thèm muốn nhất chính là thức ăn.”

“Không có lương khô, cho trăm vạn lượng bạc trắng, cũng không thay đổi được gì.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, việc hắn nói ra mọi người đều hiểu.

Đánh giặc là việc phí tiền nhất, lương thực quân lương còn có các loại quân nhu phẩm, mấy thứ này có thứ nào không khiến người ta nặng đầu suy tính?

Hiện tại đúng là quốc khố có ngân lượng, nhưng Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai, không lương thực.

Trừ phi các bá tánh không ăn đều không uống, lấy lương thực cho quân nhân ăn, còn bản thân đói chết.

Nếu nói như vậy, thì trận này càng không cần đánh.

“Cho nên, Thủ Nhân điệt nhi, ý của ngươi là?”

An Quốc Công dần dần hiểu ra vấn đề.

“Lý thúc, ý của điệt nhi rất đơn giản, để bệ hạ sản xuất guồng nước số lượng lớn, lợi quốc lợi dân, tuy rằng trong hiện tại rất bất lợi, nhưng lại có lợi cho tương lai của Đại Ngụy, đến lúc

đó Đại Ngụy lương thực sung túc, quốc khố sung túc, lúc ấy, lại nhắc đến Bắc phạt, không thể nào bệ hạ lại không đồng ý.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc trả lời.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu thốt ra lời này, mọi người lại nhíu mày trầm mặc.

Bởi vì bọn họ tức khắc hiểu ra Hứa Thanh Tiêu nói vậy là có ý gì.

Đảm nhận vai trò thuyết khách.

Mọi người trầm mặc, bọn họ cũng không ngốc, Hứa Thanh Tiêu nói nhiều thứ như vậy, hoàn toàn không làm cho bọn họ động lòng, ngược lại còn cảm thấy không được thoải mái. Dù sao bọn họ hạ đã quyết tâm muốn Bắc phạt, phải ngăn chặn thực hiện công trình guồng nước.

Kết quả Hứa Thanh Tiêu lại đến làm thuyết khách, mặc dù coi trọng Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng không thể nào gây tổn hại đến lợi ích cá nhân của bản thân.

Chương 447: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (2)

Thấy đám đại thần trầm mặc, Hứa Thanh Tiêu cũng không hề thấy xấu hổ, ngược lại vô cùng nghiêm túc nói.

“Ta tin chắc chư vị có chút không tín nhiệm Thanh Tiêu, nhưng không thể nghi ngờ việc này.”

Hứa Thanh Tiêu lấy ra sổ sách, tự hắn sao chép một phần.

Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, đưa sổ sách cho mấy vị quốc công trước.

Còn mấy vị quốc công vừa mở ra xe, toàn bộ nhanh chóng nhíu mày.

“Nhiều đến thế sao?”

Một lát sau, An Quốc công đưa sổ sách cho đám hầu gia khác cùng xem, đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu hồi lâu..

“Lý thúc, đây là sổ sách của Hộ Bộ, tất nhiên không thể làm giả.”

“Hiện giờ Đại Ngụy phát triển không ngừng, quốc thuế đã bắt đầu tăng trưởng tăng lên, nhưng hiện tại đang thiếu thốn thứ gì nhất? Chính là lương thực, giải quyết ấm no cho bá tánh, mới là việc quan trọng nhất Đại Ngụy.”

“Nếu dựa theo sự phát triển của Đại Ngụy hiện giờ, muốn Bắc phạt, thêm hai mươi năm cũng không đủ sức, điểm này ta tin rằng Lý thúc hẳn là càng hiểu rõ hơn.”

“Nhưng nếu có guồng nước, gia tăng lương sản, gia tăng dân cư, sẽ có thể củng cố nền móng của Đại Ngụy. Bá tánh an ổn, mọi người ăn uống no đủ, dư tiền rồi sẽ cầm tiền đi mua bán đồ vật, đến lúc đó Đại Ngụy có thể nhận được nguồn ngân lượng dồi dào từ các khoản thuế.”

“Thanh Tiêu đã lập giao kèo với Hộ Bộ Thượng thư, làm cho thu nhập từ thuế trong quốc khố Đại Ngụy đạt mười vạn vạn

lượng bạc trong vòng năm năm, mà nếu ngay từ ngày bắt đầu, mở rộng guồng nước, lấy năm mươi quận làm trọng tâm, chỉ cần một quý, sẽ có thể nhìn ra hiệu quả."

"Đến lúc đó tăng thêm lực độ, tranh thủ hoàn thành phân bố guồng nước trên khắp cả nước trong hai năm, như vậy đến năm thứ ba, lương thực Đại Ngụy có thể tăng gấp đôi, lại thêm hai năm nữa, lương sản Đại Ngụy sẽ chồng chất như núi."

"Lúc này, vừa có ngân lượng, vừa có lương thực, xin hỏi quốc công, Đại Ngụy có thể không chiến sao? Có thể không Bắc phạt sao?"

"Nhưng nếu như ngăn cản bệ hạ mở rộng guồng nước, thứ nhất sẽ chọc giận bệ hạ, thứ hai với tình hình hiện tại của Đại Ngụy tuyệt đối không thể Bắc phạt, cho dù chúng ta bức vua thoái vị, bệ hạ cũng sẽ không đáp ứng."

"Mặc dù bệ hạ đáp ứng rồi, nhưng mà cũng chỉ là trấn an chúng ta, giống như lần này vậy, để Binh bộ lên kế hoạch Bắc phạt, nhưng Thanh Tiêu có thể bảo đảm, việc này chỉ là một âm mưu thôi."

"Mong chư vị quốc công suy nghĩ lại!"

"Mong chư vị hầu gia suy nghĩ suy nghĩ lại!"

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, trên cơ bản đã không còn gì để nói.

Thậm chí nói ra suy nghĩ của nữ đế.

Giờ khắc này, ba vị quốc công và hơn mười vị hầu gia đều trầm mặc.

Bởi vì mỗi lời Hứa Thanh Tiêu nói ra đều là sự thật.

Đúng vậy, nữ đế tuy rằng luôn miệng nói, muốn Bắc phạt muốn Bắc phạt, nhưng rốt cuộc có Bắc phạt hay không Bắc phạt, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Chỉ tính theo tình hình hiện tại của Đại Ngụy, căn bản không có khả năng Bắc phạt, có ngân lượng phát động chiến tranh, nhưng không có ngân lượng tiếp viện, đặc biệt là lương thảo.

Hiện tại Đại Ngụy vẫn còn có thể miễn cưỡng được chút lương thực, nhưng vấn đề là quá trình vận chuyển phải tiêu hao bao nhiêu đây?

Thật sự Bắc phạt, địa điểm xác định chính là phương bắc, khoảng cách hơn ba vạn dặm.

Một trăm vạn gánh lương thảo, vận chuyển qua đi, nhiều nhất chỉ còn lại có hai mươi vạn gánh, hơn nữa lộ trình ít nhất ba tháng.

Trừ phi dùng tàu bay vận chuyển, nhưng tàu bay là vật của tiên đạo, vốn đã khó chế tác, hơn nữa có thể vận chuyển đi được bao nhiêu?

Cho nên không thể Bắc phạt.

Nhưng mấy lời này của Hứa Thanh Tiêu, làm mọi người trầm mặc.

Thời gian năm năm.

Quốc khố sung túc.

Kho lương đủ đầy.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể làm đến trình độ này, vậy thì quả thực là có khả năng, ít nhất nếu thật sự làm được, thì không thể không Bắc phạt.

Nói chung là vẫn tốt hơn hiện tại đúng chứ? Phun ra một câu Bắc phạt, sau đó thối thác nửa năm một năm, chờ ngươi không còn kiên nhẫn, lại nói một câu Bắc phạt, kể từ đó, mười năm sau cũng không thấy có khả năng Bắc phạt.

Theo lời Hứa Thanh Tiêu, có thể làm được hay không là một chuyện, nhưng ít nhất cũng có việc để làm.

Mà không phải cả ngày bị nữ đế lừa dối.

“Thủ Nhân điệt nhi, con thật sự có thể bảo đảm, trong vòng năm năm, làm quốc thuế Đại Ngụy tăng đến mười vạn vạn lượng bạc?”

An Quốc công không nhịn được mở miệng.

Ông ta cũng hiểu rõ tình hình của Đại Ngụy, hiện tại nếu thật sự Bắc phạt, khẳng định là không được, đừng nói bảy trăm triệu lượng bạc trắng, cho dù quốc khố có ba mươi vạn vạn lượng bạc trắng, cũng không thấy được khả năng Bắc phạt.

Binh lực! Lương thảo! Quân lương! Cung cầu! Các loại đồ vật vân vân thật sự quá nhiều rồi.

Lúc trước vì sao Võ đế có thể bảy lần Bắc phạt?

Đó là tích trữ của năm đời Đại Ngụy, bảy lần Bắc phạt, tốn kén bao nhiêu bạc, trong lòng mọi người đều rõ như ban ngày, đơn giản chính là nói, nếu có thể đại thắng trở về, có thể dùng chiến tranh để duy trì chiến tranh.

Nhưng vấn đề là, Bắc phạt man di cũng nghèo rồi, hơn nữa có thể đại thắng hay không cũng là vấn đề, vương triều Đột Tà có thể để cho Đại Ngụy đánh trận thoải mái như vậy sao?

Vương triều Sơ Nguyên có để cho Đại Ngụy đánh trận không?

Còn có nội hoạn, phiên vương khắp nơi có nổi lên dã tâm riêng hay không?

Còn có lòng dân, dân chúng muốn đánh trận sao? Miệng hô hào muốn đánh thế này thế nọ, thật sự đánh trận rồi thì ai là người xui xẻo? Còn không phải bá tánh?

“Mười vạn vạn lượng bạc, Thanh Tiêu trước mắt chỉ nắm chắc bảy phần, ba phần còn lại, thì nằm trên người Lý thúc cùng với các vị đây.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

“Trên người chúng ta?”

Mọi người tò mò.

“Toàn lực phát triển Đại Ngụy, làm tốt công tác tiến công phòng thủ Bắc phạt nam di.”

Hứa Thanh Tiêu phát biểu ý kiến.

Nhưng hắn biết, phe võ quan sẽ không hoàn toàn nghe theo mình, bởi vì bọn họ cũng không dám bảo đảm, bản thân thật sự một lòng muốn làm võ quan.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu càng hiểu rõ một việc.

Bất kể thế nào phe võ quan cũng đều muốn Bắc phạt, nếu muốn Bắc phạt, thì sẽ phải chuẩn bị thêm một phần bảo hiểm.

Hơn nữa mình không hề nói sai một chữ nào.

Nữ đế không có khả năng Bắc phạt, ít nhất năm nay không có khả năng, sang năm cũng không có khả năng.

Nếu đã như thế thì vì sao phải đi đắc tội nữ đế?

Mà hiện tại Hứa Thanh Tiêu lấy ra một phần bảo hiểm giao cho bọn họ, coi như giao dịch, cớ sao lại không làm?

Nếu Hứa Thanh Tiêu làm được, như vậy mọi việc đều có thể làm theo những gì Hứa Thanh Tiêu nói, Bắc phạt gần ngay trước mắt.

Nếu Hứa Thanh Tiêu làm không tốt, vậy thì cũng chả làm sao, bọn họ tiếp tục đàm phán với nữ đế, đơn giản chính là nói, đã xem trọng Hứa Thanh Tiêu thôi.

Bất kể như thế nào, bọn họ đều không lỗ.

Chương 448: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (3)

“Thủ Nhân điệt nhi, nếu như hôm nay người ngồi ở đây không phải ngươi thì lão phu đã sớm đuổi đi về rồi.”

“Nhưng lão phu tin tưởng ngươi, năm năm sau, không nói mười vạn vạn lượng bạc, chỉ cần có bảy vạnn vạn, từ nay về sau, dù có ra sao lão phu cũng sẽ ủng hộ ngươi.”

An Quốc Công đã đưa ra quyết định.

Giao dịch này không hề lỗ chút nào, nhận lời là chuyện tốt, đương nhiên mặt ngoài khẳng định là phải nói như vậy.

“Đa tạ quốc công tín nhiệm.”

Hứa Thanh Tiêu bái mọi người một cái.

Đã thuyết phục được phe võ quan rồi, kế tiếp chính là bàn bạc với bá tánh.

Hứa Thanh Tiêu muốn đi, nhưng lại bị An Quốc công trực tiếp chặn lại.

“Đừng hòng chuồn, ở lại uống vài chén.”

“Đúng đúng đúng, Thủ Nhân lão đệ, ngươi muốn chạy sao? Ở lại uống vài chén, đã lâu không gặp rồi.”

“Hôm nay ngươi đừng hòng đi, ở lại, uống, uống nhiều một chút.”

Mọi người trực tiếp ngăn Hứa Thanh Tiêu lại, một hai phải lôi kéo Hứa Thanh Tiêu uống rượu, chết sống không cho hắn đi.

Nhìn mọi người như thế, Hứa Thanh Tiêu cũng hết cách, căng da đầu cùng mọi người uống rượu, chỉ là vừa uống liền uống đến hai canh giờ, mặc kệ mình nói cái gì, người ta chính là không thả người đi.

Cũng làm Hứa Thanh Tiêu phải đau răng một trận.

Có điều cũng may trong hai canh giờ, uống cũng hòm hòm rồi, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng đào tẩu được ra ngoài.

Hắn đã hơi say, rượu của vương phủ cũng lạ phết, ép không ra, chỉ có thể từ từ tiêu hóa, cũng may Hứa Thanh Tiêu vận chuyển Kim Ô Tôi Thể Thuật, mùi rượu trên cơ thể cũng nháy mắt bay đi rất nhiều.

Nhưng vẫn chút choáng.

Trở lại trường Thủ Nhân, Hứa Thanh Tiêu vốn định gọi hai huynh đệ Triệu Đại Triệu Nhị hỏi han tình hình, kết quả hai huynh đệ Triệu Đại Triệu Nhị lại đi đến trước, vô cùng kích động nói.

"Hứa đại nhân, ngài có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hứa đại nhân, nói ra ngài khẳng định không tin."

Hai người đầy mặt kích động, tiến đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu nói.

"Sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu uống ngụm trà, làm dịu bớt men say.

"Hứa đại nhân, không phải ngài bảo hai huynh đệ chúng ta đi làm việc sao? Ở trong hoàng thành, lan truyền guồng nước là ngài chế tạo ra sao?"

"Ngài biết bá tánh phản ứng ra sao không?"

Triệu Đại kích động nói.

"Phản ứng ra làm sao?"

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút tò mò.

Trước mắt đã giải quyết tất cả mọi vấn đề, chỉ còn mỗi vấn đề bá tánh còn chưa được giải quyết, hắn bảo Triệu Đại Triệu Nhị truyền tin ra trước, xem thử phản ứng của bá tánh, sau đó mới quyết định có ra tay không hay không.

Cho nên có chút tò mò.

"Đại nhân, hai huynh đệ chúng ta vừa mới lan truyền tin tức ra ngoài, phản ứng đầu tiên của các bá tánh là không tin, rốt cuộc

guồng nước trong mắt bá tánh, hiện tại trở thành thứ đồ hại nước hại dân."

"Nhưng theo việc Hình Bộ đi bắt người, sau khi bắt mấy người tung tin đồn về Hình Bộ, có không ít người bắt đầu lên tiếng, chứng thực guồng nước thật sự là do ngài làm, thậm chí mới vừa rồi có mấy bá tánh ở phủ Nam Dự đã đi vào kinh thành."

"Đi khắp nơi tuyên truyền tác dụng của guồng nước, hơn nữa khen ngợi ngài các kiểu, thậm chí phủ Nam Dự đã có mấy người có tay nghề, làm một vài mô hình nhỏ, triển lãm cho bá tánh xem tác dụng của guồng nước là như thế nào, tuyên truyền lợi ích của guồng nước, hơn nữa còn nói tốt cho ngài."

"Hiện giờ, bá tánh khắp kinh thành đều đang khen ngợi guồng nước lợi quốc lợi dân, hơn nữa cũng đang khen Hứa đại nhân ngài thật sự là thông tuệ vô cùng."

Triệu Đại hưng phấn vô cùng nói, Triệu Nhị kế bên cũng nhịn không được nhanh mồm xen vào nói.

"Không chỉ có thế, Hứa đại nhân, còn có một việc chính là bây giờ có người đồn, ban đầu ngài chế tạo cái guồng nước, là bởi vì bệ hạ phạt bá tánh ở phủ Nam Dự một phần tiền thuế, cho nên mới chế tác ra vật đó để bù đắp cho bá tánh."

"Hiện giờ các bá tánh lại khen ngài thật dạ vì dân."

Triệu Nhị bổ sung một câu, cũng chính là bởi vì những lời này, các bá tánh càng thêm tin tưởng guồng nước là thứ tốt, cũng tin tưởng thứ này là Hứa Thanh Tiêu làm ra.

"Có khoa trương đến vậy không?"

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Nói thật cửa ải bá tánh này, Hứa Thanh Tiêu kỳ thật không nắm chắc, dù sao có người đã đi gieo rắc tin đồn từ trước.

Tục ngữ nói rất đúng, bịa đặt nhất thời thì nhanh, bác bỏ tin đồn chạy gãy chân.

Bản thân đã chuẩn bị chạy gãy chân rồi, nhưng không ngờ được, bá tánh lại ủng hộ mình như thế?

Việc này có chút bất ngờ nha.

“Không hề khoa trương chút nào, đại nhân, nếu không tin thì ngài ra bên ngoài xem thử đi.”

Triệu Đại cam đoan chắc nịch nói.

“Vậy được, các ngươi ở đây chờ ta.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn muốn mắt thấy tai nghe, không phải không tin hai người này, mà là việc này can hệ trọng đại.

Vừa trở về, Hứa Thanh Tiêu lại đi mất.

Nhưng hắn cố ý đeo mũ rộng vành, sợ bách tính nhận ra mình.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến tửu lâu, nơi này có thể nghe được bảy mươi phần trăm tin tức tại kinh đô Đại Ngụy.

Mười lăm phút sau, Hứa Thanh Tiêu đi vào tửu lâu, gọi bừa một bình rượu, rồi ngồi trong góc.

Đúng lúc vừa ngồi xuống, liền nghe được có không ít người lại bán tàn về chính mình.

“Ta nói cho các ngươi biết nhé, Hứa đại nhân chính là một lòng vì dân. Ban đầu bệ hạ phạt phủ Nam Dự một phần tiền thuế, Hứa đại nhân thương xót bách tính, cảm thấy bản thân thẹn với bách tính, cho nên mới chế tạo ra guồng nước.”

“Ta có một người bà con xa, mấy ngày trước gửi thư cho ta, các ngươi xem, cái này đâu thể nào làm giả được, đúng không? Trong thư nói rõ ràng, người bà con này của ta, chính là sống bằng nghề nông, hồi trước thu hoạch cũng bình thường, hiện tại khác nhiều rồi, bởi vì có nguồn nước, ngay cả ruộng khô cũng được hắn trồng trọt được.”

“Hiện tại bá tánh khắp phủ Nam Dự giăng đèn kết hoa, còn náo nhiệt hơn năm ngoái, nếu các ngươi không tin, có thể đến Nam Dự phủ xem thử.”

Một nam nhân kể lể sự tình với giọng nói cực lớn.

Đồng thời lấy ra một phong thư, đưa cho mọi người cùng xem.

Nhiều người sau khi nghiêng mình nhìn lướt qua phong thư, lập tức buông lời bàn tán.

“Việc này nếu đổi lại là người khác, ta tuyệt đối không tin, nhưng Hứa đại nhân thì ta tin, hắn một lòng vì dân, cãi đại Nho, náo loạn Hình bộ, trảm quận vương, trừ gian thương, có sự kiện nào không phải là vì lão bách tính chúng ta? Nếu như guồng nước là Hứa đại nhân làm ra thì nhất định là thứ có lợi cho dân.”

“Đúng, Hứa đại nhân một lòng vì dân, guồng nước nhất định là do hắn làm ra.”

Dân chúng lần lượt mở miệng ủng hộ, nhưng rất nhanh có người lại tràn đầy hiếu kỳ nói.

“Vậy thì tại sao lại có người nói rằng thứ này vô dụng?”

Chương 449: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (4)

Lời này vừa nói ra, dẫn tới không ít ý kiến

“Cái này không phải quá đơn giản sao? Vì lão bách tính chúng ta, Hứa đại nhân đã đắc tội bao nhiêu người? Nhất định là có người đang âm thầm giở trò xấu, thứ đồ có lợi cho dân cho nước như thế, sắp đám người này hủy hoại rồi.”

“Đúng đúng đúng, nhất định là có người muốn hại Hứa đại nhân, chúng ta không thể bị mắc lừa.”

Dân chúng gần như ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, chỉ cần là thứ mà Hứa Thanh Tiêu làm ra thì sẽ thứ đồ tốt. Nếu có người nói không tốt, vậy thì người này có vấn đề, muốn mưu hại Hứa Thanh Tiêu.

Đây chính là cách nghĩ của bá tánh hiện giờ, dù sao những việc Hứa Thanh Tiêu đã làm vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Mọi người đều biết Hứa Thanh Tiêu là một vị quan tốt, một lòng vì dân, ngay cả tranh giành chỗ đứng cũng là vì bách tính.

“Vậy thì tại sao trước đó lại nói thứ này là do Công bộ thượng thư, Lý Ngạn Long làm ra? Ta thấy hơi bối rối rồi?”

Có người lại lên tiếng, có vẻ tràn ngập sự hiếu kỳ.

“Việc này còn phải nói à, nhất định là Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long thấy thứ này tốt quá, muốn biểu hiện trước mặt bệ hạ, cướp đoạt công lao của Hứa đại nhân.”

“Đúng, có khả năng lắm, dù sao Lý Ngạn Long cũng không phải thứ tốt lành gì, chúng ta không được bị che mắt, nếu như Lý Ngạn Long còn dám nhận đây là thứ do hắn làm ra, mọi người nhất phải phản đối, không thể để cho Hứa đại nhân làm chuyện tốt, lại không nhận được lợi ích.”

“Vâng vâng vâng, lời này nói rất đúng, tên Lý Ngạn Long này, thân là thượng thư lại không biết xấu hổ, cướp đoạt công lao của Hứa đại nhân, không xứng làm người!”

“Đúng, không xứng làm người.”

Dân chúng dường như tràn đầy sự căm phẫn, mắng chửi Lý Ngạn Long một cách thậm tệ.

Làm Hứa Thanh Tiêu có chút xấu hổ, hắn muốn lên tiếng giải thích thay cho Lý Ngạn Long, nhưng nghĩ lại không thể nói được, lỡ như giải thích rồi, bọn họ lại hiểu lầm là Lý Ngạn Long uy hiếp mình thì sao?

Ôi.

Lý đại nhân, ngài cũng giùm cái nồi này đi nhé, dù sao cũng tốt hơn hại nước hại dân.

Xác định suy nghĩ của bá tánh xong, Hứa Thanh Tiêu vừa cảm động, lại vừa vui vẻ, quả nhiên nỗ lực sẽ có hồi báo, vốn cho rằng đây là việc khó nhất, nhưng không ngờ lại thành việc dễ dàng nhất.

Đứng dậy rời đi.

Hứa Thanh Tiêu trở về trường Thủ Nhân.

Có lẽ là tâm tình vô cùng tốt, Hứa Thanh Tiêu bảo Lý Quảng Hiếu thêm đồ ăn nhiều hơn bình thường.

Bệ hạ cho mình hoàn thành trong vòng một ngày, mà mình trước sau chỉ dùng thời gian nửa ngày đã giải quyết được tất cả mọi chuyện.

Nếu không phải phe quốc công một hai muốn lôi kéo mình đi uống rượu, phỏng đoán còn chưa tới nửa ngày.

“Ai! Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, ngàn năm Đại Ngụy tựa đêm dài.”

Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm.

Tất cả ba thế lực lớn đã giải quyết được rồi, hiện giờ chỉ cần chờ ngày mai vào triều là xong xuôi, bất quá Hứa Thanh Tiêu còn phải chuẩn bị một vật.

Bản vẽ guồng nước hoàn chỉnh.

Đúng, bản vẽ guồng nước hoàn chỉnh.

Guồng nước có ba bản phác thảo, bản thứ nhất đang ở trong tay Lý Hâm, bản này thiếu một vài linh kiện liên quan, những linh kiện này nhìn qua có tác dụng không lớn, nhưng trên thực tế bên trong ẩn giấu càn khôn.

Guồng nước ở phủ Nam Dự, nhiều nhất có thể sử dụng nửa năm, như vậy sẽ xuất hiện vài vấn đề, một là vấn đề cố định, hai là vấn đề vận chuyển.

Cần dùng một cái khuy để củng cố, nhưng cái khuy này cực kỳ quan trọng, không có cái khuy này, người của quốc gia khác cho dù mô phỏng y hệt guồng nước, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Đến thời gian nửa năm, nhất định sẽ xảy ra vấn đề, đến lúc đó chỉ có thể tu bổ hoặc là dùng những phương pháp khác để củng cố. Không có việc gì cũng phải sửa chỗ này lắp chỗ kia, lãng phí nhân lực lãng phí tài lực.

Còn bản thứ ba thì chính là guồng nước hoàn chỉnh thật sự, có thể làm guồng nước vận hành ổn định, sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn, giảm bớt nhân công và chi phí sửa chữa.

Hứa Thanh Tiêu tạm thời không làm ra bản này, bản thứ hai giao cho Công bộ là được, bản thứ ba giao cho bệ hạ, chờ một năm sau, lại để cho bệ hạ lệnh Công bộ chế tạo, rồi lắp trên guồng nước.

Năm đầu tiên, nhất định phải tiêu hao nhân công xử lý chuyện này, để cho người ở các nước khác nhìn vào

Từ đó, đám người ở các nước khác sẽ cảm thấy guồng nước này quá đỗi tầm thường, đồng thời cảm thấy Đại Ngụy rỗi hơi, nghĩ ra một thứ phế vật.

Còn Đại Ngụy thì có thể tự mình lén phát triển, có bị phát hiện hay không cũng chả sao, trọng điểm chính là trì hoãn trình độ đạo nhái của nước khác.

Thậm chí khiến cho bọn họ nảy sinh lòng khinh bỉ, từ đó Đại Ngụy sẽ phát triển ổn định.

Hứa Thanh Tiêu làm việc thích nhất là để lại một đường lui.

Không thể nào hắn lại không biết Đại Ngụy có thám tử của nước đối dịch, cho nên chừa đường lui là tốt nhất.

Đương nhiên cũng có khả năng nước đối địch có thiên tài, đoán được ra điểm này, nhưng cũng chả hề gì, dù sao không giấu được thứ này. Đại Ngụy đích thực muốn phát triển, muốn làm nhái thì cứ làm nhái đi, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu vẽ bản vẽ.

Nhưng mà, một canh giờ sau.

Bên ngoài Đại Ngụy.

Một chiếc xe ngựa dần dần chạy tới, xuất hiện tại cửa thành phía nam.

Lối vào của thành phía nam ngựa xe như nước, dọc đường tới tới lui lui, ra ra vào vào. Nơi này là kinh đô Đại Ngụy, địa điểm trọng yếu nhất Đại Ngụy, mỗi ngày không biết bao nhiêu người vào thành, mỗi ngày cũng không biết bao nhiêu người ra khỏi thành.

Bất cứ lúc nào cũng trông có vẻ vô cùng thịnh vượng.

Ngay lúc này, một thân ảnh bước ra từ trong xe ngựa.

Khi thân ảnh này bước ra , trong phút chốc, không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía người này.

Là một nam tử.

Mặc trường bào trắng thanh vân cẩm tú, vải áo mặt ngoài là tơ lụa cực phẩm thoạt nhìn đã thấy vô cùng mềm mại, như mây như nước.

Nhưng thứ thực sự khiến người ta kinh ngạc chính là nam tử hết sức trẻ tuổi, mới ngoài hai mươi tuổi, da thịt như tuyết, tướng mạo cực đẹp.

Là cực đẹp, tuấn mỹ đến cực điểm.

Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt ẩn chứa sao trời, công tử dịu dàng, trong sáng như ngọc, công tử vô song.

Lại thêm khí chất nho đạo, giúp phát huy hai chữ tuyệt thế vô cùng tinh tế.

Tuy trên người hắn rất đơn sơ, nhưng từ tướng mạo có thể nhìn ra người này tuyệt đối không phải phàm nhân.

“Hoa Tinh Vân, hắn là Hoa Tinh Vân.”

“Hả, Hoa Tinh Vân lại có vẻ ngoài tuấn mỹ như thế này?”

“Thì ra hắn chính là Hoa Tinh Vân.”

“Tướng mạo của người này chẳng biết tại sao, có cảm giác còn đẹp hơn nữ tử.”

“Nam mặt nữ tướng, là tuyệt thế nhân gian.”

“Chẳng trách có người từng nói, Hoa Tinh Vân đã từng khiến cho tất cả nữ tử ở kinh đô Đại Ngụy si mê đắm đuối, xem ra danh bất hư truyền.”

Chương 450: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (5)

“Đúng vậy đúng vậy, tướng mạo như này, làm đại nam nhân như ta cũng nảy sinh cảm giác không thể nói thành lời.”

“Đại ca, đừng có làm người ta buồn nôn được không?”

“Hoa Tinh Vân anh tuấn như vậy, a a, ta yêu hắn mất rồi.”

“Ta cũng yêu hắn rồi, quá tuấn mỹ!”

Toàn bộ dân dúng sững sờ tại chỗ, có vài người lấy lại tinh thần bắt đầu thảo luận, nhưng phần lớn mọi người vẫn có vẻ hơi kinh động như gặp phải thiên nhân.

Nhất là một số nữ tử, si ngốc ngơ ngác đứng tại chỗ, trong ánh mắt tràn đầy si mê.

Có sao nói vậy, nữ tử trên thế gian này, có được mấy người không thích mỹ nam?

Ở cùng nam nhân xấu xí là cuộc sống.

Ở cùng nam nhân tuấn mỹ mới là mộng tưởng của một nữ nhân.

Đẩu cáng thì có làm sao? Không sợ đẹp trai mà đẩu, chỉ sợ xấu xí mà cũng đòi đẩu.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hoa Tinh Vân vô cùng bình tĩnh. Từ nhỏ đã là như thế, chỉ cần y vừa xuất hiện, chính là tiêu điểm của toàn thế giới.

Đã thành thói quen rồi.

Cho nên y không hề khó chịu.

Đi xuống xe ngựa, Hoa Tinh Vân đứng phía sau đội ngũ, có một nữ tử đứng bên cạnh hắn, nữ tử tướng mạo cũng cực kỳ xinh đẹp, mặc áo dài đỏ nhạt.

“Công tử, chúng ta đi một con đường thôi, thân phận của công tử không cần đi ngang hàng với bọn họ.”

Nữ tử mở miệng, nhắc nhở Hoa Tinh Vân có thể đi quan đạo.

Nhưng mà Hoa Tinh Vân lắc đầu, giọng nói cực kỳ ôn hòa nói.

“Không cần, cứ đi con đường này.”

Y nói một câu, người sau liền im bặt, lẳng lặng đi theo.

Đội ngũ rất dài, đúng một canh giờ sau, mới tới lượt Hoa Tinh Vân, binh lính ở lối ra vào liền vội vàng đứng lên nghênh đón.

Hoa Tinh Vân giao ra giấy dẫn đường, hết sức trật sự, nói chuyện với người khác cũng rất ôn hòa, làm người ta sinh lòng hảo cảm.

Khi hoàn thành xong thủ tục kiểm tra, thị nữ của Hoa Tinh Vân chặn một chiếc xe ngựa lại.

“Làm phiền xa phu, đến trường Thủ Nhân, đa tạ.”

Lên xe ngựa, Hoa Tinh Vân mở miệng, khẽ cười nói.

Xa phu có chút kinh ngạc, thứ nhất là tướng mạo của Hoa Tinh Vân, thứ hai là Hoa Tinh Vân muốn đến trường Thủ Nhân, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, thúc ngựa mà đi.

Chỉ là chờ sau khi Hoa Tinh Vân đi mất, rất nhiều giọng nói đồng thanh vang lên.

“Hoa Tinh Vân đến thật rồi.”

“Hắn không đến Văn cung Đại Ngụy, mà đi thẳng đến trường Thủ Nhân làm cái gì? Chẳng lẽ lại muốn tìm Hứa Thanh Tiêu gây sự?”

“Không đến mức như vậy chứ? Hiện giờ Hứa đại nhân là Thị lang đấy, Hoa Tinh Vân dựa vào cái gì đi gây chuyện với Hứa đại nhân?”

“Lần này Hoa Tinh Vân trở về rốt cuộc muốn làm gì? Có điều không thể không nói, tướng mạo này thật phi phàm, nếu ta bằng một phần mười, có được nữ tử trong kinh đô này còn không phải là việc dễ như trở bàn tay sao?”

“Một phần mười? Một phần một trăm cũng được, được rồi, đừng nằm mơ nữa, nên làm gì thì làm đi thôi.”

Dân chúng bán tàn sôi nổi, đều thấy hiếu kỳ tại sao Hoa Tinh Vân muốn đến trường Thủ Nhân.

Trong phút chốc, xuất hiện nhiều suy đoán, mà việc Hoa Tinh Vân về kinh đô, cũng được truyền đi khắp nơi trong nháy mắt.

Giờ Mùi.

Trường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu đã vẽ xong bản vẽ.

Nhìn vào ba bản vẽ, Hứa Thanh Tiêu rất là hài lòng.

Cuối cùng đã giải quyết xong tất cả mọi việc.

Chờ ngày mai vào triều, bách quan đồng ý, bệ hạ hạ lệnh, liền có thể bắt đầu xây dựng guồng nước.

Những phiền phức tiếp theo đơn giản chỉ là khống chế chi phí mà thôi.

Việc này rất dễ.

Về phần có người ngăn cản hay không, Hứa Thanh Tiêu cũng đoán được nhất định sẽ có, nhưng vấn đề cũng không lớn.

Hoàng đế, và bốn bộ trong Lục Bộ gồm Lại bộ, Hộ bộ, Hình bộ, Công bộ đều đồng ý, Binh bộ thuộc phe võ quan, tất nhiên cũng đồng ý, nói cách khác trong Lục Bộ chỉ còn Lễ bộ không đồng ý.

Nhưng vấn đề là, chuyện này liên quan gì đến Lễ bộ?

Như vậy cho dù có người không phục thì sao nào? Coi dù là Hoài Ninh Thân vương không phục các kiểu cũng không việc gì phải sợ, cả triều văn võ và dân chúng đều đồng ý, ngươi không phục cũng phải phục.

Thoải mái.

Đây chính là lợi ích của việc hòa đồng, có nhiều mối quan hệ tốt.

Hứa Thanh Tiêu ngẫm nghĩ, cảm thấy nguyên do vì sao lần này thuận lợi như thế, hoàn toàn là bởi vì ngày thường biết cách đối nhân xử thế, quả nhiên sống tốt sẽ có kết quả tốt.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu đang suy tư, bóng người Dương Báo xuất hiện, hơn nữa có vẻ hơi nghiêm túc và khẩn trương.

“Đại nhân, có người tới.”

Dương Báo mở miệng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Ai?”

Hứa Thanh Tiêu hơi hiếu kỳ.

“Hoa Tinh Vân! Chính là người mà gần đây bách tính đều đang bàn luận, nói là tới bái phỏng ngài. Ta nghe nói, người này rất nổi tiếng, hơn nữa có qua lại thân thiết với Văn Cung Đại Ngụy, khả năng gây bất lợi cho ngài, chúng ta cần gặp hay không đây?”

Dương Báo hạ thấp giọng hỏi.

Hoa Tinh Vân?

Hứa Thanh Tiêu lại nghe thấy cái tên này, vẫn cảm giác có chút lạ lẫm.

Nhưng người ta đích thân tới bái phỏng, Hứa Thanh Tiêu không có lý do để không gặp mặt.

“Đi gặp thử coi sao.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, bước ra từ trong thư phòng, đi ra bên ngoài trường Thủ Nhân, Trần Tinh Hà cũng ra khỏi cửa phòng, nghe thấy Hoa Tinh Vân tới, tất nhiên cũng muốn gặp mặt cho biết.

“Thanh Tiêu sư đệ, Hoa Tinh Vân đột nhiên bái phỏng, chỉ sợ không có ý tốt, phải chú ý chút.”

Trần Tinh Hà nhắc nhở một câu, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Chỉ là đi vài bước, hai bóng người liền xuất hiện bên ngoài trường học.

Một nữ tử có vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, ít nhất là người đẹp đứng hạng năm trong số những nử tử mà mình từng gặp qua.

Đồng hạng nhất chính là nữ đế và nữ nhân ở Tàng Kinh Các kia, thứ hai là Triệu Uyển Nhi, thứ ba là Vĩnh Bình quận chúa, thứ tư chính là nữ nhân này.

Mặc áo dài đỏ nhạt, dáng người cũng đặc biệt đẹp, là một cực phẩm.

Hơn nữa khí huyết trong cơ thể nàng ta cuộn trào, phát ra một luồng khí thế không thể giải thích được.

Là võ giả.

Hơn nữa ít nhất cũng là võ giả từ thất phẩm trở lên.

Có hơi khoa trương, nhìn qua chỉ lớn hơn mình hai tuổi thôi, lại sở hữu năng lực thất phẩm trở lên, mạnh gớm.

Nhưng ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng rơi vào người nam tử bên cạnh nàng ta

Tướng mạo tuấn mỹ đến cực điểm, mọi cử động đều tỏ ra nho nhã hiền hoà, làm người bất giác nảy sinh thiện cảm.

Nhất là tướng mạo, Hứa Thanh Tiêu quả thực chưa thấy qua nam tử tuấn mỹ như vậy, rất khó tưởng tượng ra một nam nhân lại có thể tuấn mỹ như vậy.

Chậc chậc, quả nhiên là đầu thai nhầm rồi, người này nếu là một nữ nhân, phỏng chừng ngay cả nữ đế cũng không sánh nổi.

Ánh mắt của Hoa Tinh Vân cũng rơi vào người Hứa Thanh Tiêu.

Khi hai người đối mặt nhìn nhau, Hoa Tinh Vân ngay lập tức lộ ra ý cười, cúi đầu về hướng Hứa Thanh Tiêu.

“Học trò Hoa Tinh Vân, xin chào Thị lang đại nhân.”

Chương 451: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (6)

Hắn mở miệng, trông có vẻ vô cùng cung kính, gọi Hứa Thanh Tiêu là Thị lang đại nhân.

Việc này đúng là có chút bất ngờ.

“Tinh Vân huynh thật là khách khí.”

“Thị lang đại nhân không dám nhận, trước đây đã nghe nói đến danh tiếng của Tinh Vân. Không ngờ hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Hứa Thanh Tiêu rất nhiệt tình, người ta đã khách khí như thế rồi, bản thân chắc chắn không thể thất lễ.

“Không không không, Tinh Vân ở bên ngoài từ lâu biết được những việc Hứa đại nhân đã làm, Tinh Vân bội phục Hứa đại nhân, cũng kính trọng Hứa đại nhân, một câu Thị lang đại nhân, nhận nổi mà.”

Hoa Tinh Vân cực kỳ khách khí và tôn trọng, hoàn toàn khác hẳn với cái nết “vô cùng ngạo nghễ” mà bên ngoài đồn đại.

“Tinh Vân huynh lớn hơn ta mấy tuổi, tuyệt đối không nên gọi đại nhân, tới đây, Tinh Vân huynh đi vào trong ngồi trò chuyện nhé.”

Hứa Thanh Tiêu lôi kéo Hoa Tinh Vân đi vào, tỏ vẻ cực kỳ xúc động, khiến cho người ta cảm thấy hắn đặc biệt có thiện cảm với Hoa Tinh Vân.

“Hứa đại nhân thật khách khí.”

“Lớn hơn mấy tuổi thì sao? So với những việc làm của Hứa đại nhân, Tinh Vân thật sự không đảm đương nổi.”

Bộ dạng Hoa Tinh Vân trông vô cùng hổ thẹn, nhưng lại vô cùng nghiêm túc tán dương Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt đều là kính trọng và bội phục.

“Không được không được, gọi Hứa đại nhân ta thật không đảm đương nổi, ngài cứ gọi ta một tiếng Thủ Nhân ngu đệ đi, huynh trưởng, mau đi vào.”

Hứa Thanh Tiêu nhiệt tình chiêu đãi, đồng thời sai người chuẩn bị lá trà thượng đẳng.

Có điều Hoa Tinh Vân không đi vào, mà mở miệng nói.

“Nếu Hứa đệ đã nói như thế, vậy thì Tinh Vân cũng không làm kiêu nữa, nhưng mà ta không vào đâu, ta còn có việc khác.”

“Hứa đệ, đây là một vài món lễ vật được ta đem về từ đất nước khác, đều là mấy món không đáng tiền, nhưng vẫn có chút giá trị sử dụng, xin đừng chê.”

“Ta nghe nói Hứa đệ và Văn Cung Đại Ngụy có chút mâu thuẫn, ngu huynh cho rằng bên trong tất có hiểu lầm, cho nên sẽ giúp Hứa đệ nói tốt vài câu, cố gắng hết khả năng không để nảy sinh thêm hiểu lầm và mâu thuẫn.”

“Còn nữa trong kinh thành cũng không ít lời ra tiếng vào, bên trong chắc chắn có tiểu nhân phá rối. Xin hiền đệ yên tâm, ngu huynh chính là người đọc sách, tu luyện Hạo Nhiên chính khí, tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho hiền đệ.”

“Xin hiền đệ chớ nên hiểu lầm, nghe lời sàm ngôn, phá hoại cảm tình giữa chúng ta.”

Hoa Tinh Vân không có ý định đi vào, mà lại giải thích rất nhiều chuyện ở bên ngoài trường học, lần này đến nhà bái phỏng cũng là vì chuyện này.

“Huynh trưởng yên tâm, ngu đệ đương nhiên sẽ không nghe lời sàm ngôn, hôm nay gặp mặt huynh trưởng, ngu đệ đã hiểu ra mọi chuyện.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc gật đầu, đồng thời lại nhiệt tình mời đối phương ở lại ăn cơm.

Nhưng Hoa Tinh Vân mỉm cười, khéo léo từ chối.

“Hiền đệ, mấy hôm nữa ngu huynh sẽ thiết yến, đến lúc đó không say không về.”

“Ngày hôm nay đến đây thôi, ngu huynh quả thực có một số việc cần phải đi xử lý trước, cũng không muốn quấy nhiễu hiền đệ.”

“Có điều, hôm khác vào triều, mong rằng hiền đệ giúp đỡ ngu huynh nhiều hơn.”

Hoa Tinh Vân chân thành tha thiết nói.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

“Huynh trưởng yên tâm, ta và ngươi đều vì Đại Ngụy, tất nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, Hoa Tinh Vân cũng nở nụ cười.

Nhưng ngay lúc này, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục mở miệng nói.

“Huynh trưởng, có thể giúp ta một chuyện không?”

“Ta nghe nói Văn cung Đại Ngụy có giấu rất nhiều thư tịch, ngu đệ thích đọc sách, đặc biệt là thể loại liên quan đến cuộc sống thường ngày của thánh nhân, nếu như có thể, làm phiền huynh trưởng mang đến cho ta một vài quyển, ngu đệ lại cảm tạ thêm lần nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Chuyện nhỏ, buổi tối hôm nay sẽ sai người đưa tới, hiền đệ, ngu huynh cáo từ trước.”

Hoa Tinh Vân khẽ gật đầu, việc đó quả thực là chuyện nhỏ.

“Huynh trưởng đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn Hoa Tinh Vân rời đi, đồng thời không nhịn được cảm khái nói.

Phẩm cách của Hoa Tinh Vân thật tốt.

Chỉ là chờ sau khi Hoa Tinh Vân đi khuất

Nụ cười trên mặt Hứa Thanh Tiêu dần tắt.

Không sai, hắn đang giả vờ.

Hoa Tinh Vân này là tốt hay xấu, Hứa Thanh Tiêu không biết, nhưng vừa đến đã khách khí như vậy, hơn nữa còn dễ nói

chuyện. Nói là người tốt, Hứa Thanh Tiêu thật sự không tin.

Nhưng nói là người xấu, Hứa Thanh Tiêu cũng có không chứng cứ, cho nên ngoài mặt thảo mai dẻo mỏ cũng không sao, nhưng sau lưng vẫn phải đề phòng một chút.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói của sư huynh Trần Tinh Hà vang lên.

“Thanh Tiêu sư đệ, người này không phải hạng tốt lành gì, đệ phải chú ý.”

Trần Tinh Hà lầm lì nhìn về phía Hoa Tinh Vân đã đi khuất rồi nói.

“Sư huynh, tại sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ, sư huynh này của mình có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu đối phương là tốt hay xấu sao?

“Bình thường những kẻ đẹp trai hơn ta, lại còn không kiêu ngạo, tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì.”

Trần Tinh Hà chắc chắn nói.

Hứa Thanh Tiêu trong lúc nhất thời lại không phản bác được.

Bởi vì câu nói này nghe rất có lý.

Trần Tinh Hà nhìn Hoa Tinh Vân đã đi xa, trong nhất thời không biết đang suy tư chuyện gì.

“Sư huynh.”

Hứa Thanh Tiêu hô một tiếng, Trần Tinh Hà cũng phục hồi lại tinh thần.

“Thanh Tiêu sư đệ, nhớ kỹ, nhất định không thể chơi thân với người này, thảo mai xã giao thì được, những cái khác không được.”

Trần Tinh Hà lại nhấn mạnh một câu với Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì hắn càng cảm thấy, tên Hoa Tinh Vân này có vấn đề.

“Ừ, đệ hiểu mà.”

Hứa Thanh Tiêu không ngốc, Hoa Tinh Vân có tiếng tăm như vậy, ba năm trước uy danh ở kinh đô không hề kém cạnh mình, hơn nữa còn có Văn Cung Đại Ngụy chống lưng, là nhân vật đang nổi cộm, dáng vẻ lại đẹp trai thế này thì đúng là giao diện của vai chính không sai vào đâu được.

Như thế mà còn không ngạo nghễ?

Vậy thì hắn ta nhận vai chính còn mình về quê trồng rau nuôi cá luôn cho xong.

Mười năm lăn lộn xã hội nói cho Hứa Thanh Tiêu một sự thật, phàm là cái loại lần đầu tiên gặp mặt, thành tựu của đối phương không kém gì ngươi, hoặc là cao hơn người, vừa đến đã hỏi han ân cần, muốn kết thân các kiểu, loại người này không nói không có hảo tâm, nhưng tuyệt đối không thể là bằng hữu thật sự.

Bằng hữu là cái gì? Từ ban đầu bình thường đến dần dần quen thuộc, sau đó lại đến không có gì giấu nhau, thổ lộ tình cảm bày tỏ mọi sự.

Loại người này? Không phải người xấu cũng tuyệt đối không phải là người tốt, ít nhất khiến cho bản thân có cảm giác như thế.

Đương nhiên mọi chuyện không thể suy nghĩ quá tuyệt đối, lỡ đâu người ta là người tốt thì sao?

Nhưng thời buổi này, người tốt sống không lâu.

Chương 452: Văn Khúc Tinh Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân Đến Cửa Thăm Hỏi, Lần Đầu Đụng Độ! (7)

Hứa Thanh Tiêu trở lại thư phòng, bắt đầu tiếp mày mò đồ vật của mình.

Con đường phát triển Đại Ngụy vẫn còn rất dài.

Guồng nước lương sản, chín năm giáo dục bắt buộc, đường cao tốc, toàn dân no đủ.

Có chuyện nào không quan trọng?

Có việc không nâng cao quốc lực của Đại Ngụy?

Có việc nào không được lòng dân?

Cái khác không nói, chỉ cần mình dám nói ra chín năm giáo dục bắt buộc, thiên hạ bá tánh phỏng chừng sẽ mừng đến phát khóc, nếu mình là dòng dõi hoàng tộc, phỏng chừng sẽ hận không thể để mình làm hoàng đế.

Có điều chín năm giáo dục bắt buộc quá lớn lao, ít nhất thì Đại Ngụy hiện tại không thể gánh vác nổi.

Nếu làm thật, mỗi năm ít nhất phải trợ cấp bảy tám vạn vạn, thậm chí chỉ có nhiều chứ không ít hơn, rốt cuộc chín năm đọc sách không tiêu tiền, đây là khái niệm gì?

Hơn nữa muốn làm được trình độ này, không chỉ cần nhiều quốc thuế, kinh tế cũng phải phồn vinh lên, nếu không thì vẫn là không được.

Trước mắt vẫn phải tập trung tinh thần vào sản xuất lương thực.

Về việc guồng nước, trên lý thuyết thì hẳn là đã được giải quyết, như vậy dựa vào nguồn nước, lương sản Đại Ngụy ít nhất có bước khởi đầu gia tăng gấp bội.

Nhưng việc này vẫn chưa đủ.

Hiện giờ Đại Ngụy giống như con thuyền trong bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đổ nghiêng.

Nói câu không dễ nghe, nếu mai này vương triều Đột Tà hoặc là vương triều Sơ Nguyên gây chiến với Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không quá kinh ngạc, bởi vì nền móng của Đại Ngụy quá yếu.

Cho nên muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề này,

Còn có hai việc phải làm.

Đầu tiên, loại cây giống cho sản lượng nhiều, khoai tây, khoai lang.

Thứ hai, phân hóa học có thể giúp cho cây trồng sinh trưởng tốt.

Thứ ba, giống lúa mới, giống lúa của Đại Ngụy hiện tại là lúa hai vụ, nếu có thể tìm được lúa ba vụ, lúa bốn vụ, có thể coi như là gia tăng gấp đôi.

Giải quyết ba vấn đề trên, Đại Ngụy sẽ trực giảm thiểu phần nửa mọi nguy cơ, khoảng cách nữ đế gọi mình bằng cha chỉ thiếu một bước.

Đương nhiên chính yếu nhất là, chính mình cũng có thể hưởng thụ một đoạn nhàn nhã sinh sống.

Cho nên, đối lập với việc này, Hứa Thanh Tiêu đã xem nhẹ những tranh chấp trong triều đình, đương nhiên tiền đề là không có ai trêu chọc mình, nếu có người trêu chọc mình, Hứa Thanh Tiêu không ngại mời hắn ta đăng xuất khỏi nhân gian.

Trường học Thủ Nhân, Hứa Thanh Tiêu thu lại tinh thần, bắt đầu lập ra một kế hoạch mới.

Mà cùng lúc đó.

Văn cung Đại Ngụy.

Lúc này, trong Văn cung có không ít người lại chờ đợi Hoa Tinh Vân đến.

Từ khi Hoa Tinh Vân sắp trở về kinh đô Đại Ngụy, có thể nói tất cả mọi người trong Văn cung đều nhón chân mong chờ,

hận Hoa Tinh Vân không thể đến sớm hơn.

Dù sao thì trong khoảng thời gian gần đây, Văn cung Đại Ngụy thật sự là có chút ấm ức.

Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu tới kinh đô, Văn cung Đại Ngụy trong khoảng thời gian này đích xác rất ấm ức, động một chút là có hiện tượng kỳ lạ xuất hiện, hơn nữa toàn bộ đều bởi vì Hứa Thanh Tiêu.

Hai vị đại Nho liên tiếp lên sân khấu, kết quả chẳng những không thể ngăn chặn Hứa Thanh Tiêu, ngược lại càng làm cho Hứa Thanh Tiêu thêm kiêu ngạo.

Thử hỏi một chút, ai mà phục cho nổi?

Nhưng đại Nho lên sân khấu cũng không khống chế được Hứa Thanh Tiêu, không thể cứ để thiên hạ đại Nho xuất hiện đúng không?

Hứa Thanh Tiêu xứng sao?

Khẳng định không xứng, thật sự phái thiên địa đại Nho lên sân khấu, cho dù có thắng được thì đã sao? Còn không mất mặt xấu hổ sao.

Nhưng hiện tại khác rồi, Hoa Tinh Vân đã trở lại, tất cả nho sinh của toàn bộ văn cung đều thấy được hy vọng, ít nhất thì nho sinh thuộc nhất mạch Chu Thánh phấn khởi không thôi, bọn họ hận không thể để Hoa Tinh Vân hôm nay trở về, ngày mai liền đi vả mặt Hứa Thanh Tiêu.

Hung hăng đánh.

“Tới rồi, hắn tới rồi.”

“Hoa Tinh Vân trở lại rồi.”

“Các ngươi xem, người nào là Hoa Tinh Vân.”

“Ở đâu? Ở đâu nào?”

“Hoa Tinh Vân ở đâu nào?”

“Hoa huynh tới sao?”

“Tinh Vân đại tài ở nơi nào?”

Đám nho sinh Văn cung nháo nhào lên, bọn họ nhìn bóng người đang đi tới cách đó không xa, cả đám có vẻ hưng phấn và kích động lạ thường.

Không biết còn tưởng rằng là thấy được vị thánh nhân nào đó.

Cách đó không xa, Hoa Tinh Vân chậm rãi đi tới, trên mặt hắn mang theo nụ cười ôn hòa, khiến như người ta như được tắm gió xuân, khiêm nhường lễ độ chẳng có lấy một xíu vẻ kiêu căng nào.

“Hoa huynh, đã lâu không gặp, thật là nhớ quá đi.”

“Tinh Vân huynh, bọn ta đã chuẩn bị xong tiệc rượu chỉ đợi huynh quay về thôi.”

“Tinh Vân huynh, từ biệt ba năm, lúc gặp lại ngươi vẫn trẻ trung như thế.”

“Hoa huynh, còn nhớ ta không? Năm đó ngươi say rượu đọc ba mươi bài thơ ở kinh đô, danh chấn Đại Ngụy, cho đến hôm nay ta vẫn chưa từng quên, hẳn là ngươi vẫn còn nhớ ta chứ, ta chính là người rót rượu cho đại Nho đứng bên cạnh ngươi, đúng, chính là ta.”

“Hoa huynh, Hoa huynh, ngươi còn nhớ ta không? Lúc ngươi rời khỏi kinh thành, ta đứng khóc ở cạnh góc tường, lúc người đi còn vẫy tay với ta đó, nhớ không?”

“Tinh Vân huynh, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp, ngươi không quen ta? Không sao, ta vừa tới.”

Nhìn thấy Hoa Tinh Vân xuất hiện, đám nho sinh nhào lên như ong vỡ tổ, cũng mặc kệ quen biết hay không, dù sao cũng phải bắt quàng làm họ trước đã.

Cũng đâu có bị lỗ.

“Chư vị đã lâu không gặp.”

Nhưng mà Hoa Tinh Vân không hề có vẻ phiền chán, ngược lại vẫn giữ vẻ ôn hòa, thậm chí còn bái mọi người một cái, bày ra lễ nghi của bậc quân tử một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

“Khách khí, khách khí rồi.”

“Hoa huynh, ngươi thật sự quá khách khí.”

“Đúng vậy, Hoa huynh, ngài bái chúng ta một cái, chúng ta đều thấy ngượng ngùng.”

“Tinh Vân huynh quả nhiên danh bất hư truyền, khiêm nhường lễ độ, so sánh với Tinh Vân huynh thì tên Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng kia căn bản không xứng nhắc đến.”

“Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu còn không bằng một ngón chân của Tinh Vân huynh.”

“Đừng nói ngón chân, ngay cả một cọng lông của Tinh Vân huynh còn kém xa.”

“Đúng đúng đúng, không bằng một cọng lông.”

Mọi người lại khen ngợi lần nữa, đồng thời hung hãn dẫm đạp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà Hoa Tinh Vân lại thoáng biến sắc, ôn hòa nói với mọi người.

“Chư vị, huynh trưởng hiền đệ, Tinh Vân mới vừa trở về từ trường Thủ Nhân, đã bái phỏng Hứa Thanh Tiêu, Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân làm quan thanh liêm, lại có phong thái của nho đạo, Tinh Vân rất nể phục Hứa đại nhân, cũng kính trọng vô cùng, tuy Hứa đại nhân có chút bất hòa với Văn cung Đại Ngụy, nhưng bên trong chắc chắn có chút hiểu lầm, hắn tuyệt đối không phải tên ngông cuồng trong miệng chư vị, ngược lại rất khiêm tốn lễ độ.”

“Mong rằng chư vị chớ có như thế, ít nhất thì ấn tượng lần đầu gặp của ta và Hứa đại nhân cũng không tồi, cũng nguyện ý kết giao một bằng hữu như hắn, nếu như chư vị tâng bốc Hoa mỗ, lại giẫm đạp Hứa đại nhân, xin thứ cho Tinh Vân không lấy đó làm vui.”

Chương 453: Triều Đình Quá Thâm Sâu, Ngươi Không Thể Nắm Bắt Được Công Bộ Thượng Thư! (1)

Bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Năm vị đại Nho Trần Chính Nho, Tôn Tĩnh An, Vương Tân Chí, Trần Tâm, Chu Dân đang chờ đợi trong yên lặng.

Hoa Tinh Vân bước nhanh đi tới bái lạy năm người này.

“Tinh Vân, bái kiến năm vị đại nho.”

“Tinh Vân, bái kiến lão sư.”

Đầu tiên Hoa Tinh Vân bái lạy năm người này một cái, đây là lễ bái của nho giả, tiếp theo lại đi đến trước mặt Trần Tâm, hai đầu gối quỳ xuống, hành đại lễ quỳ lạy.

“Tinh Vân, đứng dậy đi.”

Trần Tâm đại nho đỡ lấy Hoa Tinh Vân, người đối diện nhìn về phía lão sư của mình, thanh âm có đôi chút thương cảm.

“Lão sư, học trò chu du các nước ba năm, chưa từng gửi thư cho lão sư, thật sự là bởi vì có rất nhiều sự việc bất tiện, hôm nay gặp lại lão sư, học trò tự thấy hổ thẹn vô cùng, mong rằng lão sư chớ trách cứ.”

Hoa Tinh Vân thoáng hiện vẻ bi thương, hắn nói như thế, hy vọng đối phương đừng trách tội chính mình.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Trần Tâm không nói thêm gì, chỉ là gật gật đầu, nói hai câu.

“Tinh Vân, lần này ngươi trở về, cũng thật đúng lúc, Thái Bình thi hội sắp diễn ra, khoa cử cũng sắp đến, mấy ngày nay ngươi cứ ở lại Văn cung ôn luyện cho tốt vào, sau đó kể cho đám nho sinh về những chuyện đã trải qua trong năm nay, để bọn họ có dịp học hỏi nhiều hơn.”

Lúc này, giọng của Tôn Tĩnh An vang lên, mang theo nụ cười tươi, nói như thế

“Kính tuân mệnh lệnh của tôn nho.”

“Có điều học trò vẫn muốn vào triều làm quan, dù sao chuyến chu du các quốc gia trong suốt ba năm này, đã có rất nhiều cảm ngộ, nguyện ý dốc sức vì quốc gia.”

Hoa Tinh Vân đứng dậy, bái Tôn Tĩnh An cái một, rất nghe lời, nhưng cũng nêu ra ý nghĩ của chính mình.

“Rất tốt, rất tốt, ngươi trở về từ chuyến chu du các quốc gia, điều đầu tiên nghĩ đến lại là dốc sức vì Đại Ngụy, điều này rất tốt, tốt vô cùng, vậy ngươi muốn đến bộ nào trong lục bộ?”

Tôn Tĩnh An rất vừa lòng với biểu hiện của Hoa Tinh Cân, vừa trở về là nghĩ đến dốc sức vì nước, đây mới là nho sinh chân chính.

So ra tên Hứa Thanh Tiêu kia.

Ha ha, thật sự không bằng một cọng lông.

Chỉ là Tôn Tĩnh An vui vẻ, nhưng sắc mặt của bốn vị đại nho còn lại rất bình tĩnh, đặc biệt là Trần Chính Nho, thần sắc thoáng trầm xuống một chút.

“Học trò muốn đến Hộ bộ.”

Hoa Tinh Vân mở miệng, trong phút chốc năm vị đại nho hoàn toàn biến sắc, cho dù là Tôn Tĩnh An sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Bởi vì ông ta hy vọng Hoa Tinh Vân đến Binh bộ, hoặc là Hình bộ, đến Hộ bộ không ổn lắm.

Cũng không phải là không hy vọng Hoa Tinh Vân đấu với Hứa Thanh Tiêu, ông thậm chí ước gì Hoa Tinh Vân đi tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức, nhưng vấn đề là, hiện tại Hứa Thanh Tiêu ở Hộ bộ như cá gặp nước, còn là thị lang tứ phẩm.

Nếu đi đến đó thật thì chỉ có thể Hứa Thanh Tiêu chèn ép các kiểu, chi bằng đến Binh bộ hoặc là Hình bộ, ít nhất có bọn họ ở đó, Hứa Thanh Tiêu vẫn không dám giương móng vuốt qua.

Nhưng nguyên nhân khiến cho bốn vị đại nho còn lại biến sắc rất đơn giản.

Thời điểm Hoa Tinh Vân còn chưa trở về, toàn bộ Đại Ngụy đều bàn tán hắn ta, tất cả đều bàn tán về việc lần này Hoa Tinh Vân trở về, có phải muốn gây rắc rối cho Hứa Thanh Tiêu.

Kết quả Hoa Tinh Vân trực tiếp muốn đến Hộ bộ, còn nói không phải muốn gây rắc rối cho Hứa Thanh Tiêu?

Vốn dĩ hiện tại chính là thời buổi rối loạn, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu đích thực đang làm việc cho Đại Ngụy, Hoa Tinh Vân qua đó gì? Gây rối cho Hứa Thanh Tiêu sao?

Đây là cách nghĩ của Trần Chính Nho, ông quả thực có ý kiến với Hoa Tinh Vân, tuy nhiên nếu Hoa Tinh Vân đừng quá khoa trương phách lối, ông cũng sẽ không nói cái gì, cứ coi như nhìn không thấy thôi.

Nhưng Hoa Tinh Vân tỏ rõ thái độ muốn gây rắc rối cho Hứa Thanh Tiêu, làm sao ông có thể đồng ý?

Cách nghĩ của ba vị đại nho còn lại thì đơn giản hơn một chút, cho rằng Hoa Tinh Vân ngoài mặt ôn hòa khiêm tốn, nhưng vẫn có ngạo khí trong xương cốt, đến Hộ bộ là bởi muốn hơn thua với Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ chưa từng quên Hoa Tinh Vân của ba năm trước, cho dù Hoa Tinh Vân của hiện tại đã biết cách kiềm nén hơn rất nhiều, nhưng ấn tượng đối với một người, cũng sẽ không bởi vì sự chuyển biến đột ngột, mà thay đổi.

“Không thể!”

Trần Chính Nho mở miệng, ngay sau đó, ông nói thẳng.

“Đến Lễ bộ đi, sứ giả Vạn Quốc sắp đến rồi, ngươi chu du các nước, quen biết rất nhiều người, đi chiêu đãi bọn họ, cũng coi như là không tệ, làm tốt việc này, cũng được tính là một công lao.”

Trần Chính Nho bình tĩnh mở miệng, trực tiếp phủ quyết ý tưởng của Hoa Tinh Vân, đến Hộ bộ? Không có cửa, đến Lễ Bộ cũng cỡ đó rồi.

Cùng lắm thì cho một chức vị Viên ngoại lang, còn về Hộ bộ, đừng hòng nghĩ đến.

“Trần nho, ngài hiểu lầm rồi.”

“Chư vị đại nho, đều hiểu lầm rồi.”

“Tinh Vân biết, Hứa Thanh Tiêu ở Hộ bộ, cũng biết hiện giờ khắp kinh thành đang đồn đoán xôn xao, đều nói Hoa Tinh Vân muốn cùng Hứa Thanh Tiêu đấu một trận sống mái, nhưng Tinh Vân đến Hộ bộ, có ba việc.”

“Thứ nhất, Tinh Vân ơ nơi đất khách quê người, mở mang được rất nhiều thứ, có thể trợ giúp Đại Ngụy.”

“Thứ hai, hiện giờ quốc lực Đại Ngụy suy yếu, ba năm trước lúc Tinh Vân rời đi đã có chút hối hận, hiện giờ trở về, tất nhiên hy vọng Đại Ngụy quốc lực hưng thịnh, cho nên đi Hộ bộ là vì muốn tận lực.”

“Thứ ba, chính là bởi vì bá tánh kinh thành đều có hiểu lầm như vậy, cho nên Tinh Vân càng muốn đến Hộ bộ, tận tâm làm hết trách nhiệm trợ giúp Hộ bộ, trợ giúp Hứa đại nhân, như thế tất cả lời đồn đều bị đánh tan.”

“Nếu không, bá tánh kinh thành sẽ nhìn nhận ta như thế nào? Nói không chừng, lời đồn trở thành sự thật, đến lúc đó mặc kệ học trò có giải thích ra sao, cũng không có ai tin tưởng học trò.”

Hoa Tinh Vân nói rất chân thành và cực kỳ khẳng khái.

Hắn đến Hộ bộ, tuyệt đối không phải vì nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, mà là vì trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, lời nói này mang lại cảm giác thốt ra từ tận đáy lòng.

Làm năm vị đại nho có chút nghi hoặc.

Đặc biệt là Tôn Tĩnh An, hắn mong Hoa Tinh Vân tìm Hứa Thanh Tiêu gây rối, nhưng trông bộ dạng này của Hoa Tinh Vân, hình như không giống suy nghĩ của mình.

“Ngươi có lòng là tốt.”

“Nhưng, vẫn là đến Lễ bộ trước nhé?”

Trần Chính Nho khẽ nhíu mày, bất quá mặc kệ lời hắn nói là thật hay giả, vẫn yêu cầu hắn đến Lễ bộ, Hộ bộ thì thôi, ít nhất hiện tại đừng nhắc đến.

Chương 454: Triều Đình Quá Thâm Sâu, Ngươi Không Thể Nắm Bắt Được Công Bộ Thượng Thư! (2)

“Trần nho, xin ngài tin tưởng học trò, học trò có thể lập lời thề, nếu như có bất cứ tâm tư riêng nào sẽ bị thánh nhân khiển trách.”

Hoa Tinh Vân vừa thấy thái độ của Trần Chính Nho như vậy, không khỏi vội vàng nói, một hai phải đến Hộ bộ.

“Trần nho, nếu Tinh Vân đã có ý định như thế, tại sao cứ phải ngăn cản?”

“Nói đến cùng Tinh Vân cũng là người của Văn cung Đại Ngụy, Trần nho công chính vô tư thì càng phải ủng hộ Tinh Vân đến Hộ bộ mới đúng.”

Tôn Tĩnh An có phần không hiểu Hoa Tinh Vân rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn vẫn ủng hộ Hoa Tinh Vân vô điều kiện.

“Đúng vậy, Tinh Vân có suy nghĩ như thế này, lão phu cũng ủng hộ.”

Vương Tân Chí cũng mở miệng tán đồng, ủng hộ Hoa Tinh Vân.

Nhưng Trần Tâm và Chu Dân lại giữ im lặng không nói chuyện.

“Trần nho, học trò thật lòng nghĩ thế.”

Hoa Tinh Vân lại mở miệng.

Chính Nho chỉ lẳng lặng mà nhìn hắn, hai người đối diện, ánh mắt của Hoa Tinh Vân trong veo, không có bất kỳ ánh sáng nào khác.

“Đến Hộ bộ làm Quyển lại, ngươi đồng ý chứ?”

Sau khi trầm mặc, Trần Chính Nho mở miệng, bảo Hoa Tinh Vân đi làm Quyển lại không có phẩm cấp.

“Trần nho, ngươi quá đáng!”

“Quyển lại quả thực có hơi quá đáng rồi.”

Tôn Tĩnh An và Vương Tân Chí mở miệng trước, hắn là thiên chi kiêu tử của Văn cung Đại Ngụy, được xưng Đại Ngụy Văn Khúc Tinh Hoa Tinh Vân, đến Hộ bộ làm Quyển lại?

Việc này đích thực có hơi quá đáng, không nói Viên ngoại lang, ngươi cũng nên sắp xếp một chức chủ sự thất phẩm đi chứ?

Quyển lại?

Việc này không phải xem thường người sao?

Cho dù là Trần Tâm cùng Chu Dân cũng không nhịn được nhíu mày.

Bởi vì Quyển lại phẩm cấp quá thấp, hơn nữa có chút khó nghe.

Nhưng, Hoa Tinh Vân gần như không hề do dự, bay thẳng đến bái Trần Chính Nho một cái.

“Đa tạ Trần nho.”

Hoa Tinh Vân không hề có một chút phẫn nộ nào, cũng không hề ghét bỏ, ngược lại là thoải mái trực tiếp nhận lấy thân phận Quyển lại.

Lúc này, mọi người càng thêm tò mò.

Bọn họ thật sự không biết, Hoa Tinh Vân rốt cuộc suy nghĩ cái gì, hơn nữa trong ba năm này, Hoa Tinh Vân rốt cuộc đã trải qua những gì?

Sao lại có chuyển biến lớn như vậy?

Ba năm trước đây Hoa Tinh Vân tuy rằng cũng tâm cơ sâu, nhưng ít nhất cũng có thiếu niên nhuệ khí, tuy không thể so sánh với Hứa Thanh Tiêu hiện tại, nhưng cũng không phải như thế này.

Nếu là ba năm trước đây, bảo Hoa Tinh Vân làm Quyển lại, chỉ sợ Hoa Tinh Vân sẽ làm thơ mắng chửi người ngay tại chỗ.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không nói gì.

Mà Trần Chính Nho cũng không còn gì để nói, nếu đã vậy thì cũng chỉ có thể nhận lời đồng ý.

“Được rồi, ngày mai thượng triều, lão phu sẽ nói với bệ hạ.”

“Sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi sớm đi.”

Trần Chính Nho nói xong lời này, xoay người liền rời đi.

Chu Dân cũng đi theo, còn Trần Tâm nghĩ ngợi gì đó rồi cũng xoay người rời đi, để lại hai người Vương Tân Chí cùng Tôn Tĩnh.

Ban đêm.

Một gian phòng bên trong Văn cung Đại Ngụy, Tôn Tĩnh An ngồi ở chủ vị, Hoa Tinh Vân ngồi ở một bên.

“Tinh Vân, ngươi cần phải cho ta biết, rốt cuộc ngươi có thái độ gì với tên Hứa Thanh Tiêu này.”

Tôn Tĩnh An trực tiếp hỏi, không hề có chút vòng vo.

“Bẩm Tôn nho, trước khi đến kinh đô, ta đã nghe qua danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu, cũng biết được thơ từ do Hứa Thanh Tiêu làm ra, ta cực kỳ kính ngưỡng hắn.”

“Hắn giải oan cho dân, đại náo Hình Bộ, trảm quận vương, rồi cả việc diệt trừ đám gian thương, mỗi một việc, đều làm học trò thấy được năng lực làm mới Đại Ngụy.”

“Hiện giờ Đại Ngụy cần loại sức lực này, học trò rất tán thưởng Hứa huynh, chỉ là không biết vì sao, kinh đô truyền đến một số lời ong tiếng ve, có điều học trò không quan tâm.”

“Hôm nay đến bái phỏng Hứa huynh, qua một lần gặp mặt, học trò cảm thấy, phẩm hạnh và tính cách của Hứa huynh rất tốt, hơn nữa trung thành với đất nước, học trò chỉ có lòng kính nể và học tập, ngoài ra không còn gì khác.”

Hoa Tinh Vân nói như thế, mỗi một câu đều rất nghiêm túc.

“Nhưng hắn làm nhục Chu thánh.”

Tôn Tĩnh An nhịn không được mở miệng.

“Tôn nho, học trò nghĩ việc này khả năng có hiểu lầm gì thì sao?”

Hoa Tinh Vân giải thích thay cho Hứa Thanh Tiêu.

“Có hiểu lầm gì? Bôi nhọ Chu thánh, còn có hiểu lầm gì?”

“Tinh Vân, lão phu thật sự là nhìn lầm ngươi.”

“Ngươi thân là thiên chi kiêu tử của Văn cung Đại Ngụy, người có tài hoa nhất trong nhất mạch Chu Thánh, có tư chất thành thánh. Lão phu vốn tưởng rằng ba năm nay ngươi ở bên ngoài, có thể tiến bộ, nhưng không ngờ ba năm này, ngươi làm mất luôn tâm tính.”

“Sớm biết như thế, lão phu năm đó không cho phép ngươi chu du các nước.”

Tôn Tĩnh An nổi giận, ông nhón chân mong chờ Hoa Tinh Vân trở về.

Nhưng không ngờ tới chính là, Hoa Tinh Vân không phải đến đối phó Hứa Thanh Tiêu? Ngược lại nói tốt cho Hứa Thanh Tiêu?

Việc này thật sự là……. Làm hắn thất vọng, triệt để thất vọng.

“Tôn nho, xin thứ tội.”

“Tất nhiên ta vẫn là học trò thuộc nhất mạch Chu Thánh, nhưng việc này nhất định có hiểu lầm gì đó, học trò bằng lòng đi hóa giải hiểu lầm này, nho sinh chúng ta kỳ thật đều là đi theo văn đàn, Hứa huynh chỉ là hơi cực đoan thôi.”

“Hắn nảy sinh thành kiến với nhất mạch Chu Thánh, mà học trò chính là muốn hắn hiểu ra nhất mạch Chu Thánh không phải như những gì hắn tưởng tượng, xin tôn nho thông cảm.”

Hoa Tinh Vân nói như thế, còn lại giải thích thay cho Hứa Thanh Tiêu.

“Hết cách nói ngươi rồi.”

“Tinh Vân, ngươi thật làm lão phu thất vọng.”

Tôn Tĩnh An giận dỗi rồi, ông ta đứng dậy bỏ đi, không muốn ở nơi này.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Hoa Tinh Vân.

Hắn không nói gì, sắc mặt có vẻ rất bình tĩnh, còn ánh mắt lại rất phức tạp.

Cứ như thế.

Hôm sau.

Giờ Mão.

Bên ngoài cung đình Đại Ngụy.

Lý Ngạn Long cẩn thận đi ra khỏi cửa nhà, đã nhiều ngày qua, bị bá tánh chửi rửa các kiểu, thậm chí còn đến đập cửa nhà.

Làm hắn thật sự là kêu khổ thấu trời.

Lý Ngạn Long có chết cũng không nghĩ tới, thượng triều lại trở thành sự việc khiến bản thân khổ sở nhất.

Nhưng không thượng triều cũng không được, nếu không thượng triều, bản thân cũng không gánh nổi tội chậm trễ.

Cho nên Lý Ngạn Long chỉ có thể để gia đinh đi ra bên ngoài xem tình hình, sau đó xác định không có bá tánh đang âm thầm chờ đợi, lúc này mới dám nhanh chóng ra khỏi cửa.

Vất vả lắm mới đến được bên ngoài cung đình.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều ánh mắt đều dừng ở trên người mình.

Chương 455: Triều Đình Quá Thâm Sâu, Ngươi Không Thể Nắm Bắt Được Công Bộ Thượng Thư! (3)

Ánh mắt của Lại bộ Thượng thư Trần Chính Nho rất bình tĩnh, cái này cũng không tệ lắm.

Ánh mắt của Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn lại có chút cổ quái, so với trước kia thì bớt đi chút phẫn nộ nhưng có thêm chút khinh thường.

Hả? Mắc gì khinh thường chính mình?

Hình bộ Thượng thư thì hoàn toàn khinh thường và cười nhạt.

Binh bộ Thượng thư thì tốt hơn một chút, chỉ là không coi ra gì.

Vẫn là Lễ bộ Thượng thư tốt, đến nhìn cũng không nhìn mình lấy một cái.

Còn phía võ quan thì toàn bộ đều là ánh mắt cổ quái, rất cổ quái, ba phần miệt thị, ba phần khinh thường, ba phần cười nhạt, còn có một phần ngây ngô nhìn về phía mình.

Cảm nhận được đủ loại ánh mắt của các quan lại, Lý Ngạn Long thật sự có hơi tức giận.

Mình đã làm chuyện gì đâu, đầu tiên là bị nhóm người này mắng cho một trận, lại bị các bá tánh nhục mạ, hiện tại tốt rồi, đều dùng ánh mắt như đang xem cái gì đó để nhìn mình?

Liên quan gì ta?

Guồng nước này cũng không phải do ta làm ra?

Các ngươi muốn mắng, cứ đi mắng Hứa Thanh Tiêu.

Má nó, nóng ghê, ta không cõng cái nồi này đâu.

Lý Ngạn Long gần như nghiến răng nghiến lợi trong lòng.

Làm đến vị trí này của hắn, trên lý thuyết có thể nói là lòng dạ thâm sâu, nhưng vấn đề là, mọi người cùng nể mặt nhau, tỷ

như nói mặc dù là ta đắc tội ngươi, ngươi mặt ngoài cũng nên cười ha hả.

Ta đây cũng cười ha hả.

Nhưng ngươi lại trực tiếp dùng ánh mắt nhục và khinh thường như thế này, ai chịu nổi?

Lý Ngạn Long hắn cũng là người, không phải thánh nhân, thật sự không thể không thấy chút lăn tăn nào.

Chỉ là hiện tại hắn vẫn chưa dám nói, đợi lát nữa lên triều mà xem nhé.

Chỉ cần có ai dám mắng mình, vậy thì mình liền trực tiếp trở mặt, ai khuyên cũng không thèm nghe.

“Tuyên, bách quan vào triều.”

Sau khi giọng nói của thái giám vang lên, lập tức mọi người bắt đầu xếp hàng thành đội ngũ chỉnh tề, đi vào bên trong cung.

Lúc vào triều, các quan lại khe khẽ nói nhỏ, đều đang trò chuyện, chỉ riêng Lý Ngạn Long có vẻ hơi cô đơn, hắn nhìn mọi người, trước đó vài ngày hắn cũng có thể xen mồm nói chuyện phiếm. Nhưng hiện tại giống như bị cô lập vậy, bỗng dưng có chút chua xót khó chịu.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí vang lên.

“Lý đại nhân.”

Vương Tân Chí mở miệng, Lý Ngạn Long tức khắc đáp lại.

“Vương đại nhân có chuyện gì?”

Hắn có chút kích động, cuối cùng cũng có người để ý đến mình, đây là chuyện tốt, ít nhất bản thân không đến mức ngại ngùng như thế này.

“Làm phiền ngươi cách xa ta một chút, ngươi dẫm vào gót giày của ta rồi.”

Vương Tân Chí nghiêm túc nói.

Lý Ngạn Long: “…”

Ta dẫm mả cha ngươi.

Thằng già này.

Lý Ngạn Long trong lòng mắng to, nhưng ngoài mặt lại cười mỉa nói.

“Vương đại nhân xin lỗi nhé, gần đây nghỉ ngơi không đủ.”

Hắn cười mỉa nói, rốt cuộc hiện tại Vương Tân Chí là người không ghét mình ra mặt, không thể đắc tội, đắc tội thật thì sẽ gây thù với cả triều.

Không bao lâu sau, bách quan vào triều, vào trong đại điện.

Giống như ngày xưa, một canh giờ đầu tiên vẫn là bàn quốc gia đại sự.

Để thoáng giảm bớt xấu hổ, Lý Ngạn Long thường mở miệng nói vu vơ, chỉ hy vọng có thể nói chuyện với mọi người, cho dù có người lên tiếng phản đối cũng được.

Nhưng mỗi khi Lý Ngạn Long mở miệng, nhóm các quan lại đều trầm mặc, không nói một câu nào, không phản đối cũng không ủng hộ, thậm chí ngay cả hạ bệ cũng chẳng lên tiếng một câu.

Cục diện rất đáng xấu hổ.

Đến cuối cùng, Lý Ngạn Long không nói nữa, lui về chỗ, cúi đầu trầm mặc.

Nhìn xuống mặt đất, không có khe nứt, đào không ra ba phòng một sảnh.

Rốt cuộc, một canh giờ trôi qua.

Quốc gia đại sự đã được bàn bạc xong.

Lúc này, nữ đế cất tiếng.

“Lý ái khanh, về việc guồng nước đã có giá cả cụ thể chưa?”

Nữ đế mở miệng, bà lại nhắc tới guồng nước, đồng thời quan sát thần thái biểu tình của các quan lại.

Bởi vì nàng đắn đo không chắc chắn, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có thể làm tốt việc này hay không.

Tuy rằng nội tâm nàng hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể giải quyết việc này, nhưng hiện thực là hiện thực, muốn thuyết phục lục bộ, võ quan cùng với bá tánh trong một đêm là việc rất khó.

Nhưng dường như ý kiến của bá tánh đã có chuyển biến, điểm này làm nàng rất vui mừng, ít nhất bá tánh cũng ủng hộ guồng nước.

Nhưng Hộ bộ có đồng ý hay không lại là một vấn đề khác, võ quan có đồng ý hay không cũng là một vấn đề lớn.

Có một việc bất kỳ không thể giải quyết được thì chuyện này vẫn phải kéo dài.

Nhưng mặc kệ như thế nào, vẫn là phải nhắc đến, xem thử phản ứng của chúng thần.

Trên triều đình.

Lý Ngạn Long vừa nghe thấy giọng của bệ hạ, lập tức có chút hưng phấn, cuối cùng có người để ý đến mình rồi.

Đi lên phía trước một bước.

Trong phút chốc tất cả ánh mắt tập trung vào hắn, Lý Ngạn Long tức khắc thay đổi thần sắc.

“Không được!”

“Không thể nói theo quy tắc bình thường, hiện giờ ta đã chọc nhiều người tức giận, cõng thay Hứa Thanh Tiêu chiếc nồi to như vậy.”

“Nếu vẫn còn bình thường, thật sự sẽ tạo ra vô số kẻ địch.”

“Ta tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch của triều đình, hẳn là chư vị đều sẽ không đồng tính với guồng nước này, ta phải ngăn cản thôi.”

“Ừ! Ngăn cản guồng nước, nhận lấy hảo cảm từ các đại nhân khác, vậy thì ta còn có thể lấy lại chỗ đứng.”

Lý Ngạn Long nháy mắt ý thức được vấn đề hiện tại của bản thân.

Nếu mình còn dám nói lung tung, nói không chừng sẽ thật sự trở thành kẻ địch của cả cái triều đình này, đến lúc đó văn võ bá quan đều không thích mình, vậy thì còn chơi cái rắm gì nữa?

Lại liên tưởng đến, việc hiện tại các quan lại không mong muốn nhất là mình thành thật bẩm báo về guồng nước.

Nói trắng ra chính là không muốn tiếp tục mở rộng công trình guồng nước, cho nên mình không thể đứng về phía bệ hạ, nhưng cũng không thể đắc tội bệ hạ, phải uyển chuyển một chút.

"Thần! Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long, bái kiến bệ hạ."

"Hai ngày này, thần vẫn luôn nghiên cứu guồng nước, thần cho rằng, năm vạn vạn lượng bạc trắng, cũng chỉ có thể đủ để miễn cường chế tạo ra số guồng nước cần có cho năm mươi quận, nhưng trong đó phí bảo trì, phí lao động, vân vân, ít nhất cần thêm một vạn vạn, thậm chí là hai vạn vạn lượng."

"Cho nên, thần kiến nghị, tạm thời kéo dài công trình guồng nước, tốt nhất là tạm thời dừng lại."

Lý Ngạn Long mở miệng, lời này của hắn vừa không đắc tội nữ đế, cũng nhận được hảo cảm của văn võ cả triều.

Lần này khỏi nói ta này nọ rồi nhỉ?

Ta giúp các ngươi phá hỏng đường lui rồi.

Cố đại nhân, ngài không tức giận chứ?

Lý Ngạn Long trong lòng cười nói.

Nhưng nói vừa xong, cả triều đình lại khẽ nhíu mày.

"Không thể nào!"

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Là giọng của Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn.

Chương 456: Triều Đình Quá Thâm Sâu, Ngươi Không Thể Nắm Bắt Được Công Bộ Thượng Thư! (4)

Theo thanh âm vang lên, Lý Ngạn Long sửng sốt.

Gì?

Không thể nào?

Cố đại nhân, có phải ngươi uống lộn thuốc rồi đúng không? Ta đang giúp ngươi cơ mà.

Việc này cũng không thể?

“Bệ hạ, thần, có cách lý giải khác.”

Cố Ngôn mở miệng, bái lạy nữ đế một cái

“Ái khanh nói.”

Nữ đế mở miệng, cũng có chút tò mò.

“Về việc guồng nước, hai ngày nay thần cũng đang nghiên cứu, thứ này lợi nước lợi dân, có thể gia tăng lương sản và thuế má của Đại Ngụy, đúng là thần khí, thần cho rằng, bất luận chi phí chế tạo mất bao nhiêu cũng phải làm ra guồng nước, nhưng trước mắt quốc khố hữu hạn, năm mươi quận vừa đủ rồi.”

“Trước đó, là thần không suy nghĩ cẩn thận, hiện giờ thần đã suy nghĩ cẩn thận rồi.”

“Cho nên, thần không tán thành lời nói của Công Bộ Thượng thư Lý Ngạn Long, mong rằng bệ hạ suy xét.”

“Đồng thời cũng hy vọng bệ hạ, thứ tội lỗi trước đó của thần.”

Cố Ngôn mở miệng, đầu tiên là nêu ra quan điểm, sau đó bày tỏ thái độ, tiếp theo còn chủ động thỉnh tội.

Biểu hiện, trong nháy mắt làm Lý Ngạn Long sững sờ ngay tại chỗ.

Đậu má.

Cố đại nhân, hôm trước thái độ của ngài không phải như thế này?

Ngài chưa tỉnh ngủ đúng không?

Bảy vạn vạn lượng đó!

Quốc khố trống rỗng rồi, không phải ngươi là người giữ sổ sách sao?

Má nó, ngươi chơi ta?

Lý Ngạn Long trợn tròn mắt.

Chính vào lúc này, Hình Bộ Thượng thư cũng đi ra.

“Bệ hạ, thần cũng cho rằng Cố đại nhân nói rất đúng, còn nữa Cố đại nhân cũng là nhất thời nóng vội, mong rằng bệ hạ thứ tội cho Cố đại nhân.”

Hình Bộ Thượng thư Trương Tĩnh mở miệng, cũng cho thấy thái độ, đồng thời cầu xin thay cho Cố Ngôn.

Lý Ngạn Long càng cảm thấy ngu người hơn, mấy ngày hôm trước không phải Hình bộ các ngươi mắng Cố Ngôn vắt chày không ra nước sao? Sao hiện tại lại giúp hắn?

Ngươi cũng chưa tỉnh ngủ đúng không?

Trương Thượng thư, có muốn ta lặp lại những lời ngươi mắng chửi không?

Còn không đợi Lý Ngạn Long phản ứng lại, Trần Chính Nho cũng đứng ra.

“Bệ hạ, thần cũng cho rằng có thể đẩy mạnh việc làm guồng nước, còn lời nói của Cố Thượng thư, quả thực có phần mạo phạm, nhưng niệm tình Cố Thượng thư cẩn thận, cần cù chăm chỉ, vì Đại Ngụy tận tâm tận lực, mong rằng bệ hạ thứ tội.”

Trần Chính Nho lên tiếng.

Lý Ngạn Long cũng không cảm thấy cái gì, dù sao thì Trần Chính Nho là thừa tướng, giữ gìn hài hòa trong triều đình là chức trách của hắn.

Chỉ là, vì sao ngươi không giúp giúp ta chứ?

Cố Ngôn của ngươi đáng thường, ngươi liền thèm nhìn không tới A Long đáng thương?

Lúc này, Lý Ngạn Long theo bản năng mà nhìn về phía đám võ quan đang tụ tập.

Cố Ngôn uống lộn thuốc rồi, đám võ quan này chắc là không đến mức đó nhỉ?

Nhưng mà nhưng vào lúc này, An Quốc công đi ra.

Lý Ngạn Long thả lỏng được phân nửa.

"Bệ hạ, lão thần cho rằng, guồng nước lợi quốc lợi dân, giúp Đại Ngụy gia tăng lương sản, thật là thần khí của Đại Ngụy, có thể đẩy mạnh việc phổ biến, thông qua đó, Đại Ngụy có thể nhanh chóng sản xuất lượng lớn lương thực."

"Qua một thời gian nữa, Đại Ngụy nhất định có thể khôi phục sự cường thịnh."

An Quốc công mở miệng, ông không cầu xin thay cho Cố Ngôn, đây là tình huống bình thường, dù sao ông cũng là quốc công, là thủ lĩnh của phe võ quan, không thể giúp đỡ Cố Ngôn.

Đồng ý phổ biến guồng nước, cũng là chỉ vì giao dịch với Hứa Thanh Tiêu thôi.

Những lời này, vào tai mọi người đều có chút kinh ngạc, tập thể quan nho cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng khiếp sợ nhất vẫn là Lý Ngạn Long.

Con mẹ nó, các ngươi liên hợp lại chơi ta chứ gì?

Hôm trước ta ủng hộ, các ngươi phản đối?

Hôm nay ta phản đối, các ngươi ủng hộ?

Nước trong triều đình thâm sâu như vậy từ bao giờ?

Các vị đại nhân, cầu xin các ngươi, đừng chơi ta, A Long không hiểu được gì đâu.

Trên long ỷ.

Nữ đế trong lòng cũng kinh ngạc, ngoài mặt nàng bình tĩnh vô cùng, nhưng trong lòng lại nhịn không được sông cuộn biển

gầm.

Một ngày!

Một ngày!

Thật sự là trong thời gian một ngày, Hứa Thanh Tiêu đã dàn xếp ổn thỏa Hộ bộ, võ quan và còn cả các bách tính.

Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có cái tài năng gì thế này?

Lại có thể trong vòng một ngày, khiến cho ba thế lực lớn toàn bộ thỏa hiệp.

Thủ đoạn đến bực này, thật sự là… Có chút yêu nghiệt.

Nhưng nàng nhanh chóng khắc chế được nỗi sợ trong lòng.

Nàng là nữ đế, hoàng đế của Đại Ngụy, bất kể xảy ra sự tình gì, nàng đều phải duy trì sự bình tĩnh.

Cho nên, nàng chậm rãi mở miệng.

"Nếu Cố ái khanh chỉ là nhất thời nóng vội, trẫm, niệm tình Cố Thượng thư chung quy là vì Đại Ngụy, việc này cứ bỏ qua vậy, chỉ là Cố ái khanh cũng phải tham dự vào việc mở rộng guồng nước, coi như khiển trách, trẫm cần ngươi tận tâm tận lực, biết chưa?"

Nữ đế như vậy nói.

"Thần! Lãnh chỉ! Đa tạ bệ hạ thứ tội!"

Cố Ngôn cảm tạ nữ đế, sau đó đứng dậy trở lại chỗ, hai vị Thượng thư khác cùng An Quốc công cũng trở về vị trí của mình.

Giữa đại điện.

Chỉ còn lại một mình Lý Ngạn Long đứng ở đó.

Ánh mắt của nữ đế, cũng thuận thế dừng ở trên người hắn.

"Lý ái khanh."

"Trẫm, bảo ngươi dự toán phí tổn, không bảo ngươi đưa ra kiến nghị, hiện giờ Hộ bộ đồng ý chi ngân sách rồi, vậy ngươi ra tay sắp xếp đi."

“Nhưng việc còn lại không cần tham dự, biết chưa?”

Giọng của nữ đế hơi có vẻ trách cứ.

Tất cả mọi người đồng ý, hôm nay ngươi lại cố tình đến gây sự?

Lý Ngạn Long? Ngươi rốt cuộc là có tâm địa gì?

Nghe được lời này của nữ đế, Lý Ngạn Long hoàn toàn không lời gì để nói.

Hắn mệt mỏi quá.

Đau lòng quá.

Ngay cả bệ hạ cũng trách cứ mình?

Từ đầu tới đuôi, A Long rốt cuộc làm sai cái gì?

Liên quan gì ta?

Lý Ngạn Long thật sự rất thương tâm, nếu không phải đã một đống tuổi, hắn thực sự có khả năng sẽ khóc lóc ngay tại chỗ.

Quá tủi thân.

Không chừa đường cho người khác sống nữa rồi

Nước trong triều đình quá thâm sâu, A Long ta đo không được.

Nhưng trong lòng có tủi thân hơn nữa thì A Long, à, không phải, Lý Ngạn Long vẫn căng da đầu nói.

“Thần biết rồi, thần hiểu rồi, thần chắc chắn xử lý tốt việc này.”

Lý Ngạn Long nhận sai ba lần, sau đó trở về vị trí của mình, cúi đầu, nỗ lực tìm khe nứt.

“Nếu vậy thì việc guồng nước cứ quyết định như thế, Trần Chính Nho, trẫm mệnh ngươi dẫn đầu, giám sát việc phổ biến guồng nước, Hộ bộ, Hình bộ, Binh bộ, Công bộ, dốc hết sức phối hợp.”

“Hộ bộ Hứa Thanh Tiêu tạm thời nhâm mệnh làm trợ thủ, phụ tá Trần ái khanh.”

“Trong bảy ngày, trẫm muốn công trình guồng nước, chắc chắn phải được phổ biến.”

Từng câu từng chữ của nữ đế, nói cực kỳ nghiêm túc.

“Chúng thần tuân chỉ!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Các quan lại đồng loạt mở miệng.

Còn nữ đế đứng dậy rời đi, bãi triều.

Chương 457: Triều Đình Quá Thâm Sâu, Ngươi Không Thể Nắm Bắt Được Công Bộ Thượng Thư! (5)

Đợi sau khi bãi triều.

Văn võ bá quan cũng lần lượt rời khỏi đại điện.

Lý Ngạn Long có chút thất hồn lạc phách, nhưng sau khi rời khỏi đại điện, Lý Ngạn Long không nhịn nổi.

Hắn nhất định phải nói ra người đúng phía sau, cái nồi này không ụp vào người Lý Ngạn Long bối được đâu nhé.

"Cố đại nhân, Cố đại nhân."

Lý Ngạn Long bước nhanh đi đến, trực tiếp gọi Cố Ngôn, lập tức không ít quan viên dừng bước, nhìn về phía Lý Ngạn Long.

"Cố đại nhân, có chuyện muốn cùng Cố đại nhân nói vài câu."

"Kỳ thật…… guồng nước này cũng không phải là do ta suy nghĩ thiết kế ra, mà là……."

Lý Ngạn Long mở miệng, hạ thấp giọng muốn nói cho Cố Ngôn biết chân tướng.

Nhưng mà Cố Ngôn thần sắc lạnh nhạt nói,

"Là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân, đúng chứ?"

Cố Ngôn trực tiếp mở miệng, không cho đối phương úp úp mở mở.

Lý Ngạn Long: "???"

Làm sao mà ngươi biết được?

Ai nói cho ngươi biết?

Lý Ngạn Long sửng sốt, hắn không nghĩ tới đối phương lại có thể biết được?

"Lão phu đã sớm biết, guồng nước này chính là thần khí lợi nước, Lý đại nhân, ngươi sẽ không cho rằng ngươi có cái tài

hoa cỡ này thật chứ?”

Cố Ngôn lạnh như băng mở miệng.

Hắn biết là Hứa Thanh Tiêu làm, khá tốt, rất không tồi, lợi quốc thần khí, sao nào?

“Không, không phải, Cố đại nhân, ngài không tức giận?”

Lý Ngạn Long có chút không biết nên nói cái gì.

“Vì sao ta phải tức giận?”

“Lý đại nhân, nếu ngươi không có việc gì, cũng đừng làm ta chậm trễ, lão phu đi trước.”

Cố Ngôn có chút tò mò, vì sao mình phải tức giận?

Nói xong, trực tiếp rời đi.

Để lại Lý Ngạn Long đang ngây ngốc.

Việc này không hợp lý?

Vì sao các ngươi không tức giận?

“An Quốc công, An Quốc công!”

Thấy Cố Ngôn không tức giận, Lý Ngạn Long lập tức đi tìm An Quốc công.

Nhưng mà còn chưa đi qua, đã nghe được đám người An Quốc công đang bàn tán.

“Tên Lý Ngạn Long này, sẽ không cho rằng thần khí lợi quốc này là hắn do làm ra đâu nhỉ?”

“Thật sự là cười chết người, Thủ Nhân điệt nhi đại tài, Lý Ngạn Long là cái rắm gì?”

“Guồng nước là thần khí, Thủ Nhân điệt nhi thật là yêu nghiệt.”

Lời bàn tán của bọn họ, Lý Ngạn Long nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Giờ khắc này.

Hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hắn thật sự thiếu chút nữa muốn khóc.

Đám khốn nạn này.

Ban đầu đề xuất guồng nước, nói là của ta, kết quả các ngươi mắng ta thương tích đầy mình.

Hiện tại biết là Hứa Thanh Tiêu, các ngươi liền khen ngợi? Còn thần khí lợi quốc?

Thế hôm trước mắng cái thứ này như thế nào?

Được.

Được.

Các ngươi không xem A Long là người đúng không?

Được! Nhớ đó cho ta, cả đám già khắm khú!

Đều nhớ kỹ cho ta!

Chờ các ngươi chết rồi, ta không đi một phân tiền phúng điếu nào đâu nhé.

Còn có cái Hứa Thanh Tiêu nữa, lão phu nhất định phải nói cho ra lẽ.

Nghĩ đến đây, Lý Ngạn Long khí thế hừng hực rời đi, đi tìm Hứa Thanh Tiêu.Đợi sau khi bãi triều.

Văn võ bá quan cũng lần lượt rời khỏi đại điện.

Lý Ngạn Long có chút thất hồn lạc phách, nhưng sau khi rời khỏi đại điện, Lý Ngạn Long không nhịn nổi.

Hắn nhất định phải nói ra người đúng phía sau, cái nồi này không ụp vào người Lý Ngạn Long bối được đâu nhé.

“Cố đại nhân, Cố đại nhân.”

Lý Ngạn Long bước nhanh đi đến, trực tiếp gọi Cố Ngôn, lập tức không ít quan viên dừng bước, nhìn về phía Lý Ngạn Long.

“Cố đại nhân, có chuyện muốn cùng Cố đại nhân nói vài câu.”

“Kỳ thật…… guồng nước này cũng không phải là do ta suy nghĩ thiết kế ra, mà là…….”

Lý Ngạn Long mở miệng, hạ thấp giọng muốn nói cho Cố Ngôn biết chân tướng.

Nhưng mà Cố Ngôn thần sắc lạnh nhạt nói,

“Là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân, đúng chứ?”

Cố Ngôn trực tiếp mở miệng, không cho đối phương úp úp mở mở.

Lý Ngạn Long: “???”

Làm sao mà ngươi biết được?

Ai nói cho ngươi biết?

Lý Ngạn Long sửng sốt, hắn không nghĩ tới đối phương lại có thể biết được?

“Lão phu đã sớm biết, guồng nước này chính là thần khí lợi nước, Lý đại nhân, ngươi sẽ không cho rằng ngươi có cái tài hoa cỡ này thật chứ?”

Cố Ngôn lạnh như băng mở miệng.

Hắn biết là Hứa Thanh Tiêu làm, khá tốt, rất không tồi, lợi quốc thần khí, sao nào?

“Không, không phải, Cố đại nhân, ngài không tức giận?”

Lý Ngạn Long có chút không biết nên nói cái gì.

“Vì sao ta phải tức giận?”

“Lý đại nhân, nếu ngươi không có việc gì, cũng đừng làm ta chậm trễ, lão phu đi trước.”

Cố Ngôn có chút tò mò, vì sao mình phải tức giận?

Nói xong, trực tiếp rời đi.

Để lại Lý Ngạn Long đang ngây ngốc.

Việc này không hợp lý?

Vì sao các ngươi không tức giận?

“An Quốc công, An Quốc công!”

Thấy Cố Ngôn không tức giận, Lý Ngạn Long lập tức đi tìm An Quốc công.

Nhưng mà còn chưa đi qua, đã nghe được đám người An Quốc công đang bàn tán.

“Tên Lý Ngạn Long này, sẽ không cho rằng thần khí lợi quốc này là hắn do làm ra đâu nhỉ?”

“Thật sự là cười chết người, Thủ Nhân điệt nhi đại tài, Lý Ngạn Long là cái rắm gì?”

“Guồng nước là thần khí, Thủ Nhân điệt nhi thật là yêu nghiệt.”

Lời bàn tán của bọn họ, Lý Ngạn Long nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Giờ khắc này.

Hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hắn thật sự thiếu chút nữa muốn khóc.

Đám khốn nạn này.

Ban đầu đề xuất guồng nước, nói là của ta, kết quả các ngươi mắng ta thương tích đầy mình.

Hiện tại biết là Hứa Thanh Tiêu, các ngươi liền khen ngợi? Còn thần khí lợi quốc?

Thế hôm trước mắng cái thứ này như thế nào?

Được.

Được.

Các ngươi không xem A Long là người đúng không?

Được! Nhớ đó cho ta, cả đám già khắm khú!

Đều nhớ kỹ cho ta!

Chờ các ngươi chết rồi, ta không đi một phân tiền phúng điếu nào đâu nhé.

Còn có cái Hứa Thanh Tiêu nữa, lão phu nhất định phải nói cho ra lẽ.

Nghĩ đến đây, Lý Ngạn Long khí thế hừng hực rời đi, đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Trường Thủ Nhân.

Sắc mặt của Lý Ngạn Long không được dễ coi cho lắm, hắn ngồi trước mặt Hứa Thanh Tiêu trước mặt, dáng vẻ như đang muốn hỏi tội.

“Lý đại nhân, ông đừng tức giận, chuyện này dù sao cũng là một chuyện tốt, tốt cho triều đình, tốt cho Đại Ngụy.”

“Ông không nghĩ thử xem, ông ở trên địa vị cao, chịu chút xíu tủi nhục có là gì, không thì thế này nhé, chờ sau khi kết thúc công trình guồng nước, ta đề bút làm thơ khen ngợi công lao của ông.”

“Ông ngẫm đi, công trình guồng nước này lợi quốc lợi dân. Thiên thu vạn đại, trăm ngàn năm sau, tên của ông sẽ mãi mãi được thế nhân ghi nhớ, như vậy thì đám đại thần trong triều có người nào so được với ông?”

Chương 458: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (1)

Trước bàn trà, Hứa Thanh Tiêu dùng hết khả năng để an ủi Lý Ngạn Long, hắn hiểu được tâm tình của Lý Ngạn Long, rốt cuộc chuyện này cho dù ai gặp phải cũng sẽ không vui vẻ

Lời này của Hứa Thanh Tiêu cũng không phải lừa gạt người, một khi đưa công trình guồng nước vào sử dụng, công lao này sẽ được ghi nhớ ngàn đời.

Lý Ngạn Long nhất định được lưu danh thiên cổ.

Được Hứa Thanh Tiêu đả thông tư tưởng rồi, lúc này Lý Ngạn Long mới chịu im lặng.

Đúng vậy, guồng nước nói đến cùng là thứ tốt, hơn nữa nhất định có tác dụng to lớn, tương lai trăm năm ngàn năm thậm chí là một vạn năm sau, guồng nước nhất định sẽ trường tồn.

Cho dù Đại Ngụy có đổi chủ, nhưng bá tánh vẫn phải dựa vào thứ này, đến lúc đó chỉ cần Hứa Thanh Tiêu viết thơ khen ngợi, thêm tên mình vào, vậy thì chính mình sẽ gián tiếp trở thành nhân vật nổi tiếng thiên cổ.

So sánh với đám văn thần trên triều đình kia.

Cho dù hiện tại bọn họ khinh thường mình, có ác cảm với mình, thì đã sao?

Bản thân có thể trở thành nhân vật nổi tiếng thiên cổ, còn bọn họ thì không có cửa.

Nghĩ đến đây, Lý Ngạn Long không thấy tức giận nữa, ngược lại không ngừng tưởng tượng trăm ngàn năm sau, các bá tánh nên khen ngợi mình như thế nào.

“Thủ Nhân, lão phu cũng không để bụng có lưu danh thiên cổ hay không, chỉ là cảm thấy ngươi nói rất đúng, thân ở trên địa vị cao, đâu có thể nào không bị nghi ngờ, được thôi, là lão phu có chút càn rỡ.”

Lý Ngạn Long giải được khúc mắc rồi.

Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế cười nói: “Lý đại nhân thật sự là rộng lượng khiêm nhường.”

Lời này vừa nói ra, Lý Ngạn Long càng cười tươi hơn.

Chỉ là rất nhanh, Lý Ngạn Long tiếp tục mở miệng nói.

“Hôm nay bệ hạ có ý chỉ, để Trần Thượng thư giám sát công việc phổ biến công trình guồng nước, ngươi làm trợ thủ, phối hợp với Trần Thượng thư. Về phần Hộ bộ, Hình bộ, Binh bộ, còn có Công bộ, người nào việc này, cùng nhau mở rộng.”

“Thủ Nhân, mấy ngày nay ngươi cũng đừng hòng nhàn nhã, chuẩn bị làm việc đi.”

Lý Ngạn Long lên tiếng, báo cho biết ý chỉ của nữ đế trong triều vào ngày hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong, cũng không phản đối gì.

“Lý đại nhân, việc mở rộng guồng nước, thời kỳ đầu chắc chắn không cần ta giúp đỡ, khó khăn lắm ta mới nghỉ ngơi mấy ngày, để cho ta ở nhà tĩnh dưỡng đi.”

Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy có gì.

Việc mở rộng guồng nước, quả thực là mục tiêu phát triển hàng đầu của Đại Ngụy hiện giờ.

Nhưng việc cần làm không phải chỉ là mấy cái giai đoạn thôi sao.

【 Mua sắm 】 - 【 Vận chuyển 】 - 【 Xây dựng 】 - 【 Phổ cập khoa học 】

Mua sắm nguyên vật liệu tương ứng, thương lượng đến mức giá thích hợp cho cả hai bên, sau đó bắt đầu vận chuyển đến các quận phủ huyện hương, cuối cùng thi công xây dựng, chờ đại công cáo thành, tiếp tực phổ cập khoa học đến bá tánh.

Giai đoạn phổ cập khoa học cuối cùng là đơn giản nhất, dù sao guồng nước cũng xây dựng xong rồi, nguồn nước vừa chảy đến, nói cho bá tánh biết cách làm thế nào để tiếp nước là

được, việc này rất đơn giản, tin chắc bá tánh sẽ vui vẻ học tập, dù sao cũng là việc có lợi cho chính mình.

Còn giai đoạn mua sắm, cũng không cần mình lo lắng, có Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn ở đây, còn sợ không thể mặc cả hạ giá thành xuống sao?

Về phần giai đoạn vận chuyển càng không cần mình lo lắng, Binh bộ ăn ở không à? Quân doanh điều người vận chuyển qua, không phải là được rồi sao?

Giai đoạn xây dựng cũng là việc của Công bộ, mình cứ ra thêm chút sức, huấn luyện mọi người làm sao để việc xây dựng trở nên đơn giản dễ dàng.

Phải biết rằng, thế giới này không phải thế giới bình thường,

Là thế giới tiên hiệp, không nói cái khác, tìm vài võ giả đến xây dựng, dễ như bỡn luôn.

Toàn bộ quá trình nhắm chừng khoảng ba tháng là có thể hoàn thiện rồi.

Chỉ cần không xuất hiện vấn đề gì lớn, bằng không ba tháng hoặc bốn tháng, nhất định có thể hoàn thành.

Đương nhiên vấn đề duy nhất khiến Hứa Thanh Tiêu lo lắng chính là, Cố Thượng thư đột nhiên lại đổi ý, dù sao nhìn từng rương bạc trắng bị chuyển ra ngoài, tim phải đau lắm chớ.

Trừ việc này ra, Hứa Thanh Tiêu thật sự không nghĩ đến sẽ xảy ra sai sót gì.

Cho nên chuyện này không tới phiên mình ra mặt.

Nhàn nhã nằm nhà lười biếng không phải rất sướng sao?

“Ngươi đó, rõ ràng có tài hoa như vậy, lại luôn muốn lười biếng, có điều ngẫm lại cũng đúng, để ngươi tham gia vào, không chừng lại sắp sửa xảy ra chuyện xấu gì đó.”

“Hiện tại điều mà bệ hạ hy vọng nhất chính là, khoảng thời gian này đừng xảy ra chuyện gì, dù là chuyện nhỏ xíu cũng đừng xảy ra.”

“Được rồi, lão phu đi trước đấy, ít lâu nữa thật sự thi công rồi thì ngươi phải đến Công bộ một chuyến, dạy bảo đám người Công bộ phải xây dựng như thế nào, muốn nằm không kiếm công lao, đừng có nằm mộng.”

Lý Ngạn Long đứng dậy, tâm tình của hắn bỗng nhiên trở nên tốt hơn, sau khi nói xong lời này, liền trực tiếp đứng dậy rời đi.

“Lý đại nhân đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy tiễn Lý Ngạn Long, ngay sau đó trở lại trong phòng.

Bắt đầu đọc sách.

Không thể không nói một điều, tên Hoa Tinh Vân quả là đúng hẹn, buổi tối hôm qua liền sai người đem thư tịch của thánh nhân đến, hơn nữa còn không ít, thánh nhân các đời đều có.

Hứa Thanh Tiêu tạm thời không xem các thánh nhân khác, chủ yếu vẫn là tìm kiếm sự tích của đại thánh nhân.

Bảy người trong Văn cung rốt cuộc là ai, Hứa Thanh Tiêu vẫn muốn tìm hiểu rõ ràng, dù sao biết người biết ta càng tốt.

So với bị động, không bằng chủ động nắm giữ chủ quyền.

Mà cùng lúc đó.

Trong phủ Hoài Ninh Vương.

Sau khi nghe xong tất cả sự việc trên triều đình hôm nay, sắc mặt Hoài Ninh Vương có vẻ hơi khó coi.

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

“Cả triều văn võ, vì sao chỉ trong một ngày, toàn bộ đều tán thành công trình guồng nước, việc này tuyệt đối không có khả năng.”

“Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn, tiếc tiền như mạng, bảo hắn ta lấy ra năm vạn vạn lượng, thậm chí là sáu vạn vạn lượng, bảy vạn vạn lượng bạc trắng, còn khó chịu hơn lấy mạng của hắn.”

“Lại bộ Hình bộ Binh bộ đồng ý, lão phu cũng không thấy gì, nhưng vì sao phe võ quan cũng đồng ý?”

“Chẳng lẽ bọn họ không biết một khi thực hiện công trình guồng nước, Đại Ngụy trong mười năm đừng hòng Bắc phạt sao?”

“Chẳng lẽ bọn họ cũng từ bỏ Bắc phạt sao?”

“Không! Tuyệt đối không có khả năng, nếu từ bỏ Bắc phạt, phe võ quan sẽ lâm vào thế bị động trong vài thế hệ, đám quốc công đó không thể nào ngu xuẩn như vậy.”

“Rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì?”

Chương 459: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (2)

Giờ khắc này sắc mặt Hoài Ninh Vương sa sầm đi.

Y là người đầu tiên tin tưởng công trình guồng nước có thể lợi quốc lợi dân người, cho nên y mới có thể nói ra những lời này bên trong mật thất, thậm chí không tiếc lợi dụng đến quân cờ dị tộc.

Nhưng vấn đề là, hôm qua chính mình đã gửi thư đến không ít phiên vương, toàn bộ thư hồi đáp đều cũng một ý nghĩa.

Không hề để ý đến guồng nước, hy vọng bản thân mình suy nghĩ lại, đừng dễ dàng động đến quân cờ dị tộc này.

Về điểm này, y không tức giận, bởi vì đám người này ngu xuẩn, ngu muội, là việc có lời cho bản thân.

Dựa theo kế hoạch cùng ý tưởng của y, công trình guồng nước ít nhất cần thời gian ba tháng, mới có thể được thi công, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng trực tiếp thi công trên năm mươi quận.

Nhưng không nghĩ tới, một ngày.

Chính là trong vòng một ngày.

Mọi người lại đồng loạt tán thành.

Hơn nữa toàn bộ đều đồng ý?

Cả triều văn võ, ý kiến nhất trí, bản thân việc này đã là một việc cực kỳ khó khăn.

Là ai?

Ai đứng sau lưng thúc đẩy?

Hơn nữa lại là ai có năng lực như vậy? Lý Quảng Hiếu sao?

Không, ông ta không có năng lực này, ông ta không thể thuyết phục phe võ quan.

Hoài Ninh Vương suy nghĩ rất lung, rốt cuộc là ai ở phía sau màn này.

“Vương gia, thuộc hạ nghe được, hôm qua thái giám trong cung đến trường Thủ Nhân, không biết giap phó việc gì, sau đó Hứa Thanh Tiêu phái người đến phố phiên thương, lấy sổ sách phiên thương.”

“Rồi sau đó chia ra đến Hộ bộ, Hình bộ, Lại bộ, còn có phủ An Quốc Công, mà An Quốc Công cũng gọi Tề quốc công và Lư quốc công, bao gồm cả mười vị hầu gia đến.”

Quỳ gối trong đại đường cấp dưới mở miệng, báo cho Hoài Ninh Vương Hứa Thanh Tiêu hướng đi.

Tuy nhiên Hoài Ninh Vương trực tiếp lắc lắc đầu.

“Không thể là hắn.”

“Hắn ta là cái thá gì? Trên triều đình thì như cá gặp nước, nhưng thực tế thì sao? Nữ đế là thiên tử, hoàng đế của Đại Ngụy, trong mắt nàng ta không có tốt xấu, không có đúng sai, chỉ có lợi ích quốc gia.”

“Quan viên lục bộ cũng có lợi ích riêng, không thể vì một tên Hứa Thanh Tiêu, mà vứt bỏ lợi ích của chính mình.”

“Còn về phe võ quan, bọn họ trông có vẻ nhiệt tình với Hứa Thanh Tiêu nhưng nói đến cùng chẳng qua là vì xem Hứa Thanh Tiêu như người một nhà, liên quan đến lợi ích tập thể võ quan, chớ nói một tên Hứa Thanh Tiêu, cho dù là một trăm Hứa Thanh Tiêu cũng vô dụng.”

Hoài Ninh Vương trực tiếp lắc đầu, hắn cũng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể điều khiển triều đình.

Bởi vì triều đình là nơi nào chứ?

Là một nơi tàn nhẫn và quan tâm đến lợi ích nhất, tình người sao? Trong triều đình, nhân tính không đáng một đồng xu.

Hôm nay mối quan hệ giữa Hộ bộ Thượng thư và Hình bộ Thượng thư rất tốt đẹp, ngày mai vẫn có khả năng sẽ trở mặt, loại chuyện này ở trên triều đình nhìn mãi cũng quen.

Các bộ đều có lợi ích và điểm xuất phát của bản thân, không thể bị chi phối bởi vì một người hay tình người.

Nếu đúng như vậy thì Đại Ngụy đã diệt vong từ lâu rồi.

Triều đình càng nghiêm khắc quy củ cà tàn nhẫn thì càng có lợi cho quốc gia. Nếu không quan tâm đến lợi ích, bị chi phối chỉ vì lời nói của một người, thì không thể ngồi vào cái vị trí thượng thư kia.

Có thể nói khắp thiên hạ đều là người thông minh, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, Khi có lợi, ngươi và ta đều là bằng hữu, khi không còn lợi ích, thì dù huynh đệ thân thiết cũng trở mặt thành thù.

Y hiểu rõ đạo lý này từ năm ba tuổi.

"Không đúng."

Nhưng ngay sau đó, Hoài Ninh Vương lắc lắc đầu.

"Hứa Thanh Tiêu đến Hộ bộ, Lại bộ, Hình bộ, còn tìm An Quốc công?"

"Hắn giúp bệ hạ làm việc."

"Là giao dịch."

Hoài Ninh Vương bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, y cau mày, vẫn đang trầm tư.

Y không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể điều khiển triều đình, nhưng y tin tưởng đây là một cuộc giao dịch giữa nữ đế và văn võ bá quan.

"Nữ đế đã hứa hẹn điều gì để khiến cho tất cả bọn họ đều đồng ý?"

"Thậm chí ngay cả phe võ quan cũng chấp nhận, thương vụ này chắc hẳn rất lớn."

"Nhưng chính bởi vì như thế, bản vương càng phải ngăn cản công trình guồng nước này."

"Chỉ là phiên vương các nơi đều ngu xuẩn, không biết tầm quan trọng của việc này, bản vương phải vận dụng đến thực lực của mình để trì hoãn."

“Còn cả tên Hứa Thanh Tiêu này nữa.”

“Phải diệt trừ đi thôi, tên này có đại tài, ta không thể lợi dụng thì cũng không thể để lại.”

Chỉ trong nháy mắt thôi Hoài Ninh Vương đã nghĩ đến rất nhiều việc.

Y cần phải ngăn cản việc phổ biến guồng nước, đây là việc cấp bách hàng đầu.

Về phần đám phiên vương ngu muội, kỳ thật có một điểm y không có nói ra, điểm này chính y cũng hiểu, có đôi khi không phải là đám phiên vương ngu muội, mà là mọi người đều đang đề phòng lẫn nhau.

Chỉ cần vô hại đối với bản thân, sẽ không dễ dàng ra tay, ai cũng muốn làm hoàng đế, hay nói cách khác, trong tương lai ai cũng muốn tranh giành lợi ích lớn nhất.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng điều khiến Hoài Ninh Vương phẫn nộ chính là, những người này bởi vì lợi ích của bản thân mà không màng đại cục.

Còn về phần Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh Vương đã thực sự nổi lên sát tâm.

Đương nhiên y sẽ không trực tiếp ra tay giết Hứa Thanh Tiêu, nếu làm như thế, chính là phá hỏng quy tắc, nếu làm vậy thật thì bản thân cũng sẽ không có kết cuộc tốt đẹp.

Ít nhất nữ đế sẽ không bỏ qua cho y.

Giờ khắc này, Hoài Ninh Vương ngồi xuống, ánh mắt hắn dừng ở trên bàn, là một phần hồ sơ.

Dòng đầu tiên của hồ sơ viết rất rõ ràng 【 Vụ án dị thuật huyện Bình An 】

Một lát sau, Hoài Ninh Vương hạ thấp giọng nói.

“Đi đến Tiền gia, Tôn gia và Chu gia, báo với bọn họ rằng bản vương có việc cần bàn bạc, bảo bọn họ phân công, trước giờ Tý hôm nay phải đến kinh đô.”

“Ngoài ra tăng cường điều tra phần hồ sơ này, tất cả những người làm việc này đều phải cẩn thận thẩm vấn rõ ràng ngọn nguồn. Đặc biệt là tên Trình Lập Đông này, mau chóng ra tung tích của tên này.”

“Còn nữa, sau khi kết thúc Thái Bình thi hội sẽ là sinh thần của bệ hạ, đến lúc đó sứ giả vạn quốc đều vào kinh, có vài quân cờ có thể cho bọn họ thuận thế vào kinh.”

Hoài Ninh Vương mở miệng.

Căn dặn từng mệnh lệnh.

“Rõ, Vương gia.”

Người đối diện nhận lệnh, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Giờ khắc này, ánh mắt Hoài Ninh Vương rất bình tĩnh.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi tuyệt đối không nên, không nên làm ra công trình guồng nước này, thứ này có lợi cho Đại Ngụy, nhưng không có lợi cho bản vương.”

Chương 460: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (3)

Y tự nhủ, đã hạ quyết tâm, phải diệt trừ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chính vào lúc này, trước bàn của y bỗng nhiên xuất hiện một phong thư từ trong hư không.

Phía trên lá thư là sáu chữ rõ ràng, thể chữ tinh tế, nét viết sắc sảo, tuyệt đối không phải bút tích của người bình thường.

Sáu chữ rõ ràng đó là 【 Hủy guồng nước, trừ Thanh Tiêu 】

Ánh mắt Hoài Ninh Vương bình tĩnh, ngay sau đó giấy viết thư tự động hoá thành tro bụi, rồi sau đó hoàn toàn biến mất.

Cứ như thế, liên tiếp mấy ngày.

Đại Ngụy dường như hoàn toàn yên bình.

Ngoại trừ hai ngày hôm đó thì không có thêm tin tức gì mới về sự trở lại của Hoa Tinh Vân. Việc này khiến cho rất nhiều các bá tánh thấy hơi thất vọng, vốn tưởng rằng sẽ có một cuộc đối đầu vô cùng gay gắt.

Nhưng không ngờ kết quả lại là Hoa Tinh Vân không làm gì hết, tuy rằng cũng có người nói Hoa Tinh Vân đang ủ mưu, nhưng nhanh chóng xuất hiện nhiều tin tức.

Ngay hôm vừa quay về Hoa Tinh Vân đã đi bái phỏng Hứa Thanh Tiêu rồi, đồng thời Hoa Tinh Vân cũng chủ động xin đến Hộ bộ, thà trở thành Quyển lại, cũng muốn làm chút chuyện cho Đại Ngụy.

Thậm chí rất nhiều lần, có người nói xấu Hứa Thanh Tiêu, Hoa Tinh Vân cũng sẽ phản bác lại ngay lập tức, đồng thời nói với rất nhiều người, bản thân không có bất kỳ ân oán gì với Hứa Thanh Tiêu, cả hai đều là người đọc sách, là quan viên của Đại Ngụy.

Sẵn lòng giúp đỡ lẫn nhau, từ đó để cho Đại Ngụy bước vào thời kỳ cường thịnh mới.

Tuy có người cảm thấy không thể tin nổi, dù gì ký ức của con người ta đâu chỉ có ba năm. Ba năm trước đây Hoa Tinh Vân ngạo nghễ bao nhiêu, vẫn còn không ít người ghi nhớ.

Ôn rượu làm thơ, trấn thủ biên cảnh, mắng chửi hoàng thất, bất kể là tài hoa hay là cái gì, ba năm trước đây Hoa Tinh Vân quả thực không hề thua kém Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn của ba năm sau, dường như trở nên trưởng thành hơn rồi.

Khiến cho các bá tánh nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhưng biểu hiện của Hoa Tinh Vân, bước đầu vẫn chiếm được hảo cảm của một bộ phận bá tánh. Ít nhất hắn biết trên biết dưới, cũng bằng lòng đến Hộ bộ làm Quyển lại, mọi dấu hiệu đều cho thấy Hoa Tinh Vân vô cùng khiêm tốn.

Nhưng trong nhân gian vẫn có một số ý kiến cho rằng đây là ngụy trang, nhưng cho dù những ý kiến này truyền tới tai Hoa Tinh Vân, cũng không làm cho người này tức giận, chỉ là giải thích bình thường, không nóng không vội.

Không có xung đột, cũng không có mâu thuẫn, tất nhiên không nhận được sự quan tâm.

Trên triều đình cũng không có trò gì hay ho, dạo gần đây dân tình thật sự ngán ngẩm, mấy câu chuyện tán gẫu mỗi ngày lại trở về với việc con trai nhà nào ưu tú hơn, con gái nhà ai được gả vào gia đình tốt, nhà ai lại xảy ra chuyện xấu mặt.

Trong lúc nhất thời các bá tánh bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, dù sao thì từ khi Hứa Thanh Tiêu đến kinh đô, hở tí là xảy ra chuyện lớn. Mỗi ngày trôi qua rất mau, một bình trà một đĩa đồ ăn, cùng mấy người bạn tám chuyện cả ngày, sướng rơn.

Nhưng cũng may là có hai việc mang lại hy vọng cho các bá tánh.

Thái Bình thi hội sắp diễn ra vào giữa tháng sau.

Sinh nhật của nữ đế cũng đang đến gần, mười lăm ngày sau khi Thái Bình thi hội kết thúc.

So ra thì các bá tánh trông đợi Thái Bình thi hội hơn nhiều. Tất cả những người đọc sách có tài hoa ở Đại Ngụy đều sẽ tụ tập

lại, bao gồm cả những người đọc sách đến từ các quốc gia lân cận cũng sẽ xuất hiện.

Thi hội những năm trước đều cho ra đời các tác phẩm xuất sắc hàng đầu, thậm chí còn xuất hiện thơ từ thiên cổ, lưu lại giai thoại, thơ hội năm nay tất nhiên càng nhận được sự quan tâm.

Bởi vì Đại Ngụy xuất hiện một Hứa Thanh Tiêu.

Còn có một Hoa Tinh Vân.

Mà lúc này.

Trường Thủ Nhân.

Trần Tinh Hà tắm trong ánh hoàng hôn chạng vạng, một mình hắn ta đứng trong trường học, không biết lại đang trầm tư cái gì.

Có lẽ là vì chút xúc động, cũng có lẽ là không biết giật trúng sợi dây thần kinh nào rồi, Trần Tinh Hà bỗng nhiên muốn viết nhật ký, ghi chép lại cuộc đời của chính mình, cũng muốn ghi lại một vài tâm đắc.

Không thể cứ tiếp tục lãng phí bản thân như thế nào, hàng ngày cần phải tự nhắc nhở, nếu không thì thật sự rất lãng phí.

Từ sau khi đến trường Thủ Nhân.

Mục đích ban đầu của Trần Tinh Hà là muốn tới giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng đến đây sắp hơn một tháng rồi, không hề bận rộn việc gì, ngược lại mỗi ngày đến giờ ăn cơm, việc này khiến cho Trần Tinh Hà bỗng nhiên cảm thấy bản thân như phế vật.

Nhưng bản thân rõ ràng rất có tài hoa cơ mà?

Nghĩ vậy, Trần Tinh Hà trở vào trong phòng, bắt đầu viết nhật ký.

Cứ như thấy mấy chục ngày trôi qua trong nháy mắt.

Còn bốn ngày nữa là đến Thái Bình thi hội.

Trong trường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu vừa mới trở về trong phòng, đã nhiều ngày thật sự là quá mệt mỏi.

Nhưng chính vào lúc này.

Sư huynh Trần Tinh Hà chậm rãi đi tới.

“Sư đệ.”

Trần Tinh Hà đi tới, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy.

“Chào sư huynh.”

Hứa Thanh Tiêu làm lễ, Trần Tinh Hà thì trực tiếp nói thẳng đến vấn đề.

“Sư đệ, hỏi đệ chuyện này, Thái Bình thi hội sắp bắt đầu, ngươi thật sự không chuẩn bị thơ từ sao?”

Trần Tinh Hà nghiêm túc hỏi.

“Ai da, sư huynh yên tâm, sư đệ nói không chuẩn bị thì nhất định sẽ không chuẩn bị, không có lừa gạt huynh đâu.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi bất đắc dĩ nói.

Sao hắn có thể không nhìn thấu được tâm tư của sư huynh, đơn giản là muốn thể hiện tài hoa ở thi hội thôi.

Nhưng sợ rằng thơ từ của mình quá hay làm cho hắn ta khó xử.

“Ừ ừ, sư huynh không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy nếu đệ không tham gia Thái Bình thi hội sẽ rất đáng tiếc. Có điều ngẫm lại cũng đúng, gần đây đệ bận rộn việc công, cuộc thi hội này, không tham gia cũng chả hề gì.”

Sau khi nhận được câu trả lời xác thực, Trần Tinh Hà âm thầm mừng rỡ, sau đó ngồi xuống tán gẫu với Hứa Thanh Tiêu.

Ngay sau đó liền rời đi.

Chờ sau khi Trần Tinh Hà rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn lướt qua giường và phát hiện có một quyển sách nhỏ bị bỏ lại.

Phỏng chừng là đồ của sư huynh.

Vừa cầm lên, trên bìa có viết 【 Nhật ký của Trần Tinh Hà 】

Thấy vậy, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Tuy rằng xem trộm bí mật của người khác không hay ho gì, nhưng vấn đề đây là sư huynh nhà mình mà.

Lại nghĩ đến những việc đã xảy ra trước đó, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy nên xem thử, lỡ như có tin tức gì đó thì sao.

Mở nhật ký, nhan chóng xuất hiện nội dung.

Chương 461: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (4)

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi tám tháng bảy 】

Tại sao! Tại sao! Tại sao!

Tại sao ta đây anh tuấn, tài hoa hơn người như thế, mà đến bây giờ vẫn chưa nhập phẩm.

Tại sao những tên có diện mạo tầm thường và không có tài hoa kia lại nhập phẩm nhanh đến thế.

Sư đệ không tính, diện mạo hắn anh tuấn, không thua gì ta, nhập phẩm là chuyện bình thường.

–

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày hai mươi chín tháng bảy 】

Thi hội sắp bắt đầu rồi, ta phải chuẩn bị thật tốt, lần này ta phải khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc!

Ta muốn cho sư đệ biết, sư huynh chính là sư huynh!

Ta phải đi đọc sách rồi!

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày ba mươi tháng bảy 】

Xem xong hai quyển sách, ta cảm thấy ta sẽ làm được!

Ngẫu hứng làm một bài thơ xem sao.

Cứ lấy tài hoa làm đề vậy.

Nhất đại tài hoa thịnh, thiên thu lễ nhạc vinh.

Ừ, không tồi!

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày năm tháng tám 】

Hôm nay đi ra ngoài một chuyến, bên ngoài nhiều người ghê, nghe nói đã có không ít người đọc sách tới, còn có một vài đại sứ Vạn Quốc, Đại Ngụy náo nhiệt hơn rồi.

Ta phải nghiêm túc đọc sách, Thái Bình thi hội, ta phải khiến cho mọi người trầm trồ.

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày mười tháng tám 】

Mấy ngày nay sư đệ có vẻ hơi bận rộn, cả ngày chạy tới chạy lui.

Kỳ thật ta rất muốn khuyên sư đệ, chăm chỉ đọc sách, tham gia Thái Bình thi hội, nhưng lại nghĩ đến, với tài hoa của sư đệ, nếu như hắn làm thơ.

Chẳng phải ta đây sẽ tiêu luôn sao?

Rối rắm quá, đau khổ quá.

【 Võ Xương năm thứ nhất, ngày mười một tháng tám 】

Ta suy nghĩ cẩn thận, sư đệ hiện giờ vang danh thiên hạ, hắn đã không còn quan tâm đến danh vọng rồi.

Cho nên hắn có tham gia hay không cũng chả sao cả, nhưng ta vẫn lo lắng đến lúc đó hắn lại muốn làm thơ.

Không được, không được, ta vẫn phải hỏi cẩn thận một chút, nếu hắn làm thơ thì ta sẽ không lãng phí thời gian nữa.

Nếu sư đệ thật sự không làm thơ, ta đây liền làm một bài thơ, chỉ sợ làm hay quá, vượt qua sư đệ luôn thì sẽ ngại lắm, thôi vậy, ta không làm bài thơ nổi tiếng ngàn năm.

Trăm năm cũng được rồi, tốt nhất vẫn là mười năm, tránh đả kích đến lòng tự tin của sư đệ.

Trần Tinh Hà ơi Trần Tinh Hà, ngươi đó ngươi đó, chả làm được trò trống gì, chính là quá khiêm tốn, nhưng mà cũng đúng thôi, nhường sư đệ một chút cũng tốt.

–

Nhật ký của sư huynh, làm cho Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên có chút … xấu hổ.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, Hứa Thanh Tiêu cũng nhịn không được cười lên một tiếng.

Tên sư huynh này của mình, quá mong muốn giành được sự chú ý, nhưng đó cũng là việc bình thường, thử hỏi có người

đọc sách nào, không muốn được chú ý đến?

Được thôi.

Mình sẽ không tham gia Thái Bình thi hội này, cũng không có gì thú vị, chi bằng để cho sư huynh nhà mình giành được sự chú ý.

Tuy nhiên, nếu sử dụng trình độ làm thơ này của sư huynh … thì chưa chắc sẽ được chú ý, mà xác suất xấu mặt lại khá cao.

Hay là đi khuyên can xem sao?

Hứa Thanh Tiêu đặt nhật ký qua một bên, bắt đầu trầm tư.

Chính vào lúc này, Trần Tinh Hà đột nhiên quay trở lại.

Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt của Trần Tinh Hà liền rơi vào cuốn nhật ký ở trên giường, lập tức Trần Tinh Hà mặt không đỏ tim không đập mà đi tới, cầm lấy cuốn nhật ký.

“Sư đệ, ngươi xem nội dung bên trong chưa?”

Trần Tinh Hà thần sắc bình tĩnh nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hả? Cái gì? Đây là cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu phản ứng đầu tiên chính là giả bộ hồ đồ, nếu nói đã xem rồi, phỏng chừng sư huynh không còn mặt mũi ở lại đây.

“Thật chứ?”

Trần Tinh Hà hơi nghi ngờ.

“Thật mà, đây là cái gì? Sư huynh, cho đệ xem thử.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, muốn nhìn xem.

Trần Tinh Hà xoay người rời đi.

“Không có gì, sư đệ, ra ăn cơm.”

Trần Tinh Hà nói tới đây cũng đã biến mất.

Còn Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi nở nụ cười, sau đó cũng không có đi ăn cơm, mà đi ra bên ngoài.

Hắn còn phải đến Công bộ làm việc, người của Công bộ người, thực sự có chút phiền phức.

Cứ như thế, mãi cho đến đêm khuya, Hứa Thanh Tiêu mới trở lại trường Thủ Nhân, không nói hai lời, trực tiếp nằm lên giường nghỉ ngơi.

Hôm sau

Giờ Thìn.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Hắn ngủ một giấc, nửa tháng qua Hứa Thanh Tiêu cảm thấy rất mệt mỏi.

Quan viên Công bộ giống như góp mặt cho đủ số, bất kể bản thân có dạy bọn họ lắp rắp guồng nước như thế nào, đám người này vẫn có hơi vụng về.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rằng hầu hết các quan viên Công bộ chỉ có kiến thức trên lý thuyết về loại thứ đồ này, bảo bọn họ lèm bèm về lý thuyết hoàn toàn không có bất luận vấn đề gì.

Nhưng bảo bọn họ ra tay làm thật thì liền mù tịt.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu bảo Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long mau chóng tìm một nhóm thợ thủ công ưu tú đến đây, để nhóm thợ thủ công này học tập, sau đó thống nhất phân chia đến các quận, bằng không thật sự dựa vào quan viên Công bộ, phỏng chừng sai sót chồng chất.

Đứng dậy! Duỗi eo!

Cảm giác ngủ đủ giấc thật sảng khoái.

Mặc dù bây giờ bản thân đã là võ giả bát phẩm, không ngủ mấy tháng cũng không có vấn đề gì, nhưng thi thoảng chợp mắt vẫn rất có tinh thần.

Sau khi rời giường, Hứa Thanh Tiêu tự pha cho mình một bình trà dưỡng thân.

Phải nói, cuộc sống nhàn nhã như thế này vẫn rất tốt.

Khoảng thời gian trước có quá nhiều chuyện, vừa nhiều vừa hăng hái, suýt chút nữa hăng chết bản thân luôn rồi.

Hiện tại được hưởng thụ mấy ngày bình yên rất thoải mái, ít nhất không đến mức cả ngày lo lắng đề phòng, cũng không cần trăm phương ngàn kế hại chết ai đó.

Cũng đúng lúc này.

Giọng nói của Dương Báo vang lên ở phía sau lưng.

“Đại nhân, mới sáng sớm đã có người gửi đến một phong thư.”

“Mời ngài xem.”

Khi giọng nói của Dương Báo vang lên, Hứa Thanh Tiêu đảo mắt qua.

Chỉ liếc mắt một cái, trong mắt Hứa Thanh Tiêu lóe qua một tia dị thường.

Phong thư màu trắng, nhưng phía trên vẽ một đóa hoa đào.

Bạch Y Môn?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu, hắn không lập tức trả lời, mà suy nghĩ kỹ rồi mới nói.

“Về sau mấy thứ lung tung này cứ trực tiếp đốt đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Dương Báo không nhận ra sự khác thường của Hứa Thanh Tiêu, thành thật gật gật đầu, liền dùng đá lấy lửa trực tiếp thiêu hủy thứ này.

Nhìn khói trắng trong ấm trà.

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh lại, tất cả tâm trạng tốt đẹp đột nhiên giảm đi phân nửa.

“Bạch Y Môn còn muốn tìm ta làm cái gì?”

“Không biết ta đã là thị lang của Đại Ngụy sao?”

“Chẳng lẽ muốn xúi giục ta?”

“Tổ chức này có bệnh sao? Ta đã là chính nho lục phẩm của Đại Ngụy rồi, muốn xúi giục ta? Có chút đầu óc cũng sẽ không như vậy.”

“Muốn uy hiếp ta sao?”

Chương 462: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (5)

Một đống ý nghĩa lóe lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Bạch Y Môn, đây là một tên vừa lạ vừa quen.

Ấn tượng của Hứa Thanh Tiêu về Bạch Y Môn chính là một tổ chức phản động, hơn nữa còn là một tổ chức phản động rất lớn.

Kẻ đứng phía sau là ai, phỏng chừng có địa vị rất lớn, thuộc loại không cần cầm ô khi trời mưa.

Trước kia khi chưa vào kinh thành, Hứa Thanh Tiêu muốn tiếp cận tổ chức này, bởi vì có thể trao đổi lợi ích cho nhau.

Khi ấy bản thân tu luyện dị thuật, sợ rằng không thể áp chế, cho nên cũng sẵn lòng hợp tác với Bạch Y Môn.

Chỉ là sau này bản thân đến phủ Nam Dự, thật sự không có thời gian gặp mặt người của Bạch Y Môn, liền bỏ lỡ luôn.

Vốn tưởng rằng sự tình sẽ dừng ở đây, lại chưa từng nghĩ đến Bạch Y Môn thuận theo đó mà tìm ra mình.

Vậy nên, khi mình vào kinh đã gửi tới cho mình phong thơ, xem như gửi địa chỉ liên lạc, muốn tìm mình đàm phán.

Chỉ là sau khi tới kinh thành, liên tiếp xảy ra quá nhiều chuyện, Hứa Thanh Tiêu tin chắc người của Bạch Y Môn cũng không ngờ đến chuyện này.

Về việc bản thân vào kinh sắp được ba tháng rồi, Bạch Y Môn lại không thử đến tìm mình.

Thậm chí có một lần Hứa Thanh Tiêu cho rằng, phải chăng Bạch Y Môn thấy mình đã có chỗ đứng, toàn tâm toàn ý vì bá tánh, không thể xúi giục được nữa, cho nên bỏ qua mình rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, bản thân nghĩ rằng Bạch Y Môn quá đơn thuần.

Hơi đau đầu rồi đây.

Tâm trạng tốt của Hứa Thanh Tiêu đã giảm bớt phân nửa.

Hiện tại hắn đang đứng trên địa vị cao, Hộ bộ Thị lang của Đại Ngụy, có thể xem như đứng được bước chân ở Đại Ngụy.

Thực sự không muốn dính dáng tới tổ chức phản động này.

Dù sao bản thân cần thu phục nhân tâm, qua đó gia tăng thực lực, tranh việc bạo phát dị thuật.

Nếu bản thân gia nhập vào tổ chức phản động, tạm thời không nói đây là một mối tai họa tiềm ẩn lớn. Từ xưa đến nay, việc tạo phản đều khó có thể thu phục dân tâm, cứ như vậy, không chỉ tự hủy đi tương lai, mà còn rất có khả năng tự phản phệ.

Cho nên dù có ra sao, cũng không thể hợp tác với Bạch Y Môn.

Nhưng vào lúc này, Bạch Y Môn gửi thư đến là có ý gì?

Ý tứ trên mặt chữ rất đơn giản, không muốn buông tha cho mình, muốn đàng hoàng đám phán với mình.

Ngay từ đầu bọn họ không đi tố cáo hay là gây phiền toái cho mình, chính là muốn đàm phán với mình.

Hứa Thanh Tiêu có thể đoán được điều này.

Chỉ là đàm phán cũng có hai loại, xúi giục mình hoặc là dò hỏi chuyện di bảo của Võ Đế

Nếu như là vế sau, vậy thì còn dễ nói chuyện, mọi người giao dịch xong rồi, ngươi không tìm ta, ta không tìm ngươi, từ nay về sau không liên quan đến nhau.

Nếu là vế sau, vậy thì phiền toái rồi, Hứa Thanh Tiêu không hy vọng kẻ đứng phía sau Bạch Y Môn nhìn trúng mình.

Đến lúc đó sẽ dính dáng vào nhiều hơn.

“Nói tới nói lui dị thuật vẫn là một phiền phức.”

“Nhất định phải giải quyết họa dị thuật nếu không thì sớm muộn gì vấn đề này sẽ bùng phát, đến lúc đó mình có giải thích ra sao cũng vô ích.”

Hứa Thanh Tiêu cau mày, trong lòng hắn nhanh chóng nhận ra hiện tại bản thân gặp phải nguy cơ gì rồi.

Vấn đề dị thuật này vẫn là một vấn đề lớn.

Hiện tại không phải việc áp chế hay không áp chế, mà là trừ tận gốc vấn đề.

Lý do vì sao dường như không cảm thấy có vấn đề gì trong khoảng thời gian này, đó là bởi vì Nho đạo của bản thân đã ngăn chặn dị thuật.

Vậy nên mới không để lộ ra chút nguy cơ nào.

Nhưng nếu như có một ngày bản thân không thể áp chế được thì sao?

Lui một bước mà nói, bản thân vẫn có thể áp chế, nhưng lỡ như có người biết được mình tu luyện dị thuật, lấy chuyện này ra công kích chính mình thì phải làm sao bây giờ?

Đường đường là đại tài ngàn năm của Đại Ngụy, Hộ bộ Thị lang, mà lại tu luyện dị thuật?

Nếu việc này bị truyền ra ngoài, không phải là chuyện nhỏ.

Nho đạo có thể áp chế dị thuật, cũng có thể khiến cho người khác không phát hiện ra mình có tu luyện dị thuật, nhưng nhất định sẽ có biện pháp điều tra ra.

Thí dụ như thỉnh một vị thiên địa đại Nho tới điều tra rõ?

Hoặc vận dụng biện pháp khác để điều tra rõ?

Hứa Thanh Tiêu không có tự tin cho rằng, đường đường là vương triều Đại Ngụy lại không có thủ đoạn để điều tra một người có tu luyện dị thuật hay không.

Cho nên thật sự phải diệt trừ tận gốc dị thuật trong cơ thể mình.

Còn không diệt trừ tận gốc thì sớm muộn gì cũng vỡ lỡ ra.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu xác định mục tiêu, đồng thời hắn cũng dự tính đi gặp người của Bạch Y Môn một lần.

Không muốn dính dáng vào là lời nói thật lòng.

Nhưng người ta một hai phải tới tìm mình, đây cũng là sự thật.

Cho nên muốn tránh mặt, liền có chút phi thực tế.

Chung quy vẫn phải gặp một lần.

Chỉ là, ngay lúc này.

Giọng của Dương Hổ vang lên.

"Đại nhân, bên ngoài có người, nói là đồng hương cũ của ngài, tới tìm ngài ôn chuyện."

Dương Hổ đi tới, báo cho Hứa Thanh Tiêu biết có người cầu kiến.

"Đồng hương cũ?"

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò.

Hắn làm gì có đồng hương cũ? Nha dịch ở huyện Bình An? Hay là bằng hữu văn nhân ở phủ Nam Dự?

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu đang tò mò.

Một bóng người lại chậm rãi xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Là một nam tử.

Sắc mặt trắng bệch.

Làm cho người ta có một loại cảm giác u ám, hắn ăn mặc giản dị, miệng cười tươi.

Giờ khắc này.

Không khí dường như bị đông cứng lại.

Hứa Thanh Tiêu nhìn đối phương, tất cả thần sắc và biểu tình có vẻ phi thường bình tĩnh.

Bởi vì, người tới… là Trình Lập Đông!

Hắn không ngờ… Trình Lập Đông người đã biến mất non nửa năm, lại xuất hiện lần nữa.

Tên này thật sự là âm hồn bất tán.

Ánh mắt dừng ở trên người Trình Lập Đông, khí thế của người đối diện có vẻ đã mạnh hơn trước, khí huyết y tràn đầy, hơn

nữa chung quanh có một luồng khí.

Nhập thất phẩm rồi.

Không, mạnh hơn thất phẩm.

Hứa Thanh Tiêu thân là võ giả bát phẩm, nhưng kỳ thực sức mạnh có thể đấu với thất phẩm, nhưng mà Trình Lập Đông khiến cho bản thân bỗng dưng cảm thấy đáng sợ.

Tuyệt đối không phải thất phẩm, là lục phẩm.

Đương nhiên cũng có khả năng là thất phẩm đại viên mãn, bước nửa chân vào lục phẩm.

Việc này có hơi bất hợp lý.

Trước sau cũng chỉ có ba tháng, tại sao Trình Lập Đông thể trực tiếp thăng cấp lên thất phẩm đại viên mãn, thậm chí là lục phẩm?

Bản thân hiện tai vẫn chỉ là bát phẩm.

Không thể nói Trình Lập Đông thiên phú võ đạo cực tốt, nếu tốt thật thì chẳng lẽ lúc trước không tốt? Chỉ qua ba tháng này liền đột phá?

Chẳng lẽ hắn cũng tu luyện dị thuật?

Chương 463: Hủy Guồng Nước, Diệt Thanh Tiêu, Sóng Gió Kinh Đô, Lại Xuất Hiện Nguy Cơ (6)

Việc này cũng không có khả năng mấy, Trình Lập Đông không cần tu luyện dị thuật, còn nữa y lấy gì để áp chế việc tu luyện dị thuật?

Ngoại trừ Hạo Nhiên chính khí của nho đạo, không còn thứ gì khác có thể áp chế dị thuật.

“Hứa đại nhân, đã lâu không gặp, ngươi quên mất bạn cũ rồi sao?”

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Trình Lập Đông không hề đắc ý, cũng không kiêu ngạo, ngược lại có vẻ rất nhiệt tình.

Cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu một cái.

“Trình đại nhân, cũng đã lâu không gặp.”

Hứa Thanh Tiêu bình thản cười một tiếng, trả lời lại, dù cho nội tâm phản ứng ra sao, nhưng ngoài mặt Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh tự nhiên.

“Hứa đại nhân thật là quá lời, ông hiện tại chính là Đại Ngụy Hộ bộ Thị lang, đại quan tòng tứ phẩm, ba tháng trước Trình mỗ đã từ quan rồi.”

“Hiện tại chỉ là bá tánh bình thường, không gánh nổi hai chữ đại nhân.”

Trình Lập Đông cười nói, có vẻ vô cùng khiêm tốn, nhưng một câu hai câu Hứa đại nhân, lại mang ý tứ khác.

“Nơi có, nơi có, Hứa mỗ có thể trở thành Hộ bộ Thị lang cũng nhờ không ít công lao của Trình đại nhân.”

“Trình đại nhân, vào trong viện nói chuyện nhé, ta biết được ngươi không thích uống trà.”

Hứa Thanh Tiêu cười nhẹ, ngay sau đó mời Trình Lập Đông đi vào trong viện nói chuyện phiếm, dù sao ở đây cũng nhiều

người.

“Được, Hứa đại nhân mời.”

Trình Lập Đông rất khách khí, mời Hứa Thanh Tiêu dẫn đường.

“Không được cho ai vào.”

Hứa Thanh Tiêu căn dặn Dương Hổ một tiếng, sau đó nhiệt tình dẫn Trình Lập Đông vào trong viện.

Không bao lâu, hai bóng người đi qua.

Còn Dương Hổ đi ra bên ngoài trường học với vẻ mặt nghiêm túc, sợ có người tới quấy rầy Hứa Thanh Tiêu.

Trong trường học.

Hứa Thanh Tiêu và Trình Lập Đông đứng đối diện nhau.

Hai người không ai nói chuyện, có vẻ hơi im lặng.

Hứa Thanh Tiêu rất kiên nhẫn, hắn không mở miệng, để xem lần này Trình Lập Đông tìm mình làm cái gì.

Có một việc không thể không nói chính là, tên Trình Lập Đông này thật sự là âm hồn bất tán, trước đó vài ngày chính mình còn tưởng rằng tên này nghẻo rồi.

Không ngờ rằng tên này thế mà vẫn còn sống, lại còn thoát thai hoán cốt, thăng cấp thất phẩm.

“Hứa đại nhân hiện giờ nở mày nở mặt như thế, thật khiến Trình mỗ ghen tị muốn chết.”

Rốt cuộc giọng của Trình Lập Đông vang lên, y nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, mở miệng cười nói.

“Khỏi cần nói mấy câu khách khí, Trình đại nhân tìm Hứa mỗ, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, trực tiếp tra hỏi mục đích hắn ta đến đây.

“Cũng không có đại sự gì, Hứa đại nhân, hôm nay đến đây là muốn nói với ngươi hai việc, hy vọng ngươi đề phòng một chút.”

Trình Lập Đông mở miệng nói.

“Hả? Mong được Trình đại nhân nhắc nhở thêm.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Chuyện thứ nhất, đã có người lại xuống tay điều tra việc ngài tu luyện dị thuật, việc này không liên quan đến ta, nhưng ta tin chắc không bao lâu nữa Hình bộ sẽ nhận được hồ sơ. Đến lúc đó đối với Hứa đại nhân mà nói, có thể là một phen phiền toái, có điều Hứa đại nhân cũng không cần hoảng hốt.”

“Chuyện này, Trình mỗ là nhân chứng mấu chốt, chỉ cần Trình mỗ không xuất hiện, có thể bảo đảm an toàn cho Hứa đại nhân, rốt cuộc Hình bộ hoặc nhiều hoặc ít vẫn sẽ thiên vị Hứa đại nhân, cho dù là thực sự có đại nhân vật muốn làm rõ, Trình mỗ tin chắc, Hứa đại nhân cũng có thể hóa hiểm thành an.”

Đây là việc đầu tiên Trình Lập Đông nói ra, bảo Hứa Thanh Tiêu đề phòng hơn.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu không hề biến sắc, ngược lại có vẻ càng thêm bình tĩnh.

Nếu Trình Lập Đông không nói gì cả, mà trực tiếp bỏ chạy lấy người, Hứa Thanh Tiêu ngược lại sẽ hơi luống cuống.

Nhưng hắn nói ra lời này, Hứa Thanh Tiêu không hoảng hốt chút nào, bởi vì hắn nhìn ra được, Trình Lập Đông vẫn muốn hợp tác với mình.

Lời này, lời trong lời ngoài biểu đạt ý tứ không phải là đang nói Trình Lập Đông ta biết ngươi đang tu luyện dị thuật, hiện tại lại có người điều tra ngươi, là ai thì ta không nói, dù sao ngươi nhiều kẻ thù, có đìe ngươi cũng đừng lo lắng. Chỉ cần ta không ra mặt, chuyện này sẽ không uy hiếp đến ngươi, đương nhiên muốn để ta không ra mặt, cũng không phải không được. Hợp tác với ta đi, ngươi ngoài sáng ta trong tối, hợp tác lớn mạnh, huy hoàng tái khởi.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ mấy lời nói của Trình Lập Đông.

“Chuyện thứ hai thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt vô cảm của Hứa Thanh Tiêu, Trình Lập Đông cũng không có biểu hiện khác, mà mở miệng nói.

“Chuyện thứ hai lại càng đơn giản hơn, Trình mỗ nghe nói, có người đã treo giải thưởng cho cái mạng của Hứa đại nhân.”

Trình Lập Đông mở miệng, Hứa Thanh Tiêu sa sầm trong giây lát.

Lúc này, Trình Lập Đông không nói gì, mà lẳng lặng chờ đợi Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Nếu nói việc đầu tiên, Hứa Thanh Tiêu không để bụng, vậy thì không sao cả, bởi vì Hứa Thanh Tiêu hiểu ý tứ của mình, nhưng này chuyện thứ hai thì lại khác.

“Ra giá bao nhiêu?”

Qua nửa ngày, Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh dò hỏi.

Lời này vừa nói ra, Trình Lập Đông thoáng sửng sốt.

Hả?

Ra giá nhiều ít? Ta nói với ngươi, có người muốn giết ngươi, ngươi hỏi người ta ra giá bao nhiêu? Ngươi có bệnh sao?

Trình Lập Đông lại sửng sờ lần nữa, y phát hiện bất kể là lúc nào, bản thân có thay đổi gì, Hứa Thanh Tiêu đang ở vị trí nào thì tên này cũng chút vấn đề.

Chúng ta có thể nói chuyện một cách nghiêm túc không hả?

Thấy Trình Lập Đông không nói lời nào, Hứa Thanh Tiêu không khỏi suy đoán.

“Mười vạn lượng?”

“Hai mươi vạn?”

“Hay là năm mươi vạn?”

Hứa Thanh Tiêu cứ đoán già đoán non, hắn muốn biết đối phương ra giá bao nhiêu, nếu số tiền quá lớn thì cần phải cẩn thận đề phòng, nếu không quá lớn, cũng phải tìm bọn họ lý luận một chút.

“Đủ rồi.”

“Hứa đại nhân, ngươi ngốc thật hay là giả vờ hồ đồ?”

“Hôm nay Trình mỗ tới tìm Hứa đại nhân, rốt cuộc là có ý gì, Hứa đại nhân không biết sao?”

Trình Lập Đông không muốn đứng ở đây tám chuyện tào lao với Hứa Thanh Tiêu, hắn muốn hoàn thành mục đích của mình.

“Ta nghiêm túc, ra giá bao nhiêu.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời lại với vẻ mặt nghiêm túc.

“Không rõ lắm, nhưng sẽ không ít đâu.”

Trình Lập Đông thấy Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc như thế, không khỏi khẽ nhíu mày, giải thích.

“Ai muốn giết ta?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Yêu ma.”

Trình Lập Đông trả lời thẳng thắn.

“Yêu ma?”

Câu trả lời này làm Hứa Thanh Tiêu có hơi bất ngờ, thành thật mà nói, hắn còn tưởng rằng là phiên vương hoặc Hoài Ninh Vương.

Không ngờ lại là yêu ma?

“Vì sao bọn chúng muốn giết ta?” Hứa Thanh Tiêu thật sự thấy hơi khó hiểu, đang yên đang lành, yêu ma tới đến giết mình làm gì?

Nhưng sau khi nói xong câu này, ánh mắt của Trình Lập Đông không khỏi kỳ lạ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong lúc nhất thời không biết Hứa Thanh Tiêu thật sự không biết hay là đang giả vờ.

Chương 464: Trình Lập Đông Uy Hiếp, Nguy Cơ Dị Thuật, Phiền Toái Theo Nhau Mà Đến (1)

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Trình đại nhân, từ khi nào ngươi biến thành như thế này?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tức giận.

“Yêu ma giết ngươi, còn cần lý do sao? Hứa đại nhân, ngài chỉ mới nhập học bốn tháng, đã có được chỗ đứng, là chính nho Đại Ngụy.”

“Tuy rằng, mấy cảnh giới phía sau, mỗi phẩm cách nhau một tầng trời, nhưng có tệ hơn nữa thì ngài cũng có thể trở thành đại Nho, không phải sao? Nói câu không được xem là khen ngợi, ngươi trở thành thiên địa đại Nho cũng không có gì đáng kinh ngạc.”

“Ngươi nói đi, đám yêu mà này có muốn tới gây phiền phức cho ngươi không? Có muốn giết ngươi không?”

Câu nói này của Trình Lập Đông khiến cho Hứa Thanh Tiêu hiểu ra tại sao y lại có ánh nhìn này.

Đúng vậy, Nho đạo của mình thăng cấp quá nhanh, thế giới này có yêu ma tồn tại, mà Nho đạo bẩm sinh chính là khắc chế yêu ma.

Nếu vậy, yêu ma cũng sợ mình sẽ trở thành thiên địa đại Nho, thậm chí trở thành thánh nhân, dù sao thì trước đó vài ngày chính mình thỉnh được thánh ý.

Đám yêu ma này từng nếm mùi thánh nhân, cho nên khẳng định sẽ không muốn nhìn thấy mình thành thánh.

Cho dù thành thánh có khó khăn đến mấy, cũng không dám đánh cuộc, bởi vì thua cuộc, tất cả yêu ma sẽ xong đời.

“Bọn họ sợ Hạo Nhiên chính khí của ta, không dám động thủ, cho nên mời người động thủ giết ta, đúng chưa?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Một nửa một nửa.”

“Tuy rằng Hứa đại nhân là lục phẩm chính nho, có điều đối với yêu ma mà nói, cũng không phải là không thể áp chế, dù sao tộc yêu ma sẽ bồi dưỡng ra những kẻ chuyên môn đi giết Nho đạo cường giả.”

“Sở dĩ chưa tới gây phiền phức cho Hứa đại nhân, là bởi vì Văn cung Đại Ngụy ngay tại kinh đô, đám yêu ma này không dám tới gần, một khi tới gần, sẽ chết không có chỗ chôn.”

“Nhưng, nếu như Hứa đại nhân bước ra khỏi kinh đô, vậy thì rất khó nói trước.”

Trình Lập Đông trả lời, kiên nhẫn giải thích cho Hứa Thanh Tiêu .

Yêu ma bình thường tất nhiên không dám tiếp cận một trăm dặm chung quanh Hứa Thanh Tiêu, nhưng một vài đại yêu đại ma thật sự không sợ một chính nho lục phẩm.

Nho đạo bẩm sinh khắc chế yêu ma, đây là sự thật. Trong tình huống bình thường có thể áp chế một phẩm, tỷ như nói yêu ma lục phẩm ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu không bằng một con kiến.

Nhưng yêu ma ngũ phẩm, ít nhất có thể so tài với Hứa Thanh Tiêu, mà nếu là yêu ma tứ phẩm, nếu Hứa Thanh Tiêu không có thủ đoạn gì khác, thì vẫn phải chịu chết.

“Văn cung Đại Ngụy?”

Hứa Thanh Tiêu không biết Văn cung Đại Ngụy lại còn có tác dụng như thế này, thật sự khiến cho người ta phải kinh ngạc.

“Ừ, Văn cung Đại Ngụy chính là nơi cư trú của đời thánh nhân thứ năm, ẩn chứa thánh ý, trấn áp kinh đô Đại Ngụy, tất nhiên vạn tà bất xâm.”

“Hứa đại nhân, rốt cuộc ngươi có phải nho sinh không đấy?”

“Sao Trình mỗ có cảm giác, Hứa đại nhân chẳng biết gì về Nho đạo?”

Lần này Trình Lập Đông thật sự cảm thấy hơi thắc mắc, theo lý thuyết Hứa Thanh Tiêu là nho sinh, mấy thứ này Hứa Thanh

Tiêu hẳn là phải biết chứ?

Sao mà lại giống như, chẳng biết gì cả?

Rốt cuộc ngươi là nho sinh, hay ta là nho sinh đây?

"Ờ…"

Bị Trình Lập Đông dò hỏi, Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên không biết nên trả lời như thế nào.

Vấn đề này, thật sự hơi khó giải quyết.

Nói tới nói lui vẫn phải trách đám người Văn cung Đại Ngụy kia, vô duyên vô cớ trêu chọc mình, vốn dĩ dựa theo tiết tấu bình thường, chính mình đúng đầu thi phủ, lẽ ra nên thuận lợi gia nhập Văn cung Đại Ngụy.

Rồi chọn một thư viện tĩnh tu, cứ như vậy, là có thể giải quyết rất nhiều chuyện.

Nhưng vấn đề là đắc tội Văn cung Đại Ngụy, bên cạnh cũng không mấy người đọc sách, về phần tin tức tư liệu học tập, tất cả đều là Hứa Thanh Tiêu tự mình học lấy.

Việc này có hơi phiền.

"Trình đại nhân, còn chuyện gì không?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn trực tiếp hỏi.

Hắn đã biết hai việc rồi, nếu như không còn chuyện gì khác, vậy thì không tiễn.

"Hứa đại nhân, Trình mỗ mang theo ý tốt tới đây, Trình mỗ có chuyện gì, tin rằng Hứa đại nhân hẳn là phải biết rồi chứ?"

Trình Lập Đông mở miệng, y nói nhiều lời như vậy, xét đến cùng vẫn là một việc.

Di bảo của Võ Đế.

Nhất là hiện tại, y càng cần có di bảo của Võ Đế, y vẫn muốn hợp tác với Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đồng ý, y có thể liên thủ cùng Hứa Thanh Tiêu.

“Ta không muốn dính vào, hẳn là ngươi biết hiện giờ ta có thân phận gì.”

Hứa Thanh Tiêu không trực tiếp cự tuyệt, mà là nói rõ vấn đề.

Di bảo của Võ Đế đã bị mình lấy đi rồi, cho dù nói cho y biết thì có lợi ích gì? Giỏ tre múc nước công dã tràng? Tên này sẽ càng cảm thấy mình có vấn đề.

“Hứa đại nhân, ta biết hiện tại thân phận của ngài không tiện đi làm một số việc.”

“Nhưng ta có thể đi làm!”

“Hứa đại nhân, Trình mỗ nguyện ý trở thành thanh đao trong tay Hứa đại nhân, một thanh đao bí mật. Với lại Hứa đại nhân, yêu ma đã treo thưởng, muốn tới giết ngươi.”

“Nếu ta nhận được thứ đồ mà ta muốn có, chăm học võ đạo, thực lực sẽ gia tăng đáng kể, đến lúc đó nếu có ai dám động ngươi, Trình mỗ là người đầu tiên không cho phép.”

“Hứa đại nhân, ta biết hiện giờ ngươi ở trong hoàng thành, được bệ hạ coi trọng, lại được lục bộ thiên vị, thậm chí rất nhiều quốc công liệt hầu cũng giành cho ngươi hảo cảm gấp bội.”

“Nhưng Trình mỗ làm quan nhiều năm, cũng biết một vài đạo lý, nếu có lợi ích, Hứa đại nhân tự nhiên kê cao gối mà ngủ, nhưng nếu như không có lợi ích, bọn họ cũng sẽ không thiệt tình trợ giúp Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ.”

Giọng của Trình Lập Đông không lớn, nhưng những gì y nói ra là lời từ tận đáy lòng, đương nhiên chỉ là tạm thời từ tận đáy lòng thôi.

Đứng trước lợi ích, y có thể trở thành bằng hữu của Hứa Thanh Tiêu, có thể trợ giúp Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, nhưng tiền đề là Hứa Thanh Tiêu cũng phải trợ giúp y vô điều kiện.

Nhưng nếu một ngày kia, bản thân thực sự nắm quyền và trở nên mạnh mẽ rồi thì không cần Hứa Thanh Tiêu nữa.

Đương nhiên cũng không nhất định phải diệt trừ, tốt nhất kết quả chính là, coi như người lạ thôi.

Nghe những lời này của Trình Lập Đông, Hứa Thanh Tiêu tỏ vẻ bình tĩnh, từ lâu hắn đã biết Trình Lập Đông là loại người gì.

Đây là một tên cố chấp không hơn không kém, người này có dã tâm, hơn nữa có dã tâm cực lớn.

Người như vậy, thật sự là một con dao hai lưỡi, dùng tốt thì có thể giúp chính mình giải quyết rất nhiều chuyện, nhưng nếu dùng không tốt thì không chỉ đơn giản là làm chính mình bị thương.

Có khả năng phải trả giá bằng chính mạng sống.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, Trình Lập Đông lại mở miệng.

“Hứa đại nhân, ta tin rằng ngươi hiểu rõ tình thế hiện tại của bản thân. Văn cung Đại Ngụy, Hoài Ninh Thân Vương, phiên vương các nơi, còn có phiên thương dị tộc, yêu ma trong thiên hạ, có tên nào không tiếng tăm lừng lẫy? Có tên nào không uy dũng, hung ác?”

Chương 465: Trình Lập Đông Uy Hiếp, Nguy Cơ Dị Thuật, Phiền Toái Theo Nhau Mà Đến (2)

“Mà Trình mỗ, đối với ngươi mà nói, chính là một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, đối nội, Hoài Ninh Vương không bao giờ dám thật sự động thủ, hắn chỉ biết phái người tới gây phiền phức cho ngươi, mà ta thì có thể giúp ngươi giải quyết phiền toái này.”

“Về phần phiên vương các nơi, dù có hăm he hung hăng hơn thì bọn họ cũng sẽ dễ dàng trở mặt, nhưng Hứa đại nhân không thể bảo đảm bọn họ sẽ không xúc động, có Trình mỗ ở đây, ngươi không phải sợ sệt.”

“Còn yêu ma trong thiên hạ, nếu Trình mỗ có được thứ mình muốn, Hứa đại nhân chắc hẳn sẽ không rời khỏi kinh đô trong vòng hai ba năm tới, bệ hạ cũng sẽ không để Hứa đại nhân mạo hiểm rời đi, chờ hai ba năm sau, Trình mỗ có tự tin sẽ bước vào vương cảnh.”

“Đến lúc đó ngươi và ta văn võ phối hợp, trừ phi là tuyệt thế đại yêu ma, nếu không tất cả đều là oan hồn dưới đao.”

“Cuối cùng là Văn cung Đại Ngụy, một đám tú tài hủ lậu, nếu Hứa đại nhân nguyện ý, Trình mỗ dám giết nho.”

“Hứa đại nhân, Trình mỗ đã nói đến nước này, hẳn là ngươi hiểu chứ?”

Trình Lập Đông đã nói đến nước này, đã là cực kỳ hèn mọn rồi, y vẫn tỏ ý tốt với Hứa Thanh Tiêu, thậm chí những lời đại nghịch bất đạo như thế, y cũng dám nói.

Giết nho.

Việc này không phải trò đùa.

“Trình đại nhân uống say rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn một câu, xem như câu trả lời.

Trong phút chốc, Trình Lập Đông ánh mắt sa sầm.

Mình đã năm lần bảy lượt tới tìm Hứa Thanh Tiêu, lúc trước khi Hứa Thanh Tiêu thân phận hèn mọn, y cũng khách khí, mà hiện tại Hứa Thanh Tiêu thân ở địa vị cao, y cũng hạ mình rồi.

Cực kỳ hèn mọn.

Chính là vì cái gì?

Chính là vì hợp tác.

Nhưng không ngờ là Hứa Thanh Tiêu không cho mình một cơ hội nào, một cơ hội cũng không.

Thở ra một hơi thật dài.

Giọng của Trình Lập Đông lại lần nữa vang lên.

“Hứa đại nhân, sự kiên nhẫn của mỗi người đều có giới hạn.”

“Sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn.”

“Chẳng lẽ, ngươi thật sự không sợ chết sao?”

“Đã quên nói với Hứa đại nhân, mấy ngày nay ta đều ở dưới trướng Nghiêm nho, nhưng mà ngươi yên tâm, ta không có nói ra chuyện của ngươi.”

Lúc Trình Lập Đông nói tới đây, ánh mắt dần dần lạnh đi, đồng thời giọng điệu cũng trở nên uy hiếp.

Tất nhiên sợ chết mà y nói, không phải là y muốn ra tay, mà là y sẽ nói ra việc tu luyện dị thuật, đi làm nhân chứng, để đe dọa chính mình.

“Thì ra là đi theo Nghiêm nho, hèn chi, vì sao ngươi đột nhiên xuất hiện, vì sao muốn thương lượng với ta.”

“Trình đại nhân, nếu như không có chuyện khác, Hứa mỗ không tiễn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn không thể hợp tác với Trình Lập Đông.

Tuy rằng lời hắn nói quả thực khiến cho người ta động lòng, nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, kẻ trước mặt là một con sói đói, một con sói không thể thuần dưỡng.

Hiện tại cùng chính mình lá mặt lá trái, nhưng chỉ cần làm y mạnh lên, mình là người đầu tiên bị y xử đẹp.

Đương nhiên, không thể nói là không hề động lòng, Trình Lập Đông có dã tâm, cũng thông minh, biết làm việc, là tên tiểu nhân không hơn không kém, sử dụng loại người sẽ khá thoải mái.

Có thể giúp cho mình rất nhiều việc, nhưng không thích hợp chính là không thích hợp.

Còn về việc tố cáo mình?

Chẳng lẽ hợp tác với y rồi, y sẽ không tố cáo mình sao?

Chuyện dị thuật, trong khoảng thời gian ngắn không thể ảnh hướng đến mình. guồng nước vẫn chưa hoàn thành, cho dù bệ hạ muốn chém đầu mình, văn võ bá quan đều biết được.

Bọn họ sẽ không giết mình, ít nhất chờ sau khi mọi người đều thống nhất nhận được lợi ích rồi, mới từ từ bàn luận.

Còn nữa đi theo Nghiêm nho thì đã sao?

Nghiêm nho có chứng cứ gì để chứng minh mình đã tu luyện dị thuật?

Năm đó Trình Lập Đông không có chứng cứ, hiện tại cũng không có chứng cứ, đây là tự tin của Hứa Thanh Tiêu tự tin, không có chứng cứ nói cái gì cũng là vớ vẩn.

Nếu có chứng cứ, vậy thì lấy ra, như vậy ta cũng có thể cân nhắc kỹ càng.

Không lấy ra được chứng cứ, muốn hù ta sao?

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải tên ngốc

“Được!”

“Hứa đại nhân, thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

“Trình mỗ lại muốn xem thử, Hứa đại nhân có thể kiên trì được bao lâu.”

Trình Lập Đông không còn gì để nói, Hứa Thanh Tiêu không cho đường lui như thế, hắn còn gì để nói đây?

Không hợp tác?

Vậy không hợp tác thôi, hắn cũng không tin, Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể làm mưa làm gió?

Dị thuật là thuật bị thiên hạ nghiêm cấm, thứ này liên can quá lớn, ngẫm lại mà xem, đường đường Hộ bộ Thị lang của Đại Ngụy lại đi tu luyện dị thuật, loại chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, Hứa Thanh Tiêu phải giải quyết như thế nào.

Mặc kệ này việc này đã không còn liên quan đến mình, bởi vì Hứa Thanh Tiêu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Trình Lập Đông rời đi.

Hứa Thanh Tiêu nói được thì làm được, không tiễn là không tiễn.

Đợi Trình Lập Đông đi rồi, Hứa Thanh Tiêu trở lại bàn trà, hắn lẳng lặng pha cho mình một ấm trà, đợi mùi hương của trà bay khắp nơi, nói một câu mệt rồi, lại quay về giường nghỉ ngơi.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu nằm, trong óc hiện lên rất nhiều thông tin.

Hắn biết Trình Lập Đông dám tố cáo mình, nhất là khi hắn biết được Trình Lập Đông làm thủ hạ cho Nghiêm nho.

Hứa Thanh Tiêu càng tin rằng bản thân tuyệt đối không thể đụng vào tên Trình Lập Đông này. Ngay cả khi đã trở mặt, ngay cả khi y đi khắp nơi phao tin minh tu luyện dị thuật, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không hợp tác với hắn.

Không nói với Nghiêm nho?

Đi mà lừa đám con nít ấy, không nói với Nghiêm nho, một bộ đầu nhỏ như hắn ta, có tư cách gì để đi theo Nghiêm nho? Lại có tư cách gì thoát thai hoán cốt? Có tư cách gì nhập kinh?

Nghiêm nho thích hắn? Xem mình là đứa nhỏ ba tuổi sao?

Thậm chí ngay cả việc hôm nay Trình Lập Đông đến tìm mình, chắc hẳn cũng là do Nghiêm nho sắp xếp.

Đám nho giả Văn cung Đại Ngụy, đọc sách không đọc được, nhưng ngấm ngầm giở mưu hèn quỷ kế tuyệt đối lại là hạng nhất.

Phải biết rằng, vương triều trong thiên hạ đã thay đổi bao nhiêu lần? Nhưng văn nhân trong thiên hạ vẫn là trụ cột vững chắc, bỏ qua quan điểm tri thức là sức mạnh thì hình bóng của nho giả chưa từng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Thậm chí chưa từng bị đàn áp, thử nhìn vào Phật môn cùng Đạo tông mà xem, có mấy lần gần như bị diệt sạch.

Thấy trên triều, Tôn Tĩnh An cũng thi thoảng lại đốp chát với mình vài câu, đó là Tôn Tĩnh An thích bị vả mặt, nhưng đại nho thật sự, đều ẩn mình trong Văn cung Đại Ngụy.

Bọn họ trông như không màng thế sự, như trên thực tế người này tinh quái và tình toán hơn người kia, chọc phải đám người, thật sự không có kết cuộc tốt.

Chương 466: Trình Lập Đông Uy Hiếp, Nguy Cơ Dị Thuật, Phiền Toái Theo Nhau Mà Đến (3)

Có điều tuy thừa biết Văn cung Đại Ngụy đều là một những lão già bụng dạ thâm sâu khó lường, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

Nếu như thật sự bị Trình Lập Đông vạch mặt, đối với chính mà nói là gặp phải phiền phức không nhỏ.

Nhất là khi Hoài Ninh Vương hiện tại cũng đang ghi hận mình, một khi Trình Lập Đông trở mặt, chỉ sợ Hoài Ninh Vương sẽ ngay lập tức bám riết lấy việc này không buông.

Ban đầu mình xin thánh ý giết chết con trai Hoài Ninh, Hứa Thanh Tiêu dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được. Hoài Ninh vương nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, hơn nữa sẽ làm to chuyện lên.

Về phần gây phiền phức như thế nào, Hứa Thanh Tiêu tạm thời chưa nghĩ ra, trước mắt chỉ biết chắc một điều Hoài Ninh vương sẽ không bỏ qua cho mình.

Còn có Trấn Tây vương, Văn cung Đại Ngụy, đến lúc đó tiếng chỉ trích sẽ vang tận trời xanh mất thôi.

“Tên Trình Lập Đông này quả nhiên là âm hồn bất tán. Ngô Ngôn ơi Ngô Ngôn, ngươi không có bản lãnh cũng đừng đi tìm hắn để gây sự chứ, lén tự sát luôn cho rồi, muốn hại chết ta mà.”

Da đầu Hứa Thanh Tiêu căng rần.

Kỳ thật hắn có thể ứng phó cho qua với Trình Lập Đông, nhưng xuất hiện vấn đề rồi, Trình Lập Đông là ai nào? Vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, hơn nữa cũng là người thông minh, mình có thể kéo chân hắn một ngày, hai ngày, ba ngày.

Không kéo chân hắn được một năm hai năm ba năm đâu.

Nhiều nhất kéo được một hai tháng, nhưng một hai tháng sau, mình đi nói với Trình Lập Đông, kỳ thật ta chỉ đùa ngươi thôi, vốn dĩ ta cũng không muốn hợp tác với ngươi, hoặc là lại lừa gạt Trình Lập Đông đến nơi khác.

Kết quả sẽ thế nào?

Kết quả chính là Trình Lập Đông cầm đao tới chém mình, chém đến chết mới thôi, tuyệt đối không cần mạng nữa.

Điều tuyệt vọng nhất trên thế gian là cái gì? Không phải là không có hy vọng, mà là vừa có một chút hy vọng, kết quả liền bị dập tắt.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm vòng vo, hắn quá hiểu loại người này, một khi để cho bọn họ nảy sinh hy vọng, bọn họ sẽ đi cố gắng một cách điên cuồng, nhưng nếu ai đó phá hủy hy vọng của bọn họ, bọn họ sẽ đánh mất tất cả lý trí.

Cho nên, đây chính là nguyên nhận Hứa Thanh Tiêu cự tuyệt hợp tác cùng Trình Lập Đông.

Hơn nữa, hiện tại mình cự tuyệt Trình Lập Đông, Hứa Thanh Tiêu thậm chí tin chắc Trình Lập Đông sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, hắn là một người biết ẩn nhẫn.

Nhưng nếu như mình đồng ý thật thì Trình Lập Đông có tin hay không? Lấy lý do gì để tin tưởng? Mình phải cho hắn thứ gì đó khiến hắn tin tưởng, đúng không?

Vị trí di bảo của Võ đế?

Cho y biết rồi, phỏng chừng y sẽ lập tức đi xem xét, phát hiện không có thứ gì, trở về liền vạch mặt mình ngay và luôn, không thèm chờ một giây nào.

Tên này hơi khó xử trí.

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu không khỏi thở dài.

Trình Lập Đông, Bạch Y Môn, Hoài Ninh vương, Văn cung Đại Ngụy, yêu ma trong thiên hạ.

Đám này còn là kẻ địch ngoài sáng nữa chứ, trong tối nhất định có người ước gì mình chết quách đi.

Tức ghê!

Rõ ràng Hứa Thanh Tiêu ta không làm cái quái gì, vì sao cứ phải tới gây phiền phức cho ta? Ta chỉ là một người đọc sách, trêu phải ai chứ hả?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu đã không còn gì để nói, vẫn là đọc sách trước đã.

Mình phải xem xong mớ thư tịch mà Hoa Tinh Vân đưa tới trước đã rồi tính tiếp, không chừng hai ngày nữa sẽ phải trả lại.

Chờ xem xong sách, nếu tìm được manh mối, sẽ đi Văn cung, tìm không thấy manh mối, sẽ đi gặp người của Bạch Y môn.

Trước mắt, mình nhất định phải thận trọng, không thể luống cuống tay chân, nên làm gì thì làm cái đó, mọi việc cứ như thường lệ.

Mà lúc này.

Khi Trình Lập Đông đi ra khỏi trường học Thủ Nhân, sắc mặt rất bình tĩnh, quét sạch đi vẻ u ám âm trầm vừa nãy.

Bước chân của hắn rất nhanh, lướt đi như con thoi trong ngõ nhỏ ở kinh đô, rồi đột nhiên biến mất trong nháy mắt.

Sau đó vài bóng người xuất hiện, cau mày, đánh giá tình hình chung quanh.

Bọn họ là người theo dõi Trình Lập Đông, nhưng lại không hề quen biết Trình Lập Đông, mà là phụng mệnh theo dõi trường học Thủ Nhân, phàm là phát hiện có người lai lịch bất minh đi ngang qua trường học Thủ Nhân, đều phải cẩn thận điều tra địa chỉ và thông tin thân phận.

“Cao thủ thất phẩm đại viên mãn, đừng đuổi theo nữa, hắn đã phát hiện chúng ta rồi.”

Có người mở miệng, trong nháy mắt phát giác ra cảnh giới thực lực của Trình Lập Đông, nói mọi người đừng theo dõi nữa.

Một khắc sau.

Bên trong một trạch viện ở kinh đô

Trình Lập Đông lặng lẽ xuất hiện bên trong trạch viện bị bỏ hoang.

“Thuộc hạ Trình Lập Đông, xin chào Nghiêm nho.”

Bên trong đại đường của trạch viện, một bóng người đưa lưng về phía Trình Lập Đông, còn Trình Lập Đông ngay lập tức quỳ xuống.

“Sao rồi?”

Một giọng nói vang lên, là giọng của Nghiêm nho, chỉ là ông ta không hề xoay người lại.

“Nghiêm nho, thuộc hạ đã đi tìm Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn vẫn đề phòng thuộc hạ, từ đầu đến cuối không chịu nói ra bất kỳ tin tức gì về di bảo của Võ đế.”

“Cũng không đồng ý hợp tác với thuộc hạ.”

Trình Lập Đông lên tiếng, nói như thế.

“Không nói cũng đúng thôi.”

“Lão phu đã đoán ra được.”

Nghiêm nho không hề kinh ngạc, mà lại làm ra vẻ như đã đoán được từ lâu.

“Nghiêm nho, nếu Hứa Thanh Tiêu không muốn hợp tác với thuộc hạ, chẳng lẽ di bảo của Võ đế thật sự sẽ bị Bạch Y môn lấy đi?”

Trình Lập Đông có chút không cam lòng nói.

“Không cần lo lắng, tin tức quan trọng còn đang nằm trong tay Hứa Thanh Tiêu. Không có Hứa Thanh Tiêu, Bạch Y môn cũng không có cách để tìm được di bảo của Võ đế.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu không hợp tác như vậy, nhất định phải tạo áp lực cho hắn, lão phu đã trao đổi với mấy vị đại nho, đợi sau Thái Bình thi hội sẽ tạo áp lực tập thể.”

“Cho dù bệ hạ có coi trọng hắn đến đâu, đã liên quan đến dị thuật, Hứa Thanh Tiêu cũng không thể thoát khỏi tội chết.”

“Đương nhiên, mấu chốt còn nằm trên người ngươi, trong khoảng thời gian này ngươi ẩn nấp cho kỹ vào, đừng để bị bắt

cứ kẻ nào phát hiện ra.”

“Chờ đến lúc cần đến ngươi, lão phu sẽ thông báo cho ngươi, hiểu chưa?”

Nghiêm nho mở miệng, nói như thế.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Chỉ là Hứa Thanh Tiêu tu luyện nho đạo, lỡ như không thể kiểm tra ra trong cơ thể hắn có dị thuật thì phải làm sao?”

Trình Lập Đông trực tiếp khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh lại đưa ra câu hỏi.

Nghe vậy, Nghiêm Lỗi lắc đầu nói.

“Không thể nào lại không kiểm tra ra, Nho đạo có thần thông có thể tra ra, cho dù hắn tu luyện Nho đạo, có ẩn giấu sâu bao nhiêu, chúng ta cũng có thể tra được. Nếu Nho đạo tra không ra, cũng có biện pháp khác, việc này ngươi không cần lo lắng.”

Chương 467: Trình Lập Đông Uy Hiếp, Nguy Cơ Dị Thuật, Phiền Toái Theo Nhau Mà Đến (4)

Nghiêm nho trả lời, trấn an Trình Lập Đông.

Người đối diện khẽ gật đầu

Nhưng rất nhanh, Trình Lập Đông lại tiếp tục mở miệng.

“Nghiêm nho, vừa rồi sau khi thuộc hạ đi ra khỏi trường học của Hứa Thanh Tiêu liền phát giác có người theo dõi ta, nhưng mà những người này bị thuộc hạ cắt đuôi.”

“Xin Nghiêm nho hãy cảnh giác.”

Trình Lập Đông cực kỳ trung thành nói.

“Không sao, Hứa Thanh Tiêu đắc tội nhiều người ở Đại Ngụy như vậy, có người âm thầm sắp xếp mấy tên thám tử cũng là chuyện bình thường.”

“Còn nữa, cho dù bị phát hiện cũng không sao hết.”

“Nhưng mà ngươi vẫn phải trốn kỹ vào, lão phu sợ Hứa Thanh Tiêu chó cùng rứt giậu, dù sao trước mắt hắn vẫn còn chút năng lực.”

Nghiêm nho nói như thế.

“Thuộc hạ đã rõ, là thuộc hạ nghĩ nhiều rồi.”

Trình Lập Đông lập tức gật đầu trả lời.

Nghiêm nho khẽ gật đầu, không có nhiều nói, chỉ phất phất tay nói.

“Trở về đi.”

Nói xong lời này, Nghiêm nho không tiếp tục mở miệng nữa, còn Trình Lập Đông thì ôm quyền tuân mệnh. Sau đó xoay người một cái, bay qua tường nhà, rời khỏi nơi này.

Đợi một khắc sau khi Trình Lập Đông rời đi.

Một giọng nói vang lên.

“Nghiêm nho, tên Trình Lập Đông này tướng mạo tựa như sói, không phải thứ tốt lành gì, lại còn rất thâm sau, nói không chừng sẽ có ngày ngắn ngược lại chúng ta, chúng ta cần dùng hắn sao?”

Giọng nói có vẻ già nua vang lên, từ góc khuất bên trong căn nhà, có một bóng người mở miệng.

“Cần.”

“Hắn là người một duy nhất có thể khiến Hứa Thanh Tiêu chết, là một quân cờ quan trọng, Hứa Thanh Tiêu một ngày không chết, quân cờ như hắn sẽ phải giữ lại một ngày.”

“Về phần tâm tư của hắn, lão phu đã nhìn thấu từ lâu rồi, hắn muốn nhờ ta hoàn thành tâm nguyện của hắn, nhưng mà chả hề gì, ta đang lợi dụng hắn, hắn cũng đang lợi dụng ta.”

“Chỉ là chờ đến khi ta không cần đến hắn nữa, hắn sẽ thành đồ bỏ đi, mặc kệ sống chết của hắn ra sao.”

“Nhưng hắn lại không thể không cần chúng ta, bằng không thứ đồ trong cơ thể hắn xem như không thể khống chế được nữa.”

Nghiêm nho cực kỳ tự tin nói rằng hắn biết Trình Lập Đông từ lâu không phải là thứ tốt lành gì, là một con sói sẽ cắn người.

Nhưng như thế thì đã sao? Hắn đã chuẩn bị một kế sách vẹn toàn đủ để bảo đảm Trình Lập Đông không thể nhảy ra.

“Ừ, cũng đúng.”

“Nhưng mà rốt cuộc tên Trình Lập Đông này có mục đích gì, thà rằng trả tất thảy mọi giá như vậy, chẳng qua hắn cũng là thứ ngu xuẩn, đụng vào thứ đó, kết quả chỉ có một con đường chết.”

“Ngay cả tên Hứa Thanh Tiêu kia, giả như sự thật đúng như lời Trình Lập Đông nói, vậy thì Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng chỉ có con đường chết. Từ cổ chí kim, phàm là người tu luyện dị thuật, không một ai có thể sống sót.”

“Đám người này ngu muội không để đâu cho hết, mặc dù Nho đạo tạm thời có thể áp chế ma niệm trong cơ thể, nhưng chờ

đến khi ma niệm trưởng thành, cho dù là thánh nhân cũng không thể khống chế nổi."

"Ngu không ai bằng."

Giọng nói trong góc khuất vang lên, tán đồng với quan điểm của Nghiêm nho, đồng thời nói ra một…. bí mật.

Trình Lập Đông tu luyện dị thuật.

Đúng, hắn tu luyện dị thuật.

Cậy nhờ đến Nghiêm nho tất nhiên phải trả giá, dã tâm của Trình Lập Đông quá lớn, giả như không chút năng lực, ai dám khống chế hắn?

Trình Lập Đông tu luyện dị thuật, Nghiêm Lỗi sẽ thật sự khống chế được Trình Lập Đông, bởi vì không có Nghiêm Lỗi, ma chủng trong cơ thể Trình Lập Đông sẽ nhanh chóng bạo phát ra ngoài.

Thế nên cho dù Trình Lập Đông có dối trá, có ẩn nhẫn đến đâu cũng không cần lo lắng, không có Nghiêm Lỗi thì Trình Lập Đông chỉ còn một con đường chết.

Còn hắn thì lại khác, không có Trình Lập Đông, hắn vẫn cứ là đại Nho.

Đây không phải là âm tàn ác độc, đây là quyền mưu, bàn cờ, quân cờ mà thôi.

"Nghiêm nho, ngươi làm như vậy, sau này sẽ hết đường thăng tiến đấy, kỳ thật ta vẫn muốn khuyên ngươi một câu."

Giọng nói kia vang lên lần nữa, khiến Nghiêm Lỗi tỉnh táo lại, bởi vì những việc hiện tại hắn làm ra, đã không xứng với vị trí đại nho.

Rất có khả năng sẽ ngã khỏi vị trí Nho gia, cho dù không ngã khỏi vị trí, cả đời này hắn cũng đừng hòng thăng tiến lên thiên địa đại Nho.

Bởi vì cách làm cực đoan, không phải phong cách của Nho giả.

Nhưng Nghiêm Lỗi lại nói với ngữ khí bình tĩnh.

“Lòng lão phu đã quyết, Văn cung Đại Ngụy là ánh sáng, nhưng luôn có người muốn đi đến chốn âm u, Nho đạo hưng thịnh, chẳng phải chỉ nhờ vào văn nhân trong thiên hạ.”

“Còn cần nhờ vào một luồng sức mạnh, không phải Nho đạo cũng được, hắc ám cũng được. Thế gian này vốn có âm có dương, lão phu đã quyết chí, khỏi cần khuyên can nhiều làm chi.”

Nghiêm Lỗi lên tiếng, thái độ kiên quyết khác thường.

Đúng!

Cách làm của bản thân hiện tại, có chút cực đoan, cũng có chút vô nhân đạo.

Nhưng, như vậy thì sao?

Hứa Thanh Tiêu đã khiến cho chính mình thân bại danh liệt, làm bài thơ mắng mình là chuột đã lưu truyền đi, bách tính gọi Hứa Thanh Tiêu là quan tốt, mắng nhiếc đại nho, giải oan cho dân.

Còn chính mình vốn là đại Nho được bá tánh kính ngưỡng, bởi vì Hứa Thanh Tiêu, khiến cho suýt chút nữa vị trí Nho gia của chính mình bị chao đảo, hiện lại bị bách tính trong thiên hạ chỉ trích nhục mạ.

Phải lưu lại tiếng xấu ngàn năm.

Món nợ này, làm sao bản thân có thể dễ dàng xí xóa?

Mối thù này, làm sao bản thân có thể nhẹ nhàng quên đi?

Cho nên hắn muốn dùng phương thức gấp mười lần, hoàn trả lại cho Hứa Thanh Tiêu.

Đồng thời, cũng muốn thay nhất mạch Chu thánh diệt trừ phe đối lập.

Giả như nói trước kia chính mình là ánh sáng của Văn cung Đại Ngụy, vậy thì hiện tại hắn chính là cái bóng của Văn cung Đại Ngụy, làm một số việc không thể cho người khác biết nhưng nhất định phải làm.

Giờ Dậu.

Trường học Thủ Nhân.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu hiện lên vẻ mừng rỡ.

Hắn tìm được tin tức quan trọng của đại thánh nhân rồi.

Đây là Thánh nhân truyền thế lục.

Ghi chép rất nhiều câu chuyện về đại thánh nhân, trong đó có đề cập môn đồ của thánh nhân.

Trong sách có ghi Văn thánh đời đầu có bảy vị đệ tử, mỗi một vị đệ tử đều rất khác thường.

Vị thứ nhất cực kỳ tuấn mỹ, là Triều Ca, thông tin ghi chép rất đầy đủ.

Còn vị thứ hai, thì tên 'Trảm Tà'

【 Trảm Tà, hậu duệ nhà tướng, thuở bé tập võ, mười tuổi thất phẩm, mười lăm tuổi lục phẩm, hai mươi tuổi ngũ phẩm, hai mươi lăm tuổi tứ phẩm, ba mươi tuổi tam phẩm, ba mươi lăm tuổi nhị phẩm. Danh xưng võ đạo tuyệt thế thiên tài, tu luyện Chân long phá tà pháp, xem việc trảm yêu trừ tà là nhiệm vụ của bản thân. Sau này dừng lại ở cảnh giới võ giả nhị phẩm, mãi mà không cách nào đột phá 】

【 Cuối cùng vào năm bốn mươi lăm tuổi, ngẫu nhiên gặp gỡ đại thánh nhân, cùng trò chuyện ba ngày ba đêm, giác ngộ võ đạo, chính thức bước vào cảnh giới võ đạo nhất phẩm, gây chấn động mười quốc gia. Sau này bái sư đại thánh nhân, nguyện hộ giá hộ tống đại thánh nhân, được đại thánh nhân đặt cho cái tên Phá Tà, trảm tà trừ ác, sau lại trải qua Hắc Ám Đại Loạn, sinh tử chưa rõ 】

Chương 468: Trình Lập Đông Uy Hiếp, Nguy Cơ Dị Thuật, Phiền Toái Theo Nhau Mà Đến (5)

【 Đây là ghi chép trong thư tịch thượng cổ, hậu nhân Vương Bác Thông tra cứu viết ra 】

——

Xem xong nội dung, Hứa Thanh Tiêu gần như có thể chắc chắn, người thứ hai xuất hiện ở Văn cung chắc chắn chính là Phá Tà.

Đầu tiên tuổi tác tương ứng, tiếp theo người thứ hai ở Văn cung quả thực tràn ngập cảm giác cao thủ võ đạo, hơn nữa còn hiểu rõ dị thuật như thế.

Các dấu hiệu đều phù hợp, không phải Phá Tà thì còn là ai? Chẳng lẽ lại một con yêu ma?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu có chút vui sướng, cuối cùng cũng tìm được nội dung có liên quan.

Có điều Vương Bác Thông này là ai? Hình như thông tin của Triều Ca cũng là người này viết ra.

Nếu có thời gian rảnh, phải tìm đến người, hỏi cho rõ ràng, cũng tránh đợi sau khi người ra tới, mình lại phải đi tìm tài liệu chi tiết của đối phương hết nửa ngày, phiền phức lắm.

Khép sách lại, Hứa Thanh Tiêu ngay cả cơm cũng không ăn, trực tiếp nằm lên giường, bắt đầu đi ngủ, vào Văn cung.

Sau một khắc.

Văn cung thiên địa.

“Triều Ca huynh trưởng!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hô to, trong lúc nhất thời, hai thân ảnh bên trong văn cung chậm rãi đi ra.

“Hiền đệ, sao rồi?”

Triều Ca hiếu kỳ hỏi.

“Triều Ca huynh trưởng, đã tra rõ.”

“Phá Tà huynh trưởng, ngu đệ đã tra rõ lai lịch của huynh, huynh là vị thứ hai đệ tử của đại thánh nhân, tên là Phá Tà, hậu duệ nhà tướng, thuở nhỏ tập võ, ba mươi lăm tuổi liền đột phá võ đạo nhị phẩm, trảm yêu trừ tà, vì thiên hạ muôn dân.”

“Chỉ là sau khi đạt nhị phẩm, lại đình trệ mười năm, ngẫu nhiên gặp được đại thánh nhân, tâm sự ba ngày ba đêm, cuối cùng giác ngộ trong một đêm, bước vào võ đạo nhất phẩm, huynh vì báo ân, và kính nể đại thánh nhân, cho nên đã bái sư thánh nhân.”

“Đại thánh nhân đặt cho ngài cái tên Phá Tà, về sau một trận đại chiến, ngài liền sinh tử chưa rõ.”

Hứa Thanh Tiêu báo lại tất cả tin tức bản thân biết được cho nam tử trung niên.

Sau khi nghe hết những lời này, người đối diện không khỏi tỏ vẻ trầm ngâm.

“Phá Tà? Phá Tà?”

Hắn tự lẩm bẩm, bỗng nhiên cảm thấy cái tên quen thuộc một cách lạ thường.

“Đúng!”

“Chắc hẳn ta tên Phá Tà, sâu trong ký ức của ta nhớ rõ cái tên này.”

“Hiền đệ, quả là làm phiền ngươi rồi.”

Sau khi biết được thông tin cơ bản của bản thân, Phá Tà rất cảm kích Hứa Thanh Tiêu, còn cúi đầu về hướng Hứa Thanh Tiêu.

“Phá Tà huynh trưởng, chớ có khách khí, đây là việc ngu đệ nên làm.”

Hứa Thanh Tiêu liền vội mở miệng, hắn không dám nhận ân tình này.

Tạm thời không nói Nho đạo của Phá Tà ở phẩm giai gì, võ đạo nhất phẩm, đây là cái khái niệm gì?

Nếu như hắn khôi phục ký ức, dạy tu luyện chính mình võ đạo, còn không phải chuyện dễ như bỡn sao?

“Đúng rồi, Triều Ca huynh trưởng, Phá Tà huynh trưởng, ta gặp phải phiền phức rồi.”

Nếu đã nói rõ thông tin thân phận rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế nói ra chuyện của bản thân.

“Phiền phức gì?”

Hai người có chút hiếu kỳ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói chi tiết, chỉ kể qua ngắn ngọn đầu đuôi sự tình.

Đến cuối cùng Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở miệng.

“Hai vị huynh trưởng, có môn pháp nào có thể áp chế ma chủng dị thuật không?”

“Trình Lập Đông gia nhập vào phe Nghiêm nho, dám tới tìm ta, hiển nhiên có biện pháp tra ma chủng trong cơ thể ta.”

“Nếu ép đến một bước nào đó, chỉ sợ ta sẽ gặp rắc rối lớn.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lời nói vừa nói ra, hai người đều trầm mặc.

Triều Ca chau mày, đang cân nhắc.

Còn Phá Tà cũng đang cân nhắc.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn tin rằng Nghiêm Lỗi có pháp môn có thể tra ra ma chủng trong cơ thể mình, ông ta biết mình cũng tu luyện học thuật Nho gia, nhưng vẫn dám để cho Trình Lập Đông tìm đến mình.

Hiển nhiên là không lo ngại gì.

Đơn giản là đối phương tạm thời chưa muốn động đến mình.

Có lẽ là bởi vì vấn đề thế cục, cũng có lẽ bởi vì hiện tại không tiện xuống tay.

Nhưng sớm muộn có một ngày, Nghiêm Lỗi nhất định sẽ ra tay.

Thậm chí không chỉ Nghiêm Lỗi.

Mà là Văn cung Đại Ngụy, cùng với tất cả người đọc sách trong thiên hạ.

Cùng với Hoài Ninh Thân Vương, phiên vương các nơi, còn có tất cả kẻ địch của mình.

Bởi vì, một khi tra ra chính mình thật sự tu luyện dị thuật.

Đây đích thật là… tội chết.

Trước mắt hy vọng duy nhất của Hứa Thanh Tiêu chính là hai người này.

Đúng một canh giờ trôi qua.

Rốt cuộc, giọng của Phá Tà vang lên.

"Có một biện pháp!"

"Chỉ là có chút phiền phức."

Giọng hắn vang lên, làm con ngươi Hứa Thanh Tiêu sáng lên.

"Phá Tà huynh trưởng, biện pháp gì?"

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm phiền phức hay không phiền phức, dù sao vẫn tốt hơn hết cách đúng chứ?

"Dân ý trấn ma!"

Phá Tà mở miệng, nói ra một biện pháp.

"Dân ý trấn ma?"

Hứa Thanh Tiêu tò mò, Triều Ca bên cạnh cũng có chút hiếu kỳ.

"Thanh Tiêu hiền đệ, ta phát hiện được trong cơ thể ngươi có dân ý chi lực, cái này không cách nào áp chế ma niệm, nhưng lại có thể che giấu ma chủng của ngươi."

"Bọn họ muốn tra ra ma chủng của ngươi, đơn giản là mượn nhờ Nho đạo thần thông, mà nếu trong cơ thể ngươi có lượng lớn dân ý thì có thể che đậy Nho đạo thần thông."

"Nhưng phiền phức chính là dân ý trong cơ thể ngươi cũng không nhiều, cần phải thu được lượng lớn dân ý trong thời

gian ngắn, nếu không một khi bị vạch mặt sẽ phiền toái."

Phá Tà mở miệng, nói ra biện pháp duy nhất.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại có suy nghĩ gì đó.

Dân ý có thể che đậy ma chủng bên trong cơ thể mình sao?

Đây là một chuyện tốt, cũng là một kiến thức mới.

Nhưng dân ý bên trong cơ thể mình, mấy ngày trước đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Muốn thu được dân ý mới, chỉ sợ thật sự có chút khó khăn, trừ phi công trình guồng nước được thực thi toàn bộ ngay hôm nay.

Bách tính cảm nhận được lợi ích của guồng nước, từ đó sinh ra lượng lớn dân ý dân tâm.

Nếu không, muốn nhận được lượng lớn dân ý ngay tắp lự rất khó.

"Thanh Tiêu hiền đệ, ngươi đừng vội, dân ý là một thứ cực kỳ huyền ảo, có thể thu hoạch bằng rất nhiều phương thức."

"Hơn nữa cũng chưa chắc chỉ có một biện pháp này, ngu huynh suy nghĩ kỹ lại xem có biện pháp khác hay không."

Phá Tà tiếp tục mở miệng, giúp Hứa Thanh Tiêu thêm vài biện pháp.

"Được, làm phiền huynh trưởng rồi."

Hứa Thanh Tiêu cũng không lôi thôi nữa, sau khi cảm tạ một tiếng liền rời khỏi ithiên địa văn cung.

Có biện pháp khác hay không tạm thời để qua một bên, phải nghiên cứu dân ý này một chút.

Sau khi rời khỏi thiên địa Văn cung.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

Nhìn thoáng qua sắc trời, trực tiếp rời khỏi trường học Thủ Nhân.

Đi gặp Bạch Y Môn.

Trốn tránh không xong, dù sao hiện tại đã có một đống chuyện phiền toái, cũng không sợ lại thêm một việc.

Trái lại hắn muốn xem xem, rốt cuộc Bạch Y Môn tìm chính mình có chuyện gì.

Chương 469: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (1)

Đi theo dấu vết hoa đào.

Dọc theo đường đi có không ít bá tánh nhìn về phía mình với ánh mắt mang theo nỗi kính sợ.

Dù gì bản thân là Hộ bộ thị lang, nói đến cùng vẫn là quan viên, cho dù làm dân thường, cũng có quan uy.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không ra vẻ, phàm là người nhìn phía mình, Hứa Thanh Tiêu đều sẽ mỉm cười đáp lại.

Cử chỉ nhỏ này làm không ít bá tánh nở nụ cười và cúi đầu về phía mình.

Thậm chí sau đó còn có người dám chào hỏi, hô một tiếng chào Hứa đại nhân.

Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ đáp lại.

Khoảng chừng ba mươi phút, Hứa Thanh Tiêu đi tới bên dưới hình vẽ đào hoa.

Tín hiệu liên lạc mà Bạch Y Môn gửi cho mình ở ngay đây, về phần ai là người liên lạc với mình thì Hứa Thanh Tiêu không rõ lắm.

Có điều Hứa Thanh Tiêu cũng không hề lo lắng, rốt cuộc đối phương sẽ chủ động sắp xếp.

Chỗ duy nhất khiến cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy ái ngại chính là nơi có đào hoa kia là ‘Đào Hoa Am’ nổi tiếng Đại Ngụy.

Có chứa hai chữ đào hoa, ai hiểu thì cũng hiểu rồi đó.

Nhưng đây không phải là võ lâu, mà là văn lâu.

Hơn nữa nơi này chính quy hơn phủ Nam Dự, thanh quan nhân ở phủ Nam Dự, nói thật cứ bung tiền ra là có ngay, hoặc là xuất thân và quyền thế của ngươi to, thật sự muốn bức ép người ta đi vào khuôn khổ, còn có thể không tình nguyện sao?

Mặc dù danh tiếng có chút khó nghe, nhưng mà được sung sướng.

Nhưng Đào Hoa Am này lại khác, được gọi là đệ nhất lâu của Đại Ngụy, nơi có thể đem so sánh với nó chính là Quảng Lăng Các. Thanh quan nhân ở hai nơi này, đều là sắc nước hương trời của Đại Ngụy. Từ nhỏ cơm ăn áo mặc vật dụng đều là hàng tuyển các loại.

Từ nhỏ đọc sách, lại còn không phải cái loại học bằng cách nhớ, mà là có thiên phú đọc sách chân chính, qua đó hội tụ tài năng văn chương, thậm chí có một vài thanh quan nhân đầu bài đã nhập phẩm.

Việc này quả thực có sức quyến rũ chí mạng đối với đám vương quý tộc, dù sao bọn họ đã chán ngấy loại nữ nhân dễ dãi, chỉ thích kiểu kiêu ngạo như thế này.

Còn về võ lâu, võ lâu ở kinh đô Đại Ngụy đều không thuộc hàng cao cấp, dù sao nơi này là kinh đô. Hơn nữa từ sau khi nữ đế đăng cơ, cũng mạnh tay trấn áp những chuyện như vậy, cho nên văn lâu càng được hoan nghênh hơn.

Quyền quý cơ mà, sở thích không giống người thường, càng khó nắm bắt, càng khó lấy được, bọn họ sẽ càng thích thú.

Đương nhiên vì để ngăn chặn và phòng ngừa tú tài nghèo đi vào lừa gạt các cô nương, ra vào Đào Hoa Am và Quảng Lăng Các cần có thẻ khách quý, cũng không phiền toái, gửi vào một ít ngân lượng là được, đồng thời trong vòng ba năm không được lấy ra.

Mọi tiêu phí đều được khấu trừ vào trong đó, ông chủ này quả thực là người biết làm ăn.

Biết dùng đến cả mánh khóe đặc quyền thành viên, lợi hại, lợi hại.

Giờ khắc này.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu toàn là câu hỏi, không phải cô nương trong Đào Hoa Am xinh đẹp đến nhường, mà là tự hỏi, nếu chính mình đi vào Đào Hoa Am, có thể bị người phát hiện hay không.

Rốt cuộc nơi này có khoác lác văn nhã như thế nào, nhưng nói đến cùng vẫn là mang cái ý tứ đó, mà đường đường Hộ bộ thị lang chạy tới Đào Hoa Am, nói đến cùng vẫn có chút không ổn.

Kỳ thật vẫn là vấn đề từ phía hoàng đế, nếu hoàng đế là một nam nhân, Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ, mình không tới đây làm gì bậy bạ, nhưng hoàng đế là một nữ nhân, chắc chắn không thích phương diện này.

Sau này sẽ lấy chuyện này ra dạy bảo mình

Chẳng phải làm mình ngượng chết sao?

"Thôi, kệ đi."

Sắp đến Đào Hoa Am, Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao gặp người của Bạch Y Môn quan trọng hơn.

Nếu không gặp mặt, phỏng chừng đám người này sẽ đến cửa tìm mình.

Trình Lập Đông tới cửa cũng chả sao, không tra ra thứ gì, làm lớn chuyện thì cùng lắm điều tra mình có tu luyện dị thuật hay không.

Nhưng Bạch Y Môn tới cửa, hoàn toàn không phải việc nhỏ.

Ngẫm lại, Hứa Thanh Tiêu bỗng dưng cảm thấy có chút đáng sợ, Đại Ngụy Hộ bộ thị lang, tu luyện dị thuật thì thôi đi, con mẹ nó còn có quan hệ không rõ ràng với tổ chức phản động.

Tên này giỏi lắm, không phải tạo phản thì là cái gì? Nghĩ thật kỹ mà xem.

Sau này chờ mình trở thành thừa tướng của Đại Ngụy, dưới một người, trên vạn người phía trên, lại tu luyện dị thuật đến nhất phẩm, sau đó nho đạo nhị phẩm, tiếp đó là thủ lĩnh của Bạch Y Môn.

Hừm!

Vậy thì đợi sau này bản thân có thể nói một câu, người đứng trước mặt ngươi là, Hứa Thanh Tiêu Thừa · Hứa tướng Đại Ngụy · Dị thuật đệ nhất ·Nho đạo á thánh · Thủ lĩnh Bạch Y Môn · Lãnh đạo tâm học · Kẻ được bá tánh thiên hạ mến yêu?

Dữ dội nha, lão ca.

Lòng Hứa Thanh Tiêu càng thêm nặng trĩu, thật là chuyện tốt chuyện xấu đến cùng lúc.

Mặc kệ mặc kệ đi, càng nghĩ càng phiền.

Hứa Thanh Tiêu mặc kệ tất cả, nghênh ngang đi đến Đào Hoa Am.

Cửa vào Đào Hoa Am cũng không có nữ tử mời chào khách nhân, ngược lại trông cực kỳ văn nhã, đứng ở ngoài cửa có thể nghe thấy tiếng tấu đàn, không biết còn tưởng là đi tới quán trà nào đó.

Cửa không lớn, nhiều nhất có thể cho hai ba người cùng đi vào.

Đi vào cửa lớn, lối vào có một vách đá khắc hình đào hoa sống động như thật, hai bên đều đốt đàn hương, mùi hương rất thơm, mọi ngóc ngách đều làm rất tinh tế, phô bày tất cả nét tao nhã.

Trong am mát lạnh, có gió nhẹ thổi tới.

Vừa đi vào Đào Hoa Am, Hứa Thanh Tiêu cũng không làm kiêu, bước qua lối vào, mới xem như thật sự đi vào.

Bệ đá màu hoa đào xếp thàng hàng, hai bên có vài nữ tử đang đứng, ăn mặc hoa lệ, mỗi một vị đều thuộc loại nhan sắc hàng đầu, hơn nữa đều tương đối tuổi trẻ, không quá hai mươi lăm tuổi.

Vừa thấy Hứa Thanh Tiêu đến, mọi người cúi đầu chào hỏi theo bản năng, có khách quý tới, tất nhiên phải hành lễ.

Nhưng sau khi nhìn thấy người tới là người phương nào, tất cả mọi người đều sững sờ trong giây lát.

Các nàng nhìn vào khuôn mặt tuấn tú bất phàm của Hứa Thanh Tiêu, khí chất Nho đạo càng trông có vẻ dịu dàng hiền hoà, khiến cho người khác nảy sinh hảo cảm.

Tuy rằng xét diện mạo, Hứa Thanh Tiêu không thể so với Hoa Tinh Vân, nhưng điểm bất đồng chính là Hoa Tinh Vân thuộc

loại hình tượng cực kỳ tuấn tú, mặc dù Hoa Tinh Vân có vẻ ôn hòa, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có chút bất an.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại làm người ta có cảm giác thân thiết, nói cách khác, là rất bình dân.

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Đây không phải Hứa đại nhân sao?”

“Đây là Hứa Vạn Cổ sao?”

Vài người sau khi định thần lại, trong nháy mắt nhịn không được kinh ngạc hô lên, các nàng thân là nữ tử Đào Hoa Am, tuy rằng không phải thanh quan nhân, nhưng có thể ở nơi như thế này, tất nhiên cũng hiểu phong nhã.

Chương 470: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (2)

Nếu thanh quan nhân chọn đối tượng cực kỳ kén chọn, các nàng tất nhiên cũng kén chọn, chỉ là không có kén như thanh quan nhân thôi.

Với cả có ai không thích đại tài thiên hạ? Đặc biệt là đối với những nữ nhây, võ giả mạnh mẽ có ở khắp nơi, tu sĩ tu tiên tuy rằng cũng khiến người ta thèm muốn, nhưng bình thường đạo sĩ tu tiên đều tĩnh tu, còn nữa có chút ngốc nghếch.

Sở dĩ văn nhân được săn đón như thế, nguyên nhân không chỉ là tài hoa, còn có rất nhiều nhân tố, ví như diện mạo, cách sống vân vân…

Ngươi nhìn võ phu, rảnh rỗi là xách đít chạy ra ngoài ăn cơm, vừa mở miệng toàn là dầu mỡ, há mồm ngậm miệng mụ nội nó, vừa nhìn qua khiến cho người ta có chút không thoải mái.

Còn văn nhân, nói năng ưu nhã, hành vi cử chỉ cũng có chừng mực, rảnh rỗi còn có thể viết bài thơ, thỏa mãn một chút hư vinh, lui một bước mà nói, nam nhân chọn vợ, cũng không thích loại há mồm ngậm miệng là chửi mụ nội nó, đi ra ngoài ăn cơm, miệng dính toàn dầu mỡ, nói năng lớn tiếng, đúng không?

Mà Hứa Thanh Tiêu ở trong mắt những người này là cái gì?

Là trân bảo! Trân bảo trong trân bảo!

Diện mạo anh tuấn, chưa từng có tai tiếng, khí chất bất phàm, Nho đạo lục phẩm, thị lang trẻ tuổi nhất Đại Ngụy, được bá tánh mến yêu, tài hoa hơn người, thiên cổ danh ngôn, thiên cổ danh từ, thiên cổ đệ nhất luận văn.

Loại người này quả thực là mộng tưởng của vô số nữ tử.

Trên thực tế nữ tử trong Đào Hoa Am, đã say mê Hứa Thanh Tiêu từ lâu rồi, cũng thường xuyên bàn tán về Hứa Thanh Tiêu, tò mò Hứa vì sao Thanh Tiêu không tới Đào Hoa Am.

Quốc công quận vương thế tử ở Đại Ngụy đều đã tới Đào Hoa Am, hơn nữa lưu luyến quên lối về, cho dù là Hoa Tinh Vân trước kia, cũng đã tới Đào Hoa Am.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu tới Đại Ngụy lâu như vậy, chưa từng ghé qua một lần, thậm chí có người đồn, Hứa Thanh Tiêu không thích nữ sắc, khiến cho vô số nữ tử thất vọng.

Nhưng không ngờ là hôm nay, Hứa Thanh Tiêu đã tới đây rồi.

Đối mặt với tiếng kinh hô của mọi người, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là, không phải! Ta không phải Hứa Thanh Tiêu, ta là Trần Tinh Hà.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không thể nói ra những lời này, người ta đâu phải kẻ ngốc.

"Hứa đại nhân, hôm nay sao ngài lại đến đây?"

"Hứa đại nhân, mời ngài, mời ngài."

"Hứa đại nhân, ta rất thích ngài đó, Hứa đại nhân, có thể tặng cho tiểu nữ một nghệ danh không?"

"Hứa đại nhân, Hứa đại nhân."

Đám nử từ trong Đào Hoa Am nhốn nhào ập đến, bao vây lấy Hứa Thanh Tiêu, thậm chí có vài nữ tử không sợ hắn giở thói dê xòm, càng dính chặt vào hắn.

Lúc này Hứa Thanh Tiêu có chút không chịu nổi.

Ai mà chịu đựng được chứ?

"Chư vị! Chư vị! Ta… tới tìm bằng hữu."

Hứa Thanh Tiêu mỉm nói, nói đến một nửa, có nữ tử ôm lấy tay hắn ta, căn bản không thèm kiêng kị gì cả, nhiệt tình như vậy, sắp điên mất rồi.

"Yên lặng."

Chính vào lúc này, một giọng nói vang lên, một nữ tử đi ra từ phía sau bệ đá, dáng vẻ khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc trường bào hồng loan, có hơi uy nghi, một câu nói vang lên khiến cho các cô nương bình tĩnh lại.

Nàng chậm rãi đi tới, nhìn Hứa Thanh Tiêu, từ tốn hành lễ.

“Hứa công tử, thật xin lỗi, các muội muội có chút thất thố, mong rằng hứa công tử đừng trách.”

Nàng mở miệng nói, giọng nói thanh thúy, và có vẻ thoải mái hào phóng.

“Không sao, không sao, chỉ hôm nay Hứa mỗ đến đây, là để tìm một vị bằng hữu, mong cô nương dẫn đường.”

Hứa Thanh Tiêu lịch sự nói.

Mình không mất mát gì, còn được đãi ngộ như thế, đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy rất tốt, chỉ là có chút không ra thể thống gì thôi.

“Ồ, người Hứa công tử tìm là ai? Nô tỳ tìm giúp ngài.”

Người đối diện mở miệng, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu muốn tìm ai.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Hừ… Đúng là mình đến đây để bằng hữu, nhưng vấn đề là, chính mình cũng không biết đối phương là ai.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu trầm mặc, người đối diện hiểu ý, lập tức mỉm cười nói.

“Hứa công tử, nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ đưa ngài vào ngay đây.”

Người đối diện khẽ cười nói, các cô nương còn lại cũng bật cười, hiểu sai ý cả rồi, làm cho Hứa Thanh Tiêu không nói nên lời, hắn rất muốn giải thích một câu bản thân thật sự tới tìm bằng hữu, chỉ là nghĩ lại không cần phải giải thích.

“Có cần thẻ khách quý không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nghe nói Đào Hoa Am yêu cầu thẻ khách quý, cho nên hỏi trước một câu, đừng để đến lúc đó bị hỏi tới liền xấu hổ.

“Hứa đại nhân, tất cả mọi người ở Đại Ngụy đều cần thẻ khách quý, chỉ riêng ngài thì không cần, Đào Hoa Am chờ ngài đã lâu, ngài tới nơi này của chúng ta, có thể nói là rồng đến nhà tôm.”

Đối phương cười nói.

Thẻ khách quý là để phòng ngừa tú tài nghèo đi vào lừa gạt tình cảm của các cô nương, cho nên mới thiết kế ra món đồ này, nhưng người thân phận quyền quý chân chính, sao có thể đòi cái này chứ.

Đặc biệt là Hứa Thanh Tiêu, nói câu không dễ nghe, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu nguyện ý, hắn ở chỗ này ăn không uống không thậm chí chơi gái không trả tiền cũng chẳng nhằm nhò gì.

Nói thẳng hơn tí, Hứa Thanh Tiêu chỉ cần đi vào gọi to, có ai sẵn lòng tính tiền giùm không, phỏng chừng không đợi vương công quý tộc khác trả tiền, nữ tử Đào Hoa Am cũng đã ra tay trước rồi.

Cho nên còn đòi thẻ khách quý làm cái gì.

Đòi chính là làm nhục Hứa Thanh Tiêu.

"Làm phiền rồi."

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, rồi sau đó đi theo đối phương.

"Liễu tỷ, ta cũng theo."

"Ta cũng tới giúp một tay."

Mắt thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, đám nữ tử này lần lượt nhào tới, muốn đi theo phía sau, nhưng Liễu tỷ liếc mắt một cái, mọi người đều dừng bước.

Đợi người đi khuất.

Giọng nói của mọi người vang lên.

"Hừ, Liễu tỷ muốn một mình ăn mảnh đây mà."

"Đúng đúng đúng, ngoài mặt công xử theo phép công, kỳ thật không phải là muốn ở riêng với Hứa Vạn Cổ sao!"

"Tức ghê, khó khăn lắm Hứa công tử mới đến đây, không ngờ bị Liễu tỷ độc chiếm."

"Nói các ngươi biết nhé, vừa rồi ta đụng được Hứa công tử, ôi trời, mấy ngày nay ta sẽ không lau mình."

"Ngươi đụng được vào người Hứa công tử? Vừa rồi ta còn sờ…."

Đám nữ tử bàn tán rôm rả, hoàn toàn không có một chút rụt rè.

Đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đây chỉ là khúc dạo đầu thôi.

Chương 471: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (3)

Nội đường Đào Hoa Am, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên cảm thấy rộng rãi thoáng mát.

Từ bên ngoài nhìn lại, Đào Hoa Am chỉ là rất cao, nhưng thật sự đi vào mới phát hiện, nơi này cực kỳ rộng lớn, có hòn non bộ, có suối chảy, không khí cổ kính, tiếng đàn khe khẽ vang lên, càng làm nổi bật phong cách văn nhã.

Không thể không nói, thiết kế này rất tuyệt, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái và rộng rãi thoáng đãng. Chưởng quầy có chút đầu óc, thực không tồi, về sau có cơ hội sẽ kết bạn một phen.

Chính vào lúc này, giọng nói của Liễu cô nương vang lên.

"Hứa đại nhân, Đào Hoa Am tổng cộng có ba nơi, thứ nhất là Tụ Hiền Yến, các vị khách khứa đều sẽ đi vào Tụ Hiền Yến, trong am sẽ có thanh quan nhân biểu diễn tài nghệ. Thứ hai chính là Cao Sơn Yến, bình thường là nơi bằng hữu tụ tập, cũng sẽ có một vài thanh quan nhân biểu diễn ca vũ. Nơi thứ ba chính là Tĩnh Tâm Yến, ở riêng một chỗ."

"Nhưng sẽ không có thanh quan nhân đến, trừ phi có hẹn trước, Hứa đại nhân muốn đến sảnh nào?"

Liễu cô nương mở miệng, giải thích cho Hứa Thanh Tiêu về ba sảnh tiệc ở Đào Hoa Am.

"Tụ Hiền Yến đi."

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, một nơi là chỗ mọi người tụ tập, có điều thanh quan nhân đều ở đó, trông có vẻ náo nhiệt hơn một chút, nơi thứ hai là chỗ ít người tụ tập, cũng không thích quá ầm ĩ, nơi thứ ba chính là bao phòng riêng, sắp xếp thỏa đáng.

Theo lẽ thường, Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ đến Tĩnh Tâm Yến, nhưng mà, chính mình còn chưa biết người của Bạch Y Môn là ai, cho nên vẫn là đi Tụ Hiền Yến thôi.

Tìm thấy người của Bạch Y Môn trước rồi tính sau.

“Được, mời Hứa công tử.”

Đối phương mỉm cười, rồi sau đó đi trước dẫn đường.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu đi vào Tụ Hiền Yến.

Toàn bộ khuôn viên rất rộng rãi, tổng cộng chia ra ba tầng, mỗi tầng có căn gác riêng. Tầng thứ nhất là đại sảnh, có rất nhiều bàn, hai bên trái phải là bàn lớn, trung gian là bàn nhỏ, đại khái có sức chứa khoảng sáu người, bàn lớn hai bên có thể chứa đến hai mươi người.

Trên sân khấu có một nữ tử cực kỳ quyến rũ, đang ngồi diễn tấu sáo trúc, tiếng sáo tuyệt diệu du dương trầm bổng êm tai.

“Hứa công tử, có cần sắp xếp cho ngài một gian riêng không?”

Liễu cô nương mở miệng, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần, sảnh lớn là được.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, sau đó nhìn lướt qua sảnh lớn, đột nhiên lại nhìn thấy một người quen.

Là Vương nho!

Tại sao tên này cứ thích đến nơi như thế này nhỉ?

Hứa Thanh Tiêu có chút cảm khái, số lần hắn gặp Vương nho không nhiều lắm, nhưng phần lớn đều là ở những nơi như thế này.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bất giác đi về phía Vương nho, chào hỏi một cái.

Chỉ là mới vừa đến gần, liền nghe được giọng của Vương nho.

“Cũng không phải là ta vẽ chuyện, Hứa huynh là văn nhân không tầm thường nhất mà ta từng gặp qua, hắn chưa bao giờ tới những nơi này, cho dù là văn lâu hay thanh quan nhân, Hứa huynh đều không thích.”

“Hứa huynh thích sách như mạng, không giống phàm nhân chúng ta, nào, kính một ly vì Hứa huynh.”

Vương nho đang nói bốc nói phét, nhưng mà ngay khi hắn nâng chén, giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Vương nho huynh.”

Khi giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, Vương nho đang nâng chén lập tức sửng sốt.

Hứa Thanh Tiêu?

Vương Nho đứng dậy, hắn quay đầu lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Vài tên đọc sách bên cạnh Vương nho cũng nhanh chóng đứng dậy, cúi chào Hứa Thanh Tiêu.

“Xin chào Hứa Vạn Cổ.”

“Vạn Cổ huynh, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Vạn Cổ huynh, thật là ngưỡng mộ đã lâu.”

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi chào Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị mạnh khỏe.”

Hứa Thanh Tiêu cũng hành lễ đáp lại, còn Vương Nho thì không khỏi ngại ngùng nói.

“Hứa huynh, không phải huynh nói trước nay không đến những nơi như thế này sao?”

Hắn ta có chút xấu hổ.

Ngượng chín cả mặt.

“Có việc.” Hứa Thanh Tiêu hạ giọng, hắn đến chính là muốn chào hỏi một cái, dù sao đợi lát nữa nếu là bị Vương nho phát hiện, Vương nho nhất định sẽ đến chào hỏi, cho nên không bằng trực tiếp đến chào hỏi trước.

“Hiểu rồi, Hứa huynh, muốn ngồi sao?”

Vương nho mời gọi nói.

“Không cần, ta đi ngồi một mình.”

“Chư vị ngon miệng, Vương nho huynh, lần sau tới trường Thủ Nhân tìm ta.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, cũng coi như là giúp Vương nho khỏi mất mặt.

Nghe được lời này, Vương nho lập tức mỉm cười nói: "Được, lần sau đến trường Thủ Nhân tìm ngươi."

Sau khi nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu cũng tùy tiện tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Nhưng theo phản ứng của bọn Vương nho, đã có không ít người chú ý qua đây, dần dần càng ngày càng nhiều người chuyển sự chú ý đến, sôi nổi muốn nhìn xem dung mạo của đại tài ngàn năm Đại Ngụy.

Không chỉ như thế, còn có rất nhiều nữ tử của Đào Hoa Am để mắt nhìn qua, thậm chí bao gồm cả nữ tử trên đài, tiếng sáo thổi cũng có chút không xuôi, ánh mắt thi thoảng dừng ở người Hứa Thanh Tiêu.

Đây là lợi ích do sự nổi tiếng đem lại.

"Hứa công tử, cần ta chuẩn bị gì thêm không?"

Liễu cô nương mở miệng, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu cần thứ gì.

"Một chút rượu gạo, mấy dĩa thức ăn là được."

Hứa Thanh Tiêu cười nói, đối diện lập tức gật gật đầu, rồi sau đó vẫy tay, tức khắc một gã sai vặt bước nhanh đến.

"Liễu tỷ."

Gã sai vặt rất thanh tú, ăn mặc phục sức Đào Hoa Am, thoạt nhìn dáng vẻ tầm hai mươi sáu tuổi, cười ha hả mà nhìn Liễu cô nương.

"Lấy một bình rượu gạo thượng đẳng, bảo nhà bếp chuẩn bị sáu dĩa thức ăn cao cấp cho Hứa công tử."

Nàng lên tiếng, dặn dò đối phương.

"Được, Hứa công tử, xin chờ một lát."

Gã sai vặt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, cười nịnh nói.

"Làm phiền rồi."

Hứa Thanh Tiêu ôn hòa cười, người đối diện cũng nhanh chóng đi chuẩn bị đồ.

Đợi sau khi gã sai vặt rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng lẳng lặng chờ đợi.

“Hứa công tử, đây là thẻ đào hoa, nếu như ngài nhìn trúng thanh quan nhân nào, chỉ cần gọi ta tới, ta đưa thẻ đào hoa này cho đối phương, nếu đối phương bằng lòng nhận lấy, liền có thể sắp xếp nhã gian để tâm tình.”

Liễu cô nương mở miệng, giao một chiếc thẻ đào hoa cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đa tạ.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy đồ vật, mà đối diện cũng không tiếp tục lưu lại, không muốn quấy rầy thú tao nhã của Hứa Thanh Tiêu.

Đợi Liễu cô nương đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi bắt đầu suy ngẫm.

Chính mình ngồi ở chỗ này, khiến không ít người chú ý, hẳn là người của Bạch Y Môn sẽ nhanh chóng liên lạc với mình.

Nhưng liên lạc như thế nào là một vấn đề.

Trước mắt bao người, không thể trực tiếp ra mặt, cho nên suy đoán dựa theo logic căn bản, người Bạch Y Môn hẳn là một vị thanh quan nhân, hoặc là trông có vẻ bình thường, hoặc là đứng đầu bảng.

Đây là thủ đoạn bình thường tổ chức phản động hay dùng đến.

Chương 472: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (4)

Xác suất có chín phần là đứng đầu đầu bảng, dù sao mình cũng rất nổi tiếng, nếu tìm thanh quan nhân trông có vẻ tầm thường sẽ dễ dàng bị phát hiện, mà nếu là đứng đầu bảng thì không có gì vấn đề.

Sắc dục là bản tính của con người, mình cũng tuổi trẻ nhiệt huyết, tìm muội tử bàn chuyện nhân sinh rất bình thường, mọi người đều có thể hiểu được.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu liền kiên nhẫn chờ đợi.

Ngay khi sắp kết thúc tấu nhạc, Liễu cô nương lại tới, trên tay bưng một cái khay, trên khay là thẻ đào hoa được xếp đầy lên, thoạt nhìn có chút khoa trương, khiến không ít người hâm mộ.

“Hứa công tử, đây là thẻ thanh quan, sau khi ngài đến, những thanh quan nhân này đều hâm mộ ngài, muốn hẹn ngài vào phòng tâm tình.”

Lúc Liễu cô nương nói lời này, cũng có chút bất đắc dĩ.

Nàng mới vừa đi chưa được mười lăm phút, kết quả phần lớn thanh quan nhân ở Đào Hoa Am đều nhận được tin tức, nhanh chóng gửi thẻ đào hoa của mình đến đây.

Đều yêu thích Hứa Thanh Tiêu, muốn hẹn hò với hắn.

“Liễu cô nương, trong Đào Hoa Am có hoa đán không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi, hắn không có hứng thú với những nữ tử khác, hôm nay đến đây thật sự là làm chính sự, không phải tới phong hoa tuyết nguyệt.

“Tất nhiên là có, trong Đào Hoa Am có bốn vị hoa đán, nhưng mà hai vị trong đó đang ở nhà nghỉ ngơi, gần đây thân thể bị bệnh nhẹ, còn có một vị thì đã có khách, một vị còn lại đang nhàn rỗi. Nếu Hứa công tử muốn gặp thì có thể giao thẻ đào hoa cho nô tỳ.”

Người đối diện nói như vậy.

“Nàng tên gì?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Thanh quan nhân trong Đào Hoa Am không có tên, đều lấy hoa danh, danh của vị hoa đán này là Bạch Y.”

“Hơn nữa tính tình nàng trời sinh có chút kỳ quái, gần như không tiếp nhận khách nhân, dù là có, cũng chỉ nói hai ba câu, Hứa công tử, nô tỳ kiến nghị, thật ra có thể đổi người khác, hay là như vậy đi, nô tỳ đi kêu hai vị hoa đán kia, nếu các nàng biết được ngài tới, nhất định sẽ không chối từ.”

Liễu cô nương trả lời như thế.

Bạch Y?

Hứa Thanh Tiêu hơi líu lưỡi.

Đúng là to gan ghê, trực tiếp dùng Bạch Y Môn để đặt tên? Không sợ người khác phát hiện sao?

Bất quá ngẫm lại cũng không có gì vấn đề, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

“Không cần, xin hãy giao thẻ đào hoa của ta cho vị Bạch Y cô nương đó đi.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp cự tuyệt ý tốt của đối phương.

Vốn dĩ hắn chỉ nắm chắc năm phần về Bạch Y cô nương, nhưng hiện tại có chín phần.

Trời sinh tính tình cổ quái, không thích tiếp khách, còn không phải là chờ mình tới sao?

Còn có thể rõ ràng hơn à?

“Được, Hứa công tử chờ một lát.”

Liễu cô nương không còn gì để nói, Hứa Thanh Tiêu khăng khăng muốn vậy, nàng không thể thay đổi được gì, chỉ có thể lấy thẻ đào hoa của Hứa Thanh Tiêu đi.

Mà trên gác lầu, không ít nữ tử nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu giao thẻ đào hoa, trong khoảng thời gian vui mừng khôn xiết, sôi nổi ảo tưởng Hứa Thanh Tiêu tới tìm các nàng.

Chính vào lúc này.

Tiếng sáo im bặt, thanh quan nhân đứng dậy cúi chào mọi người, rồi đi theo nha hoàn rời đi.

Lập tức tiếng vỗ tay vang lên, nhưng mà không lớn, dù sao nơi này cũng là văn lâu.

Nhưng lúc này, một giọng nói bất giác vang lên, cùng với vài bóng người đi tới.

"Tại hạ Vương Phu, học trò thuộc Hoành Lư Nam Quốc, xin chào Hứa huynh, không ngờ có thể gặp mặt Hứa công tử ở Đào Hoa Am, thật sự là may mắn ba đời."

Vài bóng người xuất hiện, bưng chén rượu, trên mặt mang theo ý cười, đi đến kính rượu.

Chỉ là, đối phương trên mặt mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lại có chút ý tứ khác, không phải thực lòng đến kết bạn.

Mà Nam Quốc thì là quốc gia nhỏ ở phía nam Đại Ngụy, thuộc quốc của Đại Ngụy, đối phương là học trò dị quốc.

"Nói quá lời rồi."

Nhưng đối mặt với tình huống như vậy, Hứa Thanh Tiêu không hề khi dễ đối phương, hắn không có ý định ở lại đây, một lát nữa sẽ đi ngay.

Không cần phải làm lớn chuyện, nhưng nếu phải cực kỳ nể mặt bọn họ thì cũng không cần, cười duyên ngoài mặt cho qua chuyện là được rồi.

"Hứa huynh nói gì vậy chứ, hiện tại ngài là đệ nhất tài tử của Đại Ngụy, ngay cả Hoa Tinh Vân nhìn thấy ngài, cũng phải tôn kính gọi một tiếng Hứa đại nhân, sao có thể nói quá lời được chứ."

"Nào, Hứa huynh, ta mời ngài một ly."

Giọng của đối phương không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, tâng bốc Hứa Thanh Tiêu, cũng dẫn tới nhiều sự chú ý hơn.

Vương Phu nói xong lời này, lập tức uống rượu trong chén, những người cũng lần lượt uống hết rượu, sau đó cùng nhau

nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị quả nhiên khách khí, tài năng của Hứa mỗ chỉ có thể nói là nhỉnh hơn một chút thôi, cũng không phải xuất sắc gì.”

“Rượu, Hứa mỗ thôi không uống, chút nữa còn có việc phải làm, xin thứ lỗi.”

Hứa Thanh Tiêu không làm ra vẻ đặc biệt lạnh lùng, nhưng không uống chính là không uống.

Rõ ràng là đến gây phiền phức cho mình, nếu thuận theo, chẳng phải mình sẽ thành đứa dễ bắt nạt sao?

Đương nhiên đám người này rất thông minh, không gào rú lên đòi gây phiền phức cho mình, mà có cảm giác như đang trêu tức vậy.

“Hiểu rồi, hiểu rồi, Hứa đại nhân trăm công ngàn việc, không uống rượu cũng đúng.”

“Hứa đại nhân, ngài tới nơi phong nhã như thế này, triều đình không nói gì sao?”

Vương Phu cười cười, sau đó trực tiếp ngồi xuống, không hề có chút khách khí nào, đồng thời còn cố ý nhắc tới triều đình.

Nhưng đúng lúc này, bóng dáng của Vương Nho xuất hiện.

“Đào Hoa Am này lại không phải là nơi dung tục gì, vì sao Hứa huynh không thể tới? Quốc công vương hầu, văn võ bá quan đều từng tới đây, Vương Phu huynh, ngươi nói lời này là có ý gì?”

Vương Nho đi tới, hắn phát hiện ra Vương Phu tới để chọc tức người khác, cho nên ngay lập tức qua đây, biết Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý loại người này nên mới ra mặt giải quyết.

“Các hạ là?”

Nhìn thấy Vương Nho đi tới, Vương Phu có chút hiếu kỳ.

“Tại hạ Vương Nho, học trò phủ Nam Dự.”

Vương Nho ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Ồ, chưa từng nghe qua.” Vương Phu lắc đầu, thẳng thắn nói bản thân chưa từng nghe qua danh hào của Vương Nho.

Ngay sau đó Vương Phu nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Hứa huynh, nghe nói ngươi tài hoa hơn người, là vạn cổ đại tài. Hôm nay gặp mặt, vì sao Hứa huynh không ngẫu hứng làm một bài thơ, để cho chúng ta được mở mang một phen, tài năng ngàn năm là như thế nào? Như vậy sau khi Vương mỗ trở về cũng có thể ca ngợi Hứa huynh một phen, để cho đám học trò Nam quốc được biết về đại tài của Hứa huynh.”

Vương Phu mở miệng, ngoài mặt cười tươi, hy vọng Hứa Thanh Tiêu ngẫu hứng làm một bài thơ, hóa giải không khí ngượng ngùng, đồng thời cũng mở mang tầm mắt.

Chương 473: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (5)

Đối mắt với thỉnh cầu này, Hứa Thanh Tiêu ngay cả trả lời cũng lười trả lời.

Vừa đến đã bảo mình ngẫu hứng làm thơ? "Ngài" xứng sao?

Thật sự phải làm thơ thì mình giống cái gì? Thằng hề? Người khác bảo mình làm cái gì thì mình làm cái đấy?

Nếu hoàng đế hạ chỉ bảo mình làm thơ, Hứa Thanh Tiêu còn bằng lòng làm một hai câu thơ, tên này nghĩ mình là ai vậy? Học viện Hành Lư Nam quốc? Nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

"Hứa huynh, chớ nên hiểu lầm, chúng ta vẫn luôn nghe nói về đại tài của ngài, ngày hôm nay được gặp mặt nên mới có chút đường đột."

"Không phải Thái Bình Thi Hội sắp diễn ra sao? Nếu Hứa huynh không muốn làm thơ tại đây, vậy thì chờ đến Thái Bình Thi Hội, xem thử đại tài vạn cổ của Hứa huynh."

"Vừa nghĩ tới Hứa huynh độc chiếm vị trí đầu ở Thái Bình Thi Hội, Vương mỗ bỗng nhiên lại cảm thấy vui mừng, có thể tận mắt nhìn thấy ngày hội náo nhiệt như vậy, chỉ sợ suốt đời khó quên."

Vương Phu cười nói như vậy, lại càng thêm trào phúng.

Ngoài mặt khen ngợi các kiểu, nhưng lại là xu nịnh, tất cả mọi người đều là văn nhân, theo lý đều là ta kính ngươi nhường, vừa đến đã độc chiếm vị trí đầu, truyền ra ngoài rồi, ngay cả người không suy nghĩ gì cũng sinh ra suy nghĩ.

"Các hạ nói quá lời, thiên hạ tự có đại tài, tài năng văn chương của Hứa mỗ cũng chỉ có thế thôi. Về phần Thái Bình Thi Hội, Hứa mỗ sẽ không tham dự."

"Các hạ, nếu như không có chuyện gì khác, xin đừng cản đường ta."

Hứa Thanh Tiêu nói với giọng điệu bình tĩnh, cũng lười chơi chữ với đối phương, cút xéo qua một bên là được rồi.

Nhưng khi câu này được thốt ra, mọi người không khỏi có hơi kinh ngạc, kể cả những người đang đứng bên cạnh quan sát, cũng không khỏi kinh ngạc.

Hứa Thanh Tiêu không tham gia Thái Bình Thi Hội?

Ngày hội lớn như thế, trên thực tế tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ tham gia, hơn nữa cực kỳ chờ mong Hứa Thanh Tiêu có thể tiếp tục làm ra thi từ thiên cổ trong đại hội hay không.

Thật không thể ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu thế mà lại không đến?

Rất nhanh thôi, đám Vương Phu lấy lại tinh thần, ngay sau đó cười nói.

"Thì ra là thế, xem ra Hứa huynh không nhìn trúng Thái Bình Thi Hội này rồi, chúng ta đã hiểu rồi, không quấy rầy Hứa huynh nữa."

Vương Phu trước khi đi còn cố ý chọc ngoáy Hứa Thanh Tiêu.

Làm người ta có chút tức giận.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, loại người này chính là như vậy, muốn chọc ngoáy người khác không phải chuyện dễ dàng sao? Tùy tiện đâm thọt một câu liền khiến người bực tức.

Nếu thật sự đi hơn thua, người ta lại càng vui vẻ hơn, dùng thời gian cả một ngày đi hơn thua với người cũng được, chỉ cần dám nói sai một câu, lập tức sẽ bị truyền đi khắp nơi.

Đám Vương Phu rời đi.

Vương Nho thì ngồi bên cạnh hạ thấp giọng nói.

"Hứa huynh, những người này đều là người đọc sách ở nước khác, đều sùng bái nhất mạch Chu thánh, không phải thứ tốt lành gì."

Vương Nho nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Phần lớn văn nhân trong thiên hạ đều sùng bái Chu thánh, đặc biệt là rất nhiều quốc gia ở khu vực lân cận Đại Ngụy, bọn họ cực kỳ sùng bái Chu thánh. Nếu các đại nho thuộc nhất mạch Chu thánh đi đến các quốc gia này, quân vương đều sẽ đích thân tiếp đãi, cực kỳ tôn trọng.

Mình đắc tội nhất mạch Chu thánh, hiện tại xuất ảnh hướng trái chiều rồi.

Nhưng cũng chả sao, đều là chuyện nhỏ nhặt.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng chờ đợi, vốn dĩ không hề bận tâm đến những việc này.

Qua một lúc, rượu thịt được dọn lên, tiểu nhị đặc biệt sắp xếp cho Hứa Thanh Tiêu, còn Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ vài chuyện.

“Hứa công tử, rượu thịt của ngài đã được dọn lên rồi.”

Tiểu nhị mở miệng, nhìn Hứa Thanh Tiêu và mỉm cười nói.

“Được, làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn không nói gì thêm, còn tiểu nhị cười gượng một tiếng, đứng sang một bên.

“Thưởng cho ngươi.”

Vương Nho bên cạnh lại nhìn ra được, hắn trực tiếp lấy một thỏi bạc vụn ném cho tiểu nhị.

Người đối diện sau khi nhận lấy bạc vụn, lập tức vui vẻ nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Ngay sau đó rời đi.

Đợi tiểu nhị rời đi, Vương Nho nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, lại không kìm được lên tiếng.

“Hứa huynh, ngài thật sự không tới tham gia Thái Bình Thi Hội lần này sao? Đây là một trong ba ngày hội lớn nhất của văn nhân trong thiên hạ đó.”

Vương Nho hỏi.

“Không đi, cũng chả có gì thú vị, gần đây bận rộn việc công.”

Hứa Thanh Tiêu nói thật lòng, đi thi hội không phải là để khoe mẽ sao, bản thân thật sự không thích khoe mẽ, không cần đi.

“Được thôi, Hứa huynh ngồi chơi nhé, có chuyện gì cứ trực tiếp tìm ta, ta đi trước.”

Vương Nho khẽ gật đầu, cũng không khuyên can gì, mà đứng dậy cáo lui.

“Vâng, Vương Nho huynh, đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Ngay khi Vương Nho vừa mới đứng dậy, Liễu cô nương liền đi tới, mang theo nụ cười nhạt nói.

“Hứa công tử, Bạch Y cô nương đồng ý rồi.”

Khi giọng của Liễu cô nương vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy, để nàng ta dẫn đường.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu trực tiếp như thế, người đối diện cũng mỉm cười dẫn đường.

Rời khỏi Tụ Hiền Yến, Liễu cô nương đi phía trước dẫn đường, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu bất giác nhìn sang.

Đào Hoa Am thực sự không hề tầm thường, không có lấy một cô nàng nào kém sắc, cho dù là Liễu cô nương chiêu đãi khách này cũng cực kỳ xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, hơn nữa còn hơi đẫy đà, nhất là khi đi đứng, trường bào màu đỏ nhạt, không cách nào che lấp chiếc mông ngon lành của nàng.

Chuyện ăn uống và nam nữ đều là thiên tính của con người, Hứa Thanh Tiêu là chính nhân quân tử, nhưng chẳng lẽ chính nhân quân tử lại không thể thưởng thức một chút sao?

“Hứa công tử.”

Đúng lúc này, đối phương quay người lại hô lên.

Xoẹt.

“Chính nhân quân tử” Hứa Thanh Tiêu thu lại ánh mắt.

“Hứa công tử, phòng riêng ở trên lầu, Bạch Y cô nương đang cung kính chờ đợi, như nếu có chuyện gì, chỉ cần rung chiếc

chuông đào hoa trong phòng là được.”

Liễu cô nương cười nói.

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ một tiếng, sau đó lên lầu.

Theo Hứa Thanh Tiêu lên lầu, đi đến cửa ra vào phòng riêng, chậm rãi gõ gõ cửa.

Đứng ngoài cửa, một mùi hương nhàn nhạt xộc vào mũi.

“Công tử, mời vào.”

Giọng nói êm tai vang lên, Hứa Thanh Tiêu thần sắc đoan chính, chậm rãi đẩy cửa vào.

Người ở bên trong chính là người của Bạch Y Môn, tuyệt đối không phải loại hiền lành lương thiện, mình nhất định phải cẩn thận.

Hứa Thanh Tiêu âm thầm khẳng định.

Sau khi đẩy cửa phòng.

Ngay lập tức, một cô nương tuyệt sắc ngồi trước bàn, mấy dĩa thức ăn bốc hơi nóng, làm ấm bình rượu được đặt ở giữa.

“Nô gia, ra mắt công tử.”

Chương 474: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (6)

Bạch Y cô nương rất đẹp, cực kỳ thanh nhã, đem lại cho người khác cảm giác cực kỳ mảnh mai và điềm đạm. Nàng ta ngồi ở đó, khiến cho lòng dễ chịu, đúng là tuyệt sắc, có thể xếp thứ ba, kém hơn nữ đế, cũng kém hơn cô nàng ở Tàng Kinh Các, nhưng cảm giác mảnh mai này làm người ta bỗng nhiên nảy sinh lòng thương xót!

Bạch Y Môn thật biết chọn người.

Chọn nữ tử có khí chất như thế này làm nội ứng, bình thường mà nói, ai nhìn thấy cô nương tuyệt sắc thế này, phỏng chừng cũng sẽ không hoài nghi là người của Bạch Y Môn.

Đi vào phòng riêng, Hứa Thanh Tiêu đóng cửa lại.

Vẻ mắt hắn rất bình tĩnh, không bởi vì khí chất điềm đảm và mảnh mai của đối phương mà buông lỏng cảnh giác, trái lại cảm thấy loại người này đáng sợ nhất.

Nhất định phải cẩn thận đề phòng.

“Bạch Y cô nương, nói đi.”

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, thần sắc bình tĩnh nhìn đối phương.

Ánh mắt người đối diện lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng suy nghĩ một chút vẫn trực tiếp mở miệng.

“Hứa công tử, nghe nói ngươi tài hoa hơn người, nô gia ngưỡng mộ đã lâu. Chưa từng nghĩ tới việc được Hứa công tử đưa thẻ đào hoa, ta có chút sợ hãi, mong rằng Hứa công tử chớ nên trách tội.”

Giọng nói của đối phương cũng có vẻ yếu đuối, ăn nói nhã nhặn, tán dương mình.

Nhưng thốt ra lời này, Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ.

Giả bộ hồ đồ?

Diễn cho ta xem?

Hứa Thanh Tiêu có chút bất lực, đầu óc của mấy cái tổ chức tạo phản quả nhiên đều không được linh hoạt, ta đã tới đây rồi, ngươi lại không đi thẳng vào vấn đề, còn muốn diễn sao?

“Bạch Y cô nương, giả như có việc gì thì cứ nói rõ đi.”

“Hôm nay Hứa mỗ đến đây gặp nhau, thái độ đã rất rõ ràng rồi.”

“Ngươi yên tâm, bên ngoài không có quan sai, Hứa mỗ một thân một mình đến đây.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất trực tiếp, hắn không muốn kéo dài thời gian, trở về còn phải nghiên cứu dân ý, làm gì còn thời gian để lãng phí ở đây.

“Hứa công tử…. Nô gia…. Không rõ ý của ngài.”

Người đối diện hơi có vẻ xấu hổ, nàng không biết Hứa Thanh Tiêu nói lời này là có ý gì.

Nhưng lại không tiện hờn dỗi, dù sao người trước mắt cũng là đại tài ngàn năm của Đại Ngụy.

Không thể nói là không hề kình ngưỡng hắn.

Chỉ là tính tình nàng dịu dàng kiệm lời, cho dù có chút kính nể Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng không giống những nữ tử bình thường khác, vừa gặp đã thích.

Nghe nói như thế.

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn trực tiếp đứng dậy, có vẻ hơi lạnh lùng.

“Nếu Bạch Y cô nương không muốn nói rõ, vậy Hứa mỗ đi đây.”

Đối phương vẫn đang giả bộ hồ đồ, cũng không cần phải nhiều lời.

“Hứa công tử, là nô gia chiêu đãi không tốt sao?”

“Xin Hứa công tử thứ lỗi, nô gia gần như chưa tiếp khách, không được thông thạo việc này, nếu có chỗ nào làm sai, mong rằng Hứa công tử thứ lỗi.”

Bạch Y cô nương đứng dậy, nàng có vẻ hơi hoảng loạn, không biết có phải bản thân đã làm sai chỗ nào.

Nhìn thoáng qua Bạch Y, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, cũng không nói thêm gì, trực tiếp mở cửa đi mất.

Giỏi lắm, đã đến nước này còn không nói thật?

Chẳng lẽ lại bảo ta trực tiếp mở miệng nói, xin chào, ta là Hứa Thanh Tiêu, ngươi là nội ứng của Bạch Y Môn phải không? Tìm ta có chuyện gì?

Như vậy không phải bị bệnh thần kinh sao?

Hứa Thanh Tiêu sắc mặt bình tĩnh rời đi, cũng không nói thêm gì.

Bạch Y cô nương đi đến trước cửa, nhìn Hứa Thanh Tiêu đi mất, bất giác có vẻ hơi tự trách. Nàng là thanh quan nhân, nhưng không hứng thú với chuyện dung tục.

Ngày thường một mình ở trong khuê phòng nghe đàn, trừ khi có người thấy mình, thi thoảng gặp mặt một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự đụng chạm thân thể nào.

Thậm chí bình thường chỉ cần ngồi lại một hai khắc đồng hồ, nàng liền hạ lệnh tiễn khách.

Nhưng nghe thấy Hứa Thanh Tiêu muốn gặp mình, nàng vẫn rất vui vẻ, bởi vì danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu, nàng nghe như sấm rền bên tai, tài hoa hơn người, trẻ tuổi tuấn mỹ, lại giải oan thay cho bách tính, người như vậy cả thế gian khó tìm.

Đương nhiên cũng không phải vừa gặp Hứa Thanh Tiêu liền yêu thích, mà là bằng lòng gặp mặt một lần

Thật sự không thể ngờ, Hứa Thanh Tiêu vừa đi vào đã nói những lời không thể hiểu nổi.

Sau đó lại rời đi với vẻ hơi tức giận.

Làm nàng cảm giác là mình có chỗ nào đó làm không tốt, tất nhiên có chút tự trách.

Hứa Thanh Tiêu đi rồi.

Không chào hỏi Vương Nho, trực tiếp rời khỏi theo lối đi cũ.

“Hứa công tử, mới đây mà đã muốn rời khỏi sao?”

Liễu cô nương nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đi ra, không khỏi tiến lên dò hỏi.

“Ừ, trong người còn có chuyện quan trọng, sẽ không quấy rầy, đa tạ khoản đãi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp rời đi, cũng không quay đầu lại.

Cũng không phải một hai cho rằng Bạch Y nhất định là người của Bạch Y Môn, mà cảm thấy đầu óc Bạch Y có phải có vấn đề gì đó.

Mình đã đến đây rồi!

Không đến gặp mặt, có phải Bạch Y hay không không quan trọng, dù là không phải Bạch Y, tối thiểu nhất cũng phải đến gặp mình chứ.

Không thèm gặp mặt thì bàn bạc thế quái nào?

Đây không phải khi dễ người thành thật sao?

Bạch Y Môn này!

Tuyệt đối tạo phản không nổi, đầu óc có vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu vội vàng rời đi, cũng không thèm để ý Bạch Y Môn, kệ xác nó vậy.

Hiện giờ có không ít chuyện rắc rối, chỉ riêng chuyện dân ý Hứa Thanh Tiêu đã thấy có chút nghĩ không thông rồi, còn tới làm trễ nải thời gian của mình.

Đây không phải hại người sao?

Chỉ là vừa đi ra khỏi Đào Hoa Am, một đám dân buôn dị tộc chen chúc đi vào Đào Hoa am. Đám dân buôn này người nào người này cười tươi như hoa, chỉ là sau khi nhìn thấy mình, lại lần lượt mặt mày trắng bệch, tiếng cười im bặt, không dám phát ra một chút âm thanh nào.

Hứa Thanh Tiêu chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có nhiều nghĩ, trực tiếp rời đi.

Còn trong đám dị tộc, mấy người được quan tâm nhất vẫn không khỏi nhíu mày, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đoán ra được điều gì đó.

Chỉ là hai bên đều không nói chuyện, trực tiếp sải bước ra đi.

Chỉ có vậy.

Hứa Thanh Tiêu một mình đi về trường Thủ Nhân, trực tiếp nằm lên giường, không làm gì cả, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất nhanh thôi.

Chớp mắt đã qua ngày hôm sau.

Võ Xương năm thứ nhất, mười bốn tháng tám.

Thái Bình thi hội thu hút được rất nhiều người quan tâm sẽ được cử hành vào ngày mai.

Thi hội do Lễ bộ Đại Ngụy, Văn cung Đại Ngụy, bốn thư viện lớn cùng phối hợp tổ chức. Từ sáng sớm Lễ bộ đã gửi thiếp mời Hứa Thanh Tiêu tham gia.

Địa điểm tổ chức Thái Bình thi hội là Ly Dương Cung, không nằm trong hoàng cung, mà ở phía tây bắc kinh thành.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy đã giăng đèn kết hoa. Đầu tiên là để chuẩn bị cho thọ đản của bệ hạ, bách tính cùng chung vui, thứ hai là thi hội thu hút vô số văn nhân nhã khách.

Chương 475: Thái Bình Thi Hội, Làm Thơ Đấu Thơ (7)

Có điều những người có thể đi vào đều không phải người bình thường, Ly Dương Cung có sức chứa bốn vạn người, Lễ bộ có năm ngàn người, Văn cung Đại Ngụy có một vạn người, bốn thư viện lớn có một vạn người, còn lại năm ngàn hoàng thân quốc thích, vương gia quý tộc, còn một vạn người là dung phương thức rút thăm để cho bách tính và người đọc sách bình thường được vào.

Những người khác cũng chỉ có thể ở bên ngoài Ly Dương Cung, du ngoạn các nơi khác trong kinh thành.

Có bất cứ tin tức gì, người bên trong Ly Dương truyền ra ngay lập tức, chậm nhất cũng chỉ trì hoãn tầm nửa tiếng thôi.

Thái Bình thi hội lần này kéo dài tổng cộng bảy ngày, đại khái phân thành hai giai đoạn. Đầu tiên là ngẫu hứng làm thơ, ai cũng có thể sáng tác thơ phú, tương đương với việc mọi người cỗ vũ lẫn nhau, giai đoạn thứ hai là đấu thơ.

Tuy nhiên người đầu thơ không phải chọn bừa mà có, bọn họ đều là tai to mặt lớn, bình thường sẽ mời tài tử của mười quốc gia. Mười quốc gia này còn phải là mười quốc gia có văn khí xếp hàng đầu, được Văn cung Đại Ngụy chọn lựa ra.

Nhưng đáng tiếc là Hứa Thanh Tiêu không quan tâm những điều này, bởi vì hắn nói không tham gia thì sẽ không tham gia.

“Hứa huynh!”

“Hứa huynh!”

“Xảy ra chuyện rồi.”

Giờ Thìn.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang suy nghĩ làm sao thu được dân ý, đột nhiên nghe thấy Vương Nho mở miệng.

Khi thanh âm vang lên.

Trần Tinh Hà lại xuất hiện trước.

“Vương Nho huynh, có chuyện gì mà lại lo lắng như thế?”

Trần Tinh Hà mở miệng, có chút hiếu kỳ.

“Hứa huynh, gây tai hoạ, gây tai hoạ rồi.”

“Hôm qua huynh nói sai một câu ở Đào Hoa Am, bị đám Vương Phu lấy ra rêu rao khắp nơi, hiện tại có không ít người đọc sách người sinh lòng oán giận ngài.”

Vương Nho mồ hôi đầy mồ hôi, có chút kích động nói.

“Đào Hoa Am?”

“Vương Phu?”

Trần Tinh Hà có chút khó hiểu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng khẽ nhíu mày.

“Hứa huynh, hôm qua ngài không phải nói, không muốn tham gia Thái Bình thi hội sao?”

“Đám Vương Phu liền đi rêu rao ngay trong hôm qua, nói Hứa huynh có tài mà kiêu ngạo, xem thường người đọc sách trong thiên hạ, không muốn tham gia Thái Bình thi hội.”

“Nói huynh cho rằng Thái Bình thi hội chỉ có văn nhân bình thường mới đồng ý tham gia, văn nhân có tài hoa thật sự đều khinh thường không thèm tham gia.”

“Còn nói huynh cảm thấy tài tử mười nước cũng chỉ thường thôi, đúng chung hàng với bọn họ, cảm thấy tự hạ thấp thân phận.”

“Tên Vương Phu này quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, vu oan giá họa, xuyên tạc ý tứ. Hiện tại tài tử mười nước đều lên tiếng phản đối huynh, ta có đi giải thích những chẳng ai muốn nghe.”

“Hứa huynh, hay là huynh tự mình đi giải thích?”

Vương Nho mở miệng, kể ra những lời đồn đại bên ngoài.

Đồng thời khuyên can Hứa Thanh Tiêu đi giải thích rõ ràng về mấy lời đồn đại vô căn cứ.

“Lẽ nào lại vậy.”

“Sao sư đệ lại có suy nghĩ như thế, đám người thật đáng ghê tởm.”

Trần Tinh Hà nghe xong, không nhịn được mắng một câu.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại không có biểu hiện gì.

“Cứ mặc kệ bọn hắn đi nói đi, Vương Nho huynh, không cần phải giải thích.”

“Chỉ sợ tài tử mười nước đã âm thầm có khúc mắc với ta từ lâu rồi, giải thích có tác dụng gì sao?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh mở miệng.

Hắn đã miễn dịch với những lời đồn đãi rồi.

Người khác mắng ngươi, ngươi lập tức đi trả lời? Còn thanh minh?

Thanh minh có ích sao?

Còn nữa, không chừng người ta biết đây là giả, nhưng muốn gây phiền phức cho mình.

Dù sao cái danh Hứa Vạn Cổ này cũng quá vang dội.

Có ai không muốn ké miếng tiếng tăm?

“Được rồi, Vương Nho huynh, Thái Bình thi hội lần này ta thật sự không tham gia, cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc này.”

“Coi như bọn họ nói đúng đi, đích thật là một đám tầm thường, được rồi, ta tiếp tục xem sách, sư huynh ngài chiêu đãi Vương Nho huynh nhé.”

Hứa Thanh Tiêu trở vào phòng, tiếp tục xem sách, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Điều này khiến cho Vương Nho có chút xấu hổ.

“Vương Nho huynh, sư đệ ta quả thực không muốn tham dự Thái Bình thi hội lần này, nhưng mà không sao cả, chỉ cần có ta ở đây là được!”

“Gần đây ta làm hai bài thơ, ngươi giúp ta xem xem.”

Trần Tinh Hà lôi kéo Vương Nho, đúng lúc hắn ta vừa làm xong hai bài thơ, muốn tìm người xem thử.

Sau đó người đối diện có chút miễn cưỡng đi theo.

Lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy thật sự vang lên không ít điều tiếng.

"Cái tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là ngạo mạn! Chúng ta đến Đại Ngụy là để tham gia Thái Bình thi hội, hắn dám nhục mạ chúng ta như thế!"

"Chẳng qua chỉ là mấy bài thơ nổi tiếng thiên cổ thôi, thế mà dám ngạo mạn như vậy? Chẳng trách hắn lại không nghe theo Đại Nho, người kiểu này sớm muộn gì cũng gặp quả báo."

"Thái Bình thi hội mở tiệc chiêu đãi văn nhân trong thiên hạ, chúng ta là những người nổi danh đến từ mười nước, không dám nói là tài hoa hơn người nhưng dẫu sao cũng đã đọc sách thánh nhân mấy năm. Không ngờ Hứa Thanh Tiêu kia lại xem thường chúng ta như vậy, quả nhiên là ngạo mạn."

"Chỉ sai tên chứ không hề sai hiệu. Vạn Cổ cuồng sinh! Thật đáng hận."

Từng tiếng nói vang lên trong kinh đô Đại Ngụy. Tiếng nói xuất phát từ đại tài của mười nước, đồng thời cũng không thiếu của những người đọc sách ở Đại Ngụy.

Ở Đào Hoa Am, Hứa Thanh Tiêu đã chính miệng nói rằng mình sẽ không tham gia Thái Bình thi hội.

Đây vốn dĩ chỉ là một câu bình thường, nhưng sau khi bị nhiều người thêm mắm dặm muối thì trong chớp mắt đã bị xuyên tạc thành Hứa Thanh Tiêu xem thường đại tài mười nước, từ đó dẫn ra một chút tranh luận.

Trên thực tế thì giống như phán đoán của Hứa Thanh Tiêu, đại tài mười nước không thể không biết có người đã xuyên tạc ý tứ của hắn.

Nhưng như thế cũng không ảnh hưởng đến chuyện bọn họ muốn gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu. Bởi vì mọi người chỉ tin vào những thứ mà họ muốn tin mà thôi.

Có điều, ngạo mạn cũng được, nhục mạ cũng chẳng sao, bây giờ Hứa Thanh Tiêu gần như không để ý đến những chuyện bên ngoài nữa.

Giống như thế này.

Hôm sau.

Mười lăm tháng tám.

Thái Bình thi hội khai mạc vào ngày hôm nay. Có không ít học sinh tài tử đã tới Ly Dương cung từ sớm, đợi đến đúng giờ rồi đi thẳng vào trong.

Kinh đô Đại Nguỵ cũng hoàn toàn náo nhiệt, vô số người tràn vào kinh đô, mỗi một con đường đều có đầy người, mỗi một tửu lâu đều đã bị người đặt trước xong xuôi, kể cả một gian phòng ở bốn năm người. Khoa trương đến mức này.

Kinh đô phồn vinh lộ ra dáng vẻ vô cùng huyên náo, từng nhà từng nhà đều giăng đèn kết hoa, tiếng rao hàng hoà cao thấp hoà quyện vào nhau vang lên từng tầng từng tầng.

Trong học đường Thủ Nhân.

Vĩnh Bình thế tử có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa huynh, Thái Bình thi hội này chính là một trong ba hội thơ lớn nhất thiên hạ. Huynh thật sự không đi sao?”

Chương 476: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (1)

“Đại tài của mười nước đều đến, mỗi một Thái Bình thi hội đều vô cùng quan trọng. Bây giờ huynh đã đại diện cho Đại Ngụy chúng ta rồi, nếu huynh không đi, chỉ sợ rằng khó lòng ngăn được đại tài của mười nước này.”

Mấy ngày nay, Vĩnh Bình thế tử đều ở nhà chuẩn bị cho Thái Bình thi hội, rơi vào trạng thái bế quan.

Bây giờ thi hội đã chuẩn bị bắt đầu nên Vĩnh Bình thế tử cũng ra ngoài hoạt động một chút, ấy vậy mà hắn lại nhận được tin Hứa Thanh Tiêu không tham gia. Chuyện này khiến hắn ta bồn chồn không yên nên đã đi thẳng đến học đường Thủ Nhân để tìm Hứa Thanh Tiêu.

“Mộ huynh, Thái Bình thi hội kia đối với người đọc sách trong thiên hạ mà nói thì chính là thịnh hội, thế như với ta mà nói thì chẳng qua đó chỉ là một lần họp mặt mà thôi.”

“Bây giờ công trình guồng nước của Đại Ngụy cần nhanh chóng thực hiện, ta đây không thể không dốc tâm làm việc. Chuyện này có lợi cho bách tính, ta không thể chậm trễ.”

Đối mặt với lời khuyên của Vĩnh Bình thế tử, Hứa Thanh Tiêu lấy công trình guồng nước ra làm lý do, xem như là lời từ chối khéo léo.

“Hứa huynh, đệ biết là công trình guồng nước rất quan trọng, thế nhưng đối với người đọc sách thì Thái Bình thi hội cũng rất quan trọng mà.”

“Còn nữa, lần này đại tài của mười nước có chuẩn bị rồi mới đến. Bệ hạ vừa mới đăng cơ, vương triều Đại Ngụy cũng cần phải làm ra vài việc hay ho. Nếu như lần này Thái Bình thi hội để nhân tài đến từ mười nước đứng đầu thì Đại Ngụy xem như là không ngóc đầu lên được.”

Vĩnh Bình thế tử thay đổi góc độ để thuyết phục.

Thế nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không biết phải làm sao.

“Mộ huynh, tài tử của Đại Ngụy rất nhiều. Nói thật lòng, mặc dù ngu đệ có chút tài hoa nhưng không dám nhận là đệ nhất tài tử của Đại Ngụy. Vì sao huynh có thể kết luận rằng Đại Ngụy sẽ thua chứ?”

Hứa Thanh Tiêu đã nói như vậy rồi, hiện tại hắn thật sự bề bộn nhiều việc, làm gì có thời gian tham dự thịnh hội này chứ?

Hơn nữa một khi tham gia là kéo dài bảy ngày. Vậy không phải là lãng phí thời gian sao?

“Hứa huynh, quả thật Đại Ngụy có nhiều tài tử, nhưng phụ vương lại cứ nói với ta, lần này có liên quan đến rất nhiều chuyện. Nhân tài của mười nước nhất định là đã chuẩn bị rất nhiều, chính là muốn đứng đầu ở Thái Bình thi hội, nghe nói là vì có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đứng sau, bởi bọn họ muốn chạy đến cướp tài hoa của Đại Ngụy ta.

“Nếu như đúng là vậy thì xem như sau này Đại Ngụy của chúng ta sẽ không ngóc đầu lên được. Hứa huynh, huynh không thể không đi.”

Những lời Mộ Nam Bình nói đều kéo đến đề tài tài hoa của Đại Ngụy.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì vẫn không biết phải làm sao.

“Mộ huynh, ta thấy kể cả đó đúng là việc lớn, thì trong Văn Cung Đại Ngụy không phải là còn có một vị Hoa Tinh Vân sao? Để hắn ta đi đi, hơn nữa, nếu như đúng là như vậy thì nhất định bệ hạ đã có chuẩn bị rồi.”

“Ta thật sự rất bận rộn, Mộ huynh, thứ lỗi không tiễn.”

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu rất kiên quyết. Trước mắt, chuyện lớn nhất chính là lấy được dân ý.

Chỉ cần có được dân ý thì có thể che lấp dị thuật trên cơ thể mình. Trình Lập Đông chính là một quả bom, có trời mới biến y sẽ đột ngột phát nổ lúc nào.

Hứa Thanh Tiêu nắm chắc bảy phần rằng Trình Lập Đông không dám trở mặt trực tiếp mà sẽ lại đến tìm mình.

Nhưng ba phần còn lại, Trình Lập Đông kia vò mẻ không sợ rơi.

Nếu như là vế trước thì còn có chỗ để quanh co, còn nếu như là vế sau thì nhất định phải nhanh chóng che giấu dị thuật trong cơ thể mình.

Nếu không thì một khi chuyện dị thuật bị lộ ra, vậy mình nhất định sẽ gặp phiền phức.

Chỉ sợ đến bệ hạ cũng không gánh nổi mình.

Cho nên, trong tình huống này, Hứa Thanh Tiêu làm gì có tâm trạng mà tham gia Thái Bình thi hội gì đó chứ.

Không bằng dùng thời gian để nghiên cứu chuyện mở rộng guồng nước.

Nếu như có thể tăng thêm tốc độ thì có lẽ có thể sớm thu được lòng dân trăm họ.

“Hứa huynh! Ài!”

Mộ Nam Bình còn muốn tiếp tục mở miệng, nhưng nhìn dáng vẻ này của Hứa Thanh Tiêu thì cuối cùng đánh lắc đầu rời đi.

Sau khi đưa mắt nhìn Mộ Nam Bình rời đi xong.

Hứa Thanh Tiêu cũng lặng yên.

Chỉ là không lâu sau lại có người đến, là quan viên Hộ bộ.

“Hứa đại nhân, Cố thượng thư xin mời ngài nhanh chóng đến Hộ bộ một chuyến, nói là có chuyện quan trọng.”

Thấy quan viên Hộ bộ bước đến, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Nhưng hắn cũng không nhiều lời mà thẳng thừng xuất phát đi về phía Hộ bộ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên đường đi, Hứa Thanh Tiêu hỏi thăm quan viên này.

“Thuộc hạ cũng không biết. Chỉ biết là Cố thượng thư nhận được một bức thư, sau đó thì nổi trận lôi đình, một lúc sau nữa thì sai thuộc hạ đi mời đại nhân một chuyến.”

Đối phương trả lời như vậy, không hiểu sao khiến Hứa Thanh Tiêu hơi nhíu mày.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu tăng nhanh bước đi.

Đi đến Hộ bộ.

Bước vào Hộ bộ, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến Nội đường.

Mà bên trong Nội đường, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn đang ngồi trên ghế bành, hai bên trái phải là đang có hai tên thị lang ngồi đó, vẻ mặt của ba người không quá tốt, không khí bên trong căn phòng cũng yên tĩnh khác thường.

“Thuộc hạ Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Cố thượng thư, bái kiến hai vị Thị lang đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu đi vào, đầu tiên là cúi đầu với Cố thượng thư, sau đó thì chắp tay với hai vị thị lang. Hắn cũng là lang, mọi người đồng cấp nên không cần hành lễ, chỉ đơn giản là khách khí một lượt.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, Cố Ngôn không nói gì mà chỉ đưa phong thư trên bàn cho hắn xem.

“Nhìn đi.”

Cố Ngôn nói xong, Hứa Thanh Tiêu nhận thư rồi lập tức mở ra đọc.

Một lúc sau, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu hơi thay đổi.

Lại nhìn tiếp bức thư thứ hai, thứ ba.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu được vì sao Cố Ngôn lại tức giận như vậy.

Ba bức thư này chính là thư của Quảng Lăng Tấn thương, Bắc Hồ Huy thương, Nam Lâm Cán thương.

Nội dung trong đó rất đơn giản. Triều đình muốn chế tác một số lượng lớn guồng nước, mà ba loại vật liệu chủ yếu nhất để chế tác guồng nước theo thứ tự là cây mây, sắt bách luyện, và còn nước dầu.

Sau khi guồng nước được chế tạo tốt thì còn cần bôi thêm dầu, kết hợp một tầng dầu màng, chịu nhiệt chống lửa. Phần lớn

kiến trúc ở Kinh Đô đã bôi thêm nước dầu, có công dụng bôi trơn còn có thể phòng cháy hiệu quả, là một món đồ thượng hạng.

Dùng ở trên guồng nước cũng rất tốt.

Hơn nữa, ngoại trừ sắt bách luyện thì thứ quan trọng nhất là cây mây và dầu trên cơ bản đều bị những thương hộ này nắm trong tay.

Chương 477: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (2)

Dù sao thì Đại Ngụy vương triều cũng không cần những thứ này. Quặng sắt cần phải dự trữ, là thứ cần phải quản lý. Nhưng cây mây và dầu thì tồn tại không có bất cứ ý nghĩa, lại không làm được binh khí.

Công bộ sẽ có một ít nhưng không phải là rất nhiều.

Năm mươi quận, cần phải có năm mươi ngàn guồng nước. Tất cả cây mây và dầu của Công bộ cộng lại nhiều nhất cũng chỉ chế tạo được năm mươi cái, vì vậy đương nhiên cần phải mua những thứ này.

Hơn nữa ba thương hội lớn này lại gửi thư vào đúng lúc này thông báo cho Hộ bộ biết là có đồ thì đúng là có nhưng không phải rất nhiều, vừa vặn lại bán sạch hết. Nếu như xét nhu cầu cấp thiết bây giờ thì nhất định phải đốn củi từ sớm. Chỉ là làm như vậy sẽ thu hoạch rất ít, lại còn ảnh hưởng đến sinh hoạt lâu dài.

Vì vậy họ muốn đưa biện pháp chờ sang năm sản xuất. Đương nhiên còn có một cách khác nữa là bọn họ nhịn đau đốn củi, có điều như vậy sẽ không dừng ở giá tiền này.

Cái này rõ ràng là ba thương hội lớn này muốn tăng giá ngay lập tức. còn về chuyện tăng nhiều hay ít thì vẫn chưa nói đến, cho hai bên một cơ hội bình tĩnh.

Như thế, thân là Hộ bộ thượng thư, Cố Ngôn đương nhiên tức giận ngập trời.

“Đám thương nhân này đúng là ham lợi nhỏ. Mấy ngày nay chúng ta gần như không xem qua chi phí hạch toán, khai giá tám ngàn năm trăm hai mươi mốt guồng nước, để lại cho họ bốn phần lợi nhuận nhưng lại chưa từng ngờ tới bọn họ là lũ lòng tham không đáy như vậy!”

“Quả nhiên, bình thường thế giới đen như quạ là phiên thương đen, mà thương nhân Đại Ngụy thì cũng đen, chỉ cần là thương nhân thì không có một ai là không đen.”

“Lão phu thật sự muốn để Binh bộ thẳng tay bắt ba tên chưởng thương hội này lại rồi xét tất cả nhà! Đánh giết đến phần trung thực của họ.”

Cố Ngôn bật lên tiếng mắng chửi, thậm chí hận không thể giống như Hứa Thanh Tiêu bảo Binh bộ đi bắt người, dám phải đối là giết luôn.

Nhưng ông biết như vậy là không thể nào.

Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương là bởi vì phiên thương đã chọc vào dân chúng, cộng thêm Hứa Thanh Tiêu cố ý hạ đao xử lý đám người điên cuồng vơ vét của cải, làm dân chúng náo loạn.

Nhưng nếu động vào những thương nhân này, đây không phải là lời nói đùa. Bởi phiên thương có bị giết sạch cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Đại Ngụy.

Nhưng mà những thương nhân này liên quan đến đủ loại buôn bán. Nhỏ thì là ăn uống ngủ nghỉ, lớn thì những khoản Lục bộ cần. Nếu thật sự giết thì ai còn làm việc cho triều đình nữa? Còn ai cho Hộ bộ thu thuế? Bách tính tầng chót càng không cần phải nói.

Cho nên y đây cũng chỉ là nói nhảm. Thật sự để ông giết thì ông cũng không dám giết.

“Thủ Nhân, ngươi có cách nào để đối phó với những thương nhân này không?

Nói đến đây, Cố Ngôn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu. Thật sự là hắn có chút bó tay không có cách nào.

Đối phương nói rõ là tăng giá ngay tức khắc, hơn nữa lý do cũng không có kẽ hở bởi dù sao thì ngươi muốn một lúc có nhiều vật liệu như vậy, người ta nói không có cũng là hợp tình hợp lý.

Vì ngươi không thể có khả năng đi điều tra đâu ha?

Coi như là phái người đi thì làm thế nào? Ngươi biết nhà kho của người ta ở đâu không? Ngươi định kiểm đếm như nào?

Đến lúc đó người ta nói một câu bảo rằng đây đều là hàng hóa đặt trước thì làm gì có khả năng chen ngang? Nhất là đám thương nhân thông minh thế này kiểu gì cũng nói là dị quốc đặt trước.

Như này nếu thật sự muốn chen ngang thì đến lúc đó thế nào cũng nói là Đại Ngụy bắt nạt người.

Nếu là ở thịnh thế thì đúng là chẳng sợ người mắng, nhưng Đại Ngụy bây giờ cho dù là chuyện gì cũng phải cẩn thận từng ly từng tí, vừa không thể trêu chọc nhục mạ lại còn phải làm tốt mọi chuyện.

Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương, nếu như không phải có bách tính ủng hộ hết mực thì đổi lại là bất cứ tình huống gì Hứa Thanh Tiêu cũng phải vào thiên lao.

Liên lụy càng lớn thì càng có nhiều điều phải kiêng dè.

Nghe xong những lời Cố Ngôn nói, Hứa Thanh Tiêu không trả lời, mà chỉ trầm mặc suy tư.

Thật ra điểm này lúc trước mình đã đoán được.

Dù sao thì thương nhân trục lợi, vừa nhìn được danh sách dày như thế này, phản ứng đầu tiên của họ khả năng là không phải kiếm tiền mà là nghĩ xem phải chào giá như thế nào.

Điểm này là không thể tránh khỏi.

Trừ phi trước đó đã mua được vật liệu, nhưng ngươi lại mua số lượng lớn thì sẽ khiến người khác nghi ngờ, rồi muốn bỏ qua cho bọn hắn là gần như không thể nào.

“Viết thư hồi âm lại cho bọn họ, báo với bọn họ là đồng ý tăng giá, chỉ cần giá tiền hợp lý.”

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu trả lời lại.

Nhưng nói những lời này, sắc mặt của Cố Ngôn trở nên có chút khó coi.

“Tăng giá?”

“Năm mươi ngàn guồng nước, tám ngàn năm trăm hai mươi một khung, trong đó đã có bốn phần lợi nhuận. Sau khi bọn chúng khấu trừ chi phí xong thì cũng có chừng một phần lợi nhuận về tay.

“Nếu như Hộ bộ lại nâng giá, thì tính tổng chi phí nhân công, chi phí vận chuyển đường thủy, còn có vô số chi phí vụn vặt khác, ít nhất cũng phải trên năm trăm lượng bạch kim.”

“Thủ Nhân, nếu phải chi thêm năm mươi triệu lượng nữa thì chỉ sợ Hộ bộ không chịu đựng nổi.”

Cố Ngôn hơi buồn bực trả lời.

Năm vạn vạn lượng bạc lúc đầu đã là cực hạn, hiện tại còn muốn tăng giá?

Nói thật, một khi giá tăng thì cũng mang ý nghĩa là vượt mức. Hiện ngân của Đại Ngụy có tám vạn vạn lượng, trong đó ít nhất phải để lại hai vạn vạn không thể di chuyển mà nhì?

Dù sao ai có thể đảm bảo được sau này sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sáu trăm triệu lượng còn lại, bỏ ra năm vạn vạn lượng đã là cực hạn lớn nhất của Hộ bộ, còn lấy ra nhiều hơn nữa thì ông không nỡ nha.

Đừng nói là ông mà Lục bộ có ai nỡ làm vậyc?

Bệ hạ cũng không nỡ.

Đám thương nhân này.

“Cố thượng thư. Trước mắt bị người ta kìm chế nên chỉ có thể tiến hành tăng giá trước, ít nhất thì phải biết bọn chúng muốn tăng bao nhiêu đã.”

“Sau này lại bàn bạc kỹ hơn.”

Trong thời gian ngắn ngủi, Hứa Thanh Tiêu nhất định không nghĩ ra được cách gì, thà rằng cứ làm như vậy, cứ xem thử khẩu khí của đối phương lớn bao nhiêu.

Nếu như chỉ muốn thêm một chút thì cũng không phải là không thể được.

Mà nếu muốn thêm nhiều, vậy thì xin lỗi đi.

Sắc mặt của Cố Ngôn nặng nề hơn, nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu, đồng ý với cách nói của Hứa Thanh Tiêu.

Không còn cách nào cả. Bị người ta kiềm chế thì không thể không chờ đợi đúng không?

Công bộ đều được huấn luyện một thời gian dài như vậy rồi, nếu như bởi vì vật liệu mà kéo dài nữa thì đúng là phiền phức.

Chương 478: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (3)

Toàn bộ Hộ bộ và Công bộ đều đã bận rộn hơn hai mươi ngày, vốn dĩ phải đi xử lý những chuyện khác rồi, nhưng nếu từ bỏ như vậy, bọn họ cũng không cam tâm.

“Thủ Nhân, ngươi nghĩ ra biện pháp đối phó tốt nhất đi. Lão phu cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy, những thương nhân này nâng giá ở ngay thời điểm mấu chốt, vậy nên nhất định có sức mạnh và át chủ bài. Chuyện này đối với Hộ bộ mà nói chính là một cuộc khảo nghiệm.”

Cố Ngôn mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị sẵn sàng. Đối phương dám bất ngờ nâng giá ngay tức thì, nhất định là có chỗ dựa vững chắc.

“Thanh Tiêu đã hiểu. Xin đại nhân yên tâm, Thanh Tiêu sẽ nghiêm túc xử lý chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Ngôn nghĩ đến điều gì, Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ đến điều đó.

Chẳng qua là bất kể như thế nào thì cũng phải chờ đối phương báo giá rồi nói sau.

“Đi đi, không còn sớm nữa, Thủ Nhân, cùng nhau đến Thái Bình thi hội thôi.”

Cố Ngôn đứng dậy. Chuyện này tạm thời quyết định như vậy, y muốn mời Hứa Thanh Tiêu cùng đến Thái Bình thi hội.

“Cố thượng thư, Thái Bình thi hội thì ta không thể đi được, ta còn có chuyện khác.”

Hứa Thanh Tiêu khéo léo từ chối.

Hắn nói ra những lời này khiến cho ba người có chút tò mò.

“Thủ Nhân, Thái Bình thi hội chính là một trong ba thịnh hội của văn nhân. Nếu như không đi vậy chẳng phải là đáng tiếc

sao?

“Đúng vậy, Thủ Nhân. Hôm nay khi chúng ta vào triều, mọi người đều đang bàn tán về chuyện của ngươi, tất cả đều chờ mong ngươi tham gia Thái Bình thi hội để làm vẻ vang cho Đại Ngụy ta, vậy sao ngươi có thể không đi chứ?”

Tả Hữu thị lang cùng mở miệng, trong lời nói chứa đầy sự tò mò.

“Công vụ đầy người, công trình guồng nước một ngày không làm xong thì bách tính của Đại Ngụy lại nhiều thêm một ngày chịu đói. Thái Bình thi hội, trong mắt người khác là thịnh hội, còn trong mắt Hứa mỗ còn kém bách tính.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như vậy.

Lời này nói ra khiến ba người kinh ngạc một lần nữa.

“Ba vị đại nhân, hạ quan cáo từ.”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều, thi lễ về phía ba người, sau đó thì rời đi.

Trong phòng, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, Cố Ngôn không khỏi cảm khái nói.

“Hứa Thủ Nhân quả nhiên là thanh quan của Đại Ngụy, luôn nghĩ cho bách tích. Lão phu kính nể.”

Lời này của Cố Ngôn tuyệt đối không phải là khen nịnh mà là lời tận đáy lòng.

Đối với văn nhân trong thiên hạ mà nói, nếu như có tài hoa thì hận không thể tham gia loại Văn đàn thịnh hội này mỗi ngày, hận không thể dựng được danh tiếng làm cho thiên hạ ghen tị.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có tài như vậy làm tình nguyện làm bạn với đèn khô, vì gánh mưu sinh của bách tính, như này làm sao không khiến y khâm phục.

Ở một nơi khác.

Hứa Thanh Tiêu đi về phía học đường Thủ Nhân, vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Trước mắt, công trình guồng nước là thứ Hứa Thanh Tiêu qua tâm nhất, thật không ngờ rằng lại có người đứng trong bóng tối ngăn cản.

Ba thương hội lớn trục lợi, nâng giá ngay tức khắc là chuyện rất bình thường, nhưng bình thường sẽ nâng giá ngay thời điểm mấu chốt như vậy mà có thể đẩy sớm lên hai ba ngày.

Hiển nhiên là có người đứng sau ủng hộ, đồng thời bọn họ cũng mong muốn có nhiều ngân lượng hơn.

Cái này đủ khiến mọi người buồn nôn.

Đáng tiếc, không thể trực tiếp động dao với đám thương nhân này, nếu không thì Hứa Thanh Tiêu cũng không ngại xử lý cả nhà nhóm người đó.

Không hề lưu tình.

“Phải nghĩ cách thật tốt để đối phó. Ba thương hội lớn, chỉ sợ là kẻ đến không tốt gì.”

Hứa Thanh Tiêu tự nghĩ trong lòng.

Đây cũng là một sự phiền toái.

Như vậy thì lại càng không thể tham gia Thái Bình thi hội này, đơn giản là lãng phí thời gian.

Học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu về đến nhà trong thì thấy một nữ tử đang đứng ở ngoài học đường, trong tay cầm một lá thư.

Lúc nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, nữ tử này đi tới ngay lập tức.

“Hứa Công tử! Hứa Công tử! Nô tỳ là nha hoàn của Bạch Y tiểu thư. Đây là thư Bạch Y cô nương bảo nô tỳ giao cho ngài.”

Nữ tử đi đến, đưa phong thư cho Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt rất khẩn trương.

Dù sao thì người trước mắt đây cũng chính là tài tử Vạn Cổ của Đại Ngụy, là Hộ bộ Thị lang, một nha hoàn như nàng ta có thể lấy dũng khí giao phong thư cho Hứa Thanh Tiêu đã là rất tốt rồi.

“Bạch Y cô nương?”

Hứa Thanh Tiêu nhận phong thư, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Nha hoàn kia nhanh chóng rời đi.

Đợi nha hoàn rời đi rồi Hứa Thanh Tiêu mới mở thư ra. Chữ viết trong thư gọn gàng ưu nhã, còn có mùi thơm ngan ngát.

Nội dung là xin lỗi.

Thật sự không phải nàng ta sao?

Là do mình hiểu lầm à?

Nội dung trong bức thư đều là tạ lỗi với mình, nói rằng không biết chọc giận mình ở điểm nào nhưng hy vọng mình không trách tội.

Điều này khiến Hứa Thanh Tiêu không khỏi nghi ngờ mình có thật sự nhận nhầm người hay không.

Đi vào trong học đường, Hứa Thanh Tiêu tùy ý tìm một chỗ.

Hắn nhíu màu trầm tư.

Bạch Y môn hẹn mình đi đến Đào Hoa Am, mình cũng đồng ý đi đến thì theo lý thuyết phải có ngay người đến liên hệ với mình.

Nếu như lo lắng không dám ngang nhiên chạm mặt ngay lập tức nhưng ít ra cũng sẽ cho mình một tín hiệu hoặc một điểm ám chỉ.

Không thể nào lại không cho mình đoán ai là người của Bạch Y Môn chứ?

Nếu như Bạch Y này chính là người của Bạch Y Môn, khi nhìn thấy mình chắc hẳn là sẽ đi thẳng vào vấn đề, không cần phải che che giấu giấu.

Lãng phí thời gian của nhau.

Còn nếu Bạch Y này không phải là người của Bạch Y Môn, vậy thì là ai?

Liễu cô nương?

Không thể nào, giữa mình và nàng ấy có rất nhiều thời gian ở riêng, hoàn toàn có thể bẩm báo trực tiếp.

Vậy còn là ai nữa?

Vương Phu sao?

Vậy thì càng không có khả năng. Thật sự là người Bạch Y Môn muốn tìm mình gây phiền phức à? Đầu óc không phải có vấn đề chứ?

Hứa Thanh Tiêu trầm tư.

Đến cuối cùng hắn nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại từng giây từng phút hôm qua.

Từ lúc tiến vào Đào Hoa Am, mỗi một người, mỗi một cảnh tượng đều đang tái diễn trong đầu hắn.

Bất ngờ ở giữa.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

"Là hắn ta!"

Bỗng nhiên Hứa Thanh Tiêu đoán được đó là ai.

Một tên không thu hút chút chút nào.

Nhất định có khả năng.

"Nếu thật sự là người này thì Bạch Y Môn này quá thiểu năng."

Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một khả năng nhưng cũng không dám cam đoan hoàn toàn, chỉ có thể chờ đợi lần sau đi Đào Hoa Am rồi nói.

Hiện tại không có sức lực cũng không có thời gian.

Cầm lấy bức thư, Hứa Thanh Tiêu quay trở lại phòng.

Chuyện của ba thương hội lớn kia, nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết.

Công trình guồng nước tuyệt đối không thể dừng lại vì ba thương hội lớn này.

Tuyệt đối không!

Chương 479: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (4)

Giờ Dậu.

Hứa Thanh Tiêu thắp nến rồi lại nghiêm túc đọc sách, có điều Hứa Thanh Tiêu rất chuyên tâm.

Vừa đọc sách, vừa suy tư mọi chuyện.

Cũng chính vào lúc này có mấy tiếng chuông vang lên.

Theo đó từng tiếng âm thanh vang dội truyền đi khắp kinh đô Đại Ngụy.

"Thái Bình thi hội, khai tiệc."

Tiếng nói cất lên, khói lửa trong kinh đô bốc lên, lộng lẫy mà tươi đẹp, dân chúng nhìn ngắm pháo hoa trên bầu trời, hưởng thụ chút phồn vinh náo nhiệt ngắn ngủi.

Vào giờ phút này, toàn bộ Ly Dương cung đã hoàn toàn náo nhiệt hẳn lên.

Vô số tài tử được truyền vào trong Ly Dương cung, rượu ngon đầy ao, oanh ca yến hót, tiếng chuông vui tươi, phồn vinh không dứt.

Văn cung Đại Ngụy, bốn nhân vật lớn ở thư viện đều đông đủ hết. Mấy ngày đầu tiên Nữ đế sẽ không xuất hiện mà xuất hiện ở ba ngày cuối cùng.

Thịnh yến bắt đầu, đám người nhìn ngắm ca múa, uống rượu nói chuyện phiếm. Sau khi Đại Nho Văn cung đọc xong lời chào mừng thì có một số người kỳ lạ xuất hiện rồi biểu hiện huyễn thuật, khiến cho thịnh yến lần này càng thêm nhiều màu sắc.

Bách tính đi vào nhìn không dời mắt, các tài tử cũng nhao nhao khen hay.

Cho đến một canh giờ sau.

Yến hội đã bước đến giai đoạn mong chờ nhất.

Ngày đầu tiên, đề tài do Văn cung Đại Ngụy đặt ra, tất cả mọi người có thể tham dự trong đó, lấy đề làm thơ hoặc có thể làm phú, viết văn.

Cuối cùng sẽ chọn ra tác phẩm tốt nhất, nhận được khen thưởng của triều đình. Thế nhưng đối với văn nhân trong thiên hạ mà nói thì khen thưởng lớn nhất không ai sánh bằng chính là được biểu diễn trên thịnh yến.

Đề thơ xen lẫn ca múa, kết hợp với một số trò chơi giải đố quần chúng khiến cho thịnh hội vô cùng náo nhiệt.

Thời gian trôi qua.

Đến giờ Sửu, toàn bộ thịnh hội đã kéo dài được năm canh giờ.

Văn cung Đại Ngụy. Tôn Tĩnh An mang một bảng danh sách đến.

“Ngày đầu tiên của Thái Bình thi hội, mười văn nhân xuất sắc nhất.”

“Hạng nhất, Thư viện Bạch Lộc của Đại Ngụy, Triệu An Chi.”

“Hạng hai, Thư viện Cảnh Trần của Trần Quốc, Lý Bằng.”

“Hạng ba, thư viện Tam Hà của Tấn Quốc, Vương Dương Tâm.”

Tiếp sau đó là mấy cái tên khác được gọi lên, người được đề bảng đều lộ vẻ vô cùng hưng phấn.

Hạng nhất là tài tử của Đại Ngụy. Ít nhất thì như vậy còn nghe được, không bị mất hết mặt mũi.

Có điều mười hạng tài tử thì có đến bảy vị là tài tử của nước khác, Đại Ngụy chỉ chiếm hạng nhất, hạng bảy và hạng chín. Thành tích như này cũng không tốt lắm.

Nhưng cũng may, chung quy lại hạng nhất vẫn là tài tử của Đại Ngụy, không đến nỗi mất hết thể diện, chỉ có điều là không đạt được như mong muốn.

Mười tài tử bước ra khỏi hàng, triều đình lấy văn phong tứ bảo của hoàng thất ra làm vật ban thưởng, kèm theo đó là đề bút

do đích thân Nữ đế viết tặng, xem như là vinh quang lớn lao.

Sau đó, nương theo tiếng chuông vang lên, đám người cũng nhao nhao rời trận.

Phần lớn bách tính đều có chút lưu luyến quên về bởi dù sao thì ngày mai bọn họ không đến được nữa, sẽ đổi thành một nhóm người khác.

Sau một nén nhang.

Ly Dương cung yên tĩnh lại, Văn cung Đại Ngụy và Tứ đại thư viện còn ở lại trong cung, vẻ mặt của mọi người không được dễ coi cho lắm.

Cảnh tượng rất yên tĩnh, hoàn toàn không có chút náo nhiệt.

"Mười nước này, đến đây có sự chuẩn bị."

Một lát sau, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên phá vỡ sự yên tĩnh.

Lời này nói ra, đám người càng thêm trầm mặc.

Bởi vì Thái Bình thi hội này là một trong ba hội thơ lớn nhất thiên hạ, cũng là hội thơ do Đại Ngụy chủ trì. Nhưng năm qua, trên cơ bản thì mười tài tử của ngày đầu tiên thì có đến bảy người là tài tử Đại Ngụy.

Thậm chí có mấy lần cả mười người đều là tài tử Đại Ngụy.

Nhưng năm nay lại chỉ có ba vị, thậm chí người hạng nhất do bọn họ thiên vị ít nhiều, có người tài văn không kém gì hắn cả có thể đủ để đứng song song hạng nhất, nhưng bọn họ vẫn hướng về Đại Ngụy. Nếu như hạng nhất bị tài tử nước khác cướp đi, vậy thì chẳng phải là thành trò cười sao?

"Không yêu cầu xa vời là ngày mai đạt được thành tích gì, chỉ hy vọng ngày mai người đứng hạng nhất vẫn là người Đại Ngụy, nếu không thì phiền phức rồi."

Có người mở miệng nói, là viện trưởng của tứ đại thư viện, vẻ mặt lão có hơi nặng nề.

"Đừng bi quan. Cho dù ngày mai thất bại, Đại Ngụy ta phái Tinh Vân ra sân, nếu hắn ta ra sân thì nhất định có thể lại xưng

bá.”

Tôn Tĩnh An mở miệng không thèm để ý, cho rằng đám người này chỉ đang nghĩ nhiều.

“Chỉ hy vọng như vậy.”

“Có điều sao Hứa Thanh Tiêu Lại không đến tham gia?”

Đối phương nhẹ nhàng gật đầu nhưng cũng tò mò không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu không đến tham gia.

“Hừ, người trong thiên hạ đồn là hắn không vừa mắt Thái Bình thi hội. Người như thế thì còn nhắc đến làm gì?”

Tôn Tĩnh An cười lạnh nói.

Lời này vừa dứt, Trần Chính Nho không khỏi nhíu mày.

“Tôn Nho, đây chỉ là lời đồn trong dân gian thôi. Tuy rằng Thủ Nhân có chút kiêu ngạo nhưng không đến mức như vậy. Thân là Đại Nho thì ắt phải hiểu được thật giả của lời đồn đại.”

Trần Chính Nho có vẻ hơi không vui.

“Có phải lời đồn hay không còn chưa xác định.”

“Đương nhiên, có lẽ cũng có một khả năng.”

“Là hắn biết được Tinh Vân cũng sẽ đến tham gia nên không dám đứng ra thi đấu thôi.”

Tôn Tĩnh An lạnh lùng mở miệng.

Nói đến đây, ông ta rời đi thẳng, không hề nể mặt Trần Chính Nho chút nào.

Trần Chính Nho cũng không để ý, đám người cũng không nhiều lời, nhao nhao rời đi.

Mấy canh giờ sau.

Thái Bình thi hội ở Ly Dương Cung đã trở thành đề tài nổi nhất Đại Ngụy.

Tất cả những bách tính tham gia đều bàn tán về Thái Bình thi hội.

Càng dẫn đến việc vô số người chú ý đến.

Nhưng có một số âm thanh cũng xuất hiện theo đó.

Chính giọng nói của tài tử mười nước.

“Thịnh hội hôm qua thi từ của Lý huymh rõ ràng là không thua gì Triệu An Chi, nhưng Văn cung Đại Ngụy vì mặt mũi mà thiên vị Triệu An Chi, vậy nên hạng nhất này là hữu danh vô thực.”

“Dù rằng có thể hiểu được cách làm của Văn cung Đại Ngụy nhưng đây là Hội thơ, nên lấy thi từ làm chủ mới đúng, chỉ vì mặt mũi mà cố ý chèn ép Lý huynh, đúng là khiến người ta chán ghét.

“Người đọc sách như chúng ta nên thật sự cầu thị. Chỉ vì mặt mũi mà Văn cung Đại Ngụy làm ra chuyện không biết xấu hổ.”

Âm thanh không lớn không nhỏ truyền khắp kinh đô. Nhân tài của mười nước cũng không hài lòng với hành vi của Văn cung Đại Ngụy. Dù sao thì bọn họ cho rằng thi từ của Lý Bằng thắng cả Triệu An Chi.

Nhưng lại hạ mình đứng thứ hai, khiến bọn hắn cảm thấy vô cùng không phục.

Chỉ có điều, dẫu sao đây cũng là ngày đầu tiên, nhân tài mười nước cũng có thể hiểu được nên mấy lời càu nhàu giữa bạn bè với nhau như vậy cũng không tính là gì.

Chương 480: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (5)

Nhưng có lẽ bởi vì không chú ý đến người bên cạnh nên đã khiến một số người của Văn cung Đại Ngụy chú ý, dẫn tới lập tức xảy ra nhiều tranh cãi.

Thậm chí còn có văn nhân hỗ trợ nhau mắng người, rước về một số chú ý, về sau Hình bộ ra mặt tiến hành điều giải, xem như là có thể trấn át được chuyện này.

Có một điểm không thể phủ nhận là nhân tài của mười nước không phục lắm.

Cho đến giờ Dậu hôm nay.

Bắt đầu ngày thứ hai của Thái Bình thi hội.

Như ngày hôm qua, đầu tiên là tấu nhạc hát ca, sau đó là đề mục làm thơ. Cứ mỗi canh giờ lại có cách sắp xếp tương ứng, rất náo nhiệt.

Nhân tài của mười nước tuy có bất mãn, nhưng trong thịnh hội thì vẫn nên ăn nên uống một chút rồi cười cười.

Giờ Tuất.

Tất cả thi từ đều đã được thu lại, lấy mấy vị Đại Nho của Văn cung Đại Ngụy làm chủ, còn viện trưởng bốn thư viện lớn là phụ, cả nhóm người cùng nhau đọc rồi duyệt thi từ, sau đó tiến hành phân chia xếp hạng.

Nhưng hôm nay lại gặp được tình huống giống y như đúc hôm qua.

Tranh giành hạng nhất.

Thi từ của tài tử Đại Ngụy và thơ của tài tử Đường Quốc có chất lượng tương xứng. Nếu như xét đến cùng thì chỉ có thể phân chia bằng kiểu chữ.

Nhưng kiểu chữ của tài tử Đại Ngụy lại hơi thua kém một bậc. Trong lúc nhất thời đám người có chút im lặng.

Theo lẽ thường mà nói thì đương nhiên sẽ định tài tử Đại Ngụy đứng nhất.

Thế nhưng thật sự muốn công bằng thì dĩ nhiên phải để tài tử Đường Quốc đứng nhất.

Nếu như Thái Bình thi hội tổ chức ở nước khác thì bọn họ sẽ không phải bối rối như thế mà trực tiếp lựa chọn Đường Quốc luôn.

Nhưng mà nơi này là Đại Ngụy.

Nữ đế vừa mới đăng cơ, Đại Ngụy cần làm một số chuyện để tăng sự tự tin của bách tính, thể hiện quốc uy.

Vậy nên động vào yếu tố chính trị thì cũng chỉ có thể lựa chọn tài tử Đại Ngụy.

"Trước không vội, xếp hạng đằng sau đã."

Trần Chính Nho mở miệng bảo đám người trước tiên không cần vội chọn ra hạng nhất.

Xem tiếp rồi nói sau.

Mấy vị Đại Nho của tứ đại thư viện và Văn cung Đại Ngụy gật đầu, bắt đầu nhanh chóng sửa sang vị trí từ thứ hai đến thứ mười.

Đợi sau khi liệt kê rồi đi ra ngoài.

Vẻ mặt của đám người càng không ổn.

Bởi vì từ hạng hai đến hạng mười không có một tài tử của Đại Ngụy nào cả.

Nói cách khác, nếu như không chọn hạng nhất là Đại Ngụy thì sau khi tan buổi hôm nay bọn họ sẽ biến thành trò cười.

"Thi từ của Lê Duyệt, cảm giác trình độ hơi thấp."

"Thi từ của Trương Sâm cũng không cao."

"Vốn tưởng rằng bọn họ có thể chiếm được vị trí trong mười hạng, vì sao chất lượng lại như vậy?"

"Còn có một nữa, tên là Trần Tinh Hà. Một người vết hơn mười bài thơ, mỗi bài đều thường thường không có gì lạ. Sao

có thể để loại người như này đến dự tiệc chứ?

Trần Chính Nho cố ý tìm đến mấy bài thi từ, đây đều là những tài tử nổi danh của Đại Ngụy cả. Không nói có thể làm ra thi từ thiên cổ nhưng ít ra lọt vào mười hạng đầu hẳn không có vấn đề gì. Tìm đến xem thử thì dù thi từ không tệ nhưng so với thi từ lúc trước của bọn họ thì có chút… tụt dốc.

Đến cấp bậc tài tử này, bất kể là bị hạ thấp một chút xíu nào đó thì cũng đều cực kỳ quan trọng.

Nhất là với nhân tài mười nước đến đây lần này với sự chuẩn bị đầy đủ.

Đồng thời còn có Trần Tinh Hà kia, viết liên tục mười mấy bài thơ đều thường thường như nhau, không biết lấy đâu ra tự tin như vậy.

"Có lẽ là vì căng thẳng, bởi dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ được tham gia Thái Bình thi hội."

Viện trưởng thư viện Tung Dương mở miệng giải thích thay.

Đám người khẽ gật đầu. Cũng có thể như vậy, ngày thường làm thơ là tác phẩm văn nhã, có khả năng càng tốt hơn một chút, còn thật sự muốn làm thơ ở Hội thơ thì có lẽ do khẩn trương trong lòng, cộng thêm vấn đề thời gian nên có phần thấp đi.

Mà nhân tài từ mười nước rõ ràng là nhằm vào Đại Ngụy mà đến, rõ ràng chất lượng không tầm thường. Có một số thi từ mặc dù không vào được hạng mười nhưng có thể xem như là tác phẩm xuất sắc.

"Làm sao bây giờ?"

Có người đè thấp giọng hỏi.

"Chọn Đại Ngụy đi. Mười hạng đầu chỉ có một người, nếu còn không được hạng nhất thì mặt mũi của Đại Ngụy để đâu?"

Tôn Tĩnh An mở miệng ngay lập tức, đưa ra lựa chọn.

Lời này nói ra khiến đám người do dự.

Mọi người nhao nhao nâng mắt nhìn về phía Trần Chính Nho.

Mà người sau thì lộ ra vẻ rất yên tĩnh.

Ông ta cũng đang thấy do dự và bối rối.

Chọn Đại Ngụy hạng nhất, chuyện này không có vấn đề gì, chỉ sợ là nhân tài mười nước không đồng ý.

Chỉ là nếu không cho Đại Ngụy hạng nhất thì càng chuốc lấy nhiều phiền phức hơn.

“Chọn Đường Quốc đi.”

Cuối cùng Trần Chính Nho cũng đưa ra lựa chọn. Mặc dù có chút không muốn nhưng cái này không có cách nào khác.

“Không thể!”

Nhưng mà Tôn Tĩnh An từ chối thẳng thừng.

“Trần nho, nếu như chọn Đường Quốc, chuyện hôm nay nhất định truyền đến thiên hạ, đến lúc đó người trong thiên hạ sẽ cười vào mặt Đại Ngụy ta.”

“Chọn Đại Ngụy.”

Tôn Tĩnh An cương quyết nói.

“Nếu như chọn Đại Ngụy, vậy chẳng phải là bất công hay sao?”

Trần Chính Nho cau mày nói.

“Có gì mà bất công? Đặt tay lên ngực tự hỏi, chẳng phải chất lượng hai bài thi từ này vốn cũng không phân chia trên dưới. Hội thơ lần này so thi từ, không phải là kiểu chữ. Nếu như thi từ của Đại Ngụy quả thật không bằng Đường Quốc thì lão phu tuyệt đối sẽ không nói nhiều thêm một câu.

“Nhưng trên bản chất thì cả hai chính xác là không có vấn đề gì.

Tôn Tĩnh An nói như vậy.

Mà những người còn lại cũng không nhịn được khẽ gật đầu.

Nhìn thấy đám người gật đầu, Trần Chính Nho thở dài, cũng không nói thêm gì.

“Thác ấn thi từ, để ta đến viết xếp hạng.”

Tôn Tĩnh An sợ Trần Chính Nho đổi ý nên ông ta đã tự mình nhận chuyện viết xếp hạng.

Sau bốn canh giờ như thế.

Cuối cùng thịnh yến cũng kết thúc.

Vẫn là Tôn Tĩnh An ra sân như cũ, cầm theo bảng danh sách rồi chậm rãi mở miệng.

“Mười tác giả tốt nhất hôm nay.”

“Hạng nhất, Nhạc Lộc thư viện của Đại Ngụy, Phàn Hạo Quảng.”

“Hạng hai, Kính Dương thư viện Đường Quốc, Sào Hưng Ngôn.”

“Hạng ba, Bình Dương thư viện Bắc Quốc, Trọng Thư.”

Giọng nói của Tôn Tĩnh An vang lên, nhóm thái giám trong cung đã cầm xong thi từ trưng ra cho nhóm người quan sát.

Đợi khi Tôn Tĩnh An đọc xong rồi, ông ta vuốt vuốt sợi râu rồi cười nói: “Mời mười vị tài tử ra khỏi hàng nhận ban thưởng.”

Tiếng nói vừa dứt, giữa đám người có một người đứng dậy, chính là tài tử Phàn Hạo Quảng của Đại Ngụy. Trên mặt y chứa đầy ý cười, trong mắt là vẻ hưng phấn không thể che giấu.

Nhưng một khắc sau có một giọng khác vang lên.

“Thi từ của Phàn Hạo Quảng này hình như không bằng Sào huynh.”

Chương 481: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (6)

Tiếng nói này vừa vang lên xong, lập tức dẫn đến mấy đạo thanh âm khác.

“Đúng vậy. Mặc dù thi từ của cả hai đều thuộc hàng đứng đầu, nhưng rõ ràng thi từ của Sào huynh nhỉnh hơn một bậc.”

“Không chỉ vậy, không chỉ thi từ của Sào huynh cực kỳ hay mà nét chữ cũng đẹp, nhìn sang thi từ của Phàn huynh, mặc dù không tệ nhưng kiểu chữ làm sao so được với Sào huynh.”

“Tôn nho, phải chăng thứ hạng này sai rồi? Mong Tôn nho xác minh lại lần nữa.

“Đúng, xác minh lại lần nữa!”

Từng giọng nói vang lên, phần lớn là giọng của nhân tài mười nước. Bọn họ không làm khó dễ mà là nghi ngờ, ngay sau đó mời các Đại nho xác nhận lại một lần nữa.

Nhưng những lời này lại chọc giận văn nhân Đại Ngụy.

“Ta lại cảm thấy thơ của Phàn huynh đè bẹp Sào Hưng Ngôn, còn về kiểu chữ thì cái này có vấn đề gì?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ các ngươi thua rồi không phục?”

“Xếp hạng mười người đứng đầu, có chín vị là nhân tài mười nước, Đại Ngụy ta không có một ai. Nhưng vị trí hạng nhất này, của tài tử Đại Ngụy chính là của tài từ Đại Ngụy. Nếu như các ngươi thua không phục thì cần gì phải đến đây để mất mặt xấu hổ?”

Một giọng nói vang lên mang theo chút không vui.

Dù sao thì mười văn nhân xếp cao nhất chỉ có một vị là văn nhân Đại Ngụy đã khiến bọn họ có chút không vui, thật sự không ngờ nhân tài mười nước lại phách lối như vậy, nhất định phải giẫm Đại Ngụy dưới chân mới thấy vui vẻ sao?

“Buồn cười, sao chúng ta lại không chịu thua chứ? Chỉ là, một là một, hai là hai, thi từ của hai bài thơ này có chất lượng tương đương nhau, nên chỉ có thể phán đoán từ điểm khác. Không được là không được. Chẳng lẽ Đại Ngụy còn không cho người ta nói?”

“Thua không phục? Đúng là buồn cười. Chúng ta chuẩn bị tỉ mỉ mấy năm chính là vì muốn có một vị trí trên bảng xếp hạng. Thứ nhất chính là thứ nhất, nếu đã như này thì tổ chức thịnh hội làm cái gì? Cứ viết thẳng Đại Ngụy hạng nhất là được rồi, lãng phí thời gian.”

“Trước thì có cuồng sinh Hứa Thanh Tiêu ăn nói lỗ mãng, nhục mạ tài tử văn nhân mười nước chúng ta, bây giờ thì lại xếp hạng bất công, Đại Ngụy cường thế như vậy sao? Ta hiểu rồi, học được rồi.”

“Bỏ đi, chúng ta đi thôi. Bất công như này thà rằng không đến.”

“Đi đi đi, giải thưởng này có ý nghĩa gì? Không bằng người chính là không bằng người thôi. Cứ tưởng Đại Ngụy là một trong Tam đại vương triều thì thế nào, không ngờ cũng giở trò dối trá như vậy.”

“Chư vị, đi thôi!”

Nhóm nhân tài mười nước mở miệng, từng người cười lạnh không thôi, cuối cùng không biết ai dẫn đầu thẳng thừng quay người rời đi, toát ra vẻ kiêu ngạo ngút trời.

Lập tức, lần lượt từng bóng người rời đi, nhân tài của mười nước cực kỳ không nể mặt mũi. Đây cũng là cái ngông của văn nhân, nhao nhao rời đi.

Trên yến tiệc, sắc mặt của Tôn Tĩnh An rất khó coi. Mà Thượng thư Lục bộ, quan viên Đại Ngụy, Văn cung Đại Nho, viện trưởng Tứ đại thư viện, sắc mặt từng người cũng rất khó coi.

Thái Bình thi hội, một hội thơ quan trọng như vậy, những người này ngạo mạn như thế không phải là đang đánh vào mặt Đại Ngụy sao?

Dân chúng thấy cảnh này cũng có chút tức giận, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Một đám người, thua không chịu nhận!”

“Nhân tài của mười nước, độ lượng một chút đi nào!”

“Thật là buồn cười!”

“Không đến thì thôi, sợ các ngươi chắc?”

Văn nhân Đại Ngụy không nhịn được mà mắng.

Dù sao chuyện này còn chưa có kết luận cuối cùng, kết quả những người này nói đi là đi, không thèm nể mặt ai hết. Bọn họ có thể nhịn được sao?

“Tan tiệc!”

Cũng chính vào lúc này, Trần Chính Nho mở miệng, sa sầm mặt.

Rất nhanh sau đó.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Có vô số giọng nói đua nhau cất lên, dẫn đến tiếng bàn tán to lớn.

“Đại Ngụy bất công, vì mặt mũi mà không quan tâm tới tài hoa. Buồn cười ơi là buồn cười.”

“Trong thịnh hội Đại Ngụy lại kết bè kết phái, xem người đọc sách chúng ta như kiến hôi.”

“Người đọc sách chúng ta tu tập Hạo Nhiên chính khí, không ngờ rằng đường đường là Đại Nho mà lại bóp méo sự thật. Đúng là sỉ nhục hai chữ Đại Nho.”

“Thịnh hội kiểu này thì đi làm gì.”

Đây là tiếng nói của nhân tài mười nước. Bọn họ vô cùng phẫn nộ, kêu bất công.

“Hội thơ, bản thân nó chính là hội thi từ, so kiểu chữ, các ngươi đúng thật là buồn cười.”

“Kén chọn đủ điều, các ngươi đến tham gia thịnh hội hay là đến gây chuyện?”

“Thua không phục thì đành chịu. Mười văn nhân xuất sắc nhất thì có chín vị không đến từ Đại Ngụy, vậy mà bất công sao? Vậy như nào mới không bất công?”

Văn nhân Đại Ngụy cũng tức giận.

Đây chính là thi hội, mọi người phải so thi từ chứ không phải so xem ai viết chữ đẹp hơn.

Còn nữa, mọi chuyện vẫn chưa có quyết định mà các ngươi đã bỏ đi ngay tại chỗ, không thèm nể chút mặt mũi nào, đây không phải là đánh vào mặt Đại Ngụy sao?”

Một đám man di.

Hai bên đều rất tức giận, cả dân chúng cũng có chút tức giận.

Nói cũng không sai. Chất lượng thi từ cũng không khác mấy, vậy ngươi băn khoăn kiểu chữ làm gì? So nhau xem ai viết chữ đẹp hay là so với nhau xem ai làm thơ tốt hơn?

Còn nữa, không nể mặt như vậy đúng là có chút quá đáng nhỉ?

Theo lương tâm mà nói thì trong mười người đứng đầu có đến chín người là người nước ngoài, cái này vẫn chưa được sao? Còn muốn thế nào nữa? Nhất định phải dẫm lên mặt Đại Ngụy mới vui vẻ à?

Cũng chính vì loại mâu thuẫn này.

Trong lúc nhất thời, dân chúng hơi căm hận người đọc sách của mười nước này.

Nguyên nhân chủ yếu chính là bọn họ không nghe giải thích mà đi thẳng, không thèm nể mặt một chút nào. Nếu ngươi đã không cho vậy thì những người dân này cũng không biếu.

Có một số chủ quán trọ trực tiếp đuổi người, mau cút hết sang một bên cho ta.

Có một số quán rượu trực tiếp dán thông báo, từ chối cho người nước khác vào ở.

Một số văn nhân cũng cười lạnh mỉa mai.

Trong nháy mắt mâu thuẫn trở nên căng thẳng, rất nhanh sau đó đã xảy ra ẩu đả.

Cả ngày hôm nay không biết quan sai Hình bộ vất vã nhường nào.

Đi điều tiết khắp nơi, còn triều đình Đại Ngụy cũng ra lệnh ngay lập tức, không cho phép người dân gây hấn với người nước khác.

Dù sao Đại Ngụy cũng trọng lễ nghi, làm như này thì còn ra thể thống gì nữa.

Sau đó Văn cung Đại Ngụy để Hoa Tinh Vân ra mặt. Y đã chu du khắp thế giới, có quan hệ với nhiều văn nhân của các quốc gia.

Y ra mặt điều hòa thì bên trên cũng hy vọng quá huyên náo khó nhìn.

Không thể không nói, Hoa Tinh Vân đúng là có chút thủ đoạn. Y mời nhân tài của mười nước tụ tập, sau đó mở tiệc xin lỗi, hiểu cách dùng tình, huy động cái lý, nói ra những vấn đề cơ bản rồi cũng nhắc lại chuyện bọn họ trở mặt hôm qua.

Chương 482: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (7)

Công tội bù nhau, hôm nay vẫn dự tiệc như thường, chuyện cũ bỏ qua không truy xét nữa. Còn về chuyện xếp hạng hôm qua triều đình cũng đang thương nghị, sau khi kết thúc thịnh hội sẽ trả lời một câu công bằng.

Lời này nói ra khiến nhân tài mười nước hơi nguôi giận.

Xem như là ngừng mâu thuẫn.

Nhưng quan trọng nhất còn là vì hôm nay Hoa Tinh Vân sẽ đi dự tiệc, nên nhân tài mười nước mới bớt giận dần.

Dù sao nếu như có thể đè được Hoa Tinh Vân trên Thái Bình thi hội thì cái gì cũng dễ nói chuyện.

Vậy nên cho đến thịnh hội hôm nay, bất kể là văn nhân Đại Ngụy hay là bách tính Đại Ngụy thì nhân tài của mười nước hay các nước phiên bang khác thì cũng tràn đầy chờ mong.

Mà trong trường học Thủ Nhân

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn đã đến.

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh đã đến.

Thậm chí Lại bộ Thượng thư Trần Chính Nho cũng đã đến.

Còn có hai huynh muội Mộ Nam Bình.

Thậm chí Trần Tinh Hà cũng đến khuyên nhủ Hứa Thanh Tiêu dự tiệc.

Nhưng đều bị Hứa Thanh Tiêu từ chối hết.

“Sư đệ, Thái Bình thi hội này ồn ào như vậy không được tốt lắm.”

“Nếu đệ mà không đến thì chỉ sợ khó mà kết thúc được.”

Trần Tinh Hà mở miệng, tận tình khuyên bảo.

Ba ngày này hắn ta đều đi, mỗi ngày đều tích cực làm thơ nhưng đến một bài cũng không được chọn, có lẽ là nhân tài mười nước dụng tâm chuẩn bị, mình xếp xuống thứ mười một cũng là rất bình thường.

Còn vì sao lại biết mình xếp thứ mười một thì Trần Tinh Hà có đủ tự tin này.

“Sư huynh, đừng khuyên nữa, ta không đi thật mà.”

Hứa Thanh Tiêu có chút đau đầu. Hôm nay không biết có bao nhiêu người đến khuyên mình nữa.

Nhưng vấn đề là, mình đi đến đó làm gì?

Ăn no không có chuyện gì làm sao?

Nhiều chính sự cần phải xử lý như vậy, chạy đến dự thi làm quái gì?

Đại ca à, các người cứ dự thi thoải mái đi. Nhưng ta thì không có thời gian đâu. Nếu ta không xử lý tốt chuyện này thì ta sẽ rơi đầu đó.

Hứa Thanh Tiêu rất im lặng.

Nếu như không có việc gì thì chắc hẳn là hắn sẽ đi.

Nhưng bây giờ nhiều chuyện như vậy, đúng là lãng phí thời gian.

“Haiz.”

Trần Tinh Hà có chút bất đắc dĩ, đáng tiếc là hội thơ ra đề tài. Nếu không ra đề tài thì thậm chí hắn từng nghĩ đến việc tim Hứa Thanh Tiêu viết một bài thơ rồi cầm đến dự thi.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Trần Tinh Hà không khuyên giải nữa cũng không quấy rầy Hứa Thanh Tiêu nữa. Nhìn lên thấy trời không còn sớm, hắn lại xuất phát một lần nữa đi dự tiệc. Hôm nay viết nhiều thêm một chút, không thể nào một bài cũng không đạt chứ?

Giờ Dậu.

Đây là ngày thứ ba của Thái Bình thi hội.

Chẳng qua không tầm thường như hai ngày trước.

Hai ngày trước tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, nhưng hôm nay lại có vẻ trầm mặc và nghiêm túc.

Hôm qua nhân tài mười nước không nể mặt như vậy, ai mà còn cười được chứ?

Hành vi của nhân tài mười nước giống như cho Đại Ngụy một cái tát, như vậy mà có thể mỉm cười thì đúng là có quỷ.

Tất cả mọi người đều rất lặng lẽ.

Cho dù là ca múa biểu diễn cũng gợi lên được vui cười của mọi người.

Tất cả mọi người hy vọng thời gian nhanh trôi qua một chút, đi thẳng đến khâu làm thơ rồi lập tức công bố luôn.

Một canh giờ sau.

Lần này là Trần Chính Nho ra đề.

“Lần này lấy yến hội làm đề.”

“Mỗi người một bài thơ, không được viết nhiều.”

Trần Chính Nho mở miệng, cũng giống hôm qua nhưng ngoài ra còn đặt thêm một quy tắc nữa.

Đám người có chút tò mò, chẳng biết tại sao lại tăng thêm quy tắc này.

Còn nữa, cái đề này không hiểu sao có chút… khó.

Yến hội?

Vì sao lại ra đề này?

Đám người càng thêm tò mò.

Chỉ có điều tò mò thì tò mò nhưng rất nhanh mọi người đã lập tức viết.

Trên yến tiệc , nhóm người Trần Chính Nho nhao nhao nhìn về phía Hoa Tinh Vân.

Còn Hoa Tinh Vân thì đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người. Y nâng bút viết từng chữ một.

Trong phút chốc tài hoa dâng trào, chữ rơi trên giấy trắng nở rộ ra một ánh sáng màu vàng.

“Tốt! Một chữ ngàn vàng, một chữ ngàn vàng!”

“Cực phẩm! Cực phẩm!”

Giờ phút này, không ít người mở miệng nói chuyện. Khi thấy Hoa Tinh Vân viết chữ nở rộ ra ánh sáng màu vàng thì trong nháy mắt đã hiểu được là có chuyện gì.

Một chữ ngàn vàng là một loại biểu tượng trong thi từ.

So ra thì kém Thiên cổ thi từ nhưng cũng là cực phẩm, cực phẩm khó có được.

Giờ phút này, rất nhiều tài tử mười nước đều nhíu mày, đối mặt với tác phẩm một chữ ngàn vàng, đương nhiên bọn họ sẽ xúc động, đồng thời cũng nổi lên cảm giác bất lực.

Phần lớn tác phẩm sau khi viết xong, nhận được đánh giá từ Đại Nho, những tác phẩm này dù thế nào vẫn là những tác phẩm xuất sắc, nhưng vẫn nằm trong giới hạn thi từ.

Mà nếu có thể dẫn đến được dị tượng, đây chính là được thiên địa đồng tình.

Một chữ ngàn vàng chính là một loại đồng tình đó.

Nâng lên thành thơ trấn quốc,

Rồi lại hướng đến thơ hay thiên cổ.

Không nói thơ hay thiên cổ thì thơ trấn quốc cũng rất khó khăn rồi.

Không chỉ là bách tính mà Thượng thư Lục Bộ, Đại Nho Văn cung Đại Ngụy và viện trưởng Tứ đại thư viện đều hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra vào thời khắc này, khắp khuôn mặt đều là tươi cười.

Nhưng lại đúng lúc này.

“Uỳnh!”

Âm thanh như sấm nổ vang.

Giờ phút này, trong đám người co một nam tử anh tuấn, cả người phủ đầy tài hoa.

Tài hoa cuồn cuộn tràn vào cả trang giấy.

Phát ra âm thanh như sấm.

Thằng thừng đánh vào thi từ trong tay Hoa Tinh Vân.

Sau một khắc, văn tự trên tờ giấy trắng hóa thành ánh sáng nhảy ra khỏi trang giấy, bay về phía bầu trời.

Mỗi một chữ đều không ngừng tăng gấp bội, lớn khoảng chừng năm trượng, treo trên không Đại Ngụy.

Lập tức, sắc mặt của Chư vị Đại Nho và nhóm người Thượng thư Lục bộ trở nên hết sức khó nhìn.

Bởi vì, đây là… thơ trấn quốc!

"Hô! Lý Ân huynh viết ra thơ trấn quốc!"

"Đây là Lý Ân huynh đến từ Thư viện Hoành Lư ở Nam quốc."

"Lý huynh đại tài!

"Hô, lại viết ra thơ trấn quốc sao? Lý huynh cũng đúng là đại tài."

"Ha ha ha ha, không ngờ Lý Ân huynh có thể viết ra được thơ Trấn quốc. Hôm nay tận hứng, hôm nay quá tận hứng rồi."

"Tốt, tốt, tốt. Ta muốn xem thử xem hôm nay có ai dám nói bài thơ này không ổn nữa không."

"Chư vị, bài thơ này không thể nào chỉ xếp thứ hai chứ?"

"Thi từ trấn quốc, Lý huynh, đây mới đúng là vạn cổ đại tài nha."

"Nếu như bài thơ này hôm nay của Lý huynh còn xếp thứ hai thì về sau Đại Ngụy không đến đây cũng được."

"Cái này còn xếp thứ hai? Nếu xếp thứ hai thì về sau chúng ta không cần đi học, đi cày ruộng cũng được."

"Chưa chắc nha, phải xem các vị Đại nho có đồng ý hay không."

Chỉ trong nháy mắt nhân tài mười nước đã sôi trào.

Chương 483: Thơ Trấn Quốc! Mau Đi Đến Học Đường Thủ Nhân Mời Hứa Thanh Tiêu Lại Đây! (8)

Bọn hắn hưng phấn, đồng thời cũng mỉa mai chuyện hôm qua.

Mà sắc mặt của tài tử Đại Ngụy cũng rất khó coi.

Hoa Tinh Vân cũng có chút không vui, chỉ là không nhiều lời.

Về phần bách tính Đại Ngụy thì người sau so với người trước càng trầm mặc hơn.

Ở đại bàn của mình là lại bại dưới tay đối phương, ngươi nói xem có tức hay không?

Còn âm dương quái khí như vậy?

"Buồn cười, có được hạng nhất hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

"Đúng vậy, nhanh như vậy mà đã xác định rồi sao?"

"Còn mấy canh giờ nữa."

Có một số bách tính không phục, không nhịn được mà mở miệng.

Chỉ là, không mở miệng còn đỡ, vừa mới mở miệng đã có vô số thanh âm vang lên.

"Cái này còn không phải hạng nhất sao? Thơ trấn quốc đó! Sao các ngươi lại mạnh miệng như vậy?"

"Chỉ cần các Đại nho đi theo hướng công bằng một chút thì chắc chắn sẽ là hạng nhất."

"Thơ trấn quốc mà không phải hạng nhất? Vậy thì cái gì đứng nhất? Một chữ ngàn vàng sao?"

"Chẳng lẽ còn thiên cổ danh thi sao?"

"Ồ, ta hiểu rồi. Các ngươi muốn nói là Hứa Thanh Tiêu chưa đến đúng không? Hắn đến hay không thì đều như thế thôi. Hứa

Thanh Tiêu có lợi hại hơn nữa thì có thể tùy tiện viết ra danh thi thiên cổ không?"

"Đừng mạnh miệng, thừa nhận mình thua kém khó như vậy sao?"

Nhóm nhân tài mười nước thay nhau mở miệng. Văn nhân vốn dĩ đã kiêu ngạo, hơn nữa mồm mép còn lợi hại, nói một mạch khiến cho nhiều bách tính đỏ mặt đến tận mang tai.

"Hứa Vạn Cổ không đến là bởi vì không để ý đến các ngươi. Thiên cổ đệ nhất biền văn, các ngươi đã có chưa?

"Đúng vậy, đợi Hứa Vạn Cổ đến đây, chuyện có hạng nhất hay không hạng nhất này còn là một ẩn số.

Dân chúng mở miệng, thậm chí có không ít văn nhân Đại Ngụy cũng mở miệng, trong đó có một số người ở Văn cung Đại Ngụy.

Mặc dù bọn họ không thích Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đến lúc này không thể nào không nhờ Hứa Thanh Tiêu giúp được.

"Trần Nho, học sinh nguyện làm lại một bài thơ, không biết có thể không?"

Lúc này, Hoa Tinh Vân bỗng nhiên mở miệng, y muốn làm lại một bài thơ nữa.

Trong nháy mắt, đôi mắt của đám người sáng rực lên.

Có chút kích động.

Nhân tài mười nước nhíu mày, dù sao thì tài hoa của Hoa Tinh Vân mọi người đều biết.

Có lẽ thật sự có thể chuyển mình.

"Hoa huynh, Trần nho đã nói rồi, mỗi người chỉ một bài, chứ không phải là sợ Hoa huynh làm ra thi từ gì."

"Đúng vậy… như vậy không hợp quy củ lắm nhỉ?"

Cũng chính vào lúc này có người mở miệng, cho rằng như vậy là không hợp quy củ, dùng điểm này để phá hỏng con đường của đối phương.

Quả nhiên lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Trần Chính Nho cũng có chút phiền muộn.

Sở dĩ ông ta hạn chế mỗi người viết một bài là vì có người viết một mạch mười mấy bài, vậy nên mới tăng thêm điểm này để hạn chế.

Thật không ngờ rằng lại bê đá tự đập chân mình.

Cục diện bây giờ rất xấu hổ.

Nếu như đồng ý.

Coi như là làm được thi từ tốt hơn thì nhân tài của mười nước cũng tuyệt đối không đồng ý.

Nếu như không đồng ý, hôm nay sẽ thua hoàn toàn.

Chuyện ngày hôm qua, tất cả mọi người đều chất chứa oán hận, Đại Ngụy mà thua thì chỉ sợ sẽ rước lấy thêm phiền phức.

“Quy tắc chính là quy tắc.”

“Có điều bây giờ chưa đến giờ, chờ tan tiệc lại nói, chư vị đừng có ngừng, viết đi.”

Trần Chính Nho mở miệng.

Không thay đổi quy tắc.

Nhưng ông ta còn hy vọng duy nhất.

Lời này vừa nói ra, nhân tài mười nước càng thêm tươi cười.

Mà lúc này, Trần Chính Nho lại nói thầm bên tai thị vệ.

“Mau đến học đường Thủ Nhân mời Hứa Thanh Tiêu đến đây!”

Giọng nói không lớn nhưng tràn đầy kiên quyết.

“Tứ đại Thư Viện, Văn cung Đại Ngụy, bao gồm rất nhiều bách tính đều nhìn thấy cảnh này, nhân tài mười nước cũng nhìn thấy.

Dù không nghe được Trần nho nói cái gì nhưng tất cả mọi người đều đoán ra được.

Lập tức, thị vệ khởi hành nhanh chóng rời đi.

Mà Trần Chính Nho thì có chút lo lắng, cũng có chút tức giận.

Trần Tinh Hà này là ai vậy.

Hại người hại mình!

Lúc này.

Trên thịnh yến, cuối cùng chỉ còn lại tiếng cười.

Có điều đều là tiếng cười của nhân tài mười nước.

Bách tính Đại Ngụy, Đại Ngụy văn nhân đều lộ ra vẻ trầm mặc khác thường.

Tạo ra sự phân chia hai cực.

Nhưng tất cả mọi người đều đang chờ.

Chờ Hứa Thanh Tiêu đến!

Rất nhanh sau đó chuyện ở Ly Dương cũng cũng truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi tất cả bách tính biết được thì tâm trạng cũng không khỏi nặng nề.

“Mau đến học đường Thủ Nhân mời Hứa Thanh Tiêu đến đây đi!

Giờ phút này, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, bất kể là người đọc sách hay là bách tính có một ý niệm duy nhất chính là cái này.

Bởi vì đây là hy vọng duy nhất.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Ly Dương cung.

Một bài thơ trấn quốc xuất hiện, nhân tài mười nước trở nên vô cùng hưng phấn.

Mặc dù bọn họ đến từ các quốc gia khác nhau, nhưng vị trí bây giờ là ở Đại Ngụy.

Đại Ngụy là Thiên quốc vô thượng, mười quốc gia là nước phụ thuộc của Đại Ngụy, nhưng đó là trước kia, còn bây giờ mười nước phát triển rất nhanh chóng, lại thêm Đại Ngụy đang

xuống dốc, vậy nên nếu không phải nội tình quá mức hùng hậu thì nói không chừng mười nước đã lựa chọn thoát ly khỏi Đại Ngụy.

Nhưng chuyện này liên lụy quá nhiều, muốn thật sự thoát ly khỏi Đại Ngụy thì cần phải hoàn thành mấy tiền đề như tình hình văn hóa, kinh tế, quân sự. Nhất định phải thỏa mãn một trong ba điều kiện trên mới có tư cách bàn điều kiện với Đại Ngụy. Nếu như thỏa mãn được ba điều trên thì khả năng sẽ trực tiếp thoát ly, không do dự chút nào.

Trước mắt, Thái Bình thi hội chính là sự phản công trên tình hình văn hóa. Đại Ngụy tự xưng là Thánh nhân chính thống bởi dù sao thì Thánh nhân đời thứ năm cũng xuất phát từ Đại Ngụy, Văn cung Đại Ngụy cũng ở trong kinh đô.

Loại áp chế văn hóa này rất khủng khiếp. Người đọc sách trong thiên hạ đều suy tôn Đại Ngụy là chính thống, nhất là nhất mạch Chu thánh. Từ đây, văn nhân lấy Đại Ngụy làm vinh, vì thế, nếu mười nước muốn thoát khỏi Đại Ngụy hoặc là phản bội Đại Ngụy thì sao văn nhân trong nước có thể nhẫn nhịn?

Nhưng nếu như có thể phản lại Đại Ngụy thì sẽ không giống như vậy. Trong các buổi thịnh hội, nếu như nhân tài mười nước có thể vượt trên cả tài tử Đại Ngụy, thì sẽ hoàn thành ở phương diện văn hóa, khơi lên sự tự tin trong lòng bách tính, khơi gợi lòng tin của văn nhân. Đến lúc đó dù là thoát ly hay tạo phản thì trực tiếp nói thẳng một câu rằng Đại Ngụy có thánh nhân nhưng không tuân theo Thánh đạo, nhìn vào thực lực mấy năm nay của bọn họ mà xem.

“Đời sau càng kém đời trước, ngược với chúng ta, vực dậy bộ mặt của Thánh nhân, chúng ta khinh thường làm bạn với lũ này.”

Đứng vững trên phương diện văn hóa, văn nhân trong nước nghe xong những lời này, không cần nói ra cũng biết là thật sự có đạo lý.

Còn lại là vấn đề trên phương diện quân sự và kinh tế, không cần vượt qua Đại Ngụy, chỉ cần có tư cách thoát ly là được.

Chương 484: Bút Đến (1)

Cũng không sợ võ giả nhất phẩm của Đại Ngụy, bởi vì vương triều Đột Tà cũng có võ giả nhất phẩm, vương triều Sơ Nguyên cũng có võ giả nhất phẩm. Nếu thật sự phải đến bước đường này, võ giả nhất phẩm các nước cũng sẽ không mặc kệ.

Đây chính là đạo chế ngự lẫn nhau.

Trong Ly Dương cung.

Nhân tài mười nước vô cùng hưng phấn, từng người đều cao giọng cười nói, cứ như sợ văn nhân và bách tính Đại Ngụy không nghe thấy.

“Lý huynh, thật không hổ là đệ nhất tài tử Đường Quốc, làm được cả thơ trấn quốc. Hay lắm, chúng ta kính Lý huynh một chén.”

“Thi từ Trấn quốc có thể xuất hiện trong một yến hội như vậy, vì thế có thể nhìn ra nếu như linh quang của Lý huynh chợt lóe thì còn có thể là thơ lưu thiên cổ.”

“Không sai, nếu nói như bình thường thì trong những buổi thịnh yến này, tài tử tụ hội, sẽ có tài hoa bị áp chế, muốn làm ra được thiên cổ danh thi là điều vô cùng khó khăn, thơ trấn quốc đã là cực hạn rồi. Nếu Lý huynh có thêm chút linh cảm thì thiên cổ danh thi cũng không đáng là gì.

Nhân tài mười nước nhao nhao bàn tán. Sao bọn hắn có thể không biết bây giờ Đại Ngụy đang nghĩ gì chứ?

Đơn giản là muốn gọi Hứa Thanh Tiêu đến đây, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng đã làm được thiên cổ danh từ Mãn Giang Hồng, thiên cổ danh ngôn và thiên cổ đệ nhất biền văn. Đại tài như thế này, dù ngoài miệng bọn hắn có hô hào thường thôi, nhưng trong lòng vẫn hiểu được. Có điều ngoài miệng chắc chắn vẫn cứ không nhận thua.

Còn nữa, mọi người kiểu gì cũng tìm cho mình rất nhiều lý do, bọn họ cho rằng Hứa Thanh Tiêu tài hoa không tệ đều là ngẫu nhiên. Về việc linh quang chợt lóe thì cần phải có thực lực nhưng tỉ lệ của may mắn cũng chiếm phần nhiều.

Nhưng ở nơi như Thái Bình thi hội thì hoàn toàn khác. Bởi vì đây là một đại hội thi từ chính thức, thiên hạ văn nhân tụ tập lại dùng tài hoa áp chế nhau.

Có thể khẩn trương, có thể bị ảnh hưởng, cũng có tiên thiên áp chế, cho nên làm thơ trong trường hợp này ít nhiều gì cũng sẽ bị áp chế một chút.

Cách nói này cũng không phải là nói bừa, bởi vì từ xưa đến nay, người có thể làm ra thiên cổ danh thi trên cực yến là gần như không có.

Tài hoa bị áp chế, trên thực tế có tồn tại chuyện này.

Đương nhiên vẫn là phải xem chất lượng thi từ thế nào. Văn tốt thì có thể phá.

Trong đám người, Lý Ân uống một hớp rượu, nội tâm của hắn ta cực kỳ kích động, cho dù ngoài mặt thì từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, nhưng khi uống rượu thì tay run nhè nhẹ đã bán đứng nội tâm không yên ổn của hắn.

Thơ trấn quốc!

Thơ trấn quốc!

Có thể trong bữa tiệc lớn như này làm ra được thơ trấn quốc, thân phận đệ nhất tài tử Đường Quốc này hắn ta có thể ngồi vững, thậm chí dựa vào bài thơ này mà có thể đem lại cho hắn ta thật nhiều tài hoa và danh khí, nâng lên một chút, mình có khả năng sẽ trở thành Đại Nho.

Nếu thật sự như vậy thì đời này của mình cũng thỏa mãn.

Lý Ân rất hưng phấn. Nếu không phải còn có người ở đây thì chỉ sợ là hắn ta sẽ hô to vài tiếng vạn tuế.

Thơ trấn quốc, bản thân nó đã đại diện cho một loại vinh dự, mà bây giờ đang ở trên Thái Bình thi hội làm thơ trấn quốc.

Chuyện này làm sao có thể khiến người ta không hưng phấn cho được. Chỉ sợ ngày mai nhoáng một cái tên của hắn đã vang vọng toàn bộ thiên hạ. Vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, bao gồm cả vương triều Đại Ngụy.

Một câu thiên hạ người nào không biết chứ?

Nói hết tất cả.

“Tài hoa của Lý huynh, chúng ta thật là kính ngưỡng. Chỉ hôm nay thôi, chỉ sợ người trong thiên hạ ai cũng biết danh tiếng của Lý Ân.”

Có người đi đến mời một chén rượu, xuất phát từ sự cảm khái trong nội tâm.

“Khách khí, chỉ là linh quang chợt lóe thôi.”

Lý Ân cũng khiếm tốn, ít nhất là tương đối khiêm tốn với người một nhà.

“Lý huynh, huynh đừng có khiêm tốn. Chúng ta là người đọc sách, có tài hoa chính là có tài hoa, không cần phải khiêm tốn như thế chứ?”

“Đúng vậy, đừng có khiêm tốn, miễn cho người ta không nhìn trúng chúng ta lại còn nói chúng ta là cá tôm thối nát.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Các ngươi không thấy vẻ mặt của mấy vị Thượng thư, mấy vị Đại nho thay đổi hết rồi sao?”

Nhân tài mười nước nắm lấy cơ hội để chế giễu. Hôm qua bọn hắn đầy bụng tức giận, thậm chí các chưởng quầy các quán trọ, đại thương hộ thậm chí còn không cho phép bọn chúng vào ở, chuyện này vô cùng nhục nhã, sao bọn họ có thể bỏ qua được?

Mà ở trên đài, sắc mặt của Lục bộ thượng thư đúng là khó coi.

Bởi vì bọn họ không chỉ bị nhục mạ văn đàn, mà chủ yếu hơn là bọn chúng đã làm nhục Đại Ngụy, cho Đại Ngụy một cái tát.

Thân lạ Lục bộ Thượng thư, có thể nào không giận sao?

Mà các Đại nho Văn cung chính là thiên hạ văn nhân chính thống, theo lý thì tài tử khắp thiên hạ đều tôn trọng Văn Cung Đại Ngụy, thật không ngờ rằng lại mỉa mai như vậy sao?

Về phần người đọc sách và dân chúng Đại Ngụy thì ai nấy đều không nói ra lời, hiện tại bọn họ chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu đến.

Đây là hy vọng duy nhất!

“Nhân tài mười nước, biểu hiện như thế này, xem ra là lần này còn nhiều chuyện ẩn giấu.”

Trần Tâm đại Nho lẳng lặng mở miệng. Ông ta không tức giận gì cả, ánh mắt bình tĩnh nói. Ông ta cảm thấy chuyện này không có đơn giản như trong tưởng tượng.

“Từ xếp hạng thi từ hôm qua, chúng ta hoàn toàn không bất công. Đại hội thi từ thì so sánh thi từ, nhưng đám người này dùng cái này để làm ầm ĩ, như này chắc chắn có bàn tay thúc đẩy.”

Lại thêm một vị Đại nho nữa phụ lời vào, cho rằng phỏng đoán của Trần Tâm đại Nho không sai.

“Trước mắt. tạm thời bất kể là có bàn tay thúc đẩy hay không, nếu như không xử lý tốt chuyện này sẽ rất phiền phức đối với Đại Ngụy.

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta không quan tâm xem có bàn tay thúc đẩy hay không, ông ta chỉ có thể để ý một việc.

Áp lực của đại tài mười nước.

“Khi nào thì Thủ Nhân đến?”

Lúc này, Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh mở miệng. Trong tất cả mọi người ở đây, ông là người tin tưởng nhất, rằng Hứa Thanh Tiêu có thể trấn áp được hạng giá áo túi cơm này, vậy nên không kìm được mà lộ ra vẻ chờ đợi.

“Đã phái người đi rồi, chắc là nhanh thôi.”

Trần Chính Nho trả lời.

Đám người hơi yên lòng một chút. Mặc dù nói Hứa Thanh Tiêu chưa hẳn có thể làm ra thiên cổ danh thi, nhưng có sao thì nói vậy, quả thật hắn đã mang đến hy vọng cho mọi người.

Chương 485: Bút Đến (2)

Mà ở giữa đám người, có người đi đến trước mặt Lý Ân, đè ép âm thanh cười nói.

“Lý huynh, bây giờ hào quang của ngươi tỏa sáng vô hạn nha. Chư vị mau nhìn về hướng Tây Nam đi, nữ tử này khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại một mực nhìn về phía Lý huynh. Xem ra hôm nay Lý huynh thật có diễm phúc.”

Có người mở miệng, mang theo một chút ý cười.

Trong chốc lát, không ít tài tử nhìn về phía Tây Nam, kể cả là Lý Ân cũng không nhịn được mà nhìn về phía đó.

Hoàn toàn chính xác. Hướng tây nam có một nữ tử áo trắng đang lẳng lặng đứng cách đó không xa. Nữ tử này dùng lụa trắng che kín mặt, thế nhưng vẫn không che giấu được khí chất nghiêng nước nghiêng thành này, cùng với tư thái khiến lòng người rung động kia.

Cảm nhận được ánh mắt của nữ tử, trong lòng của Lý Ân càng vui sướng vạn phần. Trong lúc nhất thời hắn ta vậy mà lại say, bắt đầu ảo tưởng đến câu chuyện về đêm.

Chẳng qua thịnh yến trước mắt còn chưa kết thúc, hắn ta cũng không thể bước lên nói chuyện được.

Chờ đến khi yến hội kết thúc rồi nói sau.

Cũng chính vào lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy, học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu làm bạn với đèn khô, trong đầu đã hiện ra mấy kế hoạch nhưng mỗi lần đều bị Hứa Thanh Tiêu gạt bỏ luôn.

Ba thương hội lớn nâng giá ngay tại chỗ, hắn nhất định phải nghĩ ra một cách vừa có thể giải quyết tốt đẹp, vừa phải để ba thương hội lớn này ngoan ngoãn giao vật liệu, lại vừa phải khiến cho ba thương hội lớn giảm giá tiền xuống.

Hơn nữa là cực thấp, thậm chí là lỗ vốn.

Biện pháp rất khó, nhưng Hứa Thanh Tiêu không hề sợ những đầu đề khó như này,

Trên thực tế Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra được biện pháp rồi, nhưng những biện pháp này dùng để đối phó với các thương hội thì đơn giản, nhưng muốn đối phó với người đứng đằng sau bọn họ thì không có gì đặc sắc.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một cách, tra thuế, tra một nhóm dùng một nhóm.

Thế nhưng vấn đề là trời cao hoàng đế ở xa, ba thương hội lớn này có đưa sổ sách cho ngươi thu thuế hay không đã là một vấn đề. Cho dù là bệ hạ ra lệnh bảo đem sổ sách cho ngươi thì nhất định cũng là giả.

Sổ sách thật ngươi làm sao mà tìm được chứ?

Phái người đi? Người ta đút lót ngay lập tức, còn không nhận đút lót? Họ sẽ dâng mỹ nhân. Không nhận mỹ nhân à? Vậy chắc chắn cũng sẽ có những món đồ mà ngươi thích chứ ha?

Cái gì cũng không muốn sao?

Vậy thì sẽ đưa ngươi về nhà.

Cái gì? Hoàng đế sai người đi tra án mà chết sao? Ngươi hỏi ta có sợ hay không à? Sợ chứ, nhưng liên quan gì đến ta? Cũng chẳng phải là ta giết.

Hắn không có kẻ thù sao? Hắn sẽ không gây chuyện sao?

Từng bước phá án quận đến tỉnh, nói một câu dễ nghe thì Nữ đế không nắm quyền trong tay. Trên địa bàn người ta mới nể mặt ngươi một câu gọi bệ hạ, còn không nể mặt ngươi, thì ngươi làm được gì?

Cộng thêm bàn tay đen tối sau màn ngăn lại, nếu thật sự muốn áp đặt thì cam đoan sẽ khiến ngươi nổi loạn.

Chế hành.

Chế hành.

Giờ khắc này, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu đã hiểu, Hoàng đế không có quyền là một chuyện khó chịu đến mức nào.

Nếu là năm doanh trại quân quyền đều ở trong tay Nữ Đế, lại thu thập hết các phiên vương một lần, đến lúc đó sợ hãi đao rộng sao?

Thương hội dám lên giá ngay tại chỗ sao? Vừa dò xét xong người nhà thì quay đầu đã có thương nhân mới bù lại.

Dị tộc dám nói câu nào? Một đạo thánh chỉ đi đến chỗ phiên vương các nơi chém người còn không phải cần vận dụng lực lượng của triều đình sao.

Phiên vương không muốn? Vậy thì cứ chọn phiên vương.

Đây chính là chỗ tốt của nắm quyền lực, Đại Ngụy bây giờ hoang phế đang chờ phục hưng, có rất nhiều việc cần phải hoàn thành. Trong tình trạng này, giang sơn xã tắc lung lay sắp đổ.

Mà muốn giữ vững chắc giang sơn, nhất định phải tập trung quyền lợi. Đại Ngụy chỉ có một tiếng nói, nếu không thì bất cứ chuyện gì đều sẽ gặp vô số trở ngại, không thể trì hoãn.

Vậy nên, giờ phút này Hứa Thanh Tiêu hiểu ra vì sao Nữ Đế coi trọng binh phù như thế.

Đến mức độ này, Hứa Thanh Tiêu ngẫm lại, nếu như mình mà là Hoàng đế thì chỉ sợ cũng sẽ làm như vậy.

Không có binh quyền, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ tới lui. Mỗi một bước đi đều cẩn trọng, sợ không cẩn thận đi nhầm.

Bởi vì không có nhiều cơ hội cho Đại Ngụy phạm sai lầm.

Đau đầu, đau đầu, đau đầu.

Quả thật Hứa Thanh Tiêu rất đau đầu, vấn đề hiện tại càng thêm nghiêm trọng.

Ba thương hội lớn lên giá ngay tại chỗ, chắc chắn triều đình sẽ không đồng ý. Hộ bộ cũng sẽ không đồng ý. Thế nhưng mà vật liệu nằm ở trong tay người ta, không cho ngươi thì làm sao?

Đi đàm phán nói giá, bảo ít thì cũng phải một tháng. Chờ sau khi khi đàm phán xong, Đại Ngụy chịu thiệt thòi, càng nghĩ

càng thấy khó chịu, còn các thương nhân cũng tuyệt đối sẽ gây sự. Có người đang hy vọng công trình giuồng nước không thể trải rộng nhanh chóng được.

Cứ như vậy, nửa năm, thậm chí là thời gian một năm thì cũng không thể mở rộng được guồng nước.

Mà thời gian giành cho mình cũng không nhiều.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhắm mắt lại. Hiện tại hắn có chút tâm phiền ý loạn.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

"Báo!"

"Hứa đại nhân, Thừa tướng xin ngài mau đến Ly Dương cung một chuyến, dự tiệc của Thái Bình thi hội."

Âm thanh vang lên là giọng nói của một tên thị vệ ở học đường Thủ Nhân thỉnh cầu Hứa Thanh Tiêu tiến về hội thi.

"Không đi! Không đi! Nói với Trần Thượng thư, Hứa mỗ thấy trong người hơi khó chịu, không đi."

Nghe thấy âm thanh này, Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng mở miệng.

Đến lúc nào rồi mà còn tâm trạng đi dự tiệc, không đi không đi.

"Hứa đại nhân, bây giờ nhân tài mười nước đang diễu võ dương oai ở Thái Bình thi hội, Đại Ngụy văn đàn mất hết mặt mũi, mong rằng Hứa đại nhân đến cứu viện."

Giọng nói của thị vệ vang lên, tràn đầy lo lắng và khát vọng.

Còn trong phòng thì Hứa Thanh Tiêu lại khẽ nhíu mày.

Nhân tài mười nước diễu võ dương oai ở Thái Bình thi hội?

"Hoa Tinh Vân đâu? Không phải y cũng đi sao?"

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được hỏi lại.

"Hứa đại nhân, Hoa đại nhân có đi, thi từ của ngài ấy là một chữ ngàn vàng, xem như là hiếm có nhưng lại bị thơ Trần quốc ngăn chặn."

“Hoa đại nhân muốn làm hai bài thơ nhưng trước đó Trần thừa tướng đã đặt quy định là mỗi người chỉ được viết nhiều nhất một bài thơ.”

“Vậy nên Hoa đại nhân không có tư cách nữa. Trước mắt, toàn bộ Đại Ngụy này chỉ có ngài mới có thể ngăn chặn được nhân tài mười nước này.”

Thị vệ kích động nói.

Nhưng mà lông mày Hứa Thanh Tiêu càng nhíu chặt hơn.

Một chữ ngàn vàng sao?

Chương 486: Bút Đến (3)

Nghe thì đúng là có chút không tệ, nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu có hiểu biết về Hoa Tinh Vân, y là một đại tài, hơn nữa còn là tuyệt thế đại tài. Như vậy sao có thể chỉ làm được dạng thi từ như thế này chứ?

Như thế này có vẻ sai sai.

Nhưng ngẫm nghĩ thì y chưa thực sự dụng tâm, có để lại chuẩn bị ở sau là chuyện rất bình thường.

"Quay về nói với Thừa tướng đại nhân, Hứa mỗ bận rộn công vụ, không đi."

"Thêm vào đó, người trong Văn cung Đại Ngụy nhiều, không đến lượt Hứa mỗ đi."

Hứa Thanh Tiêu trả lời lại, nói không đi tức là không đi. Hơn nữa, cần phải cho Văn cung Đại Ngụy này một bài học, không phải ngày nào cũng xem thường mình sao?

Không phải ngày nào cũng thấy bản thân mình là thánh nhân chính thống sao?

Hiện tại, ngay cả nhân tài mười nước cũng không ép được, để thành ra thế này?

"Hứa đại nhân."

Thị vệ mở miệng lần nữa, mà lúc này giọng nói của Hứa Thanh Tiêu chợt lạnh xuống.

"Cứ quay về thông báo như vậy"

Giọng nói của hắn vang lên khiến người sau sững sờ, nhưng ngẫm nghĩ lại thì cuối cùng thở dài rồi quay người rời đi.

Đưa mắt nhìn thị vệ rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm chuyện này. Thất bại thì thất bại, cũng coi như là cho đám người nơi Văn cung Đại Ngụy Văn kia một bài học, để bọn họ khỏi lúc nào cũng làm ra vẻ vô địch thiên hạ, diễn cho ai xem?

Làm như vậy cũng không phải là để báo thù, Hứa Thanh Tiêu không có ý nghĩ này.

Chuyện guồng nước là nhiệm vụ cần làm gấp bởi, một, liên quan đến thiên hạ bách tính, hai, dính đến an nguy bản thân.

Cái này giống như thể bây giờ mình đang chìm sâu trong vũng bùn, ngay lúc này không lo nghĩ cách tự cứu mình mà nghĩ đến việc xem tối nay ăn gì.

Vậy không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Không đi. Hứa Thanh Tiêu có lý do của mình.

Đồng thời nhân tiện tặng cho đám nho sinh nơi Văn cung Đại Ngụy một bài học nhớ đời, để họ đừng tưởng mình như thể mình vô địch khắp trên trời dưới đất.

Ly Dương cung.

Thị vệ quay về từ học đường Thủ Nhân, bước nhanh đi đến bên cạnh Trần Chính Nho.

"Đại Nhân, Hứa đại nhân nói là ngài ấy bận rộn công vụ, không đến được."

Thị vệ hạ thấp giọng nói.

Mà từ sau khi hắn đi vào, nhân tài mười nước cũng chú ý đến. Trên thực tế bọn họ có chút lo lắng về Hứa Thanh Tiêu bởi dù sao thì Hứa Thanh Tiêu vẫn có uy danh, chẳng may hắn thật sự làm ra được thiên cổ thi từ, vậy thì hôm nay có chút mất mặt.

Cho nên nhân tài mười nước không nói chuyện nữa mà cùng nhau nhìn về phía Trần Chính Nho.

Lời này nói ra, sắc mặt của Trần Chính Nho rất bình tĩnh, ông ta khẽ gật đầu rồi không nói lời nào.

Nhân tài mười nước có chút tò mò, thậm chí còn phái người ra xem một chút xem Hứa Thanh Tiêu có đến hay không.

Rất nhanh đã có kết quả. Bên ngoài không có người, Hứa Thanh Tiêu không đến.

Lập tức, có không ít tiếng vang lên.

"Hứa Thanh Tiêu không đến sao?"

"Hình như không mời Hứa Thanh Tiêu đến nhỉ?"

“Ừ, hẳn là không đến.”

Mọi người khẽ khàng bàn luận, không dám gây ra âm thanh quá lớn.

Trên yến tiệc.

Giọng nói của Tôn Tĩnh An vang lên.

“Lúc này rồi mà hắn không ra mặt?”

Tôn Tĩnh An nhíu mày. Sau khi biết Hứa Thanh Tiêu không đến, phản ứng đầu tiên của ông ta rất không vui, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu cố ý.

“Hắn có đến hay không thì là chuyện của hắn, ai quy định hắn nhất định phải đến chứ?”

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn không nhịn được mở miệng. Cái tên Tôn Tĩnh An này thật sự có chút quan uy. Hứa Thanh Tiêu người ta không đến thì là không đến thôi. Dựa vào cái gì mà nhất định phải đến?

Cố Ngôn đây đương nhiên là ra mặt cho Hứa Thanh Tiêu, trên thực tế thì ông ta cũng hy vọng Hứa Thanh Tiêu đến đây.

“A! Xem như tôi hiểu rõ rồi. Hứa Thanh Tiêu đúng là có tài hoa, nhưng hôm nay có người làm ra thơ Trấn quốc rồi nên hắn không dám tới.”

Tôn Tĩnh An cười lạnh một tiếng, không tiếp ý trong lời nói của Cố Ngôn mà là mỉa mai Hứa Thanh Tiêu.

Lời này nói ra khiến không ít người khẽ nhíu mày. Tôn Tĩnh An này đúng là có vấn đề mà, người ta không đến còn nói người ta sợ à?

Lời này nếu là do nhân tài mười nước nói ra thì bọn họ sẽ nhịn, nhưng người một nhà còn nói người mình? Không phải đầu óc có vấn đề sao?

Cứ vậy mà hận Hứa Thanh Tiêu?

“Tôn nho, đến lúc này rồi mà còn nói người nhà mình? Ngươi đúng là Đại nho mà.”

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh không khỏi mở miệng, người này quá ác tâm.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu nghe được, kể cả có thực lực thì có lẽ hắn cũng sẽ không đến.

Không phải bị điên rồi à?

“Tôn nho, nói chuyện chú ý một chút, thân là Đại nho mà gièm pha người một nhà, ngươi có rắp tâm gì?”

Vào thời khắc này, Trần Chính Nho không nhịn được mà mở miệng. Tính tình của ông ta rất tốt nhưng nghe xong những lời này của Tôn Tĩnh An thì có chút buồn nôn.

Thái độ của ba vị Thượng thư nhất trí với nhau khiến đáy lòng Tôn Tĩnh An không vui, nhưng hắn cũng biết mình quả thật nói chuyện hơi khó nghe, cho nên không trả lời.

“Được rồi, lúc này đừng cãi lộn gì nữa. Chỉ sợ là kết cục hôm nay đã định, nên ngẫm lại xem có những biện pháp khác đi, nếu không thì để Tinh Vân làm lại thơ mới? Tuy là có chút xấu hổ nhưng ít ra có vẻ vớt vát một chút.” Một trong bốn viện trưởng của Tứ đại thư viện rồi đưa ra đề nghị này.

“Không thể.”

Trần Chính Nho thẳng thừng lắc đầu. Nếu như để cho Hoa Tinh Vân làm thơ, vậy cho dù làm ra được tác phẩm tuyệt thế xuất sắc thì có thể làm thế nào?

Bản thân nhân tài mười nước đã có chút oán giận, nếu như lại phá hỏng quy tắc nữa thì Đại Ngụy đúng là không cần mặt mũi nữa.

“Quên đi, lão phu tự mình đi tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến.

Giờ khắc này, Trương Tĩnh cũng không chịu nổi nữa, ông ta dự định đi tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến.

Thế nhưng trong nháy mắt, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn đã kéo ông ta lại.

“Thủ Nhân có tính toán của hắn.”

Cố Ngôn nhỏ giọng nói.

Lời này nói ra khiến Trương Tĩnh im lặng. Ông ta hiểu được ý tứ của những lời này.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu không đến?

Thật sự chẳng lẽ là trận chiến ý chí sao?

Không phải.

Hứa Thanh Tiêu vẫn hiểu rõ trái phải rõ ràng.

Khả năng duy nhất chính là bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng không chắc.

Cho nên hắn mới từ chối.

Đúng vậy, ngẫm lại mà xem. Đúng là như thế, ai có thể cam đoan Hứa Thanh Tiêu nhất định có thể làm ra Thiên cổ thi từ?

Thơ trấn quốc của người ta xuất hiện, ngươi xuất hiện, coi như ngươi có làm được thơ trấn quốc, vậy thì ngược lại là còn phiền phức hơn. Đến lúc đó chọn Hứa Thanh Tiêu cũng không được, không chọn Hứa Thanh Tiêu cũng không được.

Đại Ngụy hôm nay.

Là thua.

Thua hoàn toàn.

Chương 487: Bút Đến (4)

Mà nhóm đại tài mười nước, sau khi nhìn thấy biểu cảm của nhóm người Trần Chính Nho xong, gần như đã đoán được một chút gì đó.

“Hứa Thanh Tiêu sẽ không tới.”

“Hắn không dám tới.”

“Đúng, hắn không dám tới, có thơ trấn quốc ở đây, ai dám đến?”

“Hứa Thanh Tiêu có danh tiếng, loại người này tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.”

Nhân tài mười nước khe khẽ bàn luận, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không dám tới, bởi vì ngẫm lại cũng đúng vậy thật, có một bài thơ trấn quốc ở đây, ai dám đến đối đầu?

Người nào đến người đó chết nha?

Cho dù ngươi cũng làm được thơ trấn quốc thì sao nào? Trước đó hai ngày đã xảy ra một chuyện chọc vào cơn tức của họ, nếu như hôm nay vẫn như vậy thì đám người này tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Đám người nhao nhao bàn tán, rất nhanh thôi âm thanh đã dần lớn hơn.

“Thì ra đây chính là Vạn cổ chi tài của Đại Ngụy à, ngay cả dũng khí dự tiệc cũng không có.”

“Đúng vậy. Ta còn tưởng vạn cổ đại tài này mạnh bao nhiêu, không ngờ chỉ có như này?”

“Vạn cổ đại tài, ha ha ha ha ha!”

“Không được cười, Hứa Thanh Tiêu vẫn rất thông minh, có thơ trấn quốc, hắn e ngại là chuyện bình thường.”

Có một số tiếng nói vô cùng chói tay, dẫn tới dân chúng phẫn nộ. Giờ khắc này, một câu nói đại tài kia chói tai vô cùng.

Trong đám người, kẻ cười lớn tiếng nhất chính là Vương Phu.

Chẳng qua cho dù là đệ nhất tài từ Đường Quốc, Lý Ân cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Ở trong mắt bách tính Đại Ngụy, tiếng cười vang vọng này truyền khắp từ trong đến ngoài cung.

Giờ này khắc này, trong kinh đô Đại Ngụy, những con đường phố, hẻm nhỏ cũng có vẻ hơi yên tĩnh. Dù sao Ly Dương cung chưa đến bao tin vui, văn đàn Đại Ngụy bị đả kích, vậy dân chúng có thể nào mà cười được.

Trên những con đường lớn, các tửu lâu cũng vô cùng yên tĩnh. Bọn họ ký thác hy vọng ở Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu không đến. Thật ra dân chúng cũng hiểu rõ "nỗi khổ tâm" của Hứa Thanh Tiêu, có thơ trấn quốc trước mặt, Hứa Thanh Tiêu coi như là tài hoa hơn người cũng không thể nào làm được danh thi thiên cổ đúng không?

Con người luôn có lúc phát huy không tốt, ai có lòng tin trấn áp được thơ trấn quốc? Để cho Đại Nho đến cũng không dám nói là có thể trấn áp.

Mà chính lúc này, ở trong Ly Dương cung.

Một bóng người yên lặng rời đi.

Là bóng dáng của Trần Tinh Hà.

Một khắc đồng hồ sau.

Học đường Thủ Nhân.

Lý Quảng Hiếu nhìn vị trí của Ly Dương cung, sau đó xem thiên tượng ban đêm không khỏi thở dài.

"Văn đàn Đại Ngụy phải bị một lần đả kích chí mạng."

Lý Quảng Hiếu lẩm bẩm trong lòng. Trên thực tế ông ta vẫn luôn chú ý chuyện của Ly Dương cung.

Ngay từ đầu ông ta cũng cho rằng nếu Hứa Thanh Tiêu ra sân thì nhất định có thể trấn áp được đối phương, nhưng bây giờ quay đầu nghĩ lại thì cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu không ổn, mà là địa vị của Hứa Thanh Tiêu trong lòng mọi người quá cao, cho nên ông ta không làm gì được.

Nhưng thực tế thì sao? Hứa Thanh Tiêu chưa từng nói mình nhất định có thể làm ra thiên cổ thi từ nha?

Trước đó còn có thơ trấn quốc, áp lực của Hứa Thanh Tiêu sẽ rất rất lớn. Hắn từ chối không đi cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Không đi thì ít nhất còn để lại cho Đại Ngụy một niềm hy vọng cuối cùng.

Còn nếu như đi rồi lại thất bại thì hoàn toàn xong đời.

Vậy nên ông ta ủng hộ việc Hứa Thanh Tiêu không đi.

Nhưng lại đúng lúc này, vừa khéo có âm thanh vang lên.

"Sư đệ! Sư đệ!"

"Sư đệ, đệ nhanh đi đến Ly Dương cung đi. Nếu như đệ không đi nữa thì nhân tài mười nước kia không biết sẽ phách lối đến mức nào nữa."

Giọng nói của Trần Tinh Hà vang lên.

Hắn ta chạy về đây muốn thuyết phục Hứa Thanh Tiêu.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu vẫn còn đang suy nghĩ cách ứng đối. Lúc đầu hắn đã có một vài mạch suy nghĩ, nhưng mà theo tiếng Trần Tinh Hà vang lên.

Mạch suy nghĩ lại lần nữa bị gián đoạn.

"Ài!"

Nếu như người đến không phải Trần Tinh Hà mà đổi lại bất cứ người nào thì Hứa Thanh Tiêu đều muốn nói vài câu.

Có cần phải đáng ghét thế không hả.

Nhưng sư huynh nhà mình đến, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể đứng dậy cười khổ.

"Sư huynh, đệ thật sự không muốn đi. Hiện tại đệ gặp một chuyện rất phiền phức. Hội thi này, bại thì cứ bại, có gì mà ghê gớm đâu."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

“Sư đệ, không thể bại được. Nếu như bại thì Đại Ngụy chúng ta mất hết mặt mũi.’

“Đệ biết nhân tài mười nước sỉ nhục chúng ta thế nào không? Bọn họ nói văn đàn Đại Ngụy cũng chỉ thường thôi. Bọn họ mắng ngươi, nói ngươi đã sợ mất mật, không biết còn kiêu ngạo cỡ nào. Sư huynh nhìn không quen.” Trần Tinh Hà xuất hiện trong phòng, thở phì phò nói.

“Bọn họ muốn nói cái gì thì cứ kệ họ đi. Cái miệng ở trên người bọn hắn, chẳng lẽ bắt bọn họ ngậm miệng không nói sao?”

Thật ra Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý, loại lời này hắn nghe nhiều rồi.

Cũng không phải là lần đầu tiên.

“Sư đệ à, sao đệ lại không rõ? Thái Bình thi hội không chỉ ảnh hưởng đến văn đàn Đại Ngụy, còn có bách tính Đại Ngụy nữa, hiện tại có khá nhiều bách tính đang chờ đệ xuất hiện?”

“Nếu như hôm nay chúng ta bại, vậy sau này bách tính Đại Ngụy đi ra ngoài, quả thật là không còn mặt mũi nào.”

Trần Tinh Hà có chút bất đắc dĩ nói.

Văn cung Đại Ngụy vẫn luôn xưng là thánh nhân chính thống, bách tính vẫn lấy đó làm kiêu ngạo. Thế nhưng hôm nay nếu như bị nhân tài mười nước trấn át, sau này còn mặt mũi nào để nói những lời này?

Chỉ là không đợi Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ nhiều, giọng nói của Trần Tinh Hà vang lên lần nữa.

“Sư đệ, ta hỏi đệ một câu, đệ thành thật trả lời cho ta biết, đệ có lòng tin vượt qua Lý Ân không? Chính là người viết bài thơ trấn quốc kia.”

“Nếu đệ không có lòng tin thì coi như sư huynh chưa từng nói. Nếu đệ có lòng tin thì đi theo ta đi.”

Sắc mặt của hắn ta vô cùng nghiêm túc nói.

Đối mặt với những câu hỏi của Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu chỉ muốn ứng phó cho qua nhưng nghĩ rồi vẫn thở dài nói.

“Nhân tài mười nước, lần này đến đây dự tiệc giống như đã có sự chuẩn bị tỉ mỉ. Nhưng lần này văn đàn Đại Ngụy đúng là đột nhiên yếu ớt, sư đệ cảm thấy có chút kỳ quặc.”

“Sư huynh, thật ra bọn họ có nói một câu rất đúng.”

“Ta không đi dự tiệc, hoàn toàn đúng là cảm thấy bọn họ là một đám cá tôm thối nát.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc trả lời.

Chương 488: Bút Đến (5)

Còn Trần Tinh Hà thì sững sờ. Khá lắm, sư đệ này của mình càng ngày càng có kỹ thuật giả vờ.

“Nhưng bọn hắn đã viết được thơ trần quốc.”

Trần Tinh Hà không nhịn được lên tiếng.

“Ha.”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không có trả lời, chỉ cười lạnh một tiếng.

Thơ Trấn quốc?

Thơ trấn quốc thì tính là cái gì. Trong đầu hắn tùy tiện chọn một bài cũng không chỉ là thơ trấn quốc đâu nhỉ?

Nhìn thấy biểu cảm lần này của Hứa Thanh Tiêu, Trần Tinh Hà coi như hiểu rõ.

“Sư đệ, đệ đã có lòng tin như vậy thì đi ngay đi.”

Bất kể chuyện này có gì kỳ quặc hay không thì cứ đi đi.

Trần Tinh Hà nói xong cũng muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu cười khổ.

“Sư huynh, tâm ý sư đệ đã quyết, không đi chính là không đi, trừ khi bệ hạ hạ chỉ bảo ta nhất định phải đi. Nếu không, ta không đi.”

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu kiên quyết.

Còn Trần Tinh Hà đứng một bên tận tình khuyên bảo thuyết phục.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Lý Quảng Hiếu đứng bên trong nhà bếp sửng sốt. Ông ta không ngờ mình lại có thể đoán sai. Hứa Thanh Tiêu không phải sợ thơ Trấn quốc mà là đơn thuần không muốn đi.

Khá lắm, trò này cũng không vui đâu.

Một khắc sau, ông lấy từ trong tay ra một thiên chỉ, nhanh chóng đặt bút rồi ngay sau đó đốt thiên chỉ trên một ngọn nến.

Gần một khắc đồng hồ sau.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu thuyết phục Trần Tinh Hà, coi như là hoàn toàn thở ra nhẹ nhàng.

Đồng thời nội tâm cũng có chút mạnh mẽ.

Nhưng cũng may, rốt cuộc chuyện này cũng được giải quyết, mình có thể yên tĩnh quyết định kế hoạch.

Nhưng Trần Tinh Hà vừa bước ra khỏi cửa phòng một chốc.

Đã có một giọng nói lần nữa vang lên phá vỡ yên tĩnh.

“Hứa Thanh Tiêu tiếp chỉ. Khẩu dụ của bệ hạ, Thái Bình thi hội chính là thịnh hội của văn nhân, liên quan đến mặt mũi của Đại Ngụy, truyền, Hộ bộ Thị lang Hứa Thanh Tiêu dự tiệc làm thơ, bất kể là thành tích tốt hay xấu thì không thể trốn tránh. Khâm thử.”

Giọng nói thái giám vang lên.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu sửng sốt.

Trần Tinh Hà cũng sửng sốt.

Bệ hạ thật sự hạ chỉ?

“Sư đệ, bệ hạ hạ chỉ.”

Sư đệ, đệ dùng ánh mắt này nhìn ta làm gì?

Trần Tinh Hà hết sức kích động, nghiêng người mở miệng lại phát hiện ra ánh mắt Hứa Thanh Tiêu có chút cổ quái.

“Không có gì.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, sau đó đứng lên nói: “Thần, tiếp chỉ.”

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu lại quay về phòng. lấy tờ giấy trắng vẽ đầy nét xấu trên đó rồi đốt trên giá nến.

Ài!

Đáng ghét!

Đáng ghét!

Đáng ghét!

Đây không phải là có bệnh sao. Một cuộc thi hội mà thôi, làm gì phải quan tâm như thế? Ăn no không có chuyện gì làm à? Không phải Văn cung Đại Ngụy rất có năng lực sao?

Hứa Thanh Tiêu thật sự rất giận. Tất cả kế hoạch và mạch suy nghĩ, toàn bộ đều không có, liên tiếp bị gián đoạn, không tức giận mới là lạ.

Chờ sau khi giấy trắng hóa thành tro tàn, Hứa Thanh Tiêu mặt lạnh đi ra khỏi phòng, đi về phía ngoài học đường Thủ Nhân. Hắn chắp tay mà đi, vẻ mặt vô cùng không dễ nhìn.

"Sư đệ, chờ ta với!"

Trần Tinh Hà đuổi theo phía sau.

Rất nhanh, khi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi học đường Thủ Nhân xong, đi vào con phố Tây Nam, nơi này đèn đuốc sáng trưng. Cảnh tượng bách tính tiểu thương, văn nhân nhã khách, giai nhân tiểu thư vốn dĩ nên vô cùng náo nhiệt, nhưng bây giờ lại có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, trong lúc nhất thời, mọi người đều hô lên thất thanh.

"Hứa Thanh Tiêu đến."

"Hứa đại nhân đến."

"Chính là Hứa đại nhân."

Dân chúng cau mày đều nhìn chăm chú vào Ly Dương cung, đột nhiên có người phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu đi đến, trong chớp mắt đã hấp dẫn vô số người chú ý.

Lập tức có đủ lại âm thanh vang lên, rất nhiều bách tính lộ ra vẻ kích động.

Một ít văn nhân càng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu vừa kinh ngạc, mà một số nữ tử sau khi nhìn thấy gương mặt của Hứa Thanh Tiêu xong cũng không nhịn được mà nhìn chăm chú.

“Nhanh tránh ra cho Hứa Đại nhân đi, Hứa đại nhân muốn đi đến Ly Dương cung.’

“Mau nhường đường, nhường đường cho Hứa Vạn Cổ.”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhường đường cho Hứa Vạn Cổ đi.”

Một khắc sau, dân chúng lập tức rống to, bởi vì người đi đường rất nhiều nên ngăn cản đường đi của Hứa Thanh Tiêu, vậy nên có người mở miệng bảo mọi người nhường đường cho.

Trong chốc lát, dân chúng tự giác nhường đường, không hề không phục một chút nào, đồng thời cao giọng nói.

“Hứa đại nhân, ép nhuệ khí của đại tài mười nước một chút.”

“Hứa đại nhân, ngài đã đến, chúng ta sẽ có hy vọng.”

“Hứa đại nhân, ta xem trọng ngài.”

Dân chúng hưng phấn, các loại tiếng ủng hộ vang lên.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì ôm quyền về phía bách tính, tốc độ của hắn rất nhanh, tâm trạng có chút khó chịu nhưng vẫn giữ gương mặt ôn hòa khi nhìn bách tính.

Một đường bước đi thẳng.

Mặt mũi của Hứa Thanh Tiêu rất lớn, trên phố dài Tây Nam, tất cả mọi người đều tự giác nhường đường. Chỉ sợ toàn bộ Đại Ngụy cũng chỉ có Hoàng đế mới có loại mặt mũi này.

“Chờ ta một chút! Chờ ta một chút!”

Trần Tinh Hà đuổi theo phía sau, bước đi của Hứa Thanh Tiêu quá nhanh, cho nên hắn có chút thở không ra hơi.

Thấy Trần Tinh Hà xuất hiện, có không ít người không nhịn được mà mở miệng tò mò về thân phận của Trần Tinh Hà.

“Người kia là ai vậy?”

“Còn có thể là ai nữa? Nhất định là thư đồng của Hứa Đại nhân.”

“Đúng đúng đúng, nhất định là thư đồng của Hứa Đại nhân.”

“Dáng dấp của thư đồng này cũng tuấn tú đó, ừm, xứng với Hứa đại nhân.”

Dân chúng nghị luận, chỉ có điều Trần Tinh Hà không nghe thấy, bởi vì hắn ta còn đang đuổi theo bước chân của Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này.

Trong Ly Dương cung.

Vẫn là có chút quỷ dị không hiểu nổi như cũ.

Tiếng cười của đại tài mười nước vang lên dày đặc, mà bách tính và văn nhân Đại Ngụy từng người lại cười không nổi. Ca múa lúc trước mọi người không có tâm tư đi nhìn, rượu ngon trong chén, mọi người không có tâm tư mà uống.

Lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

Nhưng mà vào đúng lúc này có một tiếng nói cất lên.

“Báo! Thừa tướng đại nhân, Hộ bộ thị lang Hứa Thanh Tiêu đến đây dự tiệc!”

Tiếng nói của thị vệ vừa dứt.

Trong nháy mắt toàn bộ đại điện đều sôi trào.

“Cái gì? Thủ nhân đến?”

“Thế mà thủ nhân lại đến?”

“Tên nhóc ngoan, ta đã nói hắn nhất định sẽ đến mà.”

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Chương 489: Bút Đến (6)

Trần Chính Nho hơi kinh ngạc còn Cố Ngôn và Trương Tĩnh thì kích động không thôi, Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm cũng không nhịn được cất tiếng hô tốt tốt.

Từ sau khi thơ trấn quốc xuất hiện, tâm trạng của bọn họ như rơi vào hầm băng, bây giờ Hứa Thanh Tiêu đến sao bọn hắn có thể không kích động.

Không chỉ có bọn hắn mà dân chúng cũng kích động.

Mọi người vẫn luôn chờ đợi Hứa Thanh Tiêu.

Vốn dĩ tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu không đến, bởi dù sao thì cũng có thơ trấn quốc ở đây, Hứa Thanh Tiêu không đến thì dân chúng có thể hiểu được.

Thật không ngờ vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại đến.

Trong lúc nhất thời, dân chúng phấn chấn lên, thậm chí có một số văn nhân cũng kích động.

“Hứa đại nhân đến rồi, xem thử đại tài mười nước có dám phách lối không.”

“Hứa đại nhân dám đến chính là có sức mạnh. Ngược lại ta muốn xem thử xem, đại tài mười hai nước còn dám ngạo mạn không.”

“Tốt! Tốt! Tốt, xưa nay Hứa đại nhân sẽ không để cho chúng bách tính thất vọng, mọi người đợi chút nữa chuẩn bị reo hò cho Hứa đại nhân.”

Dân chúng đã hưng phấn.

Mà sau đó giọng nói của Trần Chính Nho cũng vang lên.

“Mời Thủ Nhân vào.”

Trần Chính Nho mở miệng. Ông ta dùng chữ mời cũng đủ để chứng minh nội tâm của hắn đang vui sướng và kích động.

Tất cả mọi người đều hưng phấn, duy chỉ có nhân tài mười nước là không hưng phấn nổi.

Nhưng một giọng nói khác cũng vang lên theo.

“Tới thì tới thôi, chẳng lẽ có thể nghịch thiên cải mệnh?”

“Thơ trấn quốc còn ở trước mặt, ta cũng không tin Hứa Thanh Tiêu này có bản lĩnh như vậy.”

“Cho dù là lại làm một bài thơ trấn quốc thì Hứa Thanh Tiêu cũng không sánh bằng. Một cái ra trước, một cái ra sau. Sợ là Đại Ngụy thiên vị thêm một lần nữa.”

Giọng nói của đại tài mười nước vang lên. Nhất là câu nói cuối cùng càng giống như đang mỉa mai Đại Ngụy.

Chỉ là ngay khắc này.

Một bóng dáng bước vào trong đại điện.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đi vào bên trong đại điện.

Vẻ mặt như có chút không vui.

Giống như thể tâm trạng đang không tốt lắm.

Lúc này, đại điện lộ ra vẻ vô cùng yên tĩnh, dân chúng cũng yên tĩnh lại.

Nhóm đại tài mười nước không hiểu sao cũng yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Phong hoa tuyệt đại.

Chỉ là hình như… tâm trạng có chút không vui lắm.

Trong lúc nhất thời, đám người có chút tò mò.

Không hiểu vì sao Hứa Thanh Tiêu lại không vui.

Bước vào đại điện.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đưa mắt nhìn về phía đại tài mười nước.

Ánh mắt của hắn ẩn chứa khí thế, khiến cho đại tài mười nước có chút sợ hãi.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu thu hồi ánh mắt.

Hắn nhìn về phía Trần Chính Nho, tốc độ nói chuyện rất nhanh.

“Trần đại nhân, thuộc hạ còn chuyện quan trọng phải xử lý, công vụ quá bận rộn nên mong đại nhân thông cảm.”

“Đại nhân nói thẳng cho ta nghe, đề tài hôm nay là gì? Hạ quan làm xong còn phải nhanh chóng quay về.”

“Không có thời gian chậm trễ.”

Tốc độ nói chuyện của Hứa Thanh Tiêu rất nhanh, có vẻ hơi gấp.

Mà giọng nói và hành vi này, trong nháy mắt khiến mọi người có chút choáng váng.

Cảm giác giống như là có chút không tình nguyện.

Đại ca à, ngươi đến đây là để làm thơ đó.

Còn nữa, trước mắt ngươi còn có một bài thơ trấn quốc chèn ép nữa.

Dựa vào đâu mà ngươi lại bày ra tư thái qua loa này?

Dựa vào đâu?

Không chỉ là dân chúng kinh ngạc, nhân tài mười nước cũng có chút cảm giác bị sỉ nhục.

Không nói ngươi nhất định phải thật nghiêm túc, nhưng tối thiểu nhất thì ngươi đừng như thế này, giống như thể ai đang thiếu nợ ngươi vậy?

Ngươi sẽ không thật sự cảm thấy mình có thể viết ra thiên cổ danh thi chứ?

“Yến hội!”

Trần Chính Nho không hề do dự, nói thẳng đề tài.

Chẳng biết tại sao Hứa Thanh Tiêu càng như thế này, ông ta càng cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đã tính trước.

“Yến hội?”

Hứa Thanh Tiêu cau mày.

Đầu óc của hắn nhanh chóng chuyển động, tìm kiếm thi từ có liên quan đến yến hội.

Hắn đứng trong đại điện.

Tất cả ánh mắt đều chiếu đến đấy.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Tất cả mọi người nhìn Hứa Thanh Tiêu, không có ai đi quấy rầy hắn cả.

Trôi qua trọn vẹn nửa khắc đồng hồ.

Cuối cùng cũng có âm thanh vang lên.

“Suy nghĩ lâu như vậy? Xem ra Hứa Vạn Cổ còn chưa chuẩn bị kỹ càng đâu.”

Trong nhóm đại tài mười nước truyền đến một chút tiếng vang.

Có vẻ hơi mỉa mai.

Nhưng ngay khi giọng nói này truyền đến trong tích tắc.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Bút đến!”

Âm thanh vang lên.

Đinh tai nhức óc.

Vang vọng bên trong đại điện.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hoàn toàn yên tĩnh.

Nhân tài mười nước cũng không dám phát ra một câu nào.

Hạo Nhiên chính khí màu tím ngưng tụ thành hình chiếc bút trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu!

Phải làm thơ!

Mà trên tay Hứa Thanh Tiêu đang cầm bút Xuân Thu.

Lúc này, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

“Nhanh chuẩn bị giấy cho Thủ Nhân.”

Trần Chính Nho mở miệng, kêu người chuẩn bị giấy cho Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Không cần.”

“Thiên cổ thi từ không cần giấy.”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, dẫn đến một trận kinh ngạc của đám người trong đại điện. Tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, thật sự mơ hồ.

Nhất là đại tài mười nước, bọn họ càng choáng váng hơn.

Hứa Thanh Tiêu này sao lại ngạo mạn như vậy chứ.

Thơ còn chưa làm mà đã dám nói là thiên cổ?

Khá lắm, ngược lại là ta muốn xem xem hôm nay ngươi có thể làm ra thiên cổ thi từ hay không.

Trong lòng đại tài mười nước đều kìm nén một cơn tức, nhất là Đường Quốc Lý Ân. Lúc đầu trong thịnh yến hôm nay, mình hắn ta thu mọi danh tiếng, thật không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu đến một cái là giành giật hết tất cả danh tiếng.

Hơn nữa còn to mồm không ngừng, thơ mình làm ra đã là trấn quốc, Hứa Thanh Tiêu chưa làm gì đã nói là muốn viết Thiên cổ thi từ.

Được! Hôm nay, ngược lại là ta muốn xem ngươi có thể viết ra thiên cổ thi từ hay không.

Đại tài mười nước nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Bách tính Đại Ngụy nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Đại Ngụy Văn nhân nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Trên bữa tiệc, Trần Chính Nho, Trương Tĩnh, Cố Ngôn, Chu Nghiêm, bao gồm cả những Đại nho trong Đại Ngụy Văn nhân và viện trưởng tứ đại thư viện.

Tất cả mọi người, đều nhìn Hứa Thanh Tiêu!

Tất cả mọi người cùng chờ một kỳ tích!

Mà đúng lúc này.

Hứa Thanh Tiêu đặt bút xuống, nương theo đó là giọng nói của hắn vang lên.

Quân bất kiến:

Hoàng Hà chi thuỷ thiên thượng lai,

Bôn lưu đáo hải bất phục hồi!

(Dịch nôm: Há chẳng thấy trên trời sa xuống

Nước Hoàng Hà cuồn cuộn tung xuôi

Một đi đi mãi ra khơi

Có bao giờ lại phản hồi nữa đâu)

Chương 490: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (1)

Đây là câu đầu tiên. Đại Ngụy cũng có Hoàng Hà, bởi vì tên gọi đơn giản nên Hứa Thanh Tiêu không sửa lại mà trực tiếp dùng nguyên văn.

Giọng nói của hắn vang lên, đồng thời nhanh chóng đặt bút.

Chữ thứ nhất vừa xuất hiện đã có kim quang óng ánh, mà đợi câu thơ này viết xong, toàn bộ đại điện đều được tắm trong ánh sáng màu vàng.

Quân bất kiến, Cao đường minh kính bi bạch phát, Triêu như thanh ty, mộ thành tuyết. (Há chẳng thấy, trên lầu gương tỏ, mái tóc càng soi rõ mầu sương, Sáng như tơ chửa nhuộm vàng, Chiều đà như tuyết nghĩ thương thân già)

Câu đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là tràn đầy khẳng khái. Nhưng đến tiếng thứ hai không hiểu sao có chút trầm thấp.

Giờ phút này, tinh thần tất cả mọi người đều trầm xuống, bọn họ đã sa vào bên trong thi từ này.

Cũng đúng vào lúc này, rượu trong ao đều đã hóa thành sông dài, phun trào về phía Hứa Thanh Tiêu, lao nhanh như Hoàng Hà cuồn cuộn chấn động.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

(Kiếp đời ta cứ thoả vui chơi

Chớ để bát vàng trơ bóng nguyệt

Trời sinh ta tài tất sẽ dùng

Nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa, mà lần này giọng nói của hắn so với lúc trước càng vang hơn.

Nhưng mà, ngay một khắc sau, có một luồng Hạo Nhiên Chính Khí không gì sánh kịp ngưng tụ bên ngoài cửa cung, giống như Hoàng Hà chảy xiết, tràn vào toàn bộ cung điện.

Bốp! Bốp! Bốp!

Toàn bộ bên trong đại điện, trong nháy mắt Lục bộ Thượng thư đứng dậy, tất cả Đại Nho bao gồm cả viện trưởng Tứ đại thư viện cũng đứng dậy.

Người đọc sách Đại Ngụy chỉ trong nháy mắt thôi, trong mắt mỗi người đều tràn đầy sợ hãi thán phục không gì sánh bằng.

Kiếp đời ta cứ thoả vui chơi

Chớ để bát vàng trơ bóng nguyệt

Trời sinh ta tài tất sẽ dùng

Nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới

Hay! Hay! Hay!

Hay lắm.

Trần Chính Nho phản ứng nhanh nhất. Hai câu này quả thật là nắm giữ linh hồn của bài thơ. Hay một câu Trời sinh ta tài tất sẽ dùng, nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới.

Quả nhiên Hứa Thanh Tiêu là tài năng kinh thiên động địa!

Kinh luân đầy bụng, kinh luân đầy bụng!

Tài năng của Hứa Thanh Tiêu, thông kim bác cổ!

Hứa Thanh Tiêu, thật sự là khí nuốt sông núi!

Giờ phút này, thân là Thừa tướng Đại Ngụy, thân là Lại bộ Thượng thư, thân là Văn cung Đại nho Trần Chính Nho cuối cùng cũng không giữ được sự bình tĩnh.

Toàn thân ông ta run rẩy, chỉ vì bài thơ này của Hứa Thanh Tiêu viết quá tốt rồi.

Quả thật là vang dội!

Không chỉ là ông ta mà nhóm người đọc sách Đại Ngụy vào giờ phút này cũng không nhịn được mà run rẩy cả người.

Trời sinh ta tài tất sẽ dùng, nghìn vàng tiêu sạch rồi lại tới.

Đây là tự tin cỡ nào, kiêu ngạo cỡ nào.

Hứa Thanh Tiêu ơi Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc ngươi là loại yêu nghiệt nào.

Trong Ly Dương cung, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hào quang của hắn thật sự là chói mắt, không ai có thể che lấp được.

Hoa Tinh Vân nhìn qua Hứa Thanh Tiêu, im lặng không nói gì.

Thủy Vân Yên nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

Mộ Nam Bình nhìn Hứa Thanh Tiêu, kích động đến mức ngón tay trắng bệch.

Mộ Nam Ninh nhìn Hứa Thanh Tiêu, không hiểu sao trong lòng có ý gì đó khác.

Bên ngoài Ly Dương cung.

Mỗi chữ Hứa Thanh Tiêu nói ra đều chiếu rọi trên bầu trời, mỗi một chữ đều lớn hơn thơ trấn quốc, mỗi một chữ đều óng ánh như mặt trời.

Một ngày này, kinh đô Đại Ngụy không phân chia ngày đêm, bởi vì ánh sáng của Hứa Thanh Tiêu quá chói mắt, đêm tối không thể nào che đậy được ánh sáng thuộc về hắn.

“Hứa Vạn Cổ, thiên hạ đại tài!”

“Đây là thiên cổ danh thi! Hứa Vạn Cổ thật sự đã làm ra thiên cổ danh thi.”

“Ta đã nói rồi, ta đã nói rồi, ta đã nói rồi. Hứa đại nhân, xưa nay sẽ không để chúng ta thất vọng.”

“Hứa Vạn Cổ, đại tài nha!”

Dân chúng nhao nhao mở miệng. Bọn họ kích động đến mức cơ thể cũng run rẩy. Tất cả những ủy khuất, vào giờ phút này toàn bộ đều biến thành mây khói.

Trong lòng chỉ có vui sướng thoải mái. Sướng không gì sánh kịp.

Dân chúng quá hả giận, đồng thời cũng tràn đầy kính nể với Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này.

Trong Ly Dương Cung, Hứa Thanh Tiêu thoáng dừng bút.

Trong chốc lát, hắn khoát tay một cái, chén rượu hoàng thất màu vàng rơi vào trong tay hắn, dòng rượu quẩn xung quanh chui vào trong chén rượu của hắn.

Lập tức, tất cả chén rượu hoàng thất đều nhao nhao bay lên, được Hạo Nhiên chính khí điều khiển xuất hiện trong tay mỗi người.

Ao rượu như Hoàng Hà chảy xiết, chuyển động trong đại điện như một con rồng. Tất cả chén rượu trong tay mọi người đều đổ đầy rượu.

Hứa Thanh Tiêu dùng tay trái nâng chén rượu, sau đó nâng lên. Chẳng biết tại sao, có lẽ là bị bài thơ lây nhiễm nên phiền não của Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt đã không có.

Hắn uống một ngụm.

Rượu ngon trôi vào cổ họng, khiến người ta say mê.

Đến đây!

Cùng nhau uống rượu nào!

Hứa Thanh Tiêu lại nâng chén rượu lên, dòng rượu kia lại rót đầy vào chén một lần nữa. Ngay sau đó, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên một lần nữa.

Vang lên trong kinh đô Đại Ngụy.

Phanh dương tể ngưu thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

(Mổ dê giết trâu này sướng khoái

Cạn ba trăm chén uống tràn khơi)

Giọng nói vang lên, không hiểu sao tâm trạng của tất cả mọi người đều bị lây nhiễm. Tất cả mọi người đều cười, đám người nâng ly rượu lên hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, sau đó uống một ngụm.

Tiếng cười tiếng hoan hô lại xuất hiện lần nữa, hơi thở âm u đầy tử khí kia đã tán đi theo gió.

Hứa Thanh Tiêu đã mang đến sự vui mừng.

Trần Chính Nho rất ít uống rượu, nhưng bây giờ ông ta cũng uống vào một ngụm. Ngụm rượu này vô cùng mỹ vị, uống chén rượu này vô cùng sung sướng.

Chỉ là sau khi Trần Chính Nho uống rượu ngon xong.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa.

“Trần phu tử,Trương thượng thư, Thương tiến tửu, Bôi mạc đình!”

(Trần phu tử,Trương thượng thư, Ta mời rượu, Chớ vội ngừng)

Âm thanh này vang lên, Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói với hai người. Cùng lúc đó, Hứa Thanh Tiêu muốn thêm một chén rượu ngon, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Trên đài.

Trần Chính Nho và Trương Tĩnh sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Bọn họ không ngờ rằng, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại ghi tên hai người bọn họ và trong thiên cổ danh thi.

Chuyện này!

Chuyện này!

Chuyện này!

Hai người ngơ ngẩn. Bọn họ vui sướng vì Hứa Thanh Tiêu làm ra thiên cổ thi từ, bọn họ vui sướng vì Hứa Thanh Tiêu chèn ép được khí thế của đại tài mười nước.

Nhưng bọn họ thật sự không ngờ rằng, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại nhắc đến bọn họ.

Hơn nữa, vậy mà đưa tên của bọn hắn, ghi vào trong thiên cổ thi từ.

Đây là cái gì?

Đây là vinh quang rất lớn.

Là lưu truyền thiên cổ gián tiếp.

Bọn hắn làm quan làm Nho, còn vì cái gì nữa? Đơn giản chính là muốn lưu danh thiên cổ.

Nhưng một câu của Hứa Thanh Tiêu đã để cho tên hai người lưu truyền được thiên cổ.

Đến lúc đó, ngàn năm về sau, lúc thế nhân đàm luận về Thương Tiến Tửu sẽ biết đến điển cố này, cũng sẽ biết hai người bọn họ là ai.

Chương 491: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (2)

Chuyện này! Chuyện này! Chuyện này!

Sắc mặt của hai người đỏ lên, đây là sự kích động. Bọn họ đường đường là thượng thư nhưng vào giờ khắc này, bọn họ vẫn không kìm chế được.

Uống! Hôm nay không say không về! Không say không về!

Rượu trong chén của Trần Chính Nho tràn đầy, ông ta uống một ngụm. Trương Tĩnh đứng một bên cũng bất ngờ ực một hớp. So với Trần Chính Nho thì ông ta còn kích động hơn, khóe mắt của ông ta thậm chí còn ngấn lệ lấp lánh.

Mình thân là Hình bộ Thượng thư, không sánh bằng Trần Chính Nho. Trần Chính Nho là Đại Nho! Là thừa tướng! Có khả năng lưu danh thiên cổ nhiều hơn.

Còn ông ta, chẳng qua chỉ là một đóa bọt sóng bên trong dòng thời gian dài đằng đẵng.

Nhưng hôm nay.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu lại giao cho sinh mệnh mới, cái này là một cái tên thật đơn giản nhưng lại có thể khiến mình lưu danh thiên cổ, sao Trương Tĩnh có thể không kích động cho được? Sao Trương Tĩnh có thể không cảm động!

Thủ Nhân quả nhiên là người tốt.

Trương Tĩnh suýt chút nữa thì bật khóc, bởi vì hành động của Hứa Thanh Tiêu với ông ta mà nói thì có ý nghĩa quá lớn, có ý nghĩa quá khác thường.

Mà ba người Cố Ngôn, Vương Tân Chí, Chu Nghiêm bên kia không khỏi ra vẻ ghen ghét, nhất là Cố Ngôn, ông ta càng khó chịu hơn cả. Sao Hứa Thanh Tiêu không nhắc đến tên của ông ta chứ.

Khó chịu.

Về phần Lý Ngạn Long thì cũng không thấy khó chịu, chỉ cần làm tốt công trình guồng nước thì mình có thể lưu danh thiên cổ rồi.

Các Đại Nho trong Đại Ngụy Văn Cung thì càng chua chát hơn so với nhóm người Cố Ngôn. Bọn họ là Đại Nho nên càng quan tâm đến thanh danh hơn. Không ngờ Hứa Thanh Tiêu có thể như thế này.

Trong một thoáng, đáy lòng họ không hiểu sao có chút hối hận. Vì sao phải đối nghịch với Hứa Thanh Tiêu chứ, thật ra lúc đầu mọi người có thể giảng hòa mà.

Nhìn thấy Trần Chính Nho và Trương Tĩnh uống từng chén từng chén rượu một.

Hứa Thanh Tiêu cũng lại uống từng chén từng chén một.

Rượu ngon rót vào cổ họng, lửa nóng đốt người.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu có hơi say. Tất cả những phiền não đều biến mất hết vào giờ phút này, thay vào đó là một loại khoan khoái, là một loại nhẹ nhõm.

Càng uống vào thì Hứa Thanh Tiêu càng nâng chén lên. Hắn vung tay ra, nước từ ao rượu nương theo hạo nhiên chính khí hướng về phía ngoài cung.

Đến nào!

Cùng nhau ca múa nào!

Đến nào!

Cùng nhau uống rượu nào!

Bỏ đi tất cả phiền não, hôm nay đến nghe thơ của ta.

Dòng rượu bám theo Hạo Nhiên chính khí, trong tích tắc hòa thành nước mưa rơi xuống kinh đô Đại Ngụy. Giờ phút này, tất cả các bách tính đều hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu.

Đây là muốn bọn họ cùng say nha.

Dân chúng nháo nháo tìm đồ đến để nhận rượu trong ngày hôm nay. Trên đường phố không còn là không khí âm u đầy tử khí, cũng không trầm mặc như trước.

Thay vào đó, là tiếng cười, là tiếng uống rượu.

“Hứa đại nhân muốn cho chúng ta chúc mừng, muốn chúng ta không say không về.”

“Đến nào, cùng nhau uống rượu nào.”

“Đến nào, cùng nhau vui cười nào.”

Giữa đám người, có người đọc sách hiểu ra ý của Hứa Thanh Tiêu, hắn ta nâng chén lên, nhìn về phía Ly Dương cung hét lớn.

Giờ phút này, dân chúng lớn tiếng cười, kinh đô lại khôi phục lại vẻ phồn vinh náo nhiệt một lần nữa. Vậy nên bách tính nhìn thấy hết tất cả, mọi người uống rượu, rượu này quá ngon.

Rượu không say lại say lòng người.

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuynh nhĩ thính:

(Với người, ta xin hát

Người hãy nghe ta ca khúc nhạc)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa, dưới ngòi bút Xuân Thu làm thơ đỉnh cao.

“Chung cổ soạn ngọc hà túc quý,

Đãn nguyện trường tuý bất nguyện tỉnh!

Trần vương tích thời yến Bình Lạc,

Đẩu tửu thập thiên tứ hoan hước.

Chủ nhân hà vi ngôn thiểu tiền,

Kính tu cô thủ đối quân chước.”

(Mâm cao cỗ đầy xem chẳng quý

Chỉ muốn say triền miên khôn tỉnh

Trần Vương trước mở yến Bình Lạc

Mười ngàn đấu rượu đùa say khướt

Chủ quán sao lại kêu thiếu tiền

Rót ngay rượu để ta vui tiếp)

Hứa Thanh Tiêu đã hơi say.

Khuôn mặt của hắn đỏ hồng, trong nháy mắt không biết uống bao nhiêu rượu ngon, dáng người của hắn lung lay nhưng lại hạ bút rất có thần.

Sáu trăm năm Đại Ngụy đương nhiên có một người gọi là Trần Vương, đương nhiên là cũng sẽ mở tiệc, có thể đối chiếu xưa nay, vậy nên Hứa Thanh Tiêu không thay đổi một chữ.

Hết một câu lại là đổ lượng lớn rượu ngon đổ vào miệng.

Hứa Thanh Tiêu say rồi, hơi choáng váng.

Từ sau khi vào kinh thành, không một ngày nào là Hứa Thanh Tiêu không sống dưới trạng thái khẩn trương và nghiêm túc, rất ít khi có thể thoải mái như vậy.

Hôm nay có rượu hôm nay sau, cần gì quan tâm sau này hắn thế nào, cần gì quan tâm hắn khiến nước lũ ngập trời.

Nhưng một khắc sau, rượu trong ao rượu đã không còn.

Vừa rồi bị Hứa Thanh Tiêu đưa ra bên ngoài.

Tương đương bên trong không còn rượu.

Chén rượu của tất cả mọi người đều trống rỗng.

Lúc này.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Bút trong tay hắn từ từ buông xuống.

Thiên cổ danh thi đứng đầu này, vào giờ phút này cũng không hoàn toàn ngưng lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Nhanh!”

“Nhanh chuẩn bị rượu ngon cho Thủ Nhân.”

Có người phát hiện ra vấn đề, không có rượu ngon thì Hứa Thanh Tiêu không làm được thơ.

Nhóm thị vệ nháo nhào lên đường, đưa rượu ngon đến.

Không ai có thể ngờ được Hứa Thanh Tiêu có thể dùng hết toàn bộ rượu trong ao rượu.

Nhưng mà thi từ thiên cổ này mắc kẹt ở đây, chuyện này khiến tất cả mọi người thật lo lắng.

Mỗi người đều biết tứ thơ này còn thiếu một câu cuối cùng, còn thiếu một câu cuối cùng thôi.

Nếu câu cuối cùng này không nói được.

Vậy thì tứ thơ này sẽ là tiếc nuối thiên cổ, nhất là với trạng thái say khướt hiện giờ của Hứa Thanh Tiêu, chờ đến khi hắn tỉnh lại, không nhất định là có thể viết xong.

Người làm thơ coi trọng nhất chính là trạng thái. Đã từng xảy ra một trường hợp giống như vậy, có người say mèm viết thơ trấn quốc, thế nhưng còn thiếu một câu cuối cùng, hắn ta đã ngủ thiếp đi.

Kết quả khi tỉnh lại thì không thể nối liền, cuối cùng uất ức mà dừng lại.

Đối với văn nhân mà nói thì quả thật là một nút thắt khó có thể mở ra được.

Cho nên lúc này mới có người mở miệng bảo nhóm thị vệ đi chuẩn bị rượu ngon, đồng thời cầu nguyên cho Hứa Thanh Tiêu đừng có gục xuống.

Không người nào ngờ được trong lúc mất chốt sẽ xảy ra chuyện này.

Mà người hy vọng Hứa Thanh Tiêu gục xuống nhất chính là đại tài mười nước. Bọn họ nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu, hận không thể làm Hứa Thanh Tiêu… đổ gục xuống bây giờ.

Thị vệ lên đường đi tìm rượu ngon, nhưng bây giờ đang giữa hội thì đi đâu chuẩn bị đây. Đình điểm rượu ngon của tiệc là hai vạn cân, trong chớp mắt thật sự là không tìm thấy.

Thượng thư Lục bộ sốt ruột.

Các Đại Nho cũng sốt ruột, trừ Tôn Tĩnh An.

Viện trưởng tứ đại thư viện sốt ruột.

Bách tính Đại Ngụy sốt ruột.

Văn nhân Đại Ngụy cũng sốt ruột.

Bởi vì dưới yên hội, cơ thể của Hứa Thanh Tiêu đúng là có chút lung la lung lay.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn lộ ra nụ cười. Hắn nhắm mắt lại, giống như rơi vào tiên cảnh.

Chương 492: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (3)

Hai tay của hắn mở ra đi về phía bên ngoài cung, giống như thể đi trên cầu độc mộc, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười.

Nhưng rất nhanh hắn lại muốn uống rượu.

Hắn giơ chén lên, miệng vừa hạ xuống.

Không có.

Không có rượu ngon?

Giờ phút này, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu mê mang. Hiện hắn đã đứng ở ngoài cung điện, tất cả mọi người đều đi theo ra ngoài.

Trên bầu trời, Thương Tiến Tửu màu vàng vẫn chiếu rọi toàn kinh đô Đại Ngụy, thế nhưng ánh sáng đang dần ảm đạm bởi vì chưa xuất hiện câu cuối cùng, tài hoa này sắp không chịu nổi.

Hứa Thanh Tiêu không để ý đến chuyện này.

Chỉ chậm rãi nâng chén.

Nhìn về phía Kinh đô Đại Ngụy.

“Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừu,

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.”

(Thớt ngựa quý

Áo lông cừu

Gọi trẻ đưa ra đổi lấy rượu

Cùng bạn chuốc tan vạn thuở sầu)

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu nâng chén nói ra câu cuối cùng.

Theo âm thanh này vang lên.

Từng chữ cái to màu vàng xuất hiện trên vòm trời, lúc này, cả bài Thương Tiến Tửu phát ra ánh sáng không gì sánh kịp.

Vào lúc này thơ trấn quốc đã u ám không sáng nữa, thậm chí còn trực tiếp biến mất. Bởi vì ở trước mặt Thiên cổ danh thi, vốn dĩ thơ trấn quốc đã không đủ tư cách.

Lao nhanh như Hoàng Hà chảy đến từ phía Đông.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Giờ phút này, tiếng sấm kêu vang nhưng lại không thấy mây, trên bầu trời chỉ có Hạo nhiên chính khí cuồn cuộn như sông.

Rào rào!

Rào rào!

Lập tức, tiếng mưa rơi đổ dồn, Hứa Thanh Tiêu lập tức ném chén rượu đi, thả người đứng dưới mưa.

Đây không phải là nước mưa.

Đây là rượu.

Trong Ly Dương cung, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bọn họ hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Không chỉ có bọn họ mà toàn bộ kinh đô Đại Ngụy làm gì có ai không khiếp sợ?

Thớt ngựa quý, Áo lông cừu, Gọi trẻ đưa ra đổi lấy rượu,
Cùng bạn chuốc tan vạn thuở sầu.

Câu này không nói ra được thoải mái cũng không nói ra được phóng khoáng.

Một câu cuối cùng này, giống như là vẽ rồng thêm mắt.

Cùng ngươi tiêu hết vạn cổ sầu.

Cái này!

Đây là khí phách cỡ nào chứ!

Cùng nhau giải hết nỗi sầu vạn cổ.

Nếu như nói thi từ trước đó chỉ lộ ra vẻ tự tin tràn đầy, nhưng một câu cuối cùng khiến cho kẻ khác hoàn toàn im lặng.

Vào giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu một việc.

Hứa Thanh Tiêu!

Chính là đại tài vạn cổ.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Nữ đế lẳng lặng đứng dưới mái hiên.

Sau khi nghe thấy âm thanh này thì ánh mắt nàng cũng lộ rõ vẻ tán thưởng.

Trong Đào Hoa Am.

Tất cả cô nương đều đứng bên cạnh lan can, những đôi mắt đẹp đều nhìn về phía Ly Dương cung, trong ánh mắt của các nàng đầu sự yêu mến và kích động.

Bạch Y cô nương cũng đang đứng tựa vào lan can, có vẻ hơi yếu đuối. Nàng ta nhìn về phía Ly Dương cung, trong mắt đầy ý cười nhạt, đồng thời cũng có chút tình cảm phức tạp.

Về phần ở trong kinh đô Đại Ngụy, dân chúng nhận được rượu thì bọn họ vui mừng không thôi, mỗi người đều lộ vẻ tươi cười.

Nỗi sầu vạn cổ có lẽ không thể nào loại bỏ.

Thế nhưng nỗi sầu hôm nay.

Quả thật là có thể loại bỏ được.

“Đến nào!”

“Đừng ngừng chén nha.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa. Chỉ có điều là đến lúc này cơ thể của hắn cũng gần như là nằm trên mặt đất.

Hắn say.

Hắn uống đến say mèm.

Đừng nói là ba trăm chén, kể cả năm trăm chén cũng đến.

Đây là rượu ngon của hoàng thất, mới vào miệng thì còn ổn nhưng uống quá nhiều lại là không tốt. Hứa Thanh Tiêu uống nhiều như vậy đã được xem như là có tửu lượng vô cùng tốt.

Có thể kiên trì được đến bây giờ thì hắn có thể được xem như là tửu lượng cao.

Nhìn qua Hứa Thanh Tiêu đang nằm dưới đất, trừ nhân tài của mười nước thì tất cả mọi người đều không nhịn được mà cười, có người còn không hề thấy mất tự nhiên, thẳng thừng bước ra khỏi cũng điện uống đủ rượu ngon, tận tình hưởng thụ.

Trong cung điện, không chỉ ca múa và tiếng nhạc, đám người ít nhiều gì cũng có chút say.

Say rượu.

Hứa Thanh Tiêu lại càng khiến người say hơn.

Một màn này sẽ không có ai quên, sẽ không có ai dám quên.

Thiên cổ danh thi còn chiếu trên nền trời.

Cũng chính vào lúc này, có một luồng khí thế hùng hậu hơn xuất hiện. Đây là dân ý!

Dân ý như biển chui vào trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu.

Dân chúng hoàn toàn buông bỏ hết, bọn họ thỏa thích hưởng lạc, không còn sự kìm kẹp như lúc trước. Hào quang Đại Ngụy lại khôi phục một lần nữa.

Một bài Tương Tiến Tửu này của Hứa Thanh Tiêu không chỉ chèn ép được khí thế của bọn họ.

Mà quan trong hơn chính là lấy lại được sự kiêu ngạo của Đại Ngụy, sự tự tin của bách tính Đại Ngụy.

Thánh nhân chính thống, đúng là thánh nhân chính thống.

Vương triều Đại Ngụy vẫn là phụ mẫu của ngươi.

Vì vậy, dân ý ngưng tụ rồi tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa chuyện này không ngừng trào ra, dân ý ngưng tụ càng ngày càng nhiều.

Đợi đến nửa canh giờ sau.

Mưa rượu đã ngừng.

Nhưng thịnh yến vẫn còn dang dở, Trần Chính Nho đi ra ngoài cung điện. Ông ta cũng có hơi say nhưng vẫn xem ra vẫn còn tỉnh táo. Sau khi nâng Hứa Thanh Tiêu vào trong yến hội thì bảo thị vệ chuẩn bị khăn nóng cẩn thận để ông ta lau rượu trên mặt cho Hứa Thanh Tiêu.

Đường đường là Thừa tướng Đại Ngụy lại tự mình lau rượu cho Hứa Thanh Tiêu, đây là điều vinh dự cỡ nào chứ.

Mọi người chứng kiến hết tất cả, không ít quan viên đã hoàn toàn hiểu ra, Hứa Thanh Tiêu hôm nay chẳng những thắng được lòng của dân chúng mà còn có được sự ủng hộ của Trần Chính Nho.

Chỉ dựa vào một từ của Thương Tiến Tửu, Trần Chính Nho và Trương Tĩnh đã nợ Hứa Thanh Tiêu một ân tình rất lớn.

Nhưng trong thịnh yến, kể đến người có vẻ mặt khó nhìn nhất phải là đại tài mười nước.

Vất vả lắm bọn họ mới viết ra được bài thơ Trấn quốc, thật không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu thật sự làm ra được thiên cổ danh thi.

Chuyện này cũng… quá mất mặt.

Một cú này, gần như là đánh mạnh thẳng vào mặt bọn họ.

Đau đến mức bọn họ không biết nói gì.

Nhất là đệ nhất tài tử của Đường Quốc Lý Ân, hắn ta gần như có thể tưởng tượng ra được qua hôm nay danh tiếng của mình sẽ lớn bao nhiêu.

Nhưng từ khi Hứa Thanh Tiêu làm ra bài thơ này xong.

Thi từ của hắn ta quả thật là không đáng một đồng.

Thơ trấn quốc à?

Thơ trấn quốc đương nhiên tốt, nhưng ở trước mặt thiên cổ danh thi thì không bằng một cái móng chân.

Qua hôm nay, ai còn nhớ đến thơ trấn quốc của hắn ta?

Ai còn nhớ Lý Ân hắn ta?

À, không đúng, người đời sẽ nhớ kỹ tên của hắn ta, cái tên bị Hứa Thanh Tiêu giẫm dưới chân.

Nghĩ đến đây, cả người Lý Ân run lên, sau đó mắt mũi tối sầm lại, rơi vào hôn mê bất tỉnh. Hắn ta không thể tiếp nhận được sự thật này nên đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Chương 493: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (4)

“Lý huynh!”

“Lý huynh, ngươi sao vậy?”

“Người đâu mau đến đây, Lý huynh ngất rồi.”

Nhóm đại tài mười nước kinh hoàng. Bọn họ nâng Lý Ân lên nhưng lại không biết nên làm gì bây giờ.

“Đi!”

“Đi thôi, đưa Lý huynh đi chữa trị.”

“Đi đi đi!”

Một khắc sau, nhóm đại tài mười nước không suy nghĩ nhiều nữa mà trực tiếp đưa Lý Ân rời đi.

Bọn họ không muốn ở lại chỗ này.

Bởi vì mỗi phút mỗi giây ở thêm chính là dày vò.

Ở lại sẽ chỉ bị chế giễu.

“Các vị, còn chưa có xếp hạng mà, sao các ngươi đã muốn đi rồi vậy?”

“Hôm nay nhân tài mười nước các ngươi vẫn có tám người đứng trong bảng, không nghe cho xong à?”

Cũng chính vào lúc này, âm thanh của Trương Tĩnh vang lên. Ông ta mở miệng hỏi thăm đại tài mười nước không ở lại chờ xếp hạng sao?

Nhưng sau khi nghe xong lời này thì mỗi người trong nhóm đại tài mười nước đều đỏ bừng mặt mũi.

Mười hạng chiếm tám.

Nghe thì rất tốt, nhưng ở trước mặt thiên cổ danh thi thì làm được gì?

Trương Tĩnh đây là cố ý chọc tức bọn họ.

Sao bọn họ có thể không biết cho được?

Không ai trả lời, cũng không ai lên tiếng mà chỉ chăm chăm đưa Lý Ân đã ngất rời khỏi đây.

Có điều, cơn tức này bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Nhân tài mười nước mang theo vẻ mặt u ám rời đi, mà tiếng cười trên yến hội càng thêm vang dội.

Thịnh yến còn chưa kết thúc, ít nhất còn hai canh giờ nữa.

Hứa Thanh Tiêu được nâng lên trên ghế, mặt mũi hắn say đến đỏ bừng, thật sự là uống hơi nhiều.

Có người đưa canh giải rượu đến, Trần Chính Nho uống một bát rồi để thị nữ cho Hứa Thanh Tiêu uống một bát nữa.

Không nhầm thì chỉ trên dưới một khắc đồng hồ nữa Hứa Thanh Tiêu mới có thể tỉnh lại.

Mà lúc này, khi Trần Chính Nho trở lại bữa tiệc thì khắp khuôn mặt đều là ý cười, cả Trương Tĩnh cũng như vậy.

“Vui vẻ như vậy cơ à? Không phải chỉ nhắc đến tên các ngươi thôi sao, có cần như vậy không?”

Nhìn vẻ tươi cười của hai người, Cố Ngôn có hơi ghen tỵ.

“Đúng vậy, Thủ Nhân người ta chẳng qua chỉ nhắc đến tên của hai ngươi thôi, cần phải cười vui vẻ đến thế sao?”

Chu Nghiêm cũng không nhịn được mà mở miệng.

Sở dĩ bọn họ có dáng vẻ như vậy, thật ra chính là vì một từ, ghen tỵ.

Có ai không ghen tỵ chứ?

Thiên cổ danh thi nhắc đến tên của hai người bọn họ, như vậy không phải tính là gián tiếp được lưu thiên cổ sao?

“Hiền điệt Thủ Nhân của ta làm ra thiên cổ danh thi, sao ta lại không vui chứ?”

“Sao vậy? Ghen tỵ à? Ôi chao, hiền điệt Thủ Nhân này đúng là tốt, không uổng công lão phu bồi dưỡng tài năng lâu như vậy.”

Trương Tĩnh đúng là đắc ý. Chuyện này còn không đắc ý à? Hứa Thanh Tiêu làm thơ nhắc đến mình, chuyện này không phải là ân tình sao? Điều này nói rõ trong lòng Hứa Thanh Tiêu có vị trí của ông ta.

Chuyện này sao có thể không khiến Trương Tĩnh vui vẻ?

"Bồi dưỡng tài năng? Ngươi bồi dưỡng tài năng gì cho hắn? Thủ Nhân ở Hình bộ của các ngươi ngồi ghế lạnh nửa tháng vậy mà ngươi cũng nói được lời này? Không biết xấu hổ."

Cố Ngôn mở miệng, hừ lạnh nói.

"Đúng vậy, ngươi còn không biết xấu hổ mà nói bồi dưỡng tài năng? Chết cười."

Chu Nghiêm cũng nói với theo một câu

"Có sao nói thế, đúng là như vậy."

Lý Ngạn Long khẽ gật đầu, đồng ý với cách nói của hai người.

"Các ngươi nói láo, chuyện kia là người dưới làm, không liên quan gì đến lão phu hết. Hơn nữa, chuyện này cũng đã giải thích rõ rồi."

Nghe xong những lời này, Trương Tĩnh không khỏi mở miệng giải thích cho mình.

Nhưng lời giải thích yếu ớt này không ai tin được.

"Ha hả!"

Cố Ngôn cười lạnh.

Chu Nghiêm cũng cười lạnh theo một tiếng. Lý Ngạn Long cũng muốn cười lạnh như nhìn thấy ánh mắt của Trương Tĩnh xong, nghĩ lại mình vẫn không nên đắc tội người ta.

Nhưng trong lòng vẫn cười "ha ha" một câu, có điều câu này không phải dành cho Trương Tĩnh mà là cho tất cả mọi người.

Dù sao thì qua vài ngày nữa, ông ta cũng sẽ được lưu danh thiên cổ.

Có điều ghen ghét giữa nhóm Thượng thư vẫn còn tốt, yến hội vẫn hưng phấn vui sướng.

Nhưng mà, trong một trạch viện ở Kinh đô Đại Nguỵ.

Đại tài mười nước tụ tập lại một chỗ.

Vẻ mặt của ai nấy đều u ám.

So với yến hội vui mừng thì nơi này của bọn họ lộ ra vẻ nghiêm túc và phẫn nộ.

Trên mặt mỗi người đều rất không vui.

Vất vả lắm Lý Ân mới viết được thơ trấn quốc, lại không ngờ rằng sẽ bị Hứa Thanh Tiêu trấn áp như vậy.

Chuyện này sao có thể khiến bọn họ không khó chịu chứ?

“Chuyện này! Có điểm kỳ lạ!”

Ngay khi mọi người vẫn còn đang im lặng thì có người mở miệng, siết chặt nắm đấm rồi thốt ra những lời như vậy.

“Có gì kỳ lạ?”

Có người mở miệng, trên mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Nhất định là Đại Nguỵ lộ đề!”

“Không thể nào trùng hợp như vậy được!”

“Ta thừa nhận là Hứa Thanh Tiêu có tài, thế nhưng vì sao hắn chắc chắn vừa nhìn là có thể làm ra được thiên cổ danh thi như vậy chứ?”

“Hơn nữa còn xuất hiện đúng lúc như vậy?”

“Tại hạ nghi ngờ Đại Nguỵ lộ đề, vì muốn chèn ép chúng ta nên đã mời Thiên Địa đại nho làm thơ giao cho Hứa Thanh Tiêu. Từ đó đè ép chúng ta trên thịnh yến, chính vì muốn nắm chắc vị trí đứng nhất của Đại Nguỵ.”

Người nói chuyện là đại tài Tấn quốc. Hắn ta thừa nhận tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn ta không tin Hứa Thanh Tiêu nói làm ra thiên cổ danh thi là có thể làm ra lập tức như vậy.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Ý nghĩ này vừa nói ra, cả đám người nhao nhao nhíu mày.

Bởi vì có khả năng này.

Không loại trừ.

“Nhưng nói ra ngoài những lời này thì có lợi ích gì? Thiên cổ danh thi đã đủ để chứng minh hết tất cả, còn những điều ngươi vừa nói này cũng không có khả năng chắc chắn.”

“Nếu như có Thiên đại đại nho là làm ra Thiên cổ danh thi, vậy thì chỉ cần hắn ta viết là xong rồi, hoặc là nói ra thì sẽ nhận được cảm ứng của trời đất, sao có thể cho Hứa Thanh Tiêu?”

Có người nhíu mày phủ nhận, mặc dù hắn ta cũng hy vọng là như vậy, nhưng xét theo mạch thì lại không nói được.

“Nếu là cho một nửa thì sao.”

Đột nhiên có người mở miệng đưa ra khả năng này.

chuyện này, đám người không nhịn được mà bật dậy.

“Đúng vậy, cả bài sẽ có cảm ứng với trời đất, thế nhưng một nửa thì khó nói.”

“Ta nghe nói Hứa Thanh Tiêu rất được Nữ đế Đại Nguỵ xem trọng, hơn nữa sau lưng Nữ đế Đại Ngụy có một vị cao nhân tên là Lý Quảng Hiếu, được tôn vinh là Hắc Y Tể Tướng.

“Ba năm trước ông ta đột nhiên biến mất, mà ba năm sau Hứa Thanh Tiêu lại bất ngờ xuất hiện, hơi một tí là thành Thiên cổ danh ngôn, Thiên cổ danh từ, đồng thời còn tức giận chém quận vương, đại náo Hình bộ.”

“Sức mạnh này đến từ đâu chứ? Ta nghĩ hắn chính là Lý Quảng Hiếu.”

Lại có người mở miệng nói ra một phỏng đoán nữa.

Hoàn toàn chính xác. Suy đoán này vừa nói ra, không hiểu sao đám người lại tin tưởng.

Chương 494: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (5)

Đúng vậy, vì sao Hứa Thanh Tiêu dám kiêu ngạo như vậy, không phải phía sau người này có người chống lưng sao?

“Vậy chúng ta nên làm gì đây?”

Có người mở miệng lần nữa. Nói nhiều như vậy, giải quyết như thế nào mới là quan trọng.

“Sau này đến khâu đấu thơ.”

“Một bài thiên cổ danh thi đã không hề tầm thường!”

“Chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu còn có bài thứ hai, bài thứ ba, bài thứ tư, bài thứ năm?”

“Lý Quảng Hiếu có mạnh hơn thì cũng không có khả năng như vậy. Chúng ta chuẩn bị tỉ mỉ thêm một năm.”

“Hội thơ Thái bình lần này chúng ta gánh vác rất nhiều gánh nặng, đấu thơ lúc sau nhất quyết không thả lỏng.”

“Ra đề rồi lại lộ đề, chuyện này chứng minh Đại Ngụy sợ mười nước. Đến khâu đấu thơ, ta mới tin Hứa Thanh Tiêu hắn có thật là vạn cổ đại tài hay không!”

Người này mở miệng, vẫn không phục Hứa Thanh Tiêu như cũ.

“Đúng vậy! Chúng ta phải chuẩn bị thi từ một chút.”

“Đúng, ba ngày này, văn đàn Đại Nguỵ không chịu nổi một chiêu. Nếu như không có Hứa Thanh Tiêu này thì chúng ta đã chèn ép văn đàn Đại Nguỵ thành công rồi. Vậy thì đoạn sau đấu thơ sẽ không phải sợ gì rồi.”

Bọn họ thảo luận với nhau, đại tài mười nước đều không phải là hạng người bình thường, tính cách cực kiêu ngạo.

Thái Bình thi hội vẫn chưa kết thúc.

Còn bốn ngày nữa.

Bọn họ không tin, Hứa Thanh Tiêu có thể làm ra bốn bài Thiên cổ danh thi được sao?

Đây là không thể nào.

Giờ phút này, đại tài mười nước đồng tâm hiệp lực, mục tiêu chỉ có một đó chính là hạ thấp Hứa Thanh Tiêu.

Còn ở trong Ly Dương cung.

Sau khi ý thức của Hứa Thanh Tiêu khôi phục lại.

Thịnh yến cũng đã đi đến hồi cuối.

Hắn cau mày, có vô số ký ức không ngừng tràn vào trong đầu.

Từng cảnh tượng lặp lại trong đầu hắn từ đầu đến cuối một lượt.

Ài, quả nhiên là không thể uống rượu.

Hứa Thanh Tiêu thầm cười khổ. Vốn dĩ mình mang theo lửa giận đến đây, thật không ngờ là lại chơi đến mức này?

Chuyện này thật sự là có chút… không nên.

Mà ngay khi Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại, trong một khoảnh khắc đã có vô số ánh mắt đổ dồn đến đây.

“Thủ Nhân, ngươi tỉnh rồi.”

“Thủ Nhân, ngươi làm rất tốt.”

“Nào nào nào, Thủ Nhân, đến đây ngồi nào.”

Thượng thư Lục bộ ngoại trừ Vương Tân Chí không nói gì thì năm vị Thượng thư còn lại rất nhiệt tình mời gọi.

“Mấy vị đại nhân, mới vừa rồi Thanh Tiêu say rượu nói linh tinh, mất hết quy củ, mong mấy vị đại nhân thứ lỗi.”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ nói, thỉnh tội với mấy vị đại nhân.

“Thủ Nhân, mấy lời này của ngươi mới đúng là tuỳ ý nói bừa. Nói lung tung mà làm được thiên cổ danh thi, vậy mà gọi là nói lung tung à? Thế thì lão phu ước gì ngày nào ngươi cũng nói lung tung.”

“Đứa bé Thủ Nhân này vốn rất khiêm tốn. Ngươi nhớ lấy, sau này không cần phải khiêm tốn như vậy, nhất là khi ở trước mặt nước khác. Đại tài chính là đại tài.”

Mấy người mở miệng cười mắng Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ cười khổ một tiếng.

Cũng chính vào lúc này, tiếng chuông vang lên, thịnh yến kết thúc.

Tôn Tĩnh An cầm bảng danh sách, công bố mười hạng đầu trước mặt mọi người như thường ngày. Đại Ngụy chỉ có hai người. Một là Hứa Thanh Tiêu xếp thứ nhất, đây là điều không thể bàn cãi.

Một người nữa là Hoa Tinh Vân đứng thứ ba. Thơ trấn quốc đứng thứ hai, đây cũng là điều không thể bàn cãi.

Sau khi kết thúc xếp hạng, dân chúng không kịp chờ đợi đã rời đi. Bọn họ hận không thể nhanh chóng rời khỏi, đi khắp nơi báo cáo về những chuyện xảy ra hôm nay.

Nhưng cũng chính vào lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Nho sinh Đại Nguỵ ở lại.”

Giọng nói của hắn không lớn nhưng lại truyền vào tai của từng người.

Trong một thoáng, tất cả nho sinh Đại Nguỵ đều có chút tò mò. Có người nhíu mày, không biết Hứa Thanh Tiêu đây là có ý gì?

Cũng có người nhìn Văn cung Đại nho, cả nhóm không nói lời nào, không hề ngăn lại cũng không hề đồng ý. Cuối cùng mọi người vẫn ở lại.

Dân chúng rời đi, những người còn lại cũng rời đi. Người gọi là nho sinh, tối thiểu nhất cũng là người đọc sách đã nhập phẩm.

Trong một thoáng, Ly Dương cung chỉ còn lại hai, ba ngàn người, bảy tám phần trong đó đều là người đọc sách trong Văn cung Đại Ngụy.

Nhóm người Trần Chính Nho nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Nhưng không hề ngăn cản tí nào.

Đợi sau khi không còn bất cứ người ngoài nào.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu mới vang lên lần nữa.

"Thái Bình thi hội hôm nay."

"Chính là thịnh yến của Đại Ngụy, là một trong ba thịnh yến lớn nhất của văn nhân."

"Không cầu các ngươi để lại danh tác, nhưng ít nhất cũng phải tận tâm."

"Ba ngày liên tiếp, mười hạng đầu của hội thơ không hề có tác phẩm của các ngươi."

"Hứa mỗ không bắt buộc nhưng các vị thân là văn nhân Đại Ngụy, nho sinh Văn cung, tự xưng là thánh nhân chính thống trong thiên hạ, vậy mà mười hạng đầu cũng không lọt vào được."

"Có thấy xấu hổ hay chăng?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Hắn bảo nhóm người này ở lại chính là vì chuyện này.

Đường đường là Đại Ngụy.

Không thể nào không có chuẩn bị được.

Ngươi bảo trạng thái của mình không tốt, có hơi tụt dốc, chuyện này thì có thể hiểu được. Thế nhưng mười hạng đầu gần như là bị nhân tài của mười nước chiếm lấy.

Chuyện như thế này còn biết nói gì nữa đây?

"Hứa Thủ Nhân, ta kính trọng ngươi vì ngươi là đại tài, không tức giận với mấy lời này. Thế nhưng ý của ngươi là nói chúng ta nhận được lợi lộc gì sao? Cố ý viết kém đi sao?"

Trong nhóm văn nhân có người không phục, không khỏi lên tiếng.

"Phải hay không phải, không liên quan gì đến Hứa mỗ."

“Ngày mai Hứa mỗ sẽ không tham gia, thế nhưng nếu mười hạng đầu lại không có tác phẩm của các ngươi nữa thì Hứa mỗ có thể cam đoan tự mình diện thánh, xin bệ hạ nghiêm túc tra xét.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng.

Có người thực lực kém đi, trạng thái không tốt, đây là điều tất nhiên. Thế nhưng không thể nào ai ai cũng như vậy chứ?

Ngươi nói trong này không có mờ ám thì Hứa Thanh Tiêu thật sự là không tin.

Lời này nói ra, cả Thượng thư Lục bộ, Văn Cung Đại nho và cả viện trưởng tứ đại thư viện không nói gì.

Bởi vì trong hoàn cảnh này đúng là cảm giác được có chút vấn đề.

“Hừ! Hứa Thanh Tiêu, chuyện của Văn cung không đến lượt ngươi nhúng tay đâu nhỉ?”

Nhưng giọng nói của Tôn Tĩnh An lại vang lên.

Mặc dù ông ta cảm thấy trong này có điểm quái lạ, thế nhưng vấn đề là chuyện này dù có kỳ lạ thì cũng không đến lượt Hứa Thanh Tiêu nhúng tay đâu nhỉ?

Hứa Thanh Tiêu lớn tiếng nói như vật, giống như thể người đọc sách của Đại Nguỵ Văn Cung đều có vấn đề vậy. Đương nhiên là ông ta không thích nghe.

Chương 495: Thiên Cổ! Thiên Cổ! Thiên Cổ Lại Hiện Rồi! (6)

“Tôn nho, việc này đúng là không đến lượt ta nhúng tay.”

“Thế nhưng Đại Nguỵ Văn Cung tự xưng là thánh nhân chính thống. Trong Thái Bình thi hội có hơn ba ngàn nho sinh, vậy mà mười hạng đầu đều không chiếm được, thật đúng là trò cười.”

“Cũng không phải là Hứa mỗ ngạo mạn, nhưng nếu hôm nay không có Hứa mỗ thì chỉ sợ ngày mai Tôn nho cũng chẳng chú ý đến.”

Đối với Tôn Tĩnh An, Hứa Thanh Tiêu chính là cực kỳ chán ghét.

Hắn cũng không nghĩ được vì sao loại người này lại có thể trở thành đại nho nhỉ?

Ngươi nhìn Trần Tâm đại nho, Chu Dân đại nho xem. Mặc dù mình đắc tội Chu thánh nhưng Trần Tâm đại nho chỉ khuyên bảo. Còn Chu Dân đại nho, mặc dù đối xử với mình cũng không khách khí, nhưng ít nhất người ta cũng không ghét bỏ mình.

Tôn Tĩnh An này có thâm thù đại hận với mình à?

“Hừ!”

“Cũng chưa chắc là vậy.”

Tôn Tĩnh An mở miệng. Vịt chết còn to mồm.

“Đủ rồi.”

“Tôn nho! Nếu như hôm nay không có Thủ Nhân đến đây thì mặt mũi của văn đàn Đại Nguỵ đã mất, không cần tranh giành nữa à?”

“Đi, trở về đi.”

Trần Chính Nho có chút tức giận.

Nhưng ở trước mặt nhóm nho sinh, ông ta cũng không muốn vạch mặt ồn ào với Tôn Tĩnh An. Nếu không thì còn ra thể thống gì nữa?

Đồng thời ông ta cũng ủng hộ cách nhìn của Hứa Thanh Tiêu.

“Học sinh đã hiểu.”

Nhóm nho sinh mở miệng, trong lòng ít nhiều gì cũng có chút không thoải mái, thế nhưng Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai. Vương triều Đại Ngụy trong Thái Bình thi Hội, vậy mà bị bỏ xa như thế sao?

Cái này đúng là có chút vấn đề, vậy nên trong lòng có không thoải mái thì cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Sau khi người ngoài đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Trần Chính Nho rồi nói.

“Trần Đại nhân, hạ quan cáo lui.”

Mọi chuyện đã được giải quyết, Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định ở lại mà muốn đi về nghỉ.

“Được rồi, Thủ Nhân, ngày mai ngươi không đến cũng không sao. Tiếp sau là đấu thơ, nếu như có thể thì đến cũng được.”

Trần Chính Nho khẽ gật đầu, đồng thời hy vọng tiếp sau Hứa Thanh Tiêu sẽ tham gia đấu thơ.

“Sẽ cố hết sức!”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ gật đầu, không đồng ý cũng không từ chối, chỉ trả lời lại bằng một câu như nào cũng được.

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của Hứa Thanh Tiêu.

Không hiểu sao có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu bước trên đường nhỏ, nhanh chóng quay lại học đường Thủ Nhân.

Hắn vẫn còn chút men say nên sau khi trở lại học đường Thủ Nhân thì trực tiếp vận chuyện Kim Ô Tôi Thể thuật, dự định

tiêu hoá hết mùi rượu trong cơ thể.

Nhưng chính lúc này.

Bất ngờ ngay lúc đó.

Hứa Thanh Tiêu ngẩn người.

Bởi vì hắn phát hiện ra trong cơ thể mình có dân ý cuồn cuộn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vì sao trong cơ thể mình có nhiều dân ý như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc.

Dân ý trong cơ thể mình giống như một dòng sông.

Cái này có chút phóng đại.

Gần như là không thua gì dân ý mình thu hoạch được khi tức giận chém phiên thương.

Đây là chuyện gì?

Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc.

Một khắc sau.

Hắn trầm tư, trong đầu nhớ lại từng cảnh tượng lúc trước.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đã nhớ đến một màn trước khi mình say.

“Thi từ cũng có thể có được dân ý sao?”

Hứa Thanh Tiêu ngẩn người.

Làm vậy cũng được sao?

Hứa Thanh Tiêu vẫn cho rằng thi từ chỉ có thể mang đến tài hoa.

Nhưng bây giờ tân khí của mình nhiều như vậy, nói thật là dùng không hết, nhưng mà có thể sử dụng thì Hứa Thanh Tiêu cũng không dám dùng.

Bằng không thì trực tiếp lên Ngũ phẩm, trở thành đại nho, còn tu luyện dị thuật hay không phải làm sao?

Chỉ là làm thơ cũng có thể ngưng tụ được dân ý.

Vậy thì khác rồi.

Bây giờ thứ mình cần nhất là cái gì?

Không phải chính là dân ý sao?

Ting!

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu giống như mở ra được một kho vàng.

À, không đúng, là mở ra quốc khố Đại Ngụy mới đúng!

Thiên cổ danh thi có thêm mang đến dân ý.

Vậy thì chẳng phải là mình giàu to rồi.

Dân ý có thể chuyển đổi thành năng lượng tu luyện, lại có thể áp chế dị thuật trong cơ thể mình.

Là vạn năng.

Càng nhiều càng tốt.

Không đúng không đúng, nhất định là có vấn đề.

Trước kia mình làm thơ cũng không có được dân ý mà.

Để mình ngẫm lại đã.

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Trước kia mình cũng có thi từ nhưng vì sao lại không có dân ý?

Sau khi suy ngẫm một lượt.

Bất ngờ giữa lúc đó Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một khả năng!

Trước đó khi mình làm thiên cổ danh từ, thiên cổ đệ nhất biền văn cũng không thu được bất cứ dân ý gì.

Nhưng lúc viết thiên cổ danh ngôn thì hình như có một chút dân ý, chỉ là không nhiều, vốn cũng không phát hiện được.

Bởi vì khi đó mình không hiểu dân ý là gì, phải đến lúc sau khi chém giết phiên thương nhận được dân ý, cất chứa dân tâm.

Mà hôm qua, một bài thơ Thương Tiến Tửu của mình lại thu được lượng dân ý nhiều như biển.

(Thương Tiến Tửu là bài thơ nổi tiếng của thi sĩ Lý Bạch nhà Đường)

Khiến cho trăm mối suy nghĩ Hứa Thanh Tiêu vẫn không có cách giải, trong lúc vừa rồi Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn suy nghĩ rõ ràng.

Cái gọi là dân ý, chính là nơi dân tâm hướng về.

Ăn uống no đủ, là nơi dân tâm hướng về.

Quốc gia lớn mạnh, cũng là nơi dân tâm hướng về.

Ăn uống no đủ thì không cần phải giải thích, còn quốc gia lớn mạnh này, rõ ràng là chia làm hai loại, một loại là lớn mạnh về mặt quân sự, một loại là lớn mạnh trên tinh thần.

Lớn mạnh trên tinh thần, điểm cốt lõi chính là sức mạnh văn hóa. Vì sao Đại Ngụy lại tôn trọng Nho đạo nhất mạch? Thậm chí nói, vì sao người trong thiên hạ kính trọng người đọc sách như vậy?

Chỉ bởi vì người đọc sách thông minh? Nhưng trong thiên hạ, người có trí thông minh thì như biển, Hoàng thất nhất mạch, mấy quận vương thân vương kia không thông minh sao?

Chủ yếu là bởi vì đặc tính của người đọc sách tu luyện Hạo nhiên chính khí để khắc chế yêu ma quỷ quái, vào lúc nguy nan sẽ cứu vớt chúng sinh. Hơn nữa đọc sách có thể hoàn thành việc xoay trở giai cấp, giống như người đọc sách được trời đất tán thành.

Vậy nên Nho đạo là ở bên trong tinh thần, không thể chà đạp.

Nhân tài của mười nước đứng ở Ly Dương cung trắng trợn nhục mạ Văn cung Đại Ngụy, với dân chúng mà nói đây cũng là một nỗi nhục, bởi vì Văn cung Đại Ngụy đại diện cho Nho đạo Đại Ngụy.

Đương nhiên bách tính của Đại Ngụy vẫn hy vọng Văn cung có thể chiến thắng.

Nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, đại tài mười nước hung hăng ngang ngược như vậy dẫn đến bách tính oán thán, mình

làm ra thơ thiên cổ chẳng những thắng đại tài mười nước mà còn làm bách tính rung động, thắng được lượng lớn dân ý.

Vậy nên muốn thu hoạch được dân ý, không phải mình chỉ cần làm thơ là được mà phải làm thơ trong sự kiện đặc biệt thì mới có thể thu hoạch được dân ý.

Nói thẳng ra thì để cho bách tính Đại Ngụy thoải mái thì có thể thu hoạch được dân ý.

Giải thích như vậy rất đơn giản dễ hiểu.

Chương 496: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (1)

“Nếu như vậy thì sau này phải tham gia mấy buổi tụ hội thế này nhiều hơn.”

Hứa Thanh Tiêu tự nói trong lòng.

Chẳng qua trong lòng hắn hiểu thêm một đạo lý là chỉ trong hoàn cảnh đặc biệt mới có ý nghĩa, nếu không thì có giả vờ bị bắt ép cũng không được chút dân ý nào.

Muốn trước ép sau nâng, cũng phải gặp kẻ kiêu căng như đại tài mười nước, mà Đại Ngụy không đưa ra nổi tác phẩm nào, bị người ta sỉ nhục, sau đó mình mới lên sân.

Giả vờ bị bắt ép còn có thể thu được dân ý, loại chuyện tốt như thế này thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng biết, thật ra bình thường những tình huống như này tương đối ít.

Sẽ không phải có người nào cảm thấy Văn cung Đại Ngụy không được đấy chứ?

Chu thánh chính thống có mười mấy Đại Nho, còn có Thiên địa Đại nho, thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn nghi ngờ bên trong có cả thánh nhân.

Bán thánh còn sống.

Ở trong tình thế như vậy, nho sinh được sinh ra liệu sẽ là hạng người bình thường?

Cho dù không có Bán thánh, Đại Ngụy Văn Cung ẩn chứa thánh ý, mỗi ngày chỉ cần ngồi yên ở đó đọc sách thì cũng có thể được tăng cấp, huống chi là những nho sinh được đi vào Văn cung Đại Ngụy, liệu có hạng người đầu đường xó chợ?

Thái Bình thi hội lần này nhất định có vấn đề. Chỉ là vấn đề này không mượn mình giải quyết mà là chuyện của Nữ đế.

Trước mắt, việc cần làm chính là phải làm thế nào để thu hoạch nhiều dân ý hơn.

“Hôm nay không thể tham gia Thái Bình thi hội được. Hôm qua mình vừa mới nhận được dân ý rồi. Thái Bình thi hội chia làm hai phần, một là ra đề tài để làm thơ, còn một phần nữa là chọn đề đấu thơ.”

“Hoặc là đợi Văn cung Đại Ngụy bị chèn ép, mình ra mặt cứu nguy, hoặc là đổi một cách khác để giả vờ.”

Hứa Thanh Tiêu suy ngẫm trong lòng, không hiểu sao giữa lúc đó hắn có hơi hối hận vì mấy lời đã nói mấy canh giờ trước. Biết trước là thành như thế này thì không nói những lời kia rồi, để đám người Văn cung Đại Ngụy tiếp tục hạ thấp bản thân, rồi sau đó bị chèn ép hai ba ngày, cứ như vậy thì khi mình ra sân lại thu được một đợt dân ý.

Quả thật là được hời nha.

Lắc đầu, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều như vậy nữa, vẫn nên xử lý chuyện của mình trước rồi nói sau.

Ngay lập tức, tâm trí của Hứa Thanh Tiêu bay vào trong Văn cung.

Bên trong Văn Cung.

Hai người Triều Ca và Phá Tà đã đợi một lúc lâu.

“Hiền đệ, quả nhiên đệ không hề tầm thường nha. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thể ngưng tụ được nhiều dân ý như vậy.”

Triều Ca mở miệng, khen ngợi phương pháp của Hứa Thanh Tiêu.

“Huynh trưởng quá khen rồi, chỉ là vận may tốt thôi.”

Nói xong những lời này, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Phá Tà tương đối im lặng rồi nói:

“Phá Tà huynh, bây giờ ta đã thu hoạch được dân ý rồi, nên làm như thế nào để che giấu dị thuật trong cơ thể?

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hắn ý thức được, Thương Tiến Tửu của mình vừa mới đọc ra, mặc dù giúp Đại Ngụy giải quyết được phiền phức, nhưng đối

với Văn cung Đại Ngụy mà nói thì vẫn không phải là một chuyện tốt, thậm chí là nếu nhìn dưới góc độ lợi ích của mình.

Dù Đại Ngụy có mất mặt thì cũng không đến lượt mình nhúng tay vào.

Vậy nên Hứa Thanh Tiêu không dám hứa chắc Nghiêm nho có thể thẳng tay vạch tội mình trên triều đình hay không.

Bất kể là có hay không thì trước hết mình phải hiểu được làm thế nào để dùng dân ý che đậy dị thuật.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Phá Tà lập tức lên tiếng.

“Hiền đệ, muốn che giấu dị thuật trong cơ thể của đệ, cách làm cũng không khó. Đệ chỉ cần dẫn ra ba đạo ma niệm, sau đó dùng Hạo Nhiên chính khí áp chế dưới đan điền, cuối cùng dùng dân ý để che đậy là có thể.”

Phá Tà trả lời, báo cho Hứa Thanh Tiêu cách làm này.

“Chỉ đơn giản vậy thôi?”

“Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc, không ngờ lại đơn giản như vậy.”

“Không, chỗ này không đơn giản. Đầu tiên khi đệ dẫn ra được ma niệm thì ba đạo ma niệm sẽ lấn át linh hồn của đệ ngay lập tức.”

“Vậy nên ta với Triều Ca sẽ cùng nhau ra tay, tranh thủ thời gian cho đệ. Mà điều đệ cần làm trong khoảng thời gian này chính là dùng Hạo nhiên chính khế để áp chế. Sau khi áp chế một cách hoàn toàn thì mới dùng dân ý che lấp lên.”

“Thủ đoạn thẩm tra dị thuật của Nho gia nói đơn giản chính là lợi dụng phép thần của Nho đạo để quan sát bên trong cơ thể đệ. Văn cung bọn họ không nhìn ra được nhưng một khi lộ ra dị thuật thì đã có dân ý nồng đậm dày đặc như núi. Trừ khi là thánh nhân đương thời tự mình xuất hiện, nếu không cũng sẽ không nhìn thấu ma chủng dị thuật trong cơ thể đệ.”

Phá Tà lên tiếng báo cho Hứa Thanh Tiêu biết cách làm sao che đậy được dị thuật trong cơ thể mình.

“Hiểu rồi .”

“Dân ý trong cơ thể đệ đã đủ chưa?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi lại lần nữa.

Hắn không xác định dân ý trong cơ thể mình có đủ hay không.

“Đủ thì nhất định là đủ, thế nhưng dân ý càng nhiều thì hiệu quả càng tốt. Trên thực tế ta cũng không lo lắng có Đại nho nào nhìn thấu ma chủng trong cơ thể đệ hay không.”

“Việc khiến ta khá lo lắng chính là liệu có người nào chế ra một số bảo vật đặc biệt khiến cho ma chủng trong cơ thể đệ thoát ra hay không thôi.”

“Đây mới là chuyện phiền phức.”

Phá Tà cau mày nói.

“Có vật như này sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trong mắt chứa đầy căng thẳng.

“Có!”

Lần này, Triều Ca mở miệng, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Có điều, nếu như dân ý trong cơ thể đệ nồng nàn dày đặc thì muốn dẫn ma chủng trong cơ thể đệ ra thì phải cần Thánh khí. Văn Cung Đại Nguỵ có Thánh khí, thế nhưng không đến mức lấy ra nhằm vào đệ.”

Chỉ có điều rất nhanh sau đó, lời nói của Triều Ca đã đổi chiều, thông báo với Hứa Thanh Tiêu rằng muốn dẫn ma chủng trong cơ thể hắn ra thì phải cần thánh khí. Loại vật như thế này gây ảnh hưởng quá lớn, thứ trấn áp khí vận của Đại Nguỵ lại lấy ra để nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, gần như là không có khả năng.

“Đã hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật dầu, có điều vẫn có chút bận tâm.

Hình như Phá Tà đã nhìn ra Hứa Thanh Tiêu lo lắng nên không khỏi tiếp tục mở miệng.

“Chính xác là hoàn toàn không cần quá lo lắng, nếu như dùng Thánh khí để đối phó với đệ thì ta và Triều Ca vẫn còn biện pháp, dùng Thiên Địa Văn cung ngăn cản cho đệ.”

Phá Tà nói như vậy khiến cho Hứa Thanh Tiêu yên tâm trở lại, tránh cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy tâm sự nặng nề.

“Là phúc thì không phải họa , là họa thì không thể tránh, ngu đệ hiểu rõ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, trong lòng hắn hiểu rất rõ những loại chuyện như thế này.

Chương 497: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (2)

Có điều Hứa Thanh Tiêu biết một việc.

Thật ra dân ý vẫn không đủ, cần phải nhiều thêm một chút nữa thì như vậy mới ổn thỏa nhất.

“Nếu như vậy thì ngu đệ cáo từ trước.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hiền đệ đi thong thả.”

Hai người khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Mà lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi có Thương Tiến Tửu của Hứa Thanh Tiêu, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy trào dâng từng trận rượu. Bất kể có phải là văn nhân hay không, mọi người đều tập hợp lại với nhau, chỉ cần mời rượu là sẽ có một câu “đừng ngừng chén”.

Từng câu “đừng ngừng chén” dẫn đến các tửu lâu ở Kinh đô Đại Ngụy ăn nên làm ra, ít nhất là tốt hơn ngày thường ba bốn lần.

Nhóm văn nhân tập hợp lại một chỗ thảo luận về ý tứ trong bài thơ này của Hứa Thanh Tiêu. Mỗi câu đều phân tích rất nghiêm túc, thậm chí là tứ đại thư viện còn đặc biệt đưa Thương Tiến Tửu của Hứa Thanh Tiêu vào dạy học, nghiêm túc giảng giải thi từ kỳ diệu ở điểm nào, thi từ được ở điểm nào.

Càng nói thì đám người càng cảm thấy Hứa Thanh Tiêu quá giỏi.

Vì vậy dân ý càng ngày càng đậm càng nổi, chỉ là không bạo phát trong một chốc như hôm qua, thế nhưng cũng không ít.

Về phần văn nhân Đại Ngụy thì càng thư thả hơn.

Tất cả văn nhân Đại Ngụy đều gọi bạn kết bè, tập hợp ở một chỗ, có tình đi đến tửu lâu nhân tài mười nước tập hợp để bắt đầu thảo luận về Thương Tiến Tửu của Hứa Thanh Tiêu.

Hoặc là kể lại tỉ mỉ chuyện ngày hôm qua, có không ít bách tính nghe mà như si như say.

Những văn nhân không can dự cũng vô cùng xúc động.

Nhưng điều này khiến cho nhân tài mười nước vô cùng khó chịu.

Hôm qua vốn tưởng rằng đã cho Đại Ngụy một cái tát, lại không ngờ rằng cái tát này lại rơi vào mặt mình, mà tệ nhất là Lý Ân còn bị chọc tức đến ngất đi.

Đây quả thực là sỉ nhục.

Nhưng ngẫm lại thì cũng không còn gì để nói. Đổi lại là ai thì có lẽ cũng đều giận đến ngất đi. Dù sao, nói thật thì khi mình vừa mới làm ra được thơ trấn quốc, theo lý thuyết thì phải đến lượt mình nở mày nở mặt mới đúng.

Kết quả Hứa Thanh Tiêu lại làm ra một bài thiên cổ danh thi, thẳng thừng đè chết thơ trấn quốc của hắn ta. Hắn ta chẳng những không trở thành người thắng cuối cùng mà ngược lại còn trở thành kẻ thua lớn nhất.

Ngươi nói xem có tức hay không? Có ai mà không choáng váng?

Nhưng bây giờ càng tức giận hơn chính là những văn nhân Đại Ngụy này lại lấy chuyện ngày hôm qua ra miêu tả sinh động như thật, hơn nữa còn thêm mắm dặm muối, kích động cảm xúc giống như biến bọn họ thành nhân vật phản diện trong mấy tiểu thuyết dân gian kia.

Hứa Thanh Tiêu trở thành bên chính, đánh mặt bốp bốp, liệu có thể không tức giận sao?

Mặc dù mọi người đều biết ngay sau đây sẽ đến phần đấu thơ, đồng thời cũng đã chuẩn bị kỹ càng để lấy lại danh dự trong phần đấu thơ này.

Nhưng vẫn không chịu nổi mấy văn nhân Đại Ngụy khó chịu cười cợt.

Xưa nay văn nhân vốn đã kiêu ngạo, ngươi thấy ta ngứa mắt, ta cũng thấy ngươi ngứa mắt, huống chi là văn nhân Đại Ngụy và văn nhân dị quốc.

Kết quả là không thể tránh khỏi mâu thuẫn.

“Nực cười! Ngày đầu tiên của Thái Bình thi hội, đại nho đã thiên vị văn nhân Đại Ngụy các ngươi, cướp đi hạng nhất. Chuyện này thôi cũng bỏ đi.”

“Sang đến ngày thứ hai của Thái Bình thi hội, Đại Nho vẫn thiên vị các ngươi, cướp đi hạng đầu của nhân tài mười nước. Nếu như không phải có Hoa huynh - Hoa Tinh Vân tự mình đến cầu xin chúng ta thì các ngươi nghĩ đến ngày thứ ba chúng ta sẽ đi sao?”

Ở một chỗ trong tửu lâu, tiếng người huyên náo, mười văn nhân tụ tập lại cùng một chỗ, phần lớn bách tính Đại Ngụy ngồi một bên nghiêm túc lắng nghe.

Nhưng giữa lúc đó có vào chục người bước từ trên lầu xuống, đều là nhân tài của mười nước. Bọn họ đứng ở đây nghe thấy tài tử Đại Ngụy kể về chuyện hôm qua nên không nhịn được mà mở miệng nói thế.

Giọng nói vang lên, văn nhân Đại Ngụy cũng không phục.

“Buồn cười.”

“Thiên vị sao? Vậy thì ta đây hỏi một chút. Thái Bình thi hội lần này, quả thật là chất lượng của cả hai bài đều tương xứng, người là giám khảo cũng là nho giả của Đại Ngụy. Ngươi muốn nói thiên vị à? Vậy thì ta hỏi ngươi một câu.”

“Nếu như có một viên đá từ xa bay đến, sắp rơi xuống Đại Ngụy, làm hại trăm người, rơi xuống nước các ngươi, làm hại trăm người, xin hỏi ngươi sẽ chọn cái gì?”

Văn nhân Đại Ngụy quả nhiên là xảo trá, không trả lời thẳng vào câu hỏi mà là cho đối phương một lựa chọn để cho đối phương trả lời.

“Ngươi nói Nho giả của Đại Ngụy ta thiên vị? Vậy cũng tính là thiên vị? Chất lượng của hai bên đều tương xứng, vì sao không được chọn văn nhân Đại Ngụy? Vì sao lại phải chọn các ngươi?”

“Ngươi!”

“Già mồm át lẽ phải, đây là hai chuyện, dựa vào đâu lại hợp làm một?”

Nhân tài mười nước lạnh lùng mở miệng cho rằng đây là hai vấn đề khác nhau, vậy nên không trả lời.

“Nực cười, ngươi không dám nói là bởi vì trong lòng ngươi đã có đáp án.”

“Nếu như Thái Bình thi hội này do mười nước các ngươi tổ chức thì chỉ sợ là kể cả chất lượng rõ ràng thấp hơn nhưng mười nước các ngươi cũng sẽ thiên vị người nhà.”

“Vậy nên hai chữ thiên vị này không cần phải nói nữa. Tự mình tìm cho mình một lý do mà thôi, không được là không được.”

“Còn về ngày thứ ba có đến hay không à? Ngày thứ hai các ngươi đã thẳng thừng rời trận, không để cho Đại Ngụy ta chút mặt mũi nào. Nói một câu khó nghe, không đến thì cút, chẳng lẽ Thái Bình thi hội này thiếu đi nhóm nhân tài mười nước các ngươi thì nước ta không sống được sao?”

“Đương nhiên, nếu như hôm nay các ngươi có thể gian lận thơ rồi nghênh ngang rời đi thì ta cũng không phản đối.

Cái tên văn nhân Đại Ngụy này quả nhiên là lưỡi nở hoa sen. Mỗi một câu nói ra đã phản bác lại chuyện thiên vị, lại còn giễu cợt đối phương, dẫn tới người người khen hay.

“Được! Nói hay lắm!”

“Đúng vậy, là các ngươi không nể mặt Đại Ngụy ta trước, bây giờ bị đại tài của Đại Ngụy ta dạy dỗ lại, vui mừng vui mừng.”

“Chuyện ngày đó chúng ta tận mắt nhìn thấy Đại nho còn chưa mở miệng giải thích mà các ngươi đã rời đi, không hề nể mặt chút nào. Chuyện này nếu không phải là trong Thái Bình thi

hội, thì không có tôn ti, đổi lại vào bất cứ lúc nào các ngươi làm nhục văn đàn Đại Ngụy của chúng ta như vậy thì chắc chắn sẽ mời thánh ý đến áp chế các ngươi.”

Chương 498: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (3)

Nói đến đây, nhóm người không khỏi nghĩ lại hình ảnh đại tài mười nước giận dữ rời sân lúc trước. Đám người này thì sướng rồi, người mất mặt là ai? Còn không phải là Đại Ngụy à?

Khỏi phải nói đến việc không có lễ nghi của Nho giả, tức giận rời khỏi sân chính là không nể mặt Đại Ngụy. Có chuyện gì thì không thể bình tĩnh nói chuyện sao? Đại nho còn chưa mở lời.

Các ngươi cảm thấy không tốt thì mọi người có thể từ từ thỏa hiệp. Nhưng lại rời đi ngay trước mặt bách tính Đại Ngụy? Đây không phải là đánh thẳng vào mặt của vương triều Đại Ngụy và Văn cung Đại Ngụy sao?

Mọi người đều ghim điều này trong lòng. Hôm qua Hứa Thanh Tiêu đã báo thù ngày hôm qua, nhưng thù này thì bọn họ không quên.

"Hừ!"

Nhân tài mười nước hừ lạnh một tiếng, hắn ta không nhịn được mở miệng thêm lần nữa.

"Đừng có bóp méo sự thật, rốt cuộc là như thế nào thì trong lòng các ngươi hiểu rõ. Lùi lại một nước để nói thì nếu như hôm qua không có Hứa Thanh Tiêu thì sao các ngươi dám ở đây ba hoa khoác lác."

Đối phương không phục nói.

"Buồn cười, Hứa Thanh Tiêu là văn nhân của Đại Ngụy ta, dựa vào cái gì mà hắn không thể tới? Hắn đại diện cho văn đàn Đại Ngụy ta. Vậy theo cách nói của ngươi thì nếu như hôm qua Lý Ân không đến thì hạng nhất cũng là Hoa Tinh Vân."

"Có đúng không?"

Người này bị chọc giận cho bật cười, không hiểu sao đối phương lại nói ra những lời như vậy? Quả nhiên là trò cười ở đây à?

“Đúng, không sai.”

“Đúng vậy, nói không sai.”

Đám người ồn ào nói. Hứa Thanh Tiêu là người đọc sách của Đại Ngụy mà, sao lại không thể đại diện cho văn đàn Đại Ngụy được?

Nhân tài mười nước có hơi nghẹn lời, bọn họ không biết nên nói cái gì cho đúng, chẳng qua là có người mở miệng nhìn về phía đám người rồi cười lạnh nói.

“Đại diện của văn đàn Đại Ngụy không phải là Văn cung Đại Ngụy sao? Nhưng mà ta nghe nói Hứa Thanh Tiêu đã tự sáng tạo ra học phái, hơn nữa còn không được chào đón trong văn đàn Đại Ngụy.”

“Hắn là người của Đại Ngụy, không sai, nhưng không phải Ngũ Thánh nhất mạch, lại càng không phải là Chu Thánh nhất mạch. Đại Ngụy tự xưng là Chu Thánh chính thống, vậy nên xét đến cùng hắn không phải là văn nhân chính thống của Đại Ngụy. Nhân mười nước chúng ta chỉ kính trọng Ngũ Thánh.”

“Ngược lại cái tên Hứa Thanh Tiêu này lập nên một học phái của riêng mình. Hắn có tài hoa không phải là giả, thế nhưng cũng không đến lượt các ngươi được hưởng ké vinh quang.”

Người này vừa mở miệng đã tìm tới một điểm để bắt đầu công kích.

Lời này vừa nói, nhân tài mười nước cũng từ từ kích động lên, nháo nhào công kích vào điểm này.

“Đúng vậy, cho dù nói như thế nào thì lần này Văn cung Đại Ngụy chẳng có một ai ra dáng cả, phải dựa vào Hứa Thanh Tiêu.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu này có vẻ như cũng không phải là người của Văn cung Đại Ngụy các ngươi. Chẹp chẹp, nghe nói các ngươi cũng nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, nhưng mà hôm nay lại kiên quyết muốn hưởng lây ánh sáng của Hứa Thanh Tiêu.”

“Quả nhiên là không biết xấu hổ.”

“Đường đường là Văn cung Đại Ngụy, môn đồ của Chu Thánh nhất mạch mà chẳng có chút tài hoà nào, cuối cùng là phải dựa vào Hứa Thanh Tiêu để giữ thể diện. Đây đúng là chuyện cười cực lớn.”

Đại tài mười nước mở miệng, những lời này hoàn toàn đúng là có lực sát thương.

Chuyện này văn nhân Đại Ngụy đúng là không phản bác được.

Đúng vậy, trước đó còn cười nhạo Hứa Thanh Tiêu thế này thế kia, bây giờ lại dựa vào Hứa Thanh Tiêu làm thơ thiên cổ, muốn được thơm lây vô cùng, thật là có chút không tốt.

“Không nói nữa? Câm rồi?”

“Nói một câu khó nghe một chút thì hôm qua Hứa Thanh Tiêu ra trận còn chưa làm thơ đã dám tự nhận là thiên cổ!”

“Trong này rốt cuộc là kỳ quặc chỗ nào, trong lòng các ngươi hiểu rõ.”

Người này mở miệng, lạnh lùng nói.

Những lời này nói ra khiến cho văn nhân Đại Ngụy nhíu mày.

“Những lời này của ngươi là có ý gì?”

Bọn họ hơi nhíu mày hỏi lại.

“Có ý gì à? Thiên cổ danh thi, ngươi nghĩ làm một cái là được sao? Hơn nữa trước đó còn có cả thơ trấn quốc?”

“Nếu trong chuyện này không có bóng dáng của Văn cung Đại Ngụy thì chúng ta không tin. Nói không chừng bài thơ này là do một vị Thiên Địa Đại nho nào đó viết ra, có điều là chỉ viết một nửa rồi đưa cho Hứa Thanh Tiêu.”

“Để cho hắn chèn ép nhân tài mười nước chúng ta, nếu không thì sao vừa khéo vào một khắc cuối cùng, vì sao lại vừa khéo rơi vào lúc Lý huynh viết ra thơ trấn quốc? Sao ngày đầu tiên Hứa Thanh Tiêu hắn không đến?”

“Vì sao đến ngày thứ ba mới đến? Các ngươi thử giải thích xem?”

Cuối cùng nhân tài mười nước cũng không nhịn được nữa. Thật ra lời này bọn họ đã muốn nói ra từ lâu rồi nhưng nói ra lại thấy mình thua mà không phục nên mới không nói.

Thật không ngờ đến tài từ Đại Ngụy đi khắp nơi thổi phồng Hứa Thanh Tiêu, dùng Hứa Thanh Tiêu để chà đạp bọn họ.

Chuyện này có người nào phục?

Dù sao thì bọn họ cũng không phục.

"Nực cười! Nực cười! Nực cười!"

"Ta còn tưởng đại tài mười nước thế nào chứ? Không ngờ cũng là loại tiểu nhân này, có bao giờ Đại Ngụy ta dùng thủ đoạn đê tiện như thế?"

"Thua không ngóc đầu nổi thì thôi đi, cần gì phải sủa như chó ở đây?"

Sau khi văn nhân Đại Ngụy nghe ra ý đồ của đối phương xong thì vỡ tổ tập thể.

Ngươi thì to rồi. Chúng ta làm ra được thiên cổ danh thi, theo lý thuyết thì thắng chắc rồi, biết là các ngươi không phục nhưng mà trước thiên cổ danh thi thì các ngươi có không phục cũng phải nhịn xuống.

Thật không ngờ rằng lại dùng mấy âm mưu thủ đoạn thế này để gièm pha Hứa Thanh Tiêu, thậm chí còn gièm pha Văn cung Đại Ngụy, vương triều Đại Ngụy. Vậy thì sao bọn họ có thể nhịn?

Bao gồm cả một số bách tính cũng không nhịn được nữa, nháo nhào bắt đầu chửi rủa.

"Tài hoa của Hứa Đại nhân, các ngươi thì biết cái gì."

"Năm đó Hứa đại nhân tức giận mắng mỏ Đại nho, náo loạn Hình bộ, mời Thánh ý xuống chém Quận vương, mấy chuyện này không phải rất rầm rộ sao? Sao qua miệng của các ngươi lại biến Hứa đại nhân thành tiêu nhân như vậy?'

"Thua không ngóc đầu lên nổi thì cút ra khỏi Đại Ngụy ngay, ở đây sủa cái gì. Chướng quầy, đuổi bọn chúng đi, loại người này nên để cho bọn chúng ngủ ngoài đường."

“Đúng, đuổi bọn chúng đi.”

Nếu như nói văn nhân Đại Ngụy chỉ nói trên miệng mấy câu thì dân chúng Đại Ngụy lại chửi thẳng mặt. Cái gì mà đồ chó má, thua thì thua rồi, tự mình thừa nhận mình kém hơn khó như thế sao?

Lại nói, mười nước? Không phải đều là mấy nước nhỏ sao? Không phải đều là nước phụ thuộc sao?

Kêu? Kêu cái quái gì mà kêu.

Chương 499: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (4)

Đây chính là điểm tốt của một quốc gia và văn hóa vững mạnh. Khi bách tính gặp phải chuyện gì cũng tuyệt đối không sợ.

“Thô tục! Bách tính Đại Ngụy thô tục như thế sao? Chúng ta đi ngàn dặm xa xôi đến Đại Ngụy, các ngươi mở mồm nói chúng ta cút, ngậm mồm cũng nói chúng ta cút? Nếu đã như vậy thì còn tổ chức Thái Bình thi hội làm gì? Không bằng cứ thẳng thừng công bố với người trong thiên hạ rằng văn nhân Đại Ngụy các ngươi là thiên hạ đệ nhất luôn đi?”

“Không nói chuyện này còn đỡ, vừa mới nói thì ta lại hỏi một câu. Người giới áo vải như Hứa Thanh Tiêu mà dám giận dữ mắng mỏ Đại nho, rồi sau đến kinh đô, chỉ là một chủ sự nho nhỏ cũng dám đại náo Hình Bộ? Chỉ mới Thất phẩm minh ý mà dám mời thánh ý của thánh nhân? Trong này không có gì kỳ lạ à? Càng như vậy thì ta càng tin đằng sau Hứa Thanh Tiêu hắn có một vị Thiên Địa Đại nho chỉ dẫn cho hắn.

“Hội thi lần này cũng là có người nhắc bài đằng sau.”

Nhân tài mười nước nghe thấy bách tính nói như thế thì càng thêm chắc chắn.

Lời này nói ra khiến cho trên dưới Đại Ngụy càng ồn ào. Hai ngày trước đám chó má này thẳng thừng rời cuộc chơi, đánh vào mặt của Đại Ngụy, không nghĩ rằng Hứa Thanh Tiêu lại làm ra thiên cổ danh thi. Thế nhưng dám ở đây mở miệng khẳng định bài thơ này không phải do Hứa Thanh Tiêu làm ra.

Nếu họ đã đào sâu vào chuyện này thì giải thích làm sao? Làm sao mới có thể giải thích rõ ràng?

Cũng chính vào lúc này, trong nhóm nhân tài mười nước có người thật sự đã không giữ được bình tĩnh, nhìn về phía nhóm người rồi mắng.

“Nói đến chuyện này các ngươi kích động như vậy, xem ra chính là chọc trúng chỗ đau. Hơn nữa, nói chúng ta là chó sủa,

vậy lúc này các ngươi không phải là chó sủa sao?"

Lời này vừa dứt, tửu lâu lập tức yên tĩnh lại.

Nhân tài mười nước cũng có chút im lặng, không hiểu sao có cảm giác không đúng lắm.

"Khá lắm, ngươi cũng dám mắng con dân Đại Ngụy là chó à? Ngươi mắng ta thì cũng thôi đi, thế nhưng mà ngươi dám mắng lão bách tính Đại Ngụy đều là chó. Các vị huynh đài, lúc trước Hứa huynh vì bách tính mà giận dữ chém quận vương. Chúng ta là người đọc sách mẫu mực nên hôm nay người đọc sách chúng ta không dám nói là tức giận chém giết nhưng tuyệt đối không thể tùy tiện tha thứ."

"Bắt đầu!"

"Ra tay đi!"

"Đúng, các vị huynh đài, bắt đầu đi."

Văn nhân Đại Ngụy nắm lấy cơ hội, đội mũ lên, sau đó một người dẫn đầu thẳng thừng bay nhào một cái, đẩy nhân tài mười nước kia ngã nhào xuống đất, sau đó là một trận đấm đá loạn xạ.

Nhân tài mười nước nhìn thấy tình hình này, trước hết là sững sờ, sau đó là trực tiếp tham gia quần ẩu.

Hai bên đánh nhau vô cùng kịch liệt, chẳng qua là đại đa số đều đấm đá loạn xạ một chút bởi dẫu sao cũng chưa từng tập qua võ, chỉ đơn giản là ngươi đánh ta một quyền thì ta cho ngươi một bạt tai.

Nhóm người đọc sách này xúm lại đánh nhau, trong một thoáng hình tượng rất rối loạn.

Có bách tính định đi lên trước nhưng có người giữ lại ngay lập tức.

"Ngươi đừng có tham dự, đánh nhau với người đọc sách chính là tội lớn đó."

Có người nhắc nhở để mọi người giữ bình tĩnh. Ẩu đả giữa văn nhân với nhau thì không sao hết, thế nhưng nếu bọn họ mà tham gia vào thì đây không phải là việc nhỏ."

“Ta không tham dự vào mà, ta đến để can ngăn, các ngươi làm chứng cho ta.”

Người kia mở miệng, cất giọng cực lớn rồi sau đó ôm lấy đại tài mười nước. Hắn ta là một thợ rèn, đương nhiên có sức lực rất lớn nên trực tiếp ôm lấy đại tài này, khiến cho người đó không thể động đậy.”

“Đại nhân, đừng ra tay, đừng đánh nhau, đợi lát nữa Hình bộ mà đến thì không xong.”

Hắn ta lớn tiếng hò hét, nhìn tư thế thì đúng là can ngăn nhưng ánh mắt lại nhìn về văn nhân Đại Ngụy, trừng to hai mắt ra nhìn, gần như là muốn thốt lên một câu “Mau đánh đi, còn nhìn cái gì nữa”.

Người kia lập tức phản ứng lại, nhanh chóng xông lên tặng một quyền khiến cho đại tài của mười nước choáng váng đầu óc.

“Mẹ nó ngươi cũng biết chơi chiêu đó.”

Đại tài mười nước đau đớn kêu một tiếng, tức giận đến mức mặt mũi đỏ bừng lên, muốn thoát khỏi sự trói buộc của đối phương mới bất ngờ nhận ra không tránh thoát được.

Cũng chính vào lúc này, bách tính trong tửu lâu nhìn thấy cảnh này, từng người đều ngơ ngẩn.

Còn có thể chơi thế này à?

Chẳng qua chờ đến khi dân chúng kịp thời phản ứng lại thì từng người đã không kìm được đã vọt lên, bắt đầu ôm lấy người.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.”

“Các vị đừng đánh nữa, đừng làm hỏng đồ của người ta.”

“Các vị đều là người đọc sách, đang yên lành đánh cái gì, nhìn xem mặt mũi đều tím hết rồi.”

“Đừng đánh nữa, tiếp tục đánh nữa thì các vị sẽ bị đánh chết đó.”

Mấy bách tính có sức một chút bước lên, tuỳ tiện khống chế đám người đọc sách này lại, tiếp sau đó là đến lượt văn nhân Đại Ngụy biểu diễn.

Mà chuyện thế này, trong cùng một lúc diễn ra ở không ít nơi trong kinh đô Đại Ngụy.

Chẳng qua có nơi thì bách tính vẫn thông minh, biết cách chống đỡ, còn có nơi thì không biết chống đỡ bởi vì có nhiều văn nhân Đại Ngụy hơn một chút, có chống cũng không đáng kể.

Sự kiện người đọc sách của mười nước đánh nhau với người đọc sách Đại Ngụy trong chớp mắt đã khiến Hình bộ và Binh bộ chú ý.

Trong một thoáng, vô số quan sai của Hình bộ chạy đến, Binh bộ cũng điều động không ít người. Mặc dù trong lòng của bọn họ có ý muốn giải hận nhưng cuối cùng vẫn không hy vọng xảy ra những chuyện thế này.

Cũng chính vào lúc này.

Trong học đường Thủ Nhân.

Cố Ngôn đã xuất hiện ở đây.

“Bái kiến Cố đại nhân.”

Từ xa Hứa Thanh Tiêu đã nhìn thấy Cố Ngôn, hắn biết Cố Ngôn bất ngờ xuất hiện ở đây thì nhất định là có chuyện quan trọng, nếu không thì ông cũng không tự mình tìm đến cửa.

“Thủ Nhân, thương hội đã trả lời.”

Sắc mặt của Cố Ngôn rất bình tĩnh, giao một phong thư cho Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, đưa tay nhận lấy thư, chỉ liếc mắt một cái sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu đã thay đổi.

“Đám người này, thật quá tham lam.”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu cơ hơi khó coi.

Nội dung trong thư có rất nhiều. Đằng trước hơn một nửa đều là bọn họ khóc lóc kể lể, còn nội dung thực sự chỉ có một câu,

bọn họ có thể nhượng bộ và hy sinh để thu hoạch sớm.

Đồng thời còn nói lợi nhuận mất đi của mình không quan trọng, cam tâm tình nguyện phục vụ đất nước, chỉ là lợi ích của dân chúng thì không thể xâm phạm bởi dù sao năm nay thu hoạch sớm thì sang năm nhất định là không được.

Chương 500: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (5)

Nguồn: dtv-ebook.com

Đến lúc đó chỉ có thể trừ đi thu nhập của bách tính, vậy thì lại dẫn đến oán thán.

Nói gần nói xa cuối cùng ý nói là, nâng giá ba phần, đây là phần tăng dựa trên một vạn lượng. Nói cách khác, nếu như muốn tất cả các vật liệu thì phải bỏ ra một vạn ba ngàn lượng, ngân lượng trong đó sẽ đền bù cho bách tính, để Hộ bộ cấp phát cũng được.

“Bọn chúng lấy bách tính làm lý do muốn ép ta phải nghe theo chúng. Hơn nữa lão phu cũng đã cho người đi nghe ngóng tin tức, đúng là ba thương hội lớn đã để cho người dưới đi thông báo đến bách tính, hứa là một khi triều đình tình nguyện thu hoạch sớm thì sẽ đưa cho bọn họ ngân sách đền bù.”

Cố Ngôn trầm giọng nói.

“Ta hiểu rồi.”

“Thủ đoạn này rất sáng suốt.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu. Hắn hiểu được như vậy là có ý gì.

Lúc đầu, theo suy nghĩ của hắn thì ba thương hội lớn nâng giá lên tầm năm trăm lượng đã là giới hạn, dám mở miệng nói một ngàn thì chính là phát điên.

Nhưng bọn họ biết, bất kể là nâng giá nhiều hay ít thì cũng sẽ bị bêu lên là kẻ làm tổn thất tiền bạc của đất nước lúc khó khăn.

Đến lúc đó, khi công trình guồng nước thành công, Đại Ngụy tăng thuế, bách tính an cư lạc nghiệp thì đám người này phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Vậy nên bọn chúng cũng học được từ mình, dùng dân ý dân tâm làm hậu thuẫn. Bọn họ nâng giá cả lên cao, bản thân kiếm được tiền, đồng thời cũng muốn kéo theo bách tính đứng chung để chào giá, cứ như vậy, chẳng những có thể móc sạch vốn liếng của Đại Ngụy.

Hơn nữa còn có thể thu được dân tâm, đến lúc đó xem như là Đại Ngụy muốn động vào bọn chúng thì cũng không tìm được lý do gì thích hợp.

Dù sao đó cũng là kế mưu sinh của bách tính, đó cũng là tội sao?

Trừ khi Nữ đế một tay che cả bầu trời, không cho ngươi giải thích bất cứ điều gì, nói giết là giết. Nếu không, chỉ cần có bất cứ trở ngại gì thì Nữ đế đừng mong động vào đám người này.

“Cố đại nhận, ngài có ý gì?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hỏi Cố Ngôn.

Dù sao đây cũng là lão tiền bối, có một số việc vẫn phải hỏi ý của ông ta một chút.

“Bọn họ dùng dân ý để rao giá trên trời, thật vô liêm sỉ.”

“Hộ bộ không thể nào đồng ý, lão phu cũng không có khả năng đồng ý, kể cả là không làm công trình guồng nước thì cũng không thể nào đồng ý.”

Cố Ngôn mở miệng, thái độ của ông ta rất kiên quyết.

Nâng giá lên năm phần? Đây là khái niệm gì? Tương đương nói năm vạn guồng nước phải rủ đi một nửa, hoặc là bỏ ra bảy vạn năm ngàn hai trăm vạn lượng bạc trắng ra để làm năm vạn guồng nước. Quốc khổ của Đại Ngụy chỉ còn tám vạn vạn lượng.

Như vậy chẳng phải là vốn ban đầu cũng bị mất sao?

Nếu như ông ta đồng ý cái này, vậy thì vị trí Hộ bộ thượng thư này của ông ta coi như là chấm hết.

“Ừm, giá tiền này, ta cũng không thể chấp nhận.”

“Chẳng qua lại gọi thêm một phong thư cho bọn chúng, xem giá thấp của bọn chúng là bao nhiêu. Nâng giá lên năm phần là không thể nào.”

Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ như vậy.

Nhưng hắn tình nguyện tiếp tục đám phán.

“Còn gửi thư nữa? Dám mở miệng nâng giá năm phần, hơn nữa còn dựa theo khung một vạn lượng để tính toán đã nói rõ sao bọn chúng có thể nhượng bộ được, ít nhất thì cũng phải một vạn lượng trở lên.”

Cố Ngôn nhíu mày. Đối phương chào giá quá cao, coi như là lùi một bước thì thế nào? Một vạn một ngàn lượng sao? Hay một vạn hai ngàn lượng?

Vượt qua bảy ngàn năm trăm hai mươi thì đã không đáp ý, huống chi là nhiều như vậy.

“Cố đại nhân, nếu như ngài tin lời ta thì gửi lại một phong thư nữa. Tin ta.”

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại bình tĩnh mở miệng, lúc hắn nói ra một câu kia, trong nháy mắt đã khiến Cố Ngôn hơn kinh ngạc.

“Thủ Nhân, ngươi có cách sao?”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu biểu cảm như vậy, Cố Ngôn không nhịn được hỏi thăm.

“Cũng gần như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời một cách mơ hồ.

Mà Cố Ngôn có chút im lặng, sau khi nghĩ nghĩ thì không khỏi mở miệng nói.

“Được, lão phu tin tưởng ngươi. Chuyện này cho ngươi xử lý, nếu như giá cả hạ xuống thì tất cả đều như cũ, thế nhưng giá không hạ thì chuyện guồng nước phải tạm hoãn lại.”

Cố Ngôn khẽ gật đầu rồi nói vậy.

“Ừm, đa tạ đại nhân.” Hứa Thanh Tiêu nói lời cảm ơn.

Mà nghe hắn nói như vậy, Cố Ngôn cũng không mấy vui vẻ.

“Đa tạ cái gì, lão phu coi trọng ngươi, ngươi lại là Hộ bộ Thị Lang, là người một nhà cả, cần gì phải cám ơn ta.”

“Thủ Nhân à, người như ngươi khiêm tốn hiếu khách, sau này không cho phép như vậy. Còn nữa.”

“Không thể viết ta vào trong thi từ, biết chưa?”

Cố Ngôn mở miệng nói mấy lời đứng đắn.

Lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu bất ngờ.

A… chuyện này!

“Được rồi, lão phu đi đây. Nhớ kỹ, đừng có viết lão phu vào, đều là người một nhà, người một nhà cả.”

Cố Ngôn đến đây là để trao đổi với Hứa Thanh Tiêu về chuyện của ba thương hội lớn, vốn dĩ chỉ muốn nói chuyện, nhưng nhìn dáng vẻ của Hứa Thanh Tiêu thì giống như là có cách giải quyết rồi, nên ông ta cũng không nói nhiều. Còn về chuyện thứ hai thì tương đối quan trọng.

Hiện tại trong Lục bộ, Trần Chính Nho vẫn còn đỡ bởi dẫu sao cũng là Đại Nho, có đức vọng nên giống như mọi ngày. Thế nhưng Trương Tĩnh thì không giống như vậy, nhìn thấy người là đọc một bài Thương Tiến Tửu, sau đó còn muốn từ trên xuống dưới Hình bộ đều phải đọc thuộc lòng bài thơ này.

Nói là ca ngợi Hứa Thanh Tiêu, nhưng trên thực tế thì sao? Không phải là chỉ khoe khoang mình lưu danh thiên cổ à.

Càng quá đáng hơn chính là Trương Tĩnh cho người vẽ vào bức tường bên ngoài nhà mình cảnh tượng của Thái Bình thi hội, có ý vẽ ra một màn Hứa Thanh Tiêu làm thơ rồi viết Thương Tiến Tửu lên.

Quả thật là không nên quá đắc ý.

Cố Ngôn rất tức giận. Hắn thân là Hộ bộ Thương thư, cũng đọc qua sách vở, là một Nho sinh, còn là Nho sinh Thất phẩm nữa nên càng hiểu biết sớm hơn mấy năm so với Trương Tĩnh.

Thật không ngờ rằng, Trương Tĩnh vậy mà có thể lưu danh thiên cổ. Sao ông ta có thể không ghen tị chứ.

Nhưng lại không có ý nói rõ cho Hứa Thanh Tiêu, bởi không thể nào nói, lần sau khi ngươi làm thơ nhớ thêm tên ta đấy. Làm vậy không thấy xấu hổ sao?

Cố Ngôn đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu nhìn bóng lưng của Cố Ngôn, có chút im lặng. Xem ra trên đời này không có người nào không thích thanh danh cả.

Có điều, việc này không quan trọng, lần sau thêm tên Cố đại nhân vào là được.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu nhìn bức thư trong tay rồi lại rơi vào trầm tư.

Chương 501: Kinh Đô Lại Đánh Nhau! Ám Chỉ Của Cố Đại Nhân (6)

Ba thương hội lớn, kết hợp với nhau tăng giá, đây không phải là chuyện hiếm lạ gì. Thương nhân trục lợi, muốn tăng giá thì tăng giá.

Nói thật, không tăng giá thì Hứa Thanh Tiêu mới phát hiện ra điểm kỳ quái, còn lo lắng bọn họ mang mấy đồ hư hỏng hoặc hàng giả đến.

Tăng giá hung tàn như vậy, giá tiền lý tưởng của Đại Ngụy bây giờ là bảy ngàn năm trăm vạn hai mươi, còn mấy thương nhân này mở miệng đã kêu một vạn năm ngàn lượng, thế này cũng là đã gấp bội.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu hiểu rằng, đây chính là một kỹ xảo đàm phán. Trước tiên đưa một cái giá thật cao, sau đó nhượng bộ lẫn nhau, cuối cùng lựa chọn một mức giá mọi người có thể chấp nhận.

Chỉ có điều đây không phải là giá cao.

Mà là giá trên trời.

“Vì sao bọn chúng lại đưa ra giá tiền này? Chẳng lẽ không sợ Đại Ngụy thẳng thừng trở mặt sao?”

“Nếu như không lấy hàng hoá của bọn họ, vậy bọn họ chẳng phải là khóc ra máu sao?”

Thương nhân theo đuổi lợi nhuận, xem như là có phiên vương đứng đằng sau ngăn cản cuộc giao dịch này, thế nhưng đối với thương nhân mà nói thì nếu không kiếm được tiền, đó mới thật sự là được không bù nổi mất, hơn nữa còn đắc tội Đại Ngụy.”

“Vì sao bọn họ dám nói ra giá tiền này?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày. Thiên hạ này, người thông minh nhất là ai?

Quan viên triều đình, mỗi một người đều là mũi nhọn.

Thương nhân trong thiên hạ, là mũi nhọn trong mũi nhọn.

Thử hỏi một chút, có thể lấy tiền từ trong túi của ngươi đi, loại người này có thông minh hay không?

Nhất là có thể làm được đến trình độ này, ba thương hội lớn của Đại Ngụy, bên nào không phải là không minh như quỷ?

Nâng giá ngay tại chỗ, đây là chuyện rất phổ biến.

Nhưng nâng giá quá ác, tuyệt đối không phù hợp với lẽ thường.

Bọn họ có một sức mạnh, sức mạnh này chính là để lúc Đại Ngụy không có hợp tác với bọn chúng thì bọn chúng cũng không khó chịu.

Có điều… sức mạnh này là gì?

Tạm thời Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ra được.

Nhưng cũng vào giữa lúc này có một thanh âm vang lên.

Là giọng của Vương Nho.

"Hứa huynh! Hứa huynh!"

Vương Nho nhanh chóng đi vào học đường Thủ Nhân, đi thẳng một đường.

"Vương Nho huynh? Sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Vương Nho, có chút tò mò hỏi.

"Hứa huynh, ông chủ lớn của Đào Hoa Am đến, muốn gặp mặt huynh một chút, không biết Hứa huynh có muốn gặp một lần không?"

Vương Nho mở miệng.

Nói ra ý đồ đến đây.

Ông chủ lớn của Đào Hoa Am?

Hứa Thanh Tiêu nâng mắt nhìn sang, bên ngoài học đường Thủ Nhân có một nam tử trung niên đang đứng, khí chất của nam tử rất nho nhã, hơn nữa tướng mạo cũng tuấn tú. Cho dù đã trung niên nhưng vẫn không thể che giấu được nét tuấn tú từ trong ra ngoài.

Đồng thời trái phải hai bên nam tử cũng có một vài nha hoàn đang đứng, đều bê một chiếc đĩa giống nhau, có thể nhận ra đây là một chút quà tặng.

“Mời vào.”

Nếu như là ngày thường thì có khả năng Hứa Thanh Tiêu thật sự là không gặp bởi dẫu sao đối phương cũng là thương nhân, còn mình là quan viên Đại Ngụy, không gặp là tốt nhất.

Nhưng đúng lúc này, Hứa Thanh Tiêu tình nguyện gặp là vì hắn có một vấn đề cần người làm ăn trả lời.

Ông chủ lớn của Đào Hoa Am không phải chính là một người làm ăn đó sao, hơn nữa trong lần trước khi đến Đào Hoa Am, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy ông chủ lớn này chẳng những là người làm ăn, mà còn là một người rất biết làm ăn nữa.

“Được.”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu chịu gặp một lần, Vương Nho lập tức cảm thấy vui vẻ phấn chấn chạy ra phía bên ngoài, hiển nhiên là hắn đã nhận được chút lợi ích rồi. Có điều không quan trọng lắm, bởi dù sao Vương Nho huynh không phải là người xấu, làm việc cũng hiểu phép tắc nên sẽ không mang đến phiền phức gì cho mình.

Không bao lâu sau, ông chủ lớn của Đào Hoa Am đã biết Hứa Thanh Tiêu đồng ý gặp mặt mình, lập tức nở nụ cười. Ông ta bước lên với vẻ vô cùng vinh hạnh, thị nữ sau lưng lần lượt nối đuôi nhau đi vào.

“Thảo dân Trương Như Hội, bái kiến Hứa Thủ Nhân, Hứa đại nhân, Hứa Vạn Cổ!”

Trương Như Hội vừa bước vào đã làm đủ loại cung kính, cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói như vậy.

“Bái kiến Trương huynh, Hứa mỗ chưa mặc quan phục nên không cần phải gọi đại nhân. Trương huynh, đến đến đến, ngồi xuống đây uống trà.”

Hứa Thanh Tiêu mời Trương Như Hội ngồi xuống uống trà.

Mà người sau cũng không khách sáo, thẳng thừng ngồi xuống luôn.

“Hứa đại nhân, hôm qua ta vào kinh thành biết được Hứa đại nhân đến Đào Hoa Am, trong lúc nhất thời cảm thấy cực kỳ hối hận sao không quay về sớm một chút, bỏ lỡ việc được gặp Hứa đại nhân.”

“Vì vậy, một đêm không ngủ đợi đến bây giờ mang theo một chút lễ vật nho nhỏ, xem như là lễ gặp mặt, mong Hứa đại nhân thứ tội.”

Trương Như Hội không hổ là người làm ăn, vừa gặp đã tặng lễ vật, hơn nữa lộ ra vẻ vô cùng tôn trọng, lời nói một lượt cũng rất đúng khiến cho người ta hết sức thoải mái.

“Trương huynh khách khí, khách khí rồi. Coi như đã xong lễ gặp mặt, ta là quan viên Đại Ngụy nên không được nhận lễ.”

Hứa Thanh Tiêu phất tay, Trương Như Hội nhìn người không tệ, nếu thu lễ thì thôi đi, còn gì là quan thanh liêm.

“Hứa đại nhân, điểm này Trương mỗ đã suy nghĩ kỹ từ lâu. Những lễ vậy này chỉ là một chút gạo ngon quý giá, còn có một chút linh đan diệu dược và mấy miếng ngọc dưỡng khí bổ máu.”

“Có cái giúp Hứa đại nhân dưỡng khí bổ huyết, không phải là vàng bạc châu báu gì cả.”

Trương Như Hội cân nhắc rất chu đáo, mấy món đồ chuẩn bị đều là những món có thể dùng đến, đương nhiên giá cả cũng không rẻ.

“Trương huynh, hôm nay huynh đến tìm gặp, không biết là có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu không đề cập đến chủ đề gặp mặt này, mà hỏi thăm xem đối phương đến tìm mình có việc gì.

“Không có chuyện gì khác cả, chỉ là đến gặp mặt một lần thôi. Hứa đại nhân, vạn cổ đại tài, Trương mỗ đã kính ngưỡng Hứa đại nhân từ lâu. Xin Hứa đại nhân yên tâm, Trương mỗ thuần túy chỉ là kính nể Hứa đại nhân mà thôi.”

Vẻ mặt của Trương Như hội đầy chân thành, thoạt nhìn thì không hề có chút giả tạo nào.

Còn Hứa Thanh Tiêu cũng không ngu ngốc, thế nhưng cũng không đến mức cảm thấy ai ai cũng là người xấu. Tất cả mọi người đều là bạn bè, nếu như liên quan đến lợi ích hoặc quan hệ tốt hơn còn nếu như không có thì quen biết hời hợt cũng là chuyện bình thường.

Dù sao cũng có vài thi nhân văn nhân đúng là hơi hâm mộ cuồng nhiệt, trong đó không thiếu những người có tiền.

Ví dụ như là Uông Luân.

Dùng tiền bạc để lưu danh thiên cổ, cũng là một người đứng đầu trong thiên hạ

Chẳng qua, Trương Như Hội tìm mình cũng không sao.

Hứa Thanh Tiêu lại có chút việc.

“Trương huynh, có chuyện này ta muốn hỏi một câu, không biết huynh có thể tháo gỡ nghi hoặc giúp Hứa mỗ không.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Trương Như Hội lại có vẻ hơi kích động nói.

“Mời Hứa đại nhân hỏi.”

Trương Như Hội nói.

Lộ ra dáng vẻ rất kích động.

Hoàn toàn có cảm giác như là một người hâm mộ cuồng nhiệt.

Chương 502: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (1)

Ánh mắt của Trương Như Hội đầy vinh hạnh, giống như thể mình đặt câu hỏi với ông ta là một vinh quang to lớn.

Cảm nhận được ánh mắt của Trương Như Hội, Hứa Thanh Tiêu hơi dừng một chút, sau đó mở miệng nói.

“Trương huynh, huynh thân là thương nhân nên Hứa mỗ muốn hỏi một chuyện.”

“Ví dụ huynh có một nhóm hàng, nhóm hàng này mỗi cái đều có giá trị một trăm lượng bạc, nhưng huynh biết có người cần nhóm hàng này của huynh.”

“Vậy phản ứng đầu tiên của huynh là gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Bởi vì mình không phải thương nhân nên rất khó dùng góc độ thương nhân để suy nghĩ.

Có thể đoán được ý nghĩ của thương nhân, nhưng không thể thực sự thay đổi vị trí để suy nghĩ bởi dẫu sao tư duy của thương nhân không thể nhìn thấu được.

“Tăng giá ngay tại chỗ.”

Trương Như Hội nói ra một chuyện mà tất cả thương nhân bình thường đều sẽ làm.

“Vậy tăng nhiều hay ít?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lời này nói ra, Trương Như Hội im lặng.

Nâng nhiều hay ít à?

“Mặt hàng này có quý giá không?”

Trương Như Hội hỏi thăm Hứa Thanh Tiêu.

“Không quý giá, lúc nào cũng có nhưng mà sản xuất theo năm.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Không quý giá, năm nào cũng có vậy thì chắc sẽ tăng một phần hoặc nửa phần, lợi ích lớn nhất.”

Trương Nhược Tố không hề nghĩ ngợi nói.

Câu trả lời này nằm trong dự tính của Hứa Thanh Tiêu.

“Những thứ không thể sản xuất có thể bán đi với giá trên trời, ví dụ như tranh chữ đồ cổ, ngài có thể nói giá một trăm vạn lượng cũ được, ngài có thể nói nó không đáng một đồng cũng được.”

“Nhưng mà thứ có thể sản xuất thì nhất định sẽ có một cái giá cố định, đơn giản là xem giá thị trường tốt hay xấu mà thôi. Giá thị trường tốt thì nó giá cao, giá thị trường không tốt thì thấp một chút.”

“Cho dù là biết người khác cần gấp hàng này, nhưng cũng không thể nâng giá lên quá nhiều, bất kể là cân nhắc từ phương diện nào, lâu dài cũng được, ngắn hạn cũng được.”

“Nâng giá nửa phần là bản tính của thương nhân, thế nhưng nâng giá càng nhiều thì càng có vấn đề.”

“Nếu như tăng gấp bội thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà, bình tính nói.

Lời này vừa dứt, Trương Như Hội lập tức cau mày.

“Gấp bội?”

“Hứa đại nhân, ngài… nghiêm túc chứ?”

Trương Như Hội không biết nói gì. Bình thường có thể nói tăng giá nửa phần chính là bản tính của thương nhân, nâng cao một phần là có chút lòng tham, nâng ba bốn phần, vậy thì tức là có chút thù hận, hoặc là biết ngươi nhất định phải mua đồ của ta.

Gấp bội?

Thế này sao có thể là tư duy của người bình thường.

“Mong Trương huynh giải đáp.” Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Còn Trương Như Hội rơi vào yên lặng.

Một lúc sau, hắn mở miệng.

“Hứa đại nhân, Trương mỗ hỏi ba chuyện.”

“Thứ nhất, vận chuyển đường thủy có khó khăn không?”

“Thứ hai, hai bên có thù không?”

“Thứ ba, có phải đối phương tin tưởng ngài nhất định sẽ mua không?”

Trương Như Hội đưa ra ba vấn đề.

Còn Hứa Thanh Tiêu cũng nhanh chóng trả lời: “Vận chuyển đường thủy bình thường, Không thù oán với thương nhân, nhưng sẽ có người cản trở ở đây. Không dám tin tưởng hoàn toàn bởi vì có thể là không cần.”

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu. Vận chuyển đường thủy thì không cần phải nói, vận chuyển qua năm mươi quận cũng không tính là khó khăn gì.

Còn về thù oán? Coi như Hoài Ninh thân vương chắc chắn gây cản trở từ trong, nhưng thù hằn cũng không lớn lắm, đối với thương nhân mà nói thì trong mắt họ chỉ có lợi ích.

Trừ khi ngươi giết cha của đối phương. Nhưng thậm chí có là thù giết cha thì trong mắt thương nhân cũng không phải là thù lớn gì, nhất là là với người đứng đầu ba thương hội lớn.

Còn về phần có tin là nhất định sẽ mua hay không à? Chào giá cao như vậy thì ai tình nguyện mua? Đương nhiên, nếu như không có cách nào giải quyết vấn đề này thì Hứa Thanh Tiêu vẫn chọn mua.

Bởi vì chuyện này quả thật là lợi nước lợi nhà, không phải là thứ vì tốn thêm một chút ngân lượng mà cần suy nghĩ lại.

Lời này thốt ra, Trương Như Hội lại trả lời.

“Vậy thì có vấn đề.”

“Nếu không phải vận chuyển, lại không có thù sâu hận lớn và cũng không dám chắc là ngài nhất định sẽ mua thì thương nhân bình thường sẽ không làm như vậy. Cho dù là thương nhân không bình thường cũng chẳng làm như vậy.”

“Không có thương nhân nào chê tiền hết. Chuyện này rất kỳ lạ.”

Trương Như Hội lẩm bẩm.

Hứa Thanh Tiêu cũng không gấp, trước tiên để cho ông ta suy nghĩ một chút.

Một lúc sau, Trương Như Hội bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức mở miệng.

“Hứa đại nhân.”

“Bình thường mà nói thì tuyệt đối không có thương nhân nào làm như vậy. Nhưng có một khả năng sẽ khiến bọn họ tăng giá như thế.”

Trương Như Hội trả lời.

“Khả năng gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thẳng.

“Có một nhóm người khác dùng giá không kém bao nhiêu để mua hàng hóa. Nhưng khả năng này không lớn, dù sao cũng không có người nào ngốc như vậy.”

Trương Như Hội đành trả lời.

Đây là câu trả lời của ông ta. Đứng dưới góc độ của thương nhân để nhìn chuyện này thì không thể nào lại không muốn làm ăn cả. Tăng giá gấp bội, không có thù sâu hận lớn, mà người ta còn chưa chắc sẽ mua.

Đây là chuyện không thể nào. Khả năng duy nhất chính là ta không thiếu người mua, đã có người thỏa thuận giá ổn rồi, giá tiền này nhiều hơn so với giá bình thường, nhưng mà ta vẫn muốn làm ăn với ngươi.

Chẳng qua các ngươi ra giá nhất định phải nhiều hơn so với đối phương một chút, hoặc là phải trả ngang bằng. Như vậy thì

ta mới có thể cân nhắc chuyện làm ăn với ngươi.

Trương Như Hội trả lời khiến cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào trầm tư trong chớp mắt.

Một câu nói kia quả thật đã làm Hứa Thanh Tiêu tỉnh táo.

Đúng vậy.

Vì sao ba thương hội lớn dám mở miệng hét giá như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ không sợ vương triều Đại Ngụy sao?

Còn những thương nhân trục lợi nữa, mặc dù bọn họ biết Đại Ngụy cần thứ này, có chút gấp gáp nhưng cũng không đến nỗi trở thành giá trên trời chứ?

Trừ khi ngươi có thể ăn chắc Đại Ngụy.

Nhưng chuyện này có thể sao?

Mặc dù Đại Ngụy có suy bại nhưng điều đó không có nghĩa bây giờ Đại Ngụy không thể làm gì.

Còn chưa rơi xuống tới mức bị thương nhân bắt nạt.

Vậy nên bọn họ cũng không dám thật sự đắc tội Đại Ngụy, nhưng vì sao lại dám tăng gấp bội?

Câu nói của Trương Như Hội khiến hắn dấy lên nghi ngờ trong đầu. Đã có người dự định được trước những điều này, thậm chí còn bảo bọn chúng sớm thu hoạch, đặt giá cả, không thiếu cái nào.

Chương 503: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (2)

Cũng chính vì vậy mà ba thương hội lớn mới dám đưa ra giá này, đồng thời vẫn muốn hợp tác với Đại Ngụy, bởi dù sao bọn họ vẫn phải làm ăn ở Đại Ngụy.

Vậy thì ai có đủ tài lực kinh khủng để mua những vật liệu làm guồng nước này?

Dị tộc? Hay phiên bang?

Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng lắc đầu. Bảy mươi ngàn vạn lượng bạc, cộng thêm nhân công các thứ cũng phải mất tám mươi ngàn vạn lượng, thậm chí là chín mươi ngàn vạn lượng.

Trừ khi là cả dị tộc phiên bang mua, nếu không thì bọn chúng cũng không mua nổi, hơn nữa mua cái này làm gì? Không sợ mình đâm bọn họ một nhát sao?

Nếu như công trình guồng nước mở rộng thành công ở Đại Ngụy, hơn nữa còn thu được tiếng vang to lớn thì bọn họ tăng giá mua nhất định không có vấn đề.

Nhưng vấn đề là cơ bản thì công trình guồng nước chưa khởi động, chỉ là một bộ khung thiết kế thôi, bọn họ dựa vào đâu mà cảm thấy vật này có thể phát tài?

Ban đầu trên triều đình các quan viên đều không đồng ý, huống chi là đám người này chứ?

Cho nên dị tộc phiên bang không dám mua, chí ít thì trước khi Đại Ngụy thành công thì bọn họ không dám mua, bởi không đánh cược nổi.

Không phải phiên bang dị tộc thì ai có năng lực như vậy? Sức mạnh cá nhân thì không thể nào, vậy nên chỉ có hai khả năng.

Vương triều Đột Tà.

Vương triều Sơ Nguyên.

Hai vương triều này kết hợp với Đại Ngụy hình thành thế chân vạc tạo thịnh thế, có điều là vương triều Đột Tà phải cộng thêm vương triều Sơ Nguyên nữa mới có thể cứng đối cứng với Đại Ngụy.

Mà bây giờ trong ba vương triều này, thực lực của vương triều Đột Tà là đứng nhất, nhưng tiềm lực kinh tế của vương triều Sơ Nguyên là tốt nhất. Trên phương diện quân sự thì sức mạnh của vương triều Đại Ngụy cũng không kém, nhưng về mặt kinh tế thì hoàn toàn không thể so sánh bằng bọn họ.

Mối nhục Tĩnh thành cộng thêm bảy lần Bắc phạt, quả thật đã kéo Đại Ngụy sụp đổ.

“Nếu một trong bất kỳ hai vương triều trên thì chi phí này chính là mười vạn vạn lượng bạch ngân.”

“Quả nhiên là có tiền.”

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu ra. Dám đưa ra giá tiền này công thêm có thể khiến cho ba thương hội lớn điên cuồng như vậy cũng chỉ có hai vương triều này làm được.

Một khắc sau.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lộ ra ý lạnh, một ý lạnh cực kỳ đáng sợ. Hắn đứng dậy đưa lưng về phía Trương Như Hội, lộ ra ý lạnh cực kỳ đáng sợ này.

Hứa Thanh Tiêu không hận vương triều Đột Tà, cũng không hận vương triều Sơ Nguyên.

Bởi vì chuyện bọn họ làm cũng không sai, chẳng qua là lập trường của mọi người khác biệt mà thôi. Mình là con dân của Đại Ngụy, nên nhất định mình sẽ trợ giúp Đại Ngụy. Bọn chúng nhằm vào Đại Ngụy là đúng, ngược lại nếu không nhằm vào Đại Ngụy thì mới lạ.

Nhưng điều khiến Hứa Thanh Tiêu hận chính là hành động của các thương hội.

Những thứ lợi nước lợi dân như vậy, chẳng những không giúp người trong nước mình mà ngược lại còn đi trợ giúp quốc gia khác để hại quốc gia mình.

Thương nhân trục lợi không sai!

Nhưng thế này là bán nước.

Loại người này quả nhiên là tội ác tày trời. Đây là người sao?

Dựa vào Đại Ngụy để lớn mạnh, phát tài, nhưng hôm nay lại bán nước cầu vinh, không sánh bằng loài súc sinh.

"Nếu thật sự như vậy thì thanh đao thứ hai này của Hứa mỗ sẽ không còn lại bất cứ tình cảm nào."

Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm trong lòng.

Thanh đao thứ nhất của hắn, là phiên thương.

Thanh đao thứ hai là thương nhân của Đại Ngụy, nhưng cân nhắc đến rất nhiều chuyện thì thanh đao thứ hai này không dám chém ngay xuống mà nhất định phải đợi thời cơ chín muồi.

Chỉ là ba thương hội lớn bán nước cầu vinh như vậy, Hứa Thanh Tiêu không thể không sắp đặt trước, hơn nữa một khi ra tay, thanh đao thứ hai này sẽ khiến máu chảy thành sông, tuyệt đối sẽ dẫn đến phiền phức ngập trời.

Vậy nên mình nhất định phải sắp xếp xong xuôi, không thể nào phạm sai lầm, chỉ cần phạm sai lầm một chút thì kẻ toi đời chính là mình.

Dù sao thì từ xưa đến nay người có thể trở thành đại thương nhân thì có mấy người không phải làm hạng lòng dạ hiểm độc?

Phải cẩn thận, vô cùng cẩn thận.

Hắn thu hồi tất cả suy nghĩ, khuôn mặt của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh lại rồi sau đó xoay người rót một ly trà cho Trương Như Hội.

"Đa tạ Trương huynh đã giải mối nghi ngờ."

Hứa Thanh Tiêu tự mình châm trà, người sau thấy được ưu ái mà hoảng sợ cầm lấy chén trà, cẩn thận từng chút một tiếp nhận, sau đó uống vào từng ngụm nhỏ. Rõ ràng chỉ là lá trà

bình thường nhưng trong lòng Trương Như Hội lại ngon hơn vạn lần so với loại trà quý giá nhất thế gian.

“Hứa đại nhân, những lời này của ngài thật sự là quá khách sáo rồi. Như này có chỗ nào là giải mối nghi ngờ chứ, chỉ là nói dựa trên kinh nghiệm thôi.

“Hứa đại nhân, quả thật là Trương mỗ kính nể đại nhân, bất kể là đại nhân vì dân chúng hay là vì tài hoa của đại nhân, Trương mỗ đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. Nếu như có thể kết bạn với Hứa đại nhân thì Trương mỗ vô cùng vinh hạnh.”

Trương Như Hội mở miệng. Quả thật là ông ta kính nể Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng ngưỡng mộ Hứa Thanh Tiêu.

Bắt đầu từ Am Hoa đào cũng có thể nhìn ra được tâm tư của Trương Như Hội. Ông ta cũng là một người đọc sách, chỉ là không nhập phẩm, nhưng lại rất thích đọc sách, trong nhà cũng có không ít tiền tài, vậy nên có rất nhiều sản nghiệp làm ăn, đồng thời cũng kết giao với nhiều bạn tốt. Chỉ cần là người đọc sách thì ông ta đều kính trọng.

Nhất là như Hứa Thanh Tiêu, vừa có tài hoa lại còn có thể nặng lòng vì bách tính.

“Trương huynh thật sự là quá khen rồi. Xét về tuổi tác thì Trương huynh lớn hơn ta không ít, Hứa mỗ còn phải gọi một tiếng huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu khách khí nói.

Mặt sinh từ tâm, tướng mạo của Trương Như Hội không tệ, lại còn ăn nói nho nhã, Hứa Thanh Tiêu có mắt thần Nho đạo, hơn nữa còn có Hạo Nhiên chính khí, dù không nói là có thể thẳng thừng phân biệt được một người tốt hay xấu, nhưng sẽ có một loại trực giác.

Người tên Trương Như Hội này hoàn toàn không hề có bất kỳ tư tâm nào với mình, quả thật là chỉ sùng kính mình, sùng bái mình, ngưỡng mộ mình, là sự ngưỡng mộ cực kỳ nồng thịnh.

Có một câu danh ngôn kinh điển nói rất đúng.

Ngươi vĩnh viễn không thể nào ghét một người ngưỡng mộ ngươi.

Bởi dù sao hắn cũng yêu mến ngươi.

Nếu như hắn rất có tiền, đó chính là đại ca đứng đầu.

Trương Như Hội không phải là đại ca đứng đầu của mình hay không, Hứa Thanh Tiêu không rõ ràng lắm, có thể tặng cho mình đủ loại quà tặng, tối thiểu nhất đã chứng minh Trương Như Hội có tâm.

Chương 504: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (3)

“Không dám nhận, không thể nhận được, Hứa đại nhân chính là Hộ bộ Thị Lang, lại còn là Vạn Cổ đại tài, vị trí huynh trưởng này ta nào có thể nhận được.”

Trương Như Hội có chút sợ hãi, cảm thấy mình không xứng. Nỗi sợ này không phải giả vờ, Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được.

“Trương huynh, bất kể là như thế nào thì tuổi tác của huynh cũng nhiều hơn ta hai mươi tuổi. Còn nữa, trên triều đình ta là Hộ bộ Thị Lang, nhưng trong học đường Thủ Nhân này, ta chẳng qua chỉ là một người đọc sách bình thường mà thôi.”

“Công là công, tư là tư. Nếu như Trương huynh vào triều, một tiếng Hứa đại nhân kia ngu đệ dám nhận, nhưng huynh không phải là quan viên, một tiếng Hứa đại nhân này, ngu đệ không dám nhận.”

“Chuyện này truyền ra ngoài thế chẳng phải ta không coi ai ra gì sao? Không tôn trọng lớn nhỏ sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, thái độ cũng rất thành khẩn.

Ăn ngay nói thật thì người ta hơn bốn mươi tuổi, mình thì mới hai mươi tuổi, gọi một tiếng huynh trưởng cũng chẳng thiệt thòi gì.

Còn nữa, đây vẫn là người hâm mộ trung thành của mình, là lão đại ca mà.

“Chuyện này! Chuyện này!”

Trương Như Hội thật sự là rất sợ hãi. Hôm nay ông ta đến đây là muốn làm quen với Hứa Thanh Tiêu một chút, vậy nên đã bắc cầu thông quan Vương Nho cũng chính là bạn tốt của Hứa Thanh Tiêu.

Nói thật lòng thì ông ta vô cùng hoảng hốt, sợ Hứa Thanh Tiêu không gặp, bởi vì một số văn nhân vô cùng cao ngạo, vô cùng

ghét hạng thương nhân như ông ta, dù bản thân cũng là người đọc sách nhưng có thể người ta vẫn thấy khó chịu với mình như thường.

Đương nhiên, nếu như dùng tiền vẫn có thể mua được tình cảm, thế nhưng vấn đề là loại tình cảm này thì có ý nghĩa gì? Chỉ cần một ngày kia mình không còn tiền, người ta còn để ý đến mình sao?

Thật không ngờ, chẳng những Hứa Thanh Tiêu gặp mình mà còn gọi mình từng tiếng huynh trưởng. Bất kể mục đích của Hứa Thanh Tiêu là gì thì trong lòng của ông ta rất sung sướng, vừa khoái chí vừa cảm động.

Văn nhân là cái gì? Thế này mới đúng là văn nhân chứ.

Nhưng nếu thật sự nhận lời thì ông ta vẫn có chút hoảng hốt. Dù sao thì người ta cũng là Hộ bộ Thị Lang, cộng thêm danh vọng của Hứa Thanh Tiêu nữa.

Chỉ là vào đúng lúc này, Vương Nho mở miệng.

Từ đầu hắn vẫn luôn ngồi bên cạnh lắng nghe bởi vì không thể chen lời vào, cuối cùng thì bây giờ cũng có thể nói được.

"Ông chủ Trương, Hứa huynh là người khiêm tốn, không thích nhất chính là những kẻ làm cao, đồng thời cũng coi nhẹ danh lợi. Nếu không thì với thân phận và địa vị lúc này của Hứa huynh, ta đây cũng không với tới nổi."

Vương Nho nói một câu khen ngợi Hứa Thanh Tiêu.

Lời này nói ra, Trương Như Hội cũng không làm kiêu nữa. Hắn là người làm ăn nên hiểu rõ nhất là đạo lý đối nhân xử thế, bất kể Hứa Thanh Tiêu là thật hay là gì thì ít nhất cũng đã gọi tiếng huynh trưởng này.

Ông ta cũng nhận lời ngay lập tức.

"Nếu đã như vậy thì Trương mỗ đành mặt dày nhận một câu huynh trưởng này. Hứa hiền đệ, ngu huynh rất kính trọng người đọc sách, và nhất là đệ."

"Ngày nay quan viên trong thiên hạ nhiều bao nhiêu? Trương mỗ từng gặp bao nhiêu quan viên, nhưng giống như Hứa hiền

đệ đây thì Trương mỗ chưa bao giờ nhìn thấy. Mà bây giờ hiền đệ lại coi trọng Trương mỗ như vậy."

"Hiền đệ yên tâm. Ngu huynh còn có chút gia tài, sau này cần có bất kỳ hỗ trợ nào thì ngu huynh sẽ cố gắng hết sức.

Trương Như Hội nói lời từ tận tâm can.

Hứa Thanh Tiêu đã nể mặt ông ta như vậy rồi thì ông ta cũng phải cho Hứa Thanh Tiêu mặt mũi.

"Huynh trưởng khách khí rồi."

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười. Kết bạn với một người có tài lực, đối với mình mà nói là một chuyện tốt, không phải nói là mình muốn bòn tiền mà là cho mình một chút sức mạnh.

Đương nhiên hắn cũng có thể cho Trương Như Hội chỗ tốt, sẽ không để cho Trương Như Hội chịu thiệt thòi.

"Hiền đệ không chê, hôm nay ta cũng không chuẩn bị hậu lễ gì, có khối ngọc bội này chính là ngọc bội huynh trưởng mang theo bên người, tên là Linh Dương Bảo Ngọc, có thể điều dưỡng khí huyết của hiền đệ, bách bệnh bất xâm."

Giữa lúc Trương Như Hội nói chuyện, vừa lấy ra ngọc bội của mình giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Ngọc bội khắc hình Bàn Long, óng ánh sáng lấp lánh, chỉ nhìn vào mặt ngọc là biết vật này có giá trị trong nhỏ.

"Huynh trưởng khách sáo quá, vật quý giá như vậy sao ngu đệ dám nhận."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, liên tục nói từ chối.

"Không không không, hiền đệ nhận lấy đi, nếu không nhận thì ngu huynh thật sự không nhận nổi hai chữ huynh trưởng này."

Nhưng mà Trương Như Hội lại sống chết muốn đưa khối ngọc này cho Hứa Thanh Tiêu, thậm chí là cứng rắn nhét cho hắn.

Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhận lấy. Dù sao không nhận chút đồ vật nào thì cũng không được, về phần có người tố mình nhận đút lót hối lệ thì Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ.

Ngươi nói ta đút lót nhận hối lộ vậy xin hỏi ngươi muốn đi đâu báo án? Hình bộ hay là Lại bộ? Chỉ sợ là ngươi rút xuống Binh bộ thì khả năng cũng đầu rơi máu chảy.

Nhưng mà bảo ngọc nằm ở trong tay quả thật khiến huyết khí phun trào, hiệu quả rất rõ ràng.

Món đồ này chính là bảo bối đó, về sau vẫn nên trả lại thôi.

Hứa Thanh Tiêu thầm nghĩ.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu nhận lấy vật này xong, mặt Trương Như Hội mới nở nụ cười.

Sau đó, Trương Như Hội tiếp tục mở miệng.

“Hiền đệ, đây là lệnh bài của ta, sau này tiêu xài gì ở cửa hàng Trương thị thì cứ tính cho ngu huynh, đừng có trả tiền.”

“Nếu như rời khỏi kính thành, chỉ cần đến nơi nào có tiền trang của Trương thị thì hiền đệ có thể tùy ít rút tiền trong vòng mười vạn lượng bạc, còn nếu như muốn rút nhiều hơn thì sai người đưa tin cho ta một tiếng là được.

Trương Như Hội nói như vậy xong rồi đưa lệnh bài của mình cho Hứa Thanh Tiêu.

Lệnh bài của ông ta có giá trị không nhỏ. Có thể tiêu xài miễn phí ở tất cả các cửa hàng ở Trương thị, hơn nữa còn có thể tiến vào tiền trang của Trương thị khẩn cấp rút được mười vạn lượng bạc.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc.

“Trương huynh, không ngờ mối làm ăn của huynh lại rộng như vậy? Còn làm cả tiền trang sao?”

Hứa Thanh Tiêu hơi bất ngờ vì chuyện này. Mặc dù Hứa Thanh Tiêu biết Trương Như Hội có tiền, nhưng thật không ngờ còn mở cả tiền trang, hơn nữa vừa mở miệng chính là mười vạn lượng bạc.

Cái này là gia sản lớn cỡ nào chứ.

“Chỉ có chút thôi, chỉ có chút thôi.”

Chương 505: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (4)

Trương Như Hội cười cười, thân là người làm ăn kiêng kị nhất là nói mình nhiều tiền. Như thế không phải đang nói cho người khác biết ta đây có tiền nè, đến làm thịt ta đi sao.

Thương nhân thông minh đều hiểu phải giả nghèo, có điều trước mặt Hứa Thanh Tiêu ông ta vẫn không nhịn được mà khoe khoang một chút, nhưng vẫn duy trì lý trí.

“Được đó.”

“Huynh trưởng, nói không chừng sau này có mối làm ăn lớn cho huynh.”

Nghe thấy hai chữ tiền trang, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhớ đến An Quốc sách của mình. Vốn dĩ hắn cho rằng An Quốc sách có thể được triển khai nhanh chóng, nhưng về sau mới biết mình còn rất trẻ.

Mình không biết tình huống của quốc gia là gì, chờ sau khi biết rồi mới hiểu được vì sao An Quốc sách vẫn luôn bị đè ép.

Bởi vì vốn dĩ không thích hợp, ít nhất thì với tình hình hiện tại mà nói thì không thích hợp.

“Làm ăn lớn sao? Lớn cỡ nào?”

Trương Như Hội tò mò.

“Đệ hỏi trước một câu, hiện tại tài sản của hiền huynh là bao nhiêu, thu được nhiều hay ít. Không cần nói quá chính xác đâu, đại khái là được.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra khiến Trương Như Hội rơi vào im lặng, còn Hứa Thanh Tiêu thì tiếp tục mở miệng, “Đương nhiên, nếu như hiền huynh không tiện nói thì cũng không sao.”

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà. Đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói thì tự nói ra vốn liếng là một việc tương đối riêng tư.

Hỏi Trương Như Hội thật ra cũng là một loại dò xét ngọn nguồn.

Hắn muốn nhìn thử xem xét từ ngọn nguồn Trương Như Hội sẽ có thái độ gì với mình. Không nói cũng không sao, chuyện này có thể hiểu được, còn nói ra thì chứng minh Trương Như Hội quả nhiên là thổ lộ tâm tình với mình, ít nhất là tình nguyện thổ lộ tâm tình.

“Không không không.”

“Hiền đệ hiểu lầm rồi, ngu huynh chỉ đang suy nghĩ thôi.”

Trương Như Hội giải thích một câu, một lát sau, hắn đưa ra một đáp án.

“Thu nhập hàng năm là một ngàn năm trăm vạn lượng bạc, chênh lệch trên dưới không quá ba phần.”

Trương Như Hội đành giải thích.

Câu trả lời này không khiến cho Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc, nhưng Vương Nho ngồi một bên lại ngây người.

Một ngàn năm trăm vạn lượng bạc là khái niệm gì chứ?

Hắn ta cau mày không tính nổi, đây chính là đúng là con số trên trời.

Nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu khiếp sợ rất đơn giản. Từ khi chém phiên vương Đại Ngụy một đao, Hứa Thanh Tiêu hiểu được một việc rằng Đại Ngụy nghèo nhưng thương nhân Đại Ngụy thì không tận.

Vậy nên một năm thu nhập một ngàn năm trăm vạn, Hứa Thanh Tiêu không kinh ngạc.

Đương nhiên, một hai lượng bạch ngân tương đương với một ngàn đồng của kiếp trước, nói cách khác thì thu nhập một năm của Trương Như Hội tương đương với mười lăm tỷ.

Như vậy, theo hình dung của kiếp trước thì giá trị thương mại ít nhất cũng ba trăm tỷ.

Cũng xem như là tương đối khá, đứng đầu một nhóm người Đại Ngụy.

“Cuộc làm ăn này nếu như làm được thì tài phú của hiền huynh không chỉ lớn gấp mười lần.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Nhưng lời này nói ra đã khiến cho hai người Trương Như Hội và Vương Nho sững sờ tại chỗ trong nháy mắt.

Ở trong mắt Vương Nho, một ngàn năm trăm vạn lượng bạc đã là con số trên trời rồi. Đừng nói cả đời này của hắn mà ngay cả một trăm đời cũng không kiếm được.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu nói là có thể tăng gấp mười. Đây là khái niệm gì? Một vạn năm ngàn lượng bạc?

Trương Như Hội cũng bất ngờ. Hiện tại ông ta đã đi đến cấp độ này thì càng hiểu đạo lý gia sản càng nhiều thì càng khó kiếm.

Tiền có thể sinh tiền, điểm này không có gì phải bàn. Nhưng ngươi có nhiều tiền, gặp được nhiều người, mỗi người đều hít một hơi máu từ trên người ngươi, mỗi người đều muốn cắn một miếng thịt trên người ngươi xuống.

Mỗi người đều muốn lừa ngươi, mà đến lúc này, mặc kệ là ngươi muốn làm gì thì phía dưới đều có lợi cho mình, đều có ý nghĩ của mình. Muốn phát triển thì trừ khi gặp được kỳ ngộ không gì sánh kịp.

Nói thật, đừng nói là gấp mười, mà xem như là tăng gấp đôi thì đã là giá trị vô lượng đối với hắn.

Gấp mười lần?

Đây là khái niệm gì? Quốc thuế một năm của Đại Ngụy cũng không nhiều ngân lượng như vậy đúng không?

Vậy chẳng phải sau này mình sẽ trở thành phú hào đệ nhất Đại Ngụy?

Sau này coi như là có ba thương hội lớn, thì mình chính là thương hội thứ tư, hơn nữa còn là thương hội đứng đầu.

Điều này không phải mơ?

Nhưng rất nhanh, Trương Như Hội đã tỉnh táo lại, bởi vì…

Gấp mười quá phóng đại.

Không phải là hắn không tin Hứa Thanh Tiêu mà là không tin mình.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu dám nói là lợi nhuận gấp mười, cho dù có chút phóng đại nhưng ít nhất cũng phải gấp đôi nhỉ?

Nếu thật sự có thể tăng lên gấp đôi cũng tốt, trên cơ bản mình đã đến gần giới hạn của đại thương hội, nói không chừng con cháu của mình có thể đưa thương hội nhà mình nâng lên đến trình độ tứ đại thương hội này.

Cho nên ông ta vẫn có chút chờ mong.

“Dám hỏi hiền đệ mối làm ăn này là gì?”

Trương Như Hội mở miệng nói.

“Sau này hãy nói, hiện tại chưa vội.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười. Chuyện tiền trang của Đại Ngụy chỉ dựa vào triều đình thì nhất định là không lớn nên nhất định phải thu nạp thêm càng nhiều thương nhân tiến vào. Đám thương nhân này rất thông minh, chuyện chuyên nghiệp sẽ giao cho người chuyên nghiệp, không biết sẽ có bao nhiêu thương nhân kích động muốn khóc, vừa khóc vừa gào muốn gia nhập.

Dù sao thì địa vị của thương nhân cũng không cao, tương đối khác biệt, nhưng cũng không đến mức nói là quá thấp, chỉ có thể nói là trước mặt người đọc sách thì vẫn còn hèn mọn.

Vậy nên, Hứa Thanh Tiêu có một ý tưởng. Đương nhiên là kế hoạch này tạm thời không thể nói ra được. Hắn muốn chờ khoảnh khắc đao thứ hai rơi xuống rồi nói tiếp.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, Trương Như Hội không hỏi tiếp nữa. Hứa Thanh Tiêu không nói thì ông ta tin là Hứa Thanh Tiêu có lý riêng.

Cũng chính vào lúc này có một giọng nói vang lên.

“Hứa đại nhân, Cố thượng thư mời ngài đi đến Hộ bộ một chuyến.”

Là tiểu lại của Hộ bộ đến mời Hứa Thanh Tiêu đi Hộ bộ một chuyến.

Trương Như Hội nhìn thấy một màn này thì lập tức đứng dậy nói.

“Hiền đệ, không còn sớm nữa, ngu huynh cũng không làm chậm trễ nữa. Dù sao thì bây giờ đệ cũng có việc, ta đi trước đây.”

Trương Như Hội mở miệng.

“Được, hiền huynh đi thong thả. Mấy ngày nữa, chờ khi Thái Bình thi hội kết thúc rồi ngu đệ lại đi đến Đào Hoa Am tìm huynh một chuyến..”

Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được, Trương Như Hội đối xử với mình chân thành mười phần, là một sức mạnh có thể lợi dụng. Đương nhiên đối phương cũng có thể lợi dụng mình để kiếm lời.

Chương 506: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (5)

Tất cả mọi người đều như vậy. Ngươi giúp ta, ta giúp ngươi, nếu như chỉ dựa vào vào tình cảm tốt thì ở đâu có chuyện tốt như vậy?

Thế giới của người trưởng thành, càng nói nhiều đến lợi ích.

“Được được được, đến lúc đó ta nhất định sẽ mở tiệc long trọng.”

Nghe nói như thế, Trương Như Hội lập tức mở miệng nói là sẽ mở tiệc long trọng.

“Đến lúc đó gặp.”

“Vương Nho huynh, đi trước.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không ở lại, lập tức đứng dậy đồng thời chào từ biệt với Vương Nho.

Vương Nho khẽ gật đầu, đi theo Trương Như Hội.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng đi theo quyển lại của Hộ bộ rời đi.

Rất nhanh.

Đến Hộ bộ.

Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy Cố Ngôn. Còn không đợi Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Cố Ngôn đã cất tiếng.

“Thủ Nhân, bọn họ phái người đến kinh đô hẹn ta đến ngày mai gặp mặt.”

Cố Ngôn lập tức nói vào điểm chính.

“Ngày mai gặp mặt sao? Khi nào?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Ba thương hội lớn này sao lại bất ngờ đến kinh thành rồi? Mà còn hẹn ngày mai gặp nữa?

“Vào khoảng giờ Tuất. Theo bình thường mà nói thì chúng ta phải mất nửa canh giờ vì còn nhiều chuyện cần trao đổi. Hơn nữa họ còn chỉ đích danh muốn ngươi đi, nếu không thì không bàn nữa.”

Cố Ngôn trả lời.

Lời này nói ra Hứa Thanh Tiêu cũng có chút hiểu ra.

“Bọn họ muốn ngăn cản ta đi đấu thơ sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, có chút tò mò nói.

Cố Ngôn gật đầu.

“Ý của bọn họ chính là muốn ngăn cản ngươi đi đấu thơ.”

“Ý của lão phu là ta dẫn người khác đi, ngươi không cần đi, trận đấu thơ ngày mai ngươi không thể vắng được.”

Cố Ngôn trả lời. Thái Bình thi hội vẫn rất quan trọng, chuyện bàn bạc giá này không cần Hứa Thanh Tiêu phải đi, đi rồi thì làm thế nào? Chỉ bởi vì Hứa Thanh Tiêu mà ra giá thấp sao?

Chỉ là Cố Ngôn có chút tò mò, vì sao bọn họ nhất định phải ngăn cản Hứa Thanh Tiêu tham gia đấu thơ?

Có phải là rất hận không? Chuyện này đã bày hết trên đài rồi.

“Không.” Hứa Thanh Tiêu sẵng giọng, nhìn về phía Cố Ngôn rồi nói.

“Cố thượng thư, ta đi.”

“Bọn họ muốn gặp ta để ta không thể nào tham dự Thái Bình thi hội được. mặc dù ta không biết vì sao bọn họ lại làm như vậy.”

“Nhưng càng như vậy thì hạ quan càng phải gặp mặt. Hạ quan cũng muốn gặp mặt những người này, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Đối phương muốn gặp mình, đây là chuyện tốt. Rõ ràng là chọn thời gian có vấn đề nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến mình.

“Không được, Thái Bình thi hội rất quan trọng, ngươi biết kinh đô đã xảy ra chuyện gì không?”

“Nhân tài mười nước đánh nhau với văn nhân Đại Ngụy, hai bên tức giận ngập trời. Hiện tại mâu thuẫn ngày càng nghiêm trọng rồi, nếu như ngươi không tham gia, một khi thua thì chỉ sợ là Đại Ngụy ta sẽ mất hết mặt mũi.”

“Mặc dù hôm qua ngươi đã dạy dỗ nho sinh của Văn cung Đại Ngụy, nhưng lão phu vẫn không yên lòng. Chuyện này bệ hạ đã bắt đầu điều tra, nhưng cũng mặc kệ là điều tra thế nào thì Thái Bình thi hội vẫn phải cẩn trọng một chút.”

Cố Ngôn bác bỏ đề nghị của Hứa Thanh Tiêu.

Đại Ngụy kinh đô ồn ào lên, đại tài mười nước và văn nhânĐại Ngụy đánh nhau túi bụi, mối quan hệ giữa hai bên có thể nói là nước lửa khó dung.

Thương Tiến Tửu của Hứa Thanh Tiêu đã khiến dân chúng thở phào một hơi.

Nhưng không thể chịu nổi đại tài mười nước không biết xấu hổ, nhất định phải nói Hứa Thanh Tiêu biết trước đề thi, thậm chí còn kiên định cho rằng thiên cổ danh thi này của Hứa Thanh Tiêu không phải do Hứa Thanh Tiêu tự làm.

Mà là mời một vị Thiên Địa đại nho ra tay. Bằng không thì Hứa Thanh Tiêu dựa vào đâu mà cho rằng mình nhất định có thể làm ra thiên cổ danh thi?

Vì sao nhất định phải xuất hiện sau thơ Trấn quốc ?

Vậy nên bọn họ không phục!

Không phục chút nào.

Chuyện này khiến bách tính Đại Ngụy đau răng. Đối phương không biết xấu hổ thì biết làm sao? Đánh thì không đánh được, mắng lại mắng chẳng xong. Bệ hạ đã hạ chỉ không cho phép xảy ra đánh nhau, một khi xảy ra thì sẽ tước bỏ công danh.

Vậy nên bất kể là văn nhân Đại Ngụy hay là nhân tài mười nước thì cũng không dám tiếp tục ầm ĩ, hai bên dồn tất cả lửa giận vào cuộc đấu thơ ngày mai.

Người nào thắng thì bên thua ngậm miệng.

Nhưng rất nhiều người biết rằng cho dù Đại Ngụy có thắng thì có lẽ đại tài mười nước cũng không phục, bọn họ đã là thiên hạ bất bại rồi. Vậy nên nhóm người chỉ hy vọng trong ba ngày sắp tới Hứa Thanh Tiêu viết được ba ngày thiên cổ danh thi.

Nếu thật sự như vậy thì đại tài mười nước có lẽ cũng không thể nói gì.

Nhưng ba ngày liên tục viết ra ba bài thiên cổ danh thi sao?

Chuyện này đừng nói là văn nhân Đại Ngụy mà ngay cả dân chúng cũng không dám nghĩ đến. Vốn biết Hứa Thanh Tiêu là vạn cổ đại tài, nhưng cũng không có tự tin như vậy, mỗi ngày viết ra một thiên cổ thi từ sao?

Nếu thật sự như vậy thì Ly Dương cung muốn sụp đổ đến nơi, vì bị tài hoa làm cho sụp đổ.

Nhưng bất kể như thế nào thì Hứa Thanh Tiêu dự thi thì cũng nhất định là có thể lấy được một thứ tự tốt, bởi vì Hứa Thanh Tiêu có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Áp lực cho đại tài mười nước.

Vì vậy, Cố Ngôn không đồng ý để Hứa Thanh Tiêu đi gặp mặt. Sở dĩ ông ta gọi Hứa Thanh Tiêu đến là nói cho Hứa Thanh Tiêu chuyện này, hỏi xem hắn nghĩ gì.

“Cố đại nhân, ngài yên tâm đi, ngày mai ta đi dự tiệc, nhưng Thanh Tiêu có thể cam đoan trận đấu thơ ngày mai sẽ không thua.”

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu chân thành nói.

Lời này của hắn khiến Cố Ngôn hơi nhíu mày.

“Vì sao lại chắc chắn như thế?”

Cố Ngôn cau mày, không kìm được mà hỏi.

“Chuyện này Cố đại nhân cũng đừng hỏi. Thanh Tiêu đã khi nào lừa ngài chưa?”

Hứa Thanh Tiêu có tính toán của mình, chỉ là nói ra cách này rồi thì sợ là Cố Ngôn càng không đồng ý.

“Ngươi không tự mình đi, sao mà thắng được?”

Thật lòng thì Cố Ngôn có chút suy nghĩ không thông, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì Hứa Thanh Tiêu đúng là không nói dối.

“Cố đại nhân, ngài không tin ta sao?”

“Còn nữa, các thương hội đã chỉ đích danh ta, vậy nên Thanh Tiêu đoán là chỉ cần Thanh Tiêu không đi thì bọn họ nhất định sẽ lấy chuyện này làm cớ để nói Đại Ngụy xem thường bọn họ.”

“Bỏ chạy lấy người là chuyện nhỏ, đến lúc đó người ta lại chiếm lý.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng, đồng thời kết luận rằng đám người này nhất định sẽ lấy đây làm lý do để công kích Hộ bộ, rêu rao khắp nơi là mình bỏ ngàn dặm xa xôi đi đến kinh đô tình nguyện bàn bạc chút giá cả với Đại Ngụy.

Nhưng thật không ngờ rằng là Hứa Thanh Tiêu của Hộ bộ Đại Ngụy lại xem thường bọn họ, vừa muốn bọn họ nói giá thấp lại không muốn gặp bọn họ. Mặc dù bọn họ là thương nhân nhưng cũng có cốt khí.

Mấy lời này Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ luôn cho bọn họ rồi.

Chương 507: Lời Mời Của Ba Thương Hội, Trấn Quốc Lại Xuất Hiện, Cuộc Chiến Đấu Thơ (6)

Đúng thật là như vậy. Sau khi Hứa Thanh Tiêu lên tiếng thì Cố Ngôn mới sầm mặt.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai, các thương hội kia đặc biệt căn dặn nhất định phải để Hứa Thanh Tiêu đến, nếu không thì không gặp.

Nghĩ đến đây, Cố Ngôn mới không lên tiếng nữa.

Còn Hứa Thanh Tiêu lại cất giọng.

“Cố đại nhân, có một chuyện Thanh Tiêu muốn nói.”

“Ba thương hội lớn không hề sợ hãi mà dám báo giá trên trời vậy thì rất có thể sau lưng đã đàm phán gì đó với nhóm người khác.”

Hứa Thanh Tiêu hạ thấp giọng nói chuyện này ra.

“Ừm.”

Chỉ là Cố Ngôn không hề kinh ngạc chút nào, chỉ gật đầu rồi sau đó nói.

“Lão phu đã đoán được. Thủ Nhân, ngươi đúng là thông minh, chỉ có đại tài Hộ bộ mới có thể đoán được chuyện này. Chỉ có điều chuyện này ngươi đừng tham dự vào, liên quan đến rất nhiều.”

Cố Ngôn đã sớm biết rồi. Trên thực tế sau khi đối phương gửi thư đến là ông ta đã đoán được.

Chỉ là ông ta không nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, không phải là không coi Hứa Thanh Tiêu là người một nhà, mà ngược lại, vì coi Hứa Thanh Tiêu là người nhà nên mới không báo với Hứa Thanh Tiêu.

Bởi theo tính cách của Hứa Thanh Tiêu thì sau khi biết được chuyện này không biết hắn sẽ náo loạn thế nào nữa.

Ông ta hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể thuận lợi trở thành Thượng thư Hộ bộ, ngồi lên vị trí của chính mình, vậy nên những chuyện này để cho ông ta giải quyết.

“Thanh Tiêu hiểu rõ.”

Thấy Cố Ngôn đã biết từ lâu, trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi cảm thán một tiếng.

Gừng càng già càng cay.

Trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra, Cố Ngôn không mong mình rước họa vào thân vậy nên mới không muốn báo cho mình, giả vờ là ông không hiểu.

Thật không ngờ là mình lại đoán ra được. Có điều chuyện này Hứa Thanh Tiêu tạm thời sẽ không động vào, biết thế là được.

“Hiểu là tốt rồi. Được rồi, những chuyện còn lại lão phu không muốn nói nhiều, nếu ngươi đã tự tin là có thể đứng đầu bảng trong Thái Bình thi hội thì ngày mai đi cùng với lão phu đi.”

“Chẳng qua phải nhớ, nhất định không được để thua đấu thơ, nếu không thì thà lão phu để bọn chúng nhục mạ cũng tuyệt đối không để bọn chúng chặn đường ngươi.”

Cố Ngôn không nói nhiều, đồng ý cho Hứa Thanh Tiêu đi cùng vào ngày mai.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai chút nào.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự không đi thì những thương nhân kia nhất định sẽ nghĩ đây là từ chối, công kích Hứa Thanh Tiêu đủ điều, còn đặt mình vào vị thế đạo đức cao hơn.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại hiểu nhất là cái này nên đương nhiên không thể nào để cho người khác có chuyện để nói.

“Được, vậy Thanh Tiêu đi chuẩn bị cho trận đấu thơ ngay.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó cáo lui.

Hứa Thanh Tiêu đến cũng nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Hắn muốn quay về giải quyết chuyện đấu thơ ngày mai.

Rõ ràng ba thương hội lớn muốn ngăn cản mình, để đại tài mười nước áp chế văn nhân Đại Ngụy. Nếu như mình không

đi thì bọn họ sẽ xem đây là từ chối, tạo tin đồn công kích nhảm nhí.

Nếu như mình đi thì cơ bản là Thái Bình thi hội đã thua một nửa.

Tính toán rất tốt.

Đáng tiếc là người mà bọn chúng đối mặt chính là một người xuyên việt đã trải qua chín năm giáo dục bắt buộc.

Bảo Hứa Thanh Tiêu viết văn, Hứa Thanh Tiêu không thể nói là có thể viết ra mỗi bài đều là văn chương tuyệt thế.

Nhưng bảo mình làm thơ à?

Lý ca, Đỗ ca, Bạch ca, tùy tiện nhặt một bài cũng đủ để treo mười nước lên đánh.

Vậy nên căn bản là Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm nhóm đại tài mười nước này.

Học đường Thủ Nhân.

Bước đi của Hứa Thanh Tiêu không chậm.

“Sư huynh!”

“Sư huynh!”

Hứa Thanh Tiêu gọi vài tiếng.

“Sao vậy?”

Trần Tinh Hà bước ra khỏi phòng ăn, bưng bát đũa, có chút tò mò.

“Hỏi huynh chuyện này huynh phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời.”

“Không phải ngày mai hội thơ Thái Bình phải đấu thơ sao? Huynh có đoán được đề không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trực tiếp hỏi.

“Đoán đề?”

Nghe hắn nói như vậy, Trần Tinh Hà lập tức bỏ chén đũa xuống, sau đó chân thành nói.

“Sư đệ, chuyện này xem như đệ hỏi đúng người rồi. Mặc dù năng lực làm thơ của sư huynh không tệ, nhưng tài hoa thực sự của sư huynh chính là đoán đề.”

“Không ngại nói cho đệ nghe, đề thi phủ lúc trước là ta nói cho lão sư nghe, sau đó lão sư lại nói là tự ông ấy đoán được, ta đây cũng chẳng còn cách nào. Đệ biết là học sinh không thể nào tranh với lão sư mà.”

Trần Tinh Hà nói vậy, tràn đầy tự tin.

“Được, sư huynh, huynh giúp ta đoán đề ba ngày tiếp theo đi, có thể đoán nhiều thêm mấy đề rồi viết lên giấy cũng được.”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

“Được rồi, sư đệ chờ ta một lát, ta viết ngay.”

Đáy lòng Trần Tinh Hà đầy kỳ vọng, sau đó thì đi vào thư phòng của mình.

Hắn ta cực kỳ vui vẻ, cực kỳ vui vẻ.

Sư đệ của mình cuối cùng cũng cậy nhờ mình rồi.

Ngay lập tức, sau khi Trần Tinh Hà quay lại thư phòng thì bắt đầu im lặng, viết ra từng đề bài một.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đứng đợi bên ngoài.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau.

Trần Tinh Hà đi ra.

Cầm một tờ giấy tuyên rồi nói.

“Sư đệ, ba ngày đấu thơ cũng sẽ có đề bài, mỗi ngày một đề. Ta đoán là phải cẩn thận chuẩn bị năm đề này.”

“Dù sao thì nói đi nói lại cũng là những cái này.”

Trần Tinh Hà đưa giấy tuyên cho Hứa Thanh Tiêu.

“Năm đề? Không thêm sao?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cau mày nói.

“Không thêm một đề.”

Trần Tinh Hà vô cùng tự tin nói.

Nhìn thấy Trần Tinh Hà tự tin như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều mà quay người trở lại phòng.

Nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu quay về "ôn tập", Trần Tinh Hà rất đắc ý.

Nghĩ đến việc ngày mai đấu thơ, lúc Hứa Thanh Tiêu giành được hạng nhất rồi đến cảm ơn mình thì Trần Tinh Hà càng thêm vui vẻ.

Cứ như vậy.

Mãi cho đến đêm.

Thái Bình thi hội lại bắt đầu một lần nữa. Nhưng cả ngày hôm nay Hứa Thanh Tiêu không đến dự thi. Nói không đến dự thi chính là không đến dự thi.

Hôm nay không phải đấu thơ mà là ra đề làm thơ như cũ.

Ngay một canh giờ sau khi bắt đầu thi hội.

Tài hoa tràn vào.

Trên bầu trời vẫn là kiểu chữ màu vàng kim như cũ.

Là thơ trấn quốc.

Nhưng bài này là do Hoa Tinh Vân sáng tác, làm thơ trấn áp để trấn át đại tài mười nước.

Chỉ là hôm nay đại tài mười nước không thể làm thơ.

Hiển nhiên là bọn họ không có ý định ra tay vào hôm nay, phần thi ngày mai mới đúng là phần của bọn chúng.

Vì vậy, cả ngày nay tất cả đều bình yên vô sự.

Nhưng đám người biết cuộc đấu thơ này mới đúng là phần mình.

Tâm trạng mỗi người đều rất hồi hộp, cũng rất chờ mong.

Giống như thế này.

Mãi cho đến giờ Mùi ngày hôm sau.

Hứa Thanh Tiêu bước ra khỏi phòng.

Trong tay cầm mấy phong thư đẩy cửa phòng của Trần Tinh Hà ra.

Chương 508: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (1)

Học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu cầm một tệp thơ đi vào trong phòng Trần Tinh Hà.

“Sư đệ hả?”

Trần Tinh Hà đang đau đầu nghiên cứu thơ văn, hắn ta hơi ngạc nhiên, nhìn Hứa Thanh Tiêu có vẻ không hiểu tại sao.

“Sư huynh cầm tệp thơ này đi, có tổng cộng bảy bài, Thái Bình thi hội ngày hôm nay chắc đệ không tham gia đâu.”

“Nhưng mà đệ đã dựa theo đề thi huynh ra, mỗi đề làm một bài thơ, nếu trúng đề thì huynh cứ giở tệp thơ này ra.”

“Huynh nhớ thật kỹ là chỉ được mở một tệp thơ thôi đấy, mở quá nhiều không tốt đâu, đệ làm phiền huynh quá rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói ra mục đích hôm nay hắn tới đây.

Nhưng những lời này vừa thốt ra, Trần Tinh Hà ngẩn cả người.

“Hả, sư đệ không dự thi à?”

“Thi thơ ngày hôm nay tất cả mọi người đều đợi đệ đó, sao đệ lại không đến được? Vậy đến lúc gặp đại tài mười nước thì biết ăn nói sao đây?”

Trần Tinh Hà líu cả lưỡi, chuyện quan trọng như thế vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại không đến? Thế này đúng là có chút…. khó xử!

Nguyên nhân thì tại tất cả mọi người đều đang đợi Hứa Thanh Tiêu tới đó, dân chúng Đại Nguỵ hóng dài cả cổ, vậy không ngờ Hứa Thanh Tiêu sẽ không đến, thế này không khó xử sao được.

“Sư huynh, đệ còn vướng chuyện lớn, liên quan đến giang sơn, liên quan đến bách tính.”

“Cho nên đệ không đến dự Thái Bình thi hội được.”

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu vô cùng chân thành, giải thích cho Trần Tinh Hà hiểu.

Không nói thì thôi, nói ra cũng khiến Trần Tinh Hà rơi vào trong suy nghĩ, có điều trong chốc lát hắn cũng hiểu Hứa Thanh Tiêu không bao giờ nói dối cả, càng biết chắc bây giờ Hứa Thanh Tiêu đúng thật là đang làm việc vì vương Triều Đại Nguỵ.

Những chuyện liên quan đến giang sơn, vướng đến bách tính, đương nhiên phải quan trọng gấp trăm ngàn lần Thái Bình thi hội rồi, không đi cũng là việc hết sức bình thường.

“Được rồi sư đệ, vậy Thái Bình thi hội ngày hôm nay ta sẽ đi thay đệ!”

Trần Tịnh Hà gật đầu nhận lời, đồng thời ánh mắt cũng rơi xuống bảy bài thơ được niêm phong kia.

“Tại sao thơ này không được mở hết ra?”

Trần Tinh Hà tiếp tục hỏi, có chút hiếu kỳ.

“Đệ dùng văn bút Xuân Thu che lại tài khí, nếu như mở ra thì tài khí sẽ ùa hết ra, chỉ sợ lúc đó sẽ rước đến tiếng vang không tốt.”

“Nói gọn lại thì sư huynh phải nhớ thật kỹ, cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không được mở hết ra, bảy bài thơ này đại diện cho bảy đề thi, nhưng nếu không có cái nào trúng đề, thế làm phiền sư huynh quay lại Tuý Mãn Lâu tìm đệ vậy.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích.

Người của ba thương hội lớn đã chọn địa điểm gặp mặt nhau ở Tuý Mãn Lâu, vừa hay đối diện với Ly Dương cung.

“Được!”

Trần Tinh Hà gật đầu, cũng không nói gì nữa.

“Làm phiền huynh quá rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu, sau đó liền xoay người rời đi.

“Sư đệ khách sáo quá.”

Trần Tinh Hà đáp lại, sau đó đứng lên nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh Tiêu rời khỏi học đường Thủ Nhân, ánh mắt một lần nữa hướng đến bảy phong thơ để ở trên bàn.

Bên ngoài phong thơ đều viết tên đề thơ, nhưng mà Trần Tinh Hà vẫn có chút gì đó ngờ vực.

Không phải không tin vào tài nghệ thơ phú văn chương của sư đệ mình, mà chính là lời nói không được mở hết ra của Hứa Thanh Tiêu.

Thế này chẳng phải tự tin quá lố à?

Biết sư đệ mình tài hoa tuyệt thế, nhưng đừng có quá lố như vậy có được không, mở ra thật thì sao nào?

“Sư đệ ơi là sư đệ, đệ khoe khoang quá, phải học được cách khiêm tốn như sư huynh ấy, ài!”

Trần Tinh Hà bùi ngùi ở trong lòng, cho rằng sư đệ mình quá kiêu ngạo, lời nói cử chỉ vẫn còn nông nổi bộp chộp, phải học được sự khiêm nhường như mình thì có phải tốt hơn không?

Đương nhiên những cái này chỉ là Trần Tinh Hà ngẫm nghĩ tuỳ ý thôi, bảy bài thơ này cứ giữ cho thật kỹ, nếu như trúng đề thật thì mở ra xem, nếu không trúng đề thì chạy đi tìm sư đệ mình một chuyến là được.

Thoáng chốc, sắc trời dần tối, từ từ trôi đến giờ Dậu.

Hôm nay ở Ly Dương cung còn náo nhiệt hơn ba ngày trước, người tiến cung cũng không thay đổi, nhưng không ngăn nổi dân chúng xung quanh qua đây góp vui.

Trừ ngày đầu tiên bách tính ùn ùn đứng ở bên ngoài Ly Dương cung ngóng vào trong, thì hai ngày sau cũng không có nhiều người lắm, nhưng hôm nay đã đến khâu đấu thơ, cộng thêm mấy chuyện đã xảy ra ở kinh đô Đại Nguỵ mấy ngày qua nữa.

Tranh chấp giữa văn nhân Đại Nguỵ với văn nhân mười nước đã như nước với lửa, mà bách tính trong kinh đô cũng không xem văn nhân mười nước ra gì.

Nói gì thì nói cũng tại cách làm việc của đám văn nhân mười nước bỉ ổi quá thôi.

Thái Bình thi hội ngày đầu tiên, Đại Nguỵ thắng, ta ngươi hoà 5-5, ngươi có mặt mũi thì ta cũng có mũi mặt, dù sao đại Nho chính thống bắt nguồn từ Đại Nguỵ, với cả Thái Bình thi hội cũng là hội thi thơ của Đại Nguỵ tổ chức.

Ngươi đừng có mà mong Đại Nguỵ thua cháy cả mặt suốt thế.

Thái Bình thi hội ngày thứ hai, được rồi, chúng ta có thể từ từ bàn chuyện, nói với nhau vài từ ấm lòng, nhưng mấy người các ngươi ư? Lật mặt nhanh như lật bánh tráng, nói đi là đi thẳng, không nể mặt chút nào? Đây chính là phép lịch sự tối thiểu mà đại tài mười nước các ngươi tu dưỡng hả?

Đến ngày thứ ba, các ngươi làm được thơ trấn quốc, Hoa Tinh Vân nói để y viết một bài mới, nhưng vì Trần Chính Nho Trần Thượng thư đã nói, mỗi người chỉ được viết một bài, cho nên các ngươi mới không chịu, được rồi, chúng ta cũng đồng ý đấy thôi, này cũng chẳng sao.

Hứa Thanh Tiêu đến, làm thơ thiên cổ, chuyện đã rành rành, không ngờ rằng vậy mà đám người bọn ngươi lại nói xấu Hứa Thanh Tiêu trước mặt người ta, bảo thơ này đã chuẩn bị trước do có người làm lộ đề.

Mả mẹ mười nước nhà các ngươi.

Dựa vào lời này thôi, Đại Nguỵ chúng ta muốn giành hạng nhất chính là thiên vị hả? Chính là làm lộ đề hả? Theo thuyết âm mưu này, ai đến giải oan cho chúng ta?

Cho nên văn nhân cùng với dân chúng Đại Nguỵ tức đến nổ đom đóm mắt, ghét đến sôi cả máu, thể hiện thực lực thì các ngươi bảo lộ đề, mọi người ngang tài ngang sức, các ngươi chiếm ưu thế, các ngươi lại nói thiên vị?

Làm thế nào các ngươi mới nín đây?

Mà hội thi thơ ngày hôm nay, tất cả đều chờ mong, chờ mong Hứa Thanh Tiêu đứng ra, lại vung ra một bài thơ thiên cổ ra vả mặt, vả cho mặt các ngươi sưng vù lên.

Chương 509: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (2)

Cũng chính vì như vậy, không biết có bao nhiêu người tụ tập ở bên ngoài Ly Dương cung, đến cả hội chùa cũng không thèm đi, thậm chí có rất nhiều chưởng quỹ tửu lầu, bao gồm cả một vài tiểu thương người bán hàng rong cũng đến, mọi người thà rằng không đi làm, cũng phải đến đây chứng kiến cảnh rầm rộ này.

Tất nhiên nói là nói như thế thôi, nhưng trên thực tế thì mọi người vẫn sợ, sợ Hứa Thanh Tiêu thua, sợ Đại Nguỵ thua.

Nếu mà đúng như thế thật, thì lần mất mặt này đúng là mất mặt quá.

Thời gian từng chút một từng chút một trôi qua.

Theo cánh cửa Ly Dương cung từ từ mở ra, tất cả văn nhân cùng với dân chúng đều đi vào trong Ly Dương cung.

Trong áo rót vạn cân rượu, ở trong cung cũng không thiếu người đã chuẩn bị xong rượu thơm thịt ngon, như thể sợ đến lúc Hứa Thanh Tiêu ngẫu hứng viết thơ, không có rượu ngon thì không hay.

Thậm chí có rất nhiều bách tính đều tự mình chuẩn bị rượu, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu nói muốn uống rượu.

Mọi người vào bàn.

Ca múa mừng cảnh thái bình, nhạc tấu vang lên.

Mọi thứ đều lộ ra vẻ phồn vinh náo nhiệt, văn cung Đại Nho xuất hiện trước, sau đó là Lục bộ Thượng thư lần lượt theo ra, nhưng mà Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn vẫn chưa xuất hiện, cuối cùng là viện trưởng của tứ đại thư viện đều bước lên.

Mọi người vừa đi ra đã nhìn xuống người ở dưới đài, ánh mắt của bọn họ tìm ngược tìm xuôi, không riêng gì bọn họ, trên

thực tế thì ở cái hội thi thơ này, cũng không thiếu người đang ngóng ngang trông dọc.

Tất cả đều đang tìm một bóng người.

Hứa Thanh Tiêu.

Nhất là đại tài của mười nước, bọn họ cũng không nói chuyện, chỉ đang nhìn xem Hứa Thanh Tiêu đứng ở chỗ nào.

Nhưng liếc trái liếc phải, cũng chẳng thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đâu.

"Chắc Thủ Nhân sẽ không bị lão già Cố Ngôn kia lôi đi đâu chứ?"

"Đúng thế, lão già Cố Ngôn kia vẫn chưa đến, Thủ Nhân cũng không thấy đâu, đừng nói bị kéo đi bàn chuyện làm ăn chứ?"

"Vào tầm này Cố thượng thư còn lôi Thủ Nhân đi ư? Điên cũng vừa vừa thôi! Đúng là lẩm cẩm quá."

Hình bộ Thượng thư, Binh bộ Thượng thư đợi chờ sốt ruột, không nhịn được phải mở miệng ra nói, đầu tiên là bọn họ phát hiện Cố Ngôn có việc, sau đó lại không thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đâu, đương nhiên dựa vào đó cho rằng Hứa Thanh Tiêu bị Cố Ngôn dụ đi đâu mất rồi.

"Thôi giờ đừng nói nữa, Thủ Nhân cũng không phải người làm ẩu làm loạn, cứ tin vào hắn."

Trần Chính Nho cất lời bảo các vị thượng thư đừng nói thêm gì nữa, ngồi yên ăn tiệc đi, chờ ăn tiệc xong thì lại đi tìm bóng dáng Hứa Thanh Tiêu cũng không muộn.

Nói thế xong, mọi người gật đầu.

Mà ở giữa đám người, Mộ Nam Bình mặc dù không tìm thấy Hứa Thanh Tiêu nhưng lại thấy Trần Tinh Hà.

Tức thì Mộ Nam Bình kéo muội muội Mộ Nam Ninh đi tới.

"Trần huynh, Hứa huynh đâu rồi?"

Mộ Nam Bình hỏi Trần Tinh Hà, trong ánh mắt đầy vẻ tò mò.

"Sang bên này nói."

Trần Tinh Hà nhận được ánh mắt của một số người, sau đó kéo Mộ Nam Bình đi sang một bên.

Hai người đồng loạt đi theo, ngay sau đó Trần Tinh Hà mới hạ thật thấp giọng nói.

“Sư đệ không tới được, đệ ấy còn có chuyện khác quan trọng hơn, nhờ ta qua đây xử lý hội thi thơ ngày hôm nay.”

Trần Tinh Hà nói thế.

Nhưng lời vừa thốt ra, Mộ Nam Bình lẫn Mộ Nam Ninh đều ngỡ ngàng.

“Nhờ ngươi đến? Nhờ ngươi đến làm gì? Thế này không phải càng mất mặt xấu hổ hơn sao?”

Mộ Nam Ninh tính thẳng đuỗn đuột, theo bản năng buột miệng nói.

Trần Tinh Hà: “…”

Trong chớp mắt, Trần Tinh Hà biến sắc, hắn nhìn về phía Mộ Nam Ninh, ngoại hình xinh đẹp đấy nhưng tính tình thì sao? Có người giỏi khịa người ta thế này ư? Cái gì gọi là mất mặt xấu hổ cơ chứ?

Trần Tinh Hà ta đây tuy không bằng ai, cũng là người đạt hạng hai mươi mốt trong lần phủ thí đầu tiên ở phủ Nam Dự, vào tân triều của vương triều Đại Nguỵ đó, có được không? Ngươi có đạt được hạng đó không? Ông cố nội nhà ngươi.

“Trần huynh à, đừng tức giận mà, tiểu muội nhà ta tính thẳng.”

“Tiểu muội, từ sau không được như thế nữa.”

Mộ Nam Bình mắng một câu, nhưng lời này Trần Tinh Hà nghe không có lọt tai, gì mà nói thẳng cơ?

Ngươi có ý gì? Ngươi cũng cảm thấy Trần mỗ ta qua đây là đang làm mất mặt à?

Trần Tinh Hà không thèm nói lời nào nữa, trên mặt hắn ta ra vẻ bình thản không quan tâm, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, tức quá, thế nhưng đối phương cũng là thế tử gia Vĩnh Bình, mình ở kinh thành cũng phải làm quen được nhiều người

hơn, đừng giận nữa, vậy thì nuốt cục nghẹn này xuống bụng đi.

“Sao Hứa huynh không tới được thế Trần huynh? Có chuyện lớn gì à, đến Thái Bình thi hội cũng không tham gia được?”

“Ta cũng vừa nghe hôm nay thôi, đại tài mười nước chuẩn bị rất nhiều, gần như là mang toàn lực của mười nước ra để đấu lại Hứa Thanh Tiêu, hôm nay bọn họ túm tụm vào với nhau, chẳng biết là đang bàn bạc cái gì.”

“Hơn nữa chỗ này tài khí ngợp trời thế này, e rằng hôm nay ít nhất cũng phải có vài bài thơ trấn quốc.”

“Trần huynh à, nếu Hứa huynh hôm nay không đến sợ rằng văn đàn của Đại Nguỵ gặp nguy rồi.”

“Hay là huynh đi tìm Hứa huynh đi, nếu không lỡ đâu xảy ra chuyện không may, Đại Nguỵ sẽ biến thành chuyện tiếu lâm để người đời cười chê mất.”

Mộ Nam Bình nói, giọng điệu mang theo ý năn nỉ.

“Không cần.”

“Sư đệ đã chuẩn bị xong hết rồi, ngươi nhìn đi.”

Trần Tinh Hà lấy ra bảy phong thơ mà Hứa Thanh Tiêu đã chuẩn bị từ trước.

“Thứ này là gì vậy?”

Mộ Nam Bình có chút tò mò.

“Sư đệ đã chuẩn bị xong hết rồi, hôm qua đệ ấy bảo ta ra đề, ta đã ra năm đề, sư đệ viết bảy bài thơ, tất cả đều ở trong này.”

“Nếu ra trúng đề thật, mở thơ ra đối lại là xong.”

Trần Tinh Hà tự tin nói.

“Cho huynh ra đề?”

Nhưng mà Mộ Nam Bình trong tức thì đã bắt được trọng điểm, vẻ mặt không thể tin nổi, dù sao thì nếu là Hứa Thanh Tiêu tự mình ra đề hắn vẫn có thể tin tưởng được, nhưng mà để cho Trần Tinh Hà ra đề?

Đùa ta à?

Trong giây lát, Mộ Nam Bình cầm phong thơ, giở từng phong ra xem một.

[Đạo lý], [Phong Nguyệt] (tình cảm lứa đôi), [Bi], [Gián Hữu] (lời khuyên nhủ dành cho bạn bè)

Ông tổ ơi!

Biết được Trần Tinh Hà ra đề, trong lòng hắn đã nguôi ngoai phần nào, nhưng nhìn đề Trần Tinh Hà ra xong thì hắn lại càng tái tê cả lòng.

Xong, tiêu rồi, bây giờ tiêu tùng hết rồi.

Chương 510: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (3)

Mộ Nam Bình nghĩ lần này đúng là lạnh đến rụng cả xương.

“Mộ huynh, vẻ mặt huynh như vậy là có ý gì hả?”

“Ta kính trọng huynh là Vĩnh Bình thế tử, nhưng thật không ngờ, huynh lại sỉ nhục ta như vậy.”

Trần Tinh Hà tức giận, còn nói cái gì tiêu tùng, ra đề thôi ngươi cũng muốn nói ta à?

“Trần huynh hạ hoả, hạ hoả, bổn thế tử đây cũng chỉ có chút nóng ruột thôi mà.”

“Ôi trời ơi!”

Mộ Nam Bình lập tức giải thích, nói là như vậy thôi, nhưng hắn vẫn u uất lắm.

Trần Tinh Hà không nói, đợi lát nữa là có thể nhìn thấy kết quả rồi, không cần phải ở chỗ này giải thích qua giải thích lại cho người ta hiểu làm gì, đúng thật là làm nhục người có văn hoá.

Coong!

Cũng vào ngay lúc này, một tiếng chuông nhỏ nhẹ vang lên.

Ngay lập tức, Văn cung Đại Nho Tôn Tĩnh An chậm rãi đi ra nói:

“Thái Bình thi hội, đấu thơ sắp mở.”

“Lần đấu thơ này, tạm thời sẽ sửa đổi lại quy tắc thi, đại tài mười nước cùng văn nhân Đại Ngụy cùng nhau phái ra người đại diện, đều tự mình chọn đề.”

Lời của Tôn Tĩnh An vang lên, lần đấu thơ này có sửa đổi lại quy tắc, mà quy tắc này chính là đưa ra mười đề thơ, để cho đại tài mười nước chọn đề thơ cho Đại Ngụy, và Đại Ngụy cũng sẽ chọn một đề thơ đưa ra cho các ngươi.

Chẳng phải các ngươi bảo bọn ta lộ đề hả? Bọn ta không thể chuẩn bị ngon ơ mười bài thiên cổ danh thi suốt được, đúng không? Không phải ngươi nói như này sao, thế thì chẳng có tí thưởng nho gì hết.

Quả nhiên, cái quy tắc này vừa đưa ra, đã có không ít giọng nói vang lên.

“Thế này thì đổ lại ta muốn xem xem người đọc sách ở mười nước sẽ phải giải thích như thế nào rồi?”

“Chèn ép Đại Ngụy sửa quy tắc lại, thế đừng có thua.”

“Này còn dám bảo bọn ta lộ đề nữa thì bọn họ chờ đến mùa quýt sang năm mới được ra khỏi kinh đô này.”

“Hừ, một đám đã thua còn đòi ăn vạ.”

Tiếng xì xầm bàn tán của dân chúng vang lên, sửa lại quy tắc cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, mà là một loại tỏ ra yếu kém, nhưng hết cách rồi, nếu ngươi không chịu sửa lại quy tắc thì dù kết quả có ra làm sao, thì đám người này chắc chắn cũng bới móc ra đủ loại lý do.

Trên đời sợ nhất đám người thích ăn vạ này.

Nghe thấy dân chúng xì xầm, đám đại tài mười nước mặt lạnh như tiền, lại còn nở nụ cười mỉa.

“Nếu đúng là không hổ với lương tâm sao lại phải sửa quy tắc? Chả phải tự bêu xấu chính mình à?”

“Đúng thế, đúng thế, nếu đúng là không có thiên vị và làm lộ đề thì sao phải sửa quy tắc? Nói cho cùng thì trong lòng vẫn có quỷ thôi.”

“Nhưng mà coi vẻ bây giờ bọn họ cũng không dám làm lộ đề rồi.”

“Cũng chưa chắc, chủ yếu là xem tên Hứa Vân Tiêu kia đã.”

Bên đại tài mười nước vọng lại tiếng, mặc dù Đại Ngụy đã sửa quy tắc nhưng bọn họ vẫn có vẻ chưa phục hẳn.

Những lời này thốt ra, văn nhân Đại Ngụy sôi cả máu.

“Các ngươi nói gì cơ? Quy tắc đã sửa rồi, các ngươi còn ở đấy kêu gào gì nữa?”

“Nếu các ngươi ôm cái suy nghĩ này thì đừng có thi nữa, cút thẳng về luôn đi.”

“Đúng đấy, cút về đi.”

“Đám người các ngươi đúng là không ngửi nổi, đến lúc này rồi còn nói những lời như vậy.”

Văn nhân Đại Ngụy đúng là không nhịn nổi nữa, lúc trước thì nói thiên vị, sau thì nói lộ đề, giờ thì hay rồi, đã đến nước này rồi, còn sửa lại quy tắc vì các ngươi, các ngươi còn nói chúng ta làm lộ đề?

Méo chơi cùng các ngươi nữa.

Đường kia mời cút thẳng, đừng đến thi nữa.

Từng loạt thanh âm vang lên, dân chúng văn nhân Đại Ngụy đều tức đến chửi xa xả.

Thế này có tức chết người ta không cơ chứ?

“Bọn ta đã nói cái gì đâu, các ngươi đã sồn sồn lên hết rồi.”

“Hay câu vừa rồi như chọc trúng chỗ đau của các ngươi ấy, không lộ đề ừ thì không lộ đề, có hiểu không làm thì không thẹn với lương tâm không?”

“Đám người Đại Ngụy các ngươi chắc chỉ biết gào mồm thôi nhỉ? Nếu không có thật, thì còn sợ người ta nghi ngờ sao?”

Bên đại tài mười nước cũng cất tiếng, bọn họ cũng không để yên đâu, có nói mấy câu thôi, nếu các ngươi không thẹn với lương tâm thì cần gì phải như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, xung quanh đã bắt đầu cãi nhau inh ỏi lên.

Hai bên khẩu chiến.

Trên yến tiệc, Tôn Tĩnh An thấy cảnh như vầy, không nén được cau mày.

“Yên lặng!”

Tôn Tĩnh An mở miệng, ông thân là Đại Nho, ra một câu lệnh thôi đã khống chế được khung cảnh xung quanh,

“Là kẻ học Nho đạo sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy, người ta nói một hai câu các ngươi đã làm ầm làm ĩ lên như này rồi, còn ra thể thống gì hay không?”

“Nhất là các ngươi, Đại Ngụy chúng ta là Nho Đạo chính tông, các ngươi cũng là người đọc sách của Đại Ngụy, thế mà lại ở chỗ này cãi cọ ầm ĩ hết lên, biến Thái Bình thi hội này thành cái chợ đàn bà chanh chua chửi đổng nhau hả?”

“Mấy năm đọc sách của các ngươi vứt hết ở chỗ nào rồi? Đọc sách như này thì thà đừng học cho xong.”

“Đúng là chả ra cái thể thống gì hết, tất cả yên lặng cho ta, nếu ai còn ồn ào cãi cọ nữa thì tất cả cút hết ra ngoài, đừng đứng ở đây để làm mất mắt, bôi tro trát trấu lên mặt của Đại Ngụy nữa.”

Tôn Tĩnh An tức giận mắng, câu đầu tiên là mắng tất cả mọi người, nhưng vế sau của ông đều hướng đến văn nhân Đại Ngụy để răn dạy, cho rằng đám văn nhân này chẳng có thể thống gì hết, suốt ngày cãi nhau, giống y như mụ đàn bà chợ búa chanh chua.

Ông ta làm như vậy, tất nhiên đều có hai lí do.

Thứ nhất, ngộ nhỡ đám người này lại bỏ đi thật thì sao? Thế Thái Bình thi hội tổ chức tiếp kiểu gì? Đại Ngụy mất mặt, thì Văn cung Đại Ngụy của ông cũng mất mặt mà.

Thứ hai, tranh cãi ầm ĩ như vậy, chẳng thể hiện được phong thái Nho gia của Đại Ngụy gì hết, đúng là quá mất mặt.

Nhưng lời này vừa ra, văn nhân Đại Ngụy vẫn nhíu mày như trước, mặc dù Hoa Tinh Vân đang đứng ở giữa đám người cũng không kìm được phải khẽ cau mày, bởi vì Tôn Tĩnh An quá đáng thật.

Ông được lắm, người ta bắt nạt đến tận trên đầu bọn ta rồi! Ông còn ra vẻ thế này à? Ông không giúp bọn ta thì thôi, ông còn dạy bảo bọn ta hả?

Bọn họ nhìn về phía Tôn Tĩnh An, nhưng không có dũng khí dám chửi thẳng vào mặt Đại Nho như Hứa Thanh Tiêu, chỉ đành giấu những lời này vào trong lòng, Đại Nho ờ thì chính là Đại Nho, dù thế nào đi nữa, cũng là Đại Nho.

Mấy người Trần Chính Nho cũng cau mày, cho rằng Tôn Tĩnh An hơi quá quắt, nhưng ngẫm lại thì cũng không ai nói gì thêm, lúc này nếu xảy ra chuyện mười nước bỏ đi thật thì Đại Ngụy đúng là mất hết cả mặt mũi.

Nhưng mà chuyện Tôn Tĩnh An làm đúng thật không có tử tế gì hết, đi dạy bảo người một nhà? Vậy đám người ngoại bang kia? Coi như giữ gìn mặt mũi, cũng đừng làm tới mức như vậy chứ?

Chương 511: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (4)

Đại Nguy tuy rằng suy bại, nhưng không suy đến nỗi đến chút cốt khí ấy cũng không có!

“Nếu Hứa Thanh Tiêu ở đây thì tốt quá rồi, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ ra tay ngay.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy nếu Thủ Nhân huynh ở đây, đám người này có dám hò hét không?”

“Ta bỗng nhiên phát hiện Hứa huynh tuy rằng kiêu căng ngạo mạn, nhưng hắn là người biết bênh vực kẻ yếu, nếu như ta có quan hệ tốt với Hứa huynh xem, Hứa huynh chắc chắn sẽ bênh vực chúng ta.”

“Chẳng cần nói đến bênh hay không bênh, chuyện này chúng ta có làm sai gì đâu, nếu Thủ Nhân huynh ở đây, chắc sẽ giúp chúng ta xả cơn giận này ngay.”

Một vài người thì thầm lào xào, thanh âm rất nhỏ, nhưng trong chớp mắt lan ra ngoài, mọi người ở đây đều chút không hài lòng, đúng là rất ghét bị Đại Nho nhà mình tức giận mắng mỏ.

Liếc trộm sang đám đại tài mười nước kia xem, cả đám vênh mặt lên tận trời, thậm chí còn lộ ra vẻ hí hửng, đúng là một đám hèn.

Cho nên mọi người đột nhiên nhớ đến nếu Hứa Thanh Tiêu ở đây, đoán chắc đám đại tài mười nước này không dám hó hé gì, thậm chí dựa theo cái tính cách của Hứa Thanh Tiêu, đại tài mười nước này không khéo còn bị đánh thêm cho.

Đáng tiếc là Hứa Thanh Tiêu không ở đây.

Đúng thế, Hứa Thanh Tiêu đi đâu rồi? Sao hắn mãi chưa đến? Đừng nói là cảm thấy ghê tởm đám đại tài mười nước này nên không đến chứ?

Giờ phút này, chúng văn nhân Đại Ngụy thấy hơi tò mò, song trong lòng cũng rất khổ sở, không hiểu sao vào lúc đó, bọn họ bỗng nhiên sinh ra một loại hảo cảm nói không lên lời với Hứa Thanh Tiêu.

"Được rồi, chọn đề đi."

Nhưng cũng vào lúc này, giọng Trần Chính Nho vang lên, chân mày ông hơi nhíu lại, nghĩ Tôn Tĩnh An hơi quá quắt thật, nhưng cũng không thể nói thẳng mặt được, nghĩ lại cũng không có cách nào hết.

Chỉ đành để buổi đấu thơ diễn ra thật nhanh thôi.

"Đại tài mười nước phái người ra bắt đầu chọn đề."

Tôn Tĩnh An cũng không tỏ vẻ gì hết, ông ta cũng nhận ra được sự bất mãn của văn nhân Đại Ngụy, thế thì đã sao? Bản thân ông ta đại diện cho Văn cung Đại Ngụy, đại diện cho Văn cung Đại Ngụy là vị Thánh Nhân thứ năm, theo tính chất bắc cầu, bản thân ông ta đại diện cho Thánh Nhân.

Bọn họ không vui, vậy thì đã sao? Bản thân ông ta làm sai điều gì à? Không sai gì hết.

Bởi vì bản thân ông ta đang đứng trên lập trường của chính quốc gia mình, đứng ở trên lập trường của Thánh Nhân để răn dạy, người ta kêu gào thì cứ để người ta kêu gào, bản thân mình cứ tranh cãi ầm ĩ với đối phương, chẳng phải khiến mình không có chút phong thái đại quốc nào ư?

Còn về tình nghĩa cá nhân? Bọn họ xứng à?

Thân ông ta là Đại Nho, cũng không dám có suy nghĩ tình cảm tư nhân, đứng ở trên lập trường của quốc gia, đứng ở trên lập trường của Thánh Nhân, có đôi lúc bản thân mình bị hại cũng chỉ phải ngậm bồ hòn làm ngọt, huống hồ là những người này?

Về phần bọn họ có dám làm náo loạn lên không? Tất nhiên không dám rồi!

Bởi vì bản thân ông ta đại diện cho Thánh Nhân, bọn họ có dũng khí làm loạn với Thánh Nhân hả?

Đây chính là suy nghĩ cùng với sức mạnh của Tôn Tĩnh An.

Mà đúng lúc này, ở giữa đại tài mười nước, có người bước ra, là đệ nhất tài tử Tấn Quốc, Vương Ngộ.

Y chậm rãi đi lên trên bàn yến tiệc, cúi đầu về phía Tôn Tĩnh An, vô cùng cung kính.

Cái cúi đầu này, cố ý cúi để đám văn nhân Đại Ngụy nhìn.

"Vương Ngộ, ngươi chọn đề đi."

Tôn Tĩnh An nói vậy.

Người kia cũng không chần chừ gì, nhìn thẳng vào chính giữa đề thi một thoáng, sau đó từ tốn nói.

"Vậy chọn đề "Phong Nguyệt" đi."

Vương Ngộ nói ra đề hắn chọn, chẳng qua hắn tiếp tục nói thêm:

"Đúng rồi, Tôn nho, nếu có thể hãy thêm một yêu cầu, đã lấy phong nguyệt làm đề, thì trong thơ nhất định phải có chữ phong cùng với chữ nguyệt, đồng thời không được đi liền nhau, phải tách riêng ra có được không?"

"Tất nhiên nếu Đại Ngụy không đồng ý, cũng không sao cả, nếu như đồng ý, cũng có thể đưa ra yêu cầu tương tự cho chúng ta."

Vương Ngộ bỗng nhiên hướng về phía Tôn Tĩnh An nói như thế.

Lời nói này khiến cho Đại Ngụy từ trên xuống dưới đều khó chịu.

Lời này có ý gì hả? Ý của lời này không phải đang nói sợ Đại Ngụy lộ đề sao?

Cho nên mới phòng thêm một chiêu này, chơi gì chơi bẩn thế.

Lục bộ Thượng thư cùng nhau nhíu mày, đúng là không thoải mái thật, cái tên Vương Ngộ này nhìn thì đưa ra đề nghị, nhưng sự thật là đang gián tiếp mỉa mai Đại Ngụy lộ đề.

Đồng ý, thì thành phe bị động.

Không đồng ý, lại bị chê hèn.

Nhưng theo bình thường mà nói, có chút khí phách can trường sẽ không đồng ý, ngươi nói cái gì cơ? Đúng là coi Đại Ngụy chúng ta không có chút khí thế gì hả?

Trần Chính Nho đang định nói, nhưng lúc này Tôn Tĩnh An đã lên tiếng.

"Được."

Ông ta thản nhiên trả lời, một chữ được, đồng ý.

Bởi vì, không thẹn với lương tâm, cũng không sợ ngươi gài thêm cái bẫy nào hết.

Nhưng lời này vừa thốt lên, trong lòng mọi người không nhịn được cau mày.

"Như vậy thì quá tốt rồi, nếu thua nữa thì ta đây tâm phục khẩu phục."

"Tôn nho ngài đây đúng là có khí phách của Đại Nho."

Vương Ngộ cười cười, cúi đầu về phía Tôn Tĩnh An.

Tôn Tĩnh An không ra vẻ gì cả, mà nhìn về phía đệ tử Đại Ngụy nói: "Bọn ngươi cũng bắt đầu chọn đề đi."

Lời vừa vang lên, mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi một cái, đúng là không muốn đi lên chút nào cả, bởi vì đều ghét cay ghét đắng đám đại tài mười nước kia, nhưng có rất nhiều ánh mắt đều rơi trên người Hoa Tinh Vân.

Dù sao trừ Hứa Thanh Tiêu ra, hắn cũng là người tài hoa nhất trong thế hệ thanh niên Đại Ngụy này.

Nhận được ánh mắt của mọi người, Hoa Tinh Vân thở ra một hơi, chuẩn bị đi lên chọn đề, nhưng vào đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

"Hứa Thanh Tiêu, Hứa đệ nói, nếu đến đoạn chọn đề thì cứ để văn nhân mười nước tự mình chọn đi, đỡ bảo là mình bắt nạt bọn hắn."

Theo thanh âm này vang lên, ngay tức khắc ánh mắt của tất cả người ở đây đều phóng vào chính giữa.

Là Trần Tinh Hà.

Bị đại tài mười nước cứ khích mãi cho sôi máu lên, Trần Tinh Hà cũng không nín được nữa, vốn dĩ Hứa Thanh Tiêu không nói những lời này nhưng hôm nay hắn ta đã lấy danh nghĩ Hứa Thanh Tiêu để lên tiếng.

Hắn ta tin rằng Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ nói như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu là sư đệ của hắn hả?”

“Người kia là ai vậy? Không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại là sư đệ của hắn!”

“Có thể trở thành sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ.”

“Các hạ, xin hỏi tại sao Hứa Thủ Nhân không tới vậy?”

“Đúng thế, Hứa Thủ Nhân sao không tới thế?”

“Thủ nhân huynh đâu rồi?”

Chương 512: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (5)

Mọi người tò mò, không ngờ được Trần Tinh Hà lại là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, nhưng càng tò mò hơn là tại sao Hứa Thanh Tiêu lại không tới.

Lúc cảm nhận được ánh mắt của mọi người, không hiểu tại sao Trần Tinh Hà lại có một loại cảm giác không nói thành lời, khí chất của hắn ta cũng từ từ biến đổi, trở nên càng thêm thanh cao ngạo cốt, trong ánh mắt cũng ngập tràn một loại hờ hững thờ ơ.

Loại ánh mắt này, không phải coi thường tất cả mọi người ở đây, mà coi mọi người ở đây đều không lọt vào mắt mình nữa.

“Ngươi là người phương nào? Tại sao Hứa Thanh Tiêu lại không dám tự mình nói chuyện?”

“Đúng thế, Hứa Thanh Tiêu ở đâu? Hôm nay sao hắn không xuất hiện? Đừng nói là sợ rồi chứ?”

“Ồ, Hứa Thanh Tiêu không dám đến, nên bảo sư huynh của mình đi à? Có phải sợ bọn ta rồi không?”

Các tài tử mười nước đều mở miệng nói, dù sao lời này của Trần Tinh Hà mang theo loại trào phúng khó hiểu, hơn nữa loại khí chất cùng với ánh mắt này, càng khiến bọn họ cảm thấy khó chịu.

“Quả nhiên sư đệ nói không sai.”

Trần Tinh Hà lắc đầu, tự mình lẩm bẩm một câu, hắn đi về phía trước vài bước, không ít người nhường đường cho hắn.

“Nói gì đó?”

Có người tò mò hỏi.

“Sư đệ nói, đại tài mười nước đều là lũ ếch ngồi đáy giếng, nếu không phải có chiếu chỉ của bệ hạ, ngay từ đầu đệ ấy đã không có ý tham gia Thái Bình thi hội này làm gì cả.”

“Thi với một đám ếch ngồi đáy giếng, có thắng cũng đánh mất thân phận.”

Trần Tinh Hà lạnh lùng nói, nghiêm túc ra vẻ ta đây ngầu nhất.

Mà hai huynh muội Mộ Nam Bình và Mộ Nam Ninh lại có vẻ trầm mặc, dù sao những lời này của Trần Tinh Hà cũng quá kiêu ngạo rồi, bọn họ cũng không tin Hứa Thanh Tiêu sẽ nói những lời như vậy.

Nhưng mà dựa vào tính cách của Hứa Thanh Tiêu, có nói ra mấy lời này cũng thấy bình thường, có phải tại khí chất của Trần Tinh Hà có phải chuyển biến quá nhanh rồi không? Trong nháy mắt đã trở thành ông vua con rồi?

“Ngươi bố láo vừa thôi!”

“Ngươi cũng dám sỉ nhục chúng ta sao?”

“Tôn đại nho, người này ăn nói ngông nghênh không coi ai ra gì, Đại Ngụy là như vậy hả?”

Đại tài mười nước vừa nghe lời này thôi, đã xù hết lông lên, ếch ngồi đáy giếng? Ở trước mặt mọi người chịu sự nhục nhã như thế, bảo sao bọn họ không phẫn nộ được?

Nhưng bách tính và văn nhân Đại Ngụy luôn mồm khen hay.

“Nói quá chuẩn.”

“Đúng là một lũ ếch ngồi đáy giếng, một câu này của Thủ Nhân huynh không sai chút nào hết.”

“Được, được, được lắm, Thủ Nhân huynh không hổ là Thủ Nhân huynh.”

“Ta đã nói rồi, tại sao hôm qua Thủ Nhân huynh phải tham gia, thì ra là do bệ hạ ban chiếu xuống, chả trách Thủ Nhân huynh phải xuất hiện.”

“Ài, suy nghĩ lại cũng phải thôi, đối phó một đám gà đất chó sành này, vậy mà phải để Thủ Nhân huynh tự thân xuất mã, chuyện của chúng ta đã làm liên luỵ Hứa huynh.”

Văn nhân Đại Ngụy giờ phút này hoàn toàn trầm trồ khen ngợi lời này có khí phách, hơn nữa cũng vô cùng phù hợp với con

người của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ở trên yến tiệc, ánh mắt lạnh lùng của Tôn Tĩnh An nhìn chằm chằm về phía văn nhân Đại Ngụy, mấy người vừa nãy còn đang trầm trồ khen ngợi từng người một ngậm miệng lại, cúi đầu xuống im hết, nhưng sắc mặt có vẻ hơi khó nhìn.

Rất mau, ánh mắt của Tôn Tĩnh An đã lia đến trên người Trần Tinh Hà.

“Nói năng càn rỡ.”

Bốn chữ này của ông ta có vẻ vô cùng uy nghiêm.

Cảm nhận được uy nghiêm của Đại Nho, Trần Tinh Hà chẳng những không có tý gì sợ hãi hết, ngược lại còn ưỡn ngực ngẩng đầu hỏi.

“Thế nào là nói năng càn rỡ?”

“Đại tài mười nước xỉ nhục chúng ta thì được?”

“Chúng ta xỉ nhục lại bọn họ thì không được?”

“Tôn đại nho, ngài là nho giả của Đại Ngụy, hay là nho giả của mười nước?”

“Vả lại, đừng lôi dáng vẻ kia của ông ra dọa ta, chỗ này là Thái Bình thi hội, bệ hạ đã nói, trên cực yến không có tôn ti, gọi ông một tiếng Đại Nho, là đã tôn trọng ông rồi.”

“Nếu không, gọi ông một tiếng lão Tôn, thì ông làm gì được ta?”

“Trần mỗ ta đây cũng không phải Chu Thánh nhất mạch, dùng ánh mắt này nhìn ta? Ông nghĩ rằng Trần mỗ ta đây sợ ông sao?”

Trần Tinh Hà càng ra vẻ càng nghiện nặng hơn rồi, đây là lần đầu tiên hắn ta được mọi người chú ý đến, lần đầu tiên được mọi ngươi tung hô trầm trồ khen ngợi, đương nhiên vì thế nên máu dồn lên não, học hành vi của Hứa Thanh Tiêu, ra vẻ.

Nhưng lời này vừa nói xong, vô số dân chúng đều cười ầm lên.

Cách xưng hô lão Tôn này, không hiểu sao lại có vẻ rất hài hước.

“Ngông cuồng!”

“Bọn ngươi có thể không phải là Chu Thánh nhất mạch, cũng là người từng đọc sách thánh hiền, là văn nhân Đại Ngụy, cũng là môn đồ của Thánh Nhân, trên cực yến không có tôn ti, nhưng ngươi thân là môn đồ của Thánh Nhân, vậy mà dám ngông cuồng như thế? Không tuân theo tôn ti trật tự?”

Tôn Tĩnh An hét lớn một tiếng, ông ta thân là Đại Nho, bị một người đến cả nhập phẩm của chưa nhập được như Trần Tinh Hà răn dạy, đây đúng là vô cùng nhục nhã.

“Câm miệng!”

“Trần mỗ đã là học giả Tâm Học, không phải môn đồ Thánh Nhân, không cần phải kính trọng cái kẻ Đại Nho như ông.”

“Biết Tâm Học là thứ gì không?”

“Là tri hành hợp nhất!”

“Ngươi còn dám đe Trần mỗ một câu, có tin Trần mỗ đây ngay lúc này làm thơ, mắng hủ nho không?”

Trần Tinh Hà ra vẻ hơi lố, câu này vừa buộc miệng ra, trong chớp mắt hắn đã rén rồi.

Thôi tiêu rồi, mình lôi thơ ở đâu ra bây giờ?

Nhưng chính lời này, lại khiến văn nhân Đại Ngụy ở đây nhiệt huyết sôi trào.

Đồng thời bọn họ cũng tin chắc Trần Tinh Hà chính là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, hai người này đúng là cùng một khuôn đúc ra, đủ cuồng đủ kiêu ngạo.

Còn Tâm Học là cái gì thế? Vừa nghe tiếng cái đã thấy thoải mái rồi? Có thể cho ta ké một chân không?

Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy.

“Được rồi!”

Cũng đúng lúc này, Trần Chính Nho cất tiếng lên, không hy vọng chuyện sẽ tiếp tục thay đổi kịch liệt như vậy nữa.

“Ta thay mặt văn nhân Đại Ngụy chọn đề.”

“Vậy chọn ‘Sơn Hà’ đi, nhưng khi làm thơ thì trong thơ nhất định cũng phải chứa hai chữ sơn hà.”

Trần Chính Nho ra mặt ép chuyện này xuống.

Bởi vì ông sắc bén nhận ra rằng đã có rất nhiều người đọc sách không vừa lòng Tôn Tĩnh An rồi, thậm chí điều bất mãn này sẽ biến thành bất mãn với Chu Thánh nhất mạch, nếu mà như vậy thật thì đối với Văn cung Đại Ngụy cũng không phải chuyện tốt lành gì.

“Bắt đầu!”

Tôn Tĩnh An mặt lạnh nói, ngay sau đó xoay người quay về chỗ ngồi của mình.

Trong lòng ông ta nổi trận lôi đình, nhưng ông ta lại không biết nên nói cái gì giờ.

Cơn tức này ông ta giấu ở trong lòng, nuốt thế nào cũng không trôi.

Chương 513: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (6)

Mà lúc này, ánh mắt của Trần Tinh Hà hướng về phía đại tài mười nước, giọng điệu lạnh lùng nói.

“Cho các ngươi làm trước, miễn lại bảo thi từ sư đệ ta vừa ra thì các ngươi lại không có cơ hội.”

Trần Tinh Hà nói như vậy.

Biểu hiện phách lối như thế khiến cho đại tài mười nước tức đến muốn hộc cả máu, người này đến cả nhập phẩm cũng chưa, dựa vào cái gì mà tự tin như thế?

“Cứ để sư đệ của ngươi làm trước đi.”

Trong đám văn nhân mười nước có người lên tiếng, ngữ khí khinh thường nói.

“Sư đệ ta không tới, đệ ấy đã làm thơ xong rồi.”

Trần Tinh Hà mang bảy phong thơ ra, nói như vậy.

“Làm xong rồi?”

“Đã chuẩn bị xong hết rồi à?”

“Ha ha, thơ này viết ra chắc chắn không quá một chữ ngàn vàng, xem ra Hứa Thanh Tiêu không dám ra mặt thật.”

“Đúng thế, ha ha ha ha ha, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Hứa Thanh Tiêu không dám ra mặt.”

Mọi người đều cười to nói.

Bởi loại thơ từ này, một khi đã dính đến thơ trấn quốc hay thơ hay thiên cổ, như vậy lúc viết ra sẽ ngưng tụ dị tượng cùng với tài khí.

Nếu như ngươi đã viết trước rồi, trừ phi mới viết được một nửa sau đó để Thiên Địa Đại Nho trấn áp, nếu không tài khí chắc chắn sẽ toát hết ra bên ngoài.

Cho nên bọn họ có thể chắc chắn thơ của Hứa Thanh Tiêu tối đa chỉ đến một chữ ngàn vàng.

Nếu đúng là như thế thật, vậy tên Hứa Thanh Tiêu kia chẳng đáng để lo.

Không chỉ bọn họ, thật ra cả Lục bộ Thượng thư, bao gồm các vị Đại Nho cùng các viện trưởng của tứ đại thư viện cũng có chút lo lắng, bởi vì lời của đại tài mười nước không sai.

"Ếch ngồi đáy giếng."

Trần Tinh Hà cười xuỳ một tiếng, tuy hắn ta cũng không biết thơ trong phong thơ này ra sao, có phải thiên cổ danh thi hay không, nhưng hắn ta tin chắc thơ ở trong này ít nhất phải là thơ trấn quốc.

"Mở miệng ra là ếch ngồi đáy giếng, thế mở thơ ra xem, để đám ếch ngồi đáy giếng bọn ta được mở mang tầm mắt, cũng đừng leo lẻo cái miệng mãi thế."

Đại tài mười nước ghét cay ghét đắng những lời này, bởi vì cái câu ếch ngồi đáy giếng của Trần Tinh Hà còn đi chung với ánh mắt khinh thường của mọi người, đúng là quá thu hút lòng hận thù mà.

"Đúng thế, cho các ngươi lên trước."

"Mở thơ ra đi, đừng nói làm trúng đề đấy."

Đại tài mười nước gào ầm lên.

Nghe thấy giọng nói của mọi người, Trần Tinh Hà cũng nhìn lướt qua tên đề ghi trên phong thơ, ở trên phong thơ thứ tư có viết "Phong Nguyệt".

Nghĩ đến đây, Trần Tinh Hà không nhịn được cười thầm trong bụng, mình đúng là vua đoán đề.

Thời khắc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người Trần Tinh Hà.

Mà cũng lúc này đây, Trần Tinh Hà lại dừng tay, chậm rãi nhìn về phía đại tài mười nước.

“Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, cho các người làm trước, nói cách khác, đợi chút nữa không có cơ hội để hối hận đâu.”

Trần Tinh Hà tự tin nói.

Đại tài mười nước:”…”

Ông nội nhà ngươi, mở đi, sao nhiều chuyện vậy?

Sao ngươi tự tin vậy?

Đại tài mười nước tức đến đau cả phổi.

Thấy dáng vẻ đại tài mười nước như vậy, Trần Tinh Hà không nhiều lời nữa, cơ hội đã cho rồi nhưng bọn họ không biết quý trọng.

Trần Tinh Hà tức thì mở toạc phong thơ ra.

Trong nháy mắt!

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Hào quang hoàng kim rực rỡ hừng hực ùa ra từ trong phong thơ.

Tài khí tuôn ra ào ào, như hoá thành Trường Giang và Hoàng Hà, cuồn cuộn tràn vào trong Ly Dương cung.

Tài khí tuôn ra bao phủ toàn bộ đại điện, hào quang toả ra bốn phía.

“Lại là thiên cổ danh thi?”

“Ôi mẹ ơi!”

“Điều này không thể nào được, thơ đã viết rồi sao vẫn là thiên cổ danh thi?”

“Sao Hứa Thanh Tiêu lại viết ra được thiên cổ danh thi rồi?”

“Hoá ra Hứa Thủ Nhân đã phong ấn tài khí trong đó rồi, thủ đoạn này đúng là vô cùng khủng khiếp mà.”

“Hắn có văn khí, có thể phong ấn tài khí.”

Trong chớp mắt, mọi người ở trong cung điện đều nháo nhào hết lên, không ai ngờ được rằng thơ đã viết rồi vẫn còn tài khí,

nhưng rất mau đã có người hiểu ra được nguyên nhân.

Hứa Thanh Tiêu phong ấn tài khí vào trong chữ.

Nhưng khiến mọi người khiếp sợ hơn là.

Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể viết ra được thiên cổ danh thi.

Giỏi vừa thôi chứ!

Tất cả mọi người đều giật mình, Lục bộ Thượng thư, chư vị Đại Nho, viện trưởng tứ đại thư viện, văn nhân Đại Nguỵ, bách tính Đại Nguỵ, đại tài mười nước, Mộ Nam Bình Mộ Nam Ninh, thậm chí bao gồm cả bản thân Trần Tinh Hà cũng phải kinh hãi.

Bởi vì mong đợi tối đa của bọn họ thì đây là thơ trấn quốc, không ngờ rằng, lại là thiên cổ danh thi.

Mà vào lúc này, tài khí bắt đầu xoay chuyển, tụ lại bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đứng ở trong cung điện.

Giọng vang lên.

“Tôn tiền nghĩ bả quy kỳ thuyết, vị ngữ xuân dung tiên thảm yết.

Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt.

Ly ca thả mạc phiên tân khuyết, nhất khúc năng giáo trường thốn kết.

Trực tu khán tận lạc thành hoa. Thuỷ cộng xuân phong dung dị biệt. “

(Nâng chén rượu ngày về muốn ngỏ,

Giai nhân nấc nghẹn, lời chưa tỏ.

Đời người vốn sẵn có tình si,

Ly hận không vì trăng với gió.

Đừng hát nữa bài ca tiễn biệt,

Điệu ru buồn xé nát tâm tư.

Hãy cùng ta ngắm muôn hoa nở,

Trong gió xuân bình thản giã từ.)

Giọng điệu thản nhiên vang vọng.

Là giọng của Hứa Thanh Tiêu, ngâm thơ đọc từ.

Khi thanh âm hạ xuống.

Tài khí mệnh mông khổng lồ cuồn cuộn tuôn ra, thiên cổ danh thi, lại viết thêm một thiên cổ danh thi.

“Hay! Hứa đại nhân, quả nhiên là thiên tài kinh thiên.”

“Đại Nguỵ ta có Hứa Thủ Nhân, văn đạo hưng thịnh một vạn năm.”

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Nho Đạo vạn cổ chìm trong đêm đài… Ôi Hứa Thanh Tiêu, Hứa Vạn Cổ…”

“Tài hoa của người này kinh thiên động địa, vang dội cổ kim.”

Mọi người đứng dậy, trong ánh mắt đều đong đầy chấn động.

Quá nhiều chấn động do Hứa Thanh Tiêu mang đến cho bọn họ.

Nhưng đám đại tài mười nước phát điên rồi.

Lúc trước bọn họ tin chắc mình thắng đậm, không ngờ được đến là ở đây cũng có thể viết ra được thiên cổ danh thi.

Bọn họ có lòng tin viết được thơ trấn quốc.

Nhưng không có lòng tin viết được thứ vượt qua cả thiên cổ danh thi.

Mặc dù có viết ra được thì sao? Người ta dẫn trước, ngươi đây đằng đuôi.

Thiên cổ không có xếp thư tự, chỉ có thời gian trước và sau.

Bất luận là như thế nào thì cũng thua.

Thua tan tác.

“Lộ đề! Cái này nhất định là lộ đề! Sao hắn ta có thể viết trúng đề?”

“Chắc chắn là có vấn đề, hắn dựa vào cái gì có thể chọn đề thành công?”

“Không hợp lý, không hợp lý, phong ấn tài khí vào trong giấy viết thơ.”

“Trong này nhất định là có vấn đề.”

Chương 514: Đừng Phá Nữa, Cung Điện Sắp Sập Rồi, Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Giả Vịt (7)

Đám đại tài mười nước điên hết lên rồi, Hứa Thanh Tiêu lại cho ra một bài thiên cổ danh thi, thế này bảo bọn họ làm sao mà tiếp nhận được?

Nhưng mà vào lúc này rồi, bọn họ vẫn y như rằng thì thầm đây là có vấn đề.

Không có cái gì khác cả, chủ yếu là có một người liên tục viết ra được thiên cổ danh thi, điều này sao có thể được?

Chuyện này chắc chắn là không thể nào được.

"Là thật hay giả, thì cứ thẳng tay mở hết phong thơ còn lại ra, Hứa Thanh Tiêu hắn có bản lĩnh viết ra được thiên cổ danh thi, lại dám đoán trúng cả đề thơ, xem bài thơ khác là xong."

"Nếu đúng là mười bài thiên cổ, bọn ta chịu thua, nếu không thì có vấn đề."

Có người hô, nhìn chằm chằm vào thơ trên tay Trần Tinh Hà mà nói như thế.

Đúng thế, đoán được bảy bài thơ, hơn nữa còn tự tin như vậy, nếu như bảo trong sáu bức thơ còn lại này đều là thiên cổ danh thi vậy bọn họ không dám bép xép nữa.

Nhưng nếu trong sáu phong thơ này đều là bài thơ bình thường, hoặc nếu như, ở bên trong không có thơ, vậy đây chính là giả vờ.

Nghĩ đến đây, rất nhiều đại tài mười nước xông đến.

Lao thẳng về phía Trần Tinh Hà.

Trong chốc lát, lần lượt từng bóng người lao đến, tính cướp lấy bao thơ trong tay Trần Tinh Hà.

"Không được!"

"Không được mở ra!"

“Sư đệ đã dặn, không được mở ra.”

Trần Tinh Hà liều mình bảo vệ.

Nhưng khí thế của đối phương hùng hổ thế này, xem ra… sắp bị cướp mất rồi.

Nhưng dáng vẻ này của Trần Tinh Hà càng khiến đại tài mười nước hoài nghi.

“Cướp lấy!”

Sau một khắc, các tài tử mười nước còn hùng hổ hơn cả ban nãy.

Nếu như có thể chứng minh đây là giả dối thật, thế thì Đại Ngụy sẽ có nỗi nhục ê chề.

Đây chính là cơ hội duy nhất để bọn họ xoay người.

Nếu không thì dựa vào cái gì để xoay người?

Ai đến?

Trong khoảng thời gian ngắn, khung cảnh trong nháy mắt loạn hết lên.

Mà văn nhân Đại Ngụy vừa nhác thấy cái cảnh này, cũng bất chấp tất cả, bắt đầu lao thẳng lên bảo vệ Trần Tinh Hà.

Bởi vì bọn họ cũng sợ cái chiều hướng giả dối này nha.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu thế này là quá nghịch thiên rồi.

Đúng thật là biết giả vờ giả vịt đó.

Trong Ly Dương cung đã hoàn toàn sôi trào.

Mọi người thi nhau cướp lấy phong thơ trong tay Trần Tinh Hà.

Đại tài của mười nước giờ đã chắc chắn một điều, nếu trong phong thơ này còn có thiên cổ danh thi, vậy chứng minh Hứa Thanh Tiêu đúng thật là có kinh tài tuyệt thế.

Nhưng nếu trong phong thơ này không phải thiên cổ danh thi, thì chứng tỏ Đại Ngụy giả vờ, Đại Ngụy lộ đề thiên vị.

Nếu không thì tài tử mười nước bọn họ hôm nay thua hoàn toàn, thua đến thảm bại.

Nhất là thấy Trần Tinh Hà thà sống thà chết không chịu bóc ra, bọn họ càng thêm chắc chắn suy nghĩ này, vậy thì đơn giản, cứ cướp lấy rồi mở ra.

Mà dân chúng và văn nhân Đại Ngụy cũng toát hết cả mồ hôi hột, không phải bọn họ không tin Hứa Thanh Tiêu, mà không đánh cược được, lỡ như đúng là lộ đề thật, hoặc đúng là Thiên Địa Đại Nho của Đại Ngụy ra tay thì sao.

Bộ mặt sau này của bọn họ tan tành luôn rồi.

Cho nên mặc dù có mạnh tay một chút, mặc dù để đám người có tức đến rồ người cũng không đánh cược được, lỡthua thì sao? Cả đời này không thể ngóc đầu lên được!

Nghĩ tới đây, mọi người điên cuồng bảo vệ Trần Tinh Hà, có chết cũng không thể để đại tài mười nước mở những phong thơ này ra được.

Nhưng càng làm như thế mọi người càng kích động, càng chạy nhanh đến cướp lấy những thứ này, càng tin chắc trong đấy nhất định là có thứ gàn dở.

“Đừng có cướp, đừng có cướp mà.”

Trần Tinh Hà cũng sắp khóc rồi, hắn ta ôm cứng mấy phong thơ này, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn ta cũng không biết bên trong có thêm thiên cổ danh thi nào nữa không, lỡ như không phải thiên cổ danh thi thì ai chịu đây?

Thứ hai, Hứa Thanh Tiêu đã dặn đi dặn lại cho dù có chuyện gì cũng không được mở ra, hắn ta không dám mở thật.

Mọi người đúng là không chịu nổi nữa rồi.

“Không được làm liều!”

“Các ngươi bình tĩnh lại cho ta!”

Vào lúc này, Tôn Tĩnh An bộc phát toàn bộ khí thế Đại Nho ra, Hạo nhiên chính khí kinh khủng áp chế tất cả văn nhân với

bách tính ở đây.

“Ở trên thịnh yến này các ngươi cũng làm loạn hết lên, muốn làm gì hả? Muốn tạo phản đúng không?”

Tôn Tĩnh An nổi giận, ông ta nổi giận thật sự.

Dường như là nghiến răng nghiến lợi rống lên vậy.

Giọng vừa thét lên giống như sấm rền, văn nhân ở đây đều im bặt, cả dân chúng cũng không dám tranh cướp nữa.

Nhưng mà vào lúc này rồi, đám Đại Tài mười nước vẫn không phục, nhíu mày nói.

“Tôn nho, bọn ta không phải không chịu thua, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã viết tận bảy phong thơ rồi, không thấy tăm tích đâu mà đã thắng được đấu thơ ngày hôm nay, chúng ta không phục, trong chuyện này nếu không có uẩn khúc, thì chúng ta đây cũng đâu phải kẻ ngu?”

“Đúng vậy, người còn chưa đến đã thắng được cả một đại hội thi thơ rồi ư? Chúng ta đúng thật là không phục, không phục một chút nào hết.”

“Bảy phong thơ, hơn nữa còn đoán trúng đề thành công, chuyện này quá vô lý rồi.”

Máu điên của đám đại tài mười nước đã dồn hết lên não, bọn họ cũng mặc kệ một vài lỗi logic ở trong này, chủ yếu là Hứa Thanh Tiêu này biết cách làm nhục người ta quá, không đến nhưng ẵm luôn chiến thắng về tay.

Còn phong ấn tài khí vào trong thơ nữa, có tức chết bọn ta không chứ?

Bọn họ tức giận bất bình.

Mà văn nhân Đại Ngụy cũng không thể lùi một bước mãi được.

“Là chính các ngươi chọn đề, rõ rành rành ra giờ còn bảo lộ đề? Các ngươi có biết xấu hổ không hả?”

“Không có chút liêm sỉ nào hết.”

“Đúng là quá buồn nôn.”

“Các ngươi là đại tài á? Các ngươi là phân chó còn tạm được.”

“Tuyệt nhất chính là các ngươi cố ý đòi mở ra phải có phong có nguyệt, trong thơ này mở đúng thật là có hai chữ phong nguyệt rành rành ra thế rồi, chẳng lẽ người của các ngươi là gián điệp bọn ta cài vào à?”

Văn nhân Đại Ngụy mở to mồm ra gào, nghĩ đám người này đầu óc đúng là có vấn đề, đã đến lúc này rồi lại còn không chịu thua? Thế rốt cuộc phải thế nào thì bọn này mới chịu thua đây?

“Ngậm miệng!”

Tôn Tĩnh An lần thứ hai cất lời dạy bảo, để văn nhân Đại Ngụy yên tĩnh lại, sau đó ánh mắt hướng về phía đám người Đại Tài mười nước.

“Vậy phải sao các ngươi mới phục?”

Giọng điệu Tôn Tĩnh An bình tĩnh hỏi.

“Mở một phong thơ khác, chúng ta sẽ phục!”

Chương 515: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (1)

Có người nói yêu cầu mở hết sáu phong thơ còn lại ra, nếu không sẽ không phục.

Nói thế xong, Tôn Tĩnh An nhìn về phía đối phương hỏi.

“Mở ra thì phục sao?”

Tôn Tĩnh An hỏi.

“Mở ra xong, nếu mỗi phong thơ đều là thiên cổ danh thi thì chúng ta phục!”

“Nếu không, đây là lừa người…”

Đại tài mười nước lạnh lùng nói, thái độ kiêu ngạo không gì sánh bằng.

Nhưng mà tức khắc, trong đám văn nhân Đại Ngụy có giọng nói vang lên.

“Mở con mẹ ngươi ấy, mỗi một phong thơ phải là thiên cổ danh thi hả? Hứa huynh cho dù có là đại tài, cũng không thể làm đến mức mỗi một phong thơ đều là thiên cổ danh thi được!”

“Nếu đúng là thế thật, thì mười nước các ngươi có tư cách để xem à?”

Giọng này vang lên, đúng là cực kỳ tức giận.

Khốn khiếp, đã mở thơ rồi vẫn chưa phục, nhất định phải mỗi một phong thơ đều phải là thiên cổ danh thi? Ta nhổ vào mặt nhà ngươi, điều này sao có thể được?

Bảy bài thiên cổ danh thi, cộng với bài “Thương Tiến Tửu”, vậy chính là tám bài thiên cổ danh thi?

Đùa sao? Ai cho đùa? Con mẹ nó, đúng là làm người ta tởm lợn mà, đúng là đám bẩn thỉu.

Nhưng người đó vừa dứt lời, tiếng Tôn Tĩnh An lần nữa vang lên.

“Lão phu đã nói, trật tự, người còn chửi rủa ở chỗ này, Đại Ngụy ta là nước lấy lễ nghi làm đầu, các ngươi thân là người đọc sách, còn là người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy ta, tu dưỡng tiết chế đâu?”

“Người đâu, lôi người này ra ngoài, đuổi ra khỏi Ly Dương cung.”

Tôn Tĩnh An nổi giận mắng, tình hình bây giờ ở đây, đại tài mười nước làm loạn lên là chắc rồi, ban đầu ông ta còn định thuyết phục mọi người, không ngờ được người một nhà còn ở đây gào thét, đúng là không coi bề trên ra gì hết, ngông cuồng không gì sánh được.

Bầu không khí này đều tại Hứa Thanh Tiêu khích ra.

“Ông!”

“Tôn nho! Thân ta là người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy, đã từng lễ kính với ngài không gì sánh lại được, không ngờ rằng, ông cứ lặp đi lặp lại nhiều lần việc thiên vị đám văn nhân dị quốc này.”

“Đại Ngụy ta đúng là nước trọng lễ nghi, nhưng cũng phải nhìn đối phương là ai, bọn họ không tôn trọng Đại Ngụy ta đến thế, bất kính đến như vậy, mà ông vẫn che chở đến cùng, nếu như Tôn Nho đã cố ý như vậy, thì hôm nay, ta sẽ rời khỏi Văn cung Đại Ngụy.”

“Ta huỷ ý!”

Người này cất tiếng, sắc mặt hắn đỏ ửng lên, gân xanh nổi giần giật như muốn nổ tung, có lẽ vì đã uống vào một chút rượu, trông có vẻ mặt đỏ đến tận mang tai.

“Lớn mật!”

“Ngạo mạn!”

“Ngươi đã không học cho tốt sự khiêm tốn của Thánh Nhân, lại học đòi theo tên Hứa Thanh Tiêu kia, ngươi đâu, lôi ra ngoài.”

Tôn Tĩnh An hoàn toàn phẫn nộ rồi, đây là nho sinh của Văn cung Đại Ngụy, không ngờ được lại như vậy, không nghe lời ông ta nói, thậm chí còn quay ngược lại áp chế ông ta, vậy cút ra ngoài cho ta.

“Tôn nho!”

“Không được!”

Mấy vị Đại Nho của Văn cung Đại Ngụy là người lên tiếng đầu tiên, bọn họ đã phát hiện người đọc sách ở Văn cung có vài phần không phục rồi, sinh ra oán khí, mặc dù Tôn Tĩnh An đang duy trì hình tượng Đại Quốc, nhưng vấn đề ở đây cũng đang làm phật lòng người của mình.

Vốn dĩ bọn họ đang mong thái độ của Tôn Tĩnh An đừng có cứng nhắc như thế, người một nhà với nhau ít nhiều cũng phải quan tâm đến tình cảm của nhau, dù sao thì ở đây cũng có người ngoài đứng đấy, nếu có nguyên người mình thôi thì mắng vài câu cũng chẳng sao, nhưng có người ngoài thì tóm lại cũng không tốt.

Tuy vậy, Trần Chính Nho vẫn không nói không rằng, ngồi yên.

Nhưng mà ngay sau đó, người này phá lên cười lớn, tức thì hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn cũng theo đó toả ra, mà hắn cũng giận dữ hét lên.

“Hôm nay, Lý Thủ Minh ta đây cũng hủy minh ý, tự rơi xuống Bát Phẩm, từ nay về sau không tuân theo ý của Chu Thánh, cũng không phải nho sinh Văn cung.”

Giọng hắn tràn đầy quả quyết, sau đó, phất tay áo rời đi, chẳng cần tên nào lôi mình ra hết.

Dáng điệu người này khiến mọi người hoàn toàn rơi vào trầm mặc, một vài văn nhân Đại Ngụy trong lòng cũng nảy lên lửa giận, nhưng bọn họ không có dũng khí như người này, bởi vì dù sao thì bọn họ cũng là người đọc sách của Văn Cung Đại Ngụy, vả lại đối mặt cũng là một vị Đại Nho.

Không phải mỗi người đều có dũng khí như vậy, bọn họ có ước ao, nhưng bọn họ không dám làm.

Danh vọng của Thánh Nhân quá lớn, khái niệm tự huỷ có ý gì? Đây dường như là đại biểu cho việc cả đời này hắn không thể bước vào minh ý nữa rồi, hơn nữa cũng đắc tội với Văn cung Đại Ngụy, con đường làm quan tương lai cũng không tốt lắm đâu.

Cảnh này văn nhân Đại Ngụy giận mà không dám nói gì, mà trong nội tâm đám đại tài mười nước không gì sánh lại một chữ sướng, bọn họ sướng đến cực hạn, sướng đến mức đến cả ngón chân cũng không nén được phải xoè ra rộng hơn một chút.

“Tự mình sa đọa!”

Tôn Tĩnh An lạnh lẽo đến cực điểm buông một câu, ông ta cũng không thèm để ý đến một người tự huỷ minh ý, trái lại còn thấy đối phương đây là tự mình sa đọa.

Ngay sau đó, Tôn Tĩnh An tiếp tục nói.

“Giao thơ của Hứa Thanh Tiêu lên đây.”

Ông ta nhìn về phía Trần Tinh Hà nói.

“Dựa vào cái gì?”

Ánh mắt Trần Tinh Hà lạnh lùng nói.

Ngươi là cái gì mà bảo ta giao? Ngươi là cái thá gì?

“Chuyện hôm nay liên quan đến bộ mặt của Đại Ngụy, nếu như ngươi không giao lên đây, e rằng chuyện hôm nay qua đi, người trong thiên hạ đều cười chê Đại Ngụy”

Tôn Tĩnh An mang vương triều quốc gia ra để doạ ép Trần Tinh Hà, ông ta biết Trần Tinh Hà không phục cũng sẽ không chủ động giao lên, cho nên mới dùng đến cách này.

“Kẻ thanh cao thì tự bản thân đã thấy thanh cao, sư đệ đã nói vậy, bất luận hôm nay có như thế nào cũng không được mở bức thơ thứ hai của đệ ấy ra, Tôn nho, chuyện hôm nay đã qua, đấu thơ là sư đệ ta thắng, sắc trời đã muộn rồi, Trần mỗ phải về thôi.”

Trần Tinh Hà nói thế.

Nhưng theo đó, lời của đại tài mười nước vang lên.

“À há, thanh cao tự biết bản thân thanh cao? Ta sợ là các ngươi hãi rồi đúng không?”

“Hứa Thanh Tiêu cũng chột dạ, ngươi càng chột dạ hơn.”

“Nếu thanh cao biết mình thanh cao, sao không dám mở ra.”

“Không mở ra, thì các ngươi làm lộ đề, các ngươi lừa gạt… Chúng ta cũng sẽ không chấp nhận thắng thua ngày hôm nay!”

Đại tài mười nước đồng thanh nói, bọn họ cho rằng Hứa Thanh Tiêu nhất định không thể viết ra được nhiều bài thiên cổ danh thi được, cho nên mới có tự tin cùng với phấn khích như này.

“Trò cười! Một lũ ếch ngồi đáy giếng, chỉ biết ở trong đó kêu gào, nếu như mở những phong thơ này ra, ta sợ rằng sau này các ngươi không có mặt để gặp người nữa.”

Chương 516: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (2)

Trần Tinh Hà cười khẩy mà nói, mà văn nhân Đại Ngụy khác cũng rất muốn mở miệng, nhưng dưới ánh mắt của Tôn Tĩnh An, cả đám chỉ có thể nuốt cục tức xuống câm lặng.

Bọn họ tủi thân lắm chứ, tủi thân vô cùng, thậm chí còn rất muốn như Lý Thủ Minh vậy, trực tiếp huỷ minh ý bỏ đi, nhưng bọn họ lại không làm được, chỉ đành hít một hơi thật sâu, cố hết sức kìm nén phẫn nộ ở trong lòng mình.

“Giao phong thơ lên đây đi, đừng để chuyện rối tung lên nữa, nếu không, đừng trách lão phu phải tận tay tới lấy.”

Giọng Tôn Tĩnh An lạnh như băng vang lên.

“Tôn nho, ông hơi độc tài rồi đấy.”

Trần Tinh Hà đúng là rất muốn chửi một câu chó Tôn, nhưng lời này nghẹn ứ không dám văng ra, dù sao đối phương là Đại Nho, là cấp trên, hô một tiếng lão Tôn đã coi như quá mức rồi.

Nếu chửi một câu chó Tôn thật, chắc mình tiêu tùng luôn quá.

“Kẻ sĩ trong sạch tự biết mình thanh liêm, nếu không sợ, sao không dám lấy ra? Hứa Thanh Tiêu chính là người đọc sách của Đại Ngụy, hơn nữa cũng là quan viên của triều đình Đại Ngụy, Thị Lang Hộ Bộ, nếu như hắn ở đây, e rằng cũng sẽ thuận theo tấm lòng của lão phu.”

“Không thể thế này mãi được, để đại tài mười nước hiểu lầm hả? Đến lúc đó Đại Ngụy mất hết cả mặt mũi, đối với ai cũng đều bất lợi.”

Tôn Tĩnh An nói như vậy, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng có ở đây đâu, một tên Trần Tinh Hà là cái thá gì chứ?

Nhưng lời này cũng khiến văn nhân Đại Ngụy đúng là tức điên lên.

Mang ra chẳng lẽ không mất mặt?

Hơn nữa đối phương là cái gì? Yêu cầu tất cả phong thơ ở đây đều phải là thiên cổ danh thi?

Bọn nó nói cái gì thì là cái đấy hả? Bọn nó muốn chúng ta giao thì chúng ta phải giao à? Mặc dù chúng ta là đại quốc, phải có phong thái của đại quốc, không nên thì không cần giải thích chứ?

Tại sao nhất định phải giải thích?

Trong lòng mọi người đều ôm một ổ lửa cháy, bọn họ rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Chuyện này không cam lòng, đúng là khiến người ta cảm thấy không thoải mái, quá buồn nôn.

"Trần huynh, mang ra đi."

Nhưng cũng vào lúc này đây, Mộ Nam Bình hít một hơi thật sâu, bản thân hắn cũng ngập tràn sự phẫn nộ, nhưng hắn hiểu được cục diện bây giờ, trừ khi Hứa Thanh Tiêu tự mình sang đây.

Nói cách khác, đối mặt với Tôn nho, không ai có cách nào hết, những người còn lại thật ra cũng có thể nói mấy câu, nhưng vấn đề ở chỗ đây là hội thi Thái Bình, do Văn cung Đại Ngụy chủ trì.

Nếu cứ như vậy, các Đại Nho ở Văn cung Đại Ngụy không nói lời nào, thì bọn họ không có tư cách để lên tiếng.

Nghẹn thì nghẹn, nhưng hết cách rồi, chỉ đành nhắm mắt lại thôi.

"Để ta mở."

Trần Tinh Hà nói, hắn hiểu được nỗi lòng của Mộ Nam Bình, bây giờ chỉ đành làm vậy thôi, dù sao thì ai bảo đối phương là Đại Nho đâu cơ chứ?

Nhưng có mở nhất định cũng phải tự mình mở, nhỡ đâu đối phương một phát xé tan luôn thì sao?

Nhỡ đâu may ra trong phong thơ này đúng là có một thiên cổ danh thi thì sao?

Hai bài càng tốt.

“Không! Để Tôn nho mở, ngươi là cái thá gì cơ?”

“Đúng thế, để Tôn nho mở, chúng ta tin Tôn nho.”

“Tôn nho thâm minh đại nghĩa, chúng ta tin vào Tôn nho.”

“Tôn nho, mặc dù cái tên Hứa Thanh Tiêu này có lừa thật hay không… Chúng ta cũng không trách tội Văn cung Đại Ngụy, bởi vì ngài đã cho chúng ta thấy, cái gì gọi là công bằng, cái gì là phong thái Đại Nho.”

“Đúng thế, đúng thế, chúng ta chỉ tôn trọng mình Tôn nho.”

Đám Đại Tài mười nước đều cất lời, bọn chúng không cho phép Trần Tinh Hà được mở, nhất định phải để Tôn Tĩnh An mở ra, thậm chí còn đủ lời khen nịnh vang lên.

Dù sao đây là Đại Ngụy, dù sao bọn họ cũng là người đọc sách, tôn trọng Chu Thánh nhất mạch, mà Tôn Tĩnh An lại là người nổi bật nhất ở Chu Thánh nhất mạch, là Đại Nho, cho nên bọn họ đúng là kính phục Tôn Tĩnh An thật.

Nguyên nhân không phục, là cho rằng hoàng triều Đại Ngụy hoặc triều đình lừa gạt họ… đối với Văn cung Đại Ngụy thì bọn họ vẫn tôn trọng, hơn nữa Tôn Tĩnh An đúng là đang giúp bọn họ thật, vì vậy khen mấy câu cũng là chuyện hết sức bình thường.

Quả nhiên những lời này vừa vang ra, trong lòng Tôn Tĩnh An sung sướng đến không gì sánh lại được, có thể được đại tài mười nước khen ngợi như vậy, mọi công sức ông ta bỏ ra ngày hôm nay cũng có được hồi báo.

Nghĩ tới đây, Tôn Tĩnh An nói thẳng.

“Giao cho lão phu đi.”

Nói như vậy, Trần Tinh Hà không khỏi xiết chặt phong thơ trong tay, văn nhân Đại Ngụy từng người một đều bắn ánh mắt hung tợn về phía đám Đại Tài mười nước.

Đám người kia tất cả đều lộ ra nụ cười nhạt, nhưng sau nụ cười này cất giấu một thứ đắc ý, một loại khinh miệt và khinh thường.

Dường như đang nói, muốn đấu với ta? Chính người của các người còn đang giúp ta, các người là cái cóc khô gì?

Loại ánh mắt này khiến người ta cảm thấy kinh tởm, loại thái độ này cũng khiến bọn họ phẫn nộ cực kỳ, đáng tiếc, quá đáng tiếc, tiếc rằng Hứa Thanh Tiêu không ở đây.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều mong, mong Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, sau đó sẽ diễn một tiết mực tức giận chửi thẳng vào mặt Đại Nho.

"Trần huynh!"

Mộ Nam Bình vỗ vai Trần Tinh Hà, đừng lấn cấn nữa, cảnh dưới mắt bây giờ đã như này rồi, không thể cãi lại được nữa.

"Ta có một điều kiện!"

Trần Tinh Hà bỗng nhiên cất lời.

Nói thế, mọi người có chút hiếu kỳ.

"Nói!"

Tôn Tĩnh Nam bình tĩnh nói.

"Nếu thơ ở trong sáu phong thơ này đều là thiên cổ danh thi, ta muốn tài tử mười nước phải quỳ xuống đập đầu nhận sai với sư đệ ta."

Trần Tinh Hà nói vậy.

Sắc mặt ngạo nghễ.

Dựa vào cái gì các ngươi bảo ta bóc thì ta phải bóc? Cái gì cơ? Các ngươi dám bảo sư đệ ta lừa hả…? Được, ta đây bóc thì bóc, nếu như không phải lừa thật, vậy phải quỳ xuống đập đầu nhận sai với sư đệ ta, được chưa?

Nhưng mà lời vừa rơi xuống, sắc mặt Đại Tài mười nước đã thay đổi.

"Ngươi nằm mơ!"

"Si tâm vọng tưởng!"

"Đập đầu nhận sai? Ngươi cho rằng đây là trò đùa của con nít hả? Đúng là buồn cười."

“Người đọc sách chúng ta đây, chỉ quỳ xuống lạy trời lạy đất lạy quân vương lạy phụ mẫu lạy thầy, quỳ xuống vì Hứa Thanh Tiêu? Hắn ta có tài đức gì?”

đại tài mười nước nói như vậy, giống như còn thi nhau cười mỉa không dứt.

Quỳ trước Hứa Thanh Tiêu? Ngươi đi mà nằm mơ đi.

Đúng thật, bảo người đọc sách quỳ xuống đập đầu, này đúng là quá quắt, Tôn Tĩnh An lạnh lùng lắc đầu nói.

“Như vậy không được, có nhục với văn nhân.”

Ông ta đại diện cho tài tử mười nước nói thẳng.

Nhưng mà, Trần Chính Nho từ nãy giờ vẫn không nói gì bỗng lên tiếng.

“Sao lại không được?”

Chương 517: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (3)

“Lão phu cho rằng được, đại tài mười nước đã thua rồi, đã thế còn vu cáo Đại Ngụy ta lừa gạt, vu cho Hứa Thanh Tiêu lừa gạt, nếu như Hứa Thanh Tiêu cầm chứng cứ chứng minh bản thân mình không lừa ai…”

“Đập đầu nhận sai thì có sao nào? Lẽ nào tài tử Đại Ngụy ta bị vu oan một cách trắng trợn rồi thôi?”

“Nếu bọn ngươi không dám, thì chuyện này dừng ở đây, nhưng nếu trong lòng vẫn sinh bất mãn, thì lão phu đây chỉ biết tự mình đi vào trong nội cung Văn cung, dùng Chu Thánh Khí, trấn áp ba mươi năm tài vận mười nước thôi.”

Giọng nói của Trần Chính Nho bình tĩnh, đã đến lúc ông phải ra nói chuyện rồi.

Giữ vững lẽ phải.

Nói thế thôi cuối cùng cũng để văn nhân Đại Ngụy đánh tan một ít nỗi lòng, nếu không đúng là nghẹn đến tức chết.

Trong khoảng chốc, đám tài tử mười nước có vẻ hơi trầm mặc, bọn họ không biết có nên chấp nhận hay không.

Nhưng cuối cùng, trong đại tài mười nước cũng có người đi ra.

“Nếu trong sáu phong thơ này đều là thiên cổ danh thi, ta đây nhận! Thịnh yến ngày mai, ta sẽ quỳ xuống đập đầu nhận sai với Hứa Thanh Tiêu.”

“Đồng thời ta cũng muốn xin Tôn nho, mang hết đề đã chọn ra đây, dù sao cũng phải đập đầu quỳ xuống, bảy bài thơ thiên cổ danh thi này, ít nhất cũng phải có ba bài đúng đề chứ? Nếu không đúng đề thì cũng không được tính.”

Hắn mở miệng, cắn răng nói, đập đầu nhận sai đúng là chơi lớn thật, nhưng hắn ta cũng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu

đây có tài hoa như vậy thật, đồng thời còn phải thêm một thiết định, nhất định phải chọn ra đề đúng!

“Được!”

“Chúng ta nhận!”

“Nếu có đại tài như thế thật, còn có thể đoán trúng đề, thì chúng ta đây tâm phục khẩu phục.”

“Không sai, nếu có tài hoa như vậy, chúng ta cũng nhận!”

“Bảy bài thiên cổ danh thi, đến cả Thánh Nhân cũng chỉ đến như vậy mà thôi?”

Đám đại tài mười nước đều nhận, bọn họ hoàn toàn không thể tin Hứa Thanh Tiêu được, suy cho cùng một người làm ra được một bài thiên cổ danh thi đã là chuyện được cường điệu hoá rồi, đã lưu danh thiên cổ.

Bảy bài? Lại thêm Danh Từ, Biền Văn, Danh Ngôn, Thánh Nhân e rằng cũng không thể viết ra được.

Bọn họ nhận lời.

Không chút do dự.

“Được!”

Trần Tinh Hà cũng không nhiều lời nữa, đưa phong thư giao thẳng cho thị vệ mang đến cho Tôn Tĩnh An, hắn ta lười đến giao, đúng là đã chán ghét Tôn Tĩnh An đến cực điểm.

Mà Tôn Tĩnh An cũng nhận lấy phong thơ.

Sắc mặt bình tĩnh.

Chẳng qua đến ông ta cũng không tin Hứa Thanh Tiêu có thể viết ra được bảy bài, chuyện này đúng thật là không thể nào được, nhìn trong mắt bách tính và văn nhân Đại Ngụy ánh lên một tia sáng ngóng trông.

Trong lòng ông ta chỉ có lạnh lùng và coi rẻ.

Thân là Đại Nho, ông ta biết rõ một người viết ra được bảy bài thiên cổ danh thi khó khăn nhường nào, hơn nữa còn phải chọn đúng đề, thì càng khó hơn.

Đây gần như không thể nào.

Khó hơn cả lên trời.

Cũng chỉ có đám người đứng ở tầng chót đáy mới có thể ôm một tia hy vọng như vậy.

Trên thế giới này đúng thật là có kỳ tích, nhưng kỳ tích này tuyệt đối không thể là Hứa Thanh Tiêu được.

Nghĩ tới đây, Tôn Tĩnh An không nói nhảm nữa, lấy tệp đề luôn ra, công nhiên trước mặt mọi người.

Khi tệp đề xuất hiện, ánh mắt mọi người đều hướng về nó.

Đề thứ nhất [Nữ nhân].

Dưới yến hội, Trần Tinh Hà siết chặt nắm tay, hắn đoán trúng, đề thứ hai đã đoán trúng, rất tốt, tốt lắm.

Đề thứ hai [Đạo lý].

Lại đoán trúng? Trần Tinh Hà hít một hơi thật sâu, bản thân hắn cũng không tin nổi, lại thêm được một đề nữa, đây chả khác gì một hơi trúng tam nguyên đấy ạ.

(Chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên.)

Này!!!!!!

Đề thứ ba [Bi].

Trần Tinh Hà:"…"

Hắn đã chết chân ngay tại chỗ rồi, đồng thời còn có một người, đó chính là Mộ Nam Bình, hắn đã nhìn đề Trần Tinh Hà chọn rồi, hôm nay được nhìn thấy cảnh này cũng giật nảy cả mình.

Đề thứ tư chủ đề được chọn cũng là [Gián hữu].

Đề thứ năm chủ đề được chọn cũng là [Vô Thanh].

Đề thứ sáu cũng là chủ đề được chọn cuối cùng, là [Vọng Nhạc].

Đây là đề thi được chọn ra, có thay thế cũng có chủ đề, sẽ căn cứ vào tính huống mà thay đổi.

Nhưng ở giữa đám người, Trần Tinh Hà đã ngây ngẩn hết cả người rồi.

Đầu óc hắn trống rỗng, cảm thấy tất cả giờ đều là giả? Là ảo giác hết.

Mộ Nam Bình cũng choáng váng, cả bảy đề, đoán trúng cả bảy? Trần Tinh Hà tên này mẹ nó nữa là thằng nào? Đến cả cái này cũng đoán trúng được hả?

Nói thật thì, nếu không phải biết Trần Tinh Hà là ai, đến cả hắn cũng cho rằng Trần Tinh Hà có móc nối cấu kết với ai thật đó.

Đoán đề trúng hết!

Mẹ nó nữa đúng là có quỷ thật rồi.

Trần Tinh Hà trợn tròn mắt, nhưng mà Tôn nho cũng không nói thêm bất kỳ lời thừa nào hết.

Mở thẳng phong thơ đầu tiên ra.

Đoàng!

Bên trong đại điện vốn đã ngập tràn tài khí rồi, nhưng vào giờ phút này, tài khí không ngừng không nghỉ ùn ùn chảy vào, hào quang vàng kim sáng loà phủ khắp đại điện.

Mỗi một chữ còn chói mắt hơn cả thái dương, mỗi một chữ đều nặng đến cả vạn cân, nếu như Tôn Tĩnh An không phải đại Nho, chỉ bằng giờ này thôi ông ta cũng không đứng vững nổi.

Lúc trước Trần Tinh Hà có thể mở ra được là vì Hứa Thanh Tiêu đã dùng thêm bí pháp Nho Đạo, cho nên Trần Tinh Hà mở phong thơ đầu tiên thì không bị ảnh hưởng, nhưng đến phong thứ hai thì không chắc.

“Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Sâm si hạnh thái Tả hữu lưu chi Yểu điệu thục nữ Ngộ mị cầu chi.”

(Dịch thơ: Vang vang mấy tiếng chim cưu

Giữa cồn vắng vẻ gù nhau mặn nồng.

Thướt tha thục nữ bên sông,

Cùng người quân tử sánh đôi vợ chồng.

So le rau hạnh lơ thơ

Hái theo dòng nước ven bờ đôi bên.

U nhàn thục nữ chính chuyên,

Nhớ khi thức ngủ triền miên chẳng rời.)

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện lần nữa, hắn đứng chắp tay, giọng nói vang khắp Ly Dương cung, chữ cổ vàng kim sáng chói cũng treo lên trên vòm trời.

Một bài thiên cổ danh thi đã chiếu sáng kinh đô Đại Ngụy như ban ngày, hai bài thiên cổ danh thi đã khiến kinh đô sáng rực như thể đang ban ngày thật.

Tài khí gầm rít ở trong đại điện bắt đầu chuyển động, giống như cuồng phong ập đến du người ta phải ngả nghiêng theo.

Mà cả đám người này tất cả đều trợn mắt há mồm, nhìn thấy rõ hết thảy.

Chương 518: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (4)

Bọn họ đúng là không ngờ nổi Hứa Thanh Tiêu thật sự đã viết ra được hai bài thiên cổ danh thi, chuyện này cũng nghịch thiên quá rồi?

Quan trọng nhất là thơ này vậy mà giống y hệt đề đã đặt ra, có liên quan đến nữ tử.

Đã ra đề thành công, còn viết thơ thành công… này đúng là không thể tin nổi!

"Mở bài thứ ba ra! Ta không tin, tên Hứa Thanh Tiêu ấy lại có tài như thế."

"Mở bài thứ ba! Bài thứ ba!"

"Không thể nào, không thể nào, đương thời tại sao lại có tài tử như thế?"

"Lại là thiên cổ, lại là thiên cổ, điều này vô lý vừa thôi!"

Đám đại tài mười nước đều bị đập cho phát đến choáng váng, sắc mặt bọn họ vô cùng kinh hãi, đúng là không thể nào tin nổi!

Sắc mặt bọn họ vô cùng khó nhìn, một bài thơ thiên cổ mới tinh này dường như là một cái tát thật mạnh vào mặt bọn họ vậy.

Đừng nói đến bọn họ, đến cả Lục bộ Thượng thư, Đại Nho Văn Cung, cùng với viện trưởng của tứ đại thư viện cũng hoàn toàn chấn động rồi.

Bọn họ không ngờ được… Hứa Thanh Tiêu lại tài hoa như thế.

Nghe thấy tiếng kêu gào của đám đại tài mười nước, Tôn Tĩnh An phục hồi lại tinh thần, cầm phong thơ thứ hai lên, mở ra lần nữa.

Tức thời, thanh âm của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

“Luyện đắc thân hình tự hạc hình,

Thiên châu tùng hạ lưỡng hàm kinh.

Ngã lai vấn đạo vô dư thuyết,

Vân tại thanh thiên thuỷ tại bình.”

(Dịch thơ:

Tu luyện thân hình như dáng hạc

Dưới thông ngàn gốc, hai hòm kinh

Đáp lời hỏi Đạo, không thừa chữ:

“Mây tại trời xanh, nước ở bình”)

Thanh âm Hứa Thanh Tiêu vang lên, kèm theo đó là văn khí kinh khủng tuôn ra mạnh mẽ.

Đoàng!

Văn khí như biển, như sông Trường Giang, Hoàng Hà, văn khí lúc trước còn chưa tan hết, sao còn xuất hiện thêm nhiều văn khí như thế?

Văn khí màu tím tụm lại một chỗ, bao trùm cả nơi này, kinh đô lại thêm lần nữa sáng tinh như ban ngày, tất cả nhân dân trăm họ đúng thật không dám tiếp tục nhìn nữa rồi, sợ sáng đến lóa cả mắt.

Mà trong Ly Dương cung cũng hơi rung lắc lên, dù sao thì tài khí đã rất đáng sợ rồi, một bài thiên cổ danh thi đã có thể tụ ra được vô vàn tài khí.

Huống hồ cùng một lúc ba bài?

Im! Im sạch! Im hết!

Đại điện rung lắc sắp sụp đến nơi, mọi người ngây người tại chỗ.

Một bài thiên cổ danh thi này không vang dội à?

Tài khí này không ngùn ngụt hả?

Tuyệt vời nhất là, đấy cùng làm trúng đề ra!

Lại làm trúng đề!

Ôi trời….

Đây đúng là không thể nào tưởng tượng ra nổi!!!

Không thể, đây là không thể nào!

“Phong thứ tư.”

Có người tỉnh hồn lại rồi, sắc mặt điên cuồng, khiếp sợ trong mắt tràn hết ra, đây là đệ nhất tài tử của Trần Quốc, xem ra hắn đã điên hơn cả điên, yêu cầu mở phong thơ thứ tư ra.

Đến cả giọng cũng khàn đặc rồi!

Hứa Thanh Tiêu một lần lại thêm một lần vả chan chát vào mặt bọn hắn, để bọn hắn phải phát điên!

Tôn Tĩnh An hít một hơi thật sâu, nhưng bàn tay đang mở phong thơ ra cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Nhưng rất mau, ông ta đã bình ổn lại kinh ngạc ở trong lòng.

Vẫn phải mở từng phong thơ một á!

Ông ta vung thẳng tay lên, mở hết ba phong thơ còn lại ra.

“Tôn nho! Không được!”

“Không được mở nữa, mở nữa Ly Dương cung sẽ sụp mất.”

“Chạy mau, đứng ngớ người ra đấy à?”

“Mọi người mau giữ vững Ly Dương cung, đừng để bách tính bị thương.”

Các Đại Nho của Văn Cung Đại Ngụy đều lên tiếng, bốn bức thiên cổ danh thi đã khiến Ly Dương cung rung lắc muốn sụp xuống rồi, nếu cứ mở tiếp ra không khéo sụp thật.

Nhưng không ngờ được lão Tôn Tĩnh An này dám mở ra thật.

Tức khắc Trần Chính Nho hét lớn một tiếng, ra lệnh cho mọi người ngưng tụ Hạo nhiên chính khí, giữ chắc đại điện để bách tính mau chóng rời khỏi đây, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà Tôn Tĩnh An đã mở hết phong thơ ra rồi.

Giờ khắc đấy, hào quang toả ra phú khắp mọi chốn, thanh âm của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện trùng lên nhau, vang khắp nơi

trong Ly Dương cung này.

“Nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố tâm nhân dị biến.”

(Dịch thơ: Chuyện mà như thuở ban đầu

Gió thu sẽ chẳng gieo sầu quạt tranh

Người xưa nỡ đổi lòng đành

Lại than nhân thế sao nhanh đổi dời.)

…

“Biệt hữu u sầu ám hận sinh, thử thời vô thanh thắng hữu thanh.

Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tằng tương thức.”

(Dịch thơ: Ôm sầu mang giận ngẩn ngơ,

Tiếng tơ lặng ngắt, bây giờ càng hay.

Cùng một lứa bên trời lận đận,

Gặp gỡ nhau, lọ sẵn quen nhau…)

…

Đãng hung sinh tằng vân, Quyết tý nhập quy điểu.

Hội đương lăng tuyệt đính, Nhất lãm chúng sơn tiểu.

(Dịch thơ: Mây từ ngực núi sinh ra,

Chim bay về tổ, người đà trông theo.

Chon von đỉnh núi ta trèo,

Bao nhiêu núi nhỏ, trông theo mắt nhìn.)

…

Ba giọng đọc chồng lên nhau, nhưng những thơ này ngôn từ tràn ý phi phàm, hào quang rực rỡ bao trùm hết thảy.

Văn khí ùn ùn, cung điện rung chuyển.

Tài tử mười nước một đám ngu xuẩn đứng đờ người tại chỗ, giống như đã ngây dại hết rồi, mỗi một bài thơ đều là thiên cổ danh thi.

Quan trọng nhất là, mỗi một bài thơ đều làm đúng đề.

Đây quả thật là chuyện không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Không thể tưởng tượng được!

Bọn họ ngu người hết rồi.

Không thể tin vào tất cả ở đây được nữa.

Nhưng chính vào lúc này.

Giọng nói của đám người Trần Chính Nho lại vang lên lần nữa, vô cùng lo lắng bảo bọn họ mau chóng chạy ra khỏi đây.

Nếu không thì cung điện sắp sập đến nơi rồi, đè chết hết người ở đây mất.

Lập tức, đám thị vệ là những kẻ tỉnh hồn lại đầu tiên, đều đưa bách tính chạy ra khỏi đây, bởi vì Ly Dương cung đúng thật là đang rung lắc dữ dội, bất cứ lúc nào cũng có thể sập xuống.

Mấy vị Đại Nho đều ra tay, tạm thời ổn định lại Ly Dương cung để dân chúng đều thoát ra khỏi Ly Dương cung, văn nhân Đại Ngụy cũng chạy theo sau.

Nhưng khi mọi người vừa mới chạy ra khỏi cung điện, trong chớp mắt, tất cả tài khí biến mất sạch.

Toàn bộ đều biến mất.

Hào quang tan hết.

Có chút đột ngột quá.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Những tài khí đấy đâu rồi?”

“Tài khí vừa rồi bay đi đâu rồi?”

“Sao bỗng nhiên biến mất thế?”

Trong chớp mắt, mọi người đều rất tò mò, nhưng có tò mò đến như thế nào nữa thì Ly Dương cung đang rung chấn thế kia,

bọn họ cũng không dám đợi tiếp nữa, chạy được ra đã rồi nói.

Không chỉ bọn họ, mấy người Trần Chính Nho cũng tò mò.

Bốn bài thiên cổ danh thi xuất hiện đã kinh khủng như vậy, thế bảy bài thiên cổ danh thi cùng lúc xuất hiện thì sao lại không xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 519: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (5)

Bọn họ tò mò, trong mắt cũng ngập tràn không thể lý giải được.

Mọi người cũng không dám nói thêm tiếng nào hết, mà tài tử mười nước từ nãy giờ vẫn bị quây trong trạng thái hồn treo ngược cành cây, tạm thời vẫn chưa tỉnh hồn lại.

Tất cả mọi người đều được đám thị vệ đưa ra khỏi Ly Dương cung, bọn họ rất sợ Ly Dương cung sập xuống.

Sập xuống gây chết người, ai chịu nổi?

Chờ đám người Trần Chính Nho đi ra được thì vần thơ ở trên bầu trời cũng đã tan sạch, chữ to màu vàng kim biến mất, hào quang trong nháy mắt cũng biến mất theo.

Kinh đô Đại Ngụy vốn đang như mặt trời ban trưa, giờ đây lại quay về lúc đêm khuya.

Khiến mọi người tò mò thật đấy.

“Đây là chuyện gì vậy? Trần nho?”

“Tôn nho, tài khí ngoạn mục khổng lồ như vậy sao lại biến mất rồi?”

“Trần huynh, tài khí ban nãy sao mất sạch rồi vậy?”

“Chẳng lẽ chỉ là phù dung sớm nở tối tàn hả?”

Mọi người tò mò hỏi Trần Chinh Nho, Tôn Tĩnh An, thậm chí là cả Trần Tinh Hà.

Nhưng cả ba người cũng không hiểu mô tê gì, bọn họ nhíu mày cùng nhìn lên sắc trời, đúng là không biết chuyện gì vừa xảy ra hết.

Tâm hồn Trần Tinh Hà vẫn đang treo ngược ở trên cung trăng, hắn không phải ngu người vì thiên cổ danh thi của Hứa Thanh

Tiêu, mà vì khả năng đoán trước đề của mình, sao mà đỉnh thế?

Đoán cái nào trúng cái đấy?

Nhưng tại sao lúc chọn đại - tiểu thì lại thua trắng tay nhỉ?

Nhưng mà.

Một canh giờ trước.

Bên trong Tuý Tiên câu.

Cao Sơn các.

Mâm cao cỗ đầy bốc hơi nóng nghi ngút, Hứa Thanh Tiêu và Cố Ngôn ngồi xuống.

Kèm theo đó là tiếng chuông nhỏ nhẹ vang đến, là từ Ly Dương cung.

Tiếng chuông này đại diện cho việc thịnh yến bắt đầu rồi.

"Thủ Nhân, có thật là không sao không?"

Cố Ngôn hơi nhăn mày lại, hơi tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt ông mang theo lo lắng thật, dù sao dựa theo lý thuyết thì giờ Hứa Thanh Tiêu phải ở trong Ly Dương cung rồi.

Nhưng lại ngồi cùng mình ở đây, nếu để đám Thượng thư kia biết, đoán chắc sẽ mắng chết mình luôn, nếu như đấu thơ hôm nay thua thì mình phải mua quan tài sẵn rồi.

Cho nên mới bảo không lo là nói phét.

"Không sao."

"Cố đại nhân, đợi lát nữa tất cả mọi chuyện đều để Thanh Tiêu nói đi, cho dù có thế nào thì ngài cũng đừng tiếp lời, chỉ cần ngài đừng nói gì hết, cho dù Thanh Tiêu nói sai thì cũng không sao cả."

Ngay từ đầu Hứa Thanh Tiêu đã không lo lắng gì đến hội thi thơ Thái Bình rồi.

Ngược lại chuyện hắn quan tâm bây giờ hơn là việc đối mặt với tam thương của Đại Ngụy kìa.

Tấn Thương Quảng Lăng!

Huy Thương Bắc Hồ!

Cống Thương Nam Lâm!

Thương nhân ở Đại Ngụy không ngàn thì vạn, nhưng mà to nhất chỉ có Ngũ gia, nguyên vật liệu để khởi công xây dựng công trình guồng nước thì nằm trong tay ba nhà này.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu muốn nhìn thử xem rốt cuộc đám thương nhân Tam gia này đến kinh đô là ôm theo mục đích gì.

Nhưng cũng vào lúc này, có một vài tiếng bước chân vọng đến.

Chốc lát cửa của nhã các chậm rãi mở ra, ba bóng người xuất hiện ở trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ đều đã có tuổi, đầu bạc trắng, nhưng quắc thước minh mẫn, quần áo trên người không lộ vẻ phú quý, ngược lại có vẻ khiêm tốn, nhưng nhìn chất liệu vải thì cũng không phải loại tầm thường gì.

“Chúng ta xin được bái kiến Cố thượng thư, bái kiến Hứa thị lang.”

Ba người nhìn thấy Cố Ngôn và Hứa Thanh Tiêu, đã ngay lập tức cúi đầu, tôn kính không gì sánh lại được.

Dù sao thì bọn họ cũng là người làm ăn buôn bán, Cố Ngôn với Hứa Thanh Tiêu chính là mệnh quan triều đình Đại Ngụy, đương nhiên phải tôn trọng rồi.

“Chư vị ngồi xuống đi.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, bảo mọi người ngồi xuống.

Ba người nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, không nhiều lời, ngồi thẳng xuống.

“Cố thượng thư, chúng ta đến chậm, xin kính ngài một lời tạ lỗi.”

Nhưng Cố Ngôn chỉ gật đầu lại không nói gì cả, thân ông là Thượng Thư, trong mắt ông những tên thương nhân này là cái

gì? Nhưng mà nếu không phải vật liệu ở trong tay bọn họ, thì bọn họ lấy tư cách gì để ngồi chung mâm cơm với ông?

"Nào, chúng ta xin được kính Cố thượng thư một chén, cũng kính Hứa tiểu hữu một chén, tỏ lòng áy náy."

Lão già bên Huy Thương rót rượu ra, đứng dậy nói, ông ta gọi Cố Ngôn là Cố thượng thư, mà xưng Hứa Thanh Tiêu là tiểu hữu, không biết lời trong lúc đó mang theo vài… ý tứ gì đó khác.

Nhưng mà với cái tuổi này của bọn họ, gọi một tiếng tiểu hữu cũng không phải quá quắt.

Vả lại trên mặt dù mang theo ý cười, nhưng đúng là tức giận, dù sao cũng là hậm hực của bản thân thôi.

Cố Ngôn đánh mắt nhìn sang phía Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu không có vẻ gì là tức giận cả, ngược lại còn tự mình rót rượu nữa.

Tức thì mọi người cùng nâng chén, Cố Ngôn và Hứa Thanh Tiêu chỉ nhấp một ngụm nhỏ, ba người kia thì uống cạn.

Sau khi uống xong, lão già bên Cống Thương nhíu mày nói: "Ta nghe nói Hứa tiểu hữu có tửu lượng hơn người, nhấp một ngụm thôi là có ý gì? Chẳng lẽ rượu này không ngon sao? Người đâu, mang rượu ngon đến đây."

Ông ta há miệng ra không phải trách Hứa Thanh Tiêu chỉ nhấp hờ bờ môi, mà trách tội rượu ở trong tửu lâu này không ngon, đây chính là chỗ thông minh của thương nhân, không vui trong lòng cũng phải lộ ra thật khéo.

"Thôi không cần đâu."

"Mấy ngày trước Hứa mỗ uống nhiều rượu đã lỡ tay làm ra sai lầm, bệ hạ ra chỉ không cho phép ta uống rượu nữa, nhưng hôm nay được gặp mặt ba vị, Hứa mỗ nhấp một chút bày tỏ thành tâm muốn trò chuyện."

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Mà ba người cũng không ép uổng thêm làm gì nữa.

Chỉ đành hướng về phía Cố Ngôn mời rượu không ngừng.

Rượu sau ba tuần, Cố Ngôn mới nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu ngay ý ông là gì, lập tức nói.

“Chư vị, hôm nay Cố đại nhân đến đây cũng muốn trao đổi với ba vị chuyện liên quan đến vật liệu như dầu và dây mây.”

“Hôm nay rượu đã quá ba tuần, chi bằng cùng nhau nói chuyện thoải mái thôi.”

Hứa Thanh Tiêu nói, trước tiên dẫn dắt đề tài vào trong chuyện dầu và dây mây.

Thế nhưng ba người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta một chốc, sau cùng bên Cống Thương đứng ra nói chuyện.

“Ba người chúng ta vội vàng tới đây, một vài thư tín liên quan đến còn chưa đọc, để bảo đám gia đinh mang đến đây vậy, đó cũng do tộc trưởng giao cho chúng ta.”

“Nếu không có thư từ bên nhà gửi đến, chúng ta cũng không dám tự mình ăn nói linh tinh.”

Bên ngoài lão già Cống Thương cười khổ nói, nhưng lời này có quỷ mới tin ông?

Ba người đều không mang đến? Rõ ràng là đang muốn kéo dài thời gian.

Trong nháy mặt, sắc mặt Cố Ngôn thay đổi, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cười nói: “Không sao, dù sao thì thời gian còn dài, đợi một lát cũng không sao.”

Chương 520: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (6)

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, ba người cũng gật đầu, khen một câu rộng lượng.

Sau đó ba người trên thực tế là bám lấy Cố Ngôn nói lời xu nịnh suốt, chỉ nói được một hai câu với Hứa Thanh Tiêu, có ý cô lập hắn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ vững tâm trạng vui vẻ, nếu đối phương không để ý đến mình, thì Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm để ý đến ba người họ.

Chủ ý của bọn họ rất rõ ràng, đơn giản là muốn kéo dài thời gian của mình, để mình không đi sang Ly Dương cung mà thôi.

Đáng tiếc, bọn họ tính sai hết rồi.

Nhưng thấy Hứa Thanh Tiêu thản nhiên như vậy, Cố Ngôn cũng có chút không vui, ba người này suy cho cùng cứ nói hươu nói vượn, vốn cũng không định nói đến chuyện guồng nước, khiến cho ông ta đau đầu không thôi, hơn nữa còn chuyện ở Ly Dương cung nữa.

Quả thật ông ta vẫn lo gặp chuyện không may.

Đến lúc này, lời của Cố Ngôn vang lên.

“Thủ nhân, nếu phải đợi lâu thế này, hay là ngươi cứ qua Ly Dương cung ngó thử đi, lão phu đã chuẩn bị kiệu riêng đưa ngươi sang Ly Dương cung rồi.”

Cố Ngôn nói.

Nhưng chỉ một câu này thôi, ánh mắt của ba thương nhân đều xuất hiện sự khác thường, sau đó Cống Thương đứng ra nói: “Cố đại nhân, để ta đi hỏi thăm thử.”

Ông ta nói, muốn đứng dậy đi hỏi.

Mà Cố Ngôn cũng gật đầu, không nói gì hết.

Nhưng đúng lúc Cống Thương đứng lên, bỗng nhiên trong lúc đó, trời cao bên ngoài sáng lên như ban ngày, hào quang kim sắc ùn ùn toả ra, bên ngoài cửa sổ cũng nhìn thấy ánh sáng vàng óng ở khắp nơi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có bắn pháo hoa à?”

“Đây là?”

Ba người thương nhân đại điện hơi tò mò, bọn họ cùng nhau đứng lên mở cửa sổ ra, trong nháy mắt hào quang rực rỡ chói mắt ùa vào trong nhã các.

Sau liền đó làm kèm theo tiếng Hứa Thanh Tiêu ngâm thơ.

Thiên cổ danh thi lại xuất hiện.

Chữ to vàng rực tụ lại ở trên bầu trời, sắc mặt mấy người không khỏi thay đổi một cách đột ngột.

Mục đích của bọn họ đến đây là để giữ chân Hứa Thanh Tiêu lại, đây cũng là nhiệm vụ được đằng trên nhắn nhủ, nhưng không ngờ được rằng tài hoa của cái người Hứa Thanh Tiêu lại có thể ở đằng xa đè bẹp Đại Tài mười nước ở trong Ly Dương cung.

Cái này! Đúng là khó về tưởng tượng ra được.

“Hứa đại nhân? Đây là thơ ngài làm? Thế nào mà giọng đọc cũng giống y chang vậy?”

Đại diện cho Huy Thương hơi ngạc nhiên, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa mỗ đã viết xong thư rồi nhờ sư huynh mang hộ ta sang Ly Dương cung rồi, có lẽ là do sư huynh ta đoán đề đoán chuẩn quá.”

“Chư vị, nếu như thích hội thi thơ, hay là bây giờ để Hứa mỗ đưa chư vị sang bên Ly Dương cung, để thưởng thức thơ một cách trọn vẹn?”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên nói.

Mà nhìn cảnh bên ngoài, bao gồm cả Hứa Thanh Tiêu, Cố Ngôn mới có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm thật rồi.

Nói thật đến cả ông cũng sợ thật, sợ vì chuyện của bên Hộ bộ sẽ kéo chân Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng may mắn là, Hứa Thanh Tiêu còn có thủ đoạn cao thâm như thế, mình đúng là coi thường Hứa Thanh Tiêu rồi.

“Không, không, tài hoa của tiểu hữu, chúng ta đã sớm nghe tiếng rồi.”

Mấy người bên ngoài cười nói bên trong mặt mày ủ ê quay về chỗ ngồi của mình, mà bên đại diện cho Cống Thương thì đi ra ngoài lấy thư nhà qua.

Những cũng lúc này, tài khí cuồn cuộn ùa vào người cũng khiến Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Bây giờ hắn không cần tài khí, mà cần dân ý.

Cũng do dân ý ở trong cơ thể không còn nhiều nữa, so với dân ý hai ngày trước thì đúng là khác nhau như trời với đất vậy.

Đúng là ít thật.

Nhưng cũng không sao, dù gì dân ý ở trong cơ thể mình vẫn đủ dùng, thế này chắc mãi không thể xuất hiện thánh khí được nhỉ?

Khoảng chừng hai khắc sau.

Cuối cùng, đối phương cũng mang thư bên nhà đến, giao vào tay hai người còn lại, mỗi người một phần.

Ba lão già quan sát nội dung bên trong thư nhà.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh.

Chỉ là sắc mặt của ba người càng ngày càng cổ quái, nội dung của bên thư nhà ra sao, Hứa Thanh Tiêu và Cố Ngôn cũng mù tịt, cho nên hơi tò mò.

Thời gian từng chút một qua đi, lại thêm một khắc đồng hồ nữa. Cuối cùng ba người đặt thư bên nhà xuống, gập gọn lại, cẩn thận cất vào trong phong thư.

Sao đó đại diện bên Tấn Thương nói.

“Cố thượng thư, trong tộc đã truyền thư, dân chúng địa phương không đồng ý việc thu gạt trước, nhưng trong tộc đã bàn với bách tính xong xuôi, chỉ muốn dựa theo giá cả đã thương lược trước, thêm…”

Ông ta còn chưa kịp nói xong.

Cùng lúc đấy, hào quang vàng rực rỡ ở bên ngoài càng bùng lên đậm hơn.

Vào lúc đó, Hứa Thanh Tiêu khẽ nhăn mày.

“Thế nào lại mở phong thơ thứ hai ra rồi?”

“Hay nói cách khác, là có người cũng viết được thiên cổ danh thi?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng tò mò, nhưng nghe thấy giọng ngâm thơ của mình, Hứa Thanh Tiêu hiểu được đấy là do mở phong thơ thứ hai.

“Đây là!”

Đại diện cho bên Tấn Thương nhìn ra bên ngoài, trầm ngâm một câu, chuẩn bị nói tiếp, nhưng đột nhiên, hào quang vàng rực lại đậm thêm, một tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Bấy giờ.

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được vùng dậy, tự mình mở cửa sổ ra, nhìn về phía kinh đô Đại Ngụy.

Toàn bộ kinh đô đều được hào quang kim sắc ấy gột rửa, ba bài thiên cổ danh thi ở trên vòm trời giống như ba mặt trời vậy, chiếu rọi muôn nơi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn cố ý giấu tài khí bên trong thơ, vốn định để Trần Tinh Hà mở một bài, thắng xong, ngày mai lại mở thêm một bài nữa, suýt xoát ba bài thiên thủ danh thi kết màn.

Nhưng sao lại mở một mạch ba bài rồi?

Chuyện này kỳ lạ quá.

Còn chưa để Hứa Thanh Tiêu phản ứng lại kịp, thì bài thiên cổ danh thi thứ tư đã xuất hiện.

“Không thể nào!”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu hô lên một câu, bốn bài thiên cổ danh thi xuất hiện e rằng Ly Dương cung sẽ sập mất.

Càng quan trọng hơn là mình cũng không cần nhiều tài khí đến như vậy nữa.

Tài khí quá nhiều, đối với việc tu luyện của mình sẽ càng rắc rối hơn.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu dùng thánh khí chuông Bát Hoang trong cơ thể, dùng Hạo nhiên chính khí của bản thân ép hết tài khí xuống, tránh gây ra chuyện sai lầm lớn.

Tài khí kinh khủng bị Hứa Thanh Tiêu trong một hơi nạp hết vào trong cơ thể, việc này người trần mắt thịt không thể nào nhìn thấy được, đến cả Đại Nho cũng không thể phát hiện ra.

Cũng chưa đến một lát sau.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Mở hết?”

Tài khí đáng sợ vậy lấy tình hình mắt thường không thể nhìn ra được, giống như đại dương mênh mông vọt thẳng vào trong cơ thể mình.

Chương 521: Bảy Bài Thơ Thiên Cổ! Tài Khí Ba Ngàn Dặm Vọt Đến Từ Đằng Đông! (7)

Bút Xuân Thu, thước Khuyến Ngôn, chuông Bát Hoang, sách Thiên Ngôn, kiếm Quân Tử cùng lúc hấp thu những tài khí này.

Nhưng đám tài khí này quá khủng khiếp.

Toàn bộ bảy bài thiên cổ danh thi.

"Đáng chết!"

Hứa Thanh Tiêu không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng hắn tin chắc chuyện này không phải do sư huynh mình tạo thành.

Có người bắt ép sư huynh mình mở ra.

Tài khí khủng khiếp ấy tuôn vào trong cơ thể dường như đã làm Hứa Thanh Tiêu đột phá lên hẳn cảnh giới Đại Nho.

Không có lập thư đã đột phá lên hẳn Đại Nho không phải chuyện tốt gì, nó nghiêng về việc danh bất chính, ngôn bất luận, đối với tương lai sẽ gây ra trở ngại lớn.

Mà sau khi trở thành Đại Nho, bản thân mình trong lúc mơ tưởng tăng tu vi lên cao, việc áp chế ma chủng sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ, con đường tu hành của mình cũng khó như lên trời.

"Không được rồi! Không ép xuống nổi!"

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu hết cách thật rồi, hắn không ép được nhiều tài khí đến như vậy, trừ khi hy sinh hết thánh khí trong cơ thể, nếu không con đường ra duy nhất chính là cưỡng ép đột phá lên Đại Nho.

Nhưng chuyện này không được phép.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu hết cách chỉ đành thả những tài khí này ra.

Đợi thêm chốc nữa sẽ từ từ thu vào bên trong.

Lãng phí thì đúng là không thể để lãng phí được, nhưng trong một chốc Hứa Thanh Tiêu không thể hấp thụ được nhiều tài khí đến vậy.

Rắc rối duy nhất chính là cứ để nguyên này sẽ xuất hiện… dị tượng siêu cấp mất.

Nhưng hết cách rồi, thôi kệ đi.

Đoàng!

Mà đúng lúc Hứa Thanh Tiêu nhả tài khí ra.

Trong Ly Dương cung.

Đám Đại Tài mười nước đã tỉnh hồn lại.

Bọn họ bên này bên kia đều im thin thít, không dám to mồm như lúc trước nữa.

Nhưng khi phát hiện dị tượng đột nhiên trong lúc đó biến mất, tâm tư lại một lần nữa sục sôi tiếp.

“Giả, là giả, mọi thứ là giả, ta đã hiểu tường tận hết rồi, tất cả dị tượng đều do người cố ý dựng lên thôi.”

“Là một vị Thiên Địa Đại Nho, đáng tiếc, ông ta không thể giữ mãi dị tượng đáng sợ như vậy.”

“Đúng, đúng thế, tất cả thiên cổ danh thi đều là giả, tất cả dị tượng đều do người chế tạo, quả nhiên giấu không thể gói được lửa.”

“Thì ra là thế, một người sao có thể trong vòng một đêm viết ra được bảy bài thiên cổ danh thi? Ta không tin!”

“Dị tượng nhân tạo! Chắc chắn luôn!”

Cũng không biết là ai gào lên, nói một câu bóp méo sự thật như thế, bọn họ thấy dị tượng trên trời đã biến mất sạch sẽ liền tỉnh táo lại.

Nhưng qua một lúc lâu sau, phát hiện dị tượng xung quanh đúng là biến mất thật.

Bây giờ mới dám nói ra quan điểm của mình.

Bọn họ không tin! Không tin là không tin!

Mà lời này vừa ra trong nháy mắt đã nhận được sự tán thành của các tài tử mười nước.

Mặc dù đến cả đám văn nhân Đại Ngụy trong chốc lát cũng không tìm ra được lý do thích hợp để đáp trả.

Bởi vì hình như… có thể thế này thật.

Nhưng đối với đám người Trần Chính Nho mà nói thì cái cách lý luận này đúng là sai quá sai, bởi vì Thiên Địa Đại Nho có tạo cũng tạo không ra dị tượng như vậy.

Trừ khi đã tiếp xúc đến Thánh Đạo.

Nhưng tại sao dị tượng ở đây lại đột nhiên biến mất thế?

Bọ họ cũng tò mò lắm chứ,

Nhưng sao một khắc.

Đột nhiên trong lúc đó, một giọng nói vang lên.

“Các ngươi nhìn đi! Bên phía đông có thứ gì vậy?”

Một tiếng vang như rung chấn, tức thì, tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn về phía đông.

Tài khí chồm lên như sóng cả đại dương vọt thẳng về phía kinh đô Đại Ngụy.

Liên miên vô tận, như thể kéo dài ba nghìn dặm vậy.

Tài khí ba nghìn dặm từ đằng đông kéo đến!

Phút chốc, kinh đô Đại Ngụy… câm như hến.

Kinh đô Đại Ngụy.

Cung Ly Dương.

Tài khí cuồn cuộn từ đằng đông ập đến kéo dài liên miên khắp ba ngàn dặm.

Tài khí trùng trùng điệp điệp làm lòng người phải trấn động.

Giống như thánh quang chiếu rọi cả vòm trời, hào quang toả ra khắp bốn phía, che khuất tất cả.

Tất cả dân chúng ở trong kinh đô Đại Ngụy này đều im bặt.

Mọi người đều im lặng nhìn tất cả việc đang xảy ra ở đây.

Ban đầu tất cả dị tượng bỗng nhiên biến mất, mà bây giờ tất cả mọi người đã hiểu ra là tại sao.

Bởi vì tất cả dị tượng đều tụ lại một chỗ, tạo thành dị tượng không gì sánh lại được này.

Tài khí từ đằng đông kéo về dài khắp ba ngàn dặm.

Còn gì đáng sợ hơn vậy không?

Đại tài mười nước đã câm lặng, miệng bọn họ há hốc không khép lại được, muốn nói gì đó nhưng đối mặt với dị tượng như này, bọn họ đã triệt để cạn lời rồi.

Trong lòng các tài tử mười nước dâng lên một cảm giác mệt mỏi đến cực điểm.

Lúc trước, Hứa Thanh Tiêu làm thơ, bọn họ còn có thể nói là lộ đề.

Thơ hôm nay Hứa Thanh Tiêu làm, bọn họ còn chọc ngoáy tiếp được.

Nhưng bây giờ, bảy bài thơ truyền thế, bọn họ còn có lý do gì để bác bỏ Hứa Thanh Tiêu, phản bác lại Đại Ngụy.

Cho dù có người đứng ở đằng sau hay không, thì thế nào? Việc này cũng có thể chứng minh được sức mạnh của Nho Đạo Đại Ngụy.

Bảy bài thơ trấn cả mười nước, tài khí từ đằng đông ập đến ba ngàn dặm.

Nhuệ khí trong ánh mắt của đám tài tử mười nước đã biến mất hoàn toàn, ngạo khí trong lòng bọn họ cũng bị Hứa Thanh Tiêu đánh tan nát.

Cảm giác bất lực dâng lên, dường như Hứa Thanh Tiêu một mình ngồi trên đỉnh núi thần, đứng vững ở trong lòng mọi người, đứng vững ở trong lòng văn nhân.

Yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Giờ khắc này, trong lòng mỗi một người đều xuất hiện một toà núi thần, một toà núi thần mọc trên văn đàn, mà Hứa Thanh Tiêu đứng ở trên đỉnh núi thần đó, bóng lưng của hắn ta giống như bóng lưng của một vị Thánh Nhân, khiến cho bọn họ chỉ đành ngửa mặt trông lên thôi.

Đám đại tài mười nước đã không còn lòng dạ nào nữa, như con sên rúc vào trong vỏ, trên vẻ mặt mỗi một người đều mang vẻ mất mát, bọn họ đã chuẩn bị hẳn mấy năm ròng rã chỉ để tới tham gia Thái Bình thi hội này.

Vì sao ư, vì hy vọng ở trên Thái Bình thi hội này có thể dùng tri thức của mình ép tất cả người ở đây xuống.

Nhưng kết quả thế nào?

Đại Ngụy suy bại, văn đàn xuống dốc, nhưng lại sinh ra một tên Hứa Thanh Tiêu, một tên yêu nghiệt ngàn năm mới có một.

Mọi người im lặng, không ai nói với ai một lời nào nữa.

“Hứa huynh đúng là thiên tài kinh thiên động địa.”

“Tài năng của Hứa huynh đã phủ khắp sơn hà rồi.”

“Bảy bài thơ trấn cả hội thi, tài khí từ đằng đông ập đến dài khắp ba ngàn dặm, mỗ đây, Phục!”

Chốc lát, trong đám văn nhân Đại Ngụy truyền đến một giọng nói, tất cả bọn họ đều phục Hứa Thanh Tiêu sát đất, một người viết được bảy bài thiên cổ danh thi truyền thế, thế này sao lại không khiến bọn họ phục được.

Tài hoa như thế, năm ngàn năm rồi chưa có ai cả.

Lúc này, chẳng biết tại sao, trong đầu mọi người bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, đó chính là Hứa Thanh Tiêu có thể trở thành… Thánh được hay không?

Chương 522: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (1)

Bên ngoài Ly Dương cung.

Người bên Trần Chính Nho đều đang nhìn tài khí từ đằng đông ập đến dài ba ngàn dặm kia, không nhịn được đưa tay lên vuốt chòm râu, ông đúng thật không kiềm được phải khen một câu Đại Tài muôn đời.

Nhưng rất mau ánh mắt của Trần Chính Nho đã chậm rãi hướng về phía Tôn Tĩnh An.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, thậm chí cả chuyện xảy ra vào ngày hôm qua, đúng thật là mấy nơi khác cũng có chuyện, chuyện lớn nhất chính là Tôn Tĩnh An.

Ông ta quá thiên vị mười nước, tuy rằng nhìn như đang đứng ở trên góc độ của vương triều Đại Ngụy, kể cả là đứng trên góc độ của Văn cung Đại Ngụy đi chăng nữa.

Nhưng trên thực tế thì đúng là có chút vấn đề thật, loại vấn đề này người thường không thể nhìn ra được, cho dù là cả Đại Nho Văn Cung, thậm chí đến cả Dư thượng thư cũng không thể nhìn ra được.

Nhưng nhờ giác quan nhạy bén của mình, ông đã nhìn nhận ra được một vài chỗ không hợp lý, bởi vì bản thân ông là Đại Nho, cũng là Thượng thư của triều đình.

Tuy rằng Tôn Tĩnh An có chút cố chấp, hơn nữa chỉ độc tôn mình Chu Thánh, để ý đến bộ mặt của Đại Ngụy với Văn cung, nhưng không đến mức cướng nhắc đến như thế, đã tận mắt nhìn thấy nho giả Văn cung tự mình huỷ minh ý, vậy mà còn không ra tay ngăn lại.

Cho dù người đấy cũng hơi bộp chộp nông nổi, nhưng nếu Tôn Tĩnh An hạ xuống một nước thì chắc chuyện cũng không đến mức như thế.

Tôn Tĩnh An này.

Có vấn đề.

Thậm chí là cả Thái Bình thi hội lần này cũng có vấn đề.

“Rõ ràng là Văn cung vậy mà lại không có ai lọt vào mười người đứng đầu được.”

“Tôn Tĩnh An càng thêm kỳ quặc như vậy, biết rõ sẽ chọc nhiều người tức giận, nhưng cứ khăng khăng làm theo ý mình.”

“Thủ Nhân đi vì việc của Hộ bộ, ba thương gia chỉ mặt điểm tên bảo muốn hắn dự tiệc.”

“Cộng thêm việc Hoa Tinh Vân xuất hiện trong Thái Bình thi hội này, nhưng lại không thể hiện gì hết.”

Hai ngày nay Trần Chính Nho không hó hé một lời nào, vì đang bận suy nghĩ chuyện này, Thái Bình thi hội năm nay như thể dựa vào một mình Hứa Thanh Tiêu chặn lại cơn sóng dữ, đối với trăm họ khắp thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu cũng giành được tiếng thơm.

Nhưng đối với nhiều người mà nói, sức mạnh của Đại Ngụy gom hết vào đúng là yếu thật, đúng là tuột dốc thật, còn những vấn đề này nữa, trùng hợp có mối liên hệ với nhau.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Chính Nho trầm hẳn xuống, ông cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ được, người dám nhúng tay vào Thái Bình thi hội, nghĩ đến chắc phải là một vị đại nhân vật, hơn nữa còn là một vị đại nhân vật… một tay che cả bầu trời.

Hoài Ninh Thân vương không thể làm được.

Phiên vương khác cũng không thể làm được.

Ở trong kinh đô này, có sức mạnh để làm được chuyện này thì số lượng cũng không nhiều.

Ông không thể tiếp tục đào sâu xuống được, nhất định phải bàn luận với Nữ đế về việc này.

Nếu không…. chỉ có duy nhất một mình mình, không thể nào chống đỡ được kẻ đang núp phía sau màn kia.

Trần Chính Nho không nói ra, trên mặt vẫn thuỷ chung giữ vẻ tươi cười, đối với người khác, thì dáng vẻ của ông đây là đang

mừng cho Hứa Thanh Tiêu.

Cách đó không xa.

Tôn Tĩnh An nhìn về phía tài khí ba ngàn dặm ùa đến từ phía Đông, ngoài hãi hùng từ ban nãy ra, thì còn lại chính là bình tĩnh và tự mình chìm sâu vào trong suy nghĩ.

Mà Hoa Tinh Vân ở trong đám người kia, ánh mắt cũng rất bình lặng, lặng như nước vậy, theo lý thuyết thì dựa vào tài hoa của y, dựa vào tuổi trẻ và thận phận địa vị của y, khi nhìn thấy một kẻ đại tài kinh thiên như Hứa Thanh Tiêu đáng lẽ phải phẫn nộ, ít nhất cũng phải có một vài tâm trạng khác, nhưng Hoa Tinh Vân lại không có, không có một chút động thái nào hết.

Chỉ có bình tĩnh.

Thái Bình thi hội này rất quái đảm.

Quái đảm từ đầu đến cuối, dường như có một bàn tay ở đằng sau thao túng tất cả, đáng tiếc chính là sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu đã làm rối tung hết kế hoạch lên.

Đám đại tài mười nước vẫn còn ngây người tại chỗ, chỉ sợ trong chốc lát vẫn chưa thể tỉnh táo lại hoàn toàn được, đám văn nhân Đại Ngụy còn ném cho đối phương một ánh mắt, xong bọn họ kết bạn rời đi với nhau, dường như có chuyện gì đó muốn cùng nhau bàn bạc.

Nghe thật kỹ, có vào giọng nói vang lên.

“Lý huynh còn đang đợi chúng ta đó, đi với nhau không?”

“Có việc phải bàn, nếu rảnh thì cùng nhau đi đi.

“Đi đi, đi uống chút rượu.”

Đám văn nhân Đại Ngụy dường như đều ngầm hiểu được ý của nhau, nhưng mà có một vài đám nho sinh cũng muốn đi cùng, nhưng nghĩ lại thì không dịch bước, số lượng cũng không nhiều, hơn mười người, tuy nhiên phần lớn đều là nho sinh ưu tú hơn cả của Văn cung Đại Ngụy.

Cùng lúc đó.

Tuý Tiên lầu tại kinh đô.

Tài khí trải rộng ba ngàn dặm khiến cho mọi người ở trong phòng không ai thốt lên được lời nào cả.

Ba người đại diện cho ba thương hội lớn bên ngoài cũng hơi sửng sốt trước tài khí kinh thiên ấy, về phần Cố Ngôn tuy rằng rất nhanh thôi đã bình tĩnh lại, nhưng chấn động ở trong mắt thì không gì che lấp được.

Hứa Thanh Tiêu nhấp thêm chút rượu, ngồi về chỗ, ánh mắt hướng về phía người đại diện cho Cống Thương, ý bảo ông ta nói tiếp.

Lướt mắt nhìn về phía dị tượng bên ngoài cửa sổ.

Vẻ mặt đại diện Cống Thương hơi khựng lại, nhưng nháy mắt ông ta đã tiếp tục nói.

“Chỉ cần dựa theo giá lúc trước tăng thêm một khoảng nữa, tộc trường thậm chí còn nguyện ý mạo hiểm để thu hoạch lương thực trước cơn giận của bách tính, nhưng xin Cố thượng thư yên tâm, khoản ngân lượng này chắc chắn sẽ dành cho bách tính.”

Ông ta nói ra một cái giá đến cả Hộ bộ cũng không thể nào tiếp nhận được.

“Lại tăng thêm một khoảng nữa.”

“Vậy thì giá một cái guồng nước tăng lên mười sáu ngàn năm trăm lượng bạc hử?”

Trên mặt Cố Ngôn không có biểu camrm gì cả, nhưng ngữ điệu rất bình tĩnh, nhìn về phía đối phương hỏi.

“Phải! Thiếu một cắc cũng không được.”

Người kia không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Ngôn, nhưng đáp lại rất dứt khoát, thiếu một cắc cũng không được.

“Ha.”

Cố Ngôn cười khẽ một tiếng, ông ta không nói gì, chỉ tự nhiên uống một chén rượu.

“Ba vị, thiếu một cắc cũng không được à?”

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trên mặt hắn mang vẻ tươi cười, hỏi như thế.

Nói thật thì Hứa Thanh Tiêu cũng không ngờ, ba thương hội lớn này còn dám nói như thế, không thèm xuống giá thì thôi, còn đòi tăng thêm một khoảng nữa, cái miệng này… đúng là há to thật đấy.

Khẩu khí này, bảo không có hai đại vương triều chống lưng đằng sau, hắn đây còn lâu mới tin.

“Giá đã ra, không thể thiếu một ly được, nhưng tộc trưởng cũng hiểu được chuyện này có lợi cho dân, cho nên tộc trưởng đồng ý dốc toàn lực Thương Hội ra để báo đáp lại Đại Ngụy, đồng ý trả góp.”

Chương 523: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (2)

Đại diện nhà Cống Thương tự mình nói, nói rất hùng hồn.

Nhưng những lời này vừa thốt ra, chẳng hiểu tại sao, trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại có chút chán ghét.

Trả góp, nhìn cái cũng biết được đám người này muốn hốt gọn cả cái Đại Ngụy này thật rồi.

"Trả góp hả?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi dò.

"Mười sáu ngàn năm trăm lượng một cái, Đại Ngụy yêu cầu năm mươi cái, vậy cũng tầm tám trăm hai mươi lăm ngàn lượng bạc."

"Tam Thương chúng ta, đồng ý cho Đại Ngụy thời gian hai năm, mỗi tháng chỉ cần trả cho chúng ta ba mươi tư ngàn ba trăm bảy mươi lăm lượng bạc là được."

"Nhưng mà suy cho cùng thì chúng ta cũng phải chi tiền ra để dốc lực, cho nên phải tăng thêm gấp đôi, lấy đó làm tiền lãi, không biết Cố thượng thư cảm thấy thế nào?"

Đối phương từ tốn nói ra kế hoạch của bọn hắn.

Tám trăm hai mươi lăm ngàn lượng bạc.

Nếu muốn trả thật, trong quốc khố còn thiếu hai mươi lăm ngàn lượng bạc.

Với cả đối phương còn chưa tính đến phí nhân lực xây dựng các thứ nữa, nếu như tính thêm những phí này nữa thì một trăm triệu lượng bạc mới vừa đủ.

Năm mươi quận, một trăm triệu lượng bạc, so với tưởng tượng năm mươi triệu lượng bạc còn đắt gấp hai lần.

Được.

Được quá, đám con buôn này đúng là biết tính toán, tính toán như thế này, đến cả Hộ bộ Thượng thư như ông đây cũng

không thể không vỗ đùi khen hay.

Lại còn thêm cái trả góp lăn qua lăn lại nữa, một tháng ba mươi tư ngàn ba trăm bảy mươi lăm lượng bạc, so với trả một lèo tám trăm ngàn lượng bạc thì đúng là không nhiều thật.

Nhưng phải rõ rằng, nếu đồng ý thật, mỗi tháng chi ba mươi tư ngàn lượng thật, vậy Đại Ngụy này một năm thu vào cũng chẳng đến một trăm ngàn lượng bạc được.

Hứa Thanh Tiêu không đáp.

Vì hắn đã hiểu ra toàn bộ ý đồ của đối phương rồi.

Lúc này Cố thượng thư cũng đứng dậy, ông nhìn lướt qua ba lão đại diện Tam Thương kia một lượt, sau đó giơ chén rượu lên, nói:

"Ba vị, đúng là thương nhân tốt bụng nhất Đại Ngụy."

Cố Ngôn nâng chén, sau đó uống sạch, liền xoay người đi.

Hứa Thanh Tiêu không buồn nói nữa, cũng đi theo Cố Ngôn.

Vì đàm phán đã tiêu tùng cả lũ rồi, đối phương vốn cũng đã không định bàn một cái giá vừa tầm, ngược lại còn đòi tăng giá, thậm chí còn lôi cả cái việc trả theo từng kỳ ra bịp Hộ bộ.

Thế này đúng là coi Hộ bộ như lợn à?

"Cố đại nhân, Cố đại nhân."

Ba người đứng dậy, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Cố Ngôn kiên quyết rời đi như thế, cuối cùng cũng không nói gì hết, chỉ đành ngồi im tại chỗ, ba bên trong lúc đó cùng nhìn về phía nhau.

Ánh mắt này vừa quái dị lại phức tạp, nói thật lòng thì khó chịu, nhưng nói có khổ không, thì cũng không khổ chút nào.

Rời khỏi Tuý Tiên lâu.

Hứa Thanh Tiêu và Cố Ngôn quay về xe ngựa.

Bên trong xe ngựa, Cố Ngôn không tức giận mà nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

"Thủ Nhân có quan điểm gì không?"

Cố Ngôn bình tĩnh hỏi Hứa Thanh Tiêu, muốn nghe xem Hứa Thanh Tiêu có quan điểm gì.

“Cố đại nhân.”

“Thanh Tiêu nghĩ, cả bên Tấn, Huy, Cống Thương này đã tính hợp tác với chúng ta rồi, nhưng giống y như lúc trước vậy, có người đã đưa ra cho bọn họ một mức giá không thể từ chối được.”

“Nhưng sẽ có chút mạo hiểm, bọn họ không dám nhận dễ thế được, cho nên mới tăng giá cao lên, nếu Đại Ngụy đồng ý bọn họ sẽ mừng như điên, nếu như Đại Ngụy không đồng ý, bọn họ cũng chỉ có thể bán cho đối phương.”

“Mặc dù hơi mạo hiểm, nhưng tính con buôn ham tài, vì lợi ích đạt tới điểm nhất định, cho dù có là sai lầm mất đầu bọn họ cũng dám thử.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra quan điểm của mình.

Hành vi của người đại diện Tam Thương đã hoàn toàn cho thấy muốn hợp tác với Đại Ngụy, nhưng đối phương ép giá quá cao, nếu Đại Ngụy chỉ dùng giá gốc để mua hàng thì bọn họ không nỡ bỏ qua lợi nhuận khổng lồ này.

“Ừ.”

“Ngươi nói rất kỹ, cũng rất rõ.”

“Nhưng mà đã đến đường cùng rồi, Tam Đại Thương đang nắm giữ vật liệu quan trọng, với cả bọn họ cũng không hạ giá xuống, Hộ Bộ cũng không thể trả được cái giá họ đưa ra.”

“Việc guồng nước sợ còn khó hơn cả lên trời.”

“Thủ Nhân à, lão phu biết lòng ngươi hướng đến muôn dân khắp thiên hạ, nhưng có rất nhiều chuyện, không phải nghĩ là được.”

“Hay là hôm nay cứ viết một tấu chương, dâng lên cho bệ hạ biết, tạm hoãn việc này đã.”

Cố Ngôn rất hài lòng câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, bởi vì cách nhìn của hắn rất thấu đáo, thoả cả lòng, lần này đúng thật là sờ phải cái bẫy chết rồi.

Thương hội không muốn bán giá thấp.

Hộ bộ không muốn mua giá cao.

Thế vụ làm ăn này xôi hỏng bỏng không rồi, ai đến cũng vô dụng, trừ khi dùng hoàng quyền đè xuống, nhưng nếu dùng hoàng quyền thật ắt sẽ đẫn đến rung chấn đáng sợ.

Cho nên đây mới là đường chết, Hộ bộ bị treo trên đống lửa, tiến không được, lùi cũng chả xong, khó rồi đây.

Bên trong xe ngựa.

Hứa Thanh Tiêu nghe lời Cố Ngôn nói, hắn không khỏi trầm mặc, trong đầu lần lượt xuất hiện vài ý tưởng.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu nói.

“Cố đại nhân, chuyện này vẫn chưa kết thúc, có thể xoay chuyển.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

Lời này vừa ra đã khơi dậy sự tò mò của Cố Ngôn.

Thân ông là Hộ Bộ Thượng Thư, hiểu rất nhiều chuyện, cũng biết đằng sau dính dáng đến rất nhiều thế lực, bây giờ mọi chuyện quan trọng nhất chẳng qua chỉ là một bên giá cao một bên giá thấp, đây là chuyện đơn giản nhất của việc buôn bán, cũng là chuyện rắc rối nhất.

Nghe cách nói này của Hứa Thanh Tiêu, như có cách để đối phó rồi?

“Ngươi có cách?”

Cố Ngôn hỏi.

“Hẳn là có.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đáp.

Nhưng lời này vừa ra thì Cố Ngôn kinh ngạc, ông biết nếu Hứa Thanh Tiêu dám nói có, thì nhất định là có.

“Ngươi có thể mặc cả xuống bao nhiêu?”

Cố Ngôn hỏi thẳng, không vòng vo nữa.

“Cụ thể bao nhiêu cũng chưa rõ, vốn định để ba thương hội lớn bán cho chúng ta với giá bằng một, hai phần mười, nhưng bây giờ chắc không được rồi, giá chúng ta dự định đưa ra phải là năm phần mười, nhiều nhất là năm phần mười thôi, không bọn họ sẽ không vui.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra giá.

Mà Cố Ngôn đơ cả người .

Bên trong xe ngựa, yên lặng hẳn.

Cố Ngôn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Năm phần mười?

Năm phần mười giá quy định?

Một nửa của bảy ngàn năm trăm lượng bạc? Thế không phải là ba ngàn bảy trăm lượng bạc à?

Giờ người ta đòi mười sáu ngàn năm trăm lượng bạc kia kìa, ngươi mở miệng đòi tam thương xuống giá ba mươi bảy ngàn?

Đầu người ta hỏng hay đầu ngươi hỏng thế?

Nếu như bây giờ đổi lại là bất cứ người nào ngồi trước mặt mình, ngoài Nữ đế ra, không thì cho dù là ai có dũng khí ăn nới với mình như này, chắc chắn Cố Ngôn sẽ cho hắn ăn hai phát vả luôn.

Người ta nằm mơ giữa ban ngày cũng không lố bằng ngươi.

Chương 524: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (3)

Thử ngẫm lại đi, một thứ vốn định bán đi với giá mười sáu ngàn năm trăm lượng, nhưng lại bán cho ngươi với giá ba ngàn bảy trăm lượng, trong khi ngươi biết rõ giá trị của nó là bao nhiêu.

Ai đồng ý? vậy chẳng khác gì biếu không hết? Không chỉn biếu không mà còn lỗ vốn nữa, không thu được một chút lãi nào thì thôi, đây còn lỗ.

Tương đương với lỗ khoảng ba phần mười, vì bảy ngàn năm trăm lượng là giá của Hộ Bộ đưa ra, giá vốn của bọn họ chắc chắn không thể cao hơn thế được.

Nhìn Cố Ngôn nói xong, Hứa Thanh Tiêu lại bình thản phun ra ba chữ.

“Không mất phí.”

Lời vừa ra, Cố Ngôn hơi nhăn mi lại, ông không hiểu đây là có ý gì.

“Miễn phí vận chuyển bằng đường thủy .”

Hứa Thanh Tiêu thay đổi một cách nói, trong chớp mắt, Cố Ngôn đã cạn lời.

Vì ông không biết nói sao.

Ba ngàn bảy trăm năm mươi lượng còn không phải trả phí thuỷ vận?

Thủ nhân ơi, có phải ngươi bị tài khí đập cho ngu luôn rồi không?

Cố Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, đợi một lát sau, tâm trạng bình ổn lại, mới tiếp tục nói.

“Thủ Nhân có kế gì? Đừng có nói loạn lên thế chớ.”

Cố Ngôn hơi sợ thật, sợ Hứa Thanh Tiêu mài dao chém thương nhân Đại Ngụy thiệt, nếu mà như thế thật thì thà đừng làm như vậy,

Chém đám dân buôn ngoại tộc, là vì dân buôn ngoại tộc khiến dân oán hơn, nhưng mà nói đi nói lại thì đấy là người ngoại tộc, không nể mặt bọn chúng thì có sao?

Nhưng mà chém thương nhân Đại Ngụy thì không được, thế này không đùa được đâu, nhỡ sau này liên quan đến gì đấy thì sao? Là từ đầu đến đít Đại Ngụy, thậm chí là dân chúng hay quyền quý đều sẽ dính đến!

Trừ khi bọn họ muốn chết, nói thí dụ như trong tay của ngươi nắm chắc chứng cứ bọn họ cấu kết với giặc, nếu không thì không thể động được.

“Cố đại nhân cứ yên tâm, Thanh Tiêu sẽ không làm liều đâu.”

“Ta có kế hoạch rồi, nhưng tạm thời không thể nói cho Cố đại nhân biết, nhưng có một chuyện, Cố đại nhân nhất định phải giúp ta, nếu không thì kế hoạch của Thanh Tiêu không thể thực hiện được.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

“Ngươi cứ nói.”

Cố Ngôn thẳng thắn đáp.

“Viết một tấu chương để Hộ bộ chiêu cáo cho khắp thương hộ thiên hạ, Đại Ngụy cần mở rộng công trình guồng nước, thiếu ngân lượng, nhờ thương nhân Đại Ngụy hùm vốn giúp đỡ.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh đáp.

“Nhờ thương nhân giúp?”

Cố Ngôn cũng tò mò, chuyện này dù sao cũng không phải việc lớn gì, vì lúc Bắc Phạt lần thứ sáu, thứ bảy gì đấy cũng đã làm chuyện như thế rồi, thậm chí vào lúc quốc gia lâm nguy cũng sẽ ban bố thứ thông cáo này.

Mong thương nhân khắp nơi có thể giúp đỡ một chút, nhưng nói như thế bình thường sẽ trao đổi dựa theo lợi ích, người thật lòng thật dạ muốn giúp chẳng có bao nhiêu, kéo tắt thở một triệu lượng bạc, đây phải là Thương hội cực lớn nữa, với cả đây là xuất phát từ mục đích khác.

Vừa mới quyên đi một một triệu lượng bạc xong, giờ quay đầu lại muốn mượn, thế này là đi lấy tiền của bách tính đấy.

Mà phần lớn Thương Hội, quyên góp vài ngàn hay vài chục ngàn đây chả có, thậm chí có Thương Hội một năm còn thu vào mấy triệu lượng, nhưng quyên ra cũng chỉ được một trăm lượng quay đầu.

Tầm quan trọng này không lớn, ngược lại còn tổn thất thể diện của quốc gia nữa.

"Đúng thế, với cả chỉ hạn chế ở trong kinh đô, không được nhắc đến bên ngoài kinh đô, chỉ ở trong lòng kinh đô thôi, nhưng cho phép các Thương hộ khắp nơi về kinh quyên góp."

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

"Hạn chế trong kinh đô?"

Cố Ngôn này càng lúc càng không hiểu nổi, quyền quý ở trong kinh nhiều thật, kẻ có tiền cũng lắm, nhưng càng giàu thì càng keo, huống hồ là quyên cho Đại Ngụy?

Bảo là đến thời chiến tranh còn dễ ăn nói hơn tý, dù sao thì núi sông bị tổn thất, rất nhiều thương nhân cũng sẽ bị liên luỵ đến, cho nên mới đi quyên, nhưng bây giờ cũng được coi là thái bình thịnh thế, bảo những thương nhân này đi quyên góp cho thì khó lắm.

Thêm cả sau khi quyên xong, cũng chẳng được ích lợi gì, quá lắm thì Hộ Bộ tặng cho mấy thứ như bảng hiệu, tất nhiên nếu quyên được cao nhất, thí dụ như biên lai cao nhất đến mười bảy triệu đi, sẽ được mấy chữ Võ Đế ban thưởng, nhưng mà không phải bảng hiệu, chỉ đành treo ở trong nội đường của gia tộc thôi.

Có ý nghĩa thì có ý nghĩa thật, nhưng ý nghĩa không lớn.

Vì thế Cố Ngôn thật sự không hiểu được suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

"Đại nhân, nói tóm lại ngài cứ làm theo như thế là tốt rồi, còn lại cứ giao cho Hứa mỗ."

“Trong vòng bảy ngày, ta sẽ khiến ba thương hội lớn thi nhau cung cấp vật liệu.”

Hứa Thanh Tiêu đáp, trong giọng hắn chắc như đinh đóng cột.

Nhìn thấy khuôn mặt chắc chắn của Hứa Thanh Tiêu kia, cộng thêm giọng điệu ngữ khí này khiến trong lòng Cố Ngôn ngập tràn tò mò, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không nói, ông đây cũng không tiện gạn hỏi.

Bảy ngày! Được, thế thì để xem sau bảy ngày này rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu sẽ dùng cách gì khiến Tam Đại Thương phải dâng tiền lỗ vốn.

Một lát sau, xe ngựa đã đi tới học đường Thủ Nhân.

“Cố đại nhân, đi đường thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu đi từ xe ngựa xuống, cúi đầu về phía Cố đại nhân đi ra đưa hắn về tới tận đây.

“Đi nghỉ sớm thôi.”

Cố Ngôn gật đầu, sau đó quay trở ngược vào trong xe ngựa.

Lốp cốp! Lốp cốp! Lốp cốp!

Chờ xe ngựa đi về đằng trước rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng thở ra một hơi, hắn xoay người đi vào trong học đường Thủ Nhân, bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Nhưng đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu đi vào trong học đường, bên bàn trà, có một bóng lưng quen thuộc xuất hiện.

“Trần thượng thư?”

Hứa Thanh Tiêu hơi sửng sốt, hắn không ngờ Trấn Chính Nho lại ngồi ở trong học đường Thủ Nhân chờ mình.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Trần thượng thư.”

Hứa Thanh Tiêu bước nhanh đến, hướng về phía Trần Chính Nho cúi đầu.

“Thủ nhân, đừng hành lễ.”

Trần Chính Nho đứng dậy, nâng Hứa Thanh Tiêu lên.

“Muộn thế này sao Trần thượng thư ở đây? Có chuyện gì quan trọng sao?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò đến giờ này rồi, tại sao Trần Chính Nho bỗng nhiên lại xuất hiện?

Đêm khuya đến thăm, chắc là chuyện quan trọng lắm rồi.

“Thủ Nhân, sắp xảy ra chuyện đến nơi rồi.”

Trần Chính Nho hạ thấp giọng xuống, chậm rãi nói.

Lời này thốt ra khiến Hứa Thanh Tiêu phải nhíu mày.

Đường đường là Thừa tướng của Đại Ngụy, Lại bộ Thượng thư, Đại Nho Văn cung, nhân vật như vậy thường thấy sóng to gió lớn rồi, cho dù có chuyện gì xảy ra trước mặt ông, chắc hẳn đều là chuyện tầm phào, nhưng chuyện lớn mà ông nói thì chắc chắn là chuyện lớn thật.

“Thượng Thư đại nhân, vào phòng rồi nói?”

Hứa Thanh Tiêu mời đối phương vào phòng.

“Được.”

Trần Chính Nho đi thẳng vào trong phòng của Hứa Thanh Tiêu.

Đi vào trong xong, Hứa Thanh Tiêu hơi giơ tay ra, chuông Bát Hoang xuất hiện, Hạo nhiên chính khí ngập tràn khắp nơi, tạo thành một thứ gì đó cùng loại với kết giới, có thể ngăn người khác nhìn trộm nghe trộm.

“Văn khí như thế, đúng là không phải vật tầm thường.”

Chương 525: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (4)

Nhìn thấy chuông Bát Hoang, Trần Chính Nho không khỏi khen ngợi một tiếng, nhưng hôm nay ông có chuyện quan trọng muốn tìm Hứa Thanh Tiêu, bởi vậy không thể tán chuyện với nhau được.

“Trần đại nhân có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu không lãng phí thời gian, đi thẳng vào trọng tâm.

“Thủ Nhân, lão phi hỏi ngươi, Thái Bình thi hội lần này ngươi cảm thấy thế nào?”

Trần Chính Nho hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Văn đàn Đại Ngụy đúng là xuống dốc thật.”

“Nhưng xuống dốc một cách rất kỳ lạ, Thanh Tiêu không biết sức mạnh thật của văn đàn Đại Ngụy, nhưng chắc chắn không yếu thế được, văn nhân xếp trong mười người đứng đầu, ngoại trừ ngày đầu tiên ra, sau đó phải có một, hai người lọt vào chứ, kể cả ngày đầu tiên cũng không thể nào chỉ có năm người được.”

“Thêm cả khí thế của đại tài mười nước lần này hừng hực như thế, theo lẽ thường thì bọn họ phải tôn trọng Văn cung Đại Ngụy, kính lễ Đại Ngụy, nhưng những tên văn nhân đấy bấy giờ dường như ngay từ đầu đã không quan tâm đến Văn cung Đại Ngụy, cũng không quan tâm đến Đại Ngụy.”

“Dựa theo cách hành động trắng ra như thế, bình thường đấy là những chuyện văn nhân đã nhập minh ý sẽ không bao giờ làm, phong thái thì mất hết bản chất nho giả, không giống văn nhân, ngược lại còn giống như con buôn.”

Hứa Thanh Tiêu vạch trần vấn đề ở trong đó, ba vấn đề này mang đến cho hắn cảm giác nghiêm trọng nhất.

Rõ ràng là Văn cung Đại Ngụy, có ai không phải thiên kiêu chi tử? Vả lại còn có tứ đại thư viện, tương đương với

bốn học phủ đứng đầu Đại Ngụy, bên trong bản thân mỗi người đều tồn tại thiên phú Nho Đạo.

Là một người đọc sách có đầu óc rộng mở, sao ở Thái Bình thi hội lại không ai ra gì hết, kết quả vẫn là dựa vào mình ngăn cơn lũ lớn.

Có thể phác hoạ ra được nếu như mình chưa từng xuất hiện, lần này Đại Ngụy mất mặt to rồi.

Còn gì mà xưng Nho Đạo chính thống, Thánh Nhân nhất mạch nữa? Tất cả đã thành trò đùa cho thiên hạ.

"Đúng."

"Văn đàn Đại Ngụy đúng là xuống dốc rồi, việc này cũng bình thường, dù sao cũng bị Bắc Phạt ảnh hưởng, nhưng, cho dù có bị ảnh hưởng ra sao, cũng không bị bêu rếu ở Thái Bình thi hội này được."

"Về phần đại tài mười nước, đúng là bọn họ có vẻ gì đó khác lạ thật, nếu ngược lại là Thái Bình thi hội trước, bọn họ gặp lão phu nhất định sẽ lễ bái không gì sánh được, trong ánh mắt đều sẽ chứa sự kính trọng.

"Tác phong hành sự ở Đại Ngụy cũng sẽ biểu lộ rõ sự khách sáo, thậm chí đối mặt với văn nhân Đại Ngụy, cũng khéo léo lấy lòng, nhưng năm nay lại không giống thế, bọn họ có vẻ hơi ngông cuồng."

"Ánh mắt chứa kiêu ngạo, phong thái cũng thay đổi hoàn toàn, chuyện xảy ra ở hội thi lần này, từ khi Đại Ngụy kiến quốc chưa bao giờ xảy ra, đừng nói là Đại Ngụy làm sai, Đại Ngụy có làm sai thật cũng bọn họ cũng không dám nói ra."

"Ngươi có biết tại sao không?"

Trần Chính Nho gật đầu, đồng thời trả lời mấy câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu.

"Tại sao ạ?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Cội nguồn của Chu Thánh là Đại Ngụy."

“Văn nhân thiên hạ xưa, coi Văn cung là thánh địa, văn nhân Đại Ngụy là môn đồ Thánh nhân.”

Trần Chính Nho khi nói đến đây, toát ra vẻ kiêu ngạo không gì sánh được, đồng thời cũng vô cùng tự tin.

Về điểm này, Hứa Thanh Tiêu không thể không thừa nhận được.

Ảnh hưởng của Thánh Nhân dữ dội đến như thế nào?

Lời của bản thân mình vốn không làm nhục Thánh, cũng không phải không có tôn trọng Thánh, nói cho cùng thì không muốn đi theo Chu Thánh nhất mạch, mà lựa chọn sáng lập ra một học phái thuộc về mình, này thật ra cũng không có vấn đề gì hết.

Ít nhất thì khi Chu Thánh vẫn chưa thành thành Thánh, có rất nhiều người đều khai sáng học phái cho riêng mình, mà học phái của Chu Thánh cũng theo đó đánh bại tất cả.

Nhưng sau khi Chu Thánh trở thành Thánh Nhân đời thứ năm, tất cả học phái đều biến mất sạch, thay vào đó là một thứ cuồng nhiệt, một thứ cuồng nhiệt của văn nhân khắp thiên hạ.

Sức hấp dẫn của nhân cách Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu không thể phủ nhận được, thậm chí dùng cách khác để nói, nếu mình ở cái thời kia, dù có mang theo vô số bài thơ e rằng cũng không thể tranh nhau phát sáng với Thánh Nhân được.

Đó là sức hấp dẫn của Thánh Nhân.

Vì thế những lời này của Trần Chính Nho, Hứa Thanh Tiêu đương nhiên tin, cũng đồng ý.

Nhưng nếu là như vậy, thế thì Thái Bình thi hội lần này xảy ra vấn đề lớn thật.

Còn chưa để Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, Trần Chính Nho lại nói hết chân tướng Thái Bình thi hội ngày hôm nay cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Kể cả Tôn Tĩnh An quở mắng văn nhân Đại Ngụy ra sao, thiên vị đại tài mười nước thế nào, đều nói hết, không có chút thiên vị Đại Nho nhà mình, cũng không bôi đen.

Chỉ nói nói hết những chuyện cần nói từ đầu đến cuối thôi.

Chờ Trần Chính Nho nói xong, lông mày Hứa Thanh Tiêu càng nhíu lại thật chặt.

“Không đúng!”

“Không thể nào như vậy được!”

“Tôn Tĩnh An là Đại Nho Văn Cung, ông ta tôn kính Chu Thánh, minh ý thánh đạo, lập ngôn duy Thánh, di thư truyền thánh, tính cách hơi lãnh đạm.”

“Đối với nho sinh Đại Ngụy có lẽ sẽ có chút lạnh nhạt cao ngạo, chuyện này rất bình thường, nhưng ở cái tình huống đó, ông ấy không nên làm như vậy, cũng biết mình không thể làm như vậy.”

“Khiến nho sinh Văn cung tức giận, kết quả cũng không có chỗ lợi nào hết, mặc dù đang giữ bộ mặt cho Đại Ngụy nhưng hơi quá đáng rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, sau khi nghe những lời Trần Chính Nho kể lại xong, hắn đúng là hơi khó hiểu thật.

Biết Tôn Tĩnh An kiêu, hơn nữa còn cố chấp cứng nhắc, nhưng thân là Đại Nho, tuổi tác cũng ở cái tầm này rồi, không thể ngu dốt như vậy được, dùng mọi cách để chở che đại tài mười nước, còn trách mắng văn nhân Đại Ngụy.

Thế không phải tự rước lấy phiền phức à?

Không phù hợp hành vi lời nói của một vị Đại Nho chút nào, cho dù là người bình thường, cũng không làm như vậy.

Hứa Thanh Tiêu lẩm nhẩm, hắn đang phân tích.

Mà Trần Chính Nho không nói gì cả, cho đến khi Hứa Thanh Tiêu nghĩ hàng trăm lối cũng chưa ra thì giọng của Trần Chính Nho vang lên.

“Có người muốn cướp Văn cung.”

Giọng của Trần Chính Nho rất bình tĩnh.

Nhưng lời bình tĩnh này, nghe vào trong tai Hứa Thanh Tiêu như tiếng sấm rền.

Trong vô thức hắn đã gạt đi, nhưng kết hợp với những lời vừa nãy của Trần Chính Nho, giống như đúng là có chuyện đó thật.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu buột miệng.

“Cướp Văn cung?”

Hắn nuốt nước bọt một cái, trong ánh mắt in chình ình hai chữ không tin.

Chương 526: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (5)

Văn cung Đại Ngụy, sinh ra từ năm trăm năm trước, vào lúc Chu Thánh còn tại thế.

Tại sao lại xuất hiện ở trong kinh đô Đại Ngụy? Là vì sau khi Văn cung hiện ra, kinh đô được rời về đây, đó chính là uy danh của Thánh Nhân.

Từ đó, dần dần về sau, văn nhân Đại Ngụy đều xưng là môn đồ Thánh Nhân, tha hương đến nơi đất khách quê người vẫn đều ngẩng đầu ưỡn ngực.

Mà ngày nay đã qua năm trăm năm rồi, Văn Thánh đã mất, nhưng Văn Cung vẫn lưu giữ ở đây, người đời sau vẫn luôn dùng tài khí để bảo dưỡng Văn cung.

Có thể nói, dân chúng và văn nhân Đại Ngụy từ trên xuống dưới, kiêu hãnh lớn nhất, không phải sức mạnh quân sự, cũng không phải sức mạnh kinh tế, mà chính là Đại Ngụy sinh ra được một vị Thánh Nhân.

Từ cổ chí kim có bao nhiêu vương triều hưng thịnh? Có bao nhiêu vương triều sinh ra được Thánh Nhân?

Đây chính là sự hãnh diện tinh thần, chính là thứ để trăm dân muôn họ Đại Ngụy lấy làm kiêu hãnh.

Nhưng bây giờ Trần Chính Nho lại báo cho biết, có người muốn cướp Văn cung đi, bằng với muốn cướp cái Nho Đạo chính thống này, thế thì sao được?

“Trần nho, chuyện này không thể nào.”

“Chu Thánh ở kinh đô ngộ đạo thành thánh, sao cướp đi nổi?”

Hứa Thanh Tiêu không xưng đại nhân, mà xưng Trần nho, đại biểu cho việc dùng thân phận nho sinh nói chuyện với nhau.

“Do Chu Thánh du lịch khắp các nước, từng truyền đạo Thánh Nhân.”

“Tranh đoạt Thánh Nhân, thật ra vẫn xảy ra, nhưng Đại Ngụy sau khi sinh ra Chu Thánh, cũng sinh ra vô số kẻ có tài, trấn áp văn nhân thiên hạ.”

“Ví dụ như Thái Bình thi hội, nếu mà Văn cung Đại Ngụy cứ dần dần suy thoái thì sẽ có người xông lên tranh lời mà nói.”

“Lúc này đây lão phu cảm thấy có người đằng sau màn giật dây.”

Trần Chính Nho bình tĩnh trả lời.

Khiến Hứa Thanh Tiêu câm miệng không đáp lại được.

Đúng vậy, Chu Thánh ngộ đạo ở trong kinh đô Đại Ngụy, hơn nữa còn là con dân của Đại Ngụy, nhưng vấn đề ở chỗ, bản thân Nho Đạo là dạy cho khắp thiên hạ, bất luận là kẻ nào cũng có tư cách học Nho Đạo, chỉ cần có tấm lòng học thôi.

Tất nhiên Chu Thánh cũng sẽ đi đến từng quốc gia một để truyền đạo, để cho học phái của mình được phát sáng rực rỡ, đây là việc từng vị Thánh Nhân nào cũng sẽ làm.

Mà cách làm đấy cũng sẽ đẫn đến nhiều tranh cãi, không thể nói ngài ấy là người của quốc gia ngươi thì chính là Thánh Nhân của mình quốc gia ngươi, vì Thánh Nhân không có phân chia ranh giới giữa các nước.

Bản thân Thánh Nhân cũng nói như thế.

Và Thánh Nhân chính thống đại diện cho Nho Đạo chính thống, ai muốn trở thành Nho Đạo chính thống, đối với quốc gia mà nói, là một loại tinh thần hùng mạnh, do dân ý tụ lại, có sự giúp đỡ cực lớn đối với sự phát triển của quốc gia.

Đây chính là sự tranh đoạt về tinh thần.

“Dám mưu tính lên tận Văn cung, rốt cuộc là người tai to mặt lớn thế nào chứ?”

Hứa Thanh Tiêu bật lời.

Hắn thật sự không nghĩ ra được rốt cuộc đây là kẻ nào lại có gan to đến thế.

Nếu như Văn cung Đại Ngụy bị mang đi.

Đối với Đại Ngụy thì đấy là đả kích chí mạng, không kém gì lại mở ra lần Bắc Phạt thứ hai, hơn nữa với tình huống bây giờ, không khéo lại mở thêm lần Bắc Phạt nữa.

Nói vong quốc thì hơi quá, nhưng chắc chắn Đại Ngụy không thể quay trở về lúc hưng thịnh được, cũng sẽ vì thế rời khỏi màn kịch sân khấu bán muối ngay.

Chuyện này quá lớn rồi.

"Không rõ lắm."

"Nhưng có thể biết được, gốc gác người này rất khủng bố, mười người Hoài Ninh Thân Vương cũng không ăn thua gì."

Trần Chính Nho nói, ông cũng không rõ đó là ai lắm, nhưng có điều có thể xác định được rõ nhất chính là thân phận của kẻ này vô cùng đáng sợ.

Mười tên Hoài Ninh Thân Vương cũng không bằng một mình kẻ đó á.

Hứa Thanh Tiêu im bặt.

Hắn cảm thấy Trần Chính Nho chắc đã lựa ra được người rồi, nhưng ông ta không dám nói mà thôi, cũng không thể tự nói cho mình biết, chuyện này mà để mình biết được không phải là chuyện tốt lành gì.

"Không phải."

"Nếu có người muốn cướp Văn cung Đại Ngụy thật, không phải thế này được?"

"Thế thì rõ quá."

Hứa Thanh Tiêu vẫn lắc đầu một cái, không muốn tin vào sự thật này.

"Không!"

"Bởi vì rõ quá như thế, mới xác định được rõ ý đồ của đối phương."

"Vả lại ngươi biết sao lại rõ thế không?"

Trần Chính Nho hỏi vậy.

“Vì sao?”

“Guồng nước ư?”

Hứa Thanh Tiêu phản ứng lại là hỏi, nhưng ngay lúc đó đã liên tưởng đến.

“Đúng thế!”

“Công trình guồng nước.”

“Thứ đó có lợi cho dân, có thể khiến Đại Ngụy từ từ quay về thời đại thịnh, với cả còn một lý do khác khiến bọn chúng không thể không ra tay một cách gấp gáp như thế.”

Trần Chính Nho gật đầu, nhưng có một điều mà Hứa Thanh Tiêu không để ý tới.

“Là gì ạ?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Đại Ngụy trải qua nhiều lần khổ cực mới sinh ra được một đại tài vạn cổ như ngươi.”

Trần Chính Nho gằn từng chữ một.

Những lời này, ông không có một chút khen ngợi nào, mà là lời phát ra từ tận đáy lòng.

Công trình guồng nước, đương nhiên sẽ lợi nước lợi dân, khiến một vài người cảm thấy bị uy hiếp, nhưng nguyên nhân thực sự để bọn chúng không thể không ra tay chính là Hứa Thanh Tiêu.

Một đại tài vạn cổ.

Tuyệt thế văn chương, giận dữ mắng Đại Nho, đại náo Hình bộ, nổi giận chém quận vương trừ gian diệt ác, lòng hướng về dân, công trình guồng nước vì nước lợi dân, đỉnh điểm là ở trên Thái Bình thi hội hôm nay, bảy bài thơ đè chết mười nước, tài khí từ đằng đông ập đến dài ba ngàn dặm.

Lại còn mới hai mươi tư tuổi, mới nhập học có một năm đã lên đến Lục Phẩm chính nho.

Vớ đại một việc ra cũng có thể biến người ta thành kẻ hô mưa gọi gió.

Một mình Hứa Thanh Tiêu làm ra được nhiều chuyện như vậy, lúc này mới có hai mươi tư tuổi thôi, nếu như lại cho Hứa Thanh Tiêu thời gian mười năm nữa.

Đại Ngụy sẽ trở nên như thế nào? Có dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được.

“Nhưng ngươi cứ yên tâm, tạm thời bọn chúng không dám động đến ngươi, ít nhất bây giờ sẽ không động đến ngươi.”

“Thậm chí bọn chúng còn nguyện ý lôi kéo ngươi, nhưng hôm nay lão phu nới với ngươi nhiều như thế, cũng không phải muốn lôi kéo ngươi, chỉ đơn giản là nói cho ngươi biết mà thôi.”

“Bởi vì lão phu tin ngươi, ngươi lập ngôn vì bách tính, mỗi một việc ngươi làm, trong mắt lão phu nhìn ra được lòng của ngươi buộc chặt lấy Đại Ngụy.”

“Lòng buột chặt lấy trăm họ muôn dân khắp thiên hạ, mà trước đây lập ngôn của lão phu cũng vì bách tính thiên hạ, cho nên lão phu tin ngươi không điều kiện.”

Chương 527: Kẻ Núp Sau Màn Đáng Sợ (6)

Những lời này của Trần Chính Nho hào hùng vô cùng, ông tin Hứa Thanh Tiêu, vì lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu là vì bách tính, ngươi như thế tuyệt đối không phản bội bách tính Đại Ngụy được.

“Đa tạ lời khen của Trần nho.”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ, lời này hắn cũng không khiêm tốn nữa.

“Nhưng mà, Trần nho nghĩ bây giờ nên làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi Trần Chính Nho, đã biết nhiều chuyện như vậy, cũng có thể tìm ra được biện pháp để giải quyết.

“Im lặng theo dõi diễn biến.”

“Lão phu đã khỏi bẩm với bệ hạ tra rõ chuyện Tôn Tĩnh An rồi, ông ta đã lộ ra chân tướng, nếu trời xanh còn ban ơn cho Đại Ngụy, có thể cản lại kiếp nạn dài đằng đẵng này.”

“Thủ Nhân, hôm nay muốn nói cho ngươi biết nhiều chuyện như vậy, là muốn trong lòng ngươi có thể phòng trước được, với cả, sau này nếu không có chuyện gì thì đến Văn cung Đại Ngụy.”

“Ngươi phải đến để cảm ngộ Thánh Ý, sẽ có lợi đối với ngươi.”

Trần Chính Nho chậm rãi nói cho biết việc này.

“Học sinh hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn hơi tò mò hỏi.

“Tôn Tĩnh An thân là Đại Nho, chuyện cướp Văn cung, nếu ông ta nhúng tay vào… chẳng phải không giữ được vị trí đó nữa sao?”

Hứa Thanh Tiêu đối với việc này vẫn chưa hiểu ra làm sao.

Đó chính là Đại Nho đấy.

Làm ra cái việc này, thiên địa sẽ cho phép à?

Nhưng Trần Chính Nho lắc đầu nói:

“Thủ Nhân vẫn không hiểu Nho Đạo, thành nho giả, cần minh ý lập ngôn, thiên hạ này không có cái gì là đúng là sai hết, mọi thứ đều thuận theo phép tắc của thiên địa, tuân theo đạo của tự nhiên.”

“Đến cả Văn cung Đại Ngụy cũng như vậy, Đại Nho của Chu Thánh nhất mạch, thật ra bọn họ vốn chẳng quan tâm gì đến quốc gia, bởi vì trong lòng bọn họ, Thánh Nhân là đệ nhất.”

“Cho nên giống như bên Tôn nho không có chức quan gì trong triều đình, mà chúng ta lập ngôn vì dân, là dân đen muôn họ, cho nên mới có thể thành quan.”

“Dùng cách khác mà nói, nếu ở trong mắt họ, không có Văn cung Đại Ngụy, chỉ có Văn cung Chu Thánh, cho nên nếu Văn cung Chu Thánh xuất hiện ở một quốc gia khác thì có thể khiến người trong thiên hạ càng thêm tín phục Chu Thánh rồi.”

“Vì vậy thì bọn họ sẽ dứt áo chọn rời đi ngay.”

“Bởi vì chức vị nho của họ dính đến sức mạnh tín ngưỡng, là truyền đạo Chu Thánh, minh ý lập ngôn, có thể trở thành Đại Nho là đã có quan hệ cực lớn với Chu Thánh, tương lai muốn trở thành Thiên Địa Đại Nho, thậm chí trở thành bán thánh, cũng liên quan đến trong đó, ngươi hiểu rõ chửa?”

Trần Chính Nho kiên nhẫn giải thích.

Mà Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ rồi.

Thì ra Đại Nho còn phân ra thành hai loại, một loại là dựa vào bản thân, vì bách tính thiên hạ dân đen trăm họ, hoặc thuận theo đạo tự nhiên, ứng với thiên mệnh, loại Đại Nho này được thiên địa tán thành.

Mà giống như đám người Tôn Tĩnh An có một bộ phận nguyên nhân là vì Chu Thánh, cho nên mới trở thành Đại Nho, dù sao thì đạo của Chu Thánh cũng được trời đất tán thành,

bọn họ truyền bá đạo của Chu Thánh, coi như cũng thuận theo ý trời, còn về phần làm như thế nào, thì đấy là chuyện của bọn họ, đến cả trời đất cũng không can thiệp được.

Cho nên có thể suy đoán ra được trong Văn cung Đại Ngụy có hai thế lực.

Hiểu rồi.

Đây chính là hậu quả không được đi học tử tế này.

Không có việc gì thì phải vào trong Tàng Kinh Các đọc nhiều sách thôi.

"Được rồi Thủ Nhân, đã nhiều ngày rồi phải nghỉ ngơi cho khoẻ vào, e rằng không thể xử lý cho tròn Thái Bình thi hội nữa rồi, đại tài mười nước cũng không có tâm trạng để dự tiệc."

"Ngươi phải nghỉ ngơi cho thật tốt, với lại, để ý đến Hoa Tinh Vân, tên này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, rõ chưa?"

Trần Chính Nho dặn với thêm một câu, bảo Hứa Thanh Tiêu để ý đến Hoa Tinh Vân một chút.

"Rõ."

"Trần nho đi thong thả ạ."

Hứa Thanh Tiêu không đi tiễn, mà nhìn theo Trần Chính Nho rời đi, đợi đến khi Trần Chính Nho đi hẳn.

Giờ này phút này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Văn cung.

Một chỗ sâu trong mật thất.

Một giọng nói vô cùng thản nhiên từ tốn vang lên.

"Kế hoạch thất bại."

"Ông ta lộ mất rồi."

"Vì Chu Thánh làm nốt chuyện này đi."

Rất mau có một giọng nói trẻ tuổi vang lên đáp lại.

“Rõ.”

Bầu trời phủ trong đêm đen.

Tài khí ba ngàn dặm từ phía đông ập đến chiếu rọi như ban ngày, cho nên toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ có chút cổ quái.

Trên vòm trời từ đông sang tây ngập trong tài khí rực rỡ như mặt trời ban trưa, nhưng mà từ nam đến bắc vẫn chìm trong đêm đen đằng đẵng, quần tinh lóng lánh lại có vẻ quái dị.

Hoàng cung Đại Nguỵ.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế yên lặng ngồi trên ghế rồng.

Trong điện, có một bóng đen xuất hiện.

“Bẩm bệ hạ, dựa vào Hắc Vân Các âm thầm điều tra thì Văn cung Đại Nguỵ xuất hiện dị động, có hai mươi bảy vị văn nhân trước khi Thái Bình thi hội được tổ chức thường xuyên tụ tập ở trong Văn cung, đang âm mưu chuyện gì đó.”

“Thọ đản năm nay của bệ hạ, có hàng loạt người không rõ thân phận ùa đến kinh đô Đại Nguỵ, trong đó cũng xuất hiện bóng dáng của Bạch Y Môn, cũng có tình báo cho biết các thám tử dị tộc đang lén giao lưu với nhau.”

“Tấn, Huy, Cống, Hoài, Kinh Thương trong khoảng thời gian này nhiều lần tiếp xúc với dị quốc, nhất là Tấn, Cống, Huy Thương có giao dịch chặt chẽ với An Thốc quốc.”

“Dầu, dây mây, quặng sắt là mặt hàng bán chạy nhất, căn cứ vào mật báo thì An Thốc quốc trả cho ba thương hội lớn giá cực cao, đến mức khiến ba thương hội lớn nảy lòng lưỡng lự, không muốn đắc tội với Đại Nguỵ, nhưng cũng không muốn bỏ cuộc làm ăn này.”

“Mấy ngày trước, vương triều Đột Tà lại phái người đến Thất đại Môn phái dâng lên đủ loại hạ lễ để đổi lấy một vài bí pháp liên quan đến bí pháp nhất phẩm.”

“Vương triều Sơ Nguyên đang tìm kiếm thủ trát của Chu Thánh, đồng thời Nhất Nguyên võ si của vương triều Sơ Nguyên rất có thể trong vòng mười năm sẽ đột phát lên đến võ giả Nhất Phẩm.”

Giọng của bóng đen kia vang lên vô cùng bình tĩnh, bẩm báo lại một vài tình báo cực kỳ quan trọng.

Hắc Vân Các chính là tổ chức tình báo của Đại Nguỵ, được cài vào một vài nơi quan trọng.

Đại Nguỵ có hai tổ chức tình báo, một là Cẩm Y Thiên Vệ, phụ trách giám sát điều tra các nơi, một là Hắc Vân Các.

Cẩm Y Thiên Vệ là tổ chức tình báo nằm ở mặt nổi, Hắc Vân Các là tổ chức tình báo nằm trong bóng tối, cài rất nhiều thám tử đi nằm vùng cống hiến trực tiếp vì bệ hạ.

Chương 528: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (1)

Có điều Hắc Vân Các vào thời Võ Đế đã trượt dốc, lúc ấy thiên hạ náo loạn, Hắc Vân Các cũng bị xúi giục gần hết, tuy rằng đều cống hiến vì hoàng đế, nhưng người thuộc về phe mình thì không nhiều, chỉ chiếm một phần nhỏ.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao nàng phải lập ra Cẩm Y Thiên Vệ, nàng cần một tổ chức tình báo mạnh mẽ hơn nữa, chuyên giám sát chặt chẽ các Phiên Vương khắp nơi, nho thần Đại Nguỵ, thậm chí là các văn võ bá quan.

Đáng tiếc là, sau khi Cẩm Y Thiên Vệ xuất hiện thì các thế lực khắp nơi đều muốn dây máu ăn phần, đều muốn nhúng tay vào, dẫn đến việc tuy rằng đã thành lập được Cẩm Y Thiên Vệ, nhân số cũng lớn nhưng người phục mình thật thì chẳng có bao nhiêu.

Nữ đế biết mình cần thứ sức mạnh nào, một thứ sức mạnh không đơn giản, đồng thời tuân theo ý mình vô điều kiện, sẽ không bị những kẻ khác mua chuộc mất.

Nhưng người như thế liệu có tồn tại hay không? Hình như là không, giống như Cẩm Y Thiên Vệ, rõ ràng do mình tự tay sáng lập, nhưng kết quả thì sao? Không phải tên quốc công này cho con trai mình đi vào, thì lại là thuộc hạ của một tên quận vương nào đó.

Khen hay hót ngọt thì đấy là tăng sức mạnh Cẩm Y Thiên Vệ lên, nhưng lời lừa con nít này cũng lừa được nàng à? Điều này liệu có thể ư?

Một tổ chức thuộc về mình nhưng không tuân theo mình tuyệt đối, vậy là rác rưởi rồi.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Ánh mắt của Nữ đế bình tĩnh không gì sánh lại được, nàng nhìn người kia chằm chằm.

Đối phương cũng im lặng đợi.

Qua một lúc lâu, thanh âm của Nữ đế vang lên.

“Trẫm đã biết!”

Sau khi Nữ đế cất lời, người kia mới nói tiếp.

“Bệ hạ vạn tuế, thuộc hạ xin cáo lui.”

Bóng người kia biến mất.

Trong đại điện, chỉ còn một mình nàng.

Nhưng cũng chả mấy chốc, một giọng nói khác vang lên.

“Bệ hạ! Cố thượng thư dâng lên một tấu chương khẩn cấp, xin bệ hạ quan duyệt.”

Là giọng của Triệu Uyển Nhi, nàng cầm tấu chương, dáng người nổi bật tha thướt bước tới.

Nhận lấy tấu chương, Nữ đế mở tấu chương ra.

Sau đó khép tấu chương lại.

“Bệ hạ, Cố thượng thư nói gì vậy?”

Triệu Uyển Nhi bóp vai cho Nữ đế, cùng lúc hỏi dò như vậy.

“Muốn thương nhân trong kinh quyên tiền.”

Đây cũng không phải chuyện to tát gì, Nữ đế nói huych ra, đồng thời nhắm mắt lại hưởng thụ phút giây thả lỏng hiếm hoi này.

“Thế bệ hạ có đồng ý không?”

Triệu Uyển Nhi tò mò hỏi, chuyện này không tính là gì cả, cũng không chọc bệ hạ tức giận, thậm chí bình thường bệ hạ vẫn hay hỏi ý của mình.

“Công trình guồng nước không cần phải khiến thương nhân trong kinh góp tiền vào, mặc dù có góp thật cũng không có hiệu quả gì hết.”

“Chút nữa cho người trả lời Cố Ngôn, chuyện này không đồng ý.”

Nữ đế nói như vậy,

Bảo thương nhân trong kinh góp tiền? Góp được bao nhiêu bạc?

Một vạn lượng hay là mười vạn lượng? Giỏi lắm là đến một triệu lượng, thế thì thế nào? Người ta quyên cho một triệu lượng rồi, ngươi phải cho người ta chút ích lợi chứ, nói như thế thì không cần thiết.

Nàng hơi tò mò tại sao Cố Ngôn sao lại đưa ra loại yêu cầu này? Không cần thiết tý nào cả.

“Nô tỳ hiểu rồi.”

“Nhưng mà, Cố đại nhân nói, chuyện này do Hứa Thanh Tiêu nói.”

Triệu Uyển Nhi nhắc một câu, đây không phải chủ ý của Cố Ngôn, mà là chủ ý của Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân.

“Hứa Thủ Nhân nói?”

Nữ đế từ từ mở mắt.

“Đúng thế, bệ hạ.”

Trần Uyển Nhi gật đầu đáp.

“Duyệt.”

Một khắc sau, Nữ đế thản nhiên nói, đồng ý luôn.

Triệu Uyển Nhi: “…”

Mặc dù không biết tại sao Nữ đế mới nghe đây là chủ ý của Hứa Thanh Tiêu là đã đồng ý ngay được, nhưng Triệu Uyển Nhi hiểu bây giờ Hứa Thanh Tiêu là người có danh tiếng mạnh nhất Đại Nguỵ này.

Bệ hạ làm như vậy, coi như cũng hợp tình hợp lý.

“Vậy nô tỳ sẽ cho người đi báo tin với Cố đại nhân ngay.”

Triệu Uyển Nhi chậm rãi đi ra ngoài.

Nữ đế gật đầu, cũng không nói gì thêm nữa.

Nhưng trong đầu nàng vẫn hiện lên ba chuyện.

Công trình guồng nước, đương nhiên là chuyện quan trọng hàng đầu, thứ hai chính là chuyện Văn cung, cuối cùng là chuyện Bắc Phạt.

Ba chuyện này chính là mối nguy cũng là chuyện Đại Nguỵ phải lựa chọn, chuyện Tam Thương thông đồng với nhau cũng không trốn thoát khỏi mắt thần của nàng.

Nhưng mà chuyện này, nàng không có cách nào để giải quyết được.

Cứng lên? Người đứng đằng sau Tam Thương cũng không phải kẻ cầu bơ cầu bất nào, bản thân mình hễ cứng lên một chút, chắc chắn đủ loại đàm tiếu sẽ vang lên, bảo Đại Nguỵ thế là không biết nói lý.

Dù sao thì con buôn trục lợi, thuận mua vừa bán, người ta đã bán với giá này rồi, Đại Nguỵ không mua nổi thì ra tay đánh luôn, ai nghe? Ít nhất thì quần thể sau lưng Tam Thương sẽ không nghe.

Vả lại trong mắt các quốc gia đều thấy Đại Nguỵ là một vương triều, mọi cử động đều dẫn đến sự quan tâm của cả thiên hạ, làm sai bất cứ chuyện gì cũng nhận về mắng nhiếc của thiên hạ, làm đúng thì cũng không thể công khai ra được.

Nói tới nói lui đều do không có binh quyền, nếu binh quyền có hết trong tay thì tất cả mọi chuyện đều không thành vấn đề gì cả.

Về phần Văn cung, đây cũng là chuyện đau đầu nhất, đây chính là một tín hiệu cho việc tinh thần bị đàn áp, có đôi khi còn kinh khủng hơn việc sức mạnh của quốc gia bị đàn ép, nếu phiên vương tạo phản, cho dù kẻ thắng là ai, Đại Nguỵ đúng thật vẫn là Hoàng Thất nhất mạch.

Nhưng nếu Văn cung bị chia lìa thật, đấy không phải chuyện nhỏ gì rồi, là rút sạch cốt tuỷ của Đại Nguỵ, từ nay về sau ngoại trừ lại sinh ra được một vị Thánh Nhân, nói cách khác, đối với Đại Nguỵ không thua gì quay lại thời bảy lần Bắc Phạt.

Chuyện này dính dáng đến rất nhiều chuyện.

Nhưng cũng may là trong Văn cung Đại Nguỵ còn có một nhóm Đại Nho chính trực, có bọn họ, muốn chia lìa Văn cung cũng là chuyện rất khó, ít nhất là trong tình huống mình không làm việc gì sai.

Thế thì bọn chúng cũng không có cơ hội nhân lúc nhà cháy hôi của được.

Chẳng qua chỉ làm được vài chuyện gây thiệt hại thôi, nói ví dụ như Thái Bình thi hội cố ý nhân nhượng, muốn dùng đại tài mười nước trấn áp văn đàn Đại Nguỵ, từ đó tạo ra được cơ hội để tạo ra ảnh hưởng trái chiều sau khi mình lên ngôi.

Thủ đoạn này nàng đã gặp nhiều lắm rồi, cho nên chuyện này ngay từ đầu đã không để ý đến, chỉ cần không để căn cốt bị thương là được.

Về phần chiến tranh Bắc Phạt thì hẵng còn sớm, hầu như vẫn chưa cần tính đến.

“Vẫn còn một nhóm người trung tâm với trẫm.”

Chương 529: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (2)

Nói ngược nói xuôi, Nữ đế lại nhắm mắt, nàng cần một nhóm người thật sự thuần phục nàng, đồng thời phải đảm bảo được nhóm người này chỉ trung thành với một mình mình, tuyệt đối không thể trung thành với kẻ khác.

Đáng tiếc là người như thế khó tìm, bồi dưỡng ra mấy loại như tử sĩ cũng không ổn, vì nàng không cần tử sĩ, cần chính là một nhóm người có thể chạy luân phiên giữa triều đình và bách tính, một thanh bảo kiếm sắc bén.

Về phần có làm bị thương chính mình hay không, điểm này nàng không để ý đến, chỉ cần trở thành bậc Đế Vương, không có nhiều nghi kỵ đến thế, lòng trung thành xếp hàng đầu, năng lực xếp thứ hai.

Còn lại cũng không đáng quan tâm đến.

Khoảng chừng qua một khắc đồng hồ.

Hoàng cung Đại Nguỵ đưa trở lại tấu chương cho Cố Ngôn, đã được phê duyệt.

Đã là giờ Mẹo.

Cố Ngôn nhận lại sổ tấu chương, đến cả vào lâm triều cũng không tham gia, tự mình đi viết bố cáo quyên góp, chưa tròn nửa canh, ông đọc lại một lần nữa, xác định không có sai sót mới đưa đến Hộ bộ in ra dán lên bên trong kinh thành.

Ông tò mò Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc sẽ dùng cách gì để giải quyết chuyện này.

Cũng lo Hứa Thanh Tiêu có làm ra chuyện gì sai hay không?

Mà lúc này.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu cũng đang suy ngẫm đến một số chuyện.

Nguy cơ trước mắt đã hiện ra hết rồi.

Có người rõ rành rành muốn cản lại công trình guồng nước, thậm chí còn không tiếc trả một cái giá cực lớn.

Văn cung Đại Nguỵ bây giờ cũng xuất hiện mối nguy rồi, an nguy của bản thân cũng trở thành một vấn đề cực lớn.

Những chuyện này, bản thân mình nhất định phải cẩn thận phân tích tỉ mỉ rõ ràng, cũng phải gỡ rối sao cho thuận.

Tìm một cách để ứng phó lại.

Nếu không bản thân mình chắc chắn sẽ bị chế ngự.

Từ khi mình tiến kinh, những chuyện mình vướng vào, từng chuyện một, đại náo Hình Bộ, nổi giận chém quận vương, chém gian thương, Thái Bình thi hội.

Có chuyện gì nhỏ không?

Mỗi một chuyện đều là chuyện lớn, hơn nữa mỗi một chuyện hoặc ít hoặc nhiều đều mang đến cho mình rất nhiều rắc rối.

Đắc tội Đại Nho thuộc Chu Thánh nhất mạch của Văn cung Đại Nguỵ.

Đắc tội Hoài Ninh thân vương.

Đắc tội rất nhiều Phiên Vương.

Cũng đắc tội rất nhiều quyền quý bên trong Đại Nguỵ này.

Lớn nhất chính là mình nhập phẩm quá sớm, cũng dẫn đến sự chú ý của yêu ma, chuyện tốt duy nhất chính là có Văn cung Đại Nguỵ ở đây, nếu như bản thân mình không rời khỏi Đại Nguỵ thì trên cơ bản không phải lo yêu ma tìm đến mình quấy rối.

Trước khi sự việc trở lên khó lường, nhất định phải chấm dứt triệt để.

Vả lại bản thân mình không thể tháo gỡ từng việc một được, cứ tháo ra tra vào chắc chắn sẽ rơi vào phiền phức khác, như thế đối với mình sẽ vô cùng bất lợi.

Phải có một cách để đối phó.

Đây chính là vấn đề mà Hứa Thanh Tiêu suy ngẫm.

Mà tất cả vấn đề tổng kết lại chính là một câu nói.

Địch ở trong tối, ta ngoài sáng.

Tất cả kẻ địch đều núp hết vào trong bóng tối, mỗi một tên đều gừng càng già càng cay, đây chính là trọng điểm của vấn đề.

Cho nên bản thân mình không thể cứ như thế suốt được, nếu cứ như thế mình sẽ bị đối phương dắt mũi mất.

"Ta cần một thứ sức mạnh."

"Một thế lực có thể ngăn lại được triều đình và dân gian."

Hứa Thanh Tiêu rất mau đã hiểu được bản thân mình thiếu sót thứ gì rồi.

Một sức mạnh.

Mà sức mạnh này nhất định phải sắc bén, sắc bén tới mức khiến Lục bộ phải sợ, sắc bén đến mức nho sinh Đại Nguỵ phải khiếp, cũng sắc bén đến mức khiến quyền quý và các Phiên Vương Đại Nguỵ phải hãi.

Mà thứ sức mạnh đó, trong đầu Hứa Thanh Tiêu đã nổi lên một đáp án.

"Hoạn Đảng."

Đúng, chính là hoạng đảng.

Thái giám ở Đại Nguỵ là nô tài, nô tài không có bất kỳ địa vị nào, cũng có thể gọi là nô lê.

Bọn họ tập võ ở trong cung, bởi vì mất bộ phận sinh dục, vì thế càng đâm đầu vào trong tu luyện, cho nên nhiều thái giám ở trong cung có sức mạnh không tầm thường, có điều ngày thường không dùng tới bọn họ thôi.

Có thế lực Cẩm Y Thiên Vệ và Ngự Lâm quân kia, ngay từ đầu đã không cần bọn thái giám này làm hộ vệ.

Cho nên chức trách của bọn thái giám ngoài việc bưng trà rót nước, thông báo tin tức các thứ ra thì còn làm bia đỡ đạn, nhỡ đâu có người muốn ám sát bệ hạ thật thì bọn họ chính là kẻ chết thay.

Hơn nữa, đám thái giám này ở Đại Nguỵ từ đầu đã không được ưa thích rồi, Hoàng Đế coi họ là nô, văn võ bá quan coi họ là nô, tất cả mọi người trong kinh thành đều cười chê lũ thái giám, người không còn bộ phận sinh dục còn là người bình thường ư?

Trên cơ bản thì thái giám được bán tống vào trong cung đều là những đứa trẻ có hoàn cảnh khốn cùng, hoặc được đám thái giám già nhận nuôi ở bên ngoài.

Nếu không phải thế, bình thường có nhà ai đồng ý để con mình vào cung làm thái giám?

Cũng chính vì như vậy, bọn thái giám này vô cùng tự ti, cũng vô cùng mong được người khác công nhận, nhưng không có bộ phận sinh dục, ai sẽ công nhận bọn họ? Đến cả nữ nhân cũng không công nhận bọn họ!

Mà điểm này, bọn họ biết, cho nên rất mong có một ngày được nở mày nở mặt.

Rõ ràng chẳng có nhưng lại muốn phô ra, đây cũng là nguyên nhân đám mày râu thích mồm to nói khoác chuối tao to nhất.

Phụ nữ thì ngược lại, bình thường chỉ toàn thấy chê, ví dụ như nói to thì có tích sự gì? Nhìn xấu kinh lên được.

Đây chính là vấn đề tình người.

Mà người trong thiên hạ không để ý đến chi tiết này, nhưng Hứa Thanh Tiêu để ý đến.

Thế lực của thái giám là một thứ sức mạnh vô cùng lớn, bọn họ có thực lực, hơn nữa bản thân bọn họ lại ở trong Hoàng Cung, miệng lưỡi kín như bưng, không kín thì chết lâu rồi.

Bởi vì vấn đề cơ thể có khiếm khuyết, nội tâm của bọn họ có chút dị dạng, đương nhiên đây không phải tất cả thái giám đều như thế, nhưng phần lớn chắc chắn sẽ là dạng đó.

Hơn nữa hàng năm chịu bao ánh mắt ghẻ lạnh và khinh miệt của văn võ bá quan, bọn họ khao khát trở mình hơn so với bất cứ kẻ nào.

Quan trọng nhất chính là bọn họ nguyện trung thành với bệ hạ, hơn nữa còn trung đến chết vì bệ hạ.

Nguyên nhân rất đơn giản, thái giám là gì? Gia nô của trời, bọn họ không thể một tay khống chế cả triều đình được, trừ khi có hoàn cảnh đặc thù.

Thám giám không có hậu nhân, không thể tạo phản.

Chương 530: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (3)

Người trong thiên hạ sợ thái giám, nhưng nội tâm chắc chắn sẽ không trở thành kẻ chung đường với thái giám, đây chính là sự khinh thường theo bản năng, mặt ngoài chắc sẽ hô một tiếng Công Công, nhưng sau lưng có khi đang chửi cẩu nô tài ái nam ái nữ.

Mà quyền lực của bọn chúng, vinh quang của bọn chúng, hết thảy đều được bệ hạ ban cho.

Quốc gia sụp đổ, người của địch quốc chắc chắn không thể bỏ qua đám thái giám này, nhất là thái giám hại nước hại dân.

Dù sao nếu văn thần võ tướng hàng phục thì có thể giúp mình quản lý quốc gia, giúp mình ra ngoài chinh chiến, một đám thái giám thì có ích gì? Một lũ bán chủ cầu vinh, Đế Vương nào thích nổi chứ?

Ba điểm này, chỉ cần thái giám nào có chút đầu óc đều sẽ hiểu.

Cho nên đám thái giám này chỉ biết ngu ngốc đi ủng hộ hoàng đế, trừ khi cái tên hoàng đế ấy không được tích sự nào hết thì chắc bọn chúng sẽ lấn chủ, nhưng nếu có hoàng đế như vậy, thái giám có lấn chủ hay không thì chưa biết, nhưng văn võ bá quan dễ bắt nạt lắm à? Phiên Vương khắp nơi dễ bắt nạt thế hả?

Những cái đó đều là vấn đề.

Nếu như mọi chuyện đều xoay quanh hoàng đế, bọn họ sẽ toàn tâm toàn ý đi làm việc vì hoàng đế, sẽ tạo nên một thứ sức mạnh khổng lồ, bảo bọn họ đi thu nhập tình báo gì thì bọn họ sẽ đi thu nhập tình báo.

Bảo bọn họ đi giết ai thì bọn họ sẽ giết kẻ đấy, thậm chí nếu chuyện nhỏ hoá to động đến mặt sau, đảng phái đấy nếu có thế lực lớn, Nữ đế không tiện ra tay, như thế thì đám thái giám kia

tự mình đi điều tra đi, phát hiện đối phiên có vấn đề sẽ tiện tay công khai xử tội.

Từ xưa đến nay, thật ra nếu phải quay đầu lại nhìn, từ cổ chí kim việc thái giám hại nước hại dân đúng thật không ít, nhưng kẻ đứng đằng sau lưng bọn chúng là ai? Không phải hoàng đế à?

Đúng thật có vài tên hoàng đế đúng thật là bị mê hoặc, nhưng phần lớn hoàng đế đều đứng đằng sau màn chỉ huy, giết kẻ nào hay không giết kẻ nào đều do hắn quyết định, thái giám có tư cách gì để quyết định?

Giống như Lưu Cần, Nguỵ Trung Hiền, mặc dù bọn chúng quyền thế ngập trời như vậy, gì mà Bát Hổ, gì mà Cửu Thiên Tuế, kết quả chẳng phải đều chết ở dưới một đạo thánh chỉ à?

Cho nên, nếu có thể sử dụng được sức mạnh của thái giám thì thật tốt, như vậy đối với Đại Nguỵ đúng là một thanh bảo kiếm sắc bén đến vô cùng.

Đặc biệt là trong hoàn cảnh bây giờ, thanh bảo kiếm này tuyệt đối sẽ không làm Đại Nguỵ bị thương, chỉ biết diệt trừ những thứ đối lập với Nữ đế Đại Nguỵ.

Đến lúc làm bị thương chính mình thật, chắc chắn có thể đúc lại một thanh bảo kiếm mới, trong quần thể thái giám này lúc nào cũng có tranh đấu, đến cùng thì đám người này căn bản sẽ không để ý đến có tình cảm hay không.

Nói bọn họ là đám tiểu nhân hám lợi thì chẳng sai tí nào, mà lợi dụng đám tiểu nhân này thì rất đơn giản.

Hoạn đảng.

Nhất định phải bồi dưỡng ra được Hoạn đảng.

“Nếu tạo ra Hoạn đảng được, có thể giúp ta giải quyết được rất nhiều việc, vụ việc Tam thương đều có thể điều tra được ngọn nguồn một cách kỹ càng rành mạch.

“Quyền quý Đại Nguỵ, mọi cử chỉ hành vi cũng đều ở trước mắt ta, không cần lo lắng, cũng không cần đề phòng.”

“Thậm chí ở trong đám thái giám này cũng không thiếu các cao thủ chân chính, sau này nếu ta rời cung ra ngoài cũng có người hộ giá hộ tống ta.”

“Về phần có người hối lộ bọn họ, có người lấy lòng bọn họ, thế cũng chẳng sao, bọn họ càng tham, ta càng dễ khống chế, bệ hạ cũng dễ khống chế hơn.”

“Nếu bọn họ không tuân ta, vậy ngày chết của bọn họ đến rồi, ta thân là Lục Phẩm Chính Nho của Đại Nguỵ, Hộ bộ Thị Lang, được lòng dân hướng tới, lại có sức mạnh Võ Đạo, dám phản bội ta, chỉ còn một đường chết.”

“Nhưng mà ta cũng phải đề phòng trước, rốt cuộc nhỡ đám hoạn quan này phát triển quá đà sẽ trở thành một thứ thế lực vô cùng đáng sợ.”

“Đối với bệ hạ mà nói thì đây là thanh kiếm sắc đến rợn người, không cắn ngược chủ, nhưng đối với ta thì không chắc, ta cần phải thật cẩn thận.”

“Phải có cách ứng phó lại.”

Hứa Thanh Tiêu không vì hoạn đảng mà lạc mất tâm trí, bồi dưỡng được hoạn đảng, khả thi thì có khả thi, nhưng mình nhất định phải có một lá bài tẩy.

Có thể đè chết được con bài chưa lật của hoạn đảng.

Nếu như có một ngày, đám hoạn đảng kia dám phản bội, vậy mình sẽ thẳng tay giết sạch bọn chúng.

Dù sau chung quy lại thì hoạn đảng cũng là thế lực của bệ hạ, nói toẹt ra chỉ giúp mình được trước mắt thôi.

Nếu luyện ra được thế lực của mình, chuyện này rắc rối to, mình là Thị Lang Hộ bộ, cũng không phải quyền quý siêu cấp nào hết, mặc dù có được phong tước nhưng không thể so được với đám quyền quý Đại Nguỵ kia.

Bản thân mình chẳng có cóc khô gì, nội tình bên trong nhà người ta mạnh bao nhiêu? Thế nội tình của mình là gì? Nói dễ nghe một chút là tử tước, nói khó nghe hơn, loại ngay từ vòng gửi xe.

Cho nên bản thân mình nếu muốn bồi dưỡng ra được thế lực thuộc về mình, vô cùng khó.

Nhưng rất nhanh sau đó, bỗng nhiên Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới một thứ.

"Sao mình lại quên cái vật này chứ?"

"Úi! Ngu quá đi."

Hứa Thanh Tiêu vỗ đùi, thứ đó đúng là một lá bài át chủ siêu đẳng, một lá bài nếu có thể trưởng thành sẽ khiến bất cứ thế lực nào cũng phải kiêng dè.

Thậm chí đến cả bệ hạ trừ khi xác định muốn xé mặt với mình thật, bằng không, cái lá bài này đến cả bệ hạ cũng ngại tìm mình gây sự.

Hơn nữa cái cách đối phó này cũng rất đơn giản.

Thậm chí nói, còn đơn giản hơn cả bình thường.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu điên cuồng viết viết vẽ vẽ lên giấy Tuyên Thành, lập ra một kế hoạch cho chính hắn.

Nếu như kế hoạch này thành công thật, đừng nói đến trở thành địch của cả Văn cung Đại Nguỵ hay đám quyền quý, thậm chí đến cả toàn bộ văn võ bá quan của triều đình, Hứa Thanh Tiêu đây cóc sợ.

Ước chừng qua nửa canh giờ.

Trong kinh đô Đại Nguỵ.

Ở giữa đường đi.

Lý Thủ Minh nhấp một hớp nước, sau đó đi từ trong nhà ra.

Hôm qua hắn huỷ minh ý, đường đến Nho Đạo cũng bị huỷ đi hoàn toàn, hơn nữa cơ thể cũng hứng chịu phản phệ nhất định, cần nước thuốc để chữa trị.

Đối với sự quá khích hôm qua, Lý Thủ Minh chẳng có tí gì hối hận cả, nếu nói thật có hối hận hay không, việc hắn hối hận nhất chính là tại sao lúc đó hắn không mắng Tôn Tĩnh An một trận thật to nhỉ.

Chương 531: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (4)

Thân là Đại Nho Văn cung, không thiên vị học sinh Văn cung Đại Nguỵ hắn đây còn hiểu, nhưng cứ thiên vị đám đại tài mười nước suốt, khiến Đại Nguỵ chịu nhục, việc này hắn không thể tiếp thu được.

Nhưng phẫn nộ thì phẫn nộ, tức thì tức.

Cũng chẳng có ý nghĩa gì hết.

Cuối cùng bản thân mình chẳng qua cũng chỉ là một tên nho sinh minh ý nho nhỏ mà thôi, không làm được như Hứa Thanh Tiêu, dùng thiên cổ thi từ chửi đổng Đại Nho.

Cũng không tụ được tài khí từ đằng đông dài ba ngàn dặm.

Bản thân mình chẳng qua chỉ là một người bình thường, lúc trước khá khẩm hơn chút thì là một gã nho sinh, bây giờ chỉ là một người bình thường thôi.

Ngẫm tới đây, Lý Thủ Minh không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn tài khí trải rộng ba ngàn dặm kia, trong lòng thoáng chút an ủi.

Lúc trước hắn oán hận Hứa Thanh Tiêu , thậm chí một lần còn cho rằng Hứa Thanh Tiêu vô cùng cuồng vọng, nhưng hôm nay hắn đã hiểu được Hứa Thanh Tiêu, cũng hiểu được tình hình bây giờ của Văn cung Đại Nguỵ.

Thậm chí hắn còn cảm thấy áy náy, lúc mình không hiểu chuyện còn sinh ra địch ý với Hứa Thanh Tiêu, giờ xem lại, Hứa Thanh Tiêu chỉ chửi Đại Nho, chứ chả có ác ý gì với bọn họ.

So sánh lại thì phong thái của hai người, cách biệt hoàn toàn cả một vùng trời.

Có lẽ đây chính là đại tài nhỉ.

Lý Thủ Minh đi trên đường, trong lòng suy nghĩ như vậy.

Mà giờ khắc này, có mấy chục bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Lý Thủ Minh.

“Lý huynh, huynh không sao chứ?”

“Lý huynh đỡ chút nào chưa?”

“Lý huynh à, chuyện hôm qua huynh đúng là hơi quá khích rồi đó!”

Mấy chục người xuất hiện, những người này đều là học sinh của Văn cung Đại Nguỵ, bọn họ vốn dĩ định cùng nhau đến tửu lâu bàn bạc một vài chuyện.

Nhưng không ngờ lại gặp được Lý Thủ Minh ở trên đường đi, tự nhiên một đám người lập tức đi đến thăm hỏi trạng thái của Lý Thủ Minh.

Rốt cuộc cũng từng là đồng học của nhau, bây giờ Lý Thủ Minh tự huỷ Nho Đạo, rời khỏi Văn cung Đại Nguỵ, nhưng bọn họ cũng không chê ghét, cũng không phân chia khoảng cách, nguyên nhân không phải tại hắn, nói tới cùng đều tại hôm qua Tôn Tĩnh An làm việc hơi thái quá.

Lý Thủ Minh chỉ bốc đồng một chút, nhưng bốc đồng này không phải ngu, trái lại là có cốt khí, có chính trực, đương nhiên cũng được mọi người qua đây hỏi thăm.

“Không sao hết, cũng không có có gì đáng ngại cả.”

“Chuyện hôm qua, thôi đừng nhắc đến nữa.”

Nhìn thấy đám bạn học đi tới, quan tâm săn sóc hỏi thăm thế, trong lòng Lý Thủ Minh cũng cảm thấy chút ấm áp.

Chẳng qua đối với chuyện hôm qua, hắn cũng không muốn tiếp tục nhắc đến, đỡ phải liên luỵ đến mọi người.

“Sao lại không nói được, bản thân Tôn nho cũng sai lè ra.”

“Đúng thế, nếu không có Hứa huynh, thể diện của chúng ta hôm qua chắc mất sạch rồi.”

“Lý huynh, nói thật, hôm qua sau khi huynhtự huỷ Nho Đạo xong, ta cũng muốn tham gia, nhưng ta không có dũng khí như huynh, nói ra vẫn thấy xấu hổ.”

“Chúng ta là người đọc sách, chuyện chủ yếu quan trọng nhất vẫn là hấp thu nuôi dưỡng Hạo nhiên chính khí, tự huỷ Nho Đạo, làm căn cơ bị thương, tương lai đừng nhắc đến Đại Nho, thậm chí có muốn quay lại Minh ý cảnh cũng rất khó khăn, nếu không, hôm qua ta cũng dứt khoát tự huỷ Nho Đạo.”

“Ừ, Lý huynh, chuyện của huynh mọi người đều biết, ở Văn cung cũng có nhiều người kêu oan hộ huynh, thậm chí đã liên lạc với vài vị Đại Nho, chắc nhanh thôi Tôn nho sẽ ra mặt thôi.”

“Nếu như, Tôn nho ra mặt thật thì huynh có nguyện ý quay về Văn cung không?”

Mọi người lên tiếng, có vài người tức giận bất bình, hôm qua cũng muốn tự huỷ Nho Đạo giống như Lý Thủ Minh, nhưng bọn họ vẫn không có đủ dũng khí, suy cho cùng bọn họ thân là người đọc sách, mong muốn nhất chính là tăng trưởng phẩm cấp Nho Đạo.

Nếu không thì cả đời này chỉ có thể đi dạy học, không có tác dụng gì hết, nói chung kẻ theo Nho Đạo không bàn đến vinh hoa phú quý trong tương lai, nhưng ít nhất cũng hưởng sự tôn trọng của không ít người, chuyện đấy khiến bọn họ khó lòng vứt bỏ được.

Nhưng cũng có người hỏi dò Lý Thủ Minh, nếu Tôn nho cho một bậc thang, Lý Thủ Minh có đồng ý quay trở về không?

“Không về.”

Thái độ của Lý Thủ Minh rất kiên quyết, bản thân mình đã tự huỷ Nho Đạo, cũng không cần phải quay trở lại Văn cung Đại Nguỵ nữa, sau này nếu không còn việc gì nữa sẽ quay trở về huyện thành quê hương, làm một tiên sinh dạy học cũng không tồi.

Lời này vừa ra, mọi người nhao nhao thở dài.

Nhưng vào lúc này, lại có một đám học sinh đi đến, trên mặt mỗi một người đều mang một vài nét tức giận.

“Ngô huynh, các huynh bị sao vậy?”

Nho sinh làm bạn ở bên cạnh Lý Thủ Minh không khỏi tò mò, dò hỏi những người này gặp phải chuyện gì mà sắc mặt cả một đám đều khó coi như vậy.

Người kia bước nhanh tới, sau khi nhìn thấy Lý Thủ Minh, hơi trầm xuống, nhưng cuối cùng vẫn nói.

"Văn cung đưa ra kết quả, Tôn nho không sai, nói Lý huynh hơi quá đà, nhưng Văn cung đồng ý cho Lý huynh một cơ hội, chỉ cần nhận lỗi với Tôn nho, cho phép Lý huynh quay về Văn cung."

Sắc mặt hắn rất khó coi khi nói ra những lời như vậy.

Hôm qua từ khi thấy Lý Thủ Minh tự huỷ Nho Đạo, trong lòng bọn họ vừa tức vừa khó chịu, cho nên hôm nay có rất nhiều văn nhân đi đến Văn cung vì Lý Thủ Minh đòi sự công bằng, hy vọng Văn cung đưa ra một lời nói rõ.

Nhưng không ngờ được lời Văn cung nói rõ lại là loại nói rõ này.

Nói Tôn nho đang gìn giữ bộ mặt Đại Nguỵ, không có gì sai trái cả, trái lại thì Lý Thủ Minh không tôn trọng Đại Nho, hành động quá trớn, nhưng dù sao thì Văn cung cũng không muốn trách mắng Lý Thủ Minh làm gì, tóm lại nếu trách mắng thật thì hơi quá đáng.

Cuối cùng đưa ra một cách, chỉ cần Lý Thủ Minh xin lỗi Tôn nho, chuyện này coi như qua.

Kết quả này khiến rất nhiều văn nhân có chút không thể chấp nhận được.

Nhưng kết quả này cũng do cao tầng của Văn cung đưa ra nói cách không không thể sửa lại được.

Trước mắt nếu Lý Thủ Minh nguyện ý quay về, cúi thấp cái đầu xuống thì không có chuyện gì.

Nhưng đã tự huỷ Nho Đạo xong rồi, ai còn chấp nhận cái này nữa.

"Lại là kết quả như vậy? Đúng là quá quắt thật đấy."

“Nói thật, hành động lần này của Văn cung, khiến ta cảm thấy vừa thất vọng vừa buồn lòng.”

“Ừ cứ cho Lý huynh hơi quá đà đi, nhưng suy cho cũng còn không phải tại…”

Bọn họ tức giận cảm thấy không công bằng, nhưng nói tới đây thì bị Lý Thủ Minh ngăn lại.

“Được rồi, tấm lòng của chư vị huynh đài Lý mộ dùng cả tấm lòng nhận lấy, đừng nói gì nữa, nếu không sẽ mang đến phiền phức cho mọi người.”

Chương 532: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (5)

Lý Minh mở miệng bảo mọi người không cần nói tiếp nữa, nếu không sẽ dính phải một vài chuyện thị phi khác.

Lời vừa nói ra, đám văn nhân cùng nhau im bặt.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói khác vang lên.

“Còn có một chuyện nữa, đại tài mười nước chuẩn bị hôm nay sẽ quay trở về, bọn họ thua đến triệt để, không muốn tham gia Thái Bình thi hội nữa.”

Lời này vang lên, trong khoảnh khắc khiến toàn bộ văn nhân Đại Nguỵ cảm thấy không vui.

“Không muốn tham gia Thái Bình thi hội nữa á? Bọn nó ảo tưởng à? Mấy hôm trước vênh mặt lên như thế, bây giờ còn hai ngày thôi lại không tham gia nữa?”

“Thế sao được? Chúng ta đã chuẩn bị tối nay sẽ cà khịa bọn chúng rồi cơ mà, thế hôm nay bọn chúng tính ra khỏi kinh?”

“Nghĩ hay quá nhỉ? Bọn ta không cho phép.”

Các văn nhân lại kêu lên một lần nữa.

Đám đại tài mười nước mấy hôm nay diễu võ dương oai thế, hôm qua bị Hứa Thanh Tiêu hù cho một phát, kết quả muốn chạy rồi?

Sao bọn họ đồng ý được?

Ngày hôm qua tất cả đều chấn động trước tài khí dài ba ngàn dặm, cho nên bọn họ chưa kịp cà khịa lại, quay đầu đã thấy đại tài mười nước chuồn mất tiêu.

Còn đang nghĩ buổi tối nay phải mỉa mai bọn họ như thế nào, không ngờ được người ta dông thẳng rồi?

Tuy bị hù chạy cũng là chuyện tốt thôi, nhưng bọn họ khó chịu lắm.

Chuyện này giống y như đến tiệm lừa đảo ăn cơm, bị ông chủ lừa lấy tiền, đủ loại uy hiếp, thậm chí trong lời nói có đủ loại xỉ vả, bản thân mình vừa mang thân phận ra khè thì ông chủ phắn thẳng.

Thế này có thoải mái không? Chả có chút thoải mái nào sất.

“Cái gì mà không cho phép, thư xin chỉ thị đã giao cho Tôn nho rồi, Tôn nho cũng cùng chư vị Đại Nho bàn bạc với các nước, đã cho phép rồi, Thái Bình thi hội hai ngày sau chỉ có chúng ta tham gia thôi, chỗ trống của các đại tài mười nước sẽ cho nhiều người đọc sách tham gia bù vào.”

Có người báo cho mọi người đừng nói gì nữa, Văn cung đã đưa ra quyết định này rồi.

Nhưng lời này thốt ra, càng khiến mọi người không nuốt được cơn tức nữa.

“Lại là Tôn nho, tức thế không biết.”

“Ăn nói cho cẩn thận!”

“Cẩn thận cái rắm, hôm nay ta cũng không đi nữa.”

“Ta cũng không đi.”

“Thái Bình thi hội này uất quá đi mất.”

Bọn họ lên tiếng, đúng là rõ ràng có một thứ tởm lợm buồn nôn trào lên cổ họng.

Các văn nhân bàn bạc sôi nổi, rồi sau đó hẹn với nhau đi về nhà riêng để trao đổi chuyện này.

“Chư vị, ta cáo từ trước, muốn yên tĩnh một mình đã.”

Nhưng mà Lý Thủ Minh ở trong đám người này lại thở dài, hắn nói lời cáo từ với mọi người, không muốn quan tâm đến chuyện này nữa.

Lời này vừa nói, mọi người không giữ lại nữa, suy cho cùng xảy ra chuyện như thế, để Lý Thủ Minh được yên cũng khá tốt.

Như thế, Lý Thủ Minh một mình rời đi, mà các văn nhân nhìn theo bóng lưng Lý Thủ đi xa, trong lòng bỗng nhiên hụt hẫng.

Rất nhanh thôi.

Ước chừng khoảng ba mươi phút.

Lý Thủ Minh đi miệt mài.

Lại trong lúc vô thức, đi đến…. bên ngoài học đường Thủ Nhân.

Nhìn học đường Thủ Nhân mộc mạc đến vô cùng kia.

Lý Thủ Minh càng sinh lòng kính phục Hứa Thanh Tiêu hơn, trong văn nhân có rất nhiều văn nhân nói Hứa Thanh Tiêu kiêu ngạo tới tận trời, nhưng đối lập với Văn cung xa hoa, với một đại tài như Hứa Thanh Tiêu, học đường lại giản dị đến thế.

Này càng khiến hắn cảm thấy hổ thẹn với Hứa Thanh Tiêu.

Nghĩ tới đây, Lý Thủ minh không nhịn được đưa chân đi vào trong học đường Thủ Nhân.

Bước vào học đường, thanh âm của Lý Thủ Minh vang lên.

“Xin hỏi, Hứa Thủ Thân, Hứa đại nhân có ở đây không?”

Thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Ngay sau đó, một bóng người đi ra, là Dương Hổ.

“Tiên sinh là người phương nào?”

Dương Hổ nhìn thoáng qua Lý Thủ Minh, thấy nho bào khoác trên người Lý Thủ Minh, cho nên khá là khách sáo.

“Tại hạ là Lý Thủ Minh, là văn nhân Đại Ngụy, muốn tới đây bái phỏng Hứa đại nhân một phen, mong các hạ báo cho, nếu như có điều quấy rầy, xin Hứa đại nhân đừng trách tội.”

Hứa Thủ Minh nói thế.

“Được, tiên sinh đợi chút.”

Dương Hổ không nghĩ nhiều, xoay thẳng người đi vào trong thông báo.

Mà ở trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu đã sắp đặt xong hết tất cả các kế hoạch rồi.

Tiếp theo chỉ cần làm theo, như thế thì tất cả các phiền phức sẽ được giải quyết xong hết trong một khoảng thời gian ngắn, với cả mình cũng có được hai loại thế lực vô cùng mạnh.

Một là bệ hạ.

Một cái khác, cho chính mình.

Nhưng vào lúc này, giọng của Dương Hổ vang lên.

"Đại nhân, bên ngoài có một người tên là Lý Thủ Minh có việc tìm ngài, có gặp không ạ?"

Dương Hổ hỏi thẳng.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng tò mò.

Lý Thủ Minh? Hắn biết người này, chẳng phải người tự huỷ minh ý ở Thái Bình thi hội ngày hôm qua sao?

Là một người đọc sách có khí phách.

Nhưng hắn tìm mình làm gì nhỉ?

Nhưng đấy chỉ nghĩ thôi, Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh nói.

"Gặp!"

Nói xong, Hứa Thanh Tiêu ghi tạc phần kế hoạch này vào trong đầu, ngay sau đó đưa vào trong ánh nến đốt đi.

Đợi đốt hết xong.

Hứa Thanh Tiêu ra khỏi cửa phòng, vừa lúc đấy, Lý Thủ Minh đã xuất hiện.

"Lý mỗ, bái kiến Hứa Thủ Nhân, Hứa đại nhân."

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Lý Thủ Minh đầu tiên là làm một bái với Hứa Thanh Tiêu, trông vô cùng cung kính.

"Bái kiến Lý huynh."

Hứa Thanh Tiêu cũng quay về làm lễ, nói như thế.

"Hổ thẹn, hổ thẹn."

"Hứa đại nhân là Thị Lang Hộ Bộ, lại là Lục Phẩm Chính Nho, câu Lý huynh này, khiến Lý mỗ cảm thấy vô cùng hổ thẹn."

Lý Thủ Minh tuỳ tâm nói.

“Lý huynh khách sáo rồi, đến đây, uống trà.”

Hứa Thanh Tiêu mời đối phương ngồi xuống, cũng rất tò mò đối phương tìm mình có chuyện gì.

“Ngồi thì thôi, hôm nay tới đây, chủ yếu muốn tạ lỗi với Hứa đại nhân.”

“Lúc trước, là do Lý mỗ ngu muội vô tri, bị người khác đầu độc, sinh ra lòng oán trách tức giận Hứa đại nhân, hôm nay đã hoàn toàn tỉnh ngộ, vì vậy đăng môn bái phỏng, cố ý gửi lời tại lỗi với Hứa đại nhân, mong Hứa đại nhân khoan hồng độ lượng, tha cho sự ngu muội của Lý mỗ.”

Lý Thủ Minh không ngồi xuống, mà bái Hứa Thanh Tiêu một cái thật sâu, biểu thị lòng áy náy của mình.

Lời này thốt ra, cả Hứa Thanh Tiêu cũng có chút kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ được đối phương tìm mình lại là để xin lỗi.

Người này vẫn còn chút lương tâm.

Biết lỗi rồi thì sửa.

Tốt, tốt lắm.

“Lý huynh nói quá lời rồi.”

“Cứ ngồi xuống đi.”

Chương 533: Một Thanh Kiếm Sắc Kinh Sợ Triều Dã, Một Lá Bài Tẩy Hãi Hùng Thiên Hạ (6)

Hứa Thanh Tiêu lôi kéo Lý Thủ Minh ngồi xuống đã, cũng không phải hắn khoan hồng độ lượng như vậy, mà chẳng qua bây giờ người mà Hứa Thanh Tiêu muốn dùng nhất chính là văn nhân.

Người tên Lý Thủ Nhân đứng ở trước mắt này nom cũng không tồi, cứ tán ngẫu với nhau lát, xem có phải thiệt tình hay không.

“Hứa đại nhân, lòng ta có thẹn mà.”

Lý Thủ Nhân ngồi thì ngồi xuống, nhưng sắc mặt vẫn có vẻ vô cùng xấu hổ, bản thân mình như thế, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại như vậy đối với mình, thế bảo sao ai không hổ thẹn cho được?

“Lý huynh đúng thật nói quá lời rồi, thật ra Hứa mỗ cũng không phải không tôn trọng Thánh Nhân, chẳng qua Hứa mỗ có đạo của mình thôi, đạo của Chu Thánh, Hứa mỗ cũng học theo, cảm thấy kính nể sâu sắc, nhưng mỗi một người đều có đạo thuộc về chính mình rồi.”

“Không hợp thì là không hợp, nhưng không ngờ lại hưởng chút lời ác ý qua lại của vài người, làm hỏng thanh danh của Hứa mỗ, nhưng những chuyện đó đều không sau hết, hứa mỗ tin chắc vào đạo của mình, là được.”

Hứa Thanh Tiêu châm trà cho đối phương, đồng thời cũng trình bày một vài suy nghĩ của chính mình.

Lời này dù sao cũng không phải khách sáo hay lấy lòng đối phương, là lời thật lòng thật ý.

Hắn chưa từng bất kính Chu Thánh.

Chỉ vì bản thân không hợp thôi.

Đừng suốt ngày bắt bản thân phải noi theo đạo của Chu Thánh thế chứ?

“Lý mỗ lúc chưa không rõ, bây giờ đã rõ rồi.”

“Cho nên cố ý lại đây, cũng là vì tạ lỗi, mong Hứa đại nhân tha thứ, nếu không trong lòng Lý mỗ không yên nổi.”

Lý Thủ Minh nói vậy.

“Một chuyện nhỏ như thế, Hứa mỗ sẽ không ghi vào trong lòng, một ly trà này, coi như tan đi ân thù.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười, giơ chén trà trong tay, rồi sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Hứa đại nhân khoan hồng độ lượng.”

Nhận được sự đồng tình của Hứa Thanh Tiêu, hốc mắt Lý Thủ Minh không kìm được ướt, đồng thời hắn cũng uống liền một hơi ly trà này.

Ngay sau đó, Lý Thanh Tiêu không nhịn được hỏi.

“Hứa đại nhân, thật ra ta vẫn luôn tò mà, Tâm học này của ngài đến cùng là có ý gì?”

Ân cừu tan đi, Lý Thủ MInh cũng hỏi thêm một câu hỏi.

Tâm học của Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có ý gì?

“Thật ra ý trên mặt chữ rồi, tri hành hợp nhất.”

“Biết sai thì phải sửa.”

“Hiểu rõ đạo lý rồi thì phải thực hành.”

“Người trong thiên hạ này, tại sao có người tự ai tự oán? Thật ra là bản thân mình chưa hiểu đạo lý, hoặc bản thân vẫn chưa thực hành đạo lý.”

“Nếu biết kiến thức phải đi thực hành nó, thực hành rồi sẽ có thêm kiến thức, hiểu ra được đạo lý lớn, hiểu được đạo lý lớn, cũng có thể ngộ ra được đạo lý lớn hơn.”

Hứa Thanh Tiêu trình bày Tâm học, đấy cũng là lý giải của bản thân hắn, không có nghĩa đây là Tâm học chân chính.

Mà Lý Thủ Nhân cũng có vẻ hơi chìm vào trong suy ngẫm.

Hắn yên lặng không nói.

Ngồi trước mặt Hứa Thanh Tiêu, rơi vào trong trầm tư.

Thời gian từng khắc một trôi đi.

Một khắc đồng hồ.

Nửa canh giờ.

Một canh giờ.

Cuối cùng, trong ánh mắt mê ly của Lý Thủ Minh, bỗng nhiên sáng rực rõ ràng.

“Ta cảm thấy gần như đã hiểu được gì đó, nhưng vẫn cảm thấy chút mơ hồ.”

“Nhưng ta cảm nhận được, ta có hứng thú đối với đạo này.”

“Hứa đại nhân, ta… có thể theo học học phái này của ngài không?”

“Chỉ cần ngài không chê ta tự huỷ Nho Đạo, ta nguyện ý theo học học đường của ngài, trở thành học sinh của ngài.”

Lý Thủ Minh cất lời, trong ánh mắt mang theo ánh sáng mong chờ.

Mà lời này nói xong.

Hứa Thanh Tiêu hơi mỉm cười.

“Ta đã lập học, đương nhiên sẽ tiếp nhận từng học sinh một.”

“Nếu ngươi thật lòng nguyện ý, hướng ta ba quỳ chín lạy, bằng lòng theo ta học đạo, từ nay về sau ngươi chính là Đại sư huynh của học đường Thủ Nhân.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn cũng không để ý đến việc đối phương tự huỷ Nho Đạo.

Chỉ đợi Hứa Thanh Tiêu trả lời như vậy.

Lý Thủ Minh như không còn bất kỳ do dự nào, đi thẳng đến chỗ Hứa Thanh Tiêu quỳ xuống.

Hành đại lễ ba quỳ chín bái.

Hắn nhập Tâm học.

Bắt đầu lại một lần nữa.

Đúng lúc này.

Tài khí ba ngàn dặm treo trên không, đột nhiên trong lúc đó, rẽ ra một chùm mạch văn, giống như chân long, ầm ầm chui vào trong cơ thể Lý Thủ Minh.

Mà dị tượng như thế, cũng hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Hơn nữa sau khi tài khí cuồn cuộn đi vào trong cơ thể xong, trong chớp mắt, hắn… khôi phục lại thất phẩm.

Chẳng qua chỉ cần thêm một lần minh ý nữa thôi.

Ở giữa học đường.

Lý Thủ Minh cả người sững sờ tại chỗ.

Trên vòm trời, nơi tài khí ba nghìn dặm tụ hợp, bắn ra một bó hào quang rơi xuống người hắn.

Tài khí vốn đã mất hết, giờ tất cả đã quay về.

Đang tự chữa trị vết thương do mình tự huỷ Nho Đạo.

Chuyện này… không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Tự phá Nho Đạo, trên cơ bản thì người này đã tự đoạn tuyệt đi theo đường này rồi, trừ khi có Đại Nho giúp ngươi đắp nặn lại căn cơ một lần nữa, cũng có cách nói khác, tự ngươi viết một bài thiên cổ danh thi, đồng thời lập lại Minh Ý.

Nếu không thì tự huỷ Nho Đạo, tương đương việc chém đứt tương lai của con đường này.

Nhưng bây giờ, mình bái nhập thành môn đệ của Hứa Thanh Tiêu, vậy mà cũng được chia sẻ tài khí của Hứa Thanh Tiêu, chữa trị tất cả thương tổn, một lần nữa bước tiếp con đường Nho học.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, Minh ý đi.”

Nhưng vào lúc đấy, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, nhắc nhở đối phương đừng suy nghĩ nhiều, mau lập Minh Ý nhanh lên, tránh việc gặp chuyện không may.

Theo lời Hứa Thanh Tiêu vang lên, Lý Thủ Minh cũng không dám suy nghĩ linh tinh nữa, bắt đầu tập trung suy tư "Tri hành hợp nhất" là có ý gì.

Mỗi một người đều có cách lý giải tri hành hợp nhất khác nhau.

Chuyện này rất bình thường, chỉ cần cách lý giải của ngươi không thoát ra khỏi ý chính, thì ngươi có nghĩ đến cái gì cũng không sao cả.

Tri hành hợp nhất, nói thô thiển ra thì đầu tiên phải hiểu rõ "đạo lý". sau đó đi "thực hành", cuối cùng thông qua cách của mình để làm việc cho thật tốt, đó cũng chính là "Trí lương tri".

(Trí lương tri: Kết hợp giữa "Trí tri" của Khổng Tử và "Lương tri lương năng" của Mạnh Tử. Trí tri là có được tri thức thấy đáo về mọi vật, mọi việc trong thiên hạ, sau đó theo lương tri nhận biết phân biệt được cái tốt, cái xấu, cái phải, cái sai. Tóm gọn lại "Trí lương tri" là vừa thấu đáo vừa biết phân biệt được mặt tối mặt sáng của vấn đề mình cần giải quyết.)

Không phải bảo ta muốn giết người thì ta đi cắt cổ nó, mà là một người có tội ác tày trời, ngươi có thể khuyên hắn hướng thiện, cũng có thể ra tay giết tên ác nhân này luôn.

Nói rõ nếu ngươi cảm thấy có thể giúp hắn hướng thiện, thì cứ thuận theo lòng ngươi, ngươi đi khuyên bảo hắn.

Chương 534: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (1)

Nếu ngươi cảm thấy người này tội đáng chết muôn phần, thì ngươi có thể giết hắn, nhưng không được giẫm đạp lên pháp luật, cũng không được vi phạm đạo đức, trừ gian diệt ác đừng gộp chung với luật phát thành một.

Mà ý nghĩa càng sâu hơn, đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ chạm gần đến tầng thứ hai thôi, đó chính là tiên hành hậu tri, trí lương tri.

(Tiên hành hậu tri: Cứ làm đi rồi mới biết được đấy là đúng hay sai.)

Đạo lý ẩn chứa trong đó rất sâu, hơn nữa mỗi người có cách lĩnh ngộ Tâm học khác nhau, trình bày căn bản của Tâm học là việc Hứa Thanh Tiêu cần làm, nhưng đối phương phải lĩnh ngộ như nào thì đấy là chuyện Hứa Thanh Tiêu không can thiệp được.

Chỉ có thể dùng hết khả năng nói hết cách lý giải của mình ra, để mọi người tự mình tìm hiểu.

Nhưng mà, khi chia sẻ tài khí của mình cho Lý Thủ Minh xong, một thứ năng lượng vô cùng huyền diệu khó thể giải thích được cuộn trào vào trong cơ thể.

Thứ năng lượng đấy không phải tài khí cũng không phải Hạo nhiên chính khí, cũng không phải dân ý, vô cùng quái lạ nhưng vô hại với mình.

Nhưng đúng lúc đấy, giọng của Phá Tà huynh vang lên.

“Hiền đệ, đây là sức mạnh của truyền đạo, ngươi có thể hiểu đấy là sức mạnh của tín ngưỡng, rất có lợi với tương lai đệ bước vào Thánh Đạo, hơn nữa hiệu quả của thứ này không kém gì dân ý, có thể tụ lại ở trong đan điền, che giấu ma chủng.”

Lời của Phá Tà huynh vang lên, khiến Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc.

Sức mạnh của tín ngưỡng? Hắn không ngờ thế mà lại là sức mạnh của tín ngưỡng, hơn nữa thứ này có thể giấu hơi thở của ma chủng đi, đối với bản thân khi bước vào Thánh Đạo có lợi cực kỳ.

Thế thật là quá tốt rồi, lời to luôn, bản thân mình chia sẻ tài khí cho học sinh mình, người đấy trở thành người một nhà của mình, bản thân mình còn có thể nhận được sức mạnh của tín ngưỡng, hơn nữa có thể giải quyết được chuyện vội như lửa xén lông mày trước mắt, này đúng là một mũi tên trúng ba con chim.

Đúng là, người tốt ắt có phần thưởng mà.

Hứa Thanh Tiêu cảm khái ở trong lòng.

Thậm chí hắn còn ước có một nhóm người đến đây, tài khí của minh dài tận ba ngàn dặm cơ mà, bây giờ hắn chưa muốn dùng, ít nhất bây giờ chưa cần đến thật.

Có nhiều tài khí như thế, chỉ tạo thành phiền toái cho mình thôi, còn chưa chưa nhắc đến chuyện mình thăng cấp Nho Đạo liền tù tì một hơi chóng mặt thế rồi, giờ nói đến áp chế của dị thuật thôi đã khiến Hứa Thanh Tiêu đau hết cả đầu.

Nếu cứ nhồi nhét một đống lớn tài khí như vậy, đoán chừng không muốn thành Đại Nho cũng thành Đại Nho rồi, đến lúc đó không khéo tu luyện dị thuật khiến tu vi lùi lại thì chết.

Cho nên mình không thể tăng sức mạnh của Nho Đạo lên tiếp được.

Mà bây giờ mình chuyển tài khí cho học sinh mình, đổi lấy sức mạnh của tín ngưỡng, cuộc mua bán này nghĩ sao cũng thấy lời.

Vả lại còn cái kế hoạch thứ hai của mình, chỉ dựa vào một người thì không bao giờ làm được, phải cần một số lượng lớn các nhân tài, thêm nữa phải là văn nhân, người thường thì không thể giúp mình nhanh được.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mong có càng nhiều người đến học đường của mình, bái sư học tập.

Mà tất cả việc xảy ra trong học đường Thủ Nhân, cũng được người ở bên ngoài nhìn chằm chằm.

Người phản ứng lại đầu tiên chính là văn nhân, tài khí ba ngàn dặm treo ở trên trời kia bây giờ đã trở thành chuyện bá tánh Đại Nguỵ say mê bàn tán rồi.

Có người tò mò, Hứa Thanh Tiêu nếu hấp thụ hết một đống lớn tài khí như thế, có thể trở thành Đại Nho hay không, thậm chí trở thành Thiên Địa Đại Nho.

Suy cho cùng tài khí đấy tận ba ngàn dặm đó.

Thế này cần phải phóng đại đến mức nào nữa?

Bách tính đều tò tò, đám văn nhân cũng tò mò, cho nên một đống người nối đuôi nhau đi tới học đường Thủ Nhân.

Muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Cứ như thế một người, hai người, năm sáu người, mười mấy người, mấy chục người, rồi đến cả hàng trăm văn nhân xuất hiện ở bên ngoài học đường Thủ Nhân.

Ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào tài khí ở bên trong.

Nhưng càng khiến người khác tò mò là không phải Hứa Thanh Tiêu đang hấp thụ tài khí, lại là… một người quen.

“Lý huynh? Sao Lý huynh lại hấp thụ tài khí thế?”

“Đang xảy ra chuyện gì vậy? Sao Lý huynh lại hấp thụ tài khí của Hứa Thủ Nhân?”

“Chẳng lẽ Hứa huynh ra tay giúp Lý huynh nối lại con đường Nho Đạo?”

“Có khả năng, Lý huynh hôm qua ở Ly Dương cung tự mình huỷ Nho Đạo, có chính trực cứng cỏi, không khéo được Hứa huynh tán thưởng, hôm nay giúp huynh ấy nối lại Nho Đạo.”

“Nếu là thế thật thì Hứa Thủ Nhân đúng là người tốt.”

“Nghĩ lại thì, Tôn nho đúng là càng ngày càng quá quắt, từ khi Hứa huynh mắng Nghiêm nho, chúng ta nhìn Hứa huynh

không đội trời chung, bình thường cũng chẳng mấy khi làm bạn.”

“Thậm chí còn viết thơ xỉ vả Hứa huynh, không ngờ Hứa huynh không ghi thù thì thôi, trái lại còn giúp Lý huynh, tấm lòng này, chúng ta nhìn theo mà thán phục.”

“Hầy, xấu hổ, xấu hổ quá.”

Để văn nhân Đại Nguỵ nhìn thấy ở trong học đường, Lý Thủ Minh được tài khí bao bọc lại, trong nháy mắt không khỏi nói ra lời bùi ngùi liên hồi, bọn họ cho rằng Hứa Thanh Tiêu lấy oán trả ơn, uổng cho cái đức Thánh Nhân.

Nên trong khoảng thời gian ngắn, đã thấy xấu hổ vô cùng.

Sau đó, càng ngày càng nhiều văn nhân tụ tập lại, nhiều dân chúng cũng xuất hiện.

Bọn họ tò mò quây lại xem, muốn xem thử có chuyện gì đang xảy ra.

Khoảng chừng một lúc lâu sau.

Cuối cùng giọng của Lý Thủ Minh vang lên.

“Ta chính là Lý Thủ Minh, ở Ly Dương cung tự mình huỷ Nho Đạo, nhưng, gặp được Thủ Nhân tiên sinh, hiểu được tri hành hợp nhất, ngộ Đại Đạo Tâm học, lần nữa Minh Ý.”

“Hôm nay, Lý Thủ Minh ta, ở đây Lập Ngôn, tôn kính Tâm học, cả đời này truyền đi Tri Hành Hợp Nhất, nguyện thiên hạ hiểu được đạo lý, hiểu được gì là lương tri.”

Giọng của Lý Thủ Minh vang lên.

Thanh âm của hắn, ngay từ đầu cũng không tính là lớn, gần như chỉ truyền ra khắp đường phố thôi, vì đây là Minh Ý.

Nhưng ngay sau đó, lời của hắn lại truyền ra khắp khu vực này, đặc biệt là truyền tới tận Văn cung Đại Nguỵ.

Bởi vì hắn… Lập Ngôn.

Nguyện tôn kính Tâm học, nguyện ý truyền Tâm học cho mọi người, cho đến tận một khắc cuối cùng còn lại của cuộc đời mình, cũng nguyện người trong thiên hạ đều hiểu được đạo lý

đấy, hiểu được lương tri trong lòng, làm chuyện đúng, hiểu được chuyện sai, làm việc thiện mà không oán hờn.

Trong phút chốc, tài khí ngùn ngụt lại rơi xuống lần nữa, cuồn cuộn tuôn vào trong cơ thể hắn.

Mà ở bên ngoài văn nhân Đại Nguỵ số lượng hàng ngàn sững sờ ngây ngốc tại chỗ.

Chương 535: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (2)

Từ khi Lý Thủ Minh tự phế Minh ý, tự thân huỷ đường Nho Đạo của bản thân, thế mà chưa mất tới thời gian một ngày, nhập Tâm học, trở thành môn đồ của Hứa Thanh Tiêu, vậy mà liền một phát đột phá Thất Phẩm phi lên Lục Phẩm, Lập Ngôn Chính Nho.

Chuyện này… đúng là không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Sửa chữa quay trở lại đã coi như là một chuyện không thể nào xảy ra rồi, tiến thêm một bước nữa, này đúng là kỳ tích.

Tất cả văn nhân ở đây đều nuốt nước bọt.

Hôm qua ở Ly Dương cung, bọn họ tận mắt thấy Lý Thủ Minh tự huỷ Nho Đạo, đã cảm thấy vừa tiếc hận vừa phẫn nộ, nhưng chỉ có giận mà không dám nói là vì sao?

Đơn giản vì bọn họ không thể huỷ được, một khi đã huỷ, mấy năm đọc sách của bọn họ liền vứt ra ngoài cửa sổ, không chỉ như thế thôi đâu, tương lai của bọn họ không khéo sẽ chịu sự chèn ép của Văn Cung.

Thí dụ như quay về huyện dạy học, ai dám mời một người đọc sách đã đắc tội lớn với Văn cung Đại Nguỵ nào?

Ai dám? Ngươi dám mời hả?

Đủ loại nguyên nhân khiến bọn họ không dám nói lời nào, dù cho trong lòng có oán, cũng chỉ có thể nghẹn lại, tự mình nuốt xuống thôi.

Nhưng bây giờ, Lý Thủ Minh không những khôi phục lại phẩm cấp Nho Đạo, thậm chí còn nâng lên hẳn một bước, khiến cho bọn họ bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác nói không thành lời.

Giọng của Lý Thủ Minh vang lên ở trong Văn cung Đại Nguỵ.

Tôn Tĩnh An đang tĩnh tâm đọc sách bỗng nhiên sửng sốt một lát.

Lại nghe xong lời đấy, ánh mắt của ông ta hơi lạnh xuống, sau đó phất tay, trong không trung viết ra một dòng chữ.

Có học sinh tự huỷ Nho Đạo, lựa chọn gia nhập vào một học phái khác, chuyện này hiếm khi xảy ra, bởi vì sau khi Minh Ý, bình thường sẽ không có người tự huỷ Nho Đạo.

Nói như thế thì trước khi lập Minh Ý, là lúc lựa học phái mình muốn theo, cho nên nhảy tới nhảy lui cũng là chuyện hết sức bình thường.

Văn cung Đại Nguỵ nếu phân tích tỉ mỉ rõ ràng ra thì đúng ra có năm loại học phái, đại diện cho năm vị Thánh Nhân, ở trong Tứ đại thư viện, cùng có nhiều học phái khác, nhưng đại đa số đều là học phái của các thế hệ trước.

Một số ít học phái Đại Nho thời thượng cổ, hoặc một vài học vấn của Á Thánh, Bán Thánh.

Số lượng học phái nhiều nhưng số môn đồ lại ít, so với Chu Thánh nhất mạch, chẳng có chút khả năng nào để mang ra so được cả.

Lý Thủ Minh lập ngôn, mang theo ý muốn hả giận nào đó, chiêu cáo khắp văn nhân Đại Nguỵ, bản thân mình đã rời khỏi Văn cung Đại Nguỵ, cũng không cần Văn cung Đại Nguỵ thương hại mình nữa.

Bản thân mình đã nhập Tâm học, hơn nữa còn bước lên hẳn một bước nữa.

Nói khiêu khích ra chính là có ý đồ.

Nhưng không có vấn đề gì lớn, dù sao cũng là do Văn vung Đại Nguỵ các ngươi làm chuyện không đúng trước, lúc sau cũng không thừa nhận mình sai thì thôi, cứ nằng nặc bắt người ta đi xin lỗi các ngươi, bây giờ Lý Thủ Minh lập ngôn rồi, hết lời để nói.

Nhưng rất nhanh, giọng của Tôn nho cũng vang theo.

“Đã rời khỏi Văn cung Đại Nguỵ, chọn một học phái khác, từ nay về sau, tên của Lý Thủ Minh bị xoá khỏi Văn cung, là nho sinh phản bội lại Chu Thánh, nho giả Văn cung không được qua lại với người này nữa.”

Lời Tôn nho vang lên, ông ta không có ý răn dạy, cũng không có ý mỉa móc, càng không gào thét, mà biểu đạt thái độ của mình, cũng coi như đại diện cho thái độ của Văn cung Đại Nguỵ.

Hơn nữa trong lời của Tôn nho cũng chứa ý vị cảnh cáo, Lý Thủ Minh rời khỏi Văn cung Đại Nguỵ, chuyện này không thành vấn đề, nhưng ở trong mắt ông ta, lại xem Lý Thủ Minh đã phản bội lại Chu Thánh, cho nên không cho phép bất cứ người đọc sách theo học Chu Thánh nhất mạch có bất kỳ liên quan gì tới Lý Thủ Minh, đây cũng là thủ đoạn chèn ép trực tiếp nhất cũng đơn giản nhất.

Chủ yếu nhất là cái loại chèn ép này còn không có bất kỳ vấn đề nào, suy ra thì đây chính là sự cạnh tranh giữa các học phái, ngươi chọn phản bội lại Chu Thánh, vậy để môn đồ Chu Thánh tuyệt giao với ngươi, đây cũng hết sức bình thường.

Đây giống như nếu Lý Thủ Minh là môn đồ của Hứa Thanh Tiêu, bỗng nhiên phản bội hắn, Hứa Thanh Tiêu sẽ không có chút hảo cảm nào đối với Lý Thủ Minh nữa, thậm chí là cả môn đồ của Tâm học cũng không còn hảo cảm nào với Lý Thủ Minh.

Nhưng nguyên nhân chính của chuyện này cũng không phải Lý Thủ Minh chủ động rời đi, mà vì Tôn Nho không công bằng.

Chuyện nào cũng có nguyên nhân hết.

Lại thêm một câu khiến bọn họ thấy không thoải mái cực kỳ.

Nho giả Văn cung không được qua lại với Lý Thủ Minh nữa?

Dựa vào cái gì? Mình đúng thật là nho sinh Văn cung, nhưng Lý Thủ Minh không phải gián điệp của địch quốc, cũng không nói lời nào sỉ nhục đến Chu Thánh, dựa vào cái gì không được qua lại nữa?

Thế này đúng là quá đáng quá quắt lắm rồi, hạn chế quyền tự do của bọn họ à.

Chuyện này khiến bọn họ khá là không thoải mái, thậm chí đầu môi chót lưỡi toàn lời ra lệnh, khiến người ta phản cảm.

Giọng Tôn nho vọng tới tận con phố này, trong học đường Thủ Nhân, hứa Thanh Tiêu cũng nghe được uy hiếp bên trong ngữ khí của Tôn nho, cũng mang theo một loại ta ở trên tất cả của ông ta.

“Ha.”

Trong học đường.

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh một tiếng, cái lão Tôn Tĩnh An này từ lúc bắt đầu đủ loại nhắm vào mình rồi, bây giờ chọc nhiều người phẫn nộ rồi còn chưa biết sai, bảo lão ta ngu, chắc lão ta không ngu đâu, nói ra thì cũng thành Đại Nho, không thể không có não được.

Nhưng bảo lão không ngu thì đấy là có mục đích khác rồi, theo lời của Trần Chính Nho giống y hệt nhau, có người muốn tách Văn cung Đại Nguỵ đi khỏi đây, mà Tôn Tĩnh An cũng tự lộ ra sơ sót của mình, là một tên dầu muối không ăn.

Người như thế, chẳng khác gì con buôn thằng bán cả, một tên trục lợi, một lão trục danh mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu cũng phải phản kích lại chứ.

“Ta tên Hứa Thanh Tiêu, Chính Nho Đại Nguỵ, sáng lập Tâm học đã được ba tháng, hôm nay, thu nhận môn đồ Nho Đạo khắp nơi, trở thành học giả Tâm học ta, có thể hưởng vô vàn vô tận tài khí, phàm là nho sinh Minh Ý, nếu như huỷ ý, ta sẽ dùng tài khí vô tận để chắp lại.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt lên tiếng, mà lời này cũng vô cùng khí phách.

Ai nhập Tâm học của ta sẽ được chia sẻ tài khí vô tận này, nếu có nho sinh Minh Ý nguyện lòng tự huỷ Nho Đạo, gia nhập Tâm học, hắn sẽ dùng tài khí vô tận để chắp lại.

Chương 536: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (3)

Lời này không ai dám nói, Hứa Thanh Tiêu hắn dám.

Trong đầu có nền văn minh của cả năm ngàn năm, còn sợ tốn một chút tài khí bé tẹo này sao?

Đây chính là tự tin của Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần hắn sẵn lòng muốn bao nhiêu tài khí thì sẽ có bấy nhiêu tài khí cho môn đồ của mình, đổi thành sức mạnh tín ngưỡng, một mũi tên trúng mấy con chim sao lại không làm được.

Hơn nữa một khi có nhiều người lên thì kế hoạch của mình cũng có thể thi hành được rồi, vả lại nếu học phái lớn mạnh, đối với mình có vô vàn lợi ích, đừng nói mệt, đây là kiếm lời to.

Quả nhiên.

Khi Hứa Thanh Tiêu thốt ra lời này, trong Văn cung Đại Nguỵ có không ít Đại Nho nhíu mày lại, bọn họ vốn không định tham dự vào chuyện này, nhưng theo lời Hứa Thanh Tiêu vang lên vẫn phải chạy đi tìm Đại Nho chân chính của Văn cung, bàn bạc cùng bọn họ, không mong chuyện này bé xé ra to.

Nếu không thì, rất có khả năng sẽ dẫn đến phiền phức, phiền phức thực sự.

Trong Văn cung, Tôn Tĩnh An nghe những lời này xong, cũng không lộ ra vẻ giận dữ, ngược lại ông ta còn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía học đường Thủ Nhân.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi quá tự nghĩ mình là đúng.”

“Ngươi cho rằng làm như thế sẽ có nhiều người gia nhập học đường của ngươi sao? Ngươi coi thường Thánh Nhân, cũng đánh giá cao bản thân mình,”

“Vả lại, nếu ngươi mượn sức văn nhân Đại Nguỵ thật, thì ngươi đây là vội vàng đi tìm chết.”

Lẩm bẩm nói câu, Tôn Tĩnh An không nói nữa, mà tiếp tục đọc thư tịch ở trong tay, mà thư tịch trong tay ông ta, tên sách có vẻ hơi dài, nhưng lờ mờ vẫn nhìn thấy vài chữ rất rõ.

【 Dị Thuật 】【 Cách phân biệt 】

Học đường Thủ Nhân.

Cùng với những lời này của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Trong phút chốc, không ít văn nhân oán khí đầy mình có chút dao động.

Bọn họ cũng không phải dao động vì Hứa Thanh Tiêu đồng ý san sẻ tài khí, mà vì thoát khỏi Văn cung Đại Nguỵ, thì có nghĩa bản thân mình tự huỷ Nho Đạo, tự đánh cuộc với tiền đồ của mình.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu giờ đồng ý san sẻ tài khí, thì không phải lo tiền đồ của mình có vấn đề gì nữa, như thế thì bảo sao bọn họ không dao động được?

Nhưng cũng vào lúc này.

Lý Thủ Minh lại nói.

“Chư vị.”

“Lý mỗ cả gan nói vài câu.”

“Thái Bình thi hội, chúng ta ban đầu coi như cũng chu đáo hết phần lễ nghi với mười nước, không hổ danh Đại Nguỵ là nước lễ nghi.”

“Nhưng văn nhân mười nước, bất kính với Đại Nguỵ ta, đã làm sai trước, Tôn nho Văn cung bằng mọi giá thiên vị.”

“Chỉ vì ông ta căm tức Hứa tiên sinh.”

“Hành vi lần này đã làm mất hết phong thái của kẻ Đại Nho, văn nhân chúng ta, ở trước mặt đại tài mười nước mất hết cả mặt mũi.”

“Ta tự phế Nho Đạo, chưa bao giờ thấy hối tiếc, hôm nay theo được Tâm học, bước cao hơn một tầng, nhưng trong lòng ta

vẫn kính trọng Chu Thánh như cũ.”

“Chỉ là Văn cung Đại Nguỵ bây giờ, đã bị một đám hủ nho khống chế từ lâu, xuyên tạc ý của Chu Thánh, bức thân ta theo ý họ.”

“Lý mỗ nguyện xin chư vị, hãy ngẫm lại cẩn thận, đánh bóng đôi mắt, đưa ra chọn lựa, ba ngàn dặm tài khí cung không được bao nhiêu người theo học, bỏ lỡ cơ hội lớn này lần sau cho dù có muốn huỷ ý cũng không thể được nữa rồi.”

Lý Thủ Minh lên tiếng, bây giờ hắn đã là môn đồ của Hứa Thanh Tiêu, xưng hô Thanh Tiêu thành tiên sinh, hơn nữa cũng nói một phen lời từ tận đáy lòng, kích động cảm xúc của mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không kìm được nhớ lại những chuyện xảy ra trong vài ngày nay.

Khuôn mặt kinh tởm của văn nhân mười nước cũng hiện lên ở trong đầu họ.

Lập tức có bách tính không nhịn được nói.

“Còn đợi gì nữa? Chấp nhận học theo Hứa đại nhân đi, các ngươi cũng không nghĩ xem, Hứa đại nhân là ai? Là Thánh Nhân tương lai đó.”

“Với cả, Hứa đại nhân có bao giờ bạc đãi người một nhà đâu? Cái lão Tôn nho này thà giúp người ngoài cũng không thèm giúp người một nhà, lần trước Hứa đại nhân gây đại loạn chẳng phải cũng vì người một nhà à?”

“Nếu ta không phải một thằng đồ tể, ta cũng muốn bái Hứa đại nhân làm thầy.”

Trong bách tính có một người đồ tể hét lớn, giọng hắn cực to, cảm thấy đám văn nhân này cứ chần chà chần chừ, đúng là quá ngu.

Nhưng câu này, giống như một tia chớp hiện lên ở trong đầu mọi người.

Đúng thế, không nói những thứ khác, nhưng năng lực bênh vực người một nhà của Hứa Thanh Tiêu xếp thứ nhất toàn

thiên hạ, ai bắt nạt người của hắn, Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ lùi bước lại cả.

Đối lập với một vài hành vi của Tôn Nho, hai người đúng thật khác nhau như trời với đất.

Trong giây lát, mọi người cũng không chần chừ nữa, một đám người đi vào trong học đường Thủ Nhân.

"Học sinh Ngô Khải Tử, tự phế Minh ý, nguyện nhập Tâm học, bái tiên sinh làm thầy, mong tiên sinh không bỏ."

"Học sinh Chu Phổ, tự phế Minh Ý, nguyện nhập Tâm học, bái tiên sinh làm thầy, mong tiên sinh không bỏ."

Ba bốn vị nho sinh Minh Ý liên tiếp đi đến, bọn họ làm một bái thật sâu với Hứa Thanh Tiêu, nếu như Hứa Thanh Tiêu đồng ý nhận bọn họ, bọn họ sẽ ở đây ba quỳ chín lạy, hành đại lễ bái sư.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không nhận lấy ngay.

Mà nhìn thấy các học sinh lục đục kéo vào, hơi mỉm cười.

"Đã lập học, đương nhiên phải mở rộng thu môn đồ, nhưng các ngươi chưa hiểu Tâm học là học cái gì, hôm nay để ta trình bày đạo của Tâm học."

"Trình bày xong, các ngươi tự mình tỉ mỉ lĩnh ngộ, nếu như nguyện ý, ngày mai lại đến bái sư, tránh cho việc hối hận."

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Hắn không cần môn đồ dối trá, mà cần môn đồ thật sự hiểu Tâm học, thật lòng muốn học theo.

Lựa chọn trong phút chốc nóng giận thường sẽ khiến người ta hối hận, sau khi yên lòng, lựa chọn lại lần nữa mới đúng là nòng cốt.

Quả nhiên sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra, cách nhìn nhận của mọi người đối với Hứa Thanh Tiêu lại thay đổi rất nhiều.

Theo lẽ thường Hứa Thanh Tiêu lập học, mở rộng thu nhận môn đồ, đặc biệt nếu là nhằm về phía Văn cung Đại Nguỵ, đổi lại là bất kỳ ai cũng đều chọn thu người vào trước.

Dù sao thì thu vào rồi, bọn họ có hối hận thì cũng vô ích thôi, lời nói đã ra, có hối hận nữa cũng có ai dám nhận bọn họ không?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không thu, ngược lại còn trình bày Tâm học, để bọn họ lý giải, từ đó chọn có theo học hay không?

Sự khoan dung đến mức này, cũng không phải bọn họ có thể so sánh lại được.

Đây mới là người muốn lập học thật.

“Chúng ta đa tạ tiên sinh.”

Chương 537: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (4)

Sau một khắc, càng có nhiều văn nhân đi vào trong, bọn họ cúi đầu trước Hứa Thanh Tiêu, bất luận thời gian tới có chọn theo học Tâm học không, đều không thể thay đổi được địa vị của Hứa Thanh Tiêu ở trong lòng bọn họ.

Sau một lúc lâu.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trình bày đạo lý Tâm học của bản thân.

"Người sống một đời, ngoài dục vọng của túi da bên ngoài, càng sống vì dục vọng của tinh thần bên trong."

"Người đọc sách chúng ta, học được đạo lý, rõ được đạo lý, từ đó hiểu được đạo lý."

"Kẻ theo Tâm học, là vì tri hành hợp nhất, dựng được lương tri."

"Trước biết mới làm, làm rồi mới biết, biết được đạo lý của vạn vật, biết được đạo lý làm người, biết được đạo lý sát sinh, hiểu được đạo lý của cõi lòng, lại làm theo được đạo của vạn vật, đạo làm người, đạo sát sinh, vân vân vô cùng vô lượng."

"Dựng được lương tri, từ gốc đến ngọn, tất cả đều hướng thiện, tất cả có lương tri và duy tâm, tất cả những việc chưa xảy ra đều theo lòng mình mà làm."

"Làm rồi mới biết, tất nhận được đúng sai, biết trước làm sau, rồi làm xong mới biết, biết rồi lại làm, dựng được lương tri."

Hứa Thanh Tiêu dùng hết khả năng trình bày lí lẽ của Tâm học theo một cách đơn giản nhất.

Cao thâm quá đến mình cũng chưa hiểu, cần phải suy tư mất một khoảng thời gian, nhưng chỉ bằng một vài điều này thôi cũng đủ để mọi người lý giải được một lúc lâu rồi, hoặc chỉ

nguyên trước biết mới làm hay là làm trước mới biết cũng đủ khốn nhiễu bọn họ cả đời rồi.

Nhưng cho dù là trước biết mới làm hay là làm trước mới biết, đều không nhiễu loạn bằng bốn chữ cuối, dựng được lương tri.

Ở giữa học đường.

Tài khí ngập tràn.

Nhiều đoá hoa sen nở rộ.

Hứa Thanh Tiêu truyền đạo thì tất nhiên có tài khí xuất hiện, những tài khí này đều là tài khí từ ba ngàn dặm từ đằng đông tới, tạo thành dị tượng, biến đổi cảnh sắc ở trong học đường.

Có thể giúp các học sinh lĩnh ngộ hiểu thông, cũng có thể tô đậm hình tượng của Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này, càng ngày càng có nhiều văn nhận tập trung lại đây.

Bọn họ chăm chú nghe Hứa Thanh Tiêu trình bày Tâm học.

Vẻ mặt mọi người cũng tràn đầy hoang mang cùng với kinh ngạc.

Vì từ xưa tới nay chưa ai giảng bài như vậy, Hứa Thanh tiêu dùng cách giảng dạy tự mình suy nghĩ, ném quan điểm và nòng cốt ra, để mình tự hỏi, tự lĩnh ngộ tự hiểu ra.

Mà học Chu Thánh, đều theo khuôn khổ ban đầu vậy, nhưng ban sơ bắt đầu học theo Chu Thánh, cũng không phải như thế, là do sau này một đời lại một đời Đại Nho, dùng cách trình bày của mình, lý giải theo bản thân, cho nên được cải biên rất nhiều.

Đến nỗi bây giờ rất nhiều văn nhân học theo đạo của Chu Thánh, bình thường phải mô phỏng theo cái ban đầu, nói ví dụ như nhịn ăn nhịn mặc, nói ví dụ như từ lời nói cử chỉ, tất cả đều cần phải chú ý.

Khiến tư duy bị rập khuôn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại phá giải gông xiềng này của bọn họ, khiến bọn họ được tự mình suy nghĩ, tự mình diễn giải, tự

mình lĩnh ngộ, do đó tự mình hiểu được "Tâm học" thuộc về riêng mình, cho dù tri hành hợp nhất như thế nào, cũng dựng được hai chữ lương tri, sau đó khoá lại được một lớp phòng thủ cuối cùng, không thể cứ nói, ta muốn giết ngươi thì ta cứ giết, ta muốn cướp thì cứ cướp được.

Được hai canh giờ tròn.

Hứa Thanh Tiêu dường như không nói chuyện linh tinh, tiến hành truyền đạo cả hai canh giờ.

Sau hai canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu mới từ từ dừng lại, hắn nhấp một ngụm trà, ở trong học đường đã đứng đầy người, có không ít người đứng ở bên ngoài học đường, trên mặt đều tràn ra vẻ suy tư.

Có người buồn khổ, nghĩ mãi chưa hiểu.

Có người khi thì cười khi thì nhíu mày.

Có người trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn cùng với kích động, giống như đã lĩnh ngộ được điều gì đó vậy.

Cho dù như thế nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không để tâm đến.

Hắn đứng dậy, dị tượng ở xung quanh tan đi.

Hắn muốn đi vào trong cung, có một vài chuyện cần phải xử lý, nói đúng ra, còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, cũng không có thời gian lãnh phí ở đây.

Cái gì cần nói đều đã nói xong, giờ phải đi thôi.

"Tiên sinh, người muốn đi đâu ạ? Để đồ nhi đi cùng người được không?"

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đang muốn rời đi, Lý Thủ Minh trong chốc lát cũng đứng dậy hỏi.

"Không cần, Thủ Minh, giúp vi sư làm chuyện này."

"Đây là Thị Lang Lệnh của ta, đi tới Hình bộ một chuyến, bảo bọn họ sang xem bên Binh bộ, báo cho toàn bộ lính gác khắp thông đạo ở kinh đô Đại Nguỵ."

"Không cho phép đại tài mười nước đi ra, Thái Bình thi hội vẫn chưa kết thúc, nếu rời khỏi nơi này sớm quá, lại nói Đại

Nguỵ ta tiếp đón không được chu đáo.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

“Xin tiên sinh yên tâm.”

Lý Thủ Minh nhận Thị Lang Lệnh của Hứa Thanh Tiêu, song cũng không nhịn được hỏi tiếp.

“Nhưng nếu đại tài mười nước cố sống cố chết không dự tiệc thì làm gì ạ?”

Hắn tò mò hỏi.

“Không dự tiệc? Thì cứ theo ý ngươi mà làm.”

“Muốn làm gì, thì cứ làm như thế đi.”

“Nếu người của Văn cung Đại Nguỵ làm phiền ngươi, không cần để ý tới họ, hôm nay ngươi đã là đệ tử của Tâm học, không thể để bọn họ quản ngươi được.”

“Còn nếu đại tài mười nước không đi dự tiệc, thì ngươi cứ làm chuyện ngươi muốn làm đi, chỉ cần không vi phạm lương tri, xảy ra bất kỳ chuyện gì có vi sư ở đây.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ngữ khí chắc chắn không gì sánh lại được.

Chuyện đại tài mười nước muốn lủi đi, hắn cũng nghe tiếng.

Mắng người xong muốn chạy hử?

Sao lại có chuyện tốt như vậy chứ?

Nếu như không phải lúc này còn có nhiều chuyện gấp cần làm, đợi mấy hôm nữa Hứa Thanh Tiêu sẽ đi dự tiệc, cà khịa bọn đại tài mười nước xanh cả mặt thì thôi.

Nhưng giờ bận quá, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không đi dự tiệc rồi.

Vừa rồi Hứa Thanh Tiêu chỉ tùy tiện nói ra vài câu, nhưng lọt tới tai mọi người, không hiểu tại sao có vẻ… rất khí phách.

Nhìn Thị Lang Lệnh trong tay mình, Lý Thủ Minh ngẩn ra.

Đã biết vị lão sư này cuồng thì cuồng thật.

Nhưng mà… tính cách như thế, không hiểu sao Lý Thủ Minh lại cảm thấy rất tốt.

Ít ra so với Văn cung Đại Nguỵ còn tốt gấp trăm lần.

“Tôn Tĩnh An ơi là Tôn Tĩnh An, nếu hôm nay lão dám nói với ta một câu không đúng đi, ta nhất định sẽ khiến lão phải bẽ mặt.”

Lý Thủ Minh lẩm bẩm nói.

Chương 538: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (5)

Mà sau đó, có người tỉnh hồn lại, phát hiện Hứa Thanh Tiêu đã biến mất, do đó quay sang hỏi Lý Thủ Minh chuyện liên quan đến việc học.

Mà Lý Thủ Minh cũng nghiêm túc trả lời, cẩn thận tỉ mỉ nói ra cách lý giải của mình, trao đổi với đối phương.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cả học đường Thủ Nhân đều xuất hiện tiếng bàn bạc thảo luận.

Lúc này.

Trong cung Đại Nguỵ.

Hứa Thanh Tiêu lấy Tàng Kinh Các Lệnh, đi vào trong cung.

Hắn cố ý làm phiền công công dẫn đường, giúp mình tìm một người tới đây.

Rất nhanh sau đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Lý Hiền.

Lý công công.

Thoạt nhìn thì Lý Hiền chỉ mới hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, nhưng đã là võ giả Thất phẩm, chỉ điểm này cũng đủ chứng minh đàn ông nếu không có thứ đồ chơi kia, đúng là có thể tăng sức mạnh của mình lên một chút.

“Hứa đại nhân!”

“Hứa đại nhân!”

“Ngài tìm nô tài có việc gì vậy?”

Lý Hiền một đường chạy chậm tới đây, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xong, ra vẻ nịnh nọt vô cùng hỏi.

“Lý công công.”

“Lâu rồi không gặp, muốn tâm sự với công công thôi.”

“Cũng để tăng thêm cảm tình.”

Hứa Thanh Tiêu cười ôn hòa, khiến người kia cảm thấy kinh ngạc.

“Hứa đại nhân, ngài thật sự đối tốt với nô tài quá rồi.”

“Bây giờ ngài là Thị Lang đại nhân quyền quý, vậy mà vẫn nhớ đến nô tài, điều này khiến nô tài không biết phải báo đáp như thế nào?”

Lý Hiền thật sự cảm động.

Lúc đầu mới quen Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu mới là một tài tử, nhưng cho dù là một tài tử bình thường, thân phận cũng cao hơn mình.

Sau đấy Hứa Thanh Tiêu lại khiến Đại Nguỵ phải rung chuyển, lại được đề thăng chức quan.

Hôm nay đã trở thành Thị Lang Hộ bộ Đại Nguỵ rồi.

Chênh lệch giữa hai người, có thể nói là cách xa vạn dặm, ngày bình thường y luôn miệng nói khoác với một vài thái giám rằng mình có quen Hứa Thanh Tiêu, để đánh bóng địa vị của mình lên.

Không ngờ được rằng Hứa Thanh Tiêu còn nhớ y, bảo sao y không cảm động cho được.

“Lý công công à, cần gì phải nói những lời này.”

“Chúng ta đều là người, không có gì phân chia cao thấp mà.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ bộ mặt ôn hoà như cũ, chỉ một câu đơn giản thôi, càng khiến Lý Hiền cảm động, dường như suýt nữa là rơi lệ.

Bọn họ là hoạn quan, là nô tài, là loại người hạ đẳng nhất trong cung đình Đại Nguỵ này, đi ra bên ngoài còn không được coi là người, nhưng chưa từng nghĩ một Đại Tài như Hứa Thanh Tiêu, còn có thân phận cao cấp như thế, từng câu từng chữ đều gọi là Lý công công.

Đúng là vô cùng cảm động.

“Hứa đại nhân, nhận được sự ưu ái của ngài, nô tài thật sự không thể báo đáp lại được, nhưng mà Hứa đại nhân ngài cứ yên tâm, chỉ cần ngài muốn dùng tới nô tài, nô tài nhất định sẽ trở thành tuỳ tùng của ngài.”

Lý Hiền cũng không nói nhiều, nếu Hứa Thanh Tiêu đã coi trọng y như thế thì y cũng không thể để Hứa Thanh Tiêu ghê sợ được.

“Lý công công quá lời rồi.”

“Ta nghe nói Lý công công có một đệ đệ ở kinh đô, hình như đã tới tuổi đi học rồi, nếu Lý công công không chê thì đẫn đến chỗ của ta, đọc sách học tập.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa, lại tặng cho một phần quà lớn.

“Theo học ở chỗ ngài ạ?”

“Ôi!”

“Hứa đại nhân, ngài…. ngài… ngài không nói đùa đúng chứ?”

Lý Hiền ngơ cả người.

Bây giờ người trong Đại Nguỵ ai mà không biết, con em của các quốc công hầu gia đều đang học ở học đường Thủ Nhân của Hứa Thanh Tiêu.

Đấy chính là trường tư thục của quyền quý chân chính.

Đúng là mình có một đệ đệ, cũng đến tuổi đi học rồi, tiền cũng có chút, nhưng ở kinh đô cũng chỉ đủ theo học trường tư thục tầm thường thôi.

Tới học đường của Hứa Thanh Tiêu học.

Chuyện này! Mình có tài đức gì mà….

“Lý công công, Hứa mỗ ta đây từ trước tới nay có gì nói nấy, dĩ nhiên nếu Lý công công không muốn, vậy cũng không sao.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc như thế, Lý Hiền ngay lập tức quỳ sụp xuống đất, hai mắt chảy lệ nói.

“Hứa đại nhân, ngài đối với nô tài tốt quá rồi, cha mẹ nô tài chết sớm, trong nhà chỉ còn duy nhất đứa em trai này, giờ đang nhờ bà dì nuôi dưỡng, nô tài không yêu cầu xa vời đệ đệ mình có thể sống được xa hoa hơn, chỉ mong đọc được ít sách, sau đấy làm ăn khấm khá, cưới một người em dâu, vì nhà nô tài mà kéo dài đời sau, là nô tài đã hài lòng rồi.”

“Ngài để đệ đệ nô tài được theo học trường tư của ngài, ân tình này, còn lớn hơn trời, nô tài không biết phải báo đáp với ngài như thế nào nữa.”

Lý Hiền khóc nói, lời này của y đúng là phát ra từ tận đáy lòng, thật sự không biết phải báo đáp như thế nào mới thoả.

“Lý công công.”

“Đứng lên đi.”

“Chuyện nhỏ mà thôi, nhưng có một chuyện, đúng là muốn nhờ Lý công công giúp.”

Hứa Thanh Tiêu nâng Lý Hiên đứng dậy, sau đó mỉm cười nói.

Nghe thấy câu này, Lý Hiền trong chốc lát kích động.

“Xin đại nhân nói rõ, chỉ cần việc nô tài đây có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ.”

Hứa Thanh Tiêu nhờ mình giúp, y đồng ý!

Còn đồng ý hơn cả đồng ý nữa!

Nếu không đã thiếu nhiều ân tình như thế, y thật sự không biết phải làm gì giờ.

“Thật ra cũng không phải chuyện khó khăn gì.”

“Lý công công, đi theo ta.”

Hứa Thanh Tiêu đưa Lý công công đi về phía Tàng Kinh Các, hắn bước rất chậm, đồng thời hạ thấp giọng nói.

“Lý công công, Hứa mỗ hỏi công công ba câu, công công chỉ cần trả lời thôi.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Xin đại nhân nói thẳng.”

Lý Hiền lau nước mắt, hỏi như thế.

“Thứ nhất, Lý công công có muốn nắm giữ quyền lực không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng ra là hỏi một câu như thế, hỏi thẳng Lý Hiền.

Có muốn nắm giữ quyền lực không?

Chắc chắn là muốn rồi.

Nhưng thái giám thì có quyền lực gì? Tối đa nhất là thành bề trên của đám hạ nhân, sai bảo đám thái giám mới vào trong thôi.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, Lý Hiền sững sờ một lát sau, vẫn trả lời ngay.

“Muốn.”

Đây chắc chắn là muốn rồi, ai lại không muốn nắm quyền lực nhỉ?

“Ngươi có muốn trở thành kẻ được người người kính sợ không? Nói thí dụ như tất cả quan lại? Thân vương? Đương nhiên không bao gồm bệ hạ và ta.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi một lần nữa, nhưng cũng bổ sung thêm một câu, trừ mình và Nữ Đế ra.

“Tất cả quan lại ạ? Thân vương?”

Lý Hiền nuốt nước bọt một cái, nhưng cả người cũng phát run.

Tất cả quan lại trong mắt hắn đều giống như thần linh vậy.

Thân vương trong đấy chắc chắn là thần trong các thần rồi.

Bảo để bọn họ sợ mình? Kính nể mình? Điều này sao được? Hoàn toàn không thể được.

Nhưng đối mặt với vẻ mặt kia của Hứa Thanh Tiêu, Lý Hiền vẫn nói ra lời trong nội tâm của chính mình.

“Muốn!”

Tuy rằng điều này lớn mật, nhưng hắn vẫn không nhịn được trả lời.

Chương 539: Trình Bày Tâm học, Mặt Đất Nở Rộ Sen Vàng, Diện Thánh, Lộ Quân Cờ (6)

“Thế Lý công công, Hứa mỗ hỏi ngươi một câu cuối cùng.

“Nếu như muốn có được sự kính sợ của thế nhân và quyền lực, phải trả ra một cái giá khổng lồ, ngươi có nguyện ý đi làm không?”

Thanh âm của Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình tĩnh.

Nhưng trong cái loại bình tĩnh đấy lại có một thứ… cảm giác khó diễn tả thành lời.

Lý Hiền trầm xuống.

Y lẳng lặng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Giá cực lớn?

Nhưng lại đổi được quyền lực không gì sánh lại, còn có ánh mắt kính sợ của người đời.

Lý Hiền trầm xuống, hắn đang suy ngẫm.

Một lát sau, rốt cuộc Lý Hiền cũng phục hồi lại tinh thần rồi.

“Hứa đại nhân!”

“Nô tài Lý Hiền! Ngoại trừ có một đứa đệ đệ ruột ra, thì không còn người thân, ta biết một tên nô tài như ta, còn không bằng một cái móng tay của Hứa đại nhân.”

“Nhưng nô tài là một kẻ biết nhớ ân, Hứa đại nhân đối với ta ân nặng như núi, không coi thường nô tài giống người khác, trái lại còn khách sáo với nô tài nữa.”

“Hứa đại nhân, ngài là một vị quan tốt, ngài cũng là một người tốt, từ nay về sau, nô tài Lý Hiền ngoài bệ hạ ra, quyết định sẽ dốc toàn lực để giúp Hứa đại nhân.”

“Nô tài cam tâm trở thành quân cờ trong tay Hứa đại nhân, cho dù có một ngày, Hứa đại nhân muốn vứt bỏ quân cờ này, nô tài tuyệt đối sẽ không có một câu oán hận nào.”

Lý Hiền quỳ trên mặt đất, đập đầu xuống rầm rầm, y không ngu, kẻ có thể làm việc ở trong cung cấm này, sao có thể là kẻ ngu được?

Giờ này khắc này, hắn hiểu được ý đồ của Hứa Thanh Tiêu là cái gì, vì thế y rất kích động, vô cùng kích động.

Y hiểu được, một cơ hội ngàn năm có một đang xuất hiện ở trước mặt mình.

Cho dù không biết Hứa Thanh Tiêu sẽ dùng cách gì.

Nhưng y cũng biết rằng bản thân mình không thể để tuột cơ hội này được.

Tuyệt đối không được bỏ qua.

Cho nên y quỳ xuống đập đầu, bày tỏ sự trung thành với Hứa Thanh Tiêu.

"Lý công công, quá lời rồi, quá lời rồi."

"Hôm nay ta chỉ muốn tìm bệ hạ bàn bạc vài chuyện."

"Chẳng qua vừa nãy mới nghĩ ra một chuyện, muốn hỏi Lý công công thôi."

"Nhưng những lời này của Lý công công, Hứa mỗ có chút cảm động, Lý công công, nếu có ngày ngươi phất lên rồi, tuyệt đối đừng quên Hứa mỗ nhé."

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

"Hứa đại nhân ngài yên tâm! Nếu như có ngày đó thật, nô tài hết khổ rồi, cho dù không có quan hệ gì với ngài, thì ngài cũng chính là đại nhân của ta."

Lý Hiền vô cùng nghiêm túc nói.

Mà Hứa Thanh Tiêu chỉ lau hộ vết máu tươi trên trán hắn, sau đó đổi sang một hướng khác, đi về phía Dưỡng Tâm điện.

Đối với Lý Hiền.

Hứa Thanh Tiêu rất coi trọng y, đừng khinh y tuổi trẻ, nhưng ăn khổ còn nhiều hơn ăn cơm, nếu ngươi chọn một tên thám giám khá già rồi, tuy rằng thông minh cẩn thận hơn, nhưng càng già càng lão luyện, càng khó điều khiển.

Tuổi trẻ càng tốt, nếm chịu cực khổ, có dã tâm, hơn nữa cũng dễ khống chế hơn, nếu như có một ngày bản thân mình không khống chế được nữa, thì có thừa cách để đối phó.

Hơn nữa y còn có một người em trai ruột, theo học học đường của mình, nói cánh khác, đây chính là một loại khống chế gián tiếp.

Lợi ích buộc chặt với nhau cũng tốt, giúp đỡ nhau cũng được, nói tóm lại, Lý Hiền kẻ này rất thích hợp trở thành con cờ của mình.

Nhưng nếu muốn bồi dưỡng được Hoạn Đảng thật, chắc chắn không thể trực tiếp đưa Lý Hiền lên cầm quyền ngay được.

Trước hết cứ để bệ hạ chọn người đã, để Lý Hiền sống cho thật tốt là được rồi, tốt nhất là phải hạ thấp mình trong khoảng thời gian ngắn đã, sau đó lại từ từ đề cử, không thể trực tiếp đề cử Lý Hiền.

Nữ đế sẽ đồng ý chứ?

Điều này Hứa Thanh Tiêu không biết, nhưng hắn chưa bao giờ làm việc hắn không nắm chắc.

“Sau này phải chăm chỉ tu luyện võ đạo, đọc nhiều sách lên, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không được nhúng tay vào, không được khinh địch đắc tội bất cứ ai, biết chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nói cho Lý Hiền biết một chuyện.

Người kia cẩn thận ghi nhớ từng từ từng chữ của Hứa Thanh Tiêu một, khắc ghi tận đáy lòng.

Nhưng còn cách Dưỡng Tâm điện nửa đoạn, bỗng nhiên Triệu Uyển Nhi xuất hiện, biết Hứa Thanh Tiêu muốn diện Thánh, nàng tự mình dẫn đường, Lý Hiền cũng tự động cáo lui.

Chờ Lý Hiền đi khuất.

Hứa Thanh Tiêu nói chuyện với Triệu Uyển Nhi suốt dọc đường đi.

Đối mặt với Triệu Uyển Nhi, trái lại Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ gì nhiều, đây là thị nữ bên người Nữ đế, tâm sự thì được, nhưng muốn lợi dụng, thôi đừng có dính vào.

Ước chừng khoảng nửa khắc.

Hứa Thanh Tiêu đi tới bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

Triệu Uyển Nhi đi vào trong thông báo.

Rất nhanh sau đó, nàng đi ra ngoài.

“Hứa đại nhân, bệ hạ tuyên ngài vào trong.”

Lời vang lên.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đi vào trong Dưỡng Tâm điện.

Chỉ mới qua đi một khoảng thời gian ngắn, lần diện thánh thứ hai này, Hứa Thanh Tiêu không thấy hồi hộp nữa, so với mấy lần trước càng bình tĩnh hơn.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu trước Nữ đế.

“Ái khanh miễn lễ.”

Giọng Nữ Đế vang lên.

Sau đó tiếp tục nói.

“Hôm nay Hứa khanh tìm trẫm có chuyện gì?”

Nữ Đế hỏi, đi thẳng vào trong vấn đề.

“Bệ hạ!”

“Hôm nay thần tới diện thánh, là đến vì việc đúc kiếm.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Nữ Đế ngồi sau lớp lụa màu tím mỏng, nói như thế.

“Đúc kiếm?”

“Đúc kiếm gì?”

Ngữ điệu của Nữ Đế rất bình tĩnh.

“Kiếm sát phạt.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Thế nào là kiếm sát phạt?”

Nữ Đế vẫn bình thản như cũ.

“Giết gian thần! Phạt loạn đảng! Tru phiên vương! Bình tai hoạ.”

Mười hai từ.

Từ trong miệng Hứa Thanh Tiêu từ từ đi ra.

Mà mười hai từ này vừa đi ra xong.

Trong ánh mắt của Nữ Đế khó tránh khỏi hiện lên một tia thay đổi.

“Ái khanh tiếp tục nói.”

Nàng không nghĩ nhiều, giọng điệu vẫn lạnh lẽo cô quạnh bình tĩnh như trước.

“Bệ hạ, thần cả gan nói thẳng, Đại Ngụy vương triều bây giờ mưa gió lắt lay, quốc gia xã tắc đang đứng trước đủ loại nguy cơ.”

“Vì vậy, trong mấy ngày này thần ăn ngủ không yên, cả ngày suy tư thậm chí là đến cả Thái Bình thi hội cũng không muốn tham gia.”

“Chính là vì đang suy nghĩ chuyện này. Mà vào ngày hôm qua, thần nghĩ đến chuyện đúc kiếm, vì vương triều Đại Ngụy rèn ra một thanh kiếm sát phạt.”

“Thanh kiếm này có hai tác dụng lớn.”

“Một là giết gian thần, phạt loạn đảng, tru phiên vương, bình họa loạn. Triều đình Đại Ngụy tất nhiên là có gian thần, tham ô trái pháp luật, tội lỗi chồng chất nhưng việc tổ chức tình báo của Đại Ngụy cực kì kém, chuyện ở các nơi quan lại bao che cho nhau, chuyện lớn cũng sẽ hóa nhỏ.”

“Vì vậy, kiếm này ẩn vào đại thế vì bệ hạ mà cống hiến, thu thập hết tất cả tình báo trong thiên hạ, đóng lại thành cuốn. Bệ hạ chỉ cần nhìn qua thì liền có thể phê duyệt chuyện trong thiên hạ.”

Chương 540: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (1)

Hứa Thanh Tiêu nói về lợi ích đầu tiên của thanh kiếm này.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục nói:

“Mà ở trong triều đình, loạn đảng như mây, cho dù hiện nay tôn thờ văn võ nhưng cũng khó đảm bảo là trong tương lai không có sự thay đổi. Đảng phái tranh đấu đối với triều đình là sự bất lợi, cũng là bất lợi đối với đại Ngụy, càng là sự bất lợi đối với bách tính trong thiên hạ, cần phải vén ra vùng trời tươi sáng.”

“Vì vậy, thanh kiếm này cương trực công chính, máu tươi ba thước, phạt loạn đảng gây họa giành lại sự ổng định cho vương triều, cũng là bảo vệ quyền lợi của bệ hạ. Thần cho rằng triều đình Đại Ngụy chỉ cho phép một giọng nói vang lên, giọng nói này chính là giọng của bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra lợi ích thứ hai.

Vương triều theo lý thì đều là thịnh thế bách gia loạn thế nhất ngôn. Hoàng đế độc đoán chưa chắc là chuyện tốt nhưng cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Ít nhất thì trong loạn thế, khi quốc gia rung chuyển thì tốt nhất chỉ cần một người có tiếng nói, như vậy về đại cục sẽ không xảy ra sai lầm gì.

Cho dù là có sai thật thì cũng tốt hơn ngươi một câu ta một câu, cuối cùng tiến thoái lưỡng nan rồi dần dần bị kéo cho đến chết.

Từ xưa đến nay có rất nhiều vương triều đều là bị kéo dài cho đến chết, chết kiểu mãn tính. Dù sao thì trong tình huống bình thường dựa theo ý của hoàng đế, cho dù có là bạo quân đi chăng nữa thì cũng sẽ không hy vọng dân chúng chịu khổ.

Mà mấy câu nói này của Hứa Thanh Tiêu làm cho Nữ đế thật sự không nhịn được mà kinh ngạc.

Sâu bên trong đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một tia chấn động.

Bởi vì những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu nói là những chuyện mà nàng vẫn luôn muốn làm.

Bây giờ Đại Ngụy lung lay sắp đổ, mà triều đình lại còn tranh đấu không ngừng. Có rất nhiều chuyện nàng cũng có lòng mà không có sức, nàng thường xuyên hy vọng mình có thể thật sự khống chế Đại Ngụy.

Nhưng đây là chuyện không thể nào. Triều đình, thương hội, quyền quý, phiên vương, ai sẽ thật lòng nghe theo nàng?

Muốn thật sự khống chế được Đại Ngụy, quá khó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại dám nói, có thể vì nàng càn quét tất cả trên triều, chỉ còn lại tiếng nói của một người, chuyện này làm sao nàng không rung động cho được.

Chỉ là nàng không nói thêm gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Hứa Thanh Tiêu, chờ nghe tiếp.

Còn đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, triều đình phát triển sớm muộn gì cũng sẽ trở nên phức tạp. Bây giờ đại Ngụy đang gặp nguy cơ, nhưng một khi nó chuyển từ suy thoái sang thịnh vượng.

Triều đình Đại Ngụy lớn như vậy chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều đảng phái.

Lục bộ Thượng thư đều đã già.

Trần Chính Nho cũng đã sáu mươi lăm tuổi, còn mấy năm nữa là đến thời điểm phải dưỡng già, cần thoái vị, truyền lại cho người trẻ tuổi có tài hơn.

Đây là chuyện tất nhiên mà mỗi thời đại đều sẽ xảy ra, cũ mới thay đổi, đơn giản là bây giờ Đại Ngụy vẫn còn cần bọn họ để ổn định đại cục.

Nhưng mà Nữ đế thì trẻ tuổi nha.

Bây giờ chẳng qua cũng chỉ hai mươi tuổi, nàng thân là đế vương còn có thể thống trị thêm tám mươi năm nữa, đến một trăm tuổi cũng sẽ thoái vị, dù sao thì đế vị cũng không thể ngồi

lâu, có thể dùng linh dược kéo dài tính mạng, nhưng nếu như một vị đế vương thống trị vương triều hơn một trăm năm sẽ dẫn đến những chuyện không may mắn, đây là chuyện trời đất không thể chấp nhận được.

Đế vương thoái vị cũng không thể nhúng tay vào chuyện triều chính, nếu không sẽ lại dẫn đến những phiền toái càng lớn hơn.

Cho nên con đường tương lai sẽ càng thêm gian khổ.

Bây giờ nếu như không xử lí tốt thì sau này sẽ đụng phải thêm nhiều phiền phức nữa.

Không chỉ là đối với Nữ đế mà đối với mình cũng không tốt.

Về phần mình có phải đảng phái hay không?

Hứa Thanh Tiêu ta là người đọc sách, đảng phái với không đảng phái gì chứ, ta một lòng hướng về bệ hạ, nếu như nhất định phải chịu cái tội danh này thì ta chính là Hoàng đảng, có phục hay không?

Hoạn đảng nhất định phải xuất hiện.

Hơn nữa cũng không cần quá gấp, cho ra kế hoạch là được rồi, cho dù chỉ là một chút hạt giống thì cũng phải gieo xuống trong lòng Nữ đế.

Đợi đến sau khi Hoạn đảng thành lập rồi thì mới là lúc hắn đại triển hoành đồ.

Thanh kiếm này không chỉ là thanh kiếm sát phạt của bệ hạ mà còn là thanh kiếm sát phạt của Hứa Thanh Tiêu hắn.

“Bệ hạ, về phần tru diệt phiên vương, bình họa loạn thì lại càng đơn giản hơn. Khi triều đình thống nhất rồi thì cho dù các phiên vương có muốn rục rịch thì cũng cần phải cân nhắc một chút, còn bệ hạ thì có thể để thanh kiếm này treo trên đầu họ, khiến cho họ khủng hoảng thuận theo người mà giao binh quyền ra, người nghịch lại với người thì không cần bệ hạ ra tay, thanh kiếm này cũng sẽ tự mình rơi xuống.”

“Phiên vương định xong thì tự nhiên thiên hạ sẽ không loạn.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Đương nhiên là loạn phiên vương chắc chắn sẽ không thể nào nhẹ nhàng giải quyết như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ là dùng từ khoa trương mà thôi.

Muốn giải quyết loạn phiên vương thì có một chiêu chắc chắn có tác dụng, thiên cổ đệ nhất dương mưu. Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không có ý định lấy chiêu này ra.

Dù sao bây giờ Đại Ngụy đang loạn trong giặc ngoài, lấy ra chính là buộc phiên vương mưu phản, cần phải chờ sau khi Đại Ngụy vững chắc rồi lấy ra để bù thêm vào.

Nếu lấy chiêu dương mưu này ra thì Hứa Thanh Tiêu không tin Nữ đế còn có thể bình tĩnh như vậy.

Đúng là như vậy, biểu hiện của Nữ đế hơi bình tĩnh. Nàng càng thêm hiểu loạn phiên vương phức tạp thế nào, cơ hồ là nan giải. Muốn chèn ép từ mọi mặt thì nếu không phải tình huống bất đắc dĩ nàng cũng sẽ không dễ dàng động thủ.

Nếu không rút dây động rừng sẽ mang đến thêm càng nhiều phiền phức.

“Thứ hai thì sao?”

“Ái khanh nói tiếp đi.”

Nữ đế lại tiếp tục dò hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thứ hai chính là thanh kiếm sát phạt này đặt nền móng cho… kiếm Thiên tử.”

Sau khi nói đến đây, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh vô cùng, nhìn thoáng qua nữ đế.

“Kiếm Thiên tử?”

“Thế nào là kiếm Thiên tử?”

Nữ đế lại càng thêm tò mò. Chỉ kiếm sát phạt thôi mà đã hấp dẫn như thế, không ngờ tới nó cũng là vì làm nền cho kiếm Thiên tử mà thôi.

“Kiếm Thiên tử chính là thần khí của Đại Ngụy, an bên trong phạt bên ngoài, khi kiếm sát phạt nhuốm máu thì kiếm Thiên tử sẽ được đúc ra.”

“Đến lúc đó, lời nói của bệ hạ chính là kiếm Thiên tử, hướng của kiếm, bễ nghễ thiên hạ, đừng nói tới bắc phạt, cho dù là khai chiến toàn diện thì cũng chưa hẳn là không thể làm. Kiếm này có thể làm cho sơn hà Đại Ngụy thống nhất, quy về một mối.”

Chương 541: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (2)

Giọng Hứa Thanh Tiêu tràn đầy sục sôi.

Lúc nói xong câu cuối hắn lại càng siết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định vô cùng nói:

Thống nhất sơ hà!

Quy về một mối!

Năng lực vẽ bánh nướng của Hứa Thanh Tiêu cơ hồ là đỉnh cấp, dù là nữ đế đại Ngụy đi nữa thì sau khi nghe xong về thiên tử chi kiếm, không hiểu sao cũng thấy động tâm.

Mặc dù biết là rất khó khăn hơn nữa có thể chỉ là mơ mộng viển vông.

Nhưng nàng vẫn động tâm.

Bởi vì cuối cùng nàng cũng là con người, không thể nào không có chút dục vọng mà ngược lại, dục vọng của nàng lại rất lớn, chỉ là nàng biết khắc chế, hiểu rõ một số việc mình có thể làm, một số việc lại không thể làm.

“Kiếm Sát phạt.”

“Kiếm Thiên tử.”

Chẳng biết tại sao, Nữ đế luôn cảm thấy còn thiếu cái gì đó, nhưng nàng vẫn nghĩ không ra.

Thấy bên trong ánh mắt Nữ đế mang vẻ suy tư, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Thật ra kế hoạch của hắn có tới ba thanh kiếm.

Hoạn đảng đồng nghĩa với kiếm Sát phạt.

Nữ đế đồng nghĩa với kiếm Thiên tử.

Còn thanh kiếm còn lại, cực kỳ quan trọng, đây chính là thanh kiếm trọng tâm, trọng tâm thật sự.

Thanh kiếm này đồng thời có thể chống lại kiếm Sát phạt cũng có thể chống lại kiếm Thiên tử.

Kiếm này tên là "kiếm Dân tâm".

Đúng vậy, chính là tín ngưỡng của vạn dân.

Khi kiếm Sát phạt trở nên vô cùng sắc bén thì kiếm Thiên tử sẽ đến áp chế, mà ngày kiếm Thiên tử sắc bén thì chính là thanh kiếm Dân tâm này có thể áp chế tất cả.

Bởi vì cho dù hoàng đế có mạnh hơn hay có năng lực hơn thì thứ cần dựa vào vẫn chính là bách tính thiên hạ.

Cho nên bất luận là minh quân hay bạo quân thì đều hiểu một đạo lý, giết nhiều thần tử cũng không sao, chinh chiến bao năm cũng không hề gì.

Cũng mặc kệ là như thế nào thì đều không thể đắc tội với bách tính trong thiên hạ.

Một khi đắc tội với bách tính thì mặc cho vương triều của ngươi có bất hủ bao nhiêu, mặc cho đế vương ngươi có như thần thì kết quả cuối cùng vẫn sẽ như là bọt nước hòa vào trong con sông lớn.

Đơn giản chính là hơi lớn xíu mà thôi.

Người được dân tâm, được tất cả.

Mà thanh kiếm này Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị cho chính mình. Hắn không biết trong tương lai đến cùng sẽ như thế nào, có thể toàn thân trở ra hay không, hay có thể lại bày mưu nghĩ kế tiếp được hay không.

Cho nên mua một phần bảo hiểm cho mình là tốt nhất.

Thanh kiếm Dân tâm không sắc bén, nhưng nặng như thái sơn.

Chỉ là thanh kiếm này nhất định phải do mình khống chế, đây chính là át chủ bài mạnh nhất của mình, không còn cái thứ hai.

"Ái khanh."

"Làm sao đúc nên kiếm sát phạt?"

Nữ đế mở miệng. Nàng không ảo tưởng về thiên tử chi kiếm nhưng đối với kiếm Sát phạt kia thì lại rất có hứng thú, bởi vì

bây giờ đúng là nàng đang cần một món vũ khí sắc bén như thế.

“Bẩm bệ hạ, kiếm này cần thỏa mãn ba điều kiện.”

“Một, bọn họ phải tuyệt đối trung thành với bệ hạ, theo một nghĩa khác mà nói thì trong mắt họ chỉ có bệ hạ, không được có những người khác. Một khi bệ hạ suy thoái thì bọn họ cũng sẽ suy thoái theo, bệ hạ cường thịnh, bọn họ cũng sẽ cường thịnh theo.”

“Thứ hai, bọn họ nhất định phải có vũ lực, đồng thời cũng phải có được trí tuệ cực lớn, am hiểu ẩn nhẫn.”

“Thứ ba, bọn họ tuyệt đối không được gia nhập bất kỳ đảng phái nào, bất luận là Nho đạo hay là Văn đảng thì cũng không thể gia nhập.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra ba yếu tố trên, không có ba yếu tố này không thể đúc thành kiếm Sát phạt.

Nhưng mấy câu này nói ra lại làm cho Nữ đế khẽ nhíu mày.

Ba điều mà Hứa Thanh Tiêu nói này tất nhiên là nàng hiểu, nhưng vấn đề là nàng cũng đang tìm kiếm những người tài giỏi như thế mà.

Chỉ là tìm không thấy thôi.

Nếu như có thể tìm được thì còn cần Hứa Thanh Tiêu mở miệng sao?

“Hứa ái khanh, ngươi có người thích hợp chưa?”

Sau một khắc, Nữ đế mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu có phải là đã chọn được người rồi hay không?

Nhưng nghe xong câu này Hứa Thanh Tiêu lại trực tiếp lắc đầu.

“Thần, chưa có.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bác bỏ.

Bảo hắn chọn người à? Nói một câu không dễ nghe thì bây giờ đề nghị, Nữ đế sẽ vui mừng nhưng quay đầu lại lại suy nghĩ một chút, có phải sẽ cảm thấy hắn có vấn đề hay không?

Còn nữa, hắn nói chuyện phiếm với Lý Hiền chẳng lẽ không ai nhìn thấy hay sao? Trong cung nhiều ánh mắt, chuyện bên ngoài có lẽ Nữ đế không phát hiện được nhưng chuyện trong cung ai mà không nhìn ra?

Nếu như không phải trước đó còn có giao tình với Lý Hiền thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đề cập đến chuyện này.

Thanh kiếm Sát phạt này nhất định phải để Nữ đế tự mình tạo ra, hắn không thể tham dự vào, nhiều nhất chỉ là cho chút đề nghị, chờ sau khi kiếm ra khỏi vỏ thì hắn có thể mượn để sử dụng.

Bất luận là Lý Hiền nói bao nhiêu lời dễ nghe, Lý Hiền có cảm kích hắn như thế nào, cho dù hắn đối với Lý Hiền có ân cứu mạng thì kết quả cuối cùng chẳng phải là đều vì tự mình đạt được vinh hoa phú quý hay sao?

Không phải Hứa Thanh Tiêu nghĩ tình người quá cực đoan mà là bản chất của nhân tính vốn là như thế, mặc kệ là làm chuyện gì thì nhất định phải có sự đề phòng, bất luận là đối với đảng phái hay là đối với Nữ đế.

Tất cả mọi người đều là vì lợi ích của mình, không có lợi ích, tất cả đều chỉ là vọng tưởng nói suông.

Nghe nói như thế, Nữ đế thật sự có hơi sững sờ.

Vốn cho rằng Hứa Thanh Tiêu nói nhiều như vậy rồi sẽ nói cho nàng đáp án, thật không ngờ đến chính là vào thời khắc mấu chốt Hứa Thanh Tiêu lại nói không có?

Nữ đế trầm mặc.

Nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt hơi có vẻ phức tạp.

Chỉ là một lát sau, Nữ Đế tiếp tục mở miệng.

“Vậy Hứa ái khanh có kiến nghị gì?”

Nữ Đế tiếp tục hỏi.

Nàng không tin Hứa Thanh Tiêu không có chút ý kiến gì, có lẽ là có điều gì đó e ngại nhưng đúc ra kiếm Sát phạt đối với nàng mà nói thì đúng là chuyện tốt.

Cho nên nàng mới tiếp tục hỏi thăm.

“Bệ hạ, đối với điều này thần cũng không hiểu rõ lắm, dù sao có thể cùng lúc thỏa mãn ba điểm trên thì nhất thời thần không nghĩ ra.”

“Chẳng qua giống như Uyển Nhi cô nương cũng không tệ, nhưng Uyển Nhi cô nương thường là bạn bên cạnh thánh thượng vậy thì có hơi phiền toái.”

Hứa Thanh Tiêu không thể nói rõ nhưng cũng không thể không nói, lỡ như thật sự tìm nhầm thì sao? Cho nên chỉ có thể nói ra một câu mập mờ, còn về phần nữa đế có hiểu hay không thì đó là chuyện của nàng.

Chương 542: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (3)

Đều đã nói đến nước này rồi.

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói, Triệu Uyển Nhi lại có hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại lôi mình vào chuyện này, chẳng qua đây cũng là một loại tán dương.

Chỉ là đối với Triệu Uyển Nhi mà nói thì đây nhìn như một câu tán dương.

Nhưng Nữ đế lại không khỏi tò mò. Không hiểu nàng đang nghĩ đến điều gì nhưng trong một lúc nàng thật sự nghĩ không ra.

Cũng vào lúc này, giọng Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

“Bệ hạ, thần, còn có chuyện muốn khởi bẩm.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói đến chuyện thứ hai.

“Chuyện gì?”

Nữ đế hỏi.

“Liên quan đến chuyện guồng nước.”

“Công trình guồng nước chậm chạp không tiến triển, chỉ vì tam thương rao giá trên trời. Thần có một kế có thể giảm giá xuống ba phần, chỉ là cần đến bệ hạ ra tay.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói chuyện thứ hai ra.

Chính là chuyện guồng nước.

“Giảm ba phần à?”

Giọng nữ đế lại vang lên trong đại điện. Lần này nàng khó mà duy trì vẻ trấn định được.

“Là ba phần giá gốc của Hộ bộ.”

Hứa Thanh Tiêu lại nói ra một tin.

“Mời ái khanh nói.”

Vẻ mặt của nữ đế vẫn cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng lại mang theo sự tò mò và khó hiểu. Nàng nghĩ mãi mà không rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu lại dám nói ra những lời như vậy.

Ba phần? Còn là ba phần của giá gốc?

Chuyện này sao có thể?

“Bệ hạ, thần cho là thiên hạ đều đón chào lợi ích đến, thiên hạ nhốn nháo hướng về nơi có lợi, huống chi là đám thương nhân này?”

“Nhưng đối với thương nhân mà nói thì có đôi khi tiền tài không phải là tất cả, nhất là đối với ba thương hội lớn mà nói.”

“Thêm một vạn vạn lượng và thiếu một vạn vạn lượng đối với bọn họ chẳng qua chỉ là lợi nhuận cao thêm một chút, nhưng có một vài thứ mấy thương nhân này muốn có được nhưng lại mãi không mua được.”

“Chỉ cần bệ hạ cho bọn họ thì thần có thể cam đoan giá cả của tài nguyên guồng nước sẽ có thể giảm xuống ba phần, hơn nữa còn có thể miễn luôn vận chuyển đường thủy.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

“Muốn có nhưng lại vẫn luôn không có được?”

Nữ đế tò mò. Thương nhân trục lợi, ngoại trừ bạc ra thì bọn họ còn cần gì chứ?

Cảm nhận được sự nghi hoặc của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh mở miệng.

“Chức quan!”

Câu nói vừa dứt.

Triệu Uyển Nhi là người đầu tiên kinh ngạc, cả khuôn mặt đều mang vẻ chấn kinh.

Chức quan?

Cho thương nhân?

Cái này… Có hơi không hợp thói thường rồi ha?

Nhưng mà trên mặt Nữ đế lại không hiện lên vẻ gì, không có bất kì sự kinh ngạc nào, nàng đang rơi vào trong suy tư.

Hứa Thanh Tiêu không nói câu nào, đứng chờ Nữ đế mở miệng.

Muốn làm cho đám thương nhân này thà rằng lỗ vốn cũng phải dâng cho triều đình thì nhất định phải trả một cái giá để cho bọn họ không thể nào kháng cự nổi.

Tiền thì Đại Ngụy không có.

Nhưng chức quan có hay không còn không phải chỉ cần một câu nói của bệ hạ hay sao?

Cuối cùng, giọng của Nữ đế rốt cuộc cũng vang lên.

“Ban chức quan cho thương nhân, cái giá phải trả không khỏi có hơi lớn nhỉ?”

Nữ đế không bác bỏ mà nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Ở trong mắt nàng. Chức quan cũng không phải nói cho là cho, hơn nữa ban chức quan cho thương nhân thì ảnh hưởng cũng rất lớn, bởi vì từ xưa đến nay thương nhân đều không thể nào làm quan.

Làm quan đương triều ai không phải là dựa vào đọc sách hoặc là thực lực mà lên chứ? Còn thương nhân, nói dễ nghe một chút thì nói là có trí kinh doanh, nói khó nghe hơn thì còn không phải là đầu cơ trục lợi hay sao?

Nếu như để bọn họ có chức quan thì tất nhiên sẽ dẫn đến sự phản đối từ nhiều phía.

“Không!”

“Bệ hạ, thần cũng không nói là ban chức quan cho đám thương nhân này mà là mở một con đường mới, có thể là hoàng thương.”

“Mà người làm hoàng thương thì không cần cho bọn họ quyền lực, bởi vì bọn họ cũng không cần quyền lực, chỉ cần cho bọn họ thân phận tương ứng là được.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy nhưng nhìn thấy Nữ đế vẫn còn nghi hoặc, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục mở miệng.

“Bệ hạ, thần lấy một ví dụ, Yến kinh thành có một phú thương, vì có được một nụ cười của mỹ nhân mà một đêm hoa tốn trăm vạn lượng bạc, thế nhân đều cho phú thương này là người ham mê sắc đẹp.”

“Nhưng trên thực tế phú thương này chỉ muốn khoe khoang, khoe khoang tài lực nhà mình, đương nhiên ham mê sắc đẹp cũng là một điều tất yếu.”

“Thương nhân trong thiên hạ, người có thể làm thủ lĩnh có thể nói là phú khả địch quốc cũng không quá đáng, bọn họ đã ăn chán sơn trân hải vị, hưởng qua mỹ nữ các quốc gia.”

“Nói một câu đại nghịch bất đạo thì có thể bệ hạ dùng bữa mỗi ngày còn không bằng mấy phú thương giàu có kia nữa, cho nên bọn họ không có ham mê gì lớn.”

“Còn tiếp tục vơ vét của cải là bởi vì bản tính của thương nhân, cũng là muốn làm địa vị thương hội được vững chắc, có đối thủ cạnh tranh.”

“Nhưng đối với bọn họ mà nói thì đây chỉ là bản tính mà thôi, cuộc sống của bọn họ đã không còn gì đáng để khát cầu nữa, nhưng nếu như vào lúc này bệ hạ phá vỡ truyền thống thiên cổ, mở một con đường duy nhất cho thương nhân.”

“Không có quyền lực, chỉ cho thân phận địa vị bao gồm cả nghi trượng xuất hành, vậy thì chỉ sợ là đám thương nhân kia đều sẽ ngo ngoe muốn động. Chỉ cần còn nằm trong giới hạn chịu đựng thì bọn họ chắc chắn sẽ muốn.”

“Mà đối với Đại Ngụy thì chẳng qua chỉ hy sinh một xíu thanh danh nhưng lại nhận về được sự ủng hộ của thương nhân trong thiên hạ, ngân lượng dùng không hết. Mong bệ hạ định đoạt.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra từng câu từng chữ.

Hơn nữa cũng phân tích đạo lý rõ ràng.

Thương nhân kiếm tiền hy vọng nhất là điều gì? Còn không phải là áo gấm về quê, được sự tán thành của người khác hay sao.

Mặc kệ Đại Ngụy hay là Đột Tà, hay là Sơ Nguyên, thậm chí nói không có bao nhiêu quốc gia trong thiên hạ đề cao địa vị của thương nhân.

Tiểu thương người buôn bán nhỏ sống qua ngày thì không nói gì, nhưng mà đại thương nhân thì đều bị người ta ghét, ghét giàu là một chuyện rất phổ biến.

Cho nên các thương nhân này vì muốn phản kích, để chứng minh bản thân, vì đạt được sự tán thành mà một đêm hao tốn trăm vạn lượng, hoặc là không tiếc tiền mà thật ra cũng chỉ là một thủ đoạn để trả thù thôi.

Thậm chí bọn họ sửa cầu sửa đường là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn có thanh danh tốt hay sao.

Nhưng vậy thì thế nào, có được triều đình ban quan chức không?

Cho dù bách tính có không thích thương nhân thế nào nhưng triều đình công nhận, vậy có thể nói lên điều gì?

Chương 543: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (4)

Đối với thương nhân mà nói, bọn họ dùng hết tâm tư đi lấy lòng quan viên các nơi là vì điều gì? Không phải là vì muốn lấy ngân lượng sao? Nhưng bây giờ bản thân mình làm quan, mặc dù không có quyền lợi nhưng thân phận vẫn còn ở đó.

Sau này có gặp chuyện gì thì cũng không đến nỗi nhất định phải đi nhờ vả người khác, tất cả mọi người đều là người trong thể chế, ngươi có tư cách gì mà xem thường ta? Có tư cách gì mà đến bắt ta?

Nếu như lại có thêm nghi trượng xuất hành thì thử hỏi, quan lão gia đi ra ngoài, thể lệ có lớn không? Những thương nhân này làm sao mà không đỏ mắt chứ? Chín con ngựa kéo xe là tội mất đầu, còn bảy con ngựa? Năm con ngựa thì sao?

Lại cho thêm một bộ quan phục định chế, đám thương nhân này còn không vui đến điên luôn, mỗi ngày đến muốn ra ngoài hay sao?

Điểm này của Hứa Thanh Tiêu chính là muốn nắm lấy nhu cầu của thương nhân.

Bất luận là mặt mũi hay là địa vị hoặc là được người khác tán dương, đây đều là những nhu cầu cấp bách mà thương nhân đang rất cần.

Bạc thì có thể từ từ kiếm, năm nay chịu lỗ một chút thì năm sau kiếm về là được, nhưng mặt mũi thì không như vậy.

“Mở ra một con đường làm quan mới cho thương nhân à?”

“Bố trí như thế nào?”

Nữ đế hỏi, nàng cảm thấy có chút hứng thú.

“Bẩm bệ hạ, ý nghĩ vốn có của thần cũng đơn giản, như triều đình Đại Ngụy ta có từ thập phẩm đến thất phẩm, lấy việc quyên ngân lượng làm chủ, thậm phẩm thì quyên một vạn

lượng bạch ngân cho triều đình, ban lệnh không ban phục sức, sau đó năm vạn lượng là cửu phẩm, mười vạn lượng là bát phẩm."

"Hai mươi vạn lượng là thất phẩm, năm mươi vạn lượng là lục phẩm, một trăm vạn lượng là ngũ phẩm, năm trăm vạn lượng là tứ phẩm, một ngàn vạn lượng là tam phẩm, năm ngàn vạn lượng là nhị phẩm, một vạn vạn lượng là nhất phẩm."

Hứa Thanh Tiêu đáp thế.

"Một vạn vạn lượng, chức quan nhất phẩm?"

Nữ đế lại trầm tư.

Còn Triệu Uyển Nhi thì lộ ra vẻ kinh sợ.

Dù sao thì không cho chút quyền lợi nào, chỉ cho chút hư danh nghe mát tai chút thôi mà thu của người ta một vạn vạn lượng? Cái này tương đương với thu nhập quốc thuế một năm của Đại Ngụy đấy.

"Bệ hạ, đây cũng không tính là nhiều, bắt đầu từ tòng tam phẩm thì cho trăm vị, nhị phẩm thì cho hai mươi vị, nhất phẩm thì sáu vị, mỗi mười năm lại đấu giá một lần, ai trả giá cao thì được, chỉ nhiều hơn chứ không ít."

Hứa thanh tiêu tiếp tục nói.

"Mười năm một lần?"

Triệu Uyển Nhi lại khiếp sợ, còn Nữ đế thì cũng có hơi không biết nói gì.

Một cái hư danh, một bộ quan phục, một ít lệnh tiễn, những vật này chỉ tốn không đến mấy trăm lượng bạc, bán cho người ta một vạn vạn lượng bạc? Còn mười năm một lần, không được thì thay người? Cái này đúng thật là độc ác.

Cảm nhận được sự trầm mặc của bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục lên tiếng, chỉ sợ bệ hạ cảm thấy ít quá.

"Bệ hạ, giá cả chức quan không thể cao hơn được nữa, dù sao thì những thương nhân này cũng không phải là kẻ đần, cho nên chờ sau khi Đại Ngụy phồn vinh rồi lại lấy tước vị ra."

“Nhưng tước vị này dùng tiền để mua rồi còn cần phải ra sức vì nước, ví dụ như nói tu sửa cầu đường, giải quyết kế sinh nhai của dân chúng địa phương, cung cấp các loại cương vị, sau đó lại cho tước vị.”

“Tước vị cao nhất có thể cho là thân vương, sau khi chết chôn như vương gia đồng thời truy phong vương vị vĩnh cửu, xem như là sau khi chết để lại được tiếng thơm.”

Hứa Thanh Tiêu lại ném ra một quả bom nặng ký.

Chức quan chỉ đem bán lấy tiền tương đương với kiếm thuế ngân, còn tước vị thì không giống, nhất định phải ích nước lợi dân, như vậy cũng xem như là đang cống hiến cho đất nước.

Đương nhiên muốn làm đến trình độ thân vương kia thì mỗi bước đi lại khó khăn hơn rất nhiều, để cho ngươi thấy có tính khiêu chiến.

Thật ra thì cái này cũng giống như chơi game vậy, ngươi đạt max cấp lục thần trang rồi thì nhất định sẽ cảm thấy không còn ý nghĩa, lúc này mở bản đồ mới cho ngươi, cam đoan với ngươi là tràn ngập tính kích thích, về phần sau này có thấy buồn chán nữa hay không, vậy cũng chẳng hề gì, đằng sau ngươi còn vô số người ước gì ngươi nhanh chóng xéo đi.

Một khi đến lúc đó thì sự cạnh tranh lại bắt đầu, các thương nhân chết rồi thì người được lợi là ai? Không phải chính là vương triều Đại Ngụy hay sao?

Ngươi sửa cầu? Ta sẽ sửa đường!

Ngươi sửa cầu đường ta sẽ giải quyết tỷ lệ việc làm.

Ngươi sửa cầu đường, giải quyết tỷ lệ việc làm, con mẹ nó ta sẽ khai phá ruộng hoang, toàn bộ gia sản đều đem ra hết, ngươi lấy gì để đấu với ta?

Hơn nữa làm như vậy còn có một điểm tốt nữa. Cho quan chức rồi, thương nhân trong thiên hạ coi như đã tiến vào bên trong thể chế, tiến vào triều đình có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Thân là quan viên Đại Ngụy, ngươi đem vật liệu bán cho địch quốc? Ngươi như vậy không phải là đang bán nước hay sao?

Nếu như không tiến vào triều đình thì đó chỉ là thương nhân trục lợi, hoàng đế không thích cũng không có cách nào, dù sao thì trên nguyên tắc mà nói, mua bán không phân biên giới.

Cho nên một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu cũng là dương mưu, hơn nữa còn là dương mưu khó giải, đào sẵn một cái hố sâu chờ đợi đám thương nhân nhảy vào.

Đương nhiên cũng không phải là không có chỗ tốt, gia nhập thương hội hoàng gia còn sợ không kiếm tiền được sao? Ở bên ngoài hô to một câu ta là hoàng thương, vừa có mặt mũi mà bách tính lại còn tin tưởng ngươi.

Về phần ngươi đi lừa gạt hay hãm hại dân? Vậy không sao đâu, xây dựng nên một tổ nhỏ tuần tra nội bộ, để cho Lại bộ, Hình bộ, Nho gia đồng thời ra tay, lại thêm Hoạn đảng âm thầm điều tra, ngươi dám làm loạn ta sẽ chém một đao xuống.

Ngươi không làm loạn, kiếm bạc ngươi nên kiếm, hưởng thụ cuộc sống mà ngươi nên hưởng thụ thì cớ sao lại không làm?

Cho nên chiêu này của Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ đến về sau. Bản thân hắn cũng thầm nghĩ hắn đúng là thiên tài.

Trên long ỷ.

Nữ đế trầm tư.

Bản thân nàng đang suy tư, tất cả những gì Hứa Thanh Tiêu nói đều là một khoản tiền lớn. Những thứ này Đại Ngụy đang thiếu, đây là nói thật.

Nhưng nàng cảm thấy trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu còn có chuyện khác.

Vẻn vẹn chỉ là ngân lượng thôi thì Hứa Thanh Tiêu sẽ không nói, nàng biết.

Ngân lượng!

Thương nhân!

Chức quan!

Nữ đế tự suy nghĩ, đột nhiên trong lúc này, đầu nàng lóe lên vệt sáng.

Trong chốc lát, con ngươi nữ đế to ra hơn một chút.

Bởi vì nàng đã biết bên trong đề nghị này của Hứa Thanh Tiêu ẩn giấu thứ gì rồi.

Chương 544: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (5)

Kéo thương nhân Đại Ngụy vào triều đình Đại Ngụy, thành lập một thương hội độc lập, từ nay về sau sẽ không còn cái gì mà ngũ đại thương, chỉ có một hoàng thương Đại Ngụy.

Quả nhiên là cao minh quá.

Nữ đế đột nhiên đứng dậy, nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong lòng cực kì chấn động, như là dời non lấp biển.

Đại Ngụy vương triều thật ra đã nhìn chằm chằm vào thương nhân từ lâu, muốn quản chế thương nhân, nhưng đám thương nhân này thông minh thế nào chứ?

Sao lại không biết một khi bị Đại Ngụy quản chế thì sẽ gặp bao nhiêu là nguy hiểm, lại thêm thế lực sau lưng cũng không cho phép bọn họ như vậy.

Cho nên mỗi khi đưa ra đề nghị quản chế thương nhân thì đều sẽ dẫn đến rất nhiều vấn đề, thậm chí là lịch đại hoàng đế cũng có động đao, nhưng kết quả thì sao? Đao còn chưa rơi xuống thì Đại Ngụy đã phát sinh ra rất nhiều chiến loạn.

Người sáng suốt đều biết là có người gây sự sau lưng.

Cho nên thanh đao kia vẫn chần chừ không rơi xuống, nàng cũng biết Hứa Thanh Tiêu sớm muộn gì cũng sẽ động đến thương nhân Đại Ngụy nhưng nàng cũng đã có sắp xếp từ trước.

Điều không ngờ đến chính là Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại nghĩ ra biện pháp này.

Đạo một cái hố to thật to để cho đám thương nhân Đại Ngụy vui vẻ nhảy vào.

Cao.

Cao!

Quả nhiên là cao minh mà.

Lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trên mặt nàng mang vẽ yên tĩnh như nước nhưng trong ánh mắt rõ ràng là đang ẩn giấu ý cười.

Người tên Hứa Thanh Tiêu này quả nhiên là đại tài vạn cổ mà.

Đây rốt cuộc là người gì vậy.

Vì sao lại thông minh như thế.

Kiềm chế sự kích động trong lòng mình, nữ đế thẳng thắn nói:

“Hứa ái khanh, những gì khanh nói về thương quan, trẫm cho phép.

“Ban thưởng Long phù cho ngươi, chuyện này, Lục bộ Đại Ngụy sẽ dốc hết sức phối hợp với ngươi, lại cho ngươi thêm quyền tiền trảm hậu tấu, sau khi việc này qua đi, một khi thương hội Đại Ngụy hình thành rồi thì sẽ giao cho ngươi phụ trách điều khiển.”

Nữ đế rất kích động, nhưng thân là đế vương, có kích động thì nàng vẫn sẽ giấu trong lòng.

Nàng lại giao Long phù Đại Ngụy cho Hứa Thanh Tiêu một lần nữa, đồng thời cũng cho phép Hứa Thanh Tiêu điều khiển Lục bộ Đại Ngụy, bảo Lục bộ phối hợp với Hứa Thanh Tiêu xử lý việc này.

Một khi làm xong, Hứa Thanh Tiêu chính là chỉ huy sứ thương quan Đại Ngụy, chủ đạo điều khiển tất cả, thân phận cực cao.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu hướng về phía Nữ đế.

Không thể không nói, Nữ đế này vậy mà lại thông minh ghê, cũng chỉ mới qua nửa khắc đồng hồ mà nàng đã đoán được mình muốn làm gì.

Cũng nhìn rõ trọng tâm của chuyện này là gì.

Rất tốt, Hứa Thanh Tiêu thật đúng là đang sợ hoàng đế không biết.

Đúng vậy, đây là hệ thống thương quan.

Căn bản nằm ở thương nhân Đại Ngụy chứ không phải là ở chỗ tiền tài.

Bởi vì sớm muộn gì Đại Ngụy cũng sẽ phồn vinh hưng thịnh, mà những thương nhân này cũng sẽ kiếm được lời theo. Chuyện không ra sức, không làm việc mà lại hưởng được nhiều bạc như vậy, sao Hứa Thanh Tiêu có thể đồng ý được?

Nhưng một khi hệ thống thương quan được xây dựng xong, giai đoạn đầu mọi người đều như nhau. Đại Ngụy thiếu tiền, cho ta ngân lượng thì ta sẽ cho ngươi chức quan, để ngươi có ảo giác khoa trương một phen.

Một khi đến trung kì, đó chính là phân phối lợi nhuận, tiến hành chỉnh hợp. Vấn đề lớn nhất khi thương nhân ở cùng một chỗ chính là cạnh tranh, nhưng đến trung kì, tất cả mọi người đều đã bước vào, muốn đi đã không thể nào nữa rồi.

Thành thành thật thật nghe ta sắp xếp, ai làm cái này ai làm cái kia, mọi người đều được phân chia, ai cũng kiếm được tiền hơn nữa lại còn không phát sinh mâu thuẫn. Vì vậy mà tự nhiên quốc gia sẽ bớt việc, các thương nhân cũng đều vui vẻ. Sau khi đều đã kiếm được tiền thì sẽ phát hiện thương hội Đại Ngụy này thật là tốt, sau đó lại bắt đầu suy nghĩ mình có thể thăng chức quan lên một chút được không.

Mặc dù thương quan không có quyền lực nhưng đó là xét về mặt trên triều đình Đại Ngụy, còn đối với thương hội Đại Ngụy mà nói, chức quan này mà không có quyền lợi hay sao? Thật sự chỉ là cái hư danh thôi à?

Chiêu này của Hứa Thanh Tiêu tương đương với mở một lớp luyện thi rồi bầu ra lớp trưởng vậy. Lớp trưởng lớp luyện thi chắc chắn là không có tác dụng gì khi ở trên lớp nhưng khi ở lớp luyện thi thì chính là người cao hơn người khác.

Cho nên đến trung kì, các thương nhân sẽ bắt đầu cuộn vào trong, đấu giá mua quan, xem như là làm việc cho Đại Ngụy.

Về phần hậu kì, vậy thì lại càng tốt hơn, giám sát, quản lý, tuần tra mỗi người đều sẽ nhìn chằm chằm vào các ngươi, thành thật làm công cho Đại Ngụy đi, muốn đi à? Thật xin lỗi,

ngươi thân là quan viên Đại Ngụy, ngươi thế mà lại muốn phản quốc? Người đâu, bắt hắn vào tù.

Chiêu này á, chiêu này gọi là bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau.

Cũng bởi vì vậy mà Nữ đế mới trở nên kích động như vậy, nếu không, chỉ vì một ít bạc thì nói thật nàng sẽ không đồng ý, bởi vì… mất mặt quá.

"Hứa ái khanh, Ngự thiện phòng có làm chút điểm tâm không tệ, đợi lát nữa mang một ít về đi."

Nữ đế mở miệng. Tâm trạng của nàng lúc này cực kì vui vẻ. Hứa Thanh Tiêu xem như cũng đã giải quyết cho nàng một chuyện phiền toái cực lớn, nếu như chuyện kiếm Sát phạt kia có thể nói tỉ mỉ hơn một chút, vậy thì đó chính là giải quyết hai chuyện phiền toái to lớn.

Năng thần như thế, Đại Ngụy của mình thật là có phúc, tổ tông hiển linh mà.

"Đa tạ bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh thậm chí là không mấy vui vẻ.

Làm vậy là đang lấy lòng sao? Sự kiêu ngạo của người đâu? Sự lạnh lùng của ngài đâu? Bệ hạ, ta vẫn thích người trong dáng vẻ tâm lặng như nước kia, người tục khí như vậy làm cho thần hơi không tiếp thu nổi.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu hơi có chút đắc ý.

Còn Nữ đế thì không biết Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ gì, chỉ nhận ra Hứa Thanh Tiêu đang không ngừng nhìn chằm chằm vào mình làm cho nàng không hiểu sao lại nghĩ đến một chuyện khác.

Một lác sau, Triệu Uyển Nhi đưa điểm tâm tới.

Hứa Thanh Tiêu cũng liền cáo lui.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, nữ đế cũng thu hồi phần tâm tư kia.

Nàng còn đang suy tư tới chuyện liên quan đến kiếm Sát phạt.

Trung thành tuyệt đối.

Cần có thực lực nhất định.

Can đảm cẩn trọng, tâm đủ ngoan độc.

Chương 545: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (6)

Nữ đế có hơi nhíu mày, lòng dạ ngoan độc là nàng thêm vào, nguyên nhân rất đơn giản, làm chuyện lớn nếu như lòng dạ không đủ độc ác thì làm sao hoàn thành chuyện lớn?

Không quyết đoán sẽ ảnh hưởng đến thế cục.

Có thể đi đâu để tìm loại người này? Mà lại còn cần phải giúp nàng xử lí nhiều chuyện như vậy, đó nhất định phải là một quần thể, tuyệt đối không chỉ đơn giản là một hai người.

Haizz…

Trong lòng nữ đế cảm khái, nàng không khỏi đứng dậy đi ra bên ngoài.

Nàng dự tính sẽ đi tản bộ.

Chỉ là vừa đi ra tới cửa nàng liền thấy thái giám ngoài cửa lập tức quỳ trên mặt đất.

"Bệ hạ, trời sắp đổ mưa rồi."

Thái giám quỳ trên mặt đất nhắc nhở nàng trời sắp mưa rồi.

Nhìn lên sắc trời.

Đúng là có mây đen.

Nhưng sau một khắc.

Ánh mắt nữ đế không khỏi rơi vào trên người thái giám này.

Chờ đã.

Trung tâm, thực lực, thông minh, lòng dạ ác độc.

Nữ đế nhìn qua thái giám đang quỳ trước mặt mình, trong lúc nhất thời, dường như nàng nghĩ đến điều gì đó…

Mà cùng lúc đó.

Trong hoàng cung.

Triệu Uyển Nhi đưa tiễn Hứa Thanh Tiêu xuất cung.

Hứa Thanh Tiêu mang theo một cái hộp, đây là điểm tâm hoàng thất, trên đường đi hắn cười cười nói nói với Triệu Uyển Nhi.

Sau vài lần gặp mặt, mọi người đều đã quen thuộc lẫn nhau thì tất nhiên sẽ không còn sự ngăn cách xa lạ như trước kia.

Hơn nữa chủ đề nói chuyện của hai người cũng đã kéo đến chuyện kết hôn rồi. Mấy câu nói của Hứa Thanh Tiêu cũng rất thường gặp, cái gì mà bản thân muốn năng lực không có năng lực, cần tiền tài lại không tiền tài, nào dám nói đến chuyện cưới gả.

"Hứa đại nhân có điều không biết, sau Thái Bình thi hội, trong cung không thiếu nữ quyến ái mộ Hứa đại nhân."

"Chỉ cần Hứa đại nhân đồng ý thì tất cả các nữ tử trong cung đều đồng ý gả cho Hứa đại nhân, dù đòi thêm bạc họ cũng đồng ý. Hứa đại nhân quả nhiên là khiêm tốn."

Triệu Uyển Nhi khẽ cười nói.

"Haiz, tuy nữ quyến trong cung nhiều nhưng tuyệt sắc chân chính thì có mấy ai? Nếu như có thể xinh đẹp như Uyển Nhi cô nương vậy thì Hứa mỗ cũng không phải là không thể chấp nhận."

Phương thức nói chuyện phiếm của Hứa Thanh Tiêu cực kì phóng khoáng nhưng thật ra chính là dáng vẻ của người hiện đại, cái gì mà hàm súc hay không hàm súc chớ.

Đặt tay lên ngực tự hỏi xem nếu như có một nữ nhân dáng dấp cực kì xinh đẹp, hơn nữa vẫn còn là xử nữ, vậy nam nhân kia có thích hay không?

Nếu như không phải là vì dị thuật thì không nói tới tam thê tứ thiếp, ít nhất Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ có mấy hồng nhan tri kỷ chứ nhỉ?

Đàn ông trên đời không phải đều là vì ba thứ, công danh, quyền lực, mỹ nữ đó sao? Nếu như bên người không có hồng nhan tri kỷ vậy thì chẳng phải sẽ cực kì nhàm chán?

Nhưng! Không giải quyết xong vấn đề dị thuật thì Hứa Thanh Tiêu sẽ chẳng dám động vào người khác, lỡ như xảy ra chuyện gì cũng không phải là chuyện nhỏ.

Đây cũng là nguyên nhân mà vì sao Hứa Thanh Tiêu lại khá phản đối chuyện này.

Sợ hại người đó.

Có thể đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói đây chỉ là một câu khen ngợi bình thường thôi nhưng không hiểu sao mặt Triệu Uyển Nhi lại có hơi đỏ.

"Hứa đại nhân thật là biết nói đùa."

Giọng của Triệu Uyển Nhi có chút căng thẳng, đối với tướng mạo của mình thì chắc chắn là nàng có lòng tin, chỉ là tuổi nàng còn nhỏ, thường làm bạn bên người vua, tất nhiên cũng sẽ không suy nghĩ đến mặt này.

Nếu như đổi thành người khác nói lời này thì chắc chắn Triệu Uyển Nhi sẽ có cảm giác bị sỉ nhục.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại hoàn toàn không giống vậy.

Tuổi trẻ lại còn anh tuấn, hơn nữa còn là đại tài thế kia, đến cả bệ hạ cũng không nhịn được mà tán dương nhiều lần, trên dưới triều đình ngoài một nhóm người cá biệt ra, ai mà không khen ngợi Hứa Thanh Tiêu chứ?

Đổi lại người khác thì ai sẽ không thích chứ?

"Được, Uyển Nhi cô nương nàng mau trở về đi, trời sắp mưa rồi, Hứa mỗ đi trước."

Đi đến cửa cung.

Hứa Thanh Tiêu phất phất tay về phía Triệu Uyển Nhi sau đó liền rời đi.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi, Triệu Uyển Nhi không nhịn được lộ ra một nụ cười ngọt ngào, cũng không biết là vì sao nữa.

Mà lúc này.

Sau khi đi khỏi hoàng cung.

Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định trở về.

Hắn đi đến Đào Hoa Am.

Định làm ba chuyện.

Thứ nhất là đi tìm gặp cái gã Bạch Y môn kia.

Thứ hai, đi tìm Bạch Y cô nương, chuyện lần trước vẫn nên đi xin lỗi.

Thứ ba, đi tìm Trương Như Hội đàm đạo chút chuyện.

Cho nên hắn có hơi bận rộn.

Nhìn qua sắc trời hơi có chút mây đen, dường như là sắp mưa.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu liền tăng nhanh bước chân.

Từ hoàng cung Đại Ngụy đến Đào Hoa Am ước chừng chỉ cần thời gian một khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu bước nhanh thêm một chút, chỉ mất nửa khắc đồng hồ thì đã đến Đào Hoa Am.

Lại đến Đào Hoa Am.

Hứa Thanh Tiêu thoải mái hơn rất nhiều, chuyến đi này cũng giống như đi uống trà vậy. Lần đầu tiên tất cả mọi người đều rất căng thẳng, sợ bị người ta phát hiện, run lẩy bẩy.

Nhưng từ sau lần thứ hai thì đã tốt hơn lắm rồi.

Hứa Thanh Tiêu lại vào Đào Hoa Am, vài thị nữ nghênh đón lại chấn kinh thêm một lần nữa, sau đó lại giống như trước toàn bộ đều xông tới.

Cũng may Liễu cô nương đã đuổi tới ngay lập tức, xem như cứu vãn cục diện.

“Chào Hứa công tử.”

Liễu cô nương thành thục hướng về phía Hứa Thanh Tiêu hành lễ, trong đôi mắt đẹp mang theo ý cười không hề che giấu.

“Liễu cô nương khách khí, xin hỏi Bạch Y cô nương hôm nay có ở đây không?”

Hứa thanh tiêu cười nói.

“Ở đây, chẳng qua Bạch Y cô nương đã nói là sẽ không tiếp khách.”

“Có điều Hứa công tử thì khác, để ta sai người đi hỏi một chút, vừa hay cũng tiện cho Hứa công tử nghĩ ngơi một chút.”

Liễu cô nương nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

“Ừ, ta nghỉ ngơi trước một lúc, đi Tụ Hiền yến thôi.”

Tìm Bạch Y cô nương là chuyện thứ hai, trước tiên giải quyết chuyện thứ nhất rồi nói sau.

Đi theo Liễu cô nương tiến lên.

Rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã đi đến Tụ Hiền yến.

Mà vào lúc này, một đạo âm thanh quen thuộc vang lên.

“Hứa huynh thật sự không thích tới mấy nơi như thế này.”

“Lần trước là có chuyện.”

“Các ngươi đừng ở đó mà không tin, tất cả nam tử trong thiên hạ đều háo sắc nhưng Hứa huynh thì không háo sắc.”

Chương 546: Sát Phạt Chi Kiếm! Thiên Tử Chi Kiếm! Dân Tâm Chi Kiếm! Con Đường Thương Quan (7)

Giọng Vương Nho vang lên, không quá lớn nhưng tuyệt đối không thể xem là nhỏ, chí ít thì Hứa Thanh Tiêu vừa mới bước vào là liền nghe được âm thanh của hắn.

Mà sau khi nghe câu nói này.

Hứa Thanh Tiêu hơi sững sờ.

Không hiểu sao lại cảm thấy xấu hổ.

Cũng vào lúc này, Vương Nho phát hiện tất cả mọi người đều không nói gì, đều nhìn về phía sau lưng mình.

Không tự chủ được cũng nhìn sang.

Khá lắm.

Sau khi thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu, khuôn mặt béo tròn của Vương Nho hơi khựng lại.

"Vương Nho huynh, ta nói ngươi có thể không tin nhưng ta đến đây để làm việc thật."

Nụ cười của Hứa Thanh Tiêu có hơi gượng ép.

Hắn thật sự không giải thích nổi.

Nhưng mỗi lần hắn tới nơi này thì đều gặp được Vương Nho, tên này sao lại thích đi chỗ này như thế.

Ừ, đoán chừng là có thể chơi miễn phí, dù sao thì cũng có quen biết với chưởng quỹ.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu giải thích.

Giờ khắc này, trong lòng Vương Nho cảm xúc lẫn lộn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vừa thoáng cho một ánh mắt thì Vương Nho đã nhận ra ngay, lập tức hơi hiểu ra.

"Hứa huynh, vậy ta ngồi cùng bằng hữu trước, đợi lát nữa sẽ đi học đường tìm ngài."

Vương Nho mở miệng, hắn không muốn đi quấy rầy Hứa Thanh Tiêu, còn Hứa Thanh Tiêu thì cũng gật đầu, chắp tay về phía mấy vị bằng hữu của Vương Nho, xem như là đã chào hỏi, cũng là cho Vương Nho thể diện.

Ngay vào lúc này.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Người đến mặc một bộ trang phục người hầu của Đào Hoa am, cười cười nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa công tử, cần ta chuẩn bị gì cho ngài không?"

Là tạp dịch bên trong yến đình.

Sự xuất hiện của hắn ở trong mắt người khác mà nói thì là một cách lấy lòng, đây là một chuyện rất bình thường, không có chỗ nào không ổn.

Mà người này cũng chính là nội ứng của Bạch Y môn.

Ngoại trừ hắn ra thì Hứa Thanh Tiêu không còn đoán được là ai nữa.

Lần trước khi đến Đào Hoa am, người tiếp xúc chẳng qua chỉ là Liễu cô nương, Bạch Y, Vương Nho, còn có một người là hắn ta.

Liễu cô nương thì không phải, đây là người mình đã liên hệ từ sớm, Bạch Y cô nương cũng không phải, nếu không nàng sẽ không ngốc như vậy, về phần vương nho, nếu là hắn thì Hứa Thanh Tiêu sẽ trực tiếp báo quan, không vì gì khác, chỉ vì quá vô vị.

Chơi phản đòn cũng không thể nào chơi như vậy được.

Còn tên tạp dịch này, rất đáng nghi, phù hợp với mấy điểm nêu trên, tầm thường không có gì lạ.

Nhưng mặc dù là như vậy thì Hứa Thanh Tiêu vẫn thấy có hơi ê răng. Đám người Bạch Y môn này quả nhiên là có chút vấn đề.

Nhất định phải đi con đường khác mọi người mới chịu.

Không theo lộ trình sắp đặt. Theo lý thuyết thì hẳn nên là hoa khôi nào đó, sau khi mình làm thơ một bài sẽ mời mình đi vào trò chuyện, thật không ngờ đến vậy mà chỉ là một tên sai vặt.

“Chuẩn bị ít rượu trái cây và đồ ăn nhẹ, đưa đến Tĩnh Tâm yến cho ta, làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn đối phương một chút, mà đối phương thì cũng liếc một chút về phía Hứa Thanh Tiêu, hai người đối mặt nhau, trao đổi một ít tin tức trong nháy mắt.

Đã muốn chạm mặt với người này thì tất nhiên không thể cứ ở đây mãi, đến Tĩnh Tâm yến là tốt nhất.

“Rõ, Hứa công tử chờ một lát.”

Sau khi hiểu ý, hắn ta lập tức rời đi, còn Liễu cô nương thì dẫn theo Hứa Thanh Tiêu đi về phía Tĩnh Tâm yến.

Tĩnh Tâm yến cực kỳ yên tĩnh, là một nhã gian.

Nơi mà Liễu cô nương sắp xếp chính là một gian nhã gian hai người, nàng lo ngại Hứa Thanh Tiêu còn có hảo hữu sắp đến.

Đợi sau khi sắp xếp xong, Liễu cô nương cũng cực kỳ thức thời rời đi, đi tìm Bạch Y cô nương.

“Phiền Liễu cô nương đợi một lát, đợi chút nữa nếu như Bạch Y cô nương muốn gặp ta thì sau một nén nhang hãy đến báo cho Hứa mỗ, Hứa mỗ có một số việc cần suy nghĩ.”

“Phiền Liễu cô nương nói cho chưởng quỹ một tiếng, Hứa mỗ có chuyện tìm ông ấy chờ sau khi ta gặp Bạch Y cô nương xong thì sẽ đến tìm.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Được, Hứa công tử yên tâm, nô gia sẽ sắp xếp ngay.”

Liễu cô nương khẽ gật đầu, đôi mắt mang theo ý cười rời đi.

Đợi sau khi Liễu cô nương đi, lúc này, Hứa Thanh Tiêu mới thu hồi ánh mắt rồi sau đó lặng yên chờ đợi.

Một lát sau.

Rốt cuộc, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên.

Sau một khắc, cửa nhã gian bị đẩy ra, tiểu nhị bưng điểm tâm chậm rãi đi đến. Hắn bưng chút đồ ăn cùng một bầu rượu trái cây vào rồi sau đó liền đóng cửa lại.

“Hứa công tử, đồ ăn đã đến rồi.”

Tiểu nhị mang đồ bày ra trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trên mặt còn mang theo nụ cười.

“Nói đi.”

“Có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, không nhìn đồ ăn trên bàn.

Mấy lời này cũng không làm cho tiểu nhị có chỗ nào ngạc nhiên, hắn nhỏ giọng nói:

“Hứa công tử, đây là thư bên trên cho ngài.”

Tiểu nhị lấy một phong thư ra rồi đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhận lấy phong thư, Hứa Thanh Tiêu mở ra đọc.

Nội dung trong thư có rất nhiều, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc đọc.

Ước chừng sau mười mấy hơi thở, Hứa Thanh Tiêu cũng xem hết nội dung bên trong.

Nội dung rất đơn giản, cũng giống với những gì hắn đoán, Bạch Y môn muốn kéo mình về, đồng ý cho mình một thân phận cực kì cao, cùng nhau lật đổ sự thống trị của nữ đế, thành lập Đại Ngụy mới.

Để thư sang một bên, lá thư lập tức tự phát lửa cháy lên, hóa thành sương trắng.

Mà giọng của tiểu nhị cũng theo đó mà vang lên.

“Hứa đại nhân, phía trên cực kỳ coi trọng ngài, tiểu nhân đã nghe nói qua, môn chủ cực kỳ yêu thích ngài.”

“Từ sau khi ngày viết ra văn chương tuyệt thế, phía trên đã cực kỳ coi trọng ngài. Nếu như ngài gia nhập với chúng ta thì vinh hoa phú quý gì đó chỉ là thứ quá đỗi nông cạn, vị trí thừa tướng Đại Ngụy trong tương lai chính là của ngài.”

“Thậm chí phong vương cũng không phải là không thể, Hứa đại nhân.”

Tiểu nhị khẽ nhỏ giọng nịnh nọt nói.

Hắn là một tên nội gián, địa vị ở Bạch Y môn không tính là thấp nhưng cũng không cao lắm.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu là ai chứ? Vạn cổ đại tài của Đại Ngụy, làm chuyện gì cũng đều kinh trời động đất, nhân tài bậc này nếu như Bạch Y môn có thể thu nạp vào thì đối với Bạch Y môn mà nói, quả thật là một chuyện vui cực lớn.

Chương 547: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (1)

Đương nhiên hắn ta cũng không ngốc, biết muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu vào Bạch Y môn thì nhất định phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu không, muốn người ta một Hình bộ Thị lang đường đường chính chính không làm, lại chạy đến tạo phản với bọn hắn? Cũng đâu có ngốc.

“Để ta suy nghĩ, qua ít ngày ta lại sẽ nói chuyện với các ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ngươi muốn ta nói đồng ý liền bây giờ, ngươi tưởng ta ngốc sao?

Do dự là một chuyện rất bình thường.

Về phần tại sao lại không nghiêm túc cự tuyệt?

Nói thật, bây giờ hắn đã gây ra rất nhiều thù hận rồi, sao còn có thể lại tiếp tục đi gây thù nữa chứ? Cũng nên kết giao thêm chút bằng hữu chứ?

Không tạo cho mình chút thế lực, sớm muộn gì cũng tan nát.

Nếu như thật sự từ chối ngay bây giờ thì đoán chừng người ta sẽ dùng một đống lớn thủ đoạn để gây phiền phức cho mình, tạm thời hợp tác cũng không phải là không được. Bọn họ lợi dụng mình, vậy mình cũng hoàn toàn có thể lợi dụng bọn họ.

Mọi người đôi bên cùng có lợi, há không phải là rất đẹp sao?

Đương nhiên tổ chức Bạch Y môn này nếu như có cho chọn lựa thì Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không đụng đến.

“Được, Hứa đại nhân, phía trên cho ngài thời gian, chỉ cần không quá lâu là được.”

“Còn có một chuyện, Hứa đại nhân, Ngô Ngôn giao cho ngài một vật, có thể giao cho bọn ta rồi.”

Tiểu nhị cười nói.

“Ừ.” Hứa Thanh Tiêu lấy quyển sách nhỏ giống với quyển mà ban đầu Ngô Ngôn giao cho hắn, hắn đã sớm làm lại một cuốn.

“Đa tạ Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân, cho phép tiểu nhân nói thêm một câu, ngài đừng cảm thấy phiền.”

“Bọn ta cũng không phải là tổ chức tạo phản gì mà chỉ là tổ chức muốn lật đổ bất công, bọn ta vẫn luôn tìm kiếm di chiếu của Võ đế. Nếu như tìm được thì sẽ cầm vũ khí lên nổi dậy ngay, cho nên ngài vẫn là thần tử của Đại Ngụy, không có bất kỳ sự phản bội nào.”

“Còn nữa, Hứa đại nhân, thế lực của bọn ta lớn hơn trong tưởng tượng của đại nhân nhiều, đây là phía trên bảo ta giao cho ngài. Nếu như ngài cần ta làm bất cứ chuyện gì cho ngài, chỉ cần lấy lệnh bài này ra, bọn ta sẽ đến tìm ngài ngay lập tức. Sau khi biết được yêu cầu của ngài, cũng sẽ đi xin chỉ thị từ cấp trên ngay.”

“Nếu như không có vấn đề gì lớn thì bọn ta đều sẽ tận tâm tận lực làm tốt giúp ngài.”

Đối phương nói vậy, phóng đại Bạch Y môn đến nổi không gì sánh bằng.

Hứa Thanh Tiêu không thể không lên tiếng:

“Vậy được, giúp ta ám sát Hoài Ninh Thân vương, tên này sớm muộn gì cũng sẽ gây phiền phức cho ta, nếu như giết hắn, ta đồng ý gia nhập Bạch Y môn.

Hứa Thanh Tiêu thuận miệng nói.

Nhưng vừa nói xong, người kia lại khẽ nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút ngẩn ra.

Đường đường là thân vương Đại Ngụy, ngươi còn suy nghĩ nên làm hay không à? Thật hay đùa đó?

“Đại nhân, ám sát Hoài Ninh Thân vương có hơi khó khăn, nhưng muốn làm vài việc nhằm vào hắn thì cũng không khó, đương nhiên nếu đại nhân nhất định muốn Hoài Ninh Thân vương phải chết, tiểu nhân sẽ xin phép bên trên một chút.”

Đối phương nghiêm túc nói.

“Thôi đi, bỏ đi, ta chỉ nói vậy thôi, qua vài ngày nữa ta sẽ lại đi tìm ngươi. Trong một tháng không có việc gì thì đừng đến tìm ta, có chuyện gì thì lại càng đừng tới tìm ta.”

Hứa Thanh Tiêu không còn gì để nói, chuyện của Bạch Y môn có thể tạm thời bỏ qua một thời gian.

Không có việc gì thì tốt nhất là đừng đến tìm hắn.

“Được, Hứa đại nhân, đúng rồi Hứa đại nhân, tiểu nhân tên là Ngô Chương Di, đại nhân, tiểu nhân cáo lui.”

Ngô Chương Di nói vậy.

“Ừ, à, đúng rồi, ta muốn hỏi ngươi một chuyện.”

“Ngươi ở đây là nội ứng là do phía trên sắp xếp à?”

“Ta chỉ muốn hỏi thân phận của ngươi mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được hỏi.

Theo như con đường bình thường thì loại tổ chức tạo phản này sẽ có nội ứng ở kinh đô, thường thì không phải hoa khôi thì cũng là mỹ nhân sao?

Sao lại sắp xếp một tên tiểu nhị?

“Hồi Hứa đại nhân, cũng không phải vậy.”

“Ban đầu bên trên sắp xếp một vị mỹ nhân tới nơi này làm nội ứng nhưng tiểu nhân không đồng ý, tiểu nhân nghĩ đến ba điều.”

“Thứ nhất, Hứa đại nhân thân là thư sinh Nho đạo, có thể là không mê sắc đẹp.”

“Thứ hai nếu như chọn một mỹ nhân thì chẳng phải sẽ luôn bị người ta chú ý, lỡ như lộ đuôi thì cũng không hay.”

“Thứ ba, lúc đầu ta không dám đề nghị nhưng kỳ thật tiểu nhân vẫn luôn chú ý đến đại nhân, biết học phái của ngài là ‘tri hành hợp nhất’. Nghe người ta nói chính là nghĩ gì làm đó, cho nên tiểu nhân liền xung phong đi nhận việc này.”

“Kết quả chính là phía trên cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy kế hoạch cả tiểu nhân cũng không tệ lắm nên liền để cho tiểu nhân đến tiếp ứng đại nhân. Ngài thấy tư chất của ta có được không? Có thể gia nhập học đường của ngài không?”

Đối phương nịnh nọt cười nói.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Khá lắm, tên Ngô Chương Di này quả nhiên là tính toán hay thật.

Còn đòi gia nhập học đường?

Tri hành hợp nhất bị ngươi chơi thành như vậy, thật là lợi hại.

“Có việc gì ta sẽ đến tìm ngươi.”

“Đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu không cho câu trả lời, chỉ nói lại một câu đơn giản.

Người kia cũng không nghĩ gì nhiều, trực tiếp cáo lui.

Đợi sau khi hắn đi, Hứa Thanh Tiêu không khỏi xoa xoa huyệt thái dương. May mà Bạch Y môn còn tương đối ôn hòa một chút đối với mình, không đến nỗi quá mức cứng rắn.

Hứa Thanh Tiêu đều đã chuẩn bị kỹ càng chuyện hai lựa chọn khi Bạch Y môn đến tìm. Hợp tác thì cho ngươi lợi ích, không hợp tác thì ngươi phải chết.

Nếu như là vậy, thật sự không biết nên làm gì nữa đây.

Điều không tệ là tổ chức tạo phản này vẫn có đầu óc. Liên hệ cùng với người thông minh có chỗ tốt cũng có chỗ xấu. Điều tốt chính là mình có thể quanh coi, mặt mũi cũng có thể dùng được. Chỗ xấu chính là mỗi một bước đi đều phải cẩn thận, đi nhầm một bước cũng không được.

“Hoạn đảng à Hoạn đảng, các ngươi cần phải nhanh chóng phát triển, chờ các ngươi phát triển lớn mạnh rồi thì cuộc sống của chúng ta sẽ tốt hơn.”

Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không có ý định lộ diện, hắn nhất định sẽ công kích Hoạn đảng các kiểu, mặc ngoài thì ta và Hoạn đảng ngươi không đội trời chung, sau lưng thì các vị công công, giết cho ta.

Trước mắt chỉ cần chờ đến khi công trình guồng nước bước vào thực hành thì hắn sẽ toàn tâm bồi dưỡng nhóm người Hoạn đảng này, phải tiến hành một lượt các loại đặc huấn, không thể thiếu cái nào.

Chương 548: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (2)

Ước chừng qua nửa nén hương.

Cuối cùng, bóng dáng của Liễu cô nương xuất hiện.

“Hứa công tử, Bạch Y cô nương đã chuẩn bị xong, lúc nào ngài cũng có thể qua. Chưởng quỹ nhớ ta báo cho ngài một tiếng rằng cứ chơi cho thỏa thích, không cần phải chờ ông ấy.”

Liễu cô nương nói như vậy.

“Được rồi, đã làm phiền cô.”

Sau khi nghe vậy, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy sau đó mở cửa phòng đi theo Liễu cô nương đi tìm Bạch Y cô nương.

Hứa Thanh Tiêu tay cầm cái hộp lấy từ trong cung, Liễu cô nương rất tinh ý, tất nhiên biết đây là vật gì, trong lòng cũng không khỏi ghen tị với Bạch Y cô nương.

Cứ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu lại đi tìm Bạch Y cô nương lần nữa. Bên ngoài cửa phòng.

“Hứa công tử, nô gia lui trước.”

Liễu cô nương mở miệng cáo lui.

“Làm phiền rồi”.

Hứa Thanh Tiêu chắp tay.

Rất nhanh, đợi sau khi Liễu cô nương đi, Hứa Thanh Tiêu gõ gõ cửa phòng.

Âm thanh không lớn nhưng rất nhanh sau đó, một loạt tiếng động vang lên.

Ngay sau đó, cửa phòng mở ra.

Bạch Y cô nương đứng ở trong phòng, vẫn như lần đầu gặp mặt, làm cho người ta có cảm giác cực kì ưu mỹ, hai đầu lông

mày có vẻ hơi mảnh mai, hôm nay vẫn mặc một bộ đồ lụa trắng như cũ.

Da thịt như ngọc mỡ dê, khuôn mặt trái xoan, mày liễu, trên mặt có tô son phấn nhẹ nhàng, tinh tế thanh mỹ.

“Hứa mỗ xin chào Bạch Y cô nương.”

Hứa Thanh Tiêu hướng về đối phương cúi chào. Lần trước vì hiểu lầm mà quậy lên một trận như vậy, trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút áy náy.

“Hứa công tử nói quá lời.”

“Hứa công tử, mời vào.”

Bạch Y cô nương mời Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười đi vào trong phòng sau đó đặt cái hộp trong tay lên bàn nói:

“Bạch Y cô nương, đây là điểm tâm ta mang từ trong cung ra, là Ngự thiện phòng làm đó.”

“Chuyện lần trước là do có chút hiểu lầm, cụ thể là hiểu lầm gì thì Hứa mỗ không thể nói được. Vậy nay xem như là bồi thường cho Bạch Y cô nương.”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất phóng khoáng. Sai thì là sai, vô duyên vô cớ làm dữ với người ta một trận, nên đến xin lỗi.

Mấy câu này thốt ra làm cho Bạch Y cô nương hơi kinh ngạc, sau đó vội vàng mở miệng nói:

“Hứa công tử, vật này nô gia không nhận được. Đồ của hoàng thất, nô gia chỉ là một thanh quan nhân, sao xứng được.”

“Hơn nữa Hứa công tử, nô gia cũng không có gì tức giận, cũng không dám giận. Hứa công tử cứ như lần trước vậy thì nhất định là do nô gia có chỗ nào đó không tốt, người nên tạ lỗi chính là nô gia.”

Bạch Y cô nương hơi kinh ngạc. Nàng không ngờ hôm nay Hứa Thanh Tiêu đến tìm mình lại là vì đến tận nơi xin lỗi, hơn nữa còn mang điểm tâm hoàng thất đến. Như vậy sao nàng không ngạc nhiên cho được.

“Không không không.”

“Bạch Y cô nương, không có gì là xứng hay không xứng, hơn nữa là do Hứa mỗ sai thì chính là do Hứa mỗ sai.”

“Bạch Y cô nương, đến đây, nếm đi, thử xem đồ ăn của hoàng thất có ngon không.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải người gia trưởng, hẳn trực tiếp mở hộp ra mời Bạch Y cô nương nhấm nháp.

Trong hộp có tám miếng bánh ngọt, màu sắc khác nhau, vuông vức.

Đối với mấy loại bánh ngọt thì Hứa Thanh Tiêu không có hứng thú.

Còn Bạch Y cô nương thì vẫn còn muốn cự tuyệt nhưng Hứa Thanh Tiêu đã trực tiếp lấy một miếngbánh lên nói: “Tay, đưa tay đây.”

Bạch Y cô nương đưa tay ra.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đặt bánh lên bàn tay ngọc của nàng.

“Ăn đi, đừng lãng phí, ta thấy nàng rất gầy, cần phải bổ sung dinh dưỡng. Gầy như vậy sau này sinh con nhất định sẽ chịu thiệt thòi.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc dạy dỗ.

Cái này thật sự đúng là không có gì phải kinh ngạc, dù sao thì mông lớn một chút mới dễ sinh con, nhưng dáng người cũng cần phải béo hơn một chút, gầy quá mà sinh con thì phiền phức lắm, trình độ chữa bệnh của Đại Ngụy cũng chỉ có vậy.

Coi như phối hợp thêm chút linh dược thì cũng chỉ có thể coi là hạ thấp độ nguy hiểm, tự mình khỏe mạnh mới là tốt nhất.

Nhưng lời này thốt ra lại làm cho khuôn mặt Bạch Y cô nương không khỏi đỏ lên, nàng có hơi cúi đầu xuống nhìn miếng bánh ngọt trong tay, cắn mấy miếng, ngại ngùng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Thấy Bạch Y cô nương ăn bánh ngọt, Hứa Thanh Tiêu còn có chút cảm khái. Nữ tử cổ đại đúng là nhu mì ghê, ăn cái gì cũng

cắn miếng bé xíu, rất chú ý hình tượng, chỉ là đầu lưỡi không linh hoạt cho lắm, nhưng mà cũng thường thôi, đúng là không tệ.

Nghĩ lại thì có vài nữ nhân khi ăn không có hình tượng thì không nói, vả lại hơi một tí là cười ha ha, miệng há ra siêu siêu to, giống như muốn nuốt người ta vậy.

Ừ. Như vậy thì nhu mì một chút là tốt, phóng túng quá thì không tốt lắm, nếu không vào lúc đang nghiêm túc cắm hoa, đột nhiên lại thốt lên một câu, có sướng không?

À… Cái này.

Đánh giá trong phòng, Hứa Thanh Tiêu nhìn một chút, khẽ lắc đầu.

"Bạch Y cô nương, gian phòng này của nàng bố trí không được ổn lắm."

"Cô mặc một bộ đồ trắng, trong phòng cũng treo lụa trắng, dù không biết tại sao cô nương lại thích màu trắng, nhưng như vậy thì cũng có vẻ hơi kỳ lạ, thật sự giống như… Là linh đường vậy."

"Có thể thay đổi màu khác, đổi sang màu xanh lục sẽ rất đẹp, vừa đẹp mắt hơn nữa lại còn có thể làm cho lòng người vui vẻ hơn một chút, không đến mức âm u đầy tử khí."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng đưa ra chút ý kiến của mình.

Bạch Y cô nương này rất thanh lãnh, không phải cái loại thanh lãnh cự tuyệt người ngoài ngàn dặm mà là một sự thanh lãnh không để ý sự đời, có chút lòng đề phòng, còn có hơi cô tịch.

Nếu nhất định phải nói trực tiếp một chút thì chính hơi trầm cảm.

Bạch Y cô nương đã ăn một nửa miếng bánh trong tay, không khỏi ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhìn chung quanh một chút.

Với thẩm mỹ của nàng mà nói thì căn phòng nãy cũng được, không vấn đề gì.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói vậy thì nàng cũng lập tức gật đầu nói:

“Ừ, Hứa công tử, ngày mai nô gia sẽ bảo nha hoàn thay đổi những thứ kia.”

Bạch Y cô nương nói thế.

“Cũng không đến mức như vậy, chắc cô nương cũng có yêu thích cá nhân, Hứa mỗ chỉ thuận tiện nói mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng ngay sau đó đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Bầu trời đã bị mây đen che kín, mưa phùn rơi xuống, nương theo gió nhẹ mà bay vào, vươn trên lọn tóc. Đào Hoa Am gần sông, từng chiếc từng chiếc thuyền khẽ lướt.

Nghe tiếng mưa rơi, Hứa Thanh Tiêu đứng chấp tay, chậm rãi mở miệng nói.

“Hảo vũ tri thời tiết, đương xuân nãi phát sinh.”

“Tùy phong thay nhập dạ, nhuận vật ti vô thanh.”

“Dã kính vân câu hắc, giang thuyền hỏa độc minh.”

“Hiểu khán hồng thấp xử, hoa trọng cẩm quan thành.”

(Mưa thuận biết thời tiết,

Xuân về mới thấy rơi.

Vào đêm theo với gió,

Không tiếng thấm muôn loài.

Đường nội, mây đen phủ,

Thuyền sông, đuốc lẻ loi.

Sáng xem vùng ướt đỏ,

Thành Cẩm trĩu hoa tươi.

Xuân dạ hỉ vũ - Đỗ Phủ)

Chương 549: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (2)

Thi từ ưu mỹ, lại hợp với tình cảnh, nhất là một câu tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật ti vô thanh kia lại không hiểu sao càng làm cho người ta cảm thấy có một cảm giác khó diễn tả ý cảnh bằng lời.

Bài thơ này chính là thiên hạ tuyệt thi.

Bạch Y cô nương có chút run sợ, nàng nhìn qua bóng lưng Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ hiếu kì.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu chỉ thuận miệng cũng có thể làm ra được một bài thơ hay tuyệt thế như vậy.

Đây rất cuộc là… Người thế nào đây.

Nàng rung động đồng thời cũng cảm thấy kính nể tài hoa của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là nàng không quen biểu đạt ý nghĩ trong lòng mình, nếu như đổi lại là thanh quan nhân khác, chỉ sợ lúc này đã cất lời tán dương rồi.

Nhưng nàng lại hơi thẹn thùng.

Mà khi Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xoay người lại, Bạch Y cô nương đã cúi đầu, ăn bánh ngọt trong tay.

“Bạch Y cô nương, Hứa mỗ có một chuyện thật sự rất tò mò.”

“Các người đều không có họ mà chỉ có tên, vậy thì khi nào mới có họ đây?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Mục đích khi tới đây của hắn chủ yếu là để xin lỗi, sau đó lại đưa chút lễ vật, để cho người ta không trách tội mình.

Cho nên hắn định ở đây một lúc. Cũng đâu thể nào đưa đồ xong rồi đi ngay được chứ? Vậy không phải là càng kì quặc hay sao?

Nếu như không phải trong lúc nhất thời nghĩ không ra bài thơ nào hay thì Hứa Thanh Tiêu còn định viết cho Bạch Y cô nương một bài thơ.

Cũng như là một lời xin lỗi.

Cho nên trước mắt hơi buồn chán, Hứa Thanh Tiêu mới tò mò hỏi thăm.

"Hồi Hứa công tử, họ của nô gia nhất định phải đợi sau khi có người chuộc thân rồi mới có, đương nhiên nếu như có tài tử nào đó đồng ý ban họ thì cũng không phải là không được."

Bạch Y cô nương nói vậy.

"Chuộc thân?"

"Xin hỏi một câu, muốn chuộc nàng cần phải tốn bao nhiêu tiền?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Thanh quan nhân chuộc thân cũng là chuyện bình thường, dù sao Đào Hoa am nuôi nhiều năm như vậy mới bồi dưỡng được cầm kì thư họa, tốn kém không nhỏ.

"Trên dưới một trăm vạn lượng bạc."

Bạch Y cô nương bình tĩnh trả lời.

Hứa Thanh Tiêu: "…"

Ông nội nó, động một chút là lại một trăm vạn lượng bạc? Cái này ai mà trả nổi? Ngoại trừ một vài phú thương hay đại tài chủ ra thì ai trả nổi?

Chẳng qua trước mặt nữ nhân Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn làm cho bản thân khó xử.

"Một trăm vạn lượng? Cũng không đắt, chỉ tiếc là Hứa mỗ không có."

"Chẳng qua Bạch Y cô nương à, nếu như một ngày kia Hứa mỗ có tiền, sẽ đến chuộc cô nương, cũng coi như là một lời xin lỗi."

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Đừng thấy thanh quan nhân rất ưu nhã nhưng thật ra đang trong thời kì trăng tròn mới có giá trị một chút, nhưng đến khi sau ba mươi tuổi rồi thì nhất định phải gả đi. Nếu như không gả được thì nhất định phải ở trong Đào Hoa am cả đời.

Nói tới nói lui, vận mệnh của thanh quan nhân cũng chỉ là trong sạch nhiều hơn một chút so với nữ tử trong câu lan mà thôi.

Quyền quý chân chính hoặc là đại gia tộc sẽ không cho phép hậu nhân cưới thanh quan nhân. Nạp thiếp thì còn tạm, nhưng thân phận và địa vị của thiếp thân kém hơn chính thất nhiều lắm.

Chẳng những thân phận thấp mà vận mệnh của thị thiếp cũng rất thảm, ở trong nhà sẽ chịu các loại sỉ nhục từ chính thất, bọn hạ nhân sẽ không ai coi ra gì, cho dù lão gia có sủng hạnh thì cũng có thể phách lối được mấy năm?

Thậm chí ở giữa nhà quyền quý lại càng có nhiều chuyện thiếp thất đấu đá lẫn nhau, loại chuyện này hoàn toàn không phải tai tiếng gì mà xã hội phong kiến chính là như thế, không muốn chấp nhận cũng không được.

Dù sao thì địa vị của nam nhân cổ đại cũng dựa vào một thân máu tươi liều mạng đổi lấyy, một khi chiến tranh, trên cơ bản đều là nam tử ra chiến trường, nữ nhân đều ở trong nhà, điểm này không thể không nhắc đến.

Đương nhiên người nghèo thì không có tư cách có thiếp, trước kia Hứa Thanh Tiêu thường xuyên nhìn thấy có người nói muốn trở lại thời cổ đại tam thê tứ thiếp, tắm cái cho tỉnh ngủ đi nào. Bất luận là thân ở nơi nào thì người nghèo cũng đều gặp phải vấn đề không tìm được vợ.

Kẻ có tiền thì bất kể là ở nơi nào, nên như thế nào thì như thế ấy.

Cho nên nếu như có thể chuộc thân cho Bạch Y cô nương vậy thì đương nhiên là tốt nhất, dù sao cũng giữ được thân hoàn bích, lại cho Bạch Y cô nương một khoản tiền để nàng tự mình sống tốt cũng coi như là một thiện duyên.

Chỉ là khi Bạch Y cô nương nghe thấy Hứa Thanh Tiêu muốn chuộc thân cho nàng thì trái tim không hiểu sao lại nhảy loạn.

Nàng có lòng ngưỡng mộ với Hứa Thanh Tiêu nhưng vẫn chưa có tình cảm, nói thích Hứa Thanh Tiêu thì chưa nhưng nàng có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu.

Mở miệng ra là muốn chuộc thân cho mình, đúng thật là làm cho nàng có chút căng thẳng không biết làm sao.

Ở trong mắt nàng chuyện chuộc thân chính là biến tướng của việc mua về nhà, xem như là thiếp thất.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ quá nhiều, sau đó hỏi:

“Bạch Y cô nương, ngày thường nàng thích làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Chơi nhạc khí, xem sách. Còn Hứa công tử thì sao?”

Bạch Y cô nương hỏi.

“Ta à? Ngày thường ta thích cắm hoa, đọc sách Xuân Thu.”

Hứa Thanh Tiêu chân thành nói.

“Cắm hoa? Hứa công tử vậy mà lại có sở thích này?”

Bạch Y cô nương có hơi tò mò, đây không phải là chuyện mà nữ tử thích làm hay sao?

“Đúng đó, tương đối lịch sự tao nhã. Mà Hứa mỗ cắm hoa cũng khá đẹp đó nha.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười rồi nói, sau đó nhấp một ngụm trà. Cũng do hôm nay hắn gặp phải loại nữ tử không rành thế sự này nên mới thuận tiện nói thêm mấy câu.

Ngày thường thì vẫn khá nghiêm túc.

Không thể không nói, một mình ở trong phòng cùng nữ tử thật sự là sẽ có chút cảm giác không biết nói gì. Dù sao hắn cũng là nam nhân, cũng thích sắc đẹp, lại không phải là nam nhân bị tâm lý bất thường gì, chỉ đơn giản là hơi e ngại. Chắc không đến nỗi là nói mấy câu cũng không được đâu nhỉ?

“Thì ra là thế, công tử thật là có nhã hứng.”

Bạch Y cô nương nghiêm túc nói.

Chỉ là khóe môi nàng có chút bột phấn do vừa mới ăn bánh ngọt, Hứa Thanh Tiêu là người hơi mắc chứng rối loạn cưỡng chế, không khỏi vô thức đưa tay phủi đám bột phấn kia xuống giúp nàng, tránh mất vẻ mỹ quan.

Chỉ là khi đụng vào khóe môi Bạch Y cô nương, Hứa Thanh Tiêu nhạy cảm phát hiện thể chất đối phương rất lạnh, lạnh vô cùng, dường như không có nhiệt độ gì, xem ra chính là do thể cốt không tốt.

Chương 550: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (3)

Mà trong nháy mắt, mặt Bạch Y cô nương đỏ như máu, trong phút chốc nàng cuối đầu xuống vô thức lùi về phía sau một chút, tim đập nhanh hơn.

“Bạch Y cô nương, điểm tâm ta sẽ để lại đây, cô không có việc gì thì ăn nhiều vào. Còn có một chuyện, mặc dù hiện tại ta không thể chuộc thân cho nàng nhưng buổi tiệc tối ta sẽ giúp nàng.”

“Ta sẽ cho nàng một cái họ trước, gọi là Lạc đi, Lạc Bạch Y, không tệ chút nào.”

“Ta đi đây.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy phất áo bào, trên mặt mang theo nét cười ôn hòa. Hắn còn có việc, không thể ngồi lâu.

Bạch Y cô nương nghe thấy Hứa Thanh Tiêu muốn đi thì lập tức đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn xinh xắn vẫn đỏ rực như cũ.

“Hứa… Hứa công tử, ngài muốn đi sao?”

Bạch Y nói chuyện có chút lấp bấp.

“Lần sau ta sẽ tới tìm nàng.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu cười cũng không nghĩ gì nhiều, đi một mạch.

Mà Bạch Y nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi, trong lòng không hiểu sao lại có chút rung động khác lạ.

Chờ sau khi Hứa Thanh Tiêu triệt để khuất bóng, Bạch Y đóng cửa phòng lại rồi ngồi lại lên giường của mình, tâm tình vô cùng căng thẳng, đôi mắt đẹp có thần sáng tỏ lại càng mang vẻ ngốc manh.

“Vừa rồi hắn đụng vào ta.”

“Lạc…”

“Lạc Bạch Y…”

Bạch Y cô nương ngồi ở nơi đó, trái tim nhỏ không ngừng nhảy lên đồng thời không tự chủ lẩm bẩm cái tên này.

Mà lúc này.

Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi phòng, đang chuẩn bị tới tìm Trương Như Hội.

Nhưng một loạt giọng nói chợt vang lên.

“Bản hoàng tử hẹn Bạch Y cô nương bốn lần, Bạch Y cô nương hẹn cự tuyệt ta bốn lần. Bây giờ ngươi lại nói với bản hoàng tử nàng đã hẹn nhau với người khác? Chẳng lẽ là xem thường bản hoàng tử ta đây?”

“Bản hoàng thử thân là Ti Long hoàng thất nhất mạch, các ngươi lại làm đủ kiểu cản trở, phải chăng là đang xem thường bản hoàng tử? Có tin chờ mấy ngày nữa ta sẽ tham tấu một bản về các ngươi trước mặt bệ hạ hay không?”

Giọng nói tức giận vang lên.

Vốn là khi nghe thấy giọng nói này Hứa Thanh Tiêu còn không có cảm giác gì, chỉ là khi nghe được bốn chữ Bạch Y cô nương, Hứa Thanh Tiêu vẫn dừng bước lại.

“Các vị khách nhân, thật sự là hiểu lầm. Không phải là bọn ta xem thường các vị nhưng mà trong Đào Hoa am này có quy củ, thanh quan nhân gặp hay không gặp là do bọn họ quyết định.”

“Nô gia đã mấy lần chuyển lời với Bạch Y cô nương nhưng Bạch Y cô nương đều cự tuyệt, nô gia cũng không có cách nào.”

Giọng nói hơi có vẻ bất đắc dĩ vang lên, là người bên Đào Hoa am.

“Không có cách nào?”

“Một đám kỹ nữ mà thôi, thật sự coi mình như thứ gì chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Không hoàng tử đến nơi này là đã nể mặt các ngươi, các ngươi lại rượu mời không uống mà thích uống rượu phạt.”

“Có tin bản hoàng tử trực tiếp tham tấu với bệ hạ niêm phong cửa tiệm của các ngươi hay không?”

“Hừ, thanh quan nhân, không phải chỉ là chưa đưa tiền đủ hay sao? Một vạn lượng có đủ hay không, không đủ thì bản hoàng tử lại thêm một vạn lượng, cùng lắm thì mười vạn lượng bạc.”

“Bản hoàng tử không tin nàng ấy sẽ không nhận? Nữ nhân mà bản hoàng tử muốn có, đừng nói là thanh quan nhân, cho dù là công chúa Đại Ngụy cũng không phải là không chiếm được.”

“Chỉ là một nữ tử, lại còn là một kỹ nữ, cự tuyệt ta bốn lần, không sợ bản hoàng tử nổi giận sao?”

Mấy người đi theo kêu gào nói theo.

Lời nói cũng cực kì khó nghe, há mồm ngậm miệng đều là kỹ nữ.

Trong tích tắc, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu lạnh xuống.

Không phải bởi vì Bạch Y cô nương mà ngược lại là vì trong lời nói của đám người này mang theo vẻ phách lối làm cho Hứa Thanh Tiêu không hiểu sau lại thấy khó chịu.

Két két.

Ngay tức khắc, Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng ra.

Bên trong nhã gian.

Bảy tám người dị tộc đang ngồi trong đó, hơn mười người nhìn như hộ vệ, tay cầm đao bảo vệ sau lưng.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đột nhiên xâm nhập, trong phút chốc liền đằng đằng sát khí.

Dị tộc cầm đầu có làn da ngăm đen, dám người cao lớn, tướng mạo không thể nói là vô cùng xấu xí nhưng vẫn hơi xấu, tay cầm roi, mặc áo dày, hiển hiện rõ phong thái man di.

Về phần mấy người chung quanh cũng không kém bao nhiêu, chỉ là bên cạnh có mấy phiên thương.

“To gan! Ngươi là người phương nào?”

“Cút ra ngoài!”

Mấy giọng nói vang lên, là giọng của bọn hộ vệ, trực tiếp bảo Hứa Thanh Tiêu cút ra ngoài.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh Tiêu lại chứa đầy lãnh ý nhìn thẳng về phía hoàng tử dị tộc cầm đầu.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì mấy tên phiên thương lập tức lộ ra vẻ hồn phi phách tán, bọn họ nhanh chóng đứng dậy bảo mấy tên hộ vệ kia buông đao xuống.

“Cất đi mau lên, đây là Hộ bộ Thị Lang, Hứa Thủ Nhân Hứa đại nhân.”

“Nhanh, cất đi nhanh lên, đừng có làm loạn.”

Mấy tên phiên thương nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì còn sợ hơn so với nhìn thấy quỷ, trực tiếp bảo đám hộ vệ thu đao lại.

Cầm đao chỉa vào Hộ bộ Thị Lang đương triều, đây không phải là muốn chết sao?

Nếu như là Thị Lang khác thì còn may, nhưng đối phương là Hứa Thanh Tiêu, đúng là muốn đi tìm đường chết mà.

Sau khi Ti Long hoàng tử nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì vẫn không khỏi nhíu mày, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia chán ghét.

Nhưng rất nhanh thôi nó đã biến mất, thay vào đó là một loại lãnh ý và hung hãn.

Cũng không phải hắn xem thường Hứa Thanh Tiêu mà là Hứa Thanh Tiêu vừa đến thì ánh mắt đã lạnh như băng, hắn đương nhiên sẽ không nhìn Hứa Thanh Tiêu với sắc mặt tốt đẹp.

“Kinh đô Đại Ngụy, ai cho phép các ngươi cầm đao?”

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu rơi trên người đám hộ vệ.

Chỉ nói một câu, hiện trường lập tức lạnh xuống.

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân hiểu lầm, hiểu lầm, bọn họ là hộ vệ của Không hoàng tử.”

“Hứa đại nhân, ta giới thiệu cho ngài, vị này chính là hoàng thất Ti Long, nhị hoàng tử, tên là Không.”

“Đúng vậy đó, đúng vậy đó, Hứa đại nhân hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm.”

Mấy tên phiên thương vộ vàng xin lỗi Hứa Thanh Tiêu, thái độ hèn mọn, không có chút phách lối nào.

Người khác có lẽ không sợ Hứa Thanh Tiêu nhưng bọn họ thì không thể nào không sợ được.

Lúc Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương, cảnh tượng kia còn hiện rõ mồn một trước mắt bọn họ.

“Ti Long nhất tộc, dị tộc trên lưng ngựa, là bộ tộc giỏi kỵ xạ.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng. Hắn biết Ti Long nhất tộc, đây là dị quốc, giỏi kỵ xạ, cực kỳ hung hãn.”

Chương 551: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (4)

Lời này thốt ra, đám người gật đầu, mấy tên phiên thương lại cười ha hả.

“Thì ra là Ti Mã Long Không à?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng, không có bất kì ý cười nào, chỉ bình tĩnh nói một câu.

“Ti Mã Long Không?”

Đám người có chút tò mò nhưng rất nhanh sau đó đã rõ được ý của Hứa Thanh Tiêu. Ti Long là tên tộc, Mã là hình dung người am hiểu cưỡi ngựa, Không là tên của hắn.

Người có văn hóa có khác.

Nhưng còn chưa kịp tán dương văn tài của Hứa Thanh Tiêu.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Kinh đô Đại Ngụy, trừ quan sai từ bên ngoài về kinh đô, nghiêm lệnh cấm không được mang theo tư binh đao khí, các ngươi hẳn không phải là lần đầu đến Đại Ngụy, đúng không?”

“Lần phạm lỗi này nên phat năm mươi trượng, nhưng bản quan nể tình các ngươi đi chúc thọ bệ hạ, mỗi người vả miệng một trăm mươi cái.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt nói.

Nhưng câu nói này, lại vô cùng lạnh lùng.

Không hoàng tử nghe nói như thế, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Mấy tên hộ vệ còn lại thì lại càng nổi giận đùng đùng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Bảo bọn họ tự vả miệng?

Hứa Thanh Tiêu xứng sao?

“Hứa đại nhân, có thể nể mặt của ta không?”

Nhưng cuối cùng, hoàng tử Không vẫn mở miệng, hy vọng Hứa Thanh Tiêu cho hắn chút mặt mũi.

“Ta đếm ba tiếng, nếu như không vả miệng năm mươi cái, không tuân theo mệnh lệnh của quan viên triều đình Đại Ngụy, giam trong đại lao Hình bộ nửa năm. Bây giờ đang là thọ đản của bệ hạ, nên nghiêm trị hơn, giam giữ một năm.”

“Nhắc nhở một chút, bản quan là người xuất thân từ Hình bộ.”

Hứa Thanh Tiêu không thèm nhìn hoàng tử Không chút nào. Những tên dị tộc phiên bang kia, trong mắt hắn còn chưa tính là gì.

“Ngươi!”

Không hoàng tử muốn nổi giận nhưng mấy tên phiên thương lại đè hoàng tử Không lại trong tích tắc, sau đó giận dữ mắng mỏ đám thị vệ, nói:

“Còn không nhanh chóng vả miệng đi.”

“Không muốn chết thì hãy nghe ta.”

Giọng y lạnh lẽo, hung ác vô cùng nói.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu là ai đấy. Nếu thật sự quậy lên thì giết đám thị vệ này có sao đâu chứ?

Người ta đến cả quận vương cũng dám giết, đừng nói là mấy tên thị vệ, nói Hứa Thanh Tiêu giết luôn tên hoàng tử này bọn họ cũng tin.

Bọn thị vệ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nói thật thì không bằng lòng chút nào, nhưng bọn hắn cũng nhìn ra được, mấy tên phiên thương này đang rất chân thành.

Kết quả là bọn hắn hít sâu một hơi, tự vả miệng mình.

Bốp bốp bốp.

Âm thanh vả miệng vang lên rất to, vang lên bên tai mấy người hoàng tử Không, cực kì chói tai.

Mà vang lên bên tai Hứa Thanh Tiêu thì trở thành rất hay ho.

Quả nhiên, niềm vui giữa người với người vốn không thể cùng hưởng chung được.

“Hoàng tử Không, Hứa mỗ ở đây nhắc nhở ngươi ba chuyện.”

“Đầu tiên, nếu như lại để Hứa mỗ nghe được ngươi nói những lời như vậy về nữ tử Đại Ngụy, Hứa mỗ sẽ đích thân chém đầu ngươi.”

“Thứ hai, hoàng tử Không muốn làm gì ở quốc gia của mình Hứa mỗ không quản được, nhưng nếu như làm gì vượt quá khuôn phép ở Đại Ngụy, nên bắt ta sẽ bắt, nên phạt thì sẽ phạt.”

“Thứ ba, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, nếu không ta sẽ đánh ngươi, ngươi tin hay không?”

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu càng thêm lạnh lẽo, nhìn hoàng tử Không nói.

Ánh mắt tên này tràn đầy vẻ hung ác, hận không thể muốn giết mình luôn.

Có bản lĩnh thì cứ động thủ đi.

Quận vương thân vương hắn đánh không lại, không lẽ đến cả một hoàng tử phiên bang mà cũng đánh không lại?

Còn dám trừng hắn thì sẽ đánh bốp bốp hai quyền, đánh đến mẹ ngươi cũng không nhìn ra ngươi.

Ngôn từ bá đại như vậy làm cho hoàng tử Không tức đến phổi muốn nổ tung.

Tay này cũng quá huênh hoang rồi.

Còn phách lối hơn mình gấp mấy lần.

Hắn ở trong nước hắn còn chưa dám kiêu ngạo như vậy, tên Hứa Thanh Tiêu này chỉ là một tên Hộ bộ Thị Lang, dựa vào cái gì mà dám phách lối như vậy?

Dựa vào cái gì?

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, không phải hoàng tử Không muốn tức giận với ngài đâu, bên đó họ đều là như vậy, trừng

mắt nhìn người khác chính là tôn trọng với người đó. Phong tục khác nhau, phong tục khác nhau."

"Hứa đại nhân, Hứa đại nhân, ngài cũng có nhã hứng tới nơi này sao, vậy, vậy, hôm nay chi phí của Hứa đại nhân ta lo hết, ta lo hết."

Đám thương gia liên tục lấy lòng Hứa Thanh Tiêu, không hy vọng mâu thuẫn càng trở nên sâu sắc.

Còn Hứa Thanh Tiêu nhìn nữ tử đón khách, không khỏi mở miệng nói:

"Ngươi tiếp tục xử lý, phí tổn của ta để bọn họ trả. Ta thưởng cho Bạch Y cô nương năm ngàn lượng, đến lúc đó cũng bảo bọn họ đưa cho ngươi, ngươi đưa cho Bạch Y cô nương."

"Hơn nữa bất luận là thế nào thì thanh quan nhân không muốn tiếp khách thì không tiếp khách, nếu như ai dám cưỡng ép, trực tiếp báo quan, Hình bộ sẽ thẳng tay kéo ra ngoài chém đầu, bản quan lại muốn xem thử có ai dám giương oai trên lãnh thổ Đại Ngụy của ta hay không."

"Còn nữa, đợi lát nữa các ngươi nói với chưởng quỹ bảo sau này loại man di phiên bang thế này đừng có tiếp, một chút văn hóa cũng không có, không khác gì heo rừng."

"Đào Hoa am thì dù có thế nào thì cũng đừng nhận làm ăn kiểu này, không thiếu chút tiền ấy."

Hứa Thanh Tiêu nói cho nữ tử đón khách, nhưng những lời này cực kì khó nghe.

Đám thương gia người phiên cúi đầu cười ngượng ngùng, không dám trả lời.

Về phần những tên dị tộc này thì đôi mắt ai nấy đều phát ra lửa. Câu nào câu nấy đều là phiên bang man di, lại thêm một câu heo rừng.

Đây là điều vô cùng nhục nhã.

Nếu không phải do mấy tên phiên thương này ngăn cản thì bọn họ thật sự muốn đi lên đánh chết Hứa Thanh Tiêu.

"Đi."

Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi.

Hắn cứ thế bước đi, không nghe thấy đám dị tộc này đang chửi um sùm.

Vũ nhục Bạch Y cô nương thì thôi, lại còn vũ nhục nữ nhân Đại Ngụy, thật là buồn cười, loại người này heo chó cũng không bằng.

Nếu không phải bây giờ Đại Ngụy không muốn gây chiến thì Hứa Thanh Tiêu hận không thể thẳng tay chém chết loại này, chết một tên thì bớt đi một mối họa.

“Hứa đại nhân đi thong thả.”

Trong lòng nữ tử đón khách vô cùng kích động, nhưng bên ngoài vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, chỉ là trong mắt không hề che lấp ý cười.

Hứa Thanh Tiêu đúng thật là cực kì bá đạo, nhưng loại bá đạo này lại làm cho trong lòng người ta cảm thấy vui vẻ.

Chương 552: Nguyên Cáo Là Hứa Thanh Tiêu, Thẩm Án Là Hứa Thanh Tiêu, Phán Án Cũng Là Hứa Thanh Tiêu (5)

Sau khi Hứa Thanh Tiêu đi.

Hoàng tử Không nhìn chằm chằm vào đám phiên thương kia, nghiến răng nghiến lợi, dùng ngôn ngữ của quốc gia mình để nói:

"Vì sao vậy, sao lại phải như vậy?"

Hắn cơ hồ là gằn từng chữ nói ra.

"Hoàng tử điện hạ, người này không tầm thường đâu, lỡ như chọc giận hắn, tiểu nhân có thể cam đoan là không một ai trong chúng ta có thể sống sót rời đi."

Mặt phiên thương mang vẻ cầu xin, y cũng ghét Hứa Thanh Tiêu mà.

Nhưng còn cách nào đâu?

Hứa Thanh Tiêu là ai?

Bây giờ hắn là người nổi tiếng nhất Đại Ngụy.

Bệ hạ tín nhiệm.

Lục bộ coi trọng.

Lục phẩm chính nho.

Thiên hạ đại tài.

Bạn của liệt hầu.

Người nhà quốc công.

Làm sao trêu nổi? Ngươi nói đánh là đánh thế nào? Hứa Thanh Tiêu đánh bọn họ, bọn họ không dám nói gì, nhưng nếu như dám mắng Hứa Thanh Tiêu.

Nguyên cáo là Hứa Thanh Tiêu, thẩm án chính là Hứa Thanh Tiêu, phán án cũng là Hứa Thanh Tiêu.

Ngươi đấu với hắn? Ngài đây không phải là đi chịu chết hay sao.

Hoàng tử Không không nói lời nào.

Hắn chỉ nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh Tiêu đã đi mất.

Cuối cùng, cắn răng nói:

"Đi!"

Nói xong chữ này, hắn đứng dậy rời đi, lửa giận ngút trời.

Nhưng vào lúc này, đám phiên thương lập tức giữ chặt đối phương, có hơi khiếp nhược nói:

"Điện hạ, chúng ta vẫn nên đợi chút nữa rồi hãy đi, lỡ như ra ngoài đụng phải thì không tốt lắm."

Hoàng tử Không: "…"

Hắn siết chặt nắm đấm, phát ra âm thanh ken két, lửa giận ngút trời.

Nhưng lại chỉ có thể tự mình nuốt vào!

Tức quá!

Đáng ghét quá!

Dựa vào cái gì mà Đại Ngụy phách lối như vậy?

Hứa Thanh Tiêu lại dựa vào cái gì phách lối như vậy?

Chờ thêm vài năm, thiết kị của Ti Long nhất tộc ta nhất định sẽ san bằng kinh đô Đại Ngụy, đến lúc đó tất cả nữ nhân đều là nô lệ của chúng ta. Hứa Thanh Tiêu à, ta muốn dùng xương sọ của hắn để đựng nước tiểu.

Hoàng tử Không gầm thét trong lòng.

Mà cùng lúc đó.

Hứa Thanh Tiêu đã gặp được Trương Như Hội.

Trương Như Hội đã chờ đợi một hồi lâu ở nhã gian.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, hắn ta lập tức đứng dậy nói:

"Xin chào hiền đệ! Hiền đệ, chơi có vui không?"

Trên mặt Trương Như Hội mang theo nụ cười làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi khẽ nhíu mày.

Đây là ý gì?

Cái gì gọi là chơi có vui không?

Chữ chơi này của ngươi có ý gì đây?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đều thu hồi đám tâm tư này lại, vẻ mặt chân thành nói:

"Trương huynh, có một chuyện làm ăn lớn, có làm hay không!"

Giọng nói vang lên.

Trương Như Hội kinh ngạc.

Làm ăn lớn? Mối làm ăn lớn bao nhiêu?

"Hiền đệ ngồi trước, từ từ nói."

Chẳng qua Trương Như Hội cũng mời Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kì.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống.

Sau đó mở miệng nói.

"Trương huynh, Hộ bộ đã phát thông cáo, huynh có nhận được chưa?"

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Khi hắn rời khỏi hoàng cung, Hộ bộ đã phát ra thông cáo, mà Trương Như Hội là loại thương nhân lớn thế này thì tất nhiên là không thể nào không biết thông cáo của Hộ bộ.

"Nhận được rồi, công trình guồng nước có nhu cầu cần gấp ngân lượng, cần thương nhân ở kinh đô quyên tặng ngân lượng, góp sức cho đất nước."

"Hiền đệ, mặc dù ngu huynh chỉ là một thương nhân nhưng cũng hiểu được những thứ cơ bản. Nếu như Đại Ngụy ngày càng tốt hơn thì tất nhiên thương nhân chúng ta cũng sẽ kiếm được nhiều tiền."

“Cho nên ta sẽ bảo người bên dưới chẩn bị hai mươi vạn lượng bạc đưa cho Hộ bộ, xem như là quyên tặng.”

“Đồng thời cũng cho người chuẩn bị năm mươi vạn lượng bạc quyên tặng ngoài định mức, xem như là nể mặt hiền đệ.”

Trương Như Hội nói.

Nhà ông ta có gia tài bạc triệu đúng là không sai, mấy chuyện quyên tặng này ông ta cũng sẽ ra tay giúp đỡ. Hai mươi vạn lượng bạc thì cũng đủ rồi, xứng với thân phận của mình.

Mà quyên tặng ngoài định mức năm mươi vạn lượng bạc thật ra là nể mặt mũi của Thanh Tiêu thôi, bởi vì ông ta biết Hứa Thanh Tiêu đang xử lý chuyện công trình guồng nước.

Mình góp vào một viên gạch cũng coi như là giúp Hứa Thanh Tiêu một tay, một ân tình.

Nghe nói như thế, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười nói:

“Huynh trưởng đúng là hiểu rõ đại nghĩa.”

“Chẳng qua hôm nay ngu đệ đến đây là muốn bàn với hiền huynh một vụ làm ăn lớn, không phải đến để xem hiền huynh có bỏ được tiền hay không.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế.

“Ồ? Cần bao nhiêu?”

Trương Như Hội pha trà cho Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt tò mò cũng đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Mười triệu lượng.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Mà Trương Như Hội thì có hơi khựng lại một chút, nhưng rất nhanh sau đó lại tiếp tục để dụng cụ uống trà trên bàn.

“Mười triệu lượng rất nhiều, chí ít thì đối với ngu huynh mà nói thì đó là một con số kếch xù. Chẳng qua Hứa đệ đã mở miệng, ngu huynh cũng sẽ dốc hết toàn lực để đáp ứng.”

“Có lời hay không có lời cũng không thành vấn đề, nếu có thể giúp cho Hứa đệ giải quyết khốn cảnh thì mười triệu lượng cũng không sao.”

Trương Như Hội nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, chân thành nói thế.

Lời này nói ra ngược lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc. Hắn thật sự không ngờ tới Trương Như Hội sẽ tin tưởng mình như vậy.

Mười triệu lượng, nói xong là móc ra liền, một chút do dự cũng không có.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi cảm khái, nhưng trên mặt thì lại cười khổ.

“Huynh trưởng hiểu lầm, không phải là huynh trưởng giúp ta mà là huynh trưởng sẽ làm một vụ giao dịch với Đại Ngụy. Ngu đệ chẳng qua cũng chỉ là một người trung gian mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích nói.

“Giao dịch? Người trung gian? Hiền đệ, không ngại thì nói kĩ một chút xem.”

Trương Như Hội có hơi tò mò với điều này. Nói thật khi nghe đến mười triệu lượng thì ông ta cũng đã thật sự sửng sốt một phen. Mười triệu lượng là khái niệm gì? Là thu nhập một năm của thương hội Trương thị bọn họ đó.

Nếu thật sự cho Hứa Thanh Tiêu thì đối với thương hội Trương thị mà nói, đó là một chuyện cực kì phiền phức. Đương nhiên nói tổn thương đến gân cốt thì cũng không đến nổi, nhưng đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng nếu như lấy mười triệu lượng này ra giúp Hứa Thanh Tiêu, có thể nương theo Hứa Thanh Tiêu mà có chỗ đứng vững chắc hơn trong triều thì mười triệu lượng bạc này cũng không thành vấn đề gì.

Cũng tương đương với một khoản đầu tư, nếu như một ngày kia Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành Hộ bộ Thượng thư, phần nhân tình này sẽ đổi lại được ba triệu lượng, năm triệu lượng.

Điểm này thì hắn ta hoàn toàn tin tưởng.

Cho nên mười triệu lượng thì mười triệu lượng, nhưng bây giờ nghe những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói, hình như không giống

như điều mình nghĩ.

“Huynh trưởng.”

“Ngu đệ hỏi huynh, nếu mười triệu lượng bạc này đổi được một chức quan nhất phẩm, huynh có muốn hay không?”

Chương 553: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (1)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Câu này nói ra làm cho Trương Như Hội trực tiếp ngẩn người.

Cái gì? Nhất phẩm?

Nhất phẩm là khái niệm gì chứ? Chính là cấp bậc của Lục bộ Thượng thư. Đây là vị trí cực cao, ở vương triều Đại Ngụy có thể nói là hô mưa gọi gió.

Mười triệu lượng?

Đừng nói là mười triệu lượng, một trăm triệu lượng cũng sẽ có người đồng ý mua chứ nhỉ?

"Hiền đệ, ý đệ là nói nếu ta lấy ra mười triệu lượng thì có thể giúp đệ trở thành Thượng thư Lục bộ?"

"Nếu là như thế ta sẽ nghĩ hết biện pháp, lại giúp ngươi dự trù khoảng ba triệu lượng nữa, giúp đệ đi lên."

Trong đầu Trương Như Hội nghĩ mười triệu lượng này có thể giúp Hứa Thanh Tiêu trở thành Thượng thư Hộ bộ, cho nên hắn ta có hơi kích động.

Hộ bộ Thượng thư hai mươi tuổi, đây là cái khái niệm gì? Nếu như Hứa Thanh Tiêu trở thành Hộ bộ Thượng thư, nếu như ông ta có thể giúp cho Hứa Thanh Tiêu vậy thì sau này muốn kiếm tiền đúng là dễ như trở bàn tay.

Phải biết rằng có rất nhiều chuyện vương triều Đại Ngụy đều cần đến thương nhân. Hứa Thanh Tiêu là Hộ bộ Thượng thư, mỗi năm cho mình một số chuyện làm ăn cố định, tùy tiện mấy năm là có thể kiếm lại vốn.

Cho nên nếu như thật là như vậy thì đừng nói là mười triệu lượng bạc, ba mươi triệu lượng bạc ông ta cũng cho.

Thấy Trương Như Hội có chút hiểu lầm, Hứa Thanh Tiêu mở miệng:

“Không phải ta, là huynh.”

Hứa Thanh Tiêu nói thêm một câu.

Khiến Trương Như Hội đang hơi nghiêm túc bây giờ lại ngẩn cả người.

Ta?

Lần này đúng là Trương Như Hội có hơi ngốc ra thật rồi.

Ông ta không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại nói là cho mình.

Mười triệu lượng mua cho mình một chức quan nhất phẩm?

Vậy chắc chắn là siêu lời rồi. Chỉ là, chuyện nào sao có thể?

“Hiền đệ, đệ chớ có đùa giỡn ca ca. Ta? Quan nhất phẩm? Những thần tử trong triều kia không phải ai cũng đều nhẫn nại mấy chục năm, mỗi người đều là những người có tài hoa, có năng lực sao.”

“Hơn nữa từ xưa đến nay, mua quan bán tước là đại tội mất đầu, ngươi thế này…”

Trương Như Hội có hơi cười khổ nói, không khỏi có ý gì khác. Bản thân mua quan bán tước đã là đại tội mất đầu, cho dù Hứa Thanh Tiêu có thủ đoạn cao thâm đi chăng nữa.

Hắn tin Hứa Thanh Tiêu có năng lực để cho mình trở thành một quan viên thập phẩm, quan viên cửu phẩm.

Còn nói muốn cho mình làm quan viên nhất phẩm? Thượng thư Lục bộ còn không chém chết mình hay sao?

“Cũng không phải!”

“Hiền huynh, huynh nghe ta nói.”

“Bây giờ bệ hạ cố ý mở một con đường hoàn toàn mới. Con đường mới này cũng không phải nhằm vào văn võ bá quan mà là nhằm vào thương hội trong thiên hạ.”

“Nói cách khác là con đường thương quan. Thay một cách nói khác thì về sau thương nhân cũng có thể trở thành quan viên, chẳng qua là không có bất kỳ thực quyền gì, chỉ cho thân phận và địa vị.”

“Đương nhiên còn có ba lợi ích.”

Hứa Thanh Tiêu ném ra một tin tức nặng kí làm cho Trương Như Hội không khỏi đứng dậy.

“Con đường thương quan? Bệ hạ vậy mà lại có ý nghĩ này?”

Trương Như Hội thật sự không nghĩ đến. Bây giờ mặc kệ là Đại Ngụy hay là quốc gia khác thì địa vị của thương nhân thông thường rất thấp, nhất là thương nhân lớn.

Mặc dù thời điểm tiêu tiền khiến người khác ngưỡng mộ ngươi nhưng mà thực tế thì sao? Sau khi quay lưng, người ta ai nấy đều sẽ mắng ngươi.

Hơn nữa thương nhân vĩnh viễn đều không phải là một từ ngữ tốt, chỉ cần có liên quan đến quan viên thì chính là thương quan cấu kết, quan viên kia sẽ bị tra xét, bách tính vỗ tay, còn thương nhân kia sẽ bị xét nhà.

Dân chúng đều cực kì vui vẻ. Tâm lý ghét giàu rất phổ biến, mà thương nhân muốn đề cao thân phận địa vị của mình cũng chỉ có thể thông qua một vài biện pháp khác, trực tiếp nhất chính là nện tiền.

Mua các loại đất đai sau đó xây dựng lên vài cảnh đẹp, dùng để thể hiện rõ ràng tài lực của mình.

Có thể nói đến sau cùng vẫn không có được sự tin phục, cũng không thể đạt được sự tán thành của người khác.

Nếu như bệ hạ thật sự mở ra một con đường thương quan, vậy thì khác rồi.

Dù sao thì có triều đình ở sau lưng làm chỗ dựa, ai còn dám nói gì? Ai có thể nói được gì?

Hứa Thanh Tiêu nhìn Trương Như Hội kích động như thế cũng không kéo dài thêm tiếp tục ném ra một tin tức khác.

“Không chỉ có vậy, ba lợi ích kia cũng đều rất không tệ.”

“Thứ nhất, thương nhân gia nhập thương quan, sau này mối làm ăn quan gia ở các trấn các huyện các phủ các quận thậm chí là ở kinh đô Đại Ngụy đều sẽ ưu tiên cho thương quan, đơn

giản là đấu giá thôi, nhưng tuyệt đối sẽ không để các thương nhân khác làm.”

Hứa Thanh Tiêu nói tới lợi ích thứ nhất.

Muốn thương nhân trong thiên hạ nhảy vào cái hố này thì nhất định phải thả mồi vào trong hố, tuyệt đối không thể chỉ dùng mấy thứ lời nói rỗng tuếch được.

Bản chất của thương nhân là gì? Là trục lợi đó, ngươi chỉ lấy mấy thứ có tiếng không có miếng ra lừa gạt bọn họ? Bọn họ sẽ tin sao? Xin lỗi nha, có thể sẽ có người gia nhập, nhưng muốn bảo năm phần thương nhân trở lên gia nhập thì gần như là không có khả năng.

Nếu như chỉ có hai ba phần thương nhân gia nhập vậy thì hạng mục này liền không có ý nghĩa gì nữa, ít nhất phải là năm phần trở lên. Đến lúc đó những thương nhân lớn muốn chỉ lo cho bản thân mình cũng không được.

Ngươi chỉ lo cho bản thân mình đúng không? Được, dù sao thì thương nhân trong thiên hạ có một nửa đều nghe theo ta, ta sẽ xa lánh các ngươi, để các ngươi không làm ăn được nữa, ngươi có vui hay không.

Không gia nhập chính là chết dần chết mòn.

Gia nhập thì đơn giản là bị người quản chế thôi.

Tin rằng trong lòng những thương nhân này sẽ càng hiểu hơn, cho nên Hứa Thanh Tiêu ném ra mồi nhử, điều đầu tiên chính là đấu thầu thương quan. Vương triều Đại Ngụy có bao nhiêu mối làm ăn có thể làm? Làm ăn với quan gia tuyệt đối là đứng hàng đầu.

Một tảng mỡ lớn như thế, Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không tin không ai muốn ăn.

Còn phải nói nữa, sau khi Trương Như Hội nghe được điểm tốt đầu tiên thì liền lộ vẻ ngạc nhiên.

“Ưu tiên đấu giá?’

Trương Như Hội nuốt một ngụm nước bọt. Đại Ngụy có rất nhiều mối làm ăn, tỉ như nói mua bán đất thật ra cũng phải

xem quan hệ. Ngươi muốn khuếch trương bản đồ thương nghiệp của mình ra toàn bộ Đại Ngụy, ngươi làm không được như vậy không phải là do ngươi không đủ tiền, cũng không phải là ngươi không quyết đoán mà là ngươi có mối quan hệ.

Chương 554: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (2)

Nhưng kiểu đấu giá này của Hứa Thanh Tiêu thì lại khác, dù là dùng nhiều tiền bao nhiêu thì tối thiểu nhất cũng là do tự mình làm. Ví dụ như sản nghiệp Đào Hoa am vậy, muốn mở ở nơi khác, cho dù là có lỗ thì cũng không sao cả.

Bởi vì sao chứ? Bởi vì danh tiếng vang xa chứ sao. Người khác biết đến Đào Hoa am thì lại càng muốn đến Đào Hoa am ở kinh thành xem nó thật sự tuyệt cỡ nào, kể từ đó việc mua bán ở nơi đây sẽ càng nhộn nhịp hơn, đồng thời giá cả lại có thể tăng thêm một ít, kết quả cuối cùng là vừa có danh tiếng vừa có thể kiếm được ngân lượng.

Nhưng nếu như ngươi không có mối quan hệ, coi như ngươi thật sự có mở cửa hàng thì cũng vô dụng mà thôi. Cho nên việc đấu giá này của Hứa Thanh Tiêu đối với thương nhân bọn họ mà nói thì đã bớt việc lại còn có lợi, quả nhiên là thông minh, thông minh quá đi.

Hứa Thanh Tiêu thấy Trương Như Hội như vậy thì cũng không ngừng lại mà lại tiếp tục nói đến lợi ích thứ hai.

“Thứ hai, phàm là hậu nhân trực hệ của thương quan, khi vào các thư viện lớn của Đại Ngụy thì đều sẽ được ưu tiên trúng tuyển.”

Hứa Thanh Tiêu lại trưng điều tốt thứ hai ra.

Lợi ích thứ hai này nói đơn giản chính là thêm điểm khi thi đại học.

Người trong thiên hạ bất luận là quyền quý hay là bách tính bình thường, ai nấy cũng đều biết một sự thật đó chính là muốn trở nên nổi bật hơn thì nhất định phải đọc sách.

Dân chúng thà rằng nghèo hèn cũng muốn tiết kiệm tiền để đưa con mình đi học, vì cái gì chứ? Không phải là để con mình trở thành người đọc sách hay sao?

Một khi trở thành người đọc sách thì liền xem như có thể trở mình.

Còn những nhà quyền quý cho hậu nhân của mình đọc sách không phải là vì để ổn định gia tộc hay sao? Địa vị của người đọc sách ở Đại Ngụy thật sự chính là cao cao tại thượng.

Tất cả đều là cấp thấp, duy chỉ có đọc sách là cao.

Đừng nói là Đại Ngụy, cả thiên hạ đều là như vậy.

Mà lợi ích thứ hai này, có thể nói chỉ cần là thương nhân có đầu óc bình thường một chút thì đều sẽ lựa chọn gia nhập.

Cực khổ hơn nửa đời người là vì điều gì? Còn không phải là để cho hậu nhân của mình được hưởng phúc hay sao? Được các thư viện lớn cho ưu tiên trúng tuyển, chỉ cần có điều này thôi thì cũng đủ để bọn họ chạy theo như điên.

“Hiền đệ, lời này của đệ có thật không vậy?”

Trương Như Hội nuốt một ngụm nước bọt. Không hiểu sao ông ta lại có cảm giác có chút không thực tế.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì không trả lời vấn đề này, cứ tiếp tục nói đến điểm lợi thứ ba.

“Thứ ba, tất cả các thương quan nếu như có cống hiến cho đất nước, chăm chỉ cần cù, có thể được phong tước!”

Hứa Thanh Tiêu nói ra lợi ích thứ ba, nghe xong lời này, Trương Như Hội ngây người ra.

Hai lợi ích mà Hứa Thanh Tiêu nói trước đó, cái thứ nhất là thuộc về dạng làm cho thương nhân tăng lượng tiêu thụ, chi phí nhiều nhưng ít nhất là nhiều mối làm ăn, xem như là một loại huê lợi, thứ hai chính là tạo phúc cho hậu thế cũng là việc mà mỗi thương nhân cần làm.

Nhưng lợi ích thứ ba thì lại hoàn toàn khác biệt.

Thiên hạ này còn chưa có chức quan dành cho thương nhân, nói chi là tước vị?

Làm sao để có được tước vị? Cần phải có cống hiến to lớn, không, không phải cống hiến to lớn mà phải là cống hiến to

bằng trời.

Những chiến sĩ trấn thủ ở biên cương, dùng sinh mệnh để giết địch bảo vệ quốc gia cũng chưa chắc đã được phong tước vị.

Các văn thần xử lý quốc gia đại sử, giải quyết nguy cơ hết lần này đến lần khác cũng chưa chắc có thể được phong tước.

Đám thương nhân này có mặt mũi gì mà suy nghĩ đến chuyện phong tước?

Phong tước đó!

Nếu như nói làm quan đã là làm rạng rỡ tổ tông thì phong tước kia chính là tổ tiên mười tám đời đều sẽ phải cười thành tiếng.

Tước vị là một loại vinh quang không gì sánh bằng, là biểu tượng của quyền quý.

Thương nhân có lớn hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là quân cờ mà thôi, giống như Tấn thương bọn họ vậy, nhìn như có chút oai phong khi đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu nhưng đó là bởi vì phía sau bọn họ có nhân vật càng lớn hơn chống lưng.

Chỉ khi nào đợi đến lúc Hứa Thanh Tiêu trở thành Hộ bộ Thượng thư hoặc là Hứa Thanh Tiêu trở thành cấp bậc tồn tại như là hầu tước thì thương nhân trong thiên hạ ai dám làm càn với Hứa Thanh Tiêu?

Nói cho cùng thì chung quy cũng là người hạ đẳng, đơn giản là khi cần ngươi thì cho ngươi chút mặt mũi, khi không cần ngươi rồi thì ngươi còn chẳng bằng con chó.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu nói gia nhập thương quan còn có thể phong tước.

Đây quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Lật đổ toàn bộ nhân sinh quan của ông ta.

Trương Như Hội sững sờ đứng nguyên tại chỗ, thật lâu vẫn chưa thấy bình tĩnh lại.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì tự mình pha trà. Hắn biết với ba lợi ích mà mình hứa hẹn, những người bình thường rất khó tiếp nhận, nhất là loại thương nhân như Trương Như Hội.

Hắn càng hiểu địa vị của thương nhân hơn so với bất luận kẻ nào. Bề ngoài thì nở mày nở mặt nhưng sau lưng thì sao? Cái này thì không cần phải nói nhiều nữa.

Dù sao thì khi nhìn thấy phản ứng của Trương Như Hội, Hứa Thanh Tiêu cũng tin, một khi tin tức này được lan ra ngoài thì toàn bộ thương nhân Đại Ngụy chắc chắn đều sẽ kêu gào, hận không thể lấy toàn bộ gia sản ra quyên góp.

Thời gian tròn một khắc đồng hồ.

Trương Như Hội khiếp sợ tròn một khắc đồng hồ.

Lúc này mới tỉnh táo lại.

“Hiền đệ… Chẳng lẽ đệ đang nói đùa với ngu huynh đó sao?”

Trương Như Hội nói với vẻ mặt phàn nàn, trong lòng hắn cũng hy vọng đây là thật nhưng lại cảm thấy quá viển vông.

“Hiền huynh, có đôi khi ngu đệ có hơi nói khoác nhưng chuyện lớn trong triều đệ cũng không dám nói điều gì lung tung.”

“Hơn nữa không như hiền huynh nói, bệ hạ đã hoàn toàn giao quyền việc này cho ngu đệ, có phải hay không hoàn toàn là do mình ngu đệ quyết.”

“Hiền huynh, uống ngụm trà trước đi.”

Hứa Thanh Tiêu rót chén trà cho Trương Như Hội rồi lại rót cho mình chén, thổi thổi hơi nóng, nhấp một hớp nhỏ.

Thấy vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc như thế, cho dù Trương Như Hội có muốn không tin thì cũng không thể không tin.

“Hiền đệ, ngươi nói xem nên làm thế nào, ta, sẽ làm như thế đó.”

Chương 555: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (3)

Trương Như Hội cũng là một người quyết đoán, đã tin tưởng Hứa Thanh Tiêu thì sẽ không nghi ngờ chút nào.

“Được, nếu như hiền huynh đã tín nhiệm ta như thế vậy thì ngu đệ sẽ nói rõ ràng một lượt.”

“Bảo người chuẩn bị mười triệu lượng bạc, bất luận là như thế nào thì trước tối nay cũng phải đưa đến Hộ bộ, lại trình bày rõ ràng đây là cho công trình guồng nước ích nước lợi dân.”

“Thân là thương nhân Đại Ngụy, lấy của Đại Ngụy, dùng của Đại Ngụy. Bách tính giàu có thì thương nhân mới có thể giàu có, Đại Ngụy mới càng có thể giàu có, dân giàu nước mạnh.”

“Hiền huynh hẳn là có bạn văn chương, để cho bọn họ viết một thiên văn chương về cái này đưa đến Hộ bộ, lại cho người truyền bá ra ngoài.”

“Những chuyện còn sót lại hiền huynh đừng lo gì cả, tất cả cứ để ngu đệ xử lý.”

“Nhất định không được nhắc đến ngu đệ, chỉ muốn cống hiến cho đất nước, biết chưa?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói cho Trương Như Hội biết nên làm thế nào.

“Được.”

“Hiền đệ, ngươi cứ yên tâm, những chuyện này ta sẽ lập tức kêu người ta xử lý.”

Trương Như Hội gật gật đầu, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Được rồi, vậy hiền huynh cứ ngồi ở trong nhà chờ đợi tin tức tốt đi, ngu đệ còn có việc phải làm, đi trước đây.”

Hứa Thanh Tiêu uống xong chén trà thì đứng dậy định rời đi.

Chẳng qua Trương Như Hội lại lập tức đứng dậy nói:

“Hiền đệ, ta muốn hỏi thăm một chuyện, ngươi hứa hẹn cho nhiều lợi ích như vậy thì triều đình Đại Ngụy có thể đồng ý hay không? Ta cảm thấy văn võ bá quan sẽ không đồng ý.”

Trương Như Hội có hơi lo lắng. Mặc dù bệ hạ bàn giao chuyện này nhưng vấn đề là đám lão già kia có đồng ý hay không? Hắn cảm thấy văn thần võ tướng chắc sẽ không đồng ý.

“Huynh trưởng yên tâm, ngu đệ có chút mặt mũi, sẽ xử lý tốt.”

“Được rồi, không cần tiễn.”

Hứa Thanh Tiêu lại không thấy có gì khó.

Lục bộ không đồng ý?

Võ tướng không đồng ý?

Tất nhiên là hắn sẽ có cách để cho đám người này đồng ý.

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu liền trực tiếp rời đi.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Trương Như Hội cũng gấp gáp đi xử lý những việc kia, đồng thời trong lòng hắn cũng đang kích động khẩn trương.

Nếu như những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói là thật vậy thì ông ta sắp trở mình rồi, thật sự trở mình.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu đi từ Đào Hoa am về đến học đường thủ nhân.

Lúc này, vì trời mưa nên sắc trời đã tờ mờ tối.

Học đường Thủ Nhân trống rỗng không một bóng người, không biết Lý Thủ Minh đi đâu rồi, những người đọc sách còn lại cũng không biết đã đi nơi nào.

Hứa Thanh Tiêu trở lại trong phòng, cũng muốn bắt đầu làm vài chuyện.

Hạn chế số lượng thương quan.

Quan viên thập phẩm, quyên tặng một vạn lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên cửu phẩm, quyên tặng năm vạn lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên bát phẩm, quyên tặng mười vạn lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên thất phẩm, quyên tặng hai mươi vạn lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên lục phẩm, quyên tặng năm mươi vạn lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên ngũ phẩm, quyên tặng một triệu lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên tứ phẩm, quyên tặng năm triệu lượng, thời hạn vĩnh cửu.

Quan viên tam phẩm, quyên tặng mười triệu lượng, thời hạn mười năm.

Quan viên nhị phẩm, quyên tặng năm mươi triệu lượng, thời hạn mười năm.

Quan viên nhất phẩm, quyên tặng một trăm triệu lượng, thời hạn mười năm.

Sau đó, thương quan từ tứ phẩm trở lên sẽ ổn định thăng chức ba lần hoặc là không thay đổi, dù sao thì trong tình huống không thể hạ chức, có thể đạt được tước vị thì phải căn cứ vào những chuyện mà ngươi làm cho quốc gia và làm cho bách tính mà tiến hành bình chọn.

Xác minh ở chỗ Nho quan, Lục bộ phụ tá, cuối cùng là giao cho thủ lĩnh thương quan cũng chính là hắn đây, sau đó hắn lại giao cho bệ hạ, cuối cùng thì bệ hạ phê duyệt.

Toàn bộ quy trình đều công chính công khai, không cho phép có bất kỳ sự việc thiên vị trái pháp luật nào.

Khi chế độ này được ban ra, Hứa Thanh Tiêu cũng rất tò mò nó sẽ có thể mang lại cho Đại Ngụy bao nhiêu ngân lượng.

Tỉ mỉ phỏng đoán một chút thì chắc là có thể có năm trăm triệu lượng.

Đặt ra sáu chức quan viên nhất phẩm, nhưng có thể coi hắn đã chiếm mất một vị trí, Trương Như Hội cũng là một vị trí, cho nên chỉ còn lại bốn vị trí, nhất định sẽ có người do dự đứng nhìn, dù sao thì một hơi đưa ra một trăm triệu lượng cũng không phải là con số nhỏ.

Cần phải cho bát đại thương nhân một khoảng thời gian suy nghĩ.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu tạm thời sẽ có được con số mục tiêu là năm trăm triệu lượng, đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán mà thôi, về phần đến cùng sẽ như thế nào thì lại khác rồi.

Sau khi hoạch định chế định xong.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Đao thứ hai đã thành, hiện tại chỉ còn nhìn đám thương nhân này có nhảy vào hay không mà thôi.

Chỉ cần có hơn năm phần thương nhân nhảy vào thì quyền chủ động kia sẽ rơi vào tay mình, nếu như không vào tay mình thì sẽ có hơi xấu hổ.

Về phần văn võ bá quan, Hứa Thanh Tiêu cũng đúng thật là có đối sách.

Chỉ là phải xem chuyện này có thể thông qua vào ngày mai hay không.

Ngay vào lúc này.

Một tin tức cũng đã truyền khắp toàn bộ kinh đô Đại Ngụy.

Hộ bộ tuyên bố thông cáo vì khởi động công trình guồng nước, thiếu một số tiền lớn cho nên cần có thương nhân trong kinh đô quyên tặng ngân lượng.

Thông cáo tuyên bố chưa tới một canh giờ thì đã có người ngo ngoe lục tục quyên tặng cao nhất chừng hai trăm lượng, thấp nhất là một văn tiền, nhưng vào đúng lúc này, chuyện phú thương Trương Như Hội quyên tặng mười triệu lượng bạc lập tức làm toàn bộ kinh đô Đại Ngụy bùng nổ.

Không ai ngờ tới thế mà Trương Như Hội lại quyên tặng mười triệu lượng bạc, thậm chí từ trên xuống dưới Hộ bộ ai nấy

cũng đều trợn tròn mắt. Lúc tuyên bố cáo thị bọn họ còn đang rất tò mò xem cao người quyên tặng nhiều nhất sẽ cho bao nhiêu ngân lượng.

Đa số người đều suy đoán chắc sẽ là một vạn lượng bạc.

Thật không ngờ đến chính là Trương Như Hội vậy mà sẽ quyên tặng mười triệu lượng bạc, đến cả Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn cũng đều bị kinh động. Sau khi xác nhận việc này xong ông còn công khai khen ngợi Trương Như Hội yêu nước.

Muốn viết một bản tấu chương về Trương Như Hội để bẩm báo lên thánh thượng, còn văn chương mà Trương Như Hội cho người viết thì cũng dõng dạc vô cùng, dân chúng kinh đô đều nhao nhao đàm luận việc này.

Chương 556: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (4)

Khắp nơi đều đang tán dương Trương Như Hội yêu nước thương dân, thân là thương nhân, không trục lợi mà khi đất nước cần còn đứng ra quyên tặng mười triệu lượng bạc.

Như vậy sao có thể không được dân chúng tán dương là thương nhân tốt được chứ? Trong lúc nhất thời, có thể nói là danh tiếng vang xa.

Còn đối với những thương nhân Đại Ngụy khác mà nói thì tất cả thương nhân đều không đoán ra tên Trương Như Hội này đang làm gì, chỉ cảm thấy đầu óc của Trương Như Hội chắc có vấn đề.

Cho dù là bát đại thương nhân thì sau khi biết tin tức cũng không nghĩ ra được Trương Như Hội đang muốn làm gì.

Mười triệu lượng bạc đó, là thu nhập một năm của thương hội Trương thị, đây cũng không phải chỉ là tiền của một mình Trương Như Hội, những chưởng quỹ khác bộ không cần chia tiền hay sao?

Bỏ ra mười triệu lượng rồi trắng tay thì có tác dụng gì? Chỉ vì tranh thủ được một chút danh tiếng tốt sao?

Như vậy thì không nên, tùy tiện đi đến khu vực thiên tai phát cháo cũng có thể kiếm được thanh danh không tệ mà, sao phải làm vậy?

Bọn họ nghĩ không ra, đám quyền quý của Đại Ngụy cũng nghĩ không ra. Đáp án cuối cùng đạt được chính là đầu óc của tên Trương Như Hội này có vấn đề.

Cứ như vậy, cho đến giờ mão.

Một buổi triều hội mới lại bắt đầu.

Các võ quan vào triều với tinh thần phấn chấn.

Nhưng không khí giữa các quan văn thì lại có chút rã rời. Lục bộ Thượng thư thì còn đỡ, nhất là Cố Ngôn, tâm tình ông ta rất vui vẻ. Không dưng có được người quyên mười triệu lượng bạc, sao có thể không vui vẻ?

Còn nhóm Thị lang của Lục bộ thì lại có vẻ hơi mệt mỏi.

Thái Bình thi hội ngày mai là kết thúc rồi.

Cho nên hôm nay bọn họ cũng đi, hơn nữa hôm nay lại xảy ra không ít chuyện. Đầu tiên là Văn cung Đại Ngụy không phái người đến, do Trần Chính Nho toàn quyền chủ trì.

Tôn Tĩnh An không đến.

Tài tử mười nước cũng không đến, dù sao kinh đô bị phong tỏa, có chạy cũng chạy không thoát, lại thêm một người tên là Lý Thủ Minh mang theo không ít bách tính và văn nhân đi mời người.

Tài tử mười nước không dám đến, Lý Thủ Minh đã trực tiếp ra tay, cho nên bên trên thịnh yến, mặt mũi Lý Thủ Minh bầm dập, mà nhân tài mười nước thì còn thảm hại hơn.

Không còn cách nào, gặp được loại người ngoan độc thế này, không đi thì đánh, đánh tới chịu đi mới thôi. Kinh đô lại đóng cửa, cho dù nhân tài mười nước không muốn bị sỉ nhục, cũng không muốn bị ăn đòn.

Trong thịnh yến, bách tính và văn nhân Đại Ngụy vui vẻ ăn uống, tài tử mười nước thì lại rất yên tĩnh, tất cả đều không nói với nhau câu nào. Sau khi nghe thấy tan tiệc thì chạy nhanh như gió.

Bây giờ Lục bộ Thượng thư chỉ mong chuyện này chấm dứt tại đây, ngày mai tốt nhất cũng là như vậy. Sau khi giải tán yến hội xong thì liền triệt để không xảy ra chuyện gì nữa.

Một khắc đồng hồ sau.

Giọng nói thái giám truyền đến, tuyên bách quan vào triều.

Rất nhanh sau đó, văn võ bá quan đi vào trong điện như ngày thường.

Sau khi lên triều.

Canh giờ đầu tiên vẫn là quy củ cũ, ở đâu có thiên tai, chỗ nào xảy ra chuyện gì.

Lại bộ phản ánh, quan viên các nơi đều nghèo khó vô cùng, mua quần áo mới cũng mua không nổi, hy vọng được bệ hạ cấp phát, phát cho ít bạc.

Phản ánh của Hình bộ, vương triều Đại Ngụy lại xuất hiện không ít giặc cỏ, có hơi quấy nhiễu làm loạn đến bách tính, cần phải phái binh trấn áp, xin phát ít bạc.

Phản ánh của Lễ bộ là sứ thần lần này tới thăm có hơi nhiều hơn một chút, hơn nữa lại còn đưa tới không ít thứ, dê bò ngựa trân châu mã não bảo thạch vân vân, cần phải đáp lễ lại ít nhiều, theo như lúc trước mà nói thì là mười lần, còn bây giờ, nên cho bao nhiêu đây.

Phản ánh của Công bộ là thiếu thợ làm việc, nhu cầu cần tuyển rất gấp, phải bồi dưỡng một nhóm thợ, đang thiếu bạc.

Phản ánh của Binh bộ, không có gì phản ánh cả, chỉ cần cho đi Bắc phạt là được, sau đó hy vọng bệ hạ chuẩn bị lương thảo kỹ càng, mặc dù biết không có khả năng Bắc phạt nhưng nên nói thì vẫn nói.

Hộ bộ lên tiếng, đầu tiên là nói về chuyện Trương Như Hội, đạt được chút tán dương của bệ hạ, sau đó lại trình bày một chút về chuyện các nơi đang xảy ra thiên tai, cần cấp phát, cho nên ý tứ rất đơn giản. Hộ bộ không có tiền, nên cần phải tự tiết kiệm.

Tập thể võ tướng khó chịu nhao nhao mở miệng đòi phát quân lương, ý tứ đại khái chính là mặc kệ ngươi có Bắc phạt hay không thì quân lương năm nay cũng cần phải có. Không cần phải phát quá nhiều, cứ tùy tiện phát là được, hoặc là phát sớm một chút, để cho mọi người cùng vui.

Canh giờ thứ nhất trên cơ bản đều là nói về những chuyện này.

Bên trong Lục bộ, năm bộ đều muốn cấp tiền, võ tướng cũng muốn cấp tiền.

Dù sao thì không có tiền là không được.

Chờ bách quan giao lưu xong.

Giọng của nữ đế lại vang lên.

“Trẫm hôm nay có hai chuyện muốn trao đổi cùng các vị ái khanh.”

Khi nữ đế nói đến đây, Triệu Uyển Nhi lấy ra một đạo thánh chỉ nói:

“Bệ hạ có chỉ, bắt đầu từ hôm nay, thiết lập Ti Lễ giám, do hoạn quan Đại Ngụy chấp chưởng, thiết lập ti lễ, nội quan, ngự dụng, ti thiết, ngự mã vân vân mười hai giám, các thái giám chưởng quản thiết ấn, phẩm cấp là chính nhị phẩm, gọi là Đốc Lĩnh hầu.”

“Phụ trách tuần sát khó khăn của nhân gian, giám sát bách quan, phụ trách tổ chức tình báo, có quyền đuổi bắt tra khám, thiết kế Ti Chiếu ngục, giam giữ tội phạm, quan viên Lục bộ không được nhúng tay.”

Triệu Uyển Nhi mở miệng.

Đạo thánh chỉ thứ nhất này vừa ra đã làm cho văn võ bá quan nhíu mày trong nháy mắt.

Địa vị của bọn họ hơn người, há có thể nghe không ra cái Ti Lễ giám này đùng dể làm gì sao?

Cái này không phải là dùng để chế hành văn võ bá quan, thu thập mấy chuyện tình báo sao?

Trước đó có một Cẩm Y thiên vệ quật khởi khí thế hùng hổ, chưa tới nửa năm thì khí thế đã bắt đầu lạnh đi, dù sao thì các thế lực thẩm thấu cũng quá nhanh.

Không cho bệ hạ bất kì một cơ hội nhỏ nhoi nào, toàn bộ thiên vệ không phải là cháu trai của người này thì cũng là thân thích của người kia, hiện nay cũng chỉ có thể đi bắt yêu trừ ma, xử lý chút chuyện vặt.

Chuyện lớn thật sự thì không thể nào giao cho bọn họ được.

Còn cái Ti Lễ giám này thì cũng cùng điểm xuất phát với Cẩm Y thiên vệ, điều khác duy nhất là Ti Lễ giám do hoạn quan chủ trì, điều này hơi không ổn.

Chương 557: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (5)

“Bệ hạ!”

“Thần, cho rằng việc này không ổn, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói có ai cho hoạn quan cầm quyền, mong bệ hạ nghĩ lại.”

“ Bệ hạ, thần cũng cho rằng việc này không ổn, hoạn quan cầm quyền, chưa từng nghe qua, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Không ít thần tử mở miệng khẩn cầu nữ đế nghĩ lại, không muốn để hoạn quan cầm quyền.

Nhưng giọng của nữ đế lại vang lên.

“Ý trẫm đã quyết.”

Bốn chữ lạnh nhạt vô cùng nhưng cũng đại diện cho thái độ của nàng.

Trong lúc nhất thời, văn võ bá quan trầm mặc.

Triều đình chính là một loại tranh đấu, loại tranh đấu này trên cơ bản chính là tỏ thái độ, đứng theo đội, đấu tranh.

Nữ đế trọng dụng thái giám, bọn họ chỉ tỏ thái độ, còn chưa đến trình độ đứng theo đội. Dù sao thiết lập nên cái này đối với bệ hạ mà nói thì cũng là chuyện tốt.

Đối với bọn họ mà nói thì đồng nghĩa với có người chia sẻ quyền lực của mình, nhưng bản thân của quyền lực này là do Nữ đế cho, bọn họ cũng không phải phiên vương.

Nữ đế bảo ai cầm quyền thì người đó lên cầm quyền, quy tắc cuộc chơi chính là như vậy. Khuyên mấy câu thì có thể, nhưng nếu như trực tiếp muốn đứng theo đội vậy thì không cần lắm, trừ phi ảnh hưởng cực lớn đến lợi ích.

Nếu không thì cũng không còn cách nào.

Bách quan không nói, Nữ đế lại lên tiếng lần nữa.

“Tuyên chuyện thứ hai đi.”

Nàng bình tĩnh nói.

Triệu Uyển Nhi tiếp tục mở miệng.

“Bệ hạ có chỉ, thiết lập thương quan Đại Ngụy. Từ nay về sau, thương nhân có thể làm thương quan Đại Ngụy, trở thành quan viên triều đình, từ nhất đến thập phẩm, không nắm giữ thực quyền.”

“Phẩm cấp quan giai theo số ngân lượng quyên tặng mà quyết định, một vạn lượng bạc là thập phẩm, một trăm triệu lượng bạc là nhất phẩm, tam phẩm thiết lập một trăm vị, nhị phẩm hai mươi vị, nhất phẩm trở lên thì sáu vị. Từ tam phẩm trở lên cứ mười năm lại đổi một lần.”

“Đồng thời, sau khi vào làm thương quan Đại Ngụy, tất cả những chuyện mua bán của quan phủ các nơi tuyển chọn đấu giá đều ưu tiên cho thương quan, hậu nhân thương quan ưu tiên được trúng tuyển vào thư viện lớn các nơi, Văn cung Đại Ngụy phối hợp toàn diện, thương quan biểu hiện cực tốt có thể phong tước.”

“Người có tước vị, cần thẩm tra các vấn đề khác, Văn cung Đại Ngụy tham gia xét duyệt, công khai công chính.”

“Người vào thương quan cần viết hồ sơ cá nhân đưa cho học đường Thủ Nhân Đại Ngụy, do Hộ bộ Thị lang Hứa Thanh Tiêu toàn quyền xử lý. Lục bộ, Văn cung Đại Ngụy, quốc công liệt hầu phối hợp toàn diện, không được vi phạm.”

“Khâm thử.”

Giọng của Triệu Uyển Nhi vang lên.

Tuyên cáo triều đình.

Giọng nói vừa vang lên.

Văn võ bá quan liền hoàn toàn sôi trào.

Nếu như nói để cho bọn hoạn quan cầm quyền thì bọn họ không mấy vui vẻ nhưng cũng không có ngăn cản gì quá lớn, dù sao thì cầm quyền thì cứ cầm quyền đi, quyền lực còn đang

ở trong tay bọn họ, đơn giản chỉ là có thêm một đám hoạn quan mà thôi.

Chẳng lẽ bọn họ còn sợ đám hoạn quan này bay lên trời?

Thủ đoạn chế hành thì mọi người đều hiểu. Thật ra thì xuất hiện một nhóm người như vậy cũng rất tốt, trấn áp qua lại, như vậy mới đúng, nếu như không có hạn chế thì ngược lại sẽ tự rước lấy phiền phức.

Đế không chế hành, xã tắc sụp đổ, ai cũng cảm thấy mình đúng, ai cũng cảm thấy mình không sai.

Không vui thì không vui thôi, nhưng cũng nằm trong phạm vi hợp lý, lần này ta nhún nhường ngươi, lần sau ngươi nhường ta lại là được rồi.

Nhưng thể chế thương quan này thì lại không được.

Cái này sao mà được chứ?

Thương nhân làm quan? Ảnh hưởng lớn bao nhiêu?

Bách tính trong thiên hạ ghét nhất chính là tham quan, đáng ghét hơn nữa lại là thương nhân cộng thêm tham quan.

Bản thân quan viên đã không thế đi lại gần gũi với thương nhân, ngươi nói ngươi không nhận hối lộ, ai tin ngươi chứ?

Bây giờ thì hay rồi, vậy mà lại cho thương nhân chức quan? Hơn nữa lại còn là trực tiếp dùng tiền mua? Đại Ngụy có nghèo, nhưng nghèo đến mức này rồi sao?

Không thể nào đâu!

Tuyệt đối không thể nào!

“Bệ hạ! Cho thương nhân chức quan, chắc sẽ bị chế nhạo ngàn năm, nếu như thương nhân làm quan thì chỉ sợ bách tính sẽ kháng cự, hơn nưa thương nhân trục lợi, tâm không thuần, nếu như vào triều đình thì chỉ sợ Đại Ngụy sẽ biến thành trò cười trong thiên hạ.”

“Xin Bệ hạ nghĩ lại.”

Trần Chính Nho ngay tức khắc lên tiếng bác bỏ ý kiến của bệ hạ. Đây không phải là tỏ thái độ mà là trực tiếp phản đối, ông

ta không đồng ý.

“Bệ hạ, thương nhân trong thiên hạ, ví dụ như thương nhân tốt thì chúng ta có thể khen ngợi, nhưng nói đến chức quan thì đúng là có thể sẽ dẫn đến thiên hạ đại loạn, thần, tuyệt đối không thể nào đồng ý chuyện này, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng mở miệng theo. Mặc dù ông ta biết chuyện này có can hệ với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chuyện này có ảnh hưởng quá lớn. Thương nhân làm quan? Đây là điều phù hợp lẽ thường sao? Hơn nữa lại còn dùng tiền để làm quan, cái này không phải là dùng tiền để mua quan chức hay sao? Nếu như chuyện này thành công thì uy nghiêm của Hình bộ cũng mất, luật pháp quốc gia sẽ trở thành trò cười.

“Bệ hạ, thương nhân làm quan chính là điều tối kỵ, bây giờ Đại Ngụy tuy có túng quẫn nhưng vẫn chưa cần thiết phải đi lấy lòng thương nhân như vậy.”

Lễ bộ Thượng thư mở miệng, cũng đứng ra phản đối.

“Bệ hạ, thần cũng không đồng ý, thương nhân làm quan, thiên hạ cười chê.”

Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long mở miệng.

“Bệ hạ, thương nhân làm quan có liên hệ đến gốc rễ của quốc giam dao động Đại Ngụy, mong bệ hạ nghĩ lại.”

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm cũng mở miệng theo.

Không chỉ có ông ta, nhóm võ tướng cũng cùng nhau lên tiếng, nhóm quốc công cũng mở miệng.

“Bệ hạ, thương thương quan quan, từ xưa đến nay không thể đi cùng nhau, mong bệ hạ nghĩ lại, còn cho tước vị, chắc chắn là không thể nào.”

Nhóm quốc công nhao nhao mở miệng quỳ trên mặt đất thỉnh cầu bệ hạ nghĩ lại.

Hơn nữa các vị Đại Nho cũng từng người lên tiếng theo.

“Thư sinh đọc sách trong thiên hạ, chỉ người tài mới trụ lại được, ưu tiên trúng tuyển là phá hư quy cũ, bệ hạ, chúng thần không đồng ý.”

Văn võ bá quan lại thêm nho quan nhất mạch, tất cả mọi người đều ngay ngay ngắn ngắn đứng thành một đội, ngoại trừ có một người không nói gì, toàn bộ còn lại đều mở miệng, ngăn lại hành vi hoang đường của nữ đế.

Cho thương nhân quan chức?

Có ba điểm làm cho bọn họ không thể đồng ý.

Chương 558: Ba Điều Lợi Lớn, Thương Hội Chấn Kinh, Triều Đình Chi Tranh, Vô Cùng Kịch Liệt (6)

Thứ nhất, mình đọc sách cực khổ, rèn luyện vất vả trên triều mới có được địa vị như bây giờ, còn những người đầu cơ trục lợi kia chỉ cần hao tốn ngân lượng là có thể làm quan? Bọn họ có đồng ý không? Bọn họ chỉ thấy buồn nôn thôi!

Thứ hai, bọn họ muốn phong tước cũng cần phải trải qua trăm ngàn cay đắng, thậm chí đến chết cũng không có được tước vị, nhìn Hứa Thanh Tiêu mà xem, làm nhiều chuyện như vậy, có chuyện nào không khiến thiên hạ phải rúng động, vậy mà chỉ mới được một tước vị thông thường, những thương nhân kia thì có tư cách gì mà được phong tước?

Thứ ba, quan chức và tước vị bản thân chúng đã thuộc về dạng đồ vật cực kì cao quý, để cho loại người đê tiện như thương nhân làm hoen ố, chẳng phải là kéo chúng xuống sao? Bách tính thiên hạ sẽ xoay lưng lại cười chê bọn họ thế nào?

Nói trực tiếp thêm một chút.

Chính là xem thường thương nhân một cách rõ ràng như vậy.

Đồ cá thối tôm nát.

Cho bọn chúng chức quan? Cho dù có không nắm được quyền hành gì thì cũng không được, họ sợ mất mặt.

Ảnh hưởng thật không tốt.

Đây chính là nguyên nhân mà văn võ cả triều đều không đồng ý.

Bởi vì sau khi so sánh xong thì để cho hoạn quan cầm quyền là thật sự nắm được thực quyền, mà ban quan chức cho thương nhân thì đây là vấn đề về tầm ảnh hưởng.

Bản chất của chuyện hoạn quan cầm quyền có tầm ảnh hưởng to hơn so với thương nhân có được chức quan, nhưng đây là vấn đề nội bộ, thuộc về chuyện nội bộ bên trong triều đình.

Mà thương nhân có được chức quan thì không phải là vấn đề nội bộ nữa mà là vấn đề về cách nhìn và ảnh hưởng của thiên hạ đối với Đại Ngụy.

Trong văn võ bá quan cả triều.

Chỉ có một người là trầm mặc không nói.

Đó chính là Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn.

Ông ta biết ngay đây chính là mưu kế của Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta muốn giúp Hứa Thanh Tiêu nhưng nhìn thái độ của bách quan kiên trì như thế, lại thêm chuyện ông ta cũng không đồng ý nữa. Thương nhân trong thiên hạ trong mắt ông ta cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Nếu như thật sự để cho đám thương nhân kia có được chức quan thì ông ta cũng không vui đâu.

Suy nghĩ kĩ lại một chút.

Cố Ngôn cũng lên tiếng.

“Mong bệ hạ suy nghĩ lại.”

Ông ta cũng không nói quá nhiều, chỉ nói một câu để biểu thị lập trường của mình.

Trong lúc nhất thời, triều đình vô cùng an tĩnh, đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Nữ đế nhìn qua văn võ bá quan đang quỳ gối trước mặt mình, mặt không tỏ vẻ gì.

“Việc này, ý trẫm đã quyết.”

“Không được sửa đổi.”

“Triều hội giải tán, để Ti Lễ giám tuyên bố thông cáo, chiếu cáo thiên hạ.”

“Trẫm cũng có nghe nói về chuyện kinh thương Trương Như Hội quyên tặng Đại Ngụy ngàn vạn lượng bạc, gia thưởng cho hắn thành nhị phẩm thương quan, ban thưởng nam tước Đại Ngụy.”

“Trước tháng Chín, Lễ bộ chế định quan phục thương quan tương ứng, khác với triều phục, lại chế tạo nghi trượng, trang sức đeo, lệnh tiễn, các vật khác vân vân.”

“Không được chậm trễ.”

Nữ đế nói như thế, thái độ rất kiên quyết đồng thời cũng ban thưởng cho Trương Như Hội chức vị nhị phẩm thương quan, ban thưởng nam tước Đại Ngụy, còn bảo Lễ bộ đi chuẩn bị những vậy này.

Có thể nói là thái độ cực kì kiên định, không chịu được chút phản đối nào.

Sau khi câu này được nói ra thì cả triều sôi trào.

“Bệ hạ!”

“Không được như thế.”

“Nếu như bệ hạ cương quyết, chúng thần sẽ quỳ gối trong triều, chết cũng không bãi triều.”

Có người mở miệng tràn đầy chân thành, mong Nữ đế thay đổi suy nghĩ.

Nhưng sau khi nghe xong lời này.

Sắc mặt Nữ đế vẫn bình thản như cũ.

Nàng chỉ đứng dậy nhìn về phía các quan nói:

“Vậy thì cứ quỳ gối ở nơi này đi.”

Nói xong lời này, Nữ Đế quay người rời đi.

Trong lúc nhất thời, trong triều đình, yên lặng như tờ.

Bọn họ nhìn ra được ý đồ của bệ hạ.

Vậy là định làm thật rồi.

Không có cơ hội nào để thương lượng.

Nhưng càng như thế thì bách quan lại càng thấy phẫn nộ.

Có người ngồi đó, nói không đi là không đi.

Cũng có người nhíu mày đứng dậy rời đi, dù sao thì triều hội đã kết thúc.

Một phần ba người rời đi, nhưng hai phần ba người đợi trong triều.

Lục bộ Thượng thư không ai rời đi cả.

Bọn họ thân là quyền thần Đại Ngụy, nếu như rời đi thì có hơi không ra dáng.

Nhưng người rời đi đều biết Đại Ngụy lại sắp nổi lên một trận phong ba bão táp.

Haiz, không, đó là bão tố ngập trời.

Lúc này có người nhận ra được việc này cũng có liên can rất lớn với Hứa Thanh Tiêu.

Tên Hứa Thanh Tiêu này.

Đúng thật là biết gây chuyện mà.

Đúng là như vậy.

Không đến một khắc đồng hồ.

Chuyện Đại Ngụy mở ra thương quan trong nháy mắt đã nhanh chóng truyền ra.

Bao gồm cả kinh thương Trương Như Hội được phong làm nhị phẩm quan viên và ban tước vị Đại Ngụy.

Trong giới kinh doanh, chuyện này như một khối thiên thạch rơi xuống đất, không đến nửa canh giờ đã truyền khắp trong giới kinh doanh Đại Ngụy.

Vô số tình báo được truyền ra từ kinh đô Đại Ngụy.

có thể nói chuyện thương quan này quá là rung động lòng người cho nên chuyện hoạn quan cầm quyền cũng chẳng có mấy ai quan tâm.

Tin tức trong triều đình.

Cơ hồ là trong nháy mắt truyền ra khắp cả kinh đô Đại Ngụy.

Dân chúng bắt đầu nghị luận chuyện này.

“Cho thương nhân làm quan? Đây không phải là làm trò cười cho thiên hạ sao? Không thể nào!”

“Đúng vậy, những thương nhân này đều là đám người ăn thịt không nhả xương, nếu như để bọn chúng làm quan vậy thì bách tính chúng ta sẽ khổ hơn.”

“Tuyệt đối không thể nào, thương nhân làm quan là chuyện không thể xảy ra, chúng ta tuyệt đối không thể đồng ý.”

“Còn được các thư viện lớn ưu tiên cho trúng tuyển? Vậy hậu nhân của bách tính cùng khổ bọn ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, các thư viện lớn ưu tiên trúng tuyển, điểm này lại càng không được.”

“Cũng không biết là ai lại đưa ra loại chủ ý ngu ngốc này.”

“Đoán chừng chắc là Hộ bộ đưa ra đây.”

“Hứa đại nhân toàn quyền phụ trách, không phải là do Hứa đại nhân đưa ra à?”

“Không ngờ tới Hứa đại nhân vậy mà lại đi cấu kết với thương nhân?”

Dân chúng bàn tán xôn xao, phản ứng đầu tiên chính là nhất định không đồng ý. Bọn họ vốn đã thống hận thương nhân, bây giờ lại cho thương nhân chức quan, mọi người nhất định là không thoải mái.

Cho nên họ cực lực phản đối, thậm chí là đang tra hỏi xem ai là người đã đưa ra cái chủ ý ngu ngốc kia.

Có người âm thầm nói là Hứa Thanh Tiêu làm ra, tạo ra các loại dư luận, muốn bách tính nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lời vừa dứt, dân chúng lập tức lấy lại tinh thần.

“Ngươi mẹ nó đang đánh rắm gì đấy, không thể nào là do Hứa đại nhân đề xuất.”

“Đúng vậy, làm sao có thể là do Hứa đại nhân đề ra được, Hứa đại nhân ghét nhất chính là bọn thương nhân này.”

“Đúng đúng, chắc chắn không thể nào là do Hứa đại nhân làm được.”

Chương 559: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (1)

Dân chúng căn bản không tin chuyện này là do Hứa Thanh Tiêu đề ra.

Nhưng sau một khắc, sau khi thông cáo được dán lên, ghi rõ Hứa Thanh Tiêu chính là người chịu trách nhiệm chuyện này.

“Các ngươi nhìn xem, ta đã nói là do Hứa Thanh Tiêu mà.”

“Đúng, là Hứa Thanh Tiêu.”

“Không ngờ tới hắn lại đi cấu kết với thương nhân.”

Có người mở miệng, chỉ trích Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là giọng của bách tính lập tức vang lên lần nữa.

“Mẹ nó ngươi lại đánh rắm rồi. Hứa đại nhân đang chịu tội thay đấy, sao hắn có thể làm ra loại chuyện này? Các ngươi thật đúng là ngu xuẩn, Hứa đại nhân đắc tội với nhiều người như vậy, việc này rõ ràng là đang có người âm thầm ra tay, muốn thừa cơ hãm hại Hứa đại nhân.”

“Các vị tuyệt đối đừng bị mắc lừa nhé, Hứa đại nhân là ai, trong lòng bách tính chúng ta đều rõ cả.”

Có người hét to ủng hộ Hứa Thanh Tiêu. Lời nói này trong nháy mắt đã được rất nhiều người ủng hộ.

“Đúng vậy, đúng vậy, Hứa đại nhân không thể nào là loại người này được.”

“Không sai, Hứa đại nhân làm quan thanh liêm, sau có thể làm ra loại chuyện này.”

“Ta còn đang thắc mắc Hứa đại nhân làm nhiều chuyện như vậy, đắc tội nhiều người như vậy, nhưng tại sao lại không có ai gây phiền phức cho Hứa đại nhân, thì ra bọn họ đang chờ sẵn rồi này.”

“Các vị, chúng ta đừng nên bị mắc lừa cứ yên lặng theo dõi tình hình trước. Ta cảm thấy có người muốn mượn cơ hội này làm cho chúng ta căm hận Hứa đại nhân. Chúng ta dùng lương tâm mà xem, Hứa đại nhân một lòng vì dân, sao sẽ hại bách tính chúng ta được?”

“Đúng vậy, chỉ nói đến công trình guồng nước kia, ta đã cố ý đi đến phủ Nam Dự một chuyến, ban đầu phủ Nam Dự có rất nhiều ruộng hoang, bây giờ tất cả đều đã dùng được hết cả, nguồn nước đầy đủ. Bây giờ Hứa đại nhân đang muốn làm với quy mô lớn, nhưng có gian thần lại không muốn nhìn thấy Đại Ngụy chúng ta phồn vinh, cấu kết với địch quốc, chúng ta không thể mắc lừa được.”

“Ủng hộ Hứa đại nhân, không nên nói lung tung. Đặt tay lên ngực tự hỏi mà xem, có mấy vị đại nho lập ngôn vì bách tính? Hứa đại nhân lập ngôn là vì bách tính, nếu như chúng ta vì chuyện này mà hiểu lầm Hứa đại nhân, bị mắc lừa, vậy thì chúng ta đều là những kẻ có tội.”

Không thể không nói dân ý của Hứa Thanh Tiêu tại kinh đô quả thật là cao đến tận trời, chỉ cần là chuyện mà Hứa Thanh Tiêu làm thì dân chúng đều sẽ ủng hộ và tin tưởng vô điều kiện, nếu như có người nói xấu Hứa đại nhân thì bọn họ tuyệt đối không cho phép.

Ai nói Hứa đại nhân không tốt thì người đó chính là đang muốn hại Hứa Thanh Tiêu.

Trong lúc nhất thời.

Tâm tình của một số người cực kỳ phức tạp, bọn họ muốn dựa theo dư luận mắng Hứa Thanh Tiêu để cho bách tính phỉ nhổ hắn, nhưng lại phát hiện là không thể dùng được.

Chỉ cần ngươi nói Hứa Thanh Tiêu một câu không tốt thì sẽ dẫn đến một đám người tìm ngươi gây phiền phức ngây lập tức.

Vậy thì còn chơi thế nào nữa? Hoàn toàn không còn cách nào.

Còn dân chúng bàn tán thì trên cơ bản là rơi vào một vòng lặp lại vô hạn.

Chuyện xảy ra.

Có phải là do Hứa Thanh Tiêu hay không?

Phải hay là không phải?

Không phải? Vậy thì chỉ có thể bị mắng đến chết.

Còn phải? Ngươi đang nói láo, người này đúng là có vấn đề, có ai không, tên này dám vũ nhục Hứa đại nhân, người đâu mau bắt hắn lại, đưa đến nha môn Hình bộ đi, lại dám nói xấu mệnh quan triều đình.

Chính là hai loại kết quả này.

Rất nhiều người than mệt trong lòng. Bình thường tung tin đồn, dẫn dắt dư luận thì chẳng có chút áp lực nào cả.

Nhưng đến phiên bản lan tin đồn cho Hứa Thanh Tiêu thì tất cả mọi người đều ngẩn ra, thậm chí chỉ cần là chuyện của Hứa Thanh Tiêu thì bọn họ sẽ không nhận nữa. Không phải là gan không đủ lớn nhưng chủ yếu là do đám bách tính này sẽ bắt trói người ta lại thật đó.

Chuyện này ai mà chịu cho nổi?

Mà cùng lúc đó.

Trong kinh đô Đại Ngụy, tại một mật thất, có rất nhiều giọng nói vang lên.

Ba người Hoài Ninh thân vương đang ngồi, Trấn Tây vương đã đi rồi, hắn là phiên vương, không thể ở lại kinh đô lâu được.

“Hứa Thanh Tiêu đúng thật là ngu xuẩn, vậy mà lại mở một con đường lớn cho thương nhân, muốn bán chức quan kiếm ngân lượng. Loại người như hắn sao lại được vinh dự tôn xưng là đại tài vạn cổ? Đứa trẻ ba tuổi cũng không dám nghĩ đến chuyện này đúng không? Còn buồn cười hơn là hôn quân kia lại đồng ý đấy, buồn cười thật.”

“Ừ, Hứa Thanh Tiêu bán quan chức kiếm ngân lượng, lấy đó bổ khuyết vào công trình guồng nước đang thiếu bạc, quân vương đồng ý cũng đủ để chứng minh ả ta chính là một hôn quân.”

Hai người mở miệng, thay nhau cười lạnh nói.

Nhưng Hoài Ninh thân vương thì lại không cười, ông ta cau mày nói:

“Tên hôn quân này thà rằng bán quan cũng muốn mở rộng công trình guồng nước, các ngươi không thấy cảnh giác sao?”

Hoài Ninh thân vương nói vậy.

Tâm tư ông ta còn đang đặt trên chuyện công trình guồng nước. Vương triều Đại Ngụy khai sáng thiên cổ kỳ đàm, công khai bán chức quan cho thương nhân, chuyện này truyền ra quả thật là rất mất mặt xấu hổ.

Nữ đế không ngốc, nhưng nàng lại cứ khăng khăng như thế, điều này chứng minh Nữ đế cực kì quan tâm đến công trình guồng nước kia.

Nếu không sao lại làm như vậy.

Bán quan? Đây đúng thật là một chuyện cười lớn. Lúc Đại Ngụy nghèo khó, Võ đế bắc phạt thất bại, quốc gia khốn khổ vô cùng cũng chẳng ai nghĩ đến chuyện bán chức quan.

Kết quả thế mà Nữ đế lại đồng ý, mặc dù nói cho hay một chút là không cho thương nhân cầm quyền gì đó, nhưng nói đến cùng vẫn chỉ là bán quan.

Hơn nữa chính Nữ đế lại cho phép hậu đại của thương nhân được ưu tiên trúng tuyển vào các thư viện lớn, điều này đã hoàn toàn gây nên sự phẫn nộ trong dân chúng.

Bách tính vốn đã rất khổ cực, chỉ hy vọng có thể bồi dưỡng nên một hậu nhân có thể dựa vào đọc sách để trở mình, kết quả là hậu đại của thương nhân lại có thể được ưu tiên trúng tuyển vào các thư viện lớn, danh ngạch ưu tiên trúng tuyển vào các thư viện lớn có hạn đấy.

Ngươi lại cho ưu tiên như vậy, sao bách tính có thể không tức giận được?

“Hoài Ninh vương, điều ngươi nói chúng ta điều hiểu, nhưng vấn đề là một khi chuyện này thành rồi thì không biết sẽ có bao nhiêu thương nhân trong thiên hạ đồng ý đưa tiền, không

đưa nổi một trăm triệu lượng, vậy một vạn lượng còn không nổi sao? Chuyện này làm sao mà ngăn lại đây?”

Chương 560: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (2)

“Đúng vậy, công trình guồng nước kia dường như đã là điều mà hôn quân nhất định phải đạt được, chúng ta còn có cách nào đâu? Chẳng lẽ lại đi ngăn ả ta lại?”

“Chuyện bán quan bán chức liên quan đến sơn hà xã tắc, thậm chí là sẽ dao động đến nền tảng lập quốc, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt, ta không đồng ý ngăn lại.”

Hai người có chút tò mò nhìn về phía Hoài Ninh Thân vương.

Không phải bọn họ không hiểu mà là bọn họ biết công trình guồng nước kia đúng thật là có giúp ích cho Đại Ngụy, nhưng vậy thì sao nào? Bây giờ nữ đế công khai mua bán quan chức, bọn họ có thể có cách nào đâu?

Nếu như nói là ngăn lại, vậy thì ngăn thế nào đây? Nữ đế Đại Ngụy chủ động phạm sai lầm, không lẽ ngươi cứ vậy mà đi nhắc nhở ả?

Vậy bọn họ sẽ thành cái gì?

Đại ca à chúng ta đang muốn tạo phản, hận không thể làm cho Nữ đế ngu hơn một chút mới tốt, bây giờ người ta chủ động phạm sai lầm, vậy mà ngươi còn đi nhắc nhở, vậy không phải là ngươi bị bệnh thần kinh à?

Hai người trả lời như vậy làm cho Hoài Ninh thân vương không khỏi lâm vào trầm tư.

Đúng là như thế, bây giờ vấn đề phiền toái nhất của guồng nước chính là ngân lượng, nhưng Nữ đế Đại Ngụy lại làm ra một chuyện ngu xuẩn như vậy, muốn bán quan.

Đối với văn võ bá quan mà nói thì đây không phải là một chuyện tốt.

Nhưng mà đối với bọn họ mà nói thì trái lại là một chuyện tốt.

Không muốn ngăn cản. Cũng không ngăn cản.

Công trình guồng nước thì đương nhiên phải làm, đây là một kế sách lưỡng nan, bọn họ cũng đau đầu.

Hoài Ninh Thân vương trầm mặc không nói.

Ông ta nhìn hai người kia một chút, trong nháy mắt liền biết ngay lòng bọn họ đang nghĩ gì.

Rất hiển nhiên, bọn họ đang ước gì nữ đế xảy ra chuyện, đi sai nước cờ.

Nhưng so với ai khác, ông ta lại càng hiểu công trình guồng nước tuyệt đối không thể tiến hành, cho nên ông ta không thể để cho Nữ đế đi nước cờ này.

Mặc dù trong lòng ông ta hy vọng Nữ đế phạm sai lầm nhưng không mong là vào lúc này, vì nguyên nhân này.

Chỉ là ông ta không nói thêm gì nữa.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Lục bộ chắc chắn sẽ không thể nào đồng ý, đám võ tướng cũng sẽ không đồng ý.

Một câu thôi, dựa vào cái gì phải đồng ý? Để cho thương nhân có chức quan? Bọn họ sao chịu được? Nhóm võ tướng sao chịu được?

Nhất là nho sinh của Văn cung Đại Ngụy, nói thật thì danh ngạch học sinh mà các thư viện lớn thu vào đã không đủ rồi, còn ưu tiên cho hậu đại của những thương nhân này? Đây không phải là đang làm trò cười cho thiên hạ sao?

Bản thân của khảo thí khoa cử chính là nghiêm cấm gian lận, loại chuyện đi cửa sau này lại càng thêm bị ngăn cấm.

Đám đại Nho kia sẽ đồng ý sao? Nếu như bọn họ đồng ý vậy thì còn dám xưng là đại Nho nữa sao?

Cho nên ông ta không lên tiếng, bởi vì chuyện này vốn là không thể thực hiện được, ông ta cũng không hoảng loạn chút nào.

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu ra mặt thì thế nào chứ?

Cho dù quan hệ tốt thì văn võ bá quan bao gồm cả đám Nho thần Đại Ngụy cũng sẽ không thể nào đồng ý.

Vì sao phải đồng ý?

Nghĩ đến đây, Hoài Ninh thân vương mở miệng.

“Được rồi, đã vậy thì cứ như vậy đi, yên lặng theo dõi diễn biến.”

Đối với một chuyện không thể nào hoàn thành, ông ta không cần thiết phải lãng phí thời gian, đứng dậy trực tiếp rời đi.

Hai người còn lại cũng khẽ gật đầu, không nhiều lời gì thêm, từ từ rời đi.

Mà ở kinh đô Đại Ngụy.

Đám quan lại đã trở về thì nghị luận ầm ĩ, Thượng thư Lục bộ còn đang đợi ở hoàng cung. Bọn họ là tấm gương của bách quan trong thiên hạ, không thể nào rời đi.

Một vài quốc công cũng ở lại, chỉ có một số ít người trở về mật báo.

Lần này, đám quyền quý Đại Ngụy cũng có hơi cau mày.

Họ biết bây giờ Đại Ngụy đang đứng trước rất nhiều phiền phức, cũng biết bệ hạ muốn mở rộng công trình guồng nước.

Nhưng vấn đề là không cần thiết phải như vậy đi? Mua quan bán quan? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này triều đình Đại Ngụy làm sao có thể làm người?

Bách tính trong thiên hạ cũng đang bàn tán chuyện này, cực lực kháng cự.

Chuyện này làm cho đám quyền quý đều rất đau đầu.

Bởi vì thái độ của bệ hạ rất rõ ràng, quá quyết đoán, về phần thái độ của nhóm quan lại thì cũng rất rõ ràng, chính là không đồng ý.

Có thể nói là một trận sóng to gió lớn sắp ập đến rồi, triều đình Đại Ngụy thậm chí có thể sẽ xảy ra sự kiện đẫm máu.

Nếu như Nữ đế cứ muốn khư khư cố chấp thì tất nhiên sẽ có người máu tươi phun ba thước, lấy cái chết ép buộc.

Nếu như thật sự xảy ra chuyện này vậy thì đối với chuyện chấp chính của Nữ đế mà nói đây là một vết nhơ.

Nhưng mà.

Đối với thương nhân trong thiên hạ mà nói, nhất là tám đại thương, sau khi nghe được tin tức này, bọn họ lại càng xôn xao.

Triều đình tạo điều kiện quá mê người.

Trong tộc Tấn thương.

Hơn mời vị tộc lão cùng với các chưởng quỹ toàn bộ tụ tập lại.

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về trong tộc, không tiếc sử dụng loại đồ vật như truyền tống tiên đạo chỉ vì có thể trở về ngay lập tức.

Bên trong hội đường.

Một lão giả cầm quải trượng đầu rồng, tóc tai hắn bù xù như là một con sư tử, khí thế rất mạnh.

“Bái kiến tộc trưởng!”

“Bái kiến tộc trưởng!”

Đám người đi vào bên trong hội đường, cúi đầu thật sâu hướng về phía lão giả. Người này chính là tộc trưởng Tấn thương, có thể nói toàn bộ tộc Tấn thương trên cơ bản đầu nghe ông ta, có được quyền hành tuyệt đối.

Đợi sau khi người thứ hai mươi bảy đi vào, lão giả lên tiếng.

“Nửa canh giờ trước, kinh đô Đại Ngụy truyền tin tức tới, nói bệ hạ mở ra con đường thương quan, cho thương nhân có được chức quan.”

“Hẳn là các ngươi đều đã biết rồi nhỉ?”

Tộc trưởng mở miệng, cũng không lộ ra vẻ đặc biệt kích động, ngược lại ông ta vô cùng bình tĩnh nói.

“Chúng ta đã biết.”

“Biết rồi.”

“Tộc trưởng tính xử lý thế nào?”

Đám người khẽ gật đầu đồng thời còn có hơi tò mò, muốn hỏi một chút xem tộc trưởng có dự định như thế nào.

“Triều đình ban chức quan, đây là chuyện từ trước tới nay chưa từng xảy ra.”

“Nếu như chỉ cho một cái hư danh thì cũng không quan trọng, nhưng lần này, lão phu đã nhìn thấu ngọn nguồn.”

Chương 561: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (3)

“Bệ hạ làm vậy là đang muốn chỉnh hợp thương hội trong thiên hạ, từ nay về sau sẽ không còn cách nói bát đại thương này nữa, chỉ còn lại một thương hội Đại Ngụy, đến lúc đó đều sẽ là triều đình nói mới quan trọng, còn chúng ta thì sẽ không thể nào tùy ý như vậy.”

Tộc trưởng Tấn thương rất thông minh. Chỉ trong nháy mắt ông ta đã biết đây là thủ đoạn muốn chỉnh hợp thương nhân trong thiên hạ, đâu chỉ vỏn vẹn là vấn đề thiếu ngân lượng đơn giản như vậy.

Lời này nói ra làm cho đám người không khỏi nhíu mày, bọn họ là các tộc lão và đại chưởng quỹ của các ngươi, đều là tinh hoa, trong nháy mắt cũng đã hiểu rõ vấn đề trong này.

“Nếu như vậy, vậy thì chúng ta đừng nên tham gia vào.”

“Đúng vậy, bây giờ chúng ta không chịu sự khống chế của triều đình, nhưng nếu như gia nhập thương hội Đại Ngụy thì về sau đều phải nghe theo lệnh triều đình, vô duyên vô cớ mang lên cho mình một cái gông, đây chẳng phải là tự mình tìm phiền phức hay sao?”

“Ừ, ta cũng nghĩ vậy, chi bằng đừng nên tham dự, cũng không cần những lợi ích kia.”

Đám người mở miệng, nếu như biết đây là một cái hố thì không cần phải nhảy vào, trốn đi.

Nhưng tộc trưởng Tấn thương lại lắc đầu, ông ta thở dài nói:

“Nếu như có thể trốn tránh thì lão phu cũng sẽ không gọi các ngươi tới đây.”

“Đây là dương mưu, một dương mưu to lớn.”

“Hành động lần này của Đại Ngụy không phải là đang nhằm vào bát đại thương chúng ta mà là đang nhằm vào tất cả

thương nhân trong thiên hạ, cộng lại chính là phú khả địch quốc, đúng thật là không cần ân huệ nhỏ này của Đại Ngụy."

"Nhưng mà thương nhân trong thiên hạ đều cần đó chứ, chỉ cần điều kiện thư viện các nơi ưu tiên trúng tuyển thì cũng đủ để cho vô số thương nhân nhỏ gia nhập."

"Đồng thời quan phủ các nơi cũng hoàn toàn hợp tác, đều ưu tiên các kiểu, thuận lợi cho việc làm ăn của bọn họ, chỉ sợ không được mấy năm thì các thương nhân nhỏ kia sẽ kiếm được không ít bạc."

"Nhưng điều này cũng không phải là vấn đề, dù cho chức quan, cho tước vị thì cũng đều không phải là vấn đề, vấn đề à nếu như các thương nhân trong thiên hạ đều gia nhập vào thương hội Đại Ngụy."

"Vậy thì thương hội Đại Ngụy chính là đệ nhất thương hội, bát đại thương hội cộng lại nhiều nhất cũng chỉ có thể chống lại năm năm, nhưng có một vấn đề trí mạng."

"Một khi có một trong bất kỳ thương hội nào của bát đại thương hội bị chiêu an thì sẽ là đả kích trí mạng đối với chúng ta, các ngươi vẫn chưa rõ sao?"

Ông ta lên tiếng, phân tích tất cả mọi chuyện ra.

Đúng vậy, ân huệ mà triều đình cho cái gì mà ưu tiên làm ăn, cái gì mà ưu tiên trúng tuyển vào thư viện, còn có gì mà địa vị quan chức và tước vị.

Những vật này trong mắt bát đại thương mà nói đều chỉ là hư không, thậm chí có thể nói là những thứ hư vô.

Không cần triều đình hỗ trợ thì bọn họ cũng có thể kiếm được ngân lượng, bọn họ hoàn toàn có thể mời lão sư của tứ đại thư viện đến để giảng bài cho con cháu bọn họ. Về phần địa vị và chức quan, còn có mấy thứ như tước vị, đều là hư không.

Cần thứ đó làm chi? Đường đường là tộc trưởng Tấn thương vậy mà lại không sánh bằng một bá tước sao? Không sánh bằng một hầu gia à?

Đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Mà điều thật sự làm cho ông ta cảm thấy nguy cơ chính là sự cân bằng bị phá hỏng.

Bát đại thương chiếm cứ nửa giang sơn, tất cả các thương nhân nhỏ tụ tập lại cũng có thể chiếm được nửa giang sơn. Nếu như mọi người chống lại thì còn dễ nói, đơn giản chỉ là xung đột trên phương diện làm ăn mà thôi, nhưng ít nhất mình còn có thể tự do.

Nhưng nếu như có một đại thương nhân trong bát đại thương bị chiêu an, vậy thì xin hỏi, nên làm sao bây giờ?

"Tộc trưởng, cùng là bát thương, theo lý thì hẳn nên là chung một mối thù, hơn nữa họ cũng rõ đạo lý này mới đúng? Sao bọn họ có thể đồng ý làm chuyện nhập thương quan?"

Có người nhíu mày nhịn không được nói.

Nhưng sau khi nói ra, tộc trưởng liền hừ lạnh nói:

"Ngu xuẩn, thương nhân trục lợi đã là bản tính, bọn họ đúng thật là không đồng ý tiếp nhận chiêu an nhưng nếu như triều đình nói trợ giúp bọn họ thôn tính chúng ta, ngươi cảm thấy bọn họ có đồng ý hay không?"

"Tìm thương hội xếp hạng thứ bảy và thứ tám, giúp bọn họ chiếm đoạt sáu cái trên, khiến cho bọn họ trở thành đệ nhất đệ nhị thương hội, ngươi nói xem bọn họ có đồng ý hay không?"

Tộc trưởng Tấn thương trực tiếp mở miệng, lên tiếng răn dạy.

Người kia sau khi nghe xong lời này thì lập tức ngậm miệng.

Về phần những người khác, sắc mặt họ cũng trở nên khó coi.

Đúng là như vậy, bát đại thương có thể chống lại thương hội trong thiên hạ nhưng vấn đề là ngươi không chịu nổi chuyện người khác đi đầu hàng. Một khi đồng đội vừa ra tay, phối hợp với triều đình chiếm đoạt mình thì cũng phải là không thể nào.

Dù sao người hiểu rõ mình nhất định là địch nhân.

Bát đại thương đều biết đôi bên đã làm những chuyện xấu xa gì, nếu như muốn trở mặt, lại có thêm sự ủng hộ của triều đình, sao bọn chúng có thể không đấu lại họ?

Đến lúc đó một khi đã có thành tựu vậy thì đối với bọn họ mà nói đó chính là tai họa ngập đầu.

“Vậy ý của tộc trưởng là?”

Có tộc lão mở miệng, cau mày dò hỏi.

“Lão phu đã viết xong hai lá thư, một lá giao cho bảy đại thương còn lại, bảo bọn họ yên lặng theo dõi diễn biến, trước hết đừng nên gia nhập thương hội Đại Ngụy, về phần có nghe theo hay không thì là chuyện của bọn họ.”

“Phong thư thứ hai bảo người đưa cho Hứa Thanh Tiêu, Tấn thương chúng ta nhất định phải gia nhập, hơn nữa lão phu đã chuẩn bị xong một trăm triệu lượng bạc, mua cho cháu trai ta vị trí nhất phẩm.”

“Nếu đã gia nhập thương hội Đại Ngụy vậy thì nhất định phải có chỗ cắm dùi, sáu vị trí kia trừ Hứa Thanh Tiêu ra thì còn lại năm vị trí, điều này thể hiện cho việc bất luận như thế nào thì cũng sẽ có ba đại thương hộ bị đá ra khỏi bàn cờ.”

“Chỉ cần chiếm được một chỗ cắm dùi thì mặc dù có bị người ta kiềm chế nhưng chỉ đơn giản là từ cái hố này đi vào cái hố khác mà thôi. Mặc dù Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng nhưng hắn cũng không dám khai đao với chúng ta một cách dễ dàng.”

Chương 562: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (4)

“Bằng không mà nói thì thương nhân trong thiên hạ sẽ xem hắn ra gì? Còn chúng ta cũng có thể thừa cơ chiếm quyền chủ động, đến lúc đó thương hội Đại Ngụy vô cùng có khả năng sẽ trở thành thương hội của Tấn thương chúng ta.”

“Đây là cơ hội ngàn năm có một, chúng ta có thể sẽ gặp phải nguy cơ nhưng cũng có thể Tấn thương chúng ta sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất thương.”

“Ý kiến của chư vị thế nào?”

Tộc trưởng Tấn thương phân tích thao thao bất tuyệt, nói ra ý nghĩ của mình.

Ông ta muốn gia nhập thương hội Đại Ngụy, chẳng những muốn gia nhập thương hội Đại Ngụy mà còn muốn lấy được vị trí nhất phẩm.

Tầm mắt ông ta rất lớn, thương hội Đại Ngụy này tất nhiên sẽ làm cho thương nhân trong thiên hạ sục sôi, mình nắm được vị trí nhất phẩm thì có thể có tư cách đàm phán.

Có thể lên được mặt bàn thì tất cả liền dễ nói, đơn giản là trở nên quanh co với người khác mà thôi.

Còn nếu như đánh mất cơ hội này để cho thương hội khác chiếm chỗ cắm dùi vậy thì ngược lại sẽ càng phiền toái hơn.

Năm vị trí, bát đại thương hội.

Chỉ điểm này thôi thật ra cũng đủ để làm cho người ta không thể không ngo ngoe rục rịch rồi.

Cũng vào lúc này, mấy giọng nói từ bên ngoài vang lên.

“Báo, Giang Nam thương hội đưa thư đến!”

“Báo, Tô Lâm thương hội đưa thư đến!”

“Báo, Huy An thương hội đưa thư đến!”

Giọng nói vang lên, rất nhanh sau đó liền có người cầm thư đến.

Tấn thương tộc trưởng mở thư ra, chỉ liếc một cái, sắc mặt liền thay đổi.

Đám người hơi tò mò, nhịn không được nhìn về phía tộc trưởng Tấn thương, nhưng cũng không dám hỏi.

"Đám lão già này, quả nhiên cũng dự đoán giống như lão phu."

"Bọn họ kêu chúng ta ổn định, không cần phải gia nhập thương hội Đại Ngụy, yên lặng theo dõi tình hình."

"Chỉ sợ bây giờ đã đi tìm Hứa Thanh Tiêu rồi, đáng chết."

Ông ta vứt thư trên mặt đất, hai phong thư còn lại đến cả nhìn cũng không thèm nhìn.

Có thể kinh doanh thành thương hội thì có ai không phải là con cáo già? Có ai không phải là người có tâm tư kín đáo? Ngươi đang tính kế người khác thì đồng thời người khác cũng đang tính kế ngươi.

"Đi, việc này cứ làm như vậy đi, bất luận là như thế nào thì nhất phẩm thương quan, Tấn thương ta nhất định phải có một cái."

Ông ta lên tiếng xác định mục tiêu, cũng không nói thêm gì nữa.

Mà giờ phút này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Trần Tinh Hà đang kéo một bao cát đi về phía phòng của Hứa Thanh Tiêu. Hắn ta dùng hết toàn lực, mặt mũi cũng đỏ ửng lên, chỉ vì đồ vật trong này thật sự là quá nặng.

"Sư đệ! Sư đệ!"

Giọng nói của Trần Tinh Hà vang lên làm cho Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài.

Nhìn thấy Trần Tinh Hà như vậy thì không khỏi tò mò.

“Sư huynh, đây là thứ gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Ta làm sao biết, hôm qua không phải ta đi tham gia Thái Bình thi hội sao? Có một nữ tử đột nhiên tìm ta, nói là có quen biết đệ, bảo ta đem mấy vật này tặng cho đệ.”

“Thế là ta liền mang về đây, đệ nhanh chóng nhận lấy, mệt chết ta rồi.”

Trần Tinh Hà cũng không biết đây là cái gì, chỉ là khi Thái Bình thi hội tan hội thì có một nữ tử che mặt đem cái túi đồ này đến gặp hắn, nói nhất định phải chuyển giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Nói xong rồi đi, không chịu nói thêm gì cả.

Trần Tinh Hà không rõ chuyện gì cho nên liền cố hết sức lôi mấy thứ này về.

“Để đệ coi thử.”

Hứa Thanh Tiêu thật sự là có hơi tò mò.

Hắn mở bao cát ra.

Mấy thứ đồ lập tức hiện ra trước mắt.

Một khối kim thạch hình bầu dục, một khối gỗ màu xanh bự chảng, một khối ngọc thạch màu tím, toàn thân tối đen không ánh sáng, còn có một cái hội bằng ngọc thạch, cùng với một cái túi màu vàng kim nhạt.

Đây là cái quỷ gì?

“Sư đệ, đệ xem thử xem có phải đồ của đệ hay không, nếu như không phải thì lát nữa bảo Dương Hổ ném đi. Mệt chết sư huynh rồi, ta đi nghỉ trước, nếu không không trụ nổi nữa.”

Trần Tinh Hà cũng không quan tâm đó có phải là đồ vật của Hứa Thanh Tiêu hay không.

Nói đúng hơn thì tự Hứa Thanh Tiêu lấy đi đi, nếu không thì bảo Dương Hổ ném đi, hắn ta phải trở về nghỉ ngơi.

“Sư huynh, huynh đi nghỉ đi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó tiện tay nhấc lên liền cầm đồ vật kia trong tay.

Đợi sau khi cầm lấy những thứ kia xong thì Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đóng cửa phòng lại.

Còn không đợi Hứa Thanh Tiêu mở miệng thì giọng của đan thần Cổ Kinh vang lên.

"Thiên ngoại vẫn kim! Lục phẩm Linh Mộc tâm, Tử Ngọc tủy vạn năm, ta còn cảm thấy có một cái Phần Cốc hỏa linh."

"Lão phu quả nhiên không nhìn lầm người mà, nhanh như vậy mà ngươi đã tìm được dược liệu của thất phẩm Phá Cảnh đan, không tồi, không tồi."

Âm thanh hưng phấn của đan thần Cổ Kinh vang lên.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại bị chấn kinh.

Trong này vậy mà lại là dược liệu của thất phẩm Phá Cảnh đan?

Đây là chuyện không thể nào?

Hắn nhìn kỹ lại, quả nhiên là đúng thật.

Tỉ như nói vẫn kim, kiên cố vô cùng, hắn vận dụng nội khí cũng không thể rung chuyển chút nào, còn có Linh Mộc tâm, dùng tay sờ thì có một nguồn năng lượng gì đó tràn vào cơ thể, làm cho hắn cảm thấy thoải mái.

"Ai đem những vật này đến cho mình?"

"Có ai biết đan thần Cổ Kinh đang ở trong tay mình sao?"

"Là Bạch Y môn sao?"

Hứa Thanh Tiêu nhíu màu, hắn lập tức nhận ra được nguy cơ.

Thứ như đan thần cổ kinh này chính là di bảo của Võ đế, nếu như có ai biết hắn có được di bảo của Võ đế, đây chẳng phải là… Phiền phức ngập đầu sao?

Hứa Thanh Tiêu liền khóa chặt mục tiêu đầu tiên là Bạch Y môn.

Nhưng rất nhanh hắn lại nhíu mày lắc đầu.

Không thể nào là Bạch Y môn được, nếu như là Bạch Y môn thì sao phải như vậy? Hơn nữa sao bọn họ biết đan phương của Phá Cảnh đan?

Đợi chút!

Bỗng nhiên, Hứa Thanh Tiêu chợt nghĩ đến một khả năng.

Thậm chí có thể nói là khả năng duy nhất.

"Người tu tiên kia?"

Hứa Thanh Tiêu nhớ lại bí mật đan phương, mình chỉ từng nói qua với một người, chính là nữ tử trong Ngôn Thiên sách kia thôi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng thật sự chỉ nói bậy vài câu, căn bản không ngờ đối phương sẽ tìm kiếm thay mình.

Đây đúng thật là tự dưng chuyện lại chạy tới cửa.

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại có hơi dở khóc dở cười.

Hắn hoàn toàn là vô tình cắm liễu liễu thêm xanh mà.

"Có thể trong khoảng thời gian không đến một tháng trời ngắn ngủi gom góp được mớ vật liệu này, thân phận của người này chỉ sợ là rất đáng sợ."

Chương 563: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (5)

“Ta lừa nàng, nếu nàng biết thì đoán chừng sẽ là một phiền toái không nhỏ. Không được, không được, không được tiếp xúc với nữ nhân này nữa.”

“Nếu như có tiếp xúc gì, lỡ như bại lộ rằng đây chỉ là một âm mưu, vậy thì đoán chừng sẽ rất phiền.”

“Chờ sau khi ta trở thành đại Nho rồi tìm tới cửa tạ lỗi cũng được.”

Không phải Hứa Thanh Tiêu cố ý, hắn đúng thật là chỉ muốn đùa một chút, nếu như đối phương đồng ý giúp mình thì tất nhiên là tốt rồi, không đồng ý cũng không quan trọng.

Nhưng thật không ngờ tới không đến thời gian một tháng mà đối phương đã gom đủ nguyên liệu để chế ra thất phẩm Phá Cảnh đan.

Có chút bất đắc dĩ, cũng có hơi dở khóc dở cười.

Nhưng nhất định phải nói, thật ra cũng thoải mái lắm.

Đây không phải lấy không sao?

“Đan thần tiền bối, những vật này làm sao đưa cho ngài được?”

Đồ vật đều đã đủ, Hứa Thanh Tiêu cũng không già mồm mà trực tiếp mở miệng hỏi thăm đan thần Cổ Kinh.

“Tự ta đi lấy.”

Đan thần Cổ Kinh rất kích động, trong nháy mắt phồng to ra gấp mấy chục lần sau đó ngưng tụ thành một cỗ lực hút trực tiếp hút toàn bộ những vật kia vào trong cơ thể.

“Bạn nhỏ, bảy ngày sau lão phu sẽ cho ngươi Phá Cảnh đan, chờ đó nha.”

Đến khi hút xong cả bao tải thì đan thần cổ kinh lập tức trở về thành một cái lô nhỏ, đứng trên bàn sách, không có bất kì một tia ánh sáng nào, tựa như một vật phẩm bày trí thông thường.

Say bảy ngày, thất phẩm sao?

Thần kỳ vậy.

Đối với cảnh giới võ đạo, Hứa Thanh Tiêu thật ra vẫn luôn thấy phiền muộn, dù sao thì bận chạy đông chạy tây trên triều đình Đại Ngụy làm cho hắn không có thời gian tu luyện, nhất là sau khi võ đạo bị Nho đạo áp chế.

Thì lại càng khó tu luyện hơn.

Mà ma chủng trong cơ thể lại ngo ngoe muốn động, giống như một thanh kiếm đang treo trên đỉnh đầu của hắn, làm cho hắn ăn ngủ không yên.

Do đó tất nhiên Hứa Thanh Tiêu hy vọng mình đột phá cảnh giới sớm một chút.

Không cần nhiều, tăng lên đến tứ phẩm là được rồi, võ đạo tứ phẩm ở Đại Ngụy cơ bản đã là tồn tại vô địch, rồi làm cho Nho đạo tăng lên đến cảnh giới thiên địa đại Nho tứ phẩm.

Hoành hành bá đạo trong thiên hạ.

Trừ phi là đại yêu nhất phẩm hoặc là đại ma nhất phẩm, nếu không, người nào tới người đó chết.

Mà ngay vào lúc này.

Một bóng người nhanh chóng chạy đến.

Là bóng dáng của Lý Thủ Minh.

“Lão sư, bên ngoài có vài người tự xưng là người đại diện của Tấn thương, Huy thương, Cán thương, đưa tới những thứ này, nói mong ngài xem qua.”

Lý Thủ Minh nhanh chân chạy đến đem một chồng hồ sơ bày ra cho Hứa Thanh Tiêu.

Bây giờ hắn là đệ tử Tâm học, không có việc gì sẽ ở lại học đường, có việc gì thì giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu một chút, không

có chuyện gì thì sẽ xử lý chuyện riêng của mình, giống như ngộ đạo các loại.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy hồ sơ.

Tất cả có tám phần.

Là hồ sơ mà bát đại thương đưa tới.

Đã điền hoàn chỉnh, hơn nữa đều đồng ý đưa ra một trăm triệu lượng bạc để mua chức quan nhất phẩm.

Ồ… cái này.

Hứa Thanh Tiêu có hơi tắc lưỡi.

Hắn biết bát đại thương chắc chắn đã đoán được cái hố mình đào, hơn nữa lại còn là một cái hố to.

Theo lý thì bát đại thương sẽ không thể nào đệ trình hồ sơ nhanh như vậy, ít nhất cũng phải chờ đến khi thương hội thiên hạ lục tục ngo ngoe gia nhập thì bọn họ mới có chút khủng hoảng mà chọn gia nhập mới đúng chứ?

Sao lại cùng một khoảng thời gian, còn cùng nhau đi gia nhập nữa?

Nhìn qua hồ sơ trên bàn, Hứa Thanh Tiêu rơi vào trầm tư.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ thông.

“Đám thương nhân này, quả nhiên là đề phòng lẫn nhau.”

“Ồ, chẳng qua thế này cũng rất tốt, so với dự tính thì bớt đi vài chuyện.”

Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

Không phải là bát đại thương đề phòng hắn sao?

Như vậy rất tốt, xem như trước thời hạn mấy tháng. Theo kế hoạch lúc đầu của Hứa Thanh Tiêu thì bát đại thương hội sẽ án binh bất động, yên lặng theo dõi tình hình, chờ một hai tháng sau khi phát hiện tất cả các thương nhân đều đã gia nhập thì bọn họ mới cảm nhận được nguy cơ.

Thật không ngờ bát đại thương vậy mà lại nhạy cảm như vậy, biết là cái hố nhưng cũng biết người cuối cùng nhảy vào hố là người xui xẻo nhất.

“Thủ Minh, trả hồ sơ của Huy thương, Cán thương còn có Tấn thương về đi, nói bọn họ đã chậm, còn năm thương trước thì không cần trả lời, cũng nói hai ngày sau sẽ cho bọn họ câu trả lời chắc chắn.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, chức quan nhất phẩm chỉ có sáu vị.

Hắn một cái, còn lại chắc chắn là cho Trương Như Hội. Về phần bốn cái còn lại không nói tất cả đều là người một nhà nhưng ít nhất phải có hai cái đồng ý ủng hộ mình chứ nhỉ?

Nếu không mình chẳng phải trở thành đơn độc một mình hay sao?

Cho bọn họ đợi một hồi cũng không sao cả.

Chỉ là ý chỉ của bệ hạ tuyên bố ra chưa đến một canh giờ mà đám người này đã đưa hồ sơ tới xin, cũng đủ để chứng minh bọn họ đều muốn gia nhập.

Trước mắt điều Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến chính là bây giờ trong tình huống chỉ có bốn vị trí, làm thế nào để kiếm được tám trăm triệu lượng bạc đây.

Ừ.

Bốn vị trí kiếm tám trăm triệu lượng bạc, một xíu cũng không thể thiếu được, thiếu một cái chính là thiếu một trăm triệu lượng bạc đấy.

Cái này sao mà bỏ được?

Nguyên nhân ban đầu tạo ra sáu vị trí này chính là Hứa Thanh Tiêu muốn tạo ra cảm giác nguy cơ, đồng thời cũng lo lắng đám thương nhân kia sẽ án binh bất động, sợ trong lúc nhất thời không thể nào đủ người được. Nhưng bây giờ xem ra thì đúng là hắn đã quá lo lắng.

Đây chính là không biết người biết ta đấy. Nếu biết tình huống chỉnh thể của bát đại thương thì Hứa Thanh Tiêu có thể thiết lập ra ba vị trí, để cho bọn họ chiến đấu càng hăng hái hơn.

Về phần làm sao kiếm được tám trăm triệu lượng từ bốn vị trí, tất nhiên là Hứa Thanh Tiêu có cách rồi.

“Vâng, lão sư, bây giờ học sinh sẽ qua đó ngay.”

Lý Thủ Minh cầm theo ba hồ sơ xin gia nhập của đám người Tấn thương nhanh nhẹn cất bước rời đi.

Mà rất nhanh, những người đại diện của Tấn thương, huy thương, Cán thương đã truyền tin tức về ngay lập tức.

Về phần năm thương còn lại thì cũng lập tức đi truyền tin tức về. Nhưng tâm trạng bọn họ lại vô cùng tốt bởi vì thiếu đi ba thương đối thủ cạnh tranh.

Chương 564: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (6)

Ngay vào lúc này.

Quan sai từng người từng người một xuất hiện mang theo một số lượng lớn rương hòm, đưa hết cái này đến cái khác vào bên trong học đường Thủ Nhân.

Đây là quan sai của Hình bộ.

“Hứa đại nhân, đây đều là hồ sơ mà thương nhân kinh đô đệ trình lên.”

Quan sai Hình bộ mở miệng nói cho Hứa Thanh Tiêu biết đây là vật gì.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì khẽ gật đầu.

“Thủ Minh, đi đến Hộ bộ một chuyến, bảo người của Hộ bộ đến giải quyết hồ sơ kim ngạch.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp chỉ đạo.

Đồ đệ mình mà mình không sai bảo thì giữ lại làm gì, hầu hạ nó à?

“Dạ!”

Lý Thủ Minh cảm thấy không vấn đề gì, từ sau khi lập ngôn, mỗi thời mỗi khắc hắn đều rất vui vẻ, nhất là hôm qua trên Thái Bình thi hội hắn lại càng hung hăng phát tiết một phen, thoải mái không nói nên lời.

Trước mắt cho dù Hứa Thanh Tiêu có bảo hắn làm gì thì hắn cũng đều cam tâm tình nguyện.

Chẳng qua đợi sau khi Lý Thủ Minh rời đi thì một bóng dáng khác lại đi vào bên trong học đường Thủ Nhân.

Là Trương Như Hội.

Biết được mình được phong làm thương quan nhị phẩm, lại còn chiếm được thân phận Nam tước, có thể nói Trương Như

Hội kích động đến sắp khóc luôn rồi.

Dù không phải là nhất phẩm như Hứa Thanh Tiêu nói, nhưng nhị phẩm cũng đủ lắm rồi.

Nhị phẩm đó!

Từ xưa đến nay, lịch đại Đại Ngụy có bao nhiêu người có thể trở thành quan viên nhị phẩm?

Quan viên cỡ này ở kinh đô cũng đều là quan viên đỉnh cấp.

Cho nên tất nhiên Trương Như Hội sẽ đến cảm tạ Hứa Thanh Tiêu ngay rồi.

"Hiền đệ!"

"Hiền đệ!"

"Xin hãy nhận một lạy này của ngu huynh."

Trương Như Hội đi thẳng đến phòng của Hứa Thanh Tiêu rồi cúi đầu thật sâu với Hứa Thanh Tiêu, kích động đến nỗi thân thể run rẩy.

Thấy Trương Như Hội đến.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười một tiếng.

"Huynh trưởng khách khí."

"Đây là thứ mà huynh trưởng nên có, không liên quan nhiều gì đến ngu đệ."

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Trương Như Hội cũng không ngốc nên tất nhiên là không tin vào những lời này. Nếu như không có Hứa Thanh Tiêu thì ông ta sẽ không kiên quyết quyên tặng mười triệu lượng lượng bạc, cũng không có cơ hội trở thành quan viên nhị phẩm.

"Hiền đệ mới khách khí, phần ân tình này ngu huynh sẽ khắc sâu vào tâm khảm."

Trương Như Hội có chút kích động đến nỗi nói không nên lời, chỉ có thể nói ra những lời như vậy.

Nhưng giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Hiền huynh, ngu đệ muốn hỏi huynh, huynh có hài lòng với nhị phẩm không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Trương Như Hội vô thức muốn nói hài lòng, nhưng sau một khắc, ông ta ngây ngẩn cả người, bởi vì ông ta nghe ra một ý khác trong câu nói này của Hứa Thanh Tiêu.

“Ý của hiền đệ là?”

Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm vòng vo nữa mà trực tiếp mở miệng nói:

“Quyên thêm năm mươi triệu lượng bạc nữa, chức vị nhất phẩm sẽ cho huynh một cái. Bát đại thương đã đua nhau xin, chẳng qua tạm thời ngu đệ vẫn chưa đồng ý.”

“Đến cùng thì những người này đều là người ngoài, hiền huynh, nếu như bát đại thương gia nhập thương hội Đại Ngụy rồi thì hiền huynh chắc cũng biết ý nghĩa của vị trí nhất phẩm là như thế nào rồi. Huynh đưa ra thêm năm mươi triệu lượng, rồi giúp ngu đệ là thêm một chuyện.”

“Vậy thì vị trí nhất phẩm kia sẽ cho huynh.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

Người khác cần phải có một trăm triệu lượng bạc, hắn có thể giảm giá cho Trương Như Hội nhưng cũng không thể quá thấp, thấp quá cũng không được, sáu phần đã là hết mức rồi, dù sao thì năm vị trí còn lại cái nào cũng có người cần.

Một vị trí chính là một trăm triệu lượng bạc.

Nếu như không phải muốn lôi kéo thành người một nhà lại thêm nhờ Trương Như Hội giúp cho một chuyện thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không làm vậy.”

“Đa tạ hiền đệ, mong hiền đệ cứ yên tâm, từ nay về sau nếu như hiền đệ cần đến ngu huynh làm gì thì cứ việc mở miệng.”

Trương Như Hội không ngốc, Hứa Thanh Tiêu đã nói thẳng ra như vậy thì ông ta cũng thẳng thắn đồng ý.

Bát đại thương cũng đã muốn gia nhập rồi, chỉ điểm này thôi thì thương quan Đại Ngụy nhất định là có thể thành công, mà ông ta chiếm lấy vị trí nhất phẩm là khái niệm gì?

Chính là có được quyền nói chuyện. Đến lúc đó muốn không phát đạt cũng khó lắm. về phần lại thêm năm mươi triệu lượng thì cái này cũng là hợp tình hợp lý.

Người khác đưa một trăm triệu lượng, mình được bớt đi bốn mươi triệu lượng, giảm tiền thì kiếm được lời đấy.

Sao ông ta có thể không đồng ý đây?

Về phần chuyện Hứa Thanh Tiêu nhờ, đừng nói là một chuyện, có mười chuyện ông ta cũng sẽ làm xong.

"Đi."

"Hiền huynh, bây giờ huynh trở về chuẩn bị sẵn ngân lượng đi, lại viết một phần hồ sơ xin gia nhập rồi đưa cho ngu đệ là được rồi."

"Đồng thời, xuất ra thêm mười triệu lượng, mua tất cả các tiệm sách bao gồm cả phường in ấn ở quận chủ yếu của Đại Ngụy, chừng một tháng nữa sẽ có tác dụng lớn. Đương nhiên nếu như mười triệu lượng bạc không đủ thì số dư huynh cứ bù vào trước, ngu đệ sẽ không để huynh trưởng bị lỗ vốn đâu."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn bảo Trương Như Hội làm chuyện này.

Thu mua tiệm sách cộng thêm các phường in.

Loại đồ vật như tiệm sách này cũng không phải là hiếm thấy, chỉ là không nhiều mà thôi, mà phường in ấn cũng thế, cũng đều dùng để cung cấp cho người đọc sách dùng. Mười triệu lượng có thể đủ mua hơn phân nửa các tiệm sách và các phường in của Đại Ngụy.

Bản thân chúng cũng không bao nhiêu.

"Được, bất luận là bao nhiêu thì ngu huynh cũng sẽ làm tốt, về phần có lỗ vốn hay không thì ngu huynh không quan tâm mấy, từ nay về sau ngu huynh có bao nhiêu thì hiền đệ cũng sẽ có bao nhiêu."

Trương Như Hội cũng không thèm hỏi Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì, trực tiếp đồng ý.

Đối mặt với thái độ như vậy của Trương Như Hội, Hứa Thanh Tiêu cũng rất hài lòng, chẳng qua vẫn nói thêm một câu, của ngươi chính là của ngươi, của ta chính là của ta, hắn không muốn tham gia trục lợi chút nào, người làm quan thì tối thiểu vẫn phải thanh liêm.

“Vậy bây giờ huynh đi ngay.”

Trương Như Hội cũng không nói nhiều lời, trực tiếp rời đi, làm việc cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ gật đầu.

Trương Như Hội lập tức khởi hành nhanh chóng rời đi.

Chương 565: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (7)

Đợi sau khi Trương Như Hội rời đi.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì còn phải rèn thanh kiếm dân tâm.

Một khi rèn thành công.

Hoài Ninh thân vương con khỉ khô.

Phiên vương các nơi con khỉ mốc.

Văn cung Đại Ngụy cái quỷ gì đó.

Tất cả đều chỉ là chó má, đoán chừng đến lúc đó đến cả Nữ đế cũng phải nhường cho mình ba phần.

Đương nhiên đây chỉ là chút suy nghĩ lệch lạc của Hứa Thanh Tiêu thôi. Nếu là như vậy thì ngược lại mình sẽ nguy hiểm.

Cứ như vậy.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Trong cung đình Đại Ngụy.

Rất nhiều quan viên vẫn còn ngồi chết dí trong đại điện.

Bên ngoài, bách tính cũng đang hùng hùng hổ hổ muốn hỏi cho rõ ràng đến cùng là ai đưa ra chủ ý ngu ngốc kia.

Nhưng trong Thủ Nhân học đường, hết rương này đến rương khác ra ra vào vào.

Quan viên Hộ bộ tăng giờ làm việc để xử lý hết.

Hôm nay là ngày Thái Bình thi hội tan tiệc nhưng bởi vì xảy ra chuyện này mà phải trì hoãn thêm mấy ngày.

Dù sao triều đình đều đã cãi vã náo loạn lên rồi, còn lo Thái Bình thi hội hay không thi hội gì đó?

Tài tử mười nước muốn rời khỏi Đại Ngụy, muốn trở về tính toán lại một hồi.

Nhưng Binh bộ lại không cho, Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh rồi, bọn họ không thể đi được.

Lúc này, tài tử mười nước có hơi buồn bực.

Muốn mở miệng mắng ra vài câu nhưng lại không dám.

Chỉ có thể ngồi lại nơi ở, tìm mấy bằng hữu giải khuây.

Đến đêm khuya, bát thương phái người mời Hứa Thanh Tiêu tham gia gia yến nhưng Hứa Thanh Tiêu đã từ chối từng người một, nhất là ba thương Tấn, Cán, Huy, trực tiếp không gặp. Nhưng năm thương còn lại thì ít nhất Hứa Thanh Tiêu cũng hẹn với họ một câu để lần sau gặp.

Cho nên ba thương Cán Tấn Huy có chút buồn bực.

Đến hôm sau.

Học đường Thủ Nhân.

Ngay khi người trong Hộ bộ vừa mới thanh toán xong hồ sơ của tất cả những người xin gia nhập trong kinh thành.

Vốn cho rằng có thể trở về nhà nghỉ ngơi.

Kết quả từng rương hồ sơ khác lại xuất hiện.

Là hồ sơ xin gia nhập của mấy chục tòa thành phủ chung quanh kinh đô.

Hộ bộ lại bắt đầu làm thêm giờ một lần nữa.

Mà một ngày này, bệ hạ không vào triều, nhóm bách quan ngồi cả ngày, hết sức yếu ớt nhưng Nữ đế căn bản là không quan tâm.

Cũng làm cho bách quan càng thêm phẫn nộ.

Mà ngày ngày lại trôi qua rất nhanh.

Nhưng khó chịu nhất vẫn là Hộ bộ, bởi vì bọn họ vẫn ngồi tính tiền mà Hình bộ lại mang từng rương hồ sơ tới.

Tốc độ này quá nhanh, từ khi nào mà hiệu suất của quan sai các nơi lại nhanh như vậy?

Cẩn thận nghe ngóng một phen mới biết được không phải là do quan sai các nơi đưa tới mà là do thương nhân các nơi dùng tiền nhờ người đưa tới.

Những thương nhân này đều sợ mình tới chậm thì sẽ không tranh được.

Đến cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu không thể không để cho tất cả mọi người trong Hộ bộ cùng nhau ngồi lại tính sổ sách, dù sao thì Hộ bộ Thượng thư cũng đang tranh đấu với Nữ đế, không xen vào được.

Bây giờ quan viên lớn nhất Hộ bộ chính là Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua toàn bộ Hộ bộ đều tới cũng vô dụng thôi, dưới tình huống phải thay phiên làm ba ca thì hoàn toàn không đủ.

Từng rương từng rương chồng chất như núi.

Thật sự không còn cách nào, Lý Thủ Minh mang một nhóm người đọc sách đến, sau khi học xong thuật tính toán thì ngày thứ hai sẽ có thể bắt đầu tính toán, mặc dù tính vẫn còn chậm hơn nữa lại còn phải kiểm tra lại nhiều lần nhưng mà mặc kệ, có thể giảm được phần nào áp lực.

Kết quả là.

Liên tiếp năm ngày.

Đến cả thọ đản của nữ đế cũng bị chậm trễ mấy ngày.

Trong năm ngày này, Nữ đế không vào triều.

Văn võ bá quan thật sự không chống đỡ nổi nữa, bọn họ tuyệt thực, ngồi yên trong điện, thậm chí có quan viên còn gào khan cổ họng, muốn đập đầu tự sát trong đại điện.

Nhưng lại bị thị vệ ngăn lại trực tiếp đưa vào phủ đệ, nói với đối phương rằng muốn chết thì chết ở nhà đi, sau đó liền không có sau đó nữa.

Dù sao thì chết trên điện Kim Loạn ít nhất cũng được coi như thiên cổ lưu danh, chết trong nhà thì không hay rồi, nhất là khi nhìn thấy thê nhi trong nhà còn có phụ mẫu, ai lại tình nguyện đi chết chứ.

Cuối cùng.

Lại qua thêm hai ngày.

Cuối cùng số lượng rương cũng không giống như những ngày trước đó nữa, mấy chục rồi lại mấy chục cái được đưa tới, số lượng đã ít đi rất nhiều, đại đa số đều là của các thương nhân ở những vùng đất xa xôi.

Nhưng hồ sơ xin thì vẫn chồng chất như núi, phải trưng dụng hai nơi bên ngoài làm kho công văn.

Một ngày này.

Văn võ bá quan rốt cục trở về.

Bọn họ thật sự là chịu không nổi.

Đồng thời cũng biết một việc.

Bây giờ nữ đế làm thật đấy, cứ tiếp tục bướng bỉnh thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, ít nhất thì cũng phải gặp được bệ hạ mới được chứ?

Lại thêm đất nước còn có nhiều chuyện cần phải xử lý như vậy.

Vẫn nên về trước thôi, chờ đến khi gặp bệ hạ rồi tính tiếp.

Dù sao chuyện này lúc nào cũng có thể hết hiệu lực, chỉ cần không dùng tiền thì tất cả đều dễ nói.

Nghĩ tới đây, mọi người nhao nhao rời đi.

Có người dẫn đầu rời đi mà nhất là Lục bộ Thượng thư lần lượt rời đi thì những người còn lại cũng thức thời, tiếp tục ở lại nơi này chỉ là chờ đợi một cách ngốc nghếch mà thôi.

Nhưng lần này, văn võ bá quan rất giận.

Thật sự rất giận.

Mặt của Lục bộ Thượng thư đều đen như đáy nồi.

Sắc mặt của nhóm võ tướng ai nấy cũng đều rất khó coi.

Đây là cảnh tượng cực kì hiếm thấy ở Đại Ngụy.

Văn võ bá quan có cùng chung mối thù.

Bọn họ thật sự rất tức giận.

Đây vốn chẳng phải chuyện đùa.

Thậm chí khi sắp rời cung, Trầm Chính Nho lại còn để lại một câu nói:

“Con đường thương quan! Không thể thông được!”

“Nếu không, giang sơn Đại Ngụy sẽ tràn ngập nguy hiểm!”

Trần Chính Nho nói rất chân thành, từ điểm này cũng đã chứng minh được một điều.

Dù ông ta có chết!

Cũng không thể nào đồng ý cho phép nữ đế mở rộng con đường quan thương.

Mà giọng nói của ông ta cũng truyền vào trong tai nữ đế.

Bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế ngắm nhìn bầu trời màu xanh thăm thẳm.

Mặt không cảm xúc

Nhưng sau một khắc, ánh mắt nàng lại hướng về phương bắc.

Đó là hướng của học đường Thủ Nhân.

Chương 566: Bách Quan Đại Nộ! Tuyệt Không Đồng ý! Cố Ngôn Giận Dỗi Mắng Chửi Hứa Thanh Tiêu, Kết Quả… (8)

Bên ngoài cung.

Thượng thư Lục bộ tạm thời trở về, làm việc công trước.

Cố Ngôn trầm mặc không nói.

Ông ta đi tới Hộ bộ.

Vốn định phái người đi gọi Hứa Thanh Tiêu đến.

Nhưng sau khi đi vào Hộ bộ thì lại kinh ngạc phát hiện ra.

Trên dưới Hộ bộ không có một bóng người.

Việc này làm cho ông ta có chút ngẩn ra.

Từ trên xuống dưới, không có bất kỳ ai?

Đi đâu cả rồi?

Lão phu ở điện Kim Loan không ăn không uống bảy ngày, các ngươi vậy mà lại chạy đi thả lỏng?

Khá lắm.

Quả thật là các ngươi điên rồi, điên rồi, điên rồi.

Vốn Cố Ngôn đã tức giận sẵn rồi, bây giờ lại trực tiếp bùng nổ.

Ông đi nghe ngóng, biết trên dưới Hộ bộ đều đã bị Hứa Thanh Tiêu gọi đến học đường Thủ Nhân.

Chuyện như vậy lại làm cho hỏa khí của ông càng lớn hơn.

Tên Hứa Thanh Tiêu này thật sự là rất có mặt mũi, ông còn tưởng rằng hắn có thể nghĩ ra cách gì chứ?

Ai ngờ tới lại dùng loại biện pháp này?

Làm hại hôm nay khi mọi người trở về, ánh mắt họ nhìn mình đều có hơi quái lạ.

Bây giờ người của Hộ bộ đều bị mang đi, chuyện nước chuyện nhà không cần phải xử lý nữa sao?

Chạy tới học đường Thủ Nhân làm gì?

Quả thật là lố lăng càn rỡ.

Cố Ngôn nổi giận.

Lần này ông ta nổi giận thật rồi.

Ông ta mang theo khí thế hùng hổ đi về phía học đường Thủ Nhân.

Mặc dù ông ta rất xem trọng Hứa Thanh Tiêu nhưng cũng không thể để cho Hứa Thanh Tiêu náo loạn như thế.

Con đường thương quan? Uổng cho Hứa Thanh Tiêu ngươi vậy mà có thể nghĩ ra điều này?

Cố Ngôn ta có chết cũng sẽ không đồng ý điều này.

Hứa Thanh Tiêu ngươi thật quá đáng.

Rất quá đáng.

Đại Ngụy đến cùng vẫn là Đại Ngụy.

Triều đình cuối cùng vẫn là triều đình.

Hứa Thanh Tiêu ngươi ỷ vào việc mình có chút tài hoa thì ngon lắm sao?

Ỷ vào việc mình có chút tài hoa thì có thể muốn làm gì thì làm à?

Hôm nay lão phu nhất định phải mạnh mẽ lên án Hứa Thanh Tiêu ngươi một phen, phải mắng cho ngươi tỉnh, để ngươi biết triều đình Đại Ngụy không phải là nơi mà ngươi có thể xằng bậy.

Trong lòng Cố Ngôn giận dữ thét lên như thế, hơn nữa lại rất chắc chắn rằng ông có chết cũng sẽ không đồng ý chuyện thương quan.

Chết cũng không thể đồng ý!

Chết! Cũng! Không! Thể ! Đồng! Ý!

Cứ như vậy.

Bước đi của Cố Ngôn cực nhanh, nổi giận đùng đùng.

Sau một khắc thời gian.

Ông ta đi đến học đường Thủ Nhân.

Quả nhiên, trên dưới Hộ bộ không biết đang ngồi tính toán cái gì ở đó.

Còn có một đám người đọc sách nữa.

"Bái kiến Cố Thượng thư."

Trên dưới Hộ bộ thấy Cố Thượng thư tới, mỗi người ai nấy hô lên.

"Hừ! Trong mắt các ngươi còn có Thượng thư là ta ư?"

"Đợi chút nữa xem ta xử lý các ngươi ra sao."

Cố Ngôn lạnh lùng mở miệng.

Ông ta rất tức giận.

"Hứa Thủ Nhân ở đâu?"

Cố Ngôn cũng không thèm để ý đến đám người này, thẳng thừng tìm kiếm Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh ông ta đã phát hiện Hứa Thanh Tiêu ở trong phòng, không biết đang viết thứ gì.

Ngay lập tức, Cố Ngôn dùng sức đẩy cửa phòng đi thẳng tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu, gương mặt mang vẻ tức giận ngập trời.

"Hứa Thủ Nhân!"

"Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?"

"Ngươi quá…"

Cố Ngôn gầm thét, giọng cực kì lớn, trong ngoài phòng đều nghe thấy.

Ông thật sự rất tức giận, nếu không thì sẽ không như thế.

Nhưng ngay khi Cố Ngôn vừa nói được một nửa, Hứa Thanh Tiêu đã đem một chồng giấy thật dày nhét đến trước mặt Cố

Ngôn nói:

“Cố Thượng thư, trước hết đừng mắng, cứ xem đã rồi nói tiếp.”

Cố Ngôn đang tức đến nổi sắp sùi bọt mép.

Thật không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại bốp một cái quăng một đống đồ vật cho mình.

Đưa vật này cho ông làm chi?

Cố Ngôn cúi đầu nhìn xuống, trong mắt vẫn còn mang theo lửa giận.

Là giấy tờ.

Đưa giấy tờ cho ta xem làm gì? Đám thương nhân này có thể đưa bao nhiêu ngân lượng? Hứa Thanh Tiêu à, ngươi thật xem trọng đám thương nhân này rồi.

Trong lòng Cố Ngôn thầm cảm khái.

Nhưng sau khi ông tỉ mỉ liếc qua mấy lần thì cả người không khỏi sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Hồ sơ xin trở thành thương quan thập phẩm, bốn mươi chín vạn phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan cửu phẩm, mười lăm vạn phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan bát phẩm, bảy ngàn phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan thất phẩm, hai ngàn phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan lục phẩm, bốn trăm tám mươi bảy phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan ngũ phẩm, một trăm bốn mươi bốn phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan tứ phẩm, ba mươi mốt phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan tam phẩm, mười phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan nhị phẩm, sáu phần.

Hồ sơ xin trở thành thương quan nhất phẩm, chín phần.

Tổng số tiền thu vào là bảy tỉ tám trăm triệu ba ngàn năm trăm lượng bạc.

Số tiền thực tế thu được là bảy tỉ lượng.

Dự tính tổng số tiền thu được năm nay là một triệu lượng.

A … Chuyện này!

Lửa giận trong mắt Cố Ngôn vào thời khắc này, trong nháy mắt đã không còn sót lại chút gì mà thay vào đó là sự rung động, rung động không gì sánh kịp.

Tổng số tiền thu vào là bảy tỉ tám trăm triệu ba ngàn năm trăm lượng bạc.

Số tiền thực tế thu được là bảy tỉ lượng. Dù sao thì có người rút chân không gia nhập này cũng là bình thường.

Nhưng dự tính thu tổng thể cả năm nay của Hứa Thanh Tiêu là mười tỉ lượng bạc.

Đây là khái niệm gì?

Thuế của vương triều Đại Ngụy một năm chỉ thu được mười triệu lượng bạc, mặc dù nói Đại Ngụy đang ở trong trạng thái suy tàn nhất nhưng cho dù là khi Đại Ngụy còn cường thị thì ghi chép cao nhất chẳng qua cũng chỉ thu được hơn hai mươi triệu lượng bạc mà thôi.

Một trăm triệu lượng này của Hứa Thanh Tiêu đồng nghĩa với thu nhập một trăm năm của Đại Ngụy, chẳng khác gì năm năm quốc thuế vào thời kỳ cường thịnh.

Con mẹ nó. Tiền cũng quá nhiều rồi.

Cố Ngôn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc cũng nói ra câu nói kia.

“Hứa Thủ Nhân, ngươi đúng thật là quá… thông minh luôn.”

Cố Ngôn thay đổi cách nói, ánh mắt mang vẻ nổi giận đùng đùng của ông ta trong nháy mắt hóa thành tràn đầy ý cười.

Nụ cười vô cùng đắc ý.

Một tỉ lượng đó.

Đây là khái niệm cỡ nào? Có số tiền kia, Đại Ngụy còn sợ không phát triển nổi nữa sao? Hộ bộ sắp bay lên luôn rồi, Đại Ngụy cũng sắp bay lên luôn rồi.

Cố Ngôn chỉ cảm thấy sung sướng từ đầu đến chân, đến cả ngón chân cũng thấy thật sung sướng.

Ha ha ha!

Hứa Thủ Nhân, quả nhiên ngươi đúng là đại tài vạn cổ.

Chương 567: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (1)

Cố Ngôn kích động đến cười không ngậm được mồm, thái độ càn rỡ ngang ngược trước đó cũng đã thay đổi, thay vào đó lại là có hơi… Nịnh nọt.

“Thủ Nhân à, mấy ngày gần đây có mệt không hả? Dòm sắc mặt của ngươi xem khó coi chưa kìa, thức đêm nhiều lắm đúng không?”

“Sao ngươi lại uống loại trà lạnh này chứ, ngày mai lão phu sẽ cho người về nhà ta lấy một ít hồng trà Vũ Di, là loại trà thượng phẩm trong thượng phẩm đó.”

“Thủ Nhân à, không phải lão phu nói ngươi chứ, người trẻ tuổi đừng ỷ sức khỏe còn tốt, cần phải chú ý nghỉ ngơi.”

Cố Ngôn nói với vẻ mặt đầy quan tâm, có còn chút xíu phách lối nào nữa đâu.

Bên trong học đường Thủ Nhân, người của Hộ bộ và đám người đọc sách thì đang mang vẻ mặt tràn đầy sự tò mò nhìn về phía trong phòng, bọn họ không nhìn thấy gì cả, chỉ vừa nghe thấy Cố Ngôn nổi trận lôi đình.

Vốn cho rằng sẽ còn ồn ào nữa.

Thật không ngờ đột nhiên Cố Ngôn lại không nói gì nữa.

Chẳng lẽ là bị đánh rồi?

Không thể nào chứ, Hứa Thanh Tiêu có to gan nhưng cũng không thể nào trực tiếp ra tay mới đúng? Bọn họ cực kì tò mò, cực kì không hiểu.

Mà ở trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn Cố Ngôn nói chuyện với dáng vẻ như vậy thì thật sự có hơi bất đắc dĩ.

“Cố Thượng thư, tốt xấu gì ngài cũng là Thượng thư đại nhân đó, ngài như vậy thuộc hạ không chịu nổi.”

Hứa Thanh Tiêu có chút tức giận nói.

Hắn cực cực khổ khổ làm việc ở nơi này mà ông vừa đến đây thì đã nổi giận đùng đùng, ai mà dễ chịu cho được?

Nghe xong lời này, Cố Ngôn lập tức nhận ra được Hứa Thanh Tiêu ít nhiều gì cũng đã có hơi giận dỗi, nhưng ông cũng không có chút khó chịu nào mà thay vào đó, ông cười ngượng ngùng.

"Thủ Nhân điệt nhi à, ngươi còn xưng thuộc hạ gì chứ, chúng ta là thúc thúc điệt nhi mà, mới vừa rồi là lời nói và hành động của thúc thúc có chút không hợp, thất lễ rồi thất lễ rồi, ngươi cũng đừng để trong lòng."

"Ha ha ha, Thủ Nhân điệt nhi, người đời đều nói ngươi bụng dạ rộng lượng, thúc thúc già rồi, tính khí có hơi thất thường, ngươi không thể nhường cho thúc thúc xíu nào sao?"

Cố Ngôn cười ha hả, không xấu hổ chút nào. Có gì phải xấu hổ?

Một tỉ lượng bạc đó, nếu như bây giờ có người nói cho Đại Ngụy một tỉ lượng, bảo Cố Ngôn ông dập đầu cũng được nữa, thậm chí là quỳ xuống để cho người khác lên làm Hộ bộ Thượng thư cũng được, đây không phải chỉ là nói quá thôi đâu.

Không nói gì khác, chỉ nói đến số tiền đưa ra thật sự là nhiều quá mức!

"Được rồi, Cố thúc thúc, chúng ta đừng chơi kiểu này nữa. Sổ sách này thúc có hài lòng hay không?"

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy cười nói, rồi lấy cho Cố Ngôn một chiếc ghế.

"Hài lòng, hài lòng, còn gì mà không hài lòng nữa."

"Thủ Nhân à, ngươi đúng thật là đại tài mà, năm đó lão phu đã nhìn ra được ngươi chính là đại tài của Hộ bộ, đáng tiếc là bệ hạ lại cho ngươi đi Hình bộ chịu khổ hết một tháng, lão thất phu Trương Tĩnh kia lại còn chèn ép ngươi, làm cho ngươi ăn không ngồi rồi."

“Thật sự đúng là một lão thất phu mà.”

Cố Ngôn cười đến nỗi có thể nói là mặt tràn đầy nếp nhăn. Ông ta thật sự là vui lắm luôn, một tỉ lượng, quả thật là từ trên trời rớt xuống mà.

Nhất là đối với loại người như ông ta mà nói, Hộ bộ là thần giữ của, đột nhiên có được một tỉ lượng, lửa giận gì đó đều bị tưới cho tắt.

Thậm chí bây giờ nếu như ai còn không đồng ý chuyện thương quan thì ông sẽ trực tiếp xách đao ra chém hắn.

Mẹ nó, một tỉ lượng bạc đối với Đại Ngụy mà nói đúng thật là một khoản tiền lớn siêu cấp.

Cản đường tài lộc của người ta cũng như là giết cha giết mẹ của người ta vậy.

Cản đường tài lộc của quốc gia cũng giống như là mối nhục Tĩnh thành.

Ai còn dám cự tuyệt?

“Cố đại nhân, ta còn có chuyện muốn nói với ngài một chút.”

“Tất cả bảy tỉ tám trăm triệu lượng bạc ở đây trước mắt đều chỉ là dự toán, nhưng nhất định có một bộ phận thuộc về kiểu tiêu phí khi xúc động nhất thời, chờ sau khi đưa tiền mặt ra thì có một phần sẽ không gia nhập nữa.”

“Nhưng bây giờ bát đại thương đều muốn có được chức quan nhất phẩm, ta đã chiếm một vị trí, còn một vị trí ta đã chọn xong rồi, cũng coi như là lấy người này làm mẫu để hấp dẫn càng nhiều thương nhân bỏ tiền ra hơn.

“Về phần bát đại thương kia thì chỉ có bốn suất có thể ngồi lên vị trí nhất phẩm.”

“Sau khi công khai tin tức này ra ngoài thì ta dám cam đoan thương nhân trong thiên hạ sẽ không còn do dự nghe ngóng nữa mà chỉ sợ sẽ bỏ tiền ra ngay lập tức.”

“Cho nên ta dự tính qua ít ngày nữa số lượng tăng trưởng sẽ càng to lớn, cuối cùng Đại Ngụy có thể sẽ thu được đến một trăm năm mươi tỉ lượng bạc.”

“Chênh lệch khoảng hai thành, sẽ không thiếu quá nhiều, cũng sẽ không dư quá nhiều, sau đó hằng năm đều có thể dựa vào lợi nhuận một trăm triệu lượng này hoặc là hai trăm triệu lượng từ việc thu thuế, chủ yếu vẫn là phải xem Đại Ngụy phát triển như thế nào.”

“Sau khi công trình guồng nước được làm xong, Đại Ngụy có lương thực, bách tính cơm no áo ấm, thương nhân sẽ càng ngày càng nhiều, kinh tế cũng sẽ càng ngày càng tốt, như vậy thì sẽ có ngày càng nhiều thương nhân gia nhập.”

“Cố đại nhân, Thanh Tiêu hỏi một câu nữa, con đường thương quan này, ngày đồng ý hay là không đồng ý?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra lợi ích bên trong ra một cách rõ ràng.

Cuối cùng lại hỏi Cố Ngôn, có ủng hộ bệ hạ mở ra con đường thương quan Đại Ngụy hay không.

“Đồng ý!”

“Ccon mẹ nó ai dám không cho phép, lão phu chém hắn.”

Sau đó Cố Ngôn trực tiếp đứng dậy, không có chút hình tượng Thượng thư nào, há mồm ngậm miệng đều là con mẹ nó.

Đủ để chứng minh ông ta đang kích động bao nhiêu.

Cái này còn không ủng hộ?

Một trăm năm mươi tỉ lượng bạc? Mỗi năm gia tăng thêm một trăm triệu lượng hoặc là hai trăm triệu lượng, đây chính là thu nhập gấp bội đấy.

Đồng thời, theo sự ngày càng phồn hoa hưng thịnh của Đại Ngụy, thu nhập lại càng ngày càng nhiều, điều này có gì mà không tốt?

Chẳng qua sau khi nói xong lời này, Cố Ngôn vẫn không nhịn được mà tiếp tục mở miệng nói:

“Thủ Nhân à, lão phu không có ý gì khác, chỉ là cho thương nhân nhiều chỗ tốt như vậy, có phải là có hơi… Không tốt lắm không?”

Chương 568: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (2)

Cố Ngôn hỏi dò, ông chỉ hỏi một câu, từ khi nhìn thấy một tỉ lượng bạc kia thì ông đã đồng ý rồi.

Chuyện sau này để sau hãy nói, trước cứ lấy tiền là được.

“Không tốt?”

“Cố đại nhân ngài hãy suy nghĩ một chút đi.”

“Thương nhân trong thiên hạ, mỗi người trong bọn họ đều đứng trên mỗi đỉnh núi, bây giờ đều bị triều đình chiêu an rồi, từ nay về sau bọn họ nên nghe chúng ta hay là nghe theo người phía sau đây?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lời này nói ra làm cho trong nháy mắt, Cố Ngôn đã hiểu được cạm bẫy cất giấu phía sau con đường thương quan kia.

Tụ họp tất cả thương nhân về một chỗ, nghe theo sự chỉ huy của Đại Ngụy, muốn kiếm tiền thì phải ngoan ngoãn mà nghe Đại Ngụy.

Không nghe à? Không nghe thì đừng nói đến kiếm tiền, trực tiếp xét nhà luôn. Bây giờ Hình bộ vẫn đang gào khóc đòi ăn, chỉ hận không thể ngày nào cũng đi xét nhà.

Một chiêu này, hay quá nha, thật sự là hay không thể tả.

“Thủ Nhân, ngươi thật sự quá thông minh rồi, thật sự là quá thông minh rồi.”

Sau khi Cố Ngôn hiểu rõ điểm ấy thì đã hoàn toàn kích động hẳn lên. Ông ta cuối cùng cũng rõ Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là có ý gì rồi.

Tiền không phải là chủ yếu mà chủ yếu chính là có thể quản lý hết đoàn thể thương nhân trong thiên hạ, thuận thì sống nghịch thì chết, đây là hành vi của vương đạo.

Lợi hại, lợi hại, quá lợi hại.

“Còn nữa, Cố đại nhân, có phải ngài cảm thấy điều kiện ưu tiên trúng tuyển kia nghe có vẻ có cảm giác không công bằng với bách tính hay không?”

“Đổi một câu nói khác mà nói thì những thương nhân này ai cũng đưa tiền cho thư viện, hoặc là sẽ mời người của thư viện đến dạy ngoài giờ, đây cũng là một loại phương pháp. Ta để bọn họ có thể ưu tiên trúng tuyển cũng là lập lại trạng thái bình đẳng của mọi người.”

“Đơn giản chỉ là giảm bớt chi phí mời thầy của bọn họ mà thôi, nhìn như có lợi ích cực lớn nhưng trên thực tế thì cũng chỉ có vậy. Giống như hậu nhân của bát đại thương có tư chất đại Nho, Cố đại nhân, ngài cảm thấy bát đại thương hội sẽ bồi dưỡng như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

Điểm này Cố Ngôn cũng biết, kẻ có tiền còn sợ không mời được nhân vật lớn đến dạy thêm ngoài giờ hay sao?

Thậm chí là có một vài thương nhân còn trực tiếp đưa con của mình đến chỗ đại Nho dạy dỗ, sau đó mỗi năm đưa mấy vạn lượng bạc, đây cũng là một cách.

Mà Hứa Thanh Tiêu chỉ đơn giản là giúp cho bọn họ giảm bớt khâu này mà thôi, đương nhiên nếu như bọn họ còn muốn mời người dạy bổ túc thì đó chính là chuyện của bản thân bọn họ.

Cho nên điểm này không làm tổn hại đến phong nhã, dù sao thì ưu tiên trúng tuyển, cạm bẫy ngay tại hai chữ ưu tiên này, trong tình huống muốn được công bằng thì đều là tài tử giống như nhau, ai cũng có thể trúng tuyển được tạo nên trong tình huống này.

Cũng không phải nói là ngươi không bằng người khác rồi sau đó để cho ngươi trúng tuyển?

Hơn nữa còn là trúng tuyển vào thư viện, không phải là ưu tiên trúng tuyển vào triều đình.

Lợi ích thì khẳng định là có, nhưng không có lớn như trong tưởng tượng.

“Vậy còn tước vị thì sao?”

Cố Ngôn tiếp tục hỏi.

Lời này vừa nói xong thì Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mở miệng:

“Cố đại nhân, điều này mà ngài cũng nhìn không ra hay sao? Tước vị nhất định là phải nhất phẩm, hơn nữa nhất định phải liên tục mười năm, tương đương với quyên tặng một trăm triệu lượng bạc cho Đại Ngụy, đồng thời còn phải làm những chuyện cống hiến các loại mới nhận được tước vị.”

“Không nói ngươi có thể làm được hay không, coi như là có làm được đi chăng nữa thì mười năm sau có thể cho ra sáu tước vị không?”

“Lại còn không thể tập tước.”

“Hơn nữa, tước vị này cho như thế nào, không phải là do triều đình chúng ta tính toán hay sao? Không phải người của mình thì chúng ta không cần, là người một nhà, cho người ta một tước vị thì có làm sao? Cố Thượng thư nếu như không phải như vậy thì bây giờ ngài lấy ra một trăm triệu lượng, ta cam đoan có thể cho ngài chức tử tước. Bá tước thì có hơi khó nhưng tử tước thì không thành vấn đề.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế làm cho Cố Ngôn hoàn toàn bừng tỉnh đại ngộ.

Khá lắm, khá lắm, khá lắm.

Hóa ra cái gì cũng đều bị Hứa Thanh Tiêu lừa cả, cuối cùng quyền giải thích đều nằm trong tay Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu nói cái gì thì chính là cái đó.

Nếu ngươi không đồng ý, nhưng tiền ngươi cũng đã đưa rồi, ta sẽ không trả lại.

Về phần Hứa Thanh Tiêu bảo ông quyên ra một trăm triệu lượng rồi cho ông một chức tử tước, Cố Ngôn không thèm để ý đến.

Một trăm triệu lượng một chức tử tước?

Đầu óc có vấn đề mới mua.

Một chức tử tước thì có thể hưởng thụ được những gì? Ngoại trừ nghi trượng bình thường và người hầu ra, lại thêm hai mươi thị vệ cùng với trăm mẫu ruộng tốt, còn có mỗi tháng có được một trăm lượng bạc bổng lộc thì có còn lợi ích gì nữa đâu?

Một trăm triệu lượng bạc, tự mình tiêu pha mười đời cũng không hết.

Cứ như vậy, Cố Ngôn hoàn toàn cảm thấy đây đúng thật chính là một cái bẫy, muốn lợi ích thì chẳng có lợi ích gì, lại còn phải chảy máu.

"Đây là chuyện không thể nào."

"Bọn họ không thể nào không nhận ra được."

Cố Ngôn nhíu mày, cảm thấy cách của Hứa Thanh Tiêu quá độc ác, theo lý thuyết thì hẳn là có thể điều tra ra được.

Nhưng rất nhanh sau đó, Cố Ngôn lại nghĩ đến nguyên nhân.

"Chế hành."

"Tốt lắm, Thủ Nhân, chiêu này của ngươi đúng thật là dương mưu khó giải, những lợi ích này hẳn đều là nhằm vào các thương nhân phổ thông, đầu tiên là hấp dẫn tất cả các thương nhân gia nhập."

"Sau đó lại ép bát đại thương không ngừng đề phòng lẫn nhau, cho nên bọn họ cũng gia nhập, mà sau khi bát đại thương gia nhập, ngươi thông báo ra ngoài, thương nhân trong thiên hạ chỉ sợ là sẽ không đứng ngoài quan sát nữa mà sẽ nhao nhao tranh giành gia nhập."

"Cứ như vậy sẽ tạo thành một chế hành hoàn mỹ, một bên vừa sợ tự mình không xin phép được, một bên lại sợ có người bị chiêu an trước, tốt, tốt, tốt."

Trong phút chốc, Cố Ngôn đã nắm rõ hết tất cả.

Một trăm triệu lượng có thể là có hơi khoa trương, ông vẫn còn giữ lại chút nghi ngờ nhất định, nhưng sau khi đã rõ hết tất cả lý do thì ông cũng không thấy nó khoa trương chút nào.

Chương 569: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (3)

Chiêu này của Hứa Thanh Tiêu gọi là gì? Liên hợp các thương nhân tầng dưới cùng lại tạo cảm giác áp bách cho bát đại thương, là cảm giác áp bách trí mạng, từ đó làm cho bát đại thương dù không muốn trở thành thịt cá nhưng vẫn tranh nhau chen lấn muốn chen vào.

Mà thân là bát đại thương, nếu như bọn họ gia nhập thì mục tiêu nhất định là chức quan nhất phẩm, như vậy xem như đã chiếm được một chỗ cắm dùi, có thể có tư cách đàm phán.

Nhất là thứ bảy thứ tám, chẳng lẽ bọn họ lại không muốn trở thành đệ nhất hay sao?

Mà đệ nhất chẳng lẽ lại không sợ người phía sau vượt qua mình hay sao?

Cho nên đây chính là dương mưu khó giải.

Hơn nữa lại là dương mưu nhằm vào những người thông minh.

Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên là yêu nghiệt.

Cố Ngôn đã hoàn toàn bị khuất phục, cũng hoàn toàn tin tưởng vào con số một tỉ lượng kia nhất định sẽ đạt được, thậm chí vừa rồi Hứa Thanh Tiêu còn nói một tỉ năm trăm triệu lượng kia, nhất định cũng sẽ có.

Lúc này, Đại Ngụy sẽ thật sự phát đạt!

Ha ha ha ha ha!

Nghĩ đến đây, Cố Ngôn lại không nhịn được cười. Ông cảm thấy mấy ngày này có nằm mơ ông cũng sẽ cười đến tỉnh.

“Cố đại nhân, ngài hiểu rõ là tốt rồi, đỡ cho ta phải giải thích.”

“Được rồi, Thanh Tiêu đi ra ngoài một chuyến, Cố đại nhân có vài chuyện còn cần ngài đến xử lý.”

“Đầu tiên là cần phải tiếp tục xác minh tài vụ.”

“Thứ hai, thông báo bát đại thương gia gia nhập, lập tức công khai, sau khi Hộ bộ kiểu tra đối chiếu xong thì tiến hành hẹn đàm phán.”

“Thứ ba, lại phát thêm một thông cáo, thời hạn cuối cùng là bảy ngày, sau khi vượt quá thời hạn thì sẽ không trúng tuyển nữa.”

“Được rồi, ta đi tìm các Thượng thư khác.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng giao việc cho Hộ bộ Thượng thư làm.”

“Tốt tốt tốt, Thủ Nhân, ngươi hãy đi nói với mấy lão thất phu kia một chút đi, chú ý an toàn, nếu như mấy lão thất phu kia dám động đến ngươi chút nào thì lão phu sẽ mang theo trên dưới Hộ bộ đi lấy lại danh dự cho ngươi.”

“Nhớ kỹ, phải chú ý an toàn nhé.”

“Trên đường nhớ đi chậm một chút, đừng có té ngã đấy.”

Cố Ngôn gật đầu như giã tỏi, trên mặt tràn đầu nụ cười không có gì sánh kịp.

Mà cảnh tượng này đã bị người bên ngoài thấy được, chỉ sợ bây giờ trên dưới Hộ bộ đều đã bị dọa sợ đến sắp mơ hồ.

Một tên Thị Lang, lại giao việc cho Thượng thư làm? Kết quả là Thượng thư lại còn cười ha hả đồng ý.

Đến cùng là Thị Lang lớn hay là Thượng thư lớn?

Hứa Thanh Tiêu đi rồi, trên dưới Hộ bộ trong học đường Thủ Nhân đều đã ngừng tính toán, dù sao bọn họ cũng chưa biết ý của Cố Ngôn rốt cuộc là gì, cho nên không dám tiếp tục tính toán nữa.

Mà chờ sau khi Hứa Thanh Tiêu đi.

Cố Ngôn đi ra, thấy đám người, không nhịn được giận dữ hét lên:

“Thất thần làm gì đó? Tranh thủ thời gian tính toán đi.”

“Thủ Nhân, đi chậm một chút, chú ý an toàn.”

Cố Ngôn đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu phát hiện thế mà mọi người lại không làm việc, không khỏi gầm thét, đồng thời lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, căn dặn dư thừa một tiếng, sợ Hứa Thanh Tiêu bị ngã.

Giờ khắc này, trên dưới Hộ bộ quả thật có chút không biết làm sao.

Ông nội nó, mới vừa rồi ban đầu còn nổi giận đùng đùng, chỉ hận không thể giết luôn Hứa Thanh Tiêu, bây giờ lại trở mặt nhanh như vậy? Cố đại nhân, ngài học được cách lật mặt rồi hả?

Tức giận thì tức giận nhưng vẫn phải làm việc cho tốt.

Cũng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu đi đến cổng học đường Thủ Nhân còn không khỏi quay đầu lại nói:

"Chư vị, mấy ngày nay làm rất tốt, tháng sau Hộ bộ sẽ phát tiền mừng, bổng lộc lên gấp ba."

Hứa Thanh Tiêu nói, bây giờ đã tiền bạc dư dả cho nên cần phải tiêu xài một chút, nếu không chỉ kiếm tiền mà không tiêu được tiền thì có ý nghĩa gì?

Nhưng lời này vừa dứt thì đã làm cho tất cả quan viên Hộ bộ trong học đường Thủ Nhân ngây ngẩn cả người.

Sau một khắc, đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, tiếng hoan hô nổ tung trong nháy mắt.

"Nâng gấp ba? Hứa đại nhân nói nâng gấp ba đấy à?"

"Ba tháng bổng lộc? Ba tháng bổng lộc? Hứa đại nhân thật là người tốt mà!

"Ha ha ha, làm việc, làm việc, ta đã nói là Hứa đại nhân nhất định sẽ không bạc đãi chúng ta mà."

"Một lần phát luôn gấp ba? Ái chà! Vậy ta có thể mua mấy bộ y phục cho nương tử của ta, ha ha ha, Hứa đại nhân thiên tuế."

"Hứa đại nhân thiên tuế."

Mấy ngày liền tăng ca làm việc, quan viên Hộ bộ người nào người nấy đều đã mệt mỏi rã rời, phàn nàn thì không có phàn

nàn gì, dù sao thì cũng là người ăn cơm nhà quan, ra sức cho nước nhà.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại nói tháng sau sẽ phát tiền thưởng, sao mọi người có thể không vui cho được? Làm sao có thể không kích động được?

Trong học đường Thủ Nhân vang lên một trân hò reo.

Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía Cố Ngôn, bởi vì bọn họ vừa rồi đã bỏ qua Cố Ngôn. Hứa Thanh Tiêu nói gấp ba nhưng Hộ bộ Thượng thư lại là Cố Ngôn đấy.

Trong lúc nhất thời, mọi người trở nên yên lặng.

Lấy tính cách của loại thần giữ của như Cố Ngôn, chỉ sợ…. không thể nào đồng ý đâu nhỉ?

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người.

Vẻ mặt Cố Ngôn rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì đúng là có hơi đau lòng.

Gấp ba lần, số này hình như hơi nhiều?

Chẳng qua suy nghĩ một hồi, cũng không quan trọng lắm, một tỉ lượng bạc, bổng lộc gấp ba lần là cái lông chân gì? Cho dù nói chín con trâu chỉ mất một sợi lông.

Ngay tức khắc, Cố Ngôn mở miệng nói:

“Các ngươi nhớ kỹ, đây là lợi ích do Thủ Nhân tranh thủ cho các ngươi, đừng quên đó! Được rồi, làm việc cho tốt đi, chỉ cần không mệt chết thì cứ chết trong công việc đi.”

Cầm tiền thì phải liều mạng, Cố Ngôn nói xong câu này rồi quay người vào phòng làm việc của mình.

Mà tiếng reo hò trong học đường lại càng thêm vang dội.

Về phần Cố Ngôn, sau khi nghe thấy tiếng hoan hô thì không khỏi cười một tiếng.

Dùng tiền… Thật sự đúng là rất thoải mái.

Sau một khắc đồng hồ.

Lại bộ!

Hôm nay, toàn bộ Lại bộ trở nên rất yên tĩnh bởi vì tâm trạng của Lại bộ Thượng thư Trần Chính Nho cực kì không tốt, thậm chí có thể nói là tâm tình của toàn bộ Lại bộ đều không tốt.

Chương 570: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (4)

Con đường thương quan của bệ hạ cơ hồ là đang miệt thị sự tồn tại của Lại bộ.

Thương nhân làm quan? Bọn họ sao có thể đồng ý? Sự tồn tại của Lại bộ bọn họ có ý nghĩa gì chứ? Chính là để tuyển chọn quan viên. Cực cực khổ khổ chọn ra các quan viên phù hợp từ bên trong hàng trăm vạn người đọc sách.

Nhưng bây giờ thương nhân lại thẳng tay dùng tiền mua chức quan, đây không phải là đang vũ nhục Lại bộ thì là cái gì?

Cho nên trên dưới Lại bộ rất quạnh quẽ, tất cả mọi người đều không có tâm trạng nói chuyện.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Trong lúc nhất thời, thị vệ Lại bộ ngoài cửa, đi tới bên cạnh Hứa Thanh Tiêu ngay tức khắc.

“Hứa đại nhân, hôm nay ngài đến đây không thích hợp lắm, tâm trạng của Thượng thư đại nhân rất không tốt, ngài cũng đừng chọc nóng ngài ấy.”

Thị vệ tới nhắc nhở. Hôm nay Hứa Thanh Tiêu tới chắc sẽ bị mắng.

“Không có chuyện gì.”

Hứa Thanh Tiêu lác đầu đồng thời vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Qua mấy ngài nữa sẽ có chuyện vui.”

Nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu nghênh ngang tiến vào bên trong đại viện Lại bộ.

Trên đường có rất nhiều người nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, có người chào hỏi, có người cũng đến nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu đừng đi tìm Trần Thượng thư, có thể sẽ xảy ra chuyện.

Thanh danh của Hứa Thanh Tiêu ở Lại bộ vẫn rất không tệ, thậm chí là Lại bộ đã thảo luận nhiều lần xem lúc nào có thể

kéo Hứa Thanh Tiêu đến Lại bộ làm việc.

Nhìn lý lịch của Hứa Thanh Tiêu đi, đi Hình bộ thì phá được vụ án lớn, đi Hộ bộ thì làm cho Hộ bộ làm ăn phát đạt, giết một nhóm phiên thương, kiếm lời bao nhiêu bạc.

Tới Lại bộ, có thể không bay được hay sao?

Đáng tiếc chính là Hộ bộ không thả người, bệ hạ cũng không có ý định thả người.

Sau khi đáp lễ với từng người.

Hứa Thanh Tiêu đi đến phòng Thượng thư.

"Trần Thượng thư, Thanh Tiêu đến bái kiến."

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên ở bên ngoài.

Mà trong phòng Thượng thư, giọng của Trần Chính Nho chậm rãi vang lên.

"Vào đi."

Đối với Hứa Thanh Tiêu, Trần Chính Nho vừa yêu vừa hận.

Hứa Thanh Tiêu làm ra thi từ thiên cổ làm cho ông ta lưu danh thiên cổ, điểm này ông ta khắc ghi trong lòng.

Hứa Thanh Tiêu vì dân lập ngôn lại càng làm cho ông ta vô cùng kính nể Hứa Thanh Tiêu.

Lại cộng thêm tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, sao ông ta có thể không thích Hứa Thanh Tiêu cho được? Nhưng vấn đề là cái tên Hứa Thanh Tiêu này lại rất thích gây sự, hơn nữa mỗi lần lại đều rất không hợp thói thường, rất quái dị, gan cũng rất lớn.

Tỉ như nói lần này, mở con đường thương quan?

Đây quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Ông ta tuyệt đối không thể nào đồng ý, mặc dù mấy ngày nay ông đều đang suy tư về ý đồ của Hứa Thanh Tiêu, cũng đoán được một phần.

Nhưng vấn đề là, không được là không được.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu đi vào trong phòng.

Trần Chính Nho cũng nhìn đối phương một hồi, coi như bình tĩnh.

“Chuyện này ngươi tính làm thế nào để thu tay lại?”

Trần Chính Nho mở miệng hỏi thẳng Hứa Thanh Tiêu phải làm sao mới có thể ngừng tay.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không nói nhảm câu nào mà đi thẳng đến trước bàn, tay lấy ra tờ giấy trắng, lại cầm thêm một cây bút, không biết là muốn viết gì trong đó.

“Trần Thượng thư, Thanh Tiêu muốn làm gì hẳn là Trần Thượng thư phải biết chứ?”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc viết gì đó đồng thời mở miệng hỏi ngược lại Trần Chính Nho.

“Đem thương nhân trong thiên hạ quy về một mối, do triều đình quản lý đúng không?”

“Điểm này lão phu biết chứ, nhưng Thủ Nhân, ngươi có biết không? Đám thương nhân này sao có thể thành thành thật thật gia nhập?”

“Bọn chúng đâu có ngu, cũng không ngốc, ngươi làm vậy rất có thể sẽ tạo nên một chuyện cười.”

Trần Chính Nho biết suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu nhưng ông lại càng biết rõ hơn là đám thương nhân này ai nấy cũng đều là những con cáo già, sao lại mắc lừa được?

Không chờ Trần Chính Nho tiếp tục mở miệng, Hứa Thanh Tiêu đã trực tiếp đưa sổ sách ra.

Không có gì trực tiếp hơn so với sổ sách.

Nhìn sổ sách trên bàn, Trần Chính Nho hơi nhíu mày. Ông cầm sổ sách lên rồi xem xét tỉ mỉ.

Rất nhanh sau đó, biểu cảm của Trần Chính Nho đã lộ ra vẻ thay đổi.

Tò mò! Nghi hoặc! Kinh ngạc! Chấn kinh! Rung động! Không thể tưởng tượng nổi! Con ngươi nở to ra!

Đây là toàn bộ sự thay đổi trên gương mặt Trần Chính Nho.

“Một tỉ lượng!”

Trần Chính Nho siết chặt nắm đấm, ông cơ hồ là dùng loại ngữ khí không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã viết xong một thứ.

Hắn trực tiếp ném tờ giấy cho Trần Chính Nho.

“Trần Thượng thư nhìn giá cả rồi có thấy hài lòng hay không?”

Hứa Thanh Tiêu rất bình thản, hắn không muốn nói quá nhiều, mấy ngày nay quá mệt mỏi, không có tâm tư đi giải thích nhiều lời như vậy.

Mà Trần Chính Nho nhận lấy tờ giấy mà Hứa Thanh Tiêu quăng cho, đưa mắt nhìn qua thì thấy một hàng chữ xuất hiện.

Hộ bộ cấp phát một trăm triệu lượng bạc giao cho Lại bộ, từ Lại bộ lại giao cho các quan viên trên dưới Đại Ngụy coi như tiền phúc thọ đản của bệ hạ.

Người cấp phát: Hộ bộ Thị Lang Hứa Thanh Tiêu.

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn: Đồng ý cấp phát.

Thời gian cấp phát: Năm đầu Vũ Xương, ngày một tháng chín, mong Hộ bộ nhận lấy.

Đây là thẻ đánh bạc của Hứa Thanh Tiêu, là thẻ đánh bạc cược Lại bộ đồng ý con đường thương quan.

Ừ, rất thẳng thắn, cũng rất đơn giản, đập tiền.

Mà sau khi Trần Chính Nho nhìn thấy tờ đơn này thì cả người lại chấn kinh lần nữa.

Ông ta vẫn còn chưa kịp hoàn toàn lấy lại tinh thần lại nhìn thấy vật này, tất nhiên là bị rung động.

Một trăm triệu lượng?

Đây là tương đương với việc cấp cho Lại bộ một năm quốc thuế thu thập được của Đại Ngụy đó.

Cấp từng này bạc… cũng hơi nhiều rồi nhỉ?

Trần Chính Nho sửng sốt.

Hứa Thanh Tiêu thì thuận theo mân mê bàn trà, ngâm cho mình một ấm trà xong rồi nói sau.

Nhưng sau một khắc, Trần Chính Nho lại trực tiếp bắt lấy tay Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nói:

“Uống trà ngon, đừng uống loại trà này.”

Động tác đột ngột của Trần Chính Nho làm cho Hứa Thanh Tiêu sửng sốt.

Ngay sau đó, bằng tốc độ nhanh nhất, Trần Chính Nho pha một bình trà ngon thượng đẳng nhất cho Hứa Thanh Tiêu, sau đó nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Một trăm triệu lượng có ít quá không? Ngươi đã kiếm được một tỉ lượng lận đó?”

Trần Chính Nho ngâm trà, đầu hơi cúi thấp, hơi mặt dày vô sỉ nói.

Chương 571: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (5)

Nghe xong lời này, Hứa Thanh Tiêu có chút bó tay rồi.

“Trần Thượng thư, đừng cúi đầu, ta thấy ông đã nở nụ cười rồi, một trăm triệu lượng còn chưa đủ à?”

“Ta nói cho ngài nghe, nếu như Cố Thượng thư ở đây thì mười triệu lượng cũng không có đâu, bây giờ ta chỉ là tự mình làm chủ, cấp phát một trăm triệu lượng, ngài cũng đừng đòi giá quá cao.”

Hứa Thanh Tiêu hơi không vui.

Một trăm triệu lượng còn không đủ?

Nếu như không phải những năm này đúng thật là Đại Ngụy không cấp phúc lợi cho quan viên, Hứa Thanh Tiêu lo là sẽ xảy ra vài chuyện thì cũng sẽ không cho nhiều như vậy.

Bổng lộc của quan viên đương nhiệm nhiều nhất cũng đủ cho người một nhà ăn no uống đủ, ngày lễ ngày tết còn mua được thêm mấy bộ quần áo.

Trong tình huống như vậy, đám quan chức há có thể không muốn kiếm lời? Mặc dù nói cho thêm ngân lượng thì cũng sẽ xuất hiện loại tình huống này nhưng ít nhất thì nếu như cấp đủ ngân lượng thì cũng coi như là giúp cho rất nhiều người giữ vững được chút đạo làm quan cuối cùng này.

“Được được được, đây cũng xem như là nể mặt của Thủ Nhân điệt nhi đấy.”

“Một trăm triệu lượng thì một trăm triệu lượng, ha ha ha!”

“Lão phu nói này, Hứa Thủ Nhân ngươi sao có thể nghĩ ra chủ ý ngu ngốc được, lão phu còn nghĩ có phải là chính lão phu không hiểu rõ hay không.”

“Bây giờ xem ra là lão phu càn rỡ, càn rỡ rồi.”

Trần Chính Nho cười ha ha, không phải ông ta không thận trọng mà chủ yếu là không nhịn được nữa.

Ông ta biết Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ gì, lừa gạt thương nhân trong thiên hạ vào tròng rồi sau đó từ từ đối phó.

Nhưng vấn đề là làm như vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Nói trắng ra một chút là Trần Chính Nho không cảm thấy có bao nhiêu thương nhân sẽ đưa tiền. Đám thương nhân này quá thông minh, thật không ngờ lại có nhiều thương nhân đưa tiền như vậy?

Trần Chính Nho hơi không trụ nổi.

Một trăm triệu lượng đó.

Đừng nói là bán quan, nếu ai đó cho Đại Ngụy một trăm triệu lượng, bảo Trần Chính Nho ông bán vị trí thừa tướng cho hắn cũng được luôn.

Huống chi con đường thương quan còn có những lợi ích khác nữa.

Dù sao nói tới nói lui thì cũng là một câu thôi, không đưa đủ tiền thì nhất định không được.

Tiền đủ rồi, cái gì cũng được hết.

Ha ha ha!

Trong lòng Trần Chính Nho thầm vui mừng.

Mà Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy Trần Chính Nho như vậy thì cũng hiểu sâu sắc một đạo lý.

Đại Ngụy đúng là sợ nghèo ghê.

Đường đường là thừa tướng, là Lại bộ Thượng thư, vì một vạn vạn lượng bạc mà lại cười đến vui vẻ như vậy?

Nếu như đây là Đại Ngụy thời kỳ còn cường thịnh thì đừng nói một trăm triệu lượng, có cấp một tỉ cho Lại bộ, bảo Lại bộ đồng ý con đường thương quan thì Lại bộ cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng bây giờ bọn họ sẽ đồng ý.

Nguyên nhân là vì.

Sợ nghèo.

Trà đã pha xong.

Hứa Thanh Tiêu cũng không uống liền, còn khá nóng.

“Trần Thượng thư, cầm tiền thì phải làm việc.”

“Đầu tiên, viết một chút về chuyện thương quan nhậm chức, bao gồm sự phân chia giữa mỗi một phẩm, có thể phân chia kĩ hơn nữa, chẳng qua chờ bọn họ giao tiền xong thì mới nói, nhất là chuyện trúng tuyển của các đại thư viện, thư viện tốt thì tất nhiên cần phải có phẩm cấp cao, còn những thư viện thường thường không quá quan trọng.”

“Thứ hai, chuyện Văn cung Đại Ngụy làm phiền Trần Thượng thư xử lý một chút, đương nhiên ta cũng biết Văn cung Đại Ngụy sẽ không đồng ý, lúc này phải xem sự lựa chọn của ngài rồi.”

“Thứ ba, trên dưới Lại bộ đoán chừng còn phải bận rộn thêm, tháng sau sẽ cấp cho bổng lộc gấp ba lần, ta phê tiền đấy ngoài mức quy định, nhưng phải nói cho rõ với Lại bộ, là Hứa mỗ làm, ừ, chính là ba chuyện này.”

“Ồ, về phần chuyện ngày mai vào triều, Trần Thượng thư chắc là biết phải làm sao rồi nhỉ?”

Hứa Thanh Tiêu nói ba chuyện ra, bảo Trần Chính Nho đi làm việc.

Sao lại có thể lấy tiền ra không không như vậy được.

“Biết, biết, Thủ Nhân ngươi cứ yên tâm, những chuyện này lão phu đều sẽ xử lý thỏa đáng thay ngươi, ngươi cứ thoải mái yên tâm đi.”

Một trăm triệu lượng bạc đó.

Trong mắt Trần Chính Nho đều hiện ra nét cười, chút chuyện này có tính là gì? Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu lại còn phê gấp ba bổng lộc ngoài định mức nữa?

Về sau ai còn dám chê mình không có tiền nữa?

Thân là Lại bộ Thượng thư, chuyện mà mỗi ngày ông ta nghe nhiều nhất chính là cầu xin mình lên triều van cầu Hộ bộ, van cầu bệ hạ cho xin ít tiền, từ trên xuống dưới sắp chết đói rồi.

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu đến đây quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà.

Không chỉ có đưa than, hơn nữa còn đưa gà vịt thịt cá đến, cho họ sống một năm ấm no.

"Được rồi, vậy Thanh Tiêu sẽ không ở lâu nữa, đi trước đây."

Hứa Thanh Tiêu hô to một tiếng ngay sau đó uống chén trà rồi đi đến nơi tiếp theo.

"Đi sao? Uống thêm mấy chén đi, Thủ Nhân, lão phu tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho ngươi, ăn chút rồi hãy đi?"

"Thủ Nhân, Thủ Nhân, đừng đi mà."

"Thủ Nhân, đi chậm một chút, đi chậm một chút, đừng té ngã đó."

"Nhân à, nghỉ ngơi sớm chút nhé, chú ý sức khỏe."

Trần Chính Nho vô cùng lo lắng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, còn trên dưới Lại bộ thì trợn tròn mắt nhìn. Sao Trần đại nhân lại trở thành như thế này vậy, tính tình trước kia đâu rồi? Trước đó không phải còn nói Hứa Thanh Tiêu không đúng chỗ này chỗ nọ hay sao? Đi đâu mất rồi?

Mà chờ sau khi Hứa Thanh Tiêu đi, Trần Chính Nho cũng mặc kệ Lại bộ đang mơ hồ từ trên xuống dưới.

Trực tiếp đóng cửa phòng một mình trộm cười.

Ông ta thật sự không nhịn được cười.

Ông ta cầm từ giấy đảm bảo khoản tiền mà Hứa Thanh Tiêu viết, tất cả phiền não đều không còn nữa.

Về phần chuyện của Văn cung Đại Ngụy?

Nếu như Văn cung dám không đồng ý, ông ta sẽ thẳng tay vận dụng đại nho chi lực phun toàn bộ bọn họ một lần.

Lại qua một khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi tới Hình bộ.

Đến Hình bộ thì cũng đơn giản hơn nhiều.

Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng Thượng thư ra, không nói hai lời bốp một cái, đặt một cái rương trước mặt Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh đang ngồi viết tấu chương có chút ngẩn ra.

Không biết Hứa Thanh Tiêu như vậy là đang muốn làm gì?

“Hai mươi triệu lượng bạc!”

“Cộng thêm tất cả quan viên Hình bộ từ trên xuống dưới được cấp ba tháng bổng lộc ngoài định mức.”

“Ngày mai vào triều, đồng ý con đường thương quan.”

“Được, hay là không được!”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn, về Hình bộ cũng giống như về nhà vậy, nhất là khi đối mặt với Trương Tĩnh, có thể nói là một chút tôn kính cũng không có, đi thẳng vào vấn đề, sao còn cần phải phí thời gian làm gì?

“Thủ Nhân, ngươi đang nói mê sảng cái gì đó?”

Chương 572: Lão Phu Sẽ Chết Tại Đây, Có Nhảy Xuống Đây Cũng Không Đồng Ý! Ai Nha, Thật Là Thơm! (6)

Trương Tĩnh lấy lại tinh thần, phản ứng đầu tiên là cảm thấy Hứa Thanh Tiêu điên rồi.

Nhưng khi những giấy tờ kia xuất hiện ngay trước mặt.

Trương Tĩnh nghiêm túc nhìn thoáng qua, sau đó biểu lộ xem thường đổi thành dáng vẻ chấn kinh, rung động, không thể tưởng tượng nổi.

Đến cuối cùng, Trương Tĩnh kích động đến nổi đứng dậy.

“Hít! Thủ Nhân! Ngươi con mẹ nó, ngươi con mẹ nó quả nhiên là thiên tài mà.”

Trương Tĩnh kích động nắm chặt tờ giấy.

“Không có thời gian giải thích.”

“Lão Trương, ngài đồng ý hay là không đồng ý?”

Hứa Thanh Tiêu mang sắc mặt bình tĩnh nói, thậm chí còn mang theo một chút kiêu ngạo.

“Đồng ý! Đồng ý! Hai mươi triệu lượng không thiếu được đâu nha.”

“Chỉ cần ngươi cho ta ngân lượng thì bảo ta làm cái gì ta cũng đồng ý.”

Trương Tĩnh không dài dòng, chuyện thương quan liên quan cái rắm gì tới ông? Dù sao thì cũng là chuyện của Lại bộ và Hộ bộ, bọn họ chỉ là phối hợp mà thôi.

Hiện tại Hình bộ được cấp cho hai mươi triệu lượng bạc, chỉ có đồ ngốc mới không đồng ý.

“Ngày mai vào triều nói chuyện cho tốt vào, lão Trương!”

“Bạc, ngày mùng một tháng chính đến Hộ bộ lãnh nha.”

Hứa Thanh Tiêu rất thoải mái để giấy cam kết lại sau đó đi thẳng luôn.

“Thủ Nhân, không ở lại uống ngụm trà à?”

“Trà ngon thượng đẳng đó.”

“Thủ Nhân, đi đường chú ý một chút nha.”

“Người đâu, hộ tống Thủ Nhân cho thật tốt cho ta, đừng để hắn đi đường bị đá làm trượt chân.”

Trương Tĩnh rống to bảo người đi theo bảo hộ Hứa Thanh Tiêu cho tốt.

Còn trên dưới Hình bộ thì đều trợn tròn mắt.

Lúc trước vị Trương Tĩnh này còn hùng hùng hổ hổ, thậm chí còn nói Hứa Thanh Tiêu không hiểu chuyện, sao mà chỉ mất thời gian trước sau không đến mười mấy hơi thở mà đã thay đổi thái độ rồi.

Một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu đi đến Công bộ.

Không thể không nói, Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long quả nhiên là một vị quan chính trực.

Chết sống không chịu gặp hắn.

Lại còn nói thẳng là sẽ kiên quyết không đồng ý chuyện thương quan, bất luận thế nào cũng sẽ không đồng ý.

“Hứa Thủ Nhân, ngươi đừng có tới đây khuyên lão phu, Lý Ngạn Long ta đây nếu như đồng ý chuyện con đường thương quan thì Lý Ngạn Long ta đây không xứng làm quan.”

Lý Ngạn Long trực tiếp hét lớn.

Thái độ kiên định lạ thường.

Mãi cho đến khi Hứa Thanh Tiêu dùng một cước đá văng đại môn, lấy tờ giấy cam kết lắc lắc trước bàn Lý Ngạn Long.

Ước chừng sau khoản ba mươi hơi thở.

Âm thanh cười nói vui vẻ xuất hiện trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu thậm chí còn chưa cho Lý Ngạn Long xem sổ sách thì người kia đã phấn khởi lên đến nơi.

Một câu lại một câu Thủ Nhân đại tài, Thủ Nhân lợi hại.

Tiền mà Hứa Thanh Tiêu cấp cũng không tính là nhiều nhưng cũng không ít, hai mươi lăm triệu lượng bạc, dù sao thì bây giờ Công bộ đang cần bồi dưỡng gấp một nhóm công nhân, đề cao hiệu suất mở rộng guồng nước.

“Hứa Vạn Cổ, đi thong thả.”

“Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không mau vui mừng tiễn Hứa đại nhân đi.”

“Hứa Vạn Cổ đi thong thả, chuyện ngày mai cứ giao cho lão phu.”

Lý Ngạn Long hết sức hưng phấn.

Công bộ luôn mãi không nhận được lợi ích gì, nhất là về mặt cấp phát này.

Thật không ngờ tới chính là Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại trực tiếp cấp phát hai mươi lăm triệu lượng.

Hai mươi lăm triệu lượng đó.

Đại ca.

Công bộ từng được cấp phát nhiều nhất cũng chỉ có mấy triệu lượng mà thôi, giờ được cấp nhiều thế này, Lý Ngạn Long thật sự là không biết nên xài thế nào.

Sợ ngay cả một văn cũng không dám tiêu.

Ánh mắt nịnh hót của Lý Ngạn Long làm cho Hứa Thanh Tiêu không có chỗ nào không sung sướng, ngược lại lại rất là vui mừng.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu đi tới Quốc công phủ.

Nhờ Quốc công gọi Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm đến.

Cả phòng quốc công liệt hầu bao gồm cả Binh bộ Thượng thư đều mở to mắt lom lom nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Hơn nữa họ đã chuẩn bị rất nhiều ngôn từ, định đợi người đến đông đủ rồi sẽ trực tiếp nói thẳng luôn.

Nhưng còn chưa đợi nhóm quốc công mở miệng.

Hứa Thanh Tiêu đã bốp một cái.

Quẳng giấy cam kết lên bàn.

Cấp cho Binh bộ Hứa Thanh Tiêu nhất định phải cho nhiều một chút.

Bởi vì ba quân đều đang gào khóc đòi ăn.

Hai trăm triệu lượng bạc.

Trực tiếp phát cho Binh bộ, bệ hạ khao thưởng ba quân, đề cao sĩ khí, đây coi như là lợi ích của toàn bộ tập đoàn võ tướng.

Quả nhiên.

Khi giấy cam kết về khoản tiền hai trăm triệu lượng bạc xuất hiện.

Phủ quốc công trở nên an tĩnh.

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đám người an tĩnh lạ thường.

Tất cả lời nói, tất cả toàn bộ đều nghẹn lại trong cổ họng.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng mà nhìn mọi người.

Nói đi chứ?

Sao mọi người lại không nói chuyện?

An quốc công, ngài là quốc công đứng đầu, sao lại không nói câu nào vậy?

Tín Vũ hầu, không phải vừa rồi ngươi muốn nói gì đó sao? Nói đi chứ?

Chu Thượng thư, ngài không phải là Binh bộ Thượng thư hay sao? Trên triều đình không phải là rất có mặt mũi hay sao? Tại sao lại không nói?

Còn nữa còn nữa, Lư quốc công, ánh mắt của ngài vừa rồi là có ý gì? Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đúng không?

Sao giờ đều không nói rồi?

Haiz!

Đáng ghét thật, đau cả đầu.

Hứa Thanh Tiêu thấy mọi người không nói lời nào thì liền dứt khoát mở miệng trước.

“Nếu như chư vị thúc huynh cảm thấy giá tiền này được.”

“Thì ngày mai khi lên triều chắc là hiểu phải nói thế nào rồi ha?”

“Nếu như cảm thấy cái giá này không được vậy thì Thanh Tiêu sẽ đi về.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Sau một khắc.

Giọng của An quốc công vang lên.

“Thủ Nhân điệt nhi!”

“Tờ giấy này của ngươi là thật hay giả vậy?”

An quốc công thật thà hỏi.

“Mùng một tháng chín nếu như không lấy được bạc, thúc, đến lúc đó muốn chém muốn giết muốn róc xương gì cũng mặc cho thúc xử trí.”

Hứa Thanh Tiêu chém đinh chặt sắt nói.

Lời này nói ra làm cho biểu cảm của đám người có hơi thay đổi.

Đến cuối cùng, An quốc công hít sâu một hơi.

Trực tiếp mở miệng nói.

“Người đâu!”

Giọng nói vang lên, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía An quốc công.

“Đưa rượu lên cho Thủ Nhân điệt nhi.”

Sau khi lời này vang lên.

Trong chốc lát, phủ An quốc công trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Như vậy còn chưa đủ để náo niệt hay sao? Mấy quốc công còn xem như là bình ổn, nhưng đám liệt hầu kia thì người nào người nấy cũng đều cười đến nổi mắt không mở ra được.

Hai trăm triệu lượng đó! Còn phát quân lương! Ba quân có tiền rồi thì áp lực của bọn họ cũng sẽ nhỏ hơn nhiều.

Chủ yếu nhất là có thể đề cao sĩ khí.

Chương 573: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (1)

Đối với bọn họ mà nói thì đây chính là một chuyện cực kì tốt đẹp, chuẩn bị Bắc phạt rồi, đúng là một chuyện tốt.

Về phần thương quan, có thì có thôi, đám thương nhân kia ngu ngốc đưa tiền thì sao lại không cần chứ?

Nghĩ đến đây, An quốc công tự mình đi lấy rượu, ông đem ra từng vò từng vò rượu, ông rất vui vẻ!

Còn sắc mặt Hứa Thanh Tiêu thì thay đổi, phản ứng đầu tiên là muốn chạy trốn nhưng lại bị đám người cứng rắn kéo trở lại, căn bản là không để cho hắn chạy.

Kết quả là Hứa Thanh Tiêu cứ như thế mà bị ép rượu đến hơn hai canh giờ, lúc này mới chạy ra được khỏi cổng phủ Quốc công.

Đám võ phu này thật sự là uống được ghê.

Hắn uống bằng chén, Tín Vũ hầu lại trực tiếp nói một câu ngươi nuôi cá à? Sau đó ép hắn xách bình uống.

Con mẹ nó, quá bưu hãn rồi.

Hứa Thanh Tiêu thật sự là khó chịu, không phải nói tửu lượng hắn không được mà thật sự là loại rượu này uống sẽ có chút dội lên đầu, uống rồi nhức đầu lắm.

Được lắm! Chờ sau này khi hắn làm ra rượu đế, không cạo chết các người coi như Hứa mỗ ta thua.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ vậy.

Giờ khắc này, đợi sau khi rời khỏi phủ quốc công thì Hứa Thanh Tiêu không nhịn được thở ra một hơi thật dài.

Tất cả phiền phức đều đã hoàn toàn được giải quyết.

Trước mắt chỉ còn lại một Lễ bộ.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không phải quên đi Lễ bộ mà là hắn đang cần Lễ bộ làm giúp cho hắn một chuyện, chẳng quan chuyện này lại là một chuyện khác.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cố ý không để ý đến Lễ bộ, chờ Lễ bộ Thượng thư tự mình tìm tới cửa.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên nghĩ đến một việc.

Năm bộ trong sáu bộ đều đã đồng ý.

Còn có tập đoàn võ tướng.

Ngày mai vào triều, nếu như vương tân chí đứng ra phản đối vậy thì mặt mũi phải làm sao đây?

Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ.

Mà giờ phút này, khi Hứa Thanh Tiêu trở lại học đường Thủ Nhân.

Một dáng người cũng xuất hiện bên ngoài học đường Thủ Nhân.

Là bóng dáng của Hoa Tinh Vân.

Điều này khiến Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

Lắc lắc đầu, Hứa Thanh Tiêu vận chuyển nội khí trong cơ thể, đẩy bớt mùi rượu ra, sau đó chậm rãi đi tới.

Cửa học đường

Hoa Tinh Vân cầm trong tay một món đồ, đang chờ đợi cái gì đó.

Thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn, Hoa Tinh Vân lập tức đi tới.

“Thuộc hạ Hoa Tinh Vân, bái kiến Hứa đại nhân.”

Hoa Tinh Vân cung kính mở miệng, cúi chào Hứa Thanh Tiêu.

“Hoa huynh quá lời rồi, xin hỏi Hoa huynh tìm Hứa mỗ có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi, người trước mắt chính là Văn Khúc Tinh của Đại Ngụy ba năm trước, làm sao loại người này

lại đột nhiên trở nên tao nhã, ôn hòa như thế chỉ trong vòng ba năm?

Lại còn cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho mình? Hứa Thanh Tiêu không thể hiểu nổi, nếu đã không hiểu được, Hứa Thanh Tiêu không thể không đề phòng.

Tên này chu du các nước, có quỷ mới biết đã từng gặp những ai.

“Hứa đại nhân mới quá lời, hiện giờ thuộc hạ là Quyển lại Hộ bộ, mấy ngày nay cũng biết được Hứa đại nhân đang bận xử lý việc tam thương, cho nên cố ý viết một bản chiến lược, mong đại nhân đánh giá.”

Hoa Tinh Vân lấy ra chiến lược của mình.

Đưa cho Hứa Thanh Tiêu xem.

“Hả? Chiến lược?”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy bản chiến lược, không hề xem thường, mà lại đọc một cách vô cùng nghiêm túc.

Bản chiến lược của Hoa Tinh Vân dài hàng ngàn chữ, nhưng Hứa Thanh Tiêu vừa xem đã hiểu ngay nội dung.

Trong vương triều Đại Ngụy, nguyên vật liệu xây dựng công trình bánh xe nước bị tam thương nắm giữa, nhưng kế hoạch của Hoa Tinh Vân cũng không hề đơn giản.

Châm ngòi ly gián ba thương hội, lôi kéo hai thương hội, rồi chèn ép một thương hội khác, khiến cho đối phương sợ hãi, lựa chọn liên kết với mình, lại lợi dụng điều đó chèn ép hai thương hội khác, khiến chúng nảy sinh nội chiến.

Khá giống mưu kế hai trái đào giết ba dũng sĩ, nhưng có điểm sơ hở rất lớn.

Đó chính là trong quá trình ngươi lôi kéo một thương hội, thương hội đó có thể thông đồng với hai thương hội khác hay không?

Lúc ngươi tính kế người ta, người ta có thể tính kế ngược lại ngươi hay không?

Hiện tại tam thương có chung lợi ích, bắt tay nâng giá lên, ngươi muốn châm ngòi ly gián rất khó.

Người ta cũng không ngu.

Chỉ có thể nói kế hoạch này thoạt nhìn rất có khả năng, nhưng thật sự rất khó thực hiện, không tính đến nhân tính rồi.

Nhưng không thể không nói, Hoa Tinh Vân là người thông minh, có thể nghĩ ra mưu kế này, tuyệt đối không ngu, chỉ là xem thường nhân tính.

Cầm lấy bản chiến lược, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu nói.

"Kế hoạch này không tồi."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn khen một câu.

Bởi vì kế hoạch này quả thực không tồi, chỉ là không thể dùng đến, nhưng không cần thiết nói rõ ra như vậy, người ta bằng lòng cống hiến cho Hộ bộ là chuyện tốt, không thể đả kích sự tích cực này.

Mà sau khi Hoa Tinh Vân nghe được lời này, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nói.

"Nếu Hứa đại nhân tán đồng, kế hoạch của thuộc hạ có thể được thực hiện không?"

Hoa Tinh Vân hưng phấn hỏi.

"Không, Cố thượng thư đã nghĩ ra biện pháp rồi."

"Hoa huynh, kế hoạch của ngươi quả thực không tồi, nhưng so với Cố thượng thư thì còn sơ sót một vài chỗ. Có điều việc này cũng bình thường, dù sao Cố thượng thư thân là Hộ bộ Thượng thư, tất nhiên tinh vi hơn chúng ta, cũng là việc bình thường."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn khẳng định sẽ không đồng ý với Hoa Tinh Vân.

Nhưng cũng không tiện trực tiếp cự tuyệt, liền tìm đại một lý do, cứ như vậy qua loa lấy lệ cho xong chuyện

"Cố thượng thư nghĩ ra biện pháp hay hơn?"

"Xin hỏi Hứa đại nhân, là biện pháp gì?"

Hoa Tinh Vân mở miệng, trong ánh mắt tràn đầy sự tò mò.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại không khỏi nhìn hắn.

Người đối diện cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, tức khắc hiểu ra vì sao Hứa Thanh Tiêu lại nhìn mình như thế, lập tức cúi đầu nói.

“Thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ chỉ là một Quyển lại nho nhỏ quả thực không có quyền can thiệp vào những việc như thế này.”

Hoa Tinh Vân hiểu vì sao Hứa Thanh Tiêu lại nhìn mình như thế, lập tức chắp tay tạ lỗi.

“Cũng không phải, chỉ là Hoa huynh vừa mới trở về kinh đô, cũng coi như vừa mới vào Hộ bộ, nếu đã lựa chọn làm Quyển lại thì hãy làm tốt việc đã được giao rồi tính tiếp nhé.”

Chương 574: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (2)

Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn nói quá nhiều, tránh bị nói mình chèn ép Hoa Tinh Vân.

Tuy nhiên, hiện tại Hoa Tinh Vân chẳng qua chỉ là một Quyển lại, có một số việc tốt nhất không nên can thiệp vào, có Hoa Tinh Vân hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Và còn một điểm, hắn là mọi người đều đã biết việc giữa quan lại và thương nhân, Hoa Tinh Vân bất giác mang lại cho Hứa Thanh Tiêu cảm giác biết rõ cố hỏi, còn có cả kế hoạch trong tay.

Nói thật Hứa Thanh Tiêu cũng không cho rằng Hoa Tinh Vân không suy xét đến vấn đề nhân tính, nhưng hắn vẫn muốn giao bản chiến lược này cho chính mình, đây là vì sao?

Đang cố ý để cho mình xem thường hắn sao?

Có khả năng này lắm, nhưng cũng không thể hoàn toàn chắc chắn, không được tùy tiện đổ oan cho một người, chỉ là tình huống trước mắt không quá quen thuộc, tốt nhất nên đề phòng một chút.

“Được rồi, Hoa huynh đi về trước đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn còn có việc khác cần xử lý, dự tính trở về nghỉ ngơi một chút.

“Vâng, Hứa đại nhân đi thong thả, thuộc hạ cáo lui.”

Hoa Tinh Vân khom lưng, sau khi cung tiễn Hứa Thanh Tiêu rời đi, hắn không có nghĩ nhiều, bay thẳng đến Văn cung Đại Ngụy.

Thật sự không hề oán giận hay phẫn nộ, mà có vẻ vô cùng bình thản.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu trở lại trong phòng.

Cố Ngôn còn đang vui tươi hớn hở mà tính sổ sách, mỗi khi có một phần ngân lượng tăng lên, nụ cười trên mặt ông ta lại rạng rỡ hơn một chút.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu trở về, Cố Ngôn nói như tranh công.

"Thủ Nhân, ngươi có biết trong lúc ngươi đi mất, đã có thêm bao nhiêu bạc không?"

Cố Ngôn kích động nói.

"Bao nhiêu?"

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò, nhưng đầu óc còn thấm chút men say.

"Tám mươi triệu lượng! Khoảng tám mươi triệu lượng đó! Ha ha ha ha, sắp sửa vượt hạn mức támt răm triệu lượng rồi, trước đó ngươi nói một tỉ rưỡi lượng, lão phu thấy hơi khó tin."

"Nhưng hiện tại, lão phu tin, hoàn toàn tin rồi."

Cố Ngôn kích động vô cùng.

Lần này Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài ước chừng hơn hai canh giờ, chỉ là riêng khoản tính toán sổ sách trong hơn hai canh giờ, số tiền thu vào đã thêm vào tám mươi triệu lượng bạc trắng, thử hỏi làm sao mà hắn có thể không kích động cho được? Làm sao có thể không vui cho được?

Chợt ngẫm lại khoản thu nhập hàng năm của quốc khó, cùng lắm chỉ có một trăm triệu lượng. Khi vận khí tốt, thu hoạch được mùa, cũng chỉ có một trăm triệu năm trăm ngàn lượng, hiện tại hơn hai canh giờ, liền thêm vào tám mươi triệu lượng bạc.

Đúng là đi cướp tiền mà.

Ờ, không, ăn cướp cũng đâu thể nhanh như vậy nhỉ?

"Ừ, tính rất khéo."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó nằm thẳng ra giường, hắn còn hơi say, muốn nghỉ ngơi một chút, không ngủ trong một

khoảng thời gian liên tục là việc nhỏ, uống rượu thì lại có chút khó chịu.

Ngon thì cũng khá ngon đó, nhưng lại không phải loại rượu để uống vào êm dịu trơn tuột, mà là cái loại rượu mạnh cực kỳ kích thích giống như lửa đốt, thật sự là hơi khó chịu.

“Thủ Nhân, sao ngươi lại say bí tỉ thế hả, ai rủ rê ngươi uống rượu? Đám võ tướng già mà mất nết kia hả?”

“Đám già ôn dịch đó chỉ biết chuốc rượu, Thủ Nhân, sau này bớt bớt qua lại với bọn họ đi, một lũ thất phu.”

Cố Ngôn có chút tức giận mà mắng nhiếc, nhưng hắn không phải mắng Hứa Thanh Tiêu, mà là mắng đám thất phu kia dạy hư Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu nằm ở trên giường, không có ý kiến với lời nói của Cố Ngôn.

Văn võ đối địch là một việc hết sức bình thường.

Trước mắt Hứa Thanh Tiêu cần phải suy nghĩ một vài việc.

Thứ nhất, chuyện dị thuật.

Hứa Thanh Tiêu bất giác có một loại trực giác, sắp đến rồi, đây là một loại trực giác không tên.

Thứ hai, chuyện võ đạo.

Mặc dù đã tránh được thẩm tra, bản thân cũng phải nhanh chóng tăng cảnh giới võ đạo và thoát khỏi dị thuật càng sớm càng tốt, nếu không thì sớm muộn gì sẽ xảy ra chuyện.

Thứ ba, thanh kiếm dân tâm.

Bản thân phải nhanh chóng rèn ra thanh kiếm Dân tâm này, như vậy có thể đề phòng một số người âm thầm chống lại mình.

Thứ tư, phát triển Đại Ngụy.

Nếu như thu được số tiền này rồi, có thể trực tiếp vận hành công trình guồng nước, hơn nữa không chỉ là năm mươi quận, còn có thể trực tiếp bao phủ phân nửa Đại Ngụy, những việc còn lại cũng không phải là không có tiền.

Mà là chưa xử lý được phiên vương, không thể làm việc miễn phí cho đám phiên vương đó, nhất định phải để địa bàn của mình phát triển trước rồi tính sau.

Hơn nữa còn rất nhiều thứ cần dùng đến tiền, đừng thấy một tỉ lượng bạc trắng là rất nhiều, nếu phải chi ra thì thật sự không đủ chi. Có lương thực rồi, bước tiếp theo là tu sửa cầu đường, nâng cao năng lực kinh tế.

Nếu muốn làm giàu trước hết phải tu sửa đường sá, mọi người đều hiểu đạo lý này, lại còn phải phải thành lập một cơ quan tổ chức có chuyên môn, chi ngân sách nghiên cứu phát minh các đồ vật có thể nâng cao năng suất sản lượng, và tìm kiếm những loại cây trồng như khoai tây.

Mỗi một việc đều phải chi ra khoản tiền rất lớn, tích lũy lên chính là con số trên trời.

Bốn việc này khiến cho Hứa Thanh Tiêu bỗng dưng thấy hơi mệt mỏi.

Có điều nếu giải quyết được bốn việc này, bản thân sẽ thật sự được ăn không ngồi rồi, ăn uống vui chơi, tận hưởng sung sướng.

Mỗi ngày đến Đào Hoa am tâm tình cùng muội tử, rảnh rỗi đi tham gia một vài thi hội.

Nói thật lòng, từ khi tới kinh đô Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu không chủ động đi kết bạn với một số quyền quý, cũng chưa từng đi tham gia mấy yến hội nhỏ.

Cứ như thế này, chỉ sợ phải cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ lung tung, giọng của Cố Ngôn bỗng nhiên vang lên.

“Thủ Nhân này, lão phu hỏi ngươi một chuyện.”

“Nhất phẩm có sáu vị trí, ngươi một cái, còn có một người được ngươi định sẵn, tám thương hội lớn đều đang tranh đoạt bốn vị trí còn lại.”

“Hay là chúng ta tìm bệ hạ bàn bạc, đặt thêm bốn vị trí nữa, bằng không thiếu một vị trí sẽ mất một trăm triệu lượng đó.”

Cố Ngôn nhắc tới một vấn đề mấu chốt, nhất phẩm chỉ có sáu vị trí, Hứa Thanh Tiêu một cái, Trương Như Hội một cái, còn lại bốn cái bán bốn trăm triệu lượng, nhưng tám thương hội lớn sẽ tranh nhau chen lấn muốn được vào một vị trí.

Cố Ngôn hiểu lý luận Tiếp thị bỏ đói, nhưng vấn đề là phải mất một thứ, chính là một trăm triệu lượng bạc, ông takhông nỡ.

“Yên tâm, Cố đại nhân, ta đã nghĩ được cách rồi.”

“Vị trí nhất phẩm chắc chắn không thể thêm vào rồi, nhưng quan tuần tra vẫn để trống, một vị trí một trăm triệu lượng, ngươi nghĩ bọn họ có muốn không?”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Lời vừa được thốt ra, Cố Ngôn lập tức có tinh thần.

“Tuần tra?”

Chương 575: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (3)

“Tuần tra?”

Cố Ngôn có chút hiếu kỳ.

“Ừ, ba thương hội Tấn, Huy, Cán, lại thêm một thương hội được xếp ở gần danh sách, toàn bộ ghi chép vào nhất phẩm.”

“Hiện tại chúng ta vẫn cần vật liệu của bọn họ, có thể bàn bạc đàng hoàng, đã đặt hẹn xong rồi, sau này gặp nhau buổi tối.”

“Bốn người bọn họ nhất định sẽ được ghi vào nhất phẩm, về phần bốn thương hội khác, cho bọn họ chức tuần tra thương hội, thuộc loại giám sát điều tra, từ đó có thể hình thành thể chế cân bằng.”

“Ta đã cho người điều tra, bốn thương hội khác hoàn toàn không thể so sánh với quy mô của Tấn Thương, nhưng nếu cho bọn họ trách nhiệm điều tra thì không cần chờ ta ra tay, người phe mình hiểu rõ người phe mình hơn ai hết.”

“Một khi hình thành thể chế cân bằng, Hộ bộ sẽ có thể ngư ông đắc lợi, ngồi xem hổ đấu.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra mưu kế của mình.

Vì sao nhất phẩm lại sắp xếp sáu vị trí? Đơn thuần chỉ vì phối hợp Lục bộ thôi sao?

Khẳng định không phải vậy, một vị trí nhất phẩm chính là một trăm triệu lượng, đừng nói Cố Ngôn không nỡ, Hứa Thanh Tiêu cũng không nỡ.

Nhưng nếu sáng lập ra mười vị trí nhất phẩm, chẳng phải trông hơi rẻ mạt sao? Quan trọng hơn là, sắp xếp mười vị trí cũng coi như một kiểu chia cắt quyền lực.

Không bằng dứt khoát tạo một chức tuần tra, để bốn thương hội bên dưới lên làm tuần tra, dùng nhỏ quản lớn. Ngày thường mấy thương hội này không có lục đục với nhau sao?

Thương hội xếp hạng thứ tám không muốn xử lý thương hội xếp phía trước?

Nhất định là muốn rồi

Vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ cho bọn họ một sân khấu, để bọn họ đấu đá lẫn nhau.

Tốt nhất là chó cắn chó miệng đầy lông, đấu đến trầy da tróc vảy, mình ra mặt dàn xếp, rồi lại sắp xếp thân tín của mình đi vào, đến lúc đó chẳng phải là ngư ông đắc lợi?

Đừng cảm thấy Hứa Thanh Tiêu chơi bẩn, đây cũng là do đám thương nhân này chơi bẩn trước.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn là bị ép.

Còn Cố Ngôn nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy xong, không thể không tán thưởng một tiếng.

“Thủ Nhân, tâm tư của ngươi thật sự tỉ mỉ đến mức đáng sợ, phẩy một chữ mà xem được toàn cục. Về phương diện này, lão phu cũng không bằng ngươi.”

Cố Ngôn không nhịn được mở miệng, câu nói này được thốt ra từ tận trong tâm chứ không hề có chút thổi phồng nào.

“Cố đại nhân quá lời rồi, kế hoạch này là do ta nghĩ ra được, cho nên kín đáo một chút cũng bình thường. Nhưng nếu là ngài nghĩ ra được, ta đoán sẽ càng thêm kín đáo.”

“Có điều Cố đại nhân cũng đừng chỉ khen thôi, lúc rảnh rỗi tìm kiếm kiểm tra những chỗ không hợp lý, để mọi việc được hoàn thiện.”

Hứa Thanh Tiêu không chấp nhận lời tán dương, ngược lại hắn hy vọng Cố Ngôn kiểm tra kỹ càng, tránh xảy ra rối loạn.

“Ừ, Thủ Nhân, ngươi có ý nghĩ này, lần này lão phu thật lòng nguyện ý nâng đỡ ngươi trở thành Hộ bộ Thượng thư.”

“Quả thực lão phu cảm thấy có một chỗ không ổn thỏa, chính là các thư viện lớn ưu tiên việc xét tuyển.”

“Ta sợ phương thức xét tuyển này sẽ dẫn tới sự phẫn nộ của dân chúng.”

“Tuy đám thương nhân quả thực có tiền mời nho giả đến dạy học, nhưng ưu tiên trắng trợn thật sự có chút không tốt.”

Cố Ngôn lên tiếng nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó nói.

“Như vậy đi, Cố đại nhân hãy sửa lại một chút, hạn chế hạn ngạch và phân chia các thư viện. Thư viện càng tốt thì hạn ngạch càng ít, ví dụ như bốn thư viện lớn, một năm sẽ mở thêm mười hạn ngạch ưu tiên xét tuyển.”

“Chọn ra mười người giỏi nhất từ trong số hậu nhân của thương gia, giảm bớt oán khí trong lòng bách tính. Nhưng nếu bách tính làm lớn chuyện thật thì ta còn có một biện pháp.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Sửa đổi một chút, dù sao mình cũng chả phải thần tiên, làm sao có thể suy nghĩ ra thứ gì đều được thập toàn thập mỹ, phương diện mà Cố Ngôn nói không hề sai.

Việc ưu tiên xét tuyển này, thật không công bằng với bách tính, sẽ khơi dậy sự phẫn nộ.

Sửa đổi hạn ngạch một chút, giảm bớt ảnh hưởng, đồng thời Hứa Thanh Tiêu còn có một chiêu đại sát chưa dùng tới.

“Biện pháp gì?”

Cố Ngôn tò mò, kỳ thật hắn vẫn đang suy nghĩ về việc này, dù sao một khi sự phẫn nộ bị khơi dậy cũng không phải chuyện nhỏ, triều đình còn dễ nói, đám lão già thất phu kìa tùy tiện phát cho mấy chục triệu lượng là có thể xử lý ổn thỏa.

Nhưng bách tính thì lại khác, ngươi không thể cứ đi phát tiền cho bách tính đúng không? Nếu phải phát tiền, một tỉ lượng cũng không đủ.

“Chín năm giáo dục bắt buộc.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng.

Nói ra chiêu đại sát của bản thân.

“Hả? Chín năm giáo dục bắt buộc?”

Cố Ngôn lúc này có chút nghe không hiểu.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, nhìn về hướng Cố Ngôn, sau đó giải thích nói.

“Phàm là hậu nhân của con dân Đại Ngụy, người tròn sáu tuổi có thể hưởng chín năm giáo dục tư thục miễn phí.”

Hứa Thanh Tiêu nói chuyện một cách bình tĩnh, nhưng vào tai Cố Ngôn lại như sấm sét giữa trời quang.

Chín năm giáo dục bắt buộc?

Miễn phí đọc sách chín năm?

Việc này sao có thể?

Phải biết bách tính phổ thông muốn con cái của mình đi học, có vài thư sinh ở vùng nghèo khó không bị thu học phí, nhưng phần lớn tư thục đều có thu phí, một năm khoảng chừng năm lượng bạc.

Việc này còn phải phân địa phương, một số nơi phồn hoa, có khả năng cần đến mười lượng bạc.

Bình quân một năm khoảng chừng bảy lượng.

Đại Ngụy lại có bao nhiêu trẻ em? Một trăm triệu cũng không quá đáng chút nào phải không?

Một năm bảy tỉ lượng bạc trắng.

Chín năm sẽ sáu mươi ba tỉ lượng bạc trắng.

Đại Ngụy quốc khố căn bản không đủ, dù là là khôi phục Đại Ngụy trở lại thời kỳ cường thịnh, một năm thu nhập cao nhất ba mươi vạn lượng bạc trắng.

Cũng không chịu nổi ngươi làm như vậy.

Việc này không có khả năng!

Tuyệt đối không thể.

Thời khắc này, Cố Ngôn cảm thấy Hứa Thanh Tiêu rất khủng bố. Đây quả thực là kẻ điên, sao hắn có thể suy nghĩ như vậy?

Nhưng ông ta biết nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự làm được.

Hứa Thanh Tiêu!

Sẽ được phong thánh!

Việc này mà không phong thánh thì ai còn được phong thánh?

Để bách tính trong thiên hạ đều được đọc sách, người người có sách đọc. Năm chữ này tưởng chừng như đơn giản nhưng muốn làm được thì dù có vắt kiệt quốc lực của Đại Ngụy cũng là chuyện không thể.

Trừ phi ngươi khiến cho đám người dạy học làm việc miễn phí, một hai tháng có lẽ có khả năng, nhưng một năm hai năm thì sao? Điều này tuyệt đối không có khả năng.

Chương 576: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (4)

“Thủ Nhân! Ý tưởng này của ngươi rất tốt, nhưng ngươi không làm được đâu, chắc chắn không làm được. Ngươi tuyệt đối không nên nói lung tung, việc này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ sẽ làm bách tính mừng hụt một phen.”

Cố Ngôn mở miệng, ông ta nói với Hứa Thanh Tiêu, ý tưởng này rất tuyệt vời, nhưng vẫn căn dặn Hứa Thanh Tiêu, đừng đi nói ra ngoài, nhất định đừng đi nói ra ngoài.

Nói ra ngoài rồi, bách tính sẽ mừng rỡ như điên, nhưng ngươi không được làm được thì cả đời liền bị hủy hoại.

“Cố đại nhân yên tâm.”

“Ta chắc chắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc, hơn nữa cho dù muốn phổ biến thật, cũng không là hiện tại.”

“Còn nữa bên trong cũng sẽ chia giai đoạn, trước tiên miễn phí trong ba năm, rồi sau đó sáu năm, tiếp đó chín năm, không thể trực tiếp miễn phí trong chín năm ngay được.”

“Đương nhiên, đây không chỉ là vấn đề tài chính của Đại Ngụy, nguyên nhân lớn hơn không phải chỉ có việc này.”

“Thôi vậy, không nói không nói nữa, đây chỉ là một sự tưởng tượng thôi.”

Hứa Thanh Tiêu vẫy vẫy tay.

Vấn đề lớn nhất không phải ngân lượng tiền tài.

Mà là nhân lực.

Thật sự muốn chín năm giáo dục bắt buộc, biện pháp duy nhất chính là phát triển học đường Thủ Nhân, có thể sánh vai với Văn cung Đại Ngụy.

Ba ngàn môn đồ? Không, Hứa Thanh Tiêu muốn ba mươi ngàn, ba trăm ngàn, ba triệu môn đồ.

Để cho môn đồ đi dạy học trong ba năm, đồng thời lập ra một bộ môn riêng, cung cấp một số ngân lượng nhất định cho các môn đồ Tâm học, tương tự việc triều đình phát bổng lộc.

Không ít nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều, kể từ đó, mới có thể thực hiện chín năm giáo dục bắt buộc.

Chỉ là muốn làm đến bước này, hiện tại vẫn còn sớm.

Thậm chí là vẫn còn quá sớm.

Thật sự nói ra ngoài rồi, sẽ đúng như những gì Cố Ngôn nói, làm dấy lên cảm giác mong đợi, lại làm cho bách tính thất vọng vô cùng, đánh mất toàn bộ lòng dân.

Còn rèn kiếm Dân Tâm gì nữa, trực tiếp bị phá hủy luôn rồi.

Vì vậy việc này chỉ là nói thế thôi, muốn làm thật hả? Cho Hứa Thanh Tiêu một ngàn lá gan, hắn cũng không dám nói ra.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu không đề cập tới vệc này nữa, Cố Ngôn không khỏi bình tâm lại.

Đồng thời gác chủ đề sang một bên.

“Còn lại một vài thượng thư, ngươi đều báo rồi chứ? Bọn họ có đồng ý không?”

Cố Ngôn hỏi.

“Ừ, đều đồng ý hết rồi.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Đồng ý hết sao? Cho bao nhiêu ngân lượng?”

Cố Ngôn hỏi.

“Lại bộ một trăm triệu lượng, Binh bộ hai trăm triệu lượng, Hình bộ hai mươi triệu lượng, Công bộ hai mươi lăm triệu lượng, tiền của Hộ bộ chúng ta không cần cho đâu, nhiều nhất cuối năm lại cho Hộ bộ thêm chút tiền thưởng.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Nhưng lời này vừa thốt ra, mặt mày Cố Ngôn liền tối sầm lại.

“Cái gì? Lại bộ một trăm triệu lượng? Binh bộ hai trăm triệu lượng?”

“Vậy thì quên đi, ta có thể chấp nhận được Lại bộ và Binh bộ.”

“Hình bộ và Công bộ đều cho nhiều như vậy?”

“Hồ đồ rồi! Ngươi hồ đồ rồi!”

“Ai nha, cho hai lão già đấy mười triệu lượng là xử trí được rồi.”

Cố Ngôn tối sầm mặt, tên Hứa Thanh Tiêu này tiêu tiền cũng rộng rãi quá nhỉ? Cứ như vậy, sao có thể giao vị trí Hộ bộ thượng thư cho Hứa Thanh Tiêu?

Ông ta không có ý kiến gì với Lại bộ Binh bộ, quan viên trong thiên hạ quả nhiên là gào khóc chờ ăn, phát chút bạc thì cứ phát chút bạc thôi.

Binh bộ cũng có thể cho một chút, dù không có Bắc phạt, ngươi cũng phải khao thưởng ba quân, nâng cao sĩ khí đúng chứ? Mím môi mím lợi tạm chấp nhận cũng được.

Nhưng vấn đề là Hình bộ cùng Công bộ dựa vào cái gì lấy nhiều như vậy? Đây quả thực là lãng phí.

Cố Ngôn thực sự khó chịu, vì vậy hắn bỏ qua Lễ bộ.

“Cố đại nhân, đừng keo kiệt như vậy, đều làm việc cho Đại Ngụy, nên cho thì cứ cho một chút. Tóm lại tương lai Đại Ngụy sẽ không nghèo đói nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, trực tiếp bịt kín chăn, cũng không thèm để ý Cố Ngôn đứng ở đây than thở.

Không còn gì để nói với thần giữ của, có tiền không tiêu, giữ lại làm gì?

Có trọng thưởng tất có dũng phu, cho tiền rồi, Hình bộ và Công bộ cũng phải cực lực làm việc. Không có tiền để cho thì không ai ý kiến ý cò, nhưng có tiền mà cũng không cho là đả kích tính tích cực của quan viên.

Hứa Thanh Tiêu không bằng lòng làm như vậy.

Bịt kín chăn, Hứa Thanh Tiêu lấy ra một tấm thiên chỉ, dùng bút xuân thu bút viết lên hai chữ 【 Thượng Triều 】 , ngay

sau đó đặt dưới cái gối, chờ Cố Ngôn đi khuất lại đốt lên.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu vùi đầu nằm ngủ, Cố Ngôn không khỏi thở thật dài một cái, ông ta muốn nói chút gì đó.

Lại không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể tiếp tục bắt đầu tính toán sổ sách, đồng thời âm thầm rủa xả trong lòng.

"Trương Tĩnh ơi Trương Tĩnh, Lý Ngạn Long ơi Lý Ngạn Long, xem sau này lão phu có ăn hết của nả của các ngươi hay không nhé."

Cố Ngôn siết chặt bút viết, trong ánh mắt ngập tràn nộ khí.

Cùng lúc đó.

Lễ bộ.

Vương Tân Chí đã viết xong phong tấu chương thứ ba.

Ông ta tỉ mỉ, xem đi xem lại mấy lần, sau khi xác định không có vấn đề gì mới hài lòng mỉm cười.

Chính vào lúc này, bên ngoài có người lên tiếng báo cáo.

"Vương thượng thư, Tôn nho cầu kiến."

Khi giọng nói vang lên, Vương Tân Chí lập tức đứng dậy nói.

"Mau mời vào."

Một khắc sau, tiếng đẩy cửa lên, thân ảnh của Tôn Tĩnh An xuất hiện trong mắt Vương Tân Chí.

"Xin chào Tôn nho."

Vương Tân Chí mở miệng nói với Tôn Tĩnh An, sau đó cúi đầu chào.

"Vương Nho khách khí rồi."

Tôn Tĩnh An đáp lễ, ngay sau đó đến cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

"Vương Nho đang viết cái gì vậy?"

Vừa ngồi xuống, Tôn Tĩnh An liền nhìn thấy tấu chương trên bàn, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“À, tấu chương dâng cho bệ hạ vào ngày mai.”

Vương Tân Chí trực tiếp trả lời, cũng không hề giấu diếm.

“Hả? Ngày mai bệ hạ sẽ tảo triều sao?”

Tôn Tĩnh An có chút hiếu kỳ hỏi.

“Mặc kệ bệ hạ lên hay không lên, lão phu vẫn phải viết tấu chương.”

“Chỉ hy vọng bệ hạ có thể nghe lão phu khuyên can.”

“Đúng rồi, Tôn nho, ngài nhìn xem tấu chương ta viết như thế nào.”

Vương Tân Chí nói như thế, đồng thời đưa tấu chương cho Tôn Tĩnh An, hy vọng được đối phương đánh giá cao.

Tôn Tĩnh An nhận lấy tấu chương, liếc qua mấy cái, không khỏi gật đầu tấm tắc khen: “Hành văn sắc bén, ngôn từ thỏa đáng, có ý khuyên can, mà lại không có ý chống đối, tuyệt vời, cực kỳ tuyệt vời.”

Tôn Tĩnh An tán dương vài tiếng, Vương Tân Chí cũng không nhịn được mỉm cười.

Nhưng ngay sau đó, giọng của Tôn Tĩnh An vang lên.

“Có điều việc này, lão phu luôn cảm thấy… Có hơi khó xử lý, chỉ sợ việc này liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.”

“Bệ hạ hiện giờ cực kỳ coi trọng người này, tin lời sàm ngôn, chỉ sợ bệ hạ chết sống không đồng ý.”

Chương 577: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (5)

Tôn Tĩnh An hơi có vẻ bất đắc dĩ nói.

Nhưng mà Vương Tân Chí lại lắc đầu nói.

“Không không không!”

“Tôn nho nghĩ nhiều rồi.”

“Hôm nay khi chúng ta ra khỏi kinh thành, ta và Trần thượng thư, Trương thượng thư, Cố thượng thư, Lý thượng thư, cùng với Chu thượng thư đã bàn bạc ổn thỏa.”

“Thượng thư lục bộ chúng ta nhất định phải đứng cùng một chiến tuyến, cùng chung mối thù, tuyệt đối không cho phép bệ hạ đồng ý hệ thống quan thương.”

“Trừ phi bệ hạ cắt chức Thượng thư Lục bộ của chúng ta, bằng không sáu người chúng ta cùng tiến lùi.”

Vương Tân Chí quyết tâm nói.

Lần này ông thật sự không hề giả vờ, bởi vì trước đó mọi người đã nói, ngày mai vào triều, cùng nhau chống lại bệ hạ, nhất quyết không cho phép xảy ra chuyện như thế này.

Nhất quyết!

Không cho phép!

“Ngay cả phe võ tướng cũng nghĩ như vậy, tuyệt đối không thể đồng ý.”

“Cho nên việc này đơn giản chỉ là chuyện bé xé ra to thôi.”

Vương Tân Chí rất tự tin.

Sự tự tin như vậy lại khiến Tôn Tĩnh An thấy nhẹ lòng.

“Ừm, nếu đã như vậy thì làm phiền Vương Nho rồi, ngày mai ta sẽ không vào tảo triều, gần đây ta có một số việc, có thể cũng sẽ không vào triều.”

Tôn Tĩnh An khẽ gật đầu.

“Hả? Tôn nho có việc gì?”

Vương Tân Chí có chút hiếu kỳ.

“Đại sự, cụ thể là việc gì thì không thể nhiều lời.”

“Nhưng sau khi sự việc này lộ ra, cả thiên hạ sẽ kinh sợ.”

Tôn Tĩnh An tự tin vô cùng, đồng thời làm ra vẻ thần bí.

Khiến cho Vương Tân Chí càng thêm tò mò, nhưng Tôn Tĩnh An chết sống không nói, làm hắn có chút khó chịu.

Một khắc sau.

Vương Tân Chí đưa tiễn Tôn Tĩnh An, đồng thời lại bắt đầu viết phong tấu chương thứ tư.

Hắn tin chắc ngay khi mình công bố bốn phong tấu chương này, văn võ bá quan ắt hẳn phải nhìn mình bằng con mắt khác.

Ai nha, vừa nghĩ tới ngày mai vào triều, cả đám bách quan sẽ nhìn mình với sự tôn kính không gì bằng, tâm trạng của Vương Tân Chí bỗng nhiên trở nên vui vẻ.

Cứ như thế.

Mãi cho đến đêm khuya.

Theo một luồng khói trắng từ trường Thủ Nhân bay vào hoàng cung Đại Ngụy.

Một đạo ý chỉ từ trong hoàng cung truyền ra.

Ngày mai vào triều.

Bách quan vào điện.

Khi tin tức này xuất hiện, phe vui vẻ nhất không phải quan viên Lục bộ, mà đại tài mười nước.

Tài tử mười nước vui đến phát khóc, con mẹ nó cuối cùng được vào triều rồi, cứ tiếp tục kéo dài, bọn họ thật sự chịu không nổi.

Ngày hai mươi bảy tháng tám.

Giờ Mão.

Kinh đô Đại Ngụy.

Hôm nay, văn võ bá quan tụ tập bên ngoài hoàng cung.

Trên mặt của thượng thư Ngũ bộ và các đại quốc công liệt hầu đều mang theo ý cười khó mà giải thích. Chỉ có duy nhất Cố Ngôn khi trông thấy Trương Tĩnh và Lý Ngạn Long là có hơi không được thoải mái.

Chỉ có một vài thị lang không rõ tình hình, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Vương Tân Chí là người cuối cùng chạy đến.

Từ sáng sớm hắn đã nghĩ ra cách phát biểu hay hơn, cho nên viết thêm một phong tấu chương, vì vậy đến trễ hơn một chút.

"Xin chào chư vị thượng thư."

Vương Tân Chí chạy đến, sau khi trông thấy Ngũ bộ thượng thư liền khẽ hành lễ.

"Xin chào Vương thượng thư."

Mấy người đáp lễ lại, mà Vương Tân Chí cũng chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Tĩnh.

"Trương thượng thư, mọi việc hành sự theo kế hoạch phải không?"

Vương Tân Chí hỏi.

Nghe thấy lời này, Trương Tĩnh không khỏi liếc nhìn Vương Tân Chí, sau đó hạ giọng nói.

"Như cũ."

Trả lời bằng hai chữ vô cùng đơn giản, khiến cho Vương Tân Chí tràn ngập lòng tin.

Còn Trương Tĩnh lại tưởng là chuyện mà Hứa Thanh Tiêu nói, cho nên đáp lại một chữ ừ.

"Bệ hạ có chỉ, tuyên bách quan vào triều."

Tức khắc, giọng nói chói tai của thái giám vang lên

Bách quan nhộn nhịp vào triều.

Đi thẳng đến bên ngoài điện.

Tâm trạng của Vương Tân Chí bỗng nhiên có hơi hồi hộp.

“Vào điện.”

Giọng nói của thái giám lại vang lên.

Văn võ bá quan lần lượt đứng vào hàng ngũ.

Lại nhanh cất bước vào trong cung điện.

Vương Tân Chí ngẩng đầu ưỡn ngực, tấu chương bên trong ống tay áo bị ông ta siết chặt.

Bên trong đại điện.

Nữ đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

Nàng lẳng lặng nhìn chăm chú văn võ bá quan, trầm mặc không nói.

Triệu Uyển Nhi đứng ở một bên, cũng tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Thanh âm của bách quan vang lên, cúi mình về phía nữ đế.

“Chúng ái khanh bình thân.”

Nữ đế mở miệng.

Đây là phần mở màn rất đỗi bình thường.

Sau đó, Lục bộ thượng thư bắt đầu lần lượt báo cáo quốc gia đại sự.

Vương Tân Chí lại rất bình tĩnh, lúc đến phiên hắn chỉ đại khái báo cáo có một vài ngoại sứ phiên bang hơi cảm thấy bất mãn với việc kéo dài thọ đản, nhưng sự việc vẫn ổn.

Đồng thời lần này ngoại sứ phiên bang dự kiến đưa tặng dê bò ngựa, còn có một số đặc sản, như là bảo thạch ngọc khí, hương liệu tơ lụa v.vv… Tổng cộng lại ước chừng mười bốn triệu lượng bạc trắng, cần phải đáp lễ bao nhiêu.

Đây là một vấn đề lớn.

Mà văn võ bá quan sau khi nghe nói như thế, không khỏi nhíu chặt lông mày.

Trước giờ ngoại sứ phiên bang đến tặng quà, tổng cộng không quá một hai trăm vạn lượng bạc, cho nên Đại Ngụy trên cơ bản sẽ hoàn trả gấp năm hoặc mười lần, biểu lộ ra quốc lực.

Hiện tại lại đưa tặng đồ vật trị giá đến mười bốn triệu lượng bạc trắng.

Đại Ngụy phải đáp lễ lại như thế nào đây?

Không thể gấp mười lần được, đó chính là một trăm triệu lượng.

Gấp năm lần cũng không có khả năng, bảy mươi triệu lượng, ai kham nổi?

Gấp ba lần còn tạm tàm, nhưng mà vẫn đau ví lắm.

Gấp đôi thì hơi ít.

"Mọi năm đều là một hai triệu lượng, sao năm nay lại nhiều như thế?"

Giọng của Cố Ngôn vang lên, hắn dò hỏi Vương Tân Chí.

"Cố thượng thư, năm nay là tân triều năm thứ nhất, cũng là năm đầu tiên bệ hạ đăng cơ, năm khởi đầu, cho nên sứ thần các phiên bang cho rằng, nên chuẩn bị hậu lễ."

"Việc này, ta cũng bó tay."

Vương Tân Chí nói như thế, quả thực ông không còn cách nào khác, hơn nữa người ta cũng nói rất đúng, nữ đế vừa mới đăng cơ, là tân triều năm thứ nhất, biếu thêm chút quà cũng là biểu thị sự tôn trọng.

Nhưng đây rốt cuộc là tặng thêm quà để bày tỏ tôn trọng, hay là xem Đại Ngụy như heo mập để làm thịt, không biết được.

"Việc này cứ tạm thời gác lại, thọ đản cử hành vào ngày ba mươi, thương nghị trước một ngày là được."

Nữ đế lên tiếng, đừng nhắc việc này nữa, bàn chuyện quan trọng đi.

Quả nhiên, vừa dứt câu, đại điện lập tức trở nên yên tĩnh.

Bàn xong quốc gia đại sự rồi.

Tiếp sao sẽ bàn chuyện chính sự.

Nữ đế không nói lời nào, bách quan cũng không nói chuyện.

Hai bên đều có vẻ hơi yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này ước chừng kéo dài một lúc, rốt cuộc, Vương Tân Chí có chút không kiềm chế được.

Các ngươi không nói đúng không?

Vậy được, để Vương Tân Chí ta nói.

Chương 578: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (6)

Công đầu này thuộc về Vương mỗ ta.

Nghĩ tới đây, Vương Tân Chí chủ động tiến lên, lấy ra tấu chương nói.

“Bệ hạ!”

“Thần, Vương Tân Chí, có lời thượng tấu.”

Giọng của Vương Tân Chí vang dội.

“Tấu.”

Nữ đế lên tiếng.

Vương Tân Chí trực tiếp lấy ra tấu chương, bắt đầu nói.

“Bệ hạ, thần cho rằng, quan thương quả thật là chuyện hoang đường nhất trần đời, hiện giờ mặc dù quốc khố Đại Ngụy trống rỗng và thiếu ngân lượng, nhưng như thế thì đã sao, cũng không thể khởi xướng việc như vậy.”

“Liệt tổ liệt tông vào thời điểm gian khổ hơn cũng chưa từng làm vậy. Thương nhân trong thiên hạ, bản tính trục lợi, nếu cho chúng làm quan chức sẽ khiến lòng dân bất an, khơi dậy lòng oán giận, tổn hại quốc thể.”

“Lần này, thần khẩn cầu bệ hạ, vì thiên thu Đại Ngụy, vì liệt tổ liệt tông Đại Ngụy, thu hồi thánh mệnh, hủy bỏ quan thương.”

“Nếu bệ hạ không đồng ý, thần, hổ thẹn với tiên đế, hổ thẹn đối với bách tính trong thiên hạ, mong bệ hạ thương sót.”

“Mong bệ hạ suy nghĩ lại.”

Nói đến đây, Vương Tân Chí đã rơm rớm nước mắt, quỳ trên mặt đất, đặt tấu chương trước mặt, trông có vẻ đứt ruột đứt gan, một lòng vì nước vì dân.

Thời khắc này.

Nữ đế im lặng.

Ngũ bộ thượng thư cũng im lặng.

Phe võ tường cũng im lặng.

Tất cả mọi người đều im bặt, nhao nhao nhìn về phía Vương Tân Chí.

Yên lặng.

Yên lặng.

Cực kỳ yên lặng.

Mọi thứ yên lặng đến mức kỳ quặc.

Chỉ có tiếng khóc thút tha thút thít của Vương Tân Chí.

Trong đại diện, Vương Tân Chí quỳ trên mặt đất, mới đầu hắn còn khóc ra tiếng, nhưng cứ khóc mãi lại phát hiện ra.

Có gì đó sai sai.

Tại sao các ngươi không nói gì? Ta cũng đã bắt nhịp cho các ngươi luôn rồi, bây giờ các ngươi lại bị câm à?

Không nói lời nào? Giả vờ cao thâm?

Vương Tân Chí chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn nhìn về hướng văn võ bá quan, lại liếc mắt nhìn bệ hạ.

Tại sao ánh mắt mọi người nhìn mình đều mang theo sự hiếu kỳ?

Vương mỗ nói sai cái gì sao?

Trần thượng thư, ngươi có chuyện cứ việc nói thẳng, ngươi nhìn ta không nói lời nào làm cái gì?

Cố thượng thư, ánh mắt ghét bỏ của ngươi là có ý gì? Không phả chúng ta đã bàn hôm nay sẽ thượng tấu sao?

Còn nữa, Trương thượng thư, hôm qua không phải ngươi giận tím người nói bệ hạ hồ đồ sao? Sao hôm nay ngươi không mở miệng? Ngươi nói đi, ngươi nói chuyện đi chứ, mới vừa rồi còn không phải ngươi nói mọi việc như cũ sao? Sao ngươi trực tiếp trở mặt làm như không quen biết vậy?

Lý thượng thư, ngươi nhíu mày con mẹ ngươi đấy à? Hôm qua trước khi đi, ngươi còn kéo ta lại nói, việc này là do Hứa Thanh Tiêu giở trò quỷ, bảo ta chết sống không được đồng ý, không thể để cho Hứa Thanh Tiêu làm xằng làm bậy.

Hiện tại ngươi nhìn ta như thế này?

Chu thượng thư, lão phu vất vả tấu chương cả một ngày trời, ngươi không đến nói một dễ nghe thì thôi, ánh mắt này của ngươi là có ý gì? Ngươi xem thường ai vậy? Có tin ta viết sách mắng ngươi không?

Còn nữa, quốc công, liệt hầu.

Không phải hôm qua các ngươi kêu gào hung tợn nhất sao?

Cái gì mà nhục nhã khi phải hợp tác với đám thương nhân ấy nhỉ? Sao không đứa nào gáy nữa đi?

Này.

Xin chào.

Có ở đó không?

Trả lời một câu đi bạn ơi?

Không ai nói gì phải không?

Giả vờ cao thâm hết chứ gì?

Vương Tân Chí rất mông lung, thậm chí cực kỳ mông lung.

Hôm qua lúc mình rời đi, tất cả mọi người còn cùng chung mối thù, nhưng sao hiện tại mình khơi chuyện lên thì đều câm như hết?

Chẳng lẽ lại là tấu chương ta viết quá hay rồi? Các ngươi ghen ghét với Vương mỗ ta?

Vương Tân Chí không thể hiểu nổi.

Nhưng vào lúc này.

Giọng của Trần Chính Nho vang lên.

“Bệ hạ! Thần cho rằng lời của Lễ bộ thượng thư không đúng, thần, ủng hộ quan thương biến pháp.”

Sau khi giọng nói của Trần Chính Nho xuất hiện.

Giọng của những người còn lại cũng vang lên theo.

“Thần, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, đồng ý quan thương biến pháp.”

“Thần, Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh, đồng ý quan thương biến pháp.”

“Thần, Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long, đồng ý quan thương biến pháp.”

Thần, Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm, đồng ý quan thương biến pháp.”

Ngũ bộ thượng thư lần lượt mở miệng, toàn bộ đồng ý quan thương biến pháp, khiến cho Vương Tân Chí đang quỳ dưới đất càng thêm mông lung.

Không chỉ có như vậy, điều mông lung hơn còn ở phía sau.

“Lão thần cũng cảm thấy quan thương biến pháp cực kỳ hợp lý, bệ hạ thánh minh.”

“Thời kỳ phi thường, sử dụng phương pháp phi thường, lão thần cũng cảm thấy thỏa đáng.”

“Bệ hạ đăng cơ, thời đại thay đổi, triều đại mới xuất hiện, ắt sẽ có luật lệ riêng, lão thần cũng đồng ý.”

“Chúng thần, đồng ý.”

An quốc công là người đầu tiên đứng dậy, sau đó mấy vị quốc công lần lượt đứng ra, cũng nhao nhao biểu thị đồng ý.

Lúc này, Vương Tân Chí hoàn toàn trợn tròn mắt.

Giỏi.

Giỏi lắm.

Các ngươi bắt tay lại chơi ta chứ gì?

Hôm qua đã nói cùng nhau không đồng ý, kết quả các ngươi lén thông đồng, cố ý làm ta xấu mặt?

Các ngươi! Các ngươi! Các ngươi!

Thân thể Vương Tân Chí run bần bật, không phải sợ hãi, mà là tức giận.

Ông ta thực sự rất tức.

Hôm qua rõ ràng đều đã nói cùng nhau chống lại bệ hạ, kết quả hôm nay chỉ có một mình mình chống lại?

Hơn nữa vì sao các ngươi đột nhiên thay đổi quyết định?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao không nói cho ta biết?

Để tay lên ngực tự hỏi, Vương Tân Chí đắc tội các ngươi từ khi nào? Vì sao các ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Trong lòng Vương Tân Chí có nhiều cảm xúc lẫn lộn, ông ta thật sự không biết mình bị cô lập từ lúc nào.

Bất giác ông ta muốn khóc.

Triều đình rất đơn thuần, thứ phức tạp là con người.

Các ngươi! Không xứng làm người.

Tay của Vương Tân Chí đang run rẩy.

Mà văn võ cả triều, chỉ có một người có thể hiểu được sự khó chịu của Vương Tân Chí.

Người này chính là… Lý Ngạn Long.

“Vương thượng thư, trẫm hỏi lại ngươi một câu.”

“Quan thương biến pháp, được hay không được?”

Đúng lúc này, giọng của nữ đế vang lên, nàng ánh mắt rơi vào trên người Vương Tân Chí, hỏi như vậy.

Khi thanh âm vang lên.

Gương mặt già của Vương Tân Chí sắp bật khóc đến nơi rồi.

Năm tên thượng thư Lục bộ đều đã đồng ý.

Tập thể võ tướng đồng ý.

Việc này còn cần hỏi mình sao?

Mình nói không được, bệ hạ sẽ đồng ý sao?

Việc này không phải là nhục nhã lão phu sao?

Như nếu đổi thành người khác tới hỏi mình, Vương Tân Chí tất nhiên sẽ nhảy dựng lên mắng to một tiếng, nhưng người đặt câu hỏi là Nữ đế.

Đương kim thánh thượng.

Vương Tân Chí chỉ có thể từ tốn cất tấu chương đi, mặt mày như khóc tang.

“Bệ hạ thánh minh! Là thần có thiếu sót.”

Vương Tân Chí gần như nghẹn ngào nói.

Chương 579: Triều Đình Rất Đơn Thuần, Thứ Phức Tạp Chính Là Con Người, Lễ Bộ Thượng Thư Bật Khóc Rồi (7)

Ông ta thật sự rất ấm ức.

Nhưng sau khi nói xong, ánh mắt của Vương Tân Chí lại dán chặt vào Trương Tĩnh.

Lão thất phu này.

Còn nói như cũ?

Như cũ con mẹ ngươi.

Chó chết, đám chó má các ngươi hại lão phu xấu mặt trước mặt mọi người. Ta, ta, ta mẹ nó nhớ mặt cả lũ chúng bây, đợi các ngươi chết rồi, lão phu sẽ không gửi một đồng phúng điếu nào đâu nhé.

Mẹ nó giận ghê.

Vương Tân Chí thật sự muốn khóc, bản thân đọc đủ sách vở thư ca mấy chục năm, bà mẹ nó cả đời chưa từng mắng ai một câu nào, nhưng hôm nay nhưng lại không thể không chửi mẹ.

Chủ yếu là quá khinh người rồi, cả đám này mẹ nó không phải là khi dễ người thành thật sao?

“Trần Chính Nho, trẫm lệnh cho ngươi nghĩ ra ý chỉ mới, đóng ấn Lục bộ thượng thư, chiêu cáo thiên hạ.”

“Việc quan thương, vẫn do Hứa Thanh Tiêu toàn quyền phụ trách.”

“Bãi triều.”

Nói xong một câu đơn giản gọn lẹ.

Nữ đế đứng dậy, rời khỏi triều đình.

Khi nàng đưa lưng về phía đám người, một chút kinh ngạc thoáng hiện qua trong đôi mắt.

Bởi vì nàng thật sự không ngờ.

Hứa Thanh Tiêu một lần nữa ngăn cơn sóng dữ, một lần nữa làm văn võ cả triều thay đổi ý định

Nhưng vì sao cứ phải cô lập Vương Tân Chí vậy nhỉ?

Nàng có chút hiếu kỳ, nhưng việc này cũng không đáng kể.

Chỉ cần kế hoạch có thể thi hành bình thường, mọi thứ đều không đáng kể.

Rất nhanh sau đó.

Bách quan bãi triều.

Chờ sau khi ra khỏi đại điện.

Vương Tân Chí một phát túm lấy Trương Tĩnh, trong mắt gần như phun ra lửa nói.

"Trương thượng thư, ngài làm vậy là có ý gì?"

Vương Tân Chí cố gắng nén giọng gào gú.

Chuyện vừa rồi, có thể nói là vô cùng nhục nhã.

"Chuyện gì, ta lại muốn hỏi ngươi có chuyện gì vậy?"

"Chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu không giải thích với ngươi sao?"

Trương Tĩnh hất tay Vương Tân Chí ra, dù sao ông ta cũng là Hình bộ thượng thư, còn từng luyện võ.

"Hứa Thanh Tiêu? Tại sao lại là Hứa Thanh Tiêu?"

Vẻ mặt Vương Tân Chí vô cùng nghi hoặc.

Mọi người cũng không khỏi cau mày.

Ngay lập tức, Lý Ngạn Long tiến tới, hắn thực sự có thể hiểu được tâm trạng của Vương Tân Chí, vì vậy kể sơ lược về chân tướng của sự việc.

Chờ sau khi biết chân tướng.

Vương Tân Chí sững sờ.

"Đưa tiền?"

"Hứa Thanh Tiêu căn bản không cho Lễ bộ tiền."

"Giỏi lắm, Hứa Thanh Tiêu cô lập ta?"

Qua một khắc Vương Tân Chí mới phản ứng lại, không một chút do dự, ông ta đằng đằng sát khí đi về hướng học được Thủ Nhân.

Sỉ nhục này, ông ta nhất định phải làm cho ra lẽ.

Không vì danh dự của bản thân.

Thì cũng phải vì ngân lượng.

Cho Công bộ hai mươi lăm triệu lượng.

Lễ bộ không có một đồng xu cắc bạc nào?

Không có cửa.

Đây tuyệt đối không có cửa.

Nhìn qua Vương Tân Chí đằng đằng sát khí rời khỏi.

Mọi người cũng có chút hiếu kỳ.

Hứa Thanh Tiêu!

Vì sao, chỉ không để ý đến Lễ bộ?

Có thù cũng không đến mức như vậy chứ?

Đâu cần phải như vậy.

Mọi người hiếu kỳ, nhưng Trương Tĩnh lại cau mày suy tư một chuyện khác.

Cho Công bộ hai mươi lăm triệu lượng?

Hình bộ chỉ có hai mươi triệu lượng?

Hình như có hơi thiệt thòi rồi.

Kinh đô Đại Ngụy.

Vương Tân Chí nổi giận đùng đùng đi vào trường học Thủ Nhân.

Ông ta thật sự rất tức giận.

Văn võ bá quan đều đã nói cùng nhau cùng chung mối thù, nhưng không bản thân lại trở thành thằng hề múa quạt.

Việc này còn có thể chịu được, triều đình căn bản đã là nơi ngươi lừa ta ta lừa ngươi, Vương Tân Chí không có gì để oán

giận.

Điều Vương Tân Chí oán giận chính là.

Tại sao đã phát tiền cho Ngũ bộ rồi, lại không cho Lễ bộ của ta?

Lễ bộ của ta có chỗ nào không tốt? Mặc dù Vương Tân Chí ta là người của Văn cung Đại Ngụy nhưng cũng đâu có gây phiền phức gì cho Hứa Thanh Tiêu ngươi?

Hơn nữa dù có thế nào ta cũng là Lễ bộ Thượng thư, là người của triều đình, dựa vào cái gì không cho Lễ bộ của ta?

Không biết Lễ bộ hiện tại nghèo rớt mồng tơi sao?

Có muốn cho tiền sứ thần phiên bang không đây?

Hoàng thất có cần thay đổi nghi trượng phục sức không hả, các nước lớn cần quà cáp qua lại hay không hả?

Những việc này đều cần tiền đó.

Hình bộ và Công bộ tầm thường lại được cấp hai mươi rồi hai mươi lăm triệu lượng, đường đường một Lễ bộ ngay cả một mười triệu lượng cũng không có?

Ta không phục! Chí ít ba triệu lượng! Dù sao đi chăng nữa, chí ít cũng phải ba triệu lượng.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Hứa Thủ Nhân!”

“Ra đây!”

Vương Tân Chí xông vào trường học Thủ Nhân trông cơn giận dữ, thu hút sự hiếu kỳ của một số học sinh, bọn họ nhao nhao nhìn về hướng Vương Tân Chí, phát hiện người đến chính là đại Nho Văn cung, Lễ bộ Thượng thư, không khỏi lập tức đứng dậy, cúi đầu về phía Vương Tân Chí.

“Chúng học trò xin chào Vương nho.”

Các học sinh đứng dậy, học sinh của trường Thủ Nhân chỉ có một mình Lý Thủ Minh, những người còn lại là muốn gia nhập Tâm học, nhưng Hứa Thanh Tiêu không nhận, mà muốn đối phương chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời lý giải Tâm học là cái gì.

Không cần hiểu quá sâu, tối thiểu nhất ngươi phải hiểu cái gì là Tâm học, sau đó đồng ý gia nhập, rồi mới vào trường học.

Cách làm này của Hứa Thanh Tiêu được nhiều người đọc sách tán thưởng, bởi vì vào thời điểm đó mọi người thật sự rất tức giận, nguyên nhân là bởi vì Tôn Tĩnh An, cho nên tất cả bọn họ đều muốn gia nhập học đường Thủ Nhân.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu có nhiều tài hoa như thế, có thể bù đắp cho việc bọn họ đăng ký học lại.

Có thể nói chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đồng ý cho nhập học, cái khác không nói, bảy, tám trăm người vẫn là không thành vấn đề.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cự tuyệt, bảo mọi người suy nghĩ rồi lại đến.

Kết quả là ngày thứ hai, mọi người dần dần bình tĩnh lại, cảm thấy bản thân có hơi xúc động, cũng cảm kích Hứa Thanh Tiêu không mù quáng, nếu không, bọn họ đã không còn đáng mặt làm người nữa rồi.

Có điều hành vi của Hứa Thanh Tiêu tạo ra một làn sóng hảo cảm trong giới văn nhân Đại Ngụy, cho nên tất cả mọi người sẵn lòng đến nghe thử Tâm học là cái gì.

Vào hay không vào là một chuyện, đến nghe một chút, cũng coi như cổ vũ cho Hứa Thanh Tiêu, tăng thêm một chút độ phủ sóng.

Chỉ là không ngờ hôm nay Vương Tân Chí tới đây.

“Hứa Thủ Nhân đâu?”

Vương Tân Chí khí thế hùng hổ hỏi.

“Gì?”

“Vương nho, ngài hiểu lầm rồi, chúng ta ở chỗ này không phải là phản bội Văn cung Đại Ngụy, chỉ đến đây nghe thử về Tâm học “

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chỉ lại đây nghe thử xem Tâm học là thứ gì, không có ý gì khác.”

Đám nho sinh mở miệng, sợ Vương Tân Chí hiểu lầm bọn họ.

Chương 580: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (1)

“Không liên can đến các ngươi, ta muốn tìm Hứa Thủ Nhân.”

Vương Tân Chí lười để ý đến đám người này, vẫn gào thét bảo Hứa Thanh Tiêu cút ra đây.

“Vương đại nhân!”

“Ngài làm sao vậy?”

Đúng lúc này, giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Hắn từ trong phòng đi ra, thấy Vương Tân Chí đằng đằng sát khí, không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đi vào rồi nói.”

Vương Tân Chí không phí lời, đi thẳng vào trong phòng, có một số việc vẫn là không tiện nói ở bên ngoài.

Vào phòng.

Vương Tân Chí trực tiếp đóng cửa lại, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thủ Nhân, lão phu hỏi ngươi ba câu, ngươi hãy trả lời cho thành thật.”

Vương Tân Chí lên tiếng, có vẻ hơi đi thẳng vào vấn đề.

“Vương đại nhân, ngài nói đi.”

Trong phòng, Hứa Thanh Tiêu tỏ vẻ rất bình tĩnh.

“Thứ nhất, ngươi để tay lên ngực tự hỏi, lão phu ở trong triều đình đã đắc tội gì với ngươi chưa?”

Đây là câu hỏi đầu tiên của Vương Tân Chí.

“Chưa.”

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đưa ra trả lời, mặc dù Vương Tân Chí là đại Nho của Văn cung Đại Ngụy, nhưng ở trong

triều chưa từng nhằm vào mình.

“Được.”

“Thứ hai, cho dù lão phu thân là đại Nho của Văn cung Đại Ngụy, cũng chỉ từng nói ngươi hai câu ngông cuồng, nhưng việc này không thể xem là quá đáng đúng chứ?”

Vương Tân Chí tiếp tục hỏi.

“Không quá đáng.”

Hứa Thanh Tiêu cũng thành thật trả lời.

Không sai, chẳng qua chỉ nói mình vài câu cuồng vọng, nếu phải nói thì thật sự không hề quá đáng.

“Thứ ba, quan bào quan phục của ngươi, bao gồm cả nghi trượng v.vv… Có cắt xén gì thứ gì của ngươi không?”

Đây là câu hỏi thứ ba của Vương Tân Chí.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Tốt! Nếu lão phu chưa từng làm chuyện có lỗi với Hứa Thủ Nhân người, dựa vào cái gì ngươi báo cho văn võ cả triều, lại không thông báo cho lão phu?”

Mắt thấy Hứa Thanh Tiêu liên tục phủ nhận ba lần, Vương Tân Chí nhịn không được mở miệng.

“Thông báo cho văn võ cả triều?”

“Vương đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, thật ra ta chỉ là quên mất.”

Hứa Thanh Tiêu ngượng ngập cười một tiếng và giả vờ quên.

“Đừng bày trò này với ta, coi lão phu là đứa con nít ba tuổi sao? Văn võ toàn triều ngươi không bỏ sót người nào, mà lại quên mất Lễ bộ ta.”

“Hứa Thủ Nhân, ngày hôm nay lão phu và ngươi phải nói chuyện rõ ràng, nếu ngươi không cho lão phu một lời giải thích, lão phu sẽ không đi đâu hết.”

Vương Tân Chí nổi giận đùng đùng nói.

Ông ta càng nghĩ càng giận, càng nghĩ cũng càng cảm thấy ấm ức.

“Vương đại nhân.”

“Được thôi, nếu ngươi đã đoán được, vậy thì hạ quan sẽ không vòng vo nữa.”

“Lần này không cho Lễ bộ ngân lượng là vì hai chuyện. Thứ nhất muốn lấy thêm chút tiền cho Lễ bộ, thứ hai hạ quan có một việc muốn nhờ Vương đại nhân đi làm.”

Nếu đã nói đến mức này, Hứa Thanh Tiêu dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, không vẽ thêm nhiều chuyện linh tinh.

“Muốn lấy thêm ít tiền cho Lễ bộ?”

“Lấy làm sao đây?”

Vương Tân Chí cũng rất phấn khích khi nghe thấy có tiền, chỉ là ông ta không hiểu Hứa Thanh Tiêu có ý gì.

Lấy cho Lễ bộ thêm ít tiền, lấy kiểu gì đây?

Về phần Hứa Thanh Tiêu nói nhờ mình làm việc, cái này không quan trọng, chỉ cần cho đủ tiền thì muốn làm cái gì cũng được.

“Vương đại nhân, ta hỏi ngươi, lần này sứ thần phiên bang đưa bao nhiêu ngân lượng?”

Hứa Thanh Tiêu thong thả lấy ra một bình trà, rót cho Vương Tân Chí một ly, có điều phát hiện trà đã lạnh, lập tức đứng dậy chuẩn bị pha lại một bình.

Nhưng Vương Tân Chí giữ lấy Hứa Thanh Tiêu nói.

“Trước nói, lạnh chút cũng không sao, lá trà không sợ lạnh, đừng lãng phí.”

Vương Tân Chí ngăn cản Hứa Thanh Tiêu, nhấp một ngụm, sau đó có chút hài lòng gật gật đầu nói: “Trà ngon.”

Phải nói Lục bộ Đại Ngụy đều là người nghèo khổ, đường đường là thượng thư ngay cả trà nguội cũng cảm thấy ngon.

“Lần này tất cả quà mừng mà sứ thần phiên bang đưa tới ước chừng mười bốn triệu lượng bạc trắng.”

Vương Tân Chí đưa ra câu trả lời

“Mười bốn triệu lượng bạc?”

“Ôi, đám man di này thật là dám nghĩ dám làm.”

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt hắn có vài phần khinh miệt và xem thường sứ thần phiên bang. Vương Tân Chí lại không thèm quan tâm, bởi vì ông ta cũng xem thường.

Mười bốn triệu lượng bạc trắng.

Trước kia làm gì dâng tặng nhiều như vậy? Đơn giản chỉ là lợi dụng cơ hội này, muốn Đại Ngụy đáp lễ lại nhiều hơn mà thôi.

Lòng lang dạ thú, ông ta không thể không biết.

“Vậy Vương đại nhân dự định đáp lễ bao nhiêu?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi tiếp.

“Không thể gấp mười lần gấp năm lần, gấp ba lần cũng hơi nhiều, lão phu nghĩ hoàn trả gấp đôi đi.”

Vương Tân Chí đưa ra đáp án của mình, gấp mười lần gấp năm lần thì đừng nghĩ tới, cứ hoàn trả gấp đôi thôi, hai ngàn tám trăm vạn lượng.

“Gấp đôi? Đại Ngụy đưa ra được hai mươi tám triệu lượng không?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

“Không phải đã nhận nhiều tiền như vậy sao?”

Vương Tân Chí vô ý thức mở miệng, nhưng giọng của Hứa Thanh Tiêu trực tiếp vang lên.

“Cũng đâu phải ngân lượng của Lễ bộ, hiện tại vẫn là ngân lượng của Hộ bộ, chưa được đưa vào quốc khố.”

“Vương đại nhân ngài để tay lên ngực tự hỏi đi, đám người này lòng lang dạ thú, biết rõ hiện giờ Đại Ngụy quốc khố trống rỗng mà vẫn tới xin xỏ phần thưởng.”

“Trong bụng dạ có ý đồ gì, chẳng lẽ ngài không biết sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ngân lượng của quan thương không thể vào trong đó, quốc khố có tiền nhưng đều là chuẩn bị cho công trình guồng nước, lấy ở đâu ra để đưa cho sứ thần phiên bang?

Đưa cho một đám vô ơn?

Nếu như Đại Ngụy đang ở trong thời kỳ cường thịnh, ngươi nói cho một chút thì cứ cho một chút thôi, coi như dùng tiền mua thanh danh, cũng không sợ các ngươi kêu gào.

Nhưng hiện tại đưa cho tiền rồi, người ta vui vẻ đến kinh đô Đại Ngụy ăn sung uống sướng, toàn bộ để cho Đại Ngụy tới thanh toán thì cũng thôi đi, còn vô cùng hoan hỉ mang theo tiền về nhà?

Sau này nếu như Đại Ngụy không ổn, đám sứ thần phiên bang này sẽ đến giúp đỡ sao? Đáp án rõ ràng.

Chắc chắn sẽ không đến giúp đỡ, không mượn gió bẻ măng đã là chuyện tốt rồi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu nhất định không bằng lòng để tiền lọt ra ngoài, bản thân cực khổ kiếm ra tiền, muốn cho thì tự thân các ngươi đi mà cho.

Lại thêm việc ở Đào Hoa am, Hứa Thanh Tiêu chưa có quên đâu, dựa vào bộ dạng đó của đám phiên bang, bảo mình đưa tiền à?

Có cục phân nha.

Chương 581: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (2)

“Biết thì đã sao? Có thể làm được gì?”

“Cũng đâu thể nào không đáp lễ lại đúng không? Nếu làm như vậy thật, mặt mũi vương triều Đại Ngụy biết vứt đi đâu đây? Đám phiên bang dị tộc này còn không chửi thúi mũi chúng ta sao?”

“Hiện giờ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên thỉnh thoảng sẽ phái người giao tiếp với bọn chúng, nếu làm như vậy, chỉ sợ sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết.”

Vương Tân Chí nêu ra vấn đề, hắn tỏ ra cực kỳ nghiêm túc khi bàn đến chính sự, giải quyết việc chung.

“Sợ cái gì?”

“Vương đại nhân, tiền tài không thể làm ổn định mối quan hệ giữa hai nước. Nói câu không dễ nghe, nếu như Đại Ngụy thật sự có lúc khó khăn, đám phiên bang có bởi vì những món quà của ngày hôm nay mà ra tay viện trợ?”

“Nên đi ắt sẽ đi như thường, không đi, đuổi cũng đuổi không đi.”

Hứa Thanh Tiêu nói với ánh mắt kiên định.

Lời này không hề sai, làm như cho tiền, đối phương sẽ nguyện trung thành với Đại Ngụy vậy?

Nhưng Vương Tân Chí vẫn có chút do dự, không biết nên nói cái gì.

Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục nói.

“Vương đại nhân, vạn quốc triều bái không phải dựa vào vàng bạc châu báu, mà là nhờ thi cốt xếp đống như núi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Sở dĩ vương triều Đại Ngụy có được thời kỳ cường thịnh vạn quốc triều bái, thật sự không phải dựa vào vàng bạc châu báu, mà là nhờ hài cốt xếp đống như núi.

Thi cốt của kẻ địch, thi cốt của quân ta, dựa vào vũ lực chứ không phải tài lực.

Câu nói này không sai một chút nào.

Vương Tân Chí cũng không còn im lặng.

“Vậy ý của ngươi là? Không nhận quà?”

Vương Tân Chí hỏi.

“Nhất định nhận, thọ đản của bệ hạ, nếu không nhận chẳng phải Đại Ngụy chúng ta sẽ trông có vẻ không được khoan dung và xem thường bọn họ sao?”

“Còn đáp lễ, chúng ta cũng sẽ làm, chỉ là đổi cách đáp lễ khác thôi.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Đổi cách khác? Đổi cách gì?”

Vương Tân Chí tò mò.

“Ta hỏi ngươi một chuyện nhé, Vương đại nhân, trên thế gian có thứ gì vừa quý giá như hoàng kim vừa rẻ mạt không bằng cám lợn?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Vấn đề này làm Vương Tân Chí nghệt mặt ra.

Vừa phải quý giá như hoàng kim, lại vừa rẻ mạt không bằng cám heo?

Làm sao có thể có thứ như vậy?

Vương Tân Chí nhíu chặt lông mày, chết sống không nghĩ ra được, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không làm ra vẻ thần bí, trực tiếp lấy ra một tấm giấy tuyên, bày trước mặt Vương Tân Chí.

Trên giấy viết rõ mấy chữ ‘Thương Tiến Tửu’, đồng thời cũng có lạc khoản đề tên.

“Thư họa?”

Vương Tân Chí tỉnh táo trở lại, hắn biết thứ mà Hứa Thanh Tiêu nói là cái gì.

Thư họa đúng là quý giá hơn hoàng kim, nhưng chủ yếu vẫn phải xem là của ai, giống thư pháp của Hứa Thanh Tiêu, nếu Hứa Thanh Tiêu chính tay đề tên, lấy ra đi bán, một vạn lượng bạc trắng cũng không quá đáng.

Thậm chí mấy vạn lượng mười mấy vạn lạng cũng có khả năng.

Đồng thời nếu như đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu trở thành đại nho, hoặc là thiên địa đại Nho, vậy thì giá trị của thư pháp cũng sẽ tăng theo.

Nhưng nếu có một ngày, Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành thánh nhân, vậy thì chính là bảo vật vô giá, bút tích của thánh nhân.

Thậm chí hiện tại kinh đô Đại Ngụy dã có thương nhân muốn mua thư pháp Hứa Thanh Tiêu đích thân đề bút, ra giá năm vạn lượng bạc trắng.

Đủ để chứng minh hiện tại danh tiếng Hứa Thanh Tiêu nổi trội đến mức nào.

Nhưng đồng thời loại thư pháp này không hề có bất cứ tác dụng gì, so ra còn không bằng cám heo, cám heo ít nhất còn có thể ăn, có thể lót bụng.

Đối với bách tính bình thường mà nói, trừ phi là thư pháp của thánh nhân, nếu không dù là thư pháp của một vị đại Nho hay thiên địa đại Nho tự tay viết, bọn họ đều không thèm quan tâm.

Không được tích sự gì.

“Ý của ngươi là lấy thứ này làm quà đáp lễ?”

Vương Tân Chí đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, không khỏi hỏi như vậy.

“Không.”

“Vương đại nhân, không phải hạ quan khoe khoang, thư pháp của Hứa mỗ tự viết, một chữ đáng giá ngàn vàng, coi như quá

đáp lễ, tổn thất còn lớn hơn.”

“Ý của Hứa mỗ chính là cho người Lễ bộ in ấn thư pháp của ta, vẽ lên Thái Bình thi hội thịnh yến đồ, cộng thêm con dấu của ta làm lạc khoản.”

“Các sứ thần mỗi người một phần, hạ quan tính qua, chất liệu cứ dùng giấy tuyên Dương Đô thượng hạng, cũng coi như vàng cám lẫn lộn, mất tầm sáu bảy mươi lượng bạc.”

“Nhưng quan trọng nhất vẫn là bài thơ này, bài thơ nổi danh thiên cổ phối với Thái Bình thi yến, hạ quan bảo đảm, ngàn năm sau, thứ này sẽ có giá trị ít nhất mấy vạn lượng bạc trắng.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Nhưng mấy lời này lọt vào tai Vương Tân Chí lại có chút kỳ quái.

Ngàn năm sau?

Ông nội ngươi, có thể giữ gìn đồ vật đến mấy ngàn năm sau hay không đã là một vấn đề, cho dù có bảo tồn được thật thì quốc gia của bọn họ có còn ở đó hay không lại là một vấn đề khác.

Ngươi muốn lừa gạt người ta như một đứa ngốc sao?

“Thủ Nhân, ngươi làm như vậy, chẳng phải xem bọn họ như đồ đần độn sao?”

Vương Tân Chí nhịn không được nói.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi cười lạnh nói.

“Chẳng phải bọn họ cũng không xem chúng ta như người thông minh sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ ẩn ý, đối phương đưa nhiều ngân lượng như vậy, biết rõ hiện tại Đại Ngụy quốc khố trống rỗng, vất vả lắm mới kiếm được một chút tiền, kết quả muốn dùng cách này để lấy về một ít.

Lòng dạ thật thâm độc.

Quả nhiên, sau khi thốt ra lời này, Vương Tân Chí im lặng rồi.

Ông ta thực sự không dám đồng ý ngay, dù sao làm không tốt việc ngoại giao sẽ dễ dàng rước lấy phiền phức, một khi rước lấy phiền phức, thì chính là chiến tranh.

Ông ta không muốn đội cái nồi này.

Thấy Vương Tân Chí còn có chút do dự, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu thêm ra thêm một đòn mạnh.

“Vương đại nhân, hạ quan sẽ không nói đến việc khác, chỉ cần Vương đại nhân đồng ý, toàn bộ mười bốn triệu lượng này thuộc về Lễ bộ.”

“Hạ quan sẵn lòng góp thêm mười sáu triệu lượng, tổng cộng ba mươi triệu lượng, toàn bộ đưa cho Lễ bộ, như vậy, ít nhất trong vòng ba năm, Lễ bộ cũng không gặp phải áp lực gì lớn.”

“Đương nhiên, nếu là Vương đại nhân không đáp ứng, vậy hạ quan cũng sẽ không nói nhiều, nếu Vương đại nhân có thể moi được từ tay Cố đại nhân mười bốn triệu lượng, vậy hạ quan bội phục.”

Hứa Thanh Tiêu vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Ngươi phải nghe theo ta, ba triệu lượng cho ngươi, Lễ bộ sẽ không có bất cứ nguy cơ gì về tài chính trong vòng ba năm, muốn dùng thế nào thì dùng, dù sao thịt ôi vẫn nằm trong nồi.

Mọi người sống được mấy năm ấm no.

Chương 582: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (3)

Nếu ngươi không nghe theo ta, được thôi, ngươi tự mình xử lý. Nếu Cố Ngôn có thể lấy ra mười bốn triệu lượng bạc cho ngươi đáp lễ, vậy coi như tầm nhìn của Hứa Thanh Tiêu ta hạn hẹp.

Mấy lời này của Hứa Thanh Tiêu gần như dồn Vương Tân Chí vào đường chết.

Nguyên nhân rất đơn giản, Cố Ngôn là ai? Văn võ cả triều có ai không biết tên thần giữ của này, phàm là bản thân dám mở miệng đòi mười bốn triệu lượng, Cố Ngôn sẽ trực tiếp xáng cho một bạt tay.

Mà bây giờ nếu như đồng ý Hứa Thanh Tiêu, có thể nhận được ba mươi triệu lượng.

Hai lựa chọn bày trước mặt, chỉ cần không phải người ngu đều biết nên chọn cái gì.

"Ôi!"

"Cũng không biết làm sao đám dị tộc phiên bang lại chọc vào ngươi."

"Được rồi, đồng ý, cứ làm theo ý của ngươi thôi."

Vương Tân Chí gần như không hề do dự, trực tiếp đồng ý với Hứa Thanh Tiêu.

Hết cách, không đồng ý với Hứa Thanh Tiêu thì đồng ý với ai đây?

Không thể đi tìm Cố Ngôn đòi tiền. Làm vậy không phải tự chuốc nhục nhã sao?

Tuy rằng làm theo ý của Hứa Thanh Tiêu sẽ dễ dàng rước lấy phiền phức từ việc ngoại giao, nhưng ít ra Lễ bộ của mình có ba ngàn vạn lượng bạc trắng.

Về phần có đánh nhau thật thì cũng chuyện của Binh bộ, liên can gì đến ta.

“Vương đại nhân anh minh.”

Nghe thấy Vương Tân Chí đồng ý, Hứa Thanh Tiêu bật cười nói.

“Anh minh cái rắm, thế bao giờ đưa ngân lượng cho Lễ bộ?”

Đã ra quyết định rồi, Vương Tân Chí trực tiếp hỏi Hứa Thanh Tiêu bao giờ đưa tiền.

Hiện tại hắn không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn kiếm tiền.

“Một tháng chín, đến nhận cùng lúc với năm bộ môn khác.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Được!”

“Hứa Thủ Nhân, chuyện này dừng tại đây, nhưng có một chuyện lão phu nói trước với ngươi.”

“Lần sau xảy ra chuyện như vậy, cứ tới tìm lão phu thương lượng, không cần phải vòng vo thế này.”

“Còn có một điều, coi như lão phu nhắc nhở ngươi.”

“Văn cung Đại Ngụy rất thâm sâu, nếu như có thể, tốt nhất đừng tiếp tục giằng co nữa, đặc biệt là ngươi đừng đụng vào người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy.”

“Hiện tại vẫn chưa phải lúc tranh chấp giữa các học phái, ngươi hiểu chứ?”

Ý tứ trong mấy câu đầu của Vương Tân Chí rất đơn giản, đừng cô lập hắn.

Nhưng ý tứ của câu sau lại có chút kỳ lạ, là đang nhắc nhở, chứ không phải cảnh cáo.

“Học trò hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu nghe xong, không khỏi khẽ gật đầu, cúi đầu về hướng Vương Tân Chí.

Văn cung Đại Ngụy rất thâm sâu, Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ điều này, Vương Tân Chí đang nhắc nhở mình đừng tiếp tay làm

việc xấu.

Nhất là việc tranh chấp giữa các học phái.

Cho dù bản thân có hoành hành làm loạn thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng vẫn là ân oán cá nhân, tỷ như Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An rất khó chịu với mình, các đại nho khác cũng chỉ ra mặt một cách tượng trưng vậy thôi.

Nhưng nếu như mình thật thu nhận nhiều học đồ, đồng thời bắt đầu tranh chấp giữa các học phái thì không còn là chuyện giỡn chơi nữa rồi. Không phải nói là không được phép làm vậy, mà là nhất mạch Chu Thánh sẽ tập hợp sức mạnh trấn áp học phái của Hứa Thanh Tiêu.

Dù sao học phái của Hứa Thanh Tiêu, hoàn toàn đối lập với Chu Thánh, nếu học phái khác cũng sẽ không kịch liệt quá mức.

Mỗi người đều có tư tâm.

Cho dù là đại Nho cũng sẽ có tư tâm của bản thân, thậm chí dù là thánh nhân cũng có tư tâm, trừ phi là người không có tình cảm và dục vong, bằng không ai mà không có tư tâm?

Nói rộng ra thì thế giới này không có hắc ám, tất cả mọi việc chẳng qua là đối lập với nhau thôi.

“Vương đại nhân, lấy đồ này, nhớ in ấn, đừng để người ta dùng tay viết, trực tiếp đóng ấn là được.”

Hứa Thanh Tiêu giao bài thơ mình viết xong cho đối phương.

Loại in ấn này không có giá trị gì lớn, muốn lấy ra đi bán thật thì một ngàn lượng là giá chót.

Bản in liệu có tác dụng gì? Hơn nữa số lượng còn nhiều, mấy vạn sứ thần phiên bang, mỗi quốc gia một phần, đông người thì cho hai phần, tính ra cũng phải mấy chục vạn lượng bạc trắng.

Ôi, quả nhiên là rộng rãi.

Hứa Thanh Tiêu thầm cảm khái.

Còn Vương Tân Chí cầm giấy tuyên và rời khỏi trường học Thủ Nhân.

Đợi đến khi Vương Tân Chí rời khỏi trường học.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong vương phủ Hoài Ninh.

Một nam tử đeo mặt nạ đứng trước mặt Hoài Ninh, thái độ của hắn hơi có vẻ kiêu căng, không phải thái độ của một thuộc hạ.

"Văn võ cả triều vậy thay đổi ý định chỉ sau một đêm."

"Hiện giờ thương nhân và quan viên Đại Ngụy tranh trước đoạt sau nhảy vào cái hố này."

"Một khi thương nhân các nơi đưa ngân lượng đến kinh đô, công trình guồng nước nhất định sẽ thuận lợi phát triển, rốt cuộc bên trong việc này đã xảy ra chuyện gì? Mong vương gia cho hay."

Nam tử đeo mặt nạ lên tiếng, hắn dò hỏi Hoài Ninh thân vương, vì sao chỉ trong một đêm, văn võ bá quan lần lượt thay đổi ý nghĩ, ủng hộ hệ thống quan thương.

Nghe đối phương dò hỏi, Hoài Ninh thân vương ngồi trên ghế thái sư, vẻ mặt hắn bình tĩnh, nâng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm.

"Là Hứa Thanh Tiêu."

Buông chiếc ly xuống, Hoài Ninh thân vương bình tĩnh lên tiếng, nói ra chân tướng.

"Lại là Hứa Thanh Tiêu sao?"

"Người này quả nhiên là đại tài, công trình guồng nước là do hắn thúc đẩy, cũng là hắn làm văn võ bá quan thay đổi ý định chỉ trong một đêm."

"Hiện giờ văn võ cả triều đều không đồng ý với hệ thống quan thương, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại có thể hóa hiểm thành an."

"Này người, có thể chiêu vào dưới trướng chúng ta, làm việc cho chúng ta hay không?"

Nam tử đeo mặt nạ hơi có vẻ kinh ngạc, đồng thời không khỏi lên tiếng, dò hỏi có thể mời gọi Hứa Thanh Tiêu hay không.

“Không được.”

Hoài Ninh thân vương lắc đầu.

“Vì sao? Là bởi vì Hoài Bình sao?”

Nam tử đeo mặt nạ trực tiếp mở miệng.

“Cũng không phải, cái chết của Hoài Bình, mặc dù lão phu thương tâm, cũng hận Hứa Thanh Tiêu thấu xương, nhưng đứng trước đại sự, con trai ta cũng chẳng là gì.”

“Chỉ là Hứa Thanh Tiêu bày tỏ lập trường, lập ngôn vì bách tính, tâm tính người này kiên cường như sắt thép, hắn là một vị quan tốt, quan phụ mẫu chân chính.”

“Để hắn gia nhập vào chúng ta, dẫn đến chiến tranh tai họa, chỉ sợ hắn sẽ không bằng lòng, càng không đồng ý.”

Hoài Ninh Thân vương nói ra nguyên nhân.

Mặc dù ông ta ghét Hứa Thanh Tiêu, nhưng ông ta cũng không phủ nhận tài hoa cùng phẩm chất của Hứa Thanh Tiêu.

“Thì ra là thế.”

Nam tử đeo mặt nạ khẽ gật đầu, sau đó hắn tiếp tục mở miệng.

“Nếu hắn không thể dốc sức cho chúng ta…”

“Vậy thì tại sao không diệt trừ hắn đi?”

Hắn lên tiếng nói, có vẻ hơi nghi hoặc.

Chương 583: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (4)

“Đại nhân nói đùa rồi, bản vương đã muốn diệt trừ hắn từ lâu, nhưng vấn đề là hắn ở lì trong kinh đô, muốn ra tay cũng không tiện.”

“Còn nữa, hôn quân coi trọng người này, cũng không dễ hạ thủ, nếu thật sự động đến hắn, Đại Ngụy xảy ra đại sự, ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.”

“Trừ phi có một lý do cực kỳ hợp lý.”

Hoài Ninh thân vương nói như thế.

Làm sao hắn lại không nghĩ đến chuyện diệt trừ Hứa Thanh Tiêu? Chỉ là muốn trừ diệt Hứa Thanh Tiêu, cần có một lý do, một lý do hợp tình hợp lý.

Ám sát là chuyện không thể nào.

Một khi Hứa Thanh Tiêu chết đi, Nữ đế tuyệt đối không thể tha cho bọn họ, đến lúc đó ảnh hưởng đại cuộc, hoàn toàn là lợi bất cập hại.

“Lý do cực kỳ hợp lý?”

“Dị thuật có được tính vào không?”

Nam tử đeo mặt nạ mở miệng, vô cùng thản nhiên nói ra câu này.

“Dị thuật?”

Lần này đến phiên Hoài Ninh Thân vương kinh ngạc.

Ông ta đứng dậy, nhìn về hướng đối phương.

“Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, có nhân chứng.”

Nam tử đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

“Tu luyện dị thuật? Việc này không có khả năng, hắn thân là chính Nho lục phẩm, sao có thể tu luyện dị thuật?”

Hoài Ninh Thân vương không phải là nói đỡ cho Hứa Thanh Tiêu, mà là không thể nào chấp nhận được việc này.

Ông ta đã gài bẫy Hứa Thanh Tiêu rất nhiều lần, chỉ là Hứa Thanh Tiêu đều tỏ ra không có kẽ hở, không tìm được bất kỳ sơ hở và khuyết điểm nào.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại tu luyện dị thuật.

"Nếu như hắn tu luyện dị thuật, vậy thì hắn sẽ chết chắc."

"Nhân chứng ở đâu? Giao cho ta, ta bảo đảm hắn sống không quá mười ngày."

Giọng điệu của Hoài Ninh Thân vương rất dứt khoát.

Tu luyện dị thuật là điều cấm kỵ trong thiên hạ, bất kể là ở Đại Ngụy, hay là ở vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên.

Là điều cấm kỵ trên toàn thiên hạ, không thể cho phép có người tu luyện dị thuật, phát hiện liền giết ngay, một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho.

"Yên tâm đừng vội."

"Qua ít ngày nữa, Văn cung Đại Ngụy sẽ chủ động làm khó dễ, mời đến một vị thiên địa đại nho, sau một phen tranh luận sẽ có thể phân biệt thật giả."

"Có điều bây giờ có người còn muốn hợp tác với Hứa Thanh Tiêu, không muốn trở mặt sớm như vậy."

"Nhưng xem tình hình hiện tại, Hứa Thanh Tiêu căn bản chưa ý thức được sự hung hiểm của dị thuật."

"Có lẽ hắn vẫn tưởng rằng có sự bảo vệ của bệ hạ thì cho dù bị phát hiện tu luyện dị thuật, cũng không đến mức phải chết."

"Đáng tiếc a, hắn cái gì cũng tốt, nhưng quá trẻ tuổi, xuất thân lại thấp hèn, bằng không hắn là hắn phải biết dị thuật đến cùng đáng sợ ra sao."

Nam tử đeo mặt nạ lên tiếng, có vẻ hơi tiếc cho Hứa Thanh Tiêu.

"Có người muốn hợp tác cùng với hắn? Hợp tác cái gì?"

Hoài Ninh thân vương tò mò.

Nhưng mà nam tử đeo mặt nạ lắc đầu nói: "Vương gia, đây không là chuyện mà ngài nên biết."

"Tuy nhiên, không bao lâu nữa, chờ sau khi sứ giả vạn quốc đi rồi, phỏng chừng sẽ là ngày chết của Hứa Thanh Tiêu."

"Diệt trừ kẻ này, ngươi lại thừa cơ làm khó dễ ngăn cản công trình guồng nước, phía trên đã đồng ý yêu cầu của vương gua, có thể sử dụng quân cờ dị tộc."

Hắn nói như thế, đem lại cho Hoài Ninh thân vương một sự an tâm.

"Được."

Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu.

"Được rồi, ta không thể ở lại đây lâu, cáo lui trước nhé, hy vọng lần sau khi gặp lại vương gia đã trở thành hoàng đế Đại Ngụy."

Nam tử đeo mặt nạ khẽ cúi người hành lễ với Hoài Ninh thân vương, sau đó bóng dáng của hắn ta liền biến mất ngay tại chỗ.

Đúng vậy, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Là bản lĩnh của vô thượng tiên gia.

Còn Hoài Ninh thân vương cũng đáp lễ lại, chỉ là đợi sau hắn đi khuất, Hoài Ninh thân vương lại chìm vào trong suy tư.

Rất nhanh sau đó.

Một tin tức được truyền ra từ hoàng cung.

Thái Bình thi hội kết thúc trong ngày hôm nay.

Ba mươi tháng tám, thọ đản của bệ hạ.

Tin tức được truyền ra làm cho đám tài tử mười nước lần lượt vui đến phát khóc, những ngày qua bọn họ đã chịu đựng đủ sự khinh bỉ và mỉa mai ở Đại Ngụy.

Vốn còn tưởng rằng mấy ngày trước bọn họ có thể rời đi rồi, nhưng không ngờ triều chính Đại Ngụy lại xảy ra chuyện như

vậy, cho nên bọn họ bắt buộc phải ở lại Đại Ngụy thêm mấy ngày.

Thậm chí bọn họ đã nghĩ có phải kinh tế của Đại Ngụy đã lụi tàn thật rồi, cố ý bắt bọn họ ở lại tiêu phí?

Nhưng dù sao thì cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Rốt cuộc bọn họ đã có thể trở về nhà.

Chỉ là rất nhanh, một tin đồn khác xuất hiện trong kinh đô Đại Ngụy.

Vào bữa tiệc kết thúc Thái Bình thi hội, Hứa Thanh Tiêu vẫn sẽ làm thơ, với mong muốn kết thúc được viên mãn.

Tin tức này rõ ràng là lời đồn, bởi vì Hứa Thanh Tiêu căn bản chưa bao giờ nói như thế.

Nhưng dân chúng mặc kệ điều này, mọi người đều tin chắc rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ lại làm ra một bài thơ lưu danh thiên cổ trong bữa tiệc kết thúc.

Lý Thủ Minh đặc biệt được mời ra ngoài, bị mấy trăm tên văn nhân vây quanh dò hỏi xem tin tức này là thật hay giả.

Lý Thủ Minh nói mình không biết gì hết, cho nên chạy đi hỏi thử Hứa Thanh Tiêu, sau khi nhận được câu trả lời liền đi báo cho mọi người biết đây chỉ là một tin đồn.

Nhưng tất cả mọi người đều không tin.

Thay vào đó lại cảm thấy Lý Thủ Minh đang che giấu riêng, thậm chí một số người có vẻ hơi cáu, cảm thấy sau khi Lý Thủ Minh trở thành chính nho rồi thì hơi xem thường mọi người.

Lời này khiến cho Lý Thủ Minh hơi khó chịu.

Vốn dĩ chỉ có chút khó chịu, nhưng không ngờ mọi người còn không để cho mình đi, một hai phải hỏi cho ra nhẽ.

Cứ phải nói mình đang xem thường bọn họ.

Trong cơn nóng giận, Lý Thủ Minh mở miệng nói câu.

“Được được được, nói cho các ngươi biết, nói cho các ngươi biết, bữa tiệc lần này, lão sư quả thực đã chuẩn bị một bài thơ,

hơn nữa khi bài thơ ra mắt chỉ sợ sẽ dẫn tới một dị tượng lớn hơn.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sững sốt.

Không đến nửa canh giờ đã lan truyền khắp cả kinh đô, hơn nữa tin đồn trước còn khoa trương hơn tin đồn sau.

“Đêm nay mọi người tuyệt đối đừng nên uống rượu, Hứa đại nhân sắp làm thêm bài thơ nổi danh thiên cổ trong thịnh yến, đừng bỏ lỡ nhé.”

“Các vị, các ngươi nhất định đừng bỏ qua đêm nay, tin tức đáng tin cậy, tối nay Hứa đại nhân sắp làm một bài thơ còn tuyệt vời hơn bài thơ nổi danh thiên cổ.”

“Tối nay Hứa Thủ Nhân, Hứa đại nhân, Hứa Vạn Cổ sắp làm một bài thơ tuyệt thế, sẽ vang danh thiên hạ.”

Chương 584: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (5)

Từng lời đồn xuất hiện.

Cho nên đã có không ít bách tính đi chiếm chỗ ngồi.

Thậm chí chuyện này đã truyền đến tai rất nhiều quý tộc ở Đại Ngụy, rất nhiều quý tộc đã xuất phát trước một canh giờ, sợ sẽ bỏ lỡ.

Trong phút chốc, lời đồn nổi lên từ khắp nơi, khiến cho đám đại tài mười nước có chút sợ hãi.

Bảy bài thơ trấn quốc của Hứa Thanh Tiêu, tài hoa ba ngàn dặm, vẫn còn đang treo lơ lủng trên vòm trời Đại Ngụy.

Bọn họ không thể quên được việc này.

Nghĩ đến mấy ngày trước bị Hứa Thanh Tiêu vả mặt, ngày hôm nay lại phải đi ăn vả.

Bọn họ thật sự không thể chịu đựng được.

Trong phút chốc, đám đại tài mười nước nghĩ ra đủ mọi biện pháp, người giả bệnh thì giả bệnh, người trật chân thì trật chân, người tiêu chảy thì tiêu chảy, nói tóm lại, đã xuất hiện đủ loại lý do quái đản.

Đại tài mười nước có ý đồ mượn việc giả bệnh để trốn tránh Thái Bình thi hội.

Đáng tiếc, bách tính Đại Ngụy đã nhìn thấu mọi việc từ lâu, bèn lôi kéo ép buộc đại tài mười nước đi tham gia.

Ngươi nói ngươi bị bệnh? Trực tiếp mời lang trung đi theo, chẩn bệnh tại chỗ, nếu giả bệnh, ha ha, vậy thì sẽ bị rêu rao khắp nơi, nếu bệnh thật cũng chả hề gì, chúng ta khiêng ngươi đến Ly Dương cung.

Nói tóm lại, muốn trốn tránh? Không có cửa.

Trong cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế đã mặc một chiếc long bào phù hợp, nàng thân là nữ đế Đại Ngụy, tất nhiên phải tham dự ngày cuối cùng của Thái Bình thi hội.

Đúng lúc này, Triệu Uyển Nhi đang trang điểm sửa soạn cho nữ đế, nhìn qua nữ đế trong gương, Triệu Uyển Nhi không tự chủ được nói.

"Bệ hạ, dung mạo của người đúng là đệ nhất thiên hạ, này Hứa Thanh Tiêu quả là không hiểu chuyện, cũng không biết làm một câu thơ tặng bệ hạ."

Triệu Uyển Nhi mở miệng, nàng ngắm dung mạo của nữ đế, không cần tô son trát phấn, lại trông vô cùng xinh đẹp.

"Nói bậy."

"Tài năng của Hứa ái khanh là vì nước vì dân, làm thơ tặng trẫm, chẳng phải là lãng phí tài năng sao?"

Nữ đế nói năng điềm đạm, nhẹ nhàng dạy dỗ Triệu Uyển Nhi một tiếng.

"Đúng thế, đúng thế, bệ hạ dạy phải."

"Có điều, nô tỳ nghe nói, hôm nay Hứa đại nhân có chuẩn bị bài thơ tuyệt thế, không biết là thật hay giả."

Triệu Uyển Nhi tiếp tục mở miệng, kể lể mấy chuyện ở kinh đô.

"Bài thơ tuyệt thế? Trên đời này ở đâu ra bài thơ tuyệt thế."

Nữ đế mở miệng, chỉ nghe qua danh từ tuyệt thế, nhưng chưa từng nghe nói qua bài thơ tuyệt thế, thiên cổ đã là giới hạn cuối cùng rồi.

"Nô tỳ cũng không rõ, nhưng với sự tài hoa của Hứa đại nhân, e rằng ngày hôm nay sẽ không được yên ổn."

Triệu Uyển Nhi nghiêm túc nói.

"Ngươi đó."

"Một câu Hứa đại nhân hai câu Hứa đại nhân."

“Trẫm ban hôn cho ngươi, ngươi lại không muốn.”

“Nhìn ngươi như thế này, chẳng lẽ đã động lòng rồi?”

Nữ đế nói như thế.

Còn Triệu Uyển Nhi lập tức lắc đầu.

“Bệ hạ, nô tỳ cả đời này bằng lòng hầu hạ bên cạnh người, sẽ không lấy chồng.”

Triệu Uyển Nhi nghiêm túc nói.

Nữ đế lại mỉm cười: “Trên đời này làm gì có nữ tử không chồng?”

“Thôi vậy, không nói việc này, tí nữa đi sớm một chút, cũng có thể về sớm xử lý việc công.”

Nữ đế vốn muốn nói thêm về chuyện trai gái, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ không tiếp tục nói nữa.

“Vâng, bệ hạ.”

Triệu Uyển Nhi nhẹ gật đầu, sau đó bắt đầu nghiêm túc trang điểm cho nữ đế.

Cứ như thế.

Mãi cho đến giờ Dậu.

Ly Dương cung.

Thái Bình thi hội.

Ca vũ nhảy múa, ao rượu rừng thịt, tuyệt sắc nhân gian tụ tập, tài tử các nước chen chúc.

Trên mặt tài tử và bách tính Đại Ngụy đều là niềm vui hân hoan.

Còn tài tử mười nước lại yên lặng lạ thường, trông có vẻ tâm trạng nặng nề.

Không phải bọn họ sợ Hứa Thanh Tiêu đến đây và lại làm bài thơ thiên cổ, mà là mấy ngày bọn họ trước cưỡng ép mở thư của Hứa Thanh Tiêu có nói một câu.

Phải quỳ xuống dập đầu với Hứa Thanh Tiêu.

Như nếu hôm nay Hứa Thanh Tiêu đến đây, văn nhân Đại Ngụy nhất định sẽ làm khó dễ, trong phút chốc, bọn họ thực sự không biết nên đối phó như thế nào.

Quỳ xuống dập đầu thật, mất hết mặt mũi.

Không quỳ xuống dập đầu, nói không giữ lời.

Bất kể như thế nào đều là chuyện mất mặt.

Hiện tại bọn họ chỉ có thể cầu nguyện, hôm nay Hứa Thanh Tiêu không muốn dự tiệc.

Cũng chính vào lúc này.

Trên bữa tiệc.

Khi một giọng nói vang lên, ánh mắt của mọi người đều nhìn qua.

“Bệ hạ giá lâm.”

Giọng nói chói tai vang lên.

Bất kể là Lục bộ thượng thư hay đại nho Văn cung, tất cả những có mặt đều ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn nữ đế chậm rãi xuất hiện.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Từng tiếng hô vang lên, tất cả mọi người đều cúi gập mình về hướng nữ đế.

“Miễn lễ.”

“Trong buổi thịnh yến hôm nay không có tôn ti.”

Nữ đế mở miệng.

Một khắc sau, nữ đế ngồi trên long ỷ, ca vũ tấu lên, mọi thứ lại hoan hỉ như cũ.

Nhưng đã hai canh giờ trôi qua.

Lúc này vang lên không ít tiếng xầm xì.

“Tại sao Hứa đại nhân còn chưa tới?”

“Qua hai canh giờ nữa, yến hội sẽ kết thúc? Vì sao Hứa đại nhân còn chưa tới?”

“Đúng vậy, tại sao Hứa đại nhân không đến chứ?”

Tiếng bàn tán của dân chúng lần lượt vang lên.

Mọi người đều có chút hiếu kỳ, vì sao Hứa Thanh Tiêu đến trễ như vậy?

Thậm chí trên bữa tiệc, đám Lục bộ Thượng thư cũng có chút hiếu kỳ.

Ngay cả nữ đế cũng không khỏi hiếu kỳ nói.

“Vì sao Hứa ái khanh không đến?”

Nàng dò hỏi.

“Bẩm bệ hạ, đã phái người đi gọi Hứa thị lang.”

Lý Chính Nho lên tiếng trả lời, báo cho nữ đế biết đã phái người đi.

“Ừ.”

Nữ đế gật gật đầu.

Cũng không nói gì thêm.

Ngay lúc này.

Học đường Thủ Nhân.

Lý Thủ Minh buồn bực nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Lão sư, hôm nay là ngày cuối cùng của Thái Bình thi hội, người cũng không tới sao?”

“Bệ hạ cũng đến, nếu ngài không đi chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Lý Thủ Minh có chút buồn bực.

Hắn không biết lão sư của mình có biết làm thơ hay không, nhưng hắn cảm thấy ngày cuối cùng của Thái Bình Thi Hội, Hứa Thanh Tiêu không thể nào không đi tham gia?

Thật sự không ngờ, khi mình dò hỏi Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu lại nói không đi?

Hoàng đế cũng đến rồi, mà người không đi?

Sư phụ, biết người kiêu ngạo, nhưng không cần phải kiêu ngạo như vậy.

“Có gì đáng tiếc chứ.”

“Việc nên làm đều đã làm rồi, chẳng lẽ tài tử mười nước lại bắt đầu kêu gào rồi?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hiện giờ hắn còn rất nhiều việc chưa làm, lấy đâu ra thời gian tham gia Thái Bình thi hội gì đó.

Ngày mai còn phải gặp mặt Tam thương.

Mình nhất định phải suy nghĩ xong tất cả chi tiết, thật sự không có thời gian tham gia.

Lại nói, bảy bài thơ nổi danh ngàn năm còn chưa đủ sao?

Còn muốn ta như thế nào?

Chương 585: Lại Muốn Ta Làm Thơ? Có Phiền Hay Không! Hứa Thanh Tiêu Giả Vờ Ngầu Lòi! (6)

“Vậy thì không có, văn nhân mười nước rất ngoan ngoãn, không nói một câu nào.”

“Chủ yếu là, hiện tại bách tính trong kinh đô đều nói, hôm nay ngài sẽ lại làm thơ, đọc diễn văn kết thúc bữa tiệc.”

“Mọi người còn đang đợi đấy, bây giờ ngài nói không đi… Việc này khó tránh khỏi có chút.”

Lý Thủ Minh thận trọng nói.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

“Ai nói?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không phải ta, lão sư, ta không phải loại người như vậy.”

Lý Thủ Minh lắc đầu.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

“Phụng mệnh Trần thượng thư, mời Hứa đại nhân đến Thái Bình thi hội, Trần thượng thư nói, hôm nay bệ hạ đã đến rồi, Hứa đại nhân đừng hòng chối từ.”

Âm thanh vang lên tới từ Ly Dương cung.

Nghe xong lời này, lông mày Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu chặt.

Lại phải làm thơ.

Lại phải dự tiệc.

Các ngươi có thấy chán không.

Ối giời.

Hứa Thanh Tiêu thật sự cảm thấy phiền phức.

Sao mà có mỗi một việc lại cứ dây dưa không dứt thế.

Thái Bình thi hội kết thúc sớm vài ngày không được sao, một hai phải kéo dài.

Một hai phải làm bữa tiệc kết thúc.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi đứng dậy.

“Lão sư, ngài đi đâu đấy?”

Lý Thủ Minh hỏi một câu không nên hỏi.

“Còn có thể đi đâu, dự tiệc làm thơ.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi mất hứng.

Đồng thời đi ra bên ngoài.

Thấy Hứa Thanh Tiêu hướng về hướng Thái Bình thi hội, Lý Thủ Minh lập tức theo đuôi.

Lại như ngày hôm đó, bách tính trên đường vừa nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu tới, lần lượt nhường đường.

Bước chân của Hứa Thanh Tiêu cũng rất nhanh.

Khiến cho người ta có cảm giác vô cùng gấp gáp.

Không đến hai khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi tới Ly Dương cung.

“Hứa đại nhân tới.”

“Hứa Vạn Cổ đến rồi, mọi người mau nhìn đi.”

“Ta nói mà, làm sao Hứa đại nhân lại vắng mặt được chứ.”

“Ha ha ha, các ngươi mau nhìn sắc mặt của đám tài tử mười nước, đen thui rồi.”

Vừa thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, dân chúng không khỏi hò reo vui vẻ.

Còn Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi vào trong yến hội.

Hướng về phía nữ đế mở miệng.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, xin chào bệ hạ.”

Trên yến tiệc.

Nữ đế khẽ gật đầu.

“Ái khanh miễn lễ, trên yến tiệc vui vẻ, không có tôn ti.”

Nàng vẫn mở miệng nói với Hứa Thanh Tiêu rằng trên thịnh yến không có tôn ti.

Vừa dứt câu, Hứa Thanh Tiêu cũng nhìn lướt qua đại tài mười nước, đám người đối diện cúi đầu không nói lời nào.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, trực tiếp đi đến phía trước, có thái giám nâng giấy bút.

Hứa Thanh Tiêu cầm bút, nhanh chóng viết chữ.

“Cực yến truy lãnh tán, bình kiều bộ nguyệt hồi.”

“Sênh ca hồi viện lạc, đăng hỏa hạ lâu đài.”

(Cuộc vui dứt, tiệc tan,

Qua cầu cùng trăng vàng.

Về viện sênh réo rắt,

Xuống lầu đèn sáng choang.)

Khi Hứa Thanh Tiêu đặt bút, ánh sáng màu vàng lại hiện ra lần nữa, trong phút chốc, mọi người không khỏi lại nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ngay lúc này, Hứa Thanh Tiêu buông bút lông trong tay xuống, nhìn về hướng nữ đế mở miệng nói.

“Bệ hạ, thơ đã làm xong, thần còn có chuyện quan trọng nên sẽ không nán lại.”

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi quay người rời đi, làm mọi người sững sờ triệt để.

Thật sự sững sờ.

Chỉ có vậy?

Chỉ có vậy?

Chỉ có vậy?

Tất cả mọi người đều chờ mong ngươi tiếp tục giả vờ ngầu lòi đấy?

Kết quả ngươi tùy tiện viết một bài thơ, hơn nữa còn là nửa bài, sau đó đi luôn?

Hứa Thanh Tiêu, ngươi có thể đừng ngông cuồng như vậy không?

Đại ca, ngươi có việc gấp gáp đến mức như vậy? Hoàng đế cũng tới rồi, ngươi lại vội vã rời đi?

Đám người rất kinh ngạc.

Đồng thời rất mơ hồ.

Ai mà ngờ được Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện và rời đi với hình thức như thế này.

Kỹ thuật giả vờ ngầu lòi này, quả nhiên là người hàng đầu thiên cổ.

Ở đâu ra có người lại như vậy.

Ở đâu ra có người dám như vậy.

Đường đường là Nữ đế Đại Ngụy cũng tới rồi, người ta đã ngồi yên ở chỗ này đợi kết thúc.

Ngươi lại muốn đi?

Ngươi còn có giá hơn hoàng đế sao?

Mọi người chợt câm nín, cũng không dám nói gì.

Hiện tại ai dám đắc tội Hứa Thanh Tiêu? Đại tài mười nước? Quên đi? Đại nho Văn cung? Được rồi đó!

Đặc biệt là Nữ đế thế mà còn không nói Hứa Thanh Tiêu?

Mọi người lại càng không dám nói gì.

Nhưng ngay lúc này, có người không khỏi mở miệng.

“Tại sao chỉ mới viết có một nửa?”

Giọng nói vang lên, đó là giọng của một đại tài mười nước, nhưng hắn ta lại không phải đang châm chọc Hứa Thanh Tiêu, mà đơn thuần chỉ là hiếu kỳ.

Dù sao hắn phát hiện ra bài thơ của Hứa Thanh Tiêu chỉ mới viết một nửa.

Khi giọng nói vang lên, Hứa Thanh Tiêu liền dừng bước.

Trong phút chốc, đại tài mười nước đều đồng loạt sửng sốt, cả đám nhìn về phía người kia, trong lòng giận dữ.

Ngươi ăn no rảnh rỗi đi trêu chọc hắn làm cái gì?

Người ta viết một nửa thì viết một nửa, liên quan gì đến ngươi?

Ngươi có bị bệnh không đấy?

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, tên này lập tức cúi đầu xuống, không dám nói lời nào.

“Viết một nửa, là do Hứa mỗ không muốn dẫn đến dị tượng gì, tránh cho có người không thoải mái.”

“Còn nữa, Hứa mỗ nghe nói, các ngươi muốn dập đầu với Hứa mỗ.”

“Nhưng niệm tình chúng ta đều là người đọc sách, dập đầu thì thôi khỏi, ngày mai trước khi các ngươi rời đi, mỗi người viết một tờ giấy cam đoan.”

“Ta sẽ bảo học trò của Hứa mỗ báo cho các ngươi biết nên viết như thế nào, viết giấy cam đoan rồi rời khỏi Đại Ngụy. Không viết cũng được, tới học đường Thủ Nhân dập đầu với ta một cái.”

“Bệ hạ, thần đi nhé.”

Hứa Thanh Tiêu tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Nói xong lời này, trực tiếp rời đi.

Mang lại cho người ta cảm giác … Vội vàng đi đến cuộc hẹn khác.

Đúng là… chưa từng thấy bao giờ.

Dù là Nữ đế ở bên trên yến tiệc, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu hành động như vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Đặc biệt là khi Hứa Thanh Tiêu làm một nửa bài thơ, nói không là không muốn dẫn đến dị tượng trên thiên hạ gì.

Câu nói này quả thực có hơi làm màu.

Nhưng không có ai dám chất vấn.

Bởi vì người chất vấn đều bị Hứa Thanh Tiêu vả cho sưng mặt.

Cứ như thế.

Hai canh giờ sau.

Thái Bình thi hội kết thúc.

Không rõ có viên mãn hay không, nhưng đại tài mười nước nhất định không được thoải mái.

Thái Bình thi hội kết thúc rồi.

Dân chúng trở về, tiêu hao một chút sức lực thừa thải cuối cùng.

Kinh đô Đại Ngụy hoàn toàn an tĩnh trở lại.

Chỉ là, mãi cho đến giờ Thìn.

Vạn dặm không mây.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài Hình bộ.

Là Trình Lập Đông.

Trên tay y cầm một phần hồ sơ.

Nói một cách chính xác hơn là đơn kiện.

Chương 586: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Hình bộ.

Bóng người Trình Lập Đông xuất hiện ngay tại đây, trên tay cầm một phần hồ sơ.

Sắc mặt y lạnh lùng.

Khi gần đến giờ, liền đi vào Hình bộ.

Đi vào một phòng chủ sự ngẫu nhiên.

Bởi vì hình tượng của Trình Lập Đông có chút không tầm thường, nhìn qua liền biết không phải lão bách tính, lại thêm vừa mới điểm danh, mọi người cũng không dám chăm chú quan sát Trình Lập Đông.

Bước vào phòng chủ sự.

Chủ sự trong phòng đang sắp xếp một số hồ sơ.

Ngay sau đó, Trình Lập Đông trực tiếp đặt hồ sơ trên tay xuống trước mặt hắn, rồi nói với giọng điệu bình tĩnh.

“Giao phần hồ sơ này cho Hình bộ Thượng thư, ta muốn báo án.”

Trình Lập Đông mở miệng, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh.

Còn người đối diện lại không khỏi cau mày.

Giao hồ sơ vụ án cho Hình bộ thượng thư? Khẩu khí của ngươi lớn quá nhỉ, ngươi là ai? Hình bộ thượng thư bận rộn trăm công ngàn việc, mỗi ngày có bao nhiêu việc cần phải xử lý, có ở đây làm việc cho ngươi đấy à?

Người đối diện cau mày nghĩ như thế.

Chỉ là không đợi hắn mở miệng, giọng của Trình Lập Đông tiếp tục vang lên.

“Xem hồ sơ trước đi, xem xong rồi lại nói sau.”

Trình Lập Đông tỏ ra vô cùng bình tĩnh, không hề quậy phá hay tức giận.

Người đối diện khẽ cau mày, sau đó tiếp nhận hồ sơ, chỉ là sau khi xem lướt qua hồ sơ, sắc mặt liền thay đổi.

【 Trình Lập Đông phủ Nam Dự, cáo trạng Hứa Thanh Tiêu lén học dị thuật 】

Đây là tên hồ sơ.

Chỉ với cái tên này thôi đã dọa cho người đối diện trợn tròn mắt.

Cáo trạng Hứa Thanh Tiêu?

Hứa Thanh Tiêu là ai?

Đại tài tuyệt thế của Đại Ngụy hiện giờ.

Người được bệ hạ coi trọng, Lục bộ tín nhiệm, võ tướng bầu bạn, tài hoa ngàn năm có một, an bang định quốc.

Nhân vật như vậy còn chói mắt hơn cả sao trời, sáng rực rỡ hơn ánh mặt trời.

Còn mình thì sao? Không bằng một hạt bụi, kết quả lại giao hồ sơ vụ án như vậy cho chính mình?

Có ai mà không giật mình?

“Hứa Thanh Tiêu này là ai?”

Hắn nuốt nước bọt, vô thức tin rằng đây chỉ là người trùng tên trùng họ.

“Kinh đô Đại Ngụy còn có người thứ hai tên Hứa Thanh Tiêu sao?”

“Giao phần hồ sơ này cho Hình bộ thượng thư đi, nếu Hình bộ Thượng thư thụ lí, ngươi cứ việc đến khách điếm Duyệt Lai ở con phố phía bắc tìm ta.”

Trình Lập Đông nói đến đây, rồi quay người đi ra khỏi Hình bộ.

Đợi sau khi Trình Lập Đông đi khuất.

Tên chủ sử không khỏi đưa mắt nhìn vào phần hồ sơ này, hắn muốn xem thử trong đó có nội dung gì.

Nhưng ngay khi hắn cầm lên lại lập tức nhận ra điểm kinh hoàng.

Bất kể là thật hay giả thì sự việc liên quan tới Hứa Thanh Tiêu, cũng không có bất cứ sự liên quan nào đến một tên chủ sự nhỏ bé như mình, nếu như xem thử có khả năng sẽ rước họa vào thân.

Trả giá bằng mạng sống.

Nghĩ tới đây, hắn không dám động vào phần hồ sơ này.

Thay vào đó, thành thật đứng dậy đi giao phần hồ sơ này cho Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh.

Thái Bình thi hội kết thúc rồi, Tâm trạng Trương Tĩnh rất vui vẻ, không nhắc tới chuyện Đại Ngụy vừa hoàn thành một việc lớn, quan trọng nhất chính là hiện giờ Hình bộ thu vào thêm hai mươi triệu lượng bạc trắng.

Số tiền này hoàn toàn có thể cải thiện những ngày tháng nghèo túng của Hình bộ.

Sau này đi công tác, cũng không đến nỗi không vào trọ được khách điếm tốt.

Có tiền làm việc, con người cũng thoải mái rất nhiều.

Không sai, vừa tới phòng thượng thư liền gọi tả hữu thị lang tới, sau đó bắt đầu phê duyệt tiền.

Có tiền rồi, tiếng nói cũng lớn hơn nhiều, trước kia có những chủ đề muốn trốn tránh khi nghe thấy, hiện tại cũng không cần trồn nữa.

“Cái gì? Phí lữ hành một trăm dặm chỉ năm lượng bạc? Để ta cho thêm, thêm thành mười lăm lượng, có phụ cấp.”

“Hả? Không có ai muốn nhận vụ án ngoài phạm vi một ngàn dặm? Ra thông báo, tăng thêm ba mươi lượng xem như là phụ cấp, lại thêm năm lượng bạc, xem như tiêu phí.”

Trong phòng thượng thư.

Trương Tĩnh ra lệnh.

Cuối cùng cũng hất hàm thẳng lưng được một lần.

Trương Tĩnh biết tất cả mọi việc đều phải cảm tạ Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như không có Hứa Thanh Tiêu, Hình bộ cũng không có hào khí như hiện tại.

"Ôi, vì sao Thủ Nhân không xuất hiện sớm một chút, nếu xuất hiện sớm một chút thì Hình bộ đã không khổ như thế này."

Trương Tĩnh thầm cảm khái.

Còn tả hữu thị lang đã cười đến đầy mặt gió xuân.

"Chậc chậc, Thủ Nhân quả nhiên biết nhớ ân, biết phân bổ chi phí cho Hình bộ chúng ta, tốt, tốt, may mà ta đã không đắc tội hắn."

Phùng Kiến Hoa mở miệng, cười ha hả nói.

Chỉ là vừa thốt ra lời này, Lý Viễn không khỏi lên tiếng.

"Ngươi có ý gì? Nói nghe như thể ta từng đắc tội với hắn vậy."

Lý Viễn có chút không vui.

"Đắc tội hay không đắc tội, ngươi tự hiểu mà."

Phùng Kiến Hoa hừ nhẹ một tiếng.

"Hừ, còn không phải là ý của thượng thư đại nhân sao, nếu không, ta sẽ làm như thế sao?"

Lý Viễn nghĩ đến việc này, không khỏi mở miệng, vứt nồi cho Trương Tĩnh.

Chỉ là vừa nói lời này, Trương Tĩnh có vẻ không được vui.

"Lý thị lang, ngươi nói chuyện chú ý chút đi, thượng thư ta bảo ngươi đi gây chuyện với Thủ Nhân hồi nào? Là các ngươi tự ra chủ trương, dù sao ta chưa từng nói như vậy."

Lúc này Trương Tĩnh nhất định không thể nhận lấy cái nồi này.

Liên quan gì đến ta?

Nghe vậy, Lý Viễn nổi giận rồi, tên này giỏi lắm, hiện tại chơi chiêu này với ta?

Mặc dù Trương Tĩnh người không nói, nhưng việc mọi người cùng làm, trong lòng ngươi đều biết rõ nhé.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói từ bên ngoài vang lên.

“Thượng thư đại nhân, có việc gấp.”

Khi giọng nói vang lên, Trương Tĩnh không khỏi đứng dậy.

“Là Thủ Nhân tới rồi sao?”

Trên mặt hắn ta tràn ngập sự mong đợi.

“Không phải, có việc gấp.”

Người đối diện cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói có chuyện gấp.

Nhưng vừa thốt ra lời này, Trương Tĩnh tò mò rồi.

“Vào đi.”

Hắn ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh.

Rất nhanh, chủ sự Hình bộ đẩy cửa vào, nhìn thoáng qua Trương Tĩnh cùng hai vị thị lang, ngay lập tức cung kính cúi đầu.

“Xin chào Trương thượng thư, xin chào tả hữu thị lang đại nhân.”

Hắn mở miệng, nói như thế.

“Chuyện gì?”

Trương Tĩnh nhíu nhíu mày, vẫn còn có chút quan uy.

Hứa Thanh Tiêu là đại tài, có ngạo khí làm vốn riêng, nhưng hắn ta thân làm Thượng thư không thể nào không có lấy một chút uy nghiêm.

“Đại nhân, ngài xem.”

Người đối diện hồ sơ giao cho Trương Tĩnh, tả hữu thị lang cũng có chút hiếu kỳ, tại sao lại giao hồ sơ cho thượng thư đại nhân?

Việc này có chút không hợp quy củ?

Nhưng hai người thân là thị lang, có thể ngồi vào vị trí này, cũng có bản lãnh riêng, đương nhiên sẽ không nói lung tung.

Chương 587: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (2)

Trương Tĩnh tiếp nhận hồ sơ.

Ông ta cúi đầu nhìn.

Chỉ một cái liếc mắt, trong ánh mắt Trương Tĩnh toát ra một tia lạnh lùng.

Sau một khắc, Trương Tĩnh đứng dậy, hai vị thị lang vừa thấy tình huống như vậy, cũng đứng dậy theo.

"Thượng thư đại nhân, chúng ta đi về xử lý công sự trước."

Phùng Kiến Hoa mở miệng, sau đó liền cùng Lý Viễn rời khỏi phòng.

Đợi hai người rời khỏi phòng.

Trương Tĩnh lập tức cất giọng.

"Ngươi xem qua phần hồ sơ này chưa?"

Trương Tĩnh hỏi.

"Thuộc hạ không thể phụ trách sự việc này, nên không dám xem, mực đóng dấu hồ sơ vẫn còn đó, xin thượng thư minh giám."

Người đối diện khom lưng, có chút run rẩy nói.

"Ừ."

"Sự việc này liên can trọng đại, mặc kệ là thật hay giả, ngươi đừng tham dự vào, cũng không liên quan gì đến ngươi."

"Biết chưa?"

Trương Tĩnh lên tiếng, mặt trên hồ sơ có viết rõ Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Việc này cũng không phải chuyện nhỏ.

Nếu làm lớn chuyện, nó sẽ giáng một đòn cực mạnh vào Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên hắn nhất định phải ngăn chặn, ngăn chặn thật chặt chẽ.

Hiện giờ Đại Ngụy, sắp lung lay sụp đổ trong mưa gió, khó khăn lắm mới xuất hiện một vị đại tài như thế này. Nếu như thật sự xảy ra nguy hiểm gì, vậy thì quốc vận của Đại Ngụy thật sự sẽ đi đến hồi kết.

Vì vậy, dù phải mang tiếng xấu, dù phản bội lại lương tâm, ông ta cũng không sẽ xử lý việc này.

Dìm chặt không buông.

Đương nhiên, đây là dự tính xấu nhất.

Dù sao ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu lại tu luyện dị thuật.

Nghĩ tới đây, Trương Tĩnh không khỏi đặt hồ sơ này vào trong nội các, ông ta không mở ra.

Mở ra sẽ chứng minh mình xem rồi, mà đã xem thì nhất định phải thụ lí, ông ta biết đạo lý này.

Không mở ra, có thể tìm rất nhiều lý do, mình không có thời gian xem, mình tạm thời không muốn xem, dù sao bản thân đường đường là Thượng thư, không lẽ lại không có quyền lợi này?

“Lão phu muốn đi tìm Thủ Nhân.”

Sau khi cất hồ sơ vụ án, Trương Tĩnh dự định đi tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến, nhưng hắn nhanh chóng dập tắt ý định này.

Vẫn nên dìm xuống thôi.

Mình thân là Hình bộ Thượng thư, đối phương dám giao hồ sơ tới, cũng đủ để chứng minh đối phương quyết tâm muốn gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu mình đi tìm Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ có người âm thầm theo dõi mình, đến lúc đó đây chính là chứng cứ bất lợi.

Trương Tĩnh sành sỏi về mấy chuyện hình phạt bất kỳ ai.

“Thủ Nhân ơi là Thủ Nhân, rốt cuộc ngươi đã chọc đến ai mà lại muốn dồn ngươi vào chỗ chết.”

Trương Tĩnh hơi siết chặt nắm tay.

Hiện giờ hảo cảm của hắn đối với Hứa Thanh Tiêu đã tăng gấp bội, thậm chí sẵn lòng chỉ bảo hắn ta như một người nối nghiệp. Chỉ tiếc là, hiện tại Hứa Thanh Tiêu là người của Hộ bộ, nếu không, ông ta thật sự bằng lòng để Hứa Thanh Tiêu trở thành Hình bộ Thượng thư.

Bây giờ biết được sự việc này Trương Tĩnh vừa giận vừa xúc động.

Lúc này.

Trương Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, vòm trời trong xanh không một gợn mây, trông thì tuyệt đẹp, nhưng chẳng biết tại sao, ông ta luôn có cảm giác bão tố sắp kéo đến.

Cùng lúc đó.

Đại Ngụy, kinh đô.

Học đường Thủ Nhân.

Bóng dáng Trình Lập Đông lại xuất hiện tại này.

Y phớt lờ đám Dương Hổ.

Trực tiếp tìm đến Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu đang nghiên cứu phát triển công trình guồng nước liền dừng bút.

Hắn đứng dậy, nhìn Trình Lập Đông đang trực tiếp xông vào.

“Đại nhân.”

Dương Hổ mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hứa Thanh Tiêu ngăn lại.

Sau đó Trình Lập Đông đóng cửa phòng.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa đại nhân.”

“Trình mỗ sẽ không nói mấy lời vòng vo, vừa rồi Trình mỗ đi đến Hình bộ, đệ trình một phần hồ sơ.”

“Nếu đại nhân bằng lòng hợp tác, Trình mỗ sẽ đích thân lấy lại hồ sơ, cho dù có người biết được, Trình mỗ tin chắc với giao tình giữa ngài và Trương thượng thư, hắn sẽ giấu nhẹm đi, thậm chí không xem đến phần hồ sơ kia.”

“Đại nhân, đây là cơ hội cuối cùng.”

Trình Lập Đông đi thẳng vào vấn đề, không hề có chút vòng vo nào, báo cho hắn biết ý định của mình khi đến đây

Lần này, ánh mắt y kiên định vô cùng.

Rất hiển nhiên, đây là thông điệp cuối cùng.

Nếu như mình đồng ý, hai bên hợp tác, mọi chuyện còn dễ nói.

Nhưng nếu mình không đồng ý, vậy thì trực tiếp trở mặt.

Hứa Thanh Tiêu không ngờ tới Trình Lập Đông một hai cứ phải xuất hiện vào thời điểm này, trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện.

Hắn không nói chuyện, mà đứng chắp tay, lẳng lặng nhìn Trình Lập Đông.

“Trình đại nhân, ngươi còn nhớ lúc ban đầu ở huyện Bình An không.”

“Ngươi áp giải ta vào ngục, bảo người bắt chước giả giọng Triệu đại phu.”

“Muốn lừa bịp Hứa mỗ, kết quả bị Hứa mỗ nhìn thấu, ngươi có biết là vì sao không?”

Hứa Thanh Tiêu không trả lời, mà nhắc đến chuyện từng trải qua.

“Vì sao?”

Trình Lập Đông có chút hiếu kỳ, hắn thực sự không biết vì sao.

“Bởi vì, Hứa mỗ hiểu rõ lòng người hơn Trình đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Sau đó hắn tiếp tục nói.

“Từ lần đầu tiên ngươi thấy ta ở kinh đô Đại Ngụy, Hứa mỗ rất kinh ngạc, ngươi cho Hứa mỗ biết ngươi đi theo Nghiêm nho rồi.”

“Còn bản thân ta biết được ngươi đi theo Nghiêm nho, ta biết ngay giữa chúng ta đã không có bất cứ khả năng hợp tác nào.”

“Bọn họ là nho! Trời sinh chán ghét dị thuật yêu ma, hợp tác cũng bọn họ chắc chắn bảo hổ lột da, hơn nữa Hứa mỗ càng nắm chắc một việc, ngươi… Đã bước lên một con đường không có lối về.”

“Trình đại nhân bây giờ là một quân cờ, một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào, giữ ngươi đến hiện tại, đơn giản chỉ là dùng để cản trở Hứa mỗ.”

“Hơn nữa, trước mắt cũng không phải chỉ một mình ngươi tìm đến Hứa mỗ hợp tác, mà là một nhóm người khác muốn hợp tác với Hứa mỗ.”

“Cho nên, nếu Hứa mỗ hợp tác với người chính là lâm vào ngõ cụt. Nhưng nếu Hứa mỗ không cùng ngươi hợp tác, tuy rằng vẫn ở trong tình cảnh tuyệt vọng, nhưng chí ít còn có một chút hy vọng sống.”

“Trình đại nhân, nói như vậy, ngươi đã rõ chưa?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn nói ra nguyên nhân vì sao không hợp tác cùng Trình Lập Đông.

Bởi vì hiện tại Trình Lập Đông là một quân cờ của Nghiêm nho, thậm chí có thể nói là một quân cờ của đám người đứng sau Nghiêm nho.

Sự tồn tại của hắn chính là chèn ép mình, đẩy mình vào chỗ chết.

Hợp tác là dường chết, tình thế chắc chắn phải chết, tương đương với việc vĩnh viễn bị người nắm giữ nhược điểm.

Có thể tránh thoát không?

Có thể, nhưng tránh thoát như vậy chỉ là tốn công vô ích.

Còn nếu không hợp tác, bị đối phương trở mặt, chí ít bản thân còn có thủ đoạn, chí ít còn có một chút hy vọng sống.

Hứa Thanh Tiêu không muốn trở thành quân cờ cho người ta, nhất là quân cờ của Văn cung Đại Ngụy.

Dù phải chết, cũng phải do chính mình lựa chọn.

Chương 588: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (3)

Nhưng khi hắn nói điều này, Trình Lập Đông không khỏi mở miệng nói.

“Hứa đại nhân quả nhiên là miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng Trình mỗ quả thực có thể hợp tác cùng Hứa đại nhân, Trình mỗ có thể phản bội Nghiêm nho, quay lại gia nhập dưới trướng ngài… .”

Trình Lập Đông vẫn sử dụng cách nói như thế.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu, hắn thở dài, nhìn qua Trình Lập Đông nói.

“Ngươi vẫn không hiểu hiện tại mình đang ở trong hoàn cảnh nào.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp lên tiếng, cắt ngang lời nói của đối phương.

Trình Lập Đông không ngốc, mà là chấp niệm quá sâu, cho nên hắn trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rằng khi Trình Lập Đông lựa chọn gia nhập vào phe Nghiêm nho, hắn đã chết rồi.

Bởi vì tên này là một nhân vật tép riu, một quân cờ, một quân cờ có số phận đáng thương.

Trình Lập Đông không nói lời nào, y lẳng lặng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Qua một lúc lâu, Trình Lập Đông lại mở miệng.

“Ý của Hứa đại nhân chính là nhất quyết không hợp tác?”

Y tiếp tục hỏi.

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Trình Lập Đông cũng khẽ gật đầu, y thật sự không thể hiểu nổi vì sao Hứa Thanh Tiêu lại kiêu ngạo như vậy, nhưng y không

suy nghĩ nhiều.

Hắn cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu và nói.

“Hứa đại nhân, nếu ngươi có thể thoát khỏi kiếp nạn này, Trình mỗ kính nể.”

Y nói như thế nói.

Nói xong lời này, Trình Lập Đông quay người rời đi, không ở lại thêm một giây nào.

Bởi vì sự tình đã đi đến nước này, nhiều lời vô ích.

Nhìn thấy Trình Lập Đông rời đi.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu cũng cảm thấy một chút áp lực không thể giải thích được.

Văn cung Đại Ngụy muốn nhắm vào mình.

Bọn họ nhất định đã chuẩn bị đủ các thủ đoạn, chỉ dựa vào dân ý, Hứa Thanh Tiêu thật sự cảm thấy áp lực và khủng hoảng.

“Ngày mai chính là thọ đản của bệ hạ.”

“Đợi sau khi thọ đản của bệ hạ thọ đản kết thúc, chắc hẳn bọn họ sẽ làm khó dễ.”

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ đến việc đám người này sẽ ra tay vào thời điểm nào.

Ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu đi vào giường, hắn ổn định lại tâm thần, giao lưu cùng với Triều Ca Phá Tà trong Văn cung.

“Triều Ca huynh trưởng!”

“Phá Tà huynh trưởng!”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng gọi hai người, sau đó hắn kể đầu đuôi sự tình, cũng như phân tích của mình ra.

Hắn không hi vọng số phận của mình nằm trong tay kẻ khác, vì vậy không có gì sai trái khi chuẩn bị thêm một vài con át chủ bài.

Còn hai người kia sau biết được hoàn cảnh hiện tại của Hứa Thanh Tiêu, không khỏi rơi vào trầm mặc.

Ước chừng gần nửa canh giờ.

Rốt cuộc, giọng nói của Triều Ca vang lên.

“Dân ý trong cơ thể đệ hoàn toàn có thể ngăn cản được sự thăm dò của thiên hạ đại Nho, nhưng nếu bọn họ thỉnh thánh khí đến điều tra sẽ cực kỳ phiền phức.”

“Nhưng mà có một biện pháp có thể giúp đệ vượt qua cửa ải khó này.”

Triều Ca nói như vậy.

Nghe nói như thế, Hứa Thanh Tiêu lập tức phấn chấn.

“Xin huynh trưởng cho hay.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Biện pháp rất đơn giản, ta và Phá Tà huynh kích hoạt thiên địa Văn cung cho đệ, có thể chống lại uy lực của thánh khí.”

“Chỉ là hiện giờ phẩm cấp Nho đạo của đệ không cao, trừ phi ngươi đạt đến tứ phẩm. Nếu không cưỡng ép kích hoạt thiên địa Văn cung, ta và Phá Tà huynh sẽ rơi vào trạng thái hôn mê.”

“Đến lúc đó, phải nhờ vào một mình ngươi.”

Triều Ca lên tiếng, đây là cách duy nhất để hắn kích hoạt thiên địa Văn cung, nơi này là Văn cung của vị thánh nhân đầu tiên.

Nếu kích hoạt sức mạnh Văn cung, tự nhiên có thể trấn áp ngược lại, dù sao Văn cung Đại Ngụy không thể sánh bằng thiên địa Văn cung.

Hành cung của đại thánh nhân là thiên hạ đệ nhất.

Cái giá duy nhất phải trả chính là hai người sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, nếu điều đó xảy ra, Hứa Thanh Tiêu sẽ phải tự mình đi tiếp con đường sau này.

“Điều đó sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đến hai vị sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn hỏi như thế.

“Sẽ không gây ra ảnh hương, chỉ là thần lực khô kiệt phải ngủ say thôi.”

“Chủ yếu vẫn là lo lắng cho chuyện tương lai.”

“Có điều hiền đệ cũng đừng lo lắng, nếu thật sự đến mức đó, bất kể như thế nào, chúng ta đều sẽ giúp đệ.”

“Nếu đệ thật sự xảy ra vấn đề, chúng ta cũng không khá hơn bao nhiêu.”

Triều Ca trả lời rất nghiêm túc.

Sẽ không gây ra ảnh hưởng gì, đơn giản chỉ là ngủ say một giấc, chỉ lo lắng Hứa Thanh Tiêu gặp phải khủng hoảng khác trong tương lai.

Sau khi hiểu được điều này, Hứa Thanh Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu như chuyện này sẽ gây ra tổn thương cực lớn cho hai người bọn họ, Hứa Thanh Tiêu thật sự không tiện mở miệng.

Chỉ là ngủ say một giấc, vậy thì vẫn còn dễ nói.

Chẳng qua con đường tiếp theo, phải do mình chậm rãi đi tiếp thôi.

“Đa tạ hai vị huynh trưởng!”

“Nếu như có một ngày, ngu đệ có thể giúp đỡ mấy vị huynh trưởng thoát khỏi khó khăn, ngu đệ nhất định không chối từ.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng chân thành nói.

“Làm phiền hiền đệ rồi.”

“Ừ, làm phiền hiền đệ.”

Hai người đưa ra trả lời, còn Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Có hai người bọn họ tương trợ, Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ bất cứ thứ gì.

Nhưng nếu như đã có át chủ bài.

Hứa Thanh Tiêu cũng phải bắt đầu cân nhắc một số việc khác.

Đối phương lần này tới gây phiền phức, bản thân không thể nằm yên chờ chết, hắn phải phản kích, phản kích quyết liệt.

Trước đây Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí từng đặc biệt dặn dò mình, không nên dính vào tranh chấp giữa các học phái, đừng đi giành giật người đọc sách với Văn cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu đồng ý.

Hắn không muốn trêu chọc vào Văn cung, nhưng nếu Văn cung dám khiêu khích hắn.

Hứa Thanh Tiêu sẽ không ngại cắn Văn cung một cái thật đau đớn, bằng không, lần này gây phiền phức xong, lần sau lại gây phiền phức tiếp.

Cứ lặp đi lặp lại đến vô cùng vô tận.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu trầm tư, suy tính cách đối phó tiếp theo.

Một canh giờ sau.

Văn cung Đại Ngụy.

Điện Triêu Thánh.

Này là một thế giới nho nhỏ giữa Văn cung, chỉ là người ngoài căn bản không thể nhìn thấy, cần có đại Nho mới có thể vào bên trong.

Bên trong điện Triêu Thánh.

Một lão giả với mái tóc nhợt nhạt buông rủ xuống xuống đất, Hạo nhiên chính khí vờn quanh lão ta. Mặc dù đã tới tuổi xế chiều, nhưng khí thế phát ra từ người này lại cực kỳ khủng bố.

Chương 589: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (4)

Còn bên trong điện.

Nghiêm Lỗi, Tôn Tĩnh An, cùng với hai vị đại nho, lẳng lặng ngồi trước mặt lão giả.

Đây là một vị thiên địa đại nho, người đã bước nửa chân vào cảnh giới nhập thánh.

Chỉ là hắn quá cao tuổi, lại không thể hiểu được thiên mệnh, kiếp này khó có thể trở thành thần thánh thật sự.

"Bồng nho, Hứa Thanh Tiêu vẫn không muốn hợp tác."

"Vẫn hành động theo kế hoạch chứ?"

Giọng của Nghiêm Lỗi vang lên, phá vỡ sự yên bình ở nơi đây.

"Hắn chưa đồng ý sao?"

Giọng nói của Bồng nho nghe có vẻ như vô cùng tang thương, và mang theo một loại cảm giác suy yếu vô lực.

"Ừm, Hứa Thanh Tiêu quá xảo trá, không muốn hợp tác cùng chúng ta."

"Những gì nên nói, học sinh đã để Trình Lập Đông nói hết rồi."

Nghiêm Lỗi xác nhận lại lần nữa.

Lời này vừa dứt, Bồng nho liền chìm vào im lặng, tựa như rơi vào trạng thái hôn mê.

Ông im lặng hồi lâu.

Tôn Tĩnh An không khỏi mở miệng.

"Đã cho hắn một cơ hội rồi, hắn tự mình không biết trân quý."

"Theo ý ta, tên này nên bị diệt trừ."

Tôn Tĩnh An cất giọng, hiện tại địch ý của hắn đối với Hứa Thanh Tiêu cực kỳ mạnh mẽ.

Hiện giờ Văn cung Đại Ngụy rất nhiều nho sinh có ý kiến với hắn, hắn cũng nghe nói, Hứa Thanh Tiêu mở trường học, liên tục mời chào nho giả của Văn cung Đại Ngụy.

Mặc dù không trắng trợn, nhưng chấp nhận văn nhân của Văn cung Đại Ngụy đến trường học của hắn chính là một kiểu miệt thị Thánh nhân.

Tôn Tĩnh An vừa dứt lời, Bồng nho liền lên tiếng.

"Nếu đã như thế, thì cứ làm theo lời của Tĩnh An."

"Việc này sẽ do Tĩnh An xử lý, có điều, trước tiên đừng lôi Văn cung Đại Ngụy vào, chờ sau khi sứ thần các nước trở về, hãy giao tất cả chứng cứ cho Hoài Ninh thân vương."

"Ông ta sẽ ra mặt trước, sau đó lại đến Tĩnh An ra mặt, đến lúc đó lão phu sẽ đích thân đi đến triều đình, cưỡng chế ma chủng dị thể trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu ra ngoài."

Bồng nho lên tiếng dặn dò những chuyện kế tiếp.

"Chúng ta kính tuân ý kiến của Bồng nho."

Bốn vị đại Nho khẽ gật đầu.

Chỉ là ngay vào lúc này, giọng của Tôn Tĩnh An lại vang lên.

"Bồng nho, nhưng lỡ như bệ hạ muốn ra sức bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, nên làm như thế nào cho phải?"

Tôn Tĩnh An hỏi như vậy.

Lời này vừa nói ra, giọng của Nghiêm Lỗi xuất hiện.

"Không thể nào."

"Dị thuật chính là tội chết tày đình, cho dù bệ hạ có coi trọng Hứa Thanh Tiêu ra sao, cũng không bảo vệ được Hứa Thanh Tiêu."

Nghiêm Lỗi nói rất chắc chắn.

Bởi vì dị thuật, đích thật là cấm kỵ trong thiên hạ, bất kể là ai tu luyện dị thuật, chỉ cần bị bại lộ thì kết cuộc chỉ có một chữ chết.

Nhưng Bồng nho lại lắc đầu nói.

“Cũng không phải.”

“Có lẽ nữ đế sẽ bảo vệ hắn, tài hoa của Hứa Thanh Tiêu quả thực là ngàn năm có một, nếu hắn thành tâm thành ý quy thuận nhất mạch Chu thánh ta.”

“Bản Nho cũng sẽ ra sức bảo vệ hắn.”

“Đáng tiếc là hắn muốn trở thành kẻ thù của chúng ta.”

“Hắn quá thông minh, cũng quá tự ngạo, hắn căn bản cũng không rõ Văn cung Đại Ngụy mang ý nghĩa gì, cũng không hiểu Chu thánh mang ý nghĩa gì.”

“Nếu Nữ đế ra sức bảo vệ hắn Hứa Thanh Tiêu, cũng sẽ có lợi cho chúng ta.”

“Các ngươi phải nhớ kỹ, trước mắt mục đích thực sự của Văn cung là gì.”

“Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua chỉ là một chút xíu trở ngại mà thôi, không ảnh hưởng gì cả, hiểu chưa?”

Bồng nho lại mở miệng, nhắc nhở mọi người thêm một câu, mục đích thực sự của Văn cung Đại Ngụy là gì.

Vừa nói xong, bốn người cũng lần lượt khẽ gật đầu.

“Đúng vậy, là chúng ta cố chấp rồi, một Hứa Thanh Tiêu nhỏ nhoi, mặc cho hắn có tài hoa đi chăng nữa, có thể làm được gì?”

Tôn Tĩnh An khẽ gật đầu.

Một khắc sau, Bồng nho mở miệng.

“Được rồi, đi thôi “

Một câu nói ra, bốn người đứng dậy cáo lui, sau đó lần lượt rời đi.

Đợi sau khi bọn hắn rời đi.

Bên trong Triêu Thánh điện liền trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Giọng nói của Bồng nho chậm rãi vang lên.

“Sau khi Hứa Thanh Tiêu chết, trở ngại lớn nhất của ngươi sẽ không còn nữa. Chỉ cần ở lại Đại Ngụy, dù có ra sao cũng không thể phản bội Đại Ngụy, trừ phi một ngày nào đó, Đại Ngụy hoàn toàn suy tàn.”

“Bằng không, cho dù chúng ta rời khỏi Đại Ngụy, ngươi cũng không thể từ bỏ.”

Ông ta tựa như đang tự nói chuyện với chính mình.

Bên trong đại điện, cũng không bất cứ sự phản hồi nào.

Ngay sau đó, giờ Tuất hai khắc.

Khi mùa thu đến, sắc trời tối sớm hơn một chút.

Màn đêm phủ kín bầu trời, không có sao trời và ánh trăng.

Kinh đô đèn đuốc sáng trưng.

Đào Hoa am.

Tam thương đã chờ đợi hồi lâu.

Bọn họ đứng đợi bên ngoài lối vào Đào Hoa am, vẫn luôn hồi hộp chờ đợi Hứa Thanh Tiêu.

Từ sau khi triều đình toàn diện đồng ý với con đường quan thương, tất cả thương nhân đều phát điên rồi, đối với thương nhân nhỏ mà nói, ưu tiên đấu giá việc kinh doanh của quan phủ, hậu nhân được ưu tiên tuyển chọn vào thư viện, cộng thêm có khả năng được phong tước.

Có thương nhân nào không giao tiền?

Còn đối với những thương nhân vừa và lớn mà nói, bọn họ muốn trở thành đại thương hội chân chính, trước mắt cần tìm kiếm một chỗ dựa lớn, hiện tại chỗ dựa lớn này xuất hiện rồi, là triều đình Đại Ngụy.

Nói thật thì tất nhiên bọn họ hiểu rõ dụng ý của triều đình Đại Ngụy, nhưng như vậy có hề gì? Người xui xẻo thật sự là ai? Không phải là đại thương hội sao? Triều đình nhất định sẵn lòng nâng đỡ bọn họ, hy vọng bọn họ vượt mặt những đại thương hội kia.

Về phần bát đại thương hội, thậm chí càng lo lắng hơn.

Một phẩm cấp chỉ có sáu vị trí, Hứa Thanh Tiêu chiếm một vị trí, mấy ngày trước Trương Như Hội lại bỏ thêm năm mươi triệu lượng bạc trắng để nhận lấy quan chức nhất phẩm.

Mọi người cũng hiểu việc này là vì sao, Trương Như Hội là người của Hứa Thanh Tiêu người, Trương Như Hội là người đầu tiên đứng ra tạo nên tác dụng tốt, mọi người đều hiểu đạo lý ngàn vàng mua xương ngựa.

Cho nên hiện tại còn thừa lại bốn vị trí.

Nếu như bị thương hội khác chiếm bốn vị trí này, vậy thì bọn hắn sẽ không được dễ chịu rồi.

Lấy được vị trí nhất phẩm, sẽ có quyền nói chuyện, có thể lên bàn đàm phán, nếu không lấy được, vậy kế tiếp cứ chờ bị dần dần nhằm vào đi.

Không nói sẽ mất hết, nhưng chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Chương 590: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (5)

Cũng ngay vào lúc này.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện.

“Hứa đại nhân, Hứa đại nhân.”

“Hứa đại nhân, ngài tới rồi.”

“Hứa đại nhân, mấy ngày không gặp, lại anh tuấn ra nhiều.”

Người đại diện của tam thương nhanh chóng đi tới, trên môi mang theo nụ cười, hoàn toàn khác xa với thái độ của mấy người trước.

“Chư vị khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ chắp tay, sau đó theo sự đồng hành của tam thương cùng tiến vào phòng bên trong Tĩnh Tâm yến.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, có chút nguội lạnh.

Người đại biểu của Tấn thương lập tức mở miệng: “Người đâu, đổi lại một bàn thức ăn mới, phải nóng nhé.”

Hắn mở miệng, nghe sặc mùi tiền.

“Không cần, ăn vài miếng là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn lãng phí, còn nữa đồ ăn cũng không nguội lắm.

Sau khi để mọi người ngồi xuống, tam thương lập tức đứng dậy, bưng chén rượu cười nói.

“Hứa đại nhân, trước đó vài ngày chúng ta thật sự đã đắc tội quá nhiều, mong rằng Hứa đại nhân tuyệt đối đừng tức giận.”

“Đúng vậy, Hứa đại nhân, ngài là thiên tài ngàn năm của Đại Ngụy, chúng ta chỉ là phàm phu tục tử, mấy ngày trước có chỗ nào làm không đúng, mong rằng đại nhân thông cảm nhiều hơn, thông cảm nhiều hơn.”

“Xin đại nhân thông cảm nhiều hơn.”

Ba người đứng dậy, đầu tiên là hướng về Hứa Thanh Tiêu tự mình phạt ba chén.

Mấy ngày trước thái độ của bọn họ hoàn toàn không phải như vậy, đối với Hứa Thanh Tiêu chỉ có hờ hững lạnh lùng.

Không ngờ triều đình lại ban bố một pháp lệnh như vậy, đồng thời toàn bộ văn võ bá quan đều đồng ý.

Hứa Thanh Tiêu toàn quyền phụ trách, nói không ngoa, hiện tại Hứa Thanh Tiêu chính là hội trưởng thương hội của cả thiên hạ.

Liệu trong tương lai bọn họ có thể kiếm được nhiều tiền hay, có một nửa phải xem sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị khách khí rồi, Hứa mỗ ngày hôm nay không muốn uống rượu nên sẽ không uống.”

“Chư vị cũng không cần làm như thế, ngày hôm nay Hứa mỗ đến đây còn có chuyện quan trọng, dự định sau khi nói rõ sẽ rời đi.”

Thanh Tiêu không có ý định dùng thủ đoạn thông thường để đối phó với tam thương, hiện tại là đối phương muốn cầu cạnh mình, cho nên cần làm giá thì làm thôi.

“Được, ngài nói đi, bọn ta nghe.”

“Phải, Hứa đại nhân nói cái gì, chúng ta sẽ nghe cái đó.”

“Hứa đại nhân, xin mời ngài nói.”

Ba người vô cùng khéo léo, cũng không dám than trách một tiếng nào.

Thấy ba người như thế.

Hứa Thanh Tiêu cũng trực tiếp.

“Trước mắt vị trí nhất phẩm, còn có bốn hạn ngạch, các thương hội lớn đã gửi giấy ứng tuyển, ba vị ứng tuyển tương đối trễ.”

“Nói theo lý, đáng lẽ nên ưu tiên cho năm thương hội còn lại.”

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, liền dừng lại.

Còn biểu hiện của ba người liền có chút thay đổi, bọn họ hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu nói lời này có ý gì.

Về phần người đến trước người đến sau, tất cả mọi người cùng nhau tới, không tới lượt Hứa Thanh Tiêu định đoạt việc tới trễ hay không.

“Đại nhân, nói theo lý thì đích thật là như thế, nhưng chúng ta một lòng trung thành với Đại Ngụy, cũng sẵn lòng dốc hết sức lực của mình cho Đại Ngụy.”

“Mong rằng đại nhân… Nể tình chúng ta từng gặp mặt, dàn xếp một phen.”

Trong lúc nói chuyện, người đại diện của Tấn thương lén đưa tới một xấp ngân phiếu.

Một tấm chính là một vạn lượng bạc trắng, một xấp rất dày dặn, chí ít có ba mươi tấm.

Ba mươi vạn lượng xem như quà gặp mặt, quả nhiên hào phóng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, đẩy trở về và nói.

“Nói theo lý, chắc chắn là không được.”

“Nhưng hiện giờ công trình guồng nước của Đại Ngụy cần gấp vật liệu, Hứa mỗ cũng không phải là không thể điều tiết từ bên trong.”

“Lấy hàng hóa thay cho bạc, như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu mở miệng như vậy, tam thương không hề kinh ngạc, ngược lại có cảm giác đã đoán được từ lâu.

“Xin hỏi đại nhân, trao đổi như thế nào?”

Người đại diện của Huy thương lên tiếng hỏi.

“Đơn giản, trực tiếp đưa ngân lượng, chắc hẳn năm thương hội khác cũng không hài lòng.”

“Nhưng nếu để các vị tăng giá, lại sợ dẫn đến cạnh tranh ác ý Đại Ngụy khai sáng con đường quan thương, sách lược chính

là cùng nhau kiếm lợi nhuận, vừa để cho các ngươi kiếm được tiền."

"Vừa có thể kiếm kế sinh nhai cho nhân dân Đại Ngụy, cho nên một chiếc guồng nước Hứa mỗ cứ tính toán dựa theo một vạn lượng bạc trắng, các ngươi dựa theo ba ngàn lượng một chiếc để tính chi phí nhập hội, như thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười nói.

Nhưng ngay sau khi hắn nói xong, sắc mặt tam thương lập tức đại biến.

Ba ngàn lượng một chiếc? Bình thường mà nói, một chiếc tám ngàn năm trăm lượng, bọn họ có lợi nhuận, mà khấu trừ tất cả lợi nhuận, giá vốn cũng phải hơn bốn ngàn lượng bạc trắng.

Ba ngàn lượng tức là mình bỏ ra thêm một ngàn lượng bù lỗ.

Theo cách này, Hứa Thanh Tiêu lấy cái giá ba trăm triệu lượng bạc trắng để đổi lấy một vạn chiếc guồng nước.

Tên này quả nhiên giỏi tính toán.

"Được thôi, nếu ba vị không sẵn lòng, vậy Hứa mỗ cáo từ."

Hứa Thanh Tiêu thấy ba người còn đang do dự, lập tức không khỏi đứng dậy và định rời đi.

Dù sao hiện tại là đối phương cầu xin mình, mình sợ cái gì?

Vừa dứt câu, ba người không khỏi vội vàng mở miệng nói.

"Hứa đại nhân, chờ một lát, chờ một lát, bây giờ chúng ta sẽ thử bàn bạc với tộc trưởng."

Ba người vội vàng mở miệng.

Với mức giá này, bọn họ không thể tự quyết định được, nhất định phải xin chỉ thị của cấp trên.

"Mất bao lâu?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Trong vòng một canh giờ!"

Ba người trả lời.

“Không được, một khắc đồng hồ thôi.”

Hứa Thanh Tiêu chỉ định thời gian đến một khắc, một canh giờ quá lâu.

“Được, Hứa đại nhân chờ một lát.”

Người đại diện của Tấn thương cũng là một kẻ cương quyết, đứng dậy trực tiếp rời đi, dùng bùa truyền tin tiến hành dò hỏi.

Hai người còn lại cũng vội vàng đi theo.

Bên trong phòng riêng, chỉ còn lại một mình Hứa Thanh Tiêu.

Ước chừng khoảng một khắc đồng.

Cả ba trở lại như đã hẹn.

“Hứa đại nhân, chúng ta đồng ý!”

Cả ba người nói với vẻ hơi đau đớn.

Chấp nhận rồi.

“Được, nói miệng không bằng chứng, vậy ký tên đồng ý đi.”

Hứa Thanh Tiêu lấy ra chứng từ làm bằng chứng, lời nói vô dụng, ký tên đồng ý xong rồi, nếu sau đó đổi ý, có thứ này ở đây, không muốn đưa cũng phải đưa.

“Được!”

Cấp trên đã đưa ra câu trả lời, bọn họ cũng không dài dòng, nhìn lướt qua chứng từ bằng chứng, lại nhanh chóng phát hiện chỗ không đúng.

Bởi vì trên chứng từ có viết, chi phí vận chuyển đường thủy do bọn họ phụ trách.

Chà, chẳng qua chỉ bỏ ra thêm ít chi phí, muốn lừa thì cứ lừa đi.

Cả ba người có một chút ấm ức khi ký tên.

Đợi sau khi ký tên đồng ý.

Hứa Thanh Tiêu thỏa mãn thu lại chứng từ.

“Chúc mừng ba vị.”

“Có điều còn một chuyện, quên nói.”

Chương 591: Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu (6)

“Từ nay về sau, vật liệu guồng nước là cống phẩm của hoàng thất Đại Ngụy. Ba vị hào phóng như thế, Hứa mỗ cũng cho ba vị một chút lợi ích.”

“Một giá một, bốn ngàn lượng bạc trắng một chiếc, cung cấp dài hạn cho Đại Ngụy, như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

Tam thương biến sắc, không ngờ Hứa Thanh Tiêu còn giấu chiêu trò khác.

Trước chờ bọn hắn ký tên đồng ý, lại đến lừa gạt bọn hắn.

“Đại nhân, việc này không được, bốn ngàn lượng bạc trắng, chúng ta phải chịu lỗ chết mất thôi.”

“Cái này không tính chi phí vận chuyển đường thủy, gia nghiệp của chúng ta có lớn hơn, cũng gánh không được đâu.”

“Đại nhân, nếu làm như vậy, chúng ta thà rằng không cần.”

Ba người đồng thanh mở miệng, ngươi nói lỗ vốn thì lỗ vốn, một lần cứ xem như giao tình, coi như chi phí nhập hội phí.

Dựa theo giá cả này trong thời gian dài, cho dù bọn họ có giàu hơn, cũng không chịu nổi.

“Được thôi, vậy Hứa mỗ lại giúp các ngươi kiếm thêm một chút, bốn ngàn năm trăm lạng bạc một chiếc, cấp thêm năm trăm lượng bạc một phần là chi phí vận chuyển đường thủy, một phần còn lại là để dân chúng địa phương sản xuất vật liệu liên quan.”

“Nếu như không đồng ý mức giá này, vậy thì dứt khoát thôi đi, cứ giao nộp lên coi như là chi phí nhập hội, vụ quan chức cứ dẹp qua một bên luôn.”

Bốn ngàn lượng bạc thật sự có hơi quá đáng, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ là nói đại thế thôi.

Năm ngàn lượng là Hứa Thanh Tiêu tính toán qua.

Chi phí đại khái là ba ngàn tám chín trăm, tính đến chi phí vận chuyển đường thủy là bốn ngàn lượng, lại thêm vấn đề hao tổn, thì chính là khoảng chừng bốn ngàn năm trăm lượng.

Còn thừa năm trăm lượng chính là lợi nhuận của thương nhân.

Chắc chắn không nhiều. Dù sao chia ra từng công đoạn, số tiền tới tay thật sự có thể còn được bao nhiêu?

Nhưng ít ra không sẽ bị thua lỗ.

Ít lãi nhưng tiêu thụ mạnh, tuyệt đối không phải vấn đề hóc búa gì.

Hứa Thanh Tiêu tính kế thì tính kế, nhưng không đến mức không cho đối phương đường sống, ít nhiều cũng chỉ hơi sai trái mà thôi.

Quả thực, nghe thấy giá của Hứa Thanh Tiêu mới nói ra, sắc mặt Tam thương đã dịu lại một chút.

Chỉ là bọn hắn vẫn muốn tiếp tục kiếm chác.

Thật tiếc là Hứa Thanh Tiêu quả thực không có thời gian dây dưa với bọn họ, hắn còn phải đến cuộc hẹn tiếp theo.

“Nếu đồng ý, ký xong phần chứng từ này, sai người đưa đến học đường Thủ Nhân.”

“Nếu không đồng ý, cũng không cần đưa, nhưng những gì đã nói trước đó không thể thiếu.”

Hứa Thanh Tiêu lộ rõ là muốn ăn chắc đám người này.

Hiện giờ ván cờ đã hình thành, bát đại thương hội muốn làm quân cờ, hay là muốn trở thành người cầm cờ, đều phụ thuộc vào chính bản thân bọn họ.

Dù sao bất kể như thế nào, mình cũng không bị lỗ.

Nếu bọn họ không đưa thật, mục đích của mình cũng đạt thành rồi, một vạn chiếc guồng nước, ba trăm triệu lượng bạc trắng, đã kiếm được món hời to rồi.

Nếu bọn họ đồng ý, mọi người làm ăn lâu dài cũng cũng không có hậu hoạn gì.

Sắc mặt tam thương không được dễ chịu cho lắm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã đi rồi.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi khuất, sắc mặt cả ba người trở nên rất khó coi.

“Hừ! Tên Hứa Thanh Tiêu này… Quả nhiên là vì nước vì dân .”

Người đại diện của Tấn thương đập bàn một cái thật mạnh, nhưng một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên trở về.

Bốn mắt nhìn nhau, người đại diện của Tấn thương cắn lưỡi đổi câu, chính hắn cũng không ngờ bản thân có thể phản ứng nhanh như vậy.

“Trở về lấy chút đồ vật, ba vị cừ từ từ trò chuyện.”

Hứa Thanh Tiêu không ngại bọn họ nói xấu sau lưng mình, mà lại sợ đám người khen ngợi mình

Hứa Thanh Tiêu lấy đồ rồi trực tiếp rời đi.

Đến nhanh, đi cũng nhanh, trước sau không đến nửa canh giờ.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, tam thương cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể âm thầm than thở.

Ước chừng hai khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện bên trong một tửu lâu khác.

Bóng dáng ngũ thương xuất hiện, bọn họ vẫn luôn chờ đợi Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ có điều ngũ thương chưa từng đắc tội Hứa Thanh Tiêu, nói tới nói lui cũng vô cùng nhiệt tình, không hề ngại ngùng xíu nào.

Hứa Thanh Tiêu cũng phối hợp ăn chơi cùng với ngũ thương.

Đi gặp tam thương, chủ yếu là vì vật liệu guồng nước, còn đối với ngũ thương, Hứa Thanh Tiêu muốn lôi kéo.

Đặc biệt là tứ thương cuối cùng, chẳng lẽ bọn họ không muốn vượt mặt Tấn thương, trở thành thương hội hàng đầu sao?

Vì vậy, Hứa Thanh Tiêu rất cởi mở, cùng nhậu nhẹt với mọi người.

Còn nữa, người mà ngũ thương phái tới cũng không phải lão đầu, mà là nhân vật cầm quyền hàng thật giá thật của thương hội, là loại người hoàn toàn có thể tự mình quyết định.

Sau khi chè chén.

Hứa Thanh Tiêu cũng nói trắng vị trí nhất phẩm, hiện tại chỉ còn dư một cái.

Hứa Thanh Tiêu định cho thương hội xếp hạng thứ tư.

Vừa nói dứt câu, sắc mặt mọi người có chút lúng túng, dù sao ai cũng muốn vị trí nhất phẩm này.

Chỉ có điều, sau khi Hứa Thanh Tiêu lập tức nói ra chức vị tuần tra sứ, tứ thương còn lại bắt đầu sôi nổi lên.

Phẩm cấp giống hệt, nhưng lại có được trách nhiệm tuần tra giám sát.

Vừa dứt câu, tứ thương xếp hạng cuối bắt đầu kích động rồi.

Mặc dù không phải người chủ sự, nhưng chức tuần tra giám sát này lại thú vị rồi đây.

Tứ thương còn lại nhao nhao nâng chén, cảm tạ Hứa Thanh Tiêu đủ kiểu, và tỏ ra vô cùng kích động.

Bọn họ hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn muốn lôi kéo bọn họ đi chèn ép các thương hội lớn xếp hạng ở phía trên.

Mặc dù biết bản thân bị lợi dụng.

Nhưng như vậy thì có làm sao?

Chỉ cần mình có thể vượt lên trên, sống chết của kẻ khác ăn thua gì tới mình?

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng nói rất rõ ràng, trách nhiệm tuần tra giám sát cũng phải nằm trong phạm vi quy định.

Đồng thời người chủ sự nhất phẩm cũng có quyền lợi vạch tội tuần tra sứ.

Mọi người giám sát lẫn nhau tránh để cho có người mất vui.

Lời giải thích này khiến cho mọi người đều cảm thấy an tâm, dù sao tạo ra thêm một chức tuần tra sứ, quả thực làm người khác cảm thấy có hơi bị thua thiệt.

Nhưng quản thúc lẫn nhau lại không có việc gì.

Nói trắng ra vẫn còn trong phạm vi quy tắc, nếu ngươi thật sự làm sai chuyện, cho dù người ta không có trách nhiệm tuần tra, cũng sẽ gây phiền phức cho ngươi.

Hứa Thanh Tiêu giải quyết xong xuôi việc của bát đại thương hội.

Ngân lượng cũng sẽ đưa đến Hộ bộ trước mùng Một tháng Chín.

Mãi cho đến đêm khuya.

Hứa Thanh Tiêu về tới học đường Thủ Nhân.

Pha cho bản thân một bình trà

Một người lẳng lặng ngắm ánh trăng.

Ngày mai chính là ba mươi tháng tám.

Thọ đản của bệ hạ.

Chỉ sợ nguy cơ lớn nhất sẽ xuất hiện ngay sau khi kết thúc thọ đản.

Nhấp một ngụm trà.

Hứa Thanh Tiêu đứng dưới ánh trăng.

Nhìn lên bầu trời.

Bất giác có cảm giác gió thổi báo hiệu giông bão sắp đến.

(Tiêu đề chương "Sơn Vũ Dục Lai Phong Mãn Lâu" được trích từ bài thơ Hàm Dương thành đông lâu của thi sĩ Hứa Hồn, dịch ý: Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu)

Chương 592: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (1)

Võ Xương năm nhất.

Ba mươi tháng tám.

Cung đình Đại Ngụy, bên ngoài đại điện.

Thọ đản của Nữ đế được cho là ngày long trọng nhất từ khi tân triều đại Đại Ngụy được thành lập đến nay.

Lễ bộ vì chuyện này mà bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, các loại nghi trượng, bao gồm các loại vật dụng, cùng với các vấn đề liên quan đến nghi lễ, đều cần phải được thực hiện hết sức cẩn thận.

Thậm chí bao gồm hoa văn cờ xí, đều phải thiết kế mới hoàn toàn, vừa phải bắt mắt và thể hiện được sự uy nghiêm của Đại Ngụy, lại vừa không được quá bá khí, còn phải phù hợp với chủ đề thọ đản.

Chỉ riêng mấy thứ này, Lễ bộ đã tốn hơn nửa tháng.

Nhưng mọi việc vẫn ổn thỏa, ngày hôm nay cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ.

“Trấn Tây vương đưa quà mừng tới! Một gốc tử ngọc san hô, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

“Chu Bình vương đưa quà mừng tới Thái hòa tử điền cổ ngọc, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

“Nam Lân vương đưa quà mừng tới! Hoàng sơn cổ huyết thạch, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

Bên ngoài đại điện, đám thái giám nhận thiệp mừng, lớn tiếng hét lớn, từng món trân phẩm được đưa vào trong hoàng cung, món nào món nấy đều là bảo vật có tiền cũng không mua được.

Còn bên trong điện.

Nữ đế nghe những câu chúc này, thần sắc lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, đối với đống quà mừng này, nàng mong thà rằng trực tiếp gửi tiền, như vậy thực tế hơn một chút.

Khắp nơi bên trong Tàng Bảo các của Đại Ngụy đều là những món đồ này, châu báu ngọc thạch, kỳ chữ vàng họa, xếp đống như núi, đều là những thứ hào nhoáng nhưng không hề thực dụng.

Về phần bên ngoài điện.

Lễ bộ Thượng thư và Hình bộ Thượng thư đều có chút nặng trĩu tâm sự.

"Vương thượng thư, sao mà lại trông có vẻ nặng trĩu tâm sự thế?"

Trần Chính Nho mở miệng, ngày hôm nay là thọ đản của bệ hạ, ai cũng có thể nhiều tâm sự, Vương Tân Chí lại không thể nhiều tâm sự, lỡ như có chuyện gì làm không tốt, thì biến thành một trò cười ngay.

"A, không có gì, chỉ là nghĩ về chuyện đáp lễ."

Nghe được Trần Chính Nho thanh âm, Vương Tân Chí lập tức mở miệng, theo tâm sự bên trong lấy lại tinh thần, nói như thế nói.

"Đáp lễ?"

"Đúng rồi, việc này ngươi vẫn chưa có nói với chúng ta, ngươi tính đáp lễ bao nhiêu?"

Trần Chính Nho hiếu kỳ hỏi.

Không chỉ có một mình ông ta, Cố Ngôn cũng tiến tới, ánh mắt hung tợn nói: "Vương thượng thư, cảnh cáo trước nhé, vượt quá hai triệu lượng bạc thì khỏi cần mở cái miệng vàng ngọc của ông ra đi, lão phu sẽ không đồng ý."

Cố Ngôn chính là thần giữ của hàng thật giá thật, đã thỏa thuận trước, kinh phí chỉ có hai triệu, hơn nữa còn phải xem hợp lý hay không hợp lý, ông ta phải xem xét lại, không ổn thì sẽ không cho.

Liếc nhìn Cố Ngôn, Vương Tân Chí không thèm để ý, mà nhìn về hướng Trần Chính Nho nói.

“Thủ Nhân đã chuẩn bị xong quà đáp lễ.”

Vương Tân Chí nói như thế.

Lời nói vừa nói xong, lục bộ thượng thư đều có chút hiếu kỳ.

“Thủ Nhân chuẩn bị quà đáp lễ rồi?”

“Thủ Nhân chuẩn bị thứ gì cho ngươi?”

“Tại sao lại dính tới Thủ Nhân rồi?”

Mọi người thật sự không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu lại còn can thiệp vào chuyện của Lễ bộ?

“Hắn bảo ta đáp lễ bằng một vài món đồ đặc biệt.”

“Sứ giả các nước đưa tới heo trâu ngựa dê, cùng với một số ngọc thạch bảo khí, đáp lễ bằng ngân lượng quá dung tục. Thái Bình thi hội đồ chính tay Hứa Thanh Tiêu vẽ ra, cộng thêm bài thơ Thương Tiến Tửu, ấn chương của hắn, sứ giả các nước mỗi người một phần.”

Vương Tân Chí trả lời.

Khi hắn ta vừa dứt câu, mọi người khẽ nhíu mày.

“Thủ Nhân viết như vậy nhiều sao?”

“Đích thân đề tên sao? Tuy rằng cách này rất hay, nhưng vẫn cảm thấy có chút mất mát.”

“Đúng vậy, sứ giả các nước mỗi người một phần thì hơi khoa trương rồi đó, hiện giờ nghe nói kinh đô có người sẵn lòng bỏ ra mười vạn bạc trắng thu mua tự thiếp của Thủ Nhân.”

“Nào chỉ có mười vạn lượng, lạc danh của hắn ta, ba ngàn lượng bạc trắng cũng có người muốn mua.”

Mấy người mở miệng, bọn họ không cảm thấy kiếm được lợi, mà lại ngược lại cảm thấy hơi bị thiệt.

Nhưng Vương Tân Chí lắc đầu nói: “Các ngươi yên tâm, không phải Thủ Nhân tự mình viết, hắn viết xong bản gốc, cho

người khác đi in ấn, lạc khoản đều là đóng dấu, chính là con dấu, Lễ bộ in dập hết hai mươi đồng."

"Dùng cũng dùng không hết."

Vương Tân Chí nói như thế.

Lúc này Lục bộ Thượng thư không khỏi bật cười.

Đây là thế quái nào vậy, ngươi nói Hứa Thanh Tiêu đích thân đề chữ, ít nhất còn có chút giá trị, còn bản in ấn cho dù lấy đi bán, nâng giá hết mức cũng chí có vài lượng bạc trắng.

Cộng thêm mỗi nước một phần, lại càng bị mất giá hơn nữa, một ngàn lượng cũng được tính là đắt rồi.

Toàn bộ Đại Ngụy cũng chỉ có Hứa Thanh Tiêu có thể nghĩ ra ý tưởng này.

Cố Ngôn vô cùng đắc ý nói: "Thủ Nhân vẫn là Thủ Nhân, tính tình này giống ta, không tệ, không tệ."

Ông ta cảm khái từ tận đáy lòng, Hứa Thanh Tiêu làm như vậy, quả thực là một công đôi việc.

"Nhưng làm như vậy, không sợ sứ giả các nước tức giận sao?"

Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long không khỏi nhíu mày, mặc dù này biện pháp khá hay, nhưng hắn cứ cảm thấy sẽ xảy ra vấn đề.

"Nhất định sẽ tức giận."

"Lần này sứ thần các nước ít nhất cũng đã quà mừng trị giá ba ngàn lượng bạc ngân, ngươi đáp lễ bằng thứ này, không tức giận mới là lạ."

"Nhưng Thủ Nhân đã nói, thể diện của Đại Ngụy được duy trì bằng binh đao, chứ không phải bằng tiền bạc. Bọn họ muốn tức giận thì để cho bọn họ tức giận, chẳng lẽ bọn họ thực sự có can đảm khai chiến với chúng ta?"

Vương Tân Chí có chút buồn bực nói.

Ông ta thân là Lễ bộ thượng thư, việc này vỡ lỡ ra rồi, hắn khẳng định phải gánh trách nhiệm, khó tránh phải nghe những lời không được êm tai.

Đây là vấn đề có qua có lại, ngươi đáp lễ bao nhiêu, bình thường đều là đáp lễ nhiều hơn một ít, nếu ngươi có tiền thì có thể đáp lễ gấp đôi.

Song lần này, rõ ràng là đang lừa gạt người khác.

Đương nhiên, kẻ bị nói đến ở đây là sứ giả các nước, kỳ thật tính đến một số tiểu quốc có thể sẽ biến mất trong ngày mai, cũng là khoảng một ngàn rồi, Đại Ngụy vào thời kỳ cường thịnh, tập hợp không ít bộ lạc và quốc gia nhỏ, mới miễn cưỡng gộp được mười ngàn nước.

Chương 593: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (2)

Cho nên chừng một ngàn quốc gia trở xuống cũng không nhằm nhò gì, phần lớn đều là bộ lạc nhỏ, bọn họ thật sự không dám có ý kiến với Đại Ngụy điều gì. Còn một số quốc gia tương đối mạnh, ví như Trần quốc, Đường quốc cũng không có gan gây chuyện với Đại Ngụy.

Đơn giản chỉ là thanh danh khó nghe chút thôi.

Nhưng trách được ai? Còn không phải tự bản thân nghĩ ra ý tưởng tệ hại này sao. Cứ tặng quà như thường lệ đi, ta cũng sẽ đáp lễ theo thường lệ, mọi người cùng nhau vui vẻ, một hai phải coi Đại Ngụy như con heo mập, vậy thì ngại quá, phải để ngươi mở mang một chút cái gì gọi là giả heo ăn thịt hổ.

Đương nhiên, Vương Tân Chí cũng không hoàn toàn đồng ý yêu cầu của Hứa Thanh Tiêu. Có một số tiểu quốc, đưa tặng quà ở mức hợp lý, hắn sẽ đưa lại số tiền đền bù nhất định, nhưng đó là chuyện sau này, hiện tại không phải lúc đền bù, tất cả mọi người nên công bằng như nhau, bằng không sẽ thật sự xảy ra chuyện mất.

"Ừm, những gì Thủ Nhân nói phù hợp tính tình với tính tình của lão phu. Thể diện của Đại Ngụy là dựa vào đao binh, chứ không phải tiền bạc. Trước kia đám sứ thần cứ hở tí là tặng này tặng kìa, không phải là muốn gạt tiền sao?"

"Hiện tại có Thủ Nhân quản lý rồi, chúng ta quả thực trút bớt được nỗi lo, nhưng mà các ngươi có nhận ra điều gì không, Thủ Nhân vào triều đường mới không đến ba tháng đã nhận được sự ủng hộ của lục bộ, bao gồm cả phe võ tướng cũng rất có hảo cảm đối với hắn, chậc chậc, Thủ Nhân quả nhiên là kỳ tài ngút trời, không chỉ có tài hoa, hơn nữa còn có thể như cá gặp nước trong triều đình."

Binh bộ thượng thư mở miệng, hắn tỉ mỉ đánh giá Hứa Thanh Tiêu một phen.

Đây là lời nói thật lòng.

Quả thực khi vừa nói xong, ngoại trừ Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh vẫn luôn tỏ ra nặng trĩu tâm sự, những người còn lại đều không khỏi gật gật đầu.

Đúng vậy, từ khi Hứa Thanh Tiêu vào triều đến hiện tại, cũng chưa đến ba tháng.

Vẻn vẹn chỉ trong ba tháng, Hứa Thanh Tiêu từ một tên văn nhân vô danh, nhảy lên trở thành tuấn tài đứng đầu Đại Ngụy.

Khoan hãy nói đến tài năng văn chương bay bổng, Hứa Thanh Tiêu lại càng khéo léo linh hoạt trong việc triều chính. Đầu tiên vào Hình bộ, theo lý đều sẽ bị chèn ép một phen, kết quả Hứa Thanh Tiêu bị lật ngược tình thế.

Sau khi đại náo Hình bộ, lục bộ không một ai dám trêu vào hắn, về phần sự tình phía sau cũng cần kể chi tiết.

Nhưng trong lúc bất tri bất giác, Hứa Thanh Tiêu đã có uy tín cực cao tại Hình bộ. Nay lại vào Hộ bộ giúp vương triều Đại Ngụy kiếm được rất nhiều tiền, trên dưới Hộ bộ có ai không tôn trọng Hứa Thanh Tiêu?

Có ai không khen ngợi tài năng của Hứa Thanh Tiêu?

Còn Lại bộ Trần Chính Nho cũng khỏi phải nói, từ khi sau Hứa Thanh Tiêu lên tiếng vì người dân, Trần Chính Nho đã rất có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu.

Công bộ Lý Ngạn Long, kỳ thật vẫn ổn, dù sao công trình guồng nước của Hứa Thanh Tiêu thật sự khiến ông ta kính nể. Bình thường phàn nàn vài câu, cũng là thói quen của trưởng bối đối với vãn bối mà thôi.

Binh bộ thì không cần phải nói luôn, phe võ tướng vốn đã sẵn có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu, nếu như không phải không được Bắc phạt, Hứa Thanh Tiêu phỏng chừng đã đổi phe từ lâu rồi.

Đương nhiên nếu bắc phạt thật thì Hứa Thanh Tiêu phỏng chừng càng như cá gặp nước ở Binh bộ.

Từ tác phong hành sự của Hứa Thanh Tiêu sẽ có thể nhìn ra, Hứa Thanh Tiêu cũng không phải loại người lương thiện. Thật sự xảy ra chiến tranh, tuyệt đối không phải người chỉ hiểu điều binh trên giấy.

Cuối cùng chỉ còn Lễ bộ.

Bộ này không quan trọng, Lễ bộ có thích hay không cũng chả sao, cho dù lăn lộn đến đâu đi chăng nữa cũng không thể vào Lễ bộ.

Đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ của năm vị thượng thư, cảm giác của Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí đối với Hứa Thanh Tiêu vẫn thuộc mức không ổn, nếu như không phải Hứa Thanh Tiêu đối nghịch với Văn cung Đại Ngụy thì thật ra ông ta vẫn rất có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu, dù sao mọi việc làm của Hứa Thanh Tiêu đều là vì dân, thân làm quan phụ mẫu, tất nhiên phải vì dân.

Nếu như không phải mấy hôm Hứa Thanh Tiêu lừa gạt mình, Vương Tân Chí sẽ có nhiều hảo cảm đối với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng xét đến việc Hứa Thanh Tiêu phát cho Lễ bộ ba mươi triệu, hảo cảm lại nhiều hơn một tí

Kỳ thật suy cho cùng, sở dĩ Hứa Thanh Tiêu có thể tung tăng như cá gặp nước ở trên triều đình, đơn giản là vì hắn ta giải quyết tất cả rắc rối của Lục bộ.

Vấn đề chính của Lục bộ không phải là thiếu tiền sao!

Bao gồm cả phe võ quan, tất cả mọi người đều thiếu tiền, sống vất vả từng ngày, khô khan chán ngắt, có tiền mua tiên cũng được.

Hứa Thanh Tiêu là phúc tinh của Đại Ngụy, sự xuất hiện của hắn khiến cho Đại Ngụy nghèo rớt mồng tơi trở nên tốt đẹp.

Đúng lúc này, Trương Tĩnh cất giọng.

Hắn ta nói với giọng điệu bỡn cợt.

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu hiện tại có người muốn hại Thủ Nhân, các ngươi nên làm gì nhỉ?”

Trương Tĩnh thuận miệng nói, như thể chỉ là đang nói đùa một phen.

Hộ bộ thượng thư là người đầu tiên mở miệng.

“Nếu ai dám gây phiền phức cho Thủ Nhân, lão phu sẽ tịch thu nhà hắn.”

Đây là câu trả lời của Cố Ngôn.

“Ngươi tịch thu nhà xong, ta lại đem bọn họ sung quân biên cương.”

Đây là câu trả lời của Chu Nghiêm.

“Không được, một nửa sung quân biên cương, một nửa đưa đến Công bộ làm việc khổ sai, hiện tại Công bộ đang thiếu người.”

Đây là câu trả lời của Lý Ngạn Long.

“Ta đây viết tấu chương tố cáo bọn họ.”

Vương Tân Chí đưa ra câu trả lời.

Nhưng chỉ có duy nhất Trần Chính Nho không nói chuyện, chỉ liếc nhìn thoáng qua Trương Tĩnh rồi cười nói.

“Hiện tại ở Đại Ngụy này, không có mấy người dám gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.”

Ông ta khẽ cười một tiếng, Trương Tĩnh cũng khẽ gật đầu theo, như thể mọi thứ đều rất ngẫu hứng.

Cuối cùng, ngay lúc này.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu không thể không đến tham gia thọ đản của Nữ đế, cho dù có bận việc lớn hơn nữa, cũng phải tới chúc mừng.

“Thần, Hộ bộ Thị lang Hứa Thanh Tiêu, chúc mừng bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cúi đầu về phía Nữ đế ở bên trong đại điện.

“Ái khanh miễn lễ.”

Giọng nói của Nữ đế truyền ra bên trong điện, bên ngoài đại điện ồn ào náo nhiệt lập tức vang lên thêm nhiều giọng nói.

“Thủ Nhân, ngươi chuẩn bị lễ vật gì cho thọ đản của bệ hạ?”

Chương 594: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (3)

“Đúng vậy, có chuẩn bị làm bài thơ tuyệt hay để chúc mừng bệ hạ không vậy?”

“Thủ Nhân, chúng ta đều chờ ngươi đến biểu diễn tiết mục chủ chốt đó nha.”

Giọng nói của mọi người vang lên, đều là những người quen biết Hứa Thanh Tiêu, bọn họ mở miệng cười, dò hỏi Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị lễ vật gì.

Nghe thấy lời của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng trực tiếp.

“Bẩm chư vị, gần đây việc công bận bịu, không có chuẩn bị tỉ mỉ, còn nữa trong cung của bệ hạ không thiếu tranh vẽ thi ca, hạ quan không muốn tự mình bêu xấu. Sầu não vì hết cách, hạ quan chỉ đành tiện phạt một thân trúc trước cửa nhà để làm một cây sáo trúc.”

“Mong rằng bệ hạ đừng chê.”

Hứa Thanh Tiêu lấy ra một sáo trúc trong lúc nói chuyện.

Bản thân là một Hộ bộ thị lang, bổng lộc mỗi tháng ba mươi lượng bạc trắng, mấy chục cái miệng ở trường học Thủ Nhân đều phải ăn cơm, dựa vào ba mươi lượng này chắc chắn không đủ, hiện tại đang sống bằng tiền dành dụm.

Lấy đâu ra tiền mua lễ vật.

Về phần làm thơ gì đó thực sự không cần thiết, nhiều tài hoa như vậy chính mình cũng dùng không hết, còn cần nữa?

“Hứa ái khanh có lòng rồi.”

Trong điện, giọng nói của Nữ đế lại vang lên, Triệu Uyển Nhi cũng chậm rãi bước ra, nhận lấy sáo trúc của Hứa Thanh Tiêu, sau đó mỉm cười nhìn Hứa Thanh Tiêu, rồi quay trở về.

Mà lúc này, giọng của Cố Ngôn không khỏi vang lên.

“Thủ Nhân, đến đây, tâm sự cùng với mấy người bạn cũ nào.”

Cố Ngôn mở miệng.

Nhưng ngay sau đó, giọng của An quốc công lại vang lên.

“Thủ Nhân, đến đây, tâm sự cùng với mấy người bạn cũ nào.”

An quốc công mở miệng, gọi Hứa Thanh Tiêu đi qua.

Trong phút chốc, hai phe văn võ lại bắt đầu xảy ra tranh chấp.

Đám bách quan lặng lẽ theo dõi tất cả sự tình, có cảm giác giống như đang xem một vở kịch.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu có thể nói là như cá gặp nước trên triều đình, được bệ hạ coi trọng, được Lục bộ tín nhiệm, và nhận được sự hảo cảm của võ quan, còn giống linh vật hơn cả linh vật, mọi người đều yêu thích.

Nhưng đôi khi cũng có điểm bất lợi, chẳng hạn như bây giờ

Đến chỗ quốc công hay là đến chỗ thượng thư, việc này nếu như không lựa chọn đúng đắn thì sẽ đắc tội người khác.

Nghe thấy hai bên kêu gào, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khổ một tiếng, hắn chỉ sợ gặp phải chuyện như thế này.

May mắn thay, giọng nói của Nữ đế lại vang lên.

“Hứa ái khanh, trẫm có một số việc tìm ngươi.”

Rõ ràng là Nữ đế đang giúp Hứa Thanh Tiêu giải vây, nghe thấy lời này, Hứa Thanh Tiêu liền vội mở miệng.

“Tuân chỉ.”

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía An quốc công và đám Cố Ngôn với nụ cười ngượng ngùng trên mặt.

Hai đám người này tất nhiên chỉ nói đùa thế thôi, chắc chắn sẽ không làm tới thật, bọn họ mỉm cười phất tay, để Hứa Thanh Tiêu đi qua.

Rất nhanh sau đó. Hứa Thanh Tiêu bước vào trong đại điện.

Bên trong điện, Nữ đế cực kỳ uy nghiêm, nàng vận long bào đen thuê hoa văn kim long, hiển thị rõ sự bá khí và phát huy vô cùng tinh tế nét uy nghi của bậc đế vương.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía nữ đế.

“Miễn lễ.”

“Hứa ái khanh, tổng thu nhập của phương án quan thương lần này được bao nhiêu?”

Nữ đế gọi Hứa Thanh Tiêu tới, không chỉ để giải vây cho hắn, mà quan trọng hơn là, nàng ta có vài việc muốn hỏi,

“Bẩm bệ hạ, trước mắt số bạc thực tế được vận chuyển đến là mười tỉ lượng, còn thừa ba tỉ rưỡi chưa vào kho, chậm nhất trong vòng bảy ngày nữa sẽ được đưa vào kho.”

“Thần ước tính đến khi kết thúc quan thương, dự kiến sẽ có mười bốn tỉ lượng bạc trắng sẽ được ghi vào sổ sách.”

Hứa Thanh Tiêu báo cáo tình hình tài chính.

Mười bốn tỉ lượng bạc trắng, trên thực tế vẫn còn ít hơn một chút. Trước đó Hứa Thanh Tiêu dự đoán là mười lăm tỉ lượng, hiện giờ là mười bốn tỉ.

Chỉ có thể chứng minh, Đại Ngụy quả thực nghèo khó, thương nhân cũng nghèo, bằng không, tám thương hội lớn đều gia nhập, những thương nhân khác chẳng có lý nào lại không tham gia.

Mười bốn tỉ lượng bạc trắng này về cơ bản là của chín mươi tám phần trăm thương nhân trên khắp Đại Ngụy rồi, những thương nhân còn lại không phải không muốn gia nhập mà là không có khả năng đưa ra nhiều tiền như vậy.

Sau Nữ đế được nghe lại con số này, cả người cũng không khỏi trầm mặc.

Mười bốn tỉ lượng bạc trắng.

Đây là khái niệm gì?

Với tình hình Đại Ngụy hiện tại, muốn kiếm được chừng đấy tiền cần phải mất thời gian một trăm bốn mươi năm.

Nếu như nói chém giết phiên thương được coi là xoa dịu sự căng thẳng của quốc khố Đại Ngụy, vậy thì mười bốn tỉ lượng

bạc trắng đúng là một món hời béo bở.

Nghĩ tới đây, Nữ đế không khỏi cảm khái nói.

“Hứa ái khanh, quả nhiên là thiên tài của Đại Ngụy, Đại Ngụy có ngươi, là phúc của Đại Ngụy.”

Nữ đế mở miệng, nàng ta gần như dùng lời khen ngợi cao nhất để hình dung Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ nói quá lời rồi, thần, chỉ là làm việc mà thần nên làm.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy gì, mười bốn tỉ lượng bạc trắng, nghe quả thực khủng khiếp. Nhưng đối với hiện tại Đại Ngụy chỉ có thể giải quyết việc cần kíp trước mắt, muốn Đại Ngụy thật sự trở lại thời kỳ cường thịnh, chỉ dựa vào số ngân lượng này thì vẫn là hạt cát trong sa mạc.

Kế hoạch sinh kế của người dân có tốn kém tiền bạc không? Guồng nước đã sẵn sàng rồi, có cần mua hạt giống không? Thúc đẩy ruộng hoang có cần làm không? Không nói chính sách hay không chính sách, ít nhất ngươi cũng phải cho bách tính có cái ăn, đúng không? Phần trợ cấp có cần hay không đây?

Về phương diện quân sự, bất kể có Bắc phạt hay không, có cần dự trữ binh lực không? Có cần tiết kiệm trả quân lương cho ba lương không? Có cần đổi vũ khí mới hay không? Đây lại là một khoản tiền khổng lồ khác.

Tiếp đó là giáo dục văn hóa, việc này Đại Ngụy làm được sao? Căn bản là không thể làm được, mười bốn tỉ lượng còn tạm được, nhưng vấn đề là có nhiều ngân lượng như vậy sao?

Đáp án là không có.

Cho nên mười bốn tỉ lượng này, chỉ có thể nói giúp cho Đại Ngụy làm được rất nhiều chuyện, nhưng muốn khiến cho Đại Ngụy phát triển toàn vẹn, vẫn phải làm từng bước hết cẩn thận, mỗi một khoản tiền đều phải tiêu phí hết sức thận trọng.

“Hiện giờ quốc khố thu nhập vào sổ sách mười tỉ lượng, Hứa ái khanh có lời khuyên gì không?”

Chương 595: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (4)

Nữ đế mở miệng, nàng dò hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Ngày hôm nay là thọ đản của nàng, nhưng nàng cũng không có ý muốn tổ chức thọ đản gì cả, thay vào đó nàng lúc nào cũng quay quanh việc triều đình.

"Công trình guồng nước là hạng mục ưu tiên hàng đầu, tiếp theo chính là ruộng hoang bỏ trống, triều đình nên cấp khoản tiền mua sắm lương thực phân chia cho bách tính nghèo đói, để bọn khai khẩn ruộng đất cằn cỗi."

"Đồng thời gia tăng thu mua số lượng lớn vật liệu guồng nước. Tuyên bố với thiên hạ, bất kể đối phương ra giá bao nhiêu, Đại Ngụy cũng sẽ đắt hơn ba phần, cho đến khi phá giá vạn lượng bạc trắng."

"Sau đó giữ lại một bộ phần dùng cho việc vận hành Đại Ngụy, và chia ra làm hai phần chuẩn bị cho quân sự của Đại Ngụy, một phần còn lại vẫn dùng phát triển dân sinh nông nghiệp, có thể xây dựng học viện nông nghiệp, chiêu mộ những người có tài năng trong thiên hạ."

"Nghiên cứu hoặc tìm kiếm lúa ba vụ, hay các loại hạt giống lương thực khác, thí dụ như phái quân đội đến Hải Thượng thiên quốc tìm kiếm những thứ như vậy, nếu tìm được thì Đại Ngụy sẽ nghênh đón sự phồn vinh thực sự."

Hứa Thanh Tiêu nói ra cách sử dụng mười bốn tỉ lượng bạc trắng.

Mỗi một phân tiền đều có tác dụng, mỗi một khoản tiền đều đã được hắn sắp xếp thỏa đáng.

Chỉ là nữ đế vẫn không khỏi mở miệng.

"Thu mua vật liệu guồng nước, nâng giá cao hơn ba phần, cái giá này có hơi cao nhỉ."

Nữ đế nói.

“Thần biết là vậy, nhưng thần không có nói phải mua, nâng giá cao lên là để phòng ngừa địch quốc sao chép.”

“Mặc dù thần có ba lớp phòng thủ, nhưng lớp phòng thủ thật sự nên là về mặt giá cả, đẩy giá vật liệu guồng nước lên cao, nhưng chỉ kêu gọi chứ không thu mua.”

“Qua đó, thương nhân trục lợi, địch quốc cho dù muốn mua, cũng nhất định phải trả cái giá đắt đến rỉ máu. Thần cũng đã đề phòng, dù bọn họ có được tài liệu, nhưng nhất định không làm được như chúng ta.”

“Không quá một năm, số vật liệu này lại bị bán đi lần đi, cùng với việc bị bán lại, giá cả sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, dẫn đến bán tháo một cách khủng hoảng, khi đó Đại Ngụy lại ra tay thu mua tất cả.”

“Lúc này cho dù địch quốc ngộ ra thì cũng không hề có tác dụng gì, những vật liệu đó vẫn còn thời gian để sinh trưởng, Đại Ngụy từ đấy đã dẫn trước một bước rất xa rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra câu trả lời.

Hắn nói tăng giá thu mua, lại không nói nhất định phải mua.

Đẩy giá cả lên cao để địch quốc dùng tiền mua trước, sau khi mua về, lại bắt chước làm ra guồng nước, sau khi hoàn thành phát hiện hữu dụng thì cũng hữu dụng đó, nhưng tu sửa cực kỳ phiền phức, chi phí rất cao.

Ngoại trừ có thể thiết lập lại ruộng hoang, còn lại không hề có bất cứ tác dụng gì, tạo nên ảo giác rằng tổn thất lớn hơn lợi ích thu được, như vậy những quốc gia đó sẽ không phát triển thứ này.

Dứt khoát bán đi, khi nhà buôn lớn bắt đầu bán tháo vật liệu, đương nhiên cũng sẽ khiến những thương gia bán tháo theo, lúc này Đại Ngụy sẽ có thể ra tay.

Vừa có thể thu mua với giá thấp, vừa khiến cho đối phương mất trắng một số tiền, có thể nói là một công đôi việc.

Đợi sau khi lấy được vật liệu, địch quốc mới phản ứng lại thì còn có ích gì? Vật liệu cần thời gian sinh trưởng, cho nên chỉ có thể mắt lom lom nhìn Đại Ngụy phát triển sớm hơn hai ba năm.

Nói tóm lại, không thể triệt để ngăn chặn loại người này, chỉ cần sản lượng lương thực của Đại Ngụy thật sự tăng gấp đôi, sẽ không quốc gia nào chịu ngồi yên.

Đặc biệt là vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.

À, nhắc tới hai vương triều này, Hứa Thanh Tiêu thật ra có chút khó hiểu, theo lý mà nói mình nổi danh tại vương triều Đại Ngụy như thế này, vì sao sứ giả của hai vương triều này không đến lôi kéo mình?

Việc này không hợp lý, phàm là người có chút đầu óc, chắc hẳn sẽ đến lôi kéo mình. Bọn họ hứa hẹn vô số lợi ích, thậm chí ngay cả chức vị thừa tướng cũng có thể trao cho mình, nhưng vì sao vẫn chưa đến tìm mình?

Giỏi lắm, như vậy là xem thường Hứa mỗ sao?

“Trẫm, đã hiểu.”

“Hứa ái khanh, ngươi tự mình quyết định việc của Hộ bộ đi, Cố ái khanh phải chịu trách nhiệm quản lý việc trong triều, hắn hơi cao tuổi, xương cốt không ổn rồi.”

“Ngươi còn trẻ, phải san sẻ giúp hắn nhiều hơn, hiểu chưa?”

Nữ đế mở miệng, câu này chứa nhiều ý , mà ý nghĩa trực tiếp nhất chính là muốn mình làm thật tốt, gần như muốn mình làm thượng thư.

“Thần, hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu hiểu ý tứ của nữ đế, nhưng hắn không hề tỏ ra hào hứng hay phấn khích.

Thượng thư đã là cái gì? Thừa tướng thì đã làm sao? Giấc mộng của mình không phải chỉ có những thứ này.

Nhưng ngay lúc này, giọng của Nữ đế lại vang lên.

“Hứa ái khanh, còn có một việc, trẫm muốn hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy An quốc sách khi nào có thể cho thấy hiệu quả?”

Nữ đế hỏi lại, nhắc Hứa Thanh Tiêu nhớ đến một việc hắn sắp quên mất.

“Chí ít sau một năm, chậm nhất ba năm.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra trả lời.

Hồi đấy, An quốc sách là ý tưởng nảy ra trong lúc hứng thú nhất thời, nhưng với tình hình hiện tại của Đại Ngụy, nếu thật sự thi hành chiến lược an quốc thì ngược lại sẽ trở thành một gánh nặng.

Đầu tiên cần giải quyết được vấn đề nông nghiệp và an dân, mới có thể khiến cho An quốc sách phát huy tác dụng, bằng không, nó sẽ trở thành mối trở ngại khi thực hiện ngay bây giờ.

“Ừ.”

“Cứ làm theo ý của Hứa ái khanh vậy.”

Nữ đế cũng không đề cập đến nữa, nàng hiểu An quốc sách là việc tốt, nhưng nàng hiểu hiện tại không phải lúc thích hợp để đề xuất.

“Được rồi, nhập tiệc thôi, cũng sắp đến giờ rồi, hôm nay sẽ uống thêm vài chén.”

Nữ đế lại mở miệng, để Hứa Thanh Tiêu đi vào nhập tiệc, và cũng nói Hứa Thanh Tiêu uống vài chén, thư giãn một chút.

“Đa tạ bệ hạ, thần, cáo lui.”

Hứa Thanh Tiêu cúi chào Nữ đế, sau đó chậm rãi rời đi.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi, Nữ đế cũng đứng dậy.

Đến giờ rồi, nàng cũng phải ra góp mặt.

Không bao lâu.

Nữ đế đi ra bên ngoài đại điện, Triệu Uyển Nhi cầm theo thánh chỉ, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng lại có thể truyền vào trong tai của mọi người.

Nội dung câu nói cũng rất chi là đơn giản, chỉ là cảm tạ chư vị sứ thần, đồng thời kể ra công lao của Lục bộ và các võ tướng, lại nói đến Đại Ngụy hiện giờ không ngừng phát triển, hy vọng chư vị không ngừng cố gắng, chung tay tạo nên tương lai tương đẹp.

Mọi người ăn uống no say nhé.

Chương 596: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (5)

Sau khi tuyên đọc xong thánh chỉ là tới mục ca múa biểu diễn, toàn bộ hoàng cung toát ra bầu không khí vô cùng hoan hỉ.

Rượu ngon mỹ thực không ngừng được dọn lên, giờ phút này cách đối nhân xử thế của Hứa Thanh Tiêu được phát huy vô cùng tinh tế, mời rượu Lục bộ xong, lại lập tức đi tìm đám An quốc công mời rượu, sau khi mời rượu đám An quốc công, lại lập tức đi tìm những quan viên khác mời rượu.

Trong thịnh yến, Hứa Thanh Tiêu có thể nói là cực kỳ có mặt mũi, ngoại trừ Lục bộ thượng thư và quốc công, bất kỳ ai được hắn mời rượu đều rất kích động, có cảm giác vô cùng vinh hạnh.

“Nào nào, Mộ huynh, uống một ly uống một ly.”

“Vĩnh Bình quận chúa, chúng ta cũng uống một ly.”

Hứa Thanh Tiêu bưng bầu rượu, không ngừng mời rượu, gần như đã quan tâm đến thể diện của tất cả mọi người.

Đáng tiếc chính là đám Hoài Ninh thân vương không đến, bọn họ phái người đưa tặng quà mừng, nhưng không đích thân đến, lịch sự từ chối lời mời với lý do trong người có bệnh.

Như vậy cũng tốt thôi, chí ít sẽ không phát sinh vấn đề gì.

Nhưng chính vào lúc này, có một tên sứ thần dị tộc dáng người tương đối thấp lại bưng chén rượu, đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa đại nhân, tại hạ là thừa tướng Cao Tiên, Phác Hạ Xương, ngưỡng mộ Hứa đại nhân đã lâu. Tài năng của Hứa đại nhân là ngàn năm có một, Cao Tiên quốc có thể nói là cực kỳ kính trọng ngài. Nếu đại nhân không chê, mong rằng đại nhân nếu có thời gian hãy đến Cao Tiên quốc du ngoạn.”

“Quốc quân đã nói rằng nếu ngài tới, sẽ đích thân nghênh đón.”

Giọng của Phác Hạ Xương vang lên, y cười rạng rỡ, trông có vẻ vô cùng nịnh nọt và sùng bái.

Hứa Thanh Tiêu nhìn đối phương, không khỏi suy nghĩ một chút, rất nhanh liền biết Cao Tiên quốc này là quốc gia nào.

Không phải một tiểu quốc, nằm ở phía đông Đại Ngụy, sản sinh ra vô số mỹ nữ, các đời tiên đế của Đại Ngụy hình như đều có phi tử đến từ Cao Tiên quốc.

Nhưng thứ khiến cho Cao Tiên quốc thật sự nổi danh không phải bản thân nó, mà chính là Lưu quốc, nằm gần Cao Tiên quốc, về mặt địa lý, Lưu quốc nằm rất gần Đại Ngụy, chỉ là Lưu quốc thuộc thế lực của vương triều Đột Tà.

Hơn nữa đây lại là một thế lực rất mạnh mẽ, Cao Tiên quốc cũng là bố cục quân sự của Đại Ngụy, là vùng đệm, dù sao nếu vương triều Đột Tà vương triều đột nhiên thật sự phát binh, tất nhiên sẽ bắt đầu gây hấn từ Lưu quốc, cho nên Cao Tiên quốc nhất định phải trở thành nước chư hầu của Đại Ngụy.

Nếu không đi dọc xuống phía đông có thể chiếm cứ mấy thành trì cực kỳ trọng yếu của Đại Ngụy.

“Phác huynh khách khí rồi, Phác huynh ngàn dặm xa xôi từ dị quốc đến đây, vô cùng vất vả, Hứa mỗ nên kính Phác huynh một ly.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nâng chén uống cạn.

Phác Hạ Xương vừa thấy như vậy, lập tức vô cùng kích động nói.

“Hứa đại nhân nói quá lời, nói quá lời rồi, bản thân chúng ta chính là nước chư hầu của Đại Ngụy, nói đến cũng coi như là con dân Đại Ngụy, ngài là Thị lang Đại Ngụy sao có thể có thể uống cạn sạch một hơi.”

“Ta tự phạt ba chén, tự phạt ba chén.”

Phác Hạ Xương vô cùng kích động, uống liền ba chén, sau đó lại bắt đầu nói mấy câu khen ngợi nịnh nọt, lại kể lể rất nhiều

chuyện ở quốc gia bọn họ.

Ý tứ đại khái chính là Cao Tiên quốc cực kỳ sùng bái tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, mà thứ được sùng bái nhất chính là thi từ, đặc biệt là bài biền ngẫu nổi danh ngàn năm Nam Dự Lâu Tự.

Thông qua lời kể của Phác Hạ Xương, đại khái có thể biết được, Cao Tiên quốc đã hoàn toàn bị thuyết phục, nhất là quốc quân đương triều, càng cực yêu thi từ của Hứa Thanh Tiêu, rất muốn mời Hứa Thanh Tiêu đến Cao Tiên quốc một chuyến.

Muốn gặp Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa đại nhân, không chỉ Cao Tiên quốc chúng ta, ngay cả Lưu quốc cũng cực kỳ kính trọng ngài đó, ngài không biết, Chu thánh đã từng chu du liệt quốc, đến quốc gia chúng ta để truyền đạo."

"Kể từ đó, chúng tôi cực kỳ sùng bái văn đàn của Đại Ngụy, người được chúng tôi ngưỡng mộ nhất chính tài tử đương thời. Không phải tại hạ nói khoác, nếu ngài tới Cao Tiên quốc, tất cả thần dân đều không thể ngủ nổi mất thôi."

Phác Hạ Xương uống chút rượu, nói chuyện kích động hơn thường lệ, nhưng những điều hắn nói đều là sự thật.

Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy luôn có cảm giác mình đi đến đâu cũng bị chèn ép, nhưng trên thực tế danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu lại nổi như cồn tại các quốc gia này.

Thí dụ như Cao Tiên quốc và Lưu quốc, bọn họ có thể nói là ngưỡng mộ Hứa Thanh Tiêu đã lâu, theo như lời của Phác Hạ Xương thì hàng ngày quốc quân Cao Tiên quốc đều phải xem qua thi từ của Hứa Thanh Tiêu mới có thể đi vào giấc ngủ.

Chuyện này khiến Hứa Thanh Tiêu hơi líu lưỡi.

Ở kinh đô Đại Ngụy, tuy rằng có không ít người ái mộ mình, ngưỡng mộ tài hoa của mình, nhưng cũng không khoa trương đến thế.

Sau khi ngẫm lại, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra một điều.

Chắc hẳn Phác Hạ Xương đã có chút khoác loác, tiếp theo là, Đại Ngụy có Văn cung Đại Ngụy, Chu thánh chính thống đang ở đó, dù là người có tài hoa đến đâu đi chăng nữa thì đứng trước mặt thánh vẫn chỉ là vô danh tiểu tốt.

Đây còn là do Chu thánh đã qua đời năm trăm năm, nếu vừa qua đời, mặc cho mình có tài hoa ra sao, trừ phi thành thánh, nếu không thì sức ảnh hưởng của mình trong mắt người đời sẽ giảm thấp một khó hiểu.

Không hề nghĩ ngợi nhiều.

Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm thứ hư danh này.

Mãi cho đến giờ Dậu.

Thịnh yến mới kết thúc.

Mọi người dần dần ra về, Hứa Thanh Tiêu cũng uống rất nhiều, nhưng vẫn rất tỉnh táo.

Chỉ là khi ra bên ngoài cung, vài tiếng ồn ào vang lên.

“Cái gì? A Đồ tộc chúng đưa tặng ba ngàn bò dê, các ngươi chỉ cho quà đáp lễ như thế này?”

“Ba ngàn trâu dê? Chúng ta đưa một ngàn con chiến mã, tốt hơn nhiều so với số bò dê của ngươi nhiều, bọn họ cũng chỉ cho quà đáp lễ này.”

“Thương Tiến Tử? Ta cần thứ này làm cái gì? Không cho tiền sao?”

Sau khi tàn cuộc, Lễ bộ bắt đầu đáp lễ, đống hộp quà họa quyển chất cao như núi được bày biện ở phía sau lưng, mỗi sứ giả dị quốc một phần quà.

Tiếng cãi nhau ồn ào thu hút cấm quân đi tới, gần như không cần ra bất cứ mệnh lệnh nào, ánh mắt cấm quân rất lạnh lùng, cũng mặc kệ đám phiên bang nói gì.

Nói tóm lại, tiếp tục ầm ĩ sẽ bị đuổi đi.

Chương 597: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (6)

Trong phút chốc, đám sứ thần phiên bang đỏ bừng mặt, có một vài sứ thần phiên bang giàu có trực tiếp không cần đáp lễ, một vài tiểu quốc khác lật đật nhặt đồ lên.

Dù sao có thể giảm bớt chút tổn thất nào thì giảm bớt chút đó.

Đối với tình huống này, Hứa Thanh Tiêu nghe mà thấy vui thầm.

Muốn lợi dụng Đại Ngụy?

Có cái rắm.

Một đám man di.

Hứa Thanh Tiêu tâm trạng vô cùng tốt, bước chân đi trên đường cũng cảm thấy nhẹ nhàng thư thái.

Chỉ là vừa đi ra khỏi cung, bóng dáng Trương Tĩnh xuất hiện ở phía sau.

"Thủ Nhân, đi với ta một đoạn."

Khi giọng nói của Trương Tĩnh vang lên, Hứa Thanh Tiêu lập tức dừng bước.

"Trương thượng thư."

Hứa Thanh Tiêu hô một tiếng.

"Ừ."

Trương Tĩnh chắp tay bước đi, cùng Hứa Thanh Tiêu sóng vai trở về.

Có điều theo suốt dọc đường đi Trương Tĩnh không nói gì cả, còn Hứa Thanh Tiêu chếnh choáng nhưng càng lúc càng tỉnh.

Đúng hai khắc đồng hồ.

Toàn bộ hành trình Trương Tĩnh không nói lời nào, sau khi tiễn mình đến học đường Thủ Nhân, cũng chỉ nói câu ta đi

nhé, sau đó liền không còn có nói gì.

Nhìn Trương Tĩnh rồi.

Bất chợt Hứa Thanh Tiêu hiểu ra gì đó.

Trình Lập Đông đưa hồ sơ đến rồi.

Trương thượng thư cũng chưa nhận thụ lý vụ án, hắn đi cùng mình suốt một đoạn đường, Hứa Thanh Tiêu hiểu hắn muốn làm gì, muốn tự mình mình chủ động mở miệng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không nói chuyện, không hy vọng kéo Trương Tĩnh xuống nước.

Về việc này Hứa Thanh Tiêu không muốn kéo theo bất kỳ ai xuống nước, tự mình gánh chịu là được rồi.

Nhưng hắn hiểu ý của Trương Tĩnh.

Ông ta muốn giúp mình.

Lắc lắc đầu.

Tất cả tâm trạng vui vẻ tan thành mây khói trong một khắc này.

Đêm tối mịt mù.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng về phòng.

Tiếp theo đây sẽ là một trận ác chiến.

Mình thật sự cần phải tu dưỡng tinh thần thật tốt.

Cùng lúc đó.

Hoài Ninh vương phủ.

Hoài Ninh vương nhìn hồ sơ trên bàn, lại nhìn Trình Lập Đông trước mặt, và rơi vào trầm tư.

Trình Lập Đông đột nhiên đến thăm, cùng với này phần hồ sơ, nói lên tất cả.

Ông ta không thể nào không biết đối phương có ý đồ gì.

Hơn nữa Trình Lập Đông cũng đã nói rõ người đứng sau lưng y.

Văn cung Đại Ngụy mượn tay mình để diệt trừ Hứa Thanh Tiêu.

Về việc này, Hoài Ninh thân vương không hề thấy tức giận một chút nào, chỉ là ông ta không thật sự muốn trợ giúp Văn cung Đại Ngụy.

Bởi vì ông ta biết Văn cung Đại Ngụy muốn làm cái gì.

Cho nên ông ta đang do dự.

Một khắc đồng hồ.

Ba khắc đồng hồ.

Một canh giờ.

Đúng một canh giờ.

Hoài Ninh thân vương suy nghĩ một canh giờ, cuối cùng ông ta mở miệng.

“Trở về nói với người đứng sau lưng ngươi rằng bản vương sẽ làm việc này.”

“Nhưng muốn lợi dụng bản vương thì không có cửa đâu, bản vương làm phần mở đầu, những việc phía sau tự bọn chúng lo liệu đi nhé.”

Hoài Ninh thân vương đưa ra một sự chọn lựa.

Ông ta phải diệt trừ Hứa Thanh Tiêu.

Dù là bị lợi dụng.

Nhưng ông ta cũng không thể để mình bị lợi dụng hoàn toàn, có thể mở màn, muốn khiến cho mình dốc hết sức sao?

Thôi đừng nằm mơ nữa.

“Vương gia anh minh! Tiểu nhân hiểu rồi.”

“Nếu đã như vậy, tiểu nhân đi bẩm báo ngay.”

Trình Lập Đông lên tiếng, sau đó rời đi.

Sau khi đưa mắt nhìn Trình Lập Đông rời đi, Hoài Ninh thân vương lại rơi vào suy tư.

Cứ như thế.

Mãi cho đến giờ Mão.

Kinh đô Đại Ngụy.

Khi từng chiếc xe ngựa đi vào Hộ bộ, từng thùng bạc cũng được chuyển vào bên trong Hộ bộ.

Lại bộ, Hình bộ, Lễ bộ, Công bộ, Binh bộ cũng nhao nhao phái người đến để lấy tiền.

Để có thể thuận lợi lấy tiền, Trần Chính Nho cố ý gọi ngũ bộ thượng thư đến, trao đổi về việc phân chia quyền hạn phẩm cấp cùng với lợi ích của quan thương.

Ví dụ như con cháu đời sau ưu tiên nhận giấy trúng tuyển học viện, phẩm cấp nào tương ứng với học viện nào, đồng thời ngươi có phẩm cấp không có nghĩa là đủ điều kiện, nhất định phải duy trì ba năm hoặc năm năm, thậm chí là mười năm mới có hiệu lực.

Nói tóm lại, tiền đã vào tay, tiếp theo đây sẽ do triều đình làm chủ.

Cho nên lục bộ thượng thư mở cuộc họp nhỏ, ngũ bộ binh mã cũng hừng hực khí thế lao đến Hộ bộ, chỉ sợ Cố Ngôn trở về rồi, đến lúc đó lại phải vất vả xử lý một số rắc rối.

Toàn bộ quá trình lấy tiền tiêu tốn thời gian hơn nửa ngày nên Trần Chính Nho lôi kéo Cố Ngôn thảo luận một hồi lâu, đợi viết xong tất cả chi tiết mới thả người.

Chờ sau khi Cố Ngôn trở về, biết được mọi việc thì đã muộn, ngoại trừ hùng hổ mắng vài câu, Cố Ngôn cũng không có nói gì.

Cứ như thế.

Mãi cho đến ngày hai tháng chín.

Giờ Mão.

Hình bộ Đại Ngụy.

Trời còn chưa sáng hẳn, một chiếc bóng run rẩy xuất hiện trên con phố nằm phía trước Hình bộ.

Là bóng dáng của Hoài Ninh thân vương.

Khí thế của ông ta không còn dữ tợn như trước, thay vào đó lại là cảm giác đèn cạn dầu tắt, tạo cho người khác cảm giác tuổi già sức yếu.

Sự xuất hiện của Hoài Ninh thân vương khiến cho Hình bộ có chút căng thẳng.

Vị này cũng chả phải nhân vật nhỏ, Cố đại nhân khi nhìn thấy ông ta cũng phải kính nể gọi một tiếng vương gia.

Nhưng vào một khắc tiếp theo.

Hoài Ninh thân vương cầm theo một phần hồ sơ đi đến phía bên ngoài Hình bộ.

"Xin chào vương gia."

Đám thị vệ bên ngoài Hình bộ đồng loạt cúi chào Hoài Ninh thân vương.

Còn Hoài Ninh thân vương không đi vào, cũng không để ý đến những thị vệ này, mà lại cầm lấy trống kêu oan trên giá đỡ ở bên ngoài Hình bộ.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Tiếng trống hùng hậu vang lên khiến cho nhiều người bị giật mình, bách tính sống chung quanh Hình bộ cũng bị giật mình ngay khi tiếng trống vang lên.

Đám thị vệ Hình bộ có chút líu lưỡi, bọn họ hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, theo như thông thường không được đánh trống kêu oan của Hình bộ.

Đây chỉ là một vật trang trí mà thôi, nếu có người đánh trống, vậy thì nhất định phải kịp thời xử lý, nhưng người đánh trống cũng phải chịu phạt.

Nhưng có phạt thế nào cũng không thể phạt vị vương gia này.

Tiếng trống kéo dài, đủ chín âm tiết.

Ngay sau đó.

Giọng của Hoài Ninh thân vương vang lên.

“Bản vương Hoài Ninh, ngày hôm nay cáo trạng Đại Ngụy Hộ bộ thị lang Hứa Thanh Tiêu, tu hành dị thuật, giết người cướp của, tội ác ngập trời, tội ác tày trời.”

“Mong rằng Hình bộ thượng thư thụ lí vụ án này.”

Hoài Ninh thân vương cất giọng.

Giọng nói của ông ta không quá mạnh mẽ nhưng lại có vẻ rất kỳ quái, giọng nói ấy lan truyền hơn phân nửa kinh đô, Lục bộ nghe thấy được, phủ quốc công phủ chư hầu cũng nghe được thấy.

Văn cung Đại Ngụy lại càng nghe rõ hơn.

Đây không phải sức mạnh của một người bình thường, mà là sức mạnh của võ đạo.

Chương 598: Bản Vương Hoài Ninh, Hôm Nay Cáo Trạng Hứa Thanh Tiêu Tu Luyện Dị Thuật (6)

Vào khoảnh khắc này.

Hơn phân nửa kinh đô hoàn toàn náo loạn.

“Hứa đại nhân tu luyện dị thuật?”

“Việc này không thể nào, Hứa đại nhân làm sao có thể tu luyện dị thuật?”

“Lại xảy ra chuyện gì nữa vậy? Là kẻ nào muốn vu oan giá họa cho Hứa đại nhân?”

“Đừng nói lung tung, người đó là thân vương, cẩn thận rước họa vào người.”

“Cục cưng à, một vị thân vương đích thân đến Hình bộ thân cáo trạng, đây là có thù hằn sâu sắc đến mức độ nào?”

“Hứa huynh tu luyện dị thuật? Việc này không thể nào, hắn là văn nhân nho đạo, sao có thể có thể tu luyện dị thuật? Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói qua có dị thuật Nho đạo.”

“Đúng vậy, có từng nghe nói dị thuật Nho đạo chưa?”

“Chẳng trách Hứa Thanh Tiêu có thể tăng phẩm cấp Nho đạo nhanh như vậy, hóa ra là tu luyện dị thuật.”

“Không hiểu thì ngậm cái miệng lại nhé, Nho đạo tuyệt đối không thể nào dị thuật, trong việc nhất định có hiểu lầm gì đó.”

“Chính xác, không nên nói lung tung, nắm được cơ hội liền cắn người đó à? Các hạ có thù với Hứa huynh sao?”

Vừa mới sáng sớm.

Toàn bộ kinh đô đã hoàn toàn náo động.

Bởi vì chuyện này, thực sự khiến cho người khác không thể ngó lơ.

Đường đường lục phẩm chính Nho của Đại Ngụy.

Hộ bộ Thị lang.

Thiên tài ngàn năm có một.

Thế mà lại tu luyện dị thuật?

Hơn nữa người báo án còn lại một vị thân vương cao quý.

Nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ Hình bộ sẽ đuổi người đi ngay lập tức.

Nhưng một vị thân vương thân đích thân đến đánh trống.

Việc này tuyệt đối không là không có lửa thì sao có khói.

Lại bộ.

Trần Chính Nho đặt hồ sơ trên tay xuống, sắc mặt không mấy dễ chịu.

Hộ bộ.

Cố Ngôn vừa mới chuẩn bị xử lý việc công, lập tức lên đường, đi thẳng đến Hình bộ.

Binh bộ.

Chu Nghiêm nhíu mày, nhưng hắn không đi đến Hình bộ, mà là đi phủ Quốc công.

Lễ bộ.

Trong ánh mắt của Vương Tân Chí có chút kinh ngạc, sau một hồi suy tư, cuối cùng hắn thở dài, đi về hướng Văn cung Đại Ngụy.

Công bộ.

Trên mặt Lý Ngạn Long tràn đầy sự kinh ngạc, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Bên trong phủ của các đại quốc công và liệt hầu, và bao gồm rất nhiều người có quen biết với Hứa Thanh Tiêu đều bao trùm trong không khí như thế.

Không có ai có thể ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại tu luyện dị thuật.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Nữ đế đang phê duyệt tấu chương, sau khi nghe thấy giọng nói của Hoài Ninh thân vương.

Cả người hoàn toàn bất động.

Ngự bút trên tay nhỏ xuống một giọt đỏ mực, làm nhòe đi tấu chương.

Còn ở trong Hình bộ.

Trương Tĩnh vô cùng bình tĩnh ngồi trong thượng thư phòng.

Không nói lời nào.

Giờ Mão.

Bầu trời kinh đô.

Vẫn tối đen mịt mù.

Khiến cho trong lòng tất cả mọi người ở kinh đô Đại Ngụy đều cảm thấy áp lực.

Kinh đô náo loạn rồi.

Lần này, nguyên nhân gây ra náo loạn vẫn là Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lần này là Hứa Thanh Tiêu bị người khác gây phiền phức.

Trước kia đều là Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức cho người khác.

Cả kinh đô Đại Ngụy đều đang xôn xao, phàm là người có quen biết hoặc có mối quan hệ tốt với Hứa Thanh Tiêu, không một ai không biến sắc.

Một vị thân vương của Đại Ngụy đích thân đi cáo trạng Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, sự việc này đủ sức gây chấn động trên toàn bộ Đại Ngụy, thậm chí không tới nửa ngày, người khắp thiên hạ đều sẽ hay biết đến chuyện này.

Dị thuật, thứ này chính là điều cấm kỵ đối với toàn bộ thiên hạ, bất kể là ai, bất luận vì mục đích gì, chỉ cần ngươi tu luyện dị thuật, ngươi sẽ bị tất cả mọi người phỉ nhổ, vương triều, tiên môn, tán tu đều truy sát ngươi.

Bởi vì người tu luyện dị thuật đến cuối cùng rồi sẽ trở thành ma, đến lúc đó một khi ma chủng lột xác, thực lực của ngươi càng mạnh, ma chủng sẽ càng mạnh, khi đó rất khó để có thể áp chế được người và sẽ tạo nên vô số sát nghiệt.

Hơn nữa dị thuật khó giải, chí ít cho đến hiện tại vẫn chưa nghe nói người tu luyện dị thuật có kết thúc tốt đẹp.

Bên dưới Hình bộ.

Hoài Ninh thân vương lặng lẽ đứng bên ngoài Hình bộ.

Ánh mắt ông ta bình tĩnh, trong tay cầm hồ sơ.

Hình bộ không một ai dám nói chuyện, dù sao chuyện này liên can quá lớn.

Nếu như là ba tháng trước, Hoài Ninh thân vương làm như vậy, bọn họ bảo đảm sẽ nhận vụ án này ngay lập tức.

Nhưng ba tháng sau, hiện giờ Hứa Thanh Tiêu trở thành nhân vật lẫy lừng hàng đầu ở Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu của hiện tại đã hoàn toàn trở thành con cua tung hoành ngang dọc trên Đại Ngụy, không người nào dám trêu chọc Hứa Thanh Tiêu.

Thần tài của Lục bộ, hy vọng của võ tướng, cứu tinh của Đại Ngụy, Vạn Cổ của văn đàn, tín ngưỡng của bách tính.

Nói cách khác, hiện tại cho dù Hứa Thanh Tiêu làm gì sai trái, cũng không một ai dám gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

“Bản vương Hoài Ninh, ngày hôm nay cáo trạng Đại Ngụy Hộ bộ thị lang Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.”

“Hình bộ, vì sao không thụ lí?”

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên, chất vấn Hình bộ vì sao không ra mặt thụ lí.

Trên dưới Hình bộ có chút trầm mặc, không phải có ý gì khác, mà là bọn họ nào dám nhận án, vương gia đích thân đến đây báo án, nhất định phải do Hình bộ Thượng thư tới tiếp quản vụ án.

Bọn họ xứng sao?

Nói thật là không xứng.

Chỉ là khi giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên, Hình bộ vẫn không hề có động thái gì, Trương Tĩnh cũng chưa xuất hiện.

Mặc dù không biết rốt cuộc Trương Tĩnh đang suy nghĩ cái gì, nhưng mọi người đều biết, Trương Tĩnh đã tỏ thái độ rồi.

Một vị vương gia đích thân đến đây cáo trạng, Trương Tĩnh thế mà mãi không thấy xuất hiện, đây chính là đang ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, hắn ta chọn phe rồi, chọn lựa tin tưởng Hứa Thanh Tiêu.

Ngược lại, Thượng thư của ngũ bộ còn lại lần lượt chạy tới.

Người đầu tiên xuất hiện là Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, hắn bước đi nhanh nhất, vội vàng xuất hiện trước mặt Hoài Ninh thân vương.

"Xin chào Hoài Ninh vương gia."

Cố Ngôn mở miệng, cúi chào Hoài Ninh thân vương.

Người đối diện chỉ khẽ gật đầu, không lên tiếng đáp lại.

Thấy đối phương không nói gì, Cố Ngôn lập tức tiến lên.

"Vương gia, việc này e rằng chỉ là một sự hiểu lầm, Hứa Thủ Nhân là chính nho, sao có thể tu luyện dị thuật, lão phu hoài nghi chuyện này là do có người cố ý muốn hãm hại Hứa Thủ Nhân."

Cố Ngôn mở miệng, ông ta thân là Đại Ngụy Hộ bộ thượng thư, quan viên nhất phẩm, có thể nói là địa vị cực cao, nhưng vẫn cung kính khi đối mặt với Hoài Ninh thân vương, vương gia là hoàng thất, không dính dáng đến phẩm cấp.

"Có phải hiểu lầm, có phải hãm hại hay không, đến lượt ngươi mở miệng sao?"

Chương 599: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (1)

Nhưng mà, Hoài Ninh thân vương không hề nể mặt Cố Ngôn chút nào, ông ta thốt ra một câu lạnh như băng, làm Cố Ngôn lập tức sầm mặt.

Mặc dù ông ta thuộc hàng nhất phẩm, nhưng vẫn không thể thẳng thắn nói chuyện trước mặt vị vương gia này.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

"Vương gia, lão phu có lời muốn nói, chẳng hay vương gia có muốn nghe hay không?"

Trần Chính Nho xuất hiện.

Ông ta chạy tới với tốc độ nhanh nhất, giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang vọng qua hơn phân nửa kinh đô, ông ta không thể nhắm mắt làm ngơ.

"Ồ? Hóa ra là thừa tướng tới đấy à."

"Lời nói của Trần đại nhân, bản vương vẫn muốn nghe thử một chút."

Hoài Ninh thân vương mở miệng, tuy trên miệng có vẻ hơi cung kính, nhưng vẻ mặt lại không tỏ ra chút cung kính nào.

"Bái kiến Hoài Ninh vương."

Trần Chính Nho cúi chào đối phương, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Thủ Nhân là học trò Nho đạo, đã là chính nho lục phẩm, hơn nữa đại Nho chúng ta cũng nhìn qua khí của Thủ Nhân, nếu hắn tu luyện dị thuật, chúng ta đã phát hiện ra điểm bất thường từ lâu rồi."

"Cho nên, hạ quan có thể bảo đảm, Hứa Thủ Nhân tuyệt đối không tu luyện qua dị thuật, bằng không, có Văn cung Đại Ngụy ở đây, làm sao hắn ta dám vào kinh đô?"

Giọng nói của Trần Chính Nho đã thêm Hạo nhiên chính khí nên có thể lan truyền khắp toàn bộ kinh đô.

Ông ta đang giải thích thay cho Hứa Thanh Tiêu, dù sao thì chuyện dị thuật liên quan quá lớn, bất kể là ai, chỉ cần liên can đến dị thuật thì đều là một chuyện cực kỳ phiền phức.

Huống hồ chi đây là một vị thân vương mở miệng, cáo trạng Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Trong Lục bộ Thượng thư có kẻ nào không phải cáo già? Trong các quý tộc Đại Ngụy có kẻ nào không phải người thông minh? Một vị thân vương không cần thiết phải gây khó dễ với Hứa Thanh Tiêu, nhất định ông ta đã nắm giữ một số chứng cứ, về phần là thật hay giả thì còn cần bàn lại.

Nhưng thân vương dám mở miệng, tính xác thực rất cao, nếu không cần gì phải làm ầm ĩ lên như vậy, hoàn toàn có thể âm thầm điều tra.

Nói trực tiếp hơn, không có chứng cứ xác thực đã dám trực tiếp gây chuyện với Hứa Thanh Tiêu, người khác thì không biết sao, nhưng Hoài Ninh thân vương nhất định không phải loại người này.

“Trần đại nhân, ngươi không cảm thấy chính bởi vì hắn tu luyện học thuật Nho gia, cho nên mới dám xuất hiện ở kinh đô Đại Ngụy sao?”

“Trần đại nhân, ngươi là đại nho của Văn cung, lẽ ra bản vương không nên chất vấn ngươi về phương diện này, nhưng nếu muốn thật sự phân biệt được, có lẽ còn thiếu một vài thứ.”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây, sau đó giọng nói trở nên lạnh lùng hơn.

“Trần đại nhân, bản vương vẫn khuyên ngươi một câu, ngươi là đại nho của Văn cung, tốt nhất đừng tham dự vào sự việc này, bằng không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến ngươi.”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây, giọng nói đã mang theo một chút ý tứ cảnh cáo.

Ông ta không có uy hiếp Trần Chính Nho, mà là cảnh cáo Trần Chính Nho rằng trong tay mình đã có chứng cứ, hơn nữa còn là chứng cứ tuyệt đối có thể làm cho Hứa Thanh Tiêu không thể giải thích rõ ràng.

Ngay lúc này, Binh bộ Thượng thư cũng xuất hiện rồi, đầu tiên ông ta cúi chào Hoài Ninh vương gia, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười nói.

“Vương gia, Hứa Thanh Tiêu là người của binh gia ta, trong này chắc chắn là có hiểu lầm gì đó rồi.”

Binh bộ Thượng thư ra mặt, sự xuất hiện của ông ta mang một ý nghĩa hoàn toàn khác, mấy vị quốc công vẫn chưa thật sự tin vào chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, cho nên họ để cho Chu Nghiêm ra mặt, hy vọng Hoài Ninh thân vương có thể nguôi bớt lửa giận.

Chỉ là Hoài Ninh thân vương không hề tức giận chút nào, trái lại ông ta bật cười.

“Ha ha ha… Bản vương thực sự khó có thể tưởng tượng, một tên Hứa Thanh Tiêu cỏn con, thế nhưng lại được bốn vị thượng thư bênh vực như thế.”

“Chu Nghiêm, bản vương hỏi ngươi, người của binh gia thì có thể tu luyện dị thuật sao?”

Hoài Ninh thân vương cực kỳ lạnh lùng, nếu ông ta đã tới Hình bộ thì phải diệt trừ triệt để Hứa Thanh Tiêu.

Dù rằng bản thân trở thành quân cờ của kẻ khác, nhưng như vậy thì sao? Mọi người cùng chung mục tiêu, làm như vậy là hợp tác tạm thời.

“Vương gia nói quá lời rồi.”

Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cúi đầu nói một câu quá lời.

Nhưng giọng nói của Trần Chính Nho lập tức vang lên.

“Vương gia, sự tình vẫn chưa được điều tra rõ ràng, cũng không thể cứ khăng khăng nói rằng Thủ Nhân có tu luyện dị thuật.”

Trần Chính Nho nhắc nhở.

Hoài Ninh thân vương một mực nhắc đến tu luyện dị thuật, nói cho cùng cũng chỉ là một suy đoán, trong tình huống chưa có chứng cứ xác thực tuyệt đối, quả thực không thỏa đáng.

“Vậy thì xin mời Hình bộ Thượng thư, ra mặt thụ lý án.”

“Trương thượng thư, bản vương biết mối quan hệ giữa ngươi có quan hệ Hứa Thanh Tiêu, nhưng ngươi thân là Hình bộ Thượng thư, càng nên đại công vô tư.”

“Trương thượng thư, ngươi vẫn không lộ diện sao?”

Hoài Ninh thân vương lại mở miệng, chỉ là lần này, khí thế cực kỳ đáng sợ bùng phát từ khắp cơ thể ông ta, một luồng chân khí hình rồng sắc tím dài cả trăm trượng lượn quanh sau lưng hắn ta.

Hoài Ninh thân vương là một vị võ giả tứ phẩm đại viên mãn.

Vương giả viên mãn.

Sở hữu sức mạnh cực hạn, tử long xuất hiện, khí thế ngập trời bao phủ toàn bộ Hình bộ, tất cả mọi người đều cảm nhận được một loại áp lực chưa từng thấy, hai chân run rẩy, không nhịn được quỳ rạp xuống đất.

Hoài Ninh thân vương trở mặt rồi.

Đề nghị Hình bộ thượng thư tiếp nhận vụ án.

Hình bộ.

Trong phòng thượng thư.

Trương Tĩnh cảm nhận được áp lực mạnh mẽ, ông hít sâu một hơi, ngay sau đó chậm rãi đứng dậy, đẩy cửa phòng ra.

“Sự việc này! Hoang đường vô lý, bản quan không tiếp nhận.”

Giọng của Trương Tĩnh vang lên.

Ông không muốn thụ lý vụ án này, bất kể việc này là thật hay giả, ông không thể thẩm tra xử lý vụ án này.

Bởi vì bất kể chân tướng cuối cùng là gì, Hứa Thanh Tiêu đều phải hứng chịu sự bất công.

Dị thuật!

Đây là cấm kỵ, cấm kỵ thật sự.

Ai đụng vào người đó chết.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu thật sự không tu luyện dị thuật, ông cũng không thể tiếp nhận vụ án này.

Huống chi ông đoán được rằng Hứa Thanh Tiêu chắc chắn có một bí mật không muốn người khác biết.

Chương 600: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (2)

Nguồn: dtv-ebook.com

Bởi vì ngày hôm trước, lúc ông đi theo Hứa Thanh Tiêu rời khỏi hoàng cung, ông không nói gì, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì.

Theo lý mà nói Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ nói chuyện xã giao với mình vài câu, nhưng suốt cả chặng đường Hứa Thanh Tiêu không nói gì, bắt đầu từ lúc đó, ông đã biết Hứa Thanh Tiêu có tâm sự không nói ra.

Cho nên ông mới không nhận vụ án này.

Nếu như ngày đó, Hứa Thanh Tiêu nói với mình vài câu, dù chỉ là nói chuyện tào lao thì ông sẽ không hoài nghi Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng hiện tại, cũng không phải ông có hoài nghi, mà là không dám nhận vụ án này.

Tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, triều đình bách quan rõ như ban ngày, nhân tài như vậy có thể đem đến bao nhiêu lợi ích cho Đại Ngụy?

Trảm phiên thương, mở thương quan, chỉ riêng hai việc này, đã giúp lấp đầy quốc khố đang trống rỗng.

Đại náo Hình bộ, giết quận vương, đây là việc mà biết bao nhiêu người muốn làm nhưng không làm được?

Mới đầu, ông thật sự rất ghét Hứa Thanh Tiêu, thậm chí ghét cay ghét đắng. Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã sử dụng tài hoa của hắn để chinh phục ông . Đây là một đại tài thật sự, là tia sáng trong thời đại hắc ám của Đại Ngụy.

Nhưng cho dù là tia sáng cũng có hắc ám của riêng nó, ông không quan tâm, ông chỉ cần Đại Ngụy hưng thịnh và bách

tính an khang.

Thế nên, ông không thụ lí!

Cũng sẽ không xử lý.

Nhưng ngay sau đó, giọng của Hoài Ninh thân vương vang lên.

“Trương Tĩnh! Ngươi có biết tội của ngươi không?”

“Thân là Hình bộ Thượng thư, ngươi từ chối tiếp nhận vụ án này, đây là tội lỗi tày trời, nếu tố cáo lên triều đường, bệ hạ nhất định sẽ cắt chức ngươi.”

“Bản vương cho ngươi một cơ hội, nhận vụ án này, những chuyện khác không liên quan đến ngươi, nếu không, bản vương nhất định sẽ tố cáo ngươi, nếu ngươi còn có thể giữ vững chiếc ghế thượng thư thì chính là do ta vô năng.”

Hoài Ninh thân vương la lớn, khí thế của ông ta lại mạnh mẽ hơn, ông ta tiến lên trước một bước, áp lực khiến cho toàn bộ kiến trúc của Hình bộ lại bị lung lay.

Ông ta đã nói đến mức này rồi, nếu Trương Tĩnh không nhận vụ án này, vậy thì chức vụ thượng thư của ông cũng tới lúc kết thúc rồi.

Nhưng mà ngoài phòng Hình bộ thượng thư, cho dù phải đối mặt với áp lực như thế, Trương Tĩnh vẫn không có biểu hiện gì.

Ông nhìn qua vòm trời trong xanh không một gợn mây.

Hít thở thật sâu.

“Hoài Ninh vương.”

“Bản quan hôm nay nói cho ngươi biết, ngươi cũng đã phạm pháp khi dám làm càn, dùng sức mạnh võ đạo trấn áp Hình bộ như thế này.”

“Về phần vụ án này, bản quan nói không nhận tức là không nhận.”

“Ngày hôm nay, cho dù bệ hạ đích thân tới, bản quan cũng không thụ lí vụ án này.”

“Nếu Hoài Ninh vương muốn tố cáo bản quan, vậy thì bản quan cho ngươi hay.”

“Trương mỗ, ngày hôm nay chủ động từ chức Hình bộ thượng thư Đại Ngụy.”

Giọng nói của Trương Tĩnh cũng vang dội khác thường.

Ngay lúc này, trên dưới Hình bộ ngưng tụ một cỗ lực lượng hùng mạnh, đây là sức mạnh quốc vận của Đại Ngụy, nó biến hóa thành một con hung thú bạch hổ gầm thét về phía tử long.

Hoàn toàn lấn áp về mặt khí thế.

Hình bộ!

Là một trong lục bộ của Đại Ngụy, nắm giữ quốc vận Đại Ngụy, Hoài Ninh thân vương dùng khí thế chèn ép người khác, nhưng Trương Tĩnh điều động quốc vận của Đại Ngụy chống lại ông ta.

“Ngươi!”

“Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm!”

“Bản vương không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu có sức hấp dẫn to lớn đến thế, lại có thể khiến cho Hình bộ thượng thư chủ động từ quan.”

“Nhưng ngươi thật sự cho rằng không nhận vụ án là hết chuyện sao?”

Hoài Ninh thân vương tiến lên phía trước một bước, ông ta không sợ con bạch hổ của Hình bộ, ông ta là một vị vương giả, cũng được phù trợ một phần quốc vận, là vương của Đại Ngụy vương, cũng là vương của võ đạo.

Ông ta đi thẳng về phía trước, tuy bước chân run rẩy, nhưng mỗi một bước đều tỏ ra đằng đằng sát khí.

“Vương gia!”

“Vương gia, có chuyện có thể từ từ nói.”

“Vương gia, việc này vẫn còn đường lui, không cần phải đi đến bước đường này.”

Ba người Cố Ngôn đồng loạt mở miệng, bọn họ không hy vọng cục diện trở nên tháo gỡ như thế, muốn tìm cách thuyết phục.

“Câm miệng!”

Tuy nhiên, một tiếng rống đầy giận dữ của Hoài Ninh thân vương vang lên, rung chấn khiến cho ba vị thượng thư khí huyết quay cuồng, đầu váng mắt hoa.

Cho dù là Trần Chính Nhoc cũng không khỏi lập tức vận chuyển Hạo nhiên chính khí để ổn định loại uy áp này. Chu Nghiêm vẫn ổn, bản thân ông ta vốn là Binh bộ thượng thư, tất nhiên biết võ công. Người thảm nhất chính là Cố Ngôn, ngay lập tức ho ra máu, mặt đỏ bừng.

Cũng may Chu Nghiêm ngay lập tức ngưng tụ chân khí, đánh vào trong cơ thể Cố Ngôn, giúp ông ổn định khí huyết, bằng không thì hậu quả khó mà lường được.

Ông ta từng bước đi tới.

Đã không còn muốn phí lời.

Bên trong Hình bộ, mọi người đều sợ hãi và hoảng hốt nhìn theo Hoài Ninh thân vương, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập phẫn nộ.

Hoài Ninh thân vương quá phách lối, xem thường Hình bộ, trực tiếp làm trọng thương Đại Ngụy thượng thư, việc này… chính là hoàn toàn vô pháp vô thiên.

So với Hoài Bình quận vương, sự phách lối của Hoài Ninh thân vương càng khiến cho người ta căm ghét hơn.

Còn bên ngoài thư phòng.

Trương Tĩnh không hề e ngại, ông nhìn Hoài Ninh thân vương đang từng bước đi tới, trong ánh mắt chỉ có sự bình tĩnh.

Ông là Đại Ngụy Hình bộ thượng thư, là quan viên nhất phẩm của Đại Ngụy, quản lý các loại hình phạt, sao có thể bị khí thế trấn áp?

Rốt cuộc, Hoài Ninh thân vương đi đến trước mặt Trương Tĩnh.

Ông ta không có động thủ, mà cất lời với ánh mắt bình tĩnh.

“Trương thượng thư, bản vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, vụ án này, người nhận hay không nhận?”

Hoài Ninh thân vương nhìn qua Trương Tĩnh và hỏi như vậy.

“Vụ án hoang đường vô lý, không nhận.”

Nhưng mà Trương Tĩnh chỉ liếc nhìn Hoài Ninh thân vương, không hề ngần ngại nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Được.”

“Tốt thôi, Trương thượng thư quả nhiên là có cốt khí, đáng tiếc lần này ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, ông ta không hề phẫn nộ, mà lại thể hiện ra một sự dị dạng khó diễn tả.

Nhưng ngay lập tức, hắn trực tiếp ra tay, muốn bắt lấy Trương Tĩnh.

Chỉ là đúng lúc này, một giọng vang lên.

“Hoài Ninh vương.”

“Nếu ngươi dám động vào Trương thượng thư.”

“Hôm nay Hứa mỗ cho dù phải một cái trả giá thật đắt, cho dù bỏ cả sinh mệnh, cũng phải thỉnh thánh ý, diệt trừ tà tâm của ngươi.”

Một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Nhưng trong giọng nói này lại tỏ ra hết sức kiên định.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Chương 601: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (3)

Hắn xuất hiện rồi.

Thực ra hắn đã nghe thấy giọng Hoài Ninh thân vương cáo trạng mình từ lâu.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu bận làm vài việc, nên hơi trì hoãn.

Nhưng vẫn rất may mắn đã đến kịp thời nên không để xảy ra sai lầm gì lớn.

Tuy nhiên, khi Hứa Thanh Tiêu đi vào Hình bộ, ba vị thượng thư ra sức giữ chặt Hứa Thanh Tiêu, mặc dù bọn họ không biết rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không, nhưng Hứa Thanh Tiêu không thể lội vào vũng nước bùn này, nhất là khi Trương Tĩnh rõ ràng đang bao che Hứa Thanh Tiêu, càng khiến cho bọn họ hiểu rằng việc này khẳng định có vấn đề gì đó.

Chỉ là ba vị thượng thư không ngăn được Hứa Thanh Tiêu mà hắn cũng không để ba vị thượng thư ngăn cản mình.

Hắn không hy vọng Trương Tĩnh từ quan hay vì mình mà bị thương.

Chuyện của bản thân, Hứa Thanh Tiêu hy vọng sẽ do chính bản thân giải quyết.

Giữa Hình bộ.

Trương Tĩnh nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện với ánh mắt cực kỳ phức tạp, ông cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Nhưng khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, trong lòng ông vẫn tràn ngập kích động, không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là vì Hứa Thanh Tiêu đã dám xuất hiện, chứng minh Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật.

Đây là suy nghĩ của ông.

Về phần Hoài Ninh thân vương.

Sau khi ông ta nghe được giọng của Hứa Thanh Tiêu, không hề tức giận và cũng không hề tỏ ra phẫn nộ.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ông ta đã hài lòng rồi.

Chỉ là chưa đợi ông ta mở miệng.

Một giọng nói vang lên.

"Bệ hạ có chỉ!"

"Tuyên, Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh thân vương, bách quan vào triều, thẩm tra vụ án dị thuật."

Giọng thái giám vang lên.

Bình thường thánh chỉ sẽ xuất hiện trong thời khắc quan trọng nhất, không hơn một phần mà cũng chả kém một phần.

Khi giọng nói vang lên, Hoài Ninh thân vương không nói lời nào, ông ta chống quải trượng đi về phía hoàng cung. Trước khi rời đi, ông ta nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ là rất bình tĩnh.

Sự bình tĩnh khó mà diễn tả bằng lời.

Hoài Ninh thân vương đi rồi.

Mấy vị thượng thư cũng ngay lập tức đi vào Hình bộ.

Bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt đều có chút phức tạp.

"Thủ Nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Chính Nho là người đầu tiên mở miệng, ngay lập tức ông ta vận dụng thần thông nho đạo để quan sát Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại phát hiện toàn thân Hứa Thanh Tiêu không có lấy một chút khí tức dị thường.

"Thủ Nhân, ngươi nói cho chúng ta biết, rốt cuộc ngươi có tu luyện dị thuật hay không."

Cố Ngôn thì có hơi quan tâm thái quá, thậm chí chủ động dò hỏi Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không.

Những lời mà người khác không dám nói thì ông ta đã thốt ra rồi, bởi vì trong mắt ông ta, Hứa Thanh Tiêu quá quan trọng,

cho dù tu luyện dị thuật thì đã sao?

Cố Ngôn ta có mất mạng cũng phải bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Ba vị thượng thư đều hơi lo lắng nhìn Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu nói: "Ba vị đại nhân, bệ hạ triệu tập rồi."

Hắn mở miệng, không giải thích, mà là nhắc nhở ba vị đi đến hoàng cung.

Câu này vừa nói xong, cả ba người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Thủ Nhân, ngươi theo ta đi vào, ba vị đại nhân, các ngươi đến hoàng cung trước đi."

Lúc này, Trương Tĩnh mở miệng.

Ông muốn nói chuyện riêng với Hứa Thanh Tiêu.

Ba vị thượng thư cũng lập tức tỉnh táo lại, bọn họ khẽ gật đầu, sau đó xin được cáo lui trước.

Còn Trương Tĩnh thì tự mình đi vào trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu đi theo.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, đóng cửa phòng lại.

Hai người trầm mặc.

Hứa Thanh Tiêu không mở miệng nói chuyện, Trương Tĩnh cũng không chủ động lên tiếng, hai người yên tĩnh qua một hồi lâu.

Rốt cuộc, Trương Tĩnh bắt đầu rồi.

Ông nhấc bút lên, chấm mực nước, sau đó quơ tay rồng bay phượng múa trên một tờ giấy.

Qua một hồi, ông chậm rãi đặt bút xuống, toàn bộ quá trình không nói câu nào, đợi sau khi đặt bút, ông xoay người, vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh Tiêu.

Ông không nói cái gì, trực tiếp rời đi.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn qua giấy trắng trên bàn.

Bên trên tờ giấy cũng có viết một câu nói.

【 Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng cho rằng việc ác nhỏ mà đi làm 】

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu hiểu ý tứ của Trương Tĩnh, ông muốn ra sức bảo vệ mình, mà câu nói này lại tràn ngập mấy lớp ý nghĩa.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu ngồi yên lặng.

Hắn biết chuyện dị thuật sẽ bị lộ ra, nhưng hắn không ngờ sẽ lại như thế này.

Nhất thời, Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút bất đắc dĩ.

Học dị thuật là vì tự cứu.

Từ tử cục đến phá cục.

Nếu như để cho bản thân lựa chọn lại một lần nữa, Hứa Thanh Tiêu vẫn chọn tu luyện dị thuật.

Chỉ là không ngờ rằng, tất cả mọi thứ lại xảy ra trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, bản thân lại đi đến bước đường này.

Trở thành ngôi sao mới của triều đình Đại Ngụy, nhất cử nhất động đều thu hút sự chú ý của toàn bộ Đại Ngụy.

Có vẻ hơi giống tạo hóa trêu ngươi nhỉ.

Trước mắt, nếu mình đến hoàng cung, thứ sắp phải đối mặt không chỉ có chất vấn và thẩm tra.

Hơn nữa còn có luyện tâm.

Đến lúc đó nhất định có rất nhiều người sẽ lựa chọn trợ giúp mình, cũng sẽ có rất nhiều người chọn bỏ đá xuống giếng.

Nhưng bất kể kết quả như thế nào, nói cho cùng Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn liên lụy người khác.

Kỳ thật nói cho cùng vẫn là một nguyên nhân, Hứa Thanh Tiêu không biết cuối cùng có thể giải quyết triệt để dị thuật hay không, nếu như có thể vậy thì mọi chuyện sẽ rất dễ dàng.

Nhưng nếu như không thể, vậy thì bản thân đích thực là một mối tai họa, một khi bộc phát, không ai có thể trấn áp.

Dựa theo tốc độ của mình, tương lai rất có khả năng bước vào tam phẩm, thậm chí là nhị phẩm, cũng có khả năng nhất định sẽ trở thành võ giả nhất định.

Một võ giả nhất phẩm nhập ma.

Sẽ tạo ra tai hoạ như thế nào? Hứa Thanh Tiêu không dám nghĩ về điều này, một khi suy nghĩ kỹ càng, khó có thể tưởng tượng được.

“Nếu ta thành thánh, nhất định có thể giải quyết tai họa dị thuật.”

Tại thời điểm này, một niềm tin hiện ra trong đầu Hứa Thanh Tiêu

Dị thuật có lẽ đích thực là một sự phiền phức.

Nhưng nếu mình có thể thành thánh, nhất định có thể giải quyết tai họa dị thuật.

Chương 602: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (4)

Hơn nữa mình cũng không phải cố ý tu luyện dị thuật, mà là vì tìm đường sống, đó là bản chất của con người.

Thậm chí nếu có một ngày, bản thân mình thật sự không thể chống lại ma chủng dị thuật, vậy thì mình cũng sẽ không làm liên lụy đến bất kỳ ai.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp xoay người, đi về hướng kinh đô Đại Ngụy.

Đi ra khỏi đại điện của Hình bộ.

Dân chúng đã tụ tập trên khắp các con phố để bàn tán về sự việc này.

Sau khi dân chúng nhìn thấy bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, ngay lập tức những tiếng la hét ủng hộ đồng loạt vang lên.

“Hứa đại nhân, chúng ta tin tưởng ngài, chắc chắn ngài không tu luyện dị thuật.”

“Hứa đại nhân, ngài một lòng vì dân, chúng ta đều nhìn thấy cả, không sẽ nghe người khác nói lung tung.”

“Bất kể như thế nào, chúng ta chứng kiến rõ ràng những việc Hứa đại nhân đã làm, ngài yên tâm, chúng ta nhất định ủng hộ ngài.”

Tiếng la hét ủng hộ của bách tính không ngừng vang lên.

Bọn họ ủng hộ và tin tưởng Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

Những lời này khiến cho Hứa Thanh Tiêu có chút sợ hãi, nhưng hắn vẫn ôn tồn cúi chào người dân, sau đó nhanh chân đi đến hoàng cung.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Bên trong đại điện.

Tất cả văn võ bá quan tụ tập lại.

Hoài Ninh thân vương đứng tại vị trí chủ chốt, mặt không cảm xúc.

Lục bộ Thượng thư mỗi người một vẻ mặt, các quan võ cũng tỏ ra tâm sự nặng trĩu.

Ngày hôm nay, trên triều đình rõ ràng vắng bóng rất nhiều người, một số thị lang không thể vào điện, chỉ có thể đứng ở bên ngoài.

Bốn vị đại nho đến từ Văn cung.

Tôn Tĩnh An, Trần Tâm, Chu Dân, còn có Nghiêm Lỗi.

Điểm khác biệt chính là vẻ mặt của Trần Tâm và Chu Dân có vẻ hơi lạ thường, trong ánh mắt ẩn giấu điều gì đó.

Còn Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi lại bình tĩnh một cách khó hiểu, tiếp tục yên lặng chờ Hứa Thanh Tiêu đến.

Triều đình dường như vô cùng yên tĩnh.

Nữ đế ngồi trên long ỷ.

Mọi người đều biết ngày hôm nay chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự.

Hoài Ninh thân vương cáo trạng Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, có thể khiến cho một vị thân vương đích thân ra mặt, diều này đủ để chứng minh hắn có chứng cứ xác thực nhất.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự tu luyện dị thuật thì đối với Đại Ngụy mà nói, điều này không chỉ là một sự sỉ nhục, quan trọng hơn là thế cục sẽ thay đổi.

Mọi hành vi việc làm của Hứa Thanh Tiêu đều khiến cho Đại Ngụy tiếp tục không ngừng khôi phục, từng bước đi đều là trợ giúp Đại Ngụy hướng đến sự phồn vinh.

Trong triều đình, lục bộ lẫn quan võ như nhau, trừ phần lớn đại nho của Văn cung, không có ai hy vọng Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Nhưng với tình hình hiện tại, cán cân không hề nghiêng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Một khi Hứa Thanh Tiêu bị điều tra ra thật sự có tu luyện dị thuật, đây mới là một rắc rối khủng khiếp.

Giết hắn, Đại Ngụy mất đi cơ hội chuyển mình.

Không giết hắn, vậy thì Đại Ngụy sẽ trở thành kẻ thù của cả thiên hạ.

Tiên đạo giang hồ, quần hùng thiên hạ, chỉ sợ sẽ ngay lập tức cầm vũ khí nổi dậy, không một ai bao dung tha thứ cho một kẻ còn sống tu luyện dị thuật, nhất là khi người này còn là Đại Ngụy Hộ bộ Thị lang.

Lúc này, tất cả mọi người đều rất hoang mang.

Quan viên lục bộ, quan võ, thậm chí một số đại nho Văn cung cũng rất hoang mang.

Ngay lúc này.

Một bóng dáng chậm rãi xuất hiện.

"Thần! Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, nguyện ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang dội vô cùng.

Hắn bước vào đại điện, cúi chào Nữ đế.

"Hứa ái khanh, miễn lễ."

Khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, văn võ cả triều không kiềm được nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu.

Ngay cả Nữ đế cũng không khỏi đưa ánh mắt về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là không đợi mọi người kịp suy nghĩ thêm.

Hoài Ninh thân vương mở miệng.

"Bệ hạ."

"Có mật thám báo cáo, Đại Ngụy Hộ bộ Thị lang Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, chính là có ma đạo trong người, tội ác tày trời, xin bệ hạ minh giám."

"Đồng thời Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh từ chối tiếp nhận vụ án, làm trái luật lệ Đại Ngụy, cũng xin bệ hạ hãy điều tra Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh, làm rõ sự tình."

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, không chừa cho các quan lại một con đường sống, đồng thời còn tố cáo Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh.

Lời này vừa nói ra.

Giọng của Trương Tĩnh cũng vang lên theo.

“Bệ hạ!”

“Hoài Ninh thân vương bởi vì nỗi đau mất con, vu oan quan viên Hứa Thanh Tiêu của Đại Ngụy, thần không thụ lí vụ án này là vì thần tin tưởng Hứa Thanh Tiêu.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự tu luyện dị thuật, thần sẵn sàng vào ngục đền tội.”

Trương Tĩnh trực tiếp đứng dậy, ông không sợ Hoài Ninh thân vương, càng không ngần ngại ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

“Buồn cười!”

Nhưng mà Hoài Ninh thân vương lạnh lùng mở miệng, ông ta nhìn về hướng Trương Tĩnh.

“Nếu bản vương thật sự cố ý vu oan Hứa Thanh Tiêu, thì có cả trăm ngàn biện pháp.”

“Còn nữa, trong tay bản vương có hồ sơ hoàn chỉnh, đủ để chứng minh rằng Hứa Thanh Tiêu từng tu luyện dị thuật.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng nói.

“Lấy hồ sơ ra đi.”

Ngay lúc này, Nữ đế chậm rãi mở miệng, nàng muốn xem xét hồ sơ.

Nhưng một giọng nói chợt vang lên.

“Bệ hạ, việc này liên quan đến sự trong sạch của Hứa thị lang, thần, đã sai người đi lấy kính Đầu Thiên từ Văn cung, kính mong bệ hạ ân chuẩn, mở kính Đầu Thiên để cho bách tính kinh đô được cùng quan sát.”

“Dưới dân tâm và con mắt như ngọn đuốc sáng của bách tính, không sẽ để cho Hứa thị lang bị oan uổng, cũng sẽ không để cho một người tốt bị oan uổng.”

Là giọng của Tôn Tĩnh An.

Ông ta bước ra từ phía bên phải, cúi chào nữ đế, sau đó nêu ra ý kiến như vậy.

Nhưng khi ông ta vừa dứt câu, văn võ cả triều cũng không khỏi nhíu mày. Ngay cả những người cùng làm đại nho như ba người Trần Chính Nho, Chu Dân, Trần Tâm cũng không khỏi nhíu mày.

Kính Đầu Thiên là một bảo vật có thể phát hình ảnh ra thế giới bên ngoài, bình thường chỉ có những dịp cực kỳ long trọng mới được phát ra bên ngoài.

Ví dụ như tuyên chiến Bắc phạt hoặc có sự việc gì đấy cực kỳ quan trọng thì sẽ dùng tới món đồ này.

Hành động này của Tôn Tĩnh An thật ra chính là muốn Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự tu luyện dị thuật, bách tính trong thiên hạ đều sẽ hay biết về việc này, vậy thì không một ai có thể cứu vớt nổi Hứa Thanh Tiêu.

Chương 603: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (5)

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật cũng có thể ngăn chặn được một số lời đồn.

Chỉ là hiện tại rõ ràng Hứa Thanh Tiêu có chút thế yếu, Tôn Tĩnh An chủ động mở miệng, chính là muốn khiến cho Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt.

“Bệ hạ, thần, cho rằng không thể làm như vậy.”

“Bệ hạ, thần, không đồng ý.”

“Bệ hạ, việc này vẫn chưa được điều tra kỹ càng, sử dụng kính Đầu Thiên khó tránh khỏi có chút thái quá.”

Gần như trong phút chốc.

Lại bộ thượng thư Trần Chính Nho, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, và còn cả Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm cùng nhau lên tiếng bác bỏ phương án này.

Nhưng ngay sau đó, giọng của Nghiêm Lỗi không khỏi vang lên.

“Vì sao không thể?”

“Không phải Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn tự xưng công chính sao? Nếu trong lòng không thẹn, vậy thì tại sao không dám kích hoạt kính Đầu Thiên.”

“Lời này của ba vị thượng thư phải chăng là đang lo lắng thật sự điều tra ra chuyện gì đó không thể giải thích với người trong thiên hạ?”

Nghiêm Lỗi lên tiếng.

Hắn ta bước ra từ phía bên trái, chả thèm liếc nhìn Hứa Thanh Tiêu, hắn ta cúi chào nữ đế, đồng thời nói bằng giọng điệu sắc bén.

“Nghiêm nho, sự việc này vẫn chưa đến mức độ đó, thỉnh kính Đầu Thiên đến, chỉ sợ không ổn lắm.”

Trần Chính Nho lên tiếng, ông thân là thừa tướng Đại Ngụy, lại là đại nho của Văn cung, có tư cách phản bác.

“Vẫn chưa tới mức độ nào? Chẳng lẽ muốn đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu nhập ma mới thỉnh đến sau?”

“Bệ hạ, lão thần cảm thấy Tôn nho nói không sai, lời nói của Nghiêm nho cũng không có vấn đề gì, nếu không thẹn với lương tâm, sao phải sợ hãi?”

Hoài Ninh thân vương cũng mở miệng theo.

Sức tấn công của ba ngươi có thể gọi là hùng hổ dọa người.

Nhưng mà, ngay trên long ỷ, nữ đế đưa ra câu trả lời.

“Sự việc này vẫn chưa có bất cứ kết luận gì, thậm chí ngay cả căn cứ cũng không có, không mở kính Đầu Thiên.”

Nữ đế mở miệng, nàng lựa chọn nghiêng về phía Hứa Thanh Tiêu, không cho phép dùng kính Đầu Thiên.

“Xin bệ hạ suy nghĩ lại.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng.

Giọng điệu của ông ta rất bình tĩnh, chỉ là bên trong sự bình tĩnh này lại mang theo một cảm xúc không thể giải thích được.

Ông ta không phải đang thương lượng với nữ đế, mà là một kiểu ép buộc, bởi vì nữ đế đã phá vỡ quy tắc.

Trong phút chốc, trên triều đình bỗng nhiên yên tĩnh một cách khác thường.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Thần, đồng ý với lời nói của Tôn Tĩnh An.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn đồng ý mở kính Đầu Thiên, nhưng lại không hề thể hiện sự kính trọng đối với Tôn Tĩnh An.

Gọi thẳng cả tên.

Tôn Tĩnh An nhíu mày, muốn răn dạy một tiếng, nhưng nghĩ đến kết cuộc của Hứa Thanh Tiêu thì không nói thêm gì, bởi vì không cần lãng phí nước bọt với kẻ hấp hối sắp chết.

Trong đại điện, Nữ đế cũng không trả lời lại, chỉ tiếp tục suy tư.

Qua một hồi, nữ đế mở miệng.

"Mở kính Đầu Thiên."

Mọi người đều hiểu, Hoài Ninh thân vương, Tôn Tĩnh An, bao gồm cả Nghiêm Lỗi, bọn họ muốn diệt trừ tận gốc Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như không đồng ý yêu cầu của ba người bọn họ, e rằng ba người tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Cho nên, chỉ có thể đồng ý.

Ngay tức thì, bên ngoài đại điện có một chiếc gương bắn ra một luồng sáng, chiếu rọi bên trong đại điện, luồng sáng nhanh chóng tan biến, còn trên bầu trời của kinh đô Đại Ngụy xuất hiện hình ảnh bên trong triều đình.

Văn võ bá quan, ngoại trừ nữ đế, cử chỉ hành động của tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Kính Đầu Thiên đã mở, trình hồ sơ lên."

Nữ đế mở miệng, trong giọng nói của nàng có một chút bất mãn.

"Xin bệ hạ minh giám."

Hoài Ninh thân vương giao nộp hồ sơ lên.

Triệu Uyển Nhi lập tức tiếp nhận hồ sơ, trình lên cho nữ đế.

Nữ đế xem xét.

Cùng lúc đó, Hoài Ninh thân vương cũng mở miệng.

"Bệ hạ, nửa năm trước, Hứa Thanh Tiêu chính là một tên nha dịch bình thường ở huyện Bình An thuộc phủ Nam Dự, bởi vì phát hiện đào phạm Ngô Ngôn của phủ Nam Dự, bị tên này dùng dị thuật đả thương, hàn khí nhập thể, không thể sống qua mười hai canh giờ."

“Tuy nhiên ngay trong ngày hôm đó, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên biến mất, đến gặp lang trung Triệu Bình ở huyện Bình An. Giữa trưa hôm sau, Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên xuất hiện ở trong kho công văn của huyện Bình An.”

“Theo như những gì mật thám của lão thần tìm hiểu được thì bên trong kho công văn của huyện Bình An vừa đúng lúc có một phần dị thuật, tên là Kim Ô Tôi Thể Thuật, mà dị thuật hàn độc Hứa Thanh Tiêu trúng phải lại đang cần gấp phần dị thuật này để tự cứu chữa.”

“Hai canh giờ sau, đào phạm Ngô Ngôn hiện thân ở bên ngoài kho công văn của huyện Bình An, hắn ta đánh chết toàn bộ thủ vệ, nhưng lại tha mạng cho một mình Hứa Thanh Tiêu, còn Hứa Thanh Tiêu cũng vừa đúng lúc ép được hàn độc bên trong cơ thể ra ngoài.”

“Đồng thời nhập phẩm trong một đêm.”

“Hứa đại nhân, ngươi có thể giải thích cho bản vương, ngươi đã ép được hàn độc ra khỏi cơ thể và nhập phẩm trong một đêm như thế nào không?”

Hoài Ninh thân vương kể lại tất cả chi tiết.

Chỉ riêng những điều ông ta nói ra đã khiến cho những người có mặt ở đây phải thay đổi biểu cảm.

Thân trúng hàn độc, sống không quá mười hai canh giờ, đột nhiên khỏi hẳn, hơn nữa nhập phẩm trong vòng một đêm, những việc này đích thực chỉ dị thuật có thể giải quyết, bằng không thì làm sao có thể giải quyết được?

Nhưng mà, đối mặt với lời nói của Hoài Ninh thân vương, Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh đáp lời.

“Vương gia.”

“Trong kho công văn ngày hôm đó, Hứa mỗ đích thực đã trúng hàn và đang vô cùng nguy cấp, nhưng mà Ngô Ngôn xuất hiện, hắn ta đoạt được dị thuật, tu luyện ngay trước mặt hạ quan.”

“Bởi vì hàn độc hạ quan không thể nào động đậy, nhưng cuối cùng vẫn gắng gượng chút sức lực còn lại, lao về phía hắn ta,

nhưng hạ quan đã có chút không biết tự lượng sức mình, bị Ngô Ngôn phản kích."

"Chỉ là không ngờ rằng Ngô Ngôn vận dụng nội lực khác đánh vào cơ thể hạ quan, vừa hay ép được hàn độc ra bên ngoài, cũng vừa lúc khiến cho hạ quan đột phá cảnh giới võ đạo, cho nên hạ quan mới nhập phẩm trong vòng một đêm."

Hứa Thanh Tiêu vẫn dùng đến cách nói cũ.

Bởi vì cách nói này là hoàn hảo nhất.

Nếu giải thích bằng cách khác, ngược lại dễ dàng bị người ta điều tra ra vấn đề.

Chương 604: Kinh Đô Nổi Lên Sóng Gió, Trương Tĩnh Từ Quan! Dốc Sức Bảo Vệ Hứa Thanh Tiêu! (6)

“Hừ, hay cho lý do vừa đúng lúc ép ra được hàn độc, vừa đúng lúc đột phá, Hứa đại nhân, chẳng lẽ ngươi cho rằng bản vương là kẻ ngốc sao?”

Hoài Ninh thân vương mở miệng hỏi.

“Vương gia không tin, Hứa mỗ cũng không còn cách nào.”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh, chẳng lẽ chỉ với mấy lời lẽ như vậy là có thể khiến hắn nhận tội sao?

“Đúng vậy, cách nói của Hứa đại nhân không có vấn đề gì.”

“Nếu đã như vậy, bệ hạ, bản vương mang đến nhân chứng, có thể tuyên vào đại điện không.”

Hoài Ninh thân vương mở miệng, muốn tuyên nhân chứng.

“Tuyên.”

Không một chút do dự, Nữ đế trực tiếp mở miệng, nếu đã có nhân chứng thì nhất định phải tuyên vào đại điện, đặc biệt là hiện tại nhất cử nhất động đều được bách tính chứng kiến.

Nếu mình do dự, ngược lại là hại Hứa Thanh Tiêu, tại cho mọi người cảm giác mình đang thiên vị.

Hiện tại không thể thiên vị Hứa Thanh Tiêu, ai giúp Hứa Thanh Tiêu kỳ thật đều là đang hại Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ có chỉ, tuyên nhân chứng.”

Bên ngoài điện, giọng của thái giám vang lên.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau.

Một bóng người đi vào trong đại điện.

“Thảo dân, Trình Lập Đông, khấu kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Là bóng dáng của Trình Lập Đông.

Y quỳ trước mặt Nữ đế, trịnh trọng dập đầu nói.

Nhưng mà Nữ đế không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ bình tĩnh nhìn Trình Lập Đông.

“Bệ hạ, người này tên là Trình Lập Đông, chính là một bộ đầu của phủ Nam Dự, lúc trước phụng mệnh quan phủ phủ Nam Dự, đến huyện Bình An điều tra tung tích của đào phạm Ngô Ngôn.”

“Hắn là người hiểu rõ sự việc này nhất.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, Trình Lập Đông cũng lập tức mở miệng theo.

“Bệ hạ!”

“Sáu tháng trước, thảo dân đến huyện Bình An để truy nã đào phạm Ngô Ngôn, còn Ngô Ngôn đến không hình đi không bóng, lần xuất hiện cuối cùng là biến mất ở kho công văn.”

“Lúc đó thảo dân đã phát hiện Hứa đại nhân có điểm bất thường, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng cho đến thời khắc cuối cùng, Ngô Ngôn đột nhiên tấn công thảo dân.”

“Thảo dân rất hoang mang, Ngô Ngôn bỏ trốn đến huyện Bình An, thực lực của hắn không bằng thảo dân, rõ ràng có cơ hội chạy vào núi sâu, mặc dù xác suất sống sót không lớn, nhưng vẫn tốt hơn tấn công thảo dân.”

“Mãi cho đến sau này, thảo dân bỗng nhiên nhận ra, Ngô Ngôn đột nhiên tấn công không phải là muốn cùng thảo dân cá chết lưới rách, mà là muốn giúp Hứa Thanh Tiêu che giấu tai mắt.”

“Bởi vì Ngô Ngôn chính là môn đồ của Bạch Y môn, trên người hắn ta có một phong thư quan trọng cần phải giao cho Bạch Y môn, cho nên hắn kiên quyết không thể nào mạo hiểm.”

“Còn Hứa đại nhân sau khi vào phủ Nam Dự, không chỉ tu luyện võ đạo cực nhanh mà còn bước vào cảnh giới minh ý chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, thảo dân cả gan chất vấn, Hứa đại nhân không chỉ tu luyện dị thuật, hơn nữa còn cấu kết với Bạch Y môn.”

Trình Lập Đông nói ra chân tướng, thậm chí nói đến Bạch Y môn.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, cả triều văn võ lại biến đổi sắc mặt.

Giờ thì ngon rồi, không chỉ dị thuật, còn liên quan đến cả Bạch Y môn.

Việc này đúng là tội chồng tội mà.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự mắc phải hai tội danh này, cho dù Nữ đế Đại Ngụy muốn ra sức bảo vệ Hứa Thanh Tiêu cũng không thể nào làm được.

“Hứa ái khanh, lời nói của Trình Lập Đông, có đúng không?”

Nhưng Nữ đế vẫn điềm nhiên hỏi.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ, thần không đồng ý.”

“Đào phạm Ngô Ngôn, thân bị trọng thương, hắn tìm được dị thuật bên trong kho công văn, tự biết có tiếp tục trốn cũng chỉ có đường chết, cho nên trước khi chết muốn liều mạng với Trình Lập Đông, không phải là chuyện không có khả năng xảy ra.”

“Về phần tên Trình Lập Đông này, hắn năm lần bảy lượt tìm đến thần, cho rằng thần đã lấy được thứ gì đó, đưa ra đề nghị sẵn lòng hợp tác với thần, nhưng lại bị thần nhiều lần từ chối, thậm chí còn đến học đường Thủ Nhân tìm thần trao đổi.”

“Điều này không chỉ có thuộc hạ của thần, thậm chí còn có một số hàng xóm láng giềng cũng có thể làm chứng.”

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay sau lưng, hắn không hề e sợ nhân chứng Trình Lập Đông.

Nói tới nói lui vẫn chỉ có một vấn đề.

Lấy ra chứng cứ xác thực!

Chỉ dựa vào nói miệng, có ích gì không?

Quả nhiên, sau khi nói ra những lời này, ánh mắt lạnh lùng của Nữ đế rơi vào trên người Trình Lập Đông.

Thân thể người đối diện có chút ớn lạnh, đây là uy nghiêm của bậc đế vương, có điều y không hề ớn lạnh, mà vẫn còn muốn giải thích gì đó.

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt Trình Lập Đông không khỏi thay đổi.

Mà ba vị đại nho Trần Chính Nho, Chu Dân, Trần Tâm không khỏi cau mày.

“Người này tu luyện dị thuật!”

Ngay lập tức, Trần Chính Nho mở miệng, ông ta nhìn chằm chằm vào Trình Lập Đông, ánh mắt ngưng tụ Hạo nhiên chính khí.

Từ sau khi Trình Lập Đông xuất hiện, ông ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nhìn không ra kỳ quái chỗ nào.

Cũng ngay trong một khoảnh khắc, một vài thứ xung quanh Trình Lập Đông khiến ông ta thấy rõ chỗ kỳ quái của Trình Lập Đông.

Từng luồng khí đen chậm rãi lan ra từ bụng của Trình Lập Đông

Đồng tử của hắn co rút lại, thân thể không ngừng run rẩy, ánh mắt ngay lập tức nhìn về phía đám người Tôn Tĩnh An.

“To gan!”

“Dám tu luyện dị thuật.”

Giọng nói của Tôn Tĩnh An đột nhiên vang lên, đây là thanh âm của Hạo nhiên chính khí.

Trong nháy mắt, trên người Trình Lập Đông hoàn toàn tràn ngập khí đen, y vừa lăn vừa bò trên mặt đất, phát ra tiếng gầm gừ, thần sắc trong ánh mắt cũng biến mất trong nháy mắt

“Gừ gừ gừ!”

Âm thanh quỷ dị vang lên.

Trước sau chưa đến mười nhịp thở.

Một người sống sờ sờ bị bao phủ trong khí đen, mọc ra vảy mỏng trên khắp cơ thể, hai chân y hợp nhất với nhau phát triển

thành một thân rắn.

Đây!

Là biến hóa của dị thuật!

Bên trong đại điện.

Vẻ mặt của Hứa Thanh Tiêu thay đổi trong nháy mắt.

Không phải là bởi vì dị thuật bộc phát.

Mà là cuối cùng hắn cũng đã hiểu tác dụng của quân cờ Trình Lập Đông này.

Để cho y tu luyện dị thuật, lại cho y xuất hiện trên triều đình, qua đó làm thức tỉnh ma chủng trong cơ thể mình.

Sở dĩ có thể hiểu ra trong nháy mắt.

Là bởi vì Hứa Thanh Tiêu phát hiện ma chủng trong cơ thể mình quả thực đang bắt đầu di chuyển.

Thủ đoạn này thật là ác độc.

Chương 605: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (1)

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trên đại điện.

Thân thể Trình Lập Đông vặn vẹo, y phát ra tiếng gào thét trầm thấp, trong mắt đã không còn thần trí.

Y không ngờ mình lại bị người ta gài bẫy như vậy.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong đầu y chỉ còn lại hai hình ảnh.

Một là lời hứa hẹn của Nghiêm Lỗi.

"Chỉ cần ngươi tu luyện dị thuật thì lão phu sẽ tin rằng ngươi đáng tin, sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành giấc mộng của ngươi."

"Hơn nữa dị thuật này lại là một bản không trọn vẹn, lão phu dùng Hạo Nhiên chính khí áp chế giúp ngươi, lại mời thêm Thiên Địa đại nho, giúp ngươi diệt trừ mầm tai họa dị thuật."

Nghiêm Lỗi là một vị đại Nho nên lời nói của ông ta Trình Lập Đông không thể nào không tin được, cho dù là không tin thì cũng chẳng còn cách nào.

Bởi vì y không có lựa chọn nào khác.

Hình ảnh thứ hai chính là Hứa Thanh Tiêu.

Lời cảnh cáo của Hứa Thanh Tiêu còn rõ mồn một ngay trước mắt, chỉ là y không chịu tin, lại đi tin lời Nghiêm Lỗi.

Nhưng kết quả là chính y lại trở thành một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Quả thật là buồn cười.

Buồn cười thật.

Ma chủng thức tỉnh, Trình Lập Đông không có cách nào ngăn cản, ma chủng biến hóa, cơ hồ là trong nháy mắt, Trình Lập Đông đã mất mạng, hóa thân thành một con xà yêu cực kỳ xấu xí.

Nói đúng hơn một chút thì chính là nửa người nửa rắn.

Ma khí tràn ngập, Trình Lập Đông là võ giả thất phẩm, nhưng giờ khắc này lại lột xác thành võ giả lục phẩm, phẩm giai cứ như vậy mà cao lên một phẩm.

Còn ma chủng trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt cũng ngo ngoe muốn động.

Bọn người Nghiêm Lỗi để cho Trình Lập Đông tu luyện dị thuật loại giao xà chính là vì muốn dẫn dắt ma chủng Kim Ô trong cơ thể hắn ra ngoài.

Kim Ô thích lấy loài rắn làm thức ăn, lại thêm có người có ma chủng bộc phát sẽ khiến cho ma chủng của hắn cộng sinh theo.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được Kim Ô trong cơ thể mình lại kêu to, nếu không phải là có Hạo Nhiên chính khí và dân ý áp chế thì chỉ sợ đã sớm bị lộ ra ngoài.

Thủ đoạn quả thật là rất độc ác.

Không tiếc hy sinh một sinh mạng chỉ vì muốn khiến hắn bại lộ.

Mặc dù tên Trình Lập Đông này đáng chết nhưng đó là vì Trình Lập Đông không ngừng tự đi tìm phiền phức, lại ức hiếp hắn, hai người đứng ở thế đối lập, đã kết thù rồi.

Nhưng đám đại Nho Văn cung kia mở miệng ra thì tràn đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng thực tế thì khi làm việc lại vô cùng tàn nhẫn.

Thủ đoạn quả nhiên là độc ác.

“Làm càn!”

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, giọng của Trần Chính Nho vang lên. Ông ta vận chuyển Hạo Nhiên chính khí muốn trấn áp Trình Lập Đông.

Ông ta thân là đại Nho ngũ phẩm, Trấn áp loại yêu ma kia rất dễ dàng, nhưng đúng vào lúc này, Tôn Tĩnh An lại xuất thủ.

“Yêu ma to gan, dám làm loạn.”

Tôn Tĩnh An nổi giận gầm lên một tiếng, Hạo Nhiên chính khí của ông ta vờn quanh thân, bề ngoài thì trong như đang áp chế Trình Lập Đông nhưng thật ra là không ra tay giết thẳng.

Bởi vì ông ta đang chờ, chờ ma chủng trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu thức tỉnh.

Ông ta cố ý làm chậm trễ thời gian, dã tâm hiểm ác.

Toàn bộ thời gian diễn ra quá trình không cần kéo dài quá lâu, nếu như Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật thì chỉ cần kéo dài thêm mười hơi thở thì sẽ có thể dẫn xuất ra ma chủng dị thuật kia.

Đúng là như vậy.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được Kim Ô trong cơ thể mình đã dần khôi phục, phát ra từng đợt âm thanh chói tai muốn tránh thoát chui ra.

Hạo Nhiên chính khí đang áp chế Kim Ô chặt chẽ.

Cuối cùng Trần Chính Nho cũng phản ứng kịp, ông ta trực tiếp a lớn một tiếng, Hạo Nhiên chính khí hóa thành lưỡi đao trực tiếp chém vào tà ma.

“Làm càn.”

Xì xì xì.

Khi Hạo Nhiên chính khí chạm vào yêu ma thì lập tức bốc lên khói đen cuồn cuộn, phát ra mùi cháy khét như bị thiêu đốt.

Trình Lập Đông đang hóa thành yêu ma liền bị Trần Chính Nho chém chết tại chỗ.

“Mong bệ hạ thứ tội, lão thần cũng không biết người này lại tu luyện dị thuật, mong bệ hạ thứ tội.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, ông ta chủ động nhận tội, không ngờ Trình Lập Đông vậy mà cũng tu luyện dị thuật, đồng thời ông ta cũng nhìn thoáng qua hai người Tôn Tĩnh An.

Hiển nhiên là bản thân mình bị lừa rồi, đối phương bảo ông ta ra mặt nhưng chẳng phải là có ý bảo ông ta mở đầu, mà là muốn trốn tránh đổ trách nhiệm lên người ông ta.

Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không thì không nói trước được nhưng nhân chứng mà ông ta mang đến lại tu luyện dị thuật, chỉ điểm này thôi thì khó trốn tránh được trách nhiệm.

Nhưng ông ta cũng không cãi thêm, cũng không chỉ tội bọn người Tôn Tĩnh An mà ngược lại là chủ động nhận tội.

Bởi vì chuyện tiếp theo không có liên quan gì đến bọn họ nữa.

"Hoài Ninh vương, ngươi vu cáo hãm hại Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật thì thôi đi, bây giờ lại còn mang cả một người tu luyện dị thuật lên triều."

"Hoài Ninh vương, ngươi có rắp tâm gì?"

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn đang lo không có cơ hội làm khó Hoài Ninh thân vương, trước mắt Hoài Ninh thân vương lại tự mình đưa tới cửa, ông ta không có lý do gì mà bỏ qua cơ hội này.

"Có rắp tâm gì?"

"Hình như Cố Thượng thư hơi vội vàng rồi, bản vương cũng không phải là văn nhân Nho đạo, hắn có tu luyện dị thuật hay không làm sao bản vương biết được."

"Hơn nữa, kết cục của hắn chư vị cũng đã rất rõ ràng rồi."

"Cho dù là muốn phạt thì cũng chỉ phạt ta tội nhìn người không rõ, đợi việc này qua đi, bản vương sẽ đích thân đi chịu phạt. Chuyện trước mắt là phải thẩm vấn Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc hắn có tu luyện dị thuật hay không."

Ngữ khí của Hoài Ninh thân vương rất bình tĩnh.

Ông ta cũng không để ý đến chuyện này bởi vì có nói thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là phạt ông ta không biết nhìn người, nhưng bây giờ ông ta vạch tội Hứa Thanh Tiêu chứ không phải vạch tội Trình Lập Đông.

Đúng là như vậy, đối mặt với lời nhận tội của Hoài Ninh thân vương, Cố Ngôn có một loại cảm giác như nắm đấm của ông

đã đấm hụt vào không khí.

Cũng vào lúc này, Tôn Tĩnh An lên tiếng.

“Bệ hạ, thật ra thì có một cách để kiểm tra xem Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không.”

Tôn Tĩnh An mở miệng làm cho văn võ cả triều đều chú ý.

“Nói.”

Nữ đế lên tiếng bảo Tôn Tĩnh An nói cách đó ra.

Chương 606: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (2)

Người tu luyện dị thuật sẽ sinh ra ma chủng, Hứa Thanh Tiêu đồng thời kiêm tu cả học thuật nho gia cho nên vô cùng có khả năng sẽ dùng Hạo Nhiên chính khí áp chế ma chủng trong cơ thể."

"Nhưng nếu như mời được một vị Thiên Địa đại nho tứ phẩm đến, chỉ cần nhìn sơ một chút thì sẽ có thể nhìn ra Hứa Thanh Tiêu cuối cùng có tu luyện dị thuật hay không."

"Nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật vậy thì tất cả vẻn vẹn chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi."

"Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật thì nhất định là phải nghiêm trị đến cùng, Đại Ngụy tuyệt đối không hàm oan người tốt nhưng cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kì một kẻ xấu nào."

"Hứa Thanh Tiêu, có đúng vậy không?"

Tôn Tĩnh An nói, bên trong lời nói còn có mang theo âm dương quái khí các loại. Bách quan trầm mặc.

Mà trong kinh đô Đại Ngụy lại có không ít người sinh ra cảm giác chán ghét với Tôn Tĩnh An.

Nhất là trong học đường thủ nhân, Trần Tinh Hà đang nghiến răng nghiến lợi mắng to rằng Tôn Tĩnh An không phải là thứ tốt lành gì.

Chỉ là tất cả mọi người đều biết một chuyện rằng Tôn Tĩnh An nói không sai.

Mời một vị Thiên Địa đại Nho đến, vậy Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không sẽ rõ ngay thôi.

Trên long ỷ.

Nữ đế trầm mặc không nói. Nàng đang suy tư, do dự xem có nên mời Thiên Địa đại Nho đến hay không.

Giờ khắc này, ánh mắt nữ đế nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Mà ánh mắt của hắn thì lại an tĩnh vô cùng.

Chỉ liếc mắt một cái, nữ đế đã mở miệng.

“Mời Thiên Địa đại Nho đến đây.”

“Chỉ là nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật thì chuyện này sẽ dừng ở đây đi.”

Nàng mở miệng, đồng ý chuyện mời Thiên Địa đại Nho đến để phán định nhưng nếu như tra ra Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật thì chuyện này sẽ dừng ở đây, sau này không được nhắc lại nữa.

“Bệ hạ anh minh.”

Mà đối với lời nói của nữ đế, Tôn Tĩnh An cũng không trả lời thẳng mà chỉ cúi đầu hướng về phía Nữ đế.

Trong suy nghĩ của ông ta, Thiên Địa đại Nho ra mặt thì tất nhiên sẽ có thể tra được rõ ràng mọi chuyện, cho nên nửa câu nói phía sau kia có thể không cần quan tâm.

“Mời, Thiên Địa đại Nho Văn cung vào cung.”

Giọng của thái giám vang lên lần nữa.

Ngay vào lúc này, một bóng người run run rẩy rẩy đi ra từ Văn cung Đại Ngụy.

Là bóng của Bồng nho.

Chuyện ông ta đi ra khỏi Văn cung đã làm cho vô số người đọc sách chú ý.

“Là Bồng nho!”

“Lại mời được Bồng nho sao.”

“Bồng nho vẫn còn sống đến bây giờ?”

“Không được nói lung tung.”

“Không ngờ lại mời được Bồng nho, nếu như Hứa Thủ Nhân thật sự tu luyện dị thuật thì tất nhiên là sẽ không chạy thoát khỏi pháp nhãn của Bồng nho, nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật, tất cả sẽ rõ chân tướng.”

“Đến cùng thì Hứa Thủ Nhân đã đắc tội với người nào mà Văn cung lại để cho Bồng nho ra mặt, nếu như kết quả kia là thật…”

Tất cả những người đọc sách ở đây đều kinh ngạc, bọn họ không ngờ Văn cung Đại Ngụy lại mời Bồng nho tới.

Đây là một vị Thiên Địa đại Nho, ít nhất cũng đã sống hơn hai trăm năm, là tồn tại nửa bước đạt đến cảnh giới Thánh ý.

Bởi vì đại nạn sắp tới, khả năng kỳ tích xuất hiện cũng không cao bao nhiêu.

Nhưng mặc dù là thế nào thì Thiên Địa đại Nho tứ phẩm còn ít ỏi hơn so với võ giả tam phẩm thậm chí là võ giả nhị phẩm.

Nho đạo.

Đây là một hệ thống cực kỳ đặc biệt, không phải nói chỉ dựa vào tu luyện là liền có thể tấn thăng mà là cần phải cảm ngộ. Thất phẩm minh ý, lục phẩm lập ngôn, ngũ phẩm viết sách, càng về sau thì lại càng khó khăn vô cùng.

Nếu như làm không được thì cho dù mỗi ngày ngươi làm một bài thiên cổ thi từ thì cũng chẳng có cách nào lên được thất phẩm.

Hứa Thanh Tiêu vạn cổ như đêm dài cũng cần phải minh ý, cần phải lập ngôn, cũng cần viết sách.

Đây chính là sự đặc biệt của Nho đạo.

Một vị Thiên Địa đại Nho còn sống đến bây giờ là quá ít ỏi.

Bồng nho đức cao vọng trọng, tất cả những người đọc sách không ai có thể không tôn kính, cho dù là bách tính thì khi nhìn thấy Bồng nho cũng cần phải cung cung kính kính cúi đầu.

Vị Bồng nho này kế thừa tuyệt học của Chu thánh, hơn hai trăm năm trở lại đây đã làm rất nhiều chuyện vì Đại Ngụy, cũng đáng được kính nể.

Ông ta cầm quải trượng bước từng bước hướng về phía hoàng cung Đại Ngụy.

Ước chừng nửa canh giờ.

Rốt cục thì Bồng nho cũng xuất hiện ở ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Ông ta đứng ở bên ngoài đại điện.

Không tản ra bất kì một khí tức đáng sợ nào mà ngược lại lại làm cho người ta có cảm giác giống như một ngọn nến sắp tàn trong gió.

“Bồng Viên bái kiến bệ hạ.”

Sau khi Bồng nho bước vào bên trong đại điện, văn võ bá quan đều nhất loạt cúi đầu hướng về phía Bồng nho. Đây là Thiên Địa đại nho đấy, được sự tán thành của thiên địa, cũng được sự tán thành của thánh nhâu. Loại tồn tại này không thể bất kính được.

“Bồng nho miễn lễ.”

Nữ đế mở miệng. Nàng thân là Nữ đế Đại Ngụy nhưng cũng cần phải tôn trọng Bồng nho một chút. Đương nhiên đây chỉ là tôn trọng về mặt hình thức, nếu như liên quan đến vấn đề lợi ích thì lúc cần không tôn trọng nàng cũng sẽ không tôn trọng.

Từ xưa đến nay hoàng quyền và Nho đạo tương sinh tương khắc, cái nào mạnh hơn một chút cũng không được cả. Chỉ là trước mắt Đại Ngụy suy yếu, địa vị của Văn cung những năm gần đây đúng là đã tăng lên rất nhiều.

Không chỉ bởi vì văn nhân trong thiên hạ xuất hiện lớp lớp mà chủ yếu vẫn là vì một vài vấn đề liên quan đến chính trị.

Cũng vào lúc này, giọng của Tôn Tĩnh An vang lên.

“Bồng nho, hôm nay mời ngài tới là mong ngài có thể vận dụng thần thông nho đạo nhìn thử xem vị tên Hứa Thanh Tiêu này có tu luyện dị thuật hay không.”

Tôn Tĩnh An nói rất trực tiếp, ông ta chỉ vào Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Theo lời nói của Tôn Tĩnh An, Bồng nho khẽ gật đầu, ông ta vẫn chậm rãi mà đến như cũ, cùng sóng vai với Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, một loại áp lực mà trước đây chưa từng có đánh tới.

Chương 607: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (3)

Một vị Thiên Địa đại Nho đứng bên cạnh mình, nếu nói không căng thẳng thì là chuyện không thể nào, nhưng cho dù có căng thẳng thì Hứa Thanh Tiêu cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Tiểu hữu, có thể đưa tay cho lão phu được hay không."

Bồng nho mở miệng, thậm chí âm thanh còn có hơi nhỏ, tóc ông trắng xóa lại thêm hơi thở có vẻ như hô hấp không được đều, làm cho người ta bất giác cảm thấy ông ta sắp lìa đời.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời.

Hắn đưa tay ra cho đối phương xem.

Chuyện đã đến nước này rồi thì bất luận hắn có nói thế nào, có giải thích thế nào thì cũng không có tác dụng gì, cứ mặc kệ cho đối phương kiểm tra ngược lại lại là đường ra duy nhất.

Càng không rõ ràng thì lại càng bất lợi cho mình.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu chỉ hy vọng dân ý trong cơ thể mình hữu dụng.

Hứa Thanh Tiêu đưa tay ra.

Bồng nho trực tiếp bắt lấy, trong lúc nhất thời một luồng Hạo Nhiên chính khí khủng khiếp tràn vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu. Đây là Hạo Nhiên chính khí của Bồng nho, sâu như biển rộng thâm ảo khôn lường.

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, đối phương dùng phương thức thẳng thắn nhất để kiểm tra xem mình có tu luyện dị thuật hay không, xem ra là quyết tâm muốn tìm ra được chút gì đó.

Mà giờ khắc này, từ trên xuống dưới toàn bộ Đại Ngụy đều nín thở, bất luận là văn võ bá quan trong triều đình hay là bách tính bên ngoài kinh đô.

Tất cả mọi người đều có chút lo lắng đề phòng.

Bởi vì kết quả sẽ nhanh chóng hiện ra.

Trong triều đình.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được Hạo Nhiên chính khí của đối phương hóa thành hàng vạn con đường điên cuồng tìm kiếm ma chủng trong người mình.

Chỉ vẻn vẹn trong chốc lát nữa thôi, đối phương sẽ tìm đến bên dưới đan điền.

Dân ý như biển lớn đang ngăn trở Hạo Nhiên chính khí.

Mà trong nháy mắt này, Bồng nho cũng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt ông ta đục ngầu, nhưng ánh mắt đục ngầu này lại đang ẩn chứa thâm ý vô tận, chỉ một cái liếc mắt thôi đã làm cho ý chí của Hứa Thanh Tiêu có chút không đỡ nổi.

Ầm!

Biển dân ý trong cơ thể gợn sóng, giờ khắc này không chỉ là Kim Ô ma chủng chấn động mà giao long ma chủng và hỗn độn ma chủng cũng đều đồng thời chấn động. Nếu như không phải có dân ý sâu như biển trấn áp ba ma chủng này.

Chỉ sợ Bồng nho đã có thể nắm chắc được.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Sau khoảng mời hơi thở, ba mươi hơi thở rồi sáu mươi hơi thở.

Nửa khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ, hai khắc đồng hồ.

Không thể không nói dân ý đúng thật là đã cản trở sự thăm dò của Bồng nho, mặc dù Nho đạo chính khí mạnh hơn nhiều nhưng cũng không thể thấm vào bên trong dân ý được.

Vì vậy ma chủng cũng không bị phát hiện.

Giờ khắc này, Bồng nho cau mày.

Ông ta có phần không thể tin được.

Cũng vào lúc này, giọng của Trần Chính Nho vang lên.

“Bồng nho, đã tra ra được dị thuật chưa?”

Trần Chính Nho đang phải gánh lấy áp lực to lớn mở miệng. Vừa rồi lúc Bồng nho tra xét tình hình trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu mà ông ta lại dám lên tiếng cắt ngang, đây còn không phải là áp lực to lớn hay sao?

“Đang lúc Bồng nho nghiêm túc thẩm tra, trước hết Trần đại nhân đừng nên nói, đừng quấy rầy Bồng nho.”

Tôn Tĩnh An mở miệng bảo Trần Chính Nho đừng lên tiếng quấy rầy Bồng nho.

Lời này nói ra đã rước lấy cái nhíu mày của nhiều người.

Trước đó Tôn Tĩnh An đã nói rằng Thiên Địa đại Nho chỉ cần chút ít thời gian là có thể nhìn ra được Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không.

Bây giờ cũng đã qua hai khắc đồng hồ, vậy mà còn không có kết quả? Kiểu thăm dò này cũng mang nhiều địch ý quá rồi đó.

Lại thêm một khắc đồng hồ.

Giọng của Bồng nho vang lên.

“Trong cơ thể ngươi có một loại đồ vật cực kỳ huyền diệu đã ngăn cản Hạo Nhiên chính khí của lão phu.”

“Hẳn là dân ý.”

Bồng nho thu tay về, ông ta bình tĩnh mở miệng nói ra chuyện trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu có dân ý cho nên ông ta không thể nào tra được.

Lời này nói ra làm cho đám người không khỏi nhíu mày.

Đám người nghe không hiểu ý của câu nói này, cũng không hiểu cái gì gọi là dân ý. Lúc này, Hnh bộ Thượng thư Trương Tĩnh lập tức lên tiếng.

“Bồng nho, nếu như đã không tra ra được vậy thì đủ để chứng minh rằng Thủ Nhân không có vấn đề, cái gọi là dân ý này chắc không phải là một chuyện xấu đâu nhỉ?”

Trương Tnh nói, ông ta hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Thiên Địa đại Nho cũng không tra ra được vậy thì đã có

thể chứng minh được một điều rằng Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật.

Nhưng mà câu này vừa dứt thì Tôn Tĩnh An lại lên tiếng lần nữa.

“Câu này sai rồi, không tra ra không phải bởi vì không có mà là do có cái gì đó cản trở.”

“Hứa Thanh Tiêu, mau giải tán dân ý trong cơ thể ngươi, để cho Bồng nho tra rõ. Ngươi đã không thẹn với lương tâm vậy thì cần gì phải dùng thủ đoạn như vậy?”

Hôm nay Tôn Tĩnh An vô cùng lanh lẹ, nghiễm nhiên là đã mang tư thế đánh thì phải đánh cho đến cùng.

Nhưng câu này nói ra lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi không nhịn được.

“Tôn Tĩnh An, dân ý trong cơ thể Hứa mỗ là do thiên hạ bách tính cho, tán đi thế nào được? Mong các hạ vui lòng chỉ dạy.”

“Chẳng lẽ các hạ lại bảo ta phản bội bách tính? Phản bội Đại Ngụy?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng lạnh lùng phản bác ngược lại.

Kêu hắn giải tán dân ý, lời này có phải là nói ra mà chẳng thèm suy nghĩ hay không?

Trước tiên không nói hắn có tu luyện dị thuật hay không mà cho dù là không có tu luyện dị thuật thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đồng ý.

Quá trình góp nhặt dân ý khổ sở nhường nào? Hứa Thanh Tiêu đâu phải là không biết.

Bây giờ lại bảo hắn giải tán dân ý, có chết cũng không được.

“Nhưng trong cơ thể ngươi có dân ý làm cản trở đến Hạo Nhiên chính khí của Bồng nho, ngươi càng làm vậy thì ta càng hoài nghi ngươi tu luyện dị thuật.”

“Hứa Thanh Tiêu nếu như ngươi giải tán dân ý mà Bồng nho còn không thể tra ra vết tích ngươi có tu luyện dị thuật thì lão phu sẽ tạ tội với ngươi, dù là đến nhà tạ lỗi cũng được.”

Tôn Tĩnh An vuốt vuốt sợi râu nói vậy.

Ông ta cực kì tự tin, bởi vì Hứa Thanh Tiêu càng như vậy thì ông ta lại càng tin tưởng Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật.

Bằng không mà nói, sao cơ thể đang yên đang lành lại có dân ý ngăn cản? Làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được? Đây nhất định là do Hứa Thanh Tiêu tìm cách đề phòng.

Chương 608: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (4)

“Buồn cười!”

Nhưng lời nói của Tôn Tĩnh An ở trong mắt Hứa Thanh Tiêu lại trở thành một trò vô cùng buồn cười.

“Tôn nho, Hứa Thủ Nhân mở rộng chính nghĩa cho bách tính, đạt được sự ủng hộ của bách tính, vậy mà ngươi lại chỉ vì một tội danh chưa xác định mà bảo Hứa Thanh Tiêu giải tán đi dân ý trong cơ thể.”

“Vậy ta cũng có thể nói ngươi cũng tu luyện dị thuật, mau giải tán Hạo Nhiên chính khí để ta nhìn xem một phen? Nếu như không có vấn đề thì ta đến nhà ngươi tạ tội, ngươi có bằng lòng không?”

Trương Tĩnh mở miệng. Đến nước này rồi tất nhiên ông muốn ra mặt nói thay cho Hứa Thanh Tiêu. Làm sao có thể luôn bị bọn họ cản trở được?

“Hừ!”

Tôn Tĩnh An muốn mở miệng châm chọc lại nhưng Bồng nho đã cất tiếng trước.

“Không phải là không thể.”

Bồng nho lên tiếng, câu nói kia làm cho vẻ mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Thậm chí dân chúng ở kinh đô cũng có chút kinh ngạc. Không ai ngờ tới Bồng nho vậy mà lại dùng đến phương pháp này.

Cái này hơi… ác độc.

Sau khi Tôn Tĩnh An nghe được câu nói này thì vẻ mặt ông ta thay đổi rõ rệt, nhưng sau khi nhìn về phía Bồng nho xong thì ông ta lập tức thay đổi sắc mặt trở về như thường.

“Chỉ cần Trương đại nhân đồng ý thì lão phu cũng nguyện như thế. Nhưng điều kiện tiên quyết là Hứa Thanh Tiêu cũng phải

tán dân ý đi.”

“Lão phu dùng nho vị để đổi lấy dân ý của hắn, thế nào hả?”

Tôn Tĩnh An nói. Lời này của hắn cũng không phải là thật lòng nói ra. Không ai lại cam tâm mất đi nho vị của mình. Chính Tôn Tĩnh An cũng không thể không tiếc nuối.

Nhưng cục diện đã đến giờ phút này rồi nhất định phải dùng loại phương thức này để phá vỡ bế tắc.

Trong lúc nhất thời, hai bên trầm mặc không biết nên trả lời thế nào.

“Được.”

Cuối cùng, giọng của Nữ đế vang lên.

Nàng lia mắt tới nhìn Bồng nho, sau đó chậm rãi nói:

“Chuyện này, cứ dừng ở đây đi.”

“Nếu như Bồng nho đã không tra ra được dị thuật trong cơ thể Hứa Thủ Nhân.”

“Vậy thì cũng không cần tra xét nữa. Hoài Ninh thân vương tình báo sai sót nhưng nể tình Hoài Ninh thân vương lo nghĩ cho quốc gia, công tội bù nhau.”

“Đám người Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi cũng là vì suy nghĩ cho Đại Ngụy, việc này cho qua nhưng cũng không có công.”

“Cứ như vậy đi.”

Nữ đế lên tiếng. Nàng đưa ra lựa chọn rằng chuyện này phải dừng ở đây.

Nàng không muốn xử phạt bất luận kẻ nào, chỉ muốn mọi chuyện cứ vậy mà trôi qua, xem như là một trận phong ba nguy hiểm nhưng không tổn hại gì.

Nhưng khi Nữ đế nói xong lời này thì giọng của Bồng nho lại vang lên.

“Không thể.”

“Chuyện dị thuật có liên quan quá lớn, nếu như đổi lại là bất kỳ kẻ nào thì Bồng mỗ đều có thể tuân theo thánh ý.”

“Nhưng Hứa Thủ Nhân lại không phải là một người thường. Hắn tu luyện học thuật Nho gia, nếu như thật sự tu luyện dị thuật thì sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ nhập ma.”

“Mà ma chủng của hắn rất có thể sẽ không sợ học thuật Nho gia. Một khi như thế thì sẽ rước lấy đại họa ngập trời. Đến lúc đó máu chảy thành sông, thây chất như núi.”

“Bồng mỗ là một người đọc sách, nuôi dưỡng Hạo Nhiên chính khí, Hứa Thủ Nhân giải oan cho bách tính trong thiên hạ, còn Bồng mỗ thì phải vì bách tính trong thiên hạ mà trừ hại.”

“Thủ Nhân tiểu hữu, nếu như ngươi thật sự muốn chứng minh sự trong sạch thì hãy giải tán dân ý trong cơ thể đi, nếu như thật sự là lão phu oan uổng ngươi vậy thì trước khi chết, lão phu sẽ dựa vào Văn cung Đại Ngụy mà truyền thánh đạo chi ngôn cho ngươi.”

“Giúp cho ngươi trở thành đại Nho coi như là đền bù, thế nào hả?”

Bồng nho hùng hổ dọa người, ông ta nói ra lý do nhất định phải kiểm tra.

Đồng thời còn hứa để đền bù cho Hứa Thanh Tiêu, ông ta đồng ý sẽ giúp cho Hứa Thanh Tiêu sớm ngày trở thành đại Nho, dùng Hạo Nhiên chính khí suốt đời để truyền thánh nhân chi ngôn.

Sau khi so sánh thì giải tán dân ý cũng không phải là một chuyện lỗ vốn.

Dù sao thì Bồng nho cũng là một vị Thiên Địa đại Nho.

“Đa tạ ý tốt của Bồng nho.”

“Nhưng vãn bối không cần. Vãn bối nhập học nửa năm thì đã lập ngôn, chứng đại Nho sớm như vậy thì có hơi không thỏa đáng.”

“Mong Bồng nho yên tâm, vãn bối chưa từng tu luyện dị thuật, cũng sẽ không gây tai họa cho bách tính.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời rất bình tĩnh.

Chuyện ma quỷ của Bồng nho cũng chỉ có đồ đần mới tin.

Trình Lập Đông chết chẳng lẽ còn chưa đủ thảm hay sao?

Giờ này khắc này, xem như Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn nhìn rõ những đại Nho này là người thế nào.

Bởi vì có minh ý cho nên một khi bọn họ xác định được mục tiêu và phương hướng sau này của mình thì vẫn sẽ không từ thủ đoạn như thường, đơn giản là thủ đoạn của bọn họ sạch sẽ hơn một chút mà thôi.

Những người này cũng không phải là đại Nho mà mình hay nghĩ đến.

Lý tưởng và khát vọng không hề cao lớn như là mình nghĩ mà ngược lại, bọn hắn lại là loại người cực kì chấp nhất.

Vì lập ý hoặc lập ngôn mà dốc hết toàn lực, không tiếc trả bất cứ giá nào.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu lại càng không thể gia nhập vào bọn họ được. Đạo của chính mình sẽ càng ổn thỏa hơn.

“Có tu luyện dị thuật hay không, chuyện này không phải ngươi muốn nói là được.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không dám tán đi dân ý chính là ngươi đang chột dạ sợ hãi.”

Giọng của Tôn Tĩnh An lại vang lên lần nữa.

Ông ta chủ động công kích làm cho người ta sinh ra chán ghét.

Hành động này không chỉ làm cho nhóm bách quan có hơi không thoải mái mà trong lòng dân chúng ở kinh đô cũng thấy khó chịu.

Thậm chí là hai vị đại nho Trần Tâm và Chu Dân cũng không nhịn được nhíu mày, bao gồm cả một vài người đọc sách.

Toàn bộ mọi chuyện Hứa Thanh Tiêu có lần nào không phối hợp không?

Không có.

Hứa Thanh Tiêu thoải mái đi vào hoàng cung, lại tỉ mỉ giải thích mọi chuyện từ đầu đến đuôi, cuối cùng Tôn Tĩnh An

muốn mời Thiên Địa đại Nho đến Hứa Thanh Tiêu cũng sẵn sàng đồng ý.

Bây giờ tra không được kết quả gì lại còn nói cái gì mà dân ý cản trở, lại còn ép Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý. Điều này đúng thật là có hơi quá đáng.

“Được.”

Lúc này, Nữ đế lại lên tiếng lần nữa. Giọng của nàng vang lên, Tôn Tĩnh An cũng ngậm miệng lại.

“Chuyện này suy cho cùng vẫn là chuyện của triều đình.”

“Hứa Thanh Tiêu cũng là Hộ bộ thị lang Đại Ngụy.”

“Nhân chứng trước mắt chẳng những không chứng minh được gì mà ngược lại chính bản thân y còn tu luyện dị thuật, chết chưa hết tội.”

“Mà tất cả vật chứng cũng không thể chứng minh được gì.”

“Bảo Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý đúng thật là làm khó người ta.”

“Chuyện này tới đây thôi.”

“Ý kiến của các khanh thế nào?”

Chương 609: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (5)

Nữ đế không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Có thể ngừng ở đây được rồi, không cần thiết phải tiếp tục nói thêm. Thiên Địa đại Nho đều đã ra mặt, còn muốn thế nào nữa? Nhận định phải làm cho Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý sao? Làm như vậy cũng khó coi quá rồi.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu có không nhận được sự chào đón của bách quan thì nàng cũng không đồng ý, huống chi văn võ bá quan đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

“Thần, Trần Chính Nho, đồng ý lời nói của bệ hạ!”

“Thần, Trương Tĩnh, đồng ý với lời nói của bệ hạ!”

Lục bộ Thượng thư lần lượt mở miệng, bọn họ đứng dậy đồng tình với lời nói của Nữ đế.

Không chỉ có bọn họ, sau một khắc.

An Quốc công đứng ra.

“Lão thần cũng đồng ý.”

“Thần, cũng đồng ý.”

‘Thần, đồng ý.”

Lư quốc công, Tín quốc công, cùng sáu vị quốc công khác nữa cũng nhao nhao đứng ra tỏ thái độ.

Tín Vũ hầu, Xạ Dương hầu, Quảng Bình hầu, Khúc Châu hầu.

Từng vị hầu gia cũng đứng ra.

Văn võ cả triều cơ hồ chín mươi chín phần trăm đều đồng ý với lời nói của nữ đế.

Cảnh tượng này, làm cho bách tính kinh đô hưng phấn, một màn này cũng làm cho rất nhiều người ủng hộ Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao đều cảm thấy có hơi thấy cảm động.

Bởi vì thời điểm này, bọn họ đồng ý đứng ra ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, chắc sẽ nhận lại rất nhiều nguy hiểm và gánh chịu áp lực cực lớn.

Mà đây chính là thái độ của cả triều đình.

Bọn họ tín nhiệm Hứa Thanh Tiêu. Bất luận là bên ngoài có lý do gì, Hứa Thanh Tiêu có thể kiếm tiền cho Đại Ngụy cũng được, Hứa Thanh Tiêu có thể giúp đỡ bách tính Đại Ngụy giải oan cũng được, bất kể là như thế nào thì bọn họ cũng đều đứng ra ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Mà trong điện.

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cũng thấy cảm động.

Mình đang bị nghi ngờ tu luyện dị thuật, theo lẽ thường mà nói, người có phẩm cấp càng cao sẽ càng không thể xen vào chuyện này, một khi xảy ra chuyện thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ.

Chịu gánh lấy rủi ro như vậy cho thấy bọn họ rất tin tưởng mình.

“Bồng nho!”

“Chuyện này, cứ như vậy đi.”

Văn võ bá quan cả triều dường như đều đã phản ứng, giọng của Nữ đế lại vang lên lần nữa.

Nàng nhìn về phía Bồng nho, giọng cũng lớn hơn một chút so với trước đó, cũng coi như là nói ra ý nghĩ của mình.

Nhưng mà Bồng nho vẫn lắc đầu như cũ.

Cho dù văn võ bá quan cả triều đều đã ủng hộ Hứa Thanh Tiêu nhưng ông ta vẫn không đồng ý.

Nhìn thấy cái lắc đầu của Bồng nho, Tôn Tĩnh An lập tức mở miệng:

“Bệ hạ, chuyện dị thuật này sao có thể chấm dứt một cách qua loa như vậy được.”

“Thần cho rằng nhất định phải tra rõ, giành lại công đạo cho người trong thiên hạ.”

Tôn Tĩnh An vô cùng nghiêm túc nói, giọng điệu lại càng thêm dõng dạc, vì nước vì dân.

Nhưng sau khi câu này dứt.

Trong kinh đô Đại Ngụy lại có vô số giọng nói vang lên.

“Bọn ta không cần công đạo.”

“Hứa đại nhân vô tội, sao lại phải đòi công đạo?”

“Người này thật là không xứng làm người, nhiều lần muốn ám hại Hứa đại nhân, cũng đã mời Thiên Địa đại Nho tới rồi, còn muốn tra rõ gì nữa?”

“Người tên Tôn Tĩnh An này căn bản không xứng làm nho. Lần Thái Bình thi hội lúc trước cũng thế, thiên vị đại tài mười nước, lại chèn ép tài tử Đại Ngụy chúng ta.”

“Không sai, mà sứ giả ngoại bang đến Đại Ngụy chúng ta thì tên Tôn Tĩnh An này lại lập tức bước ra nghênh đón, ta tận mắt nhìn thấy, nếu như không biết ta lại còn tưởng rằng Tôn Tĩnh An là đại Nho dị tộc đấy.”

“Buồn cười! Đáng hận! Hứa đại nhân vì nước vì dân, bị vu oan là tu luyện dị thuật cũng thôi đi, bây giờ sau khi đã tra rõ rồi lại muốn buộc Hứa đại nhân giải tán dân ý, còn có thể ức hiếp người khác hơn được nữa không?”

“Các vị, ta không cần Hứa đại nhân phải có câu trả lời, chúng ta tin tưởng Hứa đại nhân, đi với ta tới bên ngoài hoàng cung cùng hô to nào.”

Những cảnh tượng trong triều đình đều đã bị bách tính trong kinh đô nhìn thấy.

Nói thật thì khi Bồng nho xuất hiện bọn họ đúng thật là có chút lo lắng và tò mò, nhưng đợi đến khi Bồng nho không tra ra chuyện Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật thì bọn họ đều cực kì vui vẻ, chắc chắn Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật.

Cũng chưa từng nghĩ rằng bọn người Tôn Tĩnh An vậy mà lại không buông tha, còn muốn Hứa Thanh Tiêu tự giải tán dân ý trong cơ thể, sao bọn họ có thể không giận cho được?

Đây không phải là đang bắt chẹt Hứa Thanh Tiêu sao?

Bọn họ không đồng ý, cũng không muốn trở thành "người trong thiên hạ" mà Tôn Tĩnh An nói. Bọn họ không cần câu trả lời.

Vô số dân chúng đi đến bên ngoài hoàng cung, bọn họ hét to lên.

Từng trận âm thanh của dân chúng truyền vào bên trong hoàng cung.

Truyền tới tận bên trong đại điện.

Sau khi nghe thấy những âm thanh này, Tôn Tĩnh An không nhịn được mà nhíu mày.

Nhưng ông ta không quan tâm mà lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nóiL

"Giải tán dân ý, nếu như ngươi thật sự không tu luyện dị thuật."

"Lão phu chủ động tán đi Hạo Nhiên chính khí của bản thân, tự phế địa vị đại Nho."

Có lẽ là đã có chút kích động.

Cũng có lẽ là Tôn Tĩnh An đã hoàn toàn chắc chắn Hứa Thanh Tiêu nhất định đã tu luyện dị thuật cho nên ông ta thốt ra lời nói mạnh mẽ, đồng ý lấy địa vị đại Nho ra để đổi lấy dân ý của Hứa Thanh Tiêu.

"Đủ rồi!"

Giờ khắc này, Nữ đế cuối cùng cũng nổi giận, nàng đã nhường nhịn đủ lâu rồi.

Muốn người trong thiên hạ làm chứng.

Nàng đồng ý dùng kính Đầu Thiên.

Muốn điều tra Hứa Thanh Tiêu.

Nàng đồng ý mời Bồng nho đến.

Nhưng cho tới bây giờ lại còn muốn hùng hổ dọa người, lại còn muốn được một tấc tiến lên một thước, nàng đã không còn

tính nhẫn nại nữa rồi.

Nơi này là triều đình.

Nơi này là Đại Ngụy.

Văn cung thì sao chứ, bây giờ cũng không còn thánh nhân.

Nàng là hoàng đế, là mặt trời của Đại Ngụy, người của Văn cung thật sự đã hơi bất kính.

“Bệ hạ!”

“Chuyện dị thuật tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản như trong tưởng tượng, từ xưa đến nay họa do dị thuật luôn gây ra cảnh thây chất thành núi.”

“Thần, vì thiên hạ, vì bách tính, cho dù bệ hạ không hiểu thần nhưng thần không thể không làm.”

“Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng ngươi có dám làm hay không!”

Chương 610: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (6)

Tôn Tĩnh An cũng không nhịn nữa. Có Bồng nho ở đây, ông cũng không tin Nữ đế dám làm gì ông ta.

Nếu muốn phạt nặng ông ta thì Văn cung Đại Ngụy cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

Ông ta nhằm đúng điểm ấy cho nên mới không kiêng nể gì như thế.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, chỉ lẳng lặng mà nhìn Tôn Tĩnh An.

Giải tán dân ý!

Điều này cơ bản là không thể nào. Dân ý tản đi thì chuyện mình tu luyện dị thuật nhất định sẽ bị lộ ra ngoài.

Đây là con đường chết.

Lúc này.

Triều đình giằng co.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ một điều rằng đối phương sẽ không buông tha mình một cách dễ dàng. Nếu như hôm nay không làm cho bọn chúng tâm phục khẩu phục thì chuyện này tuyệt đối không yên.

Mà vào lúc này.

Giọng của Bồng nho lại vang lên.

“Bệ hạ.”

“Thật ra thì lão phu có một cách có thể nghiệm chứng xem Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không.”

“Hơn nữa cách này lại còn làm cho người trong thiên hạ đều tín phục.” Bồng nho lên tiếng làm cho cục diện đang giằng co thoáng được hòa hoãn một chút.”

“Có biện pháp gì?”

Nữ đế hỏi.

“Mời Hứa Thanh Tiêu tiểu hữu tiến về Văn cung Đại Ngụy, bên trong Văn cung có thánh khí trấn áp, cũng có ý chí của Chu thánh.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật thì ý chí của Chu thánh và Văn cung sẽ tự thức tỉnh ý thức của bản thân, tru sát tà ma.”

“Còn nếu như Hứa Thanh Tiêu không có tu luyện dị thuật thì sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.

“Bệ hạ, việc này nếu như không điều tra rõ ràng thì từ trên xuống dưới Văn cung sẽ không từ bỏ ý định.”

“Hứa tiểu hữu, nếu như ngươi thật sự không hổ thẹn với lương tâm nhưng lại không muốn giải tán dân ý thì ngươi có dám đến Văn cung một chuyến để chứng minh sự trong sạch không?”

Giờ khắc này, cuối cùng thì Bồng nho cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Ông ta biết rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ không giản tán dân ý, hơn nữa cứ cưỡng chế Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý thì cũng không phải là chuyện thực tế.

Dân ý khó tích tụ, như vậy cũng tốt hơn so với chuyện để một vị đại Nho vì tự chứng minh sự trong sạch mà giải tán Hạo Nhiên chính khí.

Nhưng ông ta cũng không vội vã nói ra chuyện của Văn cung mà là để cho Tôn Tĩnh An thử ép buộc Hứa Thanh Tiêu một phen coi sao.

Làm như vậy người trong thiên hạ sẽ cho rằng mình đang lấy ra một bậc thang cho Hứa Thanh Tiêu đi xuống.

Nhưng những vị nho giả chân chính đều biết Văn cung Đại Ngụy có ý nghĩa như thế nào.

Nơi nào có thánh nhân chi ý thì cũng có thánh khí đương thời, nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự tu luyện dị thuật thì cho dù là chỉ tới gần một chút cũng sẽ bị phát hiện ra.

Thánh nhân!

Chí cao vô thượng, không có cách nào dùng lẽ thường để phỏng đoán được.

Cho nên Bồng nho đã đào một cái hố to để Hứa Thanh Tiêu nhảy vào.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu đi đến Văn cung Đại Ngụy mà còn không tra được vấn đề thì có thể chứng minh được một chuyện.

Hứa Thanh Tiêu thật sự không tu luyện dị thuật.

So với muốn Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý thì dễ làm hơn.

Ánh mắt Bồng nho và Hứa Thanh Tiêu giao nhau.

Ánh mắt của hắn cực kỳ bình tĩnh.

"Vì một chuyện như vậy mà đi quấy nhiễu thánh nhân thì chỉ sợ là có chút không tốt lắm."

Trần Chính Nho mở miệng, người khác không biết ý nghĩa của Văn cung Đại Ngụy như thế nào nhưng ông ta biết.

"Trần đại nhân, ngươi nên ngậm miệng lại đi, từ đầu đến cuối ngươi vẫn luôn thiên vị Hứa Thanh Tiêu, nếu như Hứa Thanh Tiêu không thẹn với lương tâm thì sợ gì quấy nhiễu hay không quấy nhiễu?"

Tôn Tĩnh An nhìn Trần Chính Nho, ông ta cũng có hơi tức giận. Nói cho cùng thì Trần Chính Nho vẫn là người của Văn cung Đại Ngụy, nhưng lại cứ một mực giúp đỡ cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như Bồng nho không đến thì coi như thôi đi, nhưng bây giờ Bồng nho cũng đã đến đây rồi, vậy mà Trần Chính Nho ông còn giúp đỡ cho tên người ngoài kia, sao có thể làm cho người ta không tức giận cho được.

"Tôn nho! Bản quan cũng chỉ là dựa theo công lý mà nói, ngươi nói bản quan thiên vị nhiều chỗ nhưng trái lại bản quan muốn hỏi ngươi, vì sao cứ luôn hùng hổ đả kích người khác?"

Sắc mặt Trần Chính Nho có hơi trầm xuống, bị dạy dỗ trước mặt mọi người như vậy, mặc kệ là ai thì tâm trạng cũng sẽ có phần không thoải mái.

“Đã đứng về phía công lý vậy thì đi đến Văn cung một chuyến có sao đâu?”

“Chính Nho.”

Tôn Tĩnh An còn chưa mở miệng thì giọng của Bồng nho đã vang lên.

Đây chính là thái độ của ông ta. Một câu Chính Nho cuối cùng kia đã làm cho sắc mặc của Trần Chính Nho càng thêm khó coi.

Ông ta có thể nghe rõ được Bồng nho đã hơi không vui rồi, ý bảo mình ăn nói cẩn thận.

Cũng vào lúc này.

Một âm thanh lại vang lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Là giọng của Triều Ca.

“Hiền đệ, đồng ý với hắn ta đi, đi Văn cung, ta và Phá Tà huynh có cách để ngăn cản thánh khí và thánh ý.”

“Hơn nữa còn có khả năng sẽ giao tiếp được với Văn cung Đại Ngụy, sinh ra sự cộng hưởng.”

Giọng nói của Triều Ca vang lên, ngữ khí chắc chắn.

Nghe nói như thế, Hứa Thanh Tiêu như được uống một liều thuốc an thần.

“Bệ hạ!”

“Các vị đại nhân!”

“Bồng nho.”

“Thanh Tiêu bằng lòng đến Văn cung Đại Ngụy.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Trong lúc nhất thời đã dẫn đến sự kinh ngạc của đám người.

Còn trong lòng Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi thì lại không khỏi cảm thấy cực kỳ vui mừng. Về phần Bồng nho, ông ta vẫn biểu hiện bình tĩnh như cũ, dường như đã đoán được rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ đi.

Nhưng khác với Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi chính là trong lòng ông ta không hề cảm thấy vui sướng mà thay vào đó là sự lạnh lùng.

Bởi vì nếu như Hứa Thanh Tiêu xem thường Văn cung Đại Ngụy thì xem như hắn bị lừa rồi, bị lừa một cách ngu xuẩn.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu như ngươi đồng ý đi Văn cung để chứng minh sự trong sạch, vậy là tốt nhất, nếu ngươi thật sự trong sạch thì ta nhất định sẽ đến nhà ngươi để tạ lỗi.

Tôn Tĩnh An nói với vẻ vui sướng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lạnh lùng nhìn lướt qua Tôn Tĩnh An rồi lại nhìn về phía Bồng nho, hắn cất tiếng:

“Nếu sau khi Hứa mỗi đi tới Văn cung và chứng minh được sự trong sạch.”

“Ta muốn hai người Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi phải tự phế nho vị.”

“Có được không?”

Chương 611: Thiên Địa Đại Nho, Văn Cung Tự Chứng, Thánh Nhân Cộng Hưởng, Thiên Hạ Chấn Kinh (7)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, khí thế của hắn cực mạnh, không sợ đối phương chút nào.

Bảo hắn đi Văn cung để chứng minh trong sạch thì hắn sẽ đi Văn cung ngay à?

Nếu không trả giá thì Hứa Thanh Tiêu thà chết chứ nhất định sẽ không đi.

Dưới gầm trời này sao lại có chuyện dễ dàng như vậy được?

Nhưng mà lời này nói ra lại làm cho Tôn Tĩnh An cau mày, còn Nghiêm Lỗi thì không nhịn được mở miệng.

“Nếu như đã chứng minh trong sạch thì chỉ có thể chứng minh tình báo của Hoài Ninh thân vương là sai mà thôi, ngươi lại muốn bọn ta tự phế nho vị? Hứa Thanh Tiêu, ngươi đang có rắp tâm gì?”

Nghiêm Lỗi cực kì tức giận nói.

“Ồ, hay cho một câu tình báo có lỗi.”

“Mời một vị Thiên Địa đại nho đến thẩm tra còn chưa đủ à?”

“Các ngươi cứ khăng khăng Hứa mỗ tu luyện dị thuật, vậy thì Hứa mỗ cũng đồng ý phối hợp, đến Văn cung chứng minh sự trong sạch.”

“Không muốn trả giá mà cứ muốn giăng bẫy Hứa mỗ, chuyện này sao có thể?”

“Hai vị! Có một câu, Hứa mỗ vẫn phải nhắc nhở hai người.”

“Hiện tại nơi mà các ngươi đang đứng là hoàng cung Đại Ngụy chứ không phải là Văn cung Đại Ngụy.”

“Nếu như cần phải nghiêm túc thì chỉ cần lời nói vừa rồi của các ngươi thôi cũng đã đủ bất kính với bệ hạ, đừng nói chi là

đại Nho, cho dù có là Thiên Địa đại nho đi chăng nữa thì cũng vẫn sẽ bị phạt.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, thậm chí còn kéo theo cả Bồng nho vào giễu cợt chung.

“Ngươi!”

“Cuồng vọng!”

Hai người giận tím mặt chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, chỉ vì Hứa Thanh Tiêu mỉa mai Bồng nho.

“Ầm!”

Giờ khắc này, tiếng vang do nữ đế vỗ bàn vang lên, nàng nặng nề đập một cái lên tay vịn long ỷ.

Nói lên thái độ của chính mình.

Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai chút nào.

Nơi này là hoàng cung.

Là triều đình.

Không phải là Văn cung Đại Ngụy.

Cho dù là Văn cung Đại Ngụy thì thế nào chứ?

Chẳng lẽ hoàng đế còn không thể sánh được với một Thiên Địa đại nho hay sao?

“Bệ hạ bớt giận!”

“Hứa tiểu hữu, sẽ làm theo lời ngươi nói.”

“Chúng ta chỉ vì muốn điều tra rõ ràng mà thôi, mong Hứa tiểu hữu thứ lỗi.”

Bồng nho lên tiếng ngay lập tức, ông ta biết Hứa Thanh Tiêu đang làm gì, không phải là muốn nhờ bệ hạ ra mặt mà là muốn điều động dân ý, dù sao thì trong lòng bách tính, thánh nhân đúng là lớn hơn hoàng đế thật.

Nhưng vấn đề là ông ta không phải thánh nhân, bây giờ cũng không còn văn thánh chân chính, cho nên hoàng đế vẫn là số một như cũ.

Hành vi của bọn họ đúng thật là đã có hơi bất kính với hoàng quyền.

“Được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều lời.

Sau đó nhìn về phía hoàng đế nói:

“Bệ hạ, thần muốn đi Văn cung tự chứng, mong bệ hạ ân chuẩn.”

Hứa Thanh Tiêu nói câu này thuần túy là vì để cho tất cả mọi người biết Hứa Thanh Tiêu hắn tôn hoàng quyền là tối thượng.

Cũng coi như là một loại phản kích.

“Chuẩn.”

“Văn võ bá quan cùng đi.”

Nữ đế khẽ gật đầu đồng thời cũng bảo văn võ bá quan cùng nhau đi theo, còn nàng thì vẫn tiếp tục ở lại nơi này.

“Chúng thần lĩnh chỉ.”

Bách quan mở miệng.

Sau một khắc, Tôn Tĩnh An cùng với Nghiêm Lỗi đỡ lấy Bồng nho đi về phía Văn cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu cũng bắt đầu đi, bước chân của hắn không nhanh không chậm, dựa theo tốc độ này thì chỉ cần một nén nhang là có thể tới nơi.

Giờ khắc này, kinh đô Đại Ngụy, ánh mắt của tất cả mọi người đang nhìn về phía hoàng cung Đại Ngụy đã chuyển dời đến Văn cung Đại Ngụy.

Nếu như Văn cung lại không tra được chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Vậy thì có nói gì thêm cũng vô dụng thôi.

Kính Đầu Thiên đang soi rọi khắp cả Văn cung Đại Ngụy.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đang nhìn về phía Văn cung.

Hứa Thanh Tiêu đi đến Văn cung tự chứng.

Đây chính là thủ đoạn cuối cùng.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật vậy thì đến trước Văn cung, yêu ma quỷ quái đều sẽ bị tan thành tro bụi.

Còn nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật vậy thì đứng trước Văn cung, Hứa Thanh Tiêu coi như là tự giải oan cho mình.

Mà hai vị đại nho cũng sẽ phải tự phế đi nho vị.

Bất luận là như thế nào thì cũng sẽ là một sự tổn thất đối với Đại Ngụy nhưng bách tính không quan tâm lắm, bọn họ chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể tự chứng thành công.

Nhưng kết quả cuối cùng là như thế nào.

Đó vẫn còn là một ẩn số.

Hứa Thanh Tiêu đi về phía Văn cung Đại Ngụy, mỗi bước đi của hắn đều cực kì kiên định.

Có được lời đảm bảo của Triều Ca, Hứa Thanh Tiêu không còn lo lắng gì nữa.

Văn cung Đại Ngụy, là nơi sinh sống của thánh nhân năm đời, nhưng thiên địa Văn cung trong đại não mình thì lại là hành cung của riêng đại thánh nhân.

Hứa Thanh Tiêu không tin là đại thánh nhân không so được với Chu thánh.

Vì thế cho nên Hứa Thanh Tiêu không còn lo lắng gì.

Nhìn thấy những bước đi đầy kiên định của Hứa Thanh Tiêu, Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An không hiểu sao đều cảm thấy được một loại cảm giác dị thường.

“Bồng nho, ngài thật sự không tra ra được chút nào hay sao?”

Tôn Tĩnh An mở miệng, ông ta dùng thần thông nho đạo truyền âm, hỏi thăm Bồng nho, dù sao thì chuyện này cũng có liên quan đến tiền đồ trong tương lai của ông ta.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự tự chứng thành công vậy thì người xui xẻo chắc chắn là ông ta rồi.

Cho nên nói không hoang mang là không thể nào.

“Đúng đó, Bồng nho, ngài có tra được thứ gì không vậy?”

Nghiêm Lỗi cũng hỏi theo, tâm trạng có hơi căng thẳng.

“Hắn đã tu luyện dị thuật.”

Bồng nho lên tiếng, ngữ khí cực kì chắc chắn.

Sau khi nghe xong mấy chữ này, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi mớ thở phào nhẹ ra một hơi.

“Bồng nho, vậy tại sao ngài lại không vạch trần tại hiện trường luôn?”

Tôn Tĩnh An tiếp tục hỏi. Nếu như đã biết được chắc Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật vậy thì tại sao lại không vạch trần ra tại hiện trường?

“Vô dụng.”

“Lão phu có thể chắc chắn rằng hắn tu luyện dị thuật, nhưng biển dân ý trong cơ thể của hắn lại cản trở Hạo Nhiên chính khí của lão phu, nhưng lão phu vẫn cảm thấy dưới biển dân ý kia đang che giấu thứ gì đó.”

“Có cao nhân ở phía sau chỉ điểm, trực tiếp vạch trần cũng không đưa ra chứng cứ được, hơn nữa bệ hạ đã nảy sinh lòng oán hận với chúng ta rồi.”

“Nếu như có cố ép Hứa Thanh Tiêu tản dân ý đi thì chỉ sợ bệ hạ sẽ không đồng ý.”

Chương 612: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (1)

“Mà nếu như hắn không giải tán dân ý thì lão phu cũng không có cách nào đưa ra chứng cứ được, đến lúc đó cục diện sẽ trở nên bế tắc.”

“Vậy chi bằng để hắn đi Văn cung, đến Văn cung rồi thì tất cả chân tướng đều sẽ lộ rõ, lão phu nói gì bọn họ chưa chắc đã tin, nhưng một khi Hứa Thanh Tiêu đã đến Văn cung rồi thì chắc chắn chỉ còn có một con đường chết.”

“Hắn đánh giá thấp Văn cung, người trong thiên hạ cũng đã đánh giá thấp Văn cung. Nơi đó có ý chí của thánh nhân, còn có thánh ý, cho dù Hứa Thanh Tiêu có là đại tài vạn cổ nhưng đối mặt với thánh ý thì một vạn Hứa Thanh Tiêu cũng không sống nổi.”

Bồng nho nói chắc như đinh đóng cột.

Ông ta biết trên dưới triều đình Đại Ngụy đều có thiện cảm với Hứa Thanh Tiêu, nhưng mà từ khi bọn họ đồng ý mở miệng giúp Hứa Thanh Tiêu thì ông ta cũng đã rõ, muốn dùng cách thức thông thường để trừng phạt Hứa Thanh Tiêu là chuyện không thể nào.

Muốn để hắn tản đi dân ý lại càng không thể nào, Hứa Thanh Tiêu sẽ ngốc như vậy sao? Nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật thì hắn cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Cho nên ông ta lùi một bước để tiến tới, trước tiên là bảo Hứa Thanh Tiêu giải tán dân ý, chắc chắn là Hứa Thanh Tiêu không đồng ý rồi, sau đó lạ nói ra chuyện Văn cung, để cho Hứa Thanh Tiêu đến Văn cung tự chứng.

Ông ta đã tính sẵn rồi, Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ đi.

Không phải vì ông ta thông minh mà là vì người trong thiên hạ đều chẳng có chút hiểu biết nào đối với Văn cung, người trong thiên hạ đều cho rằng Văn cung có khí tức của thánh nhân.

Nhưng bọn họ không biết một điều đó là Văn cung còn đang ẩn giấu uy lực khó mà nói hết.

Thánh ý! Cho dù đó chỉ là một tia nhỏ nhoi nhưng cũng đủ để trấn sát yêu ma, huống chi chỉ là loại tồn tại như giun như dế giống như Hứa Thanh Tiêu.

Điểm này, chỉ sợ là cả đại nho cũng không biết được, bởi vì đại nho vẫn còn chưa đủ tầm, duy chỉ có Thiên địa đại nho mới có thể biết được một chút.

Văn cung Chu thánh, ý nghĩa quá to lớn rồi. Không nói những thứ khác, chỉ nói đến bây giờ cho dù Hứa Thanh Tiêu có là một vị đại nho thì cũng sẽ phải chết dưới Văn cung của Chu thánh.

Tất cả những câu nói của Bồng nho làm cho Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi càng thêm yên tâm.

Trước đó đúng là bọn họ có hơi lo lắng cho tiền đồ và vận mệnh của chính họ.

Nhưng mà bây giờ thì khác rồi, Bồng nho nói Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật, vậy thì chắc chắn là Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật.

Hai người không nói gì, còn ánh mắt của Bồng nho thì vẫn luôn đặt trên người Hứa Thanh Tiêu.

Lúc trước đối với Hứa Thanh Tiêu, ông ta chỉ cảm thấy rất có hứng thú, hơn nữa lại còn có chút tán thưởng.

Tất cả những hành động của Hứa Thanh Tiêu ông ta đều nhìn thấy, cho nên ông ta cho rằng Hứa Thanh Tiêu là một người thông minh, nhưng không người rằng Hứa Thanh Tiêu cũng tầm thường như bao người, cuối cùng thì cũng chỉ là người phàm mà thôi.

Từ chối hợp tác với Văn cung là một, càng quan trọng hơn đó là hắn đã quá xem thường thánh nhân. Người phàm đối với

thánh nhân ít nhiều cũng phải có chút kính nể, cũng sẽ không dám thẳng thắn đồng ý đi đến Văn cung như vậy.”

“Thế gian lại mất đi một vị đại tài rồi.”

“Chẳng qua, thế gian trước giờ chưa bao giờ thiếu đại tài.”

Trong lòng Bồng nho nghĩ đến những cảm xúc đầy quý trọng đối với Hứa Thanh Tiêu, nhưng bây giờ thì không còn rồi.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu là đồ ngu ngốc.

Bất kính đối với thánh nhân, mắt cao hơn đầu, đánh giá bản thân qua cao.

Loại người này có đại tài nhưng cũng sẽ xảy ra chuyện sớm thôi, chết rồi cũng tốt, miễn cho lại đem đến nhiều phiền phức cho Văn cung.

Ở phía trước.

Hứa Thanh Tiêu không dư hơi đâu mà nghĩ đến cảm giác của đám người Bồng nho, bước đi của hắn kiên định dị thường.

Triều Ca và Phá Tà đã cho hắn một liều thuốc an thần.

Văn cung Đại Ngụy không những là không ảnh hưởng tới hắn mà thậm chí, Triều Ca huynh và Phá Tà huynh còn có thể tìm được sự cộng minh với Văn cung.

Còn hắn thì cần phải làm một vài chuyện.

Văn cung Đại Ngụy phân làm hai phái, một phái là tôn sùng ý của bản thân hoặc là ý của các vị thánh nhân khác, thuộc về Đại Ngụy chi nho, bọn họ có một loại cảm giác quy phục đối với Đại Ngụy.

Còn một phái khác chính là phái của Chu thánh.

Một vị thánh nhân, chí cao vô thượng, điểm này Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được, từ trước đến nay cũng chưa từng có chút bất kính nào, mỗi một vị thánh nhân đều đáng được tôn trọng.

Nhưng mà có một vài ý của thánh nhân, sau khi được người đời sau giải nghĩa thì lại biến tướng trở thành một loại ý nghĩ sai lầm.

Người có thể trở thành thánh nhân, có ai không phải là người được thiên địa công nhận, đã đi đến bậc này thì cơ hồ là đều đến cảnh giới vô tư, mục đích đều vì thương sinh trong thiên hạ.

Đổi lại một câu khác mà nói, đại nho ủng hộ nhất mạch Chu thánh trong Văn cung Đại Ngụy thì đa phần đều là nhập nho nhờ thánh nhân, mượn danh nghĩa của thánh nhân, nhưng tất cả mọi chuyện họ làm thật ra đều là vì bản thân mình.

Ví dụ tốt nhất là Tôn Tĩnh An, minh ý lập ngôn đều là nhờ học tập Chu thánh, nắm giữ học vấn Chu thánh, xuất phát điểm này thật ra rất tốt, đi theo tuyệt học của thánh nhân. Nhưng sau khi ông ta thành đại nho thì đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Đúng vậy, là tẩu hỏa nhập ma.

Nho giả cũng có chuyện tẩu hỏa nhập ma, đi chệch phương hướng, xem ý của bản thân như là ý của thánh nhân, vứt bỏ thánh ý chân chính.

Bản thân tôn kính thánh nhân, nhìn thấy thánh nhân thì ba quỳ chín lạy, nhưng thánh nhân cũng chưa từng nói khi gặp họ mình cần phải khấu đầu, vậy mà Tôn Tĩnh An lại yêu cầu tất cả môn sinh của mình ba quỳ chính lạy, biểu hiện sự kính trọng.

Đây chính là một hiện tượng của tẩu hỏa nhập ma.

Hơn nữa ép buộc người khác học tập ông ta, không học thì sẽ trở thành thứ khác loài, nhẹ thì bị trách mắng nhục nhã, nặng thì chính là bất kính với thánh nhân.

Trong khoảnh khắc này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu được.

Cho nên hắn cần phải phản kích.

Cần phải mượn năng lực của Triều Ca, tiến hành một loại phản kích triệt để, mà đối tượng cần phản kích chính là Chu thánh nhất mạch.

Chương 613: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (2)

Như hôm nay, trên triều đình Đại Ngụy cơ hồ đều là người ủng hộ mình, không đụng chạm đến những lợi ích to lớn thì Lục bộ Thượng thư, quốc công liệt hầu chắc chắn đều sẽ tin tưởng mình.

Vấn đề nội bộ thì tự mình có thể giải quyết được, mà vấn đề bên ngoài, trừ phi là vương triều Đột Tà hoặc là vương triều Sơ Nguyên, còn có Bắc phạt, mấy chuyện này vẫn còn sớm.

Hắn muốn đứng vững được ở vương triều Đại Ngụy, thật sự đúc được kiếm dân tâm thì nhất định phải thu nhận môn đồ.

Tất nhiên là chuyện muốn nhận môn đồ ở kinh đô Đại Ngụy thì hơi khó. Văn cung Đại Ngụy to đùng ra đó, cho dù nhân cách có tốt đẹp hơn nữa thì cũng không thể qua được hai chữ vàng thánh nhân.

Lúc trước Hứa Thanh Tiêu từ chối thu nhận người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy cũng không phải là bởi vì không muốn mà là lo lắng sẽ không tuyển được nhiều người, còn dẫn đến sự trả thù của Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng mà lần này, Hứa Thanh Tiêu dự định sẽ nắm bắt thật chặt cơ hội lần này, kéo thêm một nhóm người đọc sách cho chính mình.

Đối với sự tranh đấu của các học phái, Hứa Thanh Tiêu chẳng thèm quan tâm.

Một khi Văn cung Đại Ngụy bắt được cơ hội thì sẽ đến tìm hắn gây phiền phức, vậy không bằng tự mình minh ngộ đạo lý, chỉ sợ là sẽ thật sự lâm vào tuyệt cảnh.

Chuyện này còn phải cảm ơn Trình Lập Đông.

Trên triều đường, Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn giữ im lang, không phải vì hắn chột dạ không dám nói mà là trong đầu vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Trình Lập Đông.

Chính Trình Lập Đông đã khiến Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy được bản chất của một số vấn đề.

Không phải mỗi một vị đại nho đều xứng đáng với danh xưng này.

Trình Lập Đông trở thành quân cờ, Hứa Thanh Tiêu không kinh ngạc chút nào.

Nhưng mà thủ đoạn diệt trừ quân cờ Trình Lập Đông của bọn họ đã làm cho Hứa Thanh Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ.

Nhất mạch Chu thánh, có một phần đã thối rửa rồi, hắn nhất định phải loại trừ sạch sẽ. Đây chính là kẻ địch thật sự trước mắt.

Hơn nữa nếu như không quan tâm tới thì chỉ sợ là sẽ khủng bố hơn Hoài Ninh thân vương gấp trăm lần, bởi vì cái mà bọn họ đại diện chính là chín phần người đọc sách trong thiên hạ.

Còn Hoài Ninh thân vương.

Ông ta không quan tâm đến quá trình này, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu chết thì ông ta đủ mãn nguyện rồi, cho dù có bị lợi dụng nhưng đạt được mục đích là được.

Chuyện này ông ta cũng sẽ ghi sâu trong lòng, đợi đến ngày triều hội nào đó, thời cơ chín mùi rồi, mối thù này, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ tính lại với Văn cung Đại Ngụy.

Cứ như thế.

Văn cung Đại Ngụy.

Dân chúng cũng đã đợi bên ngoài Văn cung từ trước.

Khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, mặc dù dân chúng không nói gì nhưng trong đôi mắt đều tràn đầy kỳ vọng và ủng hộ.

Hứa Thanh Tiêu hành lễ về phía dân chúng, sau đó đưa mắt nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy.

Văn cung hùng vĩ.

Hai tấm liễn khắc bên cổng chính.

Một tấm là do thái tổ đích thân đề bút.

‘Thánh nhân vô lượng.’

Một tấm là do người đời sau thêm vào.

‘Vạn thánh chi thánh.’

Tấm liễn mà người đời sau thêm vào được đặt bên trên, còn tấm liễn của thái tổ thì được đặt ở dưới, đây cũng coi như là một loại tôn kính.

Trong Văn cung có vô số đình đài lầu các, thác nước núi cao, cầu nhỏ hồ trong, cái gì cần có đều có.

Cả tòa Văn cung Đại Ngụy chiếm khoảng diện tích hơn ba ngàn mẫu đất nhưng những thứ này đều là dần dần xây dựng mà nên, Văn cung Đại Ngụy thật sự là một tòa cung điện nằm ở trung tâm.

Đó mới thật sự là Văn cung.

Nơi mà năm đó Chu thánh trú ngụ.

Từ khi nhập kinh đến nay, Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa bao giờ được bước vào Văn cung Đại Ngụy, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể thường xuyên cảm nhận được khí tức của Văn cung Đại Ngụy.

Không thể không nói, chỉ đứng bên ngoài Văn cung thôi mà Hứa Thanh Tiêu cũng đã cảm nhận được một loại sức mạnh cuộn trào vô cùng.

Đây chính là một loại sức mạnh huyền bí khôn cùng.

Là thánh ý.

Hứa Thanh Tiêu đứng bên ngoài Văn cung, hắn không bước vào trong mà như đang đứng đợi cái gì đó.

Lúc này, mấy người Bồng nho cũng đã xuất hiện phía sau hắn, văn võ bách quan cũng dần bước đến nơi. Bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt chứa đầy sự hồi hộp.

Nhất là Lục bộ Thượng thư, không hiểu sao bọn họ lại có cảm giác như trái tim mình đang bị treo lên lơ lửng.

Trần Chính Nho là người có vẻ mặt căng thẳng nhất. Ông biết được ít nhiều về ý nghĩa của Văn cung Đại Ngụy, thật ra ông luôn nghĩ cách ngăn Hứa Thanh Tiêu đến đây.

Nhưng ông lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đã dám đồng ý đến đây thì chắc là cũng chuẩn bị, chắc là Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật đâu.

Cho nên ông mới không mở miệng ngăn cản. Nếu như Hứa Thanh Tiêu biểu hiện ra sự không được tự tin, vậy thì ông ta nhất định sẽ dùng toàn lực để cản trở, phối hợp với bệ hạ giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu qua được cửa này.

Cho dù người trong thiên hạ có hiểu sai thì như thế nào, bảo vệ được Hứa Thanh Tiêu mới là quan trọng.

Lúc này.

Trên bầu trời Đại Ngụy không một đám mây, bầu trời tràn ngập một màu xanh, lộ ra vẻ bình yên thoải mái.

Bên ngoài Văn cung Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu dừng bước, ánh mắt của đám người chợt trở nên kỳ quái.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Sao ngươi lại không dám bước vào trong?”

“Có phải ngươi chột dạ rồi đúng không?”

Giọng của Tôn Tĩnh An vang lên, ông ta lớn giọng mở miệng, chỉ lo Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, nếu như vào lúc này mà Hứa Thanh Tiêu lựa chọn lui lại thì tuy rằng có thể hắt nước bẩn lên người Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà dựa vào thái độ của văn võ bá quan ngày hôm nay cộng với thái độ của bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể được bảo vệ.

Cho nên ông ta mới không kịp chờ đợi mà mở miệng, dùng kế khích tướng thấp kém nhất để chọc cho Hứa Thanh Tiêu tức lên.

Nhưng mà những lời nói của Tôn Tĩnh An thật ra lại mang theo chút phản cảm. Giờ khắc này, chỉ sợ là những người đọc

sách của Văn cung Đại Ngụy cũng cảm thấy tên Tôn Tĩnh An này thật đáng ghét.

Ngoài Văn cung.

Hứa Thanh Tiêu không đáp lại nghi vấn của Tôn Tĩnh An, hắn xoay người lại, nhìn về phía Bồng nho nói:

“Bồng nho!”

“Hứa mỗ lại hỏi thêm lần cuối, nếu như Hứa mỗ bước chân vào Văn cung Đại Ngụy mà có thể tự chứng minh bản thân mình trong sạch, vậy thì hai người Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An phải tự phế nho vị, ông có đồng ý chuyện này không.”

Chương 614: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (3)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn đứng chắp tay nhìn về phía Bồng nho, đứng trước mặt các vị bách tính nói vậy.

“Lời lão phu đã nói tất nhiên không thể nào giả được.”

Bồng nho nói, trong ánh mắt ti hí của ông ta chứa đầy sự tự tin.

“Được!”

“Tôn Tĩnh An, Nghiêm Lỗi, Hứa mỗ cho các người một cơ hội, nếu như hai người các ngươi chịu xin lỗi Hứa mỗ vậy thì chuyện này, đến đây là dừng, Hứa mỗ sẽ không truy cứu nữa.”

“Còn nếu như các ngươi cứ cố chấp không buông, đợi sau khi Hứa mỗ tự chứng minh bản thân trong sạch rồi thì hai người các người cũng đừng… hối hận xin tha.”

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi, hắn vẫn muốn nói thẳng ra một chút, miễn cho hai tên này lát nữa lại hối hận xin tha, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu như ngươi sợ rồi vậy thì nói thẳng ra đi, cần gì phải mạnh mồm như vậy?”

“Bảo chúng ta xin lỗi? Nếu như ngươi thật sự có thể chứng minh được bản thân mình trong sạch thì bọn ta mới tâm phục khẩu phục.”

Tôn Tĩnh An liên tục cười lạnh, nếu như không phải tất cả bách tính đều đang nhìn vào, ông ta thật sự còn muốn chọc ngoáy thêm mấy câu.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi cố kéo dài thời gian ở đây cũng có ý nghĩa gì đâu? Đi thẳng vào đi, ta đợi ngươi tự chứng minh bản thân trong sạch.”

Nghiêm Lỗi cười lạnh nói.

Bồng nho đã nói rồi, Hứa Thanh Tiêu nhất định là có tu luyện dị thuật, chỉ là bị dân ý cản trở mà thôi. Hai người họ cực kì tự tin, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể thành công tự chứng minh sự trong sạch của bản thân.

Thiên địa đại nho không tra được.

Lẽ nào thánh nhân cũng không tra được hay sao?

“Hứa mỗ còn muốn nói rõ một câu.”

“Nếu như Hữa mỗ chứng minh được rằng bản thân trong sạch vậy thì các ngươi nhất định phải đứng trước mặt Hứa mỗ phế đi nho vị, bách tính trong kinh đô đều nghe thấy, văn nhân Đại Ngụy cũng nghe thấy.”

“Hứa mỗ cũng đã nhượng bộ rồi, bây giờ xin lỗi thì cho qua không truy cứu, đến đây là dừng, không thù ghét không giận dỗi, hai người các người thật sự không suy nghĩ lại chút nào à?”

Hứa Thanh Tiêu cũng không tức giận mà ngược lại còn mang theo ngữ khí bình đạm nói vậy.

Nhưng câu nói này vừa dứt thì hai tên gây chuyện kia lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu chột dạ rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu giờ này khắc này hẳn là nên hận không thể giết bọn họ mới đúng, sao lại có thể đứng ở nơi này lãng phí nước miếng? Tha thứ cho bọn họ?

Thật sự xem bọn họ là đồ ngốc hay sao?

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi đừng lãng phí thời gian ở nơi này nữa, nếu như ngươi cảm thấy ngươi trong sạch thì bước vào Văn cung đi, là thật hay giả thì nhìn một cái là biết.”

“Đừng đứng ở đây giả vờ như mình quân tử lắm vậy, bọn ta đã dám nói thì sẽ dám làm.”

Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi bước về phía trước một bước, cao giọng nói vậy, không thèm quan tâm đến những lời giảng hòa mà Hứa Thanh Tiêu nói.

Giảng hòa? Bây giờ đã không còn hòa bình gì nữa rồi.

“Hai vị, các người thật sự là không muốn suy nghĩ thêm hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng thêm lần nữa, câu nói này không chỉ làm cho hai người Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi cảm thấy hơi phiền mà thậm chí còn làm cho văn võ bá quan cũng cau mày lại, chẳng qua là các quan không cảm thấy phiền mà chỉ có cảm giác sầu lo mà thôi.

Còn Hoài Ninh thân vương thì lại đứng ở một bên cười lạnh.

Hiển nhiên, Hứa Thanh Tiêu thật sự là đã sợ rồi.

Mặc dù có hơi đáng tiếc nhưng chuyện đã đến nước này, tất cả đều là do hắn tự tìm.

Gieo gió gặt bão mà thôi.

Ông ta không có chút cảm khái nào, chỉ hy vọng Văn cung Đại Ngụy nhanh chóng ngưng tụ thánh ý, chém chết Hứa Thanh Tiêu luôn đi.

Mà bên ngoài Văn cung, Hứa Thanh Tiêu hỏi ba lần liên tiếp như vậy đúng thật là làm cho người ta có cảm giác trong lòng bất an, an nấy cũng đều lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

“Câm miệng!”

“Vào đi!”

Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi bị hỏi đến phiền, bọn họ có hơi thất thố, tất nhiên là đã bị chọc giận, hét lên.

Còn Bồng nho thì vẫn luôn giữ nét bình tĩnh, bởi vì trong mắt ông ta, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua cũng chỉ là con ruồi bay loạn trước khi chết mà thôi.

“Được!”

“Nếu như hai vị đã như thế vậy thì đợi lát nữa đừng trách Hứa mỗ vô tình.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn đã cho đám người này cơ hội, hơn nữa còn cho cơ hội đến ba lần.”

Là do bọn họ không chịu quý trọng đó thôi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, hắn hít sâu một hơi.

Trong lòng âm thầm gọi Triều Ca Phá Tà.

“Hai vị huynh trưởng, ngu đệ đã chuẩn bị xong rồi.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu truyền ra ý như vậy.

“Được!”

“Hiền đệ, mấy ngày nữa gặp lại.”

Nghĩ khí của hai người rất bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh còn mang theo đầy sự kiên định.

Một khắc sau, Thiên địa Văn cung trong đầu hắn như được thức tỉnh, từng đợt ánh sáng tỏa ra khắp nơi, hóa thành một mặt trời trong đầu của hắn.

Mà đồng thời cũng ngay vào khoảng khắc này.

Hứa Thanh Tiêu không hề do dự đặt chân bước vào Văn cung.

Lúc này.

Vô số ánh mắt đều đang nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ nhìn về phía bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Trong lòng của mỗi người đều mang theo cảm giác vô cùng phức tạp.

Bách tính lo âu, đám văn nhân nghi ngờ, văn võ bách quan thì tim đập thình thịch, còn Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An thì trên mặt tràn đầy vẻ hân hoan. Dường như bọn họ đã nhìn thấy được cảnh Hứa Thanh Tiêu bị Văn cung diệt sát.

Chỉ còn một bước!

Tất cả mọi người đều dán mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu cũng bước thêm bước thứ hai.

Hoàn toàn bước vào Văn cung rồi.

Ầm!

Cũng vào khoảnh khắc Hứa Thanh Tiêu đặt bước chân xuống.

Bầu trời ngàn thước không mây bỗng nhiên có những đám mây chầm chậm tụ lại.

Cả tòa Văn cung Đại Ngụy cũng đồng thời vào thời khắc này mà bạo phát ra ánh sáng vô lượng.

“Hiền đệ, Văn cung đã được kích hoạt, đã ngưng tụ thánh nhân chi ý cho đệ rồi, con đường sau đó, phải dựa vào chính đệ rồi.”

“Đã rõ, nếu như có thời gian, đệ hãy giúp chúng ta đi tra tìm nơi mà bọn ta từng ở.”

Giọng của Triều Ca vang lên.

Sau đó, hắn không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Trong đầu, thiên địa Văn cung chấn động không ngừng, ánh sáng cũng không ngừng phát ra, còn chói mắt hơn cả ánh mắt trời nữa.

Ầm ầm ầm!

Cả tòa Văn cung Đại Ngụy đồng thời vào thời khắc này cũng hoàn toàn chấn động, tất cả các kiến trúc đều rung lắc, giống như đang xảy ra một trận động đất vậy.

Luồng ánh sáng không gì sánh bằng tản ra từ Văn cung Đại Ngụy xông thẳng lên trời, phá vỡ mọi u tối trong trời đất.

Giờ khắc này!

Giữa không gian, lấy từ chỗ Hứa Thanh Tiêu làm điểm khởi đầu, cuồng phong chợt thổi tới rồi cuộn lại như một con lốc xoáy. Trong một khắc này, cát bay đá nhảy, rất nhiều bách tính không thể mở nổi mắt.

Chương 615: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (4)

“Văn cung Đại Ngụy có phản ứng rồi. Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, không thoát khỏi pháp nhãn của thánh nhân được, Hứa Thanh Tiêu! Ngươi chết chắc rồi! Ngươi chết chắc rồi! Ngươi quá cuồng vọng, khinh nhờn thánh nhân, khinh thường Văn cung Đại Ngụy, ha ha ha ha!”

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi đáng chết vạn lần, vậy mà lại tu luyện dị thuật thật, làm cho thánh nhân cũng phải phẫn nộ, hôm nay cho dù bệ hạ có tới thì cũng không thể cứu nổi ngươi đâu, ha ha ha ha ha!”

Vào lúc này, ở Văn cung, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi lại càng phát ra những tràng cười cực kì vui vẻ.

Bọn họ cho rằng Văn cung chấn động là do ý chỉ của thánh nhân để lại đã tra ra được dị thuật trong người Hứa Thanh Tiêu, chuẩn bị diệt sát Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ hưng phấn không ngừng, bọn họ kích động không ngừng.

Vào giờ khắc này.

Bầu trời kinh đô Đại Ngụy đột nhiên tối lại.

Ánh sáng tan biến, dường như đây chính là bóng tối vĩnh hằng.

Ánh sáng mà Văn cung Đại Ngụy tỏa ra lại trở thành vậy phát sáng duy nhất.

Ánh mắt của toàn bộ bách tính kinh đô, toàn bộ quyền quý, tất cả mọi người đều không nhịn được mà nhìn về phía trong của Văn cung.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, bên trong Văn cung, bức tượng điêu khắc của Chu thánh bỗng phát ra ánh sáng chói mắt, luồng sáng này lại phá vỡ bầu trời, đánh tan toàn bộ u tối.

Đây là thánh ý!

Thánh ý thật sự xuất hiện rồi!

Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi lại cười to thêm một lần nữa. Sắc mặt của văn võ bá quan cũng trở nên khói coi, bởi vì bọn họ cho rằng đây thánh nhân sống lại, muốn diệt sát Hứa Thanh Tiêu.

Không chỉ là bọn họ, bách tính cũng không tự chủ được mà nắm chặt nắm đấm, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ thật sự bị giết ở nơi này.

Còn vào thời khắc này, tất cả ánh áng đều hội tụ lại ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, tạo nên chín bậc thang.

“Không!”

“Chuyện này không thể nào!”

Những bách tính thông thường không hiểu đó là gì nhưng đám người của nho gia thì hiểu rất rõ ý nghĩa của cảnh tượng trước mắt là như thế nào.

Bồng nho!

Giọng của ông ta vang lên.

Trong giọng nói còn mang theo đầy sự chấn kinh và không thể hiểu nổi.

Khuôn mặt già nua tang thương của ông ta hiện lên đầy sự chấn động, bên trong ánh mắt cũng xuất hiện vẻ kinh hoàng.

Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An cũng bị chấn động đứng trơ ra tại chỗ, thậm chí, cả văn võ bách quan cũng đều bị trấn át đứng im.

“Điều này không thể nào, không thể nào như vậy được!”

“Đây không phải là thánh nộ! Đây là thánh ý cộng minh, Chu thánh cộng minh, Văn cung Đại Ngụy cũng cộng minh.”

“Không thể nào, hắn ta rõ ràng có tu luyện dị thuật, tại sao lại biến thành như thế này?”

“Không đâu! Chu thhánh! Nếu như ngài vẫn còn ở đây, có người tu luyện dị thuật này, ẩn giấu ở bên dưới dân ý, mong người minh giám. Người như thế này sớm muộn gì cũng sẽ hóa thành tà ma, làm hại nhân gian.”

Bồng nho gầm to lên như phát điên, thậm chí là đến cuối cùng, ông ta còn cong gối quỳ trên đất, dập đầu về phía bức tượng điêu khắc của Chu thánh.

Hứa Thanh Tiêu rõ ràng là có tu luyện dị thuật, ông ta có thể chắc chắn.

Nhưng mà, từ khoảnh khắc Hứa Thanh Tiêu bắt đầu bước vào Văn cung thì ông ta đã phát hiện những thứ kia không phải là thánh nộ, mà là thánh ý cộng minh.

Thánh nhân đời thứ năm của Đại Ngụy, Chu thánh, có biết đến Hứa Thanh Tiêu, không những là có biết mà còn sinh ra sự cộng minh với Hứa Thanh Tiêu, đây là một loại chúc phúc khó mà diễn tả được bằng lời.

Từ xưa tới nay, cho dù là môn đồ thật sự của Chu thánh, đệ tử thật sự cũng không thể nào hoàn toàn đạt được sự tán đồng của Chu thánh.

Nhưng mà bây giờ Chu thánh lại tán đồng Hứa Thanh Tiêu, lại còn sinh ra cộng minh, đây là kết cục mà bất luận có như thế nào thì ông ta cũng không muốn nhìn thấy.

Tóc tai ông ta bù xù quỳ gối trên đất, dập đầu không ngừng, dù trán chảy đầy máu ông ta cũng không để ý, bởi vì nếu như Hứa Thanh Tiêu tự chứng thành công, lai còn được thánh nhân công nhận.

Đả kích này đối với ông ta mà nói là quá to lớn, đối với Văn cung mà nói cũng là một ảnh hưởng cực kì to lớn.

Dáng vẻ này của Bồng nho làm cho ánh mắt của hai vị đại nho là Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An hoàn toàn ngây ngốc.

Vào giờ khắc này, nụ cười trên mặt bọn họ đã cứng lại, bọn họ cười không nổi nữa.

“Thánh… Thánh… Thánh ý cộng minh? Điều này làm sao có thể! Điều này làm sao có thể… Hứa Thanh Tiêu rõ ràng là đã tu luyện dị thuật.”

Cả người Tôn Tĩnh An ngẩn ra, ông ta khủng hoảng, ông ta sợ hãi, trong mắt chứa đầy vẻ không dám tin.

Trong mắt ông ta, khi Hứa Thanh Tiêu bước chân vào Văn cung thì chắc chắn sẽ nhận lấy kết cục phải chết.

Nhưng chuyện không thể ngờ được là Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại được thánh nhân cộng minh.

Thủ đoạn như thế đúng thật là… quá nghịch thiên rồi.

Nghiêm Lỗi cũng ngây ngốc ra đó, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, tất cả những khí thế, tất cả những cuồng vọng, tất cả những tự tin đều đa tan biến hết vào giờ khắc này.

Ông ta tin những lời mà Bồng nho nói, nhưng ông ta lại không tin Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại được thánh ý cộng minh.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bầu trời tối đen.

Ánh sáng của Văn cung đang chiếu sáng cả đất trời.

Bên trong hoàng cung, Nữ đế đã không còn ở trong đại điện mà nàng đang ở bên trong tổ miếu, ánh mắt của nàng đang rơi vào trên thân một cây huyết đao rỉ sét.

Đây là thần khí trấn quốc, huyết đao của thái tổ, hội tụ quốc vận Đại Ngụy, có sức mạnh không thể lường được.

Nàng đang định dùng thanh đao này để áp chế thánh khí, một khi Văn cung Đại Ngụy thật sự kích hoạt thánh ý muốn diệt sát Hứa Thanh Tiêu thì nàng sẽ không do dự lấy cây huyết đao này ra.

Cứu Hứa Thanh Tiêu một mạng.

Tuy rằng nàng không biết Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không.

Nhưng nàng biết một điều là bản thân nàng chịu không nổi, cho dù là kết quả như thế nào thì bản thân nàng cũng không

chịu nổi.

Đại Ngụy không thể mất đi Hứa Thanh Tiêu được.

Nếu như mất Hứa Thanh Tiêu rồi thì chắc chắn sẽ lại phải đối mặt với từng hồi nguy khốn.

Đại Ngụy hôm nay giống như con thuyền đơn độc giữa biển rộng đầy sống giữ, nàng là người cầm lái, mà Hứa Thanh Tiêu cũng là người cầm lái. Nàng cần có sự giúp đỡ của Hứa Thanh Tiêu, Đại Ngụy cũng cần có sự giúp đỡ của Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên nàng không gánh nổi.

Lỡ như mất đi rồi thì không chỉ đơn giản là Hứa Thanh Tiêu chết đi thôi đâu, mà quan trọng nhất là Đại Ngụy có thể vì như vậy mà mất nước.

Cho nên.

Cho dù là phải mạo hiểm trả giá đắt thì nàng vẫn sẽ làm vậy.

Chương 616: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (5)

Nhưng mà lúc nàng đang chuẩn bị nhấc thanh đao lên thì thánh ý khủng bố đã xông lên trời.

Nữ đế gần như là người cảm nhận được thánh ý vô song này nhanh nhất.

Nàng xoay người lại, nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

“Thánh ý công minh!”

“Hứa Thanh Tiêu… vậy mà lại dẫn đến thánh ý cộng minh.”

Và giờ khắc này, Nữ đế đã từng gặp qua không biết bao nhiêu là sóng to gió lớn giờ đây cũng không nhịn được mà bị chấn kinh.

Hứa Thanh Tiêu không những không bị thánh phạt mà ngược lại còn dẫn ra thánh ý cộng minh, điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu có tư cách trở thành thánh nhân đó.

Đây là sự thừa nhận chân chính, mà không phải chỉ là một sự tán thưởng đơn giản.

Vạn cổ đại tài.

Thật sự đúng là vạn cổ đại tài.

Nữ đế hơi kích động, nàng hít vào một hơi thật sâu muốn hồi phục lại tâm tình của mình, nhưng khó mà làm được.

Sự ảnh hưởng này dường như đang thể hiện rằng Đại Ngụy có thể… lại có thêm một vị thánh nhân nữa.

Nếu như lời này là thật, vậy thì ngày Đại Ngụy được chấn hưng sắp đến rồi.

Bên trong Văn cung.

Vẻ mặt của Lục bộ Thượng thư cũng bị kinh hãi không kém, ai nấy há hốc mồm mà nhìn, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ chấn động.

“Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại có tư cách thành thánh, phúc của Đại Ngụy, thật sự là phúc của Đại Ngụy.”

Trần Chính Nho hồi hộp siết chặt nắm đấm, lòng ông ta vốn như giếng tĩnh lặng không gợn sóng, giờ đây lại trở nên chấn động ầm ầm.

Trong Lục bộ Thượng thư, cho dù là Chu Nghiêm cũng không nhịn được mà âm thầm tự nói.

“Ta lại có thể xưng huynh gọi đệ với một thánh nhân, kiếp này sống như vậy cũng đủ lắm rồi.”

Ông ta có chút không biết xấu hổ, nhưng đây cũng là tính cách của ông ta.

Thậm chí không chỉ là ông ta mà cả đám người quốc công liệt hầu cũng đều cảm thấy kích động không nói nên lời, những câu nói của các vị liệt hầu cũng gần giống với những câu nói của Chu Nghiêm.

Hoài Ninh thân vương cũng ngẩn người đứng yên tại chỗ.

Ông ta không thể tin tưởng tất cả những gì hiện ra trước mắt này, Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại có thể dẫn đến thánh ý cộng minh?

Tên này có cần phải làm những chuyện động trời như vậy không?

Lúc trước hắn thỉnh thánh ý đến chém chết con trai ông ta, bây giờ lại được thánh ý cộng minh.

Mỗi một lần đều tạo nên được kỳ tích vào những lúc quan trọng.

Hoài Ninh thân vương không hiểu nho đạo nhưng cũng hiểu được thánh ý cộng minh mang ý nghĩa gì.

Điều này… Không có lý nào như vậy!

Chuyện này đúng là không thể nào.

Ông ta không tin, vẻ mặt toát ra vẻ không tin, trong đôi mắt đầy vẻ chấn kinh, kinh ngạc không gì sánh được.

Mà lúc này, gió mây vần vũ.

Hứa Thanh Tiêu đứng giữa trời đất.

Hắn mặc một bộ quần áo màu trắng an tĩnh nhìn hết thảy những gì trước mắt.

Hắn biết những điều này xảy ra cũng không phải là do mình mà là do thiên địa Văn cung, bởi vì thánh ý của đại thánh nhân.

Nếu không mà nói thì hắn đây cũng không có cảnh nào dẫn ra được cảnh tượng này.

Trước mắt xuất hiện chín bậc thang.

Hứa Thanh Tiêu không chút do dự mà bước lên bậc thứ nhất, sau đó bước lên bậc thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Một đường bước lên chín bậc thang.

Đây gọi là nấc thang lên thánh.

Chín là số lớn nhất, Hứa Thanh Tiêu có tư cách trở thành thánh.

Nhưng mà khi Hứa Thanh Tiêu bước lên đến bậc thứ chín, ánh sáng lại hội tụ lại một lần nữa.

Một hư ảnh từ trong hư không xuất hiện trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người chấn kinh, trong Văn cung Đại Ngụy, vô số đại nho đều trừng to đôi mắt, kinh ngạc mà nhìn hư ảnh kia.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Là hư ảnh của Chu thánh!”

“Hư ảnh của Chu thánh, đây chính là hư ảnh của Chu thánh.”

“Bái kiến Chu thánh!”

“Bái kiến Chu thánh!”

“Là hư ảnh của Chu thánh, các ngươi mau nhìn kìa, Hứa Thủ Nhân có thể dẫn hư ảnh của Chu thánh hiện thế.”

Giọng của các vị đại nho vang lên, có người đã nhìn ra được đây chính là hư ảnh của Chu thánh, chuyện bọn họ làm đầu tiên chính là quỳ trên mặt đất, cúi đầu bái lạy thánh nhân.

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng sinh ra sóng ngầm cuồn cuộn, trong mắt ngoại trừ sự chấn động ra thì không còn gì khác nữa.

Không những là bọn họ.

Trần Tâm, Chu Dân, Trần Chính Nho, Vương Tân Chí, tất cả các vị đại nho bao gồm cả những người đọc sách và dân chúng, tất cả đều quỳ xuống.

Đặc biệt là bách tính, khi bọn họ nhìn thấy hư ảnh của thánh nhân thì cũng không nhịn được hô to thành tiếng.

"Thánh nhân hiện thế! Đây đúng là thánh nhân hiện thế!"

"Không ngờ lại có một ngày ta có thể nhìn thấy được thánh nhân."

"Chu thánh sống lại rồi, Chu thánh sống lại rồi."

Giọng của bách tính vang lên không dứt, bọn họ càng kinh ngạc hơn khi đối mặt với thánh nhân, bọn họ cúi rạp người xuống đất, bên trong ánh mắt tràn ngập sự kính trọng.

Còn ánh mắt của Bồng nho thì lại càng chấn kinh hơn, cũng càng tuyệt vọng hơn.

Vào thời điểm hư ảnh của Chu thánh xuất hiện thì ông ta đã biết bản thân đã thất bại rồi.

Bất luận là Hứa Thanh Tiêu có tu tập dị thuật hay không thì đến bây giờ cũng đã không còn quan trọng nữa, bởi vì thánh nhân đã hiện ra trước mặt Hứa Thanh Tiêu, điều này có nghĩa là thánh nhân cũng không thèm để ý.

Người trong thiên hạ không ai có thể bảo vệ được người đã tu luyện dị thuật.

Nhưng thực ra thì có một người có thể bảo vệ được, đó chính là thánh nhân.

Địa vị của thánh nhân lớn hơn tất cả.

Nếu như Chu thánh cho rằng Hứa Thanh Tiêu không sai, vậy thì Hứa Thanh Tiêu nhất định không sai.

Huống hồ chi từ đầu đến cuối bọn họ không hề đưa ra được chứng cứ chứng minh Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Mà bây giờ, thánh nhân không trừng phạt Hứa Thanh Tiêu mà ngược lại lại còn ngưng tụ hư ảnh, đây là sự công nhận to lớn nhường nào.

Bọn họ không dám tưởng tượng.

Hai người Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An nhìn chằm chằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Trừ tuyệt vọng ra thì cũng chỉ còn tuyệt vọng.

Từ sự lạnh nhạt ban đầu cho đến khi Bồng nho cao cao tại thượng bước đến, mang đến cho họ sự tự tin, tiếp nữa là sự cuồng vọng và phẫn nộ.

Mà bây giờ, là sự chấn kinh, sợ hãi, khủng bố, là… tuyệt vọng. Là sự tuyệt vọng làm cho người ta kinh sợ.

Nhưng khi tất cả mọi người đều cho rằng chuyện đến đây là kết thúc rồi.

Thì một hình ảnh lại làm cho tất cả mọi người khó mà quên được trong kiếp này xuất hiện.

Cảnh tượng mà cả đời này cũng khó mà quên được.

Chương 617: Ảo Ảnh Của Chu Thánh! Thánh Nhân Bái Hứa Thanh Tiêu! Thiên Hạ Chấn Kinh! Hứa Thanh Tiêu Viết Sách! (6)

Văn cung Đại Ngụy.

Chín bậc thang thánh.

Hứa Thanh Tiêu đứng trên bậc thứ chín.

Còn hư ảnh của Chu thánh thì đứng đối diện với Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi ánh sáng hội tụ lại, hư ảnh của thánh nhân hoàn toàn xuất hiện.

Hư ảnh của Chu thánh bỗng nhiên hướng về phía Hứa Thanh Tiêu bái một cái thật sâu.

Hả!

Tất cả mọi người đều trừng to đôi mắt.

Bách tính cũng vậy, quan viên lục bộ cũng vậy, quốc công liệt hầu cũng vậy, những người đọc sách cũng vậy, đại nho cũng vậy, tất cả mọi người đều im bặt.

Toàn cảnh hiện trường trở nên câm lặng.

Bồng nho cũng ngẩn người ra.

Đôi mắt ti hí của ông ta nhìn cảnh tượng này.

Chu thánh đó.

Vị này chính là Chu thánh đó.

Hư ảnh của Chu thánh, là ý chỉ hội tụ của Chu thánh.

Gần như bằng với thánh nhân tự mình đến.

Một vị thánh nhân.

Vậy mà lại cúi đầu bái Hứa Thanh Tiêu.

Hắn có tài đức gì? Hắn có tư cách gì chứ?

Thiên hạ này có ai dám nhận một lạy này của thánh nhân.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu nhận lấy rồi, không những nhận lấy mà Hứa Thanh Tiêu chỉ hành lại một lễ nhỏ.

Chuyện này… Tuyệt đối là không thể nào.

Có thể nhận một lạy của thánh nhân có bốn loại.

Một là tiền thánh.

Một là đế quân, không phải đế vương Đại Ngụy mà là đế quân sau khi Đại Ngụy đã thống nhất thiên hạ.

Một loại là tồn tại đã cứu rỗi cả thiên hạ thương sinh.

Còn có một khả năng, đó chính là thánh nhân tương lai, hơn nữa thành tựu của đối phương không thấp hơn chính mình, thậm chí là vượt qua chính mình.

Tổng hợp các loại trên lại.

Trong giờ khắc này, một khái niệm cực kì to gan đã sinh ra trong đầu mọi người.

Tương lai Hứa Thanh Tiêu nhất đinh sẽ là thánh nhân!

Không chỉ đơn giản là trở thành thánh nhân thôi mà Hứa Thanh Tiêu thánh thánh thì sẽ cứu rỗi chúng sinh trong thiên hạ, cứu người thiên hạ thoát khỏi bể khổ, có được công đức vô lượng.

Nếu không mà nói, Chu thánh sao lại phải bái Hứa Thanh Tiêu như vậy?

Nhưng sự thật mà mọi người không biết, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại biết, Chu thánh không bái hắn mà là đang bái Đại thánh nhân, vị thánh đầu tiên của thiên hạ.

Còn hắn đúng thật là không có tư cách gì khiến cho thánh nhân bái lạy.

Ầm!

Thời khắc này, Văn cung Đại Ngụy hoàn toàn lộ ra ánh sáng vô lượng, toàn bộ đều tiến vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Một tia thánh ý cũng đi đến bên trên biển dân ý trấn áp ma chủng trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa sau này cũng không còn ai có thể thấy được ma chủng dị thuật trong cơ thể hắn nữa.

Trừ phi thật sự là thánh nhân sống lại.

Nếu không thì Á thánh có đến cũng nhìn không thấu hắn được.

Đây chỉ là một tia thánh ý nhưng không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy sự trưởng thành trước nay chưa từng có.

Sau một nén hương.

Tất cả ánh sáng đã tiêu tán đi từng chút một.

Hư ảnh của Chu thánh cũng dần dần tan biến, nhưng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu lại vô thức cau mày, bởi vì hình như hắn nhận ra hư ảnh của Chu thánh hình như đã mở miệng.

Dường như là đang nói gì đó.

Hứa Thanh Tiêu tập trung nhìn nhưng nhìn không ra cụ thể là gì, chỉ mơ mơ hồ hồ xác định được mấy chữ.

'Tai ương sắp tới, thiên hạ thương sinh.'

Tổng thể có mười chữ, nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ rõ được tám chữ, còn lại thì hoàn toàn không biết.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hứa Thanh Tiêu tò mò nhưng vào lúc này, hư ảnh của Chu thánh đã tan biến đi rồi. Vào lúc này, nó đã hóa thành thần quan chí cực xông thẳng kên trời.

Xa xa cách đó trăm vạn dặm.

Trong một dãy sơn mạch u ám, thần quang của Văn cung Đại Ngụy đã bay đến nơi này.

Thần quan rơi xuống như một quả bóng nước to lớn nổ ra, từng điểm ánh sáng nhỏ thiêu đốt bóng tối u ám.

Vào lúc này.

Trong một tòa cung điện u ám đáng sợ.

Quần ma loạn vũ.

Một đạo âm thanh bỗng nhiên vang lên.

“Đáng chết! Thần đài thánh giáo của chúng ta bị hủy rồi, Văn cung! Lại là Văn cung, đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!”

Âm thanh gầm to vang lên khắp cả đại điện, vô số yêu ma toàn thân run rẩy.

Mà ở nơi cực đông của Đại Ngụy.

Thái Thượng thánh tông.

Một vị lão đạo ngưng mắt nhìn về hướng tây bắc, khi ánh mắt phá vỡ bầu trời mà đi, lão đạo không nhịn được mà bấm ngón tay tính toán.

Qua một hồi, bên trong ánh mắt của lão đạo đã chứa đầy vẻ ngạc nhiên.

“Đại Ngụy! Lại xuất hiện một vị thánh nhân sao?”

“Nếu là như thế thì Thất Ma giáo mãi mãi đừng mơ tưởng đến việc sinh ra ma thai nữa.”

Ông ta chấn kinh, sau một khắc mới ngồi đó rồi tự lẫm bẫm.

“Không được, ta cần phải chuẩn bị đi đến kinh đô Đại Ngụy một chuyến, xem vị thánh nhân tương lai kia ra sao.”

“Vân Yên cũng đang ở kinh đô, ta phải đi đến kinh đô Đại Ngụy trước rồi qua mấy ngày nữa lại đến đó để gặp nó một chút.

Lão đạo mở miệng, hiện lên vẻ kích động lạ thường, chỉ hận không thể lập tức đi ngay, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân mà ông ta không thể tự ý muốn đi là đi được, chỉ có thể thông qua phương pháp đặc biệt của ông ta.

Mà vào lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy, trên bầu trời vẫn tối tăm như cũ.

Khi chút ánh sáng kia biến mất.

Mọi người còn đang đắm chìm trong sự yên lặng.

Đầu của Bồng nho toàn là máu, ông ta đứng nhìn trân trân tất cả, phiền muộn, tuyệt vọng, không thể tin được còn hơi có vẻ

điên cuồng.

Lần này đúng là ông ta thông minh lại bị thông minh hại, vốn là muốn giúp cho Văn cung diệt trừ Hứa Thanh Tiêu nhưng thật không ngờ tới lại thất bại trong gang tấc, không những không trán áp được Hứa Thanh Tiêu.

Mà ngược lại còn giúp cho Hứa Thanh Tiêu nhờ lần này mà hoàn toàn nổi danh thiên hạ.

Thánh nhân cộng minh.

Thánh nhân hành lễ.

Bất kể là lý do gì thì cái danh Hứa Thanh Tiêu là thánh nhân tương lai đã vững chãi như bàn thạch.

Còn Bồng nho ông ta thì sẽ biến thành trò cười để người trong thiên hạ chế nhạo.

Không nhận ra thánh nhân, có mắt không tròng.

Không chỉ có ông ta, Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An và cả Hoài Ninh thân vương, bọn họ đều phải nhận trách nhiệm liên đới.

Sỉ nhục một vị thánh nhân tương lai, bảo rằng hắn tu luyện dị thuật.

Sai lầm này lớn đến vô cùng.

Thậm chí bọn họ đã tưởng tượng ra được tiếp theo đó họ sẽ gặp được cảnh ngộ như thế nào.

Tất cả đều an tĩnh.

Không có ai lên tiếng.

Tâm trạng của ai nấy đa số đều là đang chấn kinh, bọn họ khó mà hồi phục tinh thần, nói không nên lời.

Cứ như vậy mãi cho đến hai khắc đồng hồ sau.

Cuối cùng cũng có người lấy lại tinh thần.

Nhưng rất nhanh, bọn họ phát hiện trên bầu trời Đại Ngụy vẫn âm u như cũ.

Trừ ánh sáng mà Thánh giới đài tản ra.

Còn lại thì chẳng có một tia sáng nào nữa.

Điều này làm cho người ta không nhịn được mà hiếu kì.

Điều làm cho người ta tò mò nhất chính là.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang đứng trên bậc thang, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Theo thời gian dần qua đi.

Một nén hương, hai nén hương, ba nén hương.

Nửa tiếng qua đi… Một giờ qua đi.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang, vốn bọn họ còn cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ nói gì đó, nhưng bọn họ phát hiện bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang nhắm mắt lại rồi ngồi ngay trên đó.

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, chỉ sợ sẽ làm kinh động đến Hứa Thanh Tiêu.

Mà cũng vào một khắc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên vang lên.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay viết sách thành nho.”

Âm thanh cao vút vang lên.

Câu nói này vang lên.

Giống như sóng to gió lớn, làm cho kinh đô Đại Ngụy hoàn toàn sôi trào.

Chương 618: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Bầu trời như mực.

Tất cả ánh sáng dường như đều biến mất, duy chỉ có Văn cung Đại Ngụy vẫn mang theo một chùm ánh sáng như cũ.

Chùm ánh sáng này phát ra từ Thánh giới đài.

Hứa Thanh Tiêu đứng trên Thánh giới đài, hắn ngồi xếp bằng.

Mọi người đều nhìn vào hắn.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu giống như là thánh nhân đang ngộ đạo.

Tất cả mọi người đều biết qua ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu sẽ có được một danh xưng chốn văn đàn, là một danh hào mà không ai có thể bôi đen được.

'Tân thánh tương lai.'

Văn cung Đại Ngụy, hư ảnh của Chu thánh cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, cái cúi đầu này mang theo ý vị như thế nào thì không ai biết được.

Nhưng cái cúi đầu này đã thể hiện được uy danh của Hứa Thanh Tiêu.

Trải qua chuyện này, người nào trong thiên hạ mà không biết đến hắn?

Đừng nói ai khác, những văn nhân kia ai còn dám tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức nữa?

Đã từng có người dám mang danh xưng đại tài vạn cổ ra mỉa mai Hứa Thanh Tiêu, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không có được tài hoa như vậy, mà bây giờ, thánh nhân cũng đang phải triều bái Hứa Thanh Tiêu.

Đến cả tồn tại như thánh nhân cũng phải tôn trọng thì có ai dám xem thường nữa? Còn có ai dám nói xấu nữa?

Ngay cả thiên địa đại nho cũng không thể nói xấu và sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu được.

Giả sử như mấy ngày nữa mới bắt đầu Thái Bình thi hội, đại tài mười nước chắc chắn không dám phách lối chút nào, thậm chí Hứa Thanh Tiêu nói cái gì thì chính là cái ấy.

Đây chính là uy vọng của thánh nhân, thực lực của thánh nhân.

Nhất là khi Hứa Thanh Tiêu có thể là thánh nhân trong tương lai, vị thánh nhân thứ hai của Đại Ngụy. Mặc dù khả năng này cũng không phải là lớn cho lắm vì dù sao thì ý nghĩa của Văn thánh cũng rất phi phàm, có thể trở thành bán thánh chắc cũng không khó đâu nhỉ?

Bán thánh không phải là thánh sao?

Một vị bán thánh còn sống, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu rất có thể sẽ trở thành bán thánh trong bốn mươi năm tới, loại người này có ý nghĩa quá lớn đối với Nho đạo, là người đứng đầu Nho đạo trong thiên hạ, trừ phi đương thời xuất hiện vị thánh nhân thứ hai, nếu không thì ai dám tranh phong?

Hoài Ninh thân vương kinh ngạc nói không nên lời.

Ông ta hoàn toàn không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu chẳng những không bị tru sát mà ngược lại còn đạt được sự tán thành của Chu thánh, thậm chí còn nhận được cái cúi đầu của Chu thánh. Cái cúi đầu này ông ta không biết nó mang ý nghĩa như thế nào nhưng chắc chắn là Hứa Thanh Tiêu đã nhận được sự bảo vệ của Chu thánh.

Trước kia ông ta có thể vận dụng một vài thủ đoạn, cùng lắm thì trở mặt với nữ đế để giết Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng bây giờ ông ta đã không thể nữa rồi, một khi giết Hứa Thanh Tiêu thì văn nhân trong thiên hạ cũng sẽ không buông tha cho ông ta, đời đời kiếp kiếp ông ta đều sẽ phải chịu sét đánh.

Hứa Thanh Tiêu… đã trở thành kẻ đáng gờm rồi.

Trong ánh mắt của ông ta tràn đầy vẻ hối hận, ông ta hối hận, cực kì hối hận, ông ta hối hận rằng vì sao trước đó không giết quách Hứa Thanh Tiêu đi cho xong.

Ông ta đã quá e ngại nhiều điều.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn tạo nên danh tiếng, muốn động đến Hứa Thanh Tiêu đã không dễ dàng nữa, khó như lên trời.

Mà không diệt trừ Hứa Thanh Tiêu thì thời thế của Đại Ngụy tất sẽ trở lại thời kì cường thịnh, nếu như thật sự như vậy thì tương đương với ông ta sẽ trơ mắt nhìn một con hổ trưởng thành.

Nhưng đáng tiếc là có hối hận nhiều hơn nữa cũng thế thôi. Ông ta không có chút hy vọng nào.

Không chỉ ông ta.

Ba người Bồng nho, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi mới thật sự tuyệt vọng.

Bồng nho còn đỡ, ông ta không cần phải trả cái giá gì cả nhưng mặt mũi của ông ta đã bị tổn hại hết, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, tạo thành sai lầm to lớn, tạo ra một kẻ địch lớn cho Chu thánh nhất mạch.

Nhưng ông ta không giận vì chuyện này, thứ ông ta tức giận chính là vì sao mà Chu thánh lại cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu? Vì sao lại như vậy? Đây là chuyện không thể nào, Chu thánh chính là thánh trong vạn thánh, Hứa Thanh Tiêu thì tính là gì chứ? Hứa Thanh Tiêu xứng sao?

Cả tư cách xách giày cho Chu thánh cũng không xứng.

Khác với Bồng nho, hai người Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An đã hoàn toàn lâm vào trạng thái sợ hãi và bất an.

Trước đó bọn họ đã đồng ý với Hứa Thanh Tiêu rằng nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể chứng minh sự trong sạch của mình thì bọn họ sẽ tự phế nho vị.

Lúc nói lời này thì thật đúng là có mang theo chút cảm giác tức giận, lại thêm Bồng nho cho bọn họ niềm tin, cho nên hai

người liền đồng ý.

Nhưng… Nhưng… thật không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại có thể làm như vậy.

Vậy tiếp đó không phải sẽ là ngày tận thế của mình sao?

Nghĩ đến đây, hai người không nhịn được càng trở nên sợ hãi.

Bọn họ tin rằng Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ bắt bọn họ phế nho vị, nhưng bọn họ nỡ lòng làm như vậy sao? Nhất định là không nỡ rồi.

Để đi đến cảnh giới đại nho này Nghiêm Lỗi đã phải hao phí hơn sáu mươi năm.

Tôn Tĩnh An đến cảnh giới đại nho cũng hao phí mất năm mươi lăm năm.

Vả lại lúc trước bọn họ đều là đại tài nhất đẳng, nếu như thật sự bị phế sạch nho vị vậy thì còn không bằng bảo bọn họ đi chết.

Bọn họ muốn mở miệng cầu xin sự tha thứ từ Hứa Thanh Tiêu, nhưng những lời ở trong lòng lại không thể nói ra miệng được.

Quan trọng nhất là Hứa Thanh Tiêu xếp bằng ngồi phía trên vẫn không nói gì làm cho người ta cảm thấy kì quái.

Không biết Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì đây.

Mà khi đám người đang trầm mặc.

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mở mắt ra.

Giọng hắn vang lên.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay viết sách thành nho.”

Âm thanh mênh mông vang lên.

Vào thời khắc này, giọng của Hứa Thanh Tiêu to rõ vô cùng, truyền ra khắp cả kinh đô Đại Ngụy.

Khi đạo âm thanh này vang lên.

Kinh đô Đại Ngụy.

Nhưng nổi lên cơn sóng cao một trượng, toàn bộ kinh đô đều hoàn toàn sôi trào.

Nếu như nói trước đó Hứa Thanh Tiêu tự chứng trong sạch làm cho dân chúng vô cùng lo lắng và sợ hãi vì vất vả lắm bọn họ mới gặp được một vị quan tốt, nếu như mất đi một người như vậy thì thật sự khó chấp nhận được.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang chứng địa vị đại nho, viết sách thành nho, điều này sao có thể không làm cho trên dưới kinh đô sôi trào lên được chứ?

Đừng nói là những người dân này.

Kích động nhất vẫn là người của Văn cung.

Chương 619: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (2)

Ánh mắt của bọn họ run sợ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trước trước sau sau Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ mới nhập học được nửa năm.

Dưỡng khí, Khai khiếu! Tu thân!

Hứa Thanh Tiêu chỉ tốn ba tháng thôi.

Minh ý! Lập ngôn! Viết sách!

Hứa Thanh Tiêu lại chỉ cần tốn ba tháng.

Trước trước sau sau cũng mới có nửa năm. Hôm nay Hứa Thanh Tiêu đã muốn chứng đại nho? Tốc độ tu luyện này hình như là nhanh quá rồi đó? Có cần phải khoa trương và khác thường vậy không?

Có thể chừa cho bọn ta chút cơ hội được không vậy?

Bọn người ở Văn cung Đại Ngụy hoàng toàn khuất phục.

Trước thất phẩm bọn họ có thể không quan tâm đến tốc độ của Hứa Thanh Tiêu, tốc độ tấn phẩm của Hứa Thanh Tiêu là ba tháng lên ba cấp thì thế nào chứ? Cho dù là một tháng lên ba cấp thì cũng vô dụng thôi.

Bởi vì đến thất phẩm rồi ngươi liền cần phải minh ý, nếu ngươi không thể minh ý thì cả đời này cũng chỉ có thể ở mãi bát phẩm.

Sau đó cho dù ngươi minh ý rồi thì ngươi cũng cần phải lập ngôn, được sự tán thành của thiên địa hoặc là sự tán thành của bách tính, xã tắc, nếu không thì cũng lại vô dụng mà thôi.

Sau khi ngươi lập ngôn, thứ khó khăn nhất thật ra là viết sách.

Muốn viết được sách thì nhất định phải cho tất cả người trong thiên hạ xem đồng thời còn phải để người trong thiên hạ hiểu

được nội dung trong sách của ngươi, bằng không mà nói, chẳng có bất kì tác dụng gì.

Không phải chỉ tùy tiện viết một quyển sách thì sẽ có thể trở thành đại nho, thế thì người nào cũng có thể là đại nho rồi.

Giữa đám người.

Hoa Tinh Vân kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong đôi mắt hắn ta tràn đầy vẻ phức tạp.

Bây giờ hắn ta đã là thất phẩm minh ý, thật ra đã có thể lập ngôn từ lâu, hắn ta dự định sẽ lập ngôn vào hôm khoa cử.

Hứa Thanh Tiêu là lục phẩm chính nho hắn ta cũng không để ý, nguyên nhân là vì lúc nào hắn ta cũng có thể lập ngôn được.

Nhưng hôm nay, Hứa Thanh Tiêu viết sách. Một khi thành công vậy thì sẽ là đại nho ngũ phẩm.

Một vị đại nho hai mươi tuổi.

Từ trước đến nay… là người đầu tiên đó.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu nhập học chẳng qua cũng chỉ mới nửa năm, rốt cuộc thì hắn là ai chứ, sao tư chất lại yêu nghiệt như vậy.

Chẳng lẽ hắn thật sự là thánh nhân mới trong tương lai sao?

Vì sao chứ!

Tân thánh tại sao lại không phải là Hoa Tinh Vân ta đây?

Trong lòng Hoa Tinh Vân cũng không biết đến cùng là mình cảm thấy thế nào nữa, nhưng nhất định là không vui vẻ gì.

Về phần bọn người Bồng nho cũng trừng to mắt y như nhau, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Vừa mới nhận được thánh ý thì liền trực tiếp tăng lên cảnh giới đại nho nhị phẩm, một khi hắn thành công thì sẽ tạo ra sự ảnh hưởng nhất định đối với Văn cung.

Ông ta không muốn Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm thành công nhưng lại không thể ra tay cản lại được.

Một bước sai! Vạn bước sai! Bước nào cũng sai!

Giờ khắc này, Bồng nho cảm thấy cổ họng mình ngòn ngọt, ông ta biết rõ lòng mình đang tức giận, muốn phun ra một ngụm máu nhưng ông ta vẫn cố nuốt trở về.

Về phần vẻ mặt của Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An thì lại càng thêm khó coi.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thành đại nho vậy thì liền có thể ngồi ngang hàng với bọn họ, cứ như vậy, đợi chút nữa Hứa Thanh Tiêu sẽ càng không bỏ qua cho bọn họ.

Giờ khắc này, hai người như người sắp chết ngồi chờ đợi tử thần, trong lòng họ cảm thấy vô cùng dày vò.

Đồng thời bọn họ cũng hối hận thật nhiều, hối hận rằng vì sao mình lại phải gây sự với Hứa Thanh Tiêu làm gì không biết.

Cách đó không xa.

Khi nhóm Thượng thư Đại Ngụy nhìn thấy cảnh tượng này thì ai nấy cũng đều nhịn không được mà siết chặt nắm đấm. Trần Chính Nho nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng và kính nể.

Mấy người Cố Ngôn cũng cảm nhận được một loại cảm giác không nói nên lời. Bọn họ đã cao tuổi, bầu nhiệt huyết kia sớm đã không còn nữa, nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại mang đến cho bọn họ loại nhiệt huyết kia.

Bên võ tướng, An quốc công nhìn Hứa Thanh Tiêu, không khỏi cảm khái sâu sắc:

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu, nho đạo vạn cổ như đêm dài. Từ nay về sau, các võ quan bất luận là như thế nào thì cũng phải giao hảo với Hứa Thanh Tiêu, hiểu chưa?”

An quốc công dùng chân khí truyền âm, nói cho mỗi vị võ tướng đều biết.

Tất cả lời nói và hành động ngày hôm nay của Hứa Thanh Tiêu đã làm cho địa vị của hắn ở trong lòng mọi người được nâng lên không chỉ một bậc.

Trong lòng bọn họ, Hứa Thanh Tiêu đã từng là một người thông minh, cũng là một người có tính cách nhiệt huyết, bọn

họ thích sự thông minh của Hứa Thanh Tiêu cũng tính sự nhiệt huyết của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đây đều là thích về mặt tính cách, chỉ có thể nói là cảm thấy người này không tệ, đồng ý kết giao làm bạn với ngươi.

Nhưng bây giờ đã khác.

Hứa Thanh Tiêu đã phô bày ra thực lực chân chính, tương lai sẽ là thừa tướng Đại Ngụy, là thánh nhân trong tương lai.

Chỉ hai danh hiệu này thôi cũng đã đủ làm cho người đắc tội với Hứa Thanh Tiêu phải chết không thể nghi ngờ.

Về phần vị trí thừa tướng tương lai của Đại Ngụy làm sao mà lấy được? Chuyện này còn cần phải suy nghĩ nữa sao? Chỉ bằng tất cả những hành động hôm nay của Hứa Thanh Tiêu thì vị trí thừa tướng Đại Ngụy sau này không để cho Hứa Thanh Tiêu ngồi thì cho ai ngồi bây giờ?

Chẳng lẽ lại còn để cho lão già Trần Chính Nho ngồi mãi không xuống?

Cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Trần Tinh Hà nhìn lên bầu trời đen như mực không nói lời nào.

Hắn ta không đi Văn cung Đại Ngụy, không phải không thèm nhìn mà là hắn tin tưởng sư đệ mình, đồng thời cũng không muốn tham gia vào, sợ mình nói gì sai, dù sao thì lúc trước hắn ta cũng biết được một chút về chuyện này.

Lỡ như không giúp được gì mà ngược lại còn làm hại sư đệ, vậy thì thảm rồi.

Mà tất cả những chuyện xảy ra ở Văn cung Đại Ngụy tất cả đều được kính Đầu Thiên trên bầu trời chiếu lại. Hắn ta đã nhìn thấy toàn cảnh, lại cảm khái may mà vị sư đệ này của mình là đại tài vạn cổ.

Bây giờ nghe thấy Hứa Thanh Tiêu muốn viết sách thành nho, không hiểu sao Trần Tinh Hà ngây ngẩn cả người.

“Sư đệ à sư đệ, ngươi không thể chờ ta một chút sao?”

Rất lâu sau đó, Trần Tinh Hà mới nói ra tiếng lòng của mình. Trong lòng hắn ta thật sự đang rất khó chịu. Hắn ta vẫn bị kẹt lại ở thập phẩm chưa thể đột phá.

Lúc đầu hắn vốn đã sớm có thể đột phá, nhưng bởi vì Hứa Thanh Tiêu cứ liên tục đột phá hết lần này đến lần khác làm cho tâm cảnh của hắn ta bị đánh sập.

Chẳng qua vẫn còn may, bất luận là thế nào thì Hứa Thanh Tiêu cũng là sư đệ của mình, rất tốt, không tệ.

Chương 620: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (3)

Đào Hoa am.

Trương Như Hội nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy, ông ta kích động nắm chặt nắm đấm. Vừa rồi ông ta đã thất thố hô to lên vài tướng Hứa tân thánh.

Mà dường như là tất cả các cô nương ở Đào Hoa am đều đưa mắt nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy, ánh mắt các nàng ngập tràn vẻ ái mộ.

Một vài cô nương lại đang vây quanh Lạc Bạch Y, vô cùng kích động nói:

"Bạch Y tỷ tỷ, Bạch Y tỷ tỷ, muộn muội thật ghen tị với tỷ, có thể có được sự ưu ái của Hứa công tử."

"Đúng vậy đó, đúng vậy đó, chúng ta ghen tị đến sắp phát điên rồi, nếu như có thể có được một chút ưu ái của Hứa công tử thì muội muội đây có chết cũng cam lòng."

"Bạch Y muội muội, Hứa công tử có dịu dàng không?"

Các nàng nói chuyện, vây xung quanh Bạch Y cô nương hỏi thăm những chuyện liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng Lạc Bạch Y lại có hơi thẹn thùng bởi vì nàng cũng không hiểu lắm về Hứa Thanh Tiêu, chỉ có duyên gặp mặt hai lần, mà lần đầu tiên lại còn cực kì quái dị, lần thứ hai lại càng có hơi… Khiến cho người ta không biết nên nói gì mới phải.

Nhưng bất luận là thế nào thì khi nhìn thấy hư ảnh của Chu thánh cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu thì nàng cũng hơi kích động, tính tình nàng vốn trầm tĩnh nhưng vào thời khắc này vẫn không nhịn được mà đứng dậy.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại sắp viết sách thành nho, nàng lại càng thêm hưng phấn và kích động, chỉ là nàng không làm được như các cô nương khác.

Nhưng trong ánh mắt của nàng lại tràn đầy sự kích động khó mà diễn tả bằng lời.

Trong Đào Hoa am, bên trong lầu một.

Vương Nho chỉ về phía Văn cung Đại Ngụy bên ngoài cửa sổ, dùng giọng điệu cực kì kích động nói:

“Hứa Thủ Nhân chính là bằng hữu tốt của ta, là bằng hữu tốt của Vương mỗ ta, hôm nay chắc chắn hắn sẽ chứng được vị trí đại nho, hắn sẽ là tân thánh Đại Ngụy.”

“Là thánh nhân mới của Đại Ngụy chúng ta.”

Vương Nho kích động đến nổi cả người run rẩy, mặc dù mối quan hệ của hắn với Hứa Thanh Tiêu cũng không thể nói là cực kì tốt nhưng cũng xem như rất là không tệ, cũng có giao tình nhất định.

Có giao tình cùng với một vị đại nho, một vị đại nho chỉ mới hai mươi tuổi, thánh nhân tương lai của Đại Ngụy, thể diện này đúng thật là vô cùng to lớn.

Tất cả các văn nhân chung quanh đúng là lộ ra vẻ rất hâm mộ cho nên lại càng chủ động kết bạn với Vương Nho, hi vọng tương lai có cơ hội Vương Nho sẽ giới thiệu bọn họ cho Hứa Thanh Tiêu quen biết một chút.

Không chỉ vậy.

Dân chúng Đại Ngụy từ trên xuống dưới đều kích động.

Bọn họ đều rất hưng phấn.

Một vị đại nho hai mươi tuổi, một tồn tại được thánh nhân tán thành, là tân thánh mới của Đại Ngụy. Những cảnh tượng trước mắt bọn họ đây sẽ trở thành một bước ngoặt, mà bọn họ lại là người chứng kiến đoạn lịch sử này.

Trăm ngàn năm sau, có lẽ bọn họ cũng sẽ được người ta nhắc tới, có lẽ cũng chỉ nhắc rải rác mấy chữ nhưng dù sao thì bọn họ cũng được người ta nhớ đến mà.

Chuyện này rất rầm rộ.

Từ sau khi thất bại bắc phạt, Đại Ngụy chưa từng rầm rộ như vậy.

Nhưng bên trong Văn cung.

Giọng của Bồng nho lại vang lên.

“Viết sách thành nho!”

“Để viết được sách thì cần phải được vạn dân tán thành, hôm nay hắn không thể thành đại nho được.”

Giọng của Bồng nho cũng không phải là nói to ra ngoài mà là thông qua thần thông nho đạo nói cho một vài người biết.

Trong đó bao gồm cả Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi.

Sau khi hai người kia nghe được lời này thì có hơi phản ứng không kịp.

Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu viết sách.

Nói là viết sách nhưng mà có thể viết được sách gì chứ? Cho dù là viết sách thì sao? Muốn thật sự trở thành đại nho thì nhất định phải được vạn dân tán thành, sách gì mà có thể đạt được sự tán thành của vạn dân chứ?

Cho dù là sách Tâm học cũng cần phải mất một khoảng thời gian để lan rộng ra và truyền miệng, phải có người trình bày lý do trong đó, làm cho người ta hiểu rõ, bằng không mà nói, muốn trực tiếp trở thành đại nho dường như là chuyện không thể nào.

Bồng nho làm cho hai người này nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu không trở thành đại nho thì bọn họ sẽ có thể trốn được một kiếp.

Dù sao thì nếu như thật sự ép bọn họ phế đi nho vị thì Văn cung Đại Ngụy sẽ không đồng ý, đơn giản chỉ là chút nữa có hơi mất mặt xấu hổ mà thôi.

Nhưng dù có mất mặt hay xấu hổ thế nào đi chăng nữa thì cũng tốt hơn so với chuyện mất đi nho vị chứ hả?

Đúng vào lúc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

“Hôm nay Hữa mỗ đạt được thánh ý, đã cảm ngộ được, viết sách Thiên Tự văn.”

“Vì bách tính trong thiên hạ dùng để làm tác phẩm chữ vỡ lòng, nguyện bách tính Đại Ngụy ta, người người như rồng.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đây là sách ngũ phẩm của hắn.

Thiên Tự văn!

Sở dĩ lựa chọn Thiên Tự văn cũng không phải là do Hứa Thanh Tiêu nhất thời hứng khởi mà là hắn đã suy nghĩ xong từ sớm.

Hắn cần phải giáo hóa vạn dân, đạt được dân ý, minh ý của hắn là học, lập ngôn là vì dân, mà viết sách thì vẫn là vì dân như trước.

Thiên Tự văn là sách dùng để học vỡ lòng, sẽ làm cho càng nhiều người biết chữ hơn, đi học rồi có được tri thức.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu có tiến hành sửa đổi cho hoàn chỉnh, lúc trước hắn vẫn luôn nghiên cứu về vấn đề này.

Bên trong Thiên Tự văn có ghi chép rất nhiều điển cố, Hứa Thanh Tiêu lại ghi thêm điển cố Đại Ngụy và điển cố nho đạo vào trong đó.

Nếu không mà nói, nếu hắn chỉ viết có một phần thì sẽ hoàn toàn không trôi chảy.

Mà cái này!

Đây chính là sách mà Hứa Thanh Tiêu viết ra.

Giọng nói vang lên.

Truyền đến mỗi một nơi dù là hẻo lánh nhất của Văn cung Đại Ngụy.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng lần nữa, đọc Thiên Tự văn lên.

“Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.”

“Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương.”

“Hạ qua đông đến thu thu đông tàng.”

(Huyền là trời; Hoàng là màu của đất; Hồng là lớn; Hoang là xa. Chỉ vũ trụ rộng lớn bao la.

Mặt trời có thẳng có nghiêng, mặt trăng có khuyết có tròn; bầu trời bao la có nhiều tinh tú)

Giọng Hứa Thanh Tiêu không lớn nhưng có thể truyền đi được khắp cả kinh đô Đại Ngụy.

Mỗi một chữ được Hứa Thanh Tiêu đọc lên kia đều sẽ hóa thành một chùm tia sáng ánh vàng bay thẳng lên trời, phá vỡ bóng đêm vô tận.

Vốn dĩ kinh đô Đại Ngụy giống như là đêm dài vĩnh hằng sắp tới nhưng vào thời khắc này, ánh sáng lại nở rộ lên.

Chữ cổ màu vàng, mỗi chữ đều giống như mặt trời nhỏ treo trên nền trời, chiếu rọi huy hoàng.

Mà giọng của Hứa Thanh Tiêu thì lại không ngừng khuếch tán.

Lần này đã không chỉ là kinh đô Đại Ngụy nữa.

Mà truyền thẳng đến các quận các phủ xung quanh.

Chương 621: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (4)

Thiên Tự văn này mang ý nghĩa quá lớn, đây không đơn thuần chỉ là một quyển sách mà còn là sách dành cho những người đọc sách học vỡ lòng. Những đứa trẻ đi học nhất định phải bắt đầu từ biết chữ, nhưng nên biết chữ gì thì đây là cả một vấn đề.

Mỗi một nơi đều có những ghi chép về chữ vỡ lòng của riêng mình, hơn nữa tiên sinh dạy học cũng căn cứ vào những chữ mà mình thấy thích để tiến hành phân chia.

Nhưng những chữ được ghi chép này đa số lại chỉ là những từ đơn.

Thiên Tự văn mà Hứa Thanh Tiêu đang niệm ra thì lại khác, văn toàn là bốn chữ, đối câu tinh tế, trật tự rõ ràng, ngôn từ nổi bật, chẳng những có thể dạy cho những đứa trẻ đọc chữ mà còn có thể làm cho chúng hiểu được một vài đạo lý.

Tỷ như nói thu thu đông tàng, ý của nó là chỉ về mùa thu nên thu hoạch lương thực, mùa đông thì cần phải tích trữ lương thực, dùng những thứ đơn giản để nói về một vài chuyện khác nhau.

Bao gồm một vài điển cố của Đại Ngụy, điển cố nho đạo, đã biết được chữ, lại hiểu được văn, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng có lòng riêng, đem những điển cố của riêng mình viết vào trong đó. Hắn không cần tài khí mà là cần dân ý.

Đương nhiên chủ yếu cũng là vì nó phù hợp, áp vận đối trận không có vấn đề, nếu không thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không cố cưỡng ép.

Nhân văn, lịch sử, điển cố làm nông, tế tự, nghề làm vườn, địa lý các thứ vân vân đều ở trong đó, hơn nữa lại còn được trải qua quá trình chỉnh sửa hoàn mỹ.

Đây mới là chỗ kinh điển của Thiên Tự văn.

Nếu mà chỉ cần biết chữ đơn giản vậy thì Đại Ngụy vốn không biết có bao nhiêu bộ sách rồi.

Còn hôm nay Thiên Tự văn mà Hứa Thanh Tiêu viết ra chính là muốn làm ra một bộ sách học vỡ lòng thống nhất cho người trong thiên hạ, một ngàn chữ này đa số đều dùng những chữ thường dùng trong cuộc sống.

Không chỉ để đám trẻ học mà những người trưởng thành cũng có thể học, đơn giản chỉ là chậm hơn một chút mà thôi.

Những chữ màu vàng hết chữ này đến chữ khác bay thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, Hạo Nhiên chính khí cuồn cuộn như Trường Giang lại xuất hiện một lần nữa, lần này nó xuất hiện cùng với tài khí ba ngàn dặm.

Chẳng qua lần này Hứa Thanh Tiêu cũng không ngăn cản những tài khí kia nhập thể. Hắn muốn đột phát đến cảnh giới đại nho, cần có những tài khí này.

Tài khí khủng khiếp như một dãy ngân hà tràn xuống dung nhập vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu giống như một miếng bọt biển khô cạn đang điên cuồng hấp thu tài khí.

Mà khí thế của hắn cũng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng khủng khiếp.

Lục phẩm chính nho khác rất xa so với ngũ phẩm đại nho.

Mặc dù chỉ lệch nhau một phẩm nhưng sự chênh lệch lại cách xa vạn dặm.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu chứng được ngũ phẩm vậy thì đám yêu ma tứ phẩm trong mắt hắn đều hóa thành kiến hôi, duy chỉ có yêu ma tam phẩm có lẽ mới có đủ thực lực để đọ sức mới Hứa Thanh Tiêu.

Đây chính là sức mạnh tiên thiên mạnh mẽ của học thuật Nho gia.

Quan trọng hơn chính là đến ngũ phẩm rồi thì Hứa Thanh Tiêu liền có thể có được thánh ngôn chi lực, có thể tấu lên trên,

không cần phải mời thánh ý, chỉ cần mở miệng ra thì thánh ý cũng có thể cảm ứng được.

Đương nhiên sau khi thánh ý cảm ứng được rồi có ngưng tụ lại hay không thì vẫn phải do bản thân thánh nhân phán đoán.

Nhưng chỉ điểm này thôi đã đủ trở thành ranh giới của sự chênh lệch.

Chỉ cần một lời, có thể diệt được yêu.

Chỉ một cơn nóng giận cũng có thể giết được ma.

Tài khí như Hoàng Hà cuồn cuộn chui vào trong cơ thể, trên thực tế không chỉ có mình Hứa Thanh Tiêu hấp thu số tài khí kia.

Tất cả các phôi thai thánh khí đều đang liên tục không ngừng hấp tu tài khí.

Bọn chúng phải thay đổi, cho đến khi biến thành tài khí đại nho.

Cảnh giới phải tương đồng so với hắn.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì vẫn đang liên tục đọc Thiên Tự văn.

Cho đến cuối cùng.

"Cô lậu quả văn, ngu mông đẳng tiếu, vị ngữ trợ giả, ……."

(Kiến thức nhỏ bé, kiến văn ít ỏi; loại người dốt nát, bị đời chế nhạo…)

Khi câu cuối cùng của Thiên Tự văn được đọc xong.

Bên trên nền trời.

Thiên Tự văn hóa thành một ngàn cái mặt trời nhỏ, vàng óng giống như ngôi sao càn quét tất cả những u tối.

Vào thời khắc này, bầu trời Đại Ngụy sóng êm gió lặng, tất cả bóng đêm đã hoàn toàn biến mất.

Sau đó.

Từng chữ màu vàng kim phát ra ánh sáng trên bầu trời, nhưng sau một khắc, một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi đã xuất hiện.

Từng đạo dân ý bay lên từ trên mặt đất rồi tràn vào bên trong văn tự màu vàng kim.

Trên bầu trời, những ngôi sao thật sự đang phát ra những ánh sáng lấp lánh, bắn ra từng chùm thần tinh chi quang rồi tràn vào bên trong văn tự.

Người đời tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng bên trong Văn cung Đại Ngụy lại đang có vô số người mở to đôi mắt mà nhìn.

Người đầu tiên mở miệng, chính là Bồng nho.

Ông ta mở miệng, chỉ về phía Thiên Tự văn trên trời, giọng nói dường như đang run rẫy.

"Tuyệt… Tuyệt… Tuyệt thế thần thư!"

Khuôn mặt ông ta vốn đã già nua nay lại càng thêm già nua hơn, ngón tay ông ta run rẩy, bên trong ánh mắt mang đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu đã mang đến cho ông ta quá nhiều chấn động.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp dùng tuyệt thế thần thư để viết sách thành nho.

Đây quả thực là… Trước kia chưa từng có, sau này cũng sẽ không làm được như vậy.

Trích dẫn điển tích, thiên văn địa lý, điển cổ nho đạo, điển cố Đại Ngụy, điển cố thánh nhân, tất cả đều ở trong đó, vừa có thể viết chữ, lại có thể hiểu chuyện, cuốn sách này đúng là kinh điển.

"Điển cố của năm đời thánh nhân đều ở trong đó, hơn nữa vế đối lại tinh tế, nếu như dùng cho người trong thiên hạ học vỡ lòng vậy thì sẽ càng thêm tôn trọng thánh nhân."

"Hay, hay, hay, trong Thiên Tự văn này có các từ ngữ về điển cố lại có làm nông, địa lý, thiên văn, ẩm thực, sinh hoạt thường ngày vân vân, áp vần lại còn tinh tế như vậy, đây chính là tuyệt thế thần thư."

“Sao trời tô chữ, dân ý thừa nhận, đây chính là tuyệt thế thần thư, cuốn sách này sẽ làm nên một sự ảnh hưởng to lớn đến những người đọc sách trong thiên hạ.”

“Hứa Thủ Nhân, lại viết ra được tuyệt thế thần thư, điều này… Chỉ sợ là ngay cả thánh nhân cũng không làm được.”

“Nếu như chỉ nói ngũ phẩm chi cảnh vậy thì đúng là từ trước đến nay chưa hề có thánh nhân nào làm được chuyện sao trời tô chữ, dân ý thừa nhận. Đúng như lời đồn, tuyệt thế thần thư chính là dấu hiện, Hứa Thủ Nhân đúng là nên được xưng là vạn cổ chi tài.”

Chương 622: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (5)

“Thánh nhân có nói, người viết sách, chữ do tinh tố, dân ý thừa nhận, đó chính là thiên địa thư tịch, đã là tuyệt thế thần thư, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp, hôm nay vậy mà ta lại may mắn nhìn thấy được cuốn sách này.”

“Hứa Thủ Nhân đến cùng là còn có thể gây nên bao nhiêu chuyện kinh hỉ nữa? Thậm chí là đến cả thần thư hắn cũng viết ra được, hay, hay, hay, Đại Ngụy ta lại sắp sinh ra được một vị thánh, hay lắm, hay lắm!”

Bên trong Văn cung, không ít đại nho nhao nhao mở miệng, bọn họ cũng không phải là đại nho thuộc Chu thánh nhất mạch mà là đại nho của Văn cung.

Khi nhìn thấy tuyệt thế thần thư của Hứa Thanh Tiêu thì tất nhiên bọn họ sinh ra cảm giác rung động, cảm thấy hưng phấn, cũng kích động dị thường. Thiên Tự văn của Hứa Thanh Tiêu mang ý nghĩa quả mức phi phàm, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn thôi là có thể nhìn thấy được ngay ý nghĩa của Thiên Tự văn kia.

Không chỉ có áp vần tinh tế, học nhận biết những chữ đơn giản mà nó còn ẩn chứa rất nhiều đạo lý, rót vào trong đó tất cả những thứ trên thế gian.

Tuyệt thế thần thư đó.

Bọn họ vừa rung động lại còn hưng phấn không thôi.

Bởi vì từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy qua tuyệt thế thần thư, thánh nhân có đề cập đến nhưng có hay không thì lại không rõ lắm.

Nhưng hôm nay, Thiên Tự văn mà Hứa Thanh Tiêu làm đúng là hợp với tất cả những đặc điểm của tuyệt thế thần thư.

Sao trời tố chữ, dân ý thừa nhận, đã thành thiên địa, tên là thần thư.

Mà đối với những đại nho của Chu thánh nhất mạch mà nói thì bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ để diễn tả tâm tình của bọn họ.

Kinh ngạc.

Vào thời khắc này, Bồng nho đã hoàn toàn hối hận, ông ta hối hận mình không nên làm như vậy, hối hận vì đã công kích chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Tu thì tu đi, thật sự không ngờ đến Hứa Thanh Tiêu chẳng những có thể chuyển bại thành thắng mà hơn nữa lại còn thắng lớn đến như vậy.

Lấy được thánh ý cộng minh, lại được Chu thánh hành lễ, có được tuyệt thế thần văn, trở thành tuyệt thế đại nho.

Mỗi một chuyện cho dù đặt ở trên người bất cứ kẻ nào thì cũng đủ để làm cho văn đàn thiên hạ rúng động.

Huống chi cả bốn chuyện đều tập trung toàn bộ trên người một người?

Mọi người đã hoàn toàn tê dại.

Hoàn toàn chết lặng.

Nói một câu không dễ nghe là coi như bây giờ Hứa Thanh Tiêu có trở thành thánh luôn thì chỉ sợ là tất cả mọi người đều sẽ không có cảm giác gì, bởi vì hắn đã mạnh đến mức làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thực.

Một điều nữa chính là những Thiên Tự văn kia như những ngôi sao rơi xuống trên bầu trời.

Chúng không đi vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu, tất cả dị tượng đều chầm chậm tan biến.

Hứa Thanh Tiêu ngồi trên bậc thang Thánh giai đài, khắc Thiên Tự văn vào thể nội, đây là văn chương ngũ phẩm của hắn.

Về phần văn khí, Hứa Thanh Tiêu cũng đã suy nghĩ xong, hắn ngưng tụ một khối văn bia, bên trên khắc ấn Thiên Tự văn, bia Dân ý.

Cái này không chỉ đùng dể nhắm vào yêu ma mà còn nhằm vào một vài đại nho, dùng dân ý trong thiên hạ để áp chế đại nho, hoặc là những người có ý đồ tạo phản.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã không cần tiến vào thiên địa Văn cung để ngưng tụ thánh khí nữa.

Chỉ một ý niệm thôi cũng đã ngưng tụ được thánh khí.

Tất cả có sáu thánh khí, bọn chúng đều không ngừng liên tục hấp tu tài khí như nhau, khi toàn bộ hấp thu sạch sẽ thì sáu thánh khí này cũng sẽ lột xác trở thành phẩm chất đại nho.

Kể từ đó, chúng sẽ trở thành một trợ lực to lớn với hắn.

Mà ngay sau khi thánh khí của Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ xong thì Thiên Tự văn cũng được khắc ấn thành công.

Ầm!

Lấy Hứa Thanh Tiêu làm trung tâm, một đạo khí khổng lồ khuếch tán ra đến toàn bộ kinh đô Đại Ngụy.

Keng!

Keng!

Keng!

…

Bên trong Văn cung, chín tiếng chuông vang lên, đây là thánh khí Đại Ngụy cộng minh.

Khí thế cả người Hứa Thanh Tiêu vào thời khắc này đột nhiên được nâng lên, vượt qua bước mấu chốt kia, đến cảnh giới đại nho.

Hạo Nhiên chính khí bên trong cơ thể cũng hóa thành văn khí đại nho.

Khí thế đáng sợ tràn ngập, Hứa Thanh Tiêu không phải là đại nho bình thường mà chính là tuyệt thế đại nho.

Đã vượt qua cả các đại nho Tôn Tĩnh An, Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho, Trần Tâm hay Chu Dân vân vân.

Trừ thiên địa đại nho ra thì không ai có thể áp chế được Hứa Thanh Tiêu cả.

“Chúc mừng Hứa đại nhân.!”

“Chúc mừng Hứa Van Cổ!”

“Bọn ta chúc mừng tân thánh nhân trong tương lai chứng đại nho chi vị.”

“Học sinh bái kiến Hứa đại nho.”

Khi Hứa Thanh Tiêu chứng được đại nho chi vị thì dân chúng cũng cùng nhau quỳ xuống trước Hứa Thanh Tiêu, chúc mừng Hứa Thanh Tiêu đạt được địa vị đại nho.

Mà một vài thương nhân quyền quý cũng chúc mừng Hứa Thanh Tiêu đạt được địa vị đại nho.

Về phần nhóm người đọc sách thì cũng đã tự xưng là học sinh, bái lạy Hứa Thanh Tiêu.

Một vị đại nho, đáng để bọn họ tự xưng là học sinh, dù cho Hứa Thanh Tiêu chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi tuổi.

Nhưng thế thì có sao?

Đại nho, được thiên địa tán thành chứng không phải là do bọn họ có tán thành hay không, cũng không phải là do Văn cung tán thành.

Là thiên địa đó.

Không ai có thể lớn hơn trời.

“Khách khí.”

Trên Thánh giới đài, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía đám người cúi đầu đáp lễ, đây là lễ nghi khiêm tốn.

Tất cả dị tượng và ánh sáng còn có khí thế của tuyệt thế đại nho thuộc về hắn đã được thu vào toàn bộ.

Sau một khắc ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi vào trên người Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi.

Đã trờ thành đại nho, Hứa Thanh Tiêu cũng không cần phải kính trọng hai người kia nữa. Ba người bọn họ dốc hết sức lực

muốn đẩy hắn vào chỗ chết, thù này chẳng có lý gì không báo.

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi không chút tức tối nào, thậm chí bọn họ còn vô thức lui về đứng phía sau Bồng nho, không dám nhìn thẳng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Tôn Tĩnh An, Nghiêm Lỗi.”

“Hai người các ngươi còn chờ gì nữa?”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn về phía hai người kia.

Hai người kia có chút yên lặng không nói.

Những người còn lại trong phút chốc cũng hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì.

Chẳng qua là không có ai đồng ý chịu mở lời nói giúp hai người họ, bởi vì hai người họ đúng thật là quá đáng hận, trăm phương ngàn kế muốn hại Hứa Thanh Tiêu, bây giờ bị như vậy cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chương 623: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (6)

Trong lúc nhất thời, không ít ánh mắt nhìn đến, thậm chí trong ánh mắt còn có nét hân hoan khi thấy người khác gặp tai họa.

Bọn họ đang cười trên nỗi đau của người khác, thậm chí còn có người lo rằng Hứa Thanh Tiêu quên chuyện này, hoặc là vì hắn đã trở thành đại nho nên không muốn so đo.

Bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu chủ động nhắc đến thì đám người kia ngay lập tức an lòng.

Hứa Thanh Tiêu vẫn là Hứa Thanh Tiêu ngày xưa thôi.

Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi thật sự không biết nên nói gì.

Mà Bồng nho đứng phía trước lại lên tiếng.

“Hứa tiểu hữu, chuyện này cuối cùng thì cũng chỉ là một chuyện hiểu lầm mà thôi, lão phu biết trong lòng tiểu hữu có căm hận nhưng Văn cung Đại Ngụy đồng ý bồi thường cho tiểu hữu. Tiểu hữu vừa mới chứng được địa vị đại nho, nên củng cố cảnh giới trước, trong Văn cung có bản chép tay của thánh nhân, lão phu đồng ý mượn cho tiểu hữu đọc.”

Mặc dù Bồng nho không thể tin được tất cả những chuyện này nhưng thân là thiên địa đại nho, ông ta đã nhanh chóng điều chỉnh được tâm tình, tự nhiên chủ động mở miệng, muốn cầu xin tha thứ thay cho Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi.

Bản chép tay của thánh nhân.

Thứ này vô cùng trân quý, cho dù là cả Văn cung Đại Ngụy cũng không có được mấy quyển, thực sự là giá trị liên thành.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu để ý đến nó sao?

Hắn không quan tâm.

Hắn tự có Tâm học của riêng mình, tất nhiên sẽ không cần tham khảo học thuật của người khác, nếu như đọc qua một

chút thì cũng không có gì, nhưng nếu đưa ra để làm cái giá thì Hứa Thanh Tiêu không cần.

“Bồng nho.”

“Thứ nhất, hôm nay ta đã chứng địa vị đại nho, hai chữ tiểu hữu kia không ổn lắm.”

“Thứ hai, bản nho đã từng cho hai người bọn họ cơ hội, bản nho đã hỏi Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi ba lần, có đồng ý rằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không hay không.”

“Nhưng mà hai người bọn họ lại không nghe lời khuyên can của bản nho mà cứ khăng khăng muốn bản nho tự chứng minh trong sạch, bây giờ bản nho đã chứng minh được sự trong sạch thì lại nói là tất cả đều chỉ là một chuyện hiểu lầm.

“Bồng nho! Đây chính là tác phong của Chu thánh nhất mạch đó sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, mười phần lạnh lùng.

Một canh giờ trước.

Hắn đã liên tục hỏi hai người kia, chuyện này có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không hay không.

Nhưng bọn họ có đồng ý không?

Bọn họ không đồng ý?

Vì sao lại không đồng ý? Bởi vì bọn họ chắc chắn rằng một khi hắn bước vào Văn cung thì chỉ có con đường chết.

Mà đối với người muốn đẩy mình vào chỗ chết thì Hứa Thanh Tiêu sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?

Đừng nói là bản chép tay của thánh nhân, cho dù là chính tay thánh nhân viết thì Hứa Thanh Tiêu cũng không đồng ý.

“Hứa nho, việc này lão phu cũng có trách nhiệm.”

“Chi bằng thế này đi, hai phần chép tay của thánh nhân, được không?”

Bồng nho tiếp tục mở miệng, còn đang cò kè mặc cả.

“Bản nho nói là không cần bản chép tay, chỉ cần công đạo mà thôi.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng nói.

“Hứa nho, hôm nay ngươi nhân họa được phúc, ngoài ý muốn thu được thánh ý ở Văn cung, lại còn đạt được thành tựu đại nho nho đạo, đã có được rất nhiều thứ mà nhiều người cả đời này cũng không có được.”

“Đừng có ở đây hùng hổ dọa người nữa.”

Bồng nho mở miệng, lần này làm cho Hứa Thanh Tiêu đúng thật là có hơi mắc cười.

Cái gì mà gọi là nhân họa được phúc chứ? Thu hoạch được thánh ý là sự hi sinh của Triều Ca và Phá Tà, khiến cho hai người bọn họ phải ngủ say, rồi sau đó hắn phải một mình đi hết con đường này.

Còn về phần trở thành đại nho? Thiên Tự văn là đồ bỏ à? Đây không phải là thứ do hắn viết ra à? Sao khi vào mồm Bồng Viên thì hình như lại trở thành thứ mà bọn chúng ban ơn cho hắn rồi?

“Bồng nho, ngươi nói ta hùng hổ dọa người, vậy ta muốn hỏi ngươi một câu, nếu như bản nho thật sự tu luyện dị thuật, bị Văn cung Đại Ngụy tra được, ngươi sẽ bỏ qua cho ta chứ?”

“Hai người bọn chúng có bỏ qua cho ta không?”

Hứa Thanh Tiêu bước về phía trước một bước, trong nháy mắt, khí thế của tuyệt thế đại nho bộc phát, như lũ quét, áp chế Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi.

Câu này thốt ra làm cho Bồng nho im lặng, bởi vì ông ta nói không nên lời.

Cho dù có nói “sẽ bỏ qua” thì cũng sẽ bị người trong thiên hạ cười nhạo.

“Hứa nho, bất luận là như thế nào thì hôm nay ngươi có thể chứng được đại nho cũng có liên quan đến hai người bọn ta, mặc dù bọn ta đã làm sai trước nhưng dù sao thì chuyện đó cũng liên quan đến dị thuật.”

“Thân là đại nho, bọn ta cũng nên nghiêm minh tra xét một phen, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Việc này ta có thể xin lỗi ngươi, Bồng nho cũng đã đồng ý để cho ngươi mượn bản chép tay của thánh nhân, ngươi còn muốn gì nữa?”

Tôn Tĩnh An không nhịn được mở miệng, không phải nói ra những lời nhục mạ tức giận mà là nói ra những lời khiếp nhược, tìm kiếm lý do cố gắng giải thích cho bản thân.

“Buồn cười.”

“Liên quan đến dị thuật? Không có bất kì chứng cứ gì, chỉ cần có người nói bản nho tu luyện dị thuật thì bản nho phải phối hợp điều tra? Vậy nếu như có mỗi ngày có người lại nói bản nho tu luyện dị thuật, có phải là mỗi ngày bản nho đều phải tự chứng?”

“Tôn Tĩnh An ngươi thân là đại nho, đã dám nói thì phải dám chịu trách nhiệm.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu như sấm vang, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Trong lúc nhất thời, Tôn Tĩnh An đang nấp ở phía sau cũng không dám nói lời này, thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa nho.”

“Dừng ở đây đi.”

“Dù sao thì bọn họ cũng là đại nho Đại Ngụy, nếu như thật sự phế bỏ nho vị thì đối với Đại Ngụy mà nói chính là một sự tổn thất to lớn, đối với Văn cung mà nói đây cũng là một sự tổn thất to lớn, bên duy nhất được lợi cũng chỉ có địch quốc và yêu ma.”

Giờ khắc này, Bồng nho lại mở miệng lần nữa, thậm chí còn không ngần ngại dùng thiên hạ quốc gia đến để dọa Hứa Thanh Tiêu.

Lời này nói ra làm cho rất nhiều người có hơi tức giận.

Đây đúng thật là không biết xấu hổ mà.

Ban đầu thì buộc Hứa Thanh Tiêu phải đến Văn cung, Hứa Thanh Tiêu người ta cũng đã hỏi ba lần rồi, không hy vọng các người làm lớn chuyện, là do Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi cứ không ngừng ép Hứa Thanh Tiêu tự chứng minh bản thân trong sạch.

Bây giờ người ta đã thành công chứng minh được sự trong sạch.

Kết quả bọn họ lại chơi xấu, nhất là cái tên Bồng nho này, ỷ vào bản thân là thiên địa đại nho, đến cả da mặt cũng không cần nữa.

Chương 624: Thiên Địa Chi Sách, Tuyệt Thế Đại Nho, Bên Dưới Văn Cung, Phế Nho Vị Của Ngươi (7)

Nhất là những võ quan của Binh bộ bọn họ lại càng không thể nhịn nổi nói ra những lời mắng chửi, cái lão già này quả nhiên là có chết cũng không cần mặt mũi.

Mà ngay vào lúc này, giọng của Hứa Thanh Tiêu đột ngột vang lên.

"Con mẹ ngươi."

Hứa Thanh Tiêu hét to một tiếng, theo sự vang lên của âm thanh này, tất cả mọi người đều không khỏi sững sờ.

Đường đường là một vị đại nho thế mà lại nói những lời thô tục như vậy, điều này… Trước giờ chưa từng có ai.

"Hứa nho, ngươi làm càn."

Bồng nho mở miệng, ông ta có chút không thể tin nổi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Thân là đại nho, vậy mà lại nói ra những ngôn từ thô bỉ như thế, điều nà… Điều này… Điều này quả nhiên là đã làm nhục văn nhã.

"Tha con mẹ ngươi."

"Cái thứ lão bất tử, ta gọi ngươi là Bồng nho chính là vì cho ngươi mặt mũi, ngươi thật sự cho rằng mình có thể ở đây cậy già lên mặt được hay sao?"

"Tất cả mọi chuyện đều là các ngươi đang hùng hổ dọa người, từ lúc vừa bắt đầu đã không nên ép ta tự chứng minh trong sạch, lão già ngươi không ở Văn cung đọc sách thánh hiền cho tốt, lĩnh ngộ sinh tử đi, vậy mà lại chạy đến đây làm trò con bò."

"Lại còn mang theo hai tên không có chút phẩm đức nho đạo nào để làm chó hùa, ngươi có thấy mất mặt không vậy?"

“Thấy ngươi đại nạn sắp đến nên trước đó ta đã nhịn ngươi, không ngờ ta cho ngươi thể diện như vậy mà cái lão bất tử như ngươi lại không cần.”

“Chẳng lẽ ngươi tưởng ngươi có thể chặn được Hứa Thanh Tiêu ta sao?”

“Hôm nay, Hứa mỗ ta muốn cho ngươi biết, vì sao người ta lại gọi ta là vạn cổ cuồng sinh.”

“Bát môn kinh binh nghe lệnh.”

“Phong tỏa Văn cung Đại Ngụy, nếu như trong vòng một nén nhang mà hai tên Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi không tự phế nho vị thì xử quyết ngay tại chỗ, bao gồm cả Bồng Viên.”

“Kẻ dám can đảm làm trái lệnh, giết không tha!”

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên như sấm, giờ khắc này, hắn lấy ra Long phù Đại Ngụy, điều khiển Binh bộ làm việc.

Thích chơi trò vô lại đúng không?

Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy cái gì gọi là vô lại thực sự.

Long phù Đại Ngụy vừa xuất hiện.

Lục bộ Thượng thư lục tục cúi đầu, nhất là Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm, ông ta lại lớn tiếng mở miệng nói:

“Thần! Lĩnh chỉ!”

Theo lời kia nói ra, Chu Nghiêm trực tiếp bước tới đi ra lệnh cho Bát môn kinh binh, ông ta hết sức kích động, nhìn đám người đại nho kia đã rất không vừa mắt rồi, đương nhiên ông ta cũng biết Hứa Thanh Tiêu làm vậy chỉ là đang hù dọa bọn họ mà thôi.

Đồng thời, đám người quốc công liệt hầu cũng cười, Hứa Thanh Tiêu vẫn là Hứa Thanh Tiêu mà họ biết, không chịu được chút thua thiệt nào, tốt, rất tốt.

Về phần dân chúng thì người nào người nấy cũng kích động đến nổi tay nắm chặt thành nắm đấm, bọn họ vốn đã hận đến nghiến răng, nhưng vào lúc Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng

chửi đại nho lại thêm tác phong bá đạo như vậy, sao bọn họ không vui cho được?

Đối phó với loại người không biết xấu hổ kia thì nên làm như vậy.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì sẽ cho bọn chúng biết cái gì gọi là vạn cổ cuồng sinh.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.”

“Ngươi, ngươi làm vậy là…”

Bồng nho run rẩy, ông ta không người đến Hứa Thanh Tiêu lại dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Còn dám nói muốn giết đại nho.

Đây chính là sự sỉ nhục sánh bằng trời.

Cũng là những lời đại nghịch bất đạo.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ lười nhác nhìn Bồng Viên một cái.

“Xem thường thánh nhân đúng không?”

“Có một câu này mà cứ nói tới nói lui, các người có phiền hay không?”

“Bồng Viên.”

“Tôn Tĩnh An.”

“Nghiêm Lỗi.”

“Chắc các ngươi cũng biết tác phong của Hứa mỗ ta rồi nhỉ? Đến cả quận vương cũng đã chết trên đao Hứa mỗ, các ngươi nghĩ ta không dám giết đại nho sao?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng.

Chỉ là một câu nói thôi mà đã làm cho Hoài Ninh thân vương không nhịn được ho khan.

Nghe những lời này, Hoài Ninh thân vương sao có thể giữ được vẻ trấn định.

“Muốn ho thì cút về đi, đừng ở chỗ này khục khục, Hoài Ninh thân vương, chuyện ngươi nói xấu Hứa mỗ ta tu luyện dị thuật còn chưa tính xong đâu, tự đi lãnh phạt đi.”

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, nhớ cho kỹ, Hứa mỗ đã là đại nho, có bản lĩnh thì ngươi cứ động đến Hứa mỗ đi.”

Hứa Thanh Tiêu mắng không khách khí chút nào.

Tên này cũng không phải là thứ tốt lành gì, mắng ngươi đấy, sao hả?

“Hừ!”

Hoài Ninh thân vương phất tay áo, ông ta cũng không khiêu chiến với Hứa Thanh Tiêu mà bỏ về thẳng.

Sau một khắc.

Bát môn kinh binh đã xuất hiện bao vây toàn bộ Văn cung Đại Ngụy.

Ai nấy cũng đều sát khí đằng đằng.

Cảnh tượng trong phút chốc trở nên cứng ngắc.

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu cũng thật sự lộ ra sát khí.

Một khắc đồng hồ.

Không tự phế nho vị.

Hứa Thanh Tiêu hắn… thực sự có can đảm dám giết nho.

Bụp bụp bụp!

Từng trận tiếng bước chân vang lên, Bát môn kinh binh bước nhanh tới, ai nấy sắc mặt lạnh như băng, tay cầm đao thương vây quanh Văn Cung Đại Ngụy.

Đừng nói là một người, ngay cả một con ruồi cũng không bay ra được.

Bên ngoài Văn Cung.

Dân chúng tận mắt chứng kiến tất cả, trong ánh mắt tràn ngập hưng phấn, hận không thể để Hứa Thanh Tiêu tử hình bọn họ ngay tại chỗ.

Không có ý gì khác, tất cả mọi người đều là người, tuy rằng đại nho đáng được tôn trọng, nhưng vấn đề là, cũng phải nói đạo lý chứ?

Từ đầu đến cuối, Hứa Thanh Tiêu cũng không hề ngang bướng, luôn thuận theo yêu cầu của đám đại nho, từ khi bước chân vào hoàng cung gặp bệ hạ, lại tới Văn cung để tự chứng. Chỉ có đám người mở miệng nói điều nhân nghĩa kia không chịu nói lý, liên tục dồn ép người khác.

Được rồi, bây giờ Hứa Thanh Tiêu chẳng những tự chứng thực, mà ngay cả thánh nhân cũng cảm ứng được Hứa Thanh Tiêu có tư chất tân thánh tương lai, còn bái lạy Hứa Thanh Tiêu.

Sự nhân nhượng nể mặt như thế này trên thế gian còn được mấy người đâu?

Hơn nữa được thánh nhân cộng minh, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bước vào ngũ phẩm đại nho cảnh, trở thành tuyệt thế đại nho hai mươi tuổi.

Nên nhớ, đây là tuyệt thế đại nho, những đại nho khác đều là đại nho bình thường, còn phía trước Hứa Thanh Tiêu có thể thêm một ‘tuyệt thế’.

Đệ nhất Đại Nho.

Chương 625: Phế Nho! Tứ Tước! Nhất Phẩm! Binh Thánh! (1)

Giờ cũng là lúc ngươi nên thực hiện lời hứa của mình, kết quả các ngươi bây giờ lại muốn chơi lầy rồi sao?

Bắt Hứa Thanh Tiêu phải gọi được người Binh bộ tới, các ngươi mới vui đúng không?

Chu Thánh nhất mạch này, quả nhiên không biết xấu hổ chút nào.

Đây chính là suy nghĩ của đám dân chúng.

Mà Lục bộ Thượng thư cùng với các quốc công liệt hầu ai nấy cũng đều vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Cho dù là Trần Chính Nho cũng vui sướng trong lòng.

Không phải thích gây rắc rối sao? Cứ gây đi? Bây giờ đụng phải Hứa Thanh Tiêu trâu bò rồi này, có thấy vui chưa?

Trước kia mọi người cảm thấy Hứa Thanh Tiêu làm việc có chút lỗ mãng, hành vi xúc động.

Nhưng bây giờ thoạt nhìn, đây chính là phong cách của Hứa Thanh Tiêu, trước tiên bình tĩnh nói rõ cho ngươi biết, nếu ngươi không nghe? Vậy ta lại khuyên ngươi một lần nữa, ngươi vẫn không nghe? Vậy thì giết, giết đến khi ngươi nghe lời mới thôi.

Đại Ngụy bây giờ, thật sự cần một người thiết huyết thủ đoạn lên sàn, bọn họ từng kiêng dè quá nhiều, quả thật đã quá cứng nhắc rồi.

“Tiểu tử Thủ Nhân này, thật sự có phong thái của lão phu khi còn trẻ.”

An Quốc công tán thưởng nói, càng tăng thêm hảo cảm đối với Hứa Thanh Tiêu, binh gia bọn họ không phải thích loại người này sao.

Còn quản cái gì bảy ba hai mươi mốt, quản ngươi âm mưu quỷ kế gì, thay vì cãi nhau với ngươi, không bằng trực tiếp động

thủ, đánh không lại thì nhận thua, đánh lại thì đánh cho ngươi phục.

Kinh binh xuất hiện, sát khí đằng đằng.

Hứa Thanh Tiêu không cãi nhau với đám người Bồng Nho, mà hướng ánh mắt nhìn về phía Tưởng Hâm Ngôn.

“Bát môn kinh binh nghe lệnh!”

“Nếu bản quan hạ lệnh, nghiêm khắc chấp hành!”

“Nếu ai do dự lùi bước, trảm!”

Hứa Thanh Tiêu biết tật xấu của quân đội Đại Ngụy, vấn đề này, chờ chuyện này qua đi hắn vẫn phải chấn chỉnh lại một chút.

Đương nhiên, Hứa Thanh Tiêu vẫn hiểu cho họ, lý do chủ yếu là do nơi này chính là kinh đô Đại Ngụy.

Những quân nhân này vẫn còn tương đối kiêng kỵ, ra đường rất dễ va phải hoàng thân quốc thích gì đó, mà mình thì động một chút lại kêu bọn họ giết vương gia hoặc là đại nho.

Ai mà dám động thủ cho được?

Kiêng kỵ là chuyện bình thường, nhưng không nghe quân lệnh kiên quyết không được.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới lên tiếng nhắc trước, đừng để đến lúc mình ra lệnh rồi, những người này lại không dám tiến lên, do dự.

Giết đại nho thì có sao nào? Đại Ngụy thiếu một vị đại nho thì đã sao?

“Chúng thần tuân mệnh!”

Bát môn kinh binh lớn tiếng hô, nhất là Tưởng Hâm Ngôn, hắn há có thể không biết ý tứ của Hứa Thanh Tiêu, cho nên giọng nói của hắn càng thêm vang dội.

Dùng phương thức này để đáp lại Hứa Thanh Tiêu.

Câu trả lời đinh tai nhức óc cũng thể hiện thái độ vô cùng kiên định.

Lúc này.

Hứa Thanh Tiêu hướng mắt nhìn về phía đám người Bồng Nho.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Chuyện này, nhất định phải náo loạn đến mức này sao?”

“Ngươi cũng biết, giết Nho, đối với vương triều mà nói, ảnh hưởng rất lớn, từ xưa đến nay, phàm là vương triều giết Nho, không quá trăm năm đều sẽ bị thiên địa hàng nộ, trong vòng trăm năm nhất định sẽ suy bại tan vong.”

“Ngươi thật sự dám?”

Bồng Nho lên tiếng, ông ta chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, phổi tức đến mức sắp nổ tung rồi.

Từ xưa đến nay, có mấy người dám nói giết Nho?

Có mấy người cho phép giết Nho?

Nho đạo vì sao lại được người trong thiên hạ tôn sùng? Có quá nhiều lý do.

Phàm là vương triều giết Nho, đều sẽ bị thiên địa nổi giận, Hứa Thanh Tiêu nói những lời này, quả thực là sỉ nhục Nho đạo, chứ không còn là sỉ nhục thánh nhân.

Nhưng giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại lạnh lùng vang lên.

“Buồn cười! Từ xưa đến nay có triều đại nào vĩnh cửu hay chưa?”

“Nho giả bất nhân! Sao không thể giết?”

“Nho giả bất tín! Sao không thể giết?”

“Nho giả vô đức! Sao không thể giết?”

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh một tiếng, hắn dám nói ra những lời này, vạn tuế thiên cổ cái gì, nhìn qua lịch sử, có bao nhiêu vương triều có thể trôi qua được mấy đời? Có thể thực sự bất diệt hay chưa?

Mặc cho ngươi ngàn năm, vạn năm, cho dù là vương triều mười vạn năm, kết quả cuối cùng vẫn là một hồi trống rỗng, so

với núi non, so với tinh tú, chẳng qua cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Mà ba câu không giết này của Hứa Thanh Tiêu, cũng chấn động hùng hồn, làm người nghe vô cùng sảng khoái.

Giết Nho đích thật là tội lớn.

Nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu không phải vì tàn bạo mà giết Nho, là bởi vì nho giả bất nhân, nho giả bất tín, nho giả vô đức.

Loại Nho giả như vậy, nên giết.

Loại Nho giả như vậy, có thể giết.

Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi sôi gan khi nghe những lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Nhưng bọn họ không dám phản bác, vào thời điểm mấu chốt này, nếu còn dám nói lung tung, thì là thật sự muốn chết.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi dám giết Nho, lão phu sẽ phục sinh thánh khí, giết chết ngươi!”

Lúc này Bồng Nho cũng không chú ý đến nhân nghĩa đạo đức gì nữa, nếu Hứa Thanh Tiêu đã nói đến mức này, vậy ông ta cũng có huyết tính.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu dám giết Nho, ông ta sẽ trực tiếp phục sinh thánh khí, thỉnh Thánh ý trảm Hứa Thanh Tiêu.

“Được, vậy Hứa mỗ nên đợi xem, đến lúc đó thánh nhân trảm ta, hay là trảm ông.”

“Người đâu! Cho thêm nữa khắc, nếu Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi không tự phế nho vị, giết.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Mỗi một câu hắn nói ra đều vô cùng lạnh lùng.

Hứa Thanh Tiêu hắn là ai chứ? Quận vương hắn cũng đã từng giết, phiên thương hắn cũng từng giết, đại nho thì đúng là chưa từng giết.

Nếu đám người này muốn thử một lần, Hứa Thanh Tiêu cũng không ngại thêm chuyện sát nho vào lý lịch của mình.

Sớm thấy đám người này khó chịu, giết hay không giết đối với mình cũng có lợi, miễn cho có việc hay gì đừng tìm mình gây phiền toái.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi dám!”

Trong lúc nhất thời, trong Văn cung Đại Ngụy có không ít giọng nói vang lên, đều là đại nho của Chu Thánh nhất mạch.

Tuy rằng Hứa Thanh Tiêu là tân thánh tương lai, nhưng Hứa Thanh Tiêu hiện tại còn chưa phải là thánh nhân, lại muốn giết Nho, đây là chuyện đại nghịch bất đạo.

Nếu có một ngày, Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành thánh nhân, vậy còn gì để nói nữa chứ?

“Hứa Thủ Nhân, việc này, đến đây có thể chấm dứt rồi, ngươi là tân thánh tương lai, nếu như giết Nho, đối với ngươi mà nói cũng sẽ không có lợi.”

Nhưng cũng có người khuyên bảo nói, là giọng nói của Trần Tâm đại Nho, ông ta chủ động mở miệng, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể bình tĩnh lại.

“Trần Nho, cũng không phải Hứa mỗ thật sự cuồng vọng, cũng không phải Hứa mỗ thật sự có thù tất báo, mà việc này chính là sinh tử đại thù.”

“Nếu ta thật sự tu luyện dị thuật, đi tới Văn Cung chỉ sợ cũng đã chết rồi.”

“Bọn họ muốn ép Hứa mỗ vào chỗ chết, hiện giờ Hứa mỗ tự chứng minh sự trong sạch, khuyên bảo như vậy, chẳng khác nào đã thiên vị?”

“Nho giả vô tư, hai lão cẩu Tôn Tĩnh An Nghiêm Lỗi này, ỷ vào mình là đại nho, khi dễ Hứa mỗ, trong Văn cung, còn có ai đứng ra nói lý lẽ giùm Hứa mỗ ta?”

Chương 626: Phế Nho! Tứ Tước! Nhất Phẩm! Binh Thánh! (2)

“Trần Nho, Hứa mỗ niệm tình ngày đó ngài đã giúp ta, Hứa mỗ vẫn luôn tôn trọng ngài, nhưng nếu ngài còn muốn nói giúp cho bọn họ, cũng đừng trách Hứa mỗ không niệm tình cũ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, trả lời.

Đối với Trần Tâm, Hứa Thanh Tiêu vẫn có hảo cảm, lúc trước mình đến kinh đô, bị Hoài Bình quận vương lấy thế trấn áp, chính Trần Tâm đã ra tay giúp mình.

Nhưng nếu đối phương cố ý muốn thiên vị Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi, vậy thì quên đi.

Nói cho cùng vẫn là những lời này, khi mình bị bức đến Văn cung Đại Ngụy, có mấy vị Chu thánh nhất mạch giúp mình?

Hiện tại đến nói tốt giúp cho Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi? Chuyện này sao có thể?

Hứa Thanh Tiêu nói ra những lời này, Trần Tâm thở dài, ông ta hiểu Hứa Thanh Tiêu, mà ông ta lên tiếng cũng chỉ là không hy vọng cục diện quá căng thẳng.

Có điều Hứa Thanh Tiêu nói cũng không sai, ông ta cũng không tiếp tục nói nữa, mà là tiếp tục trầm mặc.

“Vẫn còn sáu mươi giây.”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng, cuối cùng hắn nhắc nhở một câu.

Sau một khắc, Bát môn kinh binh vung lưỡi dao sáng quắc lên, sắc mặt lạnh như băng.

Giờ khắc này, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi càng thêm hoảng hốt, trong lòng bọn họ đang run rẩy.

Ngày thường, bọn họ diễu võ dương oai, thể hiện khí thế đại nho, nhưng khi đối diện với sinh tử, có mấy người có thể giữ được sự bình tĩnh như trước?

Nhất là trong loại tình huống này, là bởi sai mà chết, không phải nói khẳng khái chịu chết, không có bất kỳ đại nghĩa quốc gia, tất nhiên sẽ sợ hãi.

“Hứa Thanh Tiêu, thật sự không thể hòa giải sao?”

Bồng nho lại mở miệng, ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu, bởi vì ông ta không hy vọng gây ra chuyện lớn đến mức này.

“Nói lời vô ích.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng trả lời bốn chữ, không chút lưu tình châm chọc Bồng nho.

“Ngươi!”

Bồng Nho tức giận cả người run rẩy, ông ta chưa bao giờ chịu qua nhục nhã lớn như vậy.

Nhưng vào lúc này, trong Văn cung lại có một trận thanh âm to lớn vô cùng vang lên.

“Nếu đã thua rồi, thì phải nhận thua, người bất tín mà còn bất thành, nho giả vô tín, quả thật cũng nên giết.”

Một tràng tiếng nói vang lên, đây còn là tiếng của một vị thiên địa đại nho.

Khi thanh âm này xuất hiện, các đại nho của Chu Thánh nhất mạch đều không khỏi nhíu mày, bởi vì đây không phải là thiên địa đại nho của phe bọn họ.

Nhất là Bồng nho, mới nghe được tiếng này, sắc mặt cũng từ từ biến đổi.

Địa vị quyết định tất cả, Hứa Thanh Tiêu bức bách Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi tự phế nho vị, ông ta có thể ra mặt nói vài câu, nhưng một vị thiên địa đại nho mở miệng, ý tứ đã hoàn toàn khác rồi.

Đối phương muốn nhúng tay vào, chèn ép Chu Thánh nhất mạch bọn họ.

“Thủ Nhân, đây là Minh nho, cần lễ kính.”

Giờ khắc này, Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta nói cho Hứa Thanh Tiêu biết lại lịch của người này, ẩn ý chính là nói cho

Hứa Thanh Tiêu, đây không phải là thiên địa đại nho của Chu Thánh nhất mạch.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu lập tức cúi lạy về hướng bên trong Văn cung.

“Vãn bối Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Minh nho.”

Hứa Thanh Tiêu không phải là không tôn trọng người đọc sách, chỉ là không tôn trọng loại người đọc sách như Tôn Tĩnh An Nghiêm Lỗi, mà đối với Minh nho này, Hứa Thanh Tiêu vô cùng tôn trọng.

Hắn cuồng vọng, nhưng không phải là trong mắt không có người khác, chỉ là ra tay hung tợn mà thôi.

“Hứa Nho thật sự khiêm tốn, tương lai tân thánh, lão phu cảm giác, nho đạo tương lai sẽ vì có ngươi mà thực sự phát quang.”

Giọng nói Minh nho vang lên, ông ta rất yêu thích Hứa Thanh Tiêu.

“Minh nho quá lời rồi.”

Hứa Thanh Tiêu ngược lại vô cùng khiêm tốn.

“Không phải cũng vậy, Thủ Nhân, nếu sau này không có việc gì, có thể đến Văn cung Đại Ngụy tìm lão phu, lão phu cũng rất tò mò về Tâm học của ngươi, đến lúc đó Thủ Nhân chớ cảm thấy lão phu lớn tuổi, có chút dông dài.”

Minh nho cười nói.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại vui vẻ tiếp lời mở miệng, rất rõ ràng đối phương đang giúp mình, nếu như mình thật sự giết Nho, đích xác sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng nhờ sự xuất hiện của Minh nho mà vô hình hóa giải nguy cơ này.

Hứa Thanh Tiêu tất nhiên hiểu được.

“Còn mười giây, Kinh binh nghe lệnh.”

Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng, thanh âm vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi hoàn toàn sợ hãi.

Bồng nho sầm mặt, ông ta đã quyết định, nếu Hứa Thanh Tiêu dám giết Nho, ông ta sẽ trực tiếp thỉnh thánh ý.

Nhưng vào lúc này.

Đột ngột, giọng nói của Tôn Tĩnh An vang lên.

“Ta phế!”

“Ta phế!”

“Ta phế mà!”

Giọng nói của Tôn Tĩnh An vang lên, ông ta tự nguyện tự phế Nho vị, ông ta không chịu nổi áp lực như vậy.

Không phải là phế Nho vị sao, so với chịu chết vẫn tốt hơn sao?

Giọng nói của ông ta vang lên, trong thời gian ngắn, khiến cho mọi người kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Bồng nho cũng kinh ngạc.

“Tôn Tĩnh An, ông đang nói cái gì vậy?”

Bồng nho khôngnhịn được rống giận, mình bên này còn đang xoay trở, hắn đang đánh cuộc Hứa Thanh Tiêu không dám giết Nho, nhưng không nghĩ tới chính là, người của mình lại đầu hàng trước?

Đây không phải là làm mất hết danh dự của ông ta rồi hay sao?

“Bồng nho!”

“Việc này vốn là ta sai rồi, Hứa Thanh Tiêu lại còn tự chứng minh trong sạch thành công, nho giả không thể không tin.”

“Hôm nay, Tôn Tĩnh An ta, tự phế nho vị, nói lời giữ lời.”

Tôn Tĩnh An trả lời, chủ yếu là mấy vấn đề, không hoàn toàn là tham sống sợ chết.

Thứ nhất, mình quả thật có lỗi trước.

Thứ hai, nếu chết như vậy, sẽ không có bất kỳ lợi ích nào, người ta chết, ít nhất là bị oan mà chết, hậu thế sẽ kêu oan cho bọn họ, nhưng còn mình thì sao? Một khi chết ở chỗ này,

chính là làm trò hề cho thiên hạ, ngàn năm sau cũng sẽ có người cười nhạo mình.

Thứ ba, dù sao người chết cũng không phải là các ngươi?

Đây chính là nguyên nhân Tôn Tĩnh An tự nguyện tự phế nho vị.

Vốn nghĩ là có thể tranh thủ thì tranh thủ thêm một chút, nhưng hiện tại Hứa Thanh Tiêu đã không nhượng bộ, vậy cũng hết cách rồi.

Không cần phải cố sức chống chọi nữa, ông ta không chịu nổi nữa rồi.

“Tôn Tĩnh An, ngươi làm vậy là quá mất mặt.”

“Tôn Tĩnh An, Bồng nho tranh đấu vì ngươi, các ngươi lại hành động như vậy?”

“Không chết đâu mà, ngươi sợ cái gì chứ?”

“Ngươi quả nhiên là làm mất mặt Chu Thánh nhất mạch.”

Rất nhiều đại nho Chu thánh nhất mạch không khỏi mở miệng, thật sự là bị Tôn Tĩnh An làm cho tức chết.

Nguyên nhân không gì khác, bọn họ cũng không tin Hứa Thanh Tiêu thật sự dám giết Nho.

Nhưng nào ngờ Tôn Tĩnh An đã đầu hàng rồi.

Nhưng đối mặt với nhiều tiếng mắng như vậy, Tôn Tĩnh An rốt cục có chút bộc phát.

Ông ta vẫn luôn cố nuốt hận vào lòng, hiện tại thật sự nhịn không được nữa rồi.

“Ta cũng đã tính hết rồi, Tôn mỗ cũng chỉ là tuân thủ lời hứa mà thôi.”

“Hứa Thanh Tiêu, Tôn mỗ chỉ có một câu, nếu ta tự phế Nho vị, việc này có thể dừng lại ở đây không?”

Chương 627: Phế Nho! Tứ Tước! Nhất Phẩm! Binh Thánh! (3)

Tôn Tĩnh An vô cùng cứng rắn nói.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không chút do dự trả lời.

“Được!”

“Vậy hôm nay, Tôn mỗ thực hiện lời hứa, nói lời giữ lời.”

Tôn Tĩnh An hét lớn một tiếng, hiện tại điều ông ta hối hận duy nhất chính là, sớm biết có kết cục này, trực tiếp phế bỏ Nho vị vẫn còn khí phách hơn một chút, đến nỗi bây giờ không hiểu sao có vẻ bị ép tự phế, thật sự có chút không cam lòng mà.

Trong lòng ông ta nghĩ như vậy.

Sau một khắc, Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể ông ta tứ tán, giống như nhụt chí, khí chất cả người cũng có vẻ vô cùng suy sụp, tóc tai trắng xóa.

Nho vị tự phế, sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với thân thể, nguyên nhân chủ yếu là do trước kia có Hạo Nhiên chính khí ở trong cơ thể dưỡng ẩm thân thể, nếu đột nhiên biến mất, thân thể sẽ giống như người bình thường.

Vậy nên sẽ xuất hiện tình trạng suy yếu.

Tôn Tĩnh An thức thời, không để Hứa Thanh Tiêu tự mình động thủ.

Nhưng sau khi Nho vị bị phế, Tôn Tĩnh An nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Như vậy đã được chưa?”

Ngữ khí của ông ta không tốt lắm, điều này cũng bình thường, đổi lại là người khác bị phế bỏ Nho vị, còn có sắc mặt tốt như vậy sao?

“Các hạ nói được làm được, Hứa mỗ bội phục.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều, mà là hướng ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Lỗi, hiện tại Tôn Tĩnh An tự mình phế bỏ Nho vị, đã mất đi tất cả.

Ông ta xoay người rời đi, không muốn ở lại nơi này, hôm nay ông ta thân bại danh liệt, Văn cung Đại Ngụy không cần ông ta nữa rồi, mà đối với Chu Thánh nhất mạch mà nói, ông ta cũng không có bất kỳ giá trị gì nữa, lối thoát duy nhất, chính là rời khỏi kinh đô, đi nơi khác dạy học các kiểu, có lẽ còn có một con đường sống.

Về phần Nghiêm Lỗi, giờ này khắc này, ánh mắt Nghiêm Lỗi rất bình tĩnh.

Đối mặt với sự đầu hàng của Tôn Tĩnh An, Nghiêm Lỗi trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Nhưng ông ta không muốn tự phế Nho vị, cũng không muốn bị giết, ông ta đang rất rối rắm.

“Nghiêm Lỗi.”

“Ông còn do dự gì nữa?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Nghiêm Lỗi, giọng lạnh lùng hỏi.

Thời gian cho cũng đã trôi qua hết rồi, chỉ là Hứa Thanh Tiêu còn chưa hạ lệnh mà thôi, dù sao tự phế Nho vị cũng cần một chút thời gian, không có khả năng không cho đối phương cơ hội.

“Hứa Thanh Tiêu, có thể cho một cơ hội hay không, ta cam đoan, từ nay về sau, ta tuyệt đối không bước vào kinh đô Đại Ngụy một bước.”

Nghiêm Lỗi lên tiếng, ông ta còn muốn giãy dụa thêm một chút.

“Giết!”

Nghiêm Lỗi vẫn còn muốn lãng phí thời gian ở chỗ này, quả thật là buồn cười.

“Được!”

“Nghiêm Lỗi ta, hôm nay tự phế Nho vị!”

“Hứa Thanh Tiêu, coi như ngươi tàn nhẫn!”

Nghiêm Lỗi hét lớn một tiếng, bởi vì Bát môn kinh binh đã ra tay, Nghiêm Lỗi biết, nếu Hứa Thanh Tiêu giết Nho, Bồng nho nhất định sẽ giúp mình báo thù.

Nhưng có ích gì chứ? Dùng cái chết của mình để gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu?

Nếu như là để cho đại nho khác chết, Nghiêm Lỗi ông ta đồng ý, còn nếu để cho mình chết? Nghiêm Lỗi không đồng ý.

Ầm!

Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể ông ta bắt đầu tứ tán, giống như Tôn Tĩnh An vậy.

Chỉ là so ra thì Tôn Tĩnh An cũng không cam lòng, nhưng ông ta tiêu sái hơn một chút, đầu hàng sớm hơn, không muốn tiếp tục bị giày vò.

Có thể là hoàn toàn đánh mất chí khí.

Về phần Nghiêm Lỗi thì không giống như vậy, ông ta không cam lòng, cực kỳ không cam lòng, bản thân ông tađã có hận ý đối với Hứa Thanh Tiêu, hiện giờ hận ý càng vô cùng sâu.

Cảm nhận được hận ý của Nghiêm Lỗi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm, thậm chí chỉ có thất vọng.

Quả thật rất thất vọng, nói thật hắn cũng đã chuẩn bị tốt việc giết Nho, nhưng không nghĩ tới chính là, hai người này thế mà lại đầu hàng.

Quả thực hơi nhạt nhẽo.

“Được.”

“Được.”

“Được lắm.”

“Hứa Thanh Tiêu, không hổ là có tư cách tân thánh, vẻn vẹn chỉ có thành tựu là đại nho mà đã bức hai đại nho Văn cung

Đại Ngụy ta tự phế nho vị.”

“Quả thật là được lắm.”

Bồng Nho mở miệng, trong giọng nói tràn ngập lãnh ý, Tôn Tĩnh An và Nghiêm Lỗi tự phế nho vị, đối với Chu Thánh nhất mạch mà nói, tổn thất rất lớn.

Không chỉ là tổn thất về thực lực, mà về mặt thể diện cũng có tổn thất rất lớn.

Chỉ là hai đại nho, cũng có thể lay động Chu Thánh nhất mạch.

Đừng nói hai, mười cũng vô dụng.

Mà ông ta cười lạnh, tựa hồ cũng bởi vì điều này, bởi vì sự cuồng vọng và vô tri của Hứa Thanh Tiêu.

Một ngày nào đó, Hứa Thanh Tiêu sẽ phải trả một cái giá thật lớn cho sự cuồng vọng của ngày hôm nay.

Trong lòng Bồng nho nghĩ như vậy.

“Bồng nho yên tâm, nếu Hứa mỗ thành thánh, từ nay về sau nhân gian tuyệt đối không có đại nho như thế này nữa.”

Hứa Thanh Tiêu theo ý của đối phương trả lời.

Ngươi không phải muốn nói, còn chưa thành thánh nhân đã diệt hại đi hai đại nho, người này nếu thành thánh chẳng phải còn khủng khiếp hơn rồi sao?

Hứa Thanh Tiêu liền trả lời như thế.

Dù sao cũng đã quậy đến mức này rồi, chẳng lẽ còn đi cầu hòa?

Còn nữa, Văn cung Đại Ngụy có hai đại phái hệ, đơn giản là Chu Thánh nhất mạch có thế lực lớn mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa là Văn cung Đại Ngụy chỉ có một phái này là lớn.

Mỗi ngày đều nói đối địch với văn nhân thiên hạ, nói đi nói lại còn không phải đối địch với Chu Thánh nhất mạch sao.

Quá là nực cười.

Hứa Thanh Tiêu trả lời, làm cho Bồng nho không nói nữa, ông ta biết cãi miệng không có bất kỳ lợi ích gì, nhất là còn cãi không lại.

Bồng nho chống nạng đứng dậy.

Hôm nay đã thua hoàn toàn rồi.

Nhưng chuyện hôm nay, tuyệt đối không có khả năng chấm dứt ở đây.

Bồng nho đứng dậy rời đi, đi về phía Văn cung Đại Ngụy.

Về phần Nghiêm Lỗi, ông ta cũng đi theo, mà Tôn Tĩnh An thì không, ông ta đã bỏ về từ sớm, không còn tâm trạng, còn ở lại đây làm gì?

Mọi người lẳng lặng nhìn, trận náo loạn hôm nay, hai đại nho bị phế nho vị, Hứa Thanh Tiêu mang tư cách tân thánh thắng cuộc.

Bọn họ đều đã rời đi.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn, trong lòng hắn rất rõ ràng, Chu Thánh nhất mạch nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua thiệt thòi lớn như vậy, chẳng qua trước mắt vẫn chưa dám làm ầm ĩ, ít nhất chờ chuyện này qua rồi nói sau.

Đợi Bồng Nho rời đi, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Lục bộ Thượng thư cùng chư vị quốc công nói.

“Chư vị đại nhân, Thanh Tiêu vừa mới đột phá cảnh giới đại nho, dự định trở về nghỉ ngơi mấy ngày trước, từ từ lĩnh ngộ.”

Hứa Thanh Tiêu lấy lý do lĩnh ngộ, định rời đi.

“Đi đi, đi đi.”

“Thủ Nhân điệt nhi, đi đi.”

“Mau đi đi, không có việc gì rồi, không cần quan tâm mấy lão già bọn ta nữa.”

Mọi người cười nói.

Hứa Thanh Tiêu cũng hơi bái lạy chư vị dân chúng, ngay sau đó mới rời đi.

Chứng được đại nho, Hứa Thanh Tiêu thật sự cần phải củng cố cho chắc, đồng thời cũng có rất nhiều chuyện chờ mình đi xử lý.

Không thể cứ mãi ở đây.

Chương 628: Phế Nho! Tứ Tước! Nhất Phẩm! Binh Thánh! (4)

Hứa Thanh Tiêu rời đi rồi, chỉ còn mọi người ở lại.

Mà đám người Trần Chính Nho cũng chuẩn bị giải tán.

“Chư vị đại nhân, trước mắt nếu không có việc gì, vậy thì đến hàn xá tụ họp được không?”

Trần Chính Nho nói ra lời mời, muốn mời ngũ bộ thượng thư còn lại tụ họp một chút.

“Được.”

“Được chứ.”

Các thượng thư nhao nhao đồng ý, mà An quốc công cũng triệu tập mọi người đến nhà tụ họp.

Bữa tiệc thực sự là một vỏ bọc, chủ yếu là để nói về những chuyện tiếp theo.

Địa vị của Hứa Thanh Tiêu bây giờ đã hoàn toàn khác rồi.

Lúc trước là Hộ bộ thị lang, đối với triều đình Đại Ngụy mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một quan nhỏ, sở dĩ Hứa Thanh Tiêu có thể như cá gặp nước, là bởi vì Hứa Thanh Tiêu đối nhân xử thế cực tốt, được Lục bộ Thượng thư yêu thích, võ tướng cũng thích tính cách này của Hứa Thanh Tiêu.

Hơn nữa bệ hạ coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng nói cho cùng, Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa thể thật sự gây ảnh hưởng đến cái gì, chung quy nguyên nhân là địa vị của Hứa Thanh Tiêu không cao.

Tứ phẩm thị lang, có thể góp ý, làm hay không phải phải nghe ý của mọi người.

Bây giờ thì lại khác, Hứa Thanh Tiêu vẫn là tứ phẩm như trước, nhưng Hứa Thanh Tiêu trở thành đại nho, hơn nữa còn có tư cách tân thánh, trước kia nói Hứa Thanh Tiêu có tư cách thánh nhân, là khen ngợi Hứa Thanh Tiêu.

Hiện tại khác rồi, địa vị của Hứa Thanh Tiêu tăng lên rất nhiều, bất luận là ở triều đình hay là ở dân gian.

Đơn giản mà nói chính là lời mà Hứa Thanh Tiêu nói, về sau tất cả mọi người phải nghiêm túc nghe theo.

Khoảng một canh giờ sau.

Đột ngột, Văn cung Đại Ngụy tuyên bố một đạo thánh chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu nhật, Hứa Thủ Nhân tuổi chỉ có hai mươi tuổi, chứng minh được vị trí đại nho, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, coi như là tuyệt thế đại nho, văn nhân Đại Ngụy lấy làm gương, đồng thời, từ hôm nay trở đi, Hứa Thủ Nhân là Đại Lý tự khanh Đại Ngụy, Đốc Sát Sứ Đốc Sát Viện, đang thiết lập chức vị Tổng thống lĩnh Bát môn kinh binh, do Hứa Thủ Nhân nhậm chức."

"Đồng thời, Hoài Ninh thân vương tin sai người, vu hãm Hứa Thủ Nhân tu hành dị thuật, cho nên phạt Hoài Ninh thân vương cấm túc nửa năm, phạt một năm bổng lộc."

Hứa Thủ Nhân có tư cách tân thánh, thực sự là phúc của Đại Ngụy, ban cho Hứa Thủ Nhân bá tước, hiệu Xương quốc bá, lấy ý hưng thịnh Đại Ngụy, kinh đô Đại Ngụy, thiết yến ba vạn, quân dân đồng nhạc."

Thánh chỉ vừa ra.

Làm cho dân chúng hoan hô, Hứa Thanh Tiêu chức quan tăng lên, tứ phẩm thăng tam phẩm, lên thêm nữa chính là Thượng thư.

Đại Lý tự khanh, Đốc Sát Sứ Đốc Sát Viện, còn là Tổng thống lĩnh của Bát môn kinh binh, ba chức này cũng không phải danh hàm, mà là thật sự nắm quyền.

Nói cách khác, Hứa Thanh Tiêu nắm giữ nửa Hình bộ, hơn nữa một bộ phận Binh bộ, văn võ song quyền.

Có thể nhìn ra được, Nữ đế thật sự rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Về phần tước vị thì càng đừng nói, trực tiếp tăng lên làm bá tước, tiến thêm một bước nữa chính là hầu tước.

Kể từ khi Bắc phạt kết thúc, Đại Ngụy không còn hầu tước mới.

Có thể nói, Hứa Thanh Tiêu đã có địa vị vững chắc ở Đại Ngụy, thậm chí Hứa Thanh Tiêu có thể phát triển thế lực gia tộc của mình.

Đã triệt để tiến vào tầng lớp quyền quý này, vấn đề đơn giản là Hứa Thanh Tiêu có muốn hay không.

Dân chúng hoan hô, vì rất hài lòng đối với thánh chỉ này của Nữ đế, đối với bọn họ mà nói, Nữ đế thức tài, đây là biểu tượng của minh quân.

Mà tại thời điểm này.

Kinh đô Đại Ngụy nhìn như đã yên tĩnh, nhưng sóng biển vẫn còn mãnh liệt như trước.

Trong nhà Trần Chính Nho.

Lục bộ Thượng thư đang xảy ra tranh cãi cực kỳ kịch liệt.

Là Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh cùng Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn đang cãi nhau.

“Thủ Nhân nhất định phải làm Hình bộ thượng thư! Quay về làm Hộ bộ thượng thư, ông nằm mơ đi! Hắn đi Hộ bộ các ngươi cũng chỉ là trải nghiệm một thời gian, ông đừng cho rằng bệ hạ để cho hắn đi Hộ bộ, là vì muốn hắn làm Hộ bộ thượng thư đó chứ?”

Giọng nói Trương Tĩnh vang lên, tràn ngập tức giận.

Ngược lại Cố Ngôn cười lạnh liên tục.

“Cười chết lão phu, ngươi còn mặt mũi nói ra chuyện này sao? Đến Hình bộ làm gì? Hiện giờ Đại Ngụy cần phát triển, Thủ Nhân chính là tài năng xuất thế, để cho hắn đi Hình bộ làm Hình bộ thượng thư? Ông đang nằm mơ à? Ngày ngày phá án? Cho dù Thủ Nhân phá một trăm vụ án, cũng không tốt bằng một ngày ở Hộ bộ. ”

“Nếu như không có Thủ Nhân, ngươi còn được thoải mái như vậy sao? Lão phu đã nghe nói, gần đây Hình bộ ra sức chiêu

binh mãi mã, ngươi cũng không nghĩ tới, tiền chiêu binh mua mã này của ngươi là từ đâu mà có. ”

Cố Ngôn châm chọc nói.

“Trước kia quốc khố trống rỗng, ta không có gì để nói, hiện tại quốc khố có nhiều bạc như vậy, ngươi còn lôi kéo Thủ Nhân làm cái gì? Làm ơn, đừng kéo Thủ Nhân nữa. ”

Trương Tĩnh chắp hai tay lạy mười lạy.

“Hiện tại còn không trống rỗng? Có phải đầu óc ngươi có vấn đề rồi hay không, quan viên Đại Ngụy có muốn tăng thêm một chút bổng lộc nữa hay không? Lễ bộ có muốn tu sửa một ít trạch đệ quan phủ hay không? Binh bộ có nên chuẩn bị một khoản tiền để chuẩn bị cho các trường hợp bất ngờ không? Công bộ có muốn đào tạo ra nhóm công nhân nữa hay không?”

“Ngươi còn ở chỗ này nói nhảm?”

Cố Ngôn mắng, nhân tiện còn lôi kéo mấy thượng thư khác đi ra nói chuyện cùng nhau.

“Nói thật, Binh bộ quả thực cần ngân lượng, có điều các ngươi cũng đừng tranh cãi nữa, người sáng suốt đều biết, Thủ Nhân sau này nhất định là vào Binh bộ ta, Hình bộ? Hộ bộ? Thôi bỏ đi.”

Chu Nghiêm mở miệng, nửa câu đầu là giúp Cố Ngôn, nhưng nửa câu sau đã châm chọc hai người họ rồi.

“Binh bộ? Ha ha, ngươi còn làm trò cười ở đây sao? ”

“Chu Nghiêm, ngươi cũng không xem lại bản thân ngươi có đức hạnh gì? Còn đi Binh bộ? Đến Binh bộ làm gì? Thủ Nhân hiện tại đã là đại nho, đi theo văn đạo, đi Binh bộ làm gì? Huấn luyện tân binh à?”

“Cái khác không nói, đi Hình bộ cùng Hộ bộ, ít nhất còn có đạo lý, đi Binh bộ các ngươi? Ngươi đoán bệ hạ có đồng ý hay không! ”

Hai người châm chọc nói.

“Được rồi, được rồi!”

Cũng vào lúc này, Trần Chính Nho mở miệng, ông ta ngăn mọi người ngưng ầm ĩ lại.

Trần Chính Nho có chút đau đầu, mời Lục bộ thượng thư tới đây, là để thảo luận một chút về tương lai của Hứa Thanh Tiêu. Kết quả mấy thượng thư này vẫn luôn tranh giành Hứa Thanh Tiêu, quả thật là không có chút lề lối nào.

“Bất luận là đi Hộ bộ hay là đi Hình bộ, hoặc là Binh bộ, kỳ thật dù gì cũng đều có chút không ổn, tài năng của Thủ Nhân từ trước đến nay rất hiếm thấy.”

“Cho nên lão phu nghĩ, để Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận vị trí này của ta.”

Trần Chính Nho mở miệng, nói ra suy nghĩ của mình.

Chương 629: Phế Nho! Tứ Tước! Nhất Phẩm! Binh Thánh! (5)

“Tiếp nhận vị trí của ông?”

“Trần đại nhân, hóa ra ông đang đợi điều này à?”

“Đến Lại bộ? Đến Lại bộ không phải là lãng phí nhân tài sao, ta không đồng ý. ”

“Ta cũng không đồng ý, thay vì đi Lại bộ, còn không bằng ở lại Hộ bộ.”

“Đúng vậy, để Thủ Nhân đi Lại bộ, thật đúng là lãng phí nhân tài.”

Mọi người ngươi một câu ta một câu.

Căn bản xem thường chức vị Lại bộ thượng thư này.

“Ý của lão phu là nói, để cho hắn tiếp nhận vị trí thừa tướng.”

Trần Chính Nho có chút tức giận, Lại bộ thượng thư thì làm sao chứ? Lại bộ đắc tội với các ngươi à? Còn ồn ào thì từ quan hết cho ta.

“Thừa tướng?”

“Chuyện này….”

“Vậy thì cũng không phải không thể.”

“Thừa tướng cũng được, có thể.”

Nghe đến làm thừa tướng, mọi người gật gật đầu, coi như là có thể tiếp nhận, dù sao chức thừa tướng, là quan viên lớn nhất triều đình Đại Ngụy.

Chính nhất phẩm quyền khuynh thiên hạ.

“Trước mắt, chúng ta còn có thể ổn định thêm mười năm nữa, mười năm sau, chúng ta nên lui thì phải lui.”

“Đã có Thủ Nhân, cho nên lão phu tính toán, trong vòng năm năm sẽ từ quan dưỡng lão, để Thủ Nhân đến tiếp nhận chức vị của lão phu.”

“Cứ như vậy, Lục bộ trên dưới, Thủ Nhân đều có thể chiếu cố, hơn nữa cũng có thể phát triển tài hoa tốt hơn.”

Trần Chính Nho nói như thế.

Ông ta vốn định làm thừa tướng mười năm nữa, dù sao ông ta hiện tại đã gần bảy mươi tuổi, thêm mười năm nữa thì cũng đã tám mươi tuổi, sức khỏe không có vấn đề gì, nhưng làm quan không thể làm quá lâu, nếu không sẽ bị Hoàng đế dè chừng, đây là đạo lý mà người làm quan đều hiểu được.

“Trần đại nhân nói rất đúng.”

“Ừm ừm, Trần đại nhân nói rất đúng.”

“Nếu là như vậy, vậy thì không có gì tranh giành nữa, trực tiếp nâng đỡ Thủ Nhân làm thừa tướng đi, cứ như vậy, lục bộ đều có thể cùng hưởng ân huệ.”

“Haiz, nhớ Đại Ngụy ta, trải qua Bắc phạt, suy bại cho tới bây giờ, khổ cực bất hạnh, chưa từng nghĩ đến sẽ có đại tài bậc này, mừng cho bệ hạ, mừng cho Đại Ngụy ta, mừng cho thiên hạ.”

Mấy vị Thượng thư gật đầu, bọn họ đồng ý quan điểm của Trần Chính Nho.

Cũng coi như đã xác định được một hướng lớn.

“Được, vậy cứ định như vậy đi, cho Thủ Nhân thêm thời gian mài giũa tính cách, sẵn sàng tiếp nhận vị trí.”

Trần Chính Nho định xong hướng đi này, mở đường cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà ở phủ An Quốc công.

Mọi người thì ngồi ở trong viện, nghe An Quốc Công khoe khoang.

“Ta nói các ngươi nghe, Thủ Nhân nhất định là muốn Bắc phạt, nói thật cho các ngươi biết vậy, các ngươi biết vì sao lão phu đồng ý chuyện guồng nước không?”

“Cũng là bởi vì Thủ Nhân âm thầm tìm lão phu, nói cho lão phu biết, hắn ủng hộ Bắc phạt, hiện giờ Thủ Nhân đã có tư

cách tân thánh, nói không chừng có thể chính là một Binh thánh đó.”

An Quốc Công càng nói càng thái quá, cuối cùng lại nói khoác Hứa Thanh Tiêu thành Binh thánh.

Chỉ là lời này vừa nói, tất cả mọi người đều kích động.

Binh thánh?

Binh thánh đương đại?

Được lắm tiểu tử, nếu thật sự là như vậy, binh gia bọn họ sẽ hoàn toàn hưng thịnh lên rồi.

“Không đúng, thúc, vị huynh đệ Thủ Nhân này, không thân với binh gia chúng ta như thúc nói. Hắn vẫn đi theo cùng đám văn quan lục bộ kia, sao có thể có quan hệ với chúng ta đây ”

Có người tò mò hỏi.

Chỉ là vừa nói ra lời này, An Quốc công nở nụ cười.

“Ngu xuẩn.”

“Ngươi có biết vì sao Thủ Nhân lại thân với đám lão gia hỏa kia như vậy không? Chỉ là đánh sâu vào trong nội bộ kẻ địch mà thôi! ”

“Thủ Nhân vì sao lại kiếm được nhiều bạc như vậy, ngươi biết không? Hắn là kiếm tiền cho chúng ta đi Bắc phạt. ”

“Cái này các ngươi cũng không biết, quốc khố hiện giờ có hàng triệu lượng bạc, Đại Ngụy cần nhiều bạc như vậy sao?”

“Đại Ngụy không cần, những bạc này giữ lại làm gì? Không phải là giữ lại để chiến đấu sao. ”

An Quốc Công nói một tràng, mọi người liền được khai sáng.

“Đúng đúng đúng, ta đang thắc mắc sao Thủ Nhân vẫn còn muốn kiếm bạc, thì ra mọi chuyện là như vậy.”

“Được lắm tiểu tử, thì ra Thủ Nhân huynh một mực che dấu, ta nói mỗi lần hắn nhìn ta ánh mắt đều rất khác, thì ra là người một nhà.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Thủ Nhân tuy rằng bình thường không lui tới, kỳ thật đây là vì làm tê liệt những quan văn kia, nhưng mỗi lần gặp nhau, Thủ Nhân đối với chúng ta đều rất khách khí, điều này đại biểu trong lòng Thủ Nhân có chúng ta.”

“Nói như vậy mới thấy, lần phân bổ này Binh bộ chúng ta được cho nhiều nhất, thưởng cho tam quân, là đang nghĩ cho chúng ta.”

Đám liệt hầu điên cuồng gật đầu, vô cùng tán đồng nói.

“Được rồi, nhiều thì không nói, các ngươi tự mình suy nghĩ là thấy thôi, sau này nhìn thấy Thủ Nhân, phải coi như người của mình, mặc kệ Thủ Nhân làm cái gì, cũng chỉ có một chuyện, đó chính là ủng hộ.”

“Nếu như các ngươi có chuyện gì, rảnh rỗi thì đi tìm Thủ Nhân, hỏi thăm hắn một chút, biết không?”

An Quốc Công nói như thế, nhìn ra được, ông ta thật sự vô cùng mến mộ Hứa Thanh Tiêu.

Kỳ thật ông ta nhìn ra, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không phải là quan viên nho nhã yếu ớt, tác phong làm việc, đều có phong phạm đại tướng.

Loại người này sớm muộn gì cũng là người của Binh gia.

“Được rồi! Tất cả đều tuân theo ý của quốc công. ”

“Đúng đúng đúng, hết thảy tuân theo ý quốc công.”

Mọi người gật đầu cười nói.

Cứ như thế.

Văn cung Đại Ngụy.

Bồng nho ngồi ở trong Triều Thánh điện, ngồi trước mặt là Nghiêm Lỗi tràn đầy tâm sự.

“Bồng nho, bị Hứa Thanh Tiêu khi dễ như thế, ta không phục.”

Giọng nói của Nghiêm Lỗi tràn ngập phẫn nộ, ông ta thật sự không phục.

“Không sao, để cho hắn kiêu ngạo thêm đi, hôm nay hắn kiêu ngạo, đã bị mấy đại nhân vật để mắt đến rồi, hắn đã hoàn toàn đắc tội đến Chu Thánh nhất mạch.”

“Hứa Thanh Tiêu vẫn còn quá trẻ, nếu như hắn ở thời khắc mấu chốt, không có khí thế bức người, có lẽ hắn sẽ nhận được càng nhiều chỗ tốt, nhưng hắn bức bách hai người ngươi tự phế nho vị, dẫn tới rất nhiều người bất mãn.”

“Chỉ là trước mắt hắn danh tiếng quá thịnh, tạm thời phải tránh mũi nhọn.”

Bồng Nho lên tiếng, ông ta cũng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu thắng, ngược lại cho rằng Hứa Thanh Tiêu đã làm sai.

Đương nhiên đây chỉ là ảo tưởng của bản thân ông ta mà thôi.

“Bồng nho, mặc kệ nói như thế nào, nho vị của ta và Tôn nho đã bị phế rồi.”

Nghiêm Lỗi có chút khó chịu, bởi vì mặc kệ nói như thế nào, nho vị của ông ta quả thật đã không còn.

“Yên tâm.”

“Chờ chuyện đại sự kia giải quyết xong, lão phu có thể khôi phục nho vị của ngươi.”

Bồng nho nói như thế, trông vô cùng tự tin.

Nghe được lời này, Nghiêm Lỗi nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ, đồng thời không khỏi hỏi.

“Còn Tôn nho thì sao?”

Vừa nói lời này, Bồng nho hừ lạnh một tiếng nói.

“Ông ta? Ông ta trực tiếp đầu hàng, không có cốt khí, để cho ông ta làm người bình thường đi. ”

Bồng nho nói như vậy, rõ ràng cũng đã chướng mắt Tôn Tĩnh An rồi.

Nghiêm Lỗi không nói lời nào, dù sao quan hệ giữa ông ta và Tôn Tĩnh An cũng coi như không tồi, Tôn Tĩnh An sở dĩ thù hận Hứa Thanh Tiêu, một phần nguyên nhân là bởi vì ông ta.

“Được rồi, ngươi trở về đi.”

Bồng Nho không nói nhiều, để cho Nghiêm Lỗi trở về trước.

“Vâng, Bồng nho.”

Nghiêm Lỗi đứng dậy, rời khỏi Triều Thánh điện.

Chỉ là đợi sau khi Nghiêm Lỗi rời đi, giọng nói của Bồng nho lần thứ hai vang lên.

“Tôn Tĩnh An đã biết quá nhiều rồi.”

Giọng nói của ông ta không lớn,giống như là đang cảm khái, nhưng lại giống như đang ám chỉ điều gì đó.

Hoài Ninh vương phủ.

Hoài Ninh thân vương lẳng lặng nhìn tờ giấy trắng trên bàn.

Trên đó rõ ràng viết một dòng chữ.

【 Hứa Thanh Tiêu không thể ở lại 】

Bảy từ đơn giản.

Lại là thái độ của thế lực sau lưng Hoài Ninh thân vương.

Chỉ là Hoài Ninh thân vương không nói gì, đưa tờ giấy trắng vào trong ánh nến thiêu đốt.

Cứ như thế.

Bốn ngày liên tiếp trôi qua.

Kinh đô Đại Ngụy yên tĩnh trong bốn ngày.

Nhưng vào ngày hôm đó, bên ngoài kinh đô Đại Ngụy.

Hai bóng người xuất hiện.

Chương 630: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Bóng dáng hai gã đạo sĩ chậm rãi xuất hiện.

Một già một trẻ.

Lão đạo tóc bạc da mồi, nhưng thần thái tinh thần trông rất có đạo cốt tiên phong.

Mà đạo sĩ trẻ tuổi, lại có vẻ vô cùng anh tuấn, tóc búi phân nửa, hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Tử Anh, lát nữa sắp được yết kiến Nữ đế Đại Ngụy rồi, ngươi nhớ kỹ, đối mặt với Nữ đế chớ nên làm ra vẻ trong mắt không có ai.”

Lão đạo mở miệng, giọng điệu bình tĩnh nói.

“Sư phụ yên tâm, đồ nhi mặc dù có chút cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng cũng biết cư xử sao cho phải phép.”

“Có điều đồ nhi cũng sẽ không nói những câu a dua nịnh hót, điểm này mong sư phụ hiểu cho.”

Nam tử tên Tử Anh trả lời như thế.

Trong ánh mắt y tràn đầy ngạo ý.

Nghe nói như vậy, lão đạo không khỏi thở dài nói.

“Ngươi đó, chính là không hiểu nhân tình thế thái, trong lòng tràn đầy ngạo khí, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt.”

Lão đạo nói như thế cũng không tính là trách cứ gì, chỉ là giảng đạo lý vài tiếng.

“Chỉ cần thực lực đủ, cần gì phải hiểu nhân tình thế thái.”

“Sư phụ, các người già rồi.”

Lộ Tử Anh lạnh nhạt nói, nghe ra trong giọng điệu tràn ngập ngạo ý.

Vừa nói xong lời này, lão đạo không khỏi khẽ thở dài.

“Ngươi đó, chỉ là chưa gặp được người có tư chất tốt hơn ngươi mà thôi.”

Lão đạo nói như thế.

Mà Lộ Tử Anh nghe nói như vậy, lại không khỏi tiếp tục nói.

“Sư phụ, cũng không phải đồ nhi khoe khoang, tư chất của đồ nhi, được xưng là tiên đạo đệ nhất thiên tư, tổ sư cũng đã từng nói, ta có tư cách thành tiên.”

“Thiên hạ này muốn tìm một người có thể vượt qua tư chất của đồ nhi, chỉ sợ khó, cho nên đồ nhi cũng không cần hiểu nhân tình thế thái.”

“Chỉ có kẻ yếu, mới phải tốn tâm tư lấy lòng người khác.”

Lộ Tử Anh vô cùng ngạo khí.

Nhưng vừa nói ra lời này, lão đạo cũng không khỏi cười khổ một tiếng, bởi vì Lộ Tử Anh nói không sai.

Lộ Tử Anh quả thật được xưng là tiên đạo đệ nhất nhân, chưa đến hai mươi bốn tuổi đã bước vào tứ phẩm Thượng Thanh cảnh, tư chất như vậy đích thật là cổ kim hiếm thấy.

Cho nên Lộ Tử Anh cũng có thể nói ra lời này.

“Đừng vui mừng quá sớm, phải biết thiên ngoại hữu thiên, sơn ngoại hữu sơn.”

Lão đạo mở miệng dạy bảo thêm một câu

Mà Lộ Tử Anh không trả lời, rõ ràng y đã nghe chán loại lời này rồi.

“Đúng rồi, sư phụ, người cố ý đến kinh đô Đại Ngụy, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Lộ Tử Anh tò mò nói.

“Có hai việc, một là tìm Vân Yên một chuyến, sư phụ nàng ta bảo ta mang chút đồ cho nàng ta.”

“Việc thứ hai, chính là đi gặp Tân Thánh Đại Ngụy, có một chuyện có thể cần hắn hỗ trợ.”

Lão đạo trả lời, làm cho Lộ Tử Anh có chút tò mò.

“Tân Thánh Đại Ngụy? Là Hứa Thanh Tiêu mà gần đây thế nhân đang thảo luận sao? ”

Lộ Tử Anh hỏi.

“Ừm, chính là hắn.”

Lão Đạo gật đầu.

“Nhờ hắn giúp đỡ? Đồ nhi từng nghe nói đến hắn, mấy ngày trước vào ngũ phẩm Đại Nho cảnh, chỉ có thể nói là cũng được, xưng là Tân Thánh Đại Ngụy thật sự có hơi khoa trương rồi. ”

Lộ Tử Anh có chút kinh ngạc, sư phụ mình đường đường là chưởng môn Thái Thượng Tiên Tông, Vô Trần đạo nhân, địa vị cực cao, không ngờ tới được lại phải tới tìm Hứa Thanh Tiêu xin hỗ trợ?

Phải biết rằng Thái Thượng Tiên Tông chính là một trong bảy đại tiên tông của Trần giới, có lịch sử kéo dài ba ngàn năm, năm đó Thái tổ Hoàng đế Đại Ngụy thành lập Đại Ngụy, đã có bóng dáng của Thái Thượng Tiên Tông rồi.

Cho nên y mới có thể kinh ngạc như thế, về phần đánh giá Hứa Thanh Tiêu, Lộ Tử Anh cũng không phải xem thường gì, mà là cảm thấy Hứa Thanh Tiêu hơi bị phóng đại một chút.

Điều này là rất bình thường, thiên tài là không phục lẫn nhau, đặc biệt là một nhóm các thiên tài hàng đầu.

“Haizz, lúc trước kêu ngươi đọc nhiều sách, ngươi lại không đọc, nhất định muốn đi chăn trâu, Nho đạo và tiên đạo hoàn toàn là hệ thống khác nhau.”

“Ngũ phẩm đại nho còn khó hơn so với tiên đạo tứ phẩm, nhất là Hứa Thanh Tiêu người này nhập học chưa qua nửa năm mà thôi.”

“Tử Anh, ngươi mất bao lâu để lên tứ phẩm Thượng Thanh?”

Vô Trần đạo nhân muốn mượn danh Hứa Thanh Tiêu để áp chế đồ nhi mình, muốn y đừng ngạo nghễ như vậy nữa.

Nhưng mà Lộ Tử Anh cũng không quan tâm, mà vẫn ngạo nghễ nói.

“Mười năm.”

“Nhưng năm năm trước là tố cốt.”

Lộ Tử Anh trả lời, có điều bổ sung thêm một câu, mình năm năm trước đang tố cốt, nếu không, năm năm là đủ rồi.

“Đúng vậy, ngươi năm năm tu luyện tiên đạo, không qua được tứ phẩm.”

“Hắn nửa năm tu hành Nho đạo, cũng đã ngũ phẩm đại nho rồi, giữa các ngươi chênh lệch bao nhiêu?”

Vô Trần đạo nhân hỏi ngược lại.

“Tứ phẩm chính là tứ phẩm, ngũ phẩm chính là ngũ phẩm, làm sao có cái gì khó hơn, hơn nữa, nếu để cho ta đi tu hành Nho đạo, có thể ta sẽ không kém hắn.”

“Nhưng để cho hắn tu hành tiên đạo, hắn có thể năm năm tứ phẩm sao?”

Lộ Tử Anh nói như thế.

Điều này rõ ràng là đang cố chấp.

“Vậy cũng không nhất định, người tu tiên chúng ta, coi trọng nhất chính là tư chất, hắn tu nho đạo nửa năm ngũ phẩm, nói không chừng thật đúng là có thiên phú tu tiên.”

Vô Trần đạo nhân nói như thế, thế nhưng ông ta liền thấy Lộ Tử Anh vẫn là có chút không phục, lập tức lên tiếng, cắt đứt lời nói của đối phương.

“Haizz, bỏ đi, không nói với ngươi nữa, nói tóm lại, thu liễm chút ngạo khí lại, ở trên núi ngươi ngạo nghễ như thế nào cũng được, xuống núi nên khiêm tốn một chút.”

Vô Trần đạo nhân không có gì để nói, đồ nhi của mình ngạo nghễ như vậy, có tốt có xấu, người trẻ tuổi ngạo khí một chút rất bình thường, chỉ cần không phải cuồng vọng là được.

Lộ Tử Anh không nói thêm gì nữa, trên thực tế hắn đối với Hứa Thanh Tiêu không có ác cảm gì, chỉ là thuần túy tranh

cường hiếu thắng.

Dù sao ai không hy vọng mình là thiên hạ đệ nhất?

Cứ như thế, bóng dáng hai người đi về phía kinh đô Đại Ngụy.

Mà trong lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Học đường Thủ Nhân.

Ầm ầm ầm!

Càng nhiều tiếng ầm ầm nữa vang lên.

Cả học đường Thủ Nhân đều cảm thấy lạ, trong phòng Hứa Thanh Tiêu thỉnh thoảng truyền đến tiếng động, nếu như không phải Hứa Thanh Tiêu trước đó dặn dò không cho người vào thì họ đã đi mở cửa phòng xem Hứa Thanh Tiêu đang làm gì rồi.

"Sư huynh, tiên sinh đây là bị làm sao vậy?"

Học đường Thủ Nhân lúc này đã không còn chỉ có một người một mình cô đơn nữa rồi, từ khi Hứa Thanh Tiêu có được tư cách tân thánh, quả thực đã hấp dẫn không ít người đọc sách đến đây theo học.

Không có thất phẩm minh ý, chỉ có năm người đạt được Tu Thân cảnh, hơn ba mươi người khai khiếu, mấy trăm người dưỡng khí, còn có rất nhiều người đọc sách chưa nhập phẩm, có điều không có người đọc sách nhập phẩm, Hứa Thanh Tiêu có một điều kiện.

Chính là cần phải hiểu rõ Tâm học, mỗi ngày có thể đến nghe Lý Thủ Minh giảng bài, sau đó để Lý Thủ Minh kiểm tra, nếu trả lời được thì có thể vào trong, nếu không trả lời được thì thôi.

Làm như thế là để ngăn chặn một số người đọc sách muốn móc nối quan hệ, không phải thực sự muốn đến học hỏi.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ cần tinh anh, chứ không phải cần nhân số, về chất mà không phải lượng.

Chương 631: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (2)

Mọi người đứng ở giữa học đường Thủ Nhân, sắc mặt tỏ vẻ tò mò.

Cho dù là đám người Dương Hổ cũng vô cùng tò mò.

Ngược lại Trần Tinh Hà đi ra, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Hứa sư đệ chính là tân thánh tương lai, bốn ngày trước trở thành đại nho, hiện giờ đang củng cố nho vị, tạo ra chút dị tượng là chuyện rất bình thường, chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?”

Trần Tinh Hà mở miệng nói như thế.

Lời này vừa nói, mọi người cũng chợt ngộ ra.

“Sư thúc nói rất đúng.”

“Thì ra là như vậy, sư thúc quả nhiên tài năng học thức rộng.”

Vừa nghe lời này, mọi người đều đã hiểu rõ.

Cảm thấy Trần Tinh Hà nói vô cùng có đạo lý.

Tuy nhiên, trong phòng Hứa Thanh Tiêu.

Một mảnh huyết khí tràn ngập.

Hắn đã nuốt thất phẩm Phá cảnh đan, đang trùng kích thất phẩm cảnh.

Võ giả thập phẩm dưỡng thân, cửu phẩm ngưng mạch, bát phẩm đan điền.

Mà thất phẩm thì là ‘thoát thai’.

Thoát thai hoán cốt cảnh.

Đến cảnh giới này, thân thể sẽ hoàn toàn lột xác, xương cốt huyết dịch, da thịt thân thể, đều sẽ lột xác hoàn toàn.

Một khi thoát thai hoán cốt thành công, sẽ có thay đổi khó tin.

Thí dụ như võ giả bát phẩm, ở dưới nước, nhiều nhất nín thở nửa khắc.

Nhưng mà võ giả thất phẩm, có thể nín thở dưới nước một canh giờ.

Võ giả bát phẩm tung người nhảy lên, nhiều nhất là hai ba thước, vẫn thuộc phạm vi người thường.

Nhưng võ giả thất phẩm tung người nhảy lên, có thể đạt tới mấy chục thước.

Võ giả bát phẩm bị đao chém, vẫn sẽ bị rách da chảy máu.

Võ giả thất phẩm bị đao chém, lông tóc không bị thương, lửa bình thường lại càng không cách nào khiến họ bị bỏng.

Năng lực của võ giả bát phẩm, đại khái chính là trong vòng một trăm tám mươi hơi thở sẽ phải thở ra.

Năng lực của võ giả thất phẩm, một canh giờ cũng sẽ không nôn, có muốn thở ra hay không hoàn toàn do sự quyết định của bản thân.

Đây chính là sự khác biệt giữa võ giả thất phẩm về bản chất.

Thế nhân đều muốn trở thành võ giả thất phẩm, nhưng võ giả thất phẩm cực khó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nói thất phẩm là một lưu vực.

Sau thất phẩm thì là lục phẩm Hóa Long cảnh.

Mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Ầm ầm ầm.

Lại là tiếng ầm ầm vang lên, thân thể Hứa Thanh Tiêu lột xác, một tầng huyết khí tràn ngập trên người hắn.

Sau đó huyết khí tiến vào trong cơ thể, từng luồng hắc khí bị đẩy ra ngoài.

Một canh giờ sau.

Thân thể Hứa Thanh Tiêu như trẻ con, bóng loáng trắng nõn, huyết khí hùng hậu.

Rắc rắc.

Hứa Thanh Tiêu từ trên giường nhảy xuống, xương cốt cả người chấn động, trong cơ thể ngưng tụ sức mạnh cực kỳ cường đại.

Võ giả sẽ cảm nhận được sự thay đổi rất lớn sau khi thăng cấp, không giống Nho đạo, thăng phẩm cấp kỳ thật cũng chỉ như vậy, giống y như trước.

Nhưng mà võ giả thăng thất phẩm, Hứa Thanh Tiêu thật sự cảm giác được sức mạnh đang tăng lên.

Năm ngón tay nắm quyền, Hứa Thanh Tiêu đấm một cái về phía chiếc bàn.

Ầm!

Bàn gỗ trong nháy mắt nổ tung, Hứa Thanh Tiêu không vận dụng bất kỳ tia chân khí nào, đây là thân thể cường đại nên sinh ra quyền kình, vô cùng hung mãnh.

"Với thực lực trước mắt của ta, một quyền là có thể nổ chết ta của lúc trước rồi."

"Sức mạnh võ giả khủng bố như thế, lúc này mới chỉ là thất phẩm, nếu là nhất phẩm thì sao? Chẳng phải là phải hủy thiên diệt địa sao?"

Hứa Thanh Tiêu có chút líu lưỡi.

Sức chiến đấu này cũng quá mạnh rồi đó, mới chỉ là thất phẩm thôi mà đã có thể làm được tới mức này.

Nếu là nhất phẩm, chẳng phải là một quyền đánh vỡ hư không sao?

Đối với hệ thống võ giả, Hứa Thanh Tiêu thật sự cực kỳ mơ hồ, giống như Hoài Bình quận vương là võ giả ngũ phẩm đại viên mãn, thực lực rất mạnh, nhưng cũng rất mơ hồ, không có một cảm giác cụ thể.

Hôm nay chờ mình tăng lên thất phẩm, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm giác mình thật đúng là cuồng vọng, trừng phạt một gã võ giả ngũ phẩm, cũng may Hoài Bình quận vương có chút đầu óc, nếu hắn liều lĩnh một chút, có lẽ mình đã chết rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Thanh Tiêu không khỏi âm thầm nhắc nhở, về sau trước khi trừng phạt người ta nên hỏi cảnh giới người ta trước đã.

Tránh bị người ta một quyền đánh chết, vậy thì quá thua thiệt rồi.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ như thế.

Có điều Hoài Bình quận vương không giết Hứa Thanh Tiêu, thật đúng là không phải cẩn thận thận trọng, mà là bởi vì ông ta giết không được.

Kinh đô Đại Ngụy có bao nhiêu cường giả? Trước tiên không nói đến Bát môn kinh binh hay gì, chỉ tính các nhân vật sống trong kinh đô.

Không phải quốc công thì là liệt hầu, có thể đến trình độ này, võ đạo cảnh giới có thể kém sao?

Chỉ là ngày thường không có lộ ra mà thôi, Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi.

Nhưng Hoài Bình quận vương nếu thật sự muốn giết Hứa Thanh Tiêu, những quốc công liệt hầu này sẽ trơ mắt ra nhìn?

Cho dù quốc công liệt hầu trơ mắt ra nhìn, kinh đô Đại Ngụy vẫn còn sự tồn tại của võ giả nhất phẩm.

Loại tồn tại này, trong một ý niệm là có thể xuất hiện ở ngoài vạn dặm.

Đại Ngụy có hai vị võ giả nhất phẩm, trừ phi là Nữ đế muốn, nếu không, ở trong kinh đô thật đúng là không ai dám giết Hứa Thanh Tiêu.

“Tiểu tử, hiện tại biết thực lực của lão phu rồi đúng không?”

Cũng vào lúc này, âm thanh cổ kinh đan thần vang lên, nó chờ Hứa Thanh Tiêu đột phá sau đó lên tiếng hỏi.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu bái lạy về hướng cổ kinh đan thần.

Loại cảm giác thăng cấp này, quả nhiên là sảng khoái mà.

Nếu không, dựa theo tình huống hiện tại của mình, ngũ phẩm đại nho, dựa vào dị thuật căn bản không có biện pháp tăng trưởng tu vi, tu luyện bình thường thì càng đừng nói.

Mỗi mấy chục năm đừng nghĩ đột phá đến thất phẩm, hiện tại chỉ cần mấy canh giờ, điều này còn không làm cho hắn vui vẻ sao?

"Tiểu tử, tài liệu lục phẩm phá cảnh đan, nói bây giờ hay là chờ vài ngày nữa?

Cổ kinh đan thần hỏi.

"Tiền bối hiện tại nói đi, vãn bối đã chuẩn bị xong rồi."

Nếm được vị ngọt, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không muốn chậm trễ thời gian.

"Tài liệu lục phẩm phá cảnh đan, ngươi nhớ kỹ, chỉ cần bốn thứ là được, Thất Diệp đồng sinh Huyết Liên, Tiểu La Quả, Bồ Đề ngàn năm, một cây Dược Vương, tùy ý chọn một loại Dược Vương là được."

Cổ Kinh đan thần thông báo cho Hứa Thanh Tiêu bốn loại nguyên liệu này.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu nghe được là bốn loại dược liệu này cả người không khỏi lộ vẻ thất thố.

Ba loại đầu cũng được, hắn có chút ấn tượng, cực kỳ trân quý, nhưng đều ở trong phạm vi có thể chấp nhận, nhưng một cây Dược Vương, Hứa Thanh Tiêu không chấp nhận được.

Dược Vương là gì? Vua của các loại thảo dược, đây là thứ có thể kéo dài sinh mạng, ít nhất có thể kéo dài một trăm năm.

Mặc kệ ngươi hiện tại đang ở trạng thái gì, cũng mặc kệ ngươi có trúng độc hay không, chỉ cần ngươi nuốt một cây Dược Vương, sẽ có thể bách bệnh bất xâm, kéo dài tuổi thọ, mạnh mẽ kéo dài mệnh trăm năm.

Thứ này trên thị trường là vô giá, một tỷ lượng bạc cũng sẽ có người mua.

Dù sao cũng được kéo dài một trăm năm, bát đại thương hội sẽ bỏ ra một tỷ lượng sao?

Chương 632: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (3)

Đương nhiên loại vật Dược Vương này, cả đời chỉ có thể ăn một cây, trừ phi ngươi có thể tìm được thần dược chất lượng cao hơn, nếu không, một người ăn một cây Dược Vương sẽ miễn dịch.

Nhưng dù vậy thì Dược Vương vẫn có giá trị liên thành.

Lục phẩm Phá cảnh đan, muốn một gốc Dược Vương, cái này quá khó rồi.

Ba loại dược liệu còn lại cũng vô cùng trân quý, nhưng đều nằm trong phạm vi có thể chấp nhận.

Dược Vương này, hắn không mua nổi!

"Tiểu hữu, ngươi sai rồi, tuy rằng dược liệu đích xác trân quý, nhưng phá cảnh mà, ngươi ngẫm lại xem, võ giả tầm thường muốn từ thất phẩm đột phá đến lục phẩm, không phải bảy tám mươi năm mới làm được sao?"

"Một số võ giả tư chất kém, cả đời cũng không đột phá được cảnh giới này, Phá cảnh đan có thể giúp ngươi trong nháy mắt tiến lên Lục phẩm, nói như thế nào cũng là một chuyện có lời nha."

"Tiền bối, đạo lý này vãn bối hiểu chứ, chỉ là thứ này quá trân quý, có đem bán ta cũng không đủ tiền mua Dược Vương."

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc trả lời.

Không thể để Cổ Kinh đan thần muốn gì làm nấy, dù sao cũng phải mặc cả.

"Ngươi bây giờ không phải Thị lang Đại Ngụy sao? Nữ đế không phải đặc biệt coi trọng ngươi sao? Chuyện này cũng không làm được sao? "

Cổ Kinh đan thần có chút tò mò.

“Tiền bối, ta là Thị lang của Đại Ngụy, nhưng Đại Ngụy không phải là của ta, ta không thể nào có được Dược Vương, tiền bối ngài đổi sang thứ khác đi.”

Hứa Thanh Tiêu rất nghiêm túc, hắn không đùa đâu.

“Như thế này đi, lão phu cũng không nhiều lời, chỉ cần ngươi lấy được những nguyên liệu này, lão phu chẳng những cho ngươi Phá cảnh đan, thuận tiện lại giúp ngươi luyện chế ra một viên Lục phẩm Cố cảnh đan, như thế nào!”

Cổ Kinh đan thần nói như thế, dược liệu không thể thiếu, nhưng nguyện ý tặng Lục phẩm Cố Cảnh Đan, coi như quà tặng.

Nghe đến đây, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật gật đầu, tuy rằng vẫn không thay đổi được Dược Vương trân quý, nhưng ít nhất tặng chút đồ vật, thật muốn lấy một cây Dược Vương đổi lấy một viên Phá cảnh đan, Hứa Thanh Tiêu thật sự không nỡ.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu còn muốn tiếp tục mặc cả, nhưng Cổ Kinh đan thần đã mở miệng.

“Tiểu hữu, ngươi thử một lần đi, không thử làm sao biết có lấy được hay không? Nếu có được nó thì sao? Thật sự lấy được, một cây Dược Vương đối với ngươi mà nói ý nghĩa cũng không lớn. ”

“Với tình huống hiện tại của ngươi, Thất phẩm cảnh, hoàn toàn có thể sống đến một trăm năm mươi tuổi, sau khi đến Lục phẩm, không chừng có thể sống đến hai trăm tuổi.”

“Đương nhiên phải là ngươi mới được, người khác thì không, cho nên một cây Dược Vương thời gian ngắn ngủi mà nói, đối với ngươi không có trợ giúp gì.”

“Nghe lời ta đi.”

Cổ Kinh đan thần không có tận tình khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu, mà là cho Hứa Thanh Tiêu tìm thử trước, cũng không phải nói hôm nay phải tìm được.

“Được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu thở dài, trước tiên tìm xem đi, một hai ngày này quả thật không vội.

Nhưng một vấn đề lại phát sinh.

Lục phẩm Phá cảnh đan đã phải xài tới Dược Vương, nếu là ngũ phẩm, tứ phẩm, tam phẩm, nhị phẩm, nhất phẩm thì sao?

Khó có thể tưởng tượng, thứ có thể làm cho Võ Đế cũng không nuôi nổi, quả nhiên là có chút khác lạ mà.

Cũng vào lúc này.

Đột ngột trong lúc đó, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Là giọng nói của Lý Thủ Minh.

"Lão sư, trong cung truyền lời tới, truyền ngài đi hoàng cung một chuyến, bệ hạ tìm ngài có việc."

"Bệ hạ tìm ta có việc gì? Tại sao nữ nhân này lại có nhiều chuyện như vậy? "

Hứa Thanh Tiêu trong lòng thầm than một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn khởi hành, đi vào trong cung Đại Ngụy.

Hai khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi tới hoàng cung Đại Ngụy.

Người dẫn đường là Lý Hiền.

Như thường lệ, hắn ta làm một số công việc lặt vặt trong hoàng cung.

Tuy bệ hạ thành lập Ti Lễ Giám, nhưng hắn ta cũng không được trọng dụng, dù sao thái giám trong cung không ít, nhất là mấy thái giám bên cạnh Nữ đế, có người nào không trung thành và tận tâm với bệ hạ?

Trực tiếp đề bạt Lý Hiền lên, không nói sẽ bị người ta ghen tị, Lý Hiền cũng dễ dàng bành trướng, trái lại để Lý Hiền tiếp tục làm thái giám bình thường, tốt nhất là lúc gặp trắc trở, cứ nói một tiếng, mình lại để Lý Hiền lên ngôi, hiệu quả tốt nhất.

Phải để cho Lý Hiền biết, là ai nâng hắn lên, bằng không chỉ mấy câu, thật sự có thể làm cho Lý Hiền phục tùng nghe theo lời mình?

Lúc rơi vào cảnh khó khăn, ai đối xử tốt với hắn đều là người tốt.

Lúc thăng chức, ngươi đối tốt với hắn nói không chừng hắn còn có thể cảm thấy ngươi đang nịnh bợ hắn.

Loại thủ đoạn này Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ.

Hơn nữa bây giờ đảng hoạn quan vốn vẫn chưa phát triển, chỉ mới là hình thức ban đầu, không nên nóng vội nhất thời.

“Hôm nay bệ hạ tìm ta đến có chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu đi vào trong điện, mở miệng hỏi, phá vỡ sự yên tĩnh.

“Hứa đại nhân, nô tài không biết cụ thể là có chuyện gì, nhưng chỉ biết có hai đạo sĩ đã vào cung, có thể là có liên quan đến bọn họ.”

Lý Hiền vô cùng cung kính nói.

“Hai đạo sĩ?”

Hứa Thanh Tiêu càng thêm tò mò, sao lại có liên quan gì đến đạo sĩ nữa.

“Ừ ừ, Hứa đại nhân, đúng là hai đạo sĩ.”

“Nghe nói hình như là tu sĩ tiên đạo.”

Lý Hiền trả lời.

“Tiên đạo?”

Hứa Thanh Tiêu càng thêm tò mò, bước chân của hắn thoáng chốc tăng nhanh, không bao lâu liền xuất hiện ở ngoài điện.

“Tuyên Hứa ái khanh vào điện.”

Giọng nữ đế vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đi vào trong đại điện, rất nhanh sau đó ánh mắt liền rơi lên trên hai người một già một trẻ.

Lão giả tiên phong đạo cốt, trong mắt còn mang ý cười nhìn về phía hắn.

Đạo sĩ trẻ tuổi dáng vẻ anh tuấn, cũng mang theo một cỗ tiên khí, chẳng qua giữa hai hàng lông mày có mang theo chút lạnh nhạt đánh giá hắn.

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bái nữ đế nói:

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ hành lễ nói.

“Hứa ái khanh miễn lễ.”

Nữ đế lên tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về phía hai người khác.

“Hứa ái khanh, hai vị này chính là tông chủ Thái Thượng tiên tông, Vô Trần đạo nhân và ái đồ của ông Lộ Tử Anh.”

Nữ đế lên tiếng, tự mình giới thiệu thân phận của hai người cho Hứa Thanh Tiêu.

“Thái Thượng tiên tông?”

Tuy Hứa Thanh Tiêu không biết gì về tiên đạo nhưng cũng biết thiên hạ có thất đại tiên tông.

Thái Thượng tiên tông hình như là tồn tại đứng đầu, đã từng thua kém vương triều Đại Ngụy, nhưng với quốc lực hiện tại của Đại Ngụy mà nói thì cũng không còn như vậy nữa.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu khẽ bái nói:

“Vãn bối Hứa Thanh Tiêu ra mắt Vô Trần tông chủ.”

“Xin chào Lộ huynh.”

Chương 633: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (4)

Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn lễ phép, Vô Trần đạo nhân cười cười gật đầu, lấy ra một ngọc bội trong suốt màu trắng nói:

“Đã từng nghe qua tên tuổi của Hứa Thủ Nhân, hôm nay gặp nhau rồi, tiểu hữu đúng là có tư thái thánh nhân.”

“Vật này chính là pháp khí mà bần đạo luyện chế, chỉ cần bóp nát là có thể ngăn cản đòn công kích của bất kỳ tu sĩ dưới tam phẩm nào, coi như là lễ vật trưởng bối như ta tặng, mong Hứa tiểu hữu đừng ghét bỏ.”

Vô Trần đạo nhân nói vậy, đồng thời đưa pháp khí cho Hứa Thanh Tiêu.

“Tiền bối quá khen rồi, vãn bối đa tạ tiền bối.”

Vô công bất thụ lộc, Hứa Thanh Tiêu hiểu đạo lý này nhưng đưa tay không đánh người mặt cười, hơn nữa thứ này cũng có tác dụng đối với mình, theo thực lực ngày càng tăng lên, Hứa Thanh Tiêu lại càng hiểu rõ võ giả cảnh giới cao mạnh mẽ ra bao nhiêu.

Thứ bảo mệnh như thế này thì càng nhiều càng tốt, cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không từ chối.

Mà đúng lúc này, giọng của Nữ đế vang lên.

“Hứa ái khanh, lần này Vô Trần đạo nhân đến kinh đô để làm một chuyện, ông muốn mời ngươi viết một bài văn chương trấn tà, trấn áp một vài tà gian.”

“Không biết Hứa ái khanh có thể giúp đỡ hay không.”

Nữ đế lên tiếng nói ra nguyên nhân mà Vô Trần đạo nhân đến tìm mình.

“Văn chương trấn tà?”

Lần này đến phiên Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên, viết văn chương trấn tà?

Hắn thật sự không ngờ đường đường là tông chủ của Thái Thượng tiên tông mà lại đi tìm hắn nhờ viết văn chương trấn tà?

“Hứa tiểu hữu, chuyện cụ thể rất khó giải thích, đơn giản mà nói chúng ta đã phát hiện ra một ma quật, rất có thể sẽ bộc phát ra họa yêu ma.”

“Vì để phòng ngừa phong ấn trấn áp ma quật bị lơi lỏng nên bọn ta mới chuẩn bị một ít linh vật để phong ấn, nhưng bây giờ vẫn còn thiếu văn chương trấn tà, Hứa tiểu hữu là vạn cố đại tài, bây giờ đã thăng lên thành đại nho, cho nên ta muốn nhờ tiểu hữu viết một bài văn chương trấn tà.”

“Mong Hứa tiểu hữu niệm tình thiên hạ thương sinh, ra tay tương trợ.”

Lời này của Vô Trần đạo nhân không phải giả, mục đích chủ yếu lần này ông ta đến kinh đô chính là chuyện này, đương nhiên tìm Hứa Thanh Tiêu là thuận lợi nhất.

“Vô Trần tiền bối, Hứa mỗ học thức nông cạn, không phải là không muốn giúp đỡ mà là văn cung Đại Ngụy cũng có thiên địa đại nho, chuyện như vậy lại nhờ Hứa mỗ làm, điều này…”

Lúc này Hứa Thanh Tiêu thật sự không khiêm tốn, cứu vớt thiên hạ thương sinh đó.

Đại ca, ngươi bảo ta giả vờ làm thơ thì còn được, ngươi bảo ta làm cái này?

Ta không làm được đâu.

“Hứa tiểu hữu, thật ra thì bọn ta đã từng tìm thiên địa đại nho rồi, Hứa tiểu hữu cũng có thể thử một lần, nếu như viết hay thì quá tốt rồi, viết không hay thì cũng không có gì, coi như là làm bài thơ vậy thôi.”

Vô Trần đạo nhân khẽ cười nói.

Tìm Hứa Thanh Tiêu chỉ là do thuận tiện mà thôi, dù sao tốt xấu gì cũng là một vị đại nho, mà ma quật kia lại cực kỳ đáng sợ, ông ta nghi ngờ chính là thượng cổ ma quật, đừng nói là thiên địa đại nho, thậm chí ông ta cũng đã liên lạc với thánh nhân còn sống đương thời nhờ ra tay.

Nhưng thứ như văn chương trấn tà này càng nhiều thì càng tốt, ẩn chứa nho đạo chi lực, có thần hiệu, cho dù chỉ nhiều hơn một chút uy lực cũng được, ít nhất có thể bảo đảm hơn một chút.

“Nhất định phải viết một bài văn chương sao? Đổi sang cái khác không được sao?”

Hứa Thanh Tiêu do dự một hồi sau đó đưa ra câu trả lời.

“Có thể, chỉ cần là văn tự là được, làm phiền Hứa tiểu hữu, nếu như thật sự có thể phong ấn được đại ma thì đây chính là công đức vô lượng.”

Vô Trần đạo nhân nói vậy.

Mà Lộ Tử Anh đang đứng ở một bên thì lại không cho là đúng, bởi vì y biết được vài thứ, cũng không phải là y khinh thường mà là chuyện này có mối liên hệ quá lớn, sư phụ y chỉ thuận miệng gọi Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

“Vậy thì được, chẳng qua phải mất khoảng bao lâu?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Nếu như phải viết văn chương trấn tà thì Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không nghĩ ra gì cả, hắn viết An quốc sách gì đó chính là dựa vào lý luận từ kinh tế hiện đại, nếu như để cho hắn viết văn chương trấn tà, xin lỗi, trình độ không đủ.

Nếu như có thể viết cái gì khác thì còn có thể suy nghĩ, nhưng cũng đòi hỏi thời gian, nếu ba năm ngày thì cũng không thể viết nổi.

“Thời gian vẫn còn kịp, bọn ta đã dùng bảo khí trấn áp, trong vòng ba đến năm năm sẽ không xảy ra vấn đề gì, hơn nữa tiểu hữu cũng không cần quá gấp gáp, chỉ sợ nóng vội thì sẽ loạn, trong vòng ba năm, chậm hơn mà nói thì trong vòng năm năm là được.”

“Nếu như thật sự viết không được thì cũng sẽ không trách tội tiểu hữu.”

Vô Trần đạo nhân trả lời như vậy khiến Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Ba năm năm năm à, vậy thì không có

việc gì, lúc rảnh rỗi có thể ngẫm lại rồi lại viết, nếu nói ba đến năm tháng thì Hứa Thanh Tiêu sẽ cảm thấy có hơi khó giải quyết.

Ba đến năm năm thì cũng không thành vấn đề, thời gian còn dài, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

“Được rồi, vậy Hứa mỗ sẽ đồng ý, nho giả vì thiên hạ thương sinh, đây cũng là trách nhiệm của nho giả.

Hứa Thanh Tiêu cho câu trả lời khẳng định.

“Vậy thì đa tạ tiểu hữu.”

Cũng vào lúc Hứa Thanh Tiêu đang miên mang suy nghĩ, Vô Trần đạo nhân mở miệng nói vậy, nhưng ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Vô Trần đạo nhân, nếu như không phiền, ta có một chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ một chút.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Ồ? Tiểu hữu có chuyện gì sao?”

Vô Trần đạo nhân hỏi.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là Hứa mỗ cảm thấy vô cùng hứng thú đối với tiên đạo, nhưng chỉ đọc qua trong sách, vẫn có chút tối nghĩa khó hiểu, cho nên không biết Vô Trần đạo nhân có thể giảng giải cho ta một vài chuyện về tiên đạo hay không.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình, không phải hắn muốn tu tiên mà chỉ có chút hứng thú với tiên đạo mà thôi.

Cũng giống như loại đồ vật bùa cầu mưa này vậy, có thể tiến hành điều chỉnh thay đổi hay không, làm cho bùa cầu mua được sản xuất hàng loạt, không nói đến sản xuất hàng loạt thì ít ra cũng đừng quá quý giá như vậy, cam đoan mỗi một phủ ở Đại Ngụy đều sẽ có thể lưu trữ mấy chục tấm.

Lỡ như thật sự gặp phải hạn hán thì bốp một cái, ném một tám bùa cầu mưa ra là có thể giải quyết được một ít phiền toái, đối với sự phát triển của quốc gia mà nói chính là chuyện tốt.

Chỉ là câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân khẽ nhíu mày.

“Nếu như tiền bối bận rộn thì thôi vậy, vãn bối sẽ tự mình học lấy.”

Chương 634: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (5)

Nhìn thấy Vô Trần đạo nhân kẽ nhíu mày, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời. Không giúp được cũng không sao cả, hắn chỉ muốn hiểu rõ thôi, cũng không phải thật sự muốn tu luyện tiên đạo.

“Không, không, không.”

“Tiểu hữu hiểu lầm rồi, cũng không phải lão phu không muốn dạy mà là lão phu còn có chuyện khác khá quan trọng, tạm thời không có thời gian dạy tiểu hữu.”

“Chẳng qua là cũng không sao, đây là đồ nhi của lão phu, Lộ Tử Anh, tuy còn trẻ nhưng bây giờ cũng đã bước vào tứ phẩm, có thể là hơi kém hơn so với tiểu hữu một chút.”

“Nhưng chỉ điểm về tiên đạo cho tiểu hữu thì cũng không thành vấn đề, vừa lúc đồ nhi của ta cũng muốn học tập nho đạo, tiểu hữu với đồ nhi của lão phu có thể bổ sung lẫn nhau, chẳng phải là một chuyện tốt hay sao?”

Vô Trần đạo nhân cười nói vậy.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu không khỏi đưa mắt nhìn về phía Lộ Tử Anh, mà Lộ Tử anh cũng không khỏi sửng sốt.

Y nói muốn học nho thuật từ bao giờ vậy?

Nhưng nếu như sư phụ mình đã lên tiếng, hơn nữa lại còn trước mặt bệ hạ thì Lộ Tử Anh cũng gật đầu nói: “Xin chào Hứa huynh.”

“Xin chào Lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lễ, sau đó nói:

“Vậy thì làm phiền tiền bối, làm phiền Lộ huynh rồi.”

“Tiểu hữu khách khí rồi.”

“Hứa huynh quá lời.”

Hai người nói vậy, chỉ là vẻ mặt Vô Trần đại nhân thì luôn tươi cười, còn Lộ Tử Anh thì lại vô cùng bình tĩnh.

“Như vậy cũng tốt, Hứa ái khanh, về mặt Nho đạo, ngươi hãy giúp Lộ Tử Anh nhiều hơn, còn về tiên đạo, Lộ Tử Anh sẽ giúp ngươi bổ sung, hỗ trợ lẫn nhau, rất tốt.”

Nữ đế lên tiếng, tuy rằng nàng không biết vì sao mà Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên nghiên cứu tiên đạo nhưng mặc kệ là như thế nào, nàng cũng ủng hộ.

“Được rồi, Hứa ái khanh, Lộ Tử Anh, hai người các ngươi lui ra trước đi.”

“Vậy thần cáo lui trước.”

“Tử Anh cáo lui.”

Hứa Thanh Tiêu và Lộ Tử anh đồng thời mở miệng.

“Tử Anh, dạy Thanh Tiêu chu đáo nhé, đừng lơ là, nếu không vi sư chắc chắn sẽ không tha cho ngươi.

Trước khi Lộ Tử Anh đi, Vô Trần đạo nhân có ý nhắc nhở một câu, chỉ sợ đệ tử mình quá mức lãnh ngạo, không chừng sẽ đắc tội Hứa Thanh Tiêu, nếu như vậy thì cũng không cần thiết.

“Đệ tử đã biết thưa sư phụ.”

Lộ Tử Anh lơ đễnh trả lời một câu, sau đó đi ra ngoài điện cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Đợi sau khi hai người đi ra ngoài điện, giọng của Lộ Tử Anh vang lên.

“Hứa huynh, sư muội ta đúng lúc cũng ở trong Văn cung Đại Ngụy, Lộ mỗ sẽ đi tìm nàng trước. Đây là một tấm Trắc Linh phù, có thể kiểm tra tư chất tiên đạo của một người, ngươi cầm trước đi, sau khi trở về thì nhỏ một giọt máu lên trên là có thể kiểm tra tư chất tiên đạo của ngươi.”

“Chờ Lộ mỗ hết bận thì sẽ đến tìm ngươi.”

Lộ Tử Anh mở miệng nói muốn đi gặp sư muội của mình trước.

“Được, Lộ huynh đi thong thả, Hứa mỗ ở học đường Thủ Nhân, nếu như Lộ huynh xong việc thì cứ đi thẳng đến học đường tìm Hứa mỗ là được.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy Trắc Linh phù, cũng không nói gì thêm, hắn hơi hành lễ rồi sau đó xoay người rời đi.

Hắn nhìn ra Lộ Tử Anh có điều gì đó rất lạ với mình, không phải cừu hận cũng không phải xem thường, chỉ là cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Hiển nhiên là Lộ Tử Anh rất kiêu ngạo, còn ngạo nghễ hơn so với sư huynh Trần Tinh Hà của mình.

Chẳng qua cũng không sao hết, hắn cũng không phải là thật sự muốn tu luyện tiên đạo, đối phương đồng ý nói chuyện với mình tức là có dành tình cảm cho mình, còn không thì cũng hợp lý, không có gì phải cưỡng cầu.

Mà thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, Lộ Tử Anh cũng không nghĩ gì.

Y không ghét cũng không hận thù gì với Hứa Thanh Tiêu, chỉ là cảm thấy mọi người đã quá khoa trương, nhất là sư phụ mình, mấy ngày nay vẫn luôn nói Hứa Thanh Tiêu lợi hại ra sao.

Hôm nay gặp rồi mới thấy cũng bình thường vậy thôi, ngoại trừ diện mạo hơi đẹp một chút thì còn gì tốt đâu?

Về phần nho đạo ngũ phẩm.

Không phải Lộ Tử Anh tự đại, chỉ đơn giản là y không tu luyện nho đạo mà thôi, nếu như y tu luyện nho đạo thì tất nhiên có thể vượt qua Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu tu luyện tiên đạo có thể vượt qua y không? Hắn có thể phá vỡ kỷ lục của y không?

Câu trả lời rất hiểu nhiên, không thể.

Lắc đầu, Lộ Tử Anh rời đi, tìm một thái giám dẫn đường đi tới Tàng Kinh các.

Mà lúc này.

Bên trong đại điện.

Giọng của Nữ đế chậm rãi vang lên.

“Chuyện ma quật, cụ thể như thế nào?”

Nữ đế hỏi.

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt của Vô Trần đạo nhân trở nên nghiêm túc, không còn chút ý cười nào.

“Bệ hạ, chuyện ma quật trước mắt chưa có gì, chỉ là phong ấn kia đã cũ nên có phần hơi lơi lỏng, tuy rằng Thất đại tiên tông đã liên thủ củng cố ấn này nhưng vẫn không đủ.”

“Dựa vào tình hình hiện tại mà nói thì nhanh nhất là ba năm, chậm nhất là năm năm, phong ấn sẽ tự động bị phá tan, trước mắt niềm hy vọng duy nhất chính là bán thánh.”

Vô Trần đạo nhân cực kì nghiêm túc nói.

“Nếu bán thánh ra tay thì có thể nắm chắc được mấy phần?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Khoảng bảy phần , hơn nữa pháp bảo trấn ma đang được chế tạo, cùng với Vạn Phật kinh do Phật môn chép, khả năng trấn áp được ma quật lên đến chín phần.”

“Trước mắt, điều lo lắng nhất cũng không phải là ma quật mà là những tà ma ngoại đạo khác có thể thừa cơ mà lẻn vào hay không, chờ vào lúc chúng ta gia cố phong ấn mà tập kích bọn ta.”

Vô Trần đạo nhân trả lời, nắm chắc đến chín thành, nhưng cái này được quyết định với tiền đề là không có ai phá hoại, nếu như có người ngoài phá hoại vậy thì khác rồi.

“Ngươi muốn trẫm làm như thế nào?”

Nữ đế hỏi.

“Lúc phong ấn, mong bệ hạ phái ra hai võ giả nhất phẩm hộ pháp, lại điều thêm hai mươi vạn đại quân trấn thủ ma quật.”

Vô Trần đạo nhân nói vậy.

“Không!”

“Ý nghĩa của võ giả nhất phẩm rất lớn, bọn họ không thể rời khỏi kinh đô Đại Ngụy.”

“Điểm này, tuyệt đối không có khả năng, trẫm có thể cho ngươi năm mươi vạn đại quân ngăn cản yêu ma nhưng võ giả nhất phẩm thì không thể đi.”

Nữ đế từ chối thẳng thừng.

Không chỉ bởi vì nguyên nhân này, còn vì mất chuyện cực kì quan trọng khác, không đến mức diệt quốc thì võ giả nhất phẩm tuyệt đối không thể hiện thân.

Đây là quy định bất thành văn.

Mối nhục Tĩnh thành lúc trước, vì sao Man di phương bắc không thật sự giết đến kinh đô? Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì kiêng kỵ võ giả nhất phẩm.

Nếu không thì đã giết đến Tĩnh thành rồi, cách kinh đô chỉ có năm trăm dặm đường mà thôi, không đến một ngày là đến được kinh đô.

Cho nên ý nghĩa của võ giả nhất phẩm quá lớn, là căn cơ của văn cung Đại Ngụy, căn cơ thật sự.

Không bao giờ cho phép bọn họ lộ mặt.

Chương 635: Thực Sự Có Người Nghĩ Hứa Thanh Tiêu Là Thiên Tài Tiên Đạo Sao? (6)

“Bệ hạ, năm mươi vạn đại quân không có tác dụng gì mấy, ít nhất cũng phải mời được một vị nhất phẩm.”

“Mong bệ hạ niệm tình thiên hạ thương sinh.”

Trong giọng nói Vô Trần đạo nhân mang theo chút khẩn cầu.

“Vô Trần đạo trưởng, tim của trẫm đâu phải làm bằng sắt đá, trẫm có nỗi khổ tâm của trẫm, chẳng qua trẫm có thể phái năm vị đại nho tọa trấn giúp ngươi, thế nào hả?”

Nữ đế lên tiếng. Võ giả nhất phẩm thì không được, nhưng đại nho thì có thể.

“Ồ, đa tạ bệ hạ.”

“Nếu đã như vậy, lão đạo xin cáo lui trước.”

Vô Trần đạo nhân nhìn ra được nữ đế đã quyết tâm không đồng ý, cho nên thở dài cáo lui.

“Đạo trưởng đi thong thả.”

Nữ đế không có ý định đưa tiễn, chỉ đơn giản nói một câu.

Vô Trần đạo nhân nhanh chóng rời đi, mà trong ánh mắt Nữ đế cũng tràn ngập sự khác thường.

Nàng đang nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Cứ như vậy.

Một canh giờ sau.

Kinh đô Đại Ngụy, có một nam một nữ đang đi dạo trên đường phố, người nam đi phía trước, người nữ đi phía sau.

Nam tử anh tuấn bất phàm, là Lộ Tử Anh.

Nữ tử đeo mạng che mặt, tuy không nhìn thấy rõ được dung mạo nhưng thông qua dáng người và chút tưởng tượng thì

cũng có thể biết nhan sắc của cô gái này tuyệt đối không tầm thường, đó là Thủy Vân Yên.

“Sư muội, ta và muội đã lâu không gặp, muội đã không chiêu đãi sư huynh cho thật tốt thì thôi, sao lại cứ nằng nặc kéo ta đi học đường Thủ Nhân vậy, tại sao phải như vậy?”

Lộ Tử Anh đúng là có hơi buồn bực.

Hắn không biết nên nói sư muội mình thế nào đây nữa, tính cách đã kỳ lạ thì thôi đi, một năm không gặp, vốn nghĩ là có thể ôn lại chuyện cũ, kể lại những chuyện đã xảy ra trong sư môn cho sư muội nghe.

Nhưng không ngờ tới sau khi sư muội y biết được những chuyện xảy ra ngày hôm nay thì nhất quyết phải kéo y đi đến học đường Thủ Nhân dạy tiên đạo cho Hứa Thanh Tiêu.

Điều này làm cho y hơi buồn bực.

Rốt cuộc tên Hứa Thanh Tiêu này có sức hút gì chứ? Sư muội y được xưng tụng là đệ nhất lãnh diễm tiên tử, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Sau một khắc, một tờ giấy đã xuất hiện trong tay hắn, là do sư muội viết xong rồi ném tới.

“Nghiêm túc dạy hắn.”

Bốn chữ này làm cho Lộ Tử Anh có hơi bực bội.

Mà suy nghĩ của Thủy Vân Yên thì lại rất đơn giản, nàng vẫn còn rất tò mò sư phụ của Hứa Thanh Tiêu có được cứu ra hay chưa nhưng lại không dám hỏi, hôm nay biết được vị sư huynh này của mình đã từng gặp Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa sư thúc của mình lại còn bảo Lộ Tử Anh dạy Hứa Thanh Tiêu tiên đạo.

Cho nên Thủy Vân Yên mới buộc sư huynh mình đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu muốn học tiên đạo có lẽ còn có mục đích khác, Thủy Vân Yên không quản được nhưng giúp người thì giúp cho trót, Thủy Vân Yên vẫn hy vọng có thể cứu được sư phụ của Hứa Thanh Tiêu ra.

Cứ như vậy, hai người đi đến học đường Thủ Nhân.

Trong tay Lộ Tử Anh lại xuất hiện thêm một tờ giấy.

“Ta đi trước, sư huynh cố dạy Hứa Thanh Tiêu cho tốt, nếu không ta sẽ nói lại với sư thúc.”

Ngay sau đó, Thủy Vân Yên biến mất ngay tại chỗ. Nàng không thích tiếp xúc với người lạ, ngày đó đi đến Ly Dương cung đã là dùng hết dũng khí rồi.

Giao tài liệu cho Trần Tinh Hà xong nàng đã khó chịu cả ngày, huống chi nói đến chuyện đi vào học đường Thủ Nhân.

Nhìn dòng chữ của Thủy Vân Yên.

Lộ Tử Anh có hơi tức giận.

Dạy à!

Dạy con khỉ!

Ta tức chết mất, rốt cuộc thì Hứa Thanh Tiêu này có điểm gì tốt chứ?

Thật sự cho rằng thiên phú về nho đạo của hắn cao thì tiên đạo cũng cao à?

Được rồi, các người bảo ta dạy đúng không? Vậy ta sẽ dạy, dạy cho hắn thứ khó nhất, xem cuối cùng hắn có thể tu tiên được không.

Thật sự là, nhất định cứ phải lãng phí thời gian của ta mà. Thời gian của Lộ mỗ ta đây chẳng lẽ không quý sao?

Lộ Tử Anh thật sự hết tâm trạng để nói nữa rồi.

Nghĩ đến đây, y đi thẳng vào học đường Thủ Nhân.

Dạy thì dạy, đơn giản chỉ là lãng phí chút thời gian mà thôi.

Không phải sao?

Chắc không có ai cảm thấy Hứa Thanh Tiêu vừa là thiên tài nho đạo vừa là thiên tài tiên đạo đó chứ?

Cho dù có là thiên tài thì thế nào?

Lùi lại một bước mà nói.

Có mạnh được bằng Lộ Tử Anh ta không?

Có đấu lại Lộ Tử Anh ta không?

Trời không sinh Lộ Tử Anh ta, tiên đạo vạn cổ như đêm dài, nghe qua câu này chưa?

Hứa Thanh Tiêu? Không phải chỉ là biết chút Nho thuật thôi sao?

Nếu như y tu luyện nho thuật, sao lại kém hắn được?

Hừ!

Ngay sau đó, Lộ Tử Anh đi vào học đường Thủ Nhân.

Ngay lúc này, Hứa Thanh Tiêu đang nghiên cứu Trắc Linh Phù trong tay, bên trên lá bùa này vẽ một vài văn tự kỳ quái, cộng thêm một ít hoa văn nhìn qua cũng thấy rất quái lạ.

Như những lời lúc trước đã nói, Hứa Thanh Tiêu ngay từ đầu đã không hứng thú gì đến Tiên Đạo rồi.

Võ Đạo đã tàn đến thế kia rồi, còn mong đợi gì vào Tiên Đạo nữa?

Nhưng đấy là không có hứng với Tiên Đạo, là không thích tu Tiên Đạo, nhưng mấy cái thuật phù lục các thứ, Hứa Thanh Tiêu lại thấy rất là hứng thú đó nha.

“Sao chỉ dùng một tờ giấy thì cầu mưa được? Ở trong này rốt cuộc có bí mật gì? Nguyên lý hoạt động như thế nào?”

“Dựa theo định luật bảo toàn năng lượng thì ở cái thế giới này không thể tạo ra được mấy thứ này!”

“Có làm trái định luật bảo toàn năng lượng đi nữa, tại sao có bùa là bùa cầu mưa, có bùa lại là bùa trắc linh? Tiên Đạo này đúng là vô cùng huyền ảo mà.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu ngẫm nghĩ, hắn không dùng nốt tấm trắc linh phù này, mà đang nghĩ mãi một chuyện.

Cái lá bùa này thế nào có thể phát huy được tác dụng, và phân loại ra sao? Dựa vào đâu thì đây là bùa để kiểm tra tư chất, và nhờ vào đâu bùa đấy lại thành bùa cầu mưa, phân loại ở điểm nào?

Nhờ chữ viết ở trên, hay hoa văn vẽ ở lá bùa, hoặc là nhờ linh khí?

Những cái đó đều là câu hỏi mà Hứa Thanh Tiêu muốn nghiên cứu, nguyên nhân không phải do hắn vô công rồi nghề, mà hắn đang muốn thông qua cách làm của Tiên Đạo để làm ra phân bón hoá học.

Đúng, phân bón hoá học.

Muốn thông qua cách bình thường để chế ra phân bón hoá học thì gần như không thể, vì bây giờ Đại Nguỵ vẫn đang trong giai đoạn nông nghiệp, ngay cả bản thân hắn cũng không rành công nghiệp, lại muốn đưa Đại Nguỵ bước lên con đường cách mạng hóa công nghiệp, Hứa Thanh Tiêu chỉ đành bó tay.

Chủ yếu là do thiếu kiến thức, mấy thứ thơ thẩn văn chương học thuộc từ bé đến lớn rồi, cho dù có quên thì chờ mở mang đầu óc khắc nhớ kỹ thôi.

Nhưng một vài thứ lại, ví dụ như tạo ra "điện", ngay từ căn bản, Hứa Thanh Tiêu đã không hiểu rồi, học sinh chuyên văn bày tỏ thứ này nặng đô quá.

Cho nên nhắc đến cái khái niệm phân bón hoá học, Hứa Thanh Tiêu dành đặt hết hy vọng lên Tiên Đạo, nếu như Tiên Đạo không làm ra được, vậy thì ném luôn suy nghĩ đó đi cho đỡ chật óc.

Dù sao cũng không có kỹ thuật để làm ra thứ đó.

Nhưng nghiên cứu hẳn nửa canh giờ, Hứa Thanh Tiêu vẫn mù tịt.

Hứa Thanh Tiêu dứt khoát gạt Trắc linh phù sang một bên, tính đợi đến lúc rảnh thì nghiên cứu tiếp, bây giờ chuyện công trình guồng nước cũng đã đến giai đoạn cuối cùng rồi.

Chương 636: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (1)

Tam đại thương mang các nguyên vật liệu đến, phân phối đến tận tay các quận các phủ, sau đó từng thứ một được điều xuống cho các cấp dưới làm.

Kế hoạch ban đầu là 50 quận, mà giờ quốc khố của Đại Nguỵ dư giả, tất nhiên Hứa Thanh Tiêu sẽ không keo kiệt rồi, tăng thêm 100 quận nữa, Nữ đế hơi lo lắng, dù sao 50 quận cũng vừa đủ rồi.

Nói tới nói lui, không phải sợ Đại Nguỵ không kham nổi, mà sợ có kẻ bên trong ngáng chân.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ ý của Nữ đế, nói trắng ra là sợ Phiên Vương các nơi đến kiếm chuyện, suy cho cùng đưa guồng nước cho bọn họ, nhẹ nhất là lương thực sẽ rồi dồi dào hơn, mà đám Phiên Vương này bản thân sẽ tham ô hết, tệ nhất là bọn chúng sẽ mượn chuyện guồng nước để phát triển thế lực của mình.

Cho dù là chuyện nào, đối với Đại Nguỵ mà nói đều không có lợi.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ nỗi lo của Nữ đế, cho nên cũng nói kế hoạch của mình ra.

Trước cứ bung rộng, sau mới tập trung vào.

Trước mắt có bao nhiêu vật liệu thì dùng hết bấy nhiêu vật liệu, tốt nhất là làm cho mỗi một hương một thôn ở Đại Nguỵ đều có một guồng nước, tất nhiên, chỗ có nguồn nước đầy đủ thì không xây.

Với 50 quận lúc trước Nữ đế chọn, trên cơ bản đều ở gần kinh đô, cộng thêm một vài chỗ đất đai cực kỳ nghèo khổ, thu hoạch rất rất ít.

Theo ý của Hứa Thanh Tiêu, những chỗ này phải đặt guồng nước bản đầy đủ, ra lệnh cho các huyện lệnh ở đấy nghiêm

ngặt trông giữ, lấy cả tính mệnh ra gánh vác.

Về phần những quận thêm vào ngoài quy định, Hứa Thanh Tiêu sẽ đặt guồng nước bản thiếu ở đó.

Cứ như thế, để những guồng nước bản thiếu này xuất hiện ở trong mắt Phiên Vương ở đấy, trở thành một thứ thiếu sót, dẫn tới Phiên Vương sẽ không buồn để ý đến.

Và thế mục đích của cách làm này rất đơn giản là trải rộng công trình guồng nước ra, chỉ cần diện tích được trải rộng lớn, dù tạm thời vô dụng cũng không sao hết, vì đến lúc cần tới thì guồng nước ở đó có thể phát huy hết tác dụng được.

Đến lúc đó đơn giản chỉ cần thêm chút vật liệu vào là xong, đối với Công bộ của Đại Nguỵ, là chuyện đơn giản như đan rổ.

Nữ đế dè chừng nhất là Phiên vương.

Nhưng cách Hứa Thanh Tiêu làm là "trải rộng thị trường", còn có thể thuận tay khiến đám Phiên Vương này tê liệt, một mũi tên trúng hai đích.

Ngộ nhỡ tên Phiên vương kia phát hiện ra vấn đề, vậy cũng không cần lo, tên Phiên vương đấy chắc sẽ cho rằng mình là thằng thông minh nhất cái thiên hạ này, sau đó lén lút sửa lại guồng nước, tự mình bắt đầu lén lút dựa vào guồng nước để tăng lương thực lên.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không hoảng, nguyên vật liệu quan trọng nhất của guồng nước, hiện cũng là vật liệu của hoàng gia, ngươi có thể dùng chất liệu kém cũng được, nhưng bản thiết kế và cách chế tạo ngươi không thể có được.

Mời thợ thủ công đến cũng chẳng sao, nhưng chỉ cần ngươi mời thợ thủ công tới thì chắc chắn sẽ có người biết, chỉ cần có người biết, thì ngươi chạy thoát khỏi pháp nhãn của Đại Nguỵ à?

Nếu không, tác dụng của Hoạn đảng để làm gì? Không phải để giám thị đám quyền quý này hả?

Đây là suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu đặt bút lên tờ giấy trắng.

Mấy ngày nay đều đang vội vàng tăng phẩm cảnh của Võ Đạo nên không rảnh tay, bây giờ Hứa Thanh Tiêu mới lập ra được một chút kế hoạch tương lai cho mình.

Nếu không lập kế hoạch ra, thì giống một con ruồi không đầu.

[Thứ nhất: Chuyện guồng nước đến trước cuối tháng nhất định phải hoàn thành, mau chóng thu lấy dân ý, có thể thông qua cách này để đột phá cảnh giới.]

[Thứ hai: Nhất mạnh vào sự phát triển nông nghiệp của Đại Nguỵ, tìm được thực vật đặc thù hoặc lúa giống.]

[Thứ ba: Trấn áp ma chủng, đồng thời mau chóng hiểu ra được gốc rễ của dị thuật.]

[Việc vặt: Văn cung Đại Nguỵ, Hoài Ninh Vương, Bạch Y Môn.]

Hứa Thanh Tiêu viết chuyện cần làm tiếp theo giống như viết dàn ý hết ra, đây là thói quen của hắn, mỗi khi xảy ra chuyện lớn, hoặc nhắc đến chuyện mình chiếm được một lúc thay đổi khác biệt lớn.

Hắn đều sẽ viết một bản quy hoạch tương lai, có thể tiến hành thay đổi được không, rồi lại tiến hành điều chỉnh, việc đầu tiêu là việc cấp bách nhất, việc thứ hai, thứ ba, sau đó là một vài chuyện vặt vãnh.

Công trình guồng nước không được trì hoãn nữa, tầm khoảng cuối tháng phải đâu vào đấy, tiến hành điều chỉnh, sau đó bắt tay vào phát triển nông nghiệp của Đại Nguỵ, nói trắng ra là tiêu tiền, bây giờ các thương nhân đã đưa bạc đến rồi, nên bỏ tiền ra thôi.

Có tiền không tiêu là thằng ngu, hơn nữa đối với Đại Nguỵ mà nói, tiêu được tiền là chuyện tốt rồi.

Việc thứ ba còn lại là trấn áp được ma chủng trong cơ thể, thời gian cũng hòm hòm rồi, Hứa Thanh Tiêu tính cứ dẫn ma chủng ra trước đã, sau đó dùng Văn cung, dùng tài hoa của bản thân trấn áp, kể từ đó còn có thể tăng một ít sức mạnh lên, cớ sao không làm? Dù sao sớm muộn gì mình cũng rời khỏi kinh đô Đại Nguỵ, đi ra thế giới bên ngoài thăm thú một phen.

Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ kỹ, tiếp theo mình cứ ngoan ngoãn tăng sức mạnh của bản thân lên đã, Nho Đạo cũng được, Võ Đạo cũng tốt, dù sao thì Nho Đạo không thành Thánh Nhân thì Hứa Thanh Tiêu không ra khỏi kinh đô Đại Nguỵ được.

Về phần Võ Đạo, nói thế nào cũng phải đến được cái Tứ Phẩm đã chứ? Thế không phải rất phù hợp với bên trong Thánh bên ngoài Vương à.

Nho Đạo Thánh Nhân, Võ Đạo Vương Giả, một cái tam phẩm một cái tứ phẩm, mỹ mãn vô cùng.

Ngẫm lại xem, bản thân đi khỏi Đại Nguỵ, có vô số yêu ma nhìn mình chằm chằm, thế thì sao, bọn chúng kị mình đã đạt đến cảnh Thánh Nhân, chi nên sẽ phái một vài yêu ma đặc thù, hoặc một ít sát thủ được bọn chúng huấn luyện được.

Cho rằng mình là thằng gà mờ, nhưng sau một khắc, bản thân mình đột nhiên ra tay, sức mạnh vương giả bùng nổ, đấm đối thủ đến trở tay còn không kịp, còn dùng sức mạnh của Thánh Nhân, thỉnh Thánh đến đập cả tộc kia ra bã.

Vậy có sướng không?

Không quan tâm người khác có khó chịu không, mình Hứa Thanh Tiêu sướng là được rồi.

Cho nên việc thứ ba liên quan đến dị thuật, thật ra nếu không phải chuyện guồng nước đã gần xong, thì chuyện dị thuật Hứa Thanh Tiêu sẽ xếp vào hàng đầu tiên.

Vì.

Có giấu được người trong thiên hạ, cũng không lừa được mình.

Nữ đế biết thì thế nào?

Văn cung Đại Nguỵ biết thì ra sao?

Giấu bọn họ thì làm gì được? Giấu cả người thiên hạ, nhưng không giấu nổi chính mình.

Tai họa của dị thuật vô cùng khó giải quyết, việc mình tu luyện dị thuật đến bây giờ, chỉ bằng nửa năm ngắn ngủi, đã tăng đến Thất Phẩm, mà dị thuật ma chủng cũng tăng đến Thất

Phẩm, thậm chí ngay bây giờ cũng muốn lột xác đến Lục Phẩm.

Tốc độ tu luyện đúng thật không hợp thói và rất kỳ lạ, Hứa Thanh Tiêu nghĩ mãi không ra, ma chủng bên trong cơ thể mình, rốt cuộc tu luyện như thế nào?

Bằng cái gì mà mạnh thế?

Chương 637: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (2)

Hứa Thanh Tiêu không rõ, nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu nếu như không trừ tận gốc dị thuật này, sẽ là phiền phức lớn nhất đối với chính hắn.

“Lúc này ta đã thành Đại Nho rồi, nhưng vẫn không thể diệt tận gốc hoàn toàn ma chủng của dị thuật, chẳng lẽ phải thành Thánh, mới có thể trừ tận gốc được?”

Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm ở trong lòng, hiện tại mình chính là tuyệt thế Đại Nho, có thể áp chế ma chủng, điểm này đã để Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được, những nghĩ muốn diệt hoàn toàn thì lại rất khó.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm thấy rằng muốn trừ tận gốc ma chủng, chắc phải nhập vào cảnh giới thành Thánh mới xong.

Nói đi nói lại thì mình chẳng hiểu dị thuật là cái cóc khô gì cả.

Vả lại mấy loại sách đấy toàn là sách cấm hết.

Thư tịch liên quan đến dị thuật trên khắp thiên hạ này đều là sách cấm, ở trong Tàng Kinh Các của Đại Nguỵ thật ra có một bản “Cách giải quyết dịch thuật”, ban đầu Hứa Thanh Tiêu đúng thật rất kích động, nhưng về sau nghe thái giám trong Tàng Kinh Các nói, mấy loại sách này ở rất nhiều nơi cũng có, dùng để lừa mấy thằng ngu thôi.

Những người đọc sách này chủ yếu tám chín phần mười đều tu luyện dị thuật, hoặc nói biết ai đó tu luyện dị thuật, thế nào cũng dính dáng đến dị thuật cả.

Hằng năm dựa vào loại sách này cũng có thể tóm cổ được mấy tên tội phạm đó.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không dám đi tìm sách cùng loại này, nghĩ lại cũng đúng, người thiên hạ bị cấm tu luyện dị thuật, người đời chỉ biết dị thuật đáng sợ thế nào, hiệu quả ra

sao, còn các thông tin cụ thể khác thì đúng thật không biết gì hết.

Thứ đấy là sách cấm trong sách cấm rồi.

Phiền thế không biết, nếu như quen mấy người cũng tu luyện dị thuật thì tốt biết mấy, ít nhất còn có thể cùng nhau nghĩ cách, khỏi phải một mình chịu khổ.

Ý này vừa xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khổ, đây đúng thật là chuyện không thể nào, người tu luyện dị thuật, ai so ai còn thận trọng cẩn thận hơn, đó là chuyện tru di cửu tộc đấy.

Hơn nữa mỗi người đều không dám nói ra, giống như bây giờ có người nói với mình, hắn tu luyện dị thuật, hỏi mình có tu luyện dị thuật không, có muốn cùng nhau nghĩ cách để vượt qua cửa ải khó khăn không?

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không đồng ý đáp lại.

Kệ đối phương có nói thật không, thế xin hỏi Hứa mỗ ta dựa vào gì để tin ngươi?

Nhỡ đâu ngươi lừa ta thì sao? Ta đây đi thăm ông bà ông vãi thật đấy.

Cho nên muốn tập trung mọi người cùng nhau nghĩ cách giải quyết là không thể, thà tự mình đi tìm tòi giải quyết còn hơn.

Cũng trong lúc Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị xử lý chuyện khác, giọng của Lý Thủ Minh ở bên ngoài vang lên.

“Lão sư, người mau ra ngoài đi ạ, xảy ra chuyện rồi, sư bá xảy ra chuyện rồi.”

Theo giọng Lý Thủ Minh vọng vào, Hứa Thanh Tiêu đã bật ngay dậy.

“Sư huynh của ta xảy ra chuyện gì?”

“Sao lại xảy ra chuyện?”

Hứa Thanh Tiêu bước nhanh ra ngoài, trong ánh mắt có chút tò mò.

“Lão sư, người mau ra ngoài xem thử.”

Lý Thủ Minh cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ đành tỏ ra bất đắc dĩ.

Hứa Thanh Tiêu không hỏi nhiều, trực tiếp đi ngay ra ngoài.

Rất mau, ở trong học đường, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu xảy ra chuyện gì rồi.

Chỉ thấy ở bên trong học đường, hai người Lộ Tử Anh và Trần Tinh Hà nhìn nhau chằm chằm, bọn họ đứng chắp tay, ở trong ánh mắt rõ ràng đều hiện vẻ cao ngạo, đứng im ở đó, không ai nói với ai lời nào, chỉ nhìn nhau.

Có vẻ khá là quái lạ, cho nên nhóm học sinh khác cũng không biết nên làm sao đây.

Bọn họ không hiểu, nhưng Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt đã hiểu.

Đây chả phải hai ông chúa kiêu ngạo gặp nhau hả, chả trách xảy ra chuyện này.

Tính cách Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu biết rõ, vô cùng ngạo khí, dù mình không có bản lĩnh gì nhưng vẫn cao ngạo vô cùng.

Tính cách Lộ Tử Anh, Hứa Thanh Tiêu không rõ, nhưng thông qua việc gặp nhau ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu lại cảm nhận được, cái tên Lộ Tử Anh này cũng cao ngạo không kém sư huynh nhà mình, khác nhau duy nhất là, sư huynh nhà mình hơi kém, còn Lộ Tử Anh có chút bản lĩnh thật.

Cảnh này chính là hai ông chúa thích làm màu đấm nhau trong tư tưởng à.

Mà Hứa Thanh Tiêu vừa mới ló mặt ra cái, cuối cùng Trần Tinh Hà cũng mở miệng.

“Các hạ là?”

Trần Tinh Hà hỏi dò.

“Lộ mỗ, đệ tử chân truyền của Thái Thượng tiên tông, người có tư chất Tiên Đạo đệ nhất, Lộ Tử Anh.”

Lộ Tử Anh vô cùng ngạo nghễ nói.

Mà giọng của Trần Tinh Hà cũng theo đó cất lên.

“Tại hạ Trần Tinh Hà, người xếp hạng đệ nhất Nho Đạo huyện Thu Sơn, xếp hạng thứ hai mươi chín kỳ thi phủ của tân triều Đại Nguỵ, sư đệ của ta là Hứa Thanh Tiêu.”

Trần Tinh Hà từ tốn giới thiệu bản thân, câu trước nghe còn ổn ấp, câu sau nghe có chút… kiêu hãnh không hiểu nổi.

Nhoáng cái tăng cấp độ làm màu lên.

“Hứa Thanh Tiêu là sư đệ của ngươi hả?”

Lộ Tử Anh có chút tò mò, nhưng sau một chốc, hắn nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu.

Theo ánh mắt của Lộ Tử Anh, Trần Tinh Hà cũng đánh mắt nhìn theo, sau khi phát hiện sư đệ của mình đã đi ra, sắc mặt của Trần Tinh Hà càng thêm ngạo nghễ.

Mặc dù hắn không biết Lộ Tử An là ai, nhưng tên này vừa đến đã kéo theo một loại cảm giác khó nói thành lời, một loại cảm giác… tên này không cùng chiến tuyến với mình rồi.

Vì thế hắn ta mới nhìn Lộ Tử Anh, mà Lộ Tử Anh cũng nhìn hắn ta, nếu đây không phải vì học đường Thủ Nhân chính là sân nhà của sư đệ mình, còn lâu hắn ta mới mở miệng ra nói đầu tiên.

“Sư huynh!”

“Lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Trần Tinh Hà, đây là lễ bái của sư đệ dành cho sư huynh của mình, còn đối với Lộ Tử Anh, Hứa Thanh Tiêu hơi chắp tay, là khách sáo giữa các bằng hữu với nhau.

“Ừ.”

Trần Tinh Hà gật đầu, đồng thời trong lòng vẫn hơi cảm động, dù sao sư đệ của mình đứng trước mặt người ngoài vẫn dành cho mình đầy đủ mặt mũi, đúng là sư đệ tốt mà.

Về phần Lộ Tử Anh trái lại cũng không ứ hử đáp lại gì cả, chỉ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa huynh, ta đã làm xong việc rồi, cố ý đến đây để truyền tiên pháp cho ngươi.”

Lộ Tử Anh từ đầu đến cuối đều ra vẻ, nói chuyện cũng tỏ ra rất là màu mè, truyền dạy tiên pháp đến rồi đây!

Hứa Thanh Tiêu nghe xong, bụng bảo dạ đành chịu thôi, mấy năm nay tại sao có nhiều kẻ thích làm màu ra vẻ thế.

“Làm phiền Lộ huynh, đúng lúc cũng có thể trò chuyện với Lộ huynh một chút Nho đạo, cùng nhau tiến bộ.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải người thích so đo, chỉ là lời nên nói thì vẫn phải nói, bản thân mình đúng thật không muốn tu luyện tiên pháp, duy nhất chỉ có cảm thấy thú vị mà thôi.

Nếu đây không phải vì ngành công nghiệp sản xuất, thậm chí Hứa Thanh Tiêu sẽ không đi nghiên cứu thứ này làm gì.

“Ừ.”

Lộ Tử Anh thấy Hứa Thanh Tiêu như vậy, cũng không nói thêm câu nào, chỉ lạnh nhạt đáp lại một tiếng.

Còn Trần Tinh Hà không nhịn được tò mò.

“Sư đệ, sao đang yên vui đệ lại đi học tiên thuật làm gì, thứ này học cũng không dễ đâu, so ra thì kém Nho Đạo thật, nhưng bây giờ đệ đang trong kỳ đỉnh cao thế này, nếu phân tâm đi tu luyện tiên thuật sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đấy.”

Chương 638: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (3)

Trần Tinh Hà nói với vẻ quan tâm.

Nhưng vừa mới cất mấy lời này lên thôi, Lộ Tử Anh đã không vui rồi.

“Lời của các hạ đây là có vài chỗ phiến diện rồi, sao Tiên Đạo lại không bằng Nho Đạo? Từ xưa đến nay, có người tu Tiên Đạo thành Nho, nhưng chưa bao giờ có người tu Nho Đạo thành Tiên đâu.”

Lộ Tử Anh đúng thật là rất không vui, ta đây còn chưa khinh Nho Đạo của các ngươi, Nho Đạo các ngươi đã khinh Tiên Đạo chúng ta rồi?

Lời vừa ra, Trần Tinh Hà đã nhíu mày.

“Nhưng từ xưa đến nay, Thánh Nhân vượt qua hết thảy, cho dù là cái gì Nhất phẩm cũng không thể sánh lại bằng, điểm này, chẳng lẽ các hạ không biết hả?”

Trần Tinh Hà cũng bắt đầu cố chấp đốp chát lại đối phương.

Thấy tình hình này, Hứa Thanh Tiêu vội xông lên giảng hoà.

“Sư huynh, Lộ huynh, cho dù là Tiêu Đạo hay Nho Đạo, đều bất phàm, mỗi người một vẻ, chúng ta đừng tranh cãi mấy chuyện không liên quan này có được không?”

“Nào mau đi vào thôi, cùng nhau đi vào trong.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn đắc tội Lộ Tử Anh, cũng không thể mất mặt chính sư huynh của mình được, chỉ có thể đi ra giảng hoà.

Hứa Thanh Tiêu đã lên lời như thế, hai người kia cũng hết chuyện để nói, đi theo Hứa Thanh Tiêu vào trong.

Về phần nhóm đệ tử nên làm cái gì thì làm cái đó, những cũng lén thì thầm bàn tán, dường như cũng nghe ngóng được địa vị của Lộ Tử Anh.

Bên trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu đang pha trà cho cả hai, Trần Tinh Hà và Lộ Tử Anh ngồi đối mặt nhau.

Bên trong phòng cực kỳ yên lặng, không hiểu sao cảm thấy vô cùng quái dị.

Cũng chính lúc này, Lộ Tử Anh nhìn thấy lá bùa Trắc Linh phù nằm ở trên bàn, không nhịn được nói.

"Hứa huynh, huynh vẫn chưa kiểm tra tư chất của mình hả?"

Lộ Tử Anh hỏi.

"À, lúc quay về có công vụ phải giải quyết, cho nên tạm thời vẫn chưa kiểm tra được, đúng lúc Lộ huynh đến đây rồi, thì bây giờ Hứa Mỗ sẽ kiểm tra thử ở trước mặt Lộ huynh."

Hứa Thanh Tiêu đang nghiên cứu tấm Trắc Linh Phù này, cho nên vẫn chưa kiểm tra tư chất của mình.

Vừa lúc Lộ Tử Anh đã ở đây rồi, sau khi thử xong, có thể nhờ Lộ Tử Anh xem.

"Được."

Lộ Tử Anh đáp, mà Trần Tinh Hà cũng tò mò.

Giọng Lộ Tử Anh vẫn tiếp tục vang lên.

"Theo lẽ thường thì nhỏ máu để trắc linh là cách đơn giản trực tiếp nhất, hiệu quả cũng rõ ràng nhất."

"Sau khi máu rơi xuống Trắc Linh Phù, sẽ sinh ra năm loại màu là trắng, đỏ, lam, tím, vàng, tư chất càng tốt, màu sắc càng đậm."

"Tất nhiên có một loại tư chất có màu vô cùng đặc biệt, màu sắc cũng rực rỡ nhất, chia thành ba màu, năm màu, nghe đồn còn có chín màu nữa."

"Chín màu là tư chất tiên nhân, vận may của Lộ mỗ cũng tốt, là sắc chín màu, tư chất của Hứa huynh nghẫm chắc hẳn cũng vào khoảng màu vàng."

"Chỉ cần có tư chất màu lam là thích hợp tu tiên rồi, ở dưới màu lam thì không tu được."

Lộ Tử Anh giải thích cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng không quên phải tán dương chính mình một lượt.

Khiến Trần Tinh Hà ngồi ở một bên không hiểu sao thấy khó chịu, kiểm tra tư chất thôi, còn lắm trò đến vậy, đúng là làm màu.

Nhưng đấy là vài lời nói thầm trong bụng chứ không nói ra, lỡ Lộ Tử Anh nghĩ hắn ta ghen tỵ thì sao.

Mà Hứa Thanh Tiêu nghe Lộ Tử Anh nói một lô một lốc xong thì cũng không nói gì, chỉ cầm Trắc Linh Phù lên, cắt đầu ngón trỏ nặn một giọt máu tươi, nhỏ xuống Trắc Linh Phù.

Nhưng mà máu tươi của Hứa Thanh Tiêu có ánh vàng, không phải loại máu tầm thường.

Cho nên, ánh mắt của Trần Tinh Hà và Lộ Tử Anh không tự chủ được nhìn về phía lá Trắc Linh Phù kia, muốn nhìn xem tư chất của Hứa Thanh Tiêu ra sao.

Chẳng qua khi máu rơi xuống Trắc Linh Phù, trong chớp mắt giống như dấy lên một ngọn lửa, cả tấm Trắc Linh Phù loáng cái bị đốt sạch, hoá thành mây bụi.

Trong chốc lát đấy, cả ba người im bặt.

Hứa Thanh Tiêu ngỡ ngàng.

Ớ?

Thế là có ý gì?

Trắc Linh Phù tự huỷ hả?

Hứa Thanh Tiêu không hiểu gì hết.

Ánh mắt tò mò của hắn nhìn về phía Lộ Tử Anh, mà người kia cũng đang sững sờ.

Cái quái gì thế?

Lộ Tử Anh tu tiên nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống này cả, dù Trắc Linh phù mất hiệu lực hắn cũng thấy rồi, nhưng tự huỷ là có ý gì?

“Lộ huynh, chuyện này?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Có lẽ tấm Trắc Linh Phù này có vấn đề, Hứa huynh thử tấm khác xem.”

Lộ Tử Anh lấy một tấm Trắc Linh Phù khác ra, y cũng chưa nhìn thấy tình huống đấy bao giờ, cho nên chỉ có thể trả lời như vậy.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không hỏi nhiều, kiểm tra lại lần nữa.

Lại một giọt máu màu vàng óng, khi máu còn chưa chạm vào Trắc Linh Phù, thì tình huống giống y như đúc lúc nãy lại xảy ra.

Trắc Linh Phù tự huỷ.

“Không thể nào được.”

“Cho đến bây giờ chưa bao giờ nghe chuyện Trắc Linh Phù tự huỷ cả.”

“Hứa huynh, thử lại lần nữa xem.”

Lộ Tử Anh lúc này không bình tĩnh nổi nữa, tình huống này trước giờ chưa bao giờ có, thậm chí cũng chưa có sách vở nào ghi lại cả.

Cho nên y lấy lá bùa thứ ba ra.

Nhưng kết quả vẫn giống y như lúc trước vậy, tấm Trắc Linh Phù thứ ba lại tự huỷ.

“Thử tiếp!”

“Nào tiếp!”

“Hứa huynh, đây!”

“Mau.”

“Nhỏ vào.”

“Hứa huynh, một lần cuối cùng.”

“Hứa huynh, ta đảm bảo đây là lần cuối cùng.”

“Hứa huynh….”

Trắc Linh Phù cứ lần lượt tự huỷ, cả người Lộ Tử Anh ngẩn ngơ, mẹ nó đây rốt cuộc xảy ra chuyện quái quỷ gì thế.

Không hợp lý chút nào hết.

Có chỗ nào xuất hiện tình trạng này chưa? Chưa nghe thấy bao giờ luôn.

Từng tấm Trắc Linh Phù được y lấy ra, đến cuối cùng Trần Tinh Hà phải lên tiếng.

"Tiếp cái gì mà tiếp? Sư đệ của ta sắp chảy kiệt máu đến nơi rồi."

"Các hạ không thấy mình kỳ cục lắm hả?"

Trần Tinh Hà đúng là không nhịn nổi nữa, từng tấm Trắc Linh Phù tự huỷ là bấy nhiêu giọt máu của Hứa Thanh Tiêu nặn ra, mấy giọt thì thôi đi, đằng này còn phải nhỏ bao nhiêu lượt nữa?

Nhỏ nữa khéo Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện mất, đây là Tân Thánh của tương lai đấy, không thể xảy ra chút nào được.

"Không sao đâu sư huynh, chỉ một ít máu nhỏ nhoi thôi, Lộ huynh, cứ tiếp đi."

Hứa Thanh Tiêu cũng không để tâm đến chút máu đấy, bản thân y hoàn toàn có thể tạo ra máu tiếp được, vả lại chính y cũng tò mò chuyện này là thế này, tại sao Trắc Linh Phù cứ tự huỷ mãi thế.

"Được."

"Xin các hạ cứ yên tâm, Lộ mỗ tuyệt đối không có dị tâm gì hết."

Lộ Tử Anh gật đầu nhẹ, đồng thời báo cho Trần Tinh Hà biết mình không có ý xấu.

Sau đó, lại tiếp tục một vòng kiểm tra mới.

Sau một khắc đồng hồ.

Tất cả Trắc Linh Phù của Lộ Tử Anh dùng hết sạch, một trăm tấm Trắc Linh Phù, tất cả dùng hết.

Bên trong phòng, ba người câm như hến đứng yên sững sờ tại chỗ, đây đúng thật là nói cái gì cho phải rồi.

“Lạ! Lạ! Lạ quá!”

“Kỳ quá, chuyện này chưa bao giờ xuất hiện cả.”

“Tư chất dù nát bét nhất cũng không đến mức khiến Trắc Linh Phù tự huỷ.”

“Ta phải chạy đi hỏi sư phụ ta một chút.”

“Không được rồi, sư phụ giờ không ở trong kinh, làm sao bây giờ?”

Chương 639: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (4)

Lộ Tử Anh tự lẩm nhẩm, đúng là bây giờ y như gà mắc tóc không biết đâu mà lần, tại sao một tấm Trắc Linh phù bình thường hơn cả bình thường, kiểm tra nhiều như vậy đều không ra kết quả gì hết?

Cái tên Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ tư chất thấp của thấp nhất.

Cũng có thể lắm chứ.

Nhưng sao lại không phải tư chất cực cao? Vậy sao được chứ? Tư chất cực cao khổng phải là mình, chín màu đó sao?

Hơn nữa nếu cực cao sao Trắc Linh phù lại tự huỷ? Điều này cũng không hợp lý.

Cho nên Lộ Tử Anh theo bản năng cho rằng tư chất của Hứa Thanh Tiêu rất kém.

Kém đến nỗi không gì kém hơn.

Ngẫm đến đây, Lộ Tử Anh nói.

“Khả năng duy nhất là, Hứa huynh không thích hợp để tu tiên.”

Y nói cũng không đến nỗi khó nghe, vẫn khá là uyển chuyển.

Nhưng nói những lời này, Hứa Thanh Tiêu còn chưa giận, thì Trần Tinh Hà đã rất không vui rồi.

“Sao không bảo sư đệ ra vô cùng phù hợp tu tiên, Trắc Linh Phù còn chưa kiểm ra được tư chất của sư đệ ta mà.”

Trần Tinh Hà khó chịu rồi đó!

Mặc dù chính bản thân hắn ta cũng không hy vọng sư đệ mình đi tu đường Tiên Đạo, phân tâm phân thần, có tài nhưng không thu được kết quả tốt, nhưng cũng không cho phép ai nói sư đệ mình như thế.

Nghe xong lời này, Lộ Tử Anh nhăn mày.

Nhưng nghĩ kỹ thì mình đúng thật hơi phiến diện, vì thế thở dài bảo.

“Là Lộ mỗ nói chuyện hơi cực đoan rồi, mong Hứa huynh đừng để bụng.”

Lộ Tử Anh nói thế.

“Không sao, là chuyện nhỏ thôi mà.”

“Sư huynh, tư chất Nho Đạo của sư đệ khá ổn rồi, tư chất Tiên Đạo có kém cũng rất bình thường, thật ra chuyện này cũng không cần phải tranh đoạt làm gì.”

Hứa Thanh Tiêu nói, đối với kết quả này thật ra hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Vì, Nho Đạo của mình đã là đỉnh rồi, sao Tiên Đạo cũng có thể đỉnh như thế nữa?

Với lại, tư chất Võ Đạo cũng mình cũng tạm ổn, đương nhiên Tiên Đạo có kém cũng là chuyện hết sức bình thường, còn rất là hợp tình hợp lý.

Thế gian này có gì hoàn mỹ đâu chứ.

“Vậy thì chưa chắc, không khéo Trắc Linh phù của ai đó có vấn đề ấy.”

Trần Tinh Hà mở miệng, tính cách sư đệ mình khiêm tốn biết tiến biết lùi là chuyện tốt, nhưng cũng không thể mặc cho người ta bắt bí được.

Nên nói vẫn phải nói.

Nhưng những lời này khiến Lộ Tử Anh thật không vui chút nào, nhưng ngẫm lại Trần Tinh Hà nói cũng không sai.

Cuối cùng y cắn răng nói.

“Thật ra còn một cách khác có thể kiểm tra xem Hứa huynh có hợp với tu tiên không.”

Lộ Tử Anh nói cách kiểm tra thứ hai ra.

“Ồ? Còn có cách khác?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi lại.

“Chẳng lẽ lại nhỏ máu tiếp?”

Trần Tinh Hà cũng đế lời theo.

“Không.” Lộ Tử Anh lắc đầu, sau đó đứng dậy lấy giấy bút ra, mau chóng viết chữ lên giấy.

Ước chừng tầm khoảng nửa khắc đồng hồ, Lộ Tử Anh cầm tờ giấy lên, đưa cho Hứa Thanh Tiêu nói.

“Đây là pháp môn dẫn khí vô thượng của Thái Thượng tiên tông, nếu cứ kiểm tra mãi không được, sao không thử tu luyện luôn xem.”

Lộ Tử Anh nói cách thứ hai ra.

Nhưng cái cách này, ngài đừng có mà chê, có tác dụng thật đó.

Thực hành là cách duy nhất để chứng minh chân lý đó.

Hứa Thanh Tiêu không nhận lấy tờ pháp môn này ngay, mà nhìn về phía Lộ Tử Anh nói.

“Tâm pháp của môn phái như này theo lẽ thường chắc không được mang ra đâu ha?”

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu không hiểu quy định của Tiên Đạo, nhưng cùng đọc qua vài cuốn tiểu thuyết rồi, biết môn phái tu tiên rất coi trọng tâm pháp, nếu như truyền ra bên ngoài chút thôi là đã đủ rước mệt vào người rồi.

“Đúng là có quy tắc thật, nhưng Lộ mỗ chính là đệ tử chân truyền, với lại Hứa huynh đây cũng là Đại Nho của Nho Đạo, hơn nữa đây cũng chỉ là phương pháp dẫn khí cơ bản thôi.”

“Cho nên không sao hết!”

Lộ Tử Anh giải thích rõ ràng.

Y thân là đệ tử chân truyền, có lấy tâm pháp vỡ lòng ra cũng không sao, Hứa Thanh Tiêu lại là Đại Nho Nho Đạo, càng không xảy ra vấn đề gì.

Ba điều này hợp thành một, quy củ có là vậy cũng chẳng sao.

“Được, nếu đã như vậy, xin cảm tạ Lộ huynh!”

Hứa Thanh Tiêu nói lời cảm tạ.

Mà Lộ Tử Anh lắc đầu: "Không cần cảm tạ, chủ yếu là do Trắc Linh Phù xảy ra vấn đề, ta cũng không biết phải nói ra làm sao, thôi thì thực hành luôn là hay nhất."

"Nhưng mà có mấy chuyện này, ta vẫn phải nhắc một chút, Hứa huynh hãy nghe cho thật kỹ."

Lộ Tử Anh nói, không phải y muốn giúp Hứa Thanh Tiêu, mà sợ Trần Tinh Hà nảy lòng hiểu nhầm y.

Mình đường đường là thiên tài đệ nhất của Tiên Đạo, nếu bị hạng người này hiểu lầm, thế không phải là rất mất mặt hay sao?

"Mời Lộ huynh nói."

Hứa Thanh Tiêu rửa tai lắng nghe đáp.

"Thứ nhất, tu luyện tiên pháp, không thể bức ép được, nếu như gặp phải cản trở, nhất thiết không thể cưỡng ép bản thân tu hành, bằng không sẽ khiến cơ thể tổn thương cực nặng."

"Thứ hai, tu luyện tiên pháp, không được ép bản thân giác ngộ, phải giác ngộ từ từ, giác ngộ được thì mới thử tu hành, nếu không giác ngộ được, tuyệt đối không được thử, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn hơn nữa."

"Thứ ba, kẻ tu tiên chú ý nhất là duyên phận, nếu không có duyên, thì không được cưỡng cầu, nếu có duyên, tu hành ắt trôi chảy."

Lộ Tử Anh nghiêm túc nói, chỉ ra ba vấn đề.

Lời thế vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc suy ngẫm, còn Trần Tinh Hà ngẫm nghĩ một lúc, không nhịn được nói.

"Đấy không phải cùng chung một ý à? Loanh quanh lòng vòng tóm lại một câu, có tư chất thì tu được, không có tư chất thì không tu được?"

Trần Tinh Hà nhíu mày đáp.

"Đúng. tu tiên chỉ như thế thôi, có tư chất thì tăng cực nhanh, không có tư chất thì ngàn ngày mới đi được một dặm."

Lộ Tử Anh ngạo nghễ nói.

Hứa Thanh Tiêu cười khổ một tiếng, hắn cũng không muốn chen chân vào cuộc cãi vã của hai người này nữa rồi.

Mà hướng ánh mắt nhìn lên cách tu tiên kia.

Chữ của Lộ Tử Anh không đẹp lắm, nhưng vẫn nhìn được, Hứa Thanh Tiêu đọc chăm chú, nghiền ngẫm từng từ một.

Chừng khoảng lát sau, Hứa Thanh Tiêu yên lặng suy nghĩ.

Đây là pháp môn dẫn khí.

Bước đầu tiên của Tiên Đạo tên là "Dẫn khí".

Dẫn linh khí của đất trời đi vào trong cơ thể, tích tụ và bồi dưỡng cơ thể.

Giống như cảnh giới đầu tiên của Võ đạo, cũng là dậm móng nhục thân vững chắc đã.

Nhục thân là cơ bản của mọi thứ.

Một tờ giấy ghi lại cách tu hành, gói gọn mấy ngàn chữ, không đến nửa khắc đồng hồ Hứa Thanh Tiêu đã đọc xong, hơn nữa trong nháy mắt đã hiểu gần hết.

Tất nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng không cho rằng tư chất của mình tốt đẹp gì, dù sao thì bản thân mình là Đại Nho của Nho Đạo, sao lại không thể hiểu được mấy cái này cơ chứ?

"Ta đọc xong rồi Lộ huynh."

Hứa Thanh Tiêu sau khi trả lại pháp môn, khẽ cười nói.

"Đã đọc xong rồi?"

"Hứa huynh, không đọc lại lần nữa hả?"

Lộ Tử Anh hơi kinh ngạc, bây giờ mới được nửa khắc Hứa Thanh Tiêu đã bảo đọc xong rồi?

Chương 640: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (5)

“Không cần, ta hiểu rồi, cảm ơn Lộ huynh!”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, đúng là hắn đã đọc hiểu hết rồi.

Nhưng nói xong lời này, Lộ Tử Anh không khỏi nhíu mày mở miệng.

“Hứa huynh, Lộ mỗ biết Hứa huynh chính là Tuyệt thế Đại Nho, nhưng Tiên Đạo tuyệt đối không được cẩu thả, cần phải nghiêm túc quan sát, hơn nữa phải hiểu được rõ ràng.”

“Huynh đọc thoáng qua thì không có tác dụng đâu Hứa huynh, huynh phải hiểu thật thấu đáo mới được.”

Lộ Tử Anh khuyên nhủ, y không có ý gì khác, chẳng qua công pháp y đưa cho Hứa Thanh Tiêu mà bị Hứa Thanh Tiêu khinh thường thì rắc rối to.

Nếu tu luyện mà xảy ra chuyện gì, một Đại Nho bị mình hại, Nữ đế Đại Nguỵ nhất định sẽ không tha cho mình, đến cả sư phụ mình cũng không tha cho mình mất.

“Ta hiểu hết rồi mà Lộ huynh, ta không lừa ngươi đâu.”

Hứa Thanh Tiêu đúng là đã đọc hiểu thật, mình đây dù gì cũng là một tên Đại Nho, không thể nào đến cả cái này cũng đọc không hiểu chứ?

Ngươi bảo tư chất tu luyện của ta kém, ta đây nhận, nhưng ngươi bảo khả năng đọc hiểu của ta kém, ta đây không tiếp nhận được đâu.

Với cả, đọc tiểu thuyết nhiều năm như thế, cái cần hiểu đều hiểu được hết nhé.

Có mỗi dẫn khí nhập thể thôi mà.

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói như thế, Lộ Tử Anh vẫn hơi không yên tâm, nhưng chính lúc này, Trần Tinh Hà hơi bực mình rồi.

Hắn ta cầm bản pháp môn này lên ngay lập tức, lướt mắt qua một lượt, ước chừng đọc qua một lát, xong lại để xuống.

“Mỗi thế này còn đọc không hiểu? Lộ huynh, có phải ngươi đang quá coi thường sư đệ của ta rồi không?”

“Ta đây một nho giả chưa nhập phẩm mà còn hiểu được, sư đệ ta là Tuyệt thế Đại Nho sao lại không hiểu chứ?”

Trần Tinh Hà hơi tức giận nói.

Dĩ nhiên những lời này của hắn ta cũng có mấy phần khoác lác, vì hắn ta có hiểu đâu, nhưng mà vẫn ghi tạc toàn bộ pháp môn này vào trong đầu.

Dù sao thì đọc đến đâu thì nhớ đến đấy vẫn làm được.

“Được rồi Lộ huynh, uống ngụm trà đi.”

Hứa Thanh Tiêu mời Lộ Huynh uống ngụm trà, đừng xoáy mãi vào chuyện này.

Lộ Tử Anh nhìn Hứa Thanh Tiêu như vậy, không khỏi thở dài, y định nói cái gì đó, lại không biết nên nói cái gì.

Sau khi nhấp một ngụm trà, Hứa Thanh Tiêu nói.

“Lộ huynh, bây giờ Hứa mỗ sẽ thử tu luyện pháp môn này thử, nếu như không được thật, thì đành thôi vậy.”

Hứa Thanh Tiêu bảo, tu hay không tu đều không quan trọng, thử một lần coi sao, không được thì thôi.

Chuyện chủ yếu muốn bàn, vẫn liên quan đến việc phù đạo kia hơn.

“Hứa huynh, cá nhân ta đề nghị không phải gấp đến vậy, ngươi có muốn đọc lại lần nữa không?”

Lộ Tử Anh vẫn hy vọng Hứa Thanh Tiêu đọc lại cho thật kỹ.

Đại ca à, mới có nửa khắc đồng hồ, ca ca đã hiểu thật rồi sao? Đừng qua loa như thế được không?

Đang tu tiên đấy!

“Lộ huynh, Hứa mỗ là Đại Nho.”

Hứa Thanh Tiêu khá buồn lòng, đành phải thanh minh một câu, mình là Đại Nho.

Sau đó là im bặt.

Suy cho cùng Hứa Thanh Tiêu đã nói đến nước này rồi, y cũng không thể nào nói hơn được nữa.

“Hứa huynh, vậy ngươi thử tu hành một lượt xem, có điều nhất định phải nhớ kỹ, không được thì không được cố.”

“Trong quá trình dẫn khí, bình thường cần phải tốn mất một tháng, Hứa huynh trước tiên đừng vội dẫn khí nhập thể, thử cảm khí là được rồi, có thể cảm ứng được linh khí đã là tốt rồi.”

“Tất nhiên, cảm khí cũng cần một thời gian nhất định, nhanh thì một ngày, chậm thì một tháng.”

“Như Lộ mỗ thì cảm khí trong một ngày, dẫn khí trong vòng ba ngày.”

Lộ Tử Anh nói như thế, nếu Hứa Thanh Tiêu muốn cố tu luyện, thế thì y cũng bó tay rồi, đồng thời y cũng không quên phải tâng bốc mình một phen.

Ba ngày dẫn khí, lúc ấy đã khiến tông môn khiếp sợ đến bao nhiêu?

Mặc dù không thể nói là dẫn khí nhanh nhất từ trước đến nay, nhưng cũng có thể xếp hạng hàng đầu, thời này không có địch thủ.

“Ta hiểu rồi, đa tạ Lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu hơi cúi đầu về phía Lộ Tử Anh, cho dù như thế nào, thì đối phương cũng hướng dẫn mình Tiên Đạo, vẫn phải kính lễ một chút.

“Thôi được rồi, ta ở bên này làm hộ pháp vậy, tránh để Hứa huynh xảy ra sai lầm.”

Thấy Hứa Thanh Tiêu khiêm tốn khách sáo như vậy, Lộ Tử Anh dần dần có chút thiện cảm với Hứa Thanh Tiêu, cho nên mới chủ động ngỏ lời làm hộ pháp cho Hứa Thanh Tiêu.

“Tốt rồi, đa tạ Lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, có một vị thiên kiêu Tiên Đạo hộ pháp cho mình đúng thật rất tốt, lỡ như có xảy ra điều gì, đối phương cũng có thể ra tay ngay lập tức.

Có thêm một lớp bảo vệ.

“Được, mời Hứa huynh.”

Lộ Tử Anh đứng dậy, đi ra ngoài của phòng.

Y đi thẳng một mạch vào trong nội viện, khá yên tĩnh, nhóm học sinh đều học tập ở ngoại viện.

Lúc này.

Hứa Thanh Tiêu đắm mình trong ánh nắng, ngồi khoanh chân, bắt đầu tu tiên.

Đối với tu tiên, Hứa Thanh Tiêu chỉ muốn thử một chút, hiểu được nhiều hơn chắc chắn có nhiều điều tốt hơn rồi.

Trong ánh mặt trời, Hứa Thanh Tiêu nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu tu hành.

Pháp dẫn khí Thái Thượng.

Cũng chính là pháp môn thập phẩm “Dẫn khí” vỡ lòng của Tiên Đạo.

Gồn tổng cộng ba lần biến hoá.

“Cảm khí”, “Dẫn khí”, ” Nạp khí”.

Cảm ứng linh khí.

Dẫn linh khí vào.

Nạp linh khí vào.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu thử vận chuyển bí quyết của pháp môn, bắt đầu từ từ tu hành từng chút một.

Về phần Lộ Tử Anh đứng cách đó không xa thì tay lấy pháp phù ra, mau chóng viết chữ lên trên đó.

Chuyện Trắc Linh phù tự huỷ chưa bao giờ nghe thấy, chuyện này nhất định phải nói cho sư phụ mình.

Y không tin Trắc Linh Phù có vấn đề, mà cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có vấn đề.

Nhưng về phần có vấn đề gì, thì y không biết được.

Để xem sư phụ mình có biết không.

Sau một khắc.

Pháp phù biến mất, hoá thành một luồng ánh sáng.

Ánh mắt của y ngay sau đó rơi lên người Hứa Thanh Tiêu.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu, Lộ Từ Anh hơn nản lòng, y không coi thường Hứa Thanh Tiêu, mà y quá hiểu tu tiên.

Chưa đến nửa khắc đồng hồ đã đọc xong pháp dẫn khí Thái Thượng, đây là thứ có thể hiểu được à?

Làm như thế thì đúng có chút… không tuân theo tiên đạo rồi.

Ầy, sư phụ còn bảo ta học tập hắn nhiều hơn?

Vội vàng hấp tấp như này, đã định trước tu không thành tiên rồi.

Lộ Tử Anh nghĩ đến như thế.

Cứ như thế, thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Một khắc.

Hai khắc.

Ba khắc.

Vừa tròn ba khắc.

Hứa Thanh Tiêu dần dần tiến vào trạng thái.

Cũng chính lúc này trong vòng nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu cảm ứng được… một luồng khí.

Không, nói đúng hơn, không phải một luồng khí, mà vô số tia khí bay lung tung khắp trời đất.

“Đây chính là linh khí ư?”

Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc, Võ Đạo tu luyện xác thịt, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Mà linh khí này hơi huyền ảo.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu không do dự nữa, bắt đầu thử dẫn khí vào trong cơ thể.

Chương 641: Tiên Đạo Đệ Nhất, Một Tháng Mới Nhập Phẩm! Hứa Thanh Tiêu, Một Canh Giờ Đã Nhập Phẩm? (6)

Sau khi để linh khí đi vào trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu cũng có hơi hồi hộp.

Vì căn cứ vào pháp môn đã ghi, chỗ khó nhất của dẫn khí nhập thể không phải ở việc không thể nào dẫn khí vào, mà ở chỗ sau khi linh khí tiến vào trong cơ thể, cần phải chạy tuần hoàn một vòng nhỏ trong người, mà giờ đang chuyển động một vòng tuần hoàn nhỏ, lúc nào cũng có thể tự tách nhau hết ra.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới căng thẳng.

Lại ba khắc trôi qua.

Cuối cùng linh khí trong người cũng chạy xong một vòng tuần hoàn nhỏ.

Hoàn thành dẫn khí.

Sau một khắc, chính là bước then chốt nhất.

Nạp khí dưỡng sinh.

Để linh khí tự tách ra, sau đó lan ra khắp toàn thân.

Như thế thì cuối cùng cũng hoàn thành xong một lần tu luyện cơ bản.

Chỉ cần hoàn thành một lần, lần sau hấp thụ linh khí, thì sẽ tự động vận chuyển, hoàn thành nhập môn thập phẩm.

Rắc!

Khi linh khí tan ra, một tiếng rắc vang khẽ, sau một khắc, luồng linh khí này tách ra thành hàng trăm sợi, lan đến tận cùng cơ thể.

Vô cùng sảng khoái!

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu ngay đó nhận ra được, chính cơ thể mình cũng mạnh hơn một xíu, tuy chỉ một xíu, nhưng rõ ràng lớn hơn thật.

Đỉnh hết sức, tu tiên còn trợ giúp cho võ đạo?

Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc.

Mà đúng lúc này.

Hứa Thanh Tiêu cũng thuận thế hoàn thành nhập phẩm.

Tính tròn tổng cộng… Vừa đúng một canh giờ.

Chỉ là dân ý và thánh ý trong người Hứa Thanh Tiêu, ngăn người khác thăm dò.

Lộ Tử Anh căn bản không thể nhìn thấu được.

Bên trong mắt hắn vẫn ngập tràn sự lo lắng.

Keng!

Sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Thấy Hứa Thanh Tiêu mở mắt, Lộ Tử Anh thở phào một hơi, y theo bản năng cho rằng Hứa Thanh Tiêu gặp trở ngại, nên mới ngừng tu hành lại.

Nhưng trong lúc y chuẩn bị lên tiếng an ủi thì giọng của Hứa Thanh Tiêu truyền đến.

“Lộ huynh.”

“Ta…. nhập phẩm rồi.”

“Không tu luyện thành công được cũng không sao hết, Hứa huynh đừng nản chí…”

Lộ Tử Anh vô thức nói, đang nghĩ phải an ủi Hứa Thanh Tiêu một chút.

Nhưng khi y nghe xong lời Hứa Thanh Tiêu nói, cả người đơ ra.

“Gì cơ?”

“Ngươi nhập phẩm rồi á?”

“Hứa huynh, ta kính ngươi là Đại Nho không sai, nhưng ngươi đừng coi ta là thằng ngu chứ.”

Phản ứng đầu tiên của Lộ Tử Anh là không tin, thậm chí cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đang lừa mình.

“Lộ huynh, ta thật sự nhập phẩm rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không biết phải giải thích kiểu gì, hắn đúng thật là nhập phẩm rồi mà. Lúc này nhìn bộ dạng Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nghiêm túc.

Lộ Tử Anh đi thẳng đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, đưa tay ra nắm lấy bả vai Hứa Thanh Tiêu, ngay lập tức, một luồng linh khí chui vào bên trong người Hứa Thanh Tiêu.

Lộ Tử Anh không tin nổi trợn to hai mắt nhìn.

Y đang kiểm tra linh khí bên trong người Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên khi linh khí của Lộ Tử Anh vừa vào trong, ngay lập tức phát hiện ra linh khí bên trong người Hứa Thanh Tiêu.

Không đến nỗi hùng hậu, nhưng đúng thật là có linh khí tồn tại.

Đây chính là đại diện cho Nhập phẩm.

Trong cơ thể có linh khí, coi như nhập phẩm.

Đây! Đây là! Đây là!

Thế thì quá vô lý rồi!

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào được.

Hứa Thanh Tiêu từ khi bắt đầu đến giờ là sau bao lâu? Tính dôi ra cũng được một canh giờ.

Một canh giờ đã nhập phẩm? Đừng có quá quắt như vậy được không? Đây là người à? Hắn thân là đệ nhất thiên tài Tiên Đạo, lúc trước nhập phẩm cũng mất tận ba ngày.

Không ai nhanh hơn hắn, từ trước đến giờ có, nhưng cũng chỉ được mấy người thôi, hơn nữa là thật hay giả cũng phải đặt một câu nghi vấn, dù sao thì người cũng chết rồi, chỉ còn sống trong điển tích thôi.

Nhưng mà có tính thêm những người sống ở trong điển tích, thì cũng không ai một canh giờ đã nhập phẩm đâu.

Quá đáng vừa vừa phải phải thôi chứ.

Chuyện này!

Tuyệt đối không thể nào được.

Lộ Tử Anh nuốt một ngụm nước bọt.

Mà giọng của Hứa Thanh Tiêu không nhịn được vang lên.

“Lộ huynh, ta đây cũng tính là đã nhập phẩm rồi nhỉ?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đúng!”

Lộ Tử Anh không lừa Hứa Thanh Tiêu, nhập phẩm thì đúng là nhập phẩm, chẳng qua bây giờ y vẫn chưa thể tiếp thu được chuyện Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm.

“Xem ra Tiên Đạo cũng chỉ thế này thôi, còn tưởng khó khăn lắm, sư đệ một canh giờ nhập phẩm rồi.”

“Nãy ai đó còn nói thế này, mình ba ngày là nhập phẩm, là Tiên Đạo đệ nhất, xem ra cái danh tư chất đệ nhất Tiên Đạo này chắc phải nhường cho sư đệ ta rồi.”

Giọng Trần Tinh Hà vang lên, hắn ta vừa nhìn thấy chuyện như này xảy ra, phải chạy ngay đến nói mát mẻ vài câu.

Nói sao thì tên Lộ Tử Anh này từ đầu đến cuối lúc nào cũng ra vẻ vô cùng nguy hiểm, động một cái là bảo mình là Tiên Đạo Đệ Nhất, bây giờ hay rồi, bị sư đệ mình vả mặt cho, cảm giác này đúng là sướng ghê.

“Không thể nào.”

Lộ Tử Anh không buồn quan tâm Trần Tinh Hà nói kháy mình nữa, y đang cau mày suy nghĩ.

Một canh giờ đã nhập phẩm, thế này không hợp lý chút nào, tính từ trước đến nay không thấy người nào như thế.

Thiên phú của Hứa Thanh Tiêu có cao đến đâu, cũng không thể một canh giờ nhập phẩm được.

Lộ Tử Anh nhăn mày, thế giới quan của y có vẻ sụp đổ rồi.

Cho đến hiện tại, y vẫn cho rằng bản thân là kẻ đứng đầu Tiên Đạo, không ngờ được rằng, Hứa Thanh Tiêu vậy mà đã thay

đổi sự hiểu biết của chính y.

Một canh giờ nhập phẩm, mặc dù nói chỉ nhập phẩm, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh.

Nhìn ánh mắt hoài nghi nhân sinh của Lộ Tử Anh, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được hỏi.

“Lộ huynh, ta cho rằng chắc là nhờ Nho Đạo, ta đã là Đại Nho Nho Đạo, có lẽ đã có nền móng vững chắc, nên mới đột phá nhanh như thế, với cả Hứa mỗ cũng tu luyện Võ Đạo.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn tự tìm một lời giải thích cho chính mình.

Chẳng qua lời giải thích này cũng có chỗ không đúng, vì lúc trước Triều Ca đã nói, giữa mỗi hệ thống tu luyện đều có sự áp chế lẫn nhau, ngươi tu luyện Tiên Đạo, cũng tu luyện Võ Đạo, sẽ áp chế lẫn nhau.

Theo lý thuyết thì mình tu luyện Tiên Đạo không nên nhanh như vậy chứ?

“Cũng có thể.”

Nghe lời giải thích của Hứa Thanh Tiêu, Lộ Tử Anh gật đầu nhẹ, có có thể.

Nhưng Trần Tinh Hà không vui.

“Sư đệ, sư đệ khiêm tốn vừa thôi, ở đâu có chuyện này nữa, một canh giờ đệ có thể nhập phẩm được, vậy chứng minh đệ hợp Tiên Đạo, tất nhiên hợp nhất vẫn là Nho Đạo.”

“Thế này nhé, nếu Lộ huynh thấy không phục, cũng có thể lấy phương pháp tu luyện cửu phẩm ra so.”

“Một canh giờ nhập phẩm, bước vào cửu phẩm tốn nhiều nhất là một ngày nhỉ, Lộ huynh, xin hỏi huynh bước vào cửu phẩm mất bao lâu?”

Trần Tinh Hà tiếp tục hỏi.

Chương 642: Dân Tâm Kiếm Hiện! Chấn Động! Lục Bộ Thượng Thư Đánh Nhau Rồi! (1)

Nghe lời này, Lộ Tử Anh không hề giận, trái lại còn cảm thấy đề nghị này của Trần Tinh Hà cũng không tệ.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu khoát tay áo nói: "Không cần như vậy, lấy tâm pháp võ lòng còn được, nếu lấy ra nữa e rằng sẽ xảy ra chuyện."

Hứa Thanh Tiêu từ chối, tâm pháp của tông môn nhà người ta, mình học được võ lòng đã tốt lắm rồi.

Nếu còn tiếp tục như thế nữa, không khác gì miễn phí công pháp?

Tiên tông cực kỳ để ý đến mấy thứ như là tâm pháp, giống như truyền thừa của bản thân, sao cho không người khác được?

Nhưng Lộ Tử Anh lắc đầu nói: "Thật ra cũng không phải không được, tâm pháp cửu phẩm, không tính là quá khó, nhưng mà Hứa huynh, huynh cứ củng cố linh khí trước đã, đợi đến khi trong cơ thể huynh có mấy trăm đường linh khí, lúc đó ta mới đưa tâm pháp cửu phẩm cho Hứa huynh xem được."

"Nhưng mà quá trình này cần khoảng chừng bảy ngày, vấn đề không nằm ở tư chất, mà ở linh khí tích tụ được, giống như việc tăng khí huyết ở Võ Đạo."

Lộ Tử Anh nói, y vẫn có thể mang tâm pháp cửu phẩm ra được, nhưng vượt qua cửu phẩm thì không được.

Nhưng nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu cười khổ nói: "Không cần, không cần, Lộ huynh mang tâm pháp nhập phẩm ra đã quá đủ rồi."

Hứa Thanh Tiêu từ chối, hắn có muốn tu luyện Tiên Đạo đâu, sao phải ôm đống nhức não này nhỉ.

"Không!"

“Hứa huynh, huynh nhất định phải thử một lần, nhập phẩm không thử ra được cái gì hết, nhưng cửu phẩm chắc chắn tra ra được kết quả gì đó, huynh phải thử.”

“Nếu không thì, sau này Lộ mỗ không dám xưng mình là Đệ nhất Tiên Đạo nữa.”

Lộ Tử Anh rất lo lắng bảo, y nôn nóng vô cùng.

Mình vốn là đệ nhất của Tiên Đạo, không chỉ là người có thực lực đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi này, quan trọng nhất là tốc độ tu luyện cũng xếp hạng nhất.

Nhưng giờ Hứa Thanh Tiêu một canh giờ đã nhập phẩm, y không chịu nổi hiện thực này.

Nhập phẩm khéo không thử ra được kết quả gì, nhưng cửu phẩm nhất định có thể tra ra được.

Chỉ cần đợi bảy ngày thôi.

“Thế… được thôi.”

Hứa Thanh Tiêu ngẫm nghĩ, nếu đối phương cứ khăng khăng như thế, thì hắn cũng không dám ý kiến gì, vừa hay mình cũng muốn xem thử rốt cuộc là do gì, là do Nho Đạo, hay do mình hợp tu tiên thật.

Có điều Hứa Thanh Tiêu không dùng dân ý hoá thành linh khí ngay, định từ từ củng cố lại tu vi rồi tính tiếp.

Cũng không thể vội vã nhất thời được.

Nhưng Trần Tinh Hà lại đế vào.

“Lộ huynh, ngươi còn chưa nói ngươi vào cửu phẩm mất bao lâu?”

Trần Tinh Hà gặng hỏi.

“Mười lăm ngày, ta tụ khí mất bảy ngày, mười lăm ngày đột phá.”

Lộ Tử Anh đáp.

Y không nói khoác.

“Được, sư đệ, tranh thủ tám ngày đột phá đi.”

Trần Tinh Hà nói với Hứa Thanh Tiêu thế.

“Không, không được, trong vòng tám ngày cho dù như thế nào cũng không thể đột phá, thập phẩm là dẫn khí, khác hoàn toàn với cửu phẩm, tiên đạo cửu phẩm là Luyện khí cảnh, phải luyện hoá linh khí, ngưng tụ linh mạch.”

“Với cả không chỉ ngưng tụ được một sợi linh mạch, thiên tài thật sự, là phải ngưng tụ ra được hơn ba sợi linh mạch.”

Lộ Tử Anh nói, nhưng lời này y nói hơi quá lên.

Vì nói như vậy cũng chỉ ngưng tụ ra được một sợi linh mạch, ở đâu lòi ra ngưng tụ ra ba sợi linh mạch, dù sao chính y cũng có tụ ra được đâu, hơn nữa thứ này theo lý thuyết chỉ có một thôi.

Chủ yếu là Lộ Tử Anh sợ Hứa Thanh Tiêu quay đi quay lại mười ngày đã ngưng mạch thành công, vậy chẳng phải mình sẽ mất hết mặt mũi sao.

Cho nên phải phóng đại nói quá lên chút cho yên tâm.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, như đang suy nghĩ, điều này cũng giống như Võ Đạo bên mình hả.

Nhưng, vào đúng lúc này, Lý Thủ Minh xuất hiện.

“Thưa lão sư, Trương chưởng quỹ đến, bảo có chuyện quan trọng muốn tìm thầy ạ.”

Thấy Lý Thủ Minh xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Lộ Tử Anh nói:

“Lộ huynh, Hứa mỗ còn có chuyện quan trọng cần làm, phải đi trước, sư huynh, huynh tiếp Lộ huynh hộ đệ nha.”

“Nếu Lộ huynh không chê, thì nghỉ chân ở học đường được không?”

Hứa Thanh Tiêu nói như vạy, mời đối phương ở lại trước đã.

“Ừ, được!”

Lộ Tử Anh tính từ chối, nhưng nghĩ còn phải xem xem tốc độ tu luyện của Hứa Thanh Tiêu, cho nên đồng ý.

Về phần Trần Tinh Hà cũng khẽ gật đầu, ý Hứa Thanh Tiêu có việc bận thì cứ đi đi, mình sẽ chăm sóc Lộ Tử Anh.

Ngay đó.

Hứa Thanh Tiêu xin cáo từ rời đi.

Đi ra ngoại viện học đường.

Đi theo Lý Thủ Minh ra đến ngoại viện, đã thấy Trương Như Hội đã đứng cách đó không xa chờ mình.

“Bái kiến Hứa nho.”

Có người ở cạnh, biểu hiện của Trương Như Hội vẫn vô cùng tôn trọng.

“Trương huynh, mời!”

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, mời đối phương đi vào.

“Được!”

Trương Nhu Hội không nghĩ thêm, đi theo Hứa Thanh Tiêu đi vào phòng bên trong.

“Hiền đệ, chuyện đệ bảo ngu huynh làm, ngu huynh đã làm xong, đã mua lại toàn bộ các tiệm sách trong kinh đô, đồng thời cũng mua lại một vài tiệm sách ở các phủ lớn rồi.”

“Bao gồm cả những thứ để in ấn, tất cả đều đã giải quyết xong.”

“Bước tiếp theo như thế nào?”

Trương Như Hội hỏi.

Trước đó vài ngày, Hứa Thanh Tiêu đã bảo ông ta làm những chuyện này, mặc dù ông ta không biết Hứa Thanh Tiêu đang tính làm gì, nhưng hiểu rất rõ, Hứa Thanh Tiêu thông minh hơn người, hắn sẽ không làm điều thừa.

“Được!”

“Huynh trưởng, việc này đúng là huynh giúp ta một ân huệ lớn rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nghe câu trả lời này, tỏ ra hết sức hài lòng.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nhưng mà hiền đệ này, ngu huynh vô vùng to mò, đệ thu mua tiện sách để làm gì? Mấy tiệm sách đó ngày thường cũng không mua may bán đắt gì hết, bảo chỉ đủ nuôi sống gia đình thì được.”

“Nghĩ muốn kiếm ra được bạc, e rằng rất khó.”

Trương Như Hội không cảm thấy đây là hỗ trợ gì hết, chỉ vô cùng tò mò không biết tại sao Hứa Thanh Tiêu muốn thu mua tiệm sách thôi.

Rất khó hiểu.

Nghe nói như thế, Hứa Thanh Tiêu không nhân nước đục thả câu, mà chậm rãi nói.

“Huynh trưởng không biết thôi, ngu đệ đang định mở toà soạn báo.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra kế hoạch của mình.

Đúng thế, chính là toà soạn báo!

Đây chính là kiếm Dân tâm của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng là chuyện Hứa Thanh Tiêu bận tâm nhất hiện giờ, có một không hai.

Một thanh kiếm này, nếu có thể rèn xong, sẽ trở thành thanh thần kiếm diệt trừ kẻ địch của Hứa mỗ hắn.

Nhưng nói xong lời đấy, Trương Như Hội ngơ luôn.

“Toà soạn báo?”

“Toà báo gì cơ?”

“Hiền đệ à, thứ cho ngu huynh dốt nát, huynh đúng thật không hiểu toà soạn báo là có ý gì?”

Trương Như Hội đúng thật không hiểu mô tê gì, ông ta chưa nghe thấy toà soạn báo bao giờ, cái thứ này có ích gì chớ?

Hứa Thanh Tiêu lấy một tờ giấy trắng ra, nghiêm túc giải thích cho Trương Nhu Hội nghe.

Dù sao thì toà soạn báo này nhất định phải để Trương Như Hội xử lý, bản thân mình không thể nào quản lý được một toà soạn

báo, chỉ có thể nói giai đoạn đầu tiên mình còn giúp đỡ nhiều được, nhưng về sau này thì không được.

Chính mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, phải dựa vào Trương Như Hội rồi.

Chương 643: Dân Tâm Kiếm Hiện! Chấn Động! Lục Bộ Thượng Thư Đánh Nhau Rồi! (2)

“Huynh trưởng xem đi.”

“Thứ gọi là toà soạn báo, chính là nơi phát mấy loại báo chí.”

“Thứ gọi là báo chí, báo chí huynh có thể tưởng tượng là một tờ giấy to hơn tờ giấy này hai lần, sao đó phân chia ra nhiều mảng khác nhau, thí dụ như góc trái trên cùng là chuyện quốc gia.”

“Chỗ này sẽ có tình hình tai họa ở đâu đó, ở đâu có chuyện tốt xuất hiện.”

“Góc dưới cùng bên trái sẽ là chuyện tên tham quan nào đó bị tịch thu tài sản, viên quan nào làm việc vì dân.”

“Góc trên cùng bên phải là tin tức các địa phương, ví dụ như bây giờ chúng ta đang ở kinh độ, như thế thì hôm qua ở kinh đô có tin tức thú vị nào, ở dưới góc bên phải có thể viết một vài quảng cáo tuyển người, nhà ai cần thuê người, hàng hoá nhà ai rất tốt.”

“Mọi thứ đều có thể xuất hiện ở trong tờ giấy đó, ngay sau đó sẽ in ra thành mấy ngàn bản, mấy chục ngàn bản, mang ra bán.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích sơ qua cái gì gọi là báo chí. Nghe những vài lời này, Trương Như Hội giật nảy hết cả mình ngay lên.

Ông ta nhìn tờ giấy trong tay Hứa Thanh Tiêu, thân là kẻ mua to bán lớn, đầu óc ông ta nhảy số cực nhanh, trong nháy mắt đã biết thứ này dùng để làm gì rồi.

Để điều động ý dân đấy.

Nói ví dụ một viên quan, ngươi viết một chuyện ông ta làm, nhưng ngươi cảm thấy chuyện ông ta làm không tốt, cho nên người tiện tay đế thêm một hai câu, tỏ rõ thái độ bàn về lý tính

- trung lập - khách quan, còn nói đôi lời quan điểm của chính mình nữa.

Người dân không rõ chân tướng, trong nháy mắt bị ngươi dắt mũi.

Dù sau thì phần lớn người dân còn chưa biết rõ mười mươi sự việc ra sao, chỉ đành thông qua những cách khác nhau để biết được tin tức.

Giống như tại sao Hứa Thanh Tiêu lại được Đại Nguỵ hoan nghênh như vậy? Đơn giản cũng vì tất cả mọi người nói Hứa Thanh Tiêu giỏi.

Người được tiếp xúc thật với Hứa Thanh Tiêu liệu có mấy người?

Người dân đều mù quáng tin theo số đông.

Và Trương Như Hội không chỉ nhìn thấy nguyên một điểm, mà nhìn thấy hai điểm.

Lợi nhuận!

Con dân Đại Nguỵ, không, thậm chí nói cách giải trí của dân chúng thiên hạ này có mấy cái?

Ăn cơm, uống rượu, đi câu lan xem kịch, nghe hát.

Đơn giản chỉ có bốn chuyện này.

Nhưng trong bốn chuyện này có hai chuyện là làm gì? Ăn cơm uống rượu không phải để chém gió với nhau à?

Nói ví dụ như, nơi nay chỗ kia xảy ra chuyện gì, khéo đến cả người nói cũng chẳng biết, đều là tin đồn nhảm thôi, nhưng không chịu nổi phải chém gió thôi.

Vô tình bước vào một quán rượu, là có thể nhìn thấy một đám người đang chém gió ầm ầm, ngươi nói một câu ta đế thêm một lời, chuyện vốn dĩ rất bình thường, thoáng cái đã biến thành chuyện khác rồi.

Nhưng người nói mãi chỉ mấy người kia, còn người nghe thì lắm, mọi người gọi một bầu rượu, hoặc kèm theo một ít lạc, ngồi ở quán rượu nghe chuyện hết cả một ngày.

Nghe xong quay về chém gió với người khác.

Nói cho cùng thì mọi người cũng quá nhàn rỗi, ngày bình thường muốn biết được chuyện gì đó, chắc chắn phải ra quán rượu, hoặc nghe người khác nói.

Nhưng nếu thứ này xuất hiện, e rằng dân chúng sẽ kích động ầm ầm mất.

Mua một tờ báo chí, là biết được chuyện trong thiên hạ, sau đó tụ tập một đống, bắt đầu tán nhảm với nhau, ngươi nói cách hiểu của ngươi, ta nói cách hiểu của ta, giết thời gian.

Nói gọn lại, Trương Như Hội nhìn thấy một cơ hội buôn bán cực lớn, thậm chí là cơ hội buôn bán lớn vô cùng.

"Được!"

"Quá được!"

"Thứ này đúng là… đúng là bảo bối hút tiền đấy."

Trương Như Hội kích động đứng bật dậy, hắn quá kích động.

Lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, Trương Như Hội tò mò chết đi được, đầu óc của Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc lớn lên như thế nào thế?

Sao lại nghĩ ra được cách tốt thế này?

Quá kinh khủng!

Quá khủng bố!

Trương Như Hội rất kích động, hắn càng nghĩ càng kích động, vừa có thể khống chế ý dân của muôn họ, vừa có thể kiếm được khối bạc, ông ta đã không thể nói thành lời rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức giữ chặt Trương Như Hội nói.

"Huynh trưởng trước tiên đừng kích động, có mấy chuyện phải hỏi huynh trưởng trước đã, bàn bạc xong mới tiến hành kế hoạch này được."

"Kế lớn như thế, ngu đệ không dám nhiều lời, ít nhất có thể để huynh trưởng hàng năm kiếm được mấy chục triệu bạc trắng,

cộng thêm tiền lãi trăm năm, nhưng có mấy chuyện nhất định phải bàn cho thật kỹ."

Nhìn Trương Như Hội kích động như vậy, Hứa Thanh Tiêu rất hài lòng.

Ít nhất là Trương Như Hội biết được tác dụng của tờ báo, nếu như Trương Như Hội coi thường, Hứa Thanh Tiêu ngược lại sẽ khó chịu.

"Đúng đúng đúng, phải bàn kỹ hơn, bàn kỹ hơn, hiền đệ, đệ nói đi."

Trương Như Hội kích động hỏi.

"Thứ nhất, chi phí của một trang giấy là bao nhiêu? Bao gồm chi phí in, nhân công, vận chuyển… thế nào? Chất lượng giấy không được quá kém, nhưng cũng không cần quá tốt."

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc hỏi.

Kiếm tiền được hay không không quan trọng, trước mắt Hứa Thanh Tiêu muốn đi được bước đầu tiên là mở được thị trường.

Dù giai đoạn đầu tiên có lỗ thì hắn vẫn phải làm tiếp.

Một khi toàn báo vào guồng, như thế thì toàn bộ dư luận của Đại Nguỵ sẽ nằm gọn trong tay mình.

Đến lúc đó thì đám phiên vương chó má gì đó, gì mà Hoạn đảng, hay là dị tộc gì đấy, thương nhân gì gì, tất cả đều bị mình bắt chẹt.

Đương nhiên nếu như bệ hạ phát hiện thứ này rất tốt, muốn chiếm thành của riêng thì làm sao giờ?

Làm sao giờ? Lật mặt thôi!

Thứ này không phải trò đùa đâu, đây là thanh kiếm dân ý Hứa Thanh Tiêu đúc cho chính mình đó.

Nếu như bệ hạ muốn cướp, Hứa Thanh Tiêu sẽ không đùa nữa, dù sao đây là át chủ bài mình tạo ra cho mình, bị ngươi lấy mất rồi, ta còn chơi cái gì nữa?

Đương nhiên theo lý thuyết thì Nữ đế phải hỏi, nhưng mình từ chối, Nữ đế cũng không nói thêm nữa.

Suy cho cùng mình còn là tân thánh của tương lai đó, không nể mặt Đại Nho, chẳng lẽ cũng không nể mặt tân thánh sao?

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu hỏi dò.

Trương Như Hội ngẫm một lát, qua một hồi, đưa ra câu trả lời.

“Một tờ giấy bình thường, cộng thêm nhân công đại loại tầm khoảng hai mươi văn.”

Trương Như Hội cho câu trả lời.

“Nếu mình tự sản xuất giấy?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Tự sản xuất giấy? Chi phí chắc giảm được năm văn tiền, thấp nhất là mười lăm văn.”

Trương Như Hội trả lời tiếp.

Mười lăm?

Hứa Thanh Tiêu cau mày, giá vẫn hơi đắt.

Nói sao thì đây mới là chi phí cho một trang giấy thôi.

Nhưng mà hết cách rồi, giá giấy của Đại Nguỵ đúng là như thế.

“Có thể giảm xuống còn mười văn được không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng nói xong, sắc mặt Trương Như Hội ngay lập tức thay đổi.

Giảm xuống còn mười văn?

Đại ca à, thế chả phải lỗ vốn hả?

Một tờ đã lỗ năm văn, ngàn tờ là lỗ năm lượng bạc, mười ngàn tờ là năm mươi lượng bạc.

Chương 644: Dân Tâm Kiếm Hiện! Chấn Động! Lục Bộ Thượng Thư Đánh Nhau Rồi! (3)

Trương Như Hội nghĩ một lát, kinh đô Đại Nguỵ lắm nhân khẩu thế, nếu mở rộng ra được thật, một ngày tiêu thụ được mười ngàn bản cũng không phải chuyện khó gì.

Một ngày lỗ năm trăm lạng bạc ròng.

Chấp nhận thì chấp nhận được, nhưng vấn đề đến là, Trương Như Hội không ngu, biết thứ này không chỉ mở rộng mỗi ở kinh đô Đại Nguỵ, Hứa Thanh Tiêu còn bảo mình thu mua không ít tiệm sách ở các phủ lớn nữa.

Nếu bán được thật, cộng thêm chi phí vận chuyển đến các phủ lớn, nói ít nhất một ngày tốn mất năm ngàn lượng bạc.

Một tháng lỗ mười lăm ngàn lượng bạc, thế thì quá lắm rồi.

Nhưng Trương Như Hội vẫn bình tĩnh, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hiền đệ, ý của ngươi là, trước tiên dùng giá thấp để thu hút dân chúng, để dân chúng hiểu rõ tờ báo này đã, đợi đến khi dân chúng yêu thích thứ này, lại tăng giá lên?”

Trương Như Hội hỏi dò.

“Có ý đấy, nhưng cũng không phải ý đấy.”

“Phải bán được giá là điều tất nhiên, nhưng phải để hai năm không được điều chỉnh giá, phải đợi đến khi Đại Nguỵ giàu mạnh mới nâng giá được.”

“Đồng thời còn phải chuẩn bị trước cho thật tốt, tăng số lượng của báo chí lên, không chỉ làm một trang, phải làm đến trang thứ hai, trang thứ ba, trang thứ năm, thậm chí là mười trang, với cả giá không được thay đổi.

“Ba trang, năm trang, bảy trang, cho đến mười trang, một quyển bán giá mười văn, thậm chí còn phải thấp hơn.”

Hứa Thanh Tiêu nói suy nghĩ của mình ra.

Nhưng nói cái suy nghĩ này ra, thì Trương Như Văn đã không thể nào kiềm chế được rồi.

“Một tờ lỗ mười văn, mười tờ lỗ năm mươi văn, nếu như dựa vào như thế tính ra, một ngày chào hàng bán được một triệu bản không phải chuyện khó khăn gì.”

“Đổi cách nói thì một ngày sẽ lỗ mất năm mươi ngàn lượng bạc, một tháng lỗ mất một triệu năm trăm hai mươi lăm ngàn lượng bạc!”

Trương Như Văn nuốt một ngụm nước bọt.

Hứa Thanh Tiêu giỏi làm ăn quá đi!

Một năm lỗ mất mười lăm triệu lượng bạc.

Với cả nếu Hứa Thanh Tiêu muốn mở rộng quy mô ra, thế thì một năm không chỉ mười lăm triệu thôi đâu.

Khéo là ba mươi triệu lượng, năm mươi triệu lượng, thậm chí một trăm triệu lượng, ai chịu nổi hả ông?

“Huynh trưởng, câu hỏi thứ hai, ngươi cảm thấy nếu thứ này xuất hiện, có thể trở thành điểm nóng của kinh đô Đại Nguỵ không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Đây là câu hỏi thứ hai của hắn.

“Được! Nói thật, nếu như có thứ này, mỗi ngày ta đều phải mua một bản, để giết thời gian.”

“Tầm khoảng gần nửa canh giờ có lẽ ta sẽ đọc xong, hơn nữa còn có thể biết thêm nhiều thông tin hữu ích.”

Trương Như Hội thành thật trả lời.

Nếu như thứ này ra mắt, tuyệt đối có thể trở thành điểm nóng của Đại Nguỵ, người người tranh nhau mua.

“Vậy thì được, nếu đến cả huynh trưởng cũng mua, vậy chứng minh thứ này bất kể là đối với ai mà nói đều có sức hấp dẫn, đương nhiên đối với trẻ con thì không có sức hấp dẫn gì rồi.”

“Đến lúc đó tất nhiên sẽ có rất nhiều kẻ đế ý thèm thuồng đến.”

“Nhất là các thương hội lớn, bọn họ cũng sẽ xây dựng toà báo ngay lập tức, nhưng nếu giá tiền của chúng ta để ở mức giá bình thường, trong tình huống đảm bảo không lỗ vốn, vậy nhất định bọn họ sẽ ép giá thấp xuống.”

“Một khi là thế, mặc dù chúng ta vẫn có người mua của chúng ta, nhưng phần lớn người dân, thật ra vẫn cân đo đong đếm tiền nong, thấy nhà nào rẻ thì mua nhà đó.”

“Kể từ đó, không phải chúng ta đã đánh mất sức cạnh tranh chính sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói nguyên tắc này ra.

Trên thực tế thì hắn vẫn có một số cái băn khoăn trắc trở không nói ra được.

Tám thương hội lớn không quan trọng, hắn hoàn toàn có thể nhờ người ở bên Lễ Bộ đi đến đó giám sát, nói hắn ra là muốn xét duyệt báo của bên họ, không thấy có chỗ nào hay, hoặc có chỗ không ra làm sao thì phải tiến hành sửa đổi.

Lôi ra một đống từ cấm, cho các ngươi sửa từ từ, mà toà báo của mình thì không liên quan, chỉ cần không quá cực đoan, đều có thể tung ra bên ngoài.

Đây là ưu thế cạnh tranh.

Người Hứa Thanh Tiêu phải lo nhất ở đây là ai?

Là Văn cung Đại Nguỵ.

Là Chu Thánh nhất mạch.

Một khi phát hành báo chí ra, khiến người dân Đại Nguỵ tranh cướp, Văn cung Đại Nguỵ ngồi im à? Bọn họ đương nhiên sẽ vắt hết óc ra để chèn ép mình.

Trận chiến mặc cả? Coi đám Đại Nho kia không có tiền hả?

Hơn nữa bọn họ cũng có sức cạnh tranh chính.

“Truyền đạo học nghề.”

Có chỗ thì một Đại Nho nào đó viết lên cảm nghĩ của mình ngày hôm nay, chỗ thì ngày mai lại có Đại Nho khác viết lên cảm nghĩ của mình.

Kẻ đọc sách khắp thiên hạ sẽ không phát rồ chứ?

Dân chúng Đại Nguỵ liệu không vì đời con cháu không mua một tờ báo của Văn Cung không?

Cứ như thế, chính mình rất khó để cạnh tranh thành công.

Nhất là khi giá bán của mình đắt như thế.

Dân chúng mới bắt đầu có lẽ sẽ chạy theo một loạt, vì biết đây là do mình làm ra, nhưng đợi khi hết mới mẻ, mọi người sẽ tính toán thật kỹ.

Như thế cũng tốt, giống như học thêm một khoá phụ đạo, ngươi thấy tạp chí ngươi rất muốn mua, nhưng ngươi nhìn thấy sách học thêm, ngươi sẽ không do dự lôi tiền ra mua ngay và luôn.

Là vì sao? Không phải vì con cháu đời sau ư?

Cái vấn đề này, mới là vấn đề Hứa Thanh Tiêu không muốn đối mặt thật nhất.

Có muốn giải quyết cái vấn đề này, cũng gần như là vô vọng rồi.

Trừ khi tất cả Chu Thánh Nhất Mạch đều là kẻ ngu, bằng không, tuyệt đối sẽ trả thù khắc chết thành quả của chính mình.

Giải quyết là không thể nào giải quyết được, nhưng không phải Hứa Thanh Tiêu không có cách.

Hắn có năm kế, có thể chiếm được khoảng 70% thị trường.

Kế thứ nhất, là cạnh tranh giá cả, giai đoạn đầu tiên không sợ lỗ vốn, thậm chí lỗ càng nhiều càng tốt.

Nhưng phải xem Trương Như Hội có gánh được không đã, nếu như Trương Như Hội không gánh nổi, thế mình đành phải kiếm người khác thôi.

“Huynh hiểu.”

“Đã như thế, lỗ thì cứ lỗ một chút, hiền đệ, ngu huynh còn có một ít vốn liếng, thậm chí có lỗ hết sạch vốn, ngu huynh cũng có thể nghĩ cách lấy lại được một ít.”

Trương Nhu Hội sau khi hiểu rõ nguyên tắc này rồi, nghiến chặt răng nói.

Ông ta nhìn ra được giá trị của thứ này, cho nên cũng nghiêm túc.

Cùng lắm là thua lỗ mất cả chì lẫn chài thôi.

Với cả, huynh đệ của mình là Hứa Thanh Tiêu, thị lang Hộ bộ Đại Nguỵ, tân Thánh tương lai, nói một câu khó nghe, mình lỗ đến nỗi gán cả nhà đi thật thì sao?

Hứa Thanh Tiêu sẽ mặc kệ mình ư?

Nhận được câu trả lời của Trương Nhu Hội, Hứa Thanh Tiêu rất hài lòng.

“Được!”

“Nếu đã như thế, vậy làm phiền huynh trưởng lại đi làm ba việc này.”

“Việc thứ nhất, tìm một nhóm người rỗi việc, bảo bọn họ mỗi ngày đều đi hóng hớt một vài tin tức, nhớ hết một vài thị phi ở trong kinh thành.”

Chương 645: Dân Tâm Kiếm Hiện! Chấn Động! Lục Bộ Thượng Thư Đánh Nhau Rồi! (4)

“Thứ hai, tìm một vài cửa hàng vẫn kinh doanh, nhưng không được khấm khá lắm, mời bọn họ tham gia miễn phí vào lần quảng cáo đầu tiên, ghi thông tin cửa hàng của bọn họ vào báo, một kỳ một tháng, không được quá nhiều, đừng vượt quá ba mươi nhà, mỗi ngày một nhà, cần phải tìm cửa tiệm đáng tin, nếu không đáng tin thì đừng cho vào.”

“Thứ ba, mời một nhóm thư sinh già đến viết bản thảo, viết như thế nào sẽ lấy bản mẫu ở chỗ đệ, sau khi làm xong rồi, lại phái người đưa đến học đường của ngu đệ, ở đây sẽ tiến hành kiểm tra và sửa chữa lại bản thảo, sau khi xác định không còn lỗi sai sẽ gửi trả về, trước giờ tý phải làm xong hết mọi chuyện, sau giờ tý sẽ bắt đầu in.”

“Chắc chắn phải đến trước giờ mão, đưa tất cả báo đến hiệu sách.”

“Tháng thứ nhất, phát miễn phí, nhưng số lượng hạn chế trong tầm mười ngàn bản, hơn nữa phải phát cho người biết chữ, không phát cho người không biết chữ, dư lại thì bán theo giá hai mươi văn một bản.”

Hứa Thanh Tiêu dặn dò Trương Như Hội ba việc.

Tháng thứ nhất miễn phí mười ngàn bản, còn lại bán theo giá hai mươi văn một bản, đây là giai đoạn đầu tiên, chờ đến khi đối thủ cạnh tranh xuất hiện, ngay lập tức hạ giá. Nếu ngay từ đầu ngươi không bán giá cao hơn, thì bách tính không cảm giác được mua với giá hời.

“Được!”

Trương Nhu Hội một lời đồng ý, ông ta hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu, cho nên cũng không nói gì nữa.

Hơn nữa ba chuyện này tính ra cũng không khó, hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

“Cần phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi tiếp.

“Trong vòng ba ngày xong hết.”

Trương Như Hội đáp lại.

“Được, càng nhanh càng tốt.”

“Trong vòng ba ngày bố trí đâu vào đó, sau bảy ngày, đệ muốn tuần báo đầu tiên được phát trong kinh đô Đại Nguỵ.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm mặt nói.

Đã bàn bạc đến đây rồi, thế thì không thể chờ đợi được nữa.

Hắn muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Nắm trọn được sức mạnh dư luận của Đại Nguỵ.

Đến lúc đó Chu Thánh nhất mạch muốn tìm mình gây phiền phức, ngày đó báo chí sẽ nói vị Đại Nho này Đại Nho nọ ra sao như thế nào.

Phiên Vương muốn tạo phản hử? Không sao, dùng ngay ngòi bút làm vũ khí, mắng tổ tông mười tám đời của hắn ta, sau đó đánh một trận, không cần biết hắn ta thắng hay thua, cứ chửi một trận đã.

Con buôn muốn gây sự? Thế đăng báo niêm phong, sung tiền vào quốc khố ngay, còn sợ bách tính không ủng hộ?

Sức mạnh của dư luận lớn thế nào? Tin chắc người bình thường cũng biết đáng sợ ra sao?

Cũng chưa cần nhắc đến báo, có đôi khi viết một cuốn tiểu thuyết thôi cũng đủ hại chết người rồi.

Phan Kim Liên Võ Đại Lang, người ta có tài có đức đường hoàng ra dáng rõ rành rành, nhất là Võ Đại Lang, người ta không chỉ cao, thậm chí còn là huyện lệnh, là người đọc sách có văn hoá.

Cũng chỉ vì gặp phải một tên tiểu nhân, viết chuyện xưa của phu thê bọn họ thành một cuốn sách, kết quả lưu truyền ngàn năm.

Đến mức Võ Đại Lang bị chê cười, Phan Kim Liên hoá thành gì ai cũng biết.

(Võ Đại Lang và Phan Kim Liên có thật trong sách sử, khác hoàn toàn những gì trong tiểu thuyết viết.)

Đây chính là sức mạnh của dư luận. Thanh kiếm Dân ý chính là thứ này.

Sắc bén vô cùng.

Nhưng muốn đúc được một thanh kiếm tốt, độ khó cũng rất lớn.

Vấn đề lớn nhất không nằm đâu khác, chính là Chu Thánh nhất mạch.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới cảm thấy mình cần phải đi một chuyến đến Văn Cung Đại Nguỵ, tìm một vài Đại Nho không thuộc Chu Thánh nhất mạch, mời bọn họ hỗ trợ viết một vài thơ ca hoặc một ít khuyên răn.

Nếu như thế, thì có thể hơi giảm được sức cạnh tranh chính của Chu Thánh nhất mạch.

“Hiền đệ, thế ngu huynh đi xử lý chuyện đó trước.”

Trương Như Hội nói như thế.

“Được!”

“Huynh trưởng cũng đừng vội, ổn mà chắc là tốt nhất.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, nhưng vẫn có chút không yên lòng, bảo Trương Như Hội đừng quá vội vàng, chậm mà chắc vẫn tốt hơn.

“Hiền đệ cứ yên tâm.”

Trương Như Hội gật đầu đồng ý.

Sau đó, Trương Như Hội rời khỏi đây.

Chờ Trương Như Hội đi khỏi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không có thời gian nhàn rỗi.

Tuần văn báo Đại Nguỵ đầu tiên, chắc chắn phải do mình cầm đằng cán.

Đầu tiên là về mặt thiết kế, khoảng hai tờ giấy tuyên, cần phải phân chia các khu vực một cách tốt nhất.

“Chuyện lớn của đất nước”, “Tin đồn thú vị trong dân gian”, “Tin tức địa phương”, “Quảng cáo của kinh đô.”

Hiện tại tạm quyết bốn mục.

Trên thực tế thì Hứa Thanh Tiêu có thể thêm vào rất nhiều thứ, ví dụ như nhắc đến phương diện giải trí, hoa khôi nhà ai ra sao thế nào, con gái nhà ai đẹp đến nỗi nào.

Còn có mục thơ, mục tiểu thuyết, mục tranh vẽ, vân vân và mây mây.

Nhưng những thứ này đều là sát chiêu của Hứa Thanh Tiêu, bây giờ lôi hết ra, thế khác nào dâng cho người khác sao chép không?

Thứ tốt phải mang ra từng chút một, không cần phải vội vàng.

Hơn nữa còn có một chuyện, trong lòng Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ.

Phải nhắm vào khách hàng.

Dân chúng Đại Nguỵ, người dân ở kinh dô còn dễ ăn nói hơn, nhưng những người dân ở các thành trấn khác thì sao, được đi đọc sách đầy đủ có mấy người? Người biết chữ thì được mấy ai?

Người mù chữ ở Đại Nguỵ ít nhất phải khoảng 70%, cái này còn vì Đại Nguỵ có Thánh Nhân xuất hiện, cho nên người đọc sách mới nhiều đó.

Bắng không khéo nói mù chữ chiếm 90% cũng được.

Nói cho cùng thì sách quý đến mức nào? Người người đều đến tư thục đọc sách không? Đến tư thục đọc sách chẳng lẽ không tốn tiền?

Người đọc sách sao lại được gọi là tú tài nghèo? Vì đúng là nghèo đến không có mùng tơi để mà rớt, theo bình thường thì một gia đình lớn mới nuôi nổi một người đọc sách, chỉ hy vọng người đọc sách có thể thi đỗ công danh, báo ơn dòng họ.

Nhưng trên thực tế thì 99% người đọc sách, đều không thi được công danh, sau này đi làm cho người khác, chẳng qua công việc cũng có thể diện hơn một tý, dễ dàng hơn một tẹo, kiếm tiền tốt hơn làm nông.

Cho nên mục tiêu hàng đầu của Hứa Thanh Tiêu là con dân muôn họ!

Hơn nữa còn là dân đen mù chữ, ngươi bảo những người dân này quan tâm chuyện quốc gia đại sự? Thế là tốn công vô ích rồi.

Tư duy của phần lớn dân chúng vẫn còn hạn chế ở khoảng hoàng đế dùng cày vàng đi cày ruộng hay là cuốc bạc đi xới đất thôi.

Nên là ngươi viết chuyện quốc gia đại sự, thì người ta có liếc cũng không buồn liếc một cái nữa là, không phải rất hợp lý sao.

Chương 646: Dân Tâm Kiếm Hiện! Chấn Động! Lục Bộ Thượng Thư Đánh Nhau Rồi! (5)

Tất nhiên chuyện này phải dần dần từng chút một, trước tiên phải chiếm được lòng dân biết chữ đã, rồi chiếm lòng dân mù chữ sau.

Thậm chí đến cả thị trường bên chị em phụ nữ, Hứa Thanh Tiêu cũng phải chiếm được trước.

Chiếm trước thị trường nữ giới kiểu gì? Không phải rất dễ dàng sao, phải tìm mấy tiểu thuyết hấp dẫn thú vị đồng thời cũng phải đa tình sướt mướt, viết mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm còn chưa đủ sao? Thế thì tìm một vài người con gái có tài hoa viết thơ đi.

Phái nữ ủng hộ ai nhất? Còn không phải là phái nữ sao?

Không có chuyện gì thì thêm mấy cái màu mè như chòm sao gì đó vào, mấy cái chòm sao giải trí này chắc chắn không được lấy mấy chòm sao thật ra, mà phải na ná như cầm tinh mười hai con giáp.

Nghĩ tới đây Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao có chút buồn cười.

Sau đó một vài phái nữ của Đại Nguỵ gặp nhau, câu đầu tiên chính là.

“Tỷ thuộc chòm sao Kim Ngưu à? Người con gái Kim Ngưu, cần cù và thật thà, lấy việc giúp người khác là niềm vui, làm bạn với người như tỷ sẽ rất yên tâm, tỷ muội, sau này chúng ta sẽ là bạn với nhau.”

“Ta thuộc chòm gì á? Ta thuộc cung Bạch Dương, đó, tính cách của ta dịu hiền ngoan ngoãn, hơn nữa còn rất hợp với Kim Ngưu, dê bò chung đàn, chúng ta nhất định là tỷ muội tốt.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu phì cười.

Thậm chí!

Hứa Thanh Tiêu không chỉ nhằm vào người dân và văn nhân.

Thị trường kẻ tu tiên Hứa Thanh Tiêu cũng muốn chiếm được.

Chiếm như thế nào?

Viết chuyện phàm nhân tu tiên tung ra bên ngoài, Hứa Thanh Tiêu không tin đống người tu tiên này sẽ không đọc?

Khéo vừa đọc vừa nhảy tưng tưng ấy.

Suốt đêm không thể say giấc.

Nghĩ đến kế hoạch này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi lộ ý cười đắc trí.

Bây giờ hắn sẽ chờ Văn cung mắc câu, chỉ cần Văn Cung vừa mới mắc câu, đương nhiên cũng sẽ tham gia trận chiến giá cả này với mình.

Đến lúc đó mình sẽ khiến bọn họ tiền mất tật mang.

Úi chà.

Sảng khoái quá đi.

Tất nhiên, nếu như Chu Thánh nhất mạch không tranh giành với mình, thế thì không sao, tránh được một kiếp.

Một khi đã tranh cướp, Hứa Thanh Tiêu không lột được một tầng da của bọn họ, Hứa Thanh Tiêu sẽ đổi họ.

Nghĩ tới đây.

Tâm tư của Hứa Thanh Tiêu càng sống động, bắt đầu thiết kế tuần văn báo Đại Nguỵ đầu tiên.

Nội dung của quốc gia đại sự rất đơn giản, viết xong nhờ Lục bộ chỉnh sửa lại cho mình một lượt.

Chuyện của Lục bộ một ngày không biết có bao nhiêu, chuyện có thể mang ra công khai, viết lên báo được, nói ví dụ như ngày hôm nay bệ hạ hạ lệnh gì, trừ khi là bệ hạ nói không được phép truyền ra, nói cách khác ngày mai có thể đăng lên báo rồi.

Như thế bệ hạ đỡ phải hạ thánh chỉ.

Chuyện lý thú trong dân gian nhờ Trương Như Hội tìm một vài tên vô công rồi nghề đi hóng hớt sưu tầm một ít, thông tin bọn này nghe ngóng được, chuyện được lên báo tất nhiên phải đổi tên nhân vật rồi, dù sao cũng không thể viết thẳng tên ai vào ai được.

Tin tức địa phương thì một vài biến động bên trong kinh đô Đại Nguỵ.

Cuối cùng quảng cáo thì đơn giản, hơn nữa lý do Hứa Thanh Tiêu dám kéo giá xuống thật vậy, là muốn kiếm bạc ở mục này.

Không nói đến tiền lời, đảm bảo không lỗ thậm chí còn kiếm được món hời khủng, càng về sau thì văn báo Đại Nguỵ càng đáng sợ.

Đợi đến khi đối thủ cạnh tranh bị hất chân rồi, đến lúc đó muốn tăng giá dễ như lật bàn tay.

Tất nhiên còn phải điều chỉnh dựa vào khả năng kinh tế của dân chúng Đại Nguỵ.

Cũng không thể nói tăng là tăng lên ngay được.

Khung sườn bản thảo đã làm xong, trước mắt chính là chuyện này.

Làm sao tạo ra được một chủ đề bom tấn đây?

Bản đầu tiên bán ra, nhất định phải có một thứ nào đó cực kỳ hấp dẫn mới được.

Nhất định phải khiến từ trên xuống dưới Đại Nguỵ đều cảm thấy hứng thú.

Hiện giờ người có danh tiếng nổi như cồn nhất ở Đại Nguỵ là mình.

Cho nên phải bắt đầu từ mình rồi.

Nhưng bắt đầu từ đâu?

“Đêm khuya, Nữ đế gõ cửa nhà Hứa Thanh Tiêu?”

Không được không được, viết cái này xong khéo ngày mai Nữ đế ban chết cho mình luôn quá.

Chuyện này không đùa được đâu.

“Thượng thư Lục bộ đánh nhau với nhóm quan võ, nguyên nhân lại vì…”

Không được không được, không được viết chuyện hư cấu, hơn nữa làm vậy sẽ khích văn võ cãi nhau một trận tiếp, không được làm thế.

Vậy viết cái gì giờ?

Không thể viết quan viên được.

Mình cũng chẳng có chuyện xưa gì hết.

Còn không được tung tin đồn nhảm nữa.

Phiền ghê ta.

Bản tin đầu tiên chắc chắn không được bịa bậy bịa bạ, nhất định phải có tính chân thực.

Hứa Thanh Tiêu đau đầu.

Cảm giác mình có viết cái gì cũng không quá tốt.

Chán thế nhờ.

Nếu không được nữa hay là viết một bài thơ tuyệt thế?

Thế cũng chả có ý nghĩa gì.

Vì dân chúng cũng không hiểu cái này.

Nhức đầu thế nhở.

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm trà.

Đang lúc trầm tư.

Cũng chính là lúc này.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Là Lý Thủ Minh.

“Không hay rồi! Không hay rồi!”

“Lão sư, lão sư, thượng thư lục bộ đánh nhau rồi.”

“Trần đại nhân nói người mau chóng chạy đến Lại bộ một chuyến.”

“Hình bộ thượng thư và Công bộ thượng thư hội đồng Cố thượng thư.”

Giọng Lý Thủ Minh vang lên.

Hứa Thanh Minh lập tức đứng dậy.

“Đánh nhau?”

“Đang yên đang lành sao lại đánh nhau?”

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy không thể nào tin nổi.

Đường đường là thượng thư của Lục bộ, người nào cũng có địa vị cực cao mà?

Sao giờ lại đánh nhau rồi?

“Lão sư, học sinh nào biết đâu, là Lại bộ sai người chạy đến đây, nhắn lão sư mau qua bên đó.”

Lý Thủ Minh lộ vẻ mặt ảo não.

Sao hắn biết được chuyện gì đang xảy ra chứ.

“Được!”

“Giờ ta qua đó ngay.”

Hứa Thanh Tiêu mau khởi hành, trái lại không vội vàng đến đó khuyên ngăn.

Mà vội vàng qua dò la xem xảy ra chuyện gì.

Không phải đã có tin hot đầu tiên rồi sao?

[Lục bộ thượng thư ra tay đánh nhau, nguyên nhân là vì…]

Ghê, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy, cầm cái tờ đề giật tít trang đầu thế này, kinh đô Đại Nguỵ không muốn sôi trào cũng không được.

Đường đường là Lục bộ thượng thư lại đi đánh nhau.

Sao không kích thích người ta liên tưởng được?

Nếu đây mà không thành quả bom tấn, thì kế hoạch văn báo Đại Nguỵ cũng có thể vứt ra chuồng gà ngay lập tức.

Chư vị đại nhân.

Cứ đánh tiếp đê, đừng ngừng tay.

Chờ ta đến rồi hãy nói.

Hứa Thanh Tiêu vô cùng lo lắng.

Mà nhóm học sinh ở học đường Thủ Nhân đơ ra hết.

“Sư huynh, nhìn lão sư có vẻ rất vui á!”

“Đúng thế, sao Lục bộ thượng thư đánh nhau, trông lão sư lại vui như vậy?”

Đám người ngơ ngác.

Mà Lý Thủ Minh lắc đầu nói:“Các đệ nhìn nhầm rồi, đó không phải vui, mà là hưng phấn.”

Lý Thủ Minh nghiêm túc nói.

Mặc dù gã cũng không biết tại sao Hứa Thanh Tiêu lại hưng phấn!

Có cái gì đáng để hưng phấn sao?

Chương 647: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (1)

Lại bộ Đại Nguỵ.

Hứa Thanh Tiêu lo sốt vó chạy đến Lại bộ.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cực kỳ mong ngóng các Thượng thư Lục bộ tuyệt đối đừng có ngừng tay.

Ít nhất phải để mình nhìn thấy, nói cách khác, biết phải viết tiêu đề trang đầu như thế nào.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu tới Lại bộ.

Đối với người đã đến Thất phẩm như Hứa Thanh Tiêu, tiếng chửi bậy bên trong Lại bộ, Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể nghe được.

Gòi xong! Đến chậm mất rồi!

Hứa Thanh Tiêu hơi buồn bực, trong nháy mắt hắn đã phát hiện mình đến chậm, bởi vì không có tiếng đánh nhau, chỉ còn tiếng cãi vã.

“Đợi Thủ Nhân đến, chúng ta nhờ Thủ Nhân phân xử!”

“Được, vậy thì đợi Thủ Nhân đến.”

“Ai sợ ai, ta cũng không tin Thủ Nhân sẽ giúp mấy lão già vô học như các ông.”

Giọng mấy vị thượng thư đại nhân vang lên, không ai nhường ai.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì không khỏi cười khổ, vẫn là bỏ lỡ mất rồi.

Đi vào trong Lại bộ.

Quan viên từ trên xuống dưới đều chào hỏi Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng bảo Hứa Thanh Tiêu mau chóng đi vào trong cứu viện.

Hứa Thanh Tiêu đi vào rất nhanh, không bao lâu đã đi vào giữa nội viện.

Đi thẳng vào cửa.

Ở bên trong phòng, các thượng thư của Lục bộ ngồi thành hai hàng, Lại bộ thượng thư Trần Chính Nho sắc mặt hơi đỏ lên, có thể thấy ông ấy vẫn còn rất tức giận.

Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm với Lễ bộ thượng thư Trương Tĩnh, còn có Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long, ba người quần áo cỏ vẻ hơi mất nghiêm chỉnh, đoán chắc lúc nãy đánh nhau cũng không nhẹ nhàng gì.

Về phần Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, Hình bộ thượng thư Vương Tân Chí thì hai người cũng không tệ lắm, không thay đổi gì hết, duy nhất là khi nhìn thấy mình xong, khẽ gật đầu một cái.

“Hạ quan Hứa Thanh Tiêu, bái kiếm chư vị đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía đám người, tỏ vẻ vô cùng nhún nhường.

Nhưng Lý Ngạn Long ngay lập tức cất tiếng.

“Thủ Nhân, đừng có giả ngây giả ngô với lão phu nhiều thế nữa, giờ ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi để tay lên ngực tự hỏi đi.”

“Công bộ có cần phát triển không? Có cần trả tiền lương nữa không?”

Lý Ngạn Long nói toẹt luôn, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng chuyện của mình ra.

Lời này vừa dứt, Cố Ngôn liền tiếp lời ngay.

“Cái gì mà phát triển hay không phát triển? Giờ ông đang nói cái quái quỷ gì đấy? Lúc trước chẳng lẽ không phát tiền cho Công bộ của ông hả?”

“Lão ngu học như ông, hận không thể nuốt chửng toàn bộ bạc của Hộ bộ đúng không? Lúc đấy ông mới vui hả?”

Cố Ngôn tức giận trả treo lại.

“Tên dốt nát Cố Ngôn kia, ông đừng vội nhắc đến chuyện lúc trước, Công bộ của ông ta có cần ngân lượng không tạm chưa

bàn đến, mấy ngày nay, yêu ma chạy ra, Hình bộ vì mấy chuyện này bận đến sứt đầu mẻ trán."

"Bây giờ có bạc rồi, những chuyện này nếu không xử lý kịp thời, sau này biết làm sao giờ?"

Trương Tĩnh lên tiếng nói như thế.

"Cút mẹ ông đi, chuyện yêu ma, Hình bộ các ông giải quyết được à? Phát bạc cho các ông? Không bằng ta phát bạc cho mấy tiên tông kia, bảo bọn họ đi xử lý."

Cố Ngôn mắng tiếp.

"Được rồi, được rồi, các vị thượng thư, đừng có cãi nhau nữa!"

"Trước tiên phải để cho ta biết được chuyện gì xảy ra đã."

"Trần đại nhân, ngài nói trước đi."

Hứa Thanh Tiêu không hiểu đây đang ồn ào cái chuyện gì, đành phải nhờ Trần Chính Nho giải thích một hồi.

"Là như vầy, ngày hôm qua Lục bộ thượng thư chúng ta ở đây bàn nhau phân chia ngân lượng…"

Trần Chính Nho nói, sau đó kể hết mọi chuyện từ đầu đến đuôi ra, Trần Chính Nho nói tương đối đúng trọng tâm, không thiên vị bất cứ người nào.

Nhưng mà chỉ sau khi nói xong, Trần Chính Nho cũng không nhịn được tức giận đế thêm.

"Thân là thượng thư của Đại Nguỵ, nhưng lại xoay qua đánh nhau, đúng là làm nhục quốc thể Đại Nguỵ, nếu truyền ra ngoài, người trong thiên hạ chẳng phải sẽ chê cười chúng ta sao?"

Nguyên nhân Trần Chính Nho tức giận cũng là đây, ngày bình thường nói qua lại một hai câu là xong, động tay động chân còn thể thống gì nữa không?

Các ngươi không biết xấu hổ thì thôi đi, ta vẫn muốn giữ mặt mũi.

"Sợ cái gì chứ? Cả Lại bộ này ai dám nói ra ư?"

“Đúng thế, không đánh thì thôi, đánh thì phải đánh một trận, còn có ai dám trắng trợn nói ra ngoài? Đúng không? Thủ nhân?”

Hình bộ thượng thư và Công bộ thượng thư không phục nói, mặc dù bọn họ cũng biết, ngày hôm nay qua đi, chắc chắn sẽ có rất nhiều tin ngầm, nói Lục bộ thượng thư đánh nhau.

Thế thì có sao? Cụ thể thế nào, dân chúng cũng không biết, đơn giản tập trung lại một chỗ đoán mò thôi.

Nói chung là không thể bị tuồn ra bên ngoài được chứ? Ai dám bô bô chuyện của Lục bộ thượng thư ra? Không sợ rơi đầu à?

“Vâng vâng!”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không kém, mau chóng thâu tóm được rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đại khái có thể dùng một thành ngữ để hình dùng.

“Chia của không đều.”

Lúc trước không phải bào được rất nhiều bạc à? Quốc khố của Đại Nguỵ chưa bao giờ đầy tràn như thế, mười tỷ lượng bạc, xếp chồng như núi, tiền nhiều như thế, Lục bộ sao không nhìn chằm chằm được.

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu đã phát cho mỗi người trong Lục bộ một khoản tiền lớn, nhưng vấn đề ở chỗ này giống như một hạt cát trong sa mạc.

Ai không hy vọng bộ nhà mình sống được tốt hơn? Mỗi người đều đứng ở góc độ của mình để nhìn vấn đề.

Thượng thư Lại bộ Trần Chính Nho có ý rất đơn giản, nói tóm lại có ý, nếu giờ có tiền rồi, lương thưởng của quan viên phải tăng cao chút, nhất là quan viên tầng dưới chót, cho dù như thế nào cũng phải thưởng thêm một chút tiền.

Cho nên hai phần quốc khố phải để cho quan viên Đại Nguỵ.

Lời này cũng không có vấn đề gì, ngẫm lại thì Đại Nguỵ có bao nhiên viên quan? Quan viên ở trong kinh thành có một đống lớn rồi, , cộng toàn bộ Đại Nguỵ vào, vô cùng khủng khiếp, nhất là một số ít các quan viên đứng ở tầng dưới chóp.

Mọi người còn cần mấy lượng bạc, ngày lễ ngày tết thay một bộ quần áo mới đã là tốt quá rồi.

Chuyện như vầy, khó đảm bảo một số quan viên sẽ cúi thấp đầu xuống vì cuộc sống mưu sinh, đến lúc đó kẻ nào không may? Còn không phải con dân chắc.

Về phần tham quan ô lại, thứ này không cấm được, nhưng chuyện duy nhất Lại bộ có thể làm được, giữ vững một phòng tuyến cuối cùng của quan viên.

Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh nói cũng rất có đạo lý, vấn đề yêu ma cần phải tăng cường phòng thủ kiên cố, vì Nữ đế đã hạ ý chỉ, bảo Hình bộ bắt tay vào quản lý chuyện này, xem như chịu một phần gánh vác.

Nếu đã chịu một phần gánh vác, thì nhất định phải có bạc, không có thì nuôi người sao được? Không nuôi người, sao giải quyết được loạn yêu ma?

Đại yêu đại ma chưa đến, nhưng có thể một số ít tiểu yêu tiểu ma, còn có vài đảng tạo phản, cộng dồn vào cũng rất nhiều.

Cho nên lời Trương Tĩnh nói cũng không sai.

Chương 648: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (2)

Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long nói càng không có sai, công trình guồng nước sắp khởi công rồi, hiện nguyên vật liệu ở các nơi đã chuẩn bị xong, đợi đến lúc đó có cần sức lao động không? Có muốn thuê người làm không?

Có phải tiêu một đống tiền lớn không?

Ý của Binh bộ thượng thư càng đơn giản, chuyện hội thơ Thái Bình, lại thêm quà đáp lễ cho các dị quốc, cộng với cả con của các Phiên Vương, bây giờ các quốc gia dị tốc đều có chút khó chịu.

Đoán rằng sắp muốn gây chút chuyện đến, cho nên nhất định phải để một khoản tiền, nhỡ đâu đánh trận thật, nói thế nào?

Mặc dù khả năng không lớn, nhưng nhỡ đâu thì sao? Ngươi dám đánh cược không?

Mà Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn ý càng dễ hiểu, vương triều Đại Nguỵ khổ sở lắm mới có tý tiền, mấy người các ông hết muốn cái này rồi muốn cái nọ, phát triển cũng muốn hả? Xây dựng cũng muốn à?

Cho rằng tiền này gió thổi đến hử? Một hơi tiêu hết sạch, quay đầu lại sống những ngày nghèo đến không một cắc dính túi?

Không thể không nói, mặc dù Cố thượng thư có chút keo kiệt, nhưng nói thật lời này cũng rất đúng, nghèo thành giàu dễ, nhưng từ giàu thành nghèo thì khó.

Điều này thật sự có đạo lý.

Thượng thư của năm bộ nói không có chút vấn đề nào hết, trong nháy mắt, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí.

“Vương thượng thư, ngài tính lừa tiền như thế nào?”

“Á, không, nói nhầm, ngài muốn dùng tiền làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu suýt nữa không cẩn thận nói nhầm.

Nháy mắt, Vương Tân Chí sững sờ.

Tên ma lanh này, cái gì gọi là lừa tiền cơ chứ? Ta đường đường là Lễ bộ thượng thư còn phải lừa tiền nữa ư?

“Lão phu đến tham gia thương nghị của sáu bộ, từ khi nào lão phu đến đây xin tiền? Thủ Nhân, có phải ngươi xem thường người khác quá rồi không?”

Vương Chí Tân có chút tức giận nói.

“Thế cho ngài ngài có lấy không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Lấy!”

Vương Chí Tân trả lời thẳng thắn, ngu sao không lấy, ông có ngu đâu.

Lời này nói xong, cả đám người không khỏi ngỡ ngàng, lão Vương Tân Chí này đúng là già mà mất liêm sỉ.

“Thủ Nhân, không phải lão phu keo kiệt, mà tự ngươi ngẫm lại xem, Binh bộ há miệng ra là đòi tù tì mấy triệu bạc, Lại bộ càng thẳng thắn hơn, mười mấy triệu bạc, Hình bộ và Công bộ cũng xúm lại chung vui nữa.”

“Phát như nào? Tiêu như này, một năm chưa đến nửa năm đã tiêu hết sạch, đến lúc đó Đại Nguỵ phải làm sao giờ?”

“Đừng có thấy đang có tiền, nhưng trên thực tế thì Đại Nguỵ vẫn nghèo rách ra, mấy lão vô học này nữa, như một đám sói ấy, hau háu nhìn vào chút bạc của chúng ta.”

“Ngươi tuyệt đối không thể bị mấy lão ta dụ dỗ được.”

Cố Ngôn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu nói.

Lời này thốt ra, mọi người nhất thời tức điên.

“Lão ngu học kia, ý của lão là có ý gì? Gì mà bảo chúng ta là sói? Hau háu thèm muốn chút tiền này của lão?”

“Đây là tiền quốc khố của Đại Nguỵ, liên quan gì đến lão?”

“Đúng, đúng thế, đây là tiền của Đại Nguỵ, không phải tiền của lão.”

“Nói rất đúng, có phải tiền ông đâu.”

Các thượng thư bất mãn nói.

“Được rồi, được rồi!”

“Chư vị thượng thư.”

“Có thể lắng nghe lời này của Hứa mỗ không?”

Hứa Thanh Tiêu khuyên đám người này đừng cãi nhau nữa, mấy người đứng đầu quốc gia vì tiền mà cãi nhau là chuyện không đáng có nhất.

Lời hắn vang lên, mọi người đều im lặng.

“Thủ Nhân à, ngươi nói đi, lão phu nghe ngươi, tiền này bất luận ra sao đều do ngươi kiếm được, không liên quan gì đến bọn ta, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, cũng không tranh nhau!”

Trần Chính Nho ngay lập tức để Hứa Thanh Tiêu làm chủ.

“Đúng, Thủ Nhân, tiền này là do ngươi kiếm được, ngươi nói cái gì thì chúng ta cũng sẽ ủng hộ.”

“Ta cũng ủng hộ.”

“Ta đồng ý.”

Chúng thượng thư nghĩ biết bào tiền từ trên người Cố Ngôn sẽ rất khó, cho nên để Hứa Thanh Tiêu làm chủ, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu ít nhiều cũng biết chăm sóc bọn họ.

Không ki bo kẹt xỉn như Cố Ngôn.

Cố Ngôn cũng theo đó lên tiếng.

“Thủ Nhân, nếu là ngươi làm chủ, thì ta đây cũng đồng ý, nhưng mà nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ.”

Năm vị thượng thư đều nói thế, Cố Ngôn cũng chỉ đành để Hứa Thanh Tiêu làm chủ.

Dù sao nói thế nào thì nói bọn họ cũng không nói sai, tiền này đúng là Hứa Thanh Tiêu kiếm được thật, cho nên Hứa Thanh Tiêu có tư cách nói chuyện.

Nhưng ông sợ Hứa Thanh Tiêu lên phải thuyền giặc.

Cố Ngôn đã mở miệng, Hứa Thanh Tiêu ngay đó lên tiếng.

“Được!”

“Được chư vị đại nhân gửi gắm, vậy chuyện này, Hứa mỗ có chủ ý như vầy.”

Mọi người đều tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn nói cái gì.

“Một khi Hứa mỗ nói chủ ý ra, thì không thể đổi ý, không đến lúc đó thì sẽ có người thấy bị thua thiệt, bị người khác chiếm mất quyền lợi.”

“Tất nhiên, Hứa mỗ sẽ đưa ra lý do thỏa đáng.”

Hứa Thanh Tiêu nói suy nghĩ của mình ra.

Mình thì quyết định rồi, nhưng vấn đề là mọi người phải nghe mình, nếu không nghe mình nói, thế thì công cốc.

Nói rồi khác gì không nói?

Nghe xong lời ra, Lục bộ thượng thư đồng loạt chìm vào trầm tư.

Nhưng rất nhanh sau đó, Trần Chính Nho đã có câu trả lời.

“Được! Thủ nhân, ngươi nói gì thì lão phu nghe có đó.”

Theo lời Trần Chính Nho, mấy thượng thư còn lại cũng không dài dòng nữa.

“Thủ nhân, lão phu tin ngươi, ngươi cứ nói.”

Lục bộ thượng thư đồng ý giống nhau.

Nhận được câu trả lời, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Đã như thế, vậy Hứa mỗ to gan trước mặt chư vị đại nhân nói lên mấy câu.”

“Đầu tiên, tiền sinh lời, nên tiêu, đây là chuyện Hứa mỗ cho rằng luôn đúng.”

Hứa Thanh Tiêu nói, sắc mặt thượng thư của năm bộ lập tức lộ nét mừng, nhưng mặt Cố Ngôn cũng không lộ vẻ khó coi, mà tiếp tục nghe xem Hứa Thanh Tiêu muốn nói thêm cái gì.

“Nhưng tiêu tiền ra sao thì đấy cũng là một câu hỏi.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

“Hạ quan cho rằng, việc khẩn cấp chính là công trình guồng nước, dù sao guồng nước lợi quốc lợi dân, đối với Đại Nguỵ mà nói, càng hoàn thành sớm càng phát triển nhanh hơn một chút.”

“Vì thế Hứa mỗ tính dùng hai phần quốc khố chuẩn bị cấp cho Công bộ, bồi dưỡng thợ thủ công, phát toàn lực xây dựng guồng nước, trong đó một nửa tiền là khai khẩn ruộng hoang, mua hạt giống, cày cuốc phát cho lưu dân bách tính.”

“Muốn để sản lượng lương thực của Đại Nguỵ thật sự là tăng lên gấp hai, gấp ba, thậm chí nhiều hơn thì phải dùng đến đất hoang, đồng thời phải có sự giám sát xử lý của Hộ bộ, xin bệ hạ hạ chỉ, ruộng hoang người nào nông canh được, thì thuộc về chính người nông canh đó.”

“Quan phủ miễn phí cung cấp tất cả dụng cụ, đồng thời trong vòng năm năm không được thu thuế, có điều vì tránh chuyện thương nhân vơ vét của cải, ở đó chỉ được cầm quyền ruộng hoang trong vòng sáu mươi năm, nếu đời sau muốn tiếp tục trồng trọt, cần phải nộp một khoản tiền, coi như phí gia hạn.

“Mà ruộng hoang không được chuyển nhượng mua bán, đây là thiết luật, đánh thật mạnh vào thương nhân vơ vét tài sản.”

“Còn nữa, Lý thượng thư, hễ là tham gia chuyện xây dựng guồng nước, có thể ưu tiên chọn ruộng hoang, cùng đó một khoản phụ cấp nhất định, nếu như người dân có ruộng, hỗ trợ việc làm guồng nước, cũng có thể chọn một mảnh ruộng hoang.”

“Chư vị đại nhân cảm thấy thế nào?”

Chương 649: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (3)

Hứa Thanh Tiêu nói đề nghị này ra.

Lục bộ Thượng thư lúc này cùng nhau ngẫm nghĩ, người phản ứng đầu tiên chính là Trần Chính Nho.

Ông lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói:

"Được! Đây là một cách hay!"

"Để người dân khai khẩn đất hoang, sản xuất lương thực, chúng ta chỉ cần lo chi phí cung cấp cày cuốc và hạt giống, là có thể giải quyết chuyện ấm no của nhân dân, phát ruộng tốt miễn phí, đối với dân chúng mà nói, cũng là chuyện tốt."

"Nhất là quyền sử dụng trong vòng sáu mươi năm, có thể phòng ngừa cực lớn chuyện một vài thương nhân làm chuyện xằng bậy."

"Hơn nữa, còn có thể thiết lập chế độ hộ khẩu, một nhà có bao nhiêu người thì bấy nhiêu ruộng, nếu như phát hiện có hiện tượng mua đi bán lại, nghiêm trị không tha."

Tràn Chính Nho lập tức hiểu rõ ưu điểm cách Hứa Thanh Tiêu nói, như thế còn tiết kiệm được một khoản chi tiêu nữa, lại có thể đẻ ra được ruộng tốt, trong vòng năm năm không thu thuế, vì để dân chúng nô nức hăng hái tham gia.

Dù sao ruộng hoang đáng vứt đi cũng là đáng vứt đi, nếu mà dùng đến được, đối với Đại Nguỵ mà nói đã là một chuyện vô cùng tốt.

Hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu để dân chúng tham gia vào việc xây dựng guồng nước, giảm bớt một khoản lớn chi phí lao động, cần mỗi một mảnh ruộng hoang thì dân chúng đã vui rồi, suy cho cùng ai lại ngại chuyện mình lắm ruộng hơn đâu?

Lúc trước không thèm lấy ruộng hoang, vì không có nguồn nước, chạy đến chạy đi một chuyến lấy nước khéo mất luôn một ngày một đêm, cứ như thế, không ai muốn hết.

Nhưng giờ có guồng nước rồi, trong lòng dân chẳng lẽ sẽ không thay đổi?

Vả lại đối với Đại Nguỵ mà nói, chỉ cần có lương thực, thì có thể sinh ra giao dịch, lương thực nhiều, dân đói cũng ít đi, nhân khẩu cũng tăng lên, cách này rất tốt, cực kỳ tốt!

“Giỏi lắm! Thủ nhân đúng là thông minh. Cách này rất hay, lão phu đồng ý.”

“Được đấy.”

“Không thành vấn đề.”

Nhóm thượng thư còn lại đua nhau gật đầu, cả Cố Ngôn cũng khẽ gật đầu, phát tiền cho Công bộ thì ông đây xót hết cả ruột, nhưng nếu như xây dựng vương triều Đại Nguỵ, khai hoang ruộng, ông hoàn toàn đồng ý.

Bởi vì mặc kệ tiêu bao nhiêu tiền, đối với Đại Nguỵ thì đều là chuyện tốt.

“Cứ quyết định như vậy!”

“Rồi sau một phần, chuyển cho Lại bộ, nhưng không được tăng lương của quan viên lên, mà tăng thưởng lên, ngày lễ ngày tết, đặt mua một vài bộ quần áo, hoặc tặng một vài món đồ dùng vào thực tế, củi gạo muối dầu đều được.”

“Lời này của Cố đại nhân không sai, từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu thành nghèo khó, nếu như tăng lương quá nhiều, đối với quan viên thì cũng không phải chuyện tốt.”

“Vẫn phải do Hộ bộ giám sát như trước, đồng thời phát theo ngày lễ, không chỉ phát một lần một năm.”

Hứa Thanh Tiêu lại lấy một phần quốc khố đưa cho Lại bộ, nhưng không đưa hết cho Lại bộ, mà ngày lễ ngày tết phát một vài món đồ, để quan viên ở Đại Nguỵ cảm giác được cuộc sống ngày một đi lên.

Phát lương quá lố, sang năm không phát được thì làm sao giờ?

Mọi người đã sống sướng quen rồi, còn ai nguyện ý sống khổ nữa không?

“Được.”

Trần Chính Nho đồng ý ngay, Hứa Thanh Tiêu nói không hề sai, mà ông cũng nghĩ như thế, có thể nói hai người không bàn mà trùng ý nhau.

Mấy vị thượng thư khác cũng khẽ gật đầu, Cố Ngôn cũng gật nhẹ, không phát một lèo thì không sao hết, ngày lễ ngày tết phát cho ít bạc, cũng không sao cả.

Hộ bộ giám sát, là được!

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

“Hàng năm phát cố định cho Hình bộ hai mươi ngàn lượng, dùng để giữ gìn trị an của Đại Ngụy, mặc dù không nhiều, nhưng nhìn trước mắt, thì Đại Nguỵ chưa quá loạn, chẳng qua vẫn còn vài hạng người xấu thôi!”

Mặc dù cũng đi ra từ Hình bộ, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu thêm được một thứ, chuyện quốc gia đại sự không có chỗ dành cho bất cứ tình riêng nào hết.

Cho dù quan hệ của mình và Hình bộ thượng thư rất tốt, nhưng đối với Đại Ngụy mà nói, Hình bộ mạnh lên cũng không có tác dụng đặc biệt gì hết.

Hàng năm phát cố định hai mươi ngàn lượng đã quá tốt rồi, nếu không phải bệ hạ lệnh Hình bộ đi xử lý chuyện yêu ma, khéo mười ngàn lượng là nhiều rồi.

Ngẫm lại lúc trước đi.

Nói thế, Trương Tĩnh không nhịn được thở dài, ông vô cùng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, nhưng lời Hứa Thanh Tiêu nói, vẫn khiến ông không lên tiếng không được.

“Thủ nhân à, cũng không phải ta không biết phải trái, mà bây giờ Hình bộ chịu áp lực lớn quá, giải quyết chuyện yêu ma phải dùng rất rất nhiều nhân lực.”

Trương Tĩnh nói, ông ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, nhưng vẫn muốn nói áp lực của mình ra.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu gật đầu nói: “Trương thượng thư, Thủ Nhân đã hiểu!”

“Nhưng xin ngài hãy yên tâm, trong vòng mười năm, trong vòng mười năm thôi ta sã giải quyết hết tai họa yêu ma làm loạn.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất nghiêm túc.

“Giải quyết như thế nào?”

Trương Tĩnh nhíu mày, mà mọi người cũng không khỏi tò mò, Hứa Thanh Tiêu giải quyết tai họa yêu ma làm loạn như thế nào?

Hơn nữa còn dám mở miệng nói chỉ trong vòng mười năm?

“Trong vòng mười năm, Hứa mỗ nhất định thành Thánh!”

Hứa Thanh Tiêu điềm tĩnh nói.

Lời này nói xong, Lục bộ thượng thư đều ngỡ ngàng.

Giỏi lắm, thì ra đợi chúng ta ở đây sẵn rồi? Còn tưởng ngươi sẽ nói được điều gì chứ.

Câu này, chúng ta cho điểm tối đa!

Sáu vị thượng thư thật sự không nghĩ ra Hứa Thanh Tiêu sẽ nói được lời như này.

Trong vòng mười năm thành Thánh?

Còn ai dám to mồm khoe khoang thế không?

Nhưng lời này từ miệng Hứa Thanh Tiêu, mọi người chỉ thấy khiếp sợ, nhưng không có dị nghị nào hết.

Cái danh xưng “tân thánh Đại Nguỵ” này, bây giờ đã truyền khắp toàn bộ thiên hạ, hiện tại không ai không biết Đại Nguỵ sinh ra một kẻ tên Hứa Thanh Tiêu?

Ai không biết chuyện Chu thánh cúi đầu trước Hứa Thanh Tiêu?

Cho nên nếu người khác nói những lời này, Lục bộ thượng thư chắc thưởng cho mấy bạt tai mất.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nói lời này, mọi người đành câm nín.

“Được!”

Cuối cùng, Trương Tĩnh mở miệng đáp, trong vòng mười năm này áp lực lớn hơn nữa thì cứ lớn hơn nữa đi, dù sao cũng không thể diệt sạch đám yêu ma đấy, nhưng chỉ cần chờ sau khi Hứa Thanh Tiêu thành Thánh xong thì Đại Nguỵ không còn họa yêu ma vĩnh viễn.

Một Thánh nhân còn sống, hơn nữa còn trẻ tuổi đến vậy, đám yêu ma không có mắt kia dám lớn lối chăng?

Không sợ chết hử?

Chuyện Hình bộ giải quyết xong, tiếp theo là Binh bộ.

“Chu đại nhân, theo lời Binh bộ, cấp một phần để Binh bộ để dành, nhưng có một chuyện, phải làm trước khi khao thưởng tam quân trước đã chứ?”

“Điều sức của toàn Binh bộ đến hỗ trợ việc bên guồng nước, đầu tháng sau phải chắc chắn thu xếp ổn thoả triệt để, chuyện này không có vấn đề gì chứ?”

Chương 650: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (4)

Hứa Thanh Tiêu nhắc đến Bộ binh.

“Không thành vấn đề!”

“Nhưng mà… chỉ một phần thì…”

Chuyện đầu tiên, thượng thư Binh bộ Chu Nghiêm thẳng thắn đồng ý, nhưng phát cho một phần thì hơi ít, dẫu sao quân phí như hang không đáy, đừng nói là một tỷ lượng bạc, thậm chí là mười tỷ cũng không đủ để Binh bộ ăn.

“Chỉ chi một phần!”

“Bây giờ Đại Nguỵ không đánh được, cho dù là Bắc phạt hay là cái gì, nhưng nếu có tiểu quốc dị tộc dám giơ kiếm với Đại Nguỵ.”

“Một Đại Nguỵ đây, chẳng lẽ còn sợ tiểu quốc đó?”

Hứa Thanh Tiêu nói chắc như đinh đóng cột.

Binh bộ là cái hang không đáy, có phát bao nhiêu cũng không đủ, thậm chí một trăm tỷ lượng bạc cũng chả là cái thá gì.

Trước khi Bắc phạt, trong quốc khố Đại Nguỵ có bao nhiêu tiền? Xếp thành một núi đó.

Nhưng kết quả thì sao? Sau khi đánh xong, còn lại cái gì? Còn thừa lại một mớ rối loạn.

Nhưng trong đó có rất nhiều nhân tố, một số chuyện Hứa Thanh Tiêu không muốn nói ra, một khi nói ra, thì rất nguy hiểm.

Một phần, là quân phí dự trữ, hơn nữa còn phát có giờ quy định, Hộ bộ giám sát.

Nếu Đại Nguỵ phồn vinh hưng thịnh, thì ông muốn lươn lẹo kiểu gì thì lươn, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt cho qua, nhưng bây giờ Đại Nguỵ nghèo đến thế này, nếu lươn lẹo nữa, thì Hứa Thanh Tiêu không nhịn nổi đâu.

“Được thôi, nếu Thủ Nhân nói thế, vậy lão phu cũng đồng ý.”

Chu Nghiêm gật đầu, ông đồng ý.

Nhận lời đáp ứng của Chu Nghiêm, Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức nhìn về phía Vương Tân Chí nói.

“Vương đại nhân, cả Lễ bộ cũng được phát, nhưng tiền phát cho Lễ bộ sẽ không quá nhiều, ít nhất ngay bây giờ, không cho được nhiều bạc hơn, mỗi năm phát năm mươi triệu lượng, như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Lễ bộ đúng thật là không cần phát phát quá nhiều tiền, lúc quốc gia vào đường cùng, thì đừng có tiêu hoang, nghèo thì nghèo, sợ cái gì chớ?

Vẫn là câu nói kia, tôn nghiêm không đứng vững nhờ tiền, mà nhờ nắm đấm, một đống nắm đấm!

“Được!”

Vương Tân Chí đồng ý ngay, chuyến này ngay từ đầu ông đã biết đến đây để trao đổi một số chuyện, không ngờ cũng được cho không năm mươi triệu, ưng cái bụng quá đi chứ.

Ngày xưa cũng chỉ có hai mươi triệu lượng, bây giờ tăng hơn gấp hai, sao lại không vui?

Năm bộ đều đã giải quyết xong, Hứa Thanh Tiêu hướng ánh mắt về phía Cố Ngôn nói.

“Cố đại nhân, ý ngài ra sao?”

Chủ ý nói xong, thật ra cuối cùng vẫn hỏi Cố Ngôn một chút mới được.

Dù sao đây cũng là thượng thư của Hộ bộ, vẫn phải tôn trọng.

“Lão phu tán thành.”

Không ngờ rằng, Cố Ngôn gật đầu cái rụp, vì Hứa Thanh Tiêu phân chia rất đồng đều, hơn nữa lý do đưa ra ông cũng ưng.

Quả nhiên, Cố Ngôn vừa đồng ý, mấy vị thượng thư còn lại cũng đua nhau đồng ý.

“Vẫn là Thủ Nhân thông minh.”

“Thủ nhân đến đây, tất cả các phiền phức ở đây đều được giải quyết, giỏi lắm.”

“Sau này chúng ta họp, Thủ Nhân nhất định phải góp mặt đấy, nếu không, chúng ta toàn bàn chuyện đâu đâu, không được ý nào hết.”

“Được, sau này chắc chắn phải gọi Thủ Nhân qua.”

Các thượng thư đều rất hài lòng, mặc dù không nhận được số tiền bọn họ mong muốn, nhưng bọn họ cũng biết, bọn họ muốn lấy tiền, Cố Ngôn có chết cũng không đưa.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, xem như xoa dịu giảng hoà, tất cả mọi người đều được chia một phần, không ai thiệt thòi, mỗi người đều lùi lại một bước.

Lúc này, sáu vị thượng thư đều bảo muốn sau này Hứa Thanh Tiêu đến tham gia hội nghị nhiều hơn.

“Ta không tới được đâu, chư vị đại nhân, ta còn một mớ chuyện khác nữa.”

“Dù sao đâu cũng không phải chuyện đặc biệt quan trọng, vẫn là mấy vị đại nhân làm chủ.”

Hứa Thanh Tiêu nói thẳng, bảo mình mỗi ngày đến họp ư? Ăn no rửng mỡ à?

Hứa Thanh Tiêu không muốn nằm ườn ra, nhưng cũng không muốn mệt bở hơi tai, vừa làm vừa chơi là tốt nhất, ngươi nhìn mấy vị thượng thư này mà xem, cả mệt phờ râu ra không?

Dù có nói như thế nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không đến.

Câu trả lời này khiến các thượng thư ở đây hơi phật lòng, tuổi còn trẻ, không cống hiến cho quốc gia, suốt ngày chỉ muốn làm biếng?

Nhưng nghĩ lại, bọn họ cũng biết dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng là người đọc sách theo Nho Đạo, bây giờ lại thành Đại Nho, để tâm đến đọc sách không phải vấn đề to tát gì, cho nên cũng không nói thêm gì nữa.

“À, đúng rồi, Cố đại nhân, Hộ bộ phải tăng người lên một chút, với lại các vị thượng thư, sau này các vị phái mấy người đến báo cáo một vài chuyện cho ta.”

“Nói chuyện công khai thôi, chuyện riêng tư thì đừng nói.”

Hứa Thanh Tiêu không quên nhắc một câu, nhờ Lục bộ thượng thư tìm riêng mấy người đến học đường Thủ Nhân báo cáo công tác.

Nói như thế, Lục bộ thượng thư hơi tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu này muốn làm chuyện quái quỷ gì.

“Thủ Nhân nói vậy là?”

“Thủ Nhân ngươi lại muốn làm chuyện gì thế?”

“Đúng thế, Thủ Nhân, ngươi có chuyện gì có thể nói cho chúng ta biết trước được không? Đừng mỗi khi làm chuyện lớn, chúng ta chỉ có thể đứng ở bên cạnh nhìn thôi.”

Mấy vị thượng thư có chút bất mãn.

“Chuyện kiếm tiền! Tóm lại sẽ không tạo nghiệp bán mạng gì hết, ta chỉ hỏi một câu, có muốn kiếm được thêm chút tiền nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu chỉ nói như thế.

“Muốn!”

Sáu vị thượng thư cùng nhau nói, mọi người tụ lại một chỗ vì cái gì? Không phải chia nhau tiền ư? Vì sao đánh nhau? Không phải vì chia tiền không đều hả?

Giờ Hứa Thanh Tiêu lại tìm ra đường kiếm tiền, sao bọn họ lại không đồng ý?

“Vậy thì được, không nói nhiều nữa, các vị đại nhân, chỉ cần giải quyết được chuyện này, Thủ Nhân có thể đảm bảo, về sau các vị đại nhân sẽ không tranh nhau vì tiền nữa.”

Hứa Thanh Tiêu ra vẻ thần bí khiến lục bộ thượng thư trong nháy mắt càng thêm tò mò.

Không cãi nhau vì tiền nữa?

Bây giờ quốc khố có một trăm tỷ, bọn họ đã ầm ĩ túi bụi.

Thế phải bao nhiêu tiền mới không cãi nhau? Một ngàn tỷ ấy hả?

Được quá, Hứa Thủ Nhân đúng là cây rụng tiền của Đại Nguỵ mà.

“Được, cho dù như nào, từ nay về sau, chỉ cần ngươi mở miệng, lão phu đều sẽ phối hợp.”

“Sau này nếu sinh lời kiếm bạc, nhớ gửi cho Binh bộ chúng ta một xíu.”

Chu Nghiêm phản ứng lại ngay lập tức, đứng dậy ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, không quan tâm Hứa Thanh Tiêu có nói thật hay không, cứ lấy lòng Hứa Thanh Tiêu trước rồi nói, nhỡ đâu kiếm ra tiền thật, khéo mình còn giành được nhiều hơn.

“Lão phu cũng ủng hộ, Thủ Nhân, cần giúp đỡ thì đến thẳng Hình bộ gọi người, nếu như ngươi không chê lão phu, lão phu sẽ tự mình ra sân.”

Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh nói thế.

Này, còn mấy vị thượng thư còn lại cũng đua nhau nói, sợ Hứa Thanh Tiêu hiểu nhầm, sau này có bạc không cho bọn họ.

“Được, các vị đại nhân nếu nói như này rồi, vậy chuyện sau này làm xong nhất định phải ủng hộ, không được mắng ta.”

Hứa Thanh Tiêu đào sẵn một cái hố.

Chương 651: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (5)

“Chắc chắn không mắng, ai dám mắng ngươi?”

“Chỉ cần kiếm được tiền, chúng ta nhất định ủng hộ!”

“Thủ Nhân, ngươi cũng biết tính lão phu rồi đấy, chỉ cần ngươi kiếm được bạc cho Đại Nguỵ, đừng nhắc đến chuyện khác, nếu ở trên triều đình có ai dám trêu ngươi, lão phu sẽ đấm hắn ngay.”

Ba người Chu Nghiêm, Trương Tĩnh, Cố Ngôn cùng nhau nói, thái độ rất mạnh mẽ.

Thằng nào dám nói linh tinh? Hứa Thanh Tiêu kiếm tiền cho Đại Nguỵ, ai dám gây sự với Hứa Thanh Tiêu? Muốn chết phải không?

Trương Tĩnh còn cảm thấy đại đao ở Hình bộ đói lắm rồi.

Chu Nghiêm cũng như thế, nếu thực sự có người gây sự với Hứa Thanh Tiêu, ông mang binh đến đánh chết ngay và luôn, một đám tôm tép rác rưởi, dám đắc tội Hứa điệt nhi yêu dấu của ông hả?

Giết giết giết hết! Giết hết cả đàn tôm tép thối nát nhà các ngươi.

Đây là suy nghĩ của thượng thư lục bộ.

Nhận được một câu trả lời chắc chắn, Hứa Thanh Tiêu vừa lòng thoả ý.

Bây giờ nghĩ lại, nếu Chu Thánh nhất mạch dám đến gây sự với mình thật, không nói ai khác, khéo lục bộ thượng thư sẽ khó chịu đầu tiên.

Có điều, chuyện đấy để sau rồi bàn tiếp, trước tiên cứ giải quyết ổn thoả chuyện trước mắt đã.

Công trình guồng nước!

Ép Hứa Thanh Tiêu căn bản không có tâm tư đi làm những chuyện khác.

Rất mau, Hứa Thanh Tiêu quay về.

Vừa về xong ngay lập tức bắt đầu viết đầu đề trang đầu tiên.

[Vì sao thượng thư lục bộ đánh nhau, nguyên nhân vì ngân lượng trong quốc khố.]

Tiêu đề này chắc chắn sẽ hợp khẩu vị người dân trong kinh đô đây.

Về phần báo này phát ra ngoài, lục bộ thượng thư có đến tìm mình gây sự không thì Hứa Thanh Tiêu kệ xác.

Dù sao bọn họ cũng nói giúp mình rồi cơ mà.

Tất nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng không phải gièm pha lục bộ thượng thư thật, chắc chắn phải sửa khác đi.

Công bộ thượng thư yêu cầu phát triển mạnh guồng nước, lợi quốc lợi dân, khởi công sớm hơn ngày nào, thì dân chúng được ăn uống no đủ ngày nấy.

Binh bộ thượng thư yêu cầu chỉnh đốn quân đội, tránh việc các nước dị tộc bên ngoài coi thường, nâng cao quốc uy Đại Nguỵ.

Hình bộ thượng thư yêu cầu tăng cường phạt ác trừ gian, đánh dẹp yêu ma, mượn đấy thay đổi cán cân càn khôn cho thiên hạ.

Lại bộ thượng thư thế nào, Hứa Thanh Tiêu sửa lại thành, thượng thư Lại bộ một mực khuyên ngăn.

Lễ bộ thượng thư cũng để như thế, cũng can ngăn lại.

Về phần Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, vẫn lo Đại Nguỵ có tai họa bất cứ lúc nào, để dành bạc làm vốn, không hi vọng lại xảy ra chuyện phủ Bình Khâu nữa.

Này nếu công khai ra ngoài, đoán chắc dân chúng sẽ cảm động rớt nước mắt, lục bộ thượng thư còn nói cái gì nữa, đã giúp bọn họ lấy được một đống thiện cảm rồi đấy.

Tiêu đề trang đầu đã viết xong.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu bước vào guồng làm việc.

Cứ như thê, chớp mắt cái năm ngày đã trôi qua.

Chuyện guồng nước Hứa Thanh Tiêu tụ mình giám sát từng giờ từng phút, cuối cùng cũng yên ổn và nhân rộng triệt để.

Bây giờ Tấn thương, Huy thương với Cống thương bắt đầu vận chuyển vật liệu, có vài phủ quận tương đối gần đã bắt đầu khởi công.

Mà năm thương hội khác cũng đua nhau quyên tặng rất nhiều vật liệu guồng nước, đương nhiên cũng sẽ cho một cái giá, không thể để người ta cho không tiền được, vả lại cũng có thể dùng vật liệu để đổ vào kinh phí của nhà nước.

Kể từ đó, chỉ trong vòng năm ngày này, đã có hai mươi lăm quận bắt đầu khởi công, trước cuối tháng có thể đảm bảo xây xong guồng nước ở năm mươi quận.

Cái này là bước đầu tiên, mà mục tiên của Hứa Thanh Tiêu, muốn trong vòng ba tháng, nơi nào ở Đại Nguỵ thiếu nước thì nơi đấy có guồng nước xuất hiện.

Tất nhiên một phần là trọng điểm phát triển, một phần khác là làm tê liệt kẻ địch, tạm thời sẽ không vung tay quá trán ném tiền để phát triển, nhưng mà chỗ nên phát triển vẫn phải phát triển.

Loạn Phiên Vương có bùng nổ hay không, chuyện này để lúc khác tính, không thể vì kiêng dè Phiên Vương quá mức mà ảnh hưởng phát triển của Đại Nguỵ.

Hiện giờ vương triều Đại Nguỵ có tiền thật đấy, nhưng chúng dân trăm họ của Đại Nguỵ nghèo rách, nhất định phải để bách tính Đại Nguỵ ăn no uống đủ rồi mới tính tiếp.

Còn lại dẹp hết sang một bên.

Con dân ăn không no, thì Phiên Vương càng có cơ hội làm loạn, con dân ăn no rồi, hết thảy đều thừa.

Chuyện guồng nước chưa có bất kỳ trở ngại nào, tạm thời sẽ không phải gặp bất cứ chuyện phiền phức gì, Hứa Thanh Tiêu cũng xem là được buông lỏng hơn một tý.

Chuyện còn lại, là văn báo Đại Nguỵ.

Đây là chuyện sau khi giải quyết việc guồng nước xong, Hứa Thanh Tiêu quan tâm nhất.

Trong vòng năm ngày, Trương Như Hội không chợp mắt chút nào, chạy đông chạy tây.

Mời một đám ngươi chuyên đi thu thập chuyện lý thú ở kinh đô, mà bên lục bộ mỗi ngày cũng đúng giờ đúng chỗ đưa đến một vài tin tức liên quan, cũng có thể công khai.

Cả Hứa Thanh Tiêu cũng không rảnh tay, hắn dồn tất cả người ở học đường Thủ Nhân vào một chỗ, trước tiên là đào tạo xét duyệt bản thảo, thí dụ như nói chuyện gì không nên xuất hiện, và thêm thắt một chút, tuy nhiên vẫn phải đứng trên lập trường quan điểm rõ ràng.

Không được giấu giếm gì hết.

Cuối cùng, ngay ngày thứ năm, bản văn báo Đại Nguỵ đầu tiên ra lò.

Hai mặt đằng trước đằng sau viết rất nhiều thứ phong phú, mỗi một chuyện đều được sàng lọc kỹ càng.

Hơn nữa toàn bộ quá trình đều qua ải hết rồi.

Mỗi ngày trước giờ Tuất đưa tất cả thông tin tình báo có được giao cho toà soạn văn báo, trước giờ Tý, toà soạn văn báo phải đưa mẫu báo đến học đường Thủ Nhân.

Từ học đường Thủ Nhân quyết định sau cùng, sau khi rà soát quyết định xong xuôi, trước giờ sửu, giao về cho toà soạn văn báo, toà soạn văn báo giao ngay cho xưởng in.

Trước giờ Mão phải in đâu vào đấy, đưa đến tất cả các hiệu sách để bán chào hàng.

Trước mắt Hứa Thanh Tiêu định là tuần báo, chính là tất cả tin tức chuyện cả một tuần, bởi vì bây giờ vẫn chưa thể thạo tay quen mắt ngay được.

Nhỡ đâu xảy ra sai lầm, không xấu hổ à?

Cho nên tạm định là báo tuần, một tuần một bản, chỉ cần đủ quan trọng, tin tức nhiều, cũng đủ để dân chúng trong kinh hóng hớt cả tuần.

Sau đó lại bắt đầu một tuần hai bản, cuối cùng mới là nhật báo.

Không được nóng vội quá, nếu không một khi đã mắc sai lầm thì xấu hổ chết.

Tòa soạn văn báo Đại Nguỵ đã xây xong.

Hơn một trăm người được Trương Như Hội mời đến, Hứa Thanh Tiêu xếp mười người bên mình vào đó.

Chức trách cũng phân hết rồi, ban thư ký phụ trách thông tin đưa lên, biên tập viên phụ trách khâu xét duyệt thông tin đầu tiên, chủ biên phụ trách khâu xét duyệt thứ hai, cùng với nhận xét đánh giá trên phương diện này.

Phó tổng biên tập có hai người, Hứa Thanh Tiêu xếp Lý Thủ Nhân vào đấy, mà Trương Như Hội cũng bố trí một lão học giả có uy vọng kha khá vào, nghiêm túc cẩn thận hơn vẫn tốt, đỡ tránh đè chết người.

Còn tổng biên, tạm thời là mình.

Tất cả mọi chuyện trên cơ bản đã giải quyết xong xuôi.

Bây giờ chỉ chờ văn báo Đại Nguỵ ra lò.

Học đường Thủ Nhân, Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua bản văn báo Đại Nguỵ thứ nhất.

Nói không hồi hộp lo lắng, thì không đúng.

Nhưng nói rất hồi hộp lo lắng, cũng không hồi hộp lo đến mức ấy.

Cũng tại lúc này, Trương Như Hội đến.

Chương 652: Chương 652: Lục Bộ Tranh Nhau, Văn Báo Đại Nguỵ Ra Lò, Bán Báo! (6)

“Hiền đệ, làm xong việc rồi, ngu huynh đã cho người tung tin ra rồi.”

“Bây giờ dân trong kinh thành đều đang bàn tán chuyện thượng thư sáu bộ đánh nhau.”

“Đệ không biết dân chúng trong kinh thành hứng thú đến mức nào đâu, khắp nơi đều đang nói đến chuyện này, nghe nói này còn truyền đến tai bệ hạ nữa đó.”

Trương Như Hội đi thẳng đến nhấp một ngụm trà, mệt gần chết.

Ông ta chưa từng mệt như thế này, tất cả mọi chuyện đều một tay ông ta làm, Hứa Thanh Tiêu giống chỉ huy hơn.

“Tốt!”

“Có bàn tán là tốt, bàn tán càng lắm, bản đầu tiên bán càng được nhiều.”

Hứa Thanh Tiêu hài lòng gật đầu.

Chuyện thượng thư lục bộ đánh nhau, bị hắn táy máy chút, chớp mắt đã biến thành chuyện lớn nhất ở kinh thành Đại Nguỵ.

Ngẫm lại thì, thượng thư lục bộ là người như nào?

Ai không có địa vị cực cao?

Bọn họ đánh nhau cũng không phải chuyện nhỏ, dân chúng sao lại không để ý đến?

Cộng thêm Hứa Thanh Tiêu cho người tung ra một ít lời đồn thật thật giả giả, đến nỗi mấy ngày nay dân chúng rảnh việc là hóng chuyện, tụ tập lại với nhau bàn tán.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, thì không ai biết.

Dù sao chuyện này Trần Chính Nho đã dặn Lại bộ cẩn thận cái mồm, quan viên Lại bộ mặc dù muốn nói, nhưng nào dám vì dính đến thể diện của sáu vị thượng thư.

Ai dám lắm mồm?

“Huynh trưởng, trước mắt mọi chuyện đều làm xong hết rồi, chỉ chờ ngày mai bán văn báo thôi, chuẩn bị bao nhiêu bản?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đã chuẩn bị mười ngàn bản.”

Trương Như Hội đáp.

“Thêm một chút nữa! Thấy vẫn chưa đủ, mười lăm ngàn bản đi.”

Không biết sao Hứa Thanh Tiêu lại thấy mười ngàn bản không đủ, mười lăm ngàn bản thì vừa tầm.

“Được! Không vấn đề gì hết.”

Trương Như Hội gật đầu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn nói tiếp.

“Bây giờ huynh trưởng bàn chuyện chia lợi nhận đi, tòa soạn văn báo Đại Nguỵ này, ngu đệ lấy ba phần, huynh trưởng lấy ba phần, còn bốn phần thì đưa vào quốc khố Đại Nguỵ, huynh thấy thế nào?”

Tất cả mọi chuyện đều giải quyết xong, bây giờ là lúc chia lời lãi.

Này nói xong, Trương Như Hội gật đầu đồng ý ngay.

“Được!”

Ông ta đồng ý luôn, này rất công bằng, mình và Hứa Thanh Tiêu mỗi người một nửa, phần nhiều hơn là của vương triều Đại Nguỵ.

Nói cho cùng thì kèo làm ăn này cần phải nhờ vương triều Đại Nguỵ ủng hộ, nếu được triều đình ủng hộ, sau này bán cho tất cả người dân ở Đại Nguỵ, đến lúc đó hốt được bao nhiêu bạc? Trong lòng Trương Như Hội không tính được à?

Đừng nói bốn phần, năm phần cũng được.

“Vậy được, đã như vậy, ở đây có một bản khế ước, huynh ký vào đây là xong.”

Hứa Thanh Tiêu lấy khế ước ra, hắn đã ký tên đồng ý rồi, việc này vẫn phải giấy trắng mực đen rõ ràng, nhỡ không có chẳng phải là gài bẫy người ta?

Trương Như Hội không nói nhảm nữa, dứt khoát ký tên đồng ý.

Sau đó vẫn có chút lo lắng, dò hỏi.

“Hiền đệ, liệu có bán hết được mười ngàn bản kia không?”

“Không biết nữa.”

“Đợi đi, ngày mai là có kết quả rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không biết rõ.

Trước mắt, đành phải trông vào ngày mai.

Trời dần vào khuya.

Kinh đô Đại Nguỵ trở nên yên lặng đến khác thường.

Nhưng có một vài người vẫn chạy tới chạy lui.

Vài chiếc xe ngựa lao vùn vụt trên đường lớn, đi đến từng tiệm sách một.

Mãi đến giờ Sửu mới hoàn toàn yên tĩnh lại.

Rất nhanh thôi.

Giờ Mão đến rồi!

Giờ Sửu năm khắc.

Kinh thành Đại Nguỵ.

Trời còn chưa sáng hẳn.

Có rất nhiều người dân đã rời giường từ sớm.

Mở mắt ra, đối với người dân ở kinh thành, phần lớn thời gian đều rất rảnh rỗi.

Kinh thành Đại Ngụy không chỉ là trung tâm chính trị của Đại Ngụy, quan trọng hơn còn là khu du lịch, mỗi nhà đều làm chút buôn bán nhỏ, hoặc đến trà lâu quán rượu làm việc.

Chung quy chỉ nguyên trà lâu quán rượu ở kinh thành đã lên đến mấy chục nghìn tiệm, khi đắt hàng thì người ngồi kín chỗ, khi ế ẩm thì không được vài mống.

Nói ý khác đi, người dân trong kinh thành Đại Ngụy vẫn được tính thoát nghèo rồi, chí ít thì 90% dân số thoát nghèo, ít ra mỗi ngày không phải âu sầu vì miếng cơm manh áo.

Với cả tỉ lệ biết chữ cũng khá cao, ở được kinh thành Đại Ngụy thì trên cơ bản đều có chút tài năng, cho dù là cái gì thì mù chữ ở kinh thành Đại Ngụy không kiếm chác được cái gì.

Từ trẻ con đến người đàn bà có chồng, chừng 60% dân số đều biết chữ.

Đây là kinh đô của Đại Ngụy, thể diện này vẫn phải có.

Một người mỗi ngày đều ăn no không có việc làm, sẽ làm việc gì?

Chắc chắn chính là câu lan nghe hát.

Câu lan nghe hát tối đa cũng được ba phút, sau khi ba phút kết thúc thì sao?

Sau khi kết thúc thì mọi người cũng chỉ xúm lại một chỗ rỗi hơi nói chuyện linh tinh, ngươi nói chuyện của nhà ai đó, ta nói tình hình nhà ai đấy, rồi lại thảo luận chút thiên văn địa lý, quay vòng lại bàn chút chuyện chính trị ở Đại Ngụy.

Gì cơ, cải cách lần này của vương triều Đột Tà sẽ gây ảnh hưởng thế nào với Đại Ngụy?

Cái gì, tám thương hội lớn ở Đại Ngụy bước tiếp theo sẽ tự cứu nhau như thế nào?

Hả, Hứa Thanh Tiêu dựa vào cái gì để thành Thánh?

Trò chuyện mỗi ngày chủ yếu như vầy, thậm chí lời qua tiếng lại càng nói quá lên, người này so người kia nói càng hợp lý hơn, tất cả người tới ta đi, nói quên cả trời đất.

Mà đúng lúc này.

Tôn Nam nhà ở giữa phố mở mắt, mơ màng rời khỏi giường, duỗi lưng, rửa mặt qua loa một hồi xong.

Tôn Nam đi ra ngoài.

Gã là một người kinh thành điển hình, mỗi một buổi sáng, một bát nước đậu xanh cùng mấy thanh kẹo lạc, sau đó lủi ra ngõ, đi đến quán rượu hóng chuyện.

Bình thường nếu có chuyện mình biết, thì đế thêm mấy câu, nếu không biết, thì vừa lúc chém bừa câu, dù sao chẳng ai quan tâm thật hay giả, tất cả chỉ nói huyên thuyên vô nghĩa giết thời gian mà thôi.

Tranh luận nửa thật nửa giả, nhu vậy hiệu quả mới tốt nhất.

Đi trên đường, trời mới vừa sáng, Tôn Nam tiện chân tìm một cửa tiệm, gọi một bát nước đậu xanh, đồng thời cũng đang ngẫm nghĩ, hôn nay nên chém gió cái gì.

Nhưng mà, chưa để Tôn Nam ngồi ấm chỗ, bỗng lúc đấy, từng bóng người chạy lướt qua mặt gã, vọt thẳng ra đường chạy về phía Bắc.

“Lão Trương!”

“Lão Lý!”

“Các ngươi làm gì đó?”

Tôn Nam rất tò mò, không chỉ có gã tò mò, thậm chí người dân ở xung quanh cũng tò mò.

Nhưng lão Trương và lão Lý đến cả nhìn cũng không nhìn Tôn Nam cái, trái lại càng chạy nhanh hơn.

“Mới tinh mơ mờ đấy, ăn no rửng mỡ rồi à?”

Tôn Nam không để ý nữa, đợi nước đậu xanh mang ra.

Chẳng qua chưa đến một lúc, một bóng người thở hồng hộc xuất hiện trước mặt gã nói:

“Tôn Nam, sao ngươi vẫn ngồi ở đây được? Mau đi hóng chuyện đi!”

Đối phương xuất hiện là bạn của Tôn Nam, nói không ra hơi.

Nhưng lời này khiến tất cả mọi người ở trong tiệm mở to mắt ra nhìn, thi nhau vểnh tai lên.

Hóng chuyện? Hóng chuyện ở đâu?

Tôn Nam cũng bị khơi hứng lên.

“Chuyện gì thế?”

Tôn Nam kéo đối phương ngồi xuống từ từ nói.

“Không ngồi, không ngồi, không ngồi.”

“Khéo ta phải chạy mau đi mua một cái báo báo gì gì đấy mới được, hai ngày trước thượng thư của Lục bộ đánh nhau phải không?”

Chương 653: Bán Hết! Bán Hết Sạch! Bán Cháy Sạch Hàng! (1)

“Bọn mình cứ đoán đông đoán tây suốt đúng không? Có người viết cặn kẽ hết nội dung ra, thành một cái văn báo gì ấy.”

“Giờ ở mấy tiệm sách lớn bán sạch hàng rồi, ta cố ý chạy từ đường một phố đến đường hai phố, để mua một bản đọc xem, ta còn nghĩ ngươi đã mua rồi, không ngờ ngươi vẫn ở đây ăn sáng.”

Đôi ba câu đã đại khái được vấn đề, sau đó đứng dậy muốn đi ngay.

Nhưng nói xong, Tôn Nam ngu người luôn.

“Chuyện Lục bộ Thượng thư đánh nhau, có người dám viết hả?”

Tôn Nam ngu hết cả người rồi.

Phải biết dân chúng bình thường chém gió, cũng không dám chém loạn, suy ra cũng là đại thần trong triều, ngươi có thể nói dăm ba câu, nhưng không được nói ở bên ngoài, nhỡ bị người ta phát hiện.

Dây vào Lục bộ Thượng thư nhà người ta, ngươi không thấy xui xẻo à?

Nói sao thì nói đây là kinh thành, khéo đôi lúc còn được gặp tận mặt thượng thư của lục bộ đấy.

Không ngờ, có người dám viết chuyện này ra? Còn mang ra bán nữa.

Chê sống dai quá hả?

“Trời mới biết, mua một tờ đã rồi tính tiếp, cũng không đắt chỉ hai mươi văn tiền, ta qua đấy trước, ngươi cứ ăn tiếp đi.”

Tình hình này cũng không biết phải nói cái gì, hắn cũng định đi mua một tờ văn báo Đại Ngụy, kết quả phát hiện đã bán hết rồi.

Nên mới chạy một mạch từ đường một phố đến đường hai phố, mua một tờ để đọc.

Mặc dù đợi người ta mua đọc xong thì mình mượn xem cũng được.

Nhưng vấn đề ở chỗ, ai mà chẳng muốn trở thành cái rốn vũ trụ ở quán rượu? Một người ngồi ở một chỗ nào đó xoi mói cả nhân gian? Bàn chuyện hôm nay.

Hai mươi văn tiền, cũng chẳng mua được một bộ quần áo tươm tất, nhưng lại mua được thể diện cho mình, mua được mặt mũi mình tha thiết ước mong.

Nghĩ đến đây, hắn đi luôn, vội vội vàng vàng.

"Đợi ta với."

Đến giờ này, Tôn Năm ném luôn ba đồng tiền ở trên bàn, đuổi theo đi cùng luôn.

Mà những người đang ngồi ở quán thấy kiểu này, cũng để tiền ở trên bàn, chạy đi luôn, đến cả cơm cũng không ăn.

Chưa từng thay đổi.

Kinh đô Đại Ngụy đúng là quá nhàm chán, đối với tầng cấp như bọn họ, nói thật đúng là quá tẻ nhạt.

Có tý tiền thì nhàm, nhưng không đủ xem câu lan nghe hát mỗi ngày.

Chỉ uống được rượu, nghe được dăm ba chuyện bát quái tầm phào, lối sống kỳ thật trôi qua cũng không thú vị mấy.

Bây giờ cuối cùng cũng có chút gợn sóng, đám người này sao chịu ngồi yên nổi.

Trong nháy mắt, cả đám thi nhau đứng dậy, chạy thẳng đến tiệm sách.

Trên một con đường.

Có ba tiệm sách.

Một đội xếp thành hàng dài, xuất hiện ở trước cửa tiệm.

Tiểu nhị trong tiệm sách giật nảy cả mình.

Không biết còn tưởng mình bán sách mới của Thánh Nhân ấy chứ.

Từng tờ văn báo Đại Ngụy bán ra, bận đến tối mày tối mặt.

“Chưởng quỹ, mau mau ra giúp với.”

Tiểu nhị bận đến choáng hết cả đầu, không nhịn nổi nữa gào một tiếng chưởng quỹ mau ra cứu.

Nhưng chưởng quỹ của tiệm sách không để ý đến tiểu nhị, ánh mắt chú tâm hết lên tờ văn báo này, ông ta đã bị nội dung của nó hớp hết cả hồn.

Nhất là nội dung tiêu đề trang đầu.

[Lục bộ Thượng thư đánh nhau, hoá ra là vì tiền trong quốc khố.]

Nói thật, nhìn thấy hàng chữ này, phản ứng đầu tiên của chưởng quỹ tiệm sách là kinh ngạc, ngay sau đó là kinh hãi, sợ tiệm sách bị tịch thu, nhưng nghĩ đã bán đi được thì cũng không phải lo.

Về phần dòng chữ tìm đánh này, cũng có liên quan gì đến ông đâu, bản thân cũng chỉ là bên bán hộ, muốn tra thì tra đầu nguồn kìa.

Sau đó là tò mò, tò mò không thể miêu tả được.

Lục bộ Thượng thư lại vì tiền quốc khố ra tay đánh nhau? Là muốn tham ô? Hay muốn cái gì khác?

Người viết bản thảo nội dung rốt cuộc là ai? Sao gan lại to vậy? Không sợ lục bộ thượng thư đến gô cổ hắn hả?

Nhưng khi ông đọc nghiềm ngẫm xong, chưởng quỹ không tự chủ được thở phào một hơi.

Nội dung bản thảo cũng không giống như mình đoán, thượng thư của sáu bộ tham ô quốc khố, trái lại là vì nước vì dân, mưu phúc vì bách tính, chỉ là góc độ của người nhìn không giống nhau mà thôi.

“Đúng là văn thần quân tử .”

“Một lòng đền ơn nước nhà, đúng là hết lòng vì nước vì dân.”

Chưởng quỹ không khỏi xuýt xoa một tiếng, nhưng mà không hiểu sao ông lại thấy, hình như có chỗ nào đấy là lạ.

Luôn thấy hơi thất vọng.

Nhưng ngay sau, ánh mắt chưởng quỹ tiệm sách lại lướt đến một đầu đề của bài viết bên trên.

[Hôm qua giờ sửu ba khắc, thoáng phát hiện một nhà ở đường bốn phố nào đấy, xuất hiện một bóng người lén lút trèo tường từ trong ra.]

Nhìn thấy tiêu đề này, chưởng quỹ tiệm sách say sưa ngon lành đọc tiếp.

Nhưng chính lúc ông mới đọc xong mấy bài viết, tiếng tiểu nhị cũng vang sát bên tai.

“Chưởng quỹ!”

“Chưởng quỹ! Bán hết rồi! Văn báo bán hết sạch rồi!”

Tiểu nhị mồ hôi mướt đầu, chạy vào trước mặt chưởng quỹ nói thế.

“Bán hết sạch cái gì cơ?”

Chưởng quỹ tiệm sách cũng ngẩn ra, ông vẫn chưa hiểu đây có ý gì?

“Văn báo á, văn báo Đại Ngụy bán sạch rồi, bây giờ đang đợi thêm hàng.”

Tiểu nhị cạn lời rồi, nhưng mà bó tay thôi, ai bảo mình đây là thằng làm công đâu.

“Tám trăm tờ văn báo đã bán hết rồi á? Mới giờ mão ba khắc thôi mà.”

Chưởng quỹ nuốt nước bọt, tám trăm tờ văn báo, dựa vào giá bán hiện giờ, nói cách khác lãi được mười sáu ngàn đồng, tức là mỗi tờ mình lãi ròng tận hai đồng.

Nói khác nữa, mới canh ba mình buôn bán lãi tận mười sáu ngàn đồng?

Vãi cả, công việc của tiệm sách ngày thường là cho thuê và mua bán sách, mua bán không được nhiều, thường đều cho

thuê năm đồng một ngày, mỗi ngày thu được gần hai trăm đồng đã nhiều lắm rồi.

Bây giờ mới ba khắc đồng hồ, mười sáu ngàn đồng? Tương đương doanh thu tám ngày lúc trước cộng dồn vào đấy.

“Ta đi nhập hàng ngay, ngươi bảo khách cứ bình tĩnh!”

Chưởng quỹ đứng phắt dậy, ông muốn đọc báo tiếp, nhưng vấn đề ở đây kiếm tiền càng quan trọng hơn.

Trong nháy mắt, chưỡng quỹ chạy thẳng đến toà soạn văn báo nhập hàng.

Mà nhìn thấy chưởng quỹ đi mất, người dân trong thành đứng xếp hàng bên ngoài cuống hết lên.

“Sao chạy mất rồi?”

“Từ chưởng quỹ, ông chạy đâu đấy?”

“Có bán báo nữa hay không? Không bán ta đi chỗ khác mua!”

Tiếng ồn ào vang lên, người đều đang xếp hàng, tận mắt thấy chưởng quỹ chạy mất, tức thì đủ loại chửi rủa truyền đến hàng loạt.

“Mọi người đừng gấp nữa, đừng gấp nữa, chưởng quỹ đi nhập hàng, sắp xong rồi, xong ngay thôi.”

“Mua được văn báo thì cùng chia sẻ với mọi người, cùng nhau đọc.”

Nhìn thấy đám người nổi giận, tiểu nhị vội nói, bảo mọi người có thể đọc báo cùng nhau, sao phải nóng lòng nhất thời thế?

Nhưng lời này đang nói còn chưa dứt, mấy người đã mua được văn báo, cầm ngay văn báo chạy biến.

“Lý huynh, huynh chạy cái gì?”

“Trương huynh, cho ta mượn đọc với, rốt cuộc các thượng thư vì sao đánh nhau?”

“Ấy ấy ấy, Tôn huynh, huynh chạy đi ăn cướp à? Đọc cùng nhau cũng không cho? Huynh kẹt xỉn vừa thôi!”

Hễ là người mua được văn báo, muốn chuồn đi ngay, tìm một chỗ từ từ đọc một mình.

Không phải không cho hưởng ké, mà đồ mình mua được, mọi người cùng đọc chung, thế không phải lỗ nặng sao? Hơn nữa, ai mà chẳng muốn đọc cho mau, xong rồi chạy ù đến trà lâu quán rượu ba hoa chích choè?

Hể, tặng cho người khác đọc không? Dâng cơ hội ra vẻ ngầu lòi cho người khác? Mơ hay thế.

Hai mươi đồng cũng chả bõ bèm gì.

Nhưng cơ hội được lên mặt, hai mươi đồng mua được sao?

Đáp án là không thể.

Chương 654: Bán Hết! Bán Hết Sạch! Bán Cháy Sạch Hàng! (2)

Cho nên hễ người nào mua được văn báo, thì đa phần đều nhanh chóng lôi ra đọc, sau đó lao đi khoác lác.

Cũng có người đồng ý chia sẻ với mọi người.

“Văn báo của ta đây, mọi người cùng nhau đọc nhé.”

Có người mỉm cười, sắc mặt ôn hòa, trong chớp mắt mấy trăm người đã ào ào xông đến.

“Cho ta đọc chút nào!”

“Ta đọc trước!”

“Mọi người đừng tranh, để ta đọc trước.”

“Nể mặt ta cái nào.”

“Méo nể mặt người thì sao hả?”

“Sao người như ngươi ăn nói thô tục thế?”

“Con mẹ ngươi.”

“Được lắm, các hạ là quái vật miệng thối chuyển sinh hả?”

Đám người chửi bới, mấy trăm người tranh cướp một tờ văn báo, cho dù chất lượng giấy của văn báo Đại Ngụy không tệ, nhưng cũng không chịu nổi nhiều người giằng co như vậy.

Sao thượng thư của lục bộ lại đánh nhau?

Sao lợn nái đêm qua kêu liên hồi thế?

Quần áo nhà quả phụ sao thường xuyên bị mất vậy?

Ta hỏi ngươi, ai chịu nổi mấy loại tin tức này? Ngày thường tẻ nhạt là thế, vất vả lắm mới có điều mới mẻ xuất hiện, sao lại không gây nên tranh cướp chứ?

Trong khoảng chốc, cả kinh đô Đại Ngụy náo nhiệt hẳn lên.

Bên ngoài tiệm sách người vây kín chỗ, thậm chí có mười cửa tiệm đã xuất hiện hành vi tranh cướp.

Xếp hàng? Xếp hàng con mẹ ngươi, ném hai mươi đồng qua đấy, giành luôn một tờ đi, người khác thấy thế, cũng nhao nhao vứt tiền giành báo.

“Đừng cướp nữa, không được cướp.”

“Lão phu đi nhập hàng, lão phu đi nhập hàng.”

“Ấy ấy ấy, đấy là giấy vệ sinh của lão phu, không phải văn báo.”

“Ối trời ơi, người trẻ tuổi, đến cả lão phu ngươi cũng không tha à.”

Giờ Mão mới vừa đi qua, toàn bộ kinh thành khí thế ngất trời, chỉ chốc lát đã khiến vô số người để ý đến.

Trong phủ An Quốc công.

Thế tử vội vội vàng vàng vọt vào, cầm một tờ văn báo, gào to.

“Phụ thân, phụ thân, Thủ Nhân huynh đệ lại làm ra thứ đồ mới này, bên ngoài giành đồ đến điên hết rồi.”

An quốc thế tử cầm một tờ văn báo Đại Ngụy hơi nhăn, vô cùng kích động nói.

Buổi sáng hắn ta mới ngủ dậy, đang tính đi thăm bạn tốt, nhưng đến gần tiệm sách phát hiện người vây kín chỗ, cho nên cũng lách người vào coi.

Phát hiện một thứ được gọi là văn báo Đại Ngụy, hơn nữa trên đấy viết chuyện liên quan đến việc lục bộ thượng thư mấy ngày trước ra tay đánh nhau.

Ngay lập tức hắn ta cũng tò mò.

Dù gì hắn ta cũng được nghe nói về chuyện này, nhưng rốt cuộc vì sao lại đánh nhau thì hắn ta cũng không biết, hỏi An quốc công, nhưng An quốc công chỉ nói một câu không có chuyện lớn gì.

Hắn ta cũng không tiện hỏi dò quá nhiều, suy cho cùng là chuyện của triều đình, biết ít đi vẫn tốt hơn.

Thật không ngờ có người vậy mà lại dám viết thẳng ra? To gan hơn cả to gan nữa, dám viết chuyện riêng tư của thượng thư

lục bộ ra, thế không phải muốn chết ư? Không sợ các thượng thư trả thù hử?

Mặc dù dân chúng vẫn đang bàn tán chuyện của các vị thượng thư.

Nhưng vấn đề là, dân chúng cũng chỉ nói mò vài câu, lục bộ thượng thư cũng không cần đi tính toán chi li với người dân làm gì cả.

Nhưng nếu có người tung hẳn ra ngoài thì không được, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Cho nên, An Quốc thế tử tính trước khi bị niêm phong lại, thì mua một tờ đọc trước đã rồi nói.

Nhưng phát hiện người mua thật sự quá nhiều, hết một khắc đồng hồ, phát hiện hết sạch rồi.

Được, sang tiệm khác xem sao, kết quả phát hiện tiệm kia còn bán hết sạch trước rồi, sang tiệm nữa, cũng bán sạch.

Cuối cùng rơi vào đường cùng, An Quốc thế tử tiêu mười lượng bạc mua từ tay một người một tờ văn báo không biết chuyền qua tay bao nhiêu người rồi.

Xem xong nội dung, phản ứng đầu tiên của An Quốc thế tử là chấn kinh, hắn ta thân là con của quốc công, cũng không thể là thằng ngu được.

Trong nháy mắt hắn ta đã ý thức được tờ văn báo này khủng bố đến mức nào.

Đời sống thường ngày của người dân Đại Ngụy cực kỳ đơn điệu tẻ nhạt, sau khi Hứa Thanh Tiêu đến, người dân ở kinh vô cùng vui vẻ, không chỉ bởi Hứa Thanh Tiêu vì nước vì dân, quan trọng hơn là Hứa Thanh Tiêu đánh vỡ đời sống sinh hoạt lâu năm không thay đổi của người dân trong kinh thành.

Sao hắn ta lại không biết sinh hoạt của dân chúng tẻ nhạt vô vị đến nỗi nào, người có tiền thì đến mấy nơi như Đào Hoa am vui chơi giải trí, sao lại không vui, thậm chí nói bất cứ người có tiền ở chỗ nào thì đều sống rất thoải mái dễ chịu.

Mà người có nhưng lại không nhiều tiền thì lắm, mỗi ngày họ đều bôn ba để trở thành người có nhiều tiền, nhìn như rất vinh quang, nhưng trên thực tế phải trả giá rất đắt.

Nhưng ở trong kinh đô đại bộ phận người đều là người dân bình thường, dân chúng ở đây được ăn no mặc ấm, cũng không có ước mơ lớn để theo đuổi, chỉ muốn sống cuộc sống an lành.

Nhưng thứ như văn báo Đại Ngụy này xuất hiện, lại có thể thay đổi cuộc sống cố hữu không thay đổi của bọn họ.

Phản ứng đầu tiên của hắn ta là lợi nhuận, người dân trong kinh đô có bao nhiêu người? Một tờ văn báo này bán hai mươi đồng, nhưng cũng chỉ có một trang giấy, thành ra có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Tạm tính lời thì ít nhất cũng khoảng ba phần mười chứ? Ngẫm lại xem, nếu như người dân ở Đại Ngụy mỗi người một tờ, mỗi năm trôi qua thu được bao nhiêu tiền?

Này chỉ mới nguyên kinh đô Đại Ngụy, nếu như ra các địa phương khác thì? Được đó, Thủ Nhân huynh đệ đúng là cây rụng tiền.

Phủ An Quốc công.

Ngày hôm nay, An Quốc công không vào triều, mà ở nhà nghỉ ngơi một chút,

Đang muốn ngủ thêm chút nữa, dưỡng đủ tinh thần.

Thì đột nhiên nghe thằng con giời đánh nhà mình hò ầm lên, đầu An Quốc công lập tức đau.

Ông vốn cho rằng thằng con nhà mình cũng khá đấy, dù sao cũng chả biết khá ở đâu, nhưng cũng không dốt.

Nhưng sau này Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ông dần phát hiện thằng con của mình là đồ ăn hại.

Không phải mình ông, tất cả các quốc công khác bao gồm một vài liệt hầu đã có tuổi cũng nghĩ như thế.

Người ấy à, không sợ kém cỏi, chỉ sợ so sánh, so với Hứa Thanh Tiêu, thì đứa con nhà mình này từ đầu đến cuối chỉ thấy

hai chữ vô dụng.

Cũng may cháu trai nhà mình mỗi tuần đều đến học đường Thủ Nhân học sách, mặc dù dạo gần đây, Hứa Thanh Tiêu vẫn đang bận bịu, nhưng cứ hơn năm nửa năm nữa, Hứa Thanh Tiêu sẽ yên ổn dần xuống.

Đến lúc đó khéo cháu trai nhà mình thành Đại Nho thật đấy, nghĩ đến đây, An Quốc công không khỏi cảm thấy thư thái.

Chỉ là con trai mình xuất hiện trước mặt mình, thì thoải mái bay đi hết sạch.

"Làm cái gì vậy? Nhức hết cả tai!"

"Dáng vẻ này của con, sau này kế thừa tước vị của vi phụ thế nào được?"

"Không có chút phong thái thế tử."

An Quốc công vừa đi ra đã chửi um một trận, nhưng thế tử không hề khó chịu nào, mà giơ văn báo Đại Ngụy ra nói.

"Phụ thân, người đọc cái này xem."

Hắn ta nói như thế.

Còn An Quốc công không khỏi nhíu mày, cầm tờ báo, bắt đầu nghiêm túc đọc.

Tốc độ đọc của ông rất nhanh, đồng thời cũng không đọc hết, chỉ đọc một vài phần chuyện lớn của quốc gia và chuyện ở kinh đô.

Đọc xong, An Quốc công đặt ngay văn báo Đại Ngụy sang một bên, sắc mặt có chút khó coi.

"Ai làm ra thứ này?"

Chương 655: Bán Hết! Bán Hết Sạch! Bán Cháy Sạch Hàng! (3)

“Thứ này tuy không công kích bất cứ đại thần nào, nhưng lại tham dự vào việc triều đình, mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít, hơn nữa mỗi một chuyện đều nói rất đúng.”

“Thứ này tuyệt đối không được xuất hiện, để bách tính thảo luận chính sự là điều không tốt.”

An Quốc công hơi nhíu mày, phản ứng đầu tiên của ông là cảm thấy thứ tên văn báo Đại Ngụy này có vấn đề.

Nhất là tiêu đề, đập vào mắt là chuyện lục bộ thượng thư vì tiền quốc khố mà đánh nhau, vô thức giật cả mình.

Nhưng mà cũng may nội dung bên trong cũng không có vấn đề gì, trái lại còn khen ngợi thượng thư của lục bộ, nhưng thế cũng không có nghĩa được phép làm vậy.

Quốc gia đại sự, sao có thể lấy ra để dân chúng thảo luận được? Hơn nữa còn công bố trắng trợn thế này, tuyệt đối không thể được.

“Phụ thân, đây là do Thủ Nhân huynh đệ làm ra, hài nhi đã điều tra ra rõ, hình như tiêu đề này do chính tay Thủ Nhân huynh viết.”

Thế tử An quốc nói thế.

“Gì? Là Thủ Nhân điệt nhi làm ra sao?”

An Quốc công nghe xong câu này, ngẩn hết cả người, sau đấy lại cẩn thận đọc lại lần nữa.

Qua một hồi, An quốc công không nhịn được gật đầu.

“Được!”

“Được!”

“Giỏi!”

“Thủ Nhân chất nhi đúng là thông minh, lăn lộn một hồi lại làm ra được thứ này, có thứ này, có thể tụ được dân ý, khiến

bách tính biết được tình cảnh Đại Ngụy, cũng cho bách tính biết được đức độ của mỗi một vị quan viên trong triều đình Đại Ngụy."

"Giỏi, giỏi lắm, Thủ Nhân không hổ là tân Thánh của Đại Ngụy, lão phu đang tự hỏi không biết ai có thể nghĩ ra được ý hay này, hoá ra là Thủ Nhân điệt nhi, thế thì không sao hết, không sao hết rồi."

An Quốc công cười toe toét, không phải giả vờ, bởi vì trước mặt con trai của mình, ông không cần phải ngụy trang.

Nhưng thế tử thì ngơ ngác.

Cha à, ban nãy hình như phụ thân đâu có nói như vậy.

"Phụ thân, thứ này rốt cuộc chúng ta có ngăn hay không?"

Thế tử hỏi dò.

Nhưng nói ra câu này, An Quốc công không khỏi trừng mắt nhìn qua, không kìm được mắng vốn.

"Thủ Nhân là bên quan võ chúng ta, mặc kệ hắn làm gì, chúng ta đều phải dốc toàn lực ra để ủng hộ, đổi lại cho dù bất cứ kẻ nào làm ra cái này, lão phu đều phải bẩm lên ngăn lại."

"Nhưng nếu là Thủ Nhân làm, thế thì không sao hết."

An Quốc công nghiêm túc nói.

"Hài nhi đã hiểu."

Thế tử như có điều suy nghĩ, hiểu một chút nhưng không phải rất hiểu.

"Đúng rồi, sao tờ văn báo lại dúm dó thế này?"

An Quốc công tò mò hỏi, tờ văn báo này đúng là nhăn hết cả lên, thoáng nhìn thì thấy chất lượng kém quá.

"Phụ thân không biết thôi, bây giờ toàn kinh thành Đại Ngụy giành nhau như rồ dại, bây giờ ở trên thị trường không tài nào mua nổi, có người bán ép giá, hài nhi bỏ ra mười lượng bạc mới mua được."

Hắn ta nói thế, báo cho An quốc công biết văn báo Đại Ngụy đã bán được đến phát rồ hết rồi.

“Mười lượng bạc?”

An quốc công hơi tặc lưỡi, nhưng mà nghĩ cũng hiểu đại khái, nói sao đồ mới vừa ra, đều sẽ gặp phải tranh cướp, quan trọng là phải xem sau này kìa.

“An nhi, con đi ra ngoài nghe ngóng tình hình xem sao đi, tra thử văn báo Đại Ngụy này bán ra được bao nhiêu.”

Bỗng An Quốc công nói thế.

Nhưng nói đến đây, lại nói thêm:“Với cả chạy đi gọi hết các quốc công liệt hầu đến đây, bảo vi phụ có chuyện quan trọng.”

“Dạ!”

Chờ hắn ta đi rồi, An Quốc công lại cầm văn báo Đại Ngụy lên đọc cẩn thận thêm lần nữa.

Cuối cùng không kìm được thở dài.

“Thủ nhân điệt nhi đúng thật không hiểu chuyện, không thèm nhắc lão phu trước. Hừ! Sau này nhất định phải bảo ban lại hắn một câu, đừng có tiếp xúc thân thiết với bọn quan văn như thế.”

Ông tự lẩm nhẩm một tiếng.

Mà toàn thể kinh đô Đại Ngụy, náo nhiệt nhất không chỉ có tiệm sách.

Toàn soạn văn báo Đại Ngụy cũng sôi trào lên.

Cũng không biết ai phát hiện ra tất cả văn báo Đại Ngụy đều được phát ra từ toà soạn văn báo Đại Ngụy.

Chỉ thoáng chốc, không ít người chạy thẳng đến tòa soạn mua văn báo.

Chưởng quỹ của bốn, năm trăm tiệm sách ngồi xe chạy đến, ngồi kiệu, gần hơn thì chạy sang luôn, tất cả đều qua đây nhập hàng.

Văn báo Đại Ngụy cháy sạch hàng!

Bán hết sạch sành sanh!

Từ đầu đã chuẩn bị sẵn mười lăm ngàn tờ, nhóm đầu tiên lấy chìn ngàn tờ, không ngờ mới qua hai khắc đồng hồ, kết quả tất cả đều chạy đến nhập hàng.

Cho nên sáu ngàn tờ còn lại đều mang hết ra.

Không ai ngờ, lại có một đám người nữa, đua nhau chạy đến nhập thêm hàng.

Hàng bán hết rồi.

Cho dù tòa soạn văn báo Đại Ngụy có giải thích đến thế nào đi nữa, nói ra sao đi nữa, thì người ta cũng không nghe, nhất quyết phải mua.

“Cửa hàng của ta sắp bị đập nát rồi, hôm nay nếu các người không đưa văn báo cho ta, lão phu chết ở đây cho các ngươi xem.”

“Các ngươi thương xót đi mà, in thêm một ít, mau đi đi!”

“Mấy trăm người đang đợi ta đó, mau làm đi chứ.”

“Các người thế này là hại người đấy à? Chỉ chút xíu vậy thôi à? Đủ cho ai xem? Để dị tộc sát vách nhìn thấy, sẽ nói chúng ta kém cỏi.”

Các chưởng quỹ tiệm sách lớn đều đua nhau nói, ầm ĩ cực lớn, chỉ muốn nhập hàng.

Mà bên trong tòa soạn văn báo Đại Ngụy.

Trương Như Hội trợn tròn mắt,

“Mười lăm ngàn tờ văn báo, nửa canh giờ bán hết sạch?”

Phía trên văn quán, Trương Như Hội ngẩn ngơ.

Ông ta không ngờ rằng, mười lăm ngàn tờ văn báo Đại Ngụy cứ thế bán hết sạch rồi?

Thề có trời chứng giám, không phải ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu, mà cảm thấy nếu tung thứ này ra ngoài thị trường, mười lăm ngàn tờ không thể bán hết sạch trong vòng nửa canh giờ?

Lúc trước ông ta cảm thấy cả ngày mới bán hết đã tốt lắm rồi.

Nhưng bây giờ, kết quả vượt tầm ý định.

“Mau in!”

“Mau đi bảo người ta in thêm, tiếp tục in, in được bao nhiêu thì in!”

Cuối cùng Trương Như Hội trực tiếp ra lệnh, cho tất cả xưởng in lập tức in khẩn cấp.

Sau một khắc đồng hồ.

Bảy trăm tám mươi lăm xưởng in trong kinh thành bắt đầu điên cùng in thêm.

Tất cả công nhân đều bị ép tăng ca, nếu như không tăng tiền lương vượt mức lên, khéo bọn họ không thể nào làm việc tiếp được.

Cứ như thế.

Một giờ sau.

Trong văn quán.

Từng chiếc xe ngựa kéo thêm văn báo Đại Ngụy mới in xong ra, bởi vì thời gian quá gấp, đến mức chất lượng giấy so với lúc trước kem hơn một chút.

Hết cách rồi, giục gấp quá.

Mười ngàn tờ văn báo Đại Ngụy vừa ra, nhóm chưởng quỹ tiệm sách đều giành hết trơn, chỉ chớp mắt mười ngàn tờ văn báo Đại Ngụy hết sạch.

Mà người dân ở kinh muốn mua báo, thì cả một đám chạy theo chưởng quỹ, vừa đi vừa bỏ tiền ra mua.

Bên trong tòa soạn văn báo Đại Ngụy.

Cũng loạn xạ cả lên, tất cả mọi người đều lo sốt vó lên làm việc.

Chạy tới chạy lui đến phòng làm việc của Trương Như Hội.

“Chưởng quỹ, bán hết rồi, bán hết rồi!”

“Chưởng quỹ ơi, lại bán hết rồi, in thêm nữa đi ạ.”

“Chưởng quỹ, mấy trăm chưởng quỹ ở bên tiệm sách phía tây thành chạy đến rồi, không in thêm bọn họ lại làm loạn lên mất.”

“Chưởng quỹ, người phía bắc thành cũng đến, chúng ta còn hàng không?”

Từng giọng nói vang lên, Trương Như Hội đúng là có hơi nhức đầu.

“In tiếp! In tiếp đi!”

“Bảo người đi in tiếp mau!”

Giờ này khắc này, Trương Như Hội như hết lời để nói, chỉ còn cách giục xưởng in mau in thêm.

Chương 656: Bán Hết! Bán Hết Sạch! Bán Cháy Sạch Hàng! (4)

Hôm nay là ngày văn báo Đại Ngụy phát hành đầu tiên, tuyệt đối không thể xảy ra chút sai lầm nào.

Cho dù in thêm thì hoang phí quá, nhưng so với rước một đống kêu ca phàn nàn vẫn tốt hơn.

Cứ như thế, cả tòa soạn văn báo Đại suốt ngày hôm nay, từ đầu đến cuối đều là nhập hàng và xuất hàng.

Thậm chí đến mức, có một vài chưởng quỹ tiệm sách cố ý chạy đến xưởng in, dù sao ở tòa soạn văn báo đều chật kín người, phải đợi thêm một chốc văn báo mới ra.

Mà toàn thể kinh đô Đại Ngụy, cũng chỉ vì một tờ văn báo nhìn như chẳng có gì đáng để xem mà hoàn toàn sục sôi.

Các tiệm trà, quán rượu lớn, người ở bên trong đều đang thảo luận nội dung của văn báo.

Có người ba hoa chích chòe, phân tích chuyện của Thượng thư lục bộ, phân tích vấn đề của Đại Ngụy.

Có người cầm văn báo, thảo luận một vài tin đồn thú vị trong đó.

Cũng có người vốn không biết chữ, dứt khoát cầm văn báo tìm một người đọc sách, mọi người cùng nhau đọc, sau khi đọc xong, đều tự phân công, ngươi chém đằng ngươi, ta chém đằng ta, không hề liên quan đến nhau.

Ngày hôm nay, cả Đại Ngụy đều náo nhiệt, hoàn toàn náo nhiệt hết lên.

Mà mãi đến tận giờ Thìn.

Cuối cùng, tòa soạn văn báo Đại Ngụy mới yên.

Mà Trương Như Hội đang nghe cấp dưới báo cáo các thứ.

Gần nửa ngày.

Văn báo Đại Ngụy, bán được tổng cộng chín mươi năm ngàn tờ.

Thu vào một vạn chín ngàn lượng bạc, lãi được bốn ngàn bảy trăm năm mươi lượng bạc.

Đây còn vì không chuẩn bị được hàng tốt, nếu không, chắc chắn không chỉ bấy nhiêu, gấp ba, năm lần là đương nhiên.

Tóm lại có rất nhiều người không đợi nổi nữa, bấm bụng đi đến quán rượu nghe người ta nói, nghe xong rồi về chắc chắn sẽ không mua nữa.

Nếu như gấp ba, năm lần, lợi nhuận của mỗi ngày hơn hai ngàn lượng bạc, đây mới là tính riêng kinh thành thôi, nếu như toàn bộ Đại Ngụy thì thế nào?

Mỗi ngày mười ngàn lượng bạc không phải nói chơi đâu.

Thu nhập một tháng được ba triệu lượng, một năm thu được ba mươi sáu triệu lượng, thế này còn chưa tính các khoản thu khác vào đâu.

Còn có sức ảnh hưởng của văn bán nữa.

Kinh khủng! Quá là kinh khủng!

Đúng là khủng bố thiệt!

Trương Như Hội đơ toàn tập.

Mà trước mắt, khi văn báo Đại Ngụy khuếch tán ra không ngừng, tất cả Đại Ngụy đều biết tại sao Lục bộ Thượng thư lại đánh nhau, dân chúng đều khen thượng thư là những vị quan tốt.

Đồng thời mỗi một nội dung ở bên trong văn báo, đều được mọi người bàn tán say sưa, ngược lại trước kia, chuyện mọi người tán dóc thật ra nói mãi vẫn là vấn đề này thôi, hơn nữa phần lớn mọi người đều nghe người khác nói, vì ngươi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng giờ thì khác rồi, đọc văn báo rồi đều có quyền phát biểu, cho nên nếu ngươi nói xong rồi, thì đến lượt ta nói, ta nói xong, thì đến lượt hắn ta nói.

Các tửu lâu lớn làm ăn ở Đại Ngụy hôm nay cũng hốt được khối bạc.

Một vài tiệm nhỏ cũng kín hết người.

Thậm chí trong lục bộ, mọi người cũng bắt đầu thảo luận những chuyện đó, có người mua được văn báo, cùng các quan viên trên dưới đọc xem.

Ngay từ đầu mọi người không dám thảo luận, có phần nghiêm cẩn, dù sao chuyện mà văn báo này đàm luận, phần lớn đều là quốc gia đại sự.

Ai dám nói bậy? Nhất là quan viên trong lục bộ, càng phải ăn nói cực kỳ cẩn thận.

Nhưng rất mau thôi đã có người truyền tin đến.

Đây là thứ Hứa Thanh Tiêu làm ra đấy.

Chỉ nháy mắt, trên dưới lục bộ đều sôi trào hết lên.

“Là Hứa đại nhân làm ra à?”

“Chả trách, ta đang hỏi ai dám làm càn như thế, hóa ra là Hứa đại nhân, thế không có việc gì, không có việc gì hết.”

“Chư vị, văn báo này là do Hứa đại nhân làm, chúng ta có thể yên tâm hàn huyên, yên tâm nói.”

“Hoá ra là Hứa đại nhân hả, yên tâm rồi.”

Toàn bộ người trong lục bộ đều rất khó chịu, biết chuyện rồi, cũng không dám bàn tán, giờ biết văn báo Đại Ngụy này do Hứa Thanh Tiêu dày công làm ra, chớp mắt cái, tất cả đều bàn tán xôn xao.

Thoáng chốc, công tác ở lục bộ vốn rất buồn khổ, giờ mọi người đã có được chủ đề cộng đồng, tức thì bên trong tỏ ra rất là náo nhiệt.

Đúng lúc này.

Thượng triều kết thúc.

Thượng triều hôm nay có rất nhiều việc, chủ yếu là mục phát triển Đại Ngụy, cho nên mới lâu đến thế.

Bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Thượng thư của lục bộ chậm rãi bước ra, đều cùng nhau vặn eo thư giãn, định đi về bên bộ của mình.

Thật không ngờ, mấy cấp dưới bên bộ của mình đã chạy vội đến, đưa văn báo Đại Ngụy cho lục bộ thượng thư xem.

Mà các quan võ khác cũng đồng loạt nhận được văn báo Đại Ngụy, cấp dưới của bọn họ không ít, phát sinh chuyện thế này, đương nhiên phải bẩm báo lên ngay.

Sáu vị thượng thư nhận ngay văn báo, thứ nhất là nhíu mày, sau đó tức giận.

Nhưng xem xong nội dung, sáu vị thượng thư thoáng dịu đi một chút, nhưng trong ánh mắt vẫn còn nguyên sự khác thường.

“Đây là thứ gì? Ai làm ra?”

“Triều đình đại sự, sao có thể viết ra được?”

Hình bộ thượng thư ngay lập tức nói, đọc xong văn báo, nội dung đúng là rất hấp dẫn, nhưng vấn đề ở chỗ thứ này không nên công khai ra ngoài.

Dù có khen ngợi bọn họ, cũng không thể như này được, có trời mới biết ngươi hôm nay khen, ngày mai có nói xấu không?

“Bẩm đại nhân, thứ này tên là văn báo Đại Ngụy, là Hứa Thủ Nhân Hứa đại nhân làm ra ạ.”

Cấp dưới báo cho Trương Tĩnh biết ai làm ra thứ này.

Vừa nói xong.

Nháy mắt, cả đám ngỡ ngàng.

Hứa Thanh Tiêu làm ra á?

“Ha ha ha ha!”

“Hoá ra là Hứa Thủ Nhân làm ra, được, được, được, thế thì không sao hết.”

“Kế lớn Thủ Nhân nói hoá ra là cái này, giỏi, giỏi lắm.”

“Ừ, dùng cách này, báo cho bách tính thiên hạ chúng ta có đức độ, Thủ Nhân không hổ là Thủ Nhân.”

“Khá, khá lắm.”

Biết được Hứa Thanh Tiêu là người làm ra, nhóm thượng thư cùng nhau ngỡ ngàng, sau đó là cười vang, trong lời nói đều ngập tràn sự tán thưởng.

Bọn họ hoàn toàn không đề phòng Hứa Thanh Tiêu, ngược lại trong nháy mắt, bọn họ đã rõ Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì.

Sáu vị thượng thư hai mắt nhìn nhau một cái.

Ngay sau đó, cùng nhau khẽ gật đầu, kết bạn mà đi, xem ra là muốn trao đổi việc này.

Cả nhóm Đại Nho bên trong văn cung Đại Ngụy, vừa nhìn thấy tờ văn báo này xong, trong vòng nháy mắt cũng biết giá trị của văn báo .

Không phải vấn đề có thu được tiền hay không, mà thứ văn báo này là một thanh lợi kiếm, là một thanh kiếm sắc có thể muốn giết ai thì giết.

Bọn họ thân là Đại Nho, càng biết được giá trị của nó, cho nên ngay lập tức chạy đến Văn cung.

Mà Đại Nho Trần Tâm không khỏi nhíu mày, nhìn mấy Đại Nho rời đi, không nhịn được thở dài.

Ông biết, Đại Ngụy lại sắp nổi bão lớn rồi.

Lúc này.

Bên trong hoàng cung Đại Ngụy.

Trên điện Dưỡng Tâm.

Nữ Đế lẳng lặng nhìn văn báo Đại Ngụy ở trên tay, mà người đứng trước mặt nàng, chính là Lý Quảng Hiếu.

“Bệ hạ, thứ văn báo Đại Ngụy này sẽ là một thanh kiếm sắc, một thanh lợi kiếm có thể chém đầu người trong thiên hạ!”

Giờ này, tiếng của Lý Quảng Hiếu vang lên.

Trông ông có vẻ rất là kích động.

Chương 657: Bán Hết! Bán Hết Sạch! Bán Cháy Sạch Hàng! (5)

Ngày hôm nay, ông dậy sớm, đi ra chợ mua đồ ăn, nhưng nhìn thấy rất nhiều người đọc sách đều đang đứng tập trung rất đông ở trong tiệm sách, ngay từ đầu cũng không thèm để ý, nhưng đi ngang qua tiệm sách thứ hai, phát hiện cũng giống thế.

Cho nên lòng hiếu kỳ của ông nảy lên, sau khi biết được văn báo Đại Ngụy, tốn mất hai mươi lượng bạc mới mua lại được một tờ.

Văn báo mới cầm chắc tay, chỉ vỏn vẹn nháy mắt, Lý Quảng Hiếu đã biết được thứ văn báo Đại Ngụy này khủng bố đến mức nào.

Đấy là một thanh kiếm sắc, một thanh kiếm có thể chém đầu bất cứ kẻ nào trong thiên hạ, sở hữu báo này, mặc cho ngươi là hoàng thân quốc thích, măc cho người tài phú vô biên, mặc cho ngươi nổi tiếng cả thiên hạ.

Không bù được ngòi bút báo này cong lên.

Đây mới đúng là một cây bút có thể chống đỡ được mười vạn đại quân.

Cho nên ông vào cung tìm bệ hạ ngay lập tức, báo chuyện này cho bệ hạ.

“Kiếm chém đầu người trong thiên hạ ư?”

Nữ Đế để tờ văn báo Đại Ngụy này sang một bên, vẻ mặt nàng bình tĩnh nói.

“Bệ hạ, lão thần làm việc nói chuyện luôn luôn cẩn thận, xưa nay không dám nói chắc chắn hoàn toàn, nhưng ngày hôm nay, lão thần có thể nói rõ ràng cho bệ hạ biết.”

“Tờ văn báo này chính là thanh kiếm sắc bén nhất thiên hạ, một thanh kiếm chém được hoàng thân quốc thích, chém được quần hùng khắp thiên hạ.”

“Một thanh kiếm chống đỡ được trăm vạn sự.”

“Hứa Thủ Nhân, chính là thiên hạ đệ nhất tài.”

Lý Quảng Hiếu nói đến đây, giọng nói run lẩy bẩy, vì ông quá kích động, ông thấy rõ được tính quan trọng của tờ văn báo này.

“Vậy ngươi hy vọng trẫm làm thế nào?”

Nữ đế lên tiếng, không nhịn được phải hỏi như vậy.

Trên thực tế, khi nàng vừa thấy văn báo Đại Ngụy cho đến giờ, nàng cũng rõ tác dụng của thứ này.

Nhưng, Lý Quảng Hiếu muốn mình làm thế nào?

“Bệ hạ! Lão thần đề nghị, phải trao đổi cẩn thận với Hứa Thủ Nhân, thứ này nhất định phải do triều đình Đại Ngụy nắm giữ, dù triều đình Đại Ngụy không chiếm được bất cứ chút lợi nhuận nào cũng được, tiền đều đưa hết cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng văn báo này, nhất định phải nằm trong tay bệ hạ.”

“Mặc dù, lão thần hiểu rõ, Hứa Thủ Nhân có lẽ sẽ không đồng ý, nhưng lão thần vì giang sơn Đại Ngụy! Lão thần tin Hứa Thủ Nhân trung tâm báo quốc, nhưng trên đời này không có gì hoàn toàn tuyệt đối hết.”

Lý Quảng Hiếu quỳ trên mặt đất nói.

Ông rất coi trọng Hứa Thanh Tiêu, cũng khen ngợi tài năng của Hứa Thanh Tiêu, nhưng cùng là thần tử của Đại Ngụy, hắn nhất định sẽ đứng về bên Đại Ngụy.

Bởi vì giúp Đại Ngụy, chính là giúp cho sinh linh khắp thiên hạ.

“Không thể được!”

Chỉ sau một khắc, Nữ đế chậm rãi lắc đầu nói.

“Hứa ái khanh có khoảng cách với trẫm, ngày đó hắn hiến kế đúc kiếm quân vương, kiếm sát phạt, trẫm đã cảm thấy có rất nhiều chỗ không ổn.”

“Nhưng hôm nay nhìn thấy tờ văn báo này, trẫm đã rõ, Hứa Thủ Nhân hắn rèn không chỉ hai thanh kiếm, mà là ba thanh

kiếm.”

“Chỉ là thanh cuối cùng là Hứa Thủ Nhân chuẩn bị cho chính mình, nếu như trẫm chiếm thành của mình, e rằng Hứa ái khanh thật sự sẽ sinh ra khoảng cách cực lớn đối với trẫm.”

“Thủ Nhân chính là Tân Thánh của Đại Ngụy, trẫm đã mắc nợ hắn không ít, không thể ép buộc hắn làm gì nữa.”

“Hơn nữa mọi động thái của trẫm, là vì thiên hạ bách tính!”

“Mọi chuyện Hứa Thủ Nhân làm, cũng là vì thiên hạ bách tính.”

“Tâm ý của trầm và hắn hợp nhất, cho nên ba thanh kiếm này có nằm trong tay ai đều giống nhau cả thôi.”

Nữ đế chậm rãi, cũng cực kỳ nghiêm túc nói.

Nàng không hy vọng phát sinh bất cứ khoảng cách nào với Hứa Thanh Tiêu.

Thanh kiếm này Hứa Thanh Tiêu rèn cho chính mình, đã cho thấy Hứa Thanh Tiêu có sự đề phòng, đối với chuyện trước kia, vẫn còn có chút dè chừng.

Kể từ đó mà nói, nếu mình còn muốn cướp thanh kiếm thứ ba của Hứa Thanh Tiêu.

Thế là công khai bức Hứa Thanh Tiêu.

Không cần thiết.

Tổn thất lớn, quan trọng nhất là, nàng không hề để ý đến quyền thế Hứa Thanh Tiêu nắm trong tay.

Vì, nàng, Nữ đế Đại Ngụy, một lòng vì sinh linh của cả Đại Ngụy.

Vậy, hắn, Tân Thánh Đại Ngụy, một lòng cũng vì sinh linh!

Ý đồ của cả hai giống nhau, cho nên không cần phải lo lắng làm gì nhiều.

“Bệ hạ!”

“Ài!”

“Lão thần đã hiểu.”

Lý Quảng Hiếu vốn còn muốn thuyết phục một hồi nữa, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Vì chính ông cũng biết, nếu Nữ đế chiếm thật, bất luận có dùng lý do gì, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đều là chuyện cực kỳ xấu.

Bây giờ Nữ đế đã chọn như vậy, ông cũng không còn lời nào để nói.

"Thầy, thầy biết trẫm giờ lo nhất là gì không?"

Nữ đế nói như vậy.

"Mời bệ hạ nói."

Lý Quảng Hiếu hơi tò mò.

"Văn cung Đại Ngụy! Chu Thánh nhất mạch."

Nữ đế chầm chậm nói.

Lý Quảng Hiếu hơi trầm mặc, ông suy ngẫm một hồi, sau đó mở miệng nói.

"Ý của bệ hạ, lo Văn cung Đại Nguỵ bắt chước thứ này sao?"

Lý Quảng Hiếu nhíu mày hỏi.

"Ừ."

Nữ đế nhẹ nhàng từ từ gật đầu, tầm quan trọng của thứ này, nàng liếc mắt một cái là biết, cho nên ngay lập tức nàng cũng biết Văn cung Đại Nguỵ sẽ không bỏ qua thứ này.

"Cũng đúng, Văn cung Đại Nguỵ có được văn nhân thiên hạ, nếu như văn cung Đại Nguỵ cũng làm ra thứ giống thế, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ vượt qua văn báo Đại Nguỵ này của Hứa Thanh Tiêu."

Lý Quảng Hiếu khẽ gật đầu.

Tác dụng của văn báo, cũng không đơn giản chỉ kiếm tiền, mà quảng bá rộng rãi, để người trong thiên hạ biết một chuyện nào đó, mà người được xem như sáng lập ra văn báo, thì âm thầm trong im lặng di dời biến hóa mà điều khiển người trong thiên hạ.

Giống như, nếu quan viên Đại Ngụy làm một chuyện có tốt có xấu, nếu như người soạn bản thảo, thoáng thiên vị phần tốt hơn, dân chúng đã cảm thấy rất tốt, nhưng nếu thiên vị phần xấu hơn, thế bách tính không hiểu sao sẽ thấy ghét viên quan này.

Chỉ đơn giản như thế, viết thêm nhiều lần nữa, viên quan này trên cơ bản sẽ không chịu nổi áp lực nữa, người dân dùng bút làm vũ khí, vậy viên quan ấy vẫn còn ngồi vững ở vị trí đó không?

Một chiêu này cho dù đối phó với quan viên Đại Nguỵ hay đối với nho thần Đại Nguỵ đều có tác dụng.

Văn cung Đại Nguỵ liệu có bỏ qua cơ hội này không?

“Thần cho rằng, chắc có lẽ Văn cung Đại Ngụy sẽ không như vậy, mặc dù là thế thật, cũng không bán cho dân chúng, dù sao đây cũng do Hứa Thanh Tiêu khai sáng ra.”

“Thần cho là, Văn cung Đại Nguỵ sẽ phát hình loại báo chí phù hợp với văn nhân, tốt nhất là điều khiển được người đọc sách trong thiên hạ.”

Lý Quảng Hiếu tiến hành phân tích, nói cho cùng vẫn là một vấn đề là Văn cung Đại Nguỵ nói thế nào cũng là chỗ Đại Nho tụ tập, coi như có ra tay làm theo, cũng không thể chép lại y sì đúc được?

Chương 658: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (1)

Chẳng qua làm một văn báo lưu truyền nội bộ thì không sao hết, vậy điều khiển văn nhân thiên hạ thì sao, điểm này trong lòng ông hiểu rõ.

Nhưng Nữ đế lắc đầu, nhìn về phía Lý Quảng Hiếu nói.

“Lão sư, bây giờ Văn cung không còn là Văn cung trước kia nữa, lão sư rời khỏi Đại Ngụy nhiều năm, có một số chuyện lão sư vẫn chưa hiểu rõ.”

Nữ đế chậm rãi đứng dậy, sau đó nói như vậy.

“Ý của bệ hạ, Văn cung Đại Ngụy sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để bắt chước văn báo Đại Ngụy?”

Lý Quảng Hiếu hỏi.

“Không chỉ bắt chước, trẫm càng cho rằng, Văn cung Đại Ngụy sẽ dốc toàn lực ra để chèn ép văn báo Đại Nguỵ, bọn họ càng hiểu rõ tính quan trọng của thứ này.”

“Bên trong Văn cung có một thứ được gọi là chiêu văn bố cáo, thứ này có tác dụng để điều tiết chống chế ý chí của văn nhân thiên hạ.”

“Mà tầm mắt của Hứa Thanh Tiêu là về muôn dân thiên hạ, có lẽ sẽ đưa gợi ý cho Văn cung Đại Nguỵ.”

“Kể từ đó, chỉ sợ Văn cung Đại Ngụy ngay lập tức làm một bản văn báo tương tự để đánh lại Hứa ái khanh.”

Nữ đế nói thế, vì trong ánh mắt của nàng, Văn cung Đại Ngụy đã biến chất hoàn toàn, mặc dù có một số bộ phận Đại Nho chưa đổi lòng.

Nhưng phần lớn nho sinh, tâm tư đã không còn Đại Ngụy nữa rồi.

Bọn họ có lòng muôn dạ thú gì, Nữ đế rất rõ, bằng không mà nói, sao nàng vừa lên ngôi đã chèn ép Nho Đạo nhất mạch như

thế?

Chẳng lẽ lại không kính trọng Thánh Nhân?

Không, mà vì thứ Nho Đạo nhất mạch muốn đã bao trùm lên trên cả hoàng quyền, nhân lúc hoàng quyền đang suy thoái này, tiếc là bọn họ không làm được, cho nên bọn họ bắt đầu động tâm tư khác.

Cuộc chiến Bắc Phạt, liệu có bóng dáng của những nho thần này hay không?

Loạn Phiên Vương, có vết chân của các nho thần hay không?

Rối loạn trong Đại Nguỵ, những nho thần này có động tay động chân vào hay không?

Những chuyện này, trong lòng Nữ đế biết rõ, nhưng chính những nho thần này làm việc quá cẩn mật, bọn họ chính là nhóm người thông minh nhất thiên hạ.

Điểm này, chính miệng phụ thân nàng đã nói.

Thậm chí thất bại của Bắc Phạt, cũng liên quan rất nhiều đến nho thần, nhưng rốt cuộc có thật hay không, không có chứng cứ chứng minh thôi.

Cho nên người đời đều cảm thấy Đại Nho có đức có tài, cho rằng bọn họ là kẻ học nho, cho dù như thế nào, làm việc đều quang minh lỗi lạc.

Nhưng Nữ đế lại biết bọn họ cũng không phải nho thần của Đại Nguỵ, mà là nho thần của Chu Thánh, một nhóm người này trong lòng chỉ cung phụng mỗi một tên Thánh Nhân đã chết.

Chứ không chân chính thuần phục một vị hoàng đế nào.

Thiên hạ đây, không có riêng mình Đại Nguỵ có hoàng đế thôi đâu.

“Vậy ý của bệ hạ là?”

Lý Quảng Hiếu hỏi.

“Yên lặng theo dõi diễn biến, nhưng đến lúc cần ra tay, trẫm sẽ không do dự trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, Hứa ái khanh.”

Nữ đế nói suy nghĩ của mình ra.

Chuyện này nàng cũng không biết Văn cung Đại Ngụy sẽ làm thế nào, tất cả đều là một suy đoán mà thôi.

Nếu Văn cung Đại Ngụy lại có tranh chấp với Hứa Thanh Tiêu, nàng sẽ không chần chừ chọn giúp Hứa Thanh Tiêu.

Vì nàng nhìn thấu, cũng nhìn được rất rõ, Hứa Thanh Tiêu đứng chung một chiến tuyến với nàng.

"Thần! Đã rõ!"

Lý Quảng Hiếu gật đầu.

"Được rồi, chuyện cứ như vầy đã, cứ xem Văn cung Đại Ngụy tính làm thế nào trước."

Nữ đế không nói tiếp, nói vừa đủ, có những chuyện không chỉ một hai câu là nói xong.

"Lão thần xin được cáo lui trước, bệ hạ có chuyện thì cứ gọi lão thần đến."

Lý Quảng Hiếu gật đầu nhẹ, ông cũng không nhiều lời, đứng ngay dậy rời đi.

Nhìn Lý Quảng Hiếu đi khỏi.

Nữ Đế lặng thinh, không nói gì cả.

Chỉ là ánh mắt nàng vẫn luôn nhìn về phía Văn cung Đại Nguỵ.

Mà giờ khắc này.

Ở trong Văn cung Đại Nguỵ.

Quả thật, hầu như tất cả Đại Nho ở đây đều ngồi ngay ngắn ở trong Văn cung, cho dù là Trần Chính Nho hay là Vương Tân Chí cũng ở trong này, bọn họ ngay từ đầu là muốn đến trao đổi sự tình, nhưng vì Văn cung có việc, cho nên đành coi như công cốc.

Trong đại điện, Bồng nho thủ toạ, nhưng chúng nho giống nhau đều thấy tò mò, có một bộ phận Đại Nho có lẽ cũng biết chuyện gì xảy ra, cho nên im lặng không nói, có vài Đại Nho đúng thật là không biết chuyện gì xảy ra.

Sao lại vô duyên vô cớ gọi tất cả tập chung lại một chỗ thế.

Chúng nho tò mò, không rõ lắm.

Chính tại lúc này, Nghiêm Lỗi xuất hiện.

Trong tay ông ta cầm một tờ văn báo, sắc mặt nghiêm túc, đi thẳng đến chỗ Bồng nho.

Khi Nghiêm Lỗi mới xuất hiện, trong nháy mắt Trần Chính Nho, Vương Tân Chí, cùng với Trần Tâm còn có cả Chu Dân, sắc mặt mấy vị Đại Nho đều rất khó coi.

Nhưng mà chúng nho không nói gì hết, mà ngồi yên lặng.

Cuối cùng khi Nghiêm Lỗi đứng ra đằng sau lưng Bồng nho, thì giọng Bồng nho vang lên.

“Chư vị.”

“Lão phu gọi mọi người đến đây hôm nay, là đến vì một chuyện.”

“Chuyện này, có liên quan đến Văn cung Đại Nguỵ, liên quan đến nho sinh thiên hạ, cũng liên quan đến sự hưng suy thịnh vong của Chu Thánh nhất mạch.

Câu đầu tiên của Bồng nho đã khiến chúng nho rất rất tò mò, không rõ xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng có vài người đã đoán được đại khái.

“Bồng nho, lời này có ý gì?”

“Đúng thế, Bồng nho, sao lại nghiêm trọng đến như thế?”

“Bồng nho, chẳng lẽ trong thiên hạ lại có tuyệt thế đại yêu gì rồi?”

“Nếu có tuyệt thế đại yêu thật, Văn cung Đại Ngụy còn không chặn lại được ư?”

Một vài Đại Nho không rõ thị phi không nhịn được nói, lầm tưởng thiên hạ lại có con tuyệt thế đại yêu nào, nếu không thì, đang êm đẹp sao lại nói cái này làm gì?

Hơn nữa động chút là hưng vong?

Bồng nho không nói, mà nhìn lướt qua Nghiêm Lỗi.

Trong nháy mắt, Nghiêm Lỗi cầm văn báo, nói với chúng Đại Nho.

“Chư vị, thứ này tên là văn báo Đại Nguỵ, từ trên xuống dưới chia thành bốn phần.”

“Lần lượt là quốc sự Đại Nguỵ, tin đồn thú vị trong kinh thành, chính sự ở địa phương, cùng với quảng cáo của một vài cửa hàng.”

“Chư vị thấy thứ này quen mắt không?”

Nghiêm Lỗi chỉ vào tờ báo, nói như vậy.

Nhưng nói xong, chúng nho càng tò mò.

Nhìn quen mắt?

Quen mắt ở chỗ nào?

Các Đại Nho trầm mặc, trong lòng đều có tò mò, bởi vì đúng thật là không nghĩ ra được thứ nào.

Nhưng vào lúc này, mấy giọng nói khác bỗng vang lên.

“Chiêu văn bố cáo!”

“Đây không phải chiêu văn bố cáo của Văn cung Đại Ngụy chúng ta ư?”

Có mấy vị Đại Nho nói, giả vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Nhưng nói xong, có không ít Đại Nho đều nhíu mày, nhất là Trần Chính Nho và Vương Tân Chí, hai người nhíu chặt mày lại.

Chiên văn bố cáo?

Thứ này thì có quan hệ gì đến văn báo Đại Nguỵ?

Chương 659: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (2)

Chiêu văn bố cáo giống một loại thủ thuật để Văn cung Đại Ngụy thông báo đến toàn thể thiên hạ, ví dụ như nói gần đây xảy ra chuyện lớn gì, hoặc nói Văn cung Đại Ngụy có chuyện lớn gì muốn thông báo ra ngoài.

Như vậy sẽ viết một bản chiêu văn bố cáo, mượn nhờ thánh khí, trong nháy mắt sẽ xuất hiện ở trong thư viện khắp thiên hạ, để người đọc sách trong thiên hạ đều có thể nhìn thấy.

Nói trắng ra giống y như một loại thánh chỉ của Nho Đạo vậy.

Văn báo Đại Ngụy là cái gì? Là để mọi người rỗi việc thì giết thời gian, mở rộng tri thức, biết dạo này quốc gia xảy ra chuyện lớn gì, hoặc chuyện lớn nào ở đâu.

Cùng với tin đồn thú vị ở một vài nơi, thuần tuý chỉ là thứ để bách tính giết thời gian.

Hai cái này nói nhập thành một là nhập được à?

Gượng ép nói loạn hở?

Thế thánh chỉ kia là gì cơ?

Nhưng Trần Chính Nho và Vương Tân Chí không nói ngay, mà liếc nhìn nhau một cái, sau đó tiếp tục nghe Nghiêm Lỗi nói gì tiếp.

“Đúng, chính là chiêu văn bố cáo!”

“Thứ này tên là văn báo Đại Nguỵ, ghi chép một ít đại sự quốc gia và tin đồn thú vị ở địa phương, để bách tính đọc, tiêu khiển giết thời gian.”

“Nhưng thứ này lại bắt chước chiêu văn bố cáo của Văn cung Đại Ngụy ta, đồng thời chuyện lớn của quốc gia, sao lại xuất hiện công khai ở trên thứ này?”

“Làm vậy là muốn để con dân khắp thiên hạ cùng nhau tham chính hả?”

Ngữ khí của Nghiêm Lỗi bắt đầu nghiêm lại, ông ta tóm lấy văn báo Đại Nguỵ, nói đến hùng hồn đầy lý lẽ.

Nhưng nói đến đây, Vương Tân Chí không nhịn được mở miệng.

“Nghiêm nho, lời này của ông hình như hơi quá rồi?”

“Lão phu cũng đọc qua văn báo Đại Ngụy này, mặc dù ở trên viết chuyện lớn của quốc gia, nhưng mấy đại sự đó có thể công khai ra ngoài, cũng không phải chuyện không ai tiếp thu được.”

“Nội dung bên trong, lão phu cũng đọc rất tỉ mỉ, không có bất cứ lỗi lầm nào, trái lại còn có thể giúp đỡ triều đình, thông tri tuyên cáo, trái lại ta còn cảm thấy thứ này rất tốt.”

Vương Tân Chí nói, ông hiểu ngay Nghiêm Lỗi muốn nói cái gì, cho nên ngay lập tức nói ra quan điểm của chính mình.

Nói xong, Trần Chính Nho cũng theo sau mở miệng.

“Không chỉ thế, chiêu văn bố cáo của Văn cung Đại Ngụy ta có sự khác biệt về bản chất với văn báo Đại Nguỵ, văn báo Đại Ngụy là để dân chúng biết thêm tin tức, giết thời gian, để tiêu khiển mà thôi.”

“Chiêu văn bố cáo là thông báo cho toàn nho sinh thiên hạ, một là đồ để tiêu khiển, một là thông cáo, sao có thể nói hai là một? Nghiêm nho, lời này của ông gượng ép quá mức rồi.”

Hai người Vương Tân Chí với Trần Chính Nho nói thế.

Chỉ nháy mắt, sắc mặt Nghiêm Lỗi có chút khó coi.

Nhưng rất mau có Đại Nho khác lên tiếng.

“Không, Trần nho nói sai rồi.”

“Văn báo Đại Ngụy này, đúng thật là bắt chước chiêu văn bố cáo của Văn cung ta, hơn nữa Nghiêm nho lúc trước có nói rồi, là bắt chước theo.”

“Ừm, Văn cung Đại Ngụy chính là thánh địa của người đọc sách thiên hạ, có người tham khảo bắt chước cũng rất bình thường.”

Mấy vị Đại Nho khác nói nhẹ như bỡn đã quy chuyện này là bắt chước, bọn họ cũng biết, nói đạo văn thì đúng là vô sỉ, nhưng nói bắt chước thì đúng là rất hợp lý.

Trần Chính Nho vớ Vương Tân Chí nhíu mày.

Nhất là Vương Tân Chí, ông còn muốn nói gì nữa, lại bị Trần Chính Nho kéo xuống.

Ra hiệu cho ông đừng nói gì đã, cứ nghe xem rốt cuộc Nghiêm Lỗi muốn nói cái gì đã.

"Nghiêm nho, rốt cuộc ông muốn nói cái gì, cứ việc nói thẳng ra đi."

"Đúng thế, rốt cuộc ông muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra."

"Nghe cả nửa buổi, cũng chẳng biết ông muốn nói cái gì."

Có vài Đại Nho rất tò mò, lão Nghiêm Lỗi này cứ nói đông nói tây, thế tóm lại muốn nói gì, bọn họ vẫn chưa thủng đâu.

Nói lời này xong, Nghiêm Lỗi không khỏi hướng ánh mắt về phía Bồng nho, mà Bồng nho khẽ gật đầu một cái, trong đó nháy mắt dường như đã cho phép.

Nghiêm Lỗi nói.

"Ý thì rất đơn giản, có người bắt chước chiêu văn bố cáo của Văn cung Đại Ngụy chúng ta, cũng chính là văn báo Đại Ngụy này."

"Viết đại sự quốc gia ra, đây là không tôn trọng triều đình, đồng thời mấu chốt nhất chính là, phần văn báo này giống y như một thanh kiếm sắc vậy."

"Ai không chế được văn báo, thì người đó có thể khống chế được lòng dân khắp thiên hạ, nắm giữ dân ý của thiên hạ, ngày hôm nay hắn ta nói thượng thư của lục bộ đức độ, dân chúng đua nhau khen hay."

"Nhưng ngày mai hắn nói Thượng thư của lục bộ ăn hối lộ trái pháp luật, dân chúng sẽ cho rằng lục bộ Thượng thư đúng là ăn hối lộ trái pháp luật thật."

“Nếu như có một ngày, ở trong văn báo hắn nói xấu Văn cung Đại Nguỵ, chúng ta coi như có cả biển miệng cũng không giải thích nổi.”

“Cho nên chúng ta tuyệt đối không được ngồi im chờ chết, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất, chế ra một văn thánh báo Đại Nguỵ.”

Nghiêm Lỗi nói chủ ý của mình ra.

Lời như vậy nói xong, chúng nho đua nhau nhíu mày tò mò.

Mà Trần Chính Nho và Vương Tân Chí thì càng tràn đầy lửa giận.

Bởi vì sự tình giống y như bọn họ đoán trước.

“Như vậy e rằng không được hay lắm đâu? Thứ này chính một tay Hứa Thanh Tiêu khởi đầu, nếu như Văn cung Đại Ngụy chúng ta cũng làm ra một thứ giống như vậy.”

“Thế chẳng khác nào trở thành chỗ để người thiên hạ cười chê?”

Trần Chính Nho nói, ông không đứng ở bên góc độ của Hứa Thanh Tiêu, trái lại đứng ở bên góc độ của Văn cung Đại Nguỵ.

Đường đường là Văn cung Đại Ngụy nếu như làm cái loại chuyện hèn kém này, chẳng phải mất mặt xấu hổ ư.

Quả nhiên, nói xong lời này, có không ít Đại Nho Văn cung Đại Ngụy cũng thi nhau nói.

“Văn báo Đại Ngụy là Hứa Thanh Tiêu làm ra á? Đúng là không nên làm vậy thật.”

“Lại là Hứa Thanh Tiêu?”

“Hóa ra là Hứa Thanh Tiêu à.”

“Hứa Thủ Nhân này đúng là thông minh tài chí, thế mà có thể nghĩ ra được thứ này!”

“Trần nho nói rất đúng, nếu như Văn cung Đại Ngụy bắt chước ngay thì đúng thật không thể tưởng nổi.”

Không ít Đại Nho nói, bọn họ cho rằng có chút không ổn, dù sao cho đến bây giờ chỉ có người đi sao chép bọn họ, nào bao giờ bọn họ đi chép của người khác đâu?

Cứ cho là Hứa Thanh Tiêu bắt chước chiêu văn bố cáo của Văn cung Đại Ngụy đi, thì sao nào?

Nếu như Văn cung Đại Ngụy bắt chước lại, sẽ mất hết cả mặt mũi, không ra thể thống gì.

Nghe thấy có không ít Đại Nho kháng nghị, Bồng nho cất tiếng.

"Yên lặng!"

Lời vừa vang lên, chúng Đại Nho đều im bặt, cũng không nói chuyện nữa, đợi Bồng nho hoặc Nghiêm Lỗi nói.

Thấy chúng Đại Nho yên rồi, Nghiêm Lỗi tiếp tục nói.

"Có lẽ mọi người ở đây không biết văn báo Đại Ngụy này đến cùng có biết bao đáng sợ, ta thông qua một vài mật báo biết được, chỉ một tờ văn báo Đại Ngụy này, ngày hôm nay đã bán được một triệu tờ."

Chương 660: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (3)

“Với cả vì không chuẩn bị đủ, nên ảnh hưởng đến tiêu thụ, nếu không thì rất có thể chỉ trong vòng một ngày khéo bán được hai triệu tờ.”

“Các ngươi có biết hai triệu tờ là khái niệm thế nào không?”

“Một tờ văn báo mười người có thể xem chung, mà mấy chục người là có thể truyền ra gấp hơn mười lần.”

“Nói cách khác, một tờ văn báo, có thể để một trăm người đọc, nghe ngóng chuyện ở bên trong.”

“Nếu như bán được hai triệu tờ thật, vậy chính là được hai trăm triệu người dân, muôn họ trong kinh đô đều biết được nội dung ở trong đó, dù là người không biết chữ, nghe người ta thuật lại, cũng hiểu được một hai.”

“Thử hỏi một chút, nếu ở trong văn báo này Hứa Thanh Tiêu viết có một vị Đại Nho nào đó có phẩm hạnh không đoan chính, kết quả nó ra sau chư vị hãy nghĩ cho thật kỹ.”

Nghiêm Lỗi tung ngay đại chiêu ra, ông ta đã điều tra được thông tin mua bán, dùng số liệu này để khiến các Đại Nho ở đây chấn động.

Lúc này, đừng nói đến các Đại Nho khác, ngay cả Trần Chính Nho với Vương Chí Tân cũng giật mình rồi.

Bán được một triệu tờ.

Sức mạnh tuyên truyền này khó tránh khỏi quá khủng bố rồi?

“Nghiêm nho, ông có nói quá lên không thế?”

“Đúng thế, một triệu tờ? Đến cả sách chúng ta viết, cũng không bán nổi đến hơn một triệu bản đâu.”

“Ta không tin lắm, Nghiêm nho, ông có bị người ta lừa không đấy?”

Phản ứng của mọi người rất thẳng thắn, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Là không thể nào tin nổi.

Một ngày bán được một triệu tờ.

Bọn họ trở thành Đại Nho, viết sách sáng tác tác phẩm, cũng không bán đến một triệu bản, ngoại trừ có mấy Đại Nho cá biệt, thì phần lớn Đại Nho không bán được đến một triệu bản.

Không phải vấn đề có tiền hay không, Văn cung Đại Ngụy có bao giờ thiếu tiền không? Quốc khố triều đình có nhiều tiền như vậy, ngươi có thấy Văn cung Đại Ngụy sang giành không?

Phải biết rằng, tất cả học phí của thư viện khắp thiên hạ, phải nộp ba phần mười cho Văn cung Đại Nguỵ.

Các dân chúng dù mình ăn ít đi một tý, mặc ít ấm đi một tý, cũng phải cho con cháu mình đến trường, hơn nữa có vô số nhà giàu nguyện ý hiến kính ngân lượng cho Văn cung Đại Ngụy bọn ông.

Cho nên từ trước đến nay, Văn cung Đại Ngụy cũng không thiếu tiền.

Đây là tình hình bên trong của Văn cung Đai Nguỵ, là chuyện bên trong cực kỳ đáng sợ, cũng là nguyên nhân căn bản sao bọn họ duy trì lâu dài mà không suy.

Bởi vì tất cả đều thấp hèn chỉ có đọc sách là thanh cao.

“Nghiêm mỗ mặc dù tự phế nho vi, nhưng vẫn còn xưng Đại Nho đây, sao có thể lừa dối các vị được.”

“Nếu như các vị không tin, đợi ra khỏi đây, có thể tự mình đi hỏi, văn báo hôm nay, còn chưa tính đến cung không đủ cầu, có một số nhà quyền quý tốn mười hai, thậm chí đến cả trăm lạng bạc ròng để mua.”

“Mọi người nghĩ lại thật kỹ đi, sách chúng ta viết bên trong ẩn chứa bao nhiêu đạo lý? Người bình thường đọc hiểu ư? Dân chúng xem hiểu sao? Dù là người đọc sách cũng có một vài người cũng đọc không hiểu được.”

“Cho nên không bán được một triệu bản là chuyện rất bình thường, nhưng đây là sự khác biệt của văn báo Hứa Văn Tiêu làm, chuyện viết ở đây đều được tinh giản hết sức có thể, không có bình luận, nhưng lại khiến dân chúng biết được đại khái có chuyện gì xảy ra.”

“Đọc rất đơn giản, không có bất kỳ lối hành văn nào đáng để nói, đối với bách tính cũng rất hay, có thể bán ra được nhiều như thế cũng hết sức bình thường!”

Nghiêm Lỗi cẩn thận giải thích một hồi, xem như đặt trước nền móng vững chãi đã, không thì sao trong nháy mắt đã lôi ra được nhiều ưu điểm thế.

Trong tức thời, chúng Đại Nho im bặt, lúc trước nếu không biết cái văn báo này có thể bán ra được nhiều thế, thì bọn họ không thèm để ý đến.

Chẳng qua là cảm thấy thứ này có chút thú vị đấy, nhưng sau khi biết bán được nhiều như vậy, trong lòng chúng Đại Nho không nóng lên được sao?

Vẫn là câu nói kia, có tiền hay không không quan trọng, bọn họ không thiếu tiền, bọn họ muốn là danh tiếng, muốn có danh tiếng vô cùng vô tận.

Đối với bọn họ mà nói, một tỷ lượng bạc, cũng không tốt bằng một bài thiên cổ danh thơ.

Thấy đám người này không nói, Nghiêm Lỗi tiếp tục nói.

“Chư vị, Bồng nho mời mọi người đến đây, là vì trao đổi chuyện này.”

“Văn cung Đại Ngụy có muốn viết một văn báo thuộc về chính mình hay không, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua là bắt chước chiêu văn bố cáo của chúng ta thôi, vô sỉ hèn hạ, nhưng chúng ta không thể vô liêm sỉ như vậy được.”

“Các vị nhìn xem, đây là văn thánh báo Đại Ngụy mà Nghiêm Lỗi ta đã chuẩn bị sẵn.”

Nghiêm Lỗi sau khi nói đến đây, cầm văn thánh báo Đại Ngụy mình đã chuẩn bị xong ra.

Có thể làm xong được trong vòng mấy canh giờ ngắn ngủi, đủ để chứng minh một chuyện, ông ta đã quyết tâm phải làm chuyện này, thông báo cho mọi người, đơn giản chỉ là thông báo thôi.

Nghiêm Lỗi cầm văn báo của chính mình, đưa mỗi một Đại Nho một tờ.

Kích thước của văn báo, hai mặt trước sau đều chi chít chữ giống y nhau.

Nhưng mà cách thức trình bày thì khác nhau.

Hứa Thanh Tiêu chia trái phải trên dưới, Nghiêm Lỗi chia làm nửa trên và nửa dưới.

[Đại Ngụy quốc sự] - [Văn cung nho đàm].

Hai phần.

Nhóm Đại Nho mỗi người một bản, sau đó nhìn lướt qua.

“Các vị đây là văn thánh báo Đại Nguỵ, ta định tính là như vậy.”

“Quốc sự thứ nhất, nho đàm thứ hai.”

“Trong quốc sự chắc chắn không thể giống như Hứa Thanh Tiêu dùng thượng thư của lục bộ ra làm mồi nhử, để làm một vài chuyện tà môn ma đạo, mà đường đường chính chính viết quốc sự của Đại Nguỵ.”

“Tuyệt đối không thể đưa vào đấy bất cứ thành kiến nào hết, đúng là đúng, sai là sai, phải có phong thái của kẻ có học.”

“Còn Văn cung nho đàm, ý nghĩa của nó rất đơn giản, từ các vị Đại Nho thay nhau viết một vài cảm ngộ của chính mình, bất luận là kinh nghiệm hay cảm nhận về đạo.”

“Không cần biết là gì đều có thể viết ra, không chỉ để văn nhân thiên hạ đọc, còn phải để cho bách tính thiên hạ đọc, để bọn họ giáo dục con cái của mình, từ đấy hiểu được cội nguồn của Nho Đạo.”

“Cứ như thế, báo này có thể nói là lợi quốc lợi dân, tạo phúc cho trăm dân muôn họ.”

Nghiêm Lỗi nói một hồi, nói đến nỗi mình suýt nữa cũng tin.

Nhưng một đống lời nói như vậy, khiến tất cả các Đại Nho ở đây đều động lòng.

Bọn họ thân là Đại Nho, ở bên ngoài đúng thật là cao cao tạo thượng, nhưng mà ở bên ngoài, nếu nói thật ra, thì có mấy người dân biết bọn họ là ai?

Người đọc sách biết bọn họ, đó là vì đều là chung Nho Đạo.

Nhưng dân chúng không biết bọn họ.

Có đôi khi bọn họ nghĩ muốn trình bày một vài đạo ký cho người dân nghe, nhưng vấn đề là dân chúng không nghe.

Không đúng, không phải không nghe, mà nghe không hiểu.

Chương 661: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (4)

Mà người mới bắt đầu đọc sách, đại đa số đều đọc sách Thánh Nhân, đợi đến khi trưởng thành gần đủ độ tuổi rồi, tự mình mới được phép chọn một ít sách của Đại Nho để đọc.

Nhưng bây giờ trong lời nói bóng nói gió này của Nghiêm Lỗi có ý gì?

Mình có thể phát biểu cảm ngộ với ngôn luận của mình cho muôn dân thiên hạ nhìn thấy, để một vài đứa trẻ vẫn còn dốt nát vô tri nghe được, nhân lúc bọn chũng hẵng còn non trẻ, gieo một mầm cây vào lòng bọn chúng.

Như vậy trong tương lai đứa bé đấy rất có thể trở thành môn sinh hoặc môn đồ của mình rồi.

Trong nháy mắt, chúng Đại Nho không thể nào không kích động cho được.

Viết một quyển sách vừa dài lại vừa phức tạp, không ai đọc là chuyện hợp tình hợp lý!

Nhưng viết một tờ cảm ngộ, ít chữ nội dung chọn lọc, dân chúng nếu không đọc hiểu, mua về cho con mình đọc cũng không đến nỗi nào nhỉ?

Cùng lắm thì mời một người đọc sách đến giải thích, như vậy thì đối với bọn họ cũng có ích rất lớn.

Được!

Được!

Được!

Cái cách này rất được, hoàn toàn có thể.

Nhóm Đại Nho dần dần hiểu rõ được ý nghĩa của văn báo này, bọn họ rất kích động, trong khoảng khắc đã tự xì xào bàn bạc, đều tỏ ra rất là vừa lòng.

Nhìn thấy cảnh này, Nghiêm Lỗi cũng rất thoả mãn vuốt râu.

Chỉ là trong nháy mắt, Vương Tân Chí không nhịn được nói.

“Nói qua nói lại, còn không phải chép đồ của người khác?”

“Cái văn thánh báo Đại Ngụy này của ông, đến cả đặt tên cũng y thế, chẳng qua thêm một chữ thánh vào, hèn kém nó cũng vừa vừa phải phải thôi chứ?”

Vương Tân Chí hơi nổi giận.

Ông biết đây là một thứ đồ tốt, nhưng vấn đề là, Nghiêm Lỗi nói một loạt xong, rõ ràng là sao chép đồ của người khác, cứ nhất quyết phải coi mình thành Thánh Nhân mới được vậy.

Tuyệt nhất là, ngươi tự đắp nặn chính mình thì thôi đi, nói bóng nói gió ám chỉ vẫn đang mỉa mai Hứa Thanh Tiêu kia kìa.

Gì mà bàng môn tà đạo, gì mà vô học vô thuật?

Người ta viết quốc sự, đã được lục bộ cho phép, hơn nữa còn là chuyện bệ hạ cho phép được công khai, chui vào miệng ông cái biến thành bàng môn tà đạo.

Thế quốc sự ông viết, có đường hoàng ngay thẳng, có công chính vô tư không? Khéo vẹo sương cột sống, còn không vẹo đến mức đấy đâu nhé?

Giờ khắc này, Vương Tân Chí không hiểu sao lại thấy hơi buồn nôn.

Nhưng nói xong, Nghiêm Lỗi không khỏi cười mỉa hỏi vặn lại.

“Hèn kém như thế nào chứ?”

“Hứa Thanh Tiêu hắn dám đạo chiêu văn bố cáo của chúng ta trước, chúng ta còn chưa tìm hắn gây chuyện thì thôi.”

“Tiếp theo, chúng ta chính là thánh nhân chính thống, cũng đang ở trong vương triều Đại Nguỵ, phía trước thêm hai chữ Đại Ngụy là để đại biểu cho lòng kính trọng bệ hạ, văn thánh đại biểu cho Chu Thánh, báo đại biểu cho tên của thứ này.”

“Không ổn ở chỗ nào? Trái lại phải là Hứa Thanh Tiêu kia, văn báo Đại Nguỵ? Hắn có tư cách gì để dùng chữ văn làm

miêu tả?”

“Chỉ là một tên Đại Nho mà thôi, Vương nho, lão phu biết được, ngươi chính là thượng thư Lễ bộ, hơn nữa cũng rất tiếp xúc rất gần với Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi thiên vị Hứa Thanh Tiêu, lão phu không tức giận, nhưng lão phu vẫn muốn nhắc ngươi một chút, dù sao ngươi cũng là người của Văn cung Đại Ngụy chúng ta, không phải thuộc hạ của Hứa Thanh Tiêu.”

Nghiêm Lỗi nói một câu nói gần nói xa quái gở, có ý ngươi Vương Tân Chí chính là Đại Nho của Văn cung Đại Nguỵ, không phải thuộc hạ của Hứa Thanh Tiêu.

“Nghiêm Lỗi! Lời của ngươi có ý gì hả?”

Này tức khắc, Vương Tân Chí không chịu nổi nữa, đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào mặt Nguyêm Lỗi rống to.

Mà Trần Chính Nho ngồi ở một bên nhíu mày, ông cũng cảm thấy vô cùng chán ghét, thậm chí có một số ít Đại Nho đúng là cũng cảm thấy thật có chút sai sót.

Ngươi chép bài còn dò xét người ta.

Thà lùi lại một bước rồi nói, ngươi không chép, nhưng ít nhất ngươi cũng đừng lấy tên văn thánh báo Đại Ngụy chứ?

Thế này không phải khịa Hứa Thanh Tiêu ư?

Nói thủ đoạn này bỉ ổi, đúng thật là vậy.

“Yên lặng!”

Bồng nho lại lên tiếng, ông ta một lần nữa ngăn lại.

“Để Nghiêm Lỗi nói tiếp.”

Bồng nho ý để Nghiêm Lỗi nói tiếp, nói rõ ra là thiên vị.

“Vương đại nhân trước tiên đừng vội tức giận.”

“Thật ra lão phu cũng đâu nói nhất định phải làm cái văn thánh báo Đại Ngụy này đâu.”

“Lão phu đã viết xong tấu chương, định ngày mai sẽ nhờ người dâng lên thánh thượng.”

“Thật ra lão phu cũng không đồng ý để thứ này tồn tại, bách tính thảo luận chính sự, riêng chuyện này thôi đã bất lợi cho quốc gia rồi.”

“Nếu như bệ hạ không muốn cấm cái đấy, thì Văn cung Đại Ngụy cũng không thể ngồi im chờ chết được.”

“Vẫn là câu nói đấy, ngày hôm nay Hứa Thanh Tiêu khen là thượng thư sáu bộ các ông, ngày mai không khéo lại gièm pha lục bộ thượng thư.”

“Mà Hứa Thanh Tiêu này vẫn luôn coi Văn cung Đại Ngụy chúng ta như kẻ thù, đoán chừng ngày nào đó lại đợi văn báo này có đủ trình độ nhất định, vũ nhục chúng Đại Nho chúng ta.”

“Vả lại cho dù bệ hạ không cấm thứ này, lão phu sẽ thỉnh tấu, trả lại tên văn báo Đại Ngụy cho Văn cung Đại Ngụy chúng ta, từ đấy, thì không còn gì mà không bắt chước với cả bắt chước nữa.”

“Dù sao Hứa Thanh Tiêu đạo chiêu văn bố cáo của Văn cung ta, bây giờ hắn trả trở về, cũng là bình thường.”

Ngữ điệu của Nghiêm Lỗi rất bình tĩnh.

Nhưng lời này, triệt để khiến Trần Chính Nho phát bực.

“Nghiêm Lỗi!”

“Ông đúng là vô liêm sỉ.”

“Không cần nói đến cái khác, Hứa Thanh Tiêu chỉ đến Văn cung Đại Ngụy có một lần, hơn nữa còn để tự chứng minh bản thân trong sạch, sao có thể biết được ở đây có thứ tên là chiêu văn bố cáo được?”

“Cho dù có biết, tính chất cùng tính chất của văn báo Đại Ngụy khác nhau, bây giờ ông luôn miệng nói Hứa Thanh Tiêu đạo nhái chiêu văn bố cáo của Văn cung.”

“Chẳng qua chỉ một bên đơn phương thôi, vốn chả có gì là quan trọng hết, da mặt Nghiêm nho ông cực dày, chúng ta đều đã biết.”

“Không ngờ rằng, vậy mà ông còn thỉnh cầu bệ hạ cấm thứ này, rõ ràng là thứ để lợi quốc, nhưng ông lại vì ghen ghét tài năng của Hứa Thanh Tiêu, tố cáo buộc tội.”

“Lại một tay chuẩn bị văn thánh báo Đại Ngụy của ông nữa, càng không biết xấu hổ bảo Hứa Thanh Tiêu trả tên văn báo Đại Ngụy cho Văn cung.”

“Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ, quá là vô liêm sỉ.”

Trần Chính Nho lúc này đúng là quá buồn nôn tởm lợm rồi.

Cái lão Nghiêm Lỗi này đúng là quá buồn nôn, thật sự khiến người ta phải mắc ói lên được.

Thủ đoạn cực kỳ bỉ ổi.

Rõ ràng bên trong này đã chuẩn bị văn thánh báo Đại Nguỵ, còn cố ý khịa kháy Hứa Thanh Tiêu, thêm một chữ “Thánh”, vậy chứng minh đồ của mình mới là đồ chính thống vậy.

Chương 662: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (5)

Còn chuẩn bị đi thượng cáo với bệ hạ, bảo bệ hạ cấm thứ này, thế thì thôi đi, tuyệt hơn là, không cho phép Hứa Thanh Tiêu dùng bốn chữ "văn báo Đại Nguỵ", nhất định phải trả lại cho Văn cung Đại Nguỵ.

Ngươi cũng thật biết cách khiến người ta ghét cay ghét đắng đấy chứ?

Nếu như văn báo chỉ bán được mười tờ thì sao?

Ngươi sẽ nói những lời này nữa không?

Nói tóm lại là nhìn trúng sức ảnh hưởng của văn báo Đại Ngụy mà thôi.

"Trần nho, ta thấy ông cũng thành thuộc hạ của Hứa Thanh Tiêu rồi đấy? Ông thân là Đại Nho của Văn cung, không giúp Văn cung thì thôi, còn nói giúp Hứa Thanh Tiêu như thế."

"Rốt cuộc Hứa Thanh trả cho Trần nho bao nhiều tiền? Nếu như không nhiều lắm, Văn cung Đại Ngụy cũng có thể cho ông mà, nếu không đủ, thì Nghiêm mỗ đi vay cho ông."

Nghiêm Lỗi tiếp tục nói gàn nói gở.

Dù sao Trần Chính Nho cũng là thượng thư của Lại bộ, đoạn thời gian này Lại bộ đúng thật sống rất dễ chịu hơn rất nhiều, chuyệ này mọi người đều biết.

Cho nên Nghiêm Lỗi mới cầm chuyện này ra công kích Trần Chính Nho.

"Não tàn."

Nghe lời Nghiêm Lỗi nói, Trần Chính Nho lạnh như băng phun lại hai chữ.

"Ông!"

"Làm nhục người có văn hoá!"

Nghiêm Lỗi nghe câu này xong, trong nháy mắt sắc mặt hơi đỏ ửng lên, chỉ tay vào Trần Chính Nho, người sau cũng gào lớn lên.

“Ngươi thử chỉ ta lần nữa xem? Ta chính là thừa tướng đương triều, cũng là Đại Nho của Văn cung, ngươi là cái thá gì? Bây giờ nho vị đã phế sạch, còn dám hung hăng càn quấy?”

Trần Chính Nho đi lên đằng trước một bước, lớn tiếng trách mắng.

Lời này nói xong, có không ít Đại Nho nhao nhao đứng lên lôi kéo Trần Chính Nho, dù sao cũng là người một nhà, không cần phải gây gỗ như thế.

Lúc này, Nghiêm Lỗi tức đến choáng váng, ông ta bị xỉ nhục như vậy, sao lại không tức được?

Nhưng lúc này giọng Bồng nho vang lên.

“Quan uy của Trần đại nhân đúng là lớn ngập trời.”

“Hai chữ thừa tướng, cũng khiến lão phu phải kính bái ngươi rồi?”

Thanh âm của Bồng nho trầm thấp nói.

Nói xong, tràng diện lại lần nữa yên tĩnh.

Mà sắc mặt của Trần Chính Nho cũng vô cùng khó coi, chẳng qua ông không giận tiếp được nữa thôi.

“Bồng nho nói quá rồi.”

“Có điều, chuyện này học sinh không tham dự, cũng không muốn tham dự.”

Đối mặt với Thiên Địa Đại Nho, Trần Chính Nho vẫn không dám làm càn quá mức, Thiên Địa Đại Nho rốt cuộc vẫn là Thiên Địa Đại Nho.

Nhưng ông tôn trọng thì tôn trọng, thông tham dự thì không tham dự.

“Đã không tham gia, thế lui ra ngoài ngay đi, tất cả người không muốn tham gia chuyện này đều lui hết ra.”

Bồng nho mở miệng hạ lệnh trục xuất khách.

Người đã không muốn tham dự vậy thì tự mình rời đi đi, đương nhiên nếu như văn thánh báo Đại Ngụy phát hoả hoàn toàn ở dân gian, thì ngươi cũng đừng hòng tham dự vào.

Ý này rất rõ ràng.

“Việc như vậy làm tổn hại mặt mũi Văn cung, cho dù Trần mỗ có bỉ ổi thật, cũng không làm nổi chuyện như vậy.”

“Trần mỗ cáo lui.”

Trần Chính Nho trực tiếp bỏ đi, cũng mặc kệ những Đại Nho khác thuyết phục.

Bởi vì, đúng là quá ghê tởm.

“Học sinh cũng không tham dự.”

“Xin Bồng nho thứ tội.”

Vương Tân Chí cũng đuổi theo, ông cũng cảm thấy tởm lợm, không muốn tham gia vào.

“Học sinh cáo lui.”

Trần Tâm đại nho đứng dây, cũng rời đi theo.

“Nếu như thế, học sinh cũng đi.”

Chu Dân cũng đứng dậy rời đi.

Sau đó liên tiếp có bảy, tám vị Đại Nho khác cũng đứng dậy rời đi, bọn họ không phải Chu Thánh nhất mạch, đồng thời cũng giống như nhóm người Trần Chính Nho, cảm thấy đúng là quá ghê tởm.

Nghiêm Lỗi rõ ràng muốn kiếm chác một bát canh, muốn dân ý khắp thiên hạ! Điểm này các ông đồng ý.

Nhưng ngươi kiếm một bát canh thì kiếm một bát canh, nói rõ ra cũng không sao hết.

Nhưng cứ phải giẫm lên Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa còn nói xấu người khác đạo nhái chiêu văn bố cáo của Văn cung, thậm chí còn chuẩn bị trước, lại còn muốn đi cáo trạng, rồi còn muốn Hứa Thanh Tiêu trả văn báo Đại Ngụy cho Văn cung Đại Nguỵ.

Này cũng thấy tởm lợm hết lên không?

Bỉ ổi! Bỉ ổi! Bỉ ổi quá mức!

Khi từng vị Đại Nho đứng dậy rời đi, sắc mặt của Nghiêm Lỗi hết sức khó coi.

Nhưng kết quả sau cùng cũng được, một trăm lẻ mấy vị Đại Nho, chỉ có ba mươi người rời đi, còn lại đều giống nhau không rời đi, có người có lẽ chần chừ, nhưng phần lớn người còn lại đều cảm thấy rất hứng thú.

Thật ra nói huych ra là bọn họ nhìn trúng giá trị của thứ này.

Có thể tăng danh tiếng của bọn họ lên, càng có thêm danh tiếng, nói không chừng mượn hơi thứ này, có thể thăng cấp lên thành Thiên Địa Đại Nho.

Chuyện này cũng không phải không được.

Bởi vì muốn thăng lên thành Thiên Địa Đại Nho, không chỉ cần mỗi học thức, quan trọng hơn là, phải có được một biển lớn dân ý tán thành.

Sự tán thành này, cũng không phải người trong thiên hạ biết mặt ngươi, mà ngươi mang đến đóng góp giúp đỡ cực lớn cho người trong thiên hạ.

Khiến cho người thiên hạ thật sự biết đến những chuyện ngươi làm, giúp người trong thiên hạ, ví dụ như ngươi viết một quyển sách, đúng thật là giúp rất nhiều người hưởng được lợi ích không nhỏ.

Thậm chí cả người dân bình thường.

Nhưng vấn đề là, thứ Đại Nho làm ra, sao có thể để dân chúng bình thường có thể hiểu nổi?

Nhưng mà thứ văn thánh báo này thì không giống thế, viết năm trăm một ngàn chữ, không quá nhiều, dùng hết khả năng để chắt lọc một lượt, độ truyền bá rất lớn, đến lúc đó tầm ảnh hưởng mang đến tuyệt đối sẽ nhiều hơn một quyển sách cực cực nhiều.

Nhìn nhiều Đại Nho đồng ý ở lại như vậy, Nghiêm Lỗi vẫn rất hài lòng.

Về phần đám người Trần Chính Nho, trong lòng ông ta hừ lạnh.

Sau khi đợi mấy người Trần Chính Nho đi hết xong.

Nghiêm Lỗi bắt đầu nói ra mục đích thật sự của bản thân,

“Chư vị, Nghiêm mỗi đã nghĩ rất kỹ, việc này nhất định phải nhờ chư vị viết lên danh sách, đưa cho bệ hạ.”

“Chèn ép văn báo Đại Nguỵ, công kích văn báo Đại Ngụy gây bất lợi cho vương triều Đại Nguỵ.”

“Khẩn cầu bệ hạ cấm thứ này! Nếu như bệ hạ cấm! Thì chúng ta lấy văn thánh báo Đại Ngụy ra, cứ như thế, là có thể đưa tư tưởng Nho gia chân chính truyền khắp trên dưới Đại Nguỵ.”

“Ngược lại nếu bệ hạ không cần thì cũng không sao, nhất định phải công kích Hứa Thanh Tiêu đạo nhái chiêu văn bố cáo của Văn cung ta, phải cầu bệ hạ, ép Hứa Thanh Tiêu trả lại bốn chữ văn báo Đại Ngụy cho Văn cung Đại Nguỵ.”

“Tất nhiên, cũng ta không thể dùng tên này, vẫn dùng cái tên văn thánh báo Đại Ngụy lúc trước.”

“Nếu như có thể thực hiện, sau này mỗi tờ văn thánh báo, Văn cung nho đàm dưới này chính là chỗ để các vị viết lời cảm ngộ của mình.”

“Một tờ văn thánh báo Đại Ngụy hai người có thể viết lên được, ta đã liên hệ xong xuôi với rất nhiều thương nhân in ấn, bao gồm một số chưởng quỹ tiệm sách, bọn họ vô cùng đồng ý bán thứ này.”

“Hơn nữa chúng ta có ưu thế lớn nhất, ưu thế này chính là thư viện khắp thiên hạ, cùng với văn nhân thiên hạ! Bọn họ nhất định sẽ mua những thứ này, dân cũng sẽ mua thôi.”

Chương 663: Xưa Nay Chưa Ai Bỉ Ổi Như Nghiêm Lỗi, Trần Chính Nho Giận Tím Mặt! (6)

“Đến lúc đó văn báo Đại Nguỵ, cho dù muốn tranh như thế nào, cũng không tranh nổi chúng ta.”

“Thậm chí, văn thánh báo Đại Nguỵ không quan tâm đến tổn thất, Hứa Thanh Tiêu bán một tờ hai mươi đồng, chúng ta bán với giá gốc, mười lăm đồng, khấu trừ hai đồng lợi nhuận bên chưởng quỹ tiệm sách, có lỗ cũng không lỗ đến nỗi nào.”

“Chư vị thấy như thế nào?”

Nghiêm Lỗi hỏi ướm một câu.

Dụ dỗ cả đám người, thậm chí đến bán như nào cũng đã tính hết rồi.

Trong chúng nho này, ai không biết lòng Nghiêm Lỗi nghĩ gì?

Đơn giản vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Nhưng chèp hay ép nào có liên quan gì đến bọn họ.

Bây giờ bọn họ quan tâm nhất chỉ có “Văn cung nho đàm” này thôi.

“Lão phu đồng ý”

“Lão phu cũng đồng ý”

“Nếu đã thế, cứ làm theo ý của Nghiêm nho đi.”

“Được.”

Cuối cùng có vài Đại Nho lên tiếng bày tỏ thái độ, mà các Đại Nho khác không nói, nhưng im lặng cũng là một loại trả lời.

Một khắc đồng hồ sau.

Nghiêm Lỗi rất hài lòng, vì không có ai phản đối hết.

Mà lúc này, giọng của Bồng nhoi cũng chậm rãi vang lên.

“Đã như thế, cứ để Nghiêm Lỗi chủ trì việc này đi!”

“Nghiêm Lỗi, từ nay về sau ngươi chính là chủ bút của văn thánh báo Đại Nguỵ, phụ trách hết thảy hạng mục công việc, nếu như không làm tốt chuyện này, đừng trách lão phu không khách sáo.”

Bồng nho lời bên ngoài có lãnh ý, nhưng trên thực tế ai cũng biết, đây chính là sự chiếu cố ngoài định mức của Bồng nho.

Để Nghiêm Lỗi xử lý chuyện này, nói rõ rất coi trọng Nghiêm Lỗi.

Nhưng mọi người cũng không nói gì hết, dù sao cũng đều có phần, vậy thì không sao hết.

Cuối cùng, tất cả Đại Nho đều rời đi.

Bên trong điện chỉ còn hai người Bồng nho với Nghiêm Lỗi.

Đợi người cuối cùng khuất dạng, Nghiêm Lỗi thở phào một hơi thật dài, sau đó cúi đầu với Bồng nho.

“Đa tạ Bồng nho.”

Nghiêm Lỗi vô cùng hưng phấn nói.

Chuyện văn thánh báo Đại Nguỵ này, từ chính mình chủ bút, điều này vinh hạnh vô cùng lớn lao.

Nhưng Bồng nho rất bình tĩnh.

“Trước tiên đừng vội mừng sớm quá, Hứa Thanh Tiêu kẻ này quỷ kế đa đoan, ngươi phải cẩn thận.”

“Trước mắt chúng ta có văn nhân khắp thiên hạ cùng thư viện chèo chống, cũng không lo chuyện văn thánh báo phát hành.”

“Tầm mắt của ngươi phải luôn dán chặt trên người bách tính, mà không phải trên người kẻ đọc sách.”

“Nhất định phải nhớ lấy, biết chứ?”

Bồng nho nhắc nhở Nghiêm Lỗi, đừng đưa mục tiêu đặt trên người đọc sách.

Mà phải đặt mục tiêu lên trên người bách tính, vì Hứa Thanh Tiêu không thể nào đoạt được lòng của người đọc sách.

Nhưng bọn họ có thể nhận được sự ủng hộ của người đọc sách khắp thiên hạ ngay.

Không cần phải củng cố văn nhân làm gì, chỉ cần giành được dân ý của bách tính là được.

Nói xong lời này.

Nghiêm Lỗi gật đầu, vô cùng nghiêm túc nói.

“Học sinh hiểu được.”

Nói xong, Bồng nho phất tay bảo ông ta đi đi.

Nhưng lúc Nghiêm Lỗi sắp đi ra khỏi.

Giọng Bồng Nho lại vang lên lần nữa.

“Chuyện văn thánh báo, bệ hạ chắc chắn sẽ thiên vị Hứa Thanh Tiêu, việc này phải tỏ chút ẩn ý, nhưng không phải ở trong văn báo, mà nói lén truyền ra.”

“Chắc ngươi đã biết phải làm sao rồi.”

Ông ta nói xong câu này, Nghiêm Lỗi hơi ngây ra một lúc, nhưng rất mau đã gật đâu, đi thẳng.

Đợi đến khi ông ta đi khỏi.

Bồng nho tự lẩm bẩm.

“Văn thánh báo đúng là lợi kiếm! Hứa Thanh Tiêu, đúng là tặng một món lễ lớn cho chúng ta.”

“Phải cầm chắc được thanh kiếm này, biết chưa hử?”

Ông ta nói vậy, nhưng trong điện vẫn không có bất cứ thanh âm nào đáp lại, không biết tự nói cho bản thân hay là nói cho ai khác nghe.

Mà chính lúc này.

Trong Hộ bộ.

Sau khi Vương Tân Chí nói hết mọi chuyện với bốn vị Thượng thư xong, trong nháy mắt, Thượng thư bốn bộ trực tiếp nháo nhào.

Đầu tiên bọn họ cảm thấy rung động, tờ văn báo Đại Ngụy của Hứa Thanh Tiêu kia vậy mà lại có thể bán được triệu bản trong vòng một ngày, đây đúng thật là một chuyện kinh khủng.

Bọn họ biết xuất phẩm của Thủ Nhân tất nhiên là thuộc hàng tinh phẩm nhưng không ngờ tới trong vòng một ngày mà có thể bán được nhiều như vậy.

Điều này thật sự làm cho lòng người chấn động mà.

Nhưng rất nhanh sau đó, Thượng thư của bốn bộ đã nổi giận.

Sao Văn cung lại có thể vô sỉ như vậy? Rõ ràng bọn họ sao chép Đại Ngụy văn báo của Thủ Nhân mà bây giờ lại còn bảo rằng Thủ Nhân đã sao chép theo chiêu văn cáo thị của bọn họ? Đúng thật là không cần mặt mũi nữa mà.

“Đây mà còn gọi là Đại nho sao? Đây đúng thật là dùng thủ đoạn hạ lưu, còn không biết xấu hổ hơn Binh bộ bọn ta nữa.”

“Thật là làm cho người ta chán ghét mà, bất luận như thế nào thì lão phu cũng phải tham tấu bọn họ.”

“Nếu như bọn họ thật sự dám tham tấu Thủ Nhân thì ngày mai khi lên triều, lão phu nhất định sẽ làm hết sức mình.”

Bốn người Cố Ngôn, Chu Nghiêm, Trương Tĩnh, Lý Ngạn Long lần lượt mở miệng.

Thân là Thượng thư, bọn họ chính là những trụ cột vững vàng trong triều, cũng thường gặp được sóng to gió lớn, nhưng hôm nay lại vẫn bị đám Đại nho của Văn cung kia làm cho buồn nôn.

Chỉ là, giọng của Trần Chính Nho đột ngột vang lên.

“Các vị cứ an tâm chớ vội.”

Ông ta mở miệng làm cho mấy vị Thượng thư tỉnh táo lại.

Giờ khắc này, vẻ mặt của Trần Chính Nho có hơi bình tĩnh, không còn phẫn nộ như lúc ở Văn cung mà ngược lại lại lộ ra vẻ bình tĩnh lạ thường.

Đám người thấy vẻ mặt này cũng hiểu rõ hẳn là Trần Chính Nho đã biết gì đó cho nên bọn họ cũng không lo lắng, chỉ chờ

Trần Chính Nho mở miệng.

Đám người trầm mặc.

Còn Trần Chính Nho thì chầm chậm mở miệng nói:

“Chuyện này đã không còn đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta nữa.”

“Bồng nho đã hạ quyết tâm phải giành được tân Thánh báo Đại Ngụy.”

“Chư vị có đoán được nguyên nhân vì sao mà ông ta lại bảo Nghiêm Lỗi làm chủ biên hay không?”

Trần Chính Nho nói, ông ta phân tích một cách nghiêm túc, không hề lộ vẻ vội vàng xao động.

Lời này nói ra làm cho năm vị Thượng thư kia thoáng suy nghĩ một phen, rất nhanh sau đó bọn họ liền đoán được một phần nguyên nhân rồi.

“Bây giờ Nghiêm Lỗi đã bị phế nho vị cho nên ông ta không được coi là người của Văn cung Đại Ngụy, cho nên bất kể ông ta có làm thế nào, cho dù ảnh hưởng có dữ dội đến mức nào thì cũng sẽ không thật sự gây nên ảnh hưởng với Văn cung Đại Ngụy.”

“Để cho Nghiêm Lỗi ra mặt chỉ là để thăm dò thôi, thăm dò giới hạn cuối cùng của văn nhân trong thiên hạ.”

Sau khi trầm tư một phen, trong nháy mắt, Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn đã thấy được suy nghĩ của Bồng nho.

Chương 664: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (1)

Lời này nói ra, mấy vị Thượng thư còn lại cũng không nói thêm gì, bởi vì bọn họ đoán chừng nguyên nhân cũng là như vậy.

“Đúng vậy!”

“Ngay từ đầu ta cũng rất tò mò, bọn họ cứ nhằm vào Hứa Thanh Tiêu như vậy thật sự là có hơi bỉ ổi, bản thân đường đường là Thiên địa Đại nho, cũng đại diện cho Văn cung Đại Ngụy.”

“Bất kể nói như thế nào thì cũng không nên làm vậy, cho dù có hận Thủ Nhân thế nào đi chăng nữa thì Văn cung Đại Ngụy cũng sẽ không bỉ ổi như thế.”

“Nhưng khi đó đúng là lão phu có hơi tức giận đến mức choáng váng, trong lúc nhất thời không nghĩ đến điểm này, sau khi lão phu dần dần tĩnh táo lại thì lúc này mới phát hiện, chuyện này… Tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài mà nó thể hiện.”

Trần Chính Nho nói với giọng rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của ông lại hiện lên đầy vẻ nghiêm túc.

Bởi vì ông ta đã nhận ra một vài điểm bất thường.

Mấy vị Thượng thư cũng rơi vào trầm mặc, đồng thời họ cũng có hơi tò mò nhìn Trần Chính Nho.

“Trần đại nhân, ý của ngài là Nghiêm Lỗi chỉ là một quân cờ do Bồng nho dùng để khảo nghiệm ranh giới cuối cùng của những người đọc sách trong thiên hạ?”

Chu Nghiêm nhíu mày, ông ta nhìn về phía Trần Chính Nho hỏi vậy.

“Ừ.”

Trần Chính Nho khẽ gật đầu, sau đó vẻ mặt ông trở nên cực kì nghiêm túc nói:

“Tuy Chu thánh nhất mạch làm việc có hơi bạo dạn nhưng bọn họ lại càng hiểu được câu một giọt nước cũng không lọt.”

“Bọn họ đã nhìn trúng văn báo Đại Ngụy, thật ra bọn họ cũng có thể mô phỏng lại một phần giống như văn báo, dù sao thì Chu thánh nhất mạch cũng được rất người đọc sách trong thiên hạ ủng hộ.”

“Bao gồm cả các thư viện lớn của Đại Ngụy, đó cũng là nguồn hậu thuẫn lớn của Văn cung.”

“Dưới tình huống như vậy thì hoàn toàn có thể không cần gây thêm phiền toái lại còn có thể cạnh tranh được với Hứa Thanh Tiêu.”

“Nhưng bọn họ cứ nhất định phải ép sát từng bước như vậy thì cực kì không lý trí, nếu như chỉ vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu thôi thì không cần phải làm thế.”

“Nếu cứ như vậy thì bất luận là Chu thánh nhất mạch thắng hay thua thì họ đều đã thua ở trong lòng bách tính, Chu thánh nhất mạch không cần thiết phải làm như vậy.”

“Như Nghiêm Lỗi xuất hiện, vậy thì khác rồi, ông ta đã bị phế sạch nho vị, nếu như làm chủ việc này vậy ông ta có thể tự do nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, muốn bỉ ổi thế nào thì bỉ ổi như thế ấy.”

“Bởi vì ông ta không phải Đại nho, cho dù có bỉ ổi như thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần gây nên ảnh hưởng với Hứa Thanh Tiêu, vậy đối với Chu thánh nhất mạch mà nói thì họ thắng rồi.”

“Nếu như thật sự gây nên sự phẫn nộ của dân chúng vậy thì cũng không cần phải lo lắng, ai cũng biết Nghiêm Lỗi có thù với Hứa Thanh Tiêu, đến lúc đó chỉ cần hi sinh một người là Nghiêm Lỗi thì Chu thánh nhất mạch vẫn sẽ có thể an ổn ở Điếu Ngư đài như cũ.”

“Hi sinh một Nghiêm Lỗi đã không còn nho vị lại có thể hạn chế được Hứa Thanh Tiêu, đồng thời còn có thể thăm dò được

giới hạn chịu đựng của văn nhân trong thiên hạ và bách tính, đối với Chu thánh nhất mạch mà nói thì chẳng có chút thua thiệt nào.”

Trần Chính Nho dần dần phân tích ra được mọi chuyện, ngay từ đầu ông ta đã cảm thấy bọn người Bồng nho sẽ vì muốn chèm ép Hứa Thanh Tiêu mà không từ thủ đoạn, chắc chắn sẽ dùng những thủ đoạn bỉ ổi.

Lúc đầu ông ta còn chưa kịp phản ứng nhưng bây giờ ông ta đã dần dần cảm nhận được chút gì đó, cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

“Thăm dò giới hạn cuối cùng của bách tính? Vì sao lại muốn thăm dò giới hạn cuối cùng của bách tính?”

Cố Ngôn nhíu mày, ông ta nhìn về phía Trần Chính Nho, không nhịn được hỏi.

Câu này của ông ta vừa dứt thì Trần Chính Nho và Vương Tân Chí đã nhìn qua, bọn họ không trả lời câu hỏi này bởi vì chuyện này có liên hệ quá lớn, cho dù bọn họ thân là Thượng thư thì cũng không dám tiết lộ chút nào.

Khi Cố Ngôn thấy biểu cảm của hai người người thì cảm thêm hiếu kì, sau khi nghĩ lại một phen, trong mắt ông ta lập tức lộ ra vẻ chấn động.

“Ông đang nói tới, chuyện kia?”

Cố Ngôn cũng đã đoán được là chuyện gì nhưng ông ta không dám nói thẳng, chỉ dám nói như vậy.

“Không dám xác định, nhưng vẫn có chút khả năng.”

“Việc này có can hệ quá lớn, chúng ta không nên nhắc đến thì hơn.”

Trần Chính Nho lắc đầu, ông ta không muốn đàm luận chuyện này, chuyện này không cần thiết phải nhắc đến, bởi vì khả năng xảy ra chuyện này đúng là gần như bằng không.

“Ừ.”

Cố Ngôn khẽ gật đầu, mà mấy vị Thượng thư khác cũng dần dần hiểu ra đó là chuyện gì, chỉ là bọn họ cũng như Cố Ngôn

vậy, đầu tiên là lộ ra vẻ chấn động, ngay sau đó họ trở nên trầm mặc.

“Trần đại nhân, ngài là thừa tướng, ngài nói xem chuyện này nên giải quyết như thế nào đi.”

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh mở miệng, ông ta muốn nhờ Trần Chính Nho cho ý kiến.

Nghe đến đây, Trần Chính Nho đứng lên nói:

“Như vậy, lão phu sẽ đi tìm Thủ Nhân một chuyến, xem hắn nghĩ thế nào.”

“Ngày mai vào triều, bất luận là như thế nào thì chúng ta cũng nhất định phải đứng bên phía Thủ Nhân.”

“Về chuyện cuối cùng Chu thánh nhất mạch có tính toán gì, trước hết cứ mặc kệ đi, yên lặng theo dõi diễn biến.”

Trần Chính Nho nói vậy.

“Được, vậy thì bọn ta chờ Trần đại nhân trở về.”

“Chắc là Thủ Nhân sẽ có cách thôi.”

“Đúng vậy, Thủ Nhân chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Các vị Thượng thư khẽ gật đầu.

Còn Trần Chính Nho ông cũng lập tức đứng dậy trực tiếp bỏ đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là trên đường đi, vẻ mặt của Trần Chính Nho như có tâm sự nặng nề, bởi vì ông luôn cảm thấy vẫn còn vấn đề.

Có rất nhiều thứ chưa được thông suốt.

Vì sao Chu thánh nhất mạch lại muốn làm vậy?

Tuyệt đối không thể nào chỉ đơn giản là để làm khó Hứa Thanh Tiêu được.

Bởi vì làm như vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Nhưng mà phái một Nghiêm Lỗi ra, nhìn thì giống như một quân cờ lúc nào cũng có thể mất đi tác dụng.

Vấn đề là Nghiêm Lỗi cũng đâu có ngốc, nếu như bị coi là quân cờ thì ông ta sẽ không ngu như vậy.

Trong hồ lô của Chu thánh nhất mạch rốt cuộc là đang bán thuốc gì đây?

Trong lòng Trần Chính Nho tràn ngập sự tò mò.

Nhưng giờ chưa cần tính toán, trước mắt cứ đi tìm Hứa Thanh Tiêu trước đã.

Hai khắc đồng hồ sau

Học đường Thủ Nhân nơi kinh đô.

Trương Như Hội đang trưng vẻ mặt hưng phấn báo lại với Hứa Thanh Tiêu về lượng tiêu thụ của văn báo.

“Một triệu ba mươi ngàn cuốn đó, hiền đệ à, bây giờ ngu huynh mới thật sự tin tưởng, đệ chính là thần.”

“Đệ biết không? Đại Ngụy văn báo chúng ta không phải còn quảng cáo cho một vài cửa hàng hay sao?”

“Bây giờ những cửa hàng này đều kín chỗ cả rồi, họ đều thông qua văn báo mà đến, bây giờ có không ít thương gia tìm đến chúng ta, đồng ý ra giá một ngàn lượng bạc để mua một vị trí, dùng đến tuyên truyền cho cửa hàng bọn họ.”

“Ta đã nghĩ rồi, chỗ này ít nhất có thể viết tin về mười cửa hàng, có nghĩa là chỉ riêng mục này thôi đã có thể thu được một vạn lượng bạc đó.”

Chương 665: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (2)

Trương Như Hội cực kì kích động, về tác dụng của văn báo Đại Ngụy này, lúc trước ông ta vẫn còn cảm thấy mơ hồ, cho tới giờ mới hoàn toàn hiểu rõ tầm quan trọng của văn báo Đại Ngụy này.

Năng lực tuyên truyền vô cùng kinh khủng.

Ví dụ như mười cửa hàng chỉ buôn bán tầm trung, hương vị cũng được, nhưng chỉ cần Văn báo nhắc tới thì mọi người đều đổ xô đi đến mười cửa hàng kia.

Điều này quả thật là rất kinh khủng.

Mà đối với phần báo cáo của Trương Như Hội, Hứa Thanh Tiêu lại lộ ra vẻ cực kì bình tĩnh.

Nói thật thì Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn không ngờ tới Đại Ngụy văn báo lại có thể bán được nhiều bản như vậy.

Vốn hắn tưởng cùng lắm thì chắc là khoảng ba bốn mươi vạn bản thôi.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp chuyện bách tính ở kinh đô Đại Ngụy ngày thường nhàm chán thế nào rồi.

Thấy Trương Như Hội kích động như vậy, Hứa Thanh Tiêu ngược lại rất tỉnh táo, phàm là khi có chuyện thì luôn nghĩ đến chỗ xấu trước đây, chính là cách đối nhân xử thế của Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như cái gì cũng muốn chiếm được cái tốt thì rất dễ xảy ra chuyện.

Đại Ngụy văn bảo sở dĩ hôm nay có thể bán đi được nhiều bản như vậy cũng có một nguyên nhân quan trọng.

Đó chúng là sự mới mẻ.

Bất luận là có thứ gì mới xuất hiện thì hoặc là sẽ bị người ta vứt bỏ, hoặc là sẽ được người ta theo đuổi.

Mặc kệ là trường hợp nào thì kết quả nó chắc chắn sẽ bị thế nhân dần dần quên lãng.

Đương nhiên loại như câu lan thì lại không tính.

Đại Ngụy văn báo đã rót vào một luồng hơi thở khác thường vào kinh đô Đại Ngụy đang yên tĩnh như nước.

Kỳ thứ nhất, kỳ thứ hai, kỳ thứ ba có thể sẽ càng ngày càng tốt hơn nhưng về sau thì sẽ dần dần hạ xuống.

Do vài nguyên nhân chủ yếu.

Vấn đề xác suất số người biết chữ, không phải tất cả bá tánh đều biết chữ, tiếp theo nữa là một bản văn báo có thể cho rất nhiều người xem. Lúc vừa mới ra thì người nào cũng mua một bản nhưng đợi sau khi tính mới mẻ này đi qua.

Sẽ rất khó có chuyện mỗi người đều mua một bản, có đôi khi có thể là một người mua, mấy chục người xem.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu không tin Văn cung Đại Ngụy sẽ thờ ơ.

Thậm chí không chỉ là Văn cung Đại Ngụy mà đoán chừng có không ít các thương nhân cũng chuẩn bị làm theo.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không quan tâm đến những thương nhân tiểu hộ này bởi vì nếu như thật sự muốn cạnh tranh thì Hứa Thanh Tiêu quả thật là có rất nhiều thứ có thể mang ra cạnh tranh.

Địch nhân duy nhất trước mắt Hứa Thanh Tiêu chính là Văn cung Đại Ngụy.

Chiến trường văn báo chỉ đơn giản là ai chiếm được khách trước mà thôi, mà khách trong thiên hạ này chia thành ba nhóm đơn giản.

Bách tính phổ thông.

Người đọc sách.

Quyền quý.

Có được bách tính thì chẳng khác nào nắm giữ được dân ý, là thanh kiếm dân ý, thanh kiếm sắc bén nhất trong thiên hạ, đây

là quần thể mà trước mắt Hứa Thanh Tiêu xem trọng nhất.

Mà có được người đọc sách thì có thể nắm giữ được quyền nói chuyện trong Nho đạo, nhưng muốn cướp được những khách hàng là người đọc sách thì cần phải bỏ công sức, hơn nữa còn không phải chỉ là chút công sức.

Bởi vì hắn cần phải cướp người từ trong tay thánh nhân, đây không thể nghi ngờ là hình thức cướp người từ trong địa ngục nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không quá e ngại.

Về phần quần thể quyền quý kia, ngược lại chỉ là thứ yếu bởi vì dù sao thì tin tức của những quyền quý này cũng rất linh thông, Đại Ngụy văn báo đơn giản chỉ là phương tiện để họ biết được thông tin càng nhanh hơn mà thôi, có tác dụng, nhưng không phải là quá lớn.

Cho dù là bị cướp đi chăng nữa thì Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm lắm.

“Trương huynh, trước mắt Đại Ngụy văn báo đã đi được bước đầu tiên, mỗi một bước tiếp theo đó đối với chúng ta mà nói đều là một sự khảo nghiệm.”

“Nếu như vượt qua được, nói lên như diều gặp gió thì có hơi quá nhưng ít ra thì dựa vào Đại Ngụy văn báo này có thể làm cho Trương huynh bay lên, bát đại thương cũng không đáng kể.”

“Tiếp theo đó không chỉ là phải chuẩn bị văn báo kinh đô thôi mà văn báo các nơi cũng phải bắt đầu chuẩn bị luôn, cần phải chiếm được hết thị trường các phủ, trước ba kỳ thì hai mươi văn tiền, sau thì xuống mười lăm là được, sau đó lại từng bước dựa theo lời đệ nói mà làm.”

Hứa Thanh Tiêu dặn dò Trương Như Hội vài chuyện.

“Yên tâm đi hiền đệ, điều đệ nói ngu huynh nhất định sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối sẽ không làm loạn.”

Trương Như Hội dùng tâm can ra thề gật đầu nói.

Chỉ là vào lúc này, Lý Thủ Minh đi tới.

“Lão sư, Trần nho tới.”

Sau khi Lý Thủ Minh nói xong thì Trương Như Hội lập tức mở miệng nói:

“Hiền đệ, vậy huynh trưởng xin cáo lui trước đây, có chuyện gì thì đệ cứ bảo người gọi ngu huynh đến là được.”

Trương Như Hội nói vậy.

“Được, huynh trưởng đi thong thả.”

Hứa Thanh Tiêu tự mình tiễn Trương Như Hội đến cửa phòng, Trương Như Hội ôm quyền xong liền nhanh chóng rời đi, toàn soạn Đại Ngụy văn báo còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Hắn cũng muốn rời khỏi đây thật.

Không bao lâu sau.

Trần Chính Nho tới.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu ra mắt Trần Chính Nho.”

Thấy Trần Chính Nho đi vào bên trong, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cúi đầu.

“Giữa ngươi và ta không cần phải khách khí.”

Trần Chính Nho cũng thẳng thắn khoác tay áo, bảo Hứa Thanh Tiêu không cần khách khí như thế.

“Trần đại nhân, hôm nay ông đến đây là có chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu pha trà cho Trần Chính Nho đồng thời lại hỏi Trần Chính Nho có chuyện gì.

“Là chuyện của Đại Ngụy văn báo.”

Trần Chính Nho nói, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lộ ra vẻ cực kì bình tĩnh, không có chút kinh ngạc nào.

Hôm nay Đại Ngụy văn báo đã nổi tiếng trên khắp cả kinh đô, Trần Chính Nho tới tìm hắn không vì chuyện này thì còn vì chuyện gì nữa?

“Vấn đề gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh như cũ.

Còn Trần Chính Nho, ông cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, thẳng thắn mở miệng nói:

“Hôm nay Bồng nho triệu tập mấy trăm vị đại nho tập trung ở Triều Thánh điện của Văn cung.”

“Bảo Nghiêm Lỗi căn cứ vào Đại Ngụy văn báo của ngươi tạo ra một phần Đại Ngụy văn thánh báo, đồng thời còn tung lời đồn nói Đại Ngụy văn báo của ngươi đạo văn của Văn cung.”

“Bọn họ tính vào buổi lên triều ngày mai sẽ làm hai chuyện.”

“Một là thỉnh cầu một lệnh phong cấm đối với Đại Ngụy văn báo, Nghiêm Lỗi cho rằng Đại Ngụy văn báo của ngươi đã vọng nghị chuyện triều chính của triều đình, rất bất lợi với đất nước.”

“Thứ hai, nếu như bệ hạ không cho phép thì phải cầu xin để cho ngươi không thể dùng bốn chữ Đại Ngụy văn báo được nữa.”

Trần Chính Nho lấy dăm ba câu nói miêu tả lại hết mọi chuyện.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì sau khi nghe xong lời này, trong phút chốc, hắn không khỏi nhíu mày lại.

Hắn cũng không giận dữ mà ngược lại lại có một loại cảm giác tò mò, bên trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ hiếu kì.

Chương 666: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (3)

Hứa Thanh Tiêu biết Văn cung Đại Ngụy chắc chắn sẽ không bỏ qua cục thịt béo này, hắn làm một tờ Đại Ngụy văn báo thì Văn cung Đại Ngụy nhất định sẽ làm ra một cái gì đó tương tự.

Bởi vì Văn cung trước tiên sẽ có được nhóm người sử dụng trung thành nhất, người đọc sách trong thiên hạ.

Đồng thời hắn phải tốn bạc mua lại tiệm sách, thông qua tiệm sách để bán Đại Ngụy văn báo.

Còn Văn cung Đại Ngụy thì không cần, các thư viện trong thiên hạ đều nghe lời Văn cung Đại Ngụy, chỉ là khâu này thôi cũng đã giúp cho Văn cung Đại Ngụy có thể tiết kiệm được một khoản chi tiêu.

Dùng để chiến tranh giá cả với hắn.

Ai mà ngờ tới Văn cung Đại Ngụy vậy mà lại làm như vậy?

Điều này hình như có chút không hợp lý?

Cho dù Văn cung Đại Ngụy có thù hận với hắn đi chăng nữa thì cũng không thể nào dùng đến thủ đoạn hạ lưu như vậy, làm vậy chỉ càng khiến cho bách tính càng chán ghét Văn cung Đại Ngụy hơn.

Điều này rất không hợp lý.

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Trần Chính Nho lại tiếp tục mở miệng nói:

“Ngươi có cho rằng Văn cung Đại Ngụy làm như vậy là có hơi không hợp với lẽ thường hay không?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Vâng, đúng thật là khác với lẽ thường, dù cho Nghiêm Lỗi đã bị ta phế bỏ nho vị nhưng dù sao thì sau lưng Nghiêm Lỗi

cũng là Bồng nho, là đại diện của Chu thánh nhất mạch.”

“Hành động như vậy, sẽ chỉ làm cho bách tính trong thiên hạ cảm thấy chán ghét, nhưng mà lại có thể khống chế và điều phối được cảm xúc của những người đọc sách.”

“Nhưng bọn họ vốn đã có thể làm vậy, sao lại muốn làm cho phức tạp lên?”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

Rõ ràng cứ làm hẳn một bản văn báo là có thể rồi, hoàn toàn không cần phải lượn lờ làm mình chán ghét, làm như vậy chắc chắn là có mục đích khác.

Vì sao lại phải phức tạp như vậy?

Nếu như là hận? Vậy đúng thật là hận vô cùng, nhưng người đến bậc này rồi thì đều có thể quản lý tốt được cảm xúc của mình, làm bất cứ chuyện gì cũng đều phải có mục đích.

Lấy một ví dụ, giả như họ giết mình thì Bồng nho sẽ có thể trở thành thánh nhân, vậy thì Bồng nho chắc sẽ nghĩ mọi cách để giết mình.

Bởi vì lợi ích quá lớn mà.

Nhưng nếu như giết mình rồi cũng không thể trở thành thánh nhân được thì cho dù Bồng nho có hận mình thì cũng sẽ không dùng đến loại thủ đoạn này, bởi vì một khi mình chết rồi, kết cục của ông ta cũng không thể tốt hơn được.

Đây chính là vấn đề về lợi ích.

Đại nho cũng tốt.

Hoàng đế cũng được.

Lục bộ Thượng thư, võ tướng nhất mạch hay là phiên vương các nơi, nói tới nói lui thật ra thì họ đều làm việc chỉ vì lợi ích.

Hoài Ninh thân vương không hận hắn sao? Ông ta hận chứ!

Ông ta không muốn hắn chết đi sao? Đương nhiên ông ta muốn rồi!

Nhưng vấn đề là ông ta không thể thẳng tay giết chết hắn, nếu không thì người xui xẻo ngược lại sẽ là ông ta, đồng thời với

ông ta mà nói thì chuyện đó chỉ có hại chứ không hề có lợi.

Trừ phi ông ta đã đoán trước được nếu như hắn không chết thì ông ta sẽ không tạo phản được.

Nếu không mà nói thì bất kể là như thế nào, ông ta cũng sẽ không ra tay giết hắn.

“Lão phu cũng đã suy nghĩ hồi lâu nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể nào tìm ra đáp án.”

“Điều duy nhất có thể biết trước mắt chính là Nghiêm Lỗi bây giờ đã thành một quân cờ, bất luận là dùng bất kì thủ đoạn nào thì hắn cũng sẽ chèn ép Đại Ngụy văn báo của ngươi.”

“Về phần cuối cùng Văn cung có mục đích gì thì tạm thời ta còn không rõ lắm.”

“Chẳng qua là Thủ Nhân à, ngươi cần phải chú ý thêm nhiều đó.”

Trần Chính Nho cũng không biết nên nói thêm gì, chỉ có thể dặn dò Hứa Thanh Tiêu chú ý nhiều hơn.

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ những lời mà Trần Chính Nho nói, mặc kệ là cuối cùng Văn cung có mục đích gì thì ít nhất trước mắt, điều hắn có thể biết được chính là Nghiêm Lỗi sẽ dùng mọi biện pháp, cho dù là thủ đoạn hạ lưu nhất để chèn ép Đại Ngụy văn báo, nói một câu khó nghe hơn thì cho dù người ta có xem ông ta như một đống phân thì ông ta cũng phải bôi xấu ngươi.

Sau khi hiểu rõ được điểm ấy, Hứa Thanh Tiêu đúng thật là có hơi đề phòng.

“Đúng rồi, Trần đại nhân, có vài chuyện nhất định ông phải nói vào buổi triều ngày mai.”

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mở miệng.

Nếu như Văn cung Đại Ngụy đã muốn làm khó hắn thì hắn cũng phải chuẩn bị một chút.

Bất kể là như thế nào thì đều cần phải đào một cái hố to để người của Văn cung nhảy vào, nếu không thì trong tình huống cứ liên tục bị chèn ép như thế, coi như là có thể vả mặt bọn họ được thì quá trình này cũng không dễ chịu chút nào.

Nếu như biết đối phương đã ôm loại thái độ này thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không khách khí nữa.

"Ngươi nói đi, Thủ Nhân."

Trần Chính Nho khẽ gật đầu bảo Hứa Thanh Tiêu nói.

"Trần đại nhân, ba chuyện này ngày mai vào triều nhất định phải nói, đồng thời còn phải ép Đại nho của Văn cung Đại Ngụy đồng ý, nếu không thì kiên quyết không đồng ý tất cả các yêu cầu của Văn cung."

"Đầu tiên là hạn chế nội dung của báo Văn cung, Trần đại nhân, mặc dù ta không biết nội dung của báo Văn cung là cái gì nhưng nói tới nói lui thì chắc cũng sẽ tương tự với Đại Ngụy văn báo bây giờ thôi."

"Sau này Đại Ngụy văn báo sẽ có nội dung mới, mà nếu như không hạn chế báo Văn cung thì chỉ sợ Nghiêm Lỗi sẽ lại không ngừng sao chép nội dung của ta, đến lúc đó chính ta sẽ bị bọn chúng làm cho tức chết."

"Cho nên bây giờ nói cho rõ ràng đi, có bệ hạ làm chứng cùng với sự chứng kiến của văn võ cả triều, cứ như vậy, sau này thứ mà Thủ Nhân đưa ra thì Văn cung cũng sẽ không dám trắng trợn đạo văn."

Hứa Thanh Tiêu nói ra chuyện đầu tiên cần làm.

Nghiêm Lỗi rõ ràng đang muốn làm cho hắn ứa gan, dựa theo Văn báo của hắn để tạo ra một Văn báo mới, điểm này thì chẳng có cách nào ngăn cản, chẳng qua Hứa Thanh Tiêu nhận thấy với trí thông minh của Nghiêm Lỗi thì không thể nào nghĩ ra nhiều thứ hơn được.

Nội dung trong đó chắc chỉ đơn giản là viết vài chuyện quốc gia đại sự cùng với một vài tâm đắc của Đại nho mà thôi, về phần những mục khác ví dụ như Hứa Thanh Tiêu tính viết

mục về thi từ, mục về phái nữ cùng với mục về tiểu thuyết các loại vân vân.

Cái nào cái nấy cũng là đại chiêu dùng để thu hút người đọc.

Mới đầu chắc chắn Nghiêm Lỗi sẽ không để ý nhưng sau đó khi phát hiện không thể cạnh tranh được, lấy phẩm tính của loại người này thì chắc chắn là sẽ lựa chọn đạo văn.

Cho dù ông ta có không lựa chọn đạo văn thì Văn cung cũng sẽ có người bảo ông ta đạo văn, dù sao thì ông ta chính là một quân cờ.

Chương 667: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (4)

Thanh danh có xấu thì xấu thôi, cùng lắm thì lại đổi sang người khác, dù sao thì chỉ cần tai họa không ập đến Văn cung là được.

Nếu là như thế thì thật sự làm cho người ta khó chịu quá đi, cho dù kết quả cuối cùng là mình thắng đi chăng nữa nhưng sẽ bị người ta chét.

Không phải Văn cung Đại Ngụy nói hắn đạo văn của bọn họ sao? Được rồi vậy sau này nội dung của văn báo các ngươi không thể giống với ta, nếu không thì sẽ cấm các ngươi!

Vừa nghe xong câu này, Trần Chính Nho liền gật đầu nói:

“Điều này không tệ đâu, phòng ngừa rất chu đáo.”

Trần Chính Nho đồng ý, ngày mai vào triều ông sẽ nói chuyện này.

“Thứ hai, xin nhờ Trần đại nhân ngày mai nhất định phải nói cho rõ ràng, không thể hạ thấp giá bán, tài lực của Văn cung Đại Ngụy cụ thể là bao nhiêu thì học sinh không rõ lắm, nhưng dùng từ phú khả địch quốc thì chắc là không khoa trương đâu.”

“Nếu như vì lượng tiêu thụ mà Văn cung Đại Ngụy cho tặng miễn phí vậy thì có hơi không ổn rồi, điểm này chắc là Trần đại nhân ngài cũng hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Sau khi nghe lời này, Trần Chính Nho cũng không nhịn được khẽ gật đầu.

Tác dụng của văn báo tuyệt đối không phải chỉ để kiếm chút bạc cỏn con như vậy, điều đáng sợ thực sự chính là sức ảnh hưởng.

Cho dù không thể kiếm tiền thì tác dụng của thứ này cũng cực kì lớn. Mỗi năm Văn cung Đại Ngụy tốn hao một khoảng tiền lớn để mở rộng tác phẩm của Đại nho và phái vài người đọc sách đi đến những vùng đất nghèo khổ để dạy dỗ trẻ con.

Là vì cái gì? Còn không phải là vì để củng cố vững chắc địa vị của người đọc sách và địa vị của Văn cung Đại Ngụy à!

Giá gốc của một bản văn báo là mười lăm văn tiền, mà một bản văn báo hoàn toàn có thể dành cho mười mấy người xem thậm chí là nhiều người xem hơn.

Một triệu người chẳng qua cũng chỉ tốn một triệu bản văn báo, chẳng qua chỉ là một vạn năm ngàn lượng bạc mà thôi.

Cứ tính theo mỗi ngày một bản đi thì một tháng là bốn mươi lăm vạn lượng bạc, một năm còn không phải chỉ tốn có năm trăm bốn mươi vạn lượng bạc hay sao?

Đương nhiên nếu như là miễn phí thì đoán chừng thêm gấp bội cũng không thành vấn đề, một năm một vạn một ngàn lượng bạc.

Đối với vương triều Đại Ngụy mà nói thì cái này có hơi nhiều.

Nhưng đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói thì có lẽ cũng không coi là nhiều.

Dù sao thứ như văn báo này chủ yếu là nhìn vào giai đoạn trước, một khi đã dưỡng thành thói quen sử dụng của người đọc rồi thì ngươi có từ từ điều chỉnh giá bán người ta cũng chẳng nói gì.

Về phần giá cả thì Hứa Thanh Tiêu nhất định phải nhờ Trần Chính Nho hạn chế dùm rồi, bằng không mà nói thì chắc là rất phí sức.

Cũng không phải là không đánh nổi chiến tranh giá cả mà là không cần thiết, bạc của Trương Như Hội chẳng lẽ không phải là do ông ta cực khổ kiếm được hay sao?

Bạc của Văn cung Đại Ngụy đúng thật là không cần phải cực khổ mà kiếm được, có bao nhiêu người hiếu kính cơ chứ? Lúc thịnh thế, Đại Ngụy vương triều đã phát cho bao nhiêu?

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn phải tiếp tục thu mua thư trai, đồng thời tiền hao phí cho nhân công cũng phải tính vào chứ?

Nhưng Văn cung Đại Ngụy thì sao? Các thư viện lớn và các thư trai lớn đều tình nguyện hợp tác với Văn cung Đại Ngụy, uy vọng này thì khỏi phải bàn cãi.

Về phần nhân lực? Nói một câu không dễ nghe thì đại nho của Văn cung Đại Ngụy chính là những người soạn bản thảo, mà mấy người đọc sách kia chính là chân chạy.

Cống hiến vì Văn cung Đại Ngụy, mấy người đọc sách kia còn không bán mạng hay sao?

Chỉ vài thứ này thôi thì sao mà so nổi?

Không so nổi!

Đây chính là sức mạnh của vốn liếng đó.

Có sẵn đường, có mối quan hệ, có tài chính, ngươi muốn thách thức vốn liếng với họ? Ngươi nên đi tắm rồi đi ngủ đi thì hơn.

Trừ phi Hứa Thanh Tiêu kéo luôn vương triều Đại Ngụy vào nhập cổ phần thì mới có thể làm giảm áp lực trên diện rộng, nhưng vấn đề là Hứa Thanh Tiêu có đồng ý không?

Nếu như thật sự cho vương triều Đại Ngụy nhập cổ phần thì người ta chỉ cần tiền thôi à?

Thật ra thì Hứa Thanh Tiêu biết rõ nguyên nhân mà bệ hạ không đến tìm mình, là bởi vì không muốn vì chuyện này mà đắc tội với mình.

Nếu như mình cần Đại Ngụy đến giúp đỡ thì đứng ở góc nhìn của một hoàng đế, đối với chuyện này, nàng sẽ vui lòng mà hỗ trợ, nhưng giúp đỡ thì cũng phải có chút ít chỗ tốt chứ.

Không có lợi ích thì ai mà giúp ngươi chứ?

Ngươi là thần tử của Đại Ngụy, không thẳng thừng yêu cầu ngươi giao đồ vật ra đã tính là rất tốt rồi.

Ngươi còn trông cậy vào vương triều giúp ngươi mà hơn nữa lại còn không cho vương triều chút lợi ích nào à?

Trừ phi ngươi là hoàng đế nếu không thì đừng mơ.

Cho nên chuyện cho vương triều nhập cổ phần Hứa Thanh Tiêu cũng đã từng nghĩ đến nhưng hắn đã nhanh chóng bác bỏ.

Không làm được.

Trước mắt cũng chỉ có thể thông qua cách này để hạn chế Văn cung Đại Ngụy.

“Được rồi! Chẳng qua muốn hoàn toàn chèn ép thì rất khó, Văn cung Đại Ngụy cũng không ngốc, nhưng lão phu có thể lập ra một mức độ, giá vốn khoảng ba phần mười, có thể bán giá thấp nhưng không thể vượt quá ba thành.”

Trần Chính Nho đáp.

Ông ta có thể đi nói nhưng muốn hoàn toàn hạn chế Văn cung Đại Ngụy là chuyện không thể nào.

Người ta đâu có dốt, có tiền có con đường lại có mối quan hệ, vì sao lại không lợi dụng mấy thứ đó?

Sao phải muốn bắt đầu bằng cách đồng đẳng với ngươi?

Ngươi nói người ta vô lại, nhưng người ta có vốn liếng để vô lại đó.

Ngươi đâu có đâu.

“Làm phiền Trần đại nhân rồi, chuyện thứ ba cũng rất đơn giản, đã bàn về quốc sự thì bất luận thế nào cũng phải qua sự thẩm tra của lục bộ.”

“Bằng không mà nói thì nếu như có người lòng có tư tâm, viết loạn viết càn sẽ ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy, cho nên chuyên mục bàn về quốc sự này Hứa mỗ nguyện ý để cho lục bộ thẩm tra, nhưng Văn cung Đại Ngụy cũng phải như vậy.”

Điểm thứ ba của Hứa Thanh Tiêu cực kì quan trọng.

Quốc sự đúng thật là không thể nói càn, bởi vì việc này uy hiếp trực tiếp đến bệ hạ, cũng có uy hiếp đến văn võ bá quan.

Hôm nay ngươi tán dương lục bộ Thượng thư thì không có vấn đề gì!

Nhưng lỡ ngày mai ngươi đi sỉ nhục lục bộ Thượng thư, vậy nên làm gì?

Bây giờ hắn còn xem như là quan viên Đại Ngụy, nếu như muốn thật sự công kích người nào đó thì dù thế nào đi chăng nữa cũng phải bận tâm đến mặt mũi.

Nhưng Văn cung Đại Ngụy thì lại khác, bọn họ là Đại nho, bản thân họ đã tạo cho người ta cảm giác như người vạch tội.

Chương 668: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (5)

Nói một câu không dễ nghe thì đối với quan viên, bách tính cũng mang theo một loại tình cảm khác thường không hiểu được.

Nếu như hắn viết tốt về lục bộ Thượng thư trên văn báo.

Mà Văn cung Đại Ngụy lại viết lục bộ Thượng thư có rắp tâm xấu xa.

Vậy thì hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có bách tính theo khuynh hướng nghe lời của Văn cung Đại Ngụy, kể từ đó, lỡ như đối phương lấy chuyện này ra để viết báo vậy thì hắn sẽ gặp phiền toái rồi.

Cho nên chuyên mục quốc gia đại sự này nhất định phải được sự xét duyệt từ lục bộ.

Sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành một trong các Thượng thư của lục bộ, thậm chí còn có thể trở thành thừa tướng.

Về phần lỡ như có một ngày hắn trở mặt với Đại Ngụy vương triều thì phải là sao đây?

Đại ca à, đã trở mặt với nhau rồi, ngươi còn trông cậy vào chuyện Đại Ngụy Văn báo của ngươi còn có thể phát hành ở vương triều Đại Ngụy được hay sao? Có thể tỉnh mộng không, đừng có nằm mơ nữa.

Hứa Thanh Tiêu đúc thanh kiếm dân ý kia vô cùng sắc bén, nhưng sự sắc bén này là bén đối với bên ngoài thôi, còn đối với hoàng đế thì nhất định phải che giấu sự sắc bén kia đi.

Tuyệt đối không thể để lộ chút sắc bén nào. Một khi làm cho hoàng đế cảm thấy nguy hiểm, thì ngươi có thể chờ chết được rồi đó.

Cho dù hoàng đế không được sâu sắc thì cũng sẽ không cho phép vương triều xuất hiện người có thể uy hiếp mình.

Mặc kệ là người hay là vật.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu lấy lui làm tiến, Văn cung Đại Ngụy muốn dùng đại chiêu cắt đứt đường lui này, muốn dùng thủ đoạn này để đánh mình?

Không có cửa đâu!

“Cái này được nè!”

“Thủ Nhân, ngươi có giác ngộ như vậy lão phu cũng vui mừng lắm.”

Nói thật thì lúc Đại Ngụy văn báo của ngươi vừa ra thì lão phu có chút bận tâm, chẳng qua ngươi có thể làm vậy thì lão phu cũng yên tâm, Hứa Thanh Tiêu ngươi vẫn là Hứa Thanh Tiêu của trước kia.”

Sau khi nghe xong điều kiện thứ ba, Trần Chính Nho không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Thật ra thì ông cũng đã thảo luận chuyện này với Thượng thư năm bộ còn lại.

Vấn đề lớn nhất của văn báo của Hứa Thanh Tiêu chính là chuyên mục quốc sự, quốc sự không phải là chuyện mà người bình thường có thể bàn tán.

Cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể khống chế được, nếu như không có sự quản lý của triều đình, để cho ngươi muốn viết cái gì thì viết cái ấy, vậy còn không phải là rất lộn xộn hay sao?

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã chủ động đưa ra trước, đối với bệ hạ mà nói, đối với vương triều Đại Ngụy mà nói đây đều là một chuyện tốt.

“Trần đại nhân yên tâm, từ đầu đến cuối hạ quan đều chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần có liên quan đến thiên hạ bách tính thì hạ quan tuyệt đối sẽ dốc hết sức lực.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Sau khi Trần Chính Nho nghe xong thì khẽ gật đầu, Hứa Thanh Tiêu vì dân, đây là chuyện mà người trong thiên hạ đều rõ.

“Được rồi, chuyện nên nói lão phu cũng đã nói xong, Thủ Nhân, ngươi nhớ cho kỹ, bọn ta đều sẽ dốc hết sức lực để ủng hộ ngươi.”

Trần Chính Nho nói xong câu này thì liền rời khỏi phòng.

Chờ sau khi Trần Chính Nho rời đi.

Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đứng dậy đi theo phía sau, chỉ tiễn Trần Chính Nho một đoạn rồi xoay người trở về, còn có không ít chuyện cần phải xử lý.

Tiếp theo đây chắc hẳn sẽ là một trận ác chiến, không thể phạm sai lầm được.

Chỉ là, bên trong học đường Thủ Nhân có một đám trẻ đang nhàm chán ngồi ở cách đó không xa, đây đều là bọn nhỏ của các phủ quốc công.

Hứa Thanh Tiêu bảo học sinh của mình đi dạy bọn nhỏ đọc sách, chẳng qua hiển nhiên đám trẻ này không hề thích thú gì đối với chuyện đọc sách.

Đứa nào đứa nấy cũng đều mang ánh mắt vô hồn, nhấp nhổm không yên.

Nhìn lướt qua, Hứa Thanh Tiêu thu hồi tầm mắt, tạm thời hắn vẫn chưa có thời gian đi quản lý đám bé gấu này.

Chẳng qua bọn nhóc này thì ngược lại, hắn có thể bảo chúng nó làm ít chuyện.

Vừa có thể giết thời gian vừa có thể giúp đỡ cho hắn, chẳng qua chuyện này còn phải chờ thêm, chờ mấy ngày nữa rồi nói sau.

“Sư huynh, huynh đang viết gì vậy?’

Sau khi đi đến nội đường, Hứa Thanh Tiêu phát hiện sư huynh của mình đang viết thứ gì đó, trên mặt hiện lên vẻ chăm chú.

“Ồ, không có gì.”

“Đúng rồi sư đệ, Lộ Tử Anh có việc đi trước rồi, nói là qua mấy ngày nữa sẽ trở về đây, y bảo đệ không nên quên chuyện tu phép thuật tiên đạo.”

“Chẳng qua sư đệ nghe sư huynh khuyên một câu đi, con đường tiên đạo không thích hợp với đệ đâu, đệ vẫn nên dồn chí hướng vào Nho đạo thì hơn.”

Trần Tinh Hà vụng trộm giấu một quyển sách nhỏ đi.

Sau đó nói lại với Hứa Thanh Tiêu rằng Lộ Tử Anh đã rời đi.

“Xin nghe theo sự dạy bảo của sư huynh.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Trần Tinh Hà rồi sau đó đi vào phòng.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi. Trần Tinh Hà lại nhìn chung quanh, sau khi đã xác định là không còn ai nữa thì hắn ta lại lấy cuốn sách nhỏ ra rồi viết vài thứ vào.

Mà tên của cuốn sách nhỏ viết rõ là Trần Tinh Hà, Đại Ngụy văn thánh.

Đây là thứ mà trong lúc rãnh rỗi không có việc gì làm Trần Tinh Hà đã tùy tiện viết ra, trong đời sống hiện thực hắn ta không thể trở thành thánh nhân, chỉ có thể thỏa mãn về mặt tinh thần một chút.

Chẳng qua thứ đồ chơi này cũng chỉ để mình hắn ta xem mà thôi, chẳng dám đưa cho người khác.

Cứ như vậy.

Hôm sau.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Thượng thư lục bộ bao gồm cả các võ quan đều đang dùng ánh mắt để trao đổi lẫn nhau.

Thông qua thư, bọn họ biết được hôm nay cần phải làm gì và cần phải nói những gì.

Quả nhiên, sau khi canh giờ tảo triều đầu tiên kết thúc, Văn cung Đại Ngụy liền có người đứng ra bắt đầu làm khó làm dễ.

Chỉ trích văn báo Đại Ngụy nghị luận chuyện triều chính, có ảnh hưởng cực lớn, còn chụp thêm một cái mũ nữa, chính là cái gì mà họa loạn giang sơn, cái gì mà dùng ngôn ngữ có thể ảnh hưởng đến quốc vận Đại Ngụy.

Có thể nói là dùng ngòi bút làm vũ khí.

Sau khi Văn cung Đại Ngụy phát biểu xong thì Thượng thư lục bộ cũng thay nhau mở miệng.

Ý tứ đại khái cũng đơn giản, văn báo Đại Ngụy chỉ có ý muốn tuyên truyền, làm cho bách tính biết được quốc gia đại sự, cũng biết được chính sách của triều đình, thuận lợi cho bách tính, cũng có lợi cho sự phát triển của quốc gia.

Về phần những lời mà Văn cung Đại Ngụy nói thì đúng là cũng hơi thiếu sót, đương nhiên ít nhiều gì cũng phải cần có phép tắc, chẳng qua là không nghiêm trọng như vậy thôi.

Chương 669: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (6)

Sau khi Thượng thư lục bộ thay nhau nói xong, võ quan nhất mạch cũng đứng ra.

Họ đồng loạt tỏ thái độ cho rằng Đại Ngụy văn báo cực kì không tệ, phủ nhận lời chỉ trích của Văn cung Đại Ngụy.

Cuối cùng Nữ đế cũng mở miệng cho phép Đại Ngụy văn báo được xuất bản, bác bỏ thỉnh cầu của Văn cung Đại Ngụy.

Mà Văn cung Đại Ngụy thì cũng không hề phẫn nộ, chỉ yên lặng lui trở về.

Điều ngoài dự đoán là Văn cung Đại Ngụy cũng không tiếp tục hoa hòe hoa sói gì nữa, chỉ yên lặng chờ đến sau khi kết thúc triều hội.

Bọn họ chưa hề nói thêm câu nào.

Chẳng qua đám người cũng hiểu rất rõ rằng ngày mai mới thật sự là ngày tranh đấu thật sự!

Mà ngay khuya ngày hôm nay.

Giờ sửu!

Sau khi tu luyện theo thường lệ, Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc phát hiện ra võ đạo của mình vẫn không tiến triển chút nào như cũ, nhưng hình như… Đã ngưng tụ ra một đường linh mạch.

Bước vào tiên đạo cửu phẩm.

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày mười tháng chín.

Giờ Mão.

Đã đến giờ tảo triều.

Trên đại điện.

Bách quan đi vào điện.

Vẫn thảo luận chuyện quốc gia đại sự như thường ngày.

Một canh giờ sau.

Đợi sau khi thảo luận chuyện quốc sự xong xuôi thì người của Văn cung Đại Ngụy lại tiếp tục là người đầu tiên đứng ra nói chuyện.

Bẩm báo bệ hạ, Văn cung Đại Ngụy đã đưa ra lời công bố muốn thành lập Đại Ngụy văn thánh báo, đối tượng đọc giả được nhắm đến là người đọc sách và bách tính.

Đồng thời bọn chúng lại tiếp tục vạch tội Đại Ngụy văn báo, cho rằng Đại Ngụy văn báo đã đạo văn lời cáo thị do Văn cung Đại Ngụy tuyên bố ra.

Thỉnh cầu bệ hạ tước đoạt danh xưng Đại Ngụy văn báo, trả lại cho Văn cung Đại Ngụy.

Câu này nói ra làm cho Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm lập tức bước ra khỏi hàng mắng to hai chữ vô sỉ.

Nhưng đại nho của Văn cung Đại Ngụy cũng không hề nổi nóng mà cứ như là ta có lý ta giải thích mà tranh luận.

Đến cuối cùng, Thượng thư bốn bộ đã đứng ra tranh luận. Thậm chí là nhất mạch võ quan cũng đồng thời gia nhập chiến trường, giận dữ mắng to đối phương vô sỉ.

Nhưng vấn đề là họ có thể mắng hơn được Đại nho sao?

Trên triều đình.

Tín Dương hầu lớn tiếng chất vấn.

“Đến Văn cung Đại Ngụy của các ngươi Hứa Thanh Tiêu còn chưa đi được mấy lần, sao có thể đạo văn thứ kia của các ngươi?”

“Trước đó vài ngày chẳng phải là Hứa Thanh Tiêu đã đến đó rồi sao?”

“Hơn nữa cáo thị chiêu văn này cũng đâu cần phải đi mới biết được, người đọc sách trong thiên hạ ai cũng biết.”

“Hứa Thanh Tiêu thông minh thì thông minh thật đấy, điểm này lão phu công nhận, cũng chính vì sự thông minh của hắn cho nên mới có thể đạo ra Đại Ngụy văn báo.”

“Mong bệ hạ làm chủ! Thu hồi dang xưng Đại Ngụy văn báo, trả lại cho Văn cung bọn ta.”

Người mở miệng sau kia tên là Trương Ninh, là đại nho của Chu thánh nhất mạch, tuổi đã quá bảy mươi, tóc trắng phau, lạnh nhạt bình tĩnh.

“Cẩu tặc vô sỉ.”

“Quả nhiên là nỗi sỉ nhục của văn nhân.”

“Hứa Thủ Nhân cực cực khổ khổ mở ra Đại Ngụy văn báo, sao vào trong mồm các ngươi thì lại biến thành thứ đạo văn rồi? Đám đại nho các ngươi thật sự là không biết liên sỉ là gì sao?”

Đám người mắng to, nhưng người kia lại chẳng quan tâm, rất bình tĩnh.

“Bệ hạ, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu có tài đức gì mà dám dùng danh xưng Đại Ngụy? Lại còn xưng là văn báo?”

“Về công thì hắn đã sao chép đồ vật của Văn cung ta, về tư thì hắn không xứng với danh xưng như vậy, mong bệ hạ minh giám.”

Giọng Trương Ninh lại vang lên lần nữa.

Ông ta đứng đó tranh luận hết một canh giờ, bất kể là có ai nhục mạ ông ta thì ông ta cũng chẳng tức giận chút nào, hơn nữa còn không nóng không vội cầu xin nữ đế ra chỉ thị.

Mặc kệ là kết quả như thế nào thì ít nhất là văn võ cả triều đều bị lời nói của ông ta làm cho buồn nôn.

“Bệ hạ! Chúng thần cho rằng lời của Trương Ninh toàn là những lời vô căn cứ, mong bệ hạ minh giám.”

“Đúng vậy, mong bệ hạ minh giám!”

Đám người mở miệng.

Bọn họ cũng không muốn ầm ĩ, nhưng chuyện này thật sự là khinh người quá đáng.

Nhưng mà vào lúc này, giọng của nữ đế lại vang lên.

“Hứa Thủ Nhân chính là Hộ bộ Thị lang Đại Ngụy, tất nhiên có tư cách xưng hai chữ Đại Ngụy, hắn thân là Đại nho, cũng có tư cách xưng hai từ văn báo!”

“Về phần chuyện đạo văn thì cơ bản chính là những lời nói vô căn cứ, toàn là lời hoang đường.”

“Trẫm đồng ý để Văn cung Đại Ngụy sáng lập ra tân báo, nhưng cần phải nghĩ ra một cái tên khác.”

Nữ đế mở miệng.

Những lời này của nàng cũng coi như là đã tỏ thái độ.

Thân là nữ đế, nàng không thể lại nói ra thêm những lời quá khó nghe.

Nhưng có thể nói đến mức này đã coi như là rất tức giận rồi.

Chẳng qua nàng cũng đồng ý với Văn cung Đại Ngụy là có thể mở một tờ báo mới, chỉ là tên thì vẫn phải sửa lại.

Đại Ngụy văn thánh báo? Đơn giản là muốn làm Hứa Thanh Tiêu khó chịu mà thôi.

Nàng nhìn ra được, tất nhiên cũng muốn chèn ép một phen.

Câu này nói xong thì Trương Ninh vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như cũ, ông ta không nói gì, nhưng cũng không bác bỏ.

Nhưng vào lúc này, Trần Chính Nho lại lên tiếng.

Ông ta đứng dậy nói ra ba điều kiện của Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua ông không nói đó là điều kiện của Hứa Thanh Tiêu mà chỉ nói đó là ý của bản thân.

Nhất là điều cuối cùng kia.

Sau khi ông nói xong, sắc mặt Trương Ninh lúc này mới có hơi thay đổi.

Mà những người còn lại thì cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đồng thời Trần Chính Nho còn cố ý nhấn mạnh một câu.

“Chuyện này thần đã bàn qua với Thủ Nhân, Hứa Thủ Nhân đã đồng ý toàn bộ, cũng không biết là Trương nho có đồng ý hay không, nếu như không đồng ý thì thần kiên quyết không đồng ý cho Văn cung Đại Ngụy sáng lập tân báo.”

Những lời này của Trần Chính Nho nói ra thật sự rất cương quyết.

Câu này vừa nói xong, ánh mắt của nữ đế liền rơi vào người Trương Ninh.

Những ánh mắt còn lại đa số cũng rơi vào trên người Trương Ninh.

Đại khái là qua hơn nửa khắc đồng hồ.

Giọng của Trương Ninh cũng vang lên.

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu đã đồng ý thì Văn cung Đại Ngụy há có thể chối từ?”

Trương Ninh nói vậy, nhưng trong lòng ông ta thì lại không thể nào vui vẻ được.

“Được!”

“Chuyện này, cứ quyết định như vậy đi.”

“Bãi triều!”

Cuối cùng, sau khi hai tiếng bãi triều cất lên, chuyện này cũng chấm dứt.

Mà ngay vào ngày hôm đó.

Văn cung Đại Ngụy tuyên bố vào giờ Mão ngày mai sẽ phát hành kì Đại Ngụy văn thánh báo đầu tiên.

Đại Ngụy văn báo của Hứa Thanh Tiêu thì phát hành kì thứ hai vào ngày hôm sau.

Bọn họ cũng không sửa tên báo, vẫn dùng hai chữ văn thánh như cũ.

Dù sao thì Nữ đế cũng chỉ bảo bọn chúng nghĩ lại, đâu nói là nhất định phải đổi.

Đây cũng là thái độ của Văn cung Đại Ngụy.

Chương 670: Văn Thánh Báo Đại Ngụy, Đứa Trẻ Cuồng Vọng, Kinh Đô Xào Xáo (7)

Đối với kì báo đầu tiên, Văn cung Đại Ngụy tràn đầy chờ mong.

Mà trên dưới kinh đô ai nấy cũng đều biết đến chuyện này, trong dân gian tiếng mắng nổi dậy ngút trời, ai cũng nói là Văn cung Đại Ngụy vô sỉ đến cùng cực.

Nhưng đa phần những người đọc sách thì vẫn ủng hộ Văn cung Đại Ngụy.

Trong lúc nhất thời, kinh đô lại sôi trào một lần nữa, nhưng mà, lần này thì khác.

Là cuộc chiến giữa văn nhân với nhau!

Người đời đều rất chờ mong.

Cuối cùng là Văn cung mạnh.

Hay là Hứa Thanh Tiêu mạnh.

Cứ như vậy.

Mãi cho đến giờ Mão hôm sau.

Khi trời còn chưa sáng.

Bên ngoài các đại thư viện của kinh đô đã có một đội ngũ xếp hàng dài như con rồng.

Cuối cùng.

Giờ Mão chỉ mới thoáng qua.

Từng tờ Đại Ngụy tân thánh báo được bán ra.

Mà hàng chữ lớn nhất trên tân thánh báo lại dẫn đến sự bùng nổ của kinh đô.

“Đứa trẻ cuồng vọng.”

Buốn chữ này.

Không ai mà không biết là nó có ý nghĩa gì.

Đây xem như là Văn cung Đại Ngụy đang mắng thẳng mặt.

Thái độ cực kì cứng rắn, nhưng cách làm thì cũng cực kì bỉ ổi.

Bất kể là như thế nào.

Thì khi giờ Mão vừa qua đi.

Kinh đô Đại Ngụy đúng thật là hoàn toàn náo loạn.

Trời vừa sáng, ngay tức khắc toàn bộ kinh đô Đại Ngụy đã náo nhiệt lên.

Bên ngoài các đại thư viện cũng có một đội ngũ thật dài đứng xếp hàng.

Đa phần bọn họ là người đọc sách, nhưng cũng có không ít bách tính bình dân.

Từ khi Đại Ngụy văn báo xuất hiện đã phát vỡ lối sống hình thành lâu đời không thay đổi ở kinh đô này.

Mọi người đều rất mong chờ đến kì thứ hai của Đại Ngụy văn báo.

Nhưng mà còn phải đợi thêm một ngày nữa thì kì thứ hai của Đại Ngụy văn báo mới ra lò.

Chẳng qua Đại Ngụy văn thánh báo này lại làm cho các bách tính ở kinh đô càng thêm tò mò.

Dù sao thì trước đây có Đại Ngụy văn báo, mọi người đương nhiên đều rất mong chờ đến kì thứ hai.

Mấy thứ giống giống như vậy cũng sẽ không làm cho dân chúng thấy phản cảm.

Chỉ là sau khi có người nói về chuyện của Đại Ngụy văn thánh báo xong thì lúc này, dân chúng bắt đầu chửi ầm lên.

Bách tính trong kinh đô đều biết rằng Đại Ngụy văn báo kia chính là do một tay Hứa Thanh Tiêu đi đầu tạo thành, nhưng sao từ trong mồm Văn cung Đại Ngụy thế mà lại biến thành Hứa Thanh Tiêu đạo văn ăn cắp ý tưởng của Văn cung Đại Ngụy?

Cái này cũng thôi đi, nhưng mà điều làm cho bách tính buồn nôn nhất chính là Đại nho của Văn cung lại còn yêu cầu Hứa Thanh Tiêu trả cái tên Đại Ngụy văn báo về cho Văn cung Đại Ngụy.

Điều này đúng thật là làm cho người ta tức điên mà.

Đã nhìn gặp những kẻ mặt dày nhưng mà vẫn chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ đến như vậy.

Trong lúc nhất thời, bách tính nổi giận chửi bới không thôi, nhưng khi những người đọc sách kia tuyên truyền về Đại Ngụy văn thánh báo thì có rất nhiều chuyện đã bắt đầu thay đổi.

Không ít người đọc sách chạy đi để tuyên truyền, nói cho những người trong thiên hạ biết sự khác biệt của Đại Ngụy văn thánh báo với Đại Ngụy văn báo chính là các đại nho Văn cung sẽ tự mình viết ra cảm ngộ của mình.

Câu này vừa dứt thì làm sao có thể không hấp dẫn những người đọc sách trong thiên hạ được? Còn có bách tính nữa?

Mặc dù ủng hộ thì sẽ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu đấy nhưng vấn đề là nhà ai mà không có trẻ con chứ?

Cảm ngộ của Đại nho, thứ này không mua được bên ngoài đâu, vì vậy cho nên bọn họ đã vì đứa trẻ nhà mình mà cố nén sự chán ghét.

Cho nên giờ Mão chỉ thoáng qua.

Các đại thư viện đã lên khí thế ngất trời.

Cả người đọc sách lẫn bách tính, rất nhiều người cũng đã bắt đầu xếp hàng mua.

Kỳ đầu tiên cũng là hai mươi văn một phần, không hạ giá.

Đồng thời, Đại Ngụy văn thánh báo cũng làm rất nhiều bước chuẩn bị, ví dụ như nói về chuyện in ấn thôi thì ít nhất cũng chuẩn bị đầy đủ hơn Đại Ngụy văn báo rất nhiều.

Có vết xe đổ rồi, đương nhiên sẽ không phạm sai lầm nữa.

Chỉ là chờ đến khi mọi người mua được Đại Ngụy văn báo thì sắc mặt của mọi người không khỏi thay đổi.

Trang đầu Đại Ngụy văn báo của Hứa Thanh Tiêu đề nội dung là chuyện về lục bộ Thượng thư.

Nhưng mà trang đầu của Đại Ngụy văn thánh báo của Văn cung lại có nội dung là Đứa trẻ cuồng vọng.

Chỉ nhìn thấy tiêu đề thôi thì bách tính kinh đô và những người đọc sách ai nấy cũng đều ngây ngẩn cả người.

Ai mà không biết Văn cung Đại Ngụy có thù với Hứa Thanh Tiêu chứ?

Hơn nữa cái câu đứa trẻ cuồng vọng này rõ ràng chính là đang sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu mà.

Văn cung Đại Ngụy mang Hứa Thanh Tiêu hóa thành hình tượng của đứa trẻ, đây thật đúng là vừa mắng thẳng vào mặt Hứa Thanh Tiêu vừa trèo lên đầu lên cổ Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người liền lập tức nhận ra được một chuyện, đó là lần này Văn cung Đại Ngụy rõ ràng là đang muốn đấu đến cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Trận tranh đấu này nhất định sẽ phân ra thắng bại.

Chẳng qua nhìn qua nội dung của nó thì quốc gia đại sự còn dễ nói một chút, ánh mắt của mọi người đều trực tiếp rơi vào trên mục Văn cung nho đàm.

Đây mới là chuyên mục mà mọi người muốn xem.

Tâm đắc của một vị Đại nho.

Mà vị Đại nho này chính là Trương Ninh, người hôm qua vừa khởi bẩm đủ điều trên triều.

Đồng thời đề mục cũng ghi là Đứa trẻ cuồng vọng.

Cảm ngộ của Trương Ninh thì cũng đơn giản thôi, ban đầu chính là chủ đề vây quanh phẩm tính.

Kính trọng thánh nhân chính là điều cơ bản của những người đọc sách, nếu như trong mắt không có thánh thì uổng công là người đọc sách.

Nửa trang đầu nói ra đạo ý rất rõ ràng, nghiêm túc bàn luận về những cảm ngộ kia, làm cho người đọc thu hoạch được rất nhiều.

Nhưng nửa phần sau thì lại không giống rồi.

Nửa phần sau, Trương Ninh lấy ra một ví dụ, ông ta đã từng đi thăm viếng hảo hữu, mà vị hảo hữu này lại đang dạy học.

Có hai đứa trẻ, một đứa tôn kính trưởng bối, tôn kính thánh nhân nhưng tư chất bình thường, là một đứa trẻ nhà nghèo.

Một đứa thì lại không coi ai ra gì, cuồng vọng vô cùng, cực kì thông minh, trong nhà cũng giàu có, đeo vàng bạc đầy mình.

Lúc ấy bằng hữu của Trương Ninh hỏi ông ta rằng ông ta cảm thấy trong hai đứa trẻ này, đứa nào có tương lai trở thành đại tài hơn?

Trương Ninh thẳng thắn trả lời, là đứa trẻ nhà nghèo kia.

Mà hảo hữu của Trương Ninh thì hết sức tò mò, đứa trẻ nhà nghèo kia tư chất bình thường, người khác đọc sách thì chỉ cần một lần là hiểu được, giống như đứa trẻ nhà giàu kia, nhìn một lần là hiểu rồi.

Vì sao ông ta lại cảm thấy đứa trẻ nhà nghèo kia sau khi lớn lên sẽ trở thành đại tài?

Chương 671: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (1)

Ngay sau đó, Trương Ninh liền nói ra ý nghĩ trong lòng mình, ông ta cho rằng là một người đọc sách thì cần có phẩm hạnh cũng như phẩm đức, tôn trọng trưởng bối, tôn kính thánh nhân, luôn luôn nhắc nhở bản thân phải thật khiêm tốn.

Mặc dù bây giờ tư chất của nó rất bình thường nhưng sau này sẽ dần lĩnh ngộ được ý của thánh nhân, mà đứa trẻ nhà giàu kia thì mặc dù tư chất thông minh nhưng cuồng vọng vô cùng, không tôn trọng phụ mẫu, áo đến đưa tay cơm đến há miệng.

Hơn nữa lại còn cuồng vọng vô cùng, không xem ai ra gì, trong lòng chẳng có chút ý kính trọng thánh nhân nào, cũng không có bất kì sự kính nể nào đối với người khác, sớm muộn gì cũng sẽ bởi vì sự ngạo mạn của bản thân mà phải trả giá đắt.

Cuối của câu chuyện, cũng chính là mười năm sau, đứa trẻ nhà nghèo kia trở thành bảng nhãn, thi được công danh, còn đứa trẻ nhà giàu kia lại cảnh nhà sa sút, đọc sách được mấy năm nhưng lại vô cùng ngạo mạn, thậm chí còn nhiễm thói đỏ đen, cửa nát nhà tan, thê ly tử tán.

Câu chuyện này là thật hay giả thì không ai biết được, nhưng trong phút chốc, không ít người đọc sách đã hiểu được cuối cùng thì câu chuyện này của Trương Ninh đang nói đến điều gì.

Ông ta đang châm chọc Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng.

Muốn cho người đời biết rằng Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng như thế, bây giờ chẳng qua chỉ là uy phong trong lúc nhất thời mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ nhà tan cửa nát, thê ly tử tán, vận mệnh bi ai.

Chẳng qua cảm ngộ nên có thì vẫn có, đây chỉ là trào phúng ngầm mà thôi.

Cứ như vậy, sau hai canh giờ.

Văn cung Đại Ngụy.

Từng bóng người đi vào bên trong Văn cung, trên mặt họ đều mang nét cười không thể che giấu được.

“Tin vui, tin vui! Tứ đại thư viện, tám mươi vạn bản Đại Ngụy văn thánh báo đều bán sạch rồi! Bán sạch rồi!”

“Tin vui, tin vui! Bắc nhai kinh đô, mười ba thư viện, mười ba vạn bản Đại Ngụy văn thánh báo đều bán sạch cả rồi!”

“Tin mừng! Tin mừng!”

Từng đợt âm thanh vang lên bên trong Văn cung Đại Ngụy, trong lúc nhất thời đã dẫn đến vô số ánh mắt của đại nho và nho giả.

Động một tí là mấy mươi vạn bản thánh báo đã được bán hết, sao bọn họ có thể không kinh ngạc cho được?

Lúc này chẳng qua cũng chỉ mới hai canh giờ thôi, vậy mà lại bán được nhiều như vậy?

Bên trong Văn cung, Nghiêm Lỗi ngồi nghe những âm thanh tin mừng không ngừng vang lên này, nở nụ cười không dứt .

Mấy vị đại nho trong phòng ai nấy cũng đều mang vẻ mặt tươi cười.

“Lão sư, hai canh giờ, toàn bộ một triệu rưỡi tờ Đại Ngụy văn thánh báo đều đã được bán hết, bây giờ vẫn còn có một lượng lớn những người đọc sách và bách tính chưa mua được, hy vọng Văn cung sẽ in thêm, lão sư, chúng ta có cần tiếp tục in thêm nữa hay không?”

Có nho sinh mở miệng hỏi thăm, đây là học sinh dưới trướng Nghiêm Lỗi, trên mặt hắn cũng đầy vẻ vui thích.

“Không cần!”

“Một triệu rưỡi bản là đủ rồi, chúng ta cũng đâu phải là người như Hứa Thanh Tiêu, chỉ mãi lo tìm cách kiếm được ngân lượng từ bách tính.”

“Như vậy là đủ rồi.”

Nghiêm Lỗi chậm rãi mở miệng, nét cười trên mặt ông ta không thể nào che giấu nổi.

“Dạ!”

Người kia khẽ gật đầu, sau đó liền rời khỏi căn phòng.

Lúc này, trong thư phòng chỉ còn lại Nghiêm Lỗi, Trương Ninh, còn có hai vị Đại nho của Chu thánh nhất mạch.

“Chúc mừng Nghiêm nho, chúc mừng Nghiêm nho, Bồng nho quả thật là không chọn sai người, để ngài làm chủ bút mới có một ngày thôi mà đã bán được một triệu rưỡi bản.”

“Nếu như không phải Nghiêm nho không muốn đi vơ vét của cải giống như tên nhóc Hứa Thanh Tiêu kia thì nói không chừng hôm nay sẽ bán được hai triệu bản.”

Trương Ninh lên tiếng, ông ta chắp tay về phía Nghiêm Lỗi cười nói.

Nghiêm Lỗi đã bị phế sạch nho vị, nhưng thân phận của ông ta thì vẫn còn ở trước mắt, người sau lưng ông ta là Bồng nho, mọi người nhiều ít vẫn sẽ gọi một câu Nghiêm nho.

Hơn nữa bản thân những người này cũng đều là Chu thánh nhất mạch, mặc kệ Nghiêm Lỗi có bị phế mất nho vị hay không thì vẫn phải nể mặt.

Nghe thấy những lời lấy lòng của Trương Ninh, Nghiêm Lỗi không nhịn được cười ha ha một tiếng.

“Trương nho khách khí quá rồi, chủ yếu vẫn là do áng văn chương này của Trương nho viết hay quá, hôm qua khi văn chương được đưa tới, Nghiêm mỗ đã đọc tới đọc lui hơn mười lần, quả nhiên là vô cùng đặc sắc.”

“Nhất là câu chuyện đứa trẻ cuồng vọng kia, quả thật là vốn liếng soi sáng người đọc sách, nếu như không có văn chương của Trương nho thì chỉ sợ Đại Ngụy văn thánh báo hôm nay nhiều nhất chỉ có thể bán được năm mươi vạn phần mà thôi.”

Sau khi Nghiêm Lỗi thổi phồng mấy câu thì vẻ mặt của Trương Ninh cũng đầy vui vẻ.

Dù sao thì xem như hôm nay là một khúc dạo đầu vô cùng tốt, một triệu rưỡi bản, hoàn toàn vượt qua ngày đầu tiên bán ra của Đại Ngụy văn báo.

Như vậy cũng đủ rồi.

“Nghiêm nho nói quá lời rồi, nói quá lời rồi, chẳng qua là Nghiêm nho à, vừa rồi những lời mà học sinh ngài nói lão phu cảm thấy cũng không tệ, Đại Ngụy văn thánh báo này cũng đâu phải là không thể tiếp tục in thêm, trước mắt thời gian vẫn còn sớm, hoàn toàn có thể lại in thêm vài phần mà.”

Trương nho lên tiếng, ông ta có hơi tò mò. Chỉ hai canh giờ mà đã bán được một triệu rưỡi bản, nếu in thêm năm mươi vạn bản nữa thì có lẽ cũng có thể bán đi được, nhưng vì sao lại muốn dừng lại tại đây?

Ông ta rất tò mò.

Còn Nghiêm Lỗi thì lại khẽ mỉm cười nói: “Kỳ đầu tiên trước tiên cứ như vậy đi, sau này tính tiếp.”

Nghiêm Lỗi cười ha hả, cũng không giải thích thêm.

Nhưng suy nghĩ của ông ta thì lại cực kì đơn giản, theo lẽ thường mà nói, mấy kỳ đầu tiên lượng tiêu thụ dĩ nhiên tốt rồi, nhất là khi lấy chiêu bài Văn cung Đại Ngụy này ra.

Tất nhiên mọi người sẽ giành mua trước, mà nếu như ông ta muốn ngồi vững vị trí này thì mấy kì sắp tới nhất định phải liên tục tăng cao, lỡ như có lần nào đó bán nhiều quá, những lần tiếp theo lại bán ít lại thì chẳng phải là sẽ mất mặt sao?

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng nhất.

Ai hy vọng người khác tốt lành bao giờ? Ai mà không muốn viết cảm ngộ tâm đắc của mình ra, có thể làm cho những người trong thiên hạ nhìn thấy?

Nếu như không phải áng văn này của Trương Ninh viết ra là để chăm chọc Hứa Thanh Tiêu thì làm gì đến lượt Trương Ninh hắn là người đầu tiên viết báo?

Mà ngay vào lúc này, đột ngột vang lên từng tiếng kinh hô.

“Nghiêm nho, Trương nho, các ngươi mau ra xem, nhìn này, mau ra đây nhìn này, có điềm lành, điềm lành đó.”

“Nghiêm nho, Trương nho, bên ngoài có điềm lành.”

“Điềm lành đến, điềm lành đến, điềm lành đã đến với Văn cung Đại Ngụy chúng ta.”

Theo từng tiếng kinh hô vang lên, bốn vị đại nho trong thư phòng trong phút chốc đều cảm thấy có hơi hiếu kì, bọn họ liền vội vàng đi về phía bên ngoài.

Chương 672: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (2)

Rất nhanh sau khi vừa đi khỏi thư phòng, hai người liền không khỏi thấy ngạc nhiên.

Chỉ thấy bên trên bầu trời.

Có luồng dân ý vô cùng đậm đặc hóa thành từng đóa từng đóa mây lành, trong có còn có mây tài khí, tụ tập trên bầu trời.

Một đóa, mười đóa, tám mươi chín đóa.

Hết thảy có tám mươi chín đóa, đang không ngừng ngưng tụ.

“Cái này! Cái này! Cái này!”

“Đây là dân ý, đây là tài hoa đó.”

Có đại nho mở miệng, chỉ về phía điềm lành trên bầu trời, tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Sao lại như vậy? Chẳng lẽ có người ở Văn cung Đại Ngụy sắp trở thành đại nho?”

“Sao đang êm đang đẹp lại có điềm lành như thế này?”

Bên trong Văn cung Đại Ngụy, rất nhiều nho giả đều đang tò mò, bọn họ nhìn lên bầu trời, thật sự không biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà vào lúc này, âm thanh của Bồng nho lại vang lên, truyền đến khắp toàn bộ Văn cung Đại Ngụy.

“Đại Ngụy văn thánh báo được bách tính tán thành, cảm ngộ của Trương Ninh được thánh ý tán thành, cho nên mới có đám mây tài khí, đám mây dân ý.”

“Đợi đến khi mây lành kia ngưng tụ thành một trăm lẻ tám đóa rồi trút xuống bên trong Văn cung thì Trương Ninh sẽ tiến thêm một bước, có hy vọng trở thành thiên địa đại nho.”

“Nghiêm Lỗi cũng được phục lại nho vị.”

“Đây là điềm lành của Văn cung, Nghiêm Lỗi, Trương Ninh, các ngươi cần phải cảm tạ thánh ân, khắc sâu trong lòng, đi

theo lẽ công bằng, vì bách tính trong thiên hạ, chuyện văn báo cần phải tận tâm tận lực, đến chết mới thôi.”

Giọng nói của Bồng nho vang lên.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong Văn cung Đại Ngụy đều bị chấn động.

Nhưng người vui vẻ nhất vẫn là Trương Ninh và Nghiêm Lỗi.

Trương Ninh ngạc nhiên nhìn lên bầu trời, sau một khắc, ông ta vui mừng đến phát khóc.

Ông ta đã vô cùng lớn tuổi rồi, thuộc về kiểu người nửa chân đã bước vào quan tài, đời này chắc là không thể tiếp xúc đến cảnh giới thiên địa đại nho kia được.

Nhưng mà thật sự không ngờ được ông ta chỉ nói ra một bài cảm ngộ thôi mà đã đạt được lợi ích to lớn thế này, có hy vọng trở thành thiên địa đại nho.

Nếu như có thể trở thành thiên địa đại nho thì nói kéo dài tính mạng thêm hai mươi năm cũng không phải là nói quá, chủ yếu hơn chính là có thể lưu danh thiên cổ luôn đó.

Chuyện này đối với người đọc sách mà nói là một sự vinh quang tối thượng.

Tất nhiên là ông ta hưng phấn và cũng cực kì kích động rồi, lệ tuôn ra đầy mặt, khuôn mặt già đỏ lên không biết phải nói gì.

Về phần Nghiêm Lỗi, trong lòng ông ta cũng vô cùng kích động, hưng phấn đến nổi mặt đỏ bừng cả lên.

Ông ta bị Hứa Thanh Tiêu phế bỏ nho vị, đây là một điều cực kì nhục nhã, nói thật thì chính ông ta cũng không biết rằng mình có cơ hội trở lại cảnh giới đại nho hay không.

Cho nên ông ta mới dốc hết toàn lực để trả thù Hứa Thanh Tiêu, tiện thể làm Hứa Thanh Tiêu khó chịu, cho dù là không cần mặt mũi, cho dù là có chết thì ông ta cũng muốn hung hăng cắn rớt một miếng thịt của Hứa Thanh Tiêu mới được.

Nhưng thật sự không ngờ vậy mà hôm nay ông ta lại có thể tìm thấy được hy vọng, thấy được hy vọng có thể trở lại cảnh giới đại nho.

Đây đúng thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi mà.

Đại nho đã bị phế thì gần như sẽ không còn khả năng trở lại cảnh giới đại nho nữa, nhưng bây giờ chỉ vừa châm chọc Hứa Thanh Tiêu một phen mà đã có được lợi ích như vậy.

Sao ông ta có thể không kích động? Sao có thể không hưng phấn cho được?

Hứa Thanh Tiêu à Hứa Thanh Tiêu!

Ta sao chép tác phẩm của ngươi.

Còn có ý lựa chọn một áng văn chương mỉa mai nhục mạ ngươi.

Ai mà ngờ tới vậy mà lại để cho ta được được nhiều lợi ích như vậy.

Thánh nhân cũng ủng hộ bọn ta mà!

Ngươi, đã định là chỉ có thể trở thành một kẻ ngông cuồng mà thôi.

Đối mặt với Văn cung Đại Ngụy, ngươi cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một tên tôm tép nhãi nhép.

Nghiêm Lỗi đi vào trong thư phòng, lòng ông ta đang vô cùng phấn chấn, bắt đầu tiếp tục chọn lựa văn chương cho kì tiếp theo, ông ta vẫn sẽ lựa chọn cái loại văn chương mà mang ý mỉa mai nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta muốn để cho Hứa Thanh Tiêu buồn nôn, làm cho Hứa Thanh Tiêu thấy bực bội, để cho Hứa Thanh Tiêu sinh ra cảm giác bất lực.

Loại cảm giác này quả thật làm cho từ đầu đến chân ông ta đều thấy thoải mái.

Chẳng qua, hôm nay những áng mây bên trên còn đang từ từ ngưng tụ. Dựa theo tốc độ này thì cần phải chờ đến hết ngày mai mới có thể ngưng tụ đủ một trăm lẻ tám đóa tường vân.

Về phần những đại nho và nho sinh còn lại bên trong Văn cung Đại Ngụy sau khi nhìn thấy được cảnh này thì trong lòng không hiểu sau lại có thật nhiều ý nghĩ.

Ghen tị, không vui, phấn chấn, vân vân đều có cả.

Có người ghen tị chuyện Nghiêm Lỗi trở thành chủ bút, cũng có người ghen tị Trương Ninh có thể trở thành người đầu tiên được đăng văn chương.

Có người lại không vui, cho rằng Nghiêm Lỗi không xứng, sở dĩ Trương Ninh có thể được chọn là vì ông ta đã châm chọc Hứa Thanh Tiêu, vậy mà cũng có được nhiều lợi ích như thế, bọn họ đúng thật là không vui, cũng cực kì không phục.

Mà phần đông đại nho và nho sinh lại đang phấn chấn và kích động.

Bởi vì bọn họ thấy được tiềm lực của Đại Ngụy văn thánh báo, cũng hiểu rõ được Đại Ngụy văn thánh báo có thể mang đến cho họ những gì.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Học đường Thủ Nhân.

Giọng của Trần Tinh Hà không ngừng vang lên.

“Vô sỉ! Vô sỉ! Vô sỉ!”

“Cẩu tặc! Cẩu tặc! Cẩu tặc!”

“Hai tên Nghiêm Lỗi và Trương Ninh này đúng thật là đồ chó chết mà!”

Tiếng mắng của Trần Tinh Hà cực kì vang dội, tính tình hắn ta tương đối thanh ngạo, cho dù có hơi tức giận cũng sẽ không đến mức như vậy.

Nhưng hôm nay hắn ta thật sự không nhịn được nữa.

Đại Ngụy văn thánh báo xuất thế đã làm cho lòng hắn ta không nén nổi sự tò mò, cố ý mua một bản.

Nhưng mà mua rồi nhìn một cái thì cả người hắn ta không chịu được mà kêu gào như sấm dậy.

Chuyên mục quốc sự thì không nói đi, nhưng chuyên mục Văn cung nho đàm kia đúng là đang nhục mạ Hứa Thanh Tiêu mà, đúng là đang châm chọc Hứa Thanh Tiêu.

Cái gì mà đứa trẻ cuồng vọng, đó không phải là đang mắng Hứa Thanh Tiêu sao?

Vì vậy, hắn ta phải tìm được Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức, nói chuyện này với hắn.

Nhưng mà bên trong thư phòng.

Ngay lúc Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy áng văn chương này thì hắn lại không có bất kì cảm xúc gì, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Bởi vì sao chép đồ của người khác lại còn khăng khăng nói là người khác sao chép lại mình, chỉ điểm này thôi cũng có thể thấy được mức độ bỉ ối của đám người kia đã đến độ nào.

Chương 673: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (3)

Nghĩ đến nước này, còn có gì mà không thể xảy ra nữa? Chẳng lẽ muốn người ta không công kích mà mà ngược lại còn khen ngợi mình hay sao?

Hơn nữa lại còn dùng mấy thứ hư ảo để công kích mình đã coi như là nể mặt mình lắm rồi, nếu như cứng rắn hơn, cho dù có mắng thẳng ra thì Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy quái lạ gì lắm.

Đồng thời Hứa Thanh Tiêu cũng nhận thấy được một chuyện lớn khác được ẩn giấu trong này, Văn cung Đại Ngụy để cho Nghiêm Lỗi xử lý chuyện này thì nhất định là còn có mục đích hay kế hoạch gì khác.

Chỉ là tạm thời hắn chưa biết mà thôi.

Nếu như đã biết người ta có ý đồ vậy thì mặc kệ bọn hắn làm gì, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không để ý, thả lỏng tâm trạng là được.

“Sư đệ, đệ không cảm thấy tức giận hay sao?”

Mắt Trần Tinh Hà có hơi trợn ra, hắn ta vốn cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ nổi trận lôi đình nhưng chưa từng ngờ đến sau khi xem xong Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục viết chữ.

“Sư huynh, bọn họ quậy thì cứ để cho bọn họ quậy đi, mắng hai câu thì mắng hai câu.”

“Cũng đâu phải là chúng ta không mắng được? Cùng lắm thì ngày mai mắng lại là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đặt bút lông xuống sau đó lại cầm Đại Ngụy văn thánh báo lên đọc kỹ một lần nữa.

Không thể không nói, đại nho đúng là đại nho.

Hành văn tinh tế, chữ nào cũng như châu như ngọc, mà tuyệt nhất chính là lại dùng loại cách thức này để châm chọc hắn.

Dùng câu chuyện ngụ ngôn để cảnh cáo người đời, cùng với các loại tu từ, dường như đang nói cho người trong thiên hạ biết đọc sách cần phải có lòng kính sợ, phải tôn trọng trưởng bối, phải tôn trọng thánh nhân.

Sau khi đã có ý này rồi thì trên cơ bản là không có cách nào chê được.

Dù sao thì có cha mẹ nào không hy vọng con mình tôn trọng mình? Có cha mẹ nào mà không hy vọng con mình hiếu thuận?

Cũng chẳng có người nào hy vọng con của mình cuồng vọng tự đại.

Thủ đoạn tuyệt nhất chính là những đại nho này hiểu được cách làm thế nào để lôi kéo dân tâm, cố ý dùng đứa trẻ nhà nghèo để so sánh với đứa trẻ nhà giàu.

Dưới gầm trời này có biết bao nhiêu người nghèo muốn so đo với người giàu có.

Cho dù là kinh đô Đại Ngụy, người nghèo đều là chín thành chín, đương nhiên các nghèo này không phải là tiền bạc có nhiều hay ít mà là do họ so sánh của cải với những nhà khác.

Một chiêu này, Trương Ninh làm tương đối tốt.

Về phần là thật hay là giả.

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, Trương Ninh là ai chứ? Mười năm trước ông ta cũng là đại nho mà, bạn bè của ông ta là ai, sẽ là người bình thường sao?

Chưa tới mức đại nho thì chắc chính nho không thành vấn đề chứ? Học trò của một vị chính nho có thể nghèo khó đến mức nào?

Cũng ngay vào lúc này.

Giọng của Trương Như Hội vang lên.

“Không xong rồi, không xong rồi.”

“Hiền đệ, hiền đệ.”

Trương Như Hội chạy chầm chậm vào, khi đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu thì liền không ngừng nói chuyện.

“Sao vậy?”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, hắn vô thức xem Trương Như Hội giống như sư huynh mình.

Nhưng những câu nói sau đó của Trương Như Hội lại khiến cho Hứa Thanh Tiêu và Trần Tinh Hà đồng thời biến sắc.

“Hiền đệ, không xong rồi, Đại Ngụy thánh báo của Văn cung bán được một triệu rưỡi bản, dẫn đến dân ý tường vân và tài khí tường vân.”

“Chúng tụ lại bên trên Văn cung Đại Ngụy, có tin tức truyền ra rằng đợi sau khi tường vân hoàn toàn ngưng tụ xong thì Nghiêm Lỗi có hy vọng khôi phục lại địa vị đại nho, mà tên Trương Ninh kia nghe nói là sẽ có hy vọng bước vào cảnh giới thiên địa đại nho đó.”

Sắc mặt Trương Như Hội rất khó coi.

Câu này vừa nói ra làm cho Trần Tinh Hà biến sắc, tràn đầy vẻ chấn động.

Còn nén mặt của Hứa Thanh Tiêu cũng có thay đổi, nhưng lại là vẻ hiếu kì.

“Dân ý tường vân? Tài khí tường vân?”

Đúng thật là Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò, tài khí thì hắn không quan tâm nhưng mà dân ý thì hắn quan tâm đấy.

“Đúng vậy, hiền đệ, ra nhìn đi, nhìn về phía đông.”

Trương Như Hội kéo Hứa Thanh Tiêu đi ra cửa phòng, chỉ về hướng đông.

Quả nhiên, hướng đông của kinh đô Đại Ngụy có tường vân ngưng tụ, thật sự chính là dân ý tường vân.

“Thì ra văn báo còn có tác dụng như vậy.”

Nhìn qua tường vân ở phía đông, Hứa Thanh Tiêu không khỏi tự lầm bầm một tiếng.

Trên thực tế thì Hứa Thanh Tiêu cũng đã từng nghĩ đến chuyện viết một vài câu chuyện ngụ ngôn vào trong, chỉ là trước mắt có hơi không thích hợp, ai ngờ Văn cung Đại Ngụy đánh bậy đánh bạ vậy mà lại ngưng tụ được dân ý.

Đây đối với hắn mà nói đúng là một chuyện tốt.

Bây giờ hắn đang thiếu dân ý đấy.

"Hiền đệ, vậy giờ nên làm cái gì bây giờ? Nếu như để Nghiêm Lỗi khôi phục lại địa vị đại nho một lần nữa, còn có tên Trương Ninh kia, nếu như trở thành đại nho mà nói thì chỉ sợ đối với đệ sẽ không phải là một chuyện tốt."

Trương Như Hội nói vậy.

Lời này nói ra.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Trương Như Hội nói không sai chút nào, Nghiêm Lỗi đã hạ quyết tâm muốn tìm hắn gây phiền toái.

Nếu như chỉ mắng một hai câu thì Hứa Thanh Tiêu vốn chẳng quan tâm gì mấy.

Dù sao thì đâu phải là hắn chưa từng mắng Nghiêm Lỗi.

Mà nếu như vừa mắng người lại vừa có thể thu hoạch được dân ý và tài khí, vậy thì Hứa Thanh Tiêu thật sự không phục.

"Đã phế đi nho vị của ông ta một lần thì sẽ có thể phế thêm lần nữa.

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên mở miệng.

Lời này vừa dứt xong hắn liền xoay người trở về phòng rồi nâng bút lên.

Lúc đầu Hứa Thanh Tiêu đang định để cho Trương Như Hội tùy tiện tìm người viết chút gì đó chọc ngoáy trở lại.

Nhưng bây giờ thì không được rồi.

Hắn muốn đích thân phản kích lại, nhưng không phải chỉ đơn giản phản kích lại như vậy thôi, hắn lại muốn phế đi nho vị của Nghiêm Lỗi một lần nữa, cắt đứt hoàn toàn ý niệm trở thành đại nho của ông ta.

Cắt đứt một cách triệt để.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu đi vào thư phòng thì Trương Như Hội và Trần Tinh Hà cũng không cùng vào theo, bọn họ sợ sẽ quấy rầy đến Hứa Thanh Tiêu.

Mà vào giờ phút này.

Trong kinh đô Đại Ngụy. Chuyện của Văn cung đã sớm bị truyền đi khắp toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, động tĩnh lớn như thế, muốn không để ý cũng không được.

Lại bộ.

Trần Chính Nho nhìn qua dị tượng trên Văn cung Đại Ngụy, ông không nhịn được mà nhíu mày.

"Nếu cứ để Nghiêm Lỗi làm chủ bút như vậy, những đại nho còn lại sẽ vì thu hoạch được dân ý mà tranh nhau chen lấn châm chọc Hứa Thanh Tiêu."

"Nhìn như bọn họ đã thu hoạch được dân ý nhưng sau khi trải qua một thời gian dài thì nho tâm sẽ sụp đổ, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện."

"Bồng nho à Bồng nho, cuối cùng thì ngươi đang suy nghĩ gì vậy, cuối cùng thì ngươi đang có mưu đồ gì đây."

Trần Chính Nho tự lẩm bẩm một mình, ông ta như đang nhìn thấy được tình cảnh trong tương lai, quan trọng hơn chính là ông ta vẫn còn đang rất tò mò là cuối cùng thì Bồng nho đang ủ mưu gì?

Văn cung Đại Ngụy đến cùng là đang muốn làm gì.

Thân là thừa tướng Đại Ngụy, từ khoảnh khắc trở thành thừa tướng thì ông ta đã bị xua đuổi khỏi khu vực trung tâm, bởi vì ông ta là quan viên Đại Ngụy.

Mà Văn cung Đại Ngụy và hoàng cung Đại Ngụy lại có sự khác biệt về bản chất.

Chương 674: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (4)

Hình bộ.

Hai người Trương Tĩnh và Cố Ngôn đang đồng thời cùng nhau nhìn về phía tường vân trên Văn cung, họ không nhịn được mà nhíu mày.

Trên bàn của họ, một cuốn Đại Ngụy văn thánh báo đang được đặt ở đó.

"Mỉa mai Thủ Nhân như vậy mà cũng có được dân ý? Thủ đoạn của Văn cung quả nhiên là không tầm thường mà. Dùng loại cách thức này vừa châm chọc Thủ Nhân lại còn có thể tô son trát phấn tốt đẹp như vậy, quả nhiên là văn nhân chấp bút, sống chết ở ngay lời nói mà."

Cố Ngôn nói thế. Thật ra thì trong lòng ông ta cũng đang rất khó chịu.

"Cố đại nhân, qua ngày hôm nay, chỉ sợ là tiếp theo đó, văn chương của tất cả các Đại nho đều sẽ nhắm vào Thủ Nhân. Thủ Nhân cũng khổ quá mà, sau khi vào kinh rồi có ngày nào được yên ổn đâu, haizzz."

Trương Tĩnh cũng lên tiếng. Ông ta nhìn ra được tiếp theo Văn cung Đại Ngụy sẽ làm thế nào.

"Chuyện này, chắc là Thủ Nhân sẽ có cách thôi, nếu không thì hắn sẽ đến tìm chúng ta. Chúng ta già rồi, để cho Thủ Nhân tự làm đi, không trải qua mưa gió thì làm sao có thể trưởng thành được?"

Cố Ngôn cũng không nhiều lời, ngay từ đầu ông ta đã muốn giúp Hứa Thanh Tiêu nhưng rồi nghĩ lại, ông ta có thể giúp được gì cho Hứa Thanh Tiêu đây?

Tham tấu Văn cung Đại Ngụy à? Có ích không? Nói một câu đại bất kính thì Văn cung Đại Ngụy có đặt bệ hạ vào trong mắt à?

Công bộ.

Lý Ngạn Long đang bồi dưỡng thợ thủ công, công trình guồng nước đã được thi công hoàn chỉnh, đa số các địa phương đều đã bắt đầu vận hành.

Làm gì có thời gian mà quan tâm đến loại chuyện này.

Lễ bộ.

Vương Tân Chí cau mày trầm mặc không nói. Trước mặt ông có một người đang đứng đấy.

Là Hoa Tinh Vân.

Vương Tân Chí vẫn còn luẩn quẩn trong lòng nhưng vẫn luôn giữ im lặng.

Hoa Tinh Vân cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Qua một lúc lâu sau, Vương Tân Chí mở thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

“Nói với Bồng nho rằng tuổi tác lão phu đã cao, sẽ cáo lão nhanh thôi, không muốn gây thêm chuyện.”

Lời này vừa dứt thì Hoa Tinh Vân cũng hơi cúi đầu rồi rời đi ngay sau đó.

Không nói một lời.

Đợi sau khi Hoa Tinh Vân đi rồi, Vương Tân Chí nắm chặt năm ngón tay thành quyền, lộ ra vẻ phẫn nộ cực kì, mà ánh mắt của ông cũng nhìn về phía tường vân ở phía đông kia.

Binh bộ.

“Con mẹ nó, đám chó má này, dám nhục mạ Thủ Nhân như thế, vậy mà lại còn thu được dân ý nữa chứ?”

“Thủ Nhân à Thủ Nhân, nếu như ngươi không phản kích lại một cách đẹp mắt thì từ nay về sau lão phu sẽ xem thường ngươi.”

Trong phòng Thượng thư, tiếng mắng của Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm không ngừng vang lên.

Ông ta là người nhà binh, tính tình nóng nảy cũng là chuyện bình thường, miệng mồm không kín cũng là điều dễ hiểu.

Binh bộ Thượng thư này nha, địa vị cực cao, mắng vài câu thì có sao đâu chứ? Đừng nói là chỉ mắng trong phòng, cứ coi như là thật sự thẳng mặt mắng một vị Đại nho đi chăng nữa thì có sao đâu nào?

Ông ta còn sợ một đám người đọc sách hay sao?

Về phần phủ đệ của các quốc công, phủ đệ của các liệt hầu thì tiếng mắng cũng vang lên rợp trời.

Không phải vì chuyện gì khác mà là vì Đại Ngụy văn thánh báo làm khó Hứa Thanh Tiêu như vậy, thế mà lại viết ra loại văn như đứa trẻ cuồng vọng để công kích Hứa Thanh Tiêu.

Ai ngờ vậy mà lại còn ngưng tụ được dân ý?

Chuyện này làm sao bảo bọn có thể không phẫn nộ được?

Thật sự có chút chán ghét.

Nhưng bọn họ mắng thì mắng.

Sự ngưng tụ của tường vân bên trên Văn cung vẫn không hề dừng lại.

Đóa này đến đóa khác.

Bây giờ đã ngưng tụ được chín mươi đóa, chỉ còn thiếu chín đóa cuối cùng mà thôi.

Không có gì khác lắm thì vào lúc này ngày mai, trên cơ bản chúng sẽ có thể ngưng tụ xong hết, đến lúc đó, có lẽ Nghiêm Lỗi thật sự sẽ có khả năng khôi phục lại nho vị.

Những việc mà Hứa Thanh Tiêu làm cũng coi như là đổ sông đổ bể.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ, vẻ mặt nàng mang theo sự lạnh lùng.

Trước mặt nàng có một người đang ngồi, đó là Lý Quảng Hiếu.

Chẳng qua chuyện làm cho Nữ đế lộ ra vẻ lạnh lùng cũng không phải là vì Đại Ngụy văn thánh báo mà là vì một chuyện khác.

Trước mặt Lý Quảng Hiếu là một chồng tấu chương chất thành một ngọn núi nhỏ.

Đám tấu chương này có một phần là do các nơi gửi tới, còn có một phần là mật báo do Ti Lễ giám thu thập được.

Có một điều không thể không nói chính là mật báo từ các nơi phát tới đa phần đều mơ hồ không rõ, nhưng mật báo mà Ti lễ giám thu thập được thì lại vô cùng tỉ mỉ.

Giờ khắc này, nàng đã cảm nhận được uy lực của thanh kiếm sát phạt này, chỉ là tin tức mà Ti Lễ giám thu thập được cũng chẳng phải là chuyện gì tốt lành.

Sau khi xem hết đống tấu chương này, sắc mặt Lý Quảng Hiếu cũng trở nên có hơi khó coi.

Đợi sau khi Lý Quảng Hiếu xem xong, Nữ đế mở miệng.

“Từ khi thọ đản kết thúc đến nay, rất nhiều dị tộc phiên bang đã đi lại mật thiết với Man Di phương bắc, thậm chí là Ti Lễ giám phải trả giá bằng hơn trăm tính mạng để đổi lấy phần tình báo quan trọng này.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đang mượn nhờ sức mạnh của các phiên vương Tây Bắc để vận chuyển một lượng lớn lương thảo và ngân lượng.”

“Lão sư, chuyện này lão sư thấy thế nào?”

Nữ đế lên tiếng, vẻ mặt nàng lạnh lùng, nói vậy.

Câu này vừa dứt.

Lý Quảng Hiếu lập tức trầm mặc.

Nhưng sau một lát, Lý Quảng Hiếu không nhịn được mở miệng.

“Ý của bệ hạ là Man Di lại muốn xâm lấn Đại Ngụy ta sao?”

Ông ta nói vậy.

“Có thể là như vậy!”

Nữ đế trực tiếp trả lời, không hề có chút do dự.

Ngay lập tức, Lý Quảng Hiếu lắc đầu nói:

“Đây dường như là chuyện không thể nào.”

“Tiên đế tiến hành Bắc phạt bảy lần, cho dù cuối cùng không giành được thắng lợi nhưng cũng đã đánh cho Man Di bị trọng thương, bây giờ Đại Ngụy đang suy bại vô cùng nhưng Man Di cũng suy bại không kém.”

“Bọn chúng không có đất đai phì nhiêu, cũng không có đủ năng lực để khôi phục, nếu như lại dám tái xâm phạm Đại Ngụy ta thì đây chẳng phải là một chuyện sáng suốt.”

“Bọn Man tộc này mặc dù không thông minh như con dân Đại Ngụy ta nhưng cũng không đến nỗi ngốc, nếu như thật sự xâm phạm vậy thì Man tộc vương cũng sẽ không đồng ý!”

“Mà theo lão thần được biết thì mấy năm trước vết thương cũ của Man tộc vương đã tái phát, chỉ sợ là sẽ không sống được bao nhiêu nữa. Cái chết đã đến gần, mà quốc sư của Man tộc lại còn đang ngấp nghé quốc vị.”

“Nếu như xâm phạm đến Đại Ngụy ta rồi vậy thì đối với bọn họ mà nói cũng cực kì là bất lợi.”

“Bệ hạ, tình báo này chỉ sợ là đã có sai sót.”

Lý Quảng Hiếu lên tiếng.

Ông ta giải thích rất rõ ràng.

Không phải là ông ta không tin nữ đế mà là không tin vào phần tình báo kia.

Chương 675: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (5)

Đại Ngụy có mối thù không đội trời chung với Bắc man, đôi bên đều muốn chơi chết đối phương, bảy lần bắc phạt đã làm cho quốc khố của Đại Ngụy bị thâm hụt, nhưng vấn đề là Man Di cũng bị thâm hụt mà.

Làm gì có khả năng lần nào Bắc phạt cũng chỉ chạy ra cho có mặt?

Cho nên Lý Quảng Hiếu cũng không cho rằng Man Di phương bắc muốn xâm lấn Đại Ngụy.

"Không!"

"Trẫm không cảm thấy tình báo này có gì sai, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cần viện trợ lương thực như vậy chính là biểu hiện của động binh."

"Hơn nữa phiên vương các nơi cũng đúng là đang ngo ngoe rục rịch, lại còn những hành động gần đây của Văn cung cũng cực kì khả nghi."

"Những chuyện này gộp lại làm trẫm ăn ngủ không yên!"

Nữ đế thẳng thắn phủ nhận suy đoán của Lý Quảng Hiếu.

Nếu như chỉ là tình báo thôi thì đúng là nàng cũng sẽ không cảm thấy Man Di phương Bắc dám xâm phạm Đại Ngụy.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang hồi phục vết thương, ai khôi phục trước thì người đó ra tay trước, chuyện này đúng là không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là bây giờ vết thương của đôi bên còn chưa khôi phục được, thậm chí có thể nói là mới chỉ cầm máu xong, thế mà ngươi đã muốn đánh à?

Mục đích là gì?

Sau khi đánh xong, ngươi còn dư lại cái gì? Không phải ngươi muốn chiếm giữ đất đai của Đại Ngụy hay sao?

Sau khi đánh xong rồi, ngươi cảm thấy ngươi có thể nuốt được Đại Ngụy? Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ cho phép ngươi làm vậy sao?

Chắc chắn là sẽ không cho đâu.

Nhưng Văn cung Đại Ngụy có dị động, phiên vương bất thường, những dị tộc tiểu quốc cũng có hành động mờ ám, Man Di phương Bắc hành động rất đáng ngờ cùng với chuyện vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng đang làm những chuyện rất khả nghi.

Tất cả mọi người đều có những hành động đáng ngờ, vậy thì không thể nào không có chuyện được.

Chỉ là không biết cuối cùng bọn chúng đang mưu đồ cái gì mà thôi.

"Vậy ý của bệ hạ là?"

Lý Quảng Hiếu tiếp tục hỏi.

"Bên ngoài thì án binh bất động nhưng âm thầm ra lệnh cho Binh bộ chuẩn bị, lúc nào cũng có thể nghênh chiến."

Nữ đế cực kì bá khí nói.

"Nhưng…"

"Chuyện động binh bất luận là như thế nào thì không thoát khỏi được ánh mắt của người đời, bệ hạ làm như vậy chỉ sợ sẽ dẫn đến chiến tranh Bắc phạt."

"Trước tiên không nói đến thái độ của đám võ tướng, nhưng chỉ cần có người tùy tiện tung tin đồn nhảm thôi thì cũng sẽ khiến cho dân tâm Đại Ngụy hoang mang rối loạn."

"Bây giờ vất vả lắm Đại Ngụy mới có thể bước vào con đường phồn thịnh, nhưng nếu như lại đột nhiên đánh trận thì đối với tình hình hiện tại quả là một bất lợi to lớn."

Lý Quảng Hiếu nghiêm túc phân tích.

Ông ta không hề thuyết phục Nữ đế mà chỉ phân tích mọi chuyện, về phần quyết định ra sao thì vẫn phải do Nữ đế tự mình lựa chọn.

Chỉ là giờ khắc này, Nữ đế lại im lặng.

Bởi vì Lý Quảng Hiếu nói không sai chút nào.

Đừng thấy đám võ tướng kia mỗi ngày đều kêu gào đòi đánh trận.

Nhưng nếu như đánh nhau thật thì cửa đầu tiên không qua được không phải là nàng mà là bách tính trong thiên hạ.

Bách tính thật sự sợ hãi.

Rất sợ hãi.

Nếu như lại đánh thì chỉ sợ sẽ làm cho dân tâm hoàn toàn tán loạn.

Cuối cùng, nàng trầm mặc không nói, chỉ ngồi trên long ỷ chẳng nói tiếng nào.

Qua một hồi lâu sau, nữ đế lên tiếng.

“Trước tiên cứ như vậy đi, trẫm sẽ phái người tiếp tục thăm dò tình hình một phen.”

“Nếu như bọn họ đánh thật thì Đại Ngụy không thể không chiến.”

Nữ đế đồng ý với lời của Lý Quảng Hiếu.

Nhưng nàng cũng tỏ thái độ của mình.

Nếu như Man Di phương Bắc thật sự có gan xâm lấn thì nàng thân là nữ đế Đại Ngụy, chắc chắn sẽ không lùi bước.

“Ngô hoàng vạn tuế.”

Lý Quảng Hiếu nhẹ nhõm thở ra, ông ta đồng ý với lời của nữ đế, nếu như địch nhân đánh tới thì tuyệt đối không thể nào lùi bước được.

Nhưng bây giờ Đại Ngụy lại không thể điều động tinh binh, chỉ vì muốn ổn định dân tâm.

“Đúng rồi bệ hạ, Đại Ngụy văn thánh báo hôm nay bệ hạ đã đọc chưa?”

Lý Quảng Hiếu hỏi.

“Đã đọc rồi.”

“Hành vi của Văn cung cực kì kì lạ, trẫm đã phái người âm thầm đi điều tra.”

Nữ đế trả lời.

Nghe nói như thế, Lý Quảng Hiếu cũng không nói gì thêm nữa mà trực tiếp cáo lui.

Mà cùng lúc này.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Màn đêm đã buông xuống.

Các đại tửu lâu ở kinh đô đều đang bàn tán về chuyện Đại Ngụy văn thánh báo.

Dân chúng ai nấy đều cực kì phẫn nộ.

Cảm thấy trình độ mặt dày của đám người Văn cung Đại Ngụy đã đến mức này rồi, ngươi muốn nho đàm thì kệ ngươi nho đàm, kể ra cảm ngộ là được, mọi người đều sẽ ủng hộ.

Kết quả là chuyện nho đàm này của ngươi lại còn khéo châm chọc Hứa Thanh Tiêu nữa!

Đúng là đáng ghét đến cùng cực.

Chẳng qua số bách tính hiểu rõ quá ít, đa phần bách tính lúc đó cũng không hiểu rõ ý của đối phương, dù sao thì toàn bộ câu chuyện đều xoay quanh vấn đề phẩm hạnh.

Đối với những đứa trẻ mà nói thì đây chính là một chuyện tốt.

Cho nên bọn họ lập tức về nhà dạy dỗ con cái nhà mình, nhưng mà sau khi dạy xong thì lại dần dần phát hiện có vài điểm không đúng lắm.

Quay đầu mới phát hiện, nói vậy không phải là đang sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu đó à?

Sao dân chúng có thể không tức giận cho được?

Nhưng giận thì giận chứ biết sao bây giờ? Mấy đạo lý này cũng đã dạy con mình xong rồi, dạy rồi thì sẽ sinh ra dân ý, đâu thể thu hồi được.

Dù sao thì cũng đã dạy cho đứa nhỏ, trừ phi ngươi nói rõ mọi chuyện với đứa trẻ thì có lẽ dân ý sẽ được thu hồi.

Nhưng vấn đề là những chuyện này bọn họ cũng không hy vọng rằng con mình hiểu.

Bách tính càng nghĩ thì lại càng giận.

Bọn họ luôn sùng kính Hứa Thanh Tiêu nhưng không ngờ lại vô tình dùng tiền để mua một tờ văn báo mắng Hứa Thanh Tiêu.

Như vậy sao bọn họ có thể không nghẹn khuất cho được.

Trong tửu lâu, tiếng mắng vang lên rần trời.

"Gì mà đứa trẻ cuồng vọng, Hứa đại nhân một lòng vì dân, đám nho thần kia đã âm thầm ngáng chân thì thôi đi, vậy mà cứ nhất quyết phải tố cáo Hứa đại nhân tu luyện dị thuật, kết quả là Hứa đại nhân lại được thánh nhân tán thành, ai mà ngờ đến tên Trương Ninh kia lại còn mắng Hứa đại nhân là cuồng vọng! Thật là vô sỉ quá mà!"

"Cuồng vọng? Tuổi Hứa đại nhân còn trẻ, chỉ mới hai mươi mà đã là Hộ bộ thị lang Đại Ngụy, Tự khanh Đại Lý tự, còn là Bá tước nữa chứ, hơn nữa lại còn là tân thánh Đại Ngụy, dựa vào cái gì mà không được cuồng vọng? Hơn nữa Hứa đại nhân có cuồng vọng chỗ nào đâu? Nếu như không phải vì bách tính thì Hứa đại nhân cũng sẽ không bị nhiều người nhằm vào như vậy."

"Đám nho sinh Văn cung Đại Ngụy kia đúng là quá đáng thật đó."

Tiếng mắng chửi của dân chúng cực kì khó nghe.

Chỉ là tất cả cũng không làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn dân ý ngưng tụ, nói không chừng Nghiêm Lỗi thật sự sẽ khôi phục lại được nho vị.

Chương 676: Cưu Chiếm Thước Sào, Già Mà Không Chết (6)

Lúc này, giữa tiếng mắng của bách tính.

Những người đọc sách cũng cảm thấy khó chịu không ít.

Ngươi ra văn báo thì cứ ra văn báo đi, ai nói gì ngươi đâu, sao nhất định phải nói Hứa Thanh Tiêu đạo văn các ngươi, vậy thì cũng thôi đi, ai mà ngờ đến kỳ văn báo đầu tiên lại xen lẫn trào phúng như vậy, đơn thuần chính là làm cho người ta khó chịu.

Đương nhiên cũng có một vài người đọc sách không nghĩ như vậy, họ ngược lại lại nói là đám người đã suy nghĩ nhiều, cứ nhất định kéo bản thân vào.

Hai bên tranh luận kịch liệt, cãi vã là điều khó có thể tránh được.

Chẳng qua mọi người ai cũng biết tính cách của Hứa Thanh Tiêu, hắn không thể nào ngồi chờ chết cả.

Tất cả mọi người chờ mong Hứa Thanh Tiêu sẽ phản kích như thế nào.

Trận cãi vã này kéo dài một hồi lâu.

Mãi cho đến giờ Tý dân chúng mới kéo nhau ra về.

Nhóm người đọc sách cũng tạm thời đình chiến, không tiếp tục mắng chửi nhau nữa.

Nhưng tất cả mọi người đều biết kỳ Đại Ngụy văn báo của Hứa Thanh Tiêu hôm nay sẽ ra lò, không hiểu sao trong lòng đều có chút chờ mong.

Mà bên trong Văn cung Đại Ngụy, Nghiêm Lỗi và Trương Ninh đang khêu đèn thâu đêm.

Bây giờ hai người đang như điên như cuồng, Nghiêm Lỗi và Trương Ninh đang phân loại và lựa chọn văn chương.

Phàm là không châm chọc Hứa Thanh Tiêu thì đều không cần.

Châm chọc Hứa Thanh Tiêu nhưng không đến nơi đến chốn cũng không cần nốt.

Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Mãi cho đến giờ Sửu, lúc này hai người mới chọn lựa một bài văn chương làm cho bọn họ có chút hài lòng.

Hai người đồng thời nhìn ra ngoài trời.

Đã có một trăm lẻ ba đóa tường vân.

Đoán chừng chỉ cần nhiều thêm mấy canh giờ nữa thì sẽ đại công cáo thành.

Cứ như vậy chờ cho đến giờ Sửu ba khắc.

"Hứa Thanh Tiêu à Hứa Thanh Tiêu! Lão phu muốn xem, ngươi đấu cùng lão phu kiểu nào."

Trong kinh đô Đại Ngụy, đèn đuốc nhà nhà bỗng sáng trưng.

Rất nhiều bách tính đã tỉnh dậy từ sớm rồi đi thẳng để thư trai xếp hàng, chuẩn bị mua văn báo.

Nhưng khi bọn họ tỉnh lại thì đã phát hiện người bên ngoài thư trai đã sớm đông nghìn nghịt.

"Lão Trương, khá lắm, nói là đi về nghỉ, kết quả ngươi lại cả đêm không ngủ đến đây xếp hàng?"

"Lão Lý nhà ngươi dậy sớm vậy sao? Hay là cả đêm không ngủ đó?"

Trong nháy mắt, dân chúng nhao lên, huyên náo vô cùng.

Cứ như vậy cho đến giờ Mão.

Cuối cùng, Đại Ngụy văn báo cũng mở bán.

"Ta muốn một bản!"

"Ta cũng muốn một bản!"

"Ta muốn một bản!"

Trong lúc nhất thời, bách tính lại bắt đầu tranh đoạt một lần nữa.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân đã mua Đại Ngụy văn thánh báo cho nên trong lòng của rất nhiều bách tính đều cảm thấy không thoải mái, cảm thấy như đã làm chuyện có lỗi với Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên họ ráng chịu cả đêm không ngủ cũng cố đến mua.

Không chỉ là bách tính, rất nhiều người đọc sách, bao gồm cả một vài quyền quý cũng sai người tới mua.

Mà khi mọi người cầm được tờ Đại Ngụy văn báo kỳ thứ hai.

Sắc mặt mọi người liền thay đổi.

Tiêu đề của Đại Ngụy văn báo kỳ hai cực kì chói mắt.

Cưu chiếm thước sào, già mà không chết.

Khi nhìn thấy mấy chữ này, đám người liền cả người ngây ngốc.

Mấy chữ đằng trước bọn họ không rõ là có ý gì.

Nhưng bốn chữ sau kia.

Lại làm cho người ta hiểu rất rõ nó có ý gì.

Già mà không chết.

Đây không phải là đang mắng… Bồng nho đó sao?

Hứa Thanh Tiêu.

Quả nhiên là… đủ hung ác.

Mà cùng lúc đó.

Bên trên Văn cung Đại Ngụy.

Một trăm lẻ sáu đóa tường vân đã được ngưng tụ.

Chỉ còn thiếu hai đóa cuối cùng.

Chỉ là, khi Đại Ngụy văn báo xuất hiện, không hiểu sao tốc độ ngưng tụ của nó lại trở nên vô cùng chậm.

Bây giờ kinh đô Đại Ngụy đang cực kì quái lạ.

Ban đầu, dân chúng có cảm giác rất không tệ đối với Đại Ngụy văn thánh báo này, thứ nhất là có thể xem được quốc gia đại

sự, thứ hai là có thể thông qua chuyên mục nho đàm để dạy dỗ con mình.

Nhất cử lưỡng tiện.

Mặc dù cách làm của Văn cung Đại Ngụy có chút bỉ ổi buồn nôn nhưng có một điều không thể không nói chính là Đại Ngụy văn thánh báo thật sự đã tạo phúc cho bách tính.

Cho nên dân chúng cũng không muốn nói gì.

Hơn nữa con người là thế mà, ai cho mình lợi ích thì mọi người sẽ ủng hộ người đó.

Nhưng vấn đề là, chờ sau khi dân chúng dần dần hồi tưởng lại thì lại phát hiện ra mục nho đàm này bề ngoài là đang giáo dục người đời về sự khiêm tốn.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Họ lại châm chọc những việc làm của Hứa Thanh Tiêu, thậm chí còn dùng đứa trẻ kia để sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu.

Thế cho nên dân chúng đều cảm thấy rằng mình bị lừa rồi, mặc dù bọn họ chỉ muốn dạy dỗ đời sau của mình.

Nhưng rõ ràng là bọn họ đã làm sai, giờ nghĩ thông rồi thì muốn giải quyết thông qua loại phương thức này.

Thế cho nên dân chúng mới có vài lời oán giận.

Chỉ là mấy lời oán giận này cũng không thể thay đổi được chuyện Văn cung Đại Ngụy sắp thu hoạch được dân ý và tài khí.

Cho nên từ sáng sớm bọn họ đã đi đến các thư trai lớn, muốn giành mua trước một tờ Đại Ngụy văn báo của Hứa Thanh Tiêu để ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua Đại Ngụy văn báo cũng có quy định là mỗi người chỉ có thể mua một phần thôi, ít nhất là một lần chỉ được mua một phần.

Cái mà Hứa Thanh Tiêu xem trọng là năng lực tuyên truyền chứ không phải là chút ngân lượng kia.

Cũng vào lúc vừa qua giờ Mão.

Đại Ngụy văn báo được mở bán.

Dân chúng vẫn trước sau như một tranh giành nhau mua.

Lần này còn khoa trương hơn so với lần trước, tạo thành chuyện muôn người đổ xô ra đường.

Đội ngũ xếp hàng ở con đường thứ nhất đã xếp hàng dài đến con đường thứ hai, không chỉ như thế, một vài tiểu thương còn nắm bắt cơ hội, trực tiếp mở một quầy hàng ngay gần đoàn người, buôn bán sớm hơn một chút.

Không chỉ có những người dân này mà còn có không ít người đọc sách, họ cũng nhao nhao giành mua, bao gồm cả nhóm các nhà quyền quý lớn trong kinh đô Đại Ngụy, bọn họ đã phái người ngồi chờ ở đây từ sớm, chính là nhóm người đầu tiên xem được Đại Ngụy văn báo.

Bọn họ biết Văn cung Đại Ngụy đang nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, mà hắn thì chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn, tuyệt đối là sẽ không nhẫn nhục chịu đựng.

Chuyện Hứa Thanh Tiêu phản kích làm cho bọn họ chờ mong, vô cùng chờ mong.

Bên trong Văn cung Đại Ngụy, không ít đại nho cả đêm không ngủ, bọn họ đều nhìn về phía tường vân trên bầu trời.

Bây giờ đã ngưng tụ thành một trăm lẻ bảy đóa.

Chỉ thiếu có một đóa cuối cùng nữa thôi thì Nghiêm Lỗi sẽ có khả năng lấy lại được nho vị, còn Trương Ninh không chừng sẽ bước vào cảnh giới thiên địa đại nho.

Đương nhiên đây chỉ là chuyện có khả năng, có hy vọng mà thôi, cuối cùng là có được hay không thì còn phải đợi đáp án cuối cùng xuất hiện cái đã.

Vì vậy, Nghiêm Lỗi và Trương Ninh là những người kích động nhất, bọn họ nhìn chằm chằm lên bầu trời, hơn một canh giờ rồi mà cổ vẫn chưa hề nhúc nhích.

Bọn họ rất chờ mong, cũng rất căng thẳng.

Mà ngay vào lúc này, từng đợt âm thanh báo cáo vang lên.

“Nghiêm nho, dân chúng đều đang xếp hàng trên đường lớn mua Đại Ngụy văn báo, nhân số ước tính chắc phải đến mấy vạn!”

“Nghiêm nho, qua sự điều tra kỹ càng thì bên ngoài các thư trai lớn ít nhất có mấy ngàn người đang tụ tập, tất cả các thư trai ở kinh đô ngoại trừ các thư trai có hợp tác với Đại Ngụy văn thánh báo chúng ta ra thì còn lại đều đang chào bán Đại Ngụy văn báo.”

“Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chỉ sợ là có thể sẽ vượt qua hai triệu bản.”

Từng trận âm thanh vang lên, đây là những thám tử mà Nghiêm Lỗi phái đi điều tra, bọn họ đi điều tra tình hình buôn bán của Đại Ngụy văn báo.

Nghe nói như thế, không hiểu sao Trương Ninh cảm thấy có hơi căng thẳng, ông ta nhìn về phía Nghiêm Lỗi, không nhịn được mở miệng nói:

“Nghiêm nho, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?”

Trương Ninh thật sự là quá mức căng thẳng, ông ta làm sao có thể không căng thẳng được, Thiên địa đại nho đó, đó chính là thành tựu mà cả đời này ông ta ước mong tha thiết.

Không, không phải là thành tựu mà ông ta ước mong tha thiết mà đó thật sự là điều mà ông ta không dám nghĩ tới.

Bây giờ đã có hy vọng có thể đạt được, sao ông ta không khủng hoảng cho được? Sao ông ta có thể không kích động? Làm sao có thể không căng thẳng?

Chương 677: Văn Cung Đại Loạn, Dân Ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (1)

“Trương nho, không cần phải lo lắng, dân ý đã ngưng tụ, sao có thể xảy ra chuyện được.”

“Dù cho Hứa Thanh Tiêu có thể viết ra thiên cổ thi từ để nhục mạ chúng ta thì ông cũng không cần lo đâu, hắn không thể nào ảnh hưởng tới chúng ta được.”

Nghiêm Lỗi vô cùng tự tin mà nói.

Thật ra thì ông ta cũng đang rất căng thẳng, cũng rất kích động, chỉ là ông ta tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, ông ta tự nhủ rằng nhất định phải tin tưởng chính mình.

Cho nên ông ta mới có thể tự tin như vậy.

Nhìn thấy Nghiêm Lỗi tự tin như thế, Trương Ninh cũng không nói gì thêm, ông ta hơi nhẹ nhàng thở ra rồi sau đó lại tiếp tục chờ đợi.

Chỉ là đám tường vân dân ý kia đúng là ngưng tụ hơi chậm.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Đợt Đại Ngụy văn báo đầu tiên đã bán sạch, không đến nửa khắc đồng hồ, đợt Đại Ngụy văn báo thứ hai đã được đưa tới.

Những bách tính mua được nhóm Đại Ngụy văn báo đợt đầu tranh nhau tìm đọc.

Lúc nhìn thấy tiêu đề, dân chúng Đại Ngụy mới hoàn toàn ngẩn ra.

Cưu chiếm thước sào, già mà không chết.

Tám chữ hiện ra rất đơn giản, bốn chữ trước thì tạm thời dân chúng còn không rõ, nhưng bốn chữ sau kia, ai đọc cũng hiểu.

Già mà không chết?

Đây không phải là đang mắng Bồng nho đó sao?

Tên Hứa Thanh Tiêu này đúng thật là to gan, trực tiếp sỉ nhục một vị thiên địa đại nho?

Đây đúng là phong cách của Hứa Thanh Tiêu.

“Tốt! Tốt! Tốt! Chửi hay lắm, chửi hay lắm.”

“Sảng khoái, sảng khoái, thật sự là quá đã luôn.”

“Ta chưa kịp xem nội dung, chỉ nhìn tiêu đề thôi đã thấy sướng rồi, các ngươi thấy có sướng không nào?”

“Hôm nay trong lòng ta đang có đầy một bụng tức, đọc xong thì tiêu hết trơn rồi, ha ha ha ha.”

“Ta nói mà, Hứa đại nhân nhất định là sẽ không nhịn nhục.”

“Đây mới đúng thật là tính cách của Hứa đại nhân, nên mắng thì mắng.”

Dân chúng nhao nhao phấn chấn vui mừng, nói thật thì trong lòng bọn họ cũng thấy nghẹn lắm chứ bộ, chẳng qua bọn họ vẫn luôn tò mò liệu Hứa Thanh Tiêu có mắng trả hay không.

Chỉ là sau khi nhìn thấy tiêu đề kia thì bọn họ cũng hưng phấn, cũng kích động lên, mắng kiểu này đúng là sảng khoái quá đi mà.

Ngay sau đó, dân chúng bắt đầu đọc đến nội dung của Đại Ngụy văn báo. Họ trực tiếp bỏ qua chuyện quốc gia đại sự và những tin đồn thú vị ở địa phương, bọn họ muốn xem xem thứ mà Hứa Thanh Tiêu viết là gì.

Hắn mắng Bồng nho như thế nào, cái gì gọi là cưu chiếm thước sào.

Rất nhanh sau đó, bách tính cũng đã nhìn thấy nội dung.

Cách viết của Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ đơn giản, dùng phương thức kể chuyện xưa để mỉa mai ngược lại.

Cưu chiếm thước sào là một câu chuyện rất đơn giản, có một loài chim tên là cưu, bọn nó không bao giờ tự xây tổ trên cao, xưa nay cũng chưa từng nuôi nấng đời sau của mình mà sẽ đem trứng của mình bỏ vào trong tổ của chim khác, để chim

khác giúp chúng nuôi dưỡng con cái, thậm chí vì để cho con mình được ăn no hơn một chút mà chúng sẽ không tiếc chuyện sát hại dòng dõi nhà chim khác.

Chỉ là một câu chuyện ngụ ngôn cực kì đơn giản vậy thôi, Hứa Thanh Tiêu cũng không sử dụng lối hành văn gì nhiều nhưng câu chuyện này lại rất có ý nghĩa. Hứa Thanh Tiêu dùng một câu chuyện như thế để châm chọc một vài vị đại nho của Văn cung Đại Ngụy.

Bọn họ đã chiếm giữ Văn cung Đại Ngụy, tự xưng là nhất mạch thánh nhân, từ đó, mỗi lời nói, mỗi việc làm đều đại diện cho thánh nhân nhưng đó đều là suy nghĩ của riêng họ, thế mà lại cứ nhất định phải nói là tư duy, ý nghĩ của thánh nhân.

Vấn đề là ngươi không thể phản bác lại được.

Hứa Thanh Tiêu châm chọc ngoài sáng trong tối, cũng rất thẳng thắn, đồng thời nội dung quan trọng nhất trong câu chuyện ngụ ngôn này của Hứa Thanh Tiêu là muốn ngăn chặn loại tình trạng này, tuyệt đối không thể nghe theo ý kiến của người khác một cách mù quáng.

Không phải người khác nói tốt thì nhất định là tốt thậm chí Hứa Thanh Tiêu cũng đã nêu ra ví dụ của mình, hắn đã từng là một bộ khoái nhưng phát hiện làm bộ khoái mười năm cũng không có thành tích gì, chạy đi đọc sách, ai ngờ lại đột nhiên khai khiếu.

Hứa Thanh Tiêu chỉ nhắc sơ qua thôi, thật ra đây cũng là một loại thủ đoạn tô hoa điểm phấn, nếu không, cứ mắng thẳng ra thì còn ý nghĩa gì nữa?

Điều mà hắn phải làm chính là vừa giáo dục bách tính, vừa phải nói cho bách tính trong thiên hạ biết rằng có một số người nào đó trong Văn cung chính là chim cưu, tâm địa độc ác, bài trừ đối lập, hoàn toàn chẳng có chút phong thái đại nho nào.

Chỉ cần không phải đồ đần thì trên cơ bản sẽ hiểu nội dung áng văn chương này.

Về phần già mà không chết.

Hứa Thanh Tiêu lại càng nói rõ trực tiếp hơn.

Trong văn Hứa Thanh Tiêu viết, nội dung của nó là nâng Đại Ngụy lên. Hứa Thanh Tiêu cho rằng bên trong Đại Ngụy có vô số người đọc sách có năng lực, có tài hoa, bọn họ rõ ràng là có năng lực cống hiến cho quốc gia, rõ ràng là có năng lực làm thay đổi thế giới, làm cho Đại Ngụy bước về phía phồn vinh.

Nhưng thân phận bọn họ hèn mọn, thường có những ý kiến cực kỳ tốt nhưng lại bởi vì bọn họ người nhỏ tiếng nói cũng nhỏ cho nên không thể truyền lên bên trên được, vì thế Đại Ngụy đã bỏ lỡ hết cơ hội này đến cơ hội khác.

Mà nguyên nhân cơ bản của vấn đề là gì? Cũng là bởi vì có một vài người, già mà không chết.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn trực tiếp nêu ra ví dụ, chính là chuyện Thái Bình thi hội, vì cái gì mà trên Thái Bình thi hội, các tài tử của Đại Ngụy lại không thể chịu nổi một kích như thế?

Ngươi nói Đại Ngụy suy bại à? Ta thừa nhận, nhưng vấn đề suy bại của đất nước này chính là kinh tế và sức mạnh quân sự, là sức mạnh của quốc gia chứ không phải là sức mạnh của văn nhân các ngươi.

Bảy lần Bắc phạt, bao nhiêu người đọc sách chết đi? Lại có bao nhiêu chiến sĩ đã chết đi?

Cho nên Bắc phạt không ảnh hưởng đến Đại Ngụy, Đại Ngụy to thế nào thì vẫn là Đại Ngụy thôi, Văn cung vẫn là Văn cung kia, nhưng sao lại thua thảm như vậy?

Cũng là bởi vì có người già mà không chết, bọn họ cảm thấy mình sắp chết rồi, cho nên phải giữ lại một hơi, nắm giữ quyền lực quan trọng, dùng những tư tưởng xưa cũ để giam cầm một thế hệ người đọc sách mới.

Thứ bọn họ hạn chế không chỉ là một đám thanh niên mà thứ mà bọn họ hạn chế còn là sự phát triển của Đại Ngụy.

Thứ bọn họ giết chết không phải là một nhóm người trẻ tuổi có khát vọng, có lý tưởng mà là thương sinh của Đại Ngụy.

Thứ bọn họ diệt đi không phải là người đọc sách trong thiên hạ, thứ mà bọn họ diệt đi chính là tấm lòng nho giả, tinh thần

hướng về phía trước.

Đến cuối cùng, hành văn của Hứa Thanh Tiêu lại càng sắc bén, lời bình càng thêm nghiêm túc.

Người dân trộm thì chỉ là tên trộm.

Nhà nho trộm, là cướp đoạt chính quyền.

Tóc trắng oai hùng, già mà không chết.

Nếu như nói cưu chiếm thước sào chỉ là thứ để châm chọc một vài đại nho không cần mặt mũi nào đó thì già mà không chết này của Hứa Thanh Tiêu lại chính là thứ thật sự làm cho tinh thần người ta chấn động.

Chương 678: Văn Cung Đại Loạn, Dân Ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (2)

Dân chúng đọc đến đây thì khuôn mặt ai nấy đều mặt đỏ đến mang tai vì quá kích động.

Hứa Thanh Tiêu mắng thế này quá đẹp rồi.

Tóc trắng oai hùng, già mà không chết!

Câu này nói đúng ghê á.

Nhưng điều mà bọn họ không biết chính là bản Đại Ngụy văn báo này không khác gì một viên thiên thạch vũ trụ rơi xuống biển vậy.

Hàng ngàn tầng sóng đang dần dâng lên.

Giữa đám người là Tống Minh, một người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy, cũng chính là tài tử nổi danh một quận của Giang Nam.

Mười tuổi làm thơ, mười lăm tuổi viết văn, không tính là thần đồng nhưng cũng coi như là một tài tử tài hoa không tệ.

Hắn ta có khát vọng vĩ đại, có suy nghĩ và chí hướng vĩ đại, hy vọng dựa vào sức mạnh của bản thân mà quét sạch sự suy tàn của Đại Ngụy.

Hy vọng một ngày nào đó, ánh sáng của hắn ta cũng giống như sao trời, nở rộ tỏa ra cho đến khi biến mất.

Cho nên mục tiêu của hắn chính là Văn cung Đại Ngụy, hắn ta hy vọng mình có thể đi vào được Văn cung, có thể cống hiến cho đất nước, có thể làm việc vì thiên hạ thương sinh.

Vậy cho nên hắn ta dốc hết toàn lực, rốt cuộc thì vào lúc hai mươi tuổi, hắn ta cũng vào được Văn cung Đại Ngụy.

Ban đầu hắn ý cho rằng sau khi mình vào Văn cung Đại Ngụy rồi, sau khi được trọng dụng thì sẽ đưa ra rất nhiều kiến nghị, sẽ được Văn cung Đại Ngụy ủng hộ.

Nhưng hắn ta chưa bao giờ ngờ đến, sau khi vào Văn cung Đại Ngụy rồi mới phát hiện nơi này cực kỳ tàn khốc, tàn khốc đến nỗi làm cho hắn ta sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Ở đây, thân phận và địa vị quá quan trọng, phẩm giai của ngươi chẳng được xem là gì cả, tất cả đều phải xem tuổi tác. Bây giờ hắn ta đã hai mươi lăm tuổi, năm hai mươi tuổi kia, hắn ta cũng là một người đọc sách thất phẩm minh ý.

Sau khi hai mươi lăm tuổi, hắn ta vẫn là một người đọc sách thất phẩm minh ý như cũ!

Năm năm.

Ròng rã năm năm, hắn ta ở Văn cung Đại Ngụy làm chân sai vặt, đi nghe ngóng tin tức hoặc là thỉnh thoảng sẽ đi lau dọn phòng ốc của mấy vị đại nho.

Chỉ thế thôi!

Chỉ có thế thôi!

Năm năm qua, hàng đêm hắn ta đều khó có thể chìm vào giấc ngủ, mỗi ngày hắn ta đều đang suy nghĩ về cuộc đời của mình, tương lai của mình cuối cùng là gì đây?

Hắn ta phải chịu đựng, bởi vì có rất nhiều người đang chịu đựng như hắn ta, đều là một vài thanh niên có chí, ban đầu khi vào đây ai cũng có chí hướng cao xa, ai cũng muốn làm chuyện lớn.

Nhưng bọn họ làm được gì nào?

Làm rồi.

Trong gian phòng của mỗi người bọn họ đều có một đống sách luận thật dày, có sách viết về phương pháp làm cho việc sản xuất của quốc gia phát triển, có sách luận về hoàn thiện các loại hình phạt, cũng có sách luận Binh bộ.

Thế nhưng, những vật này của bọn họ đều không được trình lên, bởi vì các vị Đại nho kia còn chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Cho dù coi như là có nhìn thật thì chẳng qua cũng sẽ chỉ nói một câu sai lầm chồng chất rồi đuổi bọn họ trở về.

Trong lúc nhất thời, bọn họ yên lặng, trong phút chốc, bọn họ chẳng biết mình nên nói điều gì.

Cứ như vậy, năm năm ròng rã trôi qua, không biết trong lúc đó bọn họ có hối hận chút nào không, hối hận rằng vì sao họ lại muốn vào Văn cung Đại Ngụy.

Vì sao lại không trực tiếp vào triều đình, ít ra thì triều đình còn có quyền cho mình lên tiếng, cho dù là đi đến một địa phương nào đó làm quan phụ mẫu thì bọn họ cũng đều có thể phát huy được tài năng của mình, góp sức cho đất nước.

Cho dù chỉ là chuyện bé nhỏ không đáng kể thôi cũng được, dù sao thì cũng tốt hơn là đi lau bàn.

Ban đầu, bọn họ tuyệt vọng, nhưng người của Văn cung Đại Ngụy nói cho bọn họ biết rằng đây chỉ là một quá trình, là quá trình rèn luyện tính cách của bọn họ.

Bọn họ chấp nhận, chỉ có thể chấp nhận, bởi vì bọn họ không thể nào phản bội lại Văn cung, nếu như vậy thì chẳng ai có kết cục tốt đẹp hết.

Có người muốn rời khỏi Văn cung trở về dạy học, nhưng khi đi đến huyện nha hay là thư viện vân vân, những nơi đó đều đã dán thông báo bố cáo, nói người này đã bị Văn cung trục xuất.

Chẳng ai đưa con mình đến nhà cho kẻ đó dạy cả, bởi vì người này đã phản bội lại Văn cung Đại Ngụy, người này phản bội lại thánh nhân, người này đã không còn đạo đức.

Cuối cùng, người này treo cổ, kết thúc sinh mệnh của mình.

Chuyện này bọn họ vẫn luôn ghi tạc trong lòng, bọn họ cũng hơi sợ hãi, không dám làm loạn, bọn họ chỉ có thể chờ đợi, từ từ chờ đợi, đợi khi đến một ngày kia, bọn họ sẽ được xem trọng.

Như vậy thì bọn họ sẽ có cơ hội tạo nên một sự nghiệp vang dội lẫy lừng.

Trong Văn cung Đại Ngụy có rất nhiều người ôm ý tưởng như vậy, nhưng khi bọn họ nhìn thấy có một nhóm nho sinh cho dù có đợi đến già đi chăng nữa thì cũng chẳng tỏa ra được chút hào quang nào kia, lại một lần nữa, bọn họ rơi vào yên lặng.

Nhưng cuộc sống đã như thế, bọn họ cũng không còn cách nào phản kháng, cũng không có dũng khí để phản kháng.

Bởi vì thứ mà bọn họ đối mặt không chỉ là một người, mà là cả Văn cung Đại Ngụy!

Là nơi chính thống của người đọc sách trong thiên hạ!

Ngày hôm nay, Tống Minh được điều động đến đây, bọn họ phải xem kỹ nhất cử nhất động của dân chúng để lúc nào cũng có thể báo cáo lên.

Nhưng bởi vì sự kích động của dân chúng nên hắn ta đã thật sự không nhịn được mà mua một phần Đại Ngụy văn báo.

Trong mắt hắn ta, từng câu từng chữ của Hứa Thanh Tiêu giống như là sóng to gió lớn, chạm đến trái tim đã sắp chai sạn của hắn ta!

Chẳng biết vì sao, những hành động mà lời nói của Hứa Thanh Tiêu lại hiện lên trong đầu hắn ta.

Có một số chuyện hắn không có ở hiện trường, cũng không nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra được.

Hắn ta có thể ảo tưởng ra cảnh Hứa Thanh Tiêu đại náo Hình bộ như thế nào!

Lại tưởng tượng ra chuyện Hứa Thanh Tiêu chém chết quận vương!

Giải oan cho bách tính! Trừng gian phạt ác!

Điều này!

Điều này!

Điều này!

Những thứ này không phải chính là những gì hắn ta luôn hướng tới đó sao?

Đây không phải là mộng tưởng của chính hắn ta khi đọc sách lúc trước đó sao?

Tóc trắng oai hùng, già mà không chết!

Già mà không chết!

Giờ khắc này, Tống Minh cảm thấy Hứa Thanh Tiêu nói đúng ơi là đúng.

Có người vẫn luôn cố chấp nắm giữ chức vị quan trọng không cho người trẻ tuổi có cơ hội, trong mắt bọn họ chỉ có tranh đấu, chỉ có lợi ích chứ không phải là quốc gia.

Trong mắt bọn họ không phải là thương sinh mà là danh tiếng bản thân, lợi ích của riêng mình.

Tóc trắng vậy rồi!

Sao còn chưa chết?

Tống Minh trầm mặc, hắn ta cầm Đại Ngụy văn báo trong tay, trong lúc nhất thời, trong đầu hắn như dời non lấp bể, đầu óc hoàn toàn loạn lên.

“Tống Minh!”

“Ngươi còn do dự gì nữa, còn không nhanh trở về bẩm báo với các đại nho đi?”

Ngay vào lúc này, có giọng nói vang lên mắng Tống Minh, bảo Tống Minh nhanh chóng trở về Văn cung Đại Ngụy, nhanh chóng báo cáo tình hình.

“Được.”

Tống Minh khẽ gật đầu, hắn ta đáp lại một tiếng rồi vô thức đi về phía Văn cung Đại Ngụy.

Chương 679: Văn Cung Đại Loạn, Dân Ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (3)

Sau một khắc đồng hồ.

Hắn ta thấy được một nhóm người, cũng đến đây để báo cáo tình hình, có một vài người bước chân cực nhanh, dường như đang muốn đi tranh công, muốn chạy nhanh hơn bọn họ một chút.

Còn có một số người lại không hiểu sao mà mang dáng vẻ thất hồn lạc phách, y hệt như mình.

Trong tay bọn họ đều cầm một tờ Đại Ngụy văn báo như nhau.

Mọi người nhìn nhau, bên trong ánh mắt tràn đầy tử khí âm u, mê man.

Cũng vào lúc này, bọn họ đã vào đến bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Nhìn thấy Nghiêm Lỗi và các vị đại nho.

“Bọn ta xin thỉnh an Nghiêm nho.”

Đám người đồng thanh mở miệng.

Nhưng mà Nghiêm Lỗi và các vị đại nho khác lại chỉ chăm chăm nhìn lên dân ý tường vân trên bầu trời, không hề để ý đến bọn họ.

“Hồi Nghiêm nho, hồi Trương nho, hồi chư vị đại nho, trên một con đường ở phía nam, trong một khắc đồng hồ, tất cả văn báo đều đã bán sạch.”

“Dân chúng đều rất hưng phấn, lộ ra vẻ mặt vui vẻ.”

Tống Minh mở miệng nói vậy.

“Hưng phấn?”

Nghiêm Lỗi nghe thế thì không khỏi nhíu mày.

Nhưng ông ta cũng không sợ lắm, cũng không có hành động gì mà chỉ phất phất tay nói:

“Tiếp tục dò la!”

Câu nói của Nghiêm Lỗi cực kì đơn giản, chỉ là một câu tiếp tục dò la thôi thì đã sai được đối phương đi làm việc.

Cũng vào lúc này, dường như Tống Minh đang muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ như thế của Nghiêm Lỗi, cuối cùng hắn ta cũng há to miệng mà không nói được gì.

Chỉ là, giữa chừng, có một người từ từ đi đến.

Hắn đi đến trước mặt Nghiêm Lỗi nói:

“Nghiêm nho, đây là một thiên văn chương mà học sinh vừa mới viết, mong sau khi có thời gian Nghiêm nho sẽ xem giúp học sinh.”

Giọng nói kia vang lên.

Là một người đọc sách hết sức trẻ tuổi, dáng vẻ như mới mười tám mười chín tuổi, bề ngoài thanh tú, hắn hướng về phía Nghiêm Lỗi cúi đầu thật sâu, tay đang cầm một quyển văn chương mà nói.

Chỉ là sau khi nghe đến đây, Nghiêm Lỗi không khỏi từ từ nhìn về phía đối phương, khẽ cau mày nói:

“Văn chương gì vậy?”

Ông ta hỏi thẳng.

Người kia cũng không ngẩng đầu lên, trong giọng nói có vẻ như là mang theo chút hưng phấn.

“Là văn chương văn báo.”

“Học sinh có chút cảm ngộ minh ý, cho nên đã cả gan viết một thiên văn chương, mong rằng khi có thời gian rảnh Nghiêm nho sẽ xem qua một phen.”

“Đương nhiên là học sinh tự viết văn chương của mình, chỉ hy vọng sau khi Nghiêm nho xem qua xong thì sẽ chỉ điểm đôi điều.”

Người kia trả lời, văn chương mà hắn viết là cảm ngộ của chính mình, muốn mời Nghiêm nho xem qua một phen, chẳng qua bản thảo cũng không quá quan trọng, chủ yếu là có thể chỉ giáo được đôi điều là hay lắm rồi.

Ở đâu viết không tốt, ở đâu viết tốt, hy vọng ông ta sẽ nói với hắn, để sau đó hắn có thể chú ý kĩ hơn.

Chuyện này cực kì đơn giản, chỉ là học trò đi thỉnh giáo lão sư mà thôi.

Tống Minh cũng không để ý.

Khi hắn chuẩn bị quay người rời đi thì cùng lúc này, giọng của Nghiêm Lỗi lại vang lên.

"Hoang đường!"

"Ngươi chỉ là một nho sinh minh ý thì có tư cách gì mà viết văn chương cảm ngộ?"

"Mỗi thiên văn chương của Đại Ngụy văn thánh báo chúng ta đều là văn chương của đại nho, mỗi một thiên văn chương đều là thứ mà lão phu tự mình loại ra, rất nghiêm túc."

"Trong bọn họ có không ít người bị lão phu loại ra, hơn nữa bọn họ đều là đại nho nhất đẳng."

"Ngươi coi mình là gì? Chỉ là một tên nho sinh thất phẩm mà lại dám cuồng vọng như thế? Chẳng lẽ ngươi muốn học theo tên Hứa Thanh Tiêu kia?"

Giọng của Nghiêm Lỗi tràn đầy vẻ giận dữ, ông ta khiển trách tên nho sinh kia.

Trên thực tế thì ông ta cũng không phải là thật sự tức giận, chủ yếu là vì chờ đợi quá căng thẳng mà thôi.

Nếu như đổi lại là lúc bình thường thì nhiều nhất ông ta sẽ ờ một tiếng, bảo người kia để xuống nhưng lại chẳng đọc lấy một lần.

Còn bây giờ, ngoài mặt thì ông ta rất bình tĩnh như trong tròng lòng đã sớm nóng ruột nóng gan.

Ông ta mong cho mây có thể tụ nhanh một chút, mong nho vị của ông ta có thể được khôi phục lại sớm một chút.

Nhưng mà chưa từng ngờ tới, tâm tư của ông ta lại bị một tên nho sinh làm gián đoạn, quan trọng hơn là tên nho sinh này lại còn cầm một thiên văn chương đến tìm ông ta.

Văn chương kiểu như vậy.

Nếu như nói là văn chương bình thường bảo ông ta xem qua một chút thì cũng thôi đi.

Thế như mà tên này lại còn vọng tưởng muốn được góp mặt vào trong nho đàm của ông ta?

Ngươi xứng sao?

Ngươi xứng sao?

Ngươi chỉ là một tên nho sinh thất phẩm, ngươi xứng à?

Đây là là chỗ làm cho Nghiêm Lỗi thật sự phẫn nộ, chỉ là một tên nho sinh thất phẩm minh ý thôi mà cũng dám viết loại văn chương này?

Đúng thật là không biết tự lượng sức mình.

Điều buồn cười nhất chính là tên này còn có mặt mũi mà trình lên.

Nghiêm Lỗi thật sự rất muốn nói cho hắn biết, mấy ngày nay có bao nhiêu đại nho đưa văn chương cho ông ta? Lại có bao nhiêu đại nho đã bị ông ta bác bỏ?

Đến cả đại nho cũng bị ông ta bác bỏ, vậy mà một tên nho sinh thất phẩm minh ý như ngươi lại dám nói ra những lời ngông cuồng?

Câu nói này đã dẫn đến rất nhiều người vây lại xem, đến cả Tống Minh cũng không nhịn được mà nhìn sang.

Nho sinh trẻ tuổi bị Nghiêm Lỗi răng dạy kia giờ khắc này đã đỏ mặt đến mang tai, hắn ta xấu hổ đến không chịu nổi mà cúi đầu, nhưng mang tai vẫn đỏ rần.

Trước mặt bao người bị Nghiêm nho mỉa mai sỉ nhục như vậy, đổi lại là người khác thì ai mà chịu nổi?

Nhưng chuyện này cũng chẳng phải là lần đầu xuất hiện. Trong Văn cung Đại Ngụy này, dường như là cứ cách một đoạn thời gian thì sẽ lại xảy ra những chuyện như thế này.

Mà hình ảnh này lại làm dấy lên ký ức trong đầu Tống Minh.

Bởi vì năm đó hắn cũng như vậy, dâng ý nghĩ và sách luận của mình dâng lên cho những tên đại nho này, chẳng qua là mấy đại nho đó cũng không sỉ nhục hắn ta giống như Nghiêm Lỗi.

Họ chỉ lạnh lùng để lại một câu lỗ hổng chồng chất rồi không có sau đó nữa.

Không nói bản thân hắn ta sai ở đâu, cũng không nói với hắn ta vấn đề nằm ở chỗ nào.

Chỉ vẻn vẹn có một câu như vậy.

Tên nho sinh trẻ tuổi này chẳng phải là mình của năm đó sao?

Người đọc sách vừa có lý tưởng, vừa có khát vọng nhưng lại không nhận lại được chút tôn trọng nào đó sao?

Hắn ta trầm mặc không nói!

Rất nhiều người đọc sách cũng trầm mặc không nói.

Vào lúc này, Trương Ninh đang đứng ở một bên cũng đưa mắt nhìn sang.

Đám người đều nhìn về phía ông ta.

Chỉ là trong ánh mắt của Trương Ninh lại toàn là sự lạnh lùng và bình tĩnh.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Ông ta chậm rãi mở miệng thốt ra mấy chữ kia rồi sau đó chẳng nói chẳng rằng tiếp tục nhìn về phía dân ý tường vân.

Không biết tự lượng sức mình!

Sau khi mấy chữ này vang lên, người kia đã khóc, xấu hổ mà khóc.

Thân thể hắn khẽ run lên nhưng cũng không có tức giận mà chỉ dùng một loại nức nở nói:

“Tiên sinh dạy bảo rất đúng, học sinh biết sai.”

Hắn nói thế, thừa nhận lỗi là do mình, không dám chỉ trích Nghiêm nho, vô cùng hèn mọn.

“Lấy văn chương ra đây.”

Cũng vào lúc này, Nghiêm Lỗi lên tiến bảo người này lấy văn chương ra.

Chương 680: Văn Cung Đại Loạn, Dân Ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (4)

Trong lúc nhất thời, đám người ai nấy đều có chút tò mò, mọi người nhìn về phía Nghiêm Lỗi, họ cho rằng Nghiêm Lỗi chẳng qua chỉ là miệng mồm độc địa, sau khi ngừng dạy dỗ xong thì sẽ xem văn chương của người kia, sau đó chỉ điểm đôi điều.

Tên nho sinh trẻ kia cũng không hiểu sao sinh ra chút kích động, hắn sợ sệt giao văn chương của mình cho Nghiêm Lỗi.

Từ đầu đến cuối hắn đều không dám ngẩng đầu lên.

Mà sau khi Nghiêm Lỗi nhận văn chương của hắn xong.

Cũng chẳng thèm nhìn chút nào mà tiện tay bỏ vào sọt rác, đến mở cũng chẳng thèm mở ra.

Hành động này làm cho rất nhiều người đọc sách trở nên im lặng.

Bọn họ có chút nghẹn lời không nói thành câu.

Vốn cho rằng Nghiêm nho chỉ nói năng chua ngoa thôi nhưng lòng dạ sẽ mềm như đậu hũ, loại đại nho như vậy trong Văn cung Đại Ngụy cũng có mấy người, nhưng điều mà họ không ngờ đến chính là…

Nghiêm Lỗi thật sự quá là xem thường người ta.

Thấy văn chương của mình bị tùy tiện quăng vào trong sọt rác, thư sinh kia trầm mặc, sắc mặt vừa mới dịu đi giờ lại đỏ lên lần nữa.

“Sau này đừng bao giờ làm loại chuyện này nữa.”

“Ngươi nên làm tốt chuyện ngươi nên làm.”

Nghiêm nho lạnh lùng nói thế.

Vô cùng lạnh lùng.

Loại lời nói này còn đáng sợ hơn cả đao kiếm, nó cắm thẳng vào trong lòng người này.

Về phần những đại nho khác nhìn qua thư sinh kia, cảm thấy không bình thường, không khỏi mở miệng nói:

“Nghiêm nho, thật ra thì nho sinh này cũng có chút dũng khí, mặc dù văn chương kiến giải không tốt lắm nhưng ít ra hắn cũng rất can đảm.”

Có đại nho hòa giải hy vọng Nghiêm Lỗi cứ cho qua vậy đi, tránh dẫn đến chuyện làm cho các nho sinh khác phản cảm.

Nhưng nghe xong câu này, Nghiêm Lỗi lại dùng giọng điệu lạnh lùng đáp:

“Dũng khí?”

“Nho giả cần dũng khí à?”

“Hữu dũng vô mưu, vậy thì có khác biệt gì với Hứa Thanh Tiêu kia đâu?”

“Người trẻ tuổi thì nên làm chuyện mà người trẻ tuổi nên làm, mỗi người các ngươi đều cảm thấy mình giống như ngôi sao vậy.”

“Nhưng mà các ngươi có biết không, trong mắt bọn ta, các ngươi chẳng có chút ánh sáng nào.”

“Những chuyện mà các ngươi đã trải qua có đáng là gì trong mắt bọn ta?”

“Nếu như chỉ có vài lời nói mà cũng không chịu nổi thì còn nói đến nho tâm gì nữa?”

“Các ngươi cũng quá ngu xuẩn, cái gì tốt không học lại đi học tên Hứa Thanh Tiêu kia!”

“Đúng là buồn cười thật!”

Có lẽ là vì nhắc đến Hứa Thanh Tiêu cho nên câu sau Nghiêm Lỗi nói còn khó nghe hơn câu trước.

Ông ta vẫn mang tư tưởng truyền thống cho rằng nên đem hết tất cả những khổ sở mà mình trải qua chuyển lên trên người những học sinh này.

Nhưng, ngay vào lúc này.

Cuối cùng, có một giọng nói vang lên.

“Buồn cười?”

“Xin hỏi Nghiêm nho!”

“Chúng ta buồn cười chỗ nào chứ!”

Giọng nói không lớn nhưng bên trong âm thanh này lại mang theo sự phẫn nộ!

Trong lúc nhất thời, đám người cực kì tò mò, nhao nhao theo giọng nói mà tìm sang, sau đó không ít người mang vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì người lên tiếng không phải là tên thư sinh kia, mà là Tống Minh.

Ngay lập tức, Nghiêm Lỗi cũng đưa mắt nhìn về phía Tống Minh, đôi mày ông ta nhăn lại.

“Ngươi là người phương nào?”

Nghiêm Lỗi không biết đối tên họ của đối phương nhưng không hiểu sao ông ta lại thấy phản cảm với Tống Minh. Ông ta ở đây răn dạy người khác, sẽ đến phiên một tên nho sinh thất phẩm minh ý cắt ngang sao?

Hơn nữa, lại còn là thất phẩm.

“Học sinh Tống Minh!”

“Nhân sĩ Giang Nam.”

Tống Minh cúi đầu về phía Nghiêm Lỗi nói:

Sau một khắc, Nghiêm Lỗi nhớ ra Tống Minh, sau đó không khỏi lạnh lùng mở miệng nói:

“Giang Nam thư viện đã dạy ra loại người có phẩm chất như ngươi à?”

“Đại Ngụy văn báo hôm qua ngươi đọc chưa?”

“Lời Trương nho nói ngươi đã đọc chưa?”

Nghiêm Lỗi chất vấn.

Chỉ là Tống Minh vẫn cứ nhìn chằm chằm về phía Nghiêm Lỗi nói:

“Văn chương của Trương nho tất nhiên học sinh đã có xem qua.”

“Nhưng học sinh không muốn đàm luận về việc này, học sinh chỉ muốn hỏi một câu, ban nãy vì sao Nghiêm nho lại cảm thấy buồn cười?”

“Có chỗ nào buồn cười à?”

Trong ánh mắt Tống Minh toát lên vẻ bình tĩnh, hắn ta hỏi.

Bề ngoài hắn ta rất khiêm tốn nhưng về mặt tinh thần thì hắn ta chẳng khiêm tốn chút nào.

“Buồn cười là buồn cười.”

“Chỉ là một tên thất phẩm minh ý mà còn vọng tưởng lên báo, chẳng lẽ không buồn cười sao?”

Nghiêm Nho dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

Nhưng câu này vừa dứt thì Tống Minh lại không nhịn được lớn giọng nói:

“Chỉ là thất phẩm!”

“Hay cho một câu thất phẩm!”

“Học sinh cả gan hỏi ba chuyện.”

“Nho giả thất phẩm chẳng lẽ không phải là nho giả hay sao?”

“Chẳng lẽ Nghiêm nho chưa bao giờ ở cảnh thất phẩm à?”

“Từ lúc nào thì Văn cung Đại Ngụy nói rằng thất phẩm minh ý không được lên báo?”

Giọng Tống Minh to hơn một chút, trọng giọng nói cũng mang theo vài phần phẫn nộ.

Câu này vừa dứt, có không ít người đi về phía trước lôi kéo Tống Minh, không hy vọng hắn ta cãi nhau với Nghiêm Lỗi.

Dù sao thì đối phương cũng là đại nho.

Nhưng Nghiêm Lỗi nhìn về phía Tống Minh rồi thì trong lòng không khỏi dân lên cảm giác tức giận.

“Làm càn!”

“Quả nhiên là ngươi thật to gan!”

“Dám nói như vậy.”

“Ngươi học ở đâu ra vậy? Lại học được thứ nhân phẩm kém của Hứa Thanh Tiêu đúng không?”

“Cuồng vọng phách lối, ngươi còn có phong phạm của một nho giả hay không?”

Nghiêm Lỗi gào thẻ chỉ vào đối phương nói vậy.

“Im miệng!”

Chỉ là sau đó, Tống Minh đã trực tiếp hất người bằng hữu đang khuyên can hắn ta ra, sau đó chỉ thẳng mặt Nghiêm Lỗi.

Sắc mặt hắn ta đỏ lên, phun ra hết những phẫn nộ trong lòng.

“Nghiêm Lỗi ngươi là thứ gì chứ!”

“Ngày xưa ngươi là đại nho, có nho vị nên ta xưng ngươi một tiếng Nghiêm nho!”

“Hôm nay, ngươi đã không còn nho vị mà ta đường đường là một nho sinh thất phẩm, ta kính ngươi của quá khứ cho nên mới gọi ngươi một tiếng Nghiêm nho!”

“Nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác sỉ nhục người đọc sách bọn ta.”

“Bọn ta là người đọc sách Đại Ngụy, tôn trọng thánh nhân chứ không phải là loại người bị phế nho vị như ngươi.”

“Hắn tràn ngập nhiệt huyết, tuổi trẻ có tài, mười tám mười chín tuổi đã có thể vào được Văn cung Đại Ngụy thì tất nhiên cũng thông minh hơn người, văn chương viết ra cho dù đúng là không đáng để mắt. Nhưng ít ra cũng phải đọc rồi mới cho kết luận.”

“Nhưng đến đọc ngươi cũng chẳng thèm mà đã ném thẳng vào sọt rác, không tuân theo nho đạo!”

“Ngươi sỉ nhục người đọc sách bọn ta, lại bảo bọn ta tôn trọng ngươi, đây không phải là đạo của thánh nhân, ngươi như vậy là không tuân theo thánh đạo!”

“Hành vi này của ngươi mới đúng là cuồng vọng, mới thật sự là phách lối.”

“Ngươi bị phế nho vị là đáng đời, nếu như ta là Hứa Thanh Tiêu thì ta cũng muốn phế nho vị của ngươi!”

Tống Minh nói một phen vô cùng kịch liệt, rốt cuộc hắn ta cũng không nhịn nổi nữa.

Hôm nay hắn ta đã hoàn toàn bộc phát.

“Ngươi! Cuồng vọng!”

Chương 681: Văn Cung Đại Loạn, Dân ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (5)

“Tống Minh! Ngươi lại dám không nghe lời lão phu như thế.”

Nghiêm Lỗi gầm thét.

Mấy vị đại nho khác cũng không nhịn được mà nhíu mày nhìn về phía Tống Minh.

“Tống Minh! Nghiêm nho không phải là đại nho, nhưng Trương Ninh ta là đại nho đúng chứ?”

Trương Ninh lên tiếng, ông ta cũng có hơi tức giận, mặc dù đúng là Nghiêm Lỗi nói chuyện có hơi khó nghe nhưng ông ta là trưởng bối, vậy mà ngươi lại dám sỉ nhục ông ta à?

“Chẳng lẽ ngươi không muốn ở lại Văn cung Đại Ngụy nữa sao?”

Thân là đại nho của Văn cung, tất nhiên ông ta sẽ không giúp đỡ Tống Minh mà ngay lập tức thiên vị Nghiêm Lỗi.

Nhưng câu này vừa dứt.

Không ít nho sinh không khỏi chau mày.

Chuyện này đúng là Tống Minh có hơi quá đáng nhưng lời Tống Minh nói câu nào cũng là thật.

Nghiêm Lỗi ngươi luôn miệng bảo mọi người phải tôn trọng ngươi, tôn trọng trưởng bối, mọi người có thể hiểu được, cũng hiểu rõ phân chia trưởng ấu.

Nhưng vấn đề là ta tôn trọng ngươi nhưng ngươi lại không tôn trọng ta, đây đúng thật là làm cho người ta cảm thấy buồn nôn mà.

“Ngươi cũng câm mồm cho ta.”

“Tặc tử mạnh mồm, già mà không chết!”

“Các ngươi chiếm lấy quyền cao ở Văn cung mấy chục năm.”

“Dựa vào sự sướng vui hờn giận của bản thân để đối xử với người đọc sách bọn ta.”

“Bọn ta sùng kính Văn cung Đại Ngụy, nhưngthứ mà bọn ra sùng kính là thánh nhân chứ không phải là những lão già mà không chết như các ngươi.”

“Hôm nay, Tống Minh ta không ở lại nơi quỷ quái này nữa.”

“Các vị, lúc chúng ta vào Văn cung thì mang theo cõi lòng đầy kỳ vọng, chúng ta ai nấy cũng đều hy vọng bản thân có thể tỏa sáng rực rỡ!”

“Có thể trợ giúp cho thiên hạ thương sinh, có thể giúp cho thánh nhân. Nhưng sau khi đến Văn cung Đại Ngụy này chúng ta đã thành cái gì?”

“Chân chạy vặt, người lau bàn, sau khi viết xong một thiên văn chương, lúc đem đến thỉnh giáo đại nho thì cũng không hề nhận được bất kì một sự đáp lại nào.”

“Văn cung như thế, ở lại làm chi nữa?”

“Hôm nay Tống Minh ta, hủy ý mắng nho.”

Tống Minh to giọng mắng. Sau một khắc, Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể hắn thoát ra, hắn hoàn toàn nổi giận, đúng là thật sự rất giận dữ.

“Ngươi!”

“Người đâu! Đuổi hắn ra khỏi Văn cung Đại Ngụy.”

Trương Ninh chỉ vào người đằng sau rồi lớn tiếng nổi giận mắng.

Ông ta cũng rất tức giận.

Chỉ là, khi ông ta vừa nói xong, vào lúc này, giữa đám người có không ít người đứng ra.

Một người!

Mười người!

Hai mươi người!

Ba mươi người!

Năm mươi người!

Một trăm người.

Càng ngày càng có nhiều người đứng ra, bọn họ chặn đường Văn cung Đại Ngụy lại, ánh mắt lạnh lẽo, bọn họ chặn trước mặt Tống Minh.

Sự mê mang, vô hồn bên trong ánh mắt của bọn họ, vào thời khắc này đã ào ào sáng lên, vẻ rất khác biệt.

Sau một khắc, người trẻ tuổi bị Nghiêm Lỗi sỉ vã đến nổi vô cùng xấu hổ kia cũng lên tiếng.

"Nghiêm nho! Học sinh vẫn luôn kính trọng người."

"Nhưng đến hôm nay học sinh mới hiểu được, thì ra Hứa Thủ Nhân nói chẳng sai chút nào, tặc tử mạnh mồm, già mà không chết."

"Người phủ nhận văn chương của ta, ta không tức giận, người nhục mạ ta ta cũng không tức giận!"

"Nhưng người lại ném văn chương của ta vào trong sọt rác, tâm của học sinh cũng đã chết theo đó."

"Học sinh Tôn Lai, hôm nay cũng hủy ý, từ nay trở đi rời khỏi Văn cung."

Thư sinh trẻ tuổi nói vậy.

Sau khi nói xong, Hạo Nhiên chính khí cũng thoát ra bốn phía, hắn cũng lựa chọn hủy đi minh ý của bản thân, lập tức bỏ qua tất cả, chỉ vì giành lại được lý lẽ này.

"Ngươi!"

"Các ngươi!"

"Các ngươi!"

"Các ngươi đúng thật là ngông cuồng, hai người các ngươi dùng cách này để áp chế bọn ta, đúng là gan to bằng trời, gan to bằng trời mà."

Nghiêm Lỗi và Trương Ninh giận đến nổi cả người run rẩy. Bọn họ tức không phải là vì tức hai người chống đối mà tức

giận vì hai người họ lại dùng phương pháp này để chống đối họ.

Tự hủy minh ý?

Cuối cùng là muốn làm gì đây?

“Nghiêm nho!”

Có đại nho mở miệng muốn thuyết phục đôi câu, bởi vì ông ta nhìn ra được đám học sinh này đã thật sự tức giận.

Nhưng còn chưa đợi ông ta mở miệng nói tiếp thì trong chốc lát, hết giọng nói này đến giọng nói khác lại liên tục vang lên!

“Hôm nay, Triệu Ninh ta tự hủy minh ý, Văn cung Đại Ngụy cưu chiếm thước sào, tặc tử mạnh mồm già mà không chết!”

“Hôm nay, Lý Bình ta, tự hủy minh ý.”

“Hôm nay! Ta Hứa Chiếu, tự hủy minh ý!”

““Hôm nay! Ta Tôn Lĩnh, tự hủy minh ý!”

“Tống huynh, ta đi cùng ngươi.”

“Ha ha ha ha ha! Sảng khoái! Sảng khoái! Chư vị đều có phong thái nhà nho. Lý mỗ cũng không thể lùi bước!”

“Đến!”

“Các vị, ta cũng đến!”

“Già mà không chết! Toàn một đám già mà không chết, sảng khoái, sảng khái quá luôn á!”

Từng đợt âm thanh vang lên kia.

Từng bóng người đứng lên.

Bên trong Văn cung Đại Ngụy, Hạo Nhiên chính khí bỗng nhiên lan tràn ra bốn phía.

Trong lúc nhất thời, những người hủy ý lên đến mấy trăm.

Sắc mặt của mấy vị đại nho kia cũng trở nên cực kì khó coi.

Chuyện này không thể lấy ra làm trò đùa được đâu.

Một người hủy ý thật ra đã không phải là chuyện nhỏ rồi.

Thứ bọn họ minh ngộ chính là ý của thánh nhân, nếu như bọn họ hủy ý vậy thì thánh nhân sẽ cảm ứng được ngay, chẳng qua một người hủy ý thì sẽ không ảnh hưởng đến thánh nhân.

Nhưng cùng lúc có nhiều người hủy ý như vậy thì hoàn toàn khác rồi.

Mấy trăm người hủy ý.

Văn cung Đại Ngụy chưa từng xảy ra chuyện nào như thế này.

Giờ khắc này, Văn cung Đại Ngụy ầm ầm rung động, vẻ mặt của những học sinh kia ai nấy cũng đều vô cùng kiên định.

Thậm chí, có một loại cảm xúc không thể hiểu được sinh ra trong lòng các nho sinh Đại Ngụy.

Đây chính là cảm xúc ngưng tụ kia tự hủy minh ý.

Oán khí trong lòng bọn họ! Sự không cam lòng trong lòng bọn họ! Sự tức giận trong lòng bọn họ! Sự thất vọng trong lòng bọn họ!

Vào thời khắc này, chúng đã xuất hiện trong lòng mỗi nho sinh, trừ các đại nho ra thì ai nấy cũng đều cảm ứng được loại cảm giác này.

“Hôm nay, ta Tiền Nghị, tự hủy minh ý.”

“Hôm nay, ta Chu Yến tự hủy minh ý.”

Tiếp theo đó, càng ngày càng có nhiều âm thanh vang lên.

Những người này cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ cảm nhận được tâm trạng của các nho sinh khác.

Không phải Nghiêm Lỗi xem thường nho sinh thất phẩm sao?

Bây giờ những người cảm ứng được đều là nho sinh thất phẩm và thấp hơn thất phẩm.

Một bộ phận lục phẩm chính nho cũng cảm nhận được cảm xúc tuyệt vọng kia.

Khí tức tuyệt vọng này làm cho tất cả các nho sinh đều cảm thấy không cam lòng và sa sút.

Trong lúc nhất thời, họ không nhịn được mà nghĩ đến đủ loại uất ức mà bản thân đã phải chịu khi ở Văn cung.

Chương 682: Văn Cung Đại Loạn, Dân ý Tán Loạn, Học Sinh Hủy Ý, Đại Nho Thất Sắc (6)

Giờ khắc này, càng lúc càng có nhiều nho sinh hủy ý.

Sắc mặt Nghiêm Lỗi cũng trắng bệch.

Không chỉ có ông ta, đến cả mặt Trương Ninh cũng chẳng còn chút máu.

Các đại nho còn lại lại càng sợ hãi hơn.

Dù là Hứa Thanh Tiêu có quậy thế nào thì cũng không thể nào làm dao động đến căn cơ của Văn cung Đại Ngụy.

Nguyên nhân do căn cơ lớn nhất của Văn cung Đại Ngụy chính là người đọc sách!

Là người đọc sách trong thiên hạ.

Những người đọc sách liên tục nối tiếp này chính là máu mới, không ngừng rót vào Văn cung Đại Ngụy.

Bọn họ có thể mất đi tất cả, nhưng không thể mất đi những người đọc sách này.

"Nghiêm Lỗi!"

"Ngươi làm càn!"

Ngay vào lúc này, từng đợt âm thanh đại nho vang lên.

Mà bên trên bầu trời.

Tường vân dân ý và tường vân tài khí vốn đang ngưng tụ, bây giờ đã bắt đầu tán loạn.

Thậm chí, bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Mấy pho tượng thánh nhân cũng chấn động.

Giống như là đang nổi trận lôi đình.

Mấy trăm nho sinh.

Vào thời khắc này, ánh mắt của bọn họ lại càng thêm kiên định.

Cũng ngay vào lúc này.

Một giọng nói vô cùng to lớn vang vọng khắp cả Văn cung Đại Ngụy.

"Ta chính là Hứa Thanh Tiêu, hôm nay tâm học lĩnh hội được kết quả to lớn, mở cửa học đường!"

Chính là âm thanh do Hứa Thanh Tiêu vận dụng đại nho chi lực phát ra.

Từ trước Hứa Thanh Tiêu đã muốn thu học sinh trên diện rộng rồi, nhưng sở dĩ không giành được là bởi vì vẫn chưa thấy thời cơ chín muồi mà thôi.

Bây giờ thời cơ này đã tới rồi.

Tóc trắng oai hùng, già mà không chết.

Đây là một hiện tượng rất hay gặp trong xã hội phong kiến.

Mặc kệ là ở nơi nào thì chức vị quan trọng cũng sẽ chỉ do một số người nắm giữ.

Chỉ cần bọn họ còn sống thì cứ thế mà làm chủ.

Mà loại tình huống này sẽ dẫn đến chuyện một đám thanh niên tài năng không có cơ hội thi triển tài hoa.

Vận mệnh của bọn họ dường như đã bị cố định, lúc trẻ tuổi nóng tính thì lại không thể thoải mái mà làm, chỉ có thể từng bước từng bước làm một vài chuyện.

Đợi đến khi địa vị của bọn họ đã bước lên cao, vì địa vị thế này không dễ dàng có được cho nên bọn họ sẽ vô cùng cẩn thận, làm chuyện gì cũng đều có mục đích, bản tâm đã thay đổi từ lâu.

Trở thành một nhóm người mục nát mới.

Vì sao nói loạn thế tạo anh hùng?

Nguyên nhân chính là như vậy, trong thịnh thế thì tất cả mọi thứ đều sẽ trở về cục diện bế tắc, bị sắp đặt sẵn.

Nếu như không phải Đại Ngụy suy bại thì Hứa Thanh Tiêu cũng không thể chỉ trong khoảng thời gian một năm ngắn ngủi mà đạt được thành tựu như hôm nay.

Nếu như quốc khố Đại Ngụy còn đầy thì cần đi giết phiên thương sao?

Binh phù Đại Ngụy trong tay này có cho phép hắn giết quận vương sao?

Có rất nhiều chuyện đều là thời thế tạo anh hùng, mà thời thế, chính là lúc giai cấp náo động không ổn định.

Khi quy củ đã thành lệ thì chẳng có ai có thể vươn ra ngoài, sức lực của một người cuối cùng thì vẫn là quá bé nhỏ.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ đạo lý này, cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng kết luận rằng tất nhiên Văn cung Đại Ngụy cũng có hiện tượng như vậy.

Hắn dùng cưu chiếm thước sào, già mà không chết làm đầu đề chính là vì muốn nói cho thế nhân biết.

Người đọc sách trong thiên hạ tôn sùng thánh nhân là chuyện đúng đắn.

Nhưng người nào đó tự xưng là môn đồ của thánh nhân thì chắc chắn là đúng sao?

Bọn họ cứ chiếm lấy những vị trí quan trọng nhưng xưa nay lại chưa từng cho những người trẻ tuổi có được cơ hội.

Tài hoa của các ngươi sẽ vĩnh viễn bị vùi lấp.

Ánh sáng của các ngươi sẽ bị bao phủ bởi bóng tối đầy tử khí và âm u này.

Hôm nay khi ở trong học đường Thủ Nhân, Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn quan sát khí vận của Văn cung Đại Ngụy.

Sau khi phát hiện được dị thường thì Hứa Thanh Tiêu không do dự chút nào phát ra một kích mạnh nhất.

Hôm nay hắn nhận học trò!

Nhận học trò trên diện rộng.

Hắn muốn thành lập một học phái chân chính của riêng mình, từ đó có vốn để chống lại Văn cung Đại Ngụy, bằng không mà nói thì chỉ dựa vào sức mạnh của riêng hắn thôi thì cứ mãi vẫn không đủ.

Đợi đến khi cần người để dùng mới bố trí sắp xếp thì đã chậm.

Mà lần này, Hứa Thanh Tiêu bắt lấy thời cơ tốt nhất, có thể nói là một kích trí mạng!

Rầm rầm rầm!

Sau khi giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên, Văn cung Đại Ngụy cũng chấn động không thôi, pho tượng Chu thánh lúc này cũng điên cuồng rung động. Giờ khắc này, dường như thánh nhân đang nổi giận.

Đối với những hành động và việc làm của Nghiêm Lỗi, đến cả thánh nhân cũng không chịu được.

Đồng thời, sau câu nói này của Hứa Thanh Tiêu, trong lúc nhất thời, Văn cung Đại Ngụy kịch liệt sôi trào.

“Hôm nay chúng ta hủy ý! Vào học đường Thủ Nhân học thôi, đi ngộ tâm học chi đạo!

Giọng của Tống Minh tràn đầy nhiệt huyết, ánh mắt hắn cũng kiên định lạ thường.

“Bọn ta cũng đi!”

“Văn cung Đại Ngụy này, ta không ở nữa!”

“Tóc trắc oai hùng, già mà không chết, nếu như nơi này đã xem thường chúng ta vậy thì chúng ta cũng không cần ở lại chỗ này thêm nữa.”

“Hừ, đồ hủ nho các ngươi cả ngày chỉ biết ỷ vào đức hạnh của mình mà chèn ép đủ điều, văn chương mà bọn ta phải mất ăn mất ngủ để viết ra, trong mắt các ngươi lại chẳng bằng tờ giấy lộn.”

“Nếu đã thế thì chúng ta còn ở lại đây chi nữa? Đi thôi! Đi đến học đường Thủ Nhân!”

“Các vị huynh đài, nơi này đã không dung được chúng ta vậy chẳng lẽ chúng ta cứ nhất định phải ở lại nơi này hay sao?”

Từng giọng nói vang lên, còn nhiều âm thanh hơn so với trước kia.

Trước đó đúng là có người hủy ý, nhưng trên thực tế thì vẫn còn rất nhiều học sinh ở lại quan sát, bởi vì trong lòng bọn họ vẫn còn chút tiếc nuối.

Vất vả lắm bọn họ mới vào được Văn cung Đại Ngụy, khổ sở nhịn nhục hết mấy năm, mặc dù trước mắt thất sự là không thấy tương lai nhưng bọn họ lại không có dũng khí để rời đi.

Chỉ là sau khi giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Không hiểu sao, đám người này lại có hơi kích động. Ra khỏi Văn cung Đại Ngụy đúng là không tốt lắm nhưng mọi người cùng nhau rời đi mà, pháp không trách chúng, chẳng lẽ Văn cung Đại Ngụy lại dám đuổi tận giết tuyệt hết tất cả bọn họ hay sao?

Mà sau khi rời khỏi Văn cung Đại Ngụy lại còn có thể đi vào học đường Thủ Nhân.

Nếu như Văn cung Đại Ngụy thật sự dám làm như vậy, vậy thì loại Văn cung này bọn họ không thể ở lại nữa.

Chương 683: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (1)

Những đại nho kia đã không còn có sự ngông nghênh của văn nhân nhưng những người trẻ tuổi bọn họ vẫn còn.

Vào thời khắc này, nhiệt huyết trong cơ thể bọn họ sục sôi tuôn trào.

“Nghiêm Lỗi, ngươi đã phạm sai lầm lớn.”

“Nghiêm Lỗi, ngươi quá đáng lắm.”

Cũng vào lúc này, hết giọng nói này đến giọng nói khác lại vang lên, là những âm thanh đến từ Văn cung Đại Ngụy, cũng là nhất mạch của một vị thánh nhân khác chứ không phải là Chu thánh nhất mạch.

Bọn họ giận giữ mắng chửi Nghiêm Lỗi, chỉ vì Nghiêm Lỗi đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng nên đã làm ảnh hưởng đến khí vận của Văn cung Đại Ngụy.

Ông ta cứ sỉ nhục người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy như thế, bây giờ đã bị phản đòn, bị văn nhân phản đòn.

Tình huống như thế này gần như là năm trăm năm qua chưa từng xảy ra, chẳng ai ngờ đến Nghiêm Lỗi lại làm ra những chuyện như vậy.

Sao bọn họ có thể không phẫn nộ cho được?

Sở dĩ Văn cung Đại Ngụy có thể hưng thịnh hơn trăm năm qua, chẳng lẽ là dựa vào đám đại nho này hay sao?

Đều là dựa vào những tài tử không ngừng tiếp nối này đấy.

Nếu như không có những người này gia nhập thì sớm muộn gì Văn cung Đại Ngụy cũng sẽ không có người kế tục, sớm muộn gì cũng sẽ thất truyền.

Đây chính là gốc rễ!

Ai mà ngờ cái tên Nghiêm Lỗi này lại làm ảnh hưởng đến gốc rễ của Văn cung Đại Ngụy.

“Nghiêm Lỗi, miệng ngươi thốt ra những lời ngông cuồng, đúng là tội đáng chết vạn lần.”

“Nghiêm Lỗi, Bồng nho để ngươi làm chủ bút của Đại Ngụy văn thánh báo là muốn cho ngươi cơ hội, nhưng ai mà ngờ tới tâm trí ngươi lại cao ngạo như thế, làm hại nho sinh Văn cung ta tự hủy minh ý.”

“Cầu xin Bồng nho ra mặt nghiêm trị Nghiêm Lỗi.”

Từng tiếng nói cất lên, bộ phận đại nho này thật sự là đã tức điên lên.

Cách làm của tên Nghiêm Lỗi này thật sự là đáng ghét quá chừng, cố ý chèn ép Hứa Thanh Tiêu, rõ ràng là đã sao chép văn báo của Hứa Thanh Tiêu nhưng ông ta cứ khăng khăng bêu xấu Hứa Thanh Tiêu.

Điều này vẫn còn nhân nhượng được, dù sao thì vẫn là vì Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng hôm nay, những hành động và lời nói của Nghiêm Lỗi thật sự quá đáng.

Người ta chỉ là một thư sinh vừa bước vào Văn cung, trong lòng đầy lòng thành, mất ăn mất ngủ viết ra một thiên văn chương muốn giao cho ngươi, muốn nhờ ngươi xem qua một chút.

Ngươi lại bảo hắn không tự lượng sức mình? Đúng, thật sự là không biết lượng sức mình nhưng dù sao thì ngươi cũng phải cho người ta một cơ hội chứ. Dù viết không tốt thật đấy, nhưng ngươi bình luận hai câu thì không có gì quá đáng hết.

Đâu cần thiết phải làm cho người ta chán ghét như vậy.

Giờ đây làm cho mọi chuyện phức tạp lên thế này, bảo sao người ta không mắng ngươi? Bảo sao bọn họ không tức cho được?

Sau khi nghe các vị đại nho mở miệng trách móc xong, sắc mặt Nghiêm Lỗi cũng trở nên hết sức khó coi, ông ta đâu ngờ đến đám người kia lại đột ngột nổi dậy.

Ngày thường mặc kệ bản thân ông ta có sỉ nhục bọn họ thế nào thì đám người này cũng đều không dám cãi lại, sao giờ lại đột nhiên đi khiêu chiến mình?

Hứa Thanh Tiêu! Hứa Thanh Tiêu! Nhất định là do tên Hứa Thanh Tiêu kia!

Bàn tay trong tay áo Nghiêm Lỗi không nhịn được siết chặt thành nắm đấm, ông ta lập tức cho rằng chính là do Hứa Thanh Tiêu đã phá hỏng mọi chuyện.

Vì sao mà đột nhiên những học sinh này lại nổi dậy tập thể, những người khác thì không nói, chỉ nói mấy người Tống Minh kia, ngày thời cũng vô cùng tôn trọng ông ta.

Nhất là hôm nay, ông ta cũng đâu có sỉ nhục người tên Tống Minh kia đâu?

Sao đang êm đang đẹp lại nổi giận? Hơn nữa còn là người đầu tiên nhảy ra muốn hủy ý?

Nếu như ở đây không có chút mờ ám nào thì ông ta không tin, vô cùng không tin.

Mặc kệ là như thế nào thì vào giờ khắc này, Nghiêm Lỗi cũng chỉ có thể yên lặng, có muốn mắng cũng không dám mắng.

Bởi vì tình hình đã quá căng thẳng rồi, nếu như còn tiếp tục như vậy thì tất nhiên ông ta sẽ chọc giận càng nhiều người hơn.

Bảy tám vị đại nho xuất hiện trong đó bao gồm đại nho Trần Tâm và đại nho Chu Dân. Bọn họ đi đến trước mặt đám nho sinh kia, nói chuyện với ngữ khí vô cùng hòa nhã:

“Các vị học sinh, đừng nên giận dỗi.”

“Nghiêm nho chẳng qua nhất thời buột miệng lỡ lời mà thôi, đừng nên manh động, bây giờ đi với lão phu, lão phu đưa các ngươi đến trước mặt tượng thánh.”

“Chỉ cần ba quỳ chín lại, thành kính đốt hương một trăm ngày là các ngươi có thể khôi phục lại nho vị.”

Trần Tâm nói, ông ta lập tức khuyên can những nho sinh kia không được tùy tiện hủy ý, đồng thời cũng nói luôn cách để

cứu vãn.

Chỉ là câu này vừa dứt thì giọng của Tống Minh lại vang lên.

“Trần nho, đây không phải là do bọn ta tùy ý làm bậy mà là vì tên Nghiêm Lỗi kia khinh người quá đáng.”

“Người này tâm thuật bất chính, già mà không chết, làm nhục đến Nho đạo chúng ta, nếu như Trần nho có thể mời Bồng nho đến bãi miễn chức vụ người này.”

“Lại bảo ông ta đi tạ tội trước mặt thánh thượng thì chúng ta đồng ý nuốt cục tức này xuống.”

Tống Minh nói, hắn ta thật sự rất phẫn nộ nhưng hắn ta cũng hiểu cách làm của mình thế này sẽ dẫn đến những ảnh hưởng cực kì không tốt.

Hắn ta vẫn tôn trọng Chu thánh như cũ, bằng không thì cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Chỉ là sau khi hắn nói dứt câu này thì giọng của Nghiêm Lỗi lại vang lên lần nữa.

“Ngươi đúng là ngông cuồng quá rồi!”

“Cho dù lão phu có như thế nào thì cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi lại bảo lão phu đi thỉnh tội?”

“Ngươi đừng có mơ mộng hão huyền nữa!”

Vốn Nghiêm Lỗi còn đang cố nhịn nhưng sau khi nghe xong lời Tống Minh nói, ông ta thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Bảo ông ta đi thỉnh tội?

Mặc dù bây giờ ông ta đúng thật là không phải đại nho nhưng mà uy vọng của ông ta vẫn còn mà.

Đằng sau ông ta vẫn còn có một vị thiên địa đại nho đấy.

“Ngông cuồng?”

“Chỉ cần ai phản đối Nghiêm nho thì người đó đều là kẻ ngông cuồng sao?”

“Khó trách cả ngày ông đều nói Hứa Thủ Nhân cuồng vọng?”

Tống Minh lớn tiếng, trong lời nói tràn ngập sự tức giận.

“Nghiêm Lỗi, lão tặc!”

“Lúc ngươi sỉ nhục bọn ta thì không cuồng vọng à?”

“Bọn ta giao văn chương cho ngươi, ngươi không thèm nhìn mà đã ném thẳng vào sọt rác rồi, đây chẳng lẽ không phải là cuồng vọng hay sao?”

“Ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy già lên mặt, quả nhiên là bại hoại của Nho đạo!”

Trong lúc nhất thời, không ít nho sinh bắt đầu mắng to.

Chương 684: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (2)

Lúc đầu khi Trần Tâm và mọi người đến thì đúng là bầu không khí đã được làm dịu đi không ít, nhưng sau khi Nghiêm Lỗi lên tiếng thì đám nho sinh này lại bùng nổ nữa rồi.

“Đủ rồi! Nghiêm Lỗi! Ngươi đừng nói thêm nữa.”

“Nghiêm Lỗi, ngươi còn muốn nói gì nữa? Chuyện này đúng là ngươi đã sai.”

“Nghiêm Lỗi, sai thì chính là sai, sao phải như vậy?”

“Nghiêm nho, quên đi thôi!”

“Nghiêm nho, việc này coi như xong đi.”

Giờ khắc này, có không ít đại nho cũng lần lượt mở miệng, còn bọn người Trần Tâm thì giận giữ chửi mắng Nghiêm Lỗi.

Đã đến lúc này rồi mà còn muốn đi kích động mâu thuẫn, đây không phải là đang muốn chết sao?

Cho dù đúng là bọn họ đã nói chuyện có hơi quá lời thì cũng không phải là do ngươi ép họ à? Bây giờ quan trọng là giải quyết vấn đề chứ không phải là bảo ngươi tiếp tục tăng thêm mâu thuẫn.

Về phần các đại nho khác, cho dù là đại nho ủng hộ Nghiêm Lỗi đi chăng nữa thì cũng không nhịn được vội vàng mở miệng, bảo ông ta trước tiên đừng nên làm vậy, nếu không sẽ thật sự gây ra chuyện lớn.

“Nực cười!”

“Coi như lão phu đã hiểu rõ các ngươi, các ngươi vốn sẽ không vì chuyện như vậy mà hủy ý.”

“Tống Minh, bây giờ lão phu nghi ngờ ngươi đang cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, có ý gây hỗn loạn ở Văn cung Đại Ngụy.”

“Mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn làm hại Văn cung.”

Nhưng Nghiêm Lỗi cũng không thèm nghe các đại nho kia nói, ông ta nhìn về phía Tống Minh mà nói, bên trong ánh mắt chứa đầy sự lạnh lùng.

Mặt âm u của Nghiêm Lỗi hoàn toàn bộc phát.

Ngày từ đầu đúng là ông ta cảm thấy mình hơi có vấn đề, nhưng vấn đề không lớn lắm, ít nhất thì chắc là cũng không cần nhằm vào ông ta đến vậy chứ.

Chỉ vì ông ta ném đi một phần văn chương mà trực tiếp hủy ý, có cần vậy không?

Điều này vốn là không hợp lý!

Cho nên Nghiêm Lỗi cho rằng Tống Minh đang cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, muốn mượn chuyện công để nói chuyện tư, đồng thời đây cũng là mánh khóe mà Hứa Thanh Tiêu hay dùng.

Vì vậy ông ta mới nói những lời như vậy.

Nhưng mà Nghiêm Lỗi cũng không biết chính là nội dung mà dân báo viết hôm nay chính là đang chỉ trích loại hành vi này của ông ta, còn Tống Minh, hắn chẳng qua là có chút cảm khái mà thôi.

Lại cộng thêm tình huống trước mắt lại giống như đúc cho nên Tống Minh mới trở nên giận dữ như vậy.

Những người đọc sách còn lại cũng giống như thế.

Chỉ là Nghiêm Lỗi đã hoàn toàn điên rồi, ông ta đường đường là một vị đại nho, ban đầu khi ở phủ Nam Dự khi bị Hứa Thanh Tiêu mắng chửi, lại viết thêm một bài thi từ để nhục mạ ông ta.

Nói thân bại danh liệt thì hơi quá nhưng cũng coi như là bị mất hết mặt mũi.

Ông ta hận Hứa Thanh Tiêu muốn chết.

Bây giờ lại bị Hứa Thanh Tiêu phế bỏ nho vị, ông ta đã không đơn thuần chỉ là hận Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu đã trở thành tâm ma trong lòng ông ta.

Cái gì mà đại nho với không đại nho.

Cái gì mà thánh nhân với không thánh nhân.

Ông ta muốn quần chết Hứa Thanh Tiêu một cách triệt để, muốn để cho Hứa Thanh Tiêu nợ máu phải trả bằng máu.

Cho nên chỉ cần có người sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu thì ông ta sẽ xem trọng người đó hơn một chút, nhưng chỉ cần có người tán dương Hứa Thanh Tiêu hoặc là không nói những lời nhục mạ Hứa Thanh Tiêu thì ông ta sẽ ôm đầy ác ý với người đó.

Cứ như vậy.

Bây giờ Tống Minh trong mắt ông ta hắn chính là người cấu kết với Hứa Thanh Tiêu muốn hãm hại mình, muốn hại chết mình.

Nếu không thì, chuyện này có liên quan gì đến Tống Minh đâu?

Hắn ta dựa vào cái gì mà chỉ trích ông ta?

Chỉ là một tên nho sinh thất phẩm, thứ này cũng dám nhục mạ ông ta? Thứ này mà cũng dám chỉ trích ông ta?

Hắn ta dựa vào cái gì?

Hắn ta xứng sao?

Câu trả lời của Nghiêm Lỗi làm cho Tống Minh hoàn toàn lạnh lòng.

Hắn không ngờ sự điên dại của Nghiêm Lỗi đã đạt đến mức này. Hắn ta thân là nho sinh của Văn cung Đại Ngụy, mặc dù chưa từng sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu bao giờ nhưng bất luận thế nào thì hắn ta cũng ủng hộ Văn cung Đại Ngụy.

Những lời nói và hành động của hắn ta trong mấy năm này, không nói có bao nhiêu công lao nhưng cũng có không ít khổ lao mà.

“Nghiêm Lỗi!”

“Năm năm trước ta gia nhập Văn cung Đại Ngụy, lúc đó ta làm sao quen Hứa Thanh Tiêu?”

“Minh ý của ta chính là tôn trọng thánh nhân, nguyện ý cúc cung tận tụy vì thương sinh thiên hạ.”

“Chuyện ngươi làm bậy, ngươi không những không thừa nhận mà còn muốn nói xấu ta?”

“Được! nếu đã như vậy thì hôm nay Tống mỗ ta coi như có không muốn đi thì cũng phải đi.”

“Sự tài ba của Hứa Thủ Nhân, Tống mỗ vẫn luôn bội phục!”

“Các vị, hãy nghe cho rõ những lời ta nói tiếp theo đây!”

Tống Minh đã quyết tâm muốn rời đi nhưng trước khi đi, hắn ta vẫn muốn nói cái gì đó, muốn nói hết nỗi lòng của mình ra.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh càng thêm to lớn vang lên, khí thế khủng khiếp.

“Câm mồm!”

Giọng nói vừa vang lên này, là giọng của Bồng nho, toàn bộ Hạo Nhiên chính khí bên trong Văn cung Đại Ngụy đều bị ép lại.

Giọng của Bồng nho vang lên làm cho Văn cung Đại Ngụy hoàn toàn an tĩnh lại.

“Chúng học trò bái kiến Bồng nho!”

“Chúng học trò bái kiến Bồng nho!”

Giờ khắc này, rất nhiều âm thanh vang lên. Một vị thiên địa đại nho đã lên tiếng thì tất nhiên là mọi người ai cũng kính sợ, cho dù là mấy người Tống Minh thì khi đối mặt với một vị thiên địa đại nho, bọn họ vẫn hành lễ như cũ, cho dù lửa giận trong lòng bọn họ có lớn hơn nữa, oán khí có nhiều hơn đi nữa.

Mà sau khi giọng của Bồng nho vang lên, có không ít đại nho cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng có một phần nhỏ trong số đại nho đó thì lại cau mày.

Bồng nho xuất hiện vào lúc này không hiểu sao thấy có hơi quái quái, hơn nữa Bồng nho xuất hiện kiểu này hình như cũng không phải là để nói mấy lời công đạo gì đó.

Mà giống như là muốn đi tìm đám người Tống Minh gây phiền phức hơn.

Chỉ là khi đối mặt với giọng nói của Bồng nho, Tống Minh trước tiên là làm lễ, sau đó mới mở miệng đứng dậy nói:

“Bồng nho! Cho hỏi một câu, vì sao ngài bảo Tống mỗ câm miệng?

Tống Minh vẫn cương liệt như cũ. Nếu như hắn ta đã hủy ý rồi, hơn nữa lại còn quyết định rời khỏi Văn cung Đại Ngụy thì tất nhiên sẽ không sợ nữa.

“Tống Minh!”

“Ngươi to gan!”

“Tống Minh, đến Bồng nho mà ngươi cũng dám chống đối, ngươi điên rồi à?”

“Tống Minh, lão phu biết bây giờ ngươi còn đang trong cơn giận dữ nhưng đối mặt với Bồng nho thì cũng cần nên tôn trọng một chút!”

Giọng của các vị đại nho vang lên, ngoại trừ một số ít đại nho không nói lời nào thì các đại nho của Chu thánh nhất mạch cơ bản đều lên tiếng.

Chương 685: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (3)

Bọn họ hơi tức giận, mặc dù biết rằng Tống Minh có phần không vui, cũng biết rằng chuyện mà Nghiêm Lỗi làm có hơi quá đáng nhưng bất kể là như thế nào thì đối với thiên địa đại nho, vẫn cần phải có sự tôn trọng.

Chỉ là khi đối mặt với ánh mắt của các vị đại nho, Tống Minh cũng không e ngại chút nào.

Mà ngược lại, ánh mắt của hắn ta lại càng thêm lạnh lùng và kiên định.

"Ngươi cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, mượn chuyện này để thực hiện mưu đồ của mình, hại Nghiêm Lỗi, phá hủy sự đoàn kết của Văn cung Đại Ngụy."

"Vậy vì sao lão phu không thể bảo ngươi câm miệng?"

"Tống Minh, quả nhiên lão phu đã nhìn lầm ngươi. Từ sau khi ngươi đến Văn cung lão phu đã thường xuyên quan sát ngươi nhưng ta phát hiện ra ngươi làm việc quá sốt ruột, hận không thể một bước lên trời!"

"Năm năm qua, người vì viết văn chương mà mất ăn mất ngủ, chỉ mong đạt được sự tán thành của đại nho nhưng mà các vị nho của Văn cung Đại Ngụy có ai không trăm công ngàn việc?"

"Thỉnh thoảng quá vội vàng rồi lãng quên luôn, ngẫu nhiên xem nhẹ rồi để lại hận ý trong lòng ngươi."

"Cho nên ngươi mới cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, chỉ là vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp."

"Mà lần này, Nghiêm Lỗi vì quan tâm đến tường vân khí vận mà lòng hơi sơ suất, nhất thời có những lời nói không đúng đắn, ai ngờ nhờ vậy mà ngươi tìm được cơ hội để hại Nghiêm Lỗi, muốn ly gián nho sinh Văn cung Đại Ngụy ta!"

"Tống Minh, lão phu nói có đúng hay không?"

Bồng nho lên tiếng, cho rằng chuyện này là do Tống Minh âm thầm cấu kết với Hứa Thanh Tiêu.

“Bồng nho!”

“Ông đang ngậm máu phun người!”

Tống Minh nghe ông ta nói thế thì sắc mặt không nhịn được đỏ lên, nếu như hắn ta không giải thích thì trước lời nói xấu như vậy, sau này làm sao còn chỗ dung thân?

“Ngậm máu phun người?”

“Lão phu hỏi ngươi ba chuyện.”

“Thứ nhất! ngươi có từng đi đến học đường Thủ Nhân hay không?”

Bồng nho nói với ngữ khí bình tĩnh.

Câu này của ông ta vừa dứt thì liền có vô số ánh mắt rơi vào trên người Tống Minh.

Còn sau khi nghe xong lời này, Tống Minh lập tức sững sờ nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã mở miệng nói:

“Ta có qua đó, nhưng là bởi vì hảo hữu của ta đang học ở học đường Thủ Nhân, ta đến học đường Thủ Nhân cũng chỉ là muốn nghe giảng chút tâm học, hải nạp bách xuyên, lấy thừa bù thiếu.”

Tống Minh nói ra câu giải thích, trong câu nói của hắn ta chữ nào cũng là thật cả.

Nhưng câu nói này lại làm cho Nghiêm Lỗi thở nhẹ ra một hơi, hắn lập tức lên tiếng trách mắng:

“Chu thánh chi học ngươi lại không cố học cho tốt mà cứ đi học mấy thứ bàng môn tả đạo? Mấy lời ngươi vừa nói ra này, ngươi có tin được không?”

Nghiêm Lỗi lại mở miệng gièm pha Hứa Thanh Tiêu một phen.

Làm cho không ít đại nho thật sự có hơi không vui.

Biết Nghiêm Lỗi ngươi hận Hứa Thanh Tiêu rồi nhưng cũng không cần thiết phải làm như vậy chứ? Mỗi lần mở miệng là

cứ nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

“Nho giả, học nhiều cũng có lỗi sao?”

Tống Minh cau mày nói.

Nhưng mà sau một khắc, giọng của Bồng nho lại vang lên lần nữa.

“Thứ hai, lão phu hỏi ngươi, ngươi đang không vừa lòng với Văn cung Đại Ngụy đúng hay không? Ngươi đang cho rằng rằng mình có tài nhưng không gặp thời?”

Bồng nho lại tiếp tục hỏi.

Câu hỏi này làm cho sắc mặt của Tống Minh trở nên khó coi.

Nhưng đối mặt với sự chất vấn của thiên địa đại nho, hắn vẫn kiên trì hồi đáp.

“Đúng vậy!”

“Nhưng ai cũng đều giống vậy cả, bọn ta đều là tài tử, đều có tài hoa, nếu không sao có thể bước vào Văn cung Đại Ngụy? Ta cho là mình có tài nhưng không gặp thời, cho hỏi, như vậy là sai sao?”

Tống Minh đáp lại như vậy.

Hắn ta chính là tài tử của quận Giang Nam, nhưng khi bước vào Văn cung Đại Ngụy thì chỉ là người làm việc vặt? Có tài nhưng không gặp thời chẳng lẽ không đúng sao?

“Hay cho một câu có tài nhưng không gặp thời? Chính ngươi cũng đã nói nơi này là Văn cung Đại Ngụy, tài tử trong thiên hạ đều tụ tập về đây.”

“Vậy ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ngươi là người có tài hoa nhất?”

“Đại nho bọn ta ai mà không phải lao tâm đọc sách ở Văn cung Đại Ngụy? Ai mà không vượt qua? Ai mà không phải là đại tài năm đó?”

“Rõ ràng ngươi chính là một người có tâm cao khí ngạo, chưa thể cho ngươi cơ hội phát huy thì ngươi liền ghi hận.”

Nghiêm Lỗi lại tiếp tục chất vấn đối phương.

Câu này nói ra làm cho Tống Minh cau mày, vẻ mặt hắn ta lại càng thêm khó coi, nhưng lời Nghiêm Lỗi nói đúng là rất có đạo lý.

Hắn ta không biết phải giải thích như thế nào.

Đúng là như vậy, ánh mắt của rất nhiều nho sinh bên trong Văn cung đã có chút thay đổi.

"Thứ ba, hôm nay ngươi tự hủy ý, tính sẽ đi vào học đường Thủ Nhân, có phải đã nghĩ rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ giúp ngươi khôi phục lại nho vị, đúng không?"

Đây là câu hỏi thứ ba của Bồng nho.

Mà sau khi vấn đề này được nhắc đến, không chỉ là hắn ta mà bao gồm cả không ít các nho sinh tự hủy minh ý vừa rồi, vẻ mặt của bọn họ không hiểu sao lại trở nên rất khó coi.

Bởi vì chính bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng khi đối mặt với vấn đề này, Tống Minh lại chẳng hề do dự chút nào nói:

"Không!"

"Ta chưa hề nghĩ như vậy."

"Những lời mà hôm nay Tống mỗ nói hoàn toàn là dựa vào lòng nhiệt huyết của mình mà thôi."

Đối mặt với vấn đề này, Tống Minh nói một cách vô cùng chắc chắn.

Hắn ta vốn là chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Nhưng sau khi hắn nói xong câu này thì Nghiêm Lỗi lại lập tức mở miệng.

"Ngươi cảm thấy mấy lời ngươi nói này, ngươi có tin được không?"

"Ngươi đã cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, muốn hãm hại lão phu, lại còn có mưu đồ lớn với khí vận của Văn cung Đại Ngụy, ngươi, đáng chết lắm!"

Ông ta dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ và mỉa mai.

Chỉ là, giọng của Bồng nho lại vang lên.

“Ngậm miệng!”

Ông ta chậm rãi mở miệng, dường như có hơi bất mãn.

Vào giờ khắc này, Nghiêm Lỗi đúng là giống như một tên tiểu nhân vậy, còn đâu phong phạm đại nho nữa!

Ông ta đã điên dại, cứ luôn kêu gào y như một người điên, khiến cho người ta rất chán ghét.

Nghe thấy lời Bồng nho nói, Nghiêm Lỗi trầm mặc, ông ta ngậm mồm lại nhưng trong lòng thì vẫn tràn đầy vẻ không thoải mái, đương nhiên là ông ta không dám ra vẻ bất mãn với Bồng nho rồi, đây chỉ là một loại cảm xúc mà thôi.

Đương nhiên, sau ba câu hỏi của Bồng nho, Nghiêm Lỗi lại càng thêm chắc chắn tên Tống Minh này đã cấu kết với Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, chút xíu áy náy cuối cùng của ông ta cũng đã hoàn toàn tiêu tan, tan thành mây khói, mà thay vào đó, ông ta cảm thấy phẫn nộ.

“Tống Minh!”

Chương 686: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (4)

“Lão phu biết các ngươi chưa bao giờ được xem trọng khi ở Văn cung Đại Ngụy.”

“Đó cũng không phải là lỗi của các người nhưng cũng không phải do Văn cung Đại Ngụy sai, nơi đây chính là nơi mà các tài tử trong thiên hạ tụ hội, ngươi có tài hoa lão phu cũng biết.”

“Nhưng ngươi cũng không thể làm ra hành vi này được, chẳng qua là hôm nay cũng không phải là ngươi sai, không phải là Nghiêm Lỗi sai, đơn giản chỉ là do có người âm thầm châm ngòi trong bóng tối mà thôi.”

“Lão phu cho các ngươi một cơ hội, mau đi đến dưới tượng thánh nhân quỳ bảy ngày bảy đêm, ba quỳ chín lạy, lão phu sẽ đích thân viết văn sám hối cho các ngươi.”

“Giúp cho các ngươi khôi phục lại nho vị, mà cho dù là ngươi muốn minh ngộ cho tốt thì cũng không thể bước lên con đường tà đạo, nhưng ngươi yên tâm đi, lão phu sẽ không trách tội ngươi, chỉ cần ngươi có thể sửa đổi được là tốt.”

Bồng nho lên tiếng, ông ta không bàn tiếp về đáp án của câu hỏi thứ ba, có phải hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bởi vì chỉ cần trong lòng các nho sinh cả Văn cung Đại Ngụy sinh ra sự nghi ngờ là được, một khi đã sinh lòng nghi ngờ thì bọn họ sẽ không quyết tâm hủy ý như vậy.

Cũng sẽ không mù quáng làm theo.

Đúng là như vậy, khí vận trên bầu trời Văn cung vốn là có hơi tán loạn nhưng vào thời khắc này nó đã khôi phục trở lại.

Đây chính là thủ đoạn của thiên địa đại nho.

Ba câu hỏi dành cho Tống Minh chính là một loại cạm bẫy bằng lời nói, làm cho hắn ta rơi vào hố.

Mà Tống Minh thì đúng là đã bị ba câu hỏi này làm cho tâm chí hơi không kiên định.

Nhất là khi Bồng nho đột nhiên lấy lòng, cho hắn ta khôi phục lại nho vị, đồng ý không truy xét những chuyện trong quá khứ, cũng đồng ý viết văn sám hối cho bọn họ, xem như vừa cho một cây gậy lại cho thêm một cục kẹo.

Loại thủ đoạn này làm cho nhóm nho sinh trầm mặc, trong phút chốc, mọi người cũng dần dần tỉnh táo lại.

Về phần cuối cùng là như thế nào thì vẫn phải xem Tống Minh lựa chọn như thế nào đã.

Nhưng trên thực tế là bây giờ Tống Minh đã cực kỳ tuyệt vọng, tuyệt vọng vô cùng.

Rõ ràng là hắn ta lựa chọn lên tiếng vì trong lòng đầy nhiệt huyết nhưng bây giờ vừa bị Bồng nho nói vậy, hắn ta lại trở thành tên tiểu nhân cấu kết với Hứa Thanh Tiêu rồi.

Nhìn những lời mà Bồng nho vừa nói giống như là không muốn so đo với mình, cũng đồng ý cho mình cơ hội.

Nhưng sao Tống Minh có thể không nhìn ra Bồng nho đang dùng kế, ông ta vốn đâu phải là vì mình mà là vì những nho sinh khác, ông ta không hy vọng chuyện này sẽ náo loạn thêm.

Chỉ là bên trong Văn cung bây giờ đã có không ít người dùng ánh mắt khác nhìn về phía hắn ta.

Mặc dù bên trong ánh mắt của một số người vẫn tràn đầy vẻ tin tưởng và kiên định như cũ nhưng đúng là đa phần đám người đều đã bắt đầu dao động.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hắn ta chẳng qua chỉ là một tên nho sinh bình thường, mà người trước mặt này lại là một vị thiên địa đại nho.

Vào giờ khắc này.

Tống Minh không biết nên làm sao bây giờ.

Không đồng ý thì lại không thể nào giải thích một cách rõ ràng được.

Nếu như đồng ý thì hắn cảm thấy mình đã có lỗi với ý nghĩ trong lòng mình, thậm chí Tống Minh hiểu rất rõ, nếu như hắn đồng ý thì chỉ sợ tình cảnh sau này của hắn ta sẽ càng thảm hại hơn.

Hắn ta trầm mặc hồi lâu.

Không biết nên chọn lựa như thế nào, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn ta đang bước vào một con đường không có lối thoát.

Một khi lựa chọn không tốt thì có thể sẽ rơi vào vực sâu.

Không chỉ có hắn ta như thế, có một bộ phận người đọc sách cũng giống như vậy, bọn họ hy vọng Tống Minh đừng nên đồng ý, nhưng điều mà bọn hắn càng hiểu hơn là nếu như Tống Minh không đồng ý thì sẽ không thể tẩy sạch hiềm nghi cho bản thân, như vậy sẽ càng phiền toái hơn.

Đây chính là thủ đoạn của Bồng nho.

Làm cho Tống Minh rơi vào trong kế sách lưỡng nan, nhưng ít ra thì bây giờ lựa chọn thỏa hiệp sẽ tốt hơn một chút so với không đồng ý.

Nhưng lúc này, một giọng nói lại vang lên.

“Buồn cười!”

“Buồn cười!”

“Đúng là buồn cười quá luôn đó.”

“Nghiêm Lỗi ngạo mạn, nho sinh Văn cung đưa văn chương ra nhưng lại không hề xem qua mà thẳng tay vứt bỏ, tội này bỏ qua được sao!”

“Nghiêm Lỗi hèn hạ, sai lầm của bản thân nhưng lại vu oan giá họa, tội này bỏ qua được sao!”

“Ngược lại còn chất vấn người bị hại?”

“Đây chính là Văn cung Đại Ngụy đó sao? Đây chính là thiên địa đại nho đó sao?”

“Đúng là buồn cười quá đi!”

Đây là giọng của Hứa Thanh Tiêu.

Theo giọng nói của hắn vang lên, giờ khắc này, Văn cung Đại Ngụy cũng sôi trào.

Ánh mắt của đám người không khỏi dồn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ánh mắt của bọn người Tống Minh cũng sáng lên, không nhịn được nhìn sang.

Chẳng có ai nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu sẽ xuất hiện vào lúc này, hơn nữa hắn còn dám đến Văn cung Đại Ngụy?

Sau một khắc, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ở ngoài cửa lớn Văn cung Đại Ngụy, hắn đi từng bước một vào Văn cung, mà phía sau hắn lại là một nhóm kinh binh. Xem ra là đến đây để gây phiền toái rồi.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Ai cho phép ngươi đến Văn cung Đại Ngụy?"

Giọng của Nghiêm Lỗi vang lên, khi ông ta nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, hai tròng mắt của ông ta như muốn nứt ra, bên trong ánh mắt toàn là hận ý.

"Im miệng!"

"Thứ giống hệt như chó vậy."

"Văn cung Đại Ngụy là của Nghiêm Lỗi ngươi sao? Ta thân là đại nho nho đạo, tôn trọng thánh nhân, vì sao lại không thể đến Văn cung Đại Ngụy được?"

"Đừng nói là bản nho chỉ đến đây, cho dù là bản nho có ở lại đây thì có sao đâu nào? Ai dám đuổi bản nho đi?"

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên, giống như sấm sét, thẳng thừng sỉ nhục Nghiêm Lỗi.

Giọng nói này vang lên, mấy nho sinh ai nấy đều sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

Trước kia Hứa Thanh Tiêu cũng từng mắng Nghiêm Lỗi rồi, cũng đã từng mắng các đại nho khác rồi, đến cả quận vương Hứa Thanh Tiêu cũng từng mắng rồi.

Nhưng trên cơ bản mà nói khi đó mắng đều tương đối hàm súc, cho dù là khi nhục mạ Bồng nho lúc trước thì chẳng qua cũng chỉ mắng một câu già không chết mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn lại thẳng thừng nói Nghiêm Lỗi là đồ chó, cái này… Cái này… Cái này thật đúng là ngông cuồng quá mà.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Tên chó chết nhà ngươi.”

Nghiêm Lỗi rống to, giọng nói của ông ta giống như là khàn đi, tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là nhục mạ người ta quá đáng.

Thẳng thừng chửi ông ta như chó vậy, sao ông ta có thể không tức cho được?

Phổi của ông ta cũng sắp bị tức đến nổ tung rồi, cả khuôn mặt cũng đỏ đến đáng sợ, ông ta tức đến muốn phun máu, nếu như đã vậy rồi mà còn không thể mắng trả thì đời này của ông ta coi như sống uổng rồi.

Chỉ là khi ông ta vừa nói xong.

Thì Hứa Thanh Tiêu cũng lên tiếng:

“Người đâu!”

“Người sỉ nhục đại nho, vả miệng ba mươi cái!”

Chương 687: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (5)

Ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hạ lệnh, hắn chắp tay, đi từng bước một vào bên trong.

Trong nháy mắt, một nhóm kinh binh đã đi ra khỏi hàng, dùng tốc độ cực nhanh đi về phía Nghiêm Lỗi.

"Ngươi dám!"

"Hứa Thanh Tiêu ngươi dám!"

"Hứa Thanh Tiêu ngươi đừng nên quá đáng."

Sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu hạ mệnh lệnh này, không ít đại nho trước sau lên tiếng, mặc dù bọn họ không muốn xen vào vũng nước đục này nhưng mà Hứa Thanh Tiêu thế mà lại dám vả miệng Nghiêm Lỗi, sao bọn họ có thể cho phép được?

"Ta chính là đại nho nho đạo Đại Ngụy, Nghiêm Lỗi ông ta là cái thá gì chứ?"

"Đến cả thất phẩm mà cũng không được, vậy mà còn dám sỉ nhục bản nho, vả mồm ông ta thì sao nào?"

"Đám hủ nho các ngươi câm miệng hết cho ta, nếu không ta sẽ tự mình vả ngươi."

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lạnh lẽo.

Một câu nói, cực kì bá đạo.

Hôm nay hắn đến Văn cung Đại Ngụy chính là vì để giải quyết đoạn ân oán này.

Văn cung Đại Ngụy sao chép văn báo của mình, Hứa Thanh Tiêu nhịn!

Kỳ văn báo đầu tiên của Văn cung Đại Ngụy sỉ nhục mình, Hứa Thanh Tiêu cũng nhịn.

Nhưng bây giờ Văn cung Đại Ngụy lại vu oan giá họa cho hắn, Hứa Thanh Tiêu không thể nhịn được nữa.

Lại thêm chuyện Hứa Thanh Tiêu viết đầu đề tóc trắng oai hùng, già mà không chết kia chính là muốn gây sự sung đột giữa các giai tầng trong Văn cung Đại Ngụy.

Vốn cho rằng ít nhất cũng cần một khoảng thời gian chừng bảy tám ngày, ai mà ngờ đến tên Nghiêm Lỗi này vừa ngu xuẩn vừa xấu xa, chẳng qua chỉ mới hơn một canh giờ mà đã cho hắn cơ hội tốt.

Nếu như đã tìm thấy được cơ hội thì Hứa Thanh Tiêu sao có thể bỏ qua được?

Hôm nay tuy là hắn không thể nào chơi chết Nghiêm Lỗi được nhưng ít ra Nghiêm Lỗi cũng phải trả giá bằng máu, để cho lão già này hoàn toàn tuyệt vọng.

"Ngươi!"

"Hứa Thanh Tiêu."

Mấy vị đại nho đều tức giận đến nổi râu mép dựng cả lên.

Nhưng bọn họ không dám nói thêm gì, bởi vì bọn họ không hiểu sao lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có thể sẽ vả miệng bọn họ thật.

Một khi đã như vậy thì cho dù là sau này bọn họ có thể báo thù đi chăng nữa thì cũng đã mất hết mặt mũi rồi.

Trong phút chốc, mấy kinh binh đi đến trước mặt Nghiêm Lỗi. Đến cả thời gian cho Nghiêm Lỗi nói chuyện bọn họ cũng không cho, đưa tay ra là đánh thẳng vào mặt Nghiêm Lỗi.

"To gan!"

"Nơi đây chính là Văn cung Đại Ngụy!"

"Các ngươi dám hành hung người ở nơi này, không sợ chết thật sao?"

Giọng của Bồng nho vang lên ngay vào thời khắc mấu chốt.

Chỉ là, tiếng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang ên ngay sau đó.

"Ngươi cũng im mồm cho ta."

"Thân là thiên địa đại nho mà lòng lại thiên vị, vu oan giá họa, đảo lộn phải trái trắng đen, ngươi mà còn được coi là nho giả

sao?”

“Loại người như ngươi, không bằng cứ chết sớm chút đi.”

“Nghe lệnh, vả miệng ba mươi cái!”

“Bồng nho, nếu như ngươi còn dám kêu gào câu nào nữa, ba tháng trước Hứa mỗ đã dùng cảnh giới minh ý để mời thánh ý giết vương!”

“Sau ba tháng, ta đã thành đại nho rồi, ngươi có tin Hứa mỗ dám mời thánh ý diệt nho hay không?”

Khuôn mặt Hứa Thanh Tiêu đầy vẻ lạnh lùng, giọng nói của hắn vang dội mạnh mẽ.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không hù dọa Nghiêm Lỗi cho vui, bây giờ hắn đã là tuyệt thế đại nho, đúng thật là có cách mời thánh ý đến, chỉ là phải trả giá một chút mà thôi.

Nhưng có sao đâu nào?

Người không may nhất định không phải là mình.

Quả nhiên sau khi hắn nói câu này, Bồng nho cũng không nói thêm nữa.

Không phải ông ta không dám mà nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự mời thánh ý đến, mặc kệ Văn cung Đại Ngụy có chịu thiệt thòi hay không thì Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ không lỗ vốn.

Hơn nữa lại còn có khả năng giúp Hứa Thanh Tiêu thắng được dân ý và uy vọng. Ông ta không ngốc, đương nhiên không thể cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội này được.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi điên rồi?”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi cái tên súc sinh này.”

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu muốn liều mạng với ngươi.”

“Bồng nho, cứu ta!”

“Bồng nho! Bồng nho, cứu ta!”

“Hứa Thanh Tiêu! A! A! A!”

Nghiêm Lỗi liên tục gào to, nhất là sau khi ông ta nhìn thấy đám kinh binh đi về phía mình càng ngày càng gần, ông ta tức điên lên, lời gì cũng nói ra được.

Chỉ là khi bàn tay của kinh binh hạ xuống, trong nháy mắt, ông ta lập tức phát ra tiếng gào thảm thiết.

Kinh binh bây giờ đã không còn chậm chạp không dám ra tay giống như kinh binh lúc trước, bây giờ chỉ cần Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bọn họ sẽ dám làm.

Xảy ra chuyện thì có người ra mặt dùm thôi.

Lúc này, âm thanh tát tay vang lên bên trong Văn cung.

Hai bên mặt Nghiêm Lỗi sưng đỏ, nhưng sự đau đớn này cũng không so là gì, chủ yếu là sỉ nhục, nhục nhã khôn cùng.

Ánh mắt ông ta cứ nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh Tiêu, lửa giận trong lòng sắp phun trào ra như núi lửa.

Mỗi khi bàn tay đánh vào mặt ông ta thì đều là một nỗi sỉ nhục to lớn.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không cảm thấy ngươi quá đáng lắm sao?’

Giọng của Bồng nho vang lên, ngữ khí vô cùng lạnh lùng.

Tràn ngập hàn ý.

“Quá đáng à?”

“Nghiêm Lỗi sao chép Đại Ngụy văn báo của Hứa mỗ, có quá đáng không?”

“Nghiêm Lỗi cố ý truyền văn chương hạ nhục Hứa mỗ, có quá đáng không?”

“Bây giờ Văn cung Đại Ngụy xảy ra chuyện thì Nghiêm Lỗi lại vu oan giá họa cho Hứa mỗ, có quá đáng không?”

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm nói.

Hắn chất vấn ngược lại Bồng nho.

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải vì tức giận nên mới tự mình đi vào Văn cung Đại Ngụy.

Mà là Bồng nho quá lợi hại rồi, rõ ràng là do Nghiêm Lỗi làm sai nhưng lại cứ nói từ chết thành sống cho bằng được.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn chú ý đến Văn cung Đại Ngụy.

Thế cho nên sẽ không để cho Bồng nho đạt được ý đồ.

“Sao chép văn báo của ngươi?”

“Dùng văn chương sỉ nhục ngươi?”

“Vu oan giá họa cho ngươi?”

“Hứa Thanh Tiêu à, mấy lời vừa nói ngươi có chứng cứ không?”

Bồng nho mở miệng, cũng chất vấn ngược lại Hứa Thanh Tiêu.

Nói nhiều quá đi, ngươi có chứng cứ không nào?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại vô cùng bình tĩnh nói:

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu thoải mái trả lời.

Câu này vừa dứt thì tiếng cười lạnh của Bồng nho liền vang lên.

“Nếu như đã không có chứng cứ thì ngươi dựa vào cái gì mà dám nói những lời này?”

“Hứa Thanh Tiêu, ta chính là thiên địa đại nho, ngươi phách lối như vậy, bọn họ không quản được ngươi nhưng lão phu có thể ép được chút nhuệ khí của ngươi!”

“Ngươi nói xấu Văn cung đã làm phạm vào sai lầm lớn, ngươi có biết tội chưa?”

Bồng nho mở miệng, câu nói kia như muốn bảo Hứa Thanh Tiêu nhận tội.

Bây giờ Bồng nho đã nhận định Tống Minh cấu kết với Hứa Thanh Tiêu, mà những phản bác của Hứa Thanh Tiêu lại không đưa ra được bất cứ chứng cứ nào, cho nên ông ta chẳng còn sợ hãi.

Thủ đoạn này cực kì đáng ghét.

Nhưng cũng cực kì hữu dụng.

Ngươi không lấy ra được chứng cứ mà lại muốn náo loạn ở Văn cung Đại Ngụy à?

Sao có thể được?

Chương 688: Nghiêm Lỗi? Như Đồ Chó! Thánh Ý Tam Vấn! (6)

“Ha ha ha!”

“Hứa Thanh Tiêu cho dù ngươi có sỉ nhục lão phu như thế nào, lão phu cũng không để ý, nhưng hôm nay nếu như ngươi không lấy chứng cứ ra thì cho dù có chết lão phu cũng sẽ cáo trạng ngươi tội không coi ai ra gì, tội xem thường Văn cung.”

Lúc này Nghiêm Lỗi đã bị vả miệng xong, mặt ông ta máu me đỏ bừng, có hơi sưng đỏ, thế nhưng ý chí của ông ta rất kiên định, lửa giận đối với Hứa Thanh Tiêu đã ngút đến ngập trời.

“Hứa nho, chuyện này không liên quan gì tới ngài, ngài đi về đi.”

Cũng vào lúc này, giọng của Tống Minh vang lên, vốn cho rằng Hứa Thanh Tiêu đến đây là có thể thay đổi được gì đó.

Ai mà ngờ đâu Hứa Thanh Tiêu cũng bị gài bẫy, hắn ta không hy vọng Hứa Thanh Tiêu sẽ bởi vì chuyện này mà chịu tổn thương, thà rằng tự mình tiếp tục chống đỡ còn hơn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không trả lời Tống Minh mà chỉ nhìn về phía Nghiêm Lỗi, ánh mắt bình tĩnh nói:

“Hứa mỗ không có chứng cứ!”

“Nhưng Hứa mỗ có cách làm cho ngươi nói thật.”

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu đầy vẻ bình tĩnh, sau đó, văn bút được ngưng tụ ra từ tay hắn, trước mặt cũng tụ ra tài khí, Ngôn Thiên sách xuất hiện.

“Hôm nay Hứa mỗ thỉnh thánh ý đến đốc tra, tam vấn Nghiêm Lỗi!”

“Câu hỏi thứ nhất, Đại Ngụy văn thánh báo có phải là thứ sao chép từ Đại Ngụy văn báo ra hay không! Nếu như không phải, Hứa mỗ tự phế nho vị!”

“Câu hỏi thứ hai, đứa trẻ cuồng vọng của văn báo nho đàm có phải là vì trả thù Hứa mỗ cho nên mới được chọn không? Nếu

như không phải, Hứa mỗ tán hết tài khí!”

“Câu hỏi thứ ba, dị thuật mà Trình Lập Đông tu luyện có phải do ngươi truyền dạy hay không? Nếu như không phải, Hứa mỗ cam nguyện chịu sự trừng phạt của Bồng nho.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Giờ khắc này, tài khí khủng khiếp tràn ngập khắp Văn cung Đại Ngụy, Ngôn Thiên sách tỏa ra ánh sáng hào quang vô lượng, diễn hóa hư ảnh thánh ý.

Trên bầu trời, tường vân kia cũng hóa thành hư ảnh thánh ý.

Lúc này.

Dân chúng kinh đô kinh ngạc.

Về phần các đại nho ở Văn cung thì ai nấy cũng đều tắc lưỡi, bọn họ không ngờ Hứa Thanh Tiêu sẽ mời thánh ý đến giám sát, tam vấn Nghiêm Lỗi.

Ba câu hỏi này vừa xuất hiện.

Làm cho sắc mặt của Nghiêm Lỗi trở nên khó coi.

Bởi vì cả ba câu hỏi trên ông ta đều không muốn trả lời.

Ông ta không dám nói láo.

Bởi vì một khi nói láo trước mặt thánh ý thì chẳng nghi ngờ gì nữa, ông ta sẽ phải chết.

Nhưng nếu như trả lời thì ông ta sẽ bị thân bại danh liệt.

“Lão phu không đáp, lời nói vô căn cứ!”

Nghiêm Lỗi đáp lời, ông ta không dám trả lời cho nên không đáp.

“Nếu như không đáp!”

“Hôm nay Hứa mỗ sẽ dùng đại nho chi vị, thiên cổ tài khí thỉnh thánh nhân sống lại, tước đoạt hết thảy tất cả nho vị của Chu thánh nhất mạch.”

Hứa Thanh Tiêu đi về phía trước một bước, giọng của hắn truyền khắp vạn dặm.

Bên trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý.

Cũng tràn ngập sát cơ.

Không trả lời đúng không?

Không trả lời, ta trực tiếp lấy địa vị đại nho, khôi phục thánh nhân chi ý, khôi phục thánh nhân.

Để thánh nhân tra rõ.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu chỉ dùng cái này để hù dọa người một chút mà thôi.

Sao hắn có loại bản lãnh này được, đơn giản là nói sao nghe cho giống một chút mà thôi.

Cũng không biết vì sao mà khi Hứa Thanh Tiêu nói xong câu này thì bên trong Văn cung, pho tượng của Chu thánh lại phát ra hào quang kinh thiên một lần nữa.

Thánh uy kinh khủng xuất hiện.

Cho dù chỉ là mỗi sợi nhỏ thì cũng đủ làm cho đám nho sinh cảm nhận được áp lực cực lớn.

Giờ khắc này.

Toàn thân Nghiêm Lỗi run rẩy.

Bởi vì một sợi thánh ý này cũng đủ làm cho ông ta đau khổ không chịu nổi.

Làm cho ông ta không dám không nói, cũng không thể không nói!

Sắc mặt ông ta trắng bệch.

“Nghiêm Lỗi!”

“Nói!”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Giọng nói như sấm.

“Đúng vậy!”

“Đại Ngụy văn thánh báo là sao chép của ngươi!”

“Nghiêm Lỗi ta đúng là nhằm vào ngươi đấy! Không sai, ta nhắm vào ngươi, ngươi hại ta thê thảm như vậy, ta nhắm vào ngươi thì thế nào?”

Nghiêm Lỗi rống to, ông ta không có cách nào chống lại được áp lực của thánh nhân, ông ta trả lời.

Mà bên trên bầu trời, tường vân vốn dĩ sắp ngưng tụ lại bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không để ý đến hai câu hỏi đầu tiên.

Thứ mà hắn quan tâm là câu hỏi thứ ba!

Nếu như ông ta trả lời câu hỏi thứ ba rồi.

Thì Văn cung Đại Ngụy sẽ gặp chuyện phiền toái trước nay chưa từng có.

Thế thì hắn sẽ có thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhỏm.

“Dị thuật của Trình Lập Đông có phải do ngươi truyền hay không?”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

Nghiêm nghị hỏi.

Trong giọng nói của hắn còn xem lẫn những tia thánh uy trong đó.

Sắc mặt Nghiêm Lỗi trắng bệch, thậm chí ánh mắt có hơi thất thần nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, rất nhiều người đều đang tò mò.

Rất nhiều người đều mở to hai mắt nhìn.

Bọn họ tò mò xem rốt cuộc thì dị thuật của Trình Lập Đông có phải do Nghiêm Lỗi truyền hay không.

Nếu như Nghiêm Lỗi thừa nhận, vậy thì chuyện này gay go rồi!

Văn cung Đại Ngụy sẽ gặp phải phiền toái trước nay chưa từng có.

Đại nho truyền dị thuật!

Thiên hạ đều sắp sôi trào rồi!

“Không!”

Giọng nói tràn ngập vẻ tức giận vang lên.

Là giọng của Nghiêm Lỗi.

Ông ta kinh ngạc nhìn lên bầu trời, những tài khí và dân ý kia lúc này đã tán loạn, bên trong ánh mắt của ông ta đã tràn đầy phẫn nộ và tuyệt vọng, còn có sự không cam lòng.

Đây là hy vọng trở thành đại nho của ông ta.

Không ngờ chính vào thời khắc này nó lại bị Hứa Thanh Tiêu làm hỏng mất.

Ông ta không cam tâm, ông ta thật sự không cam tâm.

Không chỉ là ông ta mà Trương Ninh cũng hơi run sợ nhìn lên bầu trời.

Những dân ý kia đã sắp tụ thành hình rồi.

Ông ta muốn tiến thêm một bước nhưng lại bị Hứa Thanh Tiêu đánh cho vỡ nát như thế.

Hai tròng mắt của ông ta như muốn nứt ra, bên trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận.

Bọn họ hận đến nỗi không thể nuốt sống Hứa Thanh Tiêu.

Một người sắp trở thành đại nho.

Một người lại sắp tiến thêm một bước.

Hai người bọn họ đã chờ đợi rất lâu rồi, thậm chí bọn họ đã chuẩn bị tâm lý để trở thành đại nho và tấn thăng thành thiên địa đại nho.

Nhưng không ngờ lại bị Hứa Thanh Tiêu phá hủy như vậy.

Đôi mắt trừng to như muốn tuôn cả máu ra, Trương Ninh tức giận đến nỗi phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng chuyện quan trọng nhất vẫn chưa phải là điều này.

Mà là ba câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu.

Ở kinh đô Đại Ngụy, hầu như tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện của Văn cung..

Trong khoảng thời gian này, Nghiêm Lỗi vẫn luôn gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa còn dùng thủ đoạn khốn nạn người người phỉ nhổ, lần này không chỉ ông ta bị Hứa Thanh Tiêu phản kích đến đường cùng mà quan trọng là Chu thánh nhất mạch cũng bị dồn đến đường cùng theo.

Chương 689: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (1)

Ba câu mà Hứa Thanh Tiêu hỏi Nghiêm Lỗi, điều đáng sợ nhất không phải là hai câu hỏi đầu tiên.

Hai câu hỏi kia suy cho cùng thì cũng chỉ nói lên chuyện nhân phẩm bại hoại mà thôi.

Chuyện trong các đại nho sinh ra một tên bại hoại cũng không phải là chuyện gì lớn, cùng lắm thì Nghiêm Lỗi bị thân bại danh liệt.

Nhưng điều đáng sợ thật sự chính là câu hỏi thứ ba của Hứa Thanh Tiêu.

Dị thuật của Trình Lập Đông có phải do Nghiêm Lỗi truyền dạy hay không?

Hứa Thanh Tiêu chỉ biết dị thuật của Trình Lập Đông nhất định là do Văn cung Đại Ngụy truyền dạy, về phần có phải do Nghiêm Lỗi truyền cho hay không thì không chắc.

Cho nên nếu như không phải thì Hứa Thanh Tiêu cũng cam nguyện chịu phạt.

Hắn sẽ tổn thất gì nào? Lễ bái với thánh nhân, đây cũng không phải là chuyện gì to tát.

Mà nếu như đó là hành vi của Nghiêm Lỗi thật thì… đây chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Văn cung Đại Ngụy, nơi chính thống của thánh nhân, trong thiên hạ này có uy vọng không gì sánh kịp, những người đọc sách trong thiên hạ đều cực kì tôn trọng Văn cung.

Bất kể là ai cho dù là Hứa Thanh Tiêu thì cũng rất tôn trọng Văn cung Đại Ngụy, đương nhiên hắn tôn trọng tthánh nhân chứ không phải là đám đại nho này.

Nhưng mà không hiểu sao những người đọc sách trong thiên hạ này đều sinh ra một loại cảm giác rằng những đại nho này

là đại diện cho thánh nhân, nhất là những đại nho luôn miệng nói mình là Chu thánh nhất mạch kia.

Há miệng ngậm miệng đều là dòng chính của thánh nhân.

Dùng mấy thứ đó để chia giai tầng rồi từ đó cũng cố lợi ích của mình.

Mà bây giờ, ba câu hỏi Hứa Thanh Tiêu hỏi Nghiêm Lỗi kia nếu như Nghiêm Lỗi trả lời là đúng, vậy thì Văn cung Đại Ngụy sẽ phải chịu đã kích không gì sánh được.

Đây chính là sự nghi ngờ của người đọc sách trong thiên hạ.

Thậm chí đến cả Nữ đế Đại Ngụy cũng có thể ra tay nhắm vào Văn cung Đại Ngụy.

Đường đường là đại nho vậy mà lại dạy dị thuật cho người ta?

Hứa Thanh Tiêu tự mình học dị thuật cũng là tội chết.

Chứ nói chi đến người dạy dị thuật cho người khác?

Lục bộ Thượng thư cũng chú ý đến, các đại quốc công và liệt hầu cũng chú ý đến, một vài quyền quý cũng ồn ào chú ý đến chuyện này.

Thậm chí bên trong hoàng cung Đại Ngụy, Nữ đế cũng đang quan sát chuyện này thông qua một món pháp khí.

Bên trong Văn cung, thánh ý khôi phục, từng sợi từng sợi giống như ngọn núi chèn ép thân thể Nghiêm Lỗi.

Đây chính là câu hỏi của thánh nhân.

Hứa Thanh Tiêu xem như đã bỏ hết cả vốn liếng, Ngôn Thiên sách lại thêm cả bút Xuân Thu, lấy khí vận của bản thân để phối hợp với thánh ý của Văn cung, đừng nói là Nghiêm Lỗi, cho dù là thiên địa đại nho thì cũng có thể là không chịu nổi sự chất vấn như vậy.

Mà vào lúc này.

Sắc mặt Nghiêm Lỗi trắng bệch, ông ta vừa tức giận lại vừa sợ hãi, đầu tiên là hoàn toàn cắt đứt hy vọng với cảnh giới đại nho, bây giờ lại bị ép đi vào bước đường cùng này làm cho ông ta lao lực quá độ.

Nhưng mà đối mặt với vấn đề này, Nghiêm Lỗi lại không muốn trả ời.

Nhưng dưới sự áp chế của thánh ý.

Ông ta không dám không đáp.

Nếu không trả lời thì lỡ như Hứa Thanh Tiêu thật sự thỉnh thánh ý vậy thì chỉ sợ ông ta sẽ chết càng thê thảm.

Nhưng nếu như trả lời thì chuyện không còn đơn giản là vấn đề ông ta thân bại danh liệt nữa mà sẽ là Văn cung Đại Ngụy thân bại danh liệt.

Ông ta khủng hoảng, lại còn hoảng sợ, đối mặt với câu hỏi này, ông ta thật sự rất sợ hãi.

“Nghiêm Lỗi!”

“Trả lời đi!”

Sau một khắc, âm thanh chất vấn của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa, giọng hắn như sấm nổ vang ầm ầm.

“Nghiêm Lỗi! Trả lời đi!”

“Trả lời!”

“Mau cho người trong thiên hạ một câu trả lời đi!”

“Nghiêm Lỗi, ngươi tự xưng là vô tư mà, mau trả lời đi.”

Cùng lúc đó, bên trong Văn cung Đại Ngụy cũng có rất nhiều nho sinh lấy lại can đảm rống to lên, cùng nhau chất vấn Nghiêm Lỗi.

Bởi vì Nghiêm Lỗi cứ chậm chạp không lên tiếng, vậy đáp án đã quá rõ ràng rồi.

Chẳng qua nếu như muốn định tội được thì phải cần chính miệng Nghiêm Lỗi nói ra, nếu không vẫn không thể đả kích Chu thánh nhất mạch được.

Đối mặt với những câu nói chất vấn kia, mặt Nghiêm Lỗi như chẳng còn giọt máu.

Thân thể ông ta run lên bần bật, thánh ý lại càng ép xuống mãnh liệt hơn, ép đến nổi ông ta không thể nào thở được.

Cũng vào lúc này, một âm thanh vô cùng to lớn vang lên.

“Nghiêm Lỗi!”

“Nho tâm của ngươi đã hỏng, không có phong thái nho giả, đáng bị tru diệt.”

“Sao chép Đại Ngụy văn báo, nói xấu đại nho, bất kính với thánh nhân, thiếu lễ nghĩa với văn sinh, làm hại đến Văn cung ta, làm tổn hại danh thánh.”

“Hôm nay ta lột nho tâm của ngươi, vĩnh viễn trục xuất khỏi Văn cung Đại Ngụy, đời đời kiếp kiếp không thể liên quan đến Nho đạo nữa.”

Cũng vào lúc này, giọng của Bồng nho lại vang lên.

Vào thời điểm quan trọng nhất, Bồng nho đã vận dụng sức mạnh thiên địa đại nho của mình thẳng tay trấn áp Nghiêm Lỗi, định tội ông ta, phế đi nho tâm rồi trục xuất khỏi Văn cung Đại Ngụy.

Trừng phạt thế này nhìn như rất nghiêm trọng như thật sự thì đồ ngốc cũng nhìn ra được Bồng nho đang rất gấp gáp.

“Từ từ đã!”

“Nghiêm Lỗi còn chưa trả lời câu hỏi của bản nho.”

“Bồng nho ngài gấp cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ trong lòng ngài đang chột dạ hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu đi về phía trước một bước, hắn đâu có ngốc, đã đến mức này rồi ngươi còn nghĩ ngươi quản được sao?

Cục diện bây giờ là do Hứa mỗ khống chế đấy, muốn xong việc chỉ bằng dăm ba câu nói kia của ngươi sao? Người si nói mộng.

“Đây là chuyện của Văn cung, có liên quan gì tới ngươi?”

Giọng của Bồng nho lại vang lên, ông ta không hề e ngại bất cứ thứ gì, cũng không cảm thấy chột dạ chút nào mà đáp thế đấy.

Nghe xong câu này, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được cười lạnh.

“Chuyện của Văn cung à?”

“Nho giả trong thiên hạ đều là người một nhà, Văn cung Đại Ngụy là do năm đó Chu thánh để lại, nơi này là hành cung của Chu thánh chứ đâu phải là hành cung của ngươi.”

“Các ngươi chiếm đoạt Văn cung, tự xưng mình là mạch chính của thánh nhân, phân văn nhân theo giai cấp, chèn ép người hiền lương, giành giật lợi ích, xuyên tạc ý của thánh nhân, bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu.”

“Ngày đó khi Nghiêm Lỗi nói xấu chuyện Hứa mỗ tu luyện dị thuật, ép ta phải đến Văn cung Đại Ngụy tự chứng, vậy thì hôm nay Hứa mỗ ta liền đến Văn cung này bảo Nghiêm Lỗi cũng tự chứng.”

“Bồng nho, Hứa mỗ khuyên ngươi tốt nhất nên im mồm đi, nếu không thì ta sẽ thỉnh thánh ý, sẵn tiện Hứa mỗ diệt ngươi luôn ngươi có tin hay không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, câu nói của hắn tràn ngập sự bá đạo, giận dữ mở miệng mắng cả Bồng nho, mắng một vị thiên địa đại nho.

Chương 690: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (2)

Lúc này, bên trong Văn cung, Hứa Thanh Tiêu mặc một bộ quần áo màu trắng, trên khuôn mặt trẻ tuổi thanh tú nhưng không non nớt kia lại mang theo một loại kiêu ngạo, tinh thần lại còn rất phấn chấn.

Đây mới thật sự là Hạo Nhiên chi khí.

Là một nho giả cương trực công chính.

Là một người vĩnh viễn không khuất phục.

Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không hề nói đùa. Nếu như làm cho hắn phát bực thì cùng lắm hắn lại thỉnh thánh ý đến, không có bọn người Triều Ca hỗ trợ thì Hứa Thanh Tiêu cũng tự nghĩ cách để mời.

Cùng lắm thì hắn phải trả một cái giá đắt mà thôi, nhưng mời thánh ý đến thì đoán chừng nhất mạch Chu thánh sẽ không chỉ đơn giản là bị cắn rớt một miếng thịt thôi đâu, mà là bị tróc xương lột da đó.

“Hứa Thủ Nhân!”

“Lão phu biết lòng ngươi mang oán khí, nhưng có nhiều chuyện không phải đơn giản như ngươi nghĩ.”

Bồng nho cũng không tức giận mà chỉ nói ra một câu cực kì cổ quái, nhưng sau một khắc, một chùm ánh sáng lại bắn ra từ bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Chùm ánh sáng này phóng thẳng lên tận trời, hình thành một cột sáng.

Bên trong ánh sáng kia là thánh chỉ, là ý của thánh nhân.

Thánh chỉ xuất hiện, tất cả Hạo Nhiên chính khí đều bị áp chế.

Đây là thánh ý.

Là thánh chỉ thật sự, ẩn chứa một đạo thánh uy nho đạo.

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, hắn không ngờ vì muốn nhằm vào mình mà lấy thánh chỉ ra luôn.

Đây đúng thật là quá xem trọng mình rồi.

Chỉ là khi thánh uy kinh khủng kia rơi xuống, Hứa Thanh Tiêu cũng không có bất kỳ áp lực gì mà ngược lại hắn chẳng có chút cảm giác nào.

Thánh chỉ xuất hiện làm cho tất cả các nho sinh bên trong Văn cung Đại Ngụy bao gồm cả ở trong kinh đô, còn có vô số bách tính nhao nhao quỳ xuống đất triều bái thánh ý.

Cho dù là Lục bộ Thượng thư và một vài quyền quý thì vào lúc này cũng phải hành lễ trước thánh chỉ.

Đây không phải là ý chỉ của Chu thánh mà là ý chỉ của một vị bán thánh.

Bán thánh tam phẩm.

Nhưng nho đạo là sự tồn tại mạnh nhất trong tất cả các hệ thống, cũng là sự tồn tại đặc biệt nhất, trong cả thiên hạ này, võ giả nhất phẩm cũng được mấy người, nhưng bán thánh tam phẩm thì có thể chỉ được một hai vị mà thôi.

Hơn nữa có khả năng là tuổi tác của hai vị này cũng không ít, lúc nào cũng có thể vũ hóa đi về cõi tiên.

Uy áp của bán thánh.

Hứa Thanh Tiêu không cảm nhận được áp lực nhưng lại cảm nhận được một sức mạnh tuyệt đối thuộc về thánh nhân.

Thánh uy ngập trời áp chế tất cả tà ma trong thiên hạ, dị thuật trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn lâm vào trạng thái yên lặng, căn bản là không dám động đậy chút nào.

Đây chính là thánh uy.

Cho dù là một vị bán thánh tam phẩm đi chăng nữa thì áp lực từ ý chỉ của hắn cũng đã vượt qua mười vị thiên địa đại nho.

“Nghiêm Lỗi, đã mất nho tâm và nho phong, lão phu đại diện cho bán thánh giáng tội Nghiêm Lỗi, phế nho tâm của ngươi.

Từ nay về sau, văn nhân trong thiên hạ xem Nghiêm Lỗi là điều hổ thẹn, không được trở mình.”

Giọng của Bồng nho vang lên.

Ông ta bảo vệ mặt mũi của Văn cung Đại Ngụy nên vào thời khắc này đã không tiếc vận dụng sức mạnh tuyệt đối của mình lấy ra một trang thánh chỉ, phá vỡ cục diện bế tắc này.

Trên bầu trời, tài hoa cùng dân ý tán loạn, trong chốc lát đã hóa thành một thanh nho kiếm.

Như một sao chổi rơi xuống đất, nó vạch phá bầu trời, cắm thẳng lên tim Nghiêm Lỗi.

Đây là thánh kiếm do tài khí và dân ý trong thiên hạ ngưng tụ ra, không thể nào tạo thành sự hủy hoại trên thân thể nhưng lại có thể diệt tâm người ta.

“Bồng nho!”

“Bồng nho ta đã biết sai rồi, ta biết sai rồi, mong Bồng nho niệm tình cho những chuyện ta làm vì Văn cung mấy năm nay.”

“Bồng nho, Bồng nho!”

Vừa nghe mấy lời này, Nghiêm Lỗi hoàn toàn luống cuống, ông ta không ngờ vậy mà Bồng nho lại hạ thánh chỉ thế này.

Mình chính là người của ông ta đấy, tất cả những chuyện mình làm đều là vì Chu thánh nhất mạch mà, vì sao ngài lại đối với ta như vậy?

Nghiêm Lỗi hoàn toàn hoảng loạn, nhưng mặc kệ là ông ta có nhận sai như thế nào, có giải thích thế nào đi chăng nữa thì thanh thánh kiếm vô song kia cũng đã đánh xuống.

“A!”

Giờ khắc này, Nghiêm Lỗi phát ra tiếng hét vô cùng thê lương thảm thiết, ông ta đau khổ đến không chịu nổi, toàn thân điên cuồng run rẩy, đến cuối cùng lại điên cuồng giãy dụa, nhưng thánh chỉ đã chế trụ ông ta.

Làm cho ông ta khó mà động đậy được, cho nên tròng mắt của Nghiêm Lỗi đã sắp lòi ra ngoài.

Tiếng hét thảm thiết của ông ta vang vọng khắp toàn bộ Văn cung Đại Ngụy, thê thảm vô cùng.

Loại quá trình này đau khổ không thôi, tương đương với xoắn nát trái tim người ta khi họ còn đang sống sờ sờ.

Kiếm của thánh nhân gọt văn cốt, diệt văn trí.

Đây chính là cực hình, nặng hơn tất cả các cực hình khác, đau đớn về mặt tinh thần làm cho Nghiêm Lỗi không thể ngất đi mà phải hứng chịu sự đau đớn kia.

Đến cuối cùng, thất khiếu Nghiêm Lỗi chảy máu, tóc tai ông ta bù xù, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tóc ông ta vốn đã có chút hoa râm, vào lúc này, cả người đều trắng bệch héo hon, tinh khí thần cả người cũng suy bại trong phút chốc.

Ánh mắt của Nghiêm Lỗi cũng từ vẻ phẫn nộ chuyển sang vô hồn.

Ông ta đã bị tước đoạt nho tâm, loại bỏ nho cốt, tra tấn về mặt tinh thần đáng sợ như vậy, nếu là người bình thường thì chỉ sợ là đã điên rồi, huống chi trước đó Nghiêm Lỗi còn bị Hứa Thanh Tiêu phế đi nho vị.

Trải qua lần này, ông ta đã biến thành một kẻ ngốc, không còn thần trí, cả quãng đời còn lại ăn ở, đi lại đều phải cần có người chăm sóc, hơn nữa ông ta cũng không còn sống được mấy năm. Dựa theo trạng thái tinh thần trước mắt thì chắc là không sống nổi quá ba đến năm năm.

Không chỉ là các vị nho khác, đến cả chính Nghiêm Lỗi cũng không ngờ kết quả của mình sẽ là như vậy.

Nhất là ông ta càng không thể ngờ được người giết mình không phải là Hứa Thanh Tiêu mà lại là người một nhà.

Đây thật sự là một điều mỉa mai.

Ông ta hận! Ông ta hận! Ông ta hận lắm.

Ông ta hận Hứa Thanh Tiêu phách lối cuồng vọng làm ông ta thân bại danh liệt.

Ông ta hận Bồng nho đã lừa mình.

Nhưng bất luận là có hận bao nhiêu thì ông ta cũng biết rằng mình đã thua rồi, hoàn toàn thất bại rồi.

Ý chí của ông ta đã tán loạn từng chút một.

Cho đến bây giờ, khi ý chí đã hoàn toàn tiêu tán, ông ta biến thành một tên ngốc.

Chúng nho trầm mặc, nhất là đám người Trương Ninh, không hiểu sao bọn họ lại hơi hoảng hốt.

Chương 691: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (3)

Thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu thật sự quá là độc ác, đầu tiên là phế đi nho vị của Nghiêm Lỗi, hôm nay đến lại buộc Văn cung Đại Ngụy phải ra tay tru diệt nho tâm Nghiêm Lỗi.

Khiến cho ông ta biến thành một phế nhân.

Điều này còn dữ dội hơn gấp mười lần so với chuyện phế bỏ nho vị của ông ta.

Phế bỏ nho vị thì vẫn còn là người, xem như là còn sống, còn có cơ hội trở mình.

Nhưng bị tru diệt nho tâm thì Nghiêm Lỗi sẽ biến thành một kẻ ngu dại, muốn trở mình à? Có lẽ kiếp sau mới có hy vọng.

Không chỉ như thế, vất vả lắm Văn cung Đại Ngụy mới ngưng tụ ra tài hoa và dân ý, vào giờ khắc này nó cũng biến mất luôn.

Nếu như hôm nay Hứa Thanh Tiêu không đến đây thì ít nhất Nghiêm Lỗi cũng có thể khôi phục được nho vị, thậm chí Văn cung Đại Ngụy có thể sẽ có thêm một vị thiên địa đại nho.

Cho nên tổn thất của Văn cung bây giờ không chỉ có mình Nghiêm Lỗi thôi mà còn có vị thiên địa đại nho Trương Ninh kia nữa.

Hứa Thanh Tiêu.

Thủ đoạn này quả thật là làm cho người ta e ngại mà.

Nên biết rằng bây giờ Hứa Thanh Tiêu vẫn chỉ là một vị đại nho mà thôi.

Nếu như trước năm mươi tuổi mà Hứa Thanh Tiêu trở thành tân thánh của Đại Ngụy vậy thì phải làm sao đây?

Đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu sẽ trả thù bọn họ như thế nào?

Trong lúc nhất thời, có rất nhiều đại nho không hiểu sao lại sinh ra chút e ngại, bọn họ không biết nên giải thích việc này

như thế nào.

Nhưng mà.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn xem hết thảy.

Từ sau khi Trình Lập Đông chết đi thì Hứa Thanh Tiêu đã biết nhóm người Chu thánh nhất mạch là người như thế nào.

Những người này vốn dĩ chẳng có chút phong phạm đại nho nào cả.

Chính xác hơn một chút mà nói thì bọn họ có phong phạm đại nho, nhưng cái phong phạm này chỉ xây dựng dựa trên bản thân họ mà thôi.

Bọn họ sẽ dạy dỗ cho hậu nhân nhưng chỉ khi tâm trạng vui vẻ thì mới dạy dỗ chút ít.

Hoặc là khi muốn cũng cố vững chắc lợi ích của mình.

Bọn họ chiếm lấy Văn cung Đại Ngụy, hưởng thủ hết sự sùng bái của người đọc sách trong thiên hạ, nhận lấy hết thảy các đặc quyền.

Bọn họ đã không phải là người đọc sách nữa mà đã trở thành những người ham mê quyền lực, ý đồ muốn thông qua một loại cách thức nào đó mà có được quyền lợi chí cao vô thượng.

Loại người như bọn họ không có phong phạm nho đạo, đơn giản hơn một chút thì nó chính là một lớp da của chính trị gia.

Mà đối với loại người này thì phải dùng những thứ ác ý nhất để suy đoán về bọn họ, bằng không thì người không may nhất định sẽ là ngươi.

Trong mắt bọn họ lợi ích lớn hơn tất cả, cái gì mà Trình Lập Đông, cái gì mà Nghiêm Lỗi, hai người chẳng qua chỉ là những con cờ của bọn họ mà thôi.

Là một quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, là quân cờ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Nghiêm Lỗi có thể chết nhưng ông ta tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện dị thuật của Trình Lập Đông là do ông ta dạy,

bằng không mà nói Chu thánh nhất mạch sẽ phải chịu một kiếp nạn mà từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Một đám đại nho tự xưng là dòng chính của thánh nhân mà lại dạy người ta tu luyện dị thuật, còn vu oan giá họa cho người khác, nếu như chuyện này bị quậy ra thì thiên hạ sao mà không ngạc nhiên được?

Nhưng điều may mắn chính là Nghiêm Lỗi chưa hề trả lời mà mọi chuyện đã được chấm dứt bằng cách này.

Trên thực tế thì không chỉ có Chu thánh nhất mạch thở dài nhẹ nhõm mà tất cả các đại nho của Văn cung Đại Ngụy cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì chẳng có ai dám tiếp nhận sự thật này.

Dù cho tất cả những hành động của Bồng nho rõ ràng là có hơi lẫn tránh nhưng chỉ cần Nghiêm Lỗi không nói ra là được.

Mọi người có thể nghi ngờ nhưng đâu có chứng cứ, tất cả sự nghi ngờ đều chỉ là nghi ngờ mà thôi.

Ngay vào lúc này, âm thanh của Bồng nho lại vang lên.

“Hứa nho, Nghiêm Lỗi đã nhận lãnh hình phạt rồi, ngươi còn có chuyện gì nữa không?”

Giọng của Bồng nho vang ên, ông ta chưa bao giờ xuất hiện ở đây nhung giọng nói của ông ta thì lại truyền đến nơi này.

“Nghiêm Lỗi nhận hình phạt là sự trừng phạt đúng tội, nhưng Bồng nho không cho rằng Hứa mỗ đến đây chỉ vì chuyện này thôi đó chứ?”

“Hơn nữa, vì sao lại không cho Nghiêm Lỗi trả lời nốt câu hỏi cuối cùng? Có phải Bồng nho đã chột dạ rồi đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

Xử phạt một tên Nghiêm Lỗi thôi mà muốn mình ngoan ngoãn ngậm miệng sao? Làm sao có thể được?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ nếu như cứ tiếp tục dây dưa muốn đẩy ngã Văn cung Đại Ngụy thì đây dường như là chuyện không thể nào.

Nghiêm Lỗi đã chết, cho dù hắn có đi thẩm vấn Bồng nho rằng có phải ông ta đã sai khiến Nghiêm Lỗi truyền dị thuật cho Trình Lập Đông hay không thì cũng chẳng có bất kì tác dụng gì.

Bởi vì chuyện này chắc không phải là do Bồng nho sai khiến, nhưng nhất định là ông ta có biết, còn ngấm ngầm cho phép.

Cho nên Bồng nho hoàn toàn có thể dùng cách này để giải thích, chẳng có thông tin gì quan trọng.

Nếu như hắn cứ cố chấp lấn thêm thì ngược lại sẽ làm cho bản thân rơi vào tình trạng bế tắc.

Nhưng cứ kết thúc như vậy thì không thể nào đâu.

Xưa nay Hứa Thanh Tiêu buôn bán chưa bao giờ lỗ vốn.

Nghiêm Lỗi và Trương Ninh hai tên này làm cho hắn khó chịu quá mà, một tên cứ đi mỉa mai hắn, lại thêm chuyện hắn đã kết mối tử thù với Chu thánh nhất mạch, Hứa Thanh Tiêu cũng không tính dừng lại đúng lúc.

Không cắn rớt một miếng thịt của họ thì Hứa Thanh Tiêu sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Chuyện dị thuật này chỉ là lời nói vô căn cứ.”

”Cho dù Nghiêm Lỗi đã không còn phong phạm đại nho thì ông ta cũng không thể nào truyền dị thuật được.

“Câu hỏi này không cần trả lời hay đáp trả gì cả, đối với Văn cung Đại Ngụy ta mà nói, nó sẽ mang tới những ảnh hưởng không tốt.”

Bồng nho nhẹ nhàng hồi đáp.

“Bồng nho nói như vậy nghĩa là Nghiêm Lỗi có thể tùy tiện nói xấu ta à?”

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay lạnh nhạt nói.

“À, Nghiêm Lỗi nhất định sẽ không truyền dị thuật còn Hứa Thanh Tiêu ta thì học dị thuật? Ngài đúng là tiêu chuẩn kép mà.”

“Lúc ấy ngươi cũng đâu phải là đại nho?”

Bồng nho đáp.

“Rõ rồi, ý của Bồng nho là trong trời đất này, thứ gì cũng là thấp kém hết, chỉ có đại nho là cao cấp thôi.”

“Sau này có nói chuyện hay làm việc thì ngươi nhất định phải cân nhắc cẩn thận đấy, nếu như ngươi không phải đại nho thì lỡ như ngươi nói sai một câu liền sẽ phải đến Văn cung tự chứng.”

“Nếu như ngươi làm sai một việc, ngươi mà không phải là đại nho thì ngươi đáng chết.”

“Bất luận là bách tính bình dân, hoàng thân quốc thích, thậm chí coi như có là bệ hạ, nàng mà nói sai câu nào thì cũng sẽ phải đến Văn cung thỉnh tội, cần phải thỉnh tội với Bồng nho.”

“Dưới đại nho đều là heo chó! Đây chính là những thứ mà Bồng nho học được từ thánh nhân, hiểu rồi, hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, câu nào cũng tràn ngập vẻ quái dị.

Nhưng những lời này cũng là những lời đại nghịch bất đạo.

Chương 692: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (4)

Ầm!

Pho tượng trong Văn cung chấn động chỉ vì những lời này của Hứa Thanh Tiêu quá kịch liệt và ngỗ nghịch.

Bên dưới đại nho đều là heo chó?

Câu này ai mà dám nói chứ? Thánh nhân cũng chẳng dám nói nữa là.

Năm pho tượng thánh nhân đều rung lắc, thánh ý khủng khiếp tràn ngập khắp Văn cung Đại Ngụy nhưng chỉ có một phần nhỏ là đè lên người Hứa Thanh Tiêu, những áp lực còn lại đều đè trên người Bồng nho.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi đừng có mà ở đây ngậm máu phun người.”

“Lão phu nói như vậy lúc nào đấy?”

Bồng nho rống to, ông ta giải thích ngay lập tức.

Chỉ vì cái mũ mà Hứa Thanh Tiêu chụp cho ông ta này thật sự quá lớn, nếu cả tự thân Hứa Thanh Tiêu cũng phải chịu một phần thánh ý.

Dưới đại nho đều là heo chó?

Con mẹ nó câu này ai mà dám nói ra? Không muốn sống nữa à?

“Không phải là vừa rồi Bồng nho còn nói ta không phải đại nho đó sao, cho nên ta bị oan uổng là đáng đời?”

“Nghiêm Lỗi là đại nho cho nên nhất định là người tốt, không cần tự chứng.”

“Lúc ấy Hứa mỗ cũng không phải là đại nho cho nên cần phải tự chứng, đây không phải là đạo lý của Bồng nho đó sao?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng, thánh ý trên người cũng dần dần tiêu tán. Theo lời Bồng nho giải thích lúc nãy, thánh ý cũng tự nhiên biến mất.

Câu này vừa dứt thì có không ít nho sinh bên trong Văn cung cảm thấy cực kỳ hả giận.

Bồng nho chơi tiêu chuẩn kép như vậy, đám người này cũng đâu có ngu. Chuyện mà Nghiêm Lỗi làm sai thì có người hoài nghi nhưng ông ta lại không cần tự chứng, bởi vì ông ta là đại nho.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì phải tự chứng? Dựa vào cái gì chứ?

Thế như bọn họ, văn chương mà bọn họ viết vốn là không có tư cách để họ nhìn vào mắt.

Còn văn chương mà những đại nho này viết, cho dù chỉ là phát huy bình thường thôi nhưng cũng được thổi phồng lên đến tận mây xanh, đây chẳng phải là cùng một đạo lý hay sao?

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi có yêu cầu gì cứ nói thẳng ra đi.”

Bồng nho không muốn dây dưa gì với Hứa Thanh Tiêu nữa, có gì muốn nói thì cứ nói thẳng đi, khỏi cần đấu võ mồm.

Nghe xong câu này, Hứa Thanh Tiêu hừ nhẹ một tiếng.

Chẳng qua hắn cũng không muốn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian nữa, bây giờ đưa ra những yêu cầu mà mình muốn là được.

“Một là chuyện sao chép Đại Ngụy văn báo của Hứa mỗ Nghiêm Lỗi cũng đã thừa nhận rồi, Hứa mỗ mong muốn sau này sẽ không còn Đại Ngụy văn thánh báo nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra yêu cầu đầu tiên.

Hắn muốn trực tiếp giết chết đối thủ cạnh tranh này.

Nhưng giọng của Bồng nho lại lập tức vang lên.

“Không được! Đại Ngụy văn thánh báo chắc chắn không thể nào biến mất được, vật này ích nước lợi dân, tạo phúc cho bá tánh trong thiên hạ, lão phu không đồng ý.”

Bồng nho đáp.

Thái độ của ông ta cực kì kiên quyết, vốn chẳng muốn đồng ý yêu cầu này.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó hắn vung tay lên, Hạo Nhiên chính khí tràn ra.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu, hôm nay ta chất vấn Nghiêm Lỗi, tra xét Văn cung Đại Ngụy nhưng lại bị kẻ gian ra tay ngăn cản, hôm nay Hứa mỗ lại mời thánh ý.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Giờ khắc này, vẻ mặt của tất cả đại nho cũng thay đổi.

Bách tính của kinh đô Đại Ngụy cũng tràn đầy mong đợi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, âm thanh của Bồng nho lại vang lên.

“Khoan đã.”

“Đại Ngụy văn thánh báo không thể biến mất được, nhưng lão phu có thể cam đoan với ngươi, một tháng bốn kỳ, thấy sao hả.”

Bồng nho tức giận lắm.

Hứa Thanh Tiêu há miệng là thỉnh thánh, ngậm miệng là mời thánh ý.

Nếu như không phải Hứa Thanh Tiêu đã từng thỉnh được thánh ý xuất hiện thật thì hôm nay ông ta cũng thật sự muốn xem thử xem Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng bao nhiêu.

Nhưng ngày hôm đó Hứa Thanh Tiêu tức giận chém giết quận vương, ông ta cũng đã nhìn thấy, chỉ là ông ta không ra mặt mà thôi.

Đổi lại là bất kì một người nào khác thì ông ta cũng không tin họ có thể mời thánh ý đến thật.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì ông ta tin.

Ông ta không có lý do nào mà không tin cả.

Cho nên Bồng nho nhịn cục tức này xuống, đồng ý sẽ cắt giảm kỳ ra trong tháng, bởi vì theo suy nghĩ của ông ta thì hai ngày sẽ ra một kỳ.

Văn cung Đại Ngụy không bao giờ thiếu nội dung, về phần in giấy vân vân, cũng chẳng phải là vấn đề.

Nhưng nếu muốn phong cấm Đại Ngụy văn thánh báo thì đây là chuyện không thể nào, chắc chắn là không thể nào. Tác dụng của thứ này ai cũng nhìn thấy được, ai chịu bỏ qua chứ?

Đối mặt với những lời mà Bồng nho nói.

Hứa Thanh Tiêu lại chầm chậm mở miệng nói:

“Ba tháng một kỳ.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình, một tháng bốn kỳ thì có hơi nhiều, ba tháng một kỳ thì được.

“Không thể nào.”

Bồng nho lại bác bỏ một lần nữa. Ba tháng một kỳ? Vậy có khác nào là không làm đâu? Có khác gì với chiêu văn Đại Ngụy đâu?

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu! Hôm nay lại thỉnh…”

Không thể nào đâu nhỉ? Hứa Thanh Tiêu lại mở miệng ra một lần nữa, Hạo Nhiên chính khí lại tràn ra từ cơ thể Hứa Thanh Tiêu, dẫn đến một vài dị tượng.

“Một tháng ba kỳ! Hứa Thanh Tiêu, đây là ranh giới cuối cùng của lão phu.”

Bồng nho đang cố chịu đựng sự chán ghét mà mở miệng, tên Hứa Thanh Tiêu này đúng thật là lòng lang dạ thú mà, không cho bọn họ chút chỗ trống nào để mặc cả hết.

“Một tháng một kỳ!”

Hứa Thanh Tiêu lại nói thêm lần nữa, một tháng một kỳ thì Hứa Thanh Tiêu có thể chịu được, cũng là cái giá thấp nhất của hắn.

“Hai kỳ.”

Bồng nho cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi mở miệng, một tháng hai kỳ.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu…”

Hứa Thanh Tiêu mặc kệ, trực tiếp mở miệng.

“Được!”

“Được!”

“Được!”

“Một kỳ thì một kỳ.”

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu đồng ý với ngươi!”

Bồng nho không ở chỗ này nhưng tất cả đều có thể đoán được vẻ mặt ông ta ra sao. Nói tức đến thở hổn hển thì có hơi quá, nhưng chắc chắn đã đỏ mặt tía tai.

Hứa Thanh Tiêu bắt nạt người ta quá rồi.

Một câu nói không hợp liền mời thánh ý.

Ngươi tưởng thánh nhân là thân thích nhà ngươi chắc? Động một chút là mời tới?

Tất cả mọi người đều không mấy tin tưởng chuyện Hứa Thanh Tiêu có thể thỉnh thánh ý đến thật, nhưng vấn đề là trước đó bọn họ cũng đâu có tin, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại mời đến được.

Còn cách nào nữa đâu?

Không còn cách nào cả.

Ngươi dám cược không?

Không dám.

Cho nên coi như ngươi có bực tực hơn nữa thì cũng chỉ có thể cố nhịn mà đồng ý.

“Thứ hai, Nghiêm Lỗi đã thừa nhận chuyện văn chương của Trương Ninh mỉa mai Hứa mỗ, nên kỳ thứ hai của Đại Ngụy văn thánh báo nhất định phải để Trương Ninh đại nho công khai xin lỗi Hứa mỗ, cũng mong Bồng nho cam đoan từ nay về sau văn chương của văn thánh báo không được phép sỉ nhục

mỉa mai Hứa mỗ nữa, nếu như có nữa thì nhất định phải nghiêm trị.”

Đây chính là yêu cầu thứ hai của Hứa Thanh Tiêu.

Trương Ninh ngầm trào phúng hắn chẳng lẽ sẽ được bình yên vô sự?

Sao có thể chứ?

Chương 693: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (5)

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi ngông…”

Phản ứng đầu tiên của Trương Ninh sau khi nghe xong những lời này chính là tức giận rồi mắng ầm lên, nói thật thì ông ta còn hận Hứa Thanh Tiêu hơn cả Nghiêm Lỗi.

Ông ta đã đến cái tuổi này rồi, trước mặt là một vùng u tối, vất vả lắm mới thông qua Đại Ngụy văn thánh báo mà nhen nhúm hy vọng được tấn thăng.

Nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại hại ông ta như vậy sao ông ta có thể không hận Hứa Thanh Tiêu cho được? Bây giờ Hứa Thanh Tiêu còn bảo ông ta xin lỗi?

Sao có thể?

Tuyệt đối không thể nào.

Chỉ là ông ta không đồng ý thì là chuyện của ông ta, nhưng có làm hay không thì không do ông ta quyết định.

“Im miệng.”

Bồng nho lên tiếng bảo ông ta yên lặng.

“Lão phu đồng ý.”

Bồng nho thẳng thắn đồng ý, yêu cầu này tuy có hơi quá đáng nhưng chỉ với riêng Trương Ninh mà thôi, còn đối với Chu thánh nhất mạch mà nói thì cũng không tính là gì, không có tổn hại về mặt thực chất.

Bị Bồng nho răn dạy, Trương Ninh chỉ có thể cúi đầu, bên trong ánh mắt ông ta chất chứa đầy hận ý và ủy khuất, nhưng ông ta lại không dám chống đối Bồng nho.

Thấy dáng vẻ khổ sở kia của Trương Ninh, Hứa Thanh Tiêu thật là dễ chịu.

Thích làm cho ta khó chịu đúng không? Giờ thấy khó chịu chưa nào?

Một đám giống hệt như chó vậy.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu rất sảng khoái nhưng chuyện này vẫn chưa xong đâu.

“Thứ ba, cần phải đổi tên Đại Ngụy văn thánh báo, không thể dùng hai chữ văn thánh, cũng không xứng với hai từ Đại Ngụy.”

Đây chính là chuyện thứ ba mà Hứa Thanh Tiêu muốn.

Ngày đó đám người Nghiêm Lỗi kia yêu cầu Nữ đế phong cấm Đại Ngụy văn báo của mình trên triều đình, thậm chí thế mà còn dám yêu cầu giao Đại Ngụy văn báo cho Văn cung?

Vậy hôm nay Hứa Thanh Tiêu muốn lấy đạo của người trả lại cho người.

“Không được.”

Bồng nho lên tiếng nhưng không quả quyết như trước mà có vẻ hơi suy nghĩ rồi mới cho câu trả lời.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu!”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, lại không được đúng không? Không được thì ta mời thánh ý, ai sợ ai chứ?

“Được được được!”

“Tất cả đều làm theo ý ngươi.”

“Chẳng qua ta chỉ đồng ý ba điều này, không thể thêm cái nào nữa.”

“Nếu như ngươi không vừa lòng vậy thì cứ thỉnh thánh ý đi.”

Bồng nho nén cơn giận nói.

Ba điều kiện này ông ta đồng ý, nhưng cũng chỉ đồng ý ba điều này mà thôi, nhiều hơn một cái cũng không được.

Nếu như ngươi không chịu muốn mời thánh ý.

Được được được, vừa lúc ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy thánh nhân, phiền ngươi mời ra cho ta gặp một lần.

Hình như Bồng nho sắp tức điên luôn rồi.

Không chỉ có ông ta, các vị nho khác cũng có hơi phiền muộn.

Mặc kệ nói gì thì nói thì chỉ cần Hứa Thanh Tiêu bất mãn là sẽ hỏi thánh ý.

Có thể mời thánh ý thì muốn làm gì thì làm à?

Một vài đại nho của mạch Chu thánh đúng là có hơi khó chịu.

Nhưng khó chịu thì có thể làm được gì đây? Chỉ có thể bị người ta dắt mũi thôi.

Còn Hứa Thanh Tiêu, sau khi hắn nghe xong câu này thì lại tỏ vẻ vừa lòng đẹp dạ.

Chuyện tới bước này đúng là quá tốt rồi.

Không cần thiết phải tiếp tục quậy lên, đã lấy được lợi ích nên lấy rồi.

Người nên đối phó cũng đối phó xong rồi.

Không cần thiết cứ phải tiếp tục giằng co như vậy nữa.

“Công đạo của Bồng nho, Hứa mỗ đồng ý.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, chỉ là trong câu nói này lại tràn ngập hương vị trào phúng.

Nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục nán lại nữa mà quay người rời đi, lộ ra vẻ cực kỳ thoải mái.

“Hứa nho, học đường Thủ Nhân có còn nhận người không vậy?”

Lúc này, giọng của Tống Minh vang lên, hắn ta đi thẳng tới dò hỏi Hứa Thanh Tiêu có thu nhận người hay không.

“Người có phẩm đức thì đều nhận.”

Hứa Thanh Tiêu cho hắn câu trả lời, trong lúc nhất thời, Tống Minh lập tức đi theo phía sau, vẻ mặt tràn đầy sự chờ mong.

Không chỉ hắn ta, trong phút chốc, từng bóng người cũng bắt đầu chuyển động đi theo Hứa Thanh Tiêu.

Phía sau ngày càng có nhiều người đi theo.

Tất cả những lời nói và hành động của Hứa Thanh Tiêu hôm nay làm cho bọn họ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Thiếu niên, nên như thế.

Đây mới là dáng vẻ mà người trẻ tuổi nên có.

So sánh ra thì đúng là bọn họ có chút kính trọng tư thái này của Hứa Thanh Tiêu.

Cứ như vậy.

Tuồng kịch này cuối cùng cũng kết thúc ở chỗ Nghiêm Lỗi bị tru tâm, Trương Ninh tạ lỗi cùng với chuyện Văn cung Đại Ngụy phải trả giá lớn là tường vân mà Văn cung Đại Ngụy thật vất vả mới có được, và còn thêm ba điều kiện của Hứa Thanh Tiêu.

Văn cung Đại Ngụy thua.

Chính xác hơn mà nói thì Chu thánh nhất mạch đã thua.

Hơn nữa lại còn thua một cách triệt để.

Nếu như hôm nay không có chuyện như vậy xảy ra thì đây vốn hẳn là một con đường quanh co, có thể không ngừng làm cho Hứa Thanh Tiêu khó chịu, chèn ép Đại Ngụy văn báo.

Ít nhất thì còn có thể tranh giành, thậm chí là phần thắng còn rất lớn, dù sao thì thế lực đằng sau Đại Ngụy văn thánh báo cũng chính là Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng lần này lại thảm bại, Chu thánh nhất mạch thua thảm hại, Đại Ngụy văn thánh báo cơ hồ như đã mất vốn liếng tranh đấu.

Cho dù bọn họ có thể nghĩ ra được cách khác nhưng mà một tháng một kỳ, hoàn toàn chẳng có bất kì năng lực cạnh tranh nào cả.

Hứa Thanh Tiêu đã thu được thắng lợi to lớn.

Thậm chí hắn còn mang đi một nhóm nho sinh của Văn cung Đại Ngụy.

Thua rất thảm, cực kì thảm.

“Ngay ngày hôm nay, Đại Ngụy văn thánh báo liền đổi tên thành Đại Ngụy nho báo, do Trần Tâm làm chủ bút.”

Giọng của Bồng nho vang lên, đổi tên Đại Ngụy văn thánh báo thành Đại Ngụy nho báo, đồng thời cũng đổi người chủ bút, chọn một chủ bút tương đối đặc biệt.

Trần Tâm.

Trong Văn cung, Trần Tâm nghe xong lời này thì không khỏi sững sờ nhưng vẫn không nhiều lời, chỉ cúi đầu về phía Bồng nho.

Cứ như vậy, Văn cung Đại Ngụy cũng dần an tĩnh lại.

Nhưng đây chỉ là an tĩnh vẻ bề ngoài thôi, những nho sinh kia đã bí mật thầm nói với nhau, chủ đề thảo luận là có nên đi học đường Thủ Nhân hay không.

Loại chuyện này đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói thì cần phải xử lý ngay lập tức, bằng không mà nói, nếu như thật sự để cho những tài tử này ra đi thì Văn cung Đại Ngụy sẽ không chịu nổi.

Sau đó, thời gian chầm chậm trôi qua.

Chuyện hôm nay đã truyền khắp cả kinh đô Đại Ngụy, sau khi dân chúng biết được những hành động và lời nói của Hứa Thanh Tiêu thì cũng không nhịn được mà cảm thấy thoái mái hả giận.

Còn sau khi biết được kết cục của Nghiêm Lỗi và Trương Ninh, bọn họ lại vỗ tay luôn mồm khen hay.

Còn về phần dị thuật của Trình Lập Đông cuối cùng có phải do Nghiêm Lỗi truyền lại hau không thì trong phút chốc, dân chúng thi nhau suy đoán, nhưng những suy đoán này rất nhanh sau đó đã bị ngăn lại.

Chương 694: Ta Chính Là Hứa Thanh Tiêu, Hôm Nay Lại Thỉnh Thánh Ý! Bồng Nho Chịu Thiệt! (6)

Chuyện có mối liên hệ quá lớn, không cho phép thảo luận, chuyện này không chỉ gây tổn thương đến riêng một vị đại nho nào mà nó gây trở ngại với cả Văn cung Đại Ngụy.

Văn cung Đại Ngụy đại diện cho thánh nhân, tất nhiên là không cho phép thảo luận chủ đề này rồi, tuy có lệnh cấm nhưng một vài bách tính vẫn không nhịn được mà âm thầm nhắc đến.

Cứ như vậy, liên tiếp mấy mươi ngày trôi qua.

Văn cung Đại Ngụy an tĩnh lạ thường, không có chuyện gì xảy ra cả.

Còn Đại Ngụy văn báo dưới tình huống không có đối thủ cạnh tranh, giá cả vẫn ổn định ở mức mười lăm văn tiền một bản, mặc dù không thể nào mang đến lợi nhuận nhưng nó cũng đã nhanh chóng mở rộng.

Kỳ văn báo thứ hai, bán ra hai triệu bản.

Kỳ văn báo thứ ba, bán ra ba triệu bản.

Kỳ văn báo thứ tư, bán ra năm triệu bản.

Mà trong khoảng thời gian này, học sinh của học đường Thủ Nhân cũng ngày càng nhiều hơn, đa phần đều được Hứa Thanh Tiêu sắp xếp tới tòa soạn, phụ trách chuyện của Đại Ngụy văn báo.

Sau một thời gian, lượng tiêu thụ của Đại Ngụy văn báo cũng bắt đầu giảm xuống, không phải do có người phá rối mà là sự mới mẻ của nó đã dần qua đi, vì vậy thị trường tất nhiên sẽ trở lại trạng thái cân bằng.

Từ cao nhất là năm triệu bản bây giờ rớt xuống hai triệu bản, đây là số lượng mà hiện tại kinh đô Đại Ngụy có thể tiếp nhận

được, bây giờ trên cơ bản là một bản văn báo được bán ra thì mười mấy người xem chung.

Thậm chí là những thương nhân hơi thông minh một chút thì sẽ mua văn báo rồi cho thuê để đọc, một lần một văn tiền.

Tình huống ở các nơi làm cho sức tiêu thụ của Đại Ngụy văn báo hạ xuống, nhưng thứ mà Hứa Thanh Tiêu xem trọng chính là sức ảnh hưởng mà không phải chút bạc vụn kia.

Mà khi kì thứ năm của văn báo được ra mắt thì Hứa Thanh Tiêu cũng gặp các quan thương được một lần, phân phát Đại Ngụy văn báo cho đối phương, tất cả chi phí do đối phương chi, lợi nhuận cũng do đối phương giữ hết.

Vẫn là câu nói kia, Hứa Thanh Tiêu muốn sức ảnh hưởng của nó chứ không phải là mấy lượng bạc vụn.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không để Trương Như Hội thua thiệt, trước mắt mục mà Đại Ngụy văn báo kiếm được nhiều tiền nhất chính là mục quảng cáo của các thương hộ, tiền kiếm được từ cái này còn nhiều hơn so với tiền bán Văn báo.

Ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, đầu năm sau, Đại Ngụy văn báo sẽ xuất hiện ở khắp các huyện thành, cứ như vậy, thanh kiếm Dân tâm này coi như thật sự được đúc thành.

Thời gian thấm thoát, tháng Chín đã qua đi.

Tháng Mười đã đến.

Thời tiết của Đại Ngụy cũng dần chuyển lạnh.

Tất cả mọi chuyện đều từng bước được thực hiện.

Mỗi ngày Hứa Thanh Tiêu đều bề bộn công việc, công trình guồng nước cũng đã được xây dựng, nhưng có một vài chi tiết còn cần phải xử lý, sức tiêu thụ của Đại Ngụy văn báo cũng đã bắt đầu đóng băng, nhất là ở nhiêu quận phủ, vốn chẳng bán ra được.

Dù có dùng danh nghĩa của Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng có nhiều người mua.

Thậm chí có dùng phương thức đẩy giá thấp xuống thì cũng không hấp dẫn được bao nhiêu người.

Một đống lớn công việc làm cho đầu óc của Hứa Thanh Tiêu xoay vòng đến choáng váng.

Cứ như vậy.

Cả tháng Mười đảo mắt đã trôi qua.

Mãi cho đến trung tuần tháng Mười Một.

Thời tiết Đại Ngụy càng ngày càng lạnh, qua thêm nữa tháng là đã đến tết.

Mà vào ngày này, bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại thấy có hơi không đúng.

Liên tục hai tháng.

Mặc kệ hắn làm chuyện gì thì cũng giống như không gặp bất kì sự ngăn cản nào?

Điều này có hơi kỳ lạ.

Chẳng lẽ đám người này ngoan ngoãn vậy sao?

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

Mà vào ngay lúc này.

Giờ Tý.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong một căn mật thất.

Hai bóng người chậm rãi xuất hiện.

Một người là Hoài Ninh thân vương.

Người kia thì khoác trên người một bộ áo bào đen, khom người không nhìn thấy rõ dung mạo.

“Vương gia, chuẩn bị ra sao rồi?”

Giọng nói già nua vang lên.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu có mặt ở đây thì chỉ sợ là sẽ nhận ra giọng nói này trong nháy mắt.

Là giọng của Bồng nho.

“Tất cả mọi chuyện đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Bản vương đã thông báo cho tất cả các dị tộc, nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra thì hôm nay tấu chương sẽ được gửi đến kinh đô.”

Hoài Ninh thân vương nói với giọng bình tĩnh.

“Tốt!”

“Tốt!”

“Tốt!”

Bồng nho khẽ gật đầu sau đó ho khan mấy tiếng nói:

“Lần này trái lại lão phu muốn xem thử Hứa Thanh Tiêu làm cách nào để thoát khỏi kiếp nạn này.”

Bồng nho nói, bên trong ánh mắt tràn ngập lãnh ý.

“Bồng nho, chúng ta đã vận dụng đến nước cờ dị tộc này, nếu như vẫn không thể diệt trừ được Hứa Thanh Tiêu thì nên làm thế nào mới phải?”

Hoài Ninh thân vương mở miệng, trong giọng nói của ông ta có chút… quái lạ.

“Không.”

“Lần này hắn ta không trốn thoát được đâu.”

“Man tộc sắp tới.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng đã quyết định.”

“Tiếp theo đó, thứ nhắm vào không phải là Hứa Thanh Tiêu mà là vương triều Đại Ngụy.”

“Văn cung, phiên vương, Man tộc, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ ở vào thời điểm thích hợp, cùng tiến cùng lui.”

“Khí vận của vương triều Đại Ngụy cũng sắp tận rồi.”

“Hứa Thanh Tiêu đơn giản chỉ là người mà chúng ta tiện tay diệt đi mà thôi.”

“Hoài Ninh vương gia, chuyện của phiên vương sẽ giao cho ngài, nếu như Đại Ngụy không dám khai chiến, xua quân Bắc phạt thì các phiên vương kia nhất định sẽ không ngồi yên chờ chết.”

“Ngài hiểu chưa?”

Bồng nho nói.

Ông ta nói vậy như thế đang âm mưu một bí mật lớn kinh thiên động địa nào đó.

“Được!”

“Chuyện của phiên vương cứ giao cho bản vương là được.”

“Chẳng qua bản vương vẫn lo chuyện Hứa Thanh Tiêu, nếu như có thể thì nhanh chóng giải quyết đi.”

“Bây giờ hắn ta đã có thành tựu, nếu như lại cho hắn ta thêm thời gian thì chắc chắn không phải là một chuyện tốt.”

Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu nói vậy.

“Ừ.”

Bồng nho khẽ gật đầu nhưng cũng không nhiều lời.

Sau đó.

Hai người cũng biến mất.

Cứ như vậy.

Một canh giờ sau.

Từng phong từng phong tấu chương được khẩn cấp gửi đến.

Xuất hiện trong tay lục bộ Thượng thư.

Đồng thời cũng xuất hiện trong tay nữ đế Đại Ngụy.

Là tấu chương vạch tội!

Mười hai nước dị tộc liên hợp lại vạch tội Hứa Thanh Tiêu.

Chương 695: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện!

Vương triều Đại Nguỵ.

Võ Xương năm thứ nhất.

Ngày mười bảy tháng Mười một.

Kinh đô Đại Nguỵ đã lập thu từ sớm.

Thỉnh thoảng có gió lạnh phả đến, thêm một tháng nữa thì trên cơ bản là đã bắt đầu mùa đông.

Đối với lớp bách tính dưới tầng chót của Đại Nguỵ mà nói thì bọn họ không hề muốn mùa đông đến.

Có lẽ là vì rét lạnh, cũng có lẽ là vì nguyên nhân khác.

Mà lúc này, từng phong thư khẩn cấp lần lượt đưa đến tay Lục bộ Thượng thư, phần lớn thư vẫn được đưa vào trong cung.

Vù vù vù!

Đêm khuya, gió lớn gào thét, bên ngoài cung điện và cả ở trong Dưỡng Tâm điện đều đã đốt than sưởi từ lâu.

Trên thực tế thì chỗ sưởi này không phải dùng để cung cấp nhiệt cho Hoàng đế mà là cho nhóm mấy cung nữ thái giám, bởi vì có một vài cung nữ thái giám không tu luyện võ đạo nên không thể nào chống lạnh được.

Bên trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế lẳng lặng nhìn tấu chương trong tay.

Đây là tấu chương khẩn cấp.

Đến từ mười hai quốc gia dị tộc.

Ý tứ của mười hai quyển tấu chương này rất đơn giản.

Muốn vạch tội Hứa Thanh Tiêu, lý do cũng tìm xong rồi.

Thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương bừa bãi. Mặc dù đúng là mấy phiên thương này có từng làm sai, dù có xét nhà thì cũng được, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại thẳng tay chém người khiến cho bọn họ không thể chịu đựng được.

Thứ hai, thọ đản của Nữ đế bọn họ đã chuẩn bị vô số quà tặng quý giá, nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại sai khiến Lễ bộ tặng cho bọn họ những thứ không cần thiết, tướng ăn quá khó coi.

Thứ ba, Hứa Thanh Tiêu làm xằng làm bậy ở vương triều Đại Nguỵ, không tuân theo thánh nhân, giết vương miệt Thánh. Hành vi như thế này giống như dã thú heo chó, nhưng lại có thể trở thành Thị lang Hộ bộ của Đại Nguỵ, về tình về lý đều không đúng.

Từ ba chuyện này, yêu cầu của mười hai dị quốc đều rất đơn giản, đó là miễn hết chức vụ của Hứa Thanh Tiêu, để đổi lấy tấm lòng của dị tộc.

Còn về chuyện nếu không bãi miễn thì sẽ như thế nào thì không viết ra.

Nhưng nói đến nước này ai hiểu được thì đều hiểu.

Đối mặt với mười hai bản tấu chương này, ánh mắt của Nữ đế không khỏi rơi vào bên trong lò lửa.

Bãi miễn Hứa Thanh Tiêu?

Chuyện này có thể sao?

Nữ đế không cần suy nghĩ đã bác bỏ đề nghị này ngay lập tức.

Nhưng hiện tại nàng đang im lặng là vì nghĩ đến một chuyện khác, nghĩ đến vấn đề đằng sau chuyện này.

Những dị tộc này sao không nổi lên ngay lúc đó mà để bây giờ mới nổi lên, hơn nữa còn là mười hai quốc gia đồng thời đưa tấu chương. Ngươi nói xem trong này có thể còn gì mờ ám không?

Mà quan trọng nhất là mấy dị tộc này chắc hẳn phải biết Hứa Thanh Tiêu là ai, cũng biết địa vị của Hứa Thanh Tiêu cao bao nhiêu.

Mà lại dám vạch tộc quan viên Đại Nguỵ như vậy. Đây hoàn toàn không phải là một chuyện mà người bình thường có thể làm.

Thân là nước phụ thuộc, thế mà dám vạch tội quan viên của Đại Nguỵ sao? Hơn nữa còn là người đứng đầu ngọn gió thịnh của Đại Nguỵ, điều này rõ ràng là có vấn đề.

Hiển nhiên là đằng sau còn có chuyện khác. Nháy mắt thôi Nữ đế nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng cho dù là cái nào thì cũng không phải chuyện tốt đối với Đại Nguỵ.

"Tuyên Lục bộ Thượng thư vào cung ngay lập tức."

Nhưng cuối cùng, Nữ đế vẫn đặt tấu chương sang một bên, từ tốn mở miệng.

Ngay lập tức, mấy bóng dáng nhanh chóng rời đi tuyên chỉ.

Cùng lúc đó.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Trước mặt Hứa Thanh Tiêu có một tờ giấy trắng.

Hiện tại hắn đang ghi chép một chút số liệu.

Đầu tiên là Đại Nguỵ văn báo. Bây giờ mỗi ngày số lượng tiêu thụ của Đại Nguỵ văn báo cộng lại đã được sáu triệu bản, hơn một nửa Đại Nguỵ đã bắt đầu mở rộng, có điều đang tiến hành điều chỉnh chi phí, bởi vì ngoại trừ một số quận phủ giàu có thì phần lớn đều đang bán lỗ vốn.

Chính là bởi vì lực ảnh hưởng.

Nhưng mặc dù như thế, đạt được định mức thế này, Đại Nguỵ văn báo vẫn không bán chạy được.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, thu nhập có vấn đề. Bách tính ở kinh đô có chút tiền nhàn rỗi, cách mấy ngày mua một phần văn báo cũng không tính là việc khó khăn gì, cùng lắm là uống ít đi một chén rượu thôi. Nhưng ngoại trừ nơi như kinh đô thì ở chín thành của Đại Nguỵ vẫn tương đối nghèo khổ khốn cùng. Bách tính bình dân không phải là không mua nổi một tờ Văn báo.

Chủ yếu vẫn là không nỡ mua. Hai mươi văn tiền đã đủ cho bọn họ ăn no nê. Ăn không ngon nhưng tối thiểu nhất là có thể được no.

Thứ hai, là tỉ lệ biết chữ. Toàn bộ Đại Nguỵ có tỉ lệ biết chữ rất cao, tính toán trái phải là bốn phần. Thì so với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên mà nói thì đúng là rất cao. Nhưng đối với việc mở rộng Đại Nguỵ văn báo mà nói thì rất thấp rất thấp, chủ yếu vẫn nhờ phúc của Thánh nhân và tiên đế. Trước thời Tĩnh Thành, Đại Nguỵ rất màu mỡ, bách tính có rất nhiều tiền nên đương nhiên học thức của đời sau không có vấn đề gì. Nói cách khác, có thể trở thành người đọc sách hay không thì biết chữ vẫn là một cơ sở.

Cộng thêm Đại Nguỵ lại có một vị thánh nhân, đương nhiên với dân chúng tôn trọng Nho đạo thì mới có bốn phần biết chữ, tuy với đất nước mà nói là không tệ thì với Hứa Thanh Tiêu thì vẫn không được.

Thứ ba, theo ánh sáng của Văn báo thì có vô số văn báo lớn nhỏ xuất hiện sau đó. Toàn bộ Đại Ngụy bây giờ, Đại Nguỵ văn báo của Hứa Thanh Tiêu là tối cao nhưng có không ít địa phương cũng xuất hiện văn báo bắt chước theo Đại Nguỵ văn báo, thậm chí là thẳng thừng đạo văn cũng có.

Ví dụ như, với một số quận vương quản lý địa phương mà nói đã thẳng thừng dò xét qua lại Đại Nguỵ văn báo, sau đó xuyên tạc câu chữ một chút liền biến thành đồ của họ, rồi còn thêm vào những thứ mà bọn họ muốn thêm.

Thứ họ nhìn trúng không phải là lợi nhuận mà là sự ảnh hưởng của Văn báo, tuyệt không để ý nhiều tiền hay ít tiền, thậm chí còn có không ít địa phương bán năm văn tiền một tờ báo bởi vì loại sức mạnh tuyên truyền này.

Đương nhiên là có không ít người đọc sách biết được việc này mà công kích chửi rủa, dù sao thủ đoạn đạo văn thế này cũng quá mức vô sỉ.

Nhưng có một số địa phương, phiên vương chính là vua một cõi, mặc kệ nhóm thư sinh có nhục mạ như thế nào thi bọn họ vẫn làm theo ý mình như thường, thậm chí còn ném ra một

câu, có phải đạo ăn hay không thì để Hứa Thanh Tiêu tự đến nói với bọn họ.

Đối với loại tình huống này, cơ bản là Hứa Thanh Tiêu sẽ không để ý đến, thậm chí hắn còn hy vọng phiên vương các nơi có thể đạo Đại Nguỵ văn báo.

Nuôi dưỡng một thói quen đọc tốt, cái này tương đương với việc bồi dưỡng hộ khách cho mình từ sớm, sao Hứa Thanh Tiêu lại muốn ngăn cản chứ?

Chương 696: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện! (2)

Mục tiêu của mọi người đều không phải là tiền bạc, mà đều muốn năng lực ảnh hưởng và tuyên truyền, vậy nên hiện tại khiến cho mấy phiên vương này chịu giày vò, chờ đến khi nào Đại Ngụy hoàn toàn yên tĩnh lại rồi từ từ thu thập mấy phiên vương này, để cho các học sinh của học đường Thủ Nhân thẳng thừng tiếp nhận, không cần phải đổi bản thảo, cứ dùng thẳng là được.

Chuyện này sao lại không làm?

Về phần có một số người đọc sách bất bình thay cho mình, Hứa Thanh Tiêu cũng không lạnh nhạt với bọn họ, hắn định thời gian tới sẽ đưa tặng Đại Ngụy văn báo, để bọn họ tuyên truyền giúp cũng tốt, hoặc là nhìn thấy được chân tướng cũng tốt, dù sao thì trước hết đừng có làm loạn.

Quay lại ba vấn đề kia.

Vấn đề thứ nhất và thứ hai đều là vấn đề Hứa Thanh Tiêu cần phải giải quyết.

Phải làm như thế nào để có nhiều dân chúng mua văn báo.

Năng lực nâng cao kinh tế là trọng điểm, nhưng cho dù kinh tế có đi lên thì thật ra cũng không nói lên được là gia tăng phạm vi tiêu thụ. Dù sao cho dù thật sự có tiền, thì cũng có người không thích xem báo mà.

Người ta mua rượu uống không tốt sao?

Mua gà về nhà ăn không ngon sao?

Kỹ viện, à, thành thật xin lỗi, hai mươi văn tiền không chơi nổi.

“Chỉ còn hai tháng, hiệu quả của guồng nước phải xuất hiện.”

“Hiệu quả sơ bộ sẽ không quá tốt nhưng cũng không quá kém.”

“Có lẽ đợi khoảng đến trung tuần sang năm thì kinh tế của Đại Ngụy chắc sẽ bắt đầu nóng lại. Cho nên trước đó nhất định phải nghĩ được đối sách cho kỹ.”

“Nhóm biết chữ này phải từ từ xem.”

Hứa Thanh Tiêu càng nghĩ thì càng thấy chỉ có thể dự tính như vậy.

Trước tiên xác định mục tiêu nhỏ, là nâng cao mức tiêu thụ Đại Ngụy văn báo lên một mười triệu. Sau khi hoàn thành mục tiêu nhỏ này xong là có thể tạm thời buông xuống một chút.

Sau khi xác định phương hướng của Đại Ngụy văn báo xong.

Tiếp theo là công trình guồng nước.

Mấy tháng tới guồng nước ở các nơi bắt đầu vận hành. Căn cứ theo tấu chương của Hộ bộ và Công bộ đưa đến.

Trước mắt Đại Ngụy có mười một vạn chiếc guồng nước, trong đó tám vạn chiếc ở những khu chủ yếu của Đại Ngụy, nói trắng ra chính là những nơi triều đình có thể quản được.

Ba vạn cái còn lại phân tán tương đối thưa thớt, rất khó để quản lý được. Theo căn cứ điều tra âm thầm của nhóm thái giám Ti lễ giám thì phần lớn guồng nước tương đối hoang phế, nhất là ở trong những quận của phiên vương.

Vừa mới bắt đầu còn thấy không tệ, nhưng bởi vì mấy linh kiện chủ yếu không được lắp đặt, dẫn đến những guồng nước này cứ một chốc lại gặp vấn đề, cứ một chốc lại mời người đến sửa, thế nên nhiều phiên vương lười xử lý, nên cũng phủ bụi, thậm chí còn có mấy phiên vương dâng tấu chương nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

Làm một hạng mục thế này triều đình còn cấp ra nhiều bạc như vậy, cơ bản chính là đang lãng phí.

Tấu chương dâng lên, Nữ đế vừa nhìn qua đã ném đi, cũng không dẫn đến lời tranh luận nào.

Đương nhiên những phiên vương này cũng tìm người âm thầm điều tra, nhưng kết quả điều tra ra được thì ít nhiều gì cũng có

sai lệnh, cộng thêm những phiên vương này cũng không còn tâm tư xử lý.

Cũng không gây ra chuyện gì.

“Trước cuối năm nhất định phải tăng số lượng lên mười lăm vạn guồng nước.”

“Sang năm phải cho guồng nước bao trùm khắp Đại Ngụy, cố gắng làm năm mươi vạn guồng. Mục tiêu trong ba năm đạt đến số lượng trăm vạn guồng nước trên cơ bản là không thành vấn đề.”

Hứa Thanh Tiêu lại chế định một kế hoạch.

Trước mắt guồng nước có mười một vạn chiếc, cái này vẫn còn xa mới đủ để trước cuối năm có mười lăm vạn guồng.

Sang năm có năm mươi vạn guồng thì cuối năm sau nhất định sẽ vượt trăm vạn chiếc.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu đã trồng một lượng lớn vật liệu tương ứng với bộ phận thương nhân của Đại Ngụy Thương hội, không thể nào có chuyện đặt trứng gà vào trong sọt khác. Dù sao thì ai trồng người nấy kiếm tiền, dù không sánh bằng mấy vật trồng có lợi, nhưng thắng ở số lượng nhiều ăn được no, cộng thêm việc làm ăn của triều đình thì không sợ không cầm được tiền, độ mạo hiểm cực thấp.

Cho nên hai năm sau đây cơ bản là không cần lo lắng không đủ vật liệu, chỉ sợ là bạc của Đại Ngụy không đủ.

Chuyện thứ ba, chính là chuyện quốc khố.

Trước mắt quốc khố đã chi ba mươi triệu lượng bạc, Lục bộ đều đã cầm tiền đi, cộng thêm số lượng guồng nước mới, rồi đưa tặng cuốc, hạt giống cho các nơi, bao gồm cả việc mua trâu rồi phí nhân công, vân vân.

Phần chi tiêu lớn nhất chính là mua trâu, phàm là những nơi có guồng nước thì mười con trâu của làng là trâu của nhà quan, tác dụng chính là giúp dân chúng cày ruộng miễn phí. Nếu không chỉ dựa vào sức người thì đi cày ruộng không được.

Nhất là ruộng hoang thì càng phải dùng trâu tốt để cày.

Trước mắt trong quốc khố còn lại tám mươi triệu lượng bạch ngân.

Nhìn thì tưởng rất nhiều nhưng trên thực tế cũng chẳng được bao nhiêu. Hứa Thanh Tiêu còn có không ít kế hoạch chưa triển khai.

Chỉ riêng việc để bách tính làm thêm ruộng hoang đã phải cho phụ cấp. Giống như là số trâu của quan gia đến lúc này mới có bao nhiêu, một con thì có lẽ khoảng ba mươi lượng.

Một hương cần mười con, tức là ba trăm lượng một hương. Toàn bộ Đại Nguỵ này có bao nhiêu hương?

Hơn nữa một hương mười con trâu hoàn toàn không đủ, chỉ có thể nói là giải quyết khẩn cấp, còn nếu muốn giải quyết sạch sẽ thì một hương ít nhất cũng tầm một trăm con.

Đây chỉ tính riêng mua trâu.

Đại Nguỵ thiếu tiền vẫn là thiếu tiền, chỉ có điều không thiếu như lúc trước thôi.

"Đợi sau khi lương tăng lên thì tiền trang của Đại Nguỵ nhất định vẫn là như thế."

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm. Biện pháp giải quyết chuyện thứ ba này chính là tiền trang của Đại Nguỵ, An Quốc sách thuở ban đầu.

Ngoài ba chuyện này chính là quốc sự.

Hứa Thanh Tiêu viết vào một tờ giấy trắng, xác định rõ kế hoạch rồi sau đó thực hành từng bước.

Tri hành hợp nhất cũng có đạo lý ở đây.

Nếu biết được vấn đề thì phải đi giải quyết vấn đề, cho dù là làm rất khó thì cũng phải đi làm, chứ không phải là ngồi chờ chết, lãng phí thời gian.

Chuyện của quốc gia đã giải quyết xong.

Còn lại là chuyện cá nhân.

Gần đây ma chủng trong cơ thể bắt đầu ngo ngoe động đậy, gần như là muốn giải phóng.

Bắt đầu từ hai tháng trước, Triều Ca đã ngưng tụ hư ảnh thánh nhân, dẫn tới việc sau khi cộng minh với Văn cung xong thì ma chủng trong cơ thể cũng bị áp chế một lượt.

Mãi cho đến gần đây ma chủng mới bắt đầu muốn ngo ngoe động đậy.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu định vào lúc cuối tháng sẽ dẫn dắt ma chủng ra ngoài, lấy uy lực của Đại Nho để trấn áp ma chủng.

Còn về Võ đạo, chuyện Lục phẩm phá cảnh đan, Hứa Thanh Tiêu dự định vẫn nên đến nói một chút với Đan thần Cổ Kinh, dù sao thì vật liệu yêu cầu quá quý giá.

Không làm được.

Chương 697: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện! (3)

Xét Tiên đạo, Hứa Thanh Tiêu vẫn ở trong giai đoạn vỡ lòng, hắn chẳng biết Lộ Tử Anh đã đi đâu, dù sao tính trước tính sau y cũng đã biến mất gần hai tháng.

Có điều trong thời gian hai tháng này, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhàn rỗi, lúc không có việc gì làm là liền tu tiên đạo.

Bây giờ trong cơ thể hắn ngưng tụ chín sợi linh mạch, còn lại không ngưng tụ ra được.

Tiên đạo cửu phẩm là Ngưng mạch.

Bát phẩm là Trúc Linh.

Hứa Thanh Tiêu cố tình điều tra một ít tài liệu, biết rằng sau khi linh mạch ngưng tụ thì lập tức sẽ cần Trúc Nguyên, thứ tương đương như Đan điền. Chỉ có điều là tạm thời Hứa Thanh Tiêu không có ý định Trúc Nguyên.

Chờ đến cuối tháng rồi nói sau.

Chuyện cá nhân cũng chỉ có hai việc này.

Những chuyện còn lại cũng chỉ còn có một chuyện.

Học đường Thủ Nhân.

Từ sau khi diệt nho tâm của Nghiêm Lỗi xong, số người đến bái sư ở học đường Thủ Nhân ngày càng nhiều, gần như đã đạt gần ba ngàn học sinh.

Nhưng tất cả đều là học sinh ngoại môn. Hứa Thanh Tiêu thà chịu thiếu chứ không ẩu, không phải ai cũng được thu nhận mà phải có phẩm hạnh, đồng thời cũng phải lý giải được Tâm học.

Nếu như không hiểu thì có cưỡng ép đến học cũng không có ý nghĩa gì.

Có thể đăng đường nhập thất, trở thành học sinh thực sự dưới trướng của mình thì chắc chỉ khoảng hai mươi vị, những người

này đều đang đi theo bên cạnh Hứa Thanh Tiêu. Cứ cách một khoảng thời gian Hứa Thanh Tiêu đều sẽ giảng giải đạo Tâm học cho bọn họ.

Còn những học sinh còn lại thì được Hứa Thanh Tiêu sắp xếp đến toà soạn văn báo ở các nơi để họ phát huy tài năng của mình.

Đồng thời cũng coi như là để khảo nghiệm tâm tính và phẩm đức.

Về nhân số thì vẫn rất thiếu, dù sao thì Đại Ngụy văn báo muốn nhanh chóng phát triển, nhất định phải có nhiều người làm việc hơn nữa.

Nhưng nói tới nói lui, hạn mức của nhân số vẫn không thể nào đột phá, về cơ bản thì nguyên nhân vẫn là Văn cung Đại Ngụy.

Dù sao thì người trong thiên hạ có ai không muốn đến Văn cung Đại Ngụy chứ?

Đừng tưởng nhóm người Tống Minh lúc ra đi thoải mái như thế, lại còn mang đi một nhóm người đọc sách tiến vào học đường Thủ Nhân, nhưng trên thực tế thì sao?

Qua vài ngày nữa, ai nên ở lại Văn cung Đại Ngụy thì vẫn ở lại Văn cung Đại Ngụy như thường.

Thậm chí sau khi nhóm người Tống Minh rời đi, Văn cung Đại Ngụy lại đưa đến một nhóm người đọc sách nữa, bổ sung máu trong nháy mắt, cơ bản là không lo lắng hiện tượng không có ai.

Những gì Nghiêm Lỗi làm quả thật đã khiến không ít người đọc sách chửi rủa, nhưng cuối cùng chỉ có thể nói là do một mình Nghiêm Lỗi sai.

Bất kể là chân tướng có như thế nào thì Văn cung Đại Ngụy đã đưa ra một đáp án khiến cho người đọc sách hài lòng, diệt nho tâm của Nghiêm Lỗi.

Vậy nên không thể tiếp tục gây khó dễ cho Văn cung nữa.

Đây chính là chỗ tốt của uy vọng, mặc kệ là ngươi phạm phải sai lầm gì thì chỉ cần có tiếng nói bên ngoài, tất cả mọi người

sẽ không nói gì nữa.

Còn nếu như không có uy vọng và gốc rễ, sẽ giống như Hứa Thanh Tiêu đây. Nếu như Hứa Thanh Tiêu làm sai việc gì, chỉ sợ là Văn cung Đại Ngụy tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.

Cũng chính vì nguyên nhân này, chỉ cần có được cơ hội thì Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ hung hăng cắn rớt một miếng thịt của đối phương, cắn đến khi nào chảy máu rách thịt mới thôi.

Nhưng liên tiếp hai tháng.

Cho dù là Văn cung Đại Ngụy hay là Hoài Ninh Thân Vương, cũng không thấy ai đến gây chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy.

Hai tháng liên tiếp, cho dù là công trình guồng nước hay là Đại Ngụy văn báo, hay là khi mình quảng bá thu nhận học đồ, thế mà vẫn không có một chút trở ngại.

Kinh đô Đại Ngụy, thậm chí nói là vương triều Đại Ngụy đã chào đón hai tháng yên bình, vô cùng yên bình.

Chuyện này có chút quái lạ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tin Bồng nho và Hoài Ninh Thân Vương đã tỉnh ngộ hoàn toàn, không muốn nhắm vào mình nữa.

Nhưng hai tháng gần đây, một điều bất ngờ là tất cả đều không có gì, chuyện này làm sao không khiến Hứa Thanh Tiêu thấy kinh ngạc chứ.

Chuyện này nếu không chủ động ra tay thì ngược lại khiến cho Hứa Thanh Tiêu có chút không tự nhiên.

Nhưng vào lúc này.

Tiếng của Dương Hổ vang lên bên ngoài.

“Đại nhân, thuộc hạ mới tuần tra ban đêm phát hiện ra bóng dáng của thừa tướng đại nhân, giống như là muốn đến tìm ngài nhưng giữa chừng lại đi mất.”

Dương Hổ đứng ngoài mở miệng thông báo cho Hứa Thanh Tiêu chuyện này.

“Trần đại nhân sao?”

Nhìn lướt qua sắc trời, bây giờ là giờ Sửu, còn chưa đến giờ Mão mà Trần đại nhân đã tìm mình làm gì?

“Đúng vậy, thuộc hạ không nhìn nhầm, là Trần đại nhân.”

Dương Hổ đáp lại.

Câu trả lời khiến cho Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Canh giờ này rồi, Trần đại nhân tìm mình làm gì chứ?

Hơn nữa cũng đã đến bên ngoài học đường rồi, thế mà lại quay đầu đi?

Có chút kỳ lạ.

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò hơn chút.

“Đại nhân, cần thuộc hạ đi điều tra không?”

Dương Hổ dò hỏi.

“Không cần, tiếp tục đi tuần tra đêm đi.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, đáp lại từ trong phòng.

Trần đại nhân nửa đường rời đi, đương nhiên là có lý lẽ của ông ấy, không cần thiết phải đến nói nhiều.

“Dạ.”

Dương Hổ không nhiều lời, tiếp tục tuần tra ban đêm.

Mà ngồi trong phòng, Hứa Thanh Tiêu lại càng tò mò.

Hai khắc đồng hồ sau.

Trong cung Đại Ngụy.

Lục bộ Thượng thư đi theo thái giám hướng vào trong cung.

Lúc này từng trận gió thu thổi quan bào của sáu vị Thượng thư bay phất phới.

Trần Chính Nho đi đầu. Ông ta hơi cúi đầu đi về phía Dưỡng Tâm điện, râu tóc bị gió thổi xiêu vẹo đi, còn ánh mắt của ông

ta thì tràn đầy âu lo.

Ông ta vừa mới nhận được chút mật báo. Biên cương Bắc cảnh xảy ra một chút chuyện không tốt, dường như Man tộc muốn gây chiến lại. Mặc dù chuyện này có phần vô căn cứ, nhưng loại tin tình báo này dù là thật hay là giả thì cũng cần phải xem xét một cách nghiêm túc.

Bởi vì bất cứ ai cũng không dám đánh cược.

Nếu như nỗi nhục Tĩnh Thành xảy ra một lần nữa thì sợ là quốc uy của Đại Ngụy sẽ không còn.

Mà sau khi nhận được mật báo, Trần Chính Nho dự tính đi tìm Hứa Thanh Tiêu hỏi một chút.

Thật không ngờ rằng đột nhiên Nữ đế lại triệu kiến mình vào cung, vậy nên ông ta mới phải rời đi giữa chừng để chạy vào trong cung.

Gió thu dữ dội, trời cao mờ mờ, lá rụng xào xạc đập vào người. Không hiểu sao lại toát ra nỗi lạnh lùng vô cùng khiến người ta thực sự thấy hơi ngột ngạt.

Cũng may, nửa khắc sau, cuối cùng thì nhóm sáu người Trần Chính Nho đã thấy được Dưỡng Tâm điện.

Ngay lập tức, Lục bộ Thượng thư bước vào Dưỡng Tâm điện.

Lò than rực sáng, trong đại điện khô ráo ấm áp vô cùng, nhóm người trần Chính Nho đi vào, không khỏi thở hắt ra.

“Thần, Lại bộ Thượng Thư, Trần Chính Nho, tham kiến bệ hạ.”

“Thần, Hộ bộ Thượng Thư Cố Ngôn, tham kiến bệ hạ.”

Nhìn thoáng qua Nữ đế trong Dưỡng Tâm điện, Thượng thư Lục bộ đều cúi đầu như nhau.

“Ái khanh miễn lễ.”

Trên long ỷ, Nữ đế mở miệng miễn lễ cho sáu người.

Sau đó lập tức nói ngay vào điểm chính.

“Nửa canh giờ trước trẫm nhận được mười hai bản tấu chương của dị tộc, chư vị ái khanh xem trước một lượt đi.”

Chương 698: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện! (4)

Nữ đế lên tiếng, lập tức có mấy tên thái giám đưa từng bản tấu chương cho nhóm người Trần Chính Nho.

Ngay sau đó, mấy người mở tấu chương ra. Chỉ liếc mắt một cái đã không nhịn được mà nhíu chặt lông mày, nhanh chóng đổi tấu chương cho nhau.

Không đến nửa khắc đồng hồ, mười hai bản tấu chương đã được sáu người đọc xong toàn bộ.

"Đáng chết!"

"Đám dị tộc này, quả nhiên là đáng chết."

Người đầu tiên lên tiếng chính là Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm. Lúc ông ta xem xong bộ tấu chương thứ nhất xong đã nổi giận rồi.

Khi xem hết tất cả tấu chương, ông ta đã không nhịn được mà thẳng thừng mở miệng.

"Chu Thượng thư, đang ở trước mặt bệ hạ, đừng nói như thế."

Trần Chính Nho nhắc nhở một câu để đối phương tỉnh táo một chút, dù sao thì Nữ đế vẫn còn ở đây.

"Không sao."

Nhưng mà Nữ đế cũng không trách tội Chu Nghiêm, lạnh lùng cất tiếng.

"Xin bệ hạ thứ tội, chủ yếu là thần bị đám dị tộc này làm cho tức đến ngất, dùng từ không thuận."

Chu Nghiêm cúi đầu về phía Nữ đế, sau đó lại không nhịn được mà tiếp tục mở miệng nói.

"Ti Long nhất tộc quả nhiên là cuồng vọng. Chỉ là nước phụ thuộc, lại dám cầu xin bãi miễn quan viên của Đại Nguỵ ta, ai

cho hắn lá gan đó? Dám nhúng tay vào việc nội chính của Đại Ngụy ta?"

"Bệ hạ, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, thần lập tức sắp xếp phái ra mười vạn đại quân Tây Bắc quét ngang Ti Long nhất tộc, để cho hắn ta biết vì sao Đại Ngụy là thượng quốc đứng trên."

Chu Nghiêm siết chặt nắm đấm, nói như thế.

Y thân là Binh bộ Thượng thư, bản thân chỉ biết dẫn binh phạt người. Sở dĩ vương triều Đại Ngụy có thể xưng là thượng quốc đứng trên chính là dựa vào việc sát phạt. Quân chủ của những nước phụ thuộc này, năm đó khi đứng trước mặt Thái tổ luôn phải khom lưng cúi đầu.

Muốn dung nhập vào với Đại Ngụy nhưng lại bị Thái tổ từ chối, thu nạp họ làm nước phụ thuộc chính là dùng để tránh chiến tranh.

Nếu không thì mấy loại dị tộc này đã giết sạch từ lâu, giữ lại làm gì?

Nhưng bây giờ Đại Ngụy suy bại, nhưng nước phụ thuộc này dám quấy nhiễu nội chính của Đại Ngụy sao?

Không nói khi trước, nhưng chỉ là một nước phụ thuộc mà nhưng tay vào việc nội chính của Đại Ngụy , yêu cầu Nữ đế bãi miễn quan viên sao? Chuyện này nếu như đồng ý thì còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Trước tiên không nói Hứa Thanh Tiêu có làm chuyện gì xấu hay không, mà cho dù có làm chuyện gì xấu thật thì cũng không tới lượt mấy nước phụ thuộc các ngươi khoa chân múa tay đúng không?

Huống chi các ngươi lại còn muốn Nữ đế bãi miễn chức vị của Hứa Thanh Tiêu!

Hứa Thanh Tiêu là ai?

Là tân thánh của Đại Ngụy.

Hiện tại là người đứng đầu ngọn gió của Đại Ngụy. Bãi miễn Húa Thanh Tiêu sao? Nếu như Nữ đế thật sự bãi miễn chức vị

của Hứa Thanh Tiêu thì có lẽ bách tính trong thiên hạ sẽ không đồng ý.

“Không thể.”

“Chu Thượng thư, không thể đánh.”

“Chu Thượng thư, không được đánh.”

Nghe được tiếng đánh trận, mấy vị Thượng thư vội vàng mở miệng can ngăn. Không phải bọn họ sợ hãi mà tình hình trước mắt không thể khai chiến.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Trần Chính Nho lên tiếng.

“Bệ hạ, chỉ sợ là việc này có chút kỳ lạ.”

Trần Chính Nho mở miệng, một câu nói khiến cho chúng Thượng thư trầm mặc.

Chu Nghiêm cũng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn Trần Chính Nho.

“Có điểm gì kỳ lạ, Trần ái khanh cứ nói đi đừng ngại.”

Nữ Đế hỏi.

“Thứ nhất, mười hai dị tộc liên minh quốc tế với nhau vạch tội Thủ Nhân, bản thân chuyện này đã có chút kỳ lạ, hiển nhiên là thông đồng trước.”

“Thứ hai, mười hai dị tộc không thể không biết địa vị hiện giờ của Thủ Nhân tại Đại Ngụy là như thế nào, cũng không thể không biết thái độ của bệ hạ người.”

“Thứ ba, mười hai nước dị tộc này không vạch tội sau khi đáp lễ, cũng không vạch tội sau khi phiên thương chết, lại cố tình vạch tội vào đúng ngày hôm nay. Chứng minh chuyện này không hề ơn giản như vẻ bề ngoài.”

Trần Chính Nho nói ra cách nhìn của mình.

Năm vị Thượng thư còn lại cũng gật đầu, đồng ý với lời nói của Trần Chính Nho.

Hoàn toàn chính xác. Bọn họ không thể nào không biết địa vị ở Đại Ngụy bây giờ của Hứa Thanh Tiêu, cũng không thể nào

không biết chuyện Nữ Đế sẽ không đáp ứng yêu cầu của bọn họ.

Đồng thời vì sao bọn hắn nhất định phải chờ đợi đến bây giờ mới vạch tội?

Chuyện này nếu như không có mờ ám thì ai mà tin.

“Trần ái khanh có kiến nghị gì?”

Nữ đế không nói gì thêm, hơn nữa còn tiếp tục hỏi xem Trần Chính Nho có ý kiến gì không.

“Thần cho rằng đây là một sự thăm dò! Thăm dò của dị tộc.”

Trần Chính Nho nghĩ nghĩ, sau đó nói ra phỏng đoán của bản thân.

Thăm dò?

Năm người Cố Ngôn, Trương Tĩnh, Lý Ngạn Long, Vương Tân Chí, Chu Nghiêm đều tò mò như nhau. Trong mắt bọn họ chứa đầy nghi hoặc, không kìm được mà suy tự.

Duy chỉ có Nữ đế là bình tĩnh như trước.

“Thăm dò như thế nào?”

Nữ đế dò hỏi.

Mười hai nước đã liên danh cũng không đại diện cho việc chỉ có mười hai nước bọn họ, có lẽ phía sau có rất nhiều nước nhỏ muốn tham dự nhưng chỉ là bọn họ không dám thôi.

“Mười hai bản tấu chương này phần lớn đều là những nước phụ thuộc có thực lực lớn mạnh, bọn họ mượn lực để nổi lên, vạch tội Thủ Nhân rồi thăm dò thái độ của bệ hạ.”

“Nếu như bệ hạ đồng ý bãi miễn chức vụ của Thủ Nhân, bọn họ không còn lời nào để nói, đối với một số người thì đó là chuyện tốt.”

“Còn nếu như vô tình không đồng ý bãi miễn chức vụ của Thủ Nhân thì thần đoán bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Trần Chính Nho trả lời lại.

Nghe xong những lời này, Hình bộ Thượng Thư Trương Tĩnh cũng cất tiếng.

“Thủ Nhân bị bãi miễn, đối với những người kia mà nói là chuyện tốt sao?”

“Còn nữa, thừa tướng đại nhân, không phải ông nói là thăm dò sao? Vậy là thăm dò cái gì? Thăm dò bệ hạ có thể bãi miễn Thủ Nhân không à?”

Trương Tĩnh có chút tò mò, ông ta không hiểu rõ lắm.

Nghe giọng nói đầy vẻ khó hiểu của Trương Tĩnh, Trần Chính Nho run rẩy nâng quan bào lên nói.

“Nếu như Thủ Nhân bị bãi miễn, mặc kệ là xuất phát từ bất cứ yếu tố nào thì bách tính trong thiên hạ đều thấy thất vọng với bệ hạ, đồng thời cũng cảm thấy thất vọng với triều đình!”

“Dù sao thì Thủ Nhân đã cúc cung tận tụy, kiến công lập nghiệp vì Đại Ngụy. Guồng nước, quan thương, có chuyện nào không phải công tích vĩ đại? Có chuyện nào không đáng lưu danh thiên cổ chứ?”

“Nhưng nếu như bãi miễn chức quan của Thủ Nhân, thứ nguội lạnh đi không chỉ là tim của Thủ Nhân mà điều này còn làm rét lạnh trái tim của bách tính thiên hạ. Nhất là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên kia, chỉ sợ là chúng sẽ lập tức phái mật thám đi liên hệ với Thủ Nhân.”

“Từ đó sẽ châm ngòi ly gián, thu mua lôi kéo. Mặc dù thần tin tưởng Thủ Nhân tuyệt đối sẽ không mắc lừa, thế nhưng lại không dám hứa chắc, vì thất vọng đau khổ Thủ Nhân có đưa ra lựa chọn sai lầm hay không.”

Chương 699: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện! (5)

Trần Chính Nho giải thích suy nghĩ đầu tiên.

Ông ta không biết Nữ đế sẽ nghĩ những gì, nhưng nếu nói rõ ràng từ sớm, chẳng may Nữ đế thật sự bãi miễn chức quan của Hứa Thanh Tiêu, vậy thì không còn gì đáng nói.

Dù là Hứa Thanh Tiêu có lý do quan trọng nào đó muốn lưu lại Đại Ngụy thì có lẽ hắn cũng phải rời đi. Không đi đến những quốc gia khác, nhưng tuyệt đối sẽ chọn quy ẩn núi rừng, không nuốt nổi cơn tức giận này.

Nhất là đối với một thiếu niên huyết khí tràn đầy mà nói.

Cho nên Trần Chính Nho đang nhắc nhở Nữ đế.

Trên long ỷ, trong nháy mắt Nữ đế đã hiểu rõ ý tứ của Trần Chính Nho, nàng lập tức mở miệng nói.

“Cho dù như thế nào, trừ khi Hứa ái khanh phản bội quốc gia, nếu không trẫm tuyệt đối không bãi miễn chức vụ.”

Nữ đế mở miệng đưa ra câu trả lời, cũng khiến cho Trần Chính Nho hoàn toàn yên tâm lại.

Mà sau khi Nữ đế nói thế, Trần Chính Nho tiếp tục giải thích chuyện thứ hai.

“Thần cho rằng không phải là dị tộc đang thử thăm dò thái độ của bệ hạ đối Thủ Nhân.”

“Mà là đang thăm dò thái độ của bệ hạ với việc các nước dị tộc thoát ly Đại Ngụy.”

Trần Chính Nho mở miệng. Từng câu từng chữ sau khi nói xong khiến cho năm vị Thượng thư biến đổi sắc mặt hoàn toàn.

“Trần Thượng thư, ông đang nói nghiêm túc đó chứ?”

“Thoát ly Đại Ngụy? Trần Thượng thư có căn cứ gì không?”

“Không thể nào, chò dù bọn họ có to gan hơn nữa thì cũng tuyệt đối không dám thoát ly Đại Ngụy. Bọn họ không muốn sống nữa sao?”

“Nếu bọn họ thoát ly Đại Ngụy? Thần tự mình dẫn binh đi chinh phạt các nước.”

“Trần Thượng thư, lời này quá nghiêm trọng rồi.”

Nhóm Thượng thư nhao nhao mở miệng, sắc mặt trở nên hết sức khó coi. Dù sao thì giả thiết này của Trần Chính Nho có chút phóng đại.

Thoát ly khỏi Đại Ngụy?

Nước phụ thuộc có tác dụng gì?

Biểu hiện uy vọng của chủ quốc.

Gia tăng khí vận của chủ quốc.

Bố trí bố cục chiến tranh.

Tiến cống rồi nộp thuế cho chủ quốc.

Đây chính là bốn tác dụng chính của nước phụ thuộc, nói trắng ra chính là đàn em, để thể hiện uy nghiêm rõ ràng của nước lớn. Dù sao thì một nước lớn mà không có mấy đứa em ủng hộ thì không thể được.

Nhưng chủ yếu nhất vẫn là gia tăng quốc vận. Nước phụ thuộc càng nhiều thì quốc vận càng mạnh. Nếu như nước phụ thuộc thoát ly thì sẽ có ảnh hưởng cực lớn đến quốc vận, nhất là những nước không tính là yếu này. Nếu như bọn họ thoát ly khỏi vương triều Đại Ngụy, ít nhất cũng mất gần một nửa phần quốc vận.

Nửa phần quốc vận này, Đại Ngụy phải mất mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm mới có thể cứu lại được.

Còn về phần bố trí bố cục chiến tranh và tiến cống nộp thuế cũng là những chuyện quan trọng nhất.

Tác dụng của tiến công nộp thuế nhỏ nhất, bởi dù sao thì sau khi Đại Ngụy phồn vinh hưng thịnh thì gần như miễn trừ tiến cống nộp thuế của rất nhiều nước.

Nhất là sau khi Đại Ngụy suy bại thì càng miễn trừ hết toàn bộ. Giống như thọ đản của Nữ đế, những lễ vật bọn họ đưa tới, Lễ bộ chuẩn bị quà đáp lễ, thật ra chính là một loại bệnh hình thức để xây dựng mặt mũi thôi.

Nhưng quốc vận, quốc uy, bố cục chiến tranh, ba thứ này cực kỳ quan trọng.

“Sao Trần ái khanh lại biết?”

Vẻ mặt của Nữ đế bình tĩnh. Nàng không có bất cứ một chút biến hóa nào, chỉ hỏi thăm Trần Chính Nho dựa vào đâu mà cho rằng bọn họ thăm dò chuyện này.

“Thưa bệ hạ.”

“Thần nhận được mật báo đến từ biên cảnh phía bắc. Trong mấy tháng gần đây, man di phương Bắc bắt đầu ngo ngoe động đậy, không biết thu được một lượng lớn binh khí và các loại lương thực tài vật ở đâu.”

“Vô cùng có khả năng man tộc phương Bắc muốn chinh chiến với Đại Ngụy ta một lần nữa.”

“Ngày hôm nay, mười hai nước dị tộc đột nhiên nổi lên. Bề ngoài là vạch tội Thủ Nhân, nhưng bọn họ không thể nào không biết địa vị xưa nay của Thủ Nhân ở Đại Ngụy.”

“Bọn họ làm vậy là cố tình gây chuyện, tìm phiền phức cho Thủ Nhân. Biết được bệ hạ sẽ không đồng ý, sau đó bọn họ sẽ dùng những cách cấp tiến mười phần để ép buộc bệ hạ đồng ý.”

“Nếu như bệ hạ không đồng ý thì có khả năng bọn họ sẽ chủ động thoát ly khỏi Đại Ngụy, lựa chọn đầu quân cho man di phương Bắc. Mà đứng sau chuyện này, chỉ sợ có cả bóng dáng của vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.”

“Nếu không, bất kể là thần có suy nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được vì sao bọn họ lại muốn vạch tội Thủ Nhân.”

Tình báo của ông ta muộn hơn so với Nữ đế một tháng nhưng lại hơi sớm hơn so với năm vị Thượng thư khác.

“Thần cũng nhận được mật báo. Một vùng Bắc cảnh đột nhiên mậu dịch tăng lên, trong đó lương thảo là nhiều nhất, không biết có thể lực nào đã thu mua lượng lớn lương thảo.”

Hộ bộ thượng thu Cố Ngôn cũng mở miệng theo.

“Thần cũng nhện được mật báo rằng mấy ngày nay có không ít dị tộc đến các hương trấn huyện phủ của Đại Ngụy ta, có vẻ như đang thăm dò hoặc tình báo.”

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh cũng nhận được mật báo.

Về phần Công bộ và Lễ bộ, đương nhiên là bọn họ sẽ không được nhận tình báo gì, thế nhưng Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm cũng không nhận được.

Cái này khiến cho Chu Nghiêm cảm thấy có chút kỳ quái.

“Nếu như thật sự là vậy thì sẽ cho bọn họ một bài học ngay lập tức.”

“Bệ hạ, thần lập tức tiến đến Quân cơ xử, trong vòng ba ngày định ra sách lược chiến đầu chinh phạt dị tộc, quét sạch bất bình cho Đại Ngụy.

Chu Nghiêm lên tiếng.

Binh bộ Thượng thư chủ động khiêu chiến, chuyện này vô cùng hợp lý.

Nhưng Trần Chính Nho lắc đầu nói.

“Không được.”

“Nếu như thật sự đánh nhau thì Man tộc phương Bắc tất nhiên sẽ nhúng tay vào việc này, đến lúc đó chỉ sợ là sẽ dẫn đến một cuộc chiến Bắc phạt mới.”

“Bây giờ Đại Ngụy vất vả lắm mới yên bình được một khoảng thời gian. Nếu như Bắc phạt sớm thì sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.”

Trần Chính Nho từ chối liền.

Đánh nhau, tuyệt đối không thể đánh.

Không phải Đại Ngụy không đánh nổi mà là không thể đánh.

Vừa được hai ba ngày tốt lành, ngươi đã muốn đánh thì ai tình nguyện đánh?

Bách tính chắc chắn là không tình nguyện.

“Dã tâm của dị tộc, người qua đường cũng biết.”

“Trần Thượng thư, ngữ khí của ông đã nói cho lão phu biết chuyện này chắc chắn tám chín phần mười.”

“Trước mắt đã biết rõ ràng bọn họ muốn làm gì, nhưng chúng ta luôn do dự, chỉ sợ rằng mất đi thời cơ chiến đấu trước mắt là một chuyện, nhưng quay đầu lại đánh mất đi quốc uy của Đại Ngụy, đấy mới gọi là thảm.”

“Chỉ là một đám nước phụ thuộc mà thôi, không phải là Bắc phạt, chẳng lẽ Trần Thượng thư sợ sao?”

Chu Nghiêm có chút tức giận nói.

“Biết rõ người khác có ý kia, lại không đi đánh sao? Chẳng lẽ lại đứng yên để mặc người ta muốn làm gì thì làm?”

Chương 700: Chư Quốc Vạch Tội, Bãi Miễn Hứa Thanh Tiêu Sao? Vậy Thì Khai Chiến Toàn Diện! (6)

Nguồn: dtv-ebook.com

Chu Nghiêm có chút tức giận nói.

“Biết rõ người khác có ý kia, ngươi lại không đi đánh sao? Chẳng lẽ lại đứng yên để mặc người ta muốn làm gì thì làm?”

Nếu thật là như vậy thì ông ta mặc kệ.

“Chu thượng thư.”

“Bất kể là cuối cùng có phải là như vậy hay không thì ít nhất hiện tại ta không muốn có chiến tranh.”

“Mười hai nước dị tộc nhất định đã xây dựng nên sách lược vẹn toàn. Nếu như thật sự đánh nhau thì nhất định sẽ dính đến Man tộc phương Bắc.”

“Sau chuyện này tất nhiên cũng có bóng dáng của vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.”

“Một khi xuất binh thì sẽ bước từng bước rơi vào trong bẫy.”

“Đến lúc đó nước đổ khó hốt lại, Đại Ngụy nhất định phải tiếp chiến. Kể từ đây lại nhấc lên chuyện Bắc phạt, quốc gia rung chuyển, bách tính khủng hoảng.”

“Bên trong có phiên vương cát cứ, một khi chờ được Đại quân phương Bắc thì chỉ sợ phiên vương cát cứ sẽ tạo phản ngay lập tức.”

“Thậm chí một vài yêu ma quỷ quái cũng sẽ xuất hiện ngay lập tức. Cái gì mà Bạch Y môn, yêu môn Ma giáo, tầng tầng lớp lớp.”

Cho đến lúc đó, Đại Ngụy tiến cũng không được, lùi cũng không xong, chìm sâu trong nước lửa. Không được mấy năm Đại Ngụy sẽ thất thủ, trở thành lò luyện Ngục của thế gian.”

Trần Chính Nho vô cùng lý trí nói.

Không phải là sợ một nước phụ thuộc.

Mà là hiện tại Đại Ngụy không thể đánh nhau.

Bất kể là trận lớn hay trận nhỏ, chỉ cần là Đại Ngụy khởi binh thì nhất định là sẽ có thể chuyện nhỏ hóa lớn.

Đến lúc đó ngươi từ chủ động sẽ biến thành bị động, từng bước rơi vào trong bẫy của kẻ định, ép buộc chơi chết ngươi.

Dùng cách đơn giản nhất để nói.

Đại Ngụy không có trận chiến nhỏ nào, khi khai chiến chính là chiến tranh toàn diện.

Trần Chính Nho nói ra một lần, lộ ý khuyên bảo tận tình.

Nhưng Chu Nghiêm vẫn không nhịn được mở miệng như cũ.

“Khai chiến toàn diện thì khai chiến toàn diện!”

“Còn sợ bọn họ không thành công?”

Chu Nghiêm nói như thế, tính tình nóng nảy.

Đạo lý kia ông ta hiểu.

Nhưng nếu kiên trì chịu thiệt thòi thì ông ta sẽ không làm.

Ông ta là Binh bộ Thượng thư, lại có huyết tinh. Hơn nữa Trần Chính Nho nói những lời này đều chỉ là suy đoán.

Nói thẳng ra thì đứa em của mình chuẩn bị cưỡi lên đầu lên cổ mình, cuối cùng mình lại không đánh? Thế này ai chịu được?

Trần Chính Nho không để ý đến Chu Nghiêm, chỉ nhìn về phía Nữ Đế rồi nói.

“Bệ hạ, thần cho rằng trước hết nên kéo dài việc này mấy ngày, chờ thêm một chút. Tháng sau sẽ tiến hành khoa cử, có thể dùng chuyện này làm lý do để kéo dài thời gian một chút rồi nói.”

Khoảng thời gian này chúng thần sẽ trao đổi kỹ, chuẩn bị các cách thức khẩn cấp, cộng thêm cẩn thận điều tra, nghĩ cách đối phó.”

Trần Chính Nho lên tiếng, muốn dùng cách này để tạm kéo dài thời gian một chút.

Có thể kéo thì kéo.

“Đồng ý.”

Nữ đế mở miệng, nàng đồng ý với phương án này của Trần Chính Nho.

Bởi vì đúng là Đại Ngụy không thể tái chiến.

Bởi vì Đại Ngụy không có trận chiến nhỏ, khi xuất binh chính là chiến tranh toàn diện, nào có cái gì gọi là chiến tranh cục bộ để nói.

Trước hết kéo dài một tháng.

Sau đó xem thử thái độ của đối phương. Nếu như đối phương lại gửi tấu chương đến tiếp, vậy thì sẽ từ chối. Kéo dài thêm một tháng, đối phương chắc chắn không thể thẳng thừng trở mặt, sẽ còn tiến hành hiệp đàm thương lượng.

Kéo dài thêm một tháng, đến lúc đó Đại Ngụy từ chối, lại qua thêm một tháng nữa.

Nếu như bọn họ thật sự trở mặt thẳng thừng, Đại Ngụy còn có thể kéo dài thêm một tháng nữa. Thoáng cái chính là bốn năm tháng.

Nếu hành động tốt thì có thể kéo dài nửa năm.

Mà nửa năm này, Đại Ngụy hoàn toàn có thể nghĩ ra biện pháp toàn diện nhất đến đối phó.

Đồng thời qua nửa năm này, Đại Ngụy cũng có thể phát triển nhanh chóng.

Dù sao thì cũng tốt hơn so với việc đối mặt lúc này.

“Chư vị ái khanh quay về suy nghĩ cho thật kỹ đi. Chuyện này không thể truyền ra ngoài.”

“Được rồi, mấy vị ái khanh cũng đã mệt mỏi rồi, đi về nghỉ ngơi đi, hôm nay không tảo triều.”

Nữ Đế mở miệng. Nàng tán thành phương pháp của Trần Chính Nho, đồng thời để bọn họ quay về nghỉ ngơi vì hiện tại

đã là giờ Mão ba khắc.

“Chúng thần cáo lui. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lục bộ Thượng thư cùng nhau mở miệng. Có điều giờ khắc này bọn họ cũng thật sự không còn tâm tư nào đợi tiếp ở chỗ này nữa.

Sau khi rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Chu Nghiêm chắp tay mà đi. Ông ta có chút tức giận nhưng cũng hiểu rõ đại cục, có điều vẫn nghẹn khuất khó chịu thôi.

Đường đường là Đại Ngụy. Thế mà lại bó tay bó chân với nước phụ thuộc?

Chuyện này sao không tức giận?

Hình bộ Thượng thư Trương Tĩnh đi theo an ủi khuyên bảo đối phương.

Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn cũng không khỏi nhìn về phía Trần Chính Nho nói.

“Trần thượng thư, Đại Ngụy không thể đánh.”

Cố Ngôn chỉ nói một câu này. Ông ta là Hộ bộ thượng thư của Đại Ngụy, có thể đánh không thì ông ta là người có tư cách nói chuyện nhất.

Hiện tại ngân lượng không phải là vấn đề, mà là dân tâm!

Vất vả lắm bây giờ Đại Ngụy mới bắt đầu phát triển không ngừng, mỗi ngày đều có biến hóa mới, so với một đầm nước đọng như lúc trước thì tốt hơn nhiều lắm.

Lúc này, ai lại muốn đánh trận chứ?

Tất cả mọi người đều phấn khởi háo hức, chờ đến khi Đại Ngụy hoàn toàn phồn vinh rồi lại thảo luận về chuyện đánh trận sau.

Vậy nên lúc này không thể đánh, cũng không đánh được.

Nghe thấy tiếng của Cố Ngôn, Trần Chính Nho khẽ gật đầu.

Sau đó ông ta mở miệng nói.

“Lão phu đã hiểu. Đợi lát nữa lão phu sẽ đi tìm Thủ Nhân một chuyến. Xem thử Thủ Nhân có cách gì xử lý chuyện này không.”

Trần Chính Nho nói như thế xong.

Lời này vừa nói ra đã đạt được sự đồng ý nhất trí của nất mấy vị Thượng thư.

Cứ như vậy, đám người đi ra khỏi hoàng cung rồi sau đó ai đi đường nấy.

Trần Chính Nho đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện này ông ta cũng không biết Hứa Thanh Tiêu có cách gì hay không.

Nhưng việc này dính đến Hứa Thanh Tiêu nên nhất định phải nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, để hắn có sự chuẩn bị.

Nhưng lúc chạy đến học đường Thủ Nhân.

Ông ta nghe thấy từng tiếng nói của bách tính vang lên, khiến cho Trần Chính Nho ngơ ngẩn cả người.

“Cái gì? Mười hai nước dị tộc liên minh lại để vạch tội Hứa Đại Nhân?”

“Ti long nhất tộc liên danh vạch tội Hứa Đại Nhân sao?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Hay lắm, lại còn muốn bãi chức của Hứa Thanh Tiêu?”

“Có phải đầu óc của mấy người này có vấn đề không hả?”

“Hừ, chỉ là một đám nước phụ thuộc thế mà dám yêu cầu bãi miễn chức vị của quan viên Đại Nguỵ sao? Có phải bọn họ điên rồi không?”

Theo từng tiếng nói vang lên.

Trần Chính Nho sững sờ đứng yên tại chỗ.

Đây là tình báo vừa mới đến nơi.

Vì sao dân chúng lại biết?

Ông ta liếc mắt nhìn sang.

Một khắc sau.

Ánh mắt của Trần Chính Nho đầy lạnh lẽo.

Chương 701: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (1)

Trong kinh đô.

Trần Chính Nho chạy đến học đường Thủ Nhân.

Bây giờ Đại Ngụy đang sắp phải đứng trước thử thách to lớm, làm sao ông ta có thể không gấp được?

Chỉ là Trần Chính Nho dự định đến nói trước với Hứa Thanh Tiêu một chút, xem Hứa Thanh Tiêu có ý kiến gì không, cũng là để Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng không ngờ rằng mình còn chưa đến học đường Thủ Nhân đã phát hiện ra chuyện mười hai nước dị tộc vạch tội Hứa Thanh Tiêu đã bị truyền ra ngoài.

Trần Chính Nho nheo mắt nhìn, một khắc sau, ánh mắt của ông ta trở nên lạnh lẽo.

Là Đại Ngụy Nho báo.

Thứ bách tính đang cầm trong tay chính là Đại Ngụy Nho báo.

Trong nháy mắt, Trần CHính Nho mua một phần nho báo, quét mắt nhìn một chút, nhanh chóng đã thấy chuyện mười hai nước dị tộc vạch tội Hứa Thanh Tiêu đã viết rõ ràng rành mạch trên Nho Báo.

“Đáng chết.”

Trần Chính Nho siết chặt nắm tay cầm tờ Đại Ngụy Nho báo này, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

Không chỉ vì chuyện Đại Ngụy Nho Báo nhằm vào Hứa Thanh Tiêu mà tức giận mà chủ yếu hơn chính là Văn Cung Đại Ngụy dám nói thẳng ra chuyện này.

Đây không chỉ là muốn nhằm vào Hứa Thanh Tiêu mà là nhằm vào Đại Ngụy.

Trước mắt, Đại Ngụy nên phong tỏa hết tất cả tin tức, nhất là chuyện liên quan đến chủ để chiến tranh bởi vì dân chúng mới dần bắt đầu nghề nông, các nơi hăng hái làm ruộng dù cho điều kiện bây giờ rất gian khổ.

Nhưng ít nhất là dân chúng đã nhìn thấy được hy vọng.

Nhưng mà, nếu lại xảy ra chiến loạn thì đối với bách tính mà nói quả thật là tin dữ, bất kể là Đại Ngụy có thể thắng hay không thì đối với bách tính đều là tin dữ.

Cho nên ông ta mới có thể đưa ra kiến nghị bệ hạ nên đè áp tin tức này lại, tận sức kéo dài vụ việc.

Không phải sợ mấy nước dị tộc mà là để cho Đại Ngụy có thời gian để thở.

Ông ta đề nghị kéo dài nửa năm, không phải nói là nửa năm sau Đại Ngụy có thể dân giàu nước mạnh ngay, mà là để có thể làm được hết tất cả biện pháp ứng đối.

Tối thiểu nhất là nếu như đột nhiên đánh nhau thì có rất nhiều chuyện phải sắp xếp cho ổn thỏa.

Đại Ngụy cần có thời gian.

Cho dù muốn đánh cũng cần thời gian chuẩn bị.

Không phải nói nửa năm là Đại Ngụy có thể đánh ngay.

Nhưng bây giờ Văn cung Đại Ngụy cho ra báo mới đã thẳng thừng khơi ra chuyện này, như vậy triều đình nhất định phải để mắt tới, nhất định phải đối mặt với vấn đề này.

Nữ đế nhất định phải xử lý việc này, không thể trốn tránh đề tài này nữa.

Nếu không khơi ra, như vậy thì Nữ Đế có thể mượn cớ qua loa tắc trách, nói công vụ bề bộn để tạm thời không xử lý, những nước dị tộc này cũng không còn gì để nói.

Hiện tại các nước dị tộc chính là muốn tìm lý do, tìm cơ hội để thoát ly khỏi vương triều Đại Ngụy, từ đó khơi lại cuộc chiến với vương triều Đại Ngụy.

Thủ đoạn này ông ta đã nhìn rõ, thế nên ông ta mới có thể nghĩ ra cách ứng phó thế này.

Thật không ngờ được! Chiêu này của Văn Cung Đại Ngụy đã xáo trộn hoàn toàn cục diện, kích thích mâu thuẫn. Chuyện này quả nhiên là đáng chết mà.

Trong nháy mắt, Trần Chính Nho siết chặt Đại Ngụy Nho báo, đi thẳng về phía Văn cung Đại Ngụy.

Sắc mặt lạnh lùng.

Hai khắc đồng hồ sau.

Trần Chính Nho đi vào Văn cung Đại Ngụy, đi đến tòa soạn của các nhà nho.

"Bái kiến Trần Nho."

"Xin chào Trần Nho."

Trên đường đi có không nho sinh chào hỏi Trần Chính Nho, chỉ là sắc mặt Trần Chính Nho lạnh lùng, cơ bản là không có tâm trạng đáp lại.

Không bao lâu, Trần Chính Nho đi vào tòa soạn Nho.

Mà lúc này bên trong tòa soạn cũng có ba bốn vị đại nho đang ngồi, đang thẩm tra bản thảo.

Rầm!

Một khắc sau.

Trần Chính Nho đi vào trong đó, thẳng thừng đập Đại Ngụy Nho Báo lên bàn Trần Tâm, khuôn mặt tối tăm đến vô cùng, nói.

"Trần Tâm, nhìn xem ngươi đã làm được chuyện tốt gì."

Trần Chính Nho thật sự tức điên lên rồi. Ông thân là thừa tướng đương triều, đã quen sóng to gió lớn, bụng dạ cũng cực sâu, thế nhưng hôm nay ông thật sự không nhịn được nữa.

Đại Ngụy Nho Báo công khai chuyện quan trọng như vậy, nếu như chỉ nhằm vào hứa Thanh Tiêu vậy thì hôm nay ông thật sự muốn ồn ào náo loạn một trận.

Mà nếu như nhằm vào Đại Ngụy thì ông càng phải gây náo loạn lên.

Việc này, đúng là quá đáng.

Trần Chính Nho gào thét tức giận khiến cho chúng Nho ngồi trong phòng hơi im lặng, hiển nhiên là bọn họ biết Trần Chính Nho đến vì chuyện gì, không hiểu sao có chút chột dạ.

“Chư vị đi xuống trước đi, lão phu và Trần Nho nói chuyện rõ ràng một chút.”

Vẻ mặt của Trần Tâm không hề thay đổi chút nào, mà chỉ để các Đại Nho khác lui xuống trước.

“Trần Nho, chúng ta xin cáo lui trước.”

Chúng Nho đứng dậy, sau đó nhao nhao rời đi, dù sao thì chuyện này không ai muốn dính dáng đến phiền phức cả.

Sau khi mọi người rời đi, chứng kiến người cuối cùng đóng cửa phòng lại, lúc này Trần Tâm mới từ từ đứng dậy, cúi đầu với Trần Chính Nho.

“Trần Nho, ta biết bây giờ ông đang tức giận trong lòng, nhưng việc này… cũng không phải là lựa chọn của ta.”

Giọng điệu của Trần Tâm bình tĩnh, không bởi vì thái độ của Trần Chính Nho mà tức giận.

“Không phải lựa chọn của ngươi?”

“Đại Ngụy Nho Báo không phải do ông là chủ bút sao?”

Trần Chính Nho hơi nhíu mày. Sau khi ông ta nghe nói như thế thì vẻ tức giận trên mặt đã biến mất đi rất nhiều, thay vào đó là tò mò.

“Ài.”

“Trần Nho, loại chuyện này ông thấy ta có thể biết được sao?”

“Đây là Đại Ngụy Nho báo ta đã chuẩn bị, nhưng vào giờ Tý hôm nay bên trên đã bảo ta đổi thành tờ báo đang nằm trong tay ông.”

Trần Tâm trả lời.

Nhưng khi ông ta nói ra những lời này, Trần Chính Nho không khỏi nhìn về phía Nho báo trong tay Trần Tâm. Hai bản gần như giống nhau, có điều Nho báo của Trần Tâm không viết chuyện các nước dị tộc.

Nhưng mà bản này lại viết một phần.

“Là Bồng nho sao?”

Trần Chính Nho mở miệng, hỏi thăm.

“Ừm.”

Trần Tâm khẽ gật đầu, sau đó ông ta nhìn về phía Trần Chính Nho rồi nói.

“Đừng thấy ta là chủ bút của Đại Ngụy Nho Báo, thế nhưng chủ bút trên thực tế là Bồng Nho.”

“Mặc dù ta không biết là đến cuối cùng Bồng Nho muốn làm gì, nhưng ta nhìn ra được Đại Ngụy Văn Cung sắp xảy ra chuyện, chỉ sợ là vương triều Đại Ngụy cũng sắp xảy ra chuyện.

“Bồng Nho để ta làm chủ bút, đơn giản là muốn chặn miệng của bách tính trong thiên hạ, đơn giản là muốn hạn chế Thủ Nhân mà thôi.”

Trần Tâm từ từ mở miệng. Ông ta trở thanh chủ bút của Đại Ngụy Nho báo cũng không thấy mình nhận được chỗ tốt gì mà ngược lại là một đống phiền phức lớn.

Ông ta không làm được như Nghiêm Lỗi, muốn làm gì thì làm cái đó mà mỗi một chuyện đều phải nghiêm túc làm, thế mà cũng dẫn đến chuyện không hiểu sao đắc tội với một nhóm Đại nho. Dù sao thì văn không ai nhất, chọn ai cũng đắc tội người ta, không chỉ như vậy, có đôi khi Bồng Nho còn để mình sửa đổi một chút nội dung.

Ông ta không muốn sửa đổi nhưng lại không thể chống lệnh.

Chương 702: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (2)

Giống như là chuyện này.

Sao ông ta có thể không biết chuyện này ảnh hưởng lớn thế nào, nhưng vấn đề là Đại Ngụy Nho báo là của Trần Tâm ông ta sao?

Đáp án rất rõ ràng.

Ông ta chỉ có thể làm hoặc là không làm. Nếu không làm thì cũng sẽ chuốc lấy phiền phức.

"Để ta đi tìm Bồng Nho."

Trần Chính Nho quay người, ông muốn hỏi xem rốt cuộc là Bồng Nho muốn là gi, nhưng lại bị Trần Tâm kéo lại.

"Không cần đi."

"Bồng Nho không gặp ông đâu."

"Hơn nữa vấn đề mà ông muốn hỏi đơn giản chỉ là vì sao Bồng Nho biết được việc này, thêm nữa là vì sao lại tuyên bố chuyện này ra ngoài."

"Vấn đề của ông ta đã hỏi qua rồi, việc này chính là do người đọc sách của dị tộc truyền đến, việc này không phải giả. Về phần tuyên cáo ra ngoài, Bồng Nho cũng đã nói rồi, bách tính có quyền biết được đại sự của quốc gia, quốc uy không thể nhục."

"Về chuyện quốc gia đại sự nên được xét duyệt từ Lục bộ. Nhưng Bồng Nho cũng đã nói việc này là chuyện của Đại Ngụy, nên cho con dân của Đại Ngụy biết, không cần phải qua Lục bộ xét duyệt.'

Trần Tâm nói với vẻ bất đắc chí, bởi vì vấn đề Trần Chính Nho muốn hỏi ông ta cũng đã hỏi rồi, hơn nữa Bồng Nho trả lời ngay cả một giọt nước cũng không lọt.

Sau khi Trần Chính Nho nghe được những lời này, không khỏi rơi vào im lặng.

Trong phòng, hai người đều im lặng không nói.

Nhưng một lúc sau, Trầm Tâm tiếp tục mở miệng.

“Trần Nho, gần đây Văn Cung gọi Đại Nho của các nơi đến, được mấy ngày rồi đi. Cụ thể có chuyện gì thì ta cũng không rõ, nhưng… ta cảm giác được Đại Ngụy sắp phải nghênh đón một trận biến động kinh thiên động địa. Vậy nên dù như thế nào cũng phải chuẩn bị cho thật tốt, bất kể là chuyện gì.”

Trần Tâm mở miệng, ông ta nói ra những chuyện khoảng thời gian này mình nhìn thấy rồi thông báo cho Trần Chính Nho.

“Được.”

Trần Chính Nho khẽ gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn về phía Trần Tâm, xem như là xin lỗi rồi ngay sau đó quay người rời đi.

Nếu biết là Bồng Nho phát hành Đại Ngụy Nho Báo, như vậy thì ông không còn gì để nói.

Giống như là Trần Tâm đã nói, đối phương đã đưa ra đáp án rồi, hơn nữa đáp án này còn kín kẽ không lọt một giọt nước.

Mạng lưới tình báo mạnh nhất của Đại Ngụy ở ngay trong Văn cung. Người đọc sách trong thiên hạ đều là tai mắt của Văn cung Đại Ngụy.

Về phần thông báo ra, Bồng Nho cũng không có làm gì sai. Dù sao thì chuyện lớn như vậy, nếu như đè nén không nói thì đối với bách tính mà nói không phải là chuyện tốt, chẳng may đánh nhau thì cơ bản là dân chúng không kịp chuẩn bị gì.

Chỉ là chuyện này không tới lượt Bồng Nho ra lệnh, cũng không đến lượt Bồng Nho xử lý.

Cuối cùng là đối phương cũng đang suy nghĩ gì, Trần Chính Nho không biết nhưng Trần Chính Nho biết là Bồng Nho không hy vọng Đại Ngụy yên lặng phát triển.

Không chỉ có Bồng Nho mà rất nhiều người cũng ôm suy nghĩ như vậy.

Chỉ là hiện tại không có bất cứ cách nào nhằm vào bọn họ.

Nghĩ đến đây, Trần Chính Nho không khỏi đi về phía học đường Thủ Nhân.

Ông ta rời khỏi Văn cung Đại Ngụy.

Đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Mà sau khi Trần Chính Nho rời đi, bên trong Văn Cung có vào đôi mắt thu hồi tầm mắt lại.

Không bao lâu sau.

Trần Chính Nho đã xuất hiện ở học đường Thủ Nhân.

"Bái kiến Trần Nho."

"Chúng ta bái kiến Trần Nho."

"Trần Nho, tiên sinh đang ở trong phòng."

Đám học sinh của học đường Thủ Nhân nháo nhào đứng dậy cúi đầu với Trần Chính Nho. Có người biết được mục đích Trần Chính Nho đến đây nên lập tức dẫn đường.

"Được."

Trần Chính Nho nhẹ nhàng gật đầu.

Đi theo đối phương, rất nhanh thôi ông đã nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu ngồi trong phòng.

Mà lúc này, trước mặt Hứa Thanh Tiêu cũng đang bày ra một cuốn "Đại Ngụy Nho báo".

Hiển nhiên là Hứa Thanh Tiêu đã biết được chuyện này.

Có điều vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu vẫn vô cùng bình tĩnh, sau khi nhìn thấy ông thì đứng dậy cười nói.

"Bái kiến Trần Nho."

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy cúi đầu nhìn về phía Trần Chính Nho, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

"Không cần đa lễ."

Trần Chính Nho phất tay, còn học sinh dẫn đường cho ông đến đây cũng tự giác rời khỏi phòng.

Đợi đến khi phòng chỉ còn lại hai người, Trần Chính Nho mới mở miệng.

“Thủ Nhân, ngươi đã đọc tờ Đại Ngụy Nho báo này rồi chứ?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Đã xem hết.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, thẳng thừng trả lời lại.

“Ngươi có suy nghĩ gì?”

Trần Chính Nho hỏi thẳng.

Nghe thấy lời hỏi thăm này, Hứa Thanh Tiêu không hề nghĩ ngợi mà nói.

“Bọn chúng đang thử thăm dò ranh giới cuối cùng của Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu thôi đã nói toạc ra trọng tâm của chuyện này.

“Làm sao ngươi biết?”

Trần Chính Nho hơi kinh ngạc, ông không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại có suy nghĩ giống với mình, hơn nữa còn nhanh chóng đoán ra được.

Phải biết rằng Hứa Thanh Tiêu không có tổ chức tình báo nào hết, nhất định là không biết Bắc cảnh đã xảy ra chuyện gì, có thể đoán được mục đích của đối phương đủ để chứng minh Hứa Thanh Tiêu thông minh tuyệt đỉnh.

“Mười hai nước dị tộc không nhất thiết phải vì chuyện phiên thương và Lễ bộ hoàn lễ mà đắc tội với ta.”

“Trần Nho, không phải là Hứa mỗ kiêu ngạo. Nhưng với địa vị của Hứa mỗ ở Đại Ngụy bây giờ, đừng nói là mười hai nước dị quốc, cho dù là mười hai vị thân vương Đại Ngụy có đến vạch tội Hứa mỗ thì cũng thừa biết bệ hạ sẽ không bãi miễn chức vụ của Hứa mỗ. Mười hai nước dị tộc này sao có thể không biết đạo lý này?”

“Hơn nữa thân là nước phụ thuộc, dám nhúng tay vào chuyện của chủ quốc, bọn họ không có lá gan to đến thế đâu. Cho dù

là bây giờ Đại Ngụy có suy bại thì bọn họ cũng không xứng.”

“Về điểm này, bọn họ còn hiểu hơn Hứa mỗ.”

“Hơn nữa, biết rõ là không vạch tội được Hứa mỗ, bọn họ còn muốn làm như thế thì chỉ có thể chứng minh hai chuyện.”

“Hoặc là bọn họ nắm chắc tuyệt đối rằng mình có thể làm Hứa mỗ bị bãi miễn, hoặc là bọn họ muốn mượn chủ đề này để nói vấn đề của mình.”

“Mơ ước lớn nhất của nước phụ thuộc đơn giản chính là vượt trội nước chủ hoặc là trở thành nước phụ thuộc đứng đầu.”

“Hiển nhiên, mười hai nước phụ thuộc này vốn không muốn trở thành nước phụ thuộc đứng đầu mà bọn họ muốn rời khỏi Đại Ngụy, trở thành một đất nước độc lập.”

Hứa Thanh Tiêu từ từ mở miệng nói ra suy đoán của mình.

Trần Chính Nho ngồi xuống đối diện Hứa Thanh Tiêu, sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu lý luận xong thì không khỏi gật đầu khe khẽ.

“Thủ Nhân, phỏng đoán của ngươi không khác gì lão phu.”

Chương 703: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (3)

“Bọn phiên bang dị tộc này có thể nói là lòng lang dạ thú. Lúc đầu lão phu hy vọng bệ hạ có thể trấn áp, trước mắt cứ kéo dài một thời gian rồi nói.”

“Nhưng chưa từng nghĩ đến Bồng Nho lại thẳng thừng công bố tin tức, buộc triều đình phải lựa chọn. Thủ Nhân, ngươi có thượng sách gì có thể trấn áp được không?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Có.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng khiến cho hai mắt Trần Chính Nho tỏa sách.

“Cách gì?”

Trần Chính Nho hỏi tiếp.

“Giết sạch đám dị tộc này.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng. Đây chính là phương pháp giải quyết của hắn.

Trần Chính Nho: “…”

Nói thật, ngay từ đầu Trần Chính Nho còn đầy chờ mong, nhưng sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu nói xong thì toàn bộ chờ mong của ông đều không còn.

Giết sạch dị tộc sao?

Ông cũng muốn đấy, nhưng vấn đề là chỉ giết thôi sao?

“Thủ Nhân, đừng có đùa.”

Trần Chính Nho thở dài nói.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn về phía Trần Chính Nho rồi nói: “Trần Nho, học sinh không nói đùa.”

“Đám dị tộc này chẳng qua chỉ là nước phụ thuộc, thế mà bọn họ dám nhảy ra, hiển nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng. Hơn nữa, các nước phụ thuộc khác cũng đang quan sát. Một khi Đại Ngụy không chủ động.”

“Chỉ sợ là rước lấy càng nhiều phiền phức. Đến lúc đó không phải là mười hai nước, mà là cả trăm nước.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế. Hắn thật sự không nói đùa. Phiền toái thế này phải giải quyết như thế nào?

Đơn giản nhất, giết sạch là được, giết tới khi không ai dám kêu gào.

Nhưng những lời này nói xong, Trần Chính Nho lắc đầu.

“Thủ Nhân, thật ra có rất nhiều chuyện ngươi không biết. Những nước phụ thuộc này, mặc dù phụ thuộc vào Đại Ngụy của ta, nhưng từ sau nạn Tĩnh Thành thì quốc uy của Đại Ngụy đã tổn thương cực kỳ lớn.”

“Những nước phụ thuộc này bắt đầu muốn ngo ngoe động đậy. Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên thỉnh thoảng lôi kéo liên lạc với bọn họ chính vì muốn ly gián, khiến cho quốc vận Đại Ngụy không thoải mái.”

“Nếu như Đại Ngụy thật sự dám xuất thiết kỵ chiến đấu, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên tất nhiên cũng sẽ viện trợ cho bọn họ, đến lúc đó Man tộc phương bắc cũng ngóc đầu trở lại.”

“Một khi như thế thì chính là chiến tranh toàn diện. Mà đáng sợ nhất là nội bộ của Đại Ngụy cũng không bình yên. Loạn phiên vương sớm muộn gì cũng bộc phát. Nếu như Đại Ngụy khai chiến toàn diện thì những phiên vương này cũng sẽ tạo phản ngay lập tức.”

“Vậy nên, không giết được, cũng không đánh được.”

Trần Chính Nho nghiêm túc giải thích, nói ra toàn bộ cục diện tình thế trước mắt nói cho Hứa Thanh Tiêu.

Không phải Đại Ngụy không muốn đánh, mà là Đại Ngụy không thể đánh.

Rút dây động rừng.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ đạo lý này.

Hắn từ từ đứng dậy, sau đó mở miệng nói.

“Nếu không chiến thì sẽ rơi vào trong bẫy của kẻ địch.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế, còn Trần Chính Nho lắc đầu: “Đối phương đã chuẩn bị tốt hết tất cả. Từ khi bọn họ bắt đầu nổi lên, chúng ta đã rơi vào cục diện bế tắc.”

“Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ ra tay, chỉ là không ngờ lại sớm như vậy. Bọn họ quá gấp gáp.

Trần Chính Nho trả lời.

“Thế, ý của Trần Nho là?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không chiến, kéo dài.”

Trần Chính Nho trả lời lại.

Kéo dài?

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc trong thoáng chốc. Đối với cách này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã từng nghĩ đến, có thể nới là với tình huống trước mắt thì kéo dài là tốt nhất.

Quả thật là Đại Ngụy cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Bây giờ công trình guồng nước bắt đầu vận hành, kết quả của nhóm thử nghiệm đầu tiên đã chuẩn bị xuất hiện.

Đại Ngụy Thương hội cũng ngay ngắn rõ ràng, chí ít thì thương nhân ở tầng chót phía dưới cũng đã kiếm được bạc, nhận được tiền lãi, tám thương gia lớn cũng chịu lỗ vốn, thế nhưng cũng nhận được lợi ích từ phương diện khác.

Đại Ngụy nông thương cũng dần ổn định lại. Đay là hình thức phát triển tốt đẹp nhất, nếu tiếp tục kéo dài thì nhanh nhất là ba năm, chậm nhất là mười năm, Đại Ngụy sẽ có thay đổi long trời lở đất.

Chỉ là có một vài người nhìn Đại Ngụy phát triển yên ổn thì không chịu được, vậy nên cố ý nổi lên, muốn thông qua

chuyện này để hạn chế sự phát triển của Đại Ngụy.

Đương nhiên trong này còn có một vài nhân tố khác.

Về phần là cái gì thì Hứa Thanh Tiêu không biết mà thôi.

"Ừ, kéo dài. Kéo nửa năm, thậm chí là một năm, ít nhất là để Đại Ngụy có thời gian chuẩn bị ứng chiến cho tốt."

Trần Chính Nho trả lời.

"Đại Ngụy Nho Báo đã tuyên bố chuyện này ra ngoài, kéo dài như thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Lời này nói ra, Trần Chính Nho im lặng.

Đúng thật như vậy, Đại Ngụy Nho báo đã tuyên bố chuyện này ra bên ngoài, triều đình nhất định phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn, cho dù là Nữ đế kéo dài, thì có thể kéo dài được bao lâu? Ba ngày hay là năm ngày?

Sớm muộn gì cũng phải đối mặt với vấn đề này.

"Để ta nghĩ thử các cách. Việc này có thể ép xuống thì ép, kể cả thực sự không ép được thì cũng phải ép."

Trần Chính Nho cắn răng nói.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Dù sao thì trước mắt quả thật là cục diện chết.

Mười hai nước dị tộc vạch tội mình, muốn bãi miễn chức vụ của mình.

Đại Ngụy chắc chắn sẽ không đồng ý, không chỉ bởi vì tác dụng hiện tại của mình mà chủ yếu là nếu như Đại Ngụy đồng ý thì chẳng phải sẽ có hại cho quốc uy sao?

Chỉ là một đám phiên bang tiểu quốc cũng dám nhúng tay vào chuyện của Đại Ngụy? Lại còn muốn bãi miễn Thị lang Hộ bộ của Đại Ngụy?

Hôm nay ngươi đã muốn bãi miễn Thị Lang bộ Hộ, vậy có phải ngày mai muốn bãi miễn thừa tướng Đại Ngụy luôn

không?

Loại chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra, làm tổn hại đến quốc uy.

Còn nếu như không đồng ý, mười hai nước dị tộc nhất định sẽ có chiêu sau. Hành vi của Đại Ngụy sẽ giống như ý muốn của bọn họ, đám người này đương nhiên sẽ mượn chuyện này để nói vấn đề của mình, đưa ra yêu cầu được thoát ly Đại Ngụy.

Đã từng dựa vào Đại Ngụy mà chiếm được không biết bao nhiêu lợi lộc, bao nhiêu viện trợ và ban thưởng, bây giờ thấy Đại Ngụy không ổn thì muốn dứt ra?

Điều này có thể sao?

Vốn dĩ là không thể nào.

Chỉ có điều là Đại Ngụy không thể xuất binh, chuyện này khiến Trần Chính Nho thật sự có chút đau đầu, cũng khiến cho Đại Ngụy rơi vào tình trạng bế tắc.

Chỉ sợ ngày mai vào triều, triều đình lại muốn ồn ào lộn xộn.

“Trần Nho, nếu như thật sự cần bãi miễn chức quan của Hứa mỗ thì không phải là không thể được.”

Chương 704: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (4)

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mở miệng khiến cho Trần Chính Nho sững sờ.

Chỉ là rất nhanh sau đó Trần Chính Nho đã trả lời lại.

“Bệ hạ không thể nào bãi miễn chức quan của ngươi, lão phu cũng sẽ không đồng ý.”

Trần Chính Nho nói như thế.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không trả lời mà chỉ lấy bút lông ra rồi nhanh chóng viết lên tờ giấy trắng mấy chữ.

Viết được ra bốn chữ, Hứa Thanh Tiêu đưa cho Trần Chính Nho rồi nói.

“Trần Nho, ý của Thủ Nhân đều ở trong đây.”

Hứa Thanh Tiêu nói thế, Trần Chính Nho tiếp nhận tờ giấy trắng trong tay Hứa Thanh Tiêu xong, nhìn thoáng qua, trong mắt không khỏi hiện lên tia nghi hoặc.

Trên tờ giấy trắng bất ngờ viết bốn chữ.

“Thủ Nhân chi sư”.

Bốn chữ này khiến cho Trần Chính Nho dường như nghĩ đến gì đó, lại như không biết là cái gì, kỳ lạ vô cùng.

Nhưng ông cũng không nhiều lời, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

“Mấy ngày nay nếu như không bận gì thì đi vào triều đi. Thân là Thị lang Đại Ngụy, nhưng gần như ngươi chẳng tảo triều được mấy lần.”

Trần Chính Nho bỏ lại câu nói này rồi đi thẳng.

Mà chờ sau khi Trần Chính Nho rời đi, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu cũng rơi vào tờ giấy trắng.

Lần này dị tộc vạch tội, Hứa Thanh Tiêu thực sự có thượng sách, nhưng thượng sách này cần có thiên thời địa lợi nhân hòa.

Thiếu một cái cũng không được.

Hắn mới thông báo cho Trần Chính Nho là có thể bãi miễn chức quan của mình, câu nói này không phải là nói linh tinh, cũng không phải là thỏa hiệp mà là kế sách của hắn.

Kế sách bình loạn.

Chỉ có điều nếu muốn thực hiện kế hoạch này một cách hoàn mỹ thì cần phải thỏa mãn nhiều yếu tố, một nhân tố không được thỏa mãn thì cũng không được.

Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng muốn kéo dài.

Chỉ cần thời cơ chín muồi, hắn có lòng tin chỉ một chiêu có thể tiêu diệt hết những nước dị tộc đang kêu gào này.

Vạch tội mình đúng không?

Được rồi, cả đám nhớ kỹ đấy. Không chơi chết dám quốc gia dị tộc này thì Hứa Thanh Tiêu thật sự là có lỗi với những sắp xếp này của mình.

Giống như thế này.

Nháy mắt đã đến sáng sớm hôm sau.

Chuyện mười hai nước dị tộc vạch tội Hứa Thanh Tiêu đã truyền đi khắp ngõ ngách trên dưới kinh đô Đại NGụy.

Dân chúng cực kỳ tức giận, mấy tửu lâu lớn cũng nhao nhao thảo luận chuyện này, không người nào không cảm thấy phẫn nộ. Cho dù là người không phải rất ủng hộ Hứa Thanh Tiêu cũng gia nhập vào đại quân lên án.

Bởi vì, chỉ là nước phụ thuộc mà dám bắt Đại Ngụy bãi miễn Hứa Thanh Tiêu?

Đại Ngụy là cái gì? Là thượng quốc ở phía trên. Quốc sự của Đại Ngụy đến phiên đám cá tôm thối nát như các ngươi nhúng tay sao?

Nói một câu khó nghe, các ngươi xứng à?

Đây là sự tức giận của dân chúng.

Còn nhóm đại quốc công và liệt hầu võ tướng, từng người cũng đều tức giận điên lên. Không nói trước đây bọn họ có ủng hộ Hứa Thanh Tiêu hay không, thân là quan võ, sau khi nghe được yêu cầu như thế của nước phụ thuộc, từ trên xuống dưới cũng đều như ong vỡ tổ.

Những nước phụ thuộc này năm đó chính là đàn em của Thái tổ, từng nước đều bị Thái tổ dạy dỗ mặt mũi bầm dập. Nếu như không phải giữ thế cục thì đã giết nhóm dị tộc này từ sớm.

Về sau lại thấy đám dị tộc này biết điều như thế, từng nước đều rất nghe lời, cộng thêm có thể làm quốc uy của Đại Ngụy tỏa sáng nên mọi người đã nhịn. Thậm chí sau đó Thái tổ còn cho phiên thương ưu đãi, viện trợ đủ loại tài nguyên, hơi một tí là ban thưởng dê bò ngựa.

Cũng coi như là hoàng ân cuồn cuộn.

Kết quả cái đám người này chẳng những không cảm tạ ân đức, bây giờ còn dám vạch tội quan viên của Đại Ngụy sao?

Ai không ngửi ra âm mưu chỗ này chứ? Ai không biết mười hai nước dị tộc muốn làm gì?

Bọn họ biết nên mới càng tức giận.

Hôm nay trong triều, quan võ đã nhiều lần mở miệng muốn can gián, thảo luận về vấn đề này như đều bị Trần Chính Nho ép xuống. Nữ Đế cũng không có ý nhắc lại chuyện này.

Cho nên mấy quan võ này đều nén giận trong lòng. Sau khi hạ triều liền đưa con trai các nhà trên lên đánh một trận nhằm diễn tả sự tức giận trong lòng mình.

Nhưng qua bốn năm ngày liền.

Trên triều cơ bản là không nhắc lại chuyện này, gần như Nữ Đế cũng không có ý đề cập đến, muốn ép chuyện này xuống. Còn kinh đô thì vẫn có người bàn tán chuyện này như thường, nhưng rất nhanh cũng bị một luồng sức mạnh ép xuống.

Không cho kinh đô thảo luận chuyện này.

Nhưng sao có thể ngăn chặn miệng người đời? Sự việc đã bị truyền ra khỏi kinh đô từ rất sớm.

Nội trong năm ngày, trên trên dưới dưới Đại Ngụy đều nghe nói về chuyện này, lời đồn dân gian nổi lên bốn phía, đại ý chính là, Hứa Thanh Tiêu là người cuồng vọng phách lối, cho nên các nước dị tộc giận dữ, khó có thể nuốt xuống cơn tức này.

Cho nên mới viết tấu chương vạch tội Hứa Thanh Tiêu.

Mặc dù có những lời đồn như vậy, nhưng dân chúng vốn chẳng hề tin.

Trong quá khứ, Hứa Thanh Tiêu rất được dân chúng ủng hộ, ngoài kinh đô ra, có rất nhiều bách tính quận phủ cũng đều biết đến nhân vật Hứa Thanh Tiêu này, cũng rất có thiện cảm đối với Hứa Thanh Tiêu.

Nói cách khác, Hứa Thanh Tiêu được người qua đường coi như không tệ.

Mà lần này, dù có lời đồn nổi lên bốn phía, nhưng bất luận thế nào thì có một việc không ai có thể phủ nhận, đó là các nước phụ thuộc đang nhúng tay vào nội chính Đại Ngụy, chuyện này ai mà nhịn được?

Bách tính Đại Ngụy vẫn còn có tâm huyết, đây là cảm giác vinh quang của dân tộc và quốc gia .

Bảy lần Bắc phạt tuy thua, nhưng cốt khí Đại Ngụy vẫn chưa biến mất, thậm chí còn canh cánh trong lòng chuyện này.

Tất nhiên xảy ra chuyện lần này, bách tính dân gian nổi điên lên, đua nhau chửi rủa các nước dị tộc không ra giống ôn gì.

Dù có ghét Hứa Thanh Tiêu thì sao chứ? Hứa Thanh Tiêu là tốt hay xấu sẽ do bách tính Đại Ngụy lên tiếng, đâu tới phiên đám người ngoài các ngươi bình phẩm.

Cho nên, thái độ trong dân gian gần như là nhất trí, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, chống lại mười hai nước dị tộc.

Nhưng triều đình mãi không đề cập tới việc này, cho nên bách tính dân gian đều cảm thấy hơi tò mò, không rõ Nữ đế rốt cuộc

đang toan tính điều gì.

Năm ngày sau.

Từ ngày Đại Ngụy Nho báo đăng bài về mười hai nước dị tộc vạch tội Hứa Thanh Tiêu, đã mười ngày, trong mười ngày này, Nữ đế tỏ ra mắt điếc tai ngơ đối với chuyện này, mặc cho võ quan gợi nhắc như thế nào đều lấy những chuyện khẩn cấp khác ra để ngăn lại.

Trong dân chúng rộ lên những lời oán giận, dù sao người dân cũng không biết sau lưng chuyện này rốt cuộc ẩn chứa điều gì, thế cho nên đã bắt đầu chửi rủa triều đình, đại ý là người ta đã trèo lên đầu rồi vậy mà Đại Ngụy vẫn thờ ơ không động lòng.

Có phải đám võ quan đều bị đánh gãy cột sống rồi không?

Chương 705: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (5)

Các võ quan sau khi nghe được những lời oán giận của dân chúng thì một đám tức điên nổi trận lôi đình, bọn họ không thể đi tìm bách tính để tính sổ, chỉ có thể phát tiết với chính người của mình.

Đám võ quan biết đằng sau chuyện này có âm mưu, bọn họ hiểu chứ nhưng thực sự không thể nhịn được.

Tới một hôm, rốt cuộc có võ quan ra mặt, khăng khăng lôi chuyện này ra bàn, nhưng Trần Chính Nho vẫn như trước, gạt phắt đi, vẫn muốn kéo dài chuyện này thêm.

Nhưng lúc này đây, Binh bộ thị lang trực tiếp chửi Trần Chính Nho om sòm, nói hết những lời oán giận của dân gian bách tính, muốn dựa vào đây để làm lớn chuyện, buộc hoàng đế phải có câu trả lời rõ ràng.

Nhưng kết quả chính là, Binh bộ thị lang bị kéo thẳng ra ngoài, phạt hai mươi quân côn, cộng thêm bị cấm túc một tháng.

Kết quả này khiến cho nhóm các võ quan vô cùng tức giận, mối quan hệ giữa hai bên văn võ nhờ Hứa Thanh Tiêu mà ấm áp hơn, giờ đây tình cảm suy giảm kịch liệt.

Mọi người đều có mục đích và cách suy nghĩ của riêng mình, đám người Trần Chính Nho suy nghĩ cho quốc thế Đại Ngụy, các võ quan suy tư về quốc uy Đại Ngụy, cả hai đều rất quan trọng.

Đại quốc thì nhất định phải có quốc uy, như không có quốc uy, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến quốc vận Đại Ngụy, nếu không thì những võ quan kia cũng sẽ không sẽ kịch liệt như thế cưỡng cầu khai chiến như vậy.

Ai không muốn có tiền có lương thảo để đánh trận? Ai lại mong đánh xong một trận, mình thắng rồi đó, nhưng quốc gia

không còn?

Nói tóm lại, khoảng thời gian thực sự phải nín nhịn rất nhiều, ấm ức không sao kể xiết.

Cứ như thế, năm ngày nữa lại trôi qua.

Đã đến tháng Mười hai.

Đầu tháng mười hai, kinh đô xảy ra hai chuyện.

Đại Ngụy văn báo mở hoạt động mừng khánh niên, giá bán của Đại Ngụy văn báo được giảm ba phần, chương trình kéo dài một tháng, trong mắt người ngoài thì có lẽ là Hứa Thanh Tiêu muốn thông quaphương thức hạ giá để tranh giành thị trường.

Mà vào tháng Mười hai, Đại Ngụy Nho báo đã đăng tải một thiên văn chương mới.

【 Giấu mà không nói, mất hết quốc uy, Đại Ngụy to lớn, có gì phải sợ 】

Đây là văn chương mới nhất mà Đại Ngụy nho báo đăng tải.

Thiên văn chương này sau khi xuất hiện, ngay tức khắc đã khuấy đảo lên ngàn cơn sóng.

Đoạn đầu của văn chương chính là chỉ trích Lục bộ có ý đồ che giấu chuyện này không nói ra, không để bách tính biết, muốn ỉm việc này đi, tham sống sợ chết, sau đó lại còn ngăn cản thế nhân thảo luận, muốn trốn tránh, hại Đại Ngụy mất đi quốc uy.

Trọng điểm của thiên văn chương chính là, vương triều Đại Ngụy chính là thượng quốc, đối mặt với chuyện nước dị tộc khiêu khích vạch tội, vậy mà lại không dám đáp trả, chuyện này đã trôi qua nửa tháng, đồng thời còn cố ý viết vài đoạn ngôn luận của người đọc sách dị tộc.

Hiện giờ toàn bộ nước phụ thuộc của Đại Ngụy đều đang chê cười Đại Ngụy, nói Bắc phạt đã đánh gãy cột sống của võ quan Đại Ngụy, đánh cho bách tính Đại Ngụy không còn cốt khí, ngôn ngữ sắc bén, hơn nữa chữ chữ châu ngọc.

Cuối cùng phần cuối chính là chất vấn.

Chất vấn Đại Ngụy rốt cuộc đang sợ cái gì?

Thiên văn chương này, mỗi một chữ đều bỏ nhiều công sức, sau khi Hứa Thanh Tiêu xem xong, cũng không khỏi khen ngợi nhân văn bút lực sắc bén.

Ngắn ngủi vài câu nói đã có thể khống chế cảm xúc của người đọc, nói thật có lẽ mình cũng không có được năng lực như vậy.

Không chỉ như thế, thiên văn chương này rất tinh diệu, khiến Hứa Thanh Tiêu không thể không nghiêm túc nghiên cứu.

Hứa Thanh Tiêu biết Văn cung Đại Ngụy đang tạo áp lực, mượn nhờ thiên hạ bách để tạo áp lực với triều đình, nhưng cách tạo áp lực có hai loại ý nghĩa.

Một loại ý nghĩa chính là thực sự nói thay lời cho bách tích, nhưn đám đại nho này há có thể nhìn không ra dụng tâm của mười hai nước dị tộc? Bọn họ nhìn ra được, biết mười hai nước dị tộc đang nhằm vào mình, cho nên cố ý làm như vậy, muốn mình phải gánh họa này.

Còn có một loại ý nghĩa nữa chính là, Văn cung Đại Ngụy không nhằm vào mình, mà là tại nhằm vào vương triều Đại Ngụy, mình chẳng qua chỉ là ngòi nổ mà thôi.

Hứa Thanh Tiêu hy vọng Văn cung Đại Ngụy thực sự muốn nhằm vào mình hơn, như vậy có thể xem là trong Văn cung Đại Ngụy có người hiểm ác mà thôi.

Nhưng như nếu Văn cung Đại Ngụy không phải nhằm vào mình, mà là nhằm vào vương triều Đại Ngụy, như vậy không chỉ còn là chuyện tâm hiểm ác mà thôi.

Mà chính là thực sự không có lương tri và đạo đức.

Chính yếu nhất là, đằng sau những lời nói này, Văn cung Đại Ngụy đang mưu đồ điều gì đây?

Quả nhiên, khi địa vị càng ngày càng cao, thì càng hiểu rõ nhiều vấn đề hơn trước.

Không giống như trước kia, mình oán giận mắng Đại nho, phát tiết xong thì thôi làm gì có nhiều thị phi đến vậy.

Đặt Đại Ngụy Nho báo sang một bên, Hứa Thanh Tiêu lại an tĩnh bắt đầu luyện chữ, gần nhất hắn trở nên yêu thích việc luyện chữ, cho nên những lúc có thời gian rảnh sẽ luyện chữ.

Mọi chuyện vẫn còn trong lòng bàn tay, những gì Văn cung Đại Ngụy đang làm cũng nằm trong tầm khống chế của Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này.

Đại Ngụy Nho báo vừa ra mắt đã khiến các võ quan nổi điên lên.

Trong phủ An Quốc công, tiếng mắng tiếng chửi đua nhau cất lên.

"Con mẹ nó, có bao giờ ta bị đám nho quan sỉ nhục như vậy chưa? Nói chúng ta cột sống bị đánh gãy! Con mẹ nó."

"Đám nho quan này, lúc trước khi chúng ta Bắc phạt, sao không thấy bọn hắn có cốt khí như thế? Hiện tại lại dám châm chọc chúng ta? Có bản lĩnh để cho bọn họ ra chiến trường đi."

"Tưởng chúng ta không muốn chinh chiến sao? Nếu không phải Trần Chính Nho đè ép chúng ta, cả bệ hạ cũng vậy, kéo dài đã nửa tháng, không thèm ngó ngàng gì đến chuyện này."

Tiếng mắng của các võ quan vang lên không dứt.

Mà các vị quốc công sắc mặt cũng rất khó coi, bọn họ ngồi ở vị trí cao, há có thể không biết sau lưng chuyện này che giấu âm mưu gì?

Nhưng các võ quan gánh vác sứ mệnh khác nhau, suy nghĩ cũng khác nhau, cùng một sự việc, các văn thần có thể nhịn được, có thể chờ đợi để bàn bạc kỹ hơn, nhưng chuyện này đối với bọn họ có ảnh hưởng cực kỳ không tốt. Nhất là tờ Nho báo vừa ra, chỉ sợ bách tính Đại Ngụy sẽ mắng chết đám võ tướng bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, như vậy coi như đã mất đi dân ý, nếu cứ như vậy bọn họ làm sao có thể an ổn chờ đợi? Sao có thể an tâm chờ đợi chứ!

"Được rồi!"

Cuối cùng, An quốc công cất tiếng.

Ông ta hơi trầm sắc mặt, nhìn đám người rồi nói.

Nhất thời cả đám người đều im bặt, quay sang nhìn An quốc công.

Chương 706: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (6)

“Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như chúng ta tưởng tượng.”

“Nhưng mà, đã kéo dài nửa tháng rồi, cũng đã đến lúc rồi.”

“Ngày mai vào triều, lão phu tự mình khởi tấu, các ngươi trở về, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai vào triều, nhìn sắc mặt của lão phu mà hành sự.”

An Quốc công nói như vậy.

Ông ta thân là võ tướng đứng đầu, tất nhiên phải đứng ra nói chuyện, các thuộc hạ không phục, ông ta nhất định phải đứng ra làm tấm gương.

Trước mắt, chờ nửa tháng rồi, ông ta cũng không nhịn được nữa rồi.

“Kính tuân lời quốc công.”

Sau khi các liệt hầu võ tướng nghe An quốc công trả lời như vậy, từng người thi nhau mở miệng đáp, nếu An Quốc công đã nói đến nước này thì bọn họ cũng không còn gì để nói.

Chờ ngày mai vào triều thôi.

“Giải tán đi.”

An Quốc công hô một tiếng, đám người cũng nhao nhao đứng dậy cáo lui.

Đợi sau khi đám người đó đi rồi, An Quốc công nhìn con trai mình rồi nói.

“Giúp vi phụ viết một bản tấu chương, ta đi tìm Thủ Nhân một chuyến.”

An Quốc công đứng dậy.

Mười hai nước dị tộc nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, nhưng toàn bộ sự kiện, Hứa Thanh Tiêu hầu như vẫn biến mất, vốn chưa

hề ra mặt, cũng không có phát ngôn gì.

Thậm chí An quốc công vốn cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ nói lên một vài suy nghĩ của mình trong tờ Đại Ngụy văn báo để giành lấy sự ủng hộ của bách tính, nhưng ông ta thật sự không ngờ Hứa Thanh Tiêu giống như đã biến mất đi đâu rồi.

Thế cục trước mắt đã đến nước này, ông ta nhất định phải tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến.

Để xem Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sắp xếp chuyện này xong, An Quốc công khởi hành đi tìm Hứa Thanh Tiêu liền.

Nhưng ngay lúc này, bóng người quản gia trong phủ xuất hiện.

“Lão gia, lão gia, học sinh của Hứa đại nhân nói ta đưa cho ngài một phong thư, nói là Hứa đại nhân viết cho ngài.”

Quản gia chạy tới có vẻ vội vàng, bước chân rất nhanh, đi tới trước mặt An Quốc công nói như thế.

“Thủ Nhân gửi cho ta?”

An Quốc công tiếp nhận tờ giấy viết thư.

Mở ra xem, trong thư chỉ vọn vẹn bốn chữ.

“Tùy tâm mà làm.”

Đây là chữ Hứa Thanh Tiêu viết, ông ta nhận ra.

“Tùy tâm mà làm?”

An Quốc công đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời không rõ Hứa Thanh Tiêu có ý gì.

Nhưng nghĩ một lát, An quốc công đã hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu.

Ngay sau đó, An Quốc công đi về hướng thư phòng.

“Phụ thân, người không đi nữa sao?”

Thế tử dò hỏi.

“Không đi.”

“Ngươi cũng không cần viết tấu chương, để ta tự làm.”

An Quốc công trả lời thẳng, thậm chí muốn đích thân ra tay viết tấu chương cho ngày mai.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong một gian mật thất.

Bồng nho và Hoài Ninh thân vương ngồi đối mặt, chung quanh còn có hai bóng người đang ngồi trong góc tối.

Không khí rất quỷ dị, tất cả mọi người đều không nói chuyện, vô cùng yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, giọng nói của Bồng nho chậm rãi vang lên.

“Lão phu đã để Đại Ngụy Nho báo đăng văn chương công kích triều đình, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nội trong một ngày thôi sẽ có thể truyền khắp toàn bộ Đại Ngụy, đến lúc đó oán khí trong dân chúng sẽ gia tăng mãnh liệt, việc này nữ đế không muốn quan tâm cũng không được.”

Bồng nho chậm rãi mở miệng, nói ra hành động của bản thân.

“Bồng nho, việc này bản vương đã biết, có điều gấp gáp như vậy, chẳng lẽ Bồng nho không lo lắng Nữ đế sẽ gây chuyện với Văn cung sao?”

Hoài Ninh thân vương mở miệng.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, bọn họ sẽ còn tiếp tục chờ đợi một tháng, thật không ngờ Văn cung Đại Ngụy lại đăng một thiên văn chương như vậy.

Thiên văn chương này ông ta đã xem rồi, từng chữ như châu như ngọc, không chỉ là mắng quan viên trên dưới triều đình, mà còn đánh vào điểm yếu lớn nhất của võ quan.

Cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vài ngày tới triều đình Đại Ngụy tất sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chỉ là làm như vậy, hay thì hay đó, nhưng trong mắt Nữ đế, mọi hành vi việc làm của Văn cung Đại Ngụy cũng không là chuyện tốt đẹp gì.

Không cần phải như vậy.

“Lên tiếng thay người dân, bệ hạ không dám trách tội lão phu, chiêu này cũng là ta học được từ Hứa Thanh Tiêu.”

“Có điều, Văn cung đã làm xong việc nên làm, những việc còn lại vương gia phải nắm bắt thật tốt.”

“Toàn bộ đều dựa theo kế hoạch mà làm, mỗi một bước đi đều không được phép có bất kỳ sai lầm nào.”

“Nếu kế hoạch này có thể tiến hành hoàn mỹ, đối với ta và ông đều là chuyện tốt đẹp vô cùng.”

“Đại Ngụy cũng đến lúc nên thay đổi rồi.”

Bồng nho mở miệng, đốc thúc Hoài Ninh thân vương không được để xảy ra vấn đề, những gì nên làm ông ta đều đã làm rồi.

“Bồng nho yên tâm, chỉ cần Đại Ngụy phản ứng lại, những chuyện phía sau, bản vương đều có thể tiến hành ngay lập tức.”

Hoài Ninh thân vương đưa ra câu trả lời, ngữ khí chắc chắn.

“Ừ.” Nhận được câu trả lời này, Bồng nho khẽ gật đầu, chỉ là ngay khoảnh khắc này, một giọng nói khác vang lên.

“Như nếu Nữ đế đồng ý bãi miễn chức vụ của Hứa Thanh Tiêu, không trúng kế, vậy phải làm sao?

Bồng nho mặt không cảm xúc, mà Hoài Ninh thân vương lại mở miệng nói.

“Không, nàng ta sẽ không đồng ý.”

“Giữa nàng ta và Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ đã có sự ngăn cách, nếu thật sự đồng ý, vậy Đại Ngụy sẽ thiếu đi một vị kỳ tài khoáng thế, đối với chúng ta cũng là một chuyện tốt.”

“Hơn nữa, cũng không sẽ ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta, đơn giản là để cho nàng ta kéo dài thêm một khoảng thời gian mà thôi.”

Hoài Ninh thân vương trả lời như vậy, ngữ khí chắc như định đóng cột.

“Vương gia, ta biết rất rõ đạo lý này, ý của ta là, giả vờ miễn chức, dù sao bãi chức và thăng chức, cũng chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của Nữ đế mà thôi.”

“Còn nữa, cho dù là không còn chức vị, Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể bày mưu tính kế cho Đại Ngụy như thường, thủ hạ thám tử của ta hồi báo, Hứa Thanh Tiêu không tham gia tảo triều gì hết, khoảng thời gian đều chỉ tập trung vào Đại Ngụy Văn báo và học đường của hắn.”

“Ta có cảm giác, Hứa Thanh Tiêu có chức quan hay không cũng như nhau.”

Hắn nói như thế nói, có phần không hiểu rõ cho lắm.

Mà lúc này, Bồng nho chậm rãi mở miệng.

“Hứa Thanh Tiêu có bị bãi chức hay không cũng không quan trọng, chúng ta cũng không phải là nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, hắn chỉ là con dê thế tội thôi.”

“Nói tóm lại, kế hoạch lần này, bất luận như thế nào, đối với chúng ta đều có lợi.”

“Nữ đế có lựa chọn cách ứng phó nào thì cũng chỉ là tranh thủ thêm một chút thời gian cho bản thân thôi.”

“Được rồi, cứ như vậy đi, không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai trên triều đình sẽ có kịch hay để xem rồi.

“Lão phu cáo lui trước.”

Bồng nho tỏ ra vô cùng tự tin, có điều khi nói đến đoạn sau, ông ta cầm quải trượng, chậm rãi rời đi.

Đợi Bồng nho đi rồi, trong ánh mắt của Hoài Ninh thân vương cũng lộ ra vẻ tò mò và nghi ngờ.

Chương 707: Nhân Nghĩa Chi Sư, Giết Sạch Tất Cả Dị Tộc, Cách Sắp Xếp Kinh Sợ Của Hứa Thanh Tiêu (7)

Bởi vì ông ta cũng không biết, vì sao Bồng nho lại đến giúp đỡ mình.

Chỉ vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu, cùng với đề cao địa vị Văn cung sao?

Không hiểu sao ông ta cảm thấy không tin.

Từ khi tham gia triều chính ông ta đã hiểu rõ một đạo lý, đọc sách người… không đáng tin cậy.

Nhưng ông ta đã thu hồi lại những suy nghĩ này rồi đứng dậy rời đi.

Cứ như vậy.

Hôm sau.

Giờ Mão.

Bên ngoài Hoàng cung.

Các võ quan, ai nấy thần sắc lạnh lùng, có phần khí thế hùng hổ.

Đám người Trần Chính Nho nhận ra thần sắc của bọn họ. Trong lúc nhất thời, ông không khỏi âm thầm thở dài.

Ông biết, ngày hôm nay trên triều đình nhất định sẽ có một cuộc chiến long hổ.

–

Trong triều.

Văn võ bá quan đứng trái phải hai bên.

Đều mang dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Triều hội bắt đầu.

Đám người vẫn giống y như trước đây, thảo luận quốc sự.

Bên phía võ quan, toàn bộ quá trình đều yên tĩnh một cách khác thương, bọn họ không phát biểu bất cứ một lời nào, giống như một mực chờ đến khi triều hội kết thúc.

Cuối cùng cũng có võ quan lên tiếng, hơn nữa người đầu tiên đi đến chính là An quốc công.

“Bệ hạ!”

“Lão thần có việc khởi tấu.”

Sau khi An Quốc công xuất hiện, các văn quan không nhịn được mà nhíu mày ngay lập tức.

Bọn họ biết hôm nay quan võ nhất định sẽ lên tiếng, thế nhưng không ngờ rằng người đầu tiên lên tiếng lại là An quốc công.

Bình thường mà nói thì đáng ra là một vị liệt hầu lên tiếng. Người đầu tiên mở miệng là An Quốc công, như thế có nghĩa là lần này bên võ quan thật sự muốn làm điều gì đó.

“Tấu.”

Nữ đế không hề do dự, thẳng thừng mở miệng.

“Bệ hạ, nửa tháng trước, liên minh quốc tế của mười hai nước dị tộc vạch tội Thủ Nhân, dân gian đã lưu truyền rầm rộ. Xin hỏi bệ hạ có việc này không?”

An Quốc công vừa mở miệng đã hỏi như thế.

“Đúng.”

Nữ đế trả lời tiếc chữ như vàng.

Còn An Quốc công tiếp tục mở miệng, nhìn về phía Nữ đế rồi nói.

“Nếu đã như vậy thì vì sao bệ hạ không đáp lại?”

“Bây giờ dân gian Đại Ngụy đã biết được chuyện này, kêu ca vô cùng cùng. Mười hai nước dị tộc liên danh tố cáo quan viên của Đại Ngụy ta, đây là chuyện trước nay chưa từng cố. Bệ hạ biết mà không đáp lại thì chỉ sợ là tổn hại đến quốc uy của Đại Ngụy ta.”

An Quốc công không hề tức giận chút nào, ông ta chỉ trình bày rõ việc này, bởi dù sao chuyện mà ông ta biết, Nữ đế cũng biết,

chuyện mà ông ta không biết, Nữ đế cũng biết.

Hiện tại ông ta mở miệng chính là muốn một đáp án, một đáp án khẳng định.

“An Quốc công, mấy ngày nay trẫm vẫn luôn suy tư chuyện này.”

“Không nói, chứ không phải là e sợ. Ông nên hiểu rõ điều này.”

“Vương triều Đại Ngụy đến bây giờ mới dần dần ổn định, mười hai nước dị tộc như thế này, hiển nhiên là có mục đích khác. Trẫm không nghĩ sẽ để ý. Cũng không muốn để ý đến. Quốc công hiểu rồi chứ?”

Nữ đế trả lời lại. Nếu quốc công đã chủ động khởi tấu thì nàng không có khả năng né tránh vấn đề này.

“Lão thần hiểu rõ, nhưng có mấy lời lão thần vẫn phải nói.”

“Quốc uy, chính là hồn của quân, là xương của dân. Mười hai nước dị tộc chính là nước phụ thuộc Đại Ngụy, nhúng tay vào việc nội bộ của Đại Ngụy đã xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của Đại Ngụy, lại còn yêu cầu bãi miễn chức vụ của Thủ Nhân, như vậy càng dẫn đến lời oán giận của dân chúng.

“Nếu như không đáp lại thì chỉ sợ sẽ nhận lấy lời chế giễu của thiên hạ, đến lúc đó quân tâm tán loạn, lão thần lo lắng ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy. Mong hôm nay bệ hạ cho một câu trả lời chính xác.”

“Chấn hưng lại uy của Đại Ngụy, đắp lại hồn ba quân, đắp lại tâm của con dân Đại Ngụy ta.”

“Khẩn xin bệ hạ hãy đáp lại.”

Nói đến đây, An Quốc công quỳ lạy trên mặt đất, hành lễ với Nữ đế.

Âm thanh này vang lên, trong chớp mắt nhóm võ thần cũng nháo nhào mở miệng, cúi đầu với Nữ đế rồi đồng loạt nói.

“Khẩn xin bệ hạ hãy đáp lại.”

Giờ phút này, một nhánh võ quan đồng loạt mở miệng nói thành tiếng, khẩn xin Nữ đế đáp lại.

Chỉ có điều mấy lời này thốt ra, Trần Chính Nho cũng lập tức đứng dậy.

“Bệ hạ, An Quốc công nói rất đúng, nhưng chỉ là mười hai nước dị tộc thôi, không tính là gì.”

“Thần cho rằng nếu như đáp lại thì ngược lại sẽ cổ vũ chiến tranh. Đại Ngụy không cần giải thích gì cũng không cần thiết phải giải thích.”

“Việc này hoàn toàn không cần phải đáp lại. Nếu như đáp lại thì chỉ sợ là sẽ làm sự tình rắc rối thêm, chẳng bằng cứ để chìm xuống như vậy.

Trần Chính Nho mở miệng. Ông biết rõ phía võ quan đã hạ quyết tâm, nhưng cái gì nên nói vẫn phải nói.

Đối với Đại Ngụy ở hiện tại mà nói, kéo dài nhất định tốt hơn so với không.

Nhưng những lời này vừa nói ra khiến cho chúng võ quan không khỏi nổi giận.

“Trần thượng thư, hóa ra người bị chửi không phải là các ông đúng không?”

“Ông có biết ở bên ngoài bây giờ có bao nhiêu bách tính đang mắng ta là thứ hèn nhát không?”

“Thân là võ quan, ta thà chết ở trên chiến trường cũng không muốn bị vạn dân nhục mạ. Mười hai nước dị tộc cùng liên minh vạch tội Thủ Nhân, các người ngay cả một cái rắm cũng không dám thả, hại chúng ta bị vạn dân thóa mạ.”

“Đại Ngụy đã bao giờ uất ức như thế? Cho dù là sau khi Bắc phạt, Đại Ngụy vẫn không sợ ai. Trần Chính Nho, ông đang muốn làm xấu đi quốc vận của Đại Ngụy sao, tâm của ông thật là đáng chết.”

Có Hầu gia tức giận chỉ vào Trần Chính Nho lớn tiếng hét giận dữ, chỉ trích đối phương.

“Nếu như ta sợ chết thì mặc cho bách tính thóa mạ, chúng ta cũng không có nửa lời oán giận.”

“Nhưng bây giờ chịu nỗi oan không thấu, chúng ta không phục. Bệ hạ, nếu như không phản ứng lại thì người trong thiên hạ đều muốn lôi Đại Ngụy ra làm trò cười.”

“Bắc phạt chúng ta đã thua, nhưng chúng ta không đánh mất khí cốt, binh hồn Đại Ngụy đang ở đó.”

Lại có thêm liệt hầu đứng ra la lớn, giọng nói vang dội nổ ra trong đại điện

“Trần Thượng thư, hôm nay nếu như ngày không đáp lại thì ngày mai sẽ là trăm nước vạch tội. Nếu như không phản ứng lại thì sẽ đánh mất thể diện của Đại Ngụy đi.”

“Còn nữa, ông luôn mở miệng nói là không cần để ý. Nhưng nói đến cùng không phải là đám văn thần các ông sợ hãi sao? Các thứ tham sống sợ chết.”

“Nếu như không làm ngoại tộc kinh sợ thì Đại Ngụy vĩnh viễn sẽ không có ngày yên ổn.”

Lại thêm một vị liệt hầu nữa mở miệng, quan điểm của hắn ta không có bất cứ sai lầm nào.

Không có một quốc gia phát triển nào được xây dựng khi bên ngoài còn loạn.

Nếu không thể làm dị tộc kinh sợ thì một quốc gia sao có thể phát triển?

Chương 708: Triều Đình Tranh Đấu, Câu Trả Lời Của Đại Ngụy, Uy Của Nữ Đế, Trăm Nước Vạch Tội (1)

Mà những điều này Trần Chính Nho đều hiểu. Ông biết hết nhưng ông lại càng hiểu rằng đây chính là một âm mưu, toàn bộ chuyện này đều là âm mưu.

Đại Ngụy chỉ có thể kéo dài, tuyệt đối không thể phản ứng lại. Nếu như đáp lại thì sẽ là một trận chiến loạn mà bất cứ ai cũng không muốn chứng kiến.

Vậy nên cho dù sẽ phải đối diện với việc võ quan giận dữ mắng mỏ, Trần Chính Nho vẫn mở miệng nói.

“Ngay bây giờ không thể chiến, cũng không thể đáp lại.”

“Bệ hạ, bây giờ thế cục của Đại Ngụy bất ổn, nên phải tiếp tục xoay quanh bách tính, xoay quanh dân sinh, xoay quanh việc quốc gia phát triển mà tiến lên, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà sửa đổi quốc sách.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông biết khi mình nói ra những lời này đương nhiên sẽ gặp phải sự phản kháng của tập thể võ quan.

Nhưng ông vẫn phải nói, bởi vì đây là lựa chọn tốt nhất. Ít nhất thì với tình hình trước mắt mà nói thì chính là lựa chọn tốt nhất của Đại Ngụy.

“Hoang đường!”

“Thế ý của Trần Thượng Thư chính là bây giờ Đại Ngụy có thể bị người trong thiên hạ chế giễu đúng không? Có thể bị những nước dị tộc này tùy tiện chỉ trích đúng không?”

“Trần đại nhân, ngài là văn thần, vốn dĩ ngài không hiểu việc này ảnh hưởng như thế nào.”

“Đúng là Đại Ngụy cần phát triển, nhưng Đại Ngụy càng cần quốc vận hơn. Trận chiến Bắc phạt, quốc vận của Đại Ngụy đã tổn thất.”

“Ngày hôm nay, các nước dị tộc vạch tội thần tử Đại Ngụy, nếu như không đáp lại thì quốc vận sẽ trôi đi, dân tâm sẽ không tụ lại nữa.”

“Nỗi nhục Tĩnh thành còn chưa rửa hết, đêm chúng ta không thể say giấc, ngày không thể ăn ngon. Trước mắt mấy nước dị tộc này khiêu khích như vậy, nếu như tránh né mà không đáp lại thì thiên hạ bách tính được ăn no, nhưng Đại Ngụy không có gì.”

An Quốc công nói. Ông ta không hề khách khí chút nào mà vạch tội ngược lại.

Trong đầu Trần Chính Nho đều là việc Đại Ngụy phát triển, đều là kế lớn cho dân sinh. Chuyện này không sai, ông ta thân là quốc công cũng hiểu được Đại Ngụy cần gì.

Cũng không thể bởi vì miếng ăn mà đánh mất cốt khí.

Đúng vậy. Con dân Đại Ngụy ăn uống no đủ nhưng cốt khí của con dân Đại Ngụy không còn nữa thì giang sơn Đại Ngụy cũng mất.

“To gan!”

“An Quốc công, ông đừng làm càn.”

“Ngạo mạn.”

Một khắc sau, nhóm văn quan nhao nhao không nhịn được nữa mà đứng dậy, bọn họ chỉ trích An Quốc công ăn nói kiêu ngạo.

Nói hết ra những lời này quả thật là có chút quá đáng.

Nhưng cũng nhìn ra được lần này An quốc công thật sự nổi giận.

“Yên lặng.”

Lúc này, Nữ đế mở miệng.

Theo âm thanh của nàng vang lên, đám người cũng yên tĩnh lại.

Qua một lúc lâu.

Nữ đế chậm rãi mở miệng.

“Từ sau khi Bắc phạt, dân chúng Đại Ngụy đã lầm than, nhu cầu cấp bách nhất chính là yên ổn phát triển. Không chỉ là cho triều đình mà cũng là cho con dân của Đại Ngụy.”

“Nhưng Tín vũ hầu nói không sai. Nếu như không trấn áp bên ngoài thì sao mà yên ổn, làm sao mà phát triển.”

“Truyền lại ý chỉ của trẫm, trả lời lại các nước dị tộc. Chức vụ của Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không bị bãi miễn. Lần này các dị tộc liên minh vạch tội, làm khó dễ Đại Ngụy đã vượt qua quốc uy. Lệnh mười hai nước dị tộc viết chiếu nhận tội đưa vào trong hoàng cung Đại Ngụy.”

Nữ đế lên tiếng. Lần này nàng vô cùng bá đạo, chẳng những đáp lại một cách mạnh mẽ mà đồng thời còn muốn mười hai nước dị tộc viết chiếu nhận tội đưa vào trong cung Đại Ngụy.

Hiển nhiên Nữ đế cũng nổi giận.

Mà theo âm thanh của Nữ Đế vang lên, từng người trong nhóm văn thần đều giữ vẻ mặt khó coi, còn nhóm võ quan thì phấn chấn tinh thần.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Các võ quan cùng nhau triều bái Nữ Đế, đồng thời cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động.

“Bãi triều.”

Nữ đế mở miệng, như là đáp lại rồi thì có thể bãi triều.

Theo tiếng bãi triều vang lên, các võ quan giống như lấy được chiến thắng toàn cuộc, từng người đều vui vẻ bừng bừng, duy chỉ có chư vị quốc công và một vài liệt hầu yên lặng không nói, hoàn toàn không có chút dáng vẻ thắng lợi nào, mà ngược lại cũng như nhóm người Trần Chính Nho, im lặng không nói.

Nhưng mà bất kể như thế nào thì ý chỉ của Nữ đế cũng tuyên cáo thiên hạ sau nửa canh giờ.

Sau khi tuyên cáo ý chỉ của Nữ đế.

Giờ phút này trên dưới Đại Ngụy đều sôi trào.

Bách tính trong thiên hạ vô cùng kích động, từng người đều hô to vạn tuế.

Chuyện các nước dị tộc vượt quá khuôn phép, vạch tội quan viên Đại Ngụy, hơn nữa còn là Hứa Thanh Tiêu đã nhận lấy sự kêu ca oán giận của dân chúng từ lâu.

Nhưng chuyện này đã qua mười lăm ngày rồi. Ròng rã mười lăm ngày, Đại Ngụy luôn không biểu hiện thái độ, vậy nên dân gian truyền đến rất nhiều lời ra tiếng vào, thậm chí tất cả các kinh đô của các quốc gia dị tộc xung quanh Đại Ngụy đều đồn thổi.

Đại ý chính là trận chiến Bắc phạt đã đánh gãy cột sống của Đại Ngụy, thượng quốc trên cao bây giờ đã biến thành trò cười. Từ lâu Đại Ngụy đã không còn là Đại Ngụy năm đó rồi.

Loại đồn nhảm này truyền đi khắp nơi, từ quyền quý của Đại Ngụy cho đến bách tính phổ thông bình thường, người nào không ôm một bụng lửa hờn?

Nhưng hôm nay Nữ đế đã hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, quả thật cũng khiến đám người phấn chấn hơn.

Ít nhất thì quốc uy của Đại Ngụy vẫn còn.

Ít nhất thì Đại Ngụy vẫn là một Đại Ngụy nào đó.

Một ngày hôm nay, vương triều Đại Ngụy đều cùng nhau thảo luận việc này.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu cũng biết được việc này ngay lập tức.

Hắn hơi sững sờ, không ngờ Nữ đế lại có bá khí như thế, vốn cho rằng chỉ cần từ chối là được rồi, không ngờ còn muốn bắt đối phượng đưa chiếu nhận tội.

Quả nhiên kẻ làm hoàng đế vốn không ai tầm thường.

Chỉ có điều Hứa Thanh Tiêu có tính toán của mình.

Hắn đang sắp xếp một cục diện rất lớn, đang thêu dệt một tấm lưới lớn.

Bất kỳ một khâu nào Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn phạm sai lầm, nếu không thì nhất định sẽ có cá lọt lưới.

Hoài Ninh thân vương cũng vậy.

Bồng Nho cũng vậy.

Các nước dị tộc, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, Man di phương Bắc.

Một mẻ tóm gọn hết tất cả.

Phải làm để Đại Ngụy có được một thời đại hòa bình thật sự, để Đại Ngụy phát triển thật sự.

Nếu không, đang yên lành bị một đám người xúm vào, Đại Ngụy còn muốn phát triển? Không thể nghi ngờ gì đây chính là người si nói mộng.

"Thủ Minh."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Ngay lập tức, Lý Thủ Minh bước đến rất nhanh.

"Liên hệ tất cả học sinh, bảo bọn họ liên hệ với các bạn tốt. Ta muốn biết tất cả cách nhìn của dị tộc Đại Ngụy đối với chuyện này. Có điều phải nhớ kỹ, chỉ chọn xấu, không được chọn tốt."

"Sau khi chọn lựa thì đăng lên Đại Ngụy Văn báo, ngôn từ có khó nghe hay không không quan trọng, quan trọng là chân thực, hiểu chưa?"

Chương 709: Triều Đình Tranh Đấu, Câu Trả Lời Của Đại Ngụy, Uy Của Nữ Đế, Trăm Nước Vạch Tội (2)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng ra lệnh.

“Tiên sinh yên tâm, học sinh đi làm ngay lập tức.”

Mặc dù Lý Thủ Minh không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn phụng mệnh làm việc.

Mà đúng lúc đó.

Trần Chính Nho lại đến.

“Thủ Nhân.”

“Thủ Nhân.”

Trần Chính Nho bước thẳng một đường vào trong, sau khi trông thấy Hứa Thanh Tiêu thì trực tiếp nói ngay vào điểm chính.

“Xảy ra chuyện lớn rồi.”

Vẻ mặt của Trần Chính Nho cuống cuồng, ông bắt lấy tay của Hứa Thanh Tiêu, nói thế.

“Trần Nho, sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày hỏi.

“Hôm nay trong triều lão phu có cảm giác bệ hạ cố ý muốn chiến.”

“Nhưng Đại Ngụy không chiến được đâu. Thánh chỉ này đã tuyên cáo ra ngoài, chỉ sợ là các nước dị tộc sẽ đáp trả lại ngay lập tức.”

“Lão phu kết luận, tạm thời bọn họ sẽ không dám thẳng thừng trở mặt với Đại Ngụy chúng ta, hơn nữa còn sẽ tiếp tục hợp tác vạch tội ngươi đó Thủ Nhân.”

Một khi như thế thì Đại Ngụy đang đứng trước một trận chiến không thể tránh khỏi. Thế cục của Đại Ngụy bây giờ, rút dây

động rừng.

Thủ Nhân, nếu như mười hai nước dị tộc đáp lại thì ngươi tuyệt đối phải thuyết phục bệ hạ, đừng để ý gì. Ngươi cũng phải thuyết phục mấy võ quan này, tuyệt đối không thể bị mắc lừa."

Tốc độ nói chuyện của Trần Chính Nho cực nhanh, có thể nói ông đang rất gấp.

Nhưng đối mặt với lời nói của Trần Chính Nho thì Hứa Thanh Tiêu chỉ khẽ thở ra. Hắn còn tưởng là xuất hiện chuyện gì, xem ra vẫn là chuyện này.

"Trần Nho, không phải là Thủ Nhân không muốn thuyết phục, mà thỉnh thoảng có những lúc xuất hiện chuyện không phải một người có thể ngăn cản được."

"Thiên hạ dân ý ở trước mặt, bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản, cho dù là bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu trả lời lại. Trên thực tế hắn hiểu được nỗi khổ trong lòng của Trần Chính Nho, nhưng cũng biết được các suy nghĩ của võ quan, cộng thêm biết được suy nghĩ của bách tính.

Những thứ này Hứa Thanh Tiêu đều biết.

Mỗi người đều có cái nhìn của mình, mỗi người đều có lợi ích của mình, mỗi người đều có góc độ của mình.

Trần Chính Nho là văn thần, hy vọng Đại Ngụy phòng thủ mà không phải chiến, thanh thản ổn định để phát triển. Chịu nhục, giấu tài, đợi thời cơ xuất kiếm giết chúng không chừa một mảnh giáp.

Điểm này không có vấn đề gì hết.

Còn An Quốc công có suy nghĩ của võ tướng, không hy vọng quốc vận bị mất đi, cũng không hy vọng con dân Đại Ngụy gieo xuống những hạt giống là các võ tướng bất tài. Nếu như phòng thủ mà không chiến, quốc vận qua đi, đời này của bọn họ đều đã bị đính chữ sỉ nhục lên trên mặt.

Về tình về lý, bọn họ đều muốn chiến, hơn nữa còn là dùng thủ đoạn mãnh liệt nhất.

Còn về phần Nữ đế, nàng cần phải cân bằng triều đình, không thể hoàn toàn thiên vị bất kỳ bên nào, lại không thể để bên nào quá mức dữ dội. Mà chủ yếu hơn là nàng còn cần phải đối mặt với bách tính trong thiên hạ.

Nàng càng khó hơn, mỗi bước đi đều như giẫm trên băng mỏng, mỗi bước đi nàng đều phải cẩn thận từng chút từng chút một.

Người đến được trình độ này không có ai chỉ có lo cho thân mình, bởi vì mỗi người đều gánh vác trên vai ý niệm và tín ngưỡng khác biệt.

Cho nên sau khi đối mặt với chuyện lớn, chỉ dựa vào một người thì khó có thể thay đổi thế cục, cũng không thể nào làm được chuyện một câu định đoạt hết tất cả.

Trần Chính Nho không làm được, An quốc công không làm được.

Nữ đế không làm được, Hứa Thanh Tiêu hắn lại càng không làm được.

Dân ý trong thiên hạ quyết định hết tất cả.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu trả lời như vậy, Trần Chính Nho từ từ buông lỏng tay, ông thở dài một hơi như cũ.

Không hiểu sao trong mắt lóe lên vẻ rã rời.

“Nếu như thật sự chiến đấu, chỉ sợ là Đại Ngụy sẽ lâm vào vực sâu vạn kiếp bất phục.”

“Phiên vương các nơi chờ Đại Ngụy chiến đấu.”

“Vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên cũng chờ Đại Ngụy.”

“Còn có không ít người cũng đang chờ Đại Ngụy chiến đấu.”

“Mặc dù bách tính trong thiên hạ hô hào muốn đánh, nhưng nếu thật sự đánh nhau thì hưng vong đều là bách tính.”

“Bọn họ vừa mới xây xong nhà cửa vườn tược, cũng mới ăn được một bữa no, càng vất vả lắm mới nhìn thấy một tia hy vọng.”

“Thủ Nhân.”

“Lão phu xin lấy thương sinh hưng vong của Đại Ngụy để khẩn cầu ngươi ra mặt nói vài lời, cho dù là kéo dài thêm một khoảng thời gian cho Đại Ngụy, cũng tốt hơn là chiến đấu ngay bây giờ.”

“Thủ nhân!”

“Xin nhận cái cúi đầu của lão phu.”

Trần Chính Nho lui về sau một bước. Ông thật sự không muốn Đại Ngụy lại chiến loạn tiếp, cũng không hi vọng nhìn thấy chiến hỏa lan tràn khắp cả Đại Ngụy, lại càng không hyvọng bách tính không có nhà để về, chiến trường đầy rẫy xác chết.

Vì vậy ông làm đại lễ quỳ lại với Hứa Thanh Tiêu, cầu xin Hứa Thanh Tiêu ra mặt để đi thuyết phục bệ hạ, đi thuyết phục quan võ bách tướng.

Bụp.

Cái quỳ này của Trần Chính Nho khiến cho Hứa Thanh Tiêu thật sự là ngơ ngẩn cả người.

Hắn chưa hề nghĩ đến chuyện Trần Chính Nho sẽ quỳ với mình, cũng không nghĩ đến Trần Chính Nho sẽ làm như thế.

Trong một thoáng, Hứa Thanh Tiêu sững sờ đứng yên tại chỗ.

Nhưng một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu đã thẳng thừng đỡ Trần Chính Nho dậy.

“Trần Nho!”

“Ông làm vậy là muốn gì.”

“Việc này có chưa đến mức độ như thế, ông đừng quá bi quan.”

Hứa Thanh Tiêu đỡ Trần Chính Nho. Cái quỳ lạy này hắn không nhận được.

Đường đường là Thừa tướng Đại Ngụy.

Đường đường là Đại Nho văn cung.

Bất kể là như thế nào thì cũng là trưởng bối của mình, cũng là thần tử của Đại Ngụy. Cái cúi đầu này của ông, hắn không dám nhận cũng không nhận nổi.

Nhưng Trần Chính Nho không đứng dậy, ông chỉ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nước mắt tuôn trào rồi nói.

“Thủ Nhân.”

“Nếu ngươi không đáp ứng thỉnh cầu của lão phu, hôm nay lão phu sẽ quỳ đến chết ở đây.”

Trần Chính Nho nói như thế.

Bởi vì ông biết, người có thể thay đổi tâm ý của Nữ đế chỉ có Hứa Thanh Tiêu.

Mà người có thể thay đổi tâm ý của nhóm võ quan, cũng chỉ có Hứa Thanh Tiêu.

Ông không thể nào thay đổi chuyện này nhưng Hứa Thanh Tiêu thì có thể.

Cho nên ông quỳ lạy Hứa Thanh Tiêu, vì thương sinh của Đại Ngụy mà quỳ lạy.

“Trần Nho, việc này chưa chắc đã nghiêm trọng như vậy, có lẽ ông quá bi quan mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu thật sự không biết nên nói cái gì.

Nhưng sau khi Trần Chính Nho nghe được những lời này của Hứa Thanh Tiêu xong thì không khỏi lắc đầu, hốc mắt đỏ bừng nhìn Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

“Thủ Nhân, ngươi còn trẻ, chưa biết được nhiều chuyện.”

“Chuyện nỗi nhục Tĩnh Thành lúc trước cũng bởi vì việc nhỏ mà ra.”

“Các tiên đế cũng chưa từng nghĩ một chuyện nho nhỏ lại có thể gây ra tai họa lớn như vậy.”

“Ngươi cũng chưa từng biết nỗi nhục Tĩnh Thành là nỗi sỉ nhục đến mức nào.”

“Con dân Đại Ngụy giống như heo chó, bị man di phương Bắc đồ sát. Trong sử sách, còn rải rác mấy chữ.”

Chương 710: Triều Đình Tranh Đấu, Câu Trả Lời Của Đại Ngụy, Uy Của Nữ Đế, Trăm Nước Vạch Tội (3)

“Thai phụ bị mổ bụng, lấy con làm thức ăn. Đàn ông làm nô, phụ nữ làm thức ăn, bé trai là dê bò, bé gái bị làm nhục. Ngươi có biết công chúa Đế Cơ không?”

“Sử sách ghi chép rằng công chúa Đế Cơ chính là đệ nhất mỹ nhân tuyệt sắc của Đại Ngụy ta, bị Man tộc giam cầm, chà đạp bảy ngày bảy đêm, cuối cùng vì cốc đạo bị vỡ nát mà chết.”

“Đây là nỗi nhục mà hoàng thất Đại Ngụy vĩnh viễn sẽ không quên, cũng là nỗi sỉ nhục đau đớn mà thần dân Đại Ngụy phải nhận lấy.”

“Đế không phải đế, vua không phải vua. Giang sơn Đại Ngụy suýt chút nữa thì sụp đổ diệt vong, vương triều kéo dài bảy trăm năm, suýt chút nữa thì hoàn toàn tiêu vong.”

“Khi đó có bốn mươi vạn con dân Đại Ngụy bị giết, Man tộc phương bắc cứ đánh thẳng tới, cảnh nước mất nhà tan trong sử sách chỉ viết không hơn ngàn chữ, nhưng đối với ta mà nói, lại nỗi đau xót cả đời.”

“Thân là thừa tướng Đại Ngụy, lão phu sao dám quên thù này.”

“Tiên đế bắc phạt, bảy lần chiến tranh, Đại Ngụy người chết trận vạn vạn, mới đổi lại sự yên ổn hiện tại, mới đổi được cảnh thanh bình nơi biên cảnh.”

“Hiện giờ tổn thương của Đại Ngụy không phải là nỗi nhục Tĩnh Thành, mà là quốc khố trống rỗng, trăm họ ấm no, giang sơn ổn định, xã tắc an khang.”

“Nếu tái chiến, một khi trượt chân, giang sơn Đại Ngụy sẽ lại đối mặt với nỗi nhục Tĩnh thành, chờ đến lúc đó, Đại Ngụy sẽ bất lực.”

“Không biết bao nhiêu triệu bách tính sẽ chết oan chết uổng, cũng không biết sẽ có bao nhiêu nữ tử Đại Ngụy gặp phải cảnh

súc sinh chà đạp, đến lúc đó, bách tính trôi dạt khắp nơi, chạy nạn tứ phía, chỉ sợ lại là một phen đổi con cái làm đồ ăn, cảnh tượng ngàn dặm đất chết."

"Thủ Nhân! Lần này không chiến vì chiến."

"Lão phu, xin ngươi."

Trần Chính Nho mở miệng, ông nói ra những nỗi ưu lo lẫn suy nghĩ trong lòng mình.

Không chiến vì chiến.

Sau khi nghe những lời này xong, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Hắn nhắm hai mắt lại.

Những sự việc mà Trần nho nhắc tới, đúng là hắn có đọc thấy trong sách sử.

Đế Cơ công chúa, mổ bụng thai phụ, coi bé trai như dê bò, chà dạp bé gái, tráng niên làm nô, nữ tử làm kỹ nữ.

Trong sách sử thực sự có viết lại những chuyện này, rải rác không quá ngàn chữ.

Nhưng mỗi một chữ, đều là dùng máu rèn đúc ra.

Trần Chính Nho sợ chiến tranh.

Phải.

Ông sợ chiến tranh.

Nhưng không phải ông tham sống sợ chết, mà là sợ Đại Ngụy thương sinh lại rơi vào kiếp nạn như vậy một lần nữa.

Dị tộc đáng chết.

Man tộc đáng chết.

Hứa Thanh Tiêu biết, cũng hiểu rất rõ khổ tâm của Trần Chính Nho.

Một lúc lâu sau, Hứa Thanh Tiêu nhìn về hướng Trần Chính Nho, không khỏi mở miệng nói.

"Trần nho, học sinh nguyện vì Đại Ngụy thương sinh mà đi thuyết phục."

“Học sinh cũng sẽ dốc hết toàn lực, nhưng nếu học sinh cũng không thể ngăn cản được, mong Trần nho chớ trách tội.”

Hứa Thanh Tiêu nhận lời.

Vốn dĩ hắn định dùng cách khác để giải quyết chuyện này.

Nhưng sau khi nghe những lời nói của Trần Chính Nho, Hứa Thanh Tiêu thay đổi chủ ý.

Không ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, chỉ là ảnh hưởng đến trình tự kế hoạch mà thôi.

Hắn biết, nếu ngày hôm nay mình không nhận lời Trần Chính Nho, như vậy Trần Chính Nho nhất định sẽ không đi.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nhận lời, Trần Chính Nho gạt nước mắt, lần nữa nữa hành lễ cúi đầu về hướng Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng cúi đầu với Trần Chính Nho.

Ngày hôm nay.

Hắn đã được chứng kiến phong phạm thật sự của Đại nho.

Cũng thấy được như thế nào là Đại nho.

Cái quỳ này của Trần nho làm Hứa Thanh Tiêu hiểu ra rất nhiều chuyện, cho tới nay mình đều chỉ làm những việc quay xung quanh lợi ích của bản thân mà thôi.

Bước vào Nho đạo là bởi vì muốn áp chế ma chủng.

Minh ý là bởi vì công kích Đại nho, từ đó chĩa mũi dùi vào đối phương.

Lập ngôn, cũng là vì chém giết phiên thương, xác định mục tiêu của bản thân.

Viết sách, càng là vì thiên hạ dân ý.

Nhưng hiện tại, Hứa Thanh Tiêu đã dần dần hiểu ra một số chuyện.

Hắn cảm thấy con đường Nho đạo của mình xuất hiện một chùm ánh sáng, là ánh sáng của Trần nho.

Nho giả chân chính.

Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ.

“Lão phu thay thiên hạ thương sinh bái tạ Hứa nho.”

Trần Chính Nho nói như vậy.

Cũng vào lúc này.

Bên ngoài, một giọng nói vang lên.

“Trần đại nhân, bệ hạ có chỉ, mời ngài vào cung một chuyến.”

Nghe thấy giọng nói vừa cất lên, Hứa Thanh Tiêu bất giác nhìn về hướng Trần Chính Nho.

Trần Chính Nho có chút tò mò, nhưng cũng không chần chờ, trực tiếp đứng dậy bước đi.

Có điều trước khi đi, Trần Chính Nho nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thủ Nhân, có bất cứ tin tức gì, cứ tới Lại bộ tìm ta.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Trần Chính Nho rời đi.

Mà lúc này.

Dị tộc.

Ti Long quốc.

Ti Long vương cung.

Ti Long quân vương ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ, hai bên là sứ giả của mười một tộc đang ngồi.

Mà trước mặt đám người này là thánh chỉ của Nữ đế Đại Ngụy.

“Hừ!”

Sau khi đọc xong thánh chỉ, Ty Long vương hừ lạnh một cái.

“Nữ đế Đại Ngụy thật là tự tin, vẫn dám bắt chúng ta viết chiếu nhận tội!”

“Nàng ta vẫn còn tưởng Đại Ngụy hiện giờ là Đại Ngụy trước kia chứ?”

Vương của tộc Ty Long mở miệng nói ra những lời tràn đầy sự khinh thường, bất kính với Nữ đế Đại Ngụy.

“Buồn cười vô cùng, Đại Ngụy đã không còn là Đại Ngụy trước kia từ lâu rồi, từ sau khi Bắc phạt, quốc vận Đại Ngụy không đủ hai thành, chúng ta tuy là nước phụ thuộc Đại Ngụy, nhưng chúng ta phụ thuộc thái tổ Đại Ngụy.”

“Chứ không phải con nhóc này.”

Có sứ giả dị tộc mở miệng, đó là Đồ Đăng tộc, ngôn ngữ lạnh lùng.

“Nói không sai, một nữ nhân làm hoàng đế, thật đáng chê cười, ở quốc gia chúng ta, nữ nhân chỉ để sinh con, Đại Ngụy thật sự làm trò đùa cho thiên hạ, đã không còn cái uy của thượng quốc.”

“Ừ, từ khi chúng ta liên danh vạch tội Hứa Thanh Tiêu, vương triều Đại Ngụy kéo dài đúng mười lăm ngày mới dám đưa ra câu trả lời, cũng đủ để chứng minh vương triều Đại Ngụy không ổn.”

“Nếu không phải bọn họ còn có võ giả nhất phẩm, chúng ta đã sớm thoát ly quốc gia này rồi.”

“Đúng vậy, nếu không phải bọn họ còn có võ giả nhất phẩm, chúng ta còn cần chờ tới bây giờ?”

Từng giọng nói vang lên, hiển nhiên bọn họ vốn không hề phục tùng vương triều Đại Ngụ.

Hơn nữa còn xem thường vương triều Đại Ngụy.

“Được rồi.”

“Chư vị, giờ không phải lúc bàn luận việc này, nên bàn cách đáp trả thánh chỉ của con nhóc kia thế nào đi.”

Có người mở miệng nói đám người không cần tiếp tục thảo luận chủ đề này, quay trở về chủ đề chính đi.

Lời vừa nói ra, vương của nhất tộc Ti Long mở miệng.

“Lời đáp trả của Đại Ngụy cũng nằm trong khả năng phán đoán của chúng ta, nếu bọn họ đáp lại mạnh mẽ đến thế, vậy

thì chúng ta có thể thực hiện bước kế tiếp.”

Chương 711: Triều Đình Tranh Đấu, Câu Trả Lời Của Đại Ngụy, Uy Của Nữ Đế, Trăm Nước Vạch Tội (4)

“Hợp lực của một trăm nước để vạch tội Hứa Thanh Tiêu lần nữa. Nếu như nữ đế không bãi miễn Hứa Thanh Tiêu thì chúng ta lấy cớ thoát ly ra để phản kháng, xem thử nàng ta có dám kêu ca hay không.”

Vương của tộc Ti Long nói như thế. Ý nghĩ và kế hoạch của hắn ta bị Trần Chính Nho đoán không sai chút nào.

“Được.”

“Đi thôi.”

“Ti Long Vương, ta lập tức liên hệ với vương của tộc ta.”

Đám người cùng gật đầu. Câu trả lời của Đại Ngụy nằm trong dự liệu của bọn họ, còn bọn họ thì cũng lên sẵn kế hoạch rồi.

Chỉ là có một sử giả tộc ngoài mở miệng, có chút tò mò hỏi lại.

“Nhưng nếu như, con nhóc kia thật sự bãi miễn chức quan của Hứa Thanh Tiêu thì sao?”

Gã ta mở miệng hỏi thăm, trong lời nói thì đầy vẻ tò mò.

“Sẽ không bãi miễn đâu, sứ giả An Vưu.”

“Đại Ngụy không thể bãi miễn Hứa Thanh Tiêu. Hắn là sao Văn Khúc của Đại Ngụy, là sự tồn tại hưng thịnh của Đại Ngụy.”

“Nếu như bãi miễn Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ là quốc vận Đại Ngụy còn dư lại không bao nhiêu cả, hơn nữa con dân Đại Ngụy cũng sẽ thất vọng với Nữ đế.”

“Cho nên Đại Ngụy sẽ không bãi miễn Hứa Thanh Tiêu.”

“Nếu như thật sự bãi miễn thì đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt. Cùng lắm thì lại cho Đại Ngụy thời gian ba tháng,

rồi chúng ta hoàn toàn có thể vạch tội một lần nữa, tùy tiện tìm một lý do là được."

"Đại Ngụy không đồng ý thì chúng ta vẫn có thể áp chế như cũ. Còn nếu như Đại Ngụy đồng ý vậy thì chúng ta có thể thẳng thừng dùng các thủ đoạn khác để móc sạch vốn liếng của Đại Ngụy. Đến lúc đó rồi thoát ly, họ làm gì được chúng ta?"

Ti Long vương nói vô cùng tự tin.

Bọn họ đã chuẩn bị tất cả kế hoạch.

Hoàn toàn chính xác. Lời này vừa nói xong đã khiến cho sứ giả của mười một nước dị tộc khác nở nụ cười, giống như là đã nhìn thấy cục diện tiến thoái lưỡng nan của Đại Ngụy.

Nhưng vẫn còn giọng nói vang lên mang theo chút chất vấn và nghi ngờ.

"Nhưng chẳng may Đại Ngụy phái binh thật thì sao?"

"Với thực lực của chúng ta, cho dù là hợp sức lại thì cũng không ngăn được vó ngựa của Đại Ngụy."

Đây là tộc Tháp Sơn, cũng là một dị tộc. Mặc dù đây chỉ là một nước nhỏ nhưng sức mạnh không kém, giai binh toàn dân. Chỉ có điều khi đối mặt với vó ngựa của Đại Ngụy thì nhất định là không đáng chú ý.

"Không cần lo lắng."

"Nếu như Đại Ngụy thật sự dám giết thì Man vương sẽ đến giúp chúng ta."

Ti Long vương tự tin nói.

Hắn nói ra câu này khiến cho mọi người đều kinh sợ.

"Man Vương?"

"Man vương sẽ đến giúp chúng ta?"

"Sao có thể chứ?"

Mọi người đều kinh ngạc. Sở dĩ bọn họ tình nguyện liên hợp với Ti Long vương để vạch tội Hứa Thanh Tiêu là bởi vì Ti Long vương đã cho bọn họ rất nhiều lợi ích.

Không thể nào chỉ bởi vì một lời vạch tội mà phát binh chinh chiến, nhiều nhất chỉ là dùng võ mồm với nhau một chút.

Bọn họ cũng khá lo lắng chuyện Đại Ngụy phái binh đến đây. Vốn dĩ cho rằng chỉ là xấu tính với Đại Ngụy một lần, trả thù Hứa Thanh Tiêu một chút mà thôi, liên kết mọi người đâm chọt lợi ích của Đại Ngụy.

Thật không ngờ rằng sẽ có chiến tranh thật sao?

Hơn nữa còn có Man vương đứng sau?

"Sao lại không thể chứ?"

"Đừng nói các ngươi nghĩ là vạch tội Hứa Thanh Tiêu chỉ vì yêu cầu một vài lợi ích thôi đấy chứ?"

"Trước đó không nói cho các người biết là vì muốn phong tỏa tin tức, nhưng bây giờ ta sẽ nói thẳng cho các ngươi biết."

"Vạch tội Hứa Thanh Tiêu chỉ là một cách ngụy trang. Chúng ta đây chính là muốn bức ép Đại Ngụy xuất binh."

"Một khi xuất binh thì Man Vương sẽ điều động mười vạn Man quân đến chi viện cho chúng ta, không chỉ có vậy, tài nguyên chiến tranh của tất cả chúng ta cũng là được Man tộc cấp cho."

"Hơn nữa chỉ cần khai chiến thì rất có khả năng sẽ là khai chiến toàn diện, đến lúc đó phiên vương Đại Ngụy cũng sẽ hùa thep, lật đổ đế vị của con nhóc này."

"Đại Ngụy phải thay đổi triều đại."

"Còn chúng ta thì có thể mượn cơ hội này để hoàn toàn thoát ly khỏi Đại Ngụy, đồng thời còn có thể nhận được đủ loại lợi ích. Không chỉ là tài nguyên mà còn là đất đai của Đại Ngụy, nữ nhân Đại Ngụy, vàng bạc châu báu của Đại Ngụy, tất cả mọi thức của Đại Ngụy."

"Thứ hy sinh duy nhất chính là mạng người mà thôi."

Ti Long vương lạnh lùng cất giọng.

Mưu đồ của hắn ta rất lớn.

Mà nói chính xác thì là chuyện này rất lớn, liên lụy tới một vòng chiến tranh nam bắc mới.

Giờ phút này tất cả các sứ giả đều kinh ngạc. Bọn họ thật sự không ngờ rằng chỉ một chuyện đơn thuần như này sẽ dính dáng nhiều đến thế kia.

Sắc mặt của bọn họ không hiểu sao có chút khó coi, có người cũng không tình nguyện tham gia vào chuyện này.

Bọn họ xem thường Đại Ngụy, đây là sự thật.

Nhưng bọn họ vẫn hiểu ra được, Đại Ngụy không yếu ớt như trong tưởng tượng.

Nếu thật sự muốn đánh, với chút binh lực ấy của mình chỉ là pháo hôi, cho dù đưa tiền đưa lương thảo thì sao chứ? Kết quả là quốc gia của mình cũng bị mất, còn muốn cái này làm gì?

Nhìn ánh mắt của sứ giả, Ti Long vương cũng không thèm để ý mà thẳng thừng mở miệng nói.

“Chuyện này các ngươi không biết cũng là bình thường, nhưng vương đô của các ngươi đã biết.”

“Nếu không thì y cũng không phái các ngươi đến đây truyền lời cho bản vương.”

“Man Vương đã chuẩn bị xong hết tất cả, chuyện duy nhất phải làm trước mắt chính là bức ép Đại Ngụy ra tay, dù cho thủ đoạn có kịch liệt hơn một chút thì cũng phải để Đại Ngụy xuất binh.”

“Trong vòng nửa năm, Đại Ngụy nhất định phải xuất binh, cho dù là vì lý do gì. Vậy nên phải huy động sức lực của cả nước, kích động dân chúng tức giận, bắt đầu rèn luyện chiến sĩ, nhất định phải làm được toàn dân thành binh lính.”

“Đồng thời cũng phải dốc hết sức lực để lôi kéo tất cả các nước dị tộc khác tình nguyện gia nhập, cùng nhau chia sẻ đất đai của Đại Ngụy. Nếu không đồng ý gia nhập thì đợi sau khi Đại Ngụy hủy diệt sẽ nuốt hết đất đai của bọn chúng.”

“Biết chưa?”

Giọng nói của Ti Long Vương lạnh lùng nhưng lại chứa đựng một loại uy nghiêm khiến người ta không thể nào chống cự lại được.

“Chúng ta đã hiểu.”

“Tuân lệnh.”

Chương 712: Triều Đình Tranh Đấu, Câu Trả Lời Của Đại Ngụy, Uy Của Nữ Đế, Trăm Nước Vạch Tội (5)

“Ti Long Vương, việc này có thể thành công sao? Không nói trước Đại Ngụy còn có hai tôn võ giả nhất phẩm, cho dù nhất phẩm không chinh chiến thì phiên vương Đại Ngụy cũng không có khả năng cho phép chúng ta thoát ly, cũng như chuyện chúng ta chiếm cứ đất đai của Đại Ngụy.”

“Đúng vậy, cho dù những phiên vương này có tạo phản thì chỉ sợ là cũng không cho phép chúng ta thoát ly, huống chi còn muốn chiếm cứ đất đai của Đại Ngụy.”

“Ta tin là khi phiên vương tạo phản thì đối với Đại Ngụy mà nói thì đó đơn giản là thay người khác làm hoàng đế, thế nhưng bọn họ không đến mức nỗ lực trả giá lớn như thế chứ?”

“Nói khó nghe một chút thì đó không phải là hoàng thất tranh đấu hay sao?”

“Mà nếu để đạt được ủng hộ lại đưa việc trông nom nhà cửa cho người ngoài, chuyện này có phần không hợp lý. Mấy phiên vương này đều là người thông minh, không thông minh thì đã bị chơi chết từ lâu rồi.”

“Sao có thể đưa ra lựa chọn như thế.”

Bọn họ có chút khó hiểu, đồng thời cũng đầy sự tò mò.

Đối diện với việc sứ giả hỏi thăm, Ti Long vương không nhịn được mà lộ ra một nụ cười lạnh.

“Tất cả chuyện này còn phải nhờ vào Hứa Thanh Tiêu.”

“Hắn xây dựng công trình guồng nước, chèn ép thương nhân các tộc, đồng thời lại đầu quân cho Nữ Đế, còn là tân thánh tương lai của Đại Ngụy, cộng thêm hắn đem thương nhân thiên hạ gom lại một chỗ, cắt đứt tài lộ của vương thất.”

“Kể từ đó khiến cho những phiên vương này càng khẩn trương. Bọn họ không muốn đợi chờ nữa, vậy nên mới đàm

phán với kẻ địch bên ngoài, tình nguyện nhường lại những tấc đất đã từng thuộc về chúng ta."

"Đương nhiên, đây cũng có thể là kế hoãn binh, muốn nhờ cậy hai vương triều lớn và Man tộc, bao gồm cả thế lực của chúng ta để lật đổ sự thống trị của Nữ đế."

"Nhưng chúng ta cũng hiểu rõ mưu kế của bọn họ. Bọn họ đã quá đề cao mình rồi. Hai vương triều lớn đều nhìn chằm chằm Đại Ngụy, Man tộc ở phương Bắc lại càng không thể nào bỏ qua cho Đại Ngụy, chỉ có thể nói là phiên vương của Đại Ngụy gấp gáp."

"Làm ra quyết định ngu ngốc này."

"Nhưng bất kể là như thế nào thì đối với chúng ta mà nói đây cũng là một chuyện tốt, một chuyện vô cùng tuyệt vời."

"Chỉ cần thành công chẳng những chúng ta có thể thoát khỏi sự quản chế của vương triều Đại Ngụy, đồng thời chúng ta còn có thể mở rộng đất đai, tạo thành thế chân vạc."

Ti Long Vương giải thích đơn giản một lượt.

Sở dĩ phiên vương đồng ý rõ ràng đã nói lên đây là kế hoãn binh. Trước tiên sẽ kết hợp với kẻ địch bên ngoài lật đổ sự thống trị của Nữ đế, sau đó họ đăng cơ làm vua rồi nghĩ cách từ từ giải quyết bọn hắn.

Hơn nữa tính toàn của bọn hắn cũng rất đơn giản. Thoát ly Đại Ngụy, mở rộng lãnh thổ, ăn được mấy chỗ tốt, cả vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều không viện trợ Man tộc nữa, hơn nữa còn nhất định sẽ viện trợ bọn họ.

Tạo thành một tình thế chân vạc.

Cứ như vậy, cả vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ có thể thanh thản ổn định cạnh tranh.

Tất cả mọi người đều có mục đích và lợi ích của mình.

Mười một vị sứ giả nghe nói xong thì trong mắt mỗi người đều tỏa sáng.

Bọn họ đã hoàn toàn hiểu được mục đích của Ti Long Vương.

Mở rộng địa bàn, nương nhờ lực lượng của cả vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên để phát triển mạnh, chiếm đoạt một phần địa bàn của Đại Ngụy, khiến cho Đại Ngụy kéo dài hơi tàn, còn Man tộc cũng không nhận được lợi ích của mình.

Mặc dù nói như thế nhưng mình vẫn bị vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên hạn chế, nhưng dù thế nào thì đối với phần lớn kẻ thống trị và quý tộc ở hiện tại mà nói thì cũng là một chuyện rất tốt.

Ít nhất thì cũng tốt hơn gấp mười, tốt hơn gấp trăm lần.

Nghĩ đến đây, nhóm người không kìm được mà rất vui.

Mà đúng vào lúc này, giọng nói của Ti Long vương vang lên lần nữa.

"Được rồi, nói chuyện này cho vương của các người. Ba ngày sau đáp lại vương triều Đại Ngụy."

Ti Long vương cũng không nói nhiều, thẳng thừng đứng dậy rời đi.

Mười một vị sứ giả còn lại cũng nhao nhao làm lễ bái dị tộc rồi sau đó nhanh chóng rời đi nói chuyện lớn này cho vương của bọn họ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua từng chút từng chút một.

Ba ngày trôi qua.

Cuối cùng đáp án bách tính Đại Ngụy mong mỏi đã xuất hiện.

Mười hai dị tộc đã đưa ra lời đáp.

Chỉ là lần đáp lại này.

Khiến cho từ trên xuống dưới Đại Ngụy đều tức giận.

Lần này, triều đình Đại Ngụy không thể nào giấu đi.

Bởi vì biết rằng có Văn cung Đại Ngụy ở đây, loại tin tức này không giấu được.

Hơn nữa lần này không phải chỉ là lời đáp của mười hai nước dị tộc.

Mà là một trăm hai mươi mốt dị tộc liên thủ trả lời lại, mười nước thì cũng có năm nước tham dự.

Nội dung liên danh rất đơn giản.

Đầu tiên là mười hai dị tộc tình nguyện hạ chiếu tạ lỗi để bày ra sự tôn trọng với vương triều Đại Ngụy, cũng sâu sắc hiểu được chính mình đã quá giới hạn.

Nhưng bọn họ vẫn không phục Hứa Thanh Tiêu, cho rằng Hứa Thanh Tiêu ảnh hưởng đến quan hệ của các nước.

Vậy nên một trăm hai mươi mốt nước liên minh với nhau vạch tội Hứa Thanh Tiêu.

Yêu cầu Nữ đế nhất định phải nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu, bãi miễn chức vụ của hắn. Hy vọng Nữ đế có thể cho bọn họ một câu trả lời.

Còn nếu như Nữ đế của Đại Ngụy không muốn bãi miễn Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ sẽ xem như Đại Ngụy bất công, thiên vị gian thần, muốn thoát ly khỏi… Đại Ngụy.

Phát triển độc lập.

Tin tức này truyền vào kinh đô Đại Ngụy.

Chỉ trong nháy mắt triều chính rung chuyển, còn bách tính thì nổi giận.

Trong các phủ đệ của võ quan nháo nhào vang lên tiếng chửi rủa.

Mấy vị võ tướng tính tình nóng nảy, lại càng kéo phiên thương đến đánh một trận tơi bời.

Mà bên trong Lục bộ.

Cũng là một trận thổn thức.

Nhất là Trần Chính Nho, ông hoàn toàn dự liệu được chuyện sẽ như thế này.

Nhưng vẫn không ngờ rằng thế mà đám dị tộc này lại có can đảm uy hiếp Đại Ngụy.

Chuyện này thật đúng là… đã hạ quyết tâm.

Giờ phút này, tất cả hy vọng của Trần Chính Nho ký thác lên người Hứa Thanh Tiêu.

Ông hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể né tránh khỏi trận chiến này.

Cũng đúng vào một canh giờ sau khi chư quốc đáp lại.

Trong cung đình Đại Ngụy truyền đến một đạo thánh chỉ.

"Truyền, Thị lang bộ Hộ Hứa Thanh Tiêu vào cung diện thánh."

Ngay khi thánh chỉ vang lên.

Trong một thoáng có vô số ánh mắt chiếu lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Ngọn nguồn khiến chư quốc nổi dậy.

Chính là Hứa Thanh Tiêu.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu có thể gặp dữ hóa lành hay không, thật sự là có phần không đoán trước được.

Chương 713: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi thánh chỉ của nữ đế được ban ra, Hứa Thanh Tiêu đã nhanh chóng đi khỏi học đường Thủ Nhân.

Rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã biết được câu trả lời của dị tộc.

Đây đúng là chuyện nằm trong dự liệu.

Đám dị tộc này muốn dùng hắn làm ngòi nổ để ép buộc Đại Ngụy xuất binh tuyên chiến.

Bởi vì bọn chúng biết được Đại Ngụy không thể nào cắt chức hắn được.

Chỉ là điều làm cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên chính là đối phương lại có thể tập hợp được một trăm hai mươi mốt quốc gia để vạch tội hắn.

Dám vạch tội hắn vậy thì đã chuẩn bị xong chuyện thoát ly rồi.

Trước đó Hứa Thanh Tiêu vẫn không dám chắc chắn đằng sau chuyện này có sự ra tay âm thầm của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên hay không, nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn có thể chắc chắn bọn họ đã ngầm nhúng tay vào.

Đúng là như vậy.

Bây giờ quốc lực Đại Ngụy suy bại, mấy nước phụ thuộc này hơi xem nhẹ Đại Ngụy cũng là điều hiển nhiên, nhưng xem nhẹ thì xem nhẹ chứ Đại Ngụy cũng không yếu đuối như trong tưởng tượng của bọn họ.

Dám mạo hiểm cược một ván lớn như thế thậm chí còn công khai ép buộc, dùng lý do tách khỏi Đại Ngụy để uy hiếp Nữ đế, cách làm này đúng là rất dữ dội.

Nếu như nói phía sau không có ai thì thà Hứa Thanh Tiêu tin Bồng nho là người tốt còn hơn.

Nhưng câu trả lời như vậy lại làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ hơn một đạo lý, Trần Chính Nho đã nói đúng.

Đại Ngụy đang đứng trước một vấn đề không thể nào tránh khỏi.

Chiến hoặc là không chiến.

Vấn đề này không phải là do bất kì kẻ nào gây ra mà là do tiến trình của lịch sử mang lại.

Bảy lần Bắc phạt của Đại Ngụy đã làm cho quốc khố bị hao hụt, dẫn đến dân chúng lầm than, vậy lợi ích lớn nhất thuộc về ai?

Tất nhiên là thuộc về vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên rồi.

Vốn dĩ có thể nói Đại Ngụy là một tồn tại vô cùng to lớn, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cần phải liên thủ lại mới có thể đánh ngang tay với Đại Ngụy.

Nhưng điều đáng tiếc chính là ngay vào lúc Đại Ngụy mạnh mẽ nhất lại xuất hiện một nhóm người như bật hack vậy, Man tộc phương Bắc. Đám người này hung mãnh hiếu chiến, dường như trời sinh họ ra là để chèn ép Đại Ngụy vậy.

Từ bắc xuống nam quét ngang một đường, cướp bóc đốt giết, không việc ác nào không làm.

Đánh đến nỗi làm cho tôn nghiêm nước lớn của Đại Ngụy cũng mất luôn, đánh đến nỗi làm mất hết tất cả vinh quang của Đại Ngụy.

Sau đó Đại Ngụy nghênh đón Võ đế, Bắc phạt bảy lần, chiến công vô song, thu lại số cương thổ đã mất đi, dùng đao kiếm một lần nữa lấy lại tôn nghiêm của Đại Ngụy.

Nhưng bởi vì Võ đế quá vội vàng cho nên Bắc phạt thất bại, sau đó lại muốn cãi lại ý trời ba lần, lấy quốc vận ra cược dẫn đến Đại Ngụy lâm vào cảnh khốn đốn trước nay chưa từng có.

Cũng bởi vì vậy mà Võ đế viết chiếu kể tội, củng cố lại thái bình cho thiên hạ.

Nhưng đối với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên mà nói thì chuyện này vẫn còn lâu mới đủ.

Bởi vì chuyện loạn trong của Đại Ngụy vẫn chưa hoàn toàn biến mất, bọn họ hy vọng Đại Ngụy rơi vào vực sâu vạn trượng, lún sâu vào vũng bùn, vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi được.

Chỉ là bọn họ không dám động binh bởi vì đôi bên đều kiêng kỵ đối phương, giữa bọn họ đều không muốn bản thân sẽ biến thành bọ ngựa, ai cũng hy vọng mình trở thành chim sẻ.

Cho nên bọn họ không dấy binh mà ngược lại có ý muốn phát triển mạnh quốc lực với ý đồ một ngày nào đó có thể san bằng thiên hạ, hoàn thành chuyện thống nhất xưa nay chưa từng có.

Vì vậy, đứng ở góc nhìn của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Bọn họ không hy vọng vương triều Đại Ngụy tro tàn lại cháy một lần nữa, chỉ mong Đại Ngụy cứ chậm rãi suy tàn kéo dài đến lúc chết.

Cũng không hy vọng Man tộc phương Bắc lại khôi phục chiến lực một lần nữa, Man tộc cũng nên chết dần chết mòn như vậy.

Cứ như thế, bọn họ chỉ cần đánh bại đối phương là có thể hoàn thành đại nghiệp thống nhất trước nay chưa từng có.

Nhưng vấn đề là Đại Ngụy lại bắt đầu cháy lên từ đống tro tàn rồi, bởi vì có sự tồn tại của hắn cho nên Đại Ngụy phát triển không ngừng, ít nhất thì đã có thể thấy được hy vọng trong tương lai.

Mà điểm này lại chính điều mà hai đại vương triều kia không muốn thấy nhất.

Dù chỉ là một chút hy vọng thì bọn họ cũng không thể cho qua được, nhất định phải ra tay chèn ép, nghĩ hết mọi cách để áp chế vương triều Đại Ngụy, đả kích quốc vận của Đại Ngụy.

Cho nên chỉ cần Đại Ngụy có bất kỳ một dấu hiệu tro tàn lại cháy nào thì bọn họ cũng sẽ ra tay mà không hề do dự.

Đây chính là "nhân tố tất nhiên" của lịch sử.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ.

Không thể nói vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên độc ác được bởi vì đứng ở góc nhìn của bọn họ thì làm như vậy không có bất kỳ vấn đề gì.

Chỉ là điều bọn họ ngàn không nên vạn không nên chính là xem hắn như ngòi nổ.

Hứa Thanh Tiêu vừa đi vừa suy tư.

Không biết từ bao giờ, Hứa Thanh Tiêu đã đi vào trong hoàng cung.

Đi đến bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

"Hứa đại nhân, bệ hạ bảo ngài chờ bên ngoài một lát."

Giọng của Lý Hiền vang lên, bảo Hứa Thanh Tiêu chờ ở bên ngoài.

"Được."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn không có lòng nào mà đi trò chuyện với Lý Hiền, hơn nữa bây giờ hắn lại đang nghĩ đến một chuyện khác.

Ước chừng khoảng một khắc đồng hồ sau.

Bóng dáng Triệu Uyển Nhi xuất hiện.

"Hứa đại nhân, bệ hạ tuyên ngài vào."

Triệu Uyển Nhi bước ra khỏi Dưỡng Tâm điện nói như vậy với Hứa Thanh Tiêu.

"Ừ."

Hứa Thanh Tiêu lộ ra dáng vẻ nghiêm túc hiếm thấy. Đại Ngụy xảy ra chuyện như vậy, sao hắn có thể nhẹ nhõm cho được.

Bước vào trong điện, Triệu Uyển Nhi liền đóng cửa lại ngay.

Két.

Tiếng đóng cửa cực lớn, sau một tiếng ầm, cửa Dưỡng Tâm điện bị đóng lại.

Toàn bộ đại điện không có chút cảm giác tối tăm nào, nắng vàng xuyên qua cửa sổ rọi vào trong điện.

Nữ đế cũng không ngồi trên long ỷ mà bày ra hai cái bồ đoàn, mình ngồi một cái, cái còn lại đặt cách đó khoảng hai trượng.

Hai bên trái phải có đàn hương an thần, mà trước mặt nàng lại có không ít tấu chương.

"Thần Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, nguyện ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Nhìn thấy Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu với đối phương.

"Hứa ái khanh ngồi đi."

Nữ đế lên tiếng bảo Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống.

"Đa tạ bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu cũng không khách sáo mà trực tiếp ngồi xuống trước mặt Nữ đế.

Nhìn dung nhan của Nữ đế ở khoảng cách gần như vậy, nói không có chút cảm giác nào là chuyện không thể, chỉ là tâm tư Hứa Thanh Tiêu rất ngay thẳng, hôm nay đến đây là để giải quyết chuyện công.

"Trước tiên hãy xem mấy quyển tấu chương này đi."

Chương 714: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (2)

Nữ đế lên tiếng, nàng không nhiều lời, chỉ bảo Hứa Thanh Tiêu xem đám tấu chương trước mặt một chút.

“Tuân chỉ.”

Hứa Thanh Tiêu cầm tấu chương lên và bắt đầu lật ra đọc, hắn có hơi tò mò nhưng rất nhanh sau đó, nỗi tò mò kia đã hoàn toàn không còn nữa mà thay vào đó là nghiêm túc.

Một quyển.

Hai quyển.

Năm quyển.

Mười quyển.

Ba mươi quyển.

Năm mươi quyển.

Tròn một trăm lẻ bảy quyển tấu chương, Hứa Thanh Tiêu đã nghiêm túc xem xong toàn bộ, chẳng bỏ sót một chữ nào, cũng sợ mình sẽ bỏ sót chữ.

Sau khi xem xong một trăm lẻ bảy quyển tấu chương này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi sững sờ ngay tại chỗ.

Nội dung ghi lại của một trăm lẻ bảy quyển tấu chương này theo thứ tự chính là phiên vương các nơi cấu kết với giặc ngoài, các nước phụ thuộc cấu kết với giặc ngoài, bao gồm cả một số chuyện mà Văn cung Đại Ngụy không thể để lộ ra ngoài sáng.

Tùy tiện nói mấy chuyện.

Ngày hai mươi lăm tháng ba, năm Vũ Nguyên năm thứ bốn mươi chín, Trấn Tây vương Đại Ngụy nhận được hai mươi vạn chiến mã, năm ngàn vạn lượng bạc, năm vạn bộ chiến giáp, mười vạn thanh chiến đao từ vương triều Đột Tà.

Ngày mười bảy tháng tư năm Vũ Nguyên thứ bốn mươi chín, quốc quân nước Trần có mối quan hệ mật thiết với vương triều Sơ Nguyên, lấy được năm ngàn bảy trăm vạn thạch lương thực, hai mươi lăm vạn dê bò, ba ngàn vạn lượng bạc, Trần quốc cho ba vạn người đi đến vương triều Sơ Nguyên, năm năm sau bọn họ trở về Trần quốc, đi vào binh bộ.

Ngày chín tháng năm năm Vũ Nguyên thứ năm mươi lăm, Bồng nho của Văn cung Đại Ngụy xuất hiện dạy học ở Lâm quốc nhưng vào ba ngày trước đó, thân vương của vương triều Sơ Nguyên cũng đã đến Lâm quốc.

Mỗi một tin tức, mỗi một bản tấu chương đều nói đến những chuyện này.

Những chuyện này đều là những chuyện đã xảy ra trước khi Nữ đế đăng cơ.

Là tin tức mà Võ đế đời trước để lại.

Giờ khắc này, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ vì sao hắn lại cảm thấy có rất nhiều nguyên nhân trong chuyện này rồi.

Thì ra, tất cả tất cả, bọn họ đã bắt đầu sắp xếp từ lâu, không phải bởi vì Nữ đế đăng cơ nên mới đưa ra nhiều yêu cầu mạo hiểm như vậy.

Mà là bởi vì bọn họ đã làm rất nhiều chuyện ngay vào thời kỳ Võ đế suy bại.

Loạn phiên vương không phải là quyết định chỉ ngày một ngày hai.

Dị tộc tách ra cũng không phải là điều hôm nay mới nghĩ đến.

Lòng dạ của Văn cung cũng không phải bởi vì hắn mới thay đổi.

Tất cả những chuyện này đều đã được định sẵn từ trước, đơn giản là vừa lúc hắn xuất hiện làm trở ngại, chậm trễ kế hoạch của bọn họ.

Nếu như hắn không xuất hiện thì có thể Đại Ngụy đã sớm phải đối mặt với những phiền toái này rồi.

Hoặc là nói, những phiền phức này đến muộn hơn một chút.

Tất cả những gì hắn làm ra thật ra đều không ảnh hưởng đến bất kì đại cục nào, chỉ là một biến số mà thôi.

Ồ, nếu như nhất định phải nói hắn thì đã giúp cho Đại Ngụy kiếm thêm được một mớ tiền, làm tăng nhanh tiến trình đụng phải phiền toái của Đại Ngụy.

"Phiên vương! Dị tộc! Văn cung Đại Ngụy!"

Hai thứ trước Hứa Thanh Tiêu xem thường, nhưng cái thứ ba lại là thứ làm cho Hứa Thanh Tiêu nghĩ không thông.

Bởi vì dựa theo những tấu chương này báo cáo thì Văn cung Đại Ngụy dường như vẫn luôn âm thầm liên hệ với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Về phần họ liên hệ cái gì thì bên trên không viết rõ.

Hơn nữa vì sao lại muốn tìm hai vương triều này cũng không nói rõ, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã loáng thoáng đoán ra được điều gì đó.

"Hứa ái khanh có suy nghĩ gì?"

Giọng của Nữ đế vang lên một cách đầy bình tĩnh, nàng hỏi Hứa Thanh Tiêu có suy nghĩ gì.

Đối với câu hỏi của nữ đế Hứa Thanh Tiêu cũng không lập tức trả lời ngay, hắn suy nghĩ một chút rồi mới trả lời:

"Ngoài dự kiến, nhưng hợp tình hợp lý."

Hứa Thanh Tiêu nói ra mấy chữ này.

Bất luận là phiên vương, dị tộc hay là Văn cung Đại Ngụy thì thật ra đều là những chuyện ngoài dự kiến, nhưng cũng rất hợp tình hợp lý.

Nhưng ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu cũng không để Nữ đế hỏi mình trước nữa mà chủ động hỏi lại Nữ đế:

"Bệ hạ."

"Tiên đế đã biết phiên vương các nơi có mưu đồ tạo phản từ lâu, sao lại không chuẩn bị cho sau này?"

“Bao gồm cả đám dị tộc cấu kết với giặc ngoài này, dù tiên đế Bắc phạt có thất bại nhưng dựa trên hoàn cảnh Đại Ngụy lúc ấy thì hoàn toàn có thể giải quyết được những phiền toái này.”

“Còn Văn cung Đại Ngụy cũng lớn lên trong lúc này, điểm này, thần không rõ, mong bệ hạ giải đáp nghi hoặc.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng dò hỏi.

Hắn biết tình huống của Nữ đế. Đại Ngụy đang trong thời kỳ sấm giăng chớp giật, như con thuyền cô độc trên biển lớn, Nữ đế tiếp quản Đại Ngụy cần binh quyền không có binh quyền, cần bạc không có bạc, nếu như không phải còn có chút vốn liếng mà tiên đế để lại chỉ sợ đã sớm phải thoái vị rồi.

Vốn chẳng kiên trì được đến bây giờ, cho nên không nhắm vào phiên vương được. Điều này Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu, không giải quyết được dị tộc Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, về phần Văn cung Đại Ngụy thì lại càng không cần phải nói thêm.

Nhưng Nữ đế không làm được, vì sao tiên đế không ra tay?

Bắc phạt thất bại nhưng tiên đế đã biết được những chuyện này, trước khi chết vì sao không diệt trừ các thế lực đối lập thay Nữ đế?

Vì sao lại để lại nhiều mầm tai họa như vậy?

Đã biết chuyện phiên vương cấu kết với ngoại địch vậy thì nên xử lý kịp thời, bây giờ thì thành nuôi ong tay áo rồi.

Những chuyện này Hứa Thanh Tiêu nghĩ mãi cũng không hiểu.

Không phải Đại Ngụy có võ giả nhất phẩm sao?

Mặc dù ba đại vương triều đều đã đặt ra những quy định rằng không phải chuyện diệt quốc thì võ giả nhất phẩm không được ra chiến đấu.

Nhưng sao lại không thể trấn áp nội loạn? Vì sao lại không thể trấn áp Văn cung?

Hai mầm tai vạ này hoàn toàn có thể chặn được, về phần dị tộc, nói một câu khó nghe thì cũng được coi như chuyện trong

nhà.

Mời võ giả nhất phẩm ra tay sao đám dị tộc này dám phách lối được?

Dường như cảm nhận được sự nghi hoặc của Hứa Thanh Tiêu, cũng rõ Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ gì, giọng của Nữ đế vang lên.

“Có phải ngươi đang tò mò vì sao tiên đế không phái võ giả nhất phẩm ra dẹp tan nội loạn phải không?”

Nữ đế nhìn Hứa Thanh Tiêu rồi nói vậy.

“Đúng vậy, mong bệ hạ giải đáp mối nghi ngờ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Hứa Thanh Tiêu không biết võ giả nhất phẩm mạnh mẽ cỡ nào nhưng lên đến nhất phẩm thì ít nhất chắc cũng có thể làm được chuyện hủy thiên diệt địa chứ nhỉ?

Nói là viên đạn hạt nhân hình người cũng không quá đáng, giơ tay nhấc chân một cái cũng đủ để hủy diệt cả một quận, sức chiến đấu khủng khiếp thế đó.

Loại người này bị hạn chế đối với bên ngoài nhưng chẳng lẽ trong nước cũng bị hạn chế sao?

Chương 715: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (3)

Nhưng mà, không hiểu sao giọng của nữ đế lại lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Nhất phẩm không thể chiến.”

Nữ đế chậm rãi lên tiếng giải đáp sự nghi hoặc của Hứa Thanh Tiêu.

“Vì sao không thể chiến?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn tò mò như thường, chẳng qua trong lòng hắn đã thở phào nhẹ nhõm. Nói thật thì đúng là Hứa Thanh Tiêu sợ Nữ đế đột nhiên nói với hắn rằng Đại Ngụy không có nhất phẩm.

Nếu như thật sự là như vậy, dù chưa bị đánh thì Đại Ngụy cũng xong đời rồi, hắn cũng có thể đi tìm mái nhà kế tiếp.

Nhất phẩm không chỉ là một biểu tượng mà quan trọng hơn, đó là một con át chủ bài khiến cho kẻ địch không dám quá ngang tàng.

Vì sao vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên lại không dám trắng trợ viện trợ cho những nước nhỏ dị tộc này?

Chính là vì đề phòng võ giả nhất phẩm, làm quá lộ liễu hay thẳng thừng thì vương triều Đại Ngụy sẽ có lý do để phái võ giả nhất phẩm ra đánh lại.

Đến lúc đó có sự gia nhập của võ giả nhất phẩm, thiên quân vạn mã gì đó, quốc lực hùng hậu gì đó, một người bằng một trăm vạn, càn quét tất cả, đánh vào đầu sỏ.

Nữ đế hơi trầm mặc.

Tạm thời vẫn không trả lời nhưng một lát sau nàng lại mở miệng:

“Hứa ái khanh, ngươi có biết vì sao Đại Ngụy cứ muốn Bắc phạt không?”

Nữ đế không trả lời mà dùng cách hỏi lại Hứa Thanh Tiêu.

Vấn đề này được nêu ra, Hứa Thanh Tiêu có hơi sững sờ.

Ai đọc qua sách sử đều biết bảy lần Bắc phạt của Đại Ngụy có thể nói là sai lầm về mặc chỉnh thể. Ba lần đầu hoàn toàn không có vấn đề gì, dù sao thì Man tộc phương Bắc cũng đã giết tới Tĩnh thành rồi, con dân Đại Ngụy đã chết không biết bao nhiêu người.

Quốc uy Đại Ngụy bị hao tổn, dân chúng lầm than, nếu không Bắc phạt chỉ sợ sẽ dẫn đến nhiều kẻ địch hơn, cho nên những lần Bắc phạt trước không thành vấn đề.

Vấn đề xuất hiện từ lần thứ tư trở về sau.

Đã dạy dỗ cho Man tộc một trận, hoàn toàn có thể dừng tay rồi, không cần thiết cứ phải tiếp tục như vậy. Mấy lần sau lần này cũng trả giá nhiều hơn lần trước thì không nói, nhưng lợi ích thu được lần nào cũng ít ỏi.

Nó hoàn toàn kéo chân làm Đại Ngụy sụp đổ, cũng làm cho quốc khố Đại Ngụy hao hụt, nếu như lúc ấy đánh ít lại một lần thì Đại Ngụy cũng không đến mức khổ như bây giờ.

“Mong bệ hạ giải đáp thắc mắc!”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn nhìn về phía Nữ đế tràn ngập tò mò hỏi.

Thật sự là hắn nghĩ không ra.

“Trấn tiên.”

Nữ đế chầm chậm trả lời, nói ra một bí mật kinh thiên động địa.

“Tiên?”

Nghe đến những lời này, bên trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hứa Thanh Tiêu biết thế giới này của mình là một thế giới tiên hiệp nhưng trước mắt mà nói, tuy có tiên đạo nhưng hắn cảm thấy cũng không phải là tiên nhân như trong tưởng tượng.

Mà ngược lại lại có cảm giác như một loại Luyện Khí sĩ thượng cổ, có không ít truyền thuyết về thần tiên nhưng cái này cũng chỉ là truyền thuyết, tuổi thọ cực hạn của cường giả tiên đạo là một ngàn năm, cực hạn của võ đạo là năm trăm năm, vượt qua độ tuổi này, cho dù là có dùng dược vương đến kéo dài tính mạng thì cũng sẽ giảm đi nhiều.

Hơn nữa không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy cường giả có mạnh mẽ hay không có liên quan đến tuổi thọ.

Tuổi thọ càng dài thì hạn chế cũng càng cao, tiên đạo ngàn năm, võ đạo năm trăm năm, nho đạo hai trăm năm, về phần yêu ma đạo các loại thì thật ra cũng chỉ khác tiên đạo hay võ đạo mà thôi.

Còn tiên nhân thì đại diện cho trường sinh.

Vì sao Đại Ngụy phải trấn tiên?

"Thái tổ Đại Ngụy đã từng nhận được lời chúc phúc của tiên nhân, cho nên mới thành lập nên vương triều Đại Ngụy, mà vị tiên này là một thi thể, trẫm cũng chỉ nghe tiên hoàng nói lại, vào thời điểm rất lâu trước đây có thiên thạch rơi xuống Đại Ngụy, có ba viên rơi xuống, một viên rơi xuống biên cảnh Đại Ngụy."

"Mà trên thiên thạch này có khảm một người trong đó, người này có tiên khí, bất tử bất diệt, nhưng mà cổ thi thể này lại có thể hấp thu huyết khí, từ đó đã sinh ra một loại bảo vật tu hành, tiên đan Phá Cảnh, giúp người ta trực tiếp đột phá cảnh giới mà không cần gặp phải bất kỳ sự trở ngại nào, cũng như không có bất kỳ tác dụng phụ gì."

"Chính bởi vì như thế cho nên Thái tổ hoàng đế mới có thể một đường chiến thắng, giết được một con đường. Nhưng khi mà máu chảy thành sông, xác chất thành núi huyết khí ngập trời, biến biên cảnh thành ma vực thì khi đó thái tổ cũng rõ, cỗ tiên thi này hấp thu huyết khí, đã thành ma."

"Một khi hồi sinh nó sẽ gây tai họa cho thiên hạ, vì vậy thái tổ hoàng đế đưa ra tổ huấn, không cho phép bất kỳ kẻ nào dùng máu huyết để nuôi dưỡng thứ này, cũng vì đề phòng người trong thiên hạ ngấp nghé nó mà mỗi ba năm sẽ phái võ giả

nhất phẩm ra trấn áp ma vực, tập hợp các bảo vật trấn tà để áp chế ma tính."

"Khi Bắc man xâm lấn Đại Ngụy, vì cỗ tiên thi này mà vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều phái nhất phẩm ra quấy nhiễu nhất phẩm Đại Ngụy, làm cho Man tộc phương Bắc trộm được tiên đan Phá Cảnh."

"Mà Đại Ngụy cũng nỗ lực bằng mọi giá, ba lần trước là vì báo thù, bốn lần sau là vì đoạt lại tiên đan Phá Cảnh, đây chính là cái giá phải trả cho Bắc phạt."

"Cho nên."

Nữ đế nói đến đây rồi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

"Bây giờ Đại Ngụy chỉ còn lại hai vị nhất phẩm, cách mỗi ba năm bọn họ lại sẽ đi vào ma vực để trấn tà, sau khi từ ma vực trở về cũng cần ba năm để điều dưỡng, còn cần nhờ Văn cung trấn áp tà khí, dưới sự tích lũy lâu ngày của tà khí, khó đảm bảo chuyện bọn họ sẽ không nhập ma."

Giờ khắc này.

Nữ đế nói ra tất cả mọi chuyện.

Chân tướng của chuyện Man tộc xâm lấn!

Chân tướng của bảy lần Bắc phạt!

Sự thật về võ giả nhất phẩm.

Tin tức này giống như quả bom nổ tung trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Có đánh chết Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ tới Đại Ngụy lại có một đoạn lịch sử như vậy.

"Không đúng."

"Bệ hạ, Chu thánh thì sao? Năm trăm năm trước Đại Ngụy sinh ra một vị thánh nhân, chẳng lẽ một vị thánh nhân chân chính cũng không thể nào trấn áp được thứ tà ma này hay sao?"

Hứa Thanh Tiêu lập tức nhận ra được vấn đề này.

Chẳng lẽ Chu thánh lại không trấn áp được thiên ngoại tiên thi này?

Nghe thấy mối nghi ngờ của Hứa Thanh Tiêu, Nữ đế lắc đầu nói: "Chuyện này trẫm cũng không quá rõ ràng, ta cũng hoài nghi lắm nhưng lại không biết nguyên nhân."

Nữ đế cũng không hiểu được nguyên nhân chuyện này, dù sao thì cũng cách nhau đến hơn năm trăm năm, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì thì rất khó truyền lại được.

Nhưng việc Chu thánh mất sớm có thể có mối liên quan gì đó đến chuyện này.

Chương 716: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (4)

Nữ đế còn nói ra một tin nặng kí làm cho Hứa Thanh Tiêu tắc lưỡi.

“Đúng rồi, Chu thánh xem như là mất sớm, ngài ấy bảy mươi ba tuổi thì thành thánh, theo lý thì có thể sống đến hơn một trăm tuổi, nhưng vấn đề là mới chín mươi bảy tuổi Chu thánh đã cưỡi hạc về trời rồi.”

“Dân gian có tin đồn rằng Chu thánh cãi lại ý trời để thành thánh, cũng có tin đồn rằng Chu thánh đã lĩnh hội được đại đạo của thánh nhân, chết rồi mà hồn vẫn còn đấy.”

Nhưng cho dù là như thế nào thì cũng không thể thay đổi được một sự thật là Chu thánh đã mất sớm.

Cuối cùng là vì cái gì thì đây vẫn là một chuyện bí ẩn.

Nhưng bây giờ đã có chút manh mối, đó là có liên quan đến tiên thi.

Hứa Thanh Tiêu trầm tư một hồi.

Hắn tạm thời bỏ qua đề tài tiên thi này, bởi vì nó không có ảnh hưởng quá lớn đến hiện tại.

“Nói cách khác là bây giờ Đại Ngụy không còn nhất phẩm nào có thể đánh được sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra sự nghi hoặc của mình.

“Tạm thời thì là như vậy, nhưng nếu như vào thời điểm tất yếu thì võ giả nhất phẩm cũng có thể chinh chiến, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ, mà cần phải đợi đến lúc đại chiến thực sự.”

Nữ đế đáp vậy.

Không phải nhất phẩm không chiến được mà là nhất phẩm không thể chiến, không đến lúc quan trọng nhất thì nhất phẩm

sẽ không ra mặt. Đây không chỉ là ước định của ba đại vương triều mà còn là vấn đề của bản thân Đại Ngụy.

Nghe thấy tin này, không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có hơi thất vọng, có nhiều kế hoạch đúng là rất khó có thể thực hiện, cho dù là để võ giả nhất phẩm ra mặt hù người ta một chút cũng không được.

Nhưng nghe những lời mà nữ đế nói thì Hứa Thanh Tiêu hiểu, võ giả nhất phẩm không thể xuất hiện, một người phải trấn áp ma vực, một người phải thanh lọc ma khí của bản thân ở Văn cung.

Nhất phẩm có trách nhiệm của bản thân họ, bọn họ cũng đang bảo vệ dân chúng trong thiên hạ.

Không còn cách nào khác.

Mà ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu có hơi thất vọng.

Vào ngay lúc này, nữ đế từ tốn lấy mấy thứ đồ ra.

Kỳ Lân binh phù.

Thiên Tử binh phù.

Hai khối binh phù này được đặt ngay trước mặt Hứa Thanh Tiêu, đây là binh phù của ngũ đại binh doanh Đại Ngụy, có được binh phù thì có thể thống lĩnh được Kỳ Lân quân và Thiên Tử quân.

Nhưng hai cái vẫn chưa đủ.

Vào lúc này, Nữ đế lại chậm rãi lấy khối binh phù thứ ba ra.

Huyền Vũ phù.

Đây là khối binh phù thứ ba.

Trong phút chốc, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu biến đổi.

Hắn nhìn về phía nữ đế, trong mắt mang đầy vẻ kinh ngạc.

Đại Ngụy có ngũ đại binh doanh.

Thiên Tử quân, Kỳ Lân quân, Huyền Vũ quân, Bắc Lương quân, còn có Đại Hoang quân.

Ngũ đại binh doanh, đại diện cho địa vị một nước lớn của Đại Ngụy.

Chỉ là trong năm khối binh phù này thì Thiên Tử quân có thực lực mạnh nhất, được Nữ đế nắm trong tay, Kỳ Lân quân vốn được Hoài Ninh thân vương nắm giữ nhưng bởi vì chuyện của Hoài Bình quận vương nên đã bị ép giao ra.

Về phần binh phù Huyền Vũ quân, sao lại ở trong tay Nữ đế được?

Nhưng mà điều làm cho Hứa Thanh Tiêu càng khiếp sợ hơn chính là Nữ đế lại lấy ra thêm một khối binh phù nữa.

Chính xác hơn một chút mà nói là nửa khối binh phù.

Binh phù Đại Hoang quân.

Ba khối rưỡi binh phù làm cho ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ kinh sợ.

Cho đến nay, chỉ có Hứa Thanh Tiêu mới là người làm cho người khác chấn động mà thôi.

Nhưng hôm nay, Nữ đế lại thật sự làm cho hắn ngạc nhiên.

Trong lúc người ta không hay biết gì thì Nữ đế lại lấy ra ba khối rưỡi binh phù, đây đúng là con át chủ bài lớn.

Nếu như góp đủ nửa khối còn lại vậy thì hoàn toàn có thể đoạt lại được khối thứ năm.

Điều này!

Không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt Nữ đế vẫn bình tĩnh như trước nói:

“Từ sau khi trẫm đăng cơ, trong một năm này trẫm đều đối phó với Huyền Vũ quân, Hứa ái khanh, ngươi đến Đại Ngụy này đã giúp trẫm giải quyết rất nhiều chuyện.”

“Giúp cho trẫm có thời gian ra tay đối phó với Huyền Vũ quân, đoạt lại được khối binh phù này.”

“Về phần binh phù Đại Hoang binh, trẫm đã làm một giao dịch lớn với Hoang vương, ngươi nhớ cho kỹ, cho dù là như thế

nào, chỉ cần khi Đại Ngụy vẫn chưa ổn định lại thì đừng đối địch với Hoang vương tộc."

"Nửa khối binh phù này tạm thời có thể điều khiển Đại Hoang quân, thời hạn là một năm, trong vòng một năm, nếu như có thể giành lại được binh phù Bắc Lương quân vậy thì Hoang vương sẽ chủ động giao ra nửa khối binh phù còn lại."

Khi nói đến đây, nữ đế chầm chậm đứng dậy.

"Hứa ái khanh."

"Trẫm thân là đế vương Đại Ngụy, chuyện phải xử lý mỗi ngày chính là quốc gia đại sự, chuyện lo cho dân sinh, bách tính có cái ăn cái mặc là chuyện lớn trong mắt trẫm, sự an nguy của quốc gia cũng chính là chuyện lớn trong mắt trẫm."

"Trên triều đình, trẫm đã phải giữ gìn tôn nghiêm của hoàng thất, cũng cần giữ chặt chẽ mối quan hệ với bách quan, bên ngoài trẫm lựa người hiền mà dùng nhưng bên trong trẫm đều âm thầm đề phòng."

"Nhưng mà trẫm sẽ không đề phòng ngươi, ngươi có biết tại sao không?"

Nữ đế đứng dậy nói vậy.

Theo câu nói này, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhịn được đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ tò mò nhìn về phía Nữ đế.

"Thần, không biết."

Đúng thật là Hứa Thanh Tiêu không biết. Thân là hoàng đế, theo lý thuyết thì nàng sẽ không thể quá thân thiết với ai cả, cũng không thể quá xa cách với ai, thuật đế vương nằm ở chỗ đạo cân bằng.

Nhưng Nữ đế lại nói không đề phòng hắn chút nào, đây là điều không nên. Hắn không hiểu lắm.

"Bởi vì cả ta và ngươi đều có cùng một kẻ địch."

Sau một khắc, nữ đế chậm rãi lên tiếng nói ra sự thật.

Chung một kẻ địch?

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày nhưng ngay sau đó, hắn đã biết đó là ai.

Văn cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu lại kinh ngạc một lần nữa. Hắn viết Văn cung Đại Ngụy đã có hơi vượt quyền, chỉ kính thánh chứ không theo hoàng đế.

Nếu như thánh nhân vẫn còn sống thì còn dễ nói, về tình thì có thể hiểu được.

Nhưng thánh nhân đã mất được năm trăm năm rồi mà vẫn còn như vậy. Đối với quốc gia mà nói, đây không phải là chuyện tốt.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không ngờ Nữ đế lại xem Văn cung Đại Ngụy là kẻ địch lớn hàng đầu, điều này có hơi làm người ta cảm thấy phi lý.

“Phiên vương! Dị tộc! Đã có võ giả nhất phẩm ở đây, bọn họ cuối cùng cũng chẳng làm được gì.”

“Sức mạnh bên trong của Đại Ngụy tuyệt đối không phải là điều mà bọn họ có thể tưởng tượng nổi, sức mạnh của võ giả nhất phẩm cũng không phải điều mà bọn họ có thể đánh giá được.”

“Vì vậy, loạn thật sự của Đại Ngụy không phải ở chỗ chiến loạn mà là ở chỗ tranh đoạt quốc uy, tranh giành quốc vận. Đại Ngụy không cần nhiều thêm một võ giả nhất phẩm để làm gì.”

“Nhưng lại càng hy vọng có thể sinh ra một vị thánh mới, một vị thánh mới không thuộc về nhất mạch Chu thánh.”

Chương 717: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (5)

Nữ đế đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Kẻ địch thật sự của vương triều Đại Ngụy không phải phiên vương cũng không phải dị tộc!”

“Mà là Văn cung Đại Ngụy, thánh địa mà người đọc sách trong thiên hạ vẫn sùng kính.”

“Phụ hoàng bệnh chết, Bắc phạt thất bại, đâu đâu cũng có cái bóng của Văn cung Đại Ngụy.”

“Thậm chí Bắc man xuôi nam cũng có cái bóng của Văn cung Đại Ngụy.”

“Bọn họ đang âm mưu một chuyện to lớn động trời.”

Sau khi Nữ đế nói đến đây thì liền ngừng lại, không tiếp tục nói thêm.

Nhưng chỉ những tin tức này thôi cũng đủ để phá vỡ tất cả các suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Bắc phạt xuôi Nam có cái bóng của Văn cung Đại Ngụy?

Bắc phạt thất bại có cái bóng của Văn cung Đại Ngụy?

Võ đế chết bệnh cũng lại có bàn tay của Văn cung Đại Ngụy?

Văn cung Đại Ngụy này cuối cùng là muốn làm gì đây? Lại làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, đây quả thật là trời đất không tha mà.

Hứa Thanh Tiêu biết vì đạt được mục đích, đám người này sẽ không từ thủ đoạn, nhưng điều làm cho hắn không ngờ đến chính là vậy mà đám người này lại làm ra được những chuyện như vậy.

Trong lúc nhất thời, không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu vừa thấy không tin lại vừa thấy đáng tin.

Bởi vì Chu thánh nhất mạch đúng thật là rất âm hiểm ác độc.

Nguyên nhân làm hắn không tin là vì bọn họ là Đại nho, đọc sách thánh hiền, loại người này có thể ngoan cố, có thể phách lối, cũng có thể ngạo mạn, nhưng không để nỗi táng tận lương tâm như vậy đâu nhỉ?

Trừ phi mục tiêu của bọn họ là một mục tiêu cực kỳ to lớn, là mục tiêu làm cho bọn họ thà rằng hủy đi tất cả cũng muốn hoàn thành nó.

Cho nên bọn họ đang âm mưu chuyện gì?

"Mong bệ hạ chỉ rõ."

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi rồi hỏi nữ đế.

Nhưng nữ đế lại lắc đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói:

"Hứa ái khanh, ngươi chưa thành thánh, nói cho ngươi nghe chuyện này ngược lại lại thành hại ngươi."

"Đợi đến khi ngươi thành thánh rồi trẫm sẽ lại nói cho ngươi biết."

Nữ đế cũng không nói rõ sự thật mà lại cân nhắc đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Điều này làm cho trong lòng Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có hơi khó chịu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng Nữ đế, hắn cũng không cố gượng ép mà chỉ khẽ gật đầu.

"Hứa ái khanh nhớ cho kỹ, Văn cung Đại Ngụy là kẻ địch lớn nhất của trẫm, đừng nên đánh giá thấp bọn họ, cũng đừng nên tin vào bất cứ người nào của Văn cung Đại Ngụy."

"Cho dù là ai, cũng không nên tin."

Nữ đế lên tiếng, nàng cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu không được tin bất kỳ người nào của Văn cung Đại Ngụy, bất kể là ai cũng không được tin tưởng.

Cho dù là Trần Chính Nho hay Vương Tân Chí, vẫn nên chừa chút đường lui cho mình.

"Thần, đã rõ."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, trong lòng hắn cũng hiểu điều này.

Mà vào phút này, Nữ đế lại tiếp tục nói:

“Hứa ái khanh.”

“Ngươi cầm lấy bốn khối binh phù này đi.”

“Còn có tấm Long phù Đại Ngụy này.”

“Từ hôm nay, trẫm lệnh cho ngươi làm Giám Quốc khanh Đại Ngụy, từ nhất phẩm, chịu trách nhiệm giám sát đất nước, từ bách quan của lục bộ cho đến lê dân bách tính, quốc gia đại sự, tất cả đều giao cho ngươi phụ trách.”

“Trẫm đã âm thầm lệnh cho An Quốc công điều năm mươi vạn quân biên cảnh đi đến kinh đô, trấn thủ biên giới.”

“Thiên Tử quân, Kỳ Lân quân, Huyền Vũ quân, Đại Hoang quân, lục bộ Đại Ngụy và tất cả các võ tướng đều theo sự điều khiển của ngươi.”

“Trận chiến này trẫm giao cho ngươi.”

“Trẫm dùng quốc vận Đại Ngụy giúp ngươi trở thành thiên địa đại nho, dùng dân ý Đại Ngụy giúp ngươi trở thành vị thánh của dân.”

Nữ đế lên tiếng, giữa đôi mày nàng tràn ngập sự tin tưởng cùng vẻ kiên định.

Mà vào giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn hiểu rõ sự sắp xếp của nữ đế.

Nàng đã sớm tính đến bước này. Khi mười hai nước dị tộc truyền tấu chương vạch tội đến thì nàng đã ra quyết định xong.

Chiến.

Tử chiến.

Sở dĩ nàng phải kéo dài đến mười lăm ngày cũng không phải là do lời nói của Trần Chính Nho mà là vì nàng đang điều động dân ý.

Bây giờ dân gian đang cực kỳ oán thán, từ trên xuống dưới Đại Ngụy đều biến thành một đám cháy.

Không ngừng chửi rủa.

Mắng võ quan là thứ hèn nhát, mắng văn thần là thứ mềm yếu.

Mắng Nữ đế như nàng là thứ vô năng.

Nhưng nàng đã gánh chịu hết tất cả những tiếng xấu chỉ vì muốn cho mình thành thiên địa đại nho chỉ trong một trận chiến.

Ai cũng biết bây giờ Đại Ngụy cần có một người đứng ra cầm cờ.

Một người có thể dẫn đầu, làm cho từ trên xuống dưới Đại Ngụy được nở mặt nở mày.

Có được tứ đại binh doanh cộng thêm số dân ý đáng sợ như vậy, mặc kệ là ai chỉ huy thì cũng đều có thể thắng được trận chiến này.

Bởi vì kẻ địch trước mắt của Đại Ngụy chỉ là một đám dị tộc mà thôi.

Hứa Thanh Tiêu chỉ huy, có thể thắng.

An Quốc công chỉ huy có thể thắng.

Chu Nghiêm mà lên thì cũng có thể thắng.

Nhưng Nữ đế lại chọn hắn, bất luận là xuất phát từ mục đích gì thì đều chỉ có thể chứng minh một chuyện.

Nữ đế tình nguyện mang tiếng xấu.

Cũng muốn Đại Ngụy được yên ổn.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy binh phù, hắn nắm binh phù thật chặt trong tay sau đó cúi đầu thật sâu về phía nữ đế, là đại lễ quân thần.

“Thần! Hứa Thanh Tiêu!”

“Khấu tạ ân điển của bệ hạ!”

“Thần sẽ vì Đại Ngụy mà diệt sạch hết tất cả các mầm tai vạ.”

“Ngô Hoàng! Vạn tuế! Vạn tuế!”

“Vạn vạn tuế!”

Lễ bái này của Hứa Thanh Tiêu là phát ra từ tận đáy lòng.

Sau cái cúi đầu này, quân thần không còn ngăn cách nữa.

“Trẫm thay mặt bách tính Đại Ngụy, cảm ơn khanh.”

Nữ đế mở miệng, lần này nàng đem hết tất cả mọi quyền hành đều giao hết cho Hứa Thanh Tiêu, tiếp theo đó nàng phải làm chuyện của mình rồi.

Diệt sạch tất cả mọi trở ngại trên con đường thành thánh của Hứa Thanh Tiêu.

Sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Thế cuộc đã rõ, hắn muốn bắt đầu làm ngay.

Rất nhanh sau đó, đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi khỏi hoàng cung.

Không đến nửa canh giờ, hai đạo thánh chỉ được tuyên ra.

Đề bạt Hứa Thanh Tiêu trở thành Giám Quốc khanh Đại Ngụy, thống lĩnh bách tướng lục bộ, quốc công liệt hầu, có quyền sinh sát, thấy hắn như thấy trẫm, từ vương công quý tộc cho đến lê dân bách tính, không được cãi lại.

Đây là thánh chỉ thứ nhất.

Đợi đến khi thánh chỉ xuất hiện, bách tính kinh đô ai nấy cũng đều rung động, mọi người đều biết đây là sự tín nhiệm của Nữ đế đối với Hứa Thanh Tiêu, cũng là câu trả lời đối với các nước.

Câu trả lời mang đầy sức mạnh.

Ngươi muốn ta bãi miễn chức vụ của Hứa Thanh Tiêu?

Được!

Chẳng những ta không bãi miễn mà còn thăng chức.

Mà thánh chỉ thứ hai lại còn mạnh mẽ hơn.

Chương 718: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (6)

Bên trong thánh chỉ có ghi cực lực phê bình các nước một cách nghiêm túc, yêu cầu quốc quân của một trăm hai mươi mốt nước phái quận vương cấp hoàng thất mang chiếu thỉnh tội đến Đại Ngụy, triều bái Đại Ngụy.

Chẳng qua trong đó không nhắc đến hậu quả mà lại tăng thêm một câu.

Suy xét! Suy xét! Suy xét cho kỹ!

Nói thẳng ra một chút chính là bảo các nước cân nhắc thực lực của mình cho kỹ, Đại Ngụy cho các ngươi một cơ hội.

Mà sau khi đạo thánh chỉ này được ban bố.

Không đến một ngày.

Các quốc gia bắt đầu sợ hãi, bọn họ không ngờ thái độ của Nữ đế lại mạnh mẽ như thế, cũng không ngờ rằng Nữ đế sẽ thăng Hứa Thanh Tiêu lên làm Giám Quốc.

Trong lúc nhất thời, các nước có hơi e dè, lúc đầu bọn họ cho rằng Đại Ngụy hẳn là nên dùng một loại phương thức cầu hòa để tiến hành đàm phán, không bãi miễn chức quan của Hứa Thanh Tiêu cũng là điều nằm trong dự đoán của họ.

Nhưng đề bạt Hứa Thanh Tiêu, đây chính là một tín hiệu không tốt.

Trong phút chốc, từ một trăm hai mươi mốt nước lập tức rút lui còn hơn năm mươi nước, bọn họ không muốn đánh nhau với Đại Ngụy, dù sao thì trong lòng bọn họ, Đại Ngụy vẫn ở địa vị cao.

Mà các quốc gia muốn thoát ly còn lại lại bị các thứ lợi ích và thế cục làm cho hoang mang cho nên khó mà dứt ra được.

Lần này, các nước không đáp lại ngay lập tức mà lại thảo luận đến năm ngày năm đêm.

Cuối cùng xác định thêm mấy tin tức khác nữa rồi đưa ra lời đáp.

“Đồng ý hạ chiếu thỉnh tội! Phái quận vương đi thỉnh tội! Nhưng chức vụ của Hứa Thanh Tiêu thì nhất định phải bãi miễn.”

“Nếu như Đại Ngụy không muốn vậy thì lập tức thoát ly khỏi Đại Ngụy.”

Thái độ của bọn họ vẫn kiên quyết như cũ, hơn nữa lại còn kiên quyết hơn lần trước.

Vô cùng tự tin.

Chẳng qua trước đó là một trăm hai mươi mốt nước bây giờ đã giảm mạnh xuống còn bảy mươi ba nước.

Tin tức này vừa ra, rất nhanh sau đó nó đã được đưa đến Đại Ngụy.

Giờ khắc này, trên dưới cả nước đều có hơi nghiến răng. Đại Ngụy đã làm đến như vậy rồi mà đối phương vẫn còn muốn quá đáng như vậy.

Đúng thật là ác nô lấn chủ mà.

Mà ngay hôm đó cũng có tin tức đáp lại ngay.

Hứa Thanh Tiêu dùng quyền giám quốc viết một mệnh lệnh mô phỏng thánh chỉ đáp lại:

“Cho các ngươi thời gian bảy ngày để hạ chiếu thỉnh tội, ổn định lại lòng dân oán thán ở Đại Ngụy, nếu không, tự gánh hậu quả.”

Một câu rất đơn giản, nhất là bốn chữ tự gánh hậu quả cuối cùng kia đã thể hiện vẻ mơ mơ hồ hồ.

Trong mắt bách tính Đại Ngụy, câu nói này của Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ bá khí cực kỳ.

Nhưng khi truyền vào tai các nước, trong lúc nhất thời nó lại biến thành trò cười.

Quốc quân các nước đều không đồng ý mà ngược lại còn cho rằng Hứa Thanh Tiêu đang sợ bọn họ, bọn họ còn tưởng rằng

Hứa Thanh Tiêu sẽ nói trực tiếp khai chiến.

Lại không ngờ đến chỉ có như vậy?

Trong lúc nhất thời, những lời chế giễu ầm ầm vang lên.

Nhưng chế giễu thì chế giễu, các quốc gia dị tộc cũng đã bắt đầu chuẩn bị, toàn dân rơi vào trạng thái giai binh, đa số tài nguyên chiến lược không biết được vận chuyển từ đâu đến nữa.

Áo giáp, chiến đao, chiến mã, binh khí công thành, dầu hỏa và lương thảo.

Các thứ vân vân được vận chuyển vào các nước giống như không cần tốn tiền vậy.

Chiến tranh, dường như hết sức căng thẳng.

Người trong thiên hạ đều đang chú ý đến chuyện này, mọi người cũng chờ mong chuyện này.

Nhưng các nước không đáp lại, bọn họ đang chờ, chờ cái gì cũng không biết nữa nhưng vương triều Đại Ngụy cũng không tiến thêm một bước tuyên chiến, thậm chí vương triều Đại Ngụy còn lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Không ai biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Không ai biết cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ gì.

Cứ như vậy.

Qua bảy ngày.

Các nước vẫn không có bất kỳ động thái đáp lại nào, thời hạn bảy ngày đã đến, vương triều Đại Ngụy lại tuyên chỉ một lần nữa.

“Lại cho các nước thêm bảy ngày thời gian nữa, đây là hạn chót, trong vòng bảy ngày nếu như các nước không cho câu trả lời hoặc không làm những chuyện dựa theo yêu cầu của Đại Ngụy, hậu quả tự gánh.”

Vẫn là câu tự gánh lấy hậu quả như cũ.

Trong lúc nhất thời, các nước dị tộc đều tràn ngập vui mừng.

Ngay hôm đó lại truyền đến một tin tức, vương của tộc Ti Long đã bày sẵn yến hội ở vương cung, công khai châm chọc Hứa Thanh Tiêu là loại chỉ biết nói thôi.

Không chỉ có Ti Long tộc mà không ít các quốc quân cũng hưng phấn không thôi, khoảng thời gian này bọn họ nhận được rất nhiều tài nguyên.

Cho nên bọn họ lớn mạnh rồi. Bọn họ tự tin, chưa khai chiến đã có nhiều đồ như vậy, nếu như khai chiến, biết rồi đấy.

Chủ yếu nhất là, Đại Ngụy sợ.

Hứa Thanh Tiêu sợ.

Bọn họ vốn cũng chẳng dám ra tay.

Tin tức này làm cho quốc quân các nước cực hưng phấn, nếu như không chiến mà có thể có được một lượng tài nguyên thì đây chẳng phải là quá tốt đẹp rồi sao?

Trong lúc nhất thời, có không ít các nước lựa chọn gia nhập, bọn họ muốn tham gia vào, cùng nhau liên minh.

Còn Ti Long vương thì lại cực kỳ chán ghét đám dị tộc lòng tham không đáy này, nhưng nghĩ đến còn không phải là mình bỏ công bỏ tiền, cho nên y cắn răng đồng ý cho bọn họ tham gia vào.

Nhưng đặt ra một yêu cầu là nếu đã tham gia thì không thể lại rời khỏi nữa.

Khi yêu cầu này được đặt ra, có vài quốc gia dừng bước lại nhưng cũng có vài quốc gia lựa chọn gia nhập.

Trong lúc nhất thời, các nước thảo phạt lại có hơn một trăm quốc gia một lần nữa.

Đương nhiên cho dù bọn họ có xưng là quốc gia nhưng trên thực tế đa phần đều là các bộ lạc lớn, chỉ là Đại Ngụy ban thưởng quốc hiệu cho bọn họ mà thôi. Có vài bộ lạc chẳng qua cũng chỉ bằng nửa cái quận lớn.

Nhưng các bộ lạc này lại toàn dân giai binh, hiếu chiến dũng mãnh, sức mạnh quân sự rất lớn, nông nghiệp lại chỉ thường thường.

Bây giờ có người đưa lương thực đưa áo giáp, cớ sao bọn họ không làm?

Cuối cùng.

Bảy ngày lại trôi qua.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Từng phong từng phong mật hàm chất chồng như núi.

Những mật hàm này đều đã ghi lại tin tức chính xác về vật tư mà các nước thảo phạt nhận được.

Hứa Thanh Tiêu lại ban thêm một đạo thánh chỉ.

Ý nghĩa của nó giống hệt với lần trước.

Lần thứ nhất là cho bọn họ dũng khí!

Lần thứ hai là cho bọn họ sức mạnh!

Lần thứ ba không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy Đại Ngụy sợ rồi.

Quả nhiên, sau khi phát cảnh cáo lần thứ ba, số lượng các nước phản kháng trực tiếp tăng mạnh, có một số bộ lạc không xứng để xưng là quốc gia cũng ào ào gia nhập.

Thậm chí là trong mười nước cũng có năm nước lựa chọn gia nhập.

Ỷ vào ý chỉ muốn vạch tội Hứa Thanh Tiêu chứ không muốn tuyên chiến với Đại Ngụy mà muốn đạt được lợi ích.

Chương 719: Trẫm Dùng Quốc Vận Đại Ngụy Giúp Ngươi Trở Thành Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy Tuyên Chiến! (7)

Cảnh cáo ba lần.

Thứ nhận được chính là sự tự tin của quân địch tăng lên mãnh liệt.

Nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói.

Tất cả những thứ này chẳng qua chỉ là vỗ béo rồi giết mà thôi.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt, lại qua thêm sáu ngày.

Khoảng cách tới ngày thứ bảy chỉ còn lại một canh giờ.

Giờ Sửu.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trần Tinh Hà đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Sư đệ, bây giờ trên dưới Đại Ngụy đều đã trở mặt, võ quan bị bách tính chửi mắng quá trời, các văn thần cũng không khá hơn chút nào.”

“Bách tính các nơi đều đang nhục mạ bệ hạ vô năng, Đại Ngụy rất cần chiến một trận, lần này đệ có phát cảnh cáo nữa cũng vô dụng thôi.”

“Đệ có biết bây giờ dị tộc nói đệ thế nào không?”

“Bọn họ mắng đệ nhát như chuột, mắng đệ là đồ bỏ đi, mắng đệ là gian thần, tham sống sợ chết.”

“Thậm chí quốc vận của Đại Ngụy cũng loáng thoáng hơi giảm xuống rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì sẽ xảy ra chuyện lớn đó.”

“Chiến hay không chiến đệ cũng phải nói cho ta một đáp án chính xác đi chứ, đừng có mơ hồ không rõ như vậy.”

Trần Tinh Hà hơi bất đắc dĩ.

Khoảng thời gian này, Hứa Thanh Tiêu liên tục tuyên bố cảnh cáo ba lần, kết cục lại không phải là làm cho kẻ địch yếu thế mà ngược lại lại càng làm cho bọn họ trở nên mạnh mẽ.

Cho nên từ trên xuống dưới Đại Ngụy đều giống như một đám lửa vậy.

Điều này làm cho Trần Tinh Hà thật sự có hơi khó chịu.

Nhưng mà.

Hứa Thanh Tiêu lại không đáp.

Hắn đưa một tờ giấy cho Trần Tinh Hà rồi nói:

“Sư huynh, làm phiền huynh một chuyến, đi đến chỗ Đại Ngụy Văn báo, giờ Mão ngày mai đăng thiên văn chương này lên Đại Ngụy Văn báo.

Hứa Thanh Tiêu cực kỳ bình tĩnh giao thứ này cho Trần Tinh Hà.

Trần Tinh Hà nhận lấy văn chương,nhìn lướt qua, sau đó, hai mắt trừng to.

Hắn ta muốn nói điều gì đó nhưng Hứa Thanh Tiêu lại đẩy hắn ta tới phía trước, bảo hắn ta đi nhanh đi.

Trong lúc nhất thời, Trần Tinh Hà kích động hưng phấn chạy đến chỗ Đại Ngụy Văn báo.

Chẳng thốt được nên lời.

Sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật dài.

Hắn nhìn sắc trời, chờ đợi canh giờ cuối cùng đến.

Đã qua hai mươi mốt ngày rồi.

Hắn đang chờ.

Chờ thời cơ chín muồi.

Hai mươi mốt ngày này.

Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trước mắt, tất cả kế hoạch đã được chuẩn bị xong.

Bây giờ chỉ còn đợi canh giờ cuối cùng này.

Một canh giờ sau cuối, tất cả đều lộ ra vẻ vô cùng an tĩnh.

Không có ai đến báo lại tin tức hồi đáp của các nước.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục chờ thêm một canh giờ.

Mà lúc này, tin tức đáp lại của các nước cũng đến.

Chậm một canh giờ rồi.

Nội dung của nó vẫn giống như trước đó.

Lần này, số lượng ngày càng nhiều.

Hơn nữa thái độ lại càng khoa trương hơn.

Thỉnh cầu Nữ đế bãi miễn chức vụ của Hứa Thanh Tiêu, đồng thời vĩnh viễn không được dùng lại.

Đây là câu trả lời của các nước.

Cũng vào lúc này.

Đã qua giờ Mão hai khắc.

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu.”

“Giám Quốc khanh Đại Ngụy.”

“Lục bộ chư hầu và các tướng nghe lệnh!”

“Tuyên chiến với các nước!”

Giọng nói vang lên.

Phá vỡ sự an tĩnh của kinh đô.

Giờ khác này.

Toàn bộ kinh đô.

Sôi trào.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu!”

“Giám Quốc khanh Đại Ngụy.”

“Chư hầu lục bộ bách tướng nghe lệnh!”

“Tuyên chiến các nước!”

Theo âm thanh của Hứa Thanh Tiêu vang lên, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy hoàn toàn sôi sục từ trên xuống dưới.

Mọi người đều đã chờ mong ngày này quá lâu rồi.

Trong hai mươi mốt ngày này, ba lần đáp lại, ba lần cảnh cáo, thứ đổi lấy không phải là sự tôn trọng mà là sự sỉ nhục.

Trận chiến Bắc phạt mặc dù không thắng nhưng Đại Ngụy cũng không thua.

Có thể nói, tất cả bách tính Đại Ngụy đều rất chờ mong thời khắc tuyên chiến này.

Cuối cùng, Đại Ngụy cũng tuyên chiến.

Hơn nữa còn là do tự Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh.

Sao không làm cho bách tính phấn chấn cho được?

Sao có thể không làm cho bách tính sục sôi cho được.

Tiếng người huyên náo, hô to bệ hạ vạn tuế, hô to tên của Hứa Thanh Tiêu.

“Chiến! Chiến! Chiến!”

“Đánh chết đám chó kia.”

“Bọn ta ủng hộ Hứa đại nhân!”

“Tốt, tốt, tốt, cuối cùng cũng sắp đánh rồi.”

“Đánh đi, đánh đi, để cho bọn chúng biết quốc uy Đại Ngụy ta.”

Dân chúng vui mừng reo hò, bọn họ sợ chiến nhưng bọn họ lại càng sợ không chiến.

Nội lực bảy trăm năm của Đại Ngụy đã làm cho quốc dân ai nấy cũng đều có một trái tim kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của thượng quốc.

Giờ khắc này, từ trên xuống dưới Đại Ngụy đều kinh động.

Bên trong Lục bộ.

Lại bộ.

Trần Chính Nho thở ra một hơi thật dài, ông ta nhìn lên bầu trời, ông ta đã làm hết tất cả mọi chuyện rồi.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là một trận chiến, một trận chiến không thể tránh khỏi.

Ông ta nhắm mắt lại.

Nhắm mắt lại thật sâu.

Trận chiến này đúng là không thể nào tránh được, dù sao cũng đã đến nước này rồi.

Sau một khắc đồng hồ.

Trần Chính Nho mở mắt, bên trong ánh mắt ông ta không còn vẻ mờ đục mà chỉ có kiên định, sự kiên định từ trước đến nay chưa từng có.

Đã không còn cách nào ngăn cản cuộc chiến vậy thì ông ta cũng sẽ không thay đổi gì nữa, chuyện nên làm đều đã làm rồi.

Đây là quyết định của thần dân trong thiên hạ.

Đại Ngụy muốn chiến vậy thì ông ta cũng chiến!

Ngay lập tức, Trần Chính Nho điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi bước ra bên ngoài Lại bộ, đi về phía triều đình.

Hình bộ.

Sau khi nghe tin Hứa Thanh Tiêu tuyên chiến, Trương Tĩnh thở một hơi thật dài.

Ông ta không quan tâm đánh hay la không đánh, thứ ông ta quan tâm chính là nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn.

Hứa Thanh Tiêu muốn đánh, ông ta ủng hộ.

Hứa Thanh Tiêu không đánh, ông ta cũng ủng hộ.

Trước mắt nếu đã muốn đánh rồi thì ông ta cũng sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình.

Sau một khắc, Trương Tĩnh bước ra khỏi phòng Thượng thư.

“Truyền lệnh của bản quan, Đại Ngụy bước vào trạng thái chiến tranh, cả nước đề phòng, trên dưới Hình bộ nghiêm ngặt thẩm tra, cấm đi đêm, các thành không được qua lại. Trận chiến này có liên quan đến quốc vận Đại Ngụy, các ngươi nhất định phải dành hết sức lực để dẹp yên bên trong Đại Ngụy.”

Trương Tĩnh nói, ông ta dùng mệnh lệnh của Hình bộ Thượng thư cấm cả nước ra ngoài vào ban đêm.

“Chúng thuộc hạ tuân lệnh.”

Ngay lập tức, trên dưới Hình bộ cùng nhau mở miệng, giọng vang đến đinh tai nhức óc.

Trận chiến mà Đại Ngụy đánh không chỉ là ngoại chiến hơn nữa còn là nội chiến, trên dưới Lục bộ nhất định phải đồng tâm hiệp lực, ổn định vững chắc nội bộ Đại Ngụy, nếu không bên ngoài có kẻ địch mạnh, bên trong còn có sầu lo thì sao tránh khỏi trở thành trò cười được?

Trận chiến này, Đại Ngụy từ trên xuống dưới không ai có thể tránh khỏi.

Chương 720: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (1)

Bên trong Hộ bộ.

Cố Ngôn ngồi trầm mặc thật trong phòng một hồi lâu.

Ông ta là Hộ bộ Thượng thư, quốc gia đánh trận là điều mà ông ta không muốn nhìn thấy nhất. Đánh trận đồng nghĩa với đốt tiền, đánh thắng còn đỡ, có thể thu hồi lại chút lợi ích về cho mình.

Đánh thua hoặc là đánh ngang tay thì thảm rồi, đến lúc đó thì đúng thật là loạn trong giặc ngoài.

Ông ta không mong chiến tranh.

Nhưng ông ta biết, không thể nào tránh khỏi trận chiến này được.

"Mẹ nó!"

"Thủ Nhân! Trận chiến này, ngươi nhất định phải đánh thật hay cho lão phu! Đánh cho tới khi họ một trăm năm không dám xâm phạm Đại Ngụy nữa mới thôi."

Cố Ngôn đứng dậy, ông hét dài một tiếng, nếu đã không có cách nào tránh khỏi thì ông cũng không lề lề mề mề nữa.

Lệnh cũng đã hạ xuống rồi, còn gì để nói nữa.

Đánh, đánh chết bà chúng nó.

Cố Ngôn đẩy cửa phòng ra, đi thẳng về phía hoàng cung Đại Ngụy.

So ra thì Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long và Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí xem như còn tương đối bình tĩnh, đối với Công bộ mà nói, một khi trận chiến bắt đầu thì Công bộ sẽ bắt đầu bận rộn.

Chẳng qua cũng may, bởi vì chuyện xây dựng guồng nước mà Công bộ đã bồi dưỡng được một đám người mới, trước mắt

cũng đã đủ rồi.

Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí nghĩ lại càng đơn giản, đánh thì cứ đánh, đơn giản chỉ là chuẩn bị thêm vài thứ mà thôi.

Đồ vật cần cho an táng, trang phục các thứ gì đó.

Ồ, ngươi hỏi cần chuẩn bị cho ai à?

Tất nhiên là dùng để chuẩn bị cho quốc quân dị tộc rồi.

Dùng để làm gì à? Dùng để sỉ nhục bọn chúng đó.

Chứ còn để làm gì nữa chứ.

Đều đã đến mức này rồi, chính là tử chiến đó.

Tử chiến à, Đại Ngụy đã sợ ai bao giờ chưa?

Ông ta là Lễ bộ Thượng thư, mà Lễ bộ Thượng thư có nhiệm vụ gì? Làm ngoại giao à?

Vương Tân Chí hiểu sức mạnh của ngoại giao nằm ở đâu, chính là trên đao kiếm.

Đánh là một chuyện tốt, đồng thời cũng là chuyện xấu.

Nhưng không đánh thì nhất định không phải là chuyện tốt.

Thái độ của Thượng thư Lục bộ đều có sự chuyển biến cực lớn sau khi có mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu.

Đây chính là thần tử của Đại Ngụy.

Đã muốn đánh thì chẳng ai sợ cả.

Mà các võ quan thì đã sớm muốn giống trống khua chiêng. Mấy ngày nay cơ hồ là không đêm nào bọn họ ngủ được, chỉ hận không thể thúc ngựa chạy về phía dị tộc, giết hết đám chó má kia.

Nhưng vấn đề là Đại Ngụy lại chậm chạp không tỏ thái độ, Hứa Thanh Tiêu lại chỉ viết ba cái chiếu chỉ cảnh cáo, trong mắt bọn họ đây đã là biểu hiện của sự mềm yếu.

Thậm chí có một số võ quan cũng mắng đám văn thần đã dạy hư Hứa Thanh Tiêu.

Còn có võ quan cảm thấy có phải Hứa Thanh Tiêu đã bị mài mòn chí khí rồi không? Đối nội thì quả quyết sát phạt như vậy nhưng đối ngoại thì lại mềm yếu bất lực.

Nếu như không phải có mấy vị quốc công liệt hầu ra sức trấn an thì chỉ sợ trong đám võ quan này sẽ có người đi gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua bây giờ thì tốt rồi.

Tất cả đều tốt hết.

Hứa Thanh Tiêu thay bệ hạ hạ chỉ.

Đại Ngụy!

Tuyên chiến!

Trong lúc nhất thời, tất cả các quan võ đều đã sửa sang lại trang phục, đi về phía hoàng cung Đại Ngụy, tất cả liệt hầu cũng cùng nhau xuất phát bởi vì trận chiến này, bọn họ nhất định phải chứng kiến khoảnh khắc này.

Đây là một khoảnh khắc lịch sử.

Bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Thượng thư Lục bộ, chín đại quốc công, gần hơn ba mươi liệt hầu cùng nhau đứng ngay ngắn ở đó.

Bao gồm cả các nho thần cũng lập tức chạy đến.

Tất cả mọi người đều đứng ở ngoài cung.

Mà cùng lúc đó, tiếng của thái giám cũng truyền từ trong cung ra.

“Bệ hạ có chỉ, tuyên bách quan vào Văn Hoa điện.”

Sau khi giọng nói kia vang lên, bách quan cảm thấy có hơi kinh ngạc. Dùng Văn Hoa điện là nơi thương nghị, sao lại không đi đại điện?

Nhưng không ai hỏi, đám người yên yên lặng lặng theo thứ tự đi vào bên trong.

Sau một khắc.

Bên trong Văn Hoa điện.

Tất cả văn võ triều thần đều tề tựu, đám người cùng nhau thảo luận, nhất là Binh bộ Thượng thư, ông khoan thai đến chậm. Ông ta cần hạ xong các mệnh lệnh cho nên mới tới chậm.

Nhưng thảo luận gần nửa canh giờ.

Cuối cùng vẫn chẳng thấy bóng dáng của nữ đế và Hứa Thanh Tiêu. Điều này ngược lại làm cho đám người có hơi tò mò.

Chỉ là không ai nói gì, đều yên lặng chờ đợi như nhau.

Ước chừng khoảng một lát sau, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu mới chầm chậm xuất hiện.

Kít!

Theo cảnh cửa điện mở ra, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.

“Chúng thần ra mắt Hứa Giám Quốc.”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu, trừ quốc công và Thượng thư lục bộ ra thì những người còn lại đều cúi đầu như nhau.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu là Giám Quốc tòng nhất phẩm, có quyền sinh sát, địa vị cực cao, Nữ đế chưa xuất hiện cũng đã chứng minh được một điều, nàng đã giao Đại Ngụy cho Hứa Thanh Tiêu rồi.

Đi vào trong điện, Hứa Thanh Tiêu đứng ở vị trí trung tâm, cúi đầu với các đại thần.

“Hứa Thanh Tiêu bái kiến các vị đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu, đám người lại đáp lễ một lần nữa.

Sau lần cúi đầu này, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng:

“Các vị đại nhân, cuộc chiến hôm nay có liên quan đến quốc uy Đại Ngụy, cho nên tất cả chúng ta đều phải trên dưới một lòng đoàn kết, giương cao quốc uy Đại Ngụy ta.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn vừa nói tình huống cho đám người nghe, để họ biết được sự quan trọng của trận chiến này.

“Chúng ta đã rõ.”

Ngay lập tức, văn võ bá quan cùng nhau mở miệng như cũ, bất luận là lục bộ Thượng thư hay là quốc công, vào thời khắc này, Hứa Thanh Tiêu chính là chỉ huy sứ tối cao, Nữ đế đã giao quyền lực cho Hứa Thanh Tiêu, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo lời nói của một người là Hứa Thanh Tiêu.

Nhận được sự đáp lại của đám người, Hứa Thanh Tiêu liền bắt đầu ra lệnh.

“Người đâu, đem đồ vật đến đây.”

Sau khi giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, mấy trăm thái giám lập tức chuyển sa bàn chiến lược đến.

Bên trong sa bàn Hứa Thanh Tiêu đã đánh dấu dãy núi địa thế của tất cả các quốc gia xung quanh Đại Ngụy, bao gồm cả đường đi và nơi trú quân.

Chiều rộng của sa bàn này là mười trượng, chiều dài là hai mươi trượng, lại phối hợp với sơ đồ chiến lược vân vân, trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều bận trước bận sau, biến toàn bộ Văn Hoa điện thành Quân Cơ xứ.

Thượng thư lục bộ và nhóm võ quan nhìn sa bàn của Hứa Thanh Tiêu xong, trong phút chốc cũng không nhịn được mà tắc lưỡi.

Cái sa bàn này quá thần kỳ, chỉ nhìn một chút là có thể nhìn rõ chiến cuộc, chế tác không tệ.

Chương 721: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (2)

“Các vị đại nhân. Vật này là do Thanh Tiêu lệnh cho Công bộ chế tạo ra.”

“Lần tuyên chiến này, các vị đại nhân nhất định không được rời khỏi đại điện, tất cả ăn hay ở đều phải ở bên trong cung điện, đảm bảo cơ mật trận chiến không bị tiết lộ.”

“Đồng thời toàn bộ nhất mạch nho quan đều phải rời khỏi đại điện, trở về Văn cung Đại Ngụy viết văn chương cổ vũ sĩ khí.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng bảo tất cả nho thần rời khỏi, trở về viết văn chương cổ vũ sĩ khí.

Câu này làm cho nhất mạch nho thần lập tức nhíu mày. Hứa Thanh Tiêu nói như vậy không nghi ngờ gì nữa, đây chính là đang đề phòng bọn họ, hơn nữa trước đó còn cố ý nói một câu đảm bộ cơ mật trận chiến không bị lộ ra.

Câu này không hiểu sao thấy có hơi nhắm vào mình.

“Hứa đại nhân…”

Có đại nho của Văn cung Đại Ngụy mở miệng muốn tranh luận mọt hai câu nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không phân thân sơ nói rằng:

“Ta đã nhận hoàng mệnh.”

“Chuyện Đại Ngụy tuyên chiến, bệ hạ đã giao toàn quyền chỉ huy cho Hứa mỗ.”

“Nhát đao đầu tiên, Hứa mỗ không muốn chém về phía người trong nhà mình.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, đây là thái độ của hắn, một câu chỉ nói một lần là được.

Đã bước vào trạng thái chiến tranh thì không còn dễ nói chuyện như vậy, bị giết lầm cũng đáng đời.

Đồng thời Hứa Thanh Tiêu cũng lấy Long phù Đại Ngụy ra.

Thấy phù như thấy trẫm.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu chính là trời của Đại Ngụy, nói một không hai.

Quả nhiên sau khi nói xong câu này, vẻ mặt của các vị đại nho đều thay đổi, nhưng bọn họ đã nhanh chóng hiểu rõ thế cục cho nên chỉ nuốt cục tức xuống, không nói thêm gì mà trực tiếp rời đi.

Đợi sau khi đám người đại nho văn cung đi khỏi.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp ra mệnh lệnh tiếp theo.

"Lại bộ Thượng thư đâu rồi?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Lấy bản thân làm chủ đạo, là chuyện công, mà chuyện này hắn có toàn quyền phụ trách cho nên trực tiếp ra lệnh cho Trần Chính Nho.

Đây không phải là không tôn trọng mà ngược lại là tôn trọng cho nên mới làm như vậy.

Trận chiến của đất nước, sao có liên quan gì đến quan hệ cá nhân ở đây.

"Có thần."

Trần Chính Nho đi về phía trước một bước, ông tự xưng thần là bởi vì Hứa Thanh Tiêu đang cầm Long phù, trả lời như thế cũng là để biểu lộ thái độ và lập trường của mình.

"Lệnh cho ngài viết chỉ, Đại Ngụy tuyên chiến các nước, dùng lý do các nước nhúng tay vào nội chính, dùng chuyện thoát ly làm lý do, chiếu cáo thiên hạ."

"Đồng thời ổn định triều cương trong nước, cam đoan tất cả mọi chuyện đều an ổn theo thứ tự, không thể bởi vì chiến sự mà chậm trễ được."

Hứa Thanh Tiêu nói, chuyện đầu tiên cần làm là phải chiêu cáo thiên hạ, hơn nữa lại còn dựa theo văn chương chinh phạt.

"Thần, lĩnh chỉ."

Trần Chính Nho cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu, không chút do dự nói.

“Hình bộ Thượng thư đâu?”

Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục nói.

“Có thần.”

Trương Tĩnh cũng đi về phía trước một bước.

“Lệnh cho ngài lập tức hạ chỉ lệnh, trong vòng hai canh giờ nhất định phải thông báo cho tất cả các quận, phủ, huyện, hương của Đại Ngụy tăng cương đề phòng, đồng thời cho quan sai Hình bộ ra mặt khống chế tất cả các tộc người, bất kể là có vấn đề hay không thì tạm thời đều khống chế, đề phòng thông đồng với địch.”

Hứa Thanh Tiêu lại hạ mệnh lệnh thứ hai.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Trương Tĩnh khẽ gật đầu không chút do dự nào, mặc dù ông ta đã cho người thông báo nhưng chỗ khống chế dị tộc này ông ta không nghĩ tới, cũng không phải là không nghĩ tới mà dù có nghĩ tới thì cũng không dám làm.

Nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu đã ra lệnh, ông ta làm theo là được.

“Hộ bộ Thượng thư ở đâu?”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thần có mặt.”

Cố Ngôn bước về phía trước một bước, lên tiếng nói vậy.

“Ba quân chưa động thì lương thảo đã đi đầu, bản quan lệnh cho ngươi mở quốc khố ra, tích trữ lương thảo, phối hợp với Công bộ chế tạo chiến khí, về mặt quân chính thì không được tiết kiệm.”

“Đồng thời, trước trận chiến này, khao thưởng ba quân, chuẩn bị trợ cấp chiến tử, tính giống như thời Bắc phạt, không được thiếu văn tiền nào.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng. Vì cổ vũ sĩ khí cho nên khao thưởng cho ba quân trước, bao gồm cả tiền trợ cấp, chuyện này nhất định phải nói rõ trước.

Nếu không sẽ làm cho lòng tướng sĩ nguội lạnh.

Quả nhiên sau khi Hứa Thanh Tiêu nói xong câu này, đám người binh gia đều lộ ra vẻ vui mừng, Hứa Thanh Tiêu đặt chiến sĩ ở vị trí hàng đầu, cũng đủ để chứng minh Hứa Thanh Tiêu vẫn nghiêng về nhà binh bọn họ.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Cố Ngôn đáp lời, câu nói kiên định. Đối với chuyện quân chính ông chưa từng keo kiệt bao giờ, một văn tiền cũng sẽ không tiết kiệm.

“Công bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, hai vị Thượng thư phối hợp với Trần Thượng thư giữ vững triều cương.”

Hứa Thanh Tiêu giải quyết chuyện của lục bộ trước nhất, ổn định triều cương là chuyện quan trọng nhất.

Đại Ngụy vương triều không thể bởi vì một trận chiến mà hoàn toàn ngưng trệ, nên phát triển thì vẫn phải phát triển, nên làm nông thì làm nông, lúc này còn chưa đến mức sinh tử tồn vong.

“Binh bộ Thượng thư ở đâu?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng gọi đến Binh bộ Thượng thư.

Đối phương đã sớm chịu muốn hết nổi đi ra ngay lập tức, cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thần ở đây.”

Sau khi Binh bộ Thượng thư lên tiếng, Hứa Thanh Tiêu không do dự chút nào nói:

“Chu Thượng thư, lệnh cho ngài tập kết Bát Môn kinh binh, giữ gìn sự an toàn của kinh đô Đại Ngụy đồng thời điều động trí quân của Đại Ngụy vây xung quanh mười bảy phủ Đại Ngụy, hình thành chiến tuyến phòng ngự.”

Hứa Thanh Tiêu đi đến trước sa bàn đặt từng lá cờ xí xuống. Đã sắp chinh chiến thì trước mắt phải ổn định thế cục của mình trước, phải làm cho bách tính yên tâm, cũng phải chuẩn bị xong biện pháp phòng ngự.

Đây là chuyện tất yếu.

"Thần, lĩnh chỉ."

Chu Nghiêm lĩnh chỉ.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về các tướng sĩ võ quan đã sắp không nhịn nổi nữa.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cực kỳ tự tin.

"Tín Vũ hầu, bản quan lệnh cho ngài trở thành Tiên Phong đại tướng quân của quân đoàn đệ nhất, đây là binh phù Đại Hoang quân, điều khiển tất cả sức mạnh của binh doanh, tập kết bên ngoài Phàn quốc, đầu tiên suất lĩnh ba mươi vạn binh, bản quan muốn trong vòng một ngày, ngài có thể chạy đến Phàn quốc, xây dựng đại doanh ngoài Phàn quốc hai trăm dặm, tất cả quân nhu phẩm sẽ được đưa đến sau, có làm được không?"

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

"Mạt tướng nhất định không phụ mệnh."

Tín Vũ hầu bước ra, hắn cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu, nói một cách chắc chắn.

"Được!"

"Xạ Dương hầu, ngài sẽ là Tiên Phong đại tướng quân của đại quân thứ hai, Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu là Tả Hữu tướng quân, ba người các ngài cầm Kỳ Lân binh phù, suất lĩnh ba mươi vạn đại quân chia ra tập kết ở A Mộc Tháp, Đường quốc và bộ tộc Đột Lương, giống như Tín Vũ hầu, dựng nên quân cơ đại doanh bên cách đó hai trăm dặm."

Chương 722: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (3)

“Đường xá xa xôi, cho các ngài thời gian ba ngày, tất cả các quân nhu phẩm sẽ được đưa đến trong vòng bảy ngày, có thể làm được hay không?

Hứa Thanh Tiêu vừa nói vừa thu xếp lại cờ xí.

Phàn quốc, A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương.

Đây là con đường mà Đại Ngụy phải bước qua khi Bắc phạt, nhất là Phàn quốc và Đường quốc, thực lực bọn họ không thể xem thường, hơn nữa các quốc gia này cũng nằm trong danh sách vạch tội.

“Mạt tướng lĩnh mệnh.”

Ba vị hầu gia không do dự chút nào, bọn họ nhận lấy binh phù.

“Khúc Chu hầu, ngài sẽ là Tiên Phong đại tướng quân của đoàn quân thứ ba, Dương Đô hầu, Trọng Bình hầu là Tả Hữu tướng quân, ba người các ngài nhận lấy binh phù Thiên Tử quân, suất lĩnh ba mươi vạn đại quân quét vào từ hướng tây, càn quét tất cả các bộ lạc dị tộc.”

“Bản quan lệnh cho các ngài đọc cáo chiêu hàng ở dưới thành, người mở cửa thành đầu hàng sẽ không tính nợ cũ, người không ra cửa thành đầu hàng, tất cả đều giết không tha, không cần chỉ thị của triều đình, lấy máu chấm dứt trận chiến.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Ba người Khúc Chu hầu cùng nhau mở miệng, bên trong tất cả bọn họ thật ra đều mang theo dòng máu hiếu chiến, giờ ở trong triều đã nhịn mấy chục năm, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài chinh chiến, tất nhiên là rất hưng phấn.

“Đi thôi, tuân thủ đúng như lời của bản quan nói, nếu như có ai dám vi phạm, không nghe theo tướng lệnh thì chém đi.”

Hứa Thanh Tiêu nói một cách nghiêm túc. Đánh trận thì cần có quy củ, không dựa theo quy tắc thì trảm ngay lập tức.

“Chúng thần đã rõ.”

Bảy vị vương hầu cùng nhau hô lên, sau đó nhanh chóng rời đi, phủ thêm chiến giáp, chuẩn bị tập kết đại quân.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói, bắt đầu nghiên cứu thế cục.

Điều này làm cho mấy vị quốc công có hơi sửng sốt.

Bọn họ đợi một canh giờ, nhận ra Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn chú tâm vào sa bàn, cuối cùng, giọng của An quốc công vang lên.

“Hứa đại nhân, có phải ngài đã quên bọn ta rồi không?”

“Tiếp theo bọn ta nên làm gì bây giờ?”

An Quốc công mở miệng, ông ta nhìn các vương hầu kia đi lãnh binh chinh chiến thì trong lòng tất nhiên cũng nôn nóng, đừng nó là ông ta, các vị vương hầu còn lại cũng không nhịn được có phần mong mỏi, hận không thể hối Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng phân tranh thủ thời gian giao việc cho bọn họ.

Điều làm cho bọn họ không ngờ tới chính là Hứa Thanh Tiêu thế mà ngồi suy tư về trận chiến suốt một canh giờ, không thèm để ý đến bọn họ. Điều này làm cho bọn họ có thể chịu nổi.

Nghe thấy lời của An Quốc công, Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu rõ đối phương muốn làm gì.

Lập tức mở miệng nói:

“Các vị quốc công, giết gà đâu cần dao mổ trâu, trận chiến này còn chưa cần đến các vị quốc công ra tay, nếu các vị quốc công cũng muốn tham dự vào thì có thể đi động viên ba quân.”

“Cổ vũ sĩ khí các kiểu.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn thật sự không muốn phải nhờ đến các vị quốc công, những quốc công này đều không phải là hạng người bình thường, đều là những võ giả mạnh mẽ thật sự, mỗi người ai nấy đều dựa vào quân công mà đi lên.

Bọn họ là dùng để Bắc phạt chứ không phải để xử lý chuyện này.

Câu này vừa dứt, các vị quốc công cũng có hơi buồn bực, vốn cho rằng có thể mang binh đi đánh trận, ai ngờ đâu còn không được ra sân, nhưng lời của Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là nói dối, loại chiến tranh này, nếu như còn phải gọi bọn họ đi, vậy thì đúng thật là giết gà dùng đến dao mổ trâu.

Chỉ là hiểu được thì hiểu được, nhưng buồn rầu thì vẫn buồn rầu.

“Hứa đại nhân, vậy còn bọn ta thì sao? Bọn ta không tôn quý như các vị quốc công kia, bọn ta có thể xuất chinh không?”

Không ít các vương hầu bắt đầu nhao nhao hỏi thăm, còn có một vài võ tướng, họ hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần.”

“Bảy vị vương hầu, ba đại binh doanh, đối phó dị tộc vậy là đủ rồi.”

“Chinh chiến tuy quan trọng nhưng chuyện trong nước cũng rất nặng nề, các vị cứ đợi ở Văn Hoa điện, tùy thời xử lý các công việc tình báo quân cơ, mỗi một trình tự đều cần phải suy nghĩ cẩn thận.”

“Nhất thiết phải hy sinh cái nhỏ để đổi lại kết quả to.”

Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ chắc chắn.

Hắn biết những vương hầu tướng lĩnh này đều muốn được xuất chinh, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại càng hiểu hơn chính là người lãnh đạo đánh trận không cần phải quá nhiều, đánh trận chỉ cần tinh túy chứ không cần nhiều.

Chuyện hậu cần nội vụ lại là điều cực kỳ quan trọng, nhất định phải nhờ các vương hầu này bàn bạc giám sát, từ đó chỉnh đốn các phương sách tốt nhất.

Nếu không chỉ dựa vào bản thân mình điều khiển tất cả, những điều nhỏ nhặt sao có thể làm hết?

Đám người có hơi thất vọng, nhưng bọn họ cũng hiểu chỉ đánh một trận thì đúng là không thể dùng nhiều người như vậy.

Hơn nữa hậu cần và nội vụ cũng rất quan trọng, ổn bên trong đánh bên ngoài, đây mới thật sự là chiến tranh.

Cứ như vậy.

Cả Đại Ngụy bắt đầu sôi trào.

Tiếng trống trận cũng vang lên ở khắp các binh doanh.

"Truyền lệnh của Giám Quốc khanh Hứa Thanh Tiêu Hứa đại nhân, tập kết Kỳ Lân quân!"

"Xạ Dương hầu, Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu xuất binh thảo phạt các nước!"

"Truyền lệnh của Hứa đại nhân, tập kết Đại Hoang quân!"

"Truyền lệnh của Hứa đại nhân, tập kết Thiên Tử quân!"

Giờ khắc này, trống trận Đại Ngụy vang rền, ba đại quân doanh dường như chuẩn bị sẵn sàng ngay lập tức.

Trước đó thật lâu, bọn họ đã biết Đại Ngụy sắp chiến tranh rồi, cho nên toàn quân đều đã chuẩn bị kỹ càng.

Sau khi thánh chỉ mệnh lệnh được hạ xuống, trong nháy mắt, ba quân đã chờ xuất phát.

Nhanh nhất chính là Tín Vũ hầu, hắn tập kết ba mươi vạn Đại Hoang quân, không thèm cổ vũ trước trận chiến luôn, mười vạn con chiến mã dẫn đầu đi đến Phàn quốc, cát vàng trên đường cuồn cuộn, hai mươi vạn bộ binh đi theo phía sau.

Từng chiến vũ khí công thành được lôi theo, khí thế của ba mươi vạn đại quân chọc thẳng lên trời.

Như mây đen không ngớt, trên đường đi mặt đất rung động, chim thú hoảng sợ gào lên bốn phía.

Khoảng cách giữa Đại Ngụy và Phàn quốc là hai ngàn dặm đường, chỉ trong một ngày phải tới nơi thì hơi áp lực, chẳng

qua cũng may chính là tất cả mọi người đều mong được chiến một trận, Đại Hoang quân cũng đã chuẩn bị xong.

Đám người quân bị đầy đủ, tiến về phía Phàn quốc.

Trận chiến này.

Là trận chiến đầu tiên từ sau khi Bắc phạt.

Cực kỳ quan trọng, không thể thất bại được.

Mà vào ngay lúc này.

Các nước dị tộc của Đại Ngụy cũng hoàn toàn nghiêng ngửa.

Tấc các các sứ thần dị tộc đều tụ tập lại ở Ti Long vương cung, từ một canh giờ trước thì bọn họ đã biết tin Đại Ngụy tuyên chiến.

Nói thật thì cho dù biết Đại Ngụy vương triều sẽ tuyên chiến nhưng khi biết tin thì bọn họ vẫn sợ, hoảng hốt không thôi.

Chương 723: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (4)

Một khi chiến rồi thì tất phải có hy sinh, không ai muốn trở thành vong hồn đầu tiên dưới vó ngựa Đại Ngụy.

Nhất là một số nước nhỏ vừa mới gia nhập vào đội quân vạch tội, lợi ích còn chưa chiếm được, kết quả người ta đã tuyên chiến rồi.

Bọn họ là những nước hối hận trước nhất.

Có người nghĩ bây giờ sẽ rút khỏi nhưng trước đó vào lúc gia nhập họ đã đồng ý nhất định sẽ không rời khỏi, nếu không sẽ bị các nước thảo phạt.

Trong lúc nhất thời, bọn họ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng buồn bực nhất vẫn là Phàn quốc, A Mộc Tháp, Đường quốc và bộ tộc Đột Lương.

Bởi vì quân đội Đại Ngụy đã vọt đến bốn nước bọn họ trước tiên.

Nói một câu không dễ nghe thì nếu như vận may không tốt, bốn nước bọn họ có thể sẽ bị quân đội Đại Ngụy giẫm nát.

Trong cung điện, các loại âm thanh vang lên, giống như cái chợ tôm chợ cá vậy, cực kỳ lộn xộn.

Cuối cùng, ngay vào khắc này, giọng của Ti Long vương vang lên.

“Im hết cho bản vương.”

Ông ta hét to một tiếng làm cho hơn một trăm vị sứ thần của các nước dị tộc an tĩnh lại.

“Ồn ào cái gì mà ồn ào.”

“Lẽ nào các người không nghĩ tới chuyện Đại Ngụy sẽ đánh hay sao?”

“Mục đích của chúng ta không phải là hy vọng Đại Ngụy đánh tới hay sao?”

“Bây giờ Đại Ngụy tuyên chiến, không phải là gãi đúng chỗ ngứa hay sao?”

“Các ngươi hoang mang cái gì?”

Giọng Ti Long vương lạnh lẽo vang lên.

Trước khi người ta tuyên bố đánh thì ai nấy cũng đều càn rỡ ngang ngược, huênh hoang dữ lắm, bây giờ nghe thấy sắp đánh rồi thì mặt mũi người nào người nấy đều hiện lên vẻ u sầu? Có cần mặt mũi nữa không vậy?

“Ti Long vương nói không sai, Đại Ngụy bọn họ tập kết đại quân chẳng lẽ chúng ta không tập kết đại quân được hay sao? Chỉ cần võ giả từ nhị phẩm trở lên không xuất hiện thì chúng ta sợ gì mà không đánh một trận?”

“Cho dù võ giả nhị phẩm có ra mặt thì thế nào chứ? Nước ta cũng có một vị võ giả nhị phẩm, kết hợp với Man tộc, còn sợ không đánh lại bọn họ à?”

“Đại Ngụy vương triều chỉ đang dọa người một chút mà thôi, theo ta thấy, họ chỉ muốn hù dọa chúng ta thôi.”

“Cho dù có đánh thật thì cũng chỉ là đánh cho biết, thua thì cùng lắm bồi thường một ít ngân lượng, sau đó lại tùy tiện kéo mấy con dê ra thế tội, quay đầu lại hai đại vương triều vẫn sẽ cho chúng ta không ít lợi ích.”

“Đúng vậy, có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, sợ bọn họ làm gì?”

Trong mấy trăm vị sứ giả cũng có không ít phần tử hiếu chiến, không hề sợ hãi trước sự tuyên chiến của Đại Ngụy lần này.

Nghe bọn họ nói như vậy, các sứ thần cũng thoáng an tĩnh lại.

Suy nghĩ kỹ một chút thì đúng là như vậy thật, các nước dị tộc cộng lại cũng hơn một trăm, liên hợp lại cũng là một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ, mối quan hệ bây giờ chính là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Trừ phi vương triều Đại Ngụy phái võ giả nhất phẩm hoặc là phái tất cả các võ giả nhị phẩm ra, nếu không chỉ bằng vào việc chém giết thông thường thôi, mọi người đoàn kết lại, ai sợ ai?

Nhìn thấy đám người trầm mặc như thế.

Giọng của Ti Long vương lại vang lên lần nữa.

“Đại Ngụy tuyên chiến là điều nằm trong kế hoạch của chúng ta.”

“Nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì Đại Ngụy sẽ phái hai đại doanh lớn là Kỳ Lân quân hoặc Thiên Tử quân, một đại doanh trấn thủ kinh đô, bảo hộ sự an toàn của Đại Ngụy.”

“Một đại doanh khác thì xua quân Bắc phạt, đứng mũi chịu sào chính là Phàn quốc, nhưng mà Phàn quốc cũng đừng quá lo lắng, các nước chúng ta đều sẽ chi viện, Ti Long nhất tộc bọn ta sẽ chi viện một vạn thiết kỵ tinh nhuệ, tám vạn quân chiến tướng, các quốc gia cũng sẽ ra sức.”

“Nhất là các nước dị tộc chung quanh, ít nhất phải rút ra một phần ba binh lực, đây là trận chiến đầu tiên, rất quan trọng.”

“Không cầu thắng, chỉ cầu có thể ngăn chặn được bước chân của Đại Ngụy.”

“Không thua tức là thắng rồi, kéo dài thêm một tháng, chỉ cần vương triều Đại Ngụy dám tăng thêm binh mã thì phiên vương các nơi lúc nào cũng có thể tạo phản.”

“Nếu như không tăng thêm binh mã thì lại tiếp tục chậm trễ, lương thảo, quân nhu, ngươi muốn bao nhiêu chúng ta sẽ cho bấy nhiêu, sứ giả Phàn quốc, bản vương muốn hỏi ngươi một chút, các ngươi còn lo lắng gì không?”

Ti Long vương hỏi một cách tự tin.

Đúng vậy, sau khi câu này vừa dứt thì mọi người cũng yên lòng trong phút chốc.

Nhất là sứ giả Phàn quốc, hắn ta không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

Ngẫm lại thì cũng đúng, hơn một trăm quốc gia bộ lạc đều ủng hộ mình, nói một câu không dễ nghe thì nếu như không có mình, bọn họ có thể sống tốt sao?

Vì vậy, sứ giả Phàn quốc liền đứng dạy bái tạ Ti Long vương nói:

"Đa tạ Ti Long vương."

Thiết kỵ của Ti Long nhất tộc nổi danh thiên hạ, bản thân chủng tộc này đã am hiểu kỵ xạ, một vạn thiết kỵ tinh nhuệ cũng đủ đều bù đắp được cho mười vạn quân bình thường, lại còn thêm tám vạn binh lực chống đỡ, sao hắn có thể không an tâm cho được.

"Nước ta chi viện năm ngàn tinh nhuệ."

"Vậy nước ta ủng hộ tám ngàn tinh nhuệ."

"Nước ta hai vạn bộ binh."

"Nước ta một vạn năm ngàn bộ binh cộng thêm mười chiến nỏ phá giáp cỡ lớn."

Từng giọng nói vang lên, các quốc gia cũng không keo kiệt mà ồn ào viện trợ Đường quốc, cho cũng không ít, ngươi năm ngàn hắn năm ngàn, người kia một vạn người nọ hai vạn.

Chẳng qua chỉ phân chia thành các loại binh mà thôi.

Hai nước giao chiến kỵ binh xếp hàng đầu, tiếp theo chính là trọng giáp binh cuối cùng là bộ binh cầm đao cầm thương chém giết.

Nghe được từng âm thanh chi viện như vậy, sứ giả Phàn quốc vui vẻ ra mặt.

Chẳng qua nói suông thì không có tác dụng, hắn tự mình ghi lại mỗi một khoản chi viện, nói nghe cho hay thì chính là ghi tạc trong lòng nhưng thật ra là lo lắng mấy người đó nói mà không làm.

Chờ sau khi hoàn toàn thống kê xong.

Sứ giả Phàn quốc không nhịn được lộ ra vẻ vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Kỵ binh tinh nhuệ mười lăm vạn.

Binh lính bình thường ba mươi lăm vạn.

Các loại cung nỏ lớn và cung tiễn nhiều vô số kể, lượng tài nguyên này có thể trang bị đầy đủ cho trên dưới Phàn quốc.

Tốt.

Tốt.

Tốt đến nỗi không tốt hơn được nữa.

“Các vị, vậy ta sẽ trở về báo cáo với chủ quân, trận chiến này chúng ta có chung một mối thù, phải cho Đại Ngụy biết thực lực của chúng ta.”

“Chẳng qua các vị đại nhân à, vẫn nên nhanh chóng thực hiện lời hứa nha, tuy là Đại Ngụy sẽ không xuất chiến ngay lập tức nhưng thực hiện sớm chừng nào thì trên dưới Phàn quốc cũng sẽ an tâm hơn chừng nấy, cổ vũ cho quân sĩ Phàn quốc.”

Sứ giả Phàn quốc nói vậy.

Đám người gật đầu cười nhưng trong lòng lại liên tục cười lạnh.

Chẳng qua nể tình đây là trận chiến đầu tiên cho nên đám người cũng không nói gì.

Chương 724: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (5)

Lúc này, Ti Long vương cũng bảo người chuyển sa bàn đến thảo luận cách đánh với sứ giả các nước.

Đã tuyên chiến rồi thì nhất định phải chuẩn bị tốt một trăm phần trăm. Nhất là lấy yếu địch mạnh, tất nhiên bọn họ không hy vọng mình sẽ bị thua ở những chi tiết nhỏ.

Cứ thế, thời gian từng chút trôi qua.

Hôm sau.

Giữ trưa.

Bên ngoài Phàn quốc hai trăm dặm.

Tín Vũ hầu đã lĩnh theo mười vạn đại quân đến chờ ở chỗ này.

Đại quân đi đến, cát vàng cuồn cuộn che khuất cả bầu trời, mười vạn thiết kỵ vô cùng khí thế, bọn họ đều là võ giả, kém nhất cũng là võ giả thập phẩm, một ngày một đêm không ngủ cũng không có ảnh hưởng gì.

“Truyền lệnh của bản hầu, hạ trại nghỉ ngơi.”

Tín Vũ hầu mở miệng sau đó hắn lấy thiên chỉ ra, trực tiếp viết hai chữ đã đến lên trên sau đó liền đốt cháy thiên chỉ. Sau khi đốt xong, ánh mắt hắn ngước nhìn về phương xa.

Ngoài hai trăm dặm hắn không nhìn thấy.

Nhưng khoảng cách này thì Phàn quốc nhất định sẽ chú ý đến. Điều này cũng không quá quan trọng, hắn dẫn theo ba mươi vạn đại quân, không thể ẩn nấp nổi.

“Tín Vũ hầu, ngài nói xem trận chiến này có đánh được không?”

Lúc này Tả tướng quân Lâm Phong mở miệng, hắn là một vị đại tướng quân tam phẩm, lần này được Tín Vũ hầu chọn làm tiên phong Tả tướng của đoàn quân thứ nhất.

“Tất nhiên là đánh, chẳng qua xem ra còn phải đợi thêm mấy ngày.”

“Hạ trại cần thời gian hai ngày, quân nhu cũng cần hai ngày để chuẩn bị, hai quân đánh nhau chắc cũng cần thêm mấy ngày.”

“Nếu như thật sự đánh nhau thì chắc cần phải mười ngày, còn phải đợi thêm nữa.”

Tín Vũ hầu nhảy xuống lưng ngựa dưỡi eo một lát rồi nói vậy.

Hắn ta đã từng hành binh đánh trận, có thể dự đoán được đại khái những trận chiến thông thường.

Trước mắt cần phải hoàn thành việc hạ trại cho ba mươi vạn đại quân vậy là mất khoảng hai ngày rồi, hơn nữa còn cần phải sắp xếp rất nhiều thứ, cộng thêm quân nhu được vận chuyển từ bên ngoài tới cũng cần phải sắp xếp đúng không?

Lại cộng thêm hai quân giao tranh thì cũng phải nói hai ba câu rác rưởi cổ vũ khí thế, nói xong rồi, chờ đến khi mọi người chuẩn bị xong thì trực tiếp giết đến.

Đây không phải chỉ là phương thức tác chiến của Đại Ngụy mà là phương thức tác chiến của cả thiên hạ.

Chiến tranh nhỏ có thể dùng mưu kế, nhưng chiến tranh lớn thì nhất định phải làm theo từng bước, nếu không một khi phạm sai lầm thì sẽ dễ dàng dẫn đến chuyện quân đoàn bị diệt.

Hơn nữa thiên hạ này thờ phụng nho đạo, đánh trận vẫn phải dựa theo quy tắc.

Cho nên Tín Vũ hầu tính sơ một phen thì cần phải mất khoảng mười ngày mới có thể đánh nhau thật, ít nhất là mười ngày.

“Ừ, mười ngày chắc là đủ rồi.”

“Thật ra vấn đề cần lo trước mắt chính là lương thảo.”

“Đại Ngụy cách chỗ này hai ngàn dặm đường, hơn nữa đoạn giữa còn có một vài nơi hiểm trở, muốn vận chuyển đến đây, chỉ sợ không thể đến được trong hai ngày.”

“Hơn nữa đoàn quân thứ hai và đoàn quân thứ ba cũng cần phải vận chuyển lương thảo, hầu gia, thật ra mạt tướng rất tò

mò, Hứa đại nhân sẽ phân chia lương thảo thế nào?"

"Chúng ta là quân tiên phong, hắn là sẽ được nhiều hơn một chút ha?"

Hữu tướng quân Trương Vũ mở miệng.

Hắn rất quan tâm về mặt lương thảo.

Ba quân chưa động lương thảo đã đi đầu.

Mọi người đều là võ giả, nhịn đói mười ngày không thành vấn đề, nhưng mà lượng cơm cũng gấp mười lần người bình thường, cho nên nếu như cung không đủ cầu thì sẽ rất phiền phức.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu lại trực tiếp điều động ba quân xuất chinh làm cho hắn ta rất lo lắng.

"Thủ Nhân chính là sao Văn Khúc chuyển thế, tất nhiên có kế sách hay, chúng ta đừng nên suy nghĩ nhiều."

"Lần này không phải là chiến tranh toàn diện, Thủ Nhân nói một ngày đến là để đề cao sĩ khí thôi, chúng ta đều là võ giả, chờ hai ngày thì có sao đâu? Về phần hai ngàn dặm cũng không tính là gì, cung ứng lương thảo sẽ không thiếu đâu."

"Năm đó Bắc phạt, khoảng cách mấy chục vạn dặm còn có thể cung cấp được, bây giờ chỉ có hai ngàn dặm, có là gì đâu?"

"Hơn nữa xung quanh nơi ở của quân thứ hai và quân thứ ba có một ít quốc gia phụ thuộc Đại Ngụy, ăn của bọn họ dùng của bọn họ chẳng phải là đủ rồi hay sao? Có đói cũng không phải chúng ta đói."

Tín Vũ hầu cũng nói thẳng, hắn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện.

Chẳng qua chuyện lương thảo này đúng là cần phải chú ý, không nên bởi vì như vậy mà ảnh hưởng đến cuộc chiến.

Sau nửa canh giờ.

Trong Phàn quốc.

Từng nhánh bộ đội tinh nhuệ đi vào bên trong Phàn quốc, thiết kỵ chiến mã, tinh binh, máy bắn đá, nỏ phá giáp cỡ lớn các

loại vân vân không ngừng được vận chuyển đến Phàn quốc.

Vương cung Phàn quốc.

Tể tướng có hai chòm râu đang nắm trong tay danh sách tài nguyên viện trợ từ các nước, cười bỉ ổi nói:

“Vương thượng, đến trước mắt đã có hai vạn thiết kỵ, sáu vạn tinh binhn, ba mươi lăm cái máy bắn đá, bốn trăm vạn thạch lương thực, năm vạn chiến đao, chín vạn bộ áo giáp, toàn bộ đã được vận chuyển vào nước ta rồi.”

“Những thứ này chẳng qua chỉ là hứa hẹn của một phần mười các nước, tất cả tài nguyên còn lại chắc là cần thêm năm ngày nữa sẽ được đưa đến.”

“Vương thượng, sau khi trận chiến này qua đi, quốc lực của Phàn quốc chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều, bây giờ chúng ta nên đưa ra quyết định.”

“Tín Vũ hầu của vương triều Đại Ngụy dẫn theo mấy chục vạn đại quân đi đến bên ngoài hai trăm dặm, hạ trại ở gần sơn mạch Đại Thu, thần dự tính sẽ phái người giả vờ đến trao đổi cầu hòa.”

“Nhưng trên thực tế là để ngăn chặn bọn người Tín Vũ hầu, có thể giãn thời gian ra hơn lại còn có thể nhận được lợi ích từ vương triều Đại Ngụy, đồng thời cũng tranh thủ tài nguyên của các nước.”

“Đây là trận chiến đầu tiên, có thể sẽ phải kéo dài đến nửa năm, Phàn quốc sẽ tranh thủ nhờ vào lần này mà trở thành nước đứng ở vị trí thứ ba trong mười nước, quốc lực tăng mạnh.”

Tể tướng Phàn quốc lên tiếng, vẻ mặt tràn đầy sự xảo trá, ý đồ thông qua cách kéo dài mà nhận được lợi ích từ Đại Ngụy và các nước.

Câu này vừa nói xong, quốc quân Phàn quốc trầm tư một hồi sau đó gật đầu nói:

“Kế này không tệ, chẳng qua hôm nay không nên phái người đi cầu hòa, các nước nhất định sắp xếp rất nhiều mật thám vào Phàn quốc ta, chờ thêm mấy ngày nữa đi.”

“Coi như Đại Ngụy có muốn đánh thì cũng phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa, hạ trại vận lương, hai quân muốn đánh nhau thì ít nhất cũng phải chờ thêm mười ngày nữa, xem xem thế cục thế nào trước đã.”

Quốc quân Phàn quốc không đồng ý ngay nhưng ông ta lại có hứng thú với kế hoạch này.

“Vương thượng anh minh.”

Tể tướng Phàn quốc cuối đầu về phía quốc quân nói một cách nịnh nọt.

Cứ như vậy.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu trầm tư nhìn chằm chằm vào sa bàn, toàn bộ Văn Hoa điện vang lên đủ loại âm thanh, các tướng lĩnh của binh bộ đều đang trao đổi sách lược, mỗi chi tiết nhỏ đều cần phải được bàn bạc cẩn thận, cho nên rất ầm ĩ.

Mà vào lúc này, một giọng nói vang lên.

Chương 725: Ba Quân Xuất Chinh! Trăm Vạn Hùng Binh! Dạ Tập Phàn Quốc! (6)

“Tín Vũ hầu đã truyền thiên chỉ đến, nói là đã đến bên ngoài Phàn quốc, đang hạ trãi ở sơn mạch Đại Thu, thỉnh Hứa đại nhân chỉ đạo.”

Sau khi giọng nói kia vang lên.

Hứa Thanh Tiêu chỉ phất phất tay không nói gì thêm, hắn lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Phàn quốc, cả Phàn quốc tổng cộng có bốn tòa thành, phương hướng là ba ngang một dọc.

Qua thật lâu sau.

Hứa Thanh Tiêu thu ánh ánh mắt lại, trong lòng đã có ý tưởng.

Cũng vào lúc này, giọng của An Quốc công vang lên.

“Thủ Nhân, quan hậu cần phải vận chuyển lương thảo đi đâu đây? Có đi qua con đường Thiên Nghiêm Hiểm kia không?”

An Quốc công mở miệng chỉ vào một con đường hiểm trợ bên trong sa bàn.

“Không.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

“Còn chưa đến Thiên Nghiên Hiểm sao? Vậy thì ở đâu? Đi địa mạch Long Trung à? Nếu là nơi này vậy thì ít nhất cũng phải đợi đến hai ngày mới có thể vận chuyển lương thảo đến tay Tín Vũ hầu.”

“Cũng đúng lúc có hai ngày để hạ trại sắp xếp.”

An Quốc công khẽ gật đầu, ông ta không nói thêm gì, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng là người chỉ huy mọi chuyện, có hơi lạnh nhạt cũng là bình thường, chuyện lương thảo này, thời gian đến trễ chỉ cần không quá mười ngày là được.

Dù sao thì võ giả không ăn mười ngày cũng không thành vấn đề.

Nhưng giọng của Hứa Thanh Tiêu lại chậm rãi vang lên.

“Lương thảo đã đến rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Câu nói này làm cho tất cả mọi người ở đây đều rất ngạc nhiên.

“Đến rồi hả?”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt của bọn họ tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hai ngàn dặm đường ít nhất phải cần đến thời gian năm ngày mới đưa đến được, quan trọng là thứ cần vận chuyển đó là gì, mấy xe ngựa thôi thì có thể vận chuyển trong một ngày được nhưng kiểu này rất ít, thông thường ít nhất cũng cần phải ba đến năm ngày.

Tín Vũ hầu chỉ mới xuất phát hôm qua thôi.

Hôm nay đã đến rồi à?

Hơn nữa còn đến từ lâu rồi?

Chuyện này làm cho người ta có hơi khó hiểu.

Hứa Thanh Tiêu dùng cái gì vận chuyển?

Chẳng lẽ là dùng thuyền rồng?

Đây là chuyện không thể nào. Hai ngàn dặm đường đâu cần phải dùng đến thuyền rồng?

Nhưng sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu lấy một lá thư đã chuẩn bị từ lâu ra nói:

“Truyền khẩn cấp hai ngàn dặm, giao thư này cho Tín Vũ hầu.”

Hứa Thanh Tiêu không giải thích An Quốc công cũng không hỏi thăm thêm.

Ngay lập tức, có tướng lĩnh đi lên nhận lấy lá thư rồi dùng tốc độ nhanh nhất lãnh lệnh đưa đi.

Dùng chiến mã nhanh nhất Đại Ngụy lao vụt đi.

Cơ hồ là dùng tốc độ cực nhanh, khoảng hai canh giờ là đến được sơn mạch Đại Thu.

Trong cơ thể của loại chiến mã này đang chảy huyết mạch của yêu thú, có thể chạy với tốc độ cực nhanh, chuyên dùng để đưa quân cơ chiến báo.

Sơn mạch Đại Thu.

Một giọng nói vang lên.

“Khẩn cấp hai ngàn dặm!”

“Hứa đại nhân có quân cơ!”

Tướng lĩnh đưa tin nhảy thẳng từ chiến mã xuống, toàn thân hắn đầy mồ hôi, đưa lá thư trong tay cho Tín Vũ hầu.

Tín Vũ hầu nhận lấy tình báo quân cơ,

Tả Hữu tướng quân cũng nhìn qua.

Mở phong thư ra.

Không có bao nhiêu chữ.

Nhưng chữ nào cũng như châu như ngọc.

“Giờ Tý tối nay!”

“Ba mươi vạn đại quân!”

“Tập kích Phàn quốc!”

“Kẻ nào ngăn cản! Giết!”

“Nam đinh trong hoàng thất Phàn quốc! Giết!”

“Văn võ Phàn quốc! Giết!”

“Người không phục! Giết!”

“Hỏa thiên hoàng cung bảy ngày! Tất cả vàng bạc châu báu khao thưởng ba quân!”

“Trận chiến này.”

“Chỉ cho phép thắng không cho phép bại.”

“Giám Quốc thiếu khanh Hứa Thanh Tiêu.”

Đọc xong phong thư.

Tín Vũ hầu sửng sốt.

Tả Hữu tướng quân cũng sửng sốt.

Nói thật, không phải họ chưa từng thấy qua chuyện đời mà là quân lệnh do Hứa Thanh Tiêu hạ xuống hình như có gì đó hơi là lạ.

Theo lẽ thường mà nói, hai quân giao chiến có thể dùng thủ đoạn đánh lén, nhưng vấn đề ở đây tương quan giữa hai thế lực.

Bọn họ là vương hầu Đại Ngụy, mang theo ba mươi vạn đại quân, hoàn toàn có thể chính diện đánh tới mà, đâu cần phải tập kích công thành ban đêm, làm vậy chỉ sợ sẽ bị người trong thiên hạ sỉ nhục, nhất là đám nho thần kia.

Thật ra thì lăng mạ hay sỉ nhục là còn đỡ, quan trọng nhất là lỡ như không đánh hạ được vậy thì đây mới chính là vấn đề lớn nhất. Ngươi tập kích là thể hiện cho việc ngươi không có sức mạnh để đánh lâu dài. Vốn người ta muốn chính diện đối kháng với ngươi, bây giờ không đánh chính là muốn tiêu hao thời gian của ngươi.

Ảnh hưởng đến sĩ khí, hơn nữa lại còn có nhiều bất lợi.

Chiến dịch nhỏ, muốn làm gì thì làm đó, chiến dịch lớn thì bất cứ bước nào cũng không được sơ xuất, ba mươi vạn đại quân, cần phải là người có năng lực khống chế mạnh mẽ cỡ nào mới có thể dụng binh như thần được chứ? Mỗi một mệnh lệnh hạ xuống đều cần phải được truyền đạt qua nhiều tầng.

“Hầu gia, nói gì thế?”

Tả tướng quân Lâm Phong nuốt một ngụm nước bọt, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói thế nào.

“Quân lệnh như núi!”

“Chẳng qua bây giờ đừng nói gì cả, đợi đến giờ tuất lại nói.”

Tín Vũ hầu cũng rất bá khí, hắn ngưng tụ chân khí, trực tiếp đốt luôn phong thư.

Tả Hữu tướng quân cùng nhau lĩnh mệnh.

Sau đó, trong sơn mạch Đại Thu.

Cần hạ trại thì hạ trại, nên làm gì thì làm đó, mười vạn thiết kỵ cũng không nhận ra điều gì.

Mãi cho đến ba canh giờ sau, hai mươi vạn tinh binh cũng tập trung đông đủ, đám người bắt đầu hạ trại làm việc, chuyện hạ trại của ba mươi vạn đại quân hết sức phức tạp.

Còn nhất định phải đào được đường nước và một vài vật khác, thí dụ như nói chuyện bài tiết, nhất định phải làm cho tốt toàn bộ.

Hành binh đánh trận không chỉ cần mỗi cầm đao cầm thương đi là xong.

Hậu cần là thứ nhất, đánh trận là thứ hai.

Nếu không có hầu cần thì vốn không đánh trận lâu dài.

Tất cả, tất cả đều an tĩnh trật tự.

Mãi cho đến giờ tuất.

Sắc trời đã tối, trước mắt ngoại trừ đại doanh chủ yếu ra, các doanh địa còn lại chỉ hoàn thành được ba phần, các tướng sĩ nhóm lửa, ai nấy đều rất chờ mong.

Khó khăn lắm Đại Ngụy mới có một trận chiến, tất nhiên là bọn họ tràn đầy chờ mong và hưng phấn rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, bên trong đại doanh.

Mấy trăm vị tướng lĩnh đang đứng ở đó, nghe Tín Vũ hầu ra lệnh.

“Tất cả các tướng tĩnh, truyền chuyện tập kích ban đêm này lại cho thuộc hạ, truyền từng tầng mà xuống.”

“Triều đình có lệnh, lần tập kích ban đêm này, ai ngăn cản, giết!”

“Ai không phục! Giết!”

“Nam đinh nhất mạch hoàng thất, giết toàn bộ!”

“Văn thần võ tướng, giết!”

“Người có vũ khí bằng sắt trong tay, giết!”

“Cho dù không giết già yếu bệnh tật và phụ nữ nhưng người phản kháng, giết hết.”

“Bất kỳ kỳ trân dị bảo gì trong hoàng cung, tất cả những vật có giá trị trong thành đều có thể đánh cướp nhưng cần phải báo lại, không thể giấu làm của riêng, tất cả vàng bạc châu báu đều do triều đình phân phát, sẽ đem làm phần thưởng cho ba quân.”

“Các ngươi rõ chưa?”

Chương 726: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (1)

Tín Vũ hầu lên tiếng, hắn nói liên tiếp mấy chữ giết, nói đến nỗi làm cho các tướng lĩnh phải nuốt một ngụm nước bọt.

Đại Ngụy mang tiếng là thượng quốc, lại còn có Văn cung, là chính thống của người đọc sách trong thiên hạ, đối ngoại thì nhân nghĩa đạo đức, cho dù là hành binh tác chiến nhưng vẫn nói lý lẽ.

Nói thẳng ra một chút thì có nhiều chỗ cần kiêng dè, chỉ giết những người tham gia quân ngũ, còn có hoàng thất nhất mạch, những bách tính còn lại vốn không thể giết, còn về phần loại hành vi như đánh cướp này, bình thường cũng không được cho phép.

Cho nên đám người có hơi bận tâm, chỉ sợ lỡ như thật sự làm chuyện này rồi, quay đầu lại sẽ bị những người đọc sách kia vạch tội, vậy thì phiền rồi.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Chỉ là nên trả lời thì vẫn phải trả lời, đây là quân lệnh, không thể chất vấn.

Nhưng sau khi nhận lệnh xong thì có người không nhịn được nhíu mày nhìn về phía Tín Vũ hầu.

“Hầu gia làm như vậy có thể nào sẽ gây ra phiền phức hay không?”

Có tướng lĩnh lên tiếng nói ra sự lo lắng trong lòng mọi người.

Mà Tín Vũ hầu thì mang vẻ mặt lạnh lùng nói:

“Có gì phiền phức?”

“Đây là mệnh lệnh của triều đình, là mệnh lệnh của Hứa Thủ Nhân Hứa đại nhân, bây giờ ngài ấy chính là Giám Quốc thiếu khanh.”

“Trận chiến này ngài ấy chính là chỉ huy sứ, chúng ta chỉ nghe theo quân lệnh mà thôi.”

“Hơn nữa, hành động như vậy bản hầu cũng không thấy có gì sai, đám dị tộc phiên bang này cũng đang nhìn chằm chằm vào Đại Ngụy chúng ta đấy.”

“Chúng ta đâu phải chưa từng cho bọn họ cơ hội đâu, hai mươi mốt ngày, chúng ta đã bị bách tính trong thiên hạ mắng chửi hai mươi mốt ngày, cũng để cho bọn họ thời gian hai mươi mốt ngày.”

“Bọn họ lại cực kỳ không biết quý trọng, chẳng lẽ thật sự cho là Đại Ngụy sẽ đồng ý với bọn họ?”

Tín Vũ hầu nói một phen làm cho đám người nhịn không được nhớ lại hoàn cảnh hai mươi một ngày kia, tướng lĩnh Đại Ngụy bị chửi đến máu chó đầy đầu.

Cơn tức này bọn họ vẫn giấu trong bụng, ngày nào cũng nổ ầm ầm như sấm, bây giờ bị nhắc lại làm cho trong lòng mọi người đúng là lại nổi lửa lên rồi.

Đúng vậy, Đại Ngụy đã cho bọn họ hai mươi mốt ngày, Hứa Thanh Tiêu viết liền ba đạo thánh chỉ, yêu cầu đối phương chủ động viết chiếu thỉnh tội để tạ lỗi.

Nhưng thái độ của đối phương là gì đây?

Vốn là mặc xác vương triều Đại Ngụy, nước nào cũng ghê gớm lắm, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là chủ quốc.

“Hầu gia nói đúng lắm, là thuộc hạ nghĩ sai.”

“Hầu gia nói không sai, đám chó má kia, đêm nay phải giết cho sảng khoái mới được.”

“Thân là nước phụ thuộc vậy mà lại nhiều lần xâm phạm Đại Ngụy ta, đúng là đáng chết.”

“Hứa đại nhân đúng là dũng khí sôi trào, trước đó ta đã nghe nói thật sự là trong máu Hứa đại nhân đang chảy dòng máu binh gia, lúc đầu ta còn không tin nhưng bây giờ xem ra Hứa đại nhân chính là người trời sinh để làm tướng.”

“Làm người có khí phách, một thư sinh lại dám lựa chọn làm như vậy, nói không chừng sau này Hứa đại nhân có thể trở thành binh thánh đấy.”

Các tướng nghị luận ầm ĩ, tán thưởng Hứa Thanh Tiêu đúng là quả quyết và quá tài hoa.

“Muốn nịnh nọt thì chờ đến khi hồi triều rồi lại nói.”

“Ta thấy Thủ Nhân huynh đệ không chỉ có thủ đoạn quả quyết thôi đâu mà mưu trí của hắn cũng là số một thiên hạ.”

“Được rồi, lập tức truyền lệnh xuống dưới đi, giờ tý vừa đến là trực tiếp hành động.”

”Đúng rồi, phái mười khinh binh đi chung quanh do thám, phát hiện ra liền giết.”

Nghe thấy đám người ở đây khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt Tín Vũ hầu cũng sáng lên, chẳng qua trước mắt không phải là thời điểm để khen ngợi, sắp đánh đến nơi rồi.

“Mạt tướng tuân lệnh.”

Mấy trăm vị tướng sĩ cùng nhau hô lên sau đó đi khỏi đại doanh.

Lúc này.

Trời tối đen gió thổi lớn.

Sơn mạch Đại Thu, mấy trăm bóng người âm thầm đi từ đại doanh ra.

Không đến nửa canh giờ đã có mấy bóng người ngã xuống, lặng lẽ bị giết chết.

Mà trong binh doanh.

Lúc quân lệnh truyền đạt xuống thì các binh sĩ cảm thấy rất kinh ngạc.

Chẳng qua bọn họ cũng không lộ ra điều gì mà còn cố gắng tiêu hóa tin tức làm cho người ta rung động kia.

Qua một hồi lâu, lúc này đại quân mới lấy lại được tinh thần.

Bọn họ muốn lên tiếng nhưng lại trong thấy Bách phu trưởng làm ký hiệu câm miệng.

“Đừng rêu rao, nhớ cho kỹ, trận chiến này là trận đầu tiên của Đại Ngụy, chuyện này có liên hệ đến sự vinh quang của Đại Ngụy, phàm là người chết trận sẽ được trợ cấp gấp ba lần, cùng với được hưởng vàng bạc châu báu của Phàn quốc.”

“Các huynh đệ, đừng trách lão tử nói chuyện khó nghe, các ngươi đến vợ còn chưa tìm được, nói đến cùng là vì sao đây? Còn không phải là vì không có tiền à?”

“Sau khi trận chiến này qua đi, có thêm dũng khí giết địch lập công, không có dũng khí thì cố gắng sống sót, chờ sau khi vào thành, toàn bộ vàng bạc châu báu Phàn quốc muốn cướp bao nhiêu thì cướp bấy nhiêu.”

“Ta đã tính sơ rồi, một người ít nhất có thể được chia đến mấy trăm lượng, thậm chí có thể còn hơn một ngàn lượng.”

“Có số tiền kia rồi các ngươi còn rầu gì nữa? Hơn nữa trong Phàn quốc này có bao nhiêu cô gái đẹp? Phong tình dị tộc, mang về làm thiếp cũng không lỗ mà.”

“Tự các người ngẫm lại đi!”

Bách phu trưởng nhỏ giọng nói vậy.

Sau khi nói xong, mấy trăm người lập tức lộ ra vẻ mặt chấn động không gì sánh nổi, so với chuyện vừa rồi mới nghe được còn rung động hơn.

“Mấy trăm lượng?”

“Một ngàn lượng? Đại nhân, ngài không gạt bọn ta đó chứ?”

“Ta nhập ngũ một năm cũng chỉ có mười hai lượng, nếu thắng trận chiến này thì có thể được mấy trăm lượng à?”

Đám người kinh ngạc, thật sự bị số bạc kia làm cho rung động.

Mấy trăm lượng là khái niệm gì chứ? Chính là bổng lộc mấy chục năm của bọn họ đó.

Có số tiền kia, bọn họ còn sợ không tìm được vợ hay sao?

Còn những lời mà bách phu trưởng nói kia, tìm mấy cô nương dị tộc về làm thiếp, chuyện này có sức hấp dẫn rất lớn đối với bọn họ.

“Lão tử gạt các ngươi làm gì?”

“Đây là mệnh lệnh của triều đình, nhưng nhất định phải thắng lợi, thắng rồi thì tất cả của Phàn quốc đều khao thưởng ba quân, tự các ngươi nghĩ xem, cả Phàn quốc chẳng lẽ không thể có nổi một vạn vạn lượng bạc hay sao?”

“Chúng ta có bao nhiêu người? Ba vạn người, chia theo đầu người thì một người sẽ được ba trăm ba mươi ba lượng bạc.”

“Hơn nữa lời này là do Hứa đại nhân nói, các ngươi tin hay không?”

Bách phu trưởng nói vậy, đám người nghe thấy lời này là do Hứa đại nhân nói thì trong lúc nhất thời, ai nấy đều trở nên hưng phấn.

“Nếu như là lời Hứa đại nhân nói thì ta sẽ tin.”

“Ta cũng tin, mẫu thân ta nói Hứa đại nhân là một vị quan tốt, xưa nay không nói dối bao giờ, đi theo Hứa đại nhân sẽ có thịt ăn.”

Chương 727: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (2)

“Ba trăm ba mươi ba lượng hả, trời ơi, ta có thể cưới được hai bà vợ luôn đó chứ.”

“Hừ, một đám ngu xuẩn, chỉ có con nít mới chọn lựa thôi, ta muốn tất, giết địch thăng quan cưới vợ, không thể tất cả đều muốn à?”

“Ha ha ha, lời này của ngươi đúng là quá chí lý.”

Đám người nghị luận ầm ĩ, hoàn toàn không e ngại chút nào, đây là biểu hiện của sĩ khí đã tăng lên.

Có trọng thưởng tất sẽ có dũng phu.

Hứa Thanh Tiêu không có tuyên ngôn gì trước khi chiến đấu cả, cũng không chuẩn bị sẵn gì, hắn dùng dân oán để điều động sĩ khí, từ đó để cho đám tướng sĩ bản thân đã mang sẵn lửa giận trong lòng này ra sân.

Lại dùng bạc để trải đường, tất cả như nước chảy thành sông.

Cứ như vậy, cuối cùng, toàn bộ ba mươi vạn đại quân cũng được thông báo xong hết.

Tất cả mọi người ai nấy đều tràn đầy chờ mong và nhiệt huyết, chờ đợi giờ tý đến.

Thời gian dần trôi. Cuối cùng, đã đến giờ tý.

Ba mươi vạn đại quân do Tín Vũ hầu dẫn dắt đã phân ra làm ba đội, lần lượt theo ba cửa thành hướng Đông Nam Bắc âm thầm tiến lên.

Hai trăm dặm.

Cho dù có tăng tốc tiến lên trong đêm như thế nào thì cũng phải cần đến một canh giờ mới có thể chạy tới nơi.

Giờ khắc này.

Ba mươi vạn đại quân đã cố hết sức để giữ yên lặng.

Âm thanh của kỵ binh khó mà che lấp được cho nên kỵ binh đi ở phía sau, không dẫn đầu công kích.

Một trăm năm mươi dặm.

Một trăm dặm.

Năm mươi dặm.

Khoảng cách đang không ngừng được giảm bớt, có nhóm trinh sát gồm năm trăm người vẫn luôn đi phía trước đội ngũ hai mươi dặm, phụ trách dò xét tình hình đường đi.

Ba mươi dặm.

Hai mươi dặm.

Chỉ còn cách điểm đến hai mươi dặm cuối cùng.

Nhưng điều đáng tiếc chính là muốn giấu diếm là chuyện không thể nào.

Vù! Vù! Vù!

Phanh! Phanh! Phanh!

Bên trên bầu trời, từng chùm pháo hoa nổ tung tóe, đây là tín hiệu cầu cứu của Phàn quốc, có thám tử đã phát hiện ra tin hành tung quân địch, lập tức cảnh cáo đến toàn bộ người bên trong Phàn quốc.

Việc âm thầm di chuyển đã bại lộ, Tín Vũ hầu cũng chẳng bối rối chút nào. Trên thực tế thì theo hắn đoán chắc bọn họ sẽ bị phát hiện lúc cách thành năm mươi dặm.

Bây giờ khoảng cách với ngoại thành Phàn quốc là hai mươi dặm, đã vượt khỏi dự đoán của hắn.

“Toàn quân xông lên!”

“Giết!”

Giờ khắc này, Tín Vũ hầu rút thanh kiếm ra, hắn khống chế con ngựa có dòng máu yêu thú, miệng phát ra tiếng hét kinh thiên.

Đây là một võ giả tứ phẩm, là một vị vương giả võ đạo, giọng của hắn vang vọng khắp mười dặm.

Giờ khắc này, ba mươi vạn đại quân cùng nhau nghe được khẩu hiệu của Tín Vũ hầu.

Bọn họ không còn âm thầm bước đi nữa mà ào ào rút đao dài ra, đánh về phía trước.

Có lẽ bởi vì sự khó chịu và uất ức trong lòng, cũng có lẽ bởi vì phần thưởng lớn nên sẽ có người dũng mãnh, nhưng bất luận là nguyên nhân gì thì ba mươi vạn đại quân như điên như cuồng mà lao tới, giết về hướng chủ thành.

Dưới ánh trăng, ánh đao kiếm sắc bén.

Chủ thành Phàn quốc.

Trong vương cung.

Chủ quân Phàn quốc đang kiểm kê các thứ được chi viện cho lần này, cả người ông ta như đang rơi vào mộng đẹp.

Mơ đến một ngày kia Phàn quốc có thể bước lên vị trí mười nước đứng đầu.

Nhưng vào lúc này, một loạt tiếng bước chân gấp rút chạy tới.

“Không! Không! Không xong!”

“Vương thượng, không xong.”

“Quân Đại Ngụy, đánh đến rồi.”

Thái giám hấp tấp chạy tới, lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

“Cái gì?”

“Quân Đại Ngụy giết tới?”

“Chuyện này không thể nào.”

Quốc vương Phàn quốc đứng dậy, trong mắt ông ta chứa đầy vẻ không thể tin.

Ba mươi vạn đại quân chỉ vừa mới đi đến sơn mạch Đại Thu, theo lẽ thường mà nói thì chỉ sợ hôm nay họ vẫn chưa hạ trại xong.

Tất cả các công tác chuẩn bị đều chưa làm xong, sao đã giết tới rồi?

Đây chắc chắn là chuyện không thể nào.

Chẳng lẽ bọn họ không muốn chuẩn bị hay sao?

Chẳng lẽ bọn họ không sợ sẽ bị bại trận hay sao?

Chuyện công thành này, bản thân nó vốn đã rất khó, nếu như không làm tốt công tác hậu cần thì đánh sao được?

Hơn nữa, không phải Đại Ngụy luôn tự xưng là một đất nước nhân nghĩa hay sao? Không phải là bậc thầy đạo đức hay sao?

Vậy sao đánh đến chỗ mình thì lại chẳng còn chút nhân nghĩa đạo đức nào rồi?

Quốc vương Phàn quốc thật sự có hơi ngẩn ra, ông ta không biết phải nói gì nữa.

Qua nửa khắc đồng hồ, cuống cùng ông ta cũng lấy lại được tinh thần.

"Nhanh!"

"Nhanh!"

"Đi truyền tin cho Tể tướng nhanh lên."

"Mau đi thông báo tập kết tất cả tinh binh Phàn quốc, chống lại giặc ngoại xâm."

Quốc vương Phàn quốc lên tiếng, ông ta biết chuyện này không thể nào chậm trễ được nữa, nhất định phải nhanh chóng đề ra kế sách đối phó.

Thái giám nghe xong câu này thì quay người rời đi ngay lập tức, chẳng qua vào lúc này, quân vương Phàn quốc lại lên tiếng một lần nữa.

"Trước hết cứ để cho những tướng sĩ dị tộc nước khác kia ra giết trước đi."

Ông ta nhắc nhở một câu.

Mà sau khi thái giám nghe xong câu nói kia thì liền đi thẳng ra ngoài.

Sau nửa khắc đồng hồ.

Thừa tướng Phàn quốc cơ hồ như là vội vội vàng vàng chạy tới, giày ông ta cũng không thèm mang, có thể thấy được tâm trạng ông ta lúc này đã gấp như lửa đốt, một vài văn thần võ tướng bao gồm cả sứ thần các nước cũng nhanh chóng đi đến hoàng cung.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến, cũng chưa bao giờ nghĩ là Đại Ngụy thế mà sẽ tập kích vào lúc này.

Chuyện này đúng thật là… không thể tưởng tượng nổi.

"Vương thượng, nhanh chóng chỉnh đốn ba quân chống giặc ngoại xâm, lần này Đại Ngụy đã mang tâm trạng quyết tâm muốn chết nên mới tập kích nước ta vào ban đêm."

"Hành động như vậy quá không nhân đạo, nếu như có thể thủ vững trận này thì trận chiến này, Phàn quốc chúng ta xem như thắng một nửa."

"Nếu không, nếu như không thủ vững được, lần này Phàn quốc sẽ tiêu đời."

Tể tướng Phàn quốc mở miệng, ông ta chỉ dùng một câu nói đã chỉ rõ ra trọng điểm.

Đối phương tập kích vào ban đêm thật sự là rất không nhân đạo, hoàn toàn có thể công kích Đại Ngụy bằng ngôn luận, thắng được càng nhiều sự ủng hộ của các nước.

Nhưng nếu như không giữ vững được, có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, lịch sử là do người thắng viết ra.

"Lợi Ngõa, bây giờ ta giao tướng phù cho ngươi, điều động đại quân ra khỏi thành ngăn địch."

Quốc vương Phàn quốc thật sự có hơi luống cuống, ông ta nhanh chóng giao binh phù ra để Tể tướng đi điều binh.

Trên thực tế không phải ông ta luống cuống mà là tất cả mọi người ai cũng không ngờ Đại Ngụy lại đột nhiên ra tay như vậy.

Đúng là tàn nhẫn dứt khoát.

Ầm!

Vào lúc này, một tiếng ầm lớn vang lên.

Là máy bắn đá.

Đá lửa bị bắn rơi vào trong chủ thành.

Chương 728: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (3)

Giờ khắc này, bên ngoài hoàng cung vang lên tiếng thét chói tai, âm thanh chạy nạn, tiếng la khóc và những âm thanh hoảng hốt chập chùng vang lên.

Chiến tranh đến, cho dù dân chúng có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không có cách nào đối mặt với ba mươi vạn cỗ máy giết chóc này.

Rầm rầm rầm!

Càng lúc càng có nhiều đá lửa rơi xuống chủ thành Phàn quốc.

Quân đội Đại Ngụy đã bắt đầu công thành.

“Giết!”

“Giết!”

Ngoài thành, tiếng hô giết vang lên đinh tai nhức óc, vang lên tận trời, truyền đến hoàng cung.

“Nhanh đi!”

Quốc quân Phàn quốc hét lớn một tiếng bảo Tể tướng nhanh chóng đi đối phó.

Mà lúc này.

Bên ngoài chủ thành Phàn quốc.

Ba mươi vạn đại quân từ ba hướng Đông Nam Bắc tiến công, máy bắn đá ném từng viên đá lửa vào trong thành dẫn đến chiến hỏa ngập trời.

Tiếng hô giết vang lên tận trời đau đầu điếc tai, đến cả mây đen cũng bị đánh tan, để lộ ra ánh trăng sáng, dường như trở thành người chứng kiến.

“Phá cửa thành.”

Giọng của Tín Vũ hầu vang lên.

Trong tay hắn cầm một thanh đại đao màu đỏ, chân khí khuếch tán ra chung quanh, một đao chém xuống, vết đao khí dài một trăm mét liền hiện ra, chém chết mấy trăm tên lính Phàn quốc.

Hắn giống như nhà vô địch, quét ngang một đường.

Không chỉ có hắn, hơn mười vị võ giả ngũ phẩm cũng hóa thành một luồng sức mạnh to lớn, đánh về phía binh lính Phàn quốc.

Đây là quân đội đóng giữ chủ thành, bây giờ cửa thành bị đóng lại, trên tường thành, từng mũi tên được bắn ra, những mũi tên này được rót chân khí vào rồi mới bắn ra, lại được chế tạo bằng loại sắt đặc biệt, có thể xuyên qua thân thể của võ giả dễ như trở bàn tay.

Tên bắn như mưa.

Chỉ vừa đối chiến, tính ra đã có hàng trăm Đại Hoang quân mất mạng tại chỗ.

Điều đáng sợ nhất của chiến tranh nằm ở chỗ này.

Chết và không chết vỗ dĩ không phải do ngươi lựa chọn.

Mấy trăm tướng sĩ giơ vũ khí công thành lên đánh thẳng tới.

Tiễn bắn ra như mưa.

Theo từng mũi tên được tẩm dầu hỏa bắn ra, trong lúc nhất thời, có rất nhiều người lửa xuất hiện, tiếng rống to thảm thiết, nằm lăn lộn trên đất muốn dập lửa, nhưng trên người đã bị tên tẩm dầu hỏa bắn trúng, khó có thể tránh khỏi cái chết.

“Huynh đệ, ta giúp ngươi.”

Bên trong Đại Hoang quân có người rống to, trực tiếp giết chết đồng đội toàn thân đều là lửa kia, tránh cho đối phương tiếp tục chịu khổ.

Ba mươi vạn Đại Hoang quân nhiệt huyết sôi trào, bọn họ giết chóc giống như là chẳng cần mạng nữa.

Bọn họ sợ cái chết.

Nhưng bọn họ biết, quân lệnh như núi, còn hơn cả sống chết.

“Thang dây! Thang dây! Thang dây!”

“Nhanh trèo lên thang dây đi!”

Cuối cùng, dưới sự trả giá cực kỳ thảm thiết, thang dây cũng đến được cửa thành, vô số Đại Hoang quân như trèo lên như điên.

Nhưng từng tảng đá lại rơi xuống đập chết bọn họ.

Dầu hỏa đổ xuống, nương theo những mũi tên, lại là một trận giết chóc cực kỳ thảm thiết.

Tiếng gào thét, tiếng kêu to, âm thanh gào khóc, chửi rủa, những tiếng rống giận dữ đan vào với nhau.

Đây!

Chính là chiến tranh.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Sau một khắc, ba mũi tên cực lớn được bắt ra, tốc độ cực nhanh giết về phía Tín Vũ hầu.

Đây là tên của nỏ khổng lồ, mũi tên được chế tạo từ huyền thiết cực kỳ quý giá, có thể làm bị thương võ giả tứ phẩm.

Điều may mắn chính là Tín Vũ hầu lúc nào cũng đề phòng, đại đao màu đỏ của hắn bổ ngang chém xuống, làm tia lửa lóe lên ngay lập tức, sức mạnh to lớn đánh tới làm cho hắn nhịn không được mà lui lại mấy trăm bước.

Mà ngay vào lúc này, bên trong chủ thành Phàn quốc, một võ giả tứ phẩm bay lên, đây chính là một vị vương giả.

Hắn đáp xuống trên thành, chân khí khuếch tán ra mười trường chung quanh, lập tức giết liền mấy chục Đại Hoang quân, trên dưới toàn thân đều tràn ngập chân khí màu nâu đỏ.

Ánh mắt Tín Vũ hầu lạnh lẽo.

Ngay tức khắc, bóng dáng hắn khẽ động, tốc độ cực nhanh, đại đao màu đỏ chém tới, bá khí hung mãnh.

Người kia cầm loan đao, dùng một loại trạng thái quỷ dị mà chém về phía Tín Vũ hầu.

Hai vị võ giả tứ phẩm nổ ra đại chiến, dư ba động một tí là càn quét mấy trăm người.

Lần tập kích này cũng là công thành, không thể nào xây dựng binh trận, cho nên trận chiến này cũng là trận chiến giành lại tôn nghiêm của Đại Ngụy.

Tiếng la giết ầm ĩ chói tai không dứt.

Ba mươi vạn Đại Hoang quân vốn chẳng thèm chú ý đến trận chiến vương giả kia.

Trước mắt bọn họ chỉ có hai chữ.

Công thành!

Công thành!

Con mẹ nó ta đang công thành đấy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Âm thanh công thành khí đập vào cửa thành vang lên chói tai, cửa thành cao đến mười lăm trượng ào ào rung động.

Mỗi một tiếng ầm đều làm cho bách tính trong thành khủng hoảng không thôi.

Tròn nửa canh giờ.

Ròng rã nửa canh giờ.

Trước trước sau sau nửa canh giờ.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của không biết bao nhiêu sinh mạng, cuối cùng cũng có người leo được lên tường thành.

“Giết!”

Tên binh sĩ của Đại Ngụy này nắm chặt trường đao, đôi mắt đỏ lên, bởi vì người chiến hữu mà hắn thân thiết nhất vừa rồi đã bị lửa thiêu chết tươi.

Phốc phốc phốc!

Chiến đao bùng nổ một hơi chém chết ba người, nhưng vừa quay đầu đã bị hơn mười thanh trường thương xuyên qua thân thể.

Nhưng hắn vẫn cố cầm cự năm hơi thở.

Năm hơi thở này giúp cho ba binh lính Đại Ngụy vọt lên.

Máu tươi chảy lẫn vào nhau, ba tên binh sĩ Đại Ngụy dường như là giết đến không muốn sống nữa, dù vết thương trên người đã chằng chịt nhưng niềm tin mãnh liệt và sức mạnh ý chí khủng khiếp đã làm cho trong mắt bọn họ không còn bất kỳ trở ngại nào.

Trên tường thành, binh sĩ Phàn quốc đã bao giờ thấy qua kiểu người thế này, mặc dù bọn họ là dị tộc nhưng đối với những binh sĩ chiến đấu đến không cần mạng này mà nói thì về mặt khí thế cũng đã thua một nửa.

Lúc này.

Càng lúc càng có nhiều binh sĩ Đại Ngụy xông tới, gặp người là giết.

Cũng giống vậy, những binh sĩ xông lên đầu tiên cơ hồ là chẳng có một ai sống sót địch nhiều ta ít, chẳng có kỳ tích nào đáng kể.

Trong chiến tranh cục điện, có lẽ sẽ có may mắn nhưng đối với chiến tranh cỡ lớn, con số thương vong thấp chắc chắn là không thể nào xuất hiện, ba mươi vạn đại quân đối địch ít nhất cũng phải chết mấy vạn người, thậm chí, đối với trận chiến công thành đáng sợ nhất này.

Đối mặt chính là thây người chất đống.

Không lấy mạng người chồng lên thì vốn dĩ chẳng thể bước được đến cửa thành.

Ầm!

Lại qua nửa canh giờ.

Cuối cùng thì cửa thành Đông cũng bị phá, quân đội Đại Ngụy bắt đầu ào ào lao vào giết chốc.

Chẳng qua bên trong Phàn quốc, tướng lĩnh viện trợ của các nước cũng đến chỉ huy ngay lập tức.

Trận đấu thật sự mới bắt đầu.

Chương 729: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (4)

Thiết kỵ giết đến, từng cổ thi thể ngã vào trong thành, chiến hỏa tràn lan, toàn bộ Phàn quốc ánh lửa ngập trời, trên đường phố đâu đâu cũng là thi thể, phòng ốc sụp đổ. Có ông lão bị đè dưới nhà không thể động đậy được kêu thảm không ngừng nhưng chẳng ai quan tâm.

Có em bé lớn tiếng gào khóc, nó mất đi cha mẹ, vó ngựa của các nước lao tới, đạp dưới chân chẳng qua chỉ là thi thể của một đứa trẻ mà thôi.

Chiến tranh đến.

Không ai quan tâm được nhiều như vậy.

Duy chỉ có tử chiến.

Cho dù có hy sinh thứ gì đi chăng nữa thì cũng không quá quan trọng.

Thời gian từng chút trôi qua.

Ba mươi vạn đại quân Đại Ngụy xông vào chủ thành Phàn quốc thế như chẻ tre, bọn họ giết đến cả người đầy máu.

Tín niệm vô địch làm cho bọn họ ai nấy đều như những chiến thần.

Có binh sĩ cho dù đã bị chiến đao chém vào vai nhưng vẫn ương ngạnh chiến đấu đến khi bỏ mình.

Có binh sĩ toàn thân đều là lửa nhưng vẫn cố ôm chặt lấy một binh sĩ Phàn quốc, cùng nhau chết chung.

Thiết kỵ đấu nhau lại càng kịch liệt hơn.

Lưng Tả tướng quân Lâm Phong cắm đầy mũi tên nhưng vẫn cầm trường đao lao ra cố gắng giết địch.

Trên người Hữu tướng quân Trương Võ có hơi mười vết thương nhưng vẫn ra trận chiến đấu.

“Toàn quân nghe lệnh!”

“Trận chiến này liên quan đến quốc uy Đại Ngụy!”

“Trận chiến này liên quan đến quốc vận Đại Ngụy!”

“Trận chiến này liên quan đến tôn nghiêm của chúng ta!”

“Nếu như thua trận này, ba mươi vạn quân chúng ta đều sẽ bị người trong thiên hạ chế giễu, nỗi khuất nhục này vĩnh viễn không thể rửa sạch.”

“Giết!”

“Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng quốc uy không thể nhục, Đại Ngụy không thể nhục.”

Giọng của Trương Vũ vang lên, hắn gào lên như hổ, vung đao lên phía trước, có chết cũng xông lên.

“Giết!”

“Các huynh đệ, giết hết đám chó này, giết sạch hết.”

“Giết!”

“Chúng ta, có chết cũng vinh quang!”

“Giết!”

Những tiếng hô giết điếc tai lại vang lên lần nữa, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Sát ý khủng khiếp xông lên bầu trời.

Tướng lĩnh Đại Ngụy đã điên thật rồi, thiết kỵ giết đến chẳng sợ điều gì, lấy mạng ra để liều.

Thiết kỵ các nước nhìn thấy cảnh này ai nấy đều phải nuốt một ngụm nước bọn. Trong mắt bọn họ, đám người này chính là những kẻ điên.

Bọn họ tới đây là để chuẩn bị cho chiến dịch lâu dài chứ không phải là mới gặp mặt là đánh.

Mà quan trọng hơn chính là những người này có đến ba mươi vạn đại quân, chính là ba mươi vạn đại quân đấy.

Nếu như Phàn quốc cũng có ba mươi vạn đại quân tương đương như vậy thì tất nhiên là bọn họ không sợ, nhưng binh lực của Phàn quốc chẳng qua cũng chỉ có hai mươi vạn, hơn nữa so với binh sĩ Đại Ngụy, đúng là không thể chịu nổi một kích.

Đám tinh nhuệ của các nước dị tộc này cũng sợ.

Nhưng điều làm cho bọn họ thật sự tức giận chính là đến giờ này rồi mà quân chủ lực của Phàn quốc vẫn chưa đến, ngược lại là đám người bọn họ tử thương nặng nề, điều này làm cho bọn họ không phục.

"Con mẹ nó đám chó Phàn quốc, các huynh đệ, rút lui."

Cuối cùng cũng có người nhìn ra chuyện bất thường, chỉ sợ Phàn quốc sẽ không phái binh chủ lực ra, bây giờ chắc họ cũng muốn đầu hàng rồi, tiêu hao binh lực của các nước để xem thực lực của quân Đại Ngụy.

Bây giờ quân đội Đại Ngụy thế như chẻ re, nếu thật sự đánh tiếp thì cho dù là quân chủ lực của Phàn quốc có lên, kết quả đoán chừng chắc là chiến bại. Đơn giản mà nói thì chỉ giết nhiều quân Đại Ngụy hơn một chút mà thôi.

Mà như thế thì cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cho nên có người dự định chạy trốn, rút quân, ít nhất có thể giữ lại một ít thực lực.

"Đừng để bọn chúng chạy, giết."

"Bọn chúng sợ rồi, bọn chúng sợ rồi, các huynh đệ, giết."

"Giết."

Cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, không ai ngờ khi có người vừa sợ hãi chạy trốn thì phản ứng của quân Đại Ngụy lại đáng sợ như vậy, nhất là các tướng lĩnh dị tộc.

Cũng đâu phải là đất nước mình, bản thân họ đã chẳng có cảm mến gì, lại cộng thêm cách làm của Phàn quốc làm cho bọn hắn sinh ra sự chán ghét, vì vậy cho nên tất nhiên có ngày càng nhiều người chạy trốn.

Mà quân đội Đại Ngụy cũng không nhân từ nương tay, khi quân tâm đối phương đã tán loạn thì ánh đao của quân Đại Ngụy liền sáng lên, đầu người rơi xuống hết cái này đến cái khác, chạy càng nhanh thì giết càng hăng.

Bên trong vương cung Phàn quốc.

Một chi thiết kỵ tinh nhuệ vọt vào.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên toàn thân đều là máu, mang theo sự phẫn nộ ngất trời tức giận đi vào bên trong đại điện, ông ta nhìn quốc quân Phàn quốc giận dữ hét:

"Phàn vương! Cuối cùng thì ngài đang muốn làm gì? Vì sao quân chủ lực Phàn quốc cứ mãi trì hoãn không tới? Tám ngàn thiết kỵ của ta thề sống thề chết chém giết bây giờ chỉ còn có một ngàn người, nhưng vẫn chẳng thấy quân chủ lực Phàn quốc đâu."

"Phàn vương, ông đánh không lại, muốn đầu hàng rồi à?"

Ông ta tức giật hét to, tức đến gan cũng phát đâu.

Tám ngàn thiết kỵ theo lý thuyết thì có thể giết được một vạn quân địch, nhưng điều không ngờ tới chính là quân chủ lực của Phàn quốc vậy mà lại không xuất hiện cho nên không có sự công kích của bộ binh, kỵ binh bọn họ khó mà hành động trong hoàn cảnh này.

Bị chém hết bảy ngàn chỉ còn dư lại một ngàn, điều này làm sao ông ta có thể không tức ói máu cho được.

Một kỵ thắng mười binh.

"To gan! Ngươi là cái gì chứ? Vậy mà lại dám gào thét trước mặt vương thượng."

Tể tướng Phàn quốc hét to một tiếng, chỉ vào đối phương trách cứ.

"Nói cho ta biết! Cuối cùng Phàn quốc có ý gì đây?"

Nhưng người đàn ông trung niên cũng không sợ tể tướng mà chỉ nhìn chằm chằm về phía quốc quân Phàn quốc.

Quốc quân cũng không tức giận mà nhìn về đối phương nói:

“Lần này Đại Ngụy tập kích giết đến làm cho chúng ta không kịp trở tay.”

“Chúng ta đã thua, Phàn quốc đã thua.”

“Ý của ta rất đơn giản, đồng ý nghị hòa với Đại Ngụy.”

Quốc quân Phàn quốc mở miệng, nói một hồi làm cho người kia giận quá hóa cười.

“Ha ha ha ha ha! Nghị hòa?”

“Phàn quốc đã giết ba vạn người của Đại Ngụy, bây giờ ngài bảo muốn nghị hòa? Đại Ngụy sẽ đồng ý hả? Phàn vương, ông đúng là mơ tưởng viễn vông.”

Ông ta lớn tiếng cười lên, cảm thấy quốc quân Phàn quốc này có phải là đồ đần không vậy?

Nhưng quốc quân lại không để ý mà chỉ nhìn về phía đối phương nói:

“Người không phải là ta giết, là các ngươi giết.”

“Ta sẽ hạ chiếu thỉnh tội, cũng sẽ nghị hòa, cùng lắm thì đem tất cả những gì các ngươi cho ta dâng hết cho Đại Ngụy thôi.”

“Trận chiến này từ đầu đến đuôi đều là do các ngươi gây hại, nói cho viện binh tới, cho được bao nhiêu? Tính đi tính lại có được hai mươi vạn không?”

“Đại Ngụy quân có mười vạn thiết kỵ, hai mươi vạn tinh nhuệ, ngươi nói đánh thế nào?”

“Nói tóm lại, ta đồng ý nghị hòa! Đã phái người đi trao đổi rồi.”

Chương 730: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (5)

Có thể nói quốc quân Phàn quốc đã viết lên mặt ba chữ vô liêm sỉ, đánh không lại thì lập tức rút lui, lại đi nghị hoà, dù sao thì người của mình cũng chẳng hao tổn bao nhiêu.

Đương nhiên nghị hòa chỉ là do bản thân ông ta nói chứ trên thực tế thì chính là phái người đến đầu hàng.

Đây là kết quả do bọn họ trao đổi trong một canh giờ có được.

Các nước dị tộc đưa đến nhiều thứ tốt như vậy, cùng lắm thì cho Đại Ngụy hết, chỉ cần đại quân vẫn còn thì sớm muộn gì cũng có cơ hội trở mình.

Nếu như binh lính chết sạch vậy thì Phàn quốc cũng không cần phải tồn tại nữa.

“Vô sỉ! Vô sỉ vô sỉ!”

“Ngươi sẽ chôn vùi bản thân chỉ vì sự ngu xuẩn của chính mình.”

Ông ta gầm thét, sau đó liền quay người rời khỏi.

“Càn quấy.”

“Nhục mạ cô vương xong rồi cứ muốn đi như vậy sao? Người đâu, bắt tên tặc tử này lại.”

Quốc vương Phàn quốc rống to một tiếng, ngay sau đó, một lượng lớn tinh binh cũng tràn ra từ trong vương cung, từng mũi tên bắn ra giết hết mấy ngàn thiết kỵ bên ngoài.

“Cẩu tạp chủng!”

“Ngươi đúng là tên cẩu tạp chủng.”

Người kia gầm thét, cho tới bây giờ ông ta cũng không ngờ quốc vương Phàn quốc lại vô sỉ đến nước này.

Đây còn là người sao?

“Bắt sống hắn ta lại, đợi lát nữa giao cho tướng quân Đại Ngụy.

Quốc quân Phàn quốc lạnh nhạt mở miệng đồng thời cũng xoay người lại thở ra một hơi, trong lòng không ngừng cầu nguyện rằng mình có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Mà cũng vào lúc này.

Bên trong chủ thành.

Âm thanh đầu hàng vang lên, nhờ vào một số đồ vật mà truyền ra lan tỏa khắp cả tòa chủ thành.

Ngoài thành.

Khi võ giả tứ phẩm của Phàn quốc nghe được âm thanh đầu hàng thì lập tức dừng tay không muốn tiếp tục đấu với Tín Vũ hầu nữa, bởi vì nếu như cứ tiếp tục đánh thêm thì chỉ sợ là sẽ thua mất hết mặt mũi.

Chỉ là Tín Vũ hầu nào đâu quan tâm nhiều như vậy, đao khí trảm thẳng xuống người đối phương, trong nháy mắt, máu chảy tươi chảy ra, xương trắng cũng lộ ra.

“Phàn quốc đã đầu hàng, ta đồng ý đầu hàng.”

Hắn trực tiếp lên tiếng, mặc dù trong lòng có tức giận nhưng hắn chẳng muốn phải tiếp tục chịu đánh nữa. Bản thân hắn đánh không lại, lại thêm chuyện Phàn quốc đã đầu hàng, thế này sao hắn dám tiếp tục đánh nữa?

“Phế vật.”

Tín Vũ hầu thu tay lại.

Hắn ta biết trận chiến thực sự giữa vương giả, muốn ra tay phân cao thấp thì một ngày một đêm cũng khó phân được.

Trước mắt không phải là thời điểm giao đấu, phải xử lý chuyện lớn đã.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tín Vũ hầu, người kia đi vào chủ thành Phàn quốc, ánh mắt người kia cũng tràn ngập sự phẫn nộ và nghi hoặc.

Phàn quốc.

Đầu hàng nhanh quá.

Hắn cảm thấy hoàn toàn có thể kéo dài thêm thời gian một ngày, trong một ngày này, các nước nhất định sẽ phái viện binh đánh tiếp, tình huống có thể kéo dài như vậy thì chuyện kéo dài một tháng cũng không phải là không thể.

Thậm chí còn có thể đánh lui Đại Ngụy.

Bọn họ đến tập kích ban đêm, vẫn chưa làm xong việc chuẩn bị hậu cần, chỉ cần đánh lui ra ngoài thành thì cũng tính là bọn họ bại rồi.

Chỉ là quốc quân Phàn quốc lại sợ.

Lại dùng cách đầu hàng để ngừng trận chiến này.

Sau một khắc.

Tín Vũ hầu đi vào bên trong chủ thành.

Quốc quân Phàn quốc cũng đã bước ra từ hoàng cung, nhanh chóng đi về phía Tín Vũ hầu.

"Càng Mộc Phiên, bái kiến Tín Vũ hầu đại nhân."

"Tín Vũ hầu đại nhân, chuyện này không phải do ta gây ra, là do các nước dị tộc bức ép ta, Tín Vũ hầu, ta đã hạ lệnh phong tỏa chủ thành, phái binh toàn lực truy nã phản tặc dị tộc các nước."

"Mong Tín Vũ hầu minh giám, ta vẫn luôn trung thành tuyệt đối với Đại Ngụy, tuyệt đối không có ý phản bội."

Quốc quân Phàn quốc hoàn toàn không cần thể diện nữa, ông ta tự mình đến đây đầu hàng, sau khi nhìn thấy Tín Vũ hầu thì lại cực kỳ cung kính, đổ thừa tất cả mọi chuyện cho các nước dị tộc khác.

"Hừ."

Tín Vũ hầu hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên hắn không tin những lời quốc quân Phàn quốc nói, chỉ là đối phương đã đầu hàng, hắn cũng không cần phải tiếp tục chiến đấu nữa.

Nếu như đánh nữa thì chỉ sợ con số thương vong lại tăng thêm, đánh cho đối phương đầu hàng cũng là một loại thắng lợi.

Điều duy nhất không ngờ tới là Phàn quốc lại đầu hàng nhanh như vậy.

“Càng Mộc Phiên, bảo tướng sĩ của ngươi bỏ đao xuống, để quân Đại Ngụy phong cấm huyệt đạo, nếu không nói gì đến đầu hàng chứ?”

Tín Vũ hầu mở miệng.

Đầu hàng thì có thể.

Bỏ đao xuống, khóa huyệt đạo lại, nhốt vào trong lao, cái này mới thật sự gọi là đầu hàng, nếu không đợi chút nữa lại đột nhiên trở mặt, thủ đoạn này ai mà đỡ nổi?

“Cái này… Cái này! Tín Vũ hầu đại nhân, đặt đao xuống thì không thành vấn đề, nhưng phong cấm huyệt đạo thì… có hơi không hay cho lắm?”

Quốc quân Phàn quốc lúng túng nói.

“Đại Hoang quân đâu!”

Nghe được những lời nói của quốc vương, Tín Vũ hầu hét to một tiếng.

“Bọn thuộc hạ có mặt.”

Mấy chục vạn Đại Hoang quân cùng nhau trả lời, tiếng vang vọng đến một một nơi cho dù là nơi hẻo lánh ở trong thành.

Đây chính là câu trả lời của Tín Vũ hầu.

Không phong cấm huyệt đạo.

Vậy thì giết.

“Cấm! cấm! cấm!”

“Tín Vũ hầu đại nhân, đừng tức giận mà, đừng tức giận mà.”

Quốc quân Phàn quốc lập tức gật đầu.

Ông ta đã đầu hàng.

Cũng không cần thiết phải quậy thêm gì nữa, người ta nói cái gì thì cứ làm như vậy.

Không phục, không phục à, nếu như thật sự không phục vậy thì cứ tử chiến thôi.

Nhưng vấn đề là tử chiến đến cùng, đối với Phàn quốc mà nói lại càng thiệt thòi hơn, nếu như hơn mười vạn quân Phàn quốc đều chiến tử, vậy coi như Đại Ngụy có thua thì ông ta làm hoàng đế cũng đâu còn lợi ích gì nữa?

Nói không chừng sẽ bị các nước dị tộc chiếm đoạt.

Nếu là như vậy thì còn không bằng cứ chủ động đầu hàng, Đại Ngụy nhất định sẽ tiếp nhận đầu hàng, cùng lắm thì chịu mắng một trận, nếu như thật sự không được vậy thì đi Đại Ngụy thỉnh tội.

Đâu phải là chưa từng quỳ trước hoàng đế bao giờ.

Đây là suy nghĩ của ông ta.

"Trương Vũ nghe lệnh, lãnh một vạn binh phong cấm tất cả huyệt đạo của các tướng lĩnh Phàn quốc, trên bát phẩm thì dùng trấn khí châm, giam trong đại lao, trọng binh canh giữ."

Tín Vũ hầu lên tiếng bảo trương võ dẫn người đi phong cấm huyệt đạo.

"Mạt tướng nghe lệnh."

Khắp người Trương Vũ đều là máu nhưng hắn chẳng chối từ bất cứ mệnh lệnh nào.

"Lâm Phong nghe lệnh, lãnh năm vạn binh kiểm kê kho lúa, kho vũ khí và các nơi quan trọng trong thành."

"Mạt tướng tuân lệnh."

Lâm Phong lên tiếng.

Còn Tín Vũ hầu thì lại tiếp tục hạ mệnh lệnh.

Tuần tra tra xét, phong tỏa cửa thành, nếu như phát hiện ra bất kỳ bất thường nào, giết không cần hỏi.

Kiểm kê thương vong, tìm kiếm thương binh kịp thời cứu chữa, không được chậm trễ.

Chương 731: Trận Chiến Đầu Tiên! Diệt Năm Vạn Địch! Giết Đến Tự Tin! Phàn Quốc Đầu Hàng! (6)

Sau khi hạ xong tất cả các mệnh lệnh, Tín Vũ hầu lại nhìn lướt qua quốc quân Phàn quốc, sau đó dẫn đầu hai mươi vạn đại quân đi về phía vương cung Phàn quốc.

Các Đại Hoang quân còn lại bắt đầu tuần tra tra xét, hoặc là nghỉ ngơi để lấy lại sức, hoặc là đi tìm người sống sót.

Trận chiến này, còn chưa kết thúc.

Không ai dám cam đoan chút nữa có phải lại đánh nhau hay không.

Cho nên đám người phải nâng cao cảnh giác, cho đến khi Tín Vũ hầu hoàn toàn khống chế được toàn bộ cục diện.

Nếu không, không ai dám có những hành động thiếu suy nghĩ.

Vương cung Phàn quốc.

Tín Vũ hầu trực tiếp đi vào, sau đó ngồi trên vương tọa ngay trước mặt quốc quân, tư thái phách lối hoành hành bá đạo.

Quốc quân Phàn quốc giận mà không dám nói gì, thậm chí còn phải ngẩng đầu lên, nụ cười đầy mặt.

Mà văn võ bách quan của Phàn quốc cũng cùng nhau đứng trước vương tọa, dù trong lòng không vui nhưng lại không dám nói câu nào.

“Tín Vũ hầu, việc này hoàn toàn là do các nước dị tộc xui khiến cô vương làm.”

“Mong ngài minh giám, nhất định phải giải thích rõ với triều đình.”

“Nếu như Tín Vũ hầu giúp đỡ cô vương làm chuyện này, cô vương nhất định sẽ không bạc đãi Tín Vũ hầu ngài.”

Quốc quân Phàn quốc có vẻ hơi nịnh nọt.

Sau một khắc, từng món trân bảo xuất hiện trước mắt hắn ta, chúng được đám thái giám đưa lên.

Mỗi một món đều là bảo vật giá trị liên thành.

Nhưng Tín Vũ hầu chỉ nhìn thoáng qua, trong mắt chẳng có bất kỳ hứng thú nào.

Nhận ra được ánh mắt bình tĩnh của Tín Vũ hầu, quốc quân Phàn quốc cũng không nhiều lời mà phẩy tay, trong nháy mắt lại có mười mấy mỹ nữ dị tộc xuất hiện, họ mặc đồ xuyên thấu, cơ hồ chỉ cần nhìn sơ thôi là có thể nhìn thấy tất cả.

"Tín Vũ hầu, đây đều là những mỹ nữ tuyệt sắc mà cô vương nuôi, ai nấy đều còn là xử nữ, nếu như ngài không chê thì hoàn toàn có thể đến hành cung vui vui vẻ vẻ."

Quốc quân Phàn quốc cười nịnh nọt nói.

Nhưng Tín Vũ hầu vẫn chẳng có chút biến hóa nào, chỉ nói lại một câu vô cùng đơn giản là không cần đâu, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lúc nhất thời, đại điện an tĩnh hơn rất nhiều.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Cuối cùng cũng có âm thanh vang lên.

"Báo! Hầu gia! Lần công thành này quân ta thương vong năm vạn người, hơn hai mươi bảy ngàn người trọng thương, hơn ba ngàn người sắp chết, hai vạn người chiến tử."

Theo âm thanh báo cáo này vang lên.

Trên dưới vương cung Phàn quốc hoàn toàn tĩnh mịch.

Tín Vũ hầu cũng không nổi trận lôi đình mà chỉ lấy giấy bút ra viết tình báo.

"Ngàn dặm cấp báo!"

"Đã xông vào kinh thành!!"

"Mong Hứa đại nhân định đoạt!"

Tín Vũ hầu mở miệng.

Người chết trong chiến tranh, đây là chuyện rất bình thường.

Thế cục trước mắt vẫn chưa hoàn toàn ổn định.

Có nhận đầu hàng hay không.

Vẫn chưa chắc chắn.

Tất cả đều do Hứa Thanh Tiêu định đoạt.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu đồng ý tiếp nhận vậy thì tiếp nhận.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không muốn tiếp nhận, vậy thì hắn ta cũng sẽ không nhận đầu hàng.

Chẳng qua thông thường mà nói thì nên tiếp nhận đầu hàng, thế sẽ có lợi cho chiến cuộc.

Chỉ là cuối cùng nên làm như thế nào vẫn nên để Hứa Thanh Tiêu quyết định.

Giờ mão năm khắc.

Cung đình Đại Ngụy, bên trong Văn Hoa điện.

Giọng của An Quốc công bỗng vang lên.

Ông nhìn Hứa Thanh Tiêu với vẻ không thể tin được nói:

“Thủ Nhân, ngươi muốn tập kích Phàn quốc à?”

An Quốc công suy nghĩ mấy canh giờ, từ đầu đến cuối ông vẫn luôn nghĩ mãi mà không rõ Hứa Thanh Tiêu đã vận chuyển lương thảo đi lúc nào.

Càng nghĩ, cuối cùng ông cũng đoán được ý của Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên mới không nhịn được mà lên tiếng.

Giọng nói này vang lên, sắc mặt của văn võ cả triều đều thay đổi.

“Thủ Nhân, ngươi quá mạo hiểm rồi.”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu, An Quốc công không nhịn được lắc đầu thở dài.

Nhưng vào lúc này.

Một âm thanh vô cùng gấp rút vang lên.

“Tin chiến thắng!”

“Tin chiến thắng!”

“Tin báo đại thắng! Tín Vũ hầu diệt năm vạn địch! Phàn quốc đầu hàng!”

Theo giọng báo vang lên.

trong điện hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhất là An Quốc công, ông ta đứng sững sờ ngay tại chỗ.

Ông vừa mới bảo Hứa Thanh Tiêu quá mạo hiểm.

Nhưng không ngờ đến tin chiến thắng lại truyền về.

Phàn quốc đầu hàng?

Sau cú vả mặt này lại đến nhanh như vậy chứ?

Mấy chục quan võ vừa rồi còn ở đây cãi nhau chuyện cần phải tốn thời gian bao lâu thì đánh hạ được Phàn quốc.

Võ quan cho rằng nhân lúc còn nóng thì đánh luôn, trong ba ngày là hạ được Phàn quốc.

Còn văn quan thì cho rằng chiến thủ thành cực kì khó đánh, hơn nữa đám người dị tộc cũng không ngốc, nếu như nhìn thấy Phàn quốc rơi vào thế khó thì tất nhiên sẽ đi viện trợ.

Cho nên đôi bên cãi nhau túi bụi.

Ý đại khái chính là một bên cho rằng cần đánh lâu dài, cần phải chuẩn bị tốt chuyện hậu cần, từ từ tác chiến.

Một bên lại cho rằng chỉ cần tấn công mạnh, nhờ vào sĩ khí mà nhanh chóng tiến công, giẫm nát Phàn quốc.

Điều làm bọn họ không ngờ tới chính là vào giờ mão năm khắc.

Tin chiến thắng lại truyền về.

Phàn quốc đầu hàng.

Mọi người kinh ngạc, chuyện đầu hàng này hình như có hơi nhanh rồi đúng không?

Làm rối loạn tất cả các mạch suy nghĩ và tiết tấu tác chiến của mọi người.

Tình báo quân cơ đưa đến tay Hứa Thanh Tiêu, bách quan lập tức vây quanh tranh nhau muốn xem một chút xem Tín Vũ hầu nói như thế nào.

Sao Phàn quốc lại đột nhiên đầu hàng.

Trong thư, Tín Vũ hầu kể sơ về quá trình chiến tranh, mang binh đánh trận, cũng không cần dựa vào điều này để làm tăng thêm chiến tích cho mình.

Nội dung trong thư chủ yếu viết về nguyên nhân vì sao Phàn quốc đầu hàng.

Một là quân chủ lực của Phàn quốc không xuất hiện, chỉ để các nước dị tộc bán mạng.

Hai là sĩ khí quân Đại Ngụy dâng cao, chiến không sợ giết, giết rất khí thế.

Thứ ba, quốc quân Phàn quốc muốn dùng tài nguyên mà dị tộc đưa đến để đổi lấy nghị hòa.

Đây là ba chuyện quan trọng mà Tín Vũ hầu nhắc đến, cần Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng quyết định.

Sau khi đưa tình báo quân cơ đưa cho nhóm người An quốc công, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại.

Phàn quốc đầu hàng quá nhanh.

Đúng thật là đã làm rối loạn kế hoạch của hắn.

Bởi vì trước mắt, Đại Ngụy phải đối mặt với một lựa chọn.

Tiếp nhận đầu hàng.

Hay là không nhận đầu hàng.

Lựa chọn này có ảnh hưởng rất lớn.

Lúc đầu theo ý của Hứa Thanh Tiêu thì Phàn quốc sẽ tử chiến đến cùng, nhưng ba mươi vạn quân Đại Ngụy lại dùng máu tươi để trả một cái giá lớn, tất nhiên vì vậy mà cần giết gà dọa khỉ.

Lấy sát ngăn sát.

Nhưng bây giờ, Phàn quốc đã đầu hàng, trong lúc nhất thời lại làm cho hắn do dự.

Chương 732: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (1)

Thông thường mà nói thì chuyện địch quốc đầu hàng là một chuyện tốt, sau khi tiếp nhận đầu hàng rồi lại trừng phạt thêm vài điều, yêu cầu một vài lợi ích, không kém lắm là được.

Nhưng bây giờ tính chất lại không giống vậy. Đứng trước Đại Ngụy không chỉ là một Phàn quốc mà là hơn một trăm quốc gia.

Nếu như chấp nhận đầu hàng thì sẽ dẫn đến trong vô thức, các quốc gia này sẽ cho rằng đánh thua là có thể đầu hàng.

Như vậy, cho dù thắng thì sao chứ? Vẫn chẳng thể giáo huấn cho đám dị tộc kia một bài học đau đớn.

Lần sau nếu như có cơ hội, bọn họ vẫn sẽ nhảy nhót như thường, sẹo lành rồi sẽ quên đau.

Điều Hứa Thanh Tiêu muốn làm là để cho vết sẹo này mãi không lành được.

Nhưng nếu như không nhận đầu hàng vậy thì sẽ có hai phiền toái, một là Văn cung Đại Ngụy sẽ nhảy dựng lên. Không nhận đầu hàng không phải là chuyện tốt, thuộc về kiểu đơn phương giết chóc, thứ hai, các dị tộc khác sẽ liều chết chống cự, dù sao thì có đầu hàng ngươi vẫn sẽ giết bọn ta, vậy thì dứt khoát giết cho tới luôn.

Đương nhiên cũng không phải là không có lợi ích gì, lợi ích chính là uy vọng của Đại Ngụy sẽ lên đến đỉnh phong, dân ý sẽ vô cùng vô tận, con dân Đại Ngụy sẽ có được sự tự tin trước nay chưa từng có.

Có lợi cho Bắc phạt, có lợi cho sự phát triển của quốc gia.

Chỉ là làm vậy sẽ ảnh hưởng đến toàn cuộc chiến.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn rơi vào trầm tư.

Mà lúc này, An Quốc công và Lục bộ hình như đã nhận ra vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu không hề vui sướng mà lại lộ ra vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Thân là quyền thần Đại Ngụy, sao có thể không biết Hứa Thanh Tiêu đang trầm tư điều gì.

Chẳng qua đám người cũng không đi đến mà là Trần Chính Nho mở miệng nói:

"Phàn quốc đầu hàng, chúng ta nhận hay không đây?"

Trần Chính Nho lên tiếng hỏi vấn đề mà có thể đám người không ai muốn trả lời.

Đầu hàng là chuyện tốt, nhưng vấn đề ở đây là trận này không phải là chiến tranh mở mang bờ cõi mà là nội chiến, loại đầu hàng này mang ý nghĩa không lớn.

"Hai vạn người chiến tử, làm sao có thể chấp nhận đầu hàng được? Đây là trận chiến đầu tiên, không có lý do gì tiếp nhận đầu hàng."

Giọng của Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm vang lên, ông ta phản đối chấp nhận đầu hàng. Trận chiến đã hy sinh sinh mệnh của hơn hai vạn người, bây giờ lại bảo người ta chấp nhận đầu hàng? Sao có thể được chứ? Vốn là không thể nào được.

Theo giọng ông vang lên, những người còn lại cũng thi nhau nói.

"Không sai, quyết không nhận đầu hàng."

"Mẹ nó chứ, hai vạn người đó, là mạng của hai vạn người đó, bây giờ lại nói muốn đầu hàng với ta? Trước đó sao không làm?"

"Đúng vậy, không nhận đầu hàng."

Đây là phản ứng chung của tập thể võ quan, đánh chết hai vạn người rồi bây giờ mới bảo đầu hàng?

Đây chính là hai vạn sinh mệnh đấy.

Không thể nào tiếp nhận đầu hàng được.

Nhưng giọng của các văn thần cũng vang lên.

“Nhận đầu hàng, nếu không thì chính là hành vi vô nhân đạo, hơn nữa nếu không chịu nhận đầu hàng thì sau này phải đánh thế nào? Nếu có thể tiếp nhận đầu hàng thì bọn họ sẽ mang tâm lý may mắn, chúng ta cũng có thể giảm bớt thương vong.”

“Các vị, ta biết hai vạn chiến sĩ đã hy sinh, nhưng chấp nhận đầu hàng chính là vì để bảo vệ sinh mạng của nhiều tướng sĩ hơn, nếu như không chấp nhận đầu hàng, mấy trăm nước tiếp theo sẽ chiến tử đến cùng, đối với chúng ta mà nói, ảnh hưởng sẽ càng lớn.”

“Chấp nhận đầu hàng! Nhất định phải chấp nhận đầu hàng, đây chẳng qua chỉ là trận chiến đầu tiên, đánh để lấy lại quốc uy là được.”

Các văn thần ào ào mở miệng, lý do của bọn họ cũng rất đơn giản, bây giờ chỉ là trận mở màng, sau này sẽ còn nhiều trận nữa, nếu không nhận đầu hàng, vậy sau này sẽ có nhiều người chết hơn.

Cũng vào lúc này, giọng của Trần Chính Nho vang lên, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa đại nhân, nếu như lần này không nhận đầu hàng thì chỉ sợ sẽ không có lợi đối với chỉnh thế cuộc chiến, hơn nữa còn rước thêm tranh cãi, quan trọng nhất vẫn là trong nước có thể ổn định nữa hay không?”

Trần Chính Nho cũng rất thẳng thắn, thái độ của ông ta cực kì kiên định, ba vấn đề, Hứa Thanh Tiêu nhất định phải cân nhắc.

Không nhận đầu hàng thì phía sau chắc chắn là tử chiến, dù sao thì có đầu hàng cũng chết mà không đầu hàng cũng chết, vậy sao lại không liều mạng?

Cãi vã kịch liệt, nếu như ngươi không chấp nhận đầu hàng thì đến lúc đó, người của Văn cung cũng không phải dạng vừa, bọn họ vốn chính là người của nho gia, chủ trương nhân ái, cũng thích kiếm chuyện, nếu như Hứa Thanh Tiêu dám không nhận đầu hàng thì nhất định sẽ phải nhận lãnh một trận chửi rủa vô cùng dữ dội.

Nếu như không quan tâm đến hai vấn đề kể trên, vậy thì vấn đề thứ ba nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ.

Loạn phiên vương.

Bây giờ chắc là nhóm phiên vương đang cười đến nở hoa rồi, nếu như Đại Ngụy chiến tranh toàn diện hoặc là đánh một trận đánh liền mấy tháng mà không có kết quả vậy thì nhất định bọn họ sẽ cầm vũ khí nổi dậy.

Ba vấn đề này, nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể giải quyết vậy thì có thể không nhận đầu hàng, nếu như không thể giải quyết, vậy thì nhất định phải tiếp nhận đầu hàng.

Đám người cãi nhau nhao nhao một chỗ, ai cũng có đạo lý của riêng mình.

Bên trong đại điện.

Hứa Thanh Tiêu nhắm đôi mắt lại, hắn cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng qua một khắc đồng hồ sau.

Hứa Thanh Tiêu vươn tay ra, đại điện lập tức an tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, muốn nghe ý kiến của Hứa Thanh Tiêu.

"Các vị."

"Bên trên chiến báo có nói là Phàn quốc chịu đầu hàng."

"Nhưng từ đầu đến cuối bản quan đều chưa từng nhận được chiếu đầu hàng của Phàn quốc."

"Hơn nữa dùng sinh mạng của hai vạn người chỉ để mở ra cửa thành Phàn quốc."

"Ta nghĩ có nhận đầu hàng hay không không phải do Hứa mỗ tiếp nhận mà là do ba mươi vạn đại quân quyết định."

Hứa Thanh Tiêu nói tới đây, ý nghĩa của câu nói rất đơn giản.

Tiếp nhận đầu hàng hay là không nhận đầu hàng? Hắn nói không tính, văn võ cả triều nói cũng không tính.

Vấn đề này phải giao cho ba mươi vạn đại quân giải quyết.

Nếu bọn họ nói nhận vậy thì nhận, nếu như bọn họ nói không nhận, vậy thì không nhận.

Nhưng đại khái theo xác suất mà nói thì cơ bản là sẽ không nhận đầu hàng. Chiến hữu của mình, huynh đệ của mình chết trên chiến trường, đây là mối thù lớn bằng trời, sao có thể bỏ qua cho đám người kia?

“Thủ Nhân, không thể được!”

“Nếu như để cho các tướng sĩ lựa chọn vậy thì sẽ không có lợi cho cuộc chiến, đánh trận thì phải chảy máu, đánh trận thì phải có hy sinh.”

Trần Chính Nho lên tiếng ngay lập tức, ông ta vẫn khuyên Hứa Thanh Tiêu chấp nhận quân đầu hàng.

Chương 733: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (2)

“Hứa đại nhân, lời của thừa tướng nói không sai, phía sau vẫn còn rất nhiều kẻ địch, nếu như không chấp nhận đầu hàng đối với chúng ta mà nói là lợi bất cập hại.”

Lý Ngạn Long cũng mở miệng theo, ủng hộ Trần Chính Nho.

“Không nhận đầu hàng sẽ vi phạm nhân nghĩa, cũng sẽ phải chịu công kích. Hứa đại nhân, ngài nhất định phải nghĩ kỹ chuyện này, không được hành động theo cảm tính.”

Vương Tân Chí cũng lên tiếng, ông ta là Lễ bộ Thượng thư, càng hiểu rõ hơn hành vi này đại diện cho cái gì.

Mà vào giờ khắc này, các võ quan cũng không biết nên nói gì.

Bọn họ chắc chắn là không đồng ý tiếp nhận đầu hàng, nhưng vấn đề là người lựa chọn không phải bọn họ, nếu như là bọn họ thì đã sớm giết quân đầu hàng lâu rồi.

Nhưng bọn họ không lên tiếng, cũng không hy vọng lay động suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, bởi vì không nhận đầu hàng đúng là không hay lắm, ảnh hưởng rất lớn.

“Truyền lệnh của ta.”

“Có chấp nhận sự đầu hàng của Phàn quốc hay không sẽ do ba mươi vạn đại quân lựa chọn.”

Hứa Thanh Tiêu không nghe lời Trần Chính Nho nói.

Hắn giao quyết định này cho ba mươi vạn đại quân. Là giết hay cho hàng, đều do bọn họ lựa chọn, tất cả trách nhiệm sẽ do mình Hứa Thanh Tiêu hắn gánh.

Giọng nói vừa dứt.

Trần Chính Nho còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Cố Ngôn kéo lại.

Bởi vì người tổng chỉ huy chiến dịch này là Hứa Thanh Tiêu chứ không phải là Trần Chính Nho ông ta.

“Haiz.”

Trần Chính Nho thở dài, đã quyết định như vậy thì ông ta đúng là không còn gì để nói nữa rồi.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu đi đến thư phòng, viết tình báo chiến cơ giao cho người truyền tin, sau khi người kia nhận được quân cơ tình báo xong thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi, chỉ là rất nhanh sau đó, vẻ mặt hắn lại như không có gì, trực tiếp xoay người, ngựa không ngừng vó chạy về phía Phàn quốc.

Lao vùn vụt hai ngàn dặm.

Tình báo quân cơ không thể đùa cợt.

Sau hai canh giờ.

Quốc đô Phàn quốc.

Người mang tin tức đã cực kỳ rã rời nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất để đi vào trong vương cung Phàn quốc.

Lúc này, trong vương cung Phàn quốc, văn võ cả triều có phần không biết làm sao, còn tâm trạng của quốc quân Phàn quốc thì ngược lại là có vẻ thả lỏng.

Thậm chí còn âm thầm cho người đi giấu một vài thứ, dù sao ông ta cũng biết Đại Ngụy nhất định sẽ chấp nhận đầu hàng, yêu cầu duy nhất chỉ là đưa vật tư cho Đại Ngụy mà thôi.

Vật tư mà các nước đưa tới ông ta có thể đưa, nhưng vật tư nhà mình thì ông ta vẫn không nỡ.

Đồng thời ông ta cũng âm thầm bảo Tể tướng làm một việc, chính là liên hệ người âm thầm chuồn vào đường mật đạo chạy đi mượn viện trợ, đương nhiên những viện trợ này có tới hay không lại là một chuyện, quan trọng nhất là không thể đắc tội với các nước.

Quốc quân Phàn quốc thật sự là gió chiều nào theo chiều ấy, ai cho lợi ích thì đi theo. Dù sao chỉ cần bản thân không thiệt thòi là được.

“Tình báo khẩn cấp hai ngàn dặm!”

“Thỉnh Tín Vũ hầu duyệt qua.”

Người mang tin tức đi lảo đảo đến trước mặt Tín Vũ hầu, thở hổn hển từng cơn nhưng hai tay vẫn dâng phong thư lên để Tín Vũ hầu xem.

Giờ khắc này, Tín Vũ hầu đứng dậy từ trên vương tọa, trực tiếp mở phong thư ra.

Chỉ nhìn sơ một cái rồi Tín Vũ hầu lập tức đốt thư đi, khuôn mặt và ánh mắt không có bất kỳ thay đổi nào.

Tin tức Hứa Thanh Tiêu gửi chỉ có một câu.

“Chưa lấy được chiếu đầu hàng của Phàn quốc, nhận đầu hàng hay không đều làm theo sự lựa chọn của ba mươi vạn tướng lĩnh.”

Giờ khắc này, văn võ cả triều đều có hơi tò mò nhìn về phía Tín Vũ hầu, bên trong ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Về phần quốc quân Phàn quốc thì tỏ vẻ xem thường thậm chí mặt mũi còn tràn ngập vẻ nịnh hót nhìn về phía Tín Vũ hầu.

“Tín Vũ hầu đại nhân, xin hỏi triều đình nói thế nào?”

Ông ta còn có mặt mũi mà hỏi Đại Ngụy lựa chọn thế nào, chẳng có chút cảm giác đang bị nguy hiểm nào hết.

Tín Vũ hầu không trả lời mà vẫn còn băn khoăn, Hứa Thanh Tiêu giao sự lựa chọn này cho ba mươi vạn đại quân, Tín Vũ hầu bội phục.

Bởi vì hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sẽ tiếp nhận đầu hàng. Thân là vương hầu, sao hắn lại không biết ảnh hưởng của việc không tiếp nhận đầu hàng?

Nhưng trong lòng hắn cũng tức, ba mươi vạn đại quân đã chết hai vạn mới đánh hạ được tòa thành này, lại còn là đánh lén, nếu không đánh lén chỉ sợ ít nhất phải chết đến năm vạn người.

Đánh được một nửa, theo lý thuyết thì phải tiếp tục đồ sát, ai mà ngờ tới quốc quân Phàn quốc lại nhát gan như vậy, trực

tiếp đầu hàng.

Làm cho trong lòng hắn nghẹn đến khó chịu.

Đừng nói là hắn, ba mươi vạn đại quân cũng rất khó chịu. Hai vạn chiến hữu đã hy sinh tại nơi này, trong đó có không biết bao nhiêu người là huynh đệ ruột.

Ca ca của mình, hoặc là đệ đệ mình chết trên chiến trường, loại thống hận này mấy ai có thể bỏ qua?

Nếu không giết, chỉ sợ đại quân có có thể nuốt cơn giận này xuống.

Nếu như giết, vậy thì thế cục sẽ bất lợi, bất lợi cho Hứa Thanh Tiêu, bật lợi cho Đại Ngụy.

Cho nên Tín Vũ hầu có hơi băn khoăn nhưng không thể không nói, hắn kính nể khí phách của Hứa Thanh Tiêu, không trực tiếp chấp nhận quân đầu hàng.

Mà giao lựa chọn cho ba mươi vạn đại quân.

Thế chính là muốn giết rồi.

Chỉ là lựa chọn của ba mươi vạn đại quân đơn giản chỉ là sự lựa chọn của những người đứng đầu như họ, bọn họ nói giết thì giết, nói không giết thì không giết.

Xảy ra chuyện gì đã có Hứa Thanh Tiêu gánh chịu, bọn họ chẳng qua chỉ nghe theo lệnh của tướng lệnh mà thôi.

Nhưng vào lúc này, người mang tin tức đột ngột cầm một tờ giấy đến nói:

“Tướng quân, lần này không cần đến hai canh giờ ngài đã đánh hạ được Phàn quốc, văn võ cả triều đều tán dương ngài, chỉ sợ lần này trở về, ngài sẽ được phong quốc công.”

Hắn lên tiếng nói vậy, chúc mừng Tín Vũ hầu.

Mà ngay vào lúc nhìn thấy tờ giấy, Tín Vũ hầu lập tức đứng dậy cười ha ha nói:

“Quốc công thì có hơi quá, dù sao cũng chỉ là một Phàn quốc nho nhỏ, dù sao thì cũng chỉ là chút gà đất chó sành, chẳng qua lần này có thể bình định được lần náo động này không

chừng có thể thật đấy. Ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay đã bận rộn nhiều rồi.”

Tín Vũ hầu đứng dậy vỗ vỗ bả vai hắn, dáng vẻ như cực kỳ hưởng thụ nhưng lại âm thầm không gây chú ý nhận lấy một tờ giấy từ trong tay hắn.

Bách quan Phàn quốc nghe thấy những lời mà Tín Vũ hầu nói thì có hơi xấu hổ không chịu nổi, về phần quốc quân Phàn quốc, ông ta cũng có hơi khó chịu. Bị làm nhục trước mặt mọi người như thế, ai thấy dễ chịu cho được?

Nhưng trong âm thầm lặng lẽ, Tín Vũ hầu lại đưa lưng về phía đám người, mở tờ giấy, ánh mắt lướt sơ qua.

Trong phút chốc, vẻ mặt Tín Vũ hầu thay đổi.

Tờ giấy chỉ có một chữ.

Giết!

Chương 734: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (3)

Đây là ý của Hứa Thanh Tiêu, bức thư vừa rồi chẳng qua Hứa Thanh Tiêu chỉ đang tìm lý do mà thôi, nhưng thực tế thì Hứa Thanh Tiêu đã đưa ra lựa chọn.

Trong lúc nhất thời, Tín Vũ hầu nắm chặt thư tình báo sau đó mặt không đổi sắc giấu nó đi, đi thẳng xuống phía dưới.

“Tín Vũ hầu đại nhân, triều đình nói thế nào hả?”

Trong nháy mắt, quốc quân Phàn quốc có hơi tò mò, nhịn không được đuổi theo dò hỏi.

“Triều đình nói muốn suy nghĩ lại một chút rồi ngày mai sẽ đưa ra câu trả lời chắc chắn. Chẳng qua theo lẽ thường mà nói thì tất nhiên sẽ tiếp nhận đầu hàng.”

“Nhưng có mấy điểm, ngươi phải nói ra toàn bộ chiến lược cơ mật của các nước, nếu không triều đình sẽ không ta cho ngươi.”

Tín Vũ hầu không lập tức động thủ, hắn định dùng kế.

Nghe xong lời này, quốc quân Phàn quốc lập tức vui mừng quá đỗi, chẳng nghi ngờ gì về lời nói của Tín Vũ hầu, dù sao thì việc chấp nhận đầu hàng hay không cũng không thể nào có kết quả nhanh như vậy được.

Thông thường mà nói thì nhất định là sẽ chấp nhận đầu hàng, đơn giản chỉ là giá cả là bao nhiêu mà thôi.

Đoán chừng bây giờ Đại Ngụy đang suy nghĩ chuyện đòi bao nhiêu. Nghĩ đến đây, quốc quân Phàn quốc không nhịn được trong lòng thầm mắng Nữ đế Đại Ngụy không phải thứ tốt lành gì, hy vọng Man tộc phương bắc sẽ nhanh chóng giẫm nát Đại Ngụy.

Bắt Nữ đế Đại Ngụy lại để cho quốc quân dị tộc trong thiên hạ có thể cùng nhau hưởng lạc, vậy mới đúng.

Mà bên ngoài, trên mặt quốc quân Phàn quốc vẫn đang treo nụ cười.

“Mong Tín Vũ hầu yên tâm, ta nhất định sẽ biết gì nói đó, biết gì nói đó.”

Quốc quân Phàn quốc lên tiếng, còn Tín Vũ hầu thì lại âm thầm ghi nhớ hết những lời này.

Trời đã sáng tỏ.

Bên trong chủ thành Phàn quốc vẫn còn ánh lửa. Chuyện dọn dẹp sau trận chiến chính là chuyện phiền toái nhất, những tướng sĩ còn sống sót và không bị thương sẽ chia công việc ra làm.

Đơn giản chính là khống chế tướng sĩ Phàn quốc và những đồng lõa khác, phong tỏa cửa thành đề phòng giặc bên ngoài, đồng thời còn phải khống chế bách tính cho thật tốt.

Về phần vàng bạc châu báu vân vân, tướng sĩ Đại Ngụy tạm thời không động tới. Địa bàn cũng đánh hạ được rồi, có cướp hay không không quan trọng, dù sao sớm muộn gì cũng là của mình.

Quân Cơ xử hoàng cung.

Tín Vũ hầu đã trưng dụng nơi này, từng lá thư tình báo được hắn viết ra, mấy thứ này tất cả đều cần gửi cho triều đình, để triều đình tiến hành suy xét.

Cũng vào lúc này, từng đạo âm thanh vang lên.

“Báo! Cửa thành đã hoàn toàn bị phong toả điều tra được ba mươi mật đạo, đã phái binh trấn thủ toàn bộ.”

“Báo! Toàn bộ mười hai vạn bốn ngàn tinh binh của Phàn quốc đều đã bị phong cấm huyệt đạo, giam giữ tại cửa thành.”

“Báo! Tinh nhuệ của các nước có bốn mươi lăm ngàn người, tất cả đều đã bị phong cấm huyệt đạo, giam giữ tại cửa thành.”

“Báo! Đã tập trung toàn bộ bách tính của chủ thành Phàn quốc, có bốn trăm ba mươi lăm người gây chuyện, hai ngàn bốn trăm người náo động, trong đó bốn mươi lăm người tập kích quân ta, đã bị chém đầu răn đe.”

Từng âm thanh vang lên.

Sau khi nghe thấy lời này, Tín Vũ hầu khẽ gật đầu, sau đó đứng lên nói:

“Truyền lệnh xuống, tập kết tất cả binh mã ở cổng thành.”

Nói xong lời này, hắn đi về phía cửa thành, quốc quân và văn võ bá quan Phàn quốc cũng ào ào đi theo.

Không bao lâu sau, Tín Vũ hầu đi vào cổng thành Phàn quốc.

Cổng chủ thành cực lớn, có thể chứa được đến ba vạn người, tính gộp lại hết thảy là mười bảy vạn tướng lĩnh, toàn bộ đều tập trung ở cổng thành.

Dù sao cũng chẳng có nhà giam nào đủ lớn để cầm tù bọn họ.

Giờ khắc này, những tù binh này đều bị trói tay lại, huyệt đạo của bọn họ đều đã bị phong cấm, không có cách nào vận chuyển chân khí được, như con dê đợi bị làm thịt.

Trên cổng thành, sáu ngàn tướng lĩnh Đại Ngụy đang lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía bọn họ. Đối với kẻ địch, bọn họ chẳng có chút lòng thương hại nào, nếu như không phải thượng cấp chưa ra lệnh thì chỉ sợ bọn họ đã sớm động thủ lâu rồi.

Rạp rạp rạp!

Rạp rạp rạp!

Từng tiếng bước chân vang lên, những Đại Hoang quân không bị thương nặng xuất hiện ở cổng thành, ngoài trừ những binh lính phải trông coi một vài nơi quan trọng ra thì hai mươi vạn Đại Hoang quân còn lại đều đến đông đủ.

Đợi Đại Hoang quân tập hợp xong.

Lúc này quốc quân Phàn quốc mới nhận ra có điều gì đó không đúng.

“Tín Vũ hầu, ngài làm thế này là…”

Quốc quân Phàn quốc mở miệng, trong giọng nói của ông ta mang theo chút sợ hãi.

“Không có chuyện gì!”

Tín Vũ hầu vỗ vỗ bả vai ông ta, sau đó hắn đứng trên tường thành nhìn hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ kia, to giọng nói:

“Các vị huynh đệ.”

“Hai canh giờ.”

“Chúng ta chỉ dùng hai canh giờ để đánh hạ được Phàn quốc.”

“Nhưng trong hai canh giờ này, hai vạn người của chúng ta đã bỏ mạng.”

“Đa số đều chết bởi trận chiến công thành.”

“Bây giờ chúng ta đã thắng.”

“Ta muốn hỏi các ngươi một chút, các ngươi có vui vẻ không?”

Giọng Tín Vũ hầu rất lớn, hắn hỏi đám người, thắng có vui hay không.

Hai mươi vạn đại quân có hơi trầm mặc.

Vui không?

Bọn họ vui nổi à? Các huynh đệ đã chết trước mặt bọn họ, bọn họ không cười nổi!

Có một vài huynh đệ còn bị đứt tay đứt chân, chỉ còn lại chút hơi tàn nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, bọn họ vui không nổi.

Mặc dù thắng nhưng cái giá bỏ ra cũng cực kỳ to lớn.

Hơn hai vạn tính mạng đấy.

Từ sau khi Bắc phạt, Đại Ngụy có bao giờ phải chịu tổn thất to lớn như vậy đâu?

Thấy đại quân trầm mặc.

Tín Vũ hầu khẽ gật đầu, hắn hít sâu một hơi rồi nói với mọi người:

“Thắng! Là một chuyện đáng để ăn mừng.”

“Nhưng, chúng ta cũng phải trả giá bằng hơn hai vạn tính mạng của các huynh đệ, bọn họ chiến tử sa trường, vĩnh viễn chẳng thể thấy được ánh mắt trời hôm nay.

“Ta cười không nổi, cũng vui không nổi.”

“Bây giờ Phàn quốc đã đầu hàng, triều đình đã cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

“Để các ngươi quyết định, có nhận đầu hàng hay không?”

Tín Vũ hầu mở miệng nói ra ý của triều đình.

Chỉ trong tích tắc, quốc quân và văn võ bá quan Phàn quốc đều kinh ngạc như nhau, bọn họ không ngờ triều đình Đại Ngụy lại cho một lời đáp lại như thế.

Không chỉ là đám người quốc quân Phàn quốc, hai mươi vạn đại quân cũng có hơi kinh ngạc, từ xưa đến nay đâu tới phiên bọn họ lựa chọn?

Lựa chọn của bọn họ chắc chắn là giết rồi.

“Tín Vũ hầu đại nhân, có phải là bên trong đã có gì đó nhầm lẫn rồi không?”

“Chuyện chấp nhận đầu hàng sao lại có thể giao cho các tướng sĩ lựa chọn được? Từ trước đến nay chưa bao giờ nghe qua.”

Quốc quân Phàn quốc kiên trì hỏi.

Chương 735: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (4)

Nhưng Tín Vũ hầu lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía quốc quân Phàn quốc nói:

“Vậy thì ngươi hãy nghe cho rõ đây, đây là lời do Hứa Thủ Nhân Hứa đại nhân, Giám Quốc thiếu khanh Đại Ngụy chính miệng nói.”

Tín Vũ hầu nói vậy.

“Hứa Thủ Nhân? Là Hứa Thanh Tiêu?”

Quốc quân Phàn quốc hỏi.

“Ngươi mà cũng xứng gọi thẳng tên họ của huynh đệ ta ư?”

Tín Vũ hầu trở tay, một bạt tay trực tiếp đáp trên mặt quốc quân Phàn quốc.

Cho ông ta chút mặt mũi, dù ông ta là quốc quân, nhưng nếu hắn không chừa mặt mũi cho ông ta thì một quốc quân của một nước phụ thuộc Đại Ngụy mà thôi, là cái thá gì chứ? Tín Vũ hầu là vương hầu Đại Ngụy. Địa vị cao hơn bao nhiêu so với quốc quân của một nước phụ thuộc?

Quốc quân? Ồ.

Sau khi chịu một bạt tay, vẻ mặt quốc quân Phàn quốc lập tức giận dữ. Ông ta thân là vua của một nước, đã chịu qua sự sỉ nhục thế này bao giờ đâu? Nhưng tể tướng Phàn quốc lại kéo quốc quân của mình lại.

Chỉ chỉ xuống bên dưới, ý ông ta rất đơn giản, tất cả binh lực của chúng ta đều ở nơi này, không thể trở mặt với Tín Vũ hầu được, nếu như trở mặt thì sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhìn nơi mà tể tướng chỉ, sự phẫn nộ trên mặt quốc quân Phàn quốc liền biến mất chẳng còn sót lại chút gì mà thay vào đó là một chút bất đắc dĩ và khó chịu.

Không hiểu sao ông ta có hơi hối hận, hối hận vì sao mà mình lại đầu hàng sớm như vậy.

Mà khi hai mươi vạn tướng lĩnh nhìn thấy cảnh này thì cũng lập tức kích động lên.

Đây mới là phong thái mà vương hầu Đại Ngụy nên có, Phàn quốc quốc quân gì đó, đến chó cũng chẳng bằng.

"Các vị huynh đệ!"

"Bây giờ ta ở đây hỏi các ngươi, có muốn tiếp nhận đầu hàng hay không?"

Tín Vũ hầu lớn tiếng hỏi.

Ánh mắt hắn lướt qua hai mươi vạn đại quân này.

"Không! Không nhận! Không nhận!"

Giờ khắc này, hai mươi vạn đại quân cùng nhau mở miệng, bọn họ là những chiến sĩ nhiệt huyết, bọn họ rất thống hận chiến tranh, chỉ là bất cứ khi nào lên chiến trường thì trong lòng bọn họ đều chỉ còn lại một suy nghĩ.

Giết địch! Giết địch! Giết địch!

Công thành đã làm chết đi hai vạn huynh đệ, còn có ba vạn huynh đệ chịu trọng thương trên người, đừng nói một nửa, người sống sót được khoảng ba thành thì đã xem như là chuyện tốt rồi.

Vốn đang muốn giết tiếp một đường nhưng thật không ngờ quốc quân Phàn quốc lại đầu hàng, bọn họ thật sự có một loại cảm giác giống như là dùng sức thật mạnh rồi đánh vào bông vậy.

Ấm ức, ấm ức, thật sự ấm ức lắm.

Những lão binh đã lên chiến trường lâu năm đều biết một khi địch quốc đầu hàng thì đều sẽ tiếp nhận, dù sao thì vì cả cuộc chiến, tiếp nhận đầu hàng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng lòng mọi người cứ thấy không thoải mái.

Đám người dị tộc này tới gây sự trước, kết quả đánh không lại thì lại đầu hàng, sau khi đầu hàng rồi lần sau lại sẽ tới nữa.

Đám người này chết không đáng tiếc, nhưng người của mình chết rồi, không uất ức sao được.

Bây giờ Tín Vũ hầu cho bọn họ được chọn, vậy nhất định là không nhận đầu hàng.

"Được!"

Nghe thấy tiếng trả lời điếc tai của đại quân, Tín Vũ hầu rất hài lòng.

Ngay sau đó, Tín Vũ hầu giơ tay lên, nói với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

"Cung tiễn thủ chuẩn bị!"

"Giết chết đám giặc!"

"Không để lại tên nào hết!"

"Trương Vũ nghe lệnh, lãnh năm ngàn người đi bắt văn võ bá quan Phàn quốc lại cho ta!"

"Lâm Phong nghe lệnh, lãnh theo năm ngàn người, đem tất cả những loạn dân, bạo dân và những người không phục giết ngay tại chỗ!!"

Giọng Tín Vũ hầu to vô cùng, hạ từng mệnh lệnh xuống.

Giờ khắc này, hai mươi vạn đại quân hưng phấn đến nổi không nhịn được nắm chặt vũ khí, máu huyết bọn họ sôi trào, không ngờ rằng Tín Vũ hầu lại hạ mệnh lệnh như thế.

Mà trên thành, sáu ngàn tướng lĩnh nhanh chóng cầm lấy cung tiễn, mắt nhìn chằm chằm về phía tướng sĩ bên trong cổng thành.

"Tín Vũ hầu! Tín Vũ hầu!"

"Ngài đang làm cái gì vậy?"

"Cô vương đã đầu hàng rồi mà, cô vương đã đầu hàng rồi mà, không được giết, không được giết."

"Cô vương đồng ý đem tất cả vàng bạc châu báu dâng hiến hết cho Đại Ngụy."

Quốc quân Phàn quốc thiếu chút nữa là ngất luôn. Ông ta không ngờ tới Tín Vũ hầu lại giết hàng, đây là điều mà họ vốn không ngờ tới.

“Giết!”

Nhưng mà, Tín Vũ hầu ra lệnh một tiếng.

Trong chốc lát, mưa tên xả xuống. Bên trong cổng thành, một nhóm tướng sĩ Phàn quốc bị giết tại chỗ, bọn họ quỷ khóc sói gào, có người còn chửi ầm lên.

Mắng Tín Vũ hầu thật to, nhưng lại có càng nhiều người mắng quốc quân Phàn quốc hơn.

“Tên cẩu hoàng đế nhà ngươi hại bọn ta, bọn ta thà rằng chiến tử sa trường cũng không muốn chết thế này.”

“A! Chết trong tay loại cẩu hoàng đế này, ta không phục.”

“Sớm biết thế này ta thà rằng chiến tử.”

Bọn họ liên tục gào thét nhưng lại có thể thế nào chứ? Hoàn toàn không có bất kì đường lay chuyển nào.

Văn võ bách quan Phàn quốc bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, tể tướng lại chỉ vào Tín Vũ hầu mắng to.

“Từ xưa đến nay giết hàng là điềm không may, hành vi của ngươi sẽ đem đến tai vạ cho Đại Ngụy.”

“Bọn ta đã đầu hàng thế mà ngươi còn muốn giết hàng, nếu như người trong thiên hạ biết được chuyện này, các ngươi sẽ bị phỉ nhổ.”

“Tín Vũ hầu, ngươi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

Sắc mặt tể tướng Phàn quốc trắng bệch, ông vừa nói toàn thân vừa phát run, bởi vì hắn biết Tín Vũ hầu sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

“Hoang đường!”

“Các ngươi đầu hàng? Có chiếu đầu hàng không? Bản hầu chẳng thu được tấm chiếu đầu hàng nào của Phàn quốc cả.”

“Hơn nữa bản hầu công thành hai canh giờ, vì sao lại không trực tiếp đầu hàng? Đợi đến khi quân ta tử thương năm vạn

người ngươi mới đầu hàng?”

“Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?”

“Một đám cẩu tạp chủng dị tộc các ngươi, giết thôi mà, sao bị trời phạt được?”

Tín Vũ hầu là ai? Là vương hầu Đại Ngụy đó, tước vị hầu gia do giết chóc trên chiến trường mà có, giết hàng quân sẽ bị trời phạt? Vậy phản bội Đại Ngụy thì có bị trời phạt hay không?

“Ngươi!”

“Ngươi!”

“Ngươi!”

Tể tướng Phàn quốc bị khí thế của Tín Vũ hầu hù dọa, run rẩy chỉ về phía hắn không nói nên lời.

Xoẹt!

Sau một khắc, Tín Vũ hầu rút trường đao ra, trực tiếp chặt đầu tể tướng Phàn quốc, loại người này chết không có gì đáng tiếc.

“Đại nhân, đại nhân, bọn ta vô tội mà, là quốc quân muốn đánh chứ không phải bọn ta muốn đánh.”

“Đại nhân, khẩn cầu đại nhân bỏ qua cho bọn ta đi.”

“Đại nhân, bọn ta nguyện toàn tâm toàn ý thần phục Đại Ngụy, tuyệt đối sẽ không trở thành bất kỳ mầm tai họa nào cả.

Bọn họ khóc rồi lớn tiếng hô hào quỳ trên mặt đất khẩn cầu Tín Vũ hầu bỏ qua cho bọn họ, đẩy hết tất cả trách nhiệm lên đầu quốc quân Phàn quốc.

Nhưng mà Tín Vũ hầu không nhìn bọn họ mà dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm về phía những tinh nhuệ Phàn quốc đang bị tàn sát ở cổng thành.

Chương 736: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (5)

“Tín Vũ hầu, không được giết đâu, trận này là trận chiến đầu tiên, nếu như giết hàng, sau này các nước nhất định sẽ không đầu hàng, bọn họ sẽ tử chiến đến cùng.”

Quốc quân Phàn quốc lên tiếng, giọng ông ta run rẩy nói ra mối quan hệ lợi và hại trong đó.

Chỉ là sau khi ông ta mở miệng nói xong, giọng nói lạnh như băng của Tín Vũ hầu lại vang lên.

“Ngươi cảm thấy Đại Ngụy có sợ chiến không?”

Tín Vũ hầu mở miệng, câu trả lời lạnh lùng của hắn làm cho tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn.

Giờ khắc này.

Bọn họ đột nhiên nhận ra được một chuyện, đó chính là những năm gần đây, phán đoán của họ về Đại Ngụy đã xảy ra chút vấn đề.

Đúng vậy, từ sau khi Đại Ngụy bắc phạt thì quốc lực đã suy bại, nho đạo thịnh thế, lộ ra vẻ khách khách khí khí.

Nhưng vấn đề là đây chẳng qua chỉ là thời đại hòa bình của Đại Ngụy, Đại Ngụy thật sự chính là do đao kiếm và máu tươi tạo thành.

Vương triều, không phải là dựa vào nhân nghĩa đạo đức, cũng không phải dựa vào vàng bạc chồng lên mà là dựa vào từng cỗ thi thể chồng lên nhau mà thành. Những năm gần đây, bọn họ đã dần dần khinh thị Đại Ngụy.

Nhưng mà vào giờ khắc này, bọn họ bỗng nhiên chợt nhớ ra phong thái thật sự của Đại Ngụy.

Thượng quốc phía trên, vương triều Đại Ngụy là một vương triều chỉ kém chút nữa thôi là có thể thống nhất giang sơn, cho

dù nó có suy bại hay xuống dốc thì cũng không phải là thứ mà loại nước nhỏ như bọn họ có thể chọc vào.

Máu tươi đã hòa vào nhau, tiếng la khóc cũng dần tan theo mây khói, tướng lĩnh các nước liên tục kêu rên, một bộ phận bị trọng thương thì lại cười ha ha chỉ về phía quốc quân Phàn quốc thoải mái nhục mạ.

“Quốc quân chó má, Ha ha ha ha ha, bây giờ ngươi còn muốn đầu hàng không?”

“Đầu hàng? Đại Ngụy sẽ cho phép ngươi đầu hàng sao? Giết! Giết hay lắm!”

“Chỉ tiếc là ta không được sinh ra ở Đại Ngụy, người tên Hứa Thủ Nhân này đúng thật là binh gia chân chính, ha ha ha ha, giết hàng quân, người đầu tiên từ trước đến nay, đáng tiếc! Đáng tiếc mà!”

Trong các tướng lĩnh của các nước cũng không thiếu những người dũng cảm thật sự, bọn họ không ngại tử vong, khi vào chiến trường, bọn họ đã sớm bỏ chuyện sinh tử sang một bên.

Bọn họ chỉ đang tức giận, giận quốc quân Phàn quốc vô liêm sỉ, nhưng bây giờ quốc quân Phàn quốc đã tự nhận lấy quả báo, bọn họ đúng là vui vẻ lắm, tiếng cười phát ra lại càng càn rỡ vô cùng.

Cũng có người thở dài tiếc rằng mình không sinh ra ở Đại Ngụy. Lần này Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân, đối với thiên hạ mà nói thì chắc hẳn sẽ bị mang tiếng xấu.

Nhưng đối với những tướng lĩnh này mà nói, chuyện Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân đã thể hiện cái uy dũng mãnh, thể hiện được phong thái quân thần.

Chắc là sau trận chiến này, các tướng lĩnh Đại Ngụy sẽ lại càng thêm kính nể và sùng bái Hứa Thanh Tiêu.

Thân làm tướng, dũng khí là quan trọng nhất.

Đại cục thì ai cũng hiểu, nhưng trên đời này có mấy ai tham gia quân ngũ nhưng lại phải cố nén lửa giận của mình chỉ vì bảo toàn đại cục? Vì sao nói võ phu lỗ mãng, cũng chỉ vì suy nghĩ của bọn họ đơn giản và thẳng tính, còn có dũng khí.

Không thích bày trò âm mưu quỷ kế.

Chiêu giết hàng quân này của Hứa Thanh Tiêu đúng thật là khiến bọn họ phục lăn.

Mà bên trên cửa thành.

Quốc quân Phàn quốc đang bất lực nằm trên đất, ông ta biết đại thế đã mất.

Mà nhóm văn võ bá quan cũng biết lần này đã chọc phải người không nên trêu chọc.

Bọn họ rất hối hận, vô cùng hối hận.

Tại sao lại phải đi đắc tội Đại Ngụy, tại sao lại phải trêu chọc Đại Ngụy chung với đám ngu xuẩn kia?

Trong cửa thành.

Muốn giết hết mười bảy vạn người cũng là một chuyện cực kỳ phiền phức, các tay xạ thủ cung tiễn đổi hết nhóm này đến nhóm khác, kéo đứt mấy trăm dây cung, hết bó tên này đến bó tên khác được đưa tới rồi lại bị dùng hết.

Cảnh tượng này quả thật là máu chảy thành sông.

Thi thể chồng chất như một ngọn núi nhỏ, mùi máu tươi xông lên mũi làm cho người ta buồn nôn, có người khó chịu đến nổi sắc mặt trắng bệch sang một bên nôn mửa, đi qua một bên thay người.

Nhưng cũng có người mắt đã chảy máu, đã kéo hỏng ba cây cung, ngón tay cũng đã tạo thành một mảng máu thịt be bét nhưng hắn vẫn điên cuồng bắn giết như thường. Vị huynh trưởng đã cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau cũng đã chết trong trận chiến này, bị kẻ địch dùng lửa thiêu sống.

Thi thể cực kỳ thê thảm, điên cuồng lăn lộn trên mặt đất nhưng vẫn cứ cố gọi tên hắn, nói bản thân đau khổ quá, cuối cùng đã bị chiến hữu dùng một đao kết liễu, tránh cho hắn lại phải chịu thêm nỗi khổ da thịt.

Đối với hắn mà nói, đây chính là hận thù ngút trời. Hắn đã khóc hai canh giờ, giọng cũng khàn luôn, khóc đến không còn nước mắt.

Bây giờ hắn muốn giết, giết hết toàn bộ những người này, giết sạch hết.

Cung tiễn bắn giết, một người nối tiếp một người, hận thù vô tận.

Chiến tranh tàn khốc như vậy đấy.

Các tướng sĩ không ai đúng ai sai, nhưng cũng không có ai vô tội, chiến đấu vì nước nhà, chiến đấu vì dân, chiến đấu vì bản thân.

Sau một canh giờ.

Tròn một canh giờ, mùi máu kinh khủng tràn ngập khắp cả chủ thành, cho dù là người ở tận vùng biên chủ thành cũng có thể nghe được mùi máu tươi khiến cho người ta buồn nôn này.

Mười bảy vạn người, bị tàn sát sạch sẽ.

Trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn, sấm vang chớp giật. Giết mười bảy vạn hàng quân, đây đúng là một chuyện khủng bố.

Cho dù là Tín Vũ hầu thì cũng có chút cảm giác gì đó không thể hiểu được.

Ầm ầm.

Sấm sét vạch phá bầu trời, mưa rào xối xả rửa sạch máu trên mặt đất, muốn rửa sạch đi địa ngục trần gian.

Ba bốn ngàn người cùng nhau bị bắt, có nam có nữ, có già có trẻ, đây đều là gia quyết của văn võ bách quan, còn có các hoàng thân quốc thích trong tộc và các phi tử trong hậu cung.

“Trừ những người phụ nữ từ hai mươi lăm tuổi trở xuống, còn lại chết hết!”

Tín Vũ hầu ra lệnh một tiếng.

Trong chốc lát, từng cái đầu lại rơi xuống đất.

Những tiếng kêu la thảm thiết hòa trộn với nhau, có một vài người phụ nữ dị tộc bị dọa sợ đến ngất đi, một vài người đàn ông yếu đuối lại còn tè cả ra quần.

Đáng tiếc, đại đao lại rơi xuống một lần nữa.

Mỗi lần rơi xuống đều có mấy trăm cái đầu người rớt theo.

Mà những cô gái từ hai mươi lăm tuổi trở xuống trốn khỏi một trận tử kiếp nhưng lại không chạy khỏi sinh kiếp, vận mệnh tương lai của họ chính là sẽ bị đưa vào những nơi như Giáo Ti phường, bị bán làm nô, đời đời kiếp kiếp phải làm kỹ nữ.

Nếu như may mắn thì sau ba đời sẽ gặp chuyện vui lớn, có lẽ có thể sẽ được đặc xá, nhưng trước ba đời thì đừng nằm mơ.

Không có gì là công bằng hay không công bằng.

Bởi vì nếu như hôm nay nơi bị công phá biên giới là Đại Ngụy, vậy thì cảnh tượng chỉ sợ sẽ càng thê thảm hơn so với hiện tại.

Mưa rào xối xả.

Tín Vũ hầu mặc cho chiến bào của mình bị mưa xối cho ướt nhẹp, hắn lẳng lặng đứng nhìn tất cả.

Vẫn chờ đến nửa canh giờ.

Sau khi văn võ bách quan Phàn quốc đều đã bị chém đầu, Tín Vũ hầu rút trường đao ra.

Đi đến trước mặt quốc quân Phàn quốc.

Chương 737: Từ Chối Nhận Hàng! Lừa Giết Mười Bảy Vạn Hàng Quân! Thiên Hạ Khiếp Sợ! (6)

“Ngươi thân là vua của một nước, chết trong tay bản hầu cũng coi như là vinh quang.”

Hắn nhìn về phía quốc quân Phàn quốc mà bình tĩnh mở miệng.

“Tín Vũ hầu, ta van xin ngài, đừng giết ta mà, đừng giết ta mà, ta có thể giúp ngươi làm rất nhiều chuyện, ta có thể vì ngài…”

Quốc quân Phàn quốc không ngừng mở miệng.

Ngay vào lúc này, Tín Vũ hầu chém một đao tới, thẳng tay chặt đầu ông ta xuống.

Cứ như vậy.

Từ nay về sau, Phàn quốc như rắn mất đầu.

“Truyền lệnh của bản hầu.”

“Lấy hết tất cả vàng bạc châu báu, kiểm kê hết tất cả vật liệu quân nhu, phong tỏa cửa thành, bách tính Phàn quốc, phàm là người nào cản trở, giết không tha.”

“Nhớ cho kỹ, không được giết loạn người vô tội, cũng không được cướp đoạt tài sản của bình dân, không được làm chuyện gian dâm phụ nữ, chỉ lấy vàng bạc, tất cả vàng bạc châu báu đều chia cho các huynh đệ.”

Giết thì cũng giết rồi, cũng đã tạo uy đủ được.

Tiếp theo là để cho đại quân giải tỏa vui vẻ.

Đi kiểm kê chiến lợi phẩm, hoàng thất Phàn quốc đã bị tàn sát sạch sẽ, vậy thì chẳng có gì đáng nói.

Quả nhiên khi câu này vừa dứt, hai mươi vạn đại quân lập tức kích động hẳn lên.

Có những người tâm trạng vẫn chưa tốt lên, nhưng đa số mọi người đều tương đối bình tĩnh, nhất là nhóm lão binh kia lại

càng nhanh chân chạy thẳng đến hoàng cung.

Chiến tranh bản thân nó đã bao hàm sự hy sinh, nghĩ thoáng một chút, bạc quyết định tất cả.

Giờ khắc này, tất cả mọi người liền bắt đầu vơ vét, người đi hoàng cung nhiều nhất nhưng cũng có rất nhiều người thông minh, đi về phía nhà của các hoàng thân quốc thích, họ biết vật trong hoàng cung sẽ có nhiều người tranh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Phàn quốc đều loạn hết cả lên, nhưng Tín Vũ hầu cũng không thèm để ý.

Các tướng sĩ chiến đấu giờ cần giải tỏa, nhất là vừa rồi đã giết nhiều hàng quân như vậy, nếu như không giải tỏa một phen chỉ sợ sẽ có chuyện.

Cho nên thông thường mà nói, hắn đều ngầm cho phép mọi người đi cướp đoạt, chỉ cần đừng quá mức là tốt rồi.

Đồng thời.

Việc đầu tiên mà hắn làm chính là viết thư hồi triều.

Nhưng vào lúc này, có người nhanh chóng đi đến nói:

“Báo, tướng quân, phát hiện có ba đường mật đạo, có mấy trăm người trốn đi, cần truy kích không?”

Nghe thấy thế, Tín Vũ hầu lắc đầu. Giặc cùng đường không thể đuổi, hơn nữa muốn hoàn toàn phong tỏa thành là chuyện không thể nào, trước đó cũng đã có không ít người chạy đi.

Đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần đừng chạy quá nhiều là được.

Đây là chuyện không còn cách nào khác.

Nhưng chuyện này, hắn vẫn viết vào tình báo, tình hình chiến đấu nhất định phải viết kỹ càng, mỗi một chi tiết nhỏ cũng đều cần phải viết vào, như vậy triều đình sẽ dễ dàng hơn trong việc nhận xét và phán đoán.

Cứ như vậy.

Ba canh giờ sau.

Tình báo chiến đấu được đưa đến Văn Hoa điện.

Nhưng mà, kinh đô Đại Ngụy.

Trong phủ Hoài Ninh thân vương.

Hoài Ninh thân vương Vương Đằng đứng thẳng dậy.

“Giết hàng quân?”

“Hứa Thanh Tiêu lại dám giết hàng quân?”

“Việc này, là thật hay giả?”

Ánh mắt Hoài Ninh thân vương mang vẻ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Ông ta tính tới tính lui cũng chưa bao giờ tính tới chuyện Hứa Thanh Tiêu dám giết hàng.

Không thể nào như vậy được.

“Vương gia, cực kỳ chính xác, tiểu nhân đã hao tổn ba ngàn lượng bạc mới sai người tìm được mật đạo, trở về từ cõi chết.”

“Tín Vũ hầu điên rồi, hoàng thất Phàn quốc bị giết sạch, văn võ bách quan bị giết sạch, mười bảy vạn hàng quân cũng bị giết sạch.”

“Trời cũng đổ mưa, mùi máu tươi tràn ngập khắp cả chủ thành Phàn quốc.”

“Tiểu nhân không dám lừa gạt ngài, Tín Vũ hầu nói đây là ý của triều đình, là ý của Hứa Thanh Tiêu nào đó.”

Một Phiên thương quỳ trên mặt đất, hắn khóc than nói, bên trong ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Giờ khắc này, Hoài Ninh thân vương nuốt một ngụm nước bọt.

Ông ta thật sự bị chấn động.

Mười bảy vạn hàng quân.

Hoàng thất Phàn quốc.

Hứa Thanh Tiêu điên rồi sao?

Hắn không sợ bị thiên hạ bêu danh sao?

Hoài Ninh thân vương sửng sốt tròn nửa khắc đồng hồ.

Bởi vì ông ta biết nếu như chuyện này truyền ra, người trong thiên hạ đều sẽ hoảng sợ.

Ông ta thật sự không ngờ Hứa Thanh Tiêu thế mà lại điên cuồng đến vậy.

Giết hàng quân?

Đây là chuyện mà trước đây chưa từng có.

Trừ phi thật sự là Bắc phạt, nếu không, có thế nào cũng không thể giết hàng quân.

Đám dị tộc này chỉ có thể nói là không tôn trọng Đại Ngụy, giáo huấn một chút là được, đã đầu hàng thì Đại Ngụy sẽ đồng ý sau đó sẽ từ từ xử phạt sau, ví dụ như bồi thường tiền trợ cấp vân vân.

Cho dù nói rút khô quốc đô Phàn quốc cũng được.

Nhưng mà giết hàng quân, đây là điều tối kỵ.

Nhất là khi hành binh tác chiến, một khi ngươi giết hàng quân rồi thì sau này sẽ không ai đầu hàng ngươi nữa, dù sao thì đầu hàng cũng phải chết, vậy sao lại không chết vinh quang một chút?

Đương nhiên cũng có lợi ích, đó chính là họ không dám đánh với ngươi nữa, sẽ đầu hàng sớm, như vậy có lẽ sẽ có thể trốn thoát được một kiếp.

“Tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là ngoan độc thật.”

Hoài Ninh thân vương hít sâu một hơi, tâm trạng của ông ta khó mà hồi phục lại được.

Bởi vì chuyện này có ảnh hưởng quá lớn.

Lần này Hứa Thanh Tiêu giết hàng, rất có thể sẽ mang đến những ảnh hưởng to lớn với Đại Ngụy, sẽ phải gánh vác sự chê trách nặng nề của thiên hạ.

Từ sau khi Thái tổ hoàng đến giết hàng quân, sau đó Đại Ngụy chưa bao giờ có ai làm loại chuyện này, nhất là khi Đại Ngụy đã sinh ra một vị thánh nhân, ngài cũng đã giảng giải về Binh gia một hồi.

Ý tứ đại khái chính là không thể giết hàng quân, nếu không sẽ bị trời phạt vân vân.

Cho nên những người đọc sách đều rất phản đối chuyện giết hàng quân.

Ý trong đó rất đơn giản, mặc dù là đánh trận, hai nước giao chiến nhưng khi đã đầu hàng rồi thì nhất định phải có chút phong phạm quân tử, các tướng sĩ là vô tội, dân chúng cũng vô tội.

Chỉ cần bắt những người quan trọng lại, nghiêm trị không tha là được.

Giết hàng quân chính là đưa những người vô tội kéo vào theo.

Thiên lý bất dung.

Hứa Thanh Tiêu làm như vậy cơ hồ như chính là muốn tự đưa mình vào chỗ chết.

Những người đọc sách trong thiên hạ còn không mắng chết hắn sao? Nếu như Văn cung Đại Ngụy biết được tin tức này, chỉ sợ sẽ vui mừng đến ăn mừng tấu nhạc.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi quá ngông cuồng rồi.”

Hoài Ninh thân vương thở dài ra một hơi, Hứa Thanh Tiêu làm vậy, với ông ta mà nói thì vừa có lợi vừa có hại.

Chỗ có lợi chính là Hứa Thanh Tiêu sẽ phải gánh chịu những lời mắng chửi từ thiên hạ, ông ta có thể thừa cơ nổi lên, ví dụ như nói phiên vương tạo phản, hoàn toàn có lý do để vào kinh cần vương, cứ nói trong triều có gian thần là được.

Chương 738: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (1)

Điểm xấu chính là uy vọng của Hứa Thanh Tiêu trong quân đội sẽ cao ngất ngưỡng, bởi vì quân nhân rất thích những thượng cấp khát máu thế này.

Đối với quân nhân mà nói, không quả quyết chắc chắn sẽ không vui, nếu như thật là như vậy thì nói không chừng hắn có thể dựa vào uy vọng để làm tất cả quân nhân phục hắn.

Nhưng ít ra dựa theo bây giờ đối với ông ta mà nói thì có lợi ích cực lớn.

"Người đâu!"

"Báo tin tức này cho Văn cung Đại Ngụy."

Hoài Ninh thân vương mở miệng nói như vậy, tin tức này chắc chắn là phải nhanh chóng truyền lại cho Văn cung Đại Ngụy, để Văn cung Đại Ngụy đối phó với Hứa Thanh Tiêu, còn ông ta thì có thể rảnh tay để xử lý những chuyện khác.

"Tuân mệnh!"

Có người lên tiếng lớn giọng trả lời.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong Văn Hoa điện.

Khi người mang tin tức chiến báo truyền đến, tất cả mọi người trong đại điện đều ngây ngẩn cả người.

"Ngươi nói cái gì?"

"Tín Vũ hầu giết mười bảy vạn hàng quân?"

"Hoàng thất nhất mạch và văn võ bá quan toàn bộ đều bị giết?"

Khi Trần Chính Nho nghe được tin tức này, cả người như bị sét đánh.

“Không đầu hàng thì không nói, giết quốc vương Phàn quốc thì cũng thôi đi, nhưng mà giết hàng, đây là chuyện rất lớn đó.”

“Hồi Trần Thượng thư, đúng vậy!”

Người mang tin tức cúi đầu đáp lại một câu khẳng định.

“Trời!”

Bên trong đại điện, những tiếng hít khí lạnh vang lên, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, các vị quốc công bao gồm cả các liệt hầu cũng đứng sững sờ ngay ra tại chỗ.

Giết hàng quân!

Thế mà Tín Vũ hầu lại giết hàng quân, điều này… Muốn lật trời thật à?

“Hồ đồ quá! Hồ đồ quá! Hồ đồ quá!”

Tín Vũ hầu, ngươi đúng là quá hồ đồ rồi.

Hình bộ Thượng thư siết chặt nắm đấm, ông ta hô to vài tếng, bên trong ánh mắt tràn ngập sự tức giận và bất đắc dĩ.

Từ trước đến nay, quân đầu hàng đều không thể giết, trừ phi có đại thù sống chết nếu không thì… Haiz! Tín Vũ hầu, ngươi quá hồ đồ rồi.”

Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn cũng không nhịn được mở miệng nói thế. Trong lúc nhất thời, ông ta thật sự không biết nên nói gì mới phải.

“Tín Vũ hầu không nên làm như vậy, hắn không phải là loại người như vậy.”

“Tín Vũ hầu, sao đang yên đang lành ngươi lại đi giết hàng quân chứ.”

“Đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo mà.”

Các võ quan cũng mở miệng theo, không nhận đầu hàng thì không thành vấn đề, giết hoàng thất cũng không thành vấn đề, nhưng mà giết hàng quân, đây là tội nặng lắm đó.

Lúc đầu khi Tín Vũ hầu thắng Phàn quốc, lúc hồi triều có thể nói là sẽ vô cùng vinh quang, nhưng giết hàng tướng thì tất cả những vinh quang của hắn đều sẽ bị xóa mất.

Văn cung Đại Ngụy sẽ không bỏ qua cho hắn, những người đọc sách trong thiên hạ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, thậm chí vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ nhúng tay vào, chỉ trích chuyện mà Đại Ngụy lần này đã làm.

“Hứa đại nhân, chỉ sợ là Tín Vũ hầu mất trí rồi cho nên mới nóng vội như vậy, mong Hứa đại nhân minh giám. Tha cho hắn một mạng, để hắn quay về trước.”

Có người lên tiếng, hắn có mối quan hệ vô cùng tốt với Tín Vũ hầu cho nên đã nhanh chóng mở miệng muốn nói tốt vài câu giúp Tín Vũ hầu.

Nhưng sau một khắc, giọng Hứa Thanh Tiêu lại vang lên làm cho đại điện lại trở nên yên tĩnh một lần nữa.

“Là ta bảo ngài ấy giết.”

Giọng nói vang lên làm cho đại điện lại yên tĩnh lại một lần nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt toàn là vẻ không thể tin nổi.

Đây chính là chỉ thị của Hứa Thanh Tiêu sao?

Chuyện này!!!

“Thủ Nhân, tội gì ngươi phải làm thế chứ?”

Cuối cùng, Trần Chính Nho kịp lấy lại tinh thần, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Thật ra ông ta đã đoán được đôi chút, nhưng chỉ là chút suy đoán mà thôi, bây giờ Hứa Thanh Tiêu thừa nhận rồi ông còn có thể nói gì nữa đây.

Thế nhưng.

Đối mặt với câu hỏi của Trần Chính Nho, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi hít sâu một hơi.

Ngay sau đó.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu tràn ngập vẻ kiên định, giọng của hắn cũng cực kỳ to rõ.

“Các vị!”

“Chỉ sợ là mọi người vẫn chưa nhìn ra ý nghĩa của cuộc chiến này là gì.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói một câu làm cho mọi người đều có hơi tò mò, bọn họ không rõ những lời này của Hứa Thanh Tiêu là đang có ý gì.

“Hứa đại nhân, ý ngươi là gì?”

Cho dù có là An Quốc công thì cũng không thể hiểu được điều mà Hứa Thanh Tiêu muốn nói, vì vậy, ông ta không nhịn được mở miệng hỏi.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì không nhìn về phía bất kỳ người nào, ánh mắt hắn nhìn về phía sa bàn.

“Trận chiến này! Không phải cái gọi là chiến vì quốc uy, cũng không phải là trận chiến vì tôn nghiêm.”

“Trận chiến này là trận chiến giữ nước.”

“Đại Ngụy dựng nước đã bảy trăm hai mươi lăm năm, trải qua nhiều lần gió mưa, nhất là những năm gần đây, chiến tranh Bắc phạt đã phá sạch toàn bộ quốc khố Đại Ngụy.”

“Cho nên Đại Ngụy đã trở nên suy bại từ năm này sang năm khác.”

“Nếu như không phải như vậy thì làm sao Đại Ngụy có thể bị mấy nước dị tộc nhỏ bé khiêu khích được chứ?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, giọng hắn đinh tai nhức óc, nhất là câu trận chiến giữ nước kia.

Lại càng làm cho người ta kinh ngạc hơn.

Đây rõ ràng là trận chiến vì quốc uy, sao lại biến thành trận chiến giữ nước rồi?

Cảm nhận được ánh mắt tò mò của đám người, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên lần nữa.

“Giang sơn Đại Ngụy bảy trăm năm, hôm nay, đến lúc này đã biến thành cảnh hoang tàn khắp nơi chỉ vì các vị cứ luôn bảo thủ không chịu thay đổi.”

“Sợ loạn phiên vương! Sợ Bắc phạt! Sợ Đột Tà Sơ Nguyên! Sợ dân chúng lầm than!”

“Hai canh giờ trước, khi Phàn quốc đầu hàng, Hứa mỗ cũng đã từng suy nghĩ qua nên nhận hay nên giết, nếu như vì đại cục mà nói thì có thể tiếp nhận đầu hàng!”

“Nhưng đối với Đại Ngụy ta mà nói, nên giết.”

“Các vị, đã đến lúc Đại Ngụy phải thay đổi rồi.”

“Cứ mãi chịu sự kiềm chế và thù địch của người khác, chẳng thà rằng chủ động ra tay còn hơn.”

“Lấy chiến dưỡng chiến!”

“Dùng sát nuôi sát!”

“Lấy dân ý giương cao quốc uy.”

“Phiên vương dám động, giết!”

“Dị tộc dám động, giết!”

“Bắc Man dám động, giết!”

“Chân trần không sợ mang giày, đúng là Đại Ngụy đánh không lại, cũng đánh không nổi, nhưng nếu như đây là trận chiến diệt quốc thì sao? Đại Ngụy dùng non nước sơn hà làm ý chí, hoàn toàn có thể đánh cược một phen.”

“Nhìn xem vương triều Đột Tà có sợ hay không! Nhìn xem vương triều Sơ Nguyên có sợ hay không! Xem đám phiên vương kia có còn dám lỗ mãng hay không! Để cho người trong thiên hạ nhìn xem uy thế của Đại Ngụy! Để người trong thiên hạ nhìn cho kỹ vào, một Đại Ngụy ngông nghênh đã trở lại!”

“Các vị! Có dám đánh một trận hay không?”

Chương 739: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (2)

Hứa Thanh Tiêu nói không ngừng nghĩ, nói một mạch làm cho văn võ cả triều á khẩu không nói nên lời, trái tim kinh hoàng.

Văn Hoa điện yên tĩnh.

Yên tĩnh đến nổi có cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được.

Chỉ vì những câu nói này của Hứa Thanh Tiêu thật sự quá điên cuồng rồi.

Hứa Thanh Tiêu làm thế này là đang muốn đánh cược một trận thật lớn, thắng cược rồi thì Đại Ngụy sẽ có chuyển biến về chất, thua rồi thì Đại Ngụy sẽ không còn nữa.

Đây là một ván cược cực lớn.

Sao bọn họ có thể không kinh ngạc cho được.

Đám người lặng yên, đến nỗi thở cũng không dám thở.

Các võ quan cũng bị những lời mà Hứa Thanh Tiêu nói làm cho kinh khiếp. Trước đó bọn họ không ngừng la hét muốn Bắc phạt nhưng không phải nói thật sự sẽ đi Bắc phạt mà là muốn chuẩn bị cho chiến đấu Bắc phạt, bởi vì bọn họ biết Đại Ngụy không thể nào Bắc phạt nổi.

Quốc lực hiện nay vốn không thể nào chinh chiến lâu dài được.

Nhưng thật sự không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại không phải chỉ muốn Bắc phạt thôi mà hơn nữa hắn còn muốn mở ra cuộc chiến tranh toàn diện, kéo vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên xuống chung.

Đúng vậy.

Đại Ngụy đánh không lại vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên các ngươi nhưng Đại Ngụy có thể dữ dằn cắn rớt

một miếng thịt của các ngươi, làm cho hai đại vương triều bị trọng thương là chuyện không thành vấn đề.

Thậm chí cùng nhau chết chung cũng có thể làm được, cùng lắm thì toàn dân giai binh, cùng lắm thì chiến đấu đến khi người cuối cùng ngã xuống.

Nếu như thật sự là như vậy thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên tất nhiên sẽ phải trả một cái giá to lớn, mà một bên khác thì sẽ cực kỳ vui vẻ, ngồi đó nhìn hổ đấu.

Chờ đến khi Đại Ngụy không còn mà hai vương triều kia cũng rơi vào trạng thái yếu ớt thì họ có thể hoàn thành nguyện vọng thống nhất sơn hà.

Xin hỏi trong tình huống này thì ai dám đánh với Đại Ngụy chứ?

Đại Ngụy đã không muốn sống nữa, là một kẻ điên, ai dám trêu chọc kẻ điên đâu? Có cho tiền cũng không dám trêu chọc.

Kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu quá điên cuồng, bọn họ đúng thật là không biết nên nói gì hơn.

Nhìn về phía sa bàn.

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Đây mới là kế hoạch thật sự của hắn.

Bởi vì trước mắt đã tạo thành một thế cục bế tắc khó có thể giải được.

Hơn một trăm quốc gia gộp lại chung với nhau, cho dù Đại Ngụy có thể đánh dẹp tất cả nhưng vấn đề là trong nước vẫn có các phiên vương như hổ rình mồi, bên ngoài còn có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên không ngừng tiếp tế tài nguyên.

Đánh hạ được Phàn quốc là do tập kích, các quốc gia khác phía sau chắc chắn sẽ cực kỳ cẩn thận, mỗi một trận đều sẽ là ác chiến.

Trận đánh khó khăn vô cùng.

Nói thẳng thắn hơn một chút thì chính là dùng mạng để đổi, một khi không thể dẹp được thì sẽ trở thành trận chiến lâu dài.

Một khi rơi vào thế phải đánh lâu dài vậy thì toàn bộ các mầm tai vạ sẽ xuất hiện.

Đánh trận bên ngoài, loạn lạc bên trong, Văn cung Đại Ngụy còn không thành thật. Đến lúc đó, từ từ chơi chết ngươi, coi như ngươi có thông minh tuyệt đỉnh thì cũng sẽ vô dụng mà thôi, ba bên chèn ép.

Kết quả duy nhất là phiên vương đăng cơ, địa bàn bị chia cắt, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ yêu cầu lợi ích các thứ, người không may sẽ là ai? Chỉ còn lại một Đại Ngụy mà thôi.

Mà đối với nhóm phiên vương kia mà nói thì bọn họ không để ý đến vấn đề chia đất nhường lãnh thổ, bởi vì bọn họ đều cho rằng mình là con của trời, cho là về sau sớm muộn gì mình cũng sẽ giành lại được lãnh thổ đã mất kia.

Dù sao thì đối với bọn họ mà nói, thứ họ bỏ ra chẳng qua chỉ là một tờ giấy trắng, bọn họ chưa trở thành hoàng đế, tương đương với lấy được đồ của người khác xem như là có lợi rồi.

Trông cậy vào đám phiên vương này sẽ nhìn rõ vào đại cục? Đã là một đám người muốn tạo phản rồi, còn nói nhân nghĩa đạo đức gì nữa?

Cho nên, trận này không phải là chiến vì quốc uy gì đó.

Mà là trận chiến giữ nước.

Dùng niềm tin điên cuồng như vậy để chấn nhiếp thiên hạ.

Nếu như ngươi không điên cuồng vậy thì một khi thế cục đi vào chỗ chết, vậy thì thật sự là những ngày bất lực rồi.

Ý của Hứa Thanh Tiêu tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Nhưng văn võ bách quan thật sự không dám trả lời.

Lấy Đại Ngụy ra đánh cược.

Bọn họ không có dũng khí như vậy.

Cược thắng thì đúng là sẽ thu được lợi ích không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng mà nếu như thua cuộc vậy thì Đại Ngụy sẽ không còn gì cả.

Nhưng mà, vào lúc này, một giọng nói lại vang lên bên trong Văn Hoa điện.

"Trẫm!"

"Đồng ý!"

Giọng nói không lớn nhưng lại vang vọng khắp cả Văn Hoa điện.

Giờ khắc này, văn võ bách quan cùng nhau đưa mắt nhìn sang.

Là Nữ đế.

Nàng đã đích thân đến Văn Hoa điện.

"Chúng thần tham kiến bệ hạ."

Văn võ bách quan quỳ lạy hướng về phía nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu cũng cúi đầu với Nữ đế đồng thời hắn cũng không ngờ Nữ đế sẽ đích thân xuất hiện, chẳng những tự mình xuất hiện mà còn ủng hộ hắn vô điều kiện.

"Giang sơn Đại Ngụy, bảy trăm năm chưa bao giờ hỗn loạn như vậy, nếu như lại cứ bảo thủ không chịu thay đổi vậy thì kết quả vẫn sẽ là con đường chết mà thôi."

"Lời nói của Hứa khanh, chữ nào cũng như châu như ngọc, so với chờ chết thì không bằng cứ ra tay thì hơn."

"Giương cao quốc uy Đại Ngụy ta!"

Nữ đế mở miệng, nàng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, ánh mắt nàng nhìn về phía sa bàn, một lát sau nàng lại nhìn qua Hứa Thanh Tiêu nói:

"Hứa ái khanh, trận chiến này ngươi nắm chắc được mấy phần, ổn đinh được đất nước không?"

Nữ đế hỏi.

"Bẩm bệ hạ."

“Nếu như văn võ bách quan dốc hết sức lực phối hợp với thần, vậy có thể nắm chắc năm phần.

“Nếu như áp chế được Văn cung thì thần có thể nắm chắc được bảy phần.”

“Nếu như có trời trợ giúp, thần có thể nắm chắn được chín phần.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại như vậy.

“Còn một phần kia thì sao?”

Nữ đế hỏi.

“Bách tính Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Nhưng câu này nói ra thì nữ đế đã hiểu ngay, Hứa Thanh Tiêu tự tin một trăm phần trăm.

Nghĩ tới đây, Nữ đế không nói gì thêm nữa.

“Truyền ý chỉ của trẫm, trận chiến này là trận chiến giữ nước của Đại Ngụy, từ vương công quý tộc cho đến bách tính của Đại Ngụy đều phải nghe lệnh của Hứa Thanh Tiêu, kẻ làm trái lệnh, trảm!”

Nữ đế cực kỳ bá đạo, nàng lựa chọn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu thì sẽ không có chút nghi ngờ nào.

Nguyên nhân không chỉ vì tài năng vô song của Hứa Thanh Tiêu mà quan trọng hơn chính là những lời Hứa Thanh Tiêu nói từng chữ như châu như ngọc, mỗi một câu nói, một một lời nói đều đã nói được tiếng lòng của nàng.

Đại Ngụy đã quá phòng thủ.

Từ sau khi nàng lên ngôi, gặp bất cứ chuyện gì cũng đều phải nghĩ cách để giải quyết, biến nguy thành an, hết lần này đến lần khác.

Nhưng càng phòng thủ thì lại càng có người xông lên khiêu khích.

Tiến công chính là cách phòng thủ tốt nhất.

Chương 740: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (3)

Nếu như vương triều Đại Ngụy chỉ còn lại một hơi tàn cuối cùng thì có thể liều chết đánh cược một lần, mà bây giờ Đại Ngụy vẫn chưa đến lúc sắp diệt vong.

Có năng lực chiến một trận.

Nhưng trận chiến này nhất định phải đạt được lợi ích, nếu không thì đây mới chính là nguy cơ thật sự của Đại Ngụy.

Giọng của nữ đế lạnh lùng vang lên bên trong Văn Hoa điện.

Giờ khắc này, văn võ bách quan cùng nhau ôm quyền cúi đầu về phía Nữ đế.

“Chúng thần tuân chỉ!’

Vào giờ khắc này, tâm trí lục bộ Thượng thư và các văn thần đã hoàn toàn kiên định.

Hứa Thanh Tiêu nói không sai.

Nữ đế cũng đã đồng ý.

Bọn họ thân làm thần tử, những gì nên nói, những gì nên làm đều đã làm hết rồi.

Đại Ngụy!

Đúng là không sợ một trận chiến.

So với chết về lâu về dài thì không bằng liều chết đánh cược một lần, gắng sức xoay chuyển càn khôn.

“Chúng thần, tuân chỉ!”

Nút thắt trong lòng bọn người lục bộ Thượng thư đã được mở ra.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ cũng không còn sự e ngại và kiêng kị gì nữa.

Muốn giết đúng không?

Vậy thì ta giết với các ngươi đến cùng luôn.

“Hứa đại nhân, bây giờ có cần trực tiếp khống chế Văn cung hay không?”

Giờ khắc này, An Quốc công bước lên một bước, hỏi Hứa Thanh Tiêu có muốn chặn Văn cung lại, tránh cho Văn cung lại gây chuyện.

“Không cần!”

“Chuyện của Văn cung ta có thể giải quyết được.”

Hứa Thanh Tiêu khoát tay áo, hắn còn cần dùng Văn cung.

“Hứa ái khanh, còn lại trẫm giao cho ngươi.”

Sau khi xem sa bàn xong, Nữ đế không nói gì thêm, nàng cần phải đi xử lý chuyện chính sự, không muốn nán lại nơi này.

Bởi vì nơi này, có Hứa Thanh Tiêu là được rồi.

“Cung tiễn bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Nữ đế.

Quần thần cũng cùng nhau cúi đầu về phía nữ đế.

Còn nữ đế, nàng quay lại nhìn về phía bách quan, chậm rãi nói:

“Các vị.”

“Đại Ngụy giao cho các vị vậy.”

Sau khi nói xong câu này, nàng đi khỏi Văn Hoa điện.

Đợi sau khi Nữ đế rời đi.

Tình báo quân cơ mới xuất hiện.

Là chiến báo của đoàn quân thứ hai và thứ ba của Xạ Dương hầu và Khúc Chu hầu.

Xạ Dương hầu đã đến A Mộc Tháp, Đường quốc và bộ lạc Đột Lương.

Khúc Chu hầu đã đi đến khu vực phía tây, hạ trại tại đó.

“Truyền lệnh, đoàn quân thứ hai để lại mười vạn người hạ trại chờ đợi thời cơ, Xạ Dương hầu chia ra ba đường tập kích A

Mộc Tháp và bộ lạc Đột Lương, trong vòng mười ngày phải đánh hạ được cổng thành."

"Về phần Đường quốc, phái sứ giả đến cảnh cáo, Đường quốc chính là một chi của Đại Ngụy ta, nếu như đối phương nguyện ý đầu hàng thì có thể chấp nhận, A Mộc Tháp và Đột Lương, không nhận đầu hàng."

"Truyền lệnh, đại quân thứ ba hạ trại nghỉ ngơi, chờ lương thảo vận chuyển đến."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cũng giống như Tín Vũ hầu, hắn để Xạ Dương hầu đánh thẳng đến thành trì quân địch.

Nhưng Khúc Chu hầu thì không giống vậy, bọn họ nhất định phải hạ trại, sắp xếp tốt việc hậu cần bởi vì kẻ địch mà Khúc Chu hầu đối mặt chính là tất cả các nước dị tộc ở phía tây, không phải là cường quốc gì nhưng đều là các nước nhỏ binh lính tinh nhuệ, cần đánh lâu dài, muốn nhanh chóng dẹp tan rất khó cho nên phải làm tốt chuyện hậu cần.

Nếu không sẽ không dễ hành động.

"Tuân lệnh!"

Hai người mang tin tức dùng tốc độ nhanh nhất để rời đi, thúc ngựa phi nhanh tiến về phía doanh địa báo cáo.

Mà ngay vào lúc này.

Ti Long vương cung.

Khi chuyện Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân truyền về, toàn bộ Ti Long vương cung như ong vỡ tổ.

Ban đầu, điều làm cho đám người kinh ngạc chính là Phàn quốc lại bị diệt chỉ trong một đêm?

Tiếp theo lại nghe được tin sau khi Phàn quốc đầu hàng, Tín Vũ hầu đã giết hàng quân.

Hai chuyện đồng thời cùng xảy ra làm cho bọn họ cũng phải trợn mắt há mồm.

Phàn quốc thua, cái này cũng không tính là chuyện kinh thiên động địa gì, chỉ có thể nói là do Đại Ngụy quá mạnh.

Nhưng mà giết hàng quân thì lại không giống như vậy, đây là một chuyện hoàn toàn khác biệt. Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, quốc gia nào mà chưa bao giờ đánh thua chứ?

Chuyện giết hàng quân rất hiếm thấy, nhất là vương triều Đại Ngụy thế mà lại giết hàng, đây lại là chuyện làm cho người ta càng thêm không thể tưởng tượng nổi. Một khi giết hàng, những người đọc sách của Đại Ngụy sẽ bỏ qua sao?

"Giết hàng! Đại Ngụy cũng dám giết hàng? Bọn họ điên rồi sao?"

"Quốc quân Phàn quốc đã bị giết sao?"

"Độc ác thật, quá độc ác, độc ác quá rồi, chẳng qua chúng ta chỉ hơi khiêu khích một chút, Đại Ngụy có cần hung ác như vậy không? Diệt luôn Phàn quốc?"

"Đây là chuyện không thể nào đâu, tuyệt đối không thể nào, Đại Ngụy sẽ không ngu như vậy. Bọn họ tập kích Phàn quốc, chuyện này ta tin, nhưng mà giết hàng quân? Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào, đây không phải là tác phong của Đại Ngụy."

"Đúng vậy, sao Đại Ngụy có thể giết hàng được?"

Ti Long vương cung, khi các quốc gia biết Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân, phản ứng của các sứ giả cũng hoàn toàn khác biệt.

Phản ứng đầu tiên của đa số người là không tin, còn một bộ phận sứ giả của các quốc gia hiếu chiến thì tràn ngập sự phẫn nộ.

Một bộ phận sứ giả thì trầm mặc không nói gì.

Đại Ngụy giết hàng quân, nhất định bọn họ sẽ đi khiển trách, nhưng vấn đề là khiển trách rồi có làm được gì không?

Trước mắt bọn họ đã nhận ra được một điều.

Đại Ngụy rất nghiêm túc.

Trước khi giết hàng quân, bọn họ đều cho rằng lần này Đại Ngụy vẫn sẽ phản ứng lại theo lẽ thường, dù sao cũng là một

đám người tụ lại khiêu khích vương triều Đại Ngụy, thân là thượng quốc phía trên, tất nhiên vương triều Đại Ngụy sẽ cho quân đi trấn áp một phen.

Mặc kệ là theo cách nào thì vẫn phải giả vờ đánh một trận, phái binh thì nhất định phải phái binh rồi.

Chẳng qua các sứ giả đều cho rằng đánh vài trận đấu cho có lệ mà thôi, tất cả mọi người đều sẽ không chết quá nhiều người, sau đó vừa đánh vừa đàm phán, đến khi đôi bên cùng hài lòng, đến đây thì ngưng thôi.

Nhưng bây giờ thì lại không giống như vậy.

Hàng quân cũng bị giết rồi, sao có thể nói đùa với ngươi được nữa? Còn diễn kịch được gì nữa? Đại ca, tỉnh lại đi, nếu đùa nữa thì sẽ diệt quốc đó.

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu sứ giả của các nước nhỏ trở nên luống cuống, trong lòng bọn họ hoàn toàn hoảng loạn.

Đừng thấy bọn họ hội họp lại chung một chỗ dựa vào nhau để sưởi ấm, nhưng vấn đề là ngươi cũng không thể tập trung hết toàn bộ binh lực vào quốc gia của mình, đánh không lại thì làm sao đây, trơ mắt nhìn quốc gia bị diệt vong?

“Các vị!”

Ngay vào lúc này, giọng của Ti Long vương vang lên.

Ông ta đã hơi nhìn ra được suy nghĩ trong lòng các sứ giả, nên lập tức lên tiếng.

Chương 741: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (4)

Ngay lập tức, ánh mắt mọi người nhìn về phía Ti Long vương.

“Đại Ngụy giết hàng quân đã phạm vào tội lớn ngập trời, người đọc sách trong thiên hạ sẽ không bỏ qua cho người làm tổng chỉ huy sứ là Hứa Thanh Tiêu, cũng sẽ không bỏ qua cho Đại Ngụy, đây là chuyện tốt đối với chúng ta.”

“Hơn nữa, các ngươi biết vì sao lần này Đại Ngụy lại giết hàng quân không? Bọn chúng sợ hãi, sợ chúng ta tập trung lại một chỗ cho nên mới giết gà dọa khỉ.”

“Vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể để cho chúng đạt được ý muốn, hắn càng giết hàng quân thì càng biểu hiện cho chuyện hắn đang chột dạ, bọn chúng sợ hãi rồi.”

“Bây giờ chuyện mà chúng ta cần làm chính là đoàn kết nhất trí chống cự lại Đại Ngụy, chỉ cần có thể ngăn chặn bước chân của Đại Ngụy thì bên trong Đại Ngụy sẽ tự mình nổi loạn.”

“Hơn nữa các ngươi đừng mơ đầu hàng, Đại Ngụy giết hàng quân, bây giờ đầu hàng có ích gì không?”

Ti Long vương mở miệng, mấy câu nói đó làm cho đám sứ giả trầm mặc.

Trên thực tế sau khi Phàn quốc bị diệt, phản ứng đầu tiên của bọn họ thật sự là muốn đầu hàng, bọn họ sợ thật rồi.

Tưởng rằng chỉ cần mọi người tập trung lại với nhau, tạo áp lực cho Đại Ngụy, ép Đại Ngụy lùi bước hoặc là cho bọn họ được tách ra độc lập, hoặc là sẽ bồi thường chút ít ngân lượng.

Thật không ngờ vậy mà lại thật sự động đao động binh.

Đánh và không đánh là hai chuyện khác nhau, cãi nhau có hung cỡ nào cũng không bằng một lần va chạm trực tiếp.

Không ai muốn trở thành vong hồn dưới chân thiết kỵ Đại Ngụy.

Nhưng Ti Long vương nói cũng không sai, người ta đã giết hàng quân rồi thì chính là muốn vạch mặt, kể từ đó, đầu hàng cũng vô dụng mà thôi.

“Ti Long vương, vậy tiếp theo bọn ta nên làm gì đây?”

“Đúng vậy, Ti Long vương, ngài cho chúng ta ý kiến đi, chúng ta đều nghe theo ngài.”

“Đúng vậy, nghe theo Ti Long vương.”

Không ít người mở miệng tôn sùng Ti Long vương.

Còn Ti Long vương thì cũng không từ chối bất kỳ điều gì, ông ta đứng dậy đi thẳng đến trước sa bàn nói:

“Ta đã nhận được tình báo rằng đại quân thứ hai của Đại Ngụy sẽ chia ra hạ trại ở ba nơi là A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương. Suy cho cùng thì Đường quốc cũng là một chi của Đại Ngụy, không giống như các quốc gia dị tộc chúng ta.”

“Cho nên ta nghĩ là Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ tấn công hai nơi là A Mộc Tháp và Đột Lương mà không tấn công Đường quốc, chắc hắn sẽ đi chiêu hàng.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu nghĩ sai rồi, Đường quốc chính là nước mạnh nhất trong mười nước, bọn họ đã muốn được tách ra độc lập từ lâu.”

“Cho nên Đường quốc sẽ không đầu hàng, thậm chí còn phải thừa cơ tập kích đoàn quân thứ hai của Đại Ngụy. Lúc này, Yến quốc, bộ lạc Kinh Đồ và bộ lạc Long An sẽ dốc hết sức lực để chi viện cho Đường quốc.”

“Phối hợp với Đường quốc tập sát đoàn quân thứ hai của Đại Ngụy, nếu như may mắn thì nhất định có thể đánh cho đoàn quân thứ hai bị trọng thương, cho dù vận khí có bình thường đi chăng nữa thì cũng sẽ làm cho đoàn quân thứ hai phải chịu thiệt thòi lớn.”

“Các ngươi cảm thấy ý của ta như thế nào?”

Ti Long vương hiểu rất rõ Đại Ngụy, trong nháy mắt ông ta đã phán đoán xong, chắc chắn Hứa Thanh Tiêu sẽ không tấn công

Đường quốc mà chỉ sẽ tấn công A Mộc Tháp và bộ lạc Đột Lương.

Dù sao thì Đường quốc cũng là chi nhánh của họ.

“Kế này rất hay, Ti Long vương đại tài.”

Sứ giả Đường quốc đứng dậy, vẻ mặt hắn ta cực vui mừng.

Sứ thần của các nước dị tộc còn lại cũng cùng nhau gật đầu đồng ý.

Chẳng qua Ti Long vương lại tiếp tục lên tiếng nói: “Có một chuyện nhất định phải chú ý.”

“Trận chiến đầu tiên Phàn quốc đầu hàng nhanh như vậy, điểm quan trọng nhất chính là do quốc quân Phàn quốc để các bộ lạc tấn công trước, muốn giữ lại thực lực của chính mình.”

“Đây là nguồn cơn của sự diệt vong, quốc vương Phàn quốc đáng chết, các vị phải nói chuyện này với quốc quân của các vị.”

“Viện quân không phải tặng qua để chết thay, cho nên mỗi một trận sau này đều cần phải cho quân chủ lực của nước mình lên trước rồi lại đến viện quân, để bảo đảm sự quyết tâm.”

“Đồng thời cần phải mở rộng cửa lớn với quân đội bạn, nhất định không được nghi kỵ lẫn nhau. Trước mắt thì kẻ địch duy nhất của chúng ta chính là Đại Ngụy, nếu như không kéo chân được Đại Ngụy, vậy những người ở chỗ này ai còn sống được chứ?”

“Đến bước này rồi, đừng giữ tâm lý may mắn, nếu còn như vậy thì chờ sau khi trận chiến kết thúc, ta sẽ đồ diệt nước đó, biết chưa?”

Ti Long vương cố ý nói chuyện này ra, ông ta đã phái ra một vạn thiết kỵ tinh nhuệ nhưng chỉ có mười mấy người trở về.

Một vạn thiết kỵ tinh nhuệ chết oan chết uổng trong tay Đại Ngụy như vậy, sao ông ta không tức cho được? Lại càng tức hơn chính là ông ta đem lòng tốt tặng người qua viện trợ, kết quả đổi lấy được những gì?

Nhiều người thì nhiều sức không sai, nhưng nhiều người thì tâm tư cũng nhiều, cho nên ông ta nhất định phải nói rõ, nếu ai còn làm loạn như vậy thì sau này sẽ đi diệt nước đó, không tin họ còn dám làm loạn.

“Chúng ta tuân mệnh!”

“Chúng ta tuân mệnh!”

Các sứ giả ào ào lên tiếng, Ti Long vương nói không sai, đã đoàn kết nhất trí rồi, nếu như còn nghi kỵ lẫn nhau thì không thể nghi ngờ chính là tự mình chuốt khổ.

Phải biết rằng kẻ địch cần phải đối mặt là vương triều Đại Ngụy chứ không phải là một nước nhỏ nào đó.

Ngay sau đó, ánh mắt Ti Long vương không khỏi hướng về phía sa bàn,

Đường quốc nhất định phải thắng đó.

Đánh thắng hay đánh không lại đều như nhau, nhất định phải ngăn được bước tiến của Đại Ngụy.

Bước đi này của Đại Ngụy đã đánh giết quá tốt rồi, nếu đao này lại tiếp tục giết tới, thiên hạ sẽ chấn động, đám dị tộc này sao có gan chém giết nữa.

Ông ta chỉ có thể ổn định lại đại cục trước.

Trong lòng Ti Long vương nghĩ vậy.

Sở dĩ ông ta có thể thống lĩnh được đại cục không phải là vì tài hoa của ông ta, cũng không phải bởi vì Ti Long nhất tộc mạnh cỡ nào mà là vì sau lưng ông ta có người.

Chỉ thị của phía trên rất đơn giản, giai đoạn đầu kéo dài, trung kỳ náo loạn, hậu kỳ giết.

Đây là sự sắp xếp toàn cục của phía trên, giai đoạn đầu nhất định phải ngăn chặn Đại Ngụy lại, không ngăn được thì căn bản là không có bất kỳ hi vọng thắng nào.

Chỉ cần Đại Ngụy bị kéo lại ở giai đoạn đầu thì trung kỳ tất nhiên sẽ bị vướng vào nhiều chuyện thị phi, loạn phiên vương

loạn Văn cung loạn dân gian gì đó, bên trong Đại Ngụy sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề.

Kể từ đó, đợi đến khi Đại Ngụy nội loạn rồi thì bọn họ liền có thể chân chính rút đao, lúc đó có thể oán báo oán, thù báo thù.

Cùng lúc này.

Văn cung Đại Ngụy.

Khi chuyện Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân truyền đến, toàn bộ Văn cung Đại Ngụy liền hoàn toàn sôi trào.

Chương 742: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (5)

Không ai ngờ tới Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại hạ mệnh lệnh này.

Giết hàng quân!

Đây chính là chuyện thiên lý bất dung.

“Hứa Thanh Tiêu ngươi đúng là điên thật rồi.”

“Từ trước đến nay giết hàng là điềm không may, khí vận bảy trăm năm giang sơn Đại Ngụy ta sẽ phải loạn trong tay ngươi sao?”

“Một khi giết hàng quân rồi, mỗi một trận sau này Đại Ngụy đều sẽ phải trả giá bằng mạng của mấy triệu sinh mệnh vô tội, họ sẽ vì Hứa Thanh Tiêu mà hy sinh một cách vô ích.”

“Ta muốn viết văn chương, ta muốn viết văn chương, Hứa Thanh Tiêu, ngươi không có lòng nhân nghĩa của Nho giả.”

Văn cung Đại Ngụy đã hoàn toàn sôi trào, khắp nơi đều là những tiếng mắng chửi.

Có người đúng là phẫn nộ thật.

Chỉ là sau khi phẫn nộ xong thì lại thở dài, vừa tiếc hận vừa bất đắc dĩ.

Nhưng trong lòng đại bộ phận nho sinh đều có cảm giác cực kỳ vui mừng, bởi vì cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng đã làm sai một chuyện, một chuyện vô cùng to lớn.

Các đại nho của Văn cung Đại Ngụy điên cuồng viết văn, thậm chí có một vài đại nho còn mang theo một nhóm nho sinh đi thẳng đến hoàng cung.

“Đi! Chúng ta đi yết kiến bệ hạ, vạch tội Hứa Thanh Tiêu!”

“Những hành vi của Hứa Thanh Tiêu đã làm cho trời đất phẫn nộ, đi đến hoàng cung Đại Ngụy, đi gặp hoàng đế.”

Giọng của các vị đại nho vang lên.

Mà trong Văn cung, Bồng nho thế mà lại không lên tiếng, ông ta tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh và không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, nhưng cũng không ngăn cản đám đại nho kia đi hoàng cung vạch tội.

Không bao lâu sau, mấy trăm vị nho sinh đi vào hoàng cung Đại Ngụy, năm vị đại nho yêu cầu được gặp mặt Thánh thượng nhưng chỉ nhận được lời từ chối.

Nữ đế không gặp.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt năm vị đại nho cũng sắp đỏ đến mang tai luôn.

“Bệ hạ không gặp thì chúng ta sẽ ngồi đây không đi.”

“Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân, vi phạm vào nhân nghĩa đạo đức, mong bệ hạ giáng tội bãi miễn chức vụ của Hứa Thanh Tiêu.”

“Từ xưa đến nay giết hàng quân là chuyện không nên, Hứa Thanh Tiêu diệt quốc vận Đại Ngụy ta, hủy đi căn cơ Đại Ngụy ta.”

Giọng mấy vị đại nho như sấm vang lên bên ngoài hoàng cung, trách cứ Hứa Thanh Tiêu, nhục mạ Hứa Thanh Tiêu.

Mà người trong cung đều đã nghe được rất rõ ràng, chỉ là không thèm phản ứng với bọn họ mà thôi.

Sau một khắc, có đại nho nhỏ giọng xuống bảo đám nho sinh hô lớn lên, tụ tập tất cả những người đọc sách của kinh đô Đại Ngụy đi đến bên ngoài hoàng cung cầu xin.

Bên trong Văn Hoa điện.

Hứa Thanh Tiêu giao bảy phong thư cho người mang tin tức để hắn ra roi thúc ngựa đưa đến tay Xạ Dương hầu.

Mà ngoài cung, tiếng mắng của các vị đại nho trộn lẫn vào nhau làm cho lòng người ta cảm thấy phiền loạn.

“Đám lão già này cứ cãi nhau mãi, Thủ Nhân, ngươi hạ một mệnh lệnh để lão phu đi bắt hết bọn họ lại đi.”

Hộ bộ Thượng thư Trương Tĩnh là người đầu tiên lên tiếng. Ông ta đã ngồi nghe tiếng gào thét của đám đại nho gần nửa canh giờ rồi.

Thật sự là cảm thấy ồn ào muốn chết, vì vậy hy vọng Hứa Thanh Tiêu hạ mệnh lệnh để bắt đám người kia lại.

Dù sao thì thế cục bây giờ cũng đã rất rõ ràng, Đại Ngụy muốn đánh cược quốc vận, sao lại phải sợ đám chó má đại nho kia nữa? Nói một câu không dễ nghe thì Văn cung Đại Ngụy các ngươi có địa vị cao cao tại thượng thì thế nào chứ?

Có cao như vương triều Đại Ngụy không?

Ép ta quá hả, ta giết nho luôn đó ngươi tin không?

"Giữ bọn họ lại còn có tác dụng lớn."

Hứa Thanh Tiêu khoát tay áo, những hành động và lời nói của đám đại nho kia hoàn toàn nằm trong dự tính của hắn.

Nhưng mà bị nhằm vào cũng không có gì phải sợ, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu lại rất cần bọn họ quậy lên như thế.

Huyên náo càng lớn càng tốt.

Ước chừng bốn canh giờ sau.

Chiến báo của Tín Vũ hầu lại được đưa đến một lần nữa.

Lần này có rất nhiều chiến báo được đưa tới.

Hơn nữa người mang tin tức lại còn mở chiến báo ra nói: "Hứa đại nhân, hầu gia nói muốn thuộc hạ đọc to tin tức này lên."

Đây là những điều mà Tín Vũ hầu nói.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, đại khái hắn đã đoán ra được Tín Vũ hầu gửi chiến báo gì tới rồi.

"Thần Tín Vũ hầu, phụng mệnh kiểm kê chiến lợi phẩm Phàn quốc."

"Mười lăm vạn chiến mã."

"Lương thực tồn trữ của Phàn quốc là bốn trăm năm mươi vạn thạch, lương thực các nước chi viện là tám trăm bảy mươi vạn thạch."

“Bạc trong quốc khố hai triệu lượng, những vàng bạc châu báu khác tính ra cũng năm triệu lượng.”

“Hai mươi vạn bộ chiến giáp, mười lăm vạn chiến đao, bốn mươi máy công thành, tên nỏ huyền thiết loại lớn mười cái.”

“Trên đây là những vật đã kiểm kê được trong bốn canh giờ, còn có một lượng lớn tài nguyện vẫn chưa điều tra rõ.”

“Mời Hứa đại nhân kiểm kê thu nạp.”

Khi giọng nói vang lên, bên trong Văn Hoa điện, đám người lại ngây ngốc ra một làn nữa.

Nhất là Hộ bộ Thượng thư Cố Ngôn.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ đến chỉ là một Phàn quốc, thế mà lại giàu có như vậy? Còn giàu hơn Đại Ngụy nữa.

Thật đúng là… không thể tưởng tượng nổi.

Nhất là lượng lương thực tồn trữ, cao đến bốn trăm năm mươi vạn thạch, lương thực do các quốc gia chi viện đến là tám trăm bảy mươi vạn thạch, cộng lại chính là một ngàn ba trăm hai mươi vạn thạch lương thực lận đó.

Con mẹ nó quá giàu có rồi ha?

Một thạch lương thực tương đương với một trăm cân lương thực.

Một chiến sĩ bình thường có thể ăn được trên dưới mười cân, chẳng qua ăn một bữa cơm no thì phải chịu đói đến mười ngày.

Hành binh đánh trận trên cơ bản thì khẩu phần lương thực sẽ được phân phối một cân một ngày, nói cách khác thì một thạch lương thực đủ để một trăm chiến sĩ ăn trong một ngày.

Ba mươi vạn đại quân, khẩu phần lương thực một ngày chính là ba ngàn thạch lương thực.

Một tháng chẳng qua cũng chỉ chín vạn thạch.

Một ngàn ba trăm hai mươi vạn thạch lương thực đủ để cho ba mươi vạn đại quân ăn con mẹ nó trong mười hai năm lận.

Lại còn nhiều vàng bạc châu báu như vậy, còn có nhiều thứ tốt nữa, ví dụ như nói sức lao động của Phàn quốc, quặng mỏ của Phàn quốc.

Cố Ngôn có hơi choáng váng.

Ông ta không hề ngờ đến món lợi này.

So với giết một vài phiên thương thì còn kiếm được nhiều tiền hơn.

Đánh trận không phải cần bỏ tiền ra sao? Sao giờ lại thấy giống như được lợi nhiều hơn vậy?

Đánh một quốc gia thôi mà đã kiếm được nhiều bạc như vậy!

Nếu như đánh xong một trăm nước, chẳng phải Đại Ngụy sẽ… có thể rút lui năm mươi năm?

Không chỉ Cố Ngôn choáng váng, ai ở đây mà không choáng chứ?

Đây chỉ là mới vơ vét được một phần thôi đấy.

Nếu như vơ vét hết toàn bộ, vậy thì sẽ có được bao nhiêu bạc? Có được bao nhiêu lương thực? Có được bao nhiêu sức lao động?

Con mẹ nó!

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chương 743: Tuyên Chiến Toàn Diện, Phạm Người Đại Ngụy Ta, Dù Xa Cũng Giết! (6)

“Truyền lệnh xuống, ngân lượng trong quốc khố thưởng cho đệ nhất quân, quốc khố của Phàn quốc toàn bộ vận chuyển đến Đại Ngụy, những tướng sĩ tử trận sẽ được trợ cấp tiền gấp năm lần, nếu như trong nhà có con cái, cha mẹ già thì phụng dưỡng đến khi trưởng thành, cho đi học, phí tổn do Đại Ngụy chi trả.”

“Người trọng thương và tàn tật cũng được Đại Ngụy nuôi dưỡng suốt phần đời còn lại, trích ra một thành quốc khố trực tiếp khao thưởng đại quân.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đậm chất phú ông.

Quốc khố Phàn quốc ước chừng có hai mươi triệu lượng, tính luôn cả những vàng bạc châu báu đồ cổ tranh chữ vân vân, đệ nhất quân có ba mươi vạn người, khấu trừ phần của những người chiến tử thì một người sẽ được trên dưới hai mươi bảy vạn năm ngàn lượng.

Dựa theo hai thành quốc khố mà chia thì nói cách khác, một người còn sống sẽ có thể được phân đến một ngàn lượng bạc.

Đây là một ân huệ to lớn.

Quân phí của bọn họ một tháng chỉ một lượng, giờ mỗi người một ngàn lượng, đây là số bạc mà cả đời họ cũng khó mà kiếm được.

Nếu như không phải bởi vì chuyện tiền trợ cấp và nuôi dưỡng đời sao thì thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn nguyện ý chia toàn bộ hai tỷ lượng này ra, không vì điều gì khác, chỉ vì muốn khích lệ ba quân.

Không có gì có sức hấp dẫn hơn bạc cả.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại càng hiểu được một chuyện chính là người có bạc rồi sẽ trở nên tham sống sợ chết, cho nên Hứa Thanh Tiêu đem phần lớn bạc chia vào phần những người đã chết.

Khiến cho các tướng sĩ này hiểu được một đạo lý.

Các ngươi chết!

Con cái của các ngươi, thê tử, phụ mẫu sẽ được Đại Ngụy phụng dưỡng.

Các ngươi trọng thương tàn tật.

Cả đời này của các ngươi cũng sẽ được Đại Ngụy phụng dưỡng.

Chỉ có như thế mới có thể làm cho các tướng sĩ vì nghĩa quên thân, bảo vệ quốc gia.

Đúng là như vậy, khi Hứa Thanh Tiêu vừa lên tiếng nói như vậy thì tập thể quan võ cũng không biết nên nói gì hơn.

Hứa Thanh Tiêu quá hào phóng.

Hào phóng đến nỗi làm cho bọn họ không biết nói gì hơn.

So với Cố Ngôn.

Hứa Thanh Tiêu mới thật sự là người yêu dân yêu binh.

"Đi đi, nói chuyện này lại cho Tín Vũ hầu, để ngài ấy tuyên cáo với đại quân."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, sau đó, ánh mắt hắn vẫn khóa chặt vào Đường quốc bên trong sa bàn.

Trận chiến đầu tiên đã kết thúc.

Rất nhanh thôi sẽ đến trận chiến thứ hai.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ ràng vào giai đoạn đầu nhất định phải tốc chiến tốc thắng, nhất định không thể để bị chặn chân.

Hắn muốn đánh cho thật mạnh.

Đánh cho đến khi đám dị tộc kia hoàn toàn sợ hãi.

Như vậy mới có thể xoay chuyển thời cơ.

Đại Ngụy nhất định phải duy trì tư thái vô địch, một đường quét ngang.

Mới có thể làm cho địch nhân khiếp sợ.

Dựa vào mồm mép thì chẳng có lợi ích gì cả.

Mà ngay vào hôm sau.

Giờ mão.

Một thiên văn chương xuất hiện ở rất nhiều quận trong Đại Ngụy.

“Giết hàng không may mắn! Hứa Thanh Tiêu hủy diệt quốc vận Đại Ngụy ta! Hủy diệt căn cơ Đại Ngụy ta!”

Là văn chương mà Đại Ngụy nho báo đăng lên.

Thay một câu khác mà nói thì cả tờ Đại Ngụy nho báo chỉ đăng có một thiên văn chương này.

Nội dung của nó rất đơn giản chính là xoay quanh chuyện quân đầu hàng không thể giết, giải thích ra một đống lớn nguyên nhân.

Nói Hứa Thanh Tiêu tàn bạo không có đạo đức, giết mười bảy vạn sinh mệnh vô tội.

Cả bản văn chương vô cùng sục sôi, mắng Hứa Thanh Tiêu từ trên xuống dưới một lượt.

Đúng thật là đã dẫn đến sự bàn tán của rất nhiều bách tính.

Đồng thời người làm chủ bút vẫn là Trương Ninh.

Trong lúc nhất thời, trong dân gian lập tức xuất hiện rất nhiều tin đồn.

Có tin đồn nói Hứa Thanh Tiêu đã bị tâm ma nhập thể, hắn tu luyện dị thuật nên khiến cho cả người trở nên điên dại.

Có tin đồn nói Hứa Thanh Tiêu thông đồng với địch quốc, cố ý giết hàng quân là muốn hủy diệt căn cơ Đại Ngụy.

Không chỉ có thể, phiên vương các nơi cơ hồ là náo loạn lên ngay lập tức, bọn họ ồn ào viết tấu chương sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu, thậm chí có phiên vương còn yêu cầu Nữ đế ban chết cho Hứa Thanh Tiêu.

Dẫn đến đủ loại tranh luận.

Nhất là những người đọc sách, bọn họ lại càng chửi ầm lên.

Họ viết sách thỉnh mệnh, mong bệ hạ bãi miễn thậm chí là ban chết cho Hứa Thanh Tiêu.

Bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Các nho sinh tụ tập lại cũng càng ngày càng nhiều, bên ngoài có mấy vạn nho sinh, cứ cách một đoạn thời gian là âm thanh phản đối lại vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân, trời đất không tha, mong bệ hạ minh giám nghiêm trị gian thần.”

Âm thanh này cứ mỗi một khắc thì sẽ vang lên một lần, đúng là làm cho người ta cảm thấy phiền nhiễu mà.

Tuy bách tính trong thiên hạ đều tranh luận ầm ĩ nhưng tất cả mọi người đều đang chờ xem Hứa Thanh Tiêu sẽ hồi đáp thế nào.

Dù sao thì uy vọng của Hứa Thanh Tiêu trong dân gian thật sự là quá cao.

Đến bây giờ cũng không có bao nhiêu bàn tán mà họ chỉ tò mò, xem Hứa Thanh Tiêu sẽ đáp lại như thế nào.

Cuối cùng.

Ngay vào hôm sau.

Giờ mão còn chưa tới.

Từng chiếc xe ngựa đã đi vào các quận thành lớn, phủ thành và huyện thành.

Một đống lớn Đại Ngụy Văn báo được phát miễn phí không lấy một đồng nào cho bách tính.

Sau khi dân chúng tranh đoạt xong.

Khi bọn họ cầm Đại Ngụy văn báo trên tay.

Những từ ngữ đập vào mắt khiến cho bọn họ rung động.

“Phạm vào Đại Ngụy, xa đâu cũng giết.”

Tám chữ vô cùng đơn giản.

Là lời đáp trả mạnh mẽ mà Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Là lời đáp lại sau khi đã giết hàng quân của Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, dân chúng chấn kinh.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong hoàng cung Đại Ngụy, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi nhìn về phía Văn cung.

Thời cơ chín muồi.

Hắn muốn động thủ.

"Người đâu!"

Trong nháy mắt, giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Bên trong Văn Hoa điện, bách quan nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, không biết Hứa Thanh Tiêu lại đang muốn làm gì.

"Bát Môn Kinh binh nghe lệnh."

"Trấn áp Văn cung Đại Ngụy, giam hết bọn người Bồng nho và Trương Ninh vào thiên lao, ai dám ngăn cản, chém!"

"Bắt hết tất cả nho sinh ngoài hoàng cung vào thiên lao, nếu như ai dám cản trở ồn ào, giết!"

Hứa Thanh Tiêu hạ hai mệnh lệnh xuống, trong điện không có bất cứ ai phản đối.

Chỉ có giọng đáp lại lạnh lẽo vô tình.

"Chúng thần tuân mệnh."

Giọng nói vừa dứt, mấy võ quan đi thẳng ra bên ngoài Văn Hoa điện, vẻ mặt họ lạnh lùng, ra ngoài xử lý chuyện này.

"Đám người này, cần trấn áp thì trấn áp, trong thời khắc quan trọng nhất này, bọn họ chỉ náo loạn cho vui, nếu như nói họ không cười trên nỗi đau của người khác, lão phu không tin."

Bên trong Văn Hoa điện, Trần Chính Nho mở miệng. Thân là đại nho nhưng đối với lựa chọn này của Hứa Thanh Tiêu, ông ta chẳng có chút ý kiến phản đối nào.

Thậm chí còn hoàn toàn ủng hộ Hứa Thanh Tiêu làm vậy.

Chương 744: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (1)

Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân là không đúng.

Nhưng vấn đề là người một nhà cũng không nên náo loạn dữ dội như vậy mới đúng. Nếu như nói phiên vương tạo phản mà Hứa Thanh Tiêu giết hàng quân, giết người của phe mình vậy thì ngươi ầm ĩ như vậy Trần Chính Nho cũng có thể hiểu được.

Tự giết lẫn nhau!

Nhưng mà người bị giết là dị tộc, lùi một vạn bước mà nói thì người chết chính là tộc nhân dị tộc.

Lại lui về phía sau mà nói cho dù Hứa Thanh Tiêu có làm sau thì cũng là vì Đại Ngụy, không thể chờ thêm một chút sao? Chờ sao khi chuyện này kết thúc ngươi lại đến nói vài lời đâu phải là không được?

Bây giờ vào thời khắc quan trọng nhất này mà ngươi lại làm ầm ĩ? Ước gì Đại Ngụy nội loạn có đúng không?

Trần Chính Nho cũng tức muốn chết.

“Hứa đại nhân, việc này cứ giao cho lão phu đi, lão phu sẽ cho Hứa đại nhân một kết quả.”

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta chủ động xin đi. Đánh trận gì đó ông không thể nói nhiều nhưng về chuyện nội chính, ông chắc chắn đứng hàng đầu.

“Làm phiền Trần thượng thư.”

Cảm nhận được sự kiên định trong mắt Trần Chính Nho, Hứa Thanh Tiêu biết Trần Chính Nho không phải muốn đi bao che, cũng không phải muốn đi hòa giải mà ông thật sự là muốn đi trấn áp nội loạn.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu đã đồng ý ngay.

“Hứa đại nhân, lão phu cũng đi, đi giúp Trần Thượng thư một tay.”

Vào lúc này, Vương Tân Chí cũng lên tiếng nói theo, ý của ông ta cũng giống như Trần Chính Nho vậy.

“Được, làm phiền hai vị Thượng thư.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Chẳng qua tiếp theo, Hộ bộ Thượng thư cũng mở miệng muốn đi qua xem một chút. Hứa Thanh Tiêu có hơi dở khóc dở cười nhưng suy nghĩ lại, thấy để cho ba vị Thượng thư của Lục bộ đi trấn áp Văn cung cũng xem như là xứng với Văn cung Đại Ngụy.

“Được! Đã như vậy thì làm phiền các vị Thượng thư rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm nhiều, chuyện trong triều này giao cho ba vị Thượng thư thì chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Lần này Văn cung chắc chắn sẽ phải té một cú đau đớn rồi.

Mà chuyện trước mắt cần lo không phải là Văn cung mà là trận chiến thứ hai của Đại Ngụy.

Trận chiến đầu tiên chỉ đánh hai canh giờ là đã hạ được Phàn quốc, đây là một trận chiến kỳ tích, cũng là một cuộc chiến may mắn.

Nhưng trận chiến thứ hai này thì đúng là một trận chiến tranh thực sự. A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương nhất định sẽ dốc hết sức đề phòng, chuyện giết hàng này chỉ sợ cũng đã truyền đến tai bọn họ rồi.

Trận chiến này họ sẽ không đầu hàng.

Chỉ có thể liều mạng.

Cầm đao thương lên, dùng mạng đánh cược, dùng mạng đi giết.

Chẳng qua cho dù có liều mạng thì cũng nhất định phải dùng mưu, Hứa Thanh Tiêu đã sắp xếp xong bố cục, nếu may mắn thì trong năm ngày có thể đánh hạ được ba nước.

Nếu như không may mắn thì trong vòng mười ngày, cho dù phải hy sinh mười vạn tính mạng cũng phải đánh hạ được ba nước.

Đại Ngụy!

Không thể bị trì hoãn!

Sau một khắc.

Ba người Trần Chính Nho, Vương Tân Chí và Trương Tĩnh đã rời khỏi Văn Hoa điện, đi xử lý chuyện Văn cung.

Mà trong Văn cung.

Sau khi tờ Đại Ngụy văn báo được phát ra miễn phí .

Ngày càng có nhiều bách tính hiểu được tình hình chiến đấu và thế cuộc hiện tại.

“Phạm Đại Ngụy ta, xa đâu cũng giết.”

Sức cuốn hút của thiên văn chương này quá mãnh liệt, đây là do Hứa Thanh Tiêu tự mình chủ bút.

Rất nhiều bách tính chẳng cần xem đến nội dung, chỉ cần đọc tám chữ này là đã thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.

Về phần chuyện giết hàng quân, vốn dĩ bọn họ không quan tâm.

Chẳng qua thiên văn chương này không chỉ cho những bách tính ở tầng chót đọc mà nó cũng được viết cho tất cả từ trên xuống dưới Đại Ngụy cùng đọc.

Trong phủ Nam Dự.

Trong một tửu lâu.

Một vị phu tử già cầm Đại Ngụy văn báo trên tay, giảng lại nội dung bên trong văn báo bằng những ngôn từ mạnh mẽ.

Bốn năm trăm bách tính nâng cốc ngồi ở dưới lầu, bên dưới đã chật như nêm cối.

“Các vị bách tính, trận chiến đầu tiên của Đại Ngụy thu được kết quả thắng lợi lớn, chỉ dùng hai canh giờ đã đánh cho Phàn quốc đầu hàng.”

“Nhưng trận đại thắng này đã đánh đổi bằng máu tươi của hai vạn ba ngàn tướng sĩ, Phàn quốc đầu hàng cũng không phải là thật tâm đầu hàng, bọn họ vì e ngại Đại Ngụy nên mới đầu hàng.”

“Hứa Thủ Nhân giết hàng quân không phải vì thích giết nên giết, mà là vì muốn chấn nhiếp trăm nước.”

“Một tháng trước, mười hai nước phụ thuộc đã vạch tội Hứa Thủ Nhân, đây là chuyện sỉ nhục cỡ nào chứ?”

“Trước không nói Hứa đại nhân đã làm sai điều gì, chỉ nói bọn họ vốn chỉ là nước phụ thuộc, dựa vào cái gì mà dám tố cáo thần tử Đại Ngụy ta? Chuyện nội chính của Đại Ngụy ta từ khi nào đến phiên đám dị tộc phiên bang này nhúng tay vào?’

“Nhưng Đại Ngụy là gì? Là một đất nước nhân nghĩa, là thượng quốc, Đại Ngụy không lập tức xuất binh cũng không trấn áp mà chọn cách phát cảnh cáo cho mười hai nước dị tộc, bảo bọn họ cho sứ giả vào kinh thỉnh tội.”

“Nhưng bọn họ có nghe không? Bọn họ không nghe!”

“Sau đó còn liên hợp một trăm nước lại nhằm tạo áp lực, lòng lang dạ thú, đến người qua đường cũng biết vạch tội Hứa đại nhân là gì, ý muốn thật sự trong lòng bọn họ là gì? Đơn giản chỉ là muốn thoát ly khỏi Đại Ngụy, đầu nhập vào nước khác.”

“Triều đình không đồng ý nên bọn họ đã tiếp tục tạo áp lực, Hứa đại nhân viết liên tiếp ba thánh chỉ, cho trăm nước dị tộc cơ hội ba lần, nhưng điều đổi lại được là gì? Là sự chế nhạo của dị tộc.”

“Các người hãy nhìn xem Đại Ngụy văn báo này viết gì nào, dị tộc đã cười Đại Ngụy ta vô năng, cười Đại Ngụy ta yếu mềm, bọn họ coi nhân nghĩa của chúng ta là mềm yếu, là nhát gan, là sợ hãi.”

“Lão phu hỏi một người một câu, dị tộc nhục mạ chúng ta như vậy, cưỡi lên đầu lên cổ chúng ta như vậy, việc này chúng ta có thể chịu được không?”

Phu tử dõng dạc nói, ông ta nắm chặt văn báo, giọng nói run rẩy hỏi tất cả các vị bách tính có mặt ở đây.

“Không thể!

“Nhịn con mẹ nó chứ!”

“Nhịn khỉ khô, một đám cẩu tạp chủng.”

Dân chúng lớn giọng đáp lại, chuyện mấy ngày trước bọn họ như còn thấy rõ mồn một trước mắt, ba thánh chỉ cảnh cáo, đổi lại không phải là lời xin lỗi mà là sự mỉa mai, sự cười nhạo, cơn tức này luôn giấu trong lòng bách tính Đại Ngụy.

Đoạn thời gian đó, chỉ cần bách tính Đại Ngụy tập hợp lại một chỗ thì họ sẽ cùng nhau mắng chửi triều đình vô dụng, mắng binh gia là thứ hèn nhát.

Chuyện có còn hiện rõ mồn một trước mắt họ, họ còn chưa quên.

Sau khi nhận được câu trả lời của bách tính, giọng của phu tử kia lại càng thêm sục sôi.

“Chúng ta nhịn không nổi nữa rồi, triều đình cũng nhịn không nổi nữa. Hứa đại nhân đã thống nhất bách quan lục bộ tập kết ba đại quân chia ra làm ba đường.”

“Tín Vũ hầu chỉ dùng thời gian một ngày đã đi đến Phàn quốc, tập kích ban đêm đánh hạ thành.”

“Hai canh giờ, chết hai vạn người, quốc quân Phàn quốc lại còn mơ mộng hảo huyền rằng chỉ cần đầu hàng là không sao cả.”

“Vậy sinh mạng của hai vạn tướng sĩ ai đền cho họ?”

Chương 745: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (2)

“Những tổn thương của Đại Ngụy ai đền được đây?”

“Nếu như Đại Ngụy tiếp nhận đầu hàng vậy thì lão phu hỏi mọi người một câu, sau này mặc kệ có chết bao nhiêu người, chỉ cần bọn họ đầu hàng là chúng ta chịu nhận à?”

“Coi như cả trăm nước đều đầu hàng, họa loạn được lắng xuống nhưng lão phu hỏi mọi người, chẳng lẽ bọn họ sẽ không tiếp tục gây phiền toái cho Đại Ngụy ta sao?”

“Đối với đám sài lang này, chúng ta chỉ có thể chiến!”

“Hơn nữa còn là tử chiến.”

“Mười bảy vạn hàng binh này giết hay lắm! Giết tốt lắm! Không giết thì lấy gì để biểu thị quốc uy Đại Ngụy ta!”

“Các vị!”

“Từ sau khi Bắc phạt, trận đại chiến thật sự của Đại Ngụy đã đến rồi, Hứa đại nhân đã viết rất rõ ràng trên văn báo.”

“Từ giờ trở đi, chúng ta vẫn nên ủng hộ triều đình một cách vô điều kiện, đừng tin tưởng vào những gì không phải do triều đình nói, cũng đừng truyền bá bất cứ lời đồn gì có hại đến Đại Ngụy.”

“Nếu như Đại Ngụy mất rồi, chúng ta cũng đừng mơ giữ được mạng mình, nữ tử Đại Ngụy sẽ biến thành nô lệ dị tộc, chúng ta sẽ chết dưới đao dị tộc.”

“Lúc này, quân đội Đại Ngụy đang ở tiền tuyến chém giết, mà chúng ta thì nên trấn thủ Đại Ngụy, đừng làm nội loạn xảy ra, nếu ai làm xảy ra đại loạn thì người dó chính là gian tế, người đó là kẻ có tội.”

“Đừng để mối nhục Tĩnh thành lại trỗi dậy thêm lần nữa, cũng đừng khiến cho Đại Ngụy chìm vào đau khổ suốt trăm năm sao.”

“Phạm Đại Ngụy ta, xa đâu cũng giết.”

“Các vị, rõ chưa?”

Phu tử nói khản cả giọng, ông đang cổ vũ bách tính bởi vì ông có thể thật sự đọc hiểu được nội dung của Đại Ngụy văn báo, biết bây giờ điều Đại Ngụy cần nhất là gì, cũng biết đến cùng thì Hứa Thanh Tiêu đang muốn thể hiện điều gì.

Niềm tin thống nhất.

Tin tướng vào Đại Ngụy, vào thời khắc này, nhất định phải thống nhất.

Bởi vì Đại Ngụy đã không còn đường lui nữa.

Bách tính trong dân gian nhất định phải tin tưởng triều đình vô điều kiện, tin tưởng Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, không thể để cho bất cứ kẻ nào tạo nên nội loạn, làm ảnh hưởng tới cuộc chiến.

Lời của phu tử phát ra từ tâm can, ông nói đến khàn cả giọng làm cho bách tính cũng đồng thời hưởng ứng, cũng nhận được sự đồng thuận của bách tính.

“Phu tử, bọn ta hiểu rồi.”

“Được, từ nay trở đi ta sẽ tin tưởng triều đình vô điều kiện, mẹ nó, nếu ai dám nói Hứa đại nhân một câu không tốt, nếu ai dám nói triều đình câu nào không tốt thì lão tử sẽ thẳng tay chém hắn.”

“Nói không sai, tướng sĩ Đại Ngụy chúng ta đang dẹp loạn ở bên ngoài, chúng ta tuyệt đối không thể gây cản trở, không thể gây nên nội loạn, nếu không thì loạn trong giặc ngoài như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bại trận.”

“Phạm Đại Ngụy ta, xa đâu cũng giết.”

“Phạm Đại Ngụy ta, xa đâu cũng giết.”

Bốn trăm người dân rống to, vào thời khắc này, niềm tin của bọn họ đã đạt đến đỉnh điểm.

Chuyện như vậy đã xuất hiện ở rất nhiều nơi của phủ Nam Dự.

Có người đứng ở chân cầu cổ vũ sĩ khí, có người cổ vũ ở các tửu lâu lớn, có người thậm chí còn đứng thẳng ở ven đường, một truyền mười, mười truyền trăm.

Nghe hiểu rõ rồi thì hỗ trợ giúp truyền đi.

Người nghe không hiểu cũng biết được một chuyện.

Không thể gây nên nội loạn, tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, tin vào triều đình.

Vào thời khắc này, Đại Ngụy văn báo đã bộc lộ ra uy lực lớn không gì sánh kịp.

Gia trạch Phủ quân.

Phủ quân phủ Nam Dự Lý Quảng Tân đọc phần Đại Ngụy văn báo mà thở ra một hơi thật dài.

"Thủ Nhân!"

"Đại Ngụy nhất định sẽ vì có ngươi mà trở nên phồn vinh."

Ông ta đọc văn báo rồi nghe âm thanh của từng đạo dân ý trong thành.

Sự tin tưởng của bách tính đối với Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng đã đạt tới độ cao từ trước đến nay chưa từng có.

Đây là chuyện mà từ xưa đến nay một vị thần tử không thể nào làm được.

Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là đại tài vạn cổ mà.

Trong kinh đô.

Dân chúng cũng đang ầm ĩ bàn tán. Bản thân bách tính ở kinh đô đã vô cùng tin tưởng Hứa Thanh Tiêu hơn nữa sau khi có sự xuất hiện của văn báo, sự tin tưởng của dân chúng đối với Hứa Thanh Tiêu lại càng nhiều hơn.

Chỉ là rất nhanh sau đó, mũi giáo lập tức chỉa về phía Văn cung Đại Ngụy.

Nội dung của Đại Ngụy nho báo vẫn còn trơ trơ trước mắt, vạch tội Hứa Thanh Tiêu không tốt các kiểu, mọi người vẫn còn chưa quên.

Bây giờ đặt hai tờ báo bên cạnh nhau, trong phút chốc, cho dù dân chúng có ngu ngốc thì cũng không thể ngốc đến mức không nhìn ra được tình hình này.

“Các vị, Văn cung Đại Ngụy này thật là thứ không ra gì, tên Trương Ninh này đúng thật là người xấu xấu đến tận xương mà.”

“Ông ta viết văn mắng Hứa đại nhân giết hàng quân, giả mù sa mưa đối với giặc ngoài như thế, ta muốn hỏi mọi người một câu rằng trên Đại Ngụy nho báo có câu nào là viết cho các tướng sĩ đã tử trận kia không?”

“Chúng ta có hai mươi ba mươi vạn người, cháu trai ta cũng chết trên chiến trường đấy, ông ta chẳng nói tới câu nào mà ngược lại lại còn đi thương hại kẻ địch, con mẹ nó đây còn là người sao? Người một nhà chết mà không đáng thương, kẻ địch vừa chết ông ta lại khóc như quỷ khóc sói gào, lại còn vạch tội các kiểu, bọn này chính là đám súc sinh, có gan thì đi đến Văn cung với ta, hôm nay dù phải bỏ mạng lão tử cũng phải đi đánh Trương Ninh một trận.”

Trên phố, mắt của người đàn ông trung niên như muốn nứt ra, ánh mắt ông ta đỏ như máu.

Ông ta thật sự rất tức giận. Cháu trai ông ta đã chết trận trên chiến trường, đây là tin tức do một người đồng hương truyền đến.

Hôm nay vừa mới nhận được tin này ông ta vẫn chưa dám nói cho muội muội biết, ông ta không dám nói, một khi nói ra rồi thì có thể là muội muội ông ta sẽ không thể chịu nổi nỗi đau khổ mất con này.

Ông ta hận chết đám người dị tộc kia, hận không thể tự mình ra chiến trường giết hết tất cả đám dị tộc. Bây giờ thấy Đại Ngụy văn báo như vậy thì trong lòng ông ta cũng thoải mái vô cùng, vô cùng kính nể và tôn trọng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà khi nghe được tiếng đám nho sinh kêu gào không ngừng ngoài cung Đại Ngụy, lại nghĩ đến nội dung của Đại Ngụy nho báo là bênh vực kẻ yếu thay cho mười bảy vạn hàng quân, lại còn vạch tội quan viên nước mình.

Như vậy làm sao ông ta có thể không tức cho được? Không, là làm cho ông ta tức đến nổi thở hổn hển mới đúng.

Người một nhà chết mà không nói?

Kẻ địch chết ngươi lại khóc than khổ sở.

Ngươi có còn là người hay không? Có còn là nho sinh của Đại Ngụy hay không?

Vì vậy ông ta mang theo bảy tám người đàn ông mạnh mẽ trong nhà đi hét to lên trên đường.

Trong lúc nhất thời, có không ít người đi trên đường bị những lời này nói cho tỉnh táo lại.

Chương 746: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (3)

Ngay từ đầu khi Đại Ngụy nho báo xuất hiện đúng là đã làm cho bọn họ cảm thấy có hơi không nên, giết mười bảy vạn hàng quân thì có hơi vô nhân đạo.

Nhưng sau khi Đại Ngụy văn báo xuất hiện lại còn thêm lời nói của đám người này, lúc này, mọi người mới dần tỉnh táo lại.

Đúng vậy, hai vạn ba ngàn tướng sĩ chết bởi vì công thành sao ngươi không nhắc tới câu này, sau khi giết xong quân địch liền đầu hàng, Hứa Thanh Tiêu ra lệnh giết hàng quân thì ngươi lại khóc đến khổ sở thảm thiết như vậy?

Con mẹ nó ngươi là gian tế Đại Ngụy đúng không?

Tiếp theo đó có không ít người nổi giận theo.

“Ta đi cùng ngươi.”

“Lão Trương, ta cũng đi theo ngươi, mẹ nó đám người đọc sách Văn cung này đúng là con mẹ nó không có chút lương tâm nào.”

“Đám súc sinh này, những người chết không phải huynh đệ bọn họ à? Hơn hai mươi vạn sinh mạng trẻ tuổi của Đại Ngụy ta tử trận ngươi chả nói câu nào, đến cả cái rắm cũng không thả, mới chỉ giết mười bảy vạn súc sinh thôi mà ngươi lại bênh vực bọn chúng? Đọc sách nhiều quá nên lú hết rồi à?”

“Đi đi đi, nói nhảm làm gì, đi đến Văn cung Đại Ngụy.”

“Các ngươi đi Văn cung Đại Ngụy, ta đi tìm vài người đến, đi đến bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.”

“Đám người này đâu phải là người đọc sách gì chứ? Đây đều là một đám quân bán nước!”

“Đúng vậy, một đám quân bán nước, so với Hứa đại nhân thì đúng là một trời một vực.”

“So với Hứa đại nhân? Ngươi đang sỉ nhục Hứa đại nhân đó sao?”

“Hứa đại nhân là vị thánh nhân mới của Đại Ngụy, so với đám người này thì bây giờ Hứa đại nhân có thành thánh cũng không đủ nữa.”

Dân chúng trong kinh đô bạo nộ, ai nấy cũng đều mang theo lửa giận đi đến Văn cung Đại Ngụy và hoàng cung Đại Ngụy.

Mà ở học đường Thủ Nhân, giờ khắc này lại vô cùng sôi trào và náo nhiệt.

“Có chuyện rồi có chuyện rồi, dân chúng đang ào ào đi về Văn cung và bên ngoài cung đình Đại Ngụy, giống như muốn đi giết đám người đọc sách vậy.”

“Không xong, bên ngoài Văn cung có không ít bách tính tụ tập.”

“Bên ngoài bốn thư viện lớn cũng có rất đông bách tính tụ tập, ta cảm thấy lần này đám người đọc sách kia đá phải tấm sắt rồi.”

Bên trong học đường Thủ Nhân có không ít giọng nói vang lên, một vài người đọc sách vội vội vàng vàng chạy đến, có vẻ hơi bối rối.

Nhưng mà đúng vào lúc này, giọng của Lý Thủ Minh lại vang lên:

“Sợ gì chứ?”

“Bách tính kinh đô đi gây phiền phức cho đám người đọc sách ở Văn cung, chúng ta là học sinh của học đường Thủ Nhân, bách tính sẽ không ra tay với chúng ta đâu.”

“Ừ, lão sư có uy vọng cực cao trong dân chúng, lần này bách tính cũng chỉ nhắm vào Văn cung Đại Ngụy, chẳng có liên quan gì đến chúng ta cả.”

Có người trong học đường mở miệng nói, chẳng còn chút e ngại nào nữa.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói bỗng vang lên trong học đường Thủ Nhân.

“Tất cả mọi người nghe đây!”

“Đi theo ta đến hoàng cung Đại Ngụy.”

Giọng nói vang lên chính là của Trần Tinh Hà.”

Giờ khắc này, Trần Tinh Hà mặc một bộ quần áo màu vàng nhạt đi ra từ trong phòng, nhìn về phía đám học sinh nói vậy.

“Sư bá, chúng ta đi làm gì chứ?”

“Sư bá? Đi hoàng cung Đại Ngụy làm gì?”

Các học sinh của học đường Thủ Nhân có hơi tò mò, không biết Trần Tinh Hà đang muốn làm gì.

“Đánh người!”

“Đánh người đọc sách!”

Trần Tinh Hà cực kì thoải mái, hắn ta sải bước qua cửa học đường đi về phía bên ngoài.

Lúc này, những người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy đang làm cho người ta ghét, tất nhiên hắn ta sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nho sinh Văn cung đã bắt lấy cơ hội lần này mà sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu ngay tại cung đình Đại Ngụy, mắng cả một ngày trời, cứ mỗi một khắc người trong cung đều nghe tiếng quỷ khóc sói gào của đám người kia.

Mà đến cả học đường Thủ Nhân cũng có thể nghe thấy tiếng đám người kia không ngừng sau mỗi khắc.

Hắn ta đã kiềm nén cả ngày, bây giờ sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Quả nhiên, sau khi Trần Tinh Hà mở miệng nói thế thì tất cả các nho sinh của học đường Thủ Nhân ai nấy đều không nhịn được kích động lên, ào ào đi theo Trần Tinh Hà đến hoàng cung Đại Ngụy.

Trong lúc nhất thời.

Toàn bộ kinh thành hoàn toàn sôi trào.

Bách tính khắp các nơi đều mang theo lửa giận đi đến hoàng cung Đại Ngụy.

Từng chi Bát Môn Kinh binh cũng đang cấp tốc đợi lệnh xuất phát, thấy tình huống thế này thì chẳng chắn là Binh bộ phải ra tay, bọn họ muốn ổn đinh lại cục diện. Nhưng khi nhìn thấy lửa giận trong mắt dân chúng.

Bát Môn Kinh binh thật sự không dám to tiếng, chỉ có thể bảo mọi người cùng duy trì tốt trận tự, tuyệt đối không để xảy ra dân loạn. Nếu như xảy ra dân loạn thì không phải là chuyện nhỏ.

Bên ngoài cung đình Đại Ngụy.

Những người đọc sách tập trung ở đây có thể tính đến hàng vạn, họ vẫn cách mỗi khắc đồng hồ lại lớn tiếng hô lên thỉnh nguyện một lần.

Hôm nay bọn họ có thể mắng cho sướng rồi, đường đường là một vị đại nho, tương lai thành thánh nhưng vẫn bị bọn họ sỉ nhục đến nước này, quá thoải mái còn gì bằng?

Ban đầu sau khi Hứa Thanh Tiêu tới thì Văn cung Đại Ngụy đã bị chèn ép khắp nơi làm cho trong lòng bọn họ rất khó chịu, nhất là tuổi của tên Hứa Thanh Tiêu này lại còn rất trẻ, thế mà đã là đại nho.

Những người có lòng dạ phóng khoáng sẽ biểu thị sự tôn trọng và kính nể, nhưng văn nhân thì khác, có một vài văn nhân không cảm thấy như vậy, bọn họ luôn cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đã dùng loại thủ đoạn khó hiểu nào đó, hoặc là cảm thấy Hứa Thanh Tiêu không xứng với địa vị này.

Ngày thường chỉ có thể âm thầm sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu, sau này Hứa Thanh Tiêu trở thành vị thánh mới của Đại Ngụy, tất cả mọi người đều không dám nói gì, chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Nhưng lần này thì khác rồi, Hứa Thanh Tiêu đã giết quân đầu hàng, phạm phải tội lớn ngập trời tạo nên chủ đề bàn tán, lại thêm sự phối hợp của văn chương trong Đại Ngụy nho báo, sao bọn họ có thể không tức giận cho được?

Sao họ có thể bỏ qua cơ hội lần này, sao không điên cuồng gièm pha chà đạp Hứa Thanh Tiêu cho được? Sao có thể không nhân cơ hội làm cho bản thân mình được vui vẻ?

Chỉ là mắng cả ngày rồi mà hoàng cung Đại Ngụy cũng chẳng có chút phản ứng nào, mọi người đều có hơi khó chịu.

“Các vị, chúng ta không cần phải đợi đến một khắc đồng hồ mới hô lên như vậy, chúng ta cứ nửa khắc là hô lên một tiếng, mọi người thay phiên nhau làm.”

Có nho sinh đề nghị không cần cứ phải chờ mỗi khắc mới hô mà nên cứ mỗi nửa khắc đồng hồ thì hô, để bệ hạ nghe thấy, để cho cả triều nghe thấy, mắng tên quốc tặc Hứa Thanh Tiêu thật to.

Chương 747: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (4)

Trong phút chốc, đề nghị này đã nhận được sự đồng thuận của đám người.

Sau một khắc, có người đọc sách đứng dậy lớn tiếng nổi giận mắng:

"Trời giáng tai họa cho giang sơn Đại Ngụy, quốc tặc Hứa Thanh Tiêu, giết hàng quân làm cho trời cũng phẫn nộ, chết không có gì đáng tiếc, mong bệ hạ nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu!"

Âm thanh vang dội vang lên, ngay lập tức có thêm năm sáu nho sinh cùng nhau hô to mắng Hứa Thanh Tiêu là quốc tặc.

Nhưng mà vào ngay lúc này, từng tràng tiếng bước chân chợt vang lên, là bóng dáng của Bát Môn Kinh binh.

Từng nhánh quân đội xuất hiện với vẻ mặt nghiêm túc, tay cầm binh khí trực tiếp bao vây toàn bộ nhóm người đọc sách Văn cung Đại Ngụy lại, sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Mà khi Bát Môn Kinh binh xuất hiện, sắc mặt của đa số người đọc sách đều trở nên rất khó coi, chẳng hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

Nhưng có một bộ phận người đọc sách vốn lại chẳng sợ điều này, thậm chí trên mặt còn lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng.

"Các vị!"

"Đừng nên kinh hoảng, có mười vị đại nho ở đây, đám kinh binh này không dám động vào chúng ta đâu, nếu như bọn họ dám đả thương chúng ta vậy thì sẽ là giết hàng lấn nho, thiên địa bất dung."

Có người mở miệng, vô cùng tự tin nói, cho rằng Bát Môn Kinh binh sẽ không dám ra tay làm tổn thương đến bọn họ.

Đúng là như vậy, sau khi giọng nói kia vang lên thì không ít nho sinh hô to:

“Không sai, bọn họ không dám làm chúng ta bị thương đâu, mười vị đại nho đang ở đây, có đến mấy vạn nho sinh, nếu như bọn họ dám đả thương những người đọc sách chúng ta thì sẽ bị trời phạt.”

“Từ xưa đến nay, nước nào giết hàng lấn nho đều sẽ bị trời phạt, ta đây không tin bọn họ dám khi dễ nho sinh chúng ta.”

“Chuyện này chỉ sợ cũng là do Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh, ha ha ha, Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, quốc tặc Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, hắn đã sợ những lời nói của chúng ta, sợ bách tính sẽ tỉnh ngộ cho nên mới phái binh trấn áp.”

“Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, hắn sợ rồi, nếu không vì sao lại phái binh đến đây? Hắn đang sợ chuyện bách tính tỉnh ngộ, chúng ta nhất định phải trấn thủ ở đây, để cho bách tính ở kinh đô, bách tính của Đại Ngụy, cho cả bách tính trong thiên hạ đều biết Hứa Thanh Tiêu chính là tên quốc tặc.”

Không ít thư sinh điên rồi, hoàn toàn điên rồi, thấy kinh binh đến chẳng những không sợ mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn và kích động.

Bọn họ cho rằng thế này là do Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, đang chột dạ đó, nếu không vì sao lại phái binh đến đây?

Không chỉ có đám nho sinh này mà mười vị đại nho cũng cho là như thế.

“Chúng ta là người đọc sách, đọc sách vì thương hạ thương sinh không sợ cường quyền, có một trái tim không hề sợ hãi.”

“Các vị, chỗ dựa của chúng ta là bách tính, là bách tính trong thiên hạ.”

“Nghe mệnh lệnh của bản nho, đoàn kết nhất trí, nếu như kinh binh dám động thủ vậy thì ta sẽ liều chết đấu ở nơi này, lão phu không tin Hứa Thanh Tiêu dám giết nho.”

Có đại nho mở miệng rống to.

“Hứa Thanh Tiêu cho dù có ngông cuồng hơn đi chăng nữa thì nếu như hắn dám giết nho, bách tính trong thiên hạ chắn chắn sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu hắn.”

“Đúng vậy, chỗ dựa của chúng ta chính là bách tính, là dân ý trong thiên hạ, các vị đừng hoảng hốt.”

Các vị đại nho lần lượt mở miệng.

Giọng của bọn họ vô cùng to, vào thời khắc này, bọn họ cho rằng bách tính sẽ là chỗ dựa cho mình, không sợ cường quyền.

Những lời này khiến cho cảm xúc của đám người đọc sách sôi trào, nhiệt huyết dâng cao.

“Truyền lệnh của Hứa đại nhân, quốc gia đang đến hồi rung chuyển thế mà nho sinh các ngươi lại ở đây tung tin đồn nhảm, có ý đồ muốn tạo nên nội loạn, rất đáng chết.”

“Truyền lệnh của Hứa đại nhân, giam đám nho sinh này vào đại lao, chờ ngày quốc gia ổn định rồi lại thẩm vấn từng người.”

“Ai phản kháng! Giết!”

“Ai ngăn cản! Giết!”

“Ai dám nói lung tung! Giết!”

Giọng của thống lĩnh Kinh binh vang lên, hắn là một gã mặt thẹo, ánh mắt vô cùng hung ác. Hắn đã chướng mắt đám người này từ lâu, trước mắt bên trên đã ra lệnh, hắn chẳng còn e ngại nhiều vậy nữa, ai dám cản trở hắn sẽ chém cho một đao.

Keng keng keng.

Từng thanh đao lớn xuất hiện, ánh sáng lạnh trên mặt đao lấp lóa làm cho không ít người đọc sách ngậm miệng lại. Trước mặt thanh đao lớn, những người đọc sách này vẫn có hơi bối rối.

Nhưng vẫn có không ít người đọc sách vẫn thẳng thắn cương nghị như cũ, bên trong ánh mắt họ không có chút e ngại nào.

“Các vị, quả nhiên ta đoán không sai, Hứa Thanh Tiêu đã luống cuống, Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, lòng hắn đã chột dạ,

muốn dùng đao kiếm để khiến cho chúng ta ngậm miệng lại!”

“Nhưng chúng ta là ai chứ? Chúng ta là những người đọc sách, có Hạo Nhiên chính khí, đọc sách vì chúng sinh trong thiên hạ, sao chúng ta có thể sợ hãi trước đao kiếm chứ?”

“Sao chúng ta có thể hoảng sợ trước cái chết được chứ?”

“Chỉ cần bách tính đứng về phía chúng ta thì chúng ta sẽ không sợ gì cả.”

Có người đọc sách hô to lên, giọng nói hắn đầy vẻ sục sôi, thậm chí hắn còn đi về phía trước một bước lộ ra vẻ mình không hề sợ.

Sau một khắc, những người đọc sách khác cũng ào ào đứng lên, cùng chung mối thù, bọn họ lôi kéo nhau đứng dậy tạo thành một bức tường người, ánh mắt ai cũng kiên định không đổi.

“Các vị! Chúng ta không phải đang đấu tranh vì bản thân, cũng không phải là đang chiến đấu cho Văn Cung mà là đang chiến đấu vì bách tính, Hứa Thanh Tiêu giết được thể xác chúng ta nhưng chúng ta sẽ diệt tâm hồn của Hứa Thanh Tiêu.”

Giọng nói vô cùng to vang lên, tràn ngập sức cuốn hút.

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh cũng ồn ào vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu diệt được thân xác ta nhưng ta sẽ diệt tâm hồn Hứa Thanh Tiêu!”

“Không phải đang chiến đấu vì bản thân mà đang chiến đấu vì bách tính!”

“Vì bách tính mà chiến đấu!”

“Vì bách tính mà chiến đấu!”

Những giọng nói kia cũng liên tục vang lên, truyền khắp cả kinh đô Đại Ngụy. Lúc này, hàng vạn nho sinh ai cũng đang nước mắt tràn mi, bọn họ tự bị bản thân mình làm cho cảm động.

Mười vị đại nho cũng thiếu chút nữa là rơi lệ, giờ khắc này, mấy vạn người đọc sách đều tụ tập lại cùng một chỗ, bọn họ cho rằng mình là ánh sáng, cho rằng mình đang tràn ngập vinh quang.

Thậm chí có người đã chuẩn bị kỹ tâm lý đón nhận cái chết, ánh mắt của bọn họ đều kiên định không thay đổi, niềm tin của bọn họ cũng kiên định không thay đổi.

Bọn họ làm vậy không phải là vì bản thân mình, cũng không phải là gì danh dự gì cả, họ chỉ vì bách tính trong thiên hạ, đứng ở nơi có đạo đức cao hơn. Giờ khắc này, bọn họ như là thánh nhân vậy.

Hơn nữa sức hút này còn làm cho bọn họ không sợ chết, không sợ tất cả.

Thống lĩnh kinh binh dùng ánh mắt lạnh như băng để nhìn tất cả, tay hắn đặt trên chuôi đao, chuẩn bị giết nho.

Chương 748: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (5)

Nhưng đúng vào lúc này, từng tiếng bước chân lại vang lên lần nữa.

Có vô số dân chúng từ bốn phương tám hướng đi về phía ngoài cung đình Đại Ngụy.

Ánh mắt dân chúng ta nấy cũng đều lạnh buốt, trong mắt bọn họ mang theo lửa giận, giống như là đang cực kỳ phẫn nộ.

Khi nhìn thấy dân chúng vọt tới từ nhiều hướng, đám người đọc sách bên ngoài hoàng cung cảm thấy kích động hẳn lên, bọn họ hưng phấn.

"Các vị!"

"Nhìn kìa! Nhìn kìa! Dân chúng đang đến ủng hộ chúng ta đấy."

"Bách tính là chỗ dựa vững chải nhất của chúng ta, bọn họ tới rồi, bọn họ nhìn thấy chúng ta bị ức hiếp rồi, bây giờ đang đến để giúp đỡ chúng ta."

"Chiến đấu vì bách tính, ta có chết cũng không đáng tiếc."

"Ô ô ô, không hiểu sao ta lại khóc rồi, nhìn thấy cảnh này, cái gì cũng đáng giá, cái gì cũng đáng giá."

"Đời này không còn gì hối tiếc, đời này không còn gì hối tiếc nữa.

"Chư vị bách tính, các vị đừng qua đây, trận chiến này để tự bọn ta chiến đấu, các vị chỉ cần đứng ở một bên nhìn tận mắt là được rồi, xem bọn hắn ức hiếp bọn ta như thế nào, công bằng ở tại lòng người."

"Các vị đừng qua đây, bọn hắn không dám đả thương chúng ta nhưng các người thì khác, bọn hắn sẽ ức hiếp các người."

"Hứa Thanh Tiêu! Hứa Thanh Tiêu! Ngươi xem nè, ngươi ra đây mà xem nè, đây chính là dân ý của ngươi đó sao? Ha ha

ha, đôi mắt của bách tính sáng như đuốc, ngươi dùng cách này để lừa gạt bọn họ, bây giờ chắc ngươi đã lãnh nhận hậu quả rồi chứ nhỉ?"

Giờ khắc này, có vô số âm thanh vang lên.

Đám nho sinh này cứ tưởng những người dân này đến là để giúp đỡ cho bọn họ.

Bọn họ kích động, bọn họ cảm động, cảm xúc của bọn họ càng kiêu ngạo hơn, càng thêm cảm thấy đáng giá hơn, có nhiều nho sinh còn khóc lóc bảo dân chúng đừng đến gần, sợ bọn họ sẽ bị thương.

Vô cùng già mồm, cực kỳ làm ra vẻ.

Cảnh tượng này làm cho dân chúng có hơi sửng sốt.

Bọn họ không biết có phải đầu óc của đám người đọc sách này bị điên rồi hay không? Sao ai nấy đều khóc dữ dội như vậy làm gì? Còn cái gì mà ức hiếp với không ức hiếp?

Dân chúng hơi ngơ ngác.

Còn đám nho sinh thì lại trăm miệng một lời nói thêm lần nữa:

"Quốc tặc Hứa Thanh Tiêu! Ngươi mở to mắt ra mà nhìn nè! Bách tính đã tỉnh ngộ rồi! Ngươi sẽ chết không được yên thân! Bọn ta sẽ tử chiến với ngươi đến cùng."

"Trận chiến này! Vì chúng sinh trong thiên hạ, vì bách tính Đại Ngụy, vì dân chúng ở kinh đô, đến đây đi! Giết đi!"

"Ngươi giết được thể xác ta, ta sẽ diệt tâm hồn ngươi!"

Nhóm nho sinh này đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ảo tưởng.

Giọng nói như sấm vang lên, khí thế ngất trời.

Nhưng đột nhiên, có một giọng nói như sấm vang lên từ trong dám dân chúng.

"Ta giết bà nội ngươi chứ giết."

"Chiến đấu vì bách tính con mẹ ngươi."

"Đám thư sinh này đọc sách nhiều đến mức hư não rồi, các vị, bây giờ có lên nữa không? Hay chờ tới lúc Đại Ngụy mất rồi

lại lên?”

“Lên chứ! Đánh cho đến chết, đánh chết hết đám thư sinh bán nước này, đánh chết càng tốt.”

Những âm thanh sục sôi vang lên như là ngòi nổ bị đốt cháy, trong nháy mắt liền bùng nổ.

Vào thời khắc này, tất cả bách tính chạy đến trước mặt đám nho sinh kia, bọn họ như mãnh thú như nước lũ xông lên từ bốn phương tám hướng.

Giờ khắc này, đám nho sinh trước mắt cũng trợn tròn mắt, không phải đến để giúp bọn họ sao?

Mà nhóm nho sinh phía sau thì lại không nghe rõ, còn tưởng bách tính xông đến là để giúp mình, ai nấy đều không nhịn được gào khóc hô lên không được qua đây, không được qua đây, trận chiến này để bọn ta đánh cho.

Các ngươi đã đáng thương lắm rồi.

Chỉ trong chốc lát, vô số dân chúng đã vọt tới trước mặt, họ nhắm vào những người đọc sách ở hàng thứ nhất, đánh thẳng ra một quyền.

Bịch! Bịch! Bịch!

Trong phút chốc đánh nhau hỗn loạn, ba bốn vạn bách tính nhao nhao gia nhập vào chiến trường, nhìn thấy người đọc sách thì liền đuổi sát theo mà đánh, quyền cước đấm đá, mặc kệ tuổi đối phương bao lớn, chỉ cần bắt được là đánh.

Mà nhóm người đọc sách thì hoàn toàn trợn to mắt.

“Không phải các người đến giúp đỡ bọn ta hay sao? Sao các ngươi lại đánh ta?”

“Ối, sao các người lại trở nên như vậy? Có phải các ngươi đã bị cái gì mê hoặc hay không?”

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, lưng ta sắp gãy luôn rồi.”

Nhóm người đọc sách hoàn toàn trợn to mắt, đám dân chúng này không phải đến đây để giúp bọn họ hay sao? Sao lại cứ dí theo đánh mình mãi?

“Giúp các ngươi? Ta giúp các ngươi lên tây thiên, quân bán nước!”

“Ta bị mê hoặc con mẹ ngươi, ngươi là cái thứ óc chó, cha mẹ ngươi cho ngươi đi học, ai mà ngờ ngươi lại đi học những thứ này? Quân bán nước, thèm bị đánh đây mà.”

“Các ngươi thân là người đọc sách nhưng không góp sức cho nước nhà, trong lúc quốc gia loạn lạc cũng không thèm giúp đỡ mà ngược lại còn làm phiền thêm, các ngươi có còn là người không? Còn luôn mồm mắng Hứa đại nhân là quốc tặc, đám người các ngươi mới là quốc tặc.”

“Các vị huynh đệ, đánh chết đám người này cho ta, đánh chết cũng được, loại người này, cha mẹ bọn chúng cũng sẽ chẳng thèm đến nhặt xác cho bọn chúng.”

“Một bầy lang sói, giang sơn Đại Ngụy ta đang chìm trong nguy nan, các tướng sĩ đang ở bên ngoài chiến đấu quên mình, thế mà các ngươi thì sao? Bảo các ngươi ra ngoài khiêu khích địch quốc thì làm không được, bảo các ngươi viết ít thứ thì các ngươi lại tự chửi người của mình? Làm cho quốc gia càng thêm khó khăn?”

“Các ngươi sẽ chết không được yên thân.”

Khí thế của dân chúng hùng hổ, bọn họ liên tục gầm thét, ba bốn người bắt lấy một người đọc sách rồi đánh, đánh cực kỳ hung tợn.

“Chư vị bách tính, các người bị lừa rồi, các người đã bị lừa rồi, đây chính là mưu kế của Hứa Thanh Tiêu đó, đây chính là mưu kế của Hứa Thanh Tiêu đó.”

Có đại nho nhìn thấy cảnh này thì bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch.

Thân thể bọn họ phát run, muốn giải thích nhiều điều với dân chúng hy vọng dân chúng có thể lý trí một chút.

Đồng thời bọn họ cũng cực kỳ uất ức, cực kỳ khó chịu, còn tưởng rằng đám dân chúng này đến để giúp mình như thật sự không ngờ, họ lại đến để đánh mình.

Đây đúng thật là… gặp quỷ mà.

Con mẹ nó đúng là đang gặp quỷ mà.

“Mưu kế con mẹ ngươi, ngươi chính là cái đồ sống mãi không chết, già mà không chết, loại người mà Hứa đại nhân nói chính là loại như ngươi vậy, không phải người già xấu đi mà là người xấu già đi.”

“Các vị huynh đệ, chúng ta cũng đánh chết đám đại nho này luôn đi, đánh chết bà ông ta, cả ngày chẳng có chuyện gì làm chỉ biết đi gây rắc rối cho Hứa đại nhân, chuyện cần thì không giúp được gì, chỉ biết chèn ép hiền tài!”

“Đánh! Đánh dữ vào cho ta!”

Chương 749: Trấn Áp Văn Cung! Người Đọc Sách Luống Cuống, Trần Chính Nho, Lòng Muốn Giết Nho! (6)

Dân chúng đã hoàn toàn đánh mất lý trí, bọn họ cứ bắt được người đọc sách là đánh, hơn nữa lại càng lúc càng có nhiều dân chúng gia nhập vào, mấy vị đại nho này vốn còn đang nghĩ sẽ ổn định được thế cục nhưng thấy tình cảnh này, sắc mặt ai nấy cũng đều trở nên trắng bệch.

Ào ào muốn chạy vào trong Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng mà khắp nơi đều là người, số lượng người đọc sách lên đến hàng vạn, hoàn toàn không có bất kỳ sức chiến đấu nào, bị đánh đến kêu rên thảm thiết.

Mà những người đọc sách ở phía trong không bị đánh giờ phút này lại hoàn toàn tê liệt, toàn bộ đều tê liệt.

Hoảng loạn! Xấu hổ! Sợ hãi! Các loại cảm xúc chiếm cứ trong lòng bọn họ.

Cảnh tượng này sao không sợ hãi cho được?

Nhưng xấu hổ vẫn nhiều nhất.

Nhất là nghĩ đến vừa rồi bọn họ lại còn lớn tiếng hô hào, cái gì mà chiến đấu vì bách tính, lại còn dõng dạc như vậy, nhiệt huyết sôi trào như vậy.

Kết quả là bách tính người ta vốn dĩ không cảm kích. Không cảm kích thì cũng thôi đi, còn đánh bọn họ nữa? Sự sỉ nhục này đúng là cả đời khó quên.

Mặt bọn họ đỏ như máu, đến cả cảm xúc muốn tự sát cũng có.

Mà những người đọc sách hùa theo đến đây đã bắt đầu phát hoảng khi bị bách tính tấn công.

“Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, đánh nữa là chết đó.”

“Ta sai rồi ta sai rồi ta sai rồi, các vị đừng đánh nữa, ta không chịu nổi nữa rồi.”

“Chân ta gãy rồi, chân của ta gãy mất rồi!”

“Ta không chịu được nữa, đánh nữa là chết đó.”

“Không liên quan gì tới ta đâu, Không liên quan gì tới ta đâu, là có người gọi ta đến chứ không phải ta muốn đến.”

“Là do Triệu nho gọi ta đến, là do Triệu nho gọi ta đến, ý của ta vốn không định đến, các vị bách tính đừng đánh nữa.”

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, bách tính ra tay cực kỳ hung ác, trước quyền cước đấm đá, những người đọc sách này đúng là sống không bằng chết mà.

Bát Môn Kinh binh nhìn tất cả rồi trầm mặc không nói gì, chẳng qua trong ánh mắt họ lại hiện lên vẻ khoái chí.

Sao bọn họ có thể không ủng hộ Hứa Thanh Tiêu được chứ?

Vẫn là câu nói kia.

Tướng sĩ Đại Ngụy ở bên ngoài máu nhuộm sa trường.

Thế mà nho sinh Đại Ngụy lại ở trong nước gây ra hỗn loạn.

Con mẹ nó chuyện này làm sao người ta có thể chấp nhận cho được? Còn mưu toan muốn lừa gạt mọi người? Bây giờ thì hay rồi ha? Gieo gió gặt bão rồi ha.

Cái này gọi là đáng đời đấy.

“Thống lĩnh! Dân ý bạo loạn, sao không ra tay ngăn lại, ngài còn đứng ở đây làm gì? Sao không mau ngăn cản mọi người lại?”

Có đại nho nhìn về phía thống lĩnh Kinh môn.

Lớn tiếng nổi giận nói.

Ông ta nổi giận mắng thống lĩnh kinh mô sao quá lạnh lùng.

“Ngậm miệng lại cho lão tử.”

Thống lĩnh Kinh môn mở miệng mắng lại một câu.

Sau đó hắn nhìn qua đám người đang hỗn chiến nói:

“Bát Môn Kinh binh nghe lệnh.”

“Giữ gìn trật tự, chú ý an nguy của bách tính, không được để cho dân chúng chịu tổn thương, bách tính là chỗ dựa kiên cường nhất của người đọc sách.”

Thống lĩnh Kinh môn mở miệng nói một câu làm cho sắc mặt của những người đọc sách ở đây cũng đỏ lên, thậm chí còn có không ít người đọc sách tức đến ngất xỉu, nhất là khi nghĩ đến câu nói vừa rồi.

Còn chiến đấu vì dân chúng?

Chiến đấu vì con mẹ nó thì có.

Quá nhục nhã, đây là một nổi nhục nhã vô cùng to lớn.

Phụt.

Có đại nho nôn ra máu rồi ngất đi, lúc này đại nho bên cạnh cũng luống cuống, ông ta cũng muốn ngất xỉu chứ, nhưng vấn đề là ông ta không xỉu nổi.

Ngay lập tức, trận hỗn chiến lại bắt đầu một lần nữa, tiếng kêu thảm thiết của những người đọc sách cũng truyền vào khắp Văn Hoa điện.

Mà bên trong Văn Hoa điện, các võ quan đều cười ha hả, trông có vẻ hả hê đứng nhìn tất cả.

Mà cùng lúc đó.

Văn cung Đại Ngụy.

So với sự hỗn loạn của hoàng cung Đại Ngụy.

Ở Văn cung Đại Ngụy thì có trật tự hơn nhiều.

Hàng vạn bách tính đi đến Văn cung Đại Ngụy. Dân chúng không xông vào náo loạn Văn Cung mà là nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy với ánh mắt lạnh như băng, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ tức giận.

Mà những người đọc sách bên trong Văn cung không hiểu sao ai nấy đều cảm thấy chột dạ, đối mặt với ánh mắt của mấy vạn bách tính, ai mà không chột dạ chứ?

Giờ khắc này.

Từng nhánh Kinh binh xuất hiện bao vây toàn bộ Văn cung Đại Ngụy.

Rất nhanh sau đó, ba bóng dáng đã xuất hiện.

Là thừa tướng Đại Ngụy Trần Chính Nho!

Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí!

Hộ bộ thượng thư Trương Tĩnh!

Ba người này xuất hiện ở bên ngoài Văn cung Đại Ngụy, mang theo một vạn Kinh binh bao vây toàn bộ Văn Cung Đại Ngụy.

"Truyền lệnh của Hứa đại nhân!"

"Giam quốc tặc Bồng nho!"

"Giam quốc tặc Trương Ninh!"

Khi Trần Chính Nho vừa đến thì một giọng nói vang dội cũng vang lên.

Ánh mắt Trần Chính Nho lạnh lẽo, vừa mới lên tiếng là xưng ngay từ quốc tặc.

"To gan!"

"Trần Chính Nho, ngươi điên rồi hay sao? Lại dám xưng Bồng nho là quốc tặc?"

"Tên Hứa Thanh Tiêu kia có phải đã điên rồi hay không? Thiên địa đại nho của Văn cung Đại Ngụy chúng ta hắn cũng dám sỉ nhục là quốc tặc!"

"Điên rồi, điên rồi, Trần Chính Nho ngươi điên rồi."

"Ngươi có biết đây là chỗ nào không? Văn cung Đại Ngụy! Ngươi dẫn theo binh lính vào cung đây chính là đã phạm vào đại tội. Ngươi thân là đại nho vậy mà lại không tuân theo thánh nhân, uổng cho ngươi là người đọc sách."

Bên trong Văn cung, từng tiếng hét to vang lên.

Bọn họ nổi giận mắng chửi Trần Chính Nho, phẫn nộ không gì bằng.

Chỉ vì Trần Chính Nho đã sỉ nhục Bồng nho là quốc tặc.

Nhưng Trần Chính Nho lại chỉ cười lại không thôi.

“Khi đại nạn tới, tướng sĩ Đại Ngụy đang máu nhuộm sa trường đến chết mới thôi, văn võ cả triều đình Đại Ngụy đều đang dốc hết sức lực để bảo vệ quốc gia.”

“Còn Văn cung Đại Ngụy thì đang làm gì? Bồng nho đang làm gì? Trương nho ngươi đang làm gì? Công kích Hứa đại nhân, dẫn động dân ý, vọng tưởng tạo nên nội loạn.”

“Đây không phải là quốc tặc!”

“Vậy đây là gì?”

“Bồng nho!”

“Ngươi là đồ già mà không chết!”

“Cút ra đây!”

“Nếu không!”

“Kinh binh nghe lệnh!”

“Giết!”

Giọng Trần Chính Nho kịch liệt, tâm tình cực kỳ kích động.

Thừa tướng đương triều!

Đại nho Văn cung!

Hôm nay ông ta! Mang theo lòng giết nho!

Đến đây!

Mà bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Đám người cũng không nhịn được mà sửng sốt.

Bọn họ cảm nhận được sát ý của Trần Chính Nho.

Không ít đại nho nuốt nước bọt.

Không hiểu sao có hơi… sợ hãi.

Chương 750: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (1)

Văn cung Đại Ngụy, giọng điệu của Trần Chính Nho tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Ông ta thân là thừa tướng đương triều, hơn nữa cũng là Văn cung Đại Nho.

Ông ta giận dữ quở trách, Văn cung Đại Ngụy cũng không ai dám bĩu môi.

Bọn họ sở dĩ giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu như vậy, hoàn toàn là bởi vì tuổi tác Hứa Thanh Tiêu còn nhỏ, hơn nữa cũng chỉ xuất hiện vẻn vẹn chưa đến một năm.

Mọi người tất nhiên có chút không phục.

Nhưng Trần Chính Nho thì khác, mọi người vẫn có chút kính sợ đối với Trần Chính Nho, bất luận là tuổi tác hay là địa vị của Trần Chính Nho.

Từng tiếng hô Già mà không chết.

Từng tiếng hô Cút ra đây.

Hầu như quăng mặt mũi của Bồng nho giẫm dưới chân, không hề có chút khách khí nào.

Không ai dám nói chuyện, cho dù là Đại Nho cũng không dám nói gì, Trần Chính Nho cũng đã nói đến mức này, còn ai dám chọc giận ông ta.

Chỉ sợ chính là đang muốn tìm chết.

“A!”

Hay cho câu Già mà không chết

Hay cho câu Cút ra đây.

“Trần đại nhân, mấy năm nay ngài cũng đọc không ít sách thánh hiền đó chứ.”

Giờ khắc này, giọng nói của Trương Ninh vang lên, nếu đã trở mặt, Trương Ninh hoàn toàn không quan tâm Trần Chính Nho, ông ta lên tiếng, trong lời nói mang theo ý châm chọc khó hiểu.

Không hề quan tâm tới uy quyền của Trần Chính Nho.

“Trương Ninh.”

“Chớ nói kiểu móc mỉa như thế ở đây.”

“Giang sơn Đại Ngụy, bây giờ đang gặp phải nỗi nhục lớn, chúng ta dốc hết toàn lực, thủ hộ giang sơn, bảo vệ đất nước, mà ngươi lại gây nội loạn ở đây.”

“Ngươi có biết, ngươi đã phạm phải đại tội ngập trời hay không.”

Trần Chính Nho tức giận chỉ Trương Ninh, giọng lạnh lùng nói.

“Đại tội ngập trời? Hay cho câu đại tội ngập trời.”

“Hứa Thanh Tiêu sát hàng, chẳng lẽ là đúng? Thánh nhân bất ngôn sát, huống chi là hàng quân?”

“Ta thấy ngươi đã bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc tâm trí, Trần Chính Nho, có bản lĩnh, ngươi hãy đến Văn cung Đại Ngụy, giết hết đám bọn ta, hôm nay ta không tin, ngươi thật sự dám giết Nho.”

Thái độ của Trương Ninh cực kỳ cường ngạnh, hắn ta cũng không tin Trần Chính Nho thật sự dám giết Nho.

“Kinh binh nghe lệnh!”

“Vào Văn cung, giết Trương Ninh!”

Nhưng còn không đợi Trương Ninh tiếp tục kiêu ngạo, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

Vào Văn cung, giết Trương Ninh.

Trong phút chốc, mấy trăm vị kinh binh, tay cầm đao binh, trực tiếp bước vào trong Văn cung.

Sát khí đằng đằng, bọn họ cũng không phí lời vô ích, Trần Chính Nho nói giết, bọn họ liền giết.

“Trần Chính Nho, ngươi thật sự muốn nhuộm máu Văn cung? Đây là chuyện đại nghịch bất đạo.”

“Trần Nho, tuyệt đối không thể để Văn cung nhuộm máu, nếu không sẽ bị trời phạt đó.”

“Đại Nho hàm oan mà chết, sẽ dẫn tới thánh phạt đó.”

“Không thể! Không thể! ”

Trong lúc nhất thời, rất nhiều Đại Nho nhao nhao mở miệng, bọn họ khuyên can Trần Chính Nho, tuyệt đối không thể để Văn cung nhuộm máu, nói như vậy, sẽ gây ra phiền toái lớn.

Từ xưa đến nay, giết Nho đều là tai họa lớn, đối với một vương triều mà nói chính là hiểm họa thật sự.

Đã từng có vương triều giết Nho, kết quả không đến trăm năm liền sụp đổ.

Đây không phải là nói đùa, cũng không phải là cố tình tỏ ra huyền bí, mà là chuyện thật đã từng xảy ra.

“Người ta giết không phải Nho!”

“Mà là quốc tặc!”

Trần Chính Nho khí phách vô cùng, hôm nay ông ta muốn giết Nho, làm cho người trong Văn cung nhớ rõ, đã đến nước này, còn muốn gây chuyện thị phi thì sẽ là sai lầm lớn.

Sai lầm vô cùng lớn.

Ngày thường mặc kệ bọn họ có náo loạn như thế nào, đây là chuyện của bọn họ, Trần Chính Nho không muốn xử lý, bởi vì ông ta cũng là Đại Nho, ông ta cũng là một phần tử của Văn cung.

Trên thực tế, Trần Chính Nho đã giúp Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu giận dữ Văn cung Đại Ngụy như thế, Trần Chính Nho không lựa chọn giúp Văn cung Đại Ngụy, mà là lựa chọn im lặng, đây đã là đứng cùng thuyền rồi.

Đứng cùng thuyền với Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì ông ta cũng cảm thấy Văn cung Đại Ngụy chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng mặc kệ xảy ra vấn đề gì, ông ta đều có thể dễ dàng bỏ qua, dù sao suy nghĩ của mọi người không giống nhau, ông ta không có lời nào để nói.

Nhưng hôm nay, mọi chuyện đã khác vì Trần Chính Nho thật sự tức giận rồi.

Đám người này, thừa dịp quốc gia nguy nan, vọng tưởng khơi mào nội loạn?

Đây không phải là muốn diệt quốc sao?

Một khi Đại Ngụy diệt quốc, xui xẻo là ai? Là con dân Đại Ngụy, là dân chúng thiên hạ đó, ở trước mặt dân chúng và Văn cung, ông ta đứng về phía dân chúng vô điều kiện.

Cho nên hôm nay ông ta muốn giết Nho, lấy máu cảnh cáo tất cả mọi người, ở thời điểm mấu chốt này, ai dám gây sự, ông ta sẽ giết người đó.

Cùng lắm thì mình bị bêu danh, cùng lắm thì mình bị người đọc sách thiên hạ phỉ nhổ.

Ông ta phải là một người không thẹn với lương tâm.

Bát Môn Kinh Binh tiến vào, sắc mặt lạnh như băng, bọn họ rút trường đao ra.

Đi về phía Trương Ninh.

Chuyện này không đùa, cũng không phải hù dọa người khác, là thật sự phải giết.

“Trần Chính Nho, ngươi thật sự dám giết Nho?”

Ngón tay Trương Ninh tức giận run rẩy, nhưng điều này cũng chứng minh ông ta đang sợ hãi, thật sự sợ hãi rồi, nếu không, ông ta sẽ không như thế.

“Giết!”

Trần Chính Nho không phí lời, một chữ giết, chứng minh thái độ của ông.

Cũng vào lúc này.

Một giọng nói vang lên.

“Đủ rồi.”

Giọng nói vang lên, là tiếng của Bồng Nho.

Ông ta chống nạng, chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn kinh binh dừng lại.

Dù sao cũng là thiên địa Đại Nho, bọn họ cũng cần phải tôn trọng.

“Chúng ta bái kiến Bồng Nho.”

Chư Đại Nho nhìn Bồng Nho, đồng loạt bái lạy, tỏ vẻ tôn trọng.

Mà Trần Chính Nho nhìn Bồng Nho, trong ánh mắt chỉ có sự lạnh lùng, còn lại không có bất kỳ cảm xúc nào.

Ông không cần tôn trọng loại người này, họa quốc hại dân, là vì quốc tặc.

Tuy nhiên, khi tất cả mọi người đều cho rằng Bồng Nho ra ngoài là vì khuyên Trần Chính Nho, thì giọng nói của ông ta lại khiến mọi người kinh ngạc.

“Lão phu theo các ngươi vào thiên lao.”

Ông ta lạnh nhạt mở miệng, chỉ một câu, làm cho mọi người kinh ngạc.

“Bồng Nho! Không nên làm thế. ”

“Bồng Nho, ngài thân là thiên địa Đại Nho, tuyệt đối không thể.”

“Bồng Nho!”

Chúng Đại Nho nhao nhao mở miệng, một vị thiên địa Đại Nho bị giam giữ trong tù, đây cũng không phải là chuyện giỡn chơi.

Đây không chỉ là nhục mạ đối với thiên địa Đại Nho, mà còn là nhục mạ đối với Văn cung Đại Ngụy.

Nếu thật sự đi, đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói, là sỉ nhục lớn, tất cả người đọc sách đều sẽ bi phẫn.

Đường đường là thiên địa Đại Nho, bị giam giữ trong thiên lao, dù sao thì cũng vô cùng nhục nhã.

“Được rồi.”

“Công đạo tự tại nhân tâm.”

“Đừng cãi nhau nữa.”

Bồng Nho mở miệng, ông ta không muốn tranh cãi, cam tâm đi vào trong thiên lao.

Chương 751: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (2)

Chỉ là câu công đạo tự tại nhân tâm, không hiểu sao lại làm cho người ta buồn bực.

“Trần đại nhân, lão phu theo ngươi đi thiên lao được chứ?”

Bồng Nho lên tiếng, ông ta hỏi Trần Chính Nho.

Mà người kia sắc mặt lạnh lùng, trầm mặc một hồi, ông không biết Bồng Nho lại định bày mưu tính kế gì, nhưng có thể chắc chắn, Bồng Nho tuyệt đối không có khả năng cam tâm tình nguyện đi vào thiên lao.

Loại tồn tại này, muốn ông ta vào thiên lao, còn khó hơn chuyện giết ông ta.

Cho nên ông ta tất nhiên là có tâm tư và mục đích khác.

Chỉ là Trần Chính Nho không thể hiểu được ông ta còn có mục đích gì nữa.

“Chỉ cần Bồng Nho phối hợp, mọi chuyện cũng dễ nói rồi.”

Có điều Trần Chính Nho vẫn làm việc theo pháp luật, Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh giam cầm thiên lao, cũng không nói thẳng muốn giết Bồng Nho, hơn nữa thật sự muốn giết một vị thiên địa Đại Nho, ông ta cũng không dám, có ảnh hưởng quá lớn.

Một vị Đại Nho, ông ta dám giết, thiên địa Đại Nho, ông ta có phần hơi không dám.

Cho nên mặc kệ đối phương muốn chơi chiêu gì, chỉ có thể tùy cơ ứng phó.

“Bồng Nho, ta đi theo ông.”

“Các ngươi khinh người quá đáng, Bồng Nho, ta theo ông.”

“Đi, ta cũng đi theo Bồng Nho.”

Chúng Đại Nho nhao nhao mở miệng, muốn đi theo Bồng Nho vào trong thiên lao.

Trương Ninh là người đầu tiên hưởng ứng, thể hiện lòng trung thành.

“Không cần đâu, lão phu và Trương Ninh đi là được rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ bịt miệng chúng ta, các ngươi không cần đi.”

“Văn cung Đại Ngụy phải trông cậy cho các ngươi rồi.”

Bồng Nho chậm rãi mở miệng, ông ta không cần những người khác đi theo, chỉ cần một mình Trương Ninh là được.

Theo lời Bồng Nho vang lên, chúng Đại Nho cũng không nói gì nữa, trong ánh mắt bọn họ tràn đầy hận ý, nhìn Trần Chính Nho.

Thiên địa Đại Nho của Văn cung Đại Ngụy, cũng coi như là lãnh tụ còn sống, bị bắt vào trong thiên lao.

Có điều gì đáng xấu hổ hơn thế không?

Bồng Nho đứng dậy, ông ta chống nạng, thân thể gầy yếu, như ngọn nến tàn trước gió, làm cho người ta không hiểu sao có chút chua xót.

Có điều phần chua xót này chỉ dành cho những ai thuộc Chu thánh nhất mạch mà thôi.

Trần Chính Nho không thèm để ý.

Nhưng trong lòng ông lại tràn ngập rất nhiều nghi hoặc.

Ông thật sự không rõ, Bồng Nho vì sao chủ động đi thiên lao, là đối mặt với đại thế nên mới cúi đầu sao?

Ông không tin, loại người như Bồng Nho, có thể trở thành thiên địa Đại Nho, sao có thể bởi vì đại thế mà cúi đầu?

Nói một câu khó nghe, mình thật sự muốn giết Bồng Nho, chỉ dựa vào Bát Môn Kinh Binh thì không có khả năng, đao rơi xuống trong nháy mắt, tất nhiên sẽ có rất nhiều lực lượng xuất hiện.

Ngăn chặn mình.

Muốn giết một vị thiên địa Đại Nho, đây chẳng khác nào suy nghĩ viển vông, ít nhất Trần Chính Nh không đủ tư cách.

Nhưng Bồng Nho rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Ông ta lại âm mưu chuyện gì?

Trần Chính Nho tò mò.

Bồng Nho dám thoải mái đi vào thiên lao như thế, tất nhiên đã có tính toán của mình, nhưng trước mắt ông ta còn có tính kế gì có thể chuyển mình được?

Là muốn thông qua người đọc sách trong thiên hạ để phô trương thanh thế cho mình sao?

Điều này rõ ràng là không thể nào, nhốt ông ta vào đại lao, cũng không phải muốn làm cho ông ta chết, người đọc sách trong thiên hạ sẽ căm phẫn, nhưng dù có căm phẫn thế nào, chỉ cần thả Bồng Nho ra là được rồi.

Hơn nữa mục đích chủ yếu của việc bắt giữ Bồng Nho, không phải là vì chèn ép Bồng Nho, mà là làm cho ông ta không thể tạo ra nội loạn.

Chỉ có thế thôi.

Trần Chính Nho muốn giết Nho, giết Trương Ninh, nhưng Bồng Nho xuất hiện, ngăn chặn trận giết chóc này, phối hợp với mình như thế, ngược lại đẩy bản thân mình vào thế xấu.

Chỉ có điều Trần Chính Nho cũng không quan tâm.

Đại Ngụy đã đến nước này, đây là trận chiến giữ nước, đừng nói bị Văn cung Đại Ngụy trục xuất, cho dù là mình không làm Đại Nho, Trần Chính Nho cũng không quan tâm.

“Áp giải phạm nhân vào thiên lao.”

Người đã đi theo, Trần Chính Nho vung tay lên, bảo Bát Môn Kinh Binh áp giải Bồng Nho cùng Trương Ninh vào thiên lao.

Lập tức, Bát Môn Kinh Binh trực tiếp áp giải hai người đi vào trong thiên lao, Bồng Nho đi không được nhanh, Bát Môn Kinh Binh cũng không dám nói gì, chỉ cần phối hợp tốt thì bọn họ cũng không muốn giết Nho.

Bên ngoài Văn cung.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người, Trần Chính Nho không hề chột dạ chút nào, ngược lại lạnh lùng cảnh cáo.

“Lúc Đại Ngụy chinh chiến, mong chư vị hãy nên yên ổn một chút, ta cũng cảnh cáo người đọc sách thiên hạ, vào thời điểm mấu chốt này không nên tạo ra nội loạn, một khi phát hiện, nghiêm trị không tha.”

Trần Chính Nho nói xong những lời này rồi xoay người rời đi.

Mọi thứ đã làm đến mức này rồi, không có gì để nói.

Có điều Trần Chính Nho không có đi thiên lao, cũng không đi hoàng cung, mà là đi tới Lại bộ, soạn một đạo chiêu văn, tuyên cáo thiên hạ.

Đại Ngụy đang gặp phải biến cố trăm năm có một, dân chúng thiên hạ cần cảnh giác với kẻ thù bên ngoài tạo nội loạn, không thể nghe lời đồn, hết thảy sự tình, triều đình Đại Ngụy sẽ dùng thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ.

Phàm là trong thời gian này, bịa đặt sinh sự, tự dưng sinh chuyện, bất luận là có dụng ý gì đều sẽ nghiêm trị không tha, nếu dân chúng nghe nói hoặc phát hiện, có thể báo lên quan phủ địa phương, nếu xác minh là thật, thưởng năm trăm lượng bạc.

Phần cáo thị này nhắm mục tiêu hai yếu tố.

Một là người đọc sách Chu Thánh nhất mạch, một nửa chính là phiên vương các nơi.

Hiện tại dư luận đang rần rần như lửa, mọi người đoàn kết nhất trí, phần cáo thị này, nhất định có thể ngăn chặn tâm tư của phiên vương và một ít người tâm địa khó lường.

Đợi sau khi cáo thị ban bố ra, Trần Chính Nho liền đi tới Văn Hoa điện.

Giao cáo thị cho Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa đại nhân, Bồng Nho chủ động phục pháp, dắt theo Trương Ninh đi vào trong thiên lao.”

Trần Chính Nho giao cáo thị cho Hứa Thanh Tiêu xem xét, đồng thời nói một câu.

“Ừm.”

“Trần đại nhân, việc này ông cảm thấy thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn thoáng qua cáo thị, không có bất kỳ lời bắt bẻ nào, phương diện nội chính hầu như không cần nghi ngờ Trần Chính Nho, có thể trở thành thừa tướng đương triều, năng lực và tài năng của ông ta chắc không thể nghi ngờ gì.

“Rất khó nói.”

“Bồng Nho tuyệt đối không thể cam tâm tình nguyện đồng ý như vậy.”

“Chỉ là trong thời gian ngắn, lão phu không nghĩ ra được Bồng Nho đang muốn làm gì.”

Trần Chính Nho bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu theo. Bồng Nho cam tâm tình nguyện như vậy, hắn cũng thấy đúng là có vấn đề.

“Khoan để ý đến ông ta.”

“Trần đại nhân, tiếp tục áp chế nội loạn Đại Ngụy, đòi hỏi trong vương triều cần phải chỉ có một tiếng nói chung, đó chính là tiếng nói của triều đình.”

“Trận chiến này muốn đại thắng, tuyệt đối không thể xảy ra một sai lầm nào.”

Chương 752: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (3)

Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ không ra, ít nhất bây giờ vẫn không nghĩ ra được Bồng Nho rốt cuộc muốn làm gì.

Cam tâm tình nguyện đi vào thiên lao?

Sợ hãi quyền thế? Điều này là không thể nào.

Vậy tại sao? Hứa Thanh Tiêu cũng không có thời gian để suy nghĩ, chỉ có thể đặt chuyện này qua một bên, xử lý chiến sự trước đã.

“Được rồi! Lão phu cùng Trương thượng thư, Vương thượng thư cùng nhau xử lý chuyện nội bộ, Hứa đại nhân, vất vả cho ngài rồi. ”

Trần Chính Nho gật gật đầu, chuyện binh gia, có Binh bộ thượng thư cùng nhiều võ tướng như vậy, nhất là có Hứa Thanh Tiêu tọa trấn, ông cũng không cần lo lắng.

Hiện tại trái lại phải đề phòng nhiều vấn đề mâu thuẫn trong nội bộ, nếu bị địch nhân thừa cơ xâm nhập, đó chính là lật thuyền trong mương.

“Trần đại nhân cũng vất vả rồi.”

Hứa Thanh Tiêu bái một bái với Trần Chính Nho, mà người kia lại lắc đầu.

“Hứa đại nhân, chuyện của phiên vương, vẫn phải suy nghĩ nhiều hơn, bọn họ không thể không có động tĩnh gì, đối với bọn họ mà nói, đây là thời điểm ngàn năm có một.”

“Lão phu sẽ phái người đi điều tra trước, có bất kỳ kết quả gì sẽ đến tìm ngươi.”

Trần Chính Nho rời đi, có điều trước khi đi còn nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu một phen, phải chú ý các phiên vương.

Chuyện của người đọc sách đã bị áp chế xuống, Bồng Nho cũng đã vào thiên lao, nhân tố không ổn định đã bị khống chế, kế tiếp chính là chuyện phiên vương các nơi.

Nếu như không áp chế phiên vương các nơi vậy thì phiền toái lớn rồi.

Trần Chính Nho nói, Hứa Thanh Tiêu trong lòng hiểu rõ.

Hiện giờ nội loạn của Đại Ngụy vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt, bởi vì Phiên vương sẽ rục rịch.

Đừng nhìn bọn họ hiện tại không ra mặt, đó là bởi vì bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi một cơ hội, một cơ hội có thể đi ra gây sự.

Mà cơ hội này, chính là quân đội Đại Ngụy bị kéo lại, hoặc là quân đội Đại Ngụy bị thua trận.

Một khi thời cơ chín muồi, đảm bảo các nơi sẽ nổi dậy khởi nghĩa.

Có điều đối phó với các Phiên vương, Hứa Thanh Tiêu đã chuẩn bị sẵn sách lược rồi.

Đủ để cho phiên vương các nơi chịu thiệt thòi lớn.

Nói lần này, Hứa Thanh Tiêu muốn phiên vương, Văn cung, nước ngoại tộc, bao gồm cả vương triều Đột Tà lẫn vương triều Sơ Nguyên, còn có man di phương bắc phải chịu thiệt thòi lớn.

Một trận thiệt hai vô cùng lớn.

Đương nhiên trước mắt nói điều này có hơi sớm, việc bây giờ phải làm chính là theo dõi trận chiến thứ hai.

Sau khi Trần Chính Nho rời đi.

Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm đi tới, ông mang theo ít tin tức tới trình báo.

“Hứa đại nhân, Bắc Dương hầu, Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu, đã tiến hành lần xung kích đầu tiên.”

“A Mộc Tháp, Đột Lương cũng không phái binh xuất chinh mà cố thủ quốc môn, chiến cuộc gấp rút, không thể đạt được

kết quả tốt.”

Chu Nghiêm đi tới, mang đến không phải tin tốt, mà là tin xấu.

Hành binh đánh giặc, chú ý chính là liền mạch, nếu một hơi không chiếm được ưu thế, như vậy cực kỳ dễ dàng bị địch ngăn tay cản chân.

Giờ khắc này, đám người An Quốc công nhao nhao vây quanh, đi tới chung quanh sa bàn, bắt đầu nghiên cứu địa thế, trong đầu mô phỏng chiến trường.

“Vốn dĩ địa hình núi A Mộc Tháp hiểm trở, quốc đô của bọn họ, lại được thành lập ở nơi hiểm trở, hơn nữa lão phu biết, quốc môn A Mộc Tháp rất cao, dễ thủ khó công, Bắc Dương hầu không thể đạt được chiến quả tốt, cũng là chuyện dễ hiểu.”

An Quốc công chỉ vào quốc môn A Mộc Tháp ở giữa sa bàn nói như thế.

“Không chỉ như thế, A Mộc Tháp liền kề với Đột Lương, phía sau bọn họ liên tiếp có bốn năm nước bộ lạc, đất đai bằng phẳng, cực dễ để vận chuyển binh khí lương thảo, nếu trong vòng năm ngày không công hạ được thành.”

“Thì phải đánh lâu dài rồi.”

Giọng nói Lư quốc công vang lên, ông ta nói ra ưu thế của hai nước.

Đây đối với Đại Ngụy mà nói, quả thật là một phiền toái.

Công thành chiến là đơn giản nhất, phá cửa thành, mọi chuyện sẽ dễ nói.

Nhưng công thành chiến cũng là phiền toái nhất, thủ thành, vốn dĩ sẽ giữ ưu thế cực lớn, ngươi dùng mạng hy sinh có thể, nhưng người ta không liều mạng với ngươi đâu.

Người ta canh giữ ở giữa quốc môn.

Trước tiên tiêu hao tinh nhuệ của ngươi, nếu ngươi lui, bọn họ đổi người thủ.

Nếu ngươi thật sự mở được quốc môn, vậy cũng không sợ, chiến sĩ bên trong đã mài đao chờ ngươi.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu sát hàng, tâm tính mọi người đã hoàn toàn bình ổn.

Dù sao đầu hàng cũng là chết, không đầu hàng cũng là chết.

Không bằng liều mạng với ngươi.

Nhìn sa bàn, Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Truyền quân lệnh! Đốt thiên chỉ, để Bắc Dương hầu Minh Kim thu binh, điều chỉnh trạng thái, hôm sau xung phong. ”

Hứa Thanh Tiêu truyền đạt quân lệnh.

Minh Kim thu binh.

(Đây là một loại phương thức dùng âm thanh như đánh chuông, gõ thanh la… để ra lệnh/báo hiệu quân đội ngừng đánh rút quân về doanh trại)

Lời này vừa nói, mọi người không nói gì, Minh Kim thu binh không phải là một chuyện tốt, ít nhất đối với trận chiến thứ hai mà nói, đây là một khởi đầu không tốt.

Đệ nhị quân cách Đại Ngụy quá xa.

Thông tin quan trọng, nhất định phải đốt thiên chỉ truyền đạt tin tức.

Thiên chỉ được chế tạo cực kỳ phức tạp, Hoàng cung Đại Ngụy cũng không có nhiều lắm, đệ nhất quân mang theo một trăm bức, đệ nhị quân mang theo ba trăm bức, đệ tam quân cũng là ba trăm bức.

Nếu không phải là thông tin rất quan trọng, nói chung vẫn sẽ để cho người đưa tin đi báo.

Không bao lâu sau, Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm viết xong thiên chỉ rồi đem đốt.

Mà cách đó hàng chục ngàn dặm.

Kỳ Lân quân đang chém giết, đột nhiên nghe được tiếng Minh Kim.

“Rút lui! Rút lui! Rút lui! ”

“Minh Kim thu binh! Minh Kim thu binh! ”

“Quay lại! Tất cả quay về! ”

Theo các loại tiếng hô to vang lên, các tướng sĩ nhao nhao tháo chạy về phía doanh địa.

Trên cửa thành A Mộc Tháp, các loại mưa tên vẫn bắn ra, đối với quân đội A Mộc Tháp mà nói, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội đánh rắn dập đầu này.

Có điều đợi ba mươi vạn đại quân đều đã rút lui hết, quân nhân A Mộc Tháp tộc lúc này mới buông cung tiễn trong tay xuống, phát ra tiếng cười vô cùng chói tai.

“Ha ha ha ha! Đây chính là quân đội đường đường thượng quốc phía trên? Thật lố bịch!”

“Cả đám chạy nhanh hơn thỏ, còn Kỳ Lân quân? Thật đáng xấu hổ.”

“Ta còn tưởng rằng bọn họ dũng mãnh như thế nào? Cũng chỉ là như vậy.”

“Thật sự là buồn cười, quả thật là nực cười.”

“Kỳ Lân quân? Binh lính Đại Ngụy bất tài như vậy sao?”

Bọn họ đứng ở cửa thành lớn tiếng cười nói, giọng nói xuyên thấu mười dặm, truyền tới tai Kỳ Lân quân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Kỳ Lân quân các loại nghẹn khuất khó chịu.

Bọn họ nghẹn khuất khó chịu, không phải bởi vì nhục mạ, mà là đám tiểu nhân này đắc chí.

Trận chiến công thành, vốn dĩ chính là người công thành bất lợi, nếu như chính diện chạy nước rút, bọn họ làm sao sợ?

Ỷ vào ưu thế thủ thành của mình, cho rằng là mình anh dũng? Thật ra chỉ là một đàn rùa rụt đầu mà thôi.

Nhưng tức thì tức, lần đầu tiên xung phong, quả thật không có chiếm được bất kỳ ưu thế gì, ngược lại tử thương không ít.

Chương 753: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (4)

Mặt khác, Lâm Dương hầu mang theo ba mươi vạn đại quân từ cánh tả trở về, bởi vì vẫn chưa đến lúc bọn họ ra tay.

Hai mươi vạn đại quân còn lại, là đi công phá Đột Lương quốc, hiện tại tất cả đại quân trở về, chuẩn bị cho lần xung kích thứ hai.

Lúc này công phá quốc môn A Mộc Tháp, lực lượng xung kích chủ yếu chính là ba mươi vạn đại quân của bọn họ.

Ba mươi vạn đại quân, không thể công phá quốc môn, không thể nói Kỳ Lân quân không tốt, chỉ có thể nói đối phương chuẩn bị quá kỹ lương.

Lúc tuyên chiến cũng đã chuẩn bị bảy ngày, về sau bởi vì Hứa Thanh Tiêu sát hàng cùng với tập kích ban đêm, đến nỗi A Mộc Tháp cùng Đột Lương quốc, chuẩn bị quá đầy đủ.

Công thành chiến, hoặc là dựa vào nhiều người liều mạng, hoặc là dựa vào mưu trí, nếu không, lấy ít thắng nhiều là chuyện bình thường.

Ba vạn đối đầu ba mươi vạn mà thắng được cũng không phải kỳ tích gì.

Hầu hết các lão chiến binh đều hiểu điều này.

Lần đầu tiên xung kích, chỉ là thăm dò.

Một canh giờ sau, trong đại doanh đệ nhị quân Đại Ngụy.

Đại bộ phận tướng sĩ đang cắm trại, một bộ phận nhỏ tướng sĩ thì đang nấu cơm, hoặc là đang trị cho thương binh.

Mà trong chủ doanh.

Hơn ba mươi vị tướng quân tụ tập, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

Bắc Dương hầu ngồi ở chủ vị, Quảng Dương hầu cùng Lâm Dương hầu thì ngồi ở hai bên trái phải, ba vị hầu gia vẫn tốt, tâm trạng ổn định.

“Báo!”

“Tướng quân, lần này A Mộc Tháp xung kích, quân ta chết bảy ngàn người, trọng thương một vạn hai, thương nhẹ ba vạn năm ngàn người.”

Theo một tràng tiếng báo lệnh vang lên.

Sắc mặt Quảng Dương hầu và Lâm Dương hầu lúc này mới thay đổi.

Bảy ngàn người đã chết.

Trọng thương một vạn hai?

Bị thương nhẹ thì không tính, bôi đại chút thuốc ngày mai sẽ khỏe thôi.

Chủ yếu là vấn đề tử vong và thương tích này.

Trọng thương một vạn hai, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ít nhất có ba thành sống không quá bảy ngày.

Nói cách khác lần đầu xung kích này, chết một vạn người.

Cái giá này thật đúng là lớn mà.

“Đám ngoại tộc này thật đáng chết.”

Quảng Dương hầu đứng dậy, lớn tiếng mắng chửi.

Tử thương thảm thiết như thế, còn không công phá được cửa thành, thậm chí ngay cả một chút tiến trình cũng không có, như thế này sao không làm ông ta nổi giận được chứ ?

“Tín Vũ hầu hai vạn người cướp lấy phiên quốc đô, chúng ta chết một vạn người, ngay cả cửa thành cũng không mở ra được, dựa theo tiến trình này, không chết mười vạn chiến sĩ, chỉ sợ không mở được A Mộc Tháp quốc môn.”

Lâm Dương hầu không giận dữ, mà là nói ra dự đoán của mình.

Mười vạn để đánh hạ quốc môn.

Cho dù là thắng, cũng là thảm thắng.

Hơn nữa phía sau còn có không ít quốc gia chờ mình đi đánh.

Binh lính Đại Ngụy, cũng chỉ có nhiều như vậy, lúc này đây dường như đã rút ra một nửa binh lực rồi.

Giả thiết trả giá tất cả sinh mệnh tướng sĩ, đánh tan chư quốc, cũng là đổ quá nhiều máu.

"Bắc Dương hầu, theo ý ta, chín mươi vạn đại quân, trực tiếp tổng công, số lượng áp chế, chín mươi vạn đại quân liều mạng, không tin đánh không được quốc môn của bọn họ."

"Chỉ cần có thể vào quốc môn thì mọi chuyện sẽ dễ nói, so với bây giờ thì tốt hơn, xung phong như vậy, chỉ là tăng thêm thương vong."

Quảng Dương hầu mở miệng, ông ta hy vọng thông qua phương thức nghiền ép số lượng, mở được cửa địch quốc.

Tối thiểu tốt hơn một vạn lần so với thế này.

Chỉ là đề nghị của ông ta, trong nháy mắt bị Quảng Dương hầu phủ quyết.

"Chín mươi vạn đại quân, tổng công A Mộc Tháp quốc môn, chúng ta ít nhất phải trả giá mười vạn tướng sĩ!"

"Sau khi công phá quốc môn, có thể như thế nào? Đột Lương quốc tất nhiên sẽ trợ giúp, các quốc gia cũng sẽ viện trợ binh mã, đến lúc đó chúng ta muốn lui cũng không lui được."

"Rất có khả năng bị hao tổn sống chết ở trong nước A Mộc Tháp."

"Nếu như vậy, chín mươi vạn đại quân toàn bộ chết trận, đối với Đại Ngụy mà nói, là tin dữ lớn."

"Giang sơn Đại Ngụy, tất sẽ bởi vậy mà trả giá lớn, ngươi hồ đồ sao?"

Bắc Dương hầu trực tiếp phủ quyết.

Chín mươi vạn người tổng tấn công?

Đây là tình hình gì? Chi chít đều là người, người ta trực tiếp dùng máy ném đá, các loại chiến khí cỡ lớn, tùy tiện đập một

cái, chính là mấy trăm người vong trận rồi.

Một canh giờ chính là mấy vạn thương vong.

Chỉ cần kiên trì ba bốn canh giờ, ngươi mở được quốc môn thì có thể như thế nào?

Sau khi đi vào ngươi có thông thuộc địa hình bên trong không? Chỉ sợ chính là chờ người khác bẫy chết.

Đương nhiên chín mươi vạn đại quân, quả thật có thể một lượt tẩy huyết tất cả tướng sĩ A Mộc Tháp, nhưng phải nhớ kỹ, Đại Ngụy hiện tại là tuyên chiến với trăm quốc, chứ không phải tuyên chiến với chỉ một A Mộc Tháp.

Nếu tuyên chiến với một A Mộc Quốc, chín mươi vạn đại quân tràn đến A Mộc Quốc cũng phải đầu hàng.

Cho nên loại đề nghị không lý trí này, ông ta phủ quyết ngay tại chỗ.

"Bắc Dương hầu, Quảng Dương hầu chỉ là nhất thời tức giận."

"Trước mắt, tổng công chắc chắn không được, nhưng nếu đánh lâu dài như vậy, đối với Đại Ngụy cũng không có lợi."

"Thủ Nhân huynh đệ nói, trong vòng năm ngày chiếm được A Mộc Tháp, chỉ sợ có chút khó khăn rồi."

Lâm Dương hầu thừa cơ nói đỡ, Quảng Dương hầu rõ ràng là hơi tức giận, hồ đồ một chút, nhất định không phải có ý này.

"Khoan để ý đến chuyện này, truyền lệnh tam quân, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại tập kết xung kích, có điều phải thêm mười vạn người vào, ba canh giờ nếu còn chưa công phá quốc môn, Minh Kim thu binh."

Bắc Dương hầu hạ quân lệnh.

Mặc kệ như thế nào, phía trên không có chỉ thị rõ ràng, hắn ta phải dựa theo chỉ thị lúc trước mà làm.

Hy sinh là không thể tránh khỏi.

Làm gì có chiến tranh mà không có thương vong?

Chỉ có thể nói tận khả năng giảm bớt thương vong mà thôi.

“Chúng hầu tuân mệnh!”

Chúng tướng sĩ đứng dậy trả lời, nếu Bắc Dương hầu hạ mệnh lệnh, bọn họ nhất định phải tuân theo, cho dù biết là vô ích, nhưng thiên chức của quân nhân chính là phục tùng.

Nhưng mà, đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

“Báo!”

“Sứ giả Đường quốc đến yết kiến.”

Theo giọng nói này vang lên, trong ánh mắt mọi người nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh sau đó mọi người thu liễm kinh ngạc, thay vào đó là lạnh lùng, bọn họ ngồi ngay ngắn, bày ra tư thái lắng nghe.

Lúc này đây, mục tiêu của đệ nhị quân là Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương.

Một hơi tuyên chiến ba nước, hoàn toàn là không có vấn đề gì.

Nhưng đây không phải là chính diện giao phong, mà là cuộc chiến công thành chi chiến, cho nên quân đội Đại Ngụy mới chịu thiệt, nếu như không phải là cuộc chiến công thành thì ai sợ ai?

Trước mắt, tình báo quân cơ truyền đạt lời của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, cho phép Đường quốc đầu hàng.

Bởi vì Đường quốc suy cho cùng vẫn là một phân chi của Đại Ngụy, cũng không phải ngoại tộc, thuộc về đồng tông đồng tộc.

Chương 754: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (5)

Có thể cho Đường quốc cơ hội này, nếu Đường quốc nguyện ý đầu hàng, ủng hộ Đại Ngụy vô điều kiện, như vậy Đại Ngụy cũng có thể tha cho Đường quốc.

Điều kiện tiên quyết là Đường quốc nhất định phải phối hợp với Đại Ngụy, tiến công A Mộc Tháp và Đột Lương.

Hiện tại, mọi người nhất định phải thể hiện bản thân khi đối mặt với sứ giả Đường quốc.

“Tuyên.”

Bắc Dương hầu giọng bình tĩnh nói.

Sau một khắc, bốn năm sứ thần đi vào.

Khuôn mặt bọn họ lộ ra vẻ cao ngạo, cho dù là đối mặt với vương hầu Đại Ngụy cũng không có một chút tư thái nào của nước lệ thuộc, ngược lại còn tỏ ra hơi cao ngạo.

Rất hiển nhiên, bọn họ biết Đại Ngụy hiện tại phải cầu xin bọn họ, cho nên mới làm giá như vậy.

“Hạ quan Từ Mậu, Lễ bộ thượng thư Đường quốc, bái kiến Bắc Dương hầu, bái kiến chư vị tướng quân.”

Từ Mậu đi vào, đối mặt với Bắc Dương hầu vẫn bái lạy, dù sao ông ta chỉ là Lễ bộ thượng thư, mà Bắc Dương hầu là vương hầu Đại Ngụy, hơn nữa vào địa bàn người ta, có thể kiêu ngạo, nhưng không thể quá cuồng vọng.

Nhỡ đâu ông ta bị chém thì sao?

Hai nước không trảm sứ giả, lời này không sai, nhưng đám người này là ai? Là quân nhân, cả đám đều là mãng phu, thật sự chọc giận họ, một đao bổ xuống ngươi có thể làm được gì?

“Từ đại nhân, lần này đến đây, đã suy nghĩ như thế nào?”

Bắc Dương hầu cũng không có vẻ đặc biệt cao ngạo, mà là trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi Từ Mậu.

Hỏi ông ta suy nghĩ như thế nào?

Nghe nói như vậy, Từ Mậu khẽ cười nói.

“Hầu gia.”

“Đường quốc chính là phân chi của Đại Ngụy, chúng ta đều là đồng tông đồng tộc, cùng chung dòng máu chảy trong cơ thể, cho nên quốc quân Đường quốc nguyện ý đầu hàng.”

Từ Mậu mở miệng, lời vừa nói ra, chúng tướng có chút kinh ngạc, nếu có sự trợ giúp của Đường quốc, vậy thật đúng là có thể đánh trận lâu dài rồi.

Nếu như Đường quốc có thể không ngừng cung cấp lương thảo, cũng tiết kiệm đường vận chuyển cho Đại Ngụy.

Chỉ riêng khoản này, Kỳ Lân quân có thể hao phí nửa năm một năm cũng được.

Hơn nữa những việc sau này mà Kỳ Lân quân phải làm, chính là cắt đứt lộ tuyến lương thảo của ngươi, không đánh được ngươi, thì sẽ cắt đứt con đường vận chuyển lương thảo của ngươi.

Cắt đứt rồi, còn sợ ngươi làm gì?

Ngũ cốc và cỏ của ngươi có thể ăn một năm hoặc ba năm sao? Chỉ sợ nửa năm cũng không tới, nếu không có việc gì thì đi quấy rối ngươi một chút, ngươi không chết ai chết?

Chỉ là chúng tướng cũng không ngu xuẩn, Đường quốc sao có ý tốt như vậy?

“Như vậy thì tốt quá!”

“Quốc quân Đường quốc cũng coi như là vẫn nhớ ân trạch của Đại Ngụy ta.”

Bắc Dương hầu mở miệng, nhưng hắn ta không có vẻ mừng rỡ, chỉ là lời nói tại tràng diện, bởi vì hắn ta biết đối phương nhất định sẽ ra điều kiện.

“Hầu gia nói rất đúng, Đường quốc vẫn luôn nhớ ân trạch Đại Ngụy.”

“Có điều, quốc quân nguyện ý đầu hàng, có ba điều kiện, nếu Đại Ngụy đáp ứng, Đường quốc sẽ dốc hết toàn lực, trợ giúp Đại Ngụy, trấn áp ngoại tộc.”

Sứ giả Đường quốc Từ Mậu nói như thế.

“Ba?”

“Nói ra nghe xem.”

Bắc Dương hầu bình tĩnh hỏi.

“Thứ nhất, Đường quốc vẫn luôn được Đại Ngụy ban ân trạch, lại biết Đại Ngụy hiện giờ quốc khố không đủ, trong lòng có chút áy náy, cho nên không hy vọng Đại Ngụy viện trợ quá độ, tính toán thoát ly Đại Ngụy, sau này tự lực cánh sinh, nhưng Đường quốc vẫn là đồng minh trung thành của Đại Ngụy.”

“Thứ hai, có điều nếu thật sự như vậy, Đường quốc khó có thể lập tức sinh tồn, vì muốn sinh tồn, mong Đại Ngụy trả lại sơn mạch Lâm Thu, sơn mạch Vân Vụ và sơn mạch Thiên Trạch cho Đường quốc, ba nơi này từ xưa đã là đất của Đường quốc, hiện giờ trả lại, cũng là chuyện hợp tình hợp lẽ.”

“Thứ ba, nếu lần này viện trợ Đại Ngụy, Đường quốc tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực, dù có trả giá bằng máu, cũng phải để cho hai nước A Mộc Tháp và Đột Lương biết uy lực của Đại Ngụy, chỉ là sĩ khí của tướng sĩ Đường quốc sa sút, bởi vì thiên tai nhân họa, quốc khố trống rỗng, mong Đại Ngụy cho mượn mười vạn lượng bạc trước, thưởng cho ba quân, đề cao sĩ khí.”

“Hầu gia, khẩn cầu Đại Ngụy ra tay tương trợ, Đường quốc của chúng ta nguyện dốc hết toàn lực trợ giúp Đại Ngụy.”

Từ Mậu mở miệng, ba điều kiện, mỗi một điều kiện đều nham hiểm.

Thoát ly khỏi Đại Ngụy! Nói dễ nghe như vậy, cái gì tự lực cánh sinh, đơn giản chính là đủ lông đủ cánh rồi, không muốn bị Đại Ngụy quản lý mà thôi.

Còn có sơn mạch Lâm Thu, sơn mạch Vân Vụ, cùng với sơn mạch Thiên Trạch, rất giàu thiết thạch, sản vật này đối với vương triều Đại Ngụy mà nói ý nghĩa quá lớn, chiến đao, khôi giáp, toàn bộ đều dùng loại thiết thạch này chế tạo.

Lúc trước thu phục Đường quốc, chính là vì ba dãy núi này, giờ trả lại cho Đường quốc? Nói chuyện viển vông quá vậy?

Cái này còn đáng tiền hơn cả trăm vạn lượng bạc.

Điều cuối cùng còn nham hiểm hơn, đã đáp ứng hai điều đầu tiên, còn muốn viện trợ thêm mười vạn lượng bạc?

Mẹ nó sao ngươi không đi ăn cướp luôn đi?

Có mười vạn lượng bạc, ta tự mình thưởng ba quân không được sao?

Một người một ngàn lượng bạc, ngươi nhìn xem chín mươi vạn đại quân này có thể công thành hay không? Có thể liều mạng hay không?

Thật buồn cười.

Từ Mậu nói xong một lượt ba yêu cầu, làm cho sắc mặt tất cả tướng sĩ thay đổi ba lần.

"Nằm mơ!"

"Sơn mạch Lâm Thu từ xưa đã là của Đại Ngụy ta, khi nào trở thành đồ của Đường quốc các ngươi? Ngươi có còn mặt mũi không?"

"Muốn thoát ly Đại Ngụy thì thoát ly Đại Ngụy, cái gì tự lực cánh sinh? Tự lực cánh sinh con mẹ ngươi, thứ súc vật."

"Mười vạn lượng bạc? Đường quốc các ngươi có xứng không?"

Chúng tướng nhịn không được chửi hét lên, thật sự là nhịn không được.

Mà Từ Mậu không có bất kỳ một chút tức giận nào, ngược lại vẫn cười tủm tỉm, ông ta đã sớm đoán được thái độ của mọi người.

Bởi vì ba điều kiện này, điều kiện nào Đại Ngụy đều có thể đáp ứng.

Nếu Đại Ngụy đáp ứng thì quá tốt rồi, kiếm lời khẩm.

“Xem ra, Đường quốc rõ ràng muốn đối địch với Đại Ngụy rồi.”

Bắc Dương hầu ngồi trên ghế thái sư, hắn ta không tức giận, mà là lạnh nhạt mở miệng hỏi.

“Hầu gia nói đùa, Đường quốc làm sao có thể đối địch với Đại Ngụy đây? Chỉ là Đường quốc quả thật đã quá rách mướp tả tơi rồi, chỉ có thể như vậy, nếu hầu gia không đáp ứng, chúng ta cũng không có biện pháp.”

Người kia cũng không thèm để ý, lần này ông ta tới đây vốn dĩ cũng không phải là đàm phán, chỉ là vì chặn miệng Đại Ngụy mà thôi.

Đừng nói là ta không đầu hàng, chỉ là các ngươi không đáp ứng điều kiện của ta.

Làm như vậy là vì trấn an dân chúng Đường quốc, dù sao cũng là đồng tộc đồng tông, thật sự đánh nhau, chính là người nhà đánh người nhà, dân chúng cũng thấy không vui vẻ gì.

Cho nên vì bình ổn cơn giận của dân chúng, nhất định phải tới gặp mặt một lần.

Chờ Đại Ngụy xác định không đáp ứng, thì từ từ tính tiếp.

Đương nhiên đây chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi, trên thực tế dân chúng Đường quốc cảm thấy khá vui vẻ với quyết định thoát ly lần này.

Chương 755: Bồng Nho Vào Tù, Trận Chiến Thứ Hai Bắt Đầu, Trong Vòng Năm Ngày, Chiếm Được Đường Quốc! (6)

Chỉ cần thoát ly khỏi Đại Ngụy, như vậy toàn Đường quốc sẽ rất thoải mái, muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không cần phải bị người khác hạn chế, cái gì nộp thuế cống nạp? Dẹp sang một bên.

Hơn nữa ai không hy vọng quốc gia mình trở nên mạnh mẽ hơn?

Đường quốc cũng vậy.

Ai không hy vọng thoát ra khỏi Đại Ngụy, trở thành quốc gia của riêng mình?

Một đạo lý rất đơn giản.

“Tiễn khách!”

Bắc Dương hầu không phí lời, hai chữ đơn giản, đại diện cho thái độ của hắn ta.

Mà Từ Mậu cũng không tức giận, vẫn cười ha hả như trước, nghe được hai chữ tiễn khách, còn bái với Bắc Dương hầu một cái.

“Hầu gia, việc này không vội, nếu hầu gia nghĩ thông suốt, lúc nào cũng có thể phái người tìm ta.”

Từ Mậu cười nói.

Ngay sau đó, ông ta quay lại và rời đi.

Chỉ là ngay tại lúc ông ta xoay người rời đi, một tràng âm thanh ầm ầm vang lên.

Là Bắc Dương hầu vỗ bàn, trực tiếp đập nát bàn chính.

Từ Mậu không xoay người lại, cũng không có sợ hãi, mà là thoải mái đi ra khỏi quân doanh, đợi ông ta sau khi đi ra khỏi quân doanh, mấy tiếng kia cũng truyền vào trong tai.

“Khinh người quá đáng!”

“Khinh người quá đáng!”

“Quốc quân Đường quốc! Ngươi sẽ hối hận!”

Là tiếng Bắc Dương hầu tức giận, tiếng giận dữ đè nén vô cùng.

Nghe được tiếng giận dữ này, Từ Mậu rất bình tĩnh, tất cả đều nằm trong dự liệu của ông ta.

Đổi lại là ai cũng sẽ tức giận.

Có điều Từ Mậu càng thêm hiểu được một chuyện, Đường quốc đã triệt để đắc tội Đại Ngụy, cho nên Đường quốc nhất định phải nhanh chóng chuẩn bị vũ trang, nhỡ đâu Đại Ngụy không tấn công được A Mộc Tháp và Đột Lương.

Tập kết chín mươi vạn đại quân, công phạt Đường quốc, vậy thì phiền toái rồi.

Cho nên nhất định phải để Đường quốc triệt để chuẩn bị vũ trang cho tốt, cho nên các quốc gia chi viện cũng nhất định phải mau chóng gấp rút.

Ông ta có thể dự liệu được, Kỳ Lân quân Đại Ngụy sớm muộn gì cũng phải chính diện giao phong với Đường quốc.

Có điều chỉ cần các quốc gia viện trợ đến kịp thời, như vậy Đường quốc đứng ở thế bất bại.

Bởi vì Đường quốc có hai quốc môn.

Bên ngoài là phòng thành, mà bên trong mới là chủ thành, Kỳ Lân quân Đại Ngụy muốn vượt qua phòng thành là không có khả năng.

Mà nếu phái một bộ phận người chính diện, một bộ phận người vòng sau, cũng không gây được bất kỳ bất lợi gì, bởi vì trong chủ thành, có rất nhiều quân đội canh giữ.

Ba mươi vạn đại quân cũng khó có thể tấn công vào.

Đây chính là sự tự tin của Đường quốc!

Tổn thất?

Vậy thì sẽ tổn thất với các ngươi!

Trái lại ông ta muốn xem thử, Đại Ngụy đánh tan Đường quốc như thế nào.

Không lâu sau đó.

Từ Mậu rời đi.

Mà trong quân doanh.

Bắc Dương hầu tức giận, cũng trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Tướng sĩ trong đại doanh, toàn bộ rời đi.

Chỉ còn lại một mình hắn ta.

Mà Bắc Dương hầu cũng chậm rãi lấy ra ba phong thư Hứa Thanh Tiêu đưa tới.

Hắn ta mở lá thư thứ hai và nghiêm túc đọc.

Ba phong thư này, là Hứa Thanh Tiêu sai người đưa tới, trên phong thư đầu tiên viết.

Sau khi sứ giả Đường quốc đến, hãy mở phong thư thứ hai.

Sau khi mở lá thư thứ hai ra.

Khoảng nửa phút.

Thanh âm Bắc Dương hầu vang lên.

“Tam quân nghe lệnh, ba mươi vạn đại quân, ngày mai lại xung kích A Mộc Tháp quốc môn.”

“Ba mươi vạn đại quân, đi ra ngoài Đường quốc quốc môn, tuyên chiến bất động.”

“Còn lại ba mươi vạn đại quân, lưu lại mười vạn người trấn thủ đại doanh, còn lại hai mươi vạn đại quân, thăm dò xung kích Đột Lương quốc môn.”

Đây là quân lệnh của Bắc Dương hầu!

Cũng là mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, không chỉ là các tướng sĩ còn lại tò mò.

Bắc Dương hầu cũng rất tò mò.

Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc muốn làm như thế nào, trong vòng năm ngày chiếm được… Đường quốc!

Đúng rồi, nội dung của lá thư thứ hai viết rất rõ rồi mà.

Phải chiếm được Đường quốc!

Không phải A Mộc Tháp hay là Đột Lương quốc.

Mục tiêu của quân đoàn hai là Đường quốc!

Một quốc gia mạnh hơn cả Đột Lương và A Mộc Tháp

Chiếm nó trong vòng năm ngày.

Chẳng qua nhất định phải vào ngày thứ năm mới có thể mở ra phong thư thứ ba.

Hắn ta rất tò mò.

Vô cùng tò mò.

A Mộc Tháp và Đột Lương còn không công thành được, sao lại đi tấn công Đường quốc?

Chẳng lẽ Đường quốc sẽ tự mình đầu hàng?

Điều này càng không thể nào.

Nhưng dù có tò mò đến mấy, hắn ta chỉ có thể làm theo trước.

Và như thế.

Ngày hôm sau.

Đại quân lại xuất chinh.

Tám mươi vạn đại quân đội hùng hồn khí thế lần lượt đánh giết về ba quốc gia.

Có điều bên ngoài Đường quốc, ba mươi vạn đại quân lại không manh động, ngược lại cách xa mười dặm, cho Đường quốc cảm giác được sự áp bách và khẩn trương.

Nhưng hai quân đội lại không đối đầu.

Mà cùng lúc này.

Cũng vào lúc này Sứ giả Đường quốc cũng đã chạy tới Ti Long quốc.

Yêu cầu hỗ trợ!

Ti Long quốc.

Sức giả trăm nước đang thương thảo cuộc chiến ở nơi này.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu giết hàng nên đã làm cho bọn họ hoàn toàn đoàn kết lại.

Tất cả các quốc gia dị tộc tổng cộng có một trăm bảy mươi quốc gia chính thức tuyên chiến với Đại Ngụy, sau đó ba mươi nước tục tục lui binh, trong một trăm bốn mươi nước còn lại, có một nửa đều là các tiểu quốc.

Đừng nói ba mươi vạn đại quân Đại Ngụy, coi như Đại Ngụy chỉ có ba vạn thiết kỵ thì cũng đủ để san bằng đám tiểu quốc, chẳng qua các nước nhỏ này cũng có tác dụng nhất định đó là bọn họ đang chiếm giữ vị trí địa lý vô cùng tốt.

Dựa vào mối liên hệ về địa lý mà họ có thể vận chuyển binh lương, còn có các tiểu quốc rất nổi bật với tài chăm ngựa, chúng đều là những chiến mã thượng đẳng, có một vài tiểu quốc lại rất mạnh về mặt chế tạo binh khí.

Mỗi nước đều có đặc trưng riêng.

Trải qua mấy ngày đêm thương thảo, sứ giả trăm nước cũng đã hoàn toàn xác định được cục diện trận chiến.

Dưới sự sắp xếp của Ti Long vương, tất cả đều trở nên rõ ràng và có thứ tự.

Đại điện hoàng cung.

Ti Long vương mang vẻ mặt nghiêm túc chỉ vào sa bàn nói:

“Trận chiến này tuy nói là trận chiến của trăm nước nhưng trên thực tế thì chỉ đơn giản là qua bảy cửa ải mà thôi.

“Phàn quốc.”

“Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương.”

“Địa khu Tây Bắc.”

“Đây là ba cửa ải đầu tiên. Phàn quốc đã thua, chẳng qua là bọn họ vô dụng chứ không phải là không đánh lại, cửa thứ

nhất này chúng ta thua vì lòng quân tan rã, thua bởi vì Đại Ngụy âm hiểm."

"Nhưng cửa thứ hai kia thì hoàn toàn khác hẳn."

Chương 756: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (1)

“Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương có địa thế rất thuận lợi. Kỳ Lân quân Đại Ngụy có tất cả là chín mươi vạn đại quân.”

“Nếu như chín mươi vạn đại quân kia tụ tập lại cùng một chỗ rồi tổng tiến công bất kỳ một nước nào vậy thì trong vòng hai canh giờ, bọn họ sẽ đánh hạ được biên giới.”

“Chỉ là bọn họ cũng sẽ phải hy sinh một cách cực kì đau đớn, Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương đều đã bố trí các loại vũ khí như máy ném đá cỡ lớn, dầu hỏa, còn có đạn dược.”

“Nếu như bọn họ dám cường công thì hai thứ đại sát khí này sẽ làm cho số lượng Kỳ Lân quân giảm xuống một thành.”

“Sau đó, thứ chờ đợi bọn họ sau khi tiến vào biên giới chính là sẽ lập tức bị phong tỏa, nếu như không phong tỏa được vậy thì những nước khác sẽ tập kết quân lực giết từ bên ngoài vào.”

“Đến lúc đó, chín mươi vạn Kỳ Lân quân đang sống sờ sờ kia sẽ bị vây chết trong thành, ba nước chủ lực sẽ đánh đến, các quốc gia khác thì không ngừng viện trợ bên ngoài, ít thì nửa tháng lâu thì một tháng.”

“Chắc sẽ có thể tiêu diệt toàn bộ chín mươi vạn Kỳ Lân quân kia.”

“Đương nhiên còn có một khả năng đó là bọn họ sẽ dốc hết toàn lực mở đường máu xông ra biên giới, chỉ là nếu như thật sự đi đến bước này thì ít nhất Kỳ Lân quân sẽ phải mất đi ba mươi vạn người.”

“Sau đó, đệ nhị quân của Đại Ngụy muốn chiếm Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương là chuyện hoàn toàn không có khả năng nữa, tất nhiên bọn chúng sẽ đại bại mà lui, quân tâm tán loạn.”

Ti Long vương chỉ vào sa bàn nói vậy, ông ta phân tích rõ ràng ưu thế về địa lý của Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương cùng với đội viện trợ hậu cần.

Làm cho sứ giả của các nước liên tục gật đầu, không khỏi tán dương Ti Long vương đúng thật là sinh ra để làm lãnh tụ mà.

Chẳng qua đối mặt với sự tán dương của mọi người, Ti Long vương cũng không để ý.

Ông ta chỉ tay vào sa bàn rồi tiếp tục nói:

“Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương là cửa thứ hai, cửa thứ ba nằm ở Tây Bắc, toán quân thứ ba của Đại Ngụy đang định một đường quét qua từ phía Tây Bắc.”

“Tây Bắc này là nơi đất rộng của nhiều, dân cư thưa thớt, có đến hơn ngàn bộ lạc hình thành, cho nên cửa thứ ba này không thể liều mạng được mà phải dùng trí, vừa đánh vừa chiến, chủ yếu là kéo dài thời gian.”

“Quấy rối quân địch, kéo dài lộ trình của họ, tạo phiền phức cho bọn họ hơn nữa còn có thể sử dụng nhiều thủ đoạn như hạ độc, cắt đường lương thực, nhưng chủ yếu nhất vẫn là hạ độc làm ô nhiễm nguồn nước, để cho bọn chúng chết không có chỗ chôn.”

“Mà bất kể như thế nào thì chỉ cần có thể làm cho đệ tam quân này kéo dài một tháng thì xem như là đại công cáo thành, bởi vì chỗ chủ chốt nhất chính là cửa ải thứ tư.”

”Cũng chính là Trần quốc. Trần quốc có mười hai quận, một trăm hai mươi phủ, dàn hàng mà đứng, muốn đánh bại Trần quốc thì phải đánh bại luôn một trăm hai mươi phủ, chúng ta cũng rút một phần tư binh mã tập trung ở Trần quốc.”

“Cộng lại cũng có hơn trăm vạn, cứ như vậy, cho dù đệ nhị và đệ tam quân của Đại Ngụy vương triều có tập hợp lại thì chỉ sợ tổng binh lực cũng chỉ có trăm vạn mà thôi.”

“Hơn nữa đệ nhị quân rất có thể sẽ không thể phá vòng vây được, trong một tháng này Trần quốc cũng đã sắp xếp được hết thảy, thật sự phải đánh một trận lâu dài.”

“Một trăm hai mươi phủ. Lương thảo sung túc, binh mã mạnh mẽ, lại chuẩn bị các loại chiến khí phòng ngự, cho dù nói thủ được ba năm cũng không quá đáng, có thể không cần đến ba năm đâu, chỉ cần ác chiến ba tháng thôi, chư vương của vương triều Đại Ngụy sẽ nổi dậy khắp nơi.”

“Lúc đó, Đại Ngụy sẽ hoàn toàn rơi vào nội loạn, đệ nhị và đệ tam quân muốn rời khỏi thì mấy ngàn bộ lạc ở Tây Bắc kia sẽ tiếp tục xuất hiện để ngăn cản, chúng ta lại phái người mai phục truy sát, nhất định có thể giết cho bọn chúng không chừa manh giáp.”

Ti Long vương càng nói càng hăng, càng nói càng kích động, ông ta chỉ vào cửa thứ năm nói:

“Xem như bọn chúng thật sự được sự giúp đỡ của thần linh mà giết qua cửa thứ năm, vậy thì bọn chúng sẽ càng thêm tuyệt vọng, bởi vì chúng ta sẽ tập hợp một nửa binh lực của tất cả các bộ lạc chúng ta ở bên trong Thập Vạn đại sơn, thế núi nơi này hiểm trở.”

“Thứ quyết định tuyệt đối khi chém giết ở đây chính là sức mạnh. Ở cửa thứ năm, đệ nhị đệ tam quân của vương triều Đại Ngụy tất nhiên đã bị tổn thất nặng nề, trước mắt hai đội có một trăm tám mươi vạn người, đến cửa này, còn được tám trăm ngàn người đã là điều may mắn rồi.”

“Còn chúng ta thì có đến gần hai trăm vạn binh mã, liều mạng ở chỗ này, dù lấy một đổi một thì chúng ta cũng không lỗ.”

“Cho nên cửa thứ năm này chính là nơi kết thúc của bọn chúng, máu nhuộm Thập Vạn sơn.”

“Hơn nữa một khi quân ta thương vong quá nặng thì có thể trực tiếp rút quân giữ lại sức, dẫn bọn chúng bước vào cửa thứ sáu. Đến cửa này, Man tộc phương bắc sẽ phái người đem mười vạn thiết kỵ xuất binh.”

“Sức mạnh của hai đội quân Đại Ngụy đoán chừng chắc là còn lại ba bốn mươi vạn, hơn nữa lại mệt mỏi rã rời, lại thêm bản thân Man tộc ai nấy đều lấy một địch mười, chư vị ngẫm lại mà xem, nếu như thật sự đánh nhau thật? Ai sẽ là người thua đây?”

Ti Long vương chỉ vào cửa thứ sáu nói vậy.

Mà ở cửa thứ sáu này trên cơ bản đã dính dáng đến tất cả các quốc gia dị tộc, đi về phía trước ba ngàn dặm nữa chính là địa bàn của Man tộc phương Bắc.

Chẳng qua nếu như Đại Ngụy mang quân đội giết tới nơi này vậy thì có nghĩa là trên cơ bản, các quốc gia dị tộc đều đã bị huyết tẩy, không cứu được nữa.

Nhưng Ti Long vương lại không tin Đại Ngụy có thể đi đến bước này.

Sáu cửa trước đó cửa này khó hơn cửa trước, nếu như không phải do Phàn quốc tự mình tìm đường chết, tự ngược chết bản thân thì tối thiểu nhất, trận chiến Phàn quốc cũng có thể duy trì được nửa tháng.

Sao có thể bị nhổ sạch tận gốc trong vòng một đêm được?

Ti Long vương nói với vẻ rất kích động, đám người kia nghe nói cũng kích động theo.

Chỉ là có sứ giả vẫn không nhịn được tò mò nói:

“Ti Long vương, cửa thứ bảy kia là gì đấy?”

Sau khi câu nói kia dứt xong, không ít sứ giả cũng đồng thời tò mò.

“Đúng vậy đó Ti Long vương, cửa thứ bảy kia là gì thế?”

“Nói nhiều như vậy, thế cửa thứ bảy kia là gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, cửa thứ bảy kia cất giấu bí mật gì vậy?”

Các sứ giả đều cảm thấy hiếu kì đi hỏi Ti Long vương, mà Ti Long vương thì lại không trả lời, chỉ chắp tay cười nói: “Điều này thì các vị không cần phải nghĩ đến rồi.”

“Bởi vì Đại Ngụy sẽ chết ở cửa thứ năm. Cho dù có vượt qua được cửa thứ năm thì bọn chúng cũng sẽ mãi mãi không qua được cửa thứ sáu.”

Chương 757: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (2)

“Về phần cửa thứ bảy! Nó phải đợi lúc Đại Ngụy công phá được rồi mới hiện ra, nói trước cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Ti Long Vương nói với vẻ tự tin vô cùng.

Ông ta tin chắc rằng Đại Ngụy chỉ đi đến được cửa thứ năm thì sẽ hoàn toàn diệt vong, huống chi còn cửa thứ sáu nữa? Cho nên cửa thứ bảy cũng chẳng cần nói nữa, nói làm gì chứ?

Thậm chí Ti Long vương còn cho rằng đến cửa thứ hai, vấn đề Đường quốc kia không biết Đại Ngụy có giải quyết được không, nói gì đến tiếp theo đó?

Nhưng vào lúc này.

Một âm thang vang lên.

“Báo!”

“Vương thượng, sứ giả Đường quốc đến cầu kiến.”

Theo âm thanh kia vang lên, Ti Long vương lập tức mở miệng.

“Mời!”

Còn bên trong đại điện, sứ giả của các quốc gia khác cũng đồng loạt đứng dậy chờ sứ giả Đường quốc đến.

Đường quốc chính là nước chủ lực của cửa thứ hai, địa vị tất nhiên sẽ khác bọn họ. Mặc dù bọn họ đều là các nước phụ thuộc nhưng nước phụ thuộc thì cũng phân chia cao thấp, Đường quốc vốn là một trong mười nước mạnh nhất.

Đáng để được tôn trọng và đón tiếp tử tế.

Không bao lâu sau, sứ giả của Đường quốc tới, là Từ Mậu. Ông ta cưỡi yêu thú tọa kỵ thuận gió một đường đến đây, chạy bằng tốc độ nhanh nhất.

“Sứ giả Đường quốc Từ Mậu, bái kiến Ti Long vương.”

Từ Mậu đi vào đại điện rồi cúi đầu về hướng Ti Long vương, sau đó ông ta nhìn sứ giả các nước ở hai bên, mở miệng nói:

“Xin chào các vị đại nhân.”

Sau khi ông ta nói xong, các sứ giả cũng nhao nhao gật đầu cười cười, còn Ti Long vương thì gật đầu nói:

“Từ đại nhân, cô vương vừa mới nhắc đến Đường quốc các ngươi, không ngờ đến Từ đại nhân sẽ đến nhanh như vậy.”

“Từ đại nhân vội vàng như thế không biết là có chuyện gì?”

Ti Long vương hỏi.

“Ti Long vương!”

“Như ngài phỏng đoán, đệ nhị quân của Đại Ngụy này đã đi về phía Đường quốc ta cầu xin sự giúp đỡ, cho Đường quốc ta có cơ hội đầu hàng.”

“Hạ quan đã tự mình đi đến Kỳ Lân doanh một chuyến, cũng gặp được Xạ Dương hầu Đại Ngụy, hắn muốn bảo Đường quốc ta đầu hàng rồi phối hợp với bọn hắn, nội ứng ngoại hợp đánh A Mộc Tháp và Đột Lương.”

“Chẳng qua Đường quốc ta cũng đã khéo léo cự tuyệt rồi, bọn ta đưa ra ba yêu cầu mà Đại Ngụy chắc chắn không thể đồng ý được, đã hoàn toàn đắc tội với Đại Ngụy.”

“Binh bộ Thượng thư Đường quốc ta đã suy tư thâu đêm, cho rằng rất có thể đầu giáo Đại Ngụy sẽ nhắm vào Đường quốc bọn ta.”

“Cho nên bọn ta có nhu cầu cần viện trợ gấp.”

Từ Mậu mở miệng, lần này ông ta đến chủ yếu là để thỉnh cầu viện trợ.

Câu này vừa dứt, Ti Long vương liền gật đầu nói:

“Ừ, Đường quốc đã cự tuyệt lời chiêu an của Đại Ngụy thì đoán không chừng Đại Ngụy sẽ khai đao với Đường quốc.”

“Như vậy, Đường quốc, A Mộc Tháp còn có Đột Lương, sau lưng hết thảy có ba mươi hai nước, các người tập kết một nửa

quốc lực hỗ trợ cho Đường quốc, ý các ngươi thế nào?”

Ti Long vương nói.

Ông ta tập trung sức mạnh mười sáu nước đi viện trợ Đường quốc, đủ để chống cự lại Đại Ngụy.

Chỉ là sau khi ông ta nói xong câu này thì Từ Mậu lại lắc đầu nói:

“Không!”

“Ti Long vương, Đường quốc chúng ta chính là một nhánh của Đại Ngụy, chúng ta cự tuyệt Đại Ngụy cũng là đã hoàn toàn đắc tội Đại Ngụy.”

“Nếu như chỉ phái có nhiêu đó binh lực thì một khi Đại Ngụy thẹn quá hóa giận, đem chín mươi vạn đại quân đánh tới thì Đường quốc chắc chắn sẽ không có khả năng chống đỡ.”

“Ti Long vương, kế hoạch của ngài cũng tốt nhưng không qua được sĩ khí của Đại Ngụy đâu, một khi sĩ khí của Đường quốc ta bị đánh đến không còn thì có thể sẽ xảy ra chuyện giống như Phàn quốc vậy.”

“Cho nên Binh bộ Thượng thư Đường quốc ta hy vọng có được sự viện trợ của hai mươi lăm nước.”

Từ Mậu mở miệng. Quốc lực của mười sáu nước vẫn chưa đủ với họ, cần đến hai mươi lăm nước.

Nhưng câu này nói ra làm cho Ti Long vương không khỏi cau mày.

Ông ta thân là thống soái của trăm nước lần này, đối với mấy sứ giả cường quốc này tất nhiên sẽ có hơi khách khí một chút, dù sao thì cũng vì muốn tốt cho thế cục mà. Chờ sau khi đánh nhau xong, ông ta sẽ không thèm liếc nhìn thứ như Từ Mậu.

Nhưng sau khi nghe Từ Mậu nói ra như vậy thì Ti Long vương rất không vui.

Ba mươi quốc gia viện trợ cho Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương.

Theo lý thuyết thì hoàn toàn có thể chi viện ổn định nhưng vấn đề là nếu như toàn bộ tập trung hết ở Đường quốc? Lỡ như Đại Ngụy không đánh Đường quốc thì sao?

Nếu như bọn họ tập trung toàn bộ binh lực ở A Mộc Tháp và Đột Lương thì sao?

Đây cũng là một vấn đề.

Thấy Ti Long vương có hơi do dự, Từ Mậu tiếp tục mở miệng nói:

"Ti Long vương, Đại Ngụy nhất định sẽ khai đao với Đường quốc, trong ba nước, nếu chiếm A Mộc Tháp hay Đột Lương thì cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn, dù sao thì tài nguyên của Đường quốc cũng vô cùng hùng hậu."

"Nếu như bọn họ muốn chiếm A Mộc Tháp thì Đường quốc và Đột Lương sẽ áp chế họ từ hai bên trái phải."

"Nếu như chiếm cứ Đột Lương trước vậy thì Đường quốc và A Mộc Tháp sẽ hình thành chiến trận hỗ trợ lẫn nhau, tất nhiên có thể kéo chậm bước chân của Đại Ngụy."

"Mà nếu như Đường quốc thất thủ, chiếm cứ một nơi như vậy, không phải hạ quan cuồng vọng chứ chuyện A Mộc Tháp và Đột Lương trở thành vật trong bàn tay của họ chỉ còn là thời gian mà thôi."

Từ Mậu cực kỳ tự tin.

Không phải ông ta xem thường A Mộc Tháp và Đột Lương mà ông ta cho rằng đối với trận chiến thứ hai thì Đường quốc có tầm quan trọng chiến lược.

Chín mươi vạn đại quân Đại Ngụy bây giờ đang hạ trại, nói một câu hơi khó nghe thì cuộc sống khi hạ trại ở ngoài chắc chắn là không như ý.

Còn có vấn đề lương thảo, không ngừng vận chuyển lương thảo có phải sẽ hao phí một lượng lớn hay không?

Từ phủ thành gần nhất của Đại Ngụy chuyển đến cũng phải hao phí sáu bảy thành, đưa tới một trăm vạn thạch lương thực

thì chỉ còn lại bốn năm mươi vạn thạch, đối với Đại Ngụy mà nói, như vậy thật không có lời.

Phương châm chiến lược duy nhất khi Đại Ngụy tuyên chiến với trăm nước chính là lấy chiến dưỡng chiến.

Nhanh chóng đánh hạ một tòa thành, ăn hết lương thực của tòa thành đó, Đại Ngụy vẫn tiếp tục vận lương nhưng sẽ không cần phải vội vã như vậy.

Tạm thời cũng không thiếu lương thực.

Một khi không thiếu lương thảo hơn nữa lại có một tòa thành để phòng thủ, tình huống cứ kéo dài mãi như vậy thì hoàn toàn có thể triển khai chiến đấu lâu dài.

Nhưng mà như vậy vẫn chưa được xem là kéo chậm bước đi của Đại Ngụy.

Bởi vì người ta đâu có tổn thất đâu, mỗi người đều nỗ lực dùng mấy trăm hoặc là hơn mấy ngàn mạng đến quấy nhiễu ngươi, cắt đứt đường vận chuyển lương thảo tiếp theo của ngươi.

Xin hỏi, sao ngươi đánh được đây?

Đương nhiên ngươi cũng có thể cắt được đường chuyển lương của Đại Ngụy.

Nhưng vấn đề là ngươi có đánh thắng được Đại Ngụy sao?

Chương 758: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (3)

Kỳ Lân quân là một trong năm đội quân lớn của Đại Ngụy, không chỉ về mặt số lượng thuộc hàng đầu thiên hạ mà thực lực của bọn họ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nói thẳng thêm một chút.

Nếu như chính diện công kích thì binh lực của Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương ba nước cộng lại, chẳng cần đến ba mươi vạn Kỳ Lân quân.

Chỉ cần một vương hầu lãnh mười vạn binh công kích bảy tám lần là có thể diệt sạch toàn bộ binh lực của ba nước.

Đây chính là sức mạnh bên trong của Đại Ngụy!

Đây chính là lý do vì sao Đại Ngụy có thể trở thành một trong ba vương triều lớn.

Không có nguyên nhân nào khác, người ta ngầu vậy đấy.

Cho nên muốn chính diện đánh thắng Đại Ngụy thì nhất định là không được.

Nếu như có thể chính diện đánh thắng Đại Ngụy thì còn cần phải thủ thành chi nữa? Ăn no không có chuyện gì làm à?

Cho nên đối với Đường quốc mà nói, thế cục trước mắt rất đơn giản.

Bất kể như thế nào thì Đường quốc đều cần phải giữ vững trận doanh này.

Cho dù A Mộc Tháp và Đột Lương có bị đánh hạ cũng không cần sợ, có Đường quốc ở đây thì tất cả đều có hi vọng.

Nhưng nếu như Đường quốc không còn, A Mộc Tháp và Đột Lương cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.

Lời nói của Từ Mậu chẳng sai chút nào, nhưng nói ra thì lại khiến cho đám người không vui.

Nhất là sứ giả của A Mộc Tháp và Đột Lương, trong lòng bọn họ rất không thoải mái nhưng lại không thể dùng bất kỳ lý do nào để phản bác lại.

Bởi vì từ mặt chiến sự mà nói thì đúng là thủ Đường quốc sẽ tốt nhất, Đột Lương và A Mộc Tháp có thể từ bỏ cũng có thể chiến để chống đỡ một chút.

Nhưng không phản bác được không có nghĩa là không nói thêm vài câu.

Nhưng lỡ như Đường quốc không thủ được vậy thì phải làm sao bây giờ?

“Đúng rồi, Từ đại nhân à, có phải ngài hơi quá tự tin rồi không?”

Có giọng nói vang lên, là sứ giả của A Mộc Tháp.

‘Hừ!”

“Nếu như dựa theo kế sách của Đường quốc thì Đại Ngụy vốn chẳng thể nào công phá Đường quốc ta được.”

“Lần này Đại Ngụy phái ra ba vị vương hầu đến chiến, Đường quốc ta cũng có ba vị võ giả tứ phẩm, lại cộng thêm Đường quốc có nhiều lương thảo, còn có sự viện trợ của các quốc gia khác, về mặt binh mã cũng không yếu hơn Đại Ngụy.

“Giao phong chính diện thì có thể đánh không lại nhưng chiến thủ thành thì Đại Ngụy bọn họ làm sao đánh được.”

“Xem như Đại Ngụy lại xông đến chém giết, dùng cái giá lớn là sinh mệnh của chín mươi vạn đại quân đánh đến biên giới Đường quốc thì có Đường quốc ta cộng thêm quốc lực của hai mươi lăm nước, đồng lòng giết đến, tính ra cũng không phải là không đánh lại chín mươi vạn đại quân.”

“Đợi đến khi đại chiến, có sự phối hợp giữa A Mộc Tháp và Đột Lương từ bên ngoài đánh vào, hoàn toàn có thể tiêu diệt được Kỳ Lân quân Đại Ngụy.”

“Sau đó Đường quốc sẽ được nổi danh chỉ sau một trận chiến!”

“Đương nhiên hạ quan cũng càng thêm tin tưởng chính là Đại Ngụy chắc chắn sẽ không dám làm vậy, bọn họ sẽ chỉ phái một phần binh mã đi đến mà thôi.”

Lễ bộ thượng thư Từ Mậu của Đường quốc nói một cách cực kỳ tự tin.

Những lời này cũng làm cho đám người trầm mặc.

Bởi vì, Từ Mậu nói chẳng sai.

“Được!”

“Vậy thì mời hai mươi lăm nước viện trợ, Từ đại nhân, Đường quốc là cửa thứ hai, cho dù có thất bại thật thì có thể kéo dài được một tháng hay không?”

Ti Long vương cũng không băn khoăn do dự nữa.

Đường quốc đúng thật là thành vững như thành đồng nhưng bất kỳ chuyện gì cũng không thể nói quá tuyệt đối, giả thiết lỡ như thật sự thất bại, thì nhất định phải thủ vững được một tháng.

Nếu như kéo dài không được đến một tháng thì đến cửa thứ ba, có thể sẽ rất phiền toái.

“Xin Ti Long vương cứ yên tâm đi.”

“Vậy giờ hạ quan xin đi trước, các vị đại nhân, xin hãy bắt đầu chuẩn bị đi, chỉ sợ là hai ngày nữa sẽ phải chiến.”

Từ Mậu không nhiều lời. Nếu như đã nhận được câu trả lời chắc chắn vậy thì hắn còn phải trở về để báo cáo.

“Ừ.”

“Từ đại nhân đi thong thả.”

“Từ đại nhân đi đường cẩn thận nhé.”

Giọng của mọi người vang lên, bọn họ đưa mắt nhìn Từ Mậu rời đi.

Chỉ là ngay sau khi Từ Mậu rời đi, ánh mắt của mỗi người dần trở nên thay đổi.

Nhưng chẳng có ai nói ra miệng, ai nấy đều tự biết trong lòng.

Dù sao thì loại chuyện này sẽ rất đắc tội với người khác, Đường quốc vẫn chưa thất thủ, lỡ như thắng thật thì những lời bọn họ nói ở đây không chừng sẽ truyền đến tai Đường quốc, vô duyên vô cớ chuốc thêm thù hận.

"Được rồi, các vị cứ bố trí cứ điểm đi, sứ giả của ba mươi hai nước kia cũng phải nhanh chóng chuẩn bị, đừng để sai sót."

Ti Long vương nói đến đây rồi quay người rời đi.

Ông ta rời khỏi Ti Long vương cung rồi đi đến bên trong một mật thất.

Bên trong mật thất lờ mờ, bước đi của Ti Long vương rất nhanh, ông ta đã đi đến trước mặt một thần bài.

Sau đó đốt cháy ba nén hương rồi làm đại lễ dập đầu, ngay tức khắc, có một giọng nói vang lên.

"Chuyện gì?"

Giọng nói già nua hỏi Ti Long vương có chuyện gì.

"Lão tổ tông."

"Đệ nhị quân đã tập kết bên ngoài ba nước Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương, tất cả đều làm việc theo kế hoạch."

Ti Long vương trả lời.

Âm thanh trong thần bài lại phát ra lần nữa.

"Đã đến Đường quốc rồi à?"

"Rất tốt, nếu như dựa theo sự sắp xếp của ta thì Đường quốc ít nhất có thể thủ vững được ba tháng."

"Long Minh, ngươi làm việc không tệ, bây giờ ngươi là thống lĩnh của trăm nước, việc cần phải là chính là tiêu hao chiến lực của đôi bên."

"Đợi đến khi Đại Ngụy chịu không được nữa thì bộ lạc mạnh nhất trăm nước sẽ là Ti Long nhất tộc chúng ta, đến lúc đó bất

luận là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên hay là Man tộc ở phương Bắc."

"Đều sẽ dốc hết toàn lực để lôi kéo chúng ta, như vậy chúng ta sẽ thật sự có thể xưng vương ở mảnh đất này, cái gì mà mười nước hay không mười nước, vùng đất Mạc Bắc Tây Vực này, Ti Long ta sẽ xưng vương."

Giọng của thần bài đầy sự chắc chắn và cũng đầy vẻ tự tin.

"Dạ, tất cả đều nhờ có lão tổ tông nhắc nhở."

"Đúng rồi, lão tổ tông, Man tộc phương Bắc lúc nào mới có thể ra tay?"

Ti Long vương hỏi.

"Tạm thời bọn họ sẽ không ra tay, nếu như Bắc Man ra tay vậy thì không phải là chuyện nhỏ nữa rồi."

"Ta lại càng hy vọng bọn họ đừng ra tay."

Thần bài đáp lại nói.

"Đã rõ, đúng rồi, lão tổ tông, nghe tình báo nói trong vòng năm ngày Hứa Thanh Tiêu sẽ đánh hạ được ba nước Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương, lão tổ tông, ngài có suy nghĩ như thế nào?"

Chương 759: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (4)

“Trong vòng năm ngày đánh hạ Đường quốc? A Mộc Tháp? Đột Lương?”

“Ta chưa từng nghe qua về Hứa Thanh Tiêu nhưng ta cảm thấy hắn là một tên nghé con mới đẻ không sợ cọp, hắn chưa hề hành binh đánh trận, căn bản là chẳng hiểu gì về cái gọi là chiến tranh.”

“Có lẽ bởi vì trận chiến với Phàn quốc làm cho hắn tự tin vậy thôi.”

“Nhưng hắn không biết rằng trận chiến Phàn quốc hắn thắng ở chỗ tập kích ban đêm, thắng ở chỗ đó là trận chiến đầu tiên của Đại Ngụy, thắng ở chỗ quốc quân Phàn quốc tự mình chịu chết.”

“Chẳng qua trận chiến đầu tiên của Đại Ngụy đó, thắng cũng tốt.”

“Để cho cái tên Hứa Thanh Tiêu kia tự tin mù quáng, cho rằng mình chỉ huy thì sẽ thắng. Cứ như vậy, chỉ hy sinh một Phàn quốc nho nhỏ nhưng lại có thể làm cho hắn phải chịu thiệt thòi lớn.”

“Hắn nhất định sẽ cho chín mươi vạn đại quân tổng tiến công, chỉ cần tổng tiến công một lần, hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ ngay thôi.”

Câu trả lời của thần bài làm cho Ti Long vương liên tục gật đầu.

Đúng vậy.

Không chỉ ông ta nghĩ như vậy mà sứ giả trăm nước cũng nghĩ như vậy.

Phàn quốc bị diệt, trận chiến đầu tiên của trăm nước đã đại bại, trông thì rất mất mặt nhưng trên thực tế cũng có chỗ tốt.

Chỗ tốt ở đây chính là Hứa Thanh Tiêu sẽ càng thêm cuồng vọng, càng thêm tự tin.

Cổ nhân nói, kiêu binh tất bại.

Một khi Hứa Thanh Tiêu quá tự tin rồi thì sẽ cho rằng bản thân được thần phù hộ, như vậy tất nhiên sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Trận chiến Phàn quốc đã làm cho máu tươi của hai vạn tướng sĩ đổ ra.

Trận chiến Đường quốc này, Ti Long vương muốn Hứa Thanh Tiêu phải góp xương máu của ba mươi vạn tướng sĩ vào, hơn nữa lại còn không mở được biên giới Đường quốc.

Cứ như vậy.

Mãi cho đến hôm sau.

Mười dặm ngoài cửa hộ thành Đường quốc.

Lâm Dương hầu suất lĩnh ba mươi vạn đại quân xuất hiện ở chỗ này.

Giờ khắc này, trên dưới Đường quốc đều sôi trào, bọn họ đem đến không ít vũ khí hạng nặng bao gồm cả máy ném đá vân vân, năm vạn đại quân đứng ở bên trên cửa thành nhìn chằm chằm.

Bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi cho trận chiến thủ thành này.

Năm vạn đại quân thủ thành tuyệt đối có thể ngăn cản ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ.

Nói thì nói vậy nhưng mọi người vẫn có chút hốt hoảng.

Nhất là khi ba mươi vạn đại quân đang đứng ở mười dặm ngoài cửa thành, từ đằng xa nhìn chằm chằm tất cả.

Ánh mắt rét lạnh đến đáng sợ.

Chỉ có điều làm cho người ta hiếu kỳ chính là Kỳ Lân quân Đại Ngụy lại không công kích mà chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài mười dặm, không nhúc nhích.

Đứng ở đó bốn canh giờ.

Khi tiếng minh kim thu binh vang lên, đại quân rút lui.

Đại quân rút lui.

Còn Đường quốc thì cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì không đánh là chuyện tốt.

Nhưng trên dưới Đường quốc đều đã bị loại cảm giác đè ép này chấn nhiếp, không ngừng thỉnh cầu viện trợ từ hai mươi lăm nước, ước gì mình lại được trang bị vũ trang từ đầu đến chân một lần nữa.

Bên trong đại doanh Kỳ Lân quân.

Vẻ mặt Xạ Dương hầu bình tĩnh nghe chiến báo.

"Báo!"

"Trận công kích hôm nay ba ngàn năm trăm người hi sinh, bốn ngàn ba trăm người trọng thương."

Sau khi có con số thống kê, vẻ mặt Xạ Dương hầu vẫn khó coi như cũ.

Ba ngàn năm trăm người chết đối với ba mươi vạn đại quân công kích mà nói, đây là một trạng thái tương đối lý tưởng.

Nhưng đối với Xạ Dương hầu mà nói, ông ta lại không thấy vui, cũng không cảm thấy hài lòng, dù sao đây cũng chỉ là một lần công kích mang tính dò xét.

"Tướng quân!"

"Lần công kích hôm nay chỉ là thăm dò thôi mà đã làm cho ba ngàn năm trăm tướng sĩ bỏ mạng, sĩ khí bây giờ đang dần hạ xuống, nếu như lại không tiến hành tấn công mạnh thì chỉ sợ là sẽ có chút ảnh hưởng đối với sĩ khí quân ta."

Quảng Dương hầu nói, hôm nay chính ông ta là người mang binh đi công kích.

Mặc dù ra lệnh là công kích mang tính thăm dò nhưng mọi người vẫn chuẩn bị toàn lực, kết quả là A Mộc Tháp vẫn giữ vững thành đồng.

Vốn chẳng thể hạ được.

Đã tức lộn ruột thì không nói, bây giờ đến thời điểm thu binh lại còn bị quân địch nhục mạ chế giễu các kiểu, làm cho bọn họ cực kì khó chịu.

Như thế sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí quân đội, các tướng lĩnh cũng đã có hơi phiền não.

Chỉ là, Xạ Dương hầu lại lắc đầu nói:

"Ngày mai lập lại một lần nữa, Quảng Dương hầu, ngươi mang binh tiến hành lần công kích thứ ba."

"Lâm Dương hầu, ngươi cũng làm giống như hôm nay, đồng thời bản hầu sẽ chuyển cho ngươi hai mươi vạn đại quân, đứng ở ngoài mười dặm, bất kể là như thế nào thì cũng không được khai chiến, có biết không hả?"

Xạ Dương hầu tiếp tục ra lệnh.

Nhưng sau khi mệnh lệnh này được phát ra, đừng nói là Quảng Dương hầu không hiểu, đến ngay cảm Lâm Dương hầu cũng có hơi nhíu mày.

Các tướng sĩ còn lại cũng nhao nhao cau mày.

"Tướng quân làm như vậy là có ý gì? Hành binh tác chiến nên nói đến một kích đánh bại, đã chọn công kích rồi thì phải tốc chiến tốc thắng."

"Bằng không mà nói, cứ luôn đi thăm dò như vậy, đối với quân đội ta chỉ có hại chứ không có lợi."

"Ba đại quốc vững như thành đồng, nếu như chúng ta đánh nhau lâu dài thì việc cấp bách bây giờ nên là xây dựng doanh địa."

Lâm Dương hầu lên tiếng.

Hắn ta thật sự không biết nên nói gì.

Là xung phong đánh chiếm hay là chiến lược lâu dài? Phải có một tin chính xác chứ.

Đánh thì phải tốc chiến tốc thắng.

Nếu như đánh lâu dài thì trước chuyện trước tiên phải làm chính là hậu cần vững chắc, nếu như không có hậu cần mạnh

mẽ thì tất sẽ gây ra nhiễu loạn.

Trước mắt mà nói thì còn ổn, mọi người ai cũng có miếng ăn, nước uống, còn có thể an ổn ngũ, nhưng về lâu về dài thì ngay cả đồ nhóm lửa cũng không có, lại thêm rất nhiều chuyện sinh hoạt, đều không thể giải quyết được.

Các tướng sĩ tất nhiên cũng vì vậy mà sinh ra tiêu cực, như vậy đối với sĩ khí mà nói, có ảnh hưởng rất lớn.

“Mệnh lệnh của Hứa đại nhân!”

“Không được hỏi nhiều!”

Xạ Dương hầu bình tĩnh mở miệng.

Hắn ta cũng không biết cuối cùng thì nên làm thế nào nhưng quân lệnh của Hứa Thanh Tiêu chính là như vậy.

“Ý của Thủ Nhân?”

“Thủ Nhân lại đang muốn làm cái gì đây!”

Quảng Dương hầu và Lâm Dương hầu đều tin tưởng Hứa Thanh Tiêu nhưng đối với tình huống như vậy, bọn họ vẫn không nhịn được mà càu nhàu.

Thấy các tướng sĩ đều có vẻ hơi nóng nảy, Xạ Dương hầu cũng hiểu thêm được một chuyện. Bây giờ chắc là các tướng sĩ có chút không yên rồi.

Cho nên nghĩ đến đây, Xạ Dương hầu hít sâu một hơi.

“Truyền quân lệnh của Hứa đại nhân!”

“Trong vòng năm ngày! Chắc chắn có thể đánh hạ Đường quốc.!”

“Ngày mai đã là ngày thứ ba!”

“Phái năm mươi vạn đại quân công kích A Mộc Tháp, còn bốn mươi vạn đại quân còn lại, mười vạn trấn thủ doanh địa, ba mươi vạn bảo vệ hai cánh trái phải!”

Lời nói của Xạ Dương hầu chém đinh chặt sắt, đây là dự định trong lòng của Hứa Thanh Tiêu, nhưng bây giờ vì để đề cao sĩ khí, ông ta phải trực tiếp nói ra thôi.

Cũng mặc kệ rằng bây giờ trong lòng Hứa Thanh Tiêu đang có diệu kế gì, ông ta chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Chương 760: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (5)

Quả nhiên sau khi quân lệnh của Xạ Dương hầu được truyền ra.

Trong lúc nhất thời, sĩ khí trong toàn bộ quân doanh đã tăng lên nhiều. Phá được Đường quốc trong vòng năm ngày? Đây hầu như là chuyện không có khả năng, nhưng nếu như nói đây là lời của Hứa Thanh Tiêu vậy thì liền có thể

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều tràn ngập mong chờ.

Bọn họ chờ mong, chỉ còn ba ngày nữa, xem Kỳ Lân quân làm cách nào để đánh hạ Đường quốc.

Không đến nửa canh giờ.

Tin tức trong Kỳ Lân quân nhanh chóng truyền vào ba nước Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương.

Hoàng cung Đường quốc.

Tiếng cười vang vọng.

Người có tiếng cười càn rỡ nhất chính là Lễ bộ Thượng thư Từ Mậu và Binh bộ Thượng thư Đường quốc Trương Thu.

“Đánh hạ Đường quốc chúng ta trong vòng năm ngày?”

“Ha ha ha, quả nhiên là buồn cười ghê.”

“Đừng nói là năm ngày, coi như là năm mươi ngày thì hắn cũng không thể công phá được biên giới Đường quốc chúng ta.”

“Đường quốc ta chia làm hai phía trong ngoài, bên trong thủ bên ngoài công, coi như bọn chúng có tập trung chín mươi vạn đại quân phá vỡ ngoại thành thì như thế nào?”

“Đường quốc có bảy mươi vạn thiết kỵ, lại có thêm sự chi viện của hai mươi lăm nước, tất cả là một trăm năm mươi vạn binh

lực, vô số chiến mã và chiến giáp."

"Bảy thành lương thảo toàn bộ đều đang ở bên trong quốc đô Đường quốc, coi như Hứa Thanh Tiêu có bản lĩnh lớn bằng trời thì cũng không thể nào không tốn một binh một tốt mà giết đến bên trong quốc đô được."

"Đánh hạ Đường quốc trong năm ngày? Đúng là si tâm vọng tưởng!"

Giọng của Binh bộ Thượng thư Trương Thu vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt của ông ta tràn ngập vẻ khinh thường.

Là sự khinh thường cùng cực.

"Đây chính là thủ đoạn đề cao sĩ khí của Kỳ Lân quân mà thôi."

"Ồ, tên Hứa Thanh Tiêu này chẳng qua cũng là bàn chuyện đánh giặc trên sách vỡ mà thôi, để cho hắn làm thơ thì ngược lại không thành vấn đề, nhưng đánh trận? Cũng chẳng biết đầu óc của Nữ đế Đại Ngụy có bị gì hay không mà lại để cho loại người này làm chỉ huy sứ?"

"Chê mệnh Đại Ngụy quá dài hả?"

Lễ bộ thượng thư Từ Mậu cười lạnh nói.

"Để nữ tử làm đế, từ xưa đến nay chưa từng nghe qua."

"Khí số của Đại Ngụy đã chấm dứt từ khi nữ nhân này thượng vị."

"Nữ nhân? Chẳng qua chỉ là một thứ phụ thuộc mà thôi, bản vương có thể nhìn thấy tương lai không xa nữa, Đại Ngụy sẽ nước mất nhà tan."

"Đến lúc đó Đường quốc quật khởi, bản vương nhất định sẽ bắt Nữ đế kia về, để nàng làm nô thiếp cho bản vương."

Trên đại điện, Đường vương ngồi trên long ỷ vô cùng tự tin. Đôi mắt hổ của ông ta đang nhìn về phía Đại Ngụy xa xa, trong lòng thầm thèm Nữ đế đến muốn chảy nước miếng.

"Vương thượng nói có lý, khí số Đại Ngụy đã tận, từ khi để cho một tên thư sinh ra làm chỉ huy sứ thì đã tận rồi."

“Đúng vậy, người tên Hứa Thanh Tiêu này nói năng cuồng vọng, trong vòng năm ngày muốn đánh hạ được Đường quốc? Thật là một chuyện đáng buồn cười.”

“Tên nhóc cuồng vọng, nếu để cho An quốc công đến chỉ huy thì nói không chừng chúng ta cần phải cẩn thận một chút, thế nhưng lại chỉ phái một tên Hứa Thanh Tiêu, hắn đúng thật là không xem ai ra gì, lần này phải để hắn chịu thua thiệt lớn một phen mới được.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể đánh hạ Đường quốc ta trong vòng năm ngày, vậy Binh bộ Thượng thư là ta đây sẽ nuốt vàng tự sát!”

Đám thần tử mở miệng, ai nấy đều không coi ai ra gì, cuồng vọng đến cực điểm.

Chẳng qua trên thực tế bọn họ chỉ nói vậy để cho hoàng đế vui vẻ mà thôi, đồng thời cũng tạo cho mình sự tự tin.

Dù sao thì bọn họ cũng không ngốc, Hứa Thanh Tiêu nhất định là có tài hoa, hơn nữa tất cả những quyết định đều thông qua sự xử lý của Binh bộ, Hứa Thanh Tiêu chỉ ra quyết định sau cùng thôi.

Bọn họ chắc chắn sẽ không cuồng vọng như thế.

Chẳng qua trước mắt phải xem ngày mai năm mươi vạn đại quân công kích A Mộc Tháp.

“Vương thượng, A Mộc Tháp thỉnh cầu nước ta phái binh viện trợ! Thỉnh vương thượng định đoạt!”

Nhưng vào lúc này, một âm thanh khác lại vang lên.

A Mộc Tháp thỉnh cầu Đường quốc viện trợ.

Trong lúc nhất thời, đại điện an tĩnh trở lại.

Đường vương trầm tư một hồi rồi sau đó mở miệng nói:

“Viện trợ một vạn thiết kỵ.”

“Cô vương lo lắng Đại Ngụy đang giả vờ công kích A Mộc Tháp nhưng thật ra là muốn đánh Đường quốc chúng ta, binh lực chủ yếu vẫn phải giành để trấn thủ Đường quốc.”

Đây là câu trả lời của Đường vương.

Không phải ông ta không muốn ra tay mà là ông ta không cho rằng Đại Ngụy sẽ mạnh mẽ tấn công A Mộc Tháp, sợ Kỳ Lân quân Đại Ngụy sẽ đột nhiên nhắm đến Đường quốc bọn họ."

Giả như thật sự tấn công A Mộc Tháp thì cũng không có chuyện gì, biên giới của A Mộc Tháp mà thất thủ thì vừa vặn đóng cửa đánh chó, bọn họ cũng không sợ.

Giọng nói vừa vang lên, người kia lập tức đi về báo cáo.

Giờ khắc này.

Từ nhánh viện binh tiến về phía A Mộc Tháp.

Bên trong vương cung A Mộc Tháp, vẻ mặt các quan viên quý tộc từ trên xuống dưới đều rất khó coi.

Nghe thấy Đường quốc chỉ phái đến một vạn binh mã, sao bọn họ có thể không tức cho được?

Chỉ là lý do Đường quốc đưa ra cũng không có bất cứ vấn đề gì, cho nên ngoại trừ hơi bực ra thì bọn họ cũng chẳng còn cách nào.

"Ngày mai!"

"Tử thủ!"

Cuối cùng, vương của A Mộc Tháp cũng hạ mệnh lệnh.

Cuối cùng.

Theo vệt nắng đầu tiên xuất hiện chiếu rọi xuống chiến trường.

Tám mươi vạn đại quân Kỳ Lân quân xuất động.

Ba mươi vạn tướng sĩ bảo vệ hai bên trái phải phòng ngừa Đường quốc và Đột Lương tập kích.

Năm mươi vạn đại quân đã tập kết xong, đang ở cách ngoài A Mộc Tháp hai mươi dặm, đã chuẩn bị lúc nào cũng có thể tấn công.

Mà theo giờ Mão ba khắc!

Trong phút chốc, bên trong đại doanh, một đạo quân lệnh vang lên.

“Truyền quân lệnh của ta, năm mươi vạn đại quân!”

“Tấn công mạnh vào A Mộc Tháp!”

“Phá biên giới! Giết địch!”

Theo giọng nói kia vang lên.

Trong lúc nhất thời, tiếng trống trận rung trời.

Đại chiến thật sự bùng nổ.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Tiếng hô giết vang lên tận trời, phá tan những đám mây, từ trên cao nhìn xuống.

Năm mươi vạn đại quân như đám mây đen đi về hướng biên giới A Mộc Tháp.

Năm mươi vạn đại quân mạnh mẽ tấn công làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Trên biên giới A Mộc Tháp, từng mũi tên được bắn ra, trong thành, máy bắn đá bắn ra hết lần này đến lần khác.

Trên tường thành đã sớm đổ đầy dầu hỏa, chỉ cần có người trèo lên thì liền nhanh chóng nhóm lửa.

Từng sinh mệnh không ngừng tan biến.

Kỳ Lân quân Đại Ngụy giết đến đỏ cả mắt, mấy trăm người khiêng vũ khí phá thành, lớp sau lớp trước đập liên tục vào cửa.

Mỗi lầm đập đều dẫn đến âm thanh va chạm to lớn.

Công thành chiến.

Phía trước chính là một chiến trường giết chóc.

Kỳ Lân quân Đại Ngụy chịu thiệt thòi lớn, đúng là tử thương nhiều vô số.

Nửa canh giờ!

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Rốt cuộc, dưới sự công kích không cần mạng của năm mươi vạn tướng sĩ bốc đồng kia.

Cửa thành đông bị phá vỡ.

“Thành vỡ rồi! Các huynh đệ giết vào đi!”

“Các huynh đệ, cửa thành bị phá, hiết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Chương 761: Chín Mươi Vạn Đại Quân Mạnh Mẽ Tấn Công! Tử Chiến! Cuộc Chiến Phong Thần Của Hứa Thanh Tiêu! (6)

Cửa thành đông đã bị phá vỡ, từng tiếng hô giết được vang lên. Dường như Kỳ Lân quân đã nhìn thấy hy vọng, không cần mạng mà xông vào trong, thấy địch là giết.

Trong vương cung A Mộc Tháp.

Khi chiến báo được truyền đến.

Vương của A Mộc Tháp trực tiếp đứng dậy hạ quân lệnh.

"Nói với Đường quốc và Đột Lương tập kết binh lực, bảo bọn họ đánh từ bên ngoài vào."

Cánh tay A Mộc Tháp vương run rẩy nói.

Hai canh giờ đã công phá được quốc môn, không phải A Mộc Tháp không tốt mà là Kỳ Lân quân của Đại Ngụy quá hung ác.

Đám người này quá là hung ác.

Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng thôi, năm mươi vạn đại quân mạnh mẽ tấn công, nếu như còn không mở được cửa thành vậy thì Đại Ngụy có tư cách gì mà xưng là thượng quốc trong các thượng quốc?"

Chỉ là, phá được quóc môn là thắng rồi sao?

Quốc quân Phàn quốc đầu hàng là do hắn vô năng! Là do hắn khiếp nhược!

Nhưng A Mộc Tháp vương ông ta sẽ không vô năng cũng không khiếp nhược.

Huống chi Đường quốc và Đột Lương sẽ viện trợ cho ông ta ngay lập tức.

Đúng là như vậy, sau khi quân tình được đưa xuống, thì trong chốc lát, Đường quốc và Đột Lương đã phái binh ngay lập tức, bọn họ vẫn luôn chú ý đến chiến trường, phát hiện Kỳ Lân

quân đã phá quốc môn thì tất nhiên sẽ tập kết ngay lập tức, ba đánh một.

Một trận chém giết lập tức nổ ra.

Lần này là cứng đối cứng chém giết, quân ở hai bên cánh cũng lao vào cùng nhau chiến đấu.

Đường quốc phái ra ba mươi vạn binh lực tập sát từ bên phải, Đột Lương phái ra ba mươi vạn binh lực tập kích từ bên trái.

Còn bên trong A Mộc Tháp cũng chém giết rung trời, nhưng muốn thật sự đánh vào bên trong hoàng cung vẫn rất khó, ít nhất phải cần thời gian một ngày một đêm.

Dù sao cửa thành cũng đã mở, nhưng vấn đề là không thể nào cả năm mươi vạn quân cùng xông lên được đúng không?

Đa số chiến sĩ chờ ở bên ngoài, chỉ cần người bên trong chết thì sẽ có người tiến vào bổ sung.

Trận chiến này!

Bất luận là như thế nào thì Kỳ Lân quân cũng phải chịu số thương vong to lớn.

Nhưng ít nhất cũng đã đánh được biên giới.

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Tình hình chiến đấu cực kỳ ác liệt, mặc dù vẫn luôn giết vào phía trong nhưng Kỳ Lân quân cũng phải trả một cái giá thật lớn.

Đương nhiên A Mộc Tháp cũng bỏ ra một cái giá lớn.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Nhưng đột ngột vào lúc này, âm thanh này lại vang lên.

Đến giờ thu binh!

Bên trong quốc đô.

Tất cả quân sĩ Đại Ngụy đều có hơi kinh ngạc.

Đã đánh đến mức này rồi sao bây giờ lại thu binh?

Bọn họ thật sự có hơi kinh ngạc.

Nỗ lực bỏ ra một cái giá nặng nề như vậy để đánh vỡ biên giới, sao lại không một đường giết vào? Vì sao lại thu binh?

Sau một khắc, từng đạo âm thanh vang lên làm cho bọn họ hiểu rõ nguyên nhân vì sao thu binh.

“Hai quân trái phải không ngăn được, mau bỏ đi! Mau bỏ đi!”

“Quân cánh trái đã lui, nhanh rời đi, nếu không sẽ biến thành con chó bị nhốt vào ngục.”

“Rút lui! Rút lui!”

“Rút quân! Rút quân!”

Âm thanh của các tướng sĩ vang lên báo cho các tướng sĩ trong thành nhanh chóng rút lui.

Viện binh của hai nước Đường quốc và Đột Lương đã đến, hai cánh quân bảo vệ trái phải chẳng qua cũng chỉ ba mươi vạn, nhưng hai quân Đường quốc và Đột Lương lại có tổng cộng đến sáu mươi vạn, một khi thất thủ, vậy năm mươi vạn binh mã bọn họ sẽ bị chôn vùi toàn bộ ở đây.

Không ai gánh nổi trách nhiệm như vậy.

Giờ khắc này, Kỳ Lân quân bắt đầu điên cuồng rút lui. Trong lòng bọn họ đều thấy không cam lòng.

Cực kỳ không cam lòng!

Nhưng vẫn rút lui.

Thấy Kỳ Lân quân rút lui, các tướng sĩ A Mộc Tháp nhao nhao phẫn chấn hô to, những tiếng sĩ nhục bắt đầu vang lên.

Đồng thời bọn họ lại trở về nơi cao, bắn tên bắn lén rồi khởi động máy bắn đá.

Lại hy sinh một cách vô ích.

Bọn họ càn rỡ đứng ở trên biên giới.

Lớn tiếng kêu gào châm chọc Kỳ Lân quân Đại Ngụy.

Mà trong vương cung A Mộc Tháp.

A Mộc Tháp vương cũng thở nhẹ ra một hơi thật dài.

Bởi vì nếu như tiếp tục đánh thêm thì chỉ sợ Kỳ Lân quân sẽ có thể giết vào hoàng cung.

Bất quá cũng may.

Viện trợ của Đường quốc và Đột Lương đến kịp.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt A Mộc Tháp vương lại âm trầm, đây chính là cảnh Đại Ngụy sẽ đánh vào Đường quốc mà bọn họ nói?

Quốc môn thất thủ, xém chút nữa ông ta đã chết luôn rồi.

Còn nói ba nước cùng nhau đối kháng?

Kết quả lại thành tự mình xui xẻo?

Sắc mặt ông ta âm trầm, chẳng qua tạm thời cũng không nói thêm gì, chờ sau khi dọn dẹp xong chiến trường thì ông ta nhất định phải đi tìm Đường vương lý luận một phen.

Mà cùng lúc đó.

Đại quân Kỳ Lân trở về quân doanh.

Vô số tiếng mắng vang lên.

Đám người không phục!

Không phục!

Quá là không phục!

Hy sinh nhiều huynh đệ như vậy, ai ngờ tới giờ lại thu binh?

Bọn họ tất nhiên là không phục.

Sĩ khí của quân sĩ đúng là đã giảm xuống.

Mặc cho là ai cũng có hơi ấm ức khó chịu.

Cứ như vậy, mãi cho đến đêm khuya.

Bên trong đại doanh.

Chiến báo vang lên.

Đại chiến lần này ba vạn người chiến tử, năm vạn người trọng thương.

Số lượng được giản lược báo lên.

Trong đại doanh, vẻ mặt các tướng sĩ đều âm trầm như nhau.

Xạ Dương hầu cũng mở phong thư thứ ba ra.

Bởi vì thời cơ đã chín muồi.

Sau khi mở phong thư thứ ba ra, Xạ Dương hầu chỉ nhìn lướt qua rồi cả người ngẩn ra tại chỗ.

Sau một khắc.

Quân lệnh vang lên.

"Ngày mai!"

"Tất cả các tướng sĩ của Kỳ Lân quân!"

"Tập kết A Mộc Tháp!"

"Phát động tổng tiến công!"

Giọng nói vang lên.

Tất cả toàn bộ các tướng sĩ trong quân doanh đều đứng dậy. Bọn họ nhìn về phía Xạ Dương hầu, ánh mắt tràn ngập sự không thể tin được.

Ngày mai muốn tổng tiến công?

Chuyện này…!

Không ai nghĩ tới vào lúc này lại muốn tổng tiến công?

Chuyện này thật sự là hơi có vấn đề.

Trước đó không phải là đã giết tới trong thành rồi hay sao.

Sau đó lại thu binh.

Bây giờ vừa mới trở về chưa kịp điều chỉnh và tĩnh dưỡng thì lại trực tiếp muốn phát động tổng tiến công. Nói thật thì đừng nói đến chuyện các tướng lĩnh có hơi đau đầu, mà hơn tám mươi vạn đại quân cũng rất thắc mắc.

Đã muốn công, vừa rồi hoàn toàn có thể công đánh thẳng vào mà.

Sao phải đợi đến ngày mai rồi mới đánh?

Đây không phải là ăn no không có chuyện gì làm à?

Các tướng sĩ có hơi không phục, nhưng đây là quân lệnh, bọn họ đã không thể nói gì thêm.

Cùng lúc đó.

Trong đại doanh.

Sau khi Xạ Dương hầu nói xong câu này, các tướng sĩ còn lại nhịn không được mở miệng nói:

"Tướng quân, nếu như ngày mai lại tổng tiến công, không chừng quân địch sẽ có đề phòng đấy."

"Điều này hoàn toàn bất lợi đối với quân ta."

Quảng Dương hầu mở miệng, ông ta thẳng thắn vạch ra tình huống trong chiến cuộc ngày mai, tổng tiến công thì nhất định là không được rồi, lúc này chỉ mới vừa xung phong một lần, bây giờ lại muốn lên lần nữa?

Quan trọng nhất là nếu như làm vậy thì nên đánh mạnh vào lần thứ nhất luôn chứ đâu cần đợi đến lần thứ hai.

Một lần xông lên đánh tan tành A Mộc Tháp, như vậy ít nhất còn có thêm được một tòa quốc đô, có thể từ từ đánh lâu dài.

Bây giờ ngươi đột nhiên thu binh cho nên quân tâm đã tán loạn, rồi sau đó lại muốn tổng tiến công, các tướng sĩ sao đồng ý được?

Chương 762: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (1)

“Tướng quân, đúng là không thể tổng tiến công được, nếu như tổng tiến công thì đối với quân ta mà nói sẽ rất bất lợi.”

“Mong tướng quân nghĩ lại.”

Lâm Dương hầu cũng nói, ông ta cho rằng không thể tổng tiến công được, dù sao thì sĩ khí của các tướng sĩ cũng không cao, lại thêm chuyện người ta nhất định sẽ có lòng đề phòng.

Nhưng Xạ Dương hầu lại lắc đầu, ông ta bày thư của Hứa Thanh Tiêu lên bàn sau đó mở miệng nói: “Tự các ngươi nhìn đi, nếu như các ngươi cảm thấy có thể thuyết phục được Thủ Nhân thì tự các ngươi đi mà trả lời.”

Xạ Dương hầu nói thế.

Sau khi ông ta bày mấy lá thư ra bàn, các tướng sĩ không khỏi cùng lúc quay đầu sang.

Nội dung trên tờ giấy không nhiều, đại khái chính là ngài mai tổng tiến công A Mộc Tháp, tập hợp tất cả binh mã, không thủ đại doanh.

Chỉ thế thôi.

Đây chính là ba phong thư của Hứa Thanh Tiêu, phong thư thứ ba làm cho vẻ mặt Xạ Dương hầu biến sắc.

Bàn về tình hình cuộc chiến mà nói thì hôm nay đúng là không nên thu binh, hoàn toàn có thể dựa vào sĩ khí của Kỳ Lân quân để một kích giết tới đánh hạ A Mộc Tháp. Mặc dù quá trình rất khó khăn, cái giá phải trả cũng rất lớn.

Nhưng ít nhất thì cũng có một nơi để đặt chân, không cần lúc nào cũng phải lo lắng quân địch sẽ đánh lén.

Còn bây giờ đã thu binh.

Những nỗ lực và cái giá to lớn mà ngươi trả dường như đã hoàn toàn đổ sông đổ biển, đương nhiên là phải dạy dỗ A Mộc

Tháp một trận nhớ đời.

Nhưng mà khi đối chiến, có ảnh hưởng gì?

Nếu như chỉ đánh được một quốc gia thì không có gì phải nói.

Nhưng ngươi đang đứng trước binh lính của ba quốc gia cùng với ba mươi hai nước chi viện đứng sau lưng họ.

Nếu như không thể một đường đánh xuống thì đối với bọn họ mà nói thật sự là bị thua thiệt quá nhiều, thiệt hại rất lớn.

Thật sự là hơi đau đầu.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu bảo mọi người nên tổng tiến công, thật sự là nghĩ mãi chẳng thông đến cùng hắn đang suy nghĩ điều gì.

"Rốt cuộc là Thủ Nhân đang muốn làm gì đây?"

Quảng Dương hầu có phần bất lực chẳng còn cách nào khác. Nếu như đây là ý của Xạ Dương hầu thì ông ta còn có thể khuyên can, còn có thể ngăn cản.

Nhưng vấn đề là Hứa Thanh Tiêu ra lệnh, ông ta không thể khuyên.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã được bổ nhiệm làm tổng chỉ huy, về cơ bản thì mệnh lệnh mà hắn ban ra ngươi chỉ có thể tuân theo, trừ phi ngươi còn có kế sách tốt hơn.

Nếu không, tại sao phải nghe lời ngươi?

Xạ Dương hầu trầm mặc không nói.

Cả cuộc chiến giờ đây đều phải nghe theo sự chỉ huy của Hứa Thanh Tiêu, coi như ông ta muốn đổi chiến thuật giữa chừng cũng không được nữa, bởi vì vốn dĩ ông ta chẳng có sắp xếp phương án chiến lược nào cả.

Hậu cần cũng không làm tốt.

Sĩ khí quân đội cũng không tốt luôn.

Bao gồm cả về mặt mưu kế nữa, đều nghĩ không ra.

Còn Hứa Thanh Tiêu bây giờ thì lại muốn để cho mọi người ngày mai phát động tổng tiến công, cái này ai mà chịu nổi?

Không đồng ý thì ngươi vi phạm quân lệnh.

Còn đồng ý thì chính ngươi cảm thấy không ổn.

Giờ khắc này, Xạ Dương hầu, Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu đều trở nên trầm mặc, cả đại doanh cũng hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhưng cuối cùng, giọng của Xạ Dương hầu vẫn vang lên.

"Bản hầu đi hỏi Thủ Nhân một chút, hẳn là hắn sẽ không kích động như vậy đâu, có lẽ vẫn còn có chiêu ẩn giấu."

Xạ Dương hầu thở dài, không phải ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu mà là do Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không nói phương thức tác chiến cho ai biết cả, ngoài miệng thì lại bảo trong vòng năm ngày sẽ chắc chắn đánh hạ Đường quốc?

Sao mà đánh?

Đến cả A Mộc Tháp cũng không đánh nổi thì dựa vào cái gì mà chắc là đánh được Đường quốc?

Cho nên tất cả mọi người đều có hơi thắc mắc, định sẽ đi tìm Hứa Thanh Tiêu nói rõ một phen.

Nói chuyện bằng Thiên chỉ.

Mà cùng lúc đó.

Hoàng cung A Mộc Tháp.

Sứ giả của Đường quốc và Đột Lương đã đến.

A Mộc Tháp gặp phải cảnh ngộ đại chiến kịch liệt như vậy tất nhiên là cần phải gọi tới để thương lượng đối sách.

Đương nhiên nói thương lượng đối sách thật ra cũng chỉ là vấn đề về viện trợ mà thôi.

Trong vương cung.

Vương của A Mộc Tháp ngồi trên vương tọa, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía sứ giả Đường quốc và sứ giả Đột Lương nói:

"Trận chiến này A Mộc Tháp ta đã chết gần sáu vạn chiến sĩ, trọng thương không kể hết."

“Đây chính là trận chiến thủ thành, nếu không phải hai cánh quân trái phải của Đại Ngụy lọt vào tập kích thì chỉ sợ là chưa đầy hai canh giờ, Kỳ Lân quân Đại Ngụy sẽ giết thẳng đến vương cung của bản vương.”

“Trước mắt, Kỳ Lân quân Đại Ngụy đang nhìn chằm chằm vào A Mộc Tháp ta, nếu như hai nước không viện trợ thêm thì ngày mai hoặc sau này, hoàng cung A Mộc Tháp sớm muộn gì cũng sẽ bị Kỳ Lân quân chiếm lĩnh.”

“Vì vậy cô vương hi vọng hai nước có thể tăng thêm viện binh, đến đây giúp đỡ A Mộc Tháp.”

A Mộc Tháp vương lên tiếng nói ra những suy nghĩ của mình.

Sứ giả Đột Lương cũng thẳng thắn nhìn về phía A Mộc Tháp vương nói:

“Mong vương thượng yên tâm, Đột Lương và A Mộc Tháp vốn liền một mạch, quốc quân đã đồng ý sẽ viện trợ bốn thành binh lực trợ giúp A Mộc Tháp qua cửa ải khó khăn.

Sứ giả tớ từ Đột Lương nói vậy. Câu trả lời của hắn làm cho A Mộc Tháp vương rất hài lòng đương nhiên ông ta cũng rõ nguyên nhân làm cho Đột Lương thoải mái như vậy chính là vì bây giờ Đột Lương chính là nước tiếp giáp bên cánh trái phía sau nước mình, nếu như A Mộc Tháp không còn nữa thì cũng rất phiền phức, nhất là về chuyện vận chuyển lương thảo kia.

Quan hệ của hai nước hoàn toàn có thể dùng từ môi hở răng lạnh để hình dung.

Nhưng sứ giả Đường quốc lại khẽ nhíu mày.

“Vương thượng, Đường quốc đồng ý viện trợ năm vạn đại quân, trợ giúp A Mộc Tháp vượt qua lúc khó khăn.”

Hắn ta nói vậy.

Đưa ra năm vạn binh mã chi viện.

Nhưng sau khi câu này vừa dứt thì A Mộc Tháp vương lập tức đứng lên, ánh mắt ông ta rét lạnh và đáng sợ nhìn về phía sứ giả Đường quốc:

“Năm vạn? Không phải bản vương xem thường Đường quốc các ngươi nhưng năm vạn binh mã của Đường quốc có thể đánh thắng được một vạn Kỳ Lân quân hay sao?”

“Đột Lương đồng ý viện trợ bốn thành còn Đường quốc vậy mà chỉ đồng ý viện trợ năm vạn? Ngươi không cảm thấy Đường quốc có hơi quá đáng rồi sao?”

“Chẳng lẽ nói, Đường quốc ngươi đang hy vọng A Mộc Tháp bị diệt sao?”

A Mộc Tháp vương thật sự là hơi phẫn nộ.

Mình ở đây cực cực khổ khổ chống giặc, ai ngờ Đường quốc lại keo kiệt như vậy?

Chương 763: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (2)

Quốc quân của Phàn quốc không nỡ để binh sĩ và tướng lĩnh của quốc gia mình xông pha chiến đấu cho nên bị trăm nước ghét bỏ.

Ông ta khác, ông ta là vương, A Mộc Tháp vương, ông ta khinh thường làm chuyện như vậy, nhưng chỉ dựa vào thế lực của mình thì chắc chắn là sẽ không đánh lại Kỳ Lân quân Đại Ngụy.

Cho nên mới có nhu cầu viện trợ. Trận đại chiến này ông ta đã mất đi gần sáu vạn quân, đây là khái niệm gì cơ chứ?

Trận chiến thủ thành, hy sinh hết sáu vạn đại quân.

Nếu như không phải có Đột Lương và Đường quốc tấn công trái phải làm cho đệ nhị quân của Đại Ngụy hơi e ngại thì không chừng hôm nay A Mộc Tháp vô cùng có khả năng sẽ bị diệt quốc.

Ông ta đã trả một cái giá rất lớn để biểu lộ lòng tin của mình, kiên quyết rằng sẽ không bán đứng các nước đồng minh.

Nhưng mà thật sự là không ngờ đến, nước đồng minh này lại không giúp mình?

Thế này còn đánh cái khỉ gì nữa.

“Vương thượng, xin bớt giận.”

“Đường quốc thật sự không có ý này.”

“Chủ yếu là do quốc quân lo lắng rằng Đại Ngụy chỉ giả vờ muốn tập kích A Mộc Tháp nhưng trên thực tế thì sẽ tấn công Đường quốc bọn ta.

Sứ giả Đường quốc nói vậy.

Nhưng câu nói kia vừa dứt thì A Mộc Tháp vương liền nổi giận ngay lập tức.

“Giả vờ xung kích A Mộc Tháp?”

“Hy sinh máu tươi của mấy vạn chiến sĩ chỉ vì muốn diễn một vỡ kịch? Ngươi cảm thấy cô vương sẽ tin lời ngươi sao?”

Không phải A Mộc Tháp vương không tin Đường quốc mà là Kỳ Lân quân Đại Ngụy dùng mấy vạn sinh mệnh chỉ vì để diễn một tuồng kịch thôi sao?

Nếu như thật sự là như thế vậy thì tên Hứa Thanh Tiêu này cũng độc ác quá rồi.

“Vương thượng, binh bất yếm trá.”

Sứ giả đương quốc tiếp tục mở miệng.

Nhưng hắn còn đang muốn nói điều gì đó thì đã bị A Mộc Tháp vương trực tiếp cắt ngang.

“Ít nói nhảm với cô vương đi.”

“Cho dù Kỳ Lân quân Đại Ngụy có nghĩ như vậy thì thì muốn đi từ A Mộc Tháp đến Đường quốc cũng cần thời gian chứ hả?”

“Trong khoảng thời gian này, Đường quốc các ngươi hoàn toàn có thể nghĩ ra được biện pháp chống cự, không nói những cái khác, chỉ nói năng lực phòng ngự của Đường quốc.”

“Chín mươi vạn đại quân công trong mười ngày cũng chưa chắc có thể đánh hạ được Đường quốc.”

“Mà chín mươi vạn đại quân này chỉ cần một ngày là có thể đánh bại được A Mộc Tháp.”

“Một khi tiến vào trạng thái hăng máu gà lên rồi thì Kỳ Lân quân Đại Ngụy sẽ rất liều lĩnh, A Mộc Tháp vốn chẳng thể phòng được bao lâu, cái gì mà viện trợ hay không viện trợ, quốc gia cô bị diệt vong rồi, còn cần các người chi viện nữa sao?”

A Mộc Tháp vương gằng từng câu từng chữ.

Ông ta đã làm chuyện mà ông ta nên làm, không thể nào cứ để một mình ông ta nỗ lực mãi đúng không?

Nếu là như vậy, cho dù có kéo được chân Đại Ngụy thì sao nào, có thể như thế nào?

Đất nước ông ta diệt vong, mọi người tiết kiệm được hời to?

Xin lỗi nha, mặc dù cô vương anh dũng nhưng cũng không phải kẻ đần.

Đối mặt với sự mạnh mẽ của A Mộc Tháp vương, sứ giả Đường quốc còn đang nói thêm gì đó thì đột ngột có âm thanh chiến báo vang lên.

"Chiến báo!"

"Tin tức truyền đến từ Kỳ Lân quân Đại Ngụy, ngày mai hai mươi vạn đại quân sẽ bỏ chủ doanh tiến hành tổng tiến công với nước ta."

Âm thanh này vừa vang lên.

Trong cung điện, sắc mặt của mọi người lập tức thay đổi.

Nhất là A Mộc Tháp vương, ông ta nhìn về phía sứ giả Đường quốc giận dữ thét lên:

"Nghe thấy gì chưa?"

"Tám mươi vạn đại quân ngày mai sẽ tiến hành tổng tiến công cô vương."

"Nếu như Đường quốc không đưa quân viện trợ thì cô vương sẽ rút hết tướng sĩ đi tức khắc, cùng lắm thì trốn đi thôi, để lại tất cả tài nguyên cho Kỳ Lân quân."

"Đến lúc đó ta muốn xem xem là Đột Lương bị diệt trước hay là Đường quốc bị diệt trước."

A Mộc Tháp vương đúng là không còn gì để nói nữa.

Đã đến lúc này rồi, nếu như Đường quốc còn không chịu chi viện vậy thì mọi người cùng nhau chết chùm đi.

Ông ta sẽ để quốc đô lại cho người ta, bao gồm cả những tòa thành thị khác, tự mình dẫn người đi trốn, mình bảo là đi đến viện trợ chắc người ta cũng sẽ vui vẻ, dù sao thì bây giờ ai nấy đều cảm thấy bất an.

Ai không hi vọng mình có đồng minh đâu?

Những lời nói này của A Mộc Tháp vương trên cơ bản chính là thông cáo cuối cùng, nếu như Đường quốc đồng ý thì mọi người còn có thể ngồi xuống bàn luận một chút, nhưng nếu như Đường quốc không đồng ý.

Chuyện đó cũng không thành vấn đề, lật bàn thôi, ai mà không dám.

Nghe thấy những câu nói kia của A Mộc Tháp vương, vẻ mặt sứ giả Đường quốc cũng hơi khó coi. Hắn ta suy nghĩ một hồi rồi cuối cùng đáp lại một câu trả lời chắc chắn:

"Vương thượng, hạ quan sẽ trở về báo với quốc quân, bất luận là như thế nào thì cũng sẽ cố gắng tranh thủ được mười lăm vạn quân với nhà vua."

Đây là quyền hạn tối cao của sứ giả, mười lăm vạn đại quân.

Nhưng A Mộc Tháp vương lại lắc đầu nói:

"Ba mươi vạn! Binh lực viện trợ của hai mươi lăm nước đều đang ở Đường quốc các ngươi, cô vương cần ba mươi vạn binh mã, ít nhất sẽ đóng giữ được năm ngày! Sau năm ngày, ba mươi vạn đại quân muốn rút lui cũng được!"

A Mộc Tháp vương cũng rất hung ác, thẳng thừng muốn đến ba mươi vạn, bằng với năm thành binh lực của Đường quốc.

"Vương thượng!"

Sứ giả Đường quốc tiếp tục mở miệng, đáng tiếng rằng A Mộc Tháp vương lại trực tiếp phất tay nói:

"Đừng ở đây nhiều lời, cứ như vậy đi, ba mươi vạn, nếu như trước giờ sửu ngày mai Đường quốc không đem quân viện trợ đến vậy thì cô vương có thể cam đoan, Kỳ Lân quân Đại Ngụy không cần công cũng có thể lấy được thành."

A Mộc Tháp vương rất thẳng thắn, thái độ cũng rất kiên quyết.

Không cần bọn họ nói nhảm nhiều như vậy.

Ba mươi vạn đại quân, không cho thì đi ngay, dù sao thì trời sập cũng có người cao chống đỡ, nếu như Đường quốc cảm thấy mình có bản lĩnh kia vậy thì cứ đến đi.

“Xin đợi hạ quan về hỏi lại!”

Sứ giả Đường quốc đã nhìn ra A Mộc Tháp vương nói vậy đã là chuyện chắc chắn phải làm.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được thở dài một hơi nhưng ngẫm lại cũng không thể nói thêm gì, trực tiếp cáo lui.

Sau khi sứ giả Đường quốc rời đi, A Mộc Tháp vương không nhịn được lạnh giọng mắng:

“Người Trung Nguyên chẳng ai tốt cả, đợi đến khi Man tộc ra sân thì các người chắc chắn sẽ bị giẫm dưới chân bọn họ.”

Hiển nhiên ông ta thật sự đã rất tức giận rồi, đối với nước đồng minh này, ông ta đã sinh ra cảm giác chán ghét vô cùng.

Chẳng qua ông ta cũng không suy nghĩ gì nhiều, dù sao thời gian của Đường quốc cũng dư dả, còn đến năm canh giờ.

Nếu như không được thì ông ta nhất định sẽ nói được làm được.

Chương 764: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (3)

Mà cùng lúc đó.

Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong Văn Hoa điện.

Từng đợt chiến báo vang lên đã dẫn đến cảnh Văn Hoa điện ngày càng tĩnh mịch.

“Chiến báo của đệ nhị quân Đại Ngụy, năm mươi vạn đại quân tổng tiến công quốc đô A Mộc Tháp, đã phá thành! Nhưng hai cánh quân trái phải lại bị Đường quốc và Đột Lương chặn đánh cho nên bây giờ đã thu binh.”

“Trận chiến này, chiến tử ba vạn, trọng thương năm vạn.”

Khi những tin tức này xuất hiện, bêm trong đại điện dường như không hề phát ra một âm thanh nào.

Chiến tử ba vạn.

Trọng thương năm vạn.

Đây là cái giá lớn đến thế nào chứ?

Nếu lại đánh thêm mấy chuyến nữa vậy thì chắc Kỳ Lân quân sẽ bị đánh cho chết hết.

Mặc dù biết chiến tranh tàn khốc nhưng sau khi nghe thấy ba vạn tướng sĩ chiến tử thì trong lòng mọi người vẫn không tránh được cảm thấy đau lòng và bi thương.

Ba vạn đó, ba vạn người đang sống sờ sờ.

Trong lúc nhất thời, chín vị quốc công, hơn mười vị liệt hầu bao gồm của Binh bộ Thượng thư đều đi đến quanh sa bàn, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu cuộc chiến này.

Nếu như còn không nghĩ ra cách gì đó thì đối với Đại Ngụy mà nói, đây chính là một sự bất lợi.

Nhưng vào lúc này, tin chiến báo thứ hai lại vang lên:

“Báo!”

“Xạ Dương hầu xin chỉ thị, ngày mai có phải là sẽ tập kết hết tất cả các tướng sĩ tổng tiến công quốc đô A Mộc Tháp hay không.”

Âm thanh lại vang lên.

Trong đại điện, đám người lại trầm mặc một lần nữa.

Mà giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên ngay sau đó:

“Phải!”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu hạ mệnh lệnh tổng tiến công, mọi người đều rất kinh ngạc.

Mấy người liệt hầu cũng ngay lập tức nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu, đã từng tổng tiến công một lần rồi, chưa thể nắm chắc được thì không nên tiếp tục tổng tiến công nữa.

Bằng không mà nói, thế cục quân ta sẽ cực kỳ bất lợi.

Về phía hậu cần đại doanh thì chẳng có thứ gì được chuẩn bị đầy đủ cả, lỡ như thất bại hoặc là bị kìm chân vậy thì chín mươi vạn đại quân sẽ gặp phải phiền toái.

Chỉ là khi giọng của các vị liệt hầu vừa dứt.

Ánh mắt An Quốc công nhìn chằm chằm về phía Đường quốc, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thủ Nhân, ngươi muốn giả vờ tiến công A Mộc Tháp nhưng thật ra là đi đánh Đường quốc có đúng không?”

An Quốc công không hổ là quốc công đứng đầu, chỉ cần liếc mắt thôi cũng đã nhìn thấu được suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Nghe nói như vậy, lúc này đám người mở thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ thật sự sợ Hứa Thanh Tiêu chỉ vì giành lại chút mặt mũi mà để chín mươi vạn đại quân xông lên.

Đương nhiên bây giờ đã không còn là chín mươi vạn đại quân nữa rồi, tính toán lại thì cũng còn khoảng tám mươi vạn đại quân thôi.

Câu hỏi này của An quốc công làm cho đám người đều đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm cũng lên tiếng ngay sau đó.

“Kế này không tệ, nhưng vấn đề là biên giới Đường quốc còn khó đánh hơn biên giới A Mộc Tháp nữa, cho dù là tập kích thì chỉ sợ cũng sẽ là một trận ác chiến.”

Chu Nghiêm ngay lập tức đưa ra đánh giá về vấn đề của cuộc chiến này.

Tập kích Đường quốc, rất khá, ý nghĩ và kế hoạch cũng không tệ.

Nhưng vấn đề là Đường quốc cũng không kém, cho dù đột nhiên tập kích thì ý nghĩa mang lại cũng không lớn lắm.

Chỉ một biên giới thôi ít nhất cũng cần phải đánh ba ngày.

Trong ba ngày này sẽ xảy ra những chuyện gì?

Ngày đầu tiên đúng là Đường quốc sẽ có hơi luống cuống tay chân một chút, nhưng chiến thủ thành mà, kiên trì một ngày hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng binh lực cũng sẽ bị hao hụt rất nhiều.

Mà Đột Lương và A Mộc Tháp cũng sẽ phái binh đến tiếp viện ngay lập tức, Kỳ Lân quân Đại Ngụy sẽ lâm vào cảnh địch vây bốn phía.

Ngày thứ hai, một khi chiến cục nổ ra thì ngay tức khắc, các quốc gia sẽ bổ sung chiến sĩ không ngừng đến đó viện trợ, Đường quốc có chết một ngàn người thì bọn họ cũng sẽ bù vào một ngàn người.

Còn Đại Ngụy chết một ngàn người thì không thể nào lại phái thêm một ngàn người đến được nữa.

Bởi vì không có người dự khuyết để bù vào, thậm chí đến lúc người ta nhổ đại bản doanh của ngươi lên thì ngươi sẽ không còn nơi để nghĩ ngơi tĩnh dưỡng.

Cho nên Chu Nghiêm không tán đồng chiến thuật tác chiến này.

“Thủ Nhân, ngươi còn có kế hoạch khác đúng không?”

An Quốc công cũng nghĩ đến điều này nhưng ông ngay lập tức nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, hỏi vậy:

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Sau đó hắn hít sâu một hơi rồi mở miệng nói:

“Tất cả đều phải giám sát Đường quốc, xem thử xem có đúng là Đường quốc mang binh chi viện cho A Mộc Tháp hay không.”

“Bảo Xạ Dương hầu dùng thiên chỉ nhanh chóng báo lại, không thể kéo dài.”

“Lại thám thính xem viện binh của Đường quốc có đến đông đủ hay không? Cũng báo với Xạ Dương hầu lập tức báo lại ngay.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói vậy.

“Tuân lệnh!”

Người kia lập tức mở miệng. sSu khi đợi người mang tin tức rời đi, Hứa Thanh Tiêu nhìn phía mọi người nói:

“Các vị!”

“Không phải Hứa mỗ muốn đánh nghi binh A Mộc Tháp!”

“Kế sách của Hứa mỗ chính là trong vòng một ngày diệt được ba nước!”

“Chỉ là những chuyện có liên quan trong đó, thứ cho Hứa mỗ không thể nói thẳng, ngày mai đến giờ tuất, chờ chiến báo là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng điệu hắn đầy vẻ tự tin, ánh mắt khóa chặt vào Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương.

Không phải hắn muốn giả vờ đi công kích A Mộc Tháp và mà hắn muốn diệt luôn ba nước trong vòng một ngày, thêm một hai canh giờ cũng không được.

Quả nhiên trước sự tự tin của Hứa Thanh Tiêu, đám người cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Biết Hứa Thanh Tiêu mạnh, cũng biết Hứa Thanh Tiêu có tài hoa hơn người, nhưng họ lại thật sự không tin nổi Hứa Thanh Tiêu thế mà lại tự tin như vậy.

Diệt ba nước trong vòng một ngày?

Sao ngươi diệt được?

Bây giờ chỉ mình A Mộc Tháp ngươi cũng không đánh được, còn nói muốn diệt ba nước? Đây không phải là nói năng ngông cuồng nữa mà đây chính là chuyện hoang đường đó biết không?

Nhưng mà khi câu nói này toát ra từ miệng Hứa Thanh Tiêu thì không hiểu sao đám người lại cảm thấy tin tưởng.

"Thủ Nhân!"

"Bất luận là như thế nào thì lão phu cũng sẽ ủng hộ ngươi."

"Ừ, bọn ta cũng sẽ ủng hộ ngươi."

"Nếu như ngươi đã tự tin như vậy vậy thì lão phu cũng không nói nhiều nữa."

Đám người không nói thêm nữa, bọn họ lẳng lặng chờ đợi kết quả. Hứa Thanh Tiêu đều đã nói đến như vậy rồi, ngươi còn muốn nói gì thêm nữa?

Cứ như vậy.

Sau bốn canh giờ.

Đã đến giờ hợi.

Một trang thiên chỉ xuất hiện trong tay Hứa Thanh Tiêu, là tình báo do Xạ Dương hầu truyền tới.

Chương 765: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (4)

“Bẩm, viện trợ ba mươi lăm vạn của Đường quốc đã đến quốc đô A Mộc Tháp.”

“Bên trong Đường quốc, viện binh hai mươi nước đều đông đủ.”

“Mong chủ soái hạ lệnh!”

Đây là tình báo cuộc chiến do Xạ Dương hầu truyền đến.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp viết ra kế hoạch mà mình.

“Phái bốn mươi vạn đại quân thủ ở ngoài A Mộc Tháp ba mươi dặm, đứng dàn trải ra, tạo hiện tượng giả, còn bốn mươi lăm vạn đại quân còn lại thì lấy vải trắng quấn lên cánh tay trái, mai phục ở ngoài ba mươi dặm biên giới Đường quốc, vào giờ mão năm khắc, toàn quân giết vào Đường quốc.”

“Bốn mươi vạn đại quân ngoài A Mộc Tháp, Lâm Dương hầu và Quảng Dương hầu tự mình dẫn mỗi đội hai mươi vạn quân giết vào quốc đô A Mộc Tháp và quốc đô Đột Lương, giờ mão năm khắc, giết vào địch quốc, giương cao quốc uy Đại Ngụy ta, thể hiện sự uy mãnh của Kỳ Lân quân Đại Ngụy ta.”

“Nhớ kỹ, những người quấn vải trên người không giết, còn lại, giết không cần hỏi.”

Đốt tình báo thiên chỉ.

Sau một khắc.

Bên trong đại doanh đệ nhị quân xa tận chân trời.

Sau khi Xạ Dương hầu nhận được thiên chỉ của Hứa Thanh Tiêu thì liền cảm thấy có hơi kỳ lạ.

Cực kỳ kỳ lạ.

Ba mươi vạn đại quân cách ngoài A Mộc Tháp ba mươi dặm, tạo hiện tượng giả tiến công Đường quốc.

Loại chiến thuật này thì hắn hiểu được.

Nhưng vấn đề là chiến thuật này vốn vô dụng mà. Bốn mươi vạn đại quân nhất định không mở được biên giới Đường quốc.

Về phần bốn mươi vạn đại quân do Quảng Dương hầu và Lâm Dương hầu mỗi người lãnh hai mươi vạn binh, công phá A Mộc Tháp và biên giới Đột Lương?

Đây lại càng là chuyện không thể nào.

Hôm qua dùng năm mươi vạn mới mở được biên giới, hôm nay hai mươi vạn làm sao mà đánh?

Hơn nữa binh mã viện trợ của Đường quốc là ba mươi vạn, vậy lại càng khó đánh.

Điều làm cho hắn cảm thấy lạ lùng nhất chính là tại sao lại cần quấn vải trắng?

Chờ đã!

Trong nháy mắt này, Xạ Dương hầu bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn đột nhiên sững sờ ngay ngẩn cả người.

Hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Tả tướng quân, Hữu tướng quân, đến đây nhanh!”

Ngay sau đó, giọng Xạ Dương hầu có hơi run rẩy nói.

Ngay lập tức, Quảng Dương hầu và Lâm Dương hầu cũng vào trong, vẻ mặt bọn họ tò mò nhìn Xạ Dương hầu, ánh mắt đồng thời cũng rơi vào trên thiên chỉ.

Chỉ trong tích tắc, Quảng Dương hầu không nhịn được cau mày nói:

“Chuyện này sao có thể được!”

“Hai mươi vạn sao có thể đánh hạ biên giới!”

Đây là phản ức đầu tiên của Quảng Dương hầu.

Còn Lâm Dương hầu, sau khi nhìn vẻ mặt của Xạ Dương hầu, đột nhiên dường như ông ta cũng nghĩ đến chuyện gì đó, vẻ

mặt lập tức thay đổi.

Dường như ông ta đang nghĩ đến cái gì đó.

Mà lúc này, Xạ Dương hầu nuốt một ngụm nước bọt nói:

“Cuối cùng ta cũng biết Thủ Nhân đang làm cái gì!”

“Trận chiến này, nếu như thật sự có thể thành thì Thủ Nhân cũng sắp được phong thần rồi.”

Xạ Dương hầu có một loại cảm giác tê dại cả da đầu.

Thật là, hắn tòng quân nhiều năm như vậy, đánh qua nhiều trận như vậy, từ trước tới nay chưa từng thấy qua người nào có tâm tư giống như vậy.

Đánh trận chỉ cần mấy nhân tố đơn giản.

Binh lực! Lương thảo! Công thủ! Mưu kế!

Trong đó, ba cái đầu tiên là quan trọng nhất. Mà thứ như mưu kế, nhất định phải có được một lượng binh lực nhất định thì mới có thể vận dụng mưu kế.

Nếu không, cho ngươi một ngàn thiết kỵ đối mặt với mười vạn đại quân, ngươi đánh được không?

Giống như bây giờ vậy, trong tình huống binh lực của đôi bên không kém nhau lắm, trận đánh sẽ cực kỳ quyết liệt.

Thậm chí Kỳ Lân quân Đại Ngụy còn gặp phải trắc trở đủ điều, đừng nói là năm ngày diệt quốc, coi như có năm mươi ngày thì đoán chừng cũng không thể diệt nổi một thành.

Nhưng mưu kế của Hứa Thanh Tiêu làm cho hắn cảm thấy thật sự sợ hãi và cũng cực kỳ kinh ngạc.

“May mà Thủ Nhân là con dân của Đại Ngụy chúng ta, nếu không, người như vậy mà đối địch với Đại Ngụy, chỉ sợ…”

Lâm Dương hầu cũng dần hiểu rõ kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Duy chỉ có mình Quảng Dương hầu có hơi buồn bực.

“Các người nói cái gì vậy chứ? Sao ta nghe chẳng hiểu câu nào cả?”

Hắn thật sự có hơi không hiểu.

“Không có việc gì đâu, Quảng Dương hầu, ngươi nhớ cho kỹ, giờ mão vừa đến thì mặc kệ có xảy ra chuyện gì cũng phải phi thẳng đến biên giới Đột Lương, nhớ rõ là mặc kệ có xảy ra chuyện gì thì cũng phải một đường giết đến, bất luận là có chuyện gì đi nữa, ngươi nhớ rõ chưa hả.”

“Truyền lệnh xuống, người quấn vải trắng trên cánh tay không được giết, người không có vải trắng, tất cả giết không tha, biết chưa?”

Xạ Dương hầu không có thời gian để giải thích với hắn ta, hắn lập tức đi ra ngoài gọi chúng tướng đến, sau khi chuyện này được truyền ban xuống thì tất cả các tướng sĩ đều phải làm tốt.

Bằng không mà nói, lỡ ngộ sát người một nhà thì phiền to rồi.

Giờ tỵ năm khắc.

Trong quân doanh đại quân thứ hai, toàn bộ tất cả lều vải màu trắng đều bị hủy, bị xé ra thành từng tấm vải trắng rồi quấn trên cánh tay.

Sau giờ mão, tất cả mọi người đều biết rằng đây sẽ là một trận chiến lớn, trong lòng ai cũng cảm thấy có hơi căng thẳng.

Nhưng bọn họ không sợ chém giết trên chiến trường, điều làm cho bọn họ phiền muộn chính là đã lâu rồi mà còn chưa có cách nào đánh hạ một tòa thành, cứ uổng mạng không công như vậy, sao bọn họ có thể không tức giận cho được?

Chết vô ích thì không ai đồng ý cả, chết dưới đao của kẻ địch là do mình tài nghệ không bằng người, bọn họ không còn lời nào để nói.

Vì vậy, trong Kỳ Lân quân đã sinh ra oán khí, nhưng loại oán khí này tạm thời còn chưa bộc phát, nếu như đánh lâu như vậy mà mãi không xong vậy thì đoán chừng sẽ làm giảm nhuệ khí.

Giờ sửu hai khắc.

Bốn mươi vạn đại quân đã xuất hiện ở ngoài năm mươi dặm biên giới A Mộc Tháp, bốn mươi vạn đại quân chiếm liên tiếp

mấy ngọn núi, lít nha lít nhít, nhìn qua giống như che cả bầu trời.

Thám tử A Mộc Tháp đã rõ ràng hết thảy từ lâu, chạy về báo cáo ngay lập tức.

Mà trong bóng tối, bốn mươi vạn đại quân lại đang yên lặng đánh về phía Đường quốc.

Kỳ Lân quân có hơi tò mò, không biết vì sao lại phải tiến về Đường quốc, nhưng toàn bộ đại quân đều yên tĩnh cực kỳ, mặc dù trong lòng có nghi hoặc nhưng cũng không có ai hỏi han gì.

Chiến tranh loại này không đến phiên một tên lính quèn đến bàn tán.

Giờ mão hai khắc.

Toàn bộ bốn mươi vạn đại quân đã tập kết.

Đại quân chậm rãi ép gần về phía trước.

Giờ mão ba khắc.

Cách quốc đô Đường quốc chỉ còn hai mươi lăm dặm.

Chương 766: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (5)

Giờ mão bốn khắc.

Khoảng cách với quốc đô chỉ còn có hai mươi dặm.

Giờ mão năm khắc.

Khoảng cách với quốc đô Đường quốc chỉ còn có mười lăm dặm.

Giờ khắc này.

Âm thanh trống trận bỗng nhiên vang lên, Xạ Dương hầu cưỡi trên một con chiến mã hung hãn, chỉ kiếm về phía quốc đô Đường quốc rống to:

“Toàn quân nghe lệnh!”

“Giết!”

Tiếng rống như sấm, truyền khắp bốn mươi vạn đại quân.

Cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, bốn mươi vạn đại quân đã không còn lo lắng gì nữa, đánh thẳng tới quốc đô Đường quốc.

Mà vào giờ khắc này.

Trên tường thành quốc đô Đường quốc, ba vạn cung tiễn thủ đã sớm chờ đợi hồi lâu.

Không ít thùng dầu cỡ lớn và máy bắn đá cũng đã đợi sẵn.

Dường như tướng lĩnh Đường quốc đã biết Đại Ngụy sẽ sang tập kích từ sớm.

Trên thực tế, khi Kỳ Lân quân Đại Ngụy xuất hiện thì bên trong vương cung Đường quốc đã nhận được tin báo.

Trong vương cung.

Đường vương đang ngồi trong đại điện, bên trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh miệt và coi thường.

Binh bộ Thượng thư Lâm Thu lại còn cất tiếng cười to:

“Thần còn tưởng rằng tên Hứa Thanh Tiêu kia có bản lĩnh cỡ nào? Thì ra chỉ như vậy? Muốn tập kích Đường quốc? Xem Đường quốc như Phàn quốc à? Thật là quá buồn cười!”

Binh bộ Thượng thư châm chọc Hứa Thanh Tiêu.

Còn thân vương Đường quốc cũng mở miệng nối theo.

“Lâm Thượng thư quả là thông minh, đã đoán được nhất cử nhất động của Đại Ngụy từ sớm, nếu như dựa theo ý của Lâm Thượng thư thì trận chiến này ít nhất có thể diệt được hai mươi vạn quân địch đó!”

Thân vương Đường quốc nói thế, vẻ mặt cũng tràn ngập nụ cười.

“Thân vương quá khen, chỉ đối phó một tên Hứa Thanh Tiêu mà thôi, chưa xem là thông minh được.”

“Hạ quan đã bố trí mười vạn đại quân ở hai cánh trên chiến trường, chỉ cần Kỳ Lân quân Đại Ngụy rút lui thì mười vạn đại quân này sẽ đánh chó rơi xuống nước.”

“Đại Ngụy à Đại Ngụy, bọn chúng quả nhiên là ngu xuẩn, để cho một tên thư sinh đến chỉ huy chiến trường.”

“Tên Hứa Thanh Tiêu này nghĩ Đường quốc ta quá yếu, chỉ là ngoại thành thôi muốn đánh vào thì ít nhất cũng cần có năm ngày, hơn nữa còn không chắc nữa.”

“Nhóc con không biết suy nghĩ, còn vạn cổ đại tài? Vạn cổ xuẩn tài thì còn tạm được.”

Binh bộ Thượng thư Lâm Thu vô cùng tự tin nói.

Mà trên dưới đại điện lại không nhịn được mà cười to, trào phúng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng một khắc này.

Một âm thanh bỗng vang lên.

“Báo!”

“Không xong!”

“Cửa thành đã vỡ!”

“Kỳ Lân quân Đại Ngụy đã giết vào bên trong ngoại thành?”

Theo sự vang lên của âm thanh này, trong nháy mắt, bên trong đại điện trở nên yên lặng như chết.

Yên lặng!

Yên lặng!

Yên lặng!

Yên lăng như chết.

Quốc quân Đường quốc lại càng trừng to mắt nhìn, đứng dậy ngay lập tức nhưng lại không biết nói gì.

“Báo cáo sai quân tình! Ngươi đang báo sai quân tình!”

“Lẽ ra Kỳ Lân quân Đại Ngụy còn chưa tới được dưới cửa ngoại thành, ba vạn cung tiễn thủ, một trăm năm mươi máy bắn đám còn có các loại chiến khí và dầu hỏa, chẳng lẽ đến một canh giờ cũng không cản được?”

Lâm Thu phát ra tiếng gầm gừ, cho rằng đối phương đã báo sai quân tình.

Đây là chuyện không có khả năng.

Hoàn toàn không có khả năng mà.

Ba vạn cung tiễn thủ trên tường thành, cho dù hơi mười hơi thở mới bắn một tên thì cũng đủ để gây trở ngại cho tiến trình của Kỳ Lân quân Đại Ngụy, sao lại đánh đến cửa thành rồi, đây không phải là đang nói đùa hay sao?

“Thượng thư đại nhân!”

“Thuộc hạ không báo sai quân tình mà.”

“Là viện quân, trong hai mươi lăm nước, viện quân của A Tộc, Trương quốc, Bằng tộc, Ngói Tây tộc và Xích Long tộc giỏi về kỵ xạ làm phản, ba vạn cung tiễn thủ lâm trận phản chiến.”

“Tất cả các cửa thành trong ngoài đều mở rộng, quân ta đang bị tàn sát, Kỳ Lân quân Đại Ngụy đã giết đến, vốn là không thể ngăn cản được mà.”

Giọng người kia run rẩy, nói rõ nguyên nhân căn bản.

“Làm phản!”

“Vì sao bọn họ làm phải?”

“Vì sao bọn họ làm phải?”

“Đây là chuyện không thể nào, đây là chuyện không thể nào, bọn họ không thể nào làm phản được.”

“Vì sao chứ? Vì sao mà bọn họ làm phản? Làm phản cũng phải chết mà, đầu hàng Đại Ngụy cũng phải chết mà.”

Giọng của Binh bộ Thượng thư Đường quốc run rẩy, vẻ mặt hắn ta trắng bệch trong nháy mắt, không thể tin được tất cả những chuyện này.

“Lâm Thượng thư, mau đi phòng thủ đi, ngoại thành bị công phá thì nhất định phải giữ vững nội thành chứ, nếu không chúng ta sẽ hoàn toàn xong đời.”

Sắc mặt của Lễ bộ thượng thư Đường quốc Từ Mậu cũng thay đổi. Nếu như Kỳ Lân quân Đại Ngụy mà phá thành thì mạng nhỏ này của ông ta cũng mất.

Nghe thấy câu này, Lâm Thu lập tức lấy lại tinh thần, hắn hít sâu một hơi nói:

“Phong tỏa nội thành, đuổi hết tất cả viện quân dị tộc ra ngoài, đuổi hết toàn bộ cho ta.”

Lâm Thu đã hoàn toàn không thể tin những viện quân kia nữa.

Đồng thời hắn cũng tò mò, vì sao mà đám viện quân này lại lâm trận phản chiến? Đây không phải là ăn no không có chuyện gì làm sao?

Đại Ngụy không nhận quân đầu hàng, sao bọn họ phải làm vậy?

Mà vào giờ khắc này, Lễ bộ Thượng thư Từ Mậu bỗng nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng:

“Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.”

“Hứa Thanh Tiêu vốn không muốn chiêu an Đường quốc.”

“Hứa Thanh Tiêu muốn chiêu anh những bộ lạc kia, hắn cố ý đấy, hắn biết Đường quốc chúng ta sẽ đi đàm phán, hơn nữa nhất định sẽ đưa ra những yêu cầu vô lý.”

“Tạo nên một loại ảo giác rằng binh quân Đại Ngụy đang rất chán nản, sau đó Hứa Thanh Tiêu chủ động chiêu an mấy bộ lạc, binh mã của bọn họ không nhiều nhưng lại mà lực lượng mấu chốt đã thủ thành.”

“Trương quốc, Bằng tộc, A tộc, Ngói Tây, bộ lạc Xích Long, bọn họ đều là những nơi giỏi kỵ xạ, ở trong mắt chúng ta thì bọn họ chính là nhóm quân chịu chết đầu tiên.”

“Nhưng trong mắt Hứa Thanh Tiêu, bọn họ có thể thay đổi cuộc chiến. Đại Ngụy không nhận đầu hàng nhưng Đại Ngụy có thể chủ động chiêu hàng mà.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả thật là tên độc ác, ngươi quả thật rất độc ác.”

Giờ này khắc này, Từ Mậu cũng hoàn toàn nghĩ thông, cũng hoàn toàn rõ ràng vì sao lại có người phản bội.

Chiêu an Đường quốc, ở trong mắt mọi người thì đây chỉ là một chuyện rất bình thường.

Đường quốc từ chối, ở trong mắt mọi người cũng là một chuyện quá đỗi bình thường.

Mà sau khi Đường quốc cự tuyệt, trong mắt mọi người, chắc chắn là lửa giận của Đại Ngụy sẽ ngút trời, hận không thể đồ sát tất cả mọi người ở Đường quốc.

Cũng vào lúc này, Đại Ngụy lại chủ động chiêu an các bộ lạc và các quốc gia nhỏ, những bộ lạc này tuyệt đối không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào cho Đại Ngụy và đồng thời, những bộ lạc này cũng đã hối hận khi chọn đối địch với Đại Ngụy.

Bởi vì cho dù thắng được Đại Ngụy thì bọn họ cũng sẽ chẳng có lợi ích gì, trước mắt, Đại Ngụy lại cho bọn họ một cơ hội để sửa đổi, sao bọn họ lại không làm?

Chương 767: Diệt Ba Nước Trong Một Ngày! Dị Tộc Làm Phản! Ba Nước Trợn Tròn Mắt! (6)

Hơn nữa bản thân các bộ lạc này đã là sự tồn tại tất phải hy sinh của các nước, nói trắng ra chính là đi đầu để chịu chết, dù sao thì binh lực của những quốc gia này cũng không mạnh.

Nhưng chính binh lực không mạnh của những quốc gia này lại có thể canh giữ cửa thành, bởi vì bọn họ vốn phải chịu chết, mọi người cùng vui vẻ, tránh cho nhóm mình trở thành người chịu chết.

Hứa Thanh Tiêu thu nạp các bộ lạc nhỏ không đáng chú ý này, để bọn họ trở thành người thay đổi cả cục diện trận chiến.

Một chiêu này, bọn họ vốn không nghĩ ra được.

Đương nhiên có một điểm quan trọng nhất.

Là ở chỗ Hứa Thanh Tiêu diễn xuất. Hắn diễn rất giống, bảo Kỳ Lân quân Đại Ngụy công kích ở biên giới A Mộc Tháp, chịu thiệt thòi lớn, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy hắn chỉ là một tên thư sinh đánh binh trên giấy.

Vậy nên làm cho người ta không để ý đến những chi tiết này.

Mà điều quan trọng nhất chính là khi Đại Ngụy giết Phàn quốc đã không nhận đầu hàng.

Chuyện này càng làm cho tất cả các quốc gia chắc rằng bọn họ sẽ không nhận sự đầu hàng của ai cả, dù sao thì Đại Ngụy cũng sẽ không thu hàng.

Chính là bởi vì như thế mà tất cả các quốc gia đều không để tâm đến một chi tiết quan trọng.

Đại Ngụy không thu quân đầu hàng.

Nhưng Đại Ngụy có thể chủ động chiêu hàng mà.

Đường quốc bị chiêu hàng, mọi người chỉ cho rằng Đại Ngụy không muốn hy sinh vô ích, nhưng chưa từng nghĩ đến chính là tất cả đều chỉ là giả dối, đều là giả dối.

Hứa Thanh Tiêu! Từ khi tiến đánh Phàn quốc thì đã nghĩ đến một bước này.

Hung ác!

Hung ác!

Hung ác!

Quả nhiên thật là độc ác!

Đám người hít sâu một hơi, giờ khắc này, mặt của Binh bộ Thượng thư đã đỏ đến mang tai, những lời mới vừa rồi còn hiện rõ mồn một ngay trước mắt, một thư sinh mà bản thân ông ta khinh miệt lại đùa giỡn ông ta trong lòng bàn tay.

Mà vào lúc này.

Đừng nói là bọn họ chấn động.

Kỳ Lân quân cũng chấn động theo.

Ngay từ đầu khi giết đến, bọn họ ai nấy đều mang oán khí, bởi vì ba vạn cung tiễn thủ đứng trên kia đang chờ đợi lấy mạng mình.

Lần tổng tiến công này rất có thể lại là một trận chiến thất bại.

Thật không ngờ đến khi bọn họ xông lên đến cửa thành, đám cung tiễn thủ phía trên vậy mà lại không bắn?

Không chỉ như thế, khi bọn họ mở cửa thành, vậy mà cửa lớn lại tự mở ra, một đám chiến sĩ dị tộc tay quấn vải trắng như bọn họ, nói ngôn ngữ Đại Ngụy một cách không rõ ràng lắm nói với họ:

“Chúng ta, phụng lệnh của Hứa đại nhân.”

“Hiệp trợ các vị bình định Đường quốc.”

Khi âm thanh này vang lên, bốn mươi vạn tướng sĩ cảm thấy choáng váng.

Vốn cho rằng đây sẽ là một trận chiến ác liệt.

Nhưng không ngờ đến vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại mua chuộc được quân địch, chủ động mở rộng biên giới?

Chỉ là cơ hồ trong nháy mắt, các tướng sĩ đã lấy lại tinh thần, sau đó từng người xông vào Đường quốc, chiến đao trong tay không đánh về phía địch không chút do dự.

Chỉ cần là cánh tay không có vải trắng, thấy là giết.

"Giết!"

"Các huynh đệ, giết hết cho ta."

"Giết!"

Tiếng la ó đinh tai nhức óc.

Mà quân sĩ đã bị chiêu hàng cũng đang lớn tiếng hô lên.

"Toàn bộ bốn cửa thành đều đã mở ra, các vị tướng quân, nhanh tiến vào từ các cửa khác đi, bốn phía giáp công, giết sạch đám bất trung bất nghĩa."

Các dị tộc báo cho đám người, đừng chỉ tiến vào từ cửa này, những cửa khác cũng mở cả rồi.

Lời này thốt ra liền lập tức có không ít tướng lĩnh phân tán binh lực ra từ bốn phương tám hướng tràn vào.

Uy lực thiết huyết chân chính của Kỳ Lân quân Đại Ngụy vào thời khắc này hoàn toàn bạo phát.

Một một quân sĩ Kỳ Lân quân Đại Ngụy đều anh dũng vô cùng, từng cái đầu rơi xuống dưới chiến đao.

Đại quân Đường quốc vốn vẫn có sức ngăn cản nhưng vấn đề là ai cũng không ngờ tới, vốn là trận chiến thủ thành, vậy mà giờ lại biến thành trận chém giết chính diện.

Chênh lệch bất thình lình như vậy làm cho trong lúc nhất thời, bọn chúng bị dọa cho vỡ mật.

Thế cuộc cơ hồ là tình thế nghiêng về một phía.

Đại quân Đường quốc cùng những tướng lĩnh viện trợ của các nước khác bị giết đến nghi ngờ cuộc đời, bốn mươi vạn Kỳ Lân quân giết trong tư thế vô địch.

Tổn thất sau trận chiến của đôi bên cũng là một tỉ lệ cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì từ khi đến vào đến giờ, chỉ có một Kỳ Lân quân thụ thương, lại còn là bị người một nhà giẫm bị thương.

Còn lại thì chưa chết người nào cả.

Bởi vì đối phương hoàn toàn không có tinh thần, hoàn toàn bị bên kia đồ sát.

"Xích Long tộc, cả nhà các ngươi chết không yên lành."

"Các ngươi quả nhiên là đám súc sinh, lâm trận phản chiến, các ngươi chết không được yên thân."

"Đại Ngụy không nhận quân đầu hàng, các ngươi đã bị Đại Ngụy lừa rồi."

Từng âm thanh tràn ngập sự phẫn nộ và bất đắc dĩ vang lên, ai mà ngờ tới một trận chiến thủ thành vốn phải đánh lâu dài vậy mà lại biến thành chém giết chính diện?

Chém giết chính diện.

Bốn mươi vạn Kỳ Lân quân Đại Ngụy có thể chiến đấu với hai trăm vạn đại quân Đường quốc.

Thậm chí còn có phần thắng cực lớn.

Mà Đường quốc có hai trăm vạn quân à?

Tính thêm cả viện quân các nước đồng quân các loại cộng là chẳng qua cũng chỉ một trăm năm mới vạn, trước đó còn đuổi ba mươi vạn đi.

Thế này đánh thế nào được?

Lấy cái gì mà đánh?

"Toàn quân nghe lệnh!"

Trong vòng một canh giờ phải đánh hạ được ngoại thành, tập kết mười vạn đại quân tiến về phía nội thành, không thể để cho bọn chúng có thời gian đề phòng."

Khi nhìn thấy tình hình giao chiến cực kỳ tốt đẹp, Xạ Dương hầu là người kích động nhất, chỉ thu hoạch một ngoại thành, hắn ta không hài lòng.

Hắn ta muốn thu được cả trong lẫn ngoài, trực tiếp đánh cho đổ Đường quốc luôn.

Nhưng mà khi hắn vừa nói xong thì có dị tộc ngồi trên lưng ngựa nhanh chóng phi đến trước mặt Xạ Dương hầu, mặt tràn đầy vẻ kích động nói:

"Đừng mà, đừng mà, bên trong nội thành cũng có người một nhà của chúng ta."

"Hứa đại nhân đã sắp xếp thỏa đáng."

Hắn mở miệng nói tiếng Đại Ngụy làm cho Bắc Dương hầu sững sờ.

Bên trong nội thành cũng được sắp xếp xong hết rồi?

Xạ Dương hầu sửng sốt.

Lâm trận phản chiến, chỉ sợ nội bộ của Đường quốc sẽ trục xuất viện binh ngay lập tức, đến lúc đó sẽ khó công hơn.

Xạ Dương hầu nhíu mày, Hứa Thanh Tiêu xúi giục những dị tộc này là chuyện tốt, nhưng vấn đề là quốc quân Đường quốc nhất định sẽ đuổi đám viện binh kia đi.

Một khi phong tỏa biên giới thì sẽ mất đi thời cơ tốt.

Người kia khoát tay áo, có hơi lo lắng giải thích.

"Không không không, Xạ Dương hầu ngài hiểu lầm rồi, ý của tội thần là bên trong Đường quốc cũng có người một nhà!"

Đối phương giải thích một cách rất chân thành.

Giờ khắc này, Xạ Dương hầu sửng sốt.

Hứa Thanh Tiêu mạnh thế à?

Đến cả người của Đường quốc mà cũng mua chuộc được?

Con mẹ nó ngươi có cần phải mạnh đến vậy hay không?

Thủ Nhân ca!

Chương 768: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (1)

“Hứa đại nhân, đến cả người của Đường quốc mà ngài cũng có thể mua chuộc được sao?”

Xạ Dương hầu thật sự không biết nói sao cho phải.

Hắn biết Hứa Thanh Tiêu mạnh mẽ.

Nhưng điều làm cho hắn không ngờ đến chính là đến cả binh tướng của Đường quốc mà cũng bị Hứa Thanh Tiêu xúi giục.

Chuyện này đúng là… ngoài dự đoán à nha.

“Hầu gia, thế mà ngài lại không biết à, Hứa đại nhân lợi hại thế nào chứ, trước khi Phàn quốc bị diệt thì Hứa đại nhân đã tự mình liên lạc với bọn ta rồi.”

“Bọn ta cũng cam tâm tình nguyện quy thuận Đại Ngụy, hầu gia, ngài không biết đâu, bọn ta vốn không muốn tạo phản, toàn là bị đám người kia ép mà thôi.”

“Cho nên khi Hứa đại nhân chiêu an, bọn ta đã đồng ý ngay lập tức, đám chó má kia, đám dị tộc thối tha, chúng xem bọn ta như đám người đi chịu chết, lợi ích thì bọn ta không có phần, chuyện xấu thì để cho bọn ta gánh.”

“Hứa đại nhân bảo bọn ta đi dụ dỗ người Đường quốc, chẳng qua bọn ta cũng lựa được người thích hợp. Bọn ta đã quan sát vài ngày, cuối cùng cũng phát hiện ra nhị hoàng tử Đường quốc cực kỳ không phục thái tử Đường quốc.”

“Cho nên bọn ta…”

Người này nói rất nhiều lời vô bổ, nói hết tất cả tiền căn hậu quả ra một lần, Xạ Dương hầu muốn nghe nhưng lại không muốn nghe, chủ yếu là hắn không muốn nghe tên này nói nhảm quá nhiều.

Vì vậy hắn đã ngắt ngang lời nói:

“Các ngươi đi xúi giục nhị hoàng tử.”

Xạ Dương hầu hỏi.

“Đâu có, bọn ta đi dụ dỗ thập hoàng tử.”

“Hầu gia, ngài nghe tội thần nói nè, mục tiêu ban đầu của bọn ta đúng là nhị hoàng tử, bọn ta âm thầm nói cho Hứa đại nhân nghe, kết quả là Hứa đại nhân không chịu để cho bọn ta đi dụ dỗ nhị hoàng tử mà muốn chọn một vị hoàng tử không có hy vọng leo lên hoàng vị nhất.”

“Ý của Hứa đại nhân là mặc dù nhị hoàng tử không phục đại hoàng tử nhưng loại người này có tài năng, đồng thời hắn cũng là người hiểu được thị phi, biết khi Đường quốc bị diệt thì cho dù đến lượt hắn làm hoàng đế thì cũng chẳng có lợi ích tốt đẹp gì nhiều, sẽ bị Đại Ngụy khống chế chặt chẽ trong tay.”

“Cho nên vô cùng nguy hiểm, mà tìm một vị hoàng tử vô dụng là thích hợp nhất.”

Đối phương giải thích như vậy.

Sau khi Xạ Dương hầu nghe xong lời này, vẻ mặt ông ta không nhịn được lộ ra sự tán thành.

Hứa Thanh Tiêu đúng là thông minh quá đi.

Đúng là tính toán kỹ lưỡng mà, nếu như đổi lại là ông ta, chỉ sợ cũng sẽ lựa chọn nhị hoàng tử, dù sao thì nhị hoàng tử cũng không phục thái tử, hắn muốn trở thành hoàng đế Đường quốc.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại suy tính sâu xa hơn nữa, nhị hoàng tử Đường quốc đúng là muốn trở thành hoàng đế thật, nhưng hy sinh toàn bộ Đường quốc để đổi lấy ngôi vị hoàng đế không có chút tác dụng này, ai mà đồng ý?

Nhưng những người như bát hoàng tử, cửu hoàng tử, thập hoàng tử gì đó thì lại không giống vậy.

Về cơ bản thì bọn họ không thể nào tranh đoạt ngôi vị hoàng đế được, tương lai chờ sau khi thái tử đăng cơ, đoán chừng bọn họ sẽ trở thành phiên vương hoặc là tiến hành nội cung tranh đấu.

Nếu như vậy may không tốt thì có thể sẽ chết.

Nhưng bây giờ lại có người xuất hiện nói với ngươi ta có thể để ngươi làm hoàng đế, chẳng qua là có điều kiện, điều kiện chính là ngươi phải nghe lời ta.

Ngươi có làm hay không? Tin chắc rằng không có hoàng tử nào mà không đồng ý hết.

Vừa có thể ôm đùi, vừa có thể trở thành hoàng đế, về phần có quyền lợi hay không cũng không quan trọng, bản thân vui vẻ là được rồi, làm Đường vương rồi hằng năm lại tiến cống, đâu cần quan tâm bách tính thế nào, tôn nghiêm có tác dụng gì chứ?

Bản thân được ăn no uống tốt, cả nhà khỏe mạnh, về phần cái gì mà thái tử, cái gì mà phụ hoàng? Nói khó nghe một chút thì vô tình nhất chính là nhà đế vương, hoàng đế nhiều con trai như vậy, sẽ không quan tâm đến.

Mà sinh ra ở nhà đế vương thì cũng không thể nào có quá nhiều tình cảm với phụ hoàng mình.

Đây chính là mâu thuẫn bên trong hoàng thất.

Thế cho nên, thập hoàng tử bị mắc câu rồi, cầm thứ vốn không thuộc về chính mình đi đổi lấy vinh hoa phú quý.

Có đồ ngu mới không đồng ý.

“Thủ Nhân, ngươi đúng là thông minh tuyệt đỉnh.”

Xạ Dương hầu có hơi xúc động nói.

Cùng lúc đó, ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía dị tộc này, giọng điệu bình tĩnh nói:

“Việc này ngươi làm không tệ, đợi đến khi đánh hạ Đường quốc rồi bản hầu sẽ nhớ công đầu của ngươi.”

“Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

Xạ Dương hầu nói vậy, chỉ là hắn vẫn còn chưa biết tên của đối phương là gì.

“Tạ ân hầu gia, tạ ân hầu gia.”

“Tội thần chính là phó thống lĩnh của Xích Long nhất tộc.”

“Tên dị tộc của tội thần chỉ sợ đại nhân nhớ không nổi, đại nhân cứ nhớ tên Đại Ngụy của ta, ta có tên Đại Ngụy.”

“Gia gia của ta có một phần huyết mạch Đại Ngụy, trong cơ thể ta cũng có huyết mạch Đại Ngụy, gia gia ta họ Lý, cha ta hy vọng sau này ta có thể làm việc hào phóng sảng khoái, làm người trung can nghĩa đảm, cho nên đã lấy cho ta một cái tên, là Lý Đại Đảm.”

“Hầu gia cứ gọi ta Đại Đảm là được.”

Đối phương nói lảm nhảm một tràng cuối cùng cũng nói ra một cái tên quái dị, làm cho Xạ Dương hầu thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Phó thống lĩnh? Thống lĩnh đâu?”

Xạ Dương hầu tò mò hỏi.

“Bị tội thần giết rồi, hắn cứ do dự không quyết, tội thần đã trực tiếp chém chết hắn, bây giờ bộ lạc Xích Long đều nghe theo lời nói của tội thần, mong hầu gia yên tâm, chắc chắn tội thần sẽ quét ngang hết tất cả các chướng ngại vì Đại Ngụy, giết sạch toàn bộ đám tạp chủng phản loạn này!”

“Chẳng qua ta hy vọng sau khi chuyện này qua đi, hầu gia có thể giúp cho tội thần một chuyện, chuyện mà cả đời này tội thần mơ ước nhất chính à đường đường chính chính được trở thành một người Đại Ngụy.”

“Nếu như hầu gia không chê, tội thần tình nguyện trở thành nghĩa tử của hầu gia.”

Lý Đại Đảm vô cùng kích động nói.

Những lời này của hắn đúng là không phải giả, trên thực tế thì quốc uy của Đại Ngụy đúng thật là đã ảnh hưởng đến những dị tộc này.

Dù sao vinh quang năm đó của Đại Ngụy cũng còn đó.

Mà dù lần này có rất nhiều quốc gia trở mặt nhưng trên thực tế thì đa số các quốc gia đều không muốn làm thế.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là các quốc gia này còn nhỏ yếu, trở mặt cũng không có lợi ích gì, có thực lực

mạnh mới đồng ý trở mặt.

Giống như bộ lạc Xích Long, chính là một nước nhỏ, dùng danh xưng quốc gia để xưng hô là vì muốn tạo nên cảnh vạn nước triều bái nên mới cho bọn họ tự xưng là quốc gia.

Chẳng qua bọn bọ đều tự xưng mình là tộc.

Dù sao thì xưng là quốc gia cũng có hơi không biết xấu hổ.

Mà Hứa Thanh Tiêu chính là bắt được điểm này, có người tạo phản nhưng cũng có người không muốn tạo phản.

Tập hợp hơn một trăm quốc gia để tạo phản có đúng không?

Ta sẽ làm cho nội bộ các ngươi tan rã.

Chương 769: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (2)

Trải qua một lần này, cam đoan trăm nước sẽ bắt đầu nghi kỵ nội đấu lẫn nhau.

Muốn làm cho mọi người đồng tâm hiệp lực?

Đại ca, ngươi chưa tỉnh ngủ sao? Ai không muốn mình trở thành bên thắng lớn nhất?

Có đôi khi nhìn thấy quốc gia khác phát triển tốt, so với mình phát triển không tốt bọn họ còn khó chịu hơn.

Lòng người là thứ phức tạp nhất trên thế giới này, mà vừa lúc Hứa Thanh Tiêu đang chơi đùa lòng người.

Diệt quốc ngươi, diệt tâm của ngươi.

Liên minh trăm nước?

Đi chết đi.

"Giết!"

Xạ Dương hầu không muốn dài dòng nữa, hắn cũng không đợi nữa mà gia nhập chiến trường.

Một vị vương hầu gia nhập vào chiến trường, có thể nói chính là đơn phương đồ sát.

Vốn là ở ngoại thành có hai vị vương giả tử phẩm nhưng vị tứ phẩm vương giả này bây giờ đã chạy vào nội thành.

Người có thực lực mạnh đã sớm chạy vào nội thành.

Ngoại thành thất thủ, đây đã là chuyện chắc chắn, ở lại chỉ có chờ chết thôi.

Bốn mươi vạn đại quân như lang như hổ, tứ phẩm vương giả cũng gánh không nổi. Một khi kết thành binh trận vậy thì chỉ có thể ngồi chờ chết.

Một canh giờ sau.

Thậm chí còn chưa đến một canh giờ.

Ngoài thành Đường quốc đã bị khống chế.

Năm mươi vạn đại quân trấn thủ ngoài thành Đường quốc đã bị Kỳ Lân quân Đại Ngụy dùng phương thức nghiền ép mà khống chế lại.

Phương thức tác chiến và thực lực của Kỳ Lân quân Đại Ngụy đã vượt ra xa so với bọn họ.

Năm mươi vạn đại quân ngoại trừ hai mươi vạn đã lần lượt chạy trốn ra, còn lại có đến gần bảy tám vạn bị tài sát, hơn hai mươi vạn tướng sĩ còn lại tất cả đều bị bắt.

Đa số người bị tàn sát đều là dị tộc, tướng sĩ Đường quốc rất thông minh, vào thời khắc quan trọng, cả đám người cùng đầu hàng.

Biết rõ đầu hàng và chết không có gì khác nhau nhưng bọn họ lại càng hiểu hơn chính là không đầu hàng thì sẽ càng chết thảm hại hơn.

Không bằng cứ dứt khoát đầu hàng, dù sao thì tất cả mọi người đều là đồng tộc, nói không chừng bọn họ sẽ có chút hy vọng sống.

Trận chiến này, Kỳ Lân quân Đại Ngụy giết đã đời.

Trận chiến này, Kỳ Lân quân Đại Ngụy giết quá uy phong.

Trận đánh trước đó uất ức bao nhiêu?

Công thành! Công thành! Công thành!

Chết nhiều huynh đệ như vậy mà kết quả lại không công được, sau đó còn bị đám chó chết này mỉa mai. Bây giờ thì sảng khoái rồi.

Không chỉ có nơi này.

Đột Lương và A Mộc Tháp cũng không khá hơn là bao.

Hai mươi vạn Kỳ Lân quân ở Đột Lương như vào chốn không người, chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi mà đã kết thúc trận đánh.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đột Lương cho rằng quốc gia mình sẽ không chịu cảnh khó khăn, lại còn tăng bốn thành quân sĩ cho A Mộc Tháp, cho nên binh lực bản thân Đột Lương cũng không còn nhiều, minh quân đến viện trợ con mẹ nó toàn là bọn làm phản.

Một canh giờ, Đột Lương hoàn toàn bị khống chế, không chỉ đơn giản là bị khống chế thôi đâu, tướng sĩ còn chết hơn một nửa, những người còn lại toàn bộ đều bị bắt trói, ngồi một đống ở hoàng cung.

Hoàng thất Đột Lương là thảm nhất, toàn bộ đều bị trói trước hoàng cung, nhục nhã to lớn như thế làm cho quốc quân hận không thể cắn lưỡi tự sát, nhưng trong mồm ông ta đã bị nhét đầy đồ vật, muốn tự sát cũng không thể tự sát được.

Quảng Dương hầu cũng không xem nhẹ, sau khi phá được Đột Lương xong thì lập tức cho người truyền tình báo quân cơ về, đồng thời tăng mười vạn binh đến A Mộc Tháp để viện trợ Lâm Dương hầu.

Dù sao thì binh lực của A Mộc Tháp cũng đầy đủ, lại thêm ba mươi vạn binh lực của Đường quốc, bản thân họ cũng có không ít binh lực, hai mươi vạn Kỳ Lân quân không phải không đánh thắng nổi mà là phải bỏ ra một cái giá đáng kể.

Nếu như lại tăng thêm mười vạn quân vậy thì sẽ có thể giảm bớt con số thương vong.

A Mộc Tháp.

Đúng là như vậy, hai mươi vạn Kỳ Lân quân muốn đánh hạ một A Mộc Tháp hùng mạnh thì đúng là rất khó.

Tổng binh lực của đối phương có tròn trăm vạn, một trăm vạn giao đấu với hai mươi vạn, lại thêm chuyện đang chém giết ở địa bàn nhà người ta, đúng là Kỳ Lân quân Đại Ngụy có hơi không chịu nổi.

Đánh một canh giờ cũng chỉ mới giết được có ba mươi vạn, dựa theo tốc độ này thì ít nhất cần phải có ba canh giờ mới có thể đánh hạ được A Mộc Tháp.

Điều này làm cho Lâm Dương hầu nhịn không được mà bực bội.

Hắn tự mình ra tay, một mình đấu với hai vị vương giả cũng không bị rơi vào thế hạ phong nhưng cũng chẳng chiếm được lợi ích gì.

Nhưng mà so với sự khó chịu của Lâm Dương hầu, quốc quân A Mộc Tháp mới là người cảm thấy khó chịu nhất.

Hôm nay ông ta đã hoàn toàn nhìn rõ Kỳ Lân quân Đại Ngụy khủng bố đến mức nào.

Hai mươi vạn Kỳ Lân quân Đại Ngụy giết đến làm cho trăm vạn hùng binh không ngừng bại lui, nếu như còn tiếp tục như vậy thì chỉ sợ ông ta cũng sẽ mau chóng trở thành vong hồn dưới lưỡi đao.

Ông ta không cam lòng! Cũng rất tức giận.

Rõ ràng tất cả mọi người đều là dị tộc, vì sao lại có loại phản đồ thế này?

Làm chó cho ai không được, sao cứ phải đi làm chó của Đại Ngụy?

Ông ta nổi trận lôi đình, lúc đầu dựa theo thực lực của A Mộc Tháp thì hai mươi vạn Kỳ Lân quân Đại Ngụy vốn không thể nào phá thành được, thật không ngờ đến chính những quân đồng minh mà ông ta tín nhiệm nhất lại con mẹ nó toàn là phản đồ.

Mở cửa biên giới thì thôi đi, lại còn có mấy đồng minh ác độc hôm qua hạ độc trong rượu, hại một nhóm tướng sĩ vốn chẳng thể ra sân giết địch được.

Mà bây giờ, Kỳ Lân quân Đại Ngụy đang giết rất khí thế, ai nấy cũng đang hăng máu gà làm cho ông ta thật sự rất khó chịu.

Bên trong quốc đô.

Đúng là hai mươi vạn Kỳ Lân quân giống như vừa cắn thuốc lắc vậy.

Mấy ngày gần đây bọn họ không ngừng công kích, không ngừng thương vong, cố nén một chút coi như xong, nhưng mỗi lần rút lui thì các tướng sĩ A Mộc Tháp lại sẽ ở đằng sau bắn lén sau đó nói những lời nhục mạ các kiểu.

Nếu như nói công thành là mệnh lệnh của bên trên thì tinh thần giết địch bây giờ có phân nửa là do bọn họ muốn giải quyết ân oán cá nhân.

Bên trong quốc đô.

Một Kỳ Lân quân Đại Ngụy đang nắm chặt tóc của một tên dị tộc, nói với giọng vô cùng to:

"Kỳ Lân quân bọn ta còn nhát gan hay không? Còn nhu nhược hay không? Còn không hả? Còn không hả?"

"Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, để ta đánh với, chừa cho ta đánh với."

"Đồ chó, còn to mồm không? Ỷ vào chuyện mình thủ thành thì cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất à? Sao không đánh nữa? Sao không tiếp tục bắn lén?"

Hai mươi vạn Kỳ Lân quân Đại Ngụy giết rất hung hăng, điều này đã vượt qua dự đoán ban đầu của Lâm Dương hầu.

Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng thôi, mấy ngày nay đám người này đánh quá uất ức rồi.

Bây giờ đã bắt được cơ hội, sao có thể bỏ qua cho đám người kia được?

Cũng vào lúc này, từng tiếng vó ngựa vang lên làm quốc đô rung động.

Chương 770: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (3)

Trong vương cung, có thám tử vội vàng hấp tấp chạy vào, vô cùng kích động nói:

“Báo! Báo! Có đại quân đang chạy về phía quốc đô! Hình như đó là quân đội đồng minh.”

Theo âm thanh này vang lên, A Mộc Tháp vương và không ít thần tử cùng nhau thở nhẹ ra một hơi.

Nhất là A Mộc Tháp vương, ông ta lại càng kích động đến nổi lệ nóng doanh tròng. Quân đội bạn cuối cùng cũng đến rồi.

Chỉ là ngay sau đó, lại có tin tình báo mới truyền đến:

“Báo! Thám báo vừa rồi sai rồi, không phải quân đội bạn mà là Kỳ Lân quân.

A Mộc Tháp vương: “…”

Văn võ cả triều: “…”

Đám người thật sự là không còn gì để nói. Đến lúc này rồi mà còn có thể phạm phải sai lầm như vậy? Chuyện này sao có thể làm cho bọn họ không phẫn nộ cho được?

“Người đâu, kéo tên thám tử này ra ngoài chém!”

A Mộc Tháp vương nhịn không được mà gầm thét, đây là sự kiên cường sau cùng của ông ta.

“Thừa tướng, tiếp theo nên làm gì đây? Cô vương nên làm cái gì đây?”

A Mộc Tháp vương nhìn về phía thừa tướng của mình, hoảng đến muốn khóc.

“Vương thượng, trước mắt chỉ còn có một con đường duy nhất có thể đi, trốn! Chúng ta rút lui về phía sau, đào vong đến Trần quốc, Trần quốc có bảy mươi hai thành, tất nhiên bọn họ sẽ tiếp nhận chúng ta.”

“Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt.”

“Vương thượng!”

Thừa tướng A Mộc Tháp còn có cách nào đâu? Cách duy nhất chính là chạy, ít nhất thì chạy đi rồi vẫn sẽ còn một hy vọng sống.

Viện binh của Kỳ Lân quân lại tới, đến hai mươi vạn cũng không đánh lại, người ta lại còn tăng thêm binh, ngươi lấy cái gì để đánh?

“Cô vương không cam tâm.”

A Mộc Tháp vương siết chặt nắm đấm, ông ta không cam tâm.”

Nhưng sau một khắc, thừa tướng lại tiếp tục mở miệng.

“Còn có một cách nữa.”

“Tử chiến! Tử chiến đến cùng!”

“Cùng lắm thì chết ở trong của thành, cũng coi như là có khí tiết.”

Thừa tướng chân thành nói.

Trong nháy mắt, A Mộc Tháp vương hít sâu một hơi, ông ta siết chặt nắm đấm hung ác nói:

“Được!”

“Chờ sắp xếp lại quân đội xong xuôi thì chúng ta sẽ giết ngược lại!”

A Mộc Tháp vương giận dữ hét lên, ông ta không cam tâm, trong lời nói tràn đầy vẻ khuất nhục. Ông ta biết Đường quốc đã không còn đáng tin cậy nữa, chạy trước mới là thượng sách.

Bằng không sẽ thật sự phải mất mạng.

A Mộc Tháp vương hạ lệnh xuống, trong lúc nhất thời, các tướng sĩ bắt đầu rút đi, trước đó đã có một bộ phận tướng sĩ chạy đi rồi, bây giờ đến cả vương thượng cũng đã hạ lệnh, còn gì mà không chịu chạy nữa?

Đáng tiếc chính là bên trên tường thành đã bị Kỳ Lân quân chiếm cứ từ lâu.

Từng cây nỏ được bắn ra, máy bắt đá trong thành cùng với các loại mũi tên lửa đã phát huy tác dụng cực kỳ lớn vào giờ khắc này.

Chạy càng nhanh thì chết cũng càng nhanh.

“Phong tỏa cửa thành!”

Giọng của Lâm Dương hầu vang lên.

Trực tiếp phong tỏa cửa thành.

Muốn chạy, các ngươi nằm mơ đi.

Sau nửa canh giờ.

Vì có được sự tiếp viện của mười vạn Kỳ Lân quân nên trận chiến này đã được giải quyết xong một cách gọn hàng, Kỳ Lân quân Đại Ngụy như dòng nước lũ quét ngang hết thảy.

Quốc đô A Mộc Tháp bị chiếm lĩnh, cờ của quân Đại Ngụy cắm ở bốn cửa thành lớn, tuyên cáo sự thắng lợi của Đại Ngụy.

Mà trước mắt chỉ còn lại Đường quốc.

Ngoại thành Đường quốc đã bị Kỳ Lân quân chiếm lĩnh.

Cho nên toàn bộ các tướng sĩ Đường quốc cũng bị phong tỏa cầm tù, trở thành tù binh, bị giết hay giữ lại thì phải chờ Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh.

Mà bên trong Đường quốc cũng đã loạn cào cào.

Tất cả các viện quân dị tộc đều đã bị một phong ý chỉ của quốc quân Đường quốc đuổi ra ngoài quốc đô, gần hai mươi vạn viện quân đều trợn tròn mắt.

Bọn họ đâu có làm gì đâu, thế mà lại bị xem như là gian tế rồi bị đuổi ra ngoài.

Kỳ Lân quân đang chờ bọn họ ở ngay bên ngoài, bây giờ đuổi bọn họ ra không khác gì là bảo bọn họ đi chịu chết.

Tướng sĩ thủ lĩnh của mười bảy nước không ngừng giải thích với Đường quốc nhưng lại bị mưa tên hầu hạ, trong lúc nhất

thời, tướng sĩ thủ lĩnh của mười bảy nước cũng hoàn toàn tức giận rồi.

Họ từ ngàn dặm xa xôi đến đây viện trợ, không ngờ lại đổi lấy sự lạnh lùng xa lánh?

Điều này ai mà chịu cho nổi?

Nhưng mà tức giận thì tức giận.

Nhưng bọn họ vẫn rất sợ, bốn mươi vạn Kỳ Lân quân, ai mà không sợ chứ?

Bọn họ muốn chạy nhưng mà toàn bộ đường chạy trốn đều có người của Kỳ Lân quân.

Hai mươi vạn viện quân vốn chẳng có sức đánh nổi một trận.

Vốn là muốn liều chết đánh cược một lần, nhưng mà thật không ngờ chính là Kỳ Lân quân cản đường lui không động thủ với bọn họ mà là là chiêu an.

Đúng vậy, chiêu an.

Đại Ngụy chiêu an bọn họ.

Viện quân mười bảy nước kích động hẳn lên, vốn cho rằng đây là một con đường chết, ai mà người lại được chiêu an?

Vì vậy, toàn bộ thủ lĩnh của mười bảy nước viện quân đều đi vào bên trong ngoại thành Đường quốc để gặp Xạ Dương hầu.

“Đám tội thần chúng ta!”

“Khấu kiến hầu gia!”

Tướng sĩ thống lĩnh của mười bảy nước cùng nhau quỳ gối trước mặt Xạ Dương hầu, tâm trạng của họ đang cực kỳ căng thẳng, sợ đây chỉ là một trò lừa bịp. Nhưng cũng không còn cách này, có phải trò bịp bợm hay không cũng chẳng còn cách nào khác.

Đường lui đều đã bị người ta phá hỏng rồi, liều chết đánh cược một lần trên cơ bản cũng sẽ không có kết cục tử tế, chẳng bằng cứ liều mạng thử xem.

Chắc không phải là lừa mình qua đó để giết đó chứ? Điều này cũng không cần thiết.

Hai mươi vạn huynh đệ bên ngoài cũng không ngốc, nếu như mình chết, bọn họ nhất định sẽ quậy lên, cho dù Kỳ Lân quân có hung hãn hơn nữa thì ngươi giết hai mươi vạn quân ta, ta có giết hai ba vạn quân của ngươi thì chắc là cũng không quá đáng?

"Hừ!"

"Nếu như không phải Hứa đại nhân cầu xin thay các ngươi thì theo ý của bản hầu, tất cả các ngươi đều đáng chết."

Xạ Dương hầu lạnh lùng mở miệng, hắn nhìn lướt qua đám người, bên trong ánh mắt mang đầy vẻ lạnh lùng.

Câu này nói ra làm cho đầu của các thống lĩnh cúi xuống càng thấp hơn. Bọn họ cũng uất ức lắm chứ bộ, nhưng còn cách nào nữa đâu? Đánh không lại người ta, ngươi còn có thể thế nào?

"Được rồi, mấy lời nói nhảm bản hầu cũng không muốn nói nhiều, bây giờ cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, một cơ hội hối cải để làm người mới."

"Tiến đánh quốc đô Đường quốc, dùng toàn bộ lực lượng để tiến đánh, chết bao nhiêu người bản hầu không quan tâm, nhưng những người còn sống sót thì bản hầu cũng có thể cam đoan với các ngươi."

"Sẽ không làm hại các ngươi, đương nhiên nhất định phải đợi đến sau trận chiến rồi lại nói."

Xạ Dương hầu nói ra điều kiện này, đây cũng không phải là lệnh của Hứa Thanh Tiêu mà là suy nghĩ riêng của hắn.

Chương 771: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (4)

Tiến đánh Đường quốc nhất định phải cần sức người, bốn mươi vạn Kỳ Lân quân hoàn toàn đủ, nhưng mà vấn đề là có sẵn hai mươi vạn người lại không dùng, lại bảo người của mình lên? Đây không phải là bị ngu sao?

Vừa lúc Đường quốc đuổi bọn họ ra ngoài, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng đám người này, bảo nhóm người này đi phản sát tướng sĩ Đường quốc.

Hai mươi vạn đại quân này mặc dù chưa chắc có thể đánh thắng, nhưng ít nhất có thể cắn rớt một miếng thịt của Đường quốc.

Đến lúc đó Kỳ Lân quân lại ra tay, hoàn toàn chính là ngồi không hưởng lợi.

Câu này vừa dứt, thống soái lãnh binh của mười bảy nước cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, dù sao thì giá trị lợi dụng duy nhất của họ cũng chỉ có vậy.

Chỉ là có người vẫn không nhịn được mở miệng nói:

“Hầu gia, bảo bọn ta chinh chiến cũng không thành vấn đề, nhưng sau khi trận chiến kết thúc, có thể thả cho bọn ta tự ý rời đi hay sao? Mong hầu gia cam đoan, bọn ta tuyệt đối không dám tái xâm phạm Đại Ngụy.”

Có người lên tiếng, hắn hy vọng được rời đi, giúp Đại Ngụy đánh Đường quốc thì bọn họ chịu, nhưng sau khi làm xong còn phải ở lại thì bọn họ có chút không vui.

“Các người có tư cách để bàn điều kiện à?”

Xạ Dương hầu lạnh lùng mở miệng, không hiểu sao hắn lại cảm thấy đám người này có hơi buồn cười.

Lại còn muốn bàn điều kiện?

Thật sự là buồn cười vô cùng.

Có tư cách gì mà đòi bàn điều kiện?

“Nếu như các ngươi đã không đồng ý, vậy thì cứ dựa theo ý của bản hầu mà làm, giết!”

Xạ Dương hầu lạnh lùng nói, hắn tìm đám người này chỉ là muốn lợi dụng một ít, đồng ý là tốt nhất, không đồng ý thì giết, bây giờ khí thế của Kỳ Lân quân đang cao, coi như hai mươi vạn đại quân bọn họ mang ý chí quyết sống mái một trận thì hắn cũng không sợ, nhiều nhất cũng chỉ xuất ra năm ngàn binh lực là đã có thể diệt được hai mươi vạn đại quân này.

Năm ngàn đấu với hai mươi vạn, hắn hoàn toàn không lỗ.

Thậm chí nếu hắn gia nhập vào chiến trười thì số thương vong sẽ càng ít.

“Mong hầu gia thứ tội, bọn ta đồng ý!”

“Hầu gia, bọn ta đồng ý.”

“Mong hầu gia thứ tội.”

Giờ khắc này, thống lĩnh mười bảy nước cũng lập tức ngoan trở lại, bọn họ biết mình không có tư cách để bàn điều kiện, mới chỉ thăm dò chút xíu, không ngờ rằng Xạ Dương hầu lại quả quyết như vậy.

Bọn họ tất nhiên không dám dài dòng.

“Được!’

“Cho nửa canh giờ chỉnh đốn lại, giết!”

Xạ Dương hầu chỉ cho bọn họ thời gian nửa canh giờ để chỉnh đốn, sau nửa canh giờ, bọn họ sẽ làm quân tiên phong xông lên giết.

Xạ Dương hầu lập tức cho người trông giữ đám dị tộc này chặt chẽ, cùng lúc đó, Xạ Dương hầu cũng không nhàn rỗi, để cho mười vị tướng lĩnh mỗi người lãnh năm vạn binh, đi tìm những quân địch còn đang lẫn trốn, còn có các loại tài nguyên, một thạch lương thực cũng không bỏ sót.

Những thứ này đều là chiến lợi phẩm, nhất định phải thống kê cho tốt, nghiêm túc thống kê.

Mà lúc này.

Quốc đô Đường quốc.

Bên trong Đường cung.

Vẻ mặt văn võ bá quan cả triều trắng bệch y như nhau.

Binh bộ Thượng thư Lâm Thu lại càng ngơ ngác hơn.

Vốn bọn họ còn cho rằng muốn công được thành, trừ khi chín mươi vạn đại quân Kỳ Lân quân đồng thời đánh đến, nếu không thì muốn đánh hạ Đường quốc là điều không thể nào.

Cho dù chín mươi vạn đại quân có cùng nhau công thành thì bọn họ cũng có cách để ngăn chặn trong nửa tháng.

Nhưng lại chưa hề nghĩ đến.

Một đêm!

Không, không phải một đêm.

Thời gian chỉ mấy canh giờ, ngoại thành Đường quốc đã không còn.

Bọn họ đã tính toán rõ ràng tất cả nhưng lại không ngờ Hứa Thanh Tiêu dùng đến chiêu này.

Điều này đúng thật là vô cùng độc ác.

Lúc này, đại điện hoàng cung, văn võ cả triều bắt đầu tranh luận.

Có người kiến nghị phải nghĩ cách rút lui ngay lập tức, có người đề nghị tử thủ quốc đô Đường quốc, cho rằng ngoại tộc đã bị đuổi ra ngoài, sẽ không còn gian tế nữa, cố tử thủ biên giới chờ đợi viện binh mới đến.

Đôi bên tranh luận cực gay gắt, nhao nhao túi bụi.

Đến cuối cùng, Đường vương đập xuống vương tọa một cái, tức giận quát:

“Im lặng hết cho trẫm.”

Sau khi Đường vương lên tiếng, gầm lên một cách giận dữ thì giờ khắc này, bên dưới đại điện đã yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều có hơi kinh sợ nhìn về phía Đường vương.

Mà bên trên vương tọa, Đường vương hằm hằm nhìn Binh bộ Thượng thư Lâm Thu, ông ta muốn hung hăng dạy dỗ Lâm Thu một phen nhưng nhìn thấy dáng vẻ Lâm Thu như thế, cuối cùng cũng chỉ thở dài.

Ông ta cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Bốn mươi vạn Kỳ Lân quân đã tập hợp ở ngoại thành, khoảng cách của cả hai chẳng qua cũng chỉ hai mươi dặm, mà ở trong ngoại thành còn cất giữ không biết bao nhiêu là lương thảo, nói một câu không dễ nghe thì nếu như Kỳ Lân quân chặt đứt đường vận chuyển lương thảo của bọn họ, nếu như so sánh về mặt tiêu hao thì quốc đô Đường quốc đúng là tiêu hao nhiều hơn Kỳ Lân quân Đại Ngụy.

Chỉ vì lúc trước chỉ lo nghĩ đến trận chiến thủ thành, mà ngoại thành là nơi quan trọng nhất, cơ hồ cả bảy thành lương thảo đều được đưa toàn bộ đến bên trong ngoại thành.

Đây đúng thật là mang tảng đá đập vào chân mình.

Chẳng qua vào lúc này, một âm thanh vang lên.

Là giọng của Lễ bộ Thượng thư Từ Mậu.

“Bệ hạ, thần có một kế.”

Theo giọng nói của Từ Mậu vang lên, Đường vương lập tức lấy lại tin thần, trong mắt mang theo sự vui mừng, nhìn về phía Từ Mậu nói:

“Ái khanh mau nói.”

Dưới điện.

Từ Mậu hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở miệng nói:

“Bệ hạ, thần có một kế.”

“Đầu hàng Đại Ngụy!”

Từ Mậu nói như vậy. Kế này nói ra xong, trong nháy mắt, vẻ chờ đợi trong ánh mắt của văn võ triều thần cả triều chẳng còn lại chút gì.

Còn tưởng rằng Từ Mậu có thể nghĩ ra cách gì hay lắm? Ai ngờ lại là cái này?

Đầu hàng Đại Ngụy? Cần ngươi nói sao?

Đôi mắt Đường vương lóe lên vẻ thất vọng nhưng hắn cũng không trực tiếp bác bỏ mà là nhìn về phía Từ Mậu nói:

"Ái khanh cứ nói đi."

Nghe thấy lời này, Từ Mậu cũng không nhiều lời:

"Bệ hạ, thần biết hai chữ đầu hàng nghe cực kì buồn cười."

"Nhưng trước mắt chỉ có cách này mới có thể bảo tồn Đường quốc ta thôi."

"Nếu không, Đại Ngụy chiếm cứ ngoại thành, có đầy đủ lương thảo, đối với chúng ta mà nói thì đơn giản chỉ là chết sớm hay chết muộn mà thôi."

"Một khi chúng ta đã không còn lương thảo rồi lúc đó mới chịu đầu hàng, Đại Ngụy sẽ đồng ý sao? Sẽ không đồng ý."

"Thôi thì không bằng cứ dứt khoát thẳng thắn đầu hàng vào lúc này."

"Đại Ngụy nhất định sẽ đồng ý, bởi vì đây chỉ là trận chiến thứ hai mà thôi, đằng sau còn có năm trận chiến đang chờ đợi Đại Ngụy."

Chương 772: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (5)

“Đại Ngụy không thể ở lâu, chúng ta đầu hàng Đại Ngụy, bồi thường tiền và lương thảo, đối với Đại Ngụy mà nói thì cũng là một chuyện tốt, cùng lắm thì bệ hạ tự mình đi đến quốc đô Đại Ngụy một chuyến, tự mình thỉnh tội với nữ đế.”

“Chúng ta đều là đồng tông đồng tộc, mặc dù Đại Ngụy giết những người đầu hàng nhưng đó cũng đều là dị tộc, cho nên thần cam đoan Đại Ngụy sẽ đồng ý tiếp nhận sự đầu hàng của chúng ta.”

“Hơn nữa thần còn có cách để cho Đại Ngụy dâng lợi ích cho Đường quốc, ba yêu cầu đưa ra trước đó cần phải sửa chữa một chút.”

“Kể từ đó, chúng ta cũng có cơ hội lựa chọn, như vậy Đại Ngụy cứ một đường hát vang, chúng ta thì không cần yêu cầu gì nữa, xem như là thức thời xin lỗi, Đại Ngụy cũng sẽ không so đo.”

“Nếu như Đại Ngụy chiến bại mà về, chúng ta lại yêu cầu tài vật, đây cũng không phải là chuyện gì đáng trách.”

“Bệ hạ, ý ngài như thế nào?”

Từ Mậu nói ra ý nghĩ của mình.

Ý nghĩ này cũng khá đơn giản, đơn giản chính là nói bây giờ nước nào cũng có chung kẻ địch. Mặc dù ta không có lương thực nhưng bây giờ ta đang giữ vững cả tòa quốc đô, ngươi muốn tiến đánh cũng phiền phức.

Nếu không thì như vậy đi, ta đầu hàng, dốc hết sức lực giúp ngươi, chẳng qua ngươi phải đồng ý mấy điều kiện của ta, đương nhiên mấy điều kiện này chắc chắn sẽ nằm trong phạm vi chịu đựng của ngươi, cam đoan ngươi chỉ lời chứ không lỗ.

Dù sao thì Đường quốc ta cũng đã đầu hàng.

Nếu như Đại Ngụy cả đường thuận lợi, ta không cần những điều kiện này nữa, ta ngậm miệng còn không được hay sao?

Nếu như Đại Ngụy chiến bại trở về, vậy ta sẽ trong lúc ngươi bệnh mà đòi mạng ngươi, dù sao thì Đường quốc cũng không chịu thiệt.

Đây chính là kế hoạch của Từ Mậu.

Đúng là như vậy, khi kế hoạch này được nói ra thì nhóm bách quan cũng thi nhau gật đầu, tán thưởng rằng kế này không tệ.

Đường vương cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhưng sau đó ông ta lại không nhịn được mà cau mày nói:

“Trong lúc quan trọng này mà còn ra điều kiện với Đại Ngụy, chẳng lẽ không sợ lại chọc giận Đại Ngụy hay sao?”

Đường vương hỏi.

“Không!”

“Bệ hạ, nếu như không yêu cầu này nọ thì ngược lại sẽ làm cho bọn họ nghi ngờ.”

“Bệ hạ, người thử ngẫm lại xem, bởi vì ngoại thành có dị tộc, nội thành không còn dị tộc, hơn nữa các cửa thành đều đã được các vị hoàng tử trấn giữ chặt chẽ, chẳng lẽ hoàng tử lại phản bội người?”

“Cho nên, Kỳ Lân quân Đại Ngụy muốn tấn công vào không thua gì khó như lên trời, ít nhất thì tử thủ một tháng không thành vấn đề, mà Ti Long vương nhất định cũng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để đến giúp đỡ chúng ta.”

“Đối với Đại Ngụy mà nói, bọn họ phải đối mặt với toàn bộ cuộc chiến, đối mặt với trăm nước mà không phải chỉ riêng một Đường quốc chúng ta, lựa chọn thế nào, tin chắc là bọn họ hiểu rõ.”

Từ Mậu nói một cách vô cùng tự tin.

Mà sự tự tin của hắn được thành lập bởi chuyện đến giờ Kỳ Lân quân Đại Ngụy vẫn không công vào thành.

Giờ khắc này, Đường vương trầm tư.

Sau khi do dự một hồi, Đường vương hít sâu một hơi, nhìn về phía Từ Mậu nói:

“Được! Cứ theo ý của ái khanh đi. Từ ái khanh, phong cho ngươi làm sứ giả đi thương lượng với Kỳ Lân quân.”

“Nếu như có thể làm được, bản vương phong tước vị cho ngươi.”

Đường vương vung tay lên hứa hẹn tước vị.

Trong nháy mắt, Từ Mậu hưng phấn, ông ta hướng về phía Đường vương bái một cái sau đó không nói hai lời, mang theo mấy tên văn thần trực tiếp đi tìm Kỳ Lân quân.

Ước chừng ba khắc đồng hồ sau.

Từ Mậu ngồi trên một chiếc xe ngựa, dùng tốc độ cực nhanh đi về phía cửa thành ngoại thành.

“Sứ giả Đường quốc Từ Mậu! Đến đây cầu kiến Xạ Dương hầu Đại Ngụy!”

Theo giọng của Từ Mậu vang lên.

Rất nhanh đã có người tiến vào báo cáo.

Không bao lâu, một nhóm quân đội xuất hiện trực tiếp đưa Từ Mậu vào trong thành.

Ngoại thành Đường quốc.

Quân Cơ xứ.

Xạ Dương hầu ngồi ngay ngắn trên ghế bành, các tướng lĩnh ngồi ở hai bên. Giờ khắc này, ánh mắt họ cao cao tại thượng.

Cảnh tượng rất quen thuộc.

Người đến vẫn là Từ Mậu.

Vẫn là sứ giả Đường quốc như cũ.

Chẳng qua mặc dù là như vậy nhưng Từ Mậu vẫn cao cao tại thượng, trong mắt tràn đầy vẻ ngạo mạn.

“Hạ quan Lễ bộ Thượng thư Đường quốc Từ Mậu, tham kiến Xạ Dương hầu.”

Từ Mậu cúi đầu về phía Xạ Dương hầu.

“Thả!”

Trong mắt Xạ Dương hầu mang đầy vẻ khinh miệt, chậm rãi phun ra một chữ.

Trong phút chốc, Từ Mậu sững sờ.

Thả? Thả này là có ý gì?

Ánh mắt ông ta mang vẻ khó hiểu nhìn về phía Xạ Dương hầu.

“Bảo ngươi có rắm thì mau thả, còn ấp úng cái gì?”

Tướng lĩnh ở một bên rống to.

Một câu nói làm cho sắc mặt của Từ Mậu đỏ lên.

Ông ta là Lễ bộ Thượng thư, là người đọc sách, nói chuyện như thế đúng là quá thô bỉ, sỉ nhục quá rồi.

Nhưng Từ Mậu cũng biết Kỳ Lân quân Đại Ngụy lúc này xưa đâu bằng nay.

Lúc trước Đường quốc không sợ Kỳ Lân quân Đại Ngụy.

Nhưng bây giờ.

Kỳ Lân quân Đại Ngụy đang chiếm cứ ngoại thành, tất nhiên là không thể không sợ hãi.

Cho nên Từ Mậu cố nhịn.

Ông ta nhìn Xạ Dương hầu, hít sâu một hơi nói:

“Hầu gia, Đường vương đồng ý đầu hàng, không hy vọng chiến loạn lại nổi lên, lần này chúng ta đều đã trúng gian kế của dị tộc, đến nỗi phải tự giết lẫn nhau.

“Bây giờ Đường vương đã hoàn toàn hiểu rõ, hối hận không thôi, cho nên phái hạ quan đến đây đầu hàng, mong hầu gia có thể tiếp nhận.”

Từ Mậu nói mục đích đến đây của mình ra.

“Ồ? Đầu hàng?”

“Thế mà Đường vương lại muốn đầu hàng à? Ha, bản hầu không nghe lầm đó chứ?”

Xạ Dương hầu lạnh nhạt mở miệng mỉa mai đối phương.

Chỉ là Từ Mậu cũng không có tức giận xíu nào mà chỉ nhìn về phía Xạ Dương hầu nói:

“Hầu gia, binh lực Đường quốc còn đây, là một thế lực hùng mạnh. Lần này Đại Ngụy bình loạn chắc cũng sẽ cần đến một lượng lớn binh lực, cũng cần các quốc gia ủng hộ.”

“Nhìn từ đại cục mà nói thì quốc đô của Đường quốc khá mạnh, về mặt vị trí địa lý thì vô cùng tốt, tiến có thể công, lui có thể thủ, nếu như Đường quốc đầu hàng, đối với Đại Ngụy mà nói quả thật là như hổ thêm cánh.”

“Ân oán trước đó Đường vương cũng đã nói sẽ đích thân đi đến Đại Ngụy để thỉnh tội với Nữ đế.”

“Mà nếu như cứ mãi giằng co như vậy, không phải là hạ quan muốn uy hiếp đâu, Kỳ Lân quân muốn phá được quốc đô Đường quốc đoán chừng trong nửa tháng cũng không thể phá nổi.”

“Mong hầu gia nể tình thiên hạ thương sinh, nể tình chín mươi vạn Kỳ Lân quân, nể tình bách tính Đường quốc mà dĩ hòa vi quý!”

Từ Mậu chậm rãi nói, ông ta vẫn thổi phòng Đường quốc như cũ đồng thời còn đứng ở điểm cao đạo đức để khuyên Xạ Dương hầu phải suy nghĩ một chút cho Kỳ Lân quân.

Nhưng lời còn chưa dứt.

Một tiếng vang lên, Xạ Dương hầu không nhịn được giận dữ mắng to:

“Chó chết!”

“Sớm không đầu hàng muộn không đầu hàng, con số chiến tử của Kỳ Lân quân trước sau cũng đã vượt qua năm vạn, trọng thương hơn tám vạn, lúc này ngươi mới kêu bản hầu nể tình Kỳ Lân quân?”

“Thế trước đó thì sao?”

Xạ Dương hầu giận dữ thét lên.

Chương 773: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (6)

Từ Mậu cúi đầu trước Xạ Dương hầu.

“Hầu gia bớt giận, tất cả những gì trước đó đều là do có kẻ châm ngòi, mong hầu gia minh giám.”

“Hi vọng hầu gia cũng có thể hiểu rõ đại cục, đừng nên xúc động.”

Câu nói này của Từ Mậu thật sự là làm cho người ta vừa tức vừa buồn cười.

Người một nhà bị giết nhiều như vậy, công thành lâu như vậy, chết nhiều người như vậy, Đường quốc vẫn cứ luôn phách lối chèn ép khí thế của Kỳ Lân quân, bây giờ lại biến thành do Xạ Dương hầu hắn xúc động rồi?

“Hay, hay, hay, thật sự là người đọc sách biết nói chuyện, không có lý cũng thành có lý.”

“Vậy được, đầu hàng thì có thể, bảo quốc quân Đường quốc quỳ xuống trước mặt bản hầu, mở biên giới Đường quốc ra, bản hầu đồng ý tiếp nhận đầu hàng.”

Xạ Dương hầu lên tiếng.

Đầu hàng đúng không?

Ta nhận.

Bảo quốc quân Đường quốc quỳ xuống rồi nói, còn phải mở cửa biên giới Đường quốc, thế thì còn có thể thương lượng được một chút.

Chỉ là câu này vừa dứt, Từ Mậu lại cười cười, lắc lắc đầu:

“Hầu gia nói đùa.”

“Lần này Đường quốc đầu hàng không phải vì không đánh mà hàng, mà là vì thiên hạ thái bình mà hàng.”

“Đường quốc sợ Đại Ngụy nhưng không sợ Kỳ Lân quân, lấy tình thế hiện tại thì Kỳ Lân quân Đại Ngụy càng cần đến Đường quốc hơn, cho nên chúng ta cũng không phải chiến bại mà hàng.”

“Mà là đầu hàng trong hòa bình.”

“Vì vậy Đường quốc có ba điều kiện. Nếu như hầu gia đồng ý thì Đường quốc nguyện ý đầu hàng, nếu như không đồng ý vậy thì quên đi.”

Từ Mậu nói vậy.

Nhưng câu này vừa dứt, tất cả các tướng lĩnh trong Quân Cơ xứ đều ngây ngẩn cả người.

Cái tên này có phải là kẻ ngốc không vậy?

Đầu hàng thì đầu hàng? Còn có kiểu đầu hàng thế này à?

Đặt điều kiện để đầu hàng?

Đại ca à, bây giờ chúng ta đã đánh hạ ngoại thành của các ngươi đấy.

Ngươi có thể hiểu rõ tình hình một chút được hay không.

Tất cả các tướng sĩ ai nấy cũng đều tức đến không nói nên lời.

Mà Xạ Dương hầu thì lại càng thiếu chút nữa bị tức đến muốn cười.

Cái tên Từ Mậu này, không phải bị tật gì đó về não đó chứ?

Sao nói chuyện như kẻ không có đầu óc vậy?

Nhưng Xạ Dương hầu không hề tức giận mà chỉ nhìn về phía Từ Mậu nói:

“Ba điều kiện gì?”

Từ Mậu hít sâu một hơi, cũng không cảm thấy chột dạ gì nói:

“Một, để ngoại thành lại cho Đường quốc!”

“Hai, ký cam kết trăm năm không xâm phạm lẫn nhau, bảo hộ sự an toàn của Đường quốc.”

“Ba, Đường quốc sẽ dành hết tất cả binh lực để ủng hộ Đại Ngụy, nhưng cụ thể sẽ do quốc quân của ta lựa chọn, đồng thời Đại Ngụy còn phải trợ cấp ngân lương cho Đường quốc, đương nhiên chuyện này có thể đợi đến sau chiến tranh rồi lại nói.”

Từ Mậu nói ra ba điều kiện kia.

Đối với những điều kiện lúc trước thì ba cái này cũng không tính là gì, thậm chí nói nếu như Đường quốc đầu hàng ngay từ đầu, ba điều kiện này có thể Đại Ngụy sẽ trực tiếp đồng ý.

Chỉ là đối mặt với ba điều kiện này.

Xạ Dương hầu cười.

Hắn cười ra tiếng.

Các tướng sĩ còn lại thì trầm mặc không nói.

Từ Mậu bị tiếng cười kia dọa cho có hơi sợ hãi, nhịn không được hỏi:

“Vì sao hầu gia lại cười?”

Lời này nói ra, Xạ Dương hầu đứng dậy nhìn về phái Từ Mậu, lạnh như băng nói:

“Bản hầu cười ngươi ngốc nghếch, sắp chết đến nơi rồi mà còn không biết thì coi như thôi đi, lại còn dám mở miệng bàn điều kiện thế kia?”

“Bản hầu cười Đường vương ngu xuẩn, phái loại người như ngươi tự đi tìm đường chết, quả nhiên là nực cười vô cùng.”

“Bản hầu cười não ngươi phẳng, thế mà lại có thể trở thành Lễ bộ Thượng thư của Đường quốc, ngươi nói coi có đáng cười không?”

Giọng Xạ Dương hầu lạnh như băng.

Mắng đến nỗi Từ Mậu có hơi sững sờ.

Chỉ là Từ Mậu cũng nhạy bén chú ý đến một câu, phái loại người như ngươi đến đây tự tìm đường chết?

Trong phút chốc, Từ Mậu không nhịn được tức giận nói:

“Hầu gia, cho dù ngài không đồng ý thì hạ quan cũng không có gì để nói.”

“Nhưng hai nước giao tranh không chém sứ thần, nếu như ngài trảm ta rồi, Đường quốc tuyệt đối không bàn đến chuyện nghị hòa.”

“Mặc dù Kỳ Lân quân anh dũng nhưng trong vòng mười lăm ngày tuyệt đối không thể nào đánh hạ biên giới Đường quốc được.”

“Xạ Dương hầu, hãy nghĩ lại đi!”

Từ Mậu nghiêm nghị hô lên.

Nhưng ngay sau đó, Xạ Dương hầu đã rút trường đao ra, khí thế vương giả trực tiếp nghiền ép Từ Mậu, làm ông ta quỳ trên đất không thể nào động đậy được.

“Ngu xuẩn!”

“Bản hầu cười ngươi ngu xuẩn.”

“Lúc trước các ngươi cũng nói bản hầu không thể công phá được ngoại thành Đường quốc.”

“Nhưng bây giờ thì sao?”

Xạ Dương hầu giẫm một chân lên vai Từ Mậu, lạnh giọng nói.

“Đó là do dị tộc đã bán đứng bọn ta, nếu không Kỳ Lân quân Đại Ngụy tuyệt đối không thể công vào.”

Từ Mậu rống to.

“Cùng một kế, vì sao không thể dùng hai lần?”

Xạ Dương hầu giết người thì diệt tim nói.

“Không thể nào, tất cả dị tộc đều đã bị đuổi đi.”

“Người thủ cửa thành chính là hoàng tử.”

“Hoàng tử của Đường quốc!”

Từ Mậu chân thành nói.

Chỉ là khi vừa nói đến đây, ông ta bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Con ngươi trong phút chốc phóng to ra.

“Không!”

“Không thể nào!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

Ông ta điên cuồng rống to, mà tay cầm chiến đao của Xạ Dương hầu lại vung xuống.

Giờ khắc này, Từ Mậu cảm nhận được sát cơ, một luồng sát cơ vô cùng khủng khiếp.

“Không!”

“Ngươi không thể giết ta, không thế giết sứ giả, không thế giết sứ giả.”

“Nếu như bị truyền ra ngoài, Đại Ngụy sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ.”

“Xạ Dương hầu, Xạ Dương hầu, hầu gia, hầu gia, ta sai rồi, ta sai rồi, ta không dám nữa.”

“Hầu gia, ta sai rồi, van xin ngài bỏ qua cho ta, bỏ qua cho ta.”

Ngay lúc đầu Từ Mậu còn có hơi giãy dụa, điên cuồng hô to rằng không thể giết sứ thần.

Nhưng khi bị sát cơ áp sát.

Ông ta hoàn toàn sợ đến tè ra quần, trong đầu trống rỗng, điên cuồng cầu xin tha thứ.

Phốc.

Khi chiến đao rơi xuống, Từ Mậu trừng to hai mắt.

Có chết ông ta cũng không dám tin.

Xạ Dương hầu lại chém sứ giả.

Mà giờ khắc này, trong đầu ông ta chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất.

Mình ăn no không có chuyện gì làm, đi gây phiền phức cho Xạ Dương hầu làm gì chứ.

Bịch bịch!

Những tùy tùng theo hầu sứ giả đến đây cũng cùng nhau quỳ trên mặt đất, bắt đầu khóc lớn hô lên, khẩn cầu Xạ Dương hầu đừng giết bọn họ.

Từ Mậu chết.

Xạ Dương hầu liền thấy thoải mái.

Hắn nhìn lướt qua đám người này, vốn cũng chẳng quan tâm.

"Đưa bọn chúng đến cửa thành, chém đầu thị chúng, lại đưa đầu của bọn chúng đến Đường quốc, cho bọn họ tận mắt nhìn thấy!"

Xạ Dương hầu để lại một câu nói rồi trực tiếp rời đi.

Cứ như vậy.

Hai khắc đồng hồ sau.

Thủ cấp của bọn người Từ Mậu bị người dùng mũi tên trực tiếp ghim ở trên cửa thành, bên trên còn có ghi một tờ giấy.

Nội dung tờ giấy rất đơn giản.

Hai nước qua lại không chém sứ.

Đường quốc đã diệt nên không còn sứ thần.

Chương 774: Sứ Thần Đến? Giết Sứ Thần! Đường Quốc Thất Thế! Đường Vương Phun Máu! (7)

Nửa khắc đồng hồ sau, trong vương cung vang lên tiếng gầm của Đường vương.

Vương triều Đại Ngụy đã không xem bọn họ là người nữa.

Tròn nửa canh giờ.

Đường vương mắng tròn nửa canh giờ.

Chém sứ giả, là một sự sỉ nhục to lớn.

Không, là một sự sỉ nhục lớn bằng trời.

Cuối cùng, Đường vương giận dữ hét lên:

“Toàn quân nghe lệnh, tử thủ biên giới!”

Đây là quân lệnh của Đường vương.

Giết người của ta đúng không?

Vậy ta sẽ tử thủ biên giới.

Dị tộc đều đã bị ta đuổi đi rồi, các ngươi còn có mưu kế gì nữa, cứ bày ra hết đi.

Nhưng khi mệnh lệnh được đưa ra chưa đến một khắc đồng hồ.

Một giọng nói đã vang lên.

“Báo! Thập hoàng tử thông đồng với địch! Mở cửa biên giới, hai mươi vạn dị tộc làm tiên phong giết đến, thỉnh vương thượng hạ chỉ.”

Theo âm thanh này vang lên.

Đường vương sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

“Thập!… Thập… Thập hoàng tử thông đồng với địch?”

Văn võ cả triều xôn xao.

Mà sau khi Đường vương nghe được tin tức này, trước mắt cũng không khỏi tối sầm lại.

Sau một khắc, ông ta thổ huyết hôn mê ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt, văn võ cả triều tuyệt vọng.

Thập hoàng tử cũng đã thông đồng với địch rồi.

Vậy còn đánh cái gì nữa.

Đường quốc!

Thật sự xong đời rồi!

Hứa Thanh Tiêu… Trận chiến này phong thần!

Quốc quân Đường quốc tính trăng tính sao cũng chẳng hề tính tới chuyện người phản bội mình lại là con mình.

Còn là con ruột nữa, con mẹ nó chứ?

Hứa Thanh Tiêu quá gian trá, quả thật là chơi bẩn đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Chiêu châm ngòi ly gián, chèn ép lôi kéo này chơi đến mức mây trôi nước chảy.

Đầu tiên là tập kích Phàn quốc vào ban đêm, khi tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ sẽ tiếp nhận đầu hàng thì Hứa Thanh Tiêu lại giết hàng, làm bên chuyện khiến thiên hạ chấn kinh, bức ép trăm nước phải uống máu kết minh.

Vốn cho rằng mọi người có thể đoàn kết nhất trí, thật không ngờ tới chính là Hứa Thanh Tiêu lại không tìm một nước mạnh để hợp tác mà lại tìm một vài quốc gia bị coi là pháo hôi mà hợp tác, vào thời điểm mấu chốt, khiến cho bọn họ thay đổi càn khôn.

Chiêu này gọi là kế giết hàng bức minh, ly gián phản phúc.

Trong vương cung Đường quốc.

Văn võ bá quan đã hoàn toàn mất đi hết mọi niềm tin.

Đầu tiên là viện quân bán đứng, bây giờ đến hoàng tử nhà mình bán đứng, Lễ bộ Thượng thư bị chặt đầu, Binh bộ

Thượng thư đã choáng váng, quốc quân lại còn tức giận đến mức hộc máu ngất đi.

Xem như bọn họ có muốn ổn định đại cục thì cũng vô dụng mà thôi.

Bây giờ chết chắc.

Thần tiên đến cứu cũng vô dụng.

Thật ra nói tới nói lui cũng vẫn là do quá tự phụ, chỉ trách Binh bộ Thượng thư Lâm Thu đã quá tự tin.

Từ khi vừa mới bắt đầu hắn ta đã xem thường Hứa Thanh Tiêu, cho rằng một tên thư sinh vốn sẽ chẳng hiểu được chiến lược.

Bây giờ thì hay rồi, cũng bởi vì tự phụ như vậy cho nên mới bị người ta hốt sạch quê quán chỉ trong một đêm. Trận chiến này, Hứa Thanh Tiêu đã nói cho thế nhân hiểu rõ cái gì gọi là mưu lược thật sự.

Đại Ngụy thu hoạch toàn thắng.

Đúng thật chính là thu hoạch lớn, toàn thắng đó, chỉ dùng sinh mạng của năm vạn tướng sĩ đã diệt được ba nước.

Mặc dù năm vạn tướng sĩ chết đi không thể sống lại nhưng tài nguyên của ba nước cộng lại cũng đủ cho Đại Ngụy nuôi được đại quân năm mươi vạn.

Nói như vậy chẳng hề khoa trương chút nào.

Tù binh, lương thảo, binh khí, tài nguyên của ba nước cùng với các loại tài nguyên khoáng mạch vân vân.

Thậm chí bọn họ đều đã nghĩ đến Đại Ngụy sẽ rút cạn máu của Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương như thế nào.

Ba quốc gia làm công cho Đại Ngụy một trăm năm.

Suy nghĩ lại một chút, nếu như triều đình Đại Ngụy biết đươc tin tức này, Hộ bộ thượng thư có thể cười ra nước mắt không nhỉ?

Mà bên trong biên giới Đường quốc.

Thập hoàng tử khóc thét, hướng về phía hoàng cung nói:

“Phụ hoàng, hài nhi có lỗi với người.”

“Phụ hoàng, người đừng nên trách hài nhi, cổ nhân nói thù giết cha, nếu như không báo thì uổng là con cái.”

“Hôm nay hài nhi sẽ đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với người.”

Thập hoàng tử khóc thét lên, vừa khóc vừa cắt đứt tóc mình, sau một khắc, hắn hít sâu một hơi rồi mở cửa thành ra, dáng đứng thẳng tắp nói:

“Cung nghênh Kỳ Lân quân Đại Ngụy vào thành!”

Giờ khắc này, thập hoàng tử không còn bất kỳ phiền lo gì nữa, thay vào đó là sự hưng phấn và kích động.

Ở Đường quốc, hắn là thập hoàng tử, nhưng lại là vị hoàng tử vô dụng nhất, không được sủng ái thì thôi đi, thế mà không có năng lực gì, muốn ngồi không chờ chết cũng không được. Dù sao thì thái tử đa nghi, một ngày nào đó rất có thể hắn sẽ bổ một đao về phía mình.

Cho nên so với bị người ta ép chết thì chẳng bằng mượn tay địch nhân giải quyết những chuyện phiền toái này.

Hắn được làm hoàng đế Đường quốc, lại còn có thể ôm đùi Đại Ngụy, cớ sao lại không làm?

Giọng nói của thập hoàng tử vừa vang lên, hai mươi vạn đại quân dị tộc cùng nhau chém giết với các tướng sĩ Đường quốc.

Tướng sĩ Đường quốc chẳng có bất kỳ ai chỉ huy cho nên liền giống như gà con, bị tướng sĩ dị tộc giết loạn.

Chẳng cần đến Kỳ Lân quân Đại Ngụy phải ra tay.

Đám tướng sĩ dị tộc này ai nấy cũng đang tức anh ách.

Bọn họ có lòng tốt đến hỗ trợ, ai ngờ đến lại bị đám đồ chó này đuổi đi?

Bây giờ thì hay rồi ha? Ông đây lại trở về rồi.

Các huynh đệ, giết cho ông.

Hai mươi vạn đại quân gần như là quét ngang mà tới, Kỳ Lân quân Đại Ngụy ở sau lưng cũng nhanh chóng theo vào, chẳng

qua có dị tộc tấn công rồi, mục đích của bọn họ lại càng thêm rõ ràng, khống chế cửa thành, giữ vững không cho ai thoát đi.

Thời gian chưa đến hai nén nhang.

Âm thanh đầu hàng vang lên.

“Đường vương tự sát rồi!”

“Đường vương tự sát rồi!”

“Đừng giết nữa, đừng giết nữa.”

“Bọn ta đầu hàng, bọn ta đầu hàng.”

Những tiếng khóc thảm thương vang lên, mắt thấy đại thế đã mất, sau khi Đường vương tỉnh lại cũng đã làm một chuyện oanh oanh liệt liệt cuối cùng, chính là tự vẫn trong cung.

Sau khi tin tức Đường vương tự sát truyền ra, dân chúng Đường quốc đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Về phần tướng sĩ Đường quốc, bọn họ vốn đã không còn có tâm tư đánh trận, vừa nghe tin đến Đường vương cũng đã tự sát rồi thì liên tục bỏ đao trong tay xuống.

Hành động này làm cho đám quân dị tộc tức gần chết.

Đã chuẩn bị sẵn sàng tâm thế xông lên giết rồi, mới giết được có một tẹo mà kết quả đã đầu hàng là sao?

Có cần phải làm cho người ta bực mình vậy hay không?

Nhưng đối phương đã đầu hàng, dù bọn họ có oán giận thì cũng không dám tiếp tục giết.

Là giết hay giữ, tất cả còn cần phải xem theo ý của Xạ Dương hầu.

Chương 775: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (1)

“Khống chế tất cả những động thái trong thành, không cho phép bất kì kẻ nào ra vào, thống lĩnh các nước chờ ở hoàng cung.”

Biết chuyện Đường vương tự sát, Xạ Dương hầu cũng không nhịn được mà mắng một tiếng đồ bỏ đi. Trong mắt người khác, Đường vương xem như có cốt khí nên lựa chọn tự sát, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, người đã đến địa vị này, bất luận là như thế nào thì cũng đều muốn sống.

Vì sao lại muốn chết? Là bởi vì Đường vương biết, sống sót còn đau khổ hơn so với cái chết, bị sỉ nhục đủ kiểu là chuyện nhỏ, bị đưa đến Đại Ngụy chịu đựng vô số cực hình, rất có thể sẽ bị lăng trì xử tử.

Cho nên lựa chọn tự sát không phải là anh dũng mà là sợ hãi, sợ sệt, là thứ hèn nhát.

Nhưng bất luận là như thế nào thì không tốn một binh một tốt mà đã thắng được trận chiến này, Xạ Dương hầu không còn gì để nói, bảo người ta cứ khống chế quốc đô trước là được.

Bao gồm cả tướng sĩ Đường quốc.

Nhưng hai khắc đồng hồ sau.

Bước đi của Xạ Dương hầu cực nhanh nhưng cũng phải mất đến hai phút đồng hồ mới đi đến hoàng cung Đường quốc được.

Trong vương cung từ lâu đã lộ ra vẻ vô cùng bối rối, các thái giám nô tài ai nấy đều quỳ trên mặt đất, bọn họ không có chỗ để trốn.

Văn võ bá quan cũng muốn chạy nhưng chạy đâu thoát được, chỉ có thể kiên trì đợi ở nơi này chờ xử lý.

Mấy tên văn thần sợ chết đã trực tiếp treo cổ tự sát.

Mà một vài võ tướng cũng biết đại thế đã mất, cũng tự vẫn chết.

Võ giả treo cổ rất khó chết, dù sao thì cũng có thể nín thở.

Đi vào trong vương cung.

Liền nhìn thấy thi thể của Đường vương đang ngồi trên vương tọa.

Thập hoàng tử đi theo Xạ Dương hầu một đường cũng đứng bên cạnh, lúc nhìn thấy cha mình chết trên vương tọa, thập hoàng tử cũng chẳng có chút chua xót khổ sở nào, ánh mắt ngược lại càng thêm bình tĩnh.

Điều này làm cho Xạ Dương hầu không nhịn được nhíu mày.

"Ông ta là phụ thân ngươi, vì sao ngươi chẳng thấy đau khổ chút nào vậy?"

Xạ Dương hầu nhịn không được hỏi.

"Hầu gia, ta đã đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, mong hầu gia yên tâm, từ nay về sau tại hạ chính là người Đại Ngụy, tất cả Đường quốc đều nghe lời Đại Ngụy, cho dù có dâng hiến Đường quốc cho Đại Ngụy ta cũng nguyện ý."

Thập hoàng tử cũng nói thẳng luôn, sau khi hắn nói rõ nguyên nhân, trong lúc nhất thời, Xạ Dương hầu cũng không biết phải nói như thế nào.

Vô tình nhất là nhà đế vương mà.

"Treo thi thể của ông ta trong thành, để cho dân chúng và các tướng sĩ Đường quốc được nhìn cho rõ."

Xạ Dương hầu lên tiếng.

Sau đó, mấy Kỳ Lân quân trực tiếp dọ thi thể của Đường vương đi, lại chuẩn bị một chỗ ngồi mới cho Xạ Dương hầu.

Đường quốc bị đánh hạ.

Tiếp theo đó còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Bước đầu tiên chính là khống chế quốc đô và ngoại thành Đường quốc, nhất định phải nhanh chóng nắm được, đề phòng có ngoại địch đột nhiên tập kích. Mặc dù khả năng có ngoại

địch tập kích gần như không có nhưng đề phòng khi chuyện chưa xảy ra thì không bao giờ sai.

Bước thứ hai là quét dọn chiến trường, kiểm kê thương vong, mặc kệ là quân địch hay là quân ta, như vậy mới có thể biết được tình báo chủ yếu của tình hình trận chiến này.

Bước thứ ba chính là kiểm kê chiến lợi phẩm, bạc, lương thảo, quân nhu phẩm, các thứ vân vân toàn bộ đều phải được tính toán rõ ràng ra, cái này cần phải báo cáo về, là tin mừng.

Giờ khắc này, Xạ Dương hầu cũng không biết con số cụ thể là có bao nhiêu chiến lợi phẩm, nhưng ngẫm lại thì biết.

Trong Đường quốc là quốc gia giàu có nhất trong ba nước cùng với A Mộc Tháp và Đột Lương, lại thêm có những thứ viện trợ của các vương triều liên minh với bọn họ.

Ngẫm lại là biết, chắc chắn là một món hời khổng lồ.

Cái này nếu như được kiểm toán hoàn thiện. Đệ trình lên, con mẹ nó tự hắn cũng được coi là đã lập được một công lao lớn.

Đương nhiên Xạ Dương hầu biết sở dĩ chiến dịch này có thể thắng trên cơ bản bảy thành đều là dựa vào Hứa Thanh Tiêu, ba thành còn lại là dựa vào sự hăng say chiến đấu của mọi người.

Nhưng nếu như không có Hứa Thanh Tiêu, trận chiến này ít nhất sẽ phải đánh đến mấy tháng, thậm chí xác suất thắng được cũng rất nhỏ, trừ phi là ngươi cược làm liều, mang chín mươi vạn đại quân đi phá thành.

Nhưng không ai dám làm như vậy cả, Xạ Dương hầu hắn cũng không dám đưa ra quyết định cỡ này, một khi thua thì chín mươi vạn đại quân đều sẽ không còn.

Hắn tuyệt đối không muốn bị xét nhà.

Thật sự chẳng nói đùa chút nào đâu.

Ba chuyện, Xạ Dương hầu phân phó cho tướng lĩnh đi làm.

Cẩn cẩn thận thận, tuyệt đối không thể tính sai.

Cũng ngay vào lúc này, đột nhiên giọng nói của thập hoàng tử bỗng vang lên.

“Xạ Dương hầu, ta biết trong cung có một bảo khố, phụ hoàng ta, không đúng, là Đường vương, Đường vương đã giấu hết tất cả những vật quý giá vào trong đó.”

“Nghe nói bên trong còn có một gốc dược vương.”

“Có cần ta lấy cho ngài xem hay không?”

Thập hoàng tử đứng ở bên cạnh cứ như đang suy nghĩ gì đó, nhưng đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện, bí mật bảo khố của Đường vương.

Kết quả là hắn đã trực tiếp mượn hoa hiến phật.

So với đợi khi nó bị Kỳ Lân quân Đại Ngụy điều tra ra thì không bằng tự hắn nói thẳng ra, như vậy cũng được tính là một công lao.

Nhưng lời này nói ra.

Làm cho trong lòng Xạ Dương hầu có hơi kinh ngạc.

“Dược vương?”

Hắn biết giá trị của thứ này.

Chẳng qua ngoài mặt Xạ Dương hầu cũng không nói lời nào, hắn mang vẻ bình tĩnh nói:

“Lấy ra xem thử.”

“Người đâu, hộ tống thập hoàng tử, không đúng, là tân hoàng Đường quốc đi lấy quốc bảo.”

Xạ Dương hầu bảo người đi lấy bảo vật cùng thập hoàng tử.

Hắn đúng là có hơi kích động cho nên đã xưng hô sai.

Mà sau khi thập hoàng tử nghe thấy hai chữ tân hoàng thì lại càng kích động hơn vạn phần, hưng phấn vô cùng, trực tiếp mang Kỳ Lân quân đi vào trong hoàng cung.

Sau khi thập hoàng tử rời đi.

Xạ Dương hầu mới nuốt một ngụm nước bọt.

Dương vương đó!

Thứ này vương triều Đại Ngụy tất nhiên là có nhưng tuyệt đối cũng không nhiều bao nhiêu, không phải nói vương triều Đại Ngụy không có năng lực mà là loại vật này, người trong thiên hạ đều tranh nhau muốn đoạt lấy.

Hơn nữa giá trị của thứ này liên thành, nhưng vấn đề là một người chỉ có thể ăn được một cây, nếu bảo vương triều Đại Ngụy tiêu pha mười mấy vạn lượng bạc để mua nó thì vương triều Đại Ngụy đúng thật là không nỡ, nhưng giá trị của dược vương lại không chỉ mười mấy vạn lượng bạc thôi đâu.

Cho nên nó mang tính chất vô cùng đặc biệt.

Trong cung điện có không nhiều người, tất cả mọi người đều là thân tính của mình.

Gốc dược vương này.

Xạ Dương hầu động tâm, nhưng không phải muốn cho mình dùng mà là muốn đem thứ này cho Hứa Thanh Tiêu.

Chương 776: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (2)

Chỉ là nghĩ một hồi, Xạ Dương hầu lại không dám nuốt riêng, chuyện này nếu như bị phát hiện thì vốn hắn có công, sơ sẩy một chút thì trở thành đại tội.

Nghĩ đến đây, Xạ Dương hầu vẫn lắc đầu một cái, thôi thôi, vẫn nên trung thực dâng lên đi thôi.

Không cần thiết phải gây nên phiền phức như vậy.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ.

Thập hoàng tử trở lại, không chỉ mình hắn trở lại mà còn mang theo mấy trăm Kỳ Lân quân Đại Ngụy trở lại.

Bảo vật chồng chất như núi lần lượt được bày ra trước mặt Xạ Dương hầu.

Chén lưu ly gì đó, ngọc sức mã não gì đó còn có đai lưng vàng, toàn bộ đều là những thứ cực kỳ quý giá.

Muôn màu rực rỡ, Xạ Dương hầu xem mà tắc lưỡi không thôi.

Đây đúng thật là…

Giàu nứt đố đổ vách mà.

“Đám đồ chó này bình thường cứ nói mình nghèo khổ, khi Đại Ngụy gặp nạn chỉ viện trợ được mấy chục vạn lượng bạc, ai ngờ tới lại có nhiều bảo vật như vậy.”

“Đúng thật là đáng chết mà.”

Nhìn qua những bảo vật này, Xạ Dương hầu thật sự không biết nên nói gì cho phải, mỗi một món bảo vật đâu chỉ mấy chục vạn lượng bạc thôi.

Không nhìn ra, đúng là không nhìn ra mấy nước nhỏ này thế mà lại giàu có đến vậy.

Đây chỉ vỏn vẹn là bảo khố tư nhân của vua một nước thôi đó, vậy quốc khố sẽ có bao nhiêu bạc nhỉ?

Giờ khắc này, Xạ Dương hầu cảm thấy, trận chiến này sẽ làm cho Đại Ngụy giàu to.

Kiểm kê chiến lợi phẩm cần phải mất một khoảng thời gian rất dài, sỡ dĩ việc kiểm kê đồ của phàn quốc hoàn thành nhanh như vậy chính là vì chủ yếu là Phàn quốc không phải là quá to lớn, lại thêm thứ cần tra chẳng qua cũng chỉ là ngân lượng, lương thảo, và một bộ phận quân nhu phẩm.

Nhưng đệ nhị quân của Đại Ngụy tấn công ba quốc gia lận, mà tài phú của ba quốc gia này cộng lại, có thể tưởng tượng được là khủng bố đến mức nào.

Nhưng kiểm kê chiến lợi phẩm là một chuyện.

Điều quan trọng là cần phải đưa tin chiến thắng về Đại Ngụy.

Một canh giờ sau.

Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong Văn Hoa điện.

Khi thiên chỉ của ba vị hầu gia Xạ Dương hầu, Quảng Dương hầu và Lâm Dương hầu đưa tới, toàn bộ đại điện đều không khỏi đưa mắt nhìn sang.

Bọn họ không biết tình hình chiến đấu như thế nào, bây giờ ba vị hầu gia lại gần như là gửi thiên chỉ đến cùng một lúc làm cho bọn họ cảm thấy rất tò mò.

Ba vị hầu gia đều giống nhau, sau khi kiểm kê xong số thương vong thì cùng nhau truyền tình báo đi.

“Bẩm! Đột Lương đã bị đoàn quân thứ hai của Đại Ngụy đánh hạ, quân ta điều đi hai mươi vạn, tử chiến hai ngàn, trọng thương sáu ngàn, giết năm vạn địch nhân, quân đầu hàng hai mươi vạn, đại thắng!

“Bẩm! nước A Mộc Tháp đã bị đệ nhị quân của Đại Ngụy đánh hạ, quân ta có hai mươi vạn người, chiến tử bảy ngàn, trọng thương một vạn tư, giết được mười hai vạn quân địch, hàng quân bốn mươi vạn, đại thắng!”

“Bẩm, Đường quốc đã bị đệ nhị quân của Đại Ngụy đánh hạ, quân ta có bốn mươi vạn, chiến tử một ngàn năm trăm người,

trọng thương hai ngàn người, diệt chín mươi vạn địch, hàng quân bảy mươi vạn, đại thắng!”

Đây là tin tức mà ba vị hầu gia truyền đến.

Binh lực của Đột Lương không đủ, Kỳ Lân quân đánh hạ dễ như trở bàn tay, chỉ chết hai ngàn người và trọng thương sáu ngàn người đã lấy được quốc đô, cho nên tỉ lệ trọng thương sống sót tăng lên rất nhiều. Dù sao thì cũng có thể an tâm tu dưỡng, hao tổn nhiều nhất chỉ một thành.

Quốc lực A Mộc Tháp tương đối hùng hậu, Đường quốc chi viện ba mươi vạn quân, lại cộng thêm có viện trợ từ Đột Lương cùng với binh lực của bản thân A Mộc Tháp, đợi đến lúc bị diệt mười hai vạn rồi mới chịu thành thật đầu hàng, chẳng qua Đại Ngụy cũng chỉ tổn thất bảy ngàn tướng sĩ.

Sau cùng chính là Đường quốc, binh lực của Đường quốc là hùng hậu nhất nhưng lại thua thảm nhất, Đại Ngụy chỉ hao tổn một ngàn năm trăm binh lực, số trọng thương cũng không xem là nhiều.

Đây không chỉ là thắng lớn mà là thắng một cách nghiền ép.

Tính số binh lính đã chết trận trước đó thì tổng cộng có chừng năm vạn, số lượng binh lính trọng thương đến chết thì hơn sáu vạn người, bình định tam quốc.

Chín mươi vạn đại quân thương vong chẳng đến một phần mười, lại còn đánh hạ được thành đồng Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương.

Đúng thật là không thể tưởng tượng nổi.

Bên trong Văn Hoa điện.

Sau khi nhìn thấy nội dung này, các vị vương hầu quốc công ai nấy cũng đều trợ mắt há mồm.

Nhóm Thượng thư lục bộ sau khi nhìn thấy nội dung này, người nào người nấy cũng đều lặng ngắt như tờ.

Kỳ Lân quân Đại Ngụy là một trong những chiến lực mạnh nhất của Đại Ngụy, nếu như cứng đối cứng thì chín mươi vạn

đối địch với hơn hai trăm vạn mà chỉ trả giá sáu vạn thì đúng thật không tính là thu hoạch đại thắng.

Nhưng vấn đề là Đại Ngụy là quân công thành, đa phần chiến sĩ chết đi toàn là vì công thành, nếu như không phải là vì công thành, sao có thể chết được?

Nhưng thứ làm cho văn võ bá quan rung động cũng không phải là kết quả trận chiến mà là mưu lược của Hứa Thanh Tiêu.

"Thủ Nhân, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Vì sao trong tình huống Kỳ Lân quân phân thành ba đường mà có thể đánh hạ được tam quốc chỉ trong vòng một đêm?"

Có liệt hầu thật sự là nghĩ mãi không thông, ba bốn ngày trước đó chỉ công thành thôi cũng làm không xong, nhưng trong vòng một đêm mà Hứa Thanh Tiêu đã có thể phá được cửa thành ba nước, hơn nữa còn dùng phương thức nghiền ép để chiếm lĩnh ba nước.

Điều này thật sự là không thể nào hiểu nổi.

Khi vị liệt hầu này hỏi đến, đám người cũng không nhịn được mà cùng nhau nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

Cảm nhận được sự tò mò của đám người, Hứa Thanh Tiêu cũng không cố làm ra vẻ thần bí nữa, bây giờ đã đánh hạ được ba nước, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà thở nhẹ ra một hơi.

"Các vị đại nhân."

"Trong mắt Hứa mỗ, trận chiến này cũng không phải là trận chiến công thành."

"Mà là trận chiến công tâm."

"Giết hàng Phàn quốc là chuyện Hứa mỗ cố ý làm ra, mục đích của nó chính là để cho bọn họ đoàn kết một lòng."

"Cường quốc đoàn kết thì đúng là có thể cường cường liên thủ, nhưng ngày đó khi muốn vạch tội Hứa mỗ, lấy Ti Long

tộc cầm đầu, vì để làm cho thanh thế lớn mạnh cho nên đã lôi kéo theo rất nhiều nước nhỏ."

Sự đoàn kết giữa các nước lớn chỉ đơn giản là vì lợi ích cộng đồng, nhưng những nước nhỏ kia thì lại chẳng có bất kỳ lợi ích gì, thậm chí còn có thể bị các nước lớn kia chú ý tới."

"Từ đó biến thành quân tiên phong đi chịu chết."

"Hứa mỗ bắt được điểm ấy cho nên khi chuẩn bị chiến tranh với Đường quốc, ta cũng đã cho người liên hệ với những nước nhỏ này. Trước các cường quốc, việc Đại Ngụy chiêu an nhìn có vẻ như là ở vào thế yếu nhưng trong mắt các nước nhỏ thì sự chiêu an của Đại Ngụy chính là đang lôi kéo."

"Hơn nữa bọn họ đã vô cùng rõ ràng trong chiến dịch này, bọn họ chẳng thể có được chút lợi ích gì nhưng đi theo Đại Ngụy ta thì tất nhiên sẽ có lợi ích cực lớn, vì vậy bọn họ gia nhập trận doanh Đại Ngụy ta vô điều kiện."

Chương 777: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (3)

“Mà trong trận chiến hôm nay, bọn họ chỉ cần mở cửa biên giới vào thời khắc mấu chốt cho quân ta đi vào, lấy uy thế của Kỳ Lân quân Đại Ngụy ta thì giết người như giết gà vậy.”

Hứa Thanh Tiêu nói với ngữ khí lạnh nhạt nhưng bên trong lời nói lại mang theo một loại ngạo nghễ không nói nên lời.

Hắn giải thích sơ qua một lượt.

Nhưng những văn võ bá quan bên trong đại điện lại nghe như si như say, vẻ mặt đầy rung động.

Qua thật lâu sau, giọng của Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm mới vang lên.

“Hay cho một chiêu lấy ít địch nhiều, ngươi thật không hổ danh trời sinh là người nhà binh.”

“Nghe lời của ngươi, lão phu cảm thấy bản thân làm chức Binh bộ Thượng thư này thật sự là quá mất mặt xấu hổ.”

Chu Nghiêm tán dương Hứa Thanh Tiêu đồng thời cũng lộ ra vẻ vô cùng hổ thẹn.

“Khi bọn ta hành binh tác chiến, tất cả tâm tư và ánh mắt toàn bộ đều tập trung vào hậu cần, chiến trường, binh trận, còn Thủ Nhân ngươi lại đưa mắt nhìn về phía lòng người.”

“Tốt, tốt, tốt, Thủ Nhân, trận chiến hôm nay của ngươi chỉ sợ là sắp phong thần rồi, nó thật sự sẽ trở thành một bài học của binh gia bọn ta.”

“Công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, lấy ít địch nhiều, hóa mục nát thành thần kỳ, lão phu rất kính nể! Xin hãy nhận một cái cúi đầu của lão phu.”

Vào thời khắc này, An Quốc công đã hoàn toàn hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu đang làm gì.

Hắn không công thành.

Mà là công tâm.

Công thành một cách đần độn thì cũng chỉ đi chịu chết mà thôi, Kỳ Lân quân lại không thể bổ sung thêm được. Trước loại tình huống này, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu liền không đặt vào trận chiến mà đi đặt vào lòng người.

Năng lực phân tích thế này thì đúng là đã hơn các ông một bậc.

"Hèn chi Hứa đại nhân không vội vàng sắp xếp chuyện hậu cần, thì ra là như vậy, Hứa đại nhân có phải đã sớm cho rằng Kỳ Lân quân sẽ phá được ba nước trong vòng năm ngày hay không?"

"Cho nên chuyện hậu cần hoàn toàn không cần phải lo lắng, trực tiếp đi vào quốc đô là được. Tự tin, tự tin, Hứa đại nhân, phần tự tin này của ngươi, bản hầu bội phục."

Có liệt hầu cảm khái như thế. Hai trận chiến trước của Hứa Thanh Tiêu đều không quá chú trọng hậu cần, mọi người ai cũng muốn nhắc nhở đôi lời.

Nhưng lại không dám mở miệng, chỉ sợ nếu như thật sự nói ra rồi thì sẽ chọc cho Hứa Thanh Tiêu không vui.

Nhưng điều mà họ chưa từng ngờ đến chính là không phải Hứa Thanh Tiêu không quan tâm đến hậu cần mà là Hứa Thanh Tiêu đã xem các nước như hậu cần của mình.

"Các vị quá khen."

"Chẳng qua Hứa mỗ chỉ đi tìm vấn đề rồi giải quyết vấn đề mà thôi."

"Đây là tri hành hợp nhất."

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Câu này của hắn đúng thật là không nói lung tung.

Đã biết, thì làm ngay.

Mặc kệ bất cứ chuyện gì, ngươi đã biết thì phải lập tức đi làm.

Đã biết rằng vấn đề của chuyện này là ở chỗ nào.

Thì phải nghĩ cách để giải quyết chỗ đó.

Dùng tư duy đơn giản nhất để hoàn thành chuyện khó tin nhất.

Thứ đáng sợ nhất cả đời này của con người chính là.

Không biết!

Không làm!

Mà trong lòng Hứa Thanh Tiêu, đạo lý của tri hành hợp nhất chính là cái này.

Cũng chính là bởi vì vậy mà khi Hứa Thanh Tiêu giết hàng đã tính toán xong tất cả.

Mục đích của giết hàng chính là vì sự thắng lợi của trận chiến thứ hai.

Sau khi có nhiều văn võ bá quan hiểu hơn thì càng rung động không ngừng. Bọn họ thật sự không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại phòng ngừa chu đáo đến nước này."

Mới trận chiến đầu tiên thôi mà đã nghĩ đến nên làm thế nào để chiến thắng trận chiến thứ hai.

"Bây giờ xem ra bắt Bồng nho lại là đúng."

"Chỉ tiếc là vẫn chưa chém được Trương Ninh."

Sau khi Trần Chính Nho hiểu rõ xong thì không khỏi cảm thán một tiếng.

Nếu như nói trước đó Hứa Thanh Tiêu giết hàng chỉ vì muốn giương cao quốc uy của Đại Ngụy, Văn cung Đại Ngụy chửi bới vài câu cũng không thành vấn đề, chỉ đơn giản là vào lúc mấu chốt mà mắng thì hơi không tốt lắm.

Nhưng sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu giải thích xong, mọi người đều đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu lại giết hàng.

Trần Chính Nho lại càng nhận ra được rằng giam Bồng nho lại là đúng, thậm chí còn hối hận rằng trước đó không thẳng tay giết Trương Ninh.

Câu nói này dẫn theo sự phụ họa của đám người.

Chẳng qua vào lúc này, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lại nhìn về phía Hộ bộ thượng thư nói:

“Cố Thượng thư, sắp tới bảo Hộ bộ chuẩn bị đi, sẽ phải bận rộn một phen đấy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói thế.

Nghe thấy lời này, Cố Ngôn trước tiên là nhíu này, nhưng rất nhanh sau đó ông ta đã hiểu được ý của câu nói này của Hứa Thanh Tiêu.

Đánh hạ được ba nước rồi thì tiếp theo đó chính là thu nạp của cải, chẳng qua vẻ mặt của Cố Ngôn vẫn tương đối bình tĩnh. Đánh được ba nước là chuyện tốt, nhưng thân là Hộ bộ thượng thư Đại Ngụy, đâu phải ông chưa bao giờ nhìn thấy sóng to gió lớn đâu.

Nhất là sau khi trải qua chuyện Phàn quốc kia, Cố Ngôn cảm thấy ông ta đã hoàn toàn thay đổi, ít nhất thì sẽ không đến nỗi mỗi lần nghe thấy bảy tám vạn lượng bạc thì sẽ kêu gào la hét nữa.

“Được, Thủ Nhân, ngươi yên tâm đi.”

Cố Ngôn khẽ gật đầu lộ ra vẻ bình tĩnh.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời nữa, hắn đưa mắt nhìn về phía cửa thứ ba.

Cửa thứ nhất là trận chiến Phàn quốc, là trận chiến thăm dò.

Cửa thứ hai là trận chiến Đường quốc, là trận chiến thủ thành.

Cửa thứ ba là trận chiến Tây Bắc, đây chính là trận chiến tiêu hao, hơn nữa lại còn là kiểu ngươi không muốn hao tổn cũng không được.

Cửa thứ tư là ác chiến, là trận ác chiến thật sự.

Đối với cửa thứ ba, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá để ý.

Bây giờ Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương cùng với quốc đô Phàn quốc đã bị Đại Ngụy khống chế, tạo thành một đại bản doanh, một khi tiết tấu tiến công bị đánh gãy thì hoàn toàn có thể trở lại đại bản doanh để chỉnh đốn tĩnh dưỡng lại cho tốt.

Đại Ngụy đã có được vốn liếng để đánh lâu dài.

Các nước dị vực đều liền nhau, lại cách nhau không quá năm ngàn dặm, sau khi đánh được Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương cùng với Phàn quốc xong thì chuyện vận chuyển lương thảo, cho thương binh tĩnh dưỡng hoàn toàn không thành vấn đề, tốt hơn so với lúc hạ trại gấp trăm lần.

Ý nghĩa khi làm như vậy rất đơn giản, phiên vương các nơi đừng mơ đến chuyện khởi binh tạo phản.

Đương nhiên đối với phiên vương, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không bỏ qua, tiếp theo hắn muốn hạ thủ với phiên vương.

Cứ trừng mắt nhìn Đại Ngụy đúng không? Muốn thừa lúc người ta cháy nhà mà vào hôi của đúng không?

Không thành vấn đề, qua mấy ngày nữa ta sẽ làm cho các ngươi vui vẻ.

Dứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn kia.

Đối với cửa thứ ba, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá quan tâm, bởi vì hắn đã có chủ ý rồi.

Nhiều nhất là kéo dài bảy ngày.

Sự chú ý của Hứa Thanh Tiêu thật sự đang đặt ở cửa thứ tư.

Trận chiến Trần quốc.

Chương 778: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (4)

Trần quốc có bảy mươi hai phủ, xếp hàng dài, là những phủ thành nghiêng về phòng thủ, hơn nữa nghe nói dưới mỗi tòa phủ thành đều có ba mật đạo, có thể vận chuyển lương thực và binh khí.

Mà những thông tin chi tiết về trận chiến Đường quốc có lẽ cũng đã được truyền đến được bộ lạc Ti Long, tất nhiên Trần quốc cũng sẽ đề phòng chặt chẽ.

Kiên quyết ngăn chặn sai lầm, kể từ đó, đối mặt với bảy mươi hai phủ của Trần quốc thì nhất định phải cứng rắn.

Đồng thời đất nước Trần quốc này cũng cực kỳ đặc biệt, dị tộc và Trung Nguyên là tồn tại cộng sinh, dân phong bưu hãn, hơn nữa trong mười nước, Trần quốc cũng đứng thứ ba.

Quan trọng nhất chính là Đại Ngụy và Trần quốc còn có một mối nợ ân oán. Trước khi Bắc phạt, Trần quốc gặp đại hạn, Đại Ngụy đã viện trợ vô số lương thực cho Trần quốc.

Chờ đến khi tương lai Trần quốc tốt đẹp rồi thì sẽ trải lại cho Đại Ngụy.

Nhưng điều chưa bao giờ ngờ tới chính là sau khi vượt qua nạn đói, Trần quốc lại trở mặt không quen biết, sống chết không muốn lấy lương thực ra trả.

Hơn nữa không phải là hoàng thất không muốn xuất ra nhưng bách tính dân gian lại không muốn, bọn họ cho rằng Đại Ngụy chính là thượng quốc bề trên, xương vinh phồn thịnh, đã viện trợ thì sao còn muốn đòi lại.

Thái tử đương triều cảm thấy không ổn, hứa với Đại Ngụy chắc chắn sẽ trả lương thực lại, kết quả là vị thái tử này đã bị vạn dân thóa mạ, cuối cùng tự sát trong hoàng cung, mặc dù bên trong nhất định có gì đó mờ ám.

Nhưng điều có thể chắc chắn chính là Trần quốc cực kỳ hận Đại Ngụy, siêu siêu hận Đại Ngụy.

Thậm chí vào thời điểm Bắc phạt, có đại quân bởi vì lương thảo bị hủy mà đi về phía Trần quốc hy vọng Trần quốc mở kho lương thảo, chờ lương thảo phía sau đưa đến chắc chắn sẽ trả lại.

Nhưng mà Trần quốc lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, thậm chí có một vài bách tính đem lương thực mà năm đó Đại Ngụy quyên tặng cho chó ăn trước mặt mọi người, một hạt cũng không cho quân Đại Ngụy.

Lúc ấy chuyện này gây náo động cực lớn, cũng định sẽ xử lý Trần quốc, ai ngờ đâu Bắc phạt thất bại, đại bại rút lui, cho nên mấy năm nay mới không đi tính sổ với Trần quốc.

Lần này lại xảy ra chuyện này, có thể nói Trần quốc chính là quốc gia tích cực nhất, chỉ sau Ti Long quốc.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng rõ, Trần quốc hận Đại Ngụy, cực kỳ hận Đại Ngụy.

Trận chiến này, tất nhiên là máu chảy thành sông.

Chẳng qua cho dù là máu chảy thành sông thì trận chiến này cũng phải đánh.

Hơn nữa lại còn phải đánh lớn.

Chẳng qua đánh như thế nào mới là vấn đề.

Cứ như vậy.

Thời gian từng chút trôi qua.

Sau khi tin tức Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương hoàn toàn đại bại truyền ra thì phản ứng của các nơi cũng hoàn toàn khác nhau.

Đầu tiên là trên dưới Đại Ngụy, bách tính dân gian reo hò và vô cùng phấn chấn vui sướng. Một ngày hạ ba nước, này đúng thật là thần uy mà.

Còn phiên vương các nơi của Đại Ngụy thì có hơi chấn kinh, thật sự nghĩ mãi mà không thông, sao Đường quốc lại bị diệt?

Coi như là cho một con heo mang theo gần một trăm vạn đại quân thì cũng có thể tử thủ một tháng chứ nhỉ?

Sao lại bị chiếm chỉ trong một ngày?

Nhưng sau khi bọn họ biết được tất cả các chi tiết trong đó thì trong phút chốc, tất cả các phiên vương đều trợn tròn mắt.

Qua thật lâu sau bọn họ mới lẩm bẩm một câu.

“Hứa Thanh Tiêu đúng là quá kinh khủng.”

Thậm chí còn có không ít phiên vương bắt đầu tự so sánh trong lòng, cuối cùng thì… có nên tạo phản hay không đây.

Mà phản ứng trong nước của Đại Ngụy còn coi như là bình thường.

Ti Long quốc.

Trong vương cung.

Khi chiến báo xuất hiện, toàn bộ hoàng cung liền trở nên hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động.

Ti Long vương sững sờ đứng nguyên tại chỗ, thật lâu cũng chẳng thể nói nên lời.

Vẻ mặt của sứ giả trăm nước cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bên trong ánh mắt của văn võ bách quan cũng toàn là… chết lặng.

Tròn hai khắc đồng hồ.

Trọn vẹn hai khắc đồng hồ.

Tất cả mọi người đều sững sờ đứng ngây người ra tròn hai khắc.

Ti Long vương trước đó còn vô cùng tự tin và phách lối, giờ khắc này còn khó chịu hơn so với chuyện hay tin thê tử nhà mình đã chạy theo người khác nữa.

“Không thể nào.”

“Đường quốc, A Mộc Tháp và Đột Lương là ba tòa thành lớn, sao có thể bị chiếm trong vòng một đêm được?”

“Bọn họ cộng lại cũng có đến gần hai trăm vạn tướng sĩ đấy.”

“Cứ coi như là đứng bất động ở chỗ đó để cho Kỳ Lân quân giết đi, thì một ngày một đêm cũng không giết hết được.”

Ầm!

Ti Long vương phát ra sức mạnh kinh khủng, hắc long chân khí xoay quanh đằng sau ông ta, cả người như điên như dại.

A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương là cửa thứ hai, cũng là cửa ải rất quan trọng.

Bởi vì một khi thất thủ thì Đại Ngụy liền có thể có tư cách đánh lâu dài, đồng thời căn cứ theo tình hình của chiến báo thì trước mắt, số chiến sĩ Kỳ Lân quân hy sinh còn chưa tới một thành.

Nói cách khác, Kỳ Lân quân còn đến tám mươi vạn đại quân.

Có tám mươi vạn đại quân ở đây, các phiên vương Đại Ngụy căn bản không dám động.

Kể từ đó, Đại Ngụy sẽ khó xảy ra nội loạn, mà đối với bọn họ mà nói, bọn họ sắp phải đối mặt với một Đại Ngụy vô địch chân chính.

Dù Đại Ngụy này đã suy bại nhưng nó vẫn là vương triều.

Vương triều Đại Ngụy.

Vương triều vô thượng bảy trăm năm.

Sự huy hoàng dùng máu tươi và xương cốt để đổi lấy, không thể nào che lấp được.

Ti Long vương không thể tin, ông ta không thể tin được.

Một lát sau, ông ta thu khí thế của bản thân lại, ánh mắt rơi vào trên người người truyền tin.

“Nói hết tất cả các chi tiết ra đi.”

Âm thanh của người tới lập tức run rẩy nói tất cả các chi tiết ra.

Lại sau hai khắc đồng hồ.

Đại điện lại lâm vào tĩnh mịch một lần nữa.

Sau khi bọn họ nghe xong tất cả các chi tiết, trong lúc nhất thời cũng chẳng biết nên nói gì đây.

Công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách, tên Hứa Thanh Tiêu này đúng thật là trời sinh làm người nhà binh.

“Kế này, quả thật là rất khó phòng bị.”

“Giết hàng quân, bức mọi người đoàn kết rồi kiến tạo nội loạn, ha ha ha, chúng ta vẫn luôn hy vọng Đại Ngụy nội loạn, ai mà ngờ tên Hứa Thanh Tiêu này lại làm cho chúng ta nội loạn.”

“Sau trận chiến này, chỉ sợ liên minh trăm nước sẽ không tồn tại được nữa, ai mà dám tiếp tục tin tưởng cái gọi là liên quân nữa, ai biết cuối cùng có thật sự là muốn chống lại Đại Ngụy hay không?”

“Kế sách công tâm, bước đầu tiên là giết hàng! Bước thứ hai là lôi kéo! Mà đáng sợ nhất chính là bước thứ ba, ly gián!”

“Hắn không hề làm gì mà đã làm cho chúng ta sinh lòng ngăn cách, đây mới thật sự là đáng sợ.”

“Chúng ta tập hợp lại đây là bởi vì Hứa Thanh Tiêu, bây giờ chúng ta nghi ngờ lẫn nhau lại cũng là vì Hứa Thanh Tiêu hắn. Không hiểu sao ta lại có một loại cảm giác rằng mình giống như con kiến, bị Hứa Thanh Tiêu tùy ý sắp đặt.

Chương 779: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (5)

Bên trong đại điện, những tiếng cười khổ của sứ thần các nước ồ ồ vang lên.

Trong những tiếng cười khổ này chứa sự kinh ngạc khi nghe tin Đường quốc bị diệt, lại có sự rung động với mưu trí của Hứa Thanh Tiêu, còn có một loại tuyệt vọng chẳng thể hiểu nổi.

Hứa Thanh Tiêu làm cho bọn họ đoàn kết lại một chỗ thì bọn họ liền đoàn kết lại.

Hứa Thanh Tiêu muốn bọn họ sụp đổ thì bọn họ liền sụp đổ.

Sau khi trải qua trận chiến này, sao giữa trăm nước lại chẳng có chút ngăn cách nào được? Sao có thể không đề phòng người nước khác được?

Thậm chí đến cả hoàng tử Đường quốc còn bị Hứa Thanh Tiêu xúi giục, còn có ai mà Hứa Thanh Tiêu hắn không thể mua chuộc được?

Quả nhiên, trái tim của những người chơi mưu kế đều dơ bẩn.

“Các vị!”

“Trước tiên đừng nên nóng vội!”

“Không cần phải quá bi quan, loại âm mưu quỷ kế này chỉ thắng được nhất thời chứ không thắng được cả đời.”

“Hy vọng thật sự của chúng ta thật ra vẫn chưa bị diệt vong, cửa thứ tư này mới là hy vọng chân chính của chúng ta.”

“Cửa thứ ba cản trở thời gian của bọn họ, cửa thứ tư cho chúng ta tự phái người canh giữ, chủ yếu là giữ vững thành trì Trần quốc, cứ như vậy, cho dù trong chúng ta có phản đồ.”

“Thì nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ hy sinh một thành, bảy mươi hai phủ Trần quốc, coi như Hứa Thanh Tiêu có thần cơ diệu toán cũng vô dụng, đây mới là hy vọng của chúng ta.”

Ti Long vương lập tức lên tiếng, ông ta thấy đám người có hơi tuyệt vọng liền không nhịn được nhanh chóng mở miệng, tránh cho sĩ khí bị giảm xuống.

Sau khi Ti Long vương nói vậy, tinh thần của đám người đúng thật là đã được nâng lên một chút.

“Không sai, trận chiến Trần quốc, cho dù Hứa Thanh Tiêu có mưu lược cũng chỉ vô ích mà thôi.”

“Ừ, nếu như trận chiến Trần quốc mà chúng ta còn thua thì đến lúc đó oán giận tiếp cũng không muộn.”

“Hứa Thanh Tiêu muốn chèn ép sĩ khí của chúng ta, mọi người đừng để mắc lừa, mặc kệ bên trong chúng ta có phản đồ hay không thì chỉ cần phần lớn người thủ vững là được.”

“Về phần những tên phản đồ này, chờ sau khi Đại Ngụy chiến bại thì chúng ta sẽ xử lý từng người bọn chúng, rút gân lột da bọn chúng.”

Sứ giả các nước mở miệng khích lệ lẫn nhau, tránh cho sĩ khí bị hạ xuống.

Hơn nữa ánh mắt của Ti Long thì rơi vào trên bảy mươi hai phủ Trần quốc.

Trận chiến này không thể bại.

Tuyệt đối không thể bại.

Cho dù thất bại cũng phải để Đại Ngụy trả giá bằng máu.

Bằng không mà nói thì cửa thứ năm sẽ đến phiên mình.

“Các vị, chúng ta tiếp tục trao đổi về chuyện bày binh bố trận ở Trần quốc, lần này nhất định phải đề phòng tất cả, không thể xem nhẹ bất kỳ thứ gì.”

“Lương thảo hậu cần, binh lực bổ sung, các loại binh khí thủ thành đều không thể thiếu.”

Ti Long vương nói làm cho đám người bắt đầu tiếp tục thương thảo cuộc chiến. Đây là một nhân vật lớn, cũng là một người độc ác.

Đường quốc bị diệt ông ta cũng không nấn ná lâu mà nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, tỉnh táo phân tích bước tiếp theo của kế hoạch tác chiến.

Nếu như không có một tâm lý vững vàng thì chỉ sợ khi nghe Đường quốc bị diệt, ông ta đã tuyệt vọng luôn rồi.

Cứ như vậy.

Qua hai ngày liên tiếp.

Cuối cùng thì một chồng tình báo thật dày cũng được người ta phi nhanh một đường đưa từ Đường quốc đến Văn Hoa điện Đại Ngụy.

"Báo!"

"Việc kiểm kê chiến lợi phẩm của A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương đã kết thúc."

"Mời Hứa đại nhân xem qua."

Bảy tám người mang tin tức đi vào bên trong đại điện, trình lên mấy trăm bản tấu chương.

Giờ khắc này, văn võ bá quan đều kích động tò mò.

Bây giờ đã đánh thắng rồi, điều họ quan tâm nhất tất nhiên chính là chiến lợi phẩm.

Bọn họ thật sự rất tò mò, mấy chỗ như Đường quốc kia có bao nhiêu bảo vật.

"Đọc."

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng đồng thời thoáng nhìn qua Cố Ngôn, các đại nhân tương đối tò mò, còn Cố Ngôn thì ngược lại lại bày ra vẻ rất bình tĩnh, ông ta cầm chum trà, ánh mắt nhìn về phía bách quan, bên trong còn mang theo chút sự khinh thường.

Cảm thấy bọn họ chưa từng lăn lộn xã hội bao giờ.

Mà sau một khắc.

Người mang tin tức lấy ra một quyển tấu chương, đây là tấu chương tổng hợp.

“Bẩm! Hứa đại nhân!”

“Thần, Xạ Dương hầu đã hoàn thành việc kiểm kê chiến lợi phẩm.”

“Trận chiến Đường quốc lần này số bạch ngân tích lũy được là năm trăm triệu lượng, hai triệu lượng hoàng kim, ba mươi lăm vạn chiến mã, năm mươi vạn chiến giáp, bảy mươi vạn tù binh, trân bảo các loại vô số kể, một gốc dược vương.”

“Năm mươi triệu thạch lương thảo.”

Đây là chiến lợi phẩm mà Xạ Dương hầu tính được.

Sau khi âm thanh kia vang lên, trong nháy mắt, trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Rắc!

Đột nhiên, âm thanh cái chén vỡ vang lên.

Bách quan nhìn sang.

Là Cố Ngôn.

Chén trà trong tay ông ta bị chính ông ta bóp nát.

Nhưng đám người này cũng không nói thêm gì mà chỉ kinh ngạc khi nghe những tin tức này.

Năm trăm triệu lượng bạc! Hai triệu lượng hoàng kim! Đây chính là bảy trăm triệu lượng đó, lại thêm trăm vạn chiến đao binh khí, ba mươi lăm vạn chiến mã, năm mươi vạn chiến giáp, trân bảo các loại vô số kể, còn có một gốc dược vương?

Điều tuyệt nhất chính là năm triệu thạch lương thực, cái này đủ cho chín mươi vạn Kỳ Lân quân Đại Ngụy ăn trong mấy chục năm đó.

Đương nhiên năm triệu thạch lương thực hẳn là bao gồm khẩu phần của bách tính rồi, dù sao thì Đường quốc cũng đã chuẩn bị sẵn cho một trận chiến kéo dài, đã chuẩn bị nhiều lương thực từ lâu, đây đúng thật là không có vấn đề gì, chỉ có thể nói là đáng tiếc thay cho Đường quốc.

Còn chưa bắt đầu ăn mà đã đưa hết cho Đại Ngụy rồi.

Quan trọng nhất là bạc.

Quốc khố Đường quốc cộng lại còn nhiều tiền hơn so với quốc khố Đại Ngụy.

Đây mới là thứ làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đường quốc này sao lại có được nhiều bạc như vậy?

Nhóm bách quan thật sự nghĩ mãi mà không ra.

Đây là chuyện không thể nào á.

Đây đúng là chuyện hoàn toàn không thể mà.

Nhưng suy nghĩ lại một chút thì cũng không phải là không có khả năng, có ba nguyên nhân làm cho Đường quốc trở nên giàu có.

Thứ nhất, Đường quốc không gặp phải chiến tranh, đây là tiền tiết kiệm trong quốc khố mấy trăm năm.

Thứ hai, Đường quốc không dồn sức vào việc phát triển đất nước, nước nhỏ dễ quản lý, cả đời dân chúng cũng không thể trở mình vì vậy chỉ có thể an an phận phận làm việc kiếm tiền.

Thứ ba là được hưởng các loại viện trợ từ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Ba điểm trên đã làm nên sự giàu có của Đường quốc.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì chẳng kinh ngạc chút nào, nhưng sau khi nghe thấy có gốc dươc vương, ánh mắt hắn không nhịn được hiện lên chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hắn đã thu nó lại.

“Còn hai nước khác thì sao?”

Lúc này, Cố Ngôn trực tiếp đứng dậy, ông ta vô cùng kích động dò hỏi.

Chương 780: Diệt Xong Tam Quốc! Kiểm Kê Tài Nguyên! Cả Triều Chấn Động! Cố Ngôn Trợn Tròn Mắt! (6)

Ông ta ngốc rồi, hoàn toàn ngẩn ngơ luôn rồi.

Ông ta vốn cho rằng không có gì nhiều, ai ngờ đến vậy mà lại nhiều như vậy!

Ông ta đúng là một con ếch mà!

Ếch ngồi đáy giếng!

Trong lòng Cố Ngôn vô cùng kích động!

Đồng thời trong lòng cũng có hơi chờ mong!

“Báo.”

“A Mộc Tháp quốc có hai trăm triệu lượng bạc, một triệu lượng hoàng kim, có năm mươi vạn chiến đao, bốn mươi vạn chiến giáp, ba mươi lăm vạn tù binh, trân bảo các loại vô số kể! Lương thảo có hai mươi triệu thạch.”

Khá lắm, một nước a mộc tháo nho nhỏ vậy mà cũng có đến hai mươi triệu thạch lương thực.

Được rồi, Đại Ngụy không cần đánh nữa, trực tiếp chuyển hết đám lương thảo này về cho dân chúng Đại Ngụy ăn, cho miễn phí luôn, ăn no rồi lại đi làm ruộng, chỉ cái này thôi, Đại Ngụy không muốn giàu cũng không được.

“Báo!”

“Đột Lương quốc có một trăm năm mươi triệu lượng bạc, năm mươi vạn lượng hoàng kim, hai mươi lăm vạn chiến đao binh khí, hai mươi vạn chiến giáp, các loại trân bảo vô số kể! Hai mươi lăm vạn tù binh, một triệu rưỡi thạch lương thảo.”

Sau khi âm thanh kia vừa dứt.

Nhóm bách quan đã tê rần.

Chỉ bạc thôi đã có đến mười hai tỷ lượng rồi.

Tài nguyên chiến tranh trong đó thì càng khỏi cần phải nói.

Hơn nữa đâu chỉ cơ bản là bạc thôi.

Còn đất đâu?

Nước đâu?

Còn có một vài quặng mỏ quan trọng?

Đây đều là những giá trị vô cùng vô tận, giống như bây giờ Đường quốc có hay dãy sơn mạch, Đại Ngụy vẫn luôn thèm muốn nhưng vẫn cứ ngại ngùng chẳng dám mở miệng, chỉ có thể mua lại từ trong tay Đường quốc.

Bây giờ còn cần phải lên tiếng nữa sao?

Đất nước thua trận, không diệt quốc đô của ngươi đã là cho ngươi mặt mũi rồi.

Cho nên những lợi ích này là vô cùng vô tận.

Đại Ngụy lúc này.

Thật sự là ăn no rồi.

Thật sự là cơm no áo ấm.

Nhưng vào lúc này, giọng của người mang tin tức vang lên.

“Hứa đại nhân.”

“Xạ Dương hầu hỏi ngài nên xử lý tất cả tù binh thế nào đây?”

Sau khi câu nói này vừa dứt.

Đám người liền hoàn toàn yên tĩnh lại, những ánh mắt liên tục rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu, có vẻ hơi cổ quái.

Trước mắt số tù binh đã vượt qua một triệu rồi.

Một triệu tù binh này.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu muốn giết vậy thì… kinh khủng quá.

Chẳng qua vào giờ khắc này, mọi người vẫn ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn giết hàng, vậy thì bọn họ đúng thật là không thể ngăn cản.

Dù sao thì tổng chỉ huy sử là Hứa Thanh Tiêu.

“Tất cả tù binh, phong cấm khí đạo, trông giữ chặt chẽ rồi đưa về Đại Ngụy, bảy mươi vạn tù binh phân phối vào các mỏ quặng, ruộng hoang, dùng để khai hoang lấy quặng, ba mươi vạn tù binh thì đưa đi biên quan tu sửa tường thành phòng thủ biên quan.”

Hứa Thanh Tiêu cơ hồ là không chần chừ chút nào, đáp án của hắn như vậy làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

Không giết hàng.

Mà là đem tù binh về sung làm lao động miễn phí.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được có hơi bất đắc dĩ, hiển nhiên ở trong mắt mọi người hắn đã thành một tên sát nhân cuồng ma.

Hắn cười khổ, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía An Quốc công nói:

“Quốc công, trăm vạn tù binh này cần các vị tiếp nhận, nhất định phải phân tán trộn lẫn giao đến các nơi, tốt nhất là phế bỏ võ đạo đi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Một triệu tù binh nhất định là không thể giết được.

Giết Phàn quốc cũng là vì đi bước thứ hai, là vì phát dương uy danh Đại Ngụy.

Nhưng nếu như tiếp tục giết thì sẽ chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa, lao động miễn phí cho không như vậy không tốt hơn sao?

Đại Ngụy còn không ít ruộng hoang chưa thể nào cày bừa, bây giờ lại vừa lúc có người giúp, cũng không phải là ngược đãi tù binh, mỗi ngày chỉ cần cày ruộng là được rồi.

Chờ sau này khi già rồi lại cho các ngươi trở về cố quốc, thấy mỹ mãn chưa? Nhân đạo chưa?

Lao động không cần phí tiền nhất định là có lời. Dù sao thì bây giờ Đại Ngụy có guồng nước, lợi dụng tốt thì chỉ kiếm

được lời chứ không lỗ.

Thậm chí còn có thể hứa hẹn với các tù binh rằng ở đây làm ba mươi năm thì sẽ đưa bọn họ trở về quê cũ, nếu như gặp phải chiến loạn thì bọn họ có thể tham chiến, lấy công bù tội.

Cứ như vậy, phiên vương các nơi còn dám làm loạn hay không?

Đương nhiên không phải tộc ta thì chắc chắn sẽ có lòng riêng, nên gđối phó thì vẫn phải đối phó, nên lợi dụng vẫn phải lợi dụng, không thể bởi vì sợ mà bỏ hết đám lao động miễn phí này.

Lợi ích của đánh trận cùng lắm cũng chỉ như vậy mà thôi.

Thứ nhất là lãnh thổ quốc gia, thứ hai là vàng bạc châu báu, thứ ba chính là lương thực và quân nhu, thứ tư là lao động tù binh.

Một tù binh khổ công hai mươi năm, dựa theo trình độ phát triển kinh tế của Đại Ngụy thì một tháng hai lượng bạc, dù sao thì là khổ công. Những khổ công thật sự, cái loại công việc trong mười người chẳng có một người chịu làm, một tháng hai lượng bạc chắc là sẽ không tuyển được người, chỉ có người nghèo đến cùng đường mạt lộ mới có thể đi làm khổ công kiểu như vậy.

Một năm hai mươi bốn lượng, mười năm hai trăm bốn mươi lượng, ba mươi năm chính là bảy trăm hai mươi lượng.

Một trăm vạn tù binh, ba mươi năm sẽ tiết kiệm được bảy trăm hai mươi triệu lượng bạc, đây là khoản tiết kiệm, chi phí chi tiêu thấp nhất, nhưng lợi nhuận mà nó mang đến, nói ít thì cũng là ba đến năm lần đi?

Tính thẳng vào kinh tế thì chính là mấy tỷ lượng bạc đó, còn kinh tế gián tiếp ví dụ như nói đến khẩu phần lương thực được tạo ra đủ cho bao nhiêu bách tính ăn no, những người này lại có thể mang đến lợi ích kinh tế gì cho Đại Ngụy.

Đây chính là kinh tế gián tiếp.

Tính đi tính lại, thu được mười tỷ lượng bạc là điều hoàn toàn có thể.

Nếu như thắng trận chiến này, thứ Đại Ngụy nghênh đón không chỉ là phồn vinh mà rất có thể sẽ đạt mức cường thịnh trong vòng ba năm.

Dù sao thì phía sau còn có mấy chiến dịch nữa, nhất là chiến dịch Trần quốc, đánh hạ được Trần quốc rồi thì Đại Ngụy rút lui mười năm cũng không thành vấn đề.

“Mong Hứa đại nhân yên tâm, lão thần nhất định sẽ trông giữ chặt chẽ.

An Quốc công hiểu rõ ý của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sao đó mở miệng nói: “ Các vị, chuyện trận chiến thứ ba các vị cứ thương nghị trước, bản quan có chuyện phải đi tìm bệ hạ một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói vậy.

Mấy ngày nay vẫn luôn ở Văn Hoa điện.

Nói thật thì cả người hắn cũng có hơi rã rời.

Ra ngoài đi giải sầu một chút đồng thời cũng phải đi tìm Nữ đế một chuyến.

Chương 781: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (1)

Nguyên nhân muốn đi tìm Nữ đế cũng rất đơn giản.

Dược vương.

Nếu không phải lần này Xạ Dương hầu thu hoạch được một gốc dược vương thì xém chút nữa Hứa Thanh Tiêu đã quên luôn huyện này.

Hắn muốn luyện chế Phá cảnh đan lục phẩm thì cần phải có một gốc dược vương.

Vật này giá trị liên thành, dựa vào năng lực của hắn thì cơ bản là không mua được, cho dù Trương Như Hội có táng gia bại sản cũng không mua nổi một gốc dược vương.

Vẫn là câu nói kia, không phải là vấn đề có ngân lượng hay không.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế đang ngồi xem mật báo các nơi, lúc nào cũng phải giám sát các phiên vương, chỉ cần có bất kỳ hành động bất thường nào thì nàng sẽ ra tay ngay lập tức.

Bây giờ Đại Ngụy vẫn đang toàn lực chinh chiến, Văn cung đã bị Hứa Thanh Tiêu tạm thời ngăn chặn, nhiễu loạn duy nhất trước mắt chính là từ phía đám phiên vương kia.

Cũng may chính là trận chiến thứ hai Đại Ngụy thắng, hơn nữa lại là thu hoạch đại thắng, cho nên Nữ đế hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm. Nếu như trận chiến thứ hai có bất kỳ chuyện gì không hay xảy ra thì chỉ sợ phiên vương các nơi sẽ ngo ngoe rục rịch.

“Bệ hạ, Hứa đại nhân cầu kiến.”

Giọng của Triệu Uyển Nhi vang lên.

“Tuyên.”

Nữ đế chậm rãi buông tấu chương trong tay xuống, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía trong đại điện.

Không bao lâu sau, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu bước tới.

“Thần Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Nữ đế.

“Ái khanh miễn lễ.”

Nữ đế mở miệng đồng thời có vẻ hơi tò mò nói:

“Hôm nay ái khanh đến đây không biết là có chuyện gì?”

Nàng hỏi thế.

“Tìm bệ hạ vì muốn một vật.”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất thẳng thắn, không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

“Ái khanh nói thẳng đi, chỉ cần trong cung có thì trẫm sẽ tặng cho ái khanh.”

Nữ đế nói vậy.

Hứa Thanh Tiêu là người thế nào? Vạn cổ đại tài thì không nói, không biết đã được nhắc đến là tân thánh Đại Ngụy bao nhiêu lần, còn là tướng quân Binh bộ trời sinh.

Sau khi kết thúc trận chiến thứ hai, Nữ đế cân nhắc đến chuyện phong hầu cho Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy, phong hầu.

Sau khi Bắc phạt Đại Ngụy vẫn chưa từng phong hầu bao giờ.

“Ở Đường quốc Xạ Dương hầu lấy được một gốc dược vương, mong bệ hạ thứ tội, thần cần dược vương.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng mà nói thẳng ra thứ mình cần là dược vương.

Sau khi câu này vừa dứt, trong mắt nữ đế hiện lên chút tò mò nhưng nàng không chút do dự nói:

“Trong cung có dược vương, nếu như Hứa ái khanh cần thì trẫm sẽ lập tức sai người mang tới cho ngươi.”

“Hay là Hứa ái khanh chỉ cần gốc dược vương ở Đường quốc kia?”

Một gốc dược vương đối với người trong thiên hạ mà nói thứ là cực kỳ quý giá, nhưng đối với Đại Ngụy vương triều mà nói thì thứ này vẫn còn tồn trữ một ít.

Chỉ là điều Hứa Thanh Tiêu không ngờ Nữ đế thế mà lại hào phóng như vậy.

Nói thật thì Hứa Thanh Tiêu cũng biết vương triều Đại Ngụy nhất định có dược vương, kéo dài tính mạng cho hoàng đế, hoặc là dùng để kéo dài tính mạng cho một vài trọng thần, vào thời khắc quan trọng có thể cứu vãn cục diện nước sôi lửa bỏng của Đại Ngụy.

Chỉ là dược vương quá là quý giá, Hứa Thanh Tiêu cũng ngại đòi hỏi.

Bây giờ dám đòi đơn giản chỉ vì Xạ Dương hầu lấy được một gốc, lại thêm chuyện hắn vừa cống hiến cho Đại Ngụy, yêu cầu mộc gốc dược vương chắc là không vấn đề gì.

Lại không ngờ tới bệ hạ lại hào phóng thẳng thắn như vậy, đây thật đúng là… hơi bất ngờ.

“Tất nhiên là càng nhanh càng tốt.”

Hứa Thanh Tiêu đáp, nghĩa là hắn không quan tâm đến gốc dược vương kia.

Chỉ cần là dược vương là được.

“Được.”

“Người đâu, đi đến Tàng Bảo các Đại Ngụy lấy gốc Thất Tinh Như Ý ra tặng cho Hứa ái khanh.”

Nữ đế trực tiếp mở miệng ra lệnh.

“Tuân chỉ.”

Bên ngoài đại điện có thái giám lập tức lên đường đi lấy dược vương.

Mà trong điện, ánh mắt nữ đế mang theo một chút lo lắng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Có phải Hứa ái khanh có điều gì khó nói hay không?”

Vốn dĩ Nữ đế sẽ không đi hỏi về những chuyện riêng tư của Hứa Thanh Tiêu nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu rất quan trọng với Đại Ngụy, nàng sợ Hứa Thanh Tiêu chọc phải phiền toái gì, nếu không đang yên đang lành sao lại muốn một gốc dược vương làm gì?

“Bệ hạ yên tâm, thần không có chuyện gì, cây dược vương này có tác dụng rất lớn với thần.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý mượn cớ qua loa cho qua.

Một gốc dược vương đúng là giá trị liên thành nhưng so với bản thân hắn, các gì nặng cái gì nhẹ, chắc hẳn trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Hắn không muốn nói nhiều tất nhiên Nữ đế cũng rõ, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Nàng đổi chủ đề nói sang cái khác.

“Hứa ái khanh, ngươi dụng binh như thần, đã liên tiếp trảm được hai ải, chiến tích hiển hách, đúng thật là phúc của Đại Ngụy ta.”

Nữ đế tán dương tần tận đáy lòng. Trận chiến thứ hai này, bất luận là Đại Ngụy do ai chỉ huy thì chỉ sợ cũng sẽ không bằng Hứa Thanh Tiêu.

Nói thật, thân là đế vương, trong lòng Nữ đế thầm mong hai trận chiến này có thể kết thúc trong vòng một tháng.

Nhưng trước sau Hứa Thanh Tiêu chỉ cần dùng mười ngày để bình định bốn quốc gia, đồng thời con số thương vong lại cực nhỏ, ngoại trừ những hy sinh tất yếu ra thì những cái khác hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì.

Chỉ là sự tán dương của Nữ đế cũng không làm cho Hứa Thanh Tiêu vui vẻ.

Mà ngược lại, hắn lại bắt đầu thở dài.

“Hai trận chiến trong mười ngày, hy sinh tám vạn tướng sĩ, mong bệ hạ thứ tội, thần không đảm đương nổi cái câu là phúc của Đại Ngụy kia.

Hứa Thanh Tiêu không phải đang ra vẻ già mồm.

Trên chiến trường mà nói thì ba mươi vạn Đại Hoang quân, Kỳ Lân quân chín mươi vạn, bình định bốn nước, thắng liên tiếp hai trận mà chỉ hy sinh tám vạn, chiến công này đúng thật là rất vĩ đại.

Lấy cái giá thấp nhất để đạt được lợi ích lớn nhất.

Đây sao lại không được tính là một trận đại thắng?

Cho nên trên sách sử nhất định sẽ có ghi chép lại tình hình trận chiến trong mười ngày này.

Nhưng đối với những tướng sĩ đã chết đi mà nói, họ chỉ được ghi tổng vào một câu.

“Hy sinh tám vạn, bình định bốn nước.”

Tám chữ vô cùng đơn giản nhưng đó lại là tám vạn sinh mạng trẻ tuổi.

Cũng bởi vì vậy nên Hứa Thanh Tiêu mới có thể thật tình như thế. Bất kỳ một chi tiết nào hắn cũng phải suy đi nghĩ lại vài chục lần bởi vì mỗi một quyết định, mỗi một ý nghĩ cũng có thể làm cho càng nhiều người chết hơn.

Có câu nói kia vô cùng hay.

Nghĩa không cầm tiền, hiền không cầm binh.

Quá nhân từ đúng là không thích hợp để lãnh binh.

Nhưng đổi lại là Hứa Thanh Tiêu mà nói thì lần đầu lãnh binh, có tâm trạng như vậy cũng là bình thường, dù sao thì đó cũng là mạng của tám vạn người.

Không phải là mạng của tám người.

Chương 782: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (2)

Lời này của Hứa Thanh Tiêu làm cho Nữ đế cũng có hơi trầm mặc.

Nhưng rất nhanh sau đó, Nữ đế tiếp tục mở miệng.

“Hứa ái khanh, đừng tự trách, vinh quang cả đời của tướng sĩ là bảo vệ quốc gia, chết trên chiến trường đối với bọn họ mà nói là vinh quang lớn nhất.”

“Chờ sau trận chiến này, trẫm sẽ tự mình viết văn chương chiêu cáo thiên hạ, tế điện các vị tướng sĩ.”

Nữ đế nói vậy, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Nữ đế.

“Bệ hạ thánh minh.”

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục im lặng

Thật ra nói tới nói lui cũng không phải do quốc lực Đại Ngụy không đủ mà là do thiếu thốn về mặt thời gian.

Nếu như lương thực của vương triều Đại Ngụy sung túc, bách tính an cư lạc nghiệp thì hắn có thể thật sự thi hành kế sách làm cho đất nước lớn mạnh rồi.

Làm sao để phát triển đất nước?

Trong tầm ngắm đều là chân lý.

Thứ như hỏa pháo kia chính là thần khí nghịch thiên đấy.

Nguyên lý hỏa pháo thì Hứa Thanh Tiêu có biết một chút, bỗng dưng chế tạo hỏa pháo thì không được nhưng vấn đề ở đây là thế giới tu tiên.

Hứa Thanh Tiêu vẫn muốn hiểu rõ về tiên đạo.

Không phải vì hắn muốn tu tiên đạo mà là hắn có ý đồ muốn dùng tiên đạo phối trộn vào khí giới.

Về mặt quân sự thì chế tạo hỏa pháo.

Mặt nông nghiệp thì tạo ra phân hóa học.

Về sản xuất thì chế tạo quốc khí.

Nói to gan hơn một chút thì chính là chuyển hướng từ nông nghiệp thành công nghiệp.

Mà dựa vào năng lực của hắn, muốn tạo ra chuyển biến thời đại là chuyện không thể nào.

Bởi vì quá không hợp lẽ thường, tri thức của Hứa Thanh Tiêu có hạn, hắn biết rất nhiên nguyên lý nhưng nếu bảo Hứa Thanh Tiêu làm thì chưa chắc hắn có thể làm được.

Ví dụ như điện lực, nguyên lý phát điện thì Hứa Thanh Tiêu biết một chút, nhưng nếu bảo Hứa Thanh Tiêu lập tức tạo ra máy phát điện thì Hứa Thanh Tiêu làm không được.

Nhưng nên nhớ thế giới này là thế giới gì đây?

Là thế giới tu tiên đó.

Thứ này chính là hack game, nếu lợi dụng thật tốt đoán chừng có thể chuyển thành bán công nghiệp, còn lại thì giao cho người đời sau là được.

Kế hoạch này rất hùng vĩ! Cực kỳ to lớn!

Một khi hắn thực hiện thành công.

Ngẫm lại mà xem.

Khi Đại Ngụy tiến hành Bắc phạt.

Đối với những biên quan tự xưng là vững như thành đồng, trăm vạn quân Đại Ngụy chỉ có thể ngồi chờ chết, lúc bọn họ đang dương dương đắc ý kia.

Ở cách ngoài đó trăm dặm, Đại Ngụy bắn đại pháo.

Từng phát đạn linh khí trực tiếp phá nổ tung cửa thành.

Hay là khi trăm vạn Man tộc cưỡi chiến mã, cầm chiến đao đằng đằng sát khí phóng thẳng đến Đại Ngụy.

Từng phát đạn pháo lấy đi mạng của hơn ngàn Man tộc, thử hỏi xem Man tộc sẽ tỏ ra thế nào đây?

không chỉ là Man tộc, chỉ sợ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng có thể sẽ được nếm thử hương vị của đạn pháo.

Không nói quá chút nào, nếu như thật sự làm ra loại khí giới sát thương lớn này, không tốn mấy năm là có thể thống nhất sơn hà.

Dù sao khoảng cách giữa vũ khí nóng và vũ khí lạnh cũng khác biệt như trời với đất, chẳng cần bồi dưỡng võ giả gì nữa, miễn là người thì đều có thể tham quân chinh chiến.

Đến lúc đó chỉ nói một câu thôi.

Một tiếng đại pháo, vạn lượng hoàng kim.

Hứa Thanh Tiêu rất mong chờ một ngày như thế.

Nhưng muốn đi đến ngày đó thì không chỉ cần đến thời gian mà quốc lực cũng cần phải tăng lên.

Bách tính ăn không no, sao ngươi có lòng để nghiên cứu mấy thứ này được?

Chỉ có chờ đến khi bách tính có cơm ăn, người dân an cư lạc nghiệp, lúc Đại Ngụy không ngừng phát triển thì ngươi mới có thể toàn tâm toàn ý chế tạo loại vũ khí chiến tranh này.

Cho nên, sau đại chiến lần này, Đại Ngụy có rất nhiều việc cần làm.

không còn cách nào, lúc còn trẻ cố gắng nhiều một chút, đợi đến khi bốn mươi năm mươi tuổi mới có thể an tâm nằm ở nhà làm con sâu gạo.

Trong điện.

Nữ đế cũng không biết Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ những gì. Nếu như nữ đế biết được suy nghĩ trong đầu Hứa Thanh Tiêu chắc sẽ ngây ngốc ngay.

Dù sao thì bây giờ trên dưới cả nước Đại Ngụy đều đang suy nghĩ đến chuyện có thể thắng trận chiến này hay không, còn thứ Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ lại là làm thế nào để thống nhất sơn hà.

Không thể nào đuổi theo tư duy của Hứa Thanh Tiêu được.

Mà vào lúc này, giọng của thái giám vang lên.

“Bệ hạ, đã mang dược vương tới.”

Nghe thấy giọng nói của thái giám, Nữ đế lập tức mở miệng truyền nhập điện.

Không bao lâu sau, một lão thái giám bưng một cái khay ngọc đi đến.

Bên trong khay ngọc có một chụp đèn lưu ly vuông vuông vức vức, mà gốc dược vương màu lam tím bên trong chụp đèn hiện lên trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Dược vương trông giống bảo như ý, toàn thân màu xanh tím, bên trên có từng đốm từng đốm ánh sáng, nó được đậy trong hộp lưu ly tràn ngập ánh sáng, vô cùng mỹ cảm.

Trong lúc nhất thời làm cho người ta không nỡ ăn.

“Hứa ái khanh, vật này chính là Thất tinh Như Ý dược vương, ngươi muốn thì cứ lấy đi đi.”

Nữ đế lên tiếng thẳng thắn tặng thứ này cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đa tạ bệ hạ!”

Hứa Thanh Tiêu nhận lấy gốc dược vương, hắn cầm lấy rồi cũng không nói nhiều thêm gì.

“Hứa ái khanh nói quá lời, ngươi cống hiến nhiều cho giang sơn Đại Ngụy như vậy, chỉ là dược vương thôi có đáng gì đâu? Nếu như còn cần bất cứ thứ gì thì cứ cho người thông báo với Uyển Nhi một tiếng là được, không cần phải tự mình đi.”

Có thể nhận ra Nữ đế xem trọng Hứa Thanh Tiêu nhường nào qua câu nói này.

Muốn gì thì cứ việc lấy, không cần tìm ta.

Chẳng qua cũng bình thường mà thôi, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu không tham giang sơn thì cả Đại Ngụy to lớn như vậy cái gì nữ đế cũng có thể tặng cho Hứa Thanh Tiêu, dược vương cũng được, vàng bạc cĩng được, những vật này sống không mang

đến chết không mang đi, huống chi Hứa Thanh Tiêu là người có tư cách, xứng đáng nhận lấy những tài phú thuộc về hắn.

“Thần, đa tạ bệ hạ.”

“Ngô hoàng vạn tuế.”

Vật đã tới tay, Hứa Thanh Tiêu cũng không ở lại nữa, Hứa Thanh Tiêu mang theo gốc dược vương Thất tinh Như Ý kia cáo lui ra về.

Hắn khoan thai đi về phía học đường Thủ Nhân ở phía ngoài hoàng cung.

Chẳng qua là tinh thần Hứa Thanh Tiêu vẫn âm thầm cảnh giác, nhìn xem Nữ đế có phát người theo dõi hoặc là giám thị các loại không.

Dùng thần thông nho đạo quan sát một phen, lại phát hiện chẳng thấy dấu hiện theo dõi hay giám thị gì.

Hứa Thanh Tiêu cũng dần thả lỏng hơn.

Xem ra hắn đã thắng được lòng của Nữ đế, ồ, không đứng, là đạt được sự tín nhiệm của Nữ đế.

Luyên chế Phá Cảnh đan.

Cần có bốn loại dược liệu.

Sinh Huyết Liên bảy lá, Tiểu La quả, hạt Bồ Đề vạn năm cùng với một gốc dược vương.

Chương 783: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (3)

Ba thứ đầu tiên Hứa Thanh Tiêu đều đã bảo Trương Như Hội chuẩn bị rồi, cũng là những thứ cực kỳ trân quý nhưng ít nhất còn có thể mua được, hơn nữa giá cả cũng không quá trái với lẽ thường.

Điều khó khăn nhất chính là dược vương.

Lần này Hứa Thanh Tiêu dự định sau khi luyện chế xong Phá Cảnh đan lục phẩm rồi sẽ lại hỏi xem Phá Cảnh đan ngũ phẩm cần những thứ gì.

Nếu như kinh khủng quá thì tạm thời Hứa Thanh Tiêu sẽ không động vào đan thần Cổ Kinh.

Võ đạo lục phẩm cũng khá lắm rồi.

Ít nhất thì có thể áp chế được ma chủng dị thuật trong cơ thể.

Bây giờ hắn đã là tứ phẩm nho đạo, thất phẩm võ đạo, tiên đạo cũng đã luyện đến cửu phẩm, hơn nữa dựa theo lời của Lộ Tử Anh mà nói thì cần phải mở được chín linh mạch, Hứa Thanh Tiêu cũng đã ổn định, tạm thời không tiếp tục tu lên bát phẩm.

Có một điều không thể không nói chính là tiên đạo thật sự hơi dễ, chuyện này có phần đã phá vỡ lý luận tương xung.

Chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tạm thời không cần quan tâm đến.

Đợi sau khi lên lục phẩm và chiến cuộc ổn định rồi, Hứa Thanh Tiêu dự định sẽ dẫn ma chủng ra trấn áp một lần nữa, tranh thủ trấn áp năm ba năm gì đó.

Tránh để nó gây nguy hại đến hắn.

Trở lại học đường Thủ Nhân, đám học sinh ở học đường còn đang xét duyệt văn báo.

Sau khi thấy Hứa Thanh Tiêu, chúng không khỏi cùng nhau đứng dậy sau đó cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu.

“Miễn lễ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng sau đó đi về phía nơi mình ở, thoáng nhìn qua chỗ sư huynh mình, thấy hắn ta đang nghiêm túc đọc sách.

Vốn dĩ khoa cử đã sắp bắt đầu rồi, chỉ là bởi vì nguyên nhân chiến cuộc Đại Ngụy cho nên mới tạm thời hoãn khoa cử lại một thời gian.

Nhưng cũng gần ngay trước mắt, sư huynh đang cố gắng chuẩn bị chiến đấu với khoa cử.

Đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, tác dụng của khoa cử không lớn, bây giờ hắn sẽ không tham gia vào khoa cử.

Đường đường là Giám quốc Thiếu khanh Đại Ngụy mà tham gia khoa cử, mặc kệ có thi được hay không thì cũng sẽ dẫn đến những tranh luận, chẳng bằng không tham gia, ngoan ngoãn làm tốt chuyện của mình.

Trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu để dược vương ra bàn.

Ba loại vật liệu kia cũng đã đưa cho đan thần Cổ Kinh từ lâu, bây giờ chỉ thiếu mỗi cái chủ dược.

“Không tệ, không tệ, quả nhiên lão phu không nhìn lầm ngươi.”

“Đến cả dược vương mà cũng lấy được, thật đúng là không hổ là người mà lão phu nhìn trúng.”

“Hậu sinh, đưa dược vương cho lão phu đi, bảy ngày sau lại đến lấy Phá Cảnh đan.”

Dược vương xuất hiện, tinh thần của đan thần Cổ Kinh lập tức tỉnh táo lại, chỉ hận không thể ngay lập tức nuốt luôn dược vương.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại đè đan thần Cổ Kinh xuống, nói với giọng bình tĩnh:

“Tiền bối, đã tìm được dược vương, chẳng qua cái giá mà vãn bối phải trả cũng rất lớn đấy.”

“Trước đó tiền bối đã đồng ý cho ta Trúc Cơ đan lục phẩm, có còn giữ lời không?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

Dược vương quý giá đến mức nào không cần hắn phải giải thích thêm nữa, chỉ đổi một viên Phá Cảnh đan thôi, Hứa Thanh Tiêu không nỡ.

“Yên tâm, Trúc Cơ đan từ thập đến lục phẩm lão phu đều đã luyện chế cho ngươi rồi.”

Đan thần Cổ Kinh đáp lại một câu khẳng định.

“Được.”

“Chẳng qua còn phải làm phiền tiền bối một chuyện.”

“Luyện chế một ít độc dược dùm ta.”

Có được câu trả lời chắc chắn, Hứa Thanh Tiêu cũng không đồng ứng thẳng mà tiếp tục yêu cầu lợi ích.

“Độc dược?”

Đan thần Cổ Kinh có hơi tò mò chẳng qua cũng không nói nhảm nhiều.

“Độc dược kiểu nào? Tác dụng cụ thể là gì?”

Luyện chế độc dược cũng không phải là vấn đề gì to tát lắm.

Chỉ muốn nhìn xem luyện chế độc dược gì thôi.

“Không mùi không vị, có thể tan trong nước nhưng không chết người, nhưng sẽ làm cho người ta không còn chút sức lực nào, không động đậy được.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra yêu cầu của mình.

Nhưng giọng của đan thần Cổ Kinh có hơi trầm ngâm.

“Ngươi muốn luyện chế Hợp Hoan tán ấy à?”

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Hợp Hoan tán con mẹ ngươi, độc dược á, là độc dược á, ngươi xem Hứa mỗ là thứ gì vậy?

Hứa mỗ ta là loại người như vậy hả?

Người theo đuổi ta xếp hàng từ Đại Ngụy đến Đột Tà đấy.

“Không phải.”

“Còn nữa, loại độc dược này sau khi hòa tan vào trong nước thì có thể làm ảnh hưởng đến cả một con sông, tốt nhất là có dược hiệu trong vòng nửa năm.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục bổ sung yêu cầu.

Đan thần trầm mặc một hồi.

Cuối cùng cũng đáp lại:

“Loại thuốc này rất khó luyện chế, chủ yếu là hai chỗ không giết người hơn nữa dược hiệu lại tồn tại trong vòng nửa năm.”

“Có thể làm cho võ giả sinh ra cảm giác cả người vô lực, chỉ tính võ giả dưới thất phẩm thì độc như vậy cũng cực kì bá đạo, người bình thường uống vào hẳn là sẽ chết chắc.”

“Chẳng qua có một loại đan dược người bình thường uống thì sẽ mất sức một hồi lâu, nhưng cũng có thể sẽ chết, cũng có thể nhằm vào võ giả, hiệu quả cũng khoảng nửa năm, ngươi có muốn hay không?”

Đan thần Cổ Kinh hỏi.

Yêu cầu mà Hứa Thanh Tiêu đưa ra tương đối nhiều, trong lúc nhất thời thật sự là tìm không ra đan dược thật sự thích hợp.

“Muốn!”

Hứa Thanh Tiêu trả lời không do dự chút nào.

“Được, lão phu luyện chế mười bình đan dược loại này, đủ để ảnh hưởng đến một con sông, nhưng nếu như ngươi muốn nhiều hơn nữa thì nhất định phải cho ta số dược liệu tương ứng.

“Nếu không, không luyện chế được.”

Đan thần Cổ Kinh trả lời.

“Được, chẳng qua xin hỏi tiền bối, cần bao nhiêu thời gian?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Nếu như ngươi gấp thì một canh giờ là được, không vội, sau bảy ngày sẽ đưa một lúc cho ngươi.”

Đan thần Cổ Kinh cho một khoảng thời gian.

“Được, nếu như vậy, vãn bối có thể đợi ở đây một canh giờ.”

Độc đan này đúng là Hứa Thanh Tiêu có hơi gấp.

Ngay sau đó, đan thần Cổ Kinh cũng không nói nhảm nữa mà trực tiếp nuốt dược vương vào, chỉ để lại cái khay.

Trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu mở một bản địa đồ to lớn ra.

Đây là địa đồ mà năm đó Võ đế đã chế tạo ra.

Có năm châu lớn, Đông châu, Nam châu, Tây châu, Bắc châu, Trung châu.

Đại Ngụy chiếm giữ ở Trung châu, hơn nữa vị trí chiếm lĩnh cũng là ở trung tâm, đất đai phì nhiêu, địa linh nhân kiệt, các tiên môn cũng đều ở đó.

Toàn bộ Trung châu có ba vương triều lớn, Đại Ngụy, Đột Tà, Sơ Nguyên.

Ba phần thiên hạ.

Vào thời kỳ Đại Ngụy cường thịnh đúng là có thể làm được chuyện thống nhất Trung châu, chỉ tiếc bởi vì vào thời điểm khai nguyên, dân sinh Đại Ngụy cần tĩnh dưỡng, cần rất nhiều nhân tố, không thể tiến thêm một bước.

Ở đó cũng có cái bóng của văn thần nho gia, cũng không phải có ý đồ xấu, chủ yếu vẫn là một điểm, đất thì nhiều nhưng bách tính lại ăn không no, sớm muộn gì cũng có nội loạn và phân chia.

Cho nên không thể nào cùng nhau đồng lòng được.

Chương 784: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (4)

Đông bộ Đại Ngụy là vương triều Đột Tà.

Bắc bộ Đại Ngụy là vương triều Sơ Nguyên.

Nam bộ Đại Ngụy trên cơ bản là đã bị đồng hóa, lần đại chiến này không liên quan gì đến bọn họ cả, nhưng loạn phiên vương chủ yếu nhất thật ra vẫn là Nam bộ.

Tây bộ Đại Ngụy chính là dị tộc phiên bang, mà Bắc bộ lại rất sát với Tây bộ.

Lần đại chiến này thật ra chính là trận chiến Bình Tây.

Huyết tẩy toàn bộ dị tộc, chấn nhiếp các nước, còn có thể thúc đẩy sự phát triển của nền kinh tế Đại Ngụy, đây chính là mục đích của trận chiến này.

Thật ra nói tới nói lui là Đại Ngụy đang nội chiến, đơn giản là chiến với các nước phụ thuộc mà thôi.

Cho nên chiến tuyến dài nhất cũng chỉ khoảng một vạn dặm, quốc đô của các dị tộc lân cận cũng rất gần, ba trăm dặm, năm trăm dặm, nhiều nhất là một ngàn dặm, đến cả phòng tuyến biên quan cũng không có.

Dù sao đôi bên cũng rất khó đánh nhau, nếu như thật sự đánh nhau thì Đại Ngụy sẽ điều tiết.

Không xây biên quan cũng là ý của thái tổ năm đó, chỉ sợ đám dị tộc này sẽ trở mặt không quen biết.

Bây giờ cũng là điều tiện nghi cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như thật sự thiết lập phòng tuyến biên quan thì tuyệt đối sẽ không thể nào trong vòng mười ngày mà đánh được hai trận đại chiến.

Trước mắt, đã đánh hạ được cửa thứ nhất và cửa thứ hai.

Hình thành một chiến lược hậu cần tuyệt đẹp, Đại Hoang quân, Kỳ Lân quân chỉ cần để lại hai mươi vạn binh lực là có thể trấn thủ được bốn nước, vốn chẳng cần lo đến chuyện có người đánh lén.

Ai dám đánh lén, Đại Ngụy còn có một quân doanh chưa xuất thủ, vào lúc khẩn cấp, trong vòng một ngày là có thể đuổi đến chiến trường rồi, dị tộc nào dám đánh chính diện?

Nếu như dám đánh, có cần thiết phải thủ thành không? Ra chém giết với nhau là được.

Cho nên chín mươi vạn đại quân đã có thể ổn định một đường mà tiến lên, đến Trần quốc.

Về phần Thiên Tử quân, từ cảnh nội phía Tây càn quét qua các bộ lạc là được, đến lúc ba quân tụ họp thì có thể trực chỉ Trần quốc.

Mà tư duy chiến lược của đối phương Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ.

Hẳn là Trần quốc đã bắt đầu chuẩn bị vũ trang từ trên xuống dưới, đã có vết xe đổ, họ sẽ nghĩ hết các cách để ngăn chặn mọi nguy hiểm.

Cho nên Trần quốc hy vọng có dư nhiều thời gian để chuẩn bị tốt cho một trận chiến lâu dài.

Mà trận chiến này, tất nhiên các nước sẽ dốc hết sức lực để phòng thủ.

Cho nên muốn đối kháng với Trần quốc một cách có lợi nhất thì cửa thứ ba này nhất định không thể dài dòng dây dưa.

Hứa Thanh Tiêu mải mê suy nghĩ suốt một canh giờ.

Chợt giọng của Đan thần Cổ Kinh vang lên.

“Đan đã luyện xong rồi, nhớ bỏ vào hộp lưu ly, nếu không độc đan khuếch tán thì người trong vòng trăm mét đều sẽ trúng độc.”

Đan thần cổ kinh phong tỏa đan khí, sau đó phun ra mười viên đan dược lớn chừng quả đấm rơi vào trong hộp.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu đậy độc đan lại.

sau đó nói cảm ơn một tiếng.

“Không cần cảm ơn, bảy ngày sau tới lấy đan.”

“Đúng rồi, Phá Cảnh đan ngũ phẩm, bây giờ lão phu sẽ nói dược liệu với ngươi luôn.”

“Chỉ cần ba loại, một gốc linh dược mười vạn năm, một trái tim của yêu vương tứ phẩm, còn có một cân mã não tử ngọc.”

Đan thần mở miệng, nói dược liệu của Phá Cảnh đan ngũ phẩm ra.

Ba món đồ này vẫn là những dược liệu quý giá như thường, nếu bàn về giá trị dược hiệu thì cũng không kém gì với dược vương, nhưng nếu bàn về sự quý báu thì nó không bằng dược vương.

Dù sao thì dược vương cũng có thể kéo dài tính mạng cho người ta, ý nghĩa về bản chất đã khác nhau rồi.

“Được, làm phiền tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu ghi nhớ ba loại dược liệu này, sau này hắn có thể hỏi Nữ đế có hay không, có thì lấy ra luôn là được.

Dù sao thì hắn cũng đã tạo nên nhiều tài phú cho Đại Ngụy như thế, lấy chút dược liệu chắc cũng không quá đáng.

Về phần có nghi ngờ gì hay không?

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là đã biến thành tự cao rồi mà là trước mắt còn có một chuyện đang đặt ra trước mắt Nữ đế.

Cho dù Nữ đế biết chuyện hắn tu luyện dị thuật thì sao nào?

Khi một người có giá trị, vào thời điểm giá trị đó trở nên cực lớn thì mặc kệ là hắn gây ra chuyện gì cũng đều không quan trọng.

Nếu như hắn có thể làm cho Đại Ngụy thật sự trở nên hùng mạnh.

Vậy xem như có một vị bán thánh nói hắn tu luyện dị thuật đi, chỉ sợ văn võ cả triều cũng sẽ không nói câu nào.

Dị thuật? Dị thuật gì vậy? Ồ, thánh nhân, mắt ta mù rồi, ta không thấy gì cả.

Cho nên.

Trận chiến này của Đại Ngụy không chỉ là trận chiến giữa các cường quốc mà còn là trận chiến quốc vận.

Càng là trận chiến lập thân của Hứa Thanh Tiêu.

Sau trận chiến này, danh vọng và dân ý của hắn sẽ đạt đến cực cao, cũng sẽ đạt đến cảnh giới thiên địa đại nho.

Đến lúc đó xem xem còn ai dám tìm hắn gây phiền toái hay không.

Sau một khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi vào bên trong hoàng cung Đại Ngụy, trong Văn Hoa điện.

"Dương Bình hầu, làm phiền ngài hộ tống vật này đến chỗ Khúc Chu hầu, dùng cấp độ hộ tống thuyền rồng, nhất định phải cẩn thận, không được mở cái nắp lưu ly này ra."

"Còn có phong thư này."

Hứa Thanh Tiêu lập tức gọi một vị liệt hầu tới nhờ hắn giao độc đan cho Khúc Chu hầu.

Trận chiến thứ ba này Hứa Thanh Tiêu không muốn kéo dài thời gian.

Hắn muốn đánh nhanh thắng nhanh.

"Tuân lệnh!"

Dương Bình hầu không hỏi thêm gì mà trực tiếp nhận hộp lưu ly, sau đó rời khỏi Văn Hoa điện trong trạng thái vô cùng lo lắng, hộ tống độc đan đi.

Đợi sau khi Dương Bình hầu đi.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hạ quân lệnh.

"Đô Ninh hầu, Thanh Hà hầu nghe lệnh!"

“Hai người các ngài tập kết sáu mươi vạn quân Đại Hoang, nhanh chóng chạy đến Phàn quốc tập hợp cùng với Tín Vũ hầu.”

Hứa Thanh Tiêu ra lệnh.

Ngũ đại quân doanh Đại Ngụy.

Chín mươi vạn thiên tử quân đã xuất chinh.

Chín mươi vạn Kỳ Lân quân cũng đã xuất chinh.

Chỉ phái ra ba mươi vạn Đại Hoang quân, bây giờ Hứa Thanh Tiêu đem sáu mươi vạn bù vào đó.

Hai trăm bảy mươi vạn đại quân này.

Đã bình định được Phàn quốc, A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương, có được nhiều lương thực như vậy, Đại Ngụy hoàn toàn có thể phái Đại Hoang quân ra, không cần phải lo lắng về vấn đề hậu cần.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Đô Ninh hầu, Thanh Hà hầu lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, về phần các hầu gia khác thì ai nấy cũng nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ cũng muốn ra ngoài chinh chiến.

“Vũ Dương hầu, lĩnh hai mươi vạn Kinh Đô quân chạy đến nơi giữa bốn nước, hộ tống các thương binh trở về, bù tân binh vào chỗ khuyết.”

“Ba quân hai trăm bảy mươi vạn người, chỉ nhiều hơn chứ không thể ít, rõ chưa?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hạ mệnh lệnh thứ hai.

Hộ tống thương binh trở về, lại bù đắp vào chỗ trống, nhất quyết phải đảm bảo quân số ba quân là hai trăm bảy mươi vạn người, tập kết tiến về Trần quốc tiến hành trận chiến thứ tư.

Chương 785: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (5)

“Mạt tướng lĩnh mệnh.”

Vũ Dương hầu nói một cách chắc chắn.

Sau khi đã bày bố xong tất cả, Hứa Thanh Tiêu bắt tay vào chuyện quấy nhiễu Trần quốc.

“Đợi sau khi hộ tống thương binh về.”

“Đệ nhất quân, đệ nhị quân của Đại Ngụy tĩnh dưỡng trong thành ba ngày, sau đó xuất chinh đánh Trần quốc, tụ họp cùng đệ tam quân.”

“Vào ngày tụ họp, hạ trại cách quốc đô Trần quốc ngoài trăm dặm, chỉ cần hạ trại là được, không cần lãng phí thời gian, nếu như đại doanh bị công thì lúc nào cũng có thể rút về bên trong bốn nước.”

Hứa Thanh Tiêu vạch rõ kế hoạch.

Sau khi tĩnh dưỡng ba ngày thì xuất binh đánh Trần quốc.

Bất luận là Phàn quốc hay ba quốc gia A Mộc Tháp, Đường quốc và Đột Lương thì khoảng cách đến Trần quốc cũng chỉ có tám trăm dặm mà thôi.

Hoàn toàn có thể làm được chuyện vừa đi vừa về trong vòng một ngày.

Hạ trại chỉ vì nghỉ ngơi tạm thời, không cần tốn công tốn sức.

Cố gắng quay về thành nghỉ ngơi, như vậy sẽ càng thêm an toàn, không cần phải lo lắng chuyện bị tập kích ban đêm, hơn nữa hai trăm bảy mươi vạn đại quân, chỉ hạ trại thôi đã không biết phải tốn bao nhiêu thời gian rồi.

“Truyền lệnh cho Khúc Chu hầu, đại quân thứ ba Đại Ngụy phải giải quyết các bộ lạc Tây cảnh trong vòng ba ngày, chậm nhất là ngày thứ tư phải đến tụ họp với đệ nhị quân.”

Hứa Thanh Tiêu hạ xuống mệnh lệnh cuối cùng.

Hắn yêu cầu Khúc Chu hầu phải giải quyết các bộ lạc Tây cảnh trong vòng ba ngày, đây là trận chiến thứ ba, cách đánh mà đối phương hiểu rõ nhất chính là đánh quanh co dài dòng, tiêu hao ngươi, làm ngươi thấy khó chịu.

Mà Hứa Thanh Tiêu yêu cầu phải giải quyết cái này trong vòng ba ngày, chuyện này hơi khó giải quyết.

Nhưng văn võ bá quan cũng không nói gì thêm, Hứa Thanh Tiêu nói ra như vậy thì chắc chắn là có ý đồ riêng của hắn.

Sau khi từng quân lệnh hạ xuống, trong kinh đô, từng con chiến mã phi nhanh đi về phía các quốc gia báo cáo quân tình.

Hôm sau.

Tây cảnh Đại Ngụy.

Khúc Chu hầu lãnh theo Thiên Tử quân đã đi đến Tây cảnh từ sớm.

So với trận chiến Phàn quốc và trận chiến Đường quốc.

Trận chiến tiêu hao thứ ba này đúng là làm cho người ta cảm thấy bực bội.

Trong doanh đại quân.

Khúc Chu hầu ngồi nghe thuộc hạ báo cáo, đôi mày vẫn luôn nhíu chặt lại.

“Quân ta phát hiện bộ lạc dị tộc ở ngoài ba trăm dặm, tổng cộng khoảng năm ngàn người, truy địch trăm dặm, giết năm mươi người, quân ta thương vong bốn mươi người.”

“Quân ta phát hiện bộ lạc dị tộc ở ngoài một trăm bảy mươi dặm, tổng cộng khoảng ba ngàn người, đuổi theo địch bảy mươi dặm thì gặp phải cạm bẫy của quân địch, quân ta thương vong ba trăm, giết được hai mươi kẻ địch.”

Từng đợt tin báo vang lên.

Thương vong đều là mấy trăm. Hơn nữa trên cơ bản đều là phát hiện ra các bộ lạc dị tộc rồi đuổi theo hoặc chính là gặp

phải cạm bẫy, hoặc là chưa quen thuộc với hoàn cảnh nên phải chịu khổ nhiều.

Điều này làm cho Khúc Chu hầu đau đầu vô cùng.

Đối phương đánh kiểu quanh co thật sự là làm cho người ta ghét quá đi.

Không đánh chính diện với ngươi, chỉ ỷ vào chuyện bản thân quen thuộc với địa thế mà ngươi đuổi ta chạy, ngươi chạy ta đuổi, thỉnh thoảng còn bày sẵn cạm bẫy làm cho Thiên Tử quân có sức nhưng không thể phát ra.

Động một tí là thương vong mấy mươi người hoặc là mấy trăm người. Tình huống cứ kéo dài như vậy, nếu như còn không chính thức khai chiến thì sẽ chết hơn ngàn tướng sĩ.

Cho nên tất cả mọi người đều đang uất nghẹn khó chịu.

Nhất là khi nghe được tin đệ nhất và đệ nhị quân liên tục phá địch, lại còn được phần thưởng dồi dào thì trong lòng mọi người càng cảm thấy khó chịu hơn.

Mặc dù con số tử thương rất lớn nhưng vấn đề là tốt xấu gì thì bọn họ vẫn được chính diện đánh nhau đúng không? Ít nhất thì cũng được đi công thành đoạt đất?

Còn mình thì sao?

Động một tí là mấy vạn người đuổi theo ba bốn ngàn người, đuổi không kịp thì không nói đi, cứ chốc chốc là lại trúng mai phục, chết cái kiểu cực kì uất ức làm cho bọn họ cảm thấy bức bối.

Đường đường chính chính chết trên chiến trường thì bọn họ không có lời nào để nói.

Nhưng chết bên trong cạm bẫy thì đúng là bọn họ không phục thật.

Cũng vào lúc này, một âm thanh vang lên.

“Báo!”

“Quân lệnh triều đình!”

“Mời Khúc Chu hầu nghe lệnh.”

“Truyền lệnh cho Khúc Chu hầu, đại quân thứ ba Đại Ngụy phải giải quyết được các bộ lạc Tây cảnh trong vòng ba ngày, chậm nhất là đến ngày thứ tư phải tụ họp với đệ nhịn quân.”

Theo chiến lệnh quân tình truyền đến.

Trong đại doanh, vẻ mặt Khúc Chu hầu, Dương Đô hầu, Trọng Bình hầu đều trở nên có hơi khó coi.

Giải quyết các bộ lạc Tây cảnh trong vòng ba ngày?

Giải quyết thế nào đây?

Lấy cái gì mà giải quyết?

Người ta vốn là không muốn đùa với ngươi, đến cả việc công thành tối thiểu nhất cũng không làm được.

Thật vất vả mới tìm được một bộ lạc thì tất cả đều là già yếu tàn tật, giết những bách tính tay không tấc sắt, cho dù có là bách tính dị tộc thì bọn họ cũng không ra tay được.

Còn ác hơn nữa chính là đám người này lại giấu hết toàn bộ lương thảo đi rồi, giấu ở chỗ nào không biết nữa, muốn chiếm chút tiện nghi cũng không được.

Nhưng lệnh của triều đình, mặc kệ là có được hay không thì ngươi cũng phải nhận, không nhận chính là kháng chỉ, không nhận thì chứng tỏ là ngươi không có năng lực.

Cho nên Khúc Chu hầu đứng dậy thành thành thật thật tiếp nhận mệnh lệnh.

Ngay vào lúc tâm trạng Khúc Chu hầu đang phức tạp thì Dương Bình hầu đi vào đại doanh.

“Xin chào Khúc Chu hầu!”

“Đây là thư tín mà Hứa đại nhân đưa cho ngài, còn thứ này là do Hứa đại nhân bảo ta hộ tống đến cho ngài.”

Theo sự xuất hiện của Dương Bình hầu, đám người cảm thấy có hơi kinh ngạc.

Còn Khúc Chu hầu thì cũng không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp mở mật tín của Hứa Thanh Tiêu ra.

Mở mật tín ra.

Ước chừng sau một lát, ánh mắt Khúc Chu hầu tỏ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng sau một khắc hắn lại khép thư tín lại, đặt lên ngọn nến rồi thiêu trụi nó, ánh mắt rơi vào cái hộp lưu ly đang đậy độc đan lại kia.

“Hầu gia, Hứa đại nhân nói gì vậy?”

Có người tò mò hỏi dò.

Nhưng Khúc Chu hầu cũng không trả lời mà nhìn về phía Dương Bình hầu nói:

“Dương Bình hầu, mấy ngày không gặp ta rất nhớ ngươi, huynh đệ, hôm nay uống mấy chén nhé.”

Âm thầm nhận lấy độc đan, Khúc Chu hầu cẩn thận đặt lên bàn rồi bảo người dọn yến tiệc nhỏ, cùng nhau uống rượu góp vui.

Đối phương nhíu mày nhưng cũng không nhiều lời, sau khi khéo léo từ chối thì liền cáo từ rời đi.

Hắn tới để hộ tống đồ vật, không chừng trong triều còn có chuyện, cho nên không thể ở lại lâu.

Đối phương muốn đi thì Khúc Chu hầu cũng không giữ lại, chỉ là nói vài câu đáng tiếc sau đó liền để cho tướng lĩnh khác hộ tống Dương Bình hầu rời đi.

Chương 786: Trăm Vạn Nhân Công, Đại Ngụy Cường Thịnh, Cửa Thứ Ba, Độc Chết Trăm Vạn (6)

Đợi đến khi đại doanh chỉ còn lại Dương Đô hầu và Trọng Bình hầu.

Khúc Chu hầu mới trực tiếp cầm độc đan lên rồi nói chuyện bằng chân khí.

"Vật này chính là độc đan, không màu không vị, hòa tan được vào nước, một viên độc đan có thể làm ô nhiễm một con sông."

"Hứa đại nhân bảo chúng ta dùng độc làm ô nhiễm nguồn nước ở Tây cảnh, hạ độc chết đám chó má này."

Khúc Chu hầu nói ra dụng ý của Hứa Thanh Tiêu.

Câu này vừa dứt đã làm cho hai vị hầu gia kia tắc lưỡi liên tục.

"Một viên độc đan một con sông? Vậy bách tính dị tộc chẳng phải là sẽ?"

"Chiêu này đúng thật là ác độc, nhưng mà lại rất có tác dụng."

Dương Đô hầu và Trọng Bình hầu lần lượt mở miệng.

"Không."

"Dân chúng tầm thường uống vào chưa chắc sẽ chết, võ giả uống vào cũng sẽ không chết, chỉ là toàn thân sẽ cảm thấy mềm nhũn ra mà thôi."

"Cho dù có chết thì sao nào?"

"Đám bách tính dị tộc này cũng không phải là con dân Đại Ngụy chúng ta, hơn nữa chúng ta chiếm lĩnh bộ lạc của bọn họ mai phục trong đó, nhưng đám người đó lại chẳng xuất hiện chẳng lẽ không có liên quan gì đến mấy người dân này sao?"

"Nhớ kỹ, lần này chúng ta đang chiến đấu vì Đại Ngụy, có thể không giết thì tất nhiên là sẽ không giết người vô tội, nhưng

nếu như bởi vì lòng dạ đàn bà mà làm cho quân ta tan rã thì đến lúc đó người chết chính là bách tính Đại Ngụy.”

Khúc Chu hầu nghiêm nghị nói.

Hắn cũng không phải là muốn lạm sát người vô tội, mà chiến tranh chính là tàn khốc như vậy đấy, đâu có cái gì mà vô tội hay không vô tội?

Lòng dạ mềm yếu sẽ chỉ hại đại quân.

Lúc Man tộc xâm chiếm có bỏ qua cho bách tính Đại Ngụy không?

Câu này vừa dứt, Trọng Bình hầu khẽ gật đầu tán thành câu nói của Khúc Chu hầu, mà Dương Đô hầu nghĩ một hồi cũng khẽ gật đầu không nói nhiều thêm.

“Ban đêm động thủ!”

“Ta sẽ hành động một mình, các người trấn thủ đại doanh.

Khúc Chu hầu liên tục nói.

Hắn dự định sẽ tự mình đi để cho hai người kia ở lại.

“Được!”

Hai người đồng thanh đáp.

Cứ như vậy.

Đến đêm khuya.

Không ai phát hiện Khúc Chu hầu đã biến mất.

Cũng chẳng ai phát hiện toàn khu Tây cảnh, bên cạnh nguồn nước các nơi có nhiều thêm một bóng người.

Mười con sông.

Khúc Chu hầu đúng là quả quyết, trực tiếp chọn ra mười con sông lớn hơn nữa còn là những nơi quan trọng nhất.

Không phải đám dị tộc này thích chiến đấu quanh co sao?

Được!

Lần này ta sẽ xem xem bọn chúng còn tiếp tục chiến đấu quanh cho được hay không.

Võ giả có thể không ăn mười ngày.

Nhưng nguồn nước thì nhất định phải sung túc, bọn họ sẽ đề phòng trong nước có độc nhưng tuyệt đối sẽ không đề phòng được chuyện trong toàn bộ con sông đều có độc.

Khúc Chu hầu tin rằng như vậy.

Trong vòng ba ngày.

Tất nhiên sẽ có thể quét nang Tây cảnh.

Mà tính toán sơ sơ thì.

Mười viên độc đan này ít nhất có thể độc chết trăm vạn dị tộc.

Hơn nữa lại còn kéo dài được nửa năm.

Ngẫm lại thì thật là kích thích.

Mà điểm này hắn cũng không nói cho hai vị liệt hầu kia biết, dù sao chuyện này đúng là quá vô nhân đạo.

Nhưng Khúc Chu hầu cũng rõ Hứa Thanh Tiêu không chỉ hy vọng đệ tam quân bình định được Tây cảnh mà hắn muốn Tây cảnh trở thành một vùng hoang vu, kể từ đó hoàn toàn có thể diệt trừ tận gốc mầm mống tai họa.

Sau này còn dám kêu gào, các quốc gia ở Tây cảnh không có nguồn nước, những bộ lạc nhỏ này vốn chẳng sinh sống nổi.

Ai cũng không dám cam đoan rằng trong nước không còn độc nữa.

“Hứa đại nhân đúng thật là con nhà binh trời sinh mà.”

Khúc Chu hầu không nhịn được cảm khái trong lòng!

Ngày hôm sau.

Biên cảnh phía Tây Đại Ngụy.

Đã tới giờ Mão rồi.

Từ lúc Khúc Chu hầu đầu độc tới giờ đã qua hơn hai canh giờ.

Có hiệu quả hay không Khúc Chu hầu cũng không biết, nhưng hắn ta biết một điều rằng, trận chiến thứ ba đã kết thúc rồi.

Đối với biên giới phía Tây Đại Ngụy mà nói, nơi này vốn là một vùng sa mạc cằn cỗi và hoang vu, nguồn nước cực kì trân quý, nếu như để nguồn nước bị phá hỏng, cho dù đám tướng sĩ của các bộ lạc kia có là võ giả, có thể nhịn không uống nước trong khoảng mười ngày hay thậm chí là cả một tháng.

Nhưng sao có thể cản được bách tính có nhu cầu uống nước phải không?

Nhưng nguồn nước bị ô nhiễm rồi, lối thoát duy nhất của bách tính chính là di dân, rời khỏi vùng phía Tây, tới nơi khác sinh sống.

Nếu thành như vậy, thiếu đi những bách tính của các bộ lạc này, chỉ dựa vào ý chí chiến tranh của mấy tên tướng sĩ trong bộ lạc, thì cũng không thực hiện được.

Nói cho cùng bọn chúng cũng chỉ là tướng sĩ của bộ lạc, chứ không phải tướng sĩ của cả một quốc gia, tất nhiên sẽ ưu tiên suy nghĩ tới tồn vong của bộ lạc mình trước, không thể tử chiến được.

Nhiệm vụ triều đình giao cho, chính là dọn sạch biên giới phía Tây, nguồn nước bị phá hoại, chuyện này vốn là một kiểu dọn dẹp, còn về việc có giết hay không, hoàn toàn có thể đợi đến lúc khải hoàn trở về, tiện tay giải quyết là được.

Mà nhiệm vụ trước mắt cần làm của hắn, là trước khi ngày kia tới, có thể đến được Trần quốc.

Lúc này.

Sắc trời đã sáng dần, theo đó là những đám mây trắng màu bụng cá xuất hiện trên bầu trời.

Giọng nói của Khúc Chu hầu vang lên.

“Toàn quân đợi lệnh, ba canh giờ sau, phá đổ Tây Cảnh.”

Khúc Chu hầu hạ xuống quân lệnh, cho đại quân chuẩn bị, ba canh giờ sau, tiến hành càn quét toàn diện.

Thời khắc này, sau khi quân lệnh vừa được đưa ra, chín mươi vạn Thiên Tử quân ngay lập tức phấn chấn hẳn lên.

Khoảng thời gian này vẫn luôn đánh theo lối vòng vo, ta đuổi địch chạy, địch đuổi ta chạy.

Việc này đối với Thiên Tử quân không quen thuộc với địa hình khí hậu nơi đây mà nói, quả thực là một loại cực hình.

Trinh sát nằm vùng trong quân cũng vội vàng đưa tin tình báo này truyền ra ngoài, thông báo cho từng bộ lạc, để mọi người chú ý chút.

Ngu ngơ cho rằng Thiên Tử quân sắp bắt đầu mở một cuộc tổng tiến công thực sự rồi.

Chín mươi vạn đại quân, có thể hoàn toàn dẫm nát cả vùng Tây cảnh tới tới lui lui khoảng hai mươi lần, chỉ cần là giao chiến trực diện, cũng không cần tới chín mươi vạn đại quân làm gì, chín vạn đại quân thôi là đủ rồi.

Nhiều hơn cũng không có nghĩa lý gì, chỉ sợ nội bộ Thiên Tử quân lại sinh ra chuyện người mình lại dẫm lên người mình làm thương vong quân mình mà thôi.

Đây chính là sức mạnh Thiên Tử quân, việc san phẳng Tây cảnh, hoàn toàn không cần tốn chút sức lực nào.

Điểm này, các bộ tộc Tây cảnh hoàn toàn hiểu rất rõ, ưu thế mà bọn họ có được, chính là địa thế, mượn ưu thế địa hình, ngăn cản còn đường tiến lên phía trước của Thiên Tử quân.

Đương nhiên Thiên Tử quân cũng có thể trực tiếp tấn công, nhưng tiến công trực diện cả một đường dài, đại quân cực kì dễ gặp phải đá ngáng chân, cũng có thể cả hai cánh đều không ngừng bị tổn thất.

Sĩ khí bị ảnh hưởng thì khỏi nói, hơn nữa còn gây ra thêm càng nhiều thương vong.

Mà trong cục diện thế này, Hứa Thanh Tiêu nghĩ ra một cách rất đơn giản, chính là dùng độc.

Độc chết đám khốn nạn này.

Chương 787: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Ngụy, Lâm Trận Khiếp Chiến (1)

Mệnh lệnh được hạ xuống, chưa tới một canh giờ sau, tất cả các bộ lạc đều nhận được tin tức này.

Nếu Thiên Tử quân đã muốn chơi bài cứng, bọn họ cũng phải thu mình lại trốn đi, tuỳ thời cơ mà làm rối loạn bước tiến của Thiên Tử quân.

Mà nếu đã phải ẩn nấp, thì nhất định phải chuẩn bị lương thảo, nước uống và những thứ như vậy cho đầy đủ.

Có thám thính nằm vùng ở khắp mọi nơi, xác định không có gì sai sót nữa, các đại bộ lạc bắt tay vào chuẩn bị những thứ như lương thảo và nguồn nước, đánh du kích hả, bọn họ chuẩn bị xong xuôi rồi.

Cứ như vậy, lại trôi qua thêm hai canh giờ nữa.

Trong lúc cho rằng Thiên Tử quân mài đao ầm ầm chuẩn bị khai chiến, Khúc Chu hầu lại ra thêm một quân lệnh khác.

“Toàn quân chuẩn bị, năm canh giờ sau, san phẳng Tây cảnh.”

Sau khi mệnh lệnh của Khúc Chu hầu được hạ xuống, Thiên Tử quân có hơi hoang mang.

Vừa mới nói xong ba canh giờ sau xuất chinh, bây giờ lại đẩy lùi thêm năm canh giờ nữa hả?

Đây là đang làm gì vậy?

Toàn quân rộ cả lên, bắt đầu bàn luận, không biết cấp trên đang có ý gì, nhưng thân là tướng sĩ, phục tùng là điều quan trọng nhất, cho nên cho dù trong lòng có bao nhiêu nghi ngờ, vẫn phải ngoan ngoãn nghe theo những gì cấp trên sắp đặt.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Lại là năm canh giờ sau.

Mệnh lệnh của Khúc Chu hầu lại một lần nữa được hạ xuống.

Lại kéo dài thêm năm canh giờ nữa.

Trong chớp mắt, toàn quân bàn tán mỗi lúc một nhiều thêm, nhưng những lời bàn tán này rất nhanh đều bị trấn áp hết xuống.

Dù sao Thiên Tử quân cũng không có thương vong gì, nói cho cùng cũng chỉ là kéo chậm thời gian tác chiến mà thôi, trong lòng mọi người có sầu não cũng chỉ có thể sầu não, nhưng không dám nói ra lời.

Mà lúc này.

Dị biến phát sinh rồi.

Tây cảnh.

Một đám bốn ngàn người của bộ lạc, giây phút này đây có gần bảy phần tướng sĩ nằm tê liệt trên nền đất, toàn thân vô lực, trông yếu ớt rõ ràng.

Thống lĩnh kiểm tra toàn bộ mọi thứ, gần như trong giây lát đã biết được xảy ra chuyện gì.

"Nguồn nước!"

"Bọn chúng hạ độc vào nguồn nước rồi."

"Đáng chết!"

Thống lĩnh bộ lạc siết chặt nắm đấm, hắn ta có chút phẫn nộ, trong mắt còn hiện lên chút không thể tin được.

Đại Ngụy hạ độc, hoàn toàn không phải thứ khiến bọn họ ngạc nhiên, mà là nguồn nước bọn họ có được, là nguồn nước đến từ thủy mạch của Tây cảnh, không phải chỉ một mình bọn chúng có thể uống.

Lý do chính chủ yếu là vì, bách tính bộ lạc ở Tây cảnh cũng cần uống nước, nếu như Đại Ngụy thực sự hạ độc, có thể khiến võ giả gặp xui xẻo, còn đối với bách tín bình thường, đơn giản mà nói không khác gì một ngọn lửa diệt thân.

Hắn ta kinh ngạc, ngạc nhiên với thủ đoạn của Đại Ngụy, lại có thể ác độc đến vậy, đến bách tính thường dân cũng không buông tha.

Thế này mà cũng dám tự xưng là quân đội nhân nghĩa ư? Thế này mà cũng dám tự xưng là Đại quốc? Quá đúng là tàn độc ti tiện mà.

“Nghe lệnh!”

“Đưa tướng sĩ bị thương tới doanh địa bí mật dưỡng thương, lập tức thông báo cho bách tính bộ lạc, nhất định không được uống nước từ thuỷ mạch, chuẩn bị cẩn thận cho việc di dời.”

Hắn ta không cam lòng lên tiếng, nhưng hắn ta biết rằng, đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Bốn ngàn người bọn họ chết rồi, ngược lại cũng không vấn đề gì, nếu như bách tính bộ lạc đều chết hết rồi, vậy thì bọn họ coi như xong đời luôn.

“Thủ lĩnh, vậy trận chiến này không đánh nữa sao?”

“Nếu như không đánh nữa, chỉ sợ các nước không buông tha cho chúng ta.”

Có người nhăn mày, hỏi người đối diện như vậy.

“Còn đánh cái nịt, Đại Nguỵ đã đẩy chúng ta vào hẻm cụt rồi, nguồn nước bị ô nhiễm, Tây cảnh không thể tiếp tục sinh sống, bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện, nguồn nước này không bị ô nhiễm hoàn toàn.”

“Nếu không thì, chúng ta cần phải di dân thôi, điều nên làm chúng ta đều làm rồi, không cần thiết phải đánh đổi tính mạng của toàn thể dân tộc, không có nghĩa lý gì cả.”

Hắn ta mắng một tràng, có chút phẫn nộ, đã đến mức này rồi, còn muốn đánh nhau cái gì nữa? Thôi không bàn tới chuyện nhiệm vụ ban đầu của bọn chúng, chính là làm chậm bước tiến của Thiên Tử quân.

Cứ cho là thắng luôn đi, thì đã sao? Bọn họ thu về được chút lợi ích nào không? Giúp đỡ của các nước cũng xong rồi, cái cần lấy đều lấy cả rồi, Đại Nguỵ hạ độc, bọn họ di dân, đã xem như trả một cái giá rồi.

Đúng vậy, sau khi những lời này của thống lĩnh vừa dứt, chúng tướng sĩ cũng trầm lặng không nói gì.

Dìu những tướng sĩ bị thương của bọn họ đi, nhưng rất nhanh có một bộ phận độc phát mà thân tàn, thời gian gấp gáp, bọn họ đến thời gian mai táng cũng không có, trực tiếp một mồi lửa thiêu luôn.

Mà tình hình thế này, xuất hiện ở khắp nơi tại Tây cảnh.

Không phải không có người phòng bị trong nước có độc, mà là bọn họ không ngờ tới rằng, Đại Nguỵ thế mà lại nhiễm bẩn hẳn một thuỷ mạch, xin hỏi một câu, nếu ngươi thấy một người đem một bình độc dược hạ vào trong một con sông lớn.

Ngươi sẽ cho rằng dòng sông kia có độc không?

Cho dù độc có nặng hơn nữa, tính tới tính lui cũng không tới mức này, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Đại Ngụy làm được kìa.

Một khi đã vậy, Tây cảnh đã không còn chỉ đơn giản là nằm trong tay kẻ địch nữa, cả cái Tây cảnh này, sắp đi đời tận gốc rồi, chiêu này của Đại Nguỵ, ác, ác, ác, quá ác đi.

Mà so với việc các bộ lạc Tây cảnh gặp phải, bên trong Thiên Tử quân, ngược lại lời bàn tán không ít, rất nhiều các tướng sĩ không hiểu vì sao, vì cớ gì phải chờ lâu như vậy?

Cuối cùng là đánh hay là không?

Người người tràn đầy tò mò.

Chín mươi vạn đại quân ồn ào lấm lét, tập trung hết lại với nhau, nhưng ở một góc khác.

Một nam tử tuổi tác tầm ba mươi, mặc trên mình chiến giáp, ngồi bên ngoài doanh trướng, nghịch ngợm mấy viên đá, trong mắt có sự tò mò kì lạ.

Hắn ta là một quan Quân nhu, phụ trách việc vận chuyển lương thảo, loại chiến trận này không cần hắn ta ra chiến, chỉ cần đi theo đại quân là được, bảo đảm việc vận chuyển lương thảo là xong.

“Vu Ích đại nhân, ngài đang nghĩ tới chuyện gì vậy?”

“Này đã qua ba ngày rồi, nghĩ ra triều đình muốn làm chuyện gì chưa?”

“Đúng vậy, chúng ta tới đây cũng đã ba ngày rồi, ngài đã nghĩ ra cách phá giải trận địch chưa?”

Một vài binh sĩ đi qua, sau khi nhìn Vũ Ích, không nhịn được mà cười nói, trong giọng điệu mang theo ý vị giễu cợt.

Bọn họ không phải có ý giễu cợt gì tên Vu Ích này, chẳng qua là lời bông đùa giữa bằng hữu với nhau thôi.

Con người Vu Ích này tính cách có chút kì cục, rõ ràng chỉ là một quan Quân nhu, còn chưa nhập phẩm, nhưng khi nhàn rỗi thường thích bàn luận về việc quân sự tác chiến với thế cục trong triều đình.

Điều quan trọng nhất là, hắn ta không phải người của Thiên Tử quân, mà là lần này đi hành quân đánh trận, bị triều đình sắp xếp mà tới đây.

Chương 788: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Ngụy, Lâm Trận Khiếp Chiến (2)

Nếu như Vu Ích không phải một con dân Đại Ngụy chân chất thật thà, cộng thêm việc từng được đọc sách, nhận biết mặt chữ, hơn nữa cũng bảo vệ và vận chuyển lương thảo mấy lần, nếu không thì, hắn ta cũng không thể kịp lúc gia nhập vào Thiên Tử quân.

Mà theo như những gì Vu Ích nói, rất nhanh thôi sẽ tới khoa cử, lo lắng bản thân thi không đỗ, thế nên mới đi theo đại quân xuất chinh, tranh thủ kiếm chút ngân lượng, để chuẩn bị cho khoa cử lần sau.

Đối với những lời nói thế này, cũng không có gì tin hay không tin, nói cho cùng Vu Ích vẫn là con dân Đại Ngụy, hơn nữa một chức quan Quân nhu nho nhỏ, cho dù là tham ô cũng vô dụng, chẳng có bất cứ quyền hạn gì, chỉ là đi theo kiểm tra mà thôi.

Có điều chỉ là vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi, trong mắt mọi người, kẻ tên Vu Ích này không tồi, trừ việc tính tình hơi cổ quái chút, ít nhất vẫn là người đọc sách, binh sĩ vẫn là bội phục người đọc sách, đặc biệt là Hứa Thanh Tiêu đã chỉ huy giành được đại thắng ở hai chiến dịch, càng khiến cho những người nhà binh này hiểu ra một đạo lý mới.

Kiến thức chính là sức mạnh.

Cứ tự nhiên mà thế, thái độ với Vu Ích cũng khá tốt, chỉ là bản thân Vu Ích hơi thiếu thực tế, cứ luôn đi nghiên cứu đại quân cần phải làm gì, triều đình muốn làm gì, thậm chí chiến trận Phàn quốc, chiến trận Đường quốc, Vu Ích không ngủ mấy đêm liền, cũng chính bởi vì đang nghiên cứu cách phá vỡ thế trận của địch.

Chuyện này cũng khiến các tướng sĩ cảm thấy buồn cười.

Ngươi một tên quan Quân nhu nhỏ bé, đi nghiên cứu những thứ này ư? Đây là ăn no quá không có gì làm sao?

Ngươi có tài hoa của Hứa Thanh Tiêu không? Nếu như có, cũng không đến nỗi bị dìm tới mức này chứ.

Bên ngoài doanh trướng, nghe thấy tiếng trêu đùa của chúng tướng sĩ, Vu Ích không thấy có ác ý gì cả, ngược lại càng thêm tập trung tinh thần, sắp xếp những viên đá.

Hắn ta vẽ một bức hình xuống nền đất, đây là Tây cảnh đồ, hắn ta đã từng đi qua đại doanh trong quân, từng nhìn thấy bức vẽ toàn cảnh của Tây cảnh, chỉ nhìn lướt qua một lần bèn nhớ rõ tất thảy.

Tất nhiên tấm bản đồ dưới nền đất, chắc chắn là bản giản lược, nếu thực sự phải vẽ ra, nhất định rất khó.

Nhìn vào bản đồ Tây cảnh trên nền đất, Vu Ích nhíu chặt mày, thậm chí hắn ta còn phát ra tiếng lầm bà lầm bầm một mình.

"Tây cảnh đồi núi rất nhiều, hoang mạc nguy hiểm, chỗ nào cũng là đất trũng, dị tộc Tây cảnh, dựa vào lối đánh du kích, tiêu hao lực lượng quân ta, làm chậm tiến trình của quân ta."

"Nếu như Thiên Tử quân Đại Ngụy muốn đàn áp một đường, chín vạn đại quân, ít nhất phải bỏ ra năm vạn thậm chí là mười vạn sinh mệnh mới có thể đặt chân tới Trần quốc."

"Đặc biệt là phía sau mười vạn đại quân, nếu như các bộ tộc cùng nhau mai phục, có thể hình thành trận thế chặn hậu, mà tiền quân chống trả, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Trần quốc, đến lúc đó có khả năng sẽ phá vỡ trận doanh."

"Trần quốc và bộ lạc liên thủ, tận diệt quân ta là điều không thể, nhưng đủ để khiến quân ta thiệt hại nặng một trận."

"Muốn phá giải, khó! Rất khó! Cực kì khó!"

Vu Ích bày binh bố trận bằng mấy viên đá, nhưng bất luận hắn ta bố trí thế nào đi chăng nữa, cũng không thể diễn ra một trận địa hoàn mỹ được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Vu Ích cảm thấy có chút đói, nếu để ý chút thì từ sáng đến giờ hắn ta vẫn chưa bỏ gì vào bụng, liếc mắt nhìn sắc trời, đã qua

mất thời gian dùng bữa rồi, thêm nữa Vu Ích nhanh nhạy để ý thấy, trong quân doanh không hề có khói bếp.

Điều này có nghĩa rằng, không có người nào nấu cơm cả.

"Kì quái!"

Vu Ích nhăn mày, điều này nhìn có vẻ chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, nhưng trong mắt hắn ta, chuyện này nào có đơn giản như vậy.

Hành quân tác chiến, võ giả đúng là có thể nhịn đói, nhưng nếu như không phải gấp rút lên đường hoặc là có chuyện gì đó lớn đã xảy ra, về cơ bản vẫn sẽ nhóm lửa thổi cơm.

Ít nhất bên trong chín mươi vạn đại quân, có không ít người không phải võ giả, ví dụ như một quan Quân nhu như hắn, đều cần phải ăn uống mới được.

Vừa nãy Khúc Chu hầu nói phải kéo dài thời gian thêm năm canh giờ, hoàn toàn có thể nổi lửa nấu cơm, nhưng quân đội không nấu cơm.

Việc này có chút kỳ lạ.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, Vu Ích cũng không tìm hiểu sâu hơn, dù sao cũng có thể vì đại chiến đến nơi rồi, không muốn vì chuyện này mà làm lỡ dở thời gian.

Lại tiếp tục ngồi bắt chéo chân xuống, hắn ta lấy tay xoa xoa cái bụng, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống bàn cờ.

"Triều đình nói ba ngày sau, bắt buộc phải đuổi tới bên ngoài Trần quốc."

"Nay đã trôi qua hết hai ngày rồi, cũng có nghĩa là trước ngày mốt, đại quân bắt buộc phải hành quân tới bên ngoài Trần quốc, cùng tập hợp với đội quân thứ nhất và thứ hai."

"Theo tình hình hiện tại thế này, sao có thể hoàn thành trong ngày mai được?"

"Hơn nữa hôm nay hoàn toàn không có hành động gì, liên tục chờ ở đây lãng phí thời gian, nếu như sắp phải tấn công, vừa để có thể nâng cao sĩ khí, còn có thể giảm bớt thương vong, nếu không thì, lý do cứ chờ mãi ở đây là gì chứ?"

“Lẽ nào Khúc Chu hầu âm thầm phái người đi trước rồi?”

“Này là không thể nào.”

“Vậy ý này của Khúc Chu hầu rốt cuộc là muốn làm gì? Giương Đông kích Tây? Không, không phải.”

Quả thật Vu Ích có hơi không hiểu phải giải thích làm sao.

Hắn ta trầm ngâm.

Sau đó lại nhìn xung quanh đại doanh.

Lại suy nghĩ.

Lại nhìn lại xung quanh đại doanh.

Toàn quân đợi mệnh.

Không bếp núc.

Trong vào ba ngày đặt chân tới Trần quốc.

Thông tin cứ từng cái từng cái được thu thập lại, Vu Ích vẫn chưa hiểu ra, bụng đói rồi, lập tức Vu Ích cầm bình nước lên, uống một hớp, muốn chống đỡ cái bụng mình thêm một chút.

Nhưng chính vào khoảnh khắc Vu Ích cầm bình nước lên, chớp mắt một suy nghĩ xuất hiện trong đầu của hắn ta.

Ngay sau đó, toàn thân Vu Ích đều đờ cả ra.

“Nguồn nước!”

Cả người Vu Ích ngờ ra tại chỗ, hắn ta cầm bình nước, mãi mà không có động tĩnh gì.

Không nấu cơm, không phải vì Đại Ngụy không muốn vì chuyện này mà làm lỡ dở thời gian, mà là vì Đại Nguỵ đã hạ độc vào nguồn nước rồi.

Đại quân ai nấy đều có phần nước của riêng mình, hoàn toàn đủ để tự cung cấp, nhưng mấy việc như nấu cơm, thì bắt buộc phải tới vùng nước ở gần đó để lấy nước.

Dù sao cũng không thể bắt mọi người đổ nước của mọi người ra mà phải không?

Thời điểm đặc biệt, chuyện này không phải vấn đề gì lớn.

Nhưng trong tình hình hiện tại, nếu làm như vậy, chỉ khiến mọi người càng thêm tò mò, hơn nữa rất dễ rút dây động rừng, nhất cử nhất động của chín mươi vạn đại quân, xung quanh đây thực sự được rất nhiều người chú ý.

Đây là tình huống không cách nào tránh được.

Cho nên, nguồn nước đã bị hạ độc.

Hơn nữa, không phải chỉ đơn giản bằng một con sông thôi, có thể là vài con hay thậm chí có thể đến mười mấy con.

Chương 789: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Ngụy, Lâm Trận Khiếp Chiến (3)

“Kế này, xét về mặt quân sự, chính là kế sách phá vỡ tình hình nguy nan, thượng của thượng sách.”

“Còn xét về mặt nhân đạo, chuyện này sợ rằng sẽ bị người ta đàm tiếu không ít.”

“Nhưng chiến tranh quốc gia, không thể nương tình.”

“Chiến tranh, chỉ có đồng minh và địch quốc, Hứa đại nhân thật là khiến cho Vu mỗ mở rộng tầm mắt.”

Vu Ích cảm khái.

Hắn ta đã đoán ra, trong nguồn nước này đã bị hạ độc rồi.

Phản ứng đầu tiên chính là kinh ngạc.

Dù sao chuyện này làm ra không chút nhân tính.

Phản ứng thứ hai là trầm tư.

Chuyện này đúng thật không chút nhân tính, nhưng bây giờ đang chiến tranh, là chiến quốc, có rất nhiều khả năng nước mất nhà tan cửa nát, ở đâu ra nhiều lòng nhân từ như vậy được.

Phản ứng thứ ba chính là lĩnh ngộ.

Suy nghĩ của bản thân quá cổ hủ, quên mất bản chất của chiến tranh là gì, cho nên vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra cách phá cục diện, cũng không đoán ra được Thiên Tử quân đang muốn làm gì.

Bây giờ, tư tưởng của hắn ta được khai sáng rồi, lại học được thêm kiến thức và cách hiểu mới về chiến tranh rồi.

Lúc này đây, Vu Ích uống một hớp nước lớn, hắn ta nở nụ cười, sau đó đứng dậy đá hết đống đá bay đi, dùng giày xoá đi dấu vết địa đồ, không tiếp tục suy nghĩ về việc này nữa.

Bởi vì, trận này, Thiên Tử quân đã thắng rồi.

Không những thắng rồi, còn có khả năng thắng mà không cần tốn tới một binh một tốt nào, quét sạch cả Tây cảnh.

Thế nên hắn ta không cần phải tiếp tục nghiên cứu cục diện cuộc chiến nữa.

Hứa Thanh Tiêu đã làm tốt tất cả rồi, chuyện trước mắt là đưa binh tới Trần quốc, sau đó tiếp nhận cuộc chiến thứ tư.

Quốc chiến thực sự.

Lúc này.

Lại hai canh giờ nữa trôi qua.

Thiên Tử quân vốn nghĩ sẽ lại tiếp tục kéo dài thêm thời gian, thì quân lệnh của Khúc Chu hầu được hạ xuống:

"Toàn quân xuất chinh!"

Sau khi mệnh lệnh xuất chinh được vang lên, trong chớp mắt Thiên Tử quân trở nên kích động, cho nên tướng sĩ nắm chặt binh khí, tiếng vó ngựa rền vang vang lên khắp nơi trong đại quân.

Cùng với đại quân xuất chinh.

Khu vực Tây cảnh, cát bay mịt mù.

Không tới hai khắc sau.

Quân trinh sát đột nhiên phát hiện ra có ba ngàn tướng sĩ dị tộc nằm la liệt trên nền đất, trong chớp mắt, quân trinh sát quay lại truyền tin tình báo.

Không lâu sau, năm ngàn thiết kỵ thúc ngựa phi như bay, xác nhận không còn gì sai sót nữa, trực tiếp chém đầu ba ngàn tướng sĩ dị tộc này, những tên tướng sĩ như này không cần thiết giữ lại làm tù binh.

Quân mệnh của triều đình là quét sạch Tây cảnh, biến con đường ở Tây cảnh sạch không còn đá ngáng đường, bất kể là bây giờ hay sau này.

Đại quân không ngừng phi về phía Trần quốc.

Nhưng suốt khoảng thời gian một canh giờ, đại quân không hề nhìn thấy bất cứ một tướng sĩ dị tộc nào, ngược lại hai cánh hộ

quân nhẹ nhàng giương vó ngựa rời đi, không rõ đi đâu làm gì.

Cuối cùng, lại thêm một canh giờ sau đó, có một vạn tướng sĩ dị tộc xuất hiện, bọn chúng mai phục ở đây, nhưng một vạn tướng sĩ này, đối đầu với chín mươi vạn Thiên Tử quân, căn bản không đủ can đảm để đối đầu trực diện với họ.

Muốn dùng ám tiễn cũng không có tác dụng gì, thiết kỵ giáp công, khiến đối phương sợ hãi mất mật mà tản ra, bị trảm đầu hơn ngàn tinh binh.

Đối phương rất hoang mang, mà Thiên Tử quân cũng rất ngơ ngác.

Điểm hoang mang của dị tộc ở chỗ, ủa đồng đội của mình đi đâu rồi?

Mà sự ngơ ngác của Thiên Tử quân là, một vạn dị tộc cũng dám tập kích á?

Là do gan của mấy người các ngươi to lên rồi, hay là cảm thấy Thiên Tử quân Đại Ngụy chúng ta dễ bắt nạt?

Nhưng bất luận thế nào, con đường tiếp theo cực kì thuận lợi, nhưng càng như vậy, tính cảnh giác trong nội bộ Thiên Tử quân lại càng cao, bởi vì đám dị tộc này làm gì có chuyện không xuất hiện ngáng đường được chứ?

Ngập ngừng không chịu xuất hiện, rất có khả năng là do còn giấu chiêu gì đó lớn lắm.

Toàn quân cảnh giác, chuyện này đối với việc hành quân tác chiến là một chuyện tốt.

Cứ như vậy, tròn mười canh giờ sau.

Đã tới rạng sáng ngày hôm sau.

Đại quân tiên phong đã tới được Trần quốc, tiến độ của đại quân theo sau cũng cực kì nhanh, hai mươi vạn đại quân thiết kỵ bảo vệ hậu phương, chỉ cần có bất cứ mai phục nào, bọn họ bèn ngay lập tức có thể lập trận giết địch.

Nhưng luôn đợi lại chờ, sau khi đại quân yên bình phân tán ra rồi, vẫn chẳng thấy bộ lạc dị tộc nào xuất hiện, lúc này đây mọi người quả thật không biết nên nói gì cho phải.

Tất cả mọi người đều giữ thái độ nghi ngờ, đến cả những vị lão binh có chút kinh nghiệm phong phú, cũng thấy ngơ ngác rồi.

Chín mươi vạn đại quân, trừ lúc bắt đầu gặp phải quân phân nhỏ truy kích, chết mất hơn một ngàn người ra, thì không còn bất cứ thương vong nào nữa.

Chiến tranh Tây cảnh, dự tính trong lòng mọi người là thương vong khoảng năm vạn người, sau đó điều mà họ nhận phải chỉ là con số hơn một ngàn, chuyện này hoàn toàn có chút không thể ngờ được.

Mà chính vào lúc này, đại quân hành quân về phía Nam, khoảng sau hơn một trăm dặm, cuối cùng cũng nhìn thấy một mảnh đại doanh.

Là quân doanh của Đại Ngụy.

Đại doanh của Đại Hoang Quân và Kỳ Lân Quân.

Rầm rầm rầm!

Một nhóm quân tinh nhuệ đi về phía này, sau khi xác nhận thân phận xong, không nhịn được mà lộ ra vẻ vui mừng.

Ba quân hội tụ lại với nhau.

Đại Hoang quân, Kỳ Lân quân, Thiên Tử quân, hội tụ lại với nhau ở bên ngoài Trần quốc một trăm dặm, đây là một chuyện tốt.

“Toàn quân nghe lệnh, hạ doanh nghỉ ngơi.”

Giây sau đó, Khúc Chu hầu hạ lệnh, cho Thiên Tử quân lập tức hạ trại, cùng lúc đó hắn ta cùng với Dương Đô hầu, Trọng Bình hầu, đi thẳng vào đại doanh Kỳ Lân Quân.

Tiến hành họp bàn chuẩn bị cho cuộc chiến.

Song.

Việc Thiên Tử quân đã đến được đích, cũng đã truyền đến tai vách của Trần quốc.

Trần quốc.

Vương doanh.

Vương quân Trần quốc, ngồi thẳng lưng trên vương kỵ.

Hắn ta mặc một bộ long bào màu đen, híp mắt nhìn chúng thần.

Bách quan tập hợp lại, trong mắt mỗi người tất nhiên đều có suy nghĩ riêng.

Giây phút chiến báo được truyền tới, văn võ toàn triều không hề hoang mang ồn ào, ngược lại trông có vẻ bình tĩnh.

So với Đường Quốc, Phàn Quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương mà nói, rõ ràng Trần quốc tự tin hơn nhiều.

“Thần, binh bộ thượng thư, Chu Lương, khởi tấu.”

Cũng vào ngay lúc này, Binh bộ thượng thư Trần quốc lên tiếng, khởi tấu Quốc Quân.

“Tấu.”

Quốc Quân Trần quốc lên tiếng, thể hiện rõ sự lạnh lùng cao ngạo.

Chương 790: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Ngụy, Lâm Trận Khiếp Chiến (4)

“Bảy mươi hai phủ, đã hoàn thành chuẩn bị cho trận chiến, cứ sắp xếp ba phủ thành một thành, tướng lĩnh dị tộc, kiểm soát bảy mươi hai thành phủ, tự cung cấp lương thảo.”

“Thần đã phong tỏa hoàn toàn mật đạo, cũng đã thông báo với dị tộc, trận chiến này nếu dị tộc đầu hàng, nhất định sẽ bị giết.”

“Trần quốc ta sáu mươi phủ địa, đã có bốn phần năm đinh được triệu tập nhập ngũ, trấn thủ quốc môn, toàn dân cũng như binh.”

“Trong nước, bách tính đồng tâm hiệp lực, tự nguyện chế tạo binh khí, chiến giáp, máy bắn đá các loại.”

“Bách tính phú hộ cũng tình nguyện góp ngân lượng, thêm vào đó trong tay thần hiện đang có ba ngàn bách tính tự nguyện liều chết, thần đã giao phó cho Thiên Lôi phủ.”

“Lúc chưa khai chiến, sẽ có thể gây ra thiệt hại lớn cho ba quân Đại Ngụy.”

Binh bộ thượng thư lên tiếng, mỗi câu đều chắc như chém đinh chặt sắt, mỗi câu đều thể hiện rõ sự tự tin vô ngần.

Đặc biệt là câu cuối cùng, càng thể hiện rõ sự lạnh lùng quyết liệt.

Mà sau khi Quốc quân Trần quốc nghe xong câu này, thể hiện hết sức vừa lòng.

“Tốt.”

“Rất tốt.”

Hắn ta gật gật đầu, sau đó chầm chậm lên tiếng nói.

“Năm đó, Thái tổ Đại Ngụy, sỉ nhục Trần quốc ta là tạp quốc, vũ nhục Trần quốc ta huyết mạch không thuần.”

“Hôm nay, trẫm cùng dân chúng, đồng sinh cộng tử trận chiến này.”

“Đại Ngụy quỷ kế đa đoan, tập kích ban đêm, giết người, xúi giục, dùng độc, có thể nói thủ đoạn ti tiện bẩn thỉu.”

“Đê tiện không biết xấu hổ.”

“Chỉ đáng tiếc là, bọn chúng quá là ngu xuẩn, nếu như những kế sách này, âm thầm giấu diếm mà tiến hành, đối đầu với Trần quốc ta, cũng có thể khiến Trần quốc ta đại bại.”

“Bọn chúng tham lam kết quả chiến tranh nhất thời, đến sớm thế này, cũng sẽ khiến Trần quốc ta có phòng bị chu toàn.”

“Bọn chúng quá đỗi ngu ngốc, cũng quá đỗi cao ngạo, trong lòng của bọn chúng, Trần quốc vẫn mãi là tạp quốc, nhưng trẫm phải cho chúng biết rằng, sức mạnh của Trần quốc ta, quốc uy của Trần quốc ta.”

“Đánh tan ba quân, trẫm biết rõ, chuyện này làm không được, nhưng dây dưa với Đại Ngụy ba năm, trẫm có đủ tự tin.”

“Chỉ cần đại chiến bắt đầu, sẽ là thời gian chết của Đại Ngụy.”

“Phiên vương Đại Ngụy đã mật tín với trẫm bàn bạc, đợi đến khi chiến cục Đại Ngụy rơi vào thế khó khăn, bọn họ nhất định sẽ vây khốn kinh thành, cần vương giết tặc tử.”

“Đến lúc đó, giang sơn Đại Nguỵ, tất sẽ rơi vào cảnh tan cửa nát nhà.”

Quốc Quân Trần quốc nói như vậy, trong lời nói ngập tràn tự tin.

Sức mạnh của hắn ta, chắc chắn không thể đủ đánh bại Đại Ngụy được, nhưng mà hắn ta có thể dây dưa với Đại Nguỵ, khiến nội bộ Đại Ngụy chìm sâu vào trong nước và lửa, đây chính là sức mạnh của hắn ta.

Loạn trong đáng sợ hơn giặc ngoài nhiều.

Nội tình bên trong Đại Ngụy, tuyệt đối không thể tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, mà nổi loạn thì khác, đặc biệt là phiên vương nổi loạn.

Những phiên vương này, đều là hoàng thất Đại Ngụy, Nữ đế có thể mệnh lệnh cho Nhất phẩm Võ giả ra tay, nhưng Nhất phẩm Võ giả cũng có cách nghĩ của riêng chúng.

Nói đến cùng vẫn chỉ lại một câu, có nổi loạn lớn hơn nữa, cùng lắm cũng chỉ là thay đổi một hoàng đế mới, mà tên hoàng đế này chỉ cần thuộc hoàng thất nhất mạch là được, giang sơn Đại Ngụy chỉ cần không rơi vào tay người khác là xong.

Thế thì mọi chuyện dễ nói rồi.

Nhưng Quốc quân Trần quốc đã dự liệu tới rồi, trong tương lai không xa, Đại Ngụy có khả năng sẽ chìm trong khói lửa chiến tranh, cho dù có khả năng bình định lại tất cả mọi chuyện, nhưng căn cơ của Đại Ngụy, lại lần nữa bị thiệt hại nghiêm trọng.

Không cách nào có thể phục hồi.

“Chúng thần, chúc mừng Vương thượng trước, sau trận chiến lần này, Trần quốc nhất định sẽ trở thành đất nước đứng đầu mười quốc gia.”

“Sẽ có một ngày, Trần quốc có thể tuyên bố Vương triều.”

Thừa tướng Trần quốc bước lên một bước, hướng về phía Quốc Quân nói chúc mừng.

Văn võ cả triều cũng tới tấp chúc mừng Quốc Quân Trần quốc.

Mà người kia lộ ra nụ cười trên mặt, nhưng không phải kiểu điên cuồng cười lớn, ngược lại chỉ đưa ánh mắt, nhìn về phía bên ngoài đại điện, nhìn về phía Vương triều Đại Ngụy.

Mà cùng lúc này.

Vương triều Đại Ngụy.

Trong Văn Hoa điện.

Chiến báo lại một lần nữa vang lên.

Ba quân hội hợp với nhau, Thiên Tử quân tổng số thương vong ở mức một ngàn người.

Khi tin tức này vừa mới xuất hiện, bách quan trong điện có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh bèn bình tĩnh trở lại.

Nói cho cùng so với việc Hứa Thanh Tiêu trong một ngày đã diệt toàn bộ Phàn Quốc, năm ngày diệt Đường Quốc, cái việc vượt qua Tây cảnh kiểu này, quả thực không đáng nhắc tới làm gì.

Có điều, khi chiến báo xuất hiện.

Giọng nói của Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm vang lên đầu tiên.

“Hứa đại nhân.”

“Lần này ba quân hội hợp, đại chiến không mấy liền bắt đầu rồi, có một chuyện lão phu không thể không nói.”

Chu Nghiêm mở lời, về mặt chiến sự đều do Hứa Thanh Tiêu tự mình quyết định, còn về những phương diện khác, do bọn họ phụ trách.

Mà có một chuyện, là canh cánh trong lòng của tất cả đại thần, đặc biệt là sau khi ba quân tập hợp lại với nhau, bọn họ không thể không nhắc tới.

Nếu như không giải quyết được tai họa ngầm này, đối với Đại Ngụy mà nói, cực kì không tốt.

“Chuyện mà Chu thượng thư muốn nói tới, có phải có liên quan tới phiên vương Đại Ngụy không?”

Hứa Thanh Tiêu lãnh đạm lên tiếng.

Lúc này đây, văn võ bá quan trong triều đều dựng đứng tai lên, nghiêm túc lắng nghe.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu nói không sai, điều khiến tất cả bọn họ cùng lo lắng, chính là việc liên quan đến phiên vương Đại Ngụy.

Bên ngoài ba quân đã tập hợp lại với nhau, trước mắt đánh hay không đánh, cũng chẳng qua phụ thuộc vào một câu lệnh của Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Nhưng chuyện liên quan đến nội bộ, nhất định phải giải quyết cho xong.

Văn cung đã bị không chế xong xuôi rồi, trên dưới trong nước, đều an toàn tốt đẹp.

Chỉ là nội địa phiên vương phải giải quyết thế nào đây?

Bọn chúng bây giờ bồi đắp sức mạnh, một khi ba quân cũng Trần quốc giằng co với nhau, Đại Ngụy chỉ có hai lựa chọn.

Một là tăng thêm binh, hai là giải tán quân đội.

Tiếp tục giằng co, không có chỗ nào tốt chỉ có chỗ xấu, trận chiến này thứ cần thiết nhất chính là đánh nhanh thắng nhanh, nếu như không thể bình loạn, liên tục căng thẳng, đối với Đại Ngụy cực kì bất lợi.

Ảnh hưởng tới sĩ khí là chuyện nhỏ, ảnh hưởng tới quốc vận mới là chuyện lớn.

"Ừm, chính là vấn đề phiên vương."

Chu Nghiêm đi thẳng vào vấn đề.

"Chuyện về phiên vương, bản quan đã có đối sách."

"Vừa hay Chu thượng thư nhắc tới."

"Truyền lệnh khắp các vùng phiên vương, xuất một nửa binh, trong vòng năm ngày, tập hợp ở Trần quốc, do mười hai vị công tước Đại Ngụy thống lĩnh, chinh phạt Trần quốc."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, đây chính là kế sách của hắn.

Nhưng lời này vừa nói ra, bên trong đại điện liền lặng ngắt như tờ.

Chương 791: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Nguỵ, Lâm Trận Khiếp Chiến (5)

Ban đầu bọn họ ai ai cũng tràn ngập mong chờ, cho rằng Hứa Thanh Tiêu có kế sách gì hay lắm, ai mà ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu thế mà lại bảo phiên vương đi phái binh?

Thế này đúng thật là…có chút hơi lý tưởng hóa quá rồi.

Phiên vương các nơi thèm khát Đại Nguỵ như hổ đói, bọn chúng có đội quân riêng của mình, sao có thể cam tâm tình nguyện phái binh đi cứu viện được?

Tìm đại một lý do nào đó cũng có thể qua loa chối bỏ được rồi.

Hơn nữa cho dù bọn chúng có thật sự phái binh tiếp viện, chỉ sợ chỉ là làm lấy lệ mà thôi.

Ăn không lương thực của Đại Nguỵ, thậm chí còn cực kì dễ gây ra nội chiến trong quân.

Dẫn đến tranh luận trong quân đội.

Chỉ cần hai điểm này thôi, nếu như không giải quyết được, đạo thánh chỉ này sẽ biến thành trò cười rồi.

“Hứa đại nhân, phiên vương các nơi chỉ sợ không cam tâm tình nguyện phái binh cứu viện đâu.”

“Nếu như thực sự phái binh đi, chỉ sợ là…bỏ công không bỏ sức mà thôi.”

Chu Nghiêm nhắc nhở một câu.

Ấy vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu, thể hiện đã nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay.

“Chỉ cần truyền thánh chỉ xuống là được, ta có cách khiến bọn họ ngoan ngoãn mà chinh chiến.”

Hứa Thanh Tiêu cực kì tự tin.

Lời này vừa nói ra, lúc này đây, mọi người có hơi tò mò rồi, bọn họ đúng là vẫn chưa nghĩ ra, Hứa Thanh Tiêu có thể dùng cách gì, khiến phiên vương các nơi tâm cam tình nguyện xuất binh, lại tâm cam tình nguyện mà đi đánh chiến đây.

Có điều tò mò là chuyện tò mò, Chu Nghiêm nghĩ một chút, cũng không tiếp tục khuyên thêm gì nữa, Hứa Thanh Tiêu đã hạ mệnh lệnh xuống rồi, vậy thì ông ta cứ làm theo vậy thôi.

Rất nhanh, chưa tới hai khắc sau, thánh chỉ đã được viết xong.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xem xong, liền lập tức ban bố, chiếu cáo thiên hạ.

"Chiếu viết."

"Nguyên niên Võ Xương, Di man dị tộc, nhiễu loạn Đại Ngụy, có mưu đồ xấu, ba quân Đại Ngụy, chinh phạt đến Trần quốc, do đó, vì uy nghiêm của Đại Ngụy, bình loạn hiểm hoạ, lệnh cho, phiên vương khắp nơi, phái ra năm phần quân binh, tiến về phía Trần quốc, hội hợp với ba quân, cùng chinh phạt tặc tử!"

Thánh chỉ được ban bố.

Chưa tới một canh giờ sau, đã truyền đến toàn bộ địa điểm của Đại Ngụy.

Phiên vương khắp nơi tất nhiên đều đã biết được chỉ ý, trong giây lát có vô số âm thanh vang lên.

Có số ít bộ phận sau khi nghe được thánh chỉ, ngay lập tức xuất binh, không phải tất cả phiên vương Đại Ngụy đều nhìn chằm chằm vào hoàng vị như hổ đói, có một bộ phận phiên vương trung thành với Đại Ngụy.

Nhưng phần lớn phiên vương, vẫn yên lặng không nói lời nào.

Thậm chí có một số phiên vương có thực lực thâm hậu, sau khi lại nhận được thánh chỉ, trực tiếp cười lạnh một tiếng, căn bản không thèm nhìn tới.

Hoàn toàn không thèm để ý đến việc có thể làm khó được hắn ta việc gì.

Đương nhiên ngoài mặt vẫn cho người truyền tin về Đại Ngụy, lấy lý do sợ nổi loạn, canh giữ dị tộc biên cảnh, từ chối tiến về phía Trần quốc.

Cùng lúc đó.

Mãi cho đến giờ Thân.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong một gian mật thất.

Năm bóng người xuất hiện ở đây.

Hoài Ninh Vương ngồi đầu, lắng nghe giọng nói của bốn người còn lại.

“Ta còn tưởng rằng tên Hứa Thanh Tiêu này có cách gì cơ, không ngờ tới ấy vậy mà bảo chúng ta xuất binh cứu viện, đúng là nực cười.”

“Nay chúng ta không dễ gì mới đợi được cơ hội ngàn năm có một ngày, Hứa Thanh Tiêu bảo chúng ta xuất binh, cực kì nực cười.”

“Phiên vương ngoại địa có dè bỉu khinh bỉ, chư vị cũng đừng có đáp ứng yêu cầu này của Hứa Thanh Tiêu.”

Mấy giọng nói vang lên, bọn chúng tràn đầy coi khinh với đạo thánh chỉ này, thể hiện sôi nổi, tuyệt đối không thể đồng ý.

Sau đó, giọng nói của Hoài Ninh Vương vang lên.

“Xuất binh! Tiếp viện!”

Một câu nói đơn giản này của ông ta, khiến mọi người rơi vào yên lặng.

“Xuất binh tiếp viện? Vương gia, ngài biết ngài đang nói cái gì không?”

“Nếu như chúng ta xuất binh, không phải trúng phải mưu kế của Hứa Thanh Tiêu rồi sao?”

“Hắn muốn chúng ta xuất binh, không phải để tiêu hao binh lực phiên vương các vùng sao, nếu thực sự xuất binh, cho dù Đại Ngụy thua trận rồi, chúng ta cũng không dám tuỳ tiện ra tay được, Huyền Võ quân trấn thủ kinh đô, nếu chúng ta cứ

vậy hao phí không sức lực, thế thì sẽ không còn ngày vãn hồi nữa đâu.”

Đám người không thể tin được, trong giọng điệu cũng thể hiện rõ biểu cảm không thể tượng tưởng nổi.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu bảo bọn họ xuất binh, không phải chính là vì muốn hao tổn quân chủ lực của bọn họ sao?

Bọn họ bây giờ đang đợi ngoại chiến của Đại Ngụy trở nên căng thẳng, từ đó phát động nội loạn, nếu như bây giờ đem binh qua đó, đối với bọn họ mà nói, cực kì bất lợi đó.

Nhưng đối diện với sự nghi ngờ của mọi người, Hoài Ninh Vương lạnh lùng nói.

“Không xuất binh, Hứa Thanh Tiêu nhất định còn có cách lui, bản vương đã đoán ra phần lớn, Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc muốn làm gì rồi.”

“Tướng sĩ Đại Ngụy, đang ở biên quan tắm máu đánh trận, bách tính dân gian, theo dõi từng giây từng phút, thánh chỉ đã tuyên triệu, nếu như chúng ta không nghe theo, sẽ dẫn đến phẫn nộ từ dân ý.”

“Đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu bèn tiện đường ra tay, đối phó với chúng ta rồi.”

Hoài Ninh thân vương đè thấp giọng xuống nói, ông ta nhìn thấu được mưu kế của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lời này vừa nói ra, khiến đám người kia trầm lặng cả rồi.

Bọn họ đúng là không nghĩ tới điểm này.

“Nhưng mà, cho dù là như vậy, chúng ta cũng có lý do không thể xuất binh, ngũ đại quân doanh của Đại Ngụy đã có tới ba doanh đang ở bên ngoài chinh chiến, về mặt binh lực hoàn toàn đủ mà.”

“Mà nếu như chúng ta lại tiếp tục xuất binh đi, một khi dị tộc tới đánh, giang sơn Đại Nguỵ sẽ rơi vào ngàn cân treo sợi tóc, chúng ta có thể dựa vào việc này, qua loa chối khéo, thế chẳng phải được rồi sao?”

Có người lên tiếng, mặc dù biết Hoài Ninh Vương đang kiêng kị điều gì.

Nhưng bọn họ có lý do từ chối xuất binh, chinh chiến không sao cả, nhưng hộ gia vệ quốc cũng cần tới người, vốn không thể để toàn bộ binh lực đều phải ra ngoài chinh chiến, còn lại mỗi cái tổ rỗng không được chứ?

Như vậy mà nói đối với giang sơn Đại Ngụy cực kì bất lợi, đây là lý do của bọn họ, cũng có thể xem là một lý do chính đáng.

Chỉ là lời kia vừa thốt ra, Hoài Ninh Vương liền cười lạnh một tiếng.

“Lý do thì hay đó, nhưng bách tính có tin không?”

“Bách tính chỉ muốn nhìn thấy thứ mà chúng muốn thấy thôi, nếu như chúng ta không xuất binh, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu tố cáo chúng ta một trận trên Văn báo, dẫn đến dân ý dân nộ.”

“Đến lúc đó, không ai ăn ngon ngủ yên được.”

Ánh mắt Hoài Ninh vương trở nên thâm độc, ông ta nhìn thấu mưu kế của Hứa Thanh Tiêu, thế nên mới phản đối ý nghĩ của mọi người.

Không những không thể từ chối, mà còn phải tích cực hưởng ứng.

“Nếu như cho binh tiếp viện, đối với chúng ta mà nói, không phải rơi vào tình thế bất lợi rồi sao?”

Chương 792: Quốc Gia Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách, Vương Thất Đại Nguỵ, Lâm Trận Khiếp Chiến (6)

Các vị phiên vương nhăn mày, bọn họ hiểu rõ lợi hại bên trong đó, cũng hiểu rõ ý của Hoài Ninh vương.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bị Hứa Thanh Tiêu khống chế thế này, bọn họ không thoải mái, thêm nữa tiếp viện của bọn họ, cũng chắc chắn sẽ bị ba quân Đại Nguỵ quản lý, biến thành quân tiên phong.

Nói một câu không dễ nghe, khả năng cao sẽ thương vong vô ích.

Vấn đề này, nếu không giải quyết được, bọn họ không tình nguyện xuất binh.

“Không!”

Hoài Ninh Vương lắc đầu, ông ta nhìn bốn vị phiên vương, bình tĩnh lên tiếng.

“Chư vị nghĩ sai rồi.”

“Xuất binh thì được, nhưng nghe lệnh của ba quân thì không, đây là điểm có thể đàm phán, dù sao sắp xếp của chúng ta, ba quân không làm sao theo kịp tiết tấu, lại đang trong trận chiến lớn, kị nhất là ra trận mà thay người dẫn đầu mà?”

“Hơn nữa nếu tiếp viện binh qua đó, ăn cơm của Đại Nguỵ, dùng tiền của Đại Nguỵ, cũng xem như kiếm chút hời cho chúng ta, hơn nữa sau khi đi rồi, ai nói nhất định phải chinh chiến? Không thể chỉ đợi thôi sao?”

Hoài Ninh thân vương chầm chậm lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bừng tỉnh cả.

Nhưng vẫn có người không nhịn được mà nhăn mày.

“Nhưng nếu bọn chúng cứ nhất nhất muốn quân của chúng ta phải lên đầu trận tuyến làm quân tiên phong thì sao? Nếu như

nói như vậy, chúng ta cũng không thể chỉ góp công không góp sức chứ?"

Hắn ta hiểu ý của Hoài Ninh Vương, không phải muốn nói góp công không bỏ sức sao?

Cách thì hay đấy, nhưng người ta liệu có đồng ý không?

Sau đó, Hoài Ninh Vương lắc đầu, nhìn về phía đối phương nói.

"Ngươi vẫn nghĩ sai rồi."

"Ai nói chúng ta góp công không góp sức?"

"Nếu Hứa Thanh Tiêu cho quân ta xung phong, vậy thì chúng ta cứ tập kết xung phong, thương vong bao nhiêu cũng không sao cả, dù sao chỉ xung phong một lần thôi."

"Đợi sau lần xung phong này kết thúc, dẫn đến binh biến quân doanh, tướng sĩ quân ta xung pha trận địa, mà Đại Hoang quân, Kỳ Lân quân, Thiên Tử quân đều khoanh tay bàng quang."

"Chư vị vương gia cảm thấy chúng ta có thể tố cáo không? Có thể khiến bọn chúng nội loạn được hay không?"

Hoài Ninh thân vương nói như vậy.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, cục diện trước mắt, từ chối không xuất binh là điều không thể, mà đồng ý xuất binh rồi, cũng không thể bỏ công không bỏ sức được.

Ngược lại lần đầu tiên liều chết đánh, điên cuồng đánh trận, nói thế nào đi nữa Trần quốc cũng không thể đánh một lần đã xong được.

Mà chỉ cần một trận này đánh xong, bọn họ đã nắm được vị trí bất khả chiến bại rồi, mà sau đấy còn muốn bọn họ đánh tiếp hả? Quân đội của bọn họ liệu có đồng ý hay không?

Bọn họ liệu có đồng ý nữa không?

Đây chính là mưu lược của Hoài Ninh Vương.

Biết được Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì, cứ làm theo những gì Hứa Thanh Tiêu muốn trước, thời điểm mấu chốt dấy lên binh

biến là được.

Quả nhiên, sau khi Hoài Ninh Vương nói ra mưu kế của mình, các vị phiên vương đồng thời gật đầu, ồn ào đồng ý.

“Được rồi, thông báo tới các vị phiên vương, làm theo kế hoạch này đi.”

“Lão phu đi trước đây, nếu như rời đi quá lâu, sẽ bị để ý mất.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, nói xong lời này, ông ta đứng dậy rời đi, kế sách của ông ta cũng nói rồi, dùng hay không là chuyện của chư vương.

Nhưng đợi sau khi Hoài Ninh vương rời đi.

Giọng nói của bọn họ lại vang lên lần nữa.

“Chư vị cảm thấy, kế sách này như nào?”

“Có thể thực hiện thì có thể đó, chỉ là các vị phải nhớ rằng, dưới tay Hoài Ninh thân vương đã không còn binh nữa rồi.”

Có người hỏi kế hoạch này thế nào, nhưng cũng có người lên tiếng, nhắc nhở mọi người, dưới quyền của Hoài Ninh thân vương đã không còn binh nữa rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều trở nên trầm lặng.

Lòng người chính là như vậy đó.

Mỗi người đều đặt lợi ích của riêng mình lên trước, bất kể ngươi có nói hay hơn nữa, ảnh hưởng đến lợi ích của riêng chúng, ai lại tình nguyện dâng lên chứ?

Cứ như vậy.

Mãi đến ngày thứ hai.

Tấu chương của sáu mươi ba vị phiên vương Đại Nguỵ được phản hồi lại.

Hai mươi ba vị phiên vương lĩnh binh xuất chinh, trong vòng năm ngày nhất định phải đuổi kịp tới Trần quốc.

Còn lại hai mươi lăm vị phiên vương, dù ít dù nhiều cũng mượn một cái cớ, ý tứ đều giống như nhau, nếu không phải vì

sợ trong nước có nội loạn, thì chính là sợ ảnh hưởng tới bách tính muôn dân.

Thế nên từ chối xuất binh.

Còn có mười lăm vị phiên vương lại thẳng thắn luôn, xuất binh được thôi, nhưng lương thảo quân lương phải do vương triều Đại Ngụy bỏ ra, hơn nữa còn đòi một cái giá cao ngất, thể hiện rõ nếu muốn bọn chúng xuất binh, thì phải kiếm được một vố từ Đại Nguỵ.

Có thể trừ đi một phần nhỏ phiên vương trung thành một lòng với Đại Nguỵ, phần lớn phiên vương Đại Ngụy tên nào tên nấy đều vô cùng gian xảo, đất nước đã đi tới nước này rồi, vẫn còn nghĩ tới việc kiếm hời.

Điều này cũng khiến Hứa Thanh Tiêu đưa ra quyết định, phải diệt trừ mối họa phiên vương ấy.

Chỉ là trước mắt, đối diện với lời hồi đáp của đám người này.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tức giận gì cả, hắn đã chuẩn bị từ sớm rồi.

Hôm nay, hắn đặc biệt để văn báo Đại Ngụy xuất bản muộn, chỉnh sửa văn báo, toàn bộ đều tố cáo tất cả hành vi của phiên vương khắp nơi.

Hứa Thanh Tiêu thậm chí còn tự tay chấp bút.

[Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, vương thất Đại Nguỵ, lâm trận khiếp chiến]

Mười sáu chữ làm tiêu đề, chớp mắt bùng nổ toàn bộ bách tính ở Đại Nguỵ.

Bên trên văn báo của Đại Nguỵ, chỉ vỏn vẹn vài chục chữ này, giống như mạnh mẽ chỉ thẳng vào mặt các phiên vương mắng chửi một trận.

Mà trong nội dung văn chương, Hứa Thanh Tiêu cũng thẳng thắn lên án.

Phiên vương lấy tiền bổng lộc của triều đình, ăn cơm gạo từ mồ hôi nước mắt của nhân dân, lại tham lam hưởng lạc, giữ binh khư khư chỉ củng cố cho sức mạnh của bản thân, nay

giang sơn Đại Nguỵ đang trong tình thế nguy nan, các ngươi không chủ động xuất binh bảo vệ quốc gia đã đành.

Bây giờ triều đình điều các ngươi chinh chiến cứu quốc, các ngươi lại dám dùng đủ loại lý do để trốn tránh, từ chối không xuất binh? Có thể đứng nhìn bách tính chìm trong chiến hỏa, cũng quyết không ra tay, có thể thấy trong lòng có mưu đồ riêng.

Toàn bộ nội dung Văn báo của Hứa Thanh Tiêu chỉ xoay quanh, quyền lực của đám phiên vương này, rồi đến cùng từ trước tới nay đã ăn uống hưởng lạc bao nhiêu rồi, sau đó lấy Nữ đế ra so sánh, hoàng đế muốn xây cung điện, còn phải suy nghĩ đến việc quốc khố có ngân lượng hay không, các vị đại thần liệu có đồng ý hay không.

Mà đám phiên vương các ngươi, muốn xây cung điện là xây, ăn uống ngao du, có thể thấy được xa hoa vô cùng, khiến dân gian có lòng thù hận với người giàu.

Chương 793: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (1)

Đồng thời tiếp tục mắng chửi đám phiên vương, ăn ngon mặc đẹp, xa hoa hưởng lạc thì thôi đi, ấy vậy mà lại còn vào thời khắc nguy hiểm này, lại còn có mưu đồ riêng khác.

Thậm chí xuất binh hộ gia vệ quốc, còn muốn triều đình Đại Nguỵ trả ngân lượng, nhưng năm gần đây phiên vương các nơi thu được ngân lượng từ tô thuế còn ít hay sao?

Hứa Thanh Tiêu viết ra văn chương này, có thể gọi là một viên đá ném vào hồ nước tĩnh gây ra vô vàn trấn động.

Bách tính khắp nơi trên Đại Nguỵ đều trở nên phẫn nộ.

Bọn họ cầm Văn báo trên tay, lớn tiếng mắng chửi.

"Đám phiên vương chó chết này, ăn đồ Đại Nguỵ, dùng đồ Đại Nguỵ, giờ muốn bọn chúng ra mặt đánh trận, tên nào tên nấy lại tham sống sợ chết."

"Quốc gia hưng vong, đến dân thường cũng có trách nhiệm, con trai ta còn chưa qua hai mươi tuổi, đã đi nhập ngũ rồi, sống chết ra sao người phụ thân này của nó cũng không biết, nhưng vì Đại Nguỵ, vì quốc gia, cho dù nó có chiến tử sa trường, ta cũng không oán không hối hận, so với đám phiên vương này, trong thời khắc khó khăn, hưởng lạc thú vui nhân gian thì thôi đi, nay giang sơn của Đại Nguỵ cũng sắp mất nốt rồi, bọn chúng còn dây dưa muốn hưởng thụ, đúng là không đáng làm người mà."

"Đúng là một đám không ra gì, đã đến nước này rồi, thế mà còn hèn nhát không dám đánh? Bệ hạ đáng lẽ ra nên hạ lệnh, giải tán toàn bộ đám phiên vương này mới đúng."

"Từ xưa đến nay, phiên vương đều chẳng có mấy tên là thứ gì tốt, nắm binh tích tụ sức mạnh cho mình, uy hiếp triều đình, tác dụng duy nhất của chúng, là trấn thủ biên quan, nhưng nay Đại Nguỵ đã ra trận rồi, bọn chúng lại dám từ chối xuất binh?

Ta có một đứa cháu đầu quân cho phiên vương, bây giờ ta viết thư liền, để nó xách đồ quay về, nếu nó còn muốn nối giáo cho giặc, ta sẽ không nhận đứa cháu này nữa."

"Đúng vậy, chư vị, ngôn từ của chúng ta ít ỏi, nhưng chúng ta có thể dùng sức lực mà, để người nhà chúng ta rời khỏi quân đội của đám phiên vương trên văn báo này, ta không tin, không còn binh nữa thì đám phiên vương này còn dám kiêu ngạo nữa đó?"

Bách tính đều ồn ào bàn tán, họ oán giận hành vi của phiên vương, nhưng ngôn ngữ có hạn, mãi đến khi có người nghĩ ra cách này, trong một khoảnh khắc, khiến mọi người tranh giành nhau học theo.

Nói cho cùng chửi mắng không thôi không thể giải hận, nhất định phải làm như vậy, mới có thể giải hận được.

Nơi bùng lên phong trào này đầu tiên là kinh đô Đại Nguỵ, sau đó theo số phát hành của văn báo ở các vùng các phủ, càng ngày càng có thêm nhiều tiếng chửi rủa vang lên, mọi người đều đang chỉ trích hành vi của phiên vương.

Không ai không tức giận, đặc biệt là bách tính.

Một trang văn chương này của Hứa Thanh Tiêu, có thể gọi là nhổ cỏ tận gốc, thế nhân đều biết đám phiên vương này nắm trong tay đại quyền, cuộc sống của chúng tự nhiên cũng sẽ rất xa hoa.

Bách tính đều biết, nhưng cũng chỉ đành chịu thua số mệnh, ai bảo người ta sinh ra có xuất thân tốt làm gì?

Nhưng chịu số phận là việc chịu số phận, ghen ghét là lẽ đương nhiên, ngày thường không ai dám nói, sợ đắc tội với vương gia, mà điểm đáng sợ nhất ở văn chương của Hứa Thanh Tiêu là luôn xoay quanh sứ mệnh của con cháu vương thất.

Bọn chúng được ăn sung mặc sướng, là vì chúng là người hoàng thất, bách tính nhân dân cũng không ý kiến gì, nhưng được sống trong nhung lụa cũng phải có cái giá của nó, bảo gia vệ quốc, chính là cái giá phải trả của các vị vương gia.

Đổi sang cách nói khác, một trang văn chương này của Hứa Thanh Tiêu chính là muốn bách tính cảm nhận được rằng.

Bọn họ cả đời làm việc lam lũ cực khổ, trồng trọt buôn bán, hầu hạ đám vương gia này của bọn họ chính là số mệnh rồi, đến cuối cùng thứ cần thiết chính là bọn chúng phải bảo vệ họ.

Nhưng bây giờ các ngươi tên nào tên nấy cũng sợ tham chiến, đến việc nhỏ nhất là bảo vệ cũng không còn nữa sao? Vậy ta còn phải hầu hạ các ngươi? Cút đi cho khuất mắt đi.

Sức sát thương của trang văn chương này, đủ để khiến toàn bộ phiên vương phải chịu thiệt một vố lớn, cho dù đám phiên vương này có đồng ý đi trợ chiến, cũng không có cách nào bù đắp được nữa.

Đối với bách tính ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất, đã cực kì ghét bỏ đám phiên vương này, không qua ba đến năm năm hay thậm chí có thể là mười năm, khúc mắc giữa họ và phiên vương chắc chắn không thể biến mất được.

Một chiêu này.

Xem như Hứa Thanh Tiêu hung ác cắn đi một miếng thịt của đám phiên vương này, hơn nữa lại còn là từ da đến tận thịt đều bị cắn rớt xuống.

Kinh đô Đại Nguỵ.

Bên trong Hoài Ninh vương phủ.

Lúc Hoài Ninh vương nhìn thấy Đại Nguỵ văn báo hôm nay xong, ông ta không nhịn được mà thở dài một hơi, sau đó bỏ Văn báo lên bàn.

Trong mắt tràn đầy những tia sắc lạnh.

Có điều tia sắc lạnh này hoàn toàn không phải có ý công kích Hứa Thanh Tiêu, mà là đối với đám phiên vương.

Hôm qua, ông ta đã nói cho chúng biết hết mặt lợi mặt hại rồi, không ngờ rằng, đám phiên vương này đến cùng vẫn làm theo ý mình, đúng là một đám ngu xuẩn.

Chỉ vì một món hời nhỏ nhoi, kết quả bị Hứa Thanh Tiêu công khai cho một cái bạt tai.

“Một đám ngu dốt, nếu như còn là đồng bọn với đám các ngươi, đại kế của bản vương, chỉ sợ đến chết cũng không thể hoàn thành được.”

Hoài Ninh thân vương cười lạnh, ông ta cười nhạo đám phiên vương này ngu dốt cùng cực, không biết cái gì gọi là bỏ nhỏ lấy lớn, chỉ biết mỗi lợi ích, không biết làm thế nào để buông bỏ.

Có điều như này cũng khá tốt, ít nhất có lợi đối với ông ta.

Chỉ là một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu, đã không còn là bức bách phiên vương phải đi viện quân nữa rồi, mà đã công kích vào uy danh của phiên vương trong lòng người dân dân gian, như vậy mà nói, nếu như có phiên vương khởi binh cần vương, cũng sẽ gặp phải sự ngăn cản.

Thứ như dân ý này, thường ngày không nhìn thấy, nhưng một khi dấy lên nghi ngờ rồi, vậy thì lại là một chuyện khác rồi, cho dù ngươi có mưu kế thông thiên, dưới sức mạnh của dân ý, cũng thành hư không.

Nó là nước lũ, một dòng nước lũ không cách nào ngăn cản được.

Hoài Ninh thân vương biết rằng, qua ngày hôm nay, phiên vương các nơi mới thực sự cảm nhận được rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu có bao nhiêu tàn nhẫn.

Giao thủ với Hứa Thanh Tiêu cũng xem như được mấy lần rồi, cộng thêm những chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ xảy ra trong vòng một năm nay, nhận xét của Hoài Ninh vương đối với Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản.

Bụng dạ nham hiểm!

Không coi quy củ ra gì!

Cái tên lòng lang dạ sói này, là đứng về phía của vương triều Đại Nguỵ, mà không coi quy tắc ra gì, cũng không cần giải thích làm gì nữa.

Chương 794: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (2)

Mà Hứa Thanh Tiêu có gan ra tay hiểm độc như vậy, không tuân theo quy tắc nào như vậy, nguyên nhân chính là vì, Hứa Thanh Tiêu quá hiểu cái gọi là "mượn uy" rồi.

Lần nào, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể mượn thế lực khác để xoay chuyển cục diện, mượn thế lực của bách quan, mượn sức mạnh của Nữ đế, mượn quyền lực của dân ý trong thiên hạ.

Muốn đối phó với Hứa Thanh Tiêu, nhất định phải khống chế được sức mạnh của chiêu mượn uy này của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là ông ta vẫn không nghĩ ra làm thế nào để khống chế được.

Nhưng Hoài Ninh vương biết, có người có thể làm được.

Người này, cũng đang ở trong kinh đô Đại Ngụy.

Ông ta lờ mờ đoán được, bất luận trận đại chiến này, kết quả cuối cùng là gì đi nữa, có một kiếp nạn, đang đợi Hứa Thanh Tiêu ở phía trước.

Chỉ là ông ta không lắm chuyện vậy, cũng không muốn tham gia vào, yên lặng đứng đợi là được, ngồi xem trâu bò đánh nhau.

Mà cùng lúc đó.

Theo dòng thời gian đẩy đưa, sức ảnh hưởng của Văn báo Đại Ngụy càng lúc càng lớn, chuyện này cũng chầm chậm bốc mùi chua.

Tô Nam quận Đại Ngụy.

Tô Nam vương ngồi trong phủ, ngắm nhìn nữ tử khiêu vũ, sung sướng biết bao.

Chỉ là vào đúng lúc này, một vị mưu sĩ cầm theo Văn báo Đại Ngụy trong tay, nhanh chóng đi vào, sắc mặt trông rất khó coi, trực tiếp phá hỏng thú vui của Tô Nam vương.

“Đi ra ngoài hết đi.”

Mưu sĩ kia cũng rất thẳng thắn, cứ vậy đuổi hết mọi người đi.

“Sao thế?”

Tô Nam vương nhăn mày, nhưng hắn ta biết vị mưu sĩ này của hắn ta, nếu như không có chuyện gì lớn nhất định sẽ không làm vậy.

“Vương gia, ngài mau xem đi, đây là Văn báo Đại Ngụy ngày hôm nay.”

Mưu sĩ đưa Văn báo qua cho Tô Nam vương, người nọ nhận lấy Văn báo, khẽ nhăn mày, chỉ mãi đến khi hắn ta đọc xong nội dung của Văn báo, trên mặt mới lộ ra vẻ giận dữ.

Qua một lúc sau, Tô Nam vương trực tiếp ném Văn báo xuống đất, tức giận quát mắng.

“Hoang đường!”

“Hoang đường!”

“Hoang đường!”

Hắn ta mắng ba tiếng hoang đường, rõ ràng là rất đỗi tức giận.

Trang văn báo này của Hứa Thanh Tiêu, chính là đang bôi nhọ hắn ta.

Thân là phiên vương, hắn ta làm sao có thể không rõ tờ Văn báo này của Hứa Thanh Tiêu độc ác đến mức nào?

Điều động dân ý, gây áp lực lên hắn ta.

“Tên đáng chết!”

Tô Nam vương siết chặt nắm tay, mặt hằn gân máu.

Mà mưu sĩ ở bên cạnh, lại không nhịn được mà thở dài nói.

“Vương gia, bây giờ có nói gì cũng vô ích rồi, Hứa Thanh Tiêu đã điều động dân ý, Tô Nam quận đã có không ít người biết chuyện này, chỉ trong ngày hôm nay thôi, chỉ sợ bách tính dân gian sẽ làm loạn lên đó.”

“Đến lúc đó không có lợi cho chúng ta đâu.”

Vị mưu sĩ này lên tiếng, nhắc nhở Tô Nam vương, không được nhất thời tức giận mà nổi ý đấu tranh gì.

Nhưng Tô Nam vương hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía mưu sĩ nói.

“Nếu như bọn chúng muốn nổi dậy, cứ để bọn chúng nổi dậy đi, hôm nay bản vương quyết không xuất binh đó.”

Tô Nam vương cũng xem như có cốt khí, nói không xuất binh chính là không xuất binh.

Nhưng mưu sĩ lắc đầu nói.

“Vương gia, bây giờ đã không còn là chúng ta có đồng ý xuất binh hay không nữa rồi, mà là sau khi chúng ta xuất binh ra liệu có thể dập đi lửa giận của bách tính nữa hay không.”

“Thuộc hạ đã ra lệnh cho người đi điều tra, chúng ta ở đây hãy còn tốt chán, bên phía Trấn Tây vương mới là thảm nhất.”

“Trấn Tây vương có bốn mươi vạn đại quân tinh nhuệ, nhưng những tướng sĩ này, cũng là những người có cha sinh mẹ đẻ, sau khi cha mẹ của bọn họ biết được chuyện này, dùng mạng của mình để ép con, bắt họ xuất ngũ.”

“Bây giờ bên phía Trấn Tây vương, có thể nói là một đống bùi nhùi, số đông tướng sĩ khóc lóc van xin muốn xuất ngũ, Đại Ngụy ta từ xưa tới nay, lấy hiếu làm đầu, một hai tên tướng sĩ lui quân, cũng không tính là gì.”

“Hiện tại thuộc hạ của Trấn Tây vương, có hơn mười vạn tướng sĩ muốn bỏ quân đội, Trấn Tây vương ra mặt, kết quả ngài có biết là tình cảnh gì không?”

“Bách tính dùng lá rau cùng trứng thối ném Trấn Tây vương, chuyện này đều truyền ra ngoài hết rồi, Trấn Tây vương nổi trận lôi đình, nhưng lại không dám làm gì bách tính, đã quyết định xuất binh rồi.”

“Xuất binh rồi vẫn còn bị vạn người chửi mắng, hậu quả rất thảm, chúng ta bây giờ vẫn còn kịp, chỉ cần bây giờ đồng ý ngay, lập tức phát binh, ít nhất không đến mức làm ồn ào tới việc rời quân.”

Mưu sĩ mặt mày ủ rũ nói.

Chuyện xảy ra với Trấn Tây vương, nay đã được lan truyền đi cả rồi, đừng thấy Trấn Tây vương trong tay nắm đại quyền, là hoàng thân quốc thích, nhưng đối mặt với dân ý giống như cơn thủy triều này, phải sợ vẫn sợ nha.

Một hai tên bách tính, trong mắt Trấn Tây vương cũng chỉ là vài con côn trùng nhỏ mà thôi.

Nhưng một hai vạn bách tính, thậm chí là bách tính toàn thành, Trấn Tây vương là cái thá gì chứ? Hắn ta còn dám làm càn sao? Nay triều đình luôn nhìn chằm chằm đám phiên vương này.

Ngươi thực sự dám làm càn, chọc giận dân ý, chỉ sợ phiên vương khắp nơi vì bảo vệ lợi ích của bọn họ, cũng sẽ tới dập cho ngươi một trận.

Nghe thấy lời này, sắc mặt của Tô Nam vương bắt đầu có thay đổi rồi.

Hắn ta đúng thật không biết sự việc lại nghiêm trọng tới mức này.

Nghĩ một hồi, Tô Nam vương cắn chặt răng, rõ ràng cực kỳ không muốn.

“Phát binh! Phát binh! Phát binh!”

Tô Nam vương hít sâu một hơi, còn có gì mà nói nữa? Chỉ đành ngoan ngoãn đi phát binh thôi.

Chứ không lẽ lại muốn giống như Trấn Tây vương, bị vạn người chửi rủa sao? Hối hận đem binh ra trận rồi, chỉ sợ vẫn sẽ bị muôn dân đàm tiếu cười chê.

Thế nên để tránh có một kết cục như vậy, không bằng cứ xuất binh luôn đi cho rồi.

Nhưng mà vẫn rất không phục.

“Vương gia, thực ra không cần phải tức giận như vậy, thuộc hạ đã phân phó Trần tướng quân, đến được chiến trường rồi, trừ khi là Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh, để quân ta tiên phong, nếu

không quân ta tuyệt đối không được dẫn đầu tiên phong, thậm chí còn chưa chắc đã tham gia vào trận chiến này."

"Bảo tồn sức mạnh, hơn nữa nếu như thắng thật rồi, còn có thể lấy được không ít lợi ích, vương gia cũng không bị tổn thất gì nhiều."

Mưu sĩ của Tô Nam vương lên tiếng, nói ra suy nghĩ của hắn ta.

"Nhưng…một tên tàn nhẫn như Hứa Thanh Tiêu, sao có thể không cho quân ta tiên phong được?"

Tô Nam vương không ngốc, Hứa Thanh Tiêu cho phiên vương xuất binh, không phải chính là vì muôn tiêu hao thế lực ngầm của phiên vương sao?

Sao có thể không cho quân ta lên?

"Vương gia, nếu thực sự như vậy, chúng ta còn có thể thừa nước đục thả câu, dấy lên binh biến, dù sao tướng sĩ của chúng ta cũng không phải kẻ ngốc."

Chương 795: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (3)

Mưu sĩ tiếp tục nói, khiến cho ánh mắt của Tô Nam vương chớp lên một tia sáng, qua một hồi, Tô Nam vương gật đầu nói.

“Nếu đã vậy, thì cứ làm theo cách của ngươi đi.”

“Có điều tên Hứa Thanh Tiêu này…ha, muốn thông qua một chiêu này mà trấn áp phiên vương chúng ta sao? Hắn ta vẫn còn non lắm.”

“Ngoài mặt Tô Nam vương ta chỉ có hai mươi lăm vạn binh mã, nhưng binh mã ta ngấm ngầm giữ lại, Hứa Thanh Tiêu ngươi biết không? Một nửa binh lực, cho dù có bị diệt hết rồi, thì có thể ra sao chứ?”

Lời nói đầy tự tin của Tô Nam vương vang lên.

Tiện thể đồng ý với lời của mưu sĩ.

“Vương gia anh minh.”

Người nọ gật gật đầu, sau đó chắp tay đi sắp xếp chuyện này.

Cứ như vậy.

Phiên vương khắp nơi, bắt đầu lục tục phát binh.

Kết cục của Trấn Tây vương là thảm nhất, phát binh rồi vẫn bị mắng, phiên vương khác ngay lập tức phát binh, mặc dù trong lòng không phục, cũng cảm thấy ấm ức, nhưng đối mặt với dân ý như dòng nước lũ này, bọn họ vẫn là phải quy phục thôi.

Mà trong Văn Hoa điện Đại Nguỵ.

Từng tiếng từng tiếng vang lên.

“Báo, Tô Nam vương phái mười vạn binh, hỗ trợ tam quân!”

“Báo, Hoài Tây vương phái mười vạn binh, hỗ trợ tam quân!”

“Báo, Vân Đông vương phái mười vạn binh, hỗ trợ tam quân!”

Tác dụng của Văn báo Đại Ngụy, vào lúc này đây phát huy triệt để công dụng, điều khiển dân ý của bách tính Đại Ngụy, chỉ đơn thuần dùng một chiêu, bèn có thể trấn áp được phiên vương các nơi vô cùng ấm ức.

Đây chính là thanh kiếm của dân ý.

"Báo! Hứa đại nhân, lần này tập hợp được tổng cộng ba trăm vạn tương sĩ từ phiên vương, viện binh đánh Trần quốc!"

Khi giọng nói kia vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng thu lại tầm mắt từ trên sa bàn.

Ba trăm vạn tướng sĩ.

Về mặt số lượng đúng là không ít, nghe có vẻ rất nhiều, nhưng trên thực tế so với dân số của vương triều Đại Ngụy, thì không đáng để nhắc tới.

Mà đối với sáu mươi ba vị phiên vương này, dù ít dù nhiều Hứa Thanh Tiêu cũng đều có nghiên cứu qua, thực sự nắm thực quyền binh lực của riêng mình chỉ có khoảng ba mươi vị, còn ba mươi mấy vị phiên vương còn lại, có một lượng tướng sĩ nhất định, nhưng số lượng không nhiều, người có ít nhất cũng có khoảng năm vạn.

Tập kết được ba trăm vạn tướng sĩ, đã là rất nhiều rồi.

Cộng thêm hai trăm bảy mươi vạn tướng sĩ của Đại Ngụy, tức là có tổng cộng năm trăm bảy mươi vạn.

Một con số không lồ như vậy, đã không còn đơn giản chỉ là càn quét Trần quốc nữa rồi.

Hứa Thanh Tiêu muốn nhân lúc khí thế còn hừng hực, nhổ tận gốc rễ, để lần chiến loạn này, hoàn toàn được bình định.

Thậm chí lần này Hứa Thanh Tiêu phái phiên vương viện binh, thực sự không phải vì muốn tiêu hao thực lực của phiên vương.

Nếu như thực sự muốn làm yếu đi vây cánh của phiên vương, hoàn toàn không cần phải làm tới nước này.

Binh của phiên vương, cũng là con dân Đại Ngụy, đẩy con dân Đại Ngụy vào chỗ chết, đây không phải là đầu óc có vấn đề rồi

sao?

Cách thức để đối phó với đám phiên vương này có quá nhiều, bản thân hắn nay đã nắm trong tay dân ý, chỉ là tùy tiện thăm dò một chút, bèn có thể đàn áp đám phiên vương kia kêu khóc thấu trời xanh.

Đợi đến khi Đại Ngụy thực sự trở nên lớn mạnh rồi, mối nguy phiên vương này, chỉ cần nhẹ nhàng xử lí cũng được.

Không cần tới mức đẩy bọn chúng vào chỗ chết.

Hứa Thanh Tiêu tập hợp đại quân lớn như vậy, thực ra chỉ có một mục đích duy nhất, tiêu diệt toàn bộ Trần quốc, dùng nó làm hồi trống đầu, dẹp hoàn toàn mối loạn dị tộc.

"Truyền lệnh, toàn quân chỉnh đốn nghỉ ngơi, đợi viện binh phiên vương, khoảng thời gian này, phòng thủ cẩn mật, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hạ xuống quân lệnh.

"Rõ!"

Người kia nói, sau đó bèn rời đi.

Mà ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, lại rơi vào vị trí của bảy mươi hai phủ Trần quốc.

"Thủ Nhân, trận này chỉ sợ rằng sẽ là một trận ác chiến."

An Quốc công ở bên cạnh mở lời, ông ta nhìn bảy mươi hai thành, cũng không biết nên nói gì nữa.

Phàn quốc, Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương trước đây, Hứa Thanh Tiêu có thể dùng mưu kế để công hạ.

Mà Trần quốc này, bảy mươi hai phủ, kiên cố vững trãi, vốn dùng để phòng ngự kẻ địch, cộng thêm quân địch còn có chuẩn bị trước, trận lần này, chỉ sợ rất ác liệt, dù có dùng mưu kế gì đi nữa cũng không có tác dụng.

"Ừm."

"Đúng là một trận ác chiến."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, đối với trận chiến với Trần quốc, Hứa Thanh Tiêu có cách nghĩ của riêng mình.

Một suy nghĩ cực kì to gan.

Nếu như bản thân hắn làm, chỉ sợ người trong thiên hạ lại được một trận ồn ào.

Mà nếu như hắn không làm, sẽ bất lợi với toàn bộ chiến cục.

Bỏ đi.

Đều đã đến bước này rồi, bất luận thế nào, cũng không thể hối hận được nữa.

Hứa Thanh Tiêu không nói.

An Quốc công ở bên cạnh chỉ nhìn một cái, sắc mặt đã hiện ra chút trầm mặc.

Cứ như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tin tức chiến báo cũng từng bức từng bức được đưa lên, về cơ bản đều là viện binh của vị phiên vương nào đã tới rồi, có một số phiên vương cách Trần quốc khá gần, chỉ trong thời gian một hai ngày, đều tới cả rồi.

Mãi đến ngày thứ ba.

Một tin tức không tốt được truyền đến.

"Báo!"

"Quân ta gặp phải tập kích, thương vong ba vạn."

Chính vào lúc này, theo âm thanh của tin chiến báo này vang lên, sắc mặt của tất cả mọi người có mặt trong đại điện đều thay đổi.

"Này sao có thể? Đại doanh tam quân có hai trăm bảy mươi vạn tướng sĩ, nếu như gặp phải đột kích, đối phương chắc chắn chỉ có một con đường chết, sao còn có thể thương vong tới con số vạn được?"

Chu Nghiêm lên tiếng, phản ứng đầu tiên của ông là không tin.

Hai trăm bảy mươi vạn đại quân tập hợp tại một nơi, đây là quang cảnh hoành tráng cỡ nào chứ? Nếu như Trần quốc phái quân đi tập kích, có thể nói bất kể từ phương diện nào đi nữa, người chết nhất định phải là tướng sĩ của Trần quốc.

“Bẩm thượng thư đại nhân, có vài ngàn bách tính Trần quốc, bọn họ giả vờ làm người chạy nạn, nhận được lòng tin của quân ta, quân ta muốn thăm dò tin tức nội bộ của Trần quốc, nhưng lại chưa từng nghĩ tới trên người đám dân đen này có dán Thiên lôi phù, thu lôi về, thương vong hơn vạn người.”

“Lúc này, toàn dân Trần quốc ăn mừng, sĩ khí quân ta đều bị giảm sút, Bắc Dương hầu xin lệnh, công thành trước.”

Người kia trả lời, kể chi tiết toàn bộ sự việc trong chiến báo.

Lời này vừa nói ra, biểu cảm trên gương mặt của tất cả mọi người đều trông rất khó coi.

“Đáng chết!”

“Thiên lôi phù? Đây là thứ đồ của vương triều Đột Tà.”

“Giá trị của thứ này không phải dạng vừa, bọn chúng đúng là dám đầu tư, vài ngàn tấm thiên lơi phù, còn có mạng của vài ngàn mạng người, lẽ nào bách tính Trần quốc không chút thương cảm nào sao?”

Mọi người lên tiếng, cảm nhận được sự giận dữ trùng trùng.

Chương 796: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (4)

“Bẩm chư vị đại nhân, bách tính Trần quốc không biết vui mừng đến mức nào, bọn chúng còn đứng trên thành lầu, cười to vang trời, nhìn quân ta bằng ánh mắt đầy căm thù.”

Đối phương trả lời.

“Được rồi.”

“Không cần nói thêm nữa.”

“Nói với Xạ Dương hầu, không được phép tham chiến.”

“Chu thượng thư, viết thêm một đạo thánh chỉ nữa, ta muốn giờ này ngày mốt, ta muốn viện binh từ phiên vương các nơi phải tập hợp hết ở chiến trường.”

“Muộn ba canh giờ, chém đầu thủ lĩnh.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh giọng ra lệnh, hắn biết Trần quốc xem Đại Nguỵ là thù, nhưng không ngờ tới rằng, Trần quốc lại chơi chiêu này, dùng sinh mạng của bách tính để đổi lấy tính mạng của tướng sĩ Đại Nguỵ.

Một chiêu này mới thực sự độc ác.

Có điều trên chiến trường không có thứ gì gọi là độc ác hay không ác độc, chỉ cần thắng, cho dù có dã man hơn cũng không hề gì, giống với việc hắn hạ lệnh hạ độc vậy đó.

Chỉ có thể nói chúng ta đã quá xem thường nhân tính của Trần quốc rồi.

Nhưng như vậy cũng khá tốt, kế hoạch của hắn, cũng xem như chu đáo hoàn hảo.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Người kia trả lời, tiếp tục truyền tin tức đi.

Cứ như vậy, đại điện chìm trong tĩnh lặng.

Mà cùng lúc đó.

Lãnh thổ Trần quốc.

Cổng thành đầu tiên, bốn năm ngàn bách tính, đứng trên cổng thành, gõ trống khua chiêng, bọn họ mừng vui reo hò, Đại Nguỵ chưa đánh, đã thương vong mất ba vạn, mà đối với Trần quốc mà nói, cũng chỉ là hy sinh đi hơn ngàn mạng người mà thôi.

Sĩ khí sôi trào dâng cao.

Trên tường thành, bách tính Trần quốc lớn tiếng kêu gào, chửi rủa tướng sĩ Đại Nguỵ.

Thù hận giữa hai nước, còn đáng sợ hơn mọi người tưởng tượng nhiều.

Mà tất cả việc này, chỉ vì một câu nói trào phúng của thái tổ năm đó, Trần quốc nhớ tới bảy trăm năm.

Nay chuyện này trong mắt bọn họ, cũng chỉ là báo thù rửa hận mà thôi.

Đại doanh ba quân.

Theo lệnh thiên chỉ được truyền tới, sắc mặt của mười hai vị liệt hầu không được tốt lắm.

Mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không thể không nghe, nhưng hôm nay ăn một vố như vậy, bọn họ cũng không cam lòng.

“Bà mẹ nó, đám viện binh này đến giờ còn chưa tới, nếu như để lỡ mất thời gian, lão tử đánh chết bọn chúng.”

Quảng Dương hầu nhịn không được mở miệng mắng.

Mà những vị liệt hầu khác cũng rơi vào trầm lặng.

Bọn họ không có quyền khai chiến, chỉ có thể đợi viện binh tới tập hợp.

Nỗi hận trong đại doanh bị kiềm nén đến mức ngột ngạt.

Mà không khí của ba quân càng ngột ngạt hơn.

Chỉ là, bọn họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể bình tâm đợi chờ, đồng thời gia tăng phòng ngự.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Không bao lâu, ngày mới lại ló rạng.

Sáu mươi ba vị phiên vương, đã có hơn bốn mươi vị đến nơi, còn thiếu hơn hai mươi vị cuối cùng.

Viện binh phiên vương đến nơi tập kết, do Bắc Dương hầu quản lí, hai bên xảy ra chút tranh chấp, nhưng đến cuối cùng vẫn bị đám người Bắc Dương hầu trấn áp xuống.

Bọn họ thân là liệt hầu, không đàn áp được phiên vương là chuyện thường, nhưng thủ hạ của phiên vương, vẫn có thể trấn áp được.

Từng đoàn từng đoàn binh mã từ từ xuất hiện.

Viện binh từ phiên vương các nơi cũng dần dần đến nơi.

Cứ như vậy.

Lại qua thêm một ngày nữa.

Sau khi mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu được hạ xuống, phiên vương khắp nơi đúng là không dám làm chậm trễ thời gian, Hứa Thanh Tiêu ác đến mức nào, bọn họ đều biết cả.

Năm trăm bảy mươi vạn đại quân, xuất hiện bên ngoài Trần quốc, đông người như vậy, chiếm cứ mấy ngọn núi, đưa mắt qua nhìn, trùng trùng điệp điệp, đâu đâu cũng là đại doanh.

Mà theo sự xuất hiện của tướng sĩ.

Bắc Dương hầu nóng lòng gửi tin tức chiến báo cho Hứa Thanh Tiêu.

Trong quân doanh Đại Nguỵ.

Văn Hoa điện.

Lúc chiến báo của Bắc Dương hầu đến nơi.

Hứa Thanh Tiêu cũng nhanh chóng trả lời.

“Toàn quân chỉnh đốn chờ lệnh, ngày mai giờ Mão một khắc, công thành!”

“Đại Hoang quân làm tiên phong!”

“Viện quân phiên vương, Kì Lân quân, Thiên Tử quân, lần lượt xuất chiến.”

“Người nào lâm trận bỏ chạy! Giết!”

“Tướng lĩnh đào tẩu! Giết!”

“Người nào cản trở đường đi của quân đội! Giết!”

“Trận này! Giương cao sĩ khí, san phẳng Trần quốc.”

“Năm trăm bảy mươi vạn đại quân, chỉ còn lại một người, cũng đánh.”

Đây là mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu.

Trong mắt của rất nhiều người, hắn đang tập trung đại quân, muốn đánh trận lâu dài, muốn cùng Trần quốc lấy cứng đối cứng.

Nhưng trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu căn bản chưa từng nghĩ tới việc đánh lâu dài, năm trăm bảy mươi vạn đại quân, hắn muốn dùng mạng để đổi, cho dù chỉ còn lại một người, cũng phải quét sạch Trấn quốc.

Bởi vì trận chiến này, có mối quan hệ rất quan trọng.

Đồng thời, Hứa Thanh Tiêu tận tay viết một phong thư, để Bắc Dương hầu trước khi công thành tuyên đọc.

Đợi đến khi hoàn thành tất cả việc này xong.

Việc còn lại, chỉ còn chờ đợi tin tức mà thôi.

Đại chiến ngày mai!

Hứa Thanh Tiêu nói Xạ Dương hầu bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thiên chỉ để liên lạc.

Không được làm lỡ quân cơ.

Rất nhanh thôi.

Một trăm dặm ngoài Trần quốc.

Trong đại doanh ba quân.

Sau khi Bắc Dương hầu nhận được quân lệnh thiên chỉ của Hứa Thanh Tiêu.

Không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Không chỉ ông ta, tất cả các vị tướng trong đại doanh cũng không nhịn được mà hít một hơi.

Không ai nghĩ tới rằng, Hứa Thanh Tiêu có thể đưa ra một mệnh lệnh thế này.

Tử chiến.

Chỉ một lần, san phẳng Trần quốc sao?

Chuyện này…có hơi ác nha.

"Xạ Dương hầu, chuyện này…"

Có người lên tiếng, trong cách nói chuyện thể hiện rõ có chút do dự.

"Này cái gì mà này?"

"Mệnh lệnh của Hứa đại nhân, chúng ta làm theo là được."

"Chư vị, trận chiến lần này, có liên quan đến quốc uy của Đại Nguỵ, liên quan đến sống chết của Đại Nguỵ, bản hầu không sợ ai cả, chỉ sợ đám điên kia."

"Bổn hầu biết, các vị cùng tướng lĩnh phiên vương các nơi có quan hệ không tệ, hôm nay đi khuyên họ một lượt cả đi, bất kể bọn họ có mang trong lòng tâm thế thế nào đi nữa."

"Trận chiến này, liên quan đến sống chết của mỗi người chúng ta, cũng liên quan đến sự sống còn của Đại Nguỵ, dù có tranh thế nào đi nữa, dù có đấu đến đâu, nếu như chúng ta xảy ra nội chiến, giang sơn Đại Nguỵ chắc chắn không thể giữ lại được nữa, ta và các vị cũng sẽ trở thành tội nhân của Đại Nguỵ."

"Trên sử sách, một câu vô năng, bèn trở thành trò cười của chúng ta tới ngàn năm."

Bắc Dương hầu chân thành nói, hắn ta biết tướng lĩnh phiên vương các nơi có tâm tư gì trong lòng.

Cho nên, hắn ta đặc biệt nhắc nhở một câu, đánh vỡ tất cả những suy nghĩ không thực tế.

Trận chiến này, nếu như bại rồi.

Không ai có được kết cục tốt cả, cho dù có sống sót đi chăng nữa, Đại Nguỵ cũng tàn rồi.

Nghe thấy lời này, chúng tướng lĩnh đều đồng loạt gật đầu.

Chương 797: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (5)

“Đi đi, truyền lệnh xuống dưới.”

“Ngày mai, đón nhận đại chiến.”

Bắc Dương hầu không nói nhiều nữa, hắn ta xua xua tay, cho chúng tướng lĩnh lui xuống truyền lệnh.

Trong đại doanh, chỉ còn lại một mình hắn ta.

Mà lúc này, Bắc Dương hầu lấy ra một tấm thiên chỉ, bắt đầu viết vài thứ lên đó, rồi để lên ngọn nến đốt cháy nó.

Hứa Thanh Tiêu đặc biệt để lại lời, lệnh cho hắn lúc chỉ còn một mình, đáp lại thư.

Khoảng một khắc sau.

Một tấm thiên chỉ mới xuất hiện.

Mà trên đó, chỉ có hai câu duy nhất.

“Cổng thành cho đầu hàng! Nếu không hàng!”

“Đồ thành!”

Lúc quân lệnh của Hứa Thanh Tiêu hiện ra, cả người Bắc Dương hầu hoàn toàn ngơ ra tại chỗ.

Đồ thành.

Này…Đại Nguỵ bảy trăm năm, chinh chiến không ngừng, kể cả lúc Bắc phạt, cũng chưa từng đồ thành lần nào mà.

Trừ năm đó lúc thái tổ lập quốc, từng đồ một thành trì ra, thì chưa từng làm ra chuyện trời đất không dung này thêm lần nào nữa.

Bắc Dương hầu đờ ra tại chỗ.

Nhưng nghĩ rất lâu sau.

Bắc Dương Hầu cắn răng, hắn ta không trả lời thư nữa.

Quân lệnh như núi.

Bản thân hắn làm theo là được.

Cứ vậy đi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Giờ Tý đã đến.

Giọng của Bắc Dương hầu, truyền đi trăm dặm.

“Toàn quân xuất chiến!”

Âm thanh vang dội vang lên.

Ngay sau đó, năm trăm bảy mươi vạn đại quân, xuất phát về phía Trần quốc.

Số lượng người đáng sợ, trùng trùng ngàn dặm, đông đen kin kít, khiến người run rẩy.

Một cỗ khí thế đáng sợ xông thẳng lên trời xanh.

Nhịp chân của năm trăm vạn đại quân, chấn động đại địa, mỗi một bước vang lên như trời rung đất lở, rầm rập đáng sợ.

Mà lúc này.

Trên dưới Trần quốc đã chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến rồi.

Năm trăm bảy mươi vạn đại quân tập kết, bọn họ không sợ ư?

Tất nhiên sợ!

Nhưng bọn họ có bảy mươi hai phủ thành, hỗ trợ lẫn nhau.

Mà đây là thủ thành, chứ không phải giao chiến, nếu như chỉ thủ thành, thì có gì đáng sợ chứ?

Giờ Sửu!

Đại quân áp thành, trên dưới Trần quốc, không hề sợ hãi, song ở trên cổng thành, năm vạn cung tiễn giương cung hướng về phía đại quân Đại Ngụy lại không nhịn được mà run rẩy.

Đại quân Đại Ngụy trùng trùng điệp điệp kia, khiến ngươi lo sợ.

Tận mắt chứng kiến, tất nhiên khiếp sợ.

“Truyền lệnh của Quốc quân.”

“Toàn quân phòng ngự!”

“Trận chiến này! Quân ta nhất định phải thắng!”

Giờ khắc này, bên trong Trần quốc, một giọng nói vang lên, cổ vũ quân tâm.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Trống trận đì đùng, vang xa trăm dặm.

Mà cũng vào lúc này.

Quân đội Đại Nguỵ, cũng vang lên tiếng trống càng làm sục sôi tinh thần hơn.

Trăm tương lĩnh tiến lên trước.

Bắc Dương hầu thậm chí còn một mình xung phong lên trước, điều khiển chiến mã, tới bên dưới cổng thành.

Trong tay nắm lấy một phong thiên chỉ, giọng nói như sấm.

“Thánh chỉ của bệ hạ, Trần quốc là một chi của Đại Nguỵ, niệm tình bách tính vô tội, nếu như quốc quân Trần quốc, hoàng thất nhất mạch, tự tử trước thành, trận chiến này, có thể tha cho Trần quốc tội làm phản, nếu không, dưới chân thiết kỵ, không còn đường sống.”

Giọng nói của Bắc Dương hầu truyền tới khắp các ngóc ngách Trần quốc.

Một đạo thánh chỉ này, mang theo ý sỉ nhục, cũng mang theo sự tự tin của Đại Nguỵ.

Trong chớp mắt, trên dưới Trần quốc bùng lên phẫn nộ.

Khoảng một khắc sau.

Lời hồi đáp của Trần quốc vang lên.

“Vương triều Đại Nguỵ, gian thần tràn lan, tiểu nhân Thủ Nhân, nhiễu loạn triều cương, Nữ đế Đại Nguỵ, đức không

xứng với vị, trận chiến lần này, là vì để Trần quốc có thể thoát ly."

"Trận này! Coi như tử chiến! Trên dưới Trần quốc, cùng chung mối thù, giương cao quốc uy ta, tiêu diệt Ngụy tặc."

Đây là câu trả lời của Trần quốc, ngang tàn mà kiêu ngạo.

Sau khi vừa nghe xong những lời này.

Trong mắt Bắc Dương hầu ngập tràn sự khinh bỉ.

Liếc mắt nhìn sắc trời, đã rất nhanh sẽ tới giờ Mão.

"Toàn quân đợi lệnh."

"Đại Hoang quân xuất chiến!"

Bắc Dương hầu hô lớn, giây phút này đây, chín mươi vạn Đại Hoang quân dồn dập bước ra khỏi hàng, tập trung cách thành mười dặm.

Mà trong quốc môn Trần quốc, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi.

Cung tiễn thủ, máy bắn đá, dầu hoả, các kiểu vũ khí thủ thành, đều đã chuẩn bị ổn thoả cả.

Cuối cùng.

Giờ Mão một khắc cũng đã điểm.

Bắc Dương hầu vung trường thương trong tay, chỉ về phía quốc môn Trần quốc, giọng nói vô cùng lạnh lùng, tràn ngập sát khí.

"Toàn quân nghe lệnh!"

"Trận này, là trận chiến vì quốc uy Đại Ngụy."

"Bệ hạ có chỉ, trận này, không được phép lui."

"Phàm là người lui binh, giết không tha!"

"Đại Ngụy uy võ!"

"Giết!"

Đến giờ phút này, Bắc Dương hầu mới nói ra mệnh lệnh của triều đình, hắn ta không để cho tướng lĩnh có bất cứ chuẩn bị

tâm lý nào.

Mà sau khi âm thanh bạo ngược của hắn ta vang lên.

Chín mươi vạn Đại Hoang quân, không suy nghĩ thêm bất kì điều gì nữa, một tiến không lùi, xông về hướng quốc môn Trần quốc.

Thời khắc này, trống trận vang lên, tiếng hô giết, tiếng ngựa hí vang, trong chớp mắt hoà lẫn vào nhau.

Giây phút đại chiến cuối cùng cũng bạo phát rồi.

Đùng đùng đùng!

Từng viên đá khổng lồ từ trên trời rơi xuống, dập chết không ít tướng sĩ.

Dầu hỏa sớm đã nhuộm đen tường thành rồi, ngọn lửa ăn tươi nuốt sống người, khiến ai nấy sợ hãi, nhưng lại không khiến Đại Hoang quân lui bước.

Các tướng sĩ chìm trong máu nóng quyết chiến.

Bọn họ vào giây phút này đây, quên hết tất cả mọi thứ.

Cái gì mà đau đớn, cái gì mà chết chóc, bọn họ chỉ biết bản thân là tướng sĩ Đại Ngụy, chỉ biết rằng, trận chiến này, liên quan đến vận mệnh của Đại Ngụy.

Nếu như chiến bại rồi.

Đại Ngụy cũng sẽ vong.

Phía sau bọn họ, là con dân Đại Nguỵ.

Tiếng trống trận làm sục sôi lòng người giờ phút này đây, vô cùng hùng dũng.

Chín mươi vạn đại quân, dùng cách thức liều chết, xông thẳng tới dưới quốc môn Trần quốc.

Một cái giá mây xuất hiện, vũ khí công thành cực kì lớn, bị Đại Hoang quân dùng mạng sống để đổi lấy, vận chuyển đến cổng thành.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Cổng thành bạo động, khí thế của Đại Hoang quân quá khủng khiếp rồi.

Đây là điều mà trên dưới Trần quốc không hề nghĩ tới.

Vốn cho rằng chỉ là một trận đại chiến mang tính thăm dò, nhưng không ngờ tới là, Đại Nguỵ muốn tử chiến.

Mỗi một câu của Bắc Dương hầu truyền vào trong tai của chúng tướng sĩ, thúc dục ý chí chiến đấu của bọn họ, cũng giúp cho họ quên đi cảm giác sợ hãi.

Cộng thêm chuyện mới xảy ra trước đây vài ngày, tam đại quân sớm đã mang hận trong lòng rồi.

Hôm nay trên chiến trường, vừa là bảo gia vệ quốc, cũng vừa là thay họ xả cơn giận.

Đối mặt với cách chiến đấu điên cuồng của Đại Hoang quân.

Tướng sĩ trên quốc môn Trần quốc hơi sợ hãi rồi, sau khi cung tiễn thủ rơi vào trạng thất thần trong giây lát, tỉnh táo lại liền vạn tiễn phóng ra.

Không biết có bao nhiêu Đại Hoang quân bỏ mình dưới làn mưa.

Máy bắn đá bắn ra từng viên từng viên đá khổng lồ, đè chết một mảng.

Dầu hỏa bùng cháy, phải có hàng ngàn tướng sĩ bị ngọn lửa kia nuốt chửng.

Nhưng ý chí của Đại Hoang quân đáng sợ vô cùng.

Chương 798: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (6)

Một khắc.

Hai khắc.

Ba khắc.

Vừa tròn ba khắc đồng hồ, Đại Hoang quân tử thương vô số, nhưng vẫn chưa thể mở được cổng thành.

"Viện binh phiên vương, tiến về đại môn của ba thành khác, giết!"

Giọng nói của Bắc Dương hầu lại một lần nữa vang lên.

Chủ lực khắp nơi đã tập trung hết ở cổng thành Đông, bây giờ thời cơ chín muồi, có thể tăng thêm binh tấn công những thành khác.

Rầm rầm rầm!

Nhìn về phía Đại Hoang quân cực kỳ oanh liệt, viện binh phiên vương các nơi cho dù trong lòng có bao nhiêu suy nghĩ, cũng đều bay hết.

Bọn họ đều là tướng sĩ, đều là con dân Đại Ngụy.

Hi sinh vì tổ quốc, là vinh quang chí cao vô thượng của chúng tướng sĩ.

Ý chí của Đại Hoang quân, lan truyền tới bọn họ, giờ phút này đâu, tướng sĩ phiên vương các nơi, buông bỏ toàn bộ ý nghĩ ly gián.

Không chỉ đơn thuần là bị truyền động lực rồi, mà tất cả những lời Bắc Dương hầu vừa mới nói, khiến bọn họ ý thức được, trận chiến này cho dù chỉ góp mặt không góp sức cũng vô dụng.

Bởi vì là tử chiến.

Bọn họ nếu như muốn trốn, Kỳ Lân quân và Thiên Tử quân ở phía sau, tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ.

Đây chính là âm mưu của Hứa Thanh Tiêu.

Không sợ bọn họ không góp sức, trừ khi bọn họ cho dù có chết, cũng không muốn đánh trận.

Nhưng loại tình huống thế này rõ ràng là không thể được.

Bọn họ cũng không phải bọn ngốc.

"Các vị huynh đệ, đừng nghĩ nhiều nữa, trận này không lên cũng phải lên, mà còn phải đem mạng lên cược, thắng rồi, chúng ta cũng không phải chịu thiệt, nếu như thua, mạng chúng ta cũng không còn."

"Giết!"

Trong đám viện binh phiên vương, có người lớn tiếng hô vang, cảnh cáo mọi người, nói rõ ý nghĩa của trận chiến này.

Âm mưu của Hứa Thanh Tiêu không teej, nhưng có một điều cần phải nói là, mặc dù bọn họ là tướng sĩ của phiên vương, tranh đấu bên trên, không liên quan gì tới bọn họ.

Hộ gia vệ quốc, là chức trách của bọn họ, bất kể là thế lực của ai đi nữa, có một điểm không thể chối bỏ được.

Đó chính là, bọn họ là con dân Đại Ngụy, tướng sĩ Đại Ngụy!

Giết đi!

Giờ khắc này, ba trăm vạn binh tướng sĩ phiên vương chia làm ba đường, chém giết về phía ba cổng thành Nam, Bắc, Tây.

Mà cùng với sự tham gia của tướng sĩ phiên vương vào chiến trường.

Thế cục chớp mắt biến chuyển.

Đại Hoang quân gồng gánh áp lực lớn nhất, thu hút lực lượng chủ chốt của bốn cổng thành, hiện nay binh lực ở ba cổng Nam, Bắc, Tây cực kì ít, mặc dù vẫn có thể khiến quân phiên vương thương vong một số lượng nhất định.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, không thể nào trấn áp được số lượng khủng khiếp như vậy được.

Trong một khoảng thời gian ngắn, quốc môn Trần quốc đã rơi vào thế cục loạn như cào cào.

Trận này, không có bất cứ một chiêu trò nào, chỉ có sự áp đảo về số lượng.

Bốn cổng thành, mỗi cổng thành đều có gần trăm vạn đại quân tấn công, lấy gì mà đánh?

Cho dù ngươi có giết được nhiều hơn nữa, con số trăm vạn, ngươi phải giết trong bao lâu đây? Chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng không giết được hết ấy.

Cuối cùng.

Hai khắc sau.

Cổng thành chính không thể tiếp tục thủ được nữa.

Sau khi một tiếng đùng vang lên, cổng thành cồng kềnh đổ xuống, đè chết không ít tướng sĩ Trần quốc.

Đại Hoang quân như lang như hổ xông vào trong thành.

Sau khi cổng thành bị phá đổ.

Tướng sĩ Trần quốc cũng không có gì phải sợ nữa rồi, trực tiếp giao đấu với Đại Hoang quân.

Đáng tiếc là, thực lực của Đại Hoang quân, vượt quá xa với tướng sĩ Trần quốc.

Công thêm việc Đại Hoang quân giống như hoàn toàn bị đọa ma vậy, về mặt sĩ khí đè bẹp tướng sĩ Trần quốc.

Hai bên giao chiến, thế cục gần như nghiêng về một phía.

Mà quốc đô Trần quốc.

Dưới tình huống như này, tất nhiên phải truyền tin vào cung đầu tiên.

Trong đại điện.

Một mảnh tĩnh lặng.

Không ai ngờ tới, Đại Nguỵ lại hung bạo như vậy, không tiếc bất cứ giá nào, phá thành giết địch.

“Truyền lệnh xuống dưới, từ bỏ thành quốc môn.”

Quốc quân Trần quốc trực tiếp hạ mệnh lệnh xuống, hắn ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp này, nhưng không ngờ Đại Nguỵ lại đánh đổ thành nhanh vậy.

Nhưng vậy thì đã sao? Cùng lắm cũng chỉ là hi sinh tướng sĩ mà thôi.

Điều này không ảnh hưởng đến căn cơ Trần quốc.

Nhưng chính vào lúc này, âm thanh của Bắc Dương hầu, truyền đến khắp nơi trong quốc đô Trần quốc.

“Quân lệnh triều đình!”

“Không bỏ sót bất cứ một thành nào của Trần quốc.”

“Đồ bách tính một thành!”

“Mười thành không tha.”

“Đồ bách tính mười thành.”

“Không tha cho bất cứ người nào của Trần quốc.”

“Đồ quốc diệt chủng.”

Sau khi giọng nói này vang lên.

Trong đại điện hoàn toàn chìm vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Cho dù là Quốc quân Trần quốc, vừa nghe thấy những lời này xong, cùng ngơ ra ngay tại chỗ.

Bảy mươi hai phủ Trần quốc.

Hỗ trợ lẫn nhau, mất đi một phủ, hoàn toàn không cần lo lắng, đằng sau còn bảy mươi mốt phủ, quân đội Đại Nguỵ, nếu như muốn dùng mạng để đổi, cũng phải có nhiều chừng đó mạng mới được.

Thực sự muốn dùng mạng chơi, viện quân các nước cộng thêm tướng lĩnh Trần quốc, dùng trạng thái thủ thành, về cơ bản không có gì phải sợ.

Chỉ cần bách tính không chết, vậy thì không cách nào có thể tổn hại đến nguyên căn Trần quốc được.

Thêm nữa, Đại Nguỵ càng kiêu ngạo, bách tính lại càng coi chúng là thù địch.

Nhưng không ngờ được rằng.

Đại Ngụy không chỉ mở đầu trận chiến bằng tử chiến.

Còn muốn đồ cả thành ư?

Chuyện này… bọn họ không ngờ tới.

“Lũ súc sinh!”

Quốc quân Trần quốc gằn giọng.

Từ khi thái tổ làm qua việc đồ thành, bảy trăm năm cũng chưa từng nghe qua chuyện đồ thành, trừ bọn Man Di phương bắc có thể ra tay tàn độc như vậy ra.

Không có bất cứ một quốc gia nào làm ra chuyện thương thiên hại lý như này.

Đặc biệt là Đại Ngụy, đây là quốc gia đứng trên các quốc gia khác.

Nếu như đồ thành đồ quốc.

Chuyện này đối với Đại Ngụy mà nói, cũng không phải một chuyện vinh quang gì.

Thậm chí mệnh lệnh của triều đình, không bằng nói là mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu đi.

Hứa Thanh Tiêu hắn điên rồi sao?

“Đám các ngươi dám đồ bách tính Trần quốc ta, cô vương nhất định tiêu diệt hết các ngươi.”

Quốc quân Trần quốc gằn từng tiếng, đây không chỉ là một nỗi nhục nhã vô cùng lớn nữa, mà đã biến thành cuộc chiến diệt quốc rồi.

Hắn ta không ngờ được, chuyện lại biến thành nghiêm trọng như vậy.

Nhưng trong nội thành đầu tiên của Trần quốc.

Sau khi quân lệnh của Bắc Dương hầu được hạ xuống.

Giờ khắc này, quân đội Đại Ngụy cuối cùng cũng được thoải mái chân tay rồi.

Vốn bọn họ còn đang lo ngộ thương bách tính.

Nhưng bây giờ, bọn họ không có gì phải sợ nữa rồi.

Đặc biệt là Đại Hoang quân, chỉ cần nghĩ tới mấy ngày trước, bách tính Trần quốc dùng cách tự sát, hại bọn họ thương vong ba vạn huynh đệ.

Oán hận của bọn họ, trực tiếp xông thẳng lên đại não.

Chính thức thảm sát.

Bắt đầu rồi.

Chương 799: Đồ Thành! Đồ Quốc! Tuyên Chiến Đồng Nghĩa Với Tử Chiến! Trần Quốc Bất Lực Đứng Nhìn! (7)

Bách tính Trần quốc cũng bất lực rồi, bọn họ vốn ỷ vào việc bản thân là bách tính, ỷ vào việc Đại Ngụy nói cho cùng cũng là chủ quốc, là thượng quốc, cho dù có công phá được thành rồi, bọn họ cũng có thể nhận được đãi ngộ nhân từ.

Cùng lắm chỉ bị Đại Ngụy kiểm soát mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới rằng, Đại Ngụy lại tàn độc như vậy.

Thế mà lại muốn đồ thành? Đồ quốc?

Có điều còn không cho bọn họ cơ hội phản ứng lại cơ.

Từng con dân của Trần quốc mang trong lòng những suy nghĩ xấu xa, trực tiếp bị Đại Hoang quân giết sạch.

Thậm chí đến sau khi đồ sát xong, Đại Hoang quân bèn phát hiện được thiên lôi phù trên người bọn chúng, nếu như không kịp tiêu diệt bọn chúng, lúc nãy có thể sẽ gây ra thương vong vài trăm người.

Nhìn thấy một màn này, thanh đao trong tay Đại Hoang quân, lại càng thêm vô tình.

Trong vương cung Trần quốc.

Lúc quốc quân Trần quốc nhìn thấy con dân mình bị tử hình sạch.

Hắn ta hoàn toàn ngây ngốc luôn rồi.

Bởi vì hắn ta không nghĩ tới, Đại Ngụy thế mà thực sự dám… sát hại bách tính.

Hứa Thanh Tiêu làm như vậy là…không muốn sống nữa sao?

Vương cung Trần quốc.

Yên tĩnh tới đáng sợ.

Đến một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động.

Trên có quốc quân, dưới có bách quan, không ai không kinh ngạc, cũng không có người nào không nuốt một ngụm nước miếng.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu vô cùng tự cao tự đại.

Nhưng từ đầu đến cuối bọn họ không ngờ tới rằng, Hứa Thanh Tiêu dám…đồ thành.

Nếu như nói, làm sát sẽ mang đến cho quốc gia những điểm bất lành.

Vậy thì đồ thành, so với lạm sát còn ác độc tàn nhẫn hơn gấp trăm lần, dù sao bách tính là người vô tội, mặc dù chiến tranh tàn khốc, nhưng cũng không thể giết người bừa bãi được.

Đặc biệt là, Đại Ngụy là thánh địa của người đọc sách, Văn cung Đại Ngụy vẫn còn nằm sừng sững trong kinh đô.

Đổi một cách nói khác, ai cũng có thể đồ thành, chỉ có Đại Nguỵ hắn không thể.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu làm lơ quy tắc này, đưa ra một quyết định mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Chỉ là suy nghĩ kỹ càng lại, bất cứ chuyện nào Hứa Thanh Tiêu làm ra, không phải tất cả đều khiến người ta không ngờ tới sao?

Giờ khắc này, bách quan Trần quốc bỗng nhiên ý thức tới một chuyện.

Bọn họ xem thường Hứa Thanh Tiêu rồi, cứ luôn cảm thấy chẳng qua chỉ là Hứa Thanh Tiêu mà thôi, chẳng qua mà thôi, nhưng mỗi lần đều vì xem nhẹ, mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến thế cục trận chiến.

Hứa Thanh Tiêu đồ thành, không chỉ đơn giản là, ảnh hưởng đến quân tâm của Trần quốc, đáng sợ hơn là, sau khi trận chiến này kết thúc, Trần quốc có khả năng sẽ bị diệt chủng vong quốc.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Cho dù có cầm chân được Đại Ngụy, vậy thì đã sao? Trần quốc của họ cũng vong rồi còn đâu.

Đây là cảnh mà không có bất cứ vị Quốc quân nào muốn nhìn thấy cả.

Lúc này, Quốc quân Trần quốc có chút hối hận rồi, hắn ta hối hận vì sao lại đi chọc giận Hứa Thanh Tiêu làm gì, nếu như chỉ đơn giản là đáp qua đáp lại cho có, không nhất thiết phải hống hách kiêu ngạo, vậy thì Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không dám đồ thành, nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu dám đồ thành, tất cả đều dựa vào mọi hành vi của Trần quốc, để Hứa Thanh Tiêu tìm được lý do.

Tìm được một lý do có thể đồ thành.

Quốc quân Trần quốc khẽ run rẩy, hắn ta cũng không biết phải nói gì nữa.

Nước cờ này của Hứa Thanh Tiêu, nói đơn giản là đi ngược lại toàn bộ suy nghĩ của mọi người.

Mà lúc này, bên trong Trần quốc.

Bách tính hoang mang sợ hãi, nhìn về phía Đại Hoang quân sát khí đằng đằng, bị dọa sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy, mấy người này tóc tai có màu lam vàng, nhưng khuôn mặt lại mang những đặc điểm của người Trung Nguyên.

Là hậu nhân của dị tộc và người Trung Nguyên, giờ khắc này đây, trong mắt bọn chúng tràn ngập sự sợ hãi, mà trên mặt cũng biểu hiện toàn sự vô tội.

“Chúng ta là bách tính vô tội, các người không thể giết chúng ta.”

“Chúng ta vô tội, chúng ta tay không tấc sắt, nếu như các ngươi dám lạm sát chúng ta, trời cao nhất định sẽ phẫn nộ đó.”

“Chư vị quân gia, những chuyện này, không liên quan đến chúng ta.”

Đám bách tính khóc lóc van xin, có một số còn quỳ xuống đất, bị dọa sợ vỡ mật.

Đừng nhìn thấy bọn chúng lúc trước giương oai dạng võ, thì cho dù cổng thành có bị công hạ, bọn chúng cũng không thấy sợ hãi.

Đơn giản bởi vì, Đại Nguỵ trước nay coi trọng nhân nghĩa, bọn họ chỉ giết tướng sĩ, mà không được phép giết thường dân, nếu thực sự dám giết thường dân, người đọc sách liệu có buông tha cho bọn họ không?

Thế nên bọn chúng mới dám ngang ngược hống hách như vậy.

Nhưng bây giờ, bọn họ phát hiện rằng, tất cả đều sai rồi, quân đội Đại Nguỵ dám giết thường dân, thậm chí còn chủ động đồ sát, muốn đồ thành diệt quốc nữa.

Giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết này, người người sợ hãi, người người nao nao.

Bọn họ hận Đại Nguỵ muốn chết, nhưng càng trân trọng mạng sống của mình hơn.

“Ta nhớ các ngươi, hôm trước ngươi đứng trên cổng thành nhe nanh múa vuốt, cười nhạo quân Đại Nguỵ ta là rùa rút đầu.”

“Chư vị, không cần phải yếu lòng làm gì, đám tạp chủng này, có giết bao nhiêu cũng không đủ giải hận.”

Cũng vào đúng lúc này, bên trong Đại Hoang quân, có người nhận ra một người trong số đó, hắn ta nhớ rất rõ, nắm chặt chiến đao trong tay, trực tiếp bổ mạnh một cái về phía đối phương.

Đầu người rơi xuống nền đất ngay tại chỗ.

“Giết!”

Không có thêm bất cứ lời thừa thãi nào nữa, mọi người đồng loạt ra tay, đám con dân Trần quốc này, bị xử trảm ngay tại chỗ.

Mà sau khi bị xử trảm, Đại Hoang quân tìm thấy trên người mấy người này có chút giấy cho vay, cho quân đội Trần quốc vay lương thực miễn phí, những loại người này đối với Trần quốc mà nói, là yêu nước, nhưng đối với Đại Nguỵ, những loại người này tuyệt đối không thể buông tha.

Lúc này, toàn bộ Trần quốc, ánh lửa sáng rực cả trời xanh.

Máu tươi nhiễm đỏ cả Trần quốc, con dân Trần quốc chạy loạn khắp nơi, bọn chúng hoàn toàn bị dọa ngốc rồi, bị dọa điên rồi.

“Đừng giết ta, đừng giết ta, ta vô tội mà, ta vô tội thật mà.”

“Các người không được phép giết chúng ta, chúng ta là bách tính vô tội mà.”

“Vương triều Đại Ngụy, ta liều mạng với các ngươi.”

“Quốc quân Trần quốc, cứu chúng ta, cứu lấy chúng thần với.”

“Quốc quân đang ở đâu? Tại sao không tới cứu chúng ta vậy?”

“Chúng ta là bách tính vô tội gặp phải chiến tranh, quốc quân, ngài vì sao không phái người tới cứu chúng ta chứ.”

“Chiến sĩ Trần quốc ta, tại sao lại yếu đuối vô dụng như vậy chứ? Tại sao không thể bảo vệ được chúng ta vậy?”

Giọng nói của dân chúng vang lên, tràn ngập phẫn nộ bi thương, cũng tràn ngập tuyệt vọng.

Chương 800: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (1)

Nguồn: dtv-ebook.com

Hiện tại, sau khi quân Đại Nguỵ phá thành, bên trong lãnh địa Trần quốc, muôn dân Trần quốc đã hoàn toàn bị dọa sợ phát ngốc ra rồi, bọn chúng kêu khóc thảm thương, bọn chúng gào thét, bọn chúng khóc lóc, bọn chúng cầu xin quân Đại Nguỵ đừng giết bọn chúng.

Đồng thời bọn họ cũng thù hận trùng trùng, tại sao binh sĩ Trần quốc, lại có thể hèn nhát như vậy? Lại sao có thể yếu đuối như thế?

Bị thiết kỵ của Đại Nguỵ, đuổi theo đánh giết, bọn họ tận mắt nhìn thấy tất cả, một tên Đại Hoang quân đuổi theo mười mấy tên tướng sĩ Trần quốc chạy.

Toàn bộ nội thành, dân chúng chạy loạn khắp nơi, mà tướng sĩ Trần quốc, cũng trốn chạy khắp chốn.

Bọn họ sợ đến tột cùng luôn rồi, đứng trước mặt tướng sĩ Đại Nguỵ, hoàn toàn sợ hãi.

Âm thanh than khóc vang lên mọi nơi.

Bách tính xin tha, bọn chúng nước mắt tuôn ào ào, khẩn cầu thiết kỵ Đại Nguỵ buông tha, nhưng nhận lại chỉ là một nhát đao lạnh lẽo.

Từng cái đầu người rơi xuống, từng cái thi thể ngã lăn, một sinh mệnh cũng từ đó biến mất.

Bất luận là Đại Hoang quân, hay là viện binh phiên vương, bọn họ đều biết rằng, sau trận chiến này, Hứa Thanh Tiêu sẽ triệt để trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người.

Nhưng giây phút này, bọn họ chỉ có kính phục đối với Hứa Thanh Tiêu, không còn bất cứ cảm xúc nào khác nữa.

Cho dù là viện binh của phiên vương các vùng, lòng kính phục của bọn họ đối với Hứa Thanh Tiêu cũng ngày một dâng cao lên rồi.

Không có nguyên nhân gì khác.

Từ xưa tới nay, người đồ thành, đều là hào kiệt trong chốn quân trường.

Tướng sĩ ở ngoài chinh chiến, đã phải chịu bao nhiêu là khổ? Chỉ có trong lòng bọn họ là rõ ràng nhất.

Ăn gió nằm sương, nơm nớp lo sợ, công thành bám đất, thương vong vô số, mỗi một trận chiến, đều có khả năng cướp đi mạng sống của chính mình, dưới môi trường khắc nghiệt như vậy.

Thực ra ai ai cũng cảm thấy rất uất ức, nội tâm của mỗi vị tướng sĩ đều rất kì lạ, bọn họ muốn được giải tỏa, cho nên bình thường lúc hai quân giao chiến, chém giết sẽ quyết liệt hơn một chút.

Nhưng như vậy đã đủ chưa? Hoàn toàn chưa đã.

Lúc huynh đệ ruột thịt của mình chết trên chiến trường! Lúc hảo bằng hữu mười năm của mình nằm xuống! Lúc bằng hữu của ta, vì cứu lấy tính mạng của ta mà hi sinh thân mình! Lúc từng người từng người thân thuộc với ta giã từ cuộc sống.

Loại thù hận thế này, chỉ cần giết vài tên của quân địch thì có thể xả được hết ra ngoài sao?

Khẳng định không thể.

Nhưng đồ thành, mặc dù đáng sợ, không nhân đạo, cũng không tuân thủ quy tắc của đạo Nho, là chuyện mà thiên hạ không chấp nhận được.

Không có bất cứ điều luật nào cấm đồ thành, nhưng tất cả các quốc gia đều ngầm đặt ra quy định này, hai nước giao chiến, không được đồ thành.

Đến mức độ phải đồ thành, đồng nghĩa với bốn chữ thôi.

Diệt chủng! Đồ quốc!

Ban đầu Bắc Di cũng mang theo suy nghĩ này, nếu không phải vì sự đáng sợ của võ giả nhất phẩm Đại Nguỵ, chỉ sợ rằng lúc đó Bắc Di thực sự sẽ diệt chủng đồ quốc Đại Ngụy.

Thành quốc môn, có hơn một trăm ngàn vạn con dân Trần quốc, mà số lượng cực kỳ nhiều, nhưng cũng không thể ngăn cản được việc Đại Hoang quân, viện binh của phiên vương đồ sát.

Bốn trăm vạn đại quân vào thành, nghĩ mà xem là khung cảnh ấy kinh khủng đến mức độ nào chứ? Gần như mỗi nơi trong khắp thành, đều là bóng dáng của thiết kỵ Đại Ngụy.

“Bắc Dương hầu!”

“Ngươi quá đáng rồi đó!”

“Diệt chủng đồ quốc, là việc trời không dung, đất không tha, người đọc sẽ sẽ không dung thứ, hôm nay ngươi đồ sát con dân Trần quốc, ngươi có tin không sau khi trận chiến này kết thúc, ngươi nhất định sẽ bị người đọc sách trong thiên hạ chửi mắng, rút da lóc xương ngươi.”

Giọng nói đáng sợ vang lên.

Đây là tiếng gằn giọng của quốc quân Trần quốc.

Hắn ta đứng bên ngoài vương cung, tóc tai tán loạn, nổi trận lôi đình, đôi mắt đỏ au, nhìn chằm chằm về phía Bắc Dương hầu, giọng nói phát ra có chút khàn khàn.

Quả thực đã bị tức đến mức đầu óc quay cuồng rồi.

Đại Ngụy đồ thành.

Đây đã không còn là cắn đi một khối thịt trên người Trần quốc nữa rồi, đây là lóc đi xương thịt của Trần quốc đó.

Ba trăm vạn con dân Trần quốc.

Bốn mươi vạn đại quân Trần quốc.

Bị Đại Ngụy coi như con chó ngoài đường giết sạch, thân là quốc quân, hắn ta sao có thể không tức giận được chứ, lại sao có thể không khó chịu cho được.

Nhưng đối mắt với lời nói của quốc quân Trần quốc.

Tiếng cười của Bắc Dương hầu bỗng vang lên.

“Ha ha ha ha ha!”

“Trần quốc cũng được tính là quốc gia ư?”

“Trần quốc cũng được xem là người?”

“Chỉ là mấy thứ tạp chủng chó lợn mà thôi.”

“Chúng tướng lĩnh trong thành nghe lệnh, trong vòng nửa canh giờ, tiêu diệt sạch sẽ.”

Bắc Dương hầu cười lớn nói, hắn cười nhạo con dân Trần quốc, mỉa mai Trần quốc, chẳng qua chỉ là một đám tạp chủng chó lợn.

Loại ô nhục thế này, để cho tất cả dân chúng tướng sĩ của bảy mươi hai thành Trần quốc đều nghe rõ mồn một.

Nhục nhã như vậy, coi khinh như thế, khiến cho không ít người xém chút nữa ói ra máu.

“Kỳ Lân quân! Thiên Tử quân! Nghe lệnh!”

“Công phạt thành thứ hai!”

“Trước khi công thành, hỏi lại lần nữa có hàng hay không.”

“Không hàng, đồ thành diệt chủng.”

Thời khắc đó, giọng nói của Bắc Dương hầu lạnh lẽo vô cùng.

Thành thứ nhất vẫn còn đang đồ sát, thế mà thành thứ hai đã bắt đầu chuẩn bị rồi, không cho Trần quốc lấy một cơ hội để ngọ nguậy, đây chính là kế sách chiến lược của Hứa Thanh Tiêu.

Tạo ra cảm giác áp bức!

Để niềm tin của Trần quốc bị sụp đổ! Phá vỡ sự tự tin và vinh quang của toàn thể dân tộc một nước.

Không phải Trần quốc vẫn luôn cậy vào việc trên dưới Trần quốc đều đoàn kết một lòng sao?

Được thôi, giết cho các ngươi hết đoàn kết luôn!

Xem các ngươi còn dám kiêu ngạo nữa không?

Mà cùng lúc đó, Kỳ Lân quân cùng Thiên Tử quân rầm rập tấn công về phía thành thứ hai.

Vẫn hỏi có hàng hay không như trước!

Vẫn nhận được câu trả lời từ chối như cũ!

Đại chiến lại một lần nữa bùng nổ.

Thành thứ hai rõ ràng lực lượng phòng ngự tốt hơn so với thành thứ nhất một chút, nhưng vậy thì đã sao? Đối mặt với tướng sĩ Đại Ngụy như dòng nước lũ.

Tất cả cũng chỉ như lông gà vỏ tỏi mà thôi.

Đặc biệt là đồ sát thành thứ nhất.

Vô số thường dân bị chém, tiếng kêu gào thất thanh, tiếng khóc lóc thảm thương, tiếng kêu rú thống khổ, đã khiến cho dân chúng ở thành thứ hai sợ vỡ mật.

Không biết có bao nhiêu bách tính muốn chạy trốn, nhưng bốn cánh cổng đều đã đóng cả rồi, căn bản không chạy ra nổi.

Bên trong thành thứ nhất.

Bắc Dương hầu truyền đi chiến báo đầu tiên tới Hứa Thanh Tiêu.

Đồ một thành, hắn ta vẫn có gan nắm chắc phần thắng, nhưng nếu như thực sự đồ cả một quốc gia, hắn ta vẫn cần tới sự chỉ thị của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 801: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (2)

Giờ khắc này.

Quốc đô Đại Nguỵ.

Trong Văn Hoa điện.

Sau khi chiến báo Bắc Dương hầu truyền tới.

Tất cả mọi người có mặt trong đại điện cùng nhau dùng ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân! Ngươi…vậy mà đồ thành rồi?”

“Thủ Nhân, ngươi đồ thành rồi?”

“Chuyện này!”

Bách quan trong đại điện, gần như sau khi nhận được tin Bắc Dương hầu đồ thành, mới biết được thế mà Hứa Thanh Tiêu lại hạ lệnh đồ thành.

Chuyện này, Hứa Thanh Tiêu vốn luôn giấu diếm bọn họ, nay nghe được, bách quan tất nhiên trở nên huyên náo.

Đám người An Quốc công hoàn toàn ngơ ngác ra tại chỗ.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu là một người ra tay độc ác, nhưng thực sự không ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu thế mà ra lệnh đồ thành.

Đám người Trần Chính Nho, Vương Tân Chí càng là dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Đặc biệt là Trần Chính Nho, ông ta vẫn luôn suy nghĩ, Hứa Thanh Tiêu sẽ dùng cách gì để giải quyết trận chiến với Trần quốc, nhưng không thể ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu ấy vậy mà lại dùng cái cách đồ thành thế này.

Đối diện với lời chất vấn của bách quan, cùng với những ánh mắt không thể tin được kia, Hứa Thanh Tiêu lại thản nhiên

như không.

“Truyền quân lệnh của ta, một thành không hàng, đồ một thành, mười thành không hàng, đồ mười thành, Trần quốc có bảy mươi hai thành, nhưng chỉ cần hai mươi thành không hàng, thì cho dù sau này Trần quốc cúi mình xin thua, cũng sẽ giết đến cùng.”

“Trên có Quốc quân, dưới có bách tính, bất kể già trẻ, bất kể nam nữ, chém sạch!”

Hứa Thanh Tiêu mở lời, hắn đã hạ lệnh xuống, trong lời nói tràn ngập sự lạnh lùng.

Nhưng ngay lập tức, Trần Chính Nho lên tiếng rồi.

“Khoan đã!”

Trần Chính Nho tạm thời cắt ngang, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, hít sâu một hơi, nhìn hắn mà nói.

“Thủ Nhân, chuyện đồ thành, liên luỵ quá lớn, nếu như ngươi chỉ đơn giản giết người dân, Văn cung Đại Nguỵ cùng lắm sẽ dùng văn chương để lên án ngươi, còn nếu như ngươi đồ thành, thì không chỉ đơn giản là Văn cung Đại Nguỵ tới quấy rầy ngươi, mà người trong thiên hạ cũng không tha cho ngươi, sẽ rất khó cho bệ hạ để bảo vệ ngươi đó.”

Trần Chính Nho quả thật không ngờ tới, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng lại hung tàn như vậy, hơn nữa cũng không bàn với bất kì ai, trực tiếp hạ lệnh cho Bắc Dương hầu đồ thành.

Giết hại dân thường là tội lớn.

Đồ thành tội lại càng lớn.

Đây là chuyện thiên lý bất dung.

Hứa Thanh Tiêu giết người dân, có thể xem như rung cây dọa khỉ, chuyện này hoàn toàn không có bất cứ vấn gì cả, cũng chỉ có mình Văn cung có thể vạch lá tìm sâu mà thôi.

Nhưng đồ thành không giống vậy, sát hại thường dân tay không tấc sắt, đây là đại kị.

Không nói tới việc ảnh hưởng tới số mệnh quốc gia, vấn đề chính là có thể dấy lên cơn thịnh nộ của toàn thiên hạ, thậm chí vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên sẽ nhịn không được nữa mà ra mặt gây khó dễ.

Đại Nguỵ là vương triều.

Bình thường mà nói, đánh Trần quốc đã là lấy lớn hiếp bé rồi, đánh một trận thôi là đủ rồi, nếu như đồ thành, có khả năng cao liên luỵ đến việc một vương triều thực sự sẽ ra tay.

Lui một vạn bước mà nói.

Thực ra những điều này không việc gì cả, cùng lắm giết hết rồi thì thôi, nhưng vấn đề là, chỉ huy lần này lại là Hứa Thanh Tiêu, điều Trần Chính Nho lo lắng không phải gì khác, mà là đến lúc đó liệu có người nào tới gây phiền phức với Hứa Thanh Tiêu không.

Đợi sau khi chiến tranh kết thúc, người đọc sách trong thiên hạ vung ngòi bút lên án, dưới loại áp lực như vậy, nó không còn là trò đùa nữa đâu.

Đồ một thành thì thôi.

Tuyệt đối không được phép đồ tới thành thứ hai.

Càng nghiêm trọng hơn ý của Hứa Thanh Tiêu là muốn đồ quốc luôn chứ.

Đối diện với lời của Trần Chính Nho, ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu nhìn thẳng vào Trần Chính Nho.

“Trần thượng thư.”

“Hứa mỗ đồ thành, là vì bách tính Đại Nguỵ nên mới làm vậy.”

“Giết! Là bởi vì không giết nữa!”

Ngữ khí của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt hắn, phản chiếu lên sự kiên định vô cùng.

“Thủ Nhân, trận này nếu như đồ thành, ắt sẽ đem tới ảnh hưởng rất lớn với ngươi, tới lúc đó chỉ sợ đến bệ hạ cũng khó có thể bảo vệ được ngươi.”

Lúc Trần Chính Nho nói chuyện giọng nói có hơi run, ông ta khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu nhìn ông ta.

Giọng nói vô cùng bình tĩnh nói.

“Trần thượng thư.”

“Đại Nguỵ không thể đánh thêm trận thứ hai nữa rồi.”

“Mục đích của trận chiến này, là để người trong thiên hạ nhìn thấy, sự điên cuồng của Đại Nguỵ.”

“Một là không đánh, hai là phải đánh thật ác.”

“Tâm ý ta đã quyết, hôm nay, cho dù có là bệ hạ tới đây, Hứa mỗ cũng quyết không thay đổi suy nghĩ.”

Hứa Thanh Tiêu sao có thể không hiểu những lời Trần Chính Nho nói.

Đồ thành!

Đây là chuyện thần tiên phẫn nộ, người trong thiên hạ sẽ muốn trừng trị hắn.

Nhưng vậy thì đã sao?

Việc giết người ngày hôm nay!

Là để cho ngày mau không phải giết chóc nữa!

Nếu như không đồ thành, sao có thể thực sự đe doạ toàn bộ bọn chúng đây?

“Thủ Nhân, nhất định sẽ có cách khác, việc đồ thành là xúc phạm tới Nhân đạo đó.”

“Ý của ta đã quyết!”

Hứa Thanh Tiêu coi như không nhìn thấy ý kiến của Trần Chính Nho.

Một khi đã chọn việc giết rồi, thế thì đồ một thành hay đồ mười thành, cũng chẳng có ý nghĩa gì khác biệt.

Giây phút đó.

Thiên chỉ đốt thành tro.

Trần Chính Nho sau khi nhìn thấy một màn này, hoàn toàn rơi vào trầm mặc rồi.

Người của Binh bộ cũng yên lặng không nói.

Vài vị Quốc công nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, cũng không biết nên nói cái gì.

Hứa Thanh Tiêu…đúng thật là vạn cổ kì nhân mà.

Mỗi lần làm việc gì, đều vượt khỏi tưởng tượng của người thường.

Nhưng bỗng nhiên quay đầu nghĩ lại.

Mỗi lần đều rơi vào tình huống bế tắc, mà những hành vi kiểu Hứa Thanh Tiêu, chính là cách duy nhất để phá vỡ tình hình.

Mặc dù cách làm quá quyết liệt, nhưng bất kể thể nào, đều có thể phá vỡ thế cục.

"Bỏ đi!"

Trần Chính Nho than thở mấy tiếng, ông ta không nói thêm lời nào nữa.

Mà cùng lúc đó.

Tin tức đồ thành cũng truyền tới vương cung Ti Long.

Sứ giả các nước cũng ngơ ra tại chỗ.

Ti Long vương càng ngơ ngác nhìn chằm chằm người đưa tin đứng trước mặt hắn ta.

"Hứa Thanh Tiêu…dám đồ thành ư?"

"Hắn điên rồi sao?"

Giọng nói của Ti Long vương có hơi run rẩy, hắn ta ngàn tính vạn tính, cũng chưa từng tính tới việc Hứa Thanh Tiêu sẽ đồ thành.

Sức mạnh lớn nhất của Trần quốc là gì?

Chính là từ trước tới nay, bọn chúng hận Đại Nguỵ, vô cùng hận Đại Nguỵ, cực kì thù địch Đại Nguỵ.

Thế nên con dân Trần quốc, đều đồng tâm hiệp lực, đối khác với Đại Nguỵ.

Quốc dân đồng lòng.

Chương 802: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (3)

Trong tình huống thế này, cho dù Đại Nguỵ có thủ đoạn nghịch thiên, cũng không thể trong một thời gian ngắn đánh bại được Trần quốc.

Không nói tới việc có thể kéo dài một hai năm, nhưng có thể kéo dài cầm cự tới nửa năm.

Nhưng mà, nếu đồ thành thì lại khác.

Đối với bách tính mà nói, bọn họ viện trợ cho tướng sĩ quốc gia, này là đang muốn bảo đảm an toàn của chính mình, bọn họ ủng hộ đất nước, chính là để bọn họ có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng sau khi mệnh lệnh đồ thành của Hứa Thanh Tiêu được hạ xuống, vậy thì mọi chuyện đã thay đổi rồi.

Tất cả của tất cả mọi chuyện đều hoàn toàn thay đổi.

Không ai có thể chống lại được việc đồ thành.

Dân chúng cho dù có tin tưởng quốc gia của họ hơn nữa, có tin tưởng quốc quân của họ nhiều thêm, hay có tin tưởng tướng sĩ của bọn họ nhiều hơn nữa, thì bọn họ vẫn muốn bản thân được sống tiếp.

Bởi vì nếu muốn nói thẳng ra, Trần quốc hận Đại Nguỵ, là nỗi hận về tôn nghiêm, Đại Nguỵ lại chưa từng làm ra việc gì cực kỳ ác độc đối với Trần quốc.

Ngược lại Trần quốc, thường xuyên có ác ý với Đại Nguỵ, thế nên thật sự đến khoảnh khắc quyết định sống chết, đám bách tính này sẽ không còn chút tín ngưỡng nào nữa cả.

Bọn chúng chỉ nghĩ tới việc tiếp tục sống sót thôi.

Được sống tiếp là được.

Nước cờ này của Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp tiễn Trần quốc lên đường.

Chặn không còn đường lui.

“Ti Long vương.”

“Quân Đại Ngụy đã bao vây thành thứ hai rồi, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, trong vòng một canh giờ, thành thứ hai cũng sẽ bị công phạt.”

“Quốc quân xin ngài, tăng thêm số lượng tướng sĩ viện binh, ngăn cản quân Đại Ngụy.”

Tín sứ của Trần quốc lên tiếng, trong giọng nói của hắn mang theo chút nghẹn ngào, thành khẩn cầu xin sự giúp đỡ từ Ti Long vương.

Nhưng sau khi nghe những lời này xong, Ti Long vương không từ chối ngay, mà là mở miệng nói: “Ngươi lui xuống trước đi, cụ thể thế nào cô vương sẽ sắp xếp, Trần quốc ít nhất vẫn có thể cầm cự thêm một chốc.”

Ti Long vương đưa ra đáp án, nói như trên.

“Đa tạ Ti Long vương.”

Người kia cảm tạ một tiếng, sau đó lui xuống.

Đợi sau khi hắn ta lui xuống, Ti Long vương không nhịn được mà nhăn mày.

Viện binh? Còn muốn viện binh như nào? Binh lực tổng cộng của trăm nước, về cơ bản đã chia cho Trần quốc ba phần rồi, Phàn quốc, Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương cũng chi viện binh không ít.

Binh lực còn thừa lại, so với trước đây đã không còn đủ năm phần nữa rồi.

Phần binh lực này, là để dành cho trận chiến ở cửa thứ năm với Đại Ngụy đó.

Bây giờ lấy đâu ra binh mà viện trợ nữa.

Hơn nữa, Đại Ngụy đã phái năm trăm bảy mươi vạn tướng sĩ tới trước, lực lượng như vậy, có thể hoàn toàn thôn tính Trần quốc.

Trước đây bọn họ có niềm tin, là bởi vì bọn họ nghĩ rằng Đại Ngụy có ý định đánh chiến lâu dài.

Thế nên cho dù Đại Ngụy có chiếm cứ được một hai thành luỹ cũng không sao, dù sao lương thực dự trữ không nhiều, ngươi còn phải chăm sóc cho thường dân, không thể để cho dân chúng còn sống sờ sờ chết vì đói được có phải không?

Chỉ cần điều này thôi, cũng có thể mệt chết ngươi rồi, nhưng bây giờ Đại Ngụy đồ sát bách tính, trực tiếp tạo ra hai thế cục bất lợi với mọi người.

Thứ nhất, lòng dân Trần quốc tan vỡ.

Thứ hai, lương thực đủ cho Đại Ngụy tiếp tục chinh chiến lâu dài.

Đặc biệt là cái thứ nhất, chỉ cần bây giờ Đại Ngụy muốn, chiếm cứ thành thứ nhất và thành thứ hai, sau đó không có việc gì bèn tới làm phiền ngươi, bọn chúng thua rồi, cùng lắm chết mất bảy tám vạn hoặc hơn mấy mươi vạn người thôi.

Nhưng nếu một khi các ngươi thua, tất cả những người sống trong thành đều chết hết, hỏi một câu, vào giờ khắc này lòng dân Trần quốc liệu có bị tan đàn xẻ nghé không?

Trên dưới Trần quốc ai còn dám tiếp tục ngồi chờ nữa?

Tất cả dân chúng đều muốn chạy đó, không chạy hả? Không chạy ở lại chờ chết hả?

Toàn dân đồng lòng là chuyện toàn dân đồng lòng, nhưng đấy là vì có tiền đề Đại Ngụy không đồ thành mà thôi.

Nếu như Đại Nguy đồ thành, vậy thì không có gì để nói nữa rồi.

Ti Long vương im lặng không nói.

Hắn ta vẫn đang nghĩ về cách phá vỡ thế cục.

Nhưng đối mặt với tình hình đồ sát của Đại Nguỵ, hắn ta không biết phải làm gì mới phải.

“Rầm!”

Đến cuối cùng, Ti Long vương tức tới mức nắm tay đập vỡ chân đèn, nhìn về phía sứ giả chư quốc và chúng quan của Ti Long quốc, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

“Vương thượng.”

“Thực ra, không cần phải tức giận như vậy.”

Cũng vào ngay lúc này, có người lên tiếng, là đại thần của Ti Long quốc.

“Đã đến nước này rồi, còn có thể không nổi giận được sao?”

Ti Long vương giận dữ thét.

Người kia lắc đầu nói.

“Hứa Thanh Tiêu đồ thành, thần tiên cũng nổi giận, hành động như vậy, căn bản không cần tới chúng ta ra tay, người đọc sách trong thiên hạ cũng sẽ mắng chết Hứa Thanh Tiêu.”

“Hơn nữa, việc đồ thành, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên không thể ngồi yên không ngó ngàng.”

“Do đó, Hứa Thanh Tiêu hắn còn dám tiếp tục đồ thành sao? Lão thần cảm thấy.”

“Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu đã tới bước đường cùng, hắn muốn dùng việc đồ thành để phá vỡ cục diện, nhưng hắn không hề biết, uy hiếp mà việc đồ thành mang lại là gì.”

“Chỉ cần người đọc sách trong thiên hạ bắt đầu mắng chửi Hứa Thanh Tiêu, chỉ cần vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên ra mặt, vậy thì có thể trực tiếp trấn áp được Hứa Thanh Tiêu.”

“Khiến hắn không thể điên cuồng ngang ngược như vậy nữa, mà chỉ cần quân Đại Ngụy không đồ thành, vậy thì trên dưới Trần quốc vẫn sẽ đồng tâm hiệp lực như cũ, đối với chúng ta mà nói là một việc có lợi.”

“Vương thượng, Hứa Thanh Tiêu đã thất bại rồi.”

Lão thần của Ti Long quốc nói, càng nói tới cuối ông ta càng mỉa mai mà nói thẳng.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người nhao nhao phát sáng lên.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu đồ thành như vậy, không phải chính vì cậy vào việc người đọc sách khắp thiên hạ còn chưa biết sao?

Nếu thực sự được truyền ra ngoài rồi, Hứa Thanh Tiêu hắn còn dám ngạo mạn nữa không?

“Nói không sai, chỉ cần vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên ra mặt, Hứa Thanh Tiêu hắn bèn không dám đồ thành.”

“Đúng, đúng, đúng, Hứa Thanh Tiêu hắn đã thất bại rồi, đã thất bại rồi.”

“Thiếu chút nữa bị Hứa Thanh Tiêu dọa sợ rồi, Lâm đại nhân nói không sai câu nào.”

Trong khoảnh khắc, chư vị sư giả nhốn nháo lên tiếng.

Nghe thấy lời ủng hộ từ mọi người, Lâm đại nhân tiếp tục nói.

“Vương thượng, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua muốn đánh chúng ta trở tay không kịp mà thôi, mục đích của hắn ta, chính là muốn thấy chúng ta tự trở thành rắn mất đầu mà thôi.”

Chương 803: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (4)

“Nhưng trên thực tế, lão thần dám đảm bảo, thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không dám tiếp tục đồ thành nữa, nhiều nhất là ba thành, đây là giới hạn của Hứa Thanh Tiêu rồi, bởi vì nếu như đồ sát nhiều, cho dù là vương triều Đại Ngụy muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, cũng không thể tránh được miệng lưỡi của thiên hạ.”

“Thứ hai, nếu như vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà ra mặt, quân Đại Ngụy đương nhiên không dám ngông cuồng, đến lúc đó sĩ khí của quân Đại Ngụy tụt dốc, trận chiến này bọn chúng thua chắc rồi.”

“Đồ thành, hừ, tự đào hố chôn mình.”

“Có điều, vẫn phải xin vương thượng, lập tức liên lạc với vương triều Đột Tà cùng Sơ Nguyên, đồng thời cho người phát tán tin tức rộng rãi ra ngoài, có như vậy, mới có tác dụng khống chế quân Đại Ngụy.”

Lâm đại nhân vô cùng tự tin.

Mà lòng tự tin của mọi người cùng từ từ quay trở lại.

Ti Long vương sau khi suy nghĩ một lần, không thể không vui mừng nhìn qua nói.

“Được, nếu đã như vậy, bây giờ cô đi tìm vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên ngay, còn về việc phát tán tin tức ra ngoài, bèn toàn quyền giao cho Lâm đại nhân vậy.”

Ti Long vương cũng cảm thấy, rất có lý, tất nhiên không thể chờ thêm được nữa.

“Thần, lĩnh chỉ.”

“Chư vị sứ giả cũng cần phải giúp đỡ nhiều thêm, cứ chỉ dựa vào một mình Ti Long quốc khó có thể để cho tất cả mọi

người trong thiên hạ đều biết, cần phải có sự đồng tâm hiệp lực từ các vị."

"Nhớ kỹ, từ từ khuếch đại chuyện này lên, thêm chút mắm dặm chút muối."

Người kia gật đầu, ông ta vốn là văn thần, muốn lan truyền việc này ra ngoài thì cực kỳ đơn giản, chẳng qua cần tới sức mạnh của chư quốc.

"Được, Lâm đại nhân yên tâm, chuyện này cứ giao cho bọn ta."

"Ừm, chuyện nhỏ mà thôi."

"Không vấn đề gì, Lâm đại nhân cứ yên tâm."

Chúng sứ giả gật đầu, về mặt biến sự thật trở nên khoa trương hơn một chút ấy mà.

Bọn họ hiểu.

Hiểu rất rõ luôn.

Lúc này, Ti Long vương đã rời đi, chúng quan cũng rời đi, còn về sứ giả chư quốc, cũng đang ồn ào viết thư, muốn cùng nhau đối chiến với Hứa Thanh Tiêu.

Nửa canh giờ sau.

Đúng vậy.

Đúng nửa canh giờ sau.

Thành thứ hai của Trần quốc bị phá rồi.

Trần quốc vốn cho rằng, thành thứ hai ít nhất cũng có thể thủ được một canh giờ, nhưng dưới sự phối hợp của Kỳ Lân quân và Thiên Tử quân, cùng với quân viện trợ của phiên vương.

Nửa canh giờ, cổng thành thứ hai bị phá vỡ.

Tiếng kêu la khóc lóc vang trời, cùng vào ngay phút ấy vang lên.

Trên thực tế, Trần quốc quả thực không phải yếu ớt như vậy, nguyên nhân chính là do bị ba quân dọa sợ mất rồi.

Giờ này phút này, bóng dáng của ba quân Đại Ngụy, trông giống y như chiến thần chui lên từ địa ngục vậy, người nào cũng mang theo ánh mắt quyết tử, mỗi người đều giống như một kẻ điên vậy, không thiết sống nữa mà công thành.

Dưới tình huống như vậy, tướng sĩ Trần quốc sớm đã bị dọa vỡ mật rồi, đặc biệt là việc Đại Ngụy đồ thành, tướng sĩ thành thứ hai tận mắt chứng kiến mà.

Vốn đã có chút lo sợ, cộng thêm bách tính trong thành chạy tán loạn, các kiểu khóc lóc kêu gào, càng khiến cho tâm trạng của bọn chúng thêm căng thẳng.

Cứ như vậy, trong khoảng thời gian nửa canh giờ, cổng thành của bọn chúng bị công phá.

Quân Đại Nguỵ giống như hồng thuỷ trào vào trong, giống y như thành thứ nhất, thấy người nào giết người đó, bất kể là thường dân hay không.

Cũng có một số dân thường, biết trước nhất định phải chết, cầm vũ khí lên phản kháng lại, muốn chém vài người.

Nhưng đáng tiếc là kỳ tích không thuộc về bọn họ.

Chiến đao của Kỳ Lân quân, còn hung tàn hơn cả của Đại Hoang quân.

Một đao đoạt mệnh.

Đây cũng xem như Kỳ Lân quân nhân từ, không có giày vò đối phương, mà là một đao chí mạng luôn, bọn họ chỉ vì chiến tranh, chứ không phải tâm lý có vấn đề gì.

Giết, vì ngày mai không giết chóc.

Chẳng qua quân Đại Ngụy không có thêm bất kì nhân từ nào nữa, bọn họ không hành hạ đối phương, nhưng cũng không thể nhân từ.

Đồ sát bắt đầu, hầu như là một trận đồ sát đến từ một phía.

Thành thứ hai thất thủ.

Chiến báo truyền tới Trần quốc.

Quốc quân Trần quốc mặt mày âm u, hắn ta không nói gì cả, mà chỉ yên lặng đợi tin tức, đợi một tin tức tốt lành.

Muốn hắn ta đầu hàng ư?

Hắn ta nhất định sẽ không đầu hàng.

Bảy mươi hai thành, chẳng qua chỉ không còn hai thành nữa mà thôi.

Hắn ta mới không tin, Hứa Thanh Tiêu dám tiếp tục giết tiếp.

Lúc này, Đại Hoang quân cùng Kỳ Lân quân đến dưới cổng thành thứ ba.

Bọn họ đúng là không nghỉ ngơi phút nào, sau khi khống chế hoàn toàn thành thứ nhất, liền xuất hiện ở thành thứ ba luôn.

"Phụng lệnh triều đình, người hàng không giết."

Quân Đại Ngố tập kết dưới thành.

Lâm Dương hầu lớn tiếng thét, khí thế bừng bừng.

Một khắc.

Thành thứ ba không có bất cứ hồi đáp nào.

Không có lời thừa thãi nào.

Đại quân kích sát.

Thành thứ ba tuyệt vọng.

Nhưng cho dù có tuyệt vọng đến mức nào, bọn họ cũng muốn đánh một trận.

Giết!

Vẫn không có bất cứ kỳ tích nào xuất hiện.

Nhưng thành thứ ba cũng xem như không tồi, kiên trì được nửa canh giờ nhiều thêm một khắc.

Đại quân vào thành.

Dễ như trở bàn tay.

Nơi nơi đều là máu, xác chết chất thành núi, chồng lại gần nhau, mùi máu tanh tưởi khiến người ta buồn nôn, truyền tới tận trong quốc đô Trần quốc.

Bảy mươi hai thành, trong ánh mắt vô số bách tính tràn ngập tuyệt vọng và bi phẫn.

Quân Đại Ngụy, không thể cản ngăn!

Chiến hỏa lan đến ba tòa cổ thành.

Thành thứ tư.

Quảng Dương hầu lãnh binh giết tới.

“Phụng lệnh triều đình.”

“Đầu hàng không giết!”

Âm thanh giống như bùa đòi mệnh lại vang lên, thành thứ tư vẫn chưa khai chiến, bách tính trong thành đã khóc thét cả rồi.

Bọn họ lớn tiếng cầu xin quốc quân có thể ra mặt, mong chờ trên trời cho thần binh xuống, cứu giúp bọn họ khỏi biển lửa.

Bọn họ vốn muốn chạy, chỉ là Đại Nguỵ phái hai mươi vạn đại quân, khiến con đường lui của hai mươi thành đầu tuyến bị cắt đứt rồi.

Còn bách tính trong hai mươi thành phía hậu tuyến, bọn họ cũng trốn không được.

Trốn đi đâu giờ? Trốn tới quốc đô hả?

Cổng lớn quốc đô đã đóng rồi, không đời nào cho bọn họ vào thành đâu, lỡ như có kẻ gian trà trộn thì sao?

Không ai dám cược cả.

Cũng không ai dám chạy bừa.

Trận chiến này, bọn họ thực sự sợ hãi.

Thực sự sợ hãi.

Đại Ngụy giết đến mức trên dưới Trần quốc đều run lập cập.

“Đình chiến!”

Cũng vào lúc này đây, một giọng nói vang dội vang lên, là giọng nói của quốc quân Trần quốc.

Giọng nói này tràn đầy bất đắc dĩ, cùng đầy bi phẫn.

“Cô vương đồng ý nghị hòa cùng Đại Ngụy!”

“Đình chiến!”

Quốc quân Trần quốc không phải sợ rồi, hắn ta muốn kéo dài thời gian, nếu như cứ để quân Đại Ngụy tiếp tục đồ sát thẳng tay như vậy, thì cho dù vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên ra mặt.

Cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Bách tính của mười thành chết cả rồi, đây là chuyện thế nào? Đã không còn là chuyện bao nhiêu ngân lượng có thể giải quyết được vấn đề nữa.

Hắn ta muốn đình chiến.

Chương 804: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (5)

Mà bên ngoài thành thứ tư.

Quảng Dương hầu nhíu mày, hắn ta tạm thời cho đại quân tạm nghỉ, sau đó viết một tấm thiên chỉ, hỏi Hứa Thanh Tiêu, có nên đồng ý nghị hòa không.

Không đến nửa khắc sau.

Thiên chỉ quay lại.

Là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

“Không nghị hòa! Không hàng thì đồ sát!”

Sau khi Quảng Dương hầu đọc xong thiên chỉ, không nhịn được hít sâu một hơi.

Nói thật lòng, giết tới đây đã được rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn còn muốn tiếp tục giết.

Hắn ta ngạc nhiên khi một thư sinh như Hứa Thanh Tiêu không ngờ lại lạnh lùng như thế.

Có điều thế này cũng tốt, Đại Nguỵ chính là cần một người như vậy.

Nếu như không cứng rắn thêm chút, số mệnh Đại Nguỵ coi như xong rồi.

Đối với chúng tướng sĩ mà nói, chết đứng so với sống mà phải quỳ gối, bọn họ không do dự chọn có thể đứng lên mà chết.

“Mệnh lệnh triều đình!”

“Không nghị hòa, không hàng thì đồ sát!”

“Toàn quân nghe lệnh! Theo bản tướng, giết!”

Giọng nói của Quảng Dương hầu thấu tận trời xanh, hắn ta cưỡi chiến thú, dẫn đầu xông vào chiến trận.

Trăm vạn đại quân theo sau, vẫn là những cỗ máy đáng sợ không sợ chết.

Bọn họ đã giết đến mức điên rồi.

Không quan tâm tới tất cả, chỉ tiến không lùi.

Bên trong quốc đô Trần quốc.

Trong vương cung, lúc quốc quân Trần quốc nghe được những lời kia của Quảng Dương hầu, sắc mặt không nhịn được mà trở nên vô cùng khó coi.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Hứa Thanh Tiêu! Đáng chết! Đồ đáng chết nhà ngươi!"

Hắn ta phát ra tiếng gầm phẫn nộ, tức đến toàn thân run rẩy, hắn ta đã đề nghị được nghị hòa rồi.

Hai nước giao chiến, đối phương đồ thành, dựa vào một ý chí ngoan độc của một người, không lẽ Đại Ngụy định trong một đêm diệt toàn bộ Trần quốc sao?

Đây là chuyện không thể nào, hơn nữa cho dù Đại Ngụy có thể thực sự làm được, bọn chúng cũng phải trả một cái giá trên trăm vạn tướng sĩ thương vong.

Bây giờ rõ ràng chính Trần quốc đang thiệt hại lớn nhất, Đại Ngụy hoàn toàn có thể nghị hòa mà.

Bất luận bản thân hắn ta có mục đích hay suy nghĩ gì, Đại Nguỵ đều có thể chiếm được món hời.

Hắn ta chủ động đề nghị được nghị họa, hoàn toàn là một kiểu thái độ nhận thua, bản thân hắn ta đã nhượng bộ rồi.

Tại sao Hứa Thanh Tiêu còn muốn như thế nữa?

Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc ngươi dựa vào cái gì chứ?

Ngươi dựa vào cái gì?

Quốc quân Trần quốc đã không còn tự tin như khi trước nữa, thứ còn sót lại chỉ là thù hận, hoặc là phẫn uất.

Ba thành bị đồ sát.

Không biết có bao nhiêu bách tính bị giết, mùi máu tươi cũng đã truyền tới trong vương cung luôn rồi, bách tính ở khắp Trần quốc đều chìm trong sợ hãi, số mệnh của Trần quốc cũng sắp chẳng còn nữa.

Nếu như quân Đại Ngụy còn không dừng tay lại, quốc quân Trần quốc là hắn đây cũng tới số rồi.

Thực sự đồ nhiều thành như thế, cho dù vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên có ra mặt, giải quyết chuyện này, bách tính Trần quốc cũng sẽ không tha cho hắn ta.

Giờ phút này, hắn ta chìm trong tuyệt cảnh, thật sự là bị dồn tới đường cùng rồi.

“Ti Long vương có hồi đáp gì không? Rốt cuộc hắn ta đang làm gì vậy? Hắn ta rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Quốc quân Trần quốc phẫn nộ gầm lên, hắn ta đập phá đại điện, chất vấn chúng quan.

Mà chúng quan Trần quốc, toàn bộ đều yên lặng không nói, trong mắt tràn ngập sự bất lực.

Đã đến bước này rồi, còn có thể có cách nào sao? Bọn họ cũng chịu thôi.

Mà Ti Long quốc.

Sau khi Ti Long vương đốt lên một nén hương, chớp mắt có một bóng hình hư ảo xuất hiện trước mắt hắn ta.

“Chuyện gì?”

Giọng nói lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống.

“Tham kiến vương gia.”

Đối diện với hư ảnh kia, Ti Long vương trực tiếp quỳ xuống đất, nơm nớp lo sợ, thể hiện vô cùng thấp kém.

“Quân Đại Ngụy đã dẫn binh tới Trần quốc, Hứa Thanh Tiêu phát rồ phát dại, bèn cho đồ sát bách tính trong thành, cầu xin đại nhân ra mặt, cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu, nếu không chỉ sợ một khi Trần quốc sụp đổ, chỉ sợ chúng thần cũng không đủ sức để ngăn cản quân Đại Ngụy.”

Ti Long vương nói như vậy.

Sau đó hư ảnh kia vậy mà chầm chậm cất lời.

“Bản vương biết rồi.”

Một câu này của hắn, khiến Ti Long vương có chút ngạc nhiên, có điều rất nhanh thôi Ti Long vương cũng không nghĩ gì nhiều nữa, vị này là vương gia của vương triều Đột Tà, chuyện của Trần quốc, hắn ta tất nhiên sẽ biết.

Không có gì lạ, chỉ là điều khiến hắn ta ngạc nhiên là, vương triều Đột Tà nếu đã biết rồi, thế sao không ra tay sớm đi?

“Vương gia, ý của ngài là?”

Ti Long vương tò mò hỏi.

“Để bọn chúng giết.”

“Giết càng nhiều càng tốt.”

“Hừ, chuyện đồ thành, thần tiên phẫn nộ, Đột Tà đã có chỉ rồi, chỉ là bây giờ chưa phải lúc tuyên cáo, bắt buộc phải đợi Đại Ngụy tiếp tục giết tiếp, đợi bọn chúng đồ đủ mười thành, Đột Tà mới ra tay.”

“Như vậy mới có thể can thiệp vào nội chính của Đại Ngụy.”

Vương gia của vương triều Đột Tà lên tiếng, đưa ra câu trả lời này.

Lời này vừa nói, ngược lại Ti Long vương lại không quá ngạc nhiên, dù sao người chết toàn là bách tính Trần quốc mà thôi, chỉ là hắn ta không ngờ tới, vương triều Đột Tà ấy vậy mà đã chuẩn bị xong mọi chuyện rồi.

“Vậy thuộc hạ không nói nhiều nữa, nhưng mà tên Hứa Thanh Tiêu này, quả thật rất tàn nhẫn.”

Ti Long vương nhắc tới Hứa Thanh Tiêu một câu.

Hắn ta cũng thật sự sợ rồi.

Cái tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là tàn nhẫn đến đáng sợ, chuyện đồ thành, hắn cũng dám làm, thực sự không sợ chết sao?

“Hứa Thanh Tiêu? Hắn không tệ đâu, bệ hạ vốn muốn lôi kéo hắn, nhưng không ngờ rằng, hắn lại ngu ngốc như vậy.”

“Từ xưa tới nay, đồ thành đã phạm vào thiên lý, lần này, vượng triều Đại Ngụy không giữ nổi hắn nữa rồi, không cần tới chúng ta ra tay, người đọc sách trong thiên hạ cũng không tha cho hắn đâu.”

“Được rồi, đợi Trần quốc bị diệt hết mười thành, chúng ta tự khắc sẽ ra tay, nhưng ngươi vẫn phải đưa tin tới quốc quân Trần quốc, để hắn ta bình tĩnh, không được đầu hàng, sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ bồi thường lại cho hắn ta một số lớn, sẽ không để hắn ta phải hy sinh vô ích đâu.”

Lúc đối phương nói tới đây, bóng hình chầm chậm biến mất.

Mà Ti Long vương dập đầu một cái, bèn đứng dậy rời đi, truyền tin cho quốc quân Trần quốc.

Một khắc sau.

Lúc quốc quân Trần quốc nhận được tin tức của Ti Long vương.

Toàn bộ khuôn mặt đều thay đổi càng khó coi hơn.

“Hi sinh Trần quốc ta, đổi lại cho các ngươi?”

“Được lắm! Được lắm!”

“Liên minh cái cục cứt gì.”

“Các ngươi cứ nhớ đó cho ta, đợi tới một ngày nào đó, Trần quốc lại phát triển, nhất định diệt Ti Long các ngươi.”

Tin tức của Ti Long vương rất đơn giản, chính là bảo quốc quân Trần quốc bình tĩnh trước đã, vương triều Đột Tà đã biết chuyện này rồi, đang thương lượng, muộn nhất trong vòng một ngày, sẽ chính thức tuyên chỉ với Đại Ngụy.”

Chương 805: Quét Sạch Trần quốc! Chư Quốc Sợ Hãi! Nhân Vật Lớn Lên Sàn! Tiếp Tục Giết Không Tha! (6)

Ý tứ này quốc quân Trần quốc biết.

Hy sinh mười thành một nước, đổi lấy cơ hội xuất kích cho vương triều Đột Tà.

Nhưng, hắn ta không còn lựa chọn khác nữa rồi.

Hắn ta hoàn toàn không còn bất cứ lựa chọn nào khác nữa rồi.

“Truyền lệnh xuống!”

“Viện binh lập tức xuất chiến, các thành dùng toàn bộ sức lực, ngăn cản quân Đại Ngụy!”

Cuối cùng, quốc quân Trần quốc vẫn phải hạ ra mệnh lệnh này.

Bởi vì không có cách.

Không còn bất cứ cách nào khác nữa rồi.

Đầu hàng Đại Ngụy?

Đại Ngụy sẽ buông tha cho hắn ta sao?

Đáp án rất rõ ràng, sẽ không tha cho hắn ta đâu.

Nếu đã như vậy, không bằng liều mạng đến cùng.

Rất nhanh, mệnh lệnh của quốc quân Trần quốc được truyền xuống.

Quả thật đã nâng cao được một bộ phận quân tâm, nhưng đối diện với Đại Ngụy đã giết người đến mức điên cuồng, này có tác dụng gì không? Một chút tác dụng cũng không.

Một canh giờ sau, thành thứ năm sụp đổ!

Hai canh giờ sau, thành thứ bảy bị công phá.

Ba canh giờ sau, thành thứ tám ra đi.

Bốn canh giờ qua đi, thành thứ chín lên đường.

Năm canh giờ kết thúc, thành thứ mười đăng xuất.

Không có bất kỳ cản trở nào, nếu như không phải vì đại quân cần được nghỉ ngơi một chút, một canh giờ có thể đánh sập hai thành.

Quân Đại Ngụy đã giết đến vô cảm rồi, trên người toàn là máu khô, đã không biết rõ là máu của quân địch, hay là máu của chính mình nữa.

Mười thành tận diệt.

Không có một bách tính nào còn sống sót.

Còn bách tính của hơn sáu mươi hai thành Trần quốc, cũng hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Bọn họ vẫn luôn mong ngóng! Luôn chờ đợi! Đợi có viện binh tới.

Đợi có người tới cứu bọn họ.

Nhưng đáng tiếc là.

Không có, không có gì cả.

Nhưng thời khắc đại quân tập kết thành thứ mười một.

Cuối cùng.

Một âm thanh vang lên.

Giọng nói vô cùng oai hùng, truyền tới khắp các ngóc ngách ở Trần quốc, cũng truyền tới trong Đại Nguỵ.

“Hoàng đế chiếu viết, vương triều Đại Ngụy! Khởi binh chinh chiến! Hung tàn bạo ngược! Phạm vào tội đồ thành! Phạm vào thiên lý! Đột Tà thân là vương triều Trung Châu, không thể ngồi yên xem như không, hạn lệnh cho quân Đại Ngụy ngừng chiến, nghiêm phạt người chỉ huy của trận chiến này, nữ đế Đại Ngụy, hạ chiếu xử lý người phạm tội, để xoa dịu phẫn nộ của hàng ngàn vạn vong hồn, nếu không, vương triều Đột Tà, đưa viện binh tới Trần quốc, thảo phạt Đại Nguỵ, thay trời hành đạo.”

Giọng nói oai nghiêm vang lên.

Là thánh chỉ của vương triều Đột Tà.

Dùng quốc khí của Đột Tà, truyền tới Trần quốc, cùng truyền tới Đại Ngụy.

Vương triều Đột Tà.

Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Trên dưới Trần quốc đồng thời thở phào một hơi.

Dị tộc trăm nước, cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi.

Nhưng cũng chính vào lúc này.

Có một giọng nói giống vậy, truyền tới Trần quốc.

Là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ một chữ duy nhất.

"Giết!"

Giọng nói cất lên, trên dưới Trần quốc còn chưa kịp vui mừng, đã hoàn toàn ngơ cả ra.

Một từ giết.

Làm toàn bộ Trần quốc sợ hãi kinh ngạc.

Cũng khiến rất nhiều thế lực phải ngạc nhiên.

Vương triều Đột Tà.

Chính là một trong ba vương triều lớn của Trung châu.

Đứng cùng hàng với vương triều Sơ Nguyên.

Trước đây, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên là kẻ địch của vương triều Đại Ngụy, hai vương triều liên kết với nhau mới có thể ngăn cản Đại Ngụy.

Nhưng nay, Đại Ngụy lụn bại, hai vương triều đều có võ giả nhất phẩm, chỉ là số lượng ít hơn so với Đại Ngụy, cộng lại mới nhiều hơn.

Còn về mặt khác, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đè bẹp Đại Ngụy, là kiểu đè bẹp về mọi mặt.

Nếu không thì, trận chiến lần này, Phàn quốc, Đường quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương, bao gồm cả Trần quốc, sao có thể có

nhiều lương thảo như vậy? Làm sao có thể có nhiều vũ khí chiến giáp như vậy?

Nếu như hai nước này nói không hề viện trợ, Hứa Thanh Tiêu chết cũng không tin.

Đại Ngụy ngày nay, đánh không lại Đột Tà, đây là chuyện chắc chắn như chém đinh chặt sắt.

Không ai có thể thay đổi được.

Nhưng, nếu như thực sự muốn đánh giết một trận, Đại Ngụy cũng có khả năng cắn mất một miếng thịt của vương triều Đột Tà.

Hơn nữa còn là một miệng thịt tươi sâu xuyên lớp bì dày, có thể khiến vương triều Đột Tà khóc quỷ gọi thần.

Nếu một khi đã như vậy, người được lợi nhiều nhất, chính là vương triều Sơ Nguyên rồi, chẳng phải làm gì cả, ngồi không xem Đại Ngụy cùng Đột Tà cắn nhau.

Chỉ có điều, bất kể là vương triều Đột Tà hay là vương triều Sơ Nguyên, thậm chí là chư quốc, bọn họ đều biết một chuyện, đó là Đại Ngụy sẽ không đánh.

Đại Ngụy không dám đánh.

Lần này, Đại Ngụy cũng xem như cố hết sức bình sinh rồi, xong trận còn phải bình nội loạn nữa.

Nếu thực sự dám tiếp tục đánh chiến nữa, Đại Ngụy nhất định phải vong quốc.

Thử hỏi một câu, Đại Ngụy dám không?

Lớp trên cao của Đại Ngụy nỡ không? Đại Ngụy lại có đồng ý hay không?

Bọn chúng không đồng ý, cũng sẽ không dám.

Đây chính là điều khiến vương triều Đột Tà tự tin.

Nhưng không ngờ tới là, lúc vương triều Đột Tà ra mặt rồi, theo lý mà nói Hứa Thanh Tiêu lẽ ra nên biết điều chút, Đại Ngụy cũng phải biết điều chút.

Nhưng mà nào có nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu thế mà lại làm vậy.

Còn muốn giết?

Còn dám giết?

Này thực sự là trần trụi tát cho vương triều Đột Tà một cái bạt tai.

Nhưng người hoảng sợ nhất là ai đây?

Là quốc quân Trần quốc, là bách quan Trần quốc, là dân chúng Trần quốc.

Đều đã đến giờ khắc này rồi, vương triều Đột Tà ra mặt rồi, Hứa Thanh Tiêu thế mà vẫn dám giết? Hứa Thanh Tiêu thế mà vẫn muốn giết? Rốt cuộc ngươi có phải người không vậy? Ngươi còn là con người không thế?

Người người khiếp sợ, không dám tưởng tượng rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu là loại người gì vậy? Tên này là một kẻ điên sao? Đại Ngụy thế mà dám để một tên điên làm Giám Quốc Thiếu Khanh hả.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Ngươi quả thật là một tên điên, ngươi là đồ điên, điên từ đầu xuống chân."

Quốc quân Trần quốc phẫn nộ mắng.

Hắn ta tức giận đến muốn điên luôn rồi.

Vốn cho rằng, sự xuất hiện của vương triều Đột Tà, có thể trấn áp được sự kiêu ngạo của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chưa từng nghĩ tới rằng, Hứa Thanh Tiêu lại thế này.

Chuyện này…!

Hắn ta tức đến sắp ngất rồi, tức đến mức muốn nổ tung ngay tại chỗ.

Mà bên ngoài thành thứ mười một, quân Đại Ngụy không có bất cứ do dự nào nữa, cứ giết như cũ, vô tình mà giết.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đã có lệnh.

Vậy thì cứ làm theo mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu đi.

“Chư vị tướng sĩ, theo bản hầu, giết!”

Tiếng giết kia vang lên, vang đến tận chín tầng mây, ánh trăng cũng bị cỗ sát khí này làm sợ hãi mà trốn đi, bầu trời Trần quốc, ngoài sương máu và chiến hỏa ra, thì chẳng còn gì ngoài mây đen bao phủ.

Âm u ủ dột, đè nặng lên dân chúng khắp nơi Trần quốc, tâm trạng nặng nề.

Chương 806: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (1)

Giờ khắc này.

Vương cung Ti Long.

Sau khi Ti Long vương biết được tin chiến báo này, tất cả mọi người trong đại điện đều không biết phải nói gì nữa.

Trong một khoảnh khắc, bọn họ bỗng phát hiện ra, kẻ địch mà bọn họ gặp phải lần này, không phải là người, mà là một tên điên, nhưng cũng chính tên điên này, khiến cho bọn họ không biết phải làm gì.

Tất cả kế hoạch.

Tất cả bày bố.

Tất cả mọi chuyện, gần như diễn ra cực kì nực cười, chút tự tin kia, chút tôn nghiêm đó, chút kiêu ngạo, trong mắt Hứa Thanh Tiêu, tưởng chừng một văn tiền cũng không đáng.

Vương triều Đột Tà lên tiếng rồi, hắn ta vẫn giết không tha, khí phách cỡ này, khí thế như vậy, từ xưa tới nay hiếm thấy.

“Không!”

“Hứa Thanh Tiêu, hắn ta nhất định phải chết không có gì nghi ngờ nữa.”

“Hắn đây là tự đào hố chôn mình, đắc tội vương triều Đột Tà, hắn ta muốn khiến Đại Ngụy phải chịu hậu quả diệt chủng vong quốc à.”

“Đại Ngụy tuyệt đối không dung túng cho sự tồn tại thế này của hắn được, tuyệt đối không thể nào.”

Ti Long vương gằn từng chữ, từng câu hết sức đáng sợ.

Hắn ta không tin.

Không tin vương triều Đột Tà không thể trấn áp được Hứa Thanh Tiêu, hắn ta càng chắc chắn rằng, Hứa Thanh Tiêu đã

chết rồi, đúng, hắn đã chết rồi, một tên được định sẵn sẽ phải chết.

Đắc tội Trần quốc không sao cả!

Đồ sát dân chúng Trần quốc, cũng không sao.

Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu đắc tội vương triều Đột Tà, vậy thì cho dù có là thần tiên giáng thế, hôm nay cũng không thể bảo vệ được Hứa Thanh Tiêu.

Trước đó điều khiến hắn ta cảm thấy kinh ngạc, là kinh ngạc con người của Hứa Thanh Tiêu này, chứ không phải thủ đoạn ra tay của Hứa Thanh Tiêu.

Đắc tội với vương triều Đột Tà, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn phải chết.

Vương triều Đại Ngụy sẽ không vì một tên Hứa Thanh Tiêu, mà mạo hiểm đắc tội với vương triều Đột Tà.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra được.

Cùng đồng thời vào thời điểm đó.

Vương triều Đại Ngụy,

Trong Văn Hoa điện.

Mọi sự vật dường như đều trở nên bất động vậy.

Hứa Thanh Tiêu công khai đối đầu vương triều Đột Tà, điều này thực sự là việc bọn họ chưa từng nghĩ tới, mặc dù trước đó Hứa Thanh Tiêu từng nói, trận chiến này là trận chiến thủ quốc.

Nhưng lúc mọi việc xảy ra, lại hoàn toàn trở thành một tâm thái cách nghĩ khác rồi.

Đại Ngụy có thể đánh lại vương triều Đột Tà không?

Đánh không lại.

Trừ khi sử dụng tới Nhất phẩm.

Mà đến lúc đó, đã là lúc giang sơn tan nát rồi còn đâu.

Đối với một người mà nói, đầu một khi nóng lên rồi, ngươi muốn liều mạng với người khác, hơn nữa về cơ bản ngươi

trong tình trạng không đánh lại người khác, nhiều nhất chỉ khiến người ta trọng thương mà thôi, chuyện này có thể được.

Cùng lắm cũng chỉ là xả chút tức giận ra ngoài thôi.

Nhưng đối với một quốc gia mà nói, lợi ích phải đặt lên hàng đầu, bất kể vương triều Đại Ngụy phải chịu ô nhục gì, cũng không cần biết Đại Ngụy phải chịu sự đối đãi bất công ra sao, bọn họ đều không muốn phải đi đến bước đường vong quốc.

Lại chưa kể, trước mắt Đại Ngụy đang trong tình trạng ngày càng phát triển, rõ ràng đã nhìn thấy hy vọng thành công rồi, mắt thấy rõ ràng đang ngày càng tốt lên, sắp trở lại thời kì đỉnh cao rồi.

Bảo Đại Ngụy liều mạng, chính thức mở ra thời chiến quốc, bọn họ tất nhiên không bằng lòng.

Năm đó tộc Man Di xâm phạm lãnh thổ, Đại Ngụy cũng không đánh bừa, cùng lắm chỉ là Bắc phạt mà thôi, không dám liên luỵ đến các nước khác chính là bởi vì lấy quốc gia làm trọng.

Nhưng bây giờ, Hứa Thanh Tiêu công khai đối đầu vương triều Đột Tà, thế này sẽ trở nên tệ đi đó.

Hoàn toàn trở thành thế cục phản nghịch rồi.

Việc này bất lợi với Đại Ngụy, cực kì bất lợi luôn.

“Thủ Nhân, đến lúc dừng tay rồi.”

“Thủ Nhân, cũng đã được rồi, dừng tay lại thôi.”

“Thủ Nhân, nếu như giao chiến với Đột Tà, giang sơn Đại Ngụy ta, thực sự đến hồi kết rồi đó.”

Giờ khắc này, không chỉ có mỗi văn thần lên tiếng, mà võ quan cũng đồng loạt cất lời.

An Quốc công là người đầu tiên mở lời, ông ta khuyên Hứa Thanh Tiêu ngừng tay, đánh đến đây, Đại Ngụy đã thắng rồi, chỉ tính mỗi những chiến lợi phẩm này, cộng thêm các loại lợi ích, đúng quả thật có thể ngừng tay được rồi.

Vào thời điểm này, chỉ cần phái văn thần tiến hành thương lượng với đối phương, Đại Ngụy sẽ có thể chiếm được về mình không ít chỗ tốt, mặc dù phải trả một cái giá nhất định, nhưng về mặt tổng thể mà nói, Đại Ngụy đã thắng rồi.

Chiến tranh, không phải nằm ở chỗ ngươi đã giết bao nhiêu người, mà là ngươi đạt được bao nhiêu lợi ích, đã hoàn thành được mục đích của ngươi chưa.

Mục đích chiến tranh lần này của Đại Ngụy rất đơn giản.

Thứ nhất, nâng cao uy quyền của Đại Ngụy.

Thứ hai, đàn áp dị quốc phiên bang.

Thứ ba, dùng cái giá thấp nhất để hoàn thành hai việc trên, dùng chiến tranh để nuôi chiến tranh.

Ba điểm trên Đại Ngụy đều đạt được rồi, Đường quốc, Phàn quốc, A Mộc Tháp, Đột Lương, cộng thêm sau khi hoàn thành trận chiến này, Trần quốc bắt buộc phải trả một cái giá.

Đại Ngụy đã lời một vố rồi, mặc dù bọn họ biết rằng, có sự can thiệp của vương triều Đột Tà, Đại Ngụy cũng phải trả một cái giá nho nhỏ, nhưng về mặt tổng thể, Đại Ngụy xem như không bị lỗ.

Nếu đã như vậy rồi, hoàn toàn có thể dừng tay, sau đó bắt đầu phát triển kinh tế quốc gia của mình.

Trận chiến này, cũng chứng minh cho người trong thiên hạ biết được thực lực của Đại Ngụy, có thể thu tay về rồi, là thời điểm dừng tay rồi.

Các vị võ quan khuyên Hứa Thanh Tiêu, có thể nói có chút tức cười, nói cho cùng lúc bắt đầu là võ quan bọn họ liên tục kêu gào đòi Bắc phạt, đòi tuyên chiến.

Nhưng bây giờ không phải bọn họ cảm thấy sợ rồi, mà là lo lắng chuyện cứ tiếp tục phát triển thế này, sợ rằng sẽ nhận về một thế cục không thể nghịch chuyển nữa, đến lúc đó Đại Ngụy không muốn đánh cũng phải đánh đó.

Tuy nhiên.

Đối diện với những lời khuyên ngăn của chư vị võ quan, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại.

Mọi người không dám làm phiền Hứa Thanh Tiêu, mong rằng Hứa Thanh Tiêu có thể yên tĩnh một chút, có thể suy nghĩ lại xem sao.

Nhưng một lúc sau.

Hứa Thanh Tiêu mở bừng mắt ra, hắn chầm chậm lên tiếng.

"Trận này."

"Chỉ có tiến, không thể lùi."

"Đại Ngụy, đã không còn đường lui nữa rồi."

Hứa Thanh Tiêu nói, đây chính là ý của hắn, rất thẳng thắn, cũng rất kiên định.

Trận chiến này, Đại Ngụy đã không còn con đường nào để lui nữa.

"Thủ Nhân, còn đường lui mà, sao có thể không còn đường lui được chứ?"

"Chỉ cần thu binh, để chúng tướng sĩ đóng quân trong mười thành của Trần quốc trước, chúng ta có thể thương nghị với Trần quốc, đồng thời cũng có thể thương thảo với vương triều Đột Tà."

"Tranh luận thương nghị ra một kết quả mà cả hai bên đều vừa ý, sao lại không còn đường lui nữa?"

An Quốc công vội vàng lên tiếng, giải thích cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

Chương 807: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (2)

Hắn đưa mắt nhìn lên sa bàn, sau đó chầm chậm lên tiếng.

“Sức mạnh để hai nước thương nghị với nhau, mãi mãi là đao kiếm cùng máu tươi.”

“Nếu như rã quân, khiến cho đám dị tộc càng kiêu ngạo là chuyện nhỏ.”

“Sĩ khí mà Đại Ngụy không dễ gì mới tập hợp được, cũng từ đó mà tan dần.”

“Nếu như rã quân, chuyện sắp xảy ra tiếp theo, Hứa mỗ có thể tính ra được hết.”

“Vương triều Đột Tà lấy mười thành Trần quốc làm cớ, không ngần ngại công kích Đại Ngụy, bắt Đại Ngụy phải đưa ra các kiểu giá để bồi thường, bồi thường thiệt hại cho Trần quốc.”

“Mạng người là chuyện lớn, bồi thường bao nhiêu, đều do vương triều Đột Tà quyết định, nếu như thương nghị tốt, các khoản bồi thường chắc chắn là tất cả chiến lợi phẩm lần này của Đại Ngụy, cộng thêm vài chục vạn vạn lượng bạch kim.”

“Nếu như thương nghị không ra gì, vật thì phải trăm vạn vạn lượng bạch kim, thậm chí vương triều Đột Tà còn bắt Đại Ngụy cắt đất bồi thường, nếu như Đại Ngụy không đồng ý, vương triều Đột Tà lấy tiến làm lùi, yêu cầu dị tộc quốc thoát ly Đại Ngụy.”

“Chỉ lấy lần đồ thành này làm lí do, hoàn toàn đã đủ để vin cớ rồi.”

“Mà nếu đã như vậy, Đại Ngụy cho dù không cắt đất bồi thương, nhưng nhất định phải bỏ ngân lượng ra để đắp vào, mà ngân lượng này, lấy từ quốc khố, cũng là lấy từ trên người của bách tính Đại Ngụy.”

Lúc Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, hắn chầm chậm dừng lại, đưa mắt nhìn tất cả mọi người, chúng quan đều im lặng không nói, bởi vì bọn họ biết rằng, lời Hứa Thanh Tiêu nói không sai chút nào.

Chỉ cần bây giờ Đại Ngụy thu tay, vậy thì những chuyện còn lại, chính là vương triều Đột Tà và vương triều Đại Ngụy tiến hành đàm phán.

Mà vương triều Đột Tà nhất định sẽ cắn chặt vào điểm đồ thành này, lấy làm luận điểm chính, bởi vì việc này, Đại Ngụy quả thật đã làm sai.

"Tất cả những lời Hứa mỗ nói, vẫn còn tốt chán."

"Chỉ cần Đại Ngụy đồng ý, bách quốc thoát ly, bồi thường ngân lợi, nhìn thì có vẻ không ảnh hưởng tới gốc rễ của Đại Ngụy, nhưng vương triều Sơ Nguyên liệu có ra mặt không?"

"Vương triều Đột Tà lấy được thứ mà bọn chúng muốn, lẽ nào vương triều Sơ Nguyên không muốn hít chút hương thơm sao?"

"Từ giây phút Đại Ngụy quyết định bắt đầu chinh phạt, Đại Ngụy đã không còn đường lui rồi."

"Chư vị Quốc công, lẽ nào điểm này còn cần tới Hứa mỗ phải nói sao?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn nói từng câu từng chữ, mạnh mẽ hùng hồn.

Rã quân?

Kết cục của rã quân là gì, nếu như các vị Quốc công đây không biết, Hứa Thanh Tiêu hắn biết.

Nội chính của Đại Ngụy, từ lúc nào đến lượt vương triều Đột Tà nhúng tay vào?

Lại từ lúc nào tới lượt vương triều Sơ Nguyên vạch lá tìm sâu?

Nếu như đồng ý rã quân, sĩ khí hoàn toàn về số không, vương triều Đột Tà lập tức phái binh viện trợ, đến lúc đó sẽ đưa ra các kiểu yêu cầu vô lý, Đại Ngụy đồng ý hay không đồng ý đây?

Không đồng ý? Vậy việc ngươi đồ thành phải giải quyết thế nào? Cứ cho là để Hứa Thanh Tiêu chết chịu tội, thế thì đã sao? Người ta lại để tâm tới một tên Hứa Thanh Tiêu chăng?

Thứ đối phương muốn là bách quốc thoát ly, muốn chiến lợi phẩm của Đại Ngụy đều phải hoàn trả lại, muốn Đại Ngụy bồi thường ngân lượng, dùng một cách khác để không chế sự phát triển của Đại Ngụy.

Đây chính là nguyên nhân vì sao đến lúc này vương triều Đột Tà mới ra mặt, người ta đã tính hết rồi.

Những lời này nói ra, các vị võ quan đều hoàn toàn rơi vào trầm tư, không phải bọn họ không nghĩ ra điều này, mà là bọn họ tạm thời chưa nghĩ tới.

Lúc này, ánh mắt của An Quốc công nhìn về phía Trần Chính Nho, mà ngươi kia không nói không rằng, nhưng ý tứ rất rõ ràng, mỗi một từ mà Hứa Thanh Tiêu nói, hoàn toàn chính xác.

Đại điện chìm sau trong tĩnh lặng.

"Thủ Nhân, ý của ngươi là…"

An Quốc công nhìn Hứa Thanh Tiêu, ông ta hỏi xem ý của Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là gì.

"Đợi."

Hứa Thanh Tiêu phun ra một từ.

Một từ đợi.

Mọi người nhăn mày, không biết Hứa Thanh Tiêu còn muốn đợi cái gì.

Nhưng không có ai nhiều chuyện cất lời hỏi, mà yên lặng chờ đợi thôi.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đã nói đợi, vậy thì bọn họ chỉ đành đợi vậy, dù sao thế cục bây giờ, vẫn còn nằm trong tầm tay.

Mà cùng lúc đó.

Xa xăm ở một khung trời khác.

Vương triều Đột Tà.

Hoàng cung Đột Tà.

Hoàng cung tráng lệ, vượt xa so với tất cả dị tộc quốc, mức độ xa hoa, cũng không thua gì so với Đại Ngụy, hơn nữa số lượng cung điện mới được xây dựng, điều này Đại Ngụy đúng là không so được với người ta.

Trong đại điện hoàng cung.

Văn võ bá quan tập hợp.

Đế vương Đột Tà, ngồi trên long ỷ, ông ta là một nam nhân tuổi trung niên, mặc áo bào đen, không đội mũ quan, ánh mắt cao ngạo, khí thế ngút trời, cực kì có bá khí.

Đế vương Đột Tà, A Mộc Chân.

Một vị đế vương chân chính, đăng cơ từ nhỏ, củng cố nội chính vương triều Đột Tà, thời thanh niên trai tráng đã dùng thủ đoạn quyết đoán, đưa vương triều Đột Tà tới thời kỳ huy hoàng hưng thịnh.

Mà chính vào lúc này, một giọng nói vang lên.

"Khởi bẩm bệ hạ!"

"Đại Ngụy đồ thành Trần quốc, trời cao phẫn nộ, bên trong Trần quốc, cũng có con dân Đột Tà ta, triều ta vì an ninh hòa bình, đưa ra thánh chỉ kêu gọi ngừng chiến, ngăn cản hành vi đồ thành của Đại Ngụy."

"Chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu của vương triều Đại Ngụy, ngoan cố tự tung tự tác, chỉ huy quân Đại Ngụy đồ thành giết tướng, chuyện này, vi phạm thiên lý, cũng vi phạm vào nhân đạo, Trần quốc cùng các nước dị tộc, gửi tới một trăm hai mươi mốt bức mật hàm, thành khẩn vương triều Đột Tà ra tay, cứu chư quốc ra khỏi chiến tranh."

Binh bộ thượng thư lên tiếng, hắn ta trình bày lại chuyện này.

Trên thực tế về chuyện này, văn võ bá quan có ai lại không biết? Trong lòng mọi người đều rõ mồn một, chẳng qua công khai nói ra, để cùng nhau thương thảo ra một kết quả mà thôi.

Nói cho cùng vương triều Đột Tà hạ chỉ, người ta còn chẳng thèm quan tâm tới, khẳng định là muốn chơi tới cùng rồi.

“Chư vị ái khanh, có ý kiến gì không?”

A Mộc Chân nói.

Giọng điệu của ông ta rất bình tĩnh, hỏi toàn bộ văn võ bá quan trong triều, hoàn toàn không vì chuyện này mà cảm thấy tức giận.

Lời này vừa nói ra, võ tướng Đột Tà bèn lên tiếng trước.

“Bệ hạ.”

“Đại Ngụy suy bại nhiều năm, nay có chút khởi sắc, mặc dù không phải vấn đề gì lớn, nhưng chúng ta cũng không thể coi thường, thêm nữa bên trong các nước dị tộc, có rất nhiều con dân Đột Tà, đặc biệt là Trần quốc, càng có không ít thương nhân Đột Tà.”

“Nay lại vì chiến loạn của Đại Ngụy, dẫn đến việc con dân Đột Tà ta bị sát hại, thù này còn không báo, sĩ diện của Đột Tà ta để đi đâu đây?”

Chương 808: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (3)

“Thần xin lĩnh mệnh, dẫn đầu trăm vạn đại quân, viện trợ Trần quốc, nếu như cần thiết, có thể tuyên chiến với Đại Ngụy, để người khác biết được, uy quyền của Đột Tà ta, cũng để cho bọn chúng biết tới, thiên uy của khả hãn người.”

Đây là đại tướng Đột Tà, hắn ta quỳ xuống trước mặt hoàng đế Đột Tà, nói một tràng những lời đầy hùng hồn.

“Bệ hạ, chúng thần đồng ý với Vưu Tháp đại tướng quân.”

“Chúng thần ủng hộ Vưu Tháp đại tướng quân.”

Trong chốc lát có không ít võ tướng đồng loạt quỳ xuống, đồng ý với những lời của Vưu Tháp.

Mà ánh mắt của A Mộc Chân, không nhịn được rơi xuống người những vị văn thần kia, ngay lập tức Thừa tướng Đột Tà bèn lên tiếng.

“Bệ hạ.”

“Thần cho rằng những lời của Vưu Tháp đại tướng quân không sai, vương triều Đại Ngụy là kẻ địch lớn nhất của vương triều Đột Tà ta, không còn bất cứ vương triều nào khác nữa.”

“Nếu như không phải Bắc phạt năm đó, chỉ sợ chúng ta không cách nào có thể thu về được quốc vận ngày nay, trận này của vương triều Đại Ngụy mặc dù là trận chiến bình nội loạn.”

“Nhưng Đại Ngụy ngàn vạn lần không nên đồ thành, điều này trái lại đã cho vương triều Đột Tà ta một cơ hội ra tay.”

“Chỉ lệnh của triều ta, Đại Ngụy không những không nghe, ngược lại còn càng lúc càng quá đáng hơn, dựa theo chiến báo của Trần quốc, Đại Ngụy đã đồ sát tới thành thứ mười hai rồi.”

“Nếu như còn không kịp thời ngăn cản, Trần quốc rất có khả năng sẽ đầu hàng.”

“Vẫn mong bệ hạ hạ chỉ, cũng không cần phải viện trợ gì nữa, trực tiếp tuyên chiến với Đại Ngụy đi.”

Thừa tướng Đột Tà càng ác hơn, trực tiếp cho Đột Tà tuyên chiến với Đại Ngụy luôn.

Lời vừa nói ra, cả triều cùng bàn tán.

Mặc dù Đại Ngụy đã không ổn rồi, nhưng vẫn còn một vương triều Sơ Nguyên mà.

Nếu như vương triều Đột Tà tuyên chiến với Đại Ngụy, có khi nào…lại rước bất lợi vào mình không?

Quả vậy, hoàng đế Đột Tà A Mộc Chân vừa nghe thấy hai từ tuyên chiến, bèn nhăn mày.

Có điều ông ta chỉ nhăn đầu mày một cái.

“Nếu như Đại Ngụy ứng chiến thì sao?”

A Mộc Chân hỏi.

Sau đó người kia lắc đầu, nhìn về phía A Mộc Chân nói.

“Xin bệ hạ yên tâm, Đại Ngụy sẽ không ứng chiến, cũng sẽ không tuyên chiến.”

“Theo những gì thần hiểu, Đại Ngụy vừa mới Bắc phạt, trước mắt liên quan đến tình trạng hồi phục, quả thật nay đã phát triển không tồi, điều này đối với Đại Ngụy mà nói, là hy vọng về tương lai.”

“Con dân Đại Ngụy đều mong ngừng chiến để tu dưỡng, thậm chí bá quan Đại Ngụy, Nữ đế Đại Ngụy, đều không muốn phải khởi chiến nữa, nếu như bọn chúng dám ứng chiến, vậy thì đã sớm bắt đầu Bắc phạt rồi.”

“Bất kể là đối với vương triều Đại Ngụy, hay là đối với bá quan mà nói, Đại Ngụy đều không dám ứng chiến.”

“Chúng ta cũng không phải tuyên chiến thật, chỉ là hù dọa Đại Ngụy mà thôi, từ đó, cũng có thể nhận được sự ủng hộ từ trăm nước dị tộc, cũng có nhiều khả năng sẽ trở thành thuộc địa của Đột Tà ta.”

“Hơn nữa một khi tuyên chiến, không tới ba ngày, Đại Ngụy sẽ phái người tới cầu hòa, đến lúc đó, có không biết bao nhiêu chỗ tốt, đều chỉ cần một lời của vương triều Đột Tà ta.”

“Bắt bọn chúng đưa ra cái gì, bọn chúng bắt buộc phải đưa cái đó, tất cả mọi người đều biết, đám người của Đại Ngụy văn cung đều là một đám nhát cáy, hiện tại quan hệ giữa chúng với Đại Ngụy bất hòa, chúng ta cũng có thể liên kết với bọn chúng, bức ép bọn chúng gây áp lực với Đại Ngụy.”

“Một khi đã như vậy, triều ta chẳng làm gì vẫn có thể thu lại toàn bộ số lương thảo binh mã mà trước đây đem đi viện trợ, thậm chí còn có thể thu lại gấp bội, đồng thời cũng lấy được rất nhiều sự ủng hộ từ dị tộc quốc.”

“Trở thành người chiến thắng thật sự!”

“Mà nếu như không tuyên chiến, thần lo rằng, vương triều Sơ Nguyên sẽ giành mất bước đầu tiên, chuyện này đối với chúng ta mà nói, hoàn toàn không phải một chuyện tốt.”

Thừa tướng Đột Tà nghiêm túc phân tích, hắn ta cho rằng Đại Ngụy không dám ứng chiến, cũng tuyệt đối sẽ không ứng chiến.

Đúng thật, hắn ta không hề ăn nói lung tung, cũng không phải tự tin thái quá, mà là thông qua các loại tình huống mà nói, vương triều Đại Ngụy quả thật không dám ứng chiến, trừ khi vương triều Đại Ngụy nghĩ không thông nữa.

Có ý định ngọc đá đều nát, liều đến cùng.

Nhưng điều này có thực tế không? Cứ cho là muốn ngọc đá cùng nát, dân chúng Đại Ngụy liệu có đồng ý hay không? Phiên vương Đại Ngụy có cho phép không?

Đây chính là tự tin của bọn họ.

Sau khi thừa tướng nói hết những lời này, các vị văn thần cùng đồng loạt lên tiếng đồng ý.

“Chúng thần, ủng hộ những lời của thừa tướng! Khẩn cầu bệ hạ, tuyên chiến với Đại Ngụy!”

“Bệ hạ, lần này là cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối không thể để tuột mất, cầu xin bệ hạ, tuyên chiến với Đại Ngụy.”

“Khẩn cầu bệ hạ, tuyên chiến Đại Ngụy!”

Chúng thần ào ào lên tiếng.

Trên long ỷ, A Mộc Chân trầm tư rất lâu.

Tuyên chiến giữa các vương triều với nhau, tuyệt đối không thể tuỳ tiện như vậy được.

Nhưng thấy thái độ của toàn bộ văn võ trong triều.

Cộng thêm phân tích của riêng ông ta.

Cuối cùng, A Mộc Chân cũng mở lời.

“Nếu đã như vậy, trẫm, đồng ý tuyên chiến.”

“Đi viết thánh chỉ, chiếu cáo thiên hạ, tuyên chiến Đại Ngụy, viện trợ Trần quốc.”

A Mộc Chân nói.

Ông ta đã đồng ý.

Ông ta không sợ tuyên chiến với Đại Ngụy, vì Đại Ngụy không dám ứng chiến.

Cũng có thể nói rằng, vì lợi ích của toàn thể quốc gia, Đại Ngụy sẽ không chọn ứng chiến, đây không phải chuyện đơn giản như đánh nhau một trận nữa.

Nếu làm không tốt, chính là kết cục nước mất nhà tan đang đợi ở phía trước.

“Bệ hạ anh minh!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Ngay sau đó, văn võ khắp triều đồng loạt lên tiếng.

Tiếp theo, một đạo thành chỉ, được tuyên cáo từ hoàng cung Đột Tà.

“Hoàng đế chiếu viết, Đại Ngụy tàn bạo, đồ thành diệt quốc, trời cao phẫn nộ, nhân đạo không dung, giết con dân ta, huyết hải thâm thù, nay, vương triều Đột Tà, tuyên chiến Đại Ngụy,

phái trăm vạn đại quân, viện trợ Trần quốc, nhưng niệm tình thiên hạ không dễ gì được thái bình, cho Đại Ngụy thời gian ba ngày, cử sứ giả tới, thương thảo trong hoà bình."

Lúc thành chỉ được tuyên cáo ra ngoài, toàn bộ Trung châu đều bắt đầu sôi nổi cả lên.

Không ai ngờ tới rằng, vương triều Đột Tà vậy mà lại tuyên chiến với Đại Ngụy.

Đây chính là chuyện giữa hai vương triều lớn với nhau đó.

Đã không còn là tranh giành giữa các nước nhỏ nữa rồi, mà chính thức trở thành trận chiến giữa hai nước lớn nha.

Nếu làm không tốt, đã không còn đơn giản chỉ là máu chảy thành sông nữa, mà là trở thành hậu quả máu đỏ ngàn dặm, ngày đêm u tối đó.

Chương 809: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân Ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (4)

Tin tức vừa ra, cả Trung châu nhốn nhào, sau đó là toàn thiên hạ ồn ào.

Thế nhân đều biết, giữa vương triều Đại Ngụy và vương triều Đột Tà nhất định phải có một cuộc chiến, bao gồm cả vương triều Sơ Nguyên.

Nói cho cùng tam đại vương triều, đến cuối sẽ thống nhất thành một, chỉ là đến khi nào mới bắt đầu khai chiến, rồi cuối cùng ai là kẻ thắng, không ai biết trước được.

Nhưng điều không ngờ tới là, trận chiến này lại tới nhanh như vậy.

Thánh chỉ tuyên chiến của vương triều Đột Tà, gần như chưa tới nửa khắc, đã truyền tới trong Đại Ngụy.

Bởi vì vương triều Đột Tà tuyên chiến với Đại Ngụy, tất nhiên Đại Ngụy sẽ nhận được nội dung tuyên chiến đầu tiên.

Trong Văn Hoa điện.

Lúc thánh chỉ tuyên chiến của Đột Tà vang lên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bởi vì chuyện này đã tiến tới bước đường khó có thể kiểm soát mất rồi, nếu như chỉ đi sai một bước, quả thật sẽ đem tới phiền phức cực kì lớn.

Chỉ là không ai cất lời cả, mọi người đều trông có vẻ hết sức bình tĩnh, ánh mắt của mọi người, đều đặt hết lên người Hứa Thanh Tiêu.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người.

Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ điều gì khác lạ, ánh mắt của hắn, vẫn thanh tỉnh như trước, vẫn kiên định như xưa.

Chỉ là, tuyên chiến giữa các vương triều, cũng không còn chuyện hắn có thể quyết định nữa rồi, bắt buộc phải do Nữ đế Đại Ngụy ra mặt hồi đáp.

“Bệ hạ có chỉ, tuyên, bá quan vào điện.”

Giờ khắc này, âm thanh vang lên, nữ đế ra mặt rồi, đã đến nước này, Nữ đế không thể không ra mặt nữa.

“Chư Công, đi thôi.”

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn gọi chư vị đại nhân một tiếng, tiếp theo là người đầu tiên bước ra.

Quốc công liệt hầu, lục bộ thượng thư, văn võ cả triều đều yên lặng không nói, nhưng có thể của bọn họ đều theo Hứa Thanh Tiêu bước vào đại điện.

Văn Hoa điện cách đại điện Triều Hội, không xa.

Không bao lâu sau, lại một lần nữa bước vào đại điện.

Tâm trạng của bá quan hoàn toàn không giống nhau.

Nếu như nói chinh phạt dị tộc, đây là nhiệt huyết cùng cốt khí, nhưng bây giờ vương triều Đột Tà tuyên chiến, sẽ giống như một gáo nước lạnh, tạt văng đi hết toàn bộ nhiệt huyết của bọn họ, khiến bọn họ trở nên điềm tĩnh lại rồi.

Mà nguyên nhân bình tĩnh lại là vì muôn dân Đại Ngụy, là vì quốc vận của Đại Ngụy, chứ không phải do sức mạnh to lớn của kẻ địch.

Rất nhanh, bá quan nhập triều.

Hứa Thanh Tiêu thân là Giám Quốc Thiếu Khanh, hắn đi tới vị trí đầu tiên, cũng xuất hiện trước mặt Trần Chính Nho.

“Chúng thần, bái kiến bệ hạ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Bá quan đồng loạt triều bái với nữ đế trên long ỷ.

Trên long ỷ, Nữ đế phất tay.

“Chúng ái khanh miễn lễ.”

Theo như tính cách hằng ngày của nàng, Nữ đế sẽ yên lặng không nói, đợi cho bá quan lên tiếng trước, nhưng hôm nay, Nữ đế lại mở lời trước.

“Vương triều Đột Tà tuyên chiến Đại Ngụy, chúng ai khanh thấy thế nào? Nên chiến hay nên hòa?”

Nữ đế trực tiếp nói thẳng, không hề vòng vo nhiều.

Lời này vừa nói ra, Trần Chính Nho lên tiếng đầu tiên.

“Bệ hạ.”

“Vương triều Đại Ngụy, trải qua Bắc phạt, dân chúng nghèo khổ, trận này, thần cho rằng, không chiến là tốt nhất.”

Trần Chính Nho đúng thật là ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, nhưng nếu phải lựa chọn giữa bách tính trong thiên hạ và Hứa Thanh Tiêu, ông ta vẫn sẽ chọn bách tính thiên hạ.

Không phải ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu, mà là ông ta không dám cược, không dám đem quốc vận của Đại Ngụy ra cược.

“Chúng thần cũng cho rằng, dĩ hòa vi quý.”

“Thần đồng ý.”

“Thần cũng đồng ý.”

Chúng văn thần từng người từng người lên tiếng, lục bộ thượng thư, đều đã mở lời rồi, cũng giống với Trần Chính Nho, bọn họ không phải không ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, mà là bọn họ không dám cược.

Lấy quốc vận giang sơn Đại Ngụy ra cược, nếu như thua, vậy thì thật sự chẳng còn gì nữa.

Đối diện với câu trả lời của lục bộ thượng thư, Hứa Thanh Tiêu lại không hề có chút tức giận nào, ngược lại hắn lại càng thêm kính phục chư vị thượng thư.

Lựa chọn của bọn họ, là đứng dưới góc độ của người dân, chứ không phải đứng dưới góc độ một cá nhân nào.

“Chư vị Quốc công có cách nhìn nào khác không?”

Biết được suy nghĩ của chúng văn thần, nữ đế lại đưa mắt về phía nhìn về phía chư vị Quốc công Đại Ngụy.

“Lão thần!”

“Đồng ý với lời của thừa tướng.”

An Quốc công thâm trầm một hồi, nhưng cuối cùng ông ta vẫn có thái độ như vậy, không chiến là tốt nhất.

Các vị Quốc công liệt hầu khác, cũng đồng loạt biểu thị thái độ ủng hộ Trần Chính Nho.

Tiếp theo, ánh mắt của nữ đế rơi trên người Hứa Thanh Tiêu.

Nàng dùng sắc mặt nhàn nhạt nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa ái khanh, văn võ cả triều đều đồng ý hòa, khanh cảm thấy thế nào?”

Nữ đế nhìn về Hứa Thanh Tiêu, hỏi như trên.

Nghe thấy câu hỏi của nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu bái lạy nàng một bái, sau đó lại bái một bái với văn võ bá quan trong triều, mới mở miệng nói.

“Đại Ngụy có được chư vị, là phúc của Đại Ngụy.”

“Hứa mỗ kính phục chư công.”

“Nhưng Hứa mỗ có vài lời, vẫn mong bệ hạ, cùng chư công không ghét bỏ dông dài lắng nghe.”

Hứa Thanh Tiêu mở lời.

Sau đó hắn tiếp tục nói.

“Vương triều Đại Ngụy, hơn bảy trăm năm mươi năm nay, từ ngày Thái tổ kiến quốc, mưa thuận gió hòa, năm thời đại minh quân, giúp cho dân chúng Đại Ngụy an cư lập nghiệp, dân tộc lớn mạnh, quốc gia hưng thịnh, vang danh quốc gia trên các quốc gia, tám phương bái lạy, thiên hạ chí tôn.”

“Song, vì khó khăn thời Tĩnh Thành, Đại Ngụy rơi vào địa ngục nhân gian, nỗi sỉ nhục trăm năm nay, khắc cốt ghi tâm, vết thương của Đại Ngụy, vĩnh viễn không thể quên.”

“Võ đế Bắc phạt, dương cao uy quyền Đại Ngụy ta, nâng cao quân tâm, lập nên cốt khí Đại Ngụy ta.”

“Nhưng sau khi Bắc phạt, người chết đói khắp nơi, bán con đổi lương thực, mười chữ nhỏ nhoi này, nói không hết đau đớn của Đại Ngụy, không tả xiết thống khổ của Đại Ngụy ta.”

“Thần! Hứa Thanh Tiêu! Cho rằng nỗi đau của Đại Ngụy, không phải quốc khố trống không, vết thương của Đại Ngụy, không phải con dân chết đói.”

“Nỗi đau thật sự của Đại Ngụy, là thiết kỵ phá vỡ sơn hà.”

“Vết thương thật sự của Đại Ngụy, là con dân không có cốt khí.”

“Chư công.”

“Nhắm mắt lại, có nghe thấy tiếng khóc thất thanh ấy không?”

“Chư công.”

“Lúc chìm trong giấc mộng, có thấy được ánh mắt tuyệt vọng kia không?”

“Trận chiến này!”

“Thần, khẩn cầu bệ hạ, ứng chiến!”

“Tập trung toàn bộ quân dân Đại Ngụy ta, ứng chiến Đột Tà.”

“Đường đường Đại Ngụy ta, sao có thể nhịn được dị tộc vô lễ!”

“Trận này!”

“Là vì cảnh tỉnh quân tâm trong lòng quân dân ta.”

“Trận này!”

“Là vì chiêu cáo thiên hạ, Đại Ngụy ta trước nay chưa từng sợ hãi.”

“Bệ hạ!”

“Vương triều Đại Ngụy, tiếc gì một trận chiến?”

“Chiến, là vì không chiến nữa.”

“Giết, là vì không phải giết nữa.”

“Thần! Hứa Thanh Tiêu, khẩn cầu bệ hạ, tuyên chiến Đột Tà.”

Nói tới đây, Hứa Thanh Tiêu hành một bái sâu với Nữ đế, một bái này Hứa Thanh Tiêu không vì bất cứ điều gì, cũng không vì tính toán cá nhân, mà vì con dân của Đại Ngụy mới xin chiến.

Nếu như không đánh.

Đối với Đại Ngụy mà nói, chẳng khác nào một cái chết chậm chạp dần mòn.

Nếu như đánh, đối với Đại Ngụy ít nhất có thể tìm thấy một cơ hội sống sót.

Trong đại điện hoàn toàn trở nên tĩnh lặng.

Những lời này của Hứa Thanh Tiêu, khiến bọn họ thật sự không biết phải nói gì.

Bọn họ trầm ngâm, bọn họ không nói.

Đến cuối cùng, Trần Chính Nho hít sâu một hơi, ông ta nhìn về phía nữ đế, cũng quỳ sâu bái một lạy.

“Xin bệ hạ, định đoạt!”

“Bất luận là đánh hay không đánh, chúng thần lĩnh chỉ!”

Chương 810: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân Ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (5)

Đã đến bước này rồi, Trần Chính Nho cũng chẳng còn gì phải kiên trì nữa, để bệ hạ quyết định đi.

Mà sau khi Trần Chính Nho lên tiếng, giọng nói của bá quan cũng đồng loạt vang lên.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu nói không sai.

Đau thương của Đại Ngụy, sao có thể chỉ vì quốc khố trống không được?

Đau thương của Đại Ngụy, là bởi vì Man Di xâm phạm, trận chiến này, đã khiến cho quốc vận của Đại Ngụy đánh gần hết rồi.

Ăn không no, mặc không ấm, ít nhất vẫn có cái bỏ vào bụng, ít nhất vẫn còn quần áo để mang.

Man Di xâm phạm, thiếu chút nữa đã đánh không còn quốc vận của Đại Ngụy nữa, cũng khiến Đại Ngụy đánh mất đi cốt khí của chính mình.

Từng lời vàng ngọc của Hứa Thanh Tiêu, mỗi một câu đều sắc bén như một thanh đao, đánh vào lòng chư vị bá quan.

Người người yên tĩnh.

Mà trên long ỷ, Nữ đế không trả lời, mà lấy ra từng bản từng bản tấu chương.

“Đây là tấu chương của phiên vương các vùng.”

“Những phiên vương tố cáo vạch tội khanh.”

“Nói khanh vì tư tâm mà khiến Đại Ngụy chìm trong chiến hoả.”

“Hứa ái khanh, trẫm, phải trả lời thế nào?”

Nữ đế lên tiếng, tấu chương của phiên vương các vùng, viết cực kỳ quyết liệt, bởi vì đã đến bước đường này, bọn chúng không thể không quyết liệt được, trên tấu chương chỉ thiếu điều không viết thẳng, không phạt Hứa Thanh Tiêu thì sẽ tiến kinh cần vương, phát động tấn công tạo phản tìm minh quân.

Nhưng Nữ đế căn bản không để tâm tới lời nói của phiên vương.

Chỉ là, nàng cần Hứa Thanh Tiêu trả lời, câu trả lời này không phải cho nàng, mà là cho dân chúng Đại Ngụy, cùng phiên vương khắp nơi.

Bởi vì, Hứa Thanh Tiêu trận này đã lấy quốc vận Đại Ngụy ra để cược.

Cược thắng rồi, Hứa Thanh Tiêu sẽ trở thành công thần số một Đại Ngụy.

Cược thua thì từ nay về sau, đã chẳng còn vương triều Đại Ngụy nữa.

Dưới điện.

Đối diện với số tấu chương vạch tội của phiên vương, Hứa Thanh Tiêu không có chút nào lấy làm ngạc nhiên, cũng không hề do dự một giây.

Mà là trực tiếp mở lời.

“Bệ hạ, cuộc chiến bình loạn, thần ngẫu hứng có linh cảm, nên vì chúng tướng sĩ vì Đại Ngụy mà tử chiến, làm một bài thơ, không biết bệ hạ có muốn nghe không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Trẫm, rửa tai lắng nghe.”

Nữ đế lên tiếng, chỉ một câu đã chứng minh được sự xem trọng của Nữ đế đối với Hứa Thanh Tiêu.

Mà văn võ bá quan trong triều nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt ngập tràn sự tò mò.

Không biết Hứa Thanh Tiêu làm thơ gì.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người.

Hứa Thanh Tiêu xoay người lại, đưa mắt nhìn về phía giang sơn Đại Ngụy.

“Gian khổ đấu tranh cùng nhau trải, chinh chiến sa trường đã mười năm.”

“Sông núi tan hoang bụi cát bay, đời người thăng trầm đầy sương gió.”

“Chiến trận đáng sợ tất sợ hãi, Lăng Đinh Dương cũng tự thân cô đơn.”

“Đời người tự kim cổ ai cũng về với cát bụi, chỉ có tấm lòng son làm tròn cả bài thơ.”

Mỗi một từ, hắn đều chan chứa tình cảm, bài thơ này hắn chỉ sửa duy nhất một chỗ, chính là phần bốn năm ròng thành mười năm, bởi vì từ lúc Bắc phạt tới nay, vừa tròn mười năm.

Về Lăng Đinh Dương tự thân cô đơn, Hứa Thanh Tiêu không hề sửa lại, câu này có thể dùng làm ví dụ, không có gì đáng ngại cả.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu đọc xong bài thơ này.

Trong chớp mắt.

Tài hoa như nước sông ùa về, tràn ngập cả hoàng cung Đại Ngụy.

Thơ thành thiên cổ, chiếu rọi trên bầu trời quốc đô Đại Ngụy.

Đời người xưa nay có ai lại không chết, chỉ để lại duy nhất tấm lòng son lưu danh thiên cổ.

Văn võ bá quan đều ngây ngốc cả ra.

Giây phút này, đến Nữ đế cũng nghệch ra luôn.

Ấy vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại có cách nghĩ thế này.

Muốn đưa tấm lòng yêu nước của mình, chiếu sáng lấp lánh trên sử sách.

Giờ khắc này, không ai dám ô nhục lòng yêu nước của Hứa Thanh Tiêu thêm lần nào nữa.

Mở miệng là thành thiên cổ.

Đại tài như thế này, lại một lần nữa khiến người người kinh ngạc.

Nhưng điều thực sự khiến mọi người phải chấn kinh, chính là câu thơ cuối cùng kia.

Đời người có ai không chết, chỉ còn tấm lòng son.

Hứa Thanh Tiêu không sợ sống chết, tất cả mọi điều hắn làm, chỉ vì bách tính, vì sự tồn vong của Đại Ngụy.

Lúc này.

Trên long ỷ, Nữ đế ngơ ngác nhìn theo bóng hình của Hứa Thanh Tiêu.

Qua một lúc sau.

Giọng nói của nàng vang lên.

"Truyền chỉ!"

"Vương triều Đại Ngụy, kiến quốc bảy trăm năm, trải qua gió bão, thái tổ vạn chiến, tạo ra khung xương của Đại Ngụy ta, năm đời nhân đế, đúc nên linh hồn Đại Ngụy ta, Bắc Di xâm phạm, hoạn nạn Tĩnh Thành, hủy hoại đi giang sơn Đại Ngụy ta, mài mòn trái tim Đại Ngụy ta."

"Nay, vương triều Đột Tà, lại một lần nữa phá hủy trái tim Đại Ngụy ta, song, dù cho Đại Ngụy ta đã suy tàn, nhưng tự trọng vẫn còn, cũng có nghĩa là linh hồn vẫn còn sống."

"Khí phách Đại Ngụy lẽ nào tiếc một trận đánh?"

"Giang sơn bảy trăm năm, lẽ nào lại sợ một trận chiến?"

"Kể từ hôm nay trở đi, ra lệnh kêu gọi nhập ngũ ở Đại Ngụy, không tiếc bất cứ giá nào, ứng chiến Đột Tà, Bắc phạt Man Di, trận chiến lần này Đại Ngụy tuyệt đối không nghị hòa."

"Trận này, là trận chiến vì sự sống còn của Đại Ngụy, trên có vương tôn quý tộc vương thất, dưới có lê dân bách tính, đều tham gia chiến trận."

"Trận này, nếu như bại, trẫm đi đầu, dùng thân tuẫn quốc, tuyệt đối không sống tạm bợ qua ngày."

“Trận này, do Giám Quốc thiếu khanh Hứa Thanh Tiêu thống lĩnh, lục bộ Đại Ngụy, võ quan bách tướng làm phó, chiến đấu với Đột Tà.”

“Mong rằng, muôn dân trong thiên hạ, có thể hiểu được ý của trẫm.”

Đây là câu trả lời của Nữ đế.

Tràn đầy bá khí.

Tuyên chuyến của Đột Tà, Đại Ngụy đáp lại rồi.

Đường đường chính chính mà nhận lấy.

Thậm chí, thứ thật sự khiến lòng người chấn kinh chính là

Trận này.

Đại Ngụy không hòa!

Trận này.

Nếu như bại, Nữ đế Đại Ngụy làm gương, dùng thân tuẫn quốc, không sống lay lắt qua ngày.

Bá khí quá rồi chứ.

Tuyệt đại phong hoa của Nữ đế Đại Ngụy, giây phút này, hoàn toàn được bộc lộ hết ra ngoài.

Hứa Thanh Tiêu quay người lại, nhìn về phía Nữ đế.

Giây phút này đây, hắn nhìn thấy một thứ khác với người khác.

Đó là ánh sáng.

Ánh sáng của Nữ đế.

Chiếu khắp muôn nơi.

Ánh sáng của Nữ đế,

Rực rỡ đến loá mắt.

Mà bá quan, cũng vào chính lúc này, quỳ xuống bái lạy Nữ đế nói.

“Nếu trận này bại.”

“Chúng thần, tình nguyện tuẫn quốc cùng bệ hạ.”

Bọn họ lên tiếng, giọng nói kiên định như đinh đóng cột.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy toàn bộ, không biết vì sao, hắn bỗng cảm thấy nghẹn ngào.

Bị cảnh này làm cho cảm động.

Một đất nước thực sự lớn mạnh, quân thần một lòng.

Đại Ngụy làm được rồi.

Hắn hít sâu một hơi.

Lạy sâu một lạy với nữ đế.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, lĩnh chỉ!”

“Trận này, thần, nhất định sẽ thắng.”

“Trận này, thần, dốc hết sức mình.”

“Trận này, thần bại, nguyện lấy thân tuẫn quốc.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra đáp án, hắn lĩnh chỉ.

Chương 811: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân Ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (6)

Mà sau khi những lời này của Hứa Thanh Tiêu được nói ra, một khắc ấy, ánh mắt của mỗi một người ở đó đều thay đổi cả rồi.

Không còn do dự nữa.

Không còn bối rối nữa.

Mà là kiên định.

Một sự kiên định vượt mức bình thường.

Đại Ngụy uy danh lừng lẫy, tiếc chi một trận chiến?

Đụng tới Đại Ngụy ta, tất phải tiêu diệt!

Cũng chính vào khoảnh khắc này đây.

Một tấm thánh chỉ bay tới trước mặt Nữ đế.

Toàn bộ những lời vừa nói, toàn bộ đều biến thành văn tự màu vàng kim, in lên trên bề mặt thánh chỉ, không thể đổi thay.

Trong giây phút, từng chùm từng chùm sáng văn tự mày vàng kim trông như lốc xoáy, tập trung lại trước mặt Nữ đế, trông vô cùng kì diệu, đây là quốc vận của Đại Ngụy.

Mà sau đó, cùng với sự tập hợp của quốc vận, một miếng Kim Long ngọc tỷ xuất hiện.

Lúc này, Nữ đế tay cầm lấy ngọc tỷ, mạnh mẽ đóng dấu ấn lên trên thánh chỉ.

Từ nay trở đi.

Đại Ngụy ứng chiến!

Mà cũng chính vào giây phút thánh chỉ được đóng dấu.

Giọng nói của Nữ đế vang lên trên khắp Trung châu, đây là một khả năng khác của quốc vận Đại Ngụy, truyền âm thanh tới khắp mọi ngóc ngách trên Trung châu.

Đại Ngụy!

Tuyên chiến!

Không sợ bất cứ giá nào!

Từ trên xuống dưới ở khắp Đại Ngụy, sau khi thánh chỉ được tuyên bố, đã bùng nổ hoàn toàn rồi.

Dân chúng siết chặt nắm đấm lại, bọn họ kích động tới mức toàn thân run bần bật.

Bọn họ có sợ không ?

Sợ!

Nhưng không phải bọn họ sợ chiến tranh, mà là sợ người nhà của mình, người thân của mình, tất cả mọi thứ của chính họ bị kẻ địch cướp đi mất.

Có điều, bọn họ càng không mong rằng, bản thân lại phải quỳ xuống để sống.

Bọn họ càng hy vọng rằng, bản thân có thể chết đứng sừng sững.

Vào giờ phút này.

Đại Ngụy lại lần nữa đối diện với nguy cơ nguy hiểm.

Nữ đế không lựa chọn lùi bước.

Không lựa chọn nhượng bộ.

Nàng hi vọng con dân Đại Ngụy, có thể đứng mà chết, chứ không phải khom lưng quỳ gối để sống.

Muôn dân máu nóng sục sôi.

Bọn họ hoan hô, người nào cũng rưng rưng vì xúc động.

Có người sợ hãi! Nhưng người cảm thấy kích động càng nhiều hơn.

Lần này.

Đại Ngụy trong một khoảng thời gian ngắn, lựa chọn phản kháng!

Lần này.

Đại Ngụy buông bỏ tất cả, lựa chọn đối kháng!

Lần này.

Cho tất cả mọi người trong thiên hạ nhìn thử, mở to mắt lên để biết, vì sao Đại Ngụy có thể vững chắc tồn tại đến bảy trăm năm.

Bức thánh chỉ này, đã làm cảm động lòng dân.

Đặc biệt là một câu kia của nữ đế.

Trận này, nếu như bại, trẫm làm gương, dùng thân tuẫn quốc.

Thiên tử thủ quốc môn, quân vương hy sinh vì xã tắc.

Đến hoàng đế cũng đã như vậy rồi, bọn họ còn có lý do gì để từ chối nữa đây?

Lúc này, dân ý ở Đại Ngụy, đã nâng cao đến một độ cao cực kì khủng khiếp.

Cũng ngay vào lúc này, một giọng nói kinh ngạc vang lên.

"Nhìn kìa, nhìn xem trên trời có thứ gì kìa."

"Trời ơi! Là Chân Long! Là Chân Long!"

"Đây là…đây là…Chân Long từ dân ý."

Vô số giọng nói ngạc nhiên và khiếp sợ vang lên.

Trời bầu trời của Đại Ngụy.

Ấy vậy mà tụ thành một bóng ảnh của một con Chân Long oai hùng không gì sánh kịp.

Đây là con rồng từ dân ý của Đại Ngụy.

Đại diện cho sự hưng thịnh sắp giáng lâm.

Đại diện cho việc giờ khắc này đây, dân ý ở Đại Ngụy đã hoàn toàn hợp thành một.

Đây là dị tượng đến lần Bắc phạt cũng chưa từng xuất hiện một lần.

Mà phiên vương các nơi, vừa nhìn thấy con rồng từ dân ý này, đều há hốc mồm ngồi nghệch ra tại vị trí của mình.

Bởi vì dân ý của Đại Ngụy, đã hoàn toàn đứng về phía của Nữ đế rồi.

Bọn họ tuyệt vọng đến tột cùng rồi.

Nếu như vào thời khắc này, bọn họ phát động chiến tranh, có mưu đồ dấy lên nội loạn, vậy thì người chết chắc chính là bọn họ.

Mà phía Trần quốc.

Tất cả quốc gia dị tộc nằm trong khu vực Đại Ngụy.

Trần quốc quốc quân, Ti Long vương, tất cả quốc quân các nước, tất cả đều ngơ ngác nghe câu nói kia.

Đại Ngụy…Đại Ngụy ấy vậy mà tuyên chiến hả?

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đồ thành, bọn họ cho rằng, đây là Hứa Thanh Tiêu ngu dốt dại dột, Hứa Thanh Tiêu là một tên điên.

Bọn họ không sợ, nói cho cùng Hứa Thanh Tiêu dù có thế nào đi nữa, phía trên vẫn còn người có thể khống chế được Hứa Thanh Tiêu.

Mà người này, chính là Nữ đế Đại Ngụy.

Nhưng bây giờ, Nữ đế Đại Ngụy thế mà cùng cũng điên với Hứa Thanh Tiêu luôn.

Chuyện này đã vượt ngoài sức tưởng tượng rồi đó.

Nữ đế cũng tuyên chiến rồi.

Vậy còn cái gì để nói nữa?

Đại Ngụy sẽ hoàn toàn tiến vào thời kì chiến tranh, thậm chí Nhất phẩm võ giả cũng sẽ ra tay, tàn sát một cách thật sự.

Tàn sát không cần đường lui, không cần biết đến hậu quả.

Một khi đã như vậy, cái Trần quốc tép riu gì, Ti Long quốc cái đếch gì, bách quốc là cái thá gì.

Dưới thiết kỵ của Đại Ngụy, tất cả đều chỉ là ngọn cỏ ven đường.

Cũng chẳng cần tới Nhất phẩm võ giả làm gì, tuỳ tiện tìm đại một Nhị phẩm võ giả, là có thể xử lý sạch sẽ đám bọn họ.

“Sao có thể thế được! Sao lại thế này được!”

“Nữ đế Đại Ngụy sao có thể tuyên chiến? Ả ta sao dám tuyên chiến? Lẽ nào ả ta không sợ Đại Ngụy mất luôn sao?”

Ti Long vương run rẩy, toàn thân hắn ta từ trên xuống dưới đều run rẩy, lần này hắn ta thực sự cảm nhận được sự sợ hãi, sự hoang mang.

Bởi vì bất luận Đại Ngụy có thể thắng được hay không, Ti Long quốc, tất bị diệt!

Trần quốc quốc quân cũng như vậy, hắn ta rã rời ngồi trên long ỷ.

Hắn ta biết rằng, bản thân mình xong rồi, chắc chắn chết chắc rồi.

Hắn ta hối hận, vô cùng hối hận, sao lại đi chọc giận Đại Ngụy làm gì, sao lại đi tố cáo tên Hứa Thanh Tiêu kia chi.

Bây giờ thì hay rồi, hay lắm luôn rồi, Trần quốc thực sự sắp xong đời rồi, hoàng đế là hắn ta cũng hết nhiệm kì rồi.

Vốn là chuyện không đến mức quá lớn như vậy, không ai ngờ tới lại trở thành chuyện to như vậy.

Sứ giả muôn quốc cũng như vậy, bọn họ đến suy nghĩ tự sát cũng đã nghĩ tới luôn rồi.

Khi Đại Ngụy tuyên chiến với Đột Tà.

Vậy thì bọn họ đều là mấy con giun con dế, giun dế thực sự.

Số mệnh của bọn họ, đã được định sẵn là bị tiêu diệt, không còn khả năng nào khác nữa rồi.

Quốc quân của các nước dị tộc, cùng hoàn toàn chìm trong im lặng, đặc biệt là một số dị quốc, bọn họ đến đánh còn chưa đánh, nhưng đã nhìn thấy kết quả luôn rồi, một kết quả không thể thay đổi được.

Giọng nói của Nữ đế, truyền đi rất xa rất xa.

Vương triều Đột Tà.

Bên trong hoàng cung.

Khi giọng nói vô cùng kiên định của Nữ đế vang lên.

Thừa tướng Đột Tà ngơ ra tại chỗ.

Sắc mặt của văn võ bá quan thay đổi ngay lập tức.

Đặc biệt là hoàng đế Đột Tà, A Mộc Chân, càng thể hiện rõ sự ngạc nhiên.

Đại Ngụy!

Thế mà ứng chiến rồi?

Hơn nữa thái độ còn kiên định như vậy.

Dùng quốc vận thánh chỉ tuyên cáo, đây tuyệt đối không phải chỉ dùng để hù dọa người khác, này là thực sự muốn khai chiến đó.

Chương 812: Tuyên Chiến Uy Hiếp? Đại Ngụy Ứng Chiến! Thánh Chỉ Quốc Vận, Dân ý Chi Long! Đột Tà Sợ Rồi! (7)

Rầm!

A Mộc Chân đập một cái vào long ỷ, không ít đồ trong đại điện đều bị vỡ nát hết.

Sắc mặt ông ta âm u, quả thật không thể nén nổi cơn giận mà.

Đại Ngụy tuyên chiến.

Ông ta hoàn toàn không sợ.

Nhưng vấn đề là, Đại Ngụy chỉ tuyên chiến với vương triều Đột Tà với tộc Man Di.

Điều này nghĩa là gì?

Có nghĩa là Đại Ngụy sẽ dùng hết sức bình sinh, cho dù có phải đánh tới cùng cũng sẽ cắn lấy vương triều Đột Tà không buông.

Mà như vậy cái giá phải trả chính là, để vương triều Sơ Nguyên thuận thế ngoi lên, ngồi không nhặt được một món hời lớn.

Ông ta giận!

Tức giận không phải vì chuyện tuyên chiến.

Tức là vì, tại sao lại là ông ta tuyên chiến?

Sao không để cho vương triều Sơ Nguyên tuyên chiến trước chứ?

Vốn tuyên chiến với Đại Ngụy là vì ép Đại Ngụy rơi vào đường cùng.

Nhưng lại không ngờ rằng, Đại Ngụy thế mà ứng chiến, trái lại đã đẩy bản thân vào tuyệt cảnh.

Còn nguyên nhân khác nữa là, Nữ đế Đại Ngụy dùng quốc vận thánh chỉ tuyên chiến, chứ không phải chỉ là một đạo thánh chỉ

thông thường.

Nếu như chỉ là một đạo thánh chỉ thông thường, ông ta căn bản không hề sợ, đó chẳng qua là Đại Ngụy tuyên chiến võ mồm mà thôi, có thể thực sự sẽ đánh một thời gian ngắn, sau đó vương triều Đại Ngụy sẽ sợ thôi, ngoan ngoãn mà cắt đất bồi thường.

Nhưng nay đã tuyên chiến thế này, đồng nghĩa với việc Đại Ngụy căn bản không hề sợ bọn họ, muốn đánh một mất một còn với bọn họ.

Dùng mạng đánh luôn.

Đúng, Đại Ngụy đúng là không ổn!

Có thể sẽ không đánh lại vương triều Đột Tà của ông ta.

Nhưng Đại Ngụy vẫn có thể ngang nhiên cắn mất một miếng thịt của bọn họ, khiến bọn họ phải chịu tổn thương tới căn cơ, thậm chí nếu như thực sự đánh theo cách nghĩ điên cuồng như vậy, cũng không đơn giản chỉ là cắn mất đi một miếng thịt đâu.

Đến lúc đất nước tan vỡ, võ giả nhất phẩm của Đại Ngụy nhất định phải lên sàn rồi, đến lúc đó, vương triều Đột Tà ít nhất cũng phải trả một cái giá trên trời mới có thể ngừng chiến được.

Khả năng rất cao, vương triều Đột Tà chính là Đại Ngụy tiếp theo, cái đất nước suy tàn, quốc khố trống không, nơi nơi là những mối đe dọa.

Nếu như thực sự trở thành như vậy, vương triều Sơ Nguyên sẽ làm gì?

Vương triều Sơ Nguyên sẽ không do dự mà lựa chọn thanh lý vương triều Đột Tà họ.

Tuyệt đối không nể chút tình cảm nào.

Hận không thể trong vòng một ngày giết sạch con dân Đột Tà, chiếm lĩnh Đột Tà, trở thành vương triều duy nhất ở Trung châu.

Nếu như ứng chiến, kết quả chính là như vậy.

Tuyệt đối không thể có khả năng thứ hai.

Cho nên đây mới là điểm mà vương triều Đột Tà tức giận.

Bản thân làm cái trò gì rảnh rỗi quá đi tuyên chiến vậy trời.

Sao tự nhiên lại chủ động tuyên chiến chứ.

“Vưu Tháp! Da Luật Mộc, hai người các ngươi, làm hại Đột Tà của trẫm rồi.”

A Mộc Chân gằn giọng, khí thể khủng khiếp, khiến khí huyết trong người hai người kia chảy ngược, trực tiếp nôn ra mấy búng máu tươi, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch.

Vưu Tháp là đại tướng quân đưa ra đề nghị.

Da Mộc Luật là thừa tướng của vương triều Đột Tà.

Chính hai người vô cùng tự tin này đã khiến cho Đột Tà rõ ràng đang chiếm ưu thế, bây giờ lại rơi vào thế yếu, còn lâm vào bước đường cùng như vậy.

“Xin bệ hạ thứ tội.”

Hai người đang cực kì khó chịu, nhưng vẫn quỳ dưới đất, khẩn cầu A Mộc Chân tha thứ.

A Mộc Chân hít một hơi thật sâu.

Ông ta nhìn hai người, ánh mắt vô cùng lạnh lùng nói.

“Đột Tà, không thể đánh!”

“Trẫm, phái hai người các ngươi, chủ động nghị hòa chuyện này với Đại Ngụy.”

“Lúc cần thiết, có thể trả một cái giả hợp lý.”

“Nếu như chưa có vị Nhất phẩm thứ hai ra đời, Đột Tà không thể khai chiến với Đại Ngụy được, Đại Ngụy là một con chó điên, bọn chúng rơi vào còn đường cùng, muốn trước khi chết, kéo theo Đột Tà ta.”

“Điều này! Là không được phép!”

“Trẫm, cũng tuyệt đối không để cho mưu hèn kế bẩn của bọn chúng thành công.”

A Mộc Chân lên tiếng, từng từ từng câu, ông ta chọn chủ động đi hoà thương.

Nhưng những lời này vừa nói ra, Da Mộc Luật không kiềm được cơn run rẩy nói.

“Bệ hạ, vậy còn Trần quốc?”

Hắn ta hỏi A Mộc Chân.

“Quan tâm bọn chúng sống chết ra sao làm gì, bọn chúng có chết sạch cũng không liên quan gì tới trẫm.”

“Đám dị tộc quốc đó, vốn đã đáng chết, nếu như không phải trẫm muốn lợi dụng bọn chúng, một đám tạp chủng phản bội chủ tông quốc, thực sự cho rằng trẫm quan tâm tới bọn chúng sao?”

“Lúc cần thiết, có thể đồng ý với Đại Ngụy, liên thủ đồ thành, làm một trong những điều kiện để nghị hòa.”

A Mộc Chân lên tiếng.

Vì đại cục.

Ông ta chọn nghị hòa.

Chịu khổ chịu nhục.

Nhưng có thể nhìn ra được rằng, A Mộc Chân là một con cáo già, sẽ không làm ra những chuyện mang tính mạo hiểm.

Mà trong đại điện, tất cả mọi người đều biết được ba điều.

Hứa Thanh Tiêu… thực sự tàn nhẫn!

Đại Ngụy…thắng rồi, chiến thắng huy hoàng.

Dị tộc quốc…ăn no ngủ kỹ, chờ chết đi!

Đại Ngụy đột ngột tuyên chiến.

Có thể nói đã khiến cho người trong toàn thiên hạ quá đỗi kinh ngạc.

Không ai ngờ tới được, đối diện với lời tuyên chiến của vương triều Đột Tà, Đại Ngụy dám ứng chiến, hơn nữa còn dám liều mạng như vậy.

Lúc dân ý chi long xuất hiện trên bầu trời cao của Đại Ngụy, dân ý khổng lồ, cuồn cuộn bay lên đỉnh điểm, vào giây phút đó toàn thể dân chúng, hoàn toàn đoàn kết một lòng.

Đối kháng với giặc ngoài.

Chín vị Quốc công, chư vị Liệt hầu bắt đầu xuống trận lãnh binh, các bộ khác cũng nhanh chóng vào vị trí.

Hưởng ứng lời tuyên chiến của triều đình.

Ngày hôm nay, Đại Ngụy tỉnh ngộ rồi, khiến cho thế nhanh nhanh chóng nhớ lại, Đại Ngụy không phải tiểu quốc, nó là vương triều, là một vương triều bất diệt.

Nhưng phải nói vui vẻ nhất, là vương triều Sơ Nguyên.

Bọn chúng hận không thể khiến cho Đại Ngụy và vương triều Đột Tà đánh tới bán sống bán chết, đến mức nhất bại câu thương càng tốt.

Thậm chí vương triều Sơ Nguyên đã đang trong quá trong thương nghị, làm thế nào để viện trợ Đại Ngụy mà không ai biết được, dù sao Đại Ngụy đánh với Đột Tà, muốn đánh thắng khó lắm, nhưng nếu cộng thêm viện trợ từ vương triều Sơ Nguyên, vậy thì còn chưa chắc.

Ngược lại với sự phấn khích của vương triều Sơ Nguyên, các dị tộc quốc của Đại Ngụy hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng.

Hi vọng lớn nhất của bọn chúng, không phải là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sao?

Bây giờ Đại Ngụy tuyên chiến với vương triều Đột Tà, hai nước có khả năng rất lớn sẽ máu đổ thành sông liều đến cùng, vương triều Đột Tà nào có thời gian mà quan tâm tới bọn chúng.

Mà cơn giận của Đại Ngụy, cũng sẽ lan đến đầu của bọn chúng đầu tiên, bởi vì không phải tại bọn chúng, Đại Ngụy cũng không cần phải sống mái với vương triều Đột Tà làm gì.

Chương 813: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (1)

Còn về vương triều Sơ Nguyên.

Người ta hận không thể chờ cho hai nước kia khai chiến, bản thân thừa nước đục thả câu, ngươi còn muốn kéo ta xuống nước chơi với ngươi hả?

Biến dùm đi.

Thời khắc này.

Trần quốc quốc quân, Ti Long quốc cùng với rất nhiều quốc gia đã tham chiến hoặc chưa tham chiến, hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng.

Buồn vui giữa người với người không giống nhau.

Bọn chúng rất tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ nơi tuyệt vọng nhất là Trần quốc, quân Đại Ngụy đã đồ được mười lăm thành rồi.

Bất kể cuối cùng có lựa chọn thế nào đi nữa, quân Đại Ngụy căn bản không hề dừng chân đồ thành lại.

Muôn dân Trần quốc cũng rơi vào tuyệt vọng, bọn chúng bắt đầu từ kiêu ngạo ngông cuồng, trên dưới một lòng, đến hiện tại lòng dân nguội lạnh, bắt đầu chửi mắng Trần quốc quốc quân vô năng.

Mắng chửi tướng sĩ Trần quốc yếu hèn, bởi vậy nên bọn họ mới phải chết một cách vô tội.

Tiếng mắng chửi che trời rợp đất, khiến Trần quốc quốc quân phải gánh chịu quá nhiều thứ.

“Đầu hàng! Đầu hàng!”

“Trần quốc ta đầu hàng!”

“Đừng giết nữa! Làm ơn đừng giết nữa!”

Cuối cùng, dưới áp lực từ khắp nơi, Trần quốc quốc quân vô cùng khó khăn mở miệng xin hàng.

Trần quốc hàng rồi!

Sau một ngày ngoan cố chống cự, Trần quốc cuối cùng vẫn lựa chọn đầu hàng.

Khi tiếng đầu hàng vừa vang lên.

Quân Đại Ngụy truyền tới tiếng vui mừng không gì sánh kịp.

Bắc Dương hầu nghe thấy tiếng đầu hàng, không hề vui vẻ gì, mà yêu cầu Trần quốc quốc quân mở hết tất cả cổng thành của những thành còn lại, nếu không xem như chưa hàng.

Trần quốc quốc quân muốn phái người xuống thương lượng điều kiện, nhưng lại nhận được lời từ chối thẳng thừng, bởi vì Trần quốc không còn tư cách bàn về điều kiện nữa rồi.

Biết được thái độ của đối phương, quốc quân Trần quốc biết rằng, tất cả đã không thể vãn hồi được nữa, hắn ta soạn thánh chỉ, mở toàn bộ cổng thành.

Ngay lập tức, năm trăm vạn quân, trực tiếp khống chế toàn bộ chủ thành, có điều đối phương đã đầu hàng, họ quả thật cũng không đồ sát thêm bất cứ người nào nữa.

Cùng lúc đó, chiến báo ngay lập tức được truyền tới Đại Ngụy.

“Trần quốc hàng rồi!”

“Chư quốc đã phái sứ giả tới Đại Ngụy rồi, đầu hàng xưng thần, Đại Ngụy thắng rồi.”

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!”

Từng tin từng tin gần như ngay lập tức được truyền tới Đại Ngụy, bây giờ quốc dân Đại Ngụy tất nhiên là quan tâm trận chiến này nhất.

Đại Ngụy Văn báo cũng nhanh chóng cập nhật tin tức về tình hình trận chiến, Trần quốc đầu hàng, thái độ của muôn dân, tất nhiên là những điều đầu tiên được truyền tới Đại Ngụy.

Đây là tin tức làm phấn chấn tinh thần của quốc dân Đại Ngụy, tự nhiên không thể chậm trễ.

Trong Văn Hoa điện.

Khi một phong thiên chỉ truyền tới, văn võ bá quan cũng vô cùng kích động.

“Trần quốc hàng rồi! Tốt lắm! Bọn chúng cuối cùng cũng hàng rồi!”

“Không chỉ có vậy, chư quốc cũng vội vàng phái sứ giả tới, đầu hàng nghị hòa.”

“Trận này, chúng ta thắng rồi.”

Sau đó vào lúc này, một giọng nói từ ngoài cửa cất lên.

Là giọng nói của Triệu Uyển Nhi.

“Hứa đại nhân, khẩu dụ của bệ hạ, vương triều Đột Tà phái thừa tướng Đột Tà Da Luật Mộc cùng đại tướng quân Vưu Tháp, vội vàng tới Đại Ngụy, bằng lòng nghị hòa chuyện này.”

“Hứa đại nhân chuẩn bị cho tốt, tiếp nhận chuyện này.”

Sau khi những lời của Triệu Uyển Nhi vang lên, tất cả mọi người trong đại điện đều bị kinh ngạc nghệch hết cả ra.

Vương triều Đột Tà chủ động nghị hòa?

Mặc dù trước đây Hứa Thanh Tiêu từng nói qua, Đại Ngụy tử chiến, vương triều Đột Tà có thể không dám đánh, nhưng không ngờ rằng, vương triều Đột Tà nhanh như vậy đã sợ rồi sao?

Nếu như nói Trần quốc đầu hàng là một chuyện vui.

Vậy nếu như vương triều Đột Tà nghị hòa, thì không chỉ đơn giản là chuyện vui nữa, mà là niềm vui ngàn năm có một.

Vốn nghĩ, vương triều Đột Tà tuyên chiến, nếu như theo cách nghĩ của bọn họ, Đại Ngụy giải giáp quân đội, hoặc nếu như chủ động nghị hòa trước, vậy thì kết quả sẽ không khác lời Hứa Thanh Tiêu nói là bao.

Đến cuối cùng Đại Ngụy vẫn bị ép rút quân, sau đó vương triều Đột Tà sẽ dùng chuyện Trần quốc để lên án Đại Ngụy, kết quả cuối cùng chính là Đại Ngụy bồi thường ngân lượng,

khả năng lớn các nước dị quốc cũng sẽ vin vào lý do này mà thoát ly.

Mà Đại Ngụy ngoài việc nhận được thêm chút uy vọng, thì không còn chút lợi ích nào khác cả.

Nhưng bây giờ vương triều Đột Tà chủ động tới nghị hòa, vậy thì trong chớp mắt Đại Ngụy từ bị động trở thành chủ động.

Bởi vì vương triều Đột Tà không muốn đánh.

Không muốn để vương triều Sơ Nguyên ngồi mát ăn bát vàng, do đó lẽ đương nhiên, vương triều Đột Tà không dám đưa ra các loại yêu cầu, ngược lại Đại Ngụy có thể mượn cơ hội này mà bình loạn.

Đây quả là một món lời vô cùng lớn.

"Thủ Nhân! Lão phu, phục rồi! Hoàn toàn phục rồi!"

An Quốc công cực kỳ kích động nắm lấy bàn tay của Hứa Thanh Tiêu, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ cực kỳ kích động.

"Thủ Nhân! Lão phu cũng không biết phải nói gì nữa rồi, sau khi trận chiến này qua đi, ngươi sẽ trở thành người số một Đại Ngụy, lưu danh sử sách."

Trần Chính Nho cũng kích động đến mức không biết phải nói gì mới tốt.

Hứa Thanh Tiêu quả là không tầm thường mà.

Không phải vấn đề về mưu kế, mà là sự quyết đoán của Hứa Thanh Tiêu.

Trên thực tế nếu để bọn họ quyết định, bọn họ cũng sẽ nghĩ tới cách này, nhưng bọn họ không quyết đoán, cũng không dám cược.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu dám đánh cược, hơn nữa còn rất quả quyết.

Càng quan trọng hơn nữa là, Hứa Thanh Tiêu có một loại tự tin, một loại tự tin khiến tất cả mọi người đều phải tin vào hắn.

Cũng chính vì sự tự tin đó của Hứa Thanh Tiêu mà đã lật ngược được tình thế trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chiến

thắng cả một ván cờ.

Nếu như đổi một vị chỉ huy nào đó, khiến cho Đại Ngụy nước mất nhà tan, thì người đó cũng chính là Hứa Thanh Tiêu.

Người này, trận này, đáng lưu danh thiên cổ.

Đối mặt với những lời khen ngợi của chư công, Hứa Thanh Tiêu lại vô cùng bình tĩnh.

Hắn không hề vui mừng chút nào, cũng chẳng kích động mà lại thở phào một hơi, nhẹ nhõm mà thở phào lấy một hơi.

Bản thân hắn cược đúng rồi.

Ván cược quốc vận lần này, hắn thắng rồi, hơn nữa còn thắng oanh liệt như vậy.

Thắng một cách ảo diệu đến mơ hồ.

"Chư công, Hứa mỗ đi nghỉ ngơi trước đây."

"Những chuyện còn lại, đành nhờ chư công xử lý."

"Ngày mai nghị hòa, Hứa mỗ lại đến."

Bách quốc đầu hàng, vương triều Đột Tà nghị hòa, đã hoàn toàn giành được thắng lợi rồi, chỉ cần không tìm đường chết, vậy thì chuyện này, đến đây có thể kết thúc được rồi.

Trải qua việc chịu đựng áp lực tinh thần trong nửa tháng trời, cũng khiến Hứa Thanh Tiêu mệt mỏi lắm rồi.

Một lời khó nói hết, khiến Hứa Thanh Tiêu trông rất mệt nhọc.

Mọi người nhìn Hứa Thanh Tiêu, bọn họ biết rằng khoảng thời gian này Hứa Thanh Tiêu đã bỏ ra rất rất nhiều.

Giang sơn xã tắc, gần như đè nặng lên đôi vai của một mình Hứa Thanh Tiêu.

Chương 814: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (2)

Mặc dù trận chiến này, bọn họ có cùng tham gia cùng, nhưng tất cả các quyết định, tất cả áp lực, cùng với tiếng xấu về sau, toàn bộ đều do một mình Hứa Thanh Tiêu là người gánh vác.

Bây giờ, chiến tranh kết thúc rồi.

Lẽ đương nhiên, Hứa Thanh Tiêu cần về nghỉ ngơi.

Nhìn theo bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, mọi người đều bái một bái theo hướng Hứa Thanh Tiêu.

"Chúng thần, cung tiễn Hứa đại nhân."

Chư công cất lời.

Trận chiến này, cái giá mà Hứa Thanh Tiêu bỏ ra, quá nhiều quá nhiều.

Bọn họ chỉ là người chứng kiến mà thôi.

Một bái này, bọn họ cam tâm tình nguyện.

Bước chân của Hứa Thanh Tiêu cũng chầm chậm lại, xoay người bái một bái về phía chư công, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Hôm nay.

Trời quang mây trắng.

Ánh nắng ấm áp, chiếu rọi lên người Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đi ra từ hoàng cung, một đường đi thẳng về học đường Thủ Nhân, trên đường về, khi bách tính nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, ai nấy đều bái một bái với Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí còn cao giọng gọi Hứa đại nhân.

Đối diện với âm thanh của bách tính, Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn giữ vững nụ cười ôn hoà.

Mà cùng lúc đó.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu về tới học đường Thủ Nhân, đám học trò cũng ràm rạp vái Hứa Thanh Tiêu một bái.

"Nghỉ ngơi thôi, đánh trận xong rồi."

Hứa Thanh Tiêu kêu một tiếng, cũng cho mọi người đi nghỉ ngơi.

Khoảng thời gian này, Đại Ngụy quả thật quá mệt rồi.

Bất luận là hắn hay mọi người, ai nấy đều rất mệt, dù sao cũng đều tham gia vào trận chiến này cả mà.

Nói xong lời này, Hứa Thanh Tiêu quay về phòng.

Tắm sơ qua một lượt, Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường gỗ.

Hắn thực sự hơi mệt.

Cần được nghỉ ngơi cho thật tốt.

Bởi vì hắn biết rằng, tiếp theo còn có một trận chiến khốc liệt hơn phải đánh.

Chiến tranh đã kết thúc rồi.

Nghị hòa chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Bao gồm cả rất nhiều việc sau nghị hòa nữa.

Văn nhân trong thiên hạ liệu có buông tha cho hắn không?

Văn cung Đại Ngụy sẽ có hành động gì tiếp theo?

Phiên vương Đại Ngụy tiếp theo sẽ làm cái gì?

Vương triều Đại Ngụy chỉ mới làm xong một chuyện mà thôi.

Phía sau đó còn rất nhiều rất nhiều việc cần xử lí.

Muốn sống nửa đời sau nhàn tản, vẫn còn cần phải nỗ lực thêm.

Mang theo mệt mỏi, Hứa Thanh Tiêu chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Mà trong Đại Ngụy, xảy ra rất nhiều chuyện.

Phiên vương các nơi đi sứ thương thảo.

Sứ giả của vương triều Đột Tà, cũng đã tới Đại Ngụy rồi, bọn chúng sử dụng thuyền rồng Đột Tà, dùng vận tốc nhanh nhất đuổi tới nơi, không mong muốn chuyện này càng ngày càng biến chuyển xấu đi.

Quốc quân các nước dị quốc cũng ồn ào cứ sứ giả tới, tới sớm xin hàng.

Binh bộ, Hộ bộ Đại Ngụy tính toán thương vong cùng chiến lợi phẩm của trận này.

Chín vị Quốc công cũng ngay lập tức, hạ quân lệnh xuống, chia nhau khống chế chư quốc, bất luận kết quả nghị hòa thế nào, cứ phái binh vào đó trước đã rồi tính.

Dị quốc trước mắt, đã không còn tư cách gì đàm phán với Đại Ngụy nữa, bày ra trước mặt chúng chỉ có hai lựa chọn, một là chết, hai là để cho người ta đóng quân.

Quốc quân Trần quốc bị vương gia khác họ Trần quốc chém đầu, nguyên nhân phía sau người trong thiên hạ đều biết rõ, lần này đầu hàng, Trần quốc Quốc quân chắc chắn phải chết.

So với việc phải chịu đựng muôn kiểu sỉ nhục mà chết, không bằng để một vị vương khác họ ra tay, đây cũng xem như một lời gửi gắm.

Không thể không nói, Quốc quân Trần quốc vẫn xem như có khí khái.

Nhưng các nước phụ thuộc còn lại thì khác, nên sợ vẫn phải sợ, phái sứ giả tới, hy vọng tìm ra một con đường sống.

Đến cuối cùng Lễ bộ ban bố thánh chỉ, yêu cầu tất cả các nước dị tộc phái sứ giả tới Đại Ngụy, nhanh chóng có mặt, không được chậm trễ.

Bất luận là tham chiến hay không tham chiến, bất kể là lên án Hứa Thanh Tiêu rồi hay chưa từng lên án Hứa Thanh Tiêu.

Tất cả các nước dị tộc đều phải phái sứ giả tới, đây là mệnh lệnh của Đại Ngụy.

Trong giây lát, tất cả nước dị tộc của Đại Ngụy đều ý thức được một điều, lần này Đại Ngụy thực sự muốn khai đao rồi.

Có một số nước dị tộc chưa tham chiến, cũng không lên án Hứa Thanh Tiêu, muốn ngồi xem, không có nghĩa là bọn chúng trung thành với Đại Ngụy.

Bây giờ Đại Ngụy thắng rồi, chúng lại một chỉ lo thân mình làm rùa rụt đầu là điều không thể.

Nói tới nói lui vẫn phải tính tới tên nào là tên cầm đầu, tên nào là tên tính kế.

Có điều mặc dù dân ý Đại Ngụy như rồng, thế nhưng đối với người đọc sách trong thiên hạ mà nói, bọn họ hoàn toàn không để tâm.

Việc Hứa Thanh Tiêu đồ thành, phạm vào thiên lý, phạm vào nhân đạo, cũng phạm tới Nho đạo, phạm phải đạo Thánh Nhân, điểm này người đọc sách không thể buông tha.

Chỉ là bây giờ Đại Ngụy đang trong giai đoạn xử lý hậu chiến, bọn họ mặc dù có chút phẫn nộ, nhưng không thể tạo thành ảnh hưởng lớn gì cả, điều duy nhất có thể nói, đây chính là tai họa ngầm.

Mà sau khi tin tức vương triều Đột Tà có mặt nghị hòa được truyền ra, từ trên xuống dưới Đại Ngụy càng thêm ồn ào, bách tính hoàn toàn bùng nổ.

Đột Tà nghị hòa, có nghĩa là Đột Tà sợ rồi, chuyện này dân chúng sao có thể không hưng phấn cho được chứ?

Nói cho cùng nếu thực sự phải đánh, Đại Ngụy dám đánh, nhưng cũng không muốn đánh, nếu như dưới tiền đề không cần phải đánh, vẫn có thể nhận được một món hời, đổi lại thành bất cứ ai, người đó liệu có vui không?

Danh vọng của Hứa Thanh Tiêu, cùng với việc nghị hòa với Đột Tà, cùng chính thức khắc sâu vào trong lòng mỗi người dân Đại Ngụy.

Tất cả mọi người đều biết, là Hứa Thanh Tiêu dùng sức của một mình hắn, thuyết phục được bá quan Đại Ngụy, thậm chí thuyết phục được cả Nữ đế Đại Ngụy.

Một câu kia đời người xưa nay ai không sợ chết, chỉ để lại một tấm lòng son, càng khiến cho vô số dân chúng thêm ưa thích.

Hứa Thanh Tiêu yêu dân như con, tận trung báo quốc, một tráng sĩ như vậy, muôn dân sao có thể không biết?

Trong kinh đô, Hoài Ninh vương phủ.

Bóng dáng của người đeo mặt nạ lại một lần nữa xuất hiện, đứng trước mặt Hoài Ninh vương.

“Trận chiến này của Hứa Thanh Tiêu, có thể được phong hầu, hắn đã đạt được dân ý Đại Ngụy, nếu như còn tiếp tục để hắn tiến lên thế này, sẽ vô cùng bất lợi với chúng ta.”

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên, ông ta nhìn người đeo mặt nạ, nói.

Sau đó người đeo mặt nạ lắc đầu, nhìn Hoài Ninh vương đáp.

“Trận này, quả thật Hứa Thanh Tiêu có thể phong hầu, bách tính Đại Ngụy cũng đúng là tin phục hắn ta, nhưng kế hoạch của chúng ta, không phải chỉ một Hứa Thanh Tiêu có thể làm xoay chuyển được.”

“Dân ý Đại Ngụy có cao hơn nữa, thì có ích gì? Tranh giành quốc vận, mới là đại kế thực sự của chúng ta.”

“Trận chiến này, hắn ta giúp đỡ Đại Ngụy, cũng giúp luôn cả chúng ta, qua vài ngày nữa, thời cơ đã chín muồi rồi.”

“Vương gia, chuẩn bị cho tốt đi.”

Người đeo mặt nạ lên tiếng, trong lời nói hoàn toàn không đặt Hứa Thanh Tiêu vào trong mắt, hơn nữa còn nhắc tới hai chữ quốc vận.

Chương 815: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (3)

Hoài Ninh thân vương lại nghe thấy những lời này, không nhịn được mà nhăn mày.

“Thời cơ chín muồi? Nay Đại Ngụy bình định nội loạn, vương triều Đột Tà còn chủ động nghị hòa, dân chúng Đại Ngụy dân ý một lòng, thời cơ chín muồi ở đâu ra?”

“Xin đại nhân chỉ rõ.”

Hoài Ninh thân vương nhăn mày, bây giờ trên dưới Đại Ngụy đều đoàn kết như một, Hứa Thanh Tiêu một trận chiến phong thần, Đại Ngụy quả thật đã có thể nhìn thấy phồn hoa, có khả năng rất cao có thể lại trở về trạng thái hưng thịnh, lấy đâu ra thời cơ chín muồi vậy?

“Chuyện này ảnh hưởng tới mục tiêu chính của chúng ta, không phải không bằng lòng nói cho vương gia nghe, mà là đối với vương gia, thời cơ vẫn chưa chín muồi.”

“Vương gia chỉ cần nhớ kỹ, trộm được quốc vận của Đại Ngụy, mới là mục đích căn bản của chúng ta, Đại Ngụy mạnh lên không phải là một chuyện gì xấu, ngược lại giúp chúng ta tăng thêm quốc vận.”

“Mưu đồ của chúng ta, không phải chỉ có một Đại Ngụy nho nhỏ, xin vương gia có thể hiểu rõ.”

“Tên Hứa Thanh Tiêu này, cho dù hắn có mạnh, lòng hướng về thiên hạ, hắn chẳng qua cũng chỉ là một Đại tài Nho đạo mà thôi, cho dù hắn có đưa Đại Ngụy tới với con đường hưng thịnh phồn hoa, nhiều nhất cũng chỉ có thể cho Đại Ngụy thêm năm mươi năm nữa mà thôi.”

“Nhìn chung từ xưa tới nay, có bao nhiêu vương triều tưởng bất diệt đều dần thành lịch sử trên trang sách, lại có bao nhiêu đế vương tay ôm trọn giang sơn, hóa thành xương trắng cát vàng.”

“Nghĩ kỹ lại đi vương gia, to gan hỏi một câu, Hứa Thanh Tiêu có thể so với thái tổ Đại Ngụy không?”

Người đeo mặt nạ mở miệng hỏi, nhìn về phía Hoài Ninh thân vương.

Mà đối diện với những lời này, Hoài Ninh vương rơi vào trầm tư rồi.

Đúng vậy, một vương triều có mạnh hơn nữa, có thể cường thịnh được tới ngàn năm sao? Câu vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế trên đầu môi, nói cho cùng cũng chỉ là tự lừa mình dối người thôi.

Mặc cho quốc gia của ngươi mãi bất diệt, mặc cho ngươi khí thế ngất trời, mặc cho ngươi là người phong hoa tuyệt đại.

Đến cuối cùng, vẫn phải trở thành một nắm đất vàng, một nắm cát bay mà thôi.

“So với thái tổ, Hứa Thanh Tiêu là cái thá gì cơ chứ?”

Giọng điệu Hoài Ninh thân vương khinh thường nói.

Không phải hắn ta coi thường Hứa Thanh Tiêu, cũng không phải ông ta cuồng vọng, mà là thái tổ trong mắt hoàng thất, là vị thần thật sự.

Một người một đao, sinh ra trong thời loạn lạc, lập lên vương triều Đại Ngụy, bất kể là thủ đoạn hay mưu trí, ngàn năm qua có mấy người có thể vượt qua được thái tổ?

Lúc vương triều Đại Ngụy được xây dựng, có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, bất cứ một người nào đem tới thời nay để so sánh, đều là vì sao sáng tỏa sáng khắp một vùng trời.

Mà những vì sao kia, đứng bên cạnh thái tổ Đại Ngụy, lại trở nên vô cùng mờ nhạt.

Thế nên lấy thái tổ Đại Ngụy so sánh với Hứa Thanh Tiêu, việc này chính là hạ nhục thái tổ Đại Ngụy.

Những lời kia vừa nói ra, người đeo mặt nạ bèn không lên tiếng nữa.

“Mạnh mẽ như thái tổ, cũng chẳng qua là một ánh sáng chớp hiện giữa bầu trời ngàn năm, Hứa Thanh Tiêu hắn thì tính là gì chứ?”

“Vương gia, đại kế của chúng ta, vượt qua tất cả, không thể chỉ nhìn chằm chằm vào một Đại Ngụy nhỏ nhoi được, cho dù Đại Ngụy có thể thống nhất Trung châu, vậy thì đã sao?”

Giọng nói của người đeo mặt nạ, tràn đầy mê hoặc và hấp dẫn, khiến Hoài Ninh thân vương chìm trong trầm lặng.

Sau một hồi lâu, hắn ta gật đầu nói.

“Được, nếu đã như vậy, bản vương sẽ cứ theo kế hoạch cũ mà làm, đa tạ đại nhân nhắc nhở.”

Hoài Ninh thân vương mở lời.

Mà người đeo mặt nạ gật đầu, tiếp tục nói.

“Vương gia, khoảng thời gian này ngài không cần thiết phải ra mặt làm gì, đợi đến khi thời cơ chín muồi, tự nhiên ta sẽ xuất hiện như lần này, tới lúc đó sẽ thông báo cho vương gia.”

“Khoảng thời gian này, nếu như vương gia có bất cứ chuyện gì, đốt nhang là được.”

Người kia lên tiếng, lúc nói đến những lời này, cái bóng của hắn ta cũng dần dần tan biến.

Mà sau khi người đeo mặt nạ kia biến mất, trong ánh mắt của Hoài Ninh thân vương lại tràn đầy tò mò.

Hắn ta rất tò mò, rốt cuộc đối phương dùng cách gì, mới có thể phá vỡ cục diện đây.

Đúng vậy, kế hoạch của hắn ta, không phải cướp được hoàng quyền Đại Ngụy, mà là trộm đi quốc vận Đại Ngụy.

Quốc vận Đại Ngụy.

Nếu như chỉ là giành được hoàng quyền, hắn ta có bao nhiêu cách để cướp đi rồi, hơn nữa cũng sẽ không giao ra binh phì Kỳ Lân quân.

Trộm đi quốc vận, mới là đại kế thật sự của hắn ta.

Mà trước mắt, dân ý Đại Ngụy như rồng, lại có thêm một tên vạn cổ đại tài như Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc làm thế nào mới phá vỡ được cục diện chứ.

Hắn ta không hiểu được, cũng không biết phải giải thích làm sao.

Chỉ là về tên đeo mặt nạ, hắn ta cũng không biết quá nhiều, điều duy nhất hắn ta biết rõ, chính là thế lực đứng sau tên này rất kinh khủng.

Còn về việc kinh khủng đến mức nào, hắn ta không rõ, bởi vì vẫn chưa tới bước nhúng tay vào nhau.

Nhưng bất kể thế nào, điều kiện đối phương đưa ra, là điều mà hắn ta không thể từ bỏ được.

Đương nhiên cái giá phải trả, cũng cực kì lớn.

Nhưng những điều này đều không là gì cả, chỉ cần lời hứa hẹn của bọn chúng không phải là giả, vậy thì so với hoàng vị của Đại Ngụy đáng quý hơn nhiều lắm.

Hai thứ không thể so sánh với nhau được.

Mà cùng lúc đó.

Thiên lao Đại Ngụy.

Nhìn về khung cửa sắt, con dân ý chi long đó, khiến ánh mắt của Trương Nho vô cùng lạnh lẽo.

Nhìn lại Bồng Nho, từ lúc vào trong lao ngục, không nói thêm bất cứ từ nào nữa, cũng không có cảm xúc gì cả, trông giống như thực sự cam tâm ngồi tù vậy.

“Bồng Nho!”

“Hứa Thanh Tiêu, quả thật là một tên tiểu nhân vô cùng ti tiện vô sỉ, hắn ta mượn bách tính dân ý, dối lừa thiên hạ, hãm hại Văn cung ta, gài bẫy văn cung ta, thành nơi bất nhân bất nghĩa.”

“Nói chung từ ngày Hứa Thanh Tiêu thành danh, công kích nghiêm nho, ô nhục thánh ý, hại tượng thánh nhân phải nứt vỡ,

mà sau đó không ngừng xúc phạm Văn cung Đại Ngụy ta, đối đầu với Chu thánh nhất mạch ta."

"Phỉ báng Nghiêm nho, khiến người ta chết tâm, không coi Bồng Nho ra gì, trong mắt không có tôn trưởng, hôm nay còn giam Bồng Nho và ta vào trong lao ngục, người này sao có thể trở thành Đại Nho được chứ? Người này lại dựa vào cái gì có thể đi tới bước này chứ."

"Tất cả mọi người đều bị hắn lừa rồi, đáng tiếc! Hận rằng ta vô năng, nếu không nhất định đã khiến tên Hứa Thanh Tiêu này thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn."

Giọng nói trầm thấp của Trương Ninh, nhưng cũng tràn ngập tia lạnh lùng, một tia lạnh lẽo cực kì đáng sợ, hắn ta hận Hứa Thanh Tiêu chết đi được.

Chương 816: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (4)

Những lời này nói ra, hắn ta cũng là oán hận, đồng thời hy vọng Bồng Nho có thể nghĩ ra cách gì đó, giải quyết chuyện này, nếu không thì hắn ta cũng quá uất ức rồi, hắn ta thực sự không làm cách nào giải tỏa được.

Hứa Thanh Tiêu bắt hắn ta vào ngục, khiến sĩ diện của hắn hoàn toàn không còn nữa, mặc dù chưa chết, nhưng còn đau đớn hơn chết nhiều.

Đường đường là đại nho, bị đeo còng nhốt vào thiên lao, chuyện này sao có thể khiến người ta không cảm thấy bị sỉ nhục được?

Cùng lúc đó.

Bồng Nho vẫn không nói lời nào, khiến Trương Ninh càng thêm khó chịu.

Nhưng những uất ức này, khiến hắn ta nghĩ tới nghĩ lui, hoàn toàn khó có thể ngủ yên, cuối cùng Trương Ninh nhìn về phía Bồng Nho, còn mang theo vẻ nức nở mà nói.

“Bồng Nho!”

“Nếu như ngài còn không ra tay nữa, Chu Thánh nhất mạch chúng ta sẽ triệt để bị Hứa Thanh Tiêu đàn áp đó.”

“Hứa Thanh Tiêu hắn giết người, thậm chí còn đồ thành, chúng ta là người đọc sách, tuyệt đối không thể nhịn chuyện này.”

Trương Ninh quỳ xuống đất, dập đầu về hướng Bồng Nho, bị giam giữ mấy chục ngày, khiến hắn ta vô cùng khó chịu, hắn ta không thể chịu được loại sỉ nhục thế này.

Vốn, Trương Ninh cho rằng, Đại Ngụy trận này chắc chắn sẽ bại, một khi chiến bại, bọn họ có thể ra ngoài, đến lúc đó sử

dụng sức mạnh của người đọc sách, hoàn toàn có thể khiến Hứa Thanh Tiêu trả một cái giá vô cùng đắt.

Nhưng bây giờ, cùng với các loại chiến báo vang lên, có người cố ý khiến cho bọn họ nghe thấy, chính là muốn khiến bọn họ thấy chán chường thêm.

Trương Ninh biết, Hứa Thanh Tiêu đã thắng rồi.

Bọn họ ngồi tù, cũng chính là đơn thuần chân chính tạo nghiệt luôn, không thấy bất cứ hy vọng nào khác nữa.

Thế nên Trương Ninh giận không chịu nổi, hắn ta thực sự không chịu nổi.

Vương triều Đột Tà tuyên chiến, hắn ta kích động rất lâu, đến mức độ này rồi, Đại Nguỵ nhất định phải chọn đường lui thôi.

Nhưng không ai ngờ tới rằng, Đại Nguỵ thế mà lại tuyên chiến.

Tuyên chiến hắn ta cũng không sợ, nói cho cùng Đại Nguỵ tuyên chiến, cũng chẳng qua là cứng mồm cứng miệng mà thôi, thế nhưng không ngờ tới, vương triều Đột Tà lại phái người tới nghị hòa.

Đây là việc hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn ta rồi.

Mà uy vọng của Hứa Thanh Tiêu, cũng triệt để đạt tới một mức độ cao chưa từng thấy, điều này khiến hắn ta vô cùng khó chịu.

Hiện tại hắn ta hận không thể ăn tươi nuốt sống Hứa Thanh Tiêu.

“Kết cục này, đã đi vào ngõ cụt rồi, chúng ta thua rồi.”

Bồng Nho lên tiếng, ông ta cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời, nhưng câu trả lời này khiến Trương ninh rơi vào tuyệt vọng.

Đi vào ngõ cụt? Văn cung thua rồi?

Không! Hắn ta không chấp nhận!

“Bồng Nho, nhất định có cách, nhất định có cách nào đó, đường đường Văn cung ta, sao có thể không đối phó được một

tên Hứa Thanh Tiêu chứ?”

“Bồng Nho, ngài nhất định có thể nghĩ ra cách.”

Trương Ninh đã tức giận đến khí huyết công tâm, hắn ta nhìn về phía Bồng Nho, khẩn cầu Bồng Nho nghĩ cách, một vị thiên địa Đại Nho sao có thể không nghĩ ra cách được.

Bồng Nho không để ý tới Trương Ninh nữa, mà đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông ta trầm ngâm không nói.

Trương Ninh càng thêm tuyệt vọng, hắn ta ngồi ở đó, trong mắt tràn ngập sự tủi hổ cùng tuyệt vọng.

Đại khái qua khoảng một canh giờ.

Cuối cùng, giọng nói của Bồng Nho lại vang lên.

“Thực ra, cũng không phải là không có cách, chỉ là lão phu không muốn phải đi tới bước đó, mà ngươi cũng chưa chắc đồng ý.”

Bồng Nho lên tiếng, ngữ điệu bình tĩnh.

Lời này vừa cất lên, ánh mắt vô hồn của Trường Ninh, trong khoảnh khắc loé lên một tia sáng, hắn ta nhìn về phía Bồng Nho, trong mắt tràn đầy tò mò cùng kích động.

“Vẫn mong Bồng Nho ngài nói thẳng.”

Trương Ninh hỏi.

“Bỏ đi, bỏ đi, không nói nữa, không nói nữa.”

“Cách này mặc dù có thể khiến Hứa Thanh Tiêu thân bại danh liệt, thậm chí chết không chỗ chôn, nhưng phải hy sinh quá lớn, lão phu không nói.”

“Bỏ đi thôi, chúng ta đã duy trì kế thừa ánh lửa huy hoàng của văn cung Đại Ngụy năm trăm năm nay, cho dù bây giờ không còn nữa, cũng chỉ là thuận theo lẽ tự nhiên thôi.”

Bồng Nho phủ quyết yêu cầu của Trương Ninh.

Thủ đoạn thả con săn sắt bắt con ba ba cực kì chuẩn xác.

Khiến nội tâm Trương Ninh như bị ngàn vạn con kiến cắn, cơ bản không thể bình tĩnh lại được.

“Bồng Nho, ngài cứ nói đi.”

“Mỗ, nhất định sẽ đồng ý, chỉ cần có thể khiến Hứa Thanh Tiêu nhận lại quả đắng của hắn, mỗ không tiếc bất cứ giá nào.”

Trương Ninh lên tiếng, nhìn về phía Bồng Nho, nói như vậy.

Mà Bồng Nho lại thở dài thườn thượt một hơi, quay sang Trương Ninh, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nói.

“Ngươi!”

“Thực sự tình nguyện…trả bất cứ giá nào?”

Giọng nói vang lên, Trương Ninh hơi nghệch ra, nhưng hắn ta rất nhanh dập đầu với Bồng Nho, giọng nói vô cùng kiên định.

“Mỗ, tình nguyện!”

Hắn ta tình nguyện.

Lúc này.

Văn cung Đại Ngụy.

Phía trên long ỷ.

Lễ bộ thượng thư đang đứng trước mặt Nữ đế.

“Trẫm, muốn sách phong Hứa ái khanh làm công tước Đại Ngụy, không biết ý của Vương ái khanh thế nào?”

Nữ đế mở lời, chiến tranh đã kết thúc, về cơ bản đã nhận được một câu trả lời viên mãn, trước mắt chỉ còn đợi Hứa Thanh Tiêu nghỉ ngơi một ngày, cùng chư quốc đàm phán xong, có thể coi như chính thức kết thúc rồi.

Nhưng sau khi kết thúc, có một số chuyện vẫn cần phải làm.

Tỉ như nói, luận công ban thưởng.

Hứa Thanh Tiêu là công đầu, nàng muốn phong tước, hơn nữa không phải hầu tước, là công tước.

Lời này vừa mới ra, Vương Tân Chí đờ ra, sau đó cười khổ bất đắc dĩ.

“Bệ hạ, công của Thủ Nhân, là công lớn nhất, không nói tới cổ nhân đời trước, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian năm Võ Xương, chỉ sợ không ai có thể qua được công lao của hắn.”

“Nhưng phong công tước vẫn có hơi khoa trương quá, không phải Thủ Nhân không xứng, mà do tuổi tác của hắn còn quá trẻ, Đại Nguỵ từ xưa tới nay, công tước trẻ nhất cũng đã sáu mươi mấy tuổi rồi.”

“Thủ Nhân phong hầu tước đã đủ rồi, đợi đến khi Hứa đại nhân bốn mươi lăm tuổi, tiếp tục nâng lên công hầu, hoàn toàn không phải là vấn đề.”

“Thêm nữa, nếu như Thủ Nhân phong hầu tước, cũng là hầu gia trẻ tuổi nhất Đại Nguỵ đó.”

Vương Tân Chí mở miệng, hắn ta hiểu tâm tình của nữ đế, trên thực tế Hứa Thanh Tiêu phong công hầu hoàn toàn không phải chuyện gì, chiến tích thế này, có phong vương cũng chẳng sao cả.

Bình loạn dị tộc quốc, là giấc mơ lớn nhất của quân vương thủ quốc, còn lại chính là mở rộng bờ cõi, Hứa Thanh Tiêu giải quyết xong vấn đề lớn nhất trong nội bộ, sau khi trận chiến này, ít nhất trong vòng một trăm năm, các nước dị tộc cũng không dám kiêu ngạo, sau này sẽ thực sự ngoan ngoãn triều cống, bảo bọn chúng làm gì, bọn chúng bắt buộc phải làm đó.

Cho nên phong vương cũng chẳng sao cả.

Nhưng về mặt tuổi tác, Hứa Thanh Tiêu mới chưa qua hai mươi, đây là triều cương, không thể loạn.

Không phải vì mọi người không đồng ý, ngược lại chính là vì mọi người đều sẽ đồng ý, mới phá vỡ quy tắc này.

Chương 817: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (5)

Hứa Thanh Tiêu xứng với vị trí công tước, cũng xứng với danh xưng vương, nhưng vấn đề là vào Võ Xương nguyên niên, Hứa Thanh Tiêu hai mươi tuổi phong công.

Vài năm sau, liệu có khi nào sẽ có người mới mười tám tuổi được phong công nữa không? Hơn nữa lỡ như gặp phải gian thần,xin được phong công, có phải cho người ta luôn không?

Dù sao tiền triều đã từng có một vị công tước hai mươi tuổi, triều này thêm một công tước mười tám tuổi thì đã sao?

Về việc có so được với Hứa Thanh Tiêu hay không thì phải xem mặt người đó dày hay mỏng rồi.

Giang sơn xã tắc, có rất nhiều quy tắc, không phải quy tắc vốn định sẵn, mà là quy định do mọi người công nhận.

Hầu tước đã đủ rồi.

Thậm chí hầu tước đã có thể khiến cho người trong thiên hạ chấn kinh rồi.

Đợi Hứa Thanh Tiêu đến bốn mươi tuổi, phong thêm một tước vị công hầu, chuyện này hoàn toàn không phải là vấn đề gì.

Tất nhiên rồi, nếu như Hứa Thanh Tiêu lại làm ra chuyện gì vang danh kim cổ, lập tức phong công, không đúng, là lập tức phong vương.

Nữ đế trầm tư.

Mà Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí mở miệng nói tiếp.

“Bệ hạ, thực ra đối với Thủ Nhân mà nói, phong công hay phong hầu, thực ra đều như nhau cả thôi, chẳng qua chỉ là hư danh.”

“Chuyện trước mắt bệ hạ cần suy nghĩ, không phải là tước vị, mà là chức vị.”

Lễ bộ thượng thư nhắc nhở.

Phong công hầu hay tước hầu, chẳng qua chỉ là một hư danh thôi.

Chuyện quan trọng nhất đang bày ra, là chức vị của Hứa Thanh Tiêu.

Giám Quốc Thiếu Khanh, tất nhiên không tệ, nhưng vấn đề là, nhất định phải cho Hứa Thanh Tiêu một chức vị Lục bộ thượng thư.

Mà trong Lục bộ, cho đi chức vị nào Nữ đế cần phải suy xét cho thật kĩ càng, dù sao cũng chỉ có một chức thượng thư mà thôi.

"Ừm, trẫm, biết rồi."

Nữ đế gật đầu, điểm này quả thật là công việc cần giải quyết sớm, ban tước vị, chức vị cũng cần phải thăng rồi.

Chắc chắn phải ban chức vị thượng thư rồi, Giám Quốc Thiếu Khanh chỉ là chức vị tạm thời thôi.

Chính thống vẫn là Lục bộ thượng thư.

Rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu sớm chút trở thành thượng thư, cũng có thể sớm trở thành thừa tướng của Đại Ngụy.

"Được rồi, cứ ban Hứa ái khanh hầu vị, có điều đợi bốn mươi lăm tuổi lâu quá rồi, qua mười năm nữa, thăng lên công tước."

"Về danh hào, dùng Bình Loạn để phong hào."

"Vương ái khánh lập tức chuẩn bị đầy đủ lễ nghi, sau khi nghị hòa xong, chọn ngày mười tháng ba, tiến hành phong hầu đại điển, chiếu cáo thiên hạ, các bước tổ chức bắt buộc phải cử hành trang trọng, đồng thời xây dựng hầu phủ ban Hứa ái khanh, dùng quốc công phủ trạch làm tiêu chuẩn, chỉ được thêm không được bớt."

"Nếu có thể, trong hầu phủ, xây dựng học đường, trẫm nghe nói học đường Thủ Nhân hơi chật chội, tất cả phí dùng lấy từ quốc khố."

Nữ đế lên tiếng, đã nghĩ xong phong hào cho Hứa Thanh Tiêu rồi, thuận tiện còn xây dựng hầu phủ cho Hứa Thanh Tiêu trước, tất cả mọi chuyện, nữ đế đều đã giúp Hứa Thanh Tiêu nghĩ hết rồi.

Nhưng điều khiến Vương Tân Chí kinh ngạc nhất chính là, phong hào Bình Loạn hầu.

Hai chữ Bình Loạn này, ý nghĩa rất lớn nha, không khác gì với ý nghĩa Trấn Định An Quốc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Thanh Tiêu xứng đáng với phong hào này.

"Thần, lĩnh chỉ!"

Vương Chí Tân triều bái.

Sau đó Vương Chí Tân tiếp tục mở miệng nói.

"Bệ hạ, sứ thần vương triều Đột Tà đã tới quốc đô Đại Ngụy ta."

"Tất cả sứ thần dị tộc quốc, lục tà lục tục cũng đã chạy tới quốc đô Đại Ngụy rồi, có cần đánh thức Hứa đại nhân một chuyến không?"

Vương Chí Tân hỏi.

"Không cần, để bọn chúng đợi đi, cho dù có là hoàng đế Đột Tà tới, cũng để cho bọn chúng đợi."

"Hứa ái khanh, cần phải nghỉ ngơi cho khoẻ một hồi."

Nữ đế mở lời, hoàn toàn không để tâm, trong mắt nàng đám người này không xứng để quấy nhiễu giấc ngủ của Hứa Thanh Tiêu, những ngày này, tất cả hành động của Hứa Thanh Tiêu, nàng đều nhìn thấy hết.

Quả thật rất mệt nhọc rồi, cũng cần được nghỉ ngơi hồi sức.

"Thần, đã rõ."

Vương Tân Chí gật đầu, sau đó lại tiếp tục mở miệng nói.

"Bệ hạ, vương triều Sơ Nguyên gửi mật hàm tới, có ý tình nguyện viện trợ Đại Ngụy ta."

Vương Tân Chí lên tiếng, nói cho Nữ đế nghe.

Mà nghe thấy những lời này, Nữ đế lại chẳng hề có chút ngạc nhiên nào, giống như sớm đã đoán được trước vậy.

“Trẫm, biết rồi, chuyện này không thể gõ trống khua chiêng, ngày mai thông báo cho Hứa ái khanh là được, cũng xem như thế mạnh cho việc nghị hòa ngày mai.”

Nữ đế nói, vương triều Sơ Nguyên đồng ý hỗ trợ Đại Ngụy, là có ý gì mọi người đều hiểu.

Cho nên không nghĩ gì nhiều.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Vương Tân Chí gật đầu, sau đó cũng không còn chuyện gì, bèn rời khỏi đại điện.

Cứ như vậy.

Mãi đến trưa ngày hôm sau.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm mở mắt ra.

Hắn ngủ được một giấc dài, tất cả mệt mỏi đều tiêu tan.

Lấy lại trạng thái tràn đầy tinh thần trước đây.

Vươn vai giãn eo, Hứa Thanh Tiêu chầm chậm lên tiếng.

“Mộng lớn ai nằm mơ, đời ta ta tự biết.”

“Trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Đại Ngụy vạn cổ như đêm dài.”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được đọc một tiếng, càng trông có vẻ tràn đầy tinh lực hơn, một giấc này thật đã quá, cũng chính vì tất cả mọi áp lực đều không còn nữa, Hứa Thanh Tiêu mới không nhịn được mà cảm thán một câu.

Chậc chậc, bản thân quả là tuyệt thế mãnh nam mà, một trận chiến không thể nào thắng được, hắn đánh thắng rồi đấy thôi, hơn nữa còn gần như đạt được chiến thắng áp đảo.

Điều này thật sự là, lật ngược tình thế trong ngàn cân treo sợi tóc mà.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu muốn hét lên một câu, toàn thể vỗ tay.

Có điều loại từ ngữ này vẫn là bỏ đi, trông nó cứ thần kinh kiểu gì ý, một tiếng Đại Nguỵ trường tồn với đêm dài là được rồi.

Chỉ là, giây sau, Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa ra.

Trong khoảnh khắc, tất cả đệ tử của học đường Thủ Nhân, bao gồm cả các vị thượng thư quốc công, đều đứng đầy ngoài cửa.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Một màn vừa nãy, bọn họ cũng nghe hết sức rõ ràng.

Mấy vị thượng thư lộ ra một nụ cười, các vị quốc công cũng nở nụ cười, còn về chúng học sinh của học đường Thủ Nhân, lại dùng một ánh mắt vô cùng tôn sùng, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Từ trời không sinh Hứa Thanh Tiêu ta, Nho đạo vạn cổ như đêm dài, đến Đại Nguỵ vạn cổ như đêm dài bây giờ.

Hứa Thanh Tiêu chỉ cần có một năm.

Hơn nữa câu này do bất cứ ai nói cũng có chút ngạo mạn, nhưng duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu nói câu này lại không hề ngạo mạn, thậm chí còn có chút cảm giác khiêm tốn.

“Khụ khụ!”

Một khắc này, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà ho khan một tiếng, hắn thực sự không ngơ chư vị thượng thư cùng quốc công đã tới học đường Thủ Nhân rồi.

Việc này khiến hắn hơi ngượng ngùng.

Biết vậy bạn nãy sẽ không nói gì hết.

Chương 818: Nghị Hòa, Địa Điểm Đầu Hàng? Bảo Bọn Chúng Ra Quán Trọ Đợi Đi! Cho Mặt Mũi Rồi Đó? (6)

“Ha ha ha ha, Thủ Nhân, sao ngươi không nói tiếp đi.”

An Quốc công là người đầu tiên lên tiếng, ông ta cười ha ha, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Các vị thượng thư cùng quốc công khác cũng không nhịn được mà cười theo.

“Không nói nữa, không nói nữa.”

“Chư công, sao hôm nay lại tới học đường Thủ Nhân vậy?”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, khoác lác với học sinh của mình thì không sao, nhưng cùng với mấy nhân vật lớn chém gió lại chẳng có gì vui nữa rồi.

Bản thân còn phải duy trì hình tượng nhã nhặn nữa.

“Thủ Nhân, sứ giả dị tộc quốc đều đã tới quốc đô cả rồi, bao gồm sứ giả Đột Tà tới nghị hòa, ý của bệ hạ là bảo ngươi đích thân tới đó.”

Vương Tân Chí lên tiếng, hắn ta là lễ bộ thượng thư, những chuyện liên quan đến ngoại giao, tất nhiên do hắn ta phụ trách.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, chuyện nghị hòa, đúng thật cần phải xử lí.

Xử lý xong chuyện này, mới coi như chính thức kết thúc.

“Vậy được, Thủ Nhân, lão phu báo bọn họ tới đại điện.”

Vương Tân Chí gật đầu, nói như vậy.

Nhưng lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu lại nhăn mày.

“Tới đại điện để làm gì?”

“Bọn chúng cũng xứng tới đại điện sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, một câu nói khiến mọi người nghệch cả ra.

Hay lắm, đại điện cũng không xứng ư?

Nghĩ kĩ lại, đúng là không xứng thiệt.

Vương Tân Chí quay đầu lại, đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Vậy…đi đâu bàn chuyện bây giờ?”

“Phiến điện?”

Vương Tân Chí hỏi.

“Sứ giả dị tộc, tuỳ tiện tìm đại một quán trọ nào đấy, giá không cần quá cao, tới quán trọ bàn đi.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh trả lời.

Lời này vừa nói xong, mấy vị thượng thư và quốc công, bao gồm cả học sinh của học đường Thủ Nhân đều le lưỡi.

Hay lắm.

Tìm đại một khách điếm nào đấy chiêu đãi sứ thần nước dị tộc? Đây không phải là coi thường người ta chứ?

Dù sao Đại Ngụy là quốc gia trọng lễ nghĩa, chuyện này cũng… hơi quá đáng rồi.

Nhìn vào ánh mắt có chút kinh ngạc của mọi người, Hứa Thanh Tiêu chầm chậm đáp.

“Nước dị tộc đầu hàng, là dùng máu tươi của tướng sĩ Đại Ngụy đổi lấy.”

“Nếu như đối xử với bọn chúng tốt quá, tướng sĩ dưới cửu tuyền, có thể phục được không?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, một câu khiến mọi người rơi vào trầm tư.

Chuyện này thực sự không phải hắn cố ý làm màu.

Nước dị tộc bây giờ đang tới đầu hàng mà.

Đại Ngụy còn phải cho bọn chúng mặt mũi sao?

Bây giờ đối mặt với dị tộc, chính là phải sỉ nhục bọn chúng, muốn sỉ vả thế nào thì sỉ vả thế đó.

Nếu không, máu tươi của những tướng sĩ kia, làm thế nào để bù đắp đây?

Người ta đầu hàng, ngươi còn phải khách khí với người ta? Nhân nghĩa đạo đức, có lễ có nghĩa, chuyện này đích thực không có gì sai, mà lễ nghĩa của Đại Ngụy, dùng để đối đãi với bằng hữu, chứ không phải đối đãi với kẻ địch.

Còn về những nước dị tộc khác, Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng có thái độ nào tốt cả.

Các ngươi không tham chiến, không phải không dám đụng tới Đại Ngụy, cũng không phải ủng hộ Đại Ngụy, nói toẹt ra chẳng phải ngồi xem đó sao?

Tất nhiên cũng có một số quốc gia trung thành với Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên hiểu rõ, sẽ cho bọn họ một số lợi ích nhất định.

Chỉ là thái độ của Đại Ngụy, nhất định phải thể hiện cho đúng.

Một đám tôm tép, sỉ nhục các ngươi đã làm sao?

Đúng vậy, sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra những lời này, mọi người có chút trầm tư, nhưng rất nhanh đều cùng gật đầu.

“Được, bây giờ lão phu đi sắp xếp.”

Vương Tân Chí gật đầu, hắn ta nghĩ kĩ rồi.

Mà đám người An Quốc công liên tục gật đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thủ Nhân, lão phu càng ngày càng thích tính cách này của ngươi, được, sau cuộc nghị hòa này, tới phủ của lão phu, không uống trọn ba ngày ba đêm, đừng hòng trốn.”

An Quốc công cười nói.

Những vị Quốc công khác cũng ha ha cười lớn theo, cảm tình với Hứa Thanh Tiêu cũng tăng lên gấp bội.

Đây mới là cốt khí của Đại Ngụy nè.

Sứ giả thì đã sao?

Bảo ngươi tới khách điếm ngươi phải đi thôi? Không đi? Không đi thì giết.

Thực sự xem Đại Ngụy là tượng bồ tát đất đấy à?

“Vậy sứ giả vương triều Đột Tà cũng sắp xếp chung một đám hả?”

Vương Tân Chí tiếp tục hỏi.

“Vậy thì không cần.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, Vương Tân Chí thở phào một hơi.

Nhưng một giây sau, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, khiến hắn ta đờ cả ra.

“Sắp xếp cho bọn chúng một nhã gian, sứ thần Đột Tà còn phải đối đãi đặc biệt hơn một chút.

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Mọi người: “…”

Vậy thôi hả?

Sắp xếp một nhã gian?

Tuyệt vời.

Đúng là chỉ có đặt sai tên, không có chuyện gọi nhầm biệt hiệu mà.

Rất nhanh sau đó.

Lễ bộ của Đại Ngụy phái người thông báo cho sứ giả các nước.

Sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu chọn địa điểm đàm phán là một quán trọ, tất cả các sứ giả đều có phần tức giận.

Từ xưa đến nay làm gì có chuyện hòa đàm ở quán trọ? Các người cũng xem thường chúng ta quá rồi chứ?

Có người giận dữ, muốn nổi bão, nhưng nhìn thấy các quan sai Hình bộ mà Lễ bộ dẫn đến, cả đám cũng không dám nói chuyện nữa.

Cũng hết cách, trong chiến tranh quốc gia đánh không lại Đại Ngụy, hiện tại còn ở trên địa bàn người ta, cho dù trong lòng có một ngàn vạn lần không muốn, vậy thì đã làm sao?

Có phải rất nghẹn khuất?

Nghẹn khuất thì phải rồi.

Địa điểm cũng đã chọn là ở quán trọ rồi, đây chính là công khai nhục mạ các ngươi mà.

Không có bất kỳ lời nói thừa nào, sau khi làm theo thông báo mà Lễ bộ nói, trên cơ bản đã không cho các quốc gia một chút mặt mũi, giống như đuổi vịt, lùa bọn họ đến quán trọ.

Mà địa điểm của quán trọ, thật đúng là một quán trọ khá bình thường.

Thế nhưng giờ này khắc này, bên ngoài quán trọ, toàn bộ đều là dân chúng Đại Ngụy.

Mọi người nghe nói Hứa Thanh Tiêu muốn đàm phán ở quán trọ này, tất nhiên kích động không thôi, cũng muốn nghe một chút Hứa Thanh Tiêu đàm phán như thế nào.

Hơn nữa cũng chấn động Hứa Thanh Tiêu thế mà lại lấy chuyện này lôi ra ngoài mà nói, đây quả thực là lần đầu tiên từ xưa đến nay mới gặp.

So với biển người bên ngoài quán trọ, trong quán trọ cũng tương đối yên tĩnh hơn nhiều, dù sao sứ giả bách quốc phải tới nơi này đàm phán, dân chúng tất nhiên không dám tiến vào, sợ gây ra thị phi.

Chưởng quầy sau khi nghe nói chuyện này cũng sợ tới mức hoang mang, nếu không được Lễ bộ và Hình bộ khuyên bảo đủ thứ, chỉ sợ chưởng quầy căn bản không dám tiếp nhận loại chuyện này.

Chương 819: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (1)

Nhưng mặc kệ như thế nào, chưởng quầy khách điếm cũng đã tiếp nhận rồi, tiểu nhị khách điếm liều mạng bày biện chỉnh tề.

Trên bàn, bày một ít hạt dưa đậu phộng các loại, còn lại không bày, dùng lời của Hứa đại nhân mà nói, muốn thêm cái gì, phải trả tiền.

Ý tứ này nói ra, dân chúng bên ngoài toàn bộ cười phá lên, không hiểu sao lại có một loại cảm giác tự hào cùng kiêu ngạo.

“Đến rồi, người đâu, sứ giả bách quốc tới rồi.”

“Các ngươi xem, đây chính là sứ giả Trần quốc.”

“Còn có sứ giả Ti Long quốc.”

“Sứ giả Tư Cáp Mục cũng tới rồi.”

Theo từng giọng nói vang lên, dân chúng bắt đầu sôi trào, bởi vì sứ giả các nước đến, bọn họ cúi đầu, đối mặt với những lời nói xì xầm của dân chúng kinh đô, cả đám vô cùng xấu hổ.

Ngây ngốc không dám ngẩng đầu.

Mà trên thực tế dân chúng tụ tập ở chỗ này, một phần lớn mục đích là muốn ném trứng thối rau lá thối, đáng tiếc là, Hình bộ hạ lệnh không cho phép dân chúng làm như vậy.

Cũng không phải giữ lại thể diện cho đám sứ giả này, mà là ảnh hưởng đến cảnh tượng mỹ quan của thành, cũng ảnh hưởng đến uy nghi Đại Ngụy.

Trong khách điếm, trong nháy mắt liền chật ních, sứ thần các nước cộng lại có hơn bốn trăm người, đây đều là nước phụ thuộc tương đối nổi danh của Đại Ngụy, có một số quốc gia phụ thuộc, hoàn toàn là một bộ lạc loại nhỏ, có thể chỉ có một hai ngàn người đã tự xưng là quốc gia.

Những quốc gia loại này cũng không cần tới, xong chuyện rồi tới nói nói chuyện cũng được.

Chủ yếu nhắm vào bốn trăm quốc gia phụ thuộc này là được rồi.

Đợi sứ giả lần lược đến đông đủ, sứ thần vương triều Đột Tà đến muộn nhất.

Da Luật Mộc biểu cảm rất lạnh lùng, hắn ta cũng không có tức giận, mà đại tướng quân vương triều Đột Tà Vưu Tháp luôn trầm mặt.

Bọn họ là Thừa tướng và Đại tướng quân của vương triều Đột Tà, theo lý cho dù là gặp mặt Nữ đế Đại Ngụy, bọn họ cũng có tư cách nói chuyện.

Nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại để cho bọn họ đến khách điếm này đàm phán?

Nếu không phải Hứa Thanh Tiêu thiết lập nhã gian cho bọn họ, Vưu Tháp tuyệt đối sẽ không tới.

Thế nhưng mặc dù là nhã gian, Vưu Tháp ngay từ đầu cũng không có ý định tới, hoàn toàn là bị Da Luật Mộc kéo đi.

Chuyện này bởi vì bọn họ mà ra, tuy rằng trách nhiệm chủ yếu không ở trên người bọn họ, mà ở trên người hoàng đế Đột Tà, nhưng vấn đề là bọn họ nào dám nói hoàng đế không đúng chứ.

Chỉ có thể tự nhận là mình quá xui.

Ai biểu miệng mình đê tiện?

Vì vậy, chuyến đi này mục đích là để giải quyết vấn đề, không phải ở đây tranh cãi vô ích

Hai người đi vào trong khách điếm.

Tuy rằng đối mặt với Đại Ngụy, bọn họ tương đối khiêm tốn, nhưng nhìn những ngoại tộc quốc trong khách điếm, khí thế cùng ánh mắt của hai người trong nháy mắt thay đổi.

Trong mắt tràn đầy khinh miệt cùng khinh bỉ.

Cao cao tại thượng khinh miệt, khi bỉ cùng phát ra từ nội tâm.

Những ngoại tộc này, trong mắt bọn họ, ngay cả con kiến hôi cũng không là cái thá gì.

Đột Tà coi Đại Ngụy là địch nhân, cũng chưa bao giờ cho rằng Đột Tà đánh không lại Đại Ngụy, chỉ là thế cục ảnh hưởng mà thôi, nếu không có vương triều Sơ Nguyên, tiêu diệt Đại Ngụy rất dễ dàng.

Tất nhiên những ngoại tộc này tính là cái gì? Cũng như thứ cẩu vật mà thôi.

"Da Luật thừa tướng."

"Ngài cũng tới rồi."

Có người đứng dậy, là sứ giả Ti Long quốc, nịnh nọt nhìn Da Luật Mộc, chào hỏi một tiếng.

Nhưng đối mặt với sự chào hỏi của đối phương, ánh mắt Da Luật Mộc càng thêm lạnh lùng.

Hắn ta căn bản cũng không biết người này, cái gì mà vàng thau lẫn lộn thế kia.

Hai người cũng không quay đầu lại, trực tiếp lên lầu, vào nhã gian, ở cùng một chỗ với đám người này, hai người chỉ cảm thấy ghê tởm, cả người không được tự nhiên.

Nhìn Da Luật Mộc và Vưu Tháp rời đi, sứ giả Ti Long quốc, nhất thời xấu hổ, hắn ta cúi đầu không dám nói thêm gì.

Mà vào lúc này, tiếng ồn ào từ bên ngoài vang lên.

"Hứa đại nhân tới rồi."

"Là Hứa đại nhân tới kìa."

"Mau tránh ra, mau tránh ra, Hứa đại nhân tới rồi."

Tiếng người huyên náo, trong thời gian ngắn, cho dù là sứ giả chư quốc trong khách điếm cũng không khỏi nhao nhao nhìn qua.

Cách đó không xa.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đi tới, phía sau còn đi theo Lại bộ thượng thư Trần Chính Nho, Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí, cùng với Binh bộ thượng thư Trương Tĩnh, cùng với Hộ

bộ thượng thư Cố Ngôn, bao gồm An Quốc công cùng Lư Quốc công, mà phía sau bọn họ thì đi theo mấy trăm vị Kinh binh, ai nấy đều có vẻ đằng đằng sát khí.

Đàm phán mà mang theo binh lính?

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người biết đây là có ý gì, ý này của Hứa Thanh Tiêu chính là đàm phán mà phối hợp thì dễ nói, đàm phán mà chống đối thì đừng đi.

“Hứa đại nhân uy vũ!”

“Hứa đại nhân, phải trừng phạt thích đáng những ngoại tộc quốc này.”

“Các ngươi mau tránh ra, đừng cản đường Hứa đại nhân ta.”

Khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, dân chúng vô cùng kích động, từng tràng thanh âm vang lên, có người còn chắn đường, trực tiếp bị các loại tiếng mắng chửi kêu né ra.

Hiện tại uy vọng của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy, nói một câu đại nghịch bất đạo, so với Hoàng đế còn cao hơn.

Tình cảnh như vậy, làm cho chư vị thượng thư quốc công chỉ có thể cười xấu hổ, dù sao đứng ở bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, thật sự có chút ảm đạm vô quang.

Có điều cũng không sao cả, Đại Ngụy quả thật cần một dòng máu mới.

Mà đối mặt với dân chúng như vậy, Hứa Thanh Tiêu chắp tay hướng về dân chúng nói.

“Các vị, đợi lát nữa bản quan ở bên trong đàm phán, mọi người chớ có làm ồn quá lớn, tránh cho người ta nói Đại Ngụy chúng ta không biết lễ nghĩa.”

Hứa Thanh Tiêu cười ha hả nói, dặn dò dân chúng trật tự một chút, chớ quá mức ầm ĩ.

Lời này vừa nói, dân chúng nhao nhao cười đáp.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đi vào trong khách điếm, ông chủ khách điếm đích thân đi tới, cung kính bái lạy với Hứa Thanh Tiêu cùng chư vị thượng thư quốc công.

“Chưởng quầy khách khí rồi.”

“Mượn khách điếm của ngài dùng, sau khi xong chuyện triều đình sẽ chi bạc.”

“Có điều phải nhớ kỹ, những đồ ăn thức uống mà những sứ giả phiên bang này dùng, toàn bộ bắt bọn họ phải trả tiền, cái này không được tính vào tiền triều đình chi trả.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói, lời này vừa nói, dân chúng bên ngoài thật sự là không nhịn được cười rộ lên.

Cách làm việc của Hứa Thanh Tiêu quả thật phù hợp với khẩu vị của dân chúng, chính là phải tính toán chi li như vậy, đám phiên bang ngoại tộc này bình thường chính là quá ỷ y rồi.

“Hứa đại nhân yên tâm, tiểu nhân đã hiểu rõ.”

Chưởng quầy cười một tiếng.

Chương 820: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (2)

Hứa Thanh Tiêu liếc mắt nhìn sứ giả chư quốc một cái, sau đó nhìn về phía Trần Chính Nho, Vương Tân Chí.

“Chư công, chúng ta đi lên nói chuyện với sứ thần Đột Tà trước đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hỏi ý kiến mọi người.

“Được, ngươi làm chủ là được rồi.”

“Bệ hạ cho ngươi lựa chọn, chúng ta đều nghe theo ý ngươi.”

Mọi người mở miệng, bệ hạ có ý chỉ, để cho Hứa Thanh Tiêu phụ trách lần đàm phán này, bọn họ chỉ là tới trấn áp tràng diện, bất luận lựa chọn nào cũng đều do Hứa Thanh Tiêu quyết.

Nhận được câu trả lời của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, trực tiếp đi lên lầu.

Đàm phán này nhất định là đàm phán với đại nhân vật trước, những nhân vật nhỏ này, trước tiên đặt sang một bên rồi nói sau.

Lúc lên lầu, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, Vương Tân Chí đã nói cho mình biết về chuyện của vương triều Sơ Nguyên, cho nên đối với lần đàm phán này, Hứa Thanh Tiêu vô cùng chắc chắn.

Trong nhã gian khách điếm.

Da Luật Mộc cùng Vưu Tháp lẳng lặng ngồi, Da Luật Mộc vẫn bình tĩnh như trước, mà Vưu Tháp thì có chút buồn bực, có vẻ cực kỳ không vui.

Nhưng vào lúc này, theo tiếng bước chân của đám người Hứa Thanh Tiêu vang lên, Da Luật Mộc nhất thời phục hồi tinh thần lại, hắn ta nhìn thoáng qua Vưu Tháp, người kia cũng thu lại bớt cảm xúc không vui, sau đó chờ đợi Hứa Thanh Tiêu.

Không lâu sau đó.

Cửa phòng nhã gian mở ra, Hứa Thanh Tiêu dẫn đầu đi vào, An Quốc Công cùng Lư quốc công lần lượt vào, sau đó là bốn vị thượng thư.

“Da Luật Mộc, bái kiến Hứa đại nhân, bái kiến hai vị quốc công, bái kiến chư vị thượng thư.”

Thân là thừa tướng Đột Tà Da Luật Mộc há có thể không biết thân phận đối phương, trên mặt hắn ta nhất thời mang theo ý cười, bái lạy với mọi người, thể hiện lễ nghi.

Về phần Vưu Tháp thì chỉ chắp tay, coi như đã bái kiến rồi.

“Hứa mỗ, bái kiến Da Luật thừa tướng, cũng bái kiến Vưu Tháp đại tướng quân.”

“Haizz, thật sự hết cách rồi, Đại Ngụy chỉ có điều kiện này, quốc khố không có bạc, chỉ có thể sắp xếp loại nơi này để gặp mặt, hai vị sẽ không tức giận chứ?”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, cũng đáp lễ, đồng thời cố ý hỏi hai người có tức giận hay không.

Lời này vừa nói, tâm tình Vưu Tháp càng thêm phức tạp, nói dối có thể đừng trực tiếp như vậy hay không? Đại Ngụy có nghèo đến đâu, cũng không đến mức sắp xếp cho vào ở trong một tửu lâu như vậy chứ?

Chỉ là hắn ta không nói thêm gì, tới thì cũng tới rồi, cũng không cần phải bởi vì loại chuyện này mà cãi nhau.

Về phần Da Luật Mộc ngược lại cười ha hả nói.

“Không có không có, như vậy cũng rất tốt, ít ra thì rất yên tĩnh.”

“Chư vị mau ngồi đi.”

“Ta cho người gọi chút rượu ngon.”

Da Luật Mộc cười ha hả nói, tiếp đãi đám người Hứa Thanh Tiêu, không biết còn tưởng rằng nơi này là Đột Tà.

“Da Luật thừa tướng, rượu và thức ăn thì thôi, dù sao quốc khố cũng trống rỗng mà.”

Hứa Thanh Tiêu vẻ mặt khó chịu nói.

Nhưng biểu cảm này khiến Vưu Tháp cực kỳ khó chịu, nhưng hắn ta vẫn không nói gì.

“Ha ha ha, không sao, không sao, lần này lại đây, bệ hạ cho ta một ít bạc, tiền rượu rau vẫn có thể trả được.”

Da Luật Mộc cười ha hả nói, bình tĩnh lại, không bị Hứa Thanh Tiêu làm ảnh hưởng.

“Vậy thì được, đã như vậy, vậy Hứa mỗ cũng không khách khí nữa.”

“Tiểu nhị, đi Đào Hoa am một chuyến, cho người của bọn họ chuẩn bị đồ ăn ngon thượng đẳng, giá cả không thành vấn đề, Da Luật thừa tướng trả tiền, lấy loại tốt nhất, nói là ý của Hứa mỗ.”

Nếu đối phương cố ý muốn mời khách, Hứa Thanh Tiêu cũng không khách khí, trực tiếp bảo tiểu nhị đi một chuyến đến Đào Hoa am.

Hành động này nhất thời làm cho mấy vị thượng thư cùng quốc công sửng sốt.

Được lắm tên gia hỏa này, mời người ta đến loại nơi này ăn cơm còn chưa tính, bắt người ta mời cơm xong ngươi còn trực tiếp đi tửu lâu khác gọi đồ ăn.

Độ lầy thì vẫn là Hứa Thanh Tiêu ngươi lầy nhất mà.

Thủ đoạn quá thâm.

Đám người Trần Chính Nho tất nhiên không cảm thấy gì, bọn họ chậm rãi ngồi xuống, dù sao lần này bọn họ chính là tới làm nền, chủ yếu chính là trấn áp, còn lại toàn bộ giao cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà đối mặt với thủ đoạn này của Hứa Thanh Tiêu, Da Luật Mộc vẫn bình tĩnh, nói khó nghe một chút, đồ ăn tiền bạc có thể có là bao? Một ngàn lượng có đủ không? Không đủ ba ngàn lượng có đủ không?

Chắc không có người nào cho rằng Đột Tà thừa tướng không trả nổi bạc chứ?

Gọi đám người Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, Đột Tà thừa tướng cũng không nói nhiều nữa.

Trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Hứa đại nhân, là như vầy, mấy ngày trước, Đột Tà tuyên chiến Đại Ngụy, kỳ thật là bị Trần quốc lừa, mà chúng ta cũng không có điều tra rõ ràng, cho nên mới dẫn đến cục diện như thế.”

“Đột Tà Thánh thượng ta đã điều tra rõ ràng nguyên nhân hậu quả, việc này Đại Ngụy không sai, mà Đột Tà và Đại Ngụy cũng có giao hảo, bệ hạ không hy vọng hai nước bởi vì tiểu nhân khiêu khích, mà làm ảnh hưởng quan hệ.”

“Cho nên, lần này tuyên chiến, đến đây có thể chấm dứt được không?”

“Đương nhiên, để biểu lộ thành ý, Đột Tà vương triều nguyện ý hiệp trợ Đại Ngụy, chấn nhiếp đám tiêu tiểu này, coi như là trả lại an bình cho Đại Ngụy.”

Da Luật Mộc trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, quả thật không có bất kỳ điểm nào quanh co lòng vòng.

Nguyện ý hòa đàm, thậm chí đưa ra điều kiện, trợ giúp Đại Ngụy trấn áp những tai họa này.

Lời này vừa nói, trong lòng của bốn vị thượng thư cùng với quốc công không khỏi mừng thầm, bọn họ cũng không phải để ý phái binh hiệp trợ của vương triều Đột Tà, mà để ý đến chính là thái độ của vương triều Đột Tà.

Vốn dĩ những ngoại tộc này đều theo vương triều Đột Tà, chờ vương triều Đột Tà ra tay trợ giúp bọn họ, hiện tại vương triều Đột Tà trở mặt không nhận người, đám ngoại tộc này nhất định sẽ ghi hận bọn họ.

Đối với Đại Ngụy mà nói, là một chuyện tốt, đồng thời có được sự ủng hộ của Đột Tà vương triều, vậy đến lúc đó muốn nắm bọn họ thế nào thì nắm như thế đó

Điều kiện này không tồi.

Nói đến đây, tất cả mọi người đều rất hài lòng, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“ Không không không!”

“Chuyện tuyên chiến, há có thể nói sửa là sửa? Hứa mỗ biết, vương triều Đại Ngụy quả thật không ổn rồi, cũng dám nói ra lời này, quốc lực của Đại Ngụy quả thực không bằng Đột Tà. ”

“Nhưng Đại Ngụy ta nếu đã tuyên chiến, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua như vậy, nếu không, chuyện tuyên chiến Đại Ngụy chẳng phải trở thành trò cười rồi sao?”

“Dân chúng Đại Ngụy đã chung sức một lòng, lần sau cũng sẽ không có sĩ khí như vậy nữa rồi.”

“Còn nữa, Đột Tà vương triều luôn miệng nói bị tiểu nhân khiêu khích, nhưng Hứa mỗ muốn hỏi một chút, nếu như lần sau, lại có người nói Đại Ngụy ta thế này thế kia, vương triều Đột Tà có tuyên chiến lần nữa hay không?”

Chương 821: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (3)

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một lượt nói đến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Vương triều Đột Tà vương tuyên chiến, quả thật có chút quá đáng, nhưng hôm nay đối phương lại đây hòa đàm, hơn nữa nguyện ý ra tay trợ giúp Đại Ngụy trấn áp ngoại tộc quốc, đối với Đại Ngụy mà nói đã là quá tốt rồi.

Nhưng không ngờ được rằng Hứa Thanh Tiêu lại còn hùng hổ bức người như vậy, nhìn khí thế này, Hứa Thanh Tiêu không phải tới để hòa đàm với vương triều Đột Tà rồi.

Đây là muốn đòi lợi ích từ vương triều Đột Tà.

Mẹ nó chứ.

Hừm!

Bốn vị thượng thư, hai vị quốc công có hơi hãi hùng khiếp vía.

Hứa Thanh Tiêu thật sự quá ghê gớm.

Đây là điều bọn họ căn bản là không nghĩ tới.

“Nhưng các ngươi quả thật tàn sát hàng loạt dân trong thành mà.”

Giờ khắc này, đại tướng quân Vưu Tháp lên tiếng, hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, bất thình lình nói ra những lời này.

Từ lúc hắn ta tới Đại Ngụy, hắn ta đã cảm thấy vô cùng khó chịu, bây giờ còn sắp xếp cho đến tửu lâu này, thương lượng chuyện lớn như vậy, hắn ta càng cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đang vũ nhục hắn ta.

Nếu như không phải bệ hạ có ý chỉ, hắn ta tuyệt đối sẽ không ở chỗ này hòa đàm với Hứa Thanh Tiêu.

Cùng lắm thì đánh, Đột Tà thật sự sợ Đại Ngụy hay sao?

Ngay tức khắc, Hứa Thanh Tiêu vỗ bàn, giận dữ nhìn Vưu Tháp nói.

“Vậy khi Bắc Man đồ lục ta, vương triều Đột Tà các ngươi vì sao không đứng ra?”

“Vương triều Đột Tà các ngươi vì sao không trách mắng Man tộc? Vì sao không tuyên chiến Man tộc?”

“Mà đánh rắm ở chỗ này làm gì?”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang dội, nhìn Vưu Tháp, ánh mắt lạnh như băng, thậm chí lộ ra sát khí.

Lời này vừa nói, Vưu Tháp có chút nghẹn lời, nhưng ánh mắt của hắn ta lại trở nên có chút lạnh như băng.

Chỉ là trong phút chốc, sắc mặt bốn vị thượng thư cùng với hai vị quốc công cũng âm trầm theo, ánh mắt lạnh như băng nhìn Vưu Tháp.

“To gan!”

An Quốc công hét lớn một tiếng, giống như sư tử rống, nhìn Vưu Tháp, trong mắt sát khí lộ ra.

Mẹ nó, ở địa bàn Đại Ngụy, còn dám kiêu ngạo như vậy? Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu nói đúng hay là nói sai, con mẹ nó ngươi là một đại tướng quân của Đột Tà, trước mặt nhiều người chúng ta như vậy, dám lộ ra loại ánh mắt này.

Ngươi muốn chết đúng không?

An Quốc công trực tiếp đứng dậy, ánh mắt ông ta tràn đầy sát khí, làm cho người ta cảm giác sắp ra tay ngay tức khắc, đánh chết Vưu Tháp này.

Bầu không khí nhất thời giương cung bạt kiếm.

“Chư vị, chớ tức giận, chớ có tức giận.”

“Vưu Tháp! Còn không mau xin lỗi Hứa đại nhân. ”

Da Luật Mộc lên tiếng hòa giải trước, sau đó hung tợn nhìn Vưu Tháp, bắt hắn ta xin lỗi.

Không phải hắn ta không thiên vị người của mình.

Mà là nơi này là Đại Ngụy, là địa bàn của người ta, quả thật không cần phải kiêu ngạo như thế, còn nữa người đối mặt bây giờ là ai chứ?

Là Hứa Thanh Tiêu.

Sự tích của tên này, Da Luật Mộc hiểu rất rõ, vừa mới đọc sách một tháng, giận dữ Đại Nho, vừa mới đến kinh đô, liền đại náo Hình bộ, sau đó chém giết quận vương.

Có thể nói con người Hứa Thanh Tiêu chính là một biến số, ngươi hoàn toàn không thể biết được Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc nghĩ như thế nào, nếu như dùng lẽ thường để nghĩ về Hứa Thanh Tiêu, vậy ngươi có thể chờ chết rồi.

Hắn ta thật sự sợ hãi, ngộ nhỡ Hứa Thanh Tiêu nóng máu lên, thật sự chém chết hai người, sau đó Đột Tà tuyên chiến thì có thể như thế nào? Ai là người chịu thiệt? Còn không phải là hai người bọn họ sao.

Ngộ nhỡ Đột Tà bại trận, hoặc là bị vương triều Sơ Nguyên chiếm lấy vương triều, vậy hai người bọn họ càng thảm, đoán chừng sẽ bị Đột Tà hoàng đế giết cho banh thây.

Cho nên phải nhịn, chỉ có thể nhịn thôi.

Đối mặt với lời trách cứ của Da Luật Mộc, lửa giận của Vưu Tháp càng tăng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Da Luật Mộc, Vưu Tháp cuối cùng hít sâu một hơi, áp chế tất cả lửa giận xuống.

“Là ta không đúng, mong Hứa đại nhân thứ lỗi.”

Vưu Tháp mở miệng, hắn ta nói ra lời này là đã là nhượng bộ lắm rồi.

“Hừ.”

Hứa Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng, sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía An Quốc công gật gật đầu, người kia cũng chậm rãi ngồi xuống, thu lại sát khí.

Mà lúc này, giọng nói Da Luật Mộc vang lên.

“Vậy theo ý của Hứa đại nhân, làm sao mới có thể hòa đàm?”

Da Luật Mộc hỏi.

Vấn đề này bất luận như thế nào cũng cần phải giải quyết, đơn giản là phải trả giá đắt mà thôi, chỉ cần vương triều Đột Tà có thể tiếp nhận, mọi chuyện dễ nói rồi.

Dù sao hiện tại vương triều Đột Tà đâm lao thì phải theo lao thôi.

Đánh nhau? Không phải là đánh không lại, mà là vương triều Sơ Nguyên đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, nếu thật sự đánh, vương triều Sơ Nguyên sẽ bỏ qua cho vương triều Đột Tà của ngươi sao?

Vương triều Đột Tà trở thành vương triều Đại Ngụy tiếp theo?

Cho nên chỉ có thể không đánh, nhưng ngươi nói ra không có khả năng đáp ứng điều kiện gì đó cũng không được.

Quốc gia cũng có tôn nghiêm, nếu ngươi quá đáng quá, vương triều Đột Tà cũng sẽ không đồng ý.

Thật sự bực quá trời, đánh thì đánh, cùng lắm thì kéo luôn vương triều Sơ Nguyên xuống nước, ai cũng đừng nghĩ dễ thoát, cùng lắm thì ngọc nát đá tan.

Đây là điểm khó của cuộc hòa đàm này.

Vừa không thể chịu thiệt thòi lớn, vừa phải hòa đàm, hơn nữa còn phải đối mặt hòa đàm.

Da Luật Mộc cảm thấy áp lực rất lớn, chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu đừng đưa ra điều kiện gì.

Nói đến nước này, Hứa Thanh Tiêu cũng không úp úp mở mở nữa.

Hắn nhìn về phía Da Luật Mộc, chậm rãi mở miệng nói.

“Ba điều kiện.”

“Thứ nhất, vương triều Đột Tà không cần trợ giúp Đại Ngụy bình định họa loạn, nhưng vương triều Đột Tà nhất định phải hạ chỉ, tiến hành lên án mạnh mẽ việc này, lên án hành vi ngoại tộc, hơn nữa còn rút hết tất cả việc mua bán của đám

người ngoại tộc, trong vòng trăm năm không cho phép thương nhân vương triều Đột Tà đến ngoại quốc làm ăn."

"Đương nhiên Đại Ngụy ta cũng sẽ đóng quân ở biên quan, không cho phép ngoại tộc đến vương triều Đột Tà làm ăn, làm như vậy là bảo đảm an nguy của thương nhân vương triều Đột Tà, miễn cho lại phát sinh loại chuyện này, như thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu nói ra yêu cầu đầu tiên.

Vừa nói ra lời này, Da Luật Mộc nhất thời có chút nhíu mày, không chỉ có hắn ta, các vị thượng thư cùng với hai vị quốc công cũng có chút tò mò, đây là điều kiện gì vậy? Chèn ép thương nhân Đột Tà sao? Chuyện này không cần thiết đâu, dù sao thương nhân Đột Tà cũng không dựa vào ngoại tộc để kiếm bạc mà.

Có điều Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn hơi hiểu được điều gì đó, nhưng vẫn có phần chưa thể lý giải.

Chương 822: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (4)

"Điều kiện này chấp nhận được!"

Da Luật Mộc suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp đáp ứng, điều kiện này quả thật không là gì hết.

Mặc dù đối với một ít thương nhân của vương triều Đột Tà mà nói, quả thật có chút tổn thất, nhưng vấn đề không lớn, nói thật hiện tại thương nhân ở các nước ngoại tộc, cũng nhao nhao kêu muốn trở về, kiếm tiền dĩ nhiên là tốt, nhưng mạng còn quan trọng hơn.

Điều kiện này có thể đáp ứng được.

Thấy đối phương đã đồng ý, Hứa Thanh Tiêu lập tức gật đầu.

Điều kiện này của hắn, cũng không phải đơn giản như vẻ ngoài, hắn muốn làm một mẻ, triệt để giải quyết vấn đề phản loạn của các nước ngoại tộc lớn.

Chỉ cần thương nhân Đột Tà vừa rút lui, Hứa Thanh Tiêu lập tức sắp xếp số lượng lớn thương nhân Đại Ngụy, khống chế ăn uống tiệc tùng của tất cả bách tính ngoại tộc quốc, nếu cứ như vậy, lại phát sinh chuyện tương tự.

Trước khi đánh, trực tiếp cắt lương thực cắt nước cắt tài nguyên, cũng không cần dựa vào công thành, trực tiếp vây quanh thành của ngươi, xem ngươi có thể cung ứng bao lâu?

Hơn nữa một khi ngươi dám tích trữ lương thảo các loại, những thương nhân này đầu tiên có thể phát hiện ra, lập tức báo cáo cho Đại Ngụy, lập tức phái người đến điều tra, phát hiện có hiện tượng tích trữ lương thực, sẽ nắm đầu quốc quân ngươi ra hỏi cho rõ ràng.

Nếu có chút vấn đề, trực tiếp chém đầu, xem các ngươi còn kiêu ngạo được hay không.

Điều kiện đầu tiên, vương triều Đột Tà đáp ứng.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói ra điều kiện thứ hai.

“Thứ hai, nếu lần này là hiểu lầm, Vương triều Đại Ngụy và vương triều Đột Tà tiếp tục duy trì giao hảo, cho nên Hứa mỗ hy vọng vương triều Đột Tà thành lập thương hội triều đình, giao hảo cùng Đại Ngụy ta, song phương cùng thương lượng, hơn nữa củng nhau duy trì thương mại lâu dài, vương triều Đột Tà cho bọn họ ưu đãi tốt gì, Đại Ngụy cũng cho bọn họ ưu đãi tốt gì, cứ như vậy, cũng coi như là hiện chứng hữu nghị, dân chúng Đại Ngụy cũng sẽ không quá mức tức giận.”

“Nếu không, Hứa mỗ cũng không dám cam đoan dân chúng có thể bình ổn lửa giận hay không?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra điều kiện thứ hai.

Trao đổi thương mại, mỗi bên thành lập thương hội triều đình.

Vừa nói xong điều này, trong mắt Da Luật Mộc sáng ngời, đây là chuyện tốt nha, tuy rằng Đại Ngụy có chút quốc lực suy bại, nhưng Đại Ngụy chung quy vẫn là Đại Ngụy, thương nhân hai bên lui tới trao đổi buôn bán qua lại, thúc đẩy phát triển kinh tế, đạo lý này Da Luật Mộc không thể nào không biết.

Cho nên điều này không tính là chịu thiệt, ngược lại là chuyện tốt, mọi người thẳng thắn đối đãi, cùng nhau kiếm tiền, đích thật là một chuyện tốt.

Vì vậy, Da Luật Mộc đồng ý ngay tại chỗ.

“Việc này, có thể!”

Da Luật Mộc nói như thế.

Có điều trên mặt không có biểu hiện quá vui vẻ.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ gật đầu.

Mở ra thương mại qua lại này, Hứa Thanh Tiêu xem như đào một cái hố lớn cho vương triều Đột Tà, à, còn có vương triều Sơ Nguyên, kinh tế xuất nhập khẩu thương mại, trong này có bao nhiêu mờ ám, cũng chỉ có Hứa Thanh Tiêu biết.

Còn nữa chỉ cần đối phương thành lập triều đình thương hội, như vậy coi như là một hình thức ban đầu của “Cục thương mại quốc gia” rồi, một khi hình thành, thương nhân càng

không có chỗ nhúng tay vào, mà mình cũng có thể làm được chút chuyện, chuyện cây tulip giá trên trời, Hứa Thanh Tiêu còn nhớ rất rõ.

(Cơn sốt hoa tulip tại châu u dẫn tới bong bóng tài chính tương tự lan đột biến ở Việt nam thời gian qua)

Vương triều Đột Tà đáp ứng, đối với Đại Ngụy mà nói là một chuyện rất tốt.

“Thứ ba, lần này Đại Ngụy bình loạn, thương vong cao tới hai mươi mốt vạn, đối với Đại Ngụy ta mà nói, đây là nỗi đau không cách nào chấp nhận được, cho nên hy vọng vương triều Đột Tà có thể lấy thân phận nước đồng minh, viện trợ một ít ngân lượng lương thảo trợ giúp cho Đại Ngụy.”

“Không biết có thể không?”

Đến điều kiện thứ ba, Hứa Thanh Tiêu đơn giản hơn nhiều, cái này không đào hố, thật sự đang tìm vương triều Đột Tà để lấy tiền.

Có điều không phải bồi thường, dùng một từ khác, là tài trợ mà.

Đây giống như một người bạn rất lâu không liên lạc, đột nhiên nói ra một câu, có đó không người anh em? Mượn chút tiền đi, nói một cách khác, nếu sau này ngươi gặp khó khăn, ta sẽ giúp ngươi, kiểu như vậy.

Vừa nghe thấy lời này, Da Luật Mộc nhíu nhíu mày, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa đại nhân, cần tài trợ bao nhiêu? Thật không giấu diếm, quốc khố vương triều Đột Tà cũng không có bao nhiêu bạc. ”

Da Luật Mộc nói như thế, đến lúc này, khẳng định phải giả nghèo rồi, không giả nghèo chẳng lẽ chờ người khác làm thịt mình sao.

“Yên tâm, không nhiều, bạc một tỷ lượng, lương thảo một vạn gánh, không quá đáng đó chứ?”

Hứa Thanh Tiêu cười ha hả nói.

Lục bộ thượng thư: “. …”

Quốc công: “. .

Da Luật Mộc: “..

Vưu Tháp: “…”

Đây mà không nhiều sao?

Mụ nội ngươi, đây đã là thu nhập của quốc khố Đột Tà hơn nửa năm rồi, một tỷ lượng, hơn nữa lương thảo một vạn gánh, đây thật đúng là sư tử há mồm mà.

Da Luật Mộc có chút buồn bực.

Có điều hắn ta hít sâu một hơi, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa đại nhân, con số này quá lớn, chỉ sợ không thể đáp ứng được.”

Tuy Da Luật Mộc nói chuyện với ngữ khí mềm dẻo, nhưng ánh mắt lại vô cùng cứng rắn.

Một tỷ lượng bạc, cộng thêm lương thảo một vạn lượng?

Đi ngủ rồi nằm mơ đi.

Nếu thật sự cho nhiều như vậy, vương triều Đột Tà ai mà chịu chứ? Thậm chí thà đánh một trận còn hơn.

Chuyện này liên quan méo gì đến Đột Tà? Không làm gì cả, bỏ ra nhiều như vậy? Lúc trước tài trợ cho Bách Quốc cũng không ít mà? Hiện tại cơ bản toàn bộ đều rơi vào trong túi các ngươi, bây giờ lại còn muốn tìm chúng ta moi tiền?

Xem vương triều Đột Tà chúng ta như công tử Bạc Liêu đốt tiền nấu trứng?

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, có điều hắn cũng không quá mức cường ngạnh.

Chỉ là suy nghĩ một chút, tiếp tục nói.

“Như vậy đi, vận chuyển lương thảo có chút phiền phức, nếu như vương triều Đột Tà thật sự không có, vậy thì một tỷ lượng, có thể viết giấy vay nợ, một khi chờ vương triều Đại Ngụy phát triển, cam đoan trả lại.”

“Uy tín của một quốc gia như thế này, ngươi không thể nào không tin chứ?”

“Ít hơn nữa thì không được đâu.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Da Luật Mộc thở dài, hắn ta cũng không bị ngu, còn chữ tín của quốc gia, không chừng ngày đó hai nước đã đánh nhau rồi, bạc này đưa ra chắc chắn là một đi không trở về rồi.

Không cần phải như vậy, đây không phải làm người ta ghê tởm rồi sao.

“Một trăm triệu lượng đi, Đột Tà không có nhiều như vậy đâu, Hứa đại nhân.”

Da Luật Mộc muốn tiếp tục mặc cả.

Mà Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đứng dậy nói: “Nếu quý quốc không muốn hòa đàm, vậy Hứa mỗ cũng không làm sứ giả hòa bình chi nữa, Da Luật thừa tướng, Hứa mỗ cáo lui, chúc ngài đi đường cẩn thận. ”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

Chương 823: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (5)

Một tỷ lượng, đối với vương triều Đột Tà mà nói tuyệt đối không tính là nhiều, Hứa Thanh Tiêu cũng không tin, vương triều Đột Tà thiếu một tỷ lượng này.

Đối với vương triều Đột Tà mà nói, tác dụng của bạc đã không còn lớn nữa, dù sao cũng không có hạng mục gì để đầu tư, không giống Đại Ngụy, khắp nơi đều thiếu tiền.

Cho nên một tỷ lượng này hẳn là hạn mức cuối của vương triều Đột Tà.

Hứa Thanh Tiêu nắm rất chuẩn, nhiều hơn nữa chắc chắn vương triều Đột Tà sẽ không đáp ứng, nhưng ít đi thì hắn không chịu.

Quả thật, theo hành động đứng dậy của Hứa Thanh Tiêu, những vị Thượng thư cùng quốc công cũng nhao nhao đứng dậy.

Vừa nhìn thấy điệu bộ này, Da Luật Mộc có chút không vui.

“Hứa đại nhân, cần gì phải như thế?”

“Một tỷ lượng, khổng lồ như thế, Đột Tà dựa vào cái gì mà cho?”

“Lần này, đích thật là Đột Tà không điều tra rõ tình hình, có chút mạo phạm, nhưng không có nghĩa vương triều Đột Tà thật sự sợ Đại Ngụy.”

“Thật muốn chiến, Đột Tà cũng không sợ chiến.”

Giờ khắc này, Da Luật Mộc có chút tức giận.

Hai điều kiện lúc nảy cũng không tính là cái gì, điều kiện thứ ba, mở miệng ra là đòi mười vạn vạn lượng, trên thực tế mười vạn vạn lượng này Đột Tà quả thật không thiếu.

Cũng có thể cho được, nhưng vấn đề là vì sao phải cho? Dựa vào cái gì mà cho?

Đại Ngụy có tư cách gì để đòi một tỷ lượng bạc của Đột Tà vương triều?

Cũng bởi vì Đại Ngụy không sợ chiến sao? Nhưng Đột Tà cũng không sợ mà?

Tức chết mà, ngọc nát đá tan thì ngọc nát đá tan thôi.

Sau khi tiếng Da Luật Mộc vang lên, Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ nhiều, mà là lấy ra một phong thư, trên thư rõ ràng viết bốn chữ.

[Vương triều Sơ Nguyên]

"Da Luật thừa tướng, bức thư này là mật thư vương triều Sơ Nguyên gửi tới Đại Ngụy ta."

"Với trí tuệ của ngài, hẳn là đoán được, nội dung trong mật thư này phải không?"

"Đột Tà không sợ chiến, Hứa mỗ biết, nhưng Đại Ngụy không thể chịu nhục, tin tưởng Da Luật thừa tướng cũng biết."

"Trận chiến này, Hứa mỗ vì sao tàn sát dân trong thành, không chỉ là cuộc chiến ngoại tộc, mà còn là cảnh cáo Man tộc."

"Đại Ngụy, tuyệt đối sẽ không bạc đãi một bằng hữu nào, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua cho một kẻ địch nào."

"Ngài, hiểu không?"

Hứa Thanh Tiêu nắm chặt phong thư này, ý tứ trong lời nói, cực kỳ rõ ràng.

Vương triều Đại Ngụy một khi khai chiến, vương triều Sơ Nguyên nhất định sẽ dốc toàn lực trợ giúp Đại Ngụy, bởi vì Đại Ngụy là người yếu thế, song phương đánh nhau, dưới tình huống không dùng tới võ giả nhất phẩm, vương triều Đột Tà ngươi muốn nghiền ép Đại Ngụy?

Đây là chuyện không thể nào.

Mà dùng nhất phẩm võ giả, Đột Tà vương triều ngươi cũng chuẩn bị chờ chết đi.

Tất cả những điều này là vì ai? Không phải là bởi vì cái miệng đê tiện của hai người các ngươi sao? Nhất định phải khởi tấu,

để cho Đột Tà tuyên chiến.

Bây giờ người phóng lao thì phải theo lao chính là Đột Tà.

Quyết chí tiến lên chính là vương triều Đại Ngụy.

Ngư ông đắc lợi chính là vương triều Sơ Nguyên.

Ngươi nói ta không dám đánh?

Cơn lốc dân ý đã xuất hiện, ngài vẫn nghĩ rằng ta không dám đánh? Thánh chỉ quốc vận là chết?

Khoảnh khắc này.

Da Luật Mộc trầm mặc.

Hắn ta nhìn có vẻ rất yên tĩnh.

Một lát sau, Da Luật Mộc hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra tươi cười.

"Hứa đại nhân, một tỷ lượng bạc, ta thay vương triều Đột Tà nhận lời."

"Có điều cũng hy vọng giữa hai nước sau này có thể hỗ trợ lẫn nhau, chớ có thêm loạn, nếu không, thật sự đánh nhau thì chỉ có dân chúng chịu khổ."

Da Luật Mộc cười nói.

Hắn ta đồng ý, thư của vương triều Sơ Nguyên quả thật áp chế sự tự tin của hắn ta.

Điểm mà Hứa Thanh Tiêu nói ra thật không sai, vương triều Sơ Nguyên nhất định sẽ trợ giúp Đại Ngụy vô điều kiện, mà dưới tình huống như vậy, Đại Ngụy cùng vương triều Đột Tà chỉ là lưỡng bại câu thương.

Đến lúc đó, hắn ta cùng Vưu Tháp tất phải chết không thể nghi ngờ, bởi vì cái miệng đê tiện của hai người bọn họ, nhất định phải khởi tấu, xin Đột Tà hoàng đế tuyên chiến.

Một khi giận chó đánh mèo với mình, vậy mình cũng toi đời luôn rồi.

Cho nên, một tỷ lượng bạc cũng không tính là nhiều, còn có thể mua được mạng của mình và Vưu Tháp.

Đây quả thật tính toán có lợi nhất.

Trong lòng khó chịu thì có thể như thế nào? Chỉ có thể chịu đựng, ai bảo cái miệng đê tiện là của bọn họ quá lắm lời kia chứ.

Mà khi Hứa Thanh Tiêu nghe được những lời này của Da Luật Mộc, không khỏi cười mở miệng.

"Da Luật thừa tướng anh minh."

"Đã như thế, vậy do Da Luật thừa tướng cứ thương thảo chi tiết với thượng thư, quốc công của Đại Ngụy ta đi."

"Hứa mỗ còn phải xuống dưới xử lý những chuyện khác, hai ngày nay Da Luật đại nhân ở Đại Ngụy vui chơi thỏa thích, thích cái gì thì mua, đồ của Đại Ngụy, vật đẹp giá rẻ, chỉ cần tuân thủ luật pháp của Đại Ngụy là được."

"Được rồi, cáo lui."

Nghe được đối phương đáp ứng, Hứa Thanh Tiêu hài lòng gật gật đầu, hắn không còn gì để nói, cứ vậy đi khỏi nhã gian.

Trước mắt còn phải đối phó đám ngoại tộc quốc dưới lầu này.

Không có thời gian để lãng phí vào những chuyện thế này.

Phần còn lại ở đây giao cho đám người Trần Chính Nho, Cố Ngôn xử lý.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi, mọi người đều có chút trầm mặc.

Bất kể là Trần Chính Nho hay Cố Ngôn, hoặc là Da Luật Mộc hoặc Vưu Tháp.

Tất cả mọi người đều bị Hứa Thanh Tiêu làm cho chấn động.

Đám người Trần Chính Nho chết cũng không ngờ được, Hứa Thanh Tiêu lại buộc Đột Tà đáp ứng cho một tỷ lượng bạc, tuy rằng nói là nói viện trợ, nhưng loại vật như bạc này vẫn đang mất giá.

Năm mươi năm hoặc một trăm năm sau khi trả lại cho họ cũng không bị lỗ.

Huống chi, ngộ nhỡ năm đó đánh giặc, trực tiếp xé rách giấy vay nợ, vậy thì trả cọng lông cho ngươi.

Cho nên một tỷ lượng bạc này, thuần túy là lấy không luôn rồi.

Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên là quá chiến rồi.

Quá là chiến luôn.

Về phần Da Luật Mộc thì vô cùng chấn động, thủ đoạn đàm phán của Hứa Thanh Tiêu quả thực là quá thành thục rồi, kiên quyết nắm lấy giới hạn của bọn họ.

Một tỷ lượng bạc, quả thật có chút nhiều, nhưng cộng thêm mật thư của vương triều Sơ Nguyên thì đã hoàn toàn khác rồi.

Nhưng chỉ có một mình Vương Tân Chí biết, mật thư này là giả, bởi vì làm sao có mật hàm nào được, vương triều Sơ Nguyên người ta có ngu đến mấy cũng không thể viết mật thư, mà là phải phái người tới thông báo.

Chậc chậc, Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên là Lễ bộ đại tài mà.

Hay là mình thoái vị? Để Hứa Thanh Tiêu đến làm Lễ bộ thượng thư?

Vương Tân Chí thầm nghĩ trong lòng.

Chương 824: Hòa Đàm Mười Điều Khoản Lớn, Bệ Hạ, Đại Ngụy Lần Này Thật Sự Được Lợi Lớn Rồi (6)

Cũng trong lúc đó.

Hứa Thanh Tiêu đã đi xuống dưới lầu.

Hơn bốn trăm vị sứ giả ngoại tộc quốc chờ hơn nửa canh giờ.

Bầu không khí có chút áp lực.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, về phần dân chúng bên ngoài, cũng kích động hưng phấn hẳn lên.

“Chúng ta bái kiến Hứa đại nhân.”

Hơn bốn trăm người đồng loạt đứng dậy, bái lạy với Hứa Thanh Tiêu.

“Ngồi đi.”

Hứa Thanh Tiêu rất trực tiếp, khuôn mặt lạnh lùng, kêu mọi người ngồi xuống.

Lập tức, bốn trăm người lại ngồi trở lại vị trí cũ.

“Có một số lời, ta cũng không muốn nói dông dài, ta sẽ nói thẳng.”

“Thứ nhất, lần này nước ngoại tộc tham dự buộc tội bản quan, trong vòng năm ngày, quốc quân hạ tội chiếu, đi tới Đại Ngụy, bái ba lần chí bái với Nữ đế, hành đại lễ khất tội, đồng thời thoái vị, do Lại bộ phái người xem xét chọn hoàng tử các nước làm tân vương.”

“Thứ hai, lần này các ngoại tộc tham chiến, tất cả quốc quân tự sát tạ tội, văn võ bách quan tự sát tạ tội, không gây họa cho người nhà, người nào nửa đường rút lui, kể cả người giữa đường quy thuận, không phải chịu tội.”

“Thứ ba, tất cả những nước ngoại tộc mở cửa thành, số lượng quân đội giảm bảy thành, để tránh phát sinh động loạn, nhưng

vì bảo hộ an nguy chư quốc, giảm số lượng, để quân Đại Ngụy lấp đầy.”

“Thứ tư, các nước ngoại tộc, xây dựng chức thiên quan Đại Ngụy, hiệp trợ các quốc gia xử lý đại sự quốc gia, cũng để tránh chuyện vì văn võ bách quan thiếu hụt mà xuất hiện nội loạn.”

“Thứ năm, các nước ngoại tộc hàng năm dâng quốc khố ba thành, dâng lên vương triều Đại Ngụy, mãi mãi.”

“Thứ sáu, thương nhân Đại Ngụy đi nước ngoài làm ăn, nhất định phải được hưởng ưu đãi.”

“Thứ bảy, dân chúng Đại Ngụy đi tới các nước ngoại tộc ốc, nhất định phải bảo đảm an toàn cùng với các phương diện ưu đãi, nếu như có bất kỳ dân chúng Đại Ngụy nào gặp phải vấn đề gì ở nước ngoài, các quốc gia nhất định phải xử lý giải quyết trước tiên, nếu không sẽ truy cứu trách nhiệm tới cùng.”

“Thứ tám, quan viên Đại Ngụy đi tới ngoại tộc đều là sứ thần, nhất định phải hưởng đãi ngộ vương tộc, không thể không bất kính.”

“Thứ chín, các nước ngoại tộc thành lập Học đường Đại Ngụy, do học tử Đại Ngụy đi tới ngoại tộc tiến hành truyền đạo thụ nghiệp, tất cả chi phí do ngoại tộc tự bỏ ra.”

“Thứ mười, tạm định! Nó sẽ được chế định cho phù hợp với hoàn cảnh quốc gia. ”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra mười điều kiện, đây là mười điều kiện Đại Ngụy chịu hàng.

Mỗi một điều kiện, không thể nói quá hà khắc, chỉ có thể nói rằng đây là chuyện người ta có thể làm được.

Trong nháy mắt, chư ngoại tộc quốc trợn tròn mắt.

Bọn họ biết, Đại Ngụy nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhưng không nghĩ tới chính là, Đại Ngụy lại tàn nhẫn như vậy!

Một hơi đưa ra mười điều kiện, nhất là điều kiện cuối cùng, nghĩ không ra thì đừng nghĩ chứ.

Còn tạm định?

Đây không phải là kề dao trên cổ hay sao? Ngày nào đó chọc tới vương triều Đại Ngụy, người ta tùy tiện đặt ra yêu cầu cho ngươi, chém mình ngay tại chỗ, ai chịu được chứ?

“Hứa đại nhân, chuyện này có hơi quá đáng rồi đúng không?”

“Hứa đại nhân, chúng ta đã hàng rồi, ngài còn muốn quốc quân ta tự sát hay sao?”

“Văn võ bách quan đều giết? Hứa đại nhân, chỉ sợ là không được. ”

“Đóng quân ở nước ta, vậy nước ta chẳng phải là …”

Từng tiếng nói vang lên, có vẻ vô cùng huyên náo.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Câm miệng!”

Ánh mắt hắn lạnh lùng, nhìn lướt qua mọi người.

Sau đó ngữ khí lạnh như băng nói.

“Bản quan không phải thương lượng, mà là đến thông báo cho các ngươi.”

“Cho các ngươi thời gian một ngày, thông báo cho quốc quân của các ngươi.”

“Nếu chấp nhận, ngày mai Lễ bộ sẽ ký kết điều khoản với đám các người.”

“Không chấp nhận, ngày mai quân Đại Ngụy sẽ đích thân đến tìm quốc quân các ngươi nói chuyện cho rõ.”

“Còn nữa, nhớ kỹ.”

“Quốc gia yếu thì không có ngoại giao.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng vô cùng.

Mười điều kiện này, quả thật mỗi một điều đều làm cho người ta không cách nào tiếp nhận được, quả thực là hiệp ước sỉ nhục nước mất chủ quyền.

Nhưng vậy thì sao?

Đám ngoại tộc này, có tư cách đàm phán sao?

Hứa Thanh Tiêu không cho bọn họ thời gian tiếp tục dông dài.

Trực tiếp rời khỏi đây luôn.

Đám người này xứng đáng lãng phí thời gian của mình sao?

Câu trả lời quá rõ ràng.

Không xứng.

Hứa Thanh Tiêu rời đi, dưới sự kinh ngạc và chấn động không gì sánh kịp của dân chúng, cứ như vậy rời đi.

Mười điều khoản lớn này quả thực là làm cho dân chúng phấn chấn vô cùng.

Chưa kể đã nâng cao uy quyền của Đại Ngụy, giải tỏa cơn tức không nói, chủ yếu hơn chính là, hung hăng kiếm được một khoản lời nữa.

Trong khách điếm.

Cố Ngôn đứng ở đầu cầu thang, ông đi ra lấy vài thứ.

Nghe xong mười điều khoản lớn này của Hứa Thanh Tiêu, cả người lại càng không biết nên nói cái gì.

Nếu những nước ngoại tộc này đồng ý, Cố Ngôn chỉ muốn lập tức chạy đi tìm Nữ đế nói một câu.

Thưa bệ hạ! Đại Ngụy lần này thật sự kiếm lời to rồi!

Trú quân! Cống nạp! Ưu đãi! Đặc quyền!

Tùy tiện như thế đã có thể làm cho tất cả ngoại tộc khóc tiếng hán luôn rồi.

Tùy tiện như thế đã có thể làm cho Đại Ngụy ăn no rồi.

Đại Ngụy lần này.

Thật là mẹ nó phát tài rồi.

…

Mười điều khoản lớn, hòa đàm tại khách điếm.

Chuyện này đã hoàn toàn truyền ra, dân chúng Đại Ngụy vô cùng hưng phấn và kích động.

Mười điều khoản này, mỗi một điều đều vô cùng hà khắc, nhất là điều cuối cùng, hiệp ước tạm định, căn cứ vào tình thế các quốc gia không giống nhau, từ đó sẽ từ từ thương nghị.

Ý tứ rất đơn giản, nếu một ngày nào đó ta thấy ngươi không thuận mắt, sẽ tặng cho ngươi thêm một điều khoản, như vậy ta sẽ sảng khoái, về phần ngươi có khó chịu hay không, không liên quan gì Đại Ngụy cả.

Chuyện hòa đàm tại khách điếm của Hứa Thanh Tiêu, làm cho dân chúng Đại Ngụy quả thực là mặt mày hớn hở.

Từ sau Bắc phạt, từ khi nào Đại Ngụy có khí phách như vậy? Từ khi nào lại được sảng khoái như vậy?

Trận chiến này, ngay từ đầu mọi người thật sự không muốn đánh, nhưng qua kỹ thuật thiên biến vạn hóa trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu, trong thời gian ngắn chưa đến một tháng, toàn diện thắng lợi.

Đây là chiến quả hiếm thấy mà.

Đại Ngụy lần này thắng, không chỉ có thắng lợi, hơn nữa còn đứng chơi thu tiền.

Đương nhiên, điều khoản lần này, Hứa Thanh Tiêu cũng có đối đãi khác.

Như với những nước căn bản không có tham chiến, hoặc là lúc tham chiến cũng tích cực hưởng ứng Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu không quá mức hà khắc, hơn nữa còn cho một chỗ tốt nhất định.

Chỉ là những chỗ tốt này, cũng không phải là chỗ tốt trên ngân lượng, mà là ở lĩnh vực phát triển của một số quốc gia, ví dụ như đem một số nơi phân chia cho các quốc gia này, gia tăng diện tích đất đai của bọn họ, đồng thời áp chế thực lực địch quốc để có được một trạng thái cân bằng.

Nhưng có ba điểm, Hứa Thanh Tiêu đối xử bình đẳng.

Trú thương, trú quân, ưu đãi đặc quyền.

Chương 825: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (1)

Ba điểm này đòi hỏi tất cả các quốc gia ngoại tộc phải đối xử bình đẳng.

Chỗ tốt của trú quân, chuyện này vốn dĩ không cần phải nói, tương đương với có thế trực tiếp khống chế nhất cử nhất động của nước ngoại tộc, dám gây sự cũng không cần phái binh Đại Ngụy, đóng quân trực tiếp động thủ, xử trảm những người này.

Điều mà Hứa Thanh Tiêu thật sự quan tâm chính là trú thương.

Đúng vậy, trú thương lớn hơn trú quân, dù sao địch nhân của Đại Ngụy cũng không phải nước ngoại tộc, mà là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Cho dù là ngươi đóng quân ở nước ngoại tộc, thật sự muốn tạo phản, lén lén lút lút, nói không chừng thật sự tạo phản thành công, còn nữa thật sự đến lúc trở mặt, còn quản đối phương có trú quân hay không ư?

Mà trú thương mới là chiêu đại sát thật sự, nhỏ đến mức củi gạo dầu muối tương dấm trong cuộc sống, lớn đến quần áo nhà ở, toàn bộ do thương nhân Đại Ngụy một tay thầu hết.

Một khi khai chiến, được thôi, thương nhân rút lui, nơi ăn chốn ở ăn mặc cũng không quan tâm đúng không? Cơm ngươi cũng không cần ăn đúng không?

Ta căn bản không cần phái binh đánh ngươi, ta trực tiếp vây chết ngươi, vương triều Đột Tà sẽ đưa lương thực cho các ngươi đúng không?

Được rồi, đưa đi, ta cũng không ngăn cản, ngươi mỗi ngày ăn là được rồi, ngồi trong thành, cái gì cũng không dám, chỉ ăn, ăn hết, dọng hết.

Ăn một năm, vương triều Đột Tà còn viện trợ lương thảo cho ngươi sao? Giúp ngươi nuôi người? Còn cái rắm ngươi có ăn

không?

Hơn nữa không những không chỉ đơn giản như vậy, bởi vì đây là để phòng cho tình huống trở mặt.

Nếu không trở mặt thì sao?

Các nước ngoại tộc thống nhất đều làm việc cho Đại Ngụy.

Thương nhân kiếm được bạc của dân chúng ngoại tộc, tiền lưu thông ở Đại Ngụy, mà dân chúng Đại Ngụy nhất định phải làm việc hết mình cho thương nhân Đại Ngụy thì mới có thể kiếm được bạc mới.

Hơn nữa thương nhân đi ngoại tộc chắc chắn phải có ưu đãi, còn thêm triều cống ba thành của nước ngoại tộc.

Chậc chậc.

Đây đã không phải là hút máu, mà là lột da, lột da thật sự.

Đương nhiên lột da cũng có mức độ, Hứa Thanh Tiêu sẽ khống chế một số tiền hợp lý, bảo đảm dân chúng ngoại tộc có thể ăn no, có một chút tiền dư, quá lắm sẽ là kinh tế bậc trung.

Nhưng muốn phát tài, muốn diễu võ dương oai?

Không đời nào.

Thân là quốc gia bại trận, Đại Ngụy cho phép bọn họ có thể suy nghĩ, cho suy nghĩ đã là tốt rồi.

Về phần ưu đãi đặc quyền, thuần túy chính là đề cao tự tin dân tộc quốc gia, điểm này ý nghĩa cũng rất lớn, làm cho dân chúng từ nay về sau có thể chân chính ưỡn ngực thẳng lưng, nhìn thẳng vào đám phiên bang ngoại tộc.

Không phục? Không phục thì đánh!

Ba điểm này mỗi một nước ngoại tộc đều phải thực hiện.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu trở về, chủ yếu là xác định mấy mục tiêu và phương châm.

Nền kinh tế của Đại Ngụy, sau trận chiến này sẽ có sự phát triển về chất.

Cũng không phải là có thể nhận được bao nhiêu tiền, mà là sự xuất hiện cơn lốc của dư luận.

Điều này có nghĩa là dân chúng Đại Ngụy sẽ chào đón một sự phát triển mới, trên dưới một lòng, toàn dân xây dựng, như vậy, năng suất của vương triều Đại Ngụy sẽ tăng lên rất nhiều.

Trước mắt trong hai năm này sẽ chưa nhìn ra, chờ qua ba năm năm, cường thịnh trở lại chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi.

Mà thân ở vị trí cao, mãi mãi không phải là vạch kế hoạch cho hiện tại, mà là mưu đồ cho tương lai, tầm nhìn phải lâu dài, tuyệt đối không thể hạn chế ở hiện tại.

Đại Ngụy Thịnh Thế, sớm muộn gì cũng sẽ đến, chuyện xảy ra mấy năm gần đây, mình chỉ cần tinh chỉnh là được rồi, không cần quá mức quan tâm, bởi vì rất nhiều chuyện, dân chúng sẽ tự mình làm.

Những gì cần chuẩn bị ngay bây giờ là tương lai, tương lai lâu dài hơn.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu đề bút trên giấy Tuyên Thành.

【 Năm phương châm của Đại Ngụy Thịnh Thế 】

Ừm, Hứa Thanh Tiêu đang vạch ra năm phương châm tương lai của vương triều Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc bắt đầu viết, viết ra toàn bộ ý nghĩ cùng kế hoạch của mình lên giấy Tuyên Thành.

Hứa Thanh Tiêu viết ra sách lược từng trang từng trang một.

Thời gian cũng trôi qua từng chút một.

Trong nháy mắt, ba ngày trôi qua.

Bảy mươi phần trăm ngoại tộc Đại Ngụy đều nhận mệnh, quốc quân nhao nhao chạy tới Đại Ngụy, văn võ bách quan các nước cũng về nhà chuẩn bị hậu sự, cũng có người chạy, nhưng chạy kết quả càng thảm hơn, trực tiếp bị nội bộ giải quyết.

Mệnh lệnh của Đại Ngụy đặt ở đó, ai chạy cũng chết, ngay cả cơ hội hòa đàm cũng không có.

Hy sinh một bộ phận nhỏ người, đổi lấy đại bộ phận người sống, chỉ cần là người bình thường đều sẽ biết lựa chọn như thế nào.

Kỳ thật nói đi cũng phải nói lại, còn không phải vì một câu nói chiến bại sao.

Nếu thắng, người chết chính là bách quan Đại Ngụy, hiện tại là thua, đạo lý thắng làm vua thua làm giặc ai mà không hiểu.

Khóc cũng được quậy cũng được, nhưng kết quả không có gì thay đổi.

Quốc quân có chút cốt khí, lấy thân liệt quốc, vì bảo toàn dân chúng, cũng để lại thanh danh tốt, quốc quân không có cốt khí, cầu mệnh, mong muốn dâng lên mọi thứ để đổi mạng, hận không thể đưa cả quốc gia cho Đại Ngụy.

Nhưng những lời cầu xin này còn chưa đưa đến Đại Ngụy đã bị gạt trở về.

Ý tứ và thái độ của Hứa Thanh Tiêu rất trực tiếp, đến bước này, giết là để chấn nhiếp, nếu như không có trừng phạt thực chất, sẽ không có người sợ Đại Ngụy.

Những quốc quân này sợ hãi, không phải sợ Đại Ngụy, mà là đối mặt với nỗi sợ sinh tử mà thôi.

Hứa Thanh Tiêu không phải lòng dạ độc ác gì, mà là tư tưởng theo xu thế lớn.

Vẫn là câu nói kia, nếu trận chiến này là Đại Ngụy thua, như vậy chết chính là Hứa Thanh Tiêu, là Nữ đế, là bách quan Đại Ngụy.

Cũng giống như sau khi Bắc Phạt thất bại, có thấy ai trợ giúp cho Đại Ngụy? Nếu như không phải Hứa Thanh Tiêu tới, Đại Ngụy sẽ càng ngày càng suy sụp, một khi đợi đến khi võ giả nhất phẩm già chết hết.

Như vậy ngày tận thế của Đại Ngụy cũng đã đến.

Cho nên, giết, là vì không giết! Vì hậu thế mà không giết.

Nhưng loại hành vi này, trong mắt người đọc sách lại trở thành bất nhân đạo, tiếng buộc tội các nơi cũng từng đợt từng đợt

vang lên, chỉ là Hứa Thanh Tiêu hiện tại, như mặt trời ban ngày.

Người đọc sách các nơi tuy rằng mắng, người đọc sách thiên hạ tuy rằng tức giận, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến Hứa Thanh Tiêu, thiếu tổ chức và lãnh đạo, làm cho đám người đọc sách này tức giận không có nơi trút.

Còn ba thành ngoại tộc còn lại, cự tuyệt điều khoản này, bọn họ muốn liều chết đánh một trận, muốn phản kháng, không muốn tiếp nhận những điều khoản này.

Chương 826: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (2)

Khi tin tức này truyền đến Đại Ngụy, Binh bộ căn bản cũng không để cho quân Đại Ngụy lên sân khấu, trực tiếp để cho nước ngoại tộc chung quanh ra tay, điều kiện cũng rất đơn giản, cùng nhau ngấm ngầm âm mưu vùng lên.

Nước ngoại tộc kia dám gây sự, hoàng tử đại nghĩa diệt thân, hoặc là thân vương hoàng thất, thậm chí là dân chúng đều có thể, ai diệt, người đó làm chủ, sau này nghe theo Đại Ngụy là được rồi.

Đây là ngấm ngầm âm mưu gây chia rẽ.

Mà âm mưu cũng rất đơn giản, các quốc gia xung quanh, ai tiêu diệt đám người này, người đó có thể đạt được lãnh thổ của đối phương.

Cũng là âm mưu chia rẽ, biết Đại Ngụy có tâm tư gì, không phí một binh một tốt, để cho nước ngoại tộc tự mình đánh nhau, tiêu hao cũng là binh lực ngoại tộc, mà đối với Đại Ngụy mà nói, nước ngoại tộc ai cầm đầu cũng không sao cả.

Dù sao cũng phải triều cống ba thành cho Đại Ngụy, mười điều khoản lớn cũng nhất định phải đáp ứng, chỉ thế thôi.

Quả thật, sau khi chiếu lệnh ban bố, nước ngoại tộc bắt đầu nội đấu, các lộ hưng binh thảo phạt nghịch tặc, các nước ngoại tộc la hét muốn tạo phản này, chưa hô được vài ngày đã bị diệt.

Có một số nước ngoại tộc càng thảm hơn, có hoàng tử đại nghĩa diệt thân, còn lại hoàng tử cũng gia nhập nội đấu, ngoại tộc bên cạnh vừa nhìn, có cơ hội thừa cơ, lại bắt đầu hưng binh.

Tình trạng này kéo dài bảy ngày, cuối cùng bị Đại Ngụy kêu dừng lại.

Đại Ngụy không cần bọn họ tiêu hao nội bộ quá mức, cũng không phải sợ bọn họ không có năng lực tự bảo vệ mình, mà là chiến tranh chịu hy sinh nhiều nhất chính là dân chúng.

Mà những dân chúng này là căn cơ quật khởi tương lai của Đại Ngụy, cho dù là dân chúng ngoại tộc.

Đại Ngụy kêu ngừng, nước ngoại tộc cũng nhao nhao dừng tay, hiện tại đối với ngoại tộc mà nói, Đại Ngụy chính là phụ thân, kêu bọn họ làm gì, bọn họ liền làm cái đó.

Mà trải qua chuyến này, tất cả các nước ngoại tộc đã hoàn toàn ngoan ngoãn, không ngoan thì thật sự sẽ biến mất.

Điều duy nhất đáng để nói đến là một nơi, Ti Long quốc.

Ti Long vương tự sát, ông ta đã đi đến mức này, cho dù có chạy đến bất kỳ đâu cũng không có ích, có điều từ trên xuống dưới Ti Long quốc đều biết, chuyện này chủ yếu là do bọn họ cầm đầu, quốc quân chết thôi vẫn chưa đủ, văn võ bách quan chết cũng không đủ, ý nghĩ của Đại Ngụy rất đơn giản.

Ti Long nhất tộc từ trên xuống dưới toàn bộ phải chết, ngoại trừ dân chúng ra, cửu tộc dính líu đến hoàng thất, đây là kết cục của Ti Long quốc.

Cho nên hoàng thất nhất mạch Ti Long tộc, chạy trốn đến nơi của Man tộc, theo lời tình báo nói, Man tộc cũng đang do dự có nên tiếp nhận hay không, nhưng cuối cùng không biết nguyên nhân gì, Man tộc lựa chọn tiếp nhận.

Dù sao cũng chỉ là một ít quý tộc hoàng thất của Ti Long quốc, người cầm đầu cũng đã tự sát rồi, nhưng mặc dù như thế, Đại Ngụy cũng cảnh cáo Man tộc một phen, đồng thời để cho các quốc gia chung quanh chiếm lĩnh Ti Long quốc, cùng nhau từng bước xâm chiếm Ti Long quốc.

Đại Ngụy cũng nhận được lợi ích tương ứng.

Thời điểm mấu chốt này, không cần khởi hưng chinh chiến với Man tộc nữa, Đại Ngụy đã chiếm được tất cả mọi thứ, cũng không sợ hoàng thất Ti Long quốc có thể làm gì.

Hiện tại việc Đại Ngụy muốn làm, chính là triệt để chấm dứt trận chiến tranh này, sau đó bắt đầu trở về phát triển quốc gia,

không thể nào bởi vì một Ti Long quốc mà chậm trễ tiến độ được.

[Năm đầu Võ Xương, ngày 25 tháng 11]

Vương triều Đại Ngụy và vương triều Đột Tà hòa đàm chấm dứt, hai đại vương triều cùng đạt được hiệp thương, vương triều Đột Tà bởi vì bị ngoại tộc lừa gạt, sinh ra hiểu lầm, nguyện viện trợ Đại Ngụy một tỷ lượng bạc, phạt các nước phụ thuộc.

[Năm đầu Võ Xương, ngày 27 tháng 11]

Các nước phụ thuộc trong lãnh thổ Đại Ngụy đã ký hiệp ước bình loạn tại kinh đô Đại Ngụy.

Đến lúc này, đại chiến chấm dứt.

[Năm đầu Võ Xương, ngày 15 tháng 12]

Bệ hạ có chỉ, trận chiến bình loạn này, thành công đều nhờ bá quan triều đình đồng tâm hiệp lực, cũng bởi vì dân chúng Đại Ngụy căm hận cừu địch, cùng bình loạn.

Giám Quốc Thiếu Khanh Hứa Thanh Tiêu, ngăn được cơn sóng dữ, dẫn dắt các tướng lĩnh lập nhiều kỳ công, một ngày bình loạn phiên quốc, ba ngày bình loạn Đường quốc, nửa tháng chỉ chiến, ghi thủ công.

Cho nên, sắc phong Giám Quốc Thiếu Khanh Đại Ngụy Hứa Thủ Nhân làm vương hầu Đại Ngụy, phong hào Bình Loạn, thế tập võng thế, hưởng bổng lộc năm mươi vạn thạch, ngày 30 tháng 12, sắc phong tại quốc đô.

Lễ bộ thiết kế riêng, các loại trang phục, nghi trượng, đặc biệt ban cho Hứa Thủ Nhân bảy con bạch mã, ban cho một tòa Hầu phủ, cũng mở rộng học đường.

Tôn trọng Thủ Nhân Tâm học thành học tập chính thống Đại Ngụy, đưa vào khảo sát khoa cử Đại Ngụy.

Khâm thử!

Năm đầu Võ Xương, ngày 30 tháng 11.

Theo thánh chỉ truyền ra, cuối tháng 11, Đại Ngụy trào dâng đợt sóng to gió lớn.

Hứa Thanh Tiêu phong hầu, đây cũng không phải là chuyện chấn động lòng người, dù sao trận chiến này, Hứa Thanh Tiêu tuy rằng không đến mức khoa trương cứu Đại Ngụy thoát khỏi biển lửa.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu tạo nên quốc uy Đại Ngụy, đây là chuyện từ cổ chí kim bất luận đế vương hoặc thần tử nào cũng muốn làm được.

Cho nên phong hầu, đối với quyền quý của dân chúng Đại Ngụy mà nói, đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng điều làm cho dân chúng cùng các quyền quý chấn động chính là hai điểm.

Thế tập võng thế, tôn tâm học.

Hai điểm này mới là điểm thật sự kinh khủng.

Thế tập võng thế đại biểu cho tước vị của Hứa Thanh Tiêu, có thể kế thừa đời đời kiếp kiếp vô hạn, hiện nay cho dù là chín vị quốc công cũng chỉ có ba vị là thế tập võng thế.

Hứa Thanh Tiêu tuổi trẻ như vậy, trở thành Bình Loạn hầu không nói, hơn nữa trực tiếp là hầu vị thế tập võng thế.

Tương lai quyền quý Đại Ngụy quyền nhất định có tên Hứa gia.

Tước vị đời đời không phế bỏ không thay thế, chỉ cần Đại Ngụy bất diệt, tước vị này vẫn kế thừa.

Nhưng nếu so sánh với điểm thứ hai, thì điều này không đáng là gì.

Đại Ngụy tôn Tâm học, đưa vào trong khảo hạch khoa cử, đây là khái niệm gì? Chính là nói, sau này thiên hạ đọc sách, muốn làm quan, nhất định phải đọc sách Tâm học.

Không đọc đúng không? Nếu không đọc ngộ nhỡ bài thi ra đề Tâm học, ngươi cái gì cũng không biết vậy thì ngươi có thể về nhà rồi.

Không phục phải không? Không phục cũng được luôn, chờ khi nào Đại Ngụy lại gặp phải nguy hiểm, ngươi cũng đến chỉ huy đi.

Đương nhiên lúc đó, ngươi cũng nhất định phải hoàn thành mấy thành tựu.

[Văn võ thống nhất]

[Đế vương tín nhiệm]

[Dân ý như rồng]

[Lập ngôn vì dân]

[Trứ thư đại nho]

Phàm là thiếu một điều kiện cũng không được, không đạt được tất cả các điều kiện trên, không thể kích hoạt phó bản.

Chương 827: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (3)

Hành vi này của Nữ đế, dường như là đẩy Hứa Thanh Tiêu lên một tầm cao mới, không chỉ là củng cố địa vị cho Hứa Thanh Tiêu ở vị trí hầu tước.

Chủ yếu hơn chính là, Nữ đế đã xếp xong vị trí rồi, đứng trước Văn cung và Hứa Thanh Tiêu, Nữ đế đã chọn Hứa Thanh Tiêu.

Đây là một đả kích rất lớn đối với Văn cung.

Người đọc sách trên dưới đọc sách để làm gì? Chính nghĩa trong tâm? Thiên hạ thương sanh? Bất kể là vì cái gì, có bao nhiêu người không muốn làm quan? Mặc dù là không muốn làm quan, muốn mưu phúc cho thiên hạ thương sinh đúng không?

Vậy ngươi cũng phải làm quan, làm chức nào mưu chức đó, ngươi không làm được quan, ngươi làm sao mưu phúc cho dân chúng thiên hạ?

Nhưng một trong những yêu cầu làm quan, nhất định phải dốc lòng học tập Tâm học, có thể nói chỉ riêng điểm này, không quá nửa năm, Hứa Thanh Tiêu tất có thể bước vào cảnh giới Thiên địa đại nho.

Phong Thánh cũng gần trong gang tấc.

Đây là nguyên nhân khiến Đại Ngụy khiếp sợ.

Nếu như nói lần này, Đại Ngụy thắng lớn nhất, như vậy Hứa Thanh Tiêu là người thắng thứ hai.

Phong hầu bái tướng, Tâm học chính thống.

Chuyện này… quả nhiên là lợi ích vô cùng.

Mọi người chấn động, miệng truyền miệng, những người đọc sách Đại Ngụy càng là người đầu tiên thu thập danh ngôn danh tác của Hứa Thanh Tiêu.

Học đường Thủ Nhân thiếu chút nữa bị chen lấn đến hư cửa, đều là vì đến nhập học.

Nhưng hết thảy tất cả cũng không có chút liên quan nào với Hứa Thanh Tiêu.

Thời gian kéo dài đến gần một tháng.

Hứa Thanh Tiêu đều đang nghiên cứu năm phương châm, sách luận viết đầy mấy trăm tờ.

Xác định mục tiêu, mục tiêu phát triển và đạt được mục tiêu.

Chủ đề của sách lược chính là thứ này.

Vẻn vẹn chỉ là bản thảo đầu tiên, Hứa Thanh Tiêu đến bây giờ vẫn chưa viết xong, bởi vì điều muốn viết thật sự quá nhiều.

Mãi đến khi trôi qua thêm mười ngày nữa, năm đầu Võ Xương, ngày 25 tháng 12.

Còn năm ngày nữa là đến đại điển sắc phong Hứa Thanh Tiêu.

Trong khoảng thời gian này, Đại Ngụy vô cùng yên tĩnh, chiến tranh của các nước phụ thuộc đã kết thúc hơn một tháng, toàn bộ Đại Ngụy trong khoảng thời gian này chuyện bận rộn nhất chính là thanh lý lợi nhuận.

Các loại chiến lợi phẩm lấy từ các nước phụ thuộc, cùng với các loại chỗ tốt, bao gồm cả đất núi ruộng nương, cùng với một số tài nguyên trọng yếu, những thứ này đều cần phải nghiêm túc thanh lý, đưa vào trong quốc khố Đại Ngụy.

Mà cũng chính vào ngày hôm đó.

Giờ mão.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng buông bút xuống.

Phù!

Thở hắt ra một hơi dài, mấy tháng nay, ngoại trừ ăn cơm ngủ nghỉ ra, Hứa Thanh Tiêu đều toàn tâm toàn ý viết năm phương châm tương lai của Đại Ngụy.

Mà trước mắt, cũng triệt để xác định năm phương châm này.

Rất nhanh sau đó, chỉnh lý toàn bộ sách luận dự thảo một phần, Hứa Thanh Tiêu mang theo một xấp bản thảo thật dày, đi ra khỏi học đường.

Đã là giờ Mão, trời vẫn còn lờ mờ, mùa đông sắp đến, gió lạnh thấu xương, cuốn bay một ít lá rụng.

Thân là võ giả thất phẩm, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không sợ rét lạnh.

Hắn vẫn mặc một thân áo trắng, đi về phía hoàng cung Đại Ngụy.

Kế hoạch đã viết xong, chỉ là muốn thương lượng cùng với bệ hạ những việc này có thể sớm ngày thực hiện, tốt nhất là sớm một ngày thực hiện.

Người lười một ngày thì chẳng qua thiếu đi một ít ngân lượng.

Nhưng đối với một quốc gia mà nói, bất cứ điều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến vô số người dân.

Đi bộ trên những con phố quen thuộc.

Tất cả mọi thứ có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Ngoại trừ một số ít người đã thức dậy chăm đèn, đa số dân chúng còn đang say giấc.

Sắc trời tối tăm, gió lạnh thấu xương.

Cung đình Đại Ngụy đã thắp địa long rồi, mà bên ngoài cung đình, cũng có một con đường địa long, xua lạnh sưởi ấm cho văn thần đại nho.

(Địa long: hệ thống sưởi ngầm dưới đất)

Tướng sĩ hai bên cầm đuốc, chiếu sáng con đường.

Mà theo sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, tướng sĩ hai bên nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc, nhao nhao hướng về Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Xin bái kiến Hứa Hầu gia.”

Bọn họ mở miệng, là xuất phát từ trái tim mà gọi, bình thường mà nói những quân phòng bị này không cần hành lễ, làm tốt công việc của mình là được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hiện giờ không chỉ đơn giản là hầu tước, sau cuộc chiến với các nước phụ thuộc, uy vọng của Hứa Thanh Tiêu trong quân được tăng lên rất lớn.

Những tướng sĩ này, đều biết Hứa Thanh Tiêu thiết huyết thủ đoạn, công thành lược địa, sát hàng đồ thành, nhân bất nhân đạo bọn họ không biết, điều bọn họ biết chính là Hứa Thanh Tiêu tôn trọng tướng sĩ, tán thành tướng sĩ.

Đối với những người đọc sách không có cốt khí không có dũng khí mà nói, bọn họ càng thích loại người như Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, các quân phòng bị nhao nhao mở miệng, bái lạy với Hứa Thanh Tiêu, đây là sự tôn trọng xuất phát từ nội tâm.

“Chư vị tướng sĩ khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, gật đầu với quân phòng bị hai bên, sau đó bước nhanh ra ngoài cung đình.

Mà lúc này.

Văn võ bách quan tới cũng chưa nhiều lắm, lục bộ thượng thư cùng mấy vị quốc công đến sớm nhất.

Vốn dĩ đang nói chuyện phiếm gì đó, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu, trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt mọi người toàn bộ rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, ngươi sao lại tới đây?”

“Chậc chậc, hiếm thấy mà, hiếm thấy mà.”

“Thủ Nhân hôm nay sao lại tới đây?”

“Ha ha ha ha, Thủ Nhân, lão phu vừa rồi còn nhắc tới, không ngờ được ngươi lại tới, Thủ Nhân, hôm nay ngươi tới làm gì thế?”

Khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, mọi người nhao nhao lên tiếng, An Quốc Công lại càng cười sảng khoái, mà nhóm lục bộ thượng thư cũng tràn ngập tò mò.

Ánh mắt Trần Chính Nho càng tò mò, dừng trên giấy Tuyên Thành trong tay Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, mấy tháng nay ngươi đang làm cái gì?”

Trần Chính Nho mở miệng hỏi.

Lời này vừa nói, ánh mắt mọi người lần lượt rơi vào trong tay Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, khoan nói, để lão phu đoán một chút, là kế hoạch kiếm tiền mới sao?”

Cố Ngôn mở miệng theo, nhìn một xấp giấy Tuyên Thành thật dày, không khỏi có vẻ vô cùng kích động.

“Cố thượng thư, trong mắt ngươi đều là tiền hay sao vậy, ngươi không thể nói cái gì khác sao? Thủ Nhân, lão phu cũng đoán, đây hẳn là công khí mới đúng không?”

“Dùng nhiều giấy Tuyên Thành như vậy, khẳng định không phải là thứ đơn giản, hẳn là loại bản vẽ, đúng không?”

Công bộ thượng thư Lý Ngạn Long mở miệng, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ chờ mong.

Chương 828: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (4)

“Các ngươi đều nghĩ sai rồi, theo lão phu thấy, đây hẳn là Bắc Phạt sách, đúng không? Thủ Nhân. ”

An Quốc công cũng mở miệng.

Mọi người đối với giấy Tuyên Thành trong tay Hứa Thanh Tiêu, thật sự là tràn ngập chờ mong, vô cùng tò mò.

Nghe mọi người nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu cười khổ một tiếng nói.

“Hạ quan không biết trả lời thế nào, thứ này, nói chuẩn xác hơn thì là kế hoạch phát triển tương lai của Đại Ngụy đó.”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ nói.

Lập tức, lục bộ thượng thư cùng hai vị quốc công cùng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Sự phát triển trong tương lai của Đại Ngụy?”

Trần Chính Nho là người muốn xem trước tiên, chỉ là bị Cố Ngôn cướp trước một bước, nhưng An Quốc công nhanh tay lẹ mắt, ngăn cản hai người.

“Hai vị thượng thư, hôm nay Thủ Nhân mang tới là muốn trình cho bệ hạ, đợi đến khi thượng triều, đó là thứ gì cũng sẽ biết hết thôi, hiện tại cần chi tranh giành chứ.”

“Ngộ nhỡ làm hỏng rồi, hoặc là làm rách, sau khi thượng triều còn cần sửa lại một lần nữa, như thế có phiền lắm không.”

An Quốc Công nói thẳng, có chút tức giận.

Hai vị thượng thư không cảm thấy gì, ngược lại Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí mở miệng.

“Thủ Nhân, ngươi quả nhiên là trân bảo của Đại Ngụy chúng ta mà, mấy ngày nay ngày nào bọn ta cũng đều đang thương nghị chuyện Đại Ngụy phát triển.”

“Chắc là ngươi chưa biết rõ đâu nhỉ.”

“Chiến loạn nước phụ thuộc, quốc khố Đại Ngụy tăng lên ba trăm vạn lượng bạch ngân, trong đó chiến đao, chiến giáp, chiến mã, các loại lợi ích nhiều vô số kể, tạm tính một chút cũng đã lên đến gần ngàn vạn vạn lượng bạc rồi.”

“Lần này Đại Ngụy chúng ta thật sự kiếm được số tiền lớn rồi, Cố Ngôn tên quỷ keo kiệt này, sống chết không lấy bạc ra, theo lý mà nói quốc khố Đại Ngụy có bạc, nên cải thiện quốc thể chứ?”

“Kêu y phát chút bạc làm tiền thưởng, sống chết không chịu, ba trăm vạn vạn lượng bạc, đừng nói một vạn vạn lượng bạc, cho dù là một ngàn vạn lượng bạc, y sống chết không lấy ra.”

“Đừng chỉ nói Đại Ngụy muốn phát triển, Đại Ngụy muốn phát triển, nhưng hỏi y xem phương pháp phát triển như thế nào, lại nói không nên lời, Thủ Nhân, ngươi nói câu công bằng xem, Cố thượng thư có phải có vấn đề hay không?”

Vương Tân Chí mở miệng, ông có chút tức giận.

Từ sau khi thanh lý chiến lợi phẩm xong, toàn bộ Đại Ngụy đều rất vui vẻ, văn võ bách quan cũng cực kỳ vui vẻ, Đại Ngụy có tiền, mặc kệ đối với ai mà nói đều là một chuyện tốt.

Mà Lục Bộ vốn tưởng rằng cuối cùng cũng có thể được sống vài ngày yên ổn, lại không ngờ, Cố Ngôn vẫn làm theo ý mình như trước, mặc kệ ai tìm y lấy bạc, y cũng đều sống chết không lấy ra.

Trước kia không có tiền, mọi người còn có thể hiểu được, hiện tại có tiền, mọi người phát hiện Cố Ngôn lão vương bát đản này thật sự rất keo kiệt.

Lại bộ, Hình bộ, Công bộ, Binh bộ không nói, dù sao cũng phải cho Lễ bộ chút bạc chứ? Hứa Thanh Tiêu sắc phong đại điện, các Hầu gia cộng thêm quốc công, cùng với sau khi Đại Ngụy chiến thắng, ngươi dù sao cũng phải làm chút chuyện chứ?

Ông cũng đã thương lượng với Nữ đế, tu sửa hoàng cung một chút cũng là quá đáng sao? Hiện tại quốc uy đều đã có rồi, nếu

ngươi không tu sửa hoàng cung, đợi vài năm nữa, người ta đến Đại Ngụy, phát hiện chỉ có thế thôi?

Đây không thấy mất thể diện hay sao?

Vương Tân Chí vừa nói ra, chúng quan nhao nhao gật đầu, cho dù là Trần Chính Nho cũng không thể không gật đầu.

Lời này nói không sai, Cố Ngôn quá keo kiệt rồi.

Keo tới mức một sợi lông cũng không đụng vào được, không có tiền không cho, có tiền càng không cho, để cho loại người này nắm giữ của cải, tốt thì tốt, nhưng có phần làm người ta tức chết mà.

Nhưng vừa nói ra lời này, Cố Ngôn nhịn không được mở miệng.

“Hừ, không làm không biết củi gạo dầu muối đắt tiền, đừng nhìn quốc khố có nhiều bạc như vậy, thật sự nếu tính ra, chịu được mấy năm trời?”

“Lần đại chiến này, lương hưu quân sự có muốn cho hay không? Thưởng cho tam quân có phải là tiền không? Đại Ngụy còn cần phát triển, làm sao có nhiều tiền như vậy cho các ngươi giày vò. ”

“Thủ nhân, lão phu phải giữ thật kỹ số tiền này, chính là để cho ngươi sắp xếp, lão phu không có bản lĩnh gì khác, kiếm không được tiền, nhưng có thể giữ lại tiền cho ngươi.”

Cố Ngôn không quan tâm mọi người nói thế nào.

Dù sao thứ bạc này, y nhất định phải giữ lại, không phải y sợ nghèo, mà là lo sợ cho Đại Ngụy vất vả lắm mới có bạc, như vậy càng nên quý trọng, phải hiểu khổ trước sướng sau.

Nhìn chúng thượng thư ầm ĩ, Hứa Thanh Tiêu vội vàng hòa giải.

“Chư công, chớ cãi nhau.”

“Hạ quan mấy ngày nay, kỳ thật cũng đang suy nghĩ việc này, chờ sau khi thượng triều, chúng ta lại từ từ thương nghị, như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu ra mặt hòa giải, bách quan cũng không nói gì nữa, thể diện của ai cũng có thể mất, nhưng thể diện của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ nhất định phải giữ cho rồi.

Bạc này dù sao cũng là Hứa Thanh Tiêu kiếm được.

"Được, lão phu tôn trọng Thủ Nhân ."

"Thủ Nhân, nếu người khác nói lời này, lão phu không để ý, ngươi nói lời này, lão phu nhận."

Mọi người mở miệng, coi như là đáp ứng.

Và như thế.

Trôi qua khoảng hai khắc đồng hồ, văn võ bách quan sớm đã đến đông đủ.

Mà vào lúc này, theo giọng nói của thái giám vang lên, sau khi tuyên bách quan vào điện.

Hứa Thanh Tiêu đi theo bách quan vào cùng.

Hắn vẫn đứng bên cạnh Hộ bộ thượng thư như trước, trước mắt đánh giặc đã xong rồi, chức vị Giám Quốc Thiếu Khanh tuy rằng không bị tước bỏ, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không cầm lông gà làm lệnh tiễn.

Vẫn là Hộ bộ Thị lang như trước, về phần hầu vị, còn chưa hoàn thành sắc phong, mọi người gọi một tiếng Hầu gia, kỳ thật cũng là quá khách khí rồi, chờ sắc phong kết thúc, sau này lên triều sẽ đi bên trái.

Lúc đi về phía đại điện, Cố Ngôn đè nén thanh âm, kéo Hứa Thanh Tiêu nói.

"Thủ Nhân, lão phu nói cho ngươi biết."

"Lần này quốc khố không phải ba trăm, chuẩn xác một chút mà nói, là bốn trăm hai, có điều một phần trong đó đều là vật trân bảo, cần bán từ từ."

"Hơn nữa lão phu đã kêu Hộ bộ tính toán kỹ, dựa theo thu nhập quốc khố của các nước phụ thuộc, mỗi năm có thể mang đến cho Đại Ngụy sáu vạn lượng bạc, tính cả bản thân Đại Ngụy một vạn lượng thu nhập, hơn nữa còn những thu nhập

linh tinh khác, Đại Ngụy hiện tại mỗi năm cố định thu nhập tám trăm triệu lượng.”

“Nếu như công trình guồng nước có thể mang đến tin tức tốt, thu nhập hàng năm của Quốc khố Đại Ngụy có thể đạt tới một tỷ lượng bạc, vị trí Hộ bộ thượng thư này, lão phu cũng định sẽ cáo lão hồi hương, cho ngươi lên làm.”

Cố Ngôn mở miệng, chỉ nói sự thật với Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên những con số này, Nữ đế cũng đã biết.

Chương 829: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (5)

Bốn trăm hai?

Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi líu lưỡi, trước khi đánh giặc, quốc khố Đại Ngụy có khoảng một trăm vạn vạn lượng, mà cái này vẫn là bán chức quan mà lấy được, sau khi đánh xong, trực tiếp tăng gấp bốn lần.

Bốn trăm vạn vạn lượng đó.

Điều này thật đúng là có chút khoa trương, ít nhất đủ để Đại Ngụy tùy tiện tiêu xài hai mươi năm, đương nhiên trong đó không thể đầu tư vào một số chuyện lớn, ví dụ như chín năm giáo dục bắt buộc, thật sự đập chín năm giáo dục bắt buộc, bốn trăm vạn vạn lượng là đủ, nhưng chịu không nổi hai mươi năm tiêu xài.

Có điều nghe thấy Cố Ngôn muốn thoái vị, Hứa Thanh Tiêu vội vàng mở miệng nói.

“Cố thượng thư, ngài hiện tại đang gừng càng già càng cay, nói cái gì cáo lão hồi hương, vị trí này ngài tiếp tục ngồi đi, ta không làm đâu, ta thà rằng làm Hầu gia nhàn tản, cũng không làm Hộ bộ thượng thư.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn cũng không giả bộ, làm Hộ bộ thượng thư, chẳng phải mỗi ngày đều phải đến tảo triều sao?

Làm một Hầu gia nhàn tản không tốt hơn sao?

Nghe nói như vậy, Cố Ngôn hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh thôi ông gật gật đầu nói: “Lão phu hiểu rồi, ngươi ghét bỏ Hộ bộ thượng thư thấp kém, cũng đúng, với tài năng của ngươi, làm hộ bộ thượng thư quả thật không được lắm. ”

“Được, sau khi hạ triều, lão phu đi tìm mấy vị thượng thư khác nói chuyện một chút, cũng nói với Trần thượng thư một chút, để ông ta thoái vị nhường cho ngươi, nếu ông ta không muốn, mấy người chúng ta sẽ buộc tội ông ta.”

“Ngươi yên tâm, Thủ Nhân, mọi chuyện cứ giao cho lão phu.”

Cố Ngôn nói như thế, lầm tưởng Hứa Thanh Tiêu không xem trọng chức Hộ bộ thượng thư.

Nhưng lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu càng sửng sốt.

Thừa tướng Đại Ngụy?

Hắn càng không muốn vị trí này.

Chỉ là vừa định giải thích vài câu, một tràng tiếng nói vang lên.

“Bách quan vào điện.”

Theo âm thanh này vang lên, tất cả mọi người đều trật tự lại, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi trước rồi nói sau, chờ đi ra rồi giải thích.

Sau đó.

Mọi người bước vào trong điện.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Theo tiếng mở đầu quen thuộc vang lên.

Bá quan bái một cái về phía Nữ đế trên long ỷ.

Mà vào lúc này, trên long ỷ, ánh mắt Nữ đế không khỏi rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Quả thật, Nữ đế cũng không ngờ được, Hứa Thanh Tiêu hôm nay lại đến thượng triều.

Có điều, ánh mắt Nữ đế trong nháy mắt thu hồi, thay vào đó chính là bình tĩnh.

Triều hội bắt đầu.

Giống như mỗi ngày, các quan chức bắt đầu thảo luận về các vấn đề quốc gia.

Hứa Thanh Tiêu thì chuẩn bị câu từ.

Không biết vì sao, triều hội hôm nay, nửa canh giờ đã nói xong hết chuyện đại sự quốc gia, nhanh hơn lúc trước một chút.

Có lẽ là bởi vì đồ vật trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Bách quan đều rất chờ mong, Hứa Thanh Tiêu một tháng nay rốt cuộc đang lăn lộn làm những gì.

Có điều nửa canh giờ triều hội này, nội dung đại khái đều là vây quanh ba chuyện này.

Tiền xài như thế nào!

Đất nước phát triển như thế nào!

Chúng ta nên làm gì tiếp theo!

Đại khái chính là ba ý này.

Quốc gia đại sự nói xong, mọi người an tĩnh lại, không ít ánh mắt cũng nhao nhao rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Cũng vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu không có kéo dài thời gian nữa, mà là đi ra, bái với Nữ đế.

"Bệ hạ, thần, Hứa Thanh Tiêu, hiến kế."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trình bản thảo trong tay ra.

"Ồ? Hứa Ái Khanh, hiến kế sách gì? "

Nữ đế có chút tò mò, đồng thời cho Triệu Uyển Nhi một ánh mắt, người kia đi xuống trước mặt Hứa Thanh Tiêu, tiếp nhận sách luận giao cho Nữ đế.

"Hồi bệ hạ, sách lược Đại Ngụy thống nhất Trung Châu."

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Chỉ là vừa nói lời này, văn võ cả triều sửng sốt.

Ngay cả Nữ đế cũng sửng sốt.

Nhóc con khá lắm, biết Hứa Thanh Tiêu không phải hạng người nhàn rỗi, cũng biết Hứa Thanh Tiêu mâm mê mấy tháng nay chắc chắn là thứ tốt.

Nhưng mở miệng ra chính là sách lược thống nhất Trung Châu?

Có cần dũng mãnh như vậy không?

Nhưng càng làm cho mọi người chấn động không thôi chính là, sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra lời này, không ai nghi ngờ,

cũng không có ai có một tia cười nhạo, thay vào đó là tò mò, là kích động khó hiểu.

Khoảnh khắc này.

Nữ đế tiếp nhận sách luận, chỉ liếc mắt một cái, trong mắt xinh đẹp của Nữ đế liền lóe ra sự rung động, sau đó đại điện an tĩnh không tiếng động.

Nữ đế đọc với tốc độ cực nhanh, nhưng mỗi một chữ, nàng đều nghiêm túc đọc hết.

Sau khi đọc xong toàn bộ sách luận, giọng nói của Nữ đế vang lên.

"Được."

"Sách lược này, coi như là quốc sách."

Giọng nói của Nữ đế vang vọng khắp đại điện.

Điều này càng khiến mọi người tò mò.

Vị Nữ đế này, chưa từng như vậy, rốt cuộc là sách lược gì mà làm cho Nữ đế Đại Ngụy coi trọng như vậy?

Bọn họ càng thêm tò mò, nếu không phải thân phận đối phương cao quý, bọn họ hận không thể chạy tới giành lấy xem.

Cảm nhận được sự tò mò của bách quan, Nữ đế cũng không nhiều lời, nàng ném phần sách luận này ra, trong phút chốc sách luận bay trên không trung.

Để bách quan xem.

[Đại Ngụy Vương Triều Cường Thịnh sách]

Một, phát triển mạnh mẽ lực lượng Binh bộ

Hai, phát triển mạnh mẽ sản xuất nông nghiệp

Ba, thúc đẩy mạnh mẽ thương mại thương nhân

bón, nâng cao đáng kể dân ý quốc gia

Năm, mạnh mẽ lựa chọn nhân tài xuất chúng

Đây là nội dung trang đầu tiên, nội dung sau đó, cực kỳ tỉ mỉ, bách quan xem đến mức như si như dại, thậm chí đến phía sau, trong ánh mắt bách quan tràn ngập kích động cùng hưng phấn.

Đúng vậy.

Đây chính là phương châm sách luận mà Hứa Thanh Tiêu đã viết trong tháng này.

Trọng điểm là phát triển lực lượng Binh bộ, mà điểm phát triển lực lượng binh bộ này, bỏ qua cơ sở chinh binh, luyện binh, trọng điểm ở 'khí'.

Trận đại chiến này, Hứa Thanh Tiêu ý thức được, cỗ máy chiến tranh nhất định phải sớm lấy ra, tướng sĩ Đại Ngụy tuy rằng dũng mãnh, nhưng đối mặt với trận chiến thủ thành, trả giá quá lớn.

Nếu như không phải dùng kế, trận chiến này tuyệt đối không chỉ hy sinh hơn hai mươi vạn người, có thể là hơn trăm vạn người.

Hơn nữa, đây là đánh nước phụ thuốc, không phải bắc phạt, cũng không phải đánh với Vương triều Đột Tà hoặc Vương triều Sơ Nguyên.

Dựa vào số lượng để làm gì? Vai trò của máy móc chiến tranh luôn vượt qua số lượng.

Một khẩu pháo, mãi luôn thắng ba ngàn tử sĩ.

Cho nên lực lượng Binh bộ, Hứa Thanh Tiêu chủ yếu chú trọng ở khí, cho nên Công bộ thượng thư cực kỳ kích động.

Chương 830: Quốc Sách Thống Nhất Trung Châu! Đại Ngụy Quốc Sách Hiển! (6)

Sản xuất nông nghiệp, Hứa Thanh Tiêu đặt trọng điểm vào 'hạt giống', Đại Ngụy cần hạt giống mới, mà những hạt giống này, chính là cần Đại Ngụy dốc toàn lực đi tìm, có vượt biển cũng phải tìm cho ra, đương nhiên sản xuất cơ bản trong nước cũng không thể đình trệ, triều đình phân bổ, mua hạt giống mua trâu, miễn phí cho dân chúng Đại Ngụy sử dụng, hơn nữa còn cần mời chào các loại nhân tài, nghiên cứu và bồi dưỡng.

Sản xuất nông nghiệp, Hứa Thanh Tiêu trọng điểm phân định ở trên 'hạt giống', Đại Ngụy cần hạt giống mới, mà những hạt giống này, chính là cần Đại Ngụy dốc toàn lực đi tìm, vượt biển đều phải tìm ra, đương nhiên sản xuất cơ bản trong nước cũng không thể đình trệ, triều đình phân bổ, mua hạt giống mua trâu, miễn phí cho dân chúng Đại Ngụy sử dụng, hơn nữa còn cần mời chào các loại nhân tài, nghiên cứu và bồi dưỡng.

Thương nhân thương mại vấn đề này cũng cực kỳ trọng yếu, tương lai chiến tranh, tuyệt đối không phải là kiếm phong, mà là chiến tranh kinh tế, dùng kinh tế phong tỏa huyết mạch của đối phương, đánh hay không đánh giặc là một chuyện, mảng kinh tế thương chỗ tốt vô hạn, đối mặt với quốc gia cường đại, muốn không chiến mà thắng, kinh tế chiến hiệu quả tốt nhất.

Về phần đề cao dư luận, điểm này cần lục bộ Đại Ngụy nỗ lực chung, ý tứ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, tăng thêm nhân thủ, Hình bộ cùng Lại bộ là mấu chốt nhất, Hình bộ dùng để ổn định vấn đề trị an quốc gia, để dân chúng có thể an tâm canh tác sinh hoạt.

Đả kích tất cả phần tử bất hợp pháp, hạng người tiêu tiểu, nghiêm trị không cho vay, nhổ tận gốc, trả lại cho Đại Ngụy một công đạo chính nghĩa, mà Lại bộ thì lấy dân làm gốc, giải quyết các loại nhu cầu căn bản của dân chúng, dân chúng gặp chuyện, bất luận một chuyện gì, đều phải giúp dân chúng làm tốt.

Về phần cuối cùng mạnh mẽ tuyển chọn nhân tài ưu tú.

Tuyển chọn nhân tài này, không phải khoa cử tuyển chọn, mà là đủ loại nhân tài khác nhau, chỉ cần có tài hoa, bất kể là cái gì cũng được.

Ví dụ như nhân tài trong nông nghiệp, nhân tài về công cụ, nhân tài tình báo, nhân tài kinh tế, những thứ này cần phải được tuyển chọn từ dân gian.

Phân phát bổng lộc, cho chức vụ quan chức.

Phá vỡ những thành phần giai cấp tư tưởng phong kiến.

Cứ như vậy, Đại Ngụy mới có thể trăm hoa đua nở, mới có thể thực sự cường thịnh, bằng không chỉ có nhân tài về quân sự và tư tưởng, thì có ích lợi gì?

Sách lược dài tràng giang đại hải.

Văn võ bách quan xem đến mức chấn động không thôi.

Trôi qua khoảng chừng nửa canh giờ.

Mọi người xem nửa canh giờ, lúc này mới xem xong tất cả nội dung.

Đại điện yên tĩnh.

Rơi vào im lặng như tờ.

Bản quốc sách này của Hứa Thanh Tiêu, đây quả thực là nâng Đại Ngụy đi về phía cường thịnh.

Chỉ cần dựa theo kế hoạch này của Hứa Thanh Tiêu mà đi, đừng làm vớ vẩn, đừng làm sai, Đại Ngụy muốn không cường thịnh cũng khó.

Các bách quan khiếp sợ.

Thật sự cũng không biết nói gì.

Cuối cùng, Nữ đế mở miệng.

“Chúng ái khanh!”

“Trẫm, muốn đem sách này, định là quốc sách của Đại Ngụy.”

“Chư vị có ý kiến gì?”

Nữ đế mở miệng.

Đối mặt với năm phương hướng phát triển này, Nữ đế nào có xoi mói gì.

Trong tháng gần đây, văn võ bách quan đều đang tranh cãi, mà nội dung cãi vã kỳ thật nói cho cùng chỉ là một điểm.

Đều hy vọng có thể được tham dự, lục bộ cũng có, võ quan cũng có, tất cả mọi người đều muốn tham dự vào hàng ngũ phát triển.

Không ai muốn tụt lại phía sau.

Nhưng bạc nhiều như vậy, hơn nữa nhân lực cũng chỉ có bao nhiêu đó, làm sao có thể làm được ai cũng có phần?

Nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu đã làm được.

Bản quốc sách này của hắn, liên quan đến lục bộ!

Kế sách cường quốc, cần một lòng một đoàn kết, hơn nữa kế hoạch cực kỳ chi tiết rõ ràng.

Thân là Nữ đế Đại Ngụy, làm sao nàng không nhìn ra?

Thế cho nên nàng gần như không ngần ngại.

Muốn định sách này trở thành quốc sách Đại Ngụy.

Tất cả mọi chuyện mà tương lai Đại Ngụy làm đều xoay quanh quốc sách này làm.

Khoảnh khắc này.

Theo lời Nữ đế mở miệng hỏi.

Các bách quan cũng dần dần khôi phục lại tinh thần.

“Chúng thần!”

“Không có ý kiến.”

Bách quan mở miệng, bọn họ không có bất kỳ dị nghị nào.

Bởi vì bài sách luận này của Hứa Thanh Tiêu, không có một chút vấn đề.

Ai mà dám phản đối thì người đó về nhà luôn đi.

Sau đó.

Nữ đế nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa Ái Khanh!”

“Sách lược này, còn cần bổ sung chi tiết, làm phiền Hứa ái khanh.”

“Chức giám quốc thiếu khanh, ngươi tiếp tục đảm nhiệm.”

“Còn nữa, khoa cử sắp tới, do ngươi làm chủ khảo quan khoa cử Đại Ngụy lần này.”

“Tuyển chọn nhân tài cho Đại Ngụy.”

Nữ đế tiếp tục mở miệng.

Lại giao thêm một chuyện cho Hứa Thanh Tiêu.

Theo ý chỉ của Nữ đế vang lên, sắc mặt của chúng bách quan khẽ thay đổi, bọn họ đều biết, Nữ đế đang muốn dốc hết toàn lực nâng đỡ Hứa Thanh Tiêu mà.

Thông thường mà nói, loại chuyện khoa cử này đều là do Văn cung Đại Ngụy chủ trì, đồng thời do lục bộ phụ trợ.

Chưa từng ngờ tới , bây giờ lại để cho Hứa Thanh Tiêu làm chủ khảo quan.

Có điều suy nghĩ xa thêm, hôm nay Văn cung Đại Ngụy không có Nho thần thượng triều, chuẩn xác mà nói, mấy ngày nay Nho thần Văn cung Đại Ngụy đều không thượng triều.

Bởi vì Bồng Nho vẫn còn trong lao ngục.

Những nho thần này dùng phương thức không thượng triều để âm thầm phản kháng.

Mà không biết vì cái gì, trong khoảng thời gian này trên triều đình ngoại trừ cãi vã cần thiết ra, quan hệ văn võ lại tốt hơn không ít.

Điều này làm cho mọi người cảm thấy rất thoải mái.

Mà Nữ đế lấy chuyện Văn cung giao cho Hứa Thanh Tiêu làm, đây lại là một loại ủng hộ vô hình.

Tâm học chỉ sợ thật sự sắp thịnh hành ở Đại Ngụy, mà có Đại Ngụy toàn lực quảng bá, Tâm học nếu không trở thành xu

hướng cũng không được rồi.

“Thần, lĩnh chỉ.”

Hứa Thanh Tiêu tất nhiên đồng ý làm giám khảo khoa cử khóa đầu tiên thời Võ Xương, bất luận là từ ảnh hưởng cá nhân, hay là từ tuyển chọn nhân tài, đều có trợ giúp rất lớn đối với mình.

Chủ yếu hơn chính là, Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được, Nữ đế cố ý muốn chèn ép Văn cung Đại Ngụy.

Đây cũng là một điều tốt cho mình.

“Được rồi, Hứa ái khanh, sau khi bãi triều, đến tẩm cung của trẫm một chuyến.”

“Thương lượng một ít chuyện quan trọng.”

Nữ đế mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu đến tẩm cung của nàng một chuyến.

“Thần lĩnh chỉ.”

“Có điều bệ hạ, những bản thảo này, kính xin bệ hạ cất đi, tốt nhất là dùng quốc khí trấn áp, nếu không…”

“Thần sợ sẽ gây ra một ít dị tượng.”

Hứa Thanh Tiêu vốn không muốn nhắc nhở, nhưng nhìn mọi người hình như không có phản ứng gì, cho nên vẫn là nhắc nhở một câu.

Cũng không phải Hứa Thanh Tiêu khoe ngầm, mà là bản thảo này được hắn dùng văn khí trấn áp, nói một cách khác, nếu như không trấn áp, chỉ riêng thời điểm mình viết, đoán chừng dị tượng cũng đã phóng lên trời.

Chương 831: Bí Mật Động Trời! Văn cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (1)

Thiên văn chương này, so sánh với An Quốc sách mà nói thì nhỉnh hơn một chút, dù sao sách lược như An Quốc Sách kia, bất kỳ quốc gia nào cũng có thể thực hiện, chỉ cần điều kiện kinh tế tốt, năng lực sản xuất cơ bản cũng không tệ.

Mà Hứa Thanh Tiêu viết nhất thống Trung Châu sách luận, chủ yếu vẫn là nhằm vào vương triều Đại Ngụy, xoay quanh vương triều Đại Ngụy, chứ không phải vương triều Đột Tà hay vương triều Sơ Nguyên.

Tất nhiên sẽ được xem là tuyệt thế sách luận, nhưng cũng sẽ không vượt qua An quốc sách quá nhiều.

Hứa Thanh Tiêu lo lắng chính là dị tượng xuất hiện, dẫn đến người khác chú ý, dù sao Đại Ngụy bây giờ cần phải khiêm tốn một chút.

Vừa nói ra điều này xong, mọi người nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, có người muốn mở miệng nói gì đó, nhưng miệng mở ra lại không biết nên nói cái gì, giống như lời Hứa Thanh Tiêu nói không có vấn đề gì.

“Người đâu, đặt vào hộp ngọc trang trí tinh xảo, đưa vào tông miếu.”

“Bãi triều.”

Nữ đế mở miệng, cũng trực tiếp xoay người rời đi.

Đợi Nữ đế rời đi rồi, bách quan bãi triều, hô to Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Hứa Thanh Tiêu đi theo bá quan rời đi, chỉ là bá quan trở về, mà hắn thì phải chuẩn bị đi tới tẩm cung của Nữ đế.

Nhưng vì sao lại là tẩm cung chứ.

“Thủ Nhân, đợi sau khi đàm phán xong, tìm lão phu một chuyến, lão phu sẽ chờ ngươi, năm kế hoạch này của ngươi,

nhất định phải nói rõ ràng một chút, nội dung văn bản tuy rằng viết tỉ mỉ, nhưng rất nhiều thứ vẫn cảm giác không rõ ràng."

"Đợi lát nữa nhất định phải đến đó."

Vừa mới đi ra khỏi điện, giọng nói Trần Chính Nho liền vang lên, ông ta lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, nói như thế.

Những Thượng thư còn lại nhao nhao gật đầu.

Quả thực, sách luận này của Hứa Thanh Tiêu, viết cực kỳ đặc sắc, nhưng rất nhiều chi tiết lại không viết ra, hẳn là Hứa Thanh Tiêu cố ý làm, chỉ làm cho người ta cảm giác muốn làm cái gì, nhưng làm như thế nào, làm ra sao, căn bản không có viết.

Như vậy cũng rất tốt, ít nhất văn võ bách quan sẽ có vài người không hiểu vài ba vấn đề, biết phương hướng lớn không sao, chi tiết không hiểu cũng được, bằng không cái gì cũng lộ ra ngoài, Đại Ngụy còn muốn quật khởi hay không?

"Được, chư công chờ ta."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn vốn sau khi rời khỏi hoàng cung sẽ đi tìm mấy thượng thư này, dù sao kế sách hưng quốc Đại Ngụy cần lục bộ đồng tâm hiệp lực, bao gồm cả vấn đề phân phối ngân lượng, nhất định phải thương lượng cho tốt.

Sau khi để lại lời này, Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi.

Đi về phía tẩm cung của Nữ đế.

Khoảng hai khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đi tới ngoài tẩm cung của Nữ đế chờ.

Lý Hiền đứng một bên hầu hạ mình, trên mặt tràn đầy nét tươi cười, còn cố ý mang tới một cái lò sưởi sưởi ấm cho Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng Hứa Thanh Tiêu không sợ lạnh, nhưng phần tâm ý này rất đáng khen.

"Lý công công, gần đây thế nào rồi?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hỏi Lý Hiền.

Người kia đứng ở một bên, khom lưng, nịnh nọt vô cùng nhìn Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Nhờ phúc của Hứa hầu gia, gần đây vẫn tốt, sống rất tốt ạ.”

Lý Hiền nịnh nọt cười nói, lời này hắn cũng không phải nói dối, vốn ở trong cung, hắn bình thường không có gì lạ, về sau khi Ti Lễ Giám thành lập, hắn cũng không có được chức vị gì, thậm chí có đôi khi còn bị phạt một tý.

Nhưng khi địa vị của Hứa Thanh Tiêu càng ngày càng cao, danh vọng càng lúc càng lớn, trong cung cũng có người biết, Lý Hiền quen biết Hứa Thanh Tiêu, tự nhiên cũng có chút địa vị.

Đương nhiên vẻn vẹn chỉ là quen biết Hứa Thanh Tiêu, cũng không có ưu đãi đặc biệt lớn, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng chưa từng nói Lý Hiền là người của hắn, hai người cũng không có thường xuyên gặp mặt.

Nhiều nhất chỉ là một người có quen biết mà thôi, nhưng đối với người trong cung mà nói, quen biết Hứa Thanh Tiêu cũng có chút hữu dụng, ít nhất không cần bị phạt gì, thậm chí còn có thể lọt vào trong mắt đại nhân vật, thay bọn họ làm việc.

“Hiện tại là phẩm chức gì rồi?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, ở bên ngoài chờ, cũng không có người nói chuyện cùng mình, tự nhiên cũng nói vài câu với Lý Hiền thôi.

“Hồi Hầu gia, dĩ nhiên là chưởng sự thái giám thất phẩm rồi.”

Lý Hiền cung kính trả lời.

Từ thái giám thất phẩm chưởng sự?

Chức vị này không tính là cao, nhưng Lý Hiền hiện giờ cũng mới chỉ mới hai mươi tuổi, tuổi tác chiếm ưu thế rất lớn.

Suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Lý công công, giữa ta và ngươi có duyên, bổn hầu cũng có tâm giúp đỡ ngươi, chẳng qua Lý công công phải nhớ kỹ, bất cứ chuyện gì cũng phải dựa vào chính mình.”

“Có đạo là bảy phần dựa vào dốc sức, ba phần trời định trước, quý nhân tương trợ, là tương trợ, mà có thể lên hay không phải xem chính là mình.”

“Trong vòng một năm.”

“Bất luận ngươi dùng biện pháp gì, trong vòng một năm trở thành thái giám đại tổng quản chính ngũ phẩm, bổn hầu sẽ tương trợ ngươi.”

“Nhưng nếu trong vòng một năm, nếu Lý công công không thể làm được trình độ này, bổn hầu cũng sẽ nghĩ hết biện pháp, giúp ngươi mưu cho ngươi chức nội thị công công chính tứ phẩm.”

“Coi như là giúp đỡ, nhưng sau này thì sẽ không có liên quan gì, Lý công công có hiểu không?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh mở miệng.

Ti Lễ Giám, nhất định phải có người của mình, nhưng người này không nhất định là Lý Hiền, Hứa Thanh Tiêu cần một người có dã tâm có năng lực cũng thông minh, coi trọng Lý Hiền là bởi vì ngay từ đầu đã quen biết.

Nhưng nếu Lý Hiền không có năng lực, không có dã tâm cũng không có thực lực, như vậy Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không lãng phí thời gian lên người Lý Hiền.

Đương nhiên dù sao cũng quen biết qua, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không vô tình như thế, sẽ giúp Lý Hiền mưu một chức vị chính tứ phẩm, cũng đủ để Lý Hiền ở trong cung diễu võ dương oai rồi.

Ít nhất đời này vinh hoa phú quý cũng không có vấn đề gì.

Về phần những thứ khác thì chưa tính tới rồi.

“Nô tài….”

Lý Hiền nghe xong lời này của Hứa Thanh Tiêu, có chút kích động muốn quỳ lạy Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại bị Hứa Thanh Tiêu trực tiếp ngăn lại, nháy mắt, Lý Hiền nhất thời liền hiểu được là có ý gì.

Nơi này dù sao cũng là hoàng cung Đại Ngụy, Nữ đế ngồi trong tẩm cung, chung quanh nhiều người tai mắt khắp nơi, ngộ nhỡ bị người nhìn thấy, quay về nói cho Nữ đế thì không tốt lắm.

Tối thiểu đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đây không phải là một chuyện tốt.

Hoạn quan Đại Ngụy, thần phục một vị Hầu gia, truyền ra ngoài Hứa Thanh Tiêu hắn sẽ không có gì, nhưng Lý Hiền trên cơ bản có thể chờ chết.

Hoạn quan không trung thành với thiên tử, không cần thiết phải sống.

Chương 832: Bí Mật Động Trời! Văn Cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (2)

Cũng vào lúc này.

Một bóng người chậm rãi đi ra, là bóng dáng Triệu Uyển Nhi.

Từ trong điện chậm rãi đi ra, Triệu Uyển Nhi khoác một bộ áo bông màu xanh, áo bông cũng không dày, lộ ra dáng người Triệu Uyển Nhi.

Lại phối hợp với khuôn mặt vốn không tầm thường của Triệu Uyển Nhi, đích xác làm cho người ta nhịn không được nhìn thêm vài lần, nhất là cái mông Triệu Uyển Nhi, có thể nói một chữ, đỉnh.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu là chính nhân quân tử, trước kia thỉnh thoảng nhìn vài lần, cũng không sao cả, hiện tại trở thành Đại Nho, Hứa Thanh Tiêu chỉ nhìn hai cái là thu hồi ánh mắt.

“Hứa đại nhân, bệ hạ mời.”

Triệu Uyển Nhi mở miệng, Hứa Thanh Tiêu quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Hiền, cũng không có ý gì, chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó liền đi theo Triệu Uyển Nhi lên điện.

Tẩm cung của Nữ đế, được phủ bằng ngói lưu ly, mái hiên kiến trúc tháp bát giác, treo chuông hình lục lạc, khi gió thổi tới, hơi rung động, nhưng cũng mang gió gào thét thổi vào.

Là một thứ bất phàm.

Trên bậc thang, Hứa Thanh Tiêu bảo Triệu Uyển Nhi đi trước, hắn đi theo phía sau là được rồi.

Hứa Thanh Tiêu cần phải suy nghĩ một số chuyện.

Chờ bước vào trong điện, một luồng ấm áp nhất thời ập tới, trong tẩm cung của Nữ đế, không có gió lạnh gào thét, thay vào đó là khí ấm.

“Bệ hạ, Hứa đại nhân đã tới rồi, nô tỳ cáo lui.”

Ngoài điện, Triệu Uyển Nhi lên tiếng, thông báo cho Nữ đế Hứa Thanh Tiêu đến, sau đó đóng cửa điện lại, tự mình lui ra.

Ể?

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm thấy có chút không thích hợp.

Ngày thường mặc kệ là sự kiện quan trọng gì, Triệu Uyển Nhi đều sẽ ở bên cạnh Nữ đế lắng nghe, dù sao loại thị nữ thiếp thân này cũng không khác gì so với tử sĩ.

Ngược lại cũng không có gì có thể hay không thể nghe, dù sao Triệu Uyển Nhi cũng không ra khỏi cung.

Nhưng trước mắt lại thấy Triệu Uyển Nhi rời đi. Hứa Thanh Tiêu cũng không tin không có gì lạ đâu.

Hơn nữa nơi này là tẩm cung của Nữ đế.

Chẳng lẽ?

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại hiện lên một tia dự cảm không rõ.

Chẳng lẽ Nữ đế muốn ngủ với ta?

Đây là ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng có chút lớn mật, nhưng cũng không phải không có khả năng mà.

Mình một trận chiến phong thần, mà hôm nay ở trên triều đình, lại đưa ra sách lược nhất thống Trung Châu, nói thật mình đã dùng tài hoa chinh phục toàn bộ triều đình.Lục bộ thượng thư kia không khen mình là kinh thế đại tài? Mà Nữ đế có thể sợ mình bị sách phản hay không? Hoặc là rời khỏi Đại Ngụy?

Chắc chắn là lo lắng rồi.

Mà vì giữ lại tinh anh trong tinh anh như mình, nhất định phải cho chỗ tốt, phong tước phong tướng đối với mình có ý nghĩa gì lớn đâu, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng có thể cho được mà.

Thậm chí chức vị cao hơn bọn họ đều có thể cho, chỉ cần không phải ngôi vị hoàng đế, phong mình làm vương khác họ, chỉ sợ bọn họ đều đồng ý ngay.

Như vậy muốn mình thật sự thần phục Nữ đế, hoặc là toàn tâm toàn ý phụ tá Đại Ngụy, chỉ có một cách để trói buộc mình.

Ngủ để thuần phục mình.

Khiến mình trở thành nam nhân của Nữ đế.

À… chuyện này.

Cũng không phải Hứa Thanh Tiêu sợ, mà chủ yếu là chưa chuẩn bị sẵn sàng thôi.Cũng vào lúc này, đột ngột, bóng người Nữ đế xuất hiện.

Nàng mặc một thân váy dài lụa trắng, không còn là long bào khá trang trọng nữa.

So sánh ra thì, Nữ đế mặc váy dài lụa trắng, thiếu đi một phần trang trọng, lại có thêm một phần bình dị gần gũi, chủ yếu hơn chính là, cái loại cảm giác băng sơn cao lãnh biến mất, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác của nữ thần thuần mỹ.Không biết vì sao, như vậy quả thực trông thoải mái hơn rất nhiều.

Cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, trong lòng Nữ đế không hiểu sao cảm giác có chút quái dị, không phải loại cảm giác không thoải mái này, mà là một loại cảm giác là lạ, dù sao nàng biết được tâm ý của Hứa Thanh Tiêu, có chút cảm giác quái dị cũng rất bình thường.

Nhưng vào lúc này.

Giọng nói Nữ đế chậm rãi vang lên.

“Hứa ái khanh, hôm nay trẫm tìm ngươi, là có hai chuyện.”

Nữ đế lên tiếng, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

“Xin bệ hạ nói thẳng.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Nữ đế, tâm tư cũng đứng đắn.

Nghe khẩu khí này, hẳn là không phải vì ngủ với mình.

“Hứa Ái Khanh, gần đây ngươi cảm thấy có cái gì lạ không?”

Nữ đế mở miệng, hỏi như vậy.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu không khỏi khẽ nhíu mày, gần đây hắn còn chưa phát hiện cái gì khác lạ, dù sao hơn một tháng nay, đều đang nghiên cứu quốc sách, đối với những chuyện khác, cũng không để ý đến.

Chỉ là thi thoảng nghe tin tức nước ngoại tộc.

Nhưng Nữ đế mở miệng, sự tình chắc chắn không như vậy.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc suy nghĩ.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu nghĩ tới điều gì đó.

"Người đọc sách Đại Ngụy."

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Đúng vậy, trong khoảng thời gian này, cảm giác đám người đọc sách này hình như yên tĩnh rất lâu, nói chuẩn xác hơn, không phải là yên tĩnh, mà là không có người tổ chức nhắm vào mình.

Đây mới có chút khác lạ.

Hơn nữa còn rất bất hợp lý.

Theo lý mà nói, Văn cung Đại Ngụy này không nên nắm lấy điểm yếu của mình, bắt đầu điên cuồng buộc tội sao?

Tại sao im lặng như vậy?

Tuy nói Bồng Nho bị bắt vào trong thiên lao, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Văn cung Đại Ngụy không dám tìm mình gây phiền.

Đơn giản chỉ là đổi người khác đến tìm mình gây phiền.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ nhất định sẽ tới tìm mình gây chuyện, nhưng hiện tại lại yên tĩnh kỳ lạ như vậy, điều này có chút không đúng.

Đúng vậy.

Văn cung Đại Ngụy.

Mình sát hàng đồ thành

Văn cung Đại Ngụy khoảng thời gian trước mắng chửi thảm thiết, nhưng hiện tại lại im lặng ngoài dự liệu, đây tuyệt đối

không phải Văn cung Đại Ngụy sợ mình, cũng không phải Văn cung Đại Ngụy khiếp đảm.

Nếu như Văn cung Đại Ngụy khiếp đảm mà nói, ngay từ đầu sẽ không đấu với mình.

“Bệ hạ, ý của người là nói? Chu Thánh nhất mạch vẫn muốn đối phó thần?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi một câu vô nghĩa.

Nữ đế không trả lời, mà là hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Bồng Nho tự nguyện vào tù, ngươi không cảm thấy việc này kỳ lạ sao?”

Nàng nói như vậy.

“Đích xác có kỳ lạ, mặc dù lúc ấy thần nắm quyền lực trong tay, nhưng Bồng Nho chính là thiên địa đại nho, nếu ông ta thật sự phản kháng, thần dám giết Nho, nhưng thật đúng là không dám giết một vị thiên địa đại nho.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn cau mày

Chương 833: Bí Mật Động Trời! Văn Cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (3)

Đích xác, lúc trước Văn Cung gây sự, Hứa Thanh Tiêu đã để Trần Chính Nho xử lý, Trần Chính Nho là thừa tướng đương triều, cũng là Văn cung đại nho, thật sự mài đao xoẹt xoẹt rồi chém Trương Ninh thì chỉ là chuyện nhỏ. Giết một đại nho, Đại Ngụy chịu nổi.

Nhưng giết một vị thiên địa đại nho, Đại Ngụy chịu không nổi, Trần Chính Nho cũng không dám giết.

Như vậy Bồng Nho hoàn toàn có thể tiếp tục giằng co.

Nhưng hết lần này tới lần khác Bồng Nho lựa chọn thành thành thật thật đi vào đại lao.

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là, Bồng Nho muốn tiếp tục tạo thế, tự mình tiến vào thiên lao, nếu bại trận, ông ta có thể mượn đề tài phát huy.

Nếu mình chiến thắng, vậy cũng có thể gây ra chút phiền toái cho mình.

Dù sao lúc đó quá bận rộn, làm sao có thời gian quản ông ta, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều.

Hiện tại nghĩ kỹ lại, đích xác là mèo vờn chuột.

“Trẫm suy nghĩ hồi lâu, Bồng Nho nếu là muốn tìm khanh gây phiền toái, nếu như chỉ là lấy Sát hàng Đồ thành làm văn chương mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

“Bởi vì trận chiến này khanh thắng, chỉ cần đánh thắng, người trong thiên hạ sẽ không có gì để nói, về phần trong nước Đại Ngụy, trẫm phong hầu, tôn Tâm học, cũng là vì giảm bớt ảnh hưởng đồ thành mang đến.”

“Nhưng tất nhiên Bồng Nho còn có thủ đoạn khác chờ khanh, ông ta mạo hiểm vào ngục, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Hứa Ái Khanh, chuyện này khanh không thể không đề phòng, chuẩn bị tốt cho điều tồi tệ nhất.”

“Có điều khanh yên tâm, trẫm nhất định sẽ ủng hộ khanh.”

Nữ đế mở miệng, nàng cũng nghĩ không ra, Bồng Nho rốt cuộc sẽ dùng thủ đoạn gì, đến tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền toái.

Dù sao trận chiến đã đánh thắng rồi, dân chúng Đại Ngụy ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, trong triều trên dưới cũng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Mặc dù là người đọc sách mắng có hung đến đâu, nhưng sự thật bày ra trước mắt, đồ mười thành đổi lấy Đại Ngụy cường thịnh, điều này hoàn toàn nói lên được, nhân bất nhân đạo là một chuyện, quốc gia phát triển lại là một chuyện.

“Thần, đa tạ bệ hạ nhắc nhở.”

Sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu càng lúc càng nghiêm túc, ngay từ đầu còn tưởng rằng là phải “xoạc” Nữ đế, nhưng không nghĩ tới chính là, Nữ đế lại thật sự cùng mình đàm phán chuyện nghiêm túc.

Hơn nữa chuyện đứng đắn này, mình còn không thể không đề phòng một tay.

Bồng Nho muốn tự mình ra tay, hơn nữa tuyệt đối không phải là tùy tiện mắng vài câu, nhất định là loại thủ đoạn đủ để cho mình thân bại danh liệt, hoặc là chết không có chỗ chôn.

Nhưng cụ thể là cái gì, Hứa Thanh Tiêu trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra, chẳng lẽ lại là dị thuật?

Điều này cũng không có khả năng đâu nhỉ?

“Chuyện thứ hai.”

Nữ đế nhìn Hứa Thanh Tiêu, chậm rãi mở miệng.

“Bệ hạ xin nói, thần rửa tai nghe.”

Hứa Thanh Tiêu thái độ đoan chính.

“Đại Ngụy thật sự cần một vị thánh nhân.”

Nữ đế vừa lên tiếng, liền có chút kinh động lòng người, làm cho Hứa Thanh Tiêu hơi choáng váng.

Đang yên đang lành nói chuyện, đột nhiên nói một câu, Đại Ngụy cần một vị thánh nhân?

Ai mà không biết Đại Ngụy cần một vị thánh nhân, chỉ là tại sao nàng lại nói với ta? Thưa bệ hạ, ánh mắt của người là sao? Muốn ta trở thành một vị thánh?

Hứa mỗ ta muốn thành thánh là không sai, nhưng cũng không phải nói muốn thành thánh là có thể thành thánh đâu.

Hứa Thanh Tiêu quả thật có chút bối rối.

Không có ý gì khác, chuyện thành thánh bỏ qua một bên đi, nói về cảnh giới thiên địa Đại Nho này trước, muốn trở thành thiên địa Đại Nho phải cần đủ dân ý.

Mình bình loạn ngoại tộc, phong hầu, sát hàng đồ thành, tuyên chiến Đột Tà, chiếm được dân ý cực kỳ đáng sợ, nhưng vẫn không thể trở thành thiên địa Đại Nho.

Một là từ đầu tới cuối dân ý vẫn còn thiếu một chút, hai là cần một cơ hội, một cơ hội để cho mình đột phá nhất phẩm này.

Dân ý còn đỡ, mấy năm nay chuyên tâm phát triển Đại Ngụy một chút, nói không chừng khoảng nửa năm có thể đạt được đủ dân ý, nhưng cơ hội đột phá đến tứ phẩm này, Hứa Thanh Tiêu không tìm thấy.

Thời gian gần một năm hoặc hai năm, có thể trở thành thiên địa Đại Nho, đương nhiên đây là dự đoán tốt nhất.

Nếu thật sự bảo thủ thì dự đoán khoảng ba năm thôi.

Thậm chí là năm năm cũng được nữa.

Mình nhập học đến bây giờ cũng chưa được một năm, qua mấy tháng nữa cũng chỉ một năm.

Nghe khẩu khí này của Nữ đế là hy vọng mình bây giờ thành thánh.

Một năm đọc sách mà ta có thể thành thánh?

Tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy.

“Bệ hạ có ý gì? Thần, nghe không hiểu. ”

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể giả bộ hồ đồ, hắn nghe không hiểu ý của Nữ đế.

Mà Nữ đế dường như biết Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ cái gì, không khỏi mở miệng nói.

“Năm ngày sau, sắc phong đại điện, trẫm, sẽ dốc hết toàn lực giúp ngươi thành thiên địa đại nho.”

Nàng nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, cũng không có gì kinh ngạc, bởi vì Nữ đế dám mở miệng như vậy, nàng là Nữ đế Đại Ngụy.

Nhưng nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu nhíu mày rất đơn giản, thứ nhất, mình không cần đốt cháy giai đoạn, kỳ thật chậm một chút cũng không sao, sau khi dùng lục phẩm phá cảnh đan, mình hoàn toàn có thể đột phá đến võ đạo lục phẩm.

Lại trấn áp yêu ma trong cơ thể một phen, kéo dài một hai năm không khó.

Mà một hai năm thời gian này, mình có thể đọc sách trau dồi, hiểu được nhân sinh, từ đó thuận theo tự nhiên đột phá đến thiên địa đại nho.

Thăng chức quá nhanh, nếu như đốt cháy giai đoạn như thế có thể không tốt cho tương lai, đặc biệt là thánh cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

“Bệ hạ, vì sao lại gấp như vậy? Thật ra…. Thần, không vội.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, nếu không phải trong tình hình cấp thiết, hắn muốn chờ một chút, thuận theo tự nhiên.

“Hứa ái khanh!”

“Đại Ngụy cần một vị thánh nhân, nếu không, Đại Ngụy sẽ gặp phải một nguy cơ chưa từng có.”

“So với Bắc phạt còn nghiêm trọng gấp mười lần, có ảnh hưởng rất lớn đối với trẫm, đối với khanh cũng ảnh hưởng rất lớn.”

Nữ đế mở miệng, ánh mắt nàng vô cùng kiên định, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Lời này vừa nói, làm cho Hứa Thanh Tiêu ngây ngẩn cả người.

Một nguy cơ chưa từng có trong lịch sử?

Nghiêm trọng gấp mười lần Bắc phạt?

Làm sao có thể?

Nghiêm trọng gấp mười lần Bắc phạt, như vậy nhất định phải là vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên bao gồm liên quân Man tộc phương bắc cùng đánh về phía Đại Ngụy.

Nhưng mặc dù là như thế, Đại Ngụy có thể trực tiếp phái ra võ giả nhất phẩm, tuy rằng Đại Ngụy trốn không thoát được vận mệnh bị diệt quốc, nhưng ít nhất Đại Ngụy có thể làm cho thế lực ba phương này chịu thiệt thòi lớn.

Đến lúc đó thế lực ba phương cũng sẽ tự giết lẫn nhau, cho nên loại khả năng này không lớn.

Chỗ tốt của thế chân vạc chính là, ai mạnh sẽ bị hai người khác đối phó, ai yếu sẽ được liên minh.

Chương 834: Bí Mật Động Trời! Văn cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (4)

Điều này giống như vì sao Đột Tà tuyên chiến, vương triều Sơ Nguyên trước tiên gửi mật thư, nguyên nhân nguyện ý viện trợ.

Như vậy không phải chiến tranh thì còn là chuyện gì có thể ảnh hưởng đến Đại Ngụy như thế?

Liên quan đến các Phiên Vương thì càng không có khả năng, Phiên vương không có cơ hội tạo phản, ít nhất hiện tại không có.

Muốn mình thành thánh?

Là Văn Cung!

Hứa Thanh Tiêu nghĩ ra rồi, Văn cung thật sự có thể mang đến phiền toái cho vương triều Đại Ngụy.

Chỉ là còn ác liệt hơn gấp mười lần so với Bắc Phạt, cái này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

Mặc dù Văn cung có một vị bán thánh, dám trách Nữ đế chỗ này chỗ kia không ổn, nhưng cũng không thể lay động đến địa vị của Nữ đế, cũng không thể nào làm cho Nữ đế nghĩ như vậy.

Vậy thì Văn Cung đã làm chuyện gì mới có thể làm cho Nữ đế Đại Ngụy kiêng kỵ như thế đây?

Hứa Thanh Tiêu trầm tư.

Trôi qua một lúc lâu.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến một khả năng.

Trong nháy mắt nghĩ đến, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn nhìn Nữ đế, mà Nữ đế thì có vẻ vô cùng bình tĩnh.

“Văn cung….. muốn thoát ly Đại Ngụy?”

Hứa Thanh Tiêu nuốt nước miếng, hắn nói ra phỏng đoán của mình.

Khi hắn nói ra phỏng đoán này, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu vẫn tập trung vào khuôn mặt Nữ đế.

Lại phát hiện người kia không chút biểu cảm gì, vẫn bình tĩnh gật gật đầu.

"Ừm."

Câu trả lời lạnh nhạt đã khẳng định vấn đề này.

Mà tin tức này, giống như sét đánh giữa trời quang, nổ tung trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

"Điều này không thể xảy ra."

"Bệ hạ, Chu Thánh đã chứng đạo thành thánh ở vương triều Đại Ngụy, Đại Ngụy là nơi Chu thánh thánh thống, cho dù bọn họ có như thế nào, cũng không dám làm như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ người đọc sách thiên hạ phẫn nộ? Chẳng lẽ bọn họ không sợ người đọc sách Đại Ngụy trở mặt sao? "

"Thần, không thể tin được."

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp phủ quyết khả năng này.

Văn cung thoát ly.

Đây là một chuyện lớn như thế nào? Quả thật còn đáng sợ hơn gấp mười lần Bắc phạt.

Ngạo cốt cùng ngạo khí của dân chúng Đại Ngụy, có một nửa đến từ Chu Thánh, đi ra bên ngoài, các quốc gia so bì, từ vấn đề sinh hoạt như ăn uống tiệc tùng đến ăn mặc lễ nghi, biến thành tiền tài để so sánh.

Nhưng đây là những điều thô tục, tinh thần mới thực sự có khả năng phán quyết cao thấp.

Đó chính là nói một câu, Đại Ngụy ta có thánh nhân, các ngươi có không?

Lời này vừa nói, người ta lập tức câm miệng lại rồi.

Bởi vì có một nói một, thực sự không có.

Kể từ khi Đại Ngụy xuất thánh nhân, vận mệnh quốc gia Đại Ngụy đã được củng cố chưa từng có, dân chúng cũng được vững chắc chưa từng có.

Thánh nhân, chính là một loại biểu tượng tinh thần, khi thánh nhân còn sống, hoàng đế còn không che lấp được ánh sáng của thánh nhân, thậm chí thánh nhân gặp mặt hoàng đế, còn phải do hoàng đế hành lễ trước, đương nhiên chỉ là bái lễ đơn giản, cũng không phải thật sự hành đại lễ.

Sau khi thánh nhân chết, quốc vận của Đại Ngụy cũng không giảm xuống, ngược lại có chút tăng lên, dù sao thánh nhân tuy rằng đã chết, nhưng tinh thần của người đó vĩnh viễn lưu lại Đại Ngụy.

Tinh thần này, chính là Văn cung Đại Ngụy, Chu Thánh nhất mạch truyền thừa.

Có Văn cung Đại Ngụy, thật ra có nghĩa là, thánh nhân còn ở Đại Ngụy, Đại Ngụy vẫn là thánh nhân chính thống như trước.

Nhưng nếu Văn cung Đại Ngụy thoát ly, như vậy người trong thiên hạ cũng không nhận Đại Ngụy ngươi là thánh nhân chính thống.

Thật giống như hiện tại có rất nhiều ngoại tộc cho rằng bọn họ mới là thánh nhân chính thống thật sự, thậm chí còn nói năm đó Chu Thánh chu du liệt quốc, đã thành thánh ở quốc gia bọn họ.

Người trong thiên hạ chưa từng trải qua, cho nên không dám hoàn toàn chắc chắn và phủ nhận, nhưng Văn cung Đại Ngụy có thể chứng minh hết thảy.

Nếu Văn cung Đại Ngụy thật sự không còn, Hứa Thanh Tiêu có thể cam đoan, quốc vận Đại Ngụy trực tiếp mất đi thành, hơn nữa trong vòng một trăm năm, bất luận Đại Ngụy phát triển như thế nào, trừ phi xuất hiện một thánh mới, nếu không, quốc vận Đại Ngụy còn có thể tiếp tục mất đi ba thành nữa.

Mặc dù nền kinh tế phát triển lên, nhiều nhất là thêm một thành, cũng chính là khoảng năm thành.

Niềm tự hào tinh thần, so sánh với cuộc sống là hai khái niệm hoàn toàn khác.

Hứa Thanh Tiêu không thể tin được, ở trong mắt Nữ đế không có bất kỳ biểu tình nào khác, chỉ có bình tĩnh.

Nhưng loại bình tĩnh này, làm cho Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Bởi vì Nữ đế bình tĩnh như thế, cũng có nghĩa là chuyện này là thật, thậm chí cũng không cần có bất kỳ một chút hoài nghi nào.

“Bệ hạ có biết, Văn cung Đại Ngụy khi nào sẽ thoát ly?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi, kinh ngạc trong mắt hắn toàn bộ biến mất, thay vào đó là nghi hoặc.

“Sớm thôi!”

“Không bao lâu nữa.”

“Thậm chí cũng có thể là ngày mai.”

“Chậm nhất, trong vòng nửa năm.”

Nữ đế đưa ra câu trả lời này, một câu trả lời rất tàn khốc, Văn cung Đại Ngụy lúc nào cũng có thể thoát ly, kết quả tốt nhất, là trong vòng nửa năm.

“Không có cách nào ngăn cản sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không có.”

“Văn cung Đại Ngụy thoát ly, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu vẫn là vấn đề quốc sách Đại Ngụy, từ khi Cảnh Thái Đế đăng cơ, Văn cung Đại Ngụy ỷ vào lý do nâng đỡ Cảnh Thái Đế, chấp chưởng quốc gia đại sự, điều động dân ý.”

“Chu Thánh nhất mạch, càng yêu cầu Đại Ngụy độc tôn Chu Thánh, chọc cho Cảnh Thái Đế không vui, cuối cùng Cảnh Thái Đế cố ý vô tình chèn ép Văn cung Đại Ngụy, về sau thái gia gia Cảnh Nguyên Đế kế vị, vẫn là chèn ép Văn cung Đại Ngụy.”

“Nhưng chèn ép cũng không quá mức kịch liệt, mãi cho đến khi ông nội Cảnh Thịnh Đế ta nắm giữ hoàng quyền, quyết

tâm bức Văn Cung Đại Ngụy ra khỏi triều Đại Ngụy, mưu tính thành lập chế độ văn võ, mà không phải văn võ nho tam mạch."

"Nhưng kế hoạch còn chưa thực hiện, Bắc Man thiết kỵ hùng hổ giết tới, phụ hoàng Võ Đế trước khi lâm chung nói cho ta biết, Bắc Man xâm lược Đại Ngụy, nhất định có bóng dáng Chu Thánh nhất mạch."

"Thậm chí không chỉ là Chu Thánh nhất mạch đơn giản như vậy, người của Văn cung, nhìn như là người vị tha nhất thiên hạ, nhưng cũng là người thông minh nhất thiên hạ, trong mắt bọn họ chỉ có thánh nhân, đã sinh ra chấp niệm và tâm ma."

"Chỉ là Bắc phạt thất bại, sau khi trẫm kế vị, khó có thể chu toàn với Văn cung Đại Ngụy, chỉ có thể tạm thời mặc cho bọn họ làm bậy."

Nữ đế chậm rãi giải thích, nói ra chuyện bí mật, Hứa Thanh Tiêu chăm chú lắng nghe, không dám bỏ qua một chi tiết.

Chương 835: Bí Mật Động Trời! Văn Cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (5)

“Hứa ái khanh, khanh có nhận thấy hay không, Chu Thánh nhất mạch đối với văn đàn thiên hạ mà nói, từ đầu đến cuối đều có một loại khí thế duy ngã độc tôn.”

“Bất kỳ học phái nào cũng từng bị Chu Thánh nhất mạch đả kích, bất luận thanh niên nào có chí, nếu không phải là học sinh của Chu Thánh nhất mạch, thì cho dù có làm tốt đến mấy thì cũng chỉ là một tiểu chủ sự.”

“Trần Chính Nho, tuy rằng không phải là người của Chu Thánh nhất mạch, nhưng ông ta vì quốc gia lập ngôn thành nho, hơn nữa cũng một mực tĩnh tu ở Văn cung Đại Ngụy, cho nên mới leo lên vị trí Lại bộ thượng thư.”

“Về phần Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí, nếu không phải vì khanh, Vương Tân Chí vẫn là người của Chu Thánh nhất mạch.”

“Bốn vị thượng thư còn lại, đều là tiên đế dùng hết thủ đoạn cuối cùng nâng đỡ mà lên, nhưng cái giá phải trả chính là, tiếng nói của nho thần ở trong triều quyền lực càng lớn.”

“Trẫm rất rõ, tin tưởng Hứa Ái Khanh cũng rõ, Đại Ngụy muốn thật sự đi tới phồn vinh hưng thịnh, nhất định phải loại bỏ Chu Thánh nhất mạch.”

“Thường nho không thể tham gia chính trị.”

“Nhưng ý của trẫm, bọn họ đều đoán được, cũng hiểu, cho nên bọn họ muốn rời khỏi Đại Ngụy, về phần có nên đi vương triều khác hay không, hay là nói thành lập quốc độ người đọc sách của riêng mình, trẫm còn chưa rõ ràng lắm.”

“Điều duy nhất biết chính là, bọn họ muốn rời khỏi Đại Ngụy, là chuyện gần đây nhất.”

Nữ đế mở miệng, câu nói cuối cùng vô cùng kiên định.

Mà Thường Nho chính là những đại nho tầm thường, không phải loại đại nho tài năng giống như Hứa Thanh Tiêu, Trần

Chính Nho, Vương Tân Chí, bọn họ có thể nhậm chức, nhưng trong triều đình Đại Ngụy, lời nói chỉ có một ít giá trị mà thôi.

Văn thần, võ quan, hoàng đế.

Phần còn lại không cho phép có tiếng nói gì.

"Trong vòng nửa năm."

"Ý của bệ hạ là nói, muốn Hứa mỗ trong vòng nửa năm bước vào thánh cảnh?"

Hứa Thanh Tiêu cau mày, nhìn về phía Nữ đế nói.

"Đúng vậy."

"Trong vòng nửa năm."

"Nếu Hứa ái khanh trong vòng nửa năm, trở thành Tân Thánh Đại Ngụy, như vậy hoàn toàn có thể triệt tiêu phiền toái nếu Văn cung thoát ly."

"Nếu không, quốc vận Đại Ngụy một khi giảm xuống, muốn trở về sợ là khó như lên trời."

Nữ đế gật đầu.

Quốc vận muốn giảm xuống rất dễ dàng, nhưng muốn tăng lên lại vô cùng khó khăn, nhất là loại quốc gia như vương triều Đại Ngụy, đã là vương triều, bất luận là tăng lên một chút cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

"Bệ hạ."

"Thần….. E là thần không thể làm được."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Hắn không làm được.

Chắc chắn không thể làm được.

Trong nửa năm thành thánh nhân?

Lấy gì để trở thành thánh? Chính mình còn không biết yêu cầu khi thành thánh là gì mà.

Thậm chí nói một câu khó nghe, mình cũng chỉ là đại nho.

Còn chưa phải là Thiên địa đại nho mà muốn thành thánh, đây đã không phải là theo đuổi những thứ viễn vông, muốn một bước lên trời trời hay sao.

Theo cách nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, chí ít cũng phải mất mười năm hoặc là hai mươi năm thời gian chứ?

Thậm chí cứ cho là phỏng chừng mình trước năm mươi tuổi thành thánh, chuyện này còn tạm chấp nhận đi.

“Trẫm hiểu rõ.”

“Trong vòng nửa năm thành thánh, đây là chuyện không có khả năng.”

“Nhưng… Mọi thứ đều có hy vọng. ”

“Hứa ái khanh, ngươi là một người có thể tạo ra kỳ tích, trẫm, cũng không phải đem hy vọng ký thác ở trên người khanh, mà là chờ mong có một ngày sẽ xuất kỳ tích.”

“Nếu như có, Đại Ngụy thật sự sẽ hưng thịnh!”

“Nếu không có, cũng là Đại Ngụy trúng kiếp nạn, là kiếp nạn của trẫm.”

“Nhưng Hứa ái khanh yên tâm, cho dù là Văn cung thoát ly, trẫm cũng sẽ dốc hết toàn lực giúp khanh.”

“Trong khoảng thời gian này, bất luận có cái gì cần trẫm hỗ trợ, Hứa ái khanh cứ nói là được.”

Nữ đế cũng hiểu được, trong vòng nửa năm để Hứa Thanh Tiêu thành thánh, đây rõ ràng là làm khó nhau quá rồi.

Nhưng nàng chỉ là nói sự tình cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời chờ đợi một kỳ tích, tuy rằng kỳ tích này dường như không thể tồn tại, nhưng có còn tốt hơn là không có.

Nghe được những lời này của Nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi thở dài.

Còn tưởng rằng kế tiếp không có phiền toái lớn gì, nhiều nhất chính là phát triển Đại Ngụy.

Nhưng không ngờ chính là.

Nguy cơ thật sự đã sớm tiềm tàng ở Đại Ngụy.

Chỉ là chưa phát ra mà thôi.

Văn cung Đại Ngụy thoát ly?

Việc này nếu truyền ra, cả thiên hạ đều phải xôn xao.

Mà hành động của Văn cung Đại Ngụy, cũng tất nhiên bị dân chúng Đại Ngụy mắng chửi.

Đây là muốn dồn Đại Ngụy lâm vào tuyệt cảnh.

Dân chúng Đại Ngụy thật vất vả mới nhìn thấy hy vọng tương lai, lại một lần nữa lâm vào tuyệt vọng, lại một lần nữa mất đi tự tin.

Điều này nghiêm trọng hơn gấp mười lần cuộc xâm lược của Bắc Man.

Văn cung Đại Ngụy thật sự sẽ làm như vậy sao?

Họ không phải tự xưng mình là Nho giáo sao?

Ý niệm không hợp, nhằm vào mình, Hứa Thanh Tiêu không còn lời nào để nói.

Nhưng nếu mang Văn Cung đi, triệt để thoát ly, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy, còn có hậu quả càng ác liệt hơn.

Mang đến phản ứng dây chuyền, cực kỳ khủng bố.

Thậm chí nói một câu không khoa trương.

Mình làm nhiều nỗ lực như vậy, có thể tất cả đều uổng phí.

Tác động của nó là rất lớn và không thể diễn tả.

“Bệ hạ, chi bằng… giết Nho! ”

“Tất cả hậu quả, thần, nguyện ý gánh chịu.”

Sau một khắc.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng, hắn đưa ra một ý nghĩ.

Nếu không giải quyết được chuyện này, vậy vì sao không trực tiếp giết Nho?

Đại Nho dám nói thoát ly, sẽ giết Đại Nho.

Thiên địa đại nho dám nói thoát ly, sẽ giết thiên địa đại nho.

Nếu như có bán thánh còn sống dám nói thoát ly, vậy thì giết bán thánh còn sống.

Chỉ là vừa nói lời này, Nữ đế lập tức lắc đầu.

“Không thể.”

“Nho không thể giết.”

“Thật sự giết Nho, Đại Ngụy sẽ bị nguyền rủa, thánh nhân nguyền rủa, đây là sự thật.”

“Hơn nữa nho giả càng nhiều, bất kể là ở Đại Ngụy hay không, đều có thể áp chế một ít yêu ma của thiên địa này.”

“Có rất nhiều chuyện rất lớn vẫn chưa để Thủ Nhân biết, không phải là trẫm không muốn nói cho khanh biết, mà là không cách nào nói cho khanh biết.”

“Một vị đại nho có thể giết, nhưng nhiều hơn tuyệt đối không được, hơn nữa đến trình độ thiên địa đại nho này, giết ông ta, thiên địa sẽ có cảm ứng, nhẹ thì nhà tan cửa nát, nặng thì mang đến thiên tai nhân họa cho quốc gia của mình.”

“Việc này đã xảy ra, không cần nghi ngờ thật giả.”

Nữ đế trực tiếp cự tuyệt.

Nếu dựa vào giết có thể giải quyết việc này, không chỉ nói nàng, Võ Đế có thể đã giết hết đám nho sinh này một lần.

Giết nho là cần phải trả giá.

Cái giá cực kỳ đau khổ.

Hơn nữa sau khi giết Nho xong, Văn Cung Đại Ngụy càng phải thoát ly, đến lúc đó còn không có tranh cãi nào thoát ly.

Vậy thì Đại Ngụy lại làm chuyện xôi hỏng bỏng không rồi.

Chương 836: Bí Mật Động Trời! Văn cung Đại Ngụy…. Vậy Mà…. (6)

Nghe Nữ đế nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa trầm mặc.

Không thể giết.

Như vậy biện pháp duy nhất chính là, trong vòng nửa năm thành thánh.

Chỉ là, chuyện này là không thể.

Văn cung Đại Ngụy thoát ly, ảnh hưởng không chỉ là Đại Ngụy, cũng không chỉ là Nữ đế, bao gồm cả chính mình cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Quốc vận suy giảm, người dân của mỗi quốc gia sẽ bị ảnh hưởng.

Địa vị càng cao, liên lụy càng lớn.

Thực lực càng mạnh, bất luận là Nho đạo hay là Võ đạo, bị liên lụy cũng sẽ càng lớn.

Nếu không vì sao lại gọi là quốc vận?

"Ái khanh, chớ nghĩ lung tung, việc này vẫn còn thời gian, năm ngày sau, lúc sắc phong hầu tước, khanh có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì với trẫm."

"Trẫm đều sẽ thỏa mãn, hơn nữa, trẫm cũng sẽ dốc hết toàn lực, trợ giúp khanh thành thiên địa đại nho, trẫm không ép buộc khanh, nếu khanh không muốn, không cần cưỡng chế đột phá."

"Cũng tránh chuyện bị hủy căn cơ."

Nữ đế lên tiếng.

Điều nên nói nàng cũng đã nói, lựa chọn như thế nào, nàng tôn trọng Hứa Thanh Tiêu.

Kỳ thật nói cho cùng, vẫn là bởi vì thành Thánh quá khó khăn.

Muốn Hứa Thanh Tiêu trong vòng nửa năm thành thánh.

Hứa Thanh Tiêu nhận lời mới khiến nàng không tin.

Sở dĩ nói nhiều như vậy, chính là để cho Hứa Thanh Tiêu biết, đừng che giấu trong lòng sau đó lại xảy ra một đống chuyện, cái gì cũng không biết, không có bất kỳ một chút chuẩn bị tâm lý nào.

"Thần, đã biết."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, có điều cũng không nói gì.

"Được rồi, Hứa Ái Khanh, thời gian cũng không còn sớm, khanh trở về trước đi."

Nữ đế mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu trở về nghỉ ngơi.

"Ừm."

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Hứa Thanh Tiêu hành bái, sau đó xoay người rời khỏi đại điện.

Nhưng cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu không có bước qua cửa đại điện, mà là xoay người lại, nhìn Nữ đế nói.

"Bệ hạ, có bất kỳ yêu cầu gì đều có thể tới tìm người sao?"

Hứa Thanh Tiêu bất thình lình mở miệng.

Làm cho Nữ đế có chút kinh ngạc, có điều giọng nói của nàng không chút chậm trễ.

"Ừm."

Câu trả lời nhàn nhạt, đại biểu cho tất cả mọi thứ.

"Đa tạ bệ hạ."

Đáp lại một câu, Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi đại điện.

Lúc này, đã là giờ ngọ.

Vào buổi trưa tháng Mười hai, mặt trời đứng bóng, nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lẽo.

Sau khi đi ra khỏi cung, Hứa Thanh Tiêu liền đi về phía Lại bộ.

Nhưng hắn có vẻ như tâm sự trùng trùng.

Bồng Nho rốt cuộc muốn làm gì?

Khi nào Văn cung Đại Ngụy thoát ly?

Chính mình…. Phải làm gì tiếp theo!

Nửa năm thành thánh.

Đây…. Còn khó hơn việc lên trời nữa..

Hơn nữa.

Thời gian cũng có thể là nửa năm.

Có thể là… ba tháng.

Thậm chí.

Có thể tháng sau sẽ thoát khỏi Đại Ngụy.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra.

Chu Thánh nhất mạch thật sự quá ngoan độc rồi.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu dần dần lạnh xuống.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra.

Hứa Thanh Tiêu không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là tự hủy căn cơ, cũng phải mạnh mẽ thành thánh.

Tiêu diệt đám súc sinh tặc tử này.

Còn tiện độc hơn gấp mười lần so với đám ngoại tộc mà.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trên đường phố.

Hứa Thanh Tiêu đi về hướng Lại bộ.

Cuối cùng Bồng nho có ý đồ gì thì Hứa Thanh Tiêu tạm thời không thèm nghĩ nữa.

Bởi vì tạm thời nó không phải là chuyện gì tất yếu lắm.

Đi suy đoán Bồng nho sẽ nhắm vào mình như thế nào còn chẳng bằng xác định thế cục Đại Ngụy cho tốt trước.

Ổn định lại sự phát triển của Đại Ngụy mới là chuyện quan trọng trước mắt.

Bất kể Bồng nho muốn nhắm vào mình như thế nào thì vẫn sẽ không ảnh hưởng gì đến mình, cùng lắm thì bị người đọc sách trong thiên hạ bêu danh thôi mà.

Bêu danh kiểu này, đâu phải lần đầu tiên hắn bị?

Người trong thiên hạ sỉ nhục mình bao nhiêu cũng không quan trọng, chỉ cần Đại Ngụy cường thịnh thì kệ bọn họ muốn nhục mạ thế nào cũng được.

Một khi đợi đến lúc Đại Ngụy thật sự thống nhất thiên hạ rồi, chuyện đốt sách chôn nho cũng không phải là chuyện Hứa mỗ không dám làm.

Đương nhiên suy nghĩ này chỉ để trong bụng thì được, mấy lời này không thể nói lung tung, nếu như bị truyền loạn ra bên ngoài vậy thì hơn phân nửa là hắn sẽ bị người ta quay lưng.

Có thể đến cả Nữ đế cũng không thể gánh nổi hắn.

Cho nên mấy lời này không thể nói lung tung, suy nghĩ trong lòng là được.

Nếu như hắn phải đi đến bước này, vậy cũng đừng trách hắn.

Dứt bỏ tạp niệm.

Hứa Thanh Tiêu đi đến Lại bộ.

Lục bộ Thượng thư đang ở trong phòng đợi hắn.

Đi theo người dẫn đường.

Rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã đi vào trong phòng.

Lục bộ Thượng thư đang ngồi ở hai bên trái phải, Trần Chính Nho thì đang ngồi trên ghế bành của mình, tất cả mọi người đều rất yên tĩnh, đang tự hỏi một vài chuyện.

Theo sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, các Thượng thư cũng ào ào mở miệng:

“Thủ Nhân, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

“Thủ Nhân, xem như bọn ta đợi được ngươi rồi.

Cố Ngôn và Trương Tĩnh lên tiếng trước tiên, lời của hai người cũng không phải giả, mọi người vẫn luôn chờ Hứa

Thanh Tiêu ở nơi này, tất cả đều không bàn bạc gì với nhau, trong đầu toàn là năm phương án của Hứa Thanh Tiêu.

Trước mắt Hứa Thanh Tiêu đã tới, tất nhiên sáu vị Thượng thư có hơi kích động và hưng phấn.

“Các vị Thượng thư, Thanh Tiêu đã tới trễ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng tạ lỗi.

Trần Chính Nho khoát tay áo:

“Không sao.”

“Thủ Nhân, bọn ta cũng không muốn nói nhiều, trước hết ngươi cứ nói đi, nếu có vấn đề thì lão phu sẽ hỏi lại.”

Trần Chính Nho ngăn đám người mở miêng, cứ nghe Hứa Thanh Tiêu nói trước đã.

“Vâng.” Hứa Thanh Tiêu cũng không ba hoa thêm gì, hắn nhìn sáu vị Thượng thư rồi trực tiếp lên tiếng nói:

“Các vị Thượng thư,:

“Thật ra nội dung đại khái ta đã viết ở trong sách luận.”

“Trước mắt, sau khi Đại Ngụy vương triều trải qua trận chiến này xong, quốc uy đã dựng nên, một kích trấn áp được các nước dị tộc, lần này chẳng những thu về vô số chiến lợi phẩm mà còn khiến cho quốc khố Đại Ngụy dồi dào.”

“Quan trọng hơn chính là giải quyết được mầm tai vạ dị tộc.”

“Hơn nữa còn áp chế được tâm tư đang muốn ngo ngoe động đậy của phiên vương các nơi, xem như một công ba việc.”

“Nhưng đối với Đại Ngụy mà nói thì chỉ mới làm được nhiêu đây vẫn còn chưa đủ, Đại Ngụy muốn giàu mạnh thì không thể nào cứ dựa vào chiến tranh để phát tài, nhất định phải dựa vào năng lực của chính mình.”

“Cho nên Hứa mỗ có đưa ra năm phương án chế định này.”

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Sáu vị Thượng thư cũng lần lượt gật đầu.’

Đúng là như vậy, một vương triều muốn phát triển sao có thể chỉ dựa vào đánh trận để làm giàu được? Đánh trận cũng cần có đủ binh lực mới được, nhìn như là phát tài nhưng thực chất chính là dùng mạng để đổi tiền, nếu như không kiếm được nhiều vậy thì không lỗ.

Nhưng nếu như kiếm được ít, vậy thì thiếu máu chắc rồi.

Chương 837: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (1)

Lần này Đại Ngụy có lời, hơn nữa lại còn lời nhiều như vậy, nhưng tình huống này không thể để tái diễn được.

Sao các nước dị tộc lại có tiền như vậy? Có hai nguyên nhân rất lớn, một là bọn họ đã trải qua sự phát triển trong mấy trăm năm, quốc khố có bạc là chuyện rất bình thường, thậm chí quốc khố của Đường quốc còn giàu hơn quốc khố của Đại Ngụy, chuyện này cũng bình thường.

Chi tiêu của một nước nhỏ không lớn, lại thêm chuyện bạc trong quốc khố tích lũy đã trên trăm năm cho nên số lượng mới nhiều như vậy, đồng thời lại còn thu hoạch sớm một mùa hoa màu.

Cùng với các loại viện trợ từ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, lương thảo binh khí, ngân lượng vân vân mới làm cho lần này chỉ riêng bạc thôi mà Đại Ngụy đã thu được ba trăm vạn vạn lượng, trong tình huống thông thường thì nhiều nhất hai trăm vạn vạn lượng.

Hơn nữa còn là nhiều nhất rồi.

Dựa vào cái này thì có thể kiếm lời, thúc đẩy sự phát triển của quốc gia, nhưng muốn phát triển quốc gia một cách lâu dài thì gần như là không có khả năng.

Sản xuất nông nghiệp, phát triển quân sự, xây dựng phát triển kỹ nghệ cơ bản, phát triển giáo dục bao gồm cả phát triển chữa bệnh, phát triển phúc lợi cho bách tính.

Xin hỏi mấy cái này cái nào không cần bạc? Quăng ba trăm vạn lượng vào, trong ba hay năm Đại Ngụy chắc chắn gánh nổi, nhưng sau ba năm thì sao?

Ngươi có gánh vác nổi không? Đây là còn chưa tính đến mấy chuyện dưỡng lão và phúc lợi cho quan viên vân vân.

Đới với vương triều Đại Ngụy mà nói, muốn dùng tiền chẳng phải rất dễ hay sao?

Ba ngàn vạn lượng vương triều Đại Ngụy cũng có thể tiêu hết, chỉ cần ngươi muốn phát triển là được.

Cho nên muốn đi đến con đường cường thịnh thì nhất định phải bỏ sự tự mãn, thuận tiện diệt luôn các nước dị tộc.

“Thủ Nhân, ngươi nói tiếp đi.”

Trần Chính Nho mở miệng bảo Hứa Thanh Tiêu nói tiếp, bọn họ lắng nghe một cách nghiêm túc.

“Vâng.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu tiếp tục mở miệng nói:

“Trước tiên bắt đầu từ Lại bộ nha.”

“Trong năm phương châm, quan trọng nhất chính là tuyển chọn nhân tài.”

“Trần Thượng thư, Hứa mỗ cho rằng Đại Ngụy nên thành lập Tụ Hiền quán, gia tăng một lượng lớn nhân sự cho Đại Ngụy, phụ trách khảo sát, thẩm tra nhân tài ưu tú các nơi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đây là bước đầu tiên, xoay quanh các việc triển khai các công việc của Lại bộ, muốn phát triển Đại Ngụy thì nhất định phải cần nhân tài, không có nhân tài chỉ huy thì nói gì cũng bằng thừa.

Nhưng câu này nói ra xong thì Trần Chính Nho không nhịn được mở miệng nói:

“Đại Ngụy có khoa cử, cũng có Tụ Hiền quán, chắc là đủ rồi chứ?”

Không phải Trần Chính Nho không đồng ý với ý của Hứa Thanh Tiêu mà ông cho rằng Đại Ngụy đã có khoa cử, nên vấn đề nhu cầu nhân tài có thể giải quyết được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại thẳng thắn lắc đầu nói:

“Trần Thượng thư, ngài vẫn chưa hiểu ý của ta.”

“Hứa mỗ muốn mời chào những người có tài năng trong thiên hạ, không cần bất kỳ điều kiện gì, chỉ cần là người có tài năng

là được.”

“Là tài năng chứ không phải tài hoa, mặc kệ người này có từng đọc sách hay không, mặc kệ người này bao nhiêu tuổi, dù ông lão đã sáu mươi tuổi nhưng ông ấy lại cực kỳ hiểu biết về chuyện làm ruộng thì chúng ta cũng sẽ mời chào ông ấy.”

“Nghiên cứu về đồng ruộng, ví dụ như nói làm sao để biến ruộng hoang thành ruộng tốt, lại làm sao để trồng lúa tốt hơn.”

“Không chỉ có nông nghiệp mà còn giỏi về Công bộ, giỏi về nhìn thiên tinh, giỏi về thuyết phục, nói tóm lại chỉ cần là nhân tài, chỉ cần là người có tài năng thì bất kể là ai, bất luận là có xuất thân như thế nào thì đều có thể gia nhập vào Tụ Hiền quán.”

“Tụ Hiền quán sẽ kiểm tra xét duyệt, sau khi xác định không có hiềm nghi gì thì lập ra chức quan, như thương quan Đại Ngụy vậy, nhưng mở một chức quan mới thì điểm khác biệt chính là cấp mức bổng lộc và đãi ngộ giống nhau.”

Hứa Thanh Tiêu nói tác dụng của Tụ Hiền quán ra.

Ngay lập tức, sáu vị Thượng thư đã hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu là gì.

“Tập hợp những người có tài trong thiên hạ lại, mặc kệ là có tài gì, miễn là có thể dùng, hay, hay, hay cho một cái Tụ Hiền quán.”

Trần Chính Nho đã hoàn toàn hiểu rõ, Hứa Thanh Tiêu muốn tuyển người có tài năng ở các ngành nghề, từ mặt này thì có thể chèn ép được sự ảnh hưởng các người đọc sách.

Mọi người liều sống liều chết vì cái gì chứ? Chín thành bách tính đều vì đọc sách có thể làm quan, có thể có cuộc sống cơm áo không lo.

Mà khi Tụ Hiền quán này của Hứa Thanh Tiêu vừa mở ra, người có năng lực trong thiên hạ thì đều có thể đi đến kinh đô Đại Ngụy được, từ đó người giỏi làm nông thì có thể dùi mài nghiên cứu nông nghiệp, giỏi về cơ khí thì có thể chuyên tâm nguyên cứu cơ khí.

Có hiệu quả hay không là một chuyện như đối với Đại Ngụy mà nói, đơn giản chỉ là dựa trên bổng lộc của quan viên mà cấp ngân lượng mà thôi.

Đối với Đại Ngụy trước kia có lẽ sẽ tạo thành một chút áp lực nhưng đối với Đại Ngụy bây giờ mà nói, ba trăm vạn lượng bạc còn sợ không xài hết hay sao?

Trần Chính Nho đã hiểu.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhảm mà tiếp tục nói:

"Chuyện này chỉ mong Trần Thượng thư ngài có thể tự mình xử lý, xây dựng Tụ Hiền quán, bệ hạ sẽ viết chỉ, Lại bộ tuyên bố, Đại Ngụy Văn báo cũng sẽ đăng tin."

"Nhất định trong vòng một năm phải tập hợp được trăm vạn người có tài, đến lúc đó sẽ mở chức quan ở những lĩnh vực khác nhau để họ thi triển tài năng đồng thời lại dựa trên kết quả mà xem xét, nếu như người không dùng được thì không cần giữ lại, người có tài thì sẽ được trọng dụng bất luận là nam hay nữ già hay trẻ, bối cảnh gia thế ra sao."

Hứa Thanh Tiêu nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Mà sau khi lục bộ Thượng thư nghe nói vậy thì không nhịn được tắc lưỡi.

Dùng cả phụ nữ luôn sao? Đây đúng là lần đầu tiên phá lệ.

Nhưng nhìn ánh mắt chắc chắn như vậy của Hứa Thanh Tiêu, sáu vị Thượng thư cũng không nói gì thêm.

"Ngươi nói tiếp đi."

Trần Chính Nho mở miệng.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm nói:

"Sau khi có Tụ Hiền quán, bước thứ hai chính là chuyện của Binh bộ."

"Trận chiến này, tất cả tướng sĩ đều được tiền trợ cấp gấp năm lần đồng thời khao thưởng ba quân, tuyệt đối không được mập mờ, giữ vững quân tâm Đại Ngụy."

Chương 838: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (2)

“Sau đó sẽ cải thiện chuyện cơm nước, hoàn cảnh đóng quân của cho Kỳ Lân quân, Thiên Tử quân, Huyền Vũ quân, nhanh chóng xây dựng diễn võ trường quân doanh, tiến hành huấn luyện với cường độ cao, đồng thời tăng cường quân bị cho hai doanh.”

“Ta sẽ cầu bệ hạ hạ chỉ, người có ba đời đều tham gia quân ngũ, con cháu ba đời sau đi đọc sách làm quan thì ưu tiên trúng tuyển, tướng sĩ đã giải ngũ cũng sẽ được hưởng các đại ngộ ưu tiên, học phí hao tổn của con cháu đời thứ ba của họ đều sẽ do Đại Ngụy giúp đỡ, cho đến khi mười sáu tuổi trưởng thành.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đối với Binh bộ, cải thiện bữa ăn, nơi đóng quân đồng thời tăng cường huấn luyện cho tướng sĩ, đây là cơ sở để tăng thực lực lên, còn tăng cường quân bị là tăng cường bên ngoài.

Ngũ đại binh doanh Đại Ngụy gồm Thiên Tử quân, Kỳ Lân quân, Đại Hoang quân, Huyền Vũ quân còn có Bắc Lương quân.”

Năm binh doanh lớn này chính là căn cơ của Đại Ngụy.

Nhưng trong đó, Đại Hoang quân và Bắc Lương quân không thuộc về Nữ đế, cho dù là Huyền Vũ quân thì cũng là do Nữ đế thông qua một vài cách và bồi thường mới có được.

Lúc Nữ đế lên ngôi, nàng chỉ nắm giữ Thiên Tử binh phù.

Kỳ Lân quân là do Hoài Ninh thân vương chủ động nộp binh phù mà có.

Về phần Huyền Vũ quân thì không rõ lắm.

Mà Đại Hoang quân thì đã giao được một nửa, một nửa còn lại vẫn chưa giao, đây chính là giao dịch giữa Nữ đế và người nắm giữ binh phù Huyền Vũ quân.

Vận khí tốt một chút nên mới nắm giữ được Huyền Vũ quân, vậy thì chỉ còn lại Bắc Lương quân.

Mặc kệ Bắc Lương quân có đồng ý quy hàng triều đình hay không thì Hứa Thanh Tiêu cũng đều sẽ trang bị quân lương, mở rộng hai quân.

Quân số sẽ theo tiêu chuẩn của năm doanh, một trăm vạn một doanh.

Nếu như vậy mà nói thì cũng sẽ giống như tăng tiền đặt cược cho nữ đế.

Quốc khố Đại Ngụy có bốn trăm vạn vạn lượng bạc, không đem đi mở rộng quân doanh chẳng phải sẽ trở thành trò cười hay sao?

Hơn nữa sau khi nghe xong câu này, trong phút chốc, lục bộ Thượng thư cũng chấn động.

Tăng cường quân bị, bọn họ có thể hiểu được, gia tăng nhân thủ thôi mà.

Nhưng cải thiện cơm nước, nơi đóng quân đồng thời nhà có ba đời tham gia quân ngũ, con cháu ba đời khi đi học sẽ được Đại Ngụy giúp đỡ. Cái này cơ hơi… quá đáng sợ rồi nhỉ?

Chuyện này cần phải hao tốn bao nhiêu bạc đây.

Nếu nói mấy chuyện này ra, hai trăm vạn tướng sĩ tìm đâu cũng có.

Nhưng Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm còn chưa nói gì cả thì giọng của Cố Ngôn đã vang lên.

Dự toán này hình như có hơi lớn rồi, quân phí một năm của một trăm vạn người là một ngàn vạn lượng, đây là quân phí cơ bản, nhưng nếu như thêm phí tổn cải thiện cơm nước, nơi đóng quân vân vân, một năm cho một trăm vạn đại quân ít nhất là năm ngàn vạn lượng bạc.

Hai trăm vạn là một vạn vạn lượng bạc, đây chỉ là mới tính phần tân binh.

“Thiên Tử quân, Kỳ Lân quân, Huyền Vũ quân, ba đại quân này còn phải cùng nhau tăng lên, đâu thể chỉ chăm sóc tân

binh mà không quan tâm đến lão binh.”

“Kể từ đó thì quân phí một năm cũng gần ba vạn vạn lượng, cái này… khó tránh khỏi có hơi nhiều rồi đúng không?”

Cố Ngôn cau mày, không phải ông ta phản đối Hứa Thanh Tiêu mà là cấp quân phí một năm gần ba vạn vạn lượng, bây giờ gánh nổi bởi vì chỉ có bốn trăm vạn vạn lượng bạc trong quốc khố.

Nhưng nơi nào của Đại Ngụy cũng cần tiền, không thể chỉ tính trong một hai năm này thôi được, cần phải tính đến hai mươi năm sau, ba mươi năm sau thậm chí là năm mươi năm sau.

Nếu như lúc trước không có bạc, vấn đề phúc lợi như cắt bớt quân bị, giảm chất lượng cơm nước vân vân sẽ cực kỳ dễ dàng tạo ra binh biến.

Giờ khắc này, cho dù là Binh bộ Thượng thư Chu Nghiêm cũng không nhịn được mà lên tiếng.

“Đúng là như vậy, nếu là như vậy thì chi phí quá lớn rồi.”

Tăng cường quân bị binh lính là chuyện tốt.

Chu Nghiêm chắc chắn đồng ý rồi.

Nhưng vấn đề là mở rộng binh lực hai đại doanh, thật sự có chút vấn đề, bọn họ không có nhiều sức như vậy.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu nói:

“Căn bản của một quốc gia là ở chỗ binh lực, muốn tương lai được phát triển ổn định thì nhất định phải tăng cường binh lực.”

“Hơn nữa về hai đại binh doanh này, ta còn có dự tính khác nữa, phân chế độ ba năm, năm năm, mười năm và chế độ chung thân.”

“Bách tính Đại Ngụy từ mười sáu đến ba mươi lăm tuổi đều có thể tòng quân nhập ngũ, chỉ cần thao luyện ba năm, thân thể khỏe mạnh và hiểu được cách bày binh bố trận đơn giản cùng với cách hành binh là có thể.”

“Sau chế độ ba năm, nếu như đồng ý ở lại thì sẽ chuyển sang chế độ năm năm, đợi thêm hai năm nữa nếu như đồng ý tăng thành chế độ mười năm thì sẽ được thăng chức vị trong quân, chỉ dạy và dạy bảo tân binh.”

“Sau khi đến kỳ hạn mười năm thì lại tuyển ra ba phần, cho nhập chế độ chung thân, vào Binh bộ, nhậm chức trong quân.”

“Còn lại bảy thành thì cho vào huyện nha các nơi của Đại Ngụy hoặc là tự tìm kế mưu sinh, chọn lọc kỹ càng chứ không được làm qua loa cho xong.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra kế hoạch chế độ binh tướng.

Tăng binh một lèo như vậy chắc chắn sẽ có áp lực, nhưng nuôi quân mới là mục tiêu của Hứa Thanh Tiêu.

Lợi ích của nuôi quân chính là vào thời khắc quan trọng, lúc Đại Ngụy chinh chiến thì có thể toàn dân giai binh trong một thời gian ngắn.

Đây là con át chủ bài khi Đại Ngụy bước vào con đường cùng.

Như vậy, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ không dám càn quấy.

Nghe theo lời giải thích của Hứa Thanh Tiêu, đám người cũng thở nhẹ ra, như vậy đúng là không thành vấn đề.

Mặc dù chi phí vẫn tăng lên nhưng ít ra chi phí về sau không tăng quá nhiều.

Dù sao thì khi những điều kiện tham gia quân ngũ này của Hứa Thanh Tiêu vừa được tuyên bố ra thì có bao nhiêu người muốn nhập ngũ đây, mình không có hy vọng tiến vào Binh bộ nhưng nói không chừng đời sau của mình có hy vọng thì sao.

Sau khi đạt được sự tán thành, Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về Công bộ Thượng thư Lý Ngạn Long nói:

“Tăng cường quân bị, tăng binh chỉ là những phương pháp đơn giản nhất mà thôi, thủ đoạn thật sự nằm ở chỗ Công bộ.”

“Công nghiệp kết hợp với quốc phòng mới thật sự là phát triển, Chu Thượng thư, Lý Thượng thư, ta định lập nên ngành

công nghiệp quốc phòng, mời nhân tài trong Tụ Hiền quán nghiên cứu phát minh ra binh khí có thể lấy một địch trăm.”

Chương 839: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (3)

“Đương nhiên, trước mắt thì vật này chỉ nằm trong suy nghĩ, cụ thể ra sao thì Hứa mỗ sẽ đưa bản vẽ sau, cái này không thể nói trước được.”

“Binh Công doanh là Công bộ sẽ xoay quanh việc chế tạo vũ khí mạnh hơn, hộ giáp bền bỉ hơn cho các tướng sĩ đồng thời nghiên cứu và phát minh ra vũ khí công thành, thủ thành mạnh hơn, thậm chí bao gồm cả thứ như công cụ vận chuyển lương thảo cỡ lớn.”

“Đây mới đúng thật là sự phát triển của Binh bộ, cũng là một trong những phát triển quan trọng của Công bộ Đại Ngụy, một nửa sức mạnh của Công bộ Đại Ngụy sẽ quay quanh Binh bộ, còn một nửa còn lại thì xây Thiên Công các, chiêu nạp nhân tài các nơi về nghiên cứu công khí.”

“Chiến khí Binh bộ, canh khí dân sinh, chỉ cần có thể làm lợi cho bách tính, có lợi cho Đại Ngụy, nếu như nghiên cứu ra được thì sẽ thưởng quan to chức lớn, Đại Ngụy sẽ dùng giá cao để mua lại thứ đó, ít nhất cũng là vạn lượng bạc.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Lấy Lại bộ làm chủ, xây dựng nên Tụ Hiền quán.

Sau đó Binh bộ làm đất nước hùng mạnh, Công bộ nghiên cứu phát minh ra binh khí chiến tranh, xây dựng lại Thiên Công các. Nói trực tiếp hơn một chút thì chính là phát minh, phát minh ra cái gì cũng được, chỉ cần là đồ vật có lợi cho bách tính là được.

Mấy thứ thế này, vào giai đoạn đầu có thể sẽ làm ra một vài thứ vô cùng cổ quái không có tác dụng gì nhưng quan trọng chính là có thể dẫn dắt người khác, có thể làm ra một bánh xe thì có người sẽ nghĩ đến chuyện làm ra xe bốn bánh.

Mặc dù có hơi cường điệu quá nhưng bất kỳ đồ vật gì cũng luôn tiến hóa, theo thời gian cứ dần phát triển lên.

Khi bách tính cảm thấy đi đường cực khổ quá thì người ta liền phát minh ra công cụ đi lại, ban đầu là xe đạp đến sau là xe bốn bánh, thứ dựa vào không chỉ là khoa học kỹ thuật mà quan trọng nhất chính là sức tưởng tượng.

Nếu như không bồi dưỡng một lượng lớn những người như vậy thì Đại Ngụy sẽ gặp bao nhiêu trắc trở khi hướng đến con đường thời đại bán công nghiệp đây?

Chỉ dựa vào một mình hắn à?

Hay là về tắm rồi ngủ một giấc đi cho khỏe.

Ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu không chỉ đơn giản là nhất thống Trung châu thôi mà hắn còn muốn Đại Ngụy có thể quét ngang thiên hạ.

Thiết kỵ Đột Tà? Vua trên lưng ngựa?

Vương triều Sơ Nguyên? Dễ thủ khó công?

Phật môn tiên đạo? Phật đà kiếm tiên?

Khi những sát khí chiến tranh kia xuất hiện thì tất cả đều sẽ trở nên cực kỳ tốt đẹp.

Mà muốn đạt đến trình độ như vậy thì Đại Ngụy nhất định phải phát triển, phải cần đến sức sản xuất vô cùng hùng hậu, mà sức sản xuất này chỉ dựa vào sức người trồng trọt thôi thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Hạt giống, môi trường, nguồn nước, công cụ, bốn thứ không thể thiếu thứ nào được, thiếu một cái cũng không thể chống đỡ nổi vương triều Đại Ngụy.

Đương nhiên nếu như nói vương triều Đại Ngụy chỉ đơn thuần muốn trở lại thời kỳ cường thịnh thôi vậy thì coi như Hứa Thanh Tiêu không nói gì.

“Lại bộ tuyển mới, Binh bộ cường quốc, Công bộ phụ tá, Thiên Công tạo vật.”

“Cuối cùng lão phu cũng rõ ý của Thủ Nhân ngươi rồi.”

“Chẳng qua Hình bộ bọn ta, còn có hộ bộ, Lễ bộ thì nên làm gì đây?”

Lần này Trương Tĩnh xem như đã hoàn toàn hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu, nhưng bỗng nhiên ông ta nhận ra Hình bộ hộ bộ còn có Lễ bộ dường như… không có tác dụng gì cả.

“Trương Thượng thư, Hình bộ tăng cường nhân thủ, diệt gian trừ bạo, đề cao dân ý Đại Ngụy. Từ sau khi bệ hạ đăng cơ, Đại Ngụy thường xuyên có chuyện yêu ma quấy phá nhưng Hứa mỗ cho rằng tuy có yêu ma thật, nhưng chúng vẫn chưa dám làm ác.”

“Đa số đều là do con người mà ra, nhất định phải trừ ác cho sạch sẽ, bắt đầu từ hương trấn, một khi phát hiện sẽ nghiêm trị không tha. Thành lập Giám viên Hình bộ, đặc biệt phái đến các phủ huyện, lẫn vào bách tính tuần tra truy nã.”

“Nếu như có quan viên nào bao che thì tội thêm một bậc, chém đầu thị chúng.”

Hứa Thanh Tiêu nói một cách nghiêm túc.

Bây giờ Đại Ngụy cần phải cải cách, mà cách thay đổi tốt nhất chính là trừ gian diệt ác cho bách tính, một khi trừ ác thì bách tính mới có thể thật sự không buồn không lo mà xây dựng nước nhà.

Tác dụng của Hình bộ chính là ở chỗ này, làm cho vương triều ổn định, tăng cường dân ý, tăng cường lòng tin của người dân đối với vương triều Đại Ngụy.

Điểm này chỉ có thể dựa vào Hình bộ thôi.

Nghe đến đây, Trương Tĩnh khẽ gật đầu, ông ta nhìn ra được Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nghiêm túc, đang tính làm một vố lớn.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng nói:

“Còn có chuyện tin đồn, nhất là đám người đọc sách kia, nếu như sau này còn có tin đồn gì thì bất luận là đối với vương triều Đại Ngụy hay là với một người nào đó thì chỉ cần tạo ra ảnh hưởng nhất định thì đều cần phải thẩm tra.”

“Nếu như chuyện là thật thì sẽ do quan đại phương thông báo xử lý.”

“Nếu như chuyện không phải là thật, phải trừng phạt kẻ tạo ra lời đồn, nếu như có người đọc sách nào dám tung tin đồn nhảm thì sẽ bị cắt bỏ công danh, cả đời không được làm quan.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra câu này, tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của hắn.

Điều này là đang muốn nhắm vào người đọc sách đây mà.

Nhưng đối với điều này, không ai trong đám người nói gì, bọn họ đều đồng ý.

“Hộ bộ thì sao?”

Giọng Cố Ngôn vang lên, ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Hộ bộ Thượng thư, Cố Thượng thư, chuyện của thương hội Đại Ngụy ngài cần phải xử lý, phái thương nhân Đại Ngụy đến các nước dị tộc, bao gồm cả vương triều Đột Tà.”

“Thúc đẩy sự phát triển kinh tế giữa các quốc gia, nhất là với các nước dị tộc.”

“Không tiếc bất cứ giá nào, giúp đỡ thương nhân Đại Ngụy cũng được, chèn ép thương nhân Đại Ngụy cũng được, bọn họ cứ lấy giá thấp để chiếm được thị trường các nước dị tộc trước, nhỏ thì củi gạo dầu muối, lớn thì cẩm y châu báu, có thể bán rẻ thì bán rẻ, không bán rẻ được thì dù lỗ vốn cũng phải bán.”

“Cho các nước dị tộc nếm thử ngon ngọt trước, sau khi chiếm được toàn bộ thị trường rồi thì lại từ từ định giá lại với bọn họ, không nên quá cao nhưng tuyệt đối đừng nên quá thấp, kiếm ngân lượng của dị tộc là được.”

“Đợi đến khi nhóm thương nhân kia nếm được ngon ngọt xong thì đến lúc đó lại ra tay với bọn họ, bất luận là như thế nào, tất cả những hy sinh kia đều là vì Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, chuyện này nhất định phải nói với Cố Ngôn.

Chương 840: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (4)

Quản lý thương hội Đại Ngụy, cho bọn họ đi làm ăn ở các nước dị tộc, có sự bảo vệ của quân đội Đại Ngụy, bọn họ cũng sẽ không cần quá lo lắng về an nguy của bản thân mình, có thể ép giá xuống thấp nhất.

Chỉ cần thành công chiếm được thị trường rồi thì lấn áp làm cho những người buôn bán của dị tộc đóng cửa hết, đến lúc đó củi gạo dầu muốn, tơ lụa châu báu thứ gì cũng đều do bọn họ làm chủ.

Hơn nữa Đại Ngụy cũng chỉ cần quản lý cho tốt là được, không thể quá mức trái lẽ thường, nếu không sẽ không bù nổi thiệt hại.

Hút máu, thì phải hút từ từ.

Hút một hơi sạch máu thì người ta chết rồi còn đâu, từ từ là tốt nhất.

Cẩn thận thì dùng được lâu mà.

Mà chờ khi thương nhân kiếm đủ rồi, khoảng thuế này sẽ phải từ từ sửa lại, nói tóm lại thì mọi người cùng nhau kiếm tiền, nhưng kiếm được nhiều tiền nhất vẫn phải là vương triều Đại Ngụy, nếu như nhà cái kiếm ít thì còn gì là nhà cái nữa?

Kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu làm cho ánh mắt Cố Ngôn lập tức tỏa sáng.

Thậm chí mấy vị Thượng thư khác cũng hiểu được ngay ý của Hứa Thanh Tiêu.

Kiếm tiền là thứ yếu, quan trọng nhất là nắm được sinh mạng của quốc gia khác trong tay.

Chiêu này, cao minh.

Vừa cao minh lại vừa cứng rắn.

“Vậy Lễ bộ thì sao? Lễ bộ làm gì đây? Thủ Nhân.”

Vương Tân Chí mở miệng, năm bộ đều có việc làm, vậy tiếp theo ông ta nên làm gì đây?

Câu này nói ra.

Các vị Thượng thư cũng ồn ào tò mò.

Còn Hứa Thanh Tiêu là sững sờ ngay tức khắc.

Ha… Lễ bộ… hình như… đúng là không có chuyện gì làm cả.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Không hiểu sao bầu không khí bây giờ có hơi lúng túng.

Ban đầu Vương Tân Chí còn chưa có phản ứng gì, nhưng thấy Hứa Thanh Tiêu nửa ngày trời không nói câu nào thì Vương Tân Chí mới đột ngột sửng sốt.

Hay lắm, thế này là không đặt Lễ bộ ta vào mắt à?

"Thủ Nhân."

Vương Tân Chí mở miệng muốn nói gì đó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã lập tức cắt ngang.

"Vương đại nhân, Lễ bộ có chuyện lớn đây, chuyện này có tầm ảnh hưởng cực kỳ lớn, nói là lưu danh thiên cổ cũng không quá lời, chỉ là bây giờ vẫn chưa thể nói, thay một cách khác thì là nói ra cũng không làm được gì."

"Nhưng chuyện này nhất định phải do Lễ bộ làm."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, không phải hắn đang qua loa với Vương Tân Chí, vì chuyện này chính là giáo dục bắt buộc chín năm.

Chẳng qua việc này đúng là không thể nói, nói ra cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì không thể nào thực hiện được, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa có khả năng thực hiện.

Nếu như hắn nói ra thật thì chắc Cố Ngôn sẽ trực tiếp không đồng ý, bốn vị Thượng thư còn lại chắc cũng sẽ không đồng ý.

Trước mắt đành phải cho Vương Tân Chí một lời an ủi.

"Ngươi nói thật chứ?"

Vương Tân Chí có hơi kích động.

“Tất nhiên.”

Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ rất chắc chắn.

“Được, lão phu tin tưởng ngươi, Thủ Nhân, dù sao thì có chuyện gì cần đến Lễ bộ thì ngươi cứ nói.”

Nhận được câu trả lời chắc chắn như vậy của Hứa Thanh Tiêu, Vương Tân Chí cười lên.

Các vị Thượng thư còn lại cũng cười.

Cũng không phải là có ý gì khác, chỉ là không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu đang lừa dối Vương Tân Chí mà thôi.

“Vậy những chuyện còn lại các vị Thượng thư hãy từ từ bàn tính, ta trở về nghỉ ngơi trước.”

“Tháng này ta mệt chết đi được, qua mấy ngày nữa là đã đại điển sắc phong, trước hết ta cần phải nghỉ ngơi mấy ngày cái đã.”

Chuyện gì cũng nói rõ ràng rồi, chỉ chờ sáu vị Thượng thư tự mình đi làm thôi, làm gì có chuyện cái gì cũng do hắn làm hết?

“Tốt, Thủ Nhân ngươi nghĩ ngơi cho tốt đi, cần phải có một tinh thần thật tốt khi làm đại điển sắc phong.”

“Đại điển sắc phong lần này cực kỳ long trọng, bệ hạ cực kỳ xem trọng ngươi nên đã cố ý yêu cầu làm long trọng một chút, ngươi nhất định phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ừ, Thủ Nhân, ngươi về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Thủ Nhân, ta tiễn ngươi ra ngoài.”

Các vị Thượng thư lần lượt lên tiếng, mấy ngày nửa là đến đại điển sắc phong, đúng là cần phải nghỉ ngơi cho tốt thật.

Chẳng qua Trần Chính Nho lại đột nhiên lên tiếng muốn tiễn Hứa Thanh Tiêu trở về.

Theo lẽ thường thì hắn sẽ từ chối khéo nhưng Hứa Thanh Tiêu nhìn ra Trần Chính Nho có chuyện muốn nói với mình.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu cũng không nói thêm gì.

Trần Chính Nho lập tức dẫn Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Thượng thư phòng.

Đi thẳng ra khỏi Lại bộ.

Lúc này giọng của Trần Chính Nho mới vang lên.

"Thủ Nhân, mấy ngày nay tâm thần lão phu luôn có hơi không yên."

"Bồng nho vào tù lại chậm chạp không có bất cứ hành động gì, theo sự hiểu biết của lão phu đối với ông ta thì Bồng nho tuyệt đối không thể nào từ bỏ ý đồ của mình."

"Ngươi nhất định lúc nào cũng phải cảnh giác."

Sau khi đi khỏi Lại bộ, Hứa Thanh Tiêu cũng đoán ra được những gì Trần Chính Nho muốn nói.

Bồng nho là do Trần Chính Nho tự mình giam vào đại lao, tất cả mọi người đều có thể quên đi sự tồn tại của Bồng nho nhưng Trần Chính Nho thì không.

Bây giờ đã đánh trận xong, Hứa Thanh Tiêu sắp được sắc phong thành Bình Loạn hầu Đại Ngụy, nhìn bề ngoài giống như tất cả đều vô cùng hoàn mỹ nhưng Trần Chính Nho nhìn ra được, cơn sóng lớn chỉ sợ là sắp ập đến rồi.

"Ừ." Hứa Thanh Tiêu đã rõ.

Hứa Thanh Tiêu đáp lại một lời, điểm này Nữ đế đã cảnh cáo hắn trước rồi.

"Thủ Nhân, lão phu nghĩ thủ đoạn của Bồng nho chắc chắn sẽ nhắm vào ngươi, ông ta nhất định sẽ chèn ép ngươi, bây giờ danh vọng của ngươi cực kỳ cao, lại được sự ủng hộ của dân chúng Đại Ngụy."

"Cho nên muốn công kích ngươi thì nhất định phải dựa vào người đọc sách trong thiên hạ, chỉ là lão phu vẫn nghĩ mãi không ra, cho dù ông ta thật sự dựa vào cái cớ giết hàng đồ thành để công kích ngươi thì cũng đâu có tác dụng gì?"

“Có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định với danh dự của ngươi, nhưng suy cho cùng thì ngươi giết hàng đồ thành là đúng, bách tính Đại Ngụy đều đang ủng hộ ngươi, nhiều nhất chỉ có thể làm cho đám người vốn đã chán ghét ngươi nay lại càng ghét ngươi hơn mà thôi.”

“Cũng đâu có ảnh hưởng gì.”

“Theo suy nghĩ của lão phu thì hẳn là Bồng nho sẽ không dùng cách đơn giản như vậy để nhắm vào ngươi, nhất định đằng sau còn có hậu chiêu.”

“Ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, mấy ngày nay không có chuyện gì thì suy nghĩ thử xem, nếu như có thể đoán được Bồng nho muốn làm gì sớm hơn thì chúng ta sẽ đề phòng được sớm hơn.”

Chương 841: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (5)

Trần Chính Nho không nghĩ ra Bồng nho sẽ dùng loại thủ đoạn gì để gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

Điều duy nhất có thể làm là nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu cần phải cảnh giác.

“Trần Thượng thư, điểm này Thanh Tiêu đã rõ.”

“Chỉ là, theo trực giác của Trần Thượng thư ngài thì Bồng nho sẽ ra tay vào lúc nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Trần Chính Nho thoáng trầm mặc, một lát sau, ông đáp:

“Ngày sắc phong.”

Trần Chính Nho trả lời.

Đúng vậy, chính là vào ngày sắc phong.

Nếu như một người muốn công kích một người thì nhất định sẽ hy vọng vào lúc hắn ta tỏa sáng nhất rồi đánh cho hắn ta một kích trí mạng.

Bay càng cao thì ngã sẽ càng đau.

Công kích Hứa Thanh Tiêu ngay trước mắt những người trong thiên hạ, hủy hoại thanh danh của Hứa Thanh Tiêu, đây chính là thời cơ tốt nhất.

Chẳng qua đầu tiên là nhất định phải có lòng tin, lòng tin tuyệt đối, nếu không người xấu mặt sẽ chính là mình.

Câu này nói ra làm cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào trầm mặc.

Ngày sắc phong à?

Không phải là vào năm ngày sau sao?

Hứa Thanh Tiêu đồng ý với suy đoán của Trần Chính Nho, dù sao thì ngày đó cũng chính là thời khắc huy hoàng nhất của

hắn.

Nếu như ra tay vào lúc đó thì hắn sẽ chống đỡ không nổi, đúng là mất mặt đến tận cùng.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu cũng rất tò mò.

Bồng nho, cuối cùng thì ông ta sẽ dùng cách gì để đối phó mình.

Làm cho người đọc sách trong thiên hạ công kích mình giết hàng đồ thành sao?

Điều này căn bản là vô dụng thôi.

"Trở về nghỉ ngươi cho khỏe, từ từ suy nghĩ, lão phu cũng sẽ nghĩ giúp ngươi, nếu như phát hiện ra được thì có thể chuẩn bị sớm một chút.

Đến cuối cùng, Trần Chính Nho cũng không còn gì để nói, bảo Hứa Thanh Tiêu về nghỉ ngơi.

"Được."

"Đúng rồi, Trần nho, ta muốn hỏi ngài một chuyện."

"Muốn thành thiên địa đại nho thì cần dân ý, vậy thành thánh thì sao?"

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên lên tiếng hỏi Trần Chính Nho về cách thành thánh.

Câu này vừa dứt, Trần Chính Nho lập tức cười khổ không ngừng.

"Thủ Nhân, mặc dù lão phu là đại nho nhưng cũng không biết thành thánh đâu, chỉ có thiên địa đại nho mới biết được cách thành thánh mà thôi."

"Chẳng qua ngươi đã cảm thấy có hứng thú vậy thì ngày mai hoặc là ngày kia ngươi hãy đến tìm lão phu, lão phu dẫn ngươi đi đến thiên địa Văn cung một chuyến, hỏi Tuần nho một chút."

Trần Chính Nho trả lời như vậy.

Tuần nho này cũng là một vị thiên địa đại nho, giống Bồng nho vậy, chẳng qua ông ta không phải là thiên địa đại nho của

mạch Chu thánh.

Chính là vị thiên địa đại nho đã lên tiếp giúp Hứa Thanh Tiêu khi hắn tự chứng minh trong sạch lúc trước.

“Được, vậy thì làm phiền Trần nho rồi.”

Nếu như muốn hỏi và cần sự giúp đỡ gì đó liên quan đến Nho đạo thì Hứa Thanh Tiêu tất nhiên sẽ xưng hô một tiếng Trần nho.

“Khách khí rồi.”

Trần Chính Nho đáp lại mấy chữ.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì trực tiếp rời đi luôn.

Cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Nữ đế đang ngồi đối mặt với Lý Quảng Hiếu.

Thương nghị một vài chuyện.

“Bệ hạ, sau trận chiến này, Đại Ngụy sẽ hoàn toàn bước trên con đường phồn vinh.”

“Sách lược hôm nay của Hứa Thủ Nhân sẽ giúp cho Đại Ngụy ta huy hàng ngàn năm.”

Sau khi Lý Quảng Hiếu xem xong kế sách mà Hứa Thanh Tiêu dâng lên, ông không nhịn được mà nói những lời đánh giá rất cao.

“Hứa ái khanh đúng thật là ngôi sao may mắn của Đại Ngụy ta.”

Nữ đế khẽ gật đầu, nàng cũng đưa ra lời tán dương từ tận đáy lòng.

Hứa Thanh Tiêu vừa xuất hiện thì đã giống như một ngôi sao chiến sáng con đường cho Đại Ngụy, nếu như không có Hứa Thanh Tiêu, Đại Ngụy không đến nổi sẽ diệt quốc nhưng ít nhất thì rất khó có hy vọng.

Đây quả thật chính là kỳ tài ngàn năm có một.

Cũng vào lúc này, Lý Quảng Hiếu tiếp tục lên tiếng.

“Huy hoàng ngàn năm là chuyện đã định rồi, nhưng hùng mạnh trăm năm thì vẫn chưa chắc lắm.”

Lý Quảng Hiếu bỗng nhiên lên tiếng, dường như ông đang nghĩ đến chuyện gì đó nên nói vậy.

Hùng mạnh trăm năm vẫn chưa ổn đinh?

Nữ đế có hơi tò mò, nàng nhìn sư phụ mình có hơi tò mò.

Cảm nhận được ánh mắt tò mò của nữ đế, Lý Quảng Hiếu thoáng ho khan một phen, sau đó mang vẻ mặt đầy đứng đắn và nghiêm túc nói:

“Bệ hạ, bây giờ Đại Ngụy đã ổn định, từng bước đi lên rồi, lão thần cả gan thỉnh cầu bệ hạ cân nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự.”

Lý Quảng Hiếu lên tiếng.

Câu này vừa dứt, trong nháy mắt, ánh mắt tò mò của Nữ đế cũng thoáng bình tĩnh lại.

Trên mặt chẳng có chút vui vẻ nào mà thay vào đó, nàng lại có hơi lạnh lùng.

“Lão sư, năm đó trẫm đã nói, đời này trẫm tuyệt đối sẽ không kết hôn.”

Nữ đế lên tiếng, không muốn bàn luận về việc này, cũng cự tuyệt một cách quả quyết.

Chỉ là sau khi câu này dứt xong, Lý Quảng Hiếu lại lắc đầu, vẫn nói một cách nghiêm túc như cũ:

“Bệ hạ, từ xưa đến nay, hôn sự của đế vương chính là chuyện rất bình thường, nếu như đế vương không có con nối dõi thì giang sơn sẽ không ổn định, văn võ bá quan cũng sẽ không yên tâm.

“Vì sao phiên vương các nơi lại ngoa ngoe muốn động? Cuối cùng cũng là vì Đại Ngụy không có hoàng tử, bệ hạ không có con nối dõi.”

“Nếu như Đại Ngụy có hoàng tử thì đây chính là phúc của Đại Ngụy, cũng chính là phúc của thiên hạ, đến lúc đó, phiên

vương các nơi sẽ không dám ngo ngoe động đậy nữa, quốc gia sẽ càng thêm an ổn."

"Những lời lão thần nói không phải nói theo lẽ thường mà là vì quốc gia, mong bệ hạ cân nhắc cẩn thận."

Câu này Lý Quảng Hiếu nói không sai.

Từ xưa đến nay, thứ mà bách quan quan tâm nhất chỉ có ba chuyện.

Đại kế dân sinh, quốc gia cường thịnh, và dòng dõi của đế vương.

Dòng dõi đế vương là quan trọng nhất, mặc kệ bây giờ ngài còn trẻ hay không cũng mặc kệ bây giờ ngươi có hùng mạnh không thì sinh sớm một chút chắc chắn là điều đúng đắn.

Lỡ như có xảy ra chuyện lớn gì thì ít nhất giang sơn cũng có người kế nghiệp, mà nếu như ngươi không sinh, vậy chờ sau khi ngươi chết đi, coi như phiên vương các nơi không muốn động cũng phải động.

"Trẫm, tuyệt đối sẽ không kết hôn."

"Trẫm, bây giờ mới hai mươi bốn tuổi, còn có thể chấp chính được bảy mươi năm nữa."

"Năm mươi năm sau, trẫm sẽ chọn một vị con cháu hoàng thất từ phiên vương các nơi hoặc từ các thân vương, nuôi dưỡng nó lớn lên để kế thừa đế vị của trẫm."

Nữ đế vẫn có hơi lạnh lùng như cũ, đâu phải là nàng không còn cách nào?

Năm mươi nắm sau, tuy tiện đến phủ các thân vương chọn rồi nhận nuôi con cháu bọn họ, dốc lòng bồi dưỡng hai mươi năm, từ đó chọn ra người ưu tú nhất để kế thừa đế vị.

Đủ để chặn miệng đám người rãnh rỗi trong thiên hạ.

Chương 842: Hôn Sự Của Nữ Đế! Thần Cho Rằng, Hứa Thủ Nhân Không Tệ! Độc Kế Của Bồng Nho! (6)

Nhưng câu này vừa dứt, Lý Quảng Hiếu lại kiên quyết lắc đầu nói:

“Chuyện này không thể được.”

“Một là tương lai sẽ có biến hóa khôn lường, tha thứ cho thần cả gan nhưng mười năm gió mười năm mây, đừng nói là năm mươi năm sau, coi như là mười năm sau đến cùng sẽ xảy ra chuyện gì thì bệ hạ cũng không thể nào đoán trước được, thần cũng không đoán trước được.”

“Nếu như vương triều Đại Ngụy lại tuyên chiến với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bệ hạ không có con nối dõi, Đại Ngụy chắc chắn sẽ nội loạn.”

“Thứ hai, chọn dòng dõi của các thân vương chắc chắn sẽ làm tăng thêm sự mâu thuẫn giữa các thân vương, chọn con cháu ai làm đế thì đều sẽ tạo nên một trận gió tanh mưa máu.”

“Thứ ba, bách tính bất an, cũng chính vì bây giờ bệ hạ chỉ mới hai mươi bốn tuổi, nếu như bệ hạ bốn mươi hai tuổi thì bách tính trong thiên hạ sẽ bất an, văn võ bách quan cũng sẽ không yên.”

“Ba điều trên đều là thanh đao treo trên đỉnh đầu Đại Ngụy.”

“Cho nên thần khẩn cầu bệ hạ chọn lương quân, sinh hoàng tự, để giang sơn Đại Ngụy được hoàn toàn yên ổn.”

“Thần có thể cam đoan nếu như bệ hạ thật sự sinh hoàng tự, trong trăm năm này, Đại Ngụy sẽ bước vào thời kỳ cường thịnh trước nay chưa từng có.”

Lý Quảng Hiếu dùng luân lý, nhân lý, quốc lý ba mặt quan trọng để phản bác nữ đế.

Ý trong lời nói rất đơn giản.

Bệ hạ, nên tìm lang quân như ý rồi sinh bé con rồi.

Sinh càng nhiều càng tốt.

“Lão sư, đừng nói nữa.”

Nữ đế thở dài, nàng vẫn lắc đầu cự tuyệt như cũ.

“Bệ hạ, thần, không nói không được cũng không thể không nói.”

“Thật ra thì, thần cảm thấy Hứa Thanh Tiêu không tệ, bất luận là về mặt tuổi tác hay tài hoa, bao gồm cả phẩm tính, Hứa Thanh Tiêu đều là rồng trong biển người.”

“Lại thêm chuyện Hứa Thanh Tiêu rất có thể trở thành tân thánh Đại Ngụy, nếu như bệ hạ thành hôn với Hứa Thanh Tiêu thì đâu chỉ trăm năm, mà giang sơn Đại Ngụy cũng sẽ vững chãi đến năm trăm năm.”

Cuối cùng thì Lý Quảng Hiếu cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Ông ta hy vọng nữ đế sẽ thành hôn với Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế muốn thành hôn thì nhất định phải tìm một người nhân trung long phượng, hơn nữa người này còn phải là long phượng trong đám long phượng.

Đúng lúc Đại Ngụy đang có một người.

Hứa Thanh Tiêu đó.

Nói về tài hoa, Hứa Thanh Tiêu là đại tài vạn cổ.

Nói về phẩm hạnh, phẩm hạnh của một vị tuyệt thế đại nho mà còn kém sao?

Nói về năng lực, bây giờ Đại Ngụy không ngừng phát triển, bảy phần đều dựa vào Hứa Thanh Tiêu hắn.

Nói về sức ảnh hưởng thì trong lòng bách tính, Hứa Thanh Tiêu tồn tại như một vị thần. Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu thành thánh thì địa vị nhất định sẽ vượt qua nữ đế.

Nếu như hai sức mạnh này liên hợp lại, Đại Ngụy quật khởi là điều khỏi phải bàn cải.

Đúng là Lý Quảng Hiếu không nói lung tung, ông ta đã suy nghĩ vài ngày rồi, cảm thấy điều này có thể thực hiện được.

“Đủ rồi!”

“Lão sư, trẫm mệt rồi.”

Trong phút chốc, Nữ đế trực tiếp mở miệng, nàng đứng dậy nhìn lão sư của mình, bên trong ánh mắt không phải là tức giận mà là sự bất đắc dĩ.

Đồng thời Nữ đế cũng không muốn tiếp tục nghe Lý Quảng Hiếu nói bất kỳ một câu nào nữa, nàng trực tiếp đứng dậy rời đi.

Cảnh tượng này làm cho Lý Quảng Hiếu không nhịn được mà sững sờ.

Nữ đế là người do ông ta dạy bảo từ bé đến lớn, đối với tính tình và sự nóng nảy của Nữ đế, ông ta hiểu rất rõ.

Đột nhiên có hơi khác thường như vậy, thế là có vấn đề rồi đấy.

Ồ.

Giờ khắc này, trong mắt Lý Quảng Hiếu không nhịn được mà lộ ra một vòng sợ hãi và vui mừng.

Nữ đế đúng là có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không thì, không thể nào như vậy được.

Nghĩ đến đây, Lý Quảng Hiếu kích động hẳn lên.

Ông ta chỉ sợ Nữ đế bình tĩnh, như vậy, cho dù có cưỡng ép tác hợp thì chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng nếu như Nữ đế có cảm giác với Hứa Thanh Tiêu vậy thì tất cả đều dễ bàn rồi.

Bên trong đại điện.

Lý Quảng Hiếu hít sâu một hơi, không nói gì thêm nữa, về trước rồi tính.

Loại chuyện này cần phải từ từ cân nhắc, lần này ông ta có thể làm ông mai mai mối, dẫn dắt một hơi rồi.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong thiên lao.

Bồng nho nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đại lao cực kỳ yên tĩnh.

Cũng vào lúc này, từng sợi sương trắng xuất hiện trong tay ông ta.

Tạo nên một hàng chữ.

Sau khi hàng chữ chưa đính hôn ngưng tụ lại xong thì liền tan thành mây khói trong phút chốc.

Mà trong mắt Bồng nho cũng lộ ra một nụ cười vô cùng tự tin.

Chỉ là rất nhanh sau đó, nụ cười này của ông ta biến mất.

Ánh mắt ông ta rơi vào người Trương Ninh đang trầm mặc không nói câu nào.

“Trương nho.”

“Ý của ngươi thế nào?”

Giọng nói ông ta cực kỳ bình tĩnh.

Nghe thấy lời Bồng nho nói.

Trương Ninh hít sâu một hơi rồi sau đó quỳ lạy Bồng nho nói:

“Ta, nguyện ý vì nhất mạch Chu thánh, đến chết mới thôi.”

Ông ta trả lời như vậy.

Ông ta dập đầu nặng nề một cái trên mặt đất.

Còn Bồng nho thì cũng nói với vẻ cực kỳ bình tĩnh.

“Trương nho.”

“Trong vòng mười năm, ngươi có thể trở thành thiên địa đại nho.”

Bồng nho nói với giọng chắc chắn.

Nhưng vẻ mặt của Trương Ninh lại chẳng có bất kỳ thay đổi nào.

Năm đầu Võ Xương.

Ngày hai mươi bảy tháng mười hai.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến đại điển Hứa Thanh Tiêu phong hầu.

Chẳng qua bây giờ toàn bộ kinh đô Đại Ngụy đều đã náo nhiệt hẳn lên.

Đại Ngụy phong hầu, đây là chuyện chưa từng xảy ra từ sau khi Bắc phạt, hơn nữa người được phong cũng không phải là người bình thường.

Ba chữ Hứa Thanh Tiêu này, nói giương mắt nhìn ra khắp thiên hạ thì có hơi khoa trương nhưng nói đưa mắt nhìn toàn bộ Trung châu thì không ai không biết.

Thế cho nên anh hùng hào kiệt ở khắc các nơi đều đi tới kinh đô Đại Ngụy, muốn tận mắt nhìn thấy phong thái của vị tân hầu gia của Đại Ngụy này.

Toàn bộ kinh đô đã giăng đèn kết hoa từ sớm, lộ ra vẻ vô cùng long trọng, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả Thái Bình thi hội.

Đầu tiên là vì danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu, thứ hai là vì Đại Ngụy đã mời rất nhiều thế lực, trong bảy đại tiên tông họ đã mời ba nhà, còn có một số thế lực khác.

Họ còn phát thiếp mời cho vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, hai vương triều cũng phái sứ giả đưa lễ vật đến.

Ba đại vương triều mặc dù vẫn ngầm hiểu lẫn nhau, luôn âm thầm làm ra các loại thủ đoạn với nhau nhưng ngoài mặt thì mọi người vẫn nể tình lẫn nhau.

Chương 843: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (1)

Nhưng sự náo nhiệt của kinh đô, lại như chẳng liên quan gì tới Hứa Thanh Tiêu.

Trong học đường Thủ Nhân.

Hai ngày này đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói thì xem như là tương đối thanh tịnh.

Không ai đến quấy rầy hắn, cũng không có chuyện gì phải phiền lòng, ổn định thanh thản ngồi chờ đại điển sắc phong tới rồi nói.

Hầu phủ đang được tu sửa.

Hứa Thanh Tiêu đã nhận được lục phẩm Phá Cảnh đan, nhưng hắn cũng không đi đột phá liền.

Võ giả đến lục phẩm là 'Thoát thai', một khi uống vào thì sẽ thoát thai hoán cốt dẫn đến một số dị tượng không giống người thường.

Cho nên đột phá ở học đường Thủ Nhân có hơi không tốt lắm, sẽ dẫn đến một vài sự chú ý không cần thiết.

Chờ sau khi về hầu phủ thì hoàn toàn có thể tự mình đột phá thật tốt.

Bình Loạn hầu phủ của hắn được xây dựng theo tiêu chuẩn của quốc công, bởi vì nguyên nhân có thêm học đường nữa cho nên chỉnh thể chiếm đến gần ba trăm mẫu, bốn hoa viên, mười sáu đình viện, còn xây dựng nên hòn non bộ.

Thời gian phong hầu là ngày ba mươi tháng mười hai.

Nhưng hầu phủ đã sớm động công vào một tháng trước, chờ sau khi đại lễ phong hầu kết thúc thì hắn có thể vào ở được ngay.

"Hứa đại nhân, thứ mà ngài muốn đã đến rồi."

Lúc này, giọng của Lý Hiền từ bên ngoài vang lên.

Chỉ thấy Lý Hiền mang ba cái hộp ngọc đến, bên trong ngọc khí có để dược liệu.

Đây là dược liệu của Phá Cảnh đan ngũ phẩm.

Hứa Thanh Tiêu đã trực tiếp đi tìm Nữ đế hỏi xem có nguyên liệu nào tương ứng hay không, sau khi nữ đế trả lời một cách chắc chắn thì đã phái người đưa đến.

Mà ngũ phẩm Phá Cảnh đan thì còn có hơi dễ bàn, mặc dù rất trân quý nhưng ít ra thì hoàng cung Đại Ngụy cũng có.

Tứ phẩm Phá Cảnh đan mới là thứ khiến cho Hứa Thanh Tiêu đau đầu.

Tứ phẩm Phá Cảnh đan cần hai loại nguyên liệu, một bình giao long chân huyết, một chiếc sừng kỳ thú.

Giao long một khi trưởng thành chắc chắn sẽ trở thành yêu thú nhị phẩm, là tồn tại cấp bậc Yêu vương, chỉ cần lột xác thành công thì sẽ có thể trở thành nhất phẩm hư long, có được long tính, máu của loại yêu thú này có giá trị liên thành.

Mỗi một giọt máu đều có thể dùng để làm thuốc, luyện chế ra Tục mệnh đan.

Về phần sừng kỳ thú, cũng không phải là sừng của kỳ lân mà là kỳ thú, về bản chất thì không khác gì giao long.

Hai thứ này, vương triều Đại Ngụy không có.

“Hứa đại nhân, bệ hạ nói còn hai loại dược liệu còn lại, bệ hạ sẽ nghĩ cách tìm cho ngài, mấy cái này đưa cho ngài trước.”

Lý Hiền lên tiếng nói chuyện này cho Hứa Thanh Tiêu.

“Được, trở về nhớ nói với bệ hạ một tiếng, hạ quan đa tạ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời một câu.

Dược liệu tứ phẩm rất khó tìm, chuyện này trong lòng Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ, cho dù là có, chỉ sợ Đại Ngụy cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Trước mắt hắn không cần rời khỏi Đại Ngụy, tạm thời không cần đến tứ phẩm Phá Cảnh đan.

Sau khi cầm lấy hộp ngọc, Hứa Thanh Tiêu cũng đưa một tờ ngân phiếu cho Lý Hiền, mệnh giá không nhỏ, một ngàn lượng bạc. Bây giờ cần phải bò lên trên, nhất định sẽ không chê bạc.

Mặc dù theo lễ thì khách sáo một hồi nhưng cuối cùng dưới ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Lý Hiền vẫn nhận tờ ngân phiếu này.

Đợi sau khi Lý Hiền đi, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bày dược liệu ra trước mặt đan thần cổ kinh rồi nói:

"Dược liệu ngũ phẩm đã lấy được, dược liệu tứ phẩm thì ta sẽ nghĩ cách."

"Tiền bối, có một câu mặc dù biết không nên nói nhưng vãn bối vẫn không nhịn được muốn nói một câu."

"Tứ phẩm Phá Cảnh đan đã cần lấy giao long chân huyết và sừng lân, vậy nhị phẩm, tam phẩm thậm chí là nhất phẩm chẳng phải sẽ cần đến máu chân long hay sao?"

Dược liệu được bày ra trước mặt đan thần cổ kinh, nhưng không thoải mái thì vẫn là không thoải mái.

Không có ý gì khác, tứ phẩm mà đã cần dùng đến giao long chân huyết rồi, tam phẩm chắc không phải là hư long chân huyết chứ hả? Nhị phẩm mà có yêu cầu chân long tinh huyết, Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng thấy quá đáng chút nào.

Nhất phẩm thì càng không cần phải nói.

Trước đó không bàn giá cả là bởi vì không có thời gian, hơn nữa đối với vương triều Đại Ngụy mà nói thì hoàn toàn không tính là gì.

Nhưng Đan thần Cổ kinh rao giá trên trời, Hứa Thanh Tiêu cũng không thể nào cứ giống như đồ ngốc mãi.

Nghe giọng Hứa Thanh Tiêu, Đan thần Cổ kinh tất nhiên cũng hiểu Hứa Thanh Tiêu có hơi không vui.

Y cũng không tức giận mà ngược lại còn có vẻ hơi tận tình khuyên bảo.

"Tiểu hữu, ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm."

“Đầu tiên, ta luyện đan là vì ngươi mà làm, thể chất của ngươi rất khác biệt, có lẽ bởi vì nguyên nhân tu luyện dị thuật, tu luyện còn khó hơn so với người thường, cho nên muốn luyện chế thì lại càng phiền toái hơn, nhưng mỗi khi tăng lên một cấp thì thực lực của ngươi đều sẽ tăng lên cực mạnh.”

“Hiện giờ ngươi chỉ là thất phẩm, chờ sau khi ngươi uống lục phẩm Phá Cảnh đan xong, lại thêm ngũ phẩm Phá Cảnh đan, ngươi sẽ cảm nhận được mình mạnh bao nhiêu, hơn nữa mỗi lần ta đều đưa một viên Trúc Cơ đan cho ngươi, giúp ngươi ổn định cảnh giới.”

“Nói một câu ngông cuồng hơn thì trong những người cùng cảnh giới, tuyệt đối sẽ vượt hơn đám người võ đạo thế gian kia.”

“Chỉ là bây giờ ngươi vẫn chưa tiếp xúc với loại người này, mạnh hay không mạnh cũng chưa biết được.”

“Thứ hai, ngươi đừng thấy những thứ cần dùng cho tứ phẩm Phá Cảnh đan là quá khoa trương, tứ phẩm là vương phẩm, lại là một loại đan dược giúp thoát thai hoán cốt, võ đạo chi vương. Nếu như ngươi uống tứ phẩm Phá Cảnh đan lại cộng thêm tứ phẩm Trúc cơ đan.”

“Không nói những cái khác, trong đám vương cảnh trong thiên hạ ít nhất ngươi sẽ có thể vào nhóm mười người đứng đầu, đây chỉ là phỏng đoán rất khiêm tốn thôi, khiêm tốn như vậy là vì ngươi còn chưa từng học thần thông võ đạo.”

“Nếu như ngươi nắm giữ được mấy môn võ đạo thần thông thì đến lúc đó ngươi sẽ biết, bản lĩnh của lão phu mạnh thế nào.”

Chương 844: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (2)

“Thứ ba, tiểu hữu, ngươi tự ngẫm lại xem, người khác muốn tu luyện lên tứ phẩm cần phải mất bao lâu? Mà ngươi tu luyện đến tứ phẩm thì mất bao lâu?”

“Cho dù nhất phẩm có cần đến máu chân long thì ít nhất ngươi còn nhìn thấy hy vọng, mà đối với võ giả trong thiên hạ mà nói, nhất phẩm chính là cái hố sâu không thể nào vượt qua, cả đời cũng không thể vượt qua.”

“Còn ngươi, thấy được hy vọng rồi nhưng có làm được hay không lại là chuyện khác, nghĩ như vậy, ngươi còn thấy nó quá đắt sao?”

Đan thần Cổ kinh nói, giọng điều vô cùng chắc chắn, điều này trái lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Nếu như nó không lừa gạt mình vậy thì giao dịch này đúng là không lỗ, hơn nữa lại còn rất lời.

Vương giả tuyệt thế, đứng trong vị trí mười người đứng đầu, mỗi một cảnh giới đều rất hoàn mỹ. nắm giữ thần thông nhất định, có thể đứng ở vị trí top ba đồng thời đối với mình mà nói, chỉ cần có dược liệu thích hợp thì nhất định có thể đột phá.

Đúng là kiếm lời nhiều lắm.

“Được thôi, đến tứ phẩm rồi lại nói.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, cũng đã nói đến nước này rồi, nói nhiều hơn cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao thì cũng không vội, trong một năm hắn có thể góp đủ vật liệu là được.

Việc gấp thật sự trước mắt không phải là dược liệu vương giả mà là phẩm cấp Nho đạo.

Con sóng lớn và nguy cơ sắp ập đến, đang chờ hắn đối đầu.

“Vẫn cần đến bảy ngày sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, sau bảy ngày, thành đan.”

Đan thần Cổ kinh đáp lại.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ nhiều, cầm sách lên bắt đầu đọc.

Chẳng qua rất nhanh sau đó, giọng của Lý Thủ Minh lại vang lên bên ngoài.

“Lão sư, Trần nho tới rồi, nói là ngài hẹn, bảo ngài ra ngoài một chuyến.”

Giọng của Lý Thủ Minh từ bên ngoài vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy, thoáng suy nghĩ liền đoán được Trần Chính Nho đến tìm hắn để làm gì.

Đi gặp Tuân nho, vị thiên địa đại nho thứ hai trong Văn Cung.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không do dự, đứng dậy đi tìm Trần Chính Nho.

Mà cùng lúc đó.

Trong mật thất Hoài Ninh vương phủ.

Hai bóng người đang ngồi đối diện nhau.

Tư thái của Hoài Ninh thân vương hơi thấp, nhìn qua người trước mặt, giọng nói chậm rãi vang lên.

“Huynh trưởng, ngày phong hầu của Hứa Thanh Tiêu sắp đến rồi.”

“Văn cung Đại Ngụy tất nhiên sẽ ra tay gây rối, chúng ta có cần thừa cơ làm vài chuyện hay không?”

Hoài Ninh thân vương mở miệng, nhìn về phía lão giả trước mắt nói thế.

“Không cần.”

“Chuyện này, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là kẻ địch của chúng ta.”

“Khụ khụ… Hoài Ninh, nhớ cho kỹ, cuối cùng thì kế hoạch của chúng ta là gì.”

Giọng nói già nua vang lên mang theo tiếng ho kịch liệt, một bóng người khác cũng cong eo, nói chuyện có vẻ hơi tốn sức.

“Ngu đệ đã rõ.”

“Chỉ là, hình như Vạn Thánh giáo đang cực kỳ đề phòng đối với chúng ta, đến bây giờ vẫn không cho chúng ta thật sự tham gia vào đó, chúng ta cứ ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao? Không giữ chiêu nào phòng bọn họ sao?”

Hoài Ninh thân vương đứng dậy, vỗ vỗ lưng lão giả nói vậy.

“Không cần.”

“Bọn họ cần chúng ta, không có chúng ta thì kế hoạch của bọn họ không thể thành công được.”

“Kế hoạch này chỉ cần thành công thì mặc kệ bọn họ có lợi ích gì, hai huynh đệ chúng ta mới là người hưởng được lợi ích lớn nhất.”

Lão giả nói vậy, trong lời nói đầy vẻ chắc chắn.

Có được câu trả lời chắc chắn này, Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu.

Chỉ là một lát sau, lão giả liền mở miệng nói:

“Chẳng qua, thời gian không đủ, ta sẽ bảo bọn họ đẩy thời gian lên nhanh hơn.”

“Ngươi cũng nên bảo phiên vương các nơi chuẩn bị đi.”

“Ba tháng, chậm nhất là ba tháng, Đại Ngụy sẽ xảy ra một chuyện lớn.”

“Mà bọn họ thì chỉ cần đợi một tháng là có thể ra tay, đến lúc đó loạn thế sẽ xuất hiện.”

“Bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, còn nữa, chúng ta không cần đế vị, ngươi nhất định phải nói rõ ràng, mượn danh nghĩa của Hoài Bình, chỉ cần báo thù được là được.”

“Bọn họ sẽ tin.”

Lão giả tiếp tục nói, trong lời nói còn rất chắc chắn rằng ba tháng sau, Đại Ngụy sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Xảy ra chuyện gì lớn?”

Hoài Ninh thân vương đúng là tò mò, lập tức nhịn không được tò mò mà hỏi.

“Văn cung Đại Ngụy cũng cần phải thoát ra rồi.”

Lão giả lạnh nhạt mở miệng, trong lời nói không có bất kỳ sự kích động nào, rất bình tĩnh.

Nghe xong những câu này, Hoài Ninh thân vương lập tức lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Ông ta có hơi không tin, thậm chí vốn dĩ ông ta không tin.

Văn cung Đại Ngụy lại muốn tách ra?

Chuyện này sao được chứ?

“Huynh trưởng.”

“Đây là chuyện không thể nào.”

Nếu như Văn cung Đại Ngụy tách ra, đối với chúng ta mà nói thì đây không phải là một chuyện tốt, lúc đó, quốc vận Đại Ngụy sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

Phản ứng đầu tiên của Hoài Ninh thân vương chính là không thể nào.

Cảm xúc của ông ta có hơi xúc động.

Đây cũng là một trong những lần kích động ít ỏi của ông ta.

Quan trọng là, Văn Cung Đại Ngụy tách ra, chuyện này đúng là đáng sợ lắm.

Một khi thật sự như vậy, giang sơn Đại Ngụy đúng là sẽ xảy ra chuyện lớn, rất có thể sẽ rước lấy thiên tai nhân họa, bao gồm một vài thảm họa chiến tranh.

Hơn nữa điều kinh khủng nhất là gì?

Nói theo một ý nghĩa gì đó thì Văn Cung Đại Ngụy đã vượt qua Thánh nhân về mặt bản chất.

Văn cung ẩn chứa thánh khí, sau đó trải qua mấy trăm năm, là tín niệm của người đọc sách mười đời cho nên mới xây dựng nên được Văn cung Đại Ngụy này.

Có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, trấn áp quốc vận, chấn nhiếp yêu ma, gia trì khí vận.

Một khi không còn Văn cung Đại Ngụy, chỉ sợ yêu ma trong thiên hạ sẽ ồn ào náo loạn lên.

Thậm chí kinh đô sẽ xuất hiện đại yêu ma.

Ví dụ như vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bọn họ không chiến loạn gì nhưng vẫn nuôi rất nhiều binh, chính là vì muốn trấn áp yêu ma.

Chương 845: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (3)

Đại Ngụy có Văn cung, sẽ không cần hao tốn quá nhiều tinh lực để đối phó với đám yêu ma này.

Bởi vì yêu ma không dám quấy phá Đại Ngụy, vài tiểu yêu quái ầm ĩ một hồi thì không thành vấn đề.

Nếu như đại yêu quá dám làm ầm ĩ thì một luồng Hạo Nhiên chính khí của Văn cung Đại Ngụy sẽ trực tiếp trấn sát, cho dù là một tôn tuyệt thế yêu thần có làm xằng làm bậy cỡ nào thì hắn ta cũng sẽ không dám bước vào kinh đô Đại Ngụy nửa bước.

Đây chính là chỗ mạnh mẽ của Văn cung Đại Ngụy.

Cho nên khi nghe nói Văn cung Đại Ngụy muốn tách ra, Hoài Ninh thân vương cực kỳ kinh ngạc.

“Không có gì là không thể cả.”

“Dưới gầm trời này, sao có nhiều chuyện không thể nào thế này không thể nào thế kia, chỉ là có lợi hay không mà thôi.”

“Từ khi Cảnh Thái bắt đầu chèn ép Văn cung Đại Ngụy thì bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị.”

Lão giả lên tiếng, nói với giọng vô cùng bình tĩnh.

Mà chuyện này, Hoài Ninh thân vương cũng biết.

“Đều đã đến nước này rồi, không biết tên hôn quân kia nghĩ như thế nào?”

“Chẳng lẽ lại không thể trực tiếp ra tay xuất thủ trấn áp Văn cung?”

Đối với Văn cung Đại Ngụy, Hoài Ninh thân vương đúng là không rõ gì mấy, chính xác hơn mà nói thì không phải là không hiểu mà là vẫn chưa hiểu rõ. Ông ta không phải người đọc sách, dù có phái con trai mình tiếp cận với bọn họ thì cũng bị đề phòng ở vòng ngoài.

Không thể đi vào trung tâm.

“Trấn áp Văn cung?”

“Dưới gầm trời này, ngoại trừ thánh nhân ra thì ai có thể trấn áp được Văn Cung Đại Ngụy?”

“Hoài Ninh, ngươi nhớ kỹ cho vi huynh.”

“Bất kể như thế nào, có làm kẻ thù với ai thì cũng đừng trở thành kẻ thù với Văn cung Đại Ngụy, đừng thấy nó trông cũng bình thường thôi, đó là vì chúng ta nhìn thấy được nó.”

“Đối với thế giới này mà nói, danh tiếng của Văn cung Đại Ngụy đúng là có thể vượt qua cả vương triều Đại Ngụy, thậm chí mười cái vương triều Đại Ngụy cũng không bù được một Văn cung Đại Ngụy.

“Khụ khụ khụ khụ… Đương nhiên đây là nhìn theo góc nhìn của người trong thiên hạ.”

“Mà chuyện bên trong của Văn cung Đại Ngụy cũng là thứ mà ngươi không thể nào tưởng tượng nổi. Cái chết của Võ đế rất có thể có liên quan đến Văn cung Đại Ngụy.”

“Thậm chí… Bạch Y môn cũng có thể có mối liên hệ rất lớn với Văn cung Đại Ngụy.”

Lão giả lên tiếng, mỗi một câu nói ra đều long trời lở đất.

Hoài Ninh thân vương cũng biết được chút bí mật, Võ đế chắc chắn không chết theo kiểu bình thường, trong đó nhất định có ẩn tình to lớn, chỉ là lúc ấy ngoài chuyện chinh chiến ra ông ta cũng không tham dự vào, khi trở về thì chỉ biết được chút ít.

Nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì lại chẳng có ai biết, ít nhất là ông ta không biết.

Như bây giờ, chưa bao giờ ngờ đến chuyện cái chết của Võ đế lại có liên quan đến Văn Cung Đại Ngụy.

Thậm chí đến cả Bạch Y môn cũng có mối quan hệ với Văn cung Đại Ngụy.

ĐIều này làm cho người ta ngạc nhiên.

Dù sao thì Bạch Y môn cũng là một tổ chức tạo phản.

Nghe nói đứa con mồ côi của Võ đế đang ở trong tay bọn họ, lúc nào cũng có thể dùng chuyện này để gây phiền phức cho Nữ đế.

Bây giờ hắn cũng muốn tìm đứa trẻ mồ côi của Võ đế kia, chẳng qua hắn không giống với đám Bạch Y môn ở chỗ, Bạch Y môn chính là tổ chức tạo phản, còn hắn thì không phải là tổ chức tạo phản.

Hắn chỉ thay hoàng đế làm việc mà thôi, còn Bạch Y môn thì lại có ý đồ muốn điều khiển đứa trẻ mồ côi của Võ đế để áp chế Nữ đế.

Trong mắt hắn, Bạch Y môn có năng lực nhất định nhưng từ đầu đến cuối không làm được chuyện gì ra hồn, không lên được mặt bàn.

Trừ phi bọn họ thật sự có thể tìm được đứa trẻ mồ côi của Võ đế.

Nhưng chuyện đứa con mồ côi của Võ đế có phải là thật hay không thì vẫn còn chờ kiểm tra lại, nhưng bất luận là như thế nào thì Bạch Y môn và Văn cung Đại Ngụy cũng có liên quan với nhau, điều này đúng là làm cho người ta có hơi khó tin.

Chỉ là Hoài Ninh thân vương cũng không phải là người bình thường, sau khi sự kinh hãi ban đầu qua đi, rất nhanh sau đó ông ta đã bình tĩnh trở lại.

Văn cung Đại Ngụy có liên quan gì đến Bạch Y môn hay không cũng chẳng liên quan gì đến ông ta.

Biết vậy là được.

“Huynh trưởng, thời gian còn lại chúng ta chỉ cần chờ đợi thôi là được, đúng không?”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

“Ừ, yên lặng chờ đợi là được, về phần tên Hứa Thanh Tiêu kia, ba ngày sau, hắn xui xẻo chắc rồi.”

“Bồng nho tuyệt đối không phải là một người hiền lành, ông ta đang nghĩ gì thì tôi không rõ, nhưng nhất định ông ta sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu.”

“Đại lễ phong hầu, rất có thể sẽ… biến thành trò cười.”

Huynh trưởng của Hoài Ninh thân vương nói thế.

“Hắn đúng là một nhân tài, nhưng đáng tiếc hắn lại là kẻ địch của chúng ta, hắn nhất định phải trả giá đắt, một cái giá lớn cực kỳ thê thảm.”

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu là địch nhân của mình nhưng Hoài Ninh thân vương không thể không thừa nhận tài hoa và năng lực của Hứa Thanh Tiêu.

Đây là chuyện mà không ai có thể phủ nhận được.

Hứa Thanh Tiêu đúng là có tài hoa hơn người.

Mà lúc này.

Ở Văn cung Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu cùng Trần Chính Nho yên lặng xuất hiện.

Trần Chính Nho đến tìm Hứa Thanh Tiêu đúng là để kéo hắn đến Văn cung Đại Ngụy, mấy ngày trước Hứa Thanh Tiêu đã hỏi những chuyện liên quan đến thánh nhân, Trần Chính Nho thẳng thắn mang Hứa Thanh Tiêu đến tìm Tuân nho.

Dù sao Tuân nho cũng rất có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu, sắp xếp gặp mặt như vậy có lợi ích cực tốt với Hứa Thanh Tiêu, lại thêm chuyện còn có thể tùy ý đặt câu hỏi, để Tuân nho giải đáp.

Chỉ là lúc này khi Hứa Thanh Tiêu bước vào Văn cung lần thứ hai, trong chốc lát, từng ánh mắt không ngừng rơi vào trên người hắn.

Trong những ánh mắt này có thù hận, có nghi hoặc, có phẫn nộ, cũng có chút gì đó quái lạ.

Dường như đám người đang rất tò mò, sao Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện ở nơi này?

Chương 846: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (4)

Mà khi cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng không cảm thấy tâm trạng căng thẳng hay là chập chờn chút nào mà ngược lại lại còn lộ ra vẻ cực kỳ thản nhiên, vốn chẳng thèm quan tâm đến những ánh mắt quái lạ của đám người.

Đi thẳng đến một chỗ trong cung điện.

Trong điện cực kỳ sạch sẽ, không có bất kỳ vật dụng xa xỉ gì mà ngược lại còn có một số giỏ trúc và dụng cụ câu cá, rất lạ thường.

“Thường ngày không có việc gì thì Tuân nho thích đi câu, thời gian rất nhàn nhã, cũng không thích gây chuyện thị phi gì.”

“Người cực kì thanh nhàn, thứ người theo học chính là truyền thừa của vị thánh nhân thứ hai.”

Trần nho vừa đi vừa giới thiệu với Hứa Thanh Tiêu.

“Thì ra là thế, Tuân nho đúng thật phong nhã.”

Hứa Thanh Tiêu cảm khái nói, một vị Thiên địa đại nho không có chuyện gì thì thích đi câu cá, tính cách này đúng là rất đáng kính nể.

So sánh Tuân nho một chút, lại so với Bồng nho một chút, một người không có chuyện gì thì đi câu cá, một người thì cả ngày cứ nghĩ cách để hại người.

Cái này, người với người đúng là không so được.

Trong cung điện.

Có tiếng khò khò vang lên.

Trong điện, một bóng người đang ngồi ở vị trí thủ tịch, ông hơi cúi đầu phát ra tiếng ngáy không lớn nhưng có thể nghe được một cách rõ ràng.

Thấy cảnh này, Trần nho có hơi xấu hổ, đường đường là Thiên Địa đại nho thế mà lại ngồi ngáy ngủ bên trong cung điện, có thế nào cũng làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

Ông muốn mở miệng thoáng đánh thức Tuân nho nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cản ông lại, khẽ lắc đầu ra hiệu như không có chuyện gì.

Khó khăn lắm lão nhân gia mới ngủ được một giấc, hắn đợi thêm một lát cũng không sao.

Thấy ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Trần Chính Nho suy nghĩ rồi cũng không nói gì thêm.

Cứ như thế, hai người yên lặng chờ đợi.

Ước chừng sau hai canh giờ, cuối cùng Tuân nho cũng tỉnh dậy.

Ông mở đôi mắt ra.

Tuân nho ngẩng đầu lên, khuôn mặt hiền lành tường hòa, ánh mắt còn có hơi mơ hồ, mặc dù tuổi đã cao nhưng khí chất ông cũng không nghiêng về cái loại âm u đầy tử khí của người đã bước đến cái tuổi này, chỉ là tuổi ông đã đến đó mà thôi.

“Trần Chính Nho.”

“Hứa Thủ Nhân?”

Tuân nho đã lấy lại tinh thần một cách nhanh chóng, ông chỉ nhìn qua là nhận ra thân phận của Hứa Thanh Tiêu.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu bái kiến Tuân nho.”

Thấy Tuân nho tỉnh lại, Hứa Thanh Tiêu liền vội vàng đứng lên mở miệng, trong lời nói lộ ra vẻ cực kỳ cung kính khiêm tốn.

Trần Chính Nho cũng đứng dậy theo, cúi đầu bái về phía Tuân nho.

“Thủ Nhân, sao đến đây mà lại không nói tiếng nào thế.”

“Lão phu đã ngủ bao lâu rồi? Các ngươi đã đợi bao lâu rồi?”

Tuân nho có hơi kinh ngạc, ông có thói quen ngủ gật, dù sao không có chuyện gì làm thì ông sẽ ngủ một chút, tỉnh ngủ thì

lại vui chơi giải trí, đi câu cá, cứ vượt qua quãng đời còn lại như vậy cũng không tệ chút nào.

Ai người đến Hứa Thanh Tiêu lại tới, vì không muốn quấy rầy ông mà nguyện ý chờ đợi.

Ông cũng không đánh giá tâm tính của người này thế nào, nhưng sự nhạy cảm này đúng là rất hiếm thấy.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không đơn giản chỉ là đại nho thôi, bây giờ hắn đã là người có danh tiếng đứng đầu Đại Ngụy, sắp tới sẽ được phong hầu, nhân vật cỡ này mà vẫn còn giữ được sự khiêm tốn như vậy đúng là hiếm có khó tìm.

“Cũng không bao lâu.”

“Quấy rầy Tuân nho rồi, mong Tuân nho thông cảm.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, bình tĩnh mà nói:

“Tuân nho, Thủ Nhân là vậy đấy, làm người khiêm tốn, chúng ta đợi ở đây hai canh giờ, chẳng qua Tuân nho, đây đã là lúc nào rồi mà ngài còn ngủ? Hôm qua lại đi câu đêm đúng không?”

Trần Chính Nho cũng không khách khí, có thể nhìn ra được Tuân nho là một người hiền lành, nếu không Trần Chính Nho cũng sẽ không như vậy.

“Làm gì có chuyện đó.”

“Ta không đi câu đêm, không đi câu đêm mà.”

“Được, không nói chuyện này nữa, khụ, Thủ Nhân, hôm nay ngươi đến tìm lão phu là vì chuyện gì?”

Nghe đến chuyện câu đêm, Tuân nho vội vàng phủ nhận, cũng không phải là chuyện mất mặt gì mà là nếu như bị người của Văn cung phát hiện thì chắc sẽ không tránh khỏi bị khuyên nhủ một phen, cái gì mà thân là Thiên Địa đại nho phải cho ra dáng của Thiên Địa đại nho, không thể gây ra ảnh hưởng xấu gì cho Văn cung các loại.

Dù sao thì ông nghe đến chán rồi, dứt khoát không nói gì cả, âm thầm đi đến chỗ xa xa mà câu.

Trước câu hỏi của Tuân nho, Trần Chính Nho cũng không bận tâm Tuân nho làm gì nữa, ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, dùng ánh mắt ra hiệu với hắn.

“Tuân nho, hôm nay học sinh đến đây là vì muốn hỏi hai chuyện, cách để trở thành Thiên Địa đại nho và thành thánh.”

Hứa Thanh Tiêu cũng nói thẳng ra, hỏi về hai chuyện này.

Làm sao để trở thành Thiên Địa đại nho cùng với làm sao để thành thánh.

Nghe thấy câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu.

Tuân nho cũng không thấy có gì kinh ngạc, sau khi trầm tư một phen ông mới chầm chậm lên tiếng:

“Thiên Địa đại nho cũng đơn giản thôi, ít nhất đối với ngươi mà nói thì nó rất đơn giản.”

“Chỉ cần có được dân ý trong thiên hạ. Trong trận chiến với dị tộc, chỉ bằng thực lực của một người mà ngươi đã dẹp tan được mối họa này, giờ đây bách tính Đại Ngụy có thể nói là đã vô cùng kính nể ngươi rồi.”

“Chẳng qua ngươi vẫn còn thiếu một ít dân ý và một cơ hội, một thời cơ được Thiên Địa tán thành. Ba ngày sau là đại điển sắc phong, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì chút dân ý kia không thành vấn đề.”

“Vấn đề thật sự chính là cái thời cơ kia.”

Tuân nho mở miệng đề cập đến chuyện thời cơ.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, bây giờ nghe Tuân nho nói vậy thì lại hiểu thêm được một ít.

“Cần phải có thời cơ thế nào?

Lúc này, Trần Chính Nho lên tiếng, trực tiếp hỏi giúp Hứa Thanh Tiêu.

“Khó mà nói được, tùy mỗi người khác nhau.”

“Thủ Nhân, Tâm học minh ý của ngươi chính là vì bách tính, lại có thiên tự văn, nếu như muốn thụ phong Thiên Địa đại

nho, được Thiên Địa tán thành thì nhất định phải dùng bản tâm ứng thiên lý.”

Tuân nho chậm nói.

Dùng bản tâm ứng thiên lý?

Lần đầu Hứa Thanh Tiêu nghe được câu nói này.

Hắn có hơi tò mò không rõ ý nghĩa của câu nói này là gì, nhưng không hiểu sao hình như lại hiểu được một chút.

Chương 847: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (5)

Nhìn vẻ mặt không hiểu của Hứa Thanh Tiêu, Tuân nho tiếp tục nói:

“Cái gọi là lấy bản tâm ứng thiên lý, ý nghĩa của nó cũng rất đơn giản.”

“Lúc trước bất luận là minh ý, lập ngôn hay là lập thư gì thật ra đều mang theo mục đích.”

“Người ta đọc sách thì chỉ đọc sách, người vì công danh, người vì lợi ích, đều mang theo mục đích như nhau, mà muốn có được sự công nhận của trời đất, trở thành Thiên Địa đại nho thì nhất định phải dùng bản tâm ứng thiên lý.”

Tuân nho giải thích, Trần Chính Nho đứng ở một bên không nhịn được tò mò nói:

“Tuân nho, nếu dựa theo ngài nói như vậy vậy trở thành Thiên Địa đại nho chẳng phải là cần vô dục vô cầu hay không? Không thể mang theo bất kỳ mục đích gì?”

Trần Chính Nho rất tò mò, người trên đời đọc sách thật sự là đều mang theo mục đích, nhưng mà theo ý của Tuân nho, tựa như muốn trở thành Thiên Địa đại nho thì nhất định phải không mang theo bất kỳ mục đích gì.

Nếu là như vậy, vậy chẳng phải là vô dục vô cầu hay sao? Đây không phải là thánh nhâu sao?

Chỉ là, cho dù là thánh nhân thì chắc là cũng có tư tưởng của riêng mình nhỉ.

“Không.”

Tuân nho lắc đầu, nhìn về phía hai người nói:

“Cái gọi là dùng bản tâm ứng thiên lý, ý của câu này cũng không phải nói là không có dục vọng, không có mục đích.”

“Mà là biết được thiên lý, tất cả ý nghĩ và mục đích đều nhất định phải thuận theo thiên lý.”

“Minh ý cũng được, lập ngôn viết sách cũng được, muốn được Thiên Địa thụ phong nhất định phải tuân theo lý lẽ Thiên Địa.”

“Cbo nên nho đạo tứ phẩm cũng được xưng là biết thiên mệnh.”

“Thủ Nhân, ngươi chỉ thiếu thời cơ, chính là thiên mệnh. Ngươi nhất định phải rõ ràng thế nào là thiên lý, thế nào là thiên mệnh. Chuyện mà ngươi làm có thuận theo thiên lý hay không, ngươi minh ý, lập ngôn hay viết sách có phải là thuận theo thiên mệnh hay không.”

“Cho nên ngươi nhất định phải suy nghĩ cho rõ tư tưởng trong lòng của ngươi cuối cùng là gì, có phải là thuận theo thiên mệnh hay không.”

Tuân nho nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Bởi vì.

Nếu như nói nhiều hơn nữa thì sẽ ảnh hưởng đến Hứa Thanh Tiêu còn chẳng bằng để Hứa Thanh Tiêu tự mình lý giải.

Trong điện.

Hứa Thanh Tiêu có cảm giác như thay trời đổi đất.

Biết thiên mệnh, thuận thiên lý, tư tưởng trong lòng.

Đây chính là những điều quan trọng của Thiên Địa đại nho đó sao?

Khó trách hắn cảm thấy dân ý của mình dồi dào nhưng từ đầu đến cuối lại không có cách nào đột phá đến cảnh giới Thiên Địa đại nho kia, nhưng điều hắn chưa bao giờ nghĩ đến chính là bên trong lại còn có thêm cả tư tưởng này nữa.

Tư tưởng trong lòng của hắn.

Biết thiên mệnh, thuận thiên lý.

Hứa Thanh Tiêu dự định trở về sẽ suy nghĩ cho kỹ nếu như có thể nghĩ rõ thì có lẽ hắn sẽ thật sự có thể trở thành Thiên Địa đại nho.

Hơn nữa còn không cần phải sợ sẽ đốt cháy giai đoạn.

“Vậy phương pháp thành thánh thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu lại tò mò hỏi thêm một lần nữa.

Chỉ là khi nghe câu hỏi này, Tuân nho có hơi trầm mặc, không phải không hiểu mà ông chỉ trầm tư.

Qua một hồi lâu, giọng Tuân nho vang lên.

“Cách thành thánh nói thì cũng đơn giản nhưng làm thì lại rất khó.”

“Cần hiểu thánh ý, lập thánh ngôn, viết thánh sách, biết thiên mệnh, có được tài khí thiên hạ.”

Tuân nho mở miệng, nói phương pháp thành thánh ra.

“Không cần dân ý nữa sao?”

Trần Chính Nho hiếu kì hỏi.

“Không cần.”

Tuân nho lắc đầu, sau đó lên tiếng:

“Con đường thành thánh chỉ cần ngươi minh ý một lần nữa, lập ngôn một lần nữa, viết sách một lần nữa, còn phải hiểu thiên mệnh một lần nữa.”

“Đồng thời ngươi còn cần có tài khí thiên hạ, mượn nhờ sức mạnh của những người đọc sách trong thiên hạ mới có thể trở thành thánh nhân.”

“Một khi bước vào tam phẩm Bán thánh, được sự tôn sùng của người đọc sách trong thiên hạ, dù không phải là thánh nhân thật sự nhưng cũng không kém lắm.”

“Thật ra trong thiên hạ này, tiên nho võ yêu ma phật, thập phẩm của nho đạo là thứ không thể nào suy nghĩ bàn luận, cũng là thứ khó có thể hiểu được nhất.”

“Võ giả nhất phẩm sẽ có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong thế gian này vẫn có nhất phẩm võ giả.”

“Bao gồm tiên đạo nhất phẩm, phật môn nhất phẩm cũng đều có nhưng duy chỉ có nho đạo nhất phẩm, nhắc đến là ngàn

năm cũng chẳng có được vị nào.”

“Năm đời thánh nhân, từ trước đến nay.”

“Mà từ trước đến nay thì có bao nhiêu nhất phẩm võ giả, nhất phẩm hư tiên chứ.”

“Cho nên tam phẩm bán thánh đã có thể cùng ngồi ngang hàng với nhất phẩm, nhị phẩm á thánh đã có thể nhận lễ của nhất phẩm, chính là người được thiên hạ cùng nhau tôn kính.”

“Năm trăm năm trước, Chu thánh chứng đạo, vương triều Đại Ngụy nghênh đón một sự rầm rộ không có gì sánh kịp, ảnh hưởng mang đến tuyệt đối không chỉ vẻn vẹn ở chỗ ảnh hưởng trước mắt mà thôi mà lợi ích trong đó, có nhiều chỗ các ngươi không thấy được đâu.”

“Cho nên muốn thành thánh là chuyện tốt.”

“Nhưng… Không thể lỗ mãng, để lại mầm họa thì phiền lắm.”

Những lời Tuân nho nói dường như đang nhắc nhở cái gì đó.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được ánh mắt của Tuân nho, ông ấy biết được tâm tư của mình đã bị Tuân nho đoán được.

Cho nên Tuân nho mới mở miệng thuyết phục, âm thầm nhắc nhở mình không được hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó đứng lên cúi đầu về phía Tuân nho.

“Đa tạ sự chỉ giáo của Tuân nho.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói một cách cảm kích.

“Không sao, chuyện nhỏ thôi mà.”

“Thủ Nhân, nếu như sau này có thời gian thì hãy đến Văn cung Đại Ngụy đọc sách thánh hiền nhiều một chút, hoặc là đi câu cá cùng với lão đầu ta cũng được.”

Tuân nho nói một cách vô cùng hiền lành.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khẽ: “Nếu như Tuân nho không chê thì sau này ta sẽ đến quấy rầy ngài nhiều hơn.”

“Ha ha ha, được, thường đến đây là được.”

“Nếu không thì lão phu sẽ để cho ngươi một gian phòng, ngươi vào Văn cung ở, cũng không phải là chuyện không thể.”

Tuân nho vừa cười vừa nói nhưng sau khi nghe xong câu này, Trần Chính Nho cũng hiểu được ý của Tuân nho.”

Tuân nho muốn mượn lực ảnh hưởng của bản thân để hòa giải sự mâu thẫn của Hứa Thanh Tiêu và Văn cung Đại Ngụy.

Chủ yếu vẫn là mâu thuẫn với Chu thánh nhất mạch.

“Đa tạ Tuân nho, chẳng qua hầu phủ cũng sắp xây xong rồi, học sinh vẫn thích ở riêng hơn, thanh tịnh hơn một chút.”

Hứa Thanh Tiêu từ chối khéo, hắn nghe ra được ý của Tuân nho.

“Được, đến đây thường xuyên là được.”

Tuân nho cười nói.

Nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Chương 848: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (6)

Đi ra khỏi đại điện, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh nhưng trong đầu vẫn luôn suy tư về Thiên địa cũng như cách để thành thánh.

Thiên Địa đại nho, tư tưởng trong lòng, hiểu thiên mệnh, thuận thiên ý.

Phương pháp thành thánh, minh ý một lần nữa, lập ngôn một lần nữa, viết sách một lần nữa, hiểu được thánh ý, còn cần phải có tài khí thiên hạ.

Đây mới thật sự là cửa ải khó.

Khó trach mà phải mấy trăm năm mới có người thành thánh, xây dựng lại một lần, điều khó khăn nhất không phải là quá trình mà là sự lý giải.

Nho đạo cần có sự lý giải, ngươi lại phải minh ý một lần nữa, nhất định phải tìm ra thứ mới mẻ, tìm ra tư tưởng mới từ những thứ vốn có.

Quá trình này còn khó hơn so với tu luyện bình thường nhiều.

Đạo của thánh nhân.

Kinh khủng như vậy đấy.

Hơn nữa, lúc này chẳng qua chỉ là tam phẩm bán thánh.

Còn nhị phẩm á thánh, nhất phẩm nho thánh thì sao?

Hứa Thanh Tiêu chỉ kì vọng đến trên nho thánh, tốt nhất là đừng phân phẩm cấp nữa, nếu không chắc hắn không chịu nổi.

Lắc đầu, Hứa Thanh Tiêu đi về phía bên ngoài văn cung.

Nhưng vào lúc này, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở phía trước, trong tay hắn cầm vài cuốn sách.

Là Hoa Tinh Vân.

“Hoa huynh.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng chủ động chào hỏi, đối với người tên Hoa Tinh Vân này, Hứa Thanh Tiêu đúng là cảm thấy rất tò mò.

Ngay từ đầu cảm thấy người này tuyệt đối không phải là loại lương thiện gì, sau đó rất nhiều chỗ đều làm cho hắn chú ý đến người này.

Nhưng mà qua hơn nửa năm rồi, Hoa Tinh Vân vẫn còn đang làm việc ở Hộ bộ, chức vị không cao, chỉ là một chủ sự, đây là vì gần đây Hộ bộ chiêu binh mãi mã cho nên Hoa Tinh Vân mới có thể thăng chức thành chủ sự.

Đối với cái này, Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

Một người tài năng thế này vậy mà lại khiêm tốn như thế, đồng thời còn thong dong như vậy, lại cam tâm tình nguyện làm việc ở tầng thấp nhất.

Nếu không phải hôm nay gặp được chắc Hứa Thanh Tiêu cũng không nhớ ra người này.

“Bái kiến Trần nho, bái kiến Hứa nho.”

Sau câu chào hỏi của Hứa Thanh Tiêu, Hoa Tinh Vân lập tức khiêm tốn hành lễ, vô cùng cung kính.

Hứa Thanh Tiêu chỉ khách khí vài câu, cũng không dừng lại lâu thì đã rời khỏi Văn cung Đại Ngụy.

Mà đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, ánh mắt Hoa Tinh Vân vẫn cứ luôn rơi vào trên bóng lưng Hứa Thanh Tiêu. Trong ánh mắt hắn mang theo chút kỳ quái không hiểu được.

Vẻ mặt khó hiểu không nói nên lời.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt, hai ngày đã qua đi.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy lại càng thêm náo nhiệt hẳn lên.

Các nước dị tộc ào ào đưa lễ vật đến, có lẽ là do bị đánh một trận nên cũng không còn lễ vật gì nhiều lắm, cố gắng gom góp chút trân phẩm đưa đến.

vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên thì đưa hậu lễ đến.

Về phần ba đại tiên tông trong đại ngụy, họ cũng lần lượt đến tặng lễ, nghe nói đệ tử phật môn cũng tới.

Lần này, rầm rộ chưa từng có, dù sao đại ngụy cũng thắng trận, tất nhiên cần phải nể mặt.

Có thể nói tân khách đều tụ tập ở kinh đô Đại Ngụy, tiếng người huyên náo.

Ngày mai chính là ngày phong hầu của Hứa Thanh Tiêu.

Trong học đường Thủ Nhân.

Hứa Thanh Tiêu vẫn lẳng lặng đọc sách như cũ, tự hỏi tư tưởng trong lòng mình là gì.

Hai ngày nay hắn đều đang suy nghĩ về tư tưởng trong lòng mình là gì, đồng thời vẫn còn đang suy tư, thiên mệnh là gì!

Cũng ngay vào lúc này.

Sư huynh Trần Tinh Hà ở ngoài cửa hô lên một tiếng:

"Sư đệ, Lộ Tử Anh gửi một phong thư tới này."

Trần Tinh Hà mở miệng nói:

"Vâng."

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy mở cửa, nhận lấy lá thư trong tay của Trần Tinh Hà.

"Sư đệ, vi huynh đi đọc sách tiếp đây, khoa cử sắp tới rồi, không thể chậm trễ được. Ngày mai là đại lễ phong hầu, vi huynh có thể sẽ không đi được."

"Đệ đừng suy nghĩ nhiều nha, sư huynh không có ý gì khác đâu."

Khoa cử sắp tới rồi, Trần Tinh Hà đúng là cần phải nắm chặt, chẳng qua hắn cố ý mở miệng để Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều, không hiểu sao có hơi có cảm giác như… Giấu đầu lòi đuôi.

“Được, sư đệ chúc sư huynh trước, chúc huynh kỳ khai đắc thắng.”

Hứa Thanh Tiêu cười cười, cũng chúc mừng trước một phen.

“Ừ, chẳng qua lần khoa cử này đệ làm chủ khảo, sư đệ, có mấy câu sư huynh không thể không thể không nói.”

“Đệ nhất định phải dùng ánh mắt nghiêm khắc nhất để xét xem văn chương mà sư huynh viết, tuyệt đối không thể có bất cứ sự thiên vị gì, cho dù sư huynh có giỏi nhất đi chăng nữa thì tốt nhất chúng ta cũng nên tránh hiềm nghi, huynh không muốn để ngươi mang tiếng xấu.”

Trần Tinh Hà mang vẻ mặt kiên quyết nói.

Cố ý nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu không được thiên vị.

Mà khi nghe nói thế, Hứa Thanh Tiêu không nhịn đợc mà sửng sờ.

Nhưng suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười một tiếng rồi khẽ gật đầu đồng ý.

Trông thấy Hứa Thanh Tiêu đồng ý với nụ cười này, Trần Tinh Hà cũng cười.

Sau đó hắn ta trở lại phòng mình, mở thư của Lộ Tử Anh ra, đối phương mời hắn sau lễ sắc phong mấy ngày nữa thì đến tham gia tụ hội với các đệ tử tiên môn.

Đặt thư qua một bên, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đọc sách chứ không đáp lại, chờ đến khi kết thúc đại lễ sắc phong rồi nói.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong phút chốc, đã đến giờ tý.

Bên ngoài học đường Thủ Nhân, một nhóm thái giám và cung nữ lẳng lặng chờ đã lâu.

Hứa Thanh Tiêu phong hầu.

Cảnh tượng rất long trọng, lễ nghi rườm rà, giờ tý cần phải đi vào cung, xông hương tắm rửa, đợi đến khi giờ mão sẽ tiến hành đại lễ sắc phong.

Hứa Thanh Tiêu cũng cần mặc vương phục, cử hành lễ sắc phong.

Không thể cắt bớt khâu nào cả, nhất định phải long trọng.

Sau một khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi theo nhóm cung nữ thái giám vào cung.

Đi vào trong cung, bể tắm đã sớm được chuẩn bị xong.

Tắm rửa gần nữa canh giờ, từng bóng dáng lần lượt xuất hiện.

Các cung nữ mang trang phục tướng hầu nói.

Lý Hiền đứng ở bên ngoài bể tắm hô lớn:

"Vân phục hắc mãng mạ vàng đến."

"Đai lưng bát bảo vạn bảo như ý đến."

"Ngọc bộ kỳ lân trường hoa đến."

"Bàn long vương ngọc đến."

"Mão sơn hà ngọc đến."

Theo những câu nói của Lý Hiền, từng món phục sức được đưa đến trước mặt.

Đây đều là phục sức được đặt trước chế thành từ lễ bộ, mỗi một món đều là do mấy trăm thợ may ngồi chết thành, khảm đầy các loại bảo thạch, hiện lên vẻ khí phái nhưng lại không tục khí.

"Hầu gia, hầu phục đã đến, ngài có thể bước ra thay đổi rồi."

Lý Hiền lên tiếng nói với vẻ vô cùng cung kính.

Chương 849: Cách Để Thành Thánh, Đại Điển Sắc Phong, Trương Ninh Tự Sát, Nguy Cơ Sắp Đến (7)

Trong hồ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang tập trung suy tư.

Sau khi nghe thấy lời này.

Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần, bảo đám người lui đi.

Dù sao thì loại chuyện như thay quần áo này Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa thể nào thích ứng được việc để cho người khác giúp mình.

Giờ sửu.

Quần áo đã được thay xong.

Giờ khắc này, một cố khí thế tự nhiên được hình thành.

Trước đó Hứa Thanh Tiêu mặc một bộ y phục trắng, tràn ngập khí tức nho đạo.

Mà bây giờ khi mặc hầu phục vào, cả người Hứa Thanh Tiêu đều lộ ra bá khí, loại khí thế của thượng vị giả.

Không thể nói là cả người đã thay đổi mà nên nói trên người đã có thêm một loại khí chất tôn quý.

Loại tôn quý làm cho người ta thật sự kính sợ.

Khí thế vương giả.

Bọn cung nữ thái giám trong cung cũng thi nhau lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong lòng sinh ra nổi kính sợ.

Đương nhiên vẻ anh tuấn của Hứa Thanh Tiêu cũng không bị bất kỳ ảnh hưởng gì mà ngược lại làm cho người ta cảm thấy càng trưởng thành chững chạc hơn một chút.

Cuối cùng.

Đã đến giờ mão.

Mấy tiếng chuông vang lên truyền đến toàn bộ kinh đô đại ngụy.

Đại lễ phong hầu được cử hành ở bên ngoài cổng chính hoàng cung, ở một con đường lớn.

Lúc này, vô số dân chúng đã tụ tập lại từ sớm, rất nhiều người cả đêm đều không ngủ, ai cũng muốn được tận mắt chứng kiến cảnh tượng rầm rộ này.

Hứa Thanh Tiêu được sắp xếp đến mật đạo, đến lúc đó hắn sẽ xuất hiện từ Đông Trực môn, từng bước đi đến cửa cung, mà cửa cung cũng sẽ mở ra, sắc phong hầu tước trên điện.

Bây giờ chỉ việc đi ngang qua sân khấu một hồi để cho bách tính trong thiên hạ nhìn thấy.

Giờ mão ba khắc.

Theo một chùm ánh sáng bắn lên không trung từ trong cung.

Trên trời bỗng nhiên sáng như ban ngày.

Giờ khắc này, một âm thanh vô cùng to vang lên.

“Đại điển sắc phong.”

“Bắt đầu!”

Khi âm thanh này vang lên.

Tiếng tấu nhạc cũng vang vọng khắp cả kinh đô, hai bên đường lớn, trên khắp các con phố người đông nghìn nghịt, dân chúng vô cùng kích động và hưng phấn.

Thiên Tử quân đứng ở hai bên đường để giữ gìn trật tự đồng thời cũng tạo ra hình tượng đối lập.

Tại đường lớn ở Đông Trực môn.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu cũng chầm chậm xuất hiện.

Sau lưng hắn có năm trăm cung nữ và năm trăm thái giám đi theo vung hoa tấu nhạc.

Đại điển sắc phong bắt đầu.

Nhưng mà.

Vào giờ khắc này.

Bên trong thiên lao.

Một tên quản ngục lảo đảo chạy ra ngoài, thần sắc cả người đều tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

Trương Ninh chết.

Rõ ràng là Đại Nho của Văn cung lại chết ở trong thiên lao, còn thắt cổ tự sát, quan trọng hơn là dùng máu tươi viết lên trên tường một chữ oan.

Đây là chuyện lớn.

Chuyện lớn khủng khiếp đấy.

So với chuyện giết nho còn đáng sợ hơn, một Đại Nho ngươi giết ông ta cũng được, chửi ông ta cũng không sao, công tội để đời sau tự đánh giá.

Nhưng một vị Đại Nho bị vu oan vào tù, tự sát chết, đây là chuyện lớn.

Lần này Đại Ngụy đúng là xảy ra chuyện lớn rồi, một Đại Nho tự sát, có muốn ém xuống cũng ém không nổi.

Mà đúng lúc này.

Văn cung Đại Ngụy.

Bên trong một gian mật thất.

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt từ tốn vang lên.

“Chuyện đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Tiếng nói vừa cất lên đã có giọng khác đáp lại.

“Dạ thưa Phương nho, đã thông báo cho tất cả học sinh trong thư viện, ở kinh đô có ba mươi vạn người đọc sách, bên ngoài kinh có gần hai mươi vạn học sinh.”

Sau đó tiếng nói hơi lạnh lùng tiếp tục nói tiếp.

“Vạn sự đã chuẩn bị đâu vào đó, chỉ còn chờ thời cơ nữa thôi, thông tri đi, đợi thời cơ chín muồi, ngày hôm nay chắc chắn phải vạch tội Hứa Thanh Tiêu.”

“Thậm chí có chết vì Nho Đạo ta cũng không tiếc nuối.”

Giọng nói đã nói xong.

Người còn lại gật đầu, sau đó ra khỏi mật thất.

Đợi người kia đi rồi.

Lại có một giọng nói khác.

“Tào nho, chúng ta phải hao phí trả giả đắt này chỉ nhằm vào mỗi mình Hứa Thanh Tiêu thôi ư?”

Giọng điệu bình tĩnh vang lên hỏi người kia.

“Không phải nhằm vào mỗi mình Hứa Thanh Tiêu đâu.”

“Còn tạo thế cho Văn cung ta nữa.”

“Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là một quân cờ nằm trong kế hoạch lần này thôi.”

“Một quân cờ vừa bất lực lại đáng thương.”

Giọng nói thản nhiên ấy đầy ắp khinh miệt và lạnh lùng đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Nhưng ngộ nhỡ hắn thành Thánh thật thì sao, đối với chúng ta lúc đó…”

Lời vừa nói ra, lập tức có kẻ đáp lại.

“Thành Thánh?”

“Phương nho, ông coi trọng Hứa Thanh Tiêu quá rồi.”

“Đúng là hắn có tư chất thành Thánh, nhưng đáng tiếc, ngày hôm nay chúng ta phải hủy nho thân, phá nho ý, giết nho tâm của hắn.”

Giọng nói kia trái lại không phải là coi thường Hứa Thanh Tiêu, mà cho rằng sau ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu sẽ bị giết nho tâm, phá nho ý, hủy nho thân.

Câu này nói xong, người kia có vẻ trầm hẳn đi.

Nhưng sau một lúc, ông ta lại nói tiếp.

“Nhưng nếu không phá được nho ý của hắn thì sao giờ?”

Ông ta hỏi tiếp.

Giọng nói lạnh lẽo ấy vẫn đáp.

“Tuyệt đối không thể.”

“Ngày hôm nay mượn Hạo nhiên chính khí của Chu Thánh nhất mạch, của người đọc sách trong thiên hạ, chỉ giết tâm của một vị Đại Nho, thừa sức.”

“Nếu không vì tạo thế, cũng không cần dùng sức mạnh lớn như vầy.”

“Với cả, cho dù hôm nay Nữ đế có bảo vệ hắn, Nho đạo của hắn cũng đã sụp đổ hoàn toàn.”

“Thậm chí, lùi lại vạn bước nếu Hứa Thanh Tiêu vượt qua được cửa ải này thì sao?”

“Văn cung Đại Ngụy chúng ta cũng không phải không có kế hoạch dự phòng.”

Giọng nói đó ngữ điệu bình tĩnh.

Từng câu từng chữ đều tràn ngập sự tự tin, dường như ngay từ đầu đã không sợ Hứa Thanh Tiêu, cho dù Hứa Thanh Tiêu có vượt qua được cửa ải khó khăn này hay không, bọn họ cũng có hậu thủ rồi.

Phương nho im lặng.

Qua một hồi, giọng của ông ta chậm rãi vang lên.

“Cho dù thế nào cũng không được làm trễ đại kế được.”

“Kế này giúp Văn cung chúng ta tái tạo Thánh Nhân.”

Nói xong Phương nho cũng rời đi.

Mà trong mật đất, cũng tỏ ra vẻ vô cùng yên tĩnh.

Cùng lúc này.

Bên trong cung Đại Ngụy.

Nữ đế đang ở trong đại điện, đợi Hứa Thanh Tiêu làm nghi thức xong.

Lúc cửa lớn mở ra, nàng cũng sẽ đi ra ngoài, đội mũ miện cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đúng giờ khắc này, một tên thái giám quỳ trước mặt Nữ đế.

“Bệ hạ, Ti Lễ Giám âm thầm điều tra, hàng loạt người đọc sách khắp nơi đang đổ dồn về kinh đô Đại Ngụy, thậm chí mấy ngày nay thường xuyên tập kết lại, không biết đang thám thính chuyện gì.”

“Ngoài ra, cũng có không ít người đọc sách trong kinh đô Đại Ngụy tập hợp lại, hành vi khả nghi, thám tử từ các nơi báo tin, hình như có dính dáng đến Hứa hầu gia.”

Thái giám quỳ ở dưới nghiêm túc báo cáo.

Chương 850: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (1)

Trên long ỷ.

Nữ đế xem tấu chương, sắc mặt tối xầm.

Nhưng sau một khắc, một giọng nói vang lên.

“Bệ hạ!”

Vẫn là một thái giám giống như trước.

“Vào.”

Nữ đế lạnh lùng nói.

Lập tức, thái giám tiến vào, vội vội vàng vàng quỳ trên mặt đất, run rẩy giọng bẩm báo.

“Bệ hạ, trong thiên lao xảy ra chuyện, Trương Ninh, Trương Đại Nho, tự sát.”

Trong nháy mắt, ánh mắt của Nữ đế lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tự sát?”

Nữ đế tuyệt đối không ngờ được rằng, Trương Ninh sẽ tự sát, nàng nghĩ đến rất nhiều loại khả năng khác nhau, nhưng lại không nghĩ đến, vì để gây rắc rối cho Hứa Thanh Tiêu, bọn chúng lại để Trương Ninh chịu chết.

Đã trở thành thù không đội trời chung rồi.

“Trương Ninh tự sát, mượn sức ép của người đọc sách trong thiên hạ, muốn đè ép Hứa Thanh Tiêu ư?”

Nhoắng cái Nữ đế đã hiểu rõ mưu kế của Bồng nho.

Cái kế này, đúng là quá độc ác.

Hứa Thanh Tiêu giỏi nhất là mượn oai, Bồng nho hôm nay cũng mượn oai để đè ép, nhưng mà lão ta biết Hứa Thanh Tiêu được thánh ân thiên vị, tất nhiên cũng vì vậy, mà không dám quấy rầy thánh ý.

Người đã chết rồi, thì không nên quấy nhiễu.

Cho nên mới đi tìm người đọc sách trong thiên hạ.

Nếu đúng là như vậy thật, đối với Hứa Thanh Tiêu chính là một đả kích trí mạng.

Giờ khắc này, bên trên đại điện long ỷ, Nữ đế suy nghĩ chớp nhoáng, nàng đang nghĩ cách hộ Hứa Thanh Tiêu, nên giải thích ra sao mới cứu được.

Mà bên ngoài cung điện.

Cửa Đông Trực môn.

Hứa Thanh Tiêu bước từng bước một hướng đến cửa hoàng cung đi ra ngoài.

Trên người hắn khoác hầu bào, uy vũ bất phàm, bước đi long hành hổ bộ, khí vũ hiên ngang, rất nhiều ánh mắt của các nữ tử hướng lên trên người Hứa Thanh Tiêu, dường như không thể nào dứt ra được.

Mà đại đa số nam tử, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đều không nhịn được ước ao.

Nam tử nên như vậy mới đúng.

Phong vương bái tướng, đặc biệt nhất là Hứa Thanh Tiêu còn là một vị Đại Nho, văn võ song toàn, đây là cuộc đời mà biết bao nam nhân tha thiết ước mơ.

“Hầu gia dừng bước!”

Cũng đúng lúc này, giọng thái giám vang lên, bày ra thánh chỉ nói:

“Bệ hạ chiếu viết, Hứa ái khanh là cánh tay đắc lực của Đại Ngụy, hôm nay phong hầu, tam vấn tam đáp.”

“Hỏi, Hứa ái khanh có trung quân ái quốc không?”

Đại lễ phong hầu vô cùng long trọng, đồng thời trình tự cũng rườm rà, đây là tam vấn tam đáp, thật ra chính là một loại tuyên thệ.

“Thần, đời này trung với minh quân, tâm niệm vì muôn dân Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Trung quân ái quốc không sao hết, nhưng chắc chắn phải trung với minh quân, chứ không phải hôn quân, yêu nước cũng được, nhưng tâm niệm là muôn dân Đại Ngụy, yêu là yêu bách tính.

Người đọc sách nói chuyện đúng là có văn hoá hơn hẳn, chư vị quốc công với liệt hầu đều cùng nhau xuýt xoa so sánh, năm đó bọn họ sắc phong vương hầu, không có tý văn hoá nào, chỉ có một chữ.

Có.

"Bái!"

Tức thì, thái giám cất giọng.

Trong nháy mắt, hai hàng tướng sĩ, cùng với dân chúng Đại Ngụy đều hướng về phía Hứa Thanh Tiêu cúi đầu.

Nhưng trong đám người cũng có rất nhiều người không bái chầu, đứng im như phỗng.

Là người đọc sách.

Hứa Thanh Tiêu lướt khoé mắt, không phải một, hai người đọc sách, là rất nhiều người đọc sách, thậm chí đến cả đưa tay lên cũng không buồn nhấc.

Tựa như chỉ chớp mắt đấy, Hứa Thanh Tiêu đã biết, phiền toái đến rồi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không lộ bất cứ thần sắc biểu hiện này, vẫn tiến về phía trước như cũ.

Đi một nửa, thái giám lại cất giọng, câu hỏi thứ hai vang lên.

Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh như trước, trả lời xong, tiếp tục hướng về phía trước mà đi.

Cho đến lúc đứng dưới cung điện, câu hỏi thứ ba vang lên.

Hứa Thanh Tiêu cũng bình tĩnh trả lời.

Tất cả vấn đáp, chủ yếu chỉ là mấy câu hỏi ngươi có phải trung thần của quốc gia, trung thần của bách tính, có nguyện làm tuỳ

tùng đi theo Đại Ngụy hay không, câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, toàn bộ trọng tâm đều xoay quanh bách tính.

Mỗi một câu đều không rời bách tính.

Bây giờ tam vấn tam đáp mới kết thúc, giọng của thái giám vang lên lần nữa.

"Tam vấn tám đáp hoàn tất, mời Bình Loạn hầu vào cung, để bệ hạ đội mũ sắc phong."

Cùng tiếng the thé ấy, ngay sau đó cửa cung từ từ mở ra, chỉ trong chớp mắt, tiếng tấu nhạc cất lên, tiếng chuông ngâm nga từng hồi, vô cùng trang trọng.

Tấm thảm đỏ kéo từ lối vào của cửa cung, trải ra hơn ba trăm mét.

Hứa Thanh Tiêu bước từng bước về phía trước, tất cả cung nữ thái giám đều dừng bước, dân chúng nhìn qua cánh cửa cung to lớn để thấy được sự rầm rộ bên trong.

Bây giờ chỉ còn bước cuối cùng.

Bệ hạ đội mũ sắc phong.

Chờ Hứa Thanh Tiêu bước lên thảm đỏ, một tên thái giám bưng mũ miện, từng bước một đi thẳng đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó, Nữ đế xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tiếng thái giám tiếp tục cất lên.

"Thánh thượng đội mũ miện, sắc phong Hứa Thanh Tiêu, là Bình Loạn hầu của Đại Ngụy, nhận hầu ấn, Đại Ngụy từ trên xuống dưới, cùng tôn vinh."

Lập tức các cung nữ thái giám, bao quát dân chúng bên ngoài, cùng nhau quỳ xuống.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thanh âm vang dội, đều nhịp, nhưng vẫn có một số người đọc sách chỉ chắp tay như cũ, bọn họ không quỳ lạy, thân là người đọc sách đều có cái quyền này.

Nhưng trong trường hợp hiện tại, quỳ cũng chính là một loại tôn trọng, thực hiển nhiên là đám người đẩy đến đây kèm theo mục đích khác.

Có người phát hiện ra điểm khác lạ, nhưng im lặng không nói.

Mà chính lúc này, thái giám bưng mũ miện, hạ thấp giọng nói.

“Hầu gia, bệ hạ khẩn dụ, Trương Ninh tự sát trong thiên lao, cẩn thận.”

Thái giám mặt không thay đổi, bình tĩnh nói.

Lời này khiến sắc mặt Hứa Thanh Tiêu hơi đổi, chỉ là rất mau hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Nhưng trong lòng lại nổi lên sóng thần kinh thiên.

“Trương Ninh tự sát trong thiên lao?”

Hứa Thanh Tiêu không ngờ thủ đoạn của Bồng nho chính là đây.

Lão ta để Trương Ninh chết trong thiên lao?

Nói tự sát, Hứa Thanh Tiêu có chết cũng không tin Trương Ninh là người nguyện ý đi tự sát, nội tình bên trong chắc chắn có vài điểm quái lại, không thể tránh khỏi bóng dáng của Bồng nho được.

Giỏi lắm.

Biết Bồng nho máu lạnh vô tình, không ngờ, Bồng nho lại lòng dạ nham hiểm đến thế.

Thà hy sinh một vị Đại Nho, để mượn sức ép của người đọc sách, muốn đè chết mình?

Kế này đúng là âm hiểm độc ác, quá hung độc.

Chương 851: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (2)

Mấy ngày này Hứa Thanh Tiêu cũng đã nghĩ xem Bồng nho sẽ dùng thủ đoạn nào nhắm vào mình, hắn nghĩ rất nhiều khả năng khác nhau.

Nhưng đều phát hiện kết quả không lớn.

Cái cớ duy nhất Bồng nho có thể vin vào để công kích mình, chắc chắn là giết hàng đồ thành.

Nhưng vẫn là câu nói lúc trước, dùng thứ này không thể công kích mình được, thậm chí còn không có tý tác dụng nào.

Kết quả cuộc chiến đã bày ra ở trước mắt rồi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu nghĩ mãi không thông, Bồng nho sẽ dùng thủ đoạn nào để tìm phiến toái cho mình, thậm chí Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ đến chuyện Bồng nho lại dùng cái chuyện tu luyện dị thuật để công kích mình.

Nhưng mình đã đến Văn cung tự chứng minh rồi, cho nên dùng cái này cũng vô dụng, bây giờ người trong thiên hạ đều tin mình không tu luyện dị thuật, cho nên dùng dị thuật cũng không gây phiền toái cho mình được.

Không ngờ, Bồng nho vậy mà lại để Trương Ninh tự sát trong thiên lao, dùng thủ đoạn vô cùng ti tiện này để chuốc phiền toái lên người mình.

Được.

Được lắm.

Đúng là quá giỏi rồi.

Một vị Đại Nho, chịu oan vào tù, cuối cùng tự sát trong đại lao, nếu như không đưa ra được lời giải thích nào, như vậy chuyện này cũng đủ để lưu truyền vạn năm.

Dù sao trong mắt người đời, sinh mệnh là quý giá nhất, Đại Nho còn là người chính trực nhất, không ai cảm thấy phẩm giá

của nho sinh là suy đồi cả, huống hồ còn là một Đại Nho?

Giờ Đại Nho chịu oan vào tù chết rồi, đây sao lại không đủ để kích oán hận của người đọc sách trong thiên hạ lên chứ?

Kẻ không rõ chân tướng, e rằng phản ứng đầu tiên chính là, nếu như không hàm oan chịu nhục thật, đường đường là một vị Đại Nho, làm sao sẽ lựa chọn phương thức cực đoan như vậy để phản kháng?

Người chết là lớn nhất, đây là một cái quy luật khách quan đơn giản và hợp lý nhất.

Phần lớn người, cũng đều vô thức đi thương xót quần thể yếu thế hơn, nhất là những người đã chết.

Hứa Thanh Tiêu có thể mường tượng ra được, đợi chút nữa sẽ có một trận mưa tanh gió máu như thế nào.

Thật sự là quá ngoan độc.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Trương Ninh tuổi tác cũng đến lúc kiệt, giờ chết sớm hay chết muộn cũng thế, thậm chí, Trương Ninh thống hận mình, căm hận mình đến vậy, nếu như dùng cái chết của ông ta để kéo mình xuống nước cùng.

Tin chắc Trương Ninh có dưới cửu tuyền cũng sẽ cười to không ngớt.

Trước nguy cơ cực lớn này, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu không đổi, nhưng trong lòng đang suy nghĩ cách đối phó.

Cũng chính bấy giờ, một mùi thơm thoang thoảng bay đến.

Nữ đế đi đến trước mặt rồi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ cũng lộ ra sắc thái vô cùng bình tĩnh, ánh mắt nàng cũng cực kỳ chấn định, cũng mang theo một tia kiên định, dường như đang nói với mình, chuyện này nàng đã có cách giải quyết rồi.

Cảm nhận được suy nghĩ của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều nữa, tiếp nhận lễ đội mũ sắc phong.

“Bệ hạ chiếu viết.”

“Võ Xương năm đầu, Đại Ngụy gặp phải hoạ nước dị tộc phản loạn, Hứa Thanh Tiêu Hộ bộ Thị lang của Đại Ngụy nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, thống ngự lục bộ, chỉ huy cuộc chiến, một ngày trừ Phiên, ba ngày diệt Đường, ngăn cơn sóng dữ, bình loạn dị tộc, chiến công hiển hách, uy danh tứ hải.”

“Trẫm, ngày hôm nay sắc phong Hứa Thanh Tiêu Hộ bộ Thị lang Đại Ngụy thành Đại Ngụy Bình Loạn hầu, cha truyền con nối đời đời không đổi, nhận vạn dân triều bái.”

“Khâm thử. “

Tiếng của thái giám vang vọng khắp kinh đô, mà chính lúc này, chỉ trong một khắc, vạn dân triều bái Hứa Thanh Tiêu.

“Thảo dân lễ bái Bình Loạn hầu.”

Dân chúng thi nhau quỳ xuống, dập đầu với Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cam tâm tình nguyện thần phục, không chỉ vì Hứa Thanh Tiêu là hầu gia, mà vì mọi hành động cử chỉ của Hứa Thanh Tiêu trong vòng một năm qua, mỗi một việc, đều rõ mồn một trước mắt.

Đại Nho bất công, giận oán Đại Nho.

Hình bộ chèn ép, đại náo Hình bộ.

Quận vương có tội, dùng thánh ý trảm vương.

Con buôn ngoại biên hại người, huyết tẩy tiểu thương.

Hội thi thơ Thái Bình, thơ thành thiên cổ.

Đến Văn cung tự chứng minh, thánh nhân triều bái.

Phiên bang thoát ly, bình loạn dị tộc.

Một ngày nhập phẩm, một tháng minh ý, ba tháng lập ngôn, sáu tháng thành Đại Nho, từng chuyện một, đều rõ rành rành trước mắt người dân.

Hứa Thanh Tiêu xứng với hầu vị này, thậm chí phong Hứa Thanh Tiêu thành Đại Ngụy Bình Loạn vương, bọn họ cũng nguyện ý.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Nữ đế nhấc ngọc miện lên, sau đó Hứa Thanh Tiêu chậm rãi cúi người triều bái Nữ đế, sau đó, Nữ đế đội ngọc miện cho Hứa Thanh Tiêu.

Bàn tay trắng như ngọc mang theo hơi ấm chạm vào, Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ suy nghĩ gì khác.

Chỉ là trong nội tâm Nữ đế có chút khác thường không nói lên lời, nàng đang vì Hứa Thanh Tiêu buộc tóc, sau đó chậm rãi nói.

“Bình Loạn hầu.”

“Ngươi vì Đại Ngụy lập được công lao như thế.”

“Trẫm, có thể hứa cho ngươi một tâm nguyện.”

Nữ Đế nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn tú của Hứa Thanh Tiêu, tiếng nói bình tĩnh, nhưng giọng nói này lại truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Nàng đột nhiên nói thế, cũng khiến đám người tò mò, bởi vì có thêm bước này.

Bình thường mà nói, sau khi đội mũ sắc phong xong là đã kết thúc hoàn toàn, sau đó từ trong ra ngoài cung đều một cảnh vui vẻ.

Không ngờ rằng, Nữ đế ấy thế lại hứa cho Hứa Thanh Tiêu một tâm nguyện, đây cũng làm người ta phải tò mò, nhưng mọi người càng tò mò hơn Hứa Thanh Tiêu sẽ lựa chọn tâm nguyện nào.

Nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu cũng hơi ngỡ ngàng.

Suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu trước mặt Nữ đế, sau đó chậm rãi nói.

“Thần, không có bất cứ tâm nguyện nào.”

“Nhưng thần chỉ có một chuyện muốn nhờ.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Tiếng cũng vang khắp kinh thành.

“Bình Loạn hầu cứ nói thẳng.”

Nữ đế đáp.

“Cuộc chiến dẹp loạn lần này, không phải công lao của một mình thần, là công lao của triều đình Đại Ngụy, thượng thư của lục bộ, văn võ bá quan, cùng với tướng sĩ biên quan, còn có bách tính Đại Ngụy.”

“Phần công lao này, thần không dám độc tài, cũng không tính là đầu công.”

“Thần cho rằng, đầu công thực sự chính là con dân Đại Ngụy ta, nếu như không có bách tính ủng hộ, cuộc chiến này bất luận như thế nào đều không thể đánh thắng được.”

“Cho nên, thần hy vọng, bệ hạ khai ân. “

“Miễn cho con dân Đại Ngụy ta, ba năm lương thuế.”

“Thần, đa tạ bệ hạ. “

Nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu hướng về phía Nữ đế làm một bái thật sâu, những lời này, cũng không phải suy nghĩ từ trước, cũng không có nhiều mục đích khác, là chân thành vì con dân Đại Ngụy mưu cầu hạnh phúc.

Đánh thắng nước phụ thuộc, quốc khố Đại Ngụy tăng mạnh, chuyện phải làm ngay bây giờ, chính là chung vui với nhân dân, quốc khốc có tiền rồi, mở rộng xây dựng công trình lớn cũng là chuyện tốt, nhưng đối với người dân mà nói, tạm thời không có lợi ích thực chất nào.

Chương 852: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (3)

Điểm tốt duy nhất chính là có được tôn nghiêm cùng với tự tin, nhưng thứ này không thể lấp đầy bụng được.

Rất mau sẽ hạ nhiệt thôi.

Nhưng miễn thuế ba năm thì khác.

Là ba năm miễn thuế đấy.

Khái niệm đó lớn cỡ nào? Đại Ngụy thu thuế bốn phần, đối với người dân Đại Ngụy, trừ đi đủ loại chi phí, nhận vào tay mình cũng chỉ được ba, bốn phần mà thôi.

Bây giờ miễn thuế ba năm, liền có nghĩa bọn họ có thể thu vào gấp đôi.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói tâm nguyện của mình ra.

Tất cả người dân đều ngỡ ngàng.

Mọi người kinh ngạc, thậm chí cả quốc công với mấy vị thượng thư, cũng hết sức kinh ngạc.

Không ai nghĩ rằng, Nữ đế cho Hứa Thanh Tiêu một tâm nguyện, ấy vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại dùng nó để mưu phúc cho dân.

Thậm chí một khi mở miệng thì chính là ba năm.

Mặc kệ Nữ đế có đồng ý hay không, dân chúng Đại Ngụy đều sẽ biết ơn Hứa Thanh Tiêu, ví như Nữ đế đồng ý, dân chúng Đại Ngụy e rằng sẽ kính nể Hứa Thanh Tiêu từ tận đáy lòng.

Vì họ nhận được lợi ích thực tế.

Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ được dân chúng ghi tạc vào trong lòng mãi mãi.

Địa vị của Hứa Thanh Tiêu trong lòng dân chúng khéo không thua kém gì Nữ đế mất.

Giờ phút này, dân chúng đồng loạt nhìn về phía Nữ đế, bọn họ tò mò không biết rốt cuộc Nữ đế sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Chỉ là đơn giản trầm ngâm mấy giây, giọng nói của Nữ đế lại vang lên.

“Trẫm, đồng ý!”

Trong nháy mắt, bách tính mừng như điên.

Trần Chính Nho ngay lập tức hướng về phía Nữ đế và Hứa Thanh Tiêu cao giọng hô.

“Thần, Trần Chính Nho, vì con dân muôn họ, cảm tạ bệ hạ, cảm tạ Bình Loạn hầu, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.
“

Trần Chính Nho chắp tay bái Nữ đế và Hứa Thanh Tiêu thật sâu.

Thượng thư lục bộ, văn võ bá quan còn lại cũng xuất hiện vào lúc này, hướng về phía Nữ đế và Hứa Thanh Tiêu cúi đầu.

Mặc kệ nguyên nhân đằng sau chuyện này rốt cuộc là gì.

Miễn lương thuế ba năm, chuyện này đối với giang sơn Đại Ngụy là có lợi, cũng tạo phúc cho dân Đại Ngụy.

Cho dù thế nào, đây là phúc của Đại Ngụy.

Bây giờ, dân chúng mừng như điên, cũng đều rơi nước mắt, vô cùng mừng rỡ, quan trọng hơn, hành động của Hứa Thanh Tiêu khiến bọn họ cảm động.

Nhưng dân chúng cảm động rơi nước mắt, thì trong một nhóm người đọc sách lại lộ ra vẻ chán ghét, không nhịn được cảm thấy Hứa Thanh Tiêu giả mù sa mưa.

Nhưng bọn họ cũng không biểu lộ ra quá trực tiếp, đồng thời có một số người đọc sách càng nhíu mày hơn, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Thần, thay mặt dân chúng Đại Ngụy, đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

Sắc mặt Nữ đế bình tĩnh, sau đó nhìn qua bên ngoài điện, chậm rãi nói: “Sắc phong kết thúc, thiết yến ba vạn, dân chúng bách tính đều có thể tham gia, trẫm cùng muôn dân chung vui.”

Nữ đế lên tiếng mở yến hội, chung vui cùng dân chúng.

Nhưng mà, đúng lúc này, một tiếng gầm đột nhiên vang lên, cắt đứt không khí vui mừng này.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi tội đáng chết vạn lần!”

Âm thanh khủng khiếp vang ra từ trong thiên lao Đại Ngụy.

Giọng nói này vừa cất lên.

Cuối cùng, ba mươi vạn người đọc sách đều lộ ra vẻ vui mừng, bọn họ chờ đợi lâu đến thế cuối cùng cũng chờ được một phút này.

Đoàng!

Hoàng cung Đại Ngụy, phía trên bầu trời, trời xanh vốn đang trong lành, nhưng chính lúc này đây mây đen bỗng tụ lại.

Đó là điềm không may.

Mọi người kinh ngạc, không biết xảy ra chuyện gì.

Thế nào mà thình lình xảy ra thì trời biến sắc, còn vào đúng khoảng thời gian này, chửi rủa Hứa Thanh Tiêu, có phải là quá đáng rồi không?

Cuồng phong càn quét hoàng cung Đại Ngụy.

Bầu trời lờ mờ, vô cùng áp lực, nhóm cung nữ thái giám bị gió lớn táp đến không mở nổi mắt, còn có một luồng uy áp cường đại cũng tràn ngập trên không trung.

Dưới bầu trời.

Hứa Thanh Tiêu một thân đứng thẳng, ánh mắt bình tĩnh vô cùng, cũng không run sợ.

Còn Nữ đế đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu, cũng cực kỳ thong dong, nhưng trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng thất vọng.

Thất vọng không phải Hứa Thanh Tiêu, mà thất vọng với Văn cung Đại Ngụy.

Nàng biết Văn cung Đại Ngụy muốn nhắm vào Hứa Thanh Tiêu, cũng biết Bồng nho sẽ tìm phiền phức đến cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng nàng cho rằng, cho dù Bồng nho có nhắm vào Hứa Thanh Tiêu, thì lão ta sẽ không chọn thời điểm này để ra tay, ít nhất là đợi mình rời đi rồi mới làm?

Giờ diễu trò trước mặt mình, dám động đến Hứa Thanh Tiêu, đây đúng là đang miệt thị mình, hoàn toàn không coi mình, vị hoàng đế Đại Ngụy này ra gì.

“Lớn mật! Là kẻ hèn hạ đến từ phương nào?”

Giờ khắc này, giọng của An Quốc công ngay lập tức vang lên, thanh âm của ông vang vọng khắp kinh đô Đại Ngụy, đánh tan mây đen, buộc cơn gió lớn dừng lại.

“Ngô chính là Thiên Địa Đại Nho của Văn cung, Bồng Viên.”

“Hôm nay, định tội Hứa Thanh Tiêu. “

Giọng kia vang lên, đáp lại An quốc công.

Nghe thấy giọng Bồng Viên, sắc mặt của An Quốc công không có bất kỳ biến đổi nào, dường như đã sớm đoán được rồi vậy.

Đối với dân chúng, thì bọn họ thật sự quá kinh ngạc, không biết tại sao Bồng nho đột nhiên gây rối loạn.

Nhưng trong lòng không nhịn được có chút chán ghét.

“Buộc ta tội gì?”

Có tiếng vang lên, là thanh âm của Hứa Thanh Tiêu, thần sắc hắn bình tĩnh, nhìn về phía thiên lao nói.

“Buộc ngươi tội họa nước.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi vì tư dục của chính mình, hại nước hại dân, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng thì lắm thủ đoạn độc ác.”

“Ngươi vì tư tâm, giết hàng trăm ngàn, hại Trương Ninh vào tù, hủy trong sạch của hắn, lừa gạt mê hoặc bệ hạ để phong hầu bái tướng.”

“Trương nho không chịu nổi nhục nhã này, thắt cổ tự vẫn.”

“Trương Ninh rõ ràng là Đại Nho của Văn cung ta, hôm nay hàm oan mà chết, oan khuất thấu trời, Hứa Thanh Tiêu, tội của ngươi đáng chết vạn lần.”

“Hôm nay, mặc dù lão phu có phải dùng mạng chống lại, cũng phải vạc trần lòng muông dạ thú của ngươi, buộc ngươi tội chết.”

Theo giọng nói của Bồng nho vang lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ Đại Ngụy sôi trào.

Trương Ninh tự sát?

Dù cả ba trăm ngàn người đọc sách tại đây, ngay lúc này cũng lộ ra vẻ chấn động không gì sánh kịp.

Bọn họ cũng không biết Trương Ninh sẽ tự sát, bọn họ chỉ biết hôm nay Văn cung Đại Ngụy sẽ buộc tội Hứa Thanh Tiêu, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, một vị Đại Nho lại chết ở trong lao tù.

Hơn nữa chịu oan mà chết.

Giọng vang lên.

Thượng thư của Lục bộ kinh ngạc, chư vị quốc công kinh ngạc, từ trên xuống dưới ở kinh đô Đại Ngụy, thậm chí là có rất nhiều Đại Nho trong Văn cung cũng hoàn toàn giật mình rồi.

Không ai nghĩ, Trương Ninh vậy mà sẽ tự sát, dùng cái cách này, để công kích Hứa Thanh Tiêu.

Chương 853: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (4)

Nhưng cách này đúng là hiệu quả.

Hơn nữa còn cực kỳ hiệu quả.

Người chết lớn nhất.

Chiếm vị trí đạo đức cao nhất.

Sau khi Bồng nho nói thế xong, ba trăm ngàn người đọc sách trong kinh đô cũng từ từ tỉnh hồn lại.

“Hứa Thanh Tiêu, tội ngươi đáng chết vạn lần.”

“Ngươi hại Đại Nho ta vào tù, hủy danh dự của ông ấy, làm hại ông ấy nhận hết mọi ủy khuất, hôm nay bị ép đến phải tự sát, quả nhiên lòng muông dạ thú, không bằng súc sinh.”

“Hừ, đây là Bình Loạn hầu của Đại Ngụy đấy ư? Đúng là đủ ngoan đủ độc.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi trả mạng của Đại Nho ta đây.”

“Ôi Trương nho ơi là Trương nho, chịu oan chịu nhục, chết oan chết uổng, Hứa Thanh Tiêu, thủ đoạn của ngươi đúng là độc địa không gì sánh bằng. Mỗ đây nhất định phải mang chuyện ngươi làm truyền khắp thiên hạ, để tất cả người đọc sách công kích ngươi.”

“Đường đường là Đại Nho lại chết ở trong lao, này đúng là mỉa mai vô cùng, sỉ nhục vô cùng.”

Từng giọng nói phẫn nộ vang lên, bọn họ từ trong kinh ngạc tỉnh lại, tất nhiên là phải phẫn nộ rồi.

Những người đọc sách này coi Hứa Thanh Tiêu là kẻ thù, có hai nguyên nhân cực đơn giản.

Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, dù sao Hứa Thanh Tiêu đúng là cuồng thật, khiến bọn họ rất khó chịu, mọi người khách sáo đối với Đại Nho, tôn trọng trưởng bối, Đại Nho răn

dạy bọn họ một câu, bọn họ đều không dám nói gì, dựa vào cái gì mà Hứa Thanh Tiêu muốn tức giận chửi Đại Nho thì được tức giận chửi rủa?

Đố kỵ tài hoa, đều là người đọc sách với nhau, đều khắc khổ đọc sách giống nhau, dựa vào cái gì mà Hứa Thanh Tiêu mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành Đại Nho, bọn họ vừa ghen tỵ cũng căm hận Hứa Thanh Tiêu, bản thân mình tôn trọng Thánh nhân, tôn trọng Đại Nho thì phải hứng chịu nỗi khuất nhục, không thành được Đại Nho.

Hứa Thanh Tiêu cuồng như thế, ấy thế lại trở thành Đại Nho, bọn họ không phục, thật sự cảm thấy không phục sâu sắc.

Nguyên nhân thứ nhất cũng tốt đấy, chủ yếu là nguyên nhân thứ hai.

Hứa Thanh Tiêu ưu tú quá, ưu tú như một vầng trăng sáng, đứng vững ở giữa bầu trời, che phủ hết hào quang của bọn họ.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu trẻ quá mức, nếu như Hứa Thanh Tiêu là một lão già bảy mươi tám chục tuổi, dù cho có đắc đạo thành Bán Thánh, bọn họ đều không cảm thấy có chuyện gì hết.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu quá trẻ, khiến người ta không ghen tỵ cũng không được.

Cũng vì hai nguyên nhân này, người đọc sách trong thiên hạ này chán ghét Hứa Thanh Tiêu, hận không thể tìm chuyện để gây rối với Hứa Thanh Tiêu.

Đáng tiếc, mỗi lần gặp chuyện, Hứa Thanh Tiêu có thể gặp dữ hóa lành, thậm chí mỗi một lần Hứa Thanh Tiêu đều đứng ở vị trí thâm minh đại nghĩa, đứng ở vị trí đạo đức cao nhất, khiến người ta bó tay hết cách.

Nhưng lần này, người đứng ở vị trí đạo đức cao nhất biến thành Bồng nho, biến thành Thiên Đại Đại Nho của Chu Thánh nhất mạch.

Nhận oan vào tù, tự sát chứng lòng.

Chỉ thế này cũng đủ để Hứa Thanh Tiêu chết không có chỗ chôn.

“Im miệng!”

Tức thì, thượng thư Chu Nghiêm của Binh bộ cất giọng hét lên.

Trương nho tự sát, đây đúng là chuyện lớn, nhưng không đến phiên đám người đọc sách này đến công kích xỉ vả, chí ít không phải hôm nay.

“Im miệng cái gì? Làm ra chuyện thế này, chẳng lẽ còn không cho người ta nói?”

“Chu thượng thư, Trương nho chịu oan vào tù, bây giờ còn thắt cổ tự sát, ông bảo chúng ta giữ bình tĩnh thế nào đây?”

“Giỏi lắm, một đám quan lại chỉ biết bao che cho nhau, hay lắm một câu im miệng.”

“Tên Chu Nghiêm này đã thành người của Hứa Thanh Tiêu rồi, ta nghe nói lần đại chiến này, Hứa Thanh Tiêu giết hàng đồ thành, không phải vì chiến tranh, mà vì thèm khát bảo vật của quốc gia đấy, lo chuyện này truyền ra ngoài, cho nên mới giết hàng đồ thành, nhìn cái bộ dáng này, Chu Nghiêm rõ là thượng thư của Binh bộ, khéo cũng bị mua chuộc rồi nhở?”

“Ngậm miệng thế nào được? Chúng ta là người đọc sách, dám nói dám chịu, ngươi dựa vào cái gì mà bắt chúng ta phải im miệng?”

Chu Nghiêm vốn chỉ định ngăn đám người đọc sách này lại, để bọn họ tạm thời đừng ầm ĩ lên nữa, chí ít là đợi nghi thức phong hầu hoàn toàn kết thúc, cộng thêm một chuyện nữa, là sứ giả các nước vẫn đang nhìn đây này.

Đám sứ giả các nước này, ngược lại còn không phải sứ giả của các nước phụ thuộc, mà là của vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, còn có một vài đệ tử của tông môn Tiên Đạo cũng đứng đây quan sát.

Đường đường là đại điển sắc phong của Bình Loạn hầu Đại Ngụy, lại xảy ra chuyện này, truyền ra ngoài chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đáng tiếc rằng Chu Nghiêm cho rằng mình có thể ép đám người đọc sách này xuống, nhưng chưa từng nghĩ sẽ bị đám

người đọc sách này tóm được thời cơ, thậm chí có người ngay tại đây tung tin đồn nhảm, mở miệng ra cái là bịa đặt chuyện linh tinh, nghĩ cái gì là nói cái đấy, không có bất cứ kiêng dè gì cả,

Nghe thấy từng đợt mắng rủa, sắc mặt Chu Nghiêm lạnh tanh.

"Người đâu!"

Theo tiếng rống của Chu Nghiêm, phía dưới từng tốp tướng lĩnh duy trì trật tự ùa ra, khuôn mặt nghiêm nghị.

Ý của Chu Nghiêm là phải trấn áp được tình cảnh bây giờ trước, không để sôi trào quá mức, có việc gì từ từ nói, suy cho cùng đang có người ngoài ở đây, cho dù có muốn ầm ĩ lên thật, trước tiên cũng phải nói cho rõ ra đã.

Mà không phải mở màn cái đã chửi rủa một loạt thế kia được.

Trương Ninh chết là không sai, nhưng cũng phải để Hứa Thanh Tiêu nói xong mấy câu đã chứ?

Nhưng khi tướng lĩnh xuất hiện, đám người đọc sách này còn kích động hơn.

"Lại phái binh, được lắm, đây là cách của vương triều Đại Ngụy đối xử với người đọc sách hả?"

"Từ khi Hứa Thanh Tiêu lên làm quan, hở ra một tý là dùng vũ lực đàn áp, lúc trước Hứa Thanh Tiêu tức giận sỉ vả Nghiêm nho, nghe nói cũng là đánh người đọc sách, sau đó hắn có lỗi giết hàng, không để người đọc sách ta được nói chuyện, phái binh trấn áp, thậm chí còn để người dân đánh chúng ta."

"Giờ, Trương nho chịu oan chịu nhục, tự sát trong thiên lao, Hứa Thanh Tiêu vẫn không để chúng ta nói, còn đối với chúng ta thích thì đánh, muốn giết cứ giết."

"Được lắm, đến đi, ngày hôm nay ta đây còn muốn xem thử xem, các ngươi có dám giết sạch người đọc sách trong thiên hạ hay không?"

"Đến đi, giết đi!"

Có người lửa giận ngút trời, bước ngay ra, đi thẳng đến Bát môn Kinh binh gầm thét, nước bọt văng ra khắp nơi, căm tức

nhìn Chu Nghiêm, căm tức nhìn Hứa Thanh Tiêu đứng ở bên trong cung.

Dáng vẻ hoàn toàn không sợ chết.

Chương 854: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (5)

Hắn ta đúng thật không sợ chết, hơn nữa lửa giận đúng thật là ngút trời, bởi vì lúc trước hắn tham dự vào vụ vạch tội Hứa Thanh Tiêu giết hàng.

Kết quả bị người dân đánh gần chết, mối thù này hắn đã ghi tạc vào trong lòng rồi.

Bây giờ Chu Nghiêm lại phái binh ra, hắn tất nhiên không phục.

Hơn nữa hắn đã chuẩn bị chịu chết sẵn rồi.

Có bản lĩnh thì cứ giết đi, hắn cũng không tin, Hứa Thanh Tiêu thật sự có can đảm đồ sát người đọc sách.

Nếu như vậy, thì Hứa Thanh Tiêu tiêu thật rồi.

Đúng thật, theo tiếng gầm thét của người này, trong nhất thời, có không ít người đọc sách cũng kích động lên.

“Hứa Thanh Tiêu, thủ đoạn của ngươi chỉ có giết với giết thôi ư? Ngươi giết hàng đồ thành, xem thường tính mạng của con dân là cỏ rác, xem đám người đọc sách chúng ta là con sâu cái kiến, thích giết thì giết.”

“Ngày hôm nay, ngươi muốn giết ta, ta tru tâm ngươi.”

“Chư vị huynh đài, Hứa Thanh Tiêu khát máu thành tính rồi, đã nhập ma, Nghiêm nho nói không sai, hắn, tu luyện dị thuật, giấy không gói được lửa, nếu không vì sao lại có thể khát máu đến thế?”

Đám người nói, tỏ ra cực kỳ phẫn nộ, càng có người nói khoác không biết ngượng mồm, nói muốn tru sát tâm của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng quan trọng hơn là, có người nói, cho rằng Nghiêm Lỗi không sai, Hứa Thanh Tiêu đã nhập ma rồi.

“Đúng, hắn nhập ma, Hứa Thanh Tiêu đã nhập ma, nếu không thì sao hắn lại đi giết hàng đồ thành?”

“Chuyện này người thường không ai dám làm hết, chỉ có kẻ nhập ma mới làm vậy.”

“Dị thuật, dị thuật, đúng, đúng, đúng, Hứa Thanh Tiêu nhất định đã tu luyện dị thuật, tâm tính của hắn cuồng vọng, luôn miệng nói vì người dân, nhưng mà hắn lại tàn bạo hung ác.”

“Loại người này, sao có tấm lòng nhân ái bác ái được?”

“Hắn dùng thời gian chưa đến một năm đã trở thành Đại Nho, đây chắc chắn là do tu hành dị thuật, nếu không thì sao lại có thể nhanh đến thế?”

Từng tiếng nói vang lên, bây giờ bọn họ coi chuyện giết hàng đồ thành là do Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật gây nên.

Theo lý thuyết nói như vậy đúng là không gây ra bất cứ vấn đề lớn nào, thậm chí ngẫm kỹ cũng thấy đúng là có khả năng này thật.

Nhưng lời sau càng nói càng quá đáng, thậm chí còn kéo lên tu hành nữa.

Nhưng người đời giống nhau đều biết, Nho đạo cũng không có thuyết pháp tu luyện dị thuật gì.

Nhưng mà bây giờ quần chúng nho sinh này đã không có bất cứ lý trí nào rồi, bọn họ vì vạch tội của Hứa Thanh Tiêu, vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu, vì phủ nhận tất cả cố gắng của Hứa Thanh Tiêu, bắt đầu thêu dệt vô cớ.

Hơn nữa lần này, bọn họ đúng thật ôm tâm lý chịu chết đến đây.

Bởi vì xỉ nhục lúc trước, lại thêm lần này Trương Ninh bỏ mạng, cũng đã chọc giận bọn họ.

Đứng ở vị trí đạo đức cao thượng, đúng là khiến người ta không sợ.

Thậm chí chỉ sợ, bọn họ còn cho rằng mình làm vậy, đang vì đại nghĩa, chết càng tốt, danh lưu thiên cổ.

“Không được nói linh tinh!”

“Chu thượng thư cũng không có ý này, còn có chuyện Trương Ninh tự sát trong thiên lao có lẽ còn có khúc mắc, đợi triều đình điều tra xong thì bàn tiếp!”

Bấy giờ, Trần Chính Nho cũng lên tiếng, ông đứng ra áp chế lửa giận của cả đám người, bởi vì bất chấp như thế nào, bây giờ chắc chắn phải dẹp loạn cho bằng được, có người ngoài đứng ở đây, cho dù có náo loạn cũng không được mất mặt với người ngoài được.

Nhưng mà, sau khi giọng nói của ông vang lên.

Người đọc sách này càng kịch liệt hơn.

“Trần nho, ông im mồm đi, bây giờ ông đã là người của Hứa Thanh Tiêu, ông phản bộ chúng ta, ông đã bị Hứa Thanh Tiêu che kín hai mắt, ta đã từng xem ông là Đại Nho, tôn trọng ông, nhưng hiện tại, trong mắt ta, ông không xứng cái chức vị Đại Nho gì hết.”

“Trần nho, thân ông là Đại Nho của Văn cung, nhưng nhiều lần làm ngược ý Văn cung, cũng vì Hứa Thanh Tiêu có thể kiếm mấy đồng tiền bẩn có phải không? Trong mắt ông chỉ có tiền với tiền thôi đúng không?”

“Thứ chó má, mắng ông đấy Trần nho, ông có tức giận không? Có bản lĩnh thì bây giờ bắt ta đi, để ta cũng chết ở trong thiên lao! Chẳng qua lúc trước, Hứa Thanh Tiêu cũng bị lôi cổ vào trong tù vì tội mắng chửi Đại Nho đấy, là do Hứa Thanh Tiêu đầu têu đấy.”

“Chửi hay lắm, Trần nho, cả người ông sặc mùi tiền, ông còn xứng chữ Đại Nho sao. Ông làm quan đến ung cả đầu rồi hả?”

“Hứa Thanh Tiêu, sao ngươi không nói gì đi? Ngươi chột dạ có đúng không? Ha ha.”

Đủ loại âm thanh cực kỳ quyết liệt, thậm chí có người còn dám chởi bới xỉ nhục Trần Chính Nho, vô cùng kiêu ngạo cuồng vọng.

Những lời này khiến sắc mặt Trần Chính Nho thay đổi, nhưng ông không hề tức giận.

Bởi vì ông biết, chỉ cần mình hạ lệnh linh tinh thì đám người đọc sách này sẽ nổi điên lên thật, thậm chí còn đòi chết ngay ở đây thật.

Bởi vì mục đích của bọn chúng là làm lớn chuyện này lên.

Càng loạn càng tốt! Đấy chính là mục đích của bọn họ.

Đến bây giờ, Bồng nho còn chưa hiện thân, đây cũng là mưu kế ác độc của Bồng nho.

Lão ta không cần ra mặt, chỉ cần ba mươi vạn người đọc sách này thôi cũng đủ mắng chết Hứa Thanh Tiêu rồi.

Bởi vì lần này, bọn chúng đúng thật đang đứng ở vị trí đạo đức cao thượng nhất.

Trần Chính Nho nhíu mày, đám người Chu Nghiêm cũng không nhịn được nhíu mày.

Sắc mặt bọn họ đều không dễ nhìn, hễ giúp Hứa Thanh Tiêu nói câu nào, đều sẽ nhận lấy đủ loại nhục mạ.

Hơn nữa còn vô cùng khó nghe, mặt ngoài nói là học Hứa Thanh Tiêu, nhưng thực chất đang mang hết tức giận trong lòng mình xả ra ngoài.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không đáp lại, âm thanh lại lần nữa vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu, không nói câu nào hết là sao đấy? Chột dạ rồi?”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng tưởng ngươi không nói câu nào thì không sao? Ngày hôm nay ngươi nhất định phải cho chúng ta một công đạo! Nếu không, ngày hôm nay có chết ở đây cũng phải khiến ngươi, thân bại danh liệt.”

“Không nói câu nào, giả chết hả? Ngươi không phải lẻo mép lắm sao? Sao hôm nay không lẻo mép tiếp đi?”

“Nói đi, câm hả?”

Ba mươi vạn người đọc sách gầm thét liên tục, ngay từ đầu mấy ngàn người xỉ nhục, nhưng nhìn thấy cả triều đình văn võ không ai nói câu nào, Hứa Thanh Tiêu cũng không phản bác,

đám người này độ nhiên ý thức ra được, Hứa Thanh Tiêu đang sợ, lần này Hứa Thanh Tiêu là đang sợ thật.

Vì vậy, càng nhiều người đọc sách đứng ra chửi tới tấp, hơn nữa tiếng mắng chửi càng ngày càng nhiều.

Mà đúng lúc này, bên ngoài kinh đô, mấy chục vạn người đọc sách cũng đến nơi rồi.

Bọn họ nghe thấy tiếng ầm ĩ trong kinh đô, liền cùng nhau cất tiếng.

“Khẩn cầu bệ hạ, ban tội Hứa Thanh Tiêu, trả lại thiên hạ thái bình cho Đại Ngụy ta!”

Chương 855: Ngày Phong Hầu, Bồng Nho Đại Náo, Tức Giận Chì Chiết Hôn Quân, Đại Ngụy Hứng Nhục (6)

Hàng loạt tiếng nói vang lên!

Mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau khẩn cầu bệ hạ ban tội cho Hứa Thanh Tiêu.

Này đúng là nỗi nhục nhã đến nhường nào chứ.

Giờ khắc này, có không ít người đang mỉa mai, đúng là bẽ mặt mất hết thể diện.

Một bên phong hầu, bên kia vạch tội.

Buồn cười đến cực điểm.

Này là Đại Ngụy hả?

Người đứng ngoài nhìn ra, trận tranh đoạt này người thắng có là ai, đều bẽ mặt.

Nhưng Chu Thánh nhất mạch cũng biết điểm này, bọn họ không quan tâm, bẽ mặt thì bẽ mặt, bởi vì bọn họ muốn thoát khỏi Đại Ngụy.

Mất mặt chỉ có Đại Ngụy, không liên quan gì đến bọn họ.

Thậm chí việc bọn họ làm ra ngày hôm nay, trong mắt bọn họ còn là thay trời hành đạo.

Cuối cùng, ngay lúc này, giọng nói của Nữ đế vang lên!

“Ngày hôm nay, chính là ngày Hứa Thanh Tiêu phong hầu, cái chết của Trương Ninh, ngày mai sẽ thảo luận, trẫm, sẽ cho Đại Ngụy một công đạo!”

Nữ đế không phẫn nộ, mà ngữ điệu lại bình tĩnh, hy vọng chuyện này để mai hẵng bàn tiếp.

Dù sao hôm nay cũng là ngày Hứa Thanh Tiêu được phong hầu.

Một việc thì quy một việc thôi.

Nhưng mà chính lúc này đây, tất cả người đọc sách đều cười mỉa.

“Thỉnh bệ hạ, ban tội cho Hứa Thanh Tiêu!”

Thái độ của bọn họ kiên quyết, căn bản không có nhượng bộ.

“Ngày mai bàn lại!”

Nữ Đế mở miệng, sắc mặt đã có chút lạnh xuống.

“Thỉnh bệ hạ, ban tội cho Hứa Thanh Tiêu!”

Bọn họ mở miệng lần nữa, thái độ kiên quyết.

“Trẫm, nói, ngày mai bàn lại.”

Này đây, quốc uy của Đại Ngụy có chút rung chuyển, đường đường là quân chủ một nước, nói thế mà không ai nghe, đây đúng thật là… cục kỳ buồn cười.

“Bệ hạ!”

“Hứa Thanh Tiêu hại nước hại dân!”

“Nếu như không diệt trừ, thiên lý khó dung, bệ hạ, không thể bị gian thần mê hoặc, nếu không không phải Thánh Quân.”

Có người đọc sách thuyết phục Nữ đế.

“Trẫm, nói lại một câu cuối cùng, ngày mai bàn lại, chuyện này, trẫm, nhất định sẽ cho người đọc sách khắp thiên hạ một công đạo.”

Trong giọng nói của Nữ đế có chút hàn ý.

Nhưng sau đó, một tiếng gào khủng khiếp vang lên.

“Hôn quân!”

“Ngươi vẫn chưa chịu tỉnh ngộ sao?”

Theo tiếng gầm này, ngay tức thì, từ trên xuống dưới kinh đô liền triệt để sửng sốt.

Mà ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu, trong nháy mắt cũng lạnh hẳn đi.

Chửi bới hạ nhục thánh thượng.

Đây đúng là, chán sống rồi sao

Khi một tiếng hét lớn vang lên.

Có vị đại nho mở miệng, giận dữ mắng thẳng Nữ đế là hôn quân!

Bọn họ đã điên rồi.

Ngay lúc này, đám người đọc sách kia đã hoàn toàn điên rồi.

Hứa Thanh Tiêu biết vì sao bọn họ lại cuồng vọng như thế, người đọc sách như vậy đã thối rữa đến tận gốc rễ rồi.

Hoàn toàn thối rữa đến tận gốc rễ.

Lúc không có lý lẽ, bọn họ sẽ luôn kêu gào vài câu, kiên trì bịa đặt lời nói dối, hiện tại Trương Ninh đã chết, còn mình giết hàng đồ thành, có thể nói là đủ cho bọn họ nắm đằng cán.

Đám người đọc sách này há có thể không kêu gào? Làm sao có thể không mặc sức vui vẻ?

Bọn họ phấn khích đến cực điểm, giống như thánh nhân đứng ở điểm cao đạo đức, dùng văn khí để lên án tội trạng của Hứa Thanh Tiêu, ai dám giúp Hứa Thanh Tiêu, bọn họ lập tức mắng chửi người đó.

Cho dù là bệ hạ lên tiếng, cũng dám xỉ vả một câu hôn quân.

Đại nho xỉ vả Nữ đế là một lão già, cả người ông ta phát run, chỉ vào Nữ đế mắng to hôn quân.

Khi giọng nói này vang lên, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Bách tính đầu tiên là hết sức kinh hãi, sau đó không nén được tức giận, Nữ đế vừa mới đồng ý miễn thuế ba năm, kết quả đám nho sinh chết tiệt này lại nhục mạ Thánh thượng như thế.

Bọn họ muốn lên tiếng, nhưng đám người này đều là người đọc sách, bây giờ có vẻ như đang chiếm lý, bọn họ có vì Hứa Thanh Tiêu thanh minh, nhưng không có ai lắng nghe tiếng nói của bọn họ.

Sức mạnh của ba mươi vạn người đọc sách tụ tập lại với nhau thật đáng sợ.

Đáng sợ hơn nữa là, ba mươi vạn người đọc sách này, đang đứng ở đỉnh cao đạo đức, đã không còn sợ chết rồi.

Hiện tại, ngay cả Hứa Thanh Tiêu nói muốn giết bọn họ, bọn họ cũng không sợ hãi, ngược lại sẽ gia tăng thêm xung đột.

Nếu ba mươi vạn người đọc sách này chết ở chỗ này, những người đọc sách trong thiên hạ cũng sẽ không bỏ qua cho Đại Ngụy.

Không phải nói không thể tàn sát người đọc sách, mà là nhất định phải tìm ra lý do để giết, đám Nho giả hiện giờ đang tức giận tố cáo những chuyện bất công, hiện tại bọn họ đang đứng ở điểm cao đạo đức.

Nếu như giết bọn họ, cho dù Hứa Thanh Tiêu có trong sạch, cũng trở thành xấu xa thôi.

Đây chính là thủ đoạn của Bồng Nho, đơn giản mà trực tiếp, nhờ vào thế lực của đám người đọc sách trong thiên hạ, làm cho bọn họ cảm giác mình đứng ở điểm cao đạo đức.

Sau đó tùy ý phát huy năng lực của bản thân.

Chỉ là, mắng thế nào cũng được, một câu hôn quân này có phần quá đáng rồi.

“Làm càn!”

“Vũ nhục Thánh thượng, đây là tội lớn.”

An Quốc công hét lớn một tiếng, ông ta cũng chịu không nổi những người đọc sách này, một giọng nói vang lên, ông ta trấn áp ba mươi vạn người đọc sách.

Không thể không nói, vẫn là võ tướng lợi hại, một tiếng hét lớn, tức khắc ba mươi vạn người đọc sách không dám tiếp tục mở miệng nữa.

Lời An Quốc công vừa nói xong, lập tức đã có đại nho đứng ra.

Người đọc sách bình thường không dám nói gì, nhưng đại nho lại dám.

“An Quốc công, làm càn ở chỗ nào?”

“Hứa Thanh Tiêu, giết hàng đồ thành, trái với lẽ trời, tu luyện dị thuật, tâm đã thành ma, bức chết Trương Nho, hôm nay chúng ta vì muốn một công đạo cho Trương Nho, xin hỏi làm càn ở chỗ nào?”

“Trăm vạn người đọc sách phẫn nộ, trăm vạn người đọc sách giận dữ, khẩn cầu bệ hạ ban tội Hứa Thanh Tiêu, nhưng bệ hạ bị gian thần che mắt, nói một câu hôn quân thì sao nào?”

Vị đại nho này mở miệng, giận dữ mắng An Quốc công, đây là Trầm Nho.

Nghe được lời này, sắc mặt An Quốc công không khỏi khó coi, nhìn đối phương nói.

Bình Loạn hầu giết hàng đồ thành, là vì bảo đảm tính mạng của tướng sĩ chúng ta, ngày hôm nay không giết, ngày mai người chết chính là tướng sĩ Đại Ngụy ta! Tại sao lại trái với thiên lý?”

“Tu luyện dị thuật? Lần trước Bình Loạn hầu đã đi tới Văn cung tự chứng minh, ngay cả ý chí thánh nhân cũng không phát hiện Bình Loạn hầu tu luyện dị thuật, bây giờ các ngươi lại nói chuyện này? Nói hoài không dứt?”

“Bức chết Trương Nho? Các ngươi nói Trương Nho hàm oan vào tù, ông ta hàm oan cái gì? Đại Ngụy khai chiến, ông ta chẳng những không giúp đỡ, còn ở trong nước bịa đặt sinh sự, chỉ trích Bình Loạn hầu, bắt ông ta vào ngục có sai không?”

“Về phần bức chết? Trái lại lão phu cảm thấy, đây là Trương Ninh sợ tội tự sát thôi.”

An Quốc công nói, từng câu từng câu mắng trả lại, mắng đám người đọc sách này càng thêm phẫn nộ.

Chương 856: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (1)

“An Quốc công, ngươi sỉ nhục người đọc sách chúng ta!”

“Ngươi sỉ nhục Trương Nho.”

“Trương Nho đã chết, ngươi còn ác độc như thế, ngươi là người sao?”

“Lần này Hứa Thanh Tiêu chinh chiến ngoại tộc, thu được bao nhiêu là thứ tốt, ông đã lấy được bao nhiêu thứ tốt?”

“Người đã chết, ngươi còn ngoan độc như thế, quả nhiên là khi dễ người đọc sách chúng ta mà.”

Ba mươi vạn người đọc sách đồng loạt mở miệng, mà ngay lúc này, càng nhiều người đọc sách đi vào, bọn họ là người đọc sách bên ngoài kinh đô, hiện tại gấp rút chạy tới chỗ này, trên mặt mỗi người đều tràn đầy kiên nghị.

Rõ ràng là hôm nay bọn họ phải làm một chuyện đại sự.

Đối mặt với hàng trăm ngàn lời phẫn nộ, ngay cả An Quốc công cũng có phần đối phó không nổi, dù sao số người quá nhiều rồi, mặc kệ bản thân giải thích như thế nào, hiện tại đối phương chỉ khăng khăng cắn chặt vào vấn đề của Hứa Thanh Tiêu không chịu buông.

Không nghe ngươi giải thích, hoàn toàn chỉ là quấy nhiễu, nói bừa, làm cho người tức nghẹn và phẫn nộ vô cùng.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi nói chuyện đi chứ? Cứ không nói gì à? Biến thành người câm rồi sao?”

“Hứa Thanh Tiêu, có phải ngươi đang chột dạ? Ngươi phải chăng đang sợ hãi? Đối mặt với những người ngay chính chúng ta, ngươi đã sợ rồi sao!”

“Ta thấy ngươi đang sợ rồi, ngươi vẫn không nói lời nào, có phải đang suy nghĩ sẽ phản bác chúng ta như thế nào?”

“Ha ha ha, Hứa Thanh Tiêu, lúc này đây ngươi đã thật sự biết sợ, hôm nay, ta lại muốn xem thử, ngươi giải thích tất cả như thế nào.”

“Vẻ bề ngoài giả nhân giả nghĩa, sau lưng trộm gà trộm chó, đây chính là Hứa Thanh Tiêu sao?”

Từng tiếng mắng chửi này đến tiếng mắng chửi khác vang lên.

Bồng Nho không cần ra mặt, cũng đã đẩy cục diện đến đường cùng.

Sứ giả các nước, sứ giả của vương triều Đột Tà, sứ giả của vương triều Sơ Nguyên, bao gồm một vài Tiên đạo tông môn, rất nhiều người lẳng lặng nhìn xem, bọn họ quả thực muốn xem xem, Hứa Thanh Tiêu hóa giải rắc rối lần này như thế nào.

Thế nhưng, đối mặt với lời chửi rủa của người đọc sách, Hứa Thanh Tiêu vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Hắn quay lại, nhìn về phía những người đọc này.

Chậm rãi mở miệng.

“Chửi đủ chưa?”

Giọng nói nhàn nhạt vang lên, không có bất kỳ một tia tức giận nào, thay vào đó là một loại bình tĩnh.

Nhưng càng bình tĩnh như vậy, không hiểu sao lại làm cho trái tim mỗi người đập nhanh hơn.

Lục bộ thượng thư, chín vị quốc công đều trầm mặc, nếu Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bọn họ cũng không nói nhiều, còn lại giao cho Hứa Thanh Tiêu là tốt rồi.

“Chưa chửi đủ, loại người như ngươi, còn không bằng heo chó, chửi ngươi ba ngày ba đêm cũng chửi không hết.”

“Không nói được gì, chỉ biết ở chỗ này giả vờ giả vịt sao? Chửi đủ chưa? Ngươi thật đúng là nực cười đến cực điểm.”

“Hứa Thanh Tiêu, bây giờ quỳ xuống đền tội, dập đầu mười cái với Trương Nho, tự phế bỏ nho vị, lưu đày cách xa ba ngàn dặm, chuyện này chúng ta có thể bỏ qua.”

“Bỏ qua cái rắm, để hắn tự sát, một mạng đổi một mạng, nếu không, chúng ta sao có thể nguôi ngoai cơn giận trước cái chết của Trương Nho được.”

“Đúng, để hắn tự sát, Hứa Thanh Tiêu quỳ xuống tự sát.”

“Hứa Thanh Tiêu, đền tội, tự sát!”

Từng giọng nói vang lên, đám người đọc sách này lớn tiếng quát, để cho Hứa Thanh Tiêu tự sát đền tội, vô cùng hung ác tàn nhẫn.

Bọn họ kêu gào, muốn hứa Thanh Tiêu tự sát, đi đày ba ngàn dặm cũng không đủ, đây chính là muốn Hứa Thanh Tiêu chết không có chỗ chôn thân.

Có thể thấy được đám người này hận Hứa Thanh Tiêu đến nhường nào.

Bên trong hoàng cung.

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay sau lưng, hắn nhìn nhiều người đọc sách như vậy, một lúc sau mở miệng nói.

“Thống lĩnh Bát môn kinh binh ở đâu?”

Giọng nói vang lên, trong phút chốc từng thanh âm vang lên, bọn họ ngay lập tức từ trong đội ngũ bước ra khỏi hàng, quỳ gối ở ngoài hoàng cung, hướng Hứa Thanh Tiêu bái lạy.

“Thuộc hạ tham kiến Bình Loạn hầu.”

Bát môn kinh binh, tám vị thống lĩnh đồng loạt mở miệng, bọn họ đều là tướng sĩ, mang theo sát khí.

“Truyền lệnh của bản hầu, điều động Thiên tử quân, phong tỏa trên dưới kinh đô Đại Ngụy.”

“Khống chế toàn bộ những người đọc sách này, người tham gia chuyện này, một người cũng không thể trốn, người không tham gia chuyện này, lập tức lui đi, nếu không để bị liên lụy, chớ trách bản hầu ta lạm sát vô tội.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Mà câu nói này, quả thực là kinh thiên động địa, làm cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ đều biết Hứa Thanh Tiêu hung tàn, cũng biết Hứa Thanh Tiêu người này không phải là người tốt, nhưng tất cả người đọc sách đều nghĩ, lần này có gần trăm vạn người đọc sách gây rối.

Không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu vẫn tự làm theo ý mình.

Gã này, dựa vào cái gì vậy? Rốt cuộc là vì cái gì, hắn có can đảm và dũng khí như vậy?

Không phải bọn họ cuồng vọng, chuyện này, cho dù là Nữ đế gặp phải, nàng cũng không dám nói tàn sát trăm vạn người đọc sách, tuy rằng Hứa Thanh Tiêu nói là nói khống chế, nhưng trong mắt bọn họ, chính là Hứa Thanh Tiêu muốn giết.

Trăm vạn người đọc sách, ác liệt gấp mười lần trăm lần so với tàn sát đồ thành.

So với chém đầu một vị thiên địa đại nho còn ác liệt hơn gấp trăm lần.

Người đọc sách là tồn tại có thân phận địa vị cao nhất thiên hạ này, bọn họ tu luyện Hạo nhiên chính khí, công bằng thiên hạ, với một trái tim ham đọc sách, vì thiên hạ muôn dân mà làm việc.

Nếu giết hàng loạt trăm vạn người, quốc vận của vương triều Đại Ngụy tất nhiên sẽ ít hơn một nửa.

Điều này không phải chuyện đùa, nguyên nhân là vương triều Đại Ngụy từng xuất hiện một vị thánh nhân, nói cách khác, vương triều Đại Ngụy có một nửa quốc vận, là đến từ vị thánh nhân này.

Người đọc sách có thánh ý, bọn họ đọc sách thánh hiền, tu luyện Hạo nhiên chính khí, tự nhiên mang theo thánh ý, một hai người đọc sách không tính là cái gì, trăm vạn người đọc sách, đây chính là một cỗ lực lượng không gì sánh kịp.

Cho nên khi Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, giọng nói của Trần Chính Nho và Vương Tân Chí vang lên trước tiên.

Bọn họ dùng nho đạo thần thông, truyền âm cho Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, không thể được!”

“Thủ Nhân, cái này thật sự không thể làm bậy, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Không chỉ có hai vị đại nho này, còn có không ít giọng nói vang lên, giọng nói của Trần Tâm đại nho, giọng nói Chu Dân đại nho, cùng với các vị quốc công liệt hầu đều nhao nhao nói.

Bọn họ cũng tức giận, cũng phẫn hận những người đọc sách không nói đạo lý này.

Nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không thể dùng phương thức này để giải quyết vấn đề.

Nếu như dùng loại phương thức cực đoan này, trước tiên không nói quốc vận Đại Ngụy có thể chống đỡ hay không, cho dù có thể chống đỡ được, Hứa Thanh Tiêu hắn cũng sẽ bị thánh phạt.

Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu làm như thế nào, tàn sát trăm vạn nho sinh, đây chính là chuyện lớn, sẽ dẫn tới thánh phạt chân chính.

Trừ phi Hứa Thanh Tiêu bước vào thánh cảnh, tất sẽ phải chết.

Chương 857: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (2)

“Thủ Nhân, đây là độc kế của Bồng Nho, ngươi tuyệt đối không thể bị lừa.”

“Bồng Nho ông ta không phải muốn hy sinh một Trương Ninh, ông ta muốn hy sinh trăm vạn người đọc sách, để đổi lấy mạng của ngươi, nếu giết trăm vạn người đọc sách, ngươi chịu không nổi.”

“Giang sơn Đại Ngụy, trong một đêm sẽ sụp đổ, tất cả nỗ lực lúc trước, toàn bộ đều đổ sông đổ bể.”

“Thủ Nhân, mặc kệ như thế nào, nghe ta, tuyệt đối không thể giết, tuyệt đối không thể!”

Trần Chính Nho liên tục nói, bảo Hứa Thanh Tiêu ngàn vạn lần không được động sát niệm.

Nếu thật sự động sát niệm, vương triều Đại Ngụy sẽ xong đời, đến lúc đó nhất định sẽ là sinh linh đồ thán.

Đây không phải là một trò đùa.

Tuy rằng ông ta cũng hận không thể để Hứa Thanh Tiêu giết đám người đọc sách này, nhưng có đôi khi đứng trước đại cục, nên thỏa hiệp vẫn phải thỏa hiệp.

“Hứa mỗ tự có chừng mực.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, sau khi nói xong lời này, ánh mắt của hắn, toàn bộ đều rơi vào trên người đám người đọc sách này.

Đốt sách chôn người tài?

Hứa Thanh Tiêu tự mình hiểu rõ, chuyện này là không thể, ít nhất trước khi mình trở thành thánh nhân, không thể làm như vậy được.

Nhưng hắn có thể giáo huấn để đám người này phải trả cái giá đau đớn thê thảm.

Trên thực tế cho dù là hiện tại giết bọn họ, trái lại sẽ rơi vào bẫy của kẻ địch, hơn nữa những người này cũng sẽ không phục, cho dù là chết, đều mang theo oán khí.

Cho rằng bản thân bọn họ không sai, cho rằng người sai chính là Hứa Thanh Tiêu hắn.

Như vậy không có ý nghĩa gì, bởi vì khi bọn họ chết, không có sợ hãi, ngược lại sẽ cảm thấy mình làm vậy là khẳng khái chịu chết.

Hứa Thanh Tiêu sẽ không dùng thủ đoạn đơn giản như vậy, phải để cho bọn họ trả giá đắt.

Chỉ có điều, trước mắt còn chưa đến lúc này, hắn muốn chờ, chờ Bồng Nho xuất hiện.

Bồng Nho muốn trốn trong thiên lao, mượn sức mạnh của trăm vạn người đọc sách để công kích chính mình, dùng biện pháp không xuất hiện để lật đổ chính mình.

Cách nghĩ rất tốt, nhưng đáng tiếc chính là đã suy nghĩ nhiều.

Bịch bịch bịch!

Bát môn kinh binh xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất khống chế những người đọc sách này, trong khi đó, cũng có người nhanh chóng đến doanh trại binh lính Thiên tử, tập kết đại quân, phong tỏa kinh đô Đại Ngụy.

Kinh binh tập kích, sát khí đằng đằng, nhưng mà đám người đọc sách này lại tụ tập cùng một chỗ, ánh mắt không sợ hãi.

Họ đoàn kết nhất trí, mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực.

“Chư vị, không cần sợ, nếu hôm nay Hứa Thanh Tiêu giết chúng ta, vậy chúng ta sẽ chết ở chỗ này, lấy máu của chúng ta, chứng minh với người trong thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu đang lo sợ.”

“Ha ha ha, Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên ngươi không kiềm chế được nữa, ngươi muốn giết chúng ta, dùng đao kiếm chặn

miệng của chúng ta, có phải hay không? Thật đáng tiếc, ngươi đã sai rồi."

"Phẩm hạnh không xứng đáng với chức vị, phẩm hạnh không xứng đáng với chức vị."

"Giết đi, đến đây, đến giết đi, hôm nay ta cũng không tin, Hứa Thanh Tiêu ngươi thật sự dám giết chúng ta."

"Trăm vạn người đọc sách, nếu hôm nay máu nhuộm Đại Ngụy, thánh nhân cũng sẽ hồi phục, tru sát ngươi."

"Ha ha ha ha, tàn sát hàng loạt, chỉ là thủ đoạn cuối cùng của kẻ không có năng lực mà thôi, Hứa Thanh Tiêu, lần này ngươi đã thua rồi."

"Trăm vạn hài cốt, Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật sự dám giết sao?"

Đám người đọc sách này giống như tẩu hỏa nhập ma, bọn họ điên cuồng cười to, cho rằng Hứa Thanh Tiêu đã mất đi lý trí, mới có thể làm ra hành động như vậy.

Bọn họ không sợ, cũng không sợ Hứa Thanh Tiêu, bởi vì bọn họ cho rằng, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự dám giết, như vậy ngày chết của Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ đến rồi.

Trăm vạn người đọc sách.

Con số quả thật là…. khá đồ sộ.

Tuy rằng nhìn bọn họ giống như điên rồi, nhưng trên thực tế lời bọn họ nói, một chút cũng không có sai, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự dám tàn sát trăm vạn người đọc sách này, vương triều Đại Ngụy lập tức không tồn tại nữa.

Nhưng mà, chính ngay lúc đó, trong thiên lao, giọng nói của Bồng Nho lại lần nữa vang lên.

"Thánh ý mênh mông cuồn cuộn, uy nghiêm huy hoàng, Đại Ngụy xuất hiện yêu ma, giết hàng loạt người trong thành, không có nhân nghĩa, tu hành dị thuật, âm hiểm độc ác, trở thành ma quỷ lừa quân gạt thần, chính là mầm tai hoạ, hoàng đế hồ đồ, phong hắn làm hầu, đổ tội cho đại nho ta, hàm oan vào ngục, tự sát mà chết, phải chịu đựng bị vu tội."

“Ta là Bồng Viên, hôm nay mượn sức trăm vạn người đọc sách ở kinh đô, trấn áp ma tính, trấn áp yêu tâm, hy vọng chư vị đọc sách, ngưng tụ Hạo nhiên chính khí, thỉnh Văn cung thánh khí, tru sát yêu ma, trả lại thiên hạ ta trời đất yên bình.”

Giọng nói của Bồng Nho vang lên.

Ông ta vẫn như cũ ngồi trong thiên lao.

Giọng nói của ông ta, giống như sấm sét, điều động chính khí và ý chí của trăm vạn người đọc sách.

Hạo Nhiên chính khí khủng bố, từ trong thiên lao xông ra, giống như con sông lớn, lao thẳng về hướng Văn cung Đại Ngụy.

Giờ khắc này, giọng nói của trăm vạn người đọc sách cũng đồng loạt vang lên.

“Chúng ta mong muốn thỉnh Văn cung thánh khí, trấn áp ma tính của Hứa Thanh Tiêu, trấn áp yêu tâm của Hứa Thanh Tiêu, trả lại thiên hạ ta trời đất yên bình.”

Giọng nói của trăm vạn người đọc sách vang lên, tất cả đồng thanh, giọng nói của bọn họ quyết liệt, duy trì nhất trí.

Mà trong Văn cung Đại Nguỵ.

Một cây thước phóng lên trời, đây là Văn cung thánh khí, Bát ngọc thánh xích, là vật năm xưa Chu thánh dùng.

Bát Ngọc Thánh Xích xuất hiện.

Treo ở phía trên Văn cung Đại Nguỵ.

Uy nghiêm bao trùm ùn ùn kéo đến, ma chủng trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu càng không ngừng khởi động, không phải sợ hãi, mà là một loại cảm giác nói không nên lời, là ghê tởm, là oán ghét.

Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ vì sao ma chủng lại như vậy, nhưng hắn cảm giác được, một loại áp lực chưa từng có.

Bồng Nho mời Văn cung thánh khí, muốn dùng cái này kích thích dị thuật ma chủng trong cơ thể mình.

Xem ra từ đầu đến cuối, Bồng Nho đều nghi ngờ mình tu luyện dị thuật.

Giờ khắc này Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu được, rốt cuộc Bồng Nho muốn làm cái gì rồi.

Ông ta tình nguyện tiến vào thiên lao, mang theo một mình Trương Ninh, bởi vì ông ta biết, Trương Ninh vô cùng căm hận mình, đồng thời mình ở bên ngoài giành chiến thắng toàn diện, trong lòng Trương Ninh không cam lòng, Bồng Viên bức chết Trương Ninh.

Để ông ta tự sát.

Dưới tình huống như vậy, Bồng Viên phát động sức mạnh của trăm vạn người đọc sách, mặc dù bọn họ không biết Trương Ninh sẽ chết, nhưng cái chết của Trương Ninh, đã trở thành vũ khí lợi hại của bọn họ.

Mà Bồng Viên lại bức bách mình ra tay, thẹn quá hóa giận, máu nhiễm kinh đô, nếu như vậy, thần tiên tới cũng không cứu được mình.

Chương 858: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (3)

Chỉ là Bồng Viên biết, mình sẽ không làm như vậy, hoặc là nói, Nữ đế cũng sẽ không để cho mình làm như vậy, cho nên mục đích chân chính của ông ta vẫn là dị thuật.

Ông ta dùng ý niệm của trăm vạn người đọc sách, kích hoạt Văn cung thánh khí, thánh khí nói đến cùng chỉ là khí vật, không giống thánh ý bình thường không ổn định, thánh khí được kích hoạt, chủ yếu là sẽ phán xét chính mình.

Nếu mình thật sự tu luyện dị thuật, vậy đợi thánh khí tới, tất nhiên có thể xử phạt mình.

Mà khi bí mật tu luyện dị thuật của mình bị bại lộ, như vậy giết hàng đồ thành, bức chết Trương Ninh, tất cả mọi chuyện, toàn bộ đều là thật, đến lúc đó mặc cho lưỡi mình nở hoa sen, nói một ngàn một vạn lý lẽ, cũng vô dụng rồi.

Đây chính là kế hoạch của Bồng Viên, vòng qua vòng lại vẫn là dị thuật.

Hứa Thanh Tiêu cảm ứng được, sự khủng khiếp của Bát ngọc thánh xích này, thánh ý như biển, đã bao phủ toàn bộ kinh đô Đại Ngụy.

Hoảng sợ thiên uy, mây đen mù mịt, trong đó có sấm chớp, đan xen vào nhau thành nhiều lớp, làm cho người ta không hiểu sao cảm thấy không thoải mái, cũng làm cho người ta không hiểu sao cảm thấy sợ hãi.

Thánh khí vừa xuất hiện.

Ma tính trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu càng thêm kịch liệt.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là cảm thấy mình đã tính toán sai, mà là có chút bất đắc dĩ và khó chịu.

Sao hắn lại không biết Chu Thánh nhất mạch luôn nhằm vào mình?

Sao không biết Bồng Viên vẫn luôn trăm phương ngàn kế muốn hại chết mình.

Nhưng biết thì làm sao?

Mình có thủ đoạn, nhưng không có năng lực để phản kích.

Đại Nho có đủ không?

Đại nho không đủ!

Thừa tướng Đại Ngụy có đủ không?

Cũng không đủ.

Võ giả thất phẩm có đủ không?

Thậm chí càng không đủ.

Đây chính là tình hình hiện tại, vì sao mình lại luôn bị nhắm vào? Luôn có người muốn tính kế mình?

Nói cho cùng vẫn là bởi vì không có sức mạnh tuyệt đối.

Bát ngọc thánh xích chiếu rọi cả bầu trời, thánh uy tràn ngập toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, tất cả người đọc sách quỳ lạy Bát ngọc thánh xích, có người lớn tiếng khóc lóc, kể lại tội ác của Hứa Thanh Tiêu, có người giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu, nhục mạ quá khứ của Hứa Thanh Tiêu.

Ý chí người đọc sách đáng sợ, toàn bộ tràn vào trong Bát ngọc thánh xích.

Sức mạnh của thánh nhân càng ngày càng mạnh dày đặc, sự áp bức dành cho Hứa Thanh Tiêu cũng càng lúc càng lớn.

Hứa Thanh Tiêu đã tính đến mọi thứ, nhưng quả thực là không tính đến bước này.

Đây không phải là Hứa Thanh Tiêu không thông minh, mà là bởi vì ngươi không chịu nổi một đám người cái gì cũng không làm, chỉ muốn đến hại ngươi.

Quốc sự Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu phải xử lý.

Dân chúng Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu phải xử lý.

Mình còn phải làm rất nhiều việc, nào có thời gian, luôn phải đề phòng những người này?

Bầu trời chấn động, sấm sét ầm ầm.

Giờ khắc này, cùng với một đạo sấm chớp vang lên, mưa to rơi xuống, làm cho không khí càng thêm áp lực.

Văn cung Đại Ngụy, có không ít đại nho lạnh lùng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập khinh miệt.

Lần này Hứa Thanh Tiêu nhất định phải chết không có nghi ngờ gì, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, như vậy hôm nay hắn chắc chắn sẽ chết, mặc kệ là ai bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, cho dù là Nữ đế Đại Ngụy mạnh mẽ bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, c

ũng vô ích thôi.

Trăm vạn người đọc sách cũng đồng loạt nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt của bọn họ tràn ngập tự cho mình là chính nghĩa, tự cho mình là thay trời hành đạo.

Sắc mặt của Lục bộ thượng thư vô cùng khó coi, bọn họ nắm chặt nắm tay.

Chư vị quốc công cũng nhìn chằm chằm đám người đọc sách này.

Bọn họ muốn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng bọn họ không giúp được, bởi vì thánh khí đã xuất hiện, không ai có thể giúp được Hứa Thanh Tiêu.

Sợ hãi thiên uy, thánh niệm không gì sánh được.

Ma tính trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu, điên cuồng giãy dụa, cho dù là dân ý trong cơ thể cũng khó có thể áp chế dừng lại.

Khoảnh khắc này.

Nữ đế đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Đôi mắt của nàng nhìn về phía những người đọc sách.

“Cái chết của Trương Nho.”

“Trẫm, nhất định sẽ cho người trong thiên hạ một câu trả lời.”

“Hôm nay là ngày lễ sắc phong, sứ giả các nước đều đến tham gia, cần phải như thế không?”

Nữ đế mở miệng, ánh mắt của nàng, lạnh lẽo đến cực điểm, đây là lần cuối cùng nàng nói việc này với thân phận Nữ đế Đại Ngụy.

Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không, trước mắt, nàng không muốn gây ra bất kỳ thị phi gì, Hứa Thanh Tiêu chính là Bình Loạn hầu của Đại Ngụy, cũng là người đáng tin cậy của Đại Ngụy hiện tại, ai cũng có thể xảy ra chuyện, chỉ có Hứa Thanh Tiêu không thể xảy ra chuyện.

Đây là ranh giới cuối cùng của nàng.

Tuy nhiên, s

ự nhường bộ của Nữ đế, cũng không có được sự đồng ý của Chu Thánh nhất mạch.

“Bệ hạ, chúng ta thay trời hành đạo, chuyện này đã không còn là cái chết của Trương Nho nữa, mà là Đại Ngụy đã xuất hiện yêu ma.”

Có đại nho mở miệng, vẫn như cũ không nhượng bộ.

Thái độ vô cùng cương quyết.

“Chúng ta thay trời hành đạo, mong bệ hạ sáng suốt.”

Trăm vạn người đọc sách cũng đồng thanh lên tiếng, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để chết ở chỗ này, giờ khắc này, bọn họ hoàn toàn không sợ hãi.

Chính là muốn có một kết quả.

Trên bầu trời.

Thánh khí sắp hoàn toàn hồi sinh.

Trần Chính Nho cuối cùng nhịn không được mở miệng.

“Hoang đường!”

“Thật nực cười!”

“Các người luôn miệng nói là thay trời hành đạo, nhưng chuyện các ngươi làm là chuyện gì?”

“Lúc Đại Ngụy nguy nan, Bình Loạn hầu đối mặt với hiểm nguy nhận mệnh, trấn áp các nước ngoại tộc, sát hàng đồ thành, là vì bảo vệ dân chúng Đại Ngụy ta, lại nhìn xem đám người các ngươi đang làm cái gì?”

“Nước nhà gặp nạn, các ngươi chẳng những không hỗ trợ, ngược lại gây thêm loạn, đây chính là thay trời hành đạo?”

“Giờ đây thời đại hưng thịnh của Đại Ngụy sắp tới, các ngươi lại ở chỗ này gây thị phi.”

“Hay!”

“Hay!”

“Hay!”

“Hay cho câu thay trời hành đạo, nếu đã như vậy, vậy thì hôm nay, lão phu nguyện bị nguyền rủa ngàn năm này.”

“Bát môn kinh binh nghe lệnh!”

“Bắt giam toàn bộ đám người đọc sách này, ai dám không phục, hôm nay, Trần mỗ, giết Nho.”

Khoảnh khắc này.

Trần Chính Nho đứng ra.

Ông ta là Thừa tướng Đại Ngụy.

Ông ta biết, Hứa Thanh Tiêu không thể chết, bất luận Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc có tu luyện dị thuật hay không, ông ta đánh cuộc không nổi, Nữ đế cũng đánh cuộc không nổi.

Trước mắt là cục diện phải chết, Hứa Thanh Tiêu không thể ra mặt, mặc kệ hắn nói cái gì, cũng không tốt cho tình hình.

Nhưng nếu như để cho đám người đọc sách này tiếp tục như vậy, thật sự sẽ gây ra chuyện lớn.

Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không, Bát ngọc thánh xích hoàn toàn khôi phục, chuyện Hứa Thanh Tiêu giết hàng loạt người trong thành, cũng sẽ bị xử lý.| L.i .ê n h.ệ 3a.l.o: 0 9 4 5 7 8 7 0 1 8 để đặt mua sách

Chương 859: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (4)

Ông ta không cho phép có bất luận kẻ nào làm hại Hứa Thanh Tiêu, bởi vì Hứa Thanh Tiêu là hy vọng duy nhất quật khởi Đại Ngụy.

Mà Trần Chính Nho ông ta năm đó lập ngôn, cũng là vì vương triều Đại Ngụy lập ngôn.

Khoảnh khắc

Trần Chính Nho đứng ra.

Rầm rầm rầm!

Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể ông ta tiết ra ngoài, ông ta lấy nho vị của bản thân, trấn sát trăm vạn người đọc sách, ông ta muốn hy sinh chính mình, đến bảo toàn Hứa Thanh Tiêu, hóa giải tai họa này.

“Trần Nho, ngươi đã thay đổi, ngươi thật sự thay đổi rồi.”

“Trần Nho, chớ như thế, ngươi làm vậy là hy sinh vô nghĩa.”

“Trần Nho, ngươi thật sự quá đáng rồi.”

Giờ này khắc này, từng vị đại nho đứng ra, bọn họ giận dữ mắng hành vi này của Trần Chính Nho, giọng nói tràn ngập sự tức giận.

Đám người đọc sách cũng giận tím mặt, dù sao người bọn họ nhắm vào là Hứa Thanh Tiêu, bọn họ bị giết, bọn họ không sợ hãi, nhưng chết trong tay Hứa Thanh Tiêu, mới có thể đạt được mục đích của bọn họ.

Bây giờ Trần Chính Nho xuất hiện, muốn thay Hứa Thanh Tiêu ngăn cản kiếp nạn này, tất nhiên bọn họ không phục.

Nhưng chính vào lúc này.

Giọng nói của Bồng Nho vang lên.

“Một vị đại nho còn chưa đủ tư cách, trăm vạn người đọc sách, ngươi dám giết sao?”

Bồng Nho mở miệng.

Giây phút đó, thiên lao bắn ra một luồng hạo nhiên chính khí không gì sánh kịp, lọt vào trong Bát ngọc thánh xích.

Cùng lúc đó, Bát ngọc thánh xích lơ lửng trên Văn cung, bộc phát ra sức mạnh khủng bố, trực tiếp xông vào trong cơ thể Trần Chính Nho.

Bùm.

Khoảng khắc tiếp theo, cả người Trần Chính Nho bay ngược ra ngoài mấy chục thước, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể bị phong ấn.

Vào thời điểm mấu chốt này, Bồng Viên hiển nhiên không có khả năng để cho một Trần Chính Nho phá hỏng chuyện tốt của ông ta.

“Yêu ma xuất thế, người đọc sách chúng ta, đồng tâm diệt yêu.”

Giọng nói của Bồng nho vang lên, truyền đến tai mỗi người đọc sách ở kinh đô.

“Diệt yêu.”

Giọng nói đinh tai nhức óc vang lên vào giờ khắc này, đây là ý chí của trăm vạn người đọc sách.

Lúc này, Bát ngọc thánh xích cũng nở rộ ra ánh sáng rực rỡ, gần như sắp hồi phục rồi.

“Hứa đại nhân tuyệt đối không thể là yêu ma, những người đọc sách các ngươi, không thể nào chết tử tế.”

“Các ngươi chính là ghen ghét với Hứa đại nhân, các vị bách tính, chúng ta quyết không thể để cho bọn họ thực hiện được.”

“Hứa đại nhân vì Đại Ngụy ta mà cống hiến, rành rành trước mắt chúng ta, còn những người đọc sách này, ai nấy đều như vậy, các vị, bọn họ muốn giết Hứa đại nhân, trước tiên giết chúng ta.”

“Ta cũng không tin, thánh ý có mạnh, nhưng lão bách tính chúng ta mạnh hơn, không có bách tính chúng ta, thánh nhân được xem là cái gì?”

Giờ khắc này, dân chúng phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ cứ ở trong trạng thái hết sức kinh ngạc, không ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nhưng cho đến bây giờ, bọn họ hoàn toàn hiểu ra đám người này muốn làm cái gì rồi.

Bọn họ muốn hại Hứa Thanh Tiêu, bách tính làm sao có thể đồng ý.

Trong phút chốc, có bách tính đã đứng ra, đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu, đối diện với những người đọc sách này.

Rất nhanh thôi, bách tính xuất hiện càng ngày càng nhiều, bọn họ nhao nhao đứng lại, từng người từng người đều mang theo ánh mắt kiên nghị.

Đây là dân ý của Hứa Thanh Tiêu.

Trăm vạn người đọc sách, thực sự rất nhiều.

Nhưng dân chúng kinh đô Đại Ngụy còn nhiều hơn rất nhiều so với những người đọc sách này

.

Trên bầu trời kinh đô.

Hạo Nhiên chính khí hình thành quân tử kiếm.

Tuy nhiên, dân ý của bách tính, tạo thành một lá chắn khổng lồ.

Bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Cũng chính vào lúc này.

Trong cung điện.

Hứa Thanh Tiêu luôn kết nối với Văn cung, Bát ngọc thánh xích xuất hiện, muốn thật sự chống lại, nhất định phải nhờ vào Thiên Địa Văn cung trong đầu mình.

Ngoài ra, không có cách nào khác.

Nhưng muốn thật sự thức tỉnh Thiên Địa Văn cung, với năng lực đại nho của mình, vẫn chưa đủ.

Nhất định phải trở thành Thiên Địa đại nho.

Mới có thể kích hoạt Thiên Địa Văn cung.

Nếu như có Triều Ca và Phá Tà ở đây, mình có thể dùng năng lực của Đại nho.

Thiên Địa Đại nho sao?

Nhìn bầu trời tối đen, gió lớn cuốn sạch đồ trong cung, thổi tung quần áo.

Giờ khắc này, bên tai Hứa Thanh Tiêu không còn bất kỳ tiếng ồn ào náo động nào, thay vào đó là yên tĩnh, yên tĩnh hoàn toàn.

Thăng cấp Thiên Địa Đại nho

, cần phải có dân ý và biết được thiên mệnh.

Bây giờ dân ý là hoàn toàn đủ rồi.

Về phần biết được thiên mệnh, cũng có chút khó khăn.

Cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu không biết thiên mệnh là cái gì, mà là không biết thiên mệnh của mình là cái gì.

Thuận đạo trời mà ứng bản tâm

Vừa phải thuận theo đạo trời, vừa phải từ trái tim.

Tỉ mỉ suy nghĩ.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc suy đi nghĩ lại, từ lúc bản thân bước vào Nho đạo, mỗi một chuyện bản thân làm.

Hình như đều không phải là thuận theo đạo trời.

Giận dữ đại nho, đại náo Hình bộ, chém chết Quận vương, giết Phiên thương, hội thơ Thái Bình, Văn cung tự chứng, bình loạn dị tộc.

Hầu như mỗi một chuyện đều là đường cùng.

Gần như mỗi một chuyện, ở trong mắt người khác xem ra, tự mình không có khả năng phá vỡ tình hình.

Nhưng mình cũng đã phá vỡ tình hình, bởi vì bản thân không có thuận theo.

Nếu như thuận theo, ngày đó Nghiêm Lỗi bắt người, không biết bao nhiêu người bởi vậy bị liên lụy, bị đi đày biên cương, cả đời này không còn gặp được người thân bạn tốt nữa.

Nếu như thuận theo, Hình bộ áp chế mình, mà bản thân cả đời này có thể sẽ là loại tầm thường không có tài cán gì, trở thành một thành viên của chúng sinh đông đúc.

Nếu như thuận theo, không giết Quân vương, không vì giải oan cho trăm vạn người dân vô tội đã chết oan uổng, lương tâm của mình cả đời sẽ bị dằn vặt, nho tâm của mình sẽ tự hủy.

Nếu như thuận theo, không giết Phiên thương, dân chúng kinh đô vĩnh viễn không có bình an, kinh đô Đại Ngụy vĩnh viễn bị một đám người hút máu.

Nếu như thuận theo, hội thơ Thái Bình, quét sạch thanh danh của một nước, văn nhân Đại Ngụy, không ngẩng đầu lên được, trở thành trò cười.

Nếu như thuận theo, không đi tự chứng, bị người đời chỉ trích, sấm chớp đánh, cả đời không ngẩng đầu lên được.

Nếu như thuận theo, khi đội quân tinh nhuệ của các tộc các nước khác thúc ngựa mà đến, mỗi một giọt máu dưới đao kiếm đều là máu của bách tính Đại Ngụy.

Hài cốt chất như núi, máu chảy thành sông, dùng máu đúc nên lịch sử.

Mỗi một chuyện đều xuất hiện trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Và khoảnh khắc này.

Bên trong cung điện.

Một cỗ khí tức vô cùng khủng bố từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu khuếch tán ra.

Hạo Nhiên chính khí đáng sợ, cuốn sạch toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, hắn đứng trong gió bão.

Tất cả mọi người bị cỗ khí tức này dọa sợ.

Chương 860: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (5)

Mọi đôi mắt đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bách tính kinh đô, sứ giả các nước, trăm vạn người đọc sách, Đại nho văn cung, Lục bộ Thượng thư, chư vị Quốc công, văn võ cả triều, kể cả Nữ đế.

Mỗi một đôi mắt đều tập trung vào Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao Hứa Thanh Tiêu có thể phóng thích ra khí tức cường đại như vậy.

Nhưng ngay giờ khắc này, giọng nói của Vương Tân Chí vang lên, lộ ra vẻ hết sức kích động.

"Hứa Thanh Tiêu đang giác ngộ, hắn sắp bước vào cảnh giới Thiên Địa Đại nho."

Giọng nói của ông vang lên, trong lúc nhất thời, vô số người kinh ngạc, trăm vạn người đọc sách kinh ngạc nhất, đám Đại nho kia cũng nhao nhao kinh ngạc.

Không ai ngờ, trong giai đoạn này, trong thời điểm mấu chốt này, Hứa Thanh Tiêu vậy mà đang giác ngộ.

Hắn vậy mà còn có ý nghĩ giác ngộ, hơn nữa nhìn dấu hiệu này, Hứa Thanh Tiêu có thể sắp đột phá cảnh giới Thiên Địa Đại nho.

Mọi người kinh ngạc.

Nếu Hứa Thanh Tiêu giác ngộ thành công vào giờ khắc này, được trời đất công nhận, vậy thì có một số việc, sẽ chưa đánh mà tự tan rồi.

Ví như tu luyện dị thuật.

Nho giả được trời đất công nhận, sao có thể tu luyện dị thuật?

Nếu thực tế Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật, cái chết của Trương Ninh hoàn toàn có thể dùng phương thức khác để giải đáp, về phần sát hàng đồ thành cũng rất dễ giải thích.

Nhiều nhất chỉ có thể tạo ra một ít phiền toái cho Hứa Thanh Tiêu, mà không giống như bây giờ, điên cuồng hắt nước bẩn lên người Hứa Thanh Tiêu.

Bây giờ, tất cả mọi người vững lòng hơn một chút.

Hứa Thanh Tiêu sát hàng đồ thành vì hắn có mục đích khác, hắn tu luyện dị thuật, muốn tạo ra tai họa, dùng sinh mệnh của bách tính thiên hạ, tu luyện tà thuật cũng được, hoặc là nối giáo cho giặc cũng được, dù sao mặc kệ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu chỉ cần giải thích không rõ ràng,

tất cả họ đều có thể hắt nước bẩn.

Nhưng nếu trở thành Thiên Địa Đại nho, nước bẩn này sẽ không dễ gì hắt vào hắn được.

“Ta là Bồng Viên, Văn cung Thiên Địa Đại nho, hôm nay, thỉnh thánh khí trừng phạt, tru sát yêu ma, nếu người này không tu luyện dị thuật, lão phu bằng lòng tự phế đi nho vị.”

Lúc đó.

Giọng nói của Bồng Viên vang lên, ông ta vận dụng nho đạo thần thông, lớn tiếng mở miệng.

Ông ta hoảng loạn rồi.

Ấp ủ lâu như thế, ngàn tính vạn tính, thật không ngờ Hứa Thanh Tiêu sẽ vào lúc này, giác ngộ cảnh giới Thiên Địa Đại nho.

Ông ta không thể để cho Hứa Thanh Tiêu giác ngộ thành công.

Một khi Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành Thiên Địa Đại nho, tất cả kế hoạch, toàn bộ đều bị phá vỡ.

Cho nên, ông ta thà rằng đánh cuộc hết thảy, cũng phải ngăn cản Hứa Thanh Tiêu trở thành Thiên Địa Đại nho, hơn nữa cũng phải đẩy Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Ầm ầm!

Bát ngọc thánh xích trên Văn cung, lại được Bồng Viên tăng cường thêm.

Lập tức bắn ra một chùm ánh sáng không gì sánh kịp, bắn tới giết Hứa Thanh Tiêu.

Bùm!

Lá chắn của dân ý bị va chạm rất lớn, cũng may ngăn cản được.

“Dân ý như biển, thánh nhân, đây là dân ý Đại Ngụy, chớ để bị tiểu nhân lợi dụng, mong thánh nhân hồi sinh.”

Giờ khắc này, Trần Chính Nho quỳ trên mặt đất, khóe miệng ông ta chảy máu, khẩn cầu thánh nhân hồi sinh, chớ để tiểu nhân lợi dụng.

“Mong thánh nhân hồi sinh.”

“Thánh nhân, mở mắt ra nhìn một chút đi.”

“Khẩn cầu thánh nhân hồi sinh, cứu trung thần Đại Ngụy ta.”

Bách tính cũng nhao nhao khóc lóc, khẩn cầu thánh nhân hồi sinh, chớ tiếp tục như vậy.

Thế nhưng, thánh ý đâu phải dễ dàng phục hồi như vậy?

Lại là một chùm ánh sáng, so với lúc trước càng thêm rừng rực, bắn phá vào trên lá chắn của dân ý.

Giờ khắc này, lá chắn của dân ý có chút rạn vỡ, cũng không phải là dân ý không mạnh, mà là dân ý hiện tại chỉ là dân ý của bách tính kinh đô, toàn bộ dân chúng Đại Ngụy cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trăm vạn người đọc sách lần lượt nắm chặt nắm đấm, bọn họ hy vọng nhìn thấy khoảnh khắc Hứa Thanh Tiêu bị phạt.

Nhưng càng thêm lo lắng chính là vào lúc này Hứa Thanh Tiêu đã giác ngộ thành công.

Chùm ánh sáng thứ ba.

Lá chắn của dư luận đã bị phá vỡ.

Mà Bát ngọc thánh xích vẫn ấp ủ năng lượng mạnh hơn, hướng tới giết Hứa Thanh Tiêu.

Tuy nhiên,

Hứa Thanh Tiêu không phát hiện bất cứ chuyện gì bên ngoài, hiện tại hắn vẫn luôn suy nghĩ tìm tòi một câu.

‘Thuận đạo trời và ứng bản tâm’

‘Tư tưởng trung tâm’

Tư tưởng trung tâm của bản thân đến cùng là cái gì?

Không phải “vì dân” loại chí hướng lập ngôn này, mà là một nhận thức trong tư tưởng.

Chỉ có hiểu được tư tưởng trung tâm mới có thể biết được thiên mệnh.

Thiên mệnh không thể đảo ngược.

Đạo trời không thể phản đối.

Thuận theo thiên mệnh, đại lộ hưng thịnh.

Nghịch thiên mệnh, muôn vạn đời người đều là bi thương.

Trời đất, quy luật tự nhiên.

Nho giả, biết thiên mệnh, mà thuận theo tự nhiên.

Hứa Thanh Tiêu cảm ngộ.

Mà bên ngoài.

Đòn công kích thứ tư đánh tới, một chùm ánh sáng, cắt ngang qua bầu trời.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Giờ khắc này, khi mọi người cho rằng Hứa Thanh Tiêu đã không có sức chống lại.

Đột ngột.

Trong cung Đại Ngụy.

Một chùm ánh sáng càng thêm nóng rực phóng lên trời.

Trong từ đường hoàng thất.

Một thanh chiến đao rỉ sét xuất hiện trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, bộc phát ra sức mạnh không gì sánh kịp, đem hư không đè sập, đáng sợ đến cực điểm.

Đây là Trấn quốc khí Đại Ngụy.

Trường đao của Thái tổ.

Quốc khí chấn động, trực tiếp chấn tán chùm ánh sáng này, sức mạnh xuất hiện vô đối.

Lúc này đây, lực lượng vương triều đối kháng với lực lượng thánh nhân.

Vù vù vù!

Thái tổ Trường đao chấn động, dường như là bởi vì rất lâu chưa xuất thế nên vui sướng.

Ý chí chiến đấu khủng bố, cũng phóng thích ra trên người Nữ đế.

“Bồng Viên.”

“Ngươi, quá đáng rồi.”

Ánh mắt Nữ đế, vào giờ khắc này lộ ra sát khí.

Nàng biết Văn cung Đại Ngụy muốn làm cái gì.

Cho tới nay, nàng vẫn luôn giữ trạng thái nhượng bộ đối với Văn cung Đại Ngụy, không phải không dám trêu vào, mà là không hy vọng trêu chọc những người này.

Nhưng nhượng bộ lần này đến lần khác, đổi lại bọn họ lần này đến lần khác được một tấc tiến một thước.

Hôm nay.

Nàng đã liên tiếp cho bọn họ bốn bậc thang.

Không ai trong số họ chịu đi xuống.

Vậy thì bây giờ, nàng cũng không cần phải cho đám người này bậc thang nữa.

Muốn làm ầm ĩ phải không?

Vậy thì thừa dịp hôm nay, ầm ĩ luôn đi.

Chẳng lẽ Đại Ngụy không có Văn cung, thì thật sự không ổn sao?

Vương triều Đột Tà có Văn cung không?

Vương triều Sơ Nguyên có Văn cung không?

Khi thành lập Đại Ngụy, có Văn cung không?

Đều không có.

Nàng cũng không tin, không có Văn cung, Đại Ngụy sẽ sụp đổ.

“Bệ hạ.”

“Người quả nhiên là bị Hứa Thanh Tiêu che mắt.”

“Nhưng mà, trong vòng một khắc.”

“Lão phu sẽ cho người thấy bộ mặt thật sự của Hứa Thanh Tiêu.”

Chương 861: Bát Ngọc Thánh Xích, Trăm Vạn Văn Khí, Giết Yêu Ma, Hứa Thanh Tiêu Trở Thành Thiên Địa Đại Nho! (6)

“Thánh khí đã hoàn toàn kích hoạt, trong vòng một khắc, vạn sự đều định, trong một khắc Hứa Thanh Tiêu không thể trở thành Thiên Địa Đại nho được.”

“Chín lần thánh phạt này.”

“Hứa Thanh Tiêu sẽ không ngăn được.”

“Không ai có thể giúp hắn, bệ hạ, hãy suy nghĩ kỹ.”

Bồng Viên lên tiếng, trong lời nói của ông ta tràn ngập tự tin, thánh khí đã hồi sinh, tướng thế không thể ngăn cản, trừ phi Hứa Thanh Tiêu có thể trở thành Thiên Địa Đại nho.

Nhưng thời gian một khắc.

Đủ sao?

Rõ ràng là không đủ.

Bồng Viên nói một hồi, khiến ánh mắt Nữ đế Đại Ngụy tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

Chỉ là,

ngay tại giờ khắc này, luồng thánh mang thứ năm trùng kích mà đến.

Nhưng đột ngột, một tiếng chuông bỗng nhiên vang lên.

Đông!

Âm thanh đến từ Văn cung Đại Ngụy, và khi tiếng chuông vang lên, t

ất cả các dị tượng hoàn toàn dừng lại.

Đây là kiện thánh khí thứ hai, Đại Ngụy Văn Chung.

Trong khi đó.

Một tiếng vang to lớn đến cực điểm vang lên.

“Biết thiên mệnh, thuận theo đạo trời, mọi quy luật là tự nhiên.”

“Hôm nay.”

“Ta Hứa Thanh Tiêu, đã hiểu rõ thiên mệnh.”

Cùng với tiếng vang lớn, tài khí

giống như nước cuồn cuộn, từ trên trời rơi xuống, tràn vào kinh đô Đại Ngụy.

Trong Văn cung Đại Ngụy.

Một lần nữa, chuông reo.

Leng keng!

Leng keng!

……

Tám tiếng chuông, đại biểu cho trên đời lại có thêm một vị Thiên Địa Đại nho.

Chín tiếng chuông, đại biểu cho trên đời thêm một vị Thánh nhân.

Mà lúc này, Kinh Đô Đại Ngụy.

Tại thời điểm này.

Không hiểu sao lại yên tĩnh….

“Biết thiên mệnh, thuận theo đạo trời, mọi quy luật là tự nhiên.”

“Hôm nay, ta Hứa Thanh Tiêu, đã hiểu rõ thiên mệnh.”

“Mọi việc đều xác định, toàn bộ đều là hiển nhiên, người có thất tình lục dục, hỉ nộ ái ố, làm sao hiển nhiên? Hiển nhiên ở đâu?”

“Chưa bao giờ có nói tới sự hiển nhiên, cũng chưa bao giờ có chuyện toàn bộ đều là chắc chắn.”

“Tri hành hợp nhất, việc là ở do người làm ra.”

“Bất cứ điều nên xảy ra, nó sẽ xảy ra.”

Trong hoàng cung Đại Ngụy, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang vọng khắp bầu trời, truyền đến toàn bộ vương triều Đại Ngụy.

Đúng, nó lan rộng khắp vương triều Đại Ngụy, không phải kinh đô Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu biết được thiên mệnh.

Hắn cứ bị cuốn vào vòng luẩn quẩn của suy nghĩ, vắt óc suy nghĩ xung quanh ba chữ "thuận đạo trời", bỏ qua ba chữ "ứng bản tâm".

Bởi vì mọi người sẽ luôn cảm thấy, đạo trời lớn hơn tất cả, trời đất hơn tất cả, Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ như vậy.

Vì vậy, hắn đã bị mắc kẹt trong một sự hiểu lầm.

Nếu thuận theo đạo trời, vậy thì tất cả những gì bản thân đã làm đều không thuận theo tự nhiên.

Mỗi một lần đều là ngõ cụt, mà bản thân mỗi một lần đều là dựa vào các cách khác nhau giành được.

Dưới tình huống như vậy, Hứa Thanh Tiêu hiểu được 'tư tưởng trung tâm' của mình.

Mọi thứ đều là người làm ra.

Trên thế gian này không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ cần xem ngươi có cố gắng hay không.

Một vị Đại nho hạ lệnh bắt người, bản thân là một nho sinh bát phẩm, muốn cố gắng xoay chuyển tình thế, ở trong mắt người thường hắn có thể làm được sao?

Điều này không thể làm được, trong tiềm thức là không thể làm được, nhưng bản thân đã làm được, không phải là bản thân có bao nhiêu ưu tú, mà bản thân đã tự làm điều đó, đã cố gắng.

Mỗi một chuyện trong tương lai, Hứa Thanh Tiêu đều tranh giành, cũng đều là cố gắng nghĩ biện pháp để giải quyết.

Mà không phải cam chịu, cũng không phải khoanh tay chờ chết.

Cho nên tư tưởng trung tâm nho đạo của bản thân, chính là ‘việc là do người ’.

Nào có cái gì làm được và không thể làm được, không đi làm, làm sao ngươi có thể biết không thể thành công?

Nhưng điều này nhất định phải kết hợp với ‘tri hành hợp nhất’, phải biết lại hành, đạt đến lương tâm.

(Lương tâm: là chủ đề chính trong tâm lý học của Vương Thủ Nhân vào thời nhà Minh. Trong quá trình thống nhất của hành động, “lương tâm” là sự thống nhất giữa tri thức và hành động. “tri thức” là “biết điều đúng và biết điều gì sai”, và “hướng tới” là tôi luyện trong sự vật và thể hiện nó trong thực tế khách quan. Đó là sự nhận thức của lương tâm trong hành động thực tiễn, và sự thống nhất giữa tri thức và hành động. “Đạt đến lương tâm” là sự thể hiện sự thống nhất trực tiếp giữa bản thể luận và lý thuyết tu luyện của thuyết nhân từ của Vương Thủ Nhân.)

Đạo lý bao hàm trong đó, làm cho người ta hưởng lợi vô cùng, Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu, đã hoàn toàn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Tư tưởng của hắn đã được thăng hoa, hết thảy, đều có vẻ vô cùng đơn giản.

Mở mắt ra.

Tất cả các dị tượng ở kinh đô Đại Ngụy đều dừng lại.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, ánh mắt của hắn nhìn Văn cung Đại Ngụy, cũng chăm chú nhìn Bát Ngọc Thánh Xích.

Tuy rằng dị tượng dừng lại, nhưng Bát Ngọc Thánh Xích vẫn đang ngưng tụ sức mạnh như trước, đây là một kiện thánh khí, là một kiện khí vật, cũng không phải là thánh niệm thánh ý.

Nói cách khác, một kiện khí vật một khi bị kích hoạt, tự nhiên sẽ không phân biệt đúng sai.

“Hứa Thanh Tiêu, mặc dù ngươi trở thành Thiên Địa Đại nho, cũng vô dụng, thánh khí đã thức tỉnh, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết.”

Giọng nói của Bồng Viên vang lên, ông ta ở trong thiên lao, phát ra giọng nói lạnh như băng.

Ở thời điểm mấu chốt này, Hứa Thanh Tiêu thật sự đột phá đến cảnh giới Thiên Địa Đại nho, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng vô dụng, Bồng Viên nắm chắc mười phần, xác định Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, mà thánh khí đã kích hoạt, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có phải là Thiên Địa Đại nho hay không, thánh khí đều sẽ không ngừng tiến công.

Xét xử Hứa Thanh Tiêu.

Nếu Hứa Thanh Tiêu không có tu luyện dị thuật, vậy tất cả sẽ dễ nói.

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, thánh khí sẽ hoàn toàn hồi sinh, bộc phát ra thánh ý chân chính.

Đúng vậy, hiện tại thánh khí này cũng không có hoàn toàn bộc phát ra lực lượng thuộc về thánh nhân, nếu không, trong vòng mười vạn dặm tất cả yêu ma quỷ quái, không chỗ nào để trốn, diệt trừ tất cả mờ ám không chính đáng.

Giọng nói của Bồng Viên tràn đầy sự tự tin.

Nhưng trên mặt Hứa Thanh Tiêu cũng không có bất kỳ một chút khó coi nào, ngược lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Hắn lẳng lặng đứng ở hoàng cung, hắn đã trở thành Thiên Địa Đại nho, nhưng hiện tại lại bị thánh khí áp chế, nếu không thì các loại dị tượng đều sẽ nối tiếp mà tới.

Trước đó thánh khí công kích bốn lần, vẫn còn năm lần cuối cùng.

Nhìn Bát Ngọc Thánh Xích, Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn chăm chú vào tất cả.

Rầm.

Cuối cùng, theo tiếng chuông vang vọng qua đi, đạo thứ năm ánh sáng nóng rực, lại một lần nữa bắn tới.

Nhưng khi ánh sáng nóng rực xông tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Dân ý khủng bố quét tới, hóa thành lá chắn không gì sánh kịp, ngăn cản công phạt của thánh khí.

Cuộc tấn công thứ năm đã không còn.

Bị Hứa Thanh Tiêu hóa giải một cách dễ dàng, chỉ vì Hứa Thanh Tiêu của bây giờ, có thể trực tiếp điều tiết dân ý, hắn đã thành Thiên Địa Đại nho, toàn bộ vương triều Đại Ngụy đều nghe được thanh âm này.

Đương nhiên, Dân ý Đại Ngụy tụ tập.

Chương 862: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (1)

“Ta cho các ngươi một cơ hội.”

“Một cơ hội hối lỗi.”

“Chỉ cần bây giờ các ngươi rời khỏi kinh đô Đại Ngụy, an phân làm chuyện của mình, không nên nhúng tay vào việc này.”

“Hôm nay, các ngươi không có lỗi, tất cả đã qua, ta có thể không truy cứu.”

Lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên vang lên.

Hắn không để ý công kích của Bát Ngọc Thánh Xích, mà là nhìn trăm vạn người đọc sách ở kinh đô Đại Ngụy, nói như thế.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu có vẻ cao cao tại thượng, hắn đứng chắp tay, trong ánh mắt bình tĩnh, cũng lạnh nhạt, là thoải mái, càng là cao cao tại thượng.

Giọng điệu như vậy, cùng ngữ khí như vậy, làm cho vẻ mặt của trăm vạn người đọc sách đều biến đổi, mọi người nhíu mày.

Bọn họ vô cùng chán ghét, cực kỳ chán ghét Hứa Thanh Tiêu như vậy, cao cao tại thượng.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu hiện tại đã trở thành Thiên Địa Đại nho, vậy thì như thế nào? Hứa Thanh Tiêu càng không giống người thường, bọn họ càng chán ghét.

“Chư vị, Hứa Thanh Tiêu đang sợ hãi.”

“Thánh khí hồi sinh, ngưng tụ lực lượng thánh nhân, phán xét Hứa Thanh Tiêu hắn, các ngươi có nhận ra không, Hứa Thanh Tiêu hắn còn đang phòng thủ, hắn căn bản cũng không dám tiếp nhận thánh khí phán xét, bởi vì hắn sợ hãi, hắn đã sợ rồi.”

“Đúng, Hứa Thanh Tiêu sợ rồi, hắn trở thành Thiên Địa Đại nho thì sao nào? Không thay đổi được chuyện hắn tu luyện dị thuật.”

“Nếu không tu luyện dị thuật, một người sao có thể phát điên như thế, giết hàng loạt người trong thành, đây là chuyện Nho gia có thể làm sao? Đây có phải là những người đọc sách ta dám làm sao?”

“Ha ha ha, Hứa Thanh Tiêu, nói cho cùng ngươi vẫn là sợ, ngươi thật sự sợ.”

Từng giọng nói vang lên.

Những người đọc sách này chẳng những không sợ Hứa Thanh Tiêu trở thành Thiên Địa Đại nho, ngược lại nhìn Hứa Thanh Tiêu không ngừng phòng thủ, cho rằng Hứa Thanh Tiêu vẫn còn chột dạ, có tật giật mình.

Loại ý nghĩ này quá cực đoan rồi.

Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ tức giận nào, bởi vì hắn biết đám người này sẽ chọn như thế nào.

Mà nói nhiều như vậy, chỉ là vì đào hố.

Lợi dụng tình thế, phải không?

Đỉnh cao đạo đức, phải không?

Hứa Thanh Tiêu sẽ cho bọn họ biết, cái gì gọi là lợi dụng tình thế chân chính, cái gì gọi là đứng làm việc ở trên đỉnh cao đạo đức chân chính.

Bùm!

Lực đạo thánh khí thứ sáu đến tru sát, vẫn như cũ bị lá chắn dân ý ngăn cản.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì thánh khí sẽ lâm vào yên bặt, bởi vì sức mạnh của trăm vạn người đọc sách, cũng chỉ có thể làm đến trình độ này.

Rất nhiều Đại nho nhíu mày, bọn họ hao phí lực lớn như vậy, chính là hy vọng một hơi tru sát Hứa Thanh Tiêu.

Lại chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu thăng cấp thành Thiên Địa Đại nho, không chỉ như thế, Hứa Thanh Tiêu càng mượn lá chắn dân ý, ngăn cản thánh khí, cái này bọn họ thật không nghĩ tới.

Bùm.

Đạo thứ bảy rơi xuống.

Một lần nữa bị lá chắn của dân ý ngăn cản.

Đây chính là sức mạnh lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Người đứng phía sau bản thân, là bách tính Đại Ngụy, hắn không sợ những con gà đất chó sành này.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không có nói lời vô ích gì, hắn lẳng lặng đứng ở chỗ này, bởi vì hắn biết, có người sẽ không kiềm chế được.

Bùm.

Tia sáng của đạo thánh khí thứ tám đến, lại lần nữa bị lá chắn của dân ý ngăn cản.

Loại khí thế gần như bất khả chiến bại này, làm cho mọi người trầm mặc không nói, Hứa Thanh Tiêu quá mức vô địch rồi.

Nho đạo có mạnh đến đâu, cũng không mạnh hơn dân ý của thiên hạ.

Nếu như dựa theo tình hình này, hôm nay Hứa Thanh Tiêu thế nào cũng tránh thoát khỏi kiếp nạn này.

Đối với bọn họ mà nói, lại là một lần phí công vô ích, mà còn không chỉ đơn giản là phí công vô ích.

Bồng Nho ấp ủ mưu kế này, hại chết một vị Đại nho, còn đắc tội với Nữ đế Đại Ngụy.

Nếu không có kết quả, Văn cung Đại Ngụy bọn họ quả thật gây ra phiền toái rồi.

Cuối cùng.

Chính vào lúc này, giọng nói của Bồng Viên đã vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Trốn sau dân ý, được xem là bản lĩnh gì?”

Bồng Nho lên tiếng, giọng điệu của ông ta lạnh lùng.

Cũng không phải là ông không giữ được bình tĩnh, mà là chuyện ngày hôm nay, nhất định phải có một cái kết quả, ông muốn dùng phương pháp kích tướng, để cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào bẫy.

Phương pháp khích tướng, nhìn như rất cũ kỹ, nhưng thường hiệu quả là tốt nhất, hơn nữa Bồng Viên tự tin sẽ khiến Hứa Thanh Tiêu mắc bẫy.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu cũng muốn có một kết quả.

Hắn không muốn có kết quả sao?

Bị Văn cung Đại Ngụy giở trò như vậy, Hứa Thanh Tiêu nếu có thể nhịn xuống được, vậy mới có quỷ.

Đây chỉ là hắn có một chút chỗ dựa nên không sợ.

Khích tướng pháp tuy rằng là cấp thấp, nhưng chỉ cần hữu dụng là được, cần gì phải để ý nhiều như vậy?

“Liên quan cái rắm đến ngươi?”

Một câu nói, làm cho tràng diện không hiểu sao an tĩnh lại.

Vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu trở thành Thiên Địa Đại nho, theo lý thuyết nên tuân thủ một chút lễ nghi Nho đạo chứ?

Bồng Viên tốt xấu gì cũng là Thiên Địa Đại nho.

Hứa Thanh Tiêu hắn tốt xấu gì cũng được tính là Thiên Địa Đại nho chứ?

Sao hắn lại nói chuyện thô bỉ như vậy?

Hắn có thể có một chút…. dáng vẻ của Thiên Địa Đại nho không.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì thấy lời nói của Hứa Thanh Tiêu không có vấn đề gì, ngươi mời thánh khí đến công kích ta, ta dùng dân ý ngăn cản, có sai sao?

Mà đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, hắn há có thể không biết Bồng Viên đang dùng phương pháp khích tướng muốn buộc

bản thân mắc lừa?

Hứa Thanh Tiêu biết, nhưng hắn cũng đang đào hố cho Bồng Viên.

Hắn muốn Bồng Viên lần này hoàn toàn phải chịu tổn thất lớn.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi thật sự cảm thấy mình bị oan khuất, ngươi có dám tiếp nhận thánh khí phán xét hay không?”

“Nếu ngươi bị thánh khí phán xét, quả thật điều tra rõ ngươi không có tu luyện dị thuật, lão phu cam nguyện tự phế đi nho vị.”

Bồng Viên lên tiếng, ông ta vô cùng tự tin nói, bởi vì ông ta nắm chắc mười phần, xác định Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Cho nên ông ta lại đánh cược, đánh cược Hứa Thanh Tiêu chịu không nổi kích động, đánh cược Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng kiêu ngạo, xem thường thánh khí, cho rằng mình là Thiên Địa Đại nho, thì có thể coi nhẹ thánh khí.

Thế nhưng, Hứa Thanh Tiêu không sốt ruột, mà là giọng điệu lạnh lùng nói.

“Lúc trước, bản nho đã tự chứng thực ở Văn cung Đại Ngụy, ngay cả ý thánh nhân cũng không tra ra bản nho tu luyện dị thuật.”

“Hiện tại các ngươi còn níu kéo chuyện này không buông?”

“Quả nhiên là buồn cười, ngươi muốn bản nho tiếp nhận phán xét, bản nho sẽ tiếp nhận sao?”

Hứa Thanh Tiêu cười lạnh nói.

Nhưng cái cười lạnh lần này, trong mắt những người đọc sách này, là chột dạ, chột dạ vô cùng.

Chương 863: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (2)

“Ngươi không dám tiếp nhận, đơn giản chính là ngươi sợ, bởi vì ngươi tu luyện dị thuật, một khi lực của thánh khí tiến vào trong cơ thể ngươi, dị thuật ma tính của ngươi, sẽ bại lộ ra, đúng không?”

Bồng Viên lạnh lùng mở miệng.

Mà giọng nói lạnh lùng của Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức vang lên.

“Bồng Nho không hổ là Bồng Nho, chết cũng có thể nói là sống, Văn cung tự chứng minh, ngươi không nhận, hiện tại mời thánh khí đến phán xét bản nho, vậy bản nho cũng nói một câu.”

“Hiện tại bản nho hoài nghi ngươi không phải nam nhân, ngươi có thể tự mình chứng thực cho người trong thiên hạ xem không? Nếu ngươi có thể tự mình chứng minh, coi như bản nho trí nhớ kém, sẽ xin lỗi Bồng Nho, chỉ là nếu như ngươi tự mình chứng minh không được, ngươi chính là thái giám âm dương, đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu châm chọc nói.

Ngay khi vừa nói những lời này, chư vị quốc công không nhịn được phì cười ha ha, không ít bách tính cũng cười phá lên.

Khó chịu duy nhất chính là thái giám trong cung, vô duyên vô cớ bị nói một câu, nhưng bọn họ cũng không dám có cái gì không vui, bản thân chính là làm nô tài, không có nhân quyền gì.

“Hứa Thanh Tiêu, to gan.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám nhục nhã Bồng Nho như thế?”

“Hứa Thanh Tiêu ngươi giỏi, thật không biết lớn nhỏ.”

“Miệng mồm lanh lợi, Hứa Thanh Tiêu ngươi cũng chỉ có bản lĩnh này sao?”

“So sánh Bồng Nho, ngươi ngay cả heo chó cũng không bằng, thật nghĩ không ra, loại người như ngươi vì sao có thể trở thành Thiên Địa Đại nho? Ông trời bị mù à?”

Từng giọng nói kia vang lên, răn dạy Hứa Thanh Tiêu miệng đầy lời thô bỉ, bọn họ cho rằng Hứa Thanh Tiêu vũ nhục Bồng Nho.

So sánh, Bồng Nho chính nghĩa phong thái uy nghiêm, nói năng nho nhã, còn Hứa Thanh Tiêu thì sao? Miệng đầy lời nói dơ bẩn không thôi, hoàn toàn không có một chút tư thái Thiên Địa Đại nho.

Quả nhiên là mất mặt hoàn toàn, đi ngược lại với nho gia.

“Hỗn xược.”

Trong phút chốc, giọng nói Hứa Thanh Tiêu vang dội, hắn nói một câu, trấn áp trăm vạn người đọc sách.

Đây là ẩn chứa lực Thiên Địa Đại nho.

“Ta là Thiên Địa Đại nho, phẩm hạnh và hành động của ta, còn không tới phiên loại phế vật như các ngươi đến chỉ bảo.”

“Nhục mạ ta không biết lớn nhỏ? Ta Thiên Địa Đại nho, được trời đất công nhận, các ngươi lại tính là cái gì?”

“Giống như chó.”

“Người đâu, bắt người vừa lên tiếng, vả miệng một trăm cái.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, tràn đầy khí phách, hắn bước lên phía trước một bước, khí thế Thiên Địa Đại nho đáng sợ trong nháy mắt bị áp chế.

Thánh khí trên bầu trời luôn trong trạng thái chuẩn bị, Văn cung có người khống chế, cho nên mới trì hoãn chưa hạ xuống tia sáng của đạo phán xét thứ chín, cũng chính là bởi vì như thế, mới dành thời gian, để cho Hứa Thanh Tiêu xử lý đám người đọc sách này.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi dám.”

Vẫn có người theo bản năng mở miệng, giận tím mặt.

Trên thực tế cũng không phải đám người này đầu óc thật sự có vấn đề, không tôn trọng Thiên Địa Đại nho, mà là Hứa Thanh Tiêu tuổi còn quá trẻ, mới hai mươi tuổi, người bình thường theo bản năng cũng sẽ không đối với một người hai mươi tuổi sinh ra tôn kính gì.

Huống chi hiện tại bọn họ đang lên án Hứa Thanh Tiêu, làm sao có thể sinh ra lòng kính sợ?

“Còn dám kêu gào.”

“Được, vậy thì hôm nay Hứa mỗ cũng xin thánh khí xem xét quyết định.”

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể, hóa thành hồng quang tiến vào trong Văn cung, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là nhờ vào Bát Ngọc Thánh Xích, mà là nhờ vào Hạo nhiên Văn chung trong Văn cung Đại Ngụy.

Keng.

Một tiếng chuông nặng nề vang lên, văn khí này cho Hứa Thanh Tiêu câu giải đáp.

Theo tiếng chuông vang lên, mấy trăm người đọc sách lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết thê thảm vô cùng, bọn họ ôm đầu kêu thảm thiết, hồn phách đều muốn chấn nát, tiếng chuông này chính là nhằm vào bọn họ.

Ba bốn trăm người đọc sách kêu thảm thiết liên tục, bọn họ lăn lộn trên mặt đất, nước mắt nước mũi đau đến ngay lập tức chảy ra, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể cũng tán loạn.

Trực tiếp bị phế bỏ nho phẩm.

Kết cục này, làm cho trăm vạn người đọc sách này trầm mặc không nói, có người còn muốn mở miệng trách cứ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vấn đề là còn chưa nói ra, đã lập tức ý thức được ngậm miệng lại.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu nói không sai, hắn là Thiên Địa Đại nho, mà mình chỉ là một nho sinh nhỏ bé, tụ tập cùng một chỗ, lực lượng cực kỳ lớn, nhưng lực lượng lớn hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu là được trời đất công nhận.

Không chiếm được lý.

Các cuộc tranh đấu giữa các nho sinh thực sự là xoay quanh một chữ 'lý', thậm chí nói vương triều tranh đấu, đại bộ phận đều là ai chiếm lý, thì người đó có thể đè đầu người khác.

Tất cả đều có một quy tắc.

Lại không phải người tu luyện, đối với bọn họ mà nói, đạo lý không có tác dụng gì, nắm đấm mới là thuật cai trị.

Ba! Ba! Ba!

Bát môn kinh binh lại nhận được mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp bắt lấy mấy ngàn người đọc sách, cố ý xách ra, từng bạt tai đánh lên miệng.

Bọn họ vốn tức giận, trong lòng có lửa, hiện tại nắm lấy cơ hội không đánh chết mới lạ.

"Ta không có nói, cũng không phải ta nói, ngươi bắt ta làm cái gì?"

"Không liên quan gì đến ta, vừa rồi rõ ràng ta không nói gì cả."

"Vừa rồi ta cũng không nói gì mà."

Trong thời gian ngắn, không ít người đọc sách bắt đầu chơi xấu, bọn họ mở to mắt nói dối, thời điểm không có đạo lý, thì bắt đầu quấy nhiễu, chết không thừa nhận lời mình vừa nói.

Đáng tiếc là Bát môn kinh binh quản ngươi nhiều như vậy? Bắt được thì dẫn vào chỗ chết.

Tiếng ba ba đánh vào mặt vang lên, các loại tiếng kêu thảm thiết cũng nhao nhao vang lên.

Mỗi một cái tát, ở trong mắt mọi người đều cực kỳ chói tai, cũng cực kỳ khó chịu.

Bách tính nhìn thấy một màn này, nhao nhao khen ngợi, căn bản cũng không cảm thấy đáng thương cho đám người đó, thậm chí hận không thể tự mình ra tay.

Văn võ bá quan cũng hô to đã nghiền, nhất là An Quốc công, càng nhịn không được châm chọc nói.

“Âm thanh này nghe dễ nghe hơn tiếng chó sủa vừa rồi, đáng tiếc không đủ vang, dùng thêm lực cho lão phu, đừng lười biếng trong chuyện này.”

An Quốc công mở miệng, kêu Bát môn kinh binh tăng thêm lực đánh.

“An Quốc công, lời này của ngươi có ý gì? Chó sủa là ý gì?”

Có Đại nho nhịn không được, mặt tái xanh, nhìn về phía An Quốc công hỏi như vậy.

“Cái gì là ý gì? Ý lão phu là như vậy đó. Người nghe hiểu thì nghe, người nghe không hiểu thì câm miệng.”

“Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cũng mời thánh ý đến trừng phạt ta?”

“Lão phu đứng ở chỗ này chờ ngươi đến hành động, Thủ Nhân tính khí tốt, là chuyện của Thủ Nhân, lão phu cũng không phải là người trong Nho đạo các ngươi, ngươi còn dám dùng loại ánh mắt này nhìn lão phu.”

“Ngươi có tin lão phu đánh ngươi không?”

Chương 864: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (3)

Tính tình An Quốc công nóng nảy, ông ta là người đứng đầu quốc công, đã lớn tuổi, hơn nữa tranh chấp triều đình làm cho ông ta bớt đi một chút nhuệ khí, cũng không có nghĩa là ông ta không nóng nảy.

Ngược lại, ông ta rất nóng tính, những lời này vừa nói ra, sắc mặt người sau càng thêm khó coi.

Nhưng ông ta thực sự không dám tiếp tục kêu gào, bởi vì ông ta cảm giác được, An Quốc Công nhất định dám đánh mình, đường đường là một vị đại nho nếu bị vả miệng, vậy quả thực cực kỳ mất mặt.

Tiếng vả miệng nối liền không dứt.

Tiếng kêu thảm thiết khóc rống cũng lên xuống lẫn nhau.

Khoảng chừng qua một khắc đồng hồ, rốt cục mấy ngàn người đọc sách bị đánh ngất xỉu, Bát môn kinh binh khí mạnh mẽ, trong lòng mọi người đều có chút tính toán, một bạt tai giáng xuống, đám người đọc sách này đã không chịu nổi.

Huống chi vả một trăm cái. Chưa chết là tốt rồi.

“Bẩm báo Hầu gia, đã vả xong một trăm cái, còn muốn đánh không?”

Trong Bát môn kinh binh, có người trả lời, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu đã đánh xong, thậm chí còn hỏi một câu có muốn tiếp tục hay không?

Lời này vừa nói, đám người đọc sách có chút tức giận, nhưng tức giận thì tức giận, vẫn không dám nói gì.

“Không cần.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, đây chỉ là xả cơn tức một chút mà thôi.

“Còn có ai muốn nói thêm gì nữa không?”

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu nhìn trăm vạn người đọc sách, bình tĩnh hỏi.

Đường phố cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người không dám nói bất cứ điều gì.

Ai dám nói đây? Nói chính là một trăm cái bạt tai, đổi lại ai chịu được?

Chỉ là, nho sinh bình thường không dám nói, có đại nho nhịn không được lên tiếng.

"Hứa Nho, mong ngươi chính diện đáp lại lời Bồng Nho, nếu Hứa Nho thật sự không thẹn với lương tâm, vì sao không để kiểm tra một lần nữa?"

"Nếu như kiểm tra rồi, vẫn trong sạch vô tội như trước, vậy chuyện này dừng lại ở đây."

Đối phương mở miệng, nhưng cũng đã học một bài học khôn ngoan, không dám gọi thẳng tên Hứa Thanh Tiêu, mà là xưng hô Hứa Nho, chỉ là chữ Hứa Nho này nghe không có chút tôn kính nào.

"Hừ."

"Lần này sau khi tự chứng minh trong sạch, vậy lần sau thì sao?"

"Chẳng lẽ bản nho chưa từng tự chứng minh sao?"

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nói.

"Hứa Nho, lúc trước là Văn cung thánh ý kiểm tra, lúc này đây là thánh khí kiểm tra, hai thứ này khác nhau."

"Mong Hứa Nho có thể chứng minh sự trong sạch, nếu như thật sự trong sạch, chúng ta có thể cam đoan, không còn lần sau nữa."

"Nếu Hứa Nho không tự chứng minh, vậy sẽ không ngăn được miệng thiên hạ, nói cho cùng Bồng Nho cũng là vì tốt cho ngươi, nếu không phải lo lắng người trong thiên hạ này nghi kỵ ngươi, Bồng Nho cũng sẽ không như vậy."

“Xin Hứa Nho hiểu cho dụng tâm của Bồng Nho, cũng hiểu cho khổ tâm của chúng ta.”

Đối phương tiếp tục mở miệng, yêu cầu Hứa Thanh Tiêu tự chứng minh, hơn nữa nói một vài từ đường hoàng, rõ ràng là muốn đặt mình vào chỗ chết, kết quả đến trong miệng ông ta, dĩ nhiên là vì tốt cho mình?

Trước không nói mình có tu luyện dị thuật hay không, lui một bước nói, mình thật sự không tu luyện dị thuật, người luôn lấy chuyện này tìm mình gây phiền toái, đổi lại ai mà thoải mái cho được?

Tự chứng thực một lần không đủ, còn phải hai lần nữa?

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Tốt con mẹ người.”

“Ngươi có phải không có mẹ không?”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được mắng.

Lúc này hắn thật sự đã tức giận.

Hắn biết đám người đọc sách này ghê tởm, cũng biết Chu Thánh nhất mạch đã điên, ôm quyết tâm muốn giết chết mình.

Nhưng ít nhất cũng giống như con người được không?

Đường đường tới tìm mình gây phiền toái không tốt sao? Nói thẳng là đến tìm mình gây phiền toái, muốn tự mình chứng minh, nếu như kết quả tự chứng thực như thế nào, ta sẽ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu nghe cũng thấy thoải mái.

Tất cả mọi người đều là địch nhân, ngươi làm như vậy rất bình thường, nhưng mẹ nó ngươi cư nhiên nói ra loại lời này?

Hứa Thanh Tiêu thật sự nghĩ không ra, loại lời này làm sao có thể từ trong miệng loại người này nói ra?

Gã này là ai? Vẫn là một con người? Thật sự là muốn làm người ghê tởm chết.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vừa nói những lời này, sắc mặt mọi người đều thay đổi, văn võ bách quan cũng thay đổi, tuy rằng thô bỉ, nhưng thực sự là sảng khoái nói không nên lời.

Lời nói tuy rằng không nho nhã, thậm chí cực kỳ thấp kém, nhưng đối phó loại người này, thật đúng là một chút vấn đề cũng không có.

Nhưng người thứ hai có chút thẹn quá hóa giận, mình đang nói chuyện đàng hoàng, Hứa Thanh Tiêu mắng gì mà mắng khó nghe như vậy.

“Hứa Nho!”

“Ta tôn ngươi là Thiên Địa Đại nho, nhưng ngươi lên tiếng nhục nhã thì thôi, còn khó nghe như thế, ngươi! Ngươi! Ngươi!”

Người thứ hai tức giận đến ngón tay run rẩy, râu cũng cứng đờ, ánh mắt trợn to thật lớn, nhìn Hứa Thanh Tiêu, tràn ngập tức giận.

“Tôn mẫu thân ngươi.”

“Loại người như ông có lẽ nên đi chết, tám mươi tuổi, còn không đi chết? Ở đây làm người buồn nôn?”

“Thỉnh thánh khí, phán xét bản nho, ở trong miệng ông thế nhưng lại thành tốt cho ta?”

“Vậy ta bây giờ phải điều tra kỹ lưỡng trên dưới cả nhà ông, bản nho hoài nghi ông cấu kết với địch, người đâu, xét nhà ông ta, trên dưới ba đời, thân nhân trực hệ toàn bộ bắt vào đại lao.”

“Nếu thật sự tra không được thì thả cả nhà bọn họ ra khỏi thiên lao.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, thích chơi bẩn thỉu đúng không? Vậy thì ta sẽ vui vẻ với ông ta.

Có quy củ không chơi, nhất định phải nhảy ra khỏi quy củ? Vậy thì sao xoát cả nhà ngươi, toàn bộ bắt đi, tra xét kỹ lưỡng thân phận tin tức, phàm là phát hiện có bất kỳ chỗ nào vi phạm, trực tiếp kéo ra ngoài chém.

“Hứa Nho, không thể!”

“Hứa Nho, dù sao ông ta cũng là một vị đại nho, tội gì phải như thế?”

“Hứa Nho, Trầm Nho có chút lỡ lời, mong Hứa Nho đừng tức giận.”

Giờ này khắc này, không ít đại nho ra mặt, bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu đã không còn là người bọn họ có thể đối kháng, chỉ có thể để Bồng Nho đến, bọn họ ra mặt chính là muốn chết.

Không có biện pháp, địa vị không sánh bằng Hứa Thanh Tiêu.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu lại không theo lẽ thường mà ra bài, ngươi khách khí nói chuyện, tuy rằng âm dương quái khí, nhưng ít nhất bề ngoài ý tứ cũng không tệ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì sao? Há mồm chính là liên luỵ đến người thân, cái này ai chịu được chứ? Nhưng biết làm sao bây giờ, dù sao Hứa Thanh Tiêu đã trở thành Thiên Địa Đại nho.

Nghĩ lại cũng cảm thấy khó chịu, như thế này mà cũng có thể trở thành Thiên Đại Đại nho được sao?

“Câm miệng hết đi.”

“Nơi này còn không tới phiên các người nói chuyện.”

“Người đâu, bắt người soát nhà.”

Chương 865: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (4)

Hứa Thanh Tiêu căn bản không để ý tới đám đại nho này, mặc dù bọn họ không tìm đến mình gây phiền toái, nhưng vậy thì sao?

Lúc mình bị trăm vạn người đọc sách nhục mạ, bọn họ có đứng ra nói chuyện giúp mình hay không?

Bây giờ giúp người của mình?

Nằm mơ.

Theo lệnh của Hứa Thanh Tiêu, Bát môn kinh binh sau khi bắt được người, không cho bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Chỉ là chính vào lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

"Bắt vào thiên lao, giam giữ cùng một chỗ cùng Bông Viên lão khốn khiếp này."

"Chuẩn bị thêm mấy tấm lụa trắng, để tránh ông ta treo cổ tự sát không đồ."

"Còn nữa, lại chuẩn bị chút rượu cho Bồng Viên, khuyên bảo Trương Ninh chết, lãng phí không ít miệng lưỡi, lại khuyên chết một người, chỉ sợ Bồng Viên miệng khô lưỡi khô, chuẩn bị thêm chút rượu."

Hứa Thanh Tiêu nói một vài lời không hẳn là quái gở, hắn ước gì Trầm Nho cũng treo cổ tự sát.

Tốt nhất là Đại nho của Chu thánh nhất mạch, phàm là nhìn mình khó chịu, toàn bộ treo cổ tự sát đi, mang theo oán khí mà đi, vô cùng tốt.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả nhiên không xứng với vị trí Thiên địa đại nho mà."

"Ông trời ơi, ông bị mù."

Trầm Nho rống giận, ông ta bị bát môn kinh binh trực tiếp kéo đến thiên lao, đám người đọc sách nhìn thấy một màn này, thật sự không biết nên nói cái gì.

Hứa Thanh Tiêu quá bá đạo, hơn nữa quá quyết đoán, chỉ cần chiếm lý, chính là nổi trận lôi đình xuất kích.

Ngược lại, bọn họ lúc trước kêu gào lâu như vậy, thực chất không mang đến phiền toái gì cho Hứa Thanh Tiêu, ngược lại Hứa Thanh Tiêu tùy tiện bắt được mấy vấn đề nhỏ, đã hung hăng giáo huấn mọi người một lần.

Ba bốn trăm người đọc sách bị phế bỏ nho vị, thần hồn sợ hãi, không nói thành mất trí nhớ, tối thiểu đầu óc sẽ không quá dễ sử dụng, sách tiếp tục đọc không được, chỉ có thể làm người bình thường.

Mấy ngàn người đọc sách bị vả miệng trước mặt mọi người, đánh cho kêu thảm thiết liên tục, không hề còn tôn nghiêm.

Đường đường Văn cung Đại nho, một câu nói trực tiếp bị kéo vào thiên lao, thậm chí Hứa Thanh Tiêu lại càng không có một chút cố kỵ, còn cố ý cho người chuẩn bị lụa trắng, còn ước gì Trầm Nho treo cổ tự sát.

Đây chính là sức mạnh của Thiên Địa Đại nho sao?

Đây có phải là sức mạnh của Bình Loạn Hầu không?

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật đúng là văn võ song toàn, tay nắm quyền không nói, còn là Thiên Địa Đại nho, thật đem bọn họ đè chết.

Làm ầm ĩ ở đây.

Cuối cùng, giọng nói của Bồng Viên vang lên.

“Hứa Nho.”

“Đến nước này.”

“Tại sao ngươi lại không dám tự chứng minh trong sạch chứ?”

“Ngươi không phải là sợ hãi sao? Lão phu muốn hỏi ngươi một chút, ngươi rốt cuộc là vì cái gì, mà không dám tự chứng minh?”

Bồng Viên lên tiếng, ông ta để Hứa Thanh Tiêu phát tiết, cũng hiểu được nếu không để Hứa Thanh Tiêu phát tiết một phen, hắn căn bản là không cách nào bình tĩnh lại.

Hiện tại nên phát tiết cũng phát tiết rồi, người nên mắng cũng mắng rồi, Hứa Thanh Tiêu có thể trực tiếp trả lời câu hỏi này chứ?

"Hừ."

"Vẫn là câu nói kia, bản nho dựa vào cái gì lại phải tự chứng minh?"

"Nếu như lần này sau khi tự chứng thực, có thể còn có lần sau hay không?"

"Có phải các ngươi ép người quá đáng không?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Đến mức này, đã đến lúc kết thúc.

"Người đọc sách trong thiên hạ đều hoài nghi Hứa Nho, Hứa Nho giết hàng đồ thành, vì chiến sự cũng được, vì muôn dân Đại Ngụy cũng được, nhưng tàn sát chính là tàn sát, người vô tội chết, Hứa Nho chẳng lẽ cho rằng có thể như thế không giải quyết được sao?"

"Nếu Hứa Nho không phải người của Nho đạo, là Đại Ngụy tướng quân, lão phu tuyệt đối sẽ không nói nhiều một câu, nhưng Hứa Nho ngài lúc trước chính là Đại nho."

"Đường đường là một vị Đại nho, tàn sát hàng loạt người trong thành, chính là tâm thuật bất chính, nếu không có tu luyện dị thuật, sao có thể làm ra chuyện vi phạm Nho đạo như vậy?"

"Ngươi hôm nay tự mình chứng minh, nếu thật sự trong sạch, lão phu nói, lão phu tự phế Nho vị, chẳng lẽ cái này cũng không được?"

"Lão phu chính là Thiên Địa Đại nho, lấy nho vị Thiên Địa Đại nho, không đủ tư cách sao?"

Bồng Viên giọng điệu bình tĩnh nói.

“Không đủ.”

“Ngươi nửa người đi vào hoàng thổ, căn bản không đủ.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng lên tiếng.

Nhưng lời này ở trong mắt đám người đọc sách, Hứa Thanh Tiêu chính là sợ hãi, mọi người nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu tựa hồ đang trốn tránh cái gì, tựa hồ căn bản là không dám tự chứng thực.

Kể từ đó, nội tâm bọn họ càng thêm căm hận Hứa Thanh Tiêu, cũng càng thêm kỳ vọng Hứa Thanh Tiêu có thể tiếp nhận tự chứng thực.

“Vậy Hứa Nho làm sao mới có thể tự chứng minh?”

“Nếu Hứa Nho không đồng ý tự chứng minh, hôm nay chỉ là trăm vạn người đọc sách, ngày mai, với uy vọng của lão phu, toàn bộ người đọc sách ở Đại Ngụy đều sẽ đến kinh đô.”

“Khi đó, lão phu ngược lại muốn nhìn xem, dân ý của Hứa đại nhân, có thể ngăn cản được ý chí của người đọc sách Đại Ngụy hay không.”

“Nếu không được, lão phu lấy mạng, triệt để phục hồi thánh khí, đến lúc đó, cũng đừng trách lão phu hại Hứa Nho ngài.”

Bồng Viên dùng giọng điệu uy hiếp nói.

Khoảnh khắc này.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Thay vì tiếp tục nói chuyện, hắn rơi vào im lặng.

Hắn cố tình im lặng, đào một cái hố khác, đào một cái hố lớn.

Quả thật, cùng với sự trầm mặc của Hứa Thanh Tiêu, đám người đọc sách càng thêm chắc chắn Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, bởi vì hắn sợ, hắn trầm mặc, hắn bị lời nói của Bồng Viên dọa sợ.

Lần này Hứa Thanh Tiêu rửa không sạch sẽ, có người đọc sách muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nghĩ đến kết quả của đám người đọc sách lúc trước, cho nên ngậm miệng lại, không dám

nhiều lời, chỉ là trong ánh mắt vui mừng, không cách nào che dấu được.

“Hứa Nho!”

“Tự chứng minh, thật sự có khó khăn như vậy sao?”

Bồng Viên tiếp tục mở miệng, như lời cảnh báo, thanh âm vang dội.

Bên trong cung điện.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, hắn ước chừng kéo dài một khắc thời gian, sau đó mới mở miệng.

“Bản nho có thể tự chứng thực.”

“Nhưng có một điều kiện.”

“Nếu tự chứng minh trong sạch, hôm nay người tham dự việc này, đều phải bị phạt.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Đưa ra một yêu cầu.

Hắn muốn trăm vạn người đọc sách, đều bị phạt, chỉ cần mình tự chứng minh trong sạch thành công.

Vừa nói ra lời này, Bồng Viên cơ hồ không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, trực tiếp đồng ý.

“Được.”

Ông ta không chút do dự, thập phần quyết đoán, tự tin vô cùng.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn nhìn trăm vạn người đọc sách này.

“Ông nói không tính, phải là bọn họ đồng ý.”

“Đừng đến lúc đó, sau khi bản nho tự chứng minh trong sạch, các ngươi lại thẳng thừng phủ nhận, các ngươi ở trong mắt ta, không có tín nhiệm gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu châm chọc nói.

Chương 866: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (5)

Lời này vừa nói, trăm vạn người đọc sách ồ lên tức giận, nhưng bọn họ không nhục mạ Hứa Thanh Tiêu, mà nhao nhao mở miệng.

“Chúng ta đồng ý, chỉ cần Hứa Nho tự chứng minh trong sạch thành công, chúng ta cam nguyện bị phạt.”

“Đúng, chúng ta cam nguyện bị phạt.”

“Chỉ cần tự chứng minh trong sạch thành công, chúng ta nguyện ý bị phạt.”

Đám người đọc sách đua nhau cất giọng, bọn họ cảm giác Hứa Thanh Tiêu đang cố ý kéo dài thời gian, cố ý lập ra một yêu cầu mà tất cả mọi người sẽ không đồng ý, dùng yêu cầu này để trốn tránh.

Nhưng vấn đề là, bọn họ hôm nay đều đã ôm quyết tâm muốn chết mà đến, há có thể không đồng ý?

Quả thật, khi đám người đọc mở miệng như vậy.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu thay đổi, biến đổi này làm cho không ít người lo lắng đề phòng.

“Bản nho không phải là đang đùa giỡn với các ngươi.”

“Nếu như bản nho tự chứng minh trong sạch thành công, đến lúc đó bản nho tất nhiên sẽ nghiêm trị, các ngươi thật sự nguyện ý?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Chúng ta nguyện ý.”

“Hứa Nho, làm sao có nhiều lời vô nghĩa như vậy, tự chứng minh trong sạch đi, chúng ta tuyệt đối nguyện ý.”

“Nếu vu hãm Hứa Nho, chúng ta bị phạt cũng hợp tình hợp lý.”

Bọn họ nhao nhao mở miệng, Hứa Thanh Tiêu càng như vậy, bọn họ càng cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có vấn đề, nếu không, phải dông dài làm gì?

“Các ngươi thật không oán không hối hận?”

“Bản nho không nói giỡn, nếu bản nho tự chứng minh trong sạch thành công, cho dù không giết chết, cũng sẽ không để cho các ngươi sống tốt.”

“Chẳng lẽ các ngươi không sợ thật sao?”

“Bản nho có thể cho các ngươi một cơ hội, hiện tại nhận sai, nói ra là ai sai khiến, bản nho có thể buông tha cho các ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa mở miệng.

Nhưng lời này vừa nói, làm cho mọi người thật sự cảm thấy dông dài phiền phức.

“Hứa Nho.”

“Hà tất phải nói nhảm như vậy?”

“Ngài tự chứng minh trong sạch là được, chúng ta đã nói ba lần chịu kết quả? Đại Ngụy văn võ bách quan, còn có bệ hạ cũng đều ở chỗ này, bọn họ làm chứng, chẳng lẽ ngài cũng không tin?”

Thật sự là có người chịu không nổi, đứng ra, lớn tiếng nói, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu quá lề mề.

Nhưng mà dông dài là chuyện tốt, càng đông dài, lại càng chứng tỏ Hứa Thanh Tiêu đang sợ.

“Được, vậy mời Bồng Nho ra tay đi.”

“Bản nho, hôm nay đã cho các ngươi cơ hội rồi.”

Hố đã đào xong, Hứa Thanh Tiêu cũng không trì hoãn nữa.

Hiện tại để cho bọn họ kiêu ngạo đắc ý cuồng vọng, đợi đến lúc khóc cũng không nên khóc nổi.

Lúc này, ánh mắt Nữ đế dừng trên người Hứa Thanh Tiêu, trong đôi mắt đẹp của nàng toát ra một tia lo lắng, nhưng Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được ánh mắt Nữ đế, ánh mắt vô cùng bình tĩnh thong dong.

Giờ khắc này, Nữ đế hiểu được, Hứa Thanh Tiêu có sức mạnh.

“Thỉnh thánh khí phán xét.”

Khoảnh khắc này.

Bồng Viên đã khẩn cấp, ông ta hô to một câu.

Trong phút chốc, Bát Ngọc Thánh Xích rốt cục bộc phát ra từng đạo thánh mang đáng sợ vọt tới.

Đạo thánh mang này, ấp ủ quá lâu, hơn nữa tuyệt đối không phải thánh mang bình thường, ít nhất so với trước mãnh liệt gấp mười lần.

Bầu trời được chiếu rọi, tựa như ban ngày.

Luồng ánh sáng thánh mang xông về phía Hứa Thanh Tiêu, tất cả mọi người mở to hai mắt mà nhìn chằm chằm, bọn họ sợ bỏ qua thứ gì đó.

Sợ bỏ qua ma tính trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Mà giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu cũng không vận dụng lá chắn dân ý.

Bởi vì, trong cơ thể hắn có thiên địa Văn cung.

Đủ để ngăn cản đạo thánh mang này.

Cuối cùng, thánh mang tiến vào trong cơ thể, giờ khắc này giọng nói của Bồng Viên vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đã đánh giá thấp thánh khí.”

“Ngươi chết chắc rồi.”

“Chư vị, mở to hai mắt nhìn, ma tính của Hứa Thanh Tiêu.”

“Thánh khí trong nháy mắt bức ra ma tính, cẩn thận một chút, đừng để bị Hứa Thanh Tiêu làm bị thương, hắn sắp nhập ma, cần trấn sát.”

Giọng nói của Bồng Viên khẩn cấp vang lên.

Trong lòng ông ta tràn ngập khinh miệt Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu đã mắc lừa rồi. Không có gì bất ngờ.

Đương nhiên ông ta cũng hiểu được Hứa Thanh Tiêu vì sao lại mắc lừa, bởi vì Hứa Thanh Tiêu căn bản cũng không biết, thánh khí khủng bố nhường nào.

Chỉ cần Thánh mang tiến vào trong cơ thể, trừ phi Hứa Thanh Tiêu thật sự không có tu luyện dị thuật, bằng không… Hứa Thanh Tiêu tất phải chết không thể nghi ngờ.

Thánh khí, ý nghĩa quá lớn.

Hứa Thanh Tiêu cho rằng mình thành Thiên Địa Đại nho thì có thể chống lại thánh khí, đây chính là hậu quả cho sự thiếu hiểu biết.

Thiên địa đại nho có mạnh đến đâu, khoảng cách chênh lệch với thánh khí vẫn là cách xa vạn dặm.

Thậm chí đây là sự khác nhau nhau một trời một vực.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bồng Viên dám lên tiếng trước.

Bạch mang sáng chói nhấn chìm tất cả mọi thứ.

Bên trong hoàng cung, tia sáng rực rỡ hóa thành đại dương.

Mọi thứ đều không thể nhìn thấy rõ ràng.

Mọi người đều lo lắng.

Lục bộ thượng thư khẩn trương nắm chặt nắm tay, chín vị quốc công cũng căng thẳng đến có chút run rẩy.

Bồng Nho dám làm như vậy, chắc chắn là có nắm giữ sức mạnh.

Hứa Thanh Tiêu dám tiếp nhận, bọn họ thật không biết là Hứa Thanh Tiêu mắc lừa, hay là nói Hứa Thanh Tiêu có tự tin.

Dù sao, kết quả sẽ sớm xuất hiện.

Nhưng ngay sau đó.

Tất cả tia sáng, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Văn cung Thiên Địa đã nuốt chửng toàn bộ những thánh mang này, sau đó Văn cung rung động, hung hăng trấn áp ma chủng trong cơ thể.

Chẳng những không dẫn dụ ra ma chủng, ngược lại giúp Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa ngăn chặn dị thuật ma chủng.

Đây quả nhiên là trong cái rủi có cái may

Ánh sáng tiêu tán.

Trong cung điện.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đứng thẳng.

Ánh mắt của hắn vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không có tình huống nhập ma hay không nhập ma.

Nhất định phải nói, ngược lại so với lúc trước càng thêm tràn ngập một loại bất ngờ huyền ảo.

Chuyện này!

Chuyện này!

Chuyện này!

“Điều này không thể xảy ra.””

Có Đại nho không thể tin nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Chờ một chút, hắn là hắn đang áp chế, trong vòng một khắc đồng hồ, Hứa Thanh Tiêu nhất định nhập ma.”

Trong thiên lao, Bồng Viên cũng ngây ngẩn cả người, nhưng ông ta rất nhanh phục hồi tinh thần, lớn tiếng quát.

Nghĩ rằng cần thiết phải chờ đợi.

Hứa Thanh Tiêu rất phối hợp, lẳng lặng chờ đợi một khắc đồng hồ.

Một khắc này.

Không ai nói chuyện, cả hai đều im lặng vô cùng.

Chương 867: Tự Chứng Thành Công, Vả Mặt Trăm Vạn Người Đọc Sách, Giết Bồng Nho! (6)

Nhưng một phút sau đó.

Hứa Thanh Tiêu vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

“Không.”

“Điều này là không thể, tại sao? Dị thuật ma chủng trong cơ thể ngươi không bộc phát ra?”

“Thời gian không đủ, thời gian không đủ, ngươi vừa mới trở thành Thiên Địa Đại nho, có thể ngăn chặn lực thánh khí.”

“Một canh giờ, chờ thêm một canh giờ nữa, ngươi có thể đè một khắc, lại không áp chế được một canh giờ.”

Bồng Viên lại mở miệng.

Từ một khắc đồng hồ lại biến thành một canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn không nói gì.

Hắn tiếp tục chờ đợi một canh giờ.

Nhưng đó cũng là sự chờ đợi cuối cùng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Vô số đôi mắt rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Có người không hy vọng Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện, nhưng Chu Thánh nhất mạch trăm vạn người đọc sách, lại vô cùng khát vọng Hứa Thanh Tiêu trở thành yêu ma, hiện tại nếu hắn biến thành yêu ma, nói như vậy, bọn họ sẽ thắng.

Tuy nhiên,.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Năm phút.

Một canh giờ.

Cuối cùng.

Khi một canh giờ trôi qua.

Dân chúng kích động hoan hô, Lục bộ thượng thư, văn võ bách quan cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, bọn họ có phần choáng váng, tim đập điên cuồng, thật sự là cười không nổi, bởi vì quá mức căng thẳng và kích thích.

Mà những người đọc sách, ánh mắt hoàn toàn vô thần nhìn Hứa Thanh Tiêu, thậm chí có một bộ phận người đọc sách giống như bị rút hết khí lực, ngã luôn ra đất.

Bọn họ biết, Hứa Thanh Tiêu lần này đã tự chứng minh trong sạch đã thành công.

Mà bọn họ sẽ nghênh đón công kích khủng bố nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Lần này mình xong rồi.

Lúc này mình chết chắc rồi.

Chết thật rồi.

Đắc tội một vị Thiên Địa Địa nho, một vị Bình loạn hầu của Đại Nguỵ, hơn nữa còn gây sự trong đại điển sắc phong của người ta.

Đây là muốn chết mà.

Hứa Thanh Tiêu không giết bọn họ, chính bọn họ cũng cảm thấy không thể nói nổi.

Lúc này thật sự xong đời, hoàn toàn xong đời.

Nhưng đúng lúc này,giọng nói của Bồng Viên lại vang lên.

“Chuyện này quyết không có khả năng.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám nói ngươi không tu luyện dị thuật sao?”

“Thánh khí vì sao không thể phán xét ngươi?”

“Ngươi đã giở thủ đoạn, ngươi lại giở thủ đoạn.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi lại giở trò gì?”

Vào chính thời điểm này, Bồng Viên luôn luôn bình tĩnh, vào giờ khắc này lại có chút cuồng loạn.

Ông ta không thể tin, ông thực sự không thể tin được.

Trước đây ông ta cực kỳ tự tin.

Cho rằng Hứa Thanh Tiêu nhất định là tu luyện dị thuật.

Nhưng hiện thực hoàn toàn khác những gì ông ta tưởng tượng, tia sáng thánh khí, vậy mà không có phán xét Hứa Thanh Tiêu.

Điều này có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu không có tu luyện dị thuật.

Nhưng đó là điều không thể.

Hứa Thanh Tiêu nhất định có tu luyện dị thuật, nhất định.

Ông ta không có bằng chứng, nhưng ông ta có nguồn tin chính xác.

Chỉ là, tại sao? Vì sao Hứa Thanh Tiêu không bị thánh khí phán quyết?

Điều này là không thể.

Tuy nhiên.

Giọng nói của Bồng Viên dù có cuồng loạn thế nào đi nữa cũng không át được giọng nói của Hứa Thanh Tiêu.

“Bồng cẩu tặc.”

“Ngươi còn nói nhảm cái gì?”

“Chết cho bản nho.”

Thanh âm này tràn ngập sự tức giận cùng sát khí.

Mắng xong rồi, đúng không?

Tự chứng đã kết thúc, đúng không?

Bây giờ không có gì để nói, đúng không?

Đến lượt mình ra tay chứ nhỉ?

Giờ này khắc này, trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu tràn ngập sát khí.

Bồng Nho không chết cũng phải đánh phế.

Trăm vạn người đọc sách, cũng đừng mong được sống dễ chịu.

Hôm nay, Hứa Thanh Tiêu hắn sẽ làm một chuyện chấn động thiên hạ.

Hố đã đào xong, người cũng đã nhảy xuống, giờ là lúc lấp hố.

Một câu Bồng cẩu tặc chết đi.

Trong nháy mắt, vang vọng khắp toàn bộ kinh đô, ở giữa thiên lao, mỗ cỗ sức mạnh khổng lồ lôi Bồng nho xền xệt đến tận chỗ này.

Cũng là Thiên Địa Đại Nho, Hứa Thanh Tiêu cũng không kém gì Bồng nho cả.

Vào giờ khắc này.

Bồng nho giống như chó nhà có tang, bị kéo đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt lão hoảng sợ, trong ánh mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc hốt hoảng.

Nhìn sang Hứa Thanh Tiêu.

Sao Hứa Thanh Tiêu lại không bị văn khí tiêu diệt vậy?

Quá hoang đường, lão có thể chắc chắn Hứa Thanh Tiêu nhất định đã tu luyện dị thuật, tình báo không thể nào sai được.

Mà thánh khí ở Văn cung, tuyệt đối không thể nào xảy ra vấn đề được, chỉ cần phát hiện trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu có dị thuật, nhất định sẽ bức ra ma tính từ trong người Hứa Thanh Tiêu, sau đó biến đổi ma khí truyền ra ngoài.

Đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu sẽ rơi vào ma đạo ngay trước mắt của người trong thiên hạ, bấy giờ lão sẽ viện vào thánh khí của Văn cung, tru sát Hứa Thanh Tiêu một cách triệt để.

Đây là ý định của lão, cũng đã đoán trước kết quả trong đấy rồi.

Hiện giờ, kết quả này tan tành, Bồng nho không thể nào tin được nổi.

Hứa Thanh Tiêu một lần nữa lại tự mình chứng minh bản thân trong sạch.

Kết quả lại đổi thành, chính mình tự phế chức vị Thiên Địa Đại Nho.

Không chỉ như vậy, Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn đứng ở thế hạ phong, trong nháy mắt chiếm được vị trí cao nhất, có thể tiến hành xét xử trừng phạt đối với tất cả người bên lão ta.

Hứa Thanh Tiêu không phải mục tiêu mà Văn cung Đại Nguỵ muốn nhằm vào nữa, mà đã nhân cơ hội này vượt qua được cục diện trước mắt, khiến Văn cung Đại Nguỵ vướng vào rắc rối to.

"Cẩu tặc họ Bồng kia, ngươi còn gì để nói không?"

"Có muốn bản nho tự kiểm chứng lại một lần nữa cho mi xem không hả?"

"Có cần giúp các ngươi khôi phục lại thánh khí lần nữa không?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Bồng Viên, trong ánh mắt lạnh tanh.

"Thử một lần nữa, thử tiếp một lần nữa, thánh khí vừa mới khôi phục lại, chắc chắn vẫn chưa thức tỉnh lại hoàn toàn."

Đúng, đúng, đúng thế, Bồng Viên nói, lão ta theo bản năng cho rằng thánh khí mới khôi phục lại, vẫn chưa tụ ra được đầy đủ uy lực, cho nên mới xảy ra tình huống này.

Không phải là do Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật, mà thánh khí xảy ra chút vấn đề.

Nhưng vừa ói ra mấy câu này.

Chớp mắt cái Hứa Thanh Tiêu đã đi thẳng đến trước mặt Bồng Viên.

Chát!

Tung ra một cái tát, ngay tại chỗ đánh trúng mặt già của Bồng Viên, một phát vả này vang lên rất to, ngay trước mặt hàng trăm vạn kẻ đọc sách, vả một phát không lưu tình chút nào hết.

Chương 868: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (1)

Uỵch!

Bị Hứa Thanh Tiêu cho ăn một phát vả cực mạnh, Bồng Viên ngã lăn quay ra mặt đất, cảm giác đau nhức kịch liệt ập đến, ánh mắt sắc lạnh tràn đầy căm hận của Bồng Viên bắn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua lão ta không mở miệng ra kêu gào cái gì hết, bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã tự chứng minh bản thân trong sạch thành công, một phát vả này không sai.

“ngươi đúng là một con chó già mà.”

“Lần đầu tiên, ngươi sai Tôn Tĩnh An với Nghiêm Lỗi ép bản nho đến Văn cung Đại Nguỵ tự kiểm chứng.”

“Bản nho đi, ở bên trong Văn cung Đại Nguỵ, chẳng những tự kiểm chứng thành công, còn được thánh ý ủng hộ.”

“Lần thứ hai ngay lúc này, ngươi ép Trương Ninh tự sát, muốn nhờ sức mạnh của tất cả người đọc sách khắp thiên hạ, ép bản nho phải tiếp nhận xét xử của thánh khí.”

“Bản nho cũng nhận, vẫn tự kiểm chứng thành công như cũ, nhưng đến bây giờ, ngươi vẫn cho rằng bản nho tu luyện dị thuật.”

“Bản nho ngược lại muốn hỏi ngươi, thánh ý của Thánh nhân, thánh khí của Thánh Nhân, đều không soát ra được bản nho tu luyện dị thuật, vậy ngươi dựa vào cái gì chắc chắn rằng bản nho tu luyện dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu gầm lớn, mỗi một câu của hắn, từng từ từng chữ, đều khiến người ta phải đinh tai nhức óc, nhưng nói những lời này, không có bất kỳ điểm sai nào hết.

Đúng, Bồng nho muốn Hứa Thanh Tiêu tự kiểm chứng, một lần đến Văn cung Đại Nguỵ, dẫn thánh ý ra, một lần ở hoàng cung Đại Nguỵ, làm sống lại thánh khí, thủ đoạn nào cũng mang ra dùng hết.

Kết quả sự thật đã chứng minh, Hứa Thanh Tiêu cũng không tu luyện dị thuật, ít nhất là đến cả thánh ý và thánh khí cũng không soát ra được, ấy vậy vẫn ở đây kêu gào, muốn hắt nước bẩn lên người Hứa Thanh Tiêu.

Đây đúng là quá bẩn thỉu rồi, khiến người ta phải phản cảm.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Ngươi có tu luyện dị thuật hay không, trong lòng ngươi chẳng lẽ còn không biết sao?"

"Ngươi giấu giếm được Thánh Nhân, ngươi giấu được chính nội tâm của ngươi sao?"

Bồng nho cuộn chặt nắm đấm, lão nhìn sang phía Hứa Thanh Tiêu, gằn từng từ từng chỗ một.

Nhưng nói xong, trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu nhanh nhạy nắm bắt được một thông tin.

Văn cung Đại Nguỵ có quan hệ với Bạch Y Môn.

Khắp thiên hạ này, người biết rõ chuyện mình tu luyện dị thuật, chỉ có hai người, một là Ngô Ngôn, người còn lại chỉ còn một người chính là Triệu đại phu.

Trừ đoeeì này ra, nếu phải kể ra, chỉ còn Bạch Y Môn.

Ngô Ngôn đã chết, người chết không thể nói chuyện tào lao, mà Triệu đại phu… khó mà chắc chắn được, nhưng Hứa Thanh Tiêu tin Triệu đại phu cũng sẽ không nói ra, chuyện này nếu nói ra, đối với Triệu đại phu mà nói cũng chẳng có điểm gì tốt lành cả.

Như vậy chỉ còn một đối tượng thôi, chính là Bạch Y Môn, Bạch Y Môn nắm chắc chuyện mình tu luyện dị thuật mười mươi.

Bởi vì ban đầu chính mình đã sinh ra quan hệ với Bạch Y Môn rồi, bọn chúng không có chứng cứ xác thực, nhưng bọn chúng

có tự tin.

Văn cung Đại Nguỵ có quan hệ gì với Bạch Y Môn?

Tin tức này vừa xuất hiện, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đối với Văn cung Đại Nguỵ, không, nói chính xác hơn, là đối với Chu Thánh nhất mạch trong nháy mắt đã triệt để nguội lạnh.

Mình tiếp xúc với Bạch Y Môn chẳng qua chỉ vì muốn sống tiếp thôi, không muốn đắc tội ai.

Văn cung Đại Nguỵ tiếp xúc với Bạch Y Môn, thậm chí còn rắp tâm làm chuyện ác nữa, một tổ chức tạo phản, một tổ chức phá huỷ sự yên ổn của quốc gia, thế mà lại có liên quan đến Văn cung Đại Nguỵ nức tiếng khắp thiên hạ này.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, đúng thật là kinh tởm tới tận đáy lòng.

Bây giờ, Hứa Thanh Tiêu đã rõ ở thế giới này thượng nho cũng chia thành hai loại.

Một là kẻ đọc sách đường đường chính chính, có lẽ cũng niềm tương giao tri kỷ giữa kẻ đọc sách với nhau, có lẽ cũng sẽ ghen ghét với người khác, nhưng đều là lẽ thường cả thôi, là kẻ đọc sách bình bình, học sách của Thánh Nhân, tích ra Hạo nhiên chính khí, tu luyện nho đạo.

Một loại khác, thì lại tạo thành thứ giống như hình thức của một tôn giáo, đây chính là Chu Thánh nhất mạch, năm trăm năm trước sinh ra một vị Thánh Nhân, biến bọn họ trở thành nhóm người tôn quý nhất trong thiên hạ.

Mà cũng vì như vậy, bọn họ không nỡ để địa vị của bản thân hạ xuống, cũng không nỡ buông bỏ lợi ích mà Thánh Nhân mang đến cho bọn họ, cho nên bọn họ chắc chắn phải thông qua đủ loại thủ đoạn đề cao địa vị của chính mình lên.

Nói cho đẹp đã là gìn giữ Thánh Nhân, nhưng thực tế thì sao? Còn không phải đang mưu cầu lợi ích cho riêng mình ư?

Dùng Thánh Nhân làm bia đỡ đạn, chính là Chu Thánh nhất mạch.

Bồng Viên là một trong số đó.

Suy nghĩ rõ ràng những thứ này xong, tâm lý Hứa Thanh Tiêu không còn bất kỳ gánh nặng nào hết, lúc trước hắn vẫn luôn do dự và bối rối, đến cùng cũng không trở mặt hoàn toàn với Chu Thánh nhất mạch.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu vẫn cho rằng, toàn bộ Chu Thánh nhất mạch cũng chưa chắc đã thối nát hết thảy, nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu rõ rồi.

Đúng là Chu Thánh nhất mạch không phải toàn là người xấu, nhưng cũng chẳng có mấy ai tốt cả, cái loại đoàn thể Nho đạo chỉ xoay quanh lợi ích, thì còn tồn tại cái gì tốt hay xấu nữa ư?

Tư tưởng đã lệch lạc rồi, loại người này không xứng làm nho.

“Việc đến nước này rồi, ngươi vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ hả?”

“Bản nho đã từng cho các ngươi cơ hội, là do các ngươi không quý trọng.”

“Bồng cẩu tặc, bây giờ tự phế vị Thiên Địa Đại Nho, bản nho tha cho ngươi một mạng.”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Trong ánh mắt ẩn chứa sự lạnh lẽo vô hạn.

Đến lúc này, không cần phải lôi thôi dài dòng gì nữa, phải cho ra kết quả.

Nhưng mà nghe lời này, Bồng nho im bặt.

Lão ta từng nói, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu tự kiểm chứng thành công, lão sẽ phế nho vị ngay lập tức, câu này đúng là từ miệng lão nói ra thật.

Nhưng vấn đề là, ngay từ đầu lão cũng không tin Hứa Thanh Tiêu có thể tự kiểm chứng thành công, chỉ vì chọc giận Hứa Thanh Tiêu thôi.

Một tôn Đại Nho tự phế cũng chẳng có vấn đề gì cả, có lẽ một ngày nào đó cũng có thể trùng tu lại.

Nhưng một tôn Thiên Địa Đại Nho tự phế, đặc biệt là đến loại tuổi tác này, thì càng không thể nào tu luyện lại được.

Lão ta câm lặng không nói.

Nhưng đúng lúc này, từng tiếng nói vang lên.

“Hứa nho, Bồng nho chỉ là ẩu đoảng lỡ miệng thôi, ông ấy cũng muốn tốt cho người khắp thiên hạ, nếu như xảy ra việc Bồng nho tự phế Thiên Địa Đại Nho, đối với Đại Nguỵ là điềm xấu đấy.”

Chương 869: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (2)

“Đúng thế, Hứa nho, chuyện này là Bồng nho sai, sai rõ, nhưng tấm lòng ông ấy vốn dĩ cũng không xấu, ông ấy chỉ muốn chứng minh ngươi không có tu luyện dị thuật, bây giờ chân tướng đã rõ mười mươi, chúng ta cũng đã triệt để tâm phục khẩu phục, từ nay về sau tôn ngài là Thiên Địa Đại Nho của Đại Nguỵ.”

“Hứa nho, oan gia nên giải không nên kết, nếu như bây giờ ngài lùi lại nhường một bước, đối với Đại Nguỵ, đối với Bồng nho, đối với chính bản thân ngài mà nói đều là chuyện tốt, cũng trở thành một câu chuyện hay.”

“Hứa nho, đừng làm như thế, Văn cung Đại Nguỵ vốn cũng chẳng có bấy nhiêu Thiên Địa Đại Nho rồi, nếu như Bồng nho bị phế, đối với Đại Nguỵ, đối với chúng sinh thiên hạ đều là tổn thất nặng nề.”

Trong nháy mắt, không ít Đại Nho đứng ra kiên trì nói chuyện.

Bọn họ biết, Hứa Thanh Tiêu đã có ý giết người rồi, nhưng vẫn muốn ra mặt nói chuyện, bởi vì nếu phế bỏ một tôn Thiên Địa Đại Nho sẽ gây ra ảnh hưởng quá lớn.

“Nực cười!”

“Thế còn ép uổng bản nho tự chứng minh bản thân trong sạch thì ở đâu?”

“Chính miệng Bồng nho đã nói, nếu như bản nho tự chứng minh trong sạch, thì lão ta sẽ tự phế nho vị, là Hứa mỗ ép Bồng nho hả?”

“Các ngươi câm miệng hết cho ta, dám nói hộ Bồng nho một câu nữa xem, có tin bản nho đây cũng phế nho vị của các ngươi cùng luôn không?”

Hứa Thanh Tiêu lớn tiếng nói.

Một đám mèo mả chuột đồng, lúc trước lúc nhúc một đống người chẳng thấy bọn chúng hé lời nào giúp mình, bây giờ muốn Bồng nho tự phế cảnh giới Thiên Địa Đại Nho thì chạy đến quỷ khóc sói gào?

Nhưng mà, từ đây Hứa Thanh Tiêu cũng nhận ra một chuyện.

Đấy chính là mình không có quyền độc ngôn.

Nếu như mình có quyền độc ngôn, ai dám đứng ra nói hộ cho Bồng nho?

Ai dám đứng ra?

Mà cái quyền độc ngôn này, không phải quyền thế ở trên triều đình, mà quyền độc ngôn của bản thân.

Thành Thánh.

Đúng, là thành Thánh.

Lúc mình thành Thánh Nhân rồi, ai còn dám đứng ra nói chuyện hộ Bồng nho?

Ai có lá gan ra giúp đỡ Bồng nho?

Chỉ tiếc là, Thánh Đạo vượt xa cảnh giới mình đang nắm giữ, nếu như nói sau khi trở thành Đại Nho, Hứa Thanh Tiêu vẫn có chút hiểu biết đối với Thiên Địa Đại Nho, nhưng bây giờ đối với cảnh giới Thánh Đạo thì hắn không có chút hiểu biết nào hết.

Giống như hai thế giới khác nhau, bị cách ly hoàn toàn.

Thánh Đạo này rất khủng bố, còn ngươi thì không có chút cảm ngộ nào cả, từ không thành có, chính là chuyện khó khăn nhất trên đời.

Chỉ là trước mắt Hứa Thanh Tiêu không nghĩ được nhiều như vậy, mà đưa ánh mắt một lần nữa rơi xuống trên người Bồng Viên.

“Bồng Viên.”

“Bản nho cho ngươi thời gian ba khắc đồng hồ, tự ngươi phế bỏ nho đạo của chính mình.”

“Phế xong, bản nho tha cho ngươi một mạng, nếu như ngươi không muốn tự mình động thủ, thì bản nho giúp ngươi, nhưng bản nho có thể bảo đảm, ngày hôm nay ngươi sẽ máu tươi bắn ba thước.”

Hứa Thiêu nói.

Giọng kia lạnh lẽo, kèm theo vô vàn uy hiếp.

Ba khắc đồng hồ.

Hơn một giây cũng không cho, chỉ cần Bồng Viên không tự phế nho vị, vậy chính hắn sẽ tự mình ra tay, chẳng qua sẽ không đơn giản nguyên phế nho vị thôi đâu.

Hắn muốn giết nho.

Cảm nhận được sát khí của Hứa Thanh Tiêu, Bồng Viên không có chút gì sợ hãi, lão ta vẫn còn đang suy nghĩ, tại sao Thánh khí lại không ép ra được ma chủng dị thuật bên trong người Hứa Thanh Tiêu.

Dường như lão ta không sợ gì hết vậy.

Ba khắc đồng hồ cũng không tính là quá lâu, người đời cũng tin Hứa Thanh Tiêu hung ác đến nhường nào, không ai dám đánh cược, sợ rằng nhỡ đâu Hứa Thanh Tiêu ra tay thật, đến lúc đó tất cả đều không kịp rồi.

Văn cung Đại Nguỵ không thể vì cơn tức giận nhất thời, mà từ bỏ một vị Thiên Địa Đại Nho được.

“Hứa nho!”

“Có thể đến Văn cung bàn bạc lại được không?”

Lúc này, một giọng nói vang lên, to lớn trang trọng, đây lại là một vị Thiên Địa Đại Nho.

Thiên hạ này có bao nhiêu Thiên Địa Đại Nho, Hứa Thanh Tiêu không biết, nếu như cẩn thận tính lại, cũng không quá ít, nhưng cũng không quá nhiều, có thể đến một trăm vị.

Mà Văn cung Đại Nguỵ, chính là vùng đất chính tông của các văn nhân khắp thiên hạ, chiếm ba phần còn ít.

Cho nên khi có thêm một vị Thiên Địa Đại Nho khác xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ kinh ngạc nào.

“Nói ở đây đi.”

“Bản nho không đến chỗ tối tăm ngột ngạt ấy làm gì.”

Hứa Thanh Tiêu hững hờ nói, hắn không muốn đi, cứ ở đây nói đi, sao lắm lời thế nữa không biết.

Theo lời đáp lại của Hứa Thanh Tiêu, có không ít người đọc sách sắc mặt bắt đầu sầm lại, Hứa Thanh Tiêu nói Văn cung Đại Nguỵ thành chỗ tối tăm ngột ngạt.

Này đổi lại bình thường bọn họ tất nhiên phải gào mồm lên mắng, nhưng giờ có vết xe đổ, bọn họ vẫn không dám chửi lại.

Lúc này, trong đám người cũng hiểu rõ, Hứa Thanh Tiêu giận thật rồi, không nể nang gì hết nữa.

“Hứa nho đừng giận nữa.”

“Chuyện đúng thật là lỗi của Bồng nho.”

“Chỉ là nếu vì chút chuyện nhỏ này mà phế bỏ Thiên Địa Đại Nho của Bồng nho, đúng thật hơi quá quắt rồi.”

“Không bằng như vầy đi, từ nay về sau, Bồng nho rời khỏi kinh đô Đại Nguỵ, đi chư quốc thuyết giáo, phát huy Tâm học của Hứa nho, cũng coi như một thứ cứu rỗi.”

“Mà Hứa nho, từ ngày này về sau sẽ vào Văn cung Đại Nguỵ, hưởng tài khí của người đọc sách khắp thiên hạ, chúng ta cũng dốc toàn lực giúp Hứa nho trong vòng hai mươi năm tiến vào Thánh Đạo, cũng coi như là một câu chuyện hay truyền ngàn đời.”

“Với tuổi của Hứa nho, hai mươi năm sau, Văn cung Đại Nguỵ cũng sẽ do Hứa nho nắm giữ, không biết ý của Hứa nho như thế nào?”

Lời của đối phương vang lên.

Không giải thích dài dòng gì, mà ném một cành ô liu ra ngoài.

Bấy giờ, rất nhiều người đọc sách biến sắc, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Văn cung Đại Nguỵ nhìn như không định lấy lui mà tiến, mà càng giống như muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu về vậy, thậm chí còn hứa hẹn để Hứa Thanh Tiêu vào Văn cung, hưởng tài khí, sau hai mươi năm, Hứa Thanh Tiêu sẽ quản lý toàn bộ Văn cung Đại Nguỵ.

Mỗi một điều kiện đều là thứ người đọc sách thiên hạ này thiết tha mơ tưởng đến.

Hiện giờ tất cả đều cho Hứa Thanh Tiêu, đây tuyệt đối không phải là cầu hoà, mà thực sự là lôi kéo, Văn cung Đại Nguỵ muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu về bên mình.

Tin này vừa nói ra.

Rất nhiều sắc mặt đều không nhịn được phải thay đổi, không chỉ người trong nho đạo, sắc mặt của Nữ đế Đại Nguỵ, Lục bộ thượng thư, bao gồm võ tướng nhất mạch đều đồng loạt thay đổi.

Lợi ích mà Văn cung Đại Nguỵ hứa cho Hứa Thanh Tiêu quá nhiều.

Lợi ích này đối với một Thiên Địa Đại Nho mà nói, cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Chương 870: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (3)

Vào Văn cung, hưởng tài khí, tiếp quản Văn cung, thành Thánh Đạo.

Nho đạo tứ phẩm, trên cơ bản đã là cực hạn của người đọc sách trong thiên hạ, đi lên trên nữa chính là Thánh Đạo.

Cho nên trong mắt của Thiên Địa Đại Nho, thành Thánh đúng là vượt qua hết thảy.

Nhìn Bồng Viên xem, trước kia lão ta cũng đã bước vào cảnh giới Thiên Địa Đại Nho, nhưng đến bây giờ lão ta vẫn chỉ là một Thiên Địa Đại Nho đã già.

Hơn nữa lão ta cũng không có tư cách vào Văn cung hưởng tài khí, vào Văn cung này không phải là ở trong Văn cung, mà ở chỗ thờ tượng của Văn cung, chính là bên trong thánh đường, đúng là Bồng Viên chưa có tư cách này.

Đối mặt với cám dỗ như vậy, tất cả người ở đây không nhịn được đều nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu.

Đúng thật, đến cả Nữ đế cũng có chút bận tâm liệu Hứa Thanh Tiêu sẽ đồng ý.

Dù sao đấy cũng là Thánh Đạo mà.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu đồng ý, thì trên lý thuyết Hứa Thanh Tiêu đã trở thành người của Chu Thánh nhất mạch, cho dù bây giờ Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ thái độ và suy nghĩ này, nhưng lâu dài về sau, sớm muộn gì cũng sẽ bị thay đổi.

Nhưng.

Hứa Thanh Tiêu hình như không có chút chần chừ gì, nhìn về phía Văn cung đưa ra câu trả lời.

“Hứa mỗ thành Thánh, không cần đến Văn cung Đại Nguỵ.”

Câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, lạnh nhạt lại ngập tràn bá khí.

Lời này vừa nói xong, lại một lần nữa khiến cả đám người chấn động.

Đối với người đọc sách mà nói, đối mặt với sự hấp dẫn của Thánh Đạo, thế mà Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ sự rung động nào, cho rằng chính mình không cần sự trợ giúp của Văn cung Đại Nguỵ, cũng có thể thành Thánh, trong nháy mắt không biết Hứa Thanh Tiêu đây là cuồng vọng hay là tự tin thật.

Mà đối với toàn triều văn võ mà nói, Hứa Thanh Tiêu không bị mắc lừa.

"Ôi."

"Hứa nho à, ngươi cần gì phải thế chứ?"

"Ngươi căn bản cũng không biết, Thánh Đạo khó khăn như nào, lão phu biết ngươi tư chất thông minh, là thiên tài vạn cổ, nhưng cảnh giới Thánh Đạo, tuyệt đối không đơn giản dễ dàng như ngươi tưởng tượng."

"Năm trăm năm, lấy số lượng trăm năm, mỗi một thời đại có mấy trăm vị Thiên Địa Đại Nho, nhưng sau Chu Thánh thì không còn xuất hiện Thánh Nhân nữa."

"Thậm chí là cả Bán Thánh."

"Thiên phú của ngươi, đúng thật có hy vọng thành Thánh, thậm chí đến cả thánh ý cũng tán thành ngươi, nhưng lão phu tin, Bán Thánh không phải mục tiêu của Hứa nho ngươi, nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, dựa vào chính mình, ba mươi năm mươi năm sau, ngươi có thể thành Bán Thánh."

"Nhưng mà, sau khi thành Bán Thánh thì sao? Cả đời đều ở trong cảnh giới Bán Thánh ư?"

"Nếu như có Văn cung Đại Nguỵ tương trợ ngươi, mười lăm năm sau, quá lắm là mười lăm năm sau, ngươi đã có thể thành Bán Thánh, lúc đó ngươi mới có ba mươi lăm tuổi thôi."

"Đời này có hy vọng trở thành Á Thánh."

"Hứa nho, ngươi không tính suy nghĩ cẩn thận lại sao?"

Giọng nói kia vẫn tiếp tục vang lên, lại lần nữa lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng trình bày chuyện sau khi thành Thánh Nhân.

“Còn lại thời gian một khắc cuối cùng.”

Hứa Thanh Tiêu không buồn đáp lại, hắn bình tĩnh nhìn Bồng Viên nói như thế.

Lôi với chả kéo.

Còn không phải coi thường giá trị của chính mình hả?

Hợp tác với lũ người này, chẳng khác gì bảo hổ lột da?

“Phương nho, lão phu nói, loại người như Hứa Thanh Tiêu, bản tính trời sinh ngông cuồng, trong lòng hắn nào có chút tôn trọng người bề trên gì, cũng không có chút lòng người nào hết.”

“Lão phu nghĩ mãi không thông, loại người này sao có thể trở thành Thiên Địa Đại Nho được, đúng thật là quái lạ.”

“Nếu hắn rượu mời không uống, vậy chúng ta không cần để mặt mũi gì cho hắn nữa!”

Tiếng gầm lớn vang lên.

Nhưng lần này không phải vị Thiên Địa Đại Nho lúc trước nữa, mà là một Thiên Địa Đại Nho khác.

Chẳng qua người này quyết đoán thẳng thắn hơn Phương nho một ít.

Nghe cái giọng điệu kia, dường như cũng đã không muốn tiếp tục xảo trá cái gì nữa rồi.

“Haizz!”

“Tào nho bớt giận.”

“Hứa nho, ngươi chớ trách tội Tào nho, ông ấy chỉ nhanh mồm nhanh miệng thôi.”

“Hứa nho à, ta ngươi đều là người đọc sách, tôn đạo Thánh Nhân, đúng thật không cần vì chuyện này mà lầm lỡ.”

Phương nho tiếp tục thuyết phục, hai người một người vào vai ác, một kẻ vào vai thiện.

“Im mịa hết đi.”

Bỗng Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Sắc mặt hắn lạnh băng, đám người này đúng là ồn ào thật đấy.

“To gan!”

“Bố láo!”

Trong nháy mắt, hai thanh âm vang lên, một là của Tào nho, một lại không phải Phương nho, mà là một Thiên Địa Đại Nho khác.

Phương nho không răn dạy Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng không giúp Hứa Thanh Tiêu, thái độ cực kỳ rõ ràng.

Nói cách khác, bây giờ đã có ba vị Thiên Địa Đại Nho cùng nhau xuất hiện, đang muốn dùng số lượng để áp chế lại Hứa Thanh Tiêu.

“Ngậm miệng lại.”

Hứa Thanh Tiêu quát lại hai Thiên Địa Đại Nho kia.

Cảnh này đúng là khiến người ta suốt đời khó quên nha.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là ngông cuồng.”

“Phương nho ôn tồn thuyết phục với ngươi, ngươi chẳng những không nghe, còn dám nói năng kiêu ngạo, bây giờ ngươi đúng là Thiên Địa Đại Nho, nhưng ngươi vẫn chưa thành Thánh đâu.”

“Còn chưa thành Thánh, ngươi đã ngôn cuồng thế này, giờ đợi ngươi thành Thánh thật, cả thiên hạ này chẳng phải do ngươi định đoạt hết rồi?”

“Mặc dù ngươi đã chứng minh bản thân trong sách, nhưng bức chết Trương nho, chuyện tàn sát hàng dân kia, ngươi còn chưa đưa ra một lời giải thích thoả đáng đâu, chẳng lẽ ngươi đang cho rằng tự kiểm chứng trong sạch xong là xong hết rồi chứ?”

Hai Thiên Địa Đại Nho thay nhau mở miệng, thay nhau mắng mỏ giận dữ.

Ngôn ngữ thì khiến người ta muốn nôn hết ra, tự kiểm chứng trong sạch rồi, lại đến chuyện ép chết Trương Ninh, rồi lại chuyện giết hàng đồ thành.

Quả nhiên, nghĩ muốn dùng miệng đáp trả thắng đối phương là chuyện không thể nữa rồi.

“Cái chết của Trương nho liên quan gì đến ta?”

“Giết hàng đồ thành, chính là ý nguyện của cả quốc gia.”

“Nếu không giết hàng, không tàn sát hàng loạt dân trong thành, thì giang sơn Đại Nguỵ sẽ lâm nguy, đám hủ nho các ngươi chỉ biết giả nhân giả nghĩa.”

“Nếu không giết hàng đồ thành, người chết chính là tướng sĩ của Đại Nguỵ, miệng lưỡi các ngươi đầy nhân nghĩa đạo đức lại giúp địch quốc nói chuyện.”

“Tiếc là ngày hôm nay ta vẫn chưa thành Thánh, nếu như hôm nay ta thành Thánh, sẽ lột hết nho vị của các ngươi, cái gì mà Thiên Địa Đại Nho chó má gì cơ chứ?”

“Các ngươi như vậy chẳng bằng một con chó, Hứa mỗ cũng tò mò, các ngươi dựa vào thứ gì, để trở thành Thiên Địa Đại Nho?”

Hứa Thanh Tiêu giận mắng, phát hết lửa giận ra.

Nhưng chỉ sau khi nói đến đây.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua sắc trời, rồi nhìn sang Bồng nho nói.

“Còn thời gian mười hơi thở cuối cùng, Bồng Viên, ta khuyên ngươi câu cuối cùng, tự phế nho vị.”

“Bằng không, đừng nói Hứa mỗ không cho ngươi cơ hội.”

Chương 871: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (4)

Hứa Thanh Tiêu lười nói luyên thuyên, cãi nhau với loại này thì có ích gì chứ?

Mục tiêu giờ của hắn chính là Bồng Viên.

Nghe câu kia của Hứa Thanh Tiêu, Bồng Viên nhíu mày, nhưng lão ta cũng không thấy sợ hãi, bởi vì lão không tin Hứa Thanh Tiêu dám giết lão.

Tính cả mình nữa thì ở đây có tận bốn vị Thiên Địa Đại Nho.

Hứa Thanh Tiêu chỉ là một tên Thiên Địa Đại Nho mới tấn chức, dám giết mình thật sao?

Nhưng lão không nói gì, bởi vì có nói gì đi chăng nữa, đều không có tý tác dụng gì cả, tất cả giao hết cho đám người Tào nho.

Mình cứ ngậm miệng lại là lựa chọn đúng đắn nhất.

“Còn ba hơi thở cuối cùng.”

Hứa Thanh Tiêu đi lên trước một bước, hắn đi đến trước mặt Bồng Viên, lạnh lùng nói.

Bồng Viên không nói câu nào, mặc dù lão ta cảm nhận được sát khí cuộn trào mãnh liệt, nhưng lão ta vốn cũng không sợ.

“Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi dám giết Bồng nho, chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không kết thúc.”

“Hứa Thanh Tiêu, nếu ngươi dám giết nho, cả đời này ngươi không thể trở thành Thánh nhân.”

“Chúng ta nhượng bộ hết lần này đến lần khác, mà ngươi cũng hết lần này đến lần khác lấn tới, Hứa Thanh Tiêu, ngươi biết vì sao ngươi có thể như vậy không?”

“Không phải vì ngươi đúng là đại tài kinh thế cái gì hết, mà ngươi vô tri, ngươi ngu muội, ngươi căn bản cũng không biết, tình hình bên trong Văn cung Đại Nguỵ rốt cuộc có cái gì.”

Từng giọng nói vang lên.

Bọn họ đứng ở trên cao nhìn xuống, cho rằng lý do Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng như vậy, không phải vì là thiên tài kinh thiên động địa gì, mà do dốt nát ngu muội.

Bởi vì không hiểu, cho nên mới cảm thấy bản thân không sợ trời không sợ đất, thứ dốt nát này cũng thật dũng cảm, nhưng phiền phức nó mang đến cũng vô cùng vô tận.

Lúc này.

Bồng Viên cũng lộ vẻ mỉa mai.

Đúng, bọn họ nói không sai gì hết.

Nhưng mà, chính tại lúc Bồng Viên lộ ra tiếng giễu cợt.

Ngay trong khoảng khắc này, thanh trường đao Thái Tổ xuất hiện ở trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Với tốc độ như sấm sét, Hứa Thanh Tiêu chém một đao ngay lập tức.

Phập!

Một cái đầu người bay lên.

Sau đó rơi xuống đất, lăn lăn một đường.

Biểu tình của Bồng Viên cực kỳ quái đảm, một phần là mỉa mai, một phần khác là kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh sau đó là vô cùng vô tận kinh ngạc, lão ta bị chém đầu, nhưng vẫn tồn tại một tia ý thức, dù sao đây là thế giới tiên hiệp, lão ta còn là Thiên Địa Đại Nho.

Chỉ là lão ta không nói được lời nào, chỉ có thể dùng ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Lão ta không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu dám giết mình thật.

Đúng là giết mình thật rồi.

Không xỉ nhục mình, càng không phế bỏ nho vị của mình.

Ủa!

Lão ta muốn hít vào một hơi, nhưng không hít nổi, ngược lại phun ra một mồm máu tươi.

Phần thân của Bồng Viên, cũng phọt ra một cột máu tươi.

Bên trong hoàng cung.

Nữ đế sửng sốt.

Tất cả thái giám, cung nữ ở đây cũng sửng sốt.

Thượng thư của Lục bộ cũng sửng sốt.

Chư vị quốc công sửng sốt.

Hàng trăm vạn người đọc sách sửng sốt.

Bách tính ở đây cũng sửng sốt.

Người khắp nơi khắp trốn từ đầu đến cuối Đại Nguỵ đều sửng sốt.

Hứa Thanh Tiêu… Ấy thế đến nói cũng không nói, không chậm trễ giây nào đã chém đầu Bồng Viên rồi.

Đây… Đúng thật là hơi khiến người ta choáng váng đó.

Người người đều đơ hết cả ra.

Đơ cứng cả người luôn.

Ai sẽ nghĩ ra, Hứa Thanh Tiêu chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp chém đầu Bồng Viên đâu?

Bọn họ biết, Hứa Thanh Tiêu nhịn một bụng lửa giận, nhưng không ngờ được Hứa Thanh Tiêu lại dám giết như thế.

Ba vị Thiên Địa Đại Nho đều ra mặt nói hộ rồi.

Theo lý thuyết, thì kịch bản bình thường sẽ phát triển như vầy, hẳn hai bên sau khi khẩu chiến một hồi, Hứa Thanh Tiêu sẽ ép Bồng Nho tự phế nho vị Thiên Địa.

Nhưng Bồng Viên cố sống cố chết không chịu phế, ba vị Thiên Địa Đại Nho đồng loạt ra tay áp chế Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng Nữ Đế ra mặt, giảng hòa chuyện này.

Bỗng Viên sẽ không bị phế, trừ khi Hứa Thanh Tiêu không muốn sống nữa, nhất quyết phải phế bỏ nho vị của Bồng Viên, sau đó chọc giận Văn cung Đại Nguỵ.

Nhưng dù như thế nào, Bồng Viên cũng không chết.

Nhưng bây giờ.

Bồng Viên chết queo rồi.

Đầu lão ta lăn sang một bên, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi.

Mặc dù tuổi lão đã cao, cũng chẳng sống được mấy năm nữa, nhưng lão vẫn muốn sống, vì đang có một đại kế lớn đang chờ lão kìa.

Nhưng bây giờ đến chết lão cũng không mường tượng ra được, Hứa Thanh Tiêu đúng là có can đản giết mình thật.

Sớm biết như vậy, lão thà tự phế nho vị còn hơn.

Đáng tiếc.

Không có nhiều cái sớm biết như vậy.

“HỨA THANH TIÊU!!!”

“NGƯƠI ĐIÊN RỒI!”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đáng chết!”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là coi trời bằng vung!”

Lúc này, tiếng từ Văn cung Đại Nguỵ cuối cùng cũng vang lên.

Khủng bố như tiếng sấm rền.

Ba vị Thiên Địa Đại Nho, đồng loạt hét lên, thậm chí đến cả Phương nho, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu giết nho xong, cũng không có cái gì thuyết với chả phục nữa.

Hứa Thanh Tiêu gì cũng có thể làm thế kia, thậm chí có ép Bồng nho tự phế nho vị cũng được.

Nhưng giết nho?

Không thể nào cho phép.

Ngày hôm nay Hứa Thanh Tiêu dám giết Bồng nho, ngày mai liệu Hứa Thanh Tiêu có dám giết bọn họ hay không?

Không cần nói đến một Thiên Địa Đại Nho có ý nghĩ gì, thái độ này của Hứa Thanh Tiêu, đã khiến đám lão già kia cảm thấy căm hận không gì sánh lại rồi.

Tiếng gầm gừ vang lên.

Thanh âm cuồng loạn vang lên.

Vọng vào tai Bồng Viên, nhưng chẳng có chút giải hận gì hết, thậm chí lão ta còn muốn chửi lại đám người này.

Sao không ra tay sớm một chút có phải tốt hơn không?

Cứ phải lải nhải một hai với Hứa Thanh Tiêu để làm gì?

Các ngươi đúng là hại chết ta mà!

Đấy là suy nghĩ cuối cùng của Bồng Viên, sau đó là màn đen vô cùng, hãi hùng nháy mắt ập đến, Bồng Viên không muốn chết, lão không muốn chết.

Nhưng mà, tất cả đều không ngăn cản lại được.

Lão ta trợn to con mắt, trong đó đều là sợ hãi.

Hàng trăm vạn người đọc sách trong một khắc này, cũng triệt để lộ ra vẻ khiếp vía.

Thiên Địa đại nho, Hứa Thanh Tiêu cũng dám giết.

Thế… bọn họ chẳng lẽ càng phải chết ư?

“Khôi phục Thánh Khí, khôi phục lại Thánh Khí hoàn toàn, tru sát Hứa Thanh Tiêu ngay.”

“Kẻ này đã nhập ma hoàn toàn rồi, giết giết giết!”

“Tru ma, tru ma, tru ma!!”

Từng tiếng nói vang lên.

Từng vị Thiên Địa Đại Nho và Đại Nho thi nhau gào lên, bọn họ đã điên cuồng, đã hận Hứa Thanh Tiêu triệt để.

Bọn hạ càng muốn ngay lập tức khôi phục lại Thánh Khí, giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Đúng thật, hạo nhiên chính khí ngùn ngụt tựa núi cáo, ngay từ Văn cung Đại Nguỵ phóng thẳng lên tận trời, tất cả đều nhập hết vào bên trong Bát Ngọc Thánh Xích.

Trong nháy mắt.

Thiên địa biến sắc, Văn cung Đại Nguỵ muốn ra tay thật rồi.

Chương 872: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (5)

Hứa Thanh Tiêu giết một Thiên Địa Đại Nho, khiến cho sự tình rơi vào chỗ quyết liệt triệt để rồi.

Mâu thuẫn đã không phải đơn giản như càng sâu sắc hơn, mà đã biến thành trở mặt thật sự.

Nhưng, chính lúc này.

Hứa Thanh Tiêu cũng không rỗi tay, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn phun trào ra bên ngoài, lao nhanh như sông lớn, thậm chí còn không kém gì ba Thiên Địa đại nho kia.

Hứa Thanh Tiêu là ai, tài khí thiên hạ này chia thành tám đấu gạo, thì Hứa Thanh Tiêu độc chiếm mười đấu, nói cách khác, tài tử khắp thiên hạ này ngược lại còn nợ Hứa Thanh Tiêu hắn hai đấu gạo nữa đấy.

So Hạo nhiên chính khí? So tài khí?

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngày hôm nay, mời Thánh Khí Văn cung, Hạo Nhiên Văn Chung khôi phục lại, tước bỏ nho vị trăm vạn kẻ đọc sách, tước hạo nhiên chính khí, biếm thành thường nhân.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Giết Bồng Viên chỉ là bước đầu tiên, bước thứ hai này mới là việc Hứa Thanh Tiêu phải làm.

Tước bỏ nho vị của trăm vạn người đọc sách, bao gầm Hạo nhiên chính khí của bọn họ.

Làn này một trăm vạn người đọc sách, triệt để sa vào kiếp kẻ bình phàm, đừng hòng tu luyện ra Hạo nhiên chính khí mãi mãi, cho dù hối hận, cho dù tỉnh ngộ, cũng vô dụng.

Đây là mục đích chính của Hứa Thanh Tiêu, chuyện hắn muốn làm nhất.

Khi âm thanh này vang lên, bên trong Văn cung Đại Nguỵ, Hạo Nhiên Văn Chung cũng tỏa ra hào quang chói loà, sau đó phóng thẳng lên trời, bay về phía hoàng cung, lơ lửng ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

Đây là món thánh khí thứ hai của Chu Thánh.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám mê hoặc Thánh Khí, ngươi tội đáng chết vạn lần."

"Hạo Nhiên Văn Chung, kẻ này tâm thuật bất chính, ngươi đừng bị mắc lừa."

"Tại sao Hạo Nhiên Văn Chung lại nghe lời ngươi? Ngươi lại dùng tà thuật gì nữa?"

Đám người này sắc mặt khó coi, dù sao Hạo Nhiên Văn Chung cũng là một Thánh Khí khác của Chu Thánh, tính quan trọng không thể miêu tả được.

Bọn họ không ngờ rằng Hạo Nhiên Văn Chung sẽ nghe theo lời của Hứa Thanh Tiêu.

Doong!

Tiếng chuông đinh tai nhức óc vang lên.

Tiếng chuông vừa mới vang lên.

Đã kéo theo vô số tiếng thét thảm thiết.

Mười vạn người đọc sách, trong nháy mắt ôm đầu khóc rống, bọn họ đầu đau như muốn nút ra, toàn thân run lẩy bẩy, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể đã không nhiều nhặn gì cho can, toàn bộ đều tan ra hết, bị phế sạch nho vị ngay tại chỗ.

Còn lại mười chín vạn người đọc sách vẫn chưa bị ảnh hưởng đến.

Ngay lúc này đây, bọn họ đã hoảng loạn hết lên rồi, cũng hoàn toàn sợ hãi, lúc trước vẫn chưa sợ, bây giờ thì sợ hết rồi.

Lúc trước vì Bồng Nho cho rằng Hứa Thanh Tiêu lu luyện dị thuật, cho nên bọn họ mới dám như vậy, cho rằng Hứa Thanh

Tiêu có vấn đề.

Mà nay, Hứa Thanh Tiêu trở thành Thiên Địa đại nho, còn tự chứng minh trong sạch, bọn họ nào dám công kích cái gì nữa?

Về phần cái chết của Trương nho.

Ôi lạy người, Bồng nho còn bị Hứa Thanh Tiêu chém đầu, Trương nho là cái thá gì cơ chứ?

Hứa Thanh Tiêu đến cả Bồng nho còn dám giết, có cái gì còn không dám làm?

“Hứa nho, chúng ta sai, là chúng ta sai rồi, ngài bỏ qua cho chúng ta đi, chúng ta đảm bảo về sao tuyệt đối không tái phạm nữa.”

“Hứa nho, chuyện này đều do người khác, không phải ý của chúng ta.”

“Hứa nho, chúng ta đều là người đọc sách của Đại Nguỵ, là văn nhân Đại Nguỵ, chuyện lần này chúng ta đều sai, nhưng nếu ngài phế bỏ nho vị của chúng ta, đối với Đại Nguỵ mà nói không phải chuyện tốt gì đâu.”

“Trăm vạn người đọc sách, nếu như bị phế nho vị, Đại Nguỵ sẽ gặp nạn lớn mất thôi.”

“Hứa nho, ta biết giờ ngài đang tức giận, nhưng hàng triệu người đọc sách thế này, không thể phế được.”

Có vô số người đọc sách quỳ trên mặt đất, lúc trước bọn họ đứng ở trên đỉnh đạo đức cao nhất, chết còn không sợ.

Bởi vì bọn họ biết mình không chết dược, cũng không có người nào dám giết hàng triệu kẻ đọc sách như bọn họ.

Nhưng giờ đây, bọn họ không còn đứng ở trên chốn cao nhất nữa, đã lâm vào thế đuối lý rồi.

Mà bản thân giờ còn đối mặt với cơn giận dữ tím mặt của Hứa Thanh Tiêu, đối mặt với một Thiên Địa Đại Nho đằng đằng sát khí.

Họ hiển nhiên là phải sợ.

Họ quỳ trên mặt đất, khóc lóc hô to, hy vọng Hứa Thanh Tiêu luật pháp không trừng phạt muôn dân, hy vọng Hứa Thanh Tiêu vì giang sơn Đại Nguỵ, tha cho bọn họ một mạng, đám người này đã hoàn toàn khủng hoảng rồi, đã hoàn toàn sợ hãi rồi, không còn chút cốt khí nào như trước nữa.

Đúng.

Nếu phế bỏ một triệu người đọc sách, đối với Đại Nguỵ sẽ có sự ảnh hưởng rất lớn.

Thậm chí là cực đại.

Nhưng thế thì sao?

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lạnh băng, nhìn lướt qua quần nho sinh này, bên trong giọng nói không có chút tình cảm nào.

“Các ngươi giúp người khác làm chuyện ác, đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, lại chỉ biết bóp méo sự thật, làm xằng làm bậy.”

“Ngày hôm nay, cho dù có nhịn đau, Hứa mỗ cũng phải vì Đại Nguỵ trừ hại, vì thiên hạ trừ hại.”

“Mời Văn Chung!”

Hứa Thanh Tiêu tụ Hạo nhiên chính khí, hoá thành một cái chùy lớn, gõ lên trên Văn Chung.

Coong!

Lại một làn sóng âm thanh nữa, tiếng chuông chấn động mây trắng trên bầu trời, truyền khắp vặn dặm sơn hà.

Lại có thêm mười vạn người đọc sách nữa bị tước nho vị.

Này đối với Văn cung Đại Nguỵ, đối với nho đạo thiên hạ đúng là một sự tổn thất thật lớn.

Bên trong Văn cung Đại Nguỵ.

Con ngươi của Tào nho như muốn lòi ra máu rồi, lão ta hận vô cùng, còn cả hai vị Thiên Địa Đại Nho sắc mặt cũng rất khó coi, Phương nho càng siết chặt nắm đấm, ông ta hô hấp dồn dập, ép cho bản thân phải tỉnh táo lại.

Nhưng việc này có thể tỉnh táo được chăng?

“Khôi phục!”

“Khôi phục!”

“Ma tính của Hứa Thanh Tiêu đã thành căn rồi, không thể tự kiềm nén được, bài trừ đối lập, giết hại nho sinh, đây là thiên địa bất dung, chư vị Đại Nho, thêm vào giữ vững Hạo nhiên chính khí, tru sát Hứa Thanh Tiêu.”

Cả người Tào nho run lên bần bật, tất cả hạo nhiên chính khí bên trong người lão có, toàn bộ đều rót hết vào trong Bát Ngọc Thánh Xích.

Muốn triệt để giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Giọng lão run lẩy bẩy.

Hứa Thanh Tiêu thật đáng hận.

Nhiều người đọc sách như thế, bị Hứa Thanh Tiêu tước nho vị ngay tại đây, đánh tan Hạo nhiên chính khí.

Họ đã hao tốn biết bao năm mới bồi dưỡng ra được nhiều người đọc sách như vậy.

Đám người đọc sách này không chỉ trợ giúp bọn họ, còn trợ giúp vương triều Đại Nguỵ, cũng trợ giúp cho toàn thiên hạ đấy.

Hứa Thanh Tiêu chẳng rõ cái gì hết, chẳng rõ ý nghĩa của nho đạo là gì, nho đạo rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Theo bọn họ nghĩ, Hứa Thanh Tiêu này đang làm loạn làm bậy.

Chương 873: Giết Thiên Địa Đại Nho! Phế Sạch Hạo Nhiên Chính Khí Của Một Triệu Người Đọc Sách! Trở Mặt Triệt Để (6)

Coong! Coong! Coong!

Theo lời của Tào nho, Hứa Thanh Tiêu gõ Hạo Nhiên Văn Chung ba lần, liên tiếp đánh tan Hạo nhiên chính khí trong người ba mươi vạn kẻ đọc sách.

Biến thành người bình thường hết, đả kích này đối với Văn cung Đại Nguỵ có thể nói là trí mạng.

Coong coong coong!

Lại ba tiếng chuông nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng không sợ.

Đã đến lúc này rồi.

Còn bàn với chả bạc cái gì nữa?

Nên giết thì giết thôi, đến tận giờ phút này rồi, chẳng lẽ mình còn phải nể mặt lũ người này nữa ư?

Truyền ra ngoài chẳng phải trò cười rồi à?

Theo từng tiếng chuông vang lên.

Mỗi lần chuông vang, đều đại diện cho mười vạn người đọc sách bị huỷ bỏ.

Mà tài khí của Văn cung Đại Nguỵ, cũng bớt xuống rõ.

Phản ứng dây chuyền này ảnh hưởng rất lớn.

Sau mười tiếng chuông vang lên, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi xuống trên người Đại Nho của Văn cung Đại Nguỵ.

Nếu như nói đám người đọc sách này vô cùng ngu muội.

Thì đám Đại Nho này cũng chẳng khấm khá hơn chút nào.

Nếu đã đến cái trình độ này rồi.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm cho xong.

Đoang!

Hứa Thanh Tiêu lần nữa thúc gục Hạo Nhiên Văn Chung, Văn Chung nổ ra tiếng vang cực lớn.

Ngay tại chỗ, tên Đại Nho lúc trước kêu gào to mồm nhất, ngay tại chỗ phát ra tiếng thét thảm thiết vô cùng thê lương, nho vị của ông ta lập tức bị chấn nát, đây không còn là tước đoạt, mà là lập tức đập vỡ.

Đại Nho nghe qua thì to phết đấy.

Nhưng đối mặt với văn khí của Chu Thánh, thì tính là cái gì cơ chứ?

Văn khí Chu Thánh, đây là có được sức mạnh của Thánh Nhân chân chính.

Giữa hai bên, đã không còn cùng một đẳng cấp nữa.

"Hứa Thanh Tiêu?"

"Ngươi điên thật rồi sao?"

"Ngươi đây là đang muốn đuổi cùng giết tận Văn cung Đại Nguỵ ta sao?"

Tiếng gầm thét vang lên, như đã phát điên phát cuồng, chất vấn Hứa Thanh Tiêu.

Theo từng thanh âm vang lên.

Thì Hứa Thanh Tiêu lại đánh chuông.

Một tên tiếp theo ngay tại chỗ bị đánh nát nho vị.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng cảm nhận được Hạo nhiên chính khí trong cơ thể mình dường như sắp bị rút khô.

Đây là Thánh Khí, mình chỉ mượn tạm đến đây thôi, mới dùng được trong một lát thôi đã không gánh nổi rồi.

Phải biết rằng Hạo nhiên chính khí trong cơ thể mình so với bốn tên Thiên Địa Đại Nho là Bồng nho, Tào nho, Phương nho… còn lắm hơn.

Nhưng đếm từ nãy đến giờ mới có mười hai tiếng chuông, đã đuối rồi.

Trong chốc lát không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu có chút khó chịu, khó chịu mình vẫn chưa phải Thánh Nhân, nếu như mình là Bán Thánh, ngày hôm nay sẽ diệt sạch Chu Thánh nhất mạch.

Mà đúng lúc này đây.

Một chùm hào quang rực sáng đất trời, từ Bát Ngọc Thánh Xích bắn thẳng đến, chùm hào quang hoá thành một thanh kiếm, xuyên thủng không gian, dường như dùng tốc độ nhanh như điện giật, đi thẳng đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Kèm theo vô cùng sát ý và thánh ý.

Keng!!

Nhưng, Hạo Nhiên Văn Chung đã cản lại đắng trước, đỡ được một thanh kiếm văn nhân này.

Kèm theo tiếng chuông khủng lồ, toàn bộ mặt đất bên ngoài hoàng cung đều nứt toác hết ra, tiếng chuông đinh tai còn truyền ra khắp vạn dặm.

A!

Lại thêm một vị Địa Nho rú lên thảm thiết, nho vị bị phế sạch.

Này, cả đám người sững sờ.

Hứa Thanh Tiêu cũng hơi kinh ngạc.

“Khôi phục triệt để rồi.”

“Không để lại bất cứ đường sống gì.”

Giọng nói lạnh lùng vô cùng của Tào nho vang lên.

Ông ta muốn chém chết Hứa Thanh Tiêu.

Ngay khắc này ở Văn cung Đại Nguỵ, Hạo nhiên chính khí khủng khiếp bùng lên dữ dội, nhập hết vào trong Thánh Xích.

Một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ ngưng tụ lại.

Uy áp không gì sánh bằng càn quét toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ.

Thấp là bách tính, cao là Nữ đế Đại Nguỵ.

Đều cảm nhận được luồng sức mạnh kinh khủng ấy.

Mà trường đao Thái Tổ cũng rung lên.

Ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng cảm nhận được thứ áp lực từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Đối phương muốn cá chết lưới rách thật rồi.

Là trở mặt triệt để.

Thánh khí đã khôi phục lại hoàn toàn.

Kinh đô Đại Nguỵ, phía trên Văn cung, Bát Ngọc Thánh Khí sáng chói tỏa ra hào quang vô lượng.

Thiên địa biến sắc.

Mà bên trong hoàng cung Đại Nguỵ, Hạo Nhiên Văn Chung treo ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

Hai Thánh khí này dường như biến thành mối quan hệ đối địch vậy.

Chẳng qua là, năng lượng ẩn chứa trong Bát Ngọc Thánh Xích mạnh hơn một chút, nghiêng về phía chủ công hơn.

Mà Hạo Nhiên Văn Chung vẫn ở trạng thái phòng ngự.

Thánh khí ngập trời phủ khắp, người xung quanh đều cảm thấy tiếng tim đập gấp gáp.

Đất trời thay đổi, mặt trời mặt trăng mất ánh sáng, như thể tận thế giáng xuống vậy, nhóm người Đại Nho và Thiên Địa Đại Nho của Văn cung Đại Nguỵ đã hoàn toàn trở mặt.

Hạo nhiên chính khí vôn hạn ùn ùn đổ vào Bát Ngọc Thánh Xích, bọn họ muốn thanh toán sạch sẽ lần cuối cùng, muốn văn khí khôi phục lại triệt để, giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu giết Thiên Địa Đại Nho, đây đã chạm đến giới hạn cuối cùng của bọn chúng.

Uy áp khủng bố của thánh khí ập đến, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Cho dù là cả Hứa Thanh Tiêu, cũng cảm thấy một luồng sức mạnh vô địch cuồn cuộn.

Văn cung Đại Nguỵ muốn giết Hứa Thanh Tiêu thật rồi.

Nếu không thì, sẽ không khôi phục toàn diện Thánh khí làm gì cả.

Ngay giây phút này thôi.

Ở giữa hoàng cung.

Giọng nói lạnh tanh của Nữ đế vang lên.

“Truyền ý chỉ của trẫm.”

“Hôm nay sau trận chiến.”

“Diệt sạch Chu Thánh nhất mạch.”

Câu nói này chặt như đinh đóng cột.

Lời này của nàng vừa ra, đã khiến cho cả kinh Đại Nguỵ yên tĩnh lại.

Văn cung Đại Nguỵ là bên im lặng đầu tiên.

Hạo nhiên chính khí cũng dừng lại, Bát Ngọc Thánh Xích cũng không rung lên nữa, tất cả đều im bặt.

Thậm chí là cả Hứa Thanh Tiêu cũng câm như hến luôn.

Mọi người ở đây đầu dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Nữ đế.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt của hắn còn kinh ngạc hơn.

Mình hung tàn thế nhân ai cũng biết.

Nhưng Nữ đế lại đi con đường tương đối bình phàm, đổi cách nói khác, ai cũng không đắc tội, để người dưới mình đi đánh nhau, đây là thủ đoạn của Nữ đế, tâm thuật của Đế Vương, đạo cân đối.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu không có oán trách gì Nữ đế cả, ngược lại hắn cho rằng Nữ đế không xử trí theo cảm tính, đây là chuyện tốt.

Đối với sự phát triển của quốc gia, là một người cầm quyền, kiêng kỵ nhất chính là xứ trí theo cảm tình.

Một khi đã xử trí theo cảm tình, thì rất dễ nuôi dưỡng ra một đám gian thần, quá nuông chiều một phương, hoặc nói là quá

chèn ép một phương đều không được phép, phải cân bằng với nhau.

Không ngờ được rằng.

Ngay trong thời điểm mấu chốt này, Nữ đế lại nói ra một câu bá đạo như vầy.

Đây cũng không phải đang giúp mình, này là nâng đỡ mình lên, nâng đỡ một cách vô điều kiện đó.

Chương 874: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (1)

Đắc tội Văn cung Đại Ngụy, đối với Nữ đế thì chẳng có chỗ tốt nào hết, cho dù biết Văn cung Đại Ngụy muốn thoát ly, cũng không thể làm mất lòng nhau được, trái lại nếu đến nước này thật, vì quốc gia, Nữ đế nhất định phải khách sáo tiễn người ta rời đi.

Làm như vậy, mới có thể ổn định đại cuộc.

Nhưng bây giờ, Nữ đế trực tiếp giở mặt, vì chính mình, chuyện này khiến Hứa Thanh Tiêu đúng là không thể nào tưởng tượng ra được.

Mà đối với người khác, câu nói này của Nữ đế, là muốn trở mặt lại hoàn toàn rồi.

Thượng thư lục bộ kinh ngạc, Tràn Chính Nho dùng ánh mắt không thể nào tin nổi để nhìn về phía vị Nữ đế này.

Trong nháy mắt ông đã hiểu rõ, Nữ đế làm vậy là muốn đặt cược hết lên người Hứa Thanh Tiêu.

Vì Hứa Thanh Tiêu, không tiếc đắc tội Văn cung Đại Ngụy.

Đắc tội Chu Thánh nhất mạch có thế lực lớn nhất trong thiên hạ.

Mà từ trên xuống dưới Văn cung Đại Ngụy cũng xôn xao hết lên, một nhóm nhỏ không tham sự vào việc này, vừa nghe nói xong, chẳng hiểu tại sao cũng có chút bất mãn.

Đại bộ phận người đọc sách của Chu Thánh nhất mạch, thì tràn ngập phẫn nộ, đối với Nữ đế đã thất vọng đến cực điểm, cũng vô cùng chán ghét Nữ đế.

“Bệ hạ, ý của người là có ý gì?”

Tào nho lên tiếng, giọng lão có vẻ trầm thấp, mang theo sự phẫn nộ không thể nào giảng hoà được.

Dù sao đây cũng là cuộc chiến của bọn ông với Hứa Thanh Tiêu, liên quan gì đến Nữ đế ngươi?

“Trẫm, nói chưa đủ rõ sao?”

“Sau trận chiến này, kết quả có như thế nào.”

“Bên trong Đại Ngụy, không còn Chu Thánh nhất mạch nữa.”

“Nho giả không tự phế nho ý, chém đầu ngay tại chỗ.”

“Có cần trẫm lặp lại lần nữa không?”

Giọng của Nữ đế lại vang lên lần nữa, lần này so với lần trước càng kịch liệt và bá đạo hơn.

Cũng nói càng rõ hơn.

Nói xong, đám người càng thêm yên tĩnh, hiện giờ đã không phải trận chiến giữa Hứa Thanh Tiêu và Tào nho rồi.

Mà là trận chiến giữa triều đình Đại Ngụy và Văn cung Đại Ngụy.

Nữ đế nhúng tay vào, chuyện đã khác nhau hoàn toàn.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh đồ sát Chu Thánh nhất mạch, đám người này chắc chắn sẽ không có bất cứ phản ứng gì, dù sao Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa có quyền lực này, lời hắn nói, chưa chắc đã nghe theo.

Nhưng Nữ đế mở miệng nói, thế thì khác rồi.

Nàng là Đế Vương của Đại Ngụy.

Lệnh của hoàng đế lớn hơn hết thảy, ít nhất tất cả quan viên bên trong Đại Ngụy nhất định sẽ nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Cũng đừng hòng có ai ngăn lại.

“Bệ hạ, chuyện này là việc Văn cung Đại Ngụy trừ ma, bệ hạ tội gì vì bảo vệ một kẻ đã nhập ma mà đắc tội toàn bộ người đọc sách trong thiên hạ chứ?”

“Mong bệ hạ nghĩ lại cho thật kỹ.”

Tào nho tiếp tục nói, ngữ điệu vẫn có chút trầm thấp như trước.

“Nghĩ lại?”

“Buồn cười thật đấy.”

“Bình Loạn hầu Đại Ngụy của trẫm bị các ngươi nói thành yêu ma? Ngươi lại bảo trẫm nghĩ cho kỹ?”

“Ngày hôm nay là ngày Đại Ngụy sắc phong, sứ giả chư quốc vẫn ở đây, trẫm đã nói rồi, bất cứ chuyện gì, ngày mai sẽ cho các ngươi một lời hồi đáp, các ngươi đã nhường cho một bước nào chưa?”

“Quốc uy của Đại Ngụy, ngay ngày hôm nay đã bị đám người đọc sách các ngươi hủy sạch.”

“Hứa ái khanh một trận chiến này mang đến quốc uy, bị các ngươi dùng một ngày quét sạch, các ngươi có nghĩ kỹ lại chưa?”

“Còn nói nhập ma?”

“Ngày đó bên trong cung, Bồng Viên đã nghiệm tra ma chủng dị thuật bên trong người Hứa ái khanh rồi, Bồng Viên không tra ra được, sau đó còn ép Hứa ái khanh đến Văn cung Đại Ngụy tự kiểm chứng, vẫn không soát ra được, ngược lại còn khôi phục thánh khí.”

“Ngày hôm nay, bề tôi đắc lực của Đại Ngụy trẫm, lần nữa bị đám người đọc sách các ngươi nói xấu, khôi phục lại Thánh khí, Hứa ái khanh đã chịu Thánh khí xét xử, vẫn không thể soát ra được dấu vết dị thuật.”

“Trẫm, ngược lại phải hỏi một câu, Hứa ái khanh nhập ma chỗ nào?”

“Trái lại trong mắt trẫm, các ngươi mới chính là kẻ đã nhập ma.”

Nữ đế nói xong câu cuối cùng, càng nói càng hùng hồn đầy lý lẽ, cặp mắt đẹp híp lại, nhìn chằm chằm Văn cung Đại Ngụy, bên trong ánh mắt phủ đầy sát khí.

Nhưng cái dáng vẻ này, trong mắt Hứa Thanh Tiêu, không biết tại sao có vẻ hơi… ừm… không quen mắt lắm.

Hắn chưa từng thấy Nữ đế tức giận đến nhường này.

Đối mặt với chất vấn của Nữ đế, Văn cung Đại Ngụy có chút trầm mặc, nhưng rất nhanh thôi đã có một giọng nói của Thiên Địa Đại Nho khác vang lên.

“Bệ hạ, chuyện nhập ma chắc cũng có chút hiểu lầm, nhưng chuyện giết hàng đồ thành, chẳng lẽ cũng là giả?”

Đối phương lên tiếng, lại kéo chuyện giết hàng đồ thành ra.

“Câm miệng lại cho trẫm.”

“Bây giờ, ngay lập tức, nói cho, trẫm biết.”

“Hứa ái khanh, nhập ma chỗ nào?”

“Đừng có đánh trống lảng.”

“Trả lời trẫm ngay.”

Nữ đế nghiêm nghị chất vấn, nàng không có hơi sức đâu để mà nghe đám già này dây dưa dài dòng.

Cứ giải quyết xong chuyện này rồi nói tiếp, chuyện này chưa giả quyết xong, đã kéo sang chuyện khác rồi, coi đây là đồ ngu hả?

Bá đạo như này, khiến Hứa Thanh Tiêu ngơ ngác bật ngửa luôn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không nói gì hết, ngoan ngoãn đứng im ở một bên, mình làm ra nhiều chuyện như vậy, đúng là nên để Nữ đế bước ra phát huy thiên uy thôi.

“Chuyện này…”

Văn cung Đại Ngụy câm tịt.

Nếu như nhất quyết kéo việc này ra, thì đúng là không thể nào giải quyết cho xong được, dù sao đến cả Thiên Địa Đại Nho, thánh ý, ngay cả Thánh Khí còn tra không nổi.

Ngay lúc này, ngươi còn muốn nói chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, vậy là hơi gượng ép rồi, làm chuyện gì cũng phải có lý lẽ, không có lý lẽ, nói gì cũng vô ích.

“Bệ hạ, nếu như Hứa Thanh Tiêu không tu luyện dị thuật, không nhập ma, vì sao hắn muốn giết hàng đồ thành?”

Tào nho lên tiếng.

Vẫn cắn chặt lấy chuyện này không tha.

Sao phải cắn chặt lấy, vì rất đơn giản, chuyện nhập ma bọn họ có nói được lời nào hợp lý đâu, dù sao tất cả chứng cứ đều cho thấy Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Nhưng chính đây.

Tiếng Nữ đế lại vang lên lần nữa.

"Người đâu, vả miệng Tào Ngôn ba mươi cái."

Nữ đế bá đạo nói.

Một câu vừa ra, trong chớp mắt tất cả người ở đây sắc mặt đều trở nên càng kinh ngạc hơn, hàng triệu kẻ đọc sách càng tỏ ra không thể nào tin nổi.

Vả miệng ba mươi cái?

Vả Thiên Địa Đại Nho?

Đúng là nhục nhã vô cùng.

"Bệ hạ!"

"Bệ hạ, Tào nho chỉ nhất thời lỡ lời thôi, người vạn kim chi thể, đừng chấp nhặt Tào nho."

"Mong bệ hạ tha cho Tào nho."

Phương nho và Khương nho nháy mắ cùng nhau mở miệng, Tào nho cũng hô một tiếng bệ hạ, bọn họ đúng là không nghĩ tới, không ngờ được Nữ đế lại bá đạo lạnh lùng như vậy.

"Thần, lĩnh chỉ."

Thế nhưng, giọng An Quốc công vang lên.

Chương 875: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (2)

Thoắt một cái, An quốc công đã xuất hiện ở trong Văn cung Đại Ngụy, sức mạnh vô song ập ra, đây là vương uy, An Quốc công giống như một con mãnh hổ vậy.

Ông xông thẳng vào trong Văn cung Đại Ngụy, tìm Tào nho ở bên trong cung điện.

Lão này sắc mặt vô cùng khó coi ngồi trong cung điện, trông thấy An Quốc công xuất hiện, trong ánh mắt hiện lên vẻ phẫn nộ.

Chát! Chát! Chát!

An Quốc công cũng mặc kệ ngươi có thế nào, nâng tay lên là làm ba mươi phát vả, vỗ đôm đốp lên trên mặt Tào nho.

Mỗi một bàn tay vung ra vang to vô cùng, đáng tiếc không truyền đến được hoàng cung Đại Ngụy.

Ba mươi phát vả xong.

Tào nho cắn răng hứng lấy, An Quốc công cũng không thể đánh chết Tào nho được, nhất định phải thu bớt lực lại.

Ba mươi phát vả, không chỉ đánh Tào nho, mà còn khiến lão mất hết cả mặt.

“Hồi bẩm bệ hạ, đã vả đủ ba mươi phát, có muốn vả nữa không?”

Giọng nói của An Quốc công từ trong Văn cung Đại Ngụy vọng ra.

Vang đến tận bên trong hoàng cung Đại Ngụy.

“An Quốc công nghe lệnh, nếu ai còn dám đánh trống lảng nữa, một lần là vả miệng, lần thứ hai là trượng hình, lần thứ ba là chém đầu.”

Nữ đế lần nữa bá đạo lên tiếng, ngăn đám lão già này lộn xộn nghe nhìn.

Chuyện nào ra chuyện nấy, không được lôi chuyện khác ra nói, dám làm thế thì giết luôn.

Còn lảm nhảm với ngươi nhiều làm gì?

Mọi người đều nghe được sát khí bên trong ngữ khí của Nữ đế.

Đây không phải nói đùa, mà là nghiêm túc.

"Thần, tuân chỉ!"

An Quốc công hành lễ đáp, sau đó ánh mắt hướng về phía đám người Thiên Địa Đại Nho và Đại Nho, bên trong ánh mắt bịt kín khinh miệt và coi thường.

Đám Đại Nho thì sắc mặt cả lũ đều khó coi, đối mặt với ánh mắt của An Quốc công, chỉ đành giận mà không dám nói gì.

Đối phó với Hứa Thanh Tiêu, bọn chúng còn có thể chửi mắng lại, nhưng đối mặt với Nữ đế thì bọn họ không làm được, cũng không dám cãi lại nữa.

Muốn cãi tiếp, thì người chết chính là mình.

Cả đám im thin thít.

Mà giọng của Nữ đế lại tiếp tục vang lên.

"NÓI!"

"Dèm pha chuyện Hứa ái khanh nhập ma, các ngươi giải thích như thế nào?"

"Hôm nay nếu không giải thích được, đừng ai hòng thoát được."

"Trăm vạn người đọc sách, các ngươi cho rằng trẫm không dám giết ư?"

"Thiên Tử quân nghe lệnh."

"Khống chế tất cả người đọc sách trong kinh thành."

"Phàm là Chu Thánh nhất mạch, phàm là kẻ tham dự vào việc này, nếu như không nói cho rõ ra thì chém đầu ngay tại chỗ."

"Ngày hôm nay trẫm phải hỏi cho thật rõ! Phải nhìn cho thật rõ xem! Giang sơn Đại Ngụy này, rốt cuộc là của Văn cung

Đại Ngụy, hay là của trẫm?”

Câu cuối của Nữ đế cũng kéo theo điên cuồng và cuồng nộ.

Thích chống đối đúng không? Thích không nhượng bộ đúng không?

Vậy hôm nay, nàng muốn đám người này nhìn xem, đế vương nổi giận là thế nào.

Kẻ vô học giận dữ, máu phun năm bước.

Đế Vương giận dữ, thây phơi hàng triệu.

Nàng không sợ đâu.

Thánh chỉ vừa ra, mấy chục vạn Thiên Tử quân trong nháy mắt đã bắt đầu hành động, một đám rút trường đao ra, sát khí đằng đằng, khống chế tất cả người đọc sách lại, thậm chí năm ngàn quân tinh nhuệ ngay lập tức vây kín bên ngoài Văn cung Đại Ngụy.

Chỉ cần Nữ đế nói, bọn họ sẽ lao vào chém giết.

Nho giả đúng thật rất mạnh, có thể ngưng tụ ra được sức mạnh của trời đất, nhưng vấn đề là, bọn họ vẫn chỉ là người bình thường, vẫn là phàm nhân, một vị Thiên Địa Đại Nho, không đánh lại được một tên thất phẩm võ giả.

Nói cách khác, Nữ đế dám nói giết thật, ngay ngày hôm nay không có một kẻ đọc sách nào có thể trốn được kiếp nạn này.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân đều răm rắp, dường như không đến một khắc, đã kiểm soát tất cả nhóm người đọc sách.

Mọi người đọc sách run như cầy sấy, bọn họ cùng nhau quỳ trên mặt đất, thậm chí có không ít người đọc sách hèn nhát, đã sợ đến ngất xỉu.

Hung ác như Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua cũng chỉ phế bỏ nho vị của bọn họ thôi, bọn họ biết rõ Hứa Thanh Tiêu không dám giết họ.

Nhưng Nữ đế thì khác, nàng là Đế Vương của Đại Ngụy, là người cầm quyền của Đại Ngụy, nếu nàng mở miệng nói muốn

giết nho, vậy sẽ là thây phơ hàng triệu thật đấy.

“Xin bệ hạ bớt giận!”

“Xin bệ hạ nguôi giận!”

“Bệ hạ, chuyện này là do chúng ta sai rồi, mong bệ hạ bớt giận.”

“Bệ hạ, chuyện này chúng ta chưa điều tra thật kỹ, hơi đổ tội oan cho Hứa nho, mong bệ hạ đừng giận nữa.”

Cuối cùng, dưới uy áp của Nữ đế, trong Văn cung Đại Ngụy cũng vang tiếng đáp lại.

Bọn họ rén rồi.

Rén thật rồi.

Nhìn ra được Nữ đế lần này đúng thật nổi bão rồi, thiên uy này trấn át khiến bọn họ không dám ho he cái gì cả.

Bọn họ nhận sai, nhưng mà nhận sai với Nữ đế, chứ không nhận sai với Hứa Thanh Tiêu.

“Nếu sai, xin lỗi Hứa ái khanh.”

“Văn cung Đại Ngụy, Chu Thánh nhất mạch đều đến đây xin lỗi.”

“Thiên Địa Đại Nho hành lễ, Đại Nho quỳ lạy, người đọc sách hành ba lạy chín bái.”

Nữ đế lạnh lùng nói.

Nói một câu xin lỗi là xong? Thậm chí không phải xin lỗi mình, mà là xin lỗi Hứa Thanh Tiêu kìa.

Đồng thời phải làm đại lễ xin lỗi, nếu không, uổng công bị đám người này vu oan?

“Bệ hạ, chúng ta đã biết sai, người làm như vậy, có phải hơi quá rồi không?”

Có Đại Nho mở miệng, cau mày, không hiểu sao cảm thấy Nữ đế đúng thật có chút quá quắt.

Chúng ta đã nhận sai rồi, sao ngươi còn bắt chúng ta làm như vậy? Thế không phải để bọn ta mất hết mặt mũi hả? Hơn nữa

còn bắt Thiên Địa Đại Nho hành đại lễ, Đại Nho quỳ lạy, dưới Đại Nho thì ba lạy chín lạy.

Đúng là quá nhục.

Toàn bộ Chu Thánh nhất mạch, mặt mũi ném hết ra chuồng gà rồi.

Sứ giả các chư quốc còn ở đây, sau ngày hôm nay, chẳng phải người trong thiên hạ ai cũng chê cười bọn họ rồi ư?

“Vả miệng.”

Nữ đế nói, nàng căn bản cũng không cho đối phương bất cứ cơ hội phản bác nào.

Dám chất vấn, vả miệng.

Chất vấn nữa, trượng hình.

Còn dám nói linh tinh thêm một câu nữa, chém luôn.

Ngay lập tức, An Quốc công lại đi đến vả miệng, Đại Nho vừa mới lên tiếng, bị An Quốc công tóm cổ cho ăn tát.

Đại Nho còn lại nhìn thấy cảnh này, không biết tại sao có chút khó chịu, cũng có chút tức giận.

Nghĩ thằng này bị thần kinh thật rồi, đã đến lúc này còn đến phiên Đại Nho ngươi nói chuyện hả? Ngoan ngoãn ngậm miệng lại không được à? Tào nho bọn họ còn chưa nói gì đâu.

Ngươi từ đâu thò chân đến thêm dầu vào lửa? Chán sống rồi?

Sau khi vả miệng xong, lão kia miệng đầy máu tươi, đã cao tuổi rồi còn bị ném cái bịch xuống đất, phát ra tiếng khóc rống, chủ yếu là do đau và nhục nhã.

“Xin lĩnh chỉ.”

Ngay lúc này, tiếng Phương nho vang lên, ông ta đáp lại, đồng ý yêu cầu kia của Nữ đế.

Chương 876: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (3)

Sau một khắc, Phương nho chủ động đi ra ngoài Văn cung Đại Ngụy, hướng về phía hoàng cung, hai vị Thiên Địa Đại Nho khác cũng đồng loạt đi theo.

Bởi vì đám già này biết.

Một khi Nữ đế nổi giận, ai cũng không đỡ nổi, kẻ địch của các lão, trước mắt không phải Nữ đế, cũng không thể là Nữ đế.

Cho nên chỉ đành nhẫn nhịn.

Cho dù không vui, nhưng cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

Rất nhanh sau đó, từng Đại Nho cũng đi theo, bao gồm một ít người đọc sách, bọn họ biết, nếu chính mình không làm theo, Nữ đế chắc chắn sẽ không buông bỏ ý đồ này.

Sau ba khắc đồng hồ.

Mọi người đều đi đến bên ngoài hoàng cung Đại Ngụy.

Tào nho, Phương nho, Khương nho, ba vị Thiên Địa Đại Nho xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Tào nho tuổi tác lớn nhất, thoạt nhìn như ngọn đèn cầy leo lắt trước gió sắp tàn, trên mặt phủ kín nếp nhăn chằng chịt như lớp vỏ khô, chống quải trượng, bước chân run lẩy bẩy, dáng vẻ như thể có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Phương nho thì còn trẻ tuổi hơn một chút, mặc tố bào, về phần Khương nho thì mặc một bộ áo bào đen.

Ba người đấy đều là Thiên Địa Đại Nho của Văn cung.

Chẳng qua tính cách của ba người không giống nhau, thái độ của Tào nho đối với Hứa Thanh Tiêu rất gay gắt, ghét cay ghét đắng Hứa Thanh Tiêu, từ ánh mắt của lão là có thể nhìn ra được.

Mà Phương nho thì tương đối ôn hoà hơn chút, ông ta muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu về bên mình, có điều đã bị Hứa Thanh Tiêu cự tuyệt, về phần Khương nho thì giống Tào nho.

Trên thực tế thì Khương nho đối vứa Hứa Thanh Tiêu ngay từ đầu cũng không thấy ghét đến vậy, ít nhất là trước khi Hứa Thanh Tiêu giết Bồng nho.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu giết Bồng nho, Khương nho đã căm ghét Hứa Thanh Tiêu triệt để.

Huống chi bây giờ, còn phải xin lỗi Hứa Thanh Tiêu nữa?

“Chúng ta bị tiểu nhân che mắt, không phân biệt đúng sai, vu oan Hứa nho, mong Hứa nho khoan hồng độ lượng, tha thứ lỗi chúng ta không biết phân biệt đúng sai.”

Phương nho rất hào phóng, ông ta đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu cúi đầu.

Đúng là hành đại lễ thật, không có chút nhăn nhó nào.

Nhưng Tào nho và Khương nho thì khác, căm ghét trong lòng bọn họ đã dâng đến cực điểm, nhưng bọn họ cũng hiểu rõ thái độ của Nữ đế là gì.

Cho nên hai người run rẩy cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu, bản thân bày ra một thái độ đứng ở thế cực kỳ yếu, như vậy trong nhất thời, trong mắt của người đọc sách, cũng sẽ ngày càng căm hận Hứa Thanh Tiêu hơn.

Thủ đoạn này, đúng là khiến người ta kinh tởm.

Nhưng cũng không quan trọng, giờ kẻ thiệt thòi là bọn họ, không phải Hứa Thanh Tiêu.

“Xin Hứa nho tha lỗi chúng ta không biết phân biệt đúng sai.”

Đại Nho khác cũng hành lễ theo, nhưng mà người quỳ ở trên đất cũng không phải ít, nhưng cũng không nhiều, chừng khoảng ba mươi, bốn mươi người.

Rất rõ ràng còn một số bộ phận Đại Nho vẫn chưa hề đi ra.

Nhưng cũng không kém gì nhiều, bởi vì mục đích đã đạt được rồi.

“Xin Hứa nho tha cho chúng ta không biết đúng sai.”

Mà bên ngoài hoàng cung, hàng trăm vạn người đọc sách quỳ ở trên mặt đất, bọn họ la lớn, đã có sợ hãi cùng với tủi nhục,

còn có khuất phục với không cam tâm, có vài tiếng khóc vang lên, nghe ra được trong lòng bọn họ cũng rất khó chịu.

Cốp cốp cốp!

Tiếng đập đầu vô cùng đồng loạt, mặt đất cũng rung lên.

Nhìn thấy cảnh này, Hứa Thanh Tiêu rất là thoải mái, thoải mái từ đầu đến chân luôn.

Quả nhiên khi địa vị đạt đến trình độ nhất định, làm việc cũng càng thoải mái hơn.

Mình đây cho dù có nói cái gì, lũ người đọc sách đều tìm một ít lý do đến chửi ngược, phản bác lại, hoặc là đầu đuôi lẫn lộn, hoặc là kéo bè kéo phái, trông việc nhẹ tránh việc nặng.

Giờ Nữ đế mới mở miệng, các ngươi muốn trông việc nhẹ lẩn việc nặng hả? Dám trống đánh xuôi kèn thổi ngược, thì đánh luôn, đánh đến lúc ngươi ngoan ngoãn trả lời vấn đề này.

Còn nếu như mình là Thánh Nhân, cũng có thể làm được đến mức này, nếu mình thành Thánh Nhân thật, phải chơi Văn cung Đại Ngụy này một vố lớn, khiến Chu Thánh nhất mạch ăn một vố đau cả đời.

"Già cả thế rồi còn không phân biệt nổi đúng sai, tính rúc trong bụng chó sống cả đời?"

"Nể mặt bệ hạ, bản nho tha thứ các ngươi, nhưng mà nếu có lần sau, đừng trách bản nho nhịn đau hạ sát thủ."

Hứa Thanh Tiêu tức giận mắng mỏ một hồi, giống như trưởng bối dạy dỗ vãn bối vậy.

Nhục nhã như này, đúng là khiến trong đám người phải bực bội trong lòng, khó có mấy ai có thể nuốt trôi cục tức ấy.

Về phần cái gì mà dày công tu tâm dưỡng sức, lòng dạ rộng rãi gì đó, đều phải xem ở địa vị khác nhau thế nào.

Một thằng lưu manh xỉ vả một vị Đại Nho, vị Đại Nho ắt sẽ chẳng thèm quan tâm đến gã, chuyện này rất bình thường, không phải vì biết cách kiềm chế, mà vì thằng đấy trong mắt ông ta chả là cái thá gì hết.

Mà một vị Đại Nho xỉ vả một vị Đại Nho, người kia nếu im lặng không đáp á, quỷ mới tin ngươi, chỉ cần chửi khó nghe hơn tý đi, ví dụ nói xấu chuyện ngươi cùng ai từng làm, thế nào ngươi cũng tức đến mức phải nhẩy cẫng lên chửi lại cho mà xem.

Khổng Thánh Nhân năm đó còn bị vu cáo hãm hại từng làm chuyện gì đó với công chúa nước Tống, ép đến mức Khổng Thánh Nhân phải thề độc kìa.

Cho nên sắc mặt cả đám người này xấu xí đến không gì bằng, sắc mặt của Phương nho vẫn bình tĩnh, nhưng này là bình tĩnh bên ngoài, còn bên trong e rằng đã rủa Hứa Thanh Tiêu mười tám ngàn lần rồi ấy.

“Bệ hạ, chuyện này liệu có thể kết thúc ở đây được chưa?”

Phương nho hít một hơi thật sâu, nhìn lướt qua Nữ đế, hỏi như thế.

“Nếu Hứa ái khanh tha thứ các ngươi, vậy chuyện này sẽ dừng lại ở đây.”

“Nhưng, trẫm vẫn phải nói một câu, nếu như về sau còn có người dám yêu cầu Hứa ái khanh tự chứng minh dị thuật, cho dù nguyên nhân có là gì đi nữa, cũng mặc kệ dùng cách gì.”

“Thậm chí là cả Thánh Nhân tới đây, trẫm đều giết không tha, các ngươi hiểu chưa?”

Nữ đế cất tiếng, câu nói này có chút hung tàn, đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng cảm thấy đúng là có chút tàn bạo.

Cả Thánh Nhân đến cũng giết không tha.

Nói với đám người đọc sách này nghe, trong lòng phải có biết bao uất nghẹn khó chịu đây.

Nhưng trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ ý của Nữ đế, lời này của nàng không phải vô tình, mà là cố ý.

Là đang nói cho tất cả người trong Đại Ngụy, giang sơn này thuộc về nàng, Nữ đế Đại Ngụy, chứ không phải Văn cung Đại Ngụy, tín hiệu vừa ra, không ít người trong chớp mắt đã tiếp thu được.

Ngày hôm nay Nữ đế đột nhiên phát uy, không chỉ vì giúp Hứa Thanh Tiêu, quan trọng hơn còn phát huy thiên uy, ép Văn cung Đại Ngụy xuống, để từ trên xuống dưới Đại Ngụy đều phải hiểu rõ một chuyện.

Hoàng đế chính là hoàng đế.

Chương 877: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (4)

Ngày bình thường các ngươi thích làm loạn thế nào cũng được, nhưng hoàng đế nói không có người nào nghe, thì đi chết đi.

“Chúng ta, đã rõ.”

Phương nho hít một hơi, cúi đầu về phía Nữ đế.

Tào nho và Khương nho cũng cùng nhau cúi đầu về phía Nữ đế, nhưng sau khi hai lão bái xong, trong ánh mắt ngập ý lạnh.

Nữ đế hạ nhục Thánh Nhân như vậy, cũng xúc phạm đến điểm mấu chốc của bọn họ, bây giờ đối với Nữ đế mới của Đại Ngụy này bọn họ tạm thời chưa tính toán đến, nhưng mối thù này, bọn họ sẽ ghi tạc trong lòng.

Rất nhanh, nhanh thôi sẽ cho Nữ đế nếm quả báo ác độc, ba người tâm ý tương thông, chuyện ngày hôm nay bọn họ vẫn nhịn được.

Không bao lâu nữa, bọn họ sẽ khiến Nữ đế trả một cái giá lớn, một cái giá vô cùng đau đớn, vô cùng lớn.

Đến lúc đó chỉ hy vọng Nữ đế đừng hối hận, đừng có mà ăn vạ.

Nghĩ đến đây, tâm trạng ba Thiên Địa Đại Nho chẳng hiểu sao cũng tốt hơn nhiều, cũng không uất ức như lúc trước nữa.

“Bệ hạ.”

Nhưng rất nhanh, tiếng Khương nho vang lên.

“Chuyện Hứa nho tu luyện dị thuật, là lão phu tin vào lời của kẻ tiểu nhân, lão phu cũng đã trả một cái giá lớn tương ứng.”

“Nhưng lão phu muốn hỏi một câu, chuyện giết hàng đồ thành, phải giải thích như thế nào? Cái chết của Trương nho, phải giải thích như thế nào?”

“Cho dù nói như thế nào, thì Đại Ngụy chúng ta được xem là đất tổ của văn nhân, danh xưng nhân nghĩa chi quốc, lễ nghi

chi bang, rõ rành rành là một thượng quốc trên cả thượng quốc, lễ nghi trên cả lễ nghi, vậy là lại giết hàng đồ thành, truyền ra chẳng phải sẽ tạo thành tiếng xấu?"

"Quan trọng hơn, Trương nho bị oan mới vào tù, thắt cổ tự sát, phải cần một lời giải thích chứ?"

"Bệ hạ, việc này không phải lão phu quấy rầy Hứa nho, mà đang luận sự."

Khương nho nói.

Chuyện dị thuật, thôi không bao giờ nói đến nữa.

Chuyện giết hàng đồ thành chẳng lẽ cũng không được nói sơ sơ ư?

Còn có cái chết của Trương Ninh, chẳng lẽ lại không cho ra được một câu giải thích nào.

Nhưng Khương nho vừa nói xong.

Nữ đế phẩy áo bào, nhìn lướt qua Khương nho đáp.

"Được, ngươi muốn bàn đến, vậy trẫm đáp lại một câu trả lời."

"Bình Loạn hầu đâu?"

Nữ đế nói.

"Thần, đây."

Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức đáp lại.

Mà cả đám người cũng rất tò mò, có người càng nhíu chặt mày lại, lo Nữ đế sẽ xử phạt Hứa Thanh Tiêu thật, nếu như vậy, đối với Hứa Thanh Tiêu cũng là bất lợi.

Về phần đám người đọc sách, coi như thở ra một hơi thật dài.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng phải ngậm trái đắng thôi, cuối cùng cũng phải chịu phạt.

Mình bị phế bỏ nho vị, còn bị ép đập đầu, đúng là vừa không có nho vị, vừa không có mặt mũi, sau này sẽ thành chuyện cười cho thiên hạ.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu chịu phạt, nội tâm bọn họ cũng thăng bằng lại một tý.

“Trận chiến này, ngươi giết hàng đồ thành, đúng là hủy sạch thanh danh của Đại Ngụy ta.”

“Trẫm, phải nghiêm trị không tha, phạt ngươi ăn chay bảy ngày.”

“Ngươi có phục hay không?”

Nữ đế đưa ra trừng phạt cho Hứa Thanh Tiêu.

Câu này nói xong, mọi ngươi chết sững.

Ba vị Thiên Địa Đại Nho cũng chết sững.

Trăm vạn người đọc sách càng chết sững hơn.

Giết hàng đồ thành, vậy mà chỉ đưa ra trừng phạt này? Mẹ nó chớ, ngươi quái đản vừa vừa phai phải thôi!

Ăn chay bảy ngày? Ăn chay bảy năm cũng không đủ an lòng nhiều oan hồn như vậy đâu?

Quá quắt vừa thôi.

Bao che rõ mười mươi luôn.

“Bệ hạ, ăn chay bảy ngày, trừng phạt này có vẻ đùa quá trớn rồi?”

Khương nho không nhịn được lên tiếng.

Hơi quá đáng rồi đó.

Hứa Thanh Tiêu tàn sát dân đầu hàng, diệt sạch cả một thành, chỉ ăn chay có bảy ngày?

“Lời trẫm nói chính là ý chỉ.”

“Chuyện lớn của quốc gia, đến phiên các ngươi nhúng tay vào?”

“Chẳng lẽ chỉ vì một vài kẻ đáng chết, trừng phạt bề tôi đắc lực nhất của Đại Ngụy ta?”

“Thế này đi, Trẫm cho Khương nho đại quyền, phiền Khương nho trong vòng một tháng, đánh bại Hải Thượng Thiên Quốc, thu vào trong bản đồ Đại Ngụy.”

“Nếu như Khương nho có thể làm tốt chuyện này, trẫm sẽ huỷ bỏ chức vị hầu thần của Hứa ái khanh ngay lập tức.”

“Rồi sắc phong Khương nho thành Bình Hải hầu, như thế nào?”

“Nếu như cảm thấy không hài lòng, tự Khương nho nghĩ ra một cách khác cũng được.”

“Tru yêu hầu, Khương nho có vừa lòng không? Hay là Tru ma hầu?”

Quả nhiên, nữ nhân chính là nữ nhân, tư duy logic, khả năng cà khịa, vừa mới mở miệng ra nói, Khương nho quẫn ngay.

Bị nhét lời đến mức á khẩu không trả lời được.

“Vậy cái chết của Trương nho thì sao?”

“Bệ hạ, chẳng lẽ lại để Hứa nho ăn chay bảy ngày?”

Khương nho đúng là tức đến mức mặt mũi vặn vẹo hết vào, mỗi một câu một chữ Nữ đế nói đều khiến lão ta ngậm bồ hòn làm ngọt, khiến lão ta uất nghẹn, nhưng lão ta lại không dám nói gì, làm loạn nữa khéo lại bị vả miệng ba mươi cái giờ.

Giảng đạo lý với nữ nhân á?

“Cái chết của Trương Ninh liên quan gì đến Hứa ái khanh?”

“Trong mắt trẫm, Trương Ninh chết rất tốt.”

“Loại u ác tính này tất cả đều chết hết đi.”

“Đáng tiếc, nếu ông ta còn sống, trẫm phải bắt ông ta sung quân thành tướng sĩ chốn biên quan, để ông ta đi chém giết với dị tộc, ngược lại trẫm cũng muốn xem thử.”

“Khi móng ngựa sắt của dị tộc giết đến, có phải vì ông ta là Đại Nho mà phải cung phải kính không?”

“Có phải vì ông ta là Đại Nho mà khóc lóc không?”

“Có phải vì ông ta là Đại Nho mà tử bỏ giết chóc, quy thuận triều ta không?”

“Nếu như thế thật, năm đó man tộc xâm lấn, giang sơn Đại Ngụy, lúc sinh linh đồ thán.”

“Các ngươi ở chốn nào?”

“Các ngươi ngoại trừ khóc lóc kể lể bi thống mắng chửi, thì có ích gì không?”

“Lúc bách tính Đại Ngụy bị thảm sát, trẫm, lại không nhìn thấy Trương nho đứng ra.”

“Bách tính Đại Ngụy bị trói vào gốc cây, bị man tộc xem như bia ngắm bắn luyện tập thuật bắn cung, trẫm cũng không thấy Trương nho đứng ra.”

“Nữ nhân Đại Ngụy bị man tộc ức hiếp, đau khổ gào thét, lúc đó trẫm đâu thấy Khương nho đứng ra.”

“Công chúa Đại Ngụy ta rơi vào trong tay man tộc, bị tươi sống ngược đãi đến chết, trẫm vẫn không thấy Khương nho đứng ra.”

“Bây giờ, là lúc Đại Ngụy sinh ra một vị anh hùng cái thế, sinh ra một vị nho sinh thiết huyết, các ngươi lại vì chuyện giết hàng đồ thành nhằm vào trung thần Đại Ngụy ta.’

“Đại Ngụy giết hàng thì sao, từ xưa đến nay chưa bao giờ ngược đãi tù binh, Đại Ngụy đồ thành thì thế nào, cũng không lăng nhục bất cứ người con gái nào, sống chết chẳng qua là chiến tranh mà thôi.”

“Đại Ngụy cũng chưa bao giờ chủ động gây chiến cả.”

“Hết thảy mọi chuyện, chẳng lẽ không phải đám dị quốc ấy tự mình muốn chết hả?”

“Khương nho!”

“Phương nho!”

“Tào nho!”

“Trẫm, nói có sai hay không?”

Chương 878: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (5)

Giờ này khắc này.

Nữ đế nổi giận thật rồi, Hứa Thanh Tiêu có thể cảm nhận được, Nữ đế không khống chế tốt cảm xúc được nữa rồi.

Dường như nàng ấy đã đè nén rất lâu, vẫn giữ mãi niềm căm hận và oán hờn Văn cung Đại Ngụy, chẳng qua nàng thân là Đế Vương, nàng chỉ có thể biểu lộ ra dáng vẻ cay nghiệt vô tình này vĩnh viễn mà thôi.

Bất cứ chuyện gì nàng cũng tự mình gánh hết, tốt và xấu, hận và không hận, có đôi lúc cho dù nàng có biết được vài chuyện gì đó, nàng cũng phải im lặng chịu đựng.

Bởi vì, nàng là đế vương của Đại Ngụy.

Nhưng bây giờ, tâm trạng của nàng có chút không khống chế được nữa, thốt ra hết những lời trong lòng mình.

Mỗi một câu chất vấn này, khiến ba người Tào nho tê cả da đầu, nói đến mức khiến cả đám Đại Nho á khẩu không biết trả lời thế nào cho được.

Nhóm nho sinh im lặng.

Mà trong nháy mắt, tiếng của Nữ đế vẫn tiếp tục vang lên.

“Bọn ngươi, còn lời gì để nói không?”

Nữ đế hỏi.

Ba vị Thiên Địa Đại Nho im lặng, đúng là ba lão không còn lời gì để nói nữa rồi.

Nói nữa! Nói thêm nữa là xảy ra chuyện lớn đấy.

Không cần phải cứng miệng ồn ào nữa, không đáng.

“Chúng ta không còn lời nào nữa, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. “

Ba vị thiên địa đại nho, hướng về phía Nữ đế bái một bái thật sâu.

Đúng, ba lão không còn lời gì để nói, đã đến mức này rồi, nói tiếp còn có ý nghĩa gì nữa?

Tóm lại Nữ đế đã quyết tâm muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế không đáp, chỉ lạnh như băng nhìn ba lão chằm chằm.

Tào nho, Khương nho, Phương nho im lặng, sau đó nhìn nhau, hô một câu cáo từ, Nữ đế vẫn không đáp.

Ba lão nhíu mày, chuẩn bị hô lên lần thứ ba.

Nữ đế bỗng nói.

"Vương tông chủ, có thể bắt đầu diễn hóa rồi."

Một câu khó hiểu buông ra.

Khiến mọi người tò mò.

Nhưng, ngay bấy giờ, một bóng người chậm rãi hiện lên bên cạnh Nữ đế, đó là một đạo sĩ, mặc một bộ đạo bào, trên tay cầm một khối ngọc bàn, sau đó ném lên bầu trời.

Chỉ trong khoảng khắc, một trận pháp hình tròn tỏa sáng khổng lồ xuất hiện, từng chùm ánh sáng màu trắng đen đan xen vào với nhau, chớp mắt cái đã chiếu lại toàn cảnh chiến trường từng xảy ra.

Rầm rập rầm rập!

Rầm rập rầm rập!

Sát!

Tiếng hò reo ngất trời, tiếng đá rơi xuống đất, tiếng công thành.

Trong cảnh kia, khắp nơi đều là máu, khắp nơi đều là cảnh chém giết, khắp nơi cũng là tiếng kêu la thảm thiết cùng tiếng khóc ing tai.

Nhưng trong nháy mắt mọi người vẫn phân biệt được, có một bộ phận là tướng sĩ Đại Ngụy, có một bộ phận là tướng sĩ dị tộc.

Hơn nữa cảnh này chính là trận chiến công thành ở Trần quốc.

Nhưng hình ảnh rất mau đã thay đổi.

Giống như đại chiến đã kết thúc, khung cảnh hoang tàn, thây chất lên thành từng đống như núi, mùi máu tanh ngập trời, mặc dù đứng nhìn thôi, cũng khiến người ta bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mọi người tò mò, không biết này là thứ gì.

Nhưng rất nhanh đã có người hiểu ra được đó là gì rồi.

“Đây là thần thông diễn toán đại chu thiên của Thiên Cơ đạo tông, đây là thuật diễn biến, có thể diễn biến ra một chuyện trong tương lai.”

“Ôi! Ta hiểu rồi, bệ hạ mời tông chủ Thiên Cơ đạo tông đến diễn hoá hậu quả nếu như không đồ thành.”

Tiếng nói vang lên, nói cho mọi người biết đây là thứ gì.

Trong một thoáng, dân chúng choáng váng.

Bọn họ nhìn hình ảnh thi cốt chất như núi, nhìn hình ảnh máu của tướng sĩ Đại Ngụy tưới khắp chiến trường, hình ảnh vô cùng máu me, cũng cực kỳ chân thực, khiến bọn họ khó chịu, nhưng nhiều hơn chính là khiến bọn họ rợn hết cả tóc gáy lên.

Ngay sau đó, hình ảnh lại lần nữa thay đổi.

Đặc biệt là tiếng móng ngựa sắt gõ lộp cộp, kèm theo hàng loạt tiếng cười điên cuồng.

Là ngựa sắt của dị tộc, là man tộc phương Bắc, khí thế của bọn chúng hùng hổ, ánh mắt bên trong kéo theo sự đắc ý, mang theo ngông cuồng, kiêu ngạo và khinh thường, xung phong đánh giết vào trong Đại Ngụy.

Dân chúng lại lần nữa bị tàn sát, từ lão già tám mươi đến trẻ sơ sinh còn trong tã lót, không ai được bỏ qua, hơn nữa thủ đoạn còn cực kỳ tàn nhẫn, khiến nhóm đàn bà con gái không chịu nổi phải nhắm tịt hai mắt, toàn thân phát run, khiến nhóm đàn ông con trai trừng đến nứt cả khoé mắt, hận đến cùng cực.

Cuối cùng, hình ảnh đột nhiên biến mất, sắc mặt Vương tông chủ trắng bệch bệch, ép bản thân nuốt một viên đan dược, ổn định lại hơi thở của bản thân.

“Làm phiền Vương tông chủ rồi.”

Nữ đế nói, sau đó ánh mắt rơi về phía trên nhóm người đọc sách, giọng điệu lạnh như băng.

“Đây là hậu quả nếu như Đại Ngụy không đồ thành không giết hàng.”

“Đây mới chỉ là một góc tương lai, tướng sĩ Đại Ngụy sẽ chết sạch, biên quan Đại Ngụy cũng sẽ thất thủ hoàn toàn, đến lúc đó chính là lúc sinh linh đồ thán.”

“Văn cung Đại Ngụy, Chu Thánh nhất mạnh, luôn miệng nói vì muôn dân trăm họ khắp thiên hạ, trẫm đại khái cũng đã hiểu.”

“Chu Thánh nhất mạch, trong mắt chỉ có muôn dân khắp thiên hạ, nhưng không có bá tánh của Đại Ngụy.”

“Muôn dân trăm họ Đại Ngụy chết hay không, đối với các ngươi đã không quan trọng gì rồi, muốn thoát khỏi Đại Ngụy, đưa con dân Đại Ngụy vào thế nước sôi biển lửa đúng không?”

Nữ đế nói, ngữ điệu lạnh căm căm, còn dùng cả đế uy, trong nháy mắt truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Lời này vừa nói ra.

Tất cả người trong kinh đô Đại Ngụy đều ngỡ ngàng.

Yên tĩnh giống như chết hết rồi.

Hứa Thanh Tiêu cũng kinh ngạc hoàn toàn.

Hắn không ngờ, Nữ đế đến cả câu này cũng dám nói? Đây là bí mật cực đau đớn, bí mật đau đớn nhất trời đó.

Nói sớm quá chẳng được lợi ích gì, chỉ được khiến lòng người bàng hoàng thôi.

Không đúng.

Bệ hạ đang muốn kéo dài thời gian cho ta ư?

Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức đã hiểu ý của Nữ đế rồi.

Chiêu này của Nữ đế, là muốn lấy lui làm tiến.

Kế hay, kế hay, kế hay lắm.

“Bệ… Bệ… . Bệ hạ!”

“Ngài đang nói cái gì vậy? Chúng ta hoàn toàn nghe không hiểu.”

“Bệ hạ chớ tin lời đồn vô căn cứ.”

Khương nho nuốt nước miếng một cái, loại chuyện này, ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng Nữ đế dám nói thẳng ra? Thậm chí còn nói công khai?

Loại chuyện này, thường ngày ông ta cũng không dám nhắc đến, thậm chí ông ta còn chưa xác định được, rốt cuộc có thể thoát khỏi Đại Ngụy được hay không, dù sao thông tin ông ta nhận được, xác định là phải rời đi, nhưng vấn đề là kế hoạch lúc nào cũng có thể thay đổi.

Thoát khỏi Đại Ngụy.

Không phải chuyện nhỏ nhặt gì.

Sẽ khiến thiên hạ hãi hùng.

Chuyện lớn như vậy, không ngờ Nữ đế cũng dám nói thẳng ra.

Chương 879: Đế Vương Giận Dữ, Thây Phơi Hàng Triệu! (6)

“A!”

“Nếu là tin đồn, vậy thì tốt rồi.”

“Chu Thánh thành thánh ở Đại Ngụy, cũng coi như nợ muôn dân Đại Ngụy một nhân quả.”

“Để Văn cung Đại Ngụy ở đây, trấn áp vận quốc vận Đại Ngụy, coi như là trả lại nhân quả.”

“Bách tính Đại Ngụy tạo ra một Chu Thánh.”

“Mà Văn cung Đại Ngụy cũng tạo ra con dân Đại Ngụy.”

“Phò tá tương trợ lẫn nhau, vậy tuyệt đối đừng uổng… tấm lòng của dân chúng Đại Ngụy đấy.”

“Cút đi.”

Nữ đế nói đến đây thì không nói nữa.

Đuổi thẳng ba lão già này đi.

Ba vị Thiên Địa Đại Nho không có tý tức giận nào, thay vào đó là thoải mái.

Đúng, thoải mái.

Vì lời Nữ đế vừa nói.

Đúng là quá dọa người.

Chuyện Văn cung Đại Ngụy thoát ly, sao có thể công khai nói thẳng ra được.

Nếu truyền ra ngoài, Văn cung Đại Ngụy sắp lâm vào đả kích tựa như sấm sét.

Dân ý muôn dân, khéo sẽ chửi chết Văn cung Đại Ngụy.

Giờ khắc này, ba người đã biết rõ, Nữ đế thật ác.

Không, không phải ác.

Mà ác vô cùng.

Ác đến mức khiến đám lão già này hết hồn, khiến đám già này không còn can đảm nữa.

“Truyền ý chỉ của trẫm, sắc phong kết thúc.”

“Hôm nay kẻ nào gây chuyện, đều tước sạch công danh, ba đời không được vào kinh làm quan.”

Nữ đế lần nữa hạ chỉ.

Một câu này lại tiếp tục trừng phạt lên đám người đọc sách.

Sau đó ánh mắt của nàng hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa ái khanh, trẫm có chuyện quan trọng muốn trao đổi.”

Nàng nói.

Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức đi theo sau Nữ đế.

Chuyện này đã hoàn toàn kết thúc.

Dựa vào uy Đế Vương của Nữ đế.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng biết.

Chuyện này kết thúc, nhưng chuyện tiếp theo sẽ còn phiền toái khủng khiếp hơn nữa.

Văn cung Đại Ngụy rời đi.

Đúng là chuyện lớn thật.

Hơn nữa, ngày thoát ly vốn dĩ còn một tháng nữa, giờ Nữ đế đã công khai nói thẳng chuyện rời đi này.

Là vì tranh thủ thời gian.

Văn cung Đại Ngụy rời đi là chuyện hiển nhiên, công khai nói thẳng ra, cũng coi như đánh một đòn phủ đầu bất ngờ không kịp trở tay, để Văn cung Đại Ngụy kiêng dè một hai.

Nhưng mà, cách làm này không thay đổi được điều gì hết.

Chỉ có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa thôi.

Rất mau.

Đi vào bên trong điện.

Còn không chờ Hứa Thanh Tiêu nói gì.

Ộc một tiếng.

Một ngụm máu tươi, bị Nữ đế phun ra.

“Bệ hạ!”

Trong chớp mắt, Hứa Thanh Tiêu biến sắc.

Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, Nữ đế đang khoẻ mạnh sao bỗng nhiên phun máu tươi ra được.

Hơn nữa sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên vô cùng khó coi, trắng bệch kinh khủng.

“Bệ hạ!”

“Người làm sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức đi lên đỡ lấy Nữ đế, dù sao thì tình huống này đúng là rất khẩn cấp.

“Không sao.”

Việc Hứa Thanh Tiêu đụng vào mình, Nữ đế cũng không hề phản cảm nào, chỉ có chút gì đó khác biệt không nói ra được.

Nàng lắc đầu, nhờ Hứa Thanh Tiêu đỡ lấy mình, đi về phía long ỷ.

“Bệ hạ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Người…?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, hắn biết đây chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi, nói cách khác, nếu không có đã không như vậy.

Thấy Hứa Thanh Tiêu ân cần hỏi thăm thế.

Nữ đế có vẻ trầm lặng.

Nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu nói.

“Hứa ái khanh hôm nay đã phong hầu rồi, trẫm, cũng không thể lừa Hứa ái khanh được nữa.”

“Quốc vận của Đại Ngụy xảy ra chuyện rồi.”

Nữ đế nói thẳng vấn đề ra ngay tại chỗ.

“Xảy ra chuyện?”

Hứa Thanh Tiêu hơi nhíu mày, văn cung Đại Ngụy vẫn chưa rời đi, nhưng sắp rời đi thôi đã xảy ra chuyện rồi ư?

Hắn tò mò nhưng không nói, đợi Nữ đế giải đáp.

Mà lúc này, Nữ đế giơ tay lên, trên bàn tay non mịn như ngọc, từ từ hiện lên một luồng khí màu tím, luồng khí này nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng hóa thành một cái đỉnh có bốn chân.

Đây là đỉnh quốc vận.

Nhưng thân đỉnh có chút hư vô, cũng không có tý cảm giác chân thực nào.

“Hứa ái khanh. “

“Mỗi một vương triều quốc gia đều có quốc vận của riêng mình, nhưng chỉ các quốc gia tầm thường, ví dụ như nước thuộc địa, quốc vận mới mịt mờ không ổn định, bên trong không có chút nền móng nào hết.”

“Vương triều Đại Ngụy thì không như thế, quốc vận có thể tụ lại hoá thành đỉnh khí, đây cũng là đỉnh quốc vận.”

“Thứ này tụ lại càng thật, có nghĩa quốc vận càng mạnh, trước khi Bắc phạt, đỉnh quốc vận của Đại Ngụy sắp thành hình đến nơi rồi, nhưng sau khi Bắc phạt, quốc vận tán loạn, từ từ hoá thành hư vô.”

“Sau đó mấy năm liền cứ yếu dần đi, quốc vận giảm xuống, nếu như ngươi không đến đây, chưa đến hai mươi năm, quốc vận sẽ tự tan ra hết, biến thành trạng thái mù mịt, đến cả hình đỉnh cũng không nhìn ra được.”

Nữ đế giải thích với Hứa Thanh Tiêu.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu cũng hướng về phía đỉnh.

Đúng thật, tuy rằng nhìn rõ hình đỉnh, nhưng cũng thấy có chút mờ mờ, cũng không chân thật, giống như một cái hình chiếu vậy.

“Mong bệ hạ giải thích thật rõ, thần, vẫn chưa hiểu lắm.”

Hứa Thanh Tiêu thoáng cái hiểu, nhưng cụ thể thế nào cũng chưa rõ lắm.

“Hứa ái khanh, ngươi hãy kiên nhẫn nghe.”

“Thế giới chúng ta đang ở, tên là Trần giới, chia thành năm khu vực, chuyện này chắc ngươi cũng rõ rồi đúng không?”

Giọng Nữ đế không lớn, bởi vì đứng gần, Hứa Thanh Tiêu nghe rất rõ.

“Vâng.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, sau đó Nữ đế tiếp tục nói.

“Năm khu vực lớn bao gồm Đông châu, Nam châu, Tây châu, Bắc châu và Trung Châu.”

“Nhưng ngươi biết vì sao, vương triều khắp thiên hạ lại tập chung ở Trung châu, còn ở bốn châu thì không có vương triều lớn nào không?”

Nữ đế hỏi dò.

Chuyện này Hứa Thanh Tiêu không rõ lắm, nhưng ngược lại hắn cũng biết, trong năm châu lớn, đúng là chỉ có Trung châu có vương triều thôi, bốn châu còn lại thì khá là hỗn loạn.

Cũng có không ít quốc gia, nhưng không có một vương triều nào hết, bây giờ nghe Nữ đế nói thế, đúng là khiến người ta phải tò mò.

“Tất cả mọi chuyện, phải kể bắt đầu từ một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết tương truyền, Trần giới mới sinh ra là một nơi hỗn độn, bất cứ sinh linh nào được sinh ra đều cuồng bạo hung tàn, bọn họ có sức mạnh hủy trời diệt đất, giết chóc lẫn nhau.”

“Hồi ấy Tà thần chém giết không ngừng, một tộc khống chế hải dương, một tộc thống lĩnh bầu trời, một tộc quản giữ mặt đất, bọn họ liên tục chém giết lẫn nhau, sinh ra vô số sát nghiệp, cuối cùng dẫn tới Thiên phạt.”

“Trên chín tầng trời, một thần vật rơi xuống đất, hóa thành năm món tiên khí.”

Chương 880: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (1)

“Trung châu Long đỉnh, Đông châu Cổ tháp, Nam châu Thần điện, Tây châu Phật châu, Bắc châu Thần thụ.”

“Năm món tiên khí bị năm thế lực khác nhau khống chế, Long đỉnh được nhân tộc điều khiển, bình tứ hải, định bát hoang.”

“Cổ tháp Đông châu do Trí giả điều khiển, mở ra hệ thống Tiên Đạo, trấn sát tà ma, thay trời hành đạo.”

“Thần điện Nam châu rơi vào tay man tộc cổ, sáng lập con đường Võ Đạo, võ toái hư không.”

“Phật châu Tây châu nằm trong tay người giác ngộ, tự xưng là Phật Tổ, tạo ra Phật Môn, lấy chúng sinh làm tín ngưỡng tu hành.”

“Thần thụ Bắc châu bị Yêu tộc khống chế, tưới nhuần vạn vật, để vạn vật được lột xác, nhưng sau này trong yêu tộc có một nhóm yêu tạo phản, cướp mất một phần thần thụ, dùng căm hận, oán hận và máu tươi của chúng sinh, thúc đẩy sinh ra một thứ thần vật khác, có thể giúp đột phá cảnh giới trong nháy mắt, không có bất cứ tác dụng phụ gì, đám đấy chính là Tà Ma.”

“Nhờ năm tiên khí này, tất cả đại hung tà thần bị năm thế lực lớn cùng nhau xoắn giết phong ấn, cuối cùng cũng dẹp loạn được họa loạn, đây cũng chính là thời kỳ thiên địa sơ khai hoang dã.”

“Năm tiên khí này sau khi phong ấn Tà thần xong, vỡ vụn hoà chung vào trời đất.”

“Long đỉnh Trung châu hoá thành quốc vận, hễ có người thống nhất được sơn hà là có thể tụ ra được Long đỉnh, một khi thành hình sẽ được trời đất ủng hộ, thành Nhân hoàng của Trung châu, phá vỡ gông cùm xiềng xích trăm năm, từ đó lớn là Đế Vương cho đến bách quan đều có thể trường sinh bất lão.”

“Từ xưa đến nay, Trung châu sinh ra rất nhiều Vương triều, tất cả các vương triều đều có chung mục đích là thống nhất sơn hà, tụ Long đỉnh, được phong thành Nhân hoàng, cả triều bất hủ.”

Nữ đế chậm rãi nói ra bí mất khủng lồ này.

Lời đó khiến Hứa Thanh Tiêu đúng là được mở mang tầm mắt.

Đương nhiên Nữ đế cũng bổ sung thêm câu.

“Việc này cũng chỉ là lời đồn thôi, dù sao cái gọi là thời man hoang, cách hiện tại quá xa xôi, những ghi chép vạn năm chưa chắc đã đúng.”

“Có thể do người đời sau bịa đặt ra, chỉ nghe từ phía trung gian không thể tin hết được.”

Bởi vì chuyện này đúng là không có bất cứ nguồn gốc nào hết, tuy nhiên cũng phải nói một câu, quốc vận vương triều Đại Ngụy đúng là hóa thành đỉnh thật.

Nhưng so với Long đỉnh Trung châu trong lời đồn thì khoảng cách như trời với đất.

Đặc biệt nhất còn dính líu đến cái thứ trường sinh này.

Đã ảo càng ảo hơn.

Chỗ khác nơi Trần giới Hứa Thanh Tiêu không biết, nhưng dựa vào hệ thống hắn biết thì… Hệ thống Nho đạo mặc dù có người thành Thánh Nhân, tuổi thọ nhiều nhất cũng chỉ đến hai trăm năm, cộng thêm ngươi nhất định phải hiểu được cách dưỡng sinh, đồng thời đã đến cái cảnh giới Thánh Nhân, có uống thuốc cũng vô dụng, ví dụ như Dược vương cũng không thể kéo dài tuổi thọ được, vì có một cái hạn mức cao nhất buộc chặt lại, phong toả con đường kéo dài số mạng của ngươi.

Nếu không một tôn Thánh Nhân sống lù lù năm trăm năm, yêu ma thiên hạ này chết chùm cả lũ à?

Hệ thống Võ Đạo chắc sống lâu hơn chút, khoảng ba trăm năm đi.

Tiên Đạo sống năm trăm năm là quá mức rồi, tất nhiên cái này là Hứa Thanh Tiêu đọc được trong sách, bao gồm tất cả tri

thức đều học từ trong sách ra.

Thật hay giả, đều không phân biệt được, tóm lại có phải tự mình trải qua đâu, cũng không có Thánh nhân nào nói cho mình biết có thể sống được bao lâu.

Khéo sau này lại bị nói khác đi cũng là chuyện hết sức bình thường.

“Có điều, trường sinh bất tử thì nói hơi quá thật, nhưng sống đến ngàn năm cũng không phải nói quá.”

“Yêu ma, tiên đạo, phật môn, dị tộc, vương triều, Nho đạo, tất cả đã đạt đến trình độ nhất định đều theo đuổi cái gọi là trường sinh.”

“Thậm chí ngàn năm chưa chết, đối với bọn họ mà nói cũng đủ rồi, cả trẫm, đối mặt với tuổi thọ ngàn năm, nói không động lòng là nói dối.”

Nữ đế chậm rãi nói.

Hơn nữa lời này nói không sai một chút nào cả.

Mỗi một cá thể đến được đỉnh cao nhất, thứ theo đuổi trên lý thuyết đúng là chỉ còn trường sinh thôi.

Chiến lực vô song thì thế nào?

Kết quả cũng chỉ là một giấc mộng hoàng lương.

Phong hoa tuyệt đại thì thế nào?

Cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là hồng phấn khô lâu.

Càng nắm quyền khuynh thiên hạ, càng đứng trên đỉnh cao danh vọng thì càng không muốn chết. Về phần bạn bè, ngươi xưa lối cũ, lúc ly biệt có lẽ cũng sẽ có thương cảm, nhưng đến mức này, bản thân cũng đã vô dục vô cầu, bọn họ còn chưa trải qua thứ gì nữa?

Rồi có ai có thể trở thành rằng buộc với bọn họ? Trường sinh bất tử, đúng là thứ hấp dẫn nhất trần đời.

“Vậy có liên quan gì đến chuyện bệ hạ bị thương?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi chuyện Nữ đế bị thương, đây mới là thứ hắn quan tâm hơn.

“Trước khi Bắc phạt, quốc vận Đại Ngụy đã thành đỉnh, chứng minh quốc vận cường thịnh, nhưng sau khi Bắc Phạt, quốc vận Đại Ngụy mấy năm liền cứ giảm dần xuống.”

“Mãi đến khi trẫm đăng cơ, quốc vận Đại Ngụy tan càng nhanh hơn, suýt chút nữa không thể tụ lại hình được, một khi không thể tụ lại hình, thì tai họa khủng khiếp sẽ giáng xuống đầu Đại Ngụy.”

“Quốc vận, nhìn không thấy sờ không được, nhưng đúng thật sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của vương triều Đại Ngụy, nếu như tan hết, như thế đất sẽ chết hàng vạn dặm, đại hạn mười năm, sóng thần động đất, tai họa nhiều vô số kể.”

“Khung cảnh tai hoạ này, động một tý là thây phơi hàng triệu, ảnh hưởng nó mang đến càng kinh khủng hơn nữa, Hứa ái khanh, ngươi thử tưởng tượng xem, bách tính một quận biến thành dân chạy nạn sẽ là cảnh tượng như thế nao?”

Nữ đế giải thích sức ảnh hưởng của quốc vận.

Tai họa liên tục mấy năm, đất chết hàng vạn, đại hạn mười năm, bao gồm đủ loại thiên tai gây chết người.

Nếu như bách tính của cả một quận, lấy quận Thương Bình làm ví dụ, ba mươi triệu người dân trôi dạt khắp nơi, hai ba toà thành chết trước, sau đó chạy nạn, sờ đến đâu cũng là đất trắng xoá không một ngọn cỏ cây.

Nạn dân đói kinh khủng sẽ hoá thành một thứ sức mạnh cực kỳ lớn nuốt sạch tất cả các phủ đệ khác, cướp bóc đánh giết, cũng chỉ vì lấp no cái bụng, dẫn đến tình trạng dân chúng nổi dậy, vô cùng khủng khiếp.

Hơn nữa tất cả vấn đề đều sẽ biến thành nỗi căm hận, chỉ cần một người tiện tay châm ngòi thổi gió, nói do hoàng đế mới vậy, nói do nữ nhân xưng đế nên mới dẫn đến thiên phạt, ngẫm lại xem lúc đó bách tính sẽ làm cái gì? Bọn họ sẽ vô cùng căm hận hoàng đế.

Cứ như thế, sức mạnh này sẽ biến thành ngọn giáo sắc bén nhất của kẻ địch.

“Cho nên, trẫm buộc chặt lấy đỉnh quốc vận, ổn định đỉnh quốc vận lại.”

Chương 881: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (2)

Nữ đế đưa ra câu trả lời.

Lời này khiến Hứa Thanh Tiêu sững sờ ngay tại chỗ.

“Bệ hạ, ý của người là người với đỉnh quốc vận buộc chặt lại với nhai, nếu quốc vận tan hết thì người sẽ.”

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây lại không nói nữa.

Nữ đế lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Không.”

“Không phải quốc vận tan hết, mà một khi quốc vận giải tán, không thể nào tụ lại hình đỉnh nữa, trẫm, sẽ chết.”

“Vừa rồi, trẫm hạ lệnh, tru sát Chu Thánh nhất mạch, trở mặt hoàn toàn với Chu Thánh nhất mạch, cũng quyết định bọn họ nhất định sẽ rời khỏi Đại Ngụy.”

“Quốc vận bị ảnh hưởng đến, trẫm cũng bị phản phệ.”

Nữ đế nói ra một cái bí mật lớn động trời.

Sau khi Bắc phạt, quốc vận Đại Ngụy mấy năm liền liên tục giảm xuống, nếu như đỉnh quốc vận giải tán, đủ loại thiên tai chết người ập xuống Đại Ngụy, vì để tránh tai họa xảy ra, Nữ đế đã buộc chặt lấy quốc vận, ổn định quốc vận Đại Ngụy, nếu không, lúc đó Đại Ngụy khéo đã biến mất rồi.

Chỉ là chuyện này không một ai được biết hết, nếu không, e rằng Văn cung Đại Ngụy đã rời đi từ lâu rồi.

“Nói khác đi, nếu Văn cung Đại Ngụy rời khỏi thì bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu nói suy đoán của mình ra.

“Tựa tựa thế.”

Nữ đế không cho một câu trả lời rõ ràng, dường như không muốn trả lời câu hỏi này.

Ngay tức khắc, Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu.

Sau đó nói tiếp.

“Nhưng hôm nay, Đại Ngụy dẹp loạn, quốc gia yên ổn phát triển, công trình guồng nước cũng đang vận chuyển, không bao lâu nữa, Đại Ngụy sẽ cường thịnh lên.”

“Văn cung Đại Ngụy có rời đi chắc cũng không còn quan trọng nữa?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi dò.

“Hứa ái khanh. “

“Ngươi thân là Thiên Địa Đại Nho, nhưng trên thực tế có rất nhiều chuyện ngươi cũng không biết, cái này liên quan đến tính cách của ngươi, cũng coi như là trẫm liên luỵ ngươi.”

“Ganh đua của ngươi và Nghiêm Lỗi, trẫm nói An Quốc sách của ngươi thành sách luận Thánh, cho nên ngươi mới bị Nghiêm Lỗi đả kích, từ đó từng bước một đi về hướng đối lập lại Văn cung.”

“Nếu không thì có rất nhiều chuyện ngươi sẽ hiểu rõ, không đến mức giống bây giờ, còn không hiểu một vài chuyện.”

“Chuyện này, mong Hứa ái khanh chớ nên trách trẫm. “

Nữ đế nói, Hứa Thanh Tiêu bước đến nước này, cũng không phải do Hứa Thanh Tiêu có vấn đề, mà từ lúc bắt đầu là một thư sinh cho đến lúc trở thành Thiên Địa Đại Nho, hắn hoàn toàn không mượn sức mạnh của Văn cung, mà dựa vào chính mình đặt lên từng dấu chân một mà đi đến.

Cho nên có rất nhiều việc Hứa Thanh Tiêu không hiểu hết được.

“Bệ hạ quá lời rồi.”

“Lúc đấy thần cũng không hiểu bệ hạ, nhưng giờ thần đã hiểu được bệ hạ.”

“An Quốc sách một là không phù hợp với Đại Ngụy bây giờ, thứ hai xuyên suốt Đại Ngụy cũng có rất nhiều người không

mong quốc vận hưng thịnh, nếu như tiện tay mang ra, e rằng sẽ bị nhắm vào."

Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý đến chuyện này.

Ngẫm lại kỹ, chỉ mới chém con buôn ngoại bang thôi đã dẫn đến nhiều phản đối thế rồi, huống chi là An Quốc sách?

Nếu Nữ đế hồi trước không đổi tên lại, văn võ bá quan chắc chắn sẽ muốn xem trong An Quốc sách này rốt cuộc viết những thứ gì.

Vừa xem xong đã phát hiện, tốt thì tốt đấy, nhưng vấn đề ở chỗ không thực dụng, thậm chí sẽ gặp phải đủ loại chèn ép của các thế lực khác, đừng nói đến khai triển, khéo sẽ bị bóp chết từ trong trứng nước.

Cho nên Nữ đế làm không có sai.

"Hứa ái khanh có thể hiểu được, trẫm thực vui lòng."

"Ngươi chưa gia nhập Văn cung Đại Ngụy, đối với Nho đạo cũng chưa rõ ràng hết được."

"Hứa ái khanh, ngươi biết tại sao thiên hạ này có Võ đạo, Tiên đạo, Phật môn nhưng nhận thức chung đều độc tôn học thuật nho gia không?"

Nữ đế cất tiếng hỏi thăm.

Hứa Thanh Tiêu đúng là cũng tò mò thật.

Chủ yếu mặc kệ Tiên đạo hay là Phật môn, mặc dù bản thân Hứa Thanh Tiêu chưa từng tiếp xúc đến đó, nhìn mọi người xung quanh cũng không ai liên quan đến, nhưng tất cả các hệ thống thì đúng thật Nho đạo được tôn trọng nhất.

Nhưng Nho đạo không có cái gì đáng để tôn sùng nha.

Ngươi giáo dục cảm hoá vạn dân, thì liên quan gì đến Tiên Đạo?

Ngươi nói ngươi dạy người biết đạo đức, Phật môn cũng làm người ta hướng thiện được nhé.

Thấy Hứa Thanh Tiêu nghi hoặc, Nữ đế lên tiếng.

“Nho đạo có thể khiến mọi người tôn sùng, nguyên nhân chính là trấn áp thiên địa tà ma.”

Nữ đế cho câu trả lời.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có chút cau mày đáp: “Nhưng vấn đề là, Phật môn với Tiên đạo cũng có thể trấn áp thiên địa tà ma mà?”

Hứa Thanh Tiêu đúng thật cảm thấy có chút vấn đề, là vấn đề liên quan đến logic.

Nhưng Nữ đế lắc đầu nói.

“Tiên đạo Phật môn là giết yêu trừ ma, Nho đạo là trấn áp tà ma.”

“Tà ma không phải yêu ma, bọn chúng là tai họa, ví dụ như nguồn gốc của ôn dịch, nạn đói, còn có một số Tà thần thích giết chóc, dựa theo Tiên đạo mà nói, đấy chính là âm lực của trời đất.”

“Vạn vật trên thế gian, có dương thì có âm, là thứ do oán niệm của chúng sinh tạo thành, Hạo nhiên chính khí của nho gia có thể áp chế tà ma.”

“Đây cũng chính là lý do tại sao Nho đạo lại có địa vị như vậy, đồng thời Nho đạo có thể mang đến dương lực của thiên địa, khiến thiên hạ mưa thuận gió hòa, quốc gia hưng thịnh.”

“Đại Ngụy sau khi lập quốc, có thể phát triển nhanh chóng thậm chí sáng tạo ra thịnh thế, cũng chính là vì Đại Ngụy sinh ra được một vị Văn Thánh, nhờ đó mà một trăm năm, toàn bộ thế gian được phồn vinh hơn rất nhiều.”

“Cho nên Văn cung Đại Ngụy một khi rời đi, đối với thiên hạ mà nói, cũng không có bất lợi gì hết, nhưng đối với Đại Ngụy thì ảnh hưởng cực lớn.”

“Đến lúc đó vương triều Đại Ngụy sẽ xuất hiện rất nhiều tai hoạ, cũng sẽ bị rất nhiều yêu ma quấy phá, phiền phức không tài nào đếm nổi, tất nhiên cũng vì vậy, quốc vận cũng sẽ theo đó rơi xuống.”

“Cái này không thể dựa vào chuyện quốc gia tự thân phát triển ra sao, mà dựa vào số trời, đã huyền ảo càng huyền ảo hơn.”

Nữ đế giải thích một hồi, cuối cũng cũng khiến Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ ràng điểm mạnh nhất của Nho đạo nằm ở chỗ nào một cách triệt để.

Nói cách khác đi, Nho đạo buộc chặt với thiên mệnh.

Có thể thay đổi vận mệnh của một người, hoặc số mệnh của cả một nước, đồng thời tu luyện Hạo nhiên chính khí, từ nơi xa cũng có thể áp chế được thiên địa tà ma, đảm bảo khắp nơi trong thiên hạ, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa.

Chẳng trách toàn bộ Trần giới lại tôn trọng như thế đối với người đọc sách.

Hóa ra là có quan hệ với thiên mệnh.

“Bệ hạ, chuyện văn cung Đại Ngụy rời đi có biện pháp nào có thể giải quyết được không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Chương 882: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (3)

Nữ đế trầm mặc, nàng không biết trả lời câu hỏi này như thế nào.

Văn cung rời đi, không ảnh hưởng đến thiên hạ, nhưng ảnh hưởng rất lớn đối với vương triều Đại Ngụy, đối cách nói khác, đừng ở góc nhìn của người trong thiên hạ, chuyện Văn cung thoát ly chính là chuyện tốt, ít ra có thể ngăn chặn vương triều Đại Ngụy phát triển, nhất là đối với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên là một chuyện mừng cực lớn.

Thấy Nữ đế không đáp, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã rõ.

“Nếu như, lúc Văn cung Đại Ngụy thoát ly, ta có thể thành Thánh thì sao?”

Rốt cuộc, Hứa Thanh Tiêu cất tiếng hỏi thăm Nữ đế.

Thậm chí lần này hắn không xưng thần, mà xưng ta.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói thế, Nữ đế sững sờ, nhưng rất nhanh thôi nàng đã lắc đầu.

“Ba ngày trước nếu ngươi nói thế, trẫm sẽ vui mừng.”

“Nhưng ngày hôm nay trẫm không mừng nổi, trẫm đã nghiêm túc hỏi qua rất nhiều người, cũng tra rất nhiều điển tịch.”

“Nho giả thành Thánh, đúng thật là so với tưởng tượng của trẫm còn khó hơn.”

“Phải Minh Ý một lần nữa, hiểu rõ tường tận ý của Thánh Nhân, đắc đạo thấy được đức hạnh.”

“Lập ngôn lần nữa, xây dựng lời nói của Thánh Nhân, truyền đạo thụ nghiệp.”

“Phải viết sách lần nữa, sách của Thánh Nhân, tạo phúc cho sinh linh thiên hạ.”

“Phải lần nữa hiểu rõ số mệnh con người, biết được mệnh của trời đất, nhìn rõ vạn vật.”

“Mỗi một chuyện đều khó hơn trước đó gấp mười lần còn ít, hơn nữa còn phải nhờ vào khí vận của người đọc sách trong thiên hạ.”

“Nhưng người đọc sách hôm nay, chín phần đều là môn đồ của Chu Thánh, bị Văn cung Đại Ngụy thao túng, bọn họ sẽ không cho ngươi mượn khí vận.”

“Ngày hôm nay, lời Phương nho nói, thật ra trẫm cũng muốn để ngươi đồng ý, dù sao đối với ngươi mà nói, đây đúng là thời cơ để thành Thánh.”

Nữ đế hiểu rõ thành Thánh có nhiều khó khăn ra sao, cho nên mới sinh ra suy nghĩ như vậy.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn Nữ đế đáp.

“Bệ hạ, nếu như để ta gia nhập Văn cung Đại Ngụy mới có thể thành Thánh, vậy Hứa mỗ đây tuyệt đối không chọn thành Thánh.”

Ngữ khí của Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại vô cùng kiên định.

Đúng, nếu như cách duy nhất để mình thành Thánh là phải gia nhập Chu Thánh nhất mạch, hắn thà không thành Thánh còn hơn.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói thế, Nữ đế thở dài, nhưng mà trong lòng cũng có chút vui sướng.

Thoáng chốc, Nữ đế lại nói tiếp.

“Hứa ái khanh đừng nghĩ nhiều, việc này chưa chắc rơi vào tình thế phải chết.”

“Văn cung Đại Ngụy có lẽ chưa thể rời đi hoàn toàn được.”

Nữ đế nói cho Hứa Thanh Tiêu biết.

“Không rời đi hoàn toàn?”

Này càng khiến Hứa Thanh Tiêu càng mù tịt hơn.

“Ừ, Văn cung Đại Ngụy chắc không thể rời đi hoàn toàn được, bọn họ sẽ để lại một phần sức mạnh, ngày hôm nay trước mặt bách tính trẫm đã chủ động nói ra chuyện Văn cung Đại Ngụy muốn rời đi.”

“Muốn bọn họ tuy không kiêng dè gì cả, nhưng cũng phải cân nhắc đến dân ý của Đại Ngụy, chọn để lại một số Đại Nho Văn cung, nhưng mà sớm cũng rời đi hết thôi, nhanh thì ba năm, chậm thì mười năm.”

Nữ đế trả lời.

“Để lại một phần?”

“Bọn chúng muốn vắt kiệt chút lợi ích cuối cùng của Đại Ngụy thì đúng hơn?”

Trong nhãý mắt Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ý của Văn cung Đại Ngụy sẽ không đơn giản như lời Nữ đế nói, đã trở mặt với nhau rồi, Chu Thánh nhất mạch còn quan tâm gì đến thứ này thứ nọ của ngươi nữa?

Chấp nhận để lại một phần, chẳng qua chỉ muốn vắt kiệt nốt lợi ích cuối cùng của Đại Ngụy mà thôi, dù sao Đại Ngụy cũng có không ít người đọc sách.

Khéo còn từ từ làm công tác vận động tư tưởng bảo bọn họ rời đi cùng, hoặc để lại một vài gián điệp.

Thủ đoạn này đến cả thằng ngu cũng nhìn ra được.

Nữ đế im lặng.

Nàng không đáp, nhưng không đáp cũng chính là một loại trả lời.

“Bệ hạ, nếu Văn cung Đại Ngụy để lại một số ít thì sẽ giảm bớt ảnh hưởng đến quốc vận của Đại Ngụy sao?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh hỏi.

“Phải!”

Nữ đế gật đầu nhẹ.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu đã hiểu.

Văn cung Đại Ngụy rời đi luôn thì Nữ đế sẽ chết ngay tức khắc, nhưng giờ khắc này Hứa Thanh Tiêu càng thêm tin rằng Nữ đế đã không quan tâm đến chuyện tử vong rồi, nàng càng quan tâm đến con dân Đại Ngụy hơn.

Một khi quốc vận hạ xuống, quốc đỉnh tan hết, con dân Đại Ngụy sẽ đối mặt với tai họa vô cùng vô tận.

Đây là tai hoạ chết người, dùng sức người cũng không thể nào ngăn lại được.

Sóng thần ập đến, ngươi ngăn lại thế nào?

Động đất xảy ra, ngươi phòng ngừa ra sao?

Đổi cách khác, Văn cung Đại Ngụy đúng là rất rất quan trọng, tính quan trọng của Nho đạo nhất mạch đã vượt qua ước đoán của mình rồi.

“Bệ hạ. “

“Nếu Hứa mỗ thành Thánh thật?”

“Thì bệ hạ có đồng ý thanh trừ Văn cung Đại Ngụy không?”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Hắn hỏi Nữ đế.

Văn cung Đại Ngụy, đối với cả Đại Ngụy này đã trở thành khối u ác tính rồi.

Chu Thánh nhất mạch chiếm tận chín phần, đối với nhóm Đại nho khác, đặt ở trước mắt chỉ có hai lựa chọn.

Một, đi theo, cùng nhau dùng tài khí thiên hạ.

Hai, từ chối đi theo, cùng cộng đồng Đại Ngụy đối mặt với khó khăn

Không thể nào tất cả đều đồng ý đi theo được, nhưng người tình nguyện ở lại, chắc có lẽ cũng khônglắm.

Nhưng nếu như Văn cung Đại Ngụy đi hết, thật ra đối với Đại Ngụy cũng là một chuyện tốt, đau dài không bằng đau ngắn.

Chẳng qua chuyện cần lo lắng bây giờ chính là vấn đề ở Nữ đế, nhỡ đâu đi hết luôn rồi, Nữ đế gặp phản phệ chết mất thì

sao.

Đây là một chuyện cực kỳ cực kỳ xấu.

Nhưng nếu để lại một nhóm người, thật ra càng kinh tởm hơn, nếu bọn chúng ở lại sẽ tiếp tục nhằm vào mình, cũng sẽ tiếp tục lây nhiễm vào thế hệ người đọc sách sau này.

Đến lúc đó còn một đống lớn phiền phức hơn nữa.

Thủ đoạn của Văn cung Đại Ngụy đúng thật kinh tởm đến cực điểm, vấn đề ở chỗ Đại Ngụy không thoát ra khỏi Văn cung được.

Chỉ bị kẻ khác bắt bí thôi.

Biện pháp duy nhất chính là mình phải thành Thánh.

Thậm chí là Bán Thánh thôi cũng đủ rồi.

Nghe thế, đôi mắt đẹp của Nữ đế hướng lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó ngữ khí chắc nịch không gì sánh lại bằng.

“Nếu như Hứa ái khanh có thể thành Thánh, trẫm, nguyện ý vì ngươi dựng Văn cung, đúc tượng Thánh, tôn Tâm học thành quốc học của Đại Ngụy, diệt trừ triệt để hết thảy thế lực của Văn cung Đại Ngụy.”

Nhưng, Hứa ái khanh, bất cứ chuyện gì cũng không thể cưỡng cầu được, đặc biệt là đến nước này, một khi phạm sai lầm, vạn kiếp không thể đứng dậy được.”

Nữ đế nói ra suy nghĩ của chính mình.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, nàng nguyện ý vì Hứa Thanh Tiêu xây dựng Văn cung, tôn Tâm học là quốc học của Đại Ngụy, diệt trừ tất cả thế lực của văn cung Đại Ngụy.

Đây chính là sự ủng hộ tuyệt đối của Đế Vương.

Chương 883: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (4)

Chỉ là câu nói sau của Nữ đế có ý đơn giản hơn nhiều.

Mọi thứ làm theo khả năng của mình.

“Thần, đã hiểu!”

“Bệ hạ, vậy người nghĩ ngơi cho thật tốt, thần xin được cáo lui trước.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu nhẹ, hắn nhìn khí sắc trên khuôn mặt Nữ đế đã tốt hơn rất nhiều, cũng mở miệng nói như vậy.

“Ừ, Hứa ái khanh, chuyện ta ngươi nói ngày hôm nay, một câu cũng đừng nói ra ngoài, đặc biệt là chuyện quốc vận.”

Nữ đế dặn dò.

“Xin bệ hạ cứ yên tâm. “

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, theo đó là xoay người rời đi.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu rời khỏi, trong ánh mắt của Nữ đế có chút phức tạp.

Một lát sau.

Chờ đến khi bóng dáng rời đi của Hứa Thanh Tiêu khuất bóng hoàn toàn.

Lại một khắc trôi qua, một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trước mặt Nữ đế.

Là Vô Trần đạo nhân.

Tông chủ của Thái Thượng thánh tông.

“Bái kiến bệ hạ!”

Vô Trần đạo nhân chậm rãi đi tới, bước chân thong dong nhẹ nhàng, nhìn Nữ đế tôn xưng một tiếng.

“Vô Trần tông chủ đa lễ.”

Nữ đế nói, chẳng qua trên mặt khó hiện ra nét tươi cười được.

“Bệ hạ, tất cả mọi chuyện đã chuẩn bị xong. “

“Chỉ chờ Văn cung Đại Ngụy rời khỏi, đệ tử của Thái Thượng tiên tông, sẽ viện trợ Đại Ngụy, gia nhập vào Cẩm Y Thiên Vệ, củng cố quốc vận.”

“Nhưng mong bệ hạ nghĩ lại cho thật kỹ.”

“Từ khi Thái Tổ hoàng đế dựng nước, không cho phép tiên tông nhúng chàm hoàng quyền, một khi Cẩm Y Thiên Vệ do đệ tử tiên tông ta quản lý, bệ hạ nhất định phải cho đủ loại đặc quyền, đến lúc đấy khó tránh khỏi xung đột.”

“Lão đạo là kẻ nửa thân đã sắp xuống mồ, ngược lại cũng chẳng được cái gì, nhưng chuyện sau này, lão đạo cũng không nói chính xác được.”

Vô Trần đạo nhân nói bố cục Nữ đế đã tính toán.

Đúng vậy.

Văn cung Đại Ngụy thoát ly, Nữ đế còn giữ một thủ đoạn, nàng dẫn thế lực tiên môn vào Đại Ngụy, giao Cẩm Y Thiên Vệ hồi trước còn chưa ổn định cho đệ tử tiên môn.

Như thế cho dù xảy ra một vài chuyện yêu ma náo động, có thế lực Tiên đạo ở đây, đương nhiên cũng nhờ đó giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Không đến nỗi bị đánh đến trở tay không kịp.

Nhưng ý của Vô Trần đạo nhân cũng rất rõ, mở quyền hạn ra, để thế lực Tiên Đạo nhúng tay vào việc của Đại Ngụy cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Đệ tử Tiên đạo là ai? Không bị gò bó không ai quản thúc, vô ưu vô lự, về cơ bản thì không thể nào phục tùng quản giáo được.

Hơn nữa còn là một đám tâm cao khí ngạo, cho rằng chính mình là kẻ tu tiên.

Nếu cho bọn họ quyền hành, phụ trách trảm yêu trừ ma, thì người tu tiên mới bước vào hồng trần, rất khó không bị muôn

màu muôn vẻ của hồng trần này mê hoặc.

Quyền lực, sắc đẹp, tài phú, địa vị, tất cả đều mà ma chướng, rất dễ khiến bọn họ đánh mất bản tân, đến lúc đó làm xằng làm vậy đủ chuyện cực đoan.

Dù sao một người có quyền lợi có địa vị có thực lực, lại thêm bản thân kiêu ngạo thế kia, sao lại không mắc sai lầm cho được?

Nghe những lời này của Vô Trần đạo nhân.

Nữ đế thở dài một hơi.

Sao nàng lại không biết chỗ cực đoan nếu dẫn thế lực Tiên đạo vào, nhưng nàng càng rõ ràng hơn rằng Văn cung Đại Ngụy rời khỏi nếu không có thế lực mới thay vào, đối với Đại Ngụy càng rắc rối hơn.

Nàng cần có một thứ sức mạnh để ổn định quốc vận, chỉ cần đỉnh quốc vận không tan, thế nào cũng được.

Cho dù phải trả một cái giá cực lớn cũng đáng.

Thời kỳ gay gắt thì phải dùng thủ đoạn gay gắt.

“Trẫm làm tốt chuyện hiện tại đã, chuyện tương lai, cứ để tương lai tính tiếp.”

Đây là câu trả lời của Nữ đế.

Vô Trần đạo nhân không trả lời, chỉ hướng về phía Nữ đế cúi đầu nói.

“Bệ hạ đã đưa ra quyết định kỹ càng, vậy lão đạo cũng không nói nhiều nữa.”

“Nhưng, có cách nào khác có thể giữ Văn cung Đại Ngụy lại không?”

“Một khi Văn cung Đại Ngụy rời đi, e rằng đến lúc đó thế lực các phương đều sẽ nhắm đến vương triều Đại Ngụy.”

“Đặc biệt là Phật môn, bọn họ ở Tây châu nhìn chằm chằm về đây không biết bao năm, đã muốn đến Trung châu truyền đạo từ lâu, thiên hạ đều có bóng dáng Phật môn, duy nhất Trung

châu là chưa có, nhân cơ hội này, Phật môn chắc sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này."

Vô Trần đạo nhân lại nhắc đến chuyện khác.

Khi Văn cung Đại Ngụy rời đi, có thể nói Đại Ngụy sẽ lâm vào thời khắc hỗn loạn cực độ, đến lúc đó thế lực khắp thiên hạ đều sẽ tới vương triều Đại Ngụy kiếm một chén canh.

Nói cho cùng thì quốc vận Đại Ngụy cũng không phải dạng vừa đâu, đúc Long đỉnh Trung châu thì quá sức, nhưng đúc thuốc trường sinh thì vẫn được.

Ít nhất là theo ông biết thì trong bóng tối đã có người nhòm ngó rồi.

"Phật môn muốn vào Trung châu vẫn có chút trắc trở, Văn cung Đại Ngụy sẽ không đồng ý, Trung châu vẫn là thiên hạ của Văn cung Đại Ngụy như cũ."

"Lần này nếu Văn cung Đại Ngụy rời đi vẫn sẽ ở lại Trung châu, mở ra quốc gia của người đọc sách."

"Bọn họ tất nhiên sẽ không để Phật môn xâm lấn."

"Chuyện này chỉ kéo dài trong thời kì ngắn, không phải lo."

Nữ đế đáp.

Mà Vô Trần đạo nhân cũng theo đó gật đầu, sau lại lắc đầu nói.

"Dạo này đúng thật là thời buổi rối loạn, ma uyên bị phong ấn cũng lục đục rục rịch, chúng ta cũng không thể đắc tội với Chu Thánh nhất mạch ngay được, hơn nữa chuyện phong ấn ma uyên cũng là công đức."

"Nho đạo đúng là ngồi im cũng có sung rụng vào mồm, người trong thiên hạ cầu bọn họ làm việc, bọn họ chẳng những không thất thoát cái gì, còn thu lại được rất nhiều lợi ích."

"Nghĩ không ra, nghĩ mãi không ra."

"Bệ hạ, lão đạo đi trước, nếu có chuyện quan trọng, bệ hạ thắp hương gọi là được, lão đạo sẽ đến ngay."

Tính tình Vô Trần đạo nhân tương đối lạnh nhạt, ông mặc dù là tông chủ Thái Thượng tiên tông, nhưng trên thực tế ông đã đến cảnh giới Thượng Thiện Nhược Thủy, không quan tâm danh lợi, cũng không quan tâm cái gì mà trường với chả sinh nữa.

(Cảnh giới nhu mì vì thiên hạ quên mình nhất, không cố sức đi theo đuổi những thứ hoàn mỹ nhất mình chưa thể đạt được, nhưng tác phong lời nói đã đạt đến cảnh giới cao nhất, giống như dòng nước của trăm sông ắt đổ về một bể, thuận theo ý trời.)

Không có thứ gì rất muốn theo đuổi nữa, nếu muốn nói nhất, thì chỉ hy vọng thiên hạ thái bình là tốt rồi, không muốn gây thêm sát nghiệp vô tội nào.

“Đạo trưởng đi thong thả.”

Nữ đế hô một tiếng, sau đó bóng hình người kia cũng dần dần tan biến.

Mà lúc này.

Bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Ở trong một tiểu thế giới.

Đây là tiểu Thánh Cảnh.

Là tiểu thế giới của Văn cung Đại Ngụy, cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ có mỗi Thiên Địa Đại Nho mới có thể đi vào.

Mấy trăm bóng dáng mờ mịt xuất hiện ở trong tiểu thế giới, đều không phải cơ thể thật giống nhau, mà là bóng hình, mà mỗi một bóng hình đều đại diện cho một vị Thiên Địa Đại Nho.

Thiên Địa Đại Nho này tất nhiên đều là Thiên Địa Đại Nho của Chu Thánh nhất mạch, chứ không phải Thiên Địa Đại Nho của Đại Ngụy.

Chương 884: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (5)

Mấy trăm bóng mờ lơ lửng bên trong tiểu thế giới, ngồi quây lại thành hình tròn, ở vị trí trung tâm, là nơi Tào nho ngồi gần nhất.

Ở giữa trung tâm này có thứ giống như một tế đàn, nhưng không có ai ngồi lên, cũng không có bất cứ bóng hình nào.

"Chư vị."

Đúng lúc này, giọng Tào nho vang lên.

"Phụng lệnh Bán Thánh, ngày Văn cung Đại Ngụy rời đi chính là ngày mười tháng ba."

Lạnh nhạt lên tiếng.

Tức khắc, tất cả bóng hình ở đây đều khẽ run lên.

"Muốn rời đi thật sao?"

"Là ý của Bán Thánh à?"

"Văn cung thoát ly, không ngờ cuối cùng cũng đến mức này rồi."

"Thoát cũng tốt, nếu như thoát đi, chính chúng ta sẽ xây dựng một vương triều của người đọc sách, trở thành thế lực lớn nhất Trung châu, đến lúc đó không ai có thể ngăn hoành đồ đại nghiệp của chúng ta được."

"Tất cả đều là thứ phẩm chỉ có đọc sách là cao."

"Ba tháng sau rời đi á? Nếu như này khéo người dân Đại Ngụy sẽ hận chúng ta chết."

Từng tiếng nói vang lên.

Chuyện Văn cung Đại Ngụy rời khỏi bọn họ đã biết từ trước rồi, nhưng trước đó chẳng qua chỉ là một kế hoạch mà thôi, rốt cuộc có thực hành được hay không còn là một ẩn số.

Bây giờ ấy thế lại cho câu trả lời chắc chắn, cái này không bất ngờ không được.

Nhưng có vài Thiên Địa Đại Nho lại có chút lo lắng, dù sao Chu Thánh ở Đại Ngụy thành Thánh, suy cho cùng cùng nhờ phúc của bách tính Đại Ngụy, bây giờ Đại Ngụy gặp nạn, bọn họ chọn cách rời đi, đây đúng là chiêu hận mà.

“Chư vị. “

“Trước tiên đừng hoang mang.”

“Chọn ngày mười tháng ba mới rời đi cũng có mục đích riêng.”

“Ba tháng này qua đi, chúng ta nhất định phải khống chế được nghị luận của thiên hạ, phát động toàn bộ người đọc sách vạch tội Nữ đế Đại Ngụy, bao gồm cả Hứa Thanh Tiêu.”

“Dựng lên chuyện chúng ta ở Đại Ngụy phải chịu đủ loại đối xử không công bằng, nhân cơ hội này có thể giảm bớt một số ảnh hưởng.”

“Còn nữa, ngày hôm nay Nữ đế sỉ nhục chúng ta, đây cũng là sự thật, cái chết của Trương nho, Bồng nho bị chém, Hứa Thanh Tiêu giết hàng đồ thành.”

“Đấy đối với chúng ta đều có lợi, đặc biệt là chuyện Bồng nho bị chém, đủ để khiến người đọc sách trong thiên hạ phải phẫn nộ.”

“Mà chúng ta không cần làm gì hết, thanh thản ổn định, chỉ cần làm tốt những chuyện mình có thể làm là được.”

Tào nho nói, lão ta biết mọi người đang lo lắng cái gì, nên hiện giờ khuyên đám người này trước tiên không nên kích động đã.

Lão ta nói biện pháp giải quyết ra từng chút một, giảm độ căm hận của người dân Đại Ngụy xuống.

“Nhưng cho dù có nói thế, cũng khó làm lắng xuống cơn thịnh nộ của bách tính lắm.”

Có Thiên Địa Đại Nho nhíu mày nói.

Nhưng Tào nho lắc đầu đáp.

“Văn cung thoát ly, cho dù thế nào thì lời ra tiếng vào cũng kéo đến thôi, nhưng bút giấy của thiên hạ này đang nằm trong tay chúng ta mà.”

“Lão phu đã viết xong một bản luận, lên án mạnh mẽ mười tội trạng lớn của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu, mười nỗi buồn uất giận của người đọc sách chúng ta.”

“Vả lại, nguyên bách tính Đại Ngụy thì sao?”

“Trước mặt sinh linh khắp thiên hạ, Đại Ngụy chẳng qua chỉ chiếm một phần nhỏ, nếu như Đại Ngụy không ở Trung châu, không có quốc vận, thì Đại Ngụy được tính là cái gì?”

“Hơn nữa, chúng ta cũng sẽ để lại một phần lực lượng, tiếp tục gây ảnh hưởng lên thế hệ người đọc sách tiếp theo, không rút sạch đi.”

“Nữ đế đã công khai chuyện chúng ta thoát ly, chẳng qua chỉ muốn dân Đại Ngụy oán trách.”

“Đáng tiếc, nàng ta cũng không biết chuyện này đã được thu vén từ lâu, lời nói của nàng ta hôm nay, đúng là khiến chúng ta khó lòng chống đỡ được, nhưng cũng chỉ ra nàng ta quá ngu xuẩn.”

“Văn cung hiển nhiên rời đi rồi, ý của nàng ta lão phu biết, đơn giản chỉ đang hy vọng chúng ta để lại một bộ phận thôi.”

“Nhưng mà, bộ phận ở lại này, chẳng những không giúp gì cho vương triều Đại Ngụy, ngược lại còn sinh ra đủ lại phiền toái.”

“Lực lượng ấy sẽ dùng để nhắm đến Hứa Thanh Tiêu, nhằm vào vương triều Đại Ngụy, để mọi chuyện bọn chúng làm không thể thuận lợi được.”

“Mà dân oán hờn thì càng dễ giải quyết hơn, một khi Văn cung rời đi, thế lực khắp thiên hạ sẽ đồng loạt nhằm về phía Đại Ngụy.”

“Phiên Vương các nơi cũng sẽ nhao nhao ra tay chia cắt quốc vận, vạch tội Nữ đế, đến lúc đó Đại Ngụy thù trong giặc ngoài, muôn dân trăm họ cũng sẽ lầm than, khi đấy, chúng ta chỉ cần ra tay trợ giúp bách tính.”

“Đến đó hòa giải, ngừng chiến trong hòa bình, tin chắc đến này thì người dân không ai dám nói câu oán hờn gì chúng ta cả.”

“Tới khi đấy, thậm chí còn nhân cơ hội đưa ra yêu cầu định tội Hứa Thanh Tiêu.”

“Nếu như thế thật, Hứa Thanh Tiêu có chạy giời cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.”

Tào nho đĩnh đạc mà trôi chảy, ngập tràn chờ mong vào tương lai.

Hơn nữa cũng đã suy tính kỹ hết mọi chuyện rồi.

Lời nói xong.

Chúng Thiên Địa Đại Nho đều yên tĩnh lại.

Chẳng qua qua một hồi, có giọng nói vang lên.

“Kế hoạch vô cùng tốt, nhưng vấn đề là… nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể thành Thánh thì làm sao bây giờ?”

Có người đưa ra một cái thiết tưởng.

Nhưng nói xong, chiếm được tập thể đều phản đối.

“Không thể được.”

“Hứa Thanh Tiêu tên đó mới thành Thiên Địa Đại Nho, đã muốn nhảy ngay lên làm Thánh rồi? Thánh Nhân hai mươi tuổi? Đến cả Chu Thánh cũng không làm được.”

“Hai mươi tuổi đã muốn vào Thánh Đạo? Chắc chắn không làm nổi.”

“Ài, Thánh Đạo gian khổ, đến ngài cũng không biết sao? Giả thiết này không bao giờ tồn tại được.”

“Thánh Đạo, khác hẳn với tài hoa, Hứa Thanh Tiêu đúng thật là đại tài kinh thiên động địa, nhưng vô ích thôi, hắn không thành Thánh nổi.”

“Đúng thế, nếu như không có Văn cung trợ giúp, hai mươi năm, hắn cũng không thể thành Thánh Nhân được, cho dù hắn có thiên phú nghịch thiên cũng chẳng có ích gì, ngay cả nhờ

vào khí vận của người đọc sách khắp thiên hạ này giúp cho, hắn cũng không làm được."

"Người đọc sách trong thiên hạ này đến chín phần là Chu Thánh nhất mạch ta, hắn lấy gì để mà thành Thánh?"

"Hơn nữa, dù hắn có cơ hội thành Thánh thật đi, chúng ta sẽ dùng khí vận của người đọc sách khắp thiên hạ để áp chế Hứa Thanh Tiêu."

"Giúp hắn thành Thánh thì khó, nhưng phá hủy Thánh Đạo của hắn thì cực dễ."

"Hứa Thanh Tiêu sai nhất chính là đối địch lại Chu Thánh nhất mạch ta."

Từng tiếng nói vang lên.

Đều không tin Hứa Thanh Tiêu có thể thành Thánh.

Mà nói cũng rất có lý có căn cứ.

Khiến người kia phải im miệng trầm lặng.

"Được rồi, đừng bàn đến chuyện này nữa, Hứa Thanh Tiêu đã định trước không thành Thánh rồi."

"Tiếp theo phải dựa vào chư vị, nho sinh Đại Ngụy, trong ba tháng này phải giữ im lặng, nhờ chư vị ra tay điều động ngôn luận của người đời nhằm vào Nữ đế, nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, còn lại tất cả chờ ba tháng sau."

Chương 885: Đỉnh Quốc Vận, Nguy Cơ Lớn Đến Rồi, Chỉ Có Thành Thánh Mới Phá Được Tình Cảnh Trước Mắt (6)

Tào nho không tiếp tục nói đến đề tài vây xung quan chuyện Hứa Thanh Tiêu thành thánh nữa.

Bởi vì chuyện này không cần thiết phải đi bàn tán.

Chuyện đó là chuyện không hợp lý.

Nói xong mấy câu kia, chúng Thiên Địa Đại Nho đua nhau gật đầu.

Sau đó bóng dáng cũng dần tan đi hết.

Lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong học đường Thủ Nhân.

Có rất người đi ra ra vào vào, chuyển tất cả đồ bên trong học đường vào trong hầu phủ.

Mà bên trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu tay cầm bút lông, chậm rãi viết lên trên giấy tuyên bốn chữ:

“Cách phá cục diện.”

Học đường Thủ Nhân.

Từng món đồ được dọn sang hầu phủ.

Trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng suy tư cách phá giải cục diện trước mặt.

Văn cung Đại Ngụy không thể thoát ly nhanh như thế được, hôm qua Nữ đế mới thể hiện thiên uy, thậm chí còn nói toẹt ra chuyện Văn cung Đại Ngụy muốn rời đi, đã khiến dân chúng có lòng đề phòng rồi.

Vào giờ phút quan trọng này, văn cung Đại Ngụy muốn rời đi không bị dân chúng Đại Ngụy chửi chết mới là lạ.

Chu Thánh nhất mạch chắc chắn không sợ bị dân chúng chửi rủa, Hứa Thanh Tiêu đổi một cách suy nghĩ khác, đã biết Chu Thánh nhất mạch đang suy nghĩ cái gì.

Dùng thời gian rửa sạch hết thảy.

Chỉ cần giảm mức ảnh hưởng xuống, xong tìm đủ lý do, sau khi rời đi, im ắng một khoảng thời gian, lúc rỗi việc thì làm chút chuyện tốt, đợi đến khi dân chúng dần dần tiếp nhận rồi thì tiếp tục gây sự.

Thủ đoạn này rất đơn giản, cũng rất thực tiễn, giống y như một vài kẻ làm chuyện xấu đối mặt với áp lực của dư luận, thường sẽ đều rời khỏi tầm mắt, sau đó quyên tặng tiền tài, làm vài chuyện mang đến năng lượng tích cực.

Đợi đến khi tiếng chửi nhỏ đi lại tiếp tục xuất hiện, nên làm việc gì thì đi làm việc đó.

Kết hợp với những lời Nữ đế nói, Hứa Thanh Tiêu thiết lập thời gian văn cung Đại Ngụy rời đi là tầm khoảng ba tháng sau.

Không tính là quá nhanh, nhưng tuyệt đối không tính là quá chậm.

Nữ đế và Chu Thánh nhất mạch đã trở mặt với nhau hoàn toàn rồi, nếu đã xé rách da mặt thì cũng không cần thiết đợi chờ nữa.

Lúc sau.

Hứa Thanh Tiêu đặt bút lên giấy tuyên viết.

“Văn cung thoát ly.”

Chuyện này trước mắt mà nói là chuyện lớn số một, điểm xấu Văn cung rời đi mang lại, so với tưởng tượng của Hứa Thanh Tiêu còn đáng sợ và phức tạp hơn rất nhiều.

Quốc vận hạ xuống, tính mạng Nữ đế ngàn cân treo sợi tóc, chúng sinh Đại Ngụy đối mặt với vô tận thiên tai, yêu ma xuất thế gây họa loạn cho Đại Ngụy.

Chỉ ba yếu tố này thôi đã khiến người ta nhức đầu không thôi.

Cho dù có bảo vệ được mạng Nữ đế thì chắc cũng sẽ xảy ra sai lầm, nước không thể một ngày không vua, e rằng lúc đó, Phiên Vương khắc nơi ngay lập tức ra tay, mà chính mình có muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Tóm lại không thể để quốc gia không có quân vương được?

Cho nên nhất định phải chọn ra một vị vương gia kế thừa sự nghiệp thống nhất nước nhà, bằng không thì cũng không tưởng tượng nổi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không muốn hầu vị hoàng đế khác, vất vả lắm quan hệ với Nữ đế mới gần được như vậy, giữa mọi người cũng không có vách ngăn, khiến vô số quân thần đều cùng nhau quân thần đồng tâm.

Bây giờ thay một hoàng đế khác rồi bảo mình đến hầu? Hứa Thanh Tiêu không hầu, nếu đến lúc đó thật, hắn sẽ đi ngay, thoái ẩn sơn lâm, áp dị thuật xuống rồi nghĩ cách giải quyết, nếu mà không được, vẫn có thể sống tiếp được vài năm, vài chục năm.

Không có lý nào lại đi phụ tá quân chủ mới cả.

Thiên tai chết người thì càng rắc rối hơn, công trình guồng nước có vững đến đâu cũng không chịu nổi động đất, sóng thần, lũ lụt, còn cả nạn châu chấu, đại hạn, ôn dịch, thêm mấy thứ đó vào khéo đầu mình nổ cái bùm luôn.

Đến lúc đó không cần quân địch xông đến, tự Đại Ngụy đã bị giày vò chết trước hai, ba phần rồi, đủ thứ bên trong không cung cấp nổi, như lương thảo các thứ, ngươi tranh ta giành, nói tóm lại không cần địch quốc nghĩ cách gây sự.

Nói một câu khó nghe, nếu như khắp nơi hoang tàn, thì địch quốc có muốn vào đây thật không?

Vào để làm gì? Công tác giải quyết hết hậu quả? Hay cứu khổ cứu nạn?

Về phần yêu ma loạn thế, chẳng cần nói đến nữa.

Chẳng qua chỉ là tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa mà thôi.

Vốn cho rằng tác dụng của Văn cung Đại Ngụy là tượng trưng cho tinh thần, không ngờ rằng lại ảnh hưởng sâu đến thế.

Muốn phá giải được tình hình trước mắt, vậy chỉ có một cách duy nhất.

Thành Thánh.

Đúng, chỉ có thành Thánh, thậm chí là Bán Thánh, cũng có thể xoay chuyển cuộc chiến này, hơn nữa không đơn giản chỉ có xoay.

Mà thay đổi hoàn toàn.

Chu Thánh nhất mạch còn Thánh Nhân không?

Có chắc luôn!

Hứa Thanh Tiêu có dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được, nhưng Bán Thánh này e rằng chỉ treo một hơi để sống thôi, nhưng mình thì sao? Nếu như trước ngày Văn cung rời đi mình thành Thánh.

Một vị Thánh Nhân hai mươi tuổi, điều này khủng khiếp đến mức nào?

Các thế lực lớn khắp thiên hạ, sẽ đối xử với mình như thế nào?

Bản thân mình có sức mạnh thật sự để khiêu chiến Chu Thánh nhất mạch.

Ngươi nắm chín phần người đọc sách khắp thiên hạ đúng không?

Vậy được, ta tóm chặt lấy thế hệ này cộng với đời sau nữa, ta đây ít nhất còn sống được hai trăm năm, dựa theo hai mươi năm lại ra đời một thế hệ người đọc sách mới, khi ta còn sống thì có mười đời người đọc sách mới rồi.

Nhỡ đâu ta lại đột phá cảnh giới thành Á Thánh, thậm chí trở thành Văn Thánh, Chu Thánh nhất mạch các ngươi lấy gì mà đòi đấu lại ta?

Mời Chu Thánh sống lại hả?

Nếu Chu Thánh sống lại, chuyện đầu tiên là phải đánh chết đám bất nhân bất nghĩa các ngươi kìa.

Hứa Thanh Tiêu có thể chắc chắn.

Đợi chính mình bước vào Thánh Đạo thật, thậm chí là Bán Thánh thôi, mình đã có thể tước hết văn khí của Chu Thánh nhất mạch, thay Chu Thánh trừng phạt đám chó má này.

Nghĩ lại mà xem.

Gọt sạch tài khí của người đọc sách mà Chu Thánh nhất mạch có được.

Biểu cảm của đám người Tào nho sẽ đặc sắc như thế nào?

Đáng tiếc, chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

“Thánh Đạo, quá khó.”

Hứa Thanh Tiêu mặc dù đặt bút, nhưng đối với Thánh Đạo, Hứa Thanh Tiêu đúng là bó tay mù tịt.

Minh ý, lập ngôn, viết sách thêm một lần nữa, lại phải hiểu thêm lần nữa số phận con người.

Chuyện này thật sự quá khó, mình phải phủ định suy nghĩ của chính mình, sau đó sáng tạo ra một tư tưởng khác biệt hoàn toàn.

Hơn nữa còn phải gìn vững bản tâm ban đầu, không được thay đổi tâm ý, nhưng phải tốt hơn lúc trước, như này cũng giống như việc ngươi làm kiểm tra được điểm tối đa, nhưng kế tiếp ngươi phải vượt qua chính bản thân mình vậy.

Chương 886: Từ Cựu Nghênh Tân, Say Rượu Làm Thơ, Trộm Nửa Ngày Sống Kiếp Phù Du (1)

Vượt qua như thế nào? Chạy theo tỉ mỉ đến tận cùng, mỗi một chữ nhất định phải có cỡ giống nhau, nét chữ cân đối mạnh mẽ, hơn nữa từng câu trả lời phải trả lời chính xác câu hỏi đưa ra, miêu tả sao cho tinh giản xúc tích nhất.

Nếu không thì ngươi vượt qua chính mình như thế nào?

Hơn nữa còn phải được người đọc sách khắp thiên hạ ủng hộ, mình đã đắc tội người đọc sách khắp thiên hạ một lần rồi, không nhắc đến toàn bộ Chu Thánh nhất mạch đều ghét mình, có lẽ một vài người đọc sách sẽ không cổ hủ như vậy.

Nhưng ít nhất bảy tám phần sẽ không giúp mình.

Ngày hôm nay phá hủy tài khí của hàng triệu người đọc sách, đám người đọc sách này về sau chửi rủa mình thế nào, Hứa Thanh Tiêu chẳng nghĩ được gì tốt đẹp hết.

Còn trông chờ vào người đọc sách khắp thiên hạ này giúp mình á? Khéo mình thắp hương cầu nguyện còn linh hơn.

Lắc đầu.

Hứa Thanh Tiêu thở một hơi thật dài.

Chuyện thành Thánh, hiện giờ không nghĩ nổi, càng nghĩ càng thấy khó khăn, duy nhất là mất thời gian.

Dứt khoát, Hứa Thanh Tiêu gạt chuyện này sang một bên, chí ít còn thời gian ba tháng, tất cả vẫn còn cơ hội.

Chuyện Văn cung rời đi cũng để sang một bên.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đặt bút.

“Quốc vận.”

Đúng, chuyện lớn thứ hai liên quan đến chuyện quốc vận.

Thông qua lời Nữ đế nói, Hứa Thanh Tiêu đại khái cũng nắm rõ được tính quan trọng của quốc vận rồi.

Trung châu có gốc rễ của tiên vật, Trung châu Long đỉnh hóa thành quốc vận sơn hà.

Cho nên ở trong Trung châu, một khi có người kiến quốc sẽ hình thành quốc vận, chẳng qua ban đầu thì quốc vận rất hư vô mờ mịt mà thôi.

Ưu điểm của quốc vận, nền tảng cơ bản nhất chính là đảm bảo quốc gia ngươi năm năm bội thu, mưa thuận gió hóa, không xảy ra đại tai đại nạn.

Nếu phát triển thành vương triều, sẽ hình thành đỉnh quốc vận, là có thể ổn định khí vận của giang sơn, theo lý thuyết sẽ không xuất hiện tai họa lớn nào.

Từ xưa đến nay, phần lớn các quốc gia, trừ kẻ địch và đầu óc có vấn dề, thì phần lớn quốc gia cũng không vì chuyện tài nguyên có vấn đề mà bị diệt quốc.

Chẳng qua là dân ăn ít đi một tý, mặc kém đi một chút, nhưng chỉ cần có miếng ăn thì dân chúng sẽ không tạo phản, cũng không ai đi tạo phản, ngươi có làm hoàng đế thì sao, quốc gia có phát triển lên được không?

Mỗi một quốc gia hoặc vương triều chết đi, đều không tránh khỏi "thiên tai chết người" được, nói thí dụ như quận Thục kia, hiện giờ chính là kho lúa của Đại Ngụy, nếu như ở đấy đại hạn hai mươi năm xem Đại Ngụy có loạn hay không.

Thiếu lương thực, lập tức khiến thị trường khủng hoảng, lương thực quay đầu một cái còn quý hơn vàng, kẻ có tiền thì tích lương thực, người nghèo thì chết đói, nếu dân sinh oán hận cuối cùng trách ai? Còn không phải trách hoàng đế và triều đình à?

Lại có kẻ rắp tâm châm ngòi, biên không thành có.

Đây cũng chính là sao Cố Ngôn cứ giữ khư khư tiền không chịu nhả ra, vì một khi có thiên tai chết người thực thụ xuất hiện, cần tiêu tốn vô số kể bạc, trăm vạn vạn lượng bạc ròng đưa ra thì ngươi cũng ăn hết thôi.

Tất nhiên loại tai họa này là tai họa ngàn năm khó gặp, nhưng nếu quốc vận Đại Ngụy giải tán thật, cũng sẽ gây ra ảnh hưởng

cực xấu, Cố Ngôn lúc nào cũng phải đề phòng cao độ.

Mà vương triều Đại Ngụy sau Bắc Phạt, còn có thể tồn tại được, ít nhất vẫn có thể sống lê lết được đến giờ, cũng vì quốc vận chưa tan đi.

Quốc vận này.

Suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu cũng đơn giản, Văn cung rời đi, chuyện này không được.

Thiên tai đại nạn, cũng không phải chuyện có thể cản được, cần làm nhất bây giờ là hai chuyện.

Tích lương thực, diệt ác.

Chỉ cần có lương thực, cho dù có xảy ra họa lớn nào, ít ra cũng có lương thực rồi? Ít nhất cũng được ăn một miếng cơm no?

Dân chúng cũng không tức giận ngay được, hoặc ít hoặc nhiều sẽ cho triều đình thời gian.

Cho nên chuyện lương thực nhất định phải nắm chắc, hơn nữa phải tóm lại thật chặt, đồng thời phải tích trữ lương thực theo diện rộng.

"Ra lệnh các nước dị tộc đưa một nửa số lương thực dự trữ đến Đại Ngụy."

"Quốc khố phải chi một khoản ngân lượng lớn, thu mua lương thực ở trong tay các phú thương ở khắp nơi."

"Đào đất làm kho lúa, tiến hành bảo vệ nghiêm ngặt lương thực dự trữ, đều phải xây dựng ở khắp nơi, chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với tai họa."

Hứa Thanh Tiêu viết tất cả những này ra.

"Sản lượng lương thực thu được nhờ công trình guồng nước, mấy ngày nữa chắc sẽ đưa đến triều đình, đây cũng là một số lượng lớn lương thực."

"Về phần diệt ác, để Hình bộ tăng cường ở các nơi quận phủ huyện, phải trừ ma diệt ác sạch sẽ, về phần yêu ma, dám đến thì phải giết ngay."

“Đám yêu ma này cũng không dám làm loạn ngay, ban đầu chắc chỉ thăm dò thôi, cho nên phải mượn cơ hội này, không tiếc bất cứ giá nào, giết sạch yêu ma để bọn chúng phải kiêng dè.”

“Như thế mới có thể ổn định được tình trạng trước mắt.”

Hứa Thanh Tiêu đã chắc chắn hai chủ ý này rồi.

Một là tích trữ lương thực, một là trừ ma diệt ác.

Hai việc này, tất cả là vì củng cố quốc vận hơn, đồng thời cũng giảm bớt ảnh hưởng của việc Văn cung Đại Ngụy rời đi.

Nhưng càng nghĩ, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu thêm một đạo lý.

Vẫn chưa đủ.

Đây chỉ là làm đủ trong phạm vi khả năng của ngươi thôi.

Văn cung Đại Ngụy rời đi sẽ ảnh hưởng đến quốc vận, vượt qua khỏi phạm vi con người có thể làm được rồi.

Ngươi có nghịch thiên đến thế nào đi chăng nữa, cũng khó lòng đấu với trời lắm.

Ngẫm lại Vương Mãng và Lưu Tú kia, hơn chục vạn quân tinh nhuệ đánh không lại mấy vạn quân bình thường kìa?

(Vương Mãng là một quyền thần nhà Hán, người về sau trở thành vị Hoàng đế duy nhất của nhà Tân, làm gián đoạn giai đoạn nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Hán Quang Vũ Đế húy Lưu Tú, là vị Hoàng đế sáng lập triều đại Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc, đồng thời là vị Hoàng đế thứ 16 của nhà Hán.)

Đại quân của ngươi mạnh thì sao, thiên thạch đập đến, ngươi chơi lại kiểu gì?

Nói tới nói lui thì vẫn phải thành Thánh mới được.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi buông bút.

Bởi vì càng nghĩ càng cảm thấy bất lực.

Khiến mình không thể nào nghĩ được nổi nữa.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng biết, cho dù là thế nào, mình vẫn phải đánh liều một phen, ít nhất chuyện chưa đến nước không thể nghịch thiên tìm đường sống thì mình càng không được phạm sai lầm.

“Chu Thánh nhất mạch. “

“Nếu ta thành Thánh, tất cả những chuyện các ngươi làm, ta sẽ trả lại gấp mười lần.”

Hứa Thanh Tiêu cắn răng nghĩ trong lòng.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự bất lực.

Bởi vì lần này Hứa Thanh Tiêu đấu không phải với người, mà đấu với ông trời.

Chương 887: Từ Cựu Nghênh Tân, Say Rượu Làm Thơ, Trộm Nửa Ngày Sống Kiếp Phù Du (2)

Rất nhanh sau đó.

Hứa Thanh Tiêu lại nhặt bút lên, viết vài dòng gì đó, sau đó sai người bí mật đưa nội dung này đến tay Trần Chính Nho.

Bất luận như thế nào, chuyện nên làm vẫn phải làm.

Cứ như thế, chớp mắt, một ngày đã trôi qua.

Toàn bộ học đường Thủ Nhân đã chuyển đi sạch, tất cả đã đưa vào bên trong hầu phủ.

Nhìn học đường Thủ Nhân rỗng tuếch, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được thở dài một cái.

Hứa Thanh Tiêu không quay về hầu phủ.

Mà một người ngồi im lặng ở giữa học đường.

Cũng không phải suy nghĩ gì hết, mà chỉ ngồi yên lặng một chốc thôi.

Nghĩ kỹ lại, mình xuyên đến đây cũng đã được chín tháng rồi nhỉ?

Ngày bốn tháng ba, xuyên đến đây.

Thấm thoắt cái đã qua chín tháng rồi.

Nghiêm túc mà nghĩ, thời gian chín tháng này, mình đi một con đường đúng là vô cùng gian khổ.

Tai họa dị thuật, ban đầu mình chỉ còn sống được mười hai canh giờ, vì cầu mạng sống nên tu hành dị thuật, dính líu đến Bạch Y Môn, chọc phải Trình Lập Đông.

Sau đó vào phủ Nam Dự, ở trên hội đọc thiên cổ danh thi, cũng tính là lần đầu nổi danh, sau đó lúc thi phủ, viết An Quốc sách, vì không biết tình thế hiện tại của triều đình, bị Nữ đế đổi thánh sách Luận Thánh.

Tân học thuật khiến một vài người ở Văn cung Đại Ngụy bất mãn, sau đó rước lấy một vài thị phi, làm hại một vài người vô tội liên luỵ, phải sung quân biên cương, thậm chí chém đầu trừng trị.

Vì giải oan cho người vô tội, mình nổi giận phản đối Nghiêm Lỗi, trong tù lập Minh Ý, hiểu được tri hành hợp nhất.

Vào triều đình, chém quận vương, giết Phiên Vương, dùng tài năng trấn áp nhân tài mười nước, phế Đại Nho, dẹp nội loạn, diệt Thiên Địa Đại Nho.

Mỗi một chuyện đều khiến Đại Ngụy từ trên xuống dưới phải kinh động, bất cứ chuyện gì tiện tay đặt lên trên người khác, đều là chuyện không tầm thường gì.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều đặt trên lưng một người, ấy không hiểu sao có chút thần thoại.

Hơn nữa từ bấy đến giờ cũng chỉ mới chín tháng thôi.

Chín tháng, đối với nhiều người đọc sách đang truy luyện chuẩn bị cho cuộc chiến khoa cử, chắc trong nháy mắt đã trôi qua.

Mà đối với mình, chín tháng này so với chín năm còn dài đằng đẵng hơn.

Đoàng đoàng đoàng đoàng.

Cũng trong lúc Hứa Thanh Tiêu ngồi im ngẫm nghĩ.

Ở bên ngoài đường vang vào tiếng pháo nổ.

Giờ tý đã qua.

Năm thứ hai Võ Xương đến rồi.

Một năm mới đến, tất cả kinh thành Đại Ngụy, rất nhiều nơi đều vang tiếng pháo nổ.

Mười lăm tháng giêng là đêm giao thừa, ngày hôm nay là tết nghinh xuân, hơn nữa hôm qua là lễ mừng sắc phong, cho nên kinh thành đã treo đầy đèn lồng đỏ từ trước, từng nhà đều có vẻ vui mừng không gì sánh bằng.

Dân chúng sẽ không muốn biết quá nhiều chuyện, chuyện xảy ra ngày hôm nay, trong mắt bọn họ, đơn giản chỉ bàn tán xem cái nào đúng sai, sau đó coi đấy trở thành chủ đề nói chuyện.

Có lẽ có người sẽ biết được sắp xảy ra chuyện gì rồi, nhưng phần lớn người đều trước sau như một, chào đón năm mới đang đến.

Hứa Thanh Tiêu từ tốn đứng dậy, nghe tiếng pháo nổ vang lên từng đợt, không hiểu sao, hắn muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Giải sầu một lát cũng tốt, hít thở bầu không khí mới mẻ một chút cũng được.

Chuyện phiền lòng trước mắt nhiều quá, cứ mãi thế cũng chẳng tốt lành gì, so với việc để dây thần kinh căng cứng ra, không bằng để nó nghỉ ngơi.

Khéo cũng ngộ ra được điều gì đó.

Ra khỏi học đường Thủ Nhân.

Ở giữa đường, khắp nơi đều là tiếng pháo nổ, vào lễ lớn này, có rất nhiều trẻ con không cần đi ngủ sớm, nhất là có đốt pháo nữa.

Một chuỗi pháo dài sau khi nổ xong, rải rác ở trên mặt đất có rất nhiều tép pháo nhỏ, một vài đứa trẻ nhặt pháo tép, trên tay cầm một cây hương đốt, sau đó ném tép pháo đi, cả đám nhóc con bịt lỗ tai chạy.

Đứa nhát gan hơn thì phụ trách nhặt pháo, đứa gan lớn hơn tý thì phụ trách đốt pháo, cực kỳ vui.

Nhóm người lớn thì đứng ở bên trong sân nhà mình cười nói ha hả, nhóm phụ nữ thì làm ấm rượu, trông coi con cái.

Có vài người nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, càng kích động hơn hô lớn.

“Hứa hầu gia, năm mới như ý!”

Bọn họ hết sức kích động, dù sao nhìn thấy đó cũng là Hứa Thanh Tiêu, là vị hầu gia mới của Đại Ngụy, cũng là Thiên Địa Đại Nho mới của Đại Ngụy.

Thậm chí có vài người nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, còn đưa con cháu nhà mình ra đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu đập đầu mấy cái thật to, hô câu tân xuân như ý/

“Các vị cũng như ý, trông nom con cháu thật kỹ, đừng xảy ra sơ xuất gì, để ý pháo, đừng để mình bị thương.”

Nhìn người người đang vọt đến xung quanh, Hứa Thanh Tiêu nở nụ cười, đồng thời cũng không quên nhắc nhở người lớn coi chừng con cháu mình cho thật tốt, đừng xảy ra sai lầm gì.

Hứa Thanh Tiêu hiền hoà nho nhã thế, được không ít người dân khen ngợi, mặc dù bọn họ vốn có đầy hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu rồi, nhưng không ngăn bọn họ càng ca ngợi Hứa Thanh Tiêu hơn.

Từ từng ngõ từng ngách đường, tiếng chúc mừng nối dài không dứt, đồng thời cũng có người chủ động đến đây chào hỏi, sau đó có càng nhiều người đi đến.

Dù sao nhìn thấy vị hầu gia này hiền hậu như thế, đương nhiên cũng phải sang làm quen, đánh tiếng cái nhỉ.

Thậm chí có ít người còn mời Hứa Thanh Tiêu đến nhà họ ăn một bữa cơm mừng năm mới.

Tập tục ăn tết của Đại Ngụy chính là như vậy, giờ tý vừa qua, đã làm xong một bữa cơm, hơn nữa thức ăn cũng thịnh soạn, ngày bình thường có thứ gì không dám ăn giờ mang ra hết.

Cầu cát tường, hy vọng một năm mới, sau này ngày nào cũng ăn được món ngon như vậy.

Đối mặt với sự nhiệt tình của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng đều khéo léo từ chối.

“Hứa hầu gia, nhà ta vừa mới sinh được đứa con, chỗ chúng ta có phong tục, con mới sinh, cha nhìn thấy ai đầu tiên, thì nhờ người đó ban cho một cái tên.”

“Mong hầu gia không chê, đặt cho con ta một cái tên.”

Cũng chính lúc này, một gia chủ đi ra, nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, phịch cái đã quỳ ngay trên mặt đất, khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu đặt cho con nhà hắn một cái tên.

Người xung quanh thế thế, trong chốc lát đều vô cùng ghen tỵ, đồng thời cũng vô cùng tò mò nhìn sang Hứa Thanh Tiêu.

“Ngày hôm nay là là ngày nghênh tân (đón năm mới), dùng cái tên này không hay lắm, vậy gọi là Từ Cựu (Tạm biệt năm cũ) đi.”

Hứa Thanh Tiêu nghĩ ra được một tên, nghênh tân từ cựu (Tiễn cũ đón mới) cũng hay đấy.

Người kia nghe xong vô cùng kích động đập đầu ba cái với Hứa Thanh Tiêu nói:

“Đa tạ Hầu gia, đa tạ Hầu gia.”

“Mẹ nó ơi, mẹ nó ơi, Hầu gia đặt tên cho con nhà ta rồi, gọi là Từ Cựu, tổ tiên Tô gia nhà ta tích đức, tổ tiên tích đức.”

Tiếng hưng phấn vang lên, người kia kích động vọt vào trong nhà, tiếng nói vang dội.

Chương 888: Từ Cựu Nghênh Tân, Say Rượu Làm Thơ, Trộm Nửa Ngày Sống Kiếp Phù Du (3)

Dân chúng đứng xung quanh, cả đám ghen tỵ đến trợn ngược cả mắt lên, ước gì nhà mình đẻ con ra ngay bây giờ.

Sẽ được Bình Loạn hầu của Đại Ngụy đấy, Thiên Địa Đại Nho trẻ tuổi nhất từ cổ chí kim tự mình đặt tên cho đó.

"Các vị như ý."

Nhìn được ánh mắt của mọi người, Hứa Thanh Tiêu chắp tay chào hai bên, cười mỉm, sau đó bước tiếp.

Hắn đi về đường phía Tây.

Bây giờ là lúc chợ đêm đang mở.

Nói thật, chín tháng này, Hứa Thanh Tiêu chưa từng đến chợ đêm của kinh thành Đại Ngụy bao giờ, cũng chưa đường đường chính chính tham gia tụ hội, hoặc du ngoạn nào.

Sau khi vào kinh đô, việc này cứ nối liền với việc nọ, theo nhau mà đến, mỗi một việc đều khiến mình khổ sở suy nghĩ không thôi.

Mỗi một chuyện đều khiến mình không có thời gian đi trải nghiệm kinh đô Đại Ngụy này cho thật kỹ.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu ném hết mọi chuyện phiền lòng ra sau ót, ngược lại cũng có vẻ rất nhẹ nhõm, ý cười trên mặt cũng nhiều hơn không ít.

Cho dù chỉ nhìn mọi người vui chơi giải trí, nhóm trẻ con chơi đùa, Hứa Thanh Tiêu cũng cảm thấy rất vui.

Chẳng biết từ lúc nào, Hứa Thanh Tiêu không biết mình cảm ngộ ra được cái gì, chỉ biết cái cảm ngộ này chợt lóe lên trong óc thôi.

Cũng không biết nên nói đó là thứ gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, một tiếng nổ đùng vang lên.

Kéo theo là một vài tiếng mắng mỏ.

“Lũ nít ranh các ngươi, sao lại nổ phân trâu ở đây hả, ăn no rửng mỡ rồi à, có tin ta đến phủ quốc công cáo trạng các ngươi không?”

“Sao nổ to thế? Lại đám nhóc con các ngươi à, phân trâu nổ be bét ra rồi này.”

“Đám ranh con này, thôi bỏ đi bỏ đi, tết đến xuân sang, đừng mắng bọn chúng, không may mắn đâu.”

Một vài giọng nói vang lên, nhưng cũng chỉ phàn nàn vài câu, không đến nỗi chấp nhặn gì với trẻ con cả, hơn nữa hôm nay là ngày tết, thường cũng tránh mắng chửi, không là gặp xui.

Nhưng vừa nhìn cái, trong nháy mắt, đã có mấy bóng người quen thuộc xuất hiện.

Là mấy đứa nhóc Lý Phạm, cháu trai của An Quốc công, hai mươi ba mươi đứa, tập chung lại một chỗ, trên mặt rạng rỡ, có vài đứa trên người còn dính phân trâu nữa.

Đúng là cạn lời để nói rồi.

“Hứa tiên sinh?”

“Là Hứa tiên sinh kìa. “

“Hứa tiên sinh. “

Nhưng rất nhanh, đám nhóc con xúi quẩy này nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu rồi nháy mắt cái đã hét toáng lên.

Từ khi học đường Thủ Nhân được mở ra, đám nhóc con nghịch ngợm này tập trung cắp sách đến học đường Thủ Nhân học.

Hứa Thanh Tiêu không thể nào quản hết đám trẻ con nghịch như quỷ này được, chủ yếu vì không có thời gian, cho nên nhờ Trần Tinh Hà với những học sinh khác bên trong học đường đến dạy bảo chúng nó.

Cách giảng dạy của đám người Trần Tinh Hà cũng đơn giản, giống như lão sư dạy học bình thường thôi, cho nên đám quỷ

sứ này mỗi ngày lên lớp đều mang theo cái dáng điệu âm u đầy chán nản.

Trái lại Hứa Thanh Tiêu lúc không bận rộn, ngẫu nhiên sẽ đến dạy bảo chúng nó, chính là cho đám này tự chơi.

Cho nên đám nhóc con này không biết tại sao lại rất thích Hứa Thanh Tiêu, dù sao so với cách dạy học truyền thống, thì cách dạy học tản mạn này của Hứa Thanh Tiêu đối với đám trẻ con tất nhiên là tốt hơn rồi.

Tất nhiên, Hứa Thanh Tiêu cũng không phải lười dạy bảo, mà chính hắn cũng có suy nghĩ riêng của mình, trên thực tế là dạy bọn trẻ một vài kỹ năng sống, thí dụ như trồng lương thực này, hoặc dạy mấy thứ liên quan đến binh pháp.

Chẳng qua cách dạy bảo không giống nhau, cho bọn chúng tự bày binh bố trận, ai là tướng quân, ai là quân sư, rồi để bọn chúng đánh với nhau, cũng coi như một cách dạy học, đám nhóc con này học cũng rất vui, còn học được đủ loại kiến thức khác nữa.

“Hứa tiên sinh, sao lão sư lại ở đây? Vừa rồi nổ có văng trúng lão sư không ạ?”

Lý Phạm chạy đến, trong tay cầm một cái túi, bên trong đều là bánh pháo lớn, chẳng trách có thể gây ra tiếng nổ lớn thế.

“Không.”

“Thứ này các trò chơi ít thôi, lỡ như nổ bị thương thì không tốt đâu.”

“Với cả, đừng làm ầm ĩ đến nhà người khác, muốn đốt thì về nhà mình đốt cho ông của trò nghe.”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Nhưng nói ra câu này, cả đám trẻ con chẳng biết làm sao, bọn nó cũng muốn đốt cho ông mình nghe lắm chớ, nhưng nổ xong một cái là ăn đánh liền, cho nên mới chạy ra đây.

“Ah.”

“Vậy trò không chơi nữa.”

Đám Lý Phạm này vẫn còn ngoan, cũng kính Hứa Thanh Tiêu, nói ngay không chơi nữa.

“Được rồi, vậy đi chơi loanh quanh rồi về nhà đi, đừng muộn quá, giờ sửu phải về nhà, biết chưa? Với cả để ý mấy đứa nhỏ này, đừng để lạc rồi bị thương đó.”

Hứa Thanh Tiêu xoa đầu Lý Phạm, đồng thời cũng lấy một chiếc khăn ra lau sạch phân trâu trên mặt đám nhóc con này, trái lại cũng không phải lo gì, chẳng qua còn nhỏ tuổi quá chưa hiểu hết chuyện, nhỡ nổ cái nổ đến mình thì sao, lúc đó rắc rối to.

“Vâng, tiên sinh, vậy chúng con đi trước đây.”

Lý Phạm gật gật đầu.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu nhẹ.

Nhưng chỉ mới bước một bước, bỗng Hứa Thanh Tiêu quay người lại.

“Phạm nhi.”’

“Lão sư hỏi trò chuyện này.”

Hứa Thanh Tiêu bí bí mật mật nói.

“Sao thế lão sư?”

Lý Phạm hơi hiếu kỳ, không biết Hứa Thanh Tiêu đột nhiên gọi bọn nó quay lại để làm gì?

“Còn pháo nào nổ vang nổ to hơn nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi dò.

“Có ạ có ạ, có pháo to hơn nữa, nhưng mà đắt lắm, một lượng bạc một cái, bọn trò góp chung được mấy lượng, đành mua pháo nhỏ hơn chơi thôi.”

Nghe nói thế, Lý Phạm ngay lập tức hý hửng trả lời, thậm chí còn miêu tả pháo lớn thế nào cho Hứa Thanh Tiêu biết.

Theo miêu tả của Lý Phạm, đó đúng thật rất lớn, hơn nữa còn một lượng bạc một cái, tiền nào của ấy hả?

Sau, Hứa Thanh Tiêu rút một tờ ngân phiếu có giá trị không nhỏ, năm trăm lạng bạc ròng, kín đáo đưa cho Lý Phạm nói.

“Lão sư giao cho trò một chuyện, trò phải làm thật tốt đó.”

“Gọi tất cả các bạn bè gan lớn hơn ở quốc công phủ và kinh thành đi mua pháo, lớn bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, đừng tiết kiệm tiền.”

“Ngày hôm nay mừng xuân năm mới, lão sư cũng tha thứ cho các ngươi chơi vui, nếu như hết tiền thì đến Đào hoa am, tìm người mượn bạc, nói là lão sư cho các con đến mượn.”

“Nhưng mà, bên trong kinh đô náo nhiệt rồi, các trò tìm chỗ nào tương đối yên tĩnh chơi pháo nhé, biết chỗ nào yên tĩnh nhất không?”

Hứa Thanh Tiêu nói, đồng thời hỏi Lý Phạm.

“Cảm ơn lão sư ạ!”

“Nhưng mà yên tĩnh nhất á?”

“Lão sư, lão sư nói chỗ nào ạ, con không biết chỗ nào yên tĩnh nhất đâu.”

Vừa thấy Hứa Thanh Tiêu cho tiền, hơn nữa còn bảo cho phép bọn họ mua bánh pháo to hơn, hai mươi ba mươi đứa trẻ cả đám đều hăng hái cả lên.

Sướng chết mất, nhưng không biết chỗ nào yên tĩnh nha.

“Văn cung Đại Ngụy á!”

“Thế còn không biết!”

Chương 889: Từ Cựu Nghênh Tân, Say Rượu Làm Thơ, Trộm Nửa Ngày Sống Kiếp Phù Du (4)

“Trò dẫn bạn đến văn cung Đại Ngụy, đứng trước cửa vào văn cung Đại Ngụy đốt pháo, muốn chơi thế nào thì chơi.”

“Nếu có người nào quát các trò, thì các trò cứ ném pháo vào, dám bắt nạt các trò, thì các trò đi báo quan, bảo người trong Văn cung bắt nạt trẻ con.”

“Quay về bảo với cha mẹ các trò, nhớ kỹ, nếu bọn họ có gặng hỏi thì các trò chạy, bọn họ có đuổi theo thì các ngươi tiếp tục nổ pháo.”

“Nếu bắt được các trò thật thì các trò phải gọi người lớn đến, nghe chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nói rất là chân thành.

Lý Phạm nghe xong càng hưng phấn hơn, con mẹ nó nghe kích thích quá.

Hơn nữa ngẫm cũng thấy đúng, Văn cung Đại Ngụy thường ngày đều rất yên tĩnh, cho dù là tết đến xuân sang cũng vô cùng yên tĩnh.

Đám người đọc sách này, ngày thường cả đám đều đặc biệt cứng nhắc, mình đây đốt pháo ở trước cửa nhà mấy lão đó, đúng là quá kích thích luôn.

“Dạ, lão sư, học trò biết rồi, giờ trò sẽ gọi bạn đến ngay.”

Lý Phạm hưng phấn nói.

“Được rồi đi thôi, chơi về muộn cũng được, nhưng mà nhớ kỹ, tuyệt đối không được ngã làm bị thương chính mình nhé.”

“Lúc các trò về muộn thì nói với cha mẹ là ta cho phép các trò hôm nay được chơi muộn hơn một chút, không đi qua Văn cung Đại Ngụy, đừng nói do lão sư sai bảo là được.”

“Hiểu chưa nào?”

Hứa Thanh Tiêu vỗ vỗ đầu Lý Phạm nói.

“Hiểu ạ, hiểu rõ luôn, lão sư, lão sư cứ yên tâm, con có chết cũng không khai ra lão sư đâu.”

Lý Phạm cười thật tươi, Hứa Thanh Tiêu cũng cười.

Thứ nhất Văn cung Đại Ngụy này đáng bị thế.

Thứ hai nếu đám nhóc con này bị Đại Nho Văn cung bắt được, dựa vào thủ đoạn của đám người Văn cung kia, đánh chắc chắn sẽ không đánh, phạt chép một ngày sách Thánh Nhân thì chắc chắn không thể thiếu rồi.

Thế cũng tốt, một công đôi việc, thứ nhất vừa giáo dục đám nhóc con này, thứ hai là khiến Văn cung Đại Ngụy tức chết, thứ ba á, đám nhóc con này khéo cũng sẽ rất ghét lũ hủ nho kia.

Một công ba việc.

Ái chà.

Mỹ mãn quá.

Đưa mắt nhìn mấy chục nhóc con cùng Lý Phạm chạy đi, Hứa Thanh Tiêu cũng đi về phố Tây.

Giờ tý hai khắc.

Là lúc đường phía phố Tây náo nhiệt nhất, cả một phố Tây, tửu lâu hai bên giăng đèn kết hoa, có không ít gánh xiếc mãi nghệ, còn có cả văn nhân nhã khách, tiếng kẻ buôn rao hàng.

Tửu lâu đều mang hết bàn trà xuống, cả đám người vui chơi giải trí, tiếng nói cười rộn ràng không ngừng, cũng có không ít người đang bàn tán chuyện ngày hôm nay, những lão bách tính cũng ra dáng bắt chước lại việc hôm nay xảy ra.

Mãi đến khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc, không ai nghĩ Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại đến đây.

Chớp mắt, mọi người đến cả gánh xiếc cũng không xem nữa, cũng không nghe thuyết thư, đồng loạt thi nhau hướng về phía Hứa Thanh Tiêu cúi đầu.

“Chúng ta bái kiến Hứa hầu gia.”

Thanh âm vang dội, trên tửu lâu có không ít người đứng dậy, nhao nhao thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Nữ có nam có, không ít nữ tử còn hăng hái hơn, liên tục gọi bạn bè mình qua cùng nhau ngắm Hứa Thanh Tiêu.

Có vài người đọc sách càng cao giọng hô: "Bái kiến Hứa nho" để biểu thị sự tôn trọng của mình.

"Chư vị khách sáo rồi."

"Mọi người năm mới như ý, hôm nay không có tôn ti, mọi người đừng làm thế, tiếp tục chơi, tiếp tục uống."

Hứa Thanh Tiêu cười, cũng hướng về phía mọi người mà chắp tay đáp lễ.

Biểu hiện khiêm tốn như vậy, cũng khiến các dân chúng luôn mồm khen hay.

Tức thì, không khí lại lần nữa vui sướng hơn nữa.

"Hứa nho, hôm nay ngày Tết, ngài có định làm một bài thơ không?"

"Đúng thế, đúng thế, Hứa nho, lúc này nếu ngài làm một bài thơ thì càng rạng rỡ hơn nữa đó."

"Khoan đừng nói, Hứa nho, nếu ngài làm thơ, ngày hôm nay từ cựu nghinh tân có lẽ sẽ càng náo nhiệt hơn."

Trên đường phía Tây, rất nhiều thanh âm vang lên, có người khởi xướng đầu tiên, muốn Hứa Thanh Tiêu làm một câu thơ chúc Tết.

Theo tiếng gào to của người đọc sách, thoáng chốc, không ít dân chúng cũng thi nhau nói lời.

Ngày vui mừng thế, nếu làm thơ tất nhiên càng vui hơn rồi.

Thậm chí có người mang giấy bút ra ngay, mong mỏi Hứa Thanh Tiêu làm thơ.

Nghe lời của mọi người.

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, đúng là ngày Tết vui, để lòng người cũng phải vui theo, Hứa Thanh Tiêu đúng là cảm nhận

được niềm vui vẻ của mọi người, cho nên cũng nguyện ý làm thơ.

“Đã thế, bản nho xin làm một bài, không hay mong mọi người đừng chê.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Sau đó cầm bút lông, viết chữ lên giấy trắng.

Trong khoảng khắc ngắn, ở trên đường phía Tây, có không ít tài tử giai nhân, hoặc bách tính bình dân, đều thi nhau đưa ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Bạo trúc thanh trung nhất tuế trừ, xuân phong tống noãn nhập đồ tô. “

“Thiên môn vạn hộ đồng đồng nhật, tổng bả tân đào hoán cựu phù. “

(Dịch thơ: Hết một năm cũ, tiếng pháo đưa

Gió xuân thổi ấm chén rượu đồ tô

Ngàn cửa muôn nhà vừa rạng sáng

Bùa xưa thay lại, đào hồng mới chưng.)

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi viết, bài thơ này cũng không có ý sâu xa gì, chỉ là thơ chúc mừng ngày Tết mà thôi.

Nhưng cũng coi như hợp tình hợp lý.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu viết, chữ bên trong tờ giấy nhảy ngay ra ngoài, hóa thành từng chùm chữ vàng bay lên lấp loé trên bầu trời.

Không phải thiên cổ danh thi, mà một loại thơ vô cùng đặc biệt, không kém gì thơ trấn quốc, nhưng so ra thì kém thiên cổ danh thi, nhưng vì được ngày xuân năm mới ủng hộ, bài thơ này không giống như bình thường nữa.

Tài khí như biển giống gió mùa xuân, tràn vào kinh đô Đại Ngụy, khiến người ta cảm thấy ấm áp lạ kỳ.

“Hay! Hứa nho đại tài.”

“Thơ ra đã thành phi phàm, Hứa nho đúng là đại tài tuyệt thế.”

“Tiện tay viết một bài thơ đã vượt qua thơ trấn quốc, thơ này mặc dù không phải thiên cổ danh thi, nhưng cũng vượt qua thiên cổ danh thi rồi.”

“Hết một năm cũ, tiếng pháo đưa, gió xuân thổi ấm chén rượu đồ tô, hay lắm, hay lắm, một chén rượu đồ tô trong tay cũng vì đó mà lưu danh.”

(Rượu đồ tô: Ngoài việc ăn một bữa cơm tất niên, đốt một bánh pháo, cổ nhân còn có một tập tục là cả nhà cùng uống một thứ rượu tên là Đồ Tô để phòng trừ ôn dịch.)

“Đúng là không hổ danh Hứa nho, kỳ tài này chúng ta không thể nào đuổi kịp được.”

“Hứa hầu gia tuấn tú thật đó.”

“Công tử như vầy, cả thế gian khó cầu, đáng tiếc, cả đời này nô gia cũng không thể lại gần Hứa hầu gia được.”

“Ngươi thì thôi đi, ta khéo còn có cơ hội.”

Thơ vừa ra.

Nhận được vô số lới khen thưởng của mọi người.

Hứa Thanh Tiêu không để ý đến chuyện này, mà chung vui với dân.

Hắn đi vào quán rượu, mua một bầu rượu cùng say với mọi người.

Đi trên đường lớn cùng dân chúng xem gánh xiếc, dẫn đầu khen hay, cũng hào phóng thưởng tiền.

Chương 890: Từ Cựu Nghênh Tân, Say Rượu Làm Thơ, Trộm Nửa Ngày Sống Kiếp Phù Du (5)

Một bầu rượu nối đuôi một bầu rượu thi nhau uống.

Đến cuối cùng các tửu lâu lớn còn sai người ra cửa đứng chờ, không phải để Hứa Thanh Tiêu đi vào mua rượu uống nữa, thậm chí còn mang rượu ngon thượng đẳng nhất ra.

Hứa Thanh Tiêu ban đầu trong lòng cảm thấy vui, cho đến bây giờ, toàn thân đều tỏ ra vô cùng vui sướng.

Dùng gì để giải sầu, chỉ có rượu ngon.

Hứa Thanh Tiêu ít khi uống rượu, nhưng mà lúc có hứng, rượu này so với dĩ vãng càng thơm càng thuần hơn.

Đi cả một đường, Hứa Thanh Tiêu uống không biết bao là rượu, tóm lại mấy chục bầu rượu không ít hơn.

Hứa Thanh Tiêu tiêu sái thế, cũng khiến người dân vui càng vui hơn.

Thậm chí, từng nhà đều mang rượu ngon ra, hy vọng được Hứa Thanh Tiêu nhấm nháp.

Ngày hội thi Thái Bình, Hứa Thanh Tiêu uống rượu ba ngàn, mọi người đều tận mắt chứng kiến, cho nên tất cả đều biết Hứa Thanh Tiêu yêu rượu.

Cho nên lúc bình thường mọi người cũng tự cất kỹ một ít, sợ ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện như này.

Bây giờ, Hứa Thanh Tiêu chung vui với mọi người, tất nhiên cũng hấp dẫn không ít người, bách tính, văn nhân từ phố Đông, phố Nam, phố Bắc nghe Hứa Thanh Tiêu đang ở phố Tây, đua nhau chạy đến.

Muốn tận mắt nhìn phong thái của vị tân hầu gia của Đại Ngụy này.

Ở giữa đường.

Hứa Thanh Tiêu uống thêm một vò rượu vào bụng, trên mặt có chút say, nhưng tinh thần lại vô cùng vui vẻ.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu giãn giãn eo, không nhịn được bắt đầu ngâm thơ.

“Đại bằng nhất nhật đồng phong khởi, phù dao trực thượng cửu vạn lý. “

“Giả lệnh phong hiết thời hạ lai, do năng bá khước thương minh thủy. “

(Dịch thơ: Đại bàng sải cánh bay theo gió

Vút bay như lốc cửu lý vạn khơi

Giá như gió ngừng thì bay xuống,

Vẫn đủ sức khuấy động cả biển xanh.)

Đoàng.

Hứa Thanh Tiêu vừa mới ngâm thơ xong, trong nháy mắt, đủ loại dị tượng nổi lên, tài khí như biển tụ hết trên bầu trời, hoá thành gió xuân, ấm cả lòng người.

Thiên cổ.

Thiên cổ.

Đay là một bài thiên cổ danh thi đấy, bài lúc trước là hợp tình hợp ý, nhưng bài này không phải hợp tình hợp ý, mà là thiên cổ danh thơ hàng thật giá thật đó.

Dân chúng kích động, nắm chặt tay, nhìn Hứa Thanh Tiêu xuất sắc đến thế, bọn họ sao lại không hưng phấn, vui sướng được? Sao lại không kính nể vị tân hầu gia này?

Lại một bầu rượu nữa.

Hứa Thanh Tiêu cao giọng nói.

“Minh nguyệt kỷ thì hữu, bả tửu vấn thanh thiên.”

“Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.”

“Ngã dục thừa phong quy khứ, hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ.”

“Cao bất xử thắng hàn. Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian.”

(Dịch thơ: Trăng có từ bao thuở

Nâng chén hỏi trời cao

Đêm nay nơi thiên cung nguyệt điện

Chẳng biết thuộc năm nào

Ta muốn bay về theo gió

Chỉ sợ lầu quỳnh gác ngọc

Cao thẳm rét nhường bao

Múa nhảy mừng vui bóng nguyệt

Cõi trần thích thú hơn nhiều.)

Đùng.

Dị tượng càng chói loà hơn xuất hiện.

Thơ thành thiên cổ.

Thiên cổ! Thiên cổ! Lại là thiên cổ.

Dân chúng đi theo sau Hứa Thanh Tiêu, kích động và tự hào ở trên mặt càng đậm hơn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn đang làm thơ.

“Thành khuyết phụ tam tần, phong yên vọng ngũ tân.”

“Dữ quân ly biệt ý, đồng thị hoạn du nhân.”

“Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân.”

(Dịch thơ:Tường thành gìn giữ đất Tam Tần,

Gió khói trông vời chốn Ngũ tân.

Cùng với ai kia tình cách biệt,

Đều là đường hoạn kiếp du nhân.

Khắp trong biển, còn người tri kỷ

Ở góc trời, như xóm láng gần.)

Lại một bài thiên cổ danh thi nữa.

Hứa Thanh Tiêu như buông lơi bản thân vậy, một bầu rượu, một bài thơ, chúc mừng năm mới đến đây.

Mà trong lúc này.

Ở trong văn cung Đại Ngụy.

So sánh với cảnh ngoài kia, bên trong Văn cung có vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Dù sao Văn cung cũng không thích ngày lễ tết gì, bọn họ càng thích yên tĩnh hơn, tất nhiên việc giăng đèn kết hoa vẫn cần thiết rồi.

Nhưng chuyện hôm nay khiến bọn họ không cười nổi, cũng không có hứng làm gì hết.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng Văn Chung vang lên không ngừng, tiếng chuông không lớn, nhưng cũng đủ để đám người trong Văn cung nghe thấy, trong thoáng chốc đã khiến rất nhiều nho sinh hiếu kỳ.

Nhưng mà rất mau bọn họ đã biết xảy ra chuyện gì rồi.

Hứa Thanh Tiêu say rượu làm thơ, thơ thành thiên cổ, một bầu rượu, một thiên cổ.

Chuyện này truyền ra khắp Văn cung, loáng một cái, tâm trạng mọi người càng phức tạp hơn.

Bên trong cung điện.

Ánh mắt của Khương nho cực kỳ bình tĩnh, trong lời nói có vẻ hơi coi thường.

“Thơ thành thiên cổ để làm gì?”

“Một ngàn bài thơ thì nó cũng chẳng thành Thánh được!”

Khương nho nói, tỏ ra vô cùng khinh miệt và coi thường.

Nhưng lão cũng lấy giấy tuyên ra, nhấc bút lên, cũng bắt đầu làm thơ.

Nói thế thôi nhưng lão cũng muốn viết thơ, để nói lên những điều mình ấp ủ, với cả chèn ép sự kiêu ngạo của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lão mới đặt bút lên thôi.

Đoàng đoàng đoàng!

Một tiếng nổ khủng khiếp ập đến, bên trong điện có không ít nho sinh nghe thấy tiếng vang này, lập tức kích động.

“Khương nho, ngài giỏi quá, vừa dứt bút cái là có dị tượng như này, tiếng nghe như tiếng sấm sét, thơ này của ngài chắc chắn là thiên cổ danh thi.”

Có nho sinh mở miệng tán dương Khương nho.

Nhưng còn chưa để đám người này phản ứng lại.

Đùng đoàng đoàng!

Từng tiếng nổ như tiếng sấm rền, mỗi một tiếng đều khiến đám người này giật bắn cả mình.

Hơn nữa nghe xong cũng không phải tiếng dị tượng nào hết.

Rất nhanh thôi, từ ngoài có tiếng người vọng vào.

“Không hay rồi, không hay rồi, bên ngoài có mấy trăm đứa ranh con tụ lại, bọn nó đang đốt pháo, đốt pháo cực lớn, có Đại Nho nào ra mặt ngăn bọn nó lại với.”

“Đám ranh con này, đang đốt pháo ném vào Văn cung chúng ta.”

Đùng đùng.

Tiếng nói vừa dứt, lại kéo theo một loạt tiếng pháo nổ.

Sao đó hàng loạt tiếng chửi rủa vang lên.

“Ai đánh lén bản nho đấy?”

“Tay của ta, ối ối.”

Tiếng kêu thảm vang lên, là tiếng của một vị Đại Nho của Chu Thánh nhất mạch.

“Láo xược!”

“Đám ranh con nhà các ngươi cút hết đi.”

Ngay đó, Khương nho hét lớn một tiếng, tức giận la mắng đám oắt con này.

Nhưng sau đó.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Hơn mười tiếng nổ vang như tiếng sấm, trong đó còn kèm theo tiếng nói non nớt và ngang ngược.

“Các bằng hữu, nổ to lên, nổ điếc tai đám lão già bất tử này đi!”

“Không đủ pháo đốt á, bản đại vương có đầy, mau mau mau lên, nổ tiếp đi.”

“Chạy mau, có người tới, đừng để bị tóm, lát nữa quay lại đốt tiếp.”

Tiếng Lý Phạm vang lên, tự xưng làm chỉ huy.

Khiến đám Đại Nho trong văn cung Đại Ngụy tức suýt chết.

Cứ thế.

Tiếng đốt pháo ở Văn cung Đại Ngụy vang lên không ngừng.

Mãi cho đến giờ dần ba khắc.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi phố Tây, uống cũng tận hứng rồi.

Đồng thời, không biết từ lúc nào cũng đi đến Đào Hoa am.

Mà cùng lúc đó.

Có một con khoái mã cấp tốc chạy vào kinh đô, mang theo một bản tấu chương dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào trong hoàng cung, có vẻ vô cùng sốt ruột lo âu.

Chương 891: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (1)

“Báo!”

“Trần quốc xuất hiện yêu ma làm loạn, xin bệ hạ nhanh chóng định đoạt.”

Sau đó một giọng nói vang lên, giọng nói tràn đầy sự khẩn cấp.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Tấu chương được dâng lên.

Nữ đế vẫn chưa ngủ, hôm nay là tết Nghênh Tân, thêm nữa đất nước còn rất nhiều việc nàng phải tự mình xử lý nhưng chưa có thời gian giải quyết.

Sau khi Triệu Uyển Nhi mang tấu chương tới.

Nữ đế quét mắt một cái, chân mày không nhịn được mà khẽ nhăn lại.

Hứa Thanh Tiêu đồ sát mười hai thành, mỗi thành nào có dừng lại ở con số trăm ngàn vạn chứ? Xương cốt thi thể chất như núi, dùng lửa đốt bảy ngày bảy đêm cũng đốt không hết, cả Trần quốc đều chìm trong một làn sương mờ đặc, thứ đó chính là tro cốt.

Huyết khí thấu tận trời xanh, đến tận bây giờ vẫn còn chưa tan đi.

Tình cảnh như hiện giờ, tất nhiên sẽ thu hút vô số yêu quái tập hợp tới.

Huyết tinh của loài người, đối với yêu ma mà nói, nhất định là thực phẩm đại bổ, lẽ đương nhiên sẽ thu hút rất nhiều yêu ma tới tác oai tác quái.

Yêu thú thông thường, quân Đại Ngụy còn có thể trấn áp được, nhưng không thể đánh lại một số con đại yêu, đám đại yêu này cũng cực kỳ thông minh, hoàn toàn không cứng đối

cứng với quân Đại Ngụy, mà là tấn công vào mấy thi thể vẫn chưa kịp xử lý xong, cùng với hấp thụ không khí đẫm mùi máu.

Nạp vào cơ thể, thăng cấp cảnh giới.

Mới ban đầu vẫn ổn, ít nhất có quân Đại Ngụy trấn áp, nhưng càng về lâu dần, mỗi ngày lại có thêm nhiều yêu ma xuất hiện, bọn chúng không hề tấn công quân Đại Ngụy, biết không thể đụng tới quân Đại Ngụy được.

Nhưng bọn chúng cứ hấp thụ huyết khí như vậy, cũng không phải chuyện gì tốt, thêm nữa trong tấu chương của Quảng Dương hầu, viết rất rõ ràng, đám yêu quái này mê hoặc lòng người, khiến con người lại tiếp tục mở ra một trận chém giết mới.

Mặc dù hắn ta đã khống chế được rồi, nhưng số lượng yêu ma càng lúc càng nhiều, bọn họ lo lắng sẽ xảy ra đại loạn.

Thế nên mới cấp tốc dâng tấu chương.

Xảy ra loại chuyện thế này, cách giải quyết thông thường rất đơn giản, trực tiếp phái đi một đội Thiên Địa Đại Nho, cộng thêm mười vị Đại Nho khác, cùng với Tiên Đạo cường giả tới đó, trấn thủ chừng trên dưới nửa năm, bèn có thể hoá giải mối tai hoạ này.

Nhưng vấn đề là, loại chuyện này lại xảy ra vào ngay thời điểm mấu chốt hiện nay, thì không còn đơn giản vậy nữa.

Trăm ngàn vạn bách tính Trần quốc bị đồ sát, thi cốt như núi, huyết khí xung thiên, hấp dẫn sự thèm khát của yêu ma, điều này chẳng có vấn đề gì cả, ngược lại lại rất hợp lí lẽ.

Nhưng điểm không hợp lý là, lẽ nào đám yêu ma này không sợ chết sao?

Xảy ra loại chuyện thế này, có một số yêu quái gan to, chuyện này có thể hiểu được, nhưng nhiều yêu ma tập hợp lại như vậy, chắc chắn có điều gì đó bất ổn.

Đặc biệt là vào thời điểm mấu chốt hiện tại, dám gây gió tạo bão như vậy, quá rõ ràng lại là đám Chu thánh nhất mạch giở trò rồi.

“Bọn chúng muốn chúng ta cử Đại Nho không phải dòng Chu thánh nhất mạch?”

Một chốc này.

Nữ đế đã biết Chu thánh nhất mạch muốn làm trò gì, thả toàn bộ Đại Nho không thuộc dòng Chu thánh nhất mạch tới.

Dù sao Trần quốc xảy ra chuyện như vậy, vương triều Đại Ngụy không thể nào phái Chu thánh nhất mạch đi trấn áp được, vừa mới đánh Chu thánh nhất mạch một trận, phái bọn chúng đi? Bọn chúng cam tâm đi sao?

Nếu thực sự có đi, cũng chỉ là đi lấy làm có lệ, thế nên cân nhắc nặng nhẹ, nàng nhất định sẽ không để Đại Nho thuộc Chu thánh nhất mạch tiên phong đi trấn áp.

Thủ đoạn này không được tính là cao minh, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

Có điều từ chuyện này có thể thấy được, Chu thánh nhất mạch cuối cùng cũng hoàn toàn xé rách lớp mặt nạ rồi.

Trầm tư một hồi, Nữ đế lại lên tiếng.

“Truyền lệnh, mời Thái Thượng Tiên Tông cùng Thái Thượng Phù Tông tới viện trợ Trần quốc, trấn áp yêu ma quỷ quái.”

“Sau đó bẩm báo chuyện này lại với Bình Loạn hầu.”

Nữ đế hạ mệnh lệnh.

Muốn Đại Nho khác của Văn cung Đại Ngụy phải rời đi hả? Điều này tất nhiên là chuyện không thể nào được.

Nữ đế không thể để bọn chúng được như ý.

Thế nên mời thế lực Tiên đạo giúp đỡ, dù sao trong tương lai không xa, thế lực Tiên đạo sẽ hòa nhập với Đại Ngụy, bây giờ cho bọn họ ra tay, cũng xem như để bọn họ làm quen sớm chút.

Còn về thủ đoạn của Chu thánh nhất mạch, Nữ đế không hề nổi giận, hai bên vốn đã cắt đứt hoàn toàn rồi, chỉ cần không làm gì ảnh hưởng tới Đại Ngụy là được, không giúp thì khỏi cần giúp.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong Đào Hoa am.

Ngày Tết Nghênh tân tới, Đào Hoa am cũng trông vô cùng náo nhiệt, có không ít tài tử tề tựu về Đào Hoa am, thậm chí cũng có một số giai nhân tới Đào Hoa am dạo chơi.

Dù sao đây cũng là nơi để những người cao nhã về mở hội.

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu bất tri bất giác đi tới Đào Hoa am.

Hứa Thanh Tiêu theo bản năng muốn đi tìm Lạc Bạch Y, hôm nay là Tết Nghênh Tân, chào hỏi mấy câu với Lạc Bạch Y cũng khá tốt.

Đi vào trong Đào Hoa am.

Một vài thị nữ đứng ở cửa đồng loạt trở nên kích động, lúc trước các nàng nghe nói Hứa Thanh Tiêu đang ở đường Tây vui vẻ với dân chúng, thế nên đoán già đoán non Hứa Thanh Tiêu có khi lại tới Đào Hoa am.

Ai mà ngờ được, Hứa Thanh Tiêu thực sự tới rồi.

Liễu cô nương trông có vẻ ra đây đứng đợi từ lâu rồi, lập tức bước ra, dẫn Hứa Thanh Tiêu vào trong Đào Hoa am.

Mục đích ghé thăm của Hứa Thanh Tiêu cũng rất rõ ràng, hắn chỉ quen biết mỗi Lạc Bạch Y, tất nhiên đi thẳng vào tìm Lạc Bạch Y luôn.

Không bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu đi lên lầu các.

Không đợi tới khi Hứa Thanh Tiêu gõ cửa, Lạc Bạch Y đã mở cửa ra.

Có điều bên trong khuê phòng của Lạc Bạch Y, đã thay toàn bộ vải thưa trắng thành màu xanh than, nhìn vô cùng dịu mắt, hơn nữa cũng trông vô cùng thanh nhã.

“Bạch Y tham kiến hầu gia.”

Lại gặp Hứa Thanh Tiêu lần nữa, trên khuôn mặt Lạc Bạch Y càng rõ thêm nhiều ý cười hơn, khuôn mặt nàng ta rất đẹp, tư thái cũng linh động tinh tế, mặc dù hôm nay vẫn mặc một bộ bạch y, nhưng đeo thêm một vài món trang sức, kết hợp lại với nhau, lại sinh ra một loại xinh đẹp lạ thường.

Chương 892: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (2)

“Bạch Y cô nương, Nghênh Tân như ý.”

Hứa Thanh Tiêu nở một nụ cười nhẹ, đi vào trong phòng, nói một tiếng như ý.

“Hứa Hầu gia như ý.”

“Hầu gia, mau vào trong.”

Bạch Y cô nương cười nhẹ một tiếng, mới Hứa Thanh Tiêu vào trong.

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đi vào trong, trên bàn đã chuẩn bị sẵn vài món cao lương mỹ vị, ngược lại khiến Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Bạch Y cô nương còn có vị bằng hữu khác tới sao?”

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh hỏi.

Chỉ là lời này vừa nói ra, Lạc Bạch Y bèn liên tục lắc đầu nói: “Xin Hầu gia đừng hiểu nhầm, những thứ này là chuẩn bị trước đó.”

“Mỗi ngày chưởng quỹ đều cho người chuẩn bị sẵn vài món ngon, nói phòng trường hợp Hầu gia tới, còn phải đợi nhà bếp lên món, sẽ lãng phí thời gian của Hầu gia ngài.”

Lạc Bạch Y giải thích.

Nàng ta bất giác có chút lo lắng, sợ Hứa Thanh Tiêu hiểu nhầm gì đó.

Trên thực tế, là Thanh quan nhân của Đào Hoa am, Lạc Bạch Y quả thật thuộc vào nhóm người vô cùng đặc biệt.

Nàng ta từ sau khi nổi danh, cũng chưa từng tiếp mấy vị khách, cho dù có tiếp người nào đi nữa, cũng chỉ là người ở trong phòng, khách nhân ngồi ở bàn ăn, tuỳ tiện tán dóc vài câu, cũng chỉ tới mức đó không hơn.

Thậm chí rất ít ra mặt đón khách, chỉ bởi vì bản tính có chút lạnh lùng.

Nhưng đối diện với Hứa Thanh Tiêu lại khác, từ sau khi gặp mặt với Hứa Thanh Tiêu vài lần, những ngày sau đó, mỗi lần nghe thấy những chuyện liên quan đến Hứa Thanh Tiêu, nàng ta đều rất nghiêm túc lắng nghe.

Đặc biệt là hôm nay, xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu như nàng ta có thể giúp được gì, chỉ sợ đã chạy tới tận nơi rồi.

Mà đối với việc Hứa Thanh Tiêu được phong Hầu, Lạc Bạch Y cũng cực kỳ vui lòng, mừng thay Hứa Thanh Tiêu.

"Ồ, không có gì, Hứa mỗ chỉ là tiện miệng hỏi một câu thôi."

"Bạch Y cô nương, cũng không cần phải cứ Hầu gia Hầu gia gì đó, cứ như bình thường, gọi ta một tiếng công tử là được."

"Gọi Hầu gia, khó tránh cảm thấy xa lạ."

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, cười nhẹ nói.

Xưng hô Hầu gia này, người không quen thân gọi một hai câu, Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy có gì kì cục, còn người quen thì không cần phải như vậy làm gì.

"Ừm, Hứa công tử, nô gia rót rượu cho công tử."

Lạc Bạch Y lên tiếng, sau đó tận tay rót rượu cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như là người khác, có lẽ Lạc Bạch Y vẫn sẽ tiếp tục gọi một tiếng Hầu gia, tôn ti rõ ràng, nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu, không biết vì sao Lạc Bạch Y trái lại muốn gần gũi hơn một chút.

"Được."

Tửu lượng của Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không có vấn đề gì, lúc trên đường Tây đã uống không ít, nhưng không hề say chút nào, đi bộ trên đường một lúc, đã tỉnh táo lại nhiều.

Rượu trong ly đầy dần, Lạc Bạch Y cầm ly rượu của mình lên, ngồi xuống vị trí bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, chầm chậm nâng lên.

“Hứa công tử, Bạch Y chúc mừng công tử được phong hầu ngày hôm nay, trở thành Thiên Địa Đại Nho.”

Lạc Bạch Y không biết nói mấy lời văn vẻ chúc mừng gì, chỉ có thể nói đơn giản vậy thôi, sau đó khẽ nheo mày, một hơi uống cạn rượu trong ly.

Mà sau đó lại nhắm chặt mắt lại, đôi mày xinh đẹp nhăn càng chặt hơn, rõ ràng không thích uống rượu lắm.

Nhìn thấy một màn này, Hứa Thanh Tiêu khẽ cười một tiếng, nuốt số rượu kia xuống, cười nói.

“Bạch Y cô nương, nếu như không biết uống rượu, không cần phải cưỡng cầu, không sao đâu.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, khuyên Lạc Bạch Y không cần thiết phải uống.

“Không sao, không sao, mặc dù Bạch Y không thích rượu mấy, nhưng tửu lượng không phải quá kém, có thể bồi công tử uống vài chén.”

Lạc Bạch Y nói như vậy, sợ làm Hứa Thanh Tiêu mất hứng, lại rót cho bản thân đầy một chén nữa.

“Không sao, khách sáo rồi.”

Nhìn dáng vẻ cố tỏ ra mạnh mẽ của Lạc Bạch Y, Hứa Thanh Tiêu bất giác cảm thấy khá dễ thương, có điều hắn không có ý định chuốc say Bạch Y cô nương, sau đó lại mưu đồ làm chuyện gì.

Việc này không phải điều quân tử nên làm.

Cầm bình rượu lên, Hứa Thanh Tiêu chỉ rót đầy chén của mình, giữ lấy không để cho người kia chạm vào nữa.

Nhìn thấy hành vi này của Hứa Thanh Tiêu, trong lòng Lạc Bạch Y lại sinh ra chút cảm động, nói cho cùng bản thân nàng ta vốn không thích rượu, hơn nữa uống thêm vài chén nữa có thể nàng ta sẽ say bí tỉ mất.

Giờ khắc này, trên mặt Lạc Bạch Y đã có chút đỏ, trông có vẻ chớp mặt một cái đã xinh đẹp dễ thương thêm một phần.

Hứa Thanh Tiêu uống một mình, hắn tới Đào Hoa am, chỉ là muốn tìm một nơi thanh tịnh, cũng coi như trộm nhàn rỗi nửa ngày, cất tất cả phiền muộn sang một bên, coi như thanh tĩnh lại một chút thôi.

Văn cung rời đi cũng giống như một thanh kiếm, treo lơ lửng trên đầu vương triều Đại Ngụy.

Một khi xử lý không tốt, cho dù bản thân hắn có bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng không thể nào xoay chuyển được tình thế.

Nếu như nói tâm trạng không chút phiền muộn, đó là chuyện không thể nào.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu càng hiểu rõ một điểm rằng bất kể thế nào đi nữa, bản thân hắn không được phép từ bỏ.

Lạc Bạch Y ở bên cạnh, nhìn Hứa Thanh Tiêu có vẻ như đang có tâm sự, nàng ta không chủ động hỏi, Hứa Thanh Tiêu là người của triều đình, rất nhiều chuyện có liên quan đến việc triều chính, một Thanh quan nhân như nàng ta, nào có tư cách hỏi mấy chuyện này.

Thế nên Lạc Bạch Y nghĩ một hồi, sau đó cầm đũa lên, gắp một vài món ngon, đút cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhìn thấy những món ngon đẹp mắt được đưa qua, Hứa Thanh Tiêu bất giác có hơi ngạc nhiên, hắn nhìn Lạc Bạch Y một cái, ánh mắt của người kia có hơi trốn tránh, ánh đỏ trên gương mặt hiện rõ lên không ít.

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mỉm cười, vốn định nói một tiếng không cần như vậy, nhưng sợ nếu nói thế, lại khiến cho Bạch Y cô nương cảm thấy bản thân làm không tốt.

Cho nên nuốt thức ăn mà Bạch Y cô nương đút vào miệng.

Thấy Hứa Thanh Tiêu nuốt rồi, trong nội tâm Lạc Bạch Y nhẹ thở phào một hơi dài, đồng thời căng thẳng trong lòng cũng giảm đi một nửa.

Đút thức ăn cho người khác, là hành động cực kỳ thân mật, nàng nghe mấy Thanh quan nhân khác ở Đào Hoa am nói, nếu

như đối với vị khách mà bản thân thích, có thể làm như vậy, cũng xem như một cách kéo gần mối quan hệ.

Thực ra cũng là một chút tình cảm nho nhỏ.

Đặc biệt là trong tình huống hai người ở riêng tư trong một phòng.

Chương 893: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (3)

Qua một lúc sau, Hứa Thanh Tiêu ăn chút gì đó, cũng uống hết một bình rượu, bỗng nhiên Lạc Bạch Y cất lời.

“Hứa đại nhân, ngài có cần nghỉ ngơi một lúc không? Nô gia biết một số kĩ thuật xoa bóp lưu thông máu, có tác dụng hỗ trợ thư giãn.”

Lạc Bạch Y đột nhiên mở miệng hỏi Hứa Thanh Tiêu có cần xoa bóp không.

“Cũng được.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Lạc Bạch Y, trong lòng cũng có chút tò mò, không biết Lạc Bạch Y bị làm sao thế này, hôm nay lại đặc biệt chủ động như vậy.

Nhưng đả thông cơ mạch một chút cũng không tệ, dù sao mục đích chính đến nơi này, là để thư giãn một lát.

“Vậy… mời công tử tới giường nằm một lát, nô gia đi chuẩn bị đồ.”

Lúc Lạc Bạch Y nói mấy lời này có chút căng thẳng.

“Chuẩn bị chút đồ?”

Lên giường nằm trước, Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu, nhưng chuẩn bị chút đồ là có ý gì?

Trương Như Hội không đến mức vượt mức quy định vậy đâu hả? Dạy mấy thứ kia cho các Thanh quan nhân này?

Mang theo chút tò mò, Hứa Thanh Tiêu đi tới bên giường, nói thật lòng Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không có chút suy nghĩ bất chính nào cả, chỉ là tràn ngập tò mò.

Chiếc giường mềm mại, hơn nữa có hơi nhỏ, vừa nằm xuống chưa được bao lâu, Bạch Y cô nương bèn mang theo nào là chai chai lọ lọ.

Hay lắm, đúng là mấy cái thứ này thật hả?

Tinh dầu bôi lưng?

Vô lý.

Lạc Bạch Y rất nhanh để bình dầu thơm đặc chế sang một bên, sau đó cột tóc của mình lên, tiếp đó đổ ra tay.

Không thể không nói, Lạc Bạch Y sau khi buộc tóc lên, càng trở nên xinh đẹp hơn, càng lộ rõ vẻ động lòng của thiếu nữ.

“Hứa công tử, nô gia đả thông phần đầu cho công tử trước.”

Lạc Bạch Y lên tiếng, giọng nói không quá lớn, mà sau đó cẩn thận leo lên giường, rõ ràng vô cùng căng thẳng nhưng cũng rất nhanh thôi đã bò tới trước gối của Hứa Thanh Tiêu, sau đó đổ dầu đặc chế vào trong lòng bàn tay, tiếp theo xoa bóp huyệt thái dương cho Hứa Thanh Tiêu.

Thủ pháp không tồi nhưng cũng không được xem là giỏi.

Chỉ là có một giai nhân như vậy giúp Hứa Thanh Tiêu thư giãn gân cốt, khiến tâm tình của hắn thư thái hơn rất nhiều.

Không thể không nói, giá trị nhan sắc thắng được rất nhiều thứ.

Ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, cộng thêm ngón tay mềm mại của Lạc Bạch Y đang xoa bóp ở phần đầu của hắn, khiến hắn vô thức thả lỏng người.

Có duy nhất một điều đặc biệt là, tay của Lạc Bạch Y rất mát.

“Bạch cô nương, ngón tay của cô nương tại sao lại mát lạnh như vậy nhỉ.”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Từ nhỏ cơ thể của nô gia đã hơi yếu, nên thể chất hơi lạnh.”

Lạc Bạch Y trả lời.

“Ồ, vậy lần sau ta chuẩn bị cho cô nương chút vật phẩm tẩm bổ, để cô nương bồi bổ sức khỏe.”

“Cơ thể quá lạnh, là do khí huyết không thông không đủ cung cấp, phải bổ sung thêm, sau này sinh con sẽ không tốt.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc bổ túc kiến thức khoa học.

Nhưng sau khi những lời này được nói ra, lại khiến mặt Lạc Bạch Y đỏ như cà chua, dù sao mấy lời này đối với nàng ta mà nói, có sức ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng ngược lại đối với Hứa Thanh Tiêu chẳng phải hạt cát gì.

Không bao lâu, dưới tay nghề xoa bóp giãn cơ của Lạc Bạch Y, Hứa Thanh Tiêu quả thật cảm thấy có chút buồn ngủ.

Thời gian, cũng từng chút từng chút trôi đi.

Đến cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu an nhiên ngủ thiếp đi, Lạc Bạch Y cũng dừng việc xoa bóp, chỉ có điều ánh mắt xinh đẹp của nàng ta, vẫn luôn đặt lên người Hứa Thanh Tiêu không rời.

Sau đó, Lạc Bạch Y cẩn thận nằm sang bên cạnh một mép giường, nghiêng mặt nhìn, yên lặng ngắm Hứa Thanh Tiêu.

Trong lòng vô thức xuất hiện một suy nghĩ.

Đây có được coi như chung chăn chung gối không?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cứ như vậy.

Mãi đến ba canh giờ sau.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Bóng dáng của một thái giám chầm chậm bước tới.

“Khởi bẩm bệ hạ.”

“Hứa Hầu gia ngủ lại Đào Hoa am, đã phái người tới trong am đợi hầu rồi ạ.”

Thái giám đi tới, tiếp theo đó quỳ xuống đất, thông báo cho Nữ đế chuyện này.

“Ngủ lại?”

Giây phút ấy, hai vị nữ tử trên điện có hơi ngạc nhiên, Nữ đế trông có vẻ vẫn bình thường như không, nhưng sự ngạc nhiên trong mắt của Triệu Uyển Nhi hoàn toàn không thể che đậy.

“Bẩm bệ hạ, theo như bẩm báo hôm qua Hầu gia uống không ít rượu, lại tới Đào Hoa am, tìm Bạch Y cô nương ẩm rượu, hai người cả đêm không thấy ra ngoài, chuyện này không ít người ở Đào Hoa am biết rồi ạ.”

“Chúng nô tài sợ kinh động tới Hứa Hầu gia, cho nên không lên trên đó làm phiền.”

Thái giám kia trả lời như vậy.

Lúc này, Nữ đế không nhịn được cất lời.

“Bạch Y cô nương, lại là ai nữa?”

Lời kia vừa nói ra, người đối diện lập tức trả lời.

“Bẩm bệ hạ, Bạch Y cô nương hiện đang là hoa khôi của Đào Hoa am, nghe nói tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, được ca tụng là kinh đô tuyệt sắc, hơn nữa còn là Thanh quan nhân, rất đỗi thanh cao.”

Hắn ta nói như vậy, không hề biết những lời này có ảnh hưởng như thế nào.

“Kinh đô tuyệt sắc?”

Sau khi nghe thấy những từ kia, trong lòng Nữ đế bỗng dưng xuất hiện một cảm giác kì lạ, nàng cũng không biết diễn tả đây là cảm giác gì, nhưng có vẻ như có chút không vui lắm thì phải.

“Xác thực ngủ lại rồi sao?”

Nữ đế tiếp tục hỏi thêm một câu, người kia gật đầu nói: “Bẩm bệ hạ, ngủ lại rồi.”

Giờ khắc này, Nữ đế trầm ngâm, Triệu Uyển Nhi có chút nhịn không được nói.

“Không ngờ Hứa hầu gia cũng là loại người phong lưu, lại còn ở cùng với kinh đô tuyệt sắc, có điều nếu thực sự phải nói lời

thật lòng, bốn chữ kinh đô tuyệt sắc, nhất định phải dùng để mô tả bệ hạ mới đúng."

Nàng ta lên tiếng nói, vô thức có chút dáng vẻ ghen tỵ.

Nhưng lời nói vừa nói ra, Nữ đế quét mắt nhìn Triệu Uyển Nhi một cái, người kia lập tức sợ hãi nói.

"Bệ hạ thứ tội, nô tỳ nói sai rồi."

Triệu Uyển Nhi lập tức hiểu ra bản thân đã nói sai rồi, Nữ đế là ai chứ? Là Nữ đế của Đại Ngụy, Lạc Bạch Y là ai? Là Thanh quan nhân của của Đào Hoa am, khoảng cách giữa hai người nào có dừng lại ở mười vạn thiên lý được chứ?

Bản thân nàng ta lại lấy hai người để so sánh, quả thật có hơi xúc phạm thánh nhân.

Chương 894: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (4)

“Được rồi, cho người rời đi đi, không cần làm phiền tới thú vui của Bình Loạn hầu, chuyện này, không cần nói với Bình Loạn hầu nữa.”

Nữ đế nói, bảo người kia cho người giải tán.

Thái giám không biết đã có chuyện gì, chỉ đành dập đầu nhận lệnh rời đi.

Nhưng thân là nữ tử như Triệu Uyển Nhi, ngược lại nhạy cảm phát hiện ra, câu nói này hình như có chút… không được vui lắm.

Đặc biệt là cái câu, không cần làm phiền tới thú vui của Bình Loạn hầu, quốc gia đại sự ngay trước mặt, lấy đâu ra vui hay không vui của một cá nhân?

Cảm giác hình như có chút…ghen tị ở đâu đây.

Trong lòng Triệu Uyển Nhi lập tức phủ nhận, sau đó cũng không dám tiếp tục đoán bừa nữa, sợ lại gây ra phiền phức thị phi.

Không lâu sau, thái giám rời đi rồi.

Nữ đế nhìn về phía Triệu Uyển Nhi nói.

“Ngươi đi chuẩn bị một đạo mật chiếu, cho người khống chế những lời đồn đại, đường đường là Hầu gia của một nước, lại bị đồn ra ngoài ở cùng với một Thanh quan nhân, nói thế nào cũng có ảnh hưởng.”

“Chu thánh nhất mạch cũng luôn quan sát Hứa Hầu gia, loại chuyện thế này mặc dù không ảnh hưởng gì, nhưng đến cho cùng cũng khá phiền phức, trước mắt còn nhiều chuyện phải lo, không được lại có thêm thị phi không đâu.”

Nữ đế thản nhiên nói, bảo Triệu Uyên Nhi đi xử lý chuyện này.

Lời vừa xong, Triệu Uyển Nhi liền lập tức gật đầu: “Nô tỳ tuân chỉ.”

Nói xong câu ấy, Triệu Uyển Nhi chầm chậm đi ra ngoài.

Cuối cùng, Nữ đế không còn tiếp tục giữ vững biểu cảm cao ngạo bình tĩnh kia nữa, mà thay bằng một cái nhăn mày.

“Kinh đô tuyệt sắc? Ngủ lại?”

“Vừa mới trở thành Hầu gia đã buông thả như vậy ngay à.”

“Quả nhiên, nam nhân đều là một đám lăng nhăng.”

Nữ đế nhăn chặt mày, trong lòng bất giác cảm thấy không vui, mặc dù nàng cũng không biết vì sao bản thân lại cảm thấy không vui lòng, nhưng không vui chính là không vui.

Chỉ là điều khiến nàng không vui nhất, chính là nàng không có bất cứ quyền hạn gì quản chế Hứa Thanh Tiêu, dù sao nam hoan nữ ái cũng là chuyện rất bình thường của con người, mặc dù thân phận của đối phương có chút vấn đề, nhưng vấn đề lại không lớn.

Nhưng mà vẫn rất không vui, thậm chí còn khó chịu hơn cả chuyện hôm qua nghe thấy Trần quốc lại xuất hiện thêm nhiều yêu ma quỷ quái nữa.

Giờ Thân.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

Trên giường chỉ có một mình hắn, quét mắt nhìn quanh giường, có chút sạch sẽ gọn gàng, xem ra không phải giống như những gì bản thân nghĩ, vô thức lại có chút thất vọng.

Mà lúc này, Bạch Y cô nương bê một bát canh đi vào trong.

Sau khi thấy Hứa Thanh Tiêu tỉnh rồi, Bạch Y cô nương cất lời ngay.

“Hứa công tử, đây là canh giải rượu chuẩn bị cho công tử, bây giờ công tử thấy thế nào rồi?”

Lạc Bạch Y hỏi.

“Bây giờ là giờ nào rồi?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

“Đã là giờ Thân hai khắc rồi.”

Bạch Y cô nương nhìn sắc trời một cái, sau đó trả lời.

“Giờ Thân hai khắc?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nheo mày, tiếp theo đứng dậy, một hơi uống cạn canh giải rượu.

“Bạch Y cô nương, hôm qua làm phiền rồi.”

“Hứa mỗ còn chút chuyện, xin cáo lui trước, vài hôm nữa, lại tới tìm cô nương ôn chuyện cũ.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời.

Mặc dù thời gian ở cùng nhau không nhiều, nhưng có một loại cảm giác khiến Hứa Thanh Tiêu rất thoải mái, quên đi rất nhiều phiền não.

Chỉ là khoảng thời gian ấy quá ngắn ngủi, hiện giờ đã trộm nghỉ hết nửa ngày thong dong rồi, tiếp theo hãy còn rất nhiều chuyện phải giải quyết.

“Hứa công tử đi đường cẩn thận.”

“Bạch Y chờ công tử.”

Lạc Bạch Y biết Hứa Thanh Tiêu công việc bận rộn, không hề giữ lại, mà là cực kỳ ngoan ngoãn trả lời hắn một tiếng, sau đó đưa mắt tiễn Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Vụt vụt vụt.

Trên đường rời đi rất nhanh đã nhìn thấy Liễu cô nương, đối với chuyện Hứa Thanh Tiêu ngủ lại Đào Hoa am, toàn bộ Đào Hoa am đều biết cả rồi.

Có xảy ra chuyện gì hay không, không phải chuyện các nàng có tư cách để tò mò, cộng thêm nữa đã có người truyền lời, không được phép nhắc tới chuyện này.

Cho nên Liễu cô nương cũng không nói gì thêm, mà cứ vậy dẫn Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Đào Hoa am.

“Liễu cô nương, báo với huynh trưởng của ta một tiếng, chuộc thân cho Bạch Y cô nương, để cô ấy được tự do.”

Hứa Thanh Tiêu lãnh đạm mở lời, chỉ là một câu này, bèn khiến cho người kia hiểu ra cái gì đó.

“Nô gia biết rồi, xin Hầu gia yên tâm, sau này Bạch Y cô nương đã được tự do rồi.”

Liễu cô nương trả lời cực kì nhanh, mà trong ánh mắt, hiện rõ vẻ ngưỡng mộ.

Về lời nói của Hứa Thanh Tiêu, nàng ta tất nhiên không dám chất vấn bất cứ câu nào, không nói tới chuyện Hứa Thanh Tiêu là huynh đệ kết bái của Trương Như Hội, cho dù không có thân phận kia, đường đường là Bình Loạn hầu của Đại Ngụy, lời nói cũng có sức nặng của riêng nó.

Rất nhanh.

Hứa Thanh Tiêu ra khỏi Đào Hoa am, bước chân của hắn không chần chừ, đi thẳng về Bình Loạn hầu phủ.

Không bao lâu sau, Hứa Thanh Tiêu bước vào Hầu phủ.

Bên ngoài Hầu phủ có mười hai Kinh binh, đều là Thất phẩm võ giả, phải biết rằng về vấn đề thủ phủ cho Hứa Thanh Tiêu, Kinh binh bát môn xém chút nữa đánh nhau, về cơ bản tất cả Kinh binh đều tình nguyện tới gác phủ cho Hứa Thanh Tiêu.

Cuối cùng thông qua các loại rút thăm đấu võ, chọn ra được trước mười hai người.

Lại được gặp Hứa Thanh Tiêu lần nữa, mười hai Kinh binh này vô cùng kích động không nhịn được nói.

“Chúng thuộc hạ tham kiến Hầu gia.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, sau đấy đi thẳng vào trong, rõ ràng là đang hơi vội.

Vào Hầu phủ.

Mấy người Dương Hổ đang bàn luận, vừa nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu liền cun cút cun cút chạy tới.

“Hầu gia, ngài về rồi.”

Dương Hổ cười tươi rói đi tới, bây giờ hắn ta cũng coi như uy phong lẫm liệt rồi.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không để ý tới hắn ta, trực tiếp đi thẳng tới chỗ ở của mình.

Thấy Hứa Thanh Tiêu vội vã như vậy, Dương Hổ cũng biết điều, không đi theo qua đó, mà là nhìn bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm một mình.

“Không hổ là Hầu gia của Đại Ngụy.”

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đã tới nơi ở của hắn.

Chương 895: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (5)

Hầu phủ rất rộng, mà Hứa Thanh Tiêu có trạch viện của riêng hắn, đi vào trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu đặc biệt ra lệnh cho người xây dựng một Ngộ Đạo các, bên trong cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ để một số đồ vật nhỏ cùng hai tấm đệm hương bồ, thì không còn bất cứ thứ gì khác.

"Đan Thần tiền bối, đan đã luyện xong chưa?"

Bước vào trong Ngộ Đạo các, Hứa Thanh Tiêu lập tức nói thẳng.

Lục phẩm phá cảnh đan, lúc trước cũng xem như điều chế xong rồi, Ngũ phẩm phá cảnh đan, tính toán thời gian chắc cũng sắp xong rồi.

"Đã luyện xong rồi."

Lúc này, Cổ kinh đan thần trốn trong ống tay áo của Hứa Thanh Tiêu bay ra, bốn viên đan dược rất nhanh đã bay ra.

Lục phẩm phá cảnh đan.

Ngũ phẩm phá cảnh đan.

Cùng với Lục phẩm và Ngũ phẩm Trúc Cơ đan.

Đan dược xuất hiện trong không trung, Hứa Thanh Tiêu liền lấy viên Lục phẩm phá cảnh đan, nuốt luôn vào.

Hiện nay Nho đạo đã Tứ phẩm rồi.

Mà Võ đạo mới có Thất phẩm, mặc dù cứ luôn ở trong Kinh đô Đại Ngụy sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng Võ đạo đã tới lúc phải thăng cấp rồi.

Thất phẩm võ đạo là Huyết Nguyên cảnh.

Lục phẩm võ đạo là Thoát Thai cảnh, thoát thai hoán cốt, cơ thể biến đổi, sẽ đem tới một vài dị tượng.

Ngũ phẩm là Thần Thông cảnh, Võ đạo thần thông, đến được cảnh giới này, nội thể sẽ không còn là chân khí nữa, mà là Võ đạo chân khí, có thể hình thành Long hư hư ảnh, một đấm có thể nổ tung một tòa thành lâu.

Tứ phẩm là Vương Giả cảnh, Võ đạo vương giả thực lực rất lớn, chính là giống như chiến trận công thành, nếu như trong tình huống quân địch chưa phòng bị, với không có tứ phẩm võ giả của bọn chúng tới làm phiền thì một tòa thành có cổng thành cao bốn năm mươi mét, chỉ cần tới nửa canh giờ có thể đập nát.

Mà đến Tam phẩm sẽ lại là một biến hóa kinh thiên động địa.

Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo, Yêu đạo, Nho đạo.

Tất cả hệ thống từ Thập phẩm tới Thất phẩm đều được coi là cùng một giai đoạn, lấy Thất phẩm là giới hạn cao nhất.

Lục phẩm tới Tứ phẩm lại là một giai đoạn nữa, mà từ Tam phẩm tới Nhất phẩm cũng là một ranh giới cao khó chạm tới.

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu dự định trực tiếp đột phá lên Ngũ phẩm, sau đó trấn áp dị thuật ma chủng trong cơ thể.

Sau đó tận dụng mọi cách, thu thập được nguyên liệu của Tứ phẩm phá cảnh đan cùng Tam phẩm phá cảnh đan, một khi bản thân đạt được Tam phẩm Nho đạo, Võ đạo cũng đạt được Tam phẩm, cơ bản có thể ở thế giới này nghênh ngang tiến bước rồi.

Không dám nói thiên hạ vô địch, nhưng ít nhất là một Bán thánh, ngoài ra cộng thêm Võ đạo Tam phẩm Đại Tông sư chi cảnh.

Có mấy người dám tới chọc hắn nữa?

Yêu ma không có lá gan đấy rồi đó, mà muốn giết một vị Tam phẩm Đại Tông sư, phải có một vị Nhị phẩm Võ hoàng, Nhất phẩm là chuyện không thể nào rồi, ai dám phái Nhất phẩm võ giả đi, vậy thì thứ phải đối mặt chính là đại chiến Nhất phẩm rồi.

Mà cả thiên hạ này, võ giả Nhị phẩm cũng không có nhiều, mà người nào người nấy đều là tai to mặt lớn của thế lực khắp nơi,

ăn no không có gì làm đi giết hắn làm trò hề gì?

Kẻ địch duy nhất hiện tại của hắn chỉ còn lại một mình Chu thánh nhất mạch, lại chẳng phải là kẻ địch của thiên hạ.

Đương nhiên, những suy đoán ở trên, hoàn toàn dựa vào cách nghĩ của bản thân vẫn chưa dám chắc chắn, rốt cuộc Bán thánh mạnh đến mức nào.

Đùng!

Lúc này, sau khi Hứa Thanh Tiêu nuốt Lục phẩm phá cảnh đan xuống, cơ thể phút chốc như bị lôi đình tách ra.

Mỗi một tế bào đều như đang dần đột biến, khí huyết khủng khiếp, phủ kín toàn bộ mật thất.

Xương cốt khí lực, lục phủ ngũ tạng, vào thời khắc này toàn bộ đều biến đổi.

Cả quá trình đó đau khổ cùng cực, bởi vì là Thoát Thai cảnh, chính là mang ý nghĩa thay da đổi thịt, lục phủ ngũ tạng tái tạo sinh trưởng một lần nữa, xương cốt được xây dựng lại, loại quá trình này khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu uống viên Trúc Cơ đan, liền nhận được sự giải thoát cực kì lớn.

Chỉ là vẫn cảm thấy khó chịu như vậy.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Hết ba ngày ba đêm sau.

Bùng!

Cùng với động tĩnh chấn động cả Bình Loạn Hầu phủ, Hứa Thanh Tiêu chính thức bước vào Lục phẩm Võ đạo.

Nhưng không chậm trễ thêm phút nào.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp nuốt viên Ngũ phẩm phá cảnh đan, bao gồm cả Trúc Cơ đan vào miệng.

Cùng với việc uống viên Ngũ phẩm phá cảnh đan.

Giờ phút này, cơ thể máu thịt của Hứa Thanh Tiêu, tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, đây là Đại Nhật thánh thể, mỗi một tia

sáng màu vàng kim, là một sự biến đổi về huyết khí.

Chân khí trong đan điền cũng đang bắt đầu thay đổi.

Khí lực cả người Hứa Thanh Tiêu, cũng từng chút từng chút tăng lên, nếu như nói lúc trước thăng lên Thất phẩm, khí lực mạnh ngang với hổ, vậy thì hiện tại Hứa Thanh Tiêu phải ngang với một con mãnh hổ khát máu.

Một lần đột phá tận hai đại cảnh giới, từ Thất phẩm trực tiếp bay thẳng lên Ngũ phẩm, đây dường như là một chuyện không thể xảy ra.

Ngũ phẩm võ giả, chỉ cần đạt tới cảnh giới này, ở Đại Ngụy ít nhất cũng là một thống lĩnh, một đại thống lĩnh trong Bát môn Kinh binh.

Tứ phẩm võ giả, có tư cách được phong Hầu, nhưng tiền đề là phải lập công cho Đại Ngụy, không cần phải lập công gì lớn, chỉ cần đã từng đường hoàng đạt được một công lao, viết vào tư liệu cá nhân, cộng thêm nhận được đề cử từ các Quốc công liệt hầu, là có thể được sắc phong làm Hầu.

Chỉ là loại sắc phong làm Hầu này, bởi vì nguyên nhân thực lực, không thể kế thừa, còn kiểu như Hứa Thanh Tiêu tất nhiên thân phận sẽ cao hơn một chút.

Chớp mắt một cái.

Đã trôi qua bảy ngày.

Từ Lục phẩm đạt được Ngũ phẩm, Hứa Thanh Tiêu tiêu tốn hết bảy ngày trời.

Trên thực tế không dùng tới nhiều thời gian như vậy, chủ yếu là do nguyên nhân từ Trúc Cơ đan, Hứa Thanh Tiêu không phải chỉ đơn giản là đột phá, mà là đoạt phá hoàn mỹ.

Mỗi một cảnh giới, bắt đầu từ Thập phẩm hắn đều đạt trạng thái hoàn mỹ nhất.

Tất cả đều nhờ có Trúc Cơ đan.

Cảnh giới thăng cao, dù ít dù nhiều cũng có chút khuyết điểm, mà những khuyết điểm này, trong thời gian ngắn không có ảnh

hưởng gì, mà càng về lâu về dài mấy tì vết này sẽ càng trở nên lớn hơn, đặc biệt là lúc thăng lên Tam phẩm.

Nếu như khuyết điểm để lại những cảnh giới trước quá nhiều, cả đời này ngươi cũng đừng hòng mơ tới việc đột phá lên Tam phẩm.

Thậm chí nói, ngươi không có chút khuyết thiếu gì, cả đời này cũng chưa có mấy phần chắc chắn ngươi có thể đạt tới Tam phẩm, chứ đừng nói tới việc trên người ngươi có lắm khiếm khuyết như thế?

Chương 896: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (6)

Cũng giống với hoàng thân quốc thích Đại Ngụy, lấy kiểu giống như Hoài Bình Quận vương để so sánh, từ nhỏ đã tắm trong máu hung thú, ăn dược thiện, uống linh tuyền, mỗi một chi tiết đều được chăm sóc cực kì kĩ lưỡng.

Mà kiểu như Hứa Thanh Tiêu, ở đâu ra được sống trong đãi ngộ tốt như thế.

Cho nên trong khoảng thời gian bảy ngày này, phần lớn Hứa Thanh Tiêu dùng để hoàn thiện từng chi tiết Võ đạo, để tránh sau này gặp phải vấn đề gì.

Mà cùng lúc đó.

Võ Xương năm thứ hai, ngày mười tháng Giêng.

Trong kinh đô rộn ràng nhộn nhịp của Đại Ngụy, xuất hiện một bóng người.

Là một người đã lớn tuổi.

Mặc một bộ vải thô, đầu tóc bạc phơ, trông dáng vẻ nhuốm bụi phong trần.

Lão già này đang trong trạng thái lưu luyến phố phường, lão đã đến được bảy tám ngày rồi, lén lút đi khắp nơi trên đường phố, ở căn tửu lâu rẻ tiền nhất, nghe vở kịch không mất phí, ăn uống đều là ăn những thứ rẻ nhất có thể.

Đối với việc bỗng nhiên xuất hiện một lão nhân, cũng chẳng có mấy ai quan tâm, dù sao kinh đô Đại Ngụy người tới người lui mỗi ngày quá nhiều đi.

Mà lúc này, người hát kịch kết thúc, không ít vị khách xem kịch cũng đồng quay về ăn cơm.

Trên đường lớn, dân chúng ai nấy cũng bàn tán về vở kịch ngày hôm nay.

“Hôm nay Lê Hương viện diễn cảnh sắc phong Bình Loạn hầu đẹp ghê, chậc chậc, Hứa Hầu gia đúng là uy phong ha.”

“Đúng thế, đúng thế, có điều nghe một vị bằng hữu của ta nói, tình hình lúc đó, so với vở kịch này còn đặc sắc gấp vạn lần, Hứa Hầu gia hủy nho vị trăm vạn người đọc sách, nghĩ mà xem uy phong biết bao.”

“Đúng đó, trực tiếp chém đầu một vị Thiên địa Đại Nho, từ xưa đến nay, cũng chỉ có mình Hứa Hầu gia dám làm như vậy thôi.”

Mọi người ai cũng hăng say nói về vở kịch hôm nay.

Từ sau ngày sắc phong đại điển, nhân gian có hí viện nọ bỗng nghĩ ra một ý nghĩ mới, lấy sự tích về Hứa Thanh Tiêu để viết lại thành kịch.

Vở được diễn đầu tiên là Đại náo Hình bộ với tức giận chém đầu Quận vương.

Vốn cho rằng chắc cũng không tệ đâu, ai ngờ được cứ thể mà nổi lên luôn, tất cả hí viện ở khắp các nơi ngày nào cũng đông kín người, không xem bất cứ vở nào cả, chỉ xem một mình vở này.

Sau này tất cả hí viện trong khắp kinh đô, mời tới không ít văn nhân mặc khách, thậm chí còn mời cả học sinh của học đường Thủ Nhân, đích thân biên tập nội dung của vở kịch.

Bỏ bớt một số yếu tố chính trị sâu sắc đi, giữ lại những chi tiết cốt lõi, thế là mỗi một buổi hí kịch, đều thành công vượt bậc.

Bây giờ khắp nơi ở kinh đô, có hí viện nào không đỏ cả mắt? Đua nhau viết ra biên kịch mới, sau đấy bắt đầu lên sàn diễn.

Đến mức mà các hí viện ở quận phủ khác, đều cứ vậy học theo kịch bản mà diễn theo thôi.

Cho nên lợi nhuận từ kịch hát bây giờ so với trước đây nào chỉ dừng lại ở con số mười lần, ông chủ hí viện kiếm được tiền đầy bao, tất nhiên một phần thu được, vẫn phải gửi tới học đường Thủ Nhân, dù sau những vở kịch này đều liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.

Mà sau khi học đường Thủ Nhân nhận được ngân lượng, cũng đem số tiền đó bù đắp vào cho Đại Ngụy Văn báo, để dân chúng có thể mua Văn báo với giá rẻ hơn.

Thế là lấy được rất nhiều tiếng thơm, lại có thể giúp Đại Ngụy Văn báo bán được nhiều thêm chút.

Mà lúc này.

Trong dòng người xô đẩy, lão nhân mặc áo vải thô, sau khi nghe được những lời tán thưởng của bách tính, trong mắt không giấu được mà hiện lên vẻ tràn đầy hiếu kì.

Ông ta về kinh được mười ngày, khoảng thời gian vui chơi trong dân gian, hầu như lúc nào cũng có thể nghe thấy cái tên Hứa Thanh Tiêu này.

Trong mười ngày này, ông ta cũng xem như biết sơ sơ Hứa Thanh Tiêu là ai, đã làm những việc gì.

Mà càng biết nhiều, ông ta càng tò mò hơn về người tên Hứa Thanh Tiêu này.

Nghĩ tới đây, lão nhân không nhịn được mà cười tủm tỉm, sau đó biến mất trong dòng người.

Đúng vậy.

Chính là biến mất liền luôn.

Có người nhìn thấy, dụi dụi đôi mắt, nhưng không lên tiếng, vô thức cảm thấy chắc do mình bị hoa mắt thôi.

Cùng lúc đó.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Bên trong Dưỡng Tâm điện.

Một phong mật hàm cũng xuất hiện trong tay Nữ đế.

Một lúc sau, nữ đế không nhịn được mà nở một nụ cười.

Nhất phẩm Đại Ngụy về rồi.

Đúng vậy, Nhất phẩm võ giả về rồi.

Nội dung mật hàm rất đơn giản, vị Nhất phẩm võ giả này đã về tới Đại Ngụy rồi, chỉ là muốn đi ngắm nhìn giang sơn Đại

Ngụy trông như thế nào rồi, cho nên tạm thời không định gặp mặt, đợi qua vài ngày nữa sẽ tới gặp nàng.

Lần này trở về sớm trước dự định, có thể giúp Đại Ngụy làm một số việc rồi.

Nội dung vô cùng đơn giản, nhưng nội dung đơn giản ấy, lại đại diện cho một tin tức rằng, lần này Đại Ngụy được giúp đỡ rồi.

Cả vương triều Đại Ngụy, tổng cộng có hai vị Nhất phẩm.

Thay nhau trấn thủ Ma vực, về cơ bản thời gian đều luôn gấp rút, tới thời gian quay về thì lập tức phải quay đi dưỡng thương, tiêu trừ ma tính trong cơ thể, vị còn lại có khả năng còn chưa kịp tiêu hết ma tính trong người, đã phải tới Ma vực trấn áp trước.

Cho nên trông ngoài mặt Đại Ngụy có hai vị Nhất phẩm võ giả, nhưng trên thực tế nếu chưa rơi vào bước đường cùng, hai vị này sẽ không tham dự vào bất cứ một việc gì.

Nhưng lần này, cùng với việc trấn áp hằng năm, Ma vực đã được trấn an ổn định rồi, hai vị Nhất phẩm võ giả này cũng xem như có thể bỏ chút thời gian, giúp Đại Ngụy giải quyết một vài rắc rối.

Một vị Nhất phẩm võ giả đại diện cho điều gì ư?

Đa số mọi người đều không biết, nhưng Nữ đế biết.

Nhất phẩm, đại diện cho Chí cao.

Là sự tồn tại của vô địch thật sự.

Một khi bọn họ ra tay, chính là đả kích mang tính tận diệt.

Nếu như trong điều kiện tình hình cho phép, Nhất phẩm võ giả, chỉ cần trong một canh giờ, có thể đi đi về về các nước thuộc địa Đại Ngụy mỗi nơi một lần.

Đánh cho đám quân đội Dị tộc bay màu, nhưng bọn họ một cọng tóc cũng không bị tổn thương gì.

Đây chính là sự đáng sợ của Nhất phẩm.

Nay Nhất phẩm trở lại, đối với Đại Ngụy mà nói, là một chuyện tốt vô cùng, là một niềm vui lớn thật sự.

Có thể giải quyết được rất nhiều rất nhiều phiền phức rồi.

Ví dụ cụ thể như, loạn yêu ma ở Trần quốc chẳng hạn, bây giờ cũng không còn là vấn đề nữa rồi.

Chương 897: Nữ Đế Ghen, Hứa Thanh Tiêu Thăng Cấp Ngũ phẩm, Nhất Phẩm Đại Ngụy Trở Lại (7)

Mười ngày gần đây, Thái Thượng Tiên tông cùng Thái Thượng Phù tông phái người đi rồi, cộng thêm ba vị Đại Nho, nhưng hiệu quả cũng không quá rõ ràng.

Yêu ma tập hợp ở Trần quốc cũng càng ngày càng nhiều, mà con nào con nấy cũng vô cùng âm hiểm, địch tiến ta lùi, địch lùi ta tiến, hơn nữa hiện tại không chỉ ảnh hưởng mỗi mình Trần quốc, mười mấy nước xung quanh cũng chịu ảnh hưởng theo.

Nếu như phái một vị Thiên địa Đại Nho đi, có thể trong vòng một tháng sẽ bình định được.

Nhưng bởi vì Chu thánh nhất mạch, nên Đại Ngụy không thể phái Thiên địa Đại Nho đi được.

Cho nên chuyện này ít nhất phải cần tới ba bốn tháng mới giải quyết được.

Dùng chuỗi thời gian ba bốn tháng để giải quyết, nhất định sẽ gặp phải lời chất vấn từ khắp nơi, cùng với sự chỉ trích của người đọc sách trong thiên hạ.

Dù sao thành cũng là do Hứa Thanh Tiêu đồ, dẫn đến phiền phức lớn như vậy, phải mất tới ba bốn tháng mới trấn áp được, hoàng đế là nàng đây, sao có thể không bị lên án được?

Bây giờ, Nhất phẩm Đại Ngụy về rồi.

Vậy thì chuyện này sẽ được kết thúc nhanh thôi.

Chỉ là điều khiển Nữ đế tò mò, vị Nhất phẩm này đi đâu chơi cơ?

Cùng lúc đó.

Bình Loạn Hầu phủ.

Hứa Thanh Tiêu đã đạt được ngũ phẩm viên mãn rồi.

Hắn hít sâu một hơi, như cá voi hít thở, tinh khí cuồn cuộn tiến vào cơ thể.

Mà sau đó khởi động cơ thể một chút, một cỗ sức mạnh khủng khiếp phát tán lan ra, trên bức tường đâu đâu cũng là vết nứt.

Siết chặt nắm đấm, biến thành một chùm tia nóng rực như mặt trời, ánh sáng vàng kim chói mắt, tụ lại thành hư ảnh của một con Kim điểu.

Đây là sức mạnh của Ngũ phẩm.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có một loại cảm giác sai sai gì đó mà không nói ra được, hắn cảm thấy bản thân bây giờ có thể lên trời xuống đất, đều không thành vấn đề nữa.

Nhưng đây chỉ là ảo giác.

Ảo giác về một lần thăng cấp qua nhanh như vậy.

Có điều bảy ngày nay, Hứa Thanh Tiêu cũng nhận ra một vấn đề.

Đó chính là, bản thân quả thật đang gia tăng cảnh giới Võ đạo.

Nhưng căn cơ của hắn hoàn toàn không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào, cũng chưa từng nghiêm túc học qua thần thông của Võ đạo, thứ học duy nhất đó là Kim Ô Bác Long thuật.

Thế này không được.

Chỉ có mỗi thực lực Võ đạo hoàn mĩ không thôi, lại không hề có kinh nghiệm Võ đạo tương ứng bổ trợ cho nhau.

So với người cùng cảnh giới, bản thân chẳng khác gì một bao cát, thuộc cái kiểu để ngươi đấm ta đá vậy.

“Chỉ đáng tiếc, không có vị tiền bối nào tới chỉ điểm cho ta.”

“Vốn hai vị huynh trường Triều Ca và Phá Tà có thể chỉ vài điểm cho ta, nhưng bây giờ bọn họ đã ngủ say rồi, ta phải đạt được cảnh giới Thánh đạo, bọn họ mới có thể tỉnh lại.”

“Nếu như có một vị Võ đạo cường giả, có thể chỉ cho ta một vài điều, vậy thì tốt biết bao nhiêu!”

Hứa Thanh Tiêu thầm cảm thán, có điều việc này chỉ suy nghĩ cho vui thôi, trong kinh đô Đại Ngụy, người có thể dạy cho

hắn, nói thật lòng đúng là không có mấy người.

Mấy vị Quốc công có tư cách dạy cho hắn, nhưng bây giờ Đại Ngụy đang trong khoảng thời gian lắm việc phải lo, không thể làm chậm trễ việc của các vị Quốc công.

Cho nên đành thôi vậy.

Cũng vào lúc nào, có một giọng nói từ bên ngoài vang lên.

“Hầu gia, Cố đại nhân mời ngài tới Lại bộ một chuyến, nói là có chuyện cần gặp.”

Cùng với giọng nói vang lên.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi suy nghĩ một hồi, đoán ra được có chuyện gì rồi.

Chắc là kết quả lương sản đã có rồi.

Nghĩ tới đây.

Hứa Thanh Tiêu không dề dà thêm nữa, đứng bật dậy, đi thẳng ra ngoài, chuẩn bị đi đến Hộ bộ.

Trên đường lớn.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu vừa mới bước ra khỏi Hầu phủ.

Bỗng có một loại cảm giác trước nay chưa từng có đột ngột ập đến, là sự run sợ của ma chủng trong cơ thể.

Hơn nữa không chỉ đơn giản là run sợ không thôi.

Mà là thuần phục.

Giống như dã thú bình thường, gặp phải một con hổ vậy, là cái loại thuần phục như vậy đó.

Đưa mắt nhìn xung quanh.

Là một lão nhân y phục thô.

Lão nhân trông khoảng đâu đấy sáu mươi mấy tuổi, đầu tóc hoa râm, ánh mắt hiền hòa, nhìn về phía hắn.

Cảm nhận được ánh mắt của lão nhân, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, loại áp lực khủng khiếp thế này, đến từ người đàn ông già kia.

“Tham kiến lão tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu bái một bái về phía lão nhân.

Trong giây phút đó, hắn bỗng nhiên không biết phải làm gì.

“Anh bạn nhỏ này chắc là Hứa Thanh Tiêu ha?”

Nam tử nọ chầm chậm đi tới, nhìn Hứa Thanh Tiêu thong dong mở lời.

Ánh mắt ông ta có ý cười, hỏi hắn như vậy.

“Bẩm lão tiên sinh, đúng vậy.”

Mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng dựa vào phản ứng của ma chủng trong cơ thể hắn, người này tuyệt đối không phải vị nào nhàn rỗi ăn không ngồi rồi, mà ý cười trong mắt ông ta, có chút hiền hoà, ít nhất ấn tượng đầu tiên đối với hắn không tệ.

Chắc không phải tới làm phiền mình.

“Ừm, không tệ, không tệ, tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao nha.”

Lão nhân gia gật đầu, trong ánh mắt chan chứa sự khen ngợi, mà sau đó ông ta thò tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Hứa Thanh Tiêu.

Trong một khắc, trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút nhột, dù sao bị một lão nhân đột ngột nắm lấy tay mình, có ai trong lòng không thầm cảm thấy nhột đâu.

Nhưng chỉ một khắc sau.

Còn chưa đợi Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, một cỗ khí chớp mắt đi khắp cơ thể của hắn.

Đến ngăn cũng không ngăn nổi nữa, chân khí Võ đạo trong cơ thể hắn, đến thời gian để phản ứng cũng không có.

Mà lúc này, lão nhân vốn đang nở nụ cười cợt ha hả, ngay tức khắc thay đổi nét mặt.

Lúc mới đầu, ma khí trong cơ thể ông ta có tuồn ra ngoài một ít, có điều ông ta đã kịp thu lại ngay, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lý do thực sự khiến biểu cảm của ông ta thay đổi, không phải vì lý do này, ma khí rỉ ra ngoài là chuyện thường, trong cơ thể ông ta chất chứa quá nhiều ma khí, những chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu gặp phải nữa rồi.

"Võ…Võ đạo Ngũ phẩm?"

"Ngươi đã bước vào cảnh giới Ngũ phẩm rồi ư?"

"Chà, trong cơ thể ngươi thế mà không có chút tạp chất nào luôn, cảnh giới Ngũ phẩm có nền tảng vững chặt, căn bản không thể phá vớ được, không có lấy một vết xước nào."

"Ngươi luyện võ bao lâu rồi?"

Chương 898: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (1)

Ngô Minh nhìn Hứa Thanh Tiêu, trên mặt ông ta viết đầy hai chữ kinh ngạc.

Ông ta thân là Nhất phẩm võ giả, trên thực tế chỉ cần nhìn khí cơ thôi bèn có thể biết được cảnh giới của đối phương mạnh đến mức nào, chỉ là trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu có thứ gì đó ngăn cản sự thăm dò của ông ta.

Ngô Minh vốn có thể mở ra Võ đạo thiên mục để nhìn thực lực cảnh giới của Hứa Thanh Tiêu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không cần thiết, chạm vào người Hứa Thanh Tiêu một cái cũng có thể thấy rõ.

Không cần phải làm chi cho phức tạp thêm.

Có điều không thấy thì không biết, thấy rồi giật mình hết hồn.

Ngô Minh biết, Hứa Thanh Tiêu là liệt hầu mới bổ nhiệm của Đại Ngụy, hơn nữa còn là Thiên Địa Đại Nho có Nho đạo Tứ phẩm, người như vậy, là đại tài trong văn đàn thiên hạ.

Nhưng không thể ngờ rằng, Võ đạo của Hứa Thanh Tiêu cũng tới trình độ xuất chúng thế ư?

Ngũ phẩm năm hai mươi tuổi, không phải chuyện hiếm lạ, điều hiếm thấy là Hứa Thanh Tiêu Nho đạo đạt Tứ phẩm, ấy vậy mà Võ đạo cũng đạt được Ngũ phẩm, càng hiếm thấy hơn nữa là, mỗi một cảnh giới, Hứa Thanh Tiêu đều đạt được trình độ hoàn mỹ không vết xước.

Ngũ phẩm Võ giả hai mươi tuổi, ông ta sẽ không cảm thấy có gì đáng ngạc nhiên.

Thậm chí Võ giả Ngũ phẩm năm mười tuổi, Ngô Minh cũng cảm thấy không có gì quá kinh ngạc.

Nhưng mỗi cảnh giới đều có thể đạt được tới mức hoàn mỹ không tì vết, đây mới chính là điểm đáng sợ thật sự, ông ta

thân là Nhất phẩm Võ giả, cũng khó có thể làm được việc mỗi cảnh giới đều có thể luyện tới mức hoàn hảo.

Dù ít dù nhiều cũng sẽ có chút thiếu sót.

Không thể nói có vết nứt thì không thể trở thành Nhất phẩm Võ giả được, nhưng không có vết nứt nào thì khả năng phi thăng càng lớn, điểm này ông ta rất rõ.

Mà trước khi trở thành Nhất phẩm, Ngô Minh cũng phải trả một cái giá cực kì lớn, dùng tất cả tu vi trước đây để tu bổ lại khiếm khuyết.

Nhưng rõ ràng Hứa Thanh Tiêu là Nho đạo văn nhân mà, sao có thể tu luyện Võ đạo tới mức hoàn mỹ như vậy được?

Nghĩ tới đây, Ngô Minh giữ chặt lấy cánh tay của Hứa Thanh Tiêu, điên cuồng kiểm tra tình trạng trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh, còn có một thông tin càng đáng ngạc nhiên hơn nữa xuất hiện.

Thông qua việc kiểm tra chân khí Võ đạo trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, Ngô Minh phát hiện, Hứa Thanh Tiêu đã dưỡng khí trong vòng một năm.

Có thể người khác không kiểm tra ra, nhưng thân là Nhất phẩm Võ đạo, tất nhiên Ngô Minh có thể điều tra ra Hứa Thanh Tiêu nhập phẩm vào thời gian nào.

Một năm.

Không, thậm chí còn chưa tới một năm.

“Điều này là không thể nào.”

“Một năm nhập tới năm phẩm, mỗi phẩm đều đạt tới trình độ hoàn hảo không tì vết, điều này tuyệt đối không có khả năng.”

Ngô Minh nắm chặt lấy tay Hứa Thanh Tiêu, kiểm tra đi kiểm tra lại ba bốn lần, có điều dị thuật ma chủng trong khoảng thời gian ông ta kiểm tra, thế mà lại rất ngoan ngoãn, không để lộ ra bản thân chúng.

“Lão tiên sinh.”

“Lão tiên sinh, nhéo đau quá, đau ta.”

Hứa Thanh Tiêu kêu một tiếng, chắc chắn không hề đau gì cả, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn phải nói một câu, lão nhân này tiến lên nắm lấy tay của hắn, hơn nữa còn lẩm nhẩm một số thông tin.

Nháy mắt đã thấy rõ được cảnh giới Võ đạo của hắn, bao gồm cả một số chi tiết đều nói rất rõ ràng rành mạch.

Điều này sao có thể không khiến Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên cho được.

“Ồ, là do lão phu vội quá, là do lão phu nóng vội quá rồi.”

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu kêu đau, Ngô Minh lập tức rút tay về, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, sau đó đánh giá từ trên xuống dưới, không biết đang nghĩ tới chuyện gì.

“Lão tiên sinh, Hứa mỗ vẫn còn việc phải đi xử lý, xin phép đi trước.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không biết lai lịch của đối phương, ấy vậy mà mới có một chốc đối phương đã nhìn thấy hết hắn rồi, phản xạ tự nhiên là tràn đầy cảnh giác và đề phòng, cho nên chủ động cáo lui, đi tới Hộ bộ.

Ngô Minh tiếp đó không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong đầu xẹt qua một suy nghĩ.

Tứ phẩm Nho đạo.

Ngũ phẩm Võ đạo.

Cộng thêm trong vòng một năm đã có thể đạt tới, Nho đạo Tứ phẩm ông ta không nói tới nữa, trong lòng ông ta biết rõ khó cỡ nào, nhưng Võ đạo Ngũ phẩm, còn thêm cả cảnh giới không tì vết, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất.

Hứa Thanh Tiêu là dạng truyền thuyết trong Võ đạo, thể chất hoàn hảo.

Đúng vậy, thể chất hoàn hảo.

Chỉ có duy nhất loại thể chất này, mới có thể đạt được việc mỗi cảnh giới đều hoàn mỹ, nếu không thì, Hứa Thanh Tiêu

vừa tu luyện Nho đạo, vừa tu luyện Võ đạo, còn phải xử lý việc triều chính, ở đâu ra thời gian quan tâm tới từng chi tiết một?

Cho dù ngươi có muốn tu luyện mỗi một cảnh giới tới mức độ hoàn mỹ thì cũng làm không được, cao nhân chỉ điểm cũng vô dụng, bởi vì có rất nhiều chi tiết, chính bản thân ngươi cũng không biết đó.

Trừ khi sau lưng Hứa Thanh Tiêu có một vị Nhất phẩm Võ giả, hơn nữa cho dù có là Nhất phẩm Võ giả, cũng chỉ có thể chỉ điểm Hứa Thanh Tiêu chỗ nào không tốt, có thể giải quyết được vấn đề hay không, vẫn phải dựa vào bản thân Hứa Thanh Tiêu.

Nếu đã như vậy, chỉ còn lại duy nhất một khả năng.

Hứa Thanh Tiêu sở hữu thể chất hoàn mỹ trong truyền thuyết, tu hành Võ đạo, mỗi một cảnh giới, đều sẽ nghiễm nhiêm đạt được mức độ hoàn thiện không khiếm khuyết.

Loại thể chất này, từ xưa đến nay không mấy người có.

Hơn nữa loại thể chất này, còn được gọi là Nhất phẩm tương lai, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu không chết, ngoan ngoãn chăm chỉ tu luyện bình thường, nhất định sẽ có thể trở thành Nhất phẩm Võ giả, cho nên một khi có được thể chất hoàn hảo, chính là đại diện cho việc rồi sẽ lại sinh ra một vị Nhất phẩm Võ giả nữa.

Hơn nữa, thể chất hoàn hảo còn có một truyền thuyết khác, đó là sau khi thể chất hoàn hảo đạt được Nhất phẩm, có một tỉ lệ nhất định, có thể chạm tới cảnh giới sau Nhất phẩm.

Sau Nhất phẩm là cảnh giới gì, không ai biết, cho dù trong thư tịch cũng không có ghi chép chính xác nào cả, bởi vì từ trước tới nay không có ai tu luyện được tới cảnh giới đó, có hay không quả thực chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Ông ta thân là Nhất phẩm Võ giả, có thể cảm giác được rõ ràng, sau nhất phẩm, có lẽ không còn thêm cảnh giới nào mới nữa rồi.

Bởi vì không có bất cứ phương hướng đột phá nào cả.

Chương 899: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (2)

Nhưng theo như những gì những nhà hiền triết suy đoán, nguyên nhân khiến Nhất phẩm võ giả không cảm nhận được cảnh giới sau đó, không phải do vấn đề về tư chất, cũng không phải vấn đề nằm ở cảnh giới, mà vấn đề nằm ở thể chất.

Chỉ có mỗi cảnh giới đều có thể đạt được hoàn mỹ không vết nứt, tập hợp thể chất hoàn mỹ, mới có khả năng lĩnh ngộ được thứ mới.

Nhưng đây cũng chỉ là một suy đoán cùng giả thiết, có phải thật hay không, không ai biết.

Mà bây giờ, ông ta thế mà lại gặp phải một người có thể chất hoàn mỹ, chuyện này bảo ông ta sao có thể không kích động cho được chứ.

Chỉ là nghe thấy Hứa Thanh Tiêu phải đi, Ngô Minh bèn trực tiếp lôi Hứa Thanh Tiêu lại.

“Anh bạn nhỏ, lão phu thấy gân cốt ngươi hiếm có, tư chất trác tuyệt, đồng ý nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi có bằng lòng không?”

Ngô Minh mở lời.

Đôi mắt ông ta sắp híp thành một đường luôn rồi.

Thể chất hoàn mỹ đó, ông ta nào có ngờ một ngày đẹp trời bản thân ấy vậy mà gặp được một vị võ giả có thể chất hoàn mỹ.

Đây đúng là nhặt được của quý mà.

Không, là nhặt được một trân bảo cực quý mới đúng.

Gân cốt hiếm có? Tư chất trác tuyệt?

Hứa Thanh Tiêu miễn cưỡng rút tay ra, cười khổ bất đắc dĩ nhìn Ngô Minh nói.

“Tiền bối, nhận đồ đệ thì thôi đi, Hứa mỗ là người đọc sách, không có hứng thú với Võ đạo, Võ đạo chẳng qua chỉ là luyện cho vui, để làm vật phòng thân mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu không đồng ý, không phải vì coi thường đối phương, ngược lại Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thân phận của người này có vẻ không tầm thường, hơn nữa cảnh giới Võ đạo khẳng định không kém, nếu không sao có thể nhẹ như không khống chế được hắn chứ?

Nhân vật như vậy ở bên cạnh hắn, Hứa Thanh Tiêu có chết cũng không chịu.

Hắn là người đã tu luyện dị thuật đó, lỡ không may bị người ta phát hiện ra có gì đó không đúng, một đấm chắc là xử gọn hắn luôn rồi, có chạy cũng chạy không kịp.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu từ chối thẳng luôn.

Mà, nghe thấy lời từ chối của Hứa Thanh Tiêu, Ngô Minh hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào cả.

Điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, ông ta đột nhiên xuất hiện, cứ thế muốn nhận Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ, nếu Hứa Thanh Tiêu đồng ý ngay mới có gì đó sai sai.

Có điều Ngô Minh cũng không hề sốt ruột, mà là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Lão phu tới tìm ngươi, vốn là vì nghe thấy ngươi đã làm rất nhiều chuyện tốt cho Đại Ngụy, giúp ngươi thay gân đổi cốt một lần, giúp ngươi tiêu trừ bách bệnh, có thể hưởng thọ thêm nhiều năm.”

“Nhưng mà, hôm nay lão phủ cảm nhận được ngươi không giống người bình thường, cực kì phù hợp với con đường Võ đạo, cho nên mới nổi lòng yêu mến người có tài.”

“Tất nhiên, ngươi có chút đề phòng với lão phu, đây là điều rất bình thường, lão phu cũng có thể hiểu được, có điều bây giờ lão phu sẽ cho ngươi biết, thân phận thực sự của lão phu.”

“Ta là Nhất phẩm võ giả Đại Ngụy, Ngô Minh.”

Ngô Minh lên tiếng, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết thân phận thực sự của mình.

“Nhất phẩm võ giả?”

Hứa Thanh Tiêu có chút hết cả hồn, hắn nhìn Ngô Minh, phản ứng đầu tiên chính là tin liền luôn.

Đúng vậy, hoàn toàn tin tưởng.

Đầu tiên là phù hợp với tiêu chí tuổi tác, thứ hai là thực lực của đối phương rất rất mạnh, cho dù vẫn chưa thể hiện ra ngoài, chỉ mỗi cách thức kiểm tra thân thể của hắn, đều không thể nào nằm ở đẳng cấp tép riu được.

Nếu như nói có thể là Tứ phẩm hoặc Tam phẩm bình thường, thì tuyệt đối không thể nào có mức độ khống chế tuyệt đối như vậy được.

Nếu như là Nhất phẩm, thì Hứa Thanh Tiêu tin.

Hơn nữa, đối phương lừa hắn để làm gì chứ? Vương triều Đại Ngụy chẳng phải chỉ có hai vị Nhất phẩm thôi sao, người khác không biết, lẽ nào đến Nữ đế cũng không biết được sao? Bản thân hắn đi hỏi Nữ đế một câu không phải sẽ biết ngay sao?

Không ai dám giả mạo Nhất phẩm cả, đặc biệt là những người có thực lực không tệ, giả mạo Nhất phẩm chính là tìm chết.

Do đó, Hứa Thanh Tiêu tin ngay và luôn.

Nhưng sau khi biết được đối phương là Nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu cũng xem như hiểu rõ, tại sao ma chủng dị thuật trong cơ thể hắn lại có một loại cảm giác sợ hãi thuần phục như vậy.

Bởi vì đối phương là Nhất phẩm.

Võ giả Nhất phẩm.

Võ đế nhân gian.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không còn bất cứ do dự nào nữa, trực tiếp cất lời nói.

“Hứa Thanh Tiêu, bái kiến tiền bối.”

“Có điều, vẫn mong tiền bối thứ tội, Thanh Tiêu vẫn là người đọc sách, giống như lời vừa nói, tập võ chỉ vì tăng cường sức khỏe, dùng để phòng thân mà thôi, không hề có ý định bước lên con đường này.”

“Xin tiền bối thứ tội.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn trực tiếp từ chối, không biết đối phương là Nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu còn có thể ngồi tán dóc thêm chút nữa, nhưng sau khi biết được đối phương là Nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu càng không muốn ở lại nói chuyện thêm câu nào nữa.

“Tiền bối, Hứa mỗ thực sự đang có việc, cần phải tới Hộ bộ một chuyến, không làm phiền tiền bối nữa.”

Nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi.

Cũng không để cho Ngô Minh lấy nửa phần cơ hội.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu cứ thế rời đi, Ngô Minh có chút nghệch ra.

Ông ta thân là Nhất phẩm võ giả của Đại Ngụy, võ đế nhân gian, theo lý mà nói đã đi tới bước này rồi, sau khi ông ta công khai thân phận của mình, người kia thường phải cung kính lễ phép với mình mới đúng chứ?

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu có cung kính, nhưng trong lời nói hình như đầy rẫy sự không tin tưởng, càng quan trọng hơn nữa là, còn có chút trốn tránh thì phải?

Đây là ý gì đây?

Nghi ngờ ông ta nói dối hả? Hay là không tin tưởng ông ta đây?

“Hứa tiểu bằng hữu, ngươi yên tâm, lão phu không có lừa ngươi, thế này đi, lão phu đưa ngươi đi gặp bệ hạ, sau khi gặp bệ hạ xong, cái gì ngươi cũng sẽ biết hết thôi.”

Đối với Ngô Minh mà nói, ông ta không tức giận với lời từ chối của Hứa Thanh Tiêu, bởi vì theo bản năng ông ta cho rằng, Hứa Thanh Tiêu chỉ đơn thuần không tin tưởng mình mà thôi.

Cho nên ông ta định đưa Hứa Thanh Tiêu vào hoàng cung một chuyến, gặp Nữ đế một chút, để Nữ đế cho Hứa Thanh Tiêu biết thân phận của ông ta thực ra là gì.

Chứ không thì, đường đường Nhất phẩm võ giả, nhận ngươi làm đồ đệ, ngươi ấy thế mà lại từ chối hả?

Điều này có chút không bình thường rồi đó.

Từ sau khi đạt được Nhất phẩm, thì không còn ai dám từ chối ông ta nữa, bất kể là ai đi nữa.

Chương 900: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (3)

Nguồn: dtv-ebook.com

Chỉ là sau khi nghe thấy những lời này, Hứa Thanh Tiêu vẫn liên tục cười khổ như trước.

Nhìn người chặn đường của mình, Hứa Thanh Tiêu bất lực nói.

"Tiền bối."

"Hứa mỗ tin mà, tin tiền bối là Nhất phẩm ấy, chỉ là Hộ bộ thực sự đang có việc gấp cần vãn bối tới xử lý."

"Chuyện quốc gia đại sự, quan trọng hơn việc riêng của vãn bối, thêm nữa, vãn bối không thích luyện võ."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Đối phương càng như vậy, hắn lại càng tin tưởng ấy chứ, nhưng càng tin tưởng, Hứa Thanh Tiêu lại càng không thể đồng ý được, nhất định phải nhanh chóng tránh xa.

Bị một vị Nhất phẩm để ý rồi, sớm muộn gì cũng có ngày xảy ra chuyện lớn.

Cho dù biết có nhiều lợi ích, Hứa Thanh Tiêu cũng không dám đồng ý.

Sau đó, cũng không để Ngô Minh nói thêm câu nào, Hứa Thanh Tiêu đã nhanh chóng đi về hướng Hộ bộ, thậm chí còn tăng nhanh tốc độ, không muốn bàn thêm chuyện gì với người kia nữa.

Khoảnh khắc này, Ngô Minh thật sự có chút thẫn thờ.

"Không được, phải đi tìm bệ hạ một chuyến, mình nhất định phải nhận Hứa Thanh Tiêu làm đệ tử."

“Thể chất hoàn mỹ đó, vị Nhất phẩm võ giả thứ ba của Đại Ngụy, đây là một mầm non tốt, nếu lỡ như bị lão già kia cướp mất, sau này chắc chắn sẽ bị lão ta cười nhạo tới chết.”

Ngô Minh không tiếp tục làm phiền Hứa Thanh Tiêu nữa.

Ông ta vẫn cho rằng Hứa Thanh Tiêu căn bản không tin mình, thế là ông ta dự định đi hoàng cung, tìm Nữ đế bàn chuyện một trận.

Cứ như vậy.

Bóng người Ngô Minh biến mất khỏi chốn ấy.

Mà gần như trong thời gian một cái chớp mắt, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy áp lực biến mất rồi, bèn thở phào một hơi dài.

Cước bộ cùng từ từ chậm lại.

Nhưng trong ánh mắt, lại tràn đầy tò mò và ngạc nhiên.

Nhất phẩm.

Từ này còn nặng hơn cả hai từ Thái Sơn nữa, ý nghĩa lớn quá mức rồi, thực lực của Nhất phẩm võ giả rốt cuộc mạnh tới mức nào, Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ cảm giác nào cả, nhưng thông quá khá nhiều lời bàn luận cùng hình tượng, Hứa Thanh Tiêu đại khái biết rằng, bất cứ chuyện gì, chỉ cần có Nhất phẩm ra mặt, vậy thì ba cái chuyện vặt vãnh đó không còn đáng bận tâm nữa.

Có thể nói, Nhất phẩm là lá bài ngửa cuối cùng của tất cả thế lực tranh bá hùng cường, sử dụng tới Nhất phẩm, đồng nghĩa với việc đã đến trận quyết chiến quyết định rồi.

Vương triều Đại Ngụy, thế lực ngầm mạnh nhất, không phải hệ thống kinh tế, cũng không phải Ngũ đại quân doanh, mà là hai vị Nhất phẩm võ giả.

Nhất phẩm võ giả, gặp hoàng đế không cần hành lễ, ngồi ngang hàng với đế vương, có điều Nhất phẩm võ giả sẽ không có mưu đồ gì với đế vị, đây là quy luật của thiên địa tự nhiên, sau khi trở thành Nhất phẩm, sẽ sở hữu khí vận của võ giả.

Mà khí vận võ giả, lại hoàn toàn không thể dung hòa được với đế vận, nếu không sẽ trở thành phản phệ cho chính mình.

Cho nên vĩnh viễn không cần hoài nghi tới một ngày Nhất phẩm võ giả tạo phản, tất nhiên đối phương có thể lựa chọn phò tá một người khác kế thừa đế vị, điều này thì là được phép.

Hứa Thanh Tiêu không ngờ tới là, bản thân thế mà lại gặp được một vị Nhất phẩm, hơn nữa đối phương còn để mắt tới hắn.

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, ấy vậy mà đã muốn nhận mình làm đệ tử, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã hơi kháng cự lại.

Tu luyện dị thuật dưới mí mắt của một vị Nhất phẩm võ giả? Đây chẳng phải tìm chết sao?

Trước đây Văn cung Đại Ngụy kiểm tra hết nửa ngày, cũng không điều tra ra hắn tu luyện dị thuật, hắn lại tự dẫn tới một vị Nhất phẩm võ giả, xong bị người ta tra ra, thế thì ngượng chết.

Đến lúc đó không muốn chết cũng phải chết.

Đặc biệt là Nhất phẩm võ giả của Đại Ngụy, năm nào cũng trấn áp ở ma vực, dùng thời gian tươi đẹp, cống hiến toàn bộ cho ma khí rồi, lỡ như biết hắn tu luyện dị thuật, tính toán thế nào người kia sẽ lật mặt ngay lập tức, một đao chém chết hắn cũng nên.

Cho nên.

Bất luận thế nào, tuyệt đối không được đụng độ với họ.

Nhất định không được đụng vào.

Đây là cách nghĩ trong lòng của Hứa Thanh Tiêu.

Không lâu sau.

Hứa Thanh Tiêu cũng đã tới Hộ bộ.

“Hứa Hầu gia, Cố thượng thư đợi ngài trong phòng khá lâu rồi.”

Thị vệ bên ngoài Hộ bộ, sau khi thấy Hứa Thanh Tiêu, lập tức cung cung kính kính tiến lên đón nói.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, sau đó nhanh chóng đi vào phòng thượng thư của Hộ bộ.

Lúc này, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, còn có Hộ bộ Tả Hữa thị lang cũng ngồi ở đó, trong tay ba người còn nắm mỗi người một tập tài liệu, vui mừng khôn xiết, cười đến mức muốn dại người đi.

“Cố thượng thư.”

Đẩy cửa phòng ra, Hứa Thanh Tiêu hành lễ với Cố Ngôn.

“Hứa Hầu gia đến rồi.”

“Hứa Hầu gia an khang.”

Sau khi Hữu Tả thị lang thấy Hứa Thanh Tiêu, lập tức đứng dậy hành lễ, về mặt chức vị Hứa Thanh Tiêu đồng cấp với hai người, mặc dù cùng là Thị lang, nhưng giờ Hứa Thanh Tiêu đã được sắc phong thành Hầu gia, tất nhiên không thể cùng một đẳng cấp nữa.

Nhưng Cố Ngôn thì khác, ông ta là Lục bộ thượng thư, nếu không phải trong trường hợp quá chính thức, cũng không cần phải gọi Hứa Thanh Tiêu một tiếng Hầu gia, gọi vậy ngược lại có chút xa cách.

“Thủ Nhân, cuối cùng ngươi cũng tới rồi.”

“Tới đây tới đây, đây là báo cáo sản lượng lương thực của quận Bình Vọng.”

“Ha ha ha ha, quận Bình Vọng, nằm ở phủ Thường Xuân, nơi nghèo túng nhất trong mười phủ, vụ mùa đầu tiên của năm nay, thu được đầy đủ một trăm hai mươi vạn thạch lương thực đó, đây chính là một vụ mùa bội thu lớn, một mùa bội thu đó, so với năm ngoái thu được nhiều gần hơn bốn lần.”

Cố Ngôn vô cùng kích động nói.

Ông ta hưng phấn lấy ra một quyển tông trục, đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

Quận Bình Vọng, là quận Bình Vọng nơi nghèo khổ nhất ở phủ Thường Xuân, năm ngoái một vụ mùa chỉ sản xuất được ba mươi vạn gánh lương thực, số lương thực này phải giao nộp

lại bốn phần, mà mỗi nơi đều giữ lại một phần, chỉ cống nạp lại ba phần cũng chỉ được chín vạn gánh lương thực được giao nộp.

Phủ Thường Xuân hơi nghèo, mặc dù được gọi là phủ, nhưng so ra cũng không bằng một số huyện thành lớn.

Bây giờ những người khó khăn khổ sở kia, số lượng lương thực tăng lên gấp bốn lần, có thể thấy được, tác dụng của công trình guồng nước kia lớn biết bao nhiêu.

Bốn phần lương thực này có ý nghĩa gì chứ? Nữ đế đã miễn ba năm thu thuế rồi, vậy thì những bách tính thu được thêm bốn phần lương thực này, đổi thành tiền bạc, có thể cải thiện một chút cuộc sống hằng ngày.

Chương 901: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (4)

Không nói tới mua quần áo mới, ít nhất ăn no mặc đủ không thành vấn đề gì nhỉ? Cải thiện chút sinh hoạt ăn uống không phải chuyện gì lớn đâu.

Cố Ngôn vui vẻ, hoàn toàn không phải vì có thể thu thêm được bao nhiêu tiền thuế, mà là thông qua những con số này, ông ta có thể nhìn thấy được chất lượng cuộc sống của dân chúng rồi.

“Thu hoạch tổng thể của quận Bình Vọng, hơn ba lần lẻ hai phần, có điều lương điền nhiều hơn gấp hai lần, nhìn về tổng thể cũng xem như không tệ.”

Hứa Thanh Tiêu liếc mắt nhìn báo cáo thống kê, thu hoạch đúng là nhiều hơn, nguyên nhân chính vẫn là do phần lớn ruộng hoang đã được cải tạo thành lương điền, bởi vì đã giải quyết được vấn đề nguồn nước, lẽ đương nhiên không ít ruộng hoang có thể tái sử dụng canh tác một lần nữa rồi.

Ruộng đất nhiều lên, thu hoạch tự nhiên cũng phải tăng lên.

Đây là việc thuộc phạm trù có làm tất có ăn, một chuyện tốt như vậy, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, chỉ coi như một chuyện nằm trong dự tính.

“Thủ Nhân, hiện tại có bảy quận nộp báo cáo lên, lão phu tính toán sơ qua, sau đó quy đổi ra, sản lượng thu hoạch lương thực mùa đầu tiên của Đại Ngụy so với năm ngoái gấp khoảng ba lần, mức độ lưu động không vượt quá hai phần.”

“Nói cách khác, nếu không miễn giảm thuế, có thể thu về ba vạn vạn lượng bạch kim, những lương thực sản xuất khác được khoảng tám vạn vạn lượng bạch kim.”

“Ổn định trong vòng năm năm, Đại Ngụy sẽ không còn người nào phải đói bụng nữa.”

Cố Ngôn có chút phấn khích nói.

Ông ta dựa vào số liệu báo cáo của bảy quận, tiến hành hạch toán, có giảm có tăng, xác nhận sản lượng lương thực năm nay của Đại Ngụy có giá trị đạt khoảng tám vạn vạn lượng.

Bởi vì đã miễn giảm thu thuế, cho nên tám vạn vạn lượng này toàn bộ đều thuộc về dân chúng.

Tiếp tục duy trì năm năm, có thể giải quyết được vấn đề ăn no mặc ấm.

Mà Hứa Thanh Tiêu lắc đầu nói.

"Không cần tới năm nay, nhanh thì hai năm, chậm thì ba năm, sản lượng lương thực của Đại Ngụy sẽ đủ khả năng cung cấp đầy đủ cho nội bộ, hơn nữa trong tay dân chúng cũng có dư dả về mặt tiền bạc."

Hứa Thanh Tiêu đưa ra câu trả lời, Cố Ngôn hơi kéo dài thời gian quá rồi.

Năm năm quá dài rồi.

Chỉ khoảng hai đến ba năm mà thôi.

"Có thật là sẽ nhanh như vậy không?"

Cố Ngôn nuốt một ngụm nước bọt, năm năm cũng không được coi là kéo dài thời gian, mà là một dự kì khá tốt, nhưng không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại nói nhanh thì hai năm, chậm thì ba năm, Đại Ngụy sẽ có thể hoàn toàn tự cung tự cấp, bách tính không những có thể ăn no mặc đẹp, trong tay còn có dư tiền?

Điều này có hơi…khó lòng nghĩ tới ấy.

"Cố đại nhân, ngài nghĩ thử mà xem, hiện nay sau khi kết quả sản lượng mùa đầu tiên được thống kê xong, những bách tính đã thanh toán toàn bộ xong, sẽ thấy thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Chắc là đang vui lắm chứ nhỉ?"

Cố Ngôn trả lời.

"Không, không phải chỉ vui, mà là cười đến không ngủ được."

“Một nơi không tốt, thu hoạch được thêm bốn đến năm lần, đương nhiên bởi vì có thêm không ít lưu dân, công thêm những nơi có điều kiện khá bình thường thu thêm được gấp hai lần, tổng kết lại cũng thu hoạch được khoảng gấp ba lần.”

“Chỉ mới một lần đã thu hoạch được gấp ba, hơn nữa còn không phải nộp tô thuế cho quốc khốc, chỉ cần đóng góp đủ số thuế ở vùng đó là được, mà thuế địa phương chưa tới hai phần.”

“Điều này đối với mấy người họ mà nói, sản lượng thu hoạch mùa đầu tiên của năm nay so với thu hoạch của năm ngoái, vừa tròn hơn bảy lần.”

“Là gấp bảy lần đó.”

“Bọn họ còn có thể không cười đến mất ngủ sao? Nghề trồng trọt ở Đại Ngụy, một năm thu hai mùa, chỉ một lần mà đã thu được bằng số lượng của ba năm rưỡi, là ngài, ngài có ngủ nổi không?”

“Nếu cứ như vậy, những bách tính này sẽ đi tuyên truyền khắp nơi, cũng có thể sẽ đi mua sắm rất nhiều đồ dùng mới, nâng cao chất lượng bữa ăn cũng được, mua thêm đồ mới cũng thế, tất cả mọi việc họ làm, đều bị tất cả hàng xóm láng giếng nhìn thấy.”

“Những người vẫn chưa có nông vụ kia, liệu có sốt ruột hay không? Chỉ sợ tới ngày hôm sau sẽ bắt đầu khai hoang ruộng đất, kiếm thêm ngân lượng rồi.”

“Cộng thêm sau khi bệ hạ đồng ý việc miễn thuế, bách tính khắp nơi cũng đều tích cực hưởng ứng, liên tục khai hoang, cho nên nửa năm tới, cùng nửa đầu năm sau sẽ có một lần tiến hành gia tăng bùng phát mạnh.”

“Đổi lại cách nói khác, nửa đầu năm sau, Đại Ngụy sẽ không còn đất hoang không thể dùng nữa, mà phủ Thường Xuân, tuyệt đối sẽ không dừng lại ở con số một trăm hai mươi vạn gánh lương thực, ít nhất phải từ năm trăm vạn gánh trở lên.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc phân tích.

Một loại những phân tích quả thật có lý, hai vị thị lang đều lắng nghe đến mức say mê, hơn nữa còn liên tục tấm tắc.

Đúng vậy.

Bây giờ phần lớn dân chúng đều chăm chỉ làm nông vụ, chỉ có điều, cũng có không ít nhà dân chưa tiến hành nông vụ, làm một vài việc buôn bán nhỏ là xong, hoặc là làm đi làm lại mấy việc vặt vãnh cũng được.

Không phải không muốn làm ruộng trồng trọt, chỉ đơn thuần là vì trồng trọt không kiếm được bao nhiêu cả, cũng chẳng phải nhà địa chủ gì, phần lớn đều cắm cúi cặm cụi cày cấy, chỉ kiếm thêm được chút ấm no mà thôi.

Nhưng bây giờ triều đình miễn thuế ba năm, ngoài ra cộng thêm có guồng nước, giải quyết được vấn đề nguồn nước, ruộng hoang mỗi nhà mỗi người một mẫu, nếu như ngươi có tiền còn có thể mua thêm, tất nhiên giá cả chắc chắn không rẻ.

Dù sao Đại Ngụy phát ruộng cho bách tính, là vì nâng cao lực lượng sản xuất, chứ không phải để cho thương nhân trữ hàng tích ngân lượng.

Cho nên, thu nhập từ trồng trọt, trong một chốc bỗng tăng lên gấp nhiều lần như vậy, ít thì được bốn năm lần, nhiều thì thậm chí lên đến tám chín lần, ai lại không đỏ cả mắt lên chứ?

Nếu đã như vậy, chỉ sợ tất cả đều vội vội vàng vàng chạy đi làm trồng trọt hết thôi.

Đại Ngụy không thiếu nguồn nước, cùng lắm chỉ là vấn đề khoảng cách mà thôi, guồng nước của Hứa Thanh Tiêu đã giải quyết được vấn đề này, lẽ đương nhiên, ruộng hoang lại một lần nữa được tận dụng.

Thậm chí sau này phát triển hơn nữa, Đại Ngụy không còn miếng ruộng hoang nào nữa, vậy thì có thể xây dựng một siêu phẩm guồng nước, nhờ Tiên đạo đệ tử tới xây dựng, nối dài ngàn dặm, điều chỉnh lại toàn bộ ruộng cạn trên lãnh thổ.

Đến lúc đó, Đại Ngụy sẽ hoàn toàn không phải chịu cảnh thiếu lương thực nữa rồi.

Đương nhiên kế hoạch này là chuyện về sau.

Chương 902: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (5)

“Thủ Nhân, ngươi quả đúng là thông minh tuyệt đỉnh.”

Cố Ngôn nhịn không được cảm thán một câu.

Nhưng rất mau sau đó, Cố Ngôn nghĩ một chút, lập tức lên tiếng nói.

“Nếu như dựa theo những gì Thủ Nhân nói, trước mắt nên nhanh chóng chuẩn bị cho việc ruộng hoang.”

“Hộ bộ phải ban bố lệnh xuống, ngừng lại việc cấp ruộng miễn phí, một tháng sau dừng việc cung cấp ruộng hoang không hoàn trả, cứ như vậy, ngược lại có thể để không ít tráng đinh trở về nhận ruộng.”

“Sau đó, cho người đi kiểm soát, nếu phàm phát hiện ra có người nhận ruộng không trồng trọt, sẽ lập tức tịch thu ruộng đất.”

“Còn nữa, vấn đề về lương thực, Đại Ngụy cần phải tích trữ lương thực thôi, lần này dân chúng trồng được nhiều lương thực như vậy, mừng là chuyện mừng, nhưng giá lương thực chắc chắn sẽ bị một số gian thương ép giá xuống thấp.”

“Lão phu phải hạ lệnh cho thương hội Đại Ngụy, phải kiểm soát giá cả, không được phép quá thấp, đồng thời khắp nơi trên Đại Ngụy đều phải thu mua lương thực, tích trữ bảo quản, khoảng không quá bốn phần, để làm nguồn dự trữ lúc cần thiết, tất cả ngân lượng, đều do quốc khố bỏ ra.”

“Cũng xem như làm được nhiều thêm một việc.”

Cố Ngôn cất lời, ông ta thông qua những lời của Hứa Thanh Tiêu, lập tức chế định được không ít kế hoạch.

Mỗi một hoạch định đều không tồi.

Hời, đúng là gừng càng già càng cay.

Lấy lùi làm tiến, cho các tráng đinh rảnh rỗi không có gì làm ở các huyện các phủ các quận nhanh chóng về quê sản xuất lương thực, dù sao ruộng hoang được nhận đều phát ở quê cả, đa số bách tính đều thích chiếm của chùa mà.

Nhưng vấn đề là, có một số thanh niên chạy tới phủ quận khác lang bạt kiếm sống, chạy vạy khắp nơi cũng không kiếm được mấy đồng, quay về thì sợ mất mặt, hơn nữa về nhà cũng chẳng có gì làm, cho nên sống chết không chịu về, cho dù có phải ở ngoài ngủ đầu đường xó chợ, cũng không chịu về trồng trọt.

Người trong nhà cũng lười can thiệp.

Nay một chiêu này của Cố Ngôn một khi được truyền lệnh xuống, cộng thêm việc hiện tại bách tính được mùa bội thu, chỉ sợ những tráng đinh đang lang bạc chốn xa nhà, xem ra phải về quê thôi.

Sau đó tiếp tục thu mua lương thực, ổn định giá lương thực, giá cả khẳng định thấp hơn so với trước đây, dù sao cũng có nhiều mà, tất nhiên giá cũng phải rẻ đi chút, đương nhiên không thể quá rẻ, nếu không dân chúng cũng không vui lòng.

Cộng thêm phòng trường hợp thương nhân thừa nước đục thả câu, cách làm của Cố Ngôn đúng là không thể chê vào đâu được, quả thật khiến trong lòng Hứa Thanh Tiêu thầm cảm thán.

“Cố đại nhân anh minh.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nói những gì trong lòng mình.

“Thủ Nhân, nếu như là người khác khen lão phu, lão phu cũng không ngại nhận một câu, nhưng ngươi khen lão phu, lão phu nào có mặt mũi nhận câu này.”

“Được rồi, hôm nay kêu ngươi tới đây, chính là để ngươi xem hiệu quả như thế nào, có điều nhìn ngươi thế này, có lẽ đều nằm trong dự đoán của ngươi cả rồi, ngược lại khiến lão phu cảm thấy bản thân nhận thức còn hạn hẹp rồi.”

“Vậy thì không làm phiền tới ngươi nữa, ngươi mau về nghỉ ngơi thêm chút đi.”

Cố Ngôn nói.

Ông ta gọi Hứa Thanh Tiêu qua đây chính là vì muốn cùng nhau vui mừng một chập, ai mà ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại mang theo bộ dáng sớm đã dự liệu hết rồi, khiến ông ta có chút mất hứng ghê.

"Được, vậy Cố đại nhân, ta đi trước đây."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, kết quả sản lượng sản xuất lương thực có rồi, hắn tất nhiên cảm thấy vui mừng, chỉ là những chuyện này đều nằm hết trong dự tính của hắn rồi, nên không có gì quá vui mừng cả.

"Hầu gia đi thong thả."

"Hứa Hầu gia, đi thong thả."

"Ừm, quay về nghỉ ngơi đi."

Hữu Tả thị lang cùng Cố Ngôn cất lời.

Mà chính vào lúc Hứa Thanh Tiêu vừa bước chân ra khỏi cửa lớn, bỗng Hứa Thanh Tiêu đột nhiên xoay người này, nhìn Cố Ngôn nói.

"Cố đại nhân, có một chuyện ngài phải nắm chắc một chút, lệnh cho các nơi kiểm tra lương điền, hoặc là trong lúc trồng trọt, xem xem có hạt lúa giống nào đặc biệt kì lạ không, nếu như phát hiện ra bất cứ điều gì, phải thông báo lại với triều đình ngay lập tức."

"Bất kể là lớn hay nhỏ, nơi nào phát hiện ra bất cứ điều gì khác thường, nhất định phải báo lên, tất cả tin tức do Hộ bộ chuyển tới chỗ của ta, làm phiền Cố đại nhân rồi."

Hứa Thanh Tiêu nhắc một câu.

Hiện nay Đại Ngụy đang phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng cho dù tất cả ruộng hoang đều được tái sử dụng, thì Đại Ngụy vẫn còn một vấn đề đang nhức nhối.

Đó là tự cung ứng.

Trước mắt phần lớn bách tính không phải ăn gạo nếp, gạo tẻ, những thứ này chỉ có những hộ gia đình có gia cảnh không tồi mới có thể ăn thôi.

Đa số người dân đều ăn gạo nở, không có chất dinh dưỡng gì cả, nhưng được cái giá thành rẻ, còn có thể làm đầy bao tử.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu gia tăng sức sản xuất, mục tiêu đầu tiên chính là giúp cho bách tính Đại Ngụy có thể ăn no, không phải thứ gạo nở này, mà là một bữa no thực sự.

Ăn no rồi sẽ có sức, có sức rồi sẽ có thể làm kiếm ăn, cơ thể cũng có thể khỏe mạnh cường tráng hơn, ít nhất tốt hơn so với ăn gạo nở chứ?

Cơ thể khỏe mạnh rồi, trẻ con được sinh ra cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng thiếu chất dinh dưỡng diện rộng, giảm thiểu tỉ lệ chết yểu.

Nếu làm được như vậy, mới được gọi là phồn hoa hưng thịnh.

Dân số là tiêu chuẩn đầu tiên của sức sản xuất.

Hai năm.

Là tính toán hoạch định của Hứa Thanh Tiêu, nói với Cố Ngôn ba năm sợ là ông ấy không tin.

Trong vòng hai năm, Hứa Thanh Tiêu dám đảm bảo giải quyết được vấn đề ăn uống của người dân Đại Ngụy, nhưng thứ Hứa Thanh Tiêu nhắm vào không phải trước mắt, mà là tương lai.

Trước mắt người dân Đại Ngụy có được ăn no cũng chẳng có tác dụng gì, sau này người dân Đại Ngụy ăn ngon, mới có tác dụng.

Hơn nữa cùng với việc lương thực càng ngày càng nhiều, bách tính tầng lớp thấp trong tay cũng có tiền, chuyện liều mạng trồng trọt làm nông như vậy, dần dần cũng trở nên nguội lạnh, rất nhiều người sẽ học được cách buôn bán.

Đây là hiện tượng không thể tránh được.

Cho nên sau này xuất hiện địa chủ sở hữu đất, là chuyện dĩ nhiên, không cách nào ngăn cản được, nhưng bất kể là địa chủ đất cũng được, người dân làm nông cũng thế, ít nhất không ảnh hưởng quá nhiều tới sản lượng lương thực.

Vấn đế lớn nhất chính là việc sinh con đẻ cái sau này.

Chương 903: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (6)

Chỉ cần muôn dân Đại Ngụy có thể ăn no, vậy thì sẽ không có chuyện gì làm sẽ nghĩ tới việc sinh con, thậm chí khi gia cảnh ngày một tốt lên, có sức nuôi hai miệng ăn bèn sinh hai đứa, nuôi được ba miệng ăn thì sinh ba đứa.

Rất có khả năng, sau năm sau, Đại Ngụy sẽ bắt đầu bùng nổ việc sinh con đẻ cái.

Nói cho cùng điều kiện sống mỗi ngày một tốt lên, phải có thật nhiều con chứ.

Vậy thì một khi tỉ lệ sinh tăng lên, ngay lập tức việc thiếu thực phẩm sẽ tăng lên nhanh theo, chỉ dựa vào mỗi số ruộng đồng tái sản xuất thì không đủ để tự cung tự cấp một cách hoàn hảo.

Cho nên!

Vẫn phải tìm ra một loại hạt giống phù hợp, tốt nhất là lúa trồng được bốn mùa, tăng gấp đôi sản lượng.

Không thì tìm được loại giống với loại lúa nước lai tạp, một hạt lúa nước như vậy, giá trị thấp nhất thường gấp hai thậm chí ba lần.

Chỉ có như vậy, mới có thể ứng phó được với việc gia tăng dân số trong tương lai, không thì đến lúc đó lại như một đống bùi nhùi nữa.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ qua.

Chỉ cần bản thân tìm được loại lúa nước này, có thể hoàn hảo thích ứng được với việc sản xuất, hắn dám xin Nữ đế hạ một đạo thánh chỉ.

Thúc đẩy toàn dân Đại Ngụy sinh sản, sinh con có thưởng, bất luận là nam hay nữ, lương thực cung cấp tới năm mười tuổi, phụ mẫu chỉ cần bỏ ra một chút, đảm bảo đứa trẻ trước mười tuổi không phải lo việc ăn uống.

Giảm bớt gánh nặng sinh đẻ của người dân Đại Ngụy, đợi đến khi sau này phát triển ngày một tốt thêm, ăn chút đồ có thể tốn bao nhiêu ngân lượng cơ chứ?

Tất nhiên, đây mới chỉ là nghĩ thế thôi, mọi chuyện đều phải đợi đến khi tìm được đã rồi nói.

Chỉ là.

Chính vào lúc Hứa Thanh Tiêu ra khỏi Hộ bộ, đến trước của Hầu phủ, bóng dáng Lý Hiền cách đó không xa chạy lại đây.

"Hứa Hầu gia, Hứa Hầu gia."

"Khẩu dụ bệ hạ, triệu ngài vào cung."

Sau khi Lý Hiền cất lời, Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hắn bèn đoán ra chuyện gì.

"Có phải có người vào cung gặp bệ hạ rồi phải không? Một lão già?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Đúng đúng đúng, Hứa Hầu gia, ngài đúng là liệu sự như thần mà."

Lý Hiền trực tiếp lên tiếng nói.

"Ầy."

Thở một hơi thật dài, Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì, lập tức xoay người đi về hướng hoàng cung.

Hắn vốn muốn cáo bệnh luôn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngươi ở trước mặt Nhất phẩm người ta cáo bệnh, vậy thì có hơi coi người ta là kẻ ngốc quá rồi đó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có chút phiền muộn nha.

Cái người Nhất phẩm võ giả này có phải bị dở hơi không?

Cứ phải bám riết lấy mình làm gì không biết? Dù cho gân cốt hắn quả thực hiếm có khó tìm, nhưng đất rộng trời cao võ giả kì tài còn ít sao?

Hắn đang làm một người đọc sách vui vẻ, đã nói không bái sư luôn rồi, sao còn phải làm tới mức này làm gì chứ?

Có chút chán chường, nhưng lại không thể tát vào mặt Nhất phẩm của người ta một cái, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi, cùng lắm thì lại lãng phí ít calo vậy.

Mà từng giây từng phút.

Trong cung.

Bên trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế ngồi trên long ỷ, trên mặt mang theo nét cười, nhìn xuống Nhất phẩm võ giả dưới điện.

Nàng có hơi tò mò, Ngô Minh vừa tới Dưỡng Tâm điện, câu đầu tiên là muốn gặp mặt Hứa Thanh Tiêu một chút.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn dặn dò thái giám đi mời Hứa Thanh Tiêu tới.

Sau đó thăm dò một hồi, mới biết được vị Nhất phẩm võ giả này, nhìn trúng Hứa Thanh Tiêu rồi, muốn thu Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ, ngược lại khiến nàng thở phào một hơi, miễn là không phải chuyện gì xấu là được.

Chỉ là thời gian chờ đợi, trôi đi có chút chậm.

Nữ đế nghĩ chút, sau đó cất lời.

“Tiên sinh, chuyện Trần quốc xuất hiện yêu quái làm loạn, có hơi phiền phức, không biết…tiên sinh có thể dành chút thời gian qua xem một chuyến không?”

Nữ đế tôn xưng Ngô Minh là tiên sinh, ngữ khí thái độ đều rất hòa nhã vui vẻ, không phải dặn dò mà là hỏi ý kiến.

“Bệ hạ, thứ cho lão phu không có thời gian, không sắp xếp được.”

Nghe thấy lời này, Ngô Minh từ chối thẳng thừng luôn, thực ra không phải không có thời gian, mà bây giờ ông ta muốn đem toàn bộ thời gian đặt lên người Hứa Thanh Tiêu, thế nên từ chối thẳng luôn.

Chuyện của Trần quốc, Đại Ngụy về cơ bản có thể giải quyết, ông ta ra mặt, chỉ là giải quyết vấn đề với tốc độ nhanh nhất mà thôi.

Có điều đến cảnh giới như của ông ta, không thể tùy tiện ra mặt, cố hết sức không nhúng tay quá nhiều là tốt nhất.

Nghe thấy lời từ chối của Ngô Minh, Nữ đế không nói gì, chỉ là gật đầu một cái, cũng không tức giận gì cả, có điều trong lòng thầm khẽ thở dài một hơi, đành phải nghĩ một cách khác.

Bây giờ yêu quái tác quái ở Trần quốc, phiền phức hơn so với tưởng tượng nhiều, Thái Thượng Tiên tông cùng Thái Thương Phù tông phái người qua rồi, chỉ là chẳng có hiệu quả gì nhiều, không phải hai tiên tông lớn này không ổn.

Mà là bọn họ hơi coi thường quyết tâm của đám yêu ma này rồi, trước mắt đang phái thêm người đi lần nữa, nhưng vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Dẫn đến việc này có chút vướng víu phiền phức.

Đây chính là hậu quả của việc lật mặt với Văn cung Đại Ngụy, nếu như không lật mặt, vẫn sẽ có yêu ma như trước, nhưng không nhiều đến mức vậy, nếu không phải đi ba vị Thiên Địa Đại Nho, hai mươi vị Đại Nho đích thân tới đó.

Yêu ma quỷ quái gì chứ, đều phải chờ chết cả.

Nhưng với thế cục hiện này, tất nhiên không tìm đâu ra Chu thánh nhất mạch cả, điều này khiến nàng có chút bất lực.

Cũng chính vào lúc này.

Một giọng nói cất lên.

“Bình Loạn hầu cầu kiến.”

Cùng với âm thanh vọng lên.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu từ từ xuất hiện trong đại điện.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ.”

Sau khi thân hình Hứa Thanh Tiêu hiện ra.

Phản ứng đầu tiên của Nữ đế là có chút vui mừng, nhưng vừa thấy Hứa Thanh Tiêu, bèn bất giác nhớ tới việc mấy hôm trước Hứa Thanh Tiêu ngủ lại nơi nào đó.

Trong khoảnh khắc, biểu cảm bèn lạnh đi vài phần.

“Bình Loạn hầu miễn lễ.”

Nữ đế lên tiếng, cũng không gọi là Hứa ái khanh, mà là Bình Loạn Hầu, cố ý làm như vậy, là muốn Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được có gì đó không đúng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại chẳng có chút phản ứng nào, vẫn nhìn nàng như bình thường một cái, sau đó lại quay sang nhìn Ngô Minh.

“Hứa tiểu bằng hữu, bây giờ ngươi có thể hỏi bệ hạ một chút, lão phu là ai rồi đó.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, trên mặt Ngô Minh tràn đầy nét cười, đồng thời nhìn Nữ đế một cái, rồi lại đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu cười nói như vậy.

Chương 904: Cho Ngươi Mở Rộng Chút Tầm Mắt, Nhất Phẩm Võ Giả Mạnh Cỡ Nào! (7)

Hứa Thanh Tiêu quả nhiên đoán không sai, Ngô Minh vẫn cho rằng hắn không tin ông ta.

“Tiền bối.”

“Vãn bối tin ngài là Nhất phẩm võ giả Đại Ngụy.”

“Chỉ có điều, vãn bối thực sự không thích Võ đạo mà.”

Hứa Thanh Tiêu bái một bái với Ngô Minh, thái độ vô cùng nghiêm túc nói.

Lời này vừa nói ra.

Trong giây lát Ngô Minh ngơ ra.

Ông ta quả thực cho rằng Hứa Thanh Tiêu không tin ông ta, cho nên mới đặc biệt nhờ Nữ đế gọi hắn tới.

Nhưng không ngờ rằng là.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không hoài nghi thân phận của ông ta.

“Hứa tiểu bằng hữu, lão phu là Nhất phẩm võ giả của Đại Ngụy đó, nếu như ngươi bái lão phu làm sư, lợi ích nhiều không cần nói.”

Ngô Minh thực sự không nhịn nổi nói.

Ông ta đường đường là Nhất phẩm, nào có bị người nào từ chối bao giờ.

Nếu như người bình thường từ chối, ông ta ngược lại cũng chẳng buồn tức giận, nhiều lắm là không quan tâm thôi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác.

Thể chất hoàn mỹ.

Nếu như Đại Ngụy chỉ có mình ông ta là Nhất phẩm, Ngô Minh sẽ thực sự không quan tâm, Hứa Thanh Tiêu kiêu ngạo

thì cứ để Hứa Thanh Tiêu kiêu ngạo đi.

Nhưng vấn đề là, Đại Ngụy còn có Nhất phẩm thứ hai cơ, đợi lão ta thức tỉnh rồi, phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu, đảm bảo không từ thủ đoạn nào, lừa Hứa Thanh Tiêu thành đồ đệ của lão ta.

Cho nên, ông ta tuyệt đối không thể để đối phương giành mất Hứa Thanh Tiêu.

Nhất định phải để ông ta dạy dỗ, nói không chừng thực sự sẽ có thể dạy ra một võ giả trên cả Nhất phẩm.

Điều này với ông ta mà nói, là mục tiêu và ly tưởng mới trong đời.

Nếu không trong cuộc đời của ông ta cũng chẳng còn gì thú vị nữa rồi.

“Tiền bối.”

“Hứa mỗ vẫn phải nói lại lần nữa, Hứa mỗ quả thật không thích Võ đạo, ngài làm ơn buông tha cho vãn bối đi, vãn bối còn có việc.”

Hứa Thanh Tiêu bái một bái về phía Ngô Minh, thái độ của hắn cũng rất thành khẩn, không phải kiểu mất kiên nhẫn.

“Nhất phẩm đó.”

“Tiểu bằng hữu, lão phu là Nhất phẩm võ giả đó.”

Ngô Minh nhấn mạnh lần nữa bản thân là Nhất phẩm.

“Vãn bối biết, là vấn đề của vãn bối, xin tiền bối thứ tội.”

“Bệ hạ, thần xin phép cáo lui trước.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, phải đi nhanh thôi, tóm lại không thể ở cùng với Nhất phẩm được.

Lời này vừa nói xong, Hứa Thanh Tiêu cứ vậy đi luôn.

Để lại một Ngô Minh có hơi ngơ ngác.

Còn có một Nữ đế không biết phải nói gì cho phải.

Hay lắm, Nhất phẩm võ giả muốn nhận làm đồ đệ thế mà cũng bị từ chối luôn?

Mà trong điện, Ngô Minh không nhịn được nhăn mày, ông ta nhìn theo bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, thực sự có chút tò mò.

Hứa Thanh Tiêu không thể nào từ chối ông ta thế được.

Đường đường Nhất phẩm, ai lại dám từ chối?

Nhưng tại sao, Hứa Thanh Tiêu lại từ chối nhỉ?

Ngô Minh nhắn chặt đầu mày.

Sau khi chìm trong trầm tư.

Đột nhiên Ngô Minh nghĩ tới một khả năng duy nhất.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện Nho đạo, này đã đạt Tứ phẩm, cả nhận qua thực lực của của Nhất phẩm thánh nhân, hắn từng mời được thánh ý, cho nên cảm thấy Võ đạo không bằng Nho đạo.

Hắn chưa cảm nhận được sự cường đại của Nhất phẩm võ giả.

Dù sao trong kinh đô cũng không thể có Nhất phẩm võ giả lộ diện, càng không thể ra tay làm gì, nếu thực sự ra tay, cả cái kinh đô coi như đi tong.

Cho nên hắn mới an tâm tu hành Nho đạo.

Nhưng hắn không hề biết rằng, thiên tư Võ đạo của hắn càng mạnh hơn.

Nghĩ tới đây, Ngô Minh nhìn Nữ đế nói.

“Bệ hạ, loạn yêu ma, ở Trần quốc phải không?”

Ngô Minh đột nhiên hỏi, khiến Nữ đế hơi thất thần, nhưng vẫn trả lời rất nhanh.

“Đúng vậy.”

Sau khi Nữ đế trả lời xong.

Ngô Minh không nói nhiều lời, trực tiếp xoay người rời đi, xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Mà lúc này, Hứa Thanh Tiêu mời vừa xuống khỏi thiên thê (thang trời), đang chuẩn bị chạy ra khỏi hoàng cung, thế mà bỗng nhiên bị Ngô Minh túm lại.

“Tiền bối, ngài đây là?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên, đồng thời trong lòng cũng vô cùng cạn lời.

“Đi.”

Giọng nói Ngô Minh bình tĩnh.

“Đi? Đi đâu cơ?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Để ngươi mở mang tầm mắt chút, sức mạnh của Nhất phẩm.”

Ngô Minh càng bình tĩnh hơn nói.

“Không đi có được không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không được.”

Giọng Ngô Minh tràn đầy sự kiên quyết và bá đạo nói.

Khoảnh khắc ấy, Hứa Thanh Tiêu sợ phát khóc.

Trần quốc.

Từ hơn một tháng trước, Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh đồ thành.

Cả Trần quốc đã huyết khí xung thiên rồi.

Huyết khí đáng sợ, che phủ cả bầu trời của Trần quốc, có đến gần một vạn vạn bách tính bị giết, trong đó có cả không ít tướng sĩ võ giả hy sinh tại nơi đây.

Oán niệm, hận ý, không cam tâm, đủ kiểu cảm xúc tiêu cực triệt để bùng phát, mà những thứ này đều là những thứ yêu ma cực kì để ý.

Nói một cách bình thường, xảy ra loại chuyện thế này, nếu có Văn cung Đại Ngụy thì cũng không có gì phải lo, phái đại hai vị Thiên Địa Đại Nho là có thể trấn án đám tai họa này.

Chỉ là, triều đình Đại Ngụy cùng với Văn cung xảy ra quá nhiều chuyện, hai bên đều quyết không chịu nhường đối phương, tất nhiên dẫn đến không ít yêu ma.

Nay.

Xung quanh Trần quốc, đâu đâu cũng là yêu ma, đưa mắt nhìn một cái, chi chít lộm nhộm, đám yêu ma này còn có rất nhiều chủng loại, yêu ma có phẩm cấp thấp, trực tiếp nuốt chửng huyết khí của thi thể.

Yêu ma có phẩm cấp cao, hấp thu oán khí, thậm chí một số tà tu cũng tới, bọn chúng biến hàng vạn oán hồn của muôn dân đem đi luyện pháp khí, có thể nói đây là một trận cuồng hoan.

Có điều lúc mới bắt đầu, đám yêu ma này nào có dám không sợ trời không sợ đất hỗn xược như vậy, mà là âm thầm chôm chỉa, bị quân Đại Ngụy phát hiện thì ngoan ngoãn nhấc chân chạy, căn bản không dám phản kháng.

Chủ yếu vẫn là sợ Đại Ngụy phái Thiên Địa Đại Nho tới.

Nhưng sau đó dần dần phát hiện ra có gì không đúng, quân Đại Ngụy mặc dù vẫn luôn truy sát bọn chúng, nhưng mà Thiên Địa Đại Nho mãi không thấy xuất hiện, từ từ lá gan của đám yêu ma này cũng to dần lên.

Dù sao đối với bọn chúng mà nói, những oán hồn trong mắt bọn chúng là trên hết, hấp thụ được một đạo oán hồn sẽ có thể bớt đi được vài ngày khổ tu, cứ vậy nếu như đem được nhiều oán hồn như vậy hấp thu hóa luyện, thăng cấp thêm một phẩm nữa cũng chẳng phải vấn đề.

Chương 905: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (1)

Cứ như vậy, đám yêu ma này sao có thể không kích động được? Lại sao có thể không cuồng hoang? Một khí trong đầu có lòng tham, lẽ đương nhiên mỗi lúc yêu ma sẽ tập trung lại một nhiều, cũng càng ngày càng to gan.

Có điều, chủ yếu nhất vẫn là đám yêu ma cầm đầu, bọn chúng hình như nghe đâu đó được tin tức, cực kì nóng vội, hấp thu số oán hồn này.

Hơn nữa bọn chúng đã không còn hài lòng với oán hồn của những người đã chết nữa rồi, mà lia ánh mắt tham lam lên những người còn sống.

Đám yêu ma này bắt đầu mai phục thông đạo của bảy mươi hai phủ thành Trần quốc, bắt cóc người sống, tra tấn tới chết, hình thành oán hồn, sau đó chiếm lấy.

Cũng từ đó, trên dưới Trần quốc tất cả bách tính đều không dám ra ngoài nữa.

Sau này đám yêu ma đã bắt đầu thò móng vuốt tới vài quốc gia xung quanh, từ đó dân chúng lầm than, khu vực Trần quốc, dân chúng hoang mang, khiến quân Đại Ngụy đau đầu không thôi.

Chỉ có thể giết một số yêu thú vô dụng, đại yêu ma thực sự, bọn họ không giết được, đối phương cũng thông minh, trốn ở sau lưng tra tấn, tuyệt đối không chủ động ra mặt.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân như vậy, bây giờ những quốc gia phụ cận Trần quốc, bao gồm cả bách tính Trần quốc đều mắng chửi Hứa Thanh Tiêu và Đại Ngụy, mắng Đại Ngụy rất đơn giản, rằng Trần quốc bọn họ đầu hàng rồi, bây giờ Trần quốc của bọn họ gặp phải chuyện thế này, kết quả Đại Ngụy lại không ra tay giúp đỡ hả?

Vừa muốn bọn họ nộp thuế, vừa muốn bọn họ cắt đất bồi thường, bọn họ đều làm theo cả rồi, nhưng ít nhất các người cũng phải đảm bảo an toàn cho bọn họ chứ?

Chửi Hứa Thanh Tiêu cũng rất đơn giản, tạo ra nhiều sát nghiệt như thế, dẫn đến việc con dân lầm than, Hứa Thanh Tiêu ngươi trở thành Thiên Địa Đại Nho, sao còn không ra mặt giúp đỡ đi?

Lời mắng chửi của người dân cũng rất hợp lý, cũng chẳng có vấn đề gì cả, dù sao Đại Ngụy cũng thu lại Trần quốc rồi, bắt bọn họ cắt đất bồi thường, còn bắt bọn họ làm công cho Đại Ngụy, hút máu của bọn họ, giờ lại đến an toàn sinh sống tối thiểu nhất cũng không thể đảm bảo được rồi.

Không chửi Hứa Thanh Tiêu còn chửi ai đây? Đặc biệt là nguyên nhân dẫn đến chuyện thế này, còn không phải vì lệnh đồ thành của Hứa Thanh Tiêu sao?

Đương nhiên những lời mắng này, cũng chỉ có thể âm thầm chửi sau lưng, quang minh chính đại, vẫn chưa có ai dám sỉ nhục Hứa Thanh Tiêu công khai cả, chưa kể đến việc này Hứa Thanh Tiêu đã trở thành tân Hầu gia của Đại Ngụy rồi.

Chỉ cần việc Hứa Thanh Tiêu cũng là Thiên Địa Đại Nho, ai dám đứng trước đời sỉ vả Hứa Thanh Tiêu, ngày mai đầu của người đó có thể rơi xuống rồi đó.

Đương nhiên, người đọc sách ở các vùng thì khác, người đọc sách ở đâu cũng mắng rất ác liệt, đem tội danh làm loạn Trần quốc, toàn bộ đều tính hết lên người Hứa Thanh Tiêu.

Bọn chúng vẫn lơ đãng như thường lệ, Đại Ngụy Văn cung không ra tay, mà còn đi chỉ trích Hứa Thanh Tiêu.

Loạn yêu ma Trần quốc, quả thực là một việc rất phức tạp rắc rồi, cho dù là quân đội trú đóng của quân Đại Ngụy cũng cảm thấy vô cùng phiền phức.

Mười ngày trước, vương triều Đại Ngụy tìm tới Thái Thượng Tiên tông cùng Thái Thượng Phù tông trợ giúp, hai đại tiên môn sau khi phái đệ tử tới giúp, quả thực có thể trấn áp được, nhưng vấn đề là, Thái Thượng Tiên tông và Thái Thượng Phù tông cũng đúng là có hơi coi thường đám yêu ma này.

Số lượng quá lớn là một vấn đề, nhưng chủ yếu hơn nữa, đám yêu ma này dường như vô cùng quyết tâm trong chuyện này, giống như chắc chắn biết được Văn cungĐại Ngụy sẽ không phái người tới vậy.

Thế nên Thái Thượng Tiên tông cùng Thái Thương Phù tông cũng ngay lập tức phải điều chỉnh lại, phái thêm nhiều cao thủ hơn đến, cố hết sức giải quyết tranh chấp này.

Chỉ là thời gian chạy tới chạy lui này, số lượng của đám yêu ma này lại mỗi lúc một nhiều, oán khí hấp thu được cũng càng lúc càng nhiều, nếu như lại tiếp tục kéo dài thời gian, yêu quái nhà người ta đã ăn uống no say dọn đồ đi về rồi.

Sau một thời gian, đám yêu ma này lại sẽ khiến Đại Ngụy phải đau đầu.

Lúc này.

Thành thứ ba Trần quốc.

Có khoảng mười vạn yêu ma tụ tập, họ cách thành thứ ba hơn ba trăm dặm, oán khí khủng khiếp, còn có huyết khí ngập trời, hóa thành một con sông dài, thâm nhập vào cơ thể của đám yêu ma này.

Một màn ấy rất đáng sợ, nhưng một màn đó không phải chuyện hiếm có khó tìm gì ở Trần quốc, khoảng thời gian trước mới thực sự là ác mộng.

Mà bên ngoài thành thứ mười.

Hàng ngàn ánh sáng chớp giật lóe lên, đệ tử Thái Thượng Tiên tông, khống chế phi kiếm, giết đám yêu ma kia.

Kiếm khí tung hoành, hoặc có thể đây là kiếm trận tụ thành, các loại ánh sáng tỏa ra khắp nơi, chém rơi từng đầu từng đầu yêu thú rụng như sung, phần lớn yêu ma chạy trốn, hơn nữa còn bỏ chạy vô cùng có quy củ.

Nếu như đệ tử Thái Thượng Tiên tông hợp thành kiếm trận cường đại, lúc muốn quét sạch đám bùi nhùi, một cỗ sức mạnh khủng khiếp bèn kịp thời bổ tới, phá vỡ kiếm trận, khiến người trong trận bị thương, nhưng không tạo ra bất cứ thương vong lớn nào.

Đám yêu ma này rõ ràng có vấn đề.

Bọn chúng không hề có ý giết người, thậm chí còn sẽ thủ hạ lưu tình, bởi vì bọn chúng không muốn đắc tội với thế lực tiên tông này, ít nhất bây giờ chưa cần phải lật mặt.

Mà mục đích của bọn chúng cũng rất đơn giản, chính là chỉ muốn nuốt chửng đống oán hồn này.

Chương 906: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (2)

Đến mức đám đệ tử Tiên tông đã kết trận kết đi kết lại vô số lần rồi, đúng là có chút mất kiên nhẫn, giết thì giết không được, mà không giết thì cũng chỉ có thể nhìn bọn giặc trời đó hấp thụ oán khí.

Mà đệ tử của Thái Thương Phù Tông, áo bào thuần một màu đen, từng bức từng bức phù chú giết tới, hóa thành những đốm lửa bay lả tả, nhưng đều bị những con đại yêu ma thực thụ ngăn cản lại cả.

Trên thành.

Mấy người Quảng Dương hầu nhìn thấy một màn này, sắc mặt không thể khó coi hơn được nữa.

“Đám yêu ma này, thực sự đã tính tới việc cho dù có chết Đại Nho Văn cung cũng sẽ không ra tay, nếu như trong việc này không có trò quỷ nào, lão tử có chết cũng không tin.”

Quảng Dương hầu siết chặt nắm đấm, hắn ta cũng bị đám yêu ma này làm cho điên tiết rồi, đồng thời càng tức giận hơn với hành động lần này của Văn cung.

“Người đọc sách trong thiên hạ đều đang mắng chửi Thủ Nhân, nói chuyện này đều là do một tay Thủ Nhân tạo nên, sức mạnh của dư luận, còn sắc bén hơn cả đao kiếm đó, nhưng sao không một ai nhắc đến hành động của Văn cung chứ.”

“Đám người đọc sách này, cũng đúng là đáng chết, tên nào tên đấy đầu óc đều tối đen như mực, nếu như Thủ Nhân có thể trở thành Thánh thì tốt biết bao, việc đầu tiên ta làm là trói gô cổ đám người đọc sách này lại, đánh chết thì thôi.”

Lâm Dương hầu cũng nhịn không được nói, tính cách của hắn ta rất tốt, nhưng nhìn thấy một màn thế này, hắn ta cũng không nhịn được mà buột miệng chửi lớn.

Khoảng thời gian này, từ lúc yêu ma xuất hiện ở Trần quốc, bọn họ vẫn luôn đợi viện trợ từ Đại Ngụy.

Tướng sĩ bình thường có thể tiêu diệt được yêu ma thông thường, nhưng yêu ma mạnh hơn nhất định phải có Nho giả ra tay, hoặc là đệ tử của Tiên môn Phật môn tới giúp, tất nhiên, nếu có thể phái tới Nhị phẩm võ giả thì càng tốt, nếu không chỉ dựa vào mỗi sức của Tứ phẩm võ giả bọn họ.

Không cách nào có thể trong khoảng thời gian ngắn lật ngược chiến cục, dù sao theo quy tắc tác chiến bình thường, bọn họ nào có sợ, nhưng đám yêu ma này có phải công thành đâu, chúng chỉ hấp thụ đống tinh khí huyết nhục cùng oán khí này.

Cứ như vậy, đã khiến bọn họ rơi vào thế vô cùng bị động.

Vốn nếu như mời đến hai vị Thiên Địa Đại Nho, dưới sự trấn áp của Hạo nhiên chính khí, một vị Thiên Địa Đại Nho, có thể trấn giết được mười vạn yêu ma, cộng thêm mười vị Đại Nho, hoàn toàn có thể dọn dẹp sạch sẽ từng đám từng đám một.

Đừng nói gì tới trăm vạn yêu ma, năm trăm vạn yêu ma, hai vị Thiên Địa Đại Nho cộng thêm mười vị Đại Nho cùng với Thái Thượng Tiên tông và Thái Thương Phù tông, còn có sự giúp đỡ viện trợ từ quân Đại Ngụy, cũng có thể trong thời gian một tháng xử lý gọn gàng sạch sẽ.

Nhưng bây giờ thì sao? Số lượng yêu ma càng ngày càng nhiều, Đại Nho cũng chỉ có hai vị tới, hai vị Đại Nho này còn không đủ nhét kẽ răng nữa, không thể nói là không có tác dụng gì, mà là hoàn toàn không thể tạo nên ảnh hưởng thực sự nào lên đám yêu ma này cả.

Cách nghĩ của bọn họ không phải giết sạch đám yêu quái này, mà là khiến đám yêu quái này xách đít về chỗ là được.

Nếu muốn một lần giết sạch đám bùi nhùi này thì hơi khó khăn, khiến bọn chúng quay về nơi chôn nhau cắt rốn thì dễ hơn chút.

Hiện tại cũng chẳng phải đại chiến chính tà gì, chỉ cần trấn áp được là được rồi.

Đáng tiếc là, Văn cung Đại Ngụy người ta không phái Thiên Địa Đại Nho tới, triều đình cũng mật hàm những vị Thiên Địa Đại Nho khác, ở quốc gia khác cơ.

Người ta cũng không đến mức không nhận, mà là người nào cũng bảo còn nhiều việc quấn thân, nói tóm lại ý tứ cũng rất đơn giản, không có rảnh, đừng có tìm bọn ta nữa.

Cho nên mấy vị Hầu gia đóng quân ở Trần quốc người nào cũng cực kỳ chán ghét người đọc sách.

"Bây giờ bách tính Trần quốc hận Thủ Nhân sống đi chết lại, bách tính các quốc gia xung quanh cũng hận Thủ Nhân chết đi sống lại, đám quốc gia phụ thuộc Đại Nguỵ vốn đã không ưa Thủ Nhân."

"Nếu như chuyện này xử lý không tốt, sẽ ảnh hưởng rất lớn, lại thêm vào cái miệng của đám người đọc sách này, méo còn nói cho tròn được, chuyện bọn chúng ủ mưu trong lòng, chỉ sợ chính là đối đầu với Thủ Nhân thôi."

Lâm Dương hầu lên tiếng, nhăn đầu mày, nói như vậy.

"Ủ mưu gì cơ?"

Quảng Dương hầu nhăn mày, nhìn Lâm Dương hầu nói.

"Thủ Nhân muốn thành Thánh, cần phải mượn sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ."

"Chỉ là người đọc sách trong thiên hạ vốn đã có định kiến với Thủ Nhân rồi, dưới sự tác động chia rẽ của Văn cung Đại Ngụy, chỉ sợ rằng định kiến với Thủ Nhân sẽ càng lớn thêm, cho nên nếu như Thủ Nhân muốn thành thánh, không cách nào nhận được sự trợ giúp từ đám người đọc sách đó."

"Muốn phá vỡ cục diện này, thì bắt buộc phải mượn sức mạnh vô cùng lớn từ người trong thiên hạ, nói cho cùng dân ý thắng tất cả, bách tính của vương triều Đại Ngụy, tất nhiên hoàn toàn tín nhiệm Thủ Nhân, nhưng người trong thiên hạ thì sao?"

"Có điều, cho dù người của Văn cung Đại Ngụy không làm như vậy, Thủ Nhân cũng không cách nào mượn được viện trợ từ người trong thiên hạ, nhưng bọn chúng vẫn sợ lỡ như xảy ra

chuyện gì ngoài ý muốn, không để Thủ Nhân có chút hy vọng nào, đây chính là việc mà Văn cung Đại Ngụy muốn làm."

Lâm Dương hầu nói như vậy, những lời này khiến Quảng Dương hầu không nhịn được mà nhăn chặt mày.

"Cái đám đọc sách đáng chết này."

"Mẹ nó."

Lâm Dương hầu nắm chặt nắm đấm, hắn ta thực sự nổi giận rồi, nhưng vấn đề nằm ở chỗ dù có như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, nếu như chửi mà có tác dụng, người đọc sách có chết hay không hắn ta không biết, chứ hắn ta chết là cái chắc, nói cho cùng cũng chửi không lại đám đọc sách.

Cũng trong lúc đó.

Yêu ma đã lui xa cách thành năm trăm dặm.

Đệ tử của Thái Thượng Tiên tông và Thái Thương Phù tông quay về rồi.

Soạt.

Mấy chục bóng người xuất hiện trên tường thành, mấy mươi người này đều là những nhân vật xuất chúng của hai đại Tiên tông, phần lớn đều là tầm trung niên, có ba bốn người là những thanh niên trẻ tuổi.

"Quảng Dương hầu, lẽ nào Văn cung Đại Ngụy không có lương tâm vậy, thực sự không phái người tới sao?"

Chương 907: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (3)

Lúc này, bên Thái Thượng Tiên tông, một nam tử trong niên cất lời, người này là trưởng lão của Thái Thượng Tiên tông, Tôn Hâm, địa vị không thấp, Tiên đạo Tứ phẩm.

Vừa nãy ông ta tiêu diệt không ít yêu ma, nhưng cũng chỉ là mấy con tiểu yêu, gặp phải đại yêu thực thụ, không phải đánh không lại, mà đằng kia cứ liên tục chạy, bất cứ lúc nào cũng có thể Ngụy trang thành người khác, ông ta cũng không dám truy kích quá sâu, lo lắng cho an nguy của đệ tử.

Khoảng thời gian này, ông ta luôn trong trạng thái như vậy, trong lòng đã tích đầy một bụng lửa giận, không phải chỉ có mình ông ta, toàn bộ Thái Thượng Tiên tông ai nấy đều tích một bụng lửa.

Trước đây từng xảy ra chuyện như thế này, nhưng trước giờ chưa từng bực mình đến thế bao giờ.

Ít nhất lúc trước có hai vị Nho đạo cường giả tới đây, phụ trách trấn áp yêu ma, bọn họ chỉ cần bảo vệ cho hai vị Nho đạo cường giả đó là xong rồi.

Bây giờ lấy cứng đối cứng giết tới giết lui, bên kia lại chẳng phải lũ đần.

Hạo nhiên chính khí, bẩm sinh có thể trấn trụ được yêu ma, tốt hơn như vừa nãy nhiều, nếu như bọn họ có hai vị Đại Nho đi cùng, Đại Nho luân chuyển Hạo nhiên Chính khí, có thể tự động trấn áp đám yêu ma kia, tiêu hao sức mạnh của chúng, thậm chí một số yêu thú yếu ớt sẽ tự bạo ngay tại chỗ.

Yêu ma mạnh hơn một chút, cũng sẽ bị tiêu hao phần lớn sức mạnh, bọn họ mới dễ dàng ra tay, nhưng bây giờ không có Đại Nho, đối đầu với đám yêu ma này, quả thật lực bất tòng tâm.

Trừ khi mượn tới được một vài pháp khí, hoặc là nhân vật nào đấy lớn thực sự lên sàn thôi.

Ấm ức như vậy, khiến Tôn Hâm không nhịn được mà oán giận một câu.

Nghe thấy câu oán giận của Tôn Hâm, Quảng Dương hầu cũng có chút không vừa lòng, nếu như dễ giết như vậy, còn cần gọi tới mấy người làm gì?

Quảng Dương hầu không nói gì.

Sau đó Lâm Dương hầu ấy vậy lại lên tiếng.

“Triều đình đã và đang xử lý rồi, đợi mấy ngày nữa đi, trong Tiên tông có tin tức gì không?”

Lâm Dương hầu hỏi, ngữ khí vẫn có thể xem như hòa nhã.

Nhưng Tôn Hâm thì lại có chút bực bội.

“Còn đợi? Còn đợi thêm nữa đám yêu ma này đã ăn no cuốn gói về nhà rồi.”

“Văn cung Đại Ngụy không ra mặt, lẽ nào không còn Đại Nho nữa rồi sao?”

“Hứa Thanh Tiêu không phải là Thiên Địa Đại Nho sao? Chuyện này bất luận thế nào cũng có quan hệ cực kỳ lớn với hắn, bây giờ hắn trở thành Thiên Địa Đại Nho rồi, theo lý mà nói nên tới đây giải quyết đi chứ?”

Tôn Hâm nói như vậy, sau khi những lời này vừa nói xong, những người khác cũng đồng loạt gật đầu, họ cảm thấy Tôn Hâm nói không sai.

Nhưng lời này nói ra, Quảng Dương hầu liền nhăn mày.

“Bình Loạn hầu nay phải xử lý rất nhiều chuyện lớn của triều đình, sao có thể bỏ thời gian tới đây được, loạn ở Trần quốc, chẳng qua là do chúng ta không có chuẩn bị tốt mà thôi.”

“Nếu như đến chuyện này cũng phải để Bình Loạn hầu của Đại Ngụy ta đích thân tới, chẳng phải càng khiến cho đám yêu ma này thêm kiêu ngạo sao?”

Quảng Dương hầu có chút không vui lòng rồi đó, chủ yếu là do những lời kia của Tôn Hâm, Hứa Thanh Tiêu nào có phải

chỉ đơn thuần là một Thiên Địa Đại Nho, mà là tân Thánh của Đại Ngụy đó.

Nếu như hắn tới đây rồi, ngược lại khiến Quảng Dương hầu thêm lo, sợ có người gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ý trong ý ngoài trong lời nói của Quảng Dương hầu khiến cho mấy người bên Tiên tông không vừa lòng.

"Vậy ý của hầu gia là, Đại Ngụy hầu gia mấy người người nào người nấy cũng ở trên trời cả, chúng ta tới giúp, ngược lại thành rước phiền phải không?"

Thái độ của Tôn Hâm chớp mắt đã lạnh đi.

Đệ tử Tiên đạo, không phải kiểu không biết tình biết lý, chủ yếu là do họ tiêu dao tự tại, nào có chịu qua cảnh thế này bao giờ?

"Đó là do mấy người tự thấy thế."

Quảng Dương hầu lười để ý tới ông ta, trước mắt chuyện loạn yêu ma ở Trần quốc vẫn chưa giải quyết xong, đứng ở đây mà nói đúng nói sai, hắn ta cũng rất mất hứng, có thể mời Đại Nho tới, còn cần tới mấy người các ngươi sao? Đúng là nực cười.

"Được rồi, được rồi, chư vị không cần cãi nhau nữa."

"Chúng ta đều vì muốn giải quyết chuyện loạn yêu ma cả, xuất phát điểm đều là ý tốt, không cần thiết phải như vậy."

"Thế này đi, ta đích thân viết một bản tấu chương, để bệ hạ nghĩ cách nhanh nhất, mời một vài người tới giúp, Tôn đạo trưởng cũng viết thêm một phong thư, để trong phái phái thêm người đến đây."

"Đừng tranh cãi nữa."

Mắt thấy cục diện có chút vấn đề, Lâm Dương hầu lập tức cất lời, giảng hoà hai bên.

Lời này vừa nói, Tôn Hâm bèn hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa, mà là dẫn đầu mọi người rời đi.

Bọn họ ngự kiếm bay đi, từ trên thành hạ xuống dưới.

Đợi sau khi Tôn Hâm rời đi, Quảng Dương hầu nhịn không được lên tiếng.

“Cũng không biết bệ hạ nghĩ cái gì nữa, cho đám người này tới tiếp viện, tên nào tên nấy kiêu ngạo hết biết, người không biết còn tưởng Đại Ngụy ta nợ gì bọn chúng.”

Quảng Dương hầu có chút không thoải mái.

“Không được nói lung tung.”

“Sau này sợ là phải thường xuyên gặp mặt rồi.”

Lâm Dương hầu nói, bảo Quảng Dương hầu đừng nói linh tinh, nhưng vừa nghe câu này, Quảng Dương hầu không nhịn được nhăn mày.

“Thường xuyên gặp mặt?”

“Sao lại nói thế?”

Quảng Dương hầu đè nén giọng nói xuống hỏi.

“Quốc công đã truyền tin tới rồi, Văn cung Đại Ngụy muốn thoát ly Đại Ngụy, đây cũng là chuyện sớm muộn, bệ hạ vì quốc vận, sẽ mở rộng quốc môn, cho phép Tiên đạo tới Đại Ngụy truyền đạo, theo như vậy mà nói, sẽ giảm thiểu được chút ảnh hưởng.”

Lâm Dương hầu trả lời.

“Mở rộng quốc môn, cho phép Tiên đạo truyền đạo?”

“Đây không phải vừa mới tiễn được một đám bạch nhãn lang, lại hốt thêm về một đám hổ sao?”

“Đám đệ tử Tiên đạo này, đứa nào đứa nấy cũng tâm cao khí ngạo, nếu như chúng đến Đại Ngụy ta, chỉ sợ sẽ lộn nhộn ra không ít chuyện đó.”

Quảng Dương hậu quả thực nhịn không được có hơi tò mò.

“Những việc này không liên quan tới chúng ta, là ý của bệ hạ, cũng là ý của triều đình”.

“Văn cung đi rồi, Đại Ngụy bắt buộc phải có một thế lực khác tiếp tục duy trì, nếu không chỉ có mỗi võ phu, không cách nào giải quyết được vấn đề yêu ma.”

“Nếu như không có sự giúp đỡ của đám người Tiên đạo này, nghĩ lại mà xem mấy ngày trước chúng ta đối mặt với đám yêu ma này như thế nào.”

Lâm Dương hầu cũng không muốn nói gì nhiều, chuyện liên đới phía trong quá đỗi phức tạp, miễn không ảnh hưởng tới bản thân là được.

Chương 908: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (4)

Vừa nghe những lời này xong, Quảng Dương hầu trầm mặc ngay, bởi vì mấy ngày trước, lúc yêu ma vẫn chưa nhiều, bọn họ vẫn còn có thể khống chế được, những mỗi ngày lại có thêm càng nhiều yêu ma, bọn họ quả thực không thể kiểm soát được.

Hệ thống võ giả, là càng lúc càng mạnh lên, còn thực chất về cơ bản cũng chỉ là người thường, dưới Thất phẩm, thực ra cũng chỉ là sức mạnh cơ bắp mạnh hơn so với người bình thường mà thôi, sau Thất phẩm, cũng chỉ là phàm nhân có thực lực mạnh.

Ngươi đối đầu với yêu ma, một đống khí độc được phun ra, vẫn là không kiểm soát được, đây chính là giới hạn về mặt thể chất.

Mà Tiên đạo thì khác, ít nhất người ta có cách làm của Tiên gia, còn có pháp khí, có thể khắc chế đám yêu ma này, nhưng có thể thực sự khắc chế đám này một cách hoàn hảo, vẫn cần tới Nho đạo, sau đó là Phật môn.

Võ phu ở giai đoạn trước lỗ to, nhưng giai đoạn sau thì khác, đạt được cảnh giới Nhất phẩm kia, được ca tụng thành Nhân gian võ đế, bất cứ hệ thống nào cũng không đánh lại Nhất phẩm võ giả, là toàn bộ các hệ thống đều không đánh lại.

Cho dù có là hệ thống Tiên đạo cũng không đánh lại Nhất phẩm võ giả, đây là sức mạnh tuyệt đối của Võ đạo, có điều trong truyền thuyết có nhắc tới, sau Nhất phẩm Tiên đạo, còn một nửa phẩm nữa có thể tiếp tục đi, gọi là Lục địa Thần tiên.

Chỉ là thứ này cũng có chút không chắc chắn, không ai dám chắc chắn là thật hay giả cả.

Nghĩ tới đây, Quảng Dương hầu không nhịn được đưa mắt nhìn về phía xa xăm.

Bây giờ hắn ta thực sự hy vọng rằng, có một vị Nhất phẩm võ giả tới, một đấm xử gọn đám yêu ma này.

Mà cũng cùng lúc đó.

Trong thành.

Một hàng người Tôn Hâm sắc mặt cũng không quá tốt.

"Rõ ràng do Hứa Thanh Tiêu chọc phải ổ thị phi, chúng ta tới giúp đỡ, đã xem như nể mặt Đại Ngụy rồi, không ngờ Vương hầu Đại Ngụy lại kiêu ngạo kệch cỡm như vậy."

"Đúng là cực kỳ đáng cười, chúng ta là người tu Tiên đạo, căn bản không hề để tâm tới danh lợi gì cả, cũng chỉ có bọn chúng, dựa vào chút thân phận, bất kính với chúng ta như vậy."

"Hừ, cũng không biết tông chủ nghĩ thế nào nữa, cứ nhất định phải tới vương triều Đại Ngụy."

Có người ở phía sau ai oán, tràn đầy giận dữ.

Nhưng lời này vừa nói ra, Tôn Hâm lập tức nhăn mày.

"Không được ăn nói linh tinh."

"Đây là ý của phía trên, chúng ta tuân lệnh là được, còn chuyện khác, không được ăn nói lung tung, đặc biệt không được động tới Hứa Thanh Tiêu."

"Các ngươi vẫn chưa đủ tư cách, hắn là Thiên Địa Đại Nho, cũng là Vương hầu của Đại Ngụy, người này tuyệt đối không tầm thường, đụng tới hắn, chưa chắc đã có thể bảo vệ được các ngươi."

Tôn Hâm mở lời, ông ta thân là Tứ phẩm Tiên đạo cường giả, nói Hứa Thanh Tiêu một hai câu cũng không có gì, cũng chẳng qua là tức giận nói ra thôi, nhưng những tuấn kiệt trẻ tuổi này, vẫn nên đừng dây vào Hứa Thanh Tiêu.

Người có thể chém đầu Quận vương, giết Thiên Địa Đại Nho, tuyệt đối không phải kiểu thiện lương gì, loại người này không cẩn thận chọc vào, nhất định sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Nhưng lời này nói ra, đám tuấn kiệt trẻ tuổi này có chút không vui lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không nói thêm câu nào

nữa.

Dù sao đã là ý của cấp trên, bọn họ quả thật không có gì đáng để nói nữa.

Chỉ là, vào đúng lúc này, một hàng người rất nhanh đi tới đây.

“Tôn đạo trưởng, xảy ra chuyện lớn rồi, một trăm vạn yêu ma tập trung trước thành thứ hai, sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Sau khi giọng nói kia cất lên, sắc mặt của Tôn Hâm đang chuẩn bị quay về nghỉ ngơi lập tức thay đổi.

“Một trăm vạn yêu ma tập trung ở thành thứ hai? Sao có thể như vậy được?”

“Đang yên đang lành, sao tự nhiên lại tập trung trước thành thứ hai làm gì?

Tôn Hâm nhăn mày nói.

Tình huống đột ngột này có chút vấn đề đó.

“Là tâm ma, có tâm ma không chế được trú quân ở trong thành, bây giờ trú quân mở cổng thành, đang bắt đầu tạo ra sát nghiệp rồi.”

“Tôn đạo trưởng, không phải nói nhiều nữa, nhanh chóng tới thành thứ hai đi.”

Người kia sốt sắng nói, mà Tôn Hâm cũng không chần chừ một giây nào, lập tức đưa người đi về phía thành thứ hai.

Không vừa lòng là chuyện không vừa lòng, nhưng diệt yêu trừ ma, vốn là chức trách của bọn họ, nào có thể thấy chết mà không cứu được?

Mặc dù bọn họ tâm cao khí nào, nhưng còn tốt hơn một vạn lần đám người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy kia, ít ra trong lòng còn có chính nghĩa.

Lúc này, không chỉ toàn thể đệ tử Tiên tông đều xuất phát, cả Quảng Dương hầu cùng Lâm Dương hầu cũng mười vạn tướng sĩ tới tiêu diệt.

Giờ phút này.

Trong thành thứ hai Trần quốc, trong mắt hơn hàng vạn tướng sĩ hiện lên huyết sắc, họ thấy người liền giết, có quân Đại Ngụy cũng có tướng sĩ vốn thuộc về Trần quốc.

Đồ đao hạ xuống, một sinh mệnh bất hạnh cứ vậy lìa đời.

Cả một thành thứ hai ở Trần quốc đã loạn rồi, bên ngoài nơi nơi đều là yêu ma, có bách tính chạy trốn ra ngoài, thứ phải đối mặt chính là yêu ma vây công.

Tra tấn tinh thần, điên cuồng hấp thụ cảm xúc sợ hãi các loại, sau đó hành hạ đến chết, hấp thu sức mạnh của oán hồn, còn xác chết thì bị đám yêu ma này ăn sống nuốt gọn, không lãng phí bất cứ một bộ phận nào.

“Ha ha ha.”

“Vây hết đám trong thành cho ta, tới nhiêu giết bấy nhiêu.”

“Không được giết ngay, phải tra tấn bọn chúng, tra tấn thật dã man vào.”

“Đúng vậy, tra tấn bọn chúng, tra tấn hết bọn chúng.”

Từng tiếng từng tiếng nói vang lên, trăm vạn yêu ma tập hợp, khung cảnh này cũng quá đỗi khủng khiếp đi.

Bầu trời chìm trong màu u ám, quỷ dị trùng rùng, huyết khí khiến người ta muốn nôn, giống như luyện ngục nhân gian vậy, nơi nơi đều là xương trắng, máu tươi nhuộm đỏ cả một tòa cổ thành.

Cộng thêm tiếng cười đinh tai nhức óc, càng khiến người ta cảm thấy hoảng sợ muôn phần.

Chương 909: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (5)

“Đám yêu ma các ngươi, tìm chết.”

Lúc này, chư vị liệt hầu tập hợp, dẫn đầu đại quân, đệ tử Thái Thượng Tiên tông cùng Thái Thương Phù tông cũng đã đuổi tới đây.

Chúng nhân nhìn thấy một màn này, cũng không nhịn được tim đập chân run.

Nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục hô to, trấn áp yêu ma.

Nhưng khiến người kinh ngạc hơn là, đám yêu ma này không giống với ngày thường, thấy người là bỏ chạy, trái lại vẫn ở lại đây, thậm chí càng thêm cuồng loạn hơn.

Đây là một tin tức cực kỳ không tốt.

Mà cũng cùng lúc đó.

Tất cả mọi người đều không chú ý tới, trên bầu trời cao cách đó ngàn trượng, không gian đã bị bóp méo.

Một khắc sau.

Hai bóng người xuất hiện trên bầu trời cao.

Là thân ảnh của Hứa Thanh Tiêu và Ngô Minh.

Nhất phẩm võ giả, chỉ mới hít một hơi, đã đi được trên vạn dặm.

Khoảng cách từ Đại Ngụy tới Trần quốc cũng chỉ không quá vạn dạm mà thôi, tất nhiên chỉ nhoáng cái là đã tới nơi này.

Đứng trên trời cao.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy dưới chân mình vô cùng vững chãi, là sức mạnh Võ đạo của Ngô Minh, đã đỡ hắn đứng vững.

Cúi đầu xuống nhìn, trùng trùng điệp điệp là yêu ma, trông quá đáng sợ, cái kiểu số lượng trăm vạn thế này, nói ra chỉ cảm

thấy có hai từ thôi, nhưng ghép lại với nhau, đứng trên khoảng cách ngàn trượng trên cao, mới có thể thực sự hiểu được con số trăm vạn đáng sợ tới mức nào.

“Sao có thể có nhiều yêu ma như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu không mắc chứng sợ độ cao, nhưng đột ngột xuất hiện ở trên cao thế này, đúng là có hơi hoảng sợ, có điều rất nhanh thôi đã có thể điều chỉnh lại tâm thái, sau đó đưa mắt nhìn vào đám yêu ma kia, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Hắn nghĩ mãi không hiểu, sao lại có nhiều yêu ma như vậy?

Không chỉ có mỗi hắn, sau khi Ngô Minh nhìn thấy có nhiều yêu ma như này, cũng không nhịn được nhăn mày.

Chẳng qua ông ta không ra tay ngay, mà là đưa mắt quan sát vài nơi, sau đó tự lẩm nhẩm nói.

“Rất bất thường.”

“Mặc dù Trần quốc có không ít oán hồn huyết khí, nhưng theo lý mà nói không thể dẫn đến nhiều yêu ma như vậy được.”

“Lẽ nào bọn chúng không sợ Đại Ngụy ra tay sao? Đám yêu ma này mặc dù tham lam, nhưng cũng không ngu đến nỗi vậy chứ.”

“Xem ra có người làm loạn ở phía sau rồi.”

“Hoặc có thể có liên quan đến ngươi.”

Ngô Minh nhanh chóng quan sát được hết mọi chuyện, ông ta không chỉ nhìn thấy trăm vạn yêu ma ở đây, mà còn phát giác được tất cả đám yêu ma, nếu như chỉ có trăm vạn yêu ma, ngược lại còn có thể giải thích được, nhưng phụ cận Trần quốc, tuyệt đối không chỉ dừng ở con số trăm vạn yêu ma.

Mà sau khi nói xong câu cuối cùng, ông ta không nhịn được nhìn về Hứa Thanh Tiêu.

Nghe thấy những lời Ngô Minh nói, Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức hiểu ra.

Là Văn cung Đại Ngụy.

Đám yêu ma này tập hợp ở Trần quốc, điều này không khó giải thích, dù sao nhiều oán hồn huyết khí như vậy, đối với yêu ma mà nói đúng là một mảnh đất phì nhiêu.

Nhưng dù sao Trần quốc cũng là quốc gia phụ thuộc Đại Ngụy, nếu nói có một vài yêu ma lén la lén lút tới, cũng là chuyện thường tình, mười vạn, năm vạn, một trăm vạn đều nằm trong phạm vi có thể khống chế được.

Có điều theo lý thường mà nói, sau khi đám yêu ma này xuất hiện, vương triều Đại Ngụy sẽ ngay lập tức ra tay giải quyết, trấn áp sơ sơ một trận, đám yêu ma này cũng sẽ biết khó mà lui.

Có một vài con to gan lớn mật muốn tìm chết cùng rất bình thường, nhưng nhiều yêu ma thế này, thì tuyệt đối là có vấn đề.

Rất rõ ràng, đám yêu ma này biết, Văn cung Đại Ngụy nhất định sẽ không ra tay, dưới tình hình như vậy, chính là đồng nghĩa với việc không còn thiên địch nữa.

Vậy thì đối diện với món hời thế này, bọn chúng sao có thể khắc chế bản thân mình được?

Mà bọn làm thế nào biết được Văn cung Đại Ngụy nhất định sẽ không ra tay? Cho dù triều đình và Văn cung Đại Ngụy lật mặt rồi, vì chúng sinh trong thiên hạ, Văn cung Đại Ngụy không ít thì nhiều cũng sẽ phái người tới giúp chứ?

Đây là chính nghĩa trong lòng, bọn chúng nào dám cược chứ? Cược thua rồi, chính là phải chết.

Ai mà dám cược? Cho nên bọn chúng đã nhận được tin tức chính xác nhất, Chu thánh nhất mạch tuyệt đối sẽ không tham gia cùng xuất hiện, bởi vậy mới dám ngang tàn hỗn xược như vậy.

Nếu như vậy, đối với đám yêu ma mà nói, là một bữa tiệc thơm ngon, mà đối với Chu thánh nhất mạch mà nói, có thể mượn sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, tới đàn áp hắn.

Thậm chí còn có thể đổ toàn bộ trách nhiệm của việc này lên đầu hắn, đến lúc đó bách tính trong thiên hạ đều sẽ thù ghét hắn.

Chiêu này, quá phù hợp với thủ đoạn của Chu thánh nhất mạch rồi.

Thời khắc này, Hứa Thanh Tiêu quả thật rất tò mò, nếu như bản thân thực sự thành Thánh, lỡ như hồi sinh lại Chu thánh, để Chu thánh nhìn xem tất cả hành động của môn đồ dưới trướng mình, Chu thánh sẽ nghĩ thế nào nhỉ?

Ông ta có khi nào tự tay tiêu diệt toàn bộ môn đồ của mình không?

Tin rằng, Thánh nhân chắc là sẽ làm như vậy thật.

Chẳng qua phục sinh Thánh nhân, có chút khoa trương, đã là người về với cát bụi rồi, nói cho cùng cũng không thể nghịch chuyển, không ai làm được vậy cả, Thánh nhân cũng không làm được.

Mà cũng trong lúc đó, giọng nói của Ngô Minh một lần nữa cất lên.

“Nhìn thế này, bọn chúng không chỉ đơn giản chỉ muốn hấp thụ huyết khí, bọn chúng muốn luyện hóa cả Trần quốc.”

“Hứa tiểu hữu, Chu thánh nhất mạch rốt cuộc hận ngươi tới mức nào vậy, thà bị người đời chửi bới, cũng muốn cùng ngươi đồng quy vu tận.”

“Đã như vậy rồi, ngươi còn tu luyện Nho đạo cái gì nữa? Không bằng theo lão phu tu luyện Võ đạo đi.”

“Nếu như ngươi trở thành Nhất phẩm võ giả, trừ khi Á thánh đích thân giáng lâm, nếu không, dưới trướng Á thánh, ngươi muốn giết ai cũng được.”

“Đã vậy rồi còn gì tiếc nuối nữa mà không làm?”

Ngô Minh cũng có chút kinh ngạc, ông ta từ từ hiểu ra đám yêu ma này muốn làm gì, cũng hiểu được gần hết bí mật của người đứng sau chuyện này là gì.

Cho nên ông ta nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu, nói như vậy, hy vọng Hứa Thanh Tiêu bỏ văn theo võ.

“Tiền bối, vãn bối thực sự là…”

Hứa Thanh Tiêu vẫn là nói y như vậy, chỉ là sau khi những lời này được nói ra, Ngô Minh thở dài một hơi nói.

“Tiểu hữu.”

“Lão phu hiểu, nói tới nói lui, vẫn là nhận thức của ngươi không ổn.”

“Thế này đi, cũng đừng nói lão phu tự khoe khoang bản thân.”

“Lão phu để ngươi ra tay trước, xem xem Tứ phẩm Nho đạo như ngươi, một lần có thể trấn giết được bao nhiêu yêu ma.”

“Đợi sau khi ngươi ra tay xong, lão phu mới xuất chiến, để ngươi nhìn xem, cực hạn của võ giả, mạnh đến mức nào.”

Chương 910: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (6)

Ngô Minh mở lời, ông ta đã nhận định Hứa Thanh Tiêu chính là cảm thấy Võ đạo không mạnh.

Nếu không thì, người bình thường đã dập đầu bái sư rồi, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn sống chết không chịu đồng ý, chuyện này sao mà hợp lý được.

Hoàn toàn không hợp lý.

Hơn nữa Ngô Minh cũng có chứng cứ để dựa vào, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng đã trải nghiệm qua Thánh ý mạnh đến mức nào, điều đương nhiên sẽ cho rằng Nho đạo mạnh hơn, nhưng ông ta không quan tâm, bởi vì sau khi ông ta ra tay, Hứa Thanh Tiêu sẽ biết thêm Võ đạo mạnh đến mức nào.

"Tiền bối, hay là ngài ra tay luôn đi, để lỡ thêm thời gian, chỉ sợ sẽ lại sinh ra không ít thương vong."

Hứa Thanh Tiêu bất lực nói.

"Tiểu hữu không cần nhiều lời, đám dị tộc này sống hay chết, không liên quan đến lão phu."

"Đi đi."

Ngô Minh phất tay một cái, chớp mắt bèn đưa Hứa Thanh Tiêu lên trên tường thành của thành thứ hai Trần quốc.

Trong lúc này, trên thành thứ hai, có không ít tướng sĩ, trong thành cũng có đại quân trấn loạn, mấy vị Vương hầu, bao gồm hai vị cường giả từ hai đại Tiên tông, đều tập trung ở trên tường thành, đang đối đầu với đám yêu ma này.

Đối diện bỗng nhiên xuất hiện Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt mọi người tự động thay đổi, theo bản năng cứ cho rằng yêu ma tới rồi.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, đám người Quảng Dương hầu cùng Lâm Dương hầu đều cảm thấy kinh ngạc.

“Thủ Nhân, sao ngươi lại tới đây?”

“Đây là?”

Mấy người tỏ ra vô cùng trấn kinh, bọn họ sao có thể nghĩ tới, thế mà Hứa Thanh Tiêu lại tới.

Mà đối với đám người Tôn Hâm mà nói, bọn họ cũng có chút ngạc nhiên.

Có điều càng nhiều hơn là, kinh ngạc người này chính là Hứa Thanh Tiêu?

Còn nữa, sao Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Nhưng giọng nói của Tôn Hâm lập tức vang lên.

“Tới rồi không phải chuyện tốt sao?”

“Bây giờ trăm vạn yêu ma đột kích, một vị Thiên Địa Đại Nho xuất hiện, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt.”

“Hứa nho, làm phiền ngươi ra tay trước đi, trấn áp nổi loạn trong thành, đám yêu ma này, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào thích sát, một khi chúng bắt đầu giết người, phiền phức rất lớn.”

Sau khi ngạc nhiên đầu tiên qua đi, Tôn Hâm lên tiếng ngay.

Ông ta không quan tâm tại sao Hứa Thanh Tiêu lại tới, mà là giải quyết chuyện trước mắt này nhanh một chút rồi nói sau.

Nếu không thì, nói gì cũng vô dụng.

Đúng vậy, bâu giờ trong thành đã loạn thành một mớ, mà ngoài thành trăm vạn yêu ma như hổ dữ canh chừng không rời mắt, một khi đám yêu ma này xông vào, vậy thì phiền phức lớn rồi.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Ngô Minh một cái, sau đó trầm tư không nói, khoanh tay đứng đó, rất rõ ràng ông ta sẽ không ra tay trước đâu, nhất định phải để hắn ra tay trước.

Còn về mọi người, cũng nhìn Ngô Minh một cái, chỉ là bây giờ tình hình có chút cấp bách, bọn họ không có thời gian nghĩ xem Ngô Minh là ai.

Trên thành.

Hứa Thanh Tiêu nhìn trăm vạn yêu ma ngoài thành, ma khí hừng hực, hoàn toàn không thể nhìn được diện mạo thật, giống như một bức tường đen giày cộm vậy, nhưng sức đe dọa tỏa ra cực kì đáng sợ.

Mà trong thành nơi nơi đều là những âm thanh hoảng loạn, nói cho cùng có tâm ma khống chế tâm trí của Đại Ngụy quân cùng tướng sĩ của Trần quốc trong thành, bắt đầu giết người vô cớ.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Sau đó bỗng nhiên hắn ý thức ra được một điều.

Trừ yêu kiểu gì vậy?

Đúng thế, trừ yêu kiểu gì.

Lẽ nào thét mấy câu? Sao có thể vậy được nhỉ?

Trên tường thành, rất nhiều ánh mắt đều đặt lên người Hứa Thanh Tiêu, mà giờ khắc này Hứa Thanh Tiêu, thực sự có chút trầm mặc.

Bởi vì hắn chưa từng học qua cách trừ yêu của Nho đạo, từ trước tới nay nào có gặp qua đâu.

Dường như cảm nhận được Hứa Thanh Tiêu có gì đó thất thường, giọng nói của Ngô Minh vang lên, là truyền âm vào tai.

“Vận chuyển Hạo nhiên chính khí, niệm văn giết yêu, Đại Ngụy chắc chắn có trấn yêu văn, chắc là ngươi từng học qua rồi.”

“Nếu như chưa từng học, chỉ cần phóng ra Hạo nhiên Chính khí trong người ngươi ra là được.”

Ngô Minh nhắc nhở nói.

Hứa Thanh Tiêu không biết giết yêu, ngược lại ông ta không thấy có gì ngạc nhiên, dù sao ông ta cũng từng tìm hiểu sơ về Hứa Thanh Tiêu, thông qua lời nói của bách tính mà biết.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nhập kinh đô, thì chưa từng rời khỏi đây, vẫn luôn ở trong kinh đô, hơn nữa quan hệ với Văn cung Đại Ngụy cũng chẳng tốt đẹp gì, không biết cách giết yêu cũng không có gì lạ.

Nghe thấy lời nhắc nhở của Ngô Minh.

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm gật đầu, chỉ là văn trấn yêu này, hắn thật sự chưa từng học qua.

Có điều tốt ở chỗ, giết yêu cần văn trấn yêu, mà không cần văn chương cũng được, chỉ cần phóng Hạo nhiên chính khí trong cơ thể mình là được.

Hứa Thanh Tiêu biết phải làm thế nào rồi.

Hắn đi lên phía trước một bước.

Chớp mắt một cái, Hạo nhiên chính khí màu tím từ trong người Hứa Thanh Tiêu bạo phát phóng ra.

Lúc này, trời đất u ám.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bất giác đặt hết lên người Hứa Thanh Tiêu, đặc biệt là đệ tử hai đại Tiên tông, đối với sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không hề vui vẻ chút nào, ngược lại lại có chút không vui lòng.

Nói cho cùng đến giờ phút này rồi Hứa Thanh Tiêu còn tới làm gì? Hơn nữa nếu như thực sự tới rồi, đáng lẽ phải phái tới một vị Thiên địa đại nho kinh nghiệm hiểu đạo chứ, Hứa Thanh Tiêu vừa mới thăng cấp, có tác dụng gì đâu.

Nhưng chính vào sau khi Hứa Thanh Tiêu tỏa ra Hạo nhiên Chính khí.

Trong giây lát.

Ánh sáng màu tím, từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu báo phát phóng đi, như hàng ngàn hào quang vậy, bay xa vạn trượng.

Đùng đùng đùng!

Tiếng sấm lôi đình vang lên, từng tia từng tia sáng, giáng xuống nội thành, tất cả tà túy trực tiếp bị tiêu diệt ngay tại chỗ, không có sức để giãy giụa phản kháng.

Những cặp mắt hằn tia máu của những tướng sĩ mất đi lý trí, cũng dần dần tỉnh lại, tâm ma bị diệt.

Mà ngoài thành, trăm vạn yêu ma cũng sục sôi lên.

“Là Thiên Địa Đại Nho, Đại Ngụy phái một vị Thiên địa đại nho tới rồi.”

“Chạy mau, là Thiên địa đại nho.”

“Sao có thể, không phải nói sẽ không có Thiên địa đại nho nào sao?”

“Chạy nhanh chút đi, có một vị Thiên địa đại nho, chúng ta không thể công thành được đâu.”

Chương 911: Trăm Vạn Yêu Ma, Chính Khí Ca Lên Sàn, Kinh Động Thánh Khí, Chấn Kinh Đến Từ Nhất Phẩm (7)

Một giọng nói vang lên, đám yêu ma này cũng không ngu ngốc, đối diện với nguy hiểm phản ứng đầu tiên của chúng là muốn chạy.

Nhưng cũng chính vào lúc nàu, một giọng nói khác vang lên, phía trong yêu ma, vô cùng lạnh lẽo.

“Chỉ có một mống mà thôi.”

“Một tên Thiên Địa Đại Nho, không thể trấn giết trăm vạn yêu ma chúng ta, vương triều Đại Ngụy chỉ phái một tên Thiên Địa Đại Nho này.”

“Chỉ cần chúng ta trấn tĩnh là được, tạm thời lui đi, không được hoang mang.”

Đây là một tên đại ma, giọng nói của hắn ta vô cùng lạnh lùng, hơn nữa còn tràn đầy tự tin.

Đúng.

Một tên Thiên Địa Đại Nho, khiến bọn chúng có chút kiêng dè, nhưng một tên Thiên Địa Đại Nho này, cũng không giết hết trăm vạn yêu ma được.

Không cần phải hoang mang như vậy, hắn nói nhiều như vậy, là để chúng yêu ma không bị dọa sợ tới vỡ mật, chưa gì đã chạy trận.

Mà trên tường thành, nhìn thấy Hạo nhiên chính khí khủng khiếp như vậy, trong giây lát, Hứa Thanh Tiêu bỗng nghĩ tới một chuyện.

Nếu yêu ma đã sợ nhất là Hạo nhiên chính khí.

Vậy không phải vừa hay bản thân có một bài Chính Khí ca sao?

Nếu như bản thân niệm Chính Khí ca, liệu có thể cường hóa được Hạo nhiên chính khí không nhỉ?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không do dự thêm nữa.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, vận chuyển Hạo nhiên Chính khí trong cơ thể, tiếp theo bắt đầu đọc văn chương.

“Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình.”

“Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tá vi nhật tinh.”

“Vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh.”

Song, sau khi Chính khi ca xuất hiện.

Một màn khủng khiếp đã xảy ra.

Vốn ánh sáng trên người Hứa Thanh Tiêu vô cùng lộng lẫy, chọc thủng màn đêm.

Nhưng Chính khí ca được niệm ra xong.

Trên trời cao, từng đám từng đám mây màu tím hiện ra, mỗi một đám mây màu tím, đều là Hạo nhiên chính khí.

Cùng với sự xuất hiện của mây tím, Hạo nhiên chính khí đâm thủng trời đêm, giống như có một đôi tay khổng lời vô hình, trực tiếp xé vỡ âm u.

Không chỉ có như vậy.

Thậm chí một mặt trời khổng lồ hiện ra, bắn ra vô số chùm sáng, những chùm sáng này chiếu lên người yêu ma, lập tức biến chúng thành đám khói đen.

“Chạy mau! Không phải Thiên địa đại nho, là Bán thánh, Bán thánh tới rồi.”

“Mẹ nó chứ, không phải Thiên địa đại nho, là Bán thánh tới rồi.”

“Mẹ nó đây nào phải Thiên địa đại nho? Văn cung Đại Ngụy chơi chúng ta rồi, bọn chúng gọi Bán thánh tới rồi.”

Giây phút này, vô số yêu ma kinh hồn bạt vía, bọn chúng lớn tiếng kêu gào, con nào con nấy đều bị dọa sợ mất mật.

Lấy Trần quốc làm điểm trung tâm, giang sơn vạn dặm hoàn toàn không còn lấy một sợi sương mù nữa, thay vào đó là Hạo nhiên chính khí khủng khiếp bức người.

Hơn nữa càng đáng sợ hơn là.

Trong trời đất, tất cả Hạo nhiên chính khí của người đọc sách, ấy vậy mà không hiểu vì sao lại bay hết về phía Trần quốc.

Đặc biệt là ở Văn cung Đại Ngụy.

Hạo nhiên Văn chung liền đinh đang vang lên.

Đến cuối cùng, cũng bay thẳng ra lên trời, rồi hướng về phía Trần quốc.

"Thánh khí bay mất rồi?"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì thế này?"

"Xảy ra chuyện lớn rồi, thánh khí bay mất rồi."

Cả một Văn cung Đại Ngụy loạn thành một đống bùi nhùi, thánh khí cũng bay mất rồi, bọn họ sao có thể không sợ cho được?

Mà cũng cùng lúc đó, Văn cung Đại Ngụy cũng hoàn toàn chấn động, một chùm sáng không lời diễn tả phóng thẳng lên trời, Thiên địa đại nho cũng vậy, Đại nho cũng thế, cho dù là người đọc sách bình thường, Hạo nhiên chính khí trong người bọn họ.

Toàn bộ đều bị cưỡng bức rút đi.

Mà trong Trần quốc.

Người chấn kinh nhất không phải người nào khác.

Mà là…Ngô Minh.

Văn cung Đại Ngụy.

Hạo Nhiên Văn Chung biến mất, trên dưới Văn cung đều loạn thành một mớ.

Dù sao Hạo Nhiên Văn Chung chính là vật của Chu Thánh, là thánh khí, ý nghĩa phi phàm, trấn áp nội tình Văn cung.

Có thể nói, Hạo Nhiên Văn Chung, trong lòng người đọc sách thiên hạ, tương đương với nửa Văn thánh.

Mà Văn cung Đại Ngụy sở dĩ có tự tin và sức mạnh như vậy một phần cũng từ Hạo Nhiên Văn Chung.

Nhưng đột ngột, nhìn thấy Hạo Nhiên Văn Chung biến mất, tất nhiên trên dưới ai cũng kinh hãi, sau đó loạn cào cào.

Trong Văn cung.

Đám người Tào Nho dường như trong nháy mắt khi Hạo Nhiên Văn Chung biến mất, liền cảm giác được, rất nhanh sau đó ba vị Thiên địa đại nho nhận ra điểm khác thường.

“Là Nho đạo kinh thế văn chương ra đời.”

“Kinh thế văn chương, có liên quan đến Hạo nhiên chính khí, nếu không, Văn Chung không có khả năng biến mất.”

“Là Hứa Thanh Tiêu! Lại là hắn. ”

Ba vị Thiên địa đại nho hầu như đã cảm ứng được đã xảy ra chuyện gì trước tiên, chỉ là cụ thể xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không biết.

“Xem ra kế hoạch chúng ta lại thất bại.”

Giọng nói Phương Nho vang lên, tuy rằng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hạo Nhiên Văn Chung biến mất, hiển nhiên là đi trấn áp yêu ma Trần quốc, nếu quả nhiên là như vậy, điều này có nghĩa là nước cờ này đã vô dụng.

“Hứa Thanh Tiêu này, vì sao vận khí của hắn luôn tốt như vậy, mỗi một lần đều có thể gặp dữ hóa lành?”

Khương Nho nhíu mày, ông ta không hiểu sao cảm thấy vận khí của Hứa Thanh Tiêu thật sự quá tốt, điều này quá bất hợp lý, vô cùng cổ quái.

“Cũng không có gì, nước cờ này tuy rằng không đạt được như trong kỳ vọng của chúng ta, nhưng nên làm thì cũng đã làm được rồi.”

“Lúc này đây, yêu ma Trần quốc nổi lên bốn phía, thiếu sự trợ giúp của Văn cung Đại Ngụy, đã làm cho người trong thiên hạ biết tác dụng của người đọc sách.”

“Về phần Hứa Thanh Tiêu trấn áp họa loạn, vậy thì như thế nào? Người trong thiên hạ đã bắt đầu mắng chửi Hứa Thanh Tiêu, cho dù Hứa Thanh Tiêu hiện tại ra tay, thì có thể làm gì được? ”

Hứa Thanh Tiêu không chịu nổi thiên hạ phỉ mắng mới có thể ra tay không phải là vậy sao? Còn nữa nếu Hứa Thanh Tiêu trấn áp trận họa loạn này, hoàn toàn có thể quy công lao thuộc về Hạo Nhiên Văn Chung. ”

“Hứa Thanh Tiêu hắn chẳng qua chỉ lộ diện mà thôi, công lao vẫn là Chu Thánh nhất mạch ta.”

“Chỗ duy nhất không tốt chính là không thể khiến dân chúng thiên hạ mắng chửi Hứa Thanh Tiêu, cho nên điểm này chúng ta vẫn phải có phòng bị, Hứa Thanh Tiêu không cách nào thông qua người đọc sách thành thánh, nhưng có khả năng nhất định, hắn sẽ mượn lực của vạn dân…”.

“Tuy rằng mượn lực của vạn dân thì cũng chưa chắc có thể thành thánh, nhưng bất luận như thế nào, chúng ta đều cần phòng bị, không cho hắn một tia hy vọng, nếu không, nếu hắn thành thánh đối với chúng ta mà nói mới thật sự là đả kích trí mạng.”

Tào Nho mở miệng, ông ta cũng không cho là đúng, bởi vì nước cờ nên đi đã đi xong, nên làm cũng làm được rồi.

Chỉ là không hoàn mỹ mà thôi.

Chương 912: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (1)

Nghe thấy lời này, Phương Nho và Khương Nho gật gật đầu, bọn họ đều tán thành với Tào Nho.

Chỉ là, giọng nói Phương Nho không khỏi tiếp tục vang lên.

“Chỉ là, lúc này đây chúng ta làm như vậy, cũng dẫn tới một ít lời đồn khác, người đọc sách thiên hạ, dù sao cũng có một bộ phận không phải Chu Thánh nhất mạch.”

“Chuyện này quả thật có chút phiền toái, nếu Hứa Thanh Tiêu mượn cơ hội này tìm chúng ta gây phiền phức thì phải làm sao bây giờ?”

Phương Nho lên tiếng.

Trần quốc gặp loạn yêu ma, Văn cung Đại Ngụy không ra tay, đã gây ra phản cảm trong nội bộ, nếu không phải có chuyện lớn sắp xảy ra, thì đôi bên sẽ đấu tranh với nhau mất thôi.

Chỉ sợ nội bộ đã sớm có Đại Nho mắng chửi, dù sao chuyện này bọn họ quả thật làm không chu toàn, vì muốn làm nổi bật địa vị Nho đạo, vì muốn chèn ép Hứa Thanh Tiêu, cũng vì thoát ly Đại Ngụy, mà mặc kệ không để ý đến an nguy của dân chúng.

Thật sự là trái với đạo quân tử, trái Nho đạo.

Nhưng khi lời nói của Phương Nho lọt tới tai Tào Nho, thì ông ta lại cảm thấy hơi buồn cười.

“Cho dù bên trong có ầm ĩ hơn đi chăng nữa, bọn họ cũng đánh không lại bán thánh.”

“Chúng ta cũng không bỏ mặc dân chúng thiên hạ, ngược lại chúng ta đang làm việc vì dân chúng, Hứa Thanh Tiêu người này thân mang dị thuật, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đại ma đầu thật sự.”

“Dân chúng thiên hạ ngu muội, triều đình Đại Ngụy ngu muội, nhưng chúng ta không mù, tất cả những hy sinh trước mắt đều là vì ngăn chặn một trận đại họa, một trận tai họa lớn.”

“Nhỏ không đành lòng thì loạn đại mưu, ngay cả có tiếng mắng chửi, năm trăm năm sau tất sẽ thấy được công lao, chỉ cần chúng ta bản tâm không thay đổi, đến lúc đó có ai có thể chỉ trích chúng ta?”

Tào Nho nói một hơi, làm cho hai vị Thiên địa đại nho khác thoáng gật đầu.

Quả thật, hiện tại bọn họ nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, hoàn toàn đứng ở một góc độ, đó chính là Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, bọn họ có thể chắc chắn Hứa Thanh Tiêu trăm phần trăm tu luyện dị thuật.

Nếu đã như vậy, vậy thì bọn họ chèn ép Hứa Thanh Tiêu, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, đương nhiên trong này chắc chắn xen lẫn cảm xúc cá nhân.

Nhưng vậy thì sao? Xen lẫn không phải là xen lẫn, chẳng lẽ nhằm vào yêu ma, còn không thể xen lẫn cảm xúc cá nhân sao?

“Trước mắt, ta không có bất kỳ ý nghĩ gì, chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi thoát ly triều đình Đại Ngụy.”

“Cũng hy vọng hai kiện thánh khí này, cũng không cần xảy ra sai lầm gì.”

Phương Nho nhìn về phía nam, đó là nơi Hạo Nhiên Văn chung, có điều hiện tại Hạo nhiên Văn chung đã biến mất, bay về phía Trần quốc.

Ông ta lo lắng, thánh khí cũng sẽ bị che khuất.

“Không cần lo lắng, đây là thánh khí của Chu Thánh nhất mạch ta, chung quy vẫn là vật Văn cung.”

Tào Nho mở miệng, ngữ khí chắc chắn nói.

Đồng thời trong lúc này.

Thành thứ hai của Trần quốc.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vô cùng to lớn, thanh âm truyền đi toàn bộ Trần quốc, hơn nữa còn không ngừng vang vọng.

Chính khí ca, chính là một bài văn xuôi được viết trước khi chết của văn hào Văn Thiên Tường, không chỉ biểu đạt lý tưởng của mình, mà còn chủ yếu là giải thích 'Hạo nhiên chính khí' của quân tử, vì quân tử thiên hạ lập đức hạnh.

Cũng là nói cho người trong thiên hạ biết, cái gì gọi là Hạo nhiên chính khí.

Hạo nhiên chính khí, vì sao có thể tránh được tà từ khí, đơn giản là bởi vì đây là năng lượng giữa thiên địa, mà cỗ năng lượng này, đại biểu cho chí dương.

Khí này, ở dưới là sơn xuyên hà nhạc, ở trên là nhật nguyệt tinh tú, ở nhân gian lại là Hạo nhiên chính khí.

Chính khí ca xuất hiện, giờ khắc này, giữa trời đất Trần quốc cũng chỉ có một chùm quang mang.

Từng đám mây màu tím ở trên bầu trời, đâm thủng mọi luồng hắc ám, một vầng kim dương bạo xạ ra hào quang không gì sánh kịp, xua tan hết thảy tà từ yêu ma.

Cái gì trăm vạn yêu ma, cái gì tà từ, vào giờ khắc này thống nhất hóa thành mây khói.

Một ít yêu ma nhỏ yếu, ngay cả khói cũng không có.

"Xin thánh nhân tha mạng, chúng ta sai rồi, chúng ta biết sai rồi."

"Ta không muốn chết đâu, ta không muốn chết đâu mà."

"Rốt cuộc là súc sinh nào nói, không phải nói sẽ không có Thiên Địa Đại Nho sao? Sao lại có một tôn thánh nhân ở đây. "

"Được lắm đấy, không có Thiên địa đại nho mà trực tiếp là một vị bán thánh, A, lừa gạt chúng ta tụ tập ở đây, muốn một lưới bắt hết, đây chính là thủ đoạn của vương triều Đại Ngụy sao?"

“Tộc ta nghe lệnh, về sau không bao giờ tin tưởng nhân tộc nữa, bọn họ toàn là đồ giả dối thôi.”

Các loại tiếng khóc vang lên, có yêu ma cầu xin tha thứ, có yêu ma nguyền rủa, nhưng những thứ này đều vô dụng.

Tất cả yêu ma, hầu như chỉ đối mặt với một người mà đã thương vong hơn phân nửa, còn lại một ít đại yêu đại ma, ngay cả bọn họ còn đang chạy trốn, nhưng toàn thân cũng bốc khói trắng.

Quỷ kêu đau liên tục, căn bản chống đỡ không nổi.

Không chỉ là yêu ma ngoài thành thứ hai, mà toàn bộ Trần quốc, sau đó liên miên đến vạn dặm, tất cả yêu ma đều bị Hạo nhiên chính khí của Hứa Thanh Tiêu đả thương.

Dưới sự gia trì của Chính khí ca, Hạo nhiên chính khí của hắn, ngưng tụ ánh mặt trời, rơi xuống nhân gian, tru diệt hết thảy tà từ yêu ma.

Hơn nữa tất cả oán khí, huyết khí, toàn bộ đều bị tinh lọc, nhất là những oán khí này, sau khi yêu ma bị giết, cũng có oán khí, mà những oán khí này lại tất cả đều xâm nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy, toàn bộ đều nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Trong thành thứ hai, tất cả dân chúng cùng với các thế lực lớn, toàn bộ kinh ngạc vô cùng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ không rõ, vì sao oán khí toàn bộ đều xâm nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân.”

Quảng Dương hầu mở miệng trước, sợ Hứa Thanh Tiêu đây là bị cắn trả.

Nhưng giọng nói của Ngô Minh lại vang lên trước tiên.

“Đừng quấy nhiễu hắn.”

“Hắn nhốt oán khí vào trong cơ thể, dùng Hạo nhiên chính khí của bản thân tinh lọc, nếu không nhiều oán khí như vậy, khó có thể triệt để tinh lọc sạch sẽ.”

“Đến lúc đó càng rối loạn hơn.”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta chắp tay mà đứng, có điều trong ánh mắt của ông ta vẫn tràn ngập nỗi vô cùng khiếp sợ.

Ông ta thật sự thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu chỉ ở cảnh giới Thiên địa đại nho, thế mà lại tinh lọc được tất cả yêu ma.

Chương 913: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (2)

Trong suy nghĩ của ông ta, Hứa Thanh Tiêu thân là Thiên địa đại nho, chắc là có thể chấn nhiếp trăm vạn yêu ma, nhưng muốn diệt sát, nhiều nhất là mười vạn.

Rồi ông ta sẽ có thể chân chính lộ ra thực lực cho Hứa Thanh Tiêu thấy.

Nhưng không ngờ tới chính là, Hứa Thanh Tiêu đã tiêu diệt toàn bộ yêu ma, điều này làm cho ông ta vừa khiếp sợ, vừa có chút bất đắc dĩ.

Đồng thời Ngô Minh cuối cùng cũng hiểu được vì sao Hứa Thanh Tiêu không muốn bái mình làm sư.

Đây đã không phải là thực lực của Thiên địa đại nho bình thường, đổi lại là ai có được loại sức mạnh này, phỏng chừng cũng sẽ không nhận lời mình đâu nhỉ?

Hứa Thanh Tiêu có vốn liếng để cuồng ngạo.

Giờ này khắc này, ngoại trừ chấn động ra, Ngô Minh càng thêm vui sướng, vui sướng thật sự, ông ta càng thêm tràn ngập hứng thú với Hứa Thanh Tiêu.

Càng hy vọng Hứa Thanh Tiêu trở thành đồ đệ của mình.

Nếu Hứa Thanh Tiêu trở thành đồ đệ của mình, dưới sự chỉ đạo của mình, trở thành nhất phẩm võ giả, sau đó lại có thể trở thành Nho đạo thánh nhân. Vinh quang một đời của ông ta đó nha.

Không kém gì vinh quang mà mình trở thành nhất phẩm.

Chỉ là có một điểm, Ngô Minh nghĩ sai rồi.

Oán khí khủng bố này, cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu chủ động hấp thu, mà là Thái Âm Giao Long trong cơ thể gây ra.

Bản thân Thái Âm Giao Long chính là tà vật hấp thu thiên địa oán khí mà thành, hiện giờ nhiều oán khí như vậy, đối với Thái Âm Giao Long mà nói, quả thực là một bữa đại tiệc.

Oán khí cuồn cuộn như sông được Hứa Thanh Tiêu nhét vào trong cơ thể, nhiều oán khí như vậy, đã vượt qua oán khí Trần quốc bị tàn sát, những yêu ma này hấp thu đại lượng oán khí, sau khi chết tự nhiên sẽ bộc phát.

Cho nên bình thường sau khi đánh chết yêu ma, còn cần phải tinh lọc oán khí, đây cũng là nguyên nhân yêu ma khó giết, đây cũng là một trong những nguyên nhân vương triều Đại Ngụy đưa tiên môn vào trong triều.

Chỉ dựa vào võ giả trấn sát thì vô dụng, nếu không tinh lọc được những oán khí này, bị yêu ma khác cắn nuốt, chẳng qua là đổi thành yêu ma khác quấn phá mà thôi.

Toàn bộ vùng phụ cận Trần quốc, có năm trăm vạn yêu ma, đối mặt một người mà chết năm sáu thành, số lượng khủng bố như vậy, mang đến oán khí, có thể tưởng tượng được khủng bố nhường nào

Oán khí bốn phương tám hướng vọt tới hướng về cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Nhiều oán khí như vậy, toàn bộ bị Thái Âm Giao Long cắn nuốt, có thể nói là người tới không cự tuyệt, mà Hứa Thanh Tiêu cũng kinh ngạc phát hiện, oán khí khủng bố như thế, sau khi bị Thái Âm Giao Long thôn phệ, lại chuyển hóa thành một lượng lớn nguyên khí, trợ giúp mình tu hành.

Lúc này, uy lực của Chính khí ca cũng dần dần dừng lại, không cường thịnh như lúc trước.

Nói cho cùng vẫn là bởi vì, Hứa Thanh Tiêu dù gì cũng chỉ là Thiên địa đại nho, mượn Chính khí ca tuy rằng một mình đối mặt trọng thương tất cả yêu ma, nhưng muốn một hơi toàn bộ diệt sát, vẫn là có chút khó khăn.

Ít nhất cần một thời gian nhất định, nhưng đám yêu ma này không phải kẻ ngốc, sau khi Chính khí ca xuất hiện, bọn họ liền bắt đầu tứ tán, chạy trốn như điên.

Căn bản không dám chạm trán với Hứa Thanh Tiêu, cứ như vậy, một ít đại yêu đại ma tuy rằng bị thương, nhưng bọn họ sẽ không chết ở chỗ này.

Nhìn đại yêu đại ma hỏa tốc chạy trốn, Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao có chút khó chịu.

Những yêu ma này ở trong mắt hắn, đã trở thành chất dinh dưỡng, bởi vì Hứa Thanh Tiêu rõ ràng cảm giác được, nếu giết chết toàn bộ những yêu ma này, cắn nuốt oán khí, tất nhiên có thể làm cho mình đột phá đến tứ phẩm.

Không cần mượn Phá Cảnh đan, đây quả thực là tiết kiệm một khoản chi tiêu lớn, cũng miễn cho mình phải đi tìm tứ phẩm dược liệu.

Nhưng ngay lúc Hứa Thanh Tiêu có chút tiếc hận.

Đột ngột.

Trên bầu trời.

Một chiếc Văn chung bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Hứa Thanh Tiêu, Văn chung này điêu khắc khí lưu, là Hạo nhiên Văn chung.

Mà lúc này tất cả Hạo nhiên chính khí, toàn bộ tràn vào trong Văn chung.

“Hạo nhiên Văn chung?”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Hạo nhiên Văn chung lại xuất hiện, hơn nữa Hạo nhiên Văn chung còn đang hấp thu Hạo nhiên chính khí của mình.

Vù vù vù!

Lúc này, theo Hạo Nhiên Văn Chung như gió cuốn mây tàn hít hết những Hạo Nhiên Chính Khí này, nhất thời phát ra tiếng vù vù giống như có chút sung sướng.

Ngay sau đó Hạo nhiên Văn chung phiêu phù trước mặt Hứa Thanh Tiêu, chung quanh bao quanh Hạo nhiên chính khí màu tím.

“Chuyện này?”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, có điều tuy rằng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn nắm lấy Hạo chiên Văn chung.

Kích hoạt thánh khí này.

Boong.

Tiếng chuông văn vang lên.

Âm thanh quét qua vạn dặm.

Chỉ trong nháy mắt, những yêu ma đang chạy trốn, nhất thời thân thể cứng ngắc, bọn họ không cách nào nhúc nhích, bị một cỗ lực lượng chân chính vô địch hạn chế.

Cỗ lực lượng này, tiên thiên áp chế, một ít yêu ma nhỏ yếu, mới vừa rồi chạy thoát trong chỗ chết, thông qua các loại biện pháp, cứng rắn chạy thoát, nhưng hiện tại theo tiếng chuông vang lên, nổ tung tại chỗ.

Boong, boong, boong.

Một hơi vang lên ba tiếng chuông.

Sóng âm nổ tung, dùng sóng âm mắt thường có thể thấy được hình thành gợn sóng, từng tầng từng tầng khuếch tán ra.

Boong boong boong!

Âm thanh tràn tới đâu, tất cả yêu ma tan xương nát thịt tại chỗ, một ít yêu ma cường đại, ngăn cản đệ nhất trọng âm phát tán, nhưng ngăn cản không được tầng thứ hai, huống chi sóng trọng âm thứ ba?

Thánh khí xuất thế.

Đây là Văn thánh chi khí, nếu bọn họ là người thường, thật đúng là có thể ngăn cản, dù sao loại sóng âm này chỉ nhằm vào tà từ.

Nhưng bọn họ là tà từ, trong phút chốc từng tiếng nổ liệt vang lên, tất cả yêu ma, tan xương nát thịt tại chỗ, một chút thần niệm cũng không tồn tại, hình thần câu diệt.

Một lượng lớn oán khí lại một lần nữa từ bốn phương tám hướng tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Rốt cục, Thái Âm Giao Long trong cơ thể, cũng vào giờ khắc này xảy ra lột xác.

Gầm.

Tiếng long ngâm đáng sợ từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu vang lên, nhưng cơ hồ trong nháy mắt, Hạo nhiên Văn chung che Hứa Thanh Tiêu lại, tiếng chuông từng trận vang lên, đây không phải là sức mạnh của Hứa Thanh Tiêu, mà là Hạo nhiên Văn chung tự thân vang lên.

Chương 914: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (3)

Ngô Minh có cảm ứng, ông ta thân là nhất phẩm võ giả, tự nhiên nhạy cảm nhận ra có điều không thích hợp, nhưng còn chưa kịp phát hiện ra điều gì, Hạo nhiên Văn chung đã ngăn cách tất cả sự dò xét.

Tuy rằng ông ta là nhất phẩm võ giả, nhưng quả thật không chịu nổi thánh khí, nếu muốn mạnh mẽ dò xét, cũng không phải không thể, nhưng không cần thiết, bản thân ông ta muốn thu Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ.

Tại thời điểm này.

Bên trong Hạo Nhiên Văn Chung.

Khi Văn Chung chấn động, Thái Âm Giao Long trong cơ thể cũng hoàn toàn bộc phát.

Kéo theo Đại Nhật Kim Ô cùng Đại La Hỗn Cổ ma.

Ba con yêu ma này vốn rục rịch, sớm vài ngày sẽ bộc phát, có điều Hứa Thanh Tiêu vẫn dùng dân ý áp chế, cũng không dám phóng thích ra, lo lắng Văn cung Đại Ngụy sẽ phát hiện.

Nhưng hiện tại Hạo Nhiên Văn Chung cố ý trợ giúp mình, Hứa Thanh Tiêu cũng không trì hoãn, nhân cơ hội này ngăn chặn ba con yêu ma dị thuật này.

Sau khi phóng thích, Đại Nhật Kim Ô ở trong cơ thể tiểu thế giới tiến hóa ước chừng ngàn trượng, giương cánh che trời che đất, cả người tràn ngập hỏa diễm, đôi mắt càng thêm oán độc vô cùng, tràn ngập sát ý.

Thái Âm Giao Long cắn nuốt nhiều oán khí như vậy, lột xác thành chân long, mọc ra long giác, long lân, còn có long trảo, ước chừng ngàn trượng, lật sông lật biển.

Đại La Cổ Ma, hóa thành vô cùng hắc ám, tràn ngập quỷ dị, giống như hắc động, giống như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Ba tà thần bộc phát, Hứa Thanh Tiêu diễn hóa bản ta, từng kiện văn khí hiện lên, Hạo nhiên chính khí màu tím vờn quanh thân, tay cầm Quân Tử kiếm, mượn lực lượng Hạo nhiên Văn chung và Thiên địa Văn cung.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đánh nhau, vốn dĩ đây cũng không phải là trận chiến đấu gay cấn gì, theo lý mà nói những dị thuật ma chủng này trưởng thành đến Lục Phẩm Cảnh, nhưng dưới oán khí khủng bố như thế gia trì, bọn họ một hơi lột xác đến ngũ phẩm.

Hứa Thanh Tiêu tứ phẩm nho đạo, ngũ phẩm võ đạo, lại càng có Hạo nhiên Văn chung cùng với Thiên địa Văn cung gia trì, có thể có bước ngoặt nào khác nào sao?

Tại tiểu thế giới trong cơ thể, Quân Tử kiếm của Hứa Thanh Tiêu chém xuống đầu Đại Nhật Kim Ô, Khuyên Ngôn Xích sống động quất đứt thân thể rồng của Thái Âm Chân Long, Bát Hoang Chung phối hợp với Hạo Nhiên Văn Chung, cứng rắn chấn tán hắc động do Đại La Cổ Ma hình thành.

Sau khi trấn áp ba đại ma chủng.

Hứa Thanh Tiêu lại dùng Thiên địa Văn cung cho bọn họ một kích trí mạng.

Hắn muốn dùng cách này triệt để giải quyết tai họa dị thuật.

Cuối cùng, ba ma chủng hoàn toàn tán loạn, nhưng cũng không có biến mất, mà là lại một lần nữa chui vào trong Thiên địa Văn cung.

Hơn nữa đại lượng tin tức cũng tràn vào trong đầu, nương theo cỗ lực lượng phi phàm hơn, tràn ngập toàn thân trên dưới.

Đại Nhật Kim Ô truyền thừa thần thông.

Thái Âm Chân Long chân long chi thân.

Đại La Cổ Ma hắc động đan điền.

Giờ khắc này, trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ một đoàn hỏa diễm lạc ấn màu vàng, đây là Đại Nhật Kim Viêm, là cực hạn hỏa diễm kim ô lột xác ra, có thể đốt cháy vạn vật.

Mà thân thể cũng phát sinh lột xác thật lớn, ngưng tụ chân long lực, trái tim kịch liệt nhảy lên, xương cốt, huyết nhục, gân mạch, tất cả đều hoàn thành đại lột xác, có được trái tim chân long, sức mạnh chân long, gân mạch chân long.

Thực lực thân thể tăng vọt gấp mười lần, không đột phá đến Vương Giả cảnh, cường đại hơn mười lần so với lúc trước.

Phải biết rằng, trước khi lột xác, Hứa Thanh Tiêu cũng đã là võ giả thần thông hoàn mỹ, bản thân so với võ giả ngũ phẩm khác cường đại gấp mười lần, hiện giờ còn mạnh hơn trước gấp mười lần, hơn nữa còn không có đột phá đến tứ phẩm Vương Cảnh.

Đan Điền cũng xảy ra biến hóa không gì sánh kịp, hóa thành hắc động, vô cùng vô tận, có thể thôn phệ hết thảy năng lượng, lại có thể phóng thích ra năng lượng vô cùng.

Đây chính là chỗ tốt của trấn áp ma chủng.

Nhưng còn không đợi Hứa Thanh Tiêu vui vẻ, một tin tức khác xuất hiện, làm cho Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày.

【 Thái Cổ Kim Ô Ma Niệm: bị thương nặng, cần một năm khôi phục thương thế, một năm sau, lột xác đến tứ phẩm 】

Theo thiên địa Văn cung, đạo tin tức này xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu thật sự còn chưa có vui vẻ được một chút, tâm tình nhất thời liền nặng nề.

Dị thuật ma chủng không được thanh trừ, vẫn còn lưu lại trong cơ thể mình, hơn nữa lúc này đây chỉ cho mình một năm thời gian.

So với lúc trước chỉ có nữa năm tốt hơn một chút, nhưng không có nhiều ý nghĩa.

Đột phá đến tứ phẩm trong vòng một năm?

Quá vội rồi.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút không rõ dị thuật này rốt cuộc là cái gì.

Vì sao mình mượn nhiều lực lượng như vậy, Thiên địa Văn cung cộng thêm Hạo nhiên Văn chung, cùng với phẩm cấp Thiên địa đại nho, còn có sức mạnh ngũ phẩm vậy mà đều không thể diệt trừ?

Về chuyện dị thuật, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Bởi vì mình tu luyện dị thuật mới chưa được chín tháng mà thôi, đơn giản là chín tháng này xảy ra nhiều chuyện mà thôi.

"Đợi chuyện Văn cung xử lý xong, nhất định phải nghiên cứu dị thuật thật kỹ, nếu không, cứ tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng thật sự sẽ gặp phải phiền toái."

"Hiện tại dẫn trước dị thuật, nhưng sớm muộn gì cũng bị dị thuật đuổi kịp, một khi bị dị thuật vượt lên, chỉ sợ đó mới là tai họa thật sự."

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao có cảm giác nguy cơ, hơn nữa còn là cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt, đây không phải là nguy cơ bên ngoài, mà là nguy cơ của mình.

Với tình hình trước mắt mà nói, mình còn không cần lo lắng cái gì, dù sao bất luận nói như thế nào, Nho đạo của mình đã là tứ phẩm.

Về phần Võ đạo mà nói, Thái Âm Giao Long lột xác biến thành Thái Âm Chân Long, mang đến năng lượng cho mình, cũng đã đủ để mình thăng cấp tứ phẩm.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không chút do dự, trực tiếp lựa chọn ở nơi này đột phá thăng chức.

Vừa vặn có Hạo nhiên Văn chung ở đây.

Trong nháy mắt, tất cả nguyên khí ở trong cơ thể quay cuồng, Chân Long chi mạch vận chuyển, Đại La Đan Điền cũng phun ra một lượng lớn nguyên khí.

Những thứ này đều là Thái Âm Chân Long thôn phệ oán khí chuyển hóa nguyên khí, dường như vô cùng vô tận, giống như một cái đại dương mênh mông.

Dưới nguyên khí hùng hậu như thế, Hứa Thanh Tiêu cũng bắt đầu thăng cấp Vương cảnh.

Chương 915: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn Cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (4)

Ngũ phẩm là thần thông ngưng tụ võ đạo chân khí.

Mà tứ phẩm lại là vương cảnh, võ đạo chân khí biến thành vương đạo chân khí.

Đó là sự lột xác về chất.

Được nguyên khí gần như là vô tận gia trì, Hứa Thanh Tiêu lột xác có vẻ vô cùng đơn giản.

Rất bá đạo và trực tiếp, dùng vô cùng vô tận nguyên khí, đưa Võ đạo chân khí trong cơ thể lột xác thành Vương đạo chân khí.

Chủ yếu mượn Võ đạo chi mạch, mà võ đạo chi mạch của Hứa Thanh Tiêu là chân long chi mạch, tự nhiên giống như nước chảy thành sông.

Vẻn vẹn chỉ nửa canh giờ.

Vương đạo chân khí đã hình thành ở trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, sau đó toàn diện lột xác thành vương đạo chân khí.

Ầm ầm ầm!

Lực võ đạo khủng bố nổ tung, Hạo nhiên Văn chung liên tiếp chấn động chín cái, nếu không phải Hạo nhiên Văn chung che chở, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu bước vào Vương cảnh, sẽ dẫn tới cảnh tượng cực kỳ bất phàm.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu triệt để hoàn thành cuộc lột xác lớn.

Hắn bước vào Vương đạo.

Vương đạo chân khí của hắn, ngưng tụ hư ảnh một con kim ô, rất nhanh sau đó lại biến thành một con chân long, sau đó lại hóa thành hắc động.

Mỗi một tấc cơ bắp của hắn đều được thăng hoa, giống như thần thạch, kiên cố siêu phàm, khí tức của hắn, càng khủng bố đến cực điểm.

Hơn cả những hầu gia như Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu.

Đây là khí thế tuyệt thế vương giả, hơn nữa chủ yếu nhất chính là, bởi vì nguyên khí trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu dùng phương pháp đơn giản nhất để đột phá cảnh giới, hoàn thiện tất cả vấn đề chi tiết.

Tương đương với nuốt một viên Trúc Cơ ffan, vẫn là thân thể không tỳ vết.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu là tuyệt thế vương giả, trong cùng cảnh giới, lấy một địch mười cũng không thành vấn đề.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu thu lại tất cả khí tức, trước tiên lấy dân ý trong cơ thể che lấp, sau đó Hạo nhiên chính khí lại che lấp một lần nữa, hơn nữa có thiên địa Văn cung trấn áp.

Phòng ngừa người khác nhìn trộm, nhìn bề ngoài, Hứa Thanh Tiêu vẫn như thường ngày, chỉ là khí thế mạnh hơn một chút so với trước kia mà thôi.

Nhưng sẽ không có ai đoán được hắn đã đột phá đến Vương cảnh.

Nguyên nhân làm như vậy rất đơn giản, lưu lại một lá bài tẩy, một lá bài tẩy ngoại trừ Ngô Minh ra, không ai biết.

Ngộ nhỡ thật sự có người muốn tìm mình gây phiền phức, mình triển lộ Vương cảnh, có thể giết đối phương trở tay không kịp, nếu không cũng có thể chạy trốn, không đến mức bị kẻ địch giết chết chứ?

Bước vào Vương cảnh.

Hứa Thanh Tiêu chỉ cảm thấy đáng tiếc chính là, mình thiếu thực chiến chân chính.

Cho nên hết thảy đều có chút trống rỗng, dù sao cảnh giới mạnh thì có ích lợi gì? Không có thực chiến thực sự, vẫn còn thiếu một cái gì đó.

Điểm này, nhất định phải nhớ cho thật kỹ, chờ sau khi tất cả mọi chuyện giải quyết, mình nhất định phải nghiên cứu Võ đạo cho kỹ, cả chuyện dị thuật nữa.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu chạm vào Hạo nhiên Văn chung một cái, thứ đó giống như hiểu ý nghĩ của mình, lập tức bay lên, treo trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, buông xuống từng tia Hạo nhiên chính khí màu tím.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu giống như thánh nhân đích thân đến.

Trên tường thành.

Tất cả mọi người đã hoàn toàn bối rối, trăm vạn yêu ma tập kích thành thứ hai của Trần quốc, đánh bọn họ trở tay không kịp.

Vốn tưởng rằng đây là một trận ác chiến, không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên xuất hiện.

Xuất hiện còn chưa nói, nhưng mọi người chỉ cảm thấy thiếu đi một phần áp lực, đợi lát nữa còn là một trận khổ chiến, nhưng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại dùng lực một mình chém giết tất cả yêu ma.

Đây quả nhiên là ngoài dự đoán của mọi người mà.

Nhất là những đệ tử tiên môn này, giờ khắc này rốt cuộc nói không nên lời.

Bọn họ cũng hoàn toàn hiểu được, vì sao người trong thiên hạ lại tôn trọng Nho giả như vậy.

Đối phó yêu ma, Nho đạo quả thực là quá ngon, tiên thiên ăn ngon, mọi người liều chết liều mạng cũng không nhất thiết có thể giết bao nhiêu yêu ma.

Hứa Thanh Tiêu chỉ đọc một bài thơ, một hơi trấn sát tất cả yêu ma trong Trần Quốc, thủ đoạn này…. quá nghịch thiên.

Đây là áp chế giữa các hệ thống, bọn họ chỉ có thể hâm mộ.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng không có nửa điểm đắc ý, mà ánh mắt rơi vào trong thành.

Theo Hạo nhiên chính khí chiếu rọi, tất cả huyết khí đã tan thành mây khói, cho dù là mùi máu tươi cũng đã không còn, trong thiên địa, lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Tuy rằng thi cốt vẫn chồng chất như núi, nhưng không còn cảnh tượng khủng bố như lúc trước, như sát khí ngút trời.

Vấn đề đã được giải quyết, nhưng vẫn còn một điều, không có giải pháp.

"Thiên địa có chính khí, tạp nhiên phú lưu hình."

"Nho gia quân tử, dưỡng Hạo nhiên chính khí, vì thương sinh mà đi, vào triều đình mà mưu thiên hạ, nhập học đường mà nuôi dưỡng thư trĩ."

"Hôm nay, Trần quốc gặp nạn, yêu ma tập kích, Văn cung Đại Ngụy, thờ ơ, thà rằng khoanh tay đứng nhìn, đặt dân chúng trong nước lửa, cũng không chịu ra tay tương trợ."

"Người đọc sách kiểu này, đều là người đọc sách hạ phẩm, tu luyện Hạo nhiên chính khí, đều là Hạo nhiên chính khí hạ đẳng."

"Văn cung Đại Ngụy, các ngươi dựa vào gì mà cao cao tại thượng, quả nhiên là không biết xấu hổ."

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, hắn mượn Hạo nhiên Văn chung, truyền thanh âm đến toàn bộ Trung Châu.

Trần quốc tuy rằng là nước phụ thuộc Đại Ngụy, tất cả dân chúng đều là ngoại tộc, nói thật lần này gặp phải loại chuyện này, là bọn họ tự chuốc, dù sao dân chúng Trần quốc lúc trước cũng ủng hộ tử chiến với Đại Ngụy.

Bây giờ dẫn đến phản ứng dây chuyền, cũng không thể đổ lỗi cho người khác.

Nhưng vấn đề là, chuyện nào ra chuyện đó, hiện giờ Trần quốc quy thuận, vương triều Đại Ngụy cũng trừng phạt, theo lý mà nói, vương triều Đại Ngụy nên hỗ trợ thì vẫn sẽ hỗ trợ.

Nhất là loại chuyện này, tất nhiên phải ra tay tương trợ, mà trấn áp yêu ma, đích xác cần nho sinh Đại Ngụy trợ giúp.

Nhưng không nghĩ tới chính là, đám cẩu vật này, vì nhằm vào mình, vì muốn nổi bật tầm quan trọng của Văn cung Đại Ngụy mà lại khoanh tay đứng nhìn?

Biết bọn họ đáng ghê tởm, nhưng không nghĩ tới Chu Thánh nhất mạch lại ghê tởm đến mức như vậy?

Mình với bọn họ là quan hệ đối địch, bọn họ đả kích mình, Hứa Thanh Tiêu có thể nhịn, bởi vì đây là vấn đề lợi ích của mọi người.

Cũng không thể bởi vì chèn ép mình, mà mất đi phong cốt của người đọc sách chứ?

Một người đọc sách như vậy, có ích lợi gì? Đây không phải là tiểu nhân rồi sao?

Chương 916: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (5)

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút buồn bực, loại người này dựa vào cái gì có thể trở thành Nho sinh? Lại dựa vào cái gì ngưng tụ ra Hạo Nhiên Chính Khí? Điểm này, Hứa Thanh Tiêu thật sự nghĩ không ra.

Bình thường mà nói, điều này đã mất đi tinh thần của người đọc sách, làm sao có thể tu luyện ra Hạo nhiên chính khí?

Đây là người đọc sách? Xứng đáng gọi là Đại Nho sao?

Lời chất vấn của Hứa Thanh Tiêu vang lên, chỉ thẳng Chu Thánh nhất mạch.

Trung Châu.

Khi giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, đại bộ phận dân chúng đều ở trong trạng thái nghi hoặc, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng người đọc sách trên cơ bản đều biết là chuyện gì.

Chuyện của Trần quốc đã sớm truyền ra, chỉ là dân chúng của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không quá chú ý, khoảng cách quá xa, bản thân cũng không có bất kỳ khái niệm gì, hơn nữa là chuyện xảy ra với vương triều Đại Ngụy.

Người bình thường nhiều nhất là cầu nguyện thiên hạ thái bình một chút, người không bình thường liền hận không thể chết nhiều hơn một chút.

Nhưng đám người đọc sách này thì khác, bọn họ đã sớm được Văn cung chỉ thị, mấy ngày nay, cũng một mực nói chuyện này, đổ tất cả trách nhiệm toàn bộ cho Hứa Thanh Tiêu.

Để cho dân chúng thiên hạ mắng Hứa Thanh Tiêu, đây chính là mục đích của Văn cung.

Nhưng hiện tại, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp trở mặt, giận dữ mắng Chu Thánh nhất mạch, ỏ, không đúng, Hứa Thanh Tiêu không phải là đang giận dữ mắng Chu Thánh nhất mạch, mà là giận dữ mắng tất cả người đọc sách.

Trần quốc gặp phải chuyện như vậy, người đọc sách các nơi không hỗ trợ thì thôi, còn lời mặn lời nhạt các kiểu, đây là người đọc sách sao? Sách để đọc, tất cả đều đọc vào trong bụng cẩu các ngươi rồi à?

Hứa Thanh Tiêu nổi giận, làm cho mọi người trong thành sửng sốt, nhưng không ai nói chuyện, dù sao bọn họ cũng nhận một bụng tức.

Chỉ là Ngô Minh có chút trầm mặc, đối với cảm xúc của Hứa Thanh Tiêu, ông ta không hiểu sao có chút đồng cảm, dù sao ông ta cũng luôn trấn áp vùng đất ma vực. Không có ai biết, mà lúc thiết kỵ man tộc phương bắc bước vào Đại Ngụy, sau đó ông ta biết được việc này, tuy rằng giận dữ, nhưng cũng hết cách, dù sao lúc ấy mình đang trấn áp Ma vực.

Thật sự là không cách nào rút ra được, cho dù là sau khi rút thân ra, chiến tranh đã kết thúc, Đại Ngụy cũng đang chuẩn bị Bắc phạt, ông ta không thể trực tiếp ra tay, nếu không sẽ dẫn tới võ giả nhất phẩm của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên xuất thế.

Nếu như hai vị nhất phẩm này xuất thế, mới là phiền toái thật sự.

Cho nên, Ngô Minh không nói gì, thậm chí cái gì cũng không làm, như vậy dẫn đến dân chúng nhao nhao oán giận bọn họ.

Những điều này ông ta cũng đã cảm nhận, chỉ là đến cảnh giới này của ông ta, có thể chịu đựng rất nhiều chuyện, nhưng Hứa Thanh Tiêu không giống, hắn còn trẻ, gặp phải loại chuyện này, có chút tâm trạng là chuyện vô cùng bình thường.

Bất quá chủ yếu nhất chính là, Ngô Minh nghĩ ra biện pháp thu Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ như thế nào.

Vốn là muốn triển lộ tài năng, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại tru diệt tất cả yêu ma, cũng không thể hiện được, nhưng có thể làm chuyện khác, để Hứa Thanh Tiêu kính nể chính mình.

Chỉ có điều, cần phải chờ đợi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi chớ có ngậm máu phun người.”

“Chuyện Trần quốc, chúng ta vẫn chưa được triều đình thông báo.”

“Còn nữa, nạn Trần quốc, chính là Hứa Thanh Tiêu ngươi một tay tạo thành, nếu không phải ngươi sát hàng đồ thành, làm sao có thể chọc đến loại thị phi này?”

“Hiện tại ngươi có biết, Bồng Nho vì sao ngăn cản ngươi sát hàng đồ thành không?”

“Chính là bởi vì, sau khi đồ thành, mang đến tai họa ngầm, Hứa Thanh Tiêu ngươi vì tư dục của mình, tạo nên tai họa như vậy, hiện giờ ngươi không tự kiểm điểm thì thôi.”

“Chúng ta tế ra Hạo nhiên Văn chung, trấn áp yêu ma, trợ giúp dân chúng Trần quốc, công đức vô lượng, lại không nghĩ tới, ngươi còn dám chỉ trích bọn ta? Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả nhiên là quá đáng.”

Giọng nói của Tào Nho vang lên.

Ông ta không chút sợ hãi Hứa Thanh Tiêu, thậm chí trực tiếp ném tất cả trách nhiệm cho Hứa Thanh Tiêu, còn ngông cuồng không phân phải trái, chiếm đoạt công lao của Hứa Thanh Tiêu.

Loạn yêu ma của Trần quốc, hoàn toàn là Hứa Thanh Tiêu một tay trấn áp, Hạo nhiên Văn chung cũng chính là bởi vì nguyên nhân Chính khí ca, tự thức tỉnh, đi tới Trần quốc, hiện tại lại biến thành Văn cung Đại Ngụy tế ra?

Lợi hại, lợi hại, quả nhiên là lợi hại.

Hứa Thanh Tiêu trong lòng dường như có một tòa núi lửa, lúc này hắn vô cùng ghê tởm, căm ghét vô cùng.

Lúc trước tất cả tranh đấu, Hứa Thanh Tiêu đều có thể lý giải, tức giận thì tức giận, nhưng mọi người là quan hệ đối địch, người ta nhằm vào mình, tìm mình gây phiền toái, hợp tình hợp lý.

Nhưng Trần quốc gặp loạn yêu ma, đám người này làm ra, thật sự đã đụng đến giới hạn rồi.

Chỉ là, vào lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

“A. …. Người đọc sách lợi hại, hễ mở miệng ra, chết cũng có thể nói là sống. ”

“Tế ra Hạo nhiên Văn chung, vì thiên hạ thương sinh? Công đức vô lượng? ”

“Vậy là đã thành công đức vô lượng?”

“Bản lĩnh thật tốt mà, quả nhiên là bản lĩnh tốt mà.”

Âm thanh vang lên.

Là thanh âm của Ngô Minh.

Giọng nói của hắn đến toàn bộ Trung Châu.

Chỉ trong nháy mắt, trong Trung Châu có bốn năm đạo khí tức trong nháy mắt hồi phục, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà trong Văn cung Đại Ngụy.

Đám người Tào Nho lại có chút kinh ngạc, bọn họ không cảm nhận được bất kỳ uy áp nào, nhưng đột nhiên xuất hiện giọng nói, hiển nhiên không phải hạng người bình thường.

Ba người nhìn nhau, trong lúc đó đều có chút tò mò, không biết lai lịch của đối phương.

Nhưng bọn họ cũng không biết, giọng nói này truyền đến toàn bộ Trung Châu, chỉ cho rằng truyền đến Đại Ngụy, hơn nữa hẳn là mượn lực lượng của Hạo nhiên Văn chung.

Dù sao Ngô Minh cũng chưa từng tiết lộ ra tia uy nghiêm nào.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Tào Nho vang lên.

“Các hạ nói nặng rồi, công đức vô lượng có lẽ có chút khoa trương.”

“Nhưng chúng ta quả thật là vì thiên hạ thương sinh, Hứa Thanh Tiêu không cảm kích thì thôi, hôm nay đánh một trận, thật sự là có chút quá đáng.”

Tào Nho cũng không ngu xuẩn, không biết đối phương có lai lịch gì, cũng sẽ không trực tiếp nhục mạ, mà là ngữ khí bình tĩnh, nhưng ý tứ trong lời nói này, vẫn là chỉ trích Hứa Thanh Tiêu.

Muốn lừa gạt người trong thiên hạ.

“Còn dám ngụy biện.”

Khoảnh khắc này.

Tiếng Ngô Minh nổ vang.

Chương 917: Nhất Phẩm Thiên Uy, Ngô Minh Nổi Giận, Trấn Áp Văn cung Đại Ngụy, Trung Châu Xôn Xao (6)

“Các người đọc sách, mỗi ngày đọc sách thánh hiền, há mồm ngậm miệng thánh nhân, ngậm miệng há mồm vì thương sinh.”

“Nạn Trần quốc ai mà không biết?

“Xảy ra mấy chục ngày, các ngươi thờ ơ còn chưa tính, đồ nhi ta Hứa Thanh Tiêu, đích thân đến Trần quốc, kinh thế văn chương, trấn áp yêu ma.”

“Lại không ngờ được ở trong miệng các ngươi, lại thành công lao của các ngươi? Đồ nhi của ta ngược lại trở thành tội nhân? ”

“Đám người các ngươi, còn dám tự xưng là người đọc sách? Đọc sách gì chứ? Là sách cho súc sinh đọc sao?”

“Văn cung Đại Ngụy? Mất mặt, cũng gần giống như súc sinh Văn cung. ”

“Chu Thánh nhất mạch? Trư cẩu nhất mạch, nói vậy là đang vũ nhục heo chó.”

Giọng nói Ngô Minh lạnh lùng, những lời này, mắng sướng cả người.

Nhưng những lời này, lại mắng tất cả mọi người ở Trung Châu da đầu tê dại, cho dù là Hứa Thanh Tiêu cũng có chút líu lưỡi.

Mẹ nó, cũng quá hung tàn rồi đó? Mình cho dù là nhục mạ Chu Thánh nhất mạch, cũng không dám mắng như vậy a?

Đây cũng đã mắng cả Chu Thánh luôn rồi.

Thiên hạ đọc sách, làm sao còn có thể bình tĩnh? Thậm chí coi như là người đọc sách không muốn đối địch với mình, sau khi nghe nói như vậy, cũng phải giận dữ.

Quả nhiên.

Khi lời này dứt lời, tập thể Văn cung Đại Ngụy bùng nổ.

“Cuồng vọng!”

“Ngươi cuồng vọng.”

“Làm càn, làm càn, làm càn.”

“Đáng chết, ngươi lại dám nhục mạ Chu Thánh.”

“Ngươi muốn tìm chết!”

“Ngươi là ai, lại nói ra cuồng ngôn như thế? Ngươi không sợ chết sao? ”

“Ngươi thì tính là chó gì vậy? Dám nhục thánh. ”

“Súc sinh, ngươi dám nhục thánh?”

Từng đạo thanh âm vang lên, từng người Đại Nho hoàn toàn nổ tung, trong nội địa Trung Châu, càng có không ít Thiên địa đại nho cũng mở miệng theo.

Mắng bọn họ, bọn họ còn có thể chịu, cùng lắm thì mắng đúng, nhưng mắng Chu Thánh tới mức này, điều này hoàn toàn không được, là cấm kỵ.

Giống như ngươi có thể mắng hoàng đế ngu ngốc, nhưng ngươi tuyệt đối không thể mắng hoàng đế là heo chó.

Mắng hoàng đế ngu ngốc, văn võ bách quan có lẽ còn có thể đồng ý, gặp được hoàng đế thoáng, còn có thể buông tha cho ngươi,

Nhưng ngươi mắng Hoàng đế là heo chó, đừng nói Hoàng đế có thể buông tha ngươi hay không, văn võ bách quan cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Ngô Minh mắng như vậy.

Tào Nho, Phương Nho, Khương Nho như muốn nổ đom đóm mắt, từng người đứng dậy, lớn tiếng mắng chửi, bọn họ thật sự tức giận.

Trên tường thành.

Thái Thượng Tiên Tông nhất mạch trợn tròn mắt.

Thái Thương Phù Tông nhất mạch trợn tròn mắt.

Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu, trên dưới Trần quốc, vô số tướng sĩ cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu đã là mãnh nam tuyệt thế, nhưng không nghĩ tới chính là, sư phụ Hứa Thanh Tiêu lại càng chiến hơn?

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều lý giải được, vì sao Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng như vậy, có sư phụ như vậy, Hứa Thanh Tiêu thật sự không được coi là cuồng vọng.

Ít nhất, Hứa Thanh Tiêu mắng người còn có thể tem tém lại một chút, biết không thể mắng thánh nhân, nhưng vị này thì sao? Ngay cả thánh nhân cũng mắng chửi.

Đây làm sao không làm cho bọn họ suy nghĩ sâu xa cho được?

Đối mặt với từng đạo tiếng gầm giận dữ kia.

Trên tường thành.

Ngô Minh chắp tay mà đứng, đối mặt với tiếng gầm giận dữ như vậy, ông ta có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Tiểu hữu, nhìn kỹ một chút, là nhất phẩm gì.”

Ông ta lạnh nhạt mở miệng, một câu này, làm cho sắc mặt của Quảng Dương hầu cùng Lâm Dương hầu nhất thời biến đổi.

Mà mấy người còn lại cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tiếp theo.

Một âm thanh vang vọng khắp Trung Châu.

Đưa ra phản ứng mạnh mẽ nhất.

“Ta là võ giả nhất phẩm Đại Ngụy.”

“Có đủ tư cách hay không?”

Giọng nói vang lên.

Trong phút chốc.

Toàn bộ Trung Châu.

Yên tĩnh.

Văn cung Đại Ngụy sôi trào huyên náo.

Cũng hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả đều yên tĩnh đến khủng khiếp.

Im lặng.

Im lặng như chết.

Cả Trung Châu đều an tĩnh lại, ai có thể nghĩ được, Hứa Thanh Tiêu lại mang đến một vị nhất phẩm võ giả, cái này thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhất phẩm võ giả đó.

Đây có nghĩa là gì? Tồn tại mạnh nhất trong thiên địa, Vũ Đế nhân gian, nếu không có hạn chế nhất phẩm khác, một vị nhất phẩm võ giả có thể trấn áp hết thảy, một người diệt một vương triều cũng có thể làm được.

Nếu không làm sao có thể lấy 'Võ Đế nhân gian' để đặt tên nhất phẩm?

Chiến lực mạnh nhất trên thế gian, đây chính là hàm nghĩa của Võ Đế nhân gian.

Một vị nhất phẩm võ giả.

Thật đúng là có tư cách nhục mạ thánh nhân, hai người không phải là một hệ, mắng thì có thể ra sao? Tất cả đều là nhất phẩm.

Đương nhiên nếu thật sự có thánh nhân, Ngô Minh cũng sẽ không như vậy, dù sao cũng là nhất phẩm.

Trước mắt đơn giản là tức giận với môn đồ Chu Thánh mà thôi.

Thánh nhân trêu chọc Ngô Minh, Ngô Minh cũng dám mắng, huống chi môn đồ Chu Thánh?

Tại thời điểm này.

Phải nói ngu ngơ nhất, đương nhiên là Văn Cung Đại Ngụy.

Ngày thường, Văn cung Đại Ngụy trời không sợ đất không sợ, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu làm chuyện gì, bọn họ đều có thể tìm

được lý do để phỉ báng.

Cho dù là Nữ đế mở miệng, bọn họ cũng dám giận dữ mắng, nhưng hiện tại đối mặt với võ giả nhất phẩm Đại Ngụy, đây là thiết bản thực sự nha.

Không, đây không phải là thiết bản, đây là kim bản.

Mọi người trầm mặc, Tào Nho, Phương Nho, Khương Nho sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, tất cả phẫn nộ sau khi nghe được đối phương là nhất phẩm võ giả, hoàn toàn nín thinh.

Đây làm gì còn dám phẫn nộ gì nữa?

Khiếu khích với một nhất phẩm? Bọn họ tự tin kiêu ngạo, là bởi vì có nhất phẩm Văn thánh, có người đọc sách thiên hạ gia trì.

Nhưng đối phương là ai? Nếu thật sự giết bọn họ thì sao?

Có một câu nói thế này

Dưới thánh nhân, đều có thể giết.

Những lời này chính là hình dung nhất phẩm võ giả, nhất phẩm chân chính, chỉ cần ngươi không phải nhất phẩm Văn thánh, như vậy giết ngươi, cũng sẽ không có bất kỳ phiền toái gì.

Nhị phẩm Á Thánh, địa vị có thể ngồi ngang hàng với nhất phẩm võ giả, nhưng thật sự trở mặt, giết ngươi thì có thể như thế nào?

Võ Đế nhân gian, chịu được số mệnh áp chế như vậy, thánh nhân thì khác.

Chỉ là Đại Ngụy có thánh nhân sao?

Không, là toàn bộ thiên hạ, còn có thánh nhân đương thời sao?

Chương 918: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (1)

Giờ khắc này, Văn cung Đại Ngụy an tĩnh lại, an tĩnh như chết, ba vị thiên địa Đại Nho, ánh mắt càng chua xót, bọn họ nhìn về phía Trần quốc, bên tai vẫn vang lên thanh âm của Ngô Minh.

Nội tâm bọn họ buồn bực, toàn bộ Chu Thánh nhất mạch Văn cung Đại Ngụy đều thắc mắc.

Hứa Thanh Tiêu sao đang yên đang lành lại trở thành đồ đệ của nhất phẩm võ giả rồi?

Mà khoan.

Trong lúc đột ngột, mọi người hoàn toàn bừng tỉnh.

Được lắm thằng nhãi, thì ra Hứa Thanh Tiêu là đồ đệ của nhất phẩm võ giả.

Trách sao Hứa Thanh Tiêu dám kiêu ngạo như vậy.

Dám giận dữ Đại Nho, dám đại náo Hình bộ, dám chém giết quận vương, thì ra là như vậy à.

Ngay từ đầu, mọi người quả thật có chút thắc mắc, ai có thể ngờ tới sư phụ Hứa Thanh Tiêu lại là nhất phẩm võ giả.

Nhưng đột ngột, mọi người đột nhiên phản ứng lại.

Chả trách Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng như thế, thì ra là như vậy, có nhất phẩm võ giả làm chỗ dựa.

Đây thật đúng là… hợp tình hợp lý.

Sư phụ là nhất phẩm võ giả, ai không cuồng chứ? Cái gì chó má Đại Nho? Cái gì chó má Văn cung? Cái gì chó má triều đình?

Dưới nhất phẩm, đều là con kiến hôi.

Trừ phi ngươi làm Chu Thánh sống lại, bằng không, trên đời này ngoại trừ nhất phẩm khác ra, ai dám khiêu khích vị chủ

nhân này chứ?

Được lắm thằng nhãi, hóa ra là như vậy.

Giờ khắc này, mọi người hoàn toàn hiểu được, vốn liếng cuồng vọng của Hứa Thanh Tiêu là gì.

Ngay từ đầu mọi người cho rằng là Nữ đế ủng hộ, phía sau mọi người cảm thấy là Hứa Thanh Tiêu được dân ý ủng hộ, hiện tại xem ra, mẹ nó đều là giả dối.

Té ra người ta là đồ đệ nhất phẩm.

Không sao, hiểu rồi, hiểu rồi.

Vương triều Đại Ngụy.

Phàm là người quen biết Hứa Thanh Tiêu, ngoại trừ Nữ đế ra, hầu như đều hoàn toàn hiểu vì sao Hứa Thanh Tiêu lại cuồng vọng như vậy.

Không cuồng vọng mới là lạ, sư tòng nhất phẩm, nếu đổi lại là mình, đừng nói quận vương, ngày đó tâm tình không tốt, thân vương ta cũng giết.

Mà trong Hoài Ninh vương phủ.

Hoài Ninh thân vương cũng có chút trợn tròn mắt, Đại Ngụy nhất phẩm lại là sư phụ của Hứa Thanh Tiêu?

Ông ta vẫn suy đoán phía sau Hứa Thanh Tiêu có một vị đại nhân vật, nhưng bất luận ông ta tính như thế nào cũng không tính ra được, nhất phẩm lại là sư phụ của Hứa Thanh Tiêu?

Lần này toàn bộ kế hoạch sắp bị rối rồi.

Một vị nhất phẩm, có lẽ đối với đại bộ phận người mà nói, là một khái niệm cực kỳ mơ hồ, chỉ biết là rất mạnh.

Nhưng đến trình độ này của ông ta, Hoài Ninh thân vương thật sự biết từng vị nhất phẩm đại diện cho cái gì.

Phá vỡ sự tồn tại của các quy tắc.

Cái gì luật pháp, cái gì quy tắc, ở trước mặt nhất phẩm đều là đồ vật vô cùng buồn cười, thậm chí có vài quy định đều là bọn họ chế định ra.

Vì sao Phiên Vương không dám trực tiếp tạo phản?

Không phải là sợ nhất phẩm ra mặt sao?

Cho nên bọn họ mới phải đi tìm một lý do thích hợp, bọn họ hy vọng Đại Ngụy suy bại, như vậy, có thể chỉ trích hoàng đế đương triều vô dụng.

Nhất phẩm có thể chấp nhận được, nhưng ngươi muốn trực tiếp làm hoàng đế, dựa vào phát binh tạo phản cướp đoạt ngôi vị hoàng đế?

Xin lỗi, cho dù là trăm vạn đại quân của ngươi, giết đến kinh đô cũng vô dụng, chỉ cần nhất phẩm ra mặt, cho dù ngươi chiếm được ưu thế to lớn, cũng không bằng một câu nói của người ta.

Đây mới là nguyên nhân Hoài Ninh thân vương trợn tròn mắt.

Nhất phẩm, ý nghĩa quá lớn.

Cũng vào lúc này.

Bên trong Trần quốc.

Một sự im lặng.

Giọng nói của Văn cung Đại Ngụy đột nhiên dừng lại, cả Trần quốc cũng rất yên tĩnh.

Đám người Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu, Tôn Hâm cũng hoàn toàn trợn tròn mắt.

Bọn họ ngay từ đầu đã chú ý tới Ngô Minh, chỉ là không biết Ngô Minh là ai, hiện tại nghe được đối phương tự báo gia môn, đám người này đều trợn tròn mắt tại chỗ.

Nhất phẩm võ giả đó nha.

Hứa Thanh Tiêu thế mà lại mang theo một vị nhất phẩm võ giả đến trấn áp yêu ma?

Đây có phải có chút quá thái quá rồi không?

Hứa Thanh Tiêu, Tiêu gia, ngài có thể đừng mãnh liệt như vậy không, lúc trước dùng văn chương chửi Văn cung, hiện tại tốt rồi, trực tiếp mời tới nhất phẩm, rốt cuộc ngươi còn có lá bài tẩy gì chưa lấy ra vậy?

Mọi người đều bị sốc.

Đừng nói bọn họ, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút chấn động.

Đương nhiên hắn không phải chấn động thân phận đối phương, mà là chấn động sức ảnh hưởng của nhất phẩm lại khủng bố như thế.

Văn cung Đại Ngụy vốn còn kêu gào, giờ khắc này tập thể lại trầm mặc.

Loại cảm giác này, quả nhiên là sảng khoái.

Có thể làm cho Văn cung Đại Ngụy câm miệng, uy nghiêm cỡ nào chứ.

Cho dù là Đại Ngụy Nữ đế, cũng không thể làm cho Văn cung Đại Ngụy câm miệng, nhưng nhất phẩm có thể làm được.

Nhất phẩm.

Đỉnh của chóp luôn rồi.

Cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, trong lòng Ngô Minh cuối cùng cũng thoải mái.

Vốn ông ta muốn ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu lộ ra thực lực, nhưng không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu tự mình giải quyết trăm vạn yêu ma loạn.

Điều này làm cho ông ta có chút khó chịu, có điều cũng may Văn cung Đại Ngụy vào lúc này lại nhảy ra.

Đây quả thực là cảm tình tốt mà, đang thiếu không có người gây phiền toái, Văn cung Đại Ngụy chủ động nhảy vào Ngô Minh cũng không giả bộ làm gì, trực tiếp giết gà cảnh cáo khỉ, thuận tiện triển lộ một tay cho Hứa Thanh Tiêu biết, cái gì gọi là nhất phẩm.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Ngô Minh lại vang lên.

“Cứng họng rồi?”

“Sao không nói tiếp đi?”

Giọng nói của Ngô Minh lần thứ hai vang lên, chẳng qua lúc này đây ông ta không có quá mức kịch liệt, mà là vô cùng bình tĩnh.

Lời này vừa nói, Văn cung Đại Ngụy từ trên xuống dưới đều có chút không biết làm sao.

Không ai muốn trả lời câu hỏi này, cũng không ai dám trả lời câu hỏi này?

Trả lời gì bây giờ?

Đây chính là đả kích trả đũa đó, trả lời thế nào cũng là sai.

Nhất phẩm cũng xuất hiện rồi, cũng không thể nào tiếp tục ầm ĩ rồi chứ?

Văn cung Đại Ngụy trầm mặc.

Chỉ là loại trầm mặc này, quá mức áp lực, có nho sinh không khỏi mở miệng, trả lời.

“Tiền bối, chúng ta vô tình mạo phạm, nhưng mà thánh nhân không thể nhục, còn nữa việc này quả thật là bởi vì Hứa Thanh Tiêu mà ra, Văn cung Đại Ngụy tế ra Hạo nhiên Văn chung, coi như là xuất thủ tương trợ.”

“Hứa Thanh Tiêu này còn nhục mạ ta như vậy, chuyện này nói không thông được.”

Chương 919: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (2)

Có nho sinh lên tiếng, giọng nói của hắn vang lên, vì Chính khí ca, Văn cung Đại Ngụy Hạo nhiên chính khí tràn ngập, cho nên thanh âm nơi này có thể truyền đến Trần quốc, cũng có thể truyền vào tai người đọc sách thiên hạ.

Chỉ là vừa nói ra lời này.

Tại Trần quốc.

Ngô Minh không nói gì, mà hướng ánh mắt nhìn về phía Đại Ngụy.

Ầm!

Trong Văn cung Đại Ngụy.

Một cỗ lực lượng không gì sánh kịp vượt qua không gian, trực tiếp xuất hiện trong Văn cung Đại Ngụy.

Tại chỗ, nho sinh nói chuyện này trực tiếp nổ tung, hóa thành mưa máu, bắn tung tóe trong Văn cung.

Ầm ầm ầm!

Văn cung nhiễm máu, từng tòa thánh tượng chấn động, trên kinh đô, trong phút chốc mây đen cuồn cuộn, sấm chớp sấm chớp.

Ngô Minh quá khủng bố, ông ta ngay cả nói cũng không nói, chỉ là trong lúc một ý niệm, cách xa vạn dặm, nổ banh xác vị nho sinh kia tại chỗ, không có chút do dự nào, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản.

Thậm chí Ngô Minh trực tiếp làm Văn cung nhiễm máu, đây là điều đại kỵ.

“Tiền bối, ngài….”

“Văn cung nhiễm máu, Văn cung nhiễm máu, năm trăm năm qua chưa từng xảy ra chuyện như vậy, sỉ nhục, sỉ nhục.”

“Sỉ nhục lớn mà.”

Từng đạo thanh âm vang lên, bọn họ nhịn không được mở miệng, trong lòng tràn ngập phẫn nộ vô cùng.

Văn cung là thánh địa của người đọc sách thiên hạ, loại địa phương này, tuyệt đối không có khả năng nhiễm máu.

Đối với họ, đó là nỗi phẫn nộ vô cùng lớn.

Ầm ầm ầm!

Chỉ là sau một khắc, từng đốm sương máu tràn ngập, trong Văn cung, người vừa mới giận tím mặt, trong nháy mắt thân thể bạo liệt, trong đó còn có một vị đại nho.

Chết cực kỳ trực tiếp, cũng chết cực kỳ buồn cười.

Không có bất kỳ oanh oanh liệt liệt gì, giống như con kiến hôi bình thường, bị người trực tiếp gạt bỏ, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tại thời điểm này.

Văn cung Đại Ngụy chấn động càng thêm mãnh liệt.

Nhưng đám Đại Nho trong Văn cung lại hoàn toàn trầm mặc, sắc mặt bọn họ trắng bệch, nhìn thấy hơn mười đốm sương máu này, thật sự là không dám nói gì nữa.

Quả thực là bất khả chiến bại.

Trong một ý niệm, một đại nho, mười hai vị chính nho, hơn ba mươi vị người đọc sách minh ý, toàn bộ đều chết.

Giết Nho tại Văn cung.

Loại tình huống này, vốn dĩ trước giờ cũng chưa từng xảy ra.

Im lặng.

Im lặng.

Văn cung lại một lần nữa yên tĩnh lại.

Mà cảnh này, chiếu rọi ở kinh đô Đại Ngụy, cũng chiếu rọi ở giữa Trần quốc.

Người dân kinh đô im lặng, tất cả những quyền quý đều trầm mặc.

Trần quốc trên dưới cũng kinh ngạc.

Đây có phải là khí phách của nhất phẩm không?

Ngay cả nói cũng không nói, giết Nho giống như nghiền chết kiến, cái này… thật sự là quá bá đạo.

“Còn nói nhảm nữa không?”

Khoảnh khắc này.

Giọng nói Ngô Minh vang lên.

Đôi mắt của ông ta rất bình tĩnh.

Căn bản không có bất kỳ cảm xúc nào, giết một ít con kiến hôi, xem ra cũng không phải là một chuyện đáng để ông ta kiêu ngạo.

Ông ta không muốn lãng phí nước bọt, bởi vì đám người này không xứng để lãng phí nước bọt của mình.

Văn cung đè nén.

Dưới áp lực, càng nhiều là một loại nghẹn khuất, thật sự rất nghẹn khuất.

Họ chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy.

Chưa bao giờ.

Bọn họ gắt gao nắm chặt nắm tay, gắt gao nắm chặt, lửa giận trong lòng giống như núi lửa, nhưng lại không phun trào ra được.

Bởi vì bọn họ thật sự không có lá gan tranh đấu với một vị nhất phẩm.

Hơn nữa còn là một vị nhất phẩm bá đạo như thế.

Họ không thể giải thích được sự sợ hãi và bất lực này.

Đây mới gọi là ức chế thật sự.

Nghẹn khuất vô tận, trong lòng những người đọc sách ở Văn cung Đại Ngụy, không chỉ có Văn cung Đại Ngụy, người đọc

sách trong thiên hạ không hiểu sao đều cảm thấy nghẹn khuất.

Bản thân người đọc sách cũng có chút xem thường võ phu, hiện giờ bị một người đè ép không dám đứng thẳng, bọn họ làm sao không giận?

Mà trên thực tế, trong Văn cung Đại Ngụy, có một bộ phận Đại Nho có thể nói lên mấy câu, nhưng bọn họ lựa chọn trầm mặc, cũng không phải là sợ nhất phẩm, mà là chuyện này chính là một tay Chu Thánh nhất mạch tạo thành.

Bọn họ không muốn đi ra lau mông cho Chu Thánh nhất mạch.

"Hừ."

Lúc này, giọng nói của Ngô Minh lại vang lên.

Ông ta hừ lạnh một tiếng, giống như thiên lôi, nổ tung trên bầu trời Văn cung Đại Ngụy.

"Những người đọc sách, cả ngày luôn miệng nói, đọc sách thánh hiền, vì thiên hạ thương sinh."

"Nhưng trên thực tế, lại ngang ngược vô lý, âm hiểm giả dối, những năm gần đây, lão phu vẫn bế quan, không muốn nhiễm hồng trần, nhưng không có nghĩa là lão phu điếc tai, mắt mù."

"Từ sau khi Chu Thánh qua đời, nhất mạch liền bắt đầu dần dần biến chất, trong đầu các ngươi đã không còn là đọc sách vì thương sinh, mà là vì danh, vì lợi."

"Triệt để mất đi bản chất của người đọc sách, lão phu sỉ nhục các ngươi không bằng trư cẩu, các ngươi có cái gì không phục?"

"Thậm chí, ở trong mắt lão phu, các ngươi chính là súc sinh, nếu Chu Thánh còn ở đây, chỉ sợ hối hận vì đã thành thánh, cũng hối hận đã giữ lại nhất mạch các ngươi."

"Theo lời lão phu mà nói, người đọc sách thiên hạ, có chín thành đáng chết, họa quốc hại dân, gây họa nhân gian."

"Bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, còn xứng làm người đọc sách gì?"

“Hơn nữa nghe nói còn muốn thoát ly Đại Ngụy?”

“Rất tốt! Vô cùng tốt! ”

“Nếu như các ngươi dám thật sự thoát ly Đại Ngụy, lão phu hôm nay tại đây nói cho ngươi biết.”

“Người dám thoát ly Đại Ngụy, trảm hết không chừa!”

Ngô Minh mở miệng, chuyện Văn cung Đại Ngụy thoát ly, ông ta không thể nào không biết, chỉ là ông ta không có thời gian quản, cũng không có thời gian đi quản.

Nhưng hiện tại, vì thể hiện thực lực của mình, để cho Hứa Thanh Tiêu thật sự hiểu được nhất phẩm cường đại ra sao.

Ông ta cần phải làm như vậy.

Lời này vừa nói, chấn kinh cả Trung Châu.

Giết sạch Văn cung Đại Ngụy Chu Thánh nhất mạch?

Lời này ai dám nói ra người đó sẽ chết, nhưng nếu là một vị nhất phẩm võ giả nói, thì không ai dám nghi ngờ.

Sắc mặt Văn cung Đại Ngụy trên dưới đều khó coi.

Không ai ngờ tới, ở thời điểm mấu chốt này lại đắc tội với một vị nhất phẩm võ giả, hơn nữa bọn họ hoàn toàn tin rằng, đối phương dám làm như vậy.

Dưới Văn Thánh, nhất phẩm đều có thể giết.

Cho dù có một tôn Á Thánh đến, chỉ sợ đối phương nếu thật sự tàn nhẫn, cũng dám giết.

Về phần gây ra ảnh hưởng gì? Liên quan cái rắm gì đến ông ta? Yêu ma cho dù loạn thế, cũng không loạn đến võ giả nhất phẩm ông ta, một khi nhất phẩm phát điên, ai ngăn được?

Nếu đã nổi giận, thánh nhân cũng giết, ngươi có phục hay không? Không phục đúng không, vậy ta sẽ giết.

Chương 920: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (3)

Giờ này khắc này, ba vị Thiên địa đại nho Tào Nho, Phương Nho, Khương Nho đều trầm mặc.

Bọn họ thật sự là không biết nên nói gì.

Đắc tội một vị nhất phẩm, bọn họ hoàn toàn không hình dung được đây là khái niệm gì.

Nhưng cuối cùng Tào Nho vẫn mở miệng.

Muốn không nói chuyện cũng không thể.

“Tiền bối.”

“Bọn ta, bọn ta không có ý như vậy, xin tiền bối bớt giận.”

“Việc này, là bọn ta sai rồi.”

Tào Nho cúi đầu, ông ta nhận sai, không nhận sai không được, nếu thật sự không nhận sai, nói không chừng Ngô Minh ngay sau đó sẽ giết tới.

“Sao lại sai?”

Ngô Minh tiếp tục hỏi, ông ta không cho đối phương đường lui, lạnh như băng hỏi.

Lần này, ba vị Thiên địa đại nho lại một lần nữa trầm mặc, trong lòng vô hạn nghẹn khuất, mình cũng đã nhận sai, Ngô Minh còn không buông tha bọn họ, còn muốn mình nói ra sai như thế nào.

Ba Thiên địa đại nho đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là nghẹn khuất và khó chịu.

Nhưng cuối cùng, Tào Nho hít sâu một hơi, bái lạy về hướng Trần quốc.

“Bọn ta không nên xem nhẹ vấn đề bản chất của việc này, là chúng ta chậm trễ, không đi viện trợ Trần quốc.”

Tào Nho thừa nhận sai lầm, nhưng cách trả lời này, không hiểu sao lại nghe giống như là vì bị nhất phẩm áp chế.

Có vẻ hơi không phục.

Loại mánh khóe này, Ngô Minh không thể không phát hiện ra.

Vì vậy, giọng nói của Ngô Minh trở nên lạnh lẽo.

“Còn nữa không?”

Ông ta tiếp tục hỏi.

Đám người Tào Nho lần thứ hai trầm mặc, bọn họ thật sự là không biết nên trả lời như thế nào.

Tất cả đều đã nói hết rồi, còn muốn thế nào nữa? Ngươi chớ ép người quá đáng đấy nhé?

Những lời này là ở trong lòng, ngoài mặt bọn họ không dám nói, chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Họ không nói gì nữa, có vẻ vô cùng im lặng.

“Không nói đúng không?”

“Ta cho các ngươi thời gian mười giây, không nói, cũng đừng trách lão phu đại khai sát giới.”

“Dù sao Văn cung Đại Ngụy cũng muốn thoát ly, đối với Đại Ngụy ta mà nói, trăm hại mà không có một lợi, bây giờ lão phu sẽ quét sạch một vài những kẻ đọc sách đạo mạo các ngươi.”

Giọng nói Ngô Minh bình tĩnh.

Muốn giết người à? Nó quá đơn giản.

Nhưng nếu chỉ là giết người mà nói, cũng không giải được hận, thậm chí giết những thiên địa đại nho này, thì có thể như thế nào? Quay đầu lại đám người đọc sách này phỏng chừng sẽ muốn ca tụng những đại nho đã chết này như thần.

Nói bọn họ phẩm hạnh thanh cao, chính trực , để cho bọn họ lưu danh thiên cổ.

Ngô Minh Thái biết thủ đoạn của đám người đọc sách này, cho nên ông ta phải dùng một loại thủ đoạn khác, khiến cho đám

người đọc sách này khuất nhục, làm cho bọn họ nghẹn khuất, làm cho trong lòng bọn họ tràn ngập hận ý.

Như vậy mới hả giận, bằng không giết cũng vô dụng, từ cổ chí kim chẳng lẽ không có một vị đế vương nào dám giết Nho?

Nói cho cùng còn không phải bởi vì đám người đọc sách này miệng lưỡi lợi hại?

Đã là người đọc sách thì phải thích nói mà phải không? Ngô Minh hôm nay để cho đám người đọc sách này nói cho đủ.

Sau khi nói ra những lời khí phách như vậy, không ai nghi ngờ.

Sắc mặt đám người trên dưới Văn cung Đại Ngụy đều khó coi, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và sợ hãi.

Bọn họ không muốn chết, chủ yếu chính là, không muốn nghẹn khuất chết đi như vậy, nếu sau khi chết có thanh danh tốt, bọn họ có thể tiếp nhận, nhưng trực tiếp bị nhất phẩm gạt bỏ, không ai nhớ tới bọn họ.

Đương nhiên, sẽ không có người không sợ hãi xuất hiện.

Có lẽ có, nhưng vừa rồi đã chết sạch.

“Tiền bối, rốt cuộc ngài muốn nói cái gì, cứ nói thẳng đi.”

Tào Nho hít sâu một hơi, ông ta trả lời, không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy, cũng không thể để cho đối phương trở nên tàn nhẫn chứ?

“Lão phu muốn nói cái gì, chẳng lẽ đám súc sinh các ngươi không biết sao?”

“Còn ở đây ngụy biện? Thật sự cho rằng lão phu không dám giết các ngươi sao? ”

Ngô Minh lạnh lùng.

Trong phút chốc, uy áp nhất phẩm trong nháy mắt tràn ngập Văn cung Đại Ngụy.

Uy áp khủng bố, giống như núi rừng đánh úp, làm cho cả người bọn họ khó chịu, ba người Tào Nho lại miệng phun máu tươi, cảm giác trái tim muốn nổ tung.

Ầm ầm ầm!

Giờ khắc này, chung quanh kinh đô, từng ngọn núi lớn vỡ vụn, dẫn tới động đất, có điều ảnh hưởng không lớn, chỉ là thanh thế đáng sợ.

Đây chính là thiên uy nhất phẩm, chỉ riêng độ uy nghiêm đã có thể trấn áp Văn cung Đại Ngụy, dẫn tới cảnh tượng đáng sợ như thế.

Nhất phẩm, Võ Đế nhân gian, người vô địch nhất đương thời.

"Tiền bối."

"Là bọn ta sai."

"Là bọn ta sai."

"Là chúng ta không để ý đến an nguy của dân chúng Trần quốc, không thể kịp thời phái Đại Nho viện trợ, việc này là sai lầm của ta, mong tiền bối đừng tức giận."

Tào Nho mở miệng, ông ta liên tiếp phun ra vài ngụm máu tươi, thật sự là không chịu nổi thiên uy nhất phẩm.

"Còn muốn ngụy biện?"

"Các ngươi không để ý đến an nguy của dân chúng Trần quốc sao?"

"Nếu còn tiếp tục ngụy biện như vậy, giết!"

Ngô Minh tiếp tục mở miệng, đám người Tào Nho quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, đến giờ khắc này rồi còn muốn lánh nặng tìm nhẹ?

Nhất phẩm thiên uy vô địch, càng thêm nồng đậm, đè ép Văn cung Đại Ngụy tất cả người đọc sách đều phải hộc máu.

Nhưng Tào Nho thật sự không biết nên nói cái gì, bởi vì nếu nói tiếp, chính là nói ra kế hoạch của mình.

Nếu như vậy, đó mới là phiền toái thật sự, ảnh hưởng đến người đọc sách thiên hạ, cũng tổn hại thể diện Chu Thánh nhất mạch.

Tào Nho không nói nữa.

Ông ta không tiếp tục nói, hơn nữa còn khó chịu hơn so với việc giết chết ông ta.

Thậm chí ông ta thà chết còn hơn tiếp tục.

Cuối cùng.

Ngay tại giờ khắc này, một giọng nói vang lên.

"Tiên sinh cần gì phải hùng hổ bức người như vậy?"

"Văn Cung Đại Ngụy đã thừa nhận sai lầm của mình, cần gì phải đi tới mức này?"

Lúc này, trong Văn cung, chính khí kinh khủng tràn ngập, ngăn cản thiên uy đến từ nhất phẩm, Bát Ngọc Thánh Xích nở rộ vô lượng quang mang, chống cự đạo thiên uy này.

Trong lúc nhất thời, Văn cung trên dưới triệt để thở phào nhẹ nhõm, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Mà đám người Tào Nho, cũng triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì, đại nhân thực sự đã xuất hiện.

Là Bán thánh.

Văn cung Bán thánh.

Nho đạo chí cao vẫn luôn ẩn nấp trong Văn cung, Bán thánh còn sống đương thời.

Sự xuất hiện của ông ta đã đảo ngược tình thế, ít nhất là cho đến nay.

Giải quyết áp lực của đám người Tào Nho.

Chương 921: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (4)

Chỉ là, Văn cung Bán Thánh không ra mặt, ông ta chỉ dùng ngôn ngữ, thái độ ôn hòa, cũng không có bất kỳ một chút đối chọi gay gắt nào, giống như cũng không dám trêu chọc vị nhất phẩm này.

“Hùng hổ bức người?”

“Điều này cũng coi là hùng hổ bức người?”

“Chúng ta quả nhiên là khi dễ người thành thật mà.”

Ngô Minh cười lạnh không thôi, sau đó tiếp tục mở miệng nói.

“Trần quốc yêu ma động loạn, Văn cung Đại Ngụy là thánh địa của người đọc sách thiên hạ, không kịp thời phái Đại nho viện trợ, ngược lại khoanh tay đứng nhìn, trong lòng có ý gì?”

“Không phải là hy vọng Trần quốc trên dưới gặp phải khổ nạn sao?”

“Vì sao hy vọng Trần quốc trên dưới gặp phải khổ cực? Nói cho cùng, chính là bởi vì chuyện yêu ma động loạn của Trần quốc, chính là chuyện đồ nhi ta sát hàng đồ thành, cho nên bất luận sinh ra bất kỳ hậu quả gì, người trong thiên hạ chỉ biết nhục mạ ngô đồ Hứa Thanh Tiêu. ”

“Đây chính là phong phạm Nho đạo mà người đọc sách nói?”

“Mà đồ nhi ta đích thân đến Trần quốc, tâm niệm thương sinh, lấy thơ trấn ma, giận dữ mắng Văn cung, người đọc sách bọn ngươi chẳng những không nhận thức sai lầm, ngược lại đem toàn bộ trách nhiệm ném cho đồ nhi ta?”

“Nói cho cùng, không phải là khi dễ đồ nhi ta không có bối cảnh sao?”

“Vậy hiện tại, lão phu đến rồi, lão phu muốn hỏi một chút, rốt cuộc là ai, khí thế bức người?”

Ngô Minh căn bản không nể mặt, trực tiếp nói ra toàn bộ chuyện xấu của Văn cung Đại Ngụy.

Giọng nói của ông ta truyền khắp Trung Châu, miễn cho có người không hiểu rõ.

Vẫn là câu nói kia, giết người đối với ông ta mà nói không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng chuyện này, không phải chỉ giết là có thể giải quyết.

Ông ta muốn dùng cách của ông ta để giúp Hứa Thanh Tiêu lấy lại trong sạch.

Tại thời điểm này.

Trên dưới Trung Châu, cũng hoàn toàn sôi trào, mọi người đích xác bị mê hoặc, dù sao trong đám người đọc sách trong thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu sát hàng đồ thành, Chu Thánh nhất mạch cũng đã cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu.

Một vị đại nho, một vị Thiên địa đại nho thậm chí quỳ xuống cầu xin Hứa Thanh Tiêu không được đồ thành, kết quả bị nhốt vào lao, sau đó bình loạn chư quốc, lại bức chết Trương Ninh, chém Bồng Nho.

Hiện giờ chọc đến yêu ma loạn quốc, hại chết vô số dân chúng vô tội, Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên biến mất khỏi nhân gian, không để ý tới, muốn giao cục diện rối rắm này cho người đọc sách khác.

Muốn Văn cung Đại Ngụy dẹp loạn, bị oan uổng còn phải lau mông cho Hứa Thanh Tiêu.

Biến Hứa Thanh Tiêu thành kẻ chẳng khác nào ngụy quân tử ích kỷ.

Người bình thường vừa nghe, tất nhiên cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có vấn đề, nhưng hiện tại theo giọng nhất phẩm vang lên, dân chúng dần dần cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

Bởi vì người đọc sách không ngừng giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu, nhưng không đề cập đến một điểm.

Đó chính là Văn cung Đại Ngụy không phải Đại Nho viện trợ.

Hiện tại bị trực tiếp vạch trần, dân chúng cũng không ngốc, dần dần hồi tưởng lại.

“Tiên sinh chớ có tức giận.”

“Hết thảy chỉ là bởi vì nhất thời tức giận mà dẫn đến, việc này, đích xác là đám người Tào Nho làm sai.”

“Nhưng bất luận nói như thế nào, khó khăn của Trần quốc đã chấm dứt, lão phu cũng sẽ nghiêm trị đám người Tào Nho.”

“Mong tiên sinh chớ tức giận, việc này dừng lại ở đây đi.”

Bán thánh Văn cung mở miệng, ông ta không tức giận, mà khuyên Ngô Minh không nên tức giận, thoải mái thừa nhận sai lầm, lại thoải mái trừng phạt đám người Tào Nho.

Tất cả đều nói rất hay, nhưng rất nhiều người đều biết, Văn cung đang có chủ ý gì.

Trừng phạt? Nghiêm trị có nặng hơn nữa, đối với đám người Tào Nho mà nói, có ý gì? Đơn giản là để cho bọn họ rời khỏi Văn cung Đại Ngụy, giảm ảnh hưởng của chuyện này xuống mức thấp nhất, chờ ba năm năm năm sau, ai còn nhớ chuyện này chứ?

Lại nói khó nghe một chút, chờ sau khi Ngô Minh chết, dư luận thiên hạ này, là ai nắm trong tay?

Còn không phải là đám người đọc sách này sao?

Nhịn tức giận nhất thời, đổi lại là thiên thu, ngàn năm sau, chỉ sợ Ngô Minh ông ta sẽ bị người đọc sách trong thiên hạ chửi rủa.

Bây giờ có là gì đâu chứ?

Mối quan tâm của người dân là gì? Đơn giản là vấn đề sinh kế của mình, làm sao thật sự bởi vì một chuyện mà nhớ cả đời?

Hơn nữa, mặc dù chuyện này ảnh hưởng ác liệt thì có thể làm gì?

Ai không muốn con mình đọc sách? Đọc sách thánh hiền? Vào triều làm quan?

Đây là hạch tâm chân chính của Nho giáo, chỉ cần có người muốn đọc sách, như vậy bất luận dư luận nào, đối với bọn họ mà nói, đều chỉ là nhất thời.

Mặc kệ bọn họ làm cái gì, chống đỡ đến chết cùng lắm thì nhóm người này đi xuống, đổi một nhóm người khác không phải là được sao?

Văn cung Đại Ngụy không thiếu ba thiên địa đại nho, chỉ cần bọn họ không chết là tốt rồi.

"Được."

"Đã như vậy, vậy lão phu sẽ nể mặt Nho đạo một chút, cũng cho Chu Thánh chút thể diện."

"Văn cung Đại Ngụy, phế ba thành Nho vị, Tào, Khương, Phương, ba súc sinh chọn một người ra, ở trước mặt lão phu tự sát, còn lại hai người tự phế nho vị, việc này dừng lại ở đây."

Ngô Minh gật gật đầu, ông ta cho Văn cung Đại Ngụy một đường lui.

Phế bỏ ba thành Nho vị, sau đó Tào Nho, Khương Nho, Phương Nho ba chọn một, chọn một người ra tự sát, còn lại hai nho vị tự phế.

Đây chính là yêu cầu của Ngô Minh.

Vừa nói ra lời này, mọi người khiếp sợ.

Điều kiện của Ngô Minh quá độc ác, ba vị thiên địa đại nho, chọn một người tự sát, hai người còn lại tự phế nho vị?

Cái này so với Hứa Thanh Tiêu còn tàn nhẫn gấp mười lần, không đúng, là tàn nhẫn gấp trăm lần.

Giờ khắc này, Bán thánh Văn cung cũng trầm mặc.

Ngô Minh quá hung tàn.

"Tiên sinh, yêu cầu này, xin thứ cho lão phu không cách nào đáp ứng, có điều để bồi thường….."

Bán thánh Văn cung tiếp tục mở miệng.

Nhưng sau một khắc, thiên uy khủng bố lại lần nữa đánh tới, trực tiếp lướt qua thánh khí, trong phút chốc từng đạo thân ảnh

hóa thành huyết vụ, trực tiếp bị ông ta gạt bỏ.

Hạo Nhiên chính khí khủng bố, cũng vào giờ khắc này tràn ngập, là Bán thánh Văn cung ra tay, ông ta muốn ngăn lại.

Thật không may, ông ta đã quá chậm.

“Bán Thánh, cứu ta !!!!.”

Chương 922: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (5)

Giọng nói Khương Nho vang lên, ông ta lộ ra vẻ hoảng sợ không gì sánh kịp, bởi vì cái chết đánh úp đến, làm cho cả người ông ta sởn tóc gáy, nhưng ông ta còn chưa kịp nói xong câu đó, cơn đau nhức đã ùa tới.

Toàn thân vỡ ra, đau đến mức mắt ông ta muốn nứt ra.

Trong nháy mắt, thân thể Khương Nho bạo liệt, hóa thành huyết vụ, chết tại chỗ.

Chết đến không thể chết hơn được nữa.

“Ngươi!”

“Ngươi!”

“Ngươi!”

Giờ này khắc này, giọng nói của Bán thánh Văn cung cũng trở nên run rẩy, không cần nói ông ta, giờ khắc này, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, thậm chí toàn bộ cường giả Trung Châu, toàn bộ người đọc sách Trung Châu, đều hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Trong kinh đô, Hoài Ninh thân vương, lục bộ thượng thư, chư vị quốc công liệt hầu, cho dù là Nữ đế cũng lộ ra vẻ chấn động.

Trong Trần quốc, Quảng Dương hầu, Lâm Dương hầu, Thái Thượng Tiên Tông, Thái Thương Phù Tông, kể cả Hứa Thanh Tiêu cũng trợn tròn mắt.

Ngô Minh quá bá đạo!

Bán thánh người ta vừa cự tuyệt, muốn thương lượng kỹ lưỡng, lại không nghĩ tới chính là Ngô Minh trực tiếp ra tay, ngay cả cơ hội cũng không cho, trực tiếp giết chết Khương Nho, còn xóa bỏ toàn bộ tam thành nho sinh Văn cung.

Căn bản sẽ không cho các ngươi cơ hội thương lượng.

Đây mới là bá đạo thật sự.

Đây mới là vô địch thật sự.

Người đọc sách trong thiên hạ đều bị loại bá đạo này dọa sợ, bọn họ sống chết không nói nửa câu.

Biết nhất phẩm hung tàn.

Nhưng không nghĩ tới chính là, nhất phẩm lại hung tàn như vậy.

Bán Thánh cũng đã ra mặt, nhưng Ngô Minh không cho bất kỳ chút mặt mũi nào, quả nhiên là một chút mặt mũi cũng không cho mà.

Đây chính là nhất phẩm sao?

Cũng quá bá đạo rồi đó?

"Câm miệng cho lão phu."

"Chỉ là bán thánh, cũng dám ầm ĩ ở trước mặt lão phu?"

"Lão phu còn tưởng rằng, các ngươi sẽ phái một vị Á Thánh đến thương lượng với lão phu? Một tôn bán thánh, đã cho ngươi thể diện chưa?"

"Còn ầm ĩ, ầm ĩ nữa ngay cả ngươi ta cùng giết."

"Ngươi có tin không?"

Trong ánh mắt Ngô Minh tràn ngập khinh thường.

Chỉ là một Bán thánh, cũng dám ở trước mặt ông ta làm loạn? Quả nhiên là chán sống.

Cho thể diện chưa?

Ngô Minh lạnh lùng lên tiếng, ông ta là ai? Võ giả Đại Ngụy nhất phẩm, Võ Đế nhân gian, Nho đạo mặc dù là mạnh nhất trong tất cả các hệ thống.

Nhưng câu hỏi đặt ra là, chỉ là một tam phẩm? Cho dù cho ngươi chút mặt mũi, để cho ngươi có quyền ưu tiên, thêm một phẩm nữa cùng lắm cũng chỉ là nhị phẩm mà thôi.

Mỗi phẩm cách nhau một tầng trời.

Giữa nhị phẩm và nhất phẩm chênh lệch bao nhiêu? Một vạn tám ngàn dặm.

Nói thật, nếu không phải giúp Hứa Thanh Tiêu trút giận, với tính tình của ông ta thì đã tàn sát qua lại mười lần.

Còn lãng phí thời gian ở đây làm gì?

Hừ! Hừ!

Trong Văn cung, tiếng hô hấp của Bán Thánh vang lên, ông ta thật sự là tức giận, ông ta đang cố gắng bình ổn lửa giận của mình.

Nhưng lửa giận này, ông ta làm sao có thể nhịn xuống?

Ông ta không thể chịu đựng được.

Nhưng ông ta biết mình nhịn không được cũng phải nhịn, nếu thật sự bức bách đối phương, Văn cung Đại Ngụy thật sự không ngăn được vị nhất phẩm này.

Trừ phi phát động lực lượng người đọc sách trên thiên hạ.

Nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc đó.

Nghẹn khuất, nghẹn khuất, nghẹn khuất.

Bán thánh Văn cung cảm nhận sâu sắc loại nghẹn khuất này.

Không chỉ có ông ta, trong Văn cung, tất cả người đọc sách cũng tràn ngập nghẹn khuất, nhưng càng nhiều là cái gì? Đó là một cảm giác da đầu tê dại.

Đại nho cái gì, thiên địa đại nho cái gì, bán thánh cái gì, ở trong mắt người ta, giống như một đám kiến, người ta muốn bóp chết liền bóp chết, muốn giết liền giết.

Căn bản không có bất kỳ chút lực phản kháng nào.

Giờ khắc này, bọn họ rốt cục hiểu được, nhất phẩm có ý nghĩa gì?

Bỏ qua tất cả các quy tắc, bỏ qua sự tồn tại của tất cả mọi thứ.

Giết một vị thiên địa đại nho ngay Văn cung, lại không dẫn tới thiên phạt, bởi vì số mệnh của nhất phẩm vỡ giả, càng thêm

khủng bố, đừng nói giết một vị, giết một trăm vị, cũng không cách nào tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với bọn họ.

Giờ khắc này, người đọc sách trên thiên hạ bỗng nhiên ý thức được một chuyện.

Văn không bằng võ.

Trong một thời khắc nào đó, võ giả có được năng lực lật bàn, mà Nho đạo lại không lật bàn được.

Đây là khiếm khuyết lớn nhất của Nho giáo.

Nho đạo không có tư cách trở mặt.

Trong Văn cung, ánh mắt Tào Nho và Phương Nho có chút sa sút, bọn họ nhìn vết máu đầy đất, những thứ này đều là máu của Khương Nho.

Một người đang sống rất tốt, đột nhiên bị giết, hơn nữa còn chết quá nhanh.

Sợ hãi ập đến, làm cho hai người thật sự kinh hồn bạt vía, cũng thật sự sợ hãi.

Nhất phẩm.

Thật kinh khủng.

Cuối cùng Bán thánh Văn cung bình ổn lửa giận.

Ông ta tức giận đến nỗi nước mắt rơi xuống, nhưng không ai nhìn thấy.

Ông ta tuy rằng cố gắng bình phục ngữ khí của mình, nhưng trong giọng nói không thể che giấu sự run rẩy.

“Tiên sinh.”

“Người đã giết rồi.”

“Việc này…. chúng ta có thể dừng lại ở đây không? ”

“Nực cười.”

“Người là lão phu động thủ giết, lão phu nói, để cho ông ta tự sát, hiện tại để cho lão phu động thủ, việc này sao có thể dừng lại ở đây.”

Ngô Minh mở miệng, giọng nói tràn ngập khinh miệt.

Nhưng lời này nói ra, người đọc sách Chu thánh nhất mạch thật sự sắp tức chết.

Khương Nho đã chết bất đắc kỳ tử, tan xương nát thịt, trong Văn cung có ba thành người đọc sách đã chết, toàn bộ đều là của Chu Thánh nhất mạch, đã làm đúng theo yêu cầu của Ngô Minh.

Nhưng bây giờ Ngô Minh lại không muốn chấm dứt, nói là mình ra tay thì không tính?

Bọn họ sao có thể không tức giận?

Chu Thánh nhất mạch trong thiên hạ tức giận, nhưng người đọc sách Văn cung lại sợ.

Còn muốn giết?

Da đầu bọn họ tê rần rần lên rồi.

“Ngươi rốt cuộc còn muốn như thế nào?”

“Giết sạch mọi người ?”

“Ngươi còn hùng hổ bức người? Ta là người đọc sách, cùng lắm thì chết mà thôi. ”

“Hôm nay ngươi làm Văn cung nhiễm máu, sỉ nhục Chu Thánh.”

“Lão phu hôm nay, lấy nho vị bản thân, thỉnh thánh ý trảm ngươi !!!!.”

Trong sự cực đoan nghẹn khuất cùng áp lực này, có Đại Nho thật sự nhịn không được mở miệng, ông ta giận dữ quát Ngô Minh, còn muốn lấy Nho vị bản thân để mời thánh ý đến.

Muốn chém giết nhất phẩm Đại Ngụy.

Chương 923: Giết Nho! Bán Thánh Là Thứ Cẩu Gì? Cũng Dám Ầm Ĩ Ở Trước Mặt Lão Phu? (6)

Nhưng vào lúc này, trong Văn cung, một chùm quang mang ngút trời, giờ khắc này trong mắt tất cả người đọc sách lộ ra vẻ kinh hỉ, bọn họ thật sự cho rằng thánh ý hồi sinh.

Nhưng sau một khắc, đạo quang mang này trực tiếp oanh kích trên người tên Đại Nho này.

Bùm!

Ngay sau đó, ông ta hóa thành sương máu và chết tại chỗ.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Người đọc sách trong Văn cung, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bọn họ có chút ngây ngẩn, vì sao thánh lực của Văn cung Đại Ngụy lại công kích người của mình?

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Tiếp theo đó, không chỉ có bọn họ đờ người ra mà dân chúng kinh đô cũng ngờ nghệch.

Cho dù thánh nhân không giúp người của mình thì cũng không có gì để nói, nhưng giết người của mình? Điều này có chút không thích hợp rồi đó?

“Không được nói bậy!”

“Đây là nhất phẩm!’

“Võ Đế nhân gian, không thể phạm thượng, chọc tới nhất phẩm chi tranh, đây là thánh phạt.”

“Tất cả câm miệng!”

Văn cung Bán thánh mở miệng, ông ta kịp thời cảnh cáo mọi người, không nên nói bậy, sẽ có chuyện lớn.

Lúc này, mọi người càng thêm lờ mờ.

Mà bên trong Trần quốc.

Trong mắt Ngô Minh rõ ràng lộ ra vẻ khinh thường.

Thỉnh thánh ý?

Đừng nói một Đại Nho như ông ta không thỉnh được thánh ý, thật sự mời tới, thì có thể như thế nào?

Trong nhất phẩm, bản thân đại biểu cho cực hạn của mỗi một hệ thống, có được thiên địa khí vận, bất luận là Nho đạo nhất phẩm, hay là Võ đạo nhất phẩm, hoặc là Tiên đạo nhất phẩm.

Đều là một loại cực hạn.

Giữa hai bên, cũng chưa bao giờ cố ý phân chia cao thấp, bởi vì tất cả mọi người đều là vì thiên địa thương sinh mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, có người muốn thỉnh Thánh Nhân Trảm Võ Đế Nhân Gian? Đây không phải là muốn chết sao?

Thánh nhân mặc dù còn sống, nhiều nhất cũng có thể ngang bằng với Võ Đế nhân gian, mượn lực lượng của người đọc sách thiên hạ, mượn lực thiên địa, tận khả năng ngăn cản Võ Đế nhân gian phát ác.

Có thể để cho thánh nhân giết Võ Đế nhân gian?

Thật đáng buồn cười mà..

Những người này, vẫn còn chưa biết sự đáng sợ của nhất phẩm, thật sự là óc heo.

Ngô Minh đứng trên tường thành, trong mắt tràn đầy khinh miệt.

Mà Hứa Thanh Tiêu ở một bên, lúc này hoàn toàn chấn động.

Hắn biết nhất phẩm rất mạnh.

Vũ lực rất mạnh.

Nhưng không nghĩ tới, vũ lực lại có thể cường đại đến mức này?

Nhưng điều này cũng không trách Hứa Thanh Tiêu, ví dụ như lần này bình loạn chư quốc, phái ra võ giả tứ phẩm, Võ đạo chi vương, nhưng cảm giác cũng không mạnh như vậy.

Trong thiên quân vạn mã, đoạt thủ cấp địch nhân, cái này là có thể làm được.

Nhưng dựa vào một người, đánh hạ một tòa thành lại không làm được.

Làm sao có thể không làm cho Hứa Thanh Tiêu xem thường Võ đạo?

Nhưng bây giờ, Ngô Minh xuất hiện, khiến Hứa Thanh Tiêu hiểu được.

Nhất phẩm có nghĩa là gì.

Sự cực đoan của mỗi hệ thống là một sự tồn tại vô song.

Sự tồn tại nghiêng trời lệch đất.

Là chế định quy tắc tồn tại của thế giới này.

Giờ khắc này, nội tâm Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn nóng lên.

Nếu như mình trở thành nhất phẩm, vậy thì sướng biết bao?

Nói một câu không dễ nghe, mình trở thành Bán thánh, nhiều nhất chỉ có thể áp chế đám người đọc sách này, nhưng đám người đọc sách này cũng có cách tìm mình gây phiền toái.

Ngươi tới ta lui, quả thực là đáng ghét.

Trừ phi mình trở thành thánh nhân thật sự, nếu không, người ta vẫn có thể tìm mình gây phiền toái như trước.

Nhưng nếu mình trở thành nhất phẩm võ giả thì sao?

Hơn nữa mình có đan thần cổ kinh.

Nếu mình trở thành nhất phẩm Võ giả.

Ai dám ý kiến, liền giết người đó?

Vậy không thích hơn sao?

Tâm Võ đạo của Hứa Thanh Tiêu, vào giờ khắc này đã sôi trào.

Hắn muốn trở thành nhất phẩm!

Có đan thần cổ kinh trợ giúp.

Có lẽ dễ dàng hơn thành thánh.

Mà lúc này, giọng nói của Bán thánh Văn cung cũng vang lên.

“Tiên sinh rốt cuộc còn muốn bọn ta làm gì!”

“Xin hãy nói thẳng đi.”

Bán thánh Văn cung thật sự là nghẹn khuất không thôi, nhưng chuyện đã như thế, ông ta cũng chỉ có thể tiếp tục nghẹn khuất.

“Văn cung Đại Ngụy, Chu Thánh nhất mạch phải quỳ bên ngoài kinh đô Đại Ngụy, ba ngày ba đêm.”

“Mỗi người đều viết vạn chữ sám hối thư.”

“Cũng bao gồm cả ngươi.”

“Người không theo, giết!”

“Người nào theo, tha mạng cẩu người đó.”

Ngô Minh lên tiếng.

Ông ta đã đưa ra một yêu cầu khác.

Một yêu cầu không bằng giết chết bọn họ còn dễ chịu hơn.

Trong nháy mắt, Văn cung càng thêm khó chịu.

Đây là đã đánh vào mặt bọn họ, còn phải đánh gãy xương sống của bọn họ.

Nhưng.

Đây cũng là nhất phẩm bá đạo.

Nhất phẩm thiên uy.

Giọng nói Ngô Minh vang lên.

Bá đạo và trực tiếp.

Trong giọng nói không có bất kỳ ý tứ nhượng bộ nào.

Chu Thánh nhất mạch, quỳ gối bên ngoài kinh đô Đại Ngụy, ba ngày ba đêm, viết vạn chữ sám hối thư.

Đây là khuất nhục lớn, đối với bọn họ mà nói loại khuất nhục này, không bằng giết bọn họ còn hơn.

Trên dưới Văn cung một mảnh tĩnh mịch.

Nhưng trầm mặc một hồi, giọng nói Bán thánh Văn Cng lại vang lên.

“Tiên sinh, thánh không thể nhục, điều kiện lão phu đều có thể đáp ứng, nhưng thánh không thể nhục.”

“Nếu không, mang đến ảnh hưởng, ta và ngươi đều không thể chịu đựng được.”

“Lão phu có thể viết sám hối thư, nhưng để lão phu quỳ xuống, lão phu làm không được.”

Bán thánh Văn cung mở miệng, Ngô Minh yêu cầu gì ông ta cũng có thể đáp ứng, nhưng duy chỉ có quỳ xuống là không được, ông ta là Bán thánh, đã đặt chân vào thánh cảnh.

Nếu ông ta bị sỉ nhục, mọi thứ sẽ không dễ nói như vậy.

Đến lúc đó, không phải ông ta có muốn náo loạn hay không, mà là người đọc sách thiên hạ, rất có thể sẽ đi tới bước không cách nào nghịch chuyển được.

Nếu như đi tới bước đó, đối với Đại Ngụy, đối với Ngô Minh, đối với ông ta, đối với Văn cung Đại Ngụy, đối với thiên hạ thương sinh mà nói, đều là một chuyện xấu.

Đương nhiên những người còn lại quỳ xuống, cái này có thể.

Nhưng để cho Bán thánh quỳ xuống thì lại làm không được.

Âm thanh truyền đến Trần quốc.

Hành động của Ngô Minh quả thực làm cho thế nhân khiếp sợ, cũng làm cho thế nhân triệt để hiểu rõ, nhất phẩm rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Chương 924: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (1)

Nhất phẩm, vượt ra ngoài tất cả mọi thứ.

Ngay cả Bán Thánh ở trước mặt nhất phẩm cũng vô lực giãy dụa, trừ phi người đọc sách thiên hạ tập hợp lại, nếu không, không cách nào gây ra một chút ảnh hưởng hay thương tổn nào đối với nhất phẩm.

“Cho phép ngươi không quỳ.”

“Nhưng phải lấy mười hai quyển do chính Chu Thánh tự tay viết ra cho ngô đồ ta mượn xem một chút.”

Nhưng mà, lúc giọng nói Ngô Minh vang lên, ông ta cho phép Bán thánh không quỳ, bởi vì đến mức này, để cho đối phương quỳ xuống quả thực có ảnh hưởng.

Nhưng không quỳ phải trả giá đắt, Văn cung Đại Ngụy có văn chương do Chu thánh tự tay viết, tổng cộng mười hai quyển, Ngô Minh yêu cầu mười hai quyển văn chương này cho Hứa Thanh Tiêu xem.

Muốn đọc thánh nhân tự bút, ít nhất phải trở thành Đại nho, đồng thời cực kỳ trung thành với Chu Thánh nhất mạch, trung thành đến mức không muốn sống, mới có tư cách đọc sách, hơn nữa chỉ có thể được xem một quyển sách.

Ngô Minh khẩu khí rất lớn, trực tiếp yêu cầu mười hai quyển.

Toàn bộ cho Hứa Thanh Tiêu xem.

Chỉ là vừa nói lời này, trên dưới Văn cung nhất thời khó chịu, mười hai quyển Thánh Ngôn này, cho dù là bọn họ cũng chưa từng xem qua, cho Hứa Thanh Tiêu mượn?

Việc này thật sự là có phần không làm được.

Điều kiện này, so với để Bán thánh Văn cung quỳ còn khó hơn, ít nhất người đọc sách thiên hạ không muốn đáp ứng.

Cho dù là Bán thánh Văn cung cũng không dám đáp ứng.

“Mười hai quyển Thánh Ngôn, ý nghĩa rất lớn, chúng ta có thể cho Hứa Thanh Tiêu chiêm ngưỡng, nhưng không được mượn đọc, hơn nữa chỉ có thể đưa ra một quyển.”

Bán Thánh mở miệng, quyền hạn lớn nhất của ông ta, chính là để cho Hứa Thanh Tiêu xem một quyển.

Mười hai Thánh Ngôn, ý nghĩa quá lớn, đây là một trong những căn bản của Văn cung Đại Ngụy, cầm một quyển cho Hứa Thanh Tiêu xem, có thể.

Nhưng lấy mười hai quyển, đây hiển nhiên là chuyện không có khả năng.

“Các ngươi quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

“Có điều lão phu biết được lá bài tẩy của các ngươi, cũng biết các ngươi sẽ làm chuyện gì.”

“Có một chuyện, hôm nay lão phu sẽ nói cho các ngươi biết.”

“Đại Ngụy, cũng không chỉ có hai vị nhất phẩm võ giả, mau dẹp ngay ý nghĩ bẩn thỉu của các ngươi đi cho lão phu.”

“Lão phu hôm nay dám giết Nho, thật coi lão phu chỉ là dũng cảm nhất thời?”

Giọng nói của Ngô Minh vang lên.

Ông ta nói một hơi, kinh động lòng người, truyền đến toàn bộ Trung Châu, dẫn tới vô tận xôn xao.

Đại Ngụy có hai vị nhất phẩm, đây là chuyện thiên hạ đều biết.

Một vương triều, có thể thai nghén ra từng vị nhất phẩm, đây là số mệnh thai nghén ra, số mệnh vương triều, đúc thành từng vị nhất phẩm, hợp tình hợp lý.

Sở dĩ Đại Ngụy có thể sinh ra hai vị nhất phẩm là bởi vì vương triều Đại Ngụy quá mức cường thịnh, nhưng cực hạn hẳn là hai vị nhất phẩm.

Nhưng bây giờ Ngô Minh nói có ba vị nhất phẩm.

Điều này không thể không gây sốc.

Một vị nhất phẩm, có thể làm cho một vương triều đứng ở thế bất bại, trừ phi nhất phẩm chém giết với nhất phẩm, dùng

phương thức đồng quy vu tận.

Nếu không, dù có xảy ra chuyện lớn đến đâu, vẫn có thể bảo đảm quốc gia không diệt vong.

Hai vị nhất phẩm, có thể làm rất nhiều chuyện, ít nhất các loại chuyện nội loạn, trên cơ bản có thể ngăn chặn hoàn mỹ.

Thử nghĩ xem ba vị nhất phẩm, có thể làm ra chuyện gì? Ai dám trêu chọc? Nhiều nhất chính là một ít âm mưu quỷ kế, hơn nữa tuyệt đối không thể quá lộ liễu, dám lộ liễu sẽ trở mặt.

Chủ yếu nhất chính là Đại Ngụy có quyền kiểm soát tuyệt đối.

Nhất phẩm không thể tham chiến, đây là quy định rõ ràng của thiên hạ, nguyên nhân nói đến cùng còn không phải là bởi vì nhất phẩm ít, thật sự đánh nhau, ảnh hưởng rất lớn, vừa chết chính là chết một cặp, cơ hồ không có khả năng xuất hiện chỉ chết một người.

Cho nên thật sự đến mức này, thứ so đấu chính là nhà ai nhiều nhất phẩm hơn.

Đại Ngụy có hai người, Trung Châu có hai vương triều lớn, cho nên tử chiến, ý nghĩa không lớn, ngược lại là để cho thế lực bên ngoài Trung Châu ngư ông đắc lợi.

Nhưng bây giờ nếu có ba sẽ hoàn toàn khác.

Đại Ngụy chết trận hai người, còn lại một nhất phẩm, mà nhất phẩm này, có thể làm cho Đại Ngụy ngang ngửa với vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên.

Khủng khiếp như vậy đó.

Cho nên, khi Ngô Minh nói Đại Ngụy có nhất phẩm thứ ba, ý nghĩa quá lớn.

Có điều, là thật hay giả thì không rõ ràng lắm, dù sao lại không có quy định nhất phẩm không thể nói dối.

Nhưng những lời này, đối với Văn cung mà nói, quả thực là áp lực, áp lực vô hình.

Đại Ngụy có nhất phẩm thứ ba không?

Nếu như thật sự là như vậy, tác dụng của Văn cung Đại Ngụy, sẽ buộc phải suy yếu đi một phần.

Văn cung Đại Ngụy đại biểu cho người đọc sách thiên hạ, mà người đọc sách thiên hạ đại biểu cho cái gì? Hạo nhiên chính khí trong thiên địa là vô thượng dương lực, có thể áp chế âm lực.

Cho nên, người trong thiên hạ nhất định phải tôn trọng người đọc sách, không thể giết Nho, một người đọc sách chết, dương lực sẽ ít đi một phần, như vậy âm lực sẽ mạnh hơn một chút, sẽ sinh ra càng nhiều yêu ma.

Về phần tiên đạo, phật môn, võ đạo, bọn họ không cách nào ngăn cản yêu ma sinh sôi nảy nở, nhưng có thể chém giết yêu ma, ngươi sinh ra bao nhiêu yêu ma, cùng lắm thì ta chém bao nhiêu yêu ma, dùng cách khác mà nói, trị ngọn không trị gốc.

Nhưng vấn đề là, có thể trị ngọn cũng đã được rồi, người đọc sách cũng không trị được căn cơ, cũng chỉ có thể cam đoan thiên hạ thái bình.

Hơn nữa sở dĩ hiện tại thoạt nhìn, yêu ma không nhiều lắm, nguyên nhân sỡ dĩ còn không phải là bởi vì năm trăm năm trước xuất hiện một vị thánh nhân, triệt để áp chế âm lực.

Tuy rằng hiện tại âm lực lại dần dần khôi phục, yêu ma sinh sôi nảy nở, nhưng trên đời này vẫn có không ít cường giả, Trung Châu bốn vị nhất phẩm, bốn châu khác nhất định cũng có nhất phẩm.

Những nhất phẩm này cũng có thể làm rất nhiều chuyện, không phải nói không có Văn cung Đại Ngụy của ngươi thì mọi người sẽ không làm được gì.

Cứ như vậy, dưới tình huống đặc biệt, giết Nho thật đúng là không phải chuyện lớn gì, cũng không phải giết sạch người đọc sách thiên hạ, chết một vị Bán thánh của ngươi thì có thể dẫn tới phiền toái lớn gì?

Đơn giản chỉ là xuất hiện một chút dị tượng mà thôi.

Chương 925: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (2)

Ý tứ của Ngô Minh rất rõ ràng, Đại Ngụy có ba nhất phẩm, chết một Bán thánh như ngươi, ảnh hưởng không lớn, nếu dám cậy già lên mặt, đừng trách ta một chút cơ hội cũng không cho.

Giết mãi cũng sẽ không cách nào giải được hận, muốn cho đối phương cảm nhận được khuất nhục, đây mới là trút được cơn giận thật sự.

Điều này, ông ta đã biết từ lâu rồi.Về phần Văn cung Đại Ngụy có tin hay không, đó chính là chuyện của bọn họ.

Chỉ là, cuối cùng, trong Văn cung truyền đến giọng nói.

“Được, nếu như tiên sinh đã mở miệng, Văn cung Đại Ngụy sẽ đáp ứng.”

“Có điều, thánh sách quá mức quan trọng, có thể đọc không thể mượn, đây là điểm mấu chốt cuối cùng.”

“Hứa Thanh Tiêu có thể đến Văn cung Đại Ngụy, đọc sách ba tháng.”

“Tiên sinh hẳn là hiểu được, tầm quan trọng của việc này.”

Bán thánh đã đưa ra câu trả lời.

Tuy rằng không cam lòng, tuy rằng nghẹn khuất, nhưng ông ta đánh cuộc không nổi, hơn nữa cũng không cần phải đánh cược vào lúc này, không có ý nghĩa gì.

Đương nhiên cho Hứa Thanh Tiêu mượn nhất định là không được, đồ đạc vẫn phải đặt ở trong Văn cung, hơn nữa hạn chế ba tháng.

Trong Trần quốc.

Ngô Minh thoáng suy tư một phen, ông ta đối với Văn cung Đại Ngụy không có hảo cảm gì, giết cũng giết rồi, trước mắt

làm hết thảy, chẳng qua là vì tranh thủ một ít lợi ích cho Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, truyền âm nói.

“Ngươi thấy như thế nào? Mười hai thánh quyển, quả thực ý nghĩa rất lớn, là thánh nhân tự tay viết, đối với Nho đạo của ngươi mà nói, có lợi ích lớn. ”

“Mượn có lẽ không được lắm, xem là tốt rồi, ba tháng, ngươi có thể xem xong không?”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Có thể! Một tháng là được. ”

Hứa Thanh Tiêu không có khả năng hao phí ba tháng để đọc mười hai quyển sách, nhiều nhất là một tháng.

“Được.”

Nghe Hứa Thanh Tiêu đồng ý, Ngô Minh cũng không nhiều lời, trực tiếp hướng về Đại Ngụy nói.

“Đã như thế, lão phu sẽ giữ lại thể diện cho Chu Thánh.”

“Nhưng các ngươi nhớ kỹ ngày này cho lão phu, nhìn xem các ngươi hiện tại biến thành bộ dáng gì?”

“Nếu một ngày nào đó, chúng ta phải trả giá đắt, một đám giống như súc sinh, thì còn người đọc sách sao? Đọc vào bụng cẩu hết rồi. ”

Những lời này của Ngô Minh thật đúng là không phải cố ý ghét bỏ bọn họ, mà là từ nội tâm nói.

Đám người đọc sách này đích xác đã thay đổi tính chất, chỉnh thể thoạt nhìn, đâu còn giống người đọc sách? Quả thực là một đám tiểu nhân âm hiểm.

Theo thanh âm của Ngô Minh vang lên, Văn cung Đại Ngụy không trả lời, nhưng tất cả mọi người đều biết, chuyện này dừng lại ở đây.

Có điều sau chuyện này, Văn cung Đại Ngụy nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chẳng qua trước mắt mọi người cũng không biết, Văn cung Đại Ngụy sẽ giải quyết việc này như thế nào.

Mà bên trong Trần quốc.

Ngô Minh cũng thu hồi tất cả thần thông, lúc này đám người Quảng Dương hầu đồng loạt hướng về Ngô Minh bái một cái.

“Xin bái kiến tiền bối.”

Tất cả mọi người hướng về Ngô Minh bái lạy, đây là nhất phẩm võ giả, không thể bất kính.

Hầu gia cái gì, tiên đạo cường giả cái gì, nhất phẩm cũng không có nhiều phân chia như vậy.

Nhìn thấy mọi người bái lạy, Ngô Minh không có bất kỳ biểu cảm gì, mà là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa tiểu hữu, đi theo ta đi.”

Ông ta mở miệng, sau đó không gian xung quanh sụp đổ.

“Tiền bối, sẽ trở về sao?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

Nhưng Ngô Minh không nói gì, mà là dẫn Hứa Thanh Tiêu cùng biến mất tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, trên tường thành, mọi người có chút cảm khái.

Nhất phẩm này chính là siêu nhiên, nói biến mất liền biến mất.

Có điều quá nhanh, mọi người càng thêm cảm khái, sư phụ Hứa Thanh Tiêu thế mà lại là nhất phẩm võ giả, quả nhiên là mãnh liệt mà.

Cũng trong lúc này.

Vùng cực bắc Đại Ngụy.

Núi non san sát, có vẻ vô cùng dốc đứng, nơi này ngàn dặm đất đỏ, không có cỏ cây gì, cũng không có nguồn nước gì, giống như tử vực, rất ít vật sống.

Gió rất mạnh, có vẻ lạnh bất thường.

Một phòng tuyến thật dài xuất hiện, nơi này là cực bắc Đại Ngụy, tiếp giáp với Bắc Man.

Cả phòng tuyến có bốn tòa thành cổ, đóng quân ở Đại Ngụy, còn có một ít khổ công đang dựng phòng tuyến, đại bộ phận khổ công đều là tù binh của nước ngoại tộc lần này tới đây xây dựng phòng tuyến.

Mà khi không gian vặn vẹo, thân ảnh Hứa Thanh Tiêu và Ngô Minh, rõ ràng xuất hiện ở chỗ này.

"Bắc cảnh biên quan?"

Đứng ở trên hư không, Hứa Thanh Tiêu liếc mắt một cái liền biết đây là nơi nào, hắn có chút tò mò, vẻ mặt khó hiểu nhìn Ngô Minh, không biết Ngô Minh dẫn hắn tới nơi này làm cái gì.

Và ngay sau đó.

Ngô Minh không có bất kỳ lời giải thích nào, mà khoanh tay đứng, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Giờ khắc này, trên bầu trời biên cảnh Bắc Man, trong nháy mắt vạn dặm mây đen, lôi đình lóe ra, uy áp đáng sợ bao trùm toàn bộ Bắc Man.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu có chút líu lưỡi.

Hắn không biết Ngô Minh muốn làm cái gì, nhưng nhìn tư thế này, Ngô Minh chẳng lẽ muốn tuyên chiến Bắc Man?

Đây có chút khủng bố rồi đó?

Tại thời điểm này.

Trong lãnh thổ Bắc Man, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời, uy áp khủng bố ập tới, làm cho bọn họ lạnh run.

Nhưng rất nhanh, một thanh âm vang lên.

"Tiền bối bớt giận."

"Không biết đã làm gì sai trêu chọc đến tiền bối."

"Mong tiền bối bớt giận, trong chuyện này tất có hiểu lầm."

Thanh âm vang lên, đây là võ giả nhị phẩm của Bắc Man, hắn ta xuất hiện ở biên cảnh, cũng không dám xuất hiện trên bầu

trời, mà là đứng ở trên biên phòng, hướng về phía Ngô Minh quỳ lạy nói.

Cả vương đình Bắc Man đều bị dọa sợ, hoàng thất nhất mạch cũng run rẩy, dù sao một vị nhất phẩm võ giả đột nhiên ra tay như vậy, ai mà không hoảng?

Bắc Man thế mà lại không có nhất phẩm tồn tại, chọc người ta nóng nảy, trực tiếp huyết tẩy Bắc Man, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Đương nhiên nếu đối phương dám làm như vậy, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, bọn họ tất nhiên phải ra tay trợ giúp Bắc Man.

“Hừ.”

“Một đám Man Di, có phải là chán sống hay không? Dám nhúng tay vào chuyện Đại Ngụy? ”

“Muốn tìm chết sao?”

Ngô Minh hét lớn, thanh âm của ông ta giống như thiên lôi, trực tiếp khiển trách tộc Bắc Man.

Mà chuyện ông ta nói, tất nhiên là chuyện ngoại tộc tạo phản mấy ngày trước.

Muốn nói không có bóng dáng Bắc Man, Ngô Minh tất nhiên không tin, đương nhiên phía sau chủ yếu vẫn là có bóng dáng của vương triều Đột Tà cùng Sơ Nguyên.

Chương 926: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (3)

Chỉ là giữa hai bên đều có nhất phẩm, cho nên trong tình huống chưa tới mức đại chiến sinh tử, không cần phải mắng, cũng không có bất kỳ chứng cớ gì.

Nhưng tìm Bắc Man nhất tộc gây phiền toái cũng không có vấn đề gì, chỉ cần không động thủ trước, không vượt biên trước, như vậy vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không dám động thủ.

Vừa nói ra lời này, người kia lập tức mở miệng.

“Tiền bối hiểu lầm rồi, bọn ta nào dám nhúng tay vào quốc sự Đại Ngụy, trong chuyện này tất có hiểu lầm.”

Hắn ta trả lời, ở trước mặt nhất phẩm thiên uy, căn bản không dám có chút phản kháng nào.

Phản kháng là chết.

Chát.

Sau một khắc, Ngô Minh vươn tay, tát một cái, cả Bắc Man giống như động đất, biên phòng mấy vạn thiết kỵ tinh nhuệ, trực tiếp hóa thành bùn máu, võ giả nhị phẩm này cũng hộc máu không ngừng tại chỗ.

Cả người bay ngược mấy trăm thước, xương ức gãy không biết bao nhiêu cái.

“Tiền bối, nhất phẩm không thể ra tay.”

Lại có một đạo thanh âm vang lên, nhưng không dám tức giận, cũng không dám kiêu ngạo, chỉ là nhắc nhở đối phương, nhất phẩm không thể ra tay.

“Hừ.”

“Nhất phẩm không thể ra tay, không sai.”

“Nhưng các ngươi nhúng tay vào quốc sự Đại Ngụy, đáng chết.”

“Lúc này đây, lão phu cho các ngươi một chút giáo huấn, nếu như lần sau còn dám nhúng tay vào chuyện Đại Ngụy, lão phu cho dù liều mạng, cũng sẽ san bằng Bắc Man.”

“Lão phu lại muốn nhìn xem, chủ nhân phía sau các ngươi, có thể vì các ngươi mà khởi xướng nhất phẩm chi chiến hay không.”

Ngô Minh lên tiếng, lạnh lùng mở miệng.

Vừa nói ra, Bắc Man nhất tộc căn bản không dám đáp lại hay kêu gào gì, bởi vì Ngô Minh tuy rằng ra tay, nhưng hết thảy đều ở trong phạm vi hợp lý, dù sao Man tộc thật sự có nhúng tay vào chuyện Đại Ngụy.

Trả giá như vậy cũng vô cùng bình thường, nhất phẩm cường giả của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên không có khả năng bởi vì chuyện này mà ra mặt, một khi bọn họ ra mặt, rất có khả năng dẫn tới đại chiến nhất phẩm.

Quy định của thiên hạ chính là điều này, nhất phẩm không thể chinh chiến, nhưng còn có một quy định, đó chính là một khi ra tay, sẽ không tiếc bất cứ giá nào tuyên chiến.

Ý tứ này rất đơn giản, cho dù người ta lấy Nữ đế Đại Ngụy ra uy hiếp Ngô Minh, Ngô Minh cũng tuyệt đối không thể dừng lại, chiến tức tử chiến, một chút do dự cũng không có.

Vốn dĩ không làm chuyện tào lao với ngươi.

Có điều đợi Ngô Minh nói xong lời này, ánh mắt của ông ta bỗng nhiên rơi vào giữa vương đình Bắc Man.

Sâu trong Vương Đình.

Một nam tử trẻ tuổi, mặc mãng bào màu vàng, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đang chăm chú nhìn mình.

Có một con mãng long hư ảnh màu vàng xoay quanh nam tử, đã sinh ra long giác, bốn móng dưới bụng cũng đang thai nghén, dường như lúc nào cũng có thể hóa long.

Ánh mắt Ngô Minh vào giờ khắc này trong nháy mắt lộ ra hàn mang.

Ông ta nhìn ra, người trẻ tuổi này rất không tầm thường, đã bước vào tam phẩm, bộ dáng hai mươi bảy mười tám tuổi, đã tam phẩm đại viên mãn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào nhị phẩm.

Hơn nữa khí thế rất mạnh, có một ngày có lẽ có thể bước vào nhất phẩm.

Trong một thời gian ngắn, Ngô Minh nổi lên sát niệm, Bắc Man là đại họa tâm phúc lớn nhất của Đại Ngụy, đối với Đại Ngụy như hổ rình mồi, vẫn muốn thôn tính Đại Ngụy, thành lập vương triều Man tộc.

Nhưng Bắc Man nhất tộc không có nhất phẩm, cho nên ý nghĩ này vĩnh viễn không làm được, cho nên Bắc Man nhất tộc nghĩ hết mọi biện pháp, chính là vì thai nghén ra một vị nhất phẩm.

Hôm nay nhìn thấy thiên tài như thế, Ngô Minh tự nhiên sinh ra sát khí, muốn sớm bóp chết thiên tài từ trong trứng nước, miễn cho sau này trở thành tai họa.

Ầm ầm!

Sát khí khủng bố, xuyên thấu hết thảy, bức bách Man tộc vương Đình, cỗ lực lượng này là thiên uy, người sau căn bản không ngăn được.

Nhưng ngay giờ khắc này, theo một trận tiếng chuông vang lên, đã hóa giải sát khí của Ngô Minh.

“Tiền bối.”

“Chúng ta tuyệt đối sẽ không nhúng chàm Đại Ngụy nữa, cũng hy vọng tiền bối không nên dẫn tới chiến loạn.”

“Trận chiến xâm lấn, Man tộc ta cũng trả giá đắt, mà chuyện hôm nay của Đại Ngụy, cũng có người âm thầm châm ngòi, đám người này đã bị chúng ta giết.”

“Mong tiền bối, chớ động binh qua.”

Thanh âm vang lên, là cường giả chân chính của Bắc Man, không phải nhất phẩm, nhưng có tư cách đối thoại cùng nhất

phẩm.

“Hừ.”

“Không cần chờ lão phu lần sau đích thân đến, nếu không, huyết tẩy các ngươi.”

Ngô Minh không nói gì, hắn mang theo Hứa Thanh Tiêu lần thứ hai rời đi.

Lần này tới đây, cũng không phải là muốn ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu khoe khoang cái gì, mà là xử lý một số việc, bằng không thật sự coi như nhất phẩm đi ra không làm việc gì?

Ngày thường không đi ra tham hợp sự tình, là bởi vì ảnh hưởng không tốt, hơn nữa còn có những chuyện khác muốn tự mình xử lý, những chuyện lừa gạt phàm tục, ngươi tranh ta đấu, căn bản không có thời gian tham dự.

Nhưng một khi tham hợp vào, phải có một cách nói, một kết quả.

Rất nhanh thôi, đợi Ngô Minh biến mất.

Vương Đình Bắc Man, thanh niên mặc mãng bào kim sắctrực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Tuy rằng có người hóa giải nhất phẩm sát niệm, nhưng hóa giải như thế nào, cũng hóa giải không sạch sẽ, trừ phi có một nhất phẩm khác xuất hiện.

Hắn bị thương, chỉ là không thương tổn đến căn cơ, tĩnh dưỡng mấy tháng sẽ tốt, nhưng ánh mắt của hắn lại tràn ngập lãnh ý và sát ý.

Tiếp theo.

Kinh đô Đại Ngụy, Bình Loạn Hầu phủ, trong một đình viện.

Hứa Thanh Tiêu trở về.

Ngô Minh đứng ở một bên, trên mặt nở nụ cười hiền lành, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa tiểu hữu, lão phu mến tài, ngươi là võ đạo kỳ tài, tương lai thành tựu không thể hạn lượng, nhưng càng như thế, ngươi càng cần một vị danh sư chỉ điểm.”

“Lão phu biết được, ngươi là người đọc sách, Thiên địa đại nho, nhưng lão phu hỏi ngươi một chút, học nho cứu được thiên hạ thương sinh sao?”

“Không phải lão phu xem thường ngươi, dùng thời gian nói chuyện, với tư chất của ngươi, không quá mười năm, có lẽ ngươi có thể trở thành tam phẩm bán thánh.”

“Khi còn sống, ngươi cũng có thể trở thành Á thánh, nếu như ngươi không đắc tội với Đại Ngụy Văn Cung, hoặc là nói, ngươi nguyện ý hòa giải với Văn cung Đại Ngụy.”

Chương 927: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (4)

“Cả đời này ngươi đều sẽ vô ưu, thiên hạ cộng tôn, địa vị không thua gì lão phu, đi tới đâu cũng có người triều đình thờ phụng.”

“Nhưng vấn đề là, ngươi đã đắc tội với Văn cung Đại Ngụy, hơn nữa lão phu nhìn người cực chuẩn, ngươi quyết không hòa giải với Văn cung Đại Ngụy, cho nên địch nhân của ngươi, là Văn cung Đại Ngụy, là Chu Thánh nhất mạch, cũng là hơn phân nửa người đọc sách trong thiên hạ.”

“Cứ như vậy, cho dù ngươi trở thành bán thánh, thì có ích lợi gì? Ngươi có thể nuôi dưỡng một người đọc sách hỗ trợ ngươi, nhưng ngươi không thể làm cho người đọc trên thế giới trở thành môn đệ của ngươi. ”

“Chu Thánh nhất mạch, mượn lực thánh nhân, điểm này ngươi và bọn họ chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm, thậm chí ngươi trở thành Á Thánh, cũng chỉ có thể chế cân bọn họ, nhưng vẫn không thay đổi được thành kiến của bọn họ đối với ngươi.”

“Thậm chí chờ ngươi chết, rất có khả năng, ngươi sẽ bị đám người đọc sách này chửi bới vạn năm, cho nên con đường duy nhất trước mắt ngươi có thể lựa chọn, chính là tu luyện võ đạo, kết hợp Nho đạo, triệt để phá nát Chu Thánh nhất mạch.”

“Hoặc là môn đồ khắp thiên hạ, vượt qua Chu Thánh nhất mạch, nếu không, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ thua.”

Ngô Minh lên tiếng, hắn muốn Hứa Thanh Tiêu bái hắn làm thầy, nhưng những lời này cũng không phải hù dọa Hứa Thanh Tiêu, mà là nghiêm túc phân tích, đứng ở góc độ của hắn, phân tích cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Nghe ngô Minh nói, Hứa Thanh Tiêu kỳ thật trong lòng hiểu rõ.

Hôm nay, Ngô Minh đã dạy cho mình một bài học, một bài học có ý nghĩa rất lớn.

Dựa vào miệng thì không thể nói được đám người đọc sách này.

Chỉ có nắm đấm mới có thể làm cho đám người đọc sách này câm miệng.

Kỳ thật đạo lý này, trước kia Hứa Thanh Tiêu đã hiểu, chẳng qua một nguyên nhân khiến Hứa Thanh Tiêu không làm được.

Là vấn đề cảnh giới, muốn đám người đọc sách này thành thành thật thật câm miệng, mình nhất định phải trở thành nhất phẩm, nếu không, không cách nào làm được để cho tập thể đối phương câm miệng.

Nhưng hiện tại Ngô Minh đã truyền cảm hứng cho mình một ý tưởng mới, không cần nhất phẩm, chỉ cần mình đến nhị phẩm, hoặc là tam phẩm, có thể làm cho đại bộ phận thanh âm an tĩnh lại.

Đương nhiên cảnh giới Nho đạo cũng nhất định phải tam phẩm.

Nho đạo bán thánh, võ đạo nhập thánh.

Nói như vậy, mình đích xác có thể làm cho đại bộ phận thanh âm an tĩnh lại.

Nếu mình bước vào Nho đạo nhị phẩm, Á Thánh chi cảnh, hơn nữa võ đạo nhị phẩm, võ đạo chí tôn.

Cũng tương đương với một vị nhất phẩm, thực lực so ra kém nhất phẩm, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, chính là nhất phẩm, Ngô Minh có thể làm, Hứa Thanh Tiêu có thể làm, Ngô Minh không thể làm, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể làm.

Nhưng trước mắt, Hứa Thanh Tiêu kỳ thật lo lắng nhất chính là một điểm.

Dị thuật.

Mình tu luyện dị thuật, hắn sợ bị Ngô Minh nhận ra, nếu không phải vì nguyên nhân này, Hứa Thanh Tiêu đã sớm đáp ứng.

Nhất phẩm thu mình làm đồ đệ, không đồng ý thì không phải đầu óc có vấn đề sao?

Mà thấy Hứa Thanh Tiêu còn có chút do dự, Ngô Minh có chút nhịn không được mở miệng.

“Hứa tiểu hữu, kỳ thật ngươi còn có thể suy nghĩ, lão phu qua vài ngày sẽ đi tu dưỡng.”

“Có thể tạm thu ngươi làm đệ tử ký danh, lão phu trước tiên dạy ngươi võ đạo, nếu như ngươi cảm thấy có thể, như vậy chờ lão phu xuất quan, sẽ thu ngươi làm đồ đệ.”

“Nếu ngươi cảm thấy không được, cũng thôi, nhưng mà có một điều kiện tiên quyết, nếu có người cũng muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi không thể đáp ứng, hoặc là nhận lời ta, hoặc là không cho phép bái người khác làm thầy.”

“Thế nào?”

Ngô Minh thật sự là có chút khó chịu, mình đường đường là nhất phẩm, theo lý thuyết đi, muốn thu ai làm đồ đệ làm không được? Nếu mình nói thu Nữ đế làm đồ đệ, chỉ sợ Nữ đế cũng phải động tâm.

Nhưng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại do dự như vậy, khiến cho Ngô Minh chỉ có thể ra hạ sách này, trước tiên lừa gạt bằng hai chữ ký danh rồi nói sau, không cho Hứa Thanh Tiêu bái người khác làm sư phụ.

Chỉ là nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên có chút ý nghĩ, cũng không phải là vấn đề ký danh.

Mà là mình xem nhẹ một chuyện, vị nhất phẩm này còn có việc phải làm, không có khả năng cả ngày ở bên cạnh mình.

Trong thời gian ngắn ngủi, trong cơ thể mình có biến ý dân, đối phương hẳn là không cảm giác được.

Nếu là như vậy, vậy mình còn lo lắng cái gì a?

Mối quan tâm lớn nhất của bạn là gì? Đơn giản là, dị thuật bị phát hiện, nhưng mình đã tiếp xúc với Ngô Minh một thời gian, tuy rằng không dài, nhưng đối với nhất phẩm mà nói, muốn nhìn thấu một người, trong nháy mắt là có thể.

Nói cách khác mà nói, chỉ cần mình không chủ động tu luyện dị thuật, như vậy Ngô Minh tự nhiên sẽ không phát hiện, bằng không đã sớm phát hiện.

Cho nên mình hoàn toàn có thể bái sư, chỉ ảnh hưởng đến một hai tháng này.

Chờ qua hai tháng này, Ngô Minh chỉ sợ phải trở về rửa sạch ma khí trong cơ thể mình, đến lúc đó mình hoàn toàn có thể xử lý chuyện của mình.

Chờ Ngô Minh xử lý xong ma khí, thì gần như sẽ phải đi Ma Vực trấn áp tiên thi.

Cứ như vậy, thật đúng là có thể a.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục do dự.

“Tiền bối nói nặng lời rồi.”

“Kỳ thật vãn bối không nhận lời, cũng không phải là cảm thấy tiền bối không được, ngược lại là sợ vãn bối tư chất hơi kém, sợ làm nhục thể diện tiền bối ngài.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nếu có thể tránh được vấn đề dị thuật, vậy Hứa Thanh Tiêu cũng không có gì để nói.

Bái sư nhất phẩm.

Toàn bộ thiên hạ còn không phải là có thể đi ngang sao? Ai dám tìm mình gây phiền toái, nhất phẩm lập tức xuất hiện, một đạo ý niệm là có thể tru sát họ.

Hơn nữa mình còn có thể học được rất nhiều thứ, ví dụ như hiện tại, mình nhìn như là tứ phẩm thiên địa đại nho, tứ phẩm võ đạo vương giả, nhưng vấn đề là, rất nhiều thứ mình cũng không biết a.

Hiện tại có một vị nhất phẩm chỉ điểm chính mình, cớ sao không làm?

Đối với Ngô Minh mà nói, những lời này của Hứa Thanh Tiêu quả thực làm cho Ngô Minh mừng rỡ như điên a.

Thì ra Hứa Thanh Tiêu là lo lắng chuyện này a.

Chương 928: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (5)

“Không có gì, không có vấn đề gì.”

“Lão phu nhìn người chưa bao giờ nhìn lầm, như vậy đi, Thủ Nhân, ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái với lão phu, coi như là bái sư, thiên địa có thể giám định, cũng không nên làm nhiều thứ hoa mỹ như vậy.”

Ngô Minh kích động nói.

Bình thường bái sư cần hành đại lễ, còn có rất nhiều quy củ, nhưng mà, hắn sợ một khi nhất phẩm kia tỉnh lại, sau khi phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu, sẽ tranh giành với mình.

Cho nên nhanh chóng để Hứa Thanh Tiêu bái sư là được, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đồng ý bái sư, không thể thay đổi.

Hứa Thanh Tiêu không biết vì sao đối phương lại như thế, nhưng vẫn làm theo, bái sư hành lễ là chuyện rất bình thường.

Quỳ lạy Ngô Minh, Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Sư phụ ở trên, mời nhận một bái của đồ nhi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không giả tạo.

“Được, tốt lắm.”

“Đồ nhi tốt, đồ nhi tốt.”

“Từ nay về sau, ngươi chính là đại đệ tử cuối cùng của vi sư, à, quên nói với ngươi, vi sư còn có một đệ tử ký danh, nếu là theo thứ tự trước sau, ngươi phải gọi hắn là sư huynh, có điều hắn là đệ tử ký danh, chắc là hắn sẽ gọi ngươi là sư huynh.”

Ngô Minh kích động nâng Hứa Thanh Tiêu dậy, nói như thế, nhắc tới một chuyện.

“Sư huynh?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Ừm, ngươi gọi hắn sư đệ là được rồi, ký danh cũng không tính là trước sau gì.”

“Tên là Hoắc Tật, vào thời Võ Đế, được phong Quán quân hầu, hiện tại đang ở biên cảnh, sau này có lẽ sẽ trở về, vi sư sẽ thông báo cho hắn.”

Ngô Minh tùy ý nói, dường như đối với đệ tử ký danh này vô cùng tùy ý.

“Quán Quân hầu?”

Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt liền biết là ai, Quán quân hầu Đại Ngụy, tồn tại vào thời phong hầu thời Võ Đế, là người được phong hầu sau bắc phạt.

Mười bốn tuổi gia nhập quân đội, mười bảy tuổi tham gia trận bắc phạt, hai mươi tuổi đã phong hầu, hơn nữa lấy quán quân sắc phong, ngẫm lại xem có bao nhiêu mạnh, hơn nữa còn từng có tranh chấp với Hoa Tinh Vân.

Loại nhân vật này, bái Ngô Minh làm thầy cũng không phải là chuyện đặc biệt ngạc nhiên gì.

Chỉ là có chút ngoài dự liệu mà thôi.

“Ừm, có điều không cần bận tân đến hắn, hắn không có thành tựu gì, ngươi cũng đừng học hắn, vi sư hạ tử lệnh cho hắn, trước ba mươi tuổi nếu không đột phá nhị phẩm sẽ xóa bỏ quan hệ.”

“Vi sư cũng không thu phế vật.”

Ngô Minh lên tiếng, không quan tâm đến Quán Quân hầu, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu lại cười nói: “Có điều đồ nhi ngươi yên tâm, ngươi không giống hắn, ngươi trước bốn mươi tuổi đã thành nhị phẩm, cho dù năm mươi tuổi thì vi sư cũng có thể thu. ”

“Dù sao ngươi còn phải chủ tu nho thuật, vi sư có thể hiểu.”

Vẻ mặt của Ngô Minh mang ý cười nói.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút tò mò.

“Trước ba mươi tuổi nhị phẩm? Sư phụ, trong vòng trăm năm kia chẳng phải là có khả năng rất lớn đặt chân vào nhất phẩm sao? Lúc trước người nói Đại Ngụy có ba vị nhất phẩm, một người trong đó có phải là hắn hay không? ”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Thuận tiện hỏi một chút chuyện ba nhất phẩm mà Ngô Minh đã nói lúc trước.

Nhưng Ngô Minh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Đồ nhi, vi sư hôm nay sẽ dạy cho ngươi tiết học đầu tiên, hệ thống phẩm cấp.”

“Ngươi nghe cho kỹ.”

Ngô Minh ngồi xếp bằng, Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức ngồi xếp bằng theo, trong ánh mắt tràn ngập nét nghiêm túc.

Hắn thật sự cần phải học hỏi cho tốt rồi.

“Đồ nhi, ngươi phải nhớ kỹ.”

“Trong Trần giới, tổng cộng có bảy đại hệ thống, trừ chuyện này ra mặc dù còn có các hệ thống khác, thì đều không có nhất phẩm, mà là một ít tà đạo thật sự, không được thiên địa tán thành.”

“Bảy hệ thống lớn này, theo thứ tự là Nho, Võ, Tiên, Phật, Yêu, Ma, Tà.”

“Nho đạo xếp thứ nhất, là bởi vì đại diện cho thiên địa dương lực.”

“Võ đạo xếp thứ hai, là võ lực cực hạn, lấy võ xưng để xưng, chiến lực là mạnh nhất trong bảy đại hệ thống, không có một trong đó, cho dù là tiên đạo nhất phẩm, cũng đánh không lại lão phu, đương nhiên ưu thế của tiên đạo chính là sống lâu, trên cơ bản có thể chịu chết hai đời nhất phẩm.”

“Tiên đạo xếp thứ ba, thực lực gần với võ đạo, sống lâu dài cho nên có thể đứng thứ ba, có điều nghe đồn tiên đạo có khả năng siêu việt nhất phẩm, ít nhất sau khi nhất phẩm tiên đạo

còn có đường có thể mò mẫm, nhưng võ đạo hầu như tuyệt đường.”

“Phật đạo xếp thứ tư, phật môn tương đối tổng hợp, có chiến lực không bằng võ đạo, sống cũng dài nhưng không bằng tiên đạo, có được năng lực nho đạo, nhưng không cách nào tăng cường dương lực, có điều chỗ đáng sợ nhất của Phật môn chính là có thể khiến người ta say lòng, hoặc là một đêm minh ngộ, nhưng tất cả những thứ này đều có liên quan đến niệm lực chúng sinh, thậm chí có chút tương tự như số mệnh vương triều, có một loại cảm giác sở trường, nhưng lại không bằng mỗi một hệ thống.”

“Yêu tộc xếp thứ năm, thiên địa vạn vật, thảo mộc tinh hoa ngoại trừ người ra, kỳ thật đều có thể xưng là yêu, mà yêu vật tu luyện thông qua hai cách, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, hấp thu tinh phách huyết thực của người khác, vế trước còn được, có thể cùng tồn tại, nhưng vế sau chính là yêu ma, cần giết, chỉ là yêu vật sinh ra có kiếp số, tâm tình của bọn họ khó có thể tự khống chế, kiếp số vừa đến liền dễ xảy ra vấn đề, tai họa thương sinh.”

“Ma đạo xếp thứ sáu, trong ma đạo, có Yêu tộc Nhân tộc, thậm chí còn có Phật gia Nho gia, loại ma đạo này đại đa số là sinh ra tâm ma, bọn họ không nhất định là người thị sát, nhưng việc bọn họ làm, trái với lẽ thường, ví dụ như năm thái tổ Đại Ngụy có một đại ma, hắn không thích trăng sáng, cho nên muốn đánh nát ánh trăng để cho người trong thiên hạ nhìn không thấy trăng sáng, đây đã là nhập ma rồi.”

Ngô Minh mở miệng, nói ra ưu thế của mỗi một hệ thống một phen, để Cho Hứa Thanh Tiêu nhận thức thế giới này tốt hơn.

Nhưng sau khi nghe được chuyện ma đạo Hứa Thanh Tiêu có chút líu lưỡi.

Không thích trăng sáng, muốn đánh nát trăng sáng? Đây không phải là nhập ma rồi đó chứ? Đây là bệnh thần kinh rồi hả?

“Sư phụ, vậy hắn đánh nát ánh trăng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi một câu không nên hỏi.

Chương 929: Nhất Phẩm Trấn Bắc Man, Hứa Thanh Tiêu Bái Sư Nhất Phẩm, Bảy Hệ Thống Lớn! (6)

“Không có, cả thế giới ai có thể đánh nát ánh trăng? Trừ phi là tất cả nhất phẩm trong thiên hạ tụ họp lại, có lẽ còn có khả năng nhất định, hắn tìm đến các hệ nhất phẩm, nhưng vấn đề là, nhất phẩm các hệ cũng không phải đầu óc có vấn đề, tất nhiên sẽ không chịu theo rồi. ”

Ngô Minh lắc đầu, trả lời như thế.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, mà Ngô Minh tiếp tục nói thêm.

“Có điều, hắn tự biết lực lượng một người không cách nào đánh nát trăng sáng, cho nên mỗi khi đến buổi tối, tất cả người mà có thể thấy ánh trăng thì đều bị hắn giết.”

Ngô Minh nói như thế, lời này làm cho Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút không thể tiếp nhận.

Tốt đấy người anh em, không thể phá vỡ ánh trăng, giết những người có thể nhìn thấy ánh trăng? Logic này cũng “struất” quá rồi đó?

“Vậy về sau thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao rất tò mò đối với chuyện ma đạo, đám người này quả thực là… có bệnh thần kinh mà.

“Sau đó? Thiên hạ nhất phẩm phải ra tay ngăn cản, chỉ là không ai dám liều mạng với hắn, chỉ có thể nhốt hắn lại, cuối cùng thì đại ma này cũng nghĩ ra cách giải quyết. ”

“Hắn tự giết mình, thì sẽ không nhìn thấy trăng sáng nữa.”

Ngô Minh nghiêm túc nói.

Nhưng lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Mẹ nó quả thực là quỷ tài logic.

Không thích mặt trăng, muốn đánh nát mặt trăng, kết quả phát hiện mọi người không đồng ý, vậy thì giết người, nhưng phát hiện giết cũng giết không hết, những nhất phẩm khác lại nhắm vào mình.

Sau đó, tự tử để bản thân không thể nhìn thấy mặt trăng.

Tốt đấy chàng trai trẻ.

Tốt đấy chàng trai trẻ.

Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng nói tốt đấy chàng trai trẻ.

Nếu đây không phải là bệnh thần kinh, Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không tin.

"Nói tóm lại."

"Thủ Nhân, ngươi phải nhớ kỹ, gặp được người ma đạo, ngươi nhất định phải tránh càng xa càng tốt, bọn họ làm việc cực kỳ cổ quái, trong lòng chấp niệm quá sâu."

"Trong mắt bọn họ, tất cả quy định pháp tắc trên thế gian, đều là nói suông, bọn họ chỉ làm những chuyện mình cho là đúng, hơn nữa từng ý nghĩ cực kỳ cổ quái, hơn nữa người trong ma đạo muôn hình muôn vẻ, tư tưởng của Nho đạo, Phật môn, Tiên đạo cũng có vấn đề lớn."

"Nếu ngươi gặp phải, nhất định nhất định phải tránh càng xa càng tốt, nếu thật sự là gặp phải, cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, không nên trách cứ bọn họ, mà là theo ý của bọn họ, đồng ý quan điểm của bọn họ là được."

"Bọn họ ghét nhất chính là người phản đối, nếu ngươi đồng ý, họ sẽ không làm tổn thương ngươi, nhưng tuyệt đối không thể bị bọn họ phát hiện ngươi chỉ giả vờ thuận theo ý mà thôi."

"Nói trực tiếp một chút, những người này chính là người điên, đương nhiên nếu có người trong ma đạo hoàn toàn tán thành ngươi, đối với ngươi mà nói cũng là một chuyện tốt, có thể lợi dụng bọn họ, năm đó Thái Tổ chính là lợi dụng một nhóm người trong Ma Đạo."

"Chẳng qua có thể không đụng thì đừng đụng tới."

Ngô Minh nói như thế, thái độ rất nghiêm túc, cũng rất nghiêm khắc.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn đại khái biết người trong ma đạo là một đám người gì rồi.

Là người tư tưởng có vấn đề.

Là đại năng, địa vị siêu nhiên, phẩm cấp siêu nhiên, nhưng tư tưởng vặn vẹo, cả ngày suy nghĩ một ít chuyện có chuyện không, sau đó chấp niệm cực sâu, lại không được người khác tán thành.

Cuối cùng hóa thành tâm ma, trở thành người điên trong mắt người thường, làm việc không hề có quy tắc, không chú ý bất kỳ quy củ nào, hắn cho rằng đúng, vậy thì đúng, hắn cho rằng sai, vậy thì sai.

Nói cách khác, loại người này nói giết cả nhà ngươi, liền giết cả nhà ngươi, ngay cả một người cũng sẽ không bỏ qua.

Quả thực gặp phải loại người này, nhất định phải cẩn thận một chút, hơn nữa nhất định phải tránh càng xa càng tốt.

"Vậy ma đạo có nhất phẩm sao?"

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

"Chắc chắn có, theo vi sư biết, bên ngoài có ba vị, một vị là yêu tộc, một vị là đệ tử phật môn, còn có một vị đến từ tiên đạo."

"Mạnh nhất chính là người từ tiên đạo đi ra, nghe nói người này tiên võ song tu, võ đạo cũng đã bước vào nhị phẩm viên mãn, đương nhiên cũng là đầu óc không bình thường nhất, nghe nói rất không bình thường, ngay cả người trong ma đạo cũng chịu không nổi hắn."

"Nghe nói người này còn thích hóa phàm, ngụy trang thành người thường, nào là thư sinh, nào là ăn mày, nào là bói toán, cực kỳ cổ quái."

"Nếu vi sư gặp phải, cũng phải cẩn thận một chút, cũng không phải là đánh không lại, mà là không cần phải tranh đấu với loại người này, bọn họ không có bất kỳ gánh nặng nào."

Ngô Minh lên tiếng, nói như thế.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, xem như hiểu.

“Đồ nhi đã hiểu, nếu sau này gặp phải nhất định sẽ cẩn thận, tránh càng xa càng tốt.”

“Có điều nghĩ lại, đồ nhi ở kinh đô Đại Ngụy, quyết không gặp được.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Mình ở kinh đô Đại Ngụy, khẳng định không gặp được loại người này.

Ngô Minh gật gật đầu, điều này cũng đúng.

Sau đó bắt đầu giải thích.

“Về phần tà đạo, xếp thứ bảy, cũng không phải là bởi vì thực lực tà đạo yếu, ngược lại thực lực tà đạo, nếu nói về tổng thể thì hơn sáu đại hệ thống còn lại.”

“Tà đạo là yêu ma thật sự, tính chất giống như ma đạo, vạn vật đều có thể trở thành tà đạo, bọn họ mượn một ít bí pháp quỷ dị thuật, chế tạo giết chóc cũng có, huyết tẩy thành trì cũng có, thông qua chúng sinh oán niệm, hận ý, huyết nhục, để tăng lên thực lực bản thân.”

“Tu luyện, tốc độ cực nhanh, có thể trong một đêm còn hơn người khác khổ tu hai mươi năm, cho nên tà tu là tồn tại bị tất cả thế lực chán ghét, cũng chỉ có thể đi chung với ma đạo.”

“Gặp phải tà tu, không có nhiều lời vô nghĩa như vậy, chỉ có một chữ, đó chính là giết.”

“Thủ Nhân, ngươi hiểu chưa?”

Ngô Minh nói rõ hết bảy đại hệ thống, mà Hứa Thanh Tiêu coi như là triệt để hiểu rõ khái niệm của bảy đại hệ thống này.

Nho, võ, tiên, phật, yêu, ma, tà.

Bên trong Hầu phủ.

Hứa Thanh Tiêu cũng ghi nhớ thật kỹ những điều này.

Chương 930: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Bên trong phủ Bình Loạn hầu.

Giọng của Ngô Minh tiếp tục vang lên.

Sau khi nói xong chuyện về bảy hệ thống lớn ông liền nói đến hệ thống võ đạo.

“Đồ nhi, võ đạo có thập phẩm, trước lục phẩm vi sư không muốn nói nhiều làm gì.”

“Bắt đầu nói từ Vương Giả đi.”

“Võ đạo tứ phẩm gọi là cảnh giới Vương Giả, chân khí trong cơ thể cũng sẽ biến thành chân khí Vương Đạo, chân khí biến hóa là cảnh giới cao nhất của võ đạo phàm nhân.”

“Vương Giả tứ phẩm, sức của một quyền có thể đánh nát cả một tửu lâu, Vương Giả mạnh mẽ có thể đánh nát cả một tòa nhà cao ba trượng, nhưng cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này mà thôi.”

“Bước ngoặt thật sự là tam phẩm!”

“Thủ Nhân, hãy nghiêm túc lắng nghe những lời tiếp theo mà vi sư nói.”

Ngô Minh nói đại khái về tứ phẩm Vương Giả cảnh, chỉ là hình dung đơn giản mà thôi.

Nhưng điều tiếp theo mới chính là chuyện mà ông thật sự muốn nói.

“Sư phụ, người nói đi.”

Hứa Thanh Tiêu rửa tai lắng nghe, những kiến thức này đều là thứ mà hắn muốn biết.

“Ở trong mắt chúng ta, bảy hệ thống lớn mỗi hệ thống đều chia thành thập phẩm, nhưng trước thất phẩm đều là Trúc Cơ

Bồi Nguyên.”

“Trước thất phẩm đều chỉ có thể xem như là cực hạn của phàm thể, chỉ có thể bước vào tam phẩm mới xem như thật sự chính thức bước vào cửa.”

“Sau khi vào võ đạo tứ phẩm mới thật sự gọi là một cấp một tầng trời, mỗi một phẩm cấp đều cách xa nhau vạn dặm, khó mà vượt qua được.”

“Võ đạo tam phẩm tên là võ đạo Nhập Thánh, mỗi một chiêu thức, mỗi một cử động đều có thể dẫn đến sự biến hóa của thiên tượng, có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, có thể lấy được thủ cấp tướng địch từ trong thiên quân vạn mã.”

“Võ đạo nhị phẩm tên là võ đạo Chí Tôn, một chỉ cắt ngang một con sông, một kiếm phá được một thành, có thể giết người trong vô hình từ ngoài vạn dặm, chỉ chịu sự hạn chế của nhất phẩm và sức mạnh thiên địa.”

“Mà cái gọi là sức mạnh thiên địa này cũng đại biểu cho rất nhiều thứ, như là dân ý của bách tính, như là sức mạnh của người đọc sách, như là sức mạnh của lòng tin vân vân, đều xem như là sức mạnh thiên địa.”

“Thay một cách nói khác thì đến nhị phẩm, chiến lực về cơ bản là mạnh nhất.”

“Mà nhất phẩm thì cao hơn tất cả, có thể không để ý đến thiên địa chi lực, ví dụ như nói Thủ Nhân, trong cơ thể ngươi có dân ý, đây chính là sức mạnh thiên địa, nếu như nhị phẩm giết ngươi cũng sẽ chịu ảnh hưởng, sẽ có điều e ngại.”

“Thậm chí nếu như sau khi ngươi thành thánh rồi, cho dù nhị phẩm muốn giết ngươi cũng không dám giết ngươi, bởi vì chưa chắc có thể giết được ngươi, sau khi giết được ngươi rồi thì còn có thể phải trả một cái giá đau đớn, bị thiên địa chán ghét vứt bỏ.”

“Nhưng nhất phẩm thì không cần để ý đến, chỉ cần ngươi không trở thành nhất phẩm Văn thánh, vậy thì chỉ cần nhất phẩm là có thể giết ngươi, hơn nữa cho dù là Văn thánh, nếu như ngươi ép một nhất phẩm võ giả quá trớn thì chỉ cần nên

giết là giết được, chẳng qua Văn thánh cũng có thủ đoạn để ngăn cản mà thôi.”

Ngô Minh nói đến sự khác nhau của ba phẩm cấp cuối.

Chiến lực của tam phẩm cực mạnh, có thể dẫn đến thiên tượng, có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, vượt hơn mọi thứ.

Chiến lực của nhị phẩm dường như đã là vô địch rồi nhưng sự hạn chế duy nhất của họ chính là thiên địa chi lực, có rất nhiều hạn chế.

Nhất phẩm chính là sự tồn tại hủy thiên diệt địa, chỉ cần không phải nhất phẩm Văn thánh thì cái gì cũng có thể giết.

Xem như Hứa Thanh Tiêu đã rõ nhưng vẫn còn có hơi nghi hoặc, không nhịn được mở miệng nói:

“Sư phụ, dựa theo ý của người thì nhị phẩm hẳn là bị hạn chế nhiều lắm.”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

Nhất phẩm và tam phẩm không thành vấn đề, nhưng dường như nhị phẩm hơi bị hạn chế.

“Ừ, đúng là nhị phẩm phải chịu rất nhiều hạn chế, bởi vì bọn họ cần phải nhắm vào nhất phẩm, mà muốn trở thành nhất phẩm thì không chỉ cần bản thân phải mạnh mẽ mà quan trọng hơn chính là có được sự ủng hộ của vận khí, nếu như bọn họ giết người có sức mạnh thiên địa.”

“Vậy sẽ phải tự hao tổn vận khí của bản thân, cho nên khó đột phá được.”

Ngô Minh trả lời.

“Đã hiểu.” Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu sau đó tiếp tục hỏi: “Vậy nếu đồ nhi giết nho, cũng vậy à?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thế.

“Không, ngươi thì khác.” Trong phút chốc, Ngô Minh biết Hứa Thanh Tiêu muốn nói điều gì, ông lập tức lắc đầu nói:

“Ngươi còn chưa đến nhị phẩm cho nên giết hay không cũng không đáng kể.”

“Đổi một cách khác mà nói thì nếu như ngươi thật sự muốn giết một số người nào đó thì tốt nhất là nên giết sạch trước khi lên nhị phẩm, nếu không chờ khi ngươi đến nhị phẩm.”

“Vậy thì đúng là không thể làm loạn được, đây cũng chính là lý do khi các quốc gia động binh đao, trên cơ bản không thấy bóng dáng nhị phẩm đâu cả.”

Câu trả lời của Ngô Minh làm cho Hứa Thanh Tiêu an tâm hơn một chút.

Ý rất đơn giản, hoặc là giết hết tất cả kẻ địch trước khi nhị phẩm, hoặc là chờ đến nhất phẩm, nếu không cứ giết loạn ở cảnh giới nhị phẩm thì vô cùng có khả năng làm ảnh hưởng đến vận khí bản thân, đến lúc đó muốn đột phá lên nhất phẩm sẽ khó khăn hơn nhiều.

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu rõ tất cả.

Đúng là như vậy, cẩn thận ngẫm lại.

Vào lúc Đại Ngụy bình loạn, nhất phẩm không ra mặt thì còn hiểu được, nhưng nhị phẩm cũng chẳng hề ra mặt, lúc ấy hắn đã có hơi tò mò rồi.

Vương triều Đại Ngụy có bao nhiêu võ giả tam phẩm Hứa Thanh Tiêu không rõ nhưng điều duy nhất hắn biết được chính là trong chín vị quốc công chỉ có bốn vị là võ giả tam phẩm, trong bốn vị liệt hầu chỉ có Quán Quân hầu được tính là một người, nhưng bốn vị tam phẩm liệt hầu này toàn bộ đều đang trấn thủ bên ngoài.

Không có mặt ở kinh đô Đại Ngụy.

Còn lại đều là tứ phẩm, cho nên lúc đại chiến chưa từng xuất hiện kiểu chỉ cần một người là có thể trấn áp được tất cả.

Chương 931: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (2)

Nếu như một vị nhị phẩm hoặc ba bốn vị tam phẩm ra mặt thì trận chiến này cũng không cần phải sử dụng nhiều âm mưu quỷ kế như vậy. Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều chỉ là nhảm nhí.

“Thủ Nhân, trước tam phẩm ngươi muốn làm gì ở kinh đô Đại Ngụy cũng được, nhưng sau tam phẩm rồi, muốn làm gì cũng phải suy nghĩ cho cẩn thận.”

“Hơn nữa nếu như ngươi ở vị trí này quá lâu vậy thì tâm tính sẽ bị mai một, vi sư biết những chuyện ngươi đã từng làm qua, đối với người khác mà nói thì ngươi cực kì hung ác.”

“Nhưng theo cách nhìn của vi sư thì chẳng qua chỉ là đám người đang cãi cọ lẫn nhau mà thôi. Nói tới nói lui, chỉ cần để ý một chuyện, đừng lãng phí quá nhiều miệng lưỡi để cãi nhau với đám người đọc sách kia.”

“Ngươi cần tôi luyện chính bản thân mình, thực sự rèn luyện.”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta biết tất cả những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu đã làm, gì mà náo loạn Hình bộ, giận dữ chém quận vương, giết Thiên địa đại nho, trông như rất hung ác, nhưng thực tế thì sao?

Chẳng qua chỉ là một đám người cãi cọ lẫn nhau mà thôi, điều này không thích hợp với võ đạo.

Võ đạo đâu phải là đối nhân xử thế, võ đạo là phải chém chém giết giết.

“Mong sư phụ chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn tán đồng với lời nói của Ngô Minh, đúng là hắn đã phí rất nhiều mồm mép với đám người đọc sách kia, nói thì hắn cũng tức, mà đối phương cũng tức.

Không bằng cứ làm như Ngô Minh, ra tay trấn áp luôn là thích nhất.

“Tăng cảnh giới lên, rèn luyện trong tuyệt cảnh.”

“Bây giờ ngươi ở Thần Thông cảnh, bên trong đã vô cùng tốt nhưng cũng chỉ là bên trong mà thôi, tính thực chiến quá kém.”

“Mấy ngày này, vi sư sẽ dạy võ đạo thần thông cho ngươi, chờ sau khi ngươi nắm giữ được rồi vi sư sẽ dẫn ngươi đến một nơi, rèn luyện trong tuyệt cảnh, để ngươi trở thành Vương Giả, một Vương Giả chân chính.”

Ngô Minh nói một cách nghiêm túc, muốn thay đổi thật sự thì nhất định phải thực chiến chứ không phải cứ trốn trong kinh đô, như thế không thích hợp để tu luyện võ đạo, nhất là đến cảnh giới sau rồi, mỗi một cảnh giới đều cần phải có máu tươi gội rửa.

Nơi nào có thể rèn luyện ra võ giả nhất phẩm? Cho dù thiên phú của ngươi tốt, căn cốt có mạnh hơn nữa thì nếu không trải qua những trận chiến thật sự thì không thể nào thay đổi về chất được.

Nhưng nghe xong câu này, Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Thấy Hứa Thanh Tiêu im lặng, Ngô Minh mở miệng nói:

“Sao vậy?”

Ngô Minh hỏi.

“Sư phụ… Ừm… Ta đã đột phá tứ phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không biến nên nói hay không nữa, Ngô Minh nhìn không thấu mình là bởi vì dân ý trong cơ thể hắn, chẳng qua chỉ cần tiếp xúc với mình thôi Ngô Minh cũng có thể biết được cảnh giới của chính mình.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không giấu.

“Cái gì?”

“Tứ phẩm?”

“Ngươi hù ta à?”

Ngô Minh sửng sốt, hôm qua ông ta đã xác định rằng Hứa Thanh Tiêu ngũ phẩm, sao mới đây đã tứ phẩm rồi?

Sau một hồi, Ngô Minh bắt lấy bàn tay Hứa Thanh Tiêu, trong phút chốc, nhất phẩm chi lực tiến vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu. Rất nhanh sau đó, trên mặt Ngô Minh lộ ra vẻ chấn động không gì sánh kịp.

"Là tứ phẩm thật mà."

"Sao ngươi tăng lên nhanh vậy?"

"Không thể nào."

"Theo lý thuyết thì với thể chất này của ngươi, nếu tăng lên tứ phẩm sẽ dẫn đến thiên địa dị tượng rất đáng sợ."

"Sao lại chẳng có chút dấu hiệu nào thế kia?"

Ngô Minh thật sự không biết mình nên nói gì nữa, liên tiếp đặt ra nhiều câu hỏi.

Nhưng rất nhanh sau đó, Ngô Minh đã bừng tỉnh hiểu ra.

"Là Hạo nhiên Văn chung."

"Ngươi đã đột phá bên trong Hạo nhiên Văn chung."

Ngô Minh đoán ra khả năng duy nhất.

"Phải."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu đáp thế.

Câu này vừa dứt, Ngô Minh không nhịn được hít một hơi, trở nên trầm mặc.

Vương Giả chỉ trong một năm.

Hai mươi tuổi đã là võ đạo tứ phẩm.

Cộng thêm chuyện hắn vẫn là tứ phẩm đại nho, nho võ tứ phẩm, hơn nữa đều lên được cấp này trong vòng một năm.

Con mẹ nó đây còn là người không?

Chắc đến quái thai cũng không làm được đâu ha?

Ngô Minh trầm mặc, ông ta hoàn toàn trầm mặc.

Thấy Ngô Minh yên lặng, Hứa Thanh Tiêu nhịn không được mở miệng nói:

“Sư phụ, tăng nhanh như vậy, có phải sẽ có ảnh hưởng gì hay không?”

“Có phải là không được tốt hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi, hắn lo mình thăng nhanh như vậy sẽ tạo nên ảnh hưởng gì đó.

Nhưng khi nghe nói vậy, Ngô Minh có hơi dở khóc dở cười.

“Thủ Nhân à, vi sư thật sự không biết nên nói gì cho phải, nếu như người khác tăng lên như vậy thì chắc là có vấn đề, nhưng ngươi thì lại không thành vấn đề.”

“Ngươi có Vô hà chi thể, cảnh giới người khác tăng lên thì cần phải củng cố vững chắc cảnh giới, xây dựng căn cơ cho tốt, còn ngươi thì sau khi tăng lên cũng không cần phải xây dựng cơ căn cơ vững chắc làm gì, bởi vì căn cơ của ngươi đã hoàn toàn không có chút tì vết nào.”

“Cho nên, về lý luận mà nói, xem như ngươi có nhất phẩm trong vòng một đêm thì cũng sẽ không có bất kỳ sự ảnh hưởng nào đối với ngươi.”

Ngô Minh giải thích như thế làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ.

Nhưng sau một khắc, Ngô Minh lại tiếp tục mở miệng:

“Chẳng qua ngươi đừng vui mừng quá trớn, vi sư không lo về chuyện cảnh giới ngươi tăng quá nhanh, điều đáng lo bây giờ chính là ngươi chỉ có cảnh giới nhưng không có năng lực tương ứng.”

“Võ đạo, võ đại diện cho võ kỹ, đạo đại diện cho cảnh giới, cả hai hợp nhất mới có thể xem là võ đạo. Bây giờ ngươi chỉ có thực lực tuyệt thế Vương Giả nhưng nếu như trận chiến thực sự nổ ra, chỉ sợ sẽ thật sự không ổn.”

“Thủ Nhân, ngươi, vi sư sẽ ép cảnh giới đến tứ phẩm thấp nhất, so chiêu với ngươi.”

Nói đến đây, Ngô Minh đứng dậy trực tiếp nhảy ra xa mấy chục thước, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không do dự chút nào, hắn thật sự cũng muốn thử một lần xem cuối cùng mình mạnh cỡ nào, bây giờ có nhất phẩm cùng nhau luyện tập, mặc dù biết chắc chắn sẽ đánh không lại nhưng vẫn làm cho Hứa Thanh Tiêu cực kỳ hưng phấn.

Chương 932: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (3)

Cả hai đứng cách nhau hai mươi mét.

Ngô Minh đứng chắp tay khẽ gật nhẹ đầu, ý bảo để Hứa Thanh Tiêu ra tay trước.

Ầm.

Không thèm suy nghĩ gì nữa, Hứa Thanh Tiêu hóa thành một trận gió, hắn thi triển Kim Ô Bác Long thuật đánh về phía Ngô Minh.

Tốc độ của Hứa Thanh Tiêu cực nhanh, dường như là chỉ trong phút chốc mà đã đến trước mặt Ngô Minh. Kim Ô Bác Long thuật vừa đánh ra, sau lưng hắn liền diễn hóa thành một hư ảnh Kim Ô, vương đạo chi khí bắn ra bốn phía.

“Tốc độ rất nhanh, nhưng Vương Đạo chân khí của ngươi lại chưa được khống chế tốt.”

Ngô Minh lách người, sau đó vươn tay ra vỗ một chưởng lên lưng Hứa Thanh Tiêu. Đồng thời cùng là Vương Đạo chân khí nhưng Hứa Thanh Tiêu lại thấy có hơi đau, ánh mắt lướt qua, sau đó lại đánh lại lần nữa.

“Chiêu thức của ngươi rất mạnh, là Kim Ô Bác Long thuật, thân pháp rất nhanh nhẹn, chỉ là chiêu thức kia lại quá bá đạo tàn nhẫn, không thích hợp với ngươi.”

Ngô Minh lộ ra vẻ vô cùng nhẹ nhõm, bản thân ông ta là nhất phẩm, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, có nhường Hứa Thanh Tiêu hai tay thì Hứa Thanh Tiêu cũng đánh không lại, đây chỉ mới là cùng nhau luyện tập mà thôi.

Chủ yếu vẫn là để nhìn xem thực lực của Hứa Thanh Tiêu thế nào.

“Dốc hết toàn lực, đừng để lại bất kỳ chỗ trống nào.”

“Xem ta như kẻ địch thật sự.”

Trong chốc lát, Ngô Minh lên tiếng bảo Hứa Thanh Tiêu dốc hết toàn lực.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều mà vận chuyển tất cả chân khí trong cơ thể, đánh ra Kim Ô Bác Long thuật. Hư ảnh Kim Ô và Chân Long cùng nhau hiển hiện, xen kẽ lẫn nhau diễn hóa phía sau hắn, Vương Đạo chân khí không ngừng khuếch tán.

Toàn bộ hầu phủ đều rung động ầm ầm.

Nhưng mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có đánh như thế nào thì Ngô Minh cũng đều có thể tránh thoát dễ như trở bàn tay, đồng thời ông cũng thường vào thời khắc mấu chốt bắt lấy khoảng trống của hắn, cũng chính là chỗ sơ hở của hắn, cho hắn một kích.

Trí mạng, nhưng Ngô Minh tất nhiên sẽ nương tay, chỉ làm cho Hứa Thanh Tiêu thấy đau thôi.

Sau một nén nhang.

Ngô Minh lại vỗ một chưởng vào vị trí trái tim Hứa Thanh Tiêu, đánh Hứa Thanh Tiêu bay ra ngoài mấy chục thước, cơ thể rung động ầm ầm, máu huyết trong cơ thể cũng sôi lên mãnh liệt.

Khụ.

Dùng sức ho khan một phen, Hứa Thanh Tiêu ổn định khí huyết của bản thân mình. Sau một lúc lâu, lúc này hắn mới thở ra một hơi thật dài rồi lại nhìn về phía Ngô Minh bằng ánh mắt bất đắc dĩ.

“Quá kém, quá kém rồi.”

“Thủ Nhân, vốn vi sư chỉ cho rằng dù võ kỹ của ngươi có yếu thì cũng không yếu là bao.”

“Mặc dù Kim Ô Bác Long thuật này của ngươi rất mạnh nhưng ngươi lại chẳng thể sử dụng được một phần mười uy lực của nó.”

“Hơn nữa Vương Đạo chân khí của ngươi cũng cực kỳ tán loạn, thời điểm nên ngưng tụ thì không ngưng tụ, lúc không cần ngưng tụ lại ngưng tụ, cho nên sơ hở trăm bề.”

“Nếu không phải cơ thể ngươi mạnh mẽ hơn nữa gốc rễ cũng hùng hậu thì chỉ tùy tiện tìm một Vương Giả cũng có thể giẫm ngươi trên mặt đất mà đánh.”

Năng lực chiến đấu của Hứa Thanh Tiêu đúng là không đành lòng nhìn thẳng, Ngô Minh cũng không biết mình nên nói gì.

“Sư phụ, dù sao người cũng là võ giả nhất phẩm, ta đánh không lại người cũng là chuyện đương nhiên mà.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi buồn bực, hắn biết võ kỹ của mình rất là cùi bắp nhưng chắc không đến nỗi tệ hại vậy đâu chứ.

“Thủ Nhân, chắc ngươi không cảm thấy vi sư đang đánh thật đó chứ?”

Ngô Minh dò hỏi.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

“Sư phụ, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thẳng.

“Cách thức cũng rất đơn giản, một cách là thành công với tốc độ nhanh chóng, một cách là tiến hành theo chất lượng, hai cách này đều được, nhưng vi sư đề nghị ngươi chọn cách nhanh chóng thành công.”

Ngô Minh nói một cách chân thành.

“Nhanh chóng thành công?”

“Nhanh thế nào vậy? Tiến hành theo chất lượng thì cần thời gian bao lâu?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

Có thể nhanh chóng thành công thì chắc chắn chọn nhanh chóng thành công, chẳng qua vẫn nên hỏi một chút về chuyện thời gian.

“Nhanh chóng thành công, trong vòng nửa năm có thể khiến cho ngươi có được kinh nghiệm không tầm thường trong võ đạo, tiến hành theo chất lượng thì khoảng mười năm.”

Ngô Minh đáp lại.

“Mười năm?”

“Vậy hay là chọn nhanh chóng thành công thôi? Sư phụ, làm sao để nhanh chóng thành công, thể hồ quán đỉnh à?”

(thể hồ quán đỉnh: nôm na là ‘tưới nước lên đầu’ – câu này thường dùng để ví von cho việc truyền thụ trí tuệ, giúp người triệt để giác ngộ, bỗng nhiên hiểu rõ)

Hứa Thanh Tiêu không muốn tiến hành theo chất lượng. Mười năm? Hắn có thể sống đến mười năm nữa hay không cũng là vấn đề.

“Không, không phải thể hồ quán đỉnh, võ đạo không có cách nói thể hồ quán đỉnh này.”

“Cho dù là có thì vi sư cũng sẽ không giúp ngươi nhanh chóng thành công kiểu đó, vì đó vĩnh viễn là đồ của người khác. Thủ Nhân, nhớ cho kỹ đây, võ đạo thật sự chính là cần phải tự mình đi từng bước một.”

“Về phần nhanh chóng thành công như thế nào thì vi sư tạm thời không nói, bây giờ ngươi vẫn chưa thích hợp để dùng biện pháp này.”

“Bây giờ vi sư sẽ truyền cho ngươi hai môn thần thông võ đạo, ngươi nhớ cho kỹ nha, dù chỉ là chút da lông ngươi cũng phải nhớ kỹ, thần thông Kim Ô Bác Long thuật cũng không thích hợp với ngươi.”

“Khoảng thời gian này ngươi hãy ngoan ngoãn chờ đợi ở kinh đô đi, vi sư cần phải đi tẩy sạch ma khí trong cơ thể trước, không thể kéo dài hơn nữa.”

Ngô Minh lên tiếng.

“Nhanh vậy đã phải rời đi rồi sao? Sư phụ?”

Hứa Thanh Tiêu tràn ngập vẻ tò mò, hắn biết Ngô Minh vừa về từ ma vực, bị ma khí dính lấy, chỉ là không ngờ Ngô Minh lại phải rời đi nhanh như vậy.

Còn tưởng rằng ông sẽ dạy mình thêm mấy tháng.

“Ừ, ma khí tích lũy trong cơ thể vi sư cần phải từ từ tẩy sạch, không thể chậm trễ được, nếu không sẽ phải rước lấy một số

phiền phức không cần thiết.”

“Trước mắt ngươi chưa thể nhanh chóng tăng lên được, không bằng bây giờ cứ luyện tập cơ sở trước đi, chờ sau khi vi sư tạm thời chặn được ma khí thì ta lại đến dạy ngươi.”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta cần phải áp chế ma khí, đây cũng là lý do vì sao ông ta lại muốn vội vã như thế, khiến Hứa Thanh Tiêu không thể không bái ông ta làm thầy.

Chương 933: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (4)

Dù sao thì nếu như còn băn khoăn nữa thì ông ta sẽ không còn thời gian để dây dưa.

“Đã rõ, cảm ơn sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ gì nhiều, khẽ gật đầu.

Thấy Hứa Thanh Tiêu như thế, Ngô Minh cũng rất hài lòng sau đó ngồi xuống.

“Môn thần thông võ đạo thứ nhất tên là Cực Võ Trấn Ma Kình.”

“Nếu gọi nó là một môn thần thông không bằng nói nó là thuật của võ đạo, chỉ cần ngươi chuyển Vương Đạo chân khí trong cơ thể thành Cực Võ Trấn Ma Kình vậy thì ngươi sẽ có thể khống chế Vương Đạo chân khí trong cơ thể ngươi.”

“Cỗ Trấn Ma Kình này có thể diễn hóa thành tất cả binh khí, cũng có thể ngưng tụ bên trong quyền cước, biến hóa đa dạng, cực kỳ linh hoạt.”

Lúc Ngô Minh nói chuyện, ông ta liền ngưng tụ một luồng chân khí màu lam trong tay, luồng chân khí này cực kỳ kinh khủng, hơn nữa ở trong tay Ngô Minh, khi thì nó biến thành chiến mâu, khi thì hóa thành trường kiếm, lúc lại hóa thành đại đao, lúc là kim châm, tấm thuẫn, các món đồ vật đa dạng.

Đến cuối cùng lại dung nhập vào bên trong quyền chưởng làm cho nó càng khủng bố hơn.

Thứ này tốt đấy.

Đôi mắt Hứa Thanh Tiêu tỏa sáng, nói thật thì thứ này không tệ, vừa có thể khống chế tốt Vương Đạo chân khí trong cơ thể mình lại vừa có thể biến hóa linh hoạt, đúng là thứ tốt.

Ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu đang lộ ra vẻ vui mừng thì Ngô Minh đã đánh luồng Trấn Ma Kình kia vào cơ thể hắn.

“Thủ Nhân, vi sư đã đánh Cực Võ Trấn Ma Kình vào cơ thể ngươi, ngươi thử vận chuyển Vương Đạo chân khí trong cơ thể một vòng, sau đó dung nhập Cực Võ Trấn Ma Kình vào xem.”

Ngô Minh nói.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhảm, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Trong chốc lát, vận chuyển một vòng Vương Đạo chân khí, vận chuyển long mạch, trong chốc lát, một sợ Cực Võ Trấn Ma Kình xuất hiện.

Chẳng qua sự khác biệt chính là Cực Võ Trấn Ma Kình của Ngô Minh là màu lam, còn của hắn thì màu vàng kim.

Mà sau khi hắn ngưng tụ ra Cực Võ Trấn Ma Kình thì Cực Võ Trấn Ma Kình của Ngô Minh cũng biết mất. Đây là Trấn Ma Kình của Ngô Minh nên tất nhiên không thể nào tồn tại trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu được.

“Không tệ.”

“Chỉ trong mười hơi thở mà đã ngưng tụ ra Cực Võ Trấn Ma Kình, được lắm đó, căn cơ của ngươi quá tốt, khí mạch vô cùng kinh khủng.”

“Thủ Nhân, tu luyện Cực Võ Trấn Ma Kình rất đơn giản, chỉ cần ngươi chuyển toàn bộ Vương Đạo chân khí thành Cực Võ Trấn Ma Kình thì có thể tự động thay đổi.”

“Cái này dùng để rèn luyện Vương Đạo chân khí của ngươi, khiến cho nó càng thêm thuần khiết và mạnh mẽ, ngươi có thể hiểu là biến đổi về chất một lần nữa.”

“Về phần làm thế nào để sử dụng Cực Võ Trấn Ma Kình, mỗi người đều sẽ tự có cách hiểu của riêng mình, vi sư sẽ không can thiệp vào chuyện của ngươi.”

Ngô Minh hết sức hài lòng, cũng có hơi ghen tị với Hứa Thanh Tiêu, dù sao lúc trước khi ông ta luyện Cực Võ Trấn Ma Kình cũng phải tốn mất một canh giờ mới luyện ra được một tia.

Hứa Thanh Tiêu chỉ hao tốn vẻn vẹn có mười hơi thở mà đã luyện ra được.

Bảo sao không làm người ta ghen tị được chứ?

“Cảm tạ sư phụ đã dạy bảo.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu nói với Ngô Minh.

“Đừng khách khí như vậy, ngươi là đồ nhi của ta mà, tất nhiên vi sư sẽ dùng hết khả năng để dạy ngươi.”

“Môn thần thông thứ hai này tên là Cực Võ Tam Thức, theo thứ tự là Võ Hoàng Đại Thủ ấn, Võ Tôn Trấn Ma chưởng, Võ Đế Bát Hoang quyền.”

“Muốn phát huy được uy năng thì nhất định phải lên đến tam phẩm, nhưng bây giờ vi sư có thể dạy cho ngươi, chuẩn bị tinh thần nhé.”

Nói đến đây, Ngô Minh thẳng tay bắt lấy Hứa Thanh Tiêu.

Sau một khắc, không gian vặn vẹo.

Ngay sau đó, trong một nơi rừng núi hoang vu, nơi này gần hải vực, gió biển thổi vào, trên mảnh đất này không có sinh vật sống nào, chỉ có những tòa quái thạch đứng sừng sững trên bờ cát, nhìn lướt qua sẽ cảm thấy tiêu điều vắng vẻ.

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò không biết Ngô Minh gọi hắn đến đây làm gì.

Chỉ là không đợi hắn lên tiếng hỏi, Ngô Minh đã nói:

“Đồ nhi, nhìn cho kỹ vào.”

“Đây chính là Võ Hoàng Đại Thủ ấn.”

Nói đến đây, vẻ mặt Ngô Minh bình tĩnh sau đó duỗi tay ra chưởng.

Ầm ầm.

Trên bầu trời, một bàn tay to lớn xuất hiện, tốc độ cực nhanh giống như chớp giật bao trùm trăm dặm.

Theo những tiếng sấm vang lên, dãy núi dài trăm dặm bị hủy trong phút chốc, đất bằng rung chuyển, trời đất ngả nghiêng.

Ực.

Hứa Thanh Tiêu nuốt một ngụm nước bọt. Một bàn tay phá hủy cả trăm dặm, chuyện này quá kinh khủng luôn.

"Đợi đến khi ngươi đến tam phẩm, uy lực cao nhất là như vậy đấy, nếu như thật sự có người đọc sách muốn đi tìm đường chết vậy thì chỉ cần một bàn tay là có thể nghiền bọn chúng ta được."

Ngô Minh lên tiếng, nói với vẻ cực kì lạnh lùng.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì ngây ngẩn cả người.

Trong đầu hắn xuất hiện cảnh tượng này.

Trăm vạn người đọc sách công kích hắn, nhục mạ hắn, mà hắn thì chỉ cần khoát tay một cái là thây chất thành đống.

Trời!

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Đương nhiên đây cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, giết trăm vạn người đọc sách, không đến bước đường cùng thì cho dù có thực lực Hứa Thanh Tiêu cũng không làm như vậy.

"Đồ nhi, đi thôi, vi sư cho ngươi xem Võ Tôn Trấn Ma chưởng."

Ngay sau đó, Ngô Minh lại nắm Hứa Thanh Tiêu trực tiếp dịch chuyển tức thì, đi gần nửa canh giờ.

Đến một sơn cốc.

Trong sơn cốc, mây đen cuồn cuộn đen nghịt làm cho người ta không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, hơn nữa ma khí trong sơ cốc dài vạn dặm còn bốc lên bừng bừng, chung quanh sơn cốc còn có những vực sâu khổng lồ, ma khí trong đó lại càng nhiều hơn.

"Đồ nhi, nhìn cho kỹ nha."

Ngô Minh lên tiếng, sau một khắc, bầu trời nổ tung, một bàn tay lớn rơi xuống, trong phút chốc nó tóe ra nhưng những ngọn núi lửa siêu cấp, khu vực trung tâm của sơn cốc vỡ ra, sau đó, mặt đất ầm ầm sụp đổ.

Giống như có mấy chục viên đạn hạt nhân quét qua, đá lớn văn lên trời, mặt đất lún xuống, dung nham văng khắp nơi, cảnh tượng này quá khủng khiếp, khắc sâu trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Chương 934: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (5)

“Đây chính là cực hạn của nhị phẩm.”

“Võ Tôn Trấn Ma chưởng.”

Ngô Minh lên tiếng, vì để biểu diễn một cách hoàn mỹ, ông ta đã thuận tay giết luôn yêu ma trong sơn cốc này.

“Tiền bối!”

“Người thân là nhất phẩm, sao lại đi tập kích vực sâu ma cốc ta?”

“Người làm vậy chẳng lẽ không sợ dấy lên trận chiến nhất phẩm sao?”

Chẳng qua trong lúc này, bên trong vực sâu có một giọng nói vang lên, giọng khàn khàn khiến người nghe cực kỳ không thoải mái, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nhíu mày.

Ngô Minh thấy vẻ mặt này, lập tức nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Không sao cả, vi sư sẽ cho ngươi xem uy lực thật sự của nhất phẩm.”

“Võ Đế Bát Hoang quyền.”

Giọng nói Ngô Minh có vẻ hơi an ủi, nhưng sau một khắc, khí thế cả người ông ta đột nhiên dâng lên đến cực hạn, như một vị thần linh bất hủ.

Hào quang chói mắt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Sau một khắc, áo Ngô Minh không gió mà bay, ông ta đánh ra một quyền, ánh mắt lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, sự khủng bố to lớn xuất hiện.

Đất trời nổ tung, mây đen vốn đang cuồn cuộn bây giờ lại trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng trắng, dường như bầu trời đã bị một quyền này đánh nát vậy.

Ánh sáng hừng hực vô cùng chiếu rọi vào sơn cốc, lực phá hoại không gì sánh nổi, từng ngọn núi lớn vỡ nát, từng sơn cốc hóa thành bột mịn.

Sơn cốc dài liên miên vạn dặm điên cuồng chấn động, giống như có trăm vạn tấn thiên thạch rơi xuống mặt đất, dung nham phun trào cao hàng ngàn mét, không biết có bao nhiêu yêu ma uổng mạng.

Vực thẳm vốn sâu đến trăm trượng nhưng bây giờ lại bị người ta cứng rắn phá cho lớn ra rất nhiều, âm thanh khủng bố đinh tai nhức óc. Nếu như không phải được nhất phẩm bảo vệ thì Hứa Thanh Tiêu cảm thấy mình ở gần như vậy, không đến nổi thịt nát xương tan nhưng lỗ tai chắc sẽ điếc luôn.

Mà bên trong vực sâu, yêu ma mới phát ra âm thanh chất vấn lại gào lên một tiếng vô cùng thảm thiết sau đó trực tiếp bị đánh nổ tan xác, ma khí khủng khiếp bị đánh tan.

Một quyền này, không biết đã giết chết bao nhiêu yêu ma, người đứng ngoài mười vạn dặm cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp đến ngạt thở này.

Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu.

Đây chính là thiên uy của nhất phẩm?

Một quyền đánh xuống, núi non vạn dặm sụp đổ. Dưới nhất phẩm vốn không thể nào ngăn cản được, là sự tuyệt vọng đến ngạt thở.

Cứ như vậy, sự bá khí của Ngô Minh cũng đã khắc một dấu thật sâu trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Nói giết là giết, làm gì nói nhảm nhiều như vậy, không phục thì đánh.

Nếu không thì im mồm.

Đây mới thật sự là vô địch đấy.

Mà sau khi làm xong tất cả, Ngô Minh cũng không lộ ra vẻ mặt gì, chỉ dùng giọng điệu lạnh lùng nói:

"Đừng tưởng rằng lão phu không biết gì cả, nếu như còn dám xâm lấn Đại Ngụy, lão phu sẽ huyết tẩy vực sâu."

Giọng Ngô Minh lạnh như băng, lời nói tràn ngập sự vô tình.

Đâu phải ông ta đột nhiên ăn no rảnh rỗi không có gì làm, chỉ vì muốn đánh ra chiêu thức cho Hứa Thanh Tiêu xem mà đi giết loạn yêu ma.

Đại đa số yêu ma của Trần quốc đều đến từ nơi này, đây xem như là một bài học, cũng xem như là ông ta đã cho bọn họ một lời cảnh cáo.

Để cho bọn họ nhìn cho kỹ sự mạnh mẽ của nhất phẩm, tránh cảnh nhất phẩm không ra mặt bọn họ lại cảm thấy mình đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Hắn càng thêm sùng bái võ đạo.

Đồng thời lại càng thêm khát vọng một ngày nào đó mình cũng có thể trở thành võ giả nhất phẩm.

Nếu như hắn trở thành võ giả nhất phẩm, vậy cho dù không thành nho thánh được thì cũng có sao đâu?

Trên đời này ai dám chọc đến hắn?

Người nào đến người đó chết.

"Đồ nhi, đi."

Sau một khắc, Ngô Minh mang Hứa Thanh Tiêu rời khỏi đây.

Lại thêm nửa canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu trở về hầu phủ.

Còn Ngô Minh cũng không nói thêm nhiều lời, trực tiếp truyền lại Cực võ tam thức cho Hứa Thanh Tiêu, dạy thức trước dạy thuật sau.

Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ nghiêm túc, học hết lần này đến lần khác, về phần thuật, không vội, từ từ học.

Mãi cho đến đêm.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng nắm giữ được cực võ tam thức, đương nhiên hắn chỉ hiểu thức mà thôi.

“Thủ Nhân.”

“Tư chất ngươi vô cùng tốt, không đến một ngày mà đã nắm giữ được thức, khoảng thời gian này hãy siêng năng học tập, bao gồm cả Võ Đế bát hoang, Cực Võ Trấn Ma Kình, cố mà vận dụng nó.”

“Vi sư cần phải đi trước, chuyện Văn cung tách ra, có vi sư ở đây, khoảng thời gian này bọn họ không dám lộn xộn đâu, đừng lo lắng.”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta vô cùng tự tin, có ông ta trấn thủ Đại Ngụy, Văn cung sẽ không dám tách ra.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu cũng khẽ gật đầu, sự lo lắng trong lòng cũng được buông xuống.

Nếu như Văn cung không tách ra, vậy hắn có thể làm rất nhiều chuyện để phát triển quốc gia, đi đến sự hưng thịnh thật sự, kể từ đó, cho dù Văn cung có tách ra, mặc dù có chút ảnh hưởng, nhưng cũng sẽ không giống như bây giờ, chẳng có cách nào khi đối mặt với các vấn đề sắp xảy ra.

“Đa tạ sư phụ, sự chỉ dạy của sư phụ, đồ nhi khắc sâu trong lòng.”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc bái lạy.

“Đừng khách khí.”

“Vi sư biết lòng ngươi lo cho dân chúng Đại Ngụy, điều này rất tốt, cũng bởi vì điểm này nên vi sư mới đồng ý nhận ngươi làm đồ đệ.”

“Ngươi có khả năng trở thành văn thánh, cũng có thể trở thành võ đế nhân gian.”

“Chẳng qua là nhiều khi một người không thể làm hết tất cả mọi chuyện, nên làm cho xong việc cần làm, cũng nên suy tính kỹ cho bản thân, suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Nếu như Đại Ngụy chỉ dựa vào một mình ngươi chống đỡ thì sớm muộn cũng có một ngày sẽ diệt vong thôi.”

Ngô Minh hết sức hài lòng về sự trung quân ái quốc của Hứa Thanh Tiêu, đây là một phẩm chất đạo đức vô cùng tốt, nhưng có vài lời Ngô Minh vẫn phải nói.

Hứa Thanh Tiêu làm rất nhiều chuyện cho Đại Ngụy, lòng nghĩ đến dân chúng Đại Ngụy cũng không thành vấn đề, nhưng cả đời một người, những chuyện làm được cũng có hạn, đối với Đại Ngụy mà nói, cho dù có thể giải quyết được nguy cơ này.

Nhưng sẽ còn có rất nhiều nguy cơ khác xuất hiện, nếu như chỉ dựa vào một người, dù bây giờ Đại Ngụy không ngã nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ngã xuống thôi.

Muốn làm cho Đại Ngụy mạnh mẽ thật sự thì cần có một nhóm người chứ không phải chỉ mình Hứa Thanh Tiêu hắn.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Chương 935: Bí Mật Thật Sự Của Văn Cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (6)

Suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu gật đầu nói:

“Sư phụ, đồ nhi đã hiểu, đồ nhi sẽ nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, chẳng qua cho dù là như thế nào thì đồ nhiên vẫn sẽ làm xong mấy chuyện này, đến lúc đó đồ nhi sẽ lựa chọn sau.

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Ngô Minh nói không sai chút nào.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu có một số việc nhất định phải do mình tự xử lý mới được.

Nếu như không quản lý tốt Đại Ngụy thì hắn không thể nào dốc lòng tu hành, dù sao nho đạo của bản thân cũng không thể bỏ được.

“Ừ.”

“Đồ nhi, ngươi còn vấn đề gì không? Nếu không có thì vi sư phải đi rồi.”

Ngô Minh lên tiếng, hỏi thế.

“Sư phụ, nói là vấn đề thì không có vấn đề gì.”

“Nếu như có chuyện không thể không nói thì sư phụ, đồ nhi thật sự có một vấn đề, chẳng qua có liên quan đến chuyện của Văn cung Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn không biết sư phụ mình có biết không.

Dù sao cũng liên quan đến chuyện của Văn cung Đại Ngụy.

“Ngươi nói đi.”

Ngô Minh hỏi.

“Sư phụ, không biết có phải là ảo giác của đồ nhi hay không, đúng là đồ nhi và Văn cung Đại Ngụy có thù, nhưng đây là thù

riêng, mặc kệ là như thế nào thì Văn cung Đại Ngụy cũng là thánh địa của người đọc sách trong thiên hạ, hơn một nửa đại nho trong thiên hạ đều đến từ Văn cung Đại Ngụy."

"Theo lý mà nói cho dù bọn họ có muốn chèn ép đồ nhi thế nào, muốn trả thù đồ nhi thế nào thì cũng không đến nỗi bỏ mặc cả chúng sinh trong thiên hạ chứ?

"Lần này ở Trần quốc, đồ nhi có nghĩ thế nào cũng cảm thấy bọn họ không nên không ra tay, hơn nữa lui một bước mà nói, nhất mạch Chu thánh không ra tay chẳng lẽ Văn cung Đại Ngụy không có người nào không phải là đại nho của Chu thánh nhất mạch hay sao?"

"Đồ nhi nghĩ mãi mà không thông, vì sao đám đại nho kia lại không ra tay? Cũng không đến mức Chu thánh nhất mạch không cho bọn họ ra tay chứ?"

Hứa Thanh Tiêu nói ra chuyện mình nghi ngờ trong lòng.

Câu này vừa dứt, trên mặt Ngô Minh liền lộ ra sắc mặc cực kỳ nghiêm túc.

"Thủ Nhân."

"Ngươi biết một trong những nguyên nhân mà vi sư đồng ý nhận ngươi làm đồ đệ là gì không?"

Ngô Minh không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại Hứa Thanh Tiêu.

"Vì sao vậy?"

Hứa Thanh Tiêu hơi nhíu mày, nhưng hắn đã nhanh chóng nói ra một đáp án.

"Bởi vì đồ nhi không phải là người đọc sách ở Văn cung Đại Ngụy sao?"

Hứa Thanh Tiêu thử trả lời một phen.

Chỉ là không ngờ Ngô Minh lại gật đầu nói:

"Đúng."

Chỉ một chữ đúng thôi nhưng không hiểu sao lại làm cho mọi chuyện lại càng thêm phức tạp và khó có thể hiểu nổi.

“Thủ Nhân, nhớ kỹ những lời vi sư nói, tuyệt đối không được đến gần bất kỳ một đại nho nào của Văn cung Đại Ngụy, không phải nói là không có người tốt, mà là người tốt cũng không nhiều.”

“Thậm chí đứng ở góc độ của bọn họ, bọn họ không phải là người xấu, chỉ do lợi ích thúc đẩy bọn họ làm vậy mà thôi.”

Vẻ mặt Ngô Minh vô cùng nghiêm túc bảo Hứa Thanh Tiêu không được quá thân thiết với bất kỳ một đại nho nào của Văn cung Đại Ngụy.

“Lợi ích gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn rất tò mò, có lợi ích gì có thể làm cho Văn cung Đại Ngụy trả giá nhiều như vậy? Thậm chí còn vi phạm đến nguyên tắc của mình.

Là tiền tài sao? Đây là chuyện không thể nào, nếu như Văn cung Đại Ngụy muốn tiền tài thì từ trên xuống dưới Đại Ngụy trừ hoàng đế ra, trên cơ bản có thể nói đều là người của Văn cung.

“Tạo thánh.”

Ngô Minh lạnh nhạt mở miệng phun ra hai chữ.

Mà hai chữ này lại làm cho Hứa Thanh Tiêu khó thể nhịn được mà mở to hai mắt nhìn.

“Tạo thánh?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi chấn động, thánh nhân cũng có thể tạo ra à?

“Ừ.”

“Chuyện này dính dáng đến bí mật thật sự.”

“Trong trời đất có sức mạnh âm dương, Hạo Nhiên chính khí thuộc về dương lực, oán niệm của chúng sinh thuộc về âm lực, mà dương lực cũng được phân chia thành rất nhiều loại, dân ý của bách tính là một loại, quốc vận của vương triều là một loại, công đức vô thượng cũng là một loại.”

“Dương lực và âm lực là những thứ không có cách nào hình dung nổi, là những thứ không thể tưởng tượng nổi.”

“Có thể hiểu là trong trời đất này, võ giả, tiên môn, nho đạo, phật môn, bản chất đều là dương lực, mà yêu ma, tà tu, u tối, không may, quỷ dị, bản chất của những thứ này đều là âm lực.”

“Võ giả cực hạn là nhất phẩm, nếu như ngươi có đủ dương lực vậy ngươi không cần tu luyện, có thể trở thành võ giả nhất phẩm trong vòng một đêm.”

“Đối với yêu ma tà tu mà nói, nếu như có đầy đủ âm lực thì có thể bước vào nhất phẩm trong vòng một đêm.”

“Chẳng qua dương lực hóa thành dân ý, Hạo Nhiên chính khí, tín ngưỡng, công đức, mà âm lực thì là một loại cảm xúc, cảm xúc của chúng sinh, đây cũng là nguyên nhân vì sao yêu ma chỉ cần thôn phệ oan hồn là có thể đột phá.”

Ngô Minh giải thích bí mật thật sự một cách tỉ mỉ.

Hứa Thanh Tiêu nghe say sưa.

“Người đọc sách tu luyện Hạo Nhiên chính khí, là thứ có dương lực cực cao, trấn áp tà ma trong thiên địa nhưng sức mạnh tín ngưỡng có được và công đức, còn có dân ý đều sẽ bị quốc vận hấp thu.”

“Cho nên đây chính là mục đích lớn nhất làm cho Văn cung Đại Ngụy muốn tách ra, bọn họ muốn thành lập một quốc gia của người đọc sách, làm cho người đọc sách trong thiên hạ tín ngưỡng bọn họ, có được dân ý của bản thân mình, có được vô số công đức.”

“Kể từ đó, bọn họ sẽ có được dương lực, có thể tạo ra một vị thánh nhân.”

“Cho nên thật sự bọn họ vốn không tính nhằm vào ngươi, chẳng qua ngươi là chướng ngại của bọn họ mà thôi.”

“Xem như bọn họ thật sự muốn nhằm vào ngươi, lúc ngươi còn chưa trở thành đại nho thì bọn họ đã có thể khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn, sao có thể để ngươi trưởng thành như thế?”

“Chẳng qua bây giờ khác rồi, ngươi vẫn không phải là mục đích chủ yếu của bọn họ nhưng bây giờ ngươi đã trở thành chướng ngại lớn nhất của bọn họ, cũng may ngươi đã có năng lực của mình.”

“Nhất là có vi sư ở đây, bọn họ lại càng thêm không thể nào động đến ngươi.”

Ngô Minh đáp lại, mà câu này lại làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu rõ cuối cùng chuyện gì đang xảy ra ở Văn cung Đại Ngụy.

Chương 936: Bí Mật Thật Sự Của Văn cung Đại Ngụy! Cái Chết Của Chu Thánh! Bí Mật Cực Lớn! (7)

Thì ra bọn họ vốn không muốn nhắm vào mình, chẳng qua hắn chỉ là một chướng ngại, một chướng ngại mà bọn họ không ngờ sẽ bành trướng như vậy mà thôi.

“Điều này không đúng, nếu như vậy, vì sao không rời khỏi Đại Ngụy sớm hơn? Vào lúc có Chu thánh họ hoàn toàn có thể tự ý tách ra.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

Dựa theo cách nói này, vì sao lại phải chờ đến bây giờ? Khi Chu thánh còn ở nhân gian, vì sao lại không làm như vậy?

Nhưng câu này vừa dứt, Ngô Minh lập tức trầm mặc xuống trả lời, khiến cho Hứa Thanh Tiêu ngây ngẩn cả người.

“Cách nói này, là do Chu thánh nói ra.”

“Sau khi đưa ra nhận định này không bao lâu thì Chu thánh tạ thế, cùng năm đó, yêu ma trong thiên hạ đại loạn, chín thành đại nho của Văn cung Đại Ngụy hy sinh mới có thể ngăn cuộc bạo loạn này lại.”

“Trong đó có dính dáng đến rất nhiều chuyện, rất rất nhiều, ngươi đừng nên nghĩ ngợi lung tung, cho dù là lão phu cũng không dám đoán mò, đã qua năm trăm năm rồi.”

“Mặc kệ chân tướng là như thế nào, chỉ cần sống tiếp là được.”

Ngô Minh nói ra một bí mật kinh hoàng.

Điều này làm cho cả người Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn ngơ ngác.

Kế hoạch tạo thánh là do Chu thánh nói ra.

Kết quả Chu thánh nói ra kế hoạch này không bao lâu thì chết đi, sau đó cũng vào năm này, yêu ma đại loạn, nho gia tử thương vô số.

Điều này không thể nói là âm mưu được rồi, cho dù là người không có đầu óc cũng sẽ hiểu trong này nhất định có vấn đề.

Chỉ là nhìn vẻ mặt Ngô Minh và ngữ khí của ông ta, Hứa Thanh Tiêu nhận ra được chuyện này không đến phiên hắn nghiên cứu, cũng không có tư cách để tìm hiểu.

“Đồ nhi đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, bây giờ hắn còn chưa đủ tư cách để tìm hiểu chuyện này.

“Sư phụ, ý chính là muốn nói lý do Văn cung Đại Ngụy tách ra là vì muốn tạo thánh?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, nhưng có một chuyện không được quên chính là mục đích thật sự của Văn cung khi tạo thánh thật ra vẫn là muốn đề cao địa vị của người đọc sách, khiến cho người đọc sách có được tiếng nói thật sự.”

“Từ sau khi trải qua chuyện Chu thánh, đúng là Văn cung Đại Ngụy đã hoàn toàn thay đổi. Là âm mưu cũng được, là suy đoán cũng vậy, những người đọc sách kia đã biến chất rồi.”

“Chấp niệm của bọn họ quá sâu, nếu như không phải đại nho thì chỉ sợ họ đã nhập ma lâu rồi, nhưng từ xưa đến nay cũng không phải là chưa từng có chuyện nho giả nhập ma.”

“Nói tóm lại thì không nên trêu chọc đám người này, chấp niệm của bọn họ rất sâu, kế hoạch của bọn họ cũng cực kỳ đáng sợ.”

“Nếu như thật sự đi đến bước kia, vậy đó cũng không phải là thứ mà vương triều Đại Ngụy có thể khống chế được, càng không phải là chuyện mà sư đồ chúng ta có thể xen vào.”

“Cho nên đối với Đại Ngụy mà nói, thiếu một vị thánh nhân, cũng thiếu một nhất phẩm mới.”

“Thủ Nhân, nếu như lòng ngươi thật sự lo nghĩ cho thiên hạ, vậy ngươi nhất định phải lựa chọn sớm một chút.”

“Muốn dựa vào sức mình ngươi để ngăn cơn sóng dữ, vậy thì ngươi phải làm được đến trình độ mà trước đến nay chưa ai

đạt được, văn võ đều phải nhất phẩm, như vậy thiên hạ này, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Từ từ thu lại ánh mắt nhìn về phía Đại Ngụy của mình, hướng mắt đến toàn bộ năm châu trần giới.”

Ngô Minh nói một cách nghiêm túc.

Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Qua một lát sau, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Ánh mắt kiên định nói:

“Đồ nhi đã hiểu.”

Nghe nói thế, Ngô Minh khẽ gật đầu sau đó lại khôi phục lại nụ cười trên mặt, nói:

“Được rồi, đồ nhi, tiếp theo ngươi hãy tu luyện cho tốt nhé.”

“Vi sư đi xử lý chuyện ma khí đây, ít thì nửa tháng nhiều thì một tháng sẽ quay về tìm ngươi.”

“Đến lúc đó nếu như có vấn đề gì, vi sư sẽ giải đáp từng cái cho ngươi.”

“Đúng rồi, nếu như có người muốn thu ngươi làm đồ đệ, đừng đồng ý đó nha.”

“Còn có, cầm ngọc bội này đi, nhỏ một giọt máu của ngươi vào, nếu ngươi gặp nguy hiểm thì bóp nát ngọc bội, vi sư sẽ lập tức ra tay cứu ngươi.”

Ngô Minh nói xong câu cuối liền giao cho Hứa Thanh Tiêu một khối ngọc bội.

“Đa tạ sư phụ.”

“Cung tiễn sư phụ.”

Nhận lấy ngọc bội, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng cung tiễn Ngô Minh, mà Ngô Minh cũng không nhiều lời, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Giọng của Dương Hổ vang lên ở xa xa:

“Hầu gia.”

“Trần Chính Nho, Trần đại nhân tới.”

Giọng nói của Dương Hổ vang lên, Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần.

Trần thượng thư?

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò, chẳng qua hắn vẫn đi ra bên ngoài nghênh đón Trần Chính Nho.

Nơi đại sảnh hầu phủ.

Trần Chính Nho lẳng lặng ngồi trong sảnh, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, Trần Chính Nho lập tức đứng dậy.

“Thủ Nhân à.”

“Đề thi khoa cử năm nay ngươi chuẩn bị thế nào rồi?”

“Trên cơ bản các thí sinh đều đến rồi, ngày mai khoa cử sẽ bắt đầu, ngươi phải nhanh đưa đề thi cho ta chứ.”

Trần Chính Nho lên tiếng, nói ra chuyện thứ nhất.

Chỉ là khi nghe xong câu này, Hứa Thanh Tiêu có hơi ngớ người.

“Đề thi?”

Đề thi gì?

Trong khoảng thời gian này Hứa Thanh Tiêu vốn không nghĩ đến chuyện khoa cử, hắn biết có chuyện như vậy nhưng tạm thời không đặt trong lòng.

Trần Chính Nho đột nhiên hỏi thăm hắn, thật sự làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi ngẩn người.

Trời.

Trong chốc lát, Trần Chính Nho nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh nhìn sang Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thủ Nhân, ngươi đừng đùa với lão phu nhé, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa nghĩ xong đề thi hả?”

Trần Chính Nho nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Chương 937: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (1)

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu bác bỏ ngay tại chỗ.

“Trần thượng thư, chuyện khoa cử ta đâu dám quên.”

“Đã chuẩn bị xong rồi.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại, mặc kệ có chuẩn bị xong hay chưa thì trước hết không thể nói là không có được, nếu không chắc sẽ phải chịu tội.

“Được, vậy ngươi viết cho lão phu, lão phu tự mình đưa đến trường thi.”

Trần Chính Nho mở miệng, bên trong ánh mắt hiện đầy vẻ không tin, nhất định phải để Hứa Thanh Tiêu viết ra rồi lại nói.

“Đề thi sao có thể thẳng thừng viết ra như vậy, ngày mai ta sẽ đưa đến trường thi.”

“Trần thượng thư, còn có chuyện gì khác không?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp cười ha hả, không phải là nhất thời nghĩ không ra mà là không muốn tự ý làm loạn, dù sao đây cũng là khoa cử, là khoa cử đầu tiên của tân triều Đại Ngụy.

Nói thế nào thì cũng phải đường đường chính chính cho ra một cái đề.

Nghe Hứa Thanh Tiêu lên tiếng như vậy, Trần Chính Nho thật sự có hơi hoài nghi, nhưng nghĩ đến dù có thế nào thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không nói đùa chuyện khoa cử, cho nên Trần Chính Nho không nhịn được mở miệng nói:

“Tụ Hiền quán, Thiên Công các đã xây dựng xong rồi, lục bộ đã sắp xếp quan viên ở đó để tuyển chọn nhân tài đồng thời cũng đã kiến tạo phân quán ở các quận.”

“Lão phu đã lệnh cho Hộ bộ cấp phát, tuyển chọn nhân tài cũng cần có những chi phí hao tốn cần thiết, chắc cũng không ít đâu.”

“Bây giờ Công bộ cũng đang phát triển mạnh chuyện lương điền, đúng rồi, có người làm ra một thứ thế này, là người của huyện Bao gia phủ Nam Bình, Thủ Nhân, ngươi xem chút đi.”

Trần Chính Nho nói chuyện thứ hai, liên quan đến Tụ Hiền quán và Thiên Công các.

Cùng lúc đó, Trần Chính Nho xoay người cầm một tờ giấy tuyên thành trên bàn rồi vẽ vài thứ lên trên đưa cho Hứa Thanh Tiêu nhìn.

Chỉ liếc mắt một cái, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được ngạc nhiên.

“Máy cày?”

Hứa Thanh Tiêu chỉ cần liếc mắt thôi là đã nhận ra được đây là vật gì, trên giấy vẽ một cái máy bằng gỗ hình con bò, là vật dùng để cày đất.

“Ừ, đây là máy cày, trước mắt thứ này đang ở Công bộ, có chút tác dụng nhưng không lớn lắm, thợ của Công bộ đang tiến hành sửa chữa sao cho thuận tiện và đơn giản hơn, hơn nữa hiệu quả cũng tốt hơn, dùng bánh răng để vận chuyển, chỉ cần dùng chút sức người là chiếc máy cày này có thể cày được một cách nhẹ nhàng.”

“Dùng để khai khẩn đất hoang vô cùng tốt.”

Trần Chính Nho nói vậy, còn Hứa Thanh Tiêu thì nghiêm túc quan sát.

Qua hồi lâu, Hứa Thanh Tiêu mang bút lông tới, sau đó dựa theo máy cày kia mà cải tiến một chút, thật ra chủ yếu vẫn là vấn đề cơ học, thứ này không có vấn đề nhưng có nhiều chỗ vẫn cần phải cải tiến.

Thay đổi nhỏ thôi cũng đủ để làm cho máy này hoạt động càng thêm thuận tiện, cũng cần ít sức người hơn, đây mới là tác dụng của máy chứ.

Trước trước sau sau Hứa Thanh Tiêu đã thay đổi bảy chỗ, Trần Chính Nho đứng bên cạnh không hiểu vấn đề máy móc công tượng cho lắm, nhưng cũng có thể hiểu được chút chút.

Mình xem không hiểu, thế mà chỉ một câu thôi Hứa Thanh Tiêu Vạn Cổ đã xong việc.

“Trần đại nhân, giao vật này cho Công bộ nghiên cứu cho kỹ, thứ này rất có tác dụng, nếu như làm được thì sẽ hơn cả trâu cày luôn đấy, vô cùng có lợi cho sự phát triển của Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu nói một cách nghiêm túc.

Loại máy móc trồng trọt này đừng nói là có năng lực giống như trâu cày, cho dù là một nửa thì trâu cũng không so được, dù sao trâu cũng cần nghỉ ngơi nhưng thứ này thì không cần.

Hơn nữa giá của trâu cày cũng đắt đỏ, cho dù bây giờ Đại Ngụy có tiền nhưng cũng không thể làm nổi kiểu mỗi nhà đều có một con được, không chỉ là vấn đề ngân lượng mà số lượng trâu không nhiều như vậy.

Đại Ngụy có bao nhiêu ruộng hoang? Có bao nhiêu nông dân bách tính? Mỗi nhà một con chắc chắn là không làm được rồi.

“Ừ.”

Trần Chính Nho nhận bản vẽ, sau đó khẽ gật đầu, ông ta cũng hiểu tầm quan trọng của thứ này nên mới cố tình mang thứ này đến đây cho Hứa Thanh Tiêu xem, muốn nghe ý của Hứa Thanh Tiêu một chút.

“Trần đại nhân, người phát minh ra thứ này nên được thưởng chức quan, ban thưởng ngàn lượng, tuyên cáo ở Tụ Hiền quán và Thiên Công các, chiêu cáo thiên hạ.”

Hứa Thanh Tiêu lại nói thêm một câu, nhưng giọng điệu hắn không phải là ra lệnh mà là đề nghị.

“Lại bộ đã bắt đầu xử lý chuyện này.”

Trần Chính Nho cũng khẽ gật đầu đồng thời nói đến chuyện thứ ba.

“Thủ Nhân, sư phụ ngươi vẫn còn ở đây chứ?”

Trần Chính Nho dò hỏi.

“Không còn ở đây, có việc nên đã đi rồi, nhưng vẫn đang ở kinh đô.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại đồng thời cũng có hơi tò mò, không biết đang yên đang lành Hứa Thanh Tiêu hỏi chuyện này để làm gì?

“Ta biết rồi, Thủ Nhân, đợi sau khi khoa cử kết thúc, ngươi nên nhanh chóng đến Văn cung Đại Ngụy tập trung xem bút kí của thánh nhân.”

“Giá trị thứ này không tầm thường, nhất là đối với ngươi bây giờ mà nói lại càng mang ý nghĩ cực kỳ to lớn, giúp đỡ cho việc thành thánh.”

“Văn cung Đại Ngụy lúc nào cũng có thể tách ra, một khi tách ra, mấy thứ này chắc cũng sẽ bị bọn họ mang đi.”

Trần Chính Nho lên tiếng nhắc Hứa Thanh Tiêu về việc đợi sau khi khoa cử kết thúc nên đi Văn cung Đại Ngụy xem sách thánh, dù sao bước kế tiếp của Hứa Thanh Tiêu cũng chính là thành thánh.

Nghe nói vậy, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, chẳng qua trong sảnh bây giờ không có người, Hứa Thanh Tiêu mời Trần Chính Nho ngồi xuống rồi sau đó nói với vẻ mặt nghiêm túc:

“Trần thượng thư, nếu Văn cung Đại Ngụy tách ra rồi, ai sẽ đi, ai ở lại?”

Có nhất phẩm ở đây, Hứa Thanh Tiêu tin tưởng Văn cung Đại Ngụy không thể nào đi nhanh như vậy, vốn hắn cho rằng thời gian ít gì cũng là ba tháng nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu cảm thấy trong năm này, bọn họ chắc sẽ không đi được.

Nếu họ dám can đảm đi thì dựa theo thủ đoạn của Ngô Minh, ông ấy cũng có can đảm giết.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu vẫn phải hỏi một chút, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Chương 938: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (2)

Nghe được lời Hứa Thanh Tiêu nói, Trần Chính Nho thoáng trầm mặc. Thấy Trần Chính Nho không lên tiếng, Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng nói:

“Nếu như khó nói thì cũng không sao cả.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nói thế nào thì Trần Chính Nho cũng là người của Văn cung Đại Ngụy, có một số việc không nói cũng bình thường thôi.

Chỉ là Trần Chính Nho lắc đầu nói:

“Thủ Nhân, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”

“Chuyện này cũng không có gì khó nói, mặc dù lão phu là đại nho của Văn cung nhưng từ sau khi lão phu lập ngôn, Văn cung Đại Ngụy đã đẩy lão phu ra ngoài lề.”

Trần Chính Nho trả lời, cũng không phải ông đang cảm thấy khó nói mà là ông đang suy nghĩ.

Hứa Thanh Tiêu tin tưởng câu nói này. Quân tử lập ngôn đại diện cho trái tim của bản thân, lập ngôn của Trần Chính Nho là nguyện cho Đại Ngụy quốc thái dân an, cũng chính vì lập ngôn này mà Trần Chính Nho mới có thể trở thành thừa tướng.

Thừa tướng của Đại Ngụy.

Nếu không thì trong văn võ bách quan, dựa vào cái gì mà Trần Chính Nho có thể trở thành thừa tướng Đại Ngụy? Nếu như bàn về thủ đoạn thì trong số văn võ bách quan, chẳng lẽ không có ai có thủ đoạn mạnh mẽ hơn Trần Chính Nho à? Nếu bàn về địa vị, chẳng lẽ Văn cung Đại Ngụy không còn đại nho hay sao?

Nói tới nói lui, sở dĩ Trần Chính Nho là lựa chọn tốt nhất là bởi vì Trần Chính Nho không đứng bên hoàng đế, không đứng

về phe bách quan, lại càng không đứng về phe Văn cung Đại Ngụy, ông ấy đang đứng ở góc độ của vương triều Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn nghĩ đến bách tính Đại Ngụy, thiên hạ chúng sinh, còn Trần Chính Nho thì nghĩ đến quốc gia, tất nhiên ông có thể trở thành thừa tướng, nhưng đồng thời Nữ đế đề phòng ông, Văn cung Đại Ngụy đề phòng ông, bách quan cũng đề phòng ông.

Cũng chỉ có Hứa Thanh Tiêu mới không cần đề phòng ông, bởi vì về lý thuyết thì hai người có quan điểm giống nhau, xem như là cùng chung chí hướng.

"Chẳng qua mặc dù Văn cung Đại Ngụy đã trục xuất lão phu ra ngoài nhưng lão phu vẫn ở trong Văn cung Đại Ngụy, có nhiều tin tức vẫn không thể nào giấu được lão phu."

"Lần này Văn cung Đại Ngụy quyết tâm muốn tách ra, đến lúc đó, những người thật sự muốn ở lại hoặc là có ý khác sẽ không nhiều hơn năm vị đại nho, về phần thiên địa đại nho, chỉ sợ cũng chỉ có mình Tuân nho thôi."

Trần Chính Nho đáp lại như vậy. Đây là phỏng đoán của ông ta.

Không nhiều hơn năm vị đại nho, Thiên địa đại nho chỉ còn lại một Tuân nho.

Tin tức này làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc. Đại nho trong Văn cung Đại Ngụy cũng không nhiều, theo lẽ thường mà tói thì có đến ba bốn mươi vị đại nho, dù sao đa phần đại nho đều rải rác trong thiên hạ, truyền đạo cho người cũng tốt, cảm ngộ cuộc sống cũng được, không thể nào cứ mãi ở lại Văn cung Đại Ngụy, ngoại trừ mỗi năm vào các ngày lễ hoặc ngày đại điển gì đó thì trên cơ bản số lượng là bao nhiêu đó.

Nhưng ý của Trần Chính Nho lại rất rõ ràng, nếu như Văn cung Đại Ngụy rời đi, vậy các đại nho kia cũng sẽ không ở lại.

Có lẽ thỉnh thoảng sẽ về thăm người thân nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là đi thăm người thân mà thôi, sẽ dần ít lui tới vương triều Đại Ngụy.

“Có nhất phẩm ở đây thì bọn họ còn có ý định tách ra sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Nhưng câu này vừa dứt, Trần Chính Nho lại không nhịn được thở dài một hơi nói:

“Chính là bởi vì có sự ra mặt của nhất phẩm cho nên Văn cung Đại Ngụy mới tách ra càng nhanh.”

“Thủ Nhân, chuyện Văn cung Đại Ngụy tách ra là kết cục đã định rồi, ai xuất hiện cũng không có lợi ích gì, sư phụ ngươi có năng lực để giết, nhưng chỉ dựa vào giết người thôi thì sao có thể giải quyết được vấn đề.”

“Còn nữa, Thủ Nhân, ngươi nhất định phải thuyết phục sư phụ ngươi, không phải không được giết mà lỡ như giết quá nhiều thì đối với sư phụ ngươi mà nói, đây cũng là một chuyện phiền toái rất lớn.”

“Nhất phẩm giết nho sẽ không bị thiên địa đại nho trừng phạt nhưng dương lực trong nhân thế sẽ bị giảm bớt, âm lực sẽ tăng lên, dùng cách nói theo nhà phật thì âm lực sinh ra yêu ma, làm hại nhân gian, những nghiệp lực tai họa này đều sẽ được tính trên đầu sư phụ ngươi.”

“Nhưng điều đáng sợ thật sự không phải cái này mà là lòng của người đọc sách không phải chỉ dùng vũ lực là có thể khống chế được, nếu như chỉ đơn giản dùng vũ lực để trấn áp thì đến cuối cùng nhất định sẽ dẫn đến một kết cục không thể nghịch chuyển.”

“Vì sao Chu thánh nhất mạch có thể trở thành số một trong tất cả những người đọc sách trong thiên hạ, có nguyên nhân cả, chắc chắc không chỉ đơn giản như bề ngoài vậy đâu.”

“Hôm đó nhất phẩm tiền bối đã sỉ nhục bán thánh, lại khiến Văn cung nhuốm máu, Thủ Nhân, ngươi thật sự cho rằng Văn cung không có cách để chống cự lại thật à?”

“Nhất phẩm tiền bối đang thử thăm dò, thậm chí lãp phu cho rằng vị tiền bối này không ngờ Văn cung sẽ không chống cự lại.”

“Nhưng càng không chống cự lại thì càng đại diện cho ý nghĩ muốn tách ra của Văn cung Đại Ngụy càng lớn, hơn nữa chuyện mà Văn cung Đại Ngụy âm mưu lại càng lớn hơn.”

“Có lẽ sẽ thật sự gây ra tai họa cho thiên hạ đó.”

Trần Chính Nho đáp lại, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết một sự thật, ngày đó Ngô Minh đã khiến cho Văn cung nhuốm máu, mặc dù rất oai phong cũng khiến cho lòng người ta rất thoải mái, đồng thời làm lộ ra sự vô năng của Văn cung.

Nhưng trên thực tế thì không phải Văn cung vô năng, chỉ là Văn cung không muốn vì chuyện này mà dùng đến đại sát khí thật sự.

“Dưới thiên uy của nhất phẩm, Văn cung còn có át chủ bài gì nữa?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi không hiểu. Nhất phẩm có năng lực hủy thiên diệt địa, Văn cung còn có đại sát khí gì nữa?

Chương 939: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (3)

“Sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ.”

“Thắng được tất cả.”

“Đây là sức mạnh to lớn, phối hợp với thánh ý, lại cộng thêm thánh khí Văn cung, dù nhất phẩm đến cũng không cần sợ. Thủ Nhân, tự ngươi ngẫm lại mà xem, từ xưa đến nay võ giả nhất phẩm không ngừng sinh sôi, ít nhất thì một thời đại chắc cũng được vài người.”

“Nhưng thánh nhân thì mỗi thời đại có thể nào đều có thể xuất hiện không? Năm trăm năm trước là Chu thánh, ngươi có biết thánh nhân trước Chu thánh cách lúc đó bao lâu không? Ròng rã tám ngàn năm trăm năm. Tám ngàn năm trăm năm trước, vị thánh thứ tư của con người được sinh ra.”

“Tám ngàn năm sau cũng chính là vào năm trăm năm trước, vị thánh thứ năm của con người được sinh ra, ngươi cho rằng nho đạo không mạnh sao?”

“Sự mạnh mẽ của nho đạo không hiện lên trên người thánh nhân mà đang tồn tại trên người của những người đọc sách trong thiên hạ.”

“Tiền bối nhất phẩm giết mấy vị thiên địa đại nho, mười vị thiên địa đại nho cũng không tạo thành ảnh hưởng gì, cho dù ông ta có giết hết tất cả những người đọc sách ở Văn cung, ngươi cảm thấy sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì sao?”

“Chỉ là những ảnh hưởng này ông ta có thể chịu được mà thôi, nhưng nếu như giết sạch người đọc sách ở Văn cung Đại Ngụy, chẳng lẽ nhất mạch Chu thánh không còn những người đọc sách khác sao?”

Trần Chính Nho nói hết sự thật ra một phen.

Thật ra trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng rõ Văn cung Đại Ngụy không thể nào vô năng như vậy, hơn nữa văn thánh chắc

chắn cũng không thể nào yếu ớt như vậy, động một tí là mấy trăm năm, hơn ngàn năm mới có một vị thánh nhân.

Văn thánh cao nhất trong tất cả các hệ thống, sao có thể đơn giản như vậy. Đương nhiên Ngô Minh cũng nói không sai bởi vì dựa theo năng lực chiến đấu thì thánh nhân đúng là không bằng ông ta được.

Đơn giản là có thể giết và không được giết và không thể giết được mà thôi.

"Bọn họ nhẫn nhục thà rằng để cho máu nhuộm Văn cung cũng không muốn ra tay ngăn lại là vì muốn Văn cung Đại Ngụy tách ra, ý chí của đám người này đúng là kiên định thật."

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được có hơi xúc động nói vây.

"Không."

"Không phải ý chí kiên định mà là lợi ích quá lớn, Thủ Nhân, sư phụ ngươi đã nói với ngươi mục đích thật sự làm Văn cung Đại Ngụy muốn tách ra là gì rồi chứ?"

Trần Chính Nho hỏi.

"Vâng, đã nói rồi."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

"Thành thánh, là giấc mộng của người đọc sách trong thiên hạ, mà mục đích của Văn cung Đại Ngụy không chỉ đơn giản là tạo thánh mà còn là bồi dưỡng thánh nhân vô thượng."

"Nếu như thành công, nho đạo sẽ có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, về phần thay đổi gì thì lão phu cũng không rõ lắm, nhưng ta có nghe được vài tin tức không rõ lắm là từ nay về sau, nho đạo sẽ thật sự trở thành hệ thống đứng đầu, bất luận là hệ thống gì cũng không thể so được với nho đạo."

"Hình dung theo ý của bọn họ chính là tương lai nho đạo sẽ xuất hiện cảnh người đọc sách thập phẩm giết được võ giả cửu phẩm."

Trần Chính Nho nói vậy.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được lên tiếng:

“Đấu võ mồm? Dùng thơ văn giết địch?”

Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên hỏi.

Chỉ là sau khi nghe được câu này, Trần Chính Nho khẽ cau mày suy tư một phen rồi trả lời lại:

“Không rõ nữa, có thể lắm, chẳng qua cũng rất không có khả năng, chắc là mượn nhờ sức mạnh thiên địa.”

“Phương pháp gì không quan trọng, điều quan trọng thật sự chính là một khi Văn cung Đại Ngụy thành công sẽ tạo ra được một vị văn thánh, ba vị á thánh, mười vị bán thánh, về phần có bao nhiêu thiên địa đại nho và đại nho, nghĩ xem nào.”

“Kể từ đó, Thủ Nhân, ngươi cảm thấy người đọc sách trong thiên hạ có thể sẽ càng thêm thề sống thề chết quyết theo Văn cung Đại Ngụy hay không?”

Trần Chính Nho cũng không rõ chuyện tương lai nho đạo sẽ có sự thay đổi gì nhưng điều này không quan trọng, điều quan trọng thật sự chính là sự quyết tâm của Văn cung Đại Ngụy.

“Một vị văn thánh, ba vị á thánh, mười vị bán thánh? Chuyện này không thể nào đâu!”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng bác bỏ. Không phải hắn xem thường Văn cung Đại Ngụy mà là cùng lúc tạo ra nhiều vị thánh nhân như thế, vậy tương lai năm trăm năm sau chẳng phải nho đạo sẽ vô địch hay sao?

“Đúng là không có khả năng thật.”

“Nhưng chính bởi vì không thể nào nên bọn họ mới cẩn thận chuẩn bị, lại càng e dè, nếu như khả năng này lớn thì Thủ Nhân à, ngươi cảm thấy Văn cung Đại Ngụy sẽ nén giận như thế à?”

“Còn đợi đến nay mới tách khỏi Đại Ngụy sao?”

Trần Chính Nho cũng cảm thấy không thể nào, thậm chí nói đến cả chính bản thân Văn cung Đại Ngụy cũng cảm thấy không thể nào, cũng bởi vì không thể nào cho nên Văn cung Đại Ngụy mới cẩn thận như vậy.”

Nếu không thì, Văn cung Đại Ngụy đã tách ra từ sớm, cũng đã dẫn dắt người đọc sách trong thiên hạ quậy lên lâu rồi."

"Thủ Nhân, ngươi phải nhớ kỹ, trước mắt chuyện Văn cung Đại Ngụy tách ra đã là kết quả đã định, ngày mai lúc tảo triều chỉ sợ bệ hạ cũng sẽ nhắc đến việc này."

"Vốn dĩ lão phu đoán ít nhất cần đợi thêm ba tháng nữa Văn cung Đại Ngụy mới tách ra bởi vì bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất, nhưng bởi vì có nhất phẩm võ giả ra mặt nên rất có thể trong vòng một tháng nữa bọn họ sẽ tách ra."

"Thậm chí cũng có thể là ngày mai bọn họ sẽ tách khỏi Đại Ngụy."

"Ngươi phải chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị hết tất cả mọi thứ."

Trần Chính Nho nói với vẻ cực kỳ chân thành, ông không phải nói đùa, thái độ ông cực kỳ nghiêm túc.

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ý của Trần Chính Nho, sự xuất hiện của võ giả nhất phẩm đúng là một sự chèn ép to lớn với Văn cung Đại Ngụy, nhưng vấn đề là càng chèn ép thì Văn cung Đại Ngụy lai càng có cơ hội để lợi dụng.

Chương 940: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (4)

Vốn Nữ đế muốn mượn nhờ sức mạnh dân ý trong thiên hạ để chèn ép Văn cung Đại Ngụy, khiến cho đối phương không dám rời đi nhanh như vậy.

Nhưng võ giả nhất phẩm xuất hiện, mặc dù khiến cho Văn cung tắm máu nhưng có thể đối với bọn họ mà nói đây cũng là một cơ hội, bây giờ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra bọn họ sẽ tuyên bố chuyện này như thế nào.

Sẽ là nhất phẩm ức hiếp người đọc sách gì đó. Ở Đại Ngụy này bọn ta đã bị Hứa Thanh Tiêu sỉ nhục, bây giờ lại bị sư phụ hắn sỉ nhục, cuộc sống này còn sống được nữa sao? Chẳng lẽ những người đọc sách vì dân chúng trong thiên hạ như chúng ta còn phải bị đám vũ phu ức hiếp?

Các huynh đệ, ngươi nói xem chúng ta còn đợi gì nữa? Bách tính, bọn ta phải đi, không phải bọn ta không cần các người nữa mà là tại triều đình Đại Ngụy hiếp người quá đáng.

Những lời nói này chỉ sợ qua ngày hôm nay sẽ truyền ra khắp toàn thiên hạ.

“Đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, chỉ là lòng hắn bây giờ có hơi rối rắm.

Tảng đá trong lòng tưởng đã vứt đi được rồi, không hiểu sao lại hiện ra.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại không nhịn được cau mày nói:

“Dù sao Đại Ngụy cũng có nhất phẩm ở đây mà.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, mặc dù Trần Chính Nho nói không thành vấn đề, nhưng ngươi cũng đừng quên nhất phẩm, dù người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy dám chịu chết thật

nhưng mà chẳng lẽ những người đó tình nguyện đi chịu chết thật sao?

“Lão phu hiểu mà, cho nên lão phu cũng rất tò mò, Văn cung Đại Ngụy sẽ dùng cách gì để quấy nhiễu nhất phẩm.”

“Hơn nữa Thủ Nhân, ngươi phải nhớ kỹ, từ xưa đến này người đọc sách đều chẳng sợ chết, bọn họ chỉ đơn giản là cần một lý do để không sợ chết mà thôi.”

“Văn cung sẽ tìm lý do giúp bọn họ.”

“Còn nữa, nếu như không có con át chủ bài chắc chắn thì Thủ Nhân, sau này ngươi cố gắng hạn chế giết nho, giết nho chỉ làm cho bọn họ nhất thời câm mồm lại nhưng lại không thể nào làm cho bọn họ ngậm miệng cả đời được.”

“Nếu như ngươi thành thánh vậy thì có rất nhiều chuyện dễ làm hơn nhiều.”

Trần Chính Nho cũng hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu, ông ta cũng tò mò chuyện Văn cung Đại Ngụy sẽ dùng đến thủ đoạn gì.

Mặc kệ là dùng thủ đoạn gì thì chuyện tách ra cũng là việc đã định sẵn, Trần Chính Nho cố ý nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu.

Muốn phá vỡ cục diện bế tắc, nhất định phải thành thánh, thành thánh không nhất định sẽ ngăn được cơn sóng dữ nhưng thành thánh trên cơ bản sẽ có thể nhảy ra khỏi bàn cờ, trở thành người đánh cờ, dù thế cục có không tốt thế nào cũng không đến nỗi trở thành quân cờ.

“Học sinh đã hiểu lời dạy, đa tạ Trần nho.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Trần Chính Nho.

Còn Trần Chính Nho, ông cũng nhanh chóng cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu, có hơi dở khóc dở cười nói: “Thủ Nhân, ngươi đừng khiêm nhường như vậy, bây giờ ngươi đã là thiên địa đại nho.”

“Nói thật thì cái cúi đầu này của ngươi làm cho lão phu tổn thọ đó, kêu ngươi một câu Thủ Nhân đã là quá lắm rồi, nếu như ngươi thành thánh, lão phu còn phải gọi ngươi một tiếng Hứa thánh.”

Trần Chính Nho có hơi luống cuống.

Thiên địa đại nho tự xưng là học trò, hành lễ với một vị đại nho, đây không phải là đang làm trò cười cho thiên hạ sao.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu nói: "Trong ba người trên đường tất sẽ có thầy của ta, Trần nho nói làm học trò hiểu được đạo lý, địa vị thân phận gì đó đều chỉ như nước chảy mây trôi."

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói thế, trong phút chốc, một luồn sức mạnh vô hình dần dần tan biến, những sức mạnh này lúc đầu đã đè nặng lên người Trần Chính Nho, nhưng khi Hứa Thanh Tiêu nói vậy thì nó đã biến mất.

"Ba người trên đường tất có thầy của ta."

Trần Chính Nho có hơi suy ngẫm, một lát sau, ông ta cúi đầu thật sâu với Hứa Thanh Tiêu nói: "Đa tạ Hứa nho chỉ bảo, lão phu đã hiểu."

"Thủ Nhân, chuyện khoa cử ngươi vẫn nên nhanh tay một chút, những chuyện còn lại trước hết hãy cho qua đi, trời có sập xuống cũng sẽ có người chống đỡ."

"Đừng đặt tất cả áp lực trên người ngươi, mặc dù tuổi bọn ta có hơi già nhưng vẫn có thể làm được vài chuyện."

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta biết áp lực của Hứa Thanh Tiêu rất lớn cho nên lên tiếng thuyết phục một phen, đừng có chuyện gì cũng dồn hết lên người mình.

"Đã hiểu."

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Rất nhanh sau đó, Trần Chính Nho cầm lấy bản vẽ rồi đi ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Hứa Thanh Tiêu cung yên tỉnh ngồi một mình nơi đó.

Sau một lúc lâu, Hứa Thanh Tiêu cầm lấy một tờ giấy, đang định viết chữ lên giấy.

Đột nhiên một giọng nói lại vang lên.

“Sư đệ.”

Là giọng của Trần Tinh Hà.

“Bái kiến sư huynh.”

Hứa Thanh Tiêu nhấc bút lông lên xoay người lại nhìn về phía Trần Tinh Hà.

Trần Tinh Hà mặc một bộ quần áo màu trắng bước từ ngoài cửa vào.

“Sư đệ, sau khi khoa cử kết thúc sư huynh dự định trở về một chuyến, về thăm sư phụ. Lần này xa cách cũng đã nửa năm, đệ tính thế nào hả?”

Trần Tinh Hà lên tiếng hỏi, muốn hẹn Hứa Thanh Tiêu cùng nhau về nhà.

“Ừ, lúc nào đi?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng hỏi.

“Mai là khoa cử rồi, sư huynh nghĩ đệ cần phải thẩm duyệt văn chương, hai mươi tháng giêng xuất phát, đệ có đi hay không?”

Trần Tinh Hà trả lời. Bây giờ đã là ngày chín tháng giêng, cũng chính là mười một ngày sau.

“Hai mươi tháng giêng? Được, nếu như không bận chuyện gì thì đệ cũng đi.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một hồi, trong vô thức hắn không muốn trở về bởi vì Đại Ngụy còn nhiều chuyện lắm, nhưng lời đã đến bờ môi, Hứa Thanh Tiêu vẫn sửa lại.

Dù sao đã rời khỏi huyện Bình An sắp tròn một năm rồi, lần này về gặp lão sư của mình, lại đi thăm vài người cũng không tệ.

Xem như giải sầu một chút vậy.

Chương 941: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (5)

Về phần chuyện của Văn cung Đại Ngụy, mặc dù Trần Chính Nho đã nói vậy nhưng cuối cùng có nhất phẩm ở đây, không thể nói ngày mai muốn đi là đi được. Tăng nhanh tốc độ muốn đi thì rất bình thường, nhưng ngày mai đi ngay thì bất thường rồi.

“Được, vậy sư huynh sẽ viết phong thư gửi về, có điều đệ cần phải suy nghĩ đến vài tình huống, nếu như không đi thì cũng chẳng sao cả, dù sao còn chuyện quan trọng hơn.”

Trần Tinh Hà hơi ngạc nhiên. Hắn ta không nghĩ sẽ về cùng Hứa Thanh Tiêu, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng bận nhiều chuyện như vậy.

Chuyện này làm cho hắn có hơi lúng túng, nếu như cùng trở về với Hứa Thanh Tiêu, vậy chẳng phải hắn ta sẽ không được ra vẻ nữa sao?

“Được, nhưng mà sư huynh không cần viết thư đâu, nếu không đến lúc đó lại có một đám người đứng ngoài huyện.”

“Âm thầm trở về là được.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn lo nếu như viết thư xong, khi về sẽ thấy trong huyện Bình An toàn người là người.

“Cũng đúng.”

“Đúng rồi, còn có một chuyện, Lộ Tử Anh nói buổi tụ hội có sự thay đổi, tông môn có chuyện quan trọng, ít hôm nữa lại đến tìm đệ.”

Trần Tinh Hà lại nhắc đến một chuyện khác.

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không để ý việc này lắm, bây giờ hoãn lại thì hay rồi, hiện tại cũng còn rất nhiều chuyện.

Sau khi có được câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, trong phút chốc, Trần Tinh Hà lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ hơi tò mò:

“Đúng rồi, sư đệ, đệ cần bút làm gì đó?”

“Viết đề thi khoa cử ngày mai.”

Hứa Thanh Tiêu nói thẳng ra.

Sau khi câu này vừa dứt, Trần Tinh Hà lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sau nó ho khan một tiếng nói: “Thì ra là vậy à, vậy được rồi đệ viết tiếp đi, ta không làm phiền đệ nữa.”

Trần Tinh Hà nói xong thì đứng qua một bên không nói câu nào nữa.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

“Sư huynh huynh đứng ở đây không thấy mệt à?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi gượng cười nói:

“Không mệt, không có việc gì, đệ viết đi, sư huynh không quấy rầy đệ.”

Trần Tinh Hà nói với vẻ chân thành.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ xấu hổ xong, Trần Tinh Hà lại thở dài, có hơi thất vọng mà đi khỏi đại sảnh, trong lòng còn cảm khái nói:

“Sư đệ à sư đệ, đệ phòng tiểu nhân thì thôi đi, đến cả quân tử mà cũng phòng nữa, haiz.”

Trần Tinh Hà đi rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không viết ra, dù sao trong lòng cũng đã có đề thi.

Thời gian nhiều như vậy, Hứa Thanh Tiêu vẫn không nhịn được mà nghĩ đến Văn cung Đại Ngụy sẽ dùng cách gì để tách ra? Hơn nữa còn muốn đẩy nhanh tốc độ tách ra?

Hứa Thanh Tiêu nghĩ mãi không ra, Ngô Minh cũng đã nói những câu tuyệt tình đến vậy rồi.

Văn cung Đại Ngụy còn cách nào nữa đây?

Mà vào lúc này.

Văn cung Đại Ngụy.,

Bên trong tiểu thế giới.

Vẫn xuất hiện bóng dáng của mấy Trăm thiên địa đại nho như cũ, mà ở nơi trung tâm, vẫn trống rỗng như cũ.

Tất cả mọi người đều chỉ là hư ảnh, xuất hiện ở đây đều không phải người thật, họ dùng Hạo nhiên chính khí tạo thành.

“Hứa Thanh Tiêu đúng thật là không xứng làm người mà!”

“Hắn đã ép chúng ta đến bước này, vị sư phụ kia của hắn lại còn hung hăng giẫm chúng ta dưới chân, khiến cho Văn cung nhuộm máu, bán thánh, nếu như chúng ta không ra tay thì nỗi khuất nhục này sẽ trở thành tâm ma của chúng ta.”

Giọng của Tào nho vang lên đầu tiên.

Ông ta thấy rất nhục nhã, bởi vì người thật của ông ta đang quỳ gối ở ngoài kinh đô Đại Ngụy.

Những lời đồn nhảm kia làm cho lòng ông ta không yên.

Tất cả mọi người đều yên lặng, chuyện này tất nhiên đám người đều hiểu, bọn họ không nói, cũng không biết nên trả lời lại như thế nào.

“Tào nho, đừng tức giận như vậy, tất nhiên bán thánh sẽ có cách, hơn nữa chúng ta chịu nhục như thế cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.:”

Giọng Phương nho vang lên, cơ thể ông ta cũng đang quỳ gối ngoài kinh đô Đại Ngụy, chỉ là khác với sự giận dữ của Tào nho, ông ta ngược lại vẫn còn tỉnh táo được chút ít.

“Chuyện tốt à?”

Giọng Tào nho bình tĩnh lại, chẳng qua trong giọng nói còn mang theo chút nghi hoặc.

“Nỗi nhục hôm nay thiên hạ đều thấy, cho dù là ai đúng ai sai thì cũng không thể để chuyện đổ máu xảy ra được, thế mà vũ phu lỗ mãng lại khiến Văn cung nhuốm máu.”

“Sỉ nhục thiên địa đại nho chúng ta thì thôi đi, đến cả bán thánh của nhất mạch Chu thánh chúng ta cũng bị sỉ nhục không thương tiếc.”

“Đúng vậy, đây đúng là nỗi nhục, nhưng loại khuất nhục này đúng lúc lại có thể trở thành vũ khí mạnh nhất của chúng ta.”

“Thánh nhân không thể nhục, thế mà tên vũ phu này dám làm nhục Chu thánh, người đọc sách trong thiên hạ sẽ hận chết hắn.”

“Vốn có Nữ đế ra mặt dùng dân ý trong thiên hạ chèn ép chúng ta, bây giờ chúng ta đã chịu nỗi nhục như thế, có thể chuẩn bị đẩy nhanh chuyện Văn cung tách ra được rồi.”

“Hơn nữa lần này tách ra cũng có thể tách ra một cách triệt để, chỉ cần để là một phần nhỏ là được.”

Phương nho lên tiếng, nói trúng trọng tâm của chuyện này.

Câu này vừa dứt, các vị thiên địa đại nho lập tức rơi vào kinh ngạc, sau khi suy nghĩ kỹ lại thì nhận ra đúng là như thế.

Không phải bọn họ không nghĩ ra được mà là trong lúc nhất thời họ nghĩ không ra mà thôi.

“Đây là ý của bán thánh sao?”

Tào nho dò hỏi.

“Không phải, chỉ là suy đoán của lão phu thôi.”

“Các vị nghĩ thử mà xem, tên vũ phu kia khiến cho Văn cung nhuộm máu, thật sự cho rằng Văn cung Đại Ngụy chúng ta không có thủ đoạn nào sao?

“Chỉ là chưa cần thiết vì chuyện này mà đi đến bước đó thôi, hơn nữa không ai ngờ đến tên vũ phu kia lại dám giết thật.”

Chương 942: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (6)

“Chẳng qua lần này mặc dù hắn giết rất thoải mái nhưng đã chôn một mầm tai họa xuống, những người đọc sách trong thiên hạ sẽ sinh ra oán hận vì chuyện này, sự khuất nhục của chúng ta cũng là nỗi nhục nhã của người đọc sách trong thiên hạ.”

“Chỉ cần lợi dụng sự nhục nhã này cho tốt thì đợi đến thời khắc quan trọng, Văn cung tách ra, phát động sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, hắn ta còn dám giết à?”

“Cùng lắm thì chúng ta khẳng khái chịu chết, còn hắn, cũng sẽ rơi vào sự trấn sát trước sức mạnh của những người đọc sách trong thiên hạ.

“Giết một người cũng được, giết mười người cũng được, nhưng hắn dám giết sạch hết người đọc sách trong thiên hạ sao? Phải biết rằng Đại Ngụy đã không còn an toàn như trong tưởng tượng nữa.”

“Nếu như thật sự giết sạch hết chúng ta thì hắn không chết cũng khó.”

Giọng nói của Phương nho lạnh lùng nhưng những lời ông ta nói đều là sự thật.

Giết một vị thiên địa đại nho cũng không sao, giết mười vị thiên địa đại nho cũng không hề gì, nhưng nếu như người giết một người thì sự thù hận của người đọc sách trong thiên hạ sẽ càng đậm lên một phần.

Đến lúc đó sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ sẽ tụ lại một chỗ, cho dù có thật sự là nhất phẩm thì cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Hơn nữa nho sinh của Văn cung Đại Ngụy mà đại diện chính là nhóm người tinh nhuệ nhất kia, còn có đại nho của Văn cung cũng đã sớm đi đến các nước khác rồi.

Trong trường hợp xấu nhất chính là phải hy sinh một nhóm người, nhưng hắn cũng sẽ phải trả cái giá lớn bằng việc đánh đổi mạng sống của mình, đồng thời vương triều Đại Ngụy cũng sẽ phải chịu hậu quả thảm thiết.

Dù sao thì giết nhiều nho sinh như vậy, chẳng lẽ người đọc sách trong thiên hạ còn không mắng chết Đại Ngụy à? Văn cung Đại Ngụy tách ra, lại thêm chuyện giết người, vậy quốc vận còn đâu?

Chỉ sợ ngay hôm đó sẽ xảy ra một vài tai họa.

Hơn nữa Đại Ngụy còn mất đi một nhất phẩm, tổn thất này to lớn đến nhường nào?

Trong lòng đám người đều hiểu rõ.

Đương nhiên đây chỉ là mấy câu độc ác mà thôi, dù sao bọn họ cũng không muốn chết, mà nếu như thật sự làm đến mức như vậy, chết hay không chết không còn là chuyện mà bọn họ có thể quyết định được nữa.

Những lời nói của Phương nho làm cho đám người càng thêm trầm mặc.

Mà vào lúc này.

Ngay vị trí trung tâm.

Hạo nhiên chính khí ngưng tụ lại như vòi rồng, bóng dáng bán thánh xuất hiện.

Giờ khắc này, mấy trăm vị đại nho cùng nhau mở miệng nói:

“Bọn ta tham kiến bán thánh.”

Bọn họ lộ ra vẻ vô cùng cung kính, hành đại lễ hướng về phía bán thánh

Bán thánh xuất hiện.

Vẫn là hư ảnh như cũ, không nhìn rõ được dung mạo, trong cơ thể không hiểu sao lại có âm thanh tụng kinh, lộ ra vẻ thần thánh to lớn.

“Khẩn cầu Hồng thánh giúp bọn ta chỉ rõ sai lầm.”

Khi vị bán thánh này xuất hiện, giọng của Tào nho lập tức vang lên, ông ta nói vậy, trong giọng nói lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

“Lời nói của Phương nho chính là con đường sáng.”

Hồng thánh lên tiếng đáp lại như vậy.

Câu này nói ra làm cho đám người không nhịn được trầm mặc, còn Tào nho ông ta lại là người lên tiếng đầu tiên, nói:

“Hồng thánh, lời nói của Phương nho đúng là không tệ nhưng dựa theo tính nết của tên vũ phu kia, lão phu cảm thấy hắn thật sự có cam đảm giết hết chúng ta, dù sao mấy tên vũ phu này cũng không thèm nghĩ đến đại cục.”

“Tào mỗ ta không sợ chết nhưng nếu chết một cách oan uổng như vậy, ta không phục.”

Tào nho lên tiếng. Lời của Phương nho đúng là không sai thật, đạo lý cũng rất rõ ràng, ông ta tin, nhưng vấn đề là làm vậy rất có thể sẽ phải bước vào con đường không thể quay đầu lại.

Nhất phẩm có chết hay không ông ta không quan tâm, nhưng ông ta quan tâm bản thân mình đó, dù sao Văn cung tách ra ông ta cũng được lợi, trong những năm cuối đời có thể thành thánh.

Nếu không thể thành thánh ông ta cũng chẳng sợ gì, nho giả đúng là không sợ chết, nhưng thấy khát vọng thành thánh đã có hy vọng mà mình lại chết trước khi thành thánh, vậy ông ta thật sự không cam tâm.

“Đừng vội.”

“Nhất phẩm Đại Ngụy sẽ không ra tay.”

Hồng thánh lên tiếng, ông ta rất bình tĩnh, câu nói lại có vẻ rất chắc chắn.

“Không ra tay à?”

“Hồng thánh, vì sao lại thế?”

“Chuyện này?”

Các vị thiên địa đại nho có hơi ngạc nhiên bởi vì nói cho cùng thì điều bọn họ lo lắng nhất không phải Hứa Thanh Tiêu mà là Ngô Minh.

Dù sao Ngô Minh cũng là nhất phẩm, loại người này nếu như đầu óc nóng lên thì có thể sẽ giết sạch hết tất cả những người đọc sách của Văn cung Đại Ngụy, mặc dù không thể nào thay đổi được chuyện tách ra nhưng bọn họ cũng sẽ phải trả một cái giá lớn.

Bắt đầu so ra thì mặc dù mạng của nhất phẩm quan trọng nhưng cũng không quan trọng bằng mạng bọn họ được.

Nhất là khi bọn họ đang đứng trước một cơ duyên to lớn, lại càng không muốn chết.

Thật không ngờ thế mà Hồng thánh lại nói nhất phẩm Đại Ngụy sẽ không ra tay?

Lại là chuyện gì nữa đây?

Nghe được sự khó hiểu của đám người, giọng Hồng thánh vẫn bình tĩnh như nước.

"Có người sẽ ra tay với nhất phẩm Đại Ngụy."

"Nếu như không có chuyện gì bất ngờ thì từ nay về sau, Đại Ngụy sẽ không còn nhất phẩm nữa."

Hồng thánh bình tĩnh mở miệng.

Nhưng câu nói này lại như thiên thạch rơi xuống làm cho đám người hoàng toàn choáng váng.

Có người muốn nhằm vào nhát phẩm Đại Ngụy?

Nếu như không có chuyện gì bất ngờ thì từ nay về sau, Đại Ngụy sẽ không còn nhất phẩm nữa?

Chuyện này… Không thể nào?

Trong thế gian này, còn ai có thể giết được nhất phẩm? Duy chỉ có nhất phẩm tự chém giết lẫn nhau, hơn nữa trên đời này cũng chỉ có mấy vị nhất phẩm này.

Nếu như không có chuyện cực kỳ quan trọng thì không ai muốn đối chọi với ai cả.

Chương 943: Tụ Hiền Quán, Thiên Công Các, Khoa Cử Đến, Ngày Mười Giờ Mão, Văn Cung Đại Ngụy Tách Ra! (7)

“Hồng thánh, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Giờ khắc này, không chỉ mình Tào nho, tất cả thiên địa đại nho đều tò mò như nhau.

“Chuyện này có liên hệ quá lớn.”

“Không liên quan đến các ngươi.”

“Đừng hỏi đến, cũng đừng nghĩ nhiều.”

“Chúng ta cứ dựa theo kế hoạch mà làm, trước mắt người cần phải đề phòng thật sự không phải là Ngô Minh mà là Hứa Thanh Tiêu.”

“Tách khỏi Đại Ngụy, không cần sợ gì cả, đừng nói chỉ một tên nhất phẩm, cho dù có hai tên nhất phẩm cũng chẳng thể ảnh hưởng gì đến chúng ta được.”

“Mà nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự trở thành bán thánh thì đối với chúng ta mà nói, đây mới là chuyện phiền phức nhất.”

Hồng thánh không nói kỹ về chuyện nhất phẩm bởi vì chuyện này không phải là chuyện mà bọn họ cần biết.

Ông ta cố ý nhắc đến chuyện Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thanh Tiêu không thể nào thành thánh, bây giờ chút đầu mối hắn còn không có, cho dù hắn có là yêu nghiệt như thế nào thì cũng không thể thành thánh được. Thành thánh đâu có dễ như vậy, Hồng thánh lo xa quá rồi.”

“Bây giờ chúng ta đang ở cảnh giới thiên địa đại nho, động một tí cũng cần đợi đến năm mươi sáu mươi năm cũng chẳng có chút minh ngộ thánh đạo nào, cho dù Hứa Thanh Tiêu hắn là đại tài nhưng chúng ta cũng đâu phải là những người tầm thường.”

“Thành thánh quá khó, khó như lên trời vậy.”

Các vị thiên địa đại nho ta một câu ngươi một câu, bọn họ đều như nhau, không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh.

Không phải Hứa Thanh Tiêu không có thiên phú kia mà là chuyện lớn Văn cung Đại Ngụy tách ra đang ở trước mắt, nhanh thì một tháng chậm thì ba tháng, sao Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh được?

Nếu như hắn thành thánh thật.

Vậy thì thật sự là đã phá vỡ kỷ lục từ xưa đến nay, một năm thành thánh.

Sao có thể thế được.

“Trước đó bản thánh cũng không lo nhưng bây giờ lo lắng là bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã xem qua mười hai sách thánh ngôn.’

“Không chừng vì vậy Hứa Thanh Tiêu mà có cảm ngộ gì đó, tìm được một tia thời cơ thì sao.”

Hồng thánh lên tiếng nói ra mối lo ngại của mình.

Đúng là như vậy. Vừa nói xong, đám người thiên địa đại nho có hơi trầm mặc.

Hứa Thanh Tiêu dựa vào bản thân thành thánh thì bọn họ không tin, cho rằng không thể nào.

Nhưng dựa vào thánh ngôn của Chu thánh mà thành thánh, vậy thì có thể thật.

Mặc dù khả năng không lớn, dù sao bọn họ cũng đã từng xem qua nhưng không thành thánh được, chỉ là vật của thánh nhân, trong lòng bọn họ không hiểu sao lại lộ ra một cảm giác chí cao vô thượng.

“Không cần lo lắng.”

“Hồng thánh, nếu như chắc chắn nhất phẩm sẽ không ra tay.”

“Vậy bọn ta sẽ có thể điều động sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ trấn áp Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Hứa Thanh Tiêu có khả năng thành thánh.”

“Nếu như hắn không thể thành thánh, vậy chúng ta cũng không cần phải dùng đến lá bài tẩy này.”

Tào nho đề nghị, nói thế.

Câu này vừa dứt, Hồng thánh khẽ gật đầu sau đó mở miệng nói:

“Nếu là như vậy, thì đi làm việc đi.”

Ông ta nói thế.

“Chúng ta tuân mệnh.”

Thánh nhân đã lên tiếng, đám người khẽ gật đầu, chẳng qua vào lúc này, Tào nho lại lên tiếng hỏi:

“Dám hỏi thánh nhân.”

“Khi nào Văn cung chúng ta tách ra?”

Tào nho lên tiến hỏi.

Cái này nhất định phải xác định trước.

“Giờ Mão ngày mười, Văn cung tách ra.”

Hồng thánh lên tiếng.

Đưa ra một đám án chắc chắn.

Giờ Mão ngày mười.

Là một tháng sau.

Có được đáp án chắc chắn, đám người ai nấy liên tục gật đầu.

“Còn nữa, trước mắt để cho người đọc sách trong thiên hạ viết văn chương về chuyện này. Chẳng qua đừng giận dữ mắng Ngô Minh, cũng đừng giận dữ mắng chửi Hứa Thanh Tiêu, cần phải chỉ trích vương triều Đại Ngụy.”

“Trước khi tách khỏi vương triều Đại Ngụy đừng trêu chọc Hứa Thanh Tiêu, cũng đừng chọc sư phụ hắn.”

Hồng thánh tiếp tục lên tiếng bảo bọn họ đi xử lý những chuyện này.

Chẳng qua lần này đã thay đổi kế sách, không gây phiền toái cho Hứa Thanh Tiêu nữa mà chỉa mũi giáo về phía vương triều Đại Ngụy.

“Chúng ta tuân mệnh.”

Đám người mở miệng đáp lại, sau đó, bóng dáng bọn họ dần dần tiêu tán.

Mà lúc này.

Đêm đã khuya.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Đèn đuốc trong Dưỡng Tâm điện sáng trưng.

Nữ đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ, vẻ mặt có chút trầm mặc.

Mà trong đại điện, lục bộ thượng thư cùng với chín vị quốc công đồng loạt đứng ở phía dưới.

Bọn họ đêm hôm tập họp lại, chính là vì thương nghị chuyện Văn cung Đại Ngụy muốn tách ra.

Văn cung tách ra, điều này đã hình thành định cục, mặc dù có nhất phẩm ra mặt, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, nhất phẩm không áp chế được Văn cung Đại Ngụy.

Trương Tĩnh gật gật đầu, sau đó binh bộ thượng thư Chu Nghiêm mở miệng.

“Bệ hạ, hiện giờ tứ đại doanh đã đóng quân ở các phủ quận huyện, ngày thường không có việc gì, phối hợp với huyện nha địa phương tiêu diệt thổ phỉ trừ gian ác, bảo đảm bất luận có xảy ra bất cứ chuyện gì, trong nước cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ động loạn nào.”

“Có thể trong vòng một ngày tập kết trăm vạn đại quân, trong vòng ba ngày toàn bộ tập kết.”

Chu Nghiêm lên tiếng, thông báo cho Nữ đế biết những sắp xếp của binh bộ.

“Rất tốt.”

“Chư vị ái khanh vất vả rồi.”

Nữ đế hài lòng gật đầu.

Trước mắt, nguy cơ duy nhất của Đại Ngụy, chính là Văn cung tách ra, sau khi tách ra chắc chắn sẽ đem lại ảnh hưởng, nhưng rốt cuộc ảnh hưởng lớn đến mức nào thì không ai nói chắc được.

Cho nên vì muốn ngừa bất trắc, nàng nhất định phải ổn định Đại Ngụy lại, mặc kệ có dùng cách gì đi nữa cũng phải làm cho Đại Ngụy ổn định, cho dù là đau thương mất mát.

Ít nhất cũng không làm tổn thương tới gốc rễ.

Rất nhanh sau đó, mọi người lại yên lặng đi.

Thời gian dài đến nửa nén hương, trong đại điện có vẻ yên tĩnh đến bất bình thường.

Sau khi trôi qua nửa nén hương, có giọng nói vang lên.

Đó là tiếng của An Quốc Công.

“Bệ hạ, thần có một kế, có lẽ có thể ổn định Văn cung Đại Ngụy.”

Chương 944: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (1)

An Quốc Công lên tiếng, nói như thế.

Theo giọng nói của ông ta vang lên, ánh mắt mọi người không khỏi rơi vào trên người An Quốc công.

“Quốc công mời nói.”

Nữ đế mở miệng hỏi An Quốc công, đồng thời cũng có chút tò mò.

Không biết An Quốc công có mưu kế gì.

“Bệ hạ, Văn cung Đại Ngụy tách ra, đơn giản là mượn lực lượng người đọc sách trong thiên hạ, nhưng bọn họ sinh ra ở Đại Ngụy, nếu thật sự rời đi, có thể mượn lực lượng của người đọc sách Đại Ngụy chống lại hay không?”

“Dù sao những chính nho, đại nho, thiên địa đại nho nnày có lẽ có mưu đồ, nhưng đối với đại bộ phận người đọc sách mà nói, muốn bọn họ xa rời quê hương, thoát ly Đại Ngụy, chỉ sợ bọn họ vẫn còn chưa muốn.”

“Nếu bệ hạ ưu ái người đọc sách, có lẽ có thể cứu vãn không ít, chưa nói ngăn cản Văn cung Đại Ngụy, nhưng ít nhất có thể làm cho Văn cung Đại Ngụy trong thời gian ngắn không dám thoát ly.”

“Tranh thủ thời gian cho chúng ta.”

An Quốc Công lên tiếng, nói ra mưu kế của mình.

Chỉ là mưu kế này vừa được nói xong, trong mắt mọi người lộ ra thất vọng, vốn tưởng rằng An Quốc công sẽ có kế sách hay gì, không ngờ lại là kế này.

Mà cảm nhận được ánh mắt của mọi người, An Quốc công cũng không nhịn được thở dài.

“Bệ hạ, lão thần biết, kế hoạch này nghe có chút buồn cười, nhưng lòng người cũng làm từ máu mủ, lão thần không tin, đám người đọc sách này đều là người không có cha mẹ.”

An Quốc công nói như vậy.

Không phải ông ta ngây thơ hồn nhiên, chủ yếu là bởi vì, đánh thì đánh không được, mắng lại mắng không xong, vậy chỉ có thể dùng cách này, hơn nữa cũng không phải An Quốc công kêu người đọc sách Đại Ngụy chống lại Văn cung Đại Ngụy.

Mà là khuyên bảo người đọc sách Đại Ngụy, an ổn ở lại, ít nhất sẽ không tạo ra ảnh hưởng quá lớn đối với Đại Ngụy, đơn giản là quốc vận bị ảnh hưởng mà thôi.

“An Quốc công, cũng không phải là lão phu nói móc ông, cũng không phải là nói người đọc sách thật sự không có lương tâm.”

“Văn cung Đại Ngụy tách ra, tuyệt đối không phải là ý định nhất thời, sau chuyện này, liên lụy quá nhiều người, thậm chí liên lụy đến Chu Thánh.”

“Muốn dựa vào cách này để ngăn cản Văn cung Đại Ngụy tách ra thì chẳng khác nào như người ngốc nói mê rồi.”

“Đối với Chu Thánh nhất mạch mà nói, từ bỏ việc tách ra, đồng nghĩa với việc các võ quan từ bỏ việc Bắc phạt, nhất là đối với Văn cung hiện tại mà nói, bọn họ có tư cách tách ra. ”

“Nói cách khác mà nói, An Quốc công, nếu Đại Ngụy binh cường mã tráng, quốc phú dân an, Man tộc phương bắc vừa vặn gặp nạn hạn hán hoặc băng hàn, ông sẽ nghĩ như thế nào?”

Trần Chính Nho mở miệng hỏi An Quốc công.

Lời này vừa nói, An Quốc công trầm mặc, bởi vì nếu nghĩ như vậy thì bản thân ông ta quả thực có chút nông cạn rồi.

Nếu Đại Ngụy mạnh như vậy, cho dù ông ta không thể cử động thì cũng phải sai người khiêng mình đi, chạy tới chiến trường.

Ông ta hiểu rồi.

“Nếu như thế này, trước mắt chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết.”

“Chờ Văn cung Đại Ngụy tách ra, chờ quốc vận biến mất sao.”

“Đám người đọc sách này, thật chó đẻ mà.”

“Ố, chư vị thượng thư, không phải chửi các ông đâu.”

An Quốc công bất đắc dĩ nói, chỉ là trong lời nói đối với người đọc sách càng thêm phần chán ghét.

Trần Chính Nho không để ý lời nhục mạ của An Quốc công, dù sao ông ta cũng muốn mắng một câu như vậy, Đại Ngụy vất vả lắm mới có chút khởi sắc, đám người này bắt đầu gây chuyện, không thể yên ổn vài năm rồi nói sau?

Hiện tại Trần Chính Nho càng cảm thấy, lúc trước Man tộc xâm lấn, có bóng dáng đám người này, chỉ là chuyện kia cũng quá lâu rồi, muốn điều tra cũng không thể xuống tay.

Hơn nữa cho dù là điều tra ra kết quả thì có thể như thế nào? Cuối cùng cũng không phải là mình bị chọc cho tức chết rồi hay sao?

“Chư vị ái khanh cũng chớ lo lắng.”

“Văn cung Đại Ngụy tách ra, đây đã là kết cục định sẵn rồi.”

“Trẫm cũng có đối sách, nếu không có gì thay đổi, tháng sau, bảy đại Tiên môn cũng sẽ vào Đại Ngụy ta.”

“Ngày mai, Công bộ thượng thư bắt tay vào kiến tạo cung điện cho bảy đại Tiên môn, bố trí thêm tiên phủ Đại Ngụy, bảy đại Tiên môn sẽ tự mình nhập cư, sau này kết minh cùng Đại Ngụy trấn áp ngoại địch.”

Nữ đế mở miệng, nói ra chuyện này.

Chỉ là vừa nói lời này, sắc mặt mọi người ở đây dần dần biến sắt.

Nhất là Trần Chính Nho mở miệng nói đầu tiên.

“Bệ hạ, việc này có chút không ổn đâu.”

“Nếu Văn cung Đại Ngụy là sài lang, thì bảy đại Tiên môn kia chính là ác hổ, hơn nữa Đại Ngụy mặc dù không có quy định rõ ràng, nhưng trước khi Thái tổ lâm chung, cũng từng nói vương triều Đại Ngụy tuyệt đối không thể dính líu đến tiên tông.”

“Đám người này cũng tuyệt đối không phải là người tốt, tiên và võ kị nhau đó.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta là người đầu tiên phải đối, hy vọng Nữ đế có thể thu hồi thánh mệnh.

“Bệ hạ, Trần thượng thư nói rất đúng, đệ tử Tiên môn không để ý tới thế tục, tùy hứng mà làm, nhất là bọn họ tu hành tiên đạo, ngạo khí phi phàm, chướng mắt hết thảy, loại người này nếu tới Đại Ngụy, về sau chẳng phải là bọn họ muốn làm cái gì thì làm cái đó sao?”

Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí lập tức bồi thêm.

Không phải nói đệ tử Tiên môn xấu, mà là đệ tử Tiên môn không thích hợp vào vương triều.

Ngẫm lại xem, ngươi là một người tu tiên, bản thân có ngạo khí, triều đình muốn ngươi làm việc, ngươi làm, nhưng vấn đề là cách làm việc, ngươi sẽ không dựa theo quy chế mà làm.

Ngươi cảm thấy người này có sai, ngươi trực tiếp giết hắn, có phải oan án bỏ sang một bên trước hay không, ngươi giết chết người ta, người ta có hận ngươi không?

Hận! Rồi tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Vậy không phải là không chết không ngừng sao.

Nói cách khác, tác phong làm việc của đệ tử Tiên môn rất giống Hứa Thanh Tiêu, bất chấp hậu quả, mình muốn làm cái gì thì làm, không nghe chỉ huy.

Đặt ở trong thế tục, trừng ác trừ gian cũng không có gì để nói, nhưng gia nhập triều đình chỉ sợ khắp nơi đều là loạn.

Nhưng thứ không giống Hứa Thanh Tiêu chính là, ít nhất Hứa Thanh Tiêu có lá bài tẩy, có thủ đoạn, mỗi một lần Hứa Thanh Tiêu làm việc đều có đạo lý thuyết phục, đệ tử Tiên môn có thể làm vậy được sao?

Nếu có thể làm được thì không có gì để nói, nhưng nếu không làm được thì sao?

Muốn giết thì giết, vương triều Đại Ngụy chắc chắn sẽ loạn.

Chương 945: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (2)

“Bệ hạ, lão thần cũng đồng ý với lời Trần thượng thư nói, mấy trăm năm trước, có tiểu quốc đưa Tiên môn vào, tuy rằng chống đỡ ngoại địch, quốc lực tăng cường, nhưng về sau hoàng thất nước nhà đều bị Tiên môn khống chế.”

“Trở thành con rối Tiên môn, bài học này chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua được.”

An Quốc công cũng nói tiếp theo lời.

Thế lực Tiên môn nếu tiến vào Đại Ngụy, cho dù bây giờ vẫn đang rất thành thật đi chăng nữa nhưng chờ sau khi bọn họ nắm trong tay quyền lực, chỉ sợ càng thêm tham lam, dù sao tu tiên cũng cần ngân lượng.

Tam đại vương triều vì sao cũng không dám tiếp nhận Tiên môn, kỳ thật đều sợ hãi thế lực Tiên môn hoàn toàn thâm nhập vào vương triều.

Đối với vương triều mà nói, nắm giữ binh quyền, đồng nghĩa với nắm giữ quyền lực tuyệt đối.

Ngươi kéo thế lực Tiên Môn vào, cỗ lực lượng này tuyệt đối không thể xem thường, hệ thống tiên đạo tiền kỳ đã đủ nghiền ép tất cả hệ thống tồn tại.

Thập phẩm dẫn khí đã có thể phóng thích ra linh lực, trong tình huống cùng cảnh giới, mười Võ phu đánh không lại một tu tiên giả.

Sau thất phẩm Trúc Linh càng có thể khống chế pháp khí, cách đó mấy trăm thước, trực tiếp chém đầu.

Mà Võ phu thất phẩm vẫn là thân thể phàm thai như vậy, tất nhiên đánh không lại tiên đạo tu sĩ.

Cứ như vậy, thất đại tiên môn nhập cư, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với Đại Ngụy, quyền lực phân chia, tân thiêm giai cấp, đây không chỉ là ảnh hưởng đến văn võ bách quan.

Đối với dân chúng Đại Ngụy cũng có ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng đối với Nữ đế càng lớn, mất đi một bộ phận quyền lực, không cách nào tập trung hoàn toàn, đây là chuyện cực kỳ không tốt.

Nhưng theo mọi người nói xong.

giọng nói của Nữ đế vang lên.

“Nếu không dẫn bọn họ vào đây, chuyện quốc vận, ai xử lý?”

Nữ đế mở miệng.

Một câu nói làm cho mọi người hoàn toàn yên tĩnh lại.

Đúng vậy, nếu như không phải cùng đường, cũng sẽ không như thế, Văn cung Đại Ngụy rời đi, ảnh hưởng đến quốc vận quá lớn, tiên môn nhập trú, tuy rằng không thể hoàn toàn bù đắp, nhưng ít nhất có thể vãn hồi một phần lớn.

“Chư ái khanh, trẫm biết, mời tiên môn nhập trú có ảnh hưởng rất lớn, nhưng đối với Đại Ngụy hiện tại mà nói đã đến tuyệt cảnh, nếu không dẫn tiên môn nhập trú.”

“Chỉ sợ Đại Ngụy sẽ chính thức gặp phải bước không thể cứu vãn.”

Nữ đế lên tiếng, giọng điệu của nàng vô cùng bình tĩnh, sau khi nói ra.

Mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật vẫn là chuyện Văn cung Đại Ngụy thoát ly.

Nếu Văn cung Đại Ngụy không thoát ly.

Đối với Đại Ngụy mà nói, quả thực là phúc âm lớn.

Hiện tại Đại Ngụy vừa có lòng dân, lại có bạc, hoàn toàn có thể phát triển, giả sử có thời gian, Đại Ngụy lại trở nên huy hoàng.

Nếu đến lúc đó, mọi người cũng có thể an tâm nghỉ hưu, dù sao cũng cũng phải cố nâng vương triều Đại Ngụy đang lung lay sắp đổ đứng lên tái hiện thời huy hoàng.

Trong sử sách, bọn họ cũng có thể lưu lại một đoạn bút mực dày đặc.

Mặc dù đây chủ yếu là bởi vì Hứa Thanh Tiêu mở ra một khởi đầu tốt đẹp, nhưng tác dụng của bọn họ cũng không thể nghi ngờ.

Một người không chống đỡ nổi toàn bộ vương triều Đại Ngụy.

Nhưng hiện tại, hành động của Văn cung Đại Ngụy quả thực làm cho lục bộ thượng thư cùng với chín vị quốc công cảm thấy phẫn nộ.

Chỉ là, vậy thì đã sao? Tức giận có hữu ích không? Chi bằng thành thật nghĩ ra cách ứng đối tốt.

“Bệ hạ, xin hãy suy nghĩ kỹ.”

Trần Chính Nho không cưỡng cầu gì thêm, nhưng vẫn nói ra câu xin hãy nghĩ kỹ.

Nữ đế gật gật đầu, sau đó hỏi: “Qua một canh giờ nữa đã là khoa cử rồi, Hứa ái khanh đề thi năm nay là cái gì? ”

Nữ đế hỏi, bẻ đề tài nói chuyện sang chuyện khác.

Lời này vừa nói, Trần Chính Nho chậm rãi lên tiếng.

“À Thủ Nhân nói hắn đã chuẩn bị xong, nhưng không cho thần xem.”

Trần Chính Nho trả lời.

Lời này vừa nói, mọi người có chút tò mò, đề thi không cho xem? Đây là ý gì?

“Xem ra Hứa ái khanh có chủ ý riêng của mình, đã như vậy, trẫm cũng không cố hỏi thêm gì, chư vị ái khanh, thời gian cũng không còn sớm, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Nữ đế mở miệng, nàng không tiếp tục hỏi nhiều.

Mà mọi người cũng không nói nhiều, lần lược cáo lui.

Chỉ là đợi đến lúc họ đi hết rồi, khoảng một khắc sau.

Giọng nói của Nữ đế vang lên.

“Tiên sinh, có thể đi ra rồi.”

Theo Nữ đế mở miệng, lập tức dưới đại điện thân ảnh của Ngô Minh chậm rãi xuất hiện.

“Bệ hạ an khang.”

Ngô Minh mở miệng, ông ta không hành lễ, thân là nhất phẩm có tư cách không hành lễ.

“Tiên sinh, trẫm có hai chuyện muốn nói, sẽ không quanh co lòng vòng.”

Nữ đế lên tiếng, nàng rất trực tiếp, không úp mở gì.

“Bệ hạ xin nói.”

Ngô Minh cũng không nhiều lời.

“Thứ nhất, ba vị nhất phẩm Đại Ngụy, là ý gì?”

Nữ đế mở miệng, đây là điểm tò mò nhất trong lòng nàng lúc này.

Ngô Minh lúc trước nói, Đại Ngụy có ba vị nhất phẩm, làm cho nàng vô cùng kinh ngạc, nàng tin Ngô Minh sẽ không nói bậy, nhưng Đại Ngụy làm sao có thể có vị nhất phẩm thứ ba kia chứ?

Nếu là có, nàng đã sớm nhận ra rồi.

Vừa nói ra lời này, Ngô Minh lập tức cực kỳ tự tin nói.

“Bệ hạ, Đại Ngụy quả thực có ba vị nhất phẩm, có điều một vị này còn cần một khoảng thời gian nữa.”

Ngô Minh nói như thế, trong ánh mắt tràn ngập tự tin.

Trong nháy mắt, Nữ đế lộ ra vẻ vui mừng, nàng đoán được Ngô Minh là có ý gì, lập tức nhìn về phía Ngô Minh nói: “Ý của tiên sinh là nói, võ giả Đại Ngụy, xuất hiện nhất phẩm chi tư? ”

Nữ đế hỏi.

“Ừm.”

Ngô Minh gật đầu.

“Là người nào?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

Chỉ là Ngô Minh không trả lời, mà là nhìn về phía Nữ đế nói.

“Bệ hạ, xin thứ cho lão phu không thể nói.”

Ngô Minh không trả lời câu hỏi này, cũng không phải đề phòng Nữ đế, mà là liên quan rất nhiều, dù sao có thể trở thành nhất phẩm hay không, còn cần Hứa Thanh Tiêu trải qua một ít hoạn nạn.

Nếu như nói cho Nữ đế biết là Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ Nữ đế không thể để mình dắt Đi Hứa Thanh Tiêu.

“Không thể nói?”

Nữ đế khẽ nhíu mày, nhưng nàng không tức giận, ngược lại bình tĩnh nói.

“Tiên sinh có mấy thành chắc chắn mà cảm thấy hắn có thể thành nhất phẩm?”

Nữ đế hỏi.

Chương 946: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (3)

“Tám chín thành.”

Ngô Minh vô cùng tự tin nói.

Tám chín thành? Nghe ngô Minh nói, Nữ đế thật sự có chút không che giấu được vui sướng trong mắt.

Bởi vì đối với Đại Ngụy hiện tại mà nói, vừa thiếu một vị thánh nhân, nhưng càng thiếu vẫn là một vị nhất phẩm.

Nếu xuất hiện một vị thánh nhân, có thể xoay chuyển thế cục hiện tại của Đại Ngụy.

Mà nếu xuất hiện một vị nhất phẩm, có thể làm cho Đại Ngụy sớm khôi phục trạng thái cường thịnh, thậm chí vượt qua trước kia.

Ba vị nhất phẩm, Đại Ngụy thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ có hai vị rưỡi.

Bởi vì khi vị thứ ba nhất phẩm thăng chức, đệ nhất phẩm thứ nhất biến mất, không phải vì vấn đề số mệnh, nhưng đối phương quả thực đã già quá già rồi.

Tự nhiên nghe được tám chín thành, Nữ đế rất vui sướng.

Ba vị nhất phẩm nàng không yêu cầu quá đáng gì, nhưng chờ sau khi Đại Ngụy nhất phẩm qua đời, có một nhất phẩm mới có thể bổ sung mới là điểm làm cho nàng thật sự vui vẻ.

Ít nhất Đại Ngụy có thể ổn định thêm mấy trăm năm nữa.

Có nhất phẩm ở đây, Đại Ngụy không thể bị diệt quốc.

“Tiên sinh, việc thứ hai này là chuyện của Ma vực, hiện giờ tình hình Ma vực ra sao rồi?”

Nữ đế hỏi.

Lúc trước vốn nên hỏi, nhưng bởi vì việc nhiều, tạm thời không hỏi đến, hiện giờ có thời gian, nàng tất nhiên phải hỏi rõ ràng tình hình của Ma Vực.

Kỳ thật nói đến Ma vực, Nữ đế cũng là bất đắc dĩ, Ma vực ngăn cản tay chân Đại Ngụy.

Đừng thấy vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên mỗi nước chỉ có một vị nhất phẩm võ giả, nhưng vấn đề là nhất phẩm của bọn họ có thể tự do hành động, làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như loại tình huống nội loạn này, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng đã từng xảy ra, nhưng người ta chỉ cần thời khắc mấu chốt phái ra nhất phẩm, như vậy sẽ có thể trấn áp.

Lần này Đại Ngụy phát sinh loại chuyện này, vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà ở phía sau màn viện trợ các kiểu, kỳ thật còn có một mục đích.

Mục đích này chính là, thăm dò Đại Ngụy nhất phẩm còn đang ở đây không.

Nếu không, trợ giúp những ngoại tộc quốc này quật khởi có chỗ tốt gì? Đám ngoại tộc này thật sự quật khởi, nguyện ý dâng triều cho vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà sao?

Nếu như nguyện ý, vì sao không an phận dùm Đại Ngụy? Chẳng lẽ Đại Ngụy ức hiếp bọn họ?

Thậm chí nói thật, Đại Ngụy hiện tại suy bại, ở lại Đại Ngụy thì tốt hơn, vô duyên vô cớ tạo phản không phải là ăn no không có việc gì làm?

Thăm dò Đại Ngụy nhất phẩm có còn hay không mới là mục đích của bọn họ, đương nhiên gây phiền toái cho Đại Ngụy cũng là chủ yếu, dù sao địch nhân gặp phải phiền toái tức là mình gặp được chuyện tốt.

Đại Ngụy nhất phẩm, bị Ma vực kéo chân, đã ngăn cản hai vị nhất phẩm.

Hơn nữa chuyện này, Đại Ngụy chỉ có thể tự mình nén giận, dù sao ngươi không đi trấn thủ, những người khác sẽ tới thôi.

Tiên thi cất giấu quá nhiều bí mật, Ma vực cũng rất quan trọng, nếu mặc kệ thiên hạ không biết có bao nhiêu người

muốn đến trộm tiên thi, đến lúc đó sẽ gây ra sai lầm lớn.

Khi đó, cũng không phải Đại Ngụy có thể trấn áp.

Hơn nữa tiên thi còn cất giấu một bí mật, bí mật Phá Cảnh đan.

Đại Ngụy sở dĩ trấn thủ Ma Vực, một mặt là phòng ngừa hạng người tiểu nhân, mặt khác chính là vì Phá Cảnh tiên đan.

Cứ cách hai mươi năm, Ma vực sẽ sinh ra một viên Phá Cảnh tiên đan, hơn nữa là dựa theo phẩm cấp mà ra.

Hai mươi năm đầu tiên, là thập phẩm.

Hai mươi năm thứ hai, là cửu phẩm.

Cứ như vậy.

Mà hiện tại, nhất phẩm Phá Cảnh tiên đan sắp ngưng tụ ra rồi.

Nếu không phải vì lý do này, Đại Ngụy cũng sẽ không như vậy.

Nếu không thật sự cho rằng Đại Ngụy là Bồ Tát sống sao?

“Không có gì ngoài ý muốn, một năm sau, Phá Cảnh tiên đan sẽ được ngưng tụ ra.”

Ngô Minh trả lời.

“Tốt, nếu nhất phẩm Phá Cảnh tiên đan ra đời, Đại Ngụy sẽ thêm một vị nhất phẩm, mấy trăm năm sau, Đại Ngụy vẫn có hai vị nhất phẩm như cũ, trong vòng ba bốn trăm năm, Đại Ngụy vẫn thịnh vượng như trước.”

Nữ đế mở miệng, trong lời nói tràn ngập vui mừng.

Nhất phẩm, là tất cả căn cơ của vương triều Đại Ngụy.

Chỉ là vừa nói lời này, Ngô Minh lắc đầu nói.

“Bệ hạ chớ quá vui mừng sớm.”

“Lúc trước Man tộc Bắc phạt tới Đại Ngụy tranh đoạt Phá Cảnh tiên đan, đoạt nhị phẩm Phá Cảnh tiên đan đi, chôn xuống rễ họa.”

“Nếu nhất phẩm tiên đan ngưng tụ ra, chỉ sợ còn có thể xảy ra một trận gió tanh mưa máu.”

Ngô Minh lên tiếng, nhắc nhở Nữ đế một câu.

Lúc trước Man tộc Bắc phạt mà đến, thu hoạch lớn nhất chính là Phá Cảnh tiên đan, có điều Man tộc cũng không phải là từ trong Ma vực tranh đoạt mà ra, dù sao bọn họ nếu đi Ma vực, chỉ sợ đã toàn quân bị diệt.

Có nhất phẩm trấn áp, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Là nhị phẩm Phá Cảnh tiên đan bị Man tộc cướp đi trong quá trình hộ tống.

Về sau Bắc Phạt cũng là vì muốn đoạt lại tiên đan.

Bí mật này, toàn bộ thiên hạ không có mấy người biết, năm đó Thái Tổ biết được bí mật này, đã giết chết toàn bộ người biết chuyện này.

Nhưng thiên hạ không có lưới nào không lọt gió.

Tiên thi cũng không phải chỉ có Thái tổ biết, rất nhiều người biết được chuyện này, cho nên về tiên thi có rất nhiều tin đồn.

Cái gì tiên thi có được sức mạnh bất tử.

Hoặc là tiên thi cách một khoảng thời gian sẽ tỉnh lại, truyền thụ bí pháp vô thượng.

Còn có tin đồn trực tiếp, đây là nhân hình tiên dược trông giống người, nhưng trên thực tế lại là một gốc thuốc, sau khi ăn có thể đại tăng công lực, trực tiếp Phá Cảnh.

Loại tin đồn này rất nhiều, đến nỗi rất nhiều thế lực đều muốn có được tiên thi.

Chỉ là bọn họ không biết tiên thi đặt ở đâu trong Đại Ngụy, cho nên bất luận lời đồn nào đều có vẻ có chút không tác dụng gì, dù sao ngay cả tiên thi cũng không nhìn thấy qua thì nói cái gì nữa.

Man tộc chiếm được nhị phẩm Phá Cảnh Đan, thời gian đầu không sử dụng đã cho thấy bọn họ đang nghiên cứu.

Nói cách khác, bọn họ phát hiện ra bí mật này, tất nhiên vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ biết bí mật này.

Chỉ là Phá Cảnh Đan xuất hiện ở nơi nào, bọn họ không dám xác định.

Chương 947: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (4)

Nhưng mà nhiều năm trôi qua như vậy, cũng dần dần đoán được một ít, chỉ là không có đủ chứng cớ mà thôi.

Có lẽ bọn họ cũng đã xác định được Phá Cảnh Đan do tiên thi mang đến.

Nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ không biết tiên thi ở nơi nào, bí mật đó, tất cả mọi người giấu ở trong lòng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không có nguy cơ.

"Trẫm hiểu, có điều Đại Ngụy có hai vị tiên sinh ở đây, chắc là không thành vấn đề."

Nữ đế gật gật đầu, nàng hiểu rõ ý của đối phương, chỉ là Đại Ngụy có hai vị nhất phẩm trấn thủ, cho dù sẽ xảy ra vấn đề gì, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

"Ừm."

"Nếu nói thiên hạ nhất phẩm, có ta và Triệu huynh ở đây, tất nhiên không sợ gì rồi."

"Nhưng bệ hạ, ngài có biết lão phu lo lắng nhất là cái gì không?"

Ngô Minh mở miệng.

"Tiên sinh vì sao lại lo lắng?"

Nữ đế hỏi.

"Theo quyển tông mà Thái tổ lưu lại, năm đó tiên thi rơi xuống, đã bị người ta phát hiện, có yêu thú cũng có một số nhân tộc, những người này biết được sự tồn tại của tiên thi, mà Thái tổ cho rằng bọn họ chắc là đã chiếm được một ít ích lợi."

"Từ sau khi Thái Tổ thành lập vương triều Đại Ngụy, mỗi khi tiên thi ngưng tụ nhất phẩm Phá Cảnh tiên đan, đều sẽ xảy ra một ít chuyện kỳ lạ, rất có thể sẽ có người âm thầm nhìn trộm."

“Nhưng vẫn kiêng dè nhất phẩm, cho nên ẩn nhẫn không ra tay, hiện giờ bảy trăm năm trôi qua, lão phu không biết vì sao vẫn có chút sầu lo.”

Ngô Minh nói ra lo lắng của mình.

Chỉ là một lát sau, Ngô Minh lại lắc đầu nói: “Bệ hạ, có lẽ là lão phu lo xa thôi, mặc kệ như thế nào còn phải chờ thêm một năm, một năm sau rồi nói sau. ”

Ngô Minh không nói tiếp.

Dù gì cũng chỉ là một chuyện có thể xảy ra, hơn nữa tính khả năng không lớn.

Vì vậy, không cần cứ xoắn não mãi.

“Ừm, nói tóm lại, nếu tiên sinh cần bất cứ sự trợ giúp nào của Đại Ngụy, xin tiên sinh cứ trực tiếp mở miệng.”

Nữ đế gật gật đầu, đáp ứng lời này.

Ngô Minh cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp cáo lui.

Đợi Ngô Minh đi rồi.

Sắc mặt của Nữ đế cũng trở nên bình tĩnh lại.

Đồng thời trong lúc đó.

Cũng đã đến giờ Dần.

Ngày tháng giêng, thông thường trời sáng rất muộn.

Trên đường phố, có những cơn gió lạnh thổi qua.

Mà ngay lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong cống viện, cũng vang lên một tràng âm thanh.

“Năm Võ Xương thứ hai, khoa đầu tiên của tân triều, mở!”

Theo một tràng âm thanh vang lên.

Bên ngoài cống viện, đa số trong mấy ngàn học sinh đều có vẻ sắc mặt vô cùng khẩn trương, có điều cũng có một bộ phận có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng đại đa số là giả bộ.

Có điều còn có một số, số lượng không ít, lại một đám có vẻ vô cùng trầm mặc, làm cho người ta có chút tò mò.

Trong đám người, thật sự thong dong không nhiều lắm, mà người đầu tiên đi vào trong cống viện.

Chỉ có hai người có vẻ cực kỳ thong dong.

Một người là Vu Ích.

Một người là Trần Tinh Hà.

Các thí sinh đi vào cửa cống viện, bái Văn cung Đại Ngụy một cái, đây là dâng hương thánh nhân.

Sau đó lại đi vào bên trong.

Đạo huyền quan thứ hai, bái hoàng cung Đại Ngụy một bái.

Đây là thờ phượng triều đình.

Ngay sau đó tiếp tục đi vào bên trong Cống viện.

Mà lúc này, bên trong cống viện, Hứa Thanh Tiêu, Vương Tân Chí đứng đầu, xung quanh là quan viên lục bộ, hơn hai mươi người là giám khảo quan khoa cử lần này.

Hứa Thanh Tiêu là chủ khảo quan.

Chịu trách nhiệm cho tất cả mọi thứ.

“Hứa đại nhân, có cảm thấy căng thẳng không?”

Vương Tân Chí có chút tươi cười nói.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay mà đứng, khẽ cười nói.

“Ha ha ha, bây giờ cẩn thận ngẫm lại, Hứa đại nhân vào kinh bảy tám tháng, cũng đã trở thành Hầu gia Đại Ngụy.”

“Cộng thêm thân phận Thiên Địa Đại Nho, hết thảy chỉ tốn chín tháng, quả nhiên là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.”

“Theo lý mà nói, khoa cử hôm nay Hứa đại nhân chắc là cũng giống như đang dự khảo thí vậy, đây là nhân sinh, vi diệu không thể tả.”

Vương Tân Chí cười ha hả nói.

Quan hệ của gã và Hứa Thanh Tiêu cũng không tệ, những lời này tất nhiên có thể nói.

Mà Hứa Thanh Tiêu sau khi nghe nói như vậy cũng không khỏi có chút cảm khái.

Cũng vào lúc này, các thí sinh chậm rãi xuất hiện, người xuất hiện đầu tiên là sư huynh của mình, Trần Tinh Hà.

Hắn ta ngẩng đầu ưỡn ngực, có vẻ vô cùng tự tin, thần thái ngông cuồng.

Khi nhìn thấy mình, Trần Tinh Hà cũng không chào hỏi, ngược lại là bình tĩnh dị thường.

Vì tránh hiềm nghi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhìn Trần Tinh Hà nhiều.

Trong thời gian ngắn, từng bóng người xuất hiện, không bao lâu mấy ngàn người tụ tập.

Nhìn lướt qua mọi người, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu rất nhanh rơi vào trước mặt một thư sinh.

Thư sinh khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, để râu, có vẻ có chút phong trần mệt mỏi, quần áo trên người cũng có mấy miếng vá, thoạt nhìn vẻ mặt chính khí, ánh mắt cũng vô cùng bình tĩnh.

Có một câu nói gọi là tâm sinh tướng, thân là Thiên Địa Đại Nho, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên có năng lực đánh giá tướng diện, người này liếc mắt một cái, trán mang theo một ít binh phạt khí, nhưng lại có không ít Hạo nhiên chính khí gia trì.

Rất tốt, là một tài năng dễ thích nghi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, không chú ý gì nhiều.

Boong.

Đúng lúc này, tiếng chuông Văn học cống viện vang lên.

Giờ khắc này, mấy ngàn thư sinh đồng loạt bái với đám người Hứa Thanh Tiêu một bái, đây là ải thứ ba, cũng là lần thứ ba hành bái, bái hướng chủ khảo quan.

Thế mà trong đại bộ phận học sinh đều đang thành thật triều bái có mấy trăm người sắc mặt lại trầm mặc, nhìn Hứa Thanh Tiêu, nhưng không có hành lễ.

Trong nháy mắt, Vương Tân Chí không khỏi nhíu mày, các thẩm phán còn lại cũng không khỏi nhíu mày.

“Các ngươi vì sao không bái?”

Vương Tân Chí mở miệng, kỳ thi khoa cử này, một bái thánh nhân, hai bái bệ hạ, ba bái chủ khảo quan, đây là quy củ thông dụng của thiên hạ.

Những đám thư sinh này bái thánh nhân, bái hoàng đế, lại không bái Hứa Thanh Tiêu.

Điều này rõ ràng có chút vấn đề.

Chương 948: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (5)

Mà những thư sinh còn lại, ai nấy đều không khỏi tò mò, đồng thời bọn họ cũng nhịn không được nhíu mày, dù sao hôm nay là khoa cử, không ai hy vọng ngày khoa cử xuất hiện sai sót gì.

Bất luận là mình hay là người khác, đều không hy vọng bị ảnh hưởng.

Mà đám thư sinh này, nghe được giọng nói của Vương Tân Chí, lập tức có người mở miệng.

"Hồi Vương đại nhân, bọn ta không bái, là bởi vì Tâm học."

Có người mở miệng, là một thư sinh mặt trắng, thoạt nhìn có chút phú quý, chung quanh cũng vờn quanh tài khí.

Hắn ta là người đầu tiên lên tiếng trả lời như vậy.

"Tâm học?"

"Hứa đại nhân? Đây có phải là học sinh của ngươi không?"

Vương Tân Chí có chút nghi hoặc, bởi vì tâm học? Là đồ đệ của Hứa Thanh Tiêu sao?

Điều này làm sao có thể? Nếu là học trò của Hứa Thanh Tiêu, theo lý phải là ba dập đầu chín lạy chứ ?

Nhưng sao ngay cả bái cũng không bái?

"Không phải."

Hứa Thanh Tiêu sắc mặt bình tĩnh, trải qua nhiều thăng trầm như vậy, chỉ là một ít học sinh không bái lạy thì có là gì?

Hắn lạnh nhạt mở miệng, có điều ánh mắt lại rơi vào trên người bọn họ.

"Các ngươi có ý gì?"

Vương Tân Chí tiếp tục hỏi, lông mày càng chặt hơn.

"Hồi Vương đại nhân."

“Học thuật của Hứa đại nhân, tên là tâm học, gọi là tri hành hợp nhất, ý tứ chính là nói, biết điều mà mình làm không có vấn đề gì thì có thể đi làm.”

Hứa đại nhân tìm mọi cách bất kính Chu Thánh, cũng không kính trọng Đại Nho Chu Thánh nhất mạch, thậm chí còn nhẫn tâm hạ sát thủ.”

“Chúng ta không thích Hứa đại nhân, nhưng chúng ta tôn trọng triều đình, cũng tôn trọng ý chỉ của bệ hạ.”

“Cho nên chúng ta đến tham gia khoa cử, nhưng cũng không muốn bái Hứa đại nhân.”

“Đương nhiên, nếu Hứa đại nhân cảm thấy chúng ta không tôn trọng, vậy chúng ta sẽ đi, cũng tuyệt đối sẽ không làm chư vị đại nhân khó xử.”

Thư sinh mặt trắng nghiêm túc nói.

Hắn ta nói một phen vô cùng khẳng khái, nhưng trong lời nói đều có hố.

Xuyên tạc tâm học thì không nói, hiện tại lại lấy loại thủ đoạn này nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, không thờ Hứa Thanh Tiêu, không phải là việc lớn gì, nhiều nhất cũng chỉ được xem như là khinh thường khoa cử, trực tiếp bị trục xuất, ba năm không được thi lại mà thôi.

Nhưng hắn ta cố ý nói ra tâm học để làm văn chương, nếu Hứa Thanh Tiêu đuổi bọn họ đi, như vậy chỉ sợ bọn họ lập tức sẽ tuyên truyền khắp nơi, tâm học này chỉ cho phép Hứa Thanh Tiêu có thể làm, bọn họ không thể làm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nếu để cho bọn họ tiếp tục ở tại chỗ này, như vậy coi như là khinh thường Hứa Thanh Tiêu.

Tiến có thể công, lui có thể thủ.

Nghe được lời này, đừng nói Vương Tân Chí, sắc mặt của các bách quan còn lại đều trở nên có chút khó coi.

Ngày khoa cử, Chu Thánh nhất mạch lại dám đến gây phiền phức?

Thật sự không sợ chết sao?

“Người đâu!”

Vương Tân Chí mở miệng, gã muốn hạ lệnh, sai người đuổi đám người đọc sách này ra ngoài.

Chỉ là đúng lúc này, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Được rồi, vào cống viện chuẩn bị đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn cũng không thèm để ý loại hành vi này, mấy người đọc sách mà thôi, cho dù là Đại Nho nói vài câu, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không có phản ứng gì.

Nếu cải nhau với loại người này, cho dù là phạt bọn họ, cũng là sỉ nhục chính mình.

Đường đường là Thiên Địa Đại Nho, khi dễ mấy người đọc sách? Nhất là đối phương chính là học trò của Chu Thánh nhất mạch.

Rõ ràng là ăn vạ rồi.

Thủ đoạn rất thấp hèn.

Hứa Thanh Tiêu thậm chí còn cảm thấy, đây không phải ý của Văn cung, chính là một đám người đọc sách muốn tìm mình gây phiền toái, từ đó diễn ra một màn Đại Nho giận dữ, sau đó dương danh lập vạn.

Loại tâm tư này, Hứa Thanh Tiêu quá hiểu.

Qủa thực, khi Hứa Thanh Tiêu nói ra lời này, trong ánh mắt thư sinh mặt trắng có một chút thất vọng, có điều hắn ta rất nhanh điều chỉnh tâm tính, lộ ra ngạo nghễ, là người đầu tiên đi về phía bên trong cống viện.

Đợi sau khi hắn ta đi, những người còn lại cũng rời đi theo, ai nấy đều có vẻ vô cùng hưng phấn, giống như cảm thấy làm cho Hứa Thanh Tiêu khó chịu là một chuyện rất vui vẻ.

Họ đi phía trước vào bên trong cống viện.

Một số tiếng xì xào bàn tán cũng theo đó vang lên.

“Ta còn tưởng Hứa Thanh Tiêu có thể làm cái gì? Kết quả cũng không làm được gì. ”

“Hừ, nhục nhã Chu Thánh, chúng ta cũng nhục nhã hắn, Nhâm Minh huynh quả nhiên là đại tài, nghĩ ra cách như vậy, nhìn xem Hứa Thanh Tiêu này còn dám kiêu ngạo hay không.”

“Để cho một vị Thiên Địa Đại Nho câm miệng, Nhâm Minh huynh quả nhiên không tầm thường mà.”

“Thiên Địa Đại Nho cái gì, tu luyện dị thuật đi lên, sao xứng với danh Thiên Địa Đại Nho? Để chống mắt coi hắn lúc nào rớt đài. ”

“Đúng đúng đúng, tu luyện dị thuật mà lên.”

Những người đọc sách này nhao nhao mở miệng, tiếng của bọn họ rất nhỏ, chỉ là những âm thanh này toàn bộ truyền vào tai Hứa Thanh Tiêu.

Đối với những nhận xét như vậy.

Hứa Thanh Tiêu vẫn không có bất kỳ gợn sóng nào.

“Hứa đại nhân, những thí sinh đến thi này không ổn, lão phu sợ bọn họ đợi lát nữa còn có thể tiếp tục gây sự.”

”Chi bằng trực tiếp đuổi bọn họ đi?”

Vương Tân Chí mở miệng, gã hỏi Hứa Thanh Tiêu, có muốn trực tiếp đuổi đi hay không, cũng miễn cho khỏi rắc rối.

“Không cần.”

“Đuổi đi sẽ nói Hứa Thanh Tiêu ta chèn ép bọn họ.”

“Để cho bọn họ đi.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý nói.

Ngay sau đó hắn đi về phía chủ khảo đài.

Khi giờ Mão đến.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, giọng nói lập tức vang lên.

Có người cầm một cáo thị đọc lớn tất cả các quy tắc của kỳ thi.

Sau khi đọc xong, hắn khép quyển tông lại nhìn chúng thí sinh nói.

“Khoa cử đầu tiên của Võ Xương Tân triều, bắt đầu.”

Boong.

Lại là một tiếng chuông.

Sau một khắc, Vương Tân Chí cầm một tờ giấy Tuyên Thành chậm rãi mở ra, đây là đề thi mà Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị.

“Khoa cử đề thứ nhất.”

“Cường quốc.”

Vương Tân Chí mở giấy Tuyên Thành ra, sau khi nhìn thấy đề thi, cũng không có quá kinh ngạc.

Gã lớn tiếng đọc to.

Sau đó các thí sinh hơi nhíu mày, nhưng rất nhanh mọi người không nghĩ nhiều, bắt đầu mài mực chuẩn bị thi.

Trên chủ khảo đài.

Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, hắn đang nhắm mắt hưu thần.

Đồng thời cũng đang suy nghĩ về những chuyện khác.

Chương 949: Khoa Cử, Đề Thi, Xuất Hiện Đại Tài, Có Người Gây Sự (6)

Khoảng chừng qua hai canh giờ sau.

Trong lúc đột ngột, giọng nói của Vương Tân Chí vang lên.

“Hứa đại nhân, có người nộp bài.”

Theo giọng nói của Vương Tân Chí vang lên, Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Nhìn sắc trời, mới chưa qua hai canh giờ mà đã có người nộp bài?

Theo lý mà nói ít nhất phải tới bốn năm canh giờ chứ?

“Người nào nộp bài?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Vu Ích, chính là ngồi ở hàng thứ ba ghế thứ mười bảy.”

Vương Tân Chí chỉ vào thí sinh cách đó không xa, nói như thế.

“Vu Ích?”

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu hướng nhìn theo, là thư sinh lúc đầu nhìn thấy, tướng mạo không tồi.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp nhận bài thi, sau đó bắt đầu nghiêm túc đọc.

Đề thi phản chiếu vào trong mắt, nét chữ cực tốt, bỏ ra rất nhiều tâm huyết để rèn, chỉ là nội dung trong nháy mắt hấp dẫn Hứa Thanh Tiêu.

【 Cường quốc sách - Công nông thương sĩ 】

Lưu loát trôi chảy bốn năm ngàn chữ.

Hứa Thanh Tiêu đọc xong không bỏ sót một chữ nào.

“Tốt!”

“Rất tốt!”

“Cực tốt!”

Hứa Thanh Tiêu buông bài thi xuống, không tự chủ được lên tiếng khen ngợi, khiến mấy khảo quan chung quanh tràn đầy tò mò.

Có thể được Hứa Thanh Tiêu khen ngợi, nói thật tự nhiên sẽ hấp dẫn người khác.

“Hứa đại nhân, sao thế?”

Vương Tân Chí ở một bên tò mò, không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu lại khen ngợi như vậy.

“Vương đại nhân, ngài tự mình xem.”

Hứa Thanh Tiêu đem đề thi giao cho đối phương, trong đầu vẫn luôn nhớ lại nội dung văn chương này.

Văn chương của Vu Ích, có thể nói là một châm thấy máu.

Hắn ta cho rằng vương triều Đại Ngụy muốn cường đại lên, lấy công làm đầu, lấy nông xếp thứ hai, thương là thứ ba, làm quan là thứ tư.

Công, đề cập đến tất cả các loại công cụ, nâng cao sản xuất nông nghiệp, tăng cường binh bộ.

Nông, phát triển mạnh mẽ nông nghiệp, muốn giàu có, ăn mặc ấm no trước.

Thương, một khi nông nghiệp phát triển, phải tập trung vào thương mại, thương mại trong nước, thương mại nước ngoài, mỗi một việc đều rất quan trọng, chỉ có thương mại mới có thể làm cho vương triều ngày càng thịnh vượng.

Sĩ, chính là tuyển chọn nhân tài, sở dĩ đặt ở cuối cùng, không phải bởi vì nhân tài không quan trọng, mà là việc cấp bách, nhân tài có thể từ từ lựa chọn, nhưng ba điều đầu tiên nhất định phải làm tốt trước.

Hứa Thanh Tiêu sở dĩ khen ngợi như vậy.

Là bởi vì, Vu Ích người này nói mỗi một chuyện, đều cực kỳ phù hợp với ý nghĩ của mình.

Cũng quả thực là chuyện Đại Ngụy cần làm ngay bây giờ.

Đây là một nhân tài.

Có thể trọng dụng đây.

Nhưng đúng lúc này, lại có người nộp bài thi, đưa cho Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa đại nhân, đây là bài thi mới nộp, là do Chu Nhâm Minh viết.”

“Chính là người vừa rồi bất kính ngươi, hắn ta nói nhất định phải nộp cho ngài xem qua, xin ngài đánh giá một phen.”

“Hạ quan lo nếu từ chối, người này sẽ gây ầm ĩ, cho nên liền đưa tới.”

Có người đi tới giao bài thi cho Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều, thân là khảo quan, hắn tất nhiên phải bảo đảm công bằng, sẽ không bởi vì cảm xúc của mình mà ảnh hưởng đến thành tích của học sinh.

Chỉ là sau khi Hứa Thanh Tiêu mở bài thi ra.

Sau khi đọc được văn chương của Chu Nhâm Minh, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu hơi thay đổi.

[Cường quốc sách - Tôn Thánh thì mạnh, miệt Thánh thì suy]

Đây là câu mở đầu văn chương của Chu Nhâm Minh.

Hành văn lưu loát trôi chảy, nội dung văn chương đại khái nói đơn giản chính là quốc gia muốn cường đại lên, nhất định phải có tín niệm, mà tín niệm này, chính là Thánh nhân.

Chu Thánh!

Tôn trọng Chu Thánh, mọi người đều có phẩm đức, có nhân nghĩa đạo đức, cứ như vậy, Đại Ngụy sẽ mỗi người đều phát triển.

Chắc có lẽ nếu quan khảo thí là người của Chu Thánh nhất mạch khi nhìn thấy bài văn chương này, bất kể như thế nào cũng sẽ cho một đánh giá xuất sắc.

Nhưng quan khảo thí lại là Hứa Thanh Tiêu.

Vẫn là câu nói đó, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không nhằm vào bất cứ người nào, thân là chủ khảo quan, nhất định phải công bằng.

Hứa Thanh Tiêu cũng tôn trọng Chu Thánh.

Nhưng vấn đề là, loại văn chương này, không có bất kỳ điểm tốt nào, toàn bộ văn chương đều là khen Nho đạo tốt ra sao, Chu Thánh tốt bao nhiêu, Chu Thánh nhất mạch tốt đẹp thế nào.

Hơn nữa nội dung văn chương trong ngoài đều mang theo một loại châm chọc khó hiểu, người nào không tôn Thánh nhân quốc gia sẽ suy bại, mà một người bất tôn Thánh nhân cũng là vì đạo đức bại hoại.

Hơn nữa lấy ví dụ, người tôn trọng Chu Thánh sau khi làm quan đã đóng góp như thế nào cho quốc gia.

Người mà không tôn trọng Chu Thánh, sau khi làm quan, lại tổn hại lợi ích gì của quốc gia.

Văn chương không tính là cao minh, nhưng cũng không chỉ vào mũi mình mắng chửi linh tinh.

Chỉ có thể nói, thuần túy chính là văn chương gây buồn nôn.

Lập tức, sau khi đọc xong đến chữ cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu nhấc bút lông lên, trực tiếp viết lời bình ở trên.

[Liệt]

(Liệt: tức kém)

Vẻn vẹn chỉ một chữ, đại biểu cho ý của Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó, đặt sang một bên, không quan tâm.

Khoa cử tổng cộng có ba kỳ thi.

Nếu xuất hiện một chữ kém, trên cơ bản cũng đừng nghĩ tới trúng tuyển nữa.

Đương nhiên nếu như hai kỳ thi sau là giáp thượng đẳng mà nói, có thể phá cách tuyển chọn.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu viết xong, Chu Nhâm Minh vẫn chú ý, vẻ mặt hắn ta bình tĩnh giống như cũng đoán được Hứa

Thanh Tiêu sẽ làm gì.

Cũng vào lúc này, từng phần thi quyển được trình bày.

Hứa Thanh Tiêu rảnh rỗi liền đọc từng quyển một, sau khi xem xong, trên cơ bản đều sẽ cho đánh giá đúng trọng tâm.

Tốt thì là tốt, không đúng thì là không tốt.

Thậm chí lại hơn một canh giờ sau đó, Hứa Thanh Tiêu thấy được bài viết của Trần Tinh Hà.

Đối với bài viết của Trần Tinh Hà, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút hứng thú.

Hắn nghiêm túc đọc xem.

[Cường quốc sách - Dân phú quốc cường]

Đây là sách lược của Trần Tinh Hà, lấy dân chúng làm đầu, nội dung của toàn bộ văn chương cũng đều xoay quanh dân chúng, cho rằng Đại Ngụy muốn thật sự đi theo con đường cường quốc, nhất định phải để cho dân chúng ăn no, để cho dân chúng sinh hoạt an khang.

Chờ sau khi dân chúng an khang, mới có lực lượng lao động, năng suất, thúc đẩy Đại Ngụy phát triển nhanh hơn, hướng tới con đường cường quốc.

Chương 950: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (1)

Bài viết của Trần Tinh Hà không phải là rất tốt, nhưng cũng không kém, chỉ ra được điểm quan trọng, nhưng đối với Đại Ngụy trước mắt cũng không thích hợp.

Có điều tổng thể mà nói cũng coi như không tệ, Hứa Thanh Tiêu đánh giá.

Ất trung.

Đánh giá văn chương, Ất Giáp Bính Đinh Liệt, sau đó chia nhỏ thượng trung hạ.

Ất trung không tính là kém, nếu có thể lấy được ba điểm Ất trung mà nói, trúng cử không thành vấn đề, đương nhiên nếu vận may không tốt, các học sinh cùng thi đều là người tài năng vậy thì đừng nghĩ tới nữa.

Hứa Thanh Tiêu rất công bằng, không có bởi vì Trần Tinh Hà là sư huynh của mình mà từ đó tăng điểm.

Nên chấm thế nào thì chấm thế đó.

Cứ như vậy.

Lại trôi qua hai canh giờ.

Tiếng chuông kết thúc khoa cử cũng theo đó vang lên.

Tiếng chuông reo.

Tất cả khảo quan đi xuống, thu bài thi của các thí sinh lại.

Đại bộ phận mọi người đều có vẻ có chút khẩn trương, bọn họ đã viết xong hết, chỉ là vẫn cố đọc lại mà thôi.

Cũng có một số người còn chưa viết xong, cũng không dám nói thêm gì, dù sao chuông vang lên, nhất định phải thu hồi đề thi, không cho phép kéo dài thời gian.

Nếu kháng cự thì được coi là từ bỏ khoa cử.

“Ngày mai giờ mão, khoa cử lần thứ hai, chư vị thí sinh trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

Lúc này, giọng nói của Vương Tân Chí vang lên, thông báo cho mọi người ngày mai đến tham gia lần khảo thí thứ hai.

Sau khi chờ các thí sinh rời đi hết.

Mọi người cũng bắt đầu bận rộn phê duyệt những bài thi này.

Đây là khoa cử của Đại Ngụy, chủ khảo quan có thể phê duyệt tại chỗ, cũng có thể lựa chọn sau khi thu bài thi xong thì tập trung phê duyệt.

Dù sao trong tình huống nếu có bài văn chương cực tốt, sẽ xuất hiện các loại dị tượng, nếu không tệ, cũng ắt sẽ có Đại Nho đọc.

Ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu ngồi trong cống viện, xem xét từng phần bài thi.

Cho đến khi giờ Sửu ba khắc.

Hứa Thanh Tiêu đã đọc xong toàn bộ bài thi.

Bởi vì là đề thi nên tất nhiên cần phải nghiêm túc xem xét, hơn nữa còn phải đưa ra một ít chú thích, trao đổi ý kiến cùng với các giám khảo còn lại.

Mà từ mấy ngàn phần thi này, Hứa Thanh Tiêu càng cảm thấy con người Vu Ích này không đơn giản, đồng thời cũng biết được một chuyện.

Thái độ của người đọc sách trong thiên hạ đối với Chu Thánh.

Cái gọi là tất cả trong một cái nhìn, một ngàn phần bài thi này, ngoại trừ vài người cá nhân, trên cơ bản tất cả mọi người ở trong văn chương đều ít nhiều nhắc đến Thánh nhân.

Sự sùng kính đối với Chu Thánh đã ăn sâu bén rễ rồi.

Người đọc sách sùng kính Thánh nhân, đây không phải là chuyện xấu gì, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại nhạy bén phát hiện, những người đọc sách này, không chỉ là sùng bái Thánh nhân đơn giản như vậy, mà là coi Thánh nhân là tín ngưỡng, một

loại tín ngưỡng thâm căn cố đế, trong mắt bọn họ Thánh nhân vượt qua hết thảy, chí cao vô thượng.

Từ một số nội dung của văn chương có thể thấy được, người đọc sách thiên hạ đối với Chu Thánh đã lâm vào một loại mức độ ‘cuồng nhiệt’ cùng với ‘tín ngưỡng’.

Cẩn thận nghĩ lại, Hứa Thanh Tiêu cũng dần dần ý thức được nguyên nhân là gì.

Thánh nhân quả thực cao cao tại thượng, đây là không thể nghi ngờ, cũng là không dễ nghi ngờ, người đọc sách sùng kính Thánh nhân, là biểu hiện tôn sư trọng đạo.

Và đối với các bản thân Thánh nhân mà nói, họ hy vọng rằng kiến thức của mình, ý tưởng trung tâm của riêng mình được truyền đi, hy vọng rằng tất cả mọi người có thể hiểu được suy nghĩ của họ, do đó xây dựng một thế giới đầy Chính khí.

Đó là suy nghĩ của mỗi thế hệ Thánh.

Nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ của Thánh nhân.

Nhưng các môn đồ của các vị Thánh lại không nghĩ như vậy, bởi vì bọn họ đã đi theo Thánh nhân, không hiểu sao sinh ra một loại ‘phù phiếm’ một loại ‘kiêu ngạo’ xuất phát từ nội tâm.

Đợi sau khi Thánh nhân qua đời, bọn họ cũng sẽ chuyển mình biến đổi, biến thành người phát ngôn của Thánh nhân trên thế gian.

Mà vì củng cố quyền lực, vì tiếp tục trở thành người phát ngôn của Thánh nhân, cho nên bọn họ không ngừng tẩy não cho hậu thế, tẩy não cho người đọc sách đời sau.

Từ nhỏ đến lớn đã thấm nhuần tư tưởng ‘Thánh nhân chí cao’, mỗi một câu nói của Thánh nhân, ngươi đều phải nhớ kỹ, mỗi một quyển sách của Thánh nhân, ngươi cũng phải nhớ kỹ.

Mà vì để cho người đọc sách ngoan ngoãn nghe lời, cần triều đình phụ trợ, khoa cử liền trở thành cạnh tranh lớn nhất để củng cố địa vị.

Cho dù người đọc sách có thực sự đọc sách hay không, nhưng ngươi có muốn làm quan hay không? Có muốn nổi bật không? Ngươi có muốn sống một cuộc sống tốt hơn hay không?

Muốn thì ngươi phải đọc sách, thi khoa cử, mà nội dung khoa cử trên cơ bản đều là do Chu Thánh nhất mạch khống chế.

Tiếp theo học cái gì trong lòng ngươi hiểu rồi chứ?

Đây là địa vị nội bộ vững chắc, thông qua khoa cử để hạn chế người đọc sách.

Mà địa vị bên ngoài vững chắc, chính là phương pháp trực tiếp nhất, phân chia giai cấp, chèn ép dị chủng.

Nội bộ dựa vào khoa cử để củng cố địa vị, bên ngoài chính là phân chia giai cấp, phân chia như thế nào? Rất đơn giản, tiếp tục tô vẽ Chu Thánh.

Nâng Thánh nhân cao lên đến vô hạn, lúc Thánh nhân còn chưa chết, địa vị có thể còn không cao như vậy, nhưng Thánh nhân sau khi chết, địa vị cao ngất vô hạn, truyền bá hết đời này đến đời khác.

Chu Thánh đã làm những chuyện đó, Chu Thánh đã nói qua những lời gì, sau đó mỹ hóa Thánh nhân, trên thực tế Thánh nhân cũng có cảm xúc, cũng có dục vọng, chỉ là bọn họ biết khắc chế, hiểu đạo lý.

Nhưng sau khi các vị Thánh chết, các môn đệ của họ bắt đầu truyền tụng Thánh nhân, các vị Thánh không phạm một sai lầm nào, các vị Thánh đã từng vì học tập mà đứng trong băng và tuyết như thế nào.

Có thì cũng chuyện thật, có người là chuyện giả, có người thậm chí bản thân mình có phải là Chu Thánh nhất mạch hay không cũng không biết.

Nhưng chỉ cần không ngừng tuyên truyền, không ngừng truyền tụng, một đời lại một đời, ai còn có thể nhớ rõ là thật hay giả?

Nhất là đối phương là một vị Thánh nhân, ngươi dám nghi ngờ sao?

Chương 951: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (2)

Nếu như ngươi cứ muốn nghi ngờ thì cũng không sao, nhưng vấn đề là ngươi lấy tư cách gì nghi ngờ? Không nói cái khác, ngươi ít nhất phải đạt cảnh giới Bán Thánh chứ?

Nhưng nếu thật sự đến cảnh giới Bán Thánh thì cũng không ai đi chất vấn, cho nên hình thành một vòng kín 'vô giải'.

Và lợi ích lớn nhất của truyền bá Thánh nhân là gì?

Địa vị của Chu Thánh nhất mạch càng ngày càng cao, văn nhân cũng càng ngày càng tôn sùng Chu Thánh nhất mạch, như vậy, những người đọc sách khác cảm thấy thế nào?

Ai không muốn trở thành một nhân vật nổi bật trong các yến tiệc?

Hơn nữa Chu Thánh nhất mạch càng biết củng cố lòng người, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, hỗ trợ lẫn nhau, bày ra một bộ dáng nhân ái, đoàn kết nhất trí.

Cái này giống như đạo lý của tán hộ và trang gia vậy.

Tán hộ nếu như tập hợp lại với nhau, có thể dễ dàng lật đổ trang gia, nhưng vấn đề là lòng người không nhất trí, nhất là cho dù có người nói, muốn đi làm trang trại, dẫn đầu xung phong, đại bộ phận những người khác vẫn là đứng nhìn.

Cho nên bị trang gia dễ dàng nghiền chết.

Mà trang gia một khi thành hình, chính là phát triển như quả cầu tuyết đang lăn.

Càng ngày càng nhiều người đọc sách, gia nhập Chu Thánh nhất mạch, chỉ cần gia nhập Chu Thánh nhất mạch, địa vị có thể được đề cao.

Sau này tham gia yến hội hoặc là ra ngoài, đến một câu ta là môn đồ Chu Thánh, có oai phong hay không?

Nếu biểu hiện tốt, còn có thể đến Văn cung Đại Ngụy nghe một chút, nếu như may mắn, không chừng được bái sư là đại nho.

Đổi lại ai mà chịu được?

Cho nên người của Chu Thánh nhất mạch, chỉ cần làm tốt những chuyện này, kế tiếp chính là chờ thời gian lên men.

Thời gian năm trăm năm, hoàn toàn đủ rồi.

Thậm chí đã dư thừa.

Đương nhiên, Chu Thánh nhất mạch trở thành nhóm người đọc sách lớn nhất thiên hạ.

Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, tôn sùng Chu Thánh, chiếm đoạt các loại tài nguyên, nếu ai xâm phạm lợi ích của bọn họ, sẽ bị người đọc sách thiên hạ cùng nhau thảo phạt.

Bất kỳ người xuyên việt nào, từng đọc qua lý thuyết tư bản sẽ hiểu được đạo lý này.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao, Hứa Thanh Tiêu bị người đọc sách thiên hạ thù ghét.

Không phải người đọc sách thiên hạ không có đầu óc, bị người ta thao túng, mà là người đọc sách thiên hạ chỉ chú ý đến lợi ích của mình.

Về phần nói người đọc sách có Hạo nhiên chính khí, theo lý thuyết phải phân biệt rõ đúng sai.

Vậy thì hỏi ngược lại, cái gì được gọi là đúng sai?

Ai sẽ cho rằng bản thâm làm như vậy là sai

Đứng ở góc độ Văn cung Đại Ngụy mà xem, Văn cung Đại Ngụy đã làm sai sao?

Hứa Thanh Tiêu trừng phạt Đại Nho, tuy rằng Nghiêm Nho quả thực có chút làm không đúng, quá mức nghiêm pháp, nhưng vấn đề là ngươi là một vãn bối bị trưởng bối trách phạt, chuyện này là đúng hay sai?

Đứng ở góc độ Hứa Thanh Tiêu, là sai.

Nhưng đứng ở góc độ Nghiêm Lỗi mà nhìn, chuyện này hắn không có làm gì sai.

Bởi vì không có bất cứ quy định nào viết rõ hắn không thể làm như thế cả.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại từng bước khiêu chiến Văn cung Đại Ngụy, thành lập Tâm học, tạo ra học phái mới.

Tuy rằng đến bây giờ Tâm học cũng chỉ bình thường, nhưng vấn đề là tất cả mọi người tôn sùng Chu Thánh, ngươi chẳng những không tôn sùng Chu Thánh, không gia nhập chúng ta, hơn nữa còn tạo ra cái mới?

Ngươi cũng không nhìn lại xem ngươi là loại người gì?

Từ giờ khắc này trở đi, Hứa Thanh Tiêu trong lòng người đọc sách trong thiên hạ cũng đã có chút ấn tượng kém.

Kết quả Hứa Thanh Tiêu lại nắm giữ triều chính, Văn cung xuất chiêu, Hứa Thanh Tiêu chẳng những hóa giải hoàn mỹ, hơn nữa mỗi một lần đều làm cho Văn cung bị hố.

Người đọc sách trong thiên hạ có thể thoải mái được sao?

Hơn nữa ấn tượng ban đầu đã cực xấu, cho nên bọn họ đối với Hứa Thanh Tiêu càng ngày càng khó chịu.

Cho nên Văn cung bảo bọn họ đi chĩa mũi dùi vào Hứa Thanh Tiêu, bọn họ lập tức đồng ý.

Đây được gọi là gì? Đây được gọi là diệt trừ tận gốc.

Đương nhiên cũng có Đại Nho không có tham dự vào, nhưng bọn họ không tham dự vào, cũng không phải tán thành Hứa Thanh Tiêu, mà là không có xâm phạm đến lợi ích của mình.

Thậm chí nói, những Đại Nho này đã không còn lợi ích gì đáng nói, hoặc là muốn an ổn sống qua phần đời còn lại, hoặc là có tham vọng lý tưởng của mình.

Mà loại người này, thường thường ở trong Văn cung, thuộc về thanh danh lớn, nhưng không có bất kỳ thực quyền nào.

Là tồn tại để Văn cung có cớ tuyên truyền ra ngoài, nhưng Văn cung phát triển như thế nào, phát triển ra sao, những Đại

Nho này không thể nói nên lời, nhiều nhất có thể đưa ra ý kiến, nhưng quyền lực cuối cùng, vẫn là trong tay đám người kia.

Trong thư phòng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn ngọn đèn dầu, những đạo lý này hắn dần dần hiểu được.

Nghe có vẻ không thể tưởng tượng được, nhưng trên thực tế đây là thế giới của người lớn, lợi ích quyết định tất cả mọi thứ, cái mông quyết định cái đầu.

Hơn nữa bất kỳ thế lực nào ở tầng cao này đều sẽ phát triển như vậy.

Coi Văn cung là một sản nghiệp, rất nhiều chuyện lập tức sáng tỏ ra.

Văn cung càng ngày càng tốt, địa vị càng ngày càng cao, như vậy Chu Thánh nhất mạch gia nhập thế lực Văn cung, tất nhiên địa vị cũng càng ngày càng cao.

Quốc gia nào nắm trong tay quân quyền, quốc quân cường thế vô cùng, không tôn trọng nho sinh đúng không?

Ta đánh không lại ngươi, nhưng chỉ cần Văn cung hạ một tấm chỉ ý xuống, người đọc sách trong thiên hạ của Chu Thánh nhất mạch sẽ mắng cho ngươi chết luôn.

Người đọc sách thiên hạ, chín thành là Chu Thánh nhất mạch, còn lại một thành hoàn toàn thuộc loại lý tưởng phái, không muốn tham dự bất kỳ tranh đấu nào.

Cho nên, Văn cung đại biểu cho người đọc sách trong thiên hạ.

Xác định trận doanh của mình, xác định phương hướng của mình, như vậy tất cả mọi thứ đơn giản hơn nhiều.

Mục đích rõ ràng, xoay quanh lợi ích, làm những gì mình nên làm.

Trong một thời gian ngắn.

Một tiếng thở dài vang lên.

Khoa cử lần này, Hứa Thanh Tiêu coi như cũng hiểu được ý tứ của bệ hạ.

Nàng cũng không phải là để cho mình nắm trong tay khoa cử, mà là để cho mình hiểu được, hiện tại Văn cung rốt cuộc là tình hình gì, người đọc sách thiên hạ đang suy nghĩ những gì.

Chương 952: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (3)

Mấy thứ này nói cho mình nghe, chỉ sợ mình sẽ không tin, nhưng sau khi mình chủ thẩm khoa cử, rất nhiều đạo lý chính mình đều sẽ hiểu được.

Nhìn vào bóng đêm bên ngoài.

Hứa Thanh Tiêu đẩy cửa phòng ra, một mình yên tĩnh.

Dưới ánh trăng.

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm thấy có chút buồn cười.

Nho giả trong thiên hạ!

Lại là bộ dáng như vậy, nói cho cùng đều là một đám phàm nhân mà thôi.

Đơn giản là được thiên ân chiếu cố mà thôi.

Chu Thánh nhất mạch có thể hình thành quy mô như vậy, không thể tách rời khỏi thiên thời địa lợi nhân hòa.

Sự chiếu cố có một không hai của Nho giáo, trở thành người đọc sách, gia tăng dương lực giữa trời đất.

Vừa vặn xuất hiện một vị Chu Thánh, trở thành chiêu bài chữ vàng mượn sức người đọc sách trong thiên hạ, chỉ sợ bản thân Chu Thánh cũng không ngờ rằng, sau khi mình chết năm trăm năm, sẽ biến thành kiểu dáng như thế này.

Những người trong Chu Thánh nhất mạch đều là tinh hoa nhất đẳng, nhìn như thủ đoạn đơn giản, lại chấp hành rất hoàn mỹ.

Tất nhiên điều này cũng không thể tách rời khỏi quy luật tự nhiên tất yếu.

Cũng giống như vương triều, một khi thành lập vương triều, không còn thiên tai nhân họa, cũng không có ngoại địch, sẽ nhanh chóng khuếch trương, nhưng mà nhất định sẽ sinh ra tham quan và thanh quan.

Điều này là điều không thể thiếu.

Nhưng có một điểm, Hứa Thanh Tiêu đặc biệt hiểu rất rõ.

Trong thiên địa, vạn vật đều tuân theo quy luật tự nhiên, âm thịnh dương suy, dương thịnh âm suy.

Không có triều đại bất tử, cũng không có sự tồn tại vĩnh cửu.

Khi một vương triều, đại bộ phận đều là tham quan, như vậy vương triều này cũng sắp đi đến cuối đường rồi.

Mà khi loại thế lực như Văn cung, trong đầu đều là vây quanh lợi ích, như vậy thế lực này cũng sắp đi đến đường cùng rồi.

Khiếm khuyết, đơn giản là một người, hoặc một điều.

Đại hạ sẽ không đột nhiên rơi xuống, nhưng khi đại hạ rơi xuống, nó cũng rất nhanh.

Chu Thánh nhất mạch.

Đã đi đến cuối cùng.

Nhìn vào ánh trăng.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc hồi lâu.

Cho đến giờ Mão.

Kỳ thi thứ hai của khoa cử đã đến.

Hứa Thanh Tiêu từ trong viện đi ra, chậm rãi đi tới địa điểm thi chính, giống như ngày hôm qua.

Chỉ là hắn thu hồi đề thi trước đó, rồi đổi sang một đề thi mới.

Địa điểm thi chính, các khảo sinh tham gia khoa cử đã ngồi xuống.

Đám người Vương Tân Chí đã sớm đến, Hứa Thanh Tiêu vừa đến kịp giờ.

“Chúng ta bái kiến Hứa đại nhân.”

Giờ khắc này, các thí sinh cùng với các khảo quan khác nhao nhao hướng về Hứa Thanh Tiêu mà bái lạy, nhưng nhóm người của Chu Nhân Minh vẫn ngồi ở chỗ đó, ngay cả đứng cũng không đứng lên.

Bọn họ cảm thấy hôm qua mình làm cho Hứa Thanh Tiêu khó chịu, cho nên hôm nay càng kiêu ngạo hơn so với hôm qua.

Hứa Thanh Tiêu ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Chỉ gật đầu, giao đề thi cho Vương Tân Chí.

Ngay sau đó trở lại vị trí chủ khảo của mình.

Nhận được đề thi.

Vương Tân Chí cũng không nhìn, mà nhìn về phía chúng thí sinh nói.

“Khoa cử bắt đầu, các thí sinh chuẩn bị.”

Sau khi nói xong lời này, mọi người trở lại chỗ ngồi của mình.

Mà Vương Tân Chí cũng đi tới bên cạnh đồng hồ, đợi sau khi cho người gõ chuông xong liền chậm rãi mở giấy trắng trong tay ra.

Chỉ là ngay sau đó.

Khi Vương Tân Chí nhìn thấy đề thi, sắc mặt thay đổi.

Vương Tân Chí đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn, Vương Tân Chí thở dài, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Vương triều Đại Ngụy, Võ Xương năm thứ hai, đề thi thứ hai khoa cử.”

“Văn cung chi hại.”

Vương Tân Chí gắng gượng đọc ra đề thi.

Trong phút chốc, sau khi đọc ra đề thi, sắc mặt tất cả khảo quan trong nháy mắt thay đổi, mà những học sinh này cũng trong nháy mắt xôn xao một mảnh.

Nhất là đám người Chu Nhân Minh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Bọn họ hôm qua mới nói khen Chu Thánh nhất mạch, châm chọc Hứa Thanh Tiêu bất tôn Thánh nhân, kết quả đề thi hôm

nay của Hứa Thanh Tiêu lại là giẫm Chu Thánh ở dưới chân.

Trên thực tế, đề thi của Hứa Thanh Tiêu nhằm vào Văn cung, nhưng trong mắt bọn họ, Hứa Thanh Tiêu chính là nhằm vào Thánh nhân.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi miệt thị Thánh nhân ta như thế, ngươi thật sự lớn mật.”

Chu Nhân Minh dồn máu nóng lên đầu, hắn ta lớn tiếng quát lên, chỉ trích hành vi này của Hứa Thanh Tiêu.

Tiếng quát giận rất lớn.

Trên chủ khảo đài.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ tức giận nào, chỉ chậm rãi mở miệng nói.

“Làm ồn trong trường thi, trục xuất ra ngoài, tước đoạt công danh, trong vòng ba năm không được thi lại.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh.

Người như Chu Nhân Minh, Hứa Thanh Tiêu căn bản không muốn đối phó, ngay cả thất phẩm cũng không có, ở chỗ này ầm ĩ cái gì.

Nếu mình không phải là chủ khảo quan, kết cuộc của Chu Nhân Minh sẽ rất thảm.

Nhưng mình là chủ khảo quan, hết thảy đều theo quy củ.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đại nghịch bất đạo, vậy mà lại vu khống Thánh nhân như thế.”

“Ngươi đuổi ta ra, Chu Nhân Minh ta hôm nay không thi nữa.”

“Loại người như ngươi, bất tôn Thánh nhân, bất kính trưởng bối, tội không thể tha.”

Chu Nhân Minh nổi giận quát lên liên tục, hắn ta cũng không thèm để ý bị trục xuất, hôm qua viết loại văn chương này, hắn ta đã không suy nghĩ gì về khoa cử rồi.

Trước mắt hắn ta chính là muốn mắng, mắng Hứa Thanh Tiêu, nói ra hết toàn bộ lời nói trong lòng.

“Người đâu.”

“Giam thí sinh Chu Nhân Minh vào đại lao, khinh thường khoa cử, bất tôn bản nho, tội thêm tội, trưa hôm nay, do Hình bộ, Đại Lý tự xét rõ thân phận, chém đầu thị chúng.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Nếu đối phương một lòng muốn chết, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không cho cơ hội.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám?”

“Ta là người đọc sách Đại Ngụy, có công danh trong người, lại không phạm trọng tội, dựa theo luật pháp Đại Ngụy, ngươi không thể giết ta.”

Chu Nhân Minh nghe thấy như vậy, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ quẫn bách, nhưng hắn ta vẫn gân cổ nói như thế.

Chương 953: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (4)

Chỉ là hộ vệ trong cống viện đã tới, trực tiếp giam giữ hắn ta, căn bản không nương tay chút nào.

Mà trong mắt đám hộ vệ này, một thí sinh thì tính là cái gì? Hứa Thanh Tiêu ngay cả Thiên Địa Đại Nho cũng dám giết, người này đầu óc thật có vấn đề.

“Được, công danh của ngươi không còn, Vương đại nhân, làm phiền người mời người đi Lại bộ một chuyến, cách chức công danh của người này đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Lời này vừa nói, Chu Nhân Minh còn muốn la hét cái gì đó, nhưng hộ vệ tới bắt người đi cũng không ngu xuẩn.

Trực tiếp tát một cái vào mặt Chu Nhân Minh, làm cho hắn ta trong nháy mắt câm miệng.

Ngay sau đó, Chu Nhân Minh bị bắt đi.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, cho dù là người đọc sách cùng đi theo Chu Nhân Minh, vào giờ khắc này không hiểu sao lại sợ hãi.

“Nếu cảm thấy đề thi có vấn đề, có thể buông bút, coi như bỏ thi.”

“Đây là quyền của các ngươi.”

“Còn nữa, nếu còn ồn ào sẽ bị xử lý y như vậy.”

Thanh âm Hứa Thanh Tiêu có chút lạnh lùng.

Hôm qua hắn không ra tay, là không muốn để ý tới loại chuyện này, chó sủa vài câu, không cần phải đi trêu chọc.

Nhưng hôm nay ra tay, chó đã cắn mình, Hứa Thanh Tiêu chẳng lẽ không biết cắn trả hay sao.

Hứa Thanh Tiêu sẽ không cắn trả, cứ giết là được.

Có điều sau khi Hứa Thanh Tiêu nói xong lời này, chúng đọc sách ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đại bộ phận người đọc sách vẫn ngoan ngoãn tham gia khoa cử.

Mặc dù họ đọc sách Thánh hiền, vấn đề là họ quan tâm nhiều hơn đến con đường làm quan của họ.

Nhưng cũng có một nhóm người đọc sách đứng dậy rời đi, có điều không bị chết như Chu Nhân Minh.

Đám người này chính là người đọc sách thực sự bị tẩy não thành công.Hứa Thanh Tiêu không quan tâm đến những người này, vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Vài canh giờ sau.

Vu Ích lại là người đầu tiên viết xong bài thi. Hứa Thanh Tiêu cẩn thận đọc kỹ.

Trong bài viết, suy nghĩ của Vu Ích lại một lần nữa không bàn trước nhưng lại hợp với mình, cho rằng tác hại của Văn cung là làm cho người đọc sách không còn là người đọc sách nữa, mà họ đã bị biến thành những người chạy theo địa vị và quyền lực.

Đọc sách không phải vì chúng sinh trong thiên hạ mà là vì lợi ích của bản thân.

Văn chương sắc bén từng câu từng chữ, nếu đưa văn chương này cho Văn cung Đại Ngụy xem, không chừng đám đại nho Văn cung sẽ bùng nổ mất.

Hứa Thanh Tiêu thu ánh mắt nhìn về phía Vu Ích.

Người kia cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu thì lập tức ngẩng đầu lên, sau đó chắp tay về phía Hứa Thanh Tiêu. Hắn không thể đứng lên, đây là quy tắc nhưng đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, hắn thấy rất tôn trọng, nhưng sự tôn trọng này cũng không phải là loại nịnh hót hay bợ đỡ.

Chỉ là tôn trọng mà thôi.

“Người này, đại tài.”

Hứa Thanh Tiêu viết lời phê loại ưu trong bài thi.

Ưu, là vượt qua cả đánh giá Ất Giáp, chỉ có chủ khảo mới có thể viết loại ưu, các giám khảo còn lại chỉ có thể chấm thành Ất Giáp Bính Đinh.

Qua mấy canh giờ sau.

Có người đi đến muốn tìm Vương Tân Chí.

Một lát sau, Vương Tân Chí cau mày đi vào, có chút cảm giác như muốn nói lại thôi.

Hứa Thanh Tiêu đã đoán được đại khái rằng chuyện gì đang xảy ra.

"Vương đại nhân, có phải là có ai tìm ngài, nhờ ngài cầu tình tha cho Chu Nhân Minh không?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Ừ, nhưng mà lão phu từ chối rồi."

Vương Tân Chí đáp, cũng không giấu diếm gì.

"Nếu Vương đại nhân xin tha thì ta có thể tha cho hắn một lần."

Hứa Thanh Tiêu không muốn làm ảnh hưởng đến mặt mũi Vương Tân Chí, hắn lên tiếng nói thế. Chỉ một tên Chu Nhân Minh mà thôi, bị người ta coi là quân cờ, ngốc nghếch.

"Không được."

Vương Tân Chí lắc đầu sau đó mở miệng nói: "Không giết một Chu Nhân Minh, sau này sẽ có hàng ngàn hàng vạn Chu Nhân Minh khác, loại người này, chết không đáng tiếc."

Vương Tân Chí nói với giọng lạnh lùng.

Nếu chỉ là một vài chuyện nhỏ thì đúng là ông sẽ cầu xin giúp, nhưng đến phòng thi mà cũng dám như vậy, vậy thì không còn gì để thương lượng được nữa.

Nghe Vương Tân Chí đáp, Hứa Thanh Tiêu không nói gì nữa.

Cứ như vậy, khoa cử kết thúc rồi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn giống như mọi ngày.

Chẳng qua khuya hôm đó, sau khi Hứa Thanh Tiêu phê duyệt xong tất cả các đề thi thì Vương Tân Chí đến.

“Thủ Nhân.”

Gặp mặt riêng thì Vương Tân Chí không gọi Hứa Thanh Tiêu là đại nhân.

“Vương đại nhân.”

Ngược lại, Hứa Thanh Tiêu rất khách khí.

“Sau khi kết thúc khoa cử ngày mai, ngươi định sẽ làm gì?”

Vương Tân Chí cũng thẳng thắn lên tiếng hỏi.

“Trở về đọc sách.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Thủ Nhân, ngày mai khi khoa cử kết thúc, hãy đến Văn cung Đại Ngụy đi, nhất định phải xem mười hai sách Chu thánh cho thật nghiêm túc.”

“Chúng sẽ có ích cho ngươi.”

Vương Tân Chí nói ra mục đích đến tìm Hứa Thanh Tiêu của mình.

Ông ta biết gần đây Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ chuyện gì cho nên mới cố ý nhắc nhở một câu.

Lời này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu xem như đã hiểu hôm nay Vương Tân Chí đến tìm mình để làm gì.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Còn Vương Tân Chí, ông lại tiếp tục lên tiếng nói:

“Lần khoa cử này, ngươi có để ý đến nhân tài nào không?”

Vương Tân Chí hỏi Hứa Thanh Tiêu.

“Có mấy người, nhưng số lượng không nhiều lắm.”

“Không biết so với trước kia thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu trả lời đồng thời cũng tò mò hỏi.

Dù sao số lần Vương Tân Chí làm chủ khảo khoa cử cũng nhiều hơn hắn.

“Kỳ khoa cử đầu tiên của tân triều, không ổn cho lắm, kém hơn nhiều so với trước kia.”

“Đúng hơn mà nói thì càng ngày càng kém. Năm nay có người tên Vu Ích kia không tệ, văn chương sắc bén, có chút bóng dáng của ngươi, nhưng mà quá nổi bật cũng không tốt, không có năng lực như ngươi mà rêu rao như vậy thì sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.”

Vương Tân Chí đáp.

Sau đó, ông tiếp tục lên tiếng:

“Lão phu đã đọc bài mà Vu Ích viết, cũng hiểu vì sao ngươi lại ra đề này.”

“Đúng vậy, từ sau khi Chu thánh qua đời thì Văn cung cũng càng lúc càng tệ, mấy trăm năm trước còn đỡ, nhưng đến hôm nay, Văn cung đã đặt chuyện truyền đạo sang một bên, tất cả tâm tư của họ đều dùng để suy nghĩ xem làm thế nào để củng cố địa vị Văn cung.”

“Lúc thánh nhân còn sống bọn họ không làm vậy, khi thánh nhân không có ở đây, bọn họ mới thấy sợ địa vị của mình không vững vàng.”

“Người đọc sách mà không ra dáng của người đọc sách, đây chính là hoàn cảnh bây giờ.”

Chương 954: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (5)

“Thủ Nhân, lão phu tôn thờ Chu thánh chứ không phải Văn cung, lão phu hy vọng ngươi sớm ngày thành thánh, trả lại bầu không khí trong lành về cho người đọc sách.”

“Nếu có gì cần lão phu đến giúp thì cứ việc mở miệng.”

“Qua vài năm nữa lão phu cũng phải cáo lão hồi hương rồi.”

Vương Tân Chí nói với vẻ cảm khái.

Ông ta nhận ra sự thay đổi của Văn cung Đại Ngụy trong những năm gần đây, cho nên trong lòng không nhịn được cảm khái vạn phần.

“Vương đại nhân nặng lời rồi, thân thể ông vẫn còn khỏe mạnh, có làm thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Mà Vương Tân Chí thì lắc đầu cười khổ nói:

“Đến vị trí này rồi, không ai nỡ buông xuống cả. Đại Ngụy cần người mới, từng thế hệ làm chuyện của từng thế hệ.”

“Vương triều Đại Ngụy đã trải qua sóng gió Bắc phạt, vương triều rơi vào cảnh mưa sa bão táp, việc chúng ta làm chính là ổn định quốc gia của mình.”

“Tiếp theo nữa nên là chuyện mà đám người trẻ các ngươi nên làm.”

“Sau khi Văn cung tách ra, có lẽ đây là một chuyện xấu nhưng có lẽ đây cũng là một chuyện tốt, chờ Đại Ngụy hoàn toàn ổn định, bọn ta sẽ lần lượt rời đi.”

“Vương triều Đại Ngụy nên giao cho đám người trẻ tuổi các ngươi.”

Vương Tân Chí không nhận sự an ủi của Hứa Thanh Tiêu mà ngược lại còn giải thích sự thật một cách cực kỳ nghiêm túc.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong cũng không nói gì.

Một lát sau, Vương Tân Chí rời đi.

Nhìn Vương Tân Chí rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu cũng càng thêm trầm mặc.

Thời gian dần qua đi.

Ngày thứ ba.

Hứa Thanh Tiêu vẫn là chủ khảo như cũ.

Còn đề thi ngày thứ ba.

Đạo làm quan.

Đề thi của Hứa Thanh Tiêu không phải là bàn văn luận thơ gì mà nó đều xuất phát từ những chuyện bất lợi từ trước đến nay của Đại Ngụy, cho các thí sinh cơ hội phát huy.

Hắn muốn kiểm tra không phải là kiến thức mà là tư duy.

Ngày thứ ba.

Vẫn là văn chương của Vu Ích tương đối tốt, nhưng chuyện ngoài dự liệu chính là sư huynh hắn cũng viết ra một bài văn không hề tầm thường.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tránh hiềm nghi gì mà trực tiếp đánh dấu loại ưu.

Cho đến giờ thân.

Khoa cử kết thúc.

Mười ngày sau, khoa cử công bố bảng xếp hạng.

Chẳng qua hôm nay, Hứa Thanh Tiêu cũng không phê duyệt bài thi mà giao cho đám người Vương Tân Chí xem là được.

Chờ đến khi các thí sinh rời đi.

Hứa Thanh Tiêu đợi một lát rồi một mình đi về phía Văn cung Đại Ngụy.

Hắn muốn xem mười hai sách văn thánh.

Bởi vì đối với thánh đạo mà nói, bản thân hắn hầu như không có chút cơ sở nào, nhắm mắt mà làm nói sao cũng có chút khó khăn.

Nhìn vào những thứ mà người khác làm có lẽ sẽ tạo cho hắn nguồn cảm hứng.

Lại đến Văn cung Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu không xấu hổ chút nào mà ngược lại hắn còn cực kỳ thong dong.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu đến Văn cung Đại Ngụy, trong khoảng thời gian ngắn, Văn cung Đại Ngụy lại càng thêm yên tĩnh.

Tất cả mọi người cơ hồ đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt vô cùng phức tạp nhưng không ai dám nói gì cả, cũng không có ai dám tỏ vẻ gì.

Rất nhanh sau đó, một bóng dáng xuất hiện.

"Vãn bối Hoa Tinh Vân, bái kiến Hứa nho."

Hoa Tinh Vân xuất hiện làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc.

Người này đúng là có hơi quái lạ, từ khi bắt đầu xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu cho rằng hắn ta sẽ gây ra phiền toái cho mình.

Không ngờ rằng chẳng những Hoa Tinh Vân không gây phiền phức hơn nữa lại còn luôn thành thật làm việc, cũng không đắc tội với mình, thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn nghe nói ở bên ngoài, Hoa Tinh Vân còn bảo vệ thanh danh giúp mình.

Hơn nữa khoa cử lần này theo lý thuyết là Hoa Tinh Vân cũng sẽ tham gia.

Nhưng lại không ngờ Hoa Tinh Vân lại không tham gia.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu chỉ liếc mắt một cái là liền nhìn ra Hoa Tinh Vân đã lập ngôn, là lục phẩm chính nho.

Lúc trước khi nhìn thấy hắn, hắn cũng chỉ minh ý mà thôi.

“Hoa huynh khách khí rồi, Hứa mỗ không thích kiểu quy định này đâu.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, khẽ cười nói:

“Hứa nho nói nặng lời rồi, Hứa nho, hôm nay ngài đến đây là vì mười hai quyển sách thánh sao?”

Hoa Tinh Vân hỏi.

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, Hoa Tinh Vân cũng không nói nhiều mà trực tiếp dẫn Hoa Tinh Vân đi vào Tàng Kinh các Đại Ngụy.

Dọc theo đường đi có rất nhiều ánh mắt nhìn tới, sau khi theo Hứa Thanh Tiêu đi vào tàng kinh các.

Những giọng nói kia mới dần vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu miệt thị thánh nhân như thế, hắn có hiểu mười hai sách thánh không?”

“Không tôn trọng thánh nhân như vậy mà còn có mặt mũi đi xem mười hai sách thánh?”

“Chỉ có những người thành tâm mới có thể đọc hiểu mười hai sách thánh, Hứa Thanh Tiêu đọc không hiểu đâu.”

Một vài giọng nói vang lên, không nhiều cũng không lớn lắm, chỉ là một vài câu bàn tán nhỏ mà thôi.

Tàng Kinh các đai ngụy.

Dưới sự dẫn đường của Hoa Tinh Vân, Hứa Thanh Tiêu đi vào Tàng Kinh các.

Trên đỉnh có mười hai tấm bia đá, trên mỗi tấm bia đá có đặt một quyển sách thánh màu vàng.

“Hứa nho, đây chính là mười hai sách thánh, ta không thể ở nơi này lâu được, vãn bối sẽ chờ ở bên dưới.”

Hoa Tinh Vân cực kỳ khách khí.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì gật đầu, sau đó đi đến trước mặt tấm bia đá thứ nhất rồi trực tiếp cầm lấy sách thánh.

Trong phút chốc, Hạo Nhiên chính khí tràn ngập, từng luồng thánh khí uy áp đánh tới.

Chẳng qua sau khi Hứa Thanh Tiêu phóng ra Hạo Nhiên chính khí của mình, sách thánh lại an tĩnh lại như cũ.

Đây là sách thánh gốc, không phải là đại nho thì không thể xem được, một vài nho sinh là chính nho hoặc thất phẩm minh ý của Văn cung Đại Ngụy cũng phải thông qua những bản trích lục của thiên địa đại nho mới có thể xem được.

Sau khi lấy được sách thánh.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở ra, đọc thánh ngôn.

Trong phút chốc.

Những âm thanh hùng tráng vang lên trong đầu, đây là lời của Chu thánh.

Giải thích về đạo của trời đất, đạo của tự nhiên, đạo của con người, đạo của vạn vật.

Dường như chỉ trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu rơi vào trạng thái giác ngộ.

Nghe lời nói như si như say.

Chương 955: 12 Tập Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu Ngộ Thánh Đạo, Dị Tượng Kinh! (6)

Lời thánh nhân nói tất nhiên không giống người thường, ngay cả khi Hứa Thanh Tiêu có là vạn cổ đại tài thì khi đối mặt với thánh nhân, vẫn là không đủ.

Sự huyền ảo của thiên địa vũ trụ, quy luật tự nhiên của vạn vật.

Khi những đạo lý này xuất hiện, nó làm cho người ta cảm thấy thăng hoa một cách không thể giải thích được, như thể tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Đây là thánh đạo.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng cảm ngộ.

Mà vào lúc này, Hạo nhiên chính khí chung quanh hắn cũng dần tràn ngập.

Một canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu buông quyển thánh ngôn đầu tiên xuống, cầm quyển thánh ngôn thứ hai lên.

Lòng hắn không tạp niệm, cứ nghiêm túc đọc thánh ngôn.

Xem xong một cuốn sách.

Lại đọc thêm một cuốn khác.

Dần dần, Hạo nhiên chính khí xung quanh hắn lại càng thêm đậm đặc.

Không, là toàn bộ Tàng Kinh các đều tràn ngập Hạo nhiên chính khí không gì sánh kịp.

Lại thêm một canh giờ.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu đọc được quyển sách thánh thứ ba.

Toàn bộ Tàng Kinh các đều đột nhiên vang lên từng tiếng tụng kinh.

Hạo nhiên chính khí màu tím ngút trời cũng bộc phát vào giờ phút này.

Ầm ầm!

Tử khí ngút trời. Động tĩnh trong Tàng kinh các trong nháy mắt đã dẫn đến ánh nhìn của tất cả các nho sinh trong Văn cung.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao Tàng Kinh các lại như vậy?”

“Không phải Hứa Thanh Tiêu đang ở trong Tàng Kinh các sao? Đây có phải là hắn ta tạo ra không?”

“Tức ghê, vì sao Hứa Thanh Tiêu đến Tàng Kinh các mà cũng có thể dẫn đến kỳ cảnh như vậy?”

Đám nho sinh ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy ghen tị nhiều hơn.

“Hứa Thanh Tiêu đang giác ngộ, lão phu đã đoán trúng, mười hai sách thánh chính là do thánh nhân tự tay viết, đối với người có thiên phú tuyệt hảo mà nói, nó có hiệu quả rất kỳ diệu. Bất luận là thế nào thì tài hoa của Hứa Thanh Tiêu là không thể nào nghi ngờ được, đối với hắn mà nói, chỉ sợ mười hai sách thánh mang theo ý nghĩa phi phàm.”

Có đại nho lên tiếng, nhìn Tàng Kinh các nói vậy.

“Mười hai sách thánh đúng là mang theo ý nghĩa phi phàm, Hứa Thanh Tiêu tạo nên kỳ cảnh như thế cũng bình thường thôi, đáng tiếc quá, hắn không phải là người của nhất mạch Chu thánh ta, không thì Chu thánh nhất mạch thì chắc chúng ta sẽ hưng thịnh năm trăm năm.”

Cũng có đại nho lên tiếng, ông ta không cảm thấy chấn động vì cảnh tượng này mà là tiếc hận vì Hứa Thanh Tiêu không phải người của nhất mạch Chu thánh.

Hào quang của Tàng Kinh các càng ngày càng mãnh liệt.

Tử khí trải dài trăm trượng khiến cho không ít người trong kinh đô Đại Ngụy phải dừng chân mà nhìn.

Theo thời gian trôi qua từng chút một.

Tử khí càng ngày càng khủng bố.

Ba trăm trượng.

Năm trăm trượng.

Một ngàn trượng.

Phóng thẳng lên trời.

Ầm ầm ầm!

Giờ khắc này, Văn cung Đại Ngụy chấn động.

Bên trong Tàng Kinh các, Hứa Thanh Tiêu cũng đã xem được đến quyển thứ chín.

Ban đầu tiếng tụng kinh chỉ truyền ra khắp Văn cung Đại Ngụy mà thôi nhưng bây giờ âm thanh tụng kinh kia đã truyền ra khắp cả kinh đô Đại Ngụy.

Trên bầu trời hiện lên từng đám mây tài khí.

Toàn bộ Văn cung Đại Ngụy đều phát sáng rực rỡ.

Cuối cùng, các bức tượng thánh bắt đầu cộng hưởng.

Cảnh tượng này cũng cực kỳ hoành tráng.

Tiếng tụng kinh cũng càng lúc càng lớn.

Mà khi Hứa Thanh Tiêu cầm lấy quyển sách thánh thứ mười.

Ầm ầm!

Luồng Hạo nhiên chính khí khủng bố ngưng tụ thành một pho tượng thánh.

Nhưng đây không phải là tượng thánh của Chu thánh.

Mà là tượng thánh của Hứa Thanh Tiêu.

“Các người xem, hư ảnh này có giống với Hứa Thanh Tiêu không?”

“Trời! Giống quá đi mất.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu sắp thành thánh sao?”

“Nhanh vậy mà đã sắp thành thánh rồi?”

“Làm sao có thể?”

“Hắn đang nhìn mười hai sách thánh, hiểu rõ đạo thánh nhân, hắn sắp thành bán thánh rồi.”

“Có thể lắm, rất có khả năng đó.”

Từng giọng nói vang lên.

Các nho sinh đều rúng động, không chỉ họ, cả kinh đô đều cực kỳ khiếp sợ.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cảnh tượng hoành tráng kia.

Nữ đế trực tiếp bước ra khỏi đại điện, đưa mắt nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy.

Lục bộ Đại Ngụy, phủ quốc công, phủ liệt hầu, ánh mắt của các nhà quyền quý vào giờ khắc này cũng nhìn chằm chằm về phía Đại Ngụy.

Cảnh tượng hùng tráng này càng ngày càng trở nên khủng khiếp.

Ánh sáng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Hạo nhiên chính khí giống như đại dương mênh mông bao phủ khắp cả kinh đô Đại Ngụy.

Tiếng tụng kinh vang vọng vạn dặm.

Đây đúng là dấu hiệu của việc thành thánh.

Ở Lại bộ.

Trần Chính Nho nắm chặt nắm tay, ông ta hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh.

Nếu Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh.

Có thể sẽ xoay chuyển được cục diện trong nháy mắt.

Trong Lễ bộ, ánh mắt Vương Tân Chí cũng đầy vẻ chờ mong.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, có vô số những ánh mắt mong chờ của mọi người.

Nhưng cũng có vài người lộ ra vẻ căng thẳng.

Không hy vọng Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Quyển thứ mười một.

Quyển thứ mười hai.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu cầm quyển thánh ngôn thứ mười hai lên.

Lúc này đây, Hứa Thanh Tiêu chỉ dùng nửa canh giờ để đọc xong quyển sách thánh này.

Đọc xong quyển sách thánh thứ mười hai, Hứa Thanh Tiêu đã xem xong toàn bộ.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu đứng ở Tàng Kinh các.

Trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Hình dáng Chu thánh xuất hiện trong đầu hắn, kể lại đạo của thánh nhân.

Ầm ầm ầm!

Ánh sáng rực rỡ.

Xông thẳng lên trời.

Chiếu sáng toàn bộ kinh đô Đại Ngụy.

Gió mạnh lướt qua kinh đô Đại Ngụy.

Giữa trời đất.

Thánh ý mãnh liệt vô biên, càng ngày càng đậm đặc.

Mà hư ảnh của thánh tượng trong văn cung.

Càng ngày càng ngưng thực.

Giờ khắc này, văn cung đại loạn, không ít đại nho mang vẻ mặt căng thẳng.

Khuôn mặt của Tào nho và Phương nho cực kỳ khó coi.

Có thế nào bọn họ cũng không tưởng tượng được Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể nhờ mười hai sách thánh mà lĩnh ngộ thánh

đạo.

Một âm thanh vô cùng to lớn vang lên.

“Miệt thị thánh giả!”

“Không thể thành thánh!”

Chương 956: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (1)

Văn cung Đại Ngụy.

Dị tượng vô song phản chiếu trên bầu trời.

” Một pho tượng hư ảnh thánh nhân cũng xuất hiện trong Văn cung, không ai ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại đốn ngộ Thánh Đạo trong thời điểm mấu chốt này?”

Đây là sắp thành thánh sao?

Đám nho sinh lộ ra vẻ chấn động.

Còn đám đại nho sắc mặt khó coi, nhất là Tào Nho cùng Phương Nho, bọn họ là những kẻ không mong Hứa Thanh Tiêu thành thánh nhất.

Trước đó bọn họ cũng có chút suy đoán, có khi nào sau khi Hứa Thanh Tiêu xem xong mười hai quyển sách Chu thánh, sẽ nhờ vậy mà trực tiếp thành thánh.

Nhưng không nghĩ lại, thật sự xảy ra chuyện như vậy.

Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh, bọn họ không tin.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thành thánh nhờ vào mười hai quyển sách của Chu thánh, bọn họ tin tưởng có khả năng này.

Đó là bút tích thánh nhân tự tay cảm ngộ, mười hai sách, giải nghĩa thiên địa chi đạo, giải nghĩa vạn vật chi đạo, quá mức cao thâm, cũng quá mức huyền ảo.

Nếu hiểu được, một mai thành thánh, cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng bọn họ không hy vọng Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm này.

Một giọng nói to lớn vô cùng vang lên.

“Miệt thánh giả.”

“Không thể thành thánh.”

Giọng nói này vang lên, to lớn vô cùng, đây là cố ý cắt ngang sự đốn ngộ của Hứa Thanh Tiêu, muốn ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Đây là giọng của Hồng thánh.

Tại thời khắc mấu chốt, hắn ra tay, tuyệt đối không cho phép Hứa Thanh Tiêu nhờ vào ý chí của Chu Thánh mà giác ngộ thông tuệ.

Ông ta cũng sợ hãi, cực kỳ sợ hãi, sợ hãi Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Nếu Hứa Thanh Tiêu thành thánh, đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói, là đả kích rất lớn, còn đáng sợ hơn cả nhất phẩm trấn sát Văn cung Đại Ngụy.

“Đánh rắm!”

Ngay giờ khắc này, trong hoàng cung Đại Ngụy, giọng của Ngô Minh vang lên.

Hắn vốn đang bận tẩy rửa ma khí trong cơ thể mình, nhưng dị tượng Hứa Thanh Tiêu thành thánh đã kinh động đến hắn.

Phát hiện Hứa Thanh Tiêu sắp thành thánh, Ngô Minh vui buồn lẫn lộn, vui là Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh, buồn là sợ sau khi Hứa Thanh Tiêu thành thánh, lại không còn hứng thú với võ đạo.

Nhưng mà, nghe thấy Hồng thánh nói vậy, Ngô Minh nổi giận liền.

Trực tiếp đáp trả lại một câu đánh rắm.

Nhưng mà giọng của Ngô Minh vang lên, cũng không làm cho Hồng Thánh sợ hãi, ngược lại thái độ của Hồng Thánh càng thêm kiên quyết nói.

“Hứa Thanh Tiêu xem thường Văn cung Đại Ngụy ta như thế, vu khống thánh nhân, hiện giờ lại muốn thành thánh nhờ vào sách Chu thánh, việc này khó tránh trông có vẻ buồn cười nhỉ?”

“Tiên sinh, ngươi thân là nhất phẩm, đích xác có thể coi thường quy tắc, nhưng chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu hay sao?”

Giọng của Hồng thánh vang lên.

Bình thường mà nói, ông ta từng chịu nhiều thua thiệt trong tay Ngô Minh, theo lý thuyết nên ngoan ngoãn một chút, nhưng hôm nay Hồng thánh vẫn còn dám mở miệng, việc này chứng minh một điểm.

Ông ta không muốn Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Hơn nữa, ông ta đã luống cuống rồi.

Vừa nói xong, Ngô Minh thần sắc không thay đổi, nhìn Hồng Thánh lạnh lùng nói.

“Đồ đệ ta từng vu khống Chu Thánh khi nào vậy? Về phần xem thường Văn cung Đại Ngụy, ngươi nói cho lão phu biết, từ bao giờ Văn cung Đại Ngụy đại biểu cho Chu Thánh vậy? ”

“Các ngươi, nói dễ nghe một ít, là Chu thánh nhất mạch, là môn đồ của Chu thánh, có thể nói khó nghe chút, Chu thánh đích thân thu nhận các ngươi làm đồ đệ sao? Các ngươi lấy danh nghĩa thánh nhân, làm mấy trò không thể cho người khác nhìn thấy, đây chính là Chu Thánh nhất mạch?”

“Ngày hôm nay, đồ đệ ta thành thánh, ai dám quấy nhiễu, lão phu giết cả nhà kẻ đó.”

Giọng Ngô Minh lạnh lẽo.

Hiện giờ Đại Ngụy, cần một vị thánh nhân.

Nhưng nếu là một vị thánh nhân trẻ tuổi, đối với Văn cung đích xác có đả kích trí mạng, Ngô Minh cũng không phải muốn đối nghịch với Văn cung, chỉ là không hy vọng Đại Ngụy lại phát sinh loạn lạc gì mà thôi.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu là đồ nhi của chính mình, hắn tất nhiên càng thiên vị đồ nhi của mình hơn.

“Tiên sinh, nếu Hứa Thanh Tiêu nguyện ý nhập Chu Thánh nhất mạch ta, hôm nay hắn thành thánh, mỗ nguyện ý.”

“Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu không muốn gia nhập Chu Thánh nhất mạch ta, hôm nay hắn thành thánh, mỗ sẽ không đáp ứng.”

Hồng Thánh mở miệng, ý chí của ông ta vô cùng kiên định.

Thủ đoạn này rất ti tiện, lấy lý do này công kích Hứa Thanh Tiêu, không hy vọng Hứa Thanh Tiêu bởi vì vậy mà thành thánh, tuy rằng thắng thế, nhưng trong mắt rất nhiều người xem ra, Hồng Thánh có chút đuối lý.

Dù sao đối với thương sinh trong thiên hạ mà nói, có thêm một vị thánh nhân, chung quy là chuyện tốt, nhưng đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói, đối với Chu Thánh nhất mạch mà nói, không phải thánh nhân của bọn họ, đều sẽ là dị chủng.

“Ngươi không đồng ý? Thì làm được gì nào?”

Ngô Minh ngữ khí khinh miệt nói.

Nhưng giọng của Hồng thánh tiếp tục vang lên.

“Tiên sinh, ngài là võ đạo nhất phẩm, chiến lực vô song, Hồng mỗ biết, nhưng việc của nho đạo, Hồng mỗ hiểu rõ hơn tiên sinh.”

“Mong rằng tiên sinh không nên nhúng tay vào việc của nho đạo ta.”

Hồng thánh tiếp tục mở miệng, hắn không muốn đối địch với Ngô Minh, nhưng nếu Ngô Minh muốn nhúng tay cưỡng chế, hắn cũng không sợ.

“Vậy hôm nay, ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi làm sao ở trước mắt lão phu, ngăn cản đồ đệ ta thành thánh.”

Giọng nói của Ngô Minh, lạnh lẽo đáng sợ.

Hắn đã nổi sát khí.

Nếu như Hồng thánh thực có can đảm làm loạn, hắn không ngại huyết tẩy Văn cung.

“Tế thánh khí Văn cung.”

“Tập hợp sức mạnh của người đọc sách, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh.”

“Người này miệt thị Chu thánh ta, thượng bất kính trưởng bối, hạ bất đãi hậu bối, người này vô đức vô năng, không xứng làm thánh.”

“Ngày hôm nay, Hồng Chính Thiên ta, ngưng tụ sức mạnh của người đọc sách thuộc Chu thánh nhất mạch, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh.”

Hồng Chính Thiên cũng không lằng nhằng thêm, ông ta thà rằng đánh đổi mạng sống, cũng không thể để cho Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Khi thanh âm của ông ta vang lên.

Trong phút chốc, nhất phẩm thiên uy cũng theo đó xuất hiện.

“Chu thánh nhất mạch, yêu ma liên tục hoành hành, ngăn trở đồ nhi của ta, chứng đạo thành thánh.”

“Ngày hôm nay lão phu huyết tẩy Văn cung, đổi lấy thiên hạ thái bình.”

Chương 957: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (2)

Lúc này, Ngô Minh cũng không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, hắn không muốn đi tới bước này, nhưng vì Hứa Thanh Tiêu hắn không sợ hãi, hôm nay hắn muốn huyết tẩy Văn cung.

Đánh ra nhất phẩm thiên uy.

Rầm rầm rầm!

Bát Ngọc Thánh Xích, Hạo Nhiên Văn Chung vào giờ khắc này bùng nổ bắn ra vô lượng quang mang, phóng lên trời, ngăn cản nhất phẩm thiên uy.

Ý chí của người đọc sách Chu Thánh nhất mạch, cũng vào giờ khắc này, từ bốn phương tám tập hợp lại, giống như nguồn năng lượng vô tận, rót vào trong thánh khí.

Ngăn cản thiên uy.

Mà bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Chúng nho sinh ai nấy đều kích động không thôi, bọn họ gia trì tín niệm của mình.

Chỉ là có một vài đại nho, lại bỗng dưng nhíu mày.

Bọn họ tất nhiên không muốn nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thành thánh, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự có thể thành thánh, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt cho thương sinh trong thiên hạ sao?

Bọn họ nhíu mày, lâm vào trầm tư, không hiểu sao, bọn họ luôn cảm thấy có chút cổ quái.

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Hồng Thánh lại vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Nếu ngươi vào Chu Thánh nhất mạch ta, hôm nay Hồng mỗ có thể cho ngươi thành thánh.”

“Nếu ngươi cự tuyệt, hôm nay Hồng mỗ, thỉnh ý Chu Thánh, thề chết ngăn cản.”

Hồng Chính Thiên mở miệng, hắn nhìn thánh tượng trong Văn cung càng lúc càng ngưng kết thành hình thể thật, lên tiếng nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu thành thánh, ảnh hưởng đến Văn cung quá lớn.

Cho dù sau khi Văn cung Đại Ngụy tách ra rồi, Hứa Thanh Tiêu có thành thánh, ông ta cũng sẽ không là như thế.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu thành thánh, Văn cung Đại Ngụy muốn tách ra, sẽ thật sự phiền toái.

Đây mới là điểm khiếm hắn sợ hãi, cũng là lý do vì sao hắn nhất định phải ngăn cản Hứa Thanh Tiêu.

Tiếng chấn động điếc tao vang lên.

Văn cung Đại Ngụy.

Bên trong Tàng Kinh Các.

Hứa Thanh Tiêu căn bản không hề bị ngoại giới ảnh hưởng gì cả, mà còn không ngừng suy tư thánh ý của Chu Thánh.

Giờ này khắc này, trong đầu Hứa Thanh Tiêu xuất hiện một mặt hồ phẳng lặng, đây là đốn ngộ.

Hứa Thanh Tiêu lâm vào trong sự đốn ngộ triệt để, quên đi hết thảy, ngoại trừ thân phận của mình ra thì không thể nhớ được bất cứ điều gì.

Mà ở giữa hồ phẳng lặng, thân ảnh Chu Thánh đứng ở đó, hắn đứng chắp tay, vạn trượng quang mang chói lọi, trên khuôn mặt cũng mang theo ý cười, nhìn chăm chú vào bản thân.

Tiếng tụng kinh tráng lệ vang lên, còn bản thân thì đứng trên bờ, chung quanh không có thuyền, mười hai quyền thánh sách hình thành từng bậc thang, chỉ thẳng vào thánh đạo.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được, chỉ cần bản thân đi tới trước mặt Chu Thánh, bản thân có thể thành thánh.

Đây là thánh đạo đốn ngộ.

Trong mười hai quyển sách của Chu Thánh, có thánh đạo của hắn.

Thiên địa chi đạo.

Vũ trụ chi đạo.

Vạn vật chi đạo.

Tự nhiên chi đạo.

Giữ thiên lý mà diệt nhân dục, đây là ý định lập ý của Chu Thánh, cũng là tư tưởng quan trọng của hắn.

Từ sau khi thiên địa ra đời, vũ trụ tiến hóa, sinh ra vạn vật cùng thiên nhiên, tất cả mọi thứ, tương sinh lẫn sinh, cũng như tương sinh tương khắc.

Người đứng đầu vạn linh, có trí tuệ, và đi kèm với dục vọng, trí tuệ là sự tồn tại của việc tạo ra tất cả mọi thứ, làm cho tất cả mọi thứ trở nên tốt đẹp, nhưng dục vọng là để tiêu diệt tất cả sự tồn tại, làm cho tất cả mọi thứ trở nên không còn tốt đẹp.

Con người có dục vọng, sẽ dần dần trở nên không từ thủ đoạn, xem thường tất cả mọi thứ, chỉ để đạt được mục tiêu, phá hủy thiên nhiên, làm tổn thương người khác, làm cho trời đất trở nên bẩn thỉu và xấu xí.

Và những người có địa vị càng cao, dục vọng sẽ càng mang nhiều điều xấu xí hơn.

Võ giả, nếu có dục vọng, hoành hành bá đạo, ức hiếp kẻ yếu.

Quan giả, nếu có dục vọng, ba năm thanh liêm tri phủ, mười vạn bạc trắng như tuyết.

Tiên giả, nếu có dục vọng, vì cầu trường sinh, nhiều lần phạm vào điều cấm kỵ, ngỗ nghịch thiên lý.

Đế giả, nếu có dục vọng, chinh chiến không ngớt, tử thương vô số, hài cốt như núi.

Thiên địa hết thảy, tương sinh tương khắc, người có dục vọng mới làm người, nhưng dục vọng không thể mở rộng vô hạn, nên khắc chế, cần phải hiểu thiên lý, hiểu được tự nhiên chi đạo, mà diệt trừ dục vọng trong con người.

Đây là trung tâm tư tưởng của Chu thánh

Cũng là thánh đạo của hắn.

Hứa Thanh Tiêu nghe như si như say, hắn đã nhìn thấy thánh đạo, giờ này khắc này, hắn cất bước.

Đi lên thềm đá.

Một bước, hai bước, ba bước, mười bước, mười hai bước.

Hư ảnh của Chu Thánh, chỉ còn cách bản thân một bước cuối cùng.

Nếu vượt qua một bước này, bản sẽ triệt để minh ngộ Thánh Đạo, thành tựu bán thánh.

Tuy nhiên, ngay lúc này.

Một giọng nói truyền vào khoảng không gian này.

“Thủ Nhân! Tỉnh lại!”

“Thánh đạo của hắn, nào phải là thánh đạo của ngươi.”

“Đừng trúng kế.”

Thanh âm vang lên, không tính là quá lớn, hơn nữa không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy như nghe nhầm. Hứa Thanh Tiêu có chút mê mang nhìn về phía chung quanh, không có bất kỳ thân ảnh nào, cũng không có bất kỳ thanh âm nào.

Thậm chí hắn cũng không nhớ nổi, đây là giọng nói của ai, dường như rất quen thuộc, lại dường như rất xa lạ.

“Thiên Lý chi đạo, coi như là thánh đạo.”

“Đạo diệt dục, coi như là nhân đạo.”

“Hứa Thủ Nhân, bước qua bước này, ngươi sẽ có thể chứng minh vô thượng thánh đạo.”

Giọng nói của Chu Thánh vang lên.

Hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ngữ khí bình tĩnh, khuôn mặt ôn hòa.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu không chút do dự, hắn giơ chân lên, chuẩn bị vượt qua bước cuối cùng.

Chỉ là, ngay tại thời khắc này.

Giọng nói đó lại vang lên.

“Đừng đi qua.”

Vẫn là giọng nói quen thuộc, nhưng lại có vẻ xa lạ.

Đó là ai vậy?

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn thu hồi bước chân, xoay người quan sát bốn phía, đáng tiếc không có bất kỳ thanh âm nào.

“Là tâm ma.”

“Không cần để ý tới.”

Giọng nói của Chu Thánh vang lên.

Đưa ra câu trả lời.

Nói cho Hứa Thanh Tiêu biết, đây là tâm ma, bảo Hứa Thanh Tiêu chớ nghĩ lung tung.

Tâm ma sao?

Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Hắn cũng không rõ có phải là tâm ma hay không, chỉ là giọng nói này quả thực rất quen thuộc.

Giọng nói của ai vậy?

Hắn không thể nhớ được.

Chương 958: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (3)

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng thở dài, muốn tiếp tục bước qua một bước này.

Đột nhiên, một giọng nói khủng bố vang lên.

“Miệt thánh giả, không thể thành thánh.”

Giọng nói vang lên, như sấm rền bên tai, làm Hứa Thanh Tiêu lập tức tỉnh ngộ.

Tất cả ký ức toàn bộ hiện lên, giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu tỉnh táo lại.

Hắn nhìn Chu thánh ở trước mắt, sắc mặt người đối diện vẫn luôn ôn hòa nhìn vào mình, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, thanh âm này là giọng nói của Hồng thánh.

Nhưng thanh âm vừa rồi, là giọng của Triều Ca.

Triều Ca bảo mình đừng trở thành thánh sao?

Không, Triều Ca bảo mình đừng đi theo thánh đạo của Chu Thánh, lựa chọn thánh đạo của chính mình.

“Triều Ca huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu trong lòng hô to, muốn hỏi Triều Ca, nhưng mà giọng nói của Triều Ca lại chẳng hề vang lên lần nữa.

Triều Ca từng nói, mình không thành thánh, bọn họ không thể thức tỉnh, hoặc là đợi đến khi bọn họ tự tỉnh lại, nhưng chờ bọn họ tỉnh lại, cần một khoảng thời gian dài.

Mà giọng nói vừa rồi, hẳn là Triều Ca nhận thấy mình muốn thành thánh, cho nên cố ý nhắc nhở chính mình, đừng đi theo thánh đạo của người khác.

Trong nháy mắt.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh ngộ.

Thánh đạo của Chu Thánh quả thực không phải tầm thường, nhưng đây cũng không phải thánh đạo của mình.

Thánh đạo của chính mình, nên tự mình đi tới, mỗi một bước đều là do chính mình trải qua.

Hơn nữa mỗi một bước, chính mình đều có cảm ngộ, chẳng phải miễn cưỡng thăng tiến lên. Nhưng nếu như hiện tại mình thành thánh, như vậy chính là đi theo Chu thánh chi đạo, là thánh đạo của người khác, hiện tại không có vấn đề gì, có thể sau này mình chung quy không cách nào đột phá.

Không thể thực sự bước vào nhất phẩm.

Thật kinh khủng.

Cho dù là trở thành Á Thánh, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Lại nhìn Chu Thánh, sắc mặt người đối diện vẫn ôn hòa như trước, chờ đợi chính mình đi qua.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, cúi đầu về phía Chu Thánh.

“Thánh nhân tại thượng, học trò có thánh đạo của chính mình, đa tạ thánh nhân chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

Lời này vừa nói xong, thần sắc của Chu Thánh không có bất kỳ biến hóa gì, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thủ Nhân, ngươi yên tâm, con đường này, ngươi có thể nhập nhất phẩm.”

Hắn không hề tức giận, cũng không phẫn nộ, mà là báo cho Hứa Thanh Tiêu biết thánh đạo của hắn, có thể khiến cho hắn trở thành nhất phẩm văn thánh.

Nhưng mà lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn đã hạ quyết tâm, mặc kệ lời Chu Thánh nói là thật hay giả.

Vẫn mở miệng nói: “Thánh nhân tại thượng, học trò cho rằng, mỗi người đều có sự khác nhau, đạo của mỗi người, cũng có

sự khác nhau. Thánh nhân chi đạo, bác đại tinh thâm, nhưng cũng không nhất định sẽ thích hợp với học trò."

Hứa Thanh Tiêu trả lời, đối phương là Chu Thánh, thánh nhân chân chính, tôn trọng là chuyện tất nhiên.

Lời này vừa nói.

Chu Thánh vẫn không hề tức giận hay phẫn nộ, mà là thở dài.

Một lát sau, Chu Thánh mở miệng.

"Thủ Nhân, ngươi lựa chọn không sai, nhưng có đúng hay không, ta không rõ lắm."

"Có điều ta ủng hộ lựa chọn của ngươi."

"Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nhanh chóng thành thánh, không phải bán thánh, mà là nhất phẩm văn thánh."

"Chờ sau khi ngươi trở thành Văn Thánh, ngươi sẽ hiểu ra rất nhiều chuyện."

"Còn nữa, sau khi trở thành bán thánh, đi cố cư của ta, ta có món đồ để lại cho ngươi."

Chu Thánh mở miệng, nói mấy lời này có vẻ kỳ quái khó hiểu, nhất là câu nói cuối cùng, để lại đồ vật cho mình?

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Chỉ trong phút chốc.

Thần sắc cả người Hứa Thanh Tiêu không khỏi đại biến.

Bởi vì hắn mới phát hiện ra một vấn đề.

Vì sao Chu Thánh biết mình tên là Hứa Thủ Nhân?

Đây không phải thánh ý sao? Sao lại có cảm giác giống như chính là bản tôn Chu Thánh?

"Thánh nhân, ngài. Là bản tôn sao?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng dò hỏi, thần sắc hắn rung động.

"Phải mà cũng không phải."

Nhưng mà câu trả lời của người đối diện, làm cho Hứa Thanh Tiêu thoáng thở phào nhẹ nhõm, không phải là bản tôn chân

chính, nhưng cũng không phải ý niệm.

“Dám hỏi thánh nhân, lời này nói như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Ngươi không hiếu kỳ, vì sao ta có thể biết được tên ngươi sao?”

Chu thánh lên tiếng nói.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, mà Chu thánh chậm rãi nói.

“Ta nhìn thấy ngươi.”

“Trong quá khứ, nhìn thấy ngươi ở tương lai”

Giọng Chu Thánh vang lên, khiến Hứa Thanh Tiêu tràn đầy sự kinh ngạc.

“Thấy ta?”

Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ, hắn vốn tưởng rằng đây là bản tôn Chu Thánh, hiện giờ biết được không phải là bản tôn Chu Thánh thì thôi đi, còn không ngờ tới chính là, đối phương trong quá khứ nhìn thấy được chính mình.

“Ừ, ta nhìn thấy tương lai, ngươi ở năm trăm năm sau.”

“Tất cả mọi người đều khóc, khắp nơi đều là bi thương, ta không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Ta chỉ thấy được ngươi, cùng với nghe được chúng sinh than khóc.”

“Thủ Nhân, rất nhiều chuyện ta không thể nói cho ngươi biết, cũng không cách nào nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi trở thành thánh nhân, như vậy ngươi mới có thể hiểu được hết thảy mọi việc.”

“Ta vốn định cho ngươi đi theo con đường của ta, để cho ngươi sớm thành thánh, chẳng qua ta hiểu rõ hơn một điều chính là, khi ngươi có lựa chọn của mình, tất cả dường như đều là định mệnh, ta không thể nào thay đổi tương lai.”

“Nhưng ta tin tưởng, ngươi có thể thay đổi tương lai.”

“Chỉ cần ngươi tin tưởng chính mình là được.”

Chu Thánh nói ra nguyên nhân mình hiện thân, mười hai thánh sách, là món đồ hắn để lại cho Hứa Thanh Tiêu, khi Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy món đồ như vậy, hắn sẽ hiện thân.

Dẫn dắt Hứa Thanh Tiêu thành thánh, trợ giúp Hứa Thanh Tiêu dùng tốc độ nhanh nhất thành thánh.

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu lựa chọn con đường của mình, hắn cũng sẽ không có cách gì, chỉ biết ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là sự việc mà Chu thánh nói ra, Hứa Thanh Tiêu một câu cũng nghe không hiểu, một câu cũng nghe không rõ, giống như sương mù vậy.

“Không cần suy nghĩ nhiều, làm tốt việc hiện tại là được.”

Chu Thánh nhắc nhở một câu, bảo Hứa Thanh Tiêu trước tiên không nên suy nghĩ nhiều chuyện này, biết thế là được rồi, không thể suy nghĩ nhiều.

“Học trò hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cúi lạy về phía Chu Thánh, nói như thế.

Cũng vào lúc này, thanh âm như sấm sét lại vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Nếu ngươi vào Chu Thánh nhất mạch ta, hôm nay Hồng mỗ có thể cho ngươi thành thánh.”

“Nhưng nếu ngươi cự tuyệt, hôm nay Hồng mỗ, thỉnh ý Chu Thánh, thề chết ngăn cản.”

Chương 959: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (4)

Khi thanh âm này vang lên.

Chu Thánh khẽ nhíu mày, nhìn vòm trời, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Đây là tên ngốc nào?”

“Vì sao phải ngăn cản ngươi thành thánh?”

Chu Thánh mở miệng, nói chuyện như người bình thường, làm cho Hứa Thanh Tiêu trong khoảng thời gian ngắn có chút nghẹn lời… Nhưng Chu Thánh dường như càng thêm nghi hoặc, không rõ vì sao đối phương muốn thỉnh mình ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh?

À… Cái này.

Hứa Thanh Tiêu lập tức không biết nên giải thích như thế nào.

Suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu vẫn mở miệng nói.

“Thánh nhân tại thượng, đây là môn đồ của ngài, là một vị bán thánh.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời như thế.

“Môn đồ của ta?”

Trong nháy mắt, Chu Thánh không khỏi lại dời ánh mắt nhìn về phía vòm trời, rất nhanh hắn cau mày nói.

“Môn đồ của ta, hẳn là sẽ không ngu xuẩn.”

“Ngăn cản ngươi thành thánh làm gì? Ngay cả khi có hận thù lớn hơn nữa, nho giáo nhân ái, nên cảm thấy vui mừng, ngăn trở người thành thánh, việc này là một chuyện tai hại đối với thương sinh trong thiên hạ.”

“Tại sao hắn ta lại như vậy?”

Chu Thánh nhịn không được cất giọng ngờ vực.

Hắn thân là thánh nhân, càng hiểu được sự nhân ái, nho giả đại công vô tư, đại ái vô cương, cho dù không thích người khác, nhưng nếu đối phương làm việc vì thương sinh trong thiên hạ, như vậy tư là tư, công là công.

Có thể không giao hảo với đối phương, nhưng cũng không thể đi hãm hại người khác, nếu không thì đây là thứ nho sinh gì vậy?

Nghe thấy lời ngờ vực của Chu thánh, Hứa Thanh Tiêu ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nói thật hiện tại người đọc sách trong thiên hạ trông như thế này, thật sự làm cho Hứa Thanh Tiêu không thể không tò mò, Chu Thánh rốt cuộc là người như thế nào?

Hiện giờ xem ra, giống như những gì mình đã phỏng đoán, Chu Thánh là thánh nhân, có thể trở thành thánh nhân, sao có thể như thế?

Mà đám người đọc sách Văn cung Đại Ngụy này, hiển nhiên là triệt để bóp méo ý của thánh nhân.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi tỉ mỉ kể ra hết tất cả sự tình cho Chu Thánh biết. Có điều Hứa Thanh Tiêu cũng không kể quá chi tiết, mà là đại khái kể sơ qua.

Nhưng mà, khi Hứa Thanh Tiêu kể xong tất cả mọi chuyện.

Giọng của Chu Thánh vang lên.

“Ngươi không có lừa ta?”

“Việc này không nên.”

“Đám đồ đệ này của ta, tuy rằng tư chất cũng không ổn, nhưng không cái lý nào lại như thế?”

“Thứ mà lão phu dạy bọn họ là nhân ái hàng thật giá thật, tại sao trong đám bọn họ ai nấy đều âm hiểm như vậy?”

“Không được, cứ tiếp tục như vậy, còn là Nho giả sao? Có khác gì kẻ tiểu nhân? ”

“Mịa nó.”

Chu Thánh không hiểu sao có vẻ hơi kích động.

Nếu như nói lúc trước, Chu Thánh không hề bất kỳ thay đổi tâm trạng nào nào, nhưng sau khi nghe xong chuyện Văn cung làm ra, cả người Chu Thánh đều kích động.

Là kích động lạ thường.

Đến cuối cùng, Chu Thánh còn mắng một câu thô tục, làm cho Hứa Thanh Tiêu choáng váng.

Giỏi lắm, không ngờ thánh nhân cũng chửi mẹ nó?

Có điều ngẫm lại cũng đúng, môn đồ của mình, nếu nói không có tiền đồ, cái này không có gì để nói, chỉ có thể nói hậu duệ không ổn.

Nhưng vấn đề là, môn đồ của mình, làm xằng làm bậy, hãm hại người khác, ích kỷ hết sức, như vậy không được, ngươi hoàn toàn vi phạm quy tắc Nho đạo rồi.

Thế này có khác nào khinh sư diệt tổ?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn lên tiếng khuyên nhủ một câu.

“Thánh nhân chớ có tức giận.”

“Nhưng mà, bọn họ còn nói những thứ này đều là ngài dạy, là ý tứ của ngài.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

Lời này vừa nói, Chu Thánh choáng váng luôn.

“Ta nói sao? Ta nói như vậy từ khi nào? ”

“Mịa nó ta cứ luôn nói cho bọn họ biết, làm người phải khiêm tốn, nho giả phải nhân ái, phải đại công vô tư, đây không phải là hại ta sao?”

Chu thánh ngây ngẩn cả người.

Bản thân đã nói những lời như vậy từ khi nào vậy? Bản thân hàng ngày nói, hàng ngày giảng, phải nhân ái, phải khiêm tốn, phải yêu vô bờ bến, không ghen tị với người khác, phải khen ngợi người khác, cố gắng thật tốt.

Nhưng không nghĩ tới, môn đồ của mình lại chơi chiêu này?

Hừ.

Giờ khắc này, đầu óc Chu Thánh đau nhói.

Chỉ là trong phút chốc, Chu Thánh bỗng nhiên biến đổi thần sắc, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ta biết rồi!”

“Ta hiểu rồi.”

Hắn bỗng nhiên lên tiếng, làm Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ.

“Thánh nhân, ngài hiểu cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu tràn ngập sự hiếu kỳ.

“Không, môn đồ ta tuyệt đối sẽ không như thế, là có người cố ý.”

“Thủ Nhân, ngươi có biết tiên thi không?”

Chu Thánh mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Biết.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Mà Chu Thánh lập tức nói.

“Trước khi Thái tổ thành lập Đại Ngụy, trên trời có tiên thi rơi xuống, mà Thái Tổ cũng không phải là người đầu tiên nhìn thấy tiên thi.”

“Căn cứ theo điều tra của ta, tổng cộng có năm người nhìn thấy tiên thi trước cả Thái tổ, nói chính xác thì không phải năm người, vì có mấy kẻ là yêu tộc.”

“Nói tóm lại, trong năm người này, nhất định có một người là Nho giả, năm đó ta thành thánh, đã phát giác ra hắn, có điều hắn ẩn giấu quá kỹ, người này hẳn là có bí mật lớn gì đó.”

“Bí mật này có quan hệ rất lớn với thiên địa âm dương lực, mà dương lực có quan hệ rất lớn với Nho giả. Ta hoài nghi người này chờ ta biến mất, trà trộn vào trong Văn cung.”

“Hoặc là hậu duệ của hắn, trà trộn vào trong Văn cung, hơn nữa còn trở thành người nắm quyền trong Văn cung, đánh lừa

người đọc sách thiên hạ, thông qua thủ đoạn, khiến cho bọn họ dần dần quên đi bản tâm Nho đạo.”

“Cho nên người đọc sách Văn cung mới biến thành như vậy.”

“Nho chẳng phải Nho, người đọc sách chẳng ra người đọc sách, khả năng này rất lớn, Thủ Nhân, ngươi nhất định phải nghiêm túc điều tra việc này, việc này không đùa được đâu, mưu đồ của người này, quá lớn, muốn triệt để bại hoại căn cơ Nho Đạo.”

“Nếu hắn ta thật sự thành công, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ta nhìn thấy tương lai của ngươi, tương lai của ngươi, có liên quan đến người này, ngươi nhất định phải điều tra rõ ràng, là ai.”

“Biết chưa?”

Tốc độ nhả chữ của Chu thánh cực nhanh, báo cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng tiết lộ một bí mật mới.

“Trà trộn vào Văn cung? Nắm trong tay thực quyền, bại hoại căn cơ nho đạo?”

“Hừ”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nói thật hắn không nghĩ tới lại là như vậy.

Chương 960: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (5)

Nhưng Chu Thánh vừa nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu thật sự cảm thấy có khả năng này.

Nếu không, những điều Chu thánh truyền dạy rõ ràng là nhân ái, kết quả đến bây giờ, còn nhân ái không? Hoàn toàn là một đám yêu ma quỷ quái.

Hơn nữa tuyệt đối không phải trở thành như bây giờ trong một hai năm, là thay đổi theo từng chút từng chút.

Nếu thật sự có người đứng phía sau, trong nháy mắt, da đầu Hứa Thanh Tiêu đều tê dại, hao phí thời gian mấy trăm năm để phá hoại Nho đạo, bại hoại căn cơ Nho đạo.

Người này mưu đồ cái gì vậy chứ?

"Xin thánh nhân yên tâm, học trò nhất định sẽ nghiêm túc điều tra."

"Có điều thánh nhân, ngài có thủ đoạn hay biện pháp gì không, tối thiểu phải áp chế một chút, hiện tại dựa vào năng lực của một mình ta, thật sự có chút khó khăn."

"Còn có một việc chính là, Văn cung Đại Ngụy sắp tách ra rồi, ta hoài nghi đây cũng là kế hoạch của người này, có cách nào ngăn cản không?"

Hứa Thanh Tiêu lại nhắc tới một việc về Văn cung Đại Ngụy.

"Cái gì?"

Văn cung Đại Ngụy tách ra?

Chu Thánh nghe nói như vậy, triệt để ngồi không yên, hắn không cách nào bình tĩnh được.

"Phải."

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, thần sắc kiên định nói.

"Vậy nhất định có người ở phía sau màn, nhất định có người."

“Mẹ nó, thừa dịp ta không có mặt, muốn phá hỏng thanh danh của ta?”

“Mẹ nó cũng may lão phu dự phòng trước, bằng không, thật sự bị đám người này hại chết.”

Chu Thánh hùng hùng hổ hổ, có thể khiến một vị thánh nhân tức giận thành bộ dáng này, có thể thấy được nho sinh của Văn cung Đại Cung hiện tại đã làm chuyện thiếu đạo đức thế nào.

“Thủ Nhân, ta hiện tại không thể ra tay, cũng không ra tay được.”

“Nhưng mà ta từng dự phòng sẵn, sau khi thành thánh, đến chỗ ở cũ của ta.”

“Trong chỗ ở cũ của ta, có món đồ ta để lại cho ngươi, nhờ vào đồ vật như vậy, ta có một đạo thánh khí bản nguyên ở trong đó, có thể ngưng tụ ra thánh ý thực thụ.”

“Đến lúc đó, ngươi không cần quản gì cả, toàn bộ giao lại cho ta.”

“Có điều ngươi không cần nóng vội, chờ đợi người phía sau màn lộ ra mặt ra ngoài ánh sáng, ngươi hãy mở ra thánh khí bản nguyên của ta, như vậy, ta có thể khóa chặt khí tức của hắn.”

“Người đọc sách trong thiên hạ ngu muội, sau khi ngươi trở thành bán thánh, nhờ vào Hạo nhiên Văn chung, vừa lúc áp chế bọn họ, nhớ kỹ, có thể hung hăng áp chế đến mức nào thì cứ hung hăng áp chế đến mức đó cho ta, nhất là đám chó nhà nuôi ở Văn cung.”

“Bại hoại thanh danh của ta là việc nhỏ, tàn sát thương sinh trong thiên hạ là việc lớn, Chu mỗ ta không đội trời chung với cái ác.”

“Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, không nên giết Nho, muốn đập thì đập vào đầu, hiện tại người ở bên ngoài gào thét, cũng là một quân cờ mà thôi, giết hắn, tự nhiên sẽ có người ra mặt.”

“Thả dây dài câu cá lớn, ngươi hiểu không?”

Chu Thánh nói như thế, một câu nói hào phóng vô cùng, đồng thời cũng là quyết đoán không gì sánh được.

Thánh nhân không hổ là thánh nhân.

Hứa Thanh Tiêu bất giác cảm thấy Chu Thánh có thể thành thánh, quả nhiên là hợp tình hợp lý, đại nghĩa diệt thân, phân biệt rõ đúng sai, đây không phải là thánh thì ai thành thánh?

Tuy rằng nói chuyện có chút thô lỗ, nhưng thánh nhân cũng là người thôi, gặp phải loại chuyện này, đặt vào ai mà không tức giận?

"Thánh nhân, xin ngài yên tâm, học trò hiểu được."

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn như đinh đóng cột nói.

"Ừ, cháu ngoan, chuyện còn lại giao cho ngươi, ngươi phải chịu chút thiệt thòi, có điều ngươi yên tâm, tất cả thiệt thòi ngươi phải chịu, ta nhất định sẽ để cho bọn họ trả lại gấp mười lần."

Hư ảnh của Chu Thánh dần dần tan biến, nhưng lời nói của hắn lại chắc chắn như đinh đóng cột.

Thánh nhân yên tâm, vì thiên hạ thương sinh, chút uất ức này của học sinh không là gì cả.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc nói.

Mà lúc này, giọng của Hồng Thánh lại vang lên.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Nếu ngươi không trả lời, bổn thánh ngưng tụ sức mạnh người đọc sách trong thiên hạ, đánh thức ý chí thánh nhân."

Hồng Thánh ở bên ngoài kêu gào, nói như thế.

Mà ánh mắt Chu Thánh, không khỏi nhìn về phía bầu trời, trong ánh mắt ý vị thâm trường.

"Thủ Nhân, người này, ngươi không cần giết, giao cho ta, để cho ta…"

Chu Thánh mở miệng, lưu lại một câu cuối cùng, nhưng một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, thân ảnh của hắn liền biến

mất, trong khoảng thời gian ngắn, không biết Chu Thánh là có ý gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu biết một điều là.

Chu thánh nhất mạch.

Có thể đợi chết rồi.

Chỉ cần chính mình thành thánh, lấy được thánh khí bản nguyên, sẽ có một hồi kịch hay động trời để xem.

Cũng vào lúc này.

Trong lúc đột ngột, tất cả cảnh tượng đều biến mất.

Sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu trở về lại hiện thực.

Mười hai sách thánh ngôn vẫn phát ra ánh sáng hoàng kim như trước, Hạo nhiên chính khí màu tím tràn ngập cả tòa Tàng Kinh các, bên ngoài phong vân phủ kín, sấm sét đùng đoàng.

Đùng! Đùng! Đùng!

“Hồng thánh, nhanh ra tay đi, còn không ra tay, nhất phẩm sẽ tấn công vào.”

“Hai món thánh khí không ngăn được nhất phẩm, mau ra tay đi.”

Có đại nho mở miệng, giọng nói gấp gáp.

Ngô Minh hoàn toàn phát điên rồi, hắn đang ở tại Văn cung Đại Ngụy, không ngừng bắn phá rào chắn Văn cung, hai món thánh khí chấn động, thánh khí cũng khó có thể ngăn cản sức mạnh của nhất phẩm.

Đây là chiến lực cực cao, thánh khí có thể ngăn cản ba lượt, đã là cực hạn rồi.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Đây là con đường ngươi lựa chọn, chớ trách bản thánh.”

Ngay sau đó, Hồng Thánh lại ra tay.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Ồn ào!”

Giọng nói vang lên, cũng là câu trả lời dành cho Hồng Thánh.

Gần như cùng một lúc.

Hứa Thanh Tiêu đã rời khỏi Văn cung Tàng Kinh Các.

Hắn đi ra khỏi Tàng Kinh Các.

Trong phút chốc, tất cả hạo nhiên chính khí, tan biến toàn bộ, hết thảy dị tượng cũng dần dần biến mất.

Nhất là thánh tượng trong Văn cung, cũng dần dần hóa hư ảo.

Mọi người nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc, theo lý mà nói Hứa Thanh Tiêu hẳn là đang giác ngộ trong Tàng Kinh các.

Tại sao tự dưng đang yên đang lành lại xuất hiện ở đây?

Lại nhìn thánh tượng hóa hư ảnh, trong lúc nhất thời mọi người có chút hiểu ra rồi.

Hứa Thanh Tiêu đốn ngộ thất bại, không có thành thánh.

Hoặc là nói, Hồng thánh quấy nhiễu thành công.

Chương 961: Thánh Đạo Của Hứa Thanh Tiêu, Đối Thoại Với Chu Thánh (6)

Trông thấy Hứa Thanh Tiêu hiện thân, bên phía Văn cung đã ngừng tấn công, Hồng Thánh không tiếp tục tiến công, hết thảy, đều trở nên an tĩnh lại.

"Đồ nhi, ngươi không thành thánh sao?"

Trên bầu trời, Ngô Minh mở miệng, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, hỏi như thế.

"Sư phụ, hôm nay đồ nhi không có ý định thành thánh, là đồ nhi chủ động buông bỏ."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, trả lời lại.

Nhưng lời này vừa nói, nhất thời trong Văn cung có không ít tiếng cười lạnh.

Chủ động từ bỏ? Thật sự có lời nói như vậy sao, nếu có thể thành thánh ai mà không muốn thành thánh? Nói những điều như vậy? Thật lố bịch.

Có điều đây là lời trong lòng, bên ngoài dù sao sư phụ Hứa Thanh Tiêu vẫn còn ở đây, bọn họ không dám nói xằng.

"Chủ động buông bỏ."

Cho dù là sau khi Ngô Minh nghe nói như vậy, cũng có chút không tin nổi.

"Đồ nhi, nếu bọn họ quấy nhiễu ngươi, vi sư hôm nay huyết tẩy Văn cung, thay ngươi báo thù."

Ngô Minh mở miệng, thánh khí ngăn cản được một hồi, nhưng hiện tại đã không ngăn cản được nữa.

Hắn có thể huyết tẩy Văn cung, thay Hứa Thanh Tiêu xả cơn giận này.

"Sư phụ, không cần."

“Đích thật đồ nhi đã buông bỏ thánh đạo, nhưng là buông bỏ đạo của Chu Thánh, đồ nhi có đạo riêng của mình.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Đám người Văn cung này, không bao lâu nữa sẽ gặp xui xẻo.

Hứa Thanh Tiêu lại không quá tức giận, ngược lại hắn ước gì đám người này tiếp tục kiêu ngạo, chờ ý Chu Thánh hồi phục, Hứa Thanh Tiêu rất chờ mong biểu cảm của bọn họ.

“Thật chứ?”

Ngô Minh tiếp tục hỏi, hắn thật sự cảm thấy có chút kỳ quái.

“Thật”.

Hứa Thanh Tiêu giọng điệu khẳng định nói.

Khi Hứa Thanh Tiêu mở miệng như vậy, Ngô Minh cũng không dây dưa thêm mà nhìn sâu vào trong Văn cung nói.

“Đây là lần cuối cùng.”

“Lần sau, nếu như đám các ngươi lại dám như thế, mặc kệ đồ đệ ta nói như thế nào, lão phu cũng phải huyết tẩy Văn cung.”

“Thánh khí không ngăn cản được lão phu.”

Giọng Ngô Minh lạnh như băng.

Nói thật hắn đã quyết tâm muốn huyết tẩy Văn cung, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn sẽ không chút do dự giết tất cả người đọc sách Chu thánh nhất mạch Văn cung.

Thế nhưng, nhìn bộ dáng Hứa Thanh Tiêu, hắn không muốn để mình ra tay, nếu không, chỉ bằng hành động của Hồng Thánh, hắn cũng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Không một ai trong Văn cung đáp lại lời nói của Ngô MInh, dù sao trong chuyện này, bọn họ đúng thật là đuối lý, hơn nữa kết cục trước mắt, Hứa Thanh Tiêu không có thành thánh, đối với bọn họ mà nói, là đại hỉ sự.

Chiếm được lợi ích rồi, bọn họ cũng không dám khoe khoang, sợ bị đánh.

“Tiên sinh, Hứa Thanh Tiêu miệt thị Chu Thánh, hiện giờ muốn dựa vào ý Chu Thánh thành thánh, trái với thiên lý.”

“Nếu Chu Thánh còn sống, nhất định cũng sẽ không đáp ứng.”

“Hồng mỗ chỉ là tuân theo đạo thánh nhân mà thôi, chuyện đương nhiên.”

Hồng Chính Thiên lên tiếng, hắn trả lời, có điều không còn quyết liệt như trước, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng không có thành thánh, ông ta cũng không cần phải làm như vậy, chỉ là nói đến cuối, ông ta dừng lại một chút.

Sau đó tiếp tục nói.

“Nếu Hứa Thanh Tiêu nguyện ý gia nhập môn hạ Chu Thánh, đồng thời thừa nhận sai lầm trong quá khứ, Chu Thánh nhất mạch, cũng nguyện ý cho ngươi một cơ hội.”

“Cũng sẽ dốc hết toàn lực giúp ngươi thành thánh, biết sai có thể thay đổi không gì tốt hơn, Chu thánh nhất mạch, cũng không phải là không thể chấp nhận người.”

Hồng Chính Thiên nói như thế, hắn lấy lý do Hứa Thanh Tiêu miệt thị thánh nhân, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Nhưng đồng thời hắn cũng cho Hứa Thanh Tiêu một cơ hội, chỉ cần nhận sai, quy thuận Chu Thánh nhất mạch, như vậy sẽ không ngăn cản, thậm chí còn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu.

Việc này thật là không biết xấu hổ.

“A!”

“Há miệng Chu thánh, ngậm miệng Chu thánh.”

“Ngươi có thể đại diện cho Chu thánh?”

“Tuân theo đạo thánh nhân? Chu Thánh báo mộng nói với ngươi, nói không cho phép ta thành thánh sao? ”

Hứa Thanh Tiêu không ngừng cười lạnh.

“A!”

Hồng Thánh không nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng, có nói tiếp cũng không còn ý nghĩa gì, chủ yếu lo lắng nhất phẩm có cơ hội nổi giận.

Thấy Hồng Thánh không nói nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng biết, bọn họ sợ hãi sư phụ mình.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không lãng phí thời gian.

Hắn xoay người rời khỏi Văn cung Đại Ngụy, có việc riêng phải làm.

Trong phút chốc, Ngô Minh xuất hiện bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, đặt tay lên vai Hứa Thanh Tiêu, rất nhanh thần sắc Ngô Minh thoáng chút dịu đi.

Hắn sợ Hứa Thanh Tiêu bởi vì bị cưỡng ép dừng lại mà bị trọng thương, bây giờ kiểm tra một phen, phát hiện cũng không có gì đáng ngại, cho nên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sư phụ, có một việc, hy vọng người giúp đỡ."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Ngô Minh nói.

"Ngươi nói đi."

"Đồ nhi dự tính đi xa một chuyến, nhìn ngắm nhân gian chân chính."

"Nhưng mà, đồ nhi có chút lo lắng, sợ có người có thể nhận ra con, gây bất lợi cho con."

"Làm phiền sư phụ đi theo bảo vệ ta."

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn muốn đi một chút, tự mình cảm ngộ.

"Ra khỏi nhà xa một chuyến?"

Ngô Minh có chút tò mò, hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu, có chút khó hiểu.

"Con muốn thành thánh."

"Trong vòng mười ngày."

Hứa Thanh Tiêu dùng nho đạo truyền âm, nói cho sư phụ mình biết.

Vừa nói xong, Ngô Minh không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hắn không chút do dự.

“Được.”

Hắn trực tiếp đồng ý.

“Làm phiền sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu cảm kích, hắn biết sư phụ mình cần thanh trừ ma khí, theo lý thuyết hẳn là không có thời gian, nhưng vì mình, Ngô Minh nguyện ý trì hoãn.

Nhưng hết cách rồi, cũng không phải Hứa Thanh Tiêu sợ chết, mà là hắn sợ có người gây bất lợi cho mình.

Hiện tại có không ít người muốn tự mình chết, có một vị nhất phẩm ở đây, ít ra có thể an tâm.

“Khi nào xuất phát?”

Ngô Minh hỏi nói.

“Giờ Tý ngày hôm nay.”

“Đồ nhi đi tìm bệ hạ trước, đến giờ Tý mới đi.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn kéo dài thời gian.

Mình nhất định phải nhanh chóng thành thánh, chuyện xảy ra hôm nay, tất nhiên sẽ làm cho Văn cung có áp lực, nói không chừng Văn cung sẽ bởi vì chuyện hôm nay, thoát khỏi Đại Ngụy sớm hơn dự định.

Điều này không phải không có khả năng.

Vì vậy, bản thân phải nhanh chóng.

Nhưng nhanh hơn cũng cần có thời gian.

Mười hai thánh sách, để cho mình hiểu rõ thánh đạo, nhưng muốn đi được thánh đạo của mình, nhất định phải đi cảm ngộ.

“Được, giờ Tý ở cửa phía đông, vi sư chờ ngươi.”

Ngô Minh gật gật đầu, sau đó biến mất tại chỗ, hắn muốn trấn áp ma khí.

Đợi Ngô Minh đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu chạy tới hoàng cung trước, kể rõ chuyện này cho nữ đế biết.

Trong khi đó.

Trong tiểu thế giới của Văn cung.

Giọng của Hồng Thánh cũng theo đó vang lên.

“Mười ngày sau.”

“Văn cung Đại Ngụy tách ra.”

“Không thể đợi thêm.”

Giọng nói vang lên.

Giờ khắc này, tất cả thiên địa đại nho, trong lòng không khỏi cả kinh.

Xảy ra đại sự!

Chương 962: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (1)

Tiểu thiên địa trong Văn cung.

Giọng của Hồng Thánh, như đinh đóng cột.

Mười ngày sau, Văn cung Đại Ngụy tách ra.

Lời này vừa nói xong, các đại nho đều kinh hãi.

“Mười ngày nữa sẽ tách ra sao? Thời gian hình như hơi nhanh quá nhỉ?”

“Đúng vậy, Hồng Thánh, thời gian có hơi nhanh rồi.”

“Vốn dĩ một tháng đã có vẻ có chút vội vàng rồi, nếu là mười ngày, ta sợ…”

“Hồng Thánh vì sao lại sốt ruột như vậy? Có phải vì Hứa Thanh Tiêu không? Không phải hắn không thành thánh sao? ”

Từng giọng nói vang lên, mọi người cũng cảm thấy có hơi nhanh, vốn dĩ kế hoạch tùy biến là ba tháng, sau đó đẩy nhanh đến một tháng, hiện tại trực tiếp đẩy nhanh thành mười ngày?

Việc này hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước.

Bọn họ không khỏi tò mò, vì sao lại nhanh như vậy? Nếu như là bởi vì Hứa Thanh Tiêu thì cũng không cần phải như vậy, chẳng phải Hứa Thanh Tiêu không thành thánh sao?

“Yên lặng.”

“Nghe Hồng Thánh nói.”

Tào Nho mở miệng, để mọi người yên lặng, trước tiên nghe Hồng Thánh nói.

Hắn lên tiếng như thế, trong lúc nhất thời mọi người đều trầm mặc, chờ đợi Hồng Thánh mở miệng.

“Đẩy nhanh việc tách ra, có liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.

“Hắn có thể, thật sự sắp thành thánh rồi.’

Giọng của Hồng Thánh vang lên, trong lời nói tràn ngập sự chắc chắn.

Trong nháy mắt, thần sắc mọi người không khỏi biến đổi.

“Hồng Thánh, làm sao Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh? Hắn đọc mười hai thánh quyển cũng không thành thánh, dựa vào cái gì có thể thành thánh? ”

“Đúng vậy, hôm nay ta cảm thấy hắn có thể thành thánh, nhưng hắn bị Chu Thánh nhất mạch áp chế, theo lý không bị thương nặng cũng đã là kết quả rất tốt rồi? Làm sao hắn có thể trở thành thánh được?”

“Hồng Thánh, ta không tin, hắn Hứa Thanh Tiêu lấy cái gì để thành thánh?”

Từng giọng nói vang lên, mọi người không tin Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh, dù sao Hứa Thanh Tiêu vừa mới thất bại, như thế nào đột nhiên lại có thể thành thánh?

Điều này là không thể.

Nhưng mà, tuy cũng ủng hộ ý nghĩ của mọi người, nhưng Hồng Thánh vẫn thở dài nói.

“Hắn giác ngộ Thánh Đạo, quả thực có thể thành thánh, chỉ là vào thời khắc mấu chốt, hắn lựa chọn dừng bước, không lựa chọn Chu Thánh chi đạo.”

“Sau này ta mới phát hiện ra, cho nên, lời hắn nói hôm nay, cũng không phải là nói dối, là hắn chọn buông bỏ không thành thánh.”

Hồng Thánh mở miệng, hắn nói ra chân tướng này, khiến cho các thiên địa đại nho kinh ngạc không thôi.

Hôm nay, Hứa Thanh Tiêu ở trong Văn cung nói ra những lời kia, lọt vào trong tai bọn họ, không hiểu sao có chút buồn cười.

Tự mình bỏ cuộc không thành thánh?

Có chuyện đó sao?

Hiển nhiên là chuyện không thể, ai lại đi bỏ qua việc thành thánh? Nhưng khi Hồng Thánh mở miệng, mọi người lại không thể không tin tưởng.

“Thành thánh cũng buông bỏ? Việc này căn bản không thể nào, người đọc sách từ xưa đến nay, có người nào không muốn thành thánh? Hồng Thánh, có phải ngài đã nghĩ sai rồi không?

“Ta tin Hứa Thanh Tiêu có tư chất thành thánh, nhưng nếu nói Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh, nhưng buông bỏ thành thánh, ta không tin.”

“Có thể thành thánh mà không thành thánh, làm gì có loại người như vậy?”

Bọn họ bàn tán xôn xao, tận đáy lòng không tin vào việc này, ở trong lòng bọn họ thành thánh quan trọng hơn tất cả mọi thứ, giấc mộng lớn nhất của một người đọc sách không phải chính là thành thánh sao? Từ bỏ thành thánh, đây không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Nghe được thanh âm của mọi người, Hồng Thánh trầm mặc một hồi.

Nhưng rất nhanh, ông ta lại tiếp tục mở miệng nói.

“Có lẽ thật sự là bản thánh đoán sai, nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu có tư chất thành thánh, lần này hắn gián đoạn việc thành thánh, không có bị cắn trả, điều này có nghĩa là hắn có thể tiếp tục trùng kích thánh đạo.”

“Có lẽ hắn muốn thành thánh, cần thời gian rất dài, nhưng có lẽ ngày mai hắn có thể thành thánh.”

“Hắn có đủ tiềm năng rồi, mặc kệ kết quả như thế nào, chúng ta cũng không thể chờ thêm nữa, mười ngày sau, Đại Ngụy Văn cung tách ra, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Lúc này đây, may mắn lớn nhất của chúng ta, cũng là cơ hội thoát thai hoán cốt, chỉ cần được người đọc sách trong thiên hạ ủng hộ, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu không thành thánh, như vậy mọi chuyện đều có thể làm theo kế hoạch.”

“Chư vị, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Khi Hồng Thánh nói tới đây, không cho mọi người bất kỳ cơ hội do dự nào, cũng không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Rất hiển nhiên, mười ngày sau, chuyện Văn cung thoát ly, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Hứa Thanh Tiêu lúc này đây, mang lại cho Đại Ngụy Văn cung một áp lực vô hình.

Và tại thời điểm này.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Chỉ có hai người nữ đế và Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa Ái Khanh, khanh muốn rời khỏi kinh đô?"

Nữ đế tràn đầy tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, dù sao khi nàng nghe được Hứa Thanh Tiêu muốn rời khỏi kinh đô, tất nhiên sẽ cảm thấy tò mò.

Trước mắt, Văn cung Đại Ngụy bất cứ lúc nào có thể thoát ly, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, Hứa Thanh Tiêu lựa chọn rời đi, làm sao không khiến nàng tò mò.

"Bẩm bệ hạ."

"Thần, muốn rời khỏi kinh đô, tận mắt nhìn ngắm sơn hà Đại Ngụy, cảm ngộ thánh đạo."

"Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mười ngày sau, thần, có thể thành thánh."

Hứa Thanh Tiêu ngữ khí ung dung, sắc mặt bình tĩnh nói.

"Mười ngày thành thánh?"

"Ái Khanh, khanh chịu được sao?"

Trong phút chốc, Nữ đế đứng dậy, trong ánh mắt nàng tràn ngập sự kinh ngạc, nhìn Hứa Thanh Tiêu, có chút không thể tin được.

Hôm nay, ở trong Văn cung Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu không thành thánh, trong lòng nàng vô cùng lo lắng, cũng không phải

thất vọng vì Hứa Thanh Tiêu không thành thánh, ngược lại là lo lắng Hứa Thanh Tiêu bị thương nặng.

Dù sao trùng kích Thánh Đạo thất bại, tất nhiên phải trả giá đắt.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu nói cho mình biết, mười ngày sau sẽ thành thánh, nàng thật sự vô cùng lo lắng.

“Bệ hạ yên tâm.”

“Thần, tất nhiên sẽ không làm chuyện không nắm chắc.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, hắn hiểu được nữ đế lo lắng cho mình.

Chương 963: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (2)

Nghe nói như vậy, Nữ đế có chút trầm mặc, nàng trầm mặc cũng không phải bởi vì luyến tiếc Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Đại Ngụy, là bởi vì lo lắng Hứa Thanh Tiêu, sợ Hứa Thanh Tiêu trả giá quá nhiều, tất cả áp lực đều đổ lên người Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa ái khanh.”

“Khanh không cần như thế, không cần gánh vác tất cả mọi chuyện lên người mình, trẫm đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, mặc dù không cách nào ngăn cản Văn cung tách ra, nhưng có thể giảm bớt ảnh hưởng.”

“Chuyện thành thánh, không thể kích động.”

Giọng Nữ đế ôn hòa nói, biện pháp mà nàng nói, chính là dẫn dắt thế lực tiên môn vào Đại Ngụy, trên thực tế nàng sao có thể không biết đến sự xuất hiện của thế lực tiên môn, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với thế cục Đại Ngụy.

Nhưng vậy thì sao?

Nàng chỉ ong Hứa Thanh Tiêu không cần quá mệt mỏi, cũng đừng đặt tất cả áp lực vào người Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ, thế lực tiên môn chung quy không đáng tin cậy.”

“Văn cung tách ra, Đại Ngụy bất kể như thế nào cũng cần một vị thánh nhân, ta cũng cần thành thánh, bệ hạ, ý của ta đã quyết.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Nữ đế, nhưng ngữ khí của hắn lại kiên định hơn bình thường.

Hắn muốn thành thánh, không chỉ vì vương triều Đại Ngụy, mà còn là vì bản thân.

Nghe nói như vậy, Nữ đế trầm mặc.

Cuối cùng, Nữ đế thở dài, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Nếu ái khanh đã quyết định, trẫm, cũng không tiện ngăn trở gì, ái khanh, đây là long phù Đại Ngụy của trẫm, khanh cầm lấy, Ngô tiên sinh hẳn là đi cùng khanh đúng không?”

Nữ đế quan tâm hỏi.

“Vâng, sư phụ ta cũng đi cùng.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi, có Ngô tiên sinh ở đây, trẫm an tâm rồi, có điều long phù khanh cầm lấy đi, nếu cần trẫm hỗ trợ, khanh cứ việc mở miệng.”

“Còn nữa, đây là ngọc bội long văn, ngươi cũng cầm theo đi, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, có thể cứu khanh một mạng.”

Hứa Thanh Tiêu ra ngoài, Nữ đế bỗng nhiên rất lo lắng, nàng liên tiếp lấy ra long phù Đại Ngụy, thậm chí cuối cùng lấy ra một miếng ngọc bội long văn, đây là dùng để hộ thân, tác dụng rất lớn.

Nữ đế ra tay, tất nhiên sẽ không keo kiệt,

“Đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không giả tạo, nếu là thứ giữ mạng, tất nhiên có nhiều tiện ích.

“Bệ hạ, vậy thần cáo lui trước.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nhận lấy ngọc bội, cũng không có nhiều lời, hắn muốn rời đi, rời đi sớm một chút là tốt nhất, đi ngắm sơn hà tuyệt đẹp này, cảm ngộ thánh đạo của mình.

“Ừ.”

Nữ đế cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu, sau đó nhìn theo Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh Tiêu đi tới cửa đại điện, giọng của nàng lại vang lên.

“Hứa ái khanh.”

Khi Nữ đế mở miệng, Hứa Thanh Tiêu quay đầu nhìn lại.

“Đi đường cẩn thận.”

Thấy Hứa Thanh Tiêu quay đầu lại, Nữ đế bình thản lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu dọc đường đi chú ý an toàn.

Nghe được lời này, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó cúi chào về phía Nữ đế, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không biết vì sao, chờ Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn đi khỏi rồi, Nữ đế hơi có chút lo lắng, nàng quả thực lo lắng cho an nguy của Hứa Thanh Tiêu, lo lắng Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện.

Chẳng qua, rốt cuộc nguyên nhân lo lắng là gì, Nữ đế cũng không rõ ràng lắm.

Và đồng thời.

Sâu trong cung điện.

Trong một gian cung điện, một cái lò luyện đan đặt trong phòng, tràn ngập khói trắng bay lượn, một lão giả ngồi xếp bằng ở đấy, mà thân ảnh Ngô Minh cũng xuất hiện trước mặt lão.

“Lão Triệu, ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Giọng Ngô Minh vang lên, nhìn lão giả ngồi xếp bằng ở đấy, ngữ khí có vẻ tùy ý.

“Đi đâu?”

“Ngươi không thanh trừ ma khí?”

Lão giả nhíu mày, lão mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, đầu tóc bạc, khuôn mặt gầy gò, trong ánh mắt càng mang theo một chút mệt mỏi, đượm vẻ xế chiều.

“Đồ nhi ta muốn đi ra ngoài một chuyến, hắn muốn thành thánh, ta đi theo bảo kê cho hắn.”

Ngô Minh trực tiếp lên tiếng.

“Thành thánh?”

“Đi theo bảo kê?”

“Cho dù là thành thánh, cần ngươi đi theo bảo kê sao? Ngô Minh, ngươi làm gì có thời gian để trì hoãn, ma khí mà ma vực mang đến, chúng ta vẫn không cách nào loại bỏ sạch sẽ, mỗi lần đều không đủ thời gian, hiện tại lại trì hoãn ba năm. ”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi sống qua hai trăm tuổi được sao?”

“Hơn nữa, đồ nhi ngươi chỉ cần không rời khỏi Đại Ngụy, có thể gặp phải nguy hiểm gì?”

Triệu Nguyên mở miệng, mày nhíu chặt hơn, hắn là vị nhất phẩm võ giả đầu tiên của Đại Ngụy Triệu Nguyên, Ngô Minh là vị thứ hai.

“Không, đồ nhi ta thiên tư phi phàm, nếu không có sự bảo vệ của ta, lỡ như thật sự có hạng tiểu nhân ra tay, cũng rất phiền toái, dù sao hắn không ở bên cạnh, ta không thể nhanh chóng ra tay, một khi có bất kỳ sơ suất nào, cho dù giết sạch bọn chúng, cũng không cứu vãn được.”

Ngô Minh lên tiếng.

Giọng điệu của hắn lạnh như băng không gì sánh được.

Nhưng sau khi Triệu Nguyên nghe được lời này, lại hơi trầm mặc, sau đó lắc đầu nói.

“Thật không biết vì sao ngươi lại thu hắn làm đồ đệ.”

“Một nho đạo đọc sách, sao có thể thích hợp với võ đạo ta? Ngươi chẳng lẽ muốn mượn năng lực của Hứa Thanh Tiêu đánh vào Nho đạo? Để cho mọi người trong nho giáo đều tập võ? ”

Triệu Nguyên thật sự nghĩ không ra vì sao Ngô Minh lại coi trọng Hứa Thanh Tiêu như vậy.

Triệu Nguyên nghe nói qua về Hứa Thanh Tiêu này, hắn luôn ở kinh đô Đại Ngụy, sao có thể chưa từng nghe nói qua đại danh của Hứa Thanh Tiêu?

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu là người nho đạo, không phải người của võ đạo hắn, nếu Hứa Thanh Tiêu tu luyện võ đạo, hắn có thể còn có thể đi gặp một lần, nếu có thể sẽ thu hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ.

Đương nhiên cũng chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.

Muốn trở thành đệ tử nội môn của mình sao? Không phải khinh thường Hứa Thanh Tiêu, mà là không thích hợp.

Nhưng Ngô Minh thu Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ, thật sự làm cho hắn có chút không thể hiểu nổi?

Nếu không phải mình bây giờ cần phải thanh trừ ma khí lần cuối, hắn không chừng phải đi xem một chút, gặp mặt Hứa Thanh Tiêu này, có thể làm cho Ngô Minh chủ động thu nhận đồ đệ, chắc chắn có chút bản lĩnh.

Nhưng hắn cũng chỉ là tò mò mà thôi, dù sao Hứa Thanh Tiêu là một người đọc sách, chẳng lẽ còn là thiên tài võ đạo?

Chương 964: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (3)

“Chủ yếu chính là nhìn trúng phẩm chất của hắn, cũng nhìn trúng tài hoa của hắn, lão Triệu, ngươi chính là một mãng phu, hữu dũng vô mưu, phải đọc sách nhiều hơn.”

Nghe Triệu Nguyên nói như vậy, Ngô Minh có chút chột dạ, hắn vội vàng tùy tiện mở miệng giải thích một câu.

Hắn không nói cho Triệu Nguyên biết, thiên phú võ đạo của Hứa Thanh Tiêu, chỉ sợ sau khi Triệu Nguyên phát hiện tư chất thiên phú của Hứa Thanh Tiêu, sẽ tranh giành với mình.

Nhất phẩm tuổi xế chiều nhất định phải tìm được người thừa kế thích hợp, bởi vì có nhân tố Phá cảnh tiên đan, bồi dưỡng tốt một đệ tử thiên phú dị bẩm, nếu đối phương có thể dựa vào bản thân đột phá nhất phẩm, vậy là kiếm được một món hời lớn rồi.

Nếu bồi dưỡng không được, cũng chỉ có thể dựa vào nhất phẩm Phá cảnh tiên đan.

Mà thiên phú võ đạo của Hứa Thanh Tiêu, ở trong mắt hắn vượt xa thiên phú nho đạo, có được tư chất nhất phẩm, người như vậy, nếu bị Triệu Nguyên biết, phỏng chừng Triệu Nguyên sẽ mắng mình không ra thể thống gì.

Cho nên hắn không nói, sợ bị mắng là phụ, quan trọng nhất vẫn là sợ Triệu Nguyên cướp người.

“Đọc sách? Hai chữ này từ trong miệng ngươi nói ra, lão phu không hiểu sao cảm thấy buồn cười, ngươi cũng đừng làm nhục người đọc sách. ”

“Được rồi, ngươi tự mình coi mà làm đi, có điều ta khuyên ngươi một câu, Hứa Thanh Tiêu này danh tiếng tuy rằng lớn, nhưng hắn chung quy vẫn là người đọc sách, ngươi thu hắn làm đồ đệ, hắn là tư chất của hắn không tệ.”

“Ta hiểu tâm tư của ngươi, chỉ là nên nói hay muốn nói, nếu như ngươi muốn tìm người thừa kế, ta cảm thấy Hứa Thanh

Tiêu không được đâu, hay là đổi người khác đi, thật ra có thể bồi dưỡng lại Hoắc Tật, hắn mạnh hơn Hứa Thanh Tiêu."

Triệu Nguyên lên tiếng, vẫn là câu nói đó, không phải hắn xem thường Hứa Thanh Tiêu, mà là cảm thấy một người đọc sách, tư chất võ đạo cho dù tốt, có thể tốt đến đâu?

Nhưng hắn cũng không ngu xuẩn, Ngô Minh thu Hứa Thanh Tiêu làm đồ đệ, chắc chắn Hứa Thanh Tiêu có chỗ hơn người, chỉ là hắn dù sao cũng cảm thấy Ngô Minh lúc này có hơi phiêu rồi.

"Được rồi, ngươi nói gì cũng đúng, ta đi trước, ngươi cũng sắp chuẩn bị đến Ma vực đi nhé."

"Ta luôn cảm thấy gần đây không yên bình, có bất cứ chuyện gì, liên lạc ngay khi có thể."

Ngô Minh không nói nhiều, trong lòng hắn ngược lại mừng thầm, dù sao Triệu Nguyên như vậy là có lợi với hắn.

Lập tức, Triệu Nguyên cũng không nói gì, mà Ngô Minh cũng biến mất tại chỗ.

Chờ sau khi Ngô Minh biến mất, Triệu Nguyên lúc này mới nói thầm.

"Chờ qua vài ngày, ta lại muốn xem Hứa Thanh Tiêu tốt đến mức nào, ôi, không nghe lão nhân nói, chịu thiệt ở trước mắt."

Hắn lẩm bẩm, dự tính qua vài ngày trước khi đi Ma Vực, tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến.

Xem thử rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu mạnh cỡ nào, có thể làm cho Ngô Minh như vậy.

Trong Hầu phủ.

Hứa Thanh Tiêu an bài một vài chuyện, cũng tìm Trần Tinh Hà một chuyến, lúc nói cho Trần Tinh Hà biết mình sẽ xuất phát vào giờ Tý, rời khỏi kinh đô Đại Ngụy, vân du tứ phương, có thể sẽ trở về, cũng có thể sẽ không trở về.

Cho nên bảo Trần Tinh Hà không cần chờ mình.

Trần Tinh Hà cũng biết gần đây có rất nhiều chuyện, tuy rằng hắn ta không biết rõ đại đa số sự tình, nhưng Trần Tinh Hà hiểu được, Hứa Thanh Tiêu bị áp lực.

Hắn không nói thêm gì, chỉ là bảo Hứa Thanh Tiêu đi đường chú ý một chút.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi, Trần Tinh Hà cũng không khỏi cảm khái một tiếng, thật ra hắn ta rất muốn giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng chỉ tiếc là mình không có năng lực giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ có thể chờ đợi lần khoa cử này, mình trúng cử, như vậy, mình sẽ có thể thật sự chia sẻ một ít áp lực thay Hứa Thanh Tiêu.

Nghĩ tới đây, Trần Tinh Hà cũng có chút khó chịu.

Tại sao mình vẫn chưa nhập phẩm?

Theo lý mà nói, mình nên nhập phẩm từ sớm rồi, chẳng lẽ bị Hứa Thanh Tiêu áp chế?

Mang theo nghi hoặc, Trần Tinh Hà lâm vào trầm tư.

Thời gian trôi qua từ từ.

Hứa Thanh Tiêu còn đi một chuyến đến Đào Hoa Am, đi một chuyến tìm Bạch Y cô nương, không nói gì, chỉ uống chút rượu, cùng Bạch Y cô nương tán gẫu vài câu, Hứa Thanh Tiêu liền rời đi.

Có điều Bạch Y cô nương đoán được hắn sắp đi xa, lấy một lá bùa hộ thân đưa cho hắn, so với ngọc bội long văn của Nữ đế tặng, bùa hộ thân của Bạch Y cô nương có chút mộc mạc.

Chỉ là ở trong mắt Hứa Thanh Tiêu, hai thứ này đều là một loại vương vấn, lo lắng cho mình.

Hứa Thanh Tiêu đi rồi, không nói gì, cũng không phải là sinh ly tử biệt gì, cũng không cần phải làm quá mức bi thương.

Chuyến này mình đi là vì thành thánh, đâu không phải làm cái gì.

Vừa đến giờ Tý.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ở cửa thành Đông Trực Môn.

Ngô Minh đến đúng hẹn, xuất hiện bên cạnh Hứa Thanh Tiêu.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi chào Ngô Minh một phen.

“Thủ Nhân, giữa ta và ngươi chớ nên khách khí như vậy, ngươi phải nhớ kỹ, vi sư là võ giả, thoải mái một chút tốt hơn.”

Ngô Minh mở miệng, có vẻ rất tùy ý.

Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ gật đầu, nhưng thật sự để cho hắn tùy ý, hắn tùy ý nổi, cũng không có khả năng nói một câu, ai nha, lão Ngô sao giờ người mới tới?

“Sư phụ, chúng ta xuất phát ngay thôi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

“Được, đi như thế nào? Chúng ta sẽ đi bằng xe ngựa hay đi bộ? ”

Ngô Minh hỏi.

“Sư phụ, ta dự định đi mấy nơi này, nếu di chuyển bằng cách đi bộ, vẫn có chút phiền toái, trực tiếp thuấn di nhé?”

Hứa Thanh Tiêu lấy ra bản đồ, nói ra như vậy, hắn tìm Ngô Minh cùng đi, thật ra còn có một mục đích, đó chính là thuấn di của Ngô Minh.

Vương triều Đại Ngụy rộng lớn vô biên, nếu thật sự dựa vào đi bộ hoặc xe ngựa thì muốn đi một ít nơi nghèo khổ, thật đúng là khó khăn.

Ngô Minh nhận lấy bản đồ, nhìn mấy chỗ Hứa Thanh Tiêu đánh dấu.

Đại đa số đều là những vùng đất cằn cỗi, chỉ có một chỗ phồn hoa, là quận Giang Nam.

“Được.”

Ngô Minh gật gật đầu, sau đó nắm lấy Hứa Thanh Tiêu, biến mất tại chỗ.

Chương 965: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (4)

Hứa Thanh Tiêu tổng cộng chọn bốn địa phương.

Mạc Bắc, Hoài Tây, Trọc Giang, còn có quận Giang Nam.

Mạc Bắc ở phía Bắc Trường Thành, Hoài Tây có văn hóa lâu đời nhất của Đại Ngụy, Trọc Giang là dòng sông xuyên qua hơn phân nửa Trung Châu, thai nghén vô số sinh mệnh, về phần quận Giang Nam, được xưng là nơi tụ tập của tài tử trong thiên hạ.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu và Ngô Minh biến mất.

Đồng thời.

Trong kinh đô Đại Ngụy, Hoài Ninh vương phủ.

"Hứa Thanh Tiêu suýt chút nữa sẽ thành thánh, kế hoạch của chúng ta, rốt cuộc còn thực hiện được hay không?"

"Hiện tại phiên vương các nơi đã mất đi kiên nhẫn, Văn cung Đại Ngụy tách ra, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự thành thánh, trước tiên không nói hắn sẽ như thế nào, Văn cung Đại Ngụy tất nhiên sẽ bị đả kích nặng nề."

"Mà đến lúc đó, thế lực tiên môn dung nhập vào Đại Ngụy, phân chia quyền lực với Nữ đế, nhưng sự thật lại là tăng cường thế lực, phiên vương các nơi của Đại Ngụy càng không thể nổi dậy được."

"Vì việc này, bản vương gia ra binh quyền, hiện tại xem ra, kết quả có lẽ chỉ là tốn công vô ích, bản vương đã nói từ trước, Hứa Thanh Tiêu này không thể để lại."

"Các ngươi không tin, hiện tại nhìn hắn từng bước một lớn mạnh, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự thành thánh, đây chính là nghịch thế thành thánh, ý nghĩa rất không tầm thường, phiên vương trong thiên hạ càng không dám tạo phản."

Giọng của Hoài Ninh thân vương vang lên.

Trong lời nói của ông ta, thật sự có chút kích động.

Ông ta vẫn rất bình tĩnh, vì tạo phản, ông ta đã chờ đợi quá lâu, cũng khổ tâm gầy dựng rất lâu, khi thấy con trai chết ở trước mặt mình cũng phải nhịn xuống, cái giá này quá lớn.

Hơn nữa ngay cả binh phù cũng giao ra rồi, đối với một vị vương gia mà nói, binh phù có ý nghĩa quá lớn, ông ta nguyện ý giao ra, chính là cho rằng những người này lai lịch bất phàm, có thủ đoạn cực kỳ đáng sợ.

Hy sinh binh phù, chơi tốt từng bước cờ.

Nhưng bây giờ bọn họ hết lần này đến lần khác ẩn nhẫn, chờ đợi cái gọi là cơ hội, nhưng lại lần lượt thất bại, thậm chí trơ mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu vùng dậy, từng bước từng bước lớn mạnh.

Trong tình huống như vậy, hắn làm sao có thể bình tĩnh?

Hứa Thanh Tiêu sắp thành thánh rồi.

Nếu còn không có hành động, đối với Đại Ngụy Văn cung mà nói là đả kích trí mạng, đối với hắn mà nói cũng là đả kích trí mạng.

Có người nghịch thế thành thánh, hơn nữa còn được lòng dân chúng trong thiên hạ, hơn nữa còn trẻ tuổi, thánh nhân hai mươi tuổi, ngẫm lại xem khủng bố đến mức nào?

Vì vậy, nếu không hành động ngay bây giờ, sẽ hoàn toàn kết thúc.

Tất cả các kế hoạch đều hóa thành công cốc.

Giọng của Hoài Ninh thân vương vang lên.

Nam tử đeo mặt nạ thì có vẻ vô cùng bình tĩnh, thậm chí chờ sau khi Hoài Ninh thân vương nói xong lời này, y còn mở miệng nói.

“Vương gia chớ vội.”

“Tất cả mọi thứ vẫn còn đang nằm trong tay, Hứa Thanh Tiêu sẽ không thành thánh.”

“Hơn nữa, trước mắt nhất phẩm xuất hiện, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, Vương gia yên tâm, đợi Văn cung

tách ra, ngươi sẽ phát hiện, Đại Ngụy sẽ thật sự lâm vào tử cục."

"Tiên môn nhập cuộc, sẽ còn đáng sợ hơn tưởng tượng của vương gia,"

"Hơn nữa không chỉ là tiên môn nhập cuộc đơn giản như vậy, Phật môn cũng đã theo dõi Đại Ngụy, một khi Văn cung tách ra, thế lực yêu ma cũng sẽ thâm nhập vào, đến lúc đó tất nhiên sẽ là một hồi tranh đấu."

"Tất cả mọi người đều muốn chia một chén canh, đối với Đại Ngụy mà nói, những người này đều là sài lang hổ báo, Vương gia chỉ cần chờ đợi là được, chỉ cần thời cơ chín muồi, Vương gia có thể ra tay, phiên vương các nơi hưởng ứng là được."

Người đàn ông đeo mặt nạ trả lời.

Hắn có vẻ rất tự tin, cũng không sốt ruột.

Nhưng Hoài Ninh thân vương lại không khỏi nhíu mày.

"Phật môn cũng muốn chen chân vào?"

Hoài Ninh thân vương tò mò nói.

"Ừ, Phật môn vẫn muốn vươn tay đến Trung Châu, nhưng vẫn chưa có cơ hội thích hợp, nơi bọn họ muốn nhập cư nhất chính là Đại Ngụy, Văn cung tách ra, Phật môn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này."

"Một khi bọn họ nhập cuộc, giữa tranh đấu Đạo môn và Phật môn, không lâu đâu, trong vòng nửa năm sẽ trở mặt, mà nếu chúng ta gây khó dễ từ bên trong, phỏng chừng hai giáo phái sẽ đi đến kết cuộc không thể hóa giải."

"Cộng thêm thế lực Nho giáo của Đại Ngụy, ba giáo phái tranh đấu, vương triều Đại Ngụy muốn an bình cũng khó."

"Mà lúc này, bất kể Nữ đế lựa chọn như thế nào, nhất định sẽ lơ là hai giáo phái khác, khi đó, Vương gia sẽ có thể ra tay, thứ nhất là mượn sức, thứ hai là hứa hẹn, công thêm thế lực phiên vương các nơi."

"Cùng với quốc vận Đại Ngụy dần dần suy bại, tất sẽ có rất nhiều thiên tai nhân họa, thời cơ chín muồi, chính là lúc quốc

vận gia trì, vương gia đăng cơ.”

“Mà đến lúc đó, kế hoạch chúng ta, sẽ có thể thật sự triển khai.”

“Vương gia đã chờ mấy chục năm, cần gì phải nóng vội nhất thời? Đạo lý dục tốc bất đạt chính là như thế, chúng ta càng nên kiên nhẫn một chút, hiện tại xảy ra bất kỳ sai lầm gì, đối với chúng ta mà nói, đều là trí mạng. ”

Nam tử đeo mặt nạ nghiêm túc phân tích, đồng thời cũng khuyên nhủ Hoài Ninh thân vương, chớ gấp gáp.

Nghe nói như vậy, Hoài Ninh thân vương quả thực đã trầm mặc.

Đúng thế.

Mặc kệ lời nam tử đeo mặt nạ nói là thật hay giả, nhưng có một điểm y nói rất đúng, dục tốc bất đạt, mấy chục năm cũng chịu đựng được, nếu như nóng vội thời điểm này, thật sự là sai lầm trí mạng.

Nghĩ tới đây, Hoài Ninh thân vương tỉnh táo lại, sau đó cúi người về hướng nam tử đeo mặt nạ.

“Mong đại nhân thứ lỗi, mới vừa rồi bổn vương có chút kích động.”

Ông ta chủ động xin lỗi, không muốn vì chuyện này mà làm cho đối phương không vui.

“Không sao, chỉ cần Vương gia hiểu được là tốt rồi.”

Nam tử đeo mặt nạ lên tiếng, cũng không thèm để ý.

Lập tức, Hoài Ninh thân vương cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ thế.

Trong nháy mắt

Liền đến giờ Mão.

Chuyện xảy ra trong Văn cung Đại Ngụy hôm qua cũng đã truyền khắp Đại Ngụy, người đọc sách Đại Ngụy cũng bàn ra tán vào không ít, nhưng chỉ có thế mà thôi.

Văn cung đã hạ mệnh lệnh, không cho bọn họ nói thêm gì, hơn nữa thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ bá đạo hung ác, đương nhiên người đọc sách Đại Ngụy thông minh hơn rất nhiều.

Chương 966: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (5)

Nhưng bên ngoài Đại Ngụy, người đọc sách Chu thánh nhất mạch trong thiên hạ thì lại khác.

“Buồn cười! Một bên mắng Chu Thánh, một bên muốn mượn mười hai thánh sách thành thánh? Thiên hạ lại có người mặt dày vô sỉ như vậy, Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là vừa ăn cướp vừa la làng, đáng tiếc, thánh nhân không còn trên đời, nếu thánh nhân sống lại, nhất định chém giết tên Hứa Thanh Tiêu trăm ngàn lần. ”

“Hừ, Hứa Thanh Tiêu này, quả thực là không biết xấu hổ đến cực điểm, làm nhục Chu Thánh nhất mạch ta đủ kiểu, hiện giờ lại muốn dựa vào mười hai thánh sách thành thánh? Mơ đẹp ghê! ”

“Ôi, đáng tiếc, Chu Thánh không ở trên đời, nếu còn trên đời, há có thể có người như Hứa Thanh Tiêu tồn tại?

“Nghe nói hôm khoa cử, Hứa Thanh Tiêu lấy tác hại của Văn cung làm đề thi, học trò Chu thánh nhất mạch ta tức giận mắng Hứa Thanh Tiêu, bị Hứa Thanh Tiêu chém đầu, loại người này nắm được quyền lợi, thì đã đánh mất chính mình, không phải hắn cũng là người đọc sách sao? Bài trừ người chung giới như thế, quả thực không phải con người.”

“Chu Thánh không còn trên đời, nhưng thánh ý của ngài vẫn còn, ngài nhất định có thể nghe thấy, hơn nữa lời ta nói, thánh nhân cũng sẽ cảm ứng được, nếu Văn cung bức bách quá, thỉnh thánh ý tới, phục hồi chân linh của thánh nhân, thánh nhân tất nhiên sẽ hiện thân, đến lúc đó chính là ngày chết của Hứa Thanh Tiêu.”

“Đúng, ta từng nhìn thấy trong một quyển sách cổ, tuy rằng thánh nhân đã ra đi, nhưng thánh ý của ngài có thể cảm ứng mỗi người tụng niệm tên ngài, chúng ta chỉ cần kể hành vi của Hứa Thanh Tiêu cho thánh nhân nghe, như vậy thánh nhân

nhất định sẽ có cảm ứng, người nói càng nhiều, khả năng cảm ứng được càng lớn.”

“Càng nhiều người nói, thánh nhân cũng sẽ cảm nhận được, có một ngày chân linh thánh nhân khôi phục, điều chúng ta nói ngài đều sẽ hiểu được trong nháy mắt, qua đó ra tay trấn áp Hứa Thanh Tiêu.”

“Thánh nhân tại thượng, Hứa Thanh Tiêu vô sỉ, không vì Nho sinh, giết người đồ thành, khi dễ Văn cung ta, giết Đại nho ta, sỉ nhục Thánh nhân ta, tội đáng chết vạn lần.”

Rất nhiều tiếng mắng chửi của người đọc sách, chuyện Hứa Thanh Tiêu hôm qua suýt chút nữa thành thánh, không thể nào không truyền ra ngoài.

Cả thiên hạ đều biết chuyện này, dân chúng khiếp sợ, đồng thời cũng rất tiếc hận, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên thì thở phào nhẹ nhõm, về phần các quyền quý ở nơi khác, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả thượng vị của các hệ thống khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thánh nhân hai mươi tuổi đó, cổ kim lui tới có mấy người? Nếu thật sự xuất hiện một người, Nho giáo chỉ sợ càng thêm siêu phàm.

Chỉ là điều làm cho rất nhiều người nghi hoặc chính là, ngoại trừ Nho đạo ra, tất cả cấp cao đều sợ Hứa Thanh Tiêu thành thánh, nhưng vì sao người đọc sách nho đạo, cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu thành thánh?

Có điều lời mắng nhiếc Hứa Thanh Tiêu không ít, nhưng cũng có lời ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thủ Nhân chính là thiên địa đại nho của nho đạo ta, nếu hắn thành thánh, sẽ tạo phúc cho thương sinh trong thiên hạ, mà thân là người đọc sách, chỉ vì một vài chuyện nhỏ lông gà lông thúy, lại tìm mọi cách ngăn trở, ta thấy đám các ngươi không phải là tức giận việc làm của Hứa Nho, mà là tức giận Hứa Nho vì sao ưu tú hơn các ngươi mới đúng.”

“Nói không sai, đám các ngươi căn bản không phải phẫn nộ lời nói của Hứa nho, mà là ghen tị với tài hoa của Hứa Nho, còn nữa, các ngươi một câu hai câu làm nhục Chu Thánh, ta hỏi các ngươi, Hứa Nho đã làm nhục Chu thánh từ lúc nào? Câu nói nào nhục mạ Chu Thánh?”

“Quả nhiên là chướng khí mù mịt, người đọc sách chúng ta, đáng ra phải nhân ái, nhưng lão phu nhìn thấy từ trên người các ngươi tất cả đều là ích kỷ, các ngươi kéo bang kết phái, biến đọc sách thành giống y hệt triều chính, thật sự là ghê tởm đến cực điểm.”

Có một số nho sinh không phải Chu Thánh nhất mạch, bọn họ thật sự nhịn không được giận dữ mắng, cho rằng đám người đọc sách Chu thánh này, toàn là lũ điên cuồng.

Thậm chí còn có người đọc sách Chu thánh nhất mạch, cũng không cách nào chịu đựng được những người này.

Hứa Thanh Tiêu có vũ nhục Chu thánh hay không, kỳ thật cẩn thận điều tra sẽ phát hiện, từ đầu đến cuối Hứa Thanh Tiêu đều là mắng từng cá nhân, chưa từng nhục mạ Chu Thánh.

Rất nhiều thứ đều là áp đặt lên, hoặc là cưỡng ép gán ghép tội vu khống thánh nhân.

Sau đó mặc kệ Hứa Thanh Tiêu làm cái gì, bọn họ đều sẽ hướng về phương diện này.

Một lần hai lần, bọn họ cũng mặc kệ, dù sao bọn họ cũng không biết tình huống cụ thể như thế nào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hơn nữa cũng đi tìm hiểu một phen, đám người này thật sự nhịn không được nữa, bắt đầu lên tiếng thay cho Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, tuy rằng có người lên tiếng thay cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng số lượng không nhiều lắm, đại bộ phận người đọc sách, đều mang theo tính cách gió chiều nào xuôi chiều nấy, ai lớn giọng liền ủng hộ người đó, cũng mặc kệ sự tình là như thế nào, dù sao thế lực của ai lớn thì bọn họ ủng hộ người đó.

Để hội nhập tốt hơn vào tầng lớp này.

Cho nên những lời như vậy vang lên không bao lâu, liền bị Chu Thánh nhất mạch tức giận mắng chửi đủ điều.

“Còn dám nói chuyện thay cho loại cẩu tặc như Hứa Thanh Tiêu? Ngươi chẳng qua chính là muốn trở thành chó săn của hắn, thật là buồn cười, ngươi cho rằng ngươi làm như vậy, Hứa Thanh Tiêu sẽ giúp ngươi? Ngươi quả nhiên là một con sói mắt trắng, Văn cung Đại Ngụy đã dạy ngươi bao nhiêu thứ? Ngươi đã đọc bao nhiêu cuốn sách thánh?”

“Hiện tại ngươi lại đi giúp một kẻ phản bội, giúp một người ngay cả thánh nhân cũng không tôn trọng, ngươi còn phải là người hay không?”

“Chư vị, giam loại người này vào trong thư viện, phạt hắn quỳ dưới tượng thánh nhân trong thư viện, quỳ mười ngày mười đêm.”

“Đúng, quỳ mười ngày mười đêm, để cho hắn thấy đau mà sửa.”

Chương 967: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (6)

Khủng bố nhất là thế lực của Chu Thánh nhất mạch, những người ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, hoặc là lên tiếng thay Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc này bị vô số người đọc sách của Chu thánh nhất mạch chỉ trích.

Thậm chí đến cuối cùng, còn bị bắt đến thư viện, ép buộc quỳ dập đầu trước thánh nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ít người đọc sách ủng hộ Hứa Thanh Tiêu gặp tai bay vạ gió, thậm chí có một vài lão Nho, đã lớn tuổi, cũng bị bắt đi quỳ lạy.

Oan khuất nhục nhã như vậy, làm cho những người đọc sách này cảm thấy hổ thẹn, hận không thể tự sát.

Nhưng những người này ngay cả cơ hội tự sát cũng không có, bị thay phiên nhau canh chừng, dùng gậy gỗ làm giá đỡ, cứ như vậy quỳ gối trước tượng thánh.

Loại tình huống này không ngừng phát sinh, trong khoảng thời gian ngắn cũng dẫn tới vô số tranh cãi, bên trong Văn cung đã có không ít người không đồng tình. Sau khi truyền đến Văn cung Đại Ngụy, cũng vang lên không ít tiếng giận dữ.

Cho rằng điều này quá vô lý, họ cho phép người đọc sách trên toàn thiên hạ chỉ trích Hứa Thanh Tiêu, đó là tự do ngôn luận.

Nhưng người khác nói giúp Hứa Thanh Tiêu, cũng là tự do ngôn luận, mà lại bị trừng phạt như vậy, việc này thật không công bằng.

Cho nên không ít đại nho dâng thư, hy vọng Văn cung ra mặt, đừng để loại chuyện này tiếp tục gây xôn xao.

Nhưng mãi cho đến hôm sau, Hồng Thánh đáp lại.

Không thể vận dụng tư hình, nhưng người không tôn trọng thánh nhân, quỳ lạy thánh nhân, cũng không tính là cực hình.

Đây là hồi đáp của Hồng Thánh.

Khi lời hồi đáp này truyền ra, trong khoảng thời gian ngắn, trong Văn cung, một số đại nho vốn có chút dao động, vào giờ khắc này hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Lời hồi đáp này, chỉ thiếu điều chưa viết hai chữ ủng hộ vào thôi.

Làm như vậy sẽ chỉ làm cho nhiều điều tương tự xảy ra ở khắp mọi nơi.

Sẽ mang đến thị phi to lớn, cho nên những đại nho này viết thư, hy vọng Hồng Thánh suy nghĩ kỹ.

Nhưng nhận được vẫn là câu trả lời lạnh như băng.

"Kẻ làm nho, bất kính thánh nhân, coi như đại tội, phạt quỳ lạy, đã là tha nhẹ tội."

Khi câu trả lời này xuất hiện.

Người đọc sách của Chu Thánh nhất mạch trong thiên hạ, liền triệt để bung xoã, lúc trước bọn họ còn tương đối lo lắng có phải hơi quá đáng hay không?

Nhưng hiện tại Văn cung cũng nói như vậy, tất nhiên bọn họ không còn sợ hãi nữa.

Thậm chí đã có một số người đọc sách Chu thánh nhất mạch nổi lên ý nghĩa xấu xa, vu khống người bình thường có thù hận với mình, nói bọn họ cũng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, bắt bọn họ đến phạt trước tượng thánh, nếu như không phục tùng, liền đánh đập dã man.

Quan phủ các nơi cũng không dám nhúng tay vào, dù sao đây cũng là chuyện giữa người đọc sách.

Tóm lại,

Từng trận hỗn loạn xảy ra.

So ra thì Đại Ngụy còn tốt hơn một chút, cũng không phải là không có xảy ra loại chuyện này, mà là có xảy ra được một lần, Hình bộ đã nhanh chóng ra tay đầu tiên, xem những người đọc sách này là hạng ác bá, thượng tấu lên Hình bộ ở kinh đô.

Sau khi được Đại Lý Tự xác minh, tấu chương vừa dâng lên ngày hôm qua, hôm nay đã bị chém đầu, cho nên người đọc sách Đại Ngụy hiểu được một đạo lý.

Nơi này là kinh đô, sân chính của Hứa Thanh Tiêu, bên ngoài có thể náo loạn một chút, dám náo loạn ở nơi này? Trừ khi ngươi chán sống rồi.

Tại thời điểm này.

Khu vực Mạc Bắc.

Hứa Thanh Tiêu đi trong núi non, nhìn từng ngọn núi hoang vu, trầm mặc không nói.

Hắn đã ngồi đây hai ngày rồi.

Cảm ngộ đất trời thiên nhiên.

Cũng đang suy ngẫm thánh đạo của mình.

Mười hai quyển Chu Thánh, giúp bản thân hiểu rõ thánh đạo, nhưng Hứa Thanh Tiêu muốn đi theo thánh đạo của mình.

Minh ý lại từ đầu!

Lập ngôn lại từ đầu!

Soạn sách lại từ đầu!

Suy nghĩ lại ý tưởng trung tâm.

Đập đi làm lại là điều khó khăn nhất trên thế giới, hoàn thành thăng hoa và cải cách trên nền tảng ban đầu, điều này rất khó.

Ngay cả bước đầu tiên, minh ý lại từ đầu,

Hứa Thanh Tiêu cũng lâm vào trầm tư kéo dài đến hai ngày.

Trước khi minh ngộ thánh đạo, hai năm cũng không tính là dài.

Nhưng sau khi hiểu được thánh đạo, hai ngày quả thực rất dài.

Theo lý thuyết hắn là nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong, minh ngộ tất cả, từ đó thành thánh.

Thế nhưng, Hứa Thanh Tiêu ở bước này, lâm vào trầm tư và nghi hoặc.

Minh ý lại từ đầu?

Minh ý là gì?

Minh ý lúc trước của mình, là hợp nhất hành vi và ý chí, đạt đến lương tri.

Nhưng minh ý bây giờ, lại là cái gì?

Minh ý giải thích đơn giản.

Chính là phải hiểu rõ, bản thân kế tiếp phải làm cái gì, bản thân muốn làm cái gì.

Sau khi hiểu được suy nghĩ của bản thân, mới đi thực hiện.

Nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu quả thực không biết bản thân muốn làm cái gì.

Giết sạch Chu Thánh nhất mạch?

Việc này hiển nhiên là không hợp lý, không phải nói làm không được, mà là thiên địa cũng không cho phép làm như vậy.

Cảm hóa Chu Thánh nhất mạch?

Xin lỗi, không làm được.

Chu Thánh nhất mạch đã điên rồi, cảm hóa bọn họ? Vậy còn không bằng cảm hóa yêu ma, tối thiểu còn có chút khả năng.

Năm trăm năm tích lũy, năm trăm năm biến hóa, nào phải việc bản thân có thể cảm hóa?

Hơn nữa, cho dù có thể cảm hóa, cái giá phải trả khủng bố đến mức bào?

Hứa Thanh Tiêu muốn trở thành thánh nhân, không phải muốn trở thành thánh mẫu.

Thời gian trôi qua từ từ.

Lại là một ngày khác trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu đi trong dãy núi Mạc Bắc, chả có mục đích gì.

Rất nhanh, mấy bóng người xuất hiện, đều là nam tử trung niên, mang theo giỏ trúc, là người hái thuốc hoặc đào quặng trong núi.

Khi những người này nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, không khỏi lộ ra vẻ tò mò, dù sao những nơi như thế này không có người ở, Hứa Thanh Tiêu thoạt nhìn lại là thư sinh, tại sao lại tới nơi này?

“Tiên sinh bị lạc đường sao?”

Có người hái thuốc mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu, lầm tưởng Hứa Thanh Tiêu bị lạc đường.

“Không phải, chỉ là ngắm phong cảnh thôi, chư vị là?”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, trả lời đối phương.

“A, không phải lạc đường là tốt rồi.”

“Chúng ta là người hái thuốc đào mỏ.”

Người đối diện thật thà cười nói, biết được Hứa Thanh Tiêu không phải là lạc đường, bọn họ cũng yên tâm.

Chương 968: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (7)

“Hái thuốc đào mỏ? Nơi như thế này quá xa xôi, động một tí là vượt trăm dặm đường không một bóng người đến nơi xa xôi như vậy sao? ”

Hứa Thanh Tiêu tò mò, không nhịn được hỏi.

“Tiên sinh có điều không biết, nơi xa một chút mới tốt, không có người tranh giành, hơn nữa một số dược liệu và khoáng sản tốt, đều nằm ẩn trong nơi thâm sơn như thế này, nếu tìm được vài món chất lượng tốt, có thể bán thêm mấy lượng bạc, dùng cho cháu nhà ta vào trường tư thục.”

Đối phương tiếp tục nói, mà người đồng hành cũng dừng lại, nghỉ ngơi một chút.

“Vào tư thục, dám hỏi các hạ, hài tử nhà ngươi bao nhiêu tuổi?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi, có thể gặp nhau ở nơi như thế, cũng là duyên phận.

Tất nhiên muốn hỏi một câu.

“Các hạ không dám nhận, tiên sinh quá lời rồi, cháu nhà ta chín tuổi rưỡi, biết chữ trễ hai năm, nếu như năm nay không kiếm được chút tiền, sang năm sẽ không được đi học.”

Đối phương có chút kính sợ nói, dân chúng bình thường đối với người đọc sách, từ sinh ra đã mang theo ý nghĩ tôn trọng.

“Chín tuổi rưỡi? Quả thật hơi lớn.” Hứa Thanh Tiêu cười cười, cuối cùng, hắn lấy ra một cây quạt gấp, đưa cho người đối diện nói: “Tương phùng chính là duyên, đây là quạt gấp của ta, ngươi cầm về, đưa cho huyện nha địa phương, bọn họ sẽ giúp con ngươi vào tư thục. ”

Hứa Thanh Tiêu cười nói, mà người đối diện có chút kinh ngạc, những người còn lại càng kinh ngạc hơn.

“Tiên sinh, việc này là thật chứ?”

Người đối diện nuốt nước bọt nói.

“Tất nhiên là thật.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, mà mọi người lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu về phía Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không biết là thật hay giả, nhưng nhìn bộ dáng này của Hứa Thanh Tiêu, không hiểu sao cảm thấy Hứa Thanh Tiêu sẽ không gạt người.

Cho nên liên tục cúi đầu cảm ơn.

“Đa tạ tiên sinh, đa tạ tiên sinh, mong tiên sinh báo chúng ta cho biết tên của ngài, đợi sau này con ta đọc sách có thành tựu, làm quan, kiếm được tiền rồi, nhất định sẽ không quên ân huệ của tiên sinh.”

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu hơi sửng sốt, nhưng hắn không nhiều lời, mà đỡ mọi người đứng lên, rồi liền cùng sư phụ mình rời đi.

Hai người trực tiếp rời đi, làm cho những người này có chút lúng túng không biết làm sao.

Mà ngay sau đó, trong núi, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Sư phụ, đến nơi tiếp theo thôi.”

“Ừ.”

Ngô Minh từ đầu đến cuối đều bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, về việc ngộ đạo của Hứa Thanh Tiêu, Ngô Minh không nói qua một câu nào.

Giống như võ đạo vậy, con đường của mình, tự mình đi, điều người khác dạy, chung quy là đồ của người khác.

Cho nên Ngô Minh không lựa chọn chỉ điểm gì, cũng không hiểu Nho đạo.

Một phút sau.

Hứa Thanh Tiêu đi tới Hoài Tây, từ cực bắc Đại Ngụy, lại đi tới cực tây.

Hoài Tây có lịch sử nhân văn lâu đời nhất ở Trung Châu và có nhiều tin đồn.

Mấy ngày nay Hứa Thanh Tiêu không suy ngẫm minh ý trong lòng.

Mà là giống như du khách, vui vẻ dạo chơi ở vùng đất Hoài Tây, đi Nhân Hoàng miếu, du ngoạn sông Hoài Tây, thăm cố đô vạn năm, đi dạo trên đường phố.

Đi thêm ba ngày.

“Sư phụ, đổi chỗ khác đi.”

Ba ngày du ngoạn, cũng không mang đến trợ giúp gì cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu không sốt ruột, mà là đổi chỗ khác, tiếp tục cảm ngộ.

Nơi thứ ba, là quận Trọc Giang.

Nguồn gốc thai nghén của vô số sinh mệnh ở Trung Châu, Hứa Thanh Tiêu đến Trọc Giang.

Dòng sông cuồn cuộn chảy xuống, đây là đạo tự nhiên, đứng bên bờ sông, bùn cát dưới chân hơi mềm, gió bên bờ rất lớn, ngư dân sinh sống gần đó mang theo đồ đạc chạy về nhà.

Sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, còn cố ý nhắc nhở một câu, bảo Hứa Thanh Tiêu chú ý một chút, bão táp sắp tới.

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười, cảm ơn ngư dân, nhưng hắn cũng không rời đi.

Thay vào đó, lặng lẽ chờ đợi cơn bão đến.

Thật vậy, trong vòng chưa đầy một phút, cơn bão đã đến.

Cuồng phong thổi quần áo Hứa Thanh Tiêu bay phần phật, Ngô Minh bên cạnh có vẻ trầm mặc.

Bầu trời tối tăm trong nháy mắt, vạn vật dường như đều an tĩnh lại.

Ầm ầm.

Một đạo lôi quang ngàn trượng xuất hiện, nương theo tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Nước sông càng thêm mãnh liệt, Hứa Thanh Tiêu trên bờ, lui về phía sau vài bước.

Rầm ào ào!

Nước mưa rơi xuống, trong nháy mắt liền làm ướt quần áo Hứa Thanh Tiêu.

Ngẩng đầu lên nhìn.

Bầu trời đen như mực, mưa to trút xuống.

Mưa, sinh ra trên bầu trời, chết dưới mặt đất, trong quá trình này chính là cuộc sống.

Thiên địa vạn vật, đều có đạo tự nhiên của mình, mỗi người đều có ý nghĩa sinh mệnh của riêng mình.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đứng giữ ở đó.

Trong nháy mắt, lại là một ngày.

Đây là ngày thứ bảy.

Hứa Thanh Tiêu không rời đi, mà ở đây, lẳng lặng ở lại hai ngày.

Cho đến ngày thứ chín.

Rốt cục, Hứa Thanh Tiêu động đậy rồi.

“Sư phụ, đổi một chỗ khác đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đi đến nơi cuối cùng.

Quận Giang Nam.

Vùng đất của tài tử Đại Ngụy.

Ngô Minh không nói gì, mà là giống như lúc trước, lôi kéo Hứa Thanh Tiêu trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ngư dân ở phía xa, có chút kinh ngạc, dụi dụi mắt, không thể tin được cảnh tượng này, hắn hô to người khác, nói ra cảnh tượng kì lạ vừa rồi nhìn thấy, nhưng không ai tin tưởng hắn.

Chẳng qua, quả thực có người biết, vừa rồi có hai người ở chỗ này, nhưng sẽ không có ai tin tưởng lời hắn nói.

Quận Giang Nam, phủ Yên Vân.

Trong phủ đô, quả thực tràn ngập tài khí, vùng đất đệ nhất tài tử của Đại Ngụy, quả là danh bất hư truyền.

Hứa Thanh Tiêu đi một mình, Ngô Minh âm thầm bảo vệ, không muốn ra mặt.

Giữa đường.

Người tới người lui, Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đi.

Đây là ngày thứ chín.

Không biết vì sao, Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ cảm giác gấp gáp nào, ngược lại đã là tâm tính bình tĩnh.

Đi lại giữa đường, có không ít người thỉnh thoảng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, dù sao Hứa Thanh Tiêu tuy rằng khiêm tốn hết thảy, nhưng khí chất cùng bộ dáng bày ở đó.

Thậm chí cũng có không ít nha hoàn đi tới, tặng đưa một số túi hương cùng một ít tín vật, có một số thiên kim nhà viên ngoại coi trọng Hứa Thanh Tiêu, muốn trò chuyện tâm tình cùng Hứa Thanh Tiêu.

Đối mặt với những thứ này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khổ, sau khi khéo léo từ chối tất cả, cũng biến mất trong dòng người.

Đi bộ từ con phố này đến một con phố khác.

Chương 969: Đi Vạn Dặm Đường, Ngộ Thánh Nhân, Minh Quân Tử Ý (8)

Phủ Yên Vân cực kỳ phồn hoa, khắp nơi đều là người.

Chỉ là ngay khi Hứa Thanh Tiêu đi qua một con hẻm nhỏ, lại nhìn thấy một cảnh khá bất ngờ.

Một cuộn chiếu cỏ được đặt trên đường phố, một số người đứng xung quanh, đang thảo luận về một điều gì đó

"Đáng thương cho Lý tiên sinh, đọc sách bốn mươi năm, không thi đậu công danh, lúc còn trẻ, cùng thiên kim Chu viên ngoại âm thầm nảy sinh tình cảm, có duyên nhưng chẳng có phận, bốn mươi năm đọc sách cực khổ, đổi lại chỉ là một cuộn chiếu cỏ."

"Đúng vậy, Lý tiên sinh là người tốt, tuy nói không có công danh, nhưng đều là tự lực cánh sinh, ngoài việc đọc sách, tự mình đi làm nhiều công việc, ngày thường cũng dạy con cái hàng xóm láng giềng biết chữ. Hiện tại kinh đô mở khoa cử, Lý tiên sinh nhiễm bệnh, không thể đi tham gia khoa cử, thật sự là khổ cực chuyên tìm đến người nghèo."

"Đừng nói nữa, trước tiên xử lý hậu sự cho Lý tiên sinh đi, ngẫm lại Lý tiên sinh cũng đáng thương, lúc còn trẻ, kỳ thật cũng có cơ hội, bạn tốt lúc ấy của hắn, đều gia nhập thánh nhân nhất mạch, không qua mấy năm liền trúng cử. Lý tiên sinh chính là quá cổ hủ, không hiểu biến hóa, nếu lúc ấy cúi đầu, cầu cạnh bằng hữu một chút, nói không chừng hiện tại không thành ra như vậy."

Mọi người bàn tán xôn xao, hàng xóm láng giềng lên tiếng.

Nhưng ngay sau đó, có người lên tiếng.

"Các ngươi biết cái gì, Lý tiên sinh nào phải người cổ hũ, Lý tiên sinh đã nói rồi, người đọc sách phải có bộ dáng người đọc sách, đọc sách là hiểu đạo lý, truyền thụ đạo lý, tạo phúc cho dân chúng, không phải vì thăng quan phát tài."

“Đây mới là người đọc sách chân chính, đừng so sánh với đám người đọc sách hiện tại, đương nhiên, không tính Hứa Thanh Tiêu Hứa đại nhân.”

“Đúng vậy đúng vậy, Lý tiên sinh cũng không phải cổ hủ, nếu thật sự cổ hủ, chúng ta ngày thường gặp phải phiền toái, chuyện không giải quyết được, có lần nào không phải Lý tiên sinh đi huyện nha giúp chúng ta xử lý.”

“Đáng thương cho Lý tiên sinh của ta, trước khi chết còn nói, phải tiết kiệm một chút, tùy tiện tìm một chỗ chôn là tốt rồi, ôi, một người đọc sách chân chính như vậy, cứ như vậy chết đi, thật sự cảm thấy không đáng thay cho Lý tiên sinh.”

“Đúng vậy, Lý tiên sinh trước khi chết còn nói, bán nhà đi, đồ đạc bên trong cho hàng xóm láng giềng chúng ta dùng, hắn bảo chúng ta đừng chê, nếu thật sự chán ghét thì cùng nhau giúp hắn bán đi, nói xong lời này, ta cũng òa khóc luôn.”

Từng giọng nói vang lên, mấy chục hàng xóm láng giềng ngươi một lời ta một câu.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong những lời này, có chút trầm mặc, hắn đi tới, nhìn chiếu cỏ, bái lạy về phía người chết.

Hàng xóm xung quanh nhìn thấy cảnh này, không nói gì, theo bản năng cho rằng Hứa Thanh Tiêu là bằng hữu của Lý tiên sinh, dù sao Hứa Thanh Tiêu vừa nhìn đã biết là người đọc sách, đến đây thăm viếng chia buồn.

Khi vừa chuẩn bị hỏi han gì đó, có người đã mang vài món đồ ra khỏi phòng.

Đó là một vài cuốn sách rơi đầy mặt đất.

Hứa Thanh Tiêu nhặt lên.

Sách vở đều cực kỳ cũ kỹ, sau khi mở ra, từng dòng chữ xuất hiện.

“Ngày mười lăm tháng bảy, đứa nhỏ nhà Chu thị đến học chữ, dạy đến một nửa, đứa nhỏ lén chơi đùa, không muốn học, ta hỏi vì sao nó không muốn đọc sách, nó cho biết, cha mẹ nói, đọc sách dù tốt đến đâu cũng vô dụng, nếu vậy, thà rằng đi buôn bán, ta nghe vậy sửng sốt, lập tức cười to.”

“Ngày mười chín tháng bảy, mua một đôi giày mới, giá thị trường mười hai văn, chưởng quầy lấy ta mười văn, ta cho rằng, chưởng quầy nể tình ta đọc sách, nguyện ý cho thiếu tiền, sau đó mới biết được, chưởng quỹ nói ta đọc sách nghèo khổ như thế, cũng không đành lòng kiếm được hai văn tiền dư của ta, ta có chút cảm khái, ngược lại muốn móc ra hai văn tiền dư đưa cho chưởng quỹ, nhưng chợt nghĩ lại, cũng được hời rồi, cũng không tệ, cần gì phải tính toán chi li?”

“Ngày mười lăm tháng tám, tiết trăng sáng, phủ Yên Vân khánh minh nguyệt, tổ chức thi từ đại thưởng, ta bất tài, viết thơ ba bài, không trúng một bài, trong lòng không vui, nhưng thưởng thức trăng sáng, nỗi buồn tan biến mất, lúc về nhà, đoán được hai câu đố đèn, thắng được ba văn tiền, thật vui.”

“Ngày mười bảy tháng chín, dầu gạo tăng giá, tiền dư không đủ, muốn dạy học kiếm tiền, lại cảm thấy xấu hổ, đều là người cực khổ, truyền đạo thụ nghiệp, phải mở miệng như thế nào, thôi vậy, đi đầu cầu làm khuân vác, cùng lắm thì lại bị chê cười, Lý Bình a Lý Bình, ngươi rõ ràng cũng là người cực khổ, lại không thể nhìn người khác khổ cực, ngươi thích hợp làm thư sinh nghèo.”

“Ngày tám tháng mười, một người bạn học đã trở về, làm quan rồi, không ít người quen biết hay không quen biết đều đi qua chúc mừng, bạn tốt hẹn ta cùng đi chúc mừng, ta cự tuyệt, nhưng bạn tốt nói đồng môn này phát tiền, ta đứng dậy đi, có điều không chuẩn bị lễ vật gì, bạn học không tệ, cho ta một bao tiền mừng, mười văn, còn tặng chút thịt, là người tốt.”

“Ngày hai mươi hai tháng mười, sắp mưa to, mấy nhà bên cạnh chưa lấy quần áo, ta ra ngoài một chuyến, thông báo cho hàng xóm, lại biết được hàng xóm vừa mới giặt, cũng không gấp gáp, ta quay trở lại, mưa to trút xuống, dầm toàn thân, có chút buồn cười, trở về phòng sấy khô, làm một bài thơ, lại cảm thấy không có hứng, dứt khoát thôi vậy.”

“Mùng một tháng mười một, ta đọc sách sắp bốn mươi năm, cái gọi là vật của nó? Khi suy nghĩ khó hiểu, nghe tiếng cười của trẻ em, tiếng rao bán bên đường, đẩy cửa sổ nhìn ra, đường phố một mảnh phồn hoa, ra cười, vẫn nghĩ không ra,

nhưng dường như lại hiểu được gì đó, bất giác vui sướng, mang theo ba văn tiền dư, đi mua rượu. ”

“

Đây là nhật ký.

Từng hàng chữ xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu xem mà có chút xuất thần.

Vài câu chữ đơn giản, làm cho Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao, thấy được một thư sinh nghèo khổ.

Cũng thấy một người đọc sách chân chính….

Một người yêu tiền nhưng không tham tiền.

Một người có thất tình lục dục, nhưng vẫn luôn giữ sự lạc quan.

Một người rõ ràng cũng là người cực khổ, nhưng thương xót cho những người đọc sách cực khổ khác.

Trong nhất thời.

Hứa Thanh Tiêu có chút xúc động.

Hắn sững sờ tại chỗ, ánh mắt không khỏi rơi vào trên chiếu cỏ.

Khoảnh khắc này.

Hắn bất giác hiểu được điều gì đó.

Chương 970: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (1)

Sách không dày, nhưng ghi lại cuộc đời của Lý Bình.

Người cũng như tên, không có gì đáng ngạc nhiên.

Thông qua nhật ký đơn giản, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy một người đọc sách bình thường, một người đọc sách rất bình thường.

Có chút lạc quan, có lẽ cũng có chút cổ hủ, nhưng phần lớn vẫn là hướng về phía trước, nguyện ý cúi đầu vì năm đấu gạo, trong lòng cũng có thiện niệm, rõ ràng bản thân cũng là một người cực khổ, lại còn nhớ đến khổ cực của người ta.

Quân tử, tay áo có thanh phong, trong lòng có thiện niệm, gánh vác trách nhiệm không thuộc về mình, vô quan vô chức, nguyện vì người trong thiên hạ cống hiến phần nào.

Dạy dỗ con người, kiếm không nổi hai lượng bạc vụn.

Cả đời bận rộn, kết thúc là một tấm chiếu cỏ.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng đứng ở đây, giờ khắc này hắn tựa hồ đang nghĩ tới gì đó, lại tựa hồ không nghĩ tới gì cả.

Chỉ có thể lẳng lặng nhìn chiếu cỏ trên mặt đất.

Rất nhanh sau đó, hàng xóm láng giềng đến rất đông, một vài người nhìn như bạn tốt của Lý Bình cũng tới, bọn họ vốn là tới chuẩn bị hậu sự cho Lý bình.

Nhưng biết được Lý Bình trước khi chết bình thường không có gì lạ, cũng không hy vọng sau khi chết có gì đắn đo, tùy tiện tìm một chỗ chôn là được.

Những người bạn tốt cảm khái, nhưng cũng không nói thêm gì, lấy ra chút tiền giấy, rải một lượt, một người dâng ba nén nhang cho Lý Bình.

Có người đưa hương cho Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu cũng nhận ba nén nhang này, hướng về phía Lý Bình, nghiêm

túc hành lễ.

Có điều dân chúng thấy rằng Hứa Thanh Tiêu hơi khó hiểu, nhưng những người đọc sách khác không hiểu sao lại cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có chút bất đồng, bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

Đến cuối cùng, có người tiến lên, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Dám hỏi các hạ là?”

Có người tiến lên hỏi, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Người ngang đường, thấy nơi này có Hạo Nhiên chính khí, cho nên đến đây xem thử một chút.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi lên tiếng.

“Hạo Nhiên chính khí?”

“Các hạ nói đùa rồi, người bạn này của ta, mặc dù đọc sách bốn mươi năm, nhưng vẫn chưa nhập phẩm, làm sao có Hạo nhiên chính khí.”

Đối phương nói như thế, cũng không phải là hạ thấp Lý Bình, mà là thực sự muốn hỏi cho ra lẽ.

Về phần những người khác có chút tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, Hạo nhiên chính khí này, chỉ có người đọc sách nhập phẩm, mới có thể sở hữu.

Làm sao Lý Bình có được hạo nhiên chính khí?

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn nhìn Lý Bình trong chiếu cỏ, lại cúi lạy thật sâu.

“Lý tiên sinh có Hạo nhiên chính khí mà người đọc sách trong thiên hạ chưa từng có.”

“Là Hạo nhiên chính khí chân chính.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi nói, ánh mắt hắn kiên định, trong khoảng khắc, hắn đã nghĩ thông suốt tất cả mọi thứ.

Hứa Thanh Tiêu nói những lời này, ở trong mắt mọi người có chút cổ quái, thật sự là không rõ ý tứ của Hứa Thanh Tiêu là gì.

Mà Hứa Thanh Tiêu lại cúi lạy Lý Bình lần nữa.

“Học trò Hứa Thanh Tiêu, đa tạ tiên sinh dạy bảo.”

Hứa Thanh Tiêu cúi lạy Lý Bình thật sâu.

Giọng của hắn không lớn, nhưng lại lọt vào trong tai mọi người.

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Ngươi là Hứa Thanh Tiêu?’

“Tuổi tác hình như phù hợp đó.”

“Hứa Thanh Tiêu? Đây không phải là Thiên địa đại nho sao?”

“Hả! Hắn là Hứa Thanh Tiêu? ”

Giờ khắc này, trên đường phố, tất cả mọi người đều kinh ngạc, dù là dân chúng bình thường cũng không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, danh vọng của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy, nhà nhà đều biết, nhất là dân chúng, càng biết đến danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu.

Về phần đám nho sinh này, lại có chút không thể tin được, dù sao Hứa Thanh Tiêu là ai chứ?

Đường đường là thiên địa đại nho, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa còn bái lạy một người đọc sách bình thường như vậy?

Điều này không thể tin được.

Có người muốn tiến lên hỏi thân phận thật sự của Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã đi rồi.

Hắn quay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, từng đợt chính khí màu tím lan tỏa khắp nơi, tràn ngập phía sau hắn.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, vào giờ khắc này, dần dần trong suốt.

Hạo nhiên chính khí màu tím càng ngày càng nồng đậm, cũng càng ngày càng nhiều, trên đường phố, không ít dân chúng đều

nhận ra dị tượng này, mọi người nháo nhào ra khỏi cửa, bàn tán xôn xao.

Trên đường phố.

Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài, hắn nhìn đám người nhộn nhịp, nhìn bầu trời xanh thẳm.

Trong đầu, có rất nhiều hình ảnh hiện lên.

Khu vực Mạc Bắc.

Người hái thuốc vất vả trăm cay nghìn đắng kiếm bạc vụn để cho con trẻ vào tư thục, câu nói đọc sách, làm quan rồi, kiếm tiền kia, nói lên bản chất của người đọc sách hiện giờ.

Vùng đất nhân văn Hoài Tây, tế tổ rất nhiều, đều là phú thương, người đọc sách thắp hương bái Phật, khấn xin đỗ đạt cao.

Bên bờ sông Trọc Giang, ngư dân đánh bắt cá giữa sóng lớn để kiếm sống.

Hôm nay, Hứa Thanh Tiêu ở phủ Yên Vân, nhìn thấy người đọc sách chân chính.

Quân tử yêu tiền, lấy tiền có đạo lý.

Hắn không thể làm cho thế nhân không tham tiền, dục vọng của con người là vô hạn, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, ngươi muốn kiềm chế người khác, không được.

Ngay cả khi ngươi là một vị thánh, người cũng không thể làm như vậy.

Yêu tiền không có vấn đề gì, tham tiền cũng không có vấn đề.

Vị tha, lòng nhân ái, đây là tiêu chuẩn của thánh nhân, không phải là tiêu chuẩn của tất cả chúng sinh.

Nhưng!

Là một người đọc sách thì lại khác.

Người đọc sách, tu luyện Hạo nhiên chính khí, nên là một cỗ thanh lưu giữa trời đất.

Đọc sách là vì thương sinh trong thiên hạ.

Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ.

Tại sao người đọc sách được cả thiên hạ tôn trọng?

Có phải là vì dương lực?

Không, là bởi vì một luồng Hạo nhiên chính khí trong lòng người đọc sách.

Khi đối mặt với bất công, mọi người trong thiên hạ đều có thể im lặng, nhưng chỉ có người đọc sách không thể im lặng.

Quân vương tàn bạo, người đọc sách không nên sợ sinh tử.

Người giàu tham lam, người đọc sách không nên sợ quyền lực.

Ý nghĩa của việc đọc sách, không phải là làm quan, cũng không phải nắm giữ quyền lực, mà là vì thế gian này, làm ra một phần cống hiến.

Đây mới được gọi là vị tha.

Đây mới được gọi là lòng nhân ái.

Đây mới được gọi là quân tử.

Nếu không thể làm được, thì ngươi chỉ là một chúng sinh bình thường, đừng bao giờ tự xưng là một người đọc sách.

Chương 971: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (2)

Trời đất này đã xảy ra vấn đề.

Người đọc sách không nên nhận được Hạo nhiên chính khí từ việc đọc sách, mà nên lên tiếng vì thương sinh trong thiên hạ, làm việc vì thương sinh trong thiên hạ, một lòng vì thiên hạ, mới có thể nhận được Hạo nhiên chính khí.

Nếu không thì sớm hay muộn.

Người đọc sách trong thiên hạ này, sớm muộn gì cũng sẽ nhập ma.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu dừng bước.

Chính khí màu tím liên tục lượn quanh phía sau hắn, thu hút vô số ánh mắt.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi ngồi xuống, hắn đã hiểu rõ đạo lý, trước mắt chỉ thiếu một bước cuối cùng.

Mà chung quanh vô số người toàn bộ nhìn qua, từng giọng nói cũng theo đó vang lên.

“Hắn là Hứa Thanh Tiêu, người này là Hứa Thanh Tiêu.”

“Thiên địa đại nho, Hứa Thủ Nhân?”

“Tại sao hắn ta lại ở đây?”

“Hứa Nho vì sao lại xuất hiện ở quận Giang Nam, không phải hắn ở kinh đô Đại Ngụy sao?”

“Không ngờ ta lại có thể nhìn thấy Hứa Nho?”

“Nhanh lên, bảo bọn nhỏ đi ra, hưởng lây Hạo nhiên chính khí của Hứa nho, về sau nói không chừng có thể trúng cử nhân.”

“Đúng đúng đúng, mau đi cho bọn nhỏ tới đây.”

“Chúng ta, bái Lạy Hứa Nho.”

Từng thanh âm kia vang lên, bọn họ tràn ngập sự kính nể đối với Hứa Thanh Tiêu, loại kính nể này, phát ra từ nội tâm.

“Chư vị chớ nên ầm ĩ, Hứa Nho có thể là đang đốn ngộ, mọi người đừng quấy nhiễu Hứa Nho.”

Có người đọc sách mở miệng, nói ra Hứa Thanh Tiêu đang làm cái gì, trong khoảng khác, tất cả mọi người đều im lặng, mọi người không dám làm ầm ĩ nữa.

Rất nhanh, quan phủ biết được việc Hứa Thanh Tiêu tới đây, tất cả quan viên lập tức kích động vô cùng, điều động tất cả quan binh bộ khoái vào trong phố, muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng Ngô Minh ra mặt, hắn tìm đến phủ quân, bảo hắn không cần như thế, mọi việc cứ bình thường là được, phủ quân không nói nhiều lời, lập tức rút quân.

Rất nhanh chuyện Hứa Thanh Tiêu ngồi xếp bằng đốn ngộ trong con phố náo nhiệt, cũng truyền lan trong nháy mắt.

Không biết có bao nhiêu người đang chờ đợi, ngày càng có nhiều người tụ tập.

Mà Hạo nhiên chính khí trên người Hứa Thanh Tiêu, cũng càng ngày càng khủng bố, tràn ngập cả phủ thành.

Mọi người ngạc nhiên cảm thán, đó là phép lạ.

Người đọc sách kích động, bọn họ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, cảm thấy vô cùng kích động, thậm chí cho rằng Hứa Thanh Tiêu rất có thể sẽ thành thánh.

Tuy nhiên, thời gian trôi qua từng chút một.

Cho đến tối.

Vòm trời tối như mực, nhưng phủ Yên Vân đèn đuốc sáng trưng, Hạo nhiên chính khí màu tím bao phủ tất cả mọi thứ, tỏa ra quang mang vô tận, có vẻ rất không tầm thường.

Mấy chục con phố toàn bộ quá tải, nói là ngõ nhỏ vạn người cũng không khoa trương.

Cứ như thế.

Cho đến giờ Tý.

Đột nhiên, một giọng nói to lớn vô cùng, từ kinh đô vang lên.

“Ta tên là Hồng Chính Thiên, bán thánh của Văn cung , hôm nay tố cáo mười tội lớn của Đại Ngụy, mang theo chúng nho Văn cung, rời khỏi Đại Ngụy, tại đầu long mạch ở Trung Châu, thành lập Vô Thượng Văn Quốc, nguyện người đọc sách trong thiên hạ không phải chịu đựng bất công, hết lòng hết sức vì thương sinh trong thiên ạ.”

Giọng nói hào hùng, lan rộng khắp Trung Châu.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng chuông thanh thúy vang lên, đây là Hạo Nhiên Văn Chung, vang vọng cả Trung Châu, coi như là chiêu cáo thiên hạ.

Trong phủ Yên Vân, vô số dân chúng trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, sắc mặt Ngô Minh càng tái mét, hắn ngay lập tức muốn trở về, nhưng Hứa Thanh Tiêu ở đây đốn ngộ tĩnh tu.

Hắn không cách nào rút lui chạy tới kinh đô Đại Ngụy, dù sao an nguy của Hứa Thanh Tiêu quan trọng hơn nhiều.

“Văn Cung Đại Ngụy thật sự rời đi?”

“Điều này không có khả năng, điều này là không thể, tại sao Văn cung lại rời đi?”

“Văn cung rời đi, đây là chuyện lạ ngàn năm có một!”

“Việc này, việc này, việc này!”

“Vì sao đang yên đang lành lại muốn thoát khỏi Đại Ngụy ta?”

“Đám vong ơn bội nghĩa, vương triều Đại Ngụy tôn trọng người đọc sách như thế, hiện tại Đại Ngụy ta vất vả lắm mới được phồn thịnh, tại sao bọn họ lại thoát ly rồi?”

Thế nhân khiếp sợ, dân chúng Đại Ngụy là quyết liệt nhất, không ai ngờ được Văn Cung Đại Ngụy lại đột nhiên lựa chọn tách ra vào hôm nay.

Điều này thật sự là có chút vượt quá dự đoán của mọi người.

Kinh đô Đại Ngụy.

Khi âm thanh này vang lên, trong lúc nhất thời, khơi dậy ngàn tầng sóng.

Văn võ bách quan, lập tức gấp rút đi đến hoàng cung thương nghị.

Chỉ là tiếng Lại bộ thượng thư Trần Chính Nho cũng vang lên ngay lúc đó.

“Tặc tử to gan, Chu Thánh năm đó, chứng đạo thành thánh ở Đại Ngụy, từ đó xây dựng lên Văn cung Đại Ngụy, xây nền dựng móng, ngươi dựa vào cái gì thoát ly Đại Ngụy?”

Trần Chính Nho vào giờ khắc này phát ra tiếng gầm giận dữ, trước kia mặc kệ Văn Cung làm cái gì, hắn cũng sẽ không phản ứng quá kịch liệt, nhưng hôm nay Văn Cung Đại Ngụy cũng đã lựa chọn rời đi rồi, vậy hắn cũng không có gì để nói.

Giọng của hắn vang lên, giận dữ mắng Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng mà Đại Ngụy Văn Cung không có bất kỳ sự đáp trả nào, thay vào đó chính là luồng ánh sáng chói lòa vô tận được phóng lên trời.

Hào quang này tỏa sáng vạn trượng.

Từng tiếng tụng kinh vang lên, khủng bố ngập trời.

Hai món thánh khí lơ lửng trên bầu trời, giống như hai vầng trăng sáng, chiếu rọi cổ kim.

Phát ra Hạo Nhiên chính khí, toàn thể Văn cung Đại Ngụy cũng bộc phát ra hào quang đáng sợ, cả tòa văn cung ầm ầm rung động, như thế này là muốn trực tiếp mang theo Văn cung Đại Ngụy.

Mang hết tất cả mọi thứ ở đây đi.

Mà đúng lúc này, Văn cung Đại Ngụy lại truyền đến thanh âm.

“Mười tội lỗi của Đại Ngụy.”

“Tội thứ nhất, nữ tử làm hoàng đế, họa quốc hại dân.”

“Tội thứ hai, thân làm hoàng đế, thân cận tiểu nhân, xa lánh hiền thần.”

“Tội thứ ba, hoàng đế không tôn kính thánh nhân, miệt thị người đọc sách.”

“Tội thứ tư, cho phép thương nhân làm quan, chỉ cầu tiền tài, không có Hạo nhiên chính khí.”

“Tội thứ năm, sát hàng đồ thành, trái với thiên lý, tất sẽ bị trời phạt.”

“Tội thứ sáu, nho không phải nho, tùy ý tàn sát, Văn cung nhiễm máu, chuyện lạ nghìn năm.”

“Tội thứ bảy, bách quan ngu muội, bị tiểu nhân che mắt, bất tôn thánh nhân, bất kính thánh nhân.”

“Tội thứ tám, kẻ bất tôn thánh nhân có thể phong hầu, kẻ bất kính thánh nhân có thể làm quan.”

“Tội thứ chín, hoàng đế bất công! Hoàng đế bất nhân! Hoàng đế máu lạnh! Hoàng đế bạo ngược!”

“Tội thứ mười, người đọc sách Văn cung, cúi đầu tận tụy vì thương sinh Đại Ngụy, đổi lấy bất công tàn sát, thiên địa này không tồn tại nữa thì thôi vậy.”

“Mười tội trên, không thể tha thứ, ta nguyện thỉnh người đọc sách trong thiên hạ, cùng nhau phạt Ngụy.”

Đây là giọng của Tào Nho, hắn đến tuyên bố mười tội trạng lớn.

Chương 972: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (3)

Chỉ là sau khi kể xong mười tội trạng lớn, hắn không hiểu sao còn cảm thấy chưa được thỏa mãn, cắn răng kích động, trực tiếp bổ sung một câu cuối cùng, câu cuối cùng này là lời trong lòng hắn.

Hắn muốn vương triều Đại Ngụy chết không có chỗ chôn cất.

Đúng vậy, câu cuối cùng là của riêng mình hắn.

Kể xong mười tội trạng hắn cảm thấy còn chưa đủ, còn thỉnh người đọc sách trong thiên hạ, ngưng tụ sức mạnh đọc sách, trấn áp quốc vận Đại Ngụy.

Đây không còn đơn giản là thoát ly, đây là muốn giết chết vương triều Đại Ngụy.

Vốn Văn cung muốn tách ra, kỳ thật cũng không có vấn đề gì lớn, dù sao Nữ đế đã mời tiên môn vào, có thể ổn định quốc vận Đại Ngụy.

Nhưng hiện tại hành động của Tào Nho, rõ ràng là muốn vương triều Đại Ngụy giãy chết luôn sau sự kiện chấn động này, khiến quốc vận của nó không thông, cho dù mời thế lực tiên môn đến, cũng vô ích.

Đây là quyết tâm muốn giết chết Đại Ngụy.

Lòng dạ Văn cung quá độc ác, quả thực là vô cùng độc ác.

Bình thường thì ngươi đi cũng đi rồi, không có gì để nói, cùng lắm thì sau này không gặp nữa.

Kết quả còn muốn đâm một đao, còn là đâm thẳng vào giữa tim.

Việc này thật quá đáng.

Ngay cả bên trong Văn cung, có không ít đại nho cũng không khỏi nhíu mày, sắc mặt vô cùng khó coi, cho dù là Hồng Thánh cũng không khỏi nhíu mày.

Bình thường thì thoát ly là được rồi, kể ra mười đại tội trạng, thật ra chính là tìm cho mình một cái cớ thoát ly, không cần phải rước lấy thị phi nữa.

Chỉ là Tào Nho nói xong lời này, Hồng Thánh cũng không tiện nói cái gì, ngẫm lại cũng đúng, dù sao cũng đã hoàn toàn trở mặt, cũng không quan tâm gì nữa.

“Làm càn.”

Giờ khắc này, trong hoàng cung, giọng Nữ đế vang lên.

“Mười tội đã nêu ra, đều là bịa đặt vô cớ, người đọc sách các ngươi, lòng dạ hẹp hòi, ghen tị với lương thần, đã nhập tâm ma, hôm nay thoát ly Đại Ngụy, là tội lớn.”

“Chu Thánh tái thế, nhất định sẽ giết chết các ngươi.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, Bát môn kinh binh, Kỳ Lân doanh, Thiên Tử quân, ba mươi bảy vị liệt hầu, chín vị quốc công, lãnh binh trấn áp Văn cung, cùng nhau tàn sát kẻ dám thoát ly Đại Ngụy,!”

“Trẫm sẽ gánh vác mọi tiếng xấu.”

Tiế nữ đế vang lên, nếu Văn cung Đại Ngụy trực tiếp lựa chọn rời đi, nàng sẽ không nói gì, nhưng không nghĩ tới chính là, Văn cung Đại Ngụy lại khiến người ta chán ghét như thế.

Đi cũng đi rồi, còn muốn đâm một đao?

Có khả năng đó sao?

Trong phút chốc, toàn bộ kinh binh Đại Ngụy đều tụ tập ở Văn Cung Đại Ngụy, sát khí đằng đằng.

Nhất là quốc công liệt hầu, sắc mặt càng vô cùng hung ác, bọn họ tụ tập ở nơi này, trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

Mà trên dưới Văn cung, cũng không quá sợ hãi.

Bởi vì trên bầu trời.

Từng chùm ánh sáng hội tụ lại, nhập vào bên trong hai món thánh khí.

Thánh khí bộc phát ra sức mạnh không gì sánh kịp, đây là sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, cản bước mọi thứ.

Quốc công liệt hầu đứng ở ngoài Văn cung, nhưng trước sau không có cách nào tới gần, sức mạnh này cực kỳ đáng sợ, cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời, một chiếc đỉnh xuất hiện, đây là chiếc đỉnh Quốc Vận của Đại Ngụy.

Đỉnh Quốc Vận xuất hiện, trấn áp thánh khí.

Nữ đế cũng đã lật hết bài tẩy rồi.

Đã đến nước này, nếu còn chưa dám chiến, vậy thì có thể chờ chết đi thôi.

Nhưng mà, sau khi đỉnh Quốc Vận xuất hiện, trong bầu trời, sức mạnh người đọc sách tụ tập lại từ bốn phương tám hướng, hóa thành một thanh thiên kiếm.

Muốn va chạm với đỉnh Quốc Vận.

Thế nhân chú ý, cảnh tượng này cũng chiếu rọi trong mắt thế nhân.

“Nữ đế Đại Ngụy, nếu các ngươi diệt trừ gian thần Hứa Thanh Tiêu, chúng ta có thể không tụ tập sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, mà chỉ thoát ly, cho ngươi một cơ hội.”

Giọng của Tào Nho vang lên, hắn hiện tại đã vô cùng tự tin, dù sao cũng trở mặt rồi, còn bàn tới bàn lui cái gì?

Sức mạnh khủng khiếp của người đọc sách tập trung trên bầu trời, hình thành thiên kiếm, quả thực đáng sợ, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, một kiếm hàn quang chiếu vào Cửu Châu.

Đạo kiếm khí này quá mức đáng sợ, là ý chí tụ tập của người đọc sách trong thiên hạ.

Cho dù là đỉnh Quốc Vận của Đại Ngụy, cũng không nhất định có thể chống lại kiếm khí như vậy.

“Giết!”

Nhưng mà Nữ đế không chút do dự, nàng thậm chí cũng không muốn cho Văn cung Đại Ngụy bất kỳ cơ hội nào.

Đỉnh Quốc Vận ầm một tiếng đánh tới.

Thân đỉnh có sức nặng ngàn vạn cân, bắn phát trên Văn cung Đại Ngụy, nhất thời, một thanh âm vang vọng vạn dặm.

Hai món thánh khí ong ong rung động, chúng là thánh khí do Chu Thánh chế tạo ra, nhưng vẫn khó có thể chống chịu nổi khi đối mặt với đỉnh Quốc Vận.

Sắc mặt chúng nho có chút khó coi, bọn họ không hy vọng đi đến nước này, không cần phải làm vậy với vương triều Đại Ngụy, đi cũng đi rồi, cần gì phải như thế?

Trên bầu trời, Hạo nhiên chính khí điên cuồng ngưng tụ.

Thân kiếm càng thêm đáng sợ.

Cũng càng ngày càng ngưng kết thành hình, điều này quá đáng sợ, thời khắc mấu chốt, nếu thành hình, đích thực có khả năng đánh tan đỉnh Quốc Vận.

Cho nên, muốn tránh loại tình huống này, nhất định phải đánh tan Văn Cung Đại Ngụy trước khi Kiếm Văn Khí hình thành.

Trấn áp và giết chết tất cả.

“Các ngươi hồ đồ rồi sao?

“Thân là người đọc sách, ở trong vương triều Đại Ngụy, hưởng thụ biết bao nhiêu đãi ngộ? Các ngươi vong ân phụ nghĩa!”

“Hiện giờ thoát ly thì thôi đi, còn muốn hại dân chúng Đại Ngụy ta? Các ngươi có còn là con người không? ”

Giọng Trần Chính Nho vang lên, hắn vô cùng kích động, giận dữ mắng chửi người đọc sách trong Văn cung.

Một khi, Văn cung chịu được áp lực, Kiếm Văn Khí này hình thành, quốc vận Đại Ngụy thật sự sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Đến lúc đó không đơn giản chỉ liên lụy đến văn võ bách hay một vị hoàng đế, mà là vô số thương sinh trên toàn bộ vương triều Đại Ngụy.

Tùy tiện xảy ra chút thiên tai nhân họa, đều là tổn thương không cách nào cứu vãn.

Vừa nói xong, trong Văn cung Đại Ngụy, quả thực có Đại Nho nhịn không được.

“Tào Nho, bỏ qua việc này đi, chúng ta ra đi đã xem như có lỗi với vương triều Đại Ngụy, nếu như vậy, chỉ sợ sẽ bị trời phạt.”

Có đại nho mở miệng, hắn lên tiếng, cho rằng làm như vậy thật sự không tốt lắm.

Chương 973: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (4)

Nhưng ngay sau đó, giọng của Tào Nho vang lên.

“Câm miệng lại!”

“Chuyện này, còn chưa tới phiên ngươi mở miệng.”

Tào Nho mở miệng, lên tiếng mắng người, sắc mặt người đối diện trong nháy mắt trở nên khó coi, nhưng không dám nói gì nữa.

Hắn chẳng qua chỉ là đại nho bình thường, mà đối phương là thiên địa đại nho, quả thực không có tư cách nói chuyện.

“Nữ đế Đại Ngụy, ngươi không còn thời gian rồi.”

Tào Nho mở miệng, đỉnh Quốc Vận không thể nào đánh văng lá chắn của Văn cung trong khoảng thời gian ngắn, như vậy khi Kiếm Văn Khí hình thành, Đại Ngụy sẽ hoàn toàn bại trận.

Nữ đế hừ lạnh, không trả lời, nàng vẫn ngưng đỉnh Quốc Vận, không ngừng bắn phá Văn cung.

Hai món thánh khí cũng đang không ngừng run rẩy, nhưng quả thực không bị công phá.

Cũng vào lúc này, Tào Nho càng thêm tự tin, cũng càng thêm kiêu ngạo.

“Quốc vận của Đại Ngụy, đã đi đến hồi kết.”

“Nữ đế Đại Ngụy, ngươi có đang chờ Hứa Thanh Tiêu không đấy?”

“Ha, mười ngày trước hắn ta quả thực thiếu chút nữa trở thành bán 1hánh, nhưng lúc ấy hắn đưa ra lựa chọn tồi tệ nhất, nếu hắn dập đầu nhận sai với chúng ta, gia nhập vào Chu Thánh nhất mạch ta, có lẽ hắn vẫn còn cứu được.”

“Nhưng hắn không làm như vậy, hắn vẫn lựa chọn một mình một lối, hắn sẽ vì ngu xuẩn của bản thân mà trả giá bằng

máu.”

“Ngươi không cần trông cậy vào hắn nữa, khi kiếm của người đọc sách trong thiên hạ hình thành, chính là lúc Đại Ngụy đi vào đường cùng, cũng là lúc Hứa Thanh Tiêu chết.”

“Bất tôn thánh nhân, bất kính thánh nhân, nhục mạ người đọc sách như ta, loại người này đáng chết từ lâu rồi, nhưng ngươi ngu ngốc vô đạo, thân cận tiểu nhân, xa lánh hiền lương, hôm nay sẽ khiến ngươi trả giá đắt.”

Tào Nho lên tiếng, hắn nhục mạ Nữ đế, lời nói cực kỳ ác liệt, triệt để bung xõa bản thân.

Nữ đế không trả lời.

Trong mắt nàng, Tào Nho nhất định phải chết, tuy rằng Văn cung có tự tin, nhưng dù thế nào đi nữa, nàng thân là Nữ đế Đại Ngụy, nếu thật muốn giết một thiên địa đại nho, thì có thể như thế nào?

Tào Nho quá ngu xuẩn, hành động của hắn, không thể nghi ngờ là đào mộ địa cho mình, có điều trước mắt Tào Nho này, chẳng qua chỉ là một quân cờ.

Nữ đế không vì vài ba câu nói mà thẹn quá hóa giận, điều làm nàng thật sự phẫn nộ, là người phía sau Văn cung Đại Ngụy.

“Họ Tào kia, ngươi thật sự không phải là người.”

“Ngươi như vậy, vì sao có thể trở thành thiên địa đại nho?”

Trần Chính Nho phát ra lời chất vấn, giọng nói của hắn vang dội, không chỉ nhục mạ Tào Nho, mà chủ yếu là nghi ngờ thiên địa, loại người này vì sao cũng có thể trở thành thiên địa đại nho?

Nhưng mà, Tào Nho cười lạnh lia lịa, hắn nhìn Trần Chính Nho như nhìn con kiến hôi.

Nhưng mà hắn nhìn lướt qua Kiếm Văn Khí trên bầu trời, biết phải tăng nhanh tốc độ một chút, nếu không, lỡ như hai món thánh khí không ngăn được đỉnh Quốc Vận, vậy thì toang rồi.

“Ta là Tào Nho, thiên địa đại nho của Văn cung, hôm nay, Chu Thánh nhất mạch ta, bị vương triều Đại Ngụy chèn ép, thoát ly

Đại Ngụy.”

“Nguyện thỉnh người đọc sách trong thiên hạ, ngưng tụ hạo nhiên chính khí, lấy ý của người đọc sách, trấn áp quốc vận Đại Ngụy, chém giết gian thần Hứa Thanh Tiêu.”

Tào Nho mở miệng, giọng hắn lạnh lùng, nhưng trong giọng nói mang theo một chút gấp gáp

Thanh âm như vậy, mượn thánh khí, truyền vào tai mỗi một vị đọc sách.

Lập tức, người đọc sách trong thiên hạ, lần lượt hưởng ứng.

“Trấn áp Đại Ngụy, chấn chỉnh chính khí! Tru sát gian thần! Hứa Thanh Tiêu! ”

“Hứa Thanh Tiêu không phải con người, Nữ đế Đại Ngụy ngu ngốc vô đạo!”

“Hứa Thanh Tiêu đáng chết!!!!.”

“Người đọc sách chúng ta, tôn trọng thánh nhân, lễ kính thánh nhân, chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu này lại bại hoại như thế, quả nhiên là súc sinh.”

“Nếu thánh nhân còn trên đời, Hứa Thanh Tiêu ngươi khi dễ người đọc sách chúng ta như vậy, ngươi dám đối mặt với thánh nhân không?”

“Nếu thánh nhân còn trên đời, chỉ sợ một tát đập chết tên Hứa Thanh Tiêu này.”

“Khẩn cầu thánh nhân hiển thế.”

“Chúng ta khẩn cầu thánh nhân hiển thế, Chu Thánh không có ở đây, nhất mạch chúng ta, bị chèn ép thật thảm.”

Từng giọng nói vang lên, thanh âm của người đọc sách thiên hạ, dùng một luồng sức mạnh thần bí vang vọng trong Đại Ngụy.

Người đọc sách trong thiên hạ nhục mạ Hứa Thanh Tiêu, tràn đầy lửa giận, không biết còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu đã làm tội ác tày trời gì đó.

Còn có người đọc sách, gào khóc, giống như bản thân thật sự chịu tủi nhục gì đó.

Nhưng trên thực tế? Từ đầu đến cuối, Hứa Thanh Tiêu không hề chèn ép người đọc sách, người bị hắn chèn ép đều là một số người tâm thuật bất chính.

Đây chính là sự đáng sợ của lời nói, đây cũng là sự đáng sợ của thế lực.

Những thanh âm này vang lên, ảnh hưởng đến phán đoán của thế nhân, dù sao quá nhiều tiếng mắng chửi, những tiếng mắng này hóa thành ý chí của người đọc sách, nhập vào trong văn kiếm.

Văn kiếm hiện giờ, càng ngày càng ngưng kết thành hình , dài chừng vạn trượng, kiếm khí tung hoành, uy lực trấn áp khủng bố, đích thực tạo ra cảm giác bức bách cho Đại Ngụy.

Nếu Văn Kiếm hình thành, đỉnh Quốc Vận của Đại Ngụy, thật sự không chịu đựng được thế công kích đáng sợ như vậy.

Thanh âm càng ngày càng nhiều, có gần tám phần người đọc sách trong thiên hạ giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu, giận dữ mắng Đại Ngụy, tin tưởng Văn cung vô điều kiện.

Có một phần không phải Chu thánh nhất mạch, còn có một phần, tuy là Chu Thánh nhất mạch, nhưng bọn họ hổ thẹn trong lòng, bọn họ không dám như vậy.

Phân biệt được đúng sai.

Rốt cục, ngay khi đỉnh Quốc Vận bắn phá lần thứ mười, Văn Kiếm trên văn cung Đại Ngụy, hoàn toàn ngưng kết thành hình.

Giờ khắc này, Hồng Thánh thở phào nhẹ nhõm, Tào Nho, Phương Nho, cùng một số đại nho khác, cũng triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Văn Kiếm hình thành, ngạo nghễ trong thiên hạ, cho dù là nhất phẩm đến đây, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản nổi.

“Nữ đế Đại Ngụy, ngu ngốc vô đạo!”

“Thỉnh, Văn Kiếm trấn áp!”

Giờ khắc này, không phải Tào Nho mở miệng, mà là Hồng Thánh mở miệng, giọng của hắn như sấm, ý chí kiên định, thỉnh Văn Kiếm trấn áp đỉnh Quốc Vận.

Giờ khắc này, Văn Kiếm bộc phát ra quang mang khủng bố, mang theo hào quang giống như ngân hà, giống như như sao chổi rơi xuống đất, tấn công vào đỉnh Quốc Vận

Chương 974: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (5)

Oành oành oành oành!

Đỉnh Quốc Vận phát ra tiếng run rẩy, dường như cũng đang sợ hãi.

“Làm càn!”

Giờ khắc này, nhất phẩm của Đại Ngụy lên tiếng.

Là giọng của Triệu Nguyên.

Giọng nói của hắn, đinh tai nhức óc, một bàn tay cực lớn che phủ bầu trời, ngăn cản thế công của Văn Kiếm.

Nhưng một cảnh tượng khiến tất cả mọi người không thể tưởng tượng được đã xuất hiện.

Văn kiếm xuyên qua bàn tay cực lớn của nhất phẩm, đây là công kích khí vận, không phải là công kích bằng vật chất, cho nên nhất phẩm không ngăn cản được thế tiến đánh của Văn Kiếm.

Ầm ầm!

Thanh âm đinh tai nhức óc vang lên, khi Văn Kiếm bắn phá vào thân Đỉnh, dấy lên từng gợn sóng vô tận.

Tiếng nổ vang vọng mười vạn dặm sơn hà, tất cả mọi người trên khắp Đại Ngụy đều nghe thấy thanh âm như vậy.

Phụt phụt!

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, bách quan nhìn thấy một cảnh này, thần sắc đều đại biến.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ, người sao thế?”

“Bệ hạ, người làm sao vậy?”

Mọi người đồng loạt mở miệng, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, nhìn Nữ đế nói như thế.

“Trẫm, không có gì.”

Nữ đế hít sâu một hơi, nàng lắc đầu, nói cho mọi người biết mình không sao.

Vù vù vù!

Đỉnh Quốc Vận chấn động không thôi.

Sau khi lại bị một kích khủng bố như vậy, có chút lung lay sắp sụp đổ.

Nhưng mà mũi nhọn của Văn Kiếm không hề giảm bớt, lại một lần nữa công kích về phía đỉnh Quốc Vận.

“Các ngươi thật sự càn quấy!”

Giọng Triệu Nguyên vang lên, hắn là nhất phẩm của Đại Ngụy, không đến thời khắc mấu chốt, hắn sẽ không ra mặt, hiện giờ quốc vận Đại Ngụy bị đả kích như vậy, hắn không thể để yến.

Nhưng hắn là võ giả, chiến đấu vận khí như này, hắn không thể tiếp cận, đây là trận chiến giữa vương triều và người đọc sách.

Không phải võ đấu đơn thuần, nhưng hắn tràn đầy lửa giận, trực tiếp đi tới Văn cung Đại Ngụy, sức mạnh khủng khiếp của nhất phẩm, công kích vào màn chắn Văn cung.

Hai món thánh khí bị chấn động rung lên oành oành, nhưng đáng tiếc chính là, sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, cuồn cuộn không ngừng.

Mà giọng của Tào Nho cũng lần nữa vang lên.

“Người đọc sách chúng ta, đã nhìn thấy chưa? Đến giờ khắc này, hôn quân Đại Ngụy còn muốn giết chúng ta?”

“Bọn họ để người đọc sách chúng ta làm chó heo!”

“Bọn họ coi người đọc sách chúng ta như súc sinh!

“Muốn giết chúng ta thì giết, đây chính là thái độ của vương triều Đại Ngụy đối với chúng ta. Chư vị, chúng ta thoát ly,

cũng không phải là sự tức giận nhất thời, mà là vương triều Đại Ngụy, đã hoàn toàn bại hoại, chúng ta muốn thành lập một quốc gia thuộc về người đọc sách, từ nay về sau, không còn ai có thể khi dễ chúng ta."

"Nguyện thỉnh người đọc sách trong thiên hạ, vì thương sinh trong thiên hạ, dâng hiến ý chí."

Giọng nói của Tào Nho vang vọng vào tai người đọc sách trong khắp thiên hạ, hắn quá mức vô sỉ, gần như không biết xấu hổ.

Đến lúc này, rõ ràng là hắn muốn hủy diệt quốc vận Đại Ngụy, nhưng đến trong miệng hắn, lại biến thành vương triều Đại Ngụy muốn giết bọn họ.

Điên đảo thị phi, vặn vẹo bóp méo tất cả sự thật, quả nhiên miệng toàn lời nói dối, tiểu nhân trong tiểu nhân.

Nhưng người đọc sách thiên hạ đã hoàn toàn không còn đầu óc, chuyện xảy ra quá đột ngột, hơn nữa bản thân bọn họ đối với Hứa Thanh Tiêu tràn ngập ghen tị.

Hơn nữa bọn họ cũng cùng một trận doanh, tất nhiên, bọn họ lựa chọn ủng hộ Văn cung Đại Ngụy vô điều kiện.

Hạo nhiên chính khí trên người tất cả những người đọc sách, toàn bộ bay đến Văn Cung Đại Ngụy, một phần rót vào trong thánh khí, một phần khác vào trong văn kiếm.

Đây là muốn chặn đứng triệt để, căn bản không muốn cho vương triều Đại Ngụy một chút cơ hội nào.

Ầm ầm!

Hào quang rực rỡ lại bộc phát, Văn Kiếm lại một lần nữa đánh vào phía Đỉnh Quốc Vận

Lần này, Đỉnh Quốc Vận thiếu chút nữa sẽ nứt ra.

Mà nữ đế lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, lần này, sắc mặt nàng trắng bệch đến cực điểm, gần như xuất hiện triệu chứng hư thoát, Triệu Uyển Nhi lập tức nâng đỡ Nữ đế.

"Bệ hạ, người làm sao vậy?"

“Người đừng dọa nô tỳ.”

Nàng trực tiếp òa khóc, không biết Nữ đế đã xảy ra chuyện gì.

Mà giờ khắc này, văn thần cả triều tụ tập, bọn họ làm sao đoán được đã xảy ra chuyện gì, nhất là Trần Chính Nho, hắn lập tức đoán được đây là chuyện gì xảy ra.

“Bệ hạ, đã dung hợp với quốc vận rồi sao?”

“Bệ hạ! Người tội tình gì phải làm như vậy? ”

Trần Chính Nho sau khi biết được Nữ đế xảy ra chuyện gì, cả người không khỏi sững sờ ngay tại chỗ, ông ta không ngờ, nữ đế vì vương triều Đại Ngụy mà rót nguyên thần của mình vào trong quốc vận.

Chuyện như thế, ngoại trừ thái tổ năm đó, các đời đế vương sau này, cũng chưa từng có ai làm như vậy.

Nữ đế, một nữ tử, vì thương sinh Đại Ngụy, không tiếc lấy nguyên thần của mình rót vào trong đỉnh Quốc Vận.

Khí phách bậc này, làm cho ông ta vừa khiếp sợ, vừa vô cùng cảm khái.

Các bách quan còn lại sau khi nghe được lời này, cũng hoàn toàn sững sốt.

Chỉ là, ngay giờ khắc này, Trần Chính Nho hít sâu một hơi, ông ta đi ra Dưỡng Tâm điện, đi tới ngoài điện, nhìn bầu trời rực rỡ.

Trực tiếp quỳ xuống.

“Ta là Trần Chính Nho, Thừa tướng Đại Ngụy, hôm nay nguyện lấy vị trí Đại Nho, khẩn cầu thiên địa che chở, vì quốc vận Đại Ngụy ta, lấy mạng kéo dài mệnh!”

Trần Chính Nho quỳ gối bên ngoài điện, ông ta dập đầu về phía bầu trời, lập tức Hạo nhiên chính khí trong cơ thể ông ta trực tiếp tán loạn, hóa thành từng cỗ năng lượng, rót vào trong quốc vận.

Chỉ tiếc, Trần Chính Nho tuy rằng khẳng khái, nhưng đối với người đọc sách trong thiên hạ mà nói, đây chẳng qua chỉ là

một hạt cát bỏ bể mà thôi.

Ầm ầm!

Cú đánh thứ ba.

Văn kiếm chấn động trăm vạn tia sáng.

Đỉnh Quốc Vận Đại Ngụy, có hơi bị trấn áp tán loạn rồi, có một loại cảm giác hóa hư không, đỉnh Quốc Vận sắp bị tán loạn rồi.

Phụt

Nữ đế lại phun một ngụm máu tươi, sức sống của nàng nhanh chóng biến mất, tiếp tục như vậy, nàng có thể sẽ chết.

“Mẹ nó, đám súc sinh này!”

Vương Tân Chí nắm chặt nắm tay, hắn đi ra ngoài điện, nhịn không được lớn tiếng quát.

“Tào cẩu!”

“Hồng cẩu!”

“Các ngươi thoát ly thì cứ thoát ly đi, vì sao còn muốn tổn hại quốc vận Đại Ngụy ta?”

“Các ngươi thật sự không phải con người, nếu Hứa Thanh Tiêu thành thánh, các ngươi chết không có chỗ chôn.”

Chương 975: Hôm Nay, Hứa Thanh Tiêu Ta! Đốn Ngộ Thánh Đạo! Quân Tử Kiếm! (6)

Vương Tân Chí nổi giận quát, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn cũng nhanh chóng tiêu tán, rót vào trong đỉnh quốc vận, tuy rằng hắn biết đây là nước xa cứu lửa gần.

Nhưng vậy thì sao?

Nếu bệ hạ chết, thân là thần tử, ông cũng có thể hy sinh vì đất nước.

Chỉ là hiện tại, ông không nhịn được, thật sự nhịn không được.

“Thành thánh?”

“Ngươi nghĩ chuyện thành thánh quá đơn giản rồi.”

Lúc này, giọng của Tào Nho vang lên.

Trong lời nói, tràn ngập sự khinh miệt.

Nhưng ngay tại thời điểm này.

Đột nhiên.

Một trận sức mạnh khó hiểu tràn ngập.

Luồng sức mạnh này, không hiểu sao làm cho lòng người sợ hãi.

Mọi người ngạc nhiên và không biết chuyện gì đã xảy ra?

Cũng vào lúc này.

Một thanh âm không gì sánh kịp vang vọng khắp thiên hạ.

Ngay lập tức, truyền đến kinh đô Đại Ngụy.

“Hôm nay!”

“Hứa Thanh Tiêu ta!”

“Đốn ngộ Thánh Đạo!”

Giọng nói vô cùng vang dội vang lên, đến từ phủ Yên Vân, thanh âm này, to lớn đến cực điểm, giống như thiên địa đang

truyền đạt.

Mà bên trong phủ Yên Vân.

Dân chúng còn đang chú ý đến chuyện Văn cung Đại Ngụy thoát ly.

Nhưng đột nhiên, phát hiện trên người Hứa Thanh Tiêu bùng nổ ra luồng hào quang vô tận.

Oanh oanh oanh!

Đại địa chấn rung động, trên bầu trời, từng ngôi sao cũng theo đó chấn động, đây là kỳ quan đáng sợ cỡ nào.

Khi giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, mọi người hoàn toàn bị kinh ngạc rồi.

Mà lúc này.

Giữa phố.

Hứa Thanh Tiêu đã đốn ngộ thánh đạo.

Thân thể của hắn bỗng nhiên bay lên, đứng trên bầu trời, sau đó ánh sáng khủng khiếp của vô số vì sao rơi xuống, chiếu rọi trên người Hứa Thanh Tiêu.

Pháp tướng vạn trượng xuất hiện, phản chiếu tương lai cổ kim.

Vô số ánh hào quang chiếu rọi toàn bộ Đại Ngụy, trục xuất tất cả hắc ám.

Phương pháp thành thánh.

Minh ý lại từ đầu!

Lập ngôn lại từ đầu!

Soạn sách lại từ đầu!

Suy nghĩ lại ý tưởng trung tâm.

Hứa Thanh Tiêu nhìn quốc đô Đại Ngụy.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập bình tĩnh.

Trước đó, hắn chứng minh thánh đạo, là vì áp chế người đọc sách.

Nhưng làm như vậy, không thể chân chính bước lên Thánh Đạo.

Hiện tại hắn chứng minh Thánh Đạo, vì thương sinh trong thiên hạ, cũng là vì đạo trong lòng.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu!”

“Hôm nay, minh ý thay cho người đọc sách trong thiên hạ!”

“Người quân tử, phân biệt rõ thị phi!

“Người quân tử, yêu tiền có đạo lý!”

“Người quân tử, suy nghĩ cho thiên hạ!”

“Quân tử, nhân ái!”

“Quân tử, có đức!”

“Quân tử, vị tha!”

“Không hành động vì tiền tài, không hành động vì quyền quý, hạo nhiên chính khí, thanh liêm trong sạch.”

“Đây chính là quân tử! Đây chính là người đọc sách!”

“Người không có nhân ái, không phải quân tử!

“Người không có vô tư, không phải quân tử!”

“Người không có đức không có phẩm cách, không phải quân tử!”

“Không phải quân tử, thiên địa bất dung, Nho đạo bất dung.”

“Hôm nay, thiên địa có thể giám định, nhật nguyệt làm chứng, Hứa Thanh Tiêu ta, chứng minh thánh đạo, mà làm rõ ý quân tử, mong người đọc sách trong thiên hạ, đều là quân tử, tu Hạo nhiên chính khí, lòng nghĩ về thương sinh trong thiên hạ.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang dội vô cùng.

Trong phút chốc, thái dương lên cao, minh nguyệt dựng thẳng.

Nhật nguyệt giữa trời, trong thiên địa, tiếng oanh oanh, truyền đến mọi nơi.

Thánh quang khủng bố, từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu bộc phát ra, bung tỏa khắp vạn dặm, bao phủ toàn bộ Trung Châu.

Thiên địa rung động, nhật nguyệt rung động.

Một luồng sức mạnh thiên địa khủng bố xuất hiện, hóa thành một thanh Quân Tử kiếm chân chính, nâng Hứa Thanh Tiêu lên bầu trời, một thanh Quân Tử kiếm này, hơn Văn Kiếm gấp trăm ngàn lần.

Sau một khắc, Quân Tử kiếm chấn động, hóa thành trăm triệu thanh tiểu kiếm, bay về hướng toàn bộ thiên hạ.

Vèo vèo vèo vèo!

Quân Tử kiếm bay lướt qua mọi thứ, vượt qua không gian, trực tiếp bay tới trước mặt người đọc sách trong thiên hạ, lập tức đâm xuyên qua.

Trong nháy mắt, người bị Quân Tử kiếm đâm, Nạo nhiên chính khí nhất thời bị tước đi, cứ thế rớt xuống một phẩm giai.

Vốn là thất phẩm minh ý, hiện giờ lại trở thành nho sinh bát phẩm.

Vốn là lục phẩm chính nho, lại biến thành thất phẩm minh ý.

Một kiếm này tước đi nho vị của người đọc sách trong thiên hạ.

“Tại sao? Tại sao phẩm giai của ta lại bị giảm xuống? ”

“Việc không có khả năng, việc này không thể nào, lão phu hao phí thời gian bảy mươi năm mới tu luyện thành chính nho, ta sắp có thể trở thành đại nho rồi, hiện tại vì sao lão phu rớt xuống thất phẩm minh ý cảnh?”

“Trời xanh bất công, trời xanh bất công, Hứa Thanh Tiêu dựa vào cái gì mà tước đi Hạo nhiên chính khí của ta?”

“Hứa Thanh Tiêu, dựa vào cái gì mà tước đi Hạo nhiên chính khí của ta.”

Từng thanh âm vang lên, người đọc sách trong thiên hạ có chết cũng thật sự không ngờ, Hứa Thanh Tiêu sẽ thật sự thành thánh trong thời khắc mấu chốt như thế này.

Hơn nữa thành thánh thì thôi đi, Hứa Thanh Tiêu lại làm suy yếu nho vị của người đọc sách trong thiên hạ?

Đối với người đọc sách trong thiên hạ mà nói, bọn họ sở dĩ có sức mạnh như vậy, sở dĩ dám náo loạn như vậy, chính là bởi vì bọn họ có Hạo nhiên chính khí.

Đây là sức mạnh của thiên địa.

Nhưng hiện tại Hạo nhiên chính khí bị suy yếu nghiêm trọng, bọn họ làm sao không phẫn nộ? Làm sao không tức giận?

Mà trong kinh đô Đại Ngụy, trăm vạn Quân Tử kiếm xuất hiện, tất cả người đọc sách của Chu thánh nhất mạch đều phát ra tiếng kêu thảm thiết, cứ thế bị giảm xuống một phẩm giai.

Việc này đối với bọn họ mà nói, là đả kích trí mạng.

Bên trong Văn cung, mấy vạn kiếm khí giết tới, thần sắc bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Không cần sợ, chúng ta có thánh khí bảo hộ, kiếm này, không đâm vào được.”

Có đại nho mở miệng, cho rằng có thánh khí bảo hộ, Quân Tử kiếm không đánh vào được.

Nhưng sau một khắc, hắn vừa nói xong, Quân Tử kiếm trực tiếp xuyên thấu màn chắn, lướt qua sức mạnh thánh khí, trực tiếp tước đi một nửa hạo nhiên chính khí trong cơ thể đám đại nho này.

Đại nho rơi xuống chính nho.

Chính nho rơi xuống minh ý.

Ngay cả thiên địa đại nho, cũng không ngăn được thế công khủng bố như thế.

“Không thể nào như vậy được!”

Tào Nho là thảm nhất, mấy trăm đạo Quân Tử kiếm, làm suy yếu Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn.

Từ cảnh giới thiên địa đại nho, rơi xuống cảnh giới đại nho.

Nhưng đúng lúc này, giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Một kiếm quân tử! Tước Hạo Nhiên chính khí! ”

“Hai kiếm quân tử! Chịu khổ bị kiếm phạt! ”

Khi thanh âm này vang lên, trong phủ Yên Vân, Quân Tử kiếm trên đầu Hứa Thanh Tiêu, lại một lần nữa phóng xuất ra trăm vạn thanh Quân Tử kiếm.

Mà một kiếm này càng kinh khủng hơn!

Chương 976: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (1)

Kiếm đầu tiên của quân tử.

Thứ tước đi chính là tài hoa của bọn họ.

Mà kiếm thứ hai của quân tử, là để cho bọn họ đón nhận thống khổ.

Thân là nho sinh, không thương sinh linh thiên hạ, không để ý đến ý của thánh hiền.

Cả ngày nghiên cứu làm quan như thế nào, mỗi thời mỗi khắc đều nghiên cứu làm sao để tính kế người khác, làm sao để nhục mạ người khác sao? Làm sao để hạ thấp người khác?

Đây là nho sinh sao?

Đây là người đọc sách sao?

Đây cũng chẳng phải là người đọc sách, mà đây là yêu ma.

Rời khỏi Đại Ngụy, chuyện này có thể nói là do người đọc sách không muốn bị hạn chế thì có thể hiểu được.

Nhưng trước khi đi còn muốn trấn áp quốc vận Đại Ngụy, chuyện này nói thì nghe được sao?

Chỉ sợ yêu ma cũng chẳng hung ác như vậy.

Chuyện mới xảy đến, mặc dù Hứa Thanh Tiêu không trải qua nhưng hắn ngộ đạo thành công nên chuyện vừa rồi hiện ra toàn bộ trước mắt hắn. Đây chính là ngược dòng tìm hiểu quá khứ.

Trên Yên Vân phủ.

Thánh uy của Hứa Thanh Tiêu vô địch, hào quang của hắn chiếu rọi toàn bộ phủ đô, bên ngoài vạn dặm cũng có thể nhìn thấy pháp tướng thánh nhân của Hứa Thanh Tiêu.

Ngay khi kiếm thứ hai của quân tử ngưng tụ lại, hàng triệu kiếm mang phóng lên tận trời, tản ra toàn bộ thiên hạ.

Một kiếm này đánh ra, từng người đọc sách trong thiên hạ đều hốt hoảng. Tất cả mọi người không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu còn có thể ngưng tụ được kiếm thứ hai.

“Ngươi còn định tước văn khí của ta? Tước nữa thì chúng ta chẳng còn gì.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là ác độc.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là không xứng làm người.”

“Á!”

Theo vô số tiếng mắng chửi vang lên, một khắc sau một tiếng kêu vô cùng thê lương thảm thiết cũng vang lên theo đó.

Là tiếng kêu thảm thiết của người đọc sách.

Quân Tử kiếm đánh tới không có tạo ra bất cứ vết thương thực tế nào, bởi vì đây là kiếm tinh thần, là kiếm ý chí.

Nhưng vốn tưởng rằng kiếm thứ hai này tước đi nho vị của bọn họ, nhưng sau khi kiếm này tung ra lại có không ít người đọc sách phát ra tiếng kêu thảm thiết không gì sánh bằng.

Âm thanh vô cùng thê lương. Một kiếm này không tước đi tài hoa của bọn họ, cũng không tước đi nho vị của bọn họ.

Mà là ám sát trên người bọn họ. Giống như là có một thanh kiếm xuyên qua cơ thể của bọn họ vậy. Loại đau đớn này sao có thể ngăn người đọc sách kêu thảm thiết chứ? Làm sao có thể ngăn họ phát ra tiếng kêu như mổ heo.

Văn cung Đại Ngụy.

Ngay khi nhát Quân Tử kiếm thứ hai chém đến, tất cả các nho sinh đều luống cuống.

Nhưng hoảng thì hoảng, Quân Tử kiếm vẫn chẳng có bất cứ lưu tình nào mà thẳng thừng xuyên qua cơ thể của bọn họ.

Có người quỳ xuống đất ngay tại chỗ, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Có đại nho thì ôm đầu khóc rống, đau đến mức như muốn nứt ra.

Nhưng có một số đại nho lại kinh ngạc chứng kiến tất cả, bởi vì hắn không cảm nhận được một chút đau đớn nào. Hắn ta chính là vị đại nho lên tiếng nói chuyện lúc trước, thậm chí ngay từ lúc ban đầu hắn ta cũng không bị tước đi nho vị.

Nhát Quân Tử kiếm này chỉ làm những kẻ không phải quân tử bị thương.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi quá cuồng vọng đấy!”

“Dám lừa bịp trời đất, tội không thể tha!”

“Hôm nay ngươi thành Thánh nhưng ngươi vẫn chưa thật sự bước vào Thánh đạo, chẳng qua ngươi chỉ ngộ được thánh ý mà thôi.”

“Ngươi chưa phải là Thánh nhân chân chính. Người đọc sách trong thiên hạ, nghe lệnh của bản thánh, ngưng tụ văn ý mênh mông để trấn áp Hứa Thanh Tiêu. Hứa Thanh Tiêu ngươi mới chỉ ở giai đoạn minh ý, cần phải lập ngôn một lần nữa, viết sách một lần nữa, rồi tìm kiếm tư tưởng trung tâm một lần nữa.”

“Còn cần phải mượn lực của người đọc sách trong thiên hạ, mượn lực của trời đất.”

“Nếu không nói đến cùng thì hắn không phải là Bán Thánh chân chính.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá ngạo mạn. Nếu như ngươi hạ thấp mình một chút, tự trở thành Thánh thì có lẽ ngươi đúng thật là có thể thành Thánh. Chỉ có điều ngươi quá ngạo mạn, ngươi không nên xuất hiện vào lúc này.”

Giọng nói của Hồng Thánh vang lên, hắn ta cũng không thèm để ý đến Hứa Thanh Tiêu bởi vì hắn ta đã phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu chỉ vừa mới ngộ đạo, chỉ vừa mới hiểu chứ không thành Thánh chân chính, còn chưa bước được bước nào.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đã không thực sự thành Thánh thì tất cả dễ nói rồi.

Giờ phút này, ý chí của tất cả người đọc sách trong thiên hạ đều kiên định. Bọn họ đã đau đến chết đi sống lại, nhưng nghe thấy Chu thánh nói xong, thứ gọi là hận ý vô tận mạnh mẽ dâng lên như chưa từng có trước đây.

Sức mạnh khủng khiếp của người đọc sách tụ tập lại với nhau, như đám may tụ lại trên trời cao, che kín hoàn toàn Đại Ngụy.

Vô số ánh sáng ngưng tụ khiến mọi người kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên dân chúng được nhìn thấy sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ.

Tài hoa như biển, nhìn vô cùng đáng sợ. Văn kiếm ngưng tụ, ánh sáng nở rộ hừng hực vô cùng. Bên trên Văn cung Đại Ngụy, kiếm mang phóng lên tận trời, kiếm khí dập dờn ba vạn dặm.

Thiên uy khủng khiếp tràn ngập, đây chính là sức mạnh ý chí, không chỉ là ý chí Nho đạo mà chủ yếu chính là sức lực của người đọc sách.

Giờ khắc này, tất cả người đọc sách đều kích động. Bọn họ thật sự không biết được Hứa Thanh Tiêu không thành Thánh, bây giờ nghe được Hồng Thánh nói vậy thì đương nhiên kích động lên.

Hứa Thanh Tiêu mang đau đớn đến cho bọn họ, để bọn họ hận hắn hoàn toàn.

Bây giờ thấy Hồng Thánh mở miệng nói như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ không do dự cống hiến sức mạnh của mình.

Bên trên Đại Ngụy Văn cung.

Văn kiếm dài vạn trượng tỏa ra sức mạnh không gì sánh bằng, lớn hơn gấp mười lần so với trước đó, thậm chí thỉnh thoảng còn áp chế Quân Tử kiếm của Hứa Thanh Tiêu.

Quả thật là mọi người đã lo lắng về Hứa Thanh Tiêu, nhất là một vài Đại Nho. Bọn họ biết được Hứa Thanh Tiêu đúng là chỉ mới đốn ngộ Thánh ý, đúng hơn mà nói thì Hứa Thanh Tiêu phải hiểu ý một lần nữa.

Những cái khác chưa làm được.

Nếu như làm được thì mới được xem như là Bán Thánh chân chính, có thể chống lại Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu không làm được, chuyện này có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu rất có thể phải nhận thiệt thòi lớn.

Nhưng mà.

Bên trong Yên Vân phủ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn lẳng lặng nhìn về phía Đại Ngụy Văn cung.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu tất cả, có thể nhìn thấy được tình cảnh của kinh đô Đại Ngụy và cũng có thể nghe thấy âm thanh này.

Chương 977: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (2)

Giờ phút này.

Văn kiếm chuyển động. Một thanh kiếm phá vỡ bầu trời, ánh kiếm chiếu sáng nhất xưa nay, chiếu sáng toàn bộ bầu trời Đại Ngụy, vô cùng chói mắt, óng ánh bất phàm.

Đồng thời một kiếm này cũng bộc lộ ra vẻ vô cùng đáng sợ, khiến người ta sợ hãi, khiến cả người run rẩy.

Đây là một kiếm mạnh nhất Văn cung, kiếm của người đọc sách trong thiên hạ.

Mục tiêu của bọn họ cũng khóa chặt vào Hứa Thanh Tiêu, muốn để Hứa Thanh Tiêu không thể trở thành Thánh, đồng thời cũng muốn để Hứa Thanh Tiêu chết ở chỗ này.

Thiên uy hoảng sợ đánh đến.

Gần như là trong một chốc, Văn kiếm đã xuất hiện bên trên Yên Vân phủ.

Đánh về phía Hứa Thanh Tiêu.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người chăm chú nhìn xem cảnh tượng này, vô số người nhìn chằm chằm, có người hy vọng Hứa Thanh Tiêu chết, có người lại hy vọng Hứa Thanh Tiêu sống sót.

Mà sống chết của Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có trong nháy mắt này.

Bên trong Đại Ngụy Văn cung, Hồng Thánh cũng nhìn chằm chằm mọi thứ. Trong mắt của hắn ta tràn đầy tự tin, nhưng sâu thẳm bên trong vẫn rất khẩn trương, hắn hy vọng Hứa Thanh Tiêu chết, chết ngay bây giờ.

Nếu như hôm nay không giết chết Hứa Thanh Tiêu, vậy thì rất có thể hứa Thanh Tiêu sẽ thành Bán Thánh. Nếu như vậy thì

đối với Đại Ngụy Văn cung mà nói đúng là sét đánh.

Tào Nho, Phương Nho cùng với những Đại Nho khác cũng mở to mắt nhìn, muốn xem Hứa Thanh Tiêu chết đi. Có điều trong mắt của bọn họ lại tràn đầy tự tin, tràn đầy khinh miệt.

Bởi vì bọn họ nghĩ rằng Hứa Thanh Tiêu phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Hứa Thanh Tiêu nhất định phải chết, nhất định là chạy không thoát được, hắn chết chắc rồi.

Dưới thế tấn công như thế này, ai đến cũng là đều là vô dụng. Sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ tập trung lại một chỗ, cho dù là đỉnh Quốc Vận Đại Ngụy cũng không chịu đựng nổi, Hứa Thanh Tiêu hắn có thể tiếp nhận được sao?

Người đọc sách trong thiên hạ cũng mở to hai mắt ra nhìn. Bọn họ hận Hứa Thanh Tiêu đến chết, hận không thể để Hứa Thanh Tiêu chết ngay bây giờ.

Còn về những người đang đứng trong Hoàng cung Đại Ngụy, gồm Trần Chính Nho, Vương Tân Chí, Cố Ngôn, Lý Ngạn Long, Chu Nghiêm, Trương Tĩnh, và vô số nhóm văn võ bá quan thì đều nhìn vào một kiếm này. Bọn họ cầu nguyện Hứa Thanh Tiêu có thể chịu đựng được một kiếm này.

Chỉ cần chịu đựng một kiếm này thôi, Hứa Thanh Tiêu sẽ biến nguy thành an, thậm chí còn có khả năng trực tiếp trở thành Thánh, không ai ngăn cản được.

Trong Dưỡng Tâm điện, Nữ đế có chút váng đầu, nhưng nàng vẫn đứng im như cũ nhìn một kiếm này, trong lòng cầu nguyện không ngừng.

Trong Hoa Đào am, mắt Lạc Bạch Y đảo quanh, ngập tràn hơi nước. Nàng siết chặt tú quyền, nhìn lên bầu trời, mong Hứa Thanh Tiêu không phải chịu khổ.

Trong phủ Bình Loạn Hầu, Trần Tinh Hà lại càng không dám nhìn thẳng. Hắn ta siết chặt nắm đấm, hận mình vô năng, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn sư đệ của mình rơi vào vòng tấn công người đọc sách trong thiên hạ, còn mình lại bất lực.

Giờ phút này, hắn ta bỗng nhiên hiểu được ý nghĩa của câu nói trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh.

Tất cả mọi người đều chú ý một kiếm này, tất cả mọi người trong thiên hạ đang chăm chú, trong mắt của bọn họ tràn đầy hiếu kỳ.

Chỉ là ngay trong nháy mắt này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

"Hôm nay."

"Hứa Thanh Tiêu ta."

"Nguyện lập ngôn vì người đọc sách trong thiên hạ."

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, trong một thoáng, trời đất liền dừng lại.

Để thành Thánh cần phải minh ý một lần nữa, lập ngôn một lần nữa, viết sách một lần nữa, hiểu rõ tư tưởng trung tâm một lần nữa rồi sau đó nhận được sự ủng hộ của người trong thiên hạ.

Đây chính là phương pháp thành Thánh. Hứa Thanh Tiêu đã minh ý một lần, bây giờ hắn lập ngôn một lần nữa thì sức mạnh trời đất sẽ che chở Hứa Thanh Tiêu.

Tất cả đều yên lặng để Hứa Thanh Tiêu có cơ hội lập ngôn. Nói cách khác, nếu như có người trở thành Thánh lại bị người khác tập sát, trời đất có thể khoan nhượng sao?

Thế nhưng thời gian sẽ không quá lâu, bởi vì một khi ngươi không lập ngôn được, không được trời đất tán thành, như vậy thì trời đất cũng chẳng bảo vệ ngươi quá lâu.

Theo tiếng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, giọng nói của Hồng Thánh cũng vang lên ngay lập tức!

"Ngươi ngạo mạn, ngươi tự đại. Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên ngươi đã điên rồi, ngươi minh ý vì người đọc sách trong thiên hạ thì cũng thôi đi."

"Bây giờ ngươi lại còn âm mưu lập ngôn cho người đọc sách trong thiên hạ, ngươi là cái thá gì? Ngươi dựa vào đâu mà lập ngôn cho người đọc sách trong thiên hạ?"

“Ngươi tưởng mình không sợ chết thật sao? Lập ngôn cho người đọc sách trong thiên hạ, ngươi có biết chuyện này khó khăn cỡ nào không?”

Hồng Thánh mở miệng. Sở dĩ hắn ta lên tiếng là vì để chế nhạo rồi tạo áp lực tâm lý cho Hứa Thanh Tiêu. Không phải hắn ta phách lối đắc ý mà là Hứa Thanh Tiêu muốn lập ngôn, hắn ta nhất định phải chèn ép chuyện này.

Quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu, gây ảnh hưởng Hứa Thanh Tiêu, để Hứa Thanh Tiêu không thể nào hoàn thành việc lập ngôn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không để ý đến Hồng Thánh mà chỉ từ từ lên tiếng.

“Hứa Thanh Tiêu ta!”

“Nguyện lập tâm vì trời đất!”

“Nguyện lập mệnh vì dân sinh!”

“Nguyện vì kế thừa tuyệt học Thánh nhân!”

“Nguyện mở thái bình vì vạn thế !”

Giờ phút này, âm thanh vô cùng to lớn vang lên.

Ngay khi âm thanh này vang lên, giữa trời đất, tất cả đều trở nên yên tĩnh vô cùng.

Giống như thể vạn vật ngừng lại.

Một tràng tiếng vang này cũng truyên đi khắp trần giới, tất cả mọi người đều nghe được câu nói này.

Nguyện lập tâm vì trời đất, lập mệnh vì dân sinh, vì kế thừa tuyệt học Thánh nhân, mở thái bình vì vạn thế.

Đây chính là lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người đều sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cho dù là dân chúng cũng có thể nghe ra được hàm nghĩa của bốn câu nói này.

Chương 978: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (3)

Đây là lời lập ngôn vô thượng, là công đức to lớn vô thượng, mọi người đều khó có thể tưởng tượng ra, ấy vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại lập lời thề đến mức này.

Thế nhân đều phải sợ hãi, nhưng chấn động nhất chính là người đọc sách trong thiên hạ.

Lập tâm vì trời đất! Lập mệnh vì dân sinh! Vì kế thừa tuyệt học Thánh nhân! Mở thái bình vì vạn thế!

Những cái này quá mức to lớn rồi nhỉ? Đây là những thứ người thường có thể tưởng tượng được sao?

Giờ phút này, có đại nho sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Hắn ta không tham gia vào chuyện này, không lựa chọn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu nhưng cũng không lựa chọn trợ giúp Chu Thánh nhất mạch mà chỉ lẳng lặng đứng xem.

Bởi vì hắn ta cho rằng chuyện này không liên quan đến mình, mình không nên cùng họ làm việc xấu. Thế nhưng cho đến bây giờ, mãi cho đến lúc Hứa Thanh Tiêu nói xong bốn câu này, hắn ta thấy ngây ngẩn cả người.

Lập tâm vì trời đất, vì dân sinh trong thiên hạ tìm ra phương pháp vận mệnh chính xác khiến cho dân chúng đáng thương trong thiên hạ có thể có một cuộc sống tốt hơn, không khổ vì lạnh, không gặp tai họa mà sinh sôi không ngừng.

Vì kế thừa tuyệt học thánh nhân, đưa học vấn của Thánh nhân truyền thừa đến từng đời từng đời một, để người đời sau hiểu rõ đạo Thánh nhân. Kể từ đây, ai còn dám nói Hứa Thanh Tiêu không tuân theo Chu Thánh hả? Có thể lập lời nguyện vĩ đại như thế, chẳng lẽ lại là một người bất kính với Thánh nhân sao?

Vì mở thái bình cho vạn thế, để thiên hạ không còn chiến tranh, thế gian hòa bình, phồn vinh hưng thịnh. Đây mới thực sự là ý nguyện vĩ đại.

Nhóm những người đọc sách này chỉ trong chớp mắt đã hiểu lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu là gì. So với lập ngôn lúc trước của Hứa Thanh Tiêu thì lời lập ngôn này càng khác thường hơn, cũng càng khiến cho người ta cảm thấy rung động hơn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cũng chính vào giờ phút này, bất ngờ xảy đến trong Văn cung Đại Ngụy, năm đường ánh sáng ngập trời bắn ra từ năm tòa tượng thánh. Ánh sáng này phá vỡ trời đất, đâm xuyên quan bóng tối.

Lộ ra vẻ không gì sánh kịp.

Đây chính là thánh ý của năm bức tượng Thánh giữa trời đất đấy nha.

Chỉ thấy phía trên bầu trời Đại Ngụy, Hạo nhiên chính khí kinh khủng ngưng tụ, diễn hóa thành ảo ảnh của năm bậc Thánh nhân. Mỗi một ảo ảnh đều cao vạn trượng, vô số sinh linh ở Trung Châu đều có thể nhìn thấy.

Mà ảo ảnh của năm bậc Thánh nhân vào đúng lúc này đều cùng nhau trăm miệng một lời.

‘Lập tâm vì trời đất!”

“Lập mệnh vì dân sinh!”

“Kế thừa tuyệt học thánh nhân!”

“Mở thái bình cho vạn thế!”

Âm thanh to lớn truyền đi khắp thế gian, mây gió cuồn cuộn, mặt trời bên trái bộc phát ra ánh sáng vô lượng, trăng sáng bên phải chấn động vạn thần mang.

Dị tượng như vậy làm kinh ngạc thiên địa, quỷ thần khiếp sợ!

Người đọc sách trong thiên hạ ngây ngẩn cả người. Bọn họ nhìn chằm chằm hết tất cả mọi chuyện. Bọn họ không tin được, bọn họ không thể nào tin được.

Vậy mà Hứa Thanh Tiêu đã lập ngôn thành công một lần nữa. Chẳng những có thể lập ngôn thành công thêm một lần mà Hứa Thanh Tiêu còn lập một lời nguyện vô thượng, dẫn đến ảo ảnh của năm bậc Thánh nhân cùng nhau hiện lên.

Nhưng mà, một khắc này, ảo ảnh của năm bậc Thánh nhân, cũng hướng về phía Hứa Thanh Tiêu cúi đầu thật sâu.

Phù!

Phù!

Vô số người hít vào một hơi khí lạnh. Mặc dù đây không phải là bản thể của năm bậc Thánh Nhân, nhưng đây chính là ý chí của năm vị ấy. Bọn họ chẳng những tán thành lời nói này của Hứa Thanh Tiêu mà còn kính nể nữa.

Đây là chuyện không thể nào, vốn dĩ không thể nào. Cơ bản là người đọc sách trong thiên hạ không dám tin tưởng, bọn họ không thể tin một màn này.

Lúc trước khi Hứa Thanh Tiêu ở Văn cungĐại Ngụy đã có ảo ảnh của Chu Thánh cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu. Sau đó bọn họ cho rằng ảo ảnh Chu Thánh cúi đầu vốn không phải là về phía Hứa Thanh Tiêu.

Đấy chẳng qua chỉ là ảo ảnh, không phải là ý chí, vậy nên ắt có người gây chuyện sau lưng nhằm tạo thế cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng bây giờ, ảo ảnh của năm bậc Thánh nhân xuất hiện, hơn nữa còn cùng nhau cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu, chuyện này khiến cho bọn họ không thể nào tiếp thu được.

Không chỉ là cái cúi đầu của ảo ảnh năm bậc Thánh nhân, giờ phút này, giữa trời đất còn có một bộ phận người đọc sách cũng làm lễ triều bái Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì bốn câu nói trên của Hứa Thanh Tiêu quả thật là không có cách nào hình dung. Bốn câu nói này, quán triệt hết chân lý của người đọc sách, đánh thức tất cả thứ còn say ngủ bên trong người đọc sách.

Hoàng đô Đại Ngụy.

Nhóm người Trần Chính Nho, Vương Tân Chí cùng nhau cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu theo cái cúi đầu của ảo ảnh Thánh nhân.

Hạo nhiên chính khí như biển, tràn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng nhóm người đọc sách Chu thánh nhất mạch lại không có cách nào tiếp nhận. Thật sự là không thể nào tiếp nhận được sự thật này.

“Không! Không! Không! Chuyện này không thể nào. Thánh nhân à, vì sao các ngài lại triều bái Hứa Thanh Tiêu chứ? Hắn không tuân theo Thánh ý, vì sao lại triều bái hắn?”

“Đây là chuyện không thể nào, cơ bản là không thể nào. Hứa Thanh Tiêu người này không tuân theo thánh ý, chèn ép người đọc sách chúng ta, dựa vào đâu mà hắn lại có thể nhận triều bái?”

“Minh ý thì sao chứ, lập ngôn thì sao hả. Chẳng lẽ ở thời điểm này hắn có thể viết sách một lần nữa à? Lại còn phải minh ngộ tư tưởng trung tâm một lần nữa chứ? Đến cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu hắn cũng không chiếm được sự ủng hộ của người đọc sách trong thiên hạ.”

Từng tiếng nói vang lên, người đọc sách của Chu thánh nhất mạch đã như điên dại. Bọn họ chẳng những không tin tất cả mọi thứ mà đồng thời còn nói ra những lời ngoan độc, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không thể nào viết sách một lần nữa.

Nhưng theo tiếng nói của bọn họ vang lên, đổi lại là sự tức giận của Thánh.

Ý chí Thánh nhân vẫn còn đang ở đây, mặc dù bọn họ là ý chí, không có trí tuệ nhưng lại có thể cảm ứng được những lời này.

Rầm rầm rầm!

Từng chùm Thánh quang rơi xuống, đánh chết đám người đọc sách mở miệng cuồng ngôn này ngay tại chỗ.

Bên trong Văn cung Đại Ngụy cũng có người bị Thánh ý chém giết.

Chương 979: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (4)

Mà đúng lúc đó, một tiếng nói khác cũng vang lên.

“Cho đến bây giờ mà các người vẫn còn mạnh miệng sao? Tài năng của Hứa Thanh Tiêu hiếm thấy trong thiên hạ. Bốn câu nói này, cả đời người đọc sách chúng ta truy cầu. Các người có thể nói xấu Hứa Thanh Tiêu, các người có thể không tuân theo Hứa Thanh Tiêu nhưng bốn câu nói này các người không thể nói xấu!”

Có người đọc sách gào thét. Đây là một lão giả, ngay cả minh ý ông ta cũng chẳng có, nhưng khi Hứa Thanh Tiêu nói ra bốn câu nói này, ông ta đã hoàn toàn minh ý.

Ông nhìn đám người đọc sách này rồi giận dữ hét lên.

“Lập tâm vì trời đất, lập mệnh vì dân sinh, vì kế thừa tuyệt học Thánh nhân, mở thái bình vì vạn thế. Lời lập ngôn như vậy là mục tiêu cuối cùng của người đọc sách chân chính chúng ta. Hứa Thánh nói vậy là hoàn toàn xứng đáng.”

“Có thể nói ra những lời như vì kế thừa tuyệt học Thánh Nhân, người như thế sao có thể nói xấu Thánh Nhân, không tuân theo Thánh Nhân chứ? Nếu như không tuân theo Thánh nhân thì sao lại nói kế thừa tuyệt học? Các người đã hoàn toàn điên dại rồi, các người vẫn là người đọc sách sao?”

Từng tiếng nói vang lên, vang vọng không ngừng, đinh tai nhức óc.

Giờ phút này, lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu không chỉ là lập ngôn cho mình mà còn là lập ngôn cho người đọc sách trong thiên hạ.

Giọng nói của hắn vang dội cổ kim. Giọng nói của hắn giống như là chuông lớn đánh thức người đọc sách trong thiên hạ, vì bọn họ vạch ra một Nho đạo chân chính.

Keng!

Keng!

Keng!

Khoảnh khắc này, bên trong Văn cung Đại Ngụy, Hạo nhiên Văn chung rung động điên cuồng, phát ra từng tiếng âm thanh đinh tai nhức óc.

Sau đó, Hạo nhiên Văn chung phóng lên tận trời, bay về phía Yên Vân Phủ.

Trong chốc lát, Hạo nhiên Văn chung xuất hiện trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, rủ xuống từng đợt Hạo nhiên chính khí để che chở cho an nguy của Hứa Thanh Tiêu.

Văn Chung chấn động, từng sóng âm thanh oanh kích văn kiếm. Nó đã giác ngộ để đến bảo vệ cho Bán Thánh tương lai.

Mà bên trong Văn cung, tất cả Đại Nho mặt xám mặt như tro. Chẳng ai ngờ rằng Hạo nhiên Văn chung vậy mà lại đi bảo vệ Hứa Thanh Tiêu chứ?

Đây là một loại phản bội, phản bội cực lớn.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi lập ngôn như vậy, lừa gạt Văn chung. Ngươi thật sự không phải người.”

Tào Nho rống to. Văn chung biến mất, đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói là tổn thất không thể nào so sánh. Hắn ta tức thở hổn hển, suýt chút nữa thì thổ huyết.

Keng.

Chỉ trong nháy mắt, hình như Hạo nhiên Văn chung hiểu được giọng nói của Tào nho. Nó không khỏi chấn động một lượt, sóng âm của âm thanh vượt qua ngàn sông vạn núi, vượt qua mấy chục nghìn dặm đất bay thẳng đến Văn cung Đại Ngụy.

Bộc phát ra uy lực không gì sánh kịp, đánh bay Tào Nho ra ngoài mấy chục mét, dụng vào tường đá, chấn động đến mức lục phủ ngũ tạng của hắn ta lệch khỏi vị trí, chấn động đến mức hắn ta nôn ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Coong coong coong!

Hạo nhiên Văn chung nhẹ nhàng run rẩy, giống như thể đang hô hoán Bát Ngọc Thánh Thước, mà Bát Ngọc Thánh Thước lại có vẻ hơi do dự, lắc lư không ngừng, muốn rời khỏi Văn cung.

Nhìn thấy cảnh này, Hồng Thánh lập tức gia tăng Thánh lực, ổn định Bát Ngọc Thánh Thước, sau đó giận dữ hét lên.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi trộm Thánh khí Chu Thánh của ta, đây chính là Nho đạo của ngươi sao? Hôm nay ngươi chèn ép Chu thánh nhất mạch chúng ta quá độc ác. Bản thánh và ngươi không chết không ngừng!”

“Tế!”

Giờ phút này, Hồng Thánh không còn bất cứ lựa chọn nào khác. Hắn ta tức giận thở hổn hển, lật ra con át chủ bài mạnh nhất.

Ngay lập tức, Văn cung Đại Ngụy bắn ra từng chùm ánh sáng vô cùng đáng sợ. Một loại pháp chỉ xuất hiện, là pháp chỉ của Chu Thánh.

Hạo nhiên chính khí ngưng tụ, hóa thành một cây bút, viết một chữ lên trên pháp chỉ.

“Diệt!”

Trong lúc chữ xuất hiện có kèm theo cả uy năng khủng khiếp, hóa thành nguồn năng lượng vô tận rót vào bên trong Văn kiếm. Văn kiếm lại phát ra một khí thế đáng sợ một lần nữa, thẳng thừng ngăn giết Hứa Thanh Tiêu.

“Đã dùng cả Chu thánh pháp chỉ cơ à? Hồng Chính Thiên, ngươi đúng là súc sinh. Thứ này Chu Thánh để lại là để bình định yêu ma, vậy mà ngươi lại lấy ra để hại tân thánh của Đại Ngụy ta sao?”

Trần Chính Nho gào thét, con ngươi của ông như nứt ra, không ngờ Hồng Chính Thiên lại lấy ra thứ như vậy.

Thứ đồ này chính là Chu Thánh pháp chỉ, là vật mạnh nhất Chu Thánh để lại. Nếu lấy pháp chỉ ra thì uy lực của nó cũng mạnh như một kích của Chu Thánh. Đây là do trước khi qua

đời Chu Thánh lo lắng thiên hạ yêu ma đại loạn nên mới để lại pháp chỉ.

Nghe nói là lưu lại tất cả ba tấm.

Nhưng bây giờ chỉ vì nhắm vào Hứa Thanh Tiêu mà Hồng Chính Thiên lấy ra thứ như thế này, đây không phải là đạo lý tranh đấu mà nhất định là muốn mạng của Hứa Thanh Tiêu.

Loại độc ác này cũng khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn, đã đến trình độ không từ thủ đoạn nào.

Ngay khi Chu Thánh pháp chỉ hóa thành nguồn năng lượng vô tận rót vào Văn kiếm, Văn kiếm lại một lần nữa lao về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hạo nhiên Văn chung tỏa ra nguồn Hạo nhiên chính khí vô tận để ngăn cản một kích của Văn kiếm.

Nhưng Văn kiếm được Chu Thánh pháp chỉ củng cố chính là một thứ kiếm mạnh mẽ nhất trời đất, cho dù Hạo nhiên Văn chung cũng không chịu nổi.

Bên trên Yên Vân phủ.

Pháp tướng của Hứa Thanh Tiêu vô cùng bình tĩnh.

Mây gió đan xen, trời đất tối sầm, sát cơ đáng sợ đánh đến giống như diệt thế.

Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh như nước.

“Thiên Hành Kiện! Quân tử phải không ngừng vươn lên!”

“Tiềm long vật dụng, dương tại hạ dã. Kiến long tại điền, đức thi phổ dã. Chung nhật càn càn, phản phục đạo dã. Hoặc dược tại uyên, tiến vô cữu dã. Phi long tại thiên, đại nhân tạo dã. Kháng long hữu hối, doanh bất khả cửu dã. Dụng cửu, thiên đức bất khả vi thủ dã.”

“Địa thế khôn! Quân tử lấy hậu đức dựng lại vật!”

“Lý sương kiên băng, âm thủy ngưng dã. Tuần trí kỳ đạo, chí kiên băng dã. Lục nhị chi động, trực dĩ phương dã. Bất tập vô bất lợi, địa đạo quang dã. Hàm chương khả trinh, dĩ thì phát dã. Hoặc tòng vương sự, tri quang đại dã. Quát nang vô cữu,

thận bất hại dã. Hoàng thường nguyên cát, văn tại trung dã. Long chiến vu dã, kỳ đạo cùng dã. Dụng lục vĩnh trinh, dĩ đại chung dã.”

Chương 980: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (5)

Âm thanh to lớn vang lên một lần nữa.

Mỗi chữ Hứa Thanh Tiêu nói ra đều chiếu rọi trên vòm trời, sắc vàng lóng lánh.

Đây là Kinh Dịch.

Hứa Thanh Tiêu lựa chọn sách Thánh đạo vì mình.

Lời kinh dịch vô cùng tối nghĩa vang lên, mọi người nghe vào cảm thấy huyền ảo vô cùng. Nhưng dù tối nghĩa nhưng nó cũng thể hiện ra vô cùng phi phàm.

Mãi cho đến khi toàn bộ bản kinh dịch được Hứa Thanh Tiêu nói xong.

Một khắc sau, lại một tiếng nói to lớn chấn động trời đất vang lên.

“Ta, Hứa Thanh Tiêu, hôm nay lấy kinh dịch.”

“Nguyện tương lai người đọc sách, người người như rồng.”

Giọng nói này vang lên, giờ phút này khiến cho người đời rung động hoàn toàn.

Đây là điều khó thể tưởng tượng nổi.

Quyển kinh dịch này đúng là quyển sách hóa rồng.

Bây giờ tất cả mọi người mới hiểu được, Hứa Thanh Tiêu lấy nền tảng là sách gì.

Nếu như nói thiên tự văn lúc trước của Hứa Thanh Tiêu chính là quyển sách vỡ lòng của con trẻ, vậy thì bản kinh dịch này chính là tương lai của người đọc sách, quyển sách có thể lột xác thành rồng.

Lột xác thành rồng, ý chính là nói tài hoa như biển, chân chính hiểu được đạo lý. Hiểu được đạo lý giống như rồng đã là cực hạn.

Gừ!

Đúng lúc này có một tiếng rồng ngâm thật sự vang lên.

Chỉ thấy, phía trên Hứa Thanh Tiêu có từng đầu rồng vàng xé mở mây đen. Rồng vàng vạn trượng đạp trên mây mà đến, xoay quanh phía trên Hứa Thanh Tiêu.

Dị tượng thế này khiến cho người đời vô cùng kinh ngạc. Từ xưa đến nay là gì có kiểu dị tượng như thế này chứ.

Chỉ sợ là ngay cả thực sự biến thành thánh cũng không có nhiều dị tượng như thế đúng không?

Nhưng chính vào lúc này, kinh dịch chi thư vậy mà lại hóa thành một tòa long môn.

Đứng ở trên bầu trời Trung Châu.

Ánh sáng vô biên vô tận xuất hiện, tinh khí người đọc sách có thần, hóa thành cá nhảy vọt xuống bên dưới Long môn.

Một khi vượt qua thì cá chép hóa rồng.

“Đây chính là đệ nhất sách từ xưa đến nay!”

“Sách thánh nhân, đây chính là sách thánh nhân.”

“Hứa Thủ Nhân vì minh ý của người trong thiên hạ, hiểu ra ý nghĩ vô thượng, sau đó lập hạ lời nói bất hủ. Hiện tại còn lấy ra cả sách thành thánh, công tích như thế này, ngàn thu sau cũng sẽ không có người nào vượt qua.

“Trợn to mắt của các ngươi lên mà nhìn, đừng có mà chấp mê bất ngộ nữa. Hứa thánh nhất định thành thánh.”

Một số người đọc sách không thuộc Chu Thánh nhất mạch nhao nhao mở miệng. Bọn họ cần phải để cho Chu Thánh nhất mạch nhìn thấy rõ ràng.

Đừng có chấp mê bất ngộ như thế nữa.

Nhưng mấy lời như thế này càng khiến bọn họ thêm không phục, càng thêm tức giận cũng càng thêm ghen ghét.

Thế hệ trẻ, sở dĩ bọn họ có thể phối hợp với Văn cung như thế, thật ra nguyên nhân lớn nhất không phải bởi vì ghen tức hay sao

Bọn họ ghen ghét Hứa Thanh Tiêu.

Ghen ghét Hứa Thanh Tiêu vì sao năm nay mới gần hai mươi tuổi lại có được địa vị như thế, tài hoa như thế. Vậy nên mỗi khi Hứa Thanh Tiêu làm sai một chút chuyện, bọn họ liền bám lấy không buông.

Theo lý thuyết thì người bình thường cũng không dám đối đầu với người đọc sách trong thiên hạ mà sẽ ngoan ngoãn cúi đầu. Nhưng hết lần này đến lần khác Hứa Thanh Tiêu đều không lựa chọn cúi đầu mà ngược lại là nhận đấu với bọn họ.

Hơn nữa mỗi lần đấu, Hứa Thanh Tiêu đều có thể thay đổi thế cục.

Bọn họ sao có thể không tức? Làm sao có thể không giận?

Lúc đầu dựa theo chuyện này thì Hứa Thanh Tiêu nhất định là xong đời. Thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu vẫn cứng ngắc như cũ, hơn nữa hôm nay hắn còn muốn thành thánh. Sao bọn họ có thể chịu được chứ?

Cộng thêm sự nhục mạ của mấy người này, người đọc sách trong thiên hạ hoàn toàn điên dại.

“Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không có khả năng thành thánh. Hắn mượn năng lượng của tà ma, làm gì có người nào thành thánh sau một năm? Làm gì có người chưa đến một năm đã có thể thánh thánh chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Hứa Thanh Tiêu đã mượn sức mạnh của tà ma. Hắn tuyệt đối không có khả năng thành thánh trong một năm. Chuyện này là không thể nào. Nếu như không có sức mạnh tà ma thì ai có thể thành thánh trong một năm chứ?”

“Hồng Thánh! Ngài ngưng tụ sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ lần nữa đi, giết chế Hứa Thanh Tiêu. Giết hắn, giết hắn!”

“Hồng Thánh, ngài mau mau diệt ma đi.”

Từng tiếng nói vang lên, là tiếng hét giận dữ của Chu Thánh nhất mạch. Hai mắt của bọn họ đã mất tiêu cự, muốn nói là không thành ma thì cơ bản không có khả năng.

Đến bước này rồi mà những người đọc sách này vẫn như thế thì hoàn toàn tặc lưỡi.

vốn tưởng rằng những người đọc sách này ngay từ đầu chỉ bởi vì Hứa Thanh Tiêu không tôn trọng Chu Thánh nên bọn họ mới hận lây Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng bây giờ xem ra là những người này quả nhiên có vấn đề.

Những người này được xem như là người đọc sách sao?

Đều là vài yêu ma quỷ quái rồi!

“Giết!”

Bên trong Văn cung, Hồng thánh cũng hoàn toàn điên rồi. Hắn ta có chết cũng không ngờ hôm nay Hứa Thanh Tiêu có thể minh ý một lần nữa, lập ngôn một lần nữa lại, càng nặng hơn là viết sách mới.

Hơn nữa còn lấy ra sách thánh nhân. Không, đây không phải mà sách thánh nhân, đây là sách để người ta có thể thành thánh.

Người người như rồng!

Bốn chữ này quá nặng nề, cũng quá vĩ đại, không khác gì bốn lời mới.

Mỗi một chuyện Hứa Thanh Tiêu làm ra ngày hôm nay đều đem lưu truyền thiên cổ.

Nếu hắn trở thành Thánh thì thật là ghê gớm. Đối với Văn cung Đại Ngụy mà nói là tai họa to lớn.

Vậy nên hôm nay cho dù như thế nào thì hắn ta cũng phải giết Hứa Thanh Tiêu.

Bất kể là như thế nào.

Hạo nhiên chính khí như biển lớn chui vào bên trong Văn kiếm. Lần này Văn kiếm không chút do dự.

Bay về phía Hứa Thanh Tiêu.

Mà trước mắt.

Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Hiện tại hắn đã đi được ba bước, còn kém hai bước nữa thôi.

Một lần nữa minh ngộ tư tưởng trung tâm.

Tư tưởng trung tâm lúc trước là tri hành hợp nhất.

Người có chí, chuyện sẽ thành.

Còn bây giờ Hứa Thanh Tiêu cần một lần nữa minh ngộ tư tưởng trung tâm.

Văn kiếm đánh tới, cơ bản là không cho Hứa Thanh Tiêu bất cứ một cơ hội nào. Chỉ có điều cũng may là Hạo nhiên Văn chung bộc phát ra năng lượng, ngăn cản Văn kiếm, còn chín đầu kim long cũng đánh giết về phía văn kiếm.

Tất cả chuyện này đều là dị tượng.

Chương 981: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (6)

Trận chiến số mệnh.

Văn kiếm vô song, là sự tồn tại vô dịch, khi nó đánh lên Hạo nhiên Văn chung thì mỗi một cú đều vỡ toang vô số Hạo nhiên chính khí.

Kim Long đánh giết nhưng lại chỉ có thể kéo dài tốc độ tấn công của văn kiếm nhưng không có cách nào thực sự hủy diệt văn kiếm.

Đây là thanh kiếm chứa ý chí của người đọc sách trong thiên hạ, làm gì có cách phá giải hay ho chứ.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu nhất định phải thành Thánh.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu thành thánh thì tất cả đều dễ nói chuyện rồi. Cục diện cuộc chiến sẽ nghịch chuyển trong nháy mắt.

Hoàn toàn thay đổi.

Chỉ là người đọc sách trong thiên hạ sẽ không để như vậy.

Còn Hứa Thanh Tiêu cũng cùng lúc ngộ ra tư tưởng trung tâm.

Chuyện do người làm!

Người có chí thì mọi chuyện sẽ thành.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại. Tất cả đều quá vội vàng, nhưng tất cả cũng nên xảy ra.

Rầm rầm rầm!

Văn kiếm công kích không ngừng. Hạo nhiên Văn chung bị một thương tích cực kỳ đáng sợ, suýt chút nữa thì muốn nứt ra.

Kim long không ngừng đánh giết, nhưng lại có cảm giác hơi vô bổ.

Cũng chính vào lúc này.

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mở to mắt.

Hắn hiểu rồi.

Người có chí, chuyện sẽ thành.

Tri hành hợp nhất là tư tưởng trung tâm lúc trước của hắn, nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên ý thức được đây hình như cũng không phải là tư tưởng trung tâm của mình.

Nghĩ kỹ lại từng chuyện đã từng xảy ra thì tất cả cũng không phải đều là tri hành hợp nhất.

Mà là.

Nhân định thắng thiên.

Không sai, chính là nhân định thắng thiên.

Mỗi một người đều có thể thay đổi số mệnh của mình, làm gì có nhiều nhất định như thế.

Lòng người dường như yên ổn không nhận tất cả ảnh hưởng, không thay đổi vì vật bên ngoài mà phải cố gắng theo những việc mình cần phải làm.

Thắng thua đều chỉ trong một suy nghĩ.

Đúng vậy.

Đây chính là tư tưởng trung tâm của mình.

Tư tưởng trung tâm chân chính.

Nhân định thắng thiên.

Ứng theo bản tâm mà thuận ý trời.

Thắng thiên, không phải là thắng cả trời đất, mà là thắng được hết tất cả những chuyện ngươi cho rằng không thể nào.

Đây là quy luật tự nhiên.

Trời, là bản tâm. Bản tâm cũng là trời.

Sau khi nghĩ đến điểm này.

Chỉ chốc lát, vô số Hạo nhiên chính khí đã dũng mãnh lao về phía Hứa Thanh Tiêu. Đây là thăng hoa cuối cùng.

Có được sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu có thể thành thánh ngay lập tức.

Giờ phút này, mọi người đều kinh ngạc. Tất cả người đọc sách đều phát hiện Hạo nhiên chính khí của mình cũng đang mạnh mẽ lao về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu đi đến một bước cuối cùng.

Sắp hoàn thành biến đổi và thăng hoa.

Giờ phút này.

Từng tiếng nói vang lên.

"Chúng ta nguyện trợ giúp Hứa nho thành Thánh!"

"Nguyện trợ giúp Hứa nho thành Thánh!"

"Nguyện trợ giúp Hứa nho thành Thánh, càn quét tất cả yêu ma."

Từng đợt tiếng nói vang lên. Đây là từ những người đọc sách khác từ giữa trời đất. Bọn họ hoàn toàn kính nể Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ cúi đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, cống hiến sức mạnh của mình, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể dựa vào đó thành Thánh.

Lúc này, bên trong Văn cung Đại Ngụy cũng vang lên một một tiếng nói như vậy.

"Vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì kế thừa tuyệt học thánh nhân, mở thái bình vì vạn thế. Lời của Hứa nho có trời đất chứng giám, bản nho nguyện trợ Hứa cho thành Thánh."

Đây là âm thanh của Chu nho. Hắn ta đứng dậy liều lĩnh cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu.

Lấy Hạo nhiên chính khí trong cơ thể mình tặng cho Hứa Thanh Tiêu.

Không chỉ có hắn mà liên tiếp bốn năm vị đại nho cũng đồng thời mở miệng. Vốn dĩ bọn họ không muốn tham dự vào

chuyện này, như bây giờ bọn họ đã bị Hứa Thanh Tiêu khuất phục, hoàn toàn khuất phục.

Người có thể nói ra câu vì thiên địa lập tâm làm sao có thể khiến bọn họ không tin phục chứ?

Quả thật bọn họ đã từng khinh thường và không vui vì tuổi tác của Hứa Thanh Tiêu, nhưng bây giờ bọn họ đã hoàn toàn nể phục.

Hứa Thanh Tiêu có tâm tư Thánh nhân. Không phải Bán thánh, là Văn thánh, Nho đạo Văn thánh.

Bọn họ cam tâm tình nguyện trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, tận dụng một phần lực của chính mình.

"Trần mỗ nguyện vì Hứa nho tạo thêm Hạo nhiên chính khí, vì mở thái bình cho vạn thế!"

"Hôm nay Trần mỗ tự hủy Nho vị. Từ nay về sau không có quan hệ gì với Chu thánh nhất mạch."

Trần Tâm cũng lên tiếng. Ông ta là Đại nho của Chu Thánh nhất mạch, trong khoảng thời gian này ông ta vẫn luôn do dự. Thoát ly Văn cung Đại Ngụy, ông ta không thể ngăn cản được, nhưng mà khi thoát ly Văn cung Đại Ngụy còn phải trấn áp quốc vận của Vương triều Đại Ngụy.

Ông ta lên tiếng liệu có thể tạo ra tiếng nói hữu dụng không? Không có!

Ông ta lực chọn im lặng, nhưng lương tâm của ông ta bất an. Bây giờ khi Hứa Thanh Tiêu nói ra câu lập tâm vì trời đất đã khiến cho ông ta hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mình đang làm cái gì thế?

Mình vẫn là một người đọc sách sao?

Mục đích đọc sách là gì? Không phải chính là vì bốn câu nói này của Hứa Thanh Tiêu sao?

Nhưng mình lại đang làm gì thế này? Trơ mắt đứng nhìn quốc vận của Vương triều Đại Ngụy dần suy bại?

Ông ta sai. Ông ta biết mình sai nên ông ta thoát ly khỏi Chu thánh nhất mạch, đồng thời tự hủy đi Nho vị của mình.

Hạo nhiên chính khí khổ khổ sở sở tu hành được cũng bị ông ta thẳng thừng đánh tản đi, không đưa vào trong đỉnh của Đại Ngụy quốc vận.

Trần Tâm cũng quỳ trên mặt đất, hành đại lễ hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ngay khi Trần Tâm cất tiếng như vậy, Chu Dân thở dài, hắn ta lắc đầu nói.

“Là chúng ta sai!”

“Hiểu ra quá muộn.”

“Nho không phải nho, người đọc sách không phải người đọc sách. Lão phu đọc sách vì bách tính trong thiên hạ, nhưng kết quả lại làm hại bách tính trong thiên hạ, hại bách tính Đại Ngụy. Hôm nay lão phu cũng rời Nho vị, rời khỏi Chu thánh nhất mạch.”

“Xin lấy cái chết tạ tội!”

Chu Dân liên tục cười khổ. Nếu như nói Trần Tâm chỉ luôn bồi hồi do dự thì hắn ta lại thật sự ủng hộ Văn cung thoát ly.

Trước mắt, những hành động của Hứa Thanh Tiêu đã khiến lòng hắn ta chấn động, đồng thời cũng khiến hắn ta tỉnh ngộ, tỉnh ngộ hoàn toàn.

Hắn ta biết mình làm sai, tình nguyện hủy Nho vị, nhưng hắn ta lại buông thả chính mình.

Chương 982: Lập Tâm Vì Thiên Địa, Lập Mệnh Vì Dân Sống, Vì Kế Thừa Tuyệt Học Của Thánh Nhân, Mở Thái Bình Vạn Thế (7)

Ngay khi tiếng nói vang lên, người bên ngoài còn chưa kịp khuyên can, Chu Dân đã phá vỡ tâm mạch của mình rồi trực tiếp ngã xuống, mất mạng tại chỗ.

Hắn ta lấy sinh mệnh của mình để trả lại cho đại kiếp nạn này.

Chu Dân chết, nhưng ở khoảnh khắc cuối cùng trong sinh mệnh đã trở lại thành người đọc sách chân chính.

Có người khóc đến thảm thương, là đệ tử của Chu Dân gào khóc trên mặt đất, thương tâm không thôi.

Một vài Đại Nho nhìn thấy cảnh này, từng người cũng im lặng không biết nói gì.

Trần Tâm càng nghẹn ngào. Hắn ta thật sự không biết nên nói gì.

Nhưng chuyện này trách được ai chứ?

Nhưng hắn ta biết là một khắc cuối cùng của Chu Dân đã hiểu rõ được Nho đạo chân chính.

“Làm càn! Làm càn! Làm càn!”

“Các người bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc rồi. Làm ra hành động ngu xuẩn như vậy, quả thật là làm càn.”

“Hứa Thanh Tiêu không thể nào thành thánh. Chu Thánh nhất mạch nghe lệnh, dốc hết toàn lực ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành thánh.”

Giọng nói của Hồng Chính Thiên vang lên.

Hắn ta không ngờ rằng vào thời khắc mấu chốt thì trong Văn cung Đại Ngụy lại xảy ra chuyện này. Hắn ta thấy Trần Tâm và Chu Dân chính là phản đồ, cả mấy đại nho khác đã tin Hứa

Thanh Tiêu, thà tự tuyệt tâm mạch cũng không đứng cùng một chiến tuyến với Văn cung.

Chuyện này khiến hắn ta vô cùng phẫn nộ.

Mà theo tiếng nói của hắn ta vang lên, trong chốc lát, Hạo nhiên chính khí vốn đang bay loạn tám phương đột nhiên giảm mạnh tám phần.

Chín phần Hạo nhiên chính khí mà nhóm người đọc sách Chu Thánh nhất mạnh dốc hết toàn lực để ngăn cản đã bay đi.

Ý chí của bọn họ kiên định, không thể nào để Hứa Thanh Tiêu dựa vào bọn họ thành thánh.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng vọng tưởng mượn sức mạnh của người đọc sách chúng ta để trở thành thánh, mơ tưởng!"

Giọng nói của Hồng Chính Thiên vang lên. Hắn ta đã tức đến mức thở hổn hển.

Nhưng tương tự, lời nói này lại vô cùng kiên định, bởi vì mấu chốt để thành thánh chính là một cửa này, chính là mượn nhờ sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ.

Tiếng nói của Hồng Chính Thiên vang khắp kinh đô Đại Ngụy.

Nhưng mà, vào đúng lúc này có một tiếng nói rất nhỏ vang lên, trong tiếng nói cũng lộ vẻ vô cùng non nớt!

Là tiếng bên trong Yên Vân phủ.

Là tiếng một trẻ con.

Nhóc con có chút sợ hãi, có chút khiếp sợ, nhưng giọng nói của nó lại vô cùng trong trẻo, gương mặt vô cùng kiên định.

"Nguyện trợ giúp Hứa nho thành thánh!"

Nhóc con học theo nho sinh mở miệng, muốn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Chỉ là sau khi âm thanh này vang lên đã dẫn đến sự chú ý của một số người, cũng quay đầu nhìn sang. Lúc phát hiện ra đó là một đứa trẻ thì không khỏi cười khổ một tiếng.

Người đọc sách ngưng tụ Hạo nhiên chính khí, còn những bách tính phổ thông bình thường như bọn họ sao có thể trợ

giúp Hứa Thanh Tiêu thành thánh chứ?

Nhưng ngay lúc đó liên có người mở miệng.

Bất ngờ giữa lúc đó có một chùm ánh sáng nhỏ yếu từ trên người nhóc con từ từ trồi lên, bay lên bầu trời.

Giờ phút này, bách tính đứng trong phố xá sầm uất ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, có người tính thử mở miệng, nhìn qua Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

“Nguyện trợ giúp Hứa nho thành thánh!”

Giọng nói của hắn vang lên, mặc dù trong lòng không thấu nhưng ánh mắt rất kiên nghị.

Ngay lập tức.

Vẫn có một ánh sáng nhỏ yếu ngưng tụ ra. bay về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong một khoảnh khắc, tất cả mọi người đều hoàn toàn chấn động.

Nhưng một khắc sau, từng tiếng nói vang lên.

“Nguyện trợ giúp Hứa nho thành thánh!’

“Nguyện trợ giúp Hứa nho thành thánh!”

“Nguyện trợ giúp Hứa nho thành thánh!”

Những âm thanh này mặc dù không lớn, không được vang xa vạn dặm nhưng chúng lại tràn đầy kiên định.

Trong một thoáng.

Từng đường ánh sáng nhỏ yếu tụ lại với nhau.

Ánh sáng mặc dù yếu ớt nhưng số lượng càng lúc càng nhiều.

Đưa ra.

Là giữa trời đất!

Sáng nhất chính là một chùm!

Ánh sáng!

Như thế này.

Chiếu rọi xưa nay!

Theo từng chùm ánh sáng bồng bềnh trên nền trời.

Thay thế sức mạnh của người đọc sách.

Càng ngày càng nhiều ánh sáng tràn ngập. Đây đều là sức mạnh dân ý của bách tính.

Cũng là một loại sức mạnh trời đất.

Hứa Thanh Tiêu không dựa vào sức mạnh của người đọc sách để thành thánh mà hắn lựa chọn dùng sức mạnh của vạn dân trong thiên hạ để thành Thánh.

"Chúng ta nguyện trợ giúp Hứa nho thành Thánh."

Từng tiếng nói vang vọng. Lúc này những tiếng nói ấy không chỉ vang lên từ Yên Vân phủ mà có rất nhiều nơi đều vang lên những tiếng như vậy.

Dân chúng liên tục mở miệng nói bọn họ nguyện trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thành Thánh. Bọn họ kích động không thôi.

Giống như lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu, có một phần nóng, lại có một phần tỏa sáng.

Từng đốm sáng nhỏ cũng có thể cháy lan đồng cỏ.

Ánh sáng chói mắt nhưng không chướng mắt, chiếu rọi khắp cổ kim. Tượng thánh của Hứa Thanh Tiêu vô cùng to lớn, thắng hết tất cả.

Hào quang của hắn quá lấp lánh, cả thế gian này đều không có gì tỏa sáng tranh được với Hứa Thanh Tiêu.

Ánh sáng rộng lớn như biển chui vào bên trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu.

Bên trên Yên Vân Phủ.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được ánh sáng của dân ý đang lan rộng vô cùng. cảnh giới nho đạo cũng nhận được tăng cường trên phạm vi lớn.

Hắn muốn mở ra con đường Thánh đạo.

Thế nhưng những sức mạnh dân ý này vẫn thiếu một chút.

Cần một tiếng trống làm tinh thần hăng hái mới có thể thật sự đột phá.

Mặc dù tượng thánh của Hứa Thanh Tiêu càng mở rộng ánh sáng, nhưng vẫn có một cảm giác hư hóa như trước, không hề chân thực. Chỉ có sau khi thật sự trở thành thánh, tượng thánh này mới có thể trở nên chân thực.

Chương 983: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (1)

Giống như là cũng phát hiện ra điểm này, bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Hồng Thánh cất tiếng.

Giờ phút này, hắn ta đã hoàn toàn yên lòng. Thành thánh nhất định phải làm xong một lèo. Hứa Thanh Tiêu đã minh ý một lần nữa, lập ngôn một lần nữa, viết sách một lần nữa, cùng hiểu rõ tư tưởng trung tâm một lần nữa.

Mỗi một cái Hứa Thanh Tiêu đều làm vang dội cổ kim. Nhưng vấn đề là mấy cái minh ý, lập ngôn, viết sách, giác ngộ này lại mang đến một tác dụng phụ đáng sợ.

Đó chính là Thánh đạo của Hứa Thanh Tiêu sẽ là Thánh đạo mạnh nhất từ xưa đến nay, không có cái thứ hai.

Minh ý, lập ngôn, viết sách, giác ngộ của Hứa Thanh Tiêu, có cái nào không phải dạng thánh nhân cũng khó mà làm được?

Vì người đọc sách trong thiên hạ lập quân tử chi ý!

Vì người đọc sách trong thiên hạ lập quân tử chi ngôn!

Vì người đọc sách trong thiên hạ viết sách người người như rồng!

Vì người đọc sách trong thiên hạ giác ngộ nhân định thắng thiên!

Bốn cái này có cái nào không phải kiểu ngay cả thánh nhân cũng khó mà làm được? Hứa Thanh Tiêu hoàn thành bốn thứ biến đổi vô thượng liền một mạch, theo lý thuyết thì phải cần một khoảng thời gian mới có thể đột phá Thánh cảnh.

Đây là trong tình huống người đọc sách trong thiên hạ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, còn nếu như người đọc sách không hỗ trợ Hứa Thanh Tiêu thì đừng nói đến chuyện thành Thánh gì cả.

Được ủng hộ thì phải cần mấy ngày, thậm chí là cần nửa tháng mới có thể thành Thánh, không ủng hộ thì cả đời này Hứa Thanh Tiêu đều không thể thành Thánh.

Mặc dù dân ý của bách tính mạnh, nhưng đây cuối cùng cũng chỉ là một phần nhỏ bách tính Đại Ngụy trợ giúp. Mặc dù phần lớn bách tính ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, nhưng ý chí không lớn nên không có cách nào ngưng tụ được sức mạnh dân ý.

Vậy nên, Hứa Thanh Tiêu không trở thành thánh được.

"Ngươi quá ngạo mạn."

"Bốn sự biến đổi vô thượng. Nếu như ngươi thành công, vậy thì ngươi thật sự sẽ là đệ nhất thánh từ xa xưa cho đến nay."

"Nhưng chỉ dựa vào việc mượn dân ý của bách tính Đại Ngụy, ngươi không có cách nào thành Thánh được."

"Hứa Thanh Tiêu, bản thánh có thể cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi thừa nhận sai lầm rồi dập đầu nhận sai trước tượng của Chu thánh, thừa nhận sai lầm với người đọc sách trong thiên hạ, đồng thời tự hủy minh ý, bản thánh có thể tha thứ cho ngươi, có thể đại diện Chu thánh, đại diện người đọc sách trong thiên hạ tha thứ cho ngươi."

"Gia nhập Chu thánh nhất mạch."

"Ba năm sau bản thánh có thể giúp ngươi thành Thánh, như thế nào?"

Giờ phút này, Hồng Thánh mở miệng. Có điều lần này hắn ta không tức giận mắng mỏ Hứa Thanh Tiêu mà dùng một giọng điệu cực kỳ bình thản để nói chuyện.

Hắn ta vẫn muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, dù sao thì thật sự là tư chất của Hứa Thanh Tiêu quá khác thường.

Đúng là hắn ta muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu. Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu tình nguyện thì thật sự là hắn ta có thể tiếp nhận Hứa Thanh Tiêu. Nhưng với điều kiện tiên quyết là Hứa Thanh Tiêu nhất định phải nhận thức được sai lầm của mình.

Dập đầu nhận sai với Chu thánh, nhận sai với người đọc sách trong thiên hạ, đồng thời hủy ý rồi tạm dừng đột phá. Ba năm

sau, Hứa Thanh Tiêu nếu biểu hiện tốt thì hắn ta sẽ trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thành Thánh.

Lời này nói ra khiến mọi người lập tức cảm thấy Hồng thánh vô sỉ quá mức. Đã đến lúc này rồi, lôi kéo Hứa Thanh Tiêu thì cũng thôi đi, lại còn muốn Hứa Thanh Tiêu dập đầu nhận sai, nhận sai với người đọc sách trong thiên hạ sao?

Nhưng cũng có người không hiểu sao cảm thấy loại kết quả này cũng không tệ. Dù sao thì có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, Hứa Thanh Tiêu cũng không cần lâm vào trong cục diện bế tắc.

Bởi vì dù là dân chúng tầm thường cũng đã nhận ra được tình huống trước mắt của Hứa Thanh Tiêu.

Pháp tướng thánh nhân đang hư hóa, khi thì ngưng tụ, khi thì hư hóa, có hơi mất ổn định.

Đó cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu không được mà ngược lại là vì Hứa Thanh Tiêu lập ngôn quá đáng sợ. Hắn lập tâm vì thiên địa, lập mệnh vì dân sinh, vì kế thừa tuyệt học thánh nhân, vì mở thái bình vạn thế.

Bốn câu nói này chinh phục người đọc sách chân chính, cho dù là các đại nho của Chu thánh nhất mạch trong trời đất nghe được lời này xong, bọn họ cũng trầm mặc.

Trừ một phần người đọc sách đã điên dại, những người này vốn không phải là những người đọc sách đi tìm phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu nên đã hoàn toàn tin phục lập ngôn của Hứa Thanh Tiêu.

Còn nhóm viện trưởng của các thư viện lớn, sau khi bọn họ nghe thấy Hứa Thanh Tiêu lập ngôn xong thì đã rung động. Nhưng thực sự khiến họ rung động không phải là bốn câu lập ngôn này.

Mà là nguyện người đọc sách trong thiên hạ, người người như rồng.

Câu nói này mới đả động đến lời nói của bọn họ. Bọn họ thân là viện trưởng thư viện, trồng người bồi dưỡng nhân tài là sự

nghiệp cả đời của bọn họ. Hứa Thanh Tiêu nguyện người đọc sách trong thiên hạ, người người như rồng.

Đây không phải cũng là khát vọng và lý tưởng to lớn của họ sao?

Mỗi một câu nói của Hứa Thanh Tiêu đều không kém gì lời nói của thánh nhân, khiến người người đinh tai nhức óc, tâm thần rung động.

Cũng chính bởi vì những lời Hứa Thanh Tiêu nói đến dẫn đến việc hắn khó mà thánh Thánh.

Như là ý nguyện vĩ đại của Phật môn, ngươi lập ra ý nguyện vĩ đại thì có thể nhận được sự củng cố của trời đất nhưng sẽ không cho ngươi quá nhiều, bởi vì ngươi có thể hoàn thành được hai không là một chuyện.

Nếu như ngươi có tư cách để hoàn thành được những chuyện này, khuyết điểm duy nhất đó chính là thời gian. Mà khi ngươi có được thời gian này, như vậy thì trời đất mới có thể thực sự ban thưởng cho ngươi.

Nói trắng ra thì chính là phải đạt được sự tán thành của trời đất, cho rằng ngươi có thể làm được.

Còn Hứa Thanh Tiêu có thể làm được hay không, thật ra phải nhìn xem người đọc sách có ủng hộ hay không. Đây là một loại cân nhắc đánh giá, trước mắt thì người đọc sách trong thiên hạ phần lớn là Chu Thánh nhất mạch.

Bảo bọn họ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu? Chuyện này sao có thể?

Chương 984: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (2)

Chẳng qua, không có sức mạnh của người đọc sách thì sự ủng hộ của bách tính Đại Ngụy cũng được, đơn giản bách tính ủng hộ chính là dân ý!

Chung quy Hứa Thanh Tiêu cũng là Nho đạo.

Mặc dù dân ý nhiều nhưng thiên đạo vẫn thiếu, đã nảy sinh vấn đề. Nếu không thì dựa theo tình huống này, đừng nói mình thành Bán Thánh mà ngay cả Á Thánh hoặc Văn Thánh cũng không đủ sức.

Muôn dân bách tính mới chính là căn bản của trời đất.

Hệ thống mạnh nhất thế gian này không phải là Nho đạo mà là đạo của dân ý.

Điểm này thiên đạo nên hiểu rõ. Nhưng mình không có thành Thánh thì chứng minh thiên đạo đúng thật là đã xảy ra vấn đề, nếu không thì sẽ không như thế này.

Điều này khiến Hứa Thanh Tiêu thấy hoang mang. Hắn không hiểu thiên đạo đã xảy ra vấn đề gì, nhưng hắn càng hiểu được là bây giờ mình không có cách nào đạt được trình độ này.

Còn Hồng Thánh lại dám mở miệng như thế, không phải là hắn ta đã nhìn ra thiên đạo có vấn đề mà hắn ta tưởng là chỉ dựa vào chút dân ý này không thể nào thành Thánh được.

Cho rằng không có được sức mạnh của người đọc sách thì Hứa Thanh Tiêu không thể nào thánh Thánh.

Vậy nên, trong nhận biết của hắn ta, nếu như không có cách nào để dựa vào dân ý thành Thánh thì tất cả những lời lập ngôn và viết sách lúc trước.

Đều không thể nào thực sự đạt được chấp thuận của trời đất.

Nếu không có cách nào đạt được chấp thuận của trời đất thì hôm nay hành động của Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ ý

nghĩa gì.

Đây chính là lý do hắn ta dám mở miệng nói như vậy.

Hắn ta rất tự tin, cực kỳ tự tin. Có điều hắn ta tình nguyện cho Hứa Thanh Tiêu một cơ hội.

Bên trên Yên Vân phủ.

Hứa Thanh Tiêu đang hấp thu lượng dân ý tràn đầy như biển. Đây là sức mạnh trời đất, Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng cảm nhận.

Quả thật như vậy. So với sức mạnh của người đọc sách thì dân ý quá mức yếu ớt. Mặc dù chúng tụ lại thành một chỗ cũng là hào quang rừng rực nhưng mình đây là Nho đạo, không phải là đế vương.

Nếu là đế vương thì đạt được nhiều dân ý như vậy, chỉ sợ là quốc vận thông suốt mấy trăm năm.

Mà theo tiếng nói của Hồng Thánh vang lên, Hứa Thanh Tiêu không để ý đến.

Hắn tĩnh tọa giác ngộ. nhạy bén phát hiện ra một vấn đề.

Thiên địa có thiếu khuyết.

Đúng vậy, thiên địa bị khuyết.

Mình lập ngôn không thế như vậy, lấy kinh dịch, người người như rồng, theo lý thuyết thì nên trực tiếp thành thánh, nhưng không có được đầy đủ sức mạnh của người đọc sách. Chuyện này mặc dù là quy tắc nhưng không thể phủ nhận là quy tắc này quá mức cứng nhắc.

Chuyện này rất quái lạ. Bây giờ Hứa Thanh Tiêu mới bước nửa chân vào Thánh đạo, có rất nhiều đồ vậy này nọ có thể cảm ngộ được, có được Thiên đạo cảm ngộ.

Vậy nên hắn đã cảm nhận ra sự khác biệt như vậy.

Cái này gọi là đại đạo chí công, đại đạo chí tư. Thiên địa là công bằng, nói về sinh linh thì có chỗ ưu tiên cũng có chỗ thua kém. Hơn nữa đại đạo cũng chí tư, người thuận thiên lý cũng phải là số mệnh trời đất.

Mình lập ngôn viết sách, trên lý thuyết thì nên có được sự củng cố của trời đất, đột phá thánh vị, nhưng nhất định phải thu hoạch sức mạnh của người đọc sách, đây rõ ràng là có vấn đề.

Hơn nữa vấn đề rất lớn.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không có cách nào hoàn toàn giác ngộ thiên đạo, rất nhiều chuyện mình vẫn không hiểu rõ, những đồ vật liên quan tạm thời không phải thứ mình có thể biết được.

Nhưng có một chuyện, là sự thật.

Hồng Thánh nói không sai, mình khó mà thành Thánh được, ít nhất thì với tình huống trước mắt mà nói, mình muốn thành thánh thì còn khiếm khuyết nhất định phải khỏa lấp.

Thành Thánh khó.

Khó như lên trời.

Hứa Thanh Tiêu hiểu, sở dĩ mình khó như vậy, nguyên nhân mấu chốt cũng là bởi vì mình đắc tội với Chu Thánh nhất mạch.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu được một chuyện là từ xưa đến nay tất cả các thánh nhân cũng mượn nhờ sức mạnh của người đọc sách mới thành Thánh. Còn bây giờ người đọc sách đã bị méo mó, tuy có người đọc sách chân chính không giả dối, nhưng phần lớn là đa số người đọc sách đều có vấn đề.

Nếu như thật sự tiếp nhận sức mạnh của những người đọc sách này, vi phạm minh ý của mình thôi không nói, chủ yếu là tiếp nhận sức mạnh của loại người đọc sách này xong sẽ khiến cho mình xảy ra vấn đề lớn, vấn đề rất lớn.

Đây cũng là lý do vì sao Hứa Thanh Tiêu không tiến hành bước hành động tiếp theo.

Không phải là hắn không có cách. Chỉ cần hắn lập một ý nguyện Nho đạo vĩ đại, nhập tâm học giả, người người như rồng, hay nói rõ hơn là người giúp ta thành Thánh, người người như rồng.

Tâm tư của Hứa Thanh Tiêu thấy ít nhất có ba phần người đọc sách chọn trợ giúp cho mình, thậm chí còn có một phần đã dao động trong lòng.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu sẽ không làm như thế.

Chu Thánh nhất mạch phải trừ tận gốc.

Trừ tận gốc hoàn toàn.

Chỉ có điều muốn trừ tận gốc Chu Thánh nhất mạch thì không đến lượt mình làm, đợi sau khi mình trở thành Bán Thánh rồi đi đến chỗ ở cũ của Chu thánh để tìm Thánh khí bản nguyên, triệu hoán chân linh Chu Thánh ra ngoài.

Như vậy thì tất cả mọi chuyện không cần hắn tự mình ra tay.

Dựa vào một đạo chân linh Chu thánh, có thể giải quyết được tất cả vấn đề, ngay cả đánh gãy căn cơ của môn đồ Chu Thánh nhất mạch cũng có thể.

Nhưng đây là chuyện sau này, trước mắt mình nhất định phải thành Thánh.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại.

Hắn đang suy tư nghĩ cách thành Thánh.

Muốn một phát đột phá cảnh giới.

Tuyệt đối không thể kéo dài, đến khi nhất cổ tác khí!

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu vẫn chậm chạp không chịu trả lời, Hồng Thánh cũng không cho Hứa Thanh Tiêu bất cứ cơ hội nào.

Văn kiếm lại ngưng tụ lần nữa.

Hứa Thanh Tiêu chưa thể thành Thánh, như vậy thì không có cách nào để thay đổi cuộc chiến này.

Rầm!

Xạ kích của Văn kiếm dập dờn ánh sáng vô tận, đánh lên trên Hạo nhiên Văn chung, đồng thời những luồng kiếm khí kinh khủng cũng đuổi giết chín đầu Kim Long.

Thế cục không thể đỡ.

Tất cả ánh sáng tụ lại cùng một chỗ, muốn ngăn cản một nạn này cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng tiếc là Văn kiếm quá mạnh, là sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ gom góp lại.

Rầm!

Chương 985: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (3)

Hạo nhiên Văn chung có hơi tán loạn, văn khí văng lung tung khắp nơi, đứng trên vòm trời lung lay sắp đổi.

Nhưng đúng vào lúc này, Hồng Thánh mở miệng tiếp.

“Hạo nhiên Văn chung, ngươi là Thánh khí của Văn cung ta, sao phải bảo vệ một người ngoài? Ngươi về đây, chúng ta hiểu là ngươi đã bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc, không cần phải như thế.”

Hạo nhiên Văn chung là Thánh khí, thai nghén ra ý chí, Hồng Thánh không muốn làm hư hại Hạo nhiên Văn chung bởi vì dù sao đây cũng là Thánh khí của bọn họ.

Đương nhiên hắn ta không nỡ.

Nhưng nghe Hồng Thánh mở miệng nói như thế, Hạo nhiên Văn chung ong ong cộng hưởng, tiếng chuông dập dờn từng tầng từng tầng. Đây chính là lời đáp của nó, muốn giết Hồng Thánh.

Cảm nhận được ý chí của Hạo nhiên Văn chung, Hồng Thánh giận dữ trong lòng.

Nhưng hắn ta không dám nói gì cả, dù sao thì đây cũng là Thánh khí của Chu Thánh, hắn ta có ngạo mạn cũng không dám nói Hạo nhiên Văn chung đã sai, vậy nên Hồng Thánh chỉ có thể chuyển mục tiêu đặt lên người Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi mê hoặc Thánh khí của Chu Thánh nhất mạch ta. Không phải ngươi vẫn luôn xem thường Chu thánh nhất mạch bọn ta sao? Vì sao bây giờ lại cần Thánh khí Chu thánh lại bảo vệ ngươi?”

“Quả nhiên là buồn cười, mặt dày vô sỉ.”

Hồng Thánh mở miệng. Hắn ta châm chọc Hứa Thanh Tiêu, cho rằng Hạo nhiên Văn chung chịu mê hoặc, hoặc là không

phải Hạo nhiên Văn chung tự nguyện bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Lần này lời nói quá vô sỉ khiến cho trong lòng vài người nén giận đến mức muốn thổ huyết.

Trên thế gian này sao có thể có người hạ tiện như thế?

Có thể nói ra những lời này, không phải là Hồng Thánh không có đầu óc, không phân biệt phải trái mà ngược lại, hắn ta càng biết mình là người cưỡng từ đoạt lý, nhưng thế thì như nào?

Hắn ta đây là muốn trêu Hứa Thanh Tiêu tức hổn hển, khiến cho Hứa Thanh Tiêu lửa giận công tâm, như vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ càng không có khả năng thành Thánh.

Đây là kế hoạch công tâm.

Phương pháp vô cùng đơn giản, nhưng càng là những mưu kế đơn giản như vậy thì thường lại có nhiều tác dụng.

“Hồng Chính Thiên, ngươi không xứng làm người.”

“Ngươi quá vô sỉ.”

“Trên đời này sao lại có loại người vô sỉ như ngươi chứ?”

Có người tức giận, tức giận mắng chửi Hồng Chính Thiên. Đại nho ở các nơi cũng hơi không chịu được Hồng Chính Thiên như thế. Mười ngày trước, Hứa Thanh Tiêu muốn thành Thánh, Hồng Chính Thiên đã ngăn cản, nói Hứa Thanh Tiêu mượn nhờ Thập nhị Thánh thư của Chu Thánh mới thành Thánh.

Hứa Thanh Tiêu đã từ bỏ lên Thánh. Bây giờ Hứa Thanh Tiêu dựa vào chính sức mình để thành Thánh thì kết quả Hồng Chính Thiên lại nói những lời này sao?

Quả thật là không biết xấu hổ mà, thậm chí Hạo nhiên Văn chung chính là Thánh khí, thử hỏi trên đời này có ai mê hoặc được Thánh khí chứ?

Nói chuyện không hề suy nghĩ chút này, thuần túy bôi đen. Phàm là người đọc sách có chút lương tri thì cũng không gạt được mình. Bọn họ thật sự không nhịn được mà mắng Hồng Chính Thiên.

Nhưng mà Hồng Chính Thiên không nghe lọt tai những âm thanh này. Đối với hắn ta mà nói, Hứa Thanh Tiêu không thể thành Thánh, tất cả đều tốt.

Chuyện còn lại hắn ta không xen vào, hơn nữa hắn ta cũng không muốn để ý đến.

Ngăn cản Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, Văn cung Đại Ngụy thoát ly rồi trấn áp quốc vận Đại Ngụy. Một công ba việc, đối với mình mà nói thì có chỗ tốt rất lớn.

Nương theo giọng nói của Hồng Thánh.

Người đọc sách trong thiên hạ cũng nháo nhào kêu lên.

"Lấy sách của Chu Thánh để thành Thánh, bây giờ còn mê hoặc Hạo nhiên Văn chung của ta, đây chính là quân tử trong miệng của Hứa Thanh Tiêu ngươi sao? Thật đúng là không biết xấu hổ."

"Đúng vậy, đúng vậy. Mở miệng nói quân tử, ngậm miệng nói quân từ, lại không ngờ rằng làm ra chuyện trộm cắp."

"Cái này cũng gọi là quân tử à? Hứa Thanh Tiêu, chẳng lẽ ngươi muốn chọc chúng ta cười chết à?"

"Quân tử? Quân tử chó má chính là hành vi của tiểu nhân."

"Hứa Thanh Tiêu, nếu như người thật sự có bản lĩnh cũng đừng nương nhờ vào Hạo nhiên Văn chung. Dựa vào mình để thành Thánh, ta đây còn phục ngươi.

Từng tiếng nói vang lên, hội tụ trong kinh đô Đại Ngụy. Đây chính là tiếng mắng của những người đọc sách.

Bọn họ dụng tâm hiểm ác, muốn dùng phép khích tương này khiến cho Hứa Thanh Tiêu từ bỏ Hạo nhiên Văn chung. Cứ như vậy thì đã có thể không làm thương tổn Văn chung, lại có thể giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Cách làm rất đơn giản, là người ai cũng nhìn ra được. Nhưng vấn đề là kiểu thẳng thừng lật ngược trắng đen phải trái này, thường chính là hữu hiệu nhất, người vĩnh viễn sẽ chỉ ở lựa chọn ác ý.

Nhưng mà.

Bên trên Yên Vân phủ.

Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng nhận được loại tiếng mắng này. Hắn vẫn đang suy nghĩ con đường thành Thánh.

Cho dù những người đọc sách này có nói hay không, Hứa Thanh Tiêu cũng rõ ràng, mình tuyệt đối không thể mượn nhờ lực lượng của nhóm người đọc sách này mà thánh Thánh. Như vậy thì không phải là Thánh nhân chân chính.

Là Thánh nhân thiếu sót.

Hiện tại người đọc sách không phải là những người đọc sách chân chính, dần dần đang phát triển theo hướng xấu.

Nếu như mình mượn nhờ lực lượng của nhóm người đọc sách này để thành Thánh thì đối với mình mà nói chỉ sợ là có chỗ xấu chứ không có chỗ tốt.

Dì là trước mắt có thể thay đổi chiến cuộc, nhưng đối với tương lai mà nói thì sợ là mình sẽ phải trả giá càng lớn.

Mà nếu như không mượn nhờ sức mạnh này của người đọc sách, mình quả thật là khó mà thánh Thánh.

Chỉ trong nháy mắt quả thật đã rơi vào cục diện bế tắc.

Trong Hoàng cung Đại Ngụy.

Văn võ bá quan chứng kiến hết tất cả. Người đời đều hi vọng Hứa Thanh Tiêu thánh Thánh, nhất là dân chúng Đại Ngụy. Bọn họ khát khao Hứa Thanh Tiêu thành Thánh để thay đổi chiến cuộc.

Đáng tiếc chính là như Hồng Thánh nói, Hứa Thanh Tiêu quả thật có một loại cảm giác không thể nào trở thành Thánh được.

Pháp tướng của Hắn đã dần dần hư hóa.

“Ngay cả đến dân ý của muôn dân Đại Ngụy, một bộ phận dân ý trong thiên hạ, Thủ Nhân cũng không thể thành Thánh sao? Đây là không thể nào đi, nghe đồn là Thánh nhân đời thứ nhất đã dựa vào dân ý muôn dân để thánh Thánh mà.”

Có người nhíu mày đưa ra lời chất vấn, cho rằng Hứa Thanh Tiêu nhận được nhiều dân ý như thế thì đáng ra có thể trở

thành Thánh rồi.

Chương 986: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (4)

“Không, không giống.”

“Thánh nhân đời thứ nhất là vào lúc loài người nguy nan nhất, nếu như Thánh nhân không trở thành Thánh thì rất có thể loài người đều diệt vong. Lúc ấy là trợ giúp cho toàn bộ trăm dân nên Đại thánh nhân mới lấy chuyện thành Thánh, mở ra Nho đạo.”

“Mặc dù Thủ Nhân có được sự viện trợ của trăm dân Đại Ngụy, nhưng trăm dân thiên hạ vẫn ở trong thế lưỡng lự. Dù sao thì Thủ Nhân cũng là vì Đại Ngụy ta mà chiến đấu, tình huống của cả hai không giống nhau.”

Lại có một người mở miệng nói ra chân tướng.

Không phải dân ý không thể nào thánh Thánh, mà là dân ý không đủ. Nếu như là dân ý của người trong thiên hạ thì Hứa Thanh Tiêu muốn không thành Thánh cũng khó khăn.

Chỉ là những chuyện này hắn ta cũng chỉ nhìn thấy từ trong sách, còn chân tướng cụ thể như thế nào thì hắn ta cũng không rõ ràng, bao gồm cả chuyện Thiên đạo bị khuyết, hắn ta cũng không rõ ràng.

Trong triều đình, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn về phía Yên Vân phủ. Bọn họ cầu nguyện Hứa Thanh Tiêu có thể thành Thánh, nhưng chuyện này rất khó, bọn họ cũng biết là vô cùng khó. Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu không có một hơi đột phá Thánh đạo.

Ngay cả nghĩ cũng rất khó.

“Bệ hạ.”

Nhưng, đúng vào lúc này, trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế chậm rãi đi xuống, Triệu Uyển Nhi lập tức đỡ lấy Nữ đế, nhóm bách quan cũng nháo nhào nhìn về phía nàng.

Giờ phút này, Nữ đế đi ra ngoài điện, nhìn lên bầu trời.

Một khắc sau.

Nữ dế từ từ đi lên phía trước. Nàng không cần Triệu Uyển Nhi đỡ mình nữa mà bước từng bước đi lên phía trước, đi thẳng lên bậc thang.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Nữ đế. Bọn họ không biết Nữ đế đang muốn làm gì thế này?

Nhưng đúng lúc này.

Một cơn cuồng phong thổi đến, từ từ nâng long bào của Nữ Đế lên.

Ba búi tóc cũng bay lên theo gió.

Trên gương mặt tuyệt thế lộ ra một vẻ kiên nghị.

Chỉ thấy.

Nữ Đế nhìn về phía đỉnh Quốc Vận bên trên nền trời, dùng đại lễ bái chi vô thượng, sau đó tiếng nói của nàng vang vọng khắp mọi nơi Đại Ngụy, kể cả những nơi hẻo lánh.

“Trẫm! Nữ Đế Đại Ngụy, Quý Linh.”

“Hôm nay nguyện lấy quốc vận Đại Ngụy, trợ giúp Thủ Nhân thành Thánh.”

Tiếng nói của Nữ đế Đại Ngụy - Quý Linh vang lên.

Giọng nói bình tĩnh, nhưng trong vẻ bình tĩnh này lại cho thấy sự kiên nghị vô cùng.

Giờ phút này.

Trời đất chuyển động.

Uỳnh!

Bên trên Kinh đô Đại Ngụy, đỉnh Đại Ngụy quốc vận phát ra ánh sáng không gì sánh kịp, xuyên qua cổ kim, ngưng tụ lại thành sức mạnh đáng sợ phá vỡ bầu trời, chiếu rọi lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Quốc vận liên tục không ngừng chui vào trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu.

Mà sắc mặt của Nữ đế vào lúc này cũng rất khó nhìn.

Nàng đã tặng quốc vận cho Hứa Thanh Tiêu. Thanh Tiêu, hy vọng Hứa Thanh Tiêu ngươi có thể thành Thánh.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ, chuyện này… tội gì người phải khổ như thế chứ?”

“Chuyện này!…”

“Bệ hạ!”

Nhóm văn võ bá quan chấn động. Bọn họ không ngờ rằng vào thời điểm mấu chốt như vậy, Nữ đế lại đem Quốc vận Đại Ngụy chia sẻ cho Hứa Thanh Tiêu sao?

Đây quả thật là khó có thể tưởng tượng nổi nhỉ?

Khí vận của một đất nước, nhất định phải do Hoàng đế nắm giữ.

Từ xưa đến nay chưa từng xảy ra tình huống quá đáng là chia cho người khác, chỉ có là bị người khác cướp đi hoặc tự quốc vận phân chia.

Tặng cho Hứa Thanh Tiêu, trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thành Thánh.

Đây là điều tất cả mọi người không hề nghĩ đến.

Nhất là khi Nữ đế và quốc vận buộc chặt với nhau. Nói một cách khác.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu chết, vậy thì Nữ đế cũng sẽ chết.

Nhưng mà Nữ đế chết cũng không ảnh hưởng gì đến Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu không bị buộc chặt với quốc vận.

Nữ đế Đại Ngụy, Quý Linh, nàng vì muốn Hứa Thanh Tiêu thành Thánh mà bỏ cái giá to lớn, cũng là sự hi sinh không gì sánh kịp.

Đồng thời, vào thời khắc quan trọng nhất, Nữ đế đã đứng ra.

Nàng đã làm được một chuyện mà mỗi vị đế vương nên làm.

Nàng, tuy là nữ tử nhưng khí phách không thua kém.

Chỉ một chuyện nàng đã làm hôm nay, trăm ngàn năm sau, Quý Linh sẽ được xưng tụng là Nữ đế thiên cổ.

"Hôn quân!"

"Ngươi đưa quốc vận cho người khác. Ngươi như vậy là bất công với muôn dân Đại Ngụy, ngươi đang hại chết muôn dân Đại Ngụy."

Lúc này, âm thanh của Tào nho vang lên. Hắn ta vô thức mở miệng, giận dữ mắng mở loại hành vi này của Nữ đế.

Đưa quốc vận cho Hứa Thanh Tiêu, trợ giúp Hứa Thanh Tiêu thành Thánh sao?

Chuyện này từ xưa đến nay chưa từng xảy ra, rất có thể thật sự sẽ khiến cho Hứa Thanh Tiêu đột phá Thánh cảnh nên hắn ta mới nói ra những lời như vậy.

Nhưng lời này vang lên, tất cả mọi người đều ngây ra một lúc, một khắc sau liền vang lên tiếng mắng chửi đầy trời.

"Ngươi còn biết xấu hổ không? Các ngươi trấn áp quốc vận của Đại Ngụy ta, chẳng lẽ không phải là muốn hại chết vạn dân Đại Ngụy sao?"

"Quả nhiên là ngươi không biết xấu hổ mà nhỉ?"

"Nếu như Hứa nho thành Thánh, đợi chút nữa ta sẽ rút gân của ngươi, lột da của ngươi ra."

"Không thể tưởng tượng được trên thế gian này lại có loại người mặt dày vô sỉ như các ngươi."

Mọi người giận dữ mắng mỏ, có bách tính có nho sinh có rất nhiều loại người, nhất là các tướng sĩ thì càng hỏi thăm cả nhà Tào nho một lượt.

Người này quá là không biết xấu hổ. Rõ ràng bọn họ trấn áp Đại Ngụy quốc vận trước, không đặt muôn dân Đại Ngụy vào trong mắt.

Hiện tại Nữ đế vì muốn thay đổi cục diện mà đưa quốc vận tặng cho Hứa Thanh Tiêu, kết quả lại biến thành tai họa của

muôn dân Đại Ngụy sao?

Mặc dù dân chúng không biết đằng sau xảy ra chuyện gì, nhưng dân chúng cũng không ngốc.

Dân ý tràn ngập trời, hóa thành nước mạnh đánh vào trong Đại Ngụy Văn cung. Nếu như không phải có Thánh khí bảo vệ thì Tào nho đã mất mạng tại chỗ.

Mà sau khi cảm nhận được dân ý đáng sợ này, Tào nho lập tức ngậm miệng, sắc mặt khó coi. Thậm chí còn có một vài Đại nho khác cũng không nhịn được mà cau mày nhìn về phía Tào nho.

Bởi vì lời nói vừa rồi của Tào nho đúng là quá không có đầu óc.

"Quốc vận không thể tặng."

Chương 987: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (5)

Nhưng mà Hồng Thánh không nói nhảm nhiều như vậy. Hắn không biết quốc vận đã củng cố ở trên người Hứa Thanh Tiêu có thể giúp Hứa Thanh Tiêu đột phá hay không.

Cũng mặc kệ là có được hay không, hắn ta biết được là tuyệt đối không thể để cho bất cứ chuyện gì có khả năng xảy ra được xuất hiện.

Vậy nên hắn ta gầm thét ngay lập tức, với sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ để ngăn cản.

Nhưng mà giờ phút này, đỉnh Đại Ngụy quốc vận giống như là một đầu rồng đầy khí vận, chui vào trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu.

Cơ bản là không cho Hồng Thánh bất cứ một cơ hội nhỏ nào.

Đây là quốc vận, sức mạnh của người đọc sách cũng không có cách nào hạn chế.

Sau khi đầu rồng khí vận chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu xong.

Trong chốc lát, dân ý trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn bạo phát.

Hứa Thanh Tiêu đạt được dân ý muôn dân Đại Ngụy, chỉ là đối với Nho đạo mà nói, cuối cùng dân ý cũng không sánh bằng sức mạnh của người đọc sách.

Nhưng theo sự củng cố của quốc vận Đại Ngụy, đã phát sinh những biến đổi về chất.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Từng chùm thần quang tỏa ra từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu,

Khi quốc vận và dân ý củng cố cùng một chỗ, sinh ra nguồn năng lượng không gì sánh kịp.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra.

Trước mặt hắn, cũng hiện ra chín tòa bậc thang thần ngọc.

Đây là bậc thang thành Thánh, chỉ cần bước qua bậc thứ chín thì Hứa Thanh Tiêu có thể thành Thánh.

Uỳnh.

Không hề có chút do dự, Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng đứng dậy bước lên bậc đầu tiên.

Giờ phút này.

Nhật nguyệt rung động.

Bước thứ hai.

Sông núi chấn động.

Bước thứ ba.

Sao trời nở rộ.

Bước thứ tư.

Thiên địa cộng hưởng.

Bước thứ năm.

Từng đóa từng đóa tường vân xuất hiện ngưng tụ lên trên bầu trời, chiếu rọi đủ loại hào quang.

Bước thứ sáu.

Tiên nhạc vang lên, thiên địa giống như đang ăn mừng. Từng đợt tiên nhạc vang vọng giữa đất trời, từng ngóc ngách.

Bước thứ bảy.

Grào! Lại hiện lên từng đầu Kim Long, vẫn là chín đầu Kim Long như cũ. Nhưng bây giờ Kim Long ngưng tụ ra vượt qua Kim Long trước đó, lộ ra vẻ vô cùng chân thực.

Bước thứ tám.

Trên mặt đất nở rộ ra từng đóa kim liên, lộ ra tướng hoa vô cùng thần thánh.

“Không!”

“Chuyện này không thể nào.”

“Vì sao quốc vận có thể giúp hắn thành Thánh chứ? Chuyện này không thể nào.”

Giọng nói của Hồng Thánh vang lên, sức mạnh của tất cả người đọc sách, toàn bộ đều rót vào bên trong Văn kiếm. Xen lẫn những sức mạnh vô song, ở vào thời điểm này tru sát Hứa Thanh Tiêu!

Hồng Thánh không ngờ rằng, vậy mà Nữ đế lại dùng chiêu này. Đây là điều tất cả mọi người không nghĩ đến.

Có thể nói là tuyệt sát.

Có điều, đây cũng là chuyện ngoài dự liệu, bởi vì xưa nay chưa từng xảy ra chuyện có đế vương đem quốc vận đi tặng cho người khác.

Hơn nữa dù có xảy ra chuyện này thì có ai nghĩ đến việc thành Thánh?

Thành Thánh là Nho đạo!

Quốc vận là dân ý, cả hai không thể trộn lẫn, nhưng Hứa Thanh Tiêu là người đầu tiên ngưng tụ dân ý để thay thế sức mạnh của người đọc sách.

Bây giờ củng cố quốc vận, dung hợp cùng với dân ý, hoàn toàn hoàn thiện biến đổi và thăng hoa.

Hồng Thánh lên tiếng, muốn tru sát hoàn toàn Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là ngay một khắc này, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi bước lên chín bậc thang.

Bước thứ chín nâng lên.

Trời đất đứng im.

Tất cả, đều yên tĩnh lại, vạn vật hoàn toàn yên tĩnh lại.

Hứa Thanh Tiêu bước một bước mấu chốt nhất.

Giờ phút này, trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu tràn ngập những lường Thánh quang.

Thánh quang chiếu rọi hết tất cả, ôm hết tất cả bóng tối.

Cùng lúc đó, Thánh uy khủng khiếp tràn ra từ cơ thể của Hứa Thanh Tiêu, đường Thánh uy này càn quét toàn bộ Đại Ngụy, sau đó tràn ngập khắp thiên hạ.

Nhằm vào người đọc sách, bách tính phổ thông không phát hiện ra loại thánh uy này nên vô hại đối với bọn họ.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh, người đọc sách của Chu Thánh nhất mạch trong thiên hạ đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ánh mắt của họ tràn đầy tuyệt vọng, đầy vẻ không cam lòng, cũng không thể nào che giấu được sự sợ hãi.

Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, bọn họ còn đường sống sao?

Sợ hãi không ngừng lan tràn, những người đọc sách mới vừa rồi kêu ngạo, hiện tại từng người đều ngậm miệng. Bọn họ cũng không dám kêu gào gì.

Đều đã thành Thánh rồi, cho bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám kêu gào.

Đây là thánh uy, không thể nghi ngờ!

Bên trong Đại Ngụy Văn cung hoàn toàn tĩnh mịch. Sắc mặt Tào nho trắng bệch, môi hắn ta xanh xám, con ngươi bị dọa cho mở to không ngừng, cơ thể cũng đều đang run rẩy.

Phương nho cũng như thế. Cơ thể của hắn ta run rẩy, trong mắt hắn ta đầy vẻ không thể tin.

Hứa Thanh Tiêu thành Thánh.

Hắn thành Thánh vào thời điểm này, vào thời điểm khó thành Thánh nhất lại trở thành Thánh.

Đây không phải là thay đổi chiến cuộc, mà đây là đánh bay tâm khí của Chu thánh nhất mạch không còn gì.

“Vì sao! Vì sao! Vì sao chứ!”

“Vì sao mỗi lần chúng ta đều thất bại chứ. Mười tháng, từ thời điểm hắn là nho sinh nhục mạ đại nho chúng ta, hắn giết phiên thương lập ngôn, ở Văn cung thành Thánh.”

“Rõ ràng chúng ta là Thánh nhân nhất mạch, vì sao đấu không lại một mình Hứa Thanh Tiêu chứ?”

Có đại nho lên tiếng, giọng nói của hắn ta đầy sự đắng chát.

Hắn ta không hiểu, Hứa Thanh Tiêu mười tháng trước chẳng qua chỉ là một nho sinh mà thôi, vừa mới nhập phẩm.”

Nhưng bây giờ, qua mười tháng, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại thành Thánh.

Theo tiếng nói này vang lên, mọi người đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Nghĩ đến một chuyện.

Hứa Thanh Tiêu, kể đến lúc thành Thánh bây giờ, mới chẳng qua có mười tháng!

Chỉ có vẻn vẹn mười tháng.

Giữa lúc bất ngờ, đám người đều ngơ ngẩn, không thể tin được tất cả chuyện này.

Tính đến lúc Hứa Thanh Tiêu dương danh ở hiện tại, cả trước lẫn sau chỉ mười tháng.

Mười tháng, đối với người đọc sách mà nói thì có thể nhập phẩm đã là một chuyện tốt.

Hứa Thanh Tiêu chỉ tốn thời gian mười tháng mà đã có thể trở thành Thánh.

Chuyện này sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Phần lớn Đại Ngụy Văn cung đều kinh ngạc.

Nhưng trong Đại Ngụy thì lại vô cùng hưng phấn. Tất cả mọi người đều kích động không thôi.

Chương 988: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (6)

Trong hoàng cung, gương mặt già nua của Trần Chính Nho lộ ra ý cười. Khuôn mặt của ông rã rời, tự phế đi nho vị đã khiến ông vô cùng suy yếu.

Nhưng sau khi thấy cảnh này, ông bỏ đi tất cả rã rời, thay vào đó chính là vui sướng.

Cố Ngôn, Vương Tân Chí, Lý Ngạn Long, Thượng thư Lục bộ và nhóm quốc công đều vô cùng kích động.

Bọn họ quá mức kích động. Dù sao thì ở trong tuyệt cảnh thế này, Hứa Thanh Tiêu thành Thánh.

Đã ngăn cơn sóng dữ.

Khiến cho người ta không nhịn được mà rơi lệ, cũng làm cho người ta không hiểu sao lại dâng trào nhiệt huyệt.

“Chúc mừng bệ hạ, Đại Ngụy thịnh thế đã xuất hiện!”

Có người mở miệng nhìn về phía Nữ đế rồi nói như vậy.

Bên ngoài điện, Nữ đế lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện. Nàng nhìn qua vị trí của Hứa Thanh Tiêu, trong mắt là vui sướng tràn ngập.

Vui sướng phát ra từ trong nội tâm.

Có điều nàng không hiểu ta mình lại vui như vậy, không phải bởi vì chuyện Hứa Thanh Tiêu thành Thánh có thể mang lại cho Đại Ngụy những gì.

Mà là Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, nàng rất vui vẻ, niềm vui xuất phát từ sâu trong lòng.

Không ai biết, thậm chí bao gồm chính bản thân nàng cũng không rõ, nội tâm của nàng đã có thay đổi.

Cũng chính vào lúc này, một âm thanh vang lên, là giọng của Trần Chính Nho.

“Chúng ta, bái kiến Hứa Thánh.”

Ông vừa nói, vừa hướng về phía vị trí của Hứa Thanh Tiêu mà cúi đầu thật sâu.

Theo tiếng nói của Trần Chính Nho vang lên, đám người lập tức mở miệng theo, cúi đầu hướng về phía Yên Vân phủ.

Cho dù là Nữ đế thì vào thời khắc này cũng hơi cúi đầu về phía Yên Vân phủ, tuy không phải đại lễ nhưng cũng là hành lễ.

Mặc dù hứa Thanh Tiêu chỉ là Bán thánh, nhưng hắn nhận được một nửa quốc vận của Đại Ngụy, đương nhiên Nữ đế có thể cúi đầu vì vậu.

Hiện tại, một nửa quốc vận của Đại Ngụy đã ở trên người Hứa Thanh Tiêu.

Mà cũng đúng vào giờ phút này.

Hứa Thanh Tiêu cũng cất tiếng.

“Lúc ta thành Thánh, quân tử Đại Ngụy, người người như rồng.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, theo tiếng nói này vang lên, trong chốc lát từng đạo thánh quang tỏa ra từ trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu bay về phía Đại Ngụy.

Bên trong quốc đô, trong hoàng cung, Trần Chính Nho và Vương Tân Chí được Thánh quang chiếu rọi.

Rất nhanh trong cơ thể hai người đã ngưng tụ Hạo nhiên chính khí mới. Hạo nhiên chính khí này tinh khiết hơn nhiều sơ với Hạo nhiên chính khí trong cơ thể lúc trước.

Hạo nhiên chính khí tràn ngập, trên đỉnh đầu hai người xuất hiện ngọc quan. Đây là thiên địa ngọc quan.

Hai người bọn họ đạt Thành thiên địa Đại nho.

Phù!

Đại nho Văn cung nhìn thấy cảnh này, bọn họ đều trợn trắng mắt lên.

Hai người Trần Chính Nho và Vương Tân Chí tự phế đi nho vị, củng cố Đỉnh Quốc Vận.

Còn bây giờ, Hứa Thanh Tiêu nói một câu.

Chẳng những khiến Trần Chính Nho và Vương Tân Chí khôi phục lại Nho vị, thậm chí còn đột phá thành Thiên địa đại nho.

Chuyện này làm sao không khiến người đọc sách của Văn cung không kinh ngạc, lại làm gì có chuyện không khiến các Đại nho của văn cung ganh tỵ?

Không chỉ là Trần Chính Nho và Vương Tân Chí.

Từng chùm ánh sáng chiếu rọi đi đến, vẫn chưa chui vào trong cơ thể của bách quan.

Hạo nhiên chính khí tràn ngập trong Hoàng cung.

Trong chốc lát.

Trên mặt Cố Ngôn lộ ra vẻ kinh sợ.

"Ta… vậy mà ta đã thành Đại Nho sao?"

"Úi! Ta cũng thành Đại nho sao?"

"Thủ Nhân, à, không đúng, cách làm của Hứa Thanh đây cũng quá kinh khủng rồi chứ? Vậy mà ta cũng thành Đại nho!"

Cố Ngôn, Lý Ngạn Long, Chu Nghiêm, Trương Tinh, cả bốn người đều trở thành Đại Nho giống nhau.

Trong cơ thể của bọn họ không có bao nhiêu Hạo nhiên chính khí, chỉ trong nháy mắt đã đột phá Đại nho, không cần minh ý, không cần lập ngôn cũng không cần viết sách.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu minh ý cho bọn họ, lập ngôn cho bọn họ, viết sách cho bọn họ.

Đây mới thực sự là Nho đạo.

Lập tâm vì trời đất, lập mệnh vì dân sinh, vì kế thừa tuyệt học thánh nhân, mở thái bình vì vạn thế.

Chỉ cần phù hợp một điều kiện trong đó là có thể đạt thành Đại nho.

"Ta! Ta! Ta! Sao lại không thành Đại nho?"

An quốc công mở miệng. Ông ta hơi nhíu mày mở miệng nói như thế, cả đám người nhìn sang. Họ vô thức coi An quốc công cũng đã trở thành Đại nho, kết quả nghe xong lời này thì lập tức trầm mặc.

Khác lắm, một tên quan võ mà cũng muốn trở thành Đại nho sao?

Giờ phút này, vương triều Đại Ngụy, tài hòa tràn ngập ba vạn dặm.

Không chỉ có bọn họ mà toàn bộ kinh đô Đại Ngụy có không ít người dược thánh quang gia trì, bọn họ đều là quân tử.

Có quy ẩn núi rừng, có trồng người thành tài, có phát dương Thánh đạo.

Bọn họ có rất nhiều cống hiến cho Nho đạo, mặc dù không có tiếng tăm gì nhưng cũng thủ vững mấy chục năm chưa hề dao động. Mà hôm nay, Hứa Thanh Tiêu đã báo đáp bọn họ.

Trên dưới văn cung đều trầm mặc hoàn toàn.

Hứa Thanh Tiêu chẳng những trở thánh Thánh mà hơn hết còn có những cách làm như vậy. Dù là Văn cung cũng không thể khiến một người bình thường, trực tiếp trở thành Đại nho.

Nói cách khác, lần này Hứa Thanh tiêu làm ra một Văn cung siêu việt.

Trên dưới Văn cung đều biết, đại thế đã mất rồi!

“Lúc ta thành Thánh, quốc vận Đại Ngụy, hưng thịnh vạn năm.”

“Nguyện con dân Đại Ngụy ta không bị khổ lạnh, không chịu nạn đói, không chịu chiến hỏa, an cư lạc nghiệp.”

Chỉ là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa dừng lại.

Hắn tiếp tục mở miệng. Đây là tiếng nói lần hai của hắn.

Theo tiếng nói này vang lên.

Dân ý vô cùng vô tận tràn vào đỉnh quốc vận Đại Ngụy.

Vốn dĩ quốc đỉnh có chút mờ ảo, giờ phút này lại tràn ra từng sợi khí tím, thể tích tăng bạo gấp mười lần, tản ra sự uy

nghiêm khủng khiếp.

Mọi người kinh ngạc. Trong kinh đô Đại Ngụy, nhóm bách quan nhìn thấy cảnh này thì càng trợn to hai mắt ra nhìn.

Hoài Ninh Vương phủ, Hoài Ninh thân vương nhìn chằm chằm về phía đình quốc vận, trong cổ họng phát ra giọng điệu không thể nào tin được.

“Quốc vận biến đổi!”

Trong mắt của hắn ta đầy vẻ rung động.

Quốc vận Đại Ngụy vẫn luôn suy bại, nhưng bây giờ lại đạt được biến đổi mà xưa nay chưa từng có.

Chương 989: Trẫm Lấy Quốc Vận Đại Ngụy, Trợ Giúp Hứa Thanh Tiêu Thành Thánh! Đại Ngụy Long Đỉnh Hiện Ra! (7)

Gào!

Một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang lên.

Chỉ thấy trong đỉnh Quốc Vận có một đầu chân long bay ra.

Chân long chao liệng trên bầu trời, phát ra từng đợt rồng ngâm. Những tiếng rồng ngâm này vang vọng khắp Trung Châu.

Sau đó chân long xoay quanh đỉnh quốc vận, rồi cuối cùng lại chui vào lại trong đó.

Bốn phía quanh thân đỉnh, hiện ra long văn!

"Đại Ngụy Long đỉnh!"

"Đây là Long đỉnh! Đại Ngụy quốc vận hoàn toàn thành hình, lột xác thành Long đỉnh rồi! Chuyện này! Chuyện này! Chuyện này… Năm đó ngay cả Thái tổ cũng không làm được."

Trần Chính Nho chỉ lên nền trời, giọng nói của ông đầy vẻ không thể tin được, cuồng trong mắt của ông thì là niềm vui điên cuồng.

Thậm chí.

Đến giờ khắc này, Nữ đế Đại Ngụy cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ mừng rỡ.

Là sự mừng rỡ không thể tin.

Hứa Thanh Tiêu có được dân ý Đại Ngụy, bây giờ hắn và quốc vận liên hệ với nhau, cộng thêm tạo hóa thành Thánh khiến cho quốc vận Đại Ngụy biến đổi, hình thành Long đỉnh.

Mặc dù không phải Long đỉnh trong truyền thuyết của Trung Châu, nhưng đỉnh hóa hình rồng, chuyện này thể hiện được vương triều đã hoàn toàn thăng cấp.

Là trời đất gia trì, khí vận vô song.

Nói một cách khác, hiện tại Đại Ngụy nếu muốn phái binh Bắc phạt, cho dù chỉ phái mười vạn binh cũng có thể quét sạch Man tộc!

Mười vạn thì đánh như thế nào?

Người không tới phía trước, thiên thạch từ trên trời rơi xuống trước hết đã oanh tạc Man tộc mười lần.

Sau đó Man tộc đại hạn, thiếu nước thiếu lương, cùng với việc xuất hiện một vài thiên tai nhân họa khác.

Khả năng lúc mười vạn dân đến Man tộc, mới phát hiện ra Man tộc đã chết sạch.

Nghe thì có chút phóng đại, nhưng nhất định là có khả năng.

Quốc vận hưng thịnh.

Đại Ngụy long đỉnh, đây là điều các đời đế vương Đại Ngụy trong suốt bảy trăm năm đều muốn thực hiện được.

Hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu đã làm được.

Điều này thật đúng là khó mà tin được.

Mà đúng lúc này, Văn cung bất ngờ bắn ra vô số ánh sáng, Hồng thánh học khôn, hắn ta cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Muốn thẳng thừng thoát ly khỏi Đại Ngụy, không dám tranh đấu cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu thành Bán thánh, trận chiến này bọn họ đã thua.

Hơn nữa còn thua hoàn toàn.

Ở lại, chính là muốn chết.

Nhưng giờ phút muốn rời khỏi Văn cung này, Hứa Thanh Tiêu lại cất tiếng.

‘Lúc ta thành Thánh, chém hết ngụy quân tử trong thiên hạ.”

“Quân tử kiếm thứ ba, vấn tâm chi kiếm.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Không hề mang theo bất cứ tình cảm nào.

Trong chốc lát, văn kiếm vốn dĩ công kích Hứa Thanh Tiêu đột nhiên sụp đổ, toàn bộ sức mạnh của người đọc sách đều ngưng tụ lại thành Kiếm quân tử.

Đây là kiếm thứ ba.

Vấn tâm chi kiếm.

Tất cả mọi người đều biết.

Văn cung.

Lần này đại nạn rơi vào đầu.

Ngay khi tiếng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Giữa trời đất cực kỳ yên tĩnh.

Thậm chí nên nói là yên tĩnh đến cực hạn.

Quân tử kiếm đầu tiên lúc trước đã tước đi tài hoa của người đọc sách trong thiên hạ.

Quân tử kiếm thứ hai đã khiến bọn họ thống khổ không chịu được.

Mà kiếm thứ ba này là kiếm vấn tâm.

Một kiếm này vang dội cổ kim, hỏi thăm tấm lòng quân tử.

Khi kiếm vấn tâm xuất hiện, tản ra giữa thiên địa, trước mặt tất cả người đọc sách đều xuất hiện một thanh kiếm vấn tâm.

Bất kể là ai, cho dù là Trần Chính Nho, Vương Tân Chí, cho dù là người đọc sách của Đại Ngụy Văn Cung.

Trước mặt mỗi người đều xuất hiện kiếm quân tử, trừ Bán thánh ra thì tất cả người đọc sách đều chịu trừng trị của vấn tâm kiếm.

Đương nhiên cũng không nhất định là trừng trị.

Nếu như ngươi không thẹn với lương tâm, ngươi làm những chuyện quân tử nên làm, vậy thì một kiếm này sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với ngươi.

Nhưng nếu như, ngươi là người đọc sách Nho đạo, ngươi tự nhận mình là quân tử, lại làm những chuyện của tiểu nhân, cứ như vậy, ngươi còn dám tự nhận là quân tử sao?

Ngươi còn mặt mũi nói mình là quân tử sao?

Đây là đạo lý thẳng thừng.

Một kiếm này của Hứa Thanh Tiêu, không phải là muốn mạng của bọn họ mà là để bọn họ cảm nhận được sự thống khổ.

Bởi vì người muốn mệnh của đám người đọc sách này, không phải mình mà là Chu thánh.

Bây giờ mình đã trở thành Bán thánh, có thể đi đến chỗ ở cũ của Chu thánh tìm được bản nguyên Chu thánh. Đợi đến khi tìm được bản nguyên Chu thánh, đó mới là tận thế của Văn cung.

Không, là tận thế của Chu thánh nhất mạch trong thiên hạ.

Tín ngưỡng của bọn họ, tổ tông của bọn họ, thần duy nhất trong lòng bọn họ đã hung hăng dạy dỗ đám người này một lần. Thậm chí, Hứa Thanh Tiêu cảm giác với tính tình của Chu thánh thì có lẽ sẽ quân pháp bất vị thân, thanh lý môn hộ.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu không muốn giết bọn họ. Giết bọn họ rồi có thể bịt miệng đám người này sao?

Nếu thật sự đồ sát sạch sẽ Văn cung, đến lúc đó lại làm ra một trận họa loạn. Trước mắt, việc mình cần phải làm là chỉ cần chèn ép lửa của bọn họ là được.

Sau đó dẫn xuất đại nhân vật chân chính của Văn cung.

Đây mới là việc Hứa Thanh Tiêu cần phải làm, những người này chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi, ngươi giết bọn họ rồi, ngược lại gây ra một thân rối loạn.

Có Chu thánh lật tẩy cho mình, Hứa Thanh Tiêu không rảnh tìm bọn họ để gây sự.

Đương nhiên, trừng phạt tất yếu không thể nào ít đi được, còn giết, thì để cho Chu thánh vậy. Đây chính là điều Chu thánh dặn đi dặn lại, hắn vẫn không có cách triệu hoán Chu thánh để

người ta giương mắt nhìn xem. Vậy hắn sẽ làm chút chuyện cho Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu trở nên bình tĩnh.

Nhưng mà ngay lúc này, Quân tử kiếm đã tung ra.

Vút vút vút!

Kiếm khí cực nhanh, không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản. Có đại nho muốn dùng Hao nhiên chính khí để ngăn cản nhưng mà kinh ngạc phát hiện ra Hạo nhiên chính khí tràn ra sẽ bị quân tử kiếm hấp thu.

Hóa thành năng lượng càng mạnh hơn, xuyên qua trái tim bọn họ.

Trong chốc lát, tất cả người đọc sách đều bị nạn vấn tâm. Bọn họ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nhưng mà trên tinh thần đã phải chịu phán định.

Đây là Thánh nhân phán định, không giả vờ được.

“A!!!”

Một tiếng kêu thét thảm thiết kinh khủng vang lên, xuất phát từ Văn cung Đại Ngụy. Là Tào nho.

Chương 990: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (1)

Hắn ta là người đầu tiên phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hắn ta quỳ trên mặt đất, đau đến chết đi sống lại. Thân nho của hắn ta bắt đầu rạn nứt, trong mắt tràn đầy dáng vẻ sợ hãi, đồng thời còn có sự thống khổ vô tận.

Đây không phải là người tra tấn, hắn đau đến chết đi sống lại, người bình thường cơ bản là không thể chịu nổi, hắn ta cũng không chịu nổi. Nhưng vấn đề là kiếm vấn tâm khiến hắn choáng váng không bớt đi.

Một khắc sau, từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng chút từng chút giống như gợn sóng khuếch tán.

Lan tràn liên tục đến toàn bộ thiên hạ.

Khắp thiên hạ, gần tám phần người đọc sách đều ôm đầu khóc rống, còn một bộ phận người đọc sách khác dù không cảm nhận được thống khổ nhưng trong lòng lại chịu khiển trách không gì sánh bằng.

Những người này là người tỉnh ngộ sau này, có điều những chuyện bọn họ làm lúc trước không thể chỉ vì hoàn toàn tỉnh ngộ mà được xóa bỏ.

Có điều so với những người kia thì tốt hơn nhiều, ít nhất là không gặp phải thống khổ như vậy.

Đủ loại tiếng la khóc, tiếng thét chói tai vang lên, những người đọc sách thuộc Chu thánh nhất mạch lúc trước kêu gào hung hãn thì bây giờ từng kẻ khóc lóc nước mắt nước mũi lan tràn.

Bọn họ nằm trên mặt đất, lăn lộn đủ kiểu, tiếng kêu khóc càng đinh tai nhức óc.

Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, tận thế của bọn họ cũng tới rồi, chuyện này khiến cho bọn họ cảm nhận được tuyệt vọng, là tuyệt vọng thực sự.

Nhưng mà đau đớn cũng không phải là tác dụng chân chính của vấn tâm kiếm, mà nó là hủy nho tâm.

Vấn tâm như thế nào?

Phán định phát ra từ trong nội tâm, tự suy nghĩ một chút, nhìn lại chuyện mình làm xem rốt cuộc có phải là hành vi của quân tử hay không? Đến cùng đó có phải là chuyện người dọc sách nên làm hay không?

Có lẽ có người đọc sách sẽ tìm lý do kiếm cớ cho mình, nhưng với kiếm vấn tâm thì ngay chính tâm của ngươi đã luống cuống, ngươi tìm cớ thì có hữu dụng không?

Cho nên không ai có thể trốn được kiếm vấn tâm, trừ phi ngươi thật sự không thẹn với lương tâm!

Giống như là trong hoàng đô Đại Ngụy, Trần Chính Nho và Vương Tân Chí đều không nhận được bất cứ đau đớn nào. Không chỉ có hai người bọn họ mà ở trong Đại Ngụy Văn cung, Trần Tâm đại nho bị kiếm vấn tâm xuyên qua xong vẫn lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh như cũ.

Nhưng đúng vào lúc này, giọng nói của Hồng Chính Thiên vang lên.

Giọng nói của hắn ta cực kỳ kích động, như là gào thét.

“Hứa Thanh Tiêu, đây chính là Thánh đạo của ngươi sao? Sau khi ngươi thành Thánh lại cứ hành xử như vậy với người đọc sách Chu thánh nhất mạch sao? Đây chính là điều kế thừa tuyệt học thánh nhân như ngươi nói sao?

Hồng Chính Thiên tức giận quát, hắn ta tức đến chấn động, tức đến phát cuồng.

Thân là Bán thánh, sao hắn ta có thể không biết kiếm vấn tâm này của Hứa Thanh Tiêu có tác dụng gì cơ chứ?

Làm gì có chuyện không biết đường kiếm vấn tâm này có thể mang đến ảnh hưởng lớn thế nào chứ?

Hắn muốn phá hỏng đạo tâm của người đọc sách mà.

Nếu như thật sự để Hứa Thanh Tiêu tiếp tục như vậy, tám phần người đọc sách trong thiên hạ từ nay về sau sẽ không có cách

nào đột phá được cảnh giới Nho đạo.

Không chỉ có như vậy, thậm chí hàng năm đều sẽ bị hạ nho vị.

Một hai năm thì không nhìn ra, nhưng đến ba năm năm sau, Chu thánh nhất mạch sẽ phế bỏ hoàn toàn, còn Hứa Thanh Tiêu chứng đạo thành Thánh ngày hôm nay, đừng nhìn đấy chỉ là Bán Thánh.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ mới chỉ có hai mươi tuổi.

Bán thánh hai mươi tuổi, chuyện này kinh khủng nhường nào? Tương lai của Hứa Thanh Tiêu còn có hào quang hai trăm năm.

Còn bọn họ thì đừng nói hai trăm năm, có thể kiên trì được hai mươi năm thôi cũng là chuyện tốt vô cùng, trừ khi kế hoạch của bọn họ thành công.

Nếu không thì, một mình Hứa Thanh Tiêu cũng có thể áp chế Văn cung hai trăm năm.

Nếu như trong tương lai, Văn cung không có Nho đạo đại tài mới xuất hiện thì nhất định sẽ bị Hứa Thanh Tiêu trấn áp hai trăm năm.

Mà nếu như người đọc sách Chu thánh nhất mạch chưa bị hủy Nho tâm, mượn nhờ sức mạnh tập thể thì ít nhất ở giai đoạn trước mắt có thể đấu tranh với Hứa Thanh Tiêu.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu trở thành Á Thánh, thì tám phần người đọc sách trong thiên hạ cũng có thể chống lại nó.

Nhưng bây giờ, Hứa Thanh Tiêu hành động như vậy chính là muốn cắt đứt Chu thánh nhất mạch.

Chuyện này sao không khiến Hồng Chính Thiên mắng dữ dội?

Nhưng theo tiếng Hồng Chính Thiên vang lên.

Bên trong Yên Vân phủ.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu lạnh xuống trong nháy mắt.

Không hiểu sao, Hứa Thanh Tiêu cảm thấy Hồng Chính Thiên ngây thơ không có đầu óc. Đã đến lúc này rồi mà Hồng Chính Thiên còn có thể nói ra những lời như vậy?

Quả nhiên là không biết xấu hổ vô địch thiên hạ mà.

Đối mặt với mấy lời này của Hồng Chính Thiên, Hứa Thanh Tiêu không nói nhảm, Hạo nhiên Văn chung thu nhỏ lại trong nháy mắt rồi rơi trên tay hắn.

Keng.

Hứa Thanh Tiêu rung lên một phen.

Tiếng chuông vang vọng thiên hạ, kiếm vấn tâm càng thêm khủng bố, tiếng kêu cũng thảm thiết hơn.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi như này là muốn đuổi cùng giết tận Chu thánh nhất mạch ta sao.”

Hồng Chính Thiên nhìn thấy cảnh này thì càng nổi trận lôi đình.

Keng.

Hứa Thanh Tiêu lắc lư Hạo nhiên văn chung. Hắn đã là Bán Thánh, lại mượn nhờ Hạo nhiên văn chung thì quả thật sức mạnh đã tăng cường, không người nào có thể ngăn cản.

“Hứa Thanh Tiêu! Ngươi quá đáng rồi!”

Hồng Chính Thiên phát ra tiếng gầm gừ.

Hắn ta thật sự bạo phát rồi. Mỗi lần Hứa Thanh Tiêu làm Hạo nhiên văn chung chấn động thì người đọc sách Chu thánh nhất mạch lập tức thống khổ một phần. Mình càng nói thì Hứa Thanh Tiêu càng rung, đây quả thật là không để mình vào mắt đúng không?

Chương 991: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (2)

Theo lý thuyết, sau khi Hứa Thanh Tiêu trở thành Bán Thánh thì nên hiểu chuyện một chút, thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại vẫn giống như trước kia, tùy ý làm bậy, cơ bản là không cho ai mặt mũi.

Cũng không cho bất cứ cơ hội nào. Loại người này sao có thể thành Thánh chứ?

Không chỉ có hắn ta mà có không ít thế lực trong thiên hạ cũng đang quan sát.

Vương triều Đại Ngụy xảy ra chuyện như vậy, muốn không làm cho người trong thiên hạ chú ý cũng không thể.

Bảy Tiên môn, Phật môn, Yêu tộc, Ma giáo, Tà tu trong thiên hạ đều đang chăm chú nhìn trận chiến này, trên thực tế thì bọn họ cũng nghĩ như thế.

Hứa Thanh Tiêu đã thành Thánh, chuyện vừa rồi có thể kết thúc, trừng phạt một lượt cũng không quá đáng, nhưng nếu như muốn hủy căn cơ Nho đạo của người đọc sách trong thiên hạ thì có chút quá đáng.

Chính đạo nhất mạch thật ra cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng này, bởi vì cho dù là Chu thánh nhất mạch không may hay là Hứa Thanh Tiêu không may thì đối với muôn dân thiên hạ mà nói đều không phải chuyện tốt.

Nhưng Yêu tộc và Ma giáo lại duy trì trạng thái bình tĩnh, bọn chúng cũng không hy vọng Nho đạo càng ngày càng lớn mạnh. Đương nhiên cũng không muốn nhìn thấy Nho đạo xuống dốc hoàn toàn, dù sao thì có Nho đạo ở đây cũng là một hạn định cân đối.

Cái gọi là Yêu tộc và Ma giáo cũng không phải nhất định đều là người xấu, bọn họ có cân nhắc của mình. Nếu như Nho đạo thật sự xuống dốc thì bọn họ cũng không khó tiếp nhận, đối

với bọn họ mà nói thì không có cái gì xấu xa rất lớn, nhưng cũng không có cái gì có rất nhiều chỗ tốt.

Người có được siêu lợi ích thực sự là ai? Là tà tu.

Tà tu nhiều như biển, loại người nào cũng có, những người này mới là tà ma chân chính. Người bọn chúng sợ nhất là ai? Không phải là Nho đạo sao? Nếu như Nho đạo xuống dốc như vậy thì tà tu bọn chúng có thể xuất thế, muốn làm cái gì cũng được.

Thế lực trong thiên hạ bị Nho đạo áp chế quá độc ác.

Chính đạo đơn giản là thích Nho đạo, tà đạo đơn giản là yêu ma quỷ.

Có Nho đạo ở đây, thiên hạ không sợ yêu ma quỷ quái, cũng chính bởi vậy mà tác dụng của tiên môn và phật môn yếu đi rất nhiều, nhất là Phật môn.

Theo lý thuyết thì Phật môn hàng yêu trừ ma, cũng có được áp chế tự nhiên. Đáng tiếc chính là kém hơn Nho đạo, hơn nữa Phật môn hạn chế rất nhiều, bát đại giới mười sáu điều kiêng kỵ, có chỗ nào tốt hơn người đọc sách?

Muốn ăn cái gì thì ăn cái đấy, muốn uống cái gì thì thì uống, còn có thể làm quan rồi lấy vợ sinh con, đương nhiên vì thế mà Phật môn muốn mở rộng cũng quá khó khăn.

Cũng duy chỉ có địa phương cùng khổ như Tây Châu mới có thể thành lập quốc gia Phật môn, đổi lại bất kỳ nơi nào thì Phật môn cũng khó lòng mà mở rộng.

Vậy nên hiện tại vui sướng nhất chính là tà tu, tiếp theo càng vui sướng hơn chính là Phật môn.

Bọn họ hận không thể để Hứa Thanh Tiêu tiếp tục náo loạn, hung hăng náo loạn, náo loạn càng lớn càng tốt, tốt nhất là cắt đứt cột sống của Nho dạo nhất mạch.

Phật môn không lo Hứa Thanh Tiêu tương lai sẽ thành thánh, bởi vì bọn họ có kiên nhẫn, bọn họ có thể đợi, có thể chịu, chịu chết Hứa Thanh Tiêu.

Keng.

Nhưng mà, đối diện với sự gào thét của Hồng Chính Thiên, lời đáp lại duy nhất của Hứa Thanh Tiêu chính là làm Hạo nhiên Văn chung chấn động.

Giờ phút này vang lên tiếng la khóc của người đọc sách trong thiên hạ.

“Hồng Thánh, cầu xin ngài đừng nói nữa, cầu xin ngài đừng nói nữa, nếu nói tiếp thì chúng ta sẽ chết.”

“Hồng Thánh, ta đau đến chết rồi, ngài đừng nói nữa, cầu xin ngài.”

“Hồng Thánh, cứu ta với.”

“Hứa Thánh, ta sai rồi ta sai rồi, là chúng ta sai rồi. Cầu xin ngài bỏ qua cho chúng ta đi, đừng gõ chuông nữa, đừng gõ chuông nữa.”

Từng đợt tiếng khóc kêu vang lên.

Đám người thật sự là khó chịu, từng người đều rơi lệ đầy mặt, nhóm người đọc sách trong thiên hạ đúng là muốn khóc.

Kiếm vấn tâm khiến cho bọn họ thống khổ không chịu được, chuyện này cũng coi như xong đi. Hồng Chính Thiên làm chuyện đứng đắn thì không làm, còn ở nơi này giận dỗi Hứa Thanh Tiêu.

Ngươi dỗi thì dỗi, Hứa Thanh Tiêu rung Hạo Nhiên văn chung thì người đau là mọi người.

Ngươi không thể cân nhắc vì mọi người sao?

Giọng nói của người đọc sách trong thiên hạ vang vọng khắp Đại Ngụy, là do sức mạnh của người đọc sách đã ngưng tụ lúc trước.

Những lời cầu xin tha thứ này khiến cho dân chúng Đại Ngụy không khỏi cười vang.

Bên trong hoàng cung, văn võ bá quan cũng không nhịn được mà bật cười.

Mà bên trong văn cung, mặt Hồng Thánh lúc đỏ lúc trắng, cũng may là hắn đang ở bên trong tiểu thiên địa cho nên không

ai nhìn thấy được.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi dùng cách này để bức ép người đọc sách trong thiên hạ, ngươi cho rằng bọn họ thật sự sợ ngươi sao? Hình phạt không hơn thầy thuốc, bọn họ đều là người đọc sách, ngươi lại dùng cực hình trừng phạt bọn họ như vậy mà ngươi còn tính là thánh nhân sao?”

“Đức không xứng với vị!”

Nghe thấy Chu thánh nhất mạch nói như vậy, Hồng Chính Thiên lại càng tức. Không phải chỉ đau một chút thôi sao? Có cần phải như vậy không Chẳng có một chút gan dạ nào cả vậy?

Hiện tại Hồng Chính Thiên mất hết mặt mũi, nhưng mặc dù vậy thì hắn ta vẫn phải mạnh miệng, tức giận mắng mỏ Hứa Thanh Tiêu.

Lời này vừa dứt.

Ngay lập tức có một đợt âm thanh vang lên.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Hứa Thanh Tiêu cầm Hạo nhiên văn chung trên tay, đối diện với Hồng Chính Thiên đang gầm thét thì rung lên mười lần. Hạo nhiên chính khí trong cơ thể cũng bị rút sạch một phần trăm.

Đây!

Chính là câu trả lời của hắn!

Giờ phút này, giữa trời đất liên yên tĩnh lại.

Tất cả người đọc sách đều im lặng.

Bên trong Đại Ngụy Văn cung, nhóm nho sinh sững sờ đứng yên tại chỗ. Trong mắt của họ đã không phải sợ hãi, mà là tuyệt vọng.

Tuyệt vọng thực sự.

Trước đó mới gõ ba lần bọn họ đã không chống đỡ nổi, hiện tại gõ mười lần sao?

Ta chơi ông lớn nhà ngươi.

Trong hoàng cung, nhóm Lục bộ Thượng thư cũng trầm mặc. Hứa Thanh Tiêu này mặc dù đã thành Thánh, nhưng cũng vẫn như vậy sao.

Cơ bản là không có bất cứ thay đổi nào.

Quả nhiên là hung mãnh mà.

Có điều như vậy cũng rất tốt, ít nhất thì sơ tâm của Hứa Thanh Tiêu không đổi.

Giờ phút này, Hồng Chính Thiên cũng ngây người.

Hứa Thanh Tiêu quả thật là !!! Khinh người quá đáng!!!

Chương 992: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (3)

“Người đọc sách chúng ta thì sợ gì thống khổ. Chư vị, mau nhịn xuống, chúng ta còn có đại sát chiêu!”

Hồng Chính Thiên rống to, hắn ta đã thông báo cho người đọc sách trong thiên hạ là còn có đại sát chiêu để mọi người nhịn xuống. Đừng hốt hoảng, cùng lắm thì chết thôi.

Nhưng khi Hồng Chính Thiên nói ra những lời này xong, từng tiếng rống bi phẫn giận dữ vang lên.

“A!!!”

“Hồng Chính Thiên, mẹ nó ngươi không thể im lặng sao?”

“Lão chó nhà ngươi, hóa ra không phải ngươi đau à?”

“Nhịn xuống ông tổ nhà ngươi, ngươi đến thử một lần xem? Đứng nói chuyện sao thấy đau lưng.”

“May ngươi là Bán thánh, nếu ngươi không phải Bán Thánh thì ta xxx tổ tông tám đời nhà ngươi.”

Có người đọc sách thật sự không nhịn được. Bọn họ đã gây chuyện theo Văn cung, nỗ lực có vì Hạo nhiên chính khí của mình thì cũng không nói, nhưng chịu nhiều thua thiệt như thế thì thôi.

Hiện tại thế mà lại bảo mình nhịn một chút? Ta nhịn cái ông tổ nhà ngươi!

Hoàn toàn chính xác. Kiếm vấn tâm khiến tinh thần của bọn họ bị thương nặng, không phải là nhục thể đau đớn mà là tinh thần càng đau đớn hơn.

Những người trước đó kêu gào rất hung ác, hiện tại cũng là người khóc to nhất.

Thậm chí còn có không ít người đọc sách cố nén đau đớn, hướng về phía Hứa Thanh Tiêu để dập đầu nhận sai.

Khóc lớn tiếng kêu ta sai rồi.

Kết quả của bọn họ rất thảm, chỉ là không có ai thương hại cho bọn họ, bởi vì loại người này không cần thương hại.

Nhưng vẫn có một nhóm người y như cũ, sau khi nghe thấy Hồng Chính Thiên nói xong thì không khỏi lộ ra vẻ kích động. Dù sao thì vẫn còn có đại sát chiêu chưa tung ra.

Nghe thấy những tiếng mắng này, cuối cùng Hồng Chính Thiên có hơi không nhịn được.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng có được một tấc lại tiến một thước. Nếu thật sự dùng đại sát khí thì sinh linh sẽ đồ thán."

Hồng Chính Thiên vô cùng kích động nói. Ý hận của hắn ta vô tận, nhìn sang Hứa Thanh Tiêu rồi nói như thế, trong lời nói còn mang theo uy hiếp.

Keng! Keng! Keng!

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ câu trả lời nào, vẫn lấy Hạo Nhiên văn chung ra gõ không ngừng. Đây chính là lời đáp lại của Hứa Thanh Tiêu.

Sở dĩ như vậy là vì Hứa Thanh Tiêu muốn nhìn xem, nhân vật đứng đằng sau Văn cung rốt cuộc là ai. Chu thánh nói, ở trong Văn cung đương nhiên có người dẫn đường.

Đây mới thực sự là người phía sau. Nếu như mình có thể ép ra, cho dù là hiện thân một chút thì mình cũng sẽ lập tức đi mời Chu thánh khôi phục lại.

Nhổ sạch tận gốc Văn cung.

Dạng này cũng không để lại bất cứ hậu họa gì.

"Hứa Thanh Tiêu!"

"Ngoại trừ rung văn chung thì ngươi còn làm được gì?"

Lúc này Hồng Chính Thiên thực sự không biết nên nói cái gì, hắn ta không hiểu sao cảm thấy bản thân mình giống như kẻ ngu. Mặc kệ nói cái gì thì Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ cầm Hạo nhiên văn chung rung kêu keng keng keng.

Có dừng hay không hả?

Nghe xong, Hứa Thanh Tiêu từ từ hạ văn chung xuống, ngay sau đó ánh mắt của hắn trở nên lạnh lẽo.

Trong chốc lát, Đại Ngụy Long đỉnh treo trên đỉnh đầu vang lên từng đợt tiếng rồng ngâm, khiến cho kiếm quân tử càng trở nên khủng bố hơn.

Giờ phút này người đọc sách Chu thánh nhất mạch phát ra một trận tiếng quỷ khóc sói gào.

Được, không chơi Hạo Nhiên văn chung, chơi Đại Ngụy Long đỉnh vậy.

Mẹ nó chuyện này làm cho hắn ta giận rồi.

Lá gan của Hồng Chính Thiên tức đến nổ tung. Gặp được loại người như Hứa Thanh Tiêu đây, hắn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Rời khỏi Đại Ngụy, không muốn lãng phí thời gian.

Giờ phút này, bên trong văn cung truyền đến một âm thanh truyền vào trong tai Hồng Chính Thiên.

Theo âm thanh này vang lên, Hồng Chính Thiên tỉnh ngộ ra. Trước mắt chuyện quan trọng nhất chính là rời khỏi Đại Ngụy chứ không phải ở đây dây dưa với Hứa Thanh Tiêu.

“Rời khỏi Đại Nguy!”

Lúc này, tròng mắt Hồng Chính Thiên như muốn nứt ra, hắn ta rống to.

Cả tòa Đại Ngụy Văn cung to lớn tách ra ánh sáng vô tận một lần nữa.

Phải rời khỏi.

Nhưng đúng lúc này, tiếng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Có bản Thánh ở đây, muốn rời khỏi Đại Ngụy sao? Nằm mơ!

Theo lời của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Trong chốc lát, Đại Ngụy Long Đỉnh hóa dài trăm trượng, rủ xuống ngàn vạn đạo dân ý. Chân linh bay lên từ thân đỉnh,

thiên uy kinh khủng ngập tràn. Đây chính là sức mạnh của Đại Ngụy quốc vận.

Hạo nhiên văn chung thì treo trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, bảo vệ an nguy của hắn.

Mặc dù cả tòa văn cung ngút trời hào quang nhưng Đại Ngụy Long đỉnh trấn áp bên dưới thì khó mà động đậy.

Dân ý như biển, quốc vận như núi.

Nương theo sức mạnh thánh nhân của Hứa Thanh Tiêu, Đại Ngụy Văn cung quả thật không ngăn cản được áp lực như vậy.

Một tôn Bán Thánh, quốc vận Long đỉnh.

Chuyện này ai mà chịu nổi?

Toàn bộ văn cung bị ép có hơi không thở nổi.

Cho dù là Hồng Chính Thiên cũng khó có thể chống đỡ được sức mạnh như vậy của Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa Thanh Tiêu, chúng ta muốn rời khỏi Đại Ngụy, ngươi cũng muốn cản chuyện này sao?"

"Cho dù là ngươi để ta ở lại, nhưng lòng người đã tản đi rồi, ngươi cảm thấy nó còn hữu dụng sao?"

Hồng Chính Thiên mở miệng, nói như vậy.

Bên trong Yên Vân phủ.

Hứa Thanh Tiêu rót Hạo nhiên chính khí vào bên trong Hạo nhiên văn chung, sau đó cả người biến mất.

Rồi xuất hiện trên không trung ở Đại Ngụy Văn cung.

Pháp tướng của hắn cao vạn trượng, quang huy vô tận giống như thần minh duy nhất giữa trời đất.

Nhìn qua bên trong văn cung, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu xuyên thấu hết tất cả, nhìn thẳng về phía Hồng Chính Thiên.

"Quả nhiên ngươi rất ồn ào.".

Hứa Thanh Tiêu ở miệng, một khắc sau, hắn vươn tay ra, một lực lượng vô hình ngưng tụ, vượt qua hết tất cả hung hăng quạt chi Hồng Chính Thiên một bàn tay.

Một cái tát này vang lên rất thanh thúy, đồng thời cũng chiếu đến toàn bộ Đại Ngụy vương triều.

Thân là Bán Thánh, thực lực hôm nay của Hứa Thanh Tiêu vượt qua những Bán Thánh bình thường. Hồng Chính Thiên đã từng có thể chèn ép được Hứa Thanh Tiêu, nhưng bây giờ hắn chỉ như sâu kiến.

Bốp.

Một tát này của Hứa Thanh Tiêu cực kỳ thẳng thắn cũng cực kỳ hung tàn.

Tát Hồng Chính Thiên gãy cả răng, khiến cho hắn ta phun một ngụm máu tươi ra ngoài, gò má bên trái sưng lên trong nháy mắt.

Chương 993: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (4)

Mà cảnh tượng này cũng bị người đọc sách trong thiên hạ nhìn thấy, phần lớn người đọc sách Chu Thánh nhất mạch nhìn thấy Bán thánh nhà mình bị Hứa Thanh Tiêu treo lên đánh.

Đương nhiên là sẽ đầy phẫn nộ và không cam lòng, nhưng nhiều hơn cả là khuất nhục.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không nên ép ta.”

Bị làm nhục như vậy đương nhiên khiến Hồng Chính Thiên gần như đánh mất lý trí. Hắn ta nhìn lướt qua Hứa Thanh Tiêu, giọng nói rét lạnh thấu xương.

Trên bầu trời.

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu. Hắn thở dài một hơi. Đã khiến đám người này tò mò nhưng không biết vì sao phải thở dài .

“Cả đám người các ngươi hôm nay, quả nhiên là tiện cốt.”

“Được, ngược lại là hôm nay bản Thánh muốn xem xem ngươi có đại sát chiêu gì.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Một khắc sau, hắn trực tiếp rơi từ trên nền trời xuống, từ từ đáp xuống mặt đất, cũng chính là cửa vào Đại Ngụy văn cung.

Không hề do dự, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng về phía bên trong Văn cung.

Giờ khắc này, văn cung nở rộ ánh sáng hừng hực, Bát ngọc thánh thước bảo vệ Văn Cung, đi vào theo Hứa Thanh Tiêu, Bát Ngọc thánh thước chấn động.

Nhưng mà, ánh mắt này của Hứa Thanh Tiêu hạ xuống, Bát Ngọc Thánh thước yên tĩnh lại, không quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu bước từng bước vào bên trong Văn cung. Cảnh tượng này cũng được chiếu ra, khiến chi người đời cực kỳ tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Bên trong Văn cung, không ai dám quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu. Kiếm vấn tâm đã khiến bọn họ thống khổ không chịu được rồi, trước mắt đau đớn đã giảm đi ít nhiều nhưng vẫn còn phần lớn tác dụng phụ như cũ.

Tự nhiên vì thế mà không có người nào dám nói chuyện cũng không có tư cách để nói chuyện.

Nho sinh trong Văn cung, phẩm cấp cao nhất cũng chỉ là thiên địa đại nho, còn Hứa Thanh Tiêu là ai?

Là Bán Thánh!

Ai dám chọc vào vị Bán Thánh này chứ.

"Hồng Chính Thiên."

"Mau chui ra đây!"

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu đi vào khu trung tâm của Văn cung, tiếng rống giận dữ của hắn vang lên.

Trong chốc lát, sức mạnh trời đất ngưng tụ, thẳng thừng kéo Hồng Chính Thiên đang ở trong tiểu thế giới ra ngoài.

Đây chính là sức mạnh của Hứa Thanh Tiêu, sức mạnh trời đất, sức mạnh Bán Thánh.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi muốn làm gì?"

Vẻ mặt của Hồng Chính Thiên hơi hoảng sợ. Hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi hỏi như thế.

Uỳnh!

Một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu đánh một quyền đến. Hắn là vương giả, là vương giả võ đạo, độ khống chế sức mạnh cực kỳ hoàn hảo, thẳng thừng đánh bay Hồng Chính Thiên.

Một quyền này đánh xuống, chỉ trong nháy mắt xương ngực của Hứa Thanh Tiêu đã bị đứt gãy. Hắn ta trở nên tương đối già nua, tóc trắng phơ, nhìn hiền lành nhưng ở trong mắt Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ cực kỳ buồn nôn.

Phụt.

Hồng Chính Thiên nhổ ra một ngụm máu tươi.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi điên rồi sao? Ta là Bán Thánh đấy.”

Hắn ta ngã trên mặt đất, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu rồi lớn tiếng giận mắng. Một quyền này hạ xuống, gần như hắn ta mất nửa cái mạng, nhưng giận hơn chính là một quyền này của Hứa Thanh Tiêu đã đánh bay sạch tôn nghiêm của mình không còn gì.

Ít nhất thì bên trong tiểu thế giới một cú đánh này của Hứa Thanh Tiêu là sức mạnh vô hình.

Nhưng bây giờ là một nắm đấm thật đánh vào da thịt, đánh mình tơi bời ngã trên mặt đất giống như là đánh chó.

Không để lại cho mình chút mặt mũi nào.

Hồng Chính Thiên thật sự nhếch nhác, nhưng vấn đề là hắn ta cơ bản không thể chống đỡ được sức mạnh võ đạo của Hứa Thanh Tiêu,

Đây chính là điểm tốt của văn nhân biết võ công.

Dùng đạo lý để thuyết phục ngươi, ngươi lại không nghe à? Vậy thì liền dùng nắm đấm để thu phục ngươi. Nói tóm lại.

Hoặc là thuyết phục ngươi, hoặc là đánh phục ngươi!

Hiển nhiên là Hồng Chính Thiên nói không phục, vậy thì Hứa Thanh Tiêu liền đánh đến khi nào Hồng Chính Thiên phục mới thôi.

“Ngươi còn dám chỉ!”

Hứa Thanh Tiêu lại ra một quyền, đè Hồng Chính Thiên xuống đất đập mạnh.

Cũng may Hồng Chính Thiên là Bán Thánh, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể đã chữa thương cho hắn ta, nếu không thì dựa theo tư thế này của Hứa Thanh Tiêu, Hồng Chính Thiên không sống nổi qua hôm nay.

Uỳnh.

Lại một quyền nữa.

Hứa Thanh Tiêu giống như mãnh hổ hành hung Hồng Chính Thiên đủ kiểu, từng đấm đánh vào da thịt, không có bất kỳ cái gì có thể dùng từ nhã nhặn để nói.

Mọi người tặc lưỡi, ánh mắt kinh ngạc.

Đây chính là Bán thánh mới sao?

Sao vẫn giống như trước kia vậy.

Nhóm người đọc sách hoàn toàn trầm mặc. Vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu trở thánh Bán Thánh rồi thì sẽ thay đổi, không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu vẫn là Hứa Thanh Tiêu như cũ.

Không nghe đạo lý, dùng nắm đấm để nói.

“Giống y như một con chó.”

“Ngươi thân là môn đồ Chu Thánh nhất mạch, lại không hề hiểu thế nào là nhân ái!”

“Truyền thừa Chu thánh là để cho người đọc sách các ngươi nhân ái vô tư, vì muôn dân thiên hạ. Thế nhưng tên lão cẩu như ngươi ỷ mình là Bán thánh mà làm xằng làm bậy, chuyện này thì cũng coi như xong. Nhưng đáng giận nhất chính là ngươi để cho Đại Ngụy Văn cung rời đi.”

“Muốn trấn áp quốc vận Đại Ngụy ta. Một khi quốc vận sụp đổ thì khắp nơi ở Đại Ngụy đều là thiên tai nhân họa.”

“Lúc đó có bao nhiêu người vì thế mà mất mạng? Lại có bao nhiêu bách tính phiêu bạt khắp nơi? Ngươi mặc kệ không hỏi, ngược lại là đổ hết trách nhiệm cho ta.”

“Chó Hồng, bản Thánh hỏi ngươi, rốt cuộc trong lòng ngươi giấu rắp tâm cỡ nào?”

Hứa Thanh Tiêu liên tục gào thét, còn Hồng Chính Thiên bị hành hung đến mức miệng phun đầy máu tươi, miệng vốn đầy răng cũng bị mất hết, vô cùng thê thảm.

Lúc trước hắn ta phách lối bao nhiêu thì hiện tại chật vật bấy nhiêu.

Chỉ là Hồng Chính Thiên không nói gì mà có một tiếng nói khác vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thân là Bán Thánh mà làm việc như thế, vậy ngươi còn có một chút phong thái Nho đạo nào sao? Rồi thì còn một chút phong thái Bán Thánh nào sao.”

“Người nói chuyện là Tào nho. Ông ta suýt chút nữa thì bị kiếm vấn tâm chém, nhưng cuối cùng vẫn còn sống. Bây giờ khi nhìn thấy Hồng Chính Thiên bị đánh tơi bời như vậy, sao ông ta có thể không phẫn nộ chứ?

Chương 994: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (5)

Giờ phút này, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi lên trên người Tào nho.

Ánh mắt này lạnh lẽo thấu xương.

“Suýt chút nữa quên mất là các ngươi có tận mấy lão cẩu.”

“Cùng chết đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói. Hứa Thanh Tiêu chỉ một phát thôi là bắt được Tào nho và Phương nho.

Giờ phút này Phương nho có chút mơ hồ. Mình cũng không nói gì mà, sao lại bắt mình rồi?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu quan tâm sao?

Cơ bản là hắn mặc kệ.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu giống như hổ đói nhào dê, biến Tào nho, Phương nho và Hồng Chính Thiên thành giống như bùn nhão.

Ba người kêu cũng không kêu ra ngoài, miệng đầy răng đều bị đánh gãy, chảy máu không ngừng.

Về phần những người khác thì từng người đều đứng ở bên đó. Bọn họ muốn thuyết phục nhưng không dám thuyết phục. Ai lại dám mở miệng chứ?

Mở miệng là chết.

“Có còn mạnh miệng nữa hay không?”

“Còn còn đem tai họa đến cho muôn dân hay không?”

“Tào nho, có còn kêu hay không?”

“Phương nho, có còn muốn tôi nhận sai rồi hay không?”

“Sao? Câm rồi?”

Hứa Thanh Tiêu đánh ba người đến mức đau không muốn sống, có thể nói là hung bạo thở dài một hơi.

Ba người không nói gì.

Lúc này, sau lưng Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ Hạo nhiên chính khí, thành thước.

Văn khí của hắn.

Chỉ trong chốc lát, thước đã phân ra nghìn chiếc treo trên người phần lớn nho sinh của Đại Ngụy văn cung.

"Nho sinh các ngươi vì tư dục của bản thân mà muốn rời khỏi Đại Ngụy, không màng đến sự nguy hiểm của muôn dân Đại Ngụy."

"Đây là tội chết!"

"Hôm nay, xử cực hình nho đạo."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Hắn sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào. Chu thánh nhất mạch, đây là thời điểm phải thanh lý.

Đương nhiên mục đích làm như vậy vẫn là vì bức ép người chân chính đứng sau màn xuất hiện.

Hắn ta không xuất hiện thì Hứa Thanh Tiêu ăn ngủ không yên.

Bốp!

Mấy nghìn chiếc thước rơi xuống, mạnh mẽ quật vào những nho sinh này. Bọn họ vừa mới chịu sự tra tấn của kiếm vấn tâm, hiện tại lại phải nhận đau đớn thế này.

Làm sao không khó chịu chứ?

Tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không ngừng, tiếng kêu thảm thiết thê lương cũng vang lên từng đợt.

Thước cực kỳ đáng sợ, mạnh mẽ quật vào người nho sinh văn cung.

"Hứa thánh, tha cho chúng ta đi, tha cho chúng ta. Chúng ta chỉ là hồ đồ nhất thời thôi, hồ đồ nhất thời thôi."

“Khẩn cầu Hứa Thánh cho tôi một con đường, khẩn cầu Hứa thánh cho tôi một con đường.”

Những người này liên tục kêu khóc. Bọn họ quỳ trên mặt đất, hướng về phía Hứa Thanh Tiêu dập đầu nhận sai, đau đớn đến mức nghi ngờ cuộc sống.

Gần như là muốn tự bị bịt mình lại.

Hơn nữa nếu cứ đánh xuống như thế này thì bọn họ thật sự bỏ mạng xuống suối vàng.

“Hồ đồ nhất thời sao?”

“Đúng là buồn cười.”

“Các người hồ đồ nhất thời mà suýt chút nữa đạt muôn dân Đại Ngụy vào trong nước sôi lửa bỏng, thiệt cho các ngươi vẫn là người đọc sách.”

“Hôm nay hãy dùng mạng của các ngươi để đền bù cho sai lầm đi.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng.

Nói xong những lời này, Hứa Thanh Tiêu vung tay lên, Hạo nhiên chính khí tràn ngập khắp văn cung. Còn hắn thì cũng từ từ cất tiếng.

“Hôm nay! Hứa Thanh Tiêu ta chứng đạo thành Thánh, Tân thánh vì Đại Ngụy.”

“Căn cơ của người đọc sách trong thiên hạ đã xấu, Chu thánh nhất mạch lại không có chút nhân ái nào, hôm nay xin trời minh giám.”

“Ta nguyện lập mười hai lời nguyện lớn vì muôn dân thiên hạ, vì đạo lý thiên hạ, vì chính đạo thế gian đang chờ, khẩn cầu thiên địa minh ngộ.”

“Phế căn cơ của văn nhân Chu thánh nhất mạch, phế căn cơ của ngụy quân tử trong thiên hạ, còn thiên địa càn khôn tươi sáng!”

“Bản thánh, nguyện trả giá bằng thánh vị!”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vô cùng to lớn, thần sắc của hắn kiên định, vô cùng cuồng nhiệt, nguyện lập xuống mười hai lời nguyện lớn, thậm chí còn nguyện hy sinh vị trí Bán Thánh của mình để quét sạch ngụy quân tử trong thiên hạ.”

Đây không phải là kiếm chuyện mà Hứa Thanh Tiêu như này là muốn vạch mặt Chu thánh nhất mạch.

Phải trảm sạch căn cơ của Chu thánh nhất mạch.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không có người nào không kinh ngạc đến ngây người.

Cho dù là trong cung Đại Ngụy, Trần Chính Nho, Vương Tân chí, Cố Ngôn và trăm quan choáng váng hay thậm chí là Nữ Đế cũng sững sờ đứng yên tại chỗ.

Người đọc sách trong thiên hạ cũng mơ hồ, các thế lực lớn cũng yên lặng.

Biết rằng Hứa Thanh Tiêu hắn hung ác gan dạ nhưng thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại cấp tiến như thế.

Vừa trở thành Bán thánh, bây giờ lại diệt cỏ tận gốc, thà rằng phải hy sinh vị chí Bán thánh của mình sao?

Thử hỏi có mấy người có thể làm được?

Cũng chỉ có một mình Hứa Thanh Tiêu là làm được đúng không?

Bên trong Đại Ngụy văn cung.

Hồng Chính Thiên bị đánh cho hồ đồ, có điều Hứa Thanh Tiêu nghỉ ngơi một hồi xong, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn ta cũng dần được chữa trụ. Sau khi hắn ta tỉnh táo xong, nghe thấy câu nói này của Hứa Thanh Tiêu thì cả người lộ ra vẻ không thể tin được.

Hứa Thanh Tiêu đây là muốn làm gì?

Hắn điên rồi sao?

Hồng Chính Thiên thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại không tiếc bất cứ giá nào như vậy. Hôm nay đây chính là đang muốn đồng quy vô tận cùng với Đại Ngụy Văn cung.

Không đúng, Hứa Thanh Tiêu chỉ hy sinh vị trí Bán Thánh của mình, nhưng lại muốn Chu Thánh nhất mạch hủy diệt hoàn toàn sao.

Người này đúng là một tên điên, từ đầu đến cuối là một tên điên.

Chương 995: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (6)

Bên trong Văn cung Đại Ngụy.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu truyền khắp thiên hạ, mà giữa trời đất cũng xuất hiện dị tượng.

Mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang dội, ngập tràn tia sét tạo thành gông xiềng, từng đầu rồng đen xuất hiện. Đây là ý chí thiên địa, nếu như gông xiềng biến mất thì rồng đen sẽ giáng lâm.

Mang theo ý chí thiên địa, trấn áp hết toàn bộ đám ngụy quân tử này.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng phải bỏ ra một cái giá khổng lồ. Không chỉ là cái giác về vị trí Bán thánh mà còn phải cố gắng trả một cái giá càng thê thảm hơn.

Vậy nên nói, Hứa Thanh Tiêu đây là muốn lấy mạng liều mạng.

Bên trong Văn cung.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Hắn không tin đã đến mức này rồi mà người đứng sau văn cung kia vẫn không ra mặt!

“Hứa Thánh, chậm đã.”

“Hứa Thánh, việc này không cần phải như vậy .”

Cũng chính vào lúc này, cuối cùng cũng có giọng nói vang lên.

Hơn nữa còn là một lượt xuất hiện hai tiếng nói.

Giờ phút này, hai bóng dáng xuất hiện ở trong Văn cung Đại Ngụy, là hai vị thánh nhân vẫn là Bán Thánh, ánh sáng vờn quanh bọn họ, tràn ngập Hạo nhiên chính khí. Họ ngồi xếp bằng xuất hiện, pháp tướng xuất hiện bên trên bầu trời.

Họ nhìn qua Hứa Thanh Tiêu rồi đứng dậy triều bái.

“Hứa Thanh, quả thật chuyện này là Hồng Thánh làm sai, hắn ta không nên quá đáng như vậy, nhưng Văn cung rời đi cũng là tâm ý của người đọc sách trong thiên hạ, điểm này không thể thay đổi được.”

“Hứa Thánh, nếu như trong lòng ngươi có giận, dù có trừng phạt hết những kẻ đã ủng hộ trấn áp Đại Ngụy quốc vận, chỉ có điều mong Hứa Thánh không nên quá đáng. Nếu như người đọc sách trong thiên hạ bị trời đất trấn áp.”

“Nho đạo nhất mạch liền hoàn toàn mất tinh thần, đến lúc đó yêu ma làm loạn vậy không phải sinh linh cũng đồ thán sao, mà xa hơn là không chỉ có mình vương triều Đại Ngụy.”

Hai vị Bán Thánh xuất hiện, đây chính là nền móng sau cùng của Văn cung Đại Ngụy.

Toàn bộ Văn cung Đại Ngụy, tất cả có ba vị Bán Thánh..

Hiện tại đã xuất hiện hết. Bọn họ cùng lên tiếng, chủ động mời tội, tình nguyện giao ra kẻ cầm đầu, không mong Hứa Thanh Tiêu quá đáng quá mức.

Mọi người tặc lưỡi, cũng tràn đầy kinh ngạc. Không ngờ rằng Văn cung Đại Ngụy lại có hai vị Bán Thánh.

Có điều suy nghĩ kỹ một chút thì cũng đúng, dù sao thì cũng là truyền thừa thánh nhân, nên còn hai vị Bán Thánh cũng không phải là chuyện không thể nào.

Chỉ là ở bên trong Văn cung.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi lên người hai vị Bán Thánh này, gần như là chỉ trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện ra.

Hai người này, tuyệt đối không phải là người đứng sau màn.

Cho dù là ba vị Bán Thánh thì cũng không thể nào hủy hoại căn cơ của người đọc sách trong thiên hạ.

Hiện tại người đọc sách đã xuất hiện vấn đề, Nho không giống Nho. Hơn nữa sau khi tấn thăng Bán Thánh, Hứa Thanh Tiêu cũng nhạy bén phát hiện ra thiên đạo xảy ra vấn đề.

Nói đúng hơn là Nho đạo xảy ra vấn đề. Chỉ có điều hắn không rõ cụ thể là đã xảy ra vấn đề gì.

Chu thánh thực sự đã nói với mình là có người ẩn núp trong mạch này của ngài, lấy danh nghĩa của ngài để mưu đồ một chuyện lớn.

Trên thực tế, chuyện bại hoại danh tiếng này, Chu thánh cũng không thèm để ý đến. Hứa Thanh Tiêu hiểu, Chu thánh thực sự để ý chính là chuyện đối phương toan tính mưu đồ.

Ẩn núp trong Chu thánh nhất mạch, trải qua năm trăm năm dẫn đến từng người đọc sách trong thiên hạ không hề có chút nhân ái nào, không hề có chút tinh thần vô tư nào, giống như là yêu ma.

Thủ đoạn này rất đáng sợ.

Nếu như chỉ là ba vị Bán Thánh, Hứa Thanh Tiêu chết cũng không tin, đánh chết cũng không tin.

Khiến người cầm quyền chân chính của Văn cung xuất hiện!

“Các người còn chưa xứng để nói chuyện với bản Thánh.’

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói khiến cho người đời chấn kinh.

Trong mắt bọn họ, Bán Thánh đã là sự tồn tại mạnh nhất của Nho đạo, nhưng câu nói này của Hứa Thanh Tiêu lại khiến cho bọn họ biết.

Văn cung còn tồn tại người mạnh hơn.

Chỉ là vẫn luôn cất giấu.

Giấu cực sâu.

Hai vị Tôn Thánh trên bầu trời có chút sững sờ, bọn họ nhìn thoáng qua nhau, sau đó nhìn Húa Thanh Tiêu rồi cười khổ nói.

“Ba người chúng ta là người cầm quyền của Văn cung. Hứa Thanh, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.”

Bọn họ không thừa nhận, trả lời như thế.

“Nếu đã như vậy thì hai người các ngươi cũng cùng chết đi.”

Hứa Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng, Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn tiếp tục ảnh hưởng đến vùng đất này.

Hắc long gầm thét giống như tận thế.

Hứa Thanh Tiêu cũng không dung túng cho tật xấu của đám người này, trước đó không thành Thánh thì có thể còn chút kiêng dè, hiện tại đã thành Thánh rồi thì Hứa Thanh Tiêu thật sự chẳng sợ bọn họ cái gì cả.

Mình chưa thành Đại nho đã có thể dẫn được Thánh ý đến, bây giờ thành Thánh rồi thì càng tình nguyện lập ra mười hai lời nguyện lớn.

Diệt trừ ngụy quân tử trong thiên hạ, chuyện này làm không khó, đơn giản chính là trả một cái giá rất đau đớn thê thảm mà thôi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng tin.

Một người đã ẩn mình ở Chu thánh nhất mạch năm trăm năm, âm mưu năm trăm năm sao bỏ được thời khắc mấu chốt bị người khác phá rối chứ?

Vậy nên Hứa Thanh Tiêu biết người này sẽ xuất hiện.

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng sấm nổ to, hai vị Bán Thánh nhíu mày.

Hứa Thanh Tiêu quá độc ác, hơn nữa cũng quá cực đoan, bọn họ thật sự không biết nên nói như thế nào.

Cuối cùng, hai vị tôn thánh thở một hơi thật dài, cúi đầu với Hạo nhiên văn chung rồi nói.

“Nếu đã như vậy thì cứ theo ý nguyện của ngươi đi.”

“Khẩn cầu văn chung chấn minh, thức tỉnh Á Thánh.”

Chỉ có điều Á Thánh hoàn toàn không chú ý, hắn vẫn luôn rơi vào trạng thái ngủ say.

Cần văn chung để làm tỉnh lại.

Trong nháy mắt, thiên hạ kinh sợ.

Cũng không ai ngờ rằng Văn cung Đại Ngụy thật sự cất giấu một vị Á Thánh.

Chương 996: Kiếm Vấn Tâm, Tuyệt Thế Bán Thánh, Văn Cung Á Thánh, Đăng Tràng! (7)

Nhị phẩm Á Thánh.

Đây là khái niệm cỡ nào? Có thể sóng vai tồn tại cùng với nhất phẩm.

Nếu như nói theo một ý nghĩa nào đó, lực ảnh hưởng của Á Thánh đã thắng võ giả nhất phẩm.

Keng.

Lúc này, Hạo nhiên văn chung chấn động,

Tiếng chung này liên miên lâu dài.

Bên trong Văn cung, Hứa Thanh Tiêu không khỏi lộ ra vẻ tò mò.

Nhân vật lớn thật sự muốn ra sân sao?

Hắn rất chờ mong.

Kẻ cầm đầu của Văn cung Đại Ngụy rốt cuộc là ai.

Cũng dưới tiếng Hạo nhiên văn chung chấn động.

Một tiếng ho khan rất nhỏ vang lên.

Theo tiếng ho khan này.

Trời đất hoàn toàn đứng im.

Mây đen tiêu tán với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Hắc long cũng dần dần tan biến.

Tất cả dị tượng đều biến mất.

Cho dù là pháp tướng của hai vị Tôn Thánh cũng biến mất không ánh sáng.

Chỉ còn lại duy nhất pháp tướng của Hứa Thanh Tiêu.

–

Kinh đô Đại Ngụy.

Tất cả đều yên bình lại.

Tất cả dị tượng, tất cả ánh sáng đều hoàn toàn yên tĩnh lại.

Hai vị Bán Thánh mời Hạo nhiên văn chung thức tỉnh Á Thánh.

Cái này quả thật là một cảnh tượng khiến người ta không ngờ được.

Văn cung Đại Ngụy vẫn còn Bán Thánh còn sống, chuyện này sao lại không khiến người ta chấn động chứ? Làm sao khiến người ta không kinh ngạc chứ?

Theo ánh sáng dần tiêu tán.

Văn cung Đại Ngụy.

Một bóng dáng chậm rãi xuất hiện. Đây là một lão giả, người già đến mức không thể tưởng tượng được đang ngồi trên một chiếc bồ đoàn. Bồ đoàn là một loại văn khí nâng ông ta bay đi.

Lão giả tóc trắng xóa, sắc mặt trắng bệch, gần như không còn chút màu máu nào, khóe mắt sưng đỏ đáng sợ, gần như cũng không nhìn thấy mắt đâu. Ông ta quá già, như thể lúc nào cũng có thể chết.

Nhưng người này là Văn cung Á Thánh.

Nho đạo Nhị phẩm Á Thánh. Tiến thêm một bước nữa chính là thánh nhân trong truyền thuyết.

“Là Lữ Tử!”

“Á Thánh là Lữ Tử sao?”

“Ối, sao có thể? Không phải năm mươi năm trước Lữ Tử đã mất rồi sao?”

“Lữ Tử là ai vậy?”

“Câm miệng, không được nói bừa.”

“Sao Lữ Tử lại còn sống? Tính ra năm nay ông ta cũng hai trăm tuổi rồi.”

“Thánh nhân sống hai trăm năm, hóa ra là Lữ Tử.”

“Hai trăm năm trước, Nho sinh kinh diễm nhất Đại Ngụy vừa tròn một tuổi đã biết chữ, ba tuổi làm thơ, năm tuổi nhập phẩm, mười tuổi minh ý, mười lăm tuổi đã lập ngôn, hai mươi tuổi thành Đại nho vào trong Văn cung ở. Hai trăm năm trước, vị Lữ Tử này thật sự không kém gì Hứa Thánh cả.”

“Ừm, đoạn lịch sử này quá xa xưa, có đại nho viết sách cho Lữ Tử. Hứa Thánh dùng một năm để thánh Thánh, nhưng phần lớn thành tựu của Hứa Thanh vẫn nằm ở triều đình, còn Lữ Tử vẫn luôn ở Nho đạo. Thật không ngờ ông ta lại còn sống.”

“Cái gì mà Lữ Tử với không Lữ Tử chứ. Thánh nhân hiện tại chính là Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thủ Nhân.”

“Đừng có nói bậy, không thể bất kính với Á Thánh.

“Vì sao không thể nói? Văn cung Đại Ngụy rời đi, lại còn muốn trấn áp quốc vận Đại Ngụy, dựa vào đâu mà không thể nói?”

Mọi người bàn tán với nhau, có người nhận ra thân phận của người này liền phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh đã có người nói ra thân phận và lai lịch của Lữ Tử, bao gồm vô số sự tích đủ loại, không nhịn được mà tán thưởng rồi lộ ra vẻ sùng kính, nhưng rồi cũng đưa đến một chút phẫn nộ từ bách tính.

Trong mắt bọn họ, cái gì Lữ Tử hay không Lữ Tử thì Hứa Thanh Tiêu cũng một lòng vì Đại Ngụy, tâm vì muôn dân. Còn Văn cung Đại Ngụy làm ra chuyện lớn như thế, bọn họ dựa vào đâu mà phải chịu phục vị Lữ Tử này.

Bên trong Văn cung.

Những lời này cũng được truyền tới.

Lữ Tử nghe được nhưng ông ta không tức giận mà chỉ từ từ đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu. Ông ta mở to mắt, chỉ có vẻn vẹn một tia nhưng trong mắt cũng đầy tử khí nặng nề.

“Hứa Thánh.”

“Ngươi đã thành thánh, chuyện nên làm ngươi cũng đã làm.”

“Không cần phải như vậy.”

“Văn cung rời đi đã là một kết cục định sẵn. Có điều lão phu cũng tình nguyện mang ngươi đi cùng, đồng thời không phải chịu bất cứ hạn chế nào.”

“Ngươi vẫn là Đại Ngụy Bán Thánh, nhưng ngươi cũng là người đọc sách Nho đạo. Nếu như ngươi tình nguyện, lão phu đây sống chẳng được bao lâu nữa, tương lai của văn cung sẽ so ngươi quản lý.”

“Đến lúc đó ngươi làm cái gì cũng được. Người đọc sách trong thiên hạ đều ủng hộ Đại Ngụy cũng không phải không được.”

“Ngươi đã đạt được nửa quốc vận của Đại Ngụy. Nếu như người đọc sách trong thiên hạ cũng ủng hộ Đại Ngụy thì có vô số chỗ tốt.

“Ngươi cảm thấy sao?”

Lữ Tử mở miệng. Ông ta cũng không cực đoan như Hồng Chính Thiên, có điều cũng mời chào Hứa Thanh Tiêu và mở ra những điều kiện cực kỳ phong phú.

Tương lai để Hứa Thanh Tiêu quản lý văn cung, đồng thời không yêu cầu Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Đại Ngụy. Điều kiện này quả thật là mê người.

Cho dù như thế nào thì không đáng để mọi người giằng co nữa, mà hoàn toàn có thể cùng giải quyết.

Hơn nữa còn phải chờ Lữ Tử chết, Hứa Thanh Tiêu mượn Văn cung và người sách thiên hạ để trở thành Á Thánh, trước năm một trăm tuổi sẽ bước vào Nhị phẩm. Vậy thì đó quả thật khiến Hứa Thanh Tiêu trở thành người dẫn đầu người đọc sách.

Người đọc sách trong thiên hạ ủng hộ Đại Ngụy, nghĩ mà xem như thế quốc vận phải mạnh cỡ nào? Nói không chừng thật sự sẽ ngưng tụ thành Trung Châu Long Đỉnh.

Đương nhiên, đây là chuyện có khả năng.

Lữ Tử đúng là đưa ra dụ hoặc rất lớn, vậy nên rất nhiều người tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu sẽ lựa chọn như thế nào.

“Văn cung đã thối nát còn muốn hắn để làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn thoáng qua Lữ Tử. Nếu không tâm sự cùng với Chu Thánh thì sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe được điều kiện này thì nói thật đúng là sẽ có khả năng rung động.

Nhưng biết được lời nói của Chu thánh rồi, Hứa Thanh Tiêu biết Văn cung Đại Ngụy còn chất giấu một nhân vật lớn đứng sau màn. Nhân vật lớn sau màn này muốn phá bỏ Chu thánh nhất mạch, hoặc nói đúng hơn là phá đổ Nho đạo nhất mạch.

Một trong năm người lúc trước tiếp xúc với tiên thi.

Chương 997: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào Nho! Trảm Á Thánh! (1)

Nhìn Lữ Tử, Hứa Thanh Tiêu cũng không dám xác định có đúng là đối phương.

Đã đến mức này rồi, nghĩ đến nên là ông ta. Thiên hạ không có người có thể là Văn thánh, huống hồ gì năm đời Văn thánh đều đã chết, nếu nhất định phải nói thì chỉ có một người có khả năng còn sống.

Chính là Chu thánh.

Nhưng chuyện này không hợp lý. Khi Chu thánh còn sống đã làm loạn sao? Lén lút biến mất rồi sau đó bắt đầu làm loạn?

Chuyện này hoàn toàn không hợp lý.

Nếu Chu thánh thật sự tình nguyện thì hắn ta hoàn toàn có thể để người đọc sách trong thiên hạ làm rất nhiều chuyện, coi như là cần thời gian ấp ủ, chờ đợi năm trăm năm thì hiện tại đã xuất hiện.

Nói thẳng ra, Đại Ngụy bất công, người đọc sách bị các quốc gia ức hiếp, độc lập thành quốc sao?

Ai có thể ngăn cản?

Nhất phẩm đến ngăn cản sao? Nhất phẩm cũng chẳng có lý do gì mà ngăn cản cả nhỉ?

Ngăn cản người ta làm cái gì? Người ta nghĩ đến rời đi cũng không được sao? Ngươi quy định là không thể thoát ly à?

Mấy đời thánh nhân đều đã chết sạch, nhất là thánh nhân đời thứ nhất kia, cũng chẳng biết là là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi.

Muốn sống đến bây giờ thì kể cả hắn ta có muốn hủy cả trời đất thì Hứa Thanh Tiêu cũng không có gì nhiều để nói. Như vậy thì đánh làm sao?

Võ giả nhất phẩm còn thêm thánh nhân nhất phẩm, ai mà thắng được?

Vậy nên, Lữ Tử ở trước mặt đây không thể nói thật sự là người đứng phía sau màn, nhưng trên cơ bản thì cũng là nửa người phía sau màn.

Khả năng còn có một đồng đội nữa chưa xuất hiện. Chỉ có điều chuyện này cũng không quan trọng, dù sao thì đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói thì chỉ cần đối phương chịu chồi lên mặt nước là được.

Phía sau Chu thánh sẽ giải quyết toàn bộ.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói như vậy Lữ Tử cũng không tức giận mà chỉ nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

“Hứa Thánh, chớ trả lời quả quyết như vậy.”

“Thứ cho lão phu nói thẳng. Hai mươi tuổi ngươi đã thành Bán Thánh, chuyện này quả thật là vang dội cổ kim, lão phu không sánh bằng ngươi.”

“Nhưng có cái gọi là thời thế tạo anh hùng. Đại Ngụy Thái tổ cũng được, Đột Tà Thái tổ cũng được, Văn thánh cũng chẳng sao, Đại Ngụy Tân thánh cũng không hề gì. Cho dù Á Thánh ta đây thật ra cũng chỉ là do thời thế bồi dưỡng mà thành.”

“Thời đại này cần ngươi, Đại Ngụy cần ngươi, vậy nên ngươi xuất hiện rồi thành Thánh, ngăn cơn sóng dữ, trở thành chúa cứu thế của bách tính Đại Ngụy. Giờ khắc này ngươi cho rằng mình là thiên hạ vô song.”

“Cũng giống như năm đó lão phu cho rằng như vậy. Hai mươi tuổi lão phu thành Đại nho, ở thời đại đó tất cả đều kinh diễm, bách quan quỳ lại về phía ta, người đọc sách phụng ta thành thánh nhân tương lai.”

“Cho dù là Bán Thánh lúc đó của Văn cung cũng cho rằng tương lai lão phu cói thể đạt được Văn thánh Nhất phẩm. Nhưng kết quả thì thế nào chứ? Một trăm tám mươi năm, lão phu tốn mất một trăm tám mươi năm cũng không có cách nào thành Thánh.”

Giọng điệu của Lữ Tử vô cùng bình tĩnh. Ông ta không tiếp tục thuyết phục Hứa Thanh Tiêu mà muốn giảng giải cho Hứa Thanh Tiêu một đạo lý.

“Thiên tư của ngươi vượt qua lão phu, nhưng ngươi vĩnh viễn sẽ không biết rằng thành Thánh có bao nhiêu khó khăn, mấy bước cuối cùng này so với đường đi cả đời còn xa hơn nữa.”

“Lúc này, ngươi chính là thiên kiêu do thời thế tạo ra, nhưng ngươi sắp rơi vào một sự nhầm lẫn, một sự nhầm lẫn mà tất cả các thiên kiêu đều sẽ rơi vào.”

“Ngươi sẽ cho rằng là ngươi bồi dưỡng thời thế chứ không phải thời thế sáng tạo ra ngươi, dần dần ngươi sẽ tự tin, dần dần mê man, từ đó bắt đầu gặp phải trắc trở lần một lần hai, thậm chí là vô số lần.”

“Khiến cho lúc ngươi bị đâm đến đầy máu tươi thì ngươi sẽ hối hận, nhưng thế gian nào có thuốc chữa hối hận chứ.

“Hứa thánh, ngươi thành Thánh trong một năm, tâm trí thành thục nên ngươi sẽ không giống với những thiên kiêu khác.”

“Không phải lão phu để ngươi rời khỏi Đại Ngụy mà là để ngươi lựa chọn một con đường mới, con đường mà không ảnh hưởng đến điều kiện tiên quyết của ngươi.’

“Gia nhập văn cung, ta và ngươi cùng nhau khai sáng thời đại thuộc về Nho đạo. Đến lúc đó ngươi là người được lợi lớn nhất.”

“Người đọc sách trong thiên hạ giúp ngươi trở thành Á Thánh. Ba năm, lão phu có thể cam đoan, ba năm sau ngươi đương nhiên có thể trở thành Á Thánh. Về phần cảnh giới Nho thánh thì vẫn phải xem tạo hóa của chính ngươi.

“Chỉ có điều, ngươi còn có thể nhận thời gian hai trăm năm để lĩnh hội cảnh giới Nho thánh. Trong hai trăm năm này, ngươi muốn làm gì cũng được.”

Lữ Tử tiếp tục mở miệng, ông ta nói ra suy nghĩ của mình.

Thông báo cho Hứa Thanh Tiêu rằng không có bất kỳ ai là thời thế.

Nhưng sau khi nghe xong những lời này, Hứa Thanh Tiêu tử từ lắc đầu, nhìn qua Lữ Tử rồi nói.

“Ngươi có nói nhiều cũng vô dụng.”

“Bản thánh sẽ không thông đồng làm bậy với các ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng. Đây là câu trả lời của hắn, cũng là câu trả lời chắc chắn.

“Ài.”

Lữ Tử mở miệng. Ông ta lắc đầu, nhìn qua Hứa Thanh Tiêu, trong mắt tràn đầy sự tiếc hận, còn có một thoáng ánh mắt ngu xuẩn dành cho Hứa Thanh Tiêu.

Một vòng hàn quang này khiến cho sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu hơi thay đổi.

“COn người quý ở chỗ tự mình ngộ ra. Lão phu vốn cho rằng ngươi không phải thiên kiêu bình thường, lại không ngờ rằng ngươi chính là thiên kiêu bình thường như vậy.”

“Ngu xuẩn.”

Nói đến đây, Lữ Tử phất tay. Giờ phút này một luồng Hạo nhiên chính khí mãnh liệt đáng sợ tràn ngập, rót vào trong Bát Ngọc Thánh Thước, cũng rót vào bên trong Hạo nhiên văn chung.

Giờ phút này, Đại Ngụy Văn cung lại nở rộ một lần nữa, âm thanh vang lên ầm ầm ầm ầm, mặt đất chấn động. Đối phương đã không muốn nhiều lời nữa, định mang theo Đại Ngụy Văn cung rời đi.

“Muốn đi sao?”

“Ngươi cảm thấy có Bản thánh ở đây mà các ngươi có thể đi sao?”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy. Hạo nhiên chính khí trong cơ thể hắn mạnh mẽ phun trào ra ngoài ngay đúng lúc này, ý đồ trấn áp Đại Ngụy Văn cung, đồng thời Hạo nhiên văn chung cũng kêu ông ông cộng hưởng, giống như muốn thoát khỏi trấn áp của Lữ Tử.

Chương 998: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào nho! Trảm Á Thánh! (2)

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi chẳng qua chỉ là mới thăng Bán thánh mà thôi.”

“Giữa ngươi và ta chênh lệch một phẩm, nhưng một phẩm này lại khác biệt như trời với đất.”

“Nếu ngươi đã muốn chết như vậy.”

“Được thôi, hôm nay lão phu sẽ để cho ngươi xem Á Thánh là như thế nào.”

Lữ Tử lên tiếng, giọng nói của ông ta vô cùng lạnh lẽo. Một khắc sau, văn khí khủng khiếp hóa thành một cây trường mâu, nhắm ngay về phía Hứa Thanh Tiêu.

Uỳnh.

Trường mâu xông ra ngoài, xuyên qua không gian, chỉ một lát sau cả Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chung đều xuất hiện trên đỉnh đầu của Hứa Thanh Tiêu, muốn ngăn cản sát chiêu này cho Hứa Thanh Tiêu.

Mà trong nháy mắt này.

Hai âm thanh vang lên.

“Xem ra Văn cung cơ bản không để chúng ta vào mắt nhỉ?”

“Nói nhảm cái gì, giết.”

Là tiếng của Triệu Nguyên và Ngô Minh, Triệu Nguyên vẫn luôn ở Văn cung, còn Ngô Minh thì chạy đến theo Hứa Thanh Tiêu.

Lúc trước không ra tay là vì Hứa Thanh Tiêu có thể tự mình giải quyết, hiện tại xuất hiện một vị Á Thánh nên đương nhiên hai người không hề do dự chút nào, giết thẳng về phía Lữ Tử.

Nhưng, trong một thoáng khi hai người động thủ.

Bất ngờ giữa lúc đó có một tiếng rống giận dữ vang lên.

“Gào!”

Tiếng rống khủng khiếp khiến cho trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang. Một luồng hơi thở kinh khủng và tuyệt vọng tràn ngập khắp vương triều Đại Ngụy.

Loại kinh khủng và tuyệt vọng này gần như khó giải, giống như thể có một tuyệt thế Ma Thần sinh ra, khiến cho người ta không có một chút phản kháng nào.

Mà ma chủng trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu sôi trào lên đúng vào lúc này, vừa sợ hãi lại kèm theo ý chí chiến đấu.

“Không ổn.”

Hai người Triệu Nguyên và Ngô Minh liếc nhai, chỉ trong nháy mắt đã biết chuyện gì xảy ra, trong mắt bọn họ ngoài ý lạnh thì còn có cả sự kinh hãi.

Koong.

Một tiếng trầm thấp vang lên, chiến mâu của Lữ Tử đánh vào Hạo nhiên văn chung, chỉ trong tích tắc vỡ thành đủ loại hoa lửa, Đại Ngụy Long đỉnh run rẩy từng đột.

Một kích này quá mức kinh khủng, cả Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chung gần như không chống đỡ được, chỉ mới có một chiêu thôi đã khó mà ngăn chặn.

Một kích qua đi, không thẳng thừng chém chết Hứa Thanh Tiêu, Lữ Tử đúng là có hơi kinh ngạc. Nhưng ông ta không hề do dự lại biến ra một chiến mâu ngưng tụ từ Hạo nhiên chính khí.

Lần này càng khủng bố hơn, ông ta muốn giết chết Hứa Thanh Tiêu ngay y\tại nơi này.

Đến cảnh giới Á Thánh, đương nhiên có thủ đoạn công kích, nhất là dùng để nhằm vào văn nhân thì càng tăng mạnh. Đây là công kích tinh thần, có thể đủ để trấn sát Hứa Thanh Tiêu.

Tam phẩm và Nhị phẩm, chỉ chênh một phẩm như trên thực tế là sự chênh lệch long trời lở đất.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đã không còn cơ hội.”

“Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chung không ngăn được ba lần công phạt của lão phu. Đây là kích thứ hai.”

“Ngươi đã lựa chọn sai, có hối hận cũng đã không kịp rồi, trên thế gian này không có bất cứ chuyện gì có thể hối hận.”

“Kiếp sau hãy chú ý chút đi.”

Giọng điệu của Lữ Tử nhạt nhẽo, nhưng ánh mắt của ông ta lại tràn đầy vẻ lạnh lùng. Ông ta đã cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội, là Hứa Thanh Tiêu không quý trọng. Trước mắt chính là thời điểm để chấm dứt.

Cũng chính vào lúc này.

Uỳnh.

Ngô Minh và Triệu Nguyên ra tay ngay lập tức, hai người bọn họ tấn công Văn cung Đại Ngụy, khiến cho cả tòa Văn cung Đại Ngụy gần như muốn nứt vỡ ra, cả người Lữ Tử chấn động, nhận lấy tổn thương.

Dù sao thì đây cũng là nhất phẩm, Võ đạo nhất phẩm, Võ đế nhân gian.

Lữ Tử có chút nín nhịn, khí huyết trong cơ thể quay cuồng phun trào không ngừng.

Lúc đầu theo lý thuyết thì một kích kia của minh nên chém chết Hứa Thanh Tiêu, nhưng hoàn toàn đã đánh giá thấp Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chung. Nói đúng hơn thì đã đánh giá thấp Đại Ngụy Long đỉnh.

Về phần hai vị nhất phẩm cùng công phạt, ông ta đã dự liệu được. Với năng lực hiện tại của Văn cung Đại Ngụy thì có thể kéo đối phương thêm một khoảng thời gian ngắn.

Ồng ta vốn dĩ hy vọng nhờ vào khoảng thời gian này mà chém giết được Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại đánh giá thấp Đại Ngụy long đỉnh.

“Ma vực xảy ra chuyện.”

Ngô Minh lập tức lên tiếng thông báo cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời hắn ta không ngừng tấn công Văn cung, ý đồ trực tiếp phá vỡ văn cung, nhanh chóng chém giết Lữ Tử.

Nếu không thì thật là phiền toái.

Trước mắt, có chuyện lớn xảy ra ở Ma Vực, tiếng gầm thét kinh thế vừa rồi chính là được truyền đến từ Ma Vực, rất có thể là tiếng nói tiên thi. Cái này nếu như xảy ra chuyện thì có chết mười Lữ Tử cũng vô dụng.

Nghe nói như thế thì Hứa Thanh Tiêu biến sắc. Ma vực trấn áp tiên thi, một khi không thể trấn áp thì không chỉ là muôn dân Đại Ngụy chịu tội mà muôn dân thiên hạ cũng phải chịu tội.

Sao đang êm đẹp lại xảy ra chuyện chứ? Là Lữ Tử làm sao?

Hứa Thanh Tiêu không thể tin người của Văn cung Đại Ngụy vì muốn thoát ly mà cả loại chuyện này cũng làm ra được sao?

Chỉ sợ người trong ma đạo cũng không làm như vậy đúng không?

Nhưng thời khắc mấu chốt Ma vực xảy ra chuyện, nói xem lại quá trùng hợp rồi.

“Sư phụ, là do bọn họ làm sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không thể nào, vị trí của ma vực trong thiên hạ chỉ có ta và sư bá của ngươi biết, còn lại không có bất kỳ người nào biết được.”

“Bọn chúng khó có thể tìm được, nhưng vẫn có khả năng. Một khi ma vực xảy ra chuyện thì sẽ khiến thiên hạ đại loạn, đám người đọc sách này có thể trấn áp tà ma.”

“Đối với bọn họ mà nói là chuyện tốt, nhất là khi muốn thoát ly Văn cung Đại Ngụy thì mượn nhờ chuyện này có thể xoay người, không nhận sự phỉ nhổ của bách tính trong thiên hạ.”

“Nhưng khả năng cũng không lớn, bọn họ không thể nào biết được Ma vực ở đâu.”

Mặc dù có đủ dấu hiệu cho thấy rất có thể là do Văn cung Đại Ngụy làm, nhưng vấn đề là vị trí của Ma vực chỉ có hắn ta và Triệu Nguyên biết.

Vậy nên đây không có khả năng.

Vị trí của Ma vực không thể có chuyện bị tiết lộ ra ngoài.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Ngô Minh và Triệu Nguyên đập Văn cung, thiên uy nhất phẩm khiến cho Văn cung chấn động lắc lư không thôi, trên mặt tường đều xuất hiện vết nứt.

Chương 999: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào nho! Trảm Á Thánh! (3)

Còn tiếp tục như vậy thì đúng là Văn cung không duy trì được bao lâu nữa, không duy trì được đến nửa nén hương.

Có điều ngẫm lại cũng đúng thôi, có thể kiên trì nửa nén hương dưới tay của nhất phẩm, văn cung cũng thật phi phàm.

“Giết!”

Lữ Tử hét lớn một tiếng. Ông ta điều động toàn bộ Hạo nhiên chính khí, chiến mâu trở nên óng ánh vô cùng, uy lực mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc trước. Ông ta dự tính dùng một chiêu tru sát Hứa Thanh Tiêu.

Nhất cổ tác khí, không để lại bất cứ tiếc nuối nào.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi nhất định phải chết.”

“Ha ha ha ha ha! Đắc tội với Lữ thánh sao. Đây là Á Thánh, ngươi quá cuồng vọng.”

“Ngươi nhất định phải trả giá đắt vì chính sự cuồng vọng của mình.”

Giờ phút này, ba người Hồng Chính Thiên, Tào nho, Phương Nho lên tiếng. Bọn hắn cười điên cuồng, giống như thể nhìn thấy thời khắc Hứa Thanh Tiêu ngã xuống.

Dù sao thì đến Á Thánh cũng ra tay, Hứa Thanh Tiêu đã không còn cơ hội xoay người.

Nhị phẩm đấu với Tam phẩm, dùng đầu ngón chân cũng biết Hứa Thanh Tiêu phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Nghe thấy những tiếng này.

Hứa Thanh Tiêu không có bất cứ do dự nào.

“Giết!”

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu cũng không bất cứ suy nghĩ gì khác, hắn hét lớn một tiếng, khí thế vương đạo trong cơ thể tràn ra ngoài trong nháy mắt.

Kính trấn ma màu vàng tràn ngập, bao phủ toàn bộ văn cung.

Nếu Lữ Tử quyết tâm muốn giết mình thì Hứa Thanh Tiêu cũng không giấu giếm nữa.

Hắn không cho bất cứ cơ hội nào, hắn muốn thẳng tay giết chết Lữ Tử.

Đám người này đã hoàn toàn nát bét.

Không giết không được.

Phục sinh Chu thánh thì thôi, trước tiên phải giúp Chu thánh giải quyết những tai họa ngầm này.

Uỳnh.

Theo khí thế vương đạo trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu tràn ngập, kính trấn ma hóa thành một chiến mâu màu vàng chói mắt hơn so với Lữ Tử.

Chiến mâu của Lữ Tử là do Hạo nhiên chính khí ngưng tụ mà thành.

Nhưng chiến mâu của Hứa Thanh Tiêu lại do kính trấn ma ngưng tụ thành, khí thế vương đạo, sức mạnh vương đạo tuyệt thế.

Nếu từ phương diện Nho đạo mà nói thì đương nhiên Lữ Tử lớn mạnh hơn một chút, nhưng Hứa Thanh Tiêu có Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chuông ngăn cản.

Lữ Tử có cái gì?

Chiến mâu của Hứa Thanh Tiêu có sức mạnh vô song, đừng nói là Lữ Tử mà xem như là một vị thánh nhân cũng có thể chết dưới chiến mâu này. Sức mạnh Nho đạo là nắm giữ sức mạnh trời đất chứ không phải là sức mạnh võ đạo.

Giờ phút này.

Hứa Thanh Tiêu rút ra át chủ bài thật sự khiến cho người đời phải sợ hãi.

Ai có thể ngờ rằng một vị Bán Thánh lại còn là một vị vương giả nữa chứ?

Hứa Thanh Tiêu thành thánh mới chỉ một năm, tất cả mọi người cho rằng hắn chỉ là một Bán thánh mà thôi, hiện tại đột nhiên Hứa Thạnh Tiêu thể hiện ra thực lực vương giả, hoàn toàn khiến tất cả mọi người đều kinh diễm.

“Ngươi là vương giả sao?”

Giờ phút này, cuối cùng Lữ Tử cũng không còn âm u đầy tử khí như trước nữa. Ông ta không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu thế mà là vương giả sao?

Văn võ song tu, đây là chuyện không ai dự liệu được.

Khoảnh khắc này, ánh mắt Lữ Tử lộ ra vẻ hoảng sợ. Ông ta sợ hãi, ông ta đang sợ hãi.

Thân là Nhị phẩm Á Thánh, đương nhiên Lữ Tử không sợ vương giả Tứ phẩm, nhưng loại không sợ này chính là không sợ trên tinh thần và về mặt thân phận.

Bởi vì vương giả tứ phẩm không dám giết nho.

Huống chi còn là một vị Á Thánh? Trừ khi vương giả tứ phẩm không muốn sống.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không giống. Hắn là một Bán Thánh, nhất là khoảng cách giữa hai người chẳng cách nhau mấy trăm mét, đây đối với một vương giả mà nói thì chính là mặt đối mặt.

Điểm này, là do ông ta hoàn toàn không nghĩ đến.

Cảnh giới võ đạo của Hứa Thanh Tiêu đến từ dị thuật ma chủng, mà dân ý thì đã che khuất đi dị thuật ma chủng, nên vì nguyên nhân này ông ta cũng không biết Hứa Thanh Tiêu còn tu luyện cả võ đạo.

Đương nhiên vì thế mà ông ta không phòng bị.

Muốn dùng Hạo nhiên chính khí Nho đạo để trấn áp Hứa Thanh Tiêu, kết quả lại bị Đại Ngụy Long đỉnh và Hạo nhiên văn chung ngăn cản, mất đi cơ hội tốt nhất.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu dùng kính Trấn ma hóa thành trường mâu kim sắc.

Đằng đằng sát khí.

“Hứa Thánh.”

“Đừng có xúc động.”

“Ngươi không thể giết… không thể giết lão phu. Lão phu là Á Thánh, nếu như ngươi giết lão phu thì sẽ có vận rủi vô cùng lớn rơi vào người ngươi.”

“Không chỉ có vậy. Lão phu vừa chết, tất cả đều không có hòa đàm, toàn bộ thiên hạ đều sẽ gặp phải khủng bố lớn thật sự.’

“Lão phu không thể chết, chết rồi, sẽ xuất hiện chuyện lớn.”

“Ma Vực xảy ra chuyện lớn.”

Cảm nhận được sự khủng khiếp từ kính Trấn Ma của Hứa Thanh Tiêu, Lữ Tử nhanh chóng mở miệng. Ngoài mặt thì ông ta bình tĩnh nhưng trong mắt lại đầy hoảng sợ. Dù ông ta không tiếp xúc với Hứa Thanh Tiêu được bao lâu.

Nhưng ông ta biết Hứa Thanh Tiêu cực kỳ hung mãnh. Loại người này nếu như nổi cơn giận thì đừng nói mình là Á Thánh, chỉ sợ có là Thánh nhân thì cũng phải nuốt hận.

“Ma Vực, quả nhiên là ngươi giở trò quỷ!”

“Các ngươi hoàn toàn nát rồi.”

Không nói chuyện Ma Vực thì còn tốt, nói chuyện Ma Vực thì Hứa Thanh Tiêu càng nổi trận lôi đình. Chuyện Ma Vực liên quan đến muôn dân thiên hạ, Lữ Tử vì hạn chế Đại Ngụy nhất phẩm mà dám ra tay với Ma Vực.

Coi muôn dân thiên hạ như cỏ rác sao?

Nếu đã như vậy thì Hứa Thanh Tiêu vì muôn dân thiên hạ, diệt ma.

Uỳnh.

Chiến mâu kim sắc lóe lên liệt hỏa khác biệt, trong mắt Hứa Thanh Tiêu tràn đầy sát ý.

“Đồ nhi không được giết hắn, ngươi đã thành Bán Thánh, nếu như giết hắn thì sẽ có vận rủi lớn xuất hiện, để vi sư giết đi.”

Giờ phút này, Ngô Minh lên tiếng. Hắn ta ngăn cản Hứa Thanh Tiêu ra tay.

Hứa Thanh Tiêu là Bán thánh Tam phẩm, nhưng hệ thống nho đạo không giống với những hệ thống khác. Nhưng hệ thống khác đến Nhị phẩm thì sẽ nhận hạn chế của trời đất, không thể làm loạn. Nếu không mà nói thì không thể nào thăng lên nhất phẩm.

Mà nho đạo tam phẩm cũng giống như hệ thống nhị phẩm khác là không giết được, huống chi là giết một vị Á Thánh.

Chương 1000: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào nho! Trảm Á Thánh! (4)

Nguồn: dtv-ebook.com

Nếu như thật sự giết thì vận rủi kinh khủng sẽ rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu, đối với tương lai của Hứa Thanh Tiêu cực kỳ không tốt.

Vậy nên Ngô Minh lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu không được giết Thánh còn hắn ta thì có thể.

"Sư phụ, chuyện của Ma Vực có liên quan đến ông ta."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói. Văn cung đã bị phong bế hoàn toàn, tất cả âm thanh đều không truyền ra được, trừ khi cố tình muốn truyền đạt.

"Cái gì?"

"Đây là chuyện không thể nào, sao bọn chúng lại biết được vị trí của Ma Vực?"

Sau khi biết được tin này, Ngô Minh không tức giận mà là chấn kinh. Lúc trước hắn ta còn có chỗ nghi ngờ, nhưng vẫn không tin. Không phải hắn ta không tình nguyện tin tưởng phẩm chất của đám người này mà là vì vị trí của Ma vực cực kỳ ẩn nấp, ông ta không thể nào biết được.

"Ta cũng không rõ. Nhưng chuyện này liên quan rất lớn đến đám người này, đồ nhi không giết thì chỉ sợ là sẽ rước lấy phiền phức lớn hơn.'

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói.

Hắn đã nổi lên sát tâm, nếu như không giết thì hắn không cam lòng.

"Đợt thêm một lát nữa vi sư có thể đánh tan Văn cung, để vi sư giết, ngươi không giết được."

"Đừng vì loại người này mà hủy đi căn cơ của chính mình."

Ngô Minh lên tiếng, Hắn ta không nói đùa, nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể giết thì hắn tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Nhưng Bán Thánh giết Á Thánh thì sẽ lọt vào thiên khiển không có gì sánh kịp, sẽ có vận rủi lớn đến.

Nghe thấy lời của Ngô Minh.

Hứa Thanh Tiêu cau mày. Hắn muốn giết, không cho đối phương bất cứ cơ hội nhỏ nhoi nào, nhưng vấn đề là Ngô Minh nói cũng không sai.

Bởi vì loại người này mà hủy đi căn cơ của mình, chuyện này quả thật là có vấn đề.

Chỉ là ngay một khắc này, Lữ Tử nắm lấy cơ hội điều khiển chiến mâu của ông ta đánh đến.

Rầm rầm rầm!

Hạo nhiên văn chung nở rộ văn khí vô tận, muốn ngăn cản cho Hứa Thanh Tiêu nhưng lần này chiến mâu quá mức kinh khủng làm Hạo nhiên văn chung rug động keng keng, đến cuối cùng là ngã thẳng ra đất, nhận lấy trọng thương.

Còn Đại Ngụy long đỉnh kịp thời bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Long đỉnh lắc lư, chân long xuất hiện, móng rồng nắm chặt lấy chiến mâu, nhưng lại bị chiến mâu thẳng thừng xoắn nát.

Uỳnh.

Đại Ngụy Long đỉnh bị đánh bay ra ngoài ngàn mét, chiến mâu đánh đến, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ Hạo nhiên chính khí để ngăn cản, trùng kích đầy sức mạnh khiến cho cả người Hứa Thanh Tiêu bay ngược ra sau mấy chục mét, va mạnh vào đại điện.

Cả người từ trên xuống dưới như tam ra thành từng mảnh, đến cuối cùng không nhịn được mà nhổ ra một ngụm máu tươi.

Máu của hắn là màu vàng, nhìn vào khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Giờ phút này tất cả mọi người không nhịn được mà lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Bên trong Đại Ngụy Văn cung, Nữ Đế cũng phun ra một ngụm máu tươi. Hứa Thanh Tiêu bị trọng thương thì nàng cũng nhận lấy trọng thương, nhưng trong mắt của Nữ đế thì không có bất kỳ phẫn nộ nào, hơn nữa còn đầy lo lắng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Lão cẩu!”

“Ta nhất định phải giết cả nhà ngươi.”

Ngô Minh hoàn toàn điên cuồng, hắn ta oanh kích Đại Ngụy Văn cung không ngừng. Kính trấn ma hóa thành chùy thần, mạnh mẽ đánh vào trong văn cung khiến cho tất cả nho sinh bị trấn động đến thổ huyết.

Ngay cả Lữ Tử cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Thiên uy nhất phẩm, Võ đế nhân gian, mạnh đến mức khiến cho người ta giận sôi. Có Đại Ngụy Văn cung và Bát ngọc thánh thước ở đây mà cũng không đỡ nổi thế tiến công của đối phương. Vậy nếu như không có hai Thánh khí này thì bọn hắn chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng Lữ Tử nhíu chặt mày, bởi vì chiêu thứ hai không thể giết được Hứa Thanh Tiêu, chuyện này đối với hắn mà nói thì cực kỳ bất lợi.

“Hứa Thanh Tiêu, việc này dừng ở đây, ân oán của ngươi và ta đã thanh toán xong, ta sẽ mang Văn cung đi, còn ngươi tiếp tục ở lại Đại Ngụy. Từ nay về sau, nước sông không phạm nước giếng, như thế nào?”

Lữ Tử mở miệng. Ông ta đột nhiên lên tiếng muốn cầu hòa với Hứa Thanh Tiêu vào chính thời điểm này.

Nhưng trên thực tế thì ông ta lại điều động Hạo nhiên chính khí, muốn dùng kích thứ ba giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà trên đại điện, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một, ngay cả hô hấp cũng khiến hắn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Hắn do dự một lúc, kết quả không ngờ rằng mình bị Lữ Tử đánh lén.

Cũng may chính là Hạo Nhiên văn chung và Đại Ngụy Long đỉnh chặn được một kích mấu chốt này.

Nếu không thì mình thật sự sẽ chết ở đây.

HIện tại, Lữ Tử mở miệng giả ý cầu hòa, thật ra chỉ là muốn kéo dài thời gian, sao Hứa Thanh Tiêu óc thể không biết được chứ?

“Chết đi cho ta!”

Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu lên, ma chủng trong cơ thể cũng bộc phát ra sức mạnh không gì sánh kịp, rót vào trong cơ thể hắn.

Trong mắt của hắn đầy sát ý.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn phẫn nộ rồi.

Uỳnh!

Một cây chiến mâu màu vàng xuất hiện, kính trấn ma ngưng tụ luồng uy năng đáng sợ.

Sát ý vô tận.

“Hứa Thanh Tiêu, lão phu bỏ qua cho ngươi, ấy vậy mà ngươi được một tấc lại tiến một thước sao?”

“Hơn nữa, nếu như lão phu chết, ngươi biết sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”

Lữ Tử vẫn còn đang líu ríu không ngừng, trong mắt ông ta lộ ra vẻ sợ hãi, đồng thời Hạo Nhiên chính khí cũng đã ngưng tụ thành công.

Chỉ có điều lần này Hứa Thanh Tiêu không bị mắc lừa, một người không thể bị cùng một thủ đoạn lừa hai lần.

“Giết!”

Chiến mâu tung ra ánh lửa, ảo ảnh một chiếc ô vàng xuất hiện nương theo đó là một ảo ảnh chân long.

Một cây chiến mâu được ngưng tụ từ kính trấn ma vạch phá thời gian, mang theo sức mạnh vô song xuyên thấu tim Lữ Tử ngay tại chỗ.

Cứng rắn ghim Lữ Tử vào trên bức tường của văn cung.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, Lữ Tử đau đến mức mặt mũi vặn vẹo. Trái tim của ông ta đã vỡ nát, nhục thân cũng nứt vỡ từng tấc từng tấc một, hạo nhiên chính khí trong cơ thể ngập tràn chỉ trong nháy mắt để tu bổ cho ông ta.

Nhưng sức mạnh to lớn này khiến cho ông ta thống khổ không chịu được, Hạo nhiên chính khí cơ bản là không chữ được loại vết thương này.

Mọi người ngơ ngẩn cả người.

Tất cả nho sinh của Đại Ngụy Văn cung đều trợn tròn mắt.

Hứa Thanh Tiêu thật sự dám giết chết Á Thánh sao?

Đây cũng là quá hung tàn rồi nhỉ?

Chương 1001: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào nho! Trảm Á Thánh! (5)

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi không thể giết ta, nếu như ngươi giết ta thì thiên hạ sẽ đại loạn, muôn dân thiên hạ đều sẽ phải táng thân trong loạn lạc.”

“Ta giấu một bí mật lớn, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta sẽ nói bí mật này cho ngươi.”

Lữ Tử mở miệng, ông ta không chửi rủa Hứa Thanh Tiêu nữa, bởi vì ông ta biết Hứa Thanh Tiêu đã nổi điên rồi, nếu lại chửi rửa Hứa Thanh Tiêu thì ông ta phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Uỳnh!

Chiến mâu màu vàng xuất hiện lần nữa, Hứa Thanh Tiêu bắn nó ra, thẳng thừng bắn vào xương trên đầu gối của ông ta.

“A!”

Tiếng kêu kia vô cùng thê lương thảm thiết, giống như là giết heo, giọng nói của Lữ Tử vốn đã hơi khàn nên bây giờ kêu thảm thì càng chói tai.

Uỳnh!

Chiến mâu màu vàng thứ ba xuyên thủng qua khối xương bánh chè trên chân khác của Lữ Tử.

Uỳnh!

Cây thứ tư, đinh ghim vào xương bả vai trái của Lữ Tử.

Uỳnh!

Cây thứ năm đánh vào xương bả vai phải của Lữ Tử.

Máu tươi dâng trào, Lữ Tử đau đớn giương nanh múa vuốt, nhưng ông ta càng động đậy thì càng đau khổ.

“Hứa Thanh Tiêu… ngươi biết ngươi đang làm gì không? Ông ta là Á Thánh đó.”

“Ngươi làm như vậy, tức là ngươi không sợ chết sao?”

Tiếng nói của Tào nho vang lên, giọng nói của hắn ta run rẩy nhìn Hứa Thanh Tiêu. Chỗ dựa lớn nhất của hắn ta, bây giờ đang bị ghim trên tường thành khiến cho sắc mặt hắn ta tái nhợt.

“Đồ chó! Ngươi nói nhiều như vậy làm gì, trước tiên ta sẽ giết ngươi để tế trời!”

Hứa Thanh Tiêu gầm thét, trong mắt của hắn tràn đầy sát ý, trực tiếp ném ra chiến mâu màu vàng.

Bắn nổ đầu Tào nho ngay tại chỗ.

Máu tươi văng khắp nơi, nhìn cực kỳ khổ sở.

Lập tức, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu rơi vào người Hồng Chính Thiên và Phương nho.

Không nói nhảm bất kỳ câu nào, Hứa Thanh Tiêu lại lấy ra một chiếc chiến mâu màu vàng, chém chết Phương nho.

Một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ năm chiến mâu để ghim Hồng Chính Thiên lên trên tường thành văn cung.

Hồng Chính Thiên đau như quỷ gào, hôm nay hắn ta nhận rất nhiều thống khổ.

Hắn ta gần như đã khàn cả giọng.

Nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi, sợ hãi thực sự.

Hứa Thanh Tiêu đã điên rồi, hoàn toàn điên rồi.

Hứa Thanh Tiêu không thẳng tay giết Hồng Chính Thiên, hắn lấy sức mạnh Nho đạo và Vương đạo ghim Hồng Chính Thiên lên trên tường thành văn cung khiến hắn ta đau đớn mà chết. Trừ khi có một vị Á Thánh khác ra mặt, nếu không thì Hồng CHính Thiên sẽ bị ghim trên tường thành mãi mãi.

Cho đến khi từ từ chết đi.

Đây mới thật sự là thống khổ và sợ hãi.

Mà trước mắt, người thực sự hắn muốn giết là Lữ Tử.

Lữ Tử vẫn khóc rống kêu to. Ông ta đúng là Á Thánh, không sai, nhưng dưới thế công phạt này, ai có thể nhịn được chứ?

Cơ thể mang theo đau đớn kịch liệt, nào phải thứ người thường có thể chịu đựng được?

Nhất là kính Trấn ma kia của Hứa Thanh Tiêu, lực công phá khiến ông ta đau đớn đến không muốn sống.

Nhưng dù như thế, Lữ Tử vẫn lên tiếng.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi không thể giết lão phu.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn Ma vực bộc phát loạn lạc sao? Đến lúc đó thiên hạ đại loạn.”

“Lão phu là Á Thánh, lão phu có thể giải quyết yêu mà. Ngươi giết ta rồi, sẽ dẫn đến ngàn ngàn vạn vạn dân chúng vô tội bị mất mạng.”

“Còn nữa, lão phu là Á Thánh, ngươi dùng cảnh giới Bán thánh để giết ra thì ngươi sẽ rơi vào thiên khiển, gặp vận rủi lớn.”

Lữ Tử mở miệng. Dục vọng cầu sinh của ông ta cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng mỗi một câu nói của ông ta đều là sự thật. Chuyện của Ma Vực có rất nhiều người không biết, vô thức tưởng rằng có địa điểm yêu ma nào đó.

Nhưng Bán Thánh giết Á Thánh, chuyện này quả thật sẽ chọc phải vận rủi lớn, đưa đến thiên khiển.

Nếu như dưới tình huống không cần thiết thì hoàn toàn không iết được.

Uỳnh.

Chiến mâu màu vàng ngưng tụ, sát ý kinh khủng đánh tới. Lúc này Lữ Tử hoàn toàn hiểu được Hứa Thanh Tiêu này thật sự không thể độ lượng theo lẽ thường.

“Thủ Nhân, đừng hành động theo cảm tính, vi sư sẽ công phá văn cung ngay đây thôi.”

“Đừng giết ông ta, ngươi thật sự sẽ đưa đến vận rủi lớn đấy.”

Ngô minh mở miệng nói, hắn ta vẫn đang mở miệng thuyết phục Hứa Thanh Tiêu. Ngô Minh cũng hận Lữ Tử đến chết, nhưng vấn đề là, không giết được chính là không giết được.

Không cần phải vì loại người này mà tổn hại đến tiềm lực và căn cơ của mình.

Gào.

Tiếng rống kinh thiên động địa lại vang lên một lần nữa, như mới, tất cả mọi người đều cảm nhận được tiếng rống nghẹt thở này.

“Ta đi đến Ma vực trước, ngươi ở lại nơi này, chuyện giải quyết xong thì phải lập tức đến Ma Vực tìm ta.”

Triệu Nguyên gấp, hắn ta thực sự gấp rồi. Ma vực xảy ra chuyện, đánh đỏ mười cái văn cung cũng không thể giải quyết được phiền phức.

Hắn ta không thể tiếp tục đợi ở chỗ này nữa, tiến về Ma vực.

“Được.”

Ngô Minh khẽ gật đầu. Trong chốc lát, Triệu Nguyên biến mất ngay tại chỗ, còn Ngô Minh vẫn oanh kích Văn cung. Hắn ta phải nhanh chóng giải quyết chuyện ở đây một chút, không thể để cho Hứa Thanh Tiêu xúc động.

“Văn cung còn có Á Thánh không?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Hứn đứng trước mặt Lữ Tử, giọng điệu lạnh băng.

“Văn cung chỉ có một Á Thánh là lão phu, sao có thể có vị thứ hai được?”

Lữ Tử lên tiếng, trả lời.

Bộp!

Chiến mâu màu vàng ném ra, xuyên qua bàn tay trái của Lữ Tử, ghim chặt trên tường.

Máu tươi chảy xuôi, Lữ Tử đau đến phát điên, điên cuồng lắc đầu gào thét. Tay phải ông ta siết chặt, đau đến mức sắp chết đi.

“Văn cung còn có Á Thánh không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi lại lần nữa.

“Không có.”

“Thật sự không có sao.”

“Hứa Thánh, ngươi tin lão phu, lão phu chưa từng gạt ngươi.”

Lữ Tử khóc, tiếng khóc của ông ta rất lớn, chủ yếu là tiếng đau đớn lớn.

Bộp.

Lại thêm một cây chiến mâu màu vàng nữa, xuyên thấu qua bàn tay phải của Lữ Tử.

“Á!!!”

Lúc này Lữ Tử muốn siết tay cũng không siết được nữa, hai cánh tay đều đã bị đinh xuyên qua.

“Lão phu không có lừa gạt ngươi.”

“Lão phu có thể thề với Thánh nhân, Đại Ngụy văn cung không có Á Thánh.”

“Nếu như còn vị Á Thánh thứ hai, lão phu chết không yên lành.”

Lữ Tử đỏ ngầu cả mắt, gắt gao nhìn Hứa Thanh Tiêu rồi nói như vậy, thậm chí còn lập lời thề.

“Ta tin tưởng ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn tin tưởng lời nói của Lữ Tử.

Mà Lữ Tử lại im lặng ngay lập tức.

Chương 1002: Kính Trấn Ma Hóa Chiến Mâu! Giết Tào Nho! Trảm Á Thánh! (6)

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Được! Được! Được!”

“Là lỗi của ta, là lão phu sai, là lão phu âm hiểm xảo trá, ngươi đừng tức giận.”

“Lão phu tình nguyện xóa bỏ với ngươi.”

“Chuyện này dừng ở đây, Đại Ngụy Văn cung không rời đi nữa.”

“Không rời đi.”

“Chuyện này từ đầu đến cuối là một hiểu lầm, không cần thiết phải như thế, ngươi giết ta sẽ phải trả giá cực lớn.”

“Trước mắt hòa đàm, ngươi có nói gì thì lão phu cũng đáp ứng ngươi.”

Lữ Tử hoàn toàn không có gì đáng nói, ông ta sai thì ông ta thẳng thừng nhận sai.

Hứa Thanh Tiêu chính là kẻ điên, không nói chút đạo lý nào.

Đối mặt với một người điên, Lữ Tử không dám lảm nhảm cũng không dám cuồng vọng, chỉ cầu xin Hứa Thanh Tiêu tha cho ông ta một mạng, bỏ qua cho ông ta một bạn.

“Nói cho ta biết, rốt cục các ngươi có âm mưu gì?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục lên tiếng, hắn vẫn muốn hỏi âm mưu của đối phương.

Nhưng mà vào đúng lúc này, một tiếng rống chợt vang lên.

“Ngô Minh!”

Đây là tiếng rống của Triệu Nguyên, truyền đến Đại Ngụy kinh đô.

Trong tích tắc, sắc mặt của Ngô Minh thay đổi lớn.

Triệu Nguyên bỗng nhiên gọi mình, chắc chắn có chuyện lớn xảy ra.

“Thủ Nhân, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, trước tiên đừng giết ông ta, không thể giết!”

Ngô Minh truyền đạt tin tức, ngay lập tức hắn ta biến mất tại chỗ để đi tìm Triệu Nguyên.

Chuyện của Ma Vực vượt lên trên tất cả, một chút sai lầm cũng không thể xuất hiện.

Còn Hứa Thanh Tiêu lộ ra ý lạnh trong nháy mắt.

“Lại là kế hoạch của các ngươi sao?”

Trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu hiểu ra, đối phương đang cố ý lừa gạt Triệu Nguyên tiến về Ma Vực.

Bởi vì Ngô Minh đã nói, không ai biết được vị trí Ma Vực ở đâu.

Nhưng có người biết được Ma Vực tồn tại.

Cho nên tất cả đây đều là kế sách.

“Không phải!”

“Không phải, Hứa Thánh, không liên quan gì đến ta.”

Lữ Tử trả lời.

Nhưng ngay một khắc này, Bát Ngọc Thánh Thước xuất hiện trước mặt ông ta, uy lực thánh khí kinh khủng bộc phát.

Đây là thủ đoạn của Lữ Tử, ông ta muốn nhờ Bát Ngọc Thánh Thước để tiến hành cuộc phản kích cuối cùng.

Nhưng mà ngay một khắc ấy, Hứa Thanh Tiêu nhìn Bát Ngọc Thánh Thước rồi gào lên.

“Cút đi!”

Trong lời nói của hắn xen lẫn thánh lực không rõ ràng. Đây là một đoạn lực từ Chu thánh, trong mười hai thánh thư có cả Chu thánh chi lực, Hứa Thanh Tiêu đương nhiên có thể ngưng tụ một đoạn.

Cảm nhận được khí thế kinh khủng như vậy, trong nháy mắt Bát Ngọc Thánh Thước bay đi mất, nó không dám đối mặt với Hứa Thanh Tiêu.

“Thánh thước, vì sao ngươi lại sợ hắn?”

Lữ Tử lộ ra vẻ hoảng sợ.

Một khắc sau.

Chiến mâu màu vàng bắn ra.

Hướng thẳng về phía đầu Lữ Tử bay đi.

Sát ý kinh khủng khiến cả người Lữ Tử run rẩy,

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không thể giết ta!”

“Ta là Á Thánh!”

“Nếu như ngươi giết ta, ngươi thật sự sẽ gặp vận rủi lớn.”

“Vận rủi lớn xuất hiện, tương lai của ngươi cũng bị hủy.”

“Ta sai rồi!”

“Ta thật sự sai rồi!”

“Ta cho ngươi biết một bí mật động trời.”

“Liên quan đến trường…”

Lữ Tử luống cuống, tốc độ nói của ông ta rất nhanh, nhưng chiến mâu của Hứa Thanh Tiêu đã đánh đến rồi.

Bắn nổ đầu lâu của ông ta ngay tại chỗ.

Máu tươi văng khắp nơi.

Giờ phút này.

Tất cả nho sinh trong Đại Ngụy văn cung choáng váng.

Hồng Chính Thiên cùng bị đóng chặt trên tường cũng choáng váng.

Quyền quý Đại Ngụy choáng váng.

Thiên hạ kinh sợ.

Tất cả các thế lực hoàn toàn chấn động, không ai có thể duy trì bình tĩnh.

Chuyện này quá… không thể nào.

Hứa Thanh Tiêu.

Vậy mà thật sự dám… giết Á Thánh!

Uỳnh!

Ngay sau khi Lữ Tử chết.

Máu tươi của ông ta không bắn vào trong Văn cung.

Mà lập tức bộc phát ra ánh sáng vô lượng.

Lữ Tử chết rồi.

Ông ta đã bị Hứa Thanh Tiêu dùng thanh chiến mâu Trấn Ma kình trực tiếp diệt sát.

Đây là cảnh tượng mà tất cả mọi người ở đây đều không thể tin được.

Nếu như nói cường giả nhất phẩm ra tay chém chết á thánh thì bọn họ sẽ không kinh ngạc như vậy.

Hứa Thanh Tiêu chỉ là bán thánh tam phẩm, giết á thánh sẽ phải chịu thiên khiển, hơn nữa còn sẽ bị vận rủi lớn giáng xuống đầu.

Đơn giản hơn mà nói thì Hứa Thanh Tiêu không thể giết thánh, cho dù hắn có nhục mạ thánh nhân cũng được nhưng nếu hắn giết á thánh thì tai họa sẽ giáng xuống.

Văn cung Đại Ngụy.

Sau khi Lữ tử qua đời, thánh huyết của ông ta chảy vào Văn cung, bị Văn cung yên lặng hấp thu toàn bộ sau đó phát ra ánh sáng vô lượng.

Cả tòa Văn cung ầm ầm rung chuyển.

Thanh thế so với trước đó chắc phải hơn mười lần.

Thánh huyết nhuộm Văn cung, đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Văn cung bị vấy máu đã xem như là chuyện lớn rồi, huống chi là một vị á thánh bị Hứa Thanh Tiêu giết chết?

Ầm ầm.

Một tia sét lớn xẹt qua nơi chân trời mà theo sau đó là tiếng gió kinh khủng vang lên, tiếng gió rít gào nhưng tiếng khóc, trong phút chốc, mưa rào rơi xuống tầm tã.

Đây là ông trời đang khóc.

Á thánh quy tiên, thiên địa gào khóc.

Một vị á thánh đã chết, đây chính là chuyện mà trăm năm qua chưa bao giờ xảy ra, đừng nói là á thánh, đến ngay cả bán thánh cũng chưa ai chết như thế này… Đúng là người gan dạ nhất trên đời mà.

Nhóm người cảm thấy chấn động, không ít ánh mắt của các thế lực lớn đồng thời cùng nhau nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong lòng bọn họ bắt đầu cân nhắc, người như Hứa Thanh Tiêu có thích hợp để giao thiệp hay không.

Sau ngày hôm nay, uy danh của Hứa Thanh Tiêu sẽ được cả thế gian biết đến, nhưng điều khác nhau ở đây chính là trước đó uy danh của Hứa Thanh Tiêu chỉ lan ra vì hắn quậy lên một vài chuyện ở kinh đô Đại Ngụy mà thôi.

Nhưng bây giờ thì lại không giống như vậy, bán thánh nho đạo, vương giả võ đạo, chém chết á thánh.

Nhất là chuyện chém chết á thánh kia, chuyện này đủ để khiến cho Hứa Thanh Tiêu lưu danh muôn thuở. Từ trước đến nay có bao nhiêu người giết được thánh giả?

Huống chi là á thánh?

Nhưng vào thời khắc này, dị tượng cũng đã xuất hiện.

Văn cung Đại Ngụy bộc phát ra hào quang vô cùng, ánh sáng rực rỡ đến đáng sợ bung tỏa, óng ánh chói mắt.

Thánh huyết đã chảy vào Văn cung.

Sức mạnh không thể nào cản được hiện ra, giờ khắc này, cả toà Văn cung đã thật sự muốn tách ra.

Có sự gia trì của thánh huyết, dường như Văn cung đã được kích hoạt một chế độ nào đó, thứ năng lượng mà nó phát ra kia

vốn chẳng thể nào ngăn cản được.

Là thánh ý.

Chương 1003: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (1)

“Hứa thánh, đừng đợi ở đây nữa, nhanh chóng rời đi đi, thế này là thánh ý đã được kích hoạt đấy.”

Giờ khắc này, giọng của Trần Chính Nho vang lên, ông ta nói với Hứa Thanh Tiêu rằng hắn nên nhanh chóng rời đi đi, đừng ở nơi này lâu, thánh ý đã bị kích hoạt rồi.

Mà sau khi câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu cơ hồ là không nói nhảm gì thêm mà trực tiếp rời khỏi Văn cung.

Chẳng qua cũng ngay vào lúc này, một vài đại nho cũng rời đi theo.

“Hứa Thanh Tiêu! Lão phu với ngươi không chết không ngừng!”

Ngay vào lúc này, một âm thanh khủng bố vang lên dẫn đến sự ngạc nhiên của không ít người.

Bởi vì giọng nói này chính là của Lữ tử.

“Lữ tử còn chưa chết?”

“Sao ông ta còn sống được?”

“Đây là chuyện không thể nào, chẳng lẽ nho đạo còn có bí pháp à? Thế mà còn sống?”

“Đầu ông ta cũng đã nổ tung rồi thì làm sao có thể còn sống được nữa?”

Mọi người kinh ngạc hô lên, thật sự là không thể tin được, sao Lữ tử còn chưa hoàn toàn chết đi?

Nhìn về phía Văn cung Đại Ngụy đang toát ra hào quang rực rỡ kia, Hứa Thanh Tiêu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Lữ tử bị hắn chém chết đã là sự thật không thể nào thay đổi được, nhưng vì sao giọng nói của ông ta lại còn vang lên thế kia?

“Đây không phải là chân thân của Lữ tử, ông ta đã chết rồi, đây là ý niệm của ông ta, ý chí á thánh, Văn cung bị kích hoạt, ý chí của ông ta cũng bị dung nhập vào đó nhưng ông ta đã chết rồi.”

Giọng của Trần Tâm vang lên, ông nói vậy, ánh mắt bình tĩnh giải thích với mọi người.”

“Ý chí á thánh?”

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn sang, hắn vẫn còn mang vẻ tò mò như cũ.

“Cổ tịch có ghi chép sau khi chết, ý chí của người đã thành á thánh có thể sống sót được thêm mấy năm, mà ông ta thì đã đưa ý chí dung nhập vào Văn cung từ lâu, cho nên chắc còn có thể kéo dài hơi tàn được khoảng ba đến năm năm.”

“Trừ phi Văn cung bị hủy hoặc là thánh nhân giáng lâm, nếu không thì trong vòng ba đến năm năm này ông ta vẫn có thể sống được, chẳng qua là đổi một cách sống khác mà thôi.”

Trần Tâm chậm rãi lên tiếng nói với Hứa Thanh Tiêu lý do vì sao Lữ tử có thể nói được.

“Nói cách khác thì ông ta đã chết rồi, thứ còn sống chỉ là tàn hồn mà thôi?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thêm.

“Hồi Hứa thánh, đúng vậy.”

Trầm Tâm gật đầu nói, còn Hứa Thanh Tiêu thì cũng thở phào một hơi, nếu như chưa hoàn toàn chém chết được Lữ tử vậy thì coi như là phí công rồi.

May mắn là ông ta chết rồi, thứ còn sống chẳng qua chỉ là ý chí mà thôi, nói một cách khác thì tác dụng sau này của Lữ tử ngoại trừ đứng chỉ huy ra lệnh hay là mắng hắn vài câu thì chẳng còn tác dụng gì nữa.

“Vì sao Văn cung lại đột nhiên xuất hiện sức mạnh thánh ý?”

Hứa Thanh Tiêu lại nhìn về phía đại nho Trần Tâm hỏi tiếp.

“Hồi Hứa thánh, Văn cung như vậy chắc là vì đã bị nhiễm thánh huyết, năm đó sau khi Chu thánh đi rồi vẫn còn lo sau này thiên hạ sẽ bị yêu ma phá hoại cho nên đã để lại thánh ý bên trong Văn cung Đại Ngụy, nếu như bị nhiễm thánh huyết thì Văn cung Đại Ngụy sẽ tự động khôi phục thánh ý, không ai có thể ngăn cản được.”

“Nếu như có hai vị nhất phẩm ở đây thì nói không chnfg sẽ còn có thể kéo dài được một đoạn thời gian, nhưng thật sự là không còn cách nào để ngăn cản Văn cung tách ra cả.”

Trần Tâm cũng không dám hoàn toàn chắc chắn, đây chỉ là suy đoán của ông ta nhưng nói có sách mách có chứng.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

Nhiễm thánh huyết? Văn cung mạnh mẽ thoát ra như vậy không hiểu sao lại làm cho hắn nảy sinh ra một loại cảm giác khó nói thành lời.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Bởi vì hắn nhận ra được có một luồng sức mạnh không tên từ trên trời đang đè xuống người mình, loại cảm giác này chỉ mình hắn cảm nhận được, những người khác đều không có gì khác lạ.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Ngươi đại nghịch bất đạo, đồ sát thánh nhân, ngươi có biết ngươi đã phạm vào tội lớn đến nhường nào chưa?”

“Trong trời đất này, người đọc sách có thể tăng cường dương lực áp chế yêu ma, ngươi chém chết lão phu sẽ khiến cho vô số yêu ma trong thiên hạ được sinh ra.”

“Ngươi gián tiếp hại chết ngàn vạn sinh mạng, tất cả những nhân quả này sẽ đều do ngươi gánh chịu.”

“Dù lão phu có chết nhưng lão phu cũng chẳng sợ gì cả, lòng lão phu hướng về chúng sinh trong thiên hạ, thật sự không đành lòng nhìn thấy chúng sinh gtrong thiên hạ phải chịu khổ.”

“Hôm nay lão phu muốn mời sức mạnh thiên địa giáng vận rủi to lớn cho ngươi, để ngươi nhận lấy tất cả khổ sở, trả lại món nợ khổng lồ này.”

Giọng của Lữ tử vang lên, trong lời nói ông ta nhấn mạnh mình là một vị thánh nhân chân chính, lòng hoàn toàn hướng về chúng sinh trong thiên hạ, luôn miệng nói bản thân không sợ chết, nhưng vừa rồi thì lại biểu hiện ra vẻ hoảng sợ không thôi.

Bây giờ mọi chuyện đã xong nhưng lại quay ra nói những câu đường hoàng vô cùng thế này, đây chính là á thánh sao?

Đúng là buồn cười vô cùng.

Cho dù có chết cũng muốn há mồm cắn rớt một miếng thịt của hắn, đúng là lòng dạ độc ác.

Vốn Hứa Thanh Tiêu cho rằng trong khoảnh khắc người chết đi rồi, chuyện này sẽ trở thành nổi áy náy cả đời của hắn, nhưng điều mà hắn không ngờ chính là loại người như Lữ tử này có chết cũng vẫn ác độc như thế.

Nhưng trong lúc mơ hồ Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy có gì đó không ổn lắm, không hiểu sao lại có hơi không hợp lý.

Đúng là Lữ tử đã chết rồi nhưng ý chí của ông ta vẫn còn, nói tới nói lui thì vẫn chưa phải là thật sự chết đi.

Để lâu cuối cùng cũng sẽ có tai họa.

Mà vào lúc này, giọng nói của Trần Chính Nho lại vang lên.

“Lữ tử!”

“Ngươi thân là á thánh mà lại năm lần bảy lượt gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu còn chưa nói, bây giờ ngươi đã chết rồi.”

“Thế mà vẫn còn muốn giết hại Hứa thánh, ngươi luôn mồm nói mình vì chúng sinh trong thiên hạ, bây giờ ngươi giết hại Hứa thánh, thiên hạ lại mất đi một vị bán thánh, chẳng lẽ đây không phải là đang hại chúng sinh trong thiên hạ sao?”

Chương 1004: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (2)

“Nếu như lòng ngươi thật sự hướng về phía chúng sinh trong thiên hạ thì ngươi hãy bỏ xuống tất cả thù hận, nếu như Lữ tử ngươi thật sự làm được như vậy thì bản nho sẽ lập tượng thánh ở Đại Ngụy cho ngươi, ca tụng công đức của ngươi, thế nào hả?”

Trần Chính Nho cười lạnh lên tiếng.

Lữ tử luôn miệng nói bản thân mình không sợ chết, rồi sau khi ông ta chết đi thì yêu ma trong thiên hạ sẽ đại loạn, nhưng bây giờ lại muốn giết Hứa Thanh Tiêu, đây không phải là rất mâu thuẫn hay sao?

Thích giả vờ làm thánh nhân đúng không? Được rồi, ta cho ngươi cơ hội giả vờ làm thánh nhân, buông bỏ hận thù đi, ta sẽ lập tượng thánh cho ngươi, để bách tính ca tụng công đức của ngươi, vậy có được không nào?

Đúng là như vậy, câu này của Trần Chính Nho vừa dứt thì cả Văn cung Đại Ngụy cũng trở nên yên tĩnh lại.

Trong lúc nhất thời Lữ tử cũng không biết nên nói gì cho đúng.

Hứa Thanh Tiêu lại càng không nhịn được mà nhìn về phía Trần Chính Nho.

Không hổ là gừng càng già càng cay mà, đấu lời nói kiểu này lợi hại ghê.

“Hừ!”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu đúng là bán thánh thật sự thì lão phu nguyện bỏ mình cứu người.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại tu luyện dị thuật, tâm địa hắn đáng chết, loại người này sao lão phu có thể bỏ qua được?”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi giết người giết thánh, vận rủi sắp giáng tới, cho dù ngươi không chết cũng đừng mong được sống tốt.”

“Hôm nay Văn cung tách ra ngươi vốn chẳng ngăn nổi, sau này ngươi sẽ biết cái gì gọi là đau khổ thật sự.”

“Hơn nữa không bao lâu nữa chúng ta sẽ khôi phục lại ý chí của Chu thánh, đến lúc đó Chu thánh giáng lâm, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn thân, đến cả cơ hội để cầu xin tha thứ cũng không có đâu.”

Giọng Lữ tử lại vang lên.

Lại lấy chuyện dị thuật ra để công kích Hứa Thanh Tiêu lần nữa.

Đây rõ ràng chính là muốn giội nước bẩn cho Hứa Thanh Tiêu. Giờ khắc này, giọng của Trần Tâm lại vang lên.

“Dị thuật, dị thuật, lại là dị thuật?”

“Các người chẳng còn từ nào mới hay sao?”

“Các ngươi nói Hứa thánh tu luyện dị thuật ban đầu lão phu cũng tin, nhưng thiên địa đại nho cũng tìm không ra, bán thánh cũng tra không được, Hứa Thanh Tiêu đã đến Văn cung Đại Ngụy tự chứng, ý chí của Chu thánh cũng không tìm ra được.”

“Đến cuối cùng hai món thánh khí cũng không thể điều tra ra rằng Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật, bây giờ còn nói đến dị thuật, muốn vu oan giá họa cũng phải lấy chứng cứ ra chứ?”

“Nếu như Chu thánh sống lại rồi, ngài chắc chắn sẽ giết chết các người.”

Trần Tâm lên tiếng, lúc này ông ta đã không nhịn được nữa, lại nói Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, câu này đã nói bao nhiêu lần rồi? Hứa Thanh Tiêu đã tự chứng bao nhiêu lần rồi?”

Vẫn luôn không lấy ra được chứng cứ, còn Hứa Thanh Tiêu thì lại tự chứng minh sự trong sạch của mình hết lần này đến lần khác, ông ta thật sự không nghĩ ra cuối cùng thì đám người này còn mạnh miệng đến bao giờ.

“Phản đồ! Im mồm!”

“Chúng ta đã sắp khôi phục được ý chí Chu thánh, đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu hắn có tu luyện dị thuật hay không các ngươi cứ mở to hai mắt nhìn là biết.”

“Hứa Thanh Tiêu, khoảng thời gian này ngươi hãy cố mà sống cho tốt đi, hi vọng ngươi có thể sống được đến ngày ý chí của Chu thánh không phục lại.”

Lữ tử nói với giọng lạnh lùng, sau đó, ý chí của ông ta biến thành pháp tướng, nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu với ánh mắt lạnh như băng.

Ầm!

Trấn Ma kình hóa thành chiến mâu màu vàng kim, Hứa Thanh Tiêu ném nó ra ngoài, nó nổ trên bầu trời, thẳng tay phá hủy pháp tướng.

Đây là lời đáp lại của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi pháp tướng vỡ vụn lại ngưng tụ lại trong phút chốc, tiếng cười càn rỡ của Lữ tử cũng theo đó mà vang lên.

“Đây là ý chí của bản thánh, cho dù ngươi có đánh tan một trăm lần thì cũng không thể rửa sạch được chuyện ngươi tu luyện dị thuật.”

“Ha ha ha ha ha ha! Hứa Thanh Tiêu, lòng ngươi đã loạn rồi, nửa tháng, một tháng, nhiều nhất là không quá ba tháng nữa chúng ta sẽ khôi phục lại ý chí của Chu thánh, đến lúc đó ngươi chắc chắn phải chết.”

Lữ tử nói với vẻ vô cùng đắc ý.

Dường như bọn họ vẫn còn có con át chủ bài lớn đó là có thể khôi phục lại Chu thánh.

“Ta chờ ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng mở miệng, ngoài mặt hắn lộ ra vẻ rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì lại hết sức vui mừng.

Phục sinh ý chí Chu thánh?

Đây đúng là một chuyện tốt vô cùng to lớn, nếu như ý chí của Chu thánh được khôi phục thì cảnh tượng kia Hứa Thanh Tiêu

cũng không biết sẽ thế nào nữa.

Tưởng tượng một chút thì chắc là sẽ rất đặc sắc đây.

Chẳng qua Văn cung Đại Ngụy đã thật sự biến mất ở nơi chân trời.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn hoài nghi chuyện Lữ tử xuất hiện hình như là đang cố ý, ông ta cố ý xuất hiện sau đó cố ý chết trong tay hắn.

Khiến cho Văn cung bị nhiễm thánh huyết, từ đó kích hoạt sức mạnh Chu thánh, mang theo Văn cung Đại Ngụy rời đi.

Nếu như thật sự là như vậy vậy thì Lữ tử kia đúng là một người tàn nhẫn.

Thà rằng hi sinh bản thân cũng phải làm cho Văn cung tách ra.

Mặc dù nói ý chí của Lữ tử vẫn còn sống nhưng sống như vậy thì có khác gì với đã chết đâu?

Trừ phi… Ông ta còn có cách để phục sinh chính mình.

Nhưng rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã lắc đầu, trên thế gian này làm sao có thể có cách nào như thế được?

Nếu như có cách nào như vậy thì Chu thánh cũng sẽ không chết.

Thậm chí mà nói, võ giả nhất phẩm cũng sẽ không chết.

Sống lại từ cõi chết, đây chính là cải lại ý trời, có thể làm được đến trình độ này rồi thì còn cần đấu tranh hay không đấu tranh gì nữa, đến mức đó rồi thì chính là một sự tồn tại chí cao vô thượng.

Hơn nữa còn có một điểm, chính là vào lúc giết chết Lữ tử, Hứa Thanh Tiêu rõ ràng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Lữ tử.

Sự sợ hãi ấy tuyệt đối không phải là giả vờ mà chính là sự sợ hãi thật sự.

Nói cách khác, Lữ tử cũng không muốn chết.

Cho nên ông ta không thể nào chủ động ra chịu chết.

Chương 1005: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (3)

Văn cung rời đi.

Để lại trong kinh đô Đại Ngụy một mảnh đất trống rộng lớn.

Mà vào lúc này, trên bầu trời cũng giăng đầy mây đen.

Sấm sét vang dội.

Loại cảm giác đè ép kia lại ập đến làm cho Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà nhíu mày.

"Hứa thánh, đây là vận rủi lớn, đồ sát á thánh đã hoàn toàn chọc đến thiên khiển, chẳng qua Hứa thánh ngài có thể dùng dân ý để ngăn cản."

Trần Tâm lên tiếng, ông ta mở miệng nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu rằng bây giờ đang có chuyện gì xảy ra đồng thời cũng nói ra phỏng đoán của mình, cho rằng dân ý có thể ngăn cản được.

Mây đen kéo dài giăng kín toàn bộ kinh đô Đại Ngụy.

Tầng mây đen nghịt lấp lóe những tia sấm sét, trông cực kỳ khủng khiếp, làm người ta nhìn thấy mà có hơi giật mình.

Âm thanh sấm sét khủng khiếp vang lên rộp trời, đinh tai nhức óc, có vẻ hơi đáng sợ.

Đây chính là vận rủi lớn.

Đồ sát thánh nhân, ắt gặp thiên khiển.

Ầm!

Một tia sét lớn xẹt qua, trong vòng vạn trượng, đất trời dường như đang gào thét.

Đại đạo chí công.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu nhận được sự ưu ái của thiên đạo nhưng đồ thánh chính là đồ thánh, hành động này đã rơi vào vòng thiên khiển.

Giờ khắc này, kinh đô Đại Ngụy, tất cả mọi người đều đang lo lắng thay cho Hứa Thanh Tiêu, dù sao thiên khiển này cũng quá đáng sợ, quá khủng khiếp, mặc dù cuối cùng mọi người không biết uy lực của thiên khiển là như thế nào.

Nhưng điều rõ ràng chính là thiên khiển cũng đến rồi, chắc sẽ không đơn giản.

“Là lôi kiếp.”

Hứa Thanh Tiêu cảm ứng được. Bây giờ hắn đã là bán thánh, có bản lĩnh ngất trời, có thể biết được đây là kiếp nạn gì.

“Các người không được qua đây, cũng đừng giúp đỡ gì, các người đi vào sẽ chỉ làm ảnh hưởng thêm mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng bảo đám người đừng bước qua.

Đây là lôi kiếp, đơn giản nhất, cũng chính là kiếp nạn có uy lực lớn nhất.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói xong, ngay tức khắc, Hứa Thanh Tiêu đã nhanh chóng bay về phía bên ngoài kinh đô Đại Ngụy.

Đã đến cảnh giới vương giả, Hứa Thanh Tiêu đã có thể phi hành mọt đoạn ngắn, sức mạnh vương đạo cực mạnh.

Bên ngoài kinh đô.

Trong một dãy núi lớn.

Mây đen cuồn cuộn tràn ngập trên đỉnh đầu.

Ầm ầm!

Cũng vào thời khắc này, một tia chớp phá ngang bầu trời bổ về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ong ong ong!

Cũng lúc đó, trên bầu trời, một chùm ánh sáng xuất hiện với tốc độ cực nhanh hiện lên phía trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

“Hạo Nhiên văn chung?”

“Sao Hạo Nhiên văn chung lại xuất hiện?”

“Ta hiểu rồi, Hạo Nhiên Văn cung đã tách ra khỏi Văn cung, nhận Hứa thánh làm chủ.”

“Trời! Đến cả Hạo Nhiên văn chung cũng công nhận Hứa thánh?”

Mọi người ngạc nhiên, thật sự không ngờ đến thế mà Hạo Nhiên văn chung lại nhận Hứa Thanh Tiêu làm chủ, thậm chí đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng không ngờ tới.

Mà nơi chân trời, giọng của Lữ tử lại vang lên.

“Hạo Nhiên văn chung, ngươi dám phản bội Chu thánh, đợi sau khi Chu thánh khôi phục lại rồi chắc chắn sẽ không tha cho ngươi.”

Giọng nói tràn ngập vẻ tức giận của Lữ tử vang lên.

Chu thánh để lại hai món thánh khí là Hạo Nhiên Văn cung và Bát Ngọc thánh thước, còn có một thứ không tính là thánh khí nhưng ý nghĩa của nó còn quan trọng hơn thánh khí, đó là Văn cung.

Dựa vào ba món đồ này mà Chu thánh nhất mạch mới có thể có được nội lực vô cùng bất phàm, bây giờ mất đi một món thánh khí, đối với Văn cung mà nói đúng là một sự đả kích trí mạng.

Ong ong ong!

Khi sấm sét rơi xuống.

Hạo Nhiên văn chung cứng rắn chống chịu được mấy tia, ánh chớp tóe ra, cũng may nơi mà Hứa Thanh Tiêu lựa chọn là một ngọn núi hoang, nếu không chắc sẽ dẫn đến cháy lớn.

Nhìn về phía Hạo Nhiên văn chung, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng có hơi ngạc nhiên. Hắn không ngờ thế mà Hạo Nhiên văn chung lại nhận chủ.

Đây đúng là… Một sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Đây là thánh khí đó.

Chí bảo vô giá, vào thời khắc quan trọng có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Ầm!

Đạo lôi kiếp thứ hai rơi xuống, vẫn mạnh mẽ bổ vào trên văn chung như cũ.

Hứa Thanh Tiêu gia trì thêm Hạo Nhiên chính khí vào bên trong văn chung.

Ngăn lôi kiếp lại.

Ngay sau đó, đạo lôi kiếp thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Một hơi đánh xuống chín đạo lôi kiếp.

Hạo Nhiên văn chung run rẩy. Lôi kiếp quá khủng khiếp đồng thời mây đen cũng chưa chịu tán đi, thiên uy cũng càng ngày càng mạnh.

Có một loại cảm giác như mãi không dừng lại.

Trong kinh đô.

Nữ đế nhìn về phía lôi kiếp rồi nói:

“Hứa ái khanh, đừng dùng văn chung cản lại, lôi kiếp này là sự trừng phạt của thiên địa, nếu như sử dụng vật bên ngoài ngăn cản thì sẽ chỉ làm thiên địa càng thêm phẫn nộ mà thôi.”

“Vượt qua kiếp nạn này sẽ có lợi ích.”

Nữ đế lên tiếng, nàng nhiền về phía thiên uy khủng khiếp rồi nói vậy, báo với Hứa Thanh Tiêu rằng không thể dùng Hạo Nhiên văn chung để ngăn cản lôi kiếp.

Ý nghĩ của thiên khiển chính là trừng phạt, nhưng nếu như vượt qua được thì tất cả sẽ bình an vô sự, dù sao đây cũng là thiên địa để lại chút hi vọng sống.

Cũng đâu ai nói giết á thánh rồi là nhất định phải chết, lỡ như đúng là á thánh làm sai thì sao?

Nhưng nên trừng phạt thì vẫn phải trừng phạt, nếu như chịu đựng được thì Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ có lợi ích, nếu như không chịu được thì Hứa Thanh Tiêu sẽ phải chết.

Chỉ thẳng thắn như thế thôi.

Sau khi nghe được giọng của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Chẳng qua rất nhanh sau đó Hứa Thanh Tiêu đã hít sâu một hơi, có hơi chạm vào Hạo Nhiên văn chung, dường như nó cũng hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu, bay về phía trên kinh đô Đại Ngụy canh gác ở đó.

Răng rắc.

Đạo thiên lôi thứ hai đánh xuống. Hứa Thanh Tiêu lại ngưng tụ Trấn Ma kình trong cơ thể một lần nữa, biến thành một tấm thuẫn.

Chẳng qua sức mạnh của tia sét thứ mười này lại mạnh hơi trước đó gấp mấy lần.

Đánh nát tấm thuẫn ngay tại chỗ.

Lôi điện còn thừa bổ thẳng vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Trong nháy mắt, bách tính kinh đô đã nắm chặt nắm đấm nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

Chương 1006: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (4)

Sức mạnh lôi điện đánh tới, cơn đau mãnh liệt ập đến làm cho toàn thân Hứa Thanh Tiêu tê liệt, đạo não cũng trở nên trống rỗng, sau đó, sau khi cơn đau nhức kịch liệt ập đến, Hứa Thanh Tiêu cắn chặt răng vận chuyển Trấn Ma kình gia tăng sự mạnh mẽ cho thân thể mình.

Cái này kinh khủng quá rồi.

Chẳng qua chỉ mới là là đạo thiên lôi thứ hai thôi mà suýt chút nữa đã lấy đi cái mạng già của hắn.

Sau nữa có trời mới biết còn có bao nhiêu đạo thiên lôi nữa.

Trách không được sư phụ cứ luôn khuyên mình không được giết thánh, cái giá phải trả quá lớn.

Răng rắc.

Đạo sấm sét thứ ba rơi xuống, vốn chẳng thèm cho Hứa Thanh Tiêu chút cơ hội nào.

Ầm.

Trấn Ma kình lại ngưng tụ thành cái thuẫn một lần nữa, mặc dù tác dụng đã không còn lớn lắm nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, có thể chống được một chút thì hay một chút.

Ầm.

Tấm thuẫn lại vỡ tan tành.

Sấm sét hóa thành nước sông tưới từ đầu đến chân Hứa Thanh Tiêu một lần.

Trong chốc lát, Hứa Thanh Tiêu da tróc thịt bong, máu tươi cũng không kịp chảy ra mà đã hóa thành khói trắng tan biến.

Phốc.

Đợi sau khi sấm sét tán đi, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp phun ra một ngụm máu màu vàng kim, hắn đã bị thương cực kỳ

nghiêm trọng.

Lục phủ ngũ tạng đã bị hoại tử, gân cốt đứt gãy, da tróc thịt bong, tóc và lông mày bị cháy hầu như không còn.

Rất thảm.

Thậm chí có thể nói là cực kỳ thảm.

Có chết Hứa Thanh Tiêu cũng không thể ngờ lôi kiếp này sẽ mạnh như vậy, lúc này mới là đạo lôi kiếp thứ ba mà thôi.

Nếu như là chín đạo lôi kiếp thì chẳng phải hắn sẽ chết không cần hỏi nhiều sao?

Răng rắc.

Đạo lôi kiếp thứ tư đã đánh xuống.

Đến cả năng lực để vận chuyển Trấn Ma kình Hứa Thanh Tiêu cũng mất.

Sau khi đạo lôi kiếp này đánh xuống, trăm trượng xung quang giống như thác nước vọt thẳng đến người Hứa Thanh Tiêu.

Là mùi thơm.

Là mùi thơm của thịt của mình.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thịt của mình bị đốt chín luôn rồi.

Từng đốt gân cốt bị cắt ra, lục phủ ngũ tạng bị đánh nát, nếu như không phải trong người vương giả cảnh có sức mạnh vương đạo thì chắc là Hứa Thanh Tiêu đã bị mất mạng ngay tại chỗ.

“Ha ha ha ha ha ha!”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đã cảm nhận được sự thống khổ của thiên khiển chưa?”

“Đồ thánh? Ngươi đúng là một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, từ trước đến nay ngươi có biết vì sao không có ai dám đồ thánh không?”

“Người đồ thánh ắt sẽ bị thiên khiển, đồ sát á thánh, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn.”

Giờ khắc này, giọng nói già nua vang lên. Chẳng qua đây không phải là giọng của lử tử.

Đây chính là giọng nói của Hồng Chính Thiên.

Ông ta bị đóng bên trên tường thành Văn cung, dù Văn cung thì lại bay rất nhanh về phía đông nhưng cảnh tượng của kinh đô Đại Ngụy bọn họ vẫn có thể nhìn thấy được như cũ, lúc nào cũng nhìn chăm chú vào.

Thấy Hứa Thanh Tiêu trở nên thê thảm như vậy, Hồng Chính Thiên phát ra tiếng cười to, ông ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Dù sao ông ta cũng đã bị tra tấn đến người không ra người rồi, thấy Hứa Thanh Tiêu như vậy sao lại không sung sướng cho được?

"Thủ Nhân đừng sợ, quên hết tất cả tiếp nhận tẩy lễ, ta và phá tà huynh sẽ kích hoạt Văn cung, khiến cho đệ niết bàn trọng sinh."

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên.

Là giọng của Triều Ca.

Hắn đã tỉnh lại, vào ngay thời khắc quan trọng nói với Hứa Thanh Tiêu rằng hắn hãy tiếp nhận lôi kiếp tẩy lễ đi rồi sẽ niết bàn trọng sinh.

Nghe nói như vậy, lòng Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn thả lỏng.

Có Triều Ca và phá tà trợ giúp, hắn không cần sợ gì nữa.

Ầm!

Đạo lôi kiếp thứ tư đánh xuống.

Vào giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đứng trong ánh chớp hóa thành hư vô, thân xác của hắn trực tiếp biến mất, giống như đã bị lôi kiếp đánh cho tan thành tro bụi vậy.

"Ái khanh."

Trong kinh đô, nữ đế mở to đôi mắt nhìn qua, nàng nhìn hết mọi chuyện với vẻ không thể tin được, trong phút chốc, nàng có cảm giác đầu choáng mắt hoa, khó có thể chấp nhận được kết quả này.

“Thủ Nhân.”

Mấy người Trần Chính Nho, Vương Tân Chí và Cố Ngôn vào thời khắc này cũng kích động rống to lên, không thể tin được tất cả mọi chuyện.

Bọn họ không xưng hô là Hứa thánh nữa, bởi vì họ đang rất kích động nên trực tiếp hô lên Thủ Nhân.

“Hứa đại nhân.”

“Đừng mà.”

“Ông trời bất công.”

Trong kinh đô, tiếng khóc của dân chúng vang lên một mảnh, bọn họ đều xem như Hứa Thanh Tiêu đã chết thật rồi, bị lôi kiếp đánh chết thật rồi.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Phủ Hoài Ninh vương, Hoài Ninh thân vương siết chặt nắm đấm, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Hứa Thanh Tiêu vừa chết thì kế hoạch của ông ta cũng có thể tiến hành được rồi, nếu như Hứa Thanh Tiêu không chết thì mưu đồ nửa đời của ông ta cũng sẽ biến thành công dã tràng.

Phủ Vĩnh Bình vương, Vĩnh Bình thế tử và Vĩnh Bình quận chúa nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu, bên trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ không thể tin được. Mặc dù bọn họ không tiếp xúc nhiều với Hứa Thanh Tiêu nhưng mà dù sao cũng có quen biết, mối quan hệ cũng xem như là không tệ, bây giờ thấy cảnh này tất nhiên là không chấp nhận nổi.

Phủ Bình Loạn hầu.

Trần Tinh Hà siết chặt nắm đấm, bi phẫn đến sắp tuyệt vọng, hai hàng lệ chảy ra, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu với vẻ không cam lòng rồi quát:

“Sư đệ.”

Hắn không biết nên nói gì nữa đây, lòng hắn đau như cắt.

Đám người Dương Hổ thì lại càng gào khóc thảm thiết hơn, không chỉ vì Hứa Thanh Tiêu là chỗ dựa của bọn họ mà quan

trọng hơn là Hứa Thanh Tiêu đối xử vô cùng tốt với bọn họ, tất nhiên bọn họ không bao giờ muốn nhìn thấy cảnh này.

Trong am Hoa Đào.

Đôi mắt Lạc Bạch Y sưng đỏ, vừa rồi lúc Hứa Thanh Tiêu bị lôi kiếp bổ xuống đến nổi da tróc thịt bong lòng nàng đã đau như dao cắt rồi, bây giờ nhìn thấy cảnh này, Lạc Bạch Y lập tức hôn mê bất tỉnh, nàng không thể chấp nhận được sự thật.

Tất cả những người quen Hứa Thanh Tiêu hoặc là những người không quen Hứa Thanh Tiêu, vào thời khắc này không hiểu sao bọn họ đều cảm thấy đau lòng và không nỡ, người không nỡ nhất là dân chúng.

Chẳng qua đây chỉ là bách tính Đại Ngụy không nỡ mà thôi.

Chứ đối với người đọc sách của nhất mạch Chu thánh mà nói, khi nhìn thấy cảnh này họ lại cười ra tiếng.

Đã chịu đủ loại khổ sở tra tấn đến sống không bằng chết của thanh kiếm quân tử, bây giờ Hứa Thanh Tiêu chết rồi, sao bọn họ có thể không cười được chứ?

Chương 1007: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (5)

Nếu như Hứa Thanh Tiêu còn sống thì bọn họ không dám bày tỏ đâu, bây giờ chết rồi, những câu nói tức giận lập tức vang lên.

“Lữ tử nói không sai, người tu luyện dị thuật sẽ bị thiên khiển giết chết.”

“Đúng vậy, Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuận mà thành thánh, đây là ngụy thánh, theo lẽ thường mà nói thì nếu như Hứa Thanh Tiêu không thẹn với lương tâm, không tu luyện dị thuật thì trận thiên khiển này cũng sẽ không giết chết Hứa Thanh Tiêu.”

“Sở dĩ hắn chết trong lôi kiếp nhất định là do hắn đã tu luyện dị thuật.”

“Trở thành bán thánh thì đi giết á thánh? Loại người này chết không có gì đáng tiếc, nếu như để hắn trở thành á thánh vậy có phải sẽ muốn đi giết thánh nhân luôn không? Thánh nhân thật sự?”

“Chết hay lắm, chết hay lắm, chết hay lắm, loại người này chết không có gì đáng tiếc.”

“Trời cao có mắt, trời cao có mắt, Hứa Thanh Tiêu, ngươi cũng có ngày hôm nay à?”

Từng giọng nói vang lên, bọn họ trút hết tất cả những cơn phẫn nộ trong lòng ra hết, có vài người đọc sách của nhất mạch Chu thánh lại cứ cười lớn không ngừng, lộ ra vẻ điên cuồng.

“Các ngươi cái đám người đọc sách này, đúng là đám súc sinh.”

“Văn cung Đại Ngụy đã tách ra, không để ý đến sự sống chết của bách tính chúng ta, Hứa thánh vì bảo vệ dân chúng Đại

Ngụy, vào tình cảnh sống chết trước mắt mới đột phá thành thánh trấn áp Văn cung.”

“Khiến cho quốc vận Đại Ngụy hình thành long đỉnh, tạo phúc cho dân chúng Đại Ngụy, những người đọc sách các ngươi không vào giúp đỡ thì thôi, bây giờ lại còn vô sỉ bỉ ổi như vậy.”

“Nếu như con ta dám gia nhập vào nhất mạch Chu thánh ta sẽ đánh gãy hai chân nó.”

“Những chuyện mà Hứa thánh đã làm đều là vì bách tính Đại Ngụy, trái lại là các ngươi, những hành động của các ngươi đúng là việc làm của cầm thú mà.”

Những lời nói của bọn họ làm cho bách tính Đại Ngụy cực kì phẫn nộ.

Tất cả mọi chuyện bọn họ đều nhìn thấy, Hứa Thanh Tiêu chưa từng phạm bất kì sai lầm nào, bây giờ lại bị đám tiểu nhân này làm hại, sao có thể không làm cho bọn họ mắng ầm lên được?

Nhưng chính vào lúc này.

Giọng nói của Cố Ngôn lại đột nhiên vang lên.

“Không, không, không, Thủ Nhân còn chưa chết, hắn vẫn chưa chết, các ngươi nhìn kìa, long đỉnh Đại Ngụy vẫn vững chắc như cũ, hơn nữa hình hư còn trở nên mạnh hơn.”

Cố Ngôn chỉ về phía long đỉnh Đại Ngụy, ông ta nhắc nhở đám người như vậy.

Nữ đế là người phản ứng lại đầu tiên, nàng nhìn về phía long đỉnh Đại Ngụy, đúng là không có loạn đi. Theo lý thuyết thì Hứa Thanh Tiêu chết rồi, quốc vận phải sụp đổ mới phải.

Chỉ sợ nàng cũng sẽ bị bất mạng ngay tại chỗ.

Nhưng bây giờ quốc vận đỉnh vẫn còn ở đây, không có bất cứ vấn đề gì.

Thậm chí hình như nó còn đang mạnh lên.

Trong lúc nhất thời, trong đôi mắt đẹp của nữ đế hiện lên nét vui mừng, nàng đã rõ Hứa Thanh Tiêu vẫn còn chưa chết.

Ầm.

Quả nhiên.

Đạo lôi kiếp thứ năm lại giáng xuống lần nữa.

Oanh kích về phía vị trí của Hứa Thanh Tiêu.

Người đời không hiểu, hết sức tò mò nhìn xem cảnh tượng này, nhất là người đọc sách của nhất mạch Chu thánh, bọn họ lại càng thêm không hiểu. Hứa Thanh Tiêu đã chết rồi, vì sao lôi kiếp lại còn giáng xuống nữa?

Nhưng ngay vào lúc này.

Bên trong lôi kiếp.

Một bóng dáng xuất hiện, là bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Cảnh tượng này làm cho dân chúng Đại Ngụy kích động hẳn lên.

“Hứa thánh không chết.”

“Hứa thánh còn sống?”

“Trời phù hộ Đại Ngụy ta.”

“Trời xanh có mắt, trời xanh có mắt.”

Những tiếng hoa hô ầm ầm vang lên, dân chúng không ngờ tới thế mà Hứa Thanh Tiêu lại còn sống.

Bên trong lôi kiếp.

Hứa Thanh Tiêu đã niết bàn trọng sinh.

Cơ thể hắn đã sinh ra biến hóa cực hạn, hoàn toàn niết bàn trọng sinh.

“Trong lôi kiếp, niết bàn trọng sinh, cảnh giới võ đạo của Thủ Nhân chỉ sợ lại sẽ tăng thêm một cấp.”

Giọng nói của an quốc công vang lên làm cho đám người cảm thấy ngạc nhiên.

“Lại tăng lên một cấp? Hứa thánh đã là tứ phẩm vương giả rồi, nếu như lại tăng thêm một cấp nữa vậy chẳng phải là võ đạo nhập thánh hay sao?”

“Văn võ đều là tam phẩm? Mẹ nó, lại người này trên đời khó kiếm lắm đó.”

“Hai mươi tuổi, võ đạo tam phẩm, nho đạo tam phẩm, lại cho Thủ Nhân thêm ba mươi năm hay năm mươi năm nữa chẳng phải sẽ thành nho đạo nhất phẩm, võ đạo nhất phẩm hay sao? Văn võ đều nhất phẩm cả, ta nhớ hình như chỉ có mình thánh nhân đời thứ nhất mới làm được đúng không?”

Các võ quan cùng nhau lên tiếng, bọn họ là võ giả, biết tam phẩm mạnh mẽ đến mức nào.

Võ đạo nhập thánh.

Ở Đại Ngụy trừ mấy người An quốc công ra thì còn lại đều là vương giả tứ phẩm, những liệt hầu kia cứ mãi kẹt lại ở tứ phẩm không biết bao nhiêu năm rồi.

Họ càng hiểu rõ hơn muốn đột phá cảnh giới võ đạo khó đến nhường nào.

Biết được Hứa Thanh Tiêu đã sắp vào tam phẩm, trong lúc nhất thời họ cảm thấy ghen tị, nhưng nhiều hơn vẫn là sự kinh ngạc.

Ầm ầm.

Khi đạo lôi kiếp thứ năm vẫn còn chưa hoàn toàn tan biến thì đạo lôi kiếp thứ sáu đã đánh xuống.

Mà bên trong ánh chớp. Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn lại niết bàn một lần nữa, thân thể mới xuất hiện, tản mát ra khí thế khủng khiếp.

Không sai, Hứa Thanh Tiêu đã mượn nhờ sức mạnh của lôi kiếp mà niết bàn trọng sinh, bước vào cảnh giới tam phẩm.

Võ đạo nhập thánh.

Tứ phẩm cảnh giới vương giả có thể ngưng tụ ra vương giả chi lực, một quyền có thể đánh nát một quán rượu.

Nhưng thực lực này vẫn chưa quá thật sự mạnh mẽ.

Nhưng tâm phẩm nhập thánh thì lại không giống như vậy.

Tam phẩm nhập thánh, sức mạnh võ đạo sẽ tăng lên gấp trăm lần.

Sức mạnh thánh đạo, một quyền có thể đánh nát một ngọn núi nhỏ.

Hay nói bằng một cách khác chính là lúc trước ở trận chiến bình loạn, nếu như Đại Ngụy phái võ giả tam phẩm ra nghênh chiến thì nói không chừng trận chiến đó sẽ chỉ kết thúc trong vòng một đêm.

Nhưng sự trợ giúp sẽ là cực lớn, một quyền có thể đánh nát cả cửa thành.

Đương nhiên nếu như Đại Ngụy phái tam phẩm ra thì dị tộc cũng sẽ thỉnh cầu vương triều đột tà và vương triều sơ nguyên viện trợ tam phẩm.

Cho nên Đại Ngụy không phái tam phẩm ra, điều này không cần thiết, không phải là sợ các nước dị tộc mà là sợ vương triều đột tà và vương triều sơ nguyên.

Hai đánh một, người thiệt thòi sẽ là mình.

Còn có một lý do chính là Hứa Thanh Tiêu thành tam phẩm cũng không giống những tam phẩm bình thường.

Hắn mượn nhờ sức mạnh sấm sét để cọ rửa nhục thân, hoàn thiện các chi tiết, đánh vững căn cơ.

Thánh giả tuyệt thế.

Phối hợp với sức mạnh nho đạo, hoàn thành sự thay đổi và thăng hoa chân chính.

Chương 1008: Văn Cung Tách Ra, Đồ Thánh Lôi Kiếp, Vào Tam Phẩm, Ngưng Thánh Khí! (6)

Hứa Thanh Tiêu hiểu ngay, vừa rồi hắn cũng đang tò mò không hiểu đó là thứ gì, sau khi nghe xong lời giải thích, Hứa Thanh Tiêu cũng nhẹ nhàng thở ra.

Mà lúc này.

Một giọng nói cũng vang lên sau đó.

“Hôm nay Văn cung Đại Ngụy tách ra, chúng ta đã thành lập vương triều của người đọc sách, tên là vương triều Hạo Nhiên, mở ra nơi dừng chân cho người đọc sách trong thiên hạ, tuân theo đạo đức quân tử bồi dưỡng người đọc sách trong thiên hạ, đợi sau khi có thành tựu sẽ lẫn vào thiên hạ tạo phúc cho chúng sinh.”

“Mười ngày sau sẽ tổ chức đại điển thành lập vương triều, mời khắp thiên hạ.”

Giọng nói vang lên.

Đây là giọng của Lữ tử.

Văn cung đã tách ra, đi đến một nơi đã xây dựng quốc đô xong từ lâu ở đông châu.

Vương triều Hạo Nhiên? Đúng là quá không cần mặt mũi mfa.

Chẳng qua Văn cung đúng là có thủ đoạn thật, bồi dưỡng ra người đọc sách trong thiên hạ rồi sắp xếp người đọc sách vào triều của các quốc gia làm quan, bề ngoài là tạo phúc cho chúng sinh nhưng sau lưng lại muốn khống chế thiên hạ.

Đây đúng là dương mưu khó giải bởi vì các nước đều cần phải có sự ủng hộ của người đọc sách, cũng cần có nhân tài hữu dụng.

Đúng là lợi hại thật.

Chẳng qua sau khi giọng nói kia vang lên.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên theo.

“Hôm nay khối u ác tính của Đại Ngụy đã bị diệt trừ, quốc gia hưng thịnh, bản thánh lập đại hoành nguyện.”

“Trong vòng năm năm sẽ để cho vương triều Đại Ngụy ta miễn trừ chi phí chín năm tư thục, ai cũng có thể đi đọc sách.”

Sau khi câu nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, cả nước Đại Ngụy trở nên hưng phấn.

Dân chúng lại càng cảm thấy thật là không tưởng tượng nổi.

Đối với bách tính Đại Ngụy mà nói thì trừ việc ăn mặc ở ra, thứ mà bọn họ lo lắng nhất là gì?

Còn không phải là chuyện đi học của con cái nhà mình sao?

Có người cha người mẹ nào muốn để cho con mình ở nhà không có tương lai đâu? Trừ phi thật sự không phải là kiểu ham học nếu không thì nhất định đều hi vọng con mình được học trường tư, không cần phải đi thi trạng nguyên gì đó, chỉ qua thi hương thôi cũng được, sau này còn có thể đi nha môn làm việc, ăn cơm nhà quan.

Nhưng vấn đề là trường tư đắt đến thế nào cơ chứ? Đối với bọn họ mà nói thì đến chuyện ăn no cũng là chuyện rất miễn cưỡng rồi, huống chi là đưa con cái đi học.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu nói trong vòng năm năm, con dân Đại Ngụy đều có thể đến trường tư thục miễn phí trong chín năm, đây sao lại không phải là một tin tức tốt được?

Đọc sách chín năm, coi như có ngu đi chăng nữa thì ít nhất chắc cũng biết chữ chứ nhỉ?

Lỡ như con nhà ai thành trạng nguyên, vậy không phải là làm rạng rỡ tổ tiên à.

Sau khi câu nói của Hứa Thanh Tiêu vừa dứt, long đỉnh Đại Ngụy cũng lập tức chấn động, nó hấp thu một lượng dân ý lớn nên đã càng thêm vững chắc, quốc vận cũng cực kỳ vững vàng.

Còn đối với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên mà nói, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nói ra một ý nguyện to lớn làm

cho bọn họ trầm mặc.

Tất nhiên bọn họ không hi vọng nhìn thấy Đại Ngụy không ngừng phát triển, nhất là hắn còn mở học đường, miễn phí học tư thục chín năm?

Cứ như vậy, mấy chục năm sau, khắp nơi của Đại Ngụy sẽ đều là người đọc sách, chỉ sợ quốc lực sẽ tăng lên cực nhanh, dù sao cũng hiểu được kiến thức, mang đến chỗ tốt không thể nào tưởng tượng được. Thân là quân vương một quốc gia, sao bọn họ có thể không biết tầm quan trọng của hành động lần này?

Nhưng bọn họ không dám lên tiếng như Hứa Thanh Tiêu, bởi vì chi phí học tư thục chín năm, đây là một cái giá trên trời, mỗi năm sẽ phải trích ra bao nhiêu bạc đây? Cho dù quốc khố có dồi dào hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi sự tiêu hao giống như vậy.

Chẳng qua cả hai đại vương triều cũng không ngu ngốc, không miễn phí được thì có thể giảm chi phí dạy học xuống mà, bây giờ không phải Văn cung Đại Ngụy đã tách ra rồi sao? Người đọc sách trong thiên hạ chỉ sợ đều đã tụ tập lại vương triều Hạo Nhiên hết rồi.

Đến lúc đó họ hoàn toàn có thể hợp tác với vương triều Hạo Nhiên, dùng ngân lượng, sức người, sức của giúp đỡ đối phương, đổi lại là người đọc sách sẽ đến dạy học cho họ. Mặc dù nói dã tâm của vương triều Hạo Nhiên ai ai cũng hiểu nhưng chuyện này không thể nào làm khác được.

Đôi bên đều có thứ mà mình cần, biết là dương mưu, nhưng đúng là có thể hợp tác một chút.

Giờ khắc này.

Khu vực phía tây Trung châu.

Nơi này là chốn không người, tiếp nối với mảnh đất Tây châu, cách Đại Ngụy khoảng mấy vạn dặm.

Mà ở nơi này, đã có mười lăm tòa cổ thành được xây dựng lên từ lâu, mấy tòa thành này là cổ thành mà Văn cung Đại Ngụy xây dựng lên từ lâu, mà người xây nên nó chính là người đọc sách của nhất mạch Chu thánh.

Môn đồ của nhất mạch Chu thánh trải rộng khắp thiên hạ, trong đó không thiếu người là phú hào, tạo nên cổ thành cũng không phải là chuyện gì to lớn.

Mà bên trong cổ thành đã sớm có không ít bách tính đến từ các tộc, lại thêm có không ít người đọc sách định cư ở đây. Trước mắt Văn cung Đại Ngụy di chuyển đến, trực tiếp định đô lập quốc ở nơi này.

Chuyện xây dựng quốc gia cần có ba yêu cầu đơn giản, bách tính, vật tư và binh lực.

Về mặt bách tính Văn cung Đại Ngụy vốn chẳng cần lo lắng, bọn họ định cư ở nơi này, có bao nhiêu người đọc sách của Chu thánh nhất mạch sẽ đến nơi này nương tựa? Bọn họ sẽ dẫn bao nhiêu người đến đây?

Đồng thời trừ vương triều Đại Ngụy ra thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên còn có chế độ nô lệ, mua một lượng lớn nô lệ về, cho bọn họ được một thân phận tự do, để bọn họ trở thành quốc dân của vương triều Hạo Nhiên, đối với bọn họ mà nói đây chính là một ân huệ to lớn, một biểu hiện cho sự nhân nghĩa.

Lại cộng thêm vương triều Hạo Nhiên chẳng qua chỉ có mười lăm thành, mười lăm toà thành cần bao nhiêu nhân khẩu chứ?

Về phần vật tư? Trong năm trăm năm Văn cung đã để dành được bao nhiêu ngân lượng? Các người đã nghĩ đến điều này chưa? Mỗi người đọc sách trong thiên hạ quyên tặng đến một chút thì sẽ được bao nhiêu ngân lượng? Hơn nữa con át chủ bài lớn nhất khi Văn cung Đại Ngụy tách ra là gì?

Chính là các thế lực lớn trong thiên hạ đều cần đến sự giúp đỡ của người đọc sách, phật môn và các vương triều lớn, có nơi nào không cần sự hỗ trợ của người đọc sách đâu?

Chương 1009: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (1)

Mời bọn họ đi trấn áp yêu ma thì nên đưa chút ngân lượng để xây dựng quốc gia, điều này hợp lý chứ hả?

Giống như bây giờ vương triều Đại Ngụy đang chuẩn bị miễn học phí trường tư thục, các quốc gia khác sẽ mặc kệ ngồi nhìn à? Nhất định sẽ mời bọn họ đến. Mà mời bọn họ thì chắc là phải trả tiền ha?

Tri thức chính là tiền bạc.

Về phần binh lực, chuyện này lại càng không cần phải nói, ai dám giết người đọc sách? Có phải ai cũng giống Hứa Thanh Tiêu đâu?

Hơn nữa cho dù là Hứa Thanh Tiêu thì hắn cũng không dám giết người đọc sách trên diện rộng.

Binh lực cần phải có thật, trước hết cứ để cho các quốc gia khác phái quân đóng trú, chờ khi vương triều Hạo Nhiên tự mình bồi dưỡng được một lượng quân độ lớn, đuổi bọn họ ra ngoài là được rồi.

Cái gì? Không đồng ý? Không đồng ý thì ta chửi. Không chửi được Hứa Thanh Tiêu chẳng lẽ còn không chửi được các người sao?

Có thể chuyển được ra ngoài, Văn cung Đại Ngụy đã sớm chuẩn bị xong tất cả rồi, nhất là lúc chọn lựa nơi đặt chân, trước đó Văn cung Đại Ngụy đã cố ý thả ra rất nhiều tin giả, cái gì mà sẽ đi về vương triều đột tà, cái gì mà sắp đi về phía vương triều sơ nguyên.

Các loại tin tức giả lan tràn nhưng trên thực tế chỉ là kế giương đông kích tây mà thôi.

So mưu kế với người đọc sách à? So nổi không?

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì lại không giống như vậy, Hứa Thanh Tiêu vốn chẳng thèm chơi mưu kế mà trực tiếp giải quyết bằng nắm đấm luôn.

Nói theo một cách khác thì Hứa Thanh Tiêu vốn chẳng quan tâm nho đức.

Thông thường mà nói thì sau khi đã xây dựng xong quy tắc, chỉ cần trong phạm vi quy tắc thì ta sẽ mắng ngươi, ngươi cũng có thể mắng ta.

Ta gạt ngươi, ngươi cũng có thể gạt ta, nhưng bề ngoài thì mọi người không phải là kiểu gặp nhau là cười ha ha à?

Cái này gọi là cách chơi thật sự của văn nhân chính là gây sự với nhau, ngươi qua ta lại.

Nhưng còn Hứa Thanh Tiêu thì sao?

Nếu như ngươi dám quậy Hứa Thanh Tiêu thì hắn sẽ thẳng tay lật bàn, vừa lên tiếng chính làm mắng chửi nhục mạ, hơn nữa nếu như bọn họ cãi lại còn phải bị đánh nữa.

Chơi thế còn chơi khỉ gì nữa?

Nghiêm nho bắt người theo lệ, Hứa Thanh Tiêu lại thẳng thừng mắng chửi Nghiêm nho, mắng hắn không biết xấu hổ, sau đó đứng ở góc độ chính nghĩa mà phê bình Nghiêm Lỗi đến nỗi không còn chút tôn nghiêm nào.

Chơi vậy sao được?

Sau đó lại còn quá đáng hơn.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu có thể ép Văn cung Đại Ngụy đi sớm như vậy không phải dựa vào mưu kế mà là dựa vào nắm đấm và năng lực lật bàn của hắn.

Đừng bảo người đọc sách bọn họ không biết dùng mưu kế, dùng thế nào đây? Trong lúc ngươi còn đang chầm chậm bố trí mọi thứ thì người ta đã dùng thanh chiến mâu đâm chết ngươi, còn chơi gì nữa?

Hồng Chính Thiên là một bán thánh, bây giờ ông ta vẫn còn bị đóng đinh trên tường thành kìa.

Đây chính là tú tài gặp quân binh, có lý mà không nói nên lời.

Bên trong Văn thành.

Sau khi Văn cung Đại Ngụy giáng lâm, mọi người cũng không biểu hiện ra vẻ vui mừng gì mà thay vào đó lại là một sự kiềm chế và yên lặng.

Vốn trong tưởng tượng của bọn họ, lần này tách ra Văn cung Đại Ngụy sẽ trở nên nở mày nở mặt, xem nhẹ hết tất cả mọi chuyện.

Pháo hoa trong thành cũng đã được chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Nhưng thật không ngờ lần tách ra này lại có hai vị thiên địa đại nho bị giết mất, một bị bán thánh còn đang bị đóng đinh trên tường thành, một vị á thánh còn bị trảm. mặc dù ý chí vẫn còn đó nhưng tất cả mọi người đều hiểu nhưng Lữ Tử đã không còn nữa.

Nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được ba năm, không đến ba năm sau ý chí của ông ta cũng sẽ biến mất.

Hơn nữa còn bị người trong thiên hạ nhục mạ, lại cộng thêm Hứa Thanh Tiêu thành thánh, dưới đủ các yếu tố.

Chuyến đi này làm cho Văn cung bọn họ chảy máu, bị đánh đến nổi Chu thánh cũng không nhận ra bọn họ.

Chính vì như vậy, mấy thứ như pháo hoa kia đã trở nên vô dụng, vốn chẳng thể chúc mừng được.

“Ba canh giờ sau, tất cả chính nho tập hợp ở tiểu thế giới.”

Giờ khắc này, giọng của Lữ Tử vang lên truyền vào tai của các vị đại nho.

Ngay lập tức, các nho sinh cùng nhau lên tiếng đáp lại.

Bọn họ biết Văn cung nhất định phải nghĩ ra một cách nào đó, hôm nay đã phải chịu thiệt thòi lớn như thế, nếu như không có chút năng lực lật kèo hay là sách lược nào thì lòng người sẽ tứ tán.

Nhưng vào lúc này.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu lập đại nguyện xong, từng đám tường vân xuất hiện, đám tường vân này chiếu rọi khắp cả vương triều Đại Ngụy.

Không phải chiếu rọi trên người Hứa Thanh Tiêu mà là chiếu vào lòng đất.

Trong lúc nhất thời, ở vương triều Đại Ngụy, rất nhiều ruộng hoang đã biến thành ruộng tốt, vài ngọn núi hoang vu cũng mọc lên những cây đại thụ che trời, đất đai trở nên phì nhiêu.

Đây là mây lành trời ban làm cho đất đai Đại Ngụy trở nên màu mở tươi tốt, khiến cho ruộng hoang biến thành ruộng tốt, đây mới thật sự là phúc lớn.

Nhưng tất cả mây lành chỉ kéo dài được nửa canh giờ, cuối cùng tất cả đều tan biến.

Dù sao dựa theo tình trạng này thì nếu cứ kéo dài như vậy một ngày, vậy vương triều Đại Ngụy sẽ chẳng cần phải cố gắng nữa, chỉ cần nằm cũng có thể thu hoạch được, thế này thì không được rồi. Thiên đạo sẽ chúc phúc nhưng ý nghĩa của chúc phúc là gia trì chứ không phải để ngươi không làm mà hưởng.

Đây chính là cái lý của thiên đạo.

Sau khi dị tượng tường vân tiêu tán.

Hứa Thanh Tiêu đưa Văn khí vào cơ thể, sau đó bước qua một bước đi vào Hạo Nhiên Văn chung.

Ong ong ong!

Hạo Nhiên Văn chung không ngừng tự di duyển, sau khi cảm nhận được Hứa Thanh Tiêu bước đến, không hiểu sao nó lại hơi rung động, dường như có hơi bất mãn với hắn.

Cảm nhận được chút không hài lòng của Văn chung, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được cười một tiếng. Không ngờ Hạo Nhiên Văn chung thế mà lại còn ghen tị như vậy?

Vươn tay ra, Hứa Thanh Tiêu sờ lên Hạo Nhiên Văn chung, lúc này nó mới miễn cưỡng mà dừng không tự di chuyển nữa,

sau đó lại lắc lư xung quanh Hứa Thanh Tiêu, giống như có hơi vui vẻ.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu từ từ xuất hiện trong hoàng cung Đại Ngụy.

Trong lúc nhất thời, văn võ bách quan đều đồng loạt cúi đầu về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Chúng ta bái kiến Hứa thánh.”

Bọn họ lên tiếng, khi đối mặt với Hứa Thanh Tiêu vẫn lộ ra vẻ cung kính. Dù sao bây giờ Hứa Thanh Tiêu cũng đã là bán thánh Đại Ngụy.

Đã là thánh nhân thì nhất định phải thành tâm kính trọng.

Chương 1010: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (2)

“Các vị khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu nhấc tay lên, có hơi chắp tay. Hắn đã là thánh nhân, giờ đáp lễ lại thì sẽ không ổn lắm, bọn họ không thể chịu đựng nổi uy áp của thánh nhân.

Mà khi đối mặt với nữ đế, Hứa Thanh Tiêu vẫn hành lễ đơn giản, dù sao đối phương cũng là nữ đế Đại Ngụy, có thể nhận một cái cúi đầu của hắn, trừ phi hắn trở thành Văn thánh nếu không khi gặp mặt nữ đế vẫn phải cúi đầu như cũ.

“Thần, bái kiến bệ hạ.”

Bái kiến nữ đế, Hứa Thanh Tiêu dùng thân phận thần tử, còn nữ đế, vẻ mặt nàng có hơi tái nhợt nhưng vẫn mỉm cười nhìn Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa ái khanh đừng đa lễ như vậy.”

“Bây giờ ngươi đã là tân thánh Đại Ngụy, sau này gặp trẫm, trực tiếp miễn lễ.”

“Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, lập Văn cung Đại Ngụy mới, lấy tên là Hứa thánh Văn cung, trùng tu ở nơi cũ, hộ bộ cấp phát một trăm triệu lượng bạc, nếu như không đủ thì tiếp tục cấp phát đến khi hoàn thiện, Lại bộ, Lễ bộ, Công bộ ba bộ họp sức, trong ba tháng nhất định phải hoàn thành xong.”

“Khắc mới tượng Hứa thánh, ở vương triều Đại Ngụy chúng ta từ nay sẽ lập nên ngày nghỉ, người đọc sách Đại Ngụy cần phải cung kính bái Hứa thánh.”

“Sắc phong Hứa thánh là Bình Loạn vương Đại Ngụy, thế tập muôn đời, ban cho Hứa Thanh Tiêu Kỳ Lân binh phù, Đại Hoang binh phù.”

Nữ đế lên tiếng, nàng hạ xuống ba đạo thánh chỉ liên tiếp.

Xây dựng Văn cung Đại Ngụy mới lấy tên là Hứa thánh Văn cung, cấp phát một trăm triệu lượng bạc, một trăm triệu lượng bạc này cũng đủ để xây dựng một hoàng cung luôn đó, nếu như xây nên thật thì không biết nó sẽ hùng vĩ đến mức nào nữa.

Khắc mới tượng Hứa Thanh Tiêu để người đọc sách Đại Ngụy đến cúng bái, đây cũng là một loại ban ân mà trước nay chưa từng có, sau này sức mạnh tín ngưỡng của người đọc sách Đại Ngụy đều sẽ cùng nhau gia trì lên người Hứa Thanh Tiêu.

Loại sức mạnh này không làm tăng thực lực lên mà là vào thời khắc quan trọng, nó sẽ giúp Hứa Thanh Tiêu thay đổi về chất.

Tiếng thơm muôn đời.

Cuối cùng là sắc phong thành Bình Loạn vương Đại Ngụy, Nắm giữ Kỳ Lân quân và Đại Hoang quân, đây là sự tin tưởng to lớn của một hoàng đế đối với thần tử.

Giao binh phù cho Hứa Thanh Tiêu, vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ không còn là vương gia bình thường đơn giản như vậy mà hắn sẽ là vương gia nắm giữ thực quyền.

Sau này nếu như muốn làm chuyện gì, có binh phù trong tay, ai ngăn cản Hứa Thanh Tiêu được nữa?

Nói theo một cách khác thì đây chính là chia đều thiên hạ.

Mọi người đều cả kinh, các vương gia tắc lưỡi, văn võ bá quan bị giật mình trong phút chốc, không thể nói nên lời.

Nhưng suy nghĩ một hồi thì bọn họ cũng không khuyên can, nếu như chuyện này đối với bất kỳ người nào thì bọn họ đều sẽ đi lên liều mình khuyên bảo, dù sao chuyện lớn như binh phù này không thể làm loạn được.

Đối với một vị đế vương mà nói, binh phù lớn hơn tất cả, có binh phù trong tay thì giang sơn mới còn là của mình, nếu không nắm giữ binh phù trong tay thì không chừng một ngày nào đó, giang sơn sẽ bị người khác trộm đi mất.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không giống vậy, chưa nói đến chuyện hắn là tân thánh Đại Ngụy, quan trọng hơn chính là nữ đế đã tặng một nửa quốc vận cho Hứa Thanh Tiêu.

Nói theo một cách khác thì Hứa Thanh Tiêu sẽ gánh chịu quốc vận Đại Ngụy, đưa binh phù cho Hứa Thanh Tiêu đúng là không thành vấn đề.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không phản bội Đại Ngụy.

Đối mặt với sự ban thưởng của nữ đế, Hứa Thanh Tiêu lại không cảm thấy sướng vui ì mà ngược lại, Hứa Thanh Tiêu chỉ gật đầu nói:

“Thần, đa tạ bệ hạ.”

Nói xong câu này, Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía nữ đế nói:

“Bệ hạ, vết thương của ngài như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi, hắn còn nhớ trước đó nữ đế đã bị thương, có hơi quan tâm đến.

Nghe hắn nói thế, trong phút chốc, không hiểu sao nữ đế lại không nói nên lời, dù sao thì sau này Hứa Thanh Tiêu sẽ thành thánh, lại cộng thêm rất nhiều sự ban thưởng của nàng, theo lý thò bản thân Hứa Thanh Tiêu phải cực kỳ hưng phấn mới đúng.

Không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại chẳng để lộ ra chút hưng phấn nào mà ngược lại hắn lại cực kỳ quan tâm đến vết thương của nàng.

Nàng tuy là nữ đế Đại Ngụy nhưng dù sao cũng là một cô gái, sau khi nghe nói vậy thì đúng là không hiểu sao lại dâng lên chút cảm xúc lạ thường, chẳng qua Quý Linh vẫn nhanh chóng đáp lại:

“Không có chuyện gì lớn, ái khanh lo lắng rồi.”

Nữ đế lắc đầu, nàng nói với Hứa Thanh Tiêu nàng đã không sao rồi, đồng thời trong lòng nàng cũng không nhịn được mà sinh ra chút ý nghĩ khác.

Bây giờ Hứa ái khanh đã thành thánh, chẳng lẽ vẫn còn thích trẫm sao?

Đây là suy nghĩ của nữ đế, lần đầu tiên nàng chủ động nghĩ đến chuyện này.

“Bệ hạ chú ý long thể, giang sơn Đại Ngụy còn cần đến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn nói vậy. Trước mắt tất cả các vấn đề của Đại Ngụy về cơ bản đều đã được giải quyết hết.

Quốc khố có bạc, đồng ruộng cũng đã khai hoang xong, bây giờ lại được thêm sự chúc phúc của trời đất, quốc vận ngưng tụ thành long đỉnh, hẳn là tương lai sẽ không ngừng có chuyện tốt, khối u ác tính là Văn cung Đại Ngụy cũng đã bị đuổi ra ngoài.

Dựa vào tình hình trước mắt mà nói thì còn một trở ngại, mà trở ngại này đã từng rất lớn, nhưng bây giờ thì lại chẳng thành thứ gì to lớn cả.

Loạn phiên vương.

Phiên vương các nơi từng muốn ngo ngoe rục rịch nhưng đó là do Đại Ngụy suy tàn, dân chúng ăn không đủ no, trong nước còn phải ưu sầu vì ngoại loạn.

Bây giờ mối nguy cơ bên ngoài đã không còn nữa, chỉ cần phiên vương các nơi muốn tạo phải thì đừng nói là triều đình có phái binh hay không, chỉ bách tính Đại Ngụy thôi cũng đủ phun chết đám phiên vương này.

Kể từ đó, về cơ bản thì vương triều Đại Ngụy chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Chờ an ổn thêm mấy tháng nữa hắn lại sẽ ra tay đè bẹp đám phiên vương các nơi lần nữa, như vậy thì sẽ trở thành quốc thái dân an một cách triệt để.

Chuyện cần làm sau đó chính là làm nông nghiệp! Phát triển!

Những vấn đề còn lại không lớn, mà hắn cũng có thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, đi làm cho tốt những chuyện của mình.

Chương 1011: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (3)

Về phần vương triều Hạo Nhiên mà Văn cung Đại Ngụy xây dựng?

Thật sự Hứa Thanh Tiêu chẳng sợ chút nào, chỉ cần phục sinh Chu thánh thì vương triều Hạo Nhiên chó má có là gì, bây giờ càng ầm ĩ to vào thì sao này sẽ chết càng thảm.

Cho nên không cần để ý đến vương triều Hạo Nhiên này làm gì, sớm muộn gì bản thân nó cũng sẽ tự hủy diệt. Nếu như muốn chú ý thì chẳng bằng suy nghĩ xem kẻ đứng sau màn của Văn cung là ai.

"Ái khanh yên tâm, trẫm không có chuyện gì."

Nữ đế khẽ gật đầu.

"Nếu đã như vậy thì thần sẽ không quấy rầy bệ ạ nữa, thần, xin được cáo lui trước."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói vậy.

"Ừ, ái khanh, nếu như không có chuyện gì thì hãy thường vào cung nhé, Đại Ngụy vẫn cần có ái khanh."

Nữ đế đột nhiên lên tiếng nói ra một câu như thế. Câu nói này làm cho bách quan không hiểu sao lại có hơi tò mò, còn đối với nữ đế mà nói đây thật ra chính là muốn nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu một chút, bảo hắn không có chuyện gì thì hãy đến tham dự quốc sự.

Có thể là sau khi nói xong câu này bản thân nữ đế cũng thấy có gì đó không ổn lắm nhưng lại không thể đổi lại, có lẽ nàng cũng không muốn đổi nên chẳng nói gì thêm.

Về phần nhóm bách quan, họ cũng chỉ có hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi cũng chẳng thèm nghĩ nữa.

"Mong bệ hạ yên tâm, thần vẫn là thần tử của Đại Ngụy như cũ."

Hứa Thanh Tiêu đáp lại một câu, hắn không nghĩ nhiều, quay người rời đi luôn.

Hứa Thanh Tiêu đi khỏi hoàng cung, Hạo Nhiên Văn chung đi theo sau lưng Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng Hạo Nhiên Văn chung thu nhỏ thân thể lại rồi chui vào nấp dưới lọn tóc Hứa Thanh Tiêu.

Không bao lâu sau.

Hứa Thanh Tiêu đã đi khỏi hoàng cung Đại Ngụy.

Trên đường đi, dân chúng đều quỳ lại hắn, hành đại lễ khi đối mặt với thánh nhân.

Hứa Thanh Tiêu khoát tay áo bảo dân chúng đừng làm thế, tất cả cứ như cũ là được. Mặc dù bây giờ hắn là thánh nhân nhưng Hứa Thanh Tiêu lại chẳng thể hiện chút kiêu ngạo nào, cứ như thường ngày là được, không cần đa lễ.

Hắn chỉ không chịu nổi sự bái lạy của dân chúng mà thôi.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu về đến hầu phủ.

Phủ Bình Loạn hầu.

Bọn người Trần Tinh Hà và Dương Hổ đã chờ sẵn ngoài cửa từ lâu.

Thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, Trần Tinh Hà lập tức đi tới.

“Sư đệ.”

“Trở về là tốt rồi.”

Trần Tinh Hà có rất nhiều lời muốn nói nhưng sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu thì trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nói gì thêm. Hắn hít sâu một hơi rồi nói vậy.

Đám người Dương Hổ cũng cúi đầu đứng sau Hứa Thanh Tiêu, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

“Ừ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn nhìn ra được sư huynh đã cực kỳ lo lắng cho hắn nhưng giờ không còn gì để nói, dù sao

cuối cùng thì kết quả đều tốt cả.

“Sư huynh, sư đệ tính sẽ nghĩ ngơi một phen cho thật tốt, trong một hai ngày này đừng để ai đến quấy rầy đệ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, chẳng qua nghỉ ngơi một hai ngày chỉ là cái cớ, bây giờ Triều Ca tỉnh lại rồi, tất nhiên hắn muốn đi gặp Triều Ca một lần.

Câu này vừa dứt, Trần Tinh Hà gật đầu nói:

“Ừ, khoảng thời gian này đệ cũng mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi đừng lo lắng gì cả, có ai đến ta sẽ báo với đệ.”

Trần Tinh Hà biết trong khoảng thời gian này Hứa Thanh Tiêu đã mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, muốn nghỉ ngơi vài ngày cũng là lẽ thường.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu về nơi mình ở.

Hắn vào mật thất sau đó ngồi xếp bằng, âm thầm đi vào bên trong Văn cung.

Theo sự xuất hiện của cảm giác quen thuộc.

Rất nhanh sau đó.

Thiên Địa Văn cung.

Theo sự tăng dần lên của cảnh giới, Thiên Địa Văn cung cũng càng thêm to lớn huy hoàng hơn trông thấy.

Cả tòa Văn cung phát ra ánh sáng, loáng thoáng còn có thể nghe thấy được âm thanh tụng kinh, trông vô cùng nguy nga.

“Triều Ca huynh trưởng.”

“Phá tà huynh trưởng.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên, trên mặt hắn mang theo nụ cười, có vẻ như đang cực kỳ sung sướng.

Thiên Địa Văn cung là con át chủ bài lớn nhất của hắn, từ sau khi Triều Ca và phá tà ngủ say, bất kể là làm chuyện gì thì Hứa Thanh Tiêu cũng đều cảm thấy có hơi không chắc chắn, bây giờ Triều Ca và phá tà đã tỉnh lại, sự tự tin của Hứa Thanh Tiêu cũng quay về rồi.

Chỉ là sau khi Hứa Thanh Tiêu bước vào cung điện.

Trong phút chốc, hắn không nhịn được mà ngạc nhiên.

Bên trong Văn cung đã không còn là hai người nữa, mà là năm người.

Hứa Thanh Tiêu biết hai người là Triều Ca và phá tà, ba người còn lại, có một cô gái.

"Chuyện này?"

Đi vào bên trong Văn cung, Hứa Thanh Tiêu ngây ngẩn cả người nhìn qua năm người, trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói gì nữa.

"Hiền đệ, không ngờ ngươi nhập phẩm bất quá cũng chỉ mười tháng mà đã lên được bán thánh, tư chất này của ngươi cao gấp trăm lần vi huynh."

Thấy Hứa Thanh Tiêu đến, Triều Ca lập tức lên tiếng, trên mặt mang theo nụ cười.

Đồng thời hắn còn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu rồi nhìn về phía ba người vừa xuất hiện nói:

"Hiền đệ, để vi huynh giới thiệu cho ngươi, ba người này, ừm, mặc dù huynh trưởng không biết tên họ là gì nhưng ta vẫn sẽ giới thiệu sơ sơ cho ngươi."

"Người này là người cầm quyển sách."

Triều Ca giới thiệu người đầu tiên cho Hứa Thanh Tiêu, là một vị thư sinh trung niên, nếu so với Triều Ca về tướng mạo thì tất nhiên là không thể so được, chẳng qua trong hắn vẫn cực kỳ ổn trọng, nho khí đầu người, lộ ra vẻ khiêm nhường hữu lễ.

Văn cung có bảy pho tượng, một người tay cầm quyển sách, một người tay cầm bút lông, một người đánh đàn, một người cầm kiếm, một người ngồi ngay trên vương vị, một người đứng chắp tay, một người vẽ màu vẽ.

Tất cả có bảy người, cô gái là người đánh đàn.

Triều tay là người đứng chắp tay, phá tà cầm kiếm.

Còn người nho sinh trung niên này chính là người cầm quyển sách trên tay, giờ này khắc này, người kia có hơi cúi đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Xin chào Thủ Nhân huynh.”

Đối vương đã biết Hứa Thanh Tiêu từ trong miệng Triều Ca, lộ ra vẻ khiêm tốn hữu lễ.

Chương 1012: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (4)

“Huynh trưởng khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu cũng đáp lễ ngược lại, mặc dù hắn là bán thánh nhưng Hứa Thanh Tiêu đã từng nghĩ những người này là bán thánh, nhưng giờ Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không nghĩ những người này chỉ là bán thánh đơn giản như vậy, họ phải là á thánh.

“Thủ Nhân, đến đây, vị này là họa sư.”

Triều Ca tiếp tục đưa Hứa Thanh Tiêu đi làm quen, bởi vì không biết đối phương tên là gì nên chỉ có thể dùng từng ngữ đế hình dung.

“Xin ra mắt tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng hành lễ, mà người kia cũng lập tức đáp lễ lại.

Đây là một vị lão giả, trông có hơi tang thương nhưng vẫn lộ ra vẻ nho nhã như cũ, loại nho khí này đã khắc vào bên trong xương cốt.

“Thủ Nhân tiểu hữu đúng là không tệ, lão phu đã từng nghe Triều Ca nói tuổi ngươi còn trẻ, hai mươi tuổi mới tu tập nho đạo mà bây giờ đã là bán thánh, quả là đại tài tuyệt thế.”

“Đúng rồi, tiểu hữu có hiệu thuật hội họa không? Mặc dù lão phu không có ký ức nhưng vẫn hiểu một ít về hội họa, hội họa được nho đạo gia trì, uy lực vô tận, ngươi có muốn thử một lần không?”

Lão giả lên tiếng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói vậy, đầu tiên ông ta tán thưởng tài hoa của Hứa Thanh Tiêu sau đó lại hỏi thăm Hứa Thanh Tiêu có muốn học thuật hội họa không?

Câu này vừa dứt, trong mắt Hứa Thanh Tiêu đúng là có hiện lên chút tò mò.

“Tiền bối, thuật hội họa cộng thêm nho đạo, uy lực cao lắm à?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

Người kia lập tức lên tiếng lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

“Tiểu hữu, ngươi xem xem.”

Trong lúc nói ra, lão giả khoát tay, trong nháy mắt, Hạo Nhiên chính khí ngưng tụ ra thành một bức tranh, ngay sau đó thì xuất hiện một câu bút lông, lão giả bắt đầu hạ bút xuống quyển sách.

Trong nháy mắt, một con rồng đã được ông ta vẽ ra, ngay sau đó là một tiếng rồng gầm vang lên.

Đợi khi con rồng được vẽ xong, một con rồng bay ra từ bức họa bay ra khỏi Thiên Địa Văn cung, nó dài đúng trăm trượng, sinh động như thật, tản ra một loại long uy khủng khiếp.

Rắc rắc.

Con rồng bây ra khỏi đám mây, phá vỡ tầng mây, sức phá hoại mãnh liệt.

Rất mạnh.

Cực kỳ mạnh, giống như là thật vậy.

“Tiểu hữu, không phải lão phu nói quá đây nhưng bây giờ ngươi chỉ đang ở cảnh bán thánh tam phẩm, nếu như có thể lĩnh hội thêm chân ý hội họa, vẽ được chân long thì có thể có được sức mạnh của nhị phẩm, đương nhiên thứ phải bỏ ra cũng sẽ cực kỳ lớn.”

“Hạo Nhiên chính khí có thể sẽ bị rút cạn hết nhưng uy lực thì không thể chê được.”

“Đương nhiên cụ thể thế nào vẫn phải xem thứ ngươi vẽ ra là gì, nếu như là chân long thì rất mạnh, nếu như là những thứ khác, vậy thì rất khó nói. Ngộ nhỡ vận may tốt, vẽ ra một vài thần linh trong trời đất thì không chừng sẽ còn mạnh hơn nữa.”

Lão giả lên tiếng, ông ta rất tự tin nói với Hứa Thanh Tiêu về sức mạnh của họa đạo.

Nói xong câu này, lão giả lấy một bức tranh ra, trong phút chốc chân long trở về chui vào trong tranh sau đó tan biến đi.

Sức mạnh họa đạo này đúng là làm cho Hứa Thanh Tiêu chấn động.

Mà sức mạnh của họa đạo không chỉ được quyết định bởi thực lực của bản thân mà còn có liên quan đến thứ mình vẽ ra nữa?

Vậy nếu như hắn vẽ ra thánh nhân Khổng Tử thì sao?

Nếu gặp phải yêu ma thì vẽ một vị Địa Tạng Dương bồ tát? Còn có phật tổ Như Lai?

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu đã bắt đầu phỏng đoám, chẳng qua những thứ này có uy lực gì hay không thì Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ lắm.

Nhưng mà có thể thử một chút, thử một lần cũng đâu mất tiền.

“Tuy họa đạo có tốt nhưng cầm đạo của ta cũng không kém.”

Lúc này, cô gái duy nhất trong năm người cũng lên tiếng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía âm thanh.

Người kia khoảng chừng hai bốn hai lăm tuổi, mặc một chiếc áo dài màu xanh biếc, tướng mạo trong veo, khuôn mặt trứng ngỗng, mái tóc đen dài, nói với giọng bình tĩnh.

“Xin ra mắt tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu cũng khách khí một câu, chẳng qua đối phương là cô gái, Hứa Thanh Tiêu xưng hô huynh đệ thì không ổn lắm, mà gọi một cô gái là huynh thì chẳng hiểu sao lại có hơi quái dị.

“Gọi ta bằng tỷ tỷ là được, tiền bối nghe có hơi xa cách.”

“Thủ Nhân đệ đệ, tỷ tỷ nói cho ngươi nghe, họa đạo này tuy có tốt nhưng nếu nói mạnh thì vẫn nên cân nhắc đến cầm đạo, một khúc trấn yêu ma, dùng Hạo Nhiên chính khí gia trì cho cầm đạo, uy lực cực mạnh.”

Cô gái bước ra rồi nói thế.

Nói vừa dứt câu, một cây cổ cầm liền xuất hiện trước mặt nàng sau đó, nàng nhẹ nhàng khảy khảy một hồi, tiếng đàn vô cùng mảnh liệt vang lên.

Trong phút chốc, sấm sét cuồn cuộn, chấn động ầm ầm, cả không gian đều bị chấn động run rẩy.

So ra thì đúng là không thua gì họa đạo.

“Đã hiểu, sau đệ sẽ đến học tập cùng các tiền bối huynh trưởng tỷ tỷ nhiều hơn.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi vui mừng, bây giờ hắn đã hiểu mặc dù sức mạnh của võ đạo rất mạnh nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn học thêm vài thứ phòng thân, nhất là họa đạo và cầm đạo, nếu như nắm bắt được thì đến thời khắc quan trọng, tay trái đánh đàn, tay phải vẽ tranh, lại ngưng tụ thêm trấn ma kình.

Thế này còn không giết địch được thêm mấy chục lần nữa sao?

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói vậy, đám người cũng vui vẻ gật đầu, giữa bọn họ không có tranh đấu lẫn nhau gì, chỉ biểu hiện ra chút ít trước mặt Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

“Tính cách hiền đệ này của ta vô cùng tốt, con người cũng thiện lương.”

“Hiền đệ, giờ cũng xem như đã quen biết rồi, vậy huynh trưởng ta đây sẽ nói thẳng vào vấn đề luôn.”

“Có ba chuyện.”

“Đầu tiên ta vẫn nhờ hiền đệ hao tâm tổn trí nhiều một phen rồi, nhờ đệ tìm hiểu tin tức có liên quan đến thân phận của mấy vị này.”

“Thứ hai, đợt lát nữa nếu như không có chuyện gì thì hãy mau chóng đi đến nơi Chu thánh ở, lấy bản nguyên của hắn đi rồi nói, vào thời khắc quan trọng có thể có thêm một lá bùa hộ mệnh.”

“Thứ ba, vi huynh đã biết làm sao để phá giải dị thuật rồi.”

Triều Ca vừa nói vừa cười ha hả, nói ra ba chuyện cùng một lúc.

Mà sau khi nghe xong ba chuyện này, Hứa Thanh Tiêu lập tức trở nên tràn ngập vui mừng.

Chuyện tìm hiểu thân phận không đáng kể, hắn cũng muốn tìm hiểu về thân phận của mấy vị này.

Chương 1013: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (5)

Mà nơi ở của Chu thánh thì hắn cũng định sau khi đi gặp Triều Ca xong hắn sẽ đi, tìm bản nguyên của Chu thánh. Nếu vậy hắn sẽ có thể hoàn toàn đánh ngã Văn cung Đại Ngụy, không đúng, không thể gọi là Văn cung Đại Ngụy mà là vương triều Hạo Nhiên.

Nhưng chuyện thứ ba mới là chuyện làm cho Hứa Thanh Tiêu mừng rỡ nhất.

Cách phá giải dị thuật.

Đây là thứ làm Hứa Thanh Tiêu mừng nhất, vương triều Hạo Nhiên đã biết rõ chuyện hắn tu luyện dị thuật, vì sao mà biết, Hứa Thanh Tiêu không rõ lắm.

Nhưng suy cho cùng thì đây cũng là một tai họa ngầm mà còn là một tai họa ngầm cực lớn, bất luận là đối với hắn hay đối với những người khác.

“Nếu như có thể giải quyết được dị thuật thì hắn có thể hoàn toàn nhẹ nhõm rồi, hoàn toàn không cần lo chuyện một ngày nào đó dị thuật sẽ đột nhiên bộc phát.

“Mời huynh trưởng nói, ngu đệ rửa tai lắng nghe.

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Ừ, khoảng thời gian này vi huynh vẫn luôn ngủ say, sau khi đệ thành thánh thì vi huynh cũng tỉnh lại, nhớ ra được rất nhiều thứ, trong đó có liên quan đến chuyện dị thuật.”

“Muốn giải quyết dị thuật thì nhất định phải hiểu rõ được nguồn gốc của dị thuật. Thứ dị thuật này có liên quan đến Tà thần, vào thời kỳ cực kỳ xa xưa, trần giới có tam đại Tà thần quản lý mặt đất, bầu trời, đại dương, dưới ba vị Tà thần này cũng có những Tà thần khác.”

“Vì tranh đoạt khí vận trong trời đất mà bọn họ giết chóc lẫn nhau, mà trong thế gian này lại có không ít chủng tộc, vì tăng cường sức mạnh của mình, nhóm Tà thần này đã tạo ra dị thuật, phàm là những người tu luyện dị thuật thì đều sẽ phải mượn sức mạnh của bọn họ.”

“Vì vậy mà tốc độ tu luyện cũng cực nhanh, mà hình dung bằng từ tiến triển cực nhanh cũng không đủ để miêu tả.”

“Có thể mượn được sức mạnh nhưng cái giá bỏ ra cũng vô cùng lớn, càng tu luyện thì ma chủng sẽ càng thêm đáng sợ, cũng càng chôn sâu trong cơ thể đệ hơn, đến cuối cùng nó sẽ khiến cho đệ nhập ma, trở thành yêu ma chỉ biết giết chóc, chiến đấu vì bọn họ.”

“Cho nên muốn hoàn toàn diệt trừ được họa dị thuật thì nhất định phải dẫn được ma chủng trong cơ thể đệ ra.”

Triều Ca nói vậy, hắn giải thích căn nguyên tạo ra dị thuật cho Hứa Thanh Tiêu.

Nghe xong câu này, Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu rõ.

Trách không được nếu tu luyện dị thuật thì sức mạnh sẽ tăng lên mạnh mẽ trong phút chóc, thì ra là có can hệ với Tà thần.

Thời đại Man Hoang, không thể nào hình dung bằng năm tháng được bởi vì khoảng cách thật sự quá xa, sự tồn tại kia chắc cũng là tồn tại trên nhất phẩm.

Nhất phẩm đã mạnh như vậy, vượt qua nhất phẩm thì còn mạnh đến cỡ nào nữa?

Mà mượn nhờ sức mạnh lớn hơn cả nhất phẩm để tu luyện, muốn không nhanh cũng khó.

Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên, chẳng qua cũng may đã có cách để phá giải.

“Vậy phải làm sao mới có thể giải được?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Cần tìm được ba món đồ.”

“Trấn Ma thần thạch, Long Dương huyết ngọc, còn có Bát Bảo phật liên.”

Triều Ca lên tiếng, đáp lại như vậy.

Mà ba món đồ này Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ nghe qua.

“Huynh trưởng, ba món đồ này tìm ở đâu?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

Nhưng sau khi những lời này vừa dứt, Triều Ca có hơi lúng túng.

Bởi vì hắn biết cách này nhưng thật sự không biết ba món đồ này đang ở đâu.

“Trấn Ma thần thạch và Long Huyết dương ngọc thì ta không biết nhưng Bát Bảo phật liên thì chắc là có liên quan đến phật môn.”

“Hiền đệ, bây giờ ngươi đã là tân thánh Đại Ngụy, tìm người hỏi một chút cũng không phải chuyện gì khó, hơn nữa ngươi có thể đi tìm Chu thánh hỏi một chút, xem xem Chu thánh có biết được gì không.”

Triều Ca bắt đầu nói nhảm.

Bát Bảo phật liên chắc chắn là có liên quan đến phật môn rồi, nếu không sao lại gọi là Bát Bảo phật liên?

Chẳng qua Triều Ca cũng không cảm thấy gì, nếu thứ này đã tồn tại thì nhất định có người biết. Với thân phận và địa vị hiện nay của Hứa Thanh Tiêu, hỏi vài chuyện cũng đơn giản thôi.

“Vâng, đa tạ huynh trưởng chỉ dạy.”

“Vậy nếu như góp nhặt được ba món đồ này thì có thể giải được mối họa dị thuật à?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, sau khi thu thập xong sẽ giải quyết được.”

Triều Ca nói với vẻ tự tin.

Câu này làm cho Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhõm thở phào một hơi. Nếu đã có thể giải quyết vậy thì không cần phải sợ nữa.

Dù có hao phí một khoảng thời gian cũng chẳng sao, đỡ hơn là cuối cùng chẳng có cách nào giải quyết đúng không?

“Vậy ngu đệ xin cáo lui trước, ta sẽ đi hỏi thăm về ba món đồ này, tiện tay giúp mấy vị tiền bối huynh trưởng tỷ tỷ điều tra tin tức.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói vậy.

Triều Ca nhìn ra được Hứa Thanh Tiêu đang có hơi gấp nên khẽ gật đầu bảo Hứa Thanh Tiêu cứ đi trước đi.

“Thủ Nhân tiểu hữu, nếu như không có việc gì thì thường đến Văn cung nha, lão phu sẽ truyền họa đạo vô thượng cho ngươi.”

Họa sư lão giả lên tiếng, còn không quên nhắc Hứa Thanh Tiêu một câu hi vọng hắn có thể học tập hoạ đạo.

“Thủ Nhân đệ đệ, không có chuyện gì thì đến tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ dạy đệ cầm đạo.”

Nữ tử ngọt ngào cũng mở miệng theo, trông nàng ta chỉ hơn Hứa Thanh Tiêu ba bốn tuổi nhưng thật ra tuổi đã lớn lắm rồi.

“Được, đa tạ các vị.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ với đám người sau đó biến mất khỏi Văn cung.

Chuyến đi này có tu hoạch cực lớn.

Có thể diệt trừ tận gốc dị thuật, đối với hắn mà nói, đây là một chuyện vui to lớn, còn vui hơn so với chuyện được thành bán thánh.

Dù sao khi hắn trở thành bán thánh thì ma chủng trong cơ thể hắn cũng bị áp chế gắt gao nhưng không thể diệt trừ triệt để, vậy có nghĩa là đến cả bán thánh cũng không thể diệt được ma chủng.

Bây giờ hoàn hảo quá rồi, ít nhất lên trên nữa còn có á thánh và bán thánh.

Nếu như á thánh không thể diệt được ma chủng vậy thì phiền thật rồi.

Bây giờ không dựa vào cảnh giới mà cũng có thể diệt được mầm họa dị thuật này, đây đúng là một việc vui, một chuyện vui lớn.

Rất nhanh.

Hứa Thanh Tiêu đã trở về từ Thiên Địa Văn cung.

Hắn đứng dậy thở ra một hơi thật dài sau đó đi khỏi mật thất, đến thẳng Tàng Kinh các Đại Ngụy.

Trấn Ma thần thạch, Long Huyết dương ngọc, còn có Bát Bảo phật liên.

Hứa Thanh Tiêu đã nhớ rõ tên ba món này, giờ cần đi điều tra tư liệu.

Chương 1014: Xây Cung Phong Vương, Triều Ca Khôi Phục, Nguồn Gốc Dị Thuật! Phương Án Giải Quyết! (6)

Cùng lúc này.

Trung châu, vương triều Hạo Nhiên.

Trong tiểu thế giới Văn cung.

Hư ảnh của Lữ Tử xuất hiện.

Đây là hóa thân của ý chí, bản thể ông ta đã không còn, không thể nào tái sinh được nữa,

Các vị thiên địa đại nho xuất hiện bao gồm chính nho của Văn cung Đại Ngụy, lần này họ cũng có tư cách để tiến vào tiểu thế giới.

“Các vị, bây giờ chúng ta đã thành lập được vương triều của người đọc sách, thành lập quốc gia là đã hoàn thành bước đầu tiên trong kế hoạch.”

“Tiếp theo chính là sau mười ngày nữa, chính ta sẽ xây dựng quốc gia, đến lúc đó sẽ ngưng tụ quốc vận, dùng sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ ngưng tụ ra quốc vậy, theo dự đoán thì ít nhất cũng có thể ngưng tụ được quốc vận đỉnh, cam đoan vương triều có thể mưa thuận gió hòa.”

“Đến lúc đó chúng ta sẽ có lợi ích cực lớn, chẳng qua lợi ích này chỉ là bước đầu tiên, nếu như quốc vận đỉnh có thể trở thành long đỉnh như Đại Ngụy vậy thì kế hoạch thật sự của chúng ta xem như đã hoàn toàn thành công.”

“Nhờ có Hạo Nhiên long đỉnh mà Chu thánh nhất mạch chúng ta sẽ có thêm tân thánh.”

“Chẳng qua trước mắt các vị cần phải liên hệ với các thế lực trong thiên hạ. Bây giờ chúng ta đã tách ra, bọn họ cũng cần có được sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Chỉ cần làm cho nhất mạch Chu thánh tản ra toàn thiên hạ, tham chính làm quan, không đến trăm năm, nhất mạch Chu

thánh chúng ta sé khống chế hoàn toàn quốc vận thiên hạ."

"Đến lúc đó, Hạo Nhiên long đỉnh sẽ có thể lột xác thành Trung châu long đỉnh trong truyền thuyết, có được Trung châu long đỉnh, các vị đang ngồi ở đây là chính nho thì có thể trở thành thiên địa đại nho, đại nho thì có thể thành á thánh, bán thánh thì có thể đạt được thành tựu á thánh."

"Đến lúc đó, toàn bộ thiên hạ đều sẽ do người đọc sách chúng ta nắm giữ, nếu như Chu thánh trên trời có linh thì chắc ngài cũng sẽ cảm thấy vui mừng, thậm chí chúng ta còn có thể phục sinh Chu thánh."

"Hiểu chưa?"

Giọng Lữ Tử vang lên, nói ra kế hoạch của Văn cung.

Văn cung Đại Ngụy tách ra, mục đích của họ chính là vì xây dựng đất nước, mà đất nước của người đọc sách thì tất nhiên sẽ có rất nhiều vấn đề, muốn thành lập được một đất nước như Đại Ngụy?

Thế thì không thể nào rồi, đừng nói trăm năm, cho dù là năm trăm năm thì cũng không thể làm được.

Nhưng mục đích xây dựng đất nước của Văn cung Đại Ngụy chính là vì Trung châu long đỉnh, vốn cũng chẳng phải vì xây dựng vương triều bất hủ gì.

Nếu bảo người đọc sách thành lập nên một vương triều bất hủ thì chẳng bằng bảo người đọc sách nắm giữ sinh mạng của các quốc gia, vậy mới gọi là bất hủ.

Còn tác dụng của vương triều Hạo Nhiên chính là trung tâm quyền lực của người đọc sách, tương đương với sự thay đổi về chất của Văn cung.

Văn cung Đại Ngụy chủ yếu là vì dân chúng Đại Ngụy còn vương triều Hạo Nhiên thì có thể hợp tác với bất kỳ người nào, bất kỳ thế lực hay quốc gia nào trong thiên hạ, cách nói phản quốc không tồn tại ở đây, chỉ cần nghe lời Chu thánh nhất mạch thì ngươi sẽ không bị cho là phản quốc.

Đây mới là kế hoạch thật sự của Văn cung Đại Ngụy, cũng là nguyên nhân vì sao mà Văn cung Đại Ngụy lại nhất định phải

tách ra.

Thoát khỏi tất cả nhưng trói buộc, chuyện gì cũng tự mình làm chủ, thế sao lại không làm?

“Chúng ta đã rõ.”

“Lữ thánh đại thiện.”

Đám người cùng nhau lên tiếng đồng thời ai nấy cũng đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Ngưng tụ Trung châu long đỉnh là điều mà bọn họ không dám suy nghĩ nhưng ngưng tụ Hạo Nhiên long đỉnh thì bọn họ có tự tin làm được.

Đương nhiên nếu có thể tạo thành Hạo Nhiên long đỉnh thì đúng là bọn họ sẽ có nhiều lợi ích to lớn, lợi ích thật sự là ít nhất sẽ có phân nửa số người có thể đột phá phẩm cấp.

Nếu không vì sao bọn họ lại phải ủng hộ Văn cung Đại Ngụy tách ra đến vậy?

Đến trình độ này như bọn họ thì khi còn sống về cơ bản là không thể nào đột phá phẩm cấp nữa.

Bây giờ chỉ cần tách ra thì có thể thăng cấp, đổi lại là ai mà không đồng ý? Hơn nữa sau khi tách ra lại còn có những lợi ích tốt hơn, không cần phải chịu trói buộc, muốn làm gì thì làm đó.

Có nhiều lợi ích như vậy, ai mà không muốn đồng ý?

“Được, liên hệ với các thế lực trong thiên hạ, bất luận là ai, có thể hợp tác thì đều hợp tác, chuẩn bị đại điển kiến quốc mười ngày sau cho kỹ vào, không được sơ xuất.”

“Giải tán đi.”

Lữ Tử lên tiếng, mà bóng dáng của các nho cũng dần dần tiêu biến.

Đợi sau khi bóng dáng của bọn họ biến mất.

Ước chừng khoảng một nén nhang sau.

Tiếng rống giận của Lữ Tử mới vang lên.

“Các người dám gài bẫy ta.”

Tiếng gầm gừ của Lữ Tử vang lên, ý chí ông ta rung động, giọng nói kia tràn đầy vẻ tức giận.

Từ khi bị Hứa Thanh Tiêu hủy đi thân thể ông ta vẫn giữ vững lý trí, nhưng kiểu duy trì này chỉ là hiện tượng giả dối mà thôi.

Cơ thể đã bị hủy dung nhập vào bên trong Văn cung, tình thế này chắc chắn sẽ chết, ba năm sau, không, thậm chí là không đến ba năm.

Hai năm, nhiều nhất là hai năm, ý chí của ông ta sẽ tan biến.

Có thể nói lần này ông ta đã phải trả một cái giá vô cùng to lớn.

“Lữ thánh đừng tức giận.”

“Bọn ta không gài bẫy ngài, hơn nữa chuyện này cũng là do Hứa Thanh Tiêu quá mức ngông cuồng, bọn ta không lường trước được.”

Giờ khắc này.

Hai bóng dáng này xuất hiện ở đây, chẳng qua bóng dáng rất mơ hồ, họ nhìn qua Lữ Tử rồi giải thích như vậy.

“Ngươi cho lão phu là con nít ba tuổi à?”

“Các người đã biết bên trong Văn cung có ý chí của Chu thánh từ lâu, cũng biết chắc chắn Hứa Thanh Tiêu sẽ giết ta.”

“Các người cố ý để nhất phẩm ra chính là vì để cho Hứa Thanh Tiêu không nắm chắc được tình thế, buộc hắn giết ta.”

“Cứ như vậy Văn cung sẽ tách ra thuận lợi.”

“Tâm địa các ngươi thật độc ác, lão phu thật hối hận khi đã cùng mưu đồ với các ngươi.”

Lữ Tử gầm thét, ông ta khó nén được nổi tức giận của mình.

Ông ta tức giận đến muốn phun máu nhưng đáng tiếc lại không có máu để phun.

Lần này ông ta.

Đã đi vào một cái bẫy vô cùng lớn.

Phải chịu một thiệt thòi siêu lớn.

Giờ khắc này, trong mắt ông ta đầy vẻ tức giận và thù hận.

Sự thù hận và tức giận vô cùng vô tận.

Chương 1015: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (1)

Trung châu.

Vương triều Hạo Nhiên.

Giọng của Lữ Tử tràn ngập sự phẫn nộ.

Lần này ông ta đã thật sự bị lừa, hơn nữa còn không phải là bị lừa một vố nhỏ mà trên cơ bản là bù cả bản thân mình vào.

Điều này làm sao không khiến cho người ta giận dữ cho được?

Bảo hổ lột da, kết quả hại chết mình luôn, tuy ý chí còn đó nhưng có khác gì đã chết đâu?

“Lữ thánh bớt giận, chuyện Hứa Thanh Tiêu là vương giả ngài hay ta cũng đều không biết mà.”

“Chẳng qua mong Lữ thánh yên tâm đi, đợi cho đến khi ngưng tụ thành vương triều long đỉnh, Lữ thánh sẽ có thể trở thành Văn thánh trong thiên hạ.”

“Đến lúc đó đừng nói là tái tạo lại nhục thân, cho dù là trường sinh cũng không đáng kể.”

Có người lên tiếng, bóng dáng mờ mịt hư ảo của hắn ta nhìn về phái Lữ Tử nói vậy.

“Hừ.”

“Đừng lấy cái này ra lừa gạt lão phu.”

“Cho dù Hứa Thanh Tiêu có không phải là vương giả thì Ngô Minh cũng giết ta, các người đã tính toán hết từ lâu.”

“Trước mắt, đừng nói gì với lão phu cả, đợi đến khi vương triều hình thành long đỉnh, chỉ cần ngưng tụ ra quốc vận đỉnh thì các ngươi phải giúp ta tái tạo nhục thân, nếu không lão phu sẽ công bố kế hoạch của các ngươi ra ngoài.”

“Dù sao thì lão phu cũng đã không còn hi vọng sống, cùng lắm thì chết chung thôi.”

Lữ Tử lên tiếng, ông ta đang phát rồi rồi, còn quan tâm nhiều vậy làm gì?

Bây giờ thân xác đã không còn rồi, chỉ còn lại ý chí, nếu không phải còn có Văn cung Đại Ngụy ở đây thì chỉ sợ ông ta đã chết rồi.

Nhưng cho dù Văn cung Đại Ngụy có ở đây thì hai năm sau ông ta vẫn sẽ chết không nghi ngờ, chờ đến khi vương triều ngưng tụ thành long đỉnh? Có trời mới biết cần bao lâu thời gian?

Ông ta đã lựa chọn hợp tác với những người này thì đương nhiên sẽ không phải là kiểu không có tư tâm, ông ta cũng vì lợi ích của bản thân.

Câu này vừa dứt, hai bóng dáng kia có hơi trầm mặc, bọn họ nhìn lướt qua ông ta.

Cuối cùng, giọng hắn vang lên.

"Điều này chỉ sợ là có hơi khó khăn."

Bọn họ đáp lại một câu, nói với Lữ Tử chuyện này có hơi khó làm.

Nhưng câu này vừa dứt, giọng của Lữ Tử lại vang lên, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào.

"Đừng nói gì mà khó làm với lão phu, người đứng sau các ngươi là ai lão phu không rõ, nhưng lão phu biết người đứng sau các ngươi chính là một nhân vật lớn, hắn tuyệt đối có cách tái tạo nhục thân giúp lão phu."

"Không phải lão phu muốn muốn quậy các ngươi mà bây giờ các ngươi quá âm hiểm, máu thánh nhuộm Văn cung, các ngươi dám nói không có liên quan gì đến các ngươi hay không?"

"Chẳng qua lão phu cũng không phải là người tính toán chi li, bây giờ Văn cung Đại Ngụy đã tách ra, đã thực hiện đến bước đầu của kế hoạch, lão phu là người hiểu đạo lý, có thể nhịn được chuyện này."

“Nhưng, nếu như sau khi quốc vận đỉnh được ngưng tụ lại mà lão phu vẫn chưa được tái tạo lại nhục thân thì tất cả những kế hoạch kia sẽ không liên quan gì đến lão phu cả, các người sống hay chết cũng không có liên quan gì đến lão phu.”

Lữ Tử lên tiếng, ông ta đã tỉnh táo lại nhưng cũng không tiếp tục nổi giận nữa.

Bởi vì ông ta biết có phẫn nộ cũng không có tác dụng gì, việc cần phải làm trước mắt chính là làm cho bọn họbiết được sự quyết tâm của ông ta.

Đây cũng là con át chủ bài sau cùng của ông ta, muốn qua loa với ông ta, chờ sau khi long đỉnh ngưng tụ lại rồi giúp ông ta tái tạo nhục thân à?

Chuyện này làm sao có thể?

Ông ta cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi.

Câu này vừa dứt, hai người kia lại lộ ra vẻ trầm mặc, bọn họ có hơi do dự, không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng một lát sau, cuối cùng cũng có người trả lời Lữ Tử.

“Mong Lữ thánh yên tâm, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực, đợi đến mười ngày sau sẽ nghĩ hết tất cả các cách.”

Hắn ta đáp lại, không dám nói những lời chắc chắn, chỉ có thể nói là sẽ dốc hết toàn lực.

Còn Lữ Tử, ông ta cũng không tức giận mà chỉ chầm chậm lên tiếng nói:

“Lần này xem như cho qua, nếu như còn có lần nữa, mặc kệ có chuyện gì xảu ra, mặc kệ các ngươi có biết rõ mọi chuyện hay không thì lão phu cũng sẽ nói hết kế hoạch của chúng ta ra ngoài, tiếng xấu muôn đời thì tiếng xấu muôn đời. Dù sao lão phu cũng đã chết rồi, sẽ không quan tâm đến những gì của đời sau nữa.”

Lữ Tử mở miệng một cách lạnh nhạt nhưng càng lạnh nhạt như vậy lại càng chứng minh rằng ông ta đang rất kiên quyết.

Nói tóm lại, đừng nói nhảm nhiều thứ như vậy với ông ta, được là được, không được thì giải tán.

“Lữ thánh bớt giận.”

Hai người không dám đồng ý điều gì, chỉ có thể nói một câu bớt giận, mà Lữ thánh cũng không nói thêm gì nữa, đoán chừng là nhìn hai người này riết cũng thấy phiền.

Cứ thế, hai bóng dáng kia cũng dần dần tan biến.

Mà sau khi hai người bọn họ tan biến, ánh mắt Lữ Tử cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Ước chừng lại quan nửa canh giờ.

Hai bóng dáng xuất hiện, chẳng qua hai bóng dáng này lại là bán thánh của Văn cung.

Không phải bóng dáng của hai người vừa nãy.

“Bái kiến Lữ thánh.”

Hai vị bán thánh lên tiếng, bọn họ nhìn về phía Lữ thánh, lộ ra vẻ vô cùng cung kính.

Mặc dù cơ thể của Lữ thánh đã bị hủy nhưng á thánh thì chính là á thánh, ai mà biết á thánh còn có thủ đoạn gì, nhất là hai năm này, ý chí của Lử tử đã hòa làm một với Văn cung, lại còn quản lý Văn cung.

Bọn họ lại càng thêm không dám đắc tội, trừ phi Lữ Tử thật sự chết đi nếu không thì người nắm giữ Văn cung vẫn là Lữ Tử như cũ.

“Chân linh Chu thánh có còn ở đây không?”

Lữ Tử lên tiếng, hỏi với vẻ bình tĩnh.

Câu này vừa dứt, hai bị bán thánh có hơi trầm mặc, nhưng sau đó họ lại đáp lại một cách rất nhanh chóng.

“Hồi Lữ thánh, đã tìm được một chút tin tức, ở khu vực Nam Man, bọn tôi đã tra cổ tịch cũng phát hiện thánh nhân đã từng đi qua Nam Man, có lẽ đã để lại nơi đó một bộ phận chân linh.”

Đối phương nói lại với Lữ Tử như vậy.

Chương 1016: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (2)

Câu này vừa dứt, Lữ Tử khẽ gật đầu rồi tiếp tục lên tiếng:

“Bằng mọi cách phải mang chân linh Chu thánh về đây, Chu thánh đã từng để lại ba món đồ, giống như để chân linh lại vậy, để ban cơ duyên cho người đời sau.”

“Nếu như chúng ta tìm được chân linh Chu thánh vậu thì sẽ có thể khôi phục lại ý của Chu thánh, đồng nghĩa với khiến cho Chu thánh giáng lâm, đến lúc đó đừng nói là Hứa Thanh Tiêu, cho dù nhất phẩm Đại Ngụy có đến cũng vô dụng thôi.

“Chu thánh sẽ mượn sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ lại cộng thêm sức mạnh thánh khí của Văn cung, dù có là nhất phẩm võ giả thì cũng không thể làm gì được Chu thánh.”

“Đây là một bước rất quan trọng trong cuộc chiến thay đổi của chúng ta, vào mười ngày sau, vương triều Hạo Nhiên lập quốc tất nhiên sẽ dẫn đến một ít phiền toái, nếu như có được chân linh chu tháh thì đối với chúng ta mà nói, đó sẽ là một lợi ích rất lớn.”

“Lữ Tử lên tiếng, nói ra tầm quan trọng của chân linh Chu thánh.”

Câu này vừa dứt, hai vị bán thánh gật đầu, bọn họ cũng hiểu tác dụng của chân linh Chu thánh.

Thứ này nếu đổi lại là đối với một hệ thống khác mà nói thì không có tác dụng gì lớn nhưng đối với nho đạo mà nói thì nó có tác dụng quá lớn, có thể khôi phục lại Chu thánh cũng xem như đồng nghĩa với có một con át chủ bài siêu lớn, ai còn dám chọc vào Văn cung nữa?

“Bọn ta đã rõ, mong Lữ thánh yên tâm, bọn ta sẽ dốc hết toàn lực để tìm chân linh Chu thánh.”

Hai người cùng nhau lên tiếng đáp lại như vậy.

“Được.”

“Trong vòng mười ngày nếu như tìm được chân linh Chu thánh, đến lúc đó vương triều Hạo Nhiên chúng ta thành công kiến quốc, hai người các ngươi sẽ lập được công đầu.”

“Đến lúc đó các ngươi cũng sẽ hưởng được những lợi ích cực lớn.”

Lữ thánh thỏa mãn nhẹ gật đầu, ông ta vẽ nên cái bánh lớn, dù sao nếu như có lợi ích thì ông ta cũng sẽ là người hưởng trước, những thứ thừa lại ông ta cũng sẽ không keo kiệt.

Hai vị bán thánh lộ ra nét cười, sau đó liền biết mất khỏi tiểu thế giới.

Đợi sau khi hai vị bán thánh kia đi.

Ánh mắt Lữ thánh bắt đầu khôi phục vẻ bình tĩnh trở lại.

“Dám gài bẫy hại ta để khiến cho Văn cung được mạnh mẽ tách ra, các ngươi cho là ta thật sự không còn cách nào à? Đợi đến khi tìm được chân linh Chu thánh, khí vận của quốc vận đỉnh sẽ do ta một mình chiếm hết, sau đó sẽ để các ngươi đứng ra làm kẻ thế tội.”

“Kẻ nào ngăn ta thành thánh, đều phải chết.”

Ánh mắt Lữ thánh hiện lên vẻ lạnh lẽo, ông ta đã sống hai trăm năm, thật ra đã sắp đến ngày đại nạn, ai người vào thời điểm này lại tiếp xúc được với một vài người cố cưỡng ép kéo dài tính mạng.

Mà nhóm người này chính là hai bóng mờ xuất hiện lúc đầu.

Bây giờ Chu thánh nhất mạch trở nên như thế này cũng đều do ý của bọn họ, do ông ta ra lệnh làm hết tất cả, đơn giản chính là vì thành thánh và trường sinh.

Ông ta đã thay đổi, mặc dù là á thánh như vì trường sinh, nhân ái vô tư gì đó trong mắt ông ta đều biến thành bọt nước.

Trong khoảng thời gian một năm này ông ta không lộ mặt trước mặt ngườid đời, thiên hạ này còn ai nhớ đến ông ta?

Cho nên cái gì mà thanh dnah hay không thanh danh, cái gì mà lưu danh hay không lưu danh thiên cổ.

Cùng với việc lưu danh thiên cổ còn không bằng sống đến ngàn đời, đến lúc đó ai không tôn trọng ông ta? Chuyện ngàn năm trước có ai biết được?

Thắng làm vua thua làm giặc, tất cả dư luận không phải đều do người cầm quyền nói à?

Đây là suy nghĩ của Lữ Tử, cũng chính bởi vì vậy mà ông ta cơ bản cũng không để tâm đến tiếng xấu cho lắm.

Dưới tình hình trước mắt, Hứa Thanh Tiêu cũng không tính là gì. Mặc dù Hứa Thanh Tiêu hại ông ta biến thành dáng vẻ thế này nhưng Lử tử rất rõ ràng việc trước mắt mà ông ta cần làm chính là sáng lập ra vương triều Hạo Nhiên, nắm giữ tất cả người đọc sách trong thiên hạ, ngưng tụ quốc vận đỉnh.

Nếu như lại có thêm chân linh của Chu thánh, giết hết tất cả các kẻ địch thì Hứa Thanh Tiêu cũng được, nhất phẩm Đại Ngụy cũng vậy, bao gồm cả mấy người mà ông ta đang hợp tác.

Giết hết toàn bộ.

Nếu chân linh Chu thánh đã được khôi phục thì sao có thể không giúp ông ta được? Huống hồ đó chỉ là một tia ý niệm mà thôi, nói một câu khó nghe thì nếu như Chu thánh còn sống ông ta cũng dám gạt Chu thánh, nói chi giờ chỉ là một tia ý niệm?

Nghĩ đến đây, trên mặt Lữ Tử không nhịn được lộ ra nụ cười, nụ cười chân thật phát ra từ tận đáy lòng.

Ông ta rất hi vọng, rất chờ mong, chờ mong khoảnh khắc mà Chu thánh khôi phục lại, người trong thiên hạ sẽ có biểu lộ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu sẽ cảm thấy như thế nào, ha ha ha ha.

Mà cùng lúc đó.

Vương triều Đại Ngụy.

Trong tàng kinh các.

Hứa Thanh Tiêu đang ở trong tàng kinh các đọc cổ tịch, hi vọng có thể tìm được nơi đặt mấy thứ Trấn Ma thần thạch.

Nhưng vào lúc Hứa Thanh Tiêu đến chưa được một canh giờ, một giọng nói đã vang lên.

"Đồ nhi."

Là giọng của Ngô Minh.

Hứa Thanh Tiêu quay đầu lại thì đã thấy Ngô Minh đang đứng ở sau lưng, vẻ mặt khó coi.

"Sư phụ."

"Ma vực thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu thật ra rất lo lắng cho sư phụ nhưng hắn có lo lắng cũng vô dụng thôi, dù sao sư phụ hắn cũng là nhất phẩm, nếu như sư phụ hắn không thể nào giải quyết được vậy thì hắn có lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho nên hắn mới xử lý cho tốt những chuyện của bản thân mình trước, không liên lạc với sư phụ.

Bây giờ thấy Ngô Minh trở về, tất nhiên Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

"Ma vực không thành vấn đề, ta và sư bá ngươi bị lừa rồi."

Ngô Minh lên tiếng đáp lại.

"Bị lừa rồi?"

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò nhìn về phía Ngô Minh, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

"Ừ."

"Lúc trước khi ngươi vào Văn cung Đại Ngụy có phải đã nghe thấy hai tiếng rống giận dữ không?"

"Giọng hét kia đúng là âm thanh của tiên thi, ta và sư bá ngươi đã ngay tức khắc cho rằng Ma vực bên kia đã xảy ra chuyện."

"Nhưng chờ đến khi bọn ta chạy đến mới phát hiện ra Ma vực vốn chẳng xảy ra vấn đề gì cả."

“Có người bắt chước giọng của tiên thi để gây rối loạn, lừa vi sư và sư bá ngươi đi để điệu hổ ly sơn.”

Ngô Minh lên tiếng, mặc dù ông ta có hơi không cam tâm nhưng đây chính là sự thật, bọn họ đúng là bị lừa rồi.

Chương 1017: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (3)

“Điệu hổ ly sơn?”

Hứa Thanh Tiêu lập tức trầm mặc, sau đó yên lặng suy nghĩ lại mọi chuyện.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được lên tiếng nói:

“Có người cố ý dẫn dụ sư phụ và sư bá đi để ép ta ra tay giết á thánh?”

Đây là khả năng mà tạm thời Hứa Thanh Tiêu có thể nghĩ đến.

Họ có ý gì khi lừa nhất phẩm đi?

Về cơ bản thì chẳng có chút ý nghĩa gì cả, điều duy nhất có thể chính là lừa nhất phẩm đi khỏi để hắn ra tay giết á thánh.

Nhưng Ngô Minh đã trực tiếp lắc đầu nói: “Không.”

“Sẽ không chỉ đơn giản như vậy đâu, bọn họ không biết ngươi đã đột phá cảnh vương giả, đến vi sư còn không thể nhìn thấu cảnh giới của ngươi huống chi là người khác? Cho dù là Chu thánh cũng không nhìn ra được.”

“Không đúng, có lẽ Chu thánh có thể làm được, dù sao lúc đó ngươi cũng ở Văn cung Đại Ngụy, chỉ là một vị thánh không cần thiết phải làm vậy, nếu như ông ta chịu thì có thể thẳng tay trấn sát ngươi.”

“Hơn nữa Chu thánh đã chết rồi, ông ta không thể nào còn sống trên cõi đời này được.”

Ngô Minh đáp lại như vậy, ông ta trực tiếp bác bỏ suy đoán kia.

Bởi vì bất kể là nói thế nào thì cũng không ai biết Hứa Thanh Tiêu là vương giả, làm sao có thể kết luận rằng có thể giết được Hứa Thanh Tiêu?

Đây là vấn đề logic rất đơn giản.

Nghe những lời phản bác của Ngô Minh, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được tò mò.

Nếu như không phải như thế thì vì cái gì?

Sao phải dụ nhất phẩm đi?

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại lên tiếng tiếp:

“Sư phụ, ý người muốn nói là có người cố ý dẫn hai người đi để theo dõi hai người, dò xét vị trí của Ma vực?”

Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến khả năng này.

Câu này vừa dứt, Ngô Minh khẽ gật đầu.

“Vi sư và sư bá ngươi cũng đoán như vậy.”

Ngô Minh trả lời hắn.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được cau mày nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không phải là chuyện gì lớn, bọn họ đã đánh giá quá thấp sự cảnh giác của bọn ta, cho dù chuyện này có xảy ra thì vi sư cũng sẽ không tự hoảng loạn, bọn ta đi Ma vực bằng cách dịch chuyển không gian bọn họ sẽ không tìm thấy tọa độ không gian.”

“Trên cơ bản là không thể nào theo dõi được.”

“Nhưng có một điểm đó là đã có người bắt đầu để ý đến Ma vực, lai lịch đối phương thế nào chúng ta vẫn còn chưa rõ, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, chúng ta cực kỳ thiệt thòi.”

Ngô Minh nói vậy.

Ma vực truyền đến sự rung chuyển ông và Triệu Nguyên cũng không hoảng loạn mà ngược lại là càng thêm cảnh giác.

Chẳng qua đây chính là một tín hiệu, một tín hiệu cực kỳ không tốt, đã có người bắt đầu để ý đến Ma vực.

Mặc kệ đối phương là ai cũng mặc kệ thế lực đối phương có mạnh hay không, ông ta đều cần phải cảnh giác, lỡ như sơ xuất tạo nên kẽ hở vậy thì phiền phức sẽ rất lớn.

“Ta đã hiểu.”

“Vậy, sư phụ, có cần đồ nhi góp sức gì không?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu đồng thời hỏi lại Ngô Minh.

“Không cần.”

“Bây giờ chẳng qua cũng chỉ tam phẩm mà thôi, chỉ có thể nói là có đủ năng lực tự bảo vệ mình nhưng dính đến Ma vực thì tam phẩm của ngươi không đáng nhắc đến, dù ngươi có văn võ đều đến nhị phẩm thì cũng chẳng có chút tác dụng nào.”

“Hôm nay vi sư đến tìm ngươi là để nói chuyện này với ngươi, để ngươi chú ý một chút, mục tiêu chủ yếu của bọn họ chính là Ma vực, nên sẽ không ra tay với ngươi đâu, nhưng vi sư cũng không chắc cho nên ngươi vẫn phải chú ý một chút.”

“Chuyện tiếp theo chính là vi sư sẽ phải trở về Ma vực trấn áp một khoảng thời gian, sư bá ngươi vẫn chưa hoàn toàn thanh tẩy sạch ma khí cho nên vi sư cần vào đó.”

“Ngươi cần phải chuẩn bị tốt tất cả, bây giờ quốc vận vương triều Đại Ngụy thuận lợi, lại thêm địa vị và thân phận hiện nay của ngươi, chắc cũng sẽ không xảy ra sai sót gì đâu.”

“Chờ sau khi vi sư trở về sẽ dẫn ngươi đi rèn luyện thật sự một trận, nhanh thì một năm chậm thì ba năm, ngươi cứ tính toán thời gian đi, trong khoảng thời gian này phải dốc sức để tăng thực lực của mình lên.”

Tốc độ nói của Ngô Minh cực nhanh, nói những chuyện này với Hứa Thanh Tiêu.

Từ trong giọng nói của Ngô Minh, Hứa Thanh Tiêu nghĩ một hồi thế nào cũng cảm thấy giống như đang bàn giao, trên thực tế thì Ngô Minh đã gấp lắm rồi.

Chỉ là ông không muốn nói cho hắn biết mà thôi, không muốn để hắn phải gánh quá nhiều thứ.

Hứa Thanh Tiêu biết nhưng không nói ra mà chỉ khẽ gật đầu, chẳng qua chuyện liên quan đến Chu thánh thì Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa quên.

“Sư phụ, mấy ngày trước không phải là ta đã đọc mười hai sách thánh ở Văn cung Đại Ngụy đó sao?”

“Đồ nhi đã nhìn thấy Chu thánh.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, vốn vào lúc ngộ đạo hắn đã nên nói chuyện này với Ngô Minh rồi nhưng lúc đó hắn đã lâm vào trạng thái ngộ đạo nên vẫn chưa nói ra được.

Trước mắt Hứa Thanh Tiêu cảm thấy nhất định phải nói ra để Ngô Minh biết, như vậy có lẽ Ngô Minh có thể cho hắn thêm chút chỉ dẫn.

“Ngươi đã gặp Chu thánh?”

Ngô Minh có hơi ngạc nhiên tò mò nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Vâng.”

“Đồ nhi đã gặp được Chu thánh, vốn Chu thánh muốn dẫn dắt đồ nhi học tập thánh đạo của ông ta nhưng đồ nhi đã từ chối, lựa chọn đạo của bản thân.”

“Chẳng qua Chu thánh cũng không trách tội đồ nhi mà ngược lại đã giảng chút đạo lý cho đồ nhi, đồ nhi cũng nói với Chu thánh những hành động của nhất mạch Chu thánh hiện tại.”

“Chu thánh rất phẫn nộ, cũng nói cho đồ nhi một bí mật, có liên quan đến tiên thi.”

Hứa Thanh Tiêu thuật lại những lời Chu thánh đã nói một cách ngắn gọn, nói hết tất cả với Ngô Minh.

Mà sau khi nghe xong lời của Ngô Minh, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nhíu mày.

“Ừ, Chu thánh nói đúng lắm, thái tổ không phải là người đầu tiên phát hiện ra tiên thi, trức đó đúng là có một vài người, là năm hay là sáu người vi sư cũng không biết rõ.”

“Chẳng qua Chu thánh dù sao cũng là thánh nhân của mấy trăm năm trước, biết rõ hơn ta cũng là chuyện bình thường.”

“Bây giờ nhất mạch Chu thánh đúng là làm cho nho không ra nho rồi, thì ra còn có bàn tay phía sau màn, ta đã hiểu.”

Đôi mắt Ngô Minh sáng lên dường như đã nghĩ ra được điều gì đó.

“Sư phụ, thế nào rồi?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi một cách tò mò.

Chương 1018: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (4)

“Tiếng gầm của tiên thi, chắc do mấy người này làm, nếu không thì ai có thể mô phỏng tiếng rống của tiên thi?”

“Cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm được.”

“Phiền phức lớn rồi.”

Ngô Minh cau mày nói, vẻ mặt hơi có chút khó coi.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe được lời này thì cũng có hơi trầm mặc.

Nếu như thật sự là do những người này, tiên thi rơi xuống trong những năm thời đại thái tổi, những người này đã sống bảy tám trăm năm, thậm chí có thể sống đến hơn ngàn năm, còn sống đến bây giờ, chỉ sợ.

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu vì sao Ngô Minh lại có cảm giác như gặp phải kẻ địch lớn.

Dù sau những người tiếp xúc với tiên thi ít nhất cũng sống đến tám trăm năm, tiên thi rơi xuống vào thời thái tổ.

Một người sống đến tám trăm năm, ngẫm lại mà xem thực lực bây giờ của hắn ta sẽ mạnh đến mức nào?

“Không nhất định, có lẽ là hậu đại của bọn họ. Sống tám trăm năm, thái tổ tiếp xúc với tiên thi cũng không sống được đến tám trăm năm, vậy thì dựa vào cái gì mà bọn họ có thể sống đến tám trăm năm?”

“Cả thiên hạ này ngoại trừ tiên đạo có mấy con rùa già sống ngàn năm ra thì còn có ai có thể sống lâu đến vậy nữa? Hơn nữa lại người này sống được lâu nhưng cũng phải trả một cái giá rất lớn.”

Ngô Minh không nghĩ về hướng xấu cũng không cảm thấy đối phương mạnh đến cỡ nào.

Đây không phải vì ông ta ngạo mạn.

Mà là bởi vì ông ta chính là võ giả nhất phẩm, ông ta có phần tự tin này.

“Tiên đạo ngàn năm, thực lực phải mạnh đến cỡ nào? Cái giá lớn phải bỏ ra là gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi, tiên môn sắp tiến vào Đại Ngụy đây là chuyện không còn cách nào khác rồi, vừa lúc Hứa Thanh Tiêu có thể hỏi thăm Ngô Minh một chút, xem thực lực của tiên đạo mạnh đến cỡ nào, tránh cho sau này lại xảy ra xung đột gì đó.

“Không phải là rất mạnh, nếu như là nhất phẩm cực mạnh đến gần vi sư trong vòng ngàn trượng cũng phải mất mạng.”

“Về phần những người sống ngàn năm kia, hẳn là tu vi của bọn họ đã mất đi rồi. Thủ Nhân, ngươi nhớ cho kỹ, mỗi người đều sẽ có thời non trẻ và thời kỳ mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ có thời kỳ suy bại.”

“Sống lâu không có nghĩa là bọn họ mạnh, sống ngàn năm cũng có thể đến ngươi cũng đánh không lại nhưng loại người này lại rất thông minh, trí tuệ ngàn năm khó mà tưởng tượng được, hơn nữa bọn họ cũng hiểu được rất nhiều chuyện.”

“Nếu như không phải trước tình thế cấp bách thì đừng đắc tội tiên đạo, sau này còn có rất nhiều chuyện có thể hỏi bọn họ.”

“Mặc dù khi đệ tử tiên đạo vào Đại Ngụy ở sẽ tạo thành một vài ảnh hưởng nhất định nhưng chỉ cần quản cho tốt thì cũng không phải là chuyện gì khó.”

Ngô Minh đáp lại, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết về tình hình của tiên đạo.

Nghe nói như thế, Hứa Thanh Tiêu cũng xem như đã rõ đại khái thực lực của tiên đạo.

“Thủ Nhân, vi sư phải đi trước rồi, ngươi giữ ngọc bội cho tốt đấy, nếu như gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào ngươi có thể bóp nát ngọc bội, chắc chắn vi sư sẽ đuổi đến lập tức.”

Ngô Minh nói vậy.

“Phải đi gấp vậy sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, chẳng qua không phải đi Ma vực mà phải đi làm vài chuyện khác.”

“Ngài mai mới đi Ma vực.”

“Thủ Nhân, ngươi hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

Ngô Minh đáp lại, ông ta cần phải đi làm vài chuyện khác.

“Vâng, mong sư phụ yên tâm.”

Hứa Thanh Tiêu đã rõ, Ngô Minh đang lo lắng cho mình.

Sau một khắc, bóng dáng Ngô Minh chầm chậm biến mất tại chỗ.

Chẳng qua cuối cùng Hứa Thanh Tiêu lại bỗng nhiên lên tiếng nói:

“Sư phụ, đợi một chút.”

Theo sự vang lên của giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, bóng dáng Ngô Minh lại ngưng tụ lại một lần nữa.

“Sao thế?”

Ngô Minh có hơi hiếu kỳ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Sư phụ, ngài biết ba món Trấn Ma thần thạch, Long Huyết dương ngọc, còn có Bát Bảo phật liên không?”

Xém chút nữa Hứa Thanh Tiêu quên hỏi chuyện này.

Câu này vừa dứt, Ngô Minh không nhịn được mà nhíu mày, ông ta không hỏi Hứa Thanh Tiêu vì sao lại tìm ba món này.

Mà ngược lại là trầm tư.

Một lát sau, Ngô Minh trả lời:

“Trấn Ma thần thạch thì vi sư biết, chẳng qua Long Huyết dương ngọc và Bát Bảo phật liên là gì thì vi sư không biết.”

“Phật liên chắc là đồ của phật môn, ngươi đi tìm hòa thượng hỏi chắc sẽ biết.”

“Trấn Ma thần thạch hẳn là đang ở trong hoàng cung, ta còn nhớ Võ đế đã có được nó.”

Ngô Minh lên tiếng nói.

“Võ đế?”

Hứa Thanh Tiêu hơi ngạc nhiên, hắn thật sự không ngờ Trấn Ma thần thạch lại có liên quan đến Võ đế.

“Ừ, nên làm thế nào, cụ thể là thế nào thì ngươi hãy đi hỏi đứa nhỏ Quý Linh xem sao.”

“Ừ, nhắc đến chuyện này vi sư cũng có một chuyện cần thương lượng với ngươi.”

Nhắc đến nữ đế, Ngô Minh cũng có chút chuyện muốn nói với Hứa Thanh Tiêu.

“Sư phụ ngài nói đi.”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Ngươi có cảm giác gì đối với đứa trẻ Quý Linh kia không?”

Ngô Minh hỏi.

Ông ta là nhất phẩm Đại Ngụy, nhìn thấy nữ đế thì hô một tiếng bệ hạ, đó là sự tôn trọng đối với Đại Ngụy, âm thầm gọi một tiếng đứa trẻ cũng không thành vấn đề.

“Cảm giác? Cảm giác là vậy đó, sư phụ, ngài hỏi cái này làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu không hiểu ý của sư phụ.

“Ý của vi sư là ngươi còn chưa có hôn phối, con bé Quý Linh cũng chưa có chỗ gả, nếu như nàng là người bình thường thì cũng thôi đi, cứ tùy tiện chọn đại một người là được, nhưng nàng lại là hoàng đế Đại Ngụy, nàng không thể tùy hứng được, sớm muộn gì cũng phải lấy chồng.”

“Chẳng qua đường đường là nữ đế, nếu muốn lấy chồng thì cũng không thể nào tùy tiện lấy chồng được, ít nhất cũng phải là người có tuổi tác tương đương, tiếp theo phải là bán thánh, tốt nhất là đồ đệ của nhất phẩm, có thể văn có thể võ, ngươi nói xem?”

Ngô Minh lên tiếng, chẳng qua lời của ông lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi sững sờ.

Khá lắm, mấy điều chuyện này chẳng phải ngài đang nói ta đó sao?

“Sư phụ, đừng đùa như vậy, bệ hạ chính là nữ đế Đại Ngụy, đồ nhi không dám suy nghĩ lung tung.”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn cự tuyệt, cũng không phải vì thật sự xem thường mình mà quan trọng là người ta là hoàng đế, chắc không thể nào lấy chồng đâu ha? Nhất định là sẽ bắt rể.

Mà hắn đường đường là tân thánh Đại Ngụy, võ đạo tam phẩm, bảo hắn gả cho người ta? Xin lỗi nha, không thể nào.

Nếu như không có năng lực thì Hứa Thanh Tiêu có thể ăn bám, còn có năng lực thì ăn bám làm gì?

Chương 1019: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (5)

Mặc dù nói dáng dấp nữ đế đúng là tuyệt mỹ thật, nếu như cuối về một cô vợ như vậy thì đúng là làm rạng rỡ tổ tông, quan trọng là hắn cũng được hưởng phúc.

Nhưng mà bắt đi ở rể thì Hứa Thanh Tiêu không làm.

“Đây thì có là gì? Nàng là nữ đế Đại Ngụy thì có sao đâu chứ, ngươi còn là tân thánh Đại Ngụy đấy, hơn nữa ngươi cũng là đệ tử của Ngô Minh ta, vi sư chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy con bé Quý Linh kia có xinh đẹp hay không?”

Ngô Minh nói chuyện rất bá khí.

“Nói không xinh đẹp thì chắc chắn là nói dối rồi, nhưng…”

Hứa Thanh Tiêu còn chưa kịp dứt lời thì Ngô Minh đã tiếp tục nói:

“Được, vậy vi sư hỏi ngươi, nếu như nữ đế đồng ý gả cho ngươi ngươi có muốn lấy không?”

“Không được lừa vi sư, trả lời cho thật thành thật vào.”

Ngô Minh trực tiếp ngắt lời Hứa Thanh Tiêu đồng thời còn yêu cầu Hứa Thanh Tiêu không được lừa ông ta.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Sư phụ, bệ hạ sắc nước hương trời, nếu như muốn gả cho ta thì nhất định ta đồng ý rồi, chẳng qua những chuyện như tìm cảm này, nó…”

Hứa Thanh Tiêu còn chưa kịp nói xong thì Ngô Minh đã biến mất.

Giống như đã nhận được một câu trả lời khẳng định nào đó.

Điều này làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi buồn bực.

Chẳng qua hắn cũng không nghĩ nhiều, trưởng bối đứng giữa làm mối là chuyện bình thường thôi, dù sao thì mấy chuyện

như tình cảm này cũng không thể gượng ép được.

Ngay sau đó Hứa Thanh Tiêu lại ngồi xem cổ tịch, đã biết được tung tích của Trấn Ma thần thạch rồi nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn còn cần tìm hai thứ khác, đợi khi tìm được rồi sẽ xuất phát.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Lại bộ.

Trần Chính Nho đang xử lý những chuyện của tụ hiền quán, mặc dù hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện nhưng quốc vận cũng không thể ngừng xoay chuyển, nên làm chuyện gì thì vẫn phải làm chuyện đó.

Trong phòng Thượng thư, Trần Chính Nho bắt đầu phê duyệt tư liệu về tin tức của các nhân tài.

Nhưng đột nhiên một bóng dáng xuất hiện, là bóng dáng của Ngô Minh.

Nhìn thấy bóng dáng Ngô Minh xuất hiện, Trần Chính Nho lập tức đứng dậy cúi đầu về phía Ngô Minh:

“Vãn bối Trần Chính Nho xin ra mắt tiền bối.”

“Không biết tiền bối tìm vãn bối có chuyện gì không?”

Trần Chính Nho rất cung kính, đối mặt với nhất phẩm, ông ta cần hành đại lễ.

Đồng thời ông cũng tò mò vì sao Ngô Minh lại xuất hiện ở đây.

“Có một chuyện lớn.”

“Là hôn sự của bệ hạ.”

Ngô Minh lên tiếng, nói một câu làm Trần Chính Nho ngốc luôn.

Hôn sự của bệ hạ?

Thân là thần tử, trừ nội chính ra thì chuyện quan tâm nhất chính là vấn đề hoàng tự, nữ đế không gả hay không cưới,

không sinh hoàng tử, đối với Đại Ngụy mà nói thì đây chắc chắn không phải là một chuyện tốt.

Chỉ là trước mắt nữ đế còn trẻ, vẫn còn có thể kéo dài hai năm nữa, nhưng lại chuyện này nếu như có thể giải quyết sớm chút nào thì hay chút ấy.

Chẳng qua nữ đế muốn cưới ai cũng là một vấn đề.

Ai xứng với nữ đế?

Vấn đề này làm cho văn võ bá quan ai cũng tò mò, câu nói đột ngột của Ngô Minh này làm cho ông ta thật sự ngẩn người ra.

“Tiền bối muốn nói gì?”

Trần Chính Nho nói với vẻ có hơi tò mò.

“Ngươi cảm thấy Hứa Thanh Tiêu thế nào? Đồ nhi này của ta có chút để ý đến bệ hạ, chỉ là da mặt đồ nhi ta hơi mỏng xíu, hắn ngại ngùng nên người làm sư phụ như ta phải giúp hắn làm bà mối một phen.”

Ngô Minh nhìn về phía Trần Chính Nho, nói thẳng vào điểm chính.

Câu này vừa dứt làm cho Trần Chính Nho càng thêm chấn động.

“Thủ Nhân?”

“Thủ Nhân thích bệ hạ?”

“Tiền bối, lời này của ngài là thật sao?”

Trần Chính Nho trực tiếp đứng bật dậy nhìn về phía Ngô Minh, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chấn động.

Hứa Thanh Tiêu thích nữ đế?

Đây đúng là chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

“Ừ.”

“Thủ Nhân chính miệng nói với lão phu hắn đồng ý cưới nữ đế, chẳng qua đứa đồ đệ này của ta hay ngại ngùng, điểm này chắc ngươi cũng hiểu mà.”

Ngô Minh thẳng thắn gật đầu nói, ông ta chẳng cảm thấy mình nói láo chút nào, dù sao thì ông ta cũng đã hỏi Hứa Thanh Tiêu có đồng ý cưới nữ đế hay không.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nữ đế phải gả cho Hứa Thanh Tiêu.

"Trời."

Trần Chính Nho trầm mặc, trong lúc nhất thời ông ta khó mà tiêu hóa nổi chuyện này, ông ta có hơi không tin được, dù sao ai mà dám sinh ra loại ý nghĩ này với nữ đế chứ?

Chẳng qua rất nhanh sau đó, đôi mắt Trần Chính Nho lập tức lóe lên một tia sáng.

Ông ta bỗng nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu lại muốn làm quan Đại Ngụy? Vì sao Hứa Thanh Tiêu phải chịu mệt mỏi như vậy? Vì sao Hứa Thanh Tiêu phải chịu nhiều thứ như vậy mà chẳng kêu khổ câu nào?

Bởi vì trong mắt hắn đều là nữ đế.

Ôi chao.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, thế mà Hứa Thanh Tiêu lại thích bệ hạ.

Trần Chính Nho đã hiểu rõ rất nhiều chuyện, nhất là trước kia, ông ta rất tò mò vì sao Hứa Thanh Tiêu lại phải cố chịu mệt mỏi như vậy, phải gánh nhiều chuyện như vậy, cuối cùng là vì cái gì?

Không ngờ rằng nguyên nhân là vì Hứa Thanh Tiêu thích nữ đế.

Thế thì cũng si tình quá rồi?

"Nói sao đây?"

Ngô Minh lên tiếng, ông ta hỏi Trần Chính Nho.

Trần Chính Nho cũng tỉnh lại ngay lập tức sau đó nhìn về phía Ngô Minh nói:

“Tiền bối, chuyện này quan trọng là vẫn nên xem xem ý của bệ hạ.”

“Chẳng qua vãn bối cảm thấy chuyện này có thể thúc đẩy được, trong thiên hạ này người xứng với bệ hạ cũng chỉ lác đác có vài người, Thủ Nhân đúng là người xứng với bệ hạ, có thể nói là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên.”

“Nhưng cuối cùng chuyện có thành hay không thì vẫn cần phải xem ý của bệ hạ, nếu như bệ hạ không có ý gì với Thủ Nhân thì bọn ta cũng không có cách nào, nhưng nếu như bệ hạ có ý với Thủ Nhân.”

“Vậy thì chuyện này có thể thành rồi.”

Trần Chính Nho nói như vậy.

Một người là nữ đế Đại Ngụy, nữ đế duy nhất từ trước đến nay, tư thái hơn người, dung nhan tuyệt thế.

Một người là tân thánh Đại Ngụy, vạn cổ đệ nhất tài tử, dung mạo tuấn tú, tuyệt đại vô song.

Hai người này đúng là trời đất tạo nên một đôi mà.

Lúc trước sao ông ta lại không nghĩ đến nhỉ?

Chương 1020: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (6)

“Được, chuyện này giao cho lục bộ các ngươi xử lý, lão phu đi trước đây.”

“Đồ nhi của ta hay xấu hổ, trước khi chuyện này được xác định rồi thì đừng nói gì với hắn, tránh cho hắn ngại ngùng.”

Ngô Minh cố ý dặn dò một câu, trong mắt những người từng trải như ông ta, Hứa Thanh Tiêu chỉ đang ngại ngùng thôi.

Ngẫm lại cũng đúng, dù sao người ta cũng là hoàng đế, có hơi thẹn thùng cũng là bình thường.

“Được.”

“Tiền bối đi thông thả.”

Trần Chính Nho cúi đầu về phía Ngô Minh mà Ngô Minh thì biến mất ngay tại chỗ.

Rất nhanh sau đó, đợi khi Ngô Minh đi rồi, Trần Chính Nho liền hấp tấp đẩy cửa phòng ra nói:

“Nhanh lên, đi gọi Thượng thư lục bộ đến đây nhanh lên.”

Trần Chính Nho hạ lệnh gọi Thượng thư lục bộ nói.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Trần Chính Nho lại lộ ra vẻ không thể đợi nổi nữa, trực tiếp lên tiếng nói:

“Thôi đi, ta đi tìm bọn họ.”

Nói xong lời này, Trần Chính Nho nhanh chóng chạy đến Hộ bộ.

Một khắc đồng hồ sau.

Trong phòng Hộ bộ Thượng thư.

Cố ngôn đang trò chuyện với người khác, chỉ là đột nhiên cửa phòng lại bị đẩy ra.

Là bóng dáng của Trần Chính Nho.

“Cố Thượng thư, Cố Thượng thư, có chuyện lớn rồi.”

Trần Chính Nho nói với vẻ kích động.

Chỉ là khi đẩy cửa phòng thì đã thấy trong phòng còn có một người.

Là Lý Quảng Hiếu.

“Lý tiên sinh?”

Trần Chính Nho có biết Lý Quảng Hiếu, trong ánh mắt ông ta lộ ra vẻ hơi kinh ngạc.

“Chính Dân, sau ngươi lại vội vàng như vậy? Đây đâu phải là tác phong làm việc của ngươi đâu?”

Tên chữ của Trần Chính Nho là Chính Dân, là vãn bối của Lý Quảng Hiếu cho nên có thể xưng hô như vậy.

“Có chuyện vui lớn nè.”

Sau đó Trần Chính Nho đóng cửa phòng lại, ông ta kiềm chế cơn xúc động trong lòng mình nói vậy.

Giờ khắc này, cố ngôn và Lý Quảng Hiếu có hơi kinh ngạc.

“Chuyện vui lớn gì vậy? Trần Thượng thư, xem ông kích động chưa kìa.”

Cố ngôn tò mò hỏi, thật sự không nghĩ ra bây giờ còn có chuyện vui lớn gì mà có thể làm cho đường đường là thừa tướng Đại Ngụy lại kích động và vui vẻ như vậy?

“Ngô Minh tiền bối bảo chúng ta thúc đẩy hôn sự của nữ đế và Thủ Nhân.”

Trần Chính Nho nói với vẻ kích động.

Câu này vừa dứt, Lý Quảng Hiếu và cố ngôn lập tức kinh ngạc đứng dậy.

“Trần Thượng thư, câu này của người có ý gì đây?”

“Chính Dân, ngươi có ý gì đây?”

Hai người đứng bật người dậy bởi vì tin tức này thật sự quá đáng sợ.

Chẳng qua Trần Chính Nho cũng không dông dài thêm mà thuật lại những lời mà Ngô Minh vừa nói cho hai người.

“Thủ Nhân thích bệ hạ, chẳng qua hắn hay ngại ngùng, điểm ấy chúng ta cũng biết mà, hắn vẫn luôn không dám nói.”

“Bây giờ Ngô Minh tiền bối cảm thấy thời cơ đã chín muồi, muốn tác hợp bệ hạ và Thủ Nhân.”

Trần Chính Nho nói với vẻ kích động.

Câu này vừa dứt, hai người trầm mặc.

Một lát sau, cố ngôn lại không nhịn được lên tiếng nói: “Ta đã nói rồi mà, vì sao hồi đó vào lúc vào triều Thủ Nhân chỉ luôn mãi nhìn bệ hạ, thì ra là như vậy.”

“Lúc đó lão phu đã cảm thấy có hơi không đúng rồi, ông nói xem lên triều thì lên triều, sao cứ nhìn bệ hạ mãi như vậy làm gì?”

“Thì ra là như vậy.”

“Hay hay hay, đây đúng là chuyện tốt, hôn sự của bệ hạ sớm muộn gì cũng phải thực hiện, chẳng qua dựa theo tính cách của bệ hạ, muốn lo chuyện hôn sự cho nàng chỉ sợ bệ hạ sẽ cố chấp không đồng ý, hơn nữa trong thiên hạ này cũng chẳng mấy ai xứng đáng với bệ hạ.”

“Nhưng mà Thủ Nhân thì không giống.”

“Thủ Nhân đã là tân thánh Đại Ngụy của chúng ta, lại làm nhiều chuyện vì Đại Ngụy ta như vậy, nếu như hắn kết hôn với bệ hạ, trời! Quốc vận Đại Ngụy ta chắc là sẽ mạnh đến trước nay chưa từng có.”

Cố ngôn nói với vẻ vô cùng kích động.

Bây giờ Đại Ngụy đã không còn loạn trong giặc ngoài, vấn đề duy nhất là gì? Không phải là chuyện hôn nhân của nữ đế hay sao?

Bây giờ bọn họ không có thời gian quan tâm đến không có nghĩa là bọn họ không nghĩ đến.

Trước mắt Hứa Thanh Tiêu chính là sự lựa chọn tốt nhất, thế mà hắn lại chủ động xuất hiện làm sao bọn họ không kích động cho được? Làm sao bọn họ không vui sướng cho được?

“Chính Dân, câu này của ngươi là thật đấy à?”

Lý Quảng Hiếu đứng dậy nắp lấy Trần Chính Nho nói vậy.

Liên quan đến chuyện hôn sự của nữ đế, thân là thầy của nữ đế ông ta lại càng thêm hiểu được sự quan trọng của nó, lúc trước ông ta đã từng đề nghị chuyện này rồi.

Chỉ là nữ đế vẫn luôn né tránh, ông ta cũng không biết ý của Hứa Thanh Tiêu là gì, lỡ như nữ đế không đồng ý vậy chẳng phải lại xấu hổ hay sao?

Nhưng bây giờ nghe nói vậy, Lý Quảng Hiếu lại thấy kích động lạ thường.

“Cực kỳ chính xác, rất chính xác luôn.”

“Học sinh đâu dám mở miệng nói quàng ở nơi này.”

Trần Chính Nho cười nói với vẻ bất đắc dĩ.

Câu này vừa dứt, Lý Quảng Hiếu không nói hai lời thẳng thừng xông cửa chạy ra.

Hành động này làm cho Trần Chính Nho có hơi ngẩn ra, không biết Lý Quảng Hiếu đi làm gì.

“Chúng ta đừng nói nhảm nữa, đi thôi, đi nói cho các vị Thượng thư khác, chúng ta nhất định phải bàn bạc chuyện này cho kỹ mới được.”

“Đây là chuyện vui to lớn, chuyện vui cực kỳ lớn.”

Cố ngôn lên tiếng, ông ta kéo Trần Chính Nho nói vậy.

“Ừ.”

Trần Chính Nho khẽ gật đầu sau đó rời khỏi cùng với Trần Chính Nho, đi nói với các vị Thượng thư khác ở lục bộ, thậm chí nói cho cả chín vị quốc công.

Chuyện này nhất định phải nói cho mọi người biết, văn võ bá quan đồng tâm hợp lực tác hợp cho Hứa Thanh Tiêu và bệ hạ.

Mà cùng lúc này.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Lý Quảng Hiếu phi nhanh cả một đường, tuổi ông ta đã lớn như vậy, xương cốt có chút không ổn, nhưng tốc độ chạy lại cực nhanh.

Ông nhanh chóng đi đến bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

“Báo cho bệ hạ, thần có chuyện lớn muốn bẩm báo.”

Lý Quảng Hiếu lên tiếng, giọng nói vô cùng kích động.

Rất nhanh sau đó, thái giám đi ra nâng Lý Quảng Hiếu vào.

Tiến vào đại điện.

Trên long ỷ, nữ đế có hơi tò mò nhìn về phía người thầy này của mình, không biết đối phương bị làm sao? Đang êm đang đẹp sao lại kích động như vậy?

“Các người đi xuống đi.”

Lý Quảng Hiếu cho những người khác đi xuống.

Rất nhanh, nhóm thái giám và tỳ nữ lần lượt rời đi.

Ngay sau đó, giọng của Lý Quảng Hiếu vang lên.

“Bệ hạ, bệ hạ, thì ra Thủ Nhân vẫn luôn cảm thấy ngưỡng mộ ngài.”

Chương 1020: Ngô Minh Làm Mối, Hứa Thanh Tiêu Cưới Nữ Đế? Lục Bộ Quốc Công Sôi Trào! (6)

Lý Quảng Hiếu trực tiếp lên tiếng, không thèm giấu giấu diếm diếm.

Câu này vừa dứt, nữ đế không nhịn được mà sửng sốt.

Nàng nhìn về phía Lý Quảng Hiếu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kì.

“Lão sư, ý của ngài là gì?”

Nữ đế hỏi.

Rất nhanh sau đó, Lý Quảng Hiếu lên tiếng nói hết sự thật cho nữ đế biết.

Mà sau khi nghe xong những câu này, bề ngoài nữ đế vẫn bình tĩnh như nước nhưng trong lòng đã gợn sóng lăn tăn.

Nàng biết Hứa Thanh Tiêu có chút hảo cảm với mình, nhưng điều không ngờ tới chính là thế mà Hứa Thanh Tiêu lại muốn cưới mình?

Cái này.

Cái này.

“Hàm hồ.”

Nữ đế lên tiếng nhưng giọng nói kia cũng không phải là kiểu răn dạy, chỉ nói một câu như vậy mà thôi.

Chẳng qua trong phút chốc Lý Quảng Hiếu đã hiểu rõ lòng của nữ đế.

Nếu như những người khác nói loại lời này thì chỉ sợ nữ đế sẽ tức giận ngay tại chỗ nhưng nghe được người kia là Hứa Thanh Tiêu thì chỉ nói lại một câu hồ nháo, vốn chẳng có chút tức giận nào, đơn giản chỉ là vì giữ lấy uy nghiêm đế vương thôi.

Nghĩ đến đây, Lý Quảng Hiếu đã hiểu rất có khả năng tác thành.

“Bệ hạ, lão phu cũng không giống nữa, lão nói thẳng thôi,ngài đừng tức giận.”

“Thủ Nhân chính là tân thánh của Đại Ngụy, dáng vẻ tuấn tú, bây giờ chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi mà thôi, luận về tướng mạo thì cũng xem như rất được, luận về tài hoa thì đã rõ như ban ngày, luận về thực lực thì hắn là võ giả tam phẩm, không chừng tương lai chính là võ giả nhị phẩm.”

“Kiểu văn võ song toàn thế này, vừa có thể quản lý quốc gia, lại còn tuổi trẻ đẹp trai, đúng là người xứng đáng với bệ hạ ngài.”

“Nếu như bệ hạ vẫn như vậy thần rất lo lắng, ngài sẽ làm Thủ Nhân đau lòng, nói không chừng một ngày nào đó Thủ Nhân sẽ đi tìm người khác.”

Lý Quảng Hiếu lên tiếng, ông ta thuyết phục nữ đế đừng kiêu ngạo nữa.

Khó khăn lắm mới gặp được một cực phẩm như thế, cần phải nhanh chóng đồng ý đi chứ.

Nhưng mà nữ đế không nói gì, nàng đứng lên nói:

“Trẫm, chưa từng suy nghĩ về những chuyện này.”

“Lão sư đừng nói nhiều nữa.”

Nữ đế vẫn kiêu ngạo như cũ.

Câu này vừa dứt, Lý Quảng Hiếu bất đắc dĩ.

Nhưng nữ đế càng như vậy thì Lý Quảng Hiếu lại càng biết nữ đế cũng có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu, nếu không sao lại như vậy?

“Thôi đi, nếu như bệ hạ đã không có ý nghĩ kia thì thần sẽ sẽ nói lại với Thủ Nhân.”

“Để hắn khỏi phải nhớ thương nữa, tìm một cô nương nhà lành, không phụ cảnh xuân tươi đẹp.”

“Bệ hạ, lão thần cáo lui.”

Lý Quảng Hiếu đứng dậy, nữ đế mà còn như vậy thì ông ấy cũng không còn cách nào, thân là thầy của nữ đế, thật ra ông ta cũng rất quan tâm đến chuyện lớn của nữ đế.

Nhưng chính vì vấn đề thân phận mà ông ta không có quyền lợi can thiệp, cũng không thể nhiều lời.

Câu này vừa dứt, Lý Quảng Hiếu đứng dậy rời đi.

Mà trên long ỷ, tâm trạng của nữ đế cũng cực kỳ phức tạp.

Nhất là sau khi nghe đến Lý Quảng Hiếu muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu đừng nhớ thương mình rồi lại tìm một cô nương nhà lành thì nàng lại thấy nhíu mày trong vô thức.

Mà vào lúc Lý Quảng Hiếu đi ra ngoài điện.

Một âm thanh vang lên.

"Lão sư, đừng đi."

"Trẫm, … có chuyện muốn nói với ngài."

Là giọng của nữ đế.

Bên trong hoàng cung Đại Nguỵ.

Lý Quảng Hiếu đang thao thao bất tuyệt.

"Bệ hạ, đây là chuyện tình cảm nam nữ, chủ yếu chia thành hai loại, loại thứ nhất vừa thấy đã yêu, loại thứ hai lâu ngày sinh tình."

"Hứa Thánh Hứa Thủ Nhân, đối với bệ hạ chắc chắn là nhất kiến chung tình rồi, dù sao bệ hạ ngài phong hoa tuyệt đại thế kia, chuyện Hứa Thánh đối với ngài vừa nhìn đã yêu cũng là chuyện hết sức bình thường."

"Còn bệ hạ vất vả chuyện quốc sợ, vì chuyện triều chính khiến cho ngài không có thời gian rảnh rỗi đi suy nghĩ cái vấn đề này, cũng chính vì vậy, bệ hạ mới dè chừng chuyện tình cảm đến thế."

"Nhưng mà bĩnh tĩnh suy nghĩ thật kỹ, thì bệ hạ không có tý hảo cảm nào đối với Hứa Thánh sao?"

Lý Quảng Hiếu nghiêm túc nói.

Ông là thầy của Nữ Đế, cũng được coi là một nửa người cha, thầy như cha, cho nên ở trong cái triều đình này, ông là người quan tâm đến chuyện cưới hỏi của Nữ Đế nhất.

Đã hai mươi tư tuổi rồi, còn chưa lấy chồng, chẳng lẽ muốn sống cô độc cả quãng đời còn lại hay sao?

Nếu Quý Linh không phải hoàng đế, thế cũng không quan trọng, nhưng vấn đề ở đây Quý Lonh là Nữ Đế của Đại Nguỵ, hai mươi tư tuổi cũng đến lúc cân nhắc chuyện con cháu nối dõi rồi.

Một khi sinh ra được hoàng tử, vương triều Đại Nguỵ sẽ càng thêm vững chắc hơn, nhóm bách quan cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là bây giờ khổ lắm mới xuất hiện một người tên Hứa Thanh Tiêu, muốn đẹp có đẹp, muốn tài có tài, muốn năng lực có năng lực, hơn nữa tiếng tăm trong dân gian cũng không kém gì một bậc đế vương đây.

Hiếm thấy nhất là, Hứa Thanh Tiêu còn thích Nữ Đế, đây nếu thành thông gia, thiên hạ bách tính phải vỗ tay cái khen tuyệt.

Đối với Đại Nguỵ mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

“Thầy, trẫm đang thảo luận chuyện quả quốc gia, sao thầy lại nói đến chuyện này?”

Nữ Đế bình tĩnh nói.

“Bệ hạ à!”

“Sao ngài cứ phải như thế nhỉ? Lão thần nửa thân sắp xuống mồ đến nơi rồi, ngài còn sợ lão thần nói ngài nữa sao?”

“Được rồi, nếu nói chuyện quốc gia, vậy lão thần đây liền nói, nếu bệ hạ hy vọng vương triều Đại Nguỵ vững chắc, thì phải cân nhắc đến chuyện kết hôn.”

Lý Quảng Hiếu đổi một cách nói mới.

Nhưng nói xong, Nữ Đế đã đáp lại ngay.

“Nếu như bàn chuyện của quốc gia, thì trẫm đối với Hứa ái khanh đúng thật có chút hảo cảm.”

Nói đến việc đời tư, Quý Linh không trả lời được.

Nói đến chuyện quốc gia, thế Quý Linh có thể trả lời.

Đây là tính cách của nàng.

Nghe nàng nói thế, trong lòng Lý Quảng Hiếu không hiểu sao có chút cạn lời, nhưng mà ngẫm lại cũng thật, dù sao Nữ Đế cũng có thủ đoạn, cũng mới có hai mươi bốn tuổi, mưu kế trên chính trị mạnh thế kia, nhưng trở ngại chính là chuyện tình cảm nam nữ thì lại dốt đặc cán nai.

Sĩ diện tý cũng chả sao, Nữ Đế Đại Nguỵ phải có giá, không thể mất liêm sỉ được.

"Nếu đã như thế, vì quốc gia đại sự, cực thần khẩn cầu bệ hạ với Hứa thánh nên duyên phu thê, vì Đại Nguỵ ta thêm chuyện vui."

Lý Quảng Hiếu kích động nói.

Nhưng Nữ Đế lại lắc đầu ngay tức khắc.

"Không được."

"Chuyện lớn như thế, sao có thể là trò đùa được."

Thái độ của Nữ Đế rất cứng rắn, trái lại không phải không có ý với Hứa Thanh Tiêu, mà nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 1022: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (1)

Thái độ của Nữ Đế rất cứng rắn, trái lại không phải không có ý với Hứa Thanh Tiêu, mà nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Nói lời này ra, Lý Quảng Hiếu ngẩn người, nhưng ông không nói nhiều, mà nhìn về phía Nữ Đế nói.

“Nếu thế, bệ hạ, chuyện này có thể kéo dài ra, cũng coi như để bệ hạ với Hứa thánh xích lại gần nhau hơn, ở chung với nhau một khoảng thời gian, nhưng mà có mấy chuyện lão thần vẫn muốn báo cho bệ hạ biết.”

“Nếu nói không đúng, mong rằng bệ hạ thứ tội.”

Lý Quảng Hiếu nói xong những lời này, cũng không để Nữ Đế tý cơ hội nào, ngay lập tức nói.

“Thứ nhất, mong bệ hạ đừng giữ cái dáng vẻ này nữa, Thủ Nhân bây giờ đã thành Bán Thánh của Đại Nguỵ, mặc dù thích bệ hạ, nhưng nếu bệ hạ vẫn cao cao tại thượng như cũ, đổi lại bất cứ người đàn ông nào cũng không thể tiếp nhận được, bệ hạ phải hiểu vào đúng thời điểm thì phải cho Hứa thánh một cái bậc thang.”

“Thứ hai, ở chung với nhau nhiều hơn, thường xuyên ban thưởng thứ gì gì đó, cũng không phải bảo bệ hạ đi lấy lòng Hứa thánh gì cả, mà đây là ban thưởng quanh vinh dành cho tân thánh, nếu Hứa thánh hiểu, thì hắn sx hiểu, còn nếu như Hứa thánh không hiểu, vậy cũng chẳng sao, ít nhất cũng rút ngắn được khoảng cách.

“Thứ ba, bệ hạ cũng đừng suốt ngày xử lý triều chính thế, bây giờ bên ngoài Đại Nguỵ đã bình loạn rồi, man tộc tuy mạnh nhưng Long đỉnh của vương triều Đại Nguỵ đã đúc, san bằng man tộc chỉ là vấn đề thời gian thôi, bên trong Phiên vương

cũng không cần lo lắng nữa, trước mắt thì Phiên vương không ai có lá gan làm loạn đâu.”

“Chuyện quản lý quốc gia đã có sáu bộ cân đối rồi, đương nhiên cũng để bệ hạ gối đầu không lo, cho nên bệ hạ đừng lấy đây làm cái cớ trốn tránh chuyện này, mong rằng bệ hạ sẽ nghĩ lại.”

Lý Quảng Hiếu đưa ra ba cái điều kiện, để Nữ Đế chú ý hơn.

Lời này, Nữ Đế còn đang muốn phản bác lại, nhưng thấy sắc mặt kiên định của Lý Quảng Hiếu, cuối cùng thở dài nói.

“Được rồi, trẫm sẽ thử xem.”

“Nhưng mà, chuyện trong triều cần xử lý vẫn phải xử lý, Đại Nguỵ cũng không an toàn như trong tưởng tượng, trẫm lúc nào cũng phải đề phòng.”

Nữ Đế đưa ra câu trả lời, nàng có thể tiếp nhận, nhưng mà chuyện triều chính vẫn không thể buông xuống được.

Đối với chuyện này, Lý Quảng Hiếu cũng không để ý nhiều, chỉ cần Nữ Đế tiếp nhận là được, có cơ hội thì có khả năng.

“Nếu đã thế, vậy lão thần xin được cáo lui trước.”

Lý Quảng Hiếu không nói tiếp, cũng nên đến lúc rời đi rồi, sợ Nữ Đế quay đầu lại đổi ý.

Nữ Đế không nói, chỉ đưa mắt nhìn Lý Quảng Hiếu rời đi.

Đợi đến khi Lý Quảng Hiếu khuất bóng, bên trong đại điện chỉ còn một mình Nữ Đế ngồi yên trên ghế.

Nói thật, đối với chuyện này, Nữ Đế không có tý chuẩn bị sẵn sàng nào hết, đối với chuyện này nàng còn chưa bao giờ nghĩ đến nữa là.

Mặc dù từ lúc còn sớm, nàng cũng đã biết Hứa Thanh Tiêu thích mình.

Nhưng, nhưng vẫn cho rằng Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là bồng bột nhất thời thôi, có điều bây giờ nhìn lại, Hứa Thanh Tiêu đúng thật đối với mình chung tình nặng sâu rõ ràng rồi.

Nhưng mắc mớ ở đây, là mình chính là Nữ Đế của Đại Nguỵ, bản thân mình cũng chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.

Nhưng những lời Lý Quảng Hiếu nói ngày hôm nay, lại khiến lòng mình bồi hồi không dứt.

Nhỡ đâu mình đây quá lạnh lùng kiêu ngạo, Hứa Thanh Tiêu sẽ tìm những người con gái khác thì sao? Lúc trước chả phải suốt ngàu đến cái chỗ Đào Hoa am gì gì đó ư?

Giờ này phút này, trong đầu Nữ Đế chỉ có một câu hỏi.

Vậy mình đối với Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là cái thái độ gì?

Nói không có cảm tình, là nói dối.

Suy cho cùng tướng mạo của Hứa Thanh Tiêu bất phàm thế kia, tuổi còn trẻ như vậy, hơn nữa hôm nay còn là tân thánh của Đại Nguỵ.

Xét trên cái thân phận địa vị thì tuyệt đối không có bất cứ trở ngại nào.

Nhưng mà Nữ Đế không thích quá nhanh.

Nàng muốn từ từ rồi sẽ đến, trong cái tình huống đang có thiện cảm, từ từ xây dựng thành tình cảm.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Nữ Đế thở dài.

Thử một lần xem, cũng không phải ép buộc nhau gì, nếu như hợp thật, thế thì cứ vậy đi, nếu như không hợp, thôi thì cũng chả sao.

Ước chừng gần nửa canh giờ, đột nhiên trong lúc đó, giọng của Triệu Uyển Nhi từ bên ngoài điện vọng vào.

“Bệ hạ, Hứa Thanh Tiêu cầu kiến.”

Theo giọng nói của Triệu Uyển Nhi, tâm trạng mới dịu xuống của Quý Linh lại bắt đầu loạn hết lên.

Hứa Thanh Tiêu cầu kiến?

Chẳng lẽ đến thẳng cửa cầu hôn?

Trong ánh mắt Nữ Đế hiếm khi xuất hiện một tia hoảng loạn, nhưng rất mau nàng đã dẹp hoảng loạn sang một bên, thay vào

đó là bình tĩnh.

“Tuyên Hứa ái khanh vào điện.”

Nữ Đế nói, bất luận là như thế nào, đầu tiên cứ tuyên Hứa Thanh Tiêu đi vào đã rồi nói.

Nữ Đế vừa nói xong, thoáng cái bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu đã chậm rãi đi vào bên trong điện.

Tiến vào điện Dưỡng Tâm.

Hứa Thanh Tiêu hướng thẳng đến chỗ Nữ Đế nói.

“Thần Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu làm lễ, nói như thế.

“Ái khanh đừng khách sáo, trẫm nói trước, sau này thấy trẫm, không cần hành lễ.”

Nữ Đế lên tiếng, nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, giọng nói bình tĩnh, nhưng không hiểu sao có chút khẩn trương.

“Bệ hạ, lần này thần đến đây là có hai việc.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Cũng không đợi Nữ Đế đáp lại, Hứa Thanh Tiêu nói thẳng ra.

“Xin hỏi bệ hạ có biết Trấn Ma Thần Thạch, Long Huyết Dương Ngọc, với cả Bát Bảo Phật Liên không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hắn đã tìm hết sách ghi chép bên trong Tàng Kinh các cũng không tìm được chuyện liên quan đến Trấn Ma Thần Thạch, Long Huyết Dương Ngọc và Bát Bảo Phật Liên.

Không tìm được chút thông tin nào hết.

Bây giờ thành Thánh rồi, lúc Hứa Thanh Tiêu đọc sách chỉ cần dùng một khoảng thời gian chưa đến một khắc đồng hồ là có thể đọc xong, đây chính là sức mạnh của Thánh Đạo.

“Trấn Ma Thần Thạch, Long Huyết Dương Ngọc, Bát Bảo Phật Liên?”

Nữ Đế có chút kinh ngạc.

Nàng hơi suy nghĩ, qua một hồi, Nữ Đế rất mau đã nghĩ ra.

“Long Huyết Dương Ngọc với Bát Bảo Phật Liên trẫm cũng không rõ lắm, nhưng Trấn Ma Thần Thạch thì trẫm lại biết rất rõ, thứ này là bảo vật trong cung, lúc trẫm còn nhỏ từng nhìn thấy ở bên trong tay phụ hoàng của trẫm.”

Nữ Đế cho ra câu trả lời, đồng thời hướng ánh mắt tò mò về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Tại sao Hứa ái khanh lại hỏi thứ này?”

Nàng không biết, cũng vô cùng tò mò.

Chương 1023: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (2)

“Bệ hạ, thần cần thứ này, Trấn Ma Thần Thạch có còn trong cung không?”

Nghe nói vậy, Hứa Thanh Tiêu có chút vui mừng, hắn trực tiếp hỏi Nữ Đế luôn.

“Không có.”

Nữ Đế lắc đầu nói:“Thứ này bây giờ chắc chắn không ở trong cung nữa, phụ hoàng trẫm đã giấu thứ này đi rồi.”

Nàng nói như thế, ngữ điệu vô cùng chắc chắn.

Nhưng cái loại chắc chắn này cũng khiến Hứa Thanh Tiêu có chút câm lặng.

“Giấu rồi?”

“Giấu ở đâu ạ?”

“Thành vật bồi táng sao?”

Hứa Thanh Tiêu không rõ lắm, cái thứ này thì giấu đi để làm cái gì? Cũng rất tò mò, không biết có biến thành vật bồi táng không.

Nghe Hứa Thanh Tiêu dò hỏi như thế, Nữ Đế trong chốc lát cũng im lặng, nhưng qua một lúc, Nữ Đế tiếp tục nói.

“Ái khanh, thứ này đối với khanh có quan trọng không?”

Nũ Đế không đáp lại ngay, mà hỏi ngược lại Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ, thứ này đối với thần mà nói thì cực kỳ quan trọng, cũng liên quan đến chuyện trọng đại.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không biết nên trả lời như thế nào, nhưng hắn không muốn giấu, bởi vì thứ này đối với mình đúng thật là rất quan trọng, nếu không có thứ đấy, vậy tai hoạ dị

thuật mang đến chính là con đao treo trên đỉnh đầu mình vĩnh viễn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Nhìn thấy sắc mặt quả quyết như vậy của Hứa Thanh Tiêu, Nữ Đế thở dài, sau đó nàng vung tay lên.

Cửa điện tự động đóng lại.

Bên trong điện Dưỡng Tâm lúc này trở nên vô cùng yên tĩnh.

Thấy cảnh này, Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò, nhưng mà hắn cũng không lắm mồm, mà đợi Nữ Đế nói.

"Ái khanh."

"Trấn Ma Thần Thạch liên quan đến một chuyện, cũng chính là bí mật cực sâu của Đại Nguỵ."

"Nếu như khanh biết chuyện này, đối với khanh mà nói cũng không phải chuyện tốt lành gì."

"Nhưng không nói, tẫm biết khanh sẽ không cam lòng."

Nữ Đế nói, giọng của nàng cực nghiêm túc, khuôn mặt cũng vô cùng chăm chú.

"Là liên quan đến Trấn Ma Thần Thạch ạ?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Ừ."

Nữ Đế chậm rãi gật đầu, sau đó Hứa Thanh Tiêu nói thẳng luôn.

"Xin bệ hạ hãy nói rõ, thần là tân Thánh của Đại Nguỵ, cũng là vương hầu của Đại Nguỵ, xin bệ hạ hãy yên tâm, cho dù thần có nghe được bất cứ chuyện gì, mãi mãi là một lòng với vương triều Đại Nguỵ."

Hứa Thanh Tiêu nói, Nữ Đế nói nhiều như vậy, ắt chính là một loại ám chỉ, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không dông dài, hắn cần Trấn Ma Thần Thạch cho dù như thế nào thì mình cũng phải lấy cho bằng được.

Nghe câu này của Hứa Thanh Tiêu xong, Nữ Đế hơi gật đầu, sau đó liền nói tiếp.

“Trấn Ma Thần Thạch ở ngay trong tay phụ hoàng, nhưng phụ hoàng đã băng hà được nhiều lắm, chẳng qua Trấn Ma Thần Thạch cũng không bồi táng cùng, mà bị phụ hoàng trẫm giấu đi.”

“Giấu trong di bảo của Võ Đế.”

Nữ Đế nói ra một bí mật.

Mà Hứa Thanh Tiêu vừa nghe được bốn chữ di bảo Võ Đế xong, trong lòng kinh ngạc, nhưng bên ngoài thì rất bình tĩnh, không bày ra biểu cảm nào, ngược lại còn tỏ ra rất rò mò.

“Di bảo của Võ Đế?”

“Tiên Hoàng làm cái này để làm gì? Chẳng lẽ sợ một ngày nào đó Đại Nguỵ bị giặc ngoại xâm chiếm? Cho nên giấu di bảo đi, để cho bệ hạ một cơ hội quật khởi?”

Hứa Thanh Tiêu ra vẻ tò mò hỏi.

Nhưng Nữ Đế im lặng không nói, nàng không trả lời câu hỏi này.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu cũng im lặng.

Bởi vì lời nói của mình, duy chỉ có cưỡng ép giả vẻ không hiểu.

Quật khởi cái mẹ gì cơ.

Nếu giả thiết có cái khả năng này, phải giấu biết bao bảo vật mới có thể khiến Đại Nguỵ quật khởi lên được?

Nếu có nhiều bảo vật đến thế sao không để lại cho Nữ Đế? Cần cù phát triển không phải tốt hơn hả? Sao cứ phải giấu giấu diếm diếm lưu lại thủ đoạn làm gì?

Đại Nguỵ thiếu nhất chẳng lẽ không phải ngân lượng hả? Có tiền làm tiên làm phật đấy, giấu đi, ăn no rỗi hơi chắc?

Ngươi nói tiền triều bị diệt, để lại bảo vật còn tạm chấp nhận được, nhưng vấn đề ở đây là Đại Nguỵ không có cách nói đến

tiền triều này!

Cho nên khả năng mình đưa ra, nghe phi lý không chịu được.

“Không phải vì quật khởi, mà vì một bí mật cực sâu động trời dính líu đến bí mật có kho tàng của tiên giấu trong Trung Châu.”

“Nhưng mà, không phải vì trẫm, mà vì ca ca của trẫm.”

Nữ Đế nói thế đó.

Lời này nói ra, Hứa Thanh Tiêu sững sờ tại chỗ.

Anh trai của Nữ Đế?

Thái tử?

Đứa con thất lạc của Võ Đế?

Có đoạn truyền thuyết này thật hả?

Hứa Thanh Tiêu không ngờ chuyện này ấy vậy lại là thật?

Đại Nguỵ đúng thật có đứa con thất lạc của Võ Đế?

Này.

Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu, nói thật lúc trước chưa vào triều, Hứa Thanh Tiêu cũng hoài nghi không biết có đứa con thất lạc của Võ Đế thật không, hay là Bạch Y Môn ăn no không có chuyện gì làm mới tạo ra chuyện này?

Nhưng sau khi vào triều, Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy không có đứa con thất lạc của Võ Đế gì hết, nếu mà Võ Đế có con thất lạc thật đi, vậy lục bộ, quốc công, liệt hầu,… sao chẳng ai hó hé câu nào nhắc đến thế?

Bây giờ mình tốt xấu gì cũng là Bình Loạn Vương rồi? Lại còn thêm thân phận tân Thánh của Đại Nguỵ, quan hệ giữa lục bộ và võ quan cũng được cho là rất tốt, không có chuyện không nói cho mình biết.

Nhưng khi Nữ Đế nói thế, Hứa Thanh Tiêu cho dù không tin cũng phải tin.

Hứa Thanh Tiêu im lặng.

Mà Nữ Đế vẫn tiếp tục nói.

“Hứa ái khanh, khanh có nguyện ý nghe tiếp không?”

Nữ Đế hỏi thăm Hứa Thanh Tiêu, chuyện này liên quan đến quá nhiều thứ, nàng không muốn Hứa Thanh Tiêu bị liên luỵ vào.

“Xin bệ hạ hãy nói cho thần biết.”

“Thần, thân là một thành viên của Đại Nguỵ, phải có trách nhiệm chung vai gánh sức cùng.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Lời này, Nữ Đế hít một hơi thật sâu, nếu Hứa Thanh Tiêu đã đồng ý gánh chịu, vậy nàng cũng không còn gì mà dông dài tiếp được nữa.

“Trẫm có một người anh trai, ngoại trừ một ít ít vương gia biết được, thì không ai biết cả.”

“Anh trai của trẫm, vốn định sẵn là thái tử của Đại Nguỵ, nhưng lúc đó phụ hoàng đang tiến hành Bắc Phạt, dường như phát hiện ra sau lưng Đại Nguỵ có một bàn tay vô hình.”

“Mưu đồ của kẻ này quá lớn, đã không còn đơn giản chỉ làm lung lay gốc rễ lập quốc nữa, một khi mưu đồ này thành công, toàn bộ Trung Châu e rằng đều sẽ bị hút sâu vào không thoát ra nổi, thậm chí còn liên quan tới cả văn cung Đại Nguỵ.”

Chương 1024: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (3)

“Nhưng phụ hoàng cũng không biết kẻ nào đứng sau màn, cho nên người án binh bất động chờ đợi.”

“Vì để dẫn xà ra khỏi ổ, phụ hoàng cũng giấu chuyện thái tử sinh ra, đây cũng vì bảo vệ thái tử, dù sao lúc đó cũng đang Bắc Phạt, người khó lòng chăm sóc thái tử được.”

“Về phần trẫm thì không giống, trẫm là nữ tử, người trong thiên hạ căn bản sẽ không ra tay với một nữ tử không có khả năng kế thừa hoàng vị, cho nên trẫm may mắn sống sót.”

“Theo Bắt Phạt thất bại, tình thế ngày một nghiêm trọng, phụ hoàng vì bảo vệ thái tử, sai người đưa thái tử đi, đồng thời cũng bố trí hậu thủ, mang một vài bảo vật giấu đi.”

“Trấn Ma Thần Thạch, cứ như thế bị phụ hoàng mang đi giấu, về phần giấu ở chỗ nào, trẫm không rõ lắm, chuyện này cũng vào lúc phụ hoàng tuổi già rồi mới cho trẫm biết.”

Nữ Đế nói, lời này từ miệng nàng thốt ra, thoạt nhìn thì rất bình tĩnh, nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được, trước khi Nữ Đế đăng cơ đã phải chịu áp lực lớn đến dường nào.

“Tiên Đế mang bảo vật giấu đi là vì Trung Châu Tiên Tàng, có thể đưa thái tử ra ngoài, tại sao đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng thái tử?”

“Tiên Đế về già, thái tử cũng đã trưởng thành, hoàn toàn có thể quay về.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi dò, mặc dù lời này có hơi đại nghịch bất đạo, nhưng hắn vẫn muốn hỏi cho ra lẽ một chút.

Dù sao bây giờ hoàng đế là Quý Linh, không phải thái tử.

“Không đón được.”

“Phụ hoàng phái người đưa tiên thái tử còn là một vị võ giả nhị phẩm hộ tống, nhưng vị võ giả nhị phẩm kia đã chết.”

“Không ai biết thái tử ở chỗn nào, trước khi phụ hoàng băng hà cũng không nói cho trẫm biết, vì người cũng lo trẫm vì hoàng vị. từ đấy giết chết người huynh trưởng này.”

“Đế Vương gia chính là như thế, không có bất cứ tình thâm nghĩa trọng nào cả, cho nên đấy trở thành một cọc nghi án.”

Nữ Đế dùng hết khả năng để nói sao cho bình tĩnh nhất kể hết ra, nhưng Hứa Thanh Tiêu nghe được, sau khi Nữ Đế biết được suy nghĩ của Võ Đế có biết bao nhiêu là khó chịu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không có cách nào để an ủi cả, bởi vì đổi lại Võ Đế là mình, mình cũng không dám nói.

Dù sao trước mặt Quý Linh chính là hoàng vị Đại Nguỵ, nếu như biết được tung tích của anh trai mình, thân là một người cầm quyền, ai có thể bỏ qua cho chính anh trai mình đây?

Để người sau kế thừa sự nghiệp thống nhất quốc giả? Chính mình chắp tay nhường ngôi vị hoàng đế cho?

Cái tình huống này, lựa chọn của Võ Đế không sai, chỉ có thể nói vô tình một chút, nhưng đây chắc chắn là chuyện một bậc đế vương nên làm.

“Nếu không ai biết, sao Bạch Y Môn biết được?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, nhạy bén phát hiện lỗ thủng trong cái này,

Nói lời này, Nữ Đế cũng bình tĩnh trả lời.

“Nếu không muốn ai biết, trừ khi mình đừng làm, phụ hoàng có giấu kỹ đến nào cũng vô dụng, trên đời này có giấy nào gói được lửa, mẫu hậu thái tử sau khi sinh thái tử xong, ly kỳ mất đi, một tộc người bên bà ta cũng bị nhổ cỏ tận gốc, nhưng tin tức đã truyền ra rồi.”

“Có một số ít người đã biết, cho nên bọn họ đợi phụ hoàng băng hà xong, ngay lập tức dựng lên Bạch Y Môn, mang chuyện này truyền rộng ra, chẳng qua chưa có đủ chứng cứ

thôi, cho nên triều đình có thể ép chuyện này thành lời đồn đại vô căn cứ được.”

“Nhưng Bạch Y Môn đã biết trẫm đúng thật có một người anh trai cùng cha khác mẹ, cũng là thái tử của Đại Nguỵ.”

“Chẳng qua bọn họ cho rằng trẫm mưu hại thái tử Đại Nguỵ đăng cơ hoàng vị, nhưng lại không biết, trẫm có thể đăng cơ là dựa vào sự ủng hộ của Phiên Vương.”

Nữ Đế nói.

Còn nói thêm một cái tin khiến Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc cực kỳ.

Nhờ sự ủng hộ của Phiên Vương?

Đứng, chuyện Nữ Đế đăng cơ vẫn là một điều bí mật, suy cho cùng năm đó Võ Đế băng hà, người trong thiên hạ còn đang cho rằng Võ Đế sẽ chọn một vị vương gia trong hoàng tộc lên thống nhất đất nước.

Chung quy thì việc nữ tử lên ngôi đế đúng thật chưa nghe nói bao giờ, nhưng Nữ Đế cứ thế lên ngôi thành công, vượt qua tầm đoán trước của tất cả mọi người, người đời đều nói chuyện Nữ Đế đăng cơ chắc chắn cất giấu một cái bí mật kinh thiên.

Nhưng cụ thể là gì thì không ai rõ lắm.

Đến cả Hứa Thanh Tiêu cũng đã từng tò mò tại sao Nữ Đế đăng cơ, đám Phiên Vương này lại nằm im bất động? Lúc này động chẳng phải tốt nhất à?

Lập tức tạo phản, tuyệt đối khiến Nữ Đế trở tay không kịp.

Nhưng Phiên Vương các nơi lại không làm thế, chuyện này Hứa Thanh Tiêu đã từng suy nghĩ rồi, cuối cùng cảm thấy chắc Nữ Đế có cái thủ đoạn nào đó, kiềm chế Phiên Vương các nơi lại, rất có thể liên quan đến nhất phẩm.

Cộng sau khi mình bái sư nhất phẩm xong, Hứa Thanh Tiêu càng chắc chắn loại khả năng này hơn.

Nói thật ra chính mình cũng tận mắt nhìn thấy nhất phẩm có thiên uy khủng khiếp đến nhường nào rồi.

Nhưng bây giờ Nữ Đế thế mà lại nói cho mình biết, trước kia lúc nàng đăng cơ, có Phiên Vương đứng sau màn ủng hộ?

Tên Phiên Vương nào ngu thế? Muốn khống chế Nữ Đế hả? Không thể nào, cũng không có đạo lý, mình có thể lên làm hoàng đế mà, việc gì phải đi khống chế Nữ Đế?

Không sợ Nữ Đế phản bội hả?

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu nảy số rất nhanh, thoáng cái hắn cũng nghĩ đến một cái khả năng.

"Bệ hạ, văn cung đẳng sau lưng cũng ủng hộ, đúng không?

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

"Ừ, có bóng dáng của văn cung, trẫm có thể lấy được kế thừa, văn cung cũng giúp một tay rất lớn, cho rằng chọn đại một Phiên Vương nào đó ra cũng sẽ dẫn đến nội loạn, cho trẫm kế thừa có thể củng cố được giang sơn."

"Nhưng là phiên vương nào ủng hộ, đến cả trẫm cũng không biết đó là vị Phiên Vương nào?"

"Nhưng nếu không có sự ủng hộ của Phiên Vương, cho dù văn cung nói được, Đại Nguỵ chắc chắn vẫn dấy binh loạn lạc, nhất phẩm võ giả cũng không ra mặt can thiệp vào, chỉ cần hoàng đế của Đại Nguỵ vẫn là họ Quý, như vậy thì nhất phẩm sẽ không nhúng tay."

"Cho nên, người có thể ngăn Phiên Vương các nơi lại, chỉ có thể là Phiên Vương, còn phải là Phiên Vương tay cầm binh quyền nữa."

"Bây giờ xem ra, rất có thể là Hoài Ninh thân vương."

Nữ Đế đưa ra một đáp án, kaị khiến Hứa Thanh Tiêu rõ ràng cảm giác được phức tạp.

Chương 1025: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (4)

Hoài Ninh thân vương?

Ông ta là người muốn tạo phản nhất, sao có thể biến thành vị Phiên Vương nâng Nữ Đế lên ngôi đế được?

Có thể nói, đến bây giờ nếu Hoài Ninh thân vương đoán chừng muốn tạo phản, Hứa Thanh Tiêu cũng chuẩn bị sẵn sàng đối phó với ông ta rồi.

Bây giờ nghe xong, đúng thật quá phức tạp.

Hoài Ninh thân vương giúp Nữ Đế để làm gì? Nâng Nữ Đế thượng vị, muốn khống chế Nữ Đế? Không hợp lý tý nào hết, chuyện này đối với ông ta thì có lợi ích gì?

Vì sao không tại ngay lúc đó lập tức tạo phản luôn? Ông ta nắm giữ Kỳ Lân quân, đứng đầu ngũ đại doanh, thậm trí bản thân ông ta còn có bối phận ngang hàng Võ Đế, có đầy đủ uy vọng.

Nói thật ra, còn không có mấy người so với ông ta thích hợp hơn để lên ngôi Đế Vương Đại Nguỵ đất, ngoài Vĩnh Bình thân vương ra, dù sao Vĩnh Bình thân vương lúc trước đúng thật cũng là đời hoàng đế tiếp theo của Đại Nguỵ, nếu như không phát sinh vụ nhục nhả ở Tĩnh thành, vậy thì Vĩnh Bình thân vương chạy không thoát ngôi đế rồi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu đúng là không tin nổi vị Phiên Vương đứng ở đằng sau lưng ủng hộ Nữ Đế lại là Hoài Ninh thân vương, gì mà lòng vòng rắc rối thế.

Nghe có vô lý cực kỳ không.

Một câu thôi, rốt cuộc Hoài Ninh thân vương đang mưu đồ cái gì.

“Đây chỉ là suy đoán cua trẫm thôi, Hứa ái khanh đừng nghĩ nhiều, có phải Hoài Ninh thân vương không còn chưa rõ ràng lắm.”

“Nói tóm lại là, Tiên Đế Bắc Phạt thất bại, nhưng cũng nhận được thứ người muốn liên quan đến Trung Châu tiên tàng.”

“Đây mới là căn nguyên tất thảy, nghe đồn mở được Trung Châu tiên tàng, là có được thiên hạ.”

“Cách để mở được Trung Châu tiên tàng thì giấu trên người thái tử và bên trong di bảo của Võ Đế, những năm gần đây, trẫm cũng cho người đi âm thầm điều tra xem, nhưng không thu hoạch được gì hết.”

“Bạch Y Môn, Phiên Vương các nơi, thậm chí cả Văn Cung cũng đang lén lút điều tra, mỗi một bên đều muốn chiếm được Trung Châu tiên tàng, thứ Đại Nguỵ dùng cả căn cơ quốc gia đổi lấy được có ý nghĩa cực kỳ phi phàm.”

Nữ Đế chân thành nói.

“Dùng căn cơ quốc gia đi đổi?”

“Ý của bệ hạ, giai đoạn cuối cùng của Đại Nguỵ Bắc Phạt, không phải trấn áp man tộc, mà vì Trung Châu tiên tàng?”

Hứa Thanh Tiêu đối với Trung châu tiêu tàng này cũng không rõ lắm, chỉ tò mò Bắc Phạt.

“Tất nhiên rồi.”

“Bảy lần Bắc Phạt, ba lần trước thu được đại toàn thắng, chiến đến man tộc thất hồn lạc phách, về mặt chiến tranh, ba lần Bắc Phạt trước đã đủ báo thù rửa hận rồi, cũng chiếm được thứ người mong muốn.”

“Bốn lần đằng sau không phải tiếp tục Bắc Phạt nữa, nhưng Đại Nguỵ vẫn kiên quyết đưa ra lựa chọn Bắc Phạt, chẳng lẽ Hứa ái khanh đang nghĩ Tiên Đế khát máu thành tình hiếu chiến thành tật sao?”

Nữ Đế nói thế.

Lời đó cũng coi như mở ra một cái nghi ngờ trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu đúng là rất tò mò bảy lần Bắc Phạt của Đại Nguỵ, ba lần trước chiến đến mức man tộc bị giết tới mức kêu trời oán đất, theo góc độ của chiến tranh nhìn lại, tuyệt đối là kiếm bộn không lỗ.

Không cần phải tận diệt man tộc sạch sẽ làm gì, bởi vì đánh tiếp chính là lãng phí, giết man tộc bảy phần là được, vì để tận diệt man tộc, phát động một lần Bắc Phạt mới, vừa hại quốc cũng không lợi cho dân.

Võ Đế quá xúc động thì không nói làm gì, quan viên lục hộ sao có thể ngồi nhìn mặc kệ? Dựa vào truyền thống của Hộ bộ, sao có thể để Võ Đế đánh tiếp được?

Hoàn toàn không cần đánh, đánh thắng cũng không nên cơm cháo gì, đánh thua còn tiền mất tật mang.

Nhưng Võ Đế không những đánh tiếp, mà còn tiến hành bốn lần Bắc Phạt, này nếu không phải Đại Nguỵ không gánh nổi nữa, khéo còn có lần thứ tám, thứ chín nữa đấy.

Cũng chính vì bốn lần Bắc Phạt cuối cùng này, vốn nên được coi là Thần Võ Đại Đế, bây giờ trong sử sách chỉ còn vỏn vẹn hai chữ Võ Nguyên, đại biểu cho việc đang phát triển kinh tế của Đại Nguỵ, lại lần nữa quay trở về phát triển chiến tranh.

Hứa Thanh Tiêu đang tò mò không biết sao Võ Đế lại làm thế, bây giờ đã rõ ràng rồi.

Hoá ra thứ muốn tóm được lại là Trung châu tiên tàng.

Mặc dù không biết đó là thứ gì, nhưng nghe tên cũng biết chắc chắn không phải thứ bình thường gì, thông qua lời của Nữ Đế, người giành được Trung châu tiên tàng có thể nắm được cả thiên hạ vào tay.

Ngẫm kỹ lại thì Võ đế mất bình tĩnh như vậy cũng là chuyện hết sức bình thường, cám dỗ này quả thật quá lớn.

Đánh bại Man tộc, vương triều Đại Nguỵ chỉ mạnh lên được một chút thôi, vẫn bị vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên kìm kẹp, mà giành được Trung châu tiên tàng thì ngay lập tức thống nhất được cả thiên hạ rồi.

Nhảy qua một bước thống nhất Trung châu, ngay đó đã thống nhất được cả thiên hạ, ai mà không động lòng chứ? Có vị Đế Vương nào không biết động lòng không?

Hợp tình hợp lý.

Giờ phút này, đại khái thì Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ trong năm Võ Nguyên ấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nỗi nhục Tĩnh thành chưa nguội.

Võ Đế đăng cơ, khí phách vô cùng, ba lần Bắc Phạt, đánh tới nỗi Man tộc kêu trời oán đất, nhưng Võ Đế cũng vì trận chiến này phát hiện ra bí mật của Trung châu tiên tàng.

Vì để chiếm được tiên tàng, không ngại tiếp tục phát động chiến tranh, bốn lần Bắc Phạt tuy đã giành được thứ cần lấy, nhưng mà vẫn chưa chiếm được toàn bộ, cho nên vì để Quân Vương đời sau của Đại Nguỵ lấy được tiên tàng nên đã giấu bí mật đó trên người thái tử rồi đưa thái tử rời khỏi cung, về phần những vật phẩm mấu chốt nhất tất cả đều bị Võ Đế giấu vào trong Võ Đế di bảo.

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể dựa vào cách hợp lý nhất để suy tính theo hướng như vậy thôi.

Về phần tại sao không để lại cho Nữ Đế? Cái này Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ngay ra rồi, không phải không tin Nữ Đế, càng không phải Đế Vương là kẻ vô tình nhất, mà vì hai chuyện.

Thứ nhất, ông ta không biết Nữ Đế có thể lên ngôi thuận lợi như thế.

Ý chỉ của Võ đế năm đó là để hoàng thất và lục bộ lựa chọn một người kế thừa hoàng vị, hoàng thất chọn Nữ Đế, lục bộ chọn Nữ Đế, văn cũng cũng chọn Nữ Đế.

Chuyện này đã vượt khỏi tầm dự liệu của Võ đế rồi.

Chương 1026: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (5)

Thứ hai, ông ta chưa thể xác định được Nữ Đế có thể giữ vững củng cố giang sơn này được hay không?

Nếu như có gì đều đưa hết cho Nữ Đế, vậy còn kẻ đứng sau màn nấp sau lưng vương triều Đại Nguỵ kia kìa, kẻ đứng sau màn này rất có thể chính là kẻ đứng sau văn cung đó đấy.

Nếu như bị đối phương tóm được, bị người ta thao túng là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là, Đại Nguỵ cũng vì thế lâm vào nạn vong quốc, kẻ đó chắc chắn sẽ không tha cho Đại Nguỵ đâu.

Cho nên giữ nguyên lựa chọn thái tử là điều đúng đắn nhất, không đổi ý, đổi cách nói khác, Võ đế đã chuẩn bị xong thứ mình không chiếm được, thì cũng không để người khác lấy được.

Ít nhất thì vương triều Đại Nguỵ vẫn tồn tại, ít nhất thì muôn dân trong thiên hạ này sẽ không phải chịu khổ tai ương.

Này cũng hết cách rồi, cũng là biện pháp ổn nhất.

Nhưng có bốn vấn đề bày ra trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Ai đứng đằng sau ủng hộ Nữ Đế lên ngôi?

Kẻ đó vì điều gì mà ủng hộ Nữ Đế lên ngôi?

Kẻ đứng đằng sau rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc thì hắn đang có mưu đồ gì?

Hai vấn đề đầu tiên, ngẫm kỹ thì sớm thôi sẽ biết được đáp án ngay, Hoài Ninh thân vương đã không đợi được nữa rồi, sớm muộn gì cũng sẽ tạo phản, mà bản thân mình cũng sẽ đối đầu trực tiếp với Hoài Ninh thân vương thôi, không chỉ mình Hoài Ninh thân vương, các vương gia khác e rằng cũng không ngồi im mặc kệ.

Nếu Hoài Ninh thân vương không tạo phản, vậy thì càng tốt, mình sẽ đến tận nhà hỏi, dù sao thì mấy tên phiên vương này cũng sống đủ lâu rồi, nên giết thì phải giết, nên tước thì phải tước, Đại Nguỵ đang phải bình yên triệt để còn phát triển nữa, chuyện phiên vương nhất định phải giải quyết cho xong.

Còn khiến Hứa Thanh Tiêu đau đầu nhức óc chính là hai vấn đề sau.

Kẻ đứng đằng sau là ai, có phải kẻ đứng đằng sau văn cung kia hay không? Thằng đó rốt cuộc đang mưu tính cái gì? Trung châu tiên tàng hả? Nhưng tại sao lại phải lôi văn cung xía vào? Ảnh hưởng đến cả Nho đạo nhất mạch?

Trong thoáng chốc, hết chuyện này đến chuyện khác thi nhau xuất hiện khiến Hứa Thanh Tiêu đúng là không thể xử lý dữ liệu kịp.

Tóm lại vẫn là mình quá coi thường cái thế giới này rồi, còn tưởng làm đến mức này đã được coi là công đức viên mãn.

Bây giờ xem ra đường phía trước còn rất dài, không tóm được kẻ này, thì mình đừng hòng mơ được sống trong an lành.

Nhưng mà vạn hạnh là.

Vấn đề dị thuật của mình có thể giải quyết được rồi, bằng không bản thân sẽ mắc nạn ngay.

“Hứa ái khanh, chuyện Trấn Ma thần thạch, trẫm sẽ giúp ngươi nghĩ một vài cách, thiên hạ này chắc không chỉ có nguyên một viên đâu.”

“Trẫm sẽ cho người đi tìm, không chừng có thể tìm ra được viên thứ hai, với cả trẫm vẫn đang âm thần điều tả tung tích của Tiên đế di bảo, nếu có manh mối gì sẽ báo cho khanh biết ngay.”

Nói đến đây, dường như Nữ Đế đã hết chuyện để nói rồi, nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nói như vậy.

“Thần đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, thứ cần biết cũng đã biết rồi, có điều chuyện liên quan đến Võ đế di bảo bản thân mình cũng có

chút manh mối.

Có thể tự tay điều tra nghiên cứu.

“Không sao, đúng rồi Hứa ái khanh, chuyện thứ hai mà ngươi muốn nói là chuyện gì vậy?”

Nữ Đế hỏi thăm chuyện thứ hai mà Hứa Thanh Tiêu muốn nói.

“À, bẩm bệ hạ, chuyện thứ hai của thần cũng chẳng phải đại sự gì, thần định ra ngoài một chuyến, đi tế bái Chu Thánh.”

Hứa Thanh Tiêu nói, đây là chuyện thứ hai của hắn.

“Tế bái Chu Thánh?”

Chẳng hiểu tại sao, khi nghe ra chuyện thứ hai của Hứa Thanh Tiêu là chuyện này, Nữ Đế bỗng có chút mất mát, nhưng chỉ mất mát một tẹo thôi, rất mau đã bình tĩnh lại rồi.

Nhưng vẫn hơi tò mò.

“Vâng, thần đã thành Bán Thánh, nên đi tế bái Chu Thánh, dù sao Chu Thánh cũng là Thánh Nhân của Đại Nguỵ ta, thần nên kính trọng ngài ấy.”

“Chu Thánh nhất mạch tuy sỉ nhục thần, nhưng thần vẫn rất kính trọng Chu Thánh.”

Hứa Thanh Tiêu cất tiếng, hắn muốn đi đến chốn cũ mà Chu Thánh từng ở để lấy được chân linh của Chu Thánh, sau đó tiện tay điều tra một chút chuyện liên quan đến di bảo của Võ Đế.

“Được, vậy trẫm sẽ phái người đi theo khanh, bảo vệ khanh chu toàn.”

Nữ Đế khẽ gật đầu, đồng thời cũng tính toán phái vài người đi theo bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng nói xong thì Hứa Thanh Tiêu cười khổ một tiếng, nhìn Nữ Đế nói.

“Bệ hạ, cho người đi theo bảo vệ thì thôi, thần dù sao cũng là Võ giả tam phẩm, trong đất Đại Nguỵ ngược lại cũng không sợ gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu từ chối ý tốt của Nữ Đế.

“Vậy được rồi, Hứa ái khanh định đi bao lâu?”

Bị từ chối Nữ Đế cũng không hề tức giận, ngược lại còn hỏi Hứa Thanh Tiêu đi bao lâu.

“Khoảng mười ngày sẽ về.”

Hứa Thanh Tiêu thành thật đáp lại.

Mười ngày? Thế cũng không dài lắm, sau đó sắc mặt Nữ Đế dịu dàng nói.

“Đã như vậy thì Hứa ái khanh phải bảo trọng giữ gìn thân thể, đừng để trẫm phải lo lắng.”

Nàng bất giác nói, nhưng nói xong, chính bản thân nàng cũng phát hiện ra có chỗ không ổn.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại không phát giác ra gì hết, chỉ gật đầu, hướng về phía Nữ Đế cúi đầu.

“Đa tạ bệ hạ đã quan tâm.”

“Thần xin được cáo lui.”

“Ừ, Hứa ái khanh đi thong thả.”

Nữ Đế đáp.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu xoay người rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Đi ra ngoà Dưỡng Tâm điện.

Hứa Thanh Tiêu quay đầu đi thẳng về hầu phủ một chuyến, báo cho Trần Tinh Hà biết chuyện mình đi, đồng thời cũng hỏi Trần Tinh Hà bao giờ thì về thăm thầy?

Nhưng Trần Tinh Hà lại đáp hắn chưa định quay về, đợi có kết quả của khoa cử có xong thì tranh thủ học tập.

Mặc dù không biết tại sao Trần Tinh Hà đột nhiên lại trở nên chăm chỉ như vậy.

Nhưng đối với vị sư huynh này, Hứa Thanh Tiêu vẫn cho sự cổ vũ.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu lấy Đan Thần Cổ Kinh sau đó khỏi khỏi hầu phủ, đi đến Đào Hoa am một chuyến.

Trước khi đi, gặp Bạch Y cô nương một lần đã,

Có lẽ bởi vì biết có thể giải quyết được dị thuật, Hứa Thanh Tiêu cũng coi như yên lòng hoàn toàn rồi.

Chương 1027: Nơi Đá Trấn Ma Thần Ở, Bảo Vật Để Lại Cho Người Đời Sau Của Võ Đế, Đến Chốn Xưa Chu Thánh Từng Sống (6)

Từ huyện Bình An đến kinh đô Đại Nguỵ, Hứa Thanh Tiêu cũng chưa tiếp xúc với quá nhiều người phụ nữ nào hết.

Không tính Vĩnh Bình quận chúa.

Như thế cũng chỉ có Lạc Bạch Y và Nữ Đế.

Hai người đều là nhân gian tuyệt sắc, nhưng Hứa Thanh Tiêu càng thiên hướng Lạc Bạch Y hơn, Nữ Đế dù sao cũng là hoàng đế, mình nào dám có ý đồ không an phận gì.

Lạc Bạch Y thì không giống, cái cảm giác thoang thoảng không dính khói bụi nhân gian đó Hứa Thanh Tiêu lại khá là yêu thích.

Cho nên trước khi đi thì đến bồi dưỡng tình cảm cũng là một chuyện tốt.

Chẳng qua, vừa mới gặp Lạc Bạch Y thì nhác thấy mình cái đã khóc thành lũ lụt luôn rồi, khiến Hứa Thanh Tiêu hơi chút không biết nên nói cái gì.

Vô ý thức còn tưởng bị bắt nạt, về sau hỏi mới ra nhẽ hoá ra hôm đó mình dính lôi kiếp, Lạc Bạch Y đau lòng gần chết, bây giờ lại thấy mình cho nên mới kích động như vậy.

Này đúng kà khiến Hứa Thanh Tiêu không khỏi bật cười, nhưng nội tâm lại ấm áp.

Ít nhất là trên cõi đời này còn có người lo lắng cho mình.

“Đừng khóc nữa.”

“Bạch Y cô nương, khóc nữa là xấu lắm đó.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười nói.

Vừa nói xong, Lạc Bạch Y quả thật ngừng lại tiếng thút thít, nhưng vẫn phải hít một hơi thật sâu, xem ra đúng là đau lòng

thật rồi.

“Bạch Y cô nương, Hứa mỗ phải đi rồi, chắc tầm mười ngày mới về, cô có muốn ta mang quà gì về cho cô không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng Lạc Bạch Y lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Chỉ cần Hứa công tử bình an trở về, Bạch Y đã hài lòng rồi.”

Lạc Bạch Y cất tiếng, giọng nói tỏ ra vẻ yếu ớt dễ vỡ, nói xong lời này, khuôn mặt xinh đẹp cũng hơi ửng hồng.

“Được rồi, đừng đau lòng nữa.”

“Đúng rồi, Bạch Y cô nương đã tìm được thầy lang chưa?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn nhớ rõ chứng bệnh lạnh người của Lạc Bạch Y, cho nên hỏi thăm một tiếng.

“Đã tìm rồi, nhưng thầy lang không nhìn ra được, chỉ nói mắc chút âm hàn có liên quan đến thể chất.”

Lạc Bạch Y nói, lời này cũng khiến Hứa Thanh Tiêu tò mò.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn tốn nhiều thời gian, sau khi uống một chút rượu đã đứng dậy nói.

“Đợi Hứa mỗ quay về xử lý xong mọi chuyện sẽ tìm người giúp cô chữa khỏi bệnh.”

“Bạch Y cô nương đừng lo, Hứa mỗ đi đây.”

Hứa Thanh Tiêu lần này đến đây đơn thuần cũng chỉ muốn gặp Lạc Bạch Y một lần thôi, bởi vì ở chỗ này hắn không hiểu tại sao lại có thể quên đi được hết tất cả các phiền não.

Có lẽ vì Lạc Bạch Y trầm lặng, cũng có lẽ vì mình tự tìm cho bản thân một vùng tịnh thổ.

Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Lạc Bạch Y cũng không giữ lại, nàng biết Hứa Thanh Tiêu còn có rất nhiều việc cần phải làm, gánh vác rất nhiều thứ, chính mình cũng không giữ Hứa Thanh Tiêu lại được.

Nhưng nàng vẫn mở miệng nhắc Hứa Thanh Tiêu phải chú ý.

“Đừng suy nghĩ nhiều.”

Hứa Thanh Tiêu giơ tay vẫy, sau đó rời khỏi Đào Hoa am, tính cả đi với về chưa đến nủa canh giờ.

Võ đạo thánh lực tụ lại hoá thành cánh chim đằng sau lưng, cấp tốc phi thẳng về phía huyện Dương Bình.

Nơi Chu Thánh ở chính tại huyện Dương Bình Đại Nguỵ, cũng chính là quê nhà của Lâm Dương hầu, quận Lâm Dương.

Dọc đường đi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang suy tư một chuyện.

Chuyện liên quan đến di bảo của Võ đế.

Theo lý thuyết, di bảo của Võ đế đã bị mình lấy đi rồi, bản thân mình cũng không phát hiện ra thứ gì tên Trấn Ma thần thạch cả.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng nhớ rất rõ, ngoại trừ Đan Thần Cổ Kinh ra thì đúng là hết sạch sành sanh rồi, nếu có cái gì thì cũng bị mình lấy đi từ lâu.

Như vậy chỉ còn một khả năng thôi.

Đấy không phải di bảo thật của Võ đế.

Di bảo thật của Võ đế,

Vẫn đang ở trong huyện Bình an, nhưng không phải chỗ đó.

Chỗ giấu Đan Thần Cổ Kinh chỉ là một cái bảo tàng giả thôi.

Là thủ đoạn bẫy người của Võ đế.

Nhưng vì để người ta tin tưởng nên đã đặt Đan Thần Cổ Kinh vào đó.

Mình đúng là bị đánh lừa rồi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu đánh thức Đan Thần Cổ Kinh dậy.

Dò hỏi một vài chuyện có liên quan.

Mà cùng lúc đó.

Hoàng cung Đại Nguỵ.

Bên trong điện Dưỡng Tâm.

Nữ Đế ngồi im lặng trên long ỷ, trong điện giọng của Triệu Uyển Nhi không ngừng vang lên.

“Bệ hạ, có thư từ Thái Thượng tiên tông gửi đến, năm ngày sau, tất cả đệ tử nội môn của tiên tông đều sẽ đến kinh đô Đại Nguỵ, sáu đại tiên tông lớn cũng gửi thư đến, bảo sẽ đến kinh đô trong khoảng thời gian gần nhất.”

Triệu Uyển Nhi báo chuyện này cho Nữ Đế biết.

Văn cung Đại Nguỵ rời đi.

Tất nhiên tiên môn đã có thể hợp lẽ tiến vào kinh thành rồi.

“Được.”

“Lệnh Lễ bổ chuẩn bị tiếp đãi kỹ càng, chớ khiến các đệ tử tiên môn đó phải phật lòng.”

Nữ Đế nói vậy.

Rất mau Triệu Uyển Nhi đã khẽ gật đầu, ngay sau đó lại tiếp tục nói.

“Bệ hạ, Bình Loạn vương đã rời khỏi kinh thành, nhưng mà trước khi đi lại đến Đào Hoa am, có làm giống lần trước phong toả tin tức này không ạ?”

Triệu Uyển Nhi hỏi.

Nhưng lời này lại khiến ánh mắt Nữ Đế thay đổi.

Lại đến Đào Hoa am?

“Lại đến tìm Lạc Bạch Y kia à?”

Nữ Đế hỏi.

“Bẩm bệ hạ, vâng.”

Triệu Uyển Nhi thành thật trả lời.

“Trẫm biết rồi, tiếp tục phong toả tin tức.”

Nữ Đế đáp, nhưng mà không có bất cứ phản ứng lớn nào hết, tuy nhiên nội tâm lại có chút quái lạ.

Thoáng chốc, nàng cũng khá tò mò cái vị cô nương tên Lạc Bạch Y này rốt cuộc có dung mạo như thế nào, tạo sao có thể khiến Hứa Thanh Tiêu lưu luyến si mê đến thế?

Còn nữa, không phải Hứa Thanh Tiêu thích trẫm à? Sao lại làm như vậy?

Không đúng, không đúng, chẳng lẽ đúng là do trẫm lạnh nhạt quá hay sao?

Haizzz, thôi thôi, mặc kệ.

Bỗng chốc trong đầu Nữ Đế hiện ra rất nhiều suy nghĩ.

Nhưng mà rất nhanh.

Ba canh giờ trôi qua.

Bầu trời tối như mực.

Lúc này.

Nam Dự phủ.

Huyện Bình Anh.

Núi Vọng Thu.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Là người của Bạch Y Môn.

Bọn họ đang ở đây đợi trăng tròn.

Chương 1028: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (1)

Huyện Bình An.

Núi Vọng Thu.

Có tầm khoảng năm người đang tập trung ở chỗ này.

Năm người đều đeo mặt nạ cùng nhau nhìn lên bầu trời, không nhìn ra được nét mặt như thế nào.

Mặt nạ họ đeo lần lượt vẽ hình Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân, đại biểu cho thần thú năm phương, cũng là ngũ đại thiên vương của Bạch Y Môn.

“Đợi thêm một lúc là đến ngày trăng rằm, đến lúc đó chúng ta có thể mượn âm dương chi lực mở bảo khố của Võ Đế, giành được bào vật của Võ Đế.

Có người lên tiếng, giọng điệu có vẻ vô cùng phấn kích.

Bọn chúng là ngũ đại thiên vương của Bạch Y Môn, địa vị cực cao, đã được coi như trung tâm của cả trung tâm.

“Ừ, môn chủ nói rồi, nếu chuyện này làm tốt thì chúng ta đều nhận được khen thương.”

“Ngày trăng rằm đúng là khó đợi được thật, nhưng mà cũng mau là không làm trễ quá nhiều thời gian.”

Bọn chúng bàn luận, thân là ngũ đại thiên vương, cùng là tứ phẩm vương giả, nhưng đối với khen thưởng mà môn chủ của Bạch Y Môn hứa hẹn thì vẫn vô cùng mong chờ.

“Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, sắp đến lúc trăng tròn rồi, mau ngưng tụ âm dương lực đi.”

Có người nói, mặt nạ vẽ hình kỳ lân, bảo mọi người đừng có nói chuyện tầm phào nữa.

Nói như này, bốn người còn lại lập tức im lặng.

Ước chừng khoảng một phút đồng hồ sau, cuối cùng mặt trăng trên vòm trời kia cũng bừng sáng.

Ngay lúc này, hai vị thiên vương Thanh Long và Bạch Hổ ra tay, ngưng tụ âm dương chi lực.

Sau đó không gian bắt đầu vặn vẹo, một sức hút cực lớn kéo cả năm người vào trong.

Thoáng cái.

Bóng dáng năm người kia đã biến mất.

Mà sau đó một khắc, ngũ đại thiên vương của Bạch Y Môn đã tiến vào bên trong bí cảnh của Võ đế.

Bí cảnh của Võ Đế.

Là một sơn động.

Thoáng nhìn thì có chút hoang sơ đổ vỡ, ngoại trừ một tế đàn ra thì không có bất cứ đồ vật nào khác.

Đến cả một sợi lông cũng không có.

Năm người tiến vào bí cảnh đã bắt đầu tìm kiếm ngay lập tức, chỉ một cái liếc mắt đã phát hiện trong sơn động này chẳng có cái gì hết.

Nhưng ngay lúc này giọng của Kỳ Lân thiên vương vang lên.

“Các ngươi mau nhìn trên vách đá đi.”

Theo tiếng của Kỳ Lân thiên vương vọng lại, thoáng chốc cả bốn vị thiên vương còn lại cũng thi nhau đưa tầm mắt nhìn về phía vách đá.

Nhìn cái, tức thì thần sắc của bốn người có chút thay đổi.

[Ngô chính là trung lương của Đại Nguỵ, cả đời theo bệ hạ chinh chiến, bảy lần Bắc Phạt, chiến công hiển hách, nhưng, trời không chiều lòng người, khải hoàn hồi triều, bệ hạ không còn lòng dạ nào với triều chính, chi nên gian thần trong triều thi nhau sinh sôi, viện cớ bệ hạ ốm đau, không coi ai ra gì, chiến giữ triều đình, lễ nhạc sụp đổ.]

[Bệ hạ lúc xế chiều thì chịu khổ bị gian thần giam cầm, bệ hạ biết rõ triều đình đại biến, tuy có tâm phạt đảng, nhưng vô lực

làm, chi nên uỷ thác hạ thần mang con nối dõi của bệ hạ đi, giấu nhờ trong dân gian, đợi thời cơ chín muồi, khải hoàn hồi triều, lần nữa đoạt lại hoàng vị.]

[Nhưng mà, đại thần trong triều đã phát hiện ra, phái vô số tinh binh ngày đêm truy sát, vì bảo vệ đứa con mồ côi này của bệ hạ, ngô đã thu vén cho ngài ấy ở trong huyện Bình An, tạo ra nơi này, nếu người hậu thế có lòng báo quốc, có trái tim trung quân nhất định phải tìm ra bằng được đứa con thất lạc của Võ đế.]

[Tru gian thần, thanh quân phản trắc, trả lại cho Đại Nguỵ một thiên hạ thái bình.]

[Chú thích: Bệ hạ từng mời cao nhân xem tướng cho hoàng tử, tướng mạo tương lai anh tuấn, có tư chất nho đạo đại tài, cũng có thần uy vĩ đạo, văn võ song toàn, người đời sau hãy nhớ kỹ.]

Năm dòng chữ xuất hiện trên bức tường đá, lúc này cả năm người trong nháy mắt cũng hơi kinh ngạc.

“Đây là?”

“Đúng là tiên đế có một đứa con thất lạc thật.”

“Đây chính là chứng cứ quan trọng, đúng là giống hệt lời môn chủ nói, Võ Đế có một đứa con thất lạc, không ngờ lại ở trong chính huyện An Bình này.”

Mấy người kinh ngạc.

Bọn chúng thân là thiên vương của Bạch Y Môn, đối với Bạch Y Môn tất nhiên phải trung thành tuyệt đối rồi, nhưng đối với đứa con trai bị thất lạc này của Võ đế thì chẳng mấy tin tưởng như vậy.

Dù sao thì chuyện này bọn chúng cũng không rõ lắm, Bạch Y Môn đánh cái khẩu hiệu tìm kiếm con trai thất lạc của Võ đế, mưu đồ tạo phản là thật hay giả, ai dám đi xác định?

Mà đối với bọn chúng mà nói thì gia nhập Bạch Y Môn, hoặc là loại cùng đường mạt lộ, hoặc Bạch Y Môn có thể mang lại sự giúp đỡ cho bọn chúng, mọi người đều có lợi.

Nếu như tạo phản thành công, ngươi được lợi ta cũng được lợi, nhưng nếu như tạo phản thất bại, thế thì chẳng còn gì để nói nữa.

Nhưng bây giờ, bọn chúng đã đi vào trong di tích của Võ đế rồi, cũng thật sự biết được chuyện Võ đế có con trai thất lạc vậy mà lại là thật.

Cái này có nghĩa Bạch Y Môn căn bản cũng không phải tổ chức tạo phản, mà chính là chiến sĩ chiến đấu vì chính nghĩa.

Mặc dù đối với đại cược thì cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào, dù sao thì Bạch Y Môn đã nói từ trước rồi, nhưng vách đá kia đối với đệ tử của Bạch Y Môn, đặc biệt là đối với năm người bọn chúng thì có một ý nghĩa nhất định.

Tăng lòng tự tin tạo phản.

Nhưng thứ khiến năm người ngạc nhiên thật sự không phải cái này, mà là "con trai thất lạc của Võ đế đang ở trong huyện Bình An", thậm chí còn có tướng Nho đạo Đại Tài, cũng có thần uy Võ đạo, văn võ song toàn.

Đây mới chính là chỗ khiến năm người phải ngạc nhiên đến vậy.

Vương triều Đại Nguỵ bây giờ quốc vận đang hưng thịnh, tụ ra đương Đại Nguỵ long đỉnh, khí vận vô song.

Dùng thực lực của Bạch Y Môn bây giờ, muốn tạo phản, trên cơ bản là không làm được, trừ khi hợp tác với phiên vương Đại Nguỵ, nếu không, muốn tạo phản á, tắm rồi đi ngủ đi.

Ngũ đại binh doanh giờ đều bị Nữ Đế không chế rồi, quân dân đồng lòng, lại thêm Hứa Thanh Tiêu thì thôi đừng nói nữa.

Cho nên chuyện tạp phản, bây giờ Bạch Y Môn không dám suy nghĩ, chỉ có thể chờ, chờ đợi thời cơ chín muồi.

Chương 1029: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (2)

Nhưng nếu tìm được đứa con thất lạc của Võ đế, thế thì khác biệt hoàn toàn rồi.

Con trai thất lạc của Võ đế, chính là thái tử danh chính ngôn thuận của Đại Nguỵ, hơn nữa còn là con trai, nếu như tìm về được, thì hoàn toàn có thể quang minh chính đại quay về triều đình.

Ngay trước mặt Hứa Thanh Tiêu và thượng thư của lục bộ, đưa con trai thất lạc của Võ đế ra.

Hứa Thanh Tiêu là Bán Thánh thì sao nào? Chẳng lẽ lại dám giết con trai của Võ đế hả?

Thượng thư sáu bộ, quốc công liệt hầu của Đại Nguỵ thì tên nào dám không tuân theo vị thái tử này?

Nếu dám giết thật thì bách tính Đại Nguỵ liệu có chấp nhận hay không? Chu Thánh nhất mạch, người đọc sách khắp thiên hạ liệu có mắng chết ngươi hay không?

Giết anh trai mình, đây đã là một cái sai lầm khủng lồ rồi.

Đặc biệt còn là hoàng đế, ngươi dám giết anh trai mình, kẻ đứng đầu tất cả người trong thiên hạ lại làm như vậy, thế thì nho đạo lễ nhạc sụp đổ hết, không có đạo đức, vận mệnh quốc gia Đại Nguỵ có muốn không bị ảnh hưởng cũng không được.

Tìm được con trai thất lạc của Võ đế, cái này có nghĩa đè ép được Nữ Đế phải thoái vị.

Lập tức khiến Nữ Đế thoái vị chắc chắn không được, nhưng Bạch Y Môn sẽ mượn vào áp lực từ các thế lực phiên vương ở dân gian, cộng thêm vũ khí bằng ngòi bút của người đọc sách khắp thiên hạ nữa.

Nữ Đế không lùi không được.

Ngươi không thoái vị, các phiên vương khắp nơi càng có lý do chân chính để tạo phản, nhất phẩm cũng không tiện nhúng tay vào, dù sao cái này cũng là chuyện riêng tư của hoàng thất.

Ở đâu có chuyện thái tử không đăng cơ, để công chúa đăng cơ bao giờ?

Dân gian cũng sẽ làm loạn hết lên, nếu như trưởng tử không được đăng cơ, không kế thừa đại thống, từng nhà muôn dân trăm họ Đại Nguỵ đều sẽ bị lật tung hết lên, những thằng hai thằng ba, thậm chí thằng út ai mà chẳng ngấp nghé gia sản? Ai mà không muốn được chia phần hơn?

Nhìn thì cảm thấy chuyện này không lớn lắm, nhưng ảnh hưởng lại rất lớn.

Đặc biệt trên vách đá còn cố ý khắc lại một câu.

[Bệ hạ từng mời cao nhân xem tướng cho hoàng tử, tướng mạo tương lai anh tuấn, có tư chất nho đạo đại tài, cũng có thần uy vĩ đạo, văn võ song toàn, người đời sau hãy nhớ kỹ.]

Này là có ý gì?

Cái này là nói vị thái tử của Võ đế này văn võ song toàn, là một vị hoàng tử vừa có năng lực lại có thực lực.

Chứ không phải một thằng vô dụng.

Sợ là sợ sau khi biến thành mồ côi thất lạc, không có tý năng lực nào hết, nếu như thế thì triều đình sẽ viện vào đây làm cớ phong cho một cái chức vị vương gia là xong.

Nhưng nếu vị thái tử mồ côi của Đại Nguỵ này muốn tài hoa có tài hoa, muốn có vũ lực có vũ lực, văn võ song toàn thì chắc chắn có thể ảnh hướng đến Đại Nguỵ.

Bạch Y Môn, phiên vương, người đọc sách trong thiên hạ thi nhau giúp đỡ người này là có đủ sức mạnh để khiêu chiến với Nữ Đế Đại Nguỵ.

Bấy giờ, giọng của Thanh Long thiên vương cũng không nhịn được vang lên.

“Hoá ra đứa con thất lạc của Võ đế đang giấu trong huyện Bình AN này, thậm chí còn văn võ song toàn, tương lai chắc

chắn sẽ thành người có tài.”

“Ối, từ từ đã, Hứa Thanh Tiêu cũng là người ở huyện Bình An đúng không? Tuổi tác của hắn hình như cũng bằng tuổi con trai thất lạc của Võ đế đấy, chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu lại là con trai thất lạc của Võ đế?”

Giọng của hắn tỏ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Lời này khiến bốn vị thiên vương còn lại lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nếu như đúng là Hứa Thanh Tiêu thì rắc rối đấy, ít nhất là đối với Bạch Y Môn cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Hứa Thanh Tiêu giờ đang là Bán Thánh của Đại Nguỵ, trong lòng chỉ có sinh linh cả Đại Nguỵ này, bây giờ được phong làm Bình Loạn vương, được hưởng một nửa quốc vận của Đại Nguỵ, không còn để tâm gì đến đế vị nữa.

Cứ cho Hứa Thanh Tiêu là con trai thất lạc của Võ đế thật đi, cũng không có bất cứ tác dụng gì nữa, vì Hứa Thanh Tiêu sẽ không tạo phản.

“Không thể nào.”

“Ta biết được tuổi tác của Hứa Thanh Tiêu, bây giờ hắn mới tròn hai mươi tuổi, Nữ Đế Đại Nguỵ giờ hai mươi tư tuổi, khoảng cách hai bên chênh lệch bốn tuổi, con trai thất lạc của Võ Đế theo lý phải lớn hơn Nữ Đế một chút, sao có thể là Hứa Thanh Tiêu?”

Huyền Vũ thiên vương lên tiếp, hắn ngay lập tức phủ nhận cái loại khả năng này.

Tuổi tác kém nhau bốn tuổi, vấn đề này vẫn chưa thể giải thích hết được.

“Nhỡ Hứa Thanh Tiêu khai gian tuổi thì sao? Mấy tên đọc sách toàn khai gian tuổi mình nhỏ đi vào tuổi cũng là chuyện bình thường.”

Thanh Long thiên vương đáp, đưa ra cái khả năng này, nhưng rất mau đã bị Chu Tước thiên vương lắc đầu.

“Thế này thì càng không thể, người có thể trú nhan, cũng có thể khai gian tuổi, nhưng cốt cách chơ thể và khí huyết thì

không thể làm giả được, nếu Hứa Thanh Tiêu khai gian tuổi, văn cung Đại Nguỵ đã sớm viết văn tế lên rồi, nếu Hứa Thanh Tiêu khai gian tuổi thật."

"Tuổi thật nếu là hai mươi tư, hơn hẳn tuổi khai gian bốn tuổi, với cái tính thích hắt nước bẩn của Chu Thánh nhất mạch, bọn họ sẽ không nói sao?"

Chu Tước thiên vương cất giọng, mọi người đều gật đầu, cũng không phải không nghi ngờ Hứa Thanh Tiêu, mà quá tin vào cái tính cách thích bắt nước bẩn của Chu Thánh nhất mạch.

Ai trong thiên hạ mà lại không biết Chu Thánh nhất mạch có cái phẩm hạnh gì?

"Không phải Hứa Thanh Tiêu, vậy sẽ là ai?"

"Văn võ song toàn? Người như này có lẽ sẽ không biết im hơi lặng tiếng đâu, hơn nữa cứ cho là thế đi bây giờ chắc hẳn cũng hai mươi lăm tuổi, thậm chí còn hơn hai mươi lăm tuổi, nếu cứ hạ thấp bản thân thế, đợi thêm vài năm nữa khéo có ra mặt thì vương triều Đại Nguỵ cũng không thể cho hắn kế thừa hoàng vị nữa rồi."

Thanh Long thiên vương đồng ý với lời của Chu Tước thiên vương, nhưng vấn đề ở đây con trai thất lạc của Võ đế là ai?

Trong nháy mắt đám người có vẻ trầm đi hẳn.

Mà đột ngột, giọng của Kỳ Lân thiên vương vang lên.

"Các ngươi có biết Hứa Thanh Tiêu còn có một người sư huynh hay không?"

Giọng của Kỳ Lân thiên vương vừa cất lên, trong nháy mắt đám người này cũng không khỏi tò mò.

"Nghe nói rồi, nhưng danh tiếng không lớn lắm, hình như tên là, tên là cái gì ấy nhỉ?"

"Có ấn tượng, hồi hội thi Thái Bình, sư huynh này của Hứa Thanh Tiêu đã ra mặt một lần, về sau cũng không rõ lắm."

"Ngươi nói như vậy ta mới nhớ, Hứa Thanh Tiêu đúng là có một người sư huynh, nhưng mà tên là gì thì ta không biết."

“Kỳ Lân thiên vương, ý của ngươi là cái vị sư huynh của Hứa Thanh Tiêu này có lẽ là con trai thất lạc của Võ đế?”

Chương 1030: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (3)

Bốn người mở miệng, bọn họ đều không nhớ rõ tên của Trần Tinh Hà, dù sao Trần Tinh Hà cũng không có danh tiếng gì, danh tiếng duy nhất lại dính hơi Hứa Thanh Tiêu, bằng không thậm chí bọn họ cũng không biết Trần Tinh Hà là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu.

“Khéo cũng có thể, nhưng mà khó mà nói đúng được, ta chưa gặp hắn bao giờ, chỉ là trong nội môn có thám tử ghi chép về tinh tức của hắn thôi.”

“Tuổi cũng vừa hai mươi bốn, sinh vào tháng giêng, hơn nữa cũng là người đọc sách, bằng không, một cái huyện Bình An bé xíu này ngoài Hứa Thanh Tiêu ra thì còn có tài tử nào được nhắc tên đến không?

Kỳ Lân thiên vương đáp.

Sau khi cái tên Hứa Thanh Tiêu nổi danh, Bạch Y Môn đã âm thầm quan sát, chưa thể nói ghi chép kỹ càng từng nhất cử nhất động một, nhưng bên cạnh có ai tất nhiên phải ghi chép kỹ lại rồi.

Vừa lúc Kỳ Lân thiên vương đã xem qua tư liệu ghi chép lại thông tin của Trần Tinh Hà, chẳng qua không quá để tâm, dù sao chỉ là một tên tiểu tốt cần gì phải nhớ?

Bây giờ ngẫm lại, khéo cái tên Trần Tinh Hà đó rất có thể là con thất lạc của Võ đế.

“Nếu như đúng là hắn thì cũng lằng nhằng lắm đấy.”

Thanh Long thiên vương nói như thế.

“Không, chưa chắc đâu.”

“Ai dám chắc hắn biết? Ai dám chắc Hứa Thanh Tiêu biết?”

“Với cả hắn thân là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu, trơ mắt nhìn sư đệ mình từng bước lên đỉnh chí cao đó ư? Hắn cam

tâm tình nguyện à? Lòng người đều vừa ích kỷ lại vừa phức tạp.”

“Nếu như hắn không biết thân thế thật của mình, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói cho hắn biết thân thế của vị sư huynh này, đối với chúng ta là một chuyện tốt.”

“Dĩ nhiên cũng không thể nhất định chính là sư huynh của hắn, có lẽ cũng là người khác thì sao.”

“Vậy thì để ta và Chu Tước ở lại huyện Bình An điều tra, ba người các ngươi quay về bẩm báo lại chuyện này để môn chủ đưa ra lựa chọn, đừng có tự mình chủ trương, nhỡ đâu làm chậm trễ đại sự gì thì chúng ta cũng không gánh được đâu.”

Kỳ Lân thiên vương không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn chỉ duy đoán mà thôi, có phải Trần Tinh Hà hay không vẫn là một ẩn số.

Không cần phải vội vàng thế làm gì cả.

“Ừ.”

“Kỳ Lân thiên vương nói không sai, vẫn để mônchủ quyết định đi.”

Mấy người kia khẽ gật đầu, nhưng Huyền Vũ thiên vương vẫn nói thêm một câu.

“Chuyện khác chưa cần nhắc đến đã, thế di bảo của Võ đế ở đâu? Tại sao chỗ này không có cái gì hết vậy?”

Hắn cau mày, có vẻ khá khó hiểu.

Bấy giờ, đám người cũng cùng nhau lộ vẻ tò mò.

Chỗ này là bảo khố của Võ đế, nhưng không có tý bảo vật nào hết, mặc dù biết được một ít tin tức thì bọn họ càng quan tâm đến Võ đế di bảo hơn.

Bọn họ đều biết Võ đế di bảo có giá trị khổng lồ, thế lực các phương đều muốn có được.

Tổng thể có đồ gì bọn họ chưa xác định được, nhưng có thể xác định được duy nhất một vật đó là Đan Thần Cổ Kinh, một cổ vật ghi chép lại tất cả các phương pháp luyện đan trong

thiên hạ này, nghe nói trong đó còn ghi chép lại loại đan dược phá cảnh nữa.

Nhưng vấn đề là chỗ này không có.

“Chỉ có hai trường hợp.”

“Một là bị người nhanh chân đến trước, hoặc bị người này giấu đi rồi.”

Kỳ Lân thiên vương chỉ vào vách đá nói.

“Không thể có người nhanh chân đến trước, Bạch Y Môn của chúng ta đã sớm biết không có ai biết được Võ đế di bảo ở chỗ này.”

“Nếu nói hắn ra chắc Hứa Thanh Tiêu sẽ biết một ít, nhưng hắn cũng không biết rõ bí mật trong Võ đế di bảo, Ngô Ngôn sẽ không nói cho hắn biết.”

“Cứ coi như vị tiền bối này đã mang đi rồi, khéo còn giấu trên người đứa con thất lạc kia.”

Thanh Long thiên vương lập tức bác bỏ trường hợp đầu tiên.

Đám người cũng không nói gì thêm nữa, bởi vì lời của Thanh Long thiên vương cũng không có chỗ sai nào hết.

Nhưng chính lúc này, một giọng nói khác lại vang lên.

Là Huyền Vũ thiên vương.

“Còn một chuyện nữa, các ngươi có để ý không? Chữ trên vách đá này giống như vừa mới khắc lên vậy.”

Huyền Vũ thiên vương chỉ vào vách đá nói thế.

Lời này khiến tất cả ánh mắt của mọi người đổ xô lên trên vách đá, đúng là như vậy thật.

“Này thì lạ cái gì.”

“Người hiển hách đi theo Võ đế bảy lần Bắc Phạt, hơn nữa là còn có thể lập được chiến công, nghĩ cái cũng phải là một đại nhân vật, bét nhất cũng phải lf một võ giả nhị phẩm.”

“Hơn nữa chỗ này là động tiên ngăn cách với toàn thế giới bên ngoài, dù khắc lên từ hai mươi năm trước, ngày hôm nay nhìn

dường như chỉ mới khắc lên chưa được bao lâu, thủ đoạn tầm thường này chưa thấm vào đâu hết?"

Thanh Long thiên vương chẳng thèm ngó ngàng đến, hắn cũng không cảm thấy chỗ này có vấn đề nào cả, trái lại còn cảm thấy đám người này có chút nghi thần nghi quỷ.

"Được rồi, không quan tâm đến những thứ khác làm gì, trước tiên cứ nói chuyện này cho môn chủ rồi tính tiếp, chuyện còn lại để sau hãy nói."

Kỳ Lân thiên vương nói đến đây, cũng không tiếp tục nói đến hết, đám người kia cũng không nói, mà nối nhau tiếp tục điều tra một hồi, phát hiện đúng là không có bất cứ vật phẩm nào cả, lúc này mới rời đi.

Mà cùng lúc đó.

Quận Lâm Dương, Đại Nguỵ.

Huyện Dương Bình.

Chỗ này chính là quê hương của Thánh Nhân Đại Nguỵ.

Chu Thánh sinh ra ở nơi này, cũng là nơi ông ấy từng ở.

Dường như mỗi ngày ở huyện Dương Bình đều trật kín người, tài tử các nơi sẽ phải đến nơi này đầu tiên để tế báo Chu Thánh, bày tỏ tấm lòng son của chính bản thân mình, cũng hy vọng Thánh Nhân có thể ủng hộ một chút thánh ý.

Để bọn họ có thể trúng cử năm sau.

Chỉ là hôm nay.

Trong phủ thành có người đến, có rất nhiều quan sai đã phong toả cả huyện Dương Bình, không cho phép người đọc sách được đi vào.

Đến nỗi có tin đồn bảo Hứa Thanh Tiêu muốn đả kích Chu Thánh nhất mạch cho nên muốn phá dỡ triệt để chỗ Chu Thánh từng ở, dẫn đến có một đám người đọc sách sống chết muốn gây chuyện.

Về sau quan phủ phải liên tục đảm bảo thì đám người đọc sách này bấy giờ mới từ bỏ ý định đó.

Trái lại cũng không phải đám người đọc sách này muốn làm náo loạn lên, mà đây có liên luỵ đến Chu Thánh, cho dù không phải người đọc sách thì cũng không thể đứng trơ mắt nhìn nơi ở ngày xưa của Chu Thánh bị phá huỷ được.

Mà quan sai vừa phong toả huyện Dương Bình xong.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu cũng xuất hiện ở trong chỗ Chu Thánh từng sống.

Bây giờ hắn đã là tam phẩm.

Muốn lọt qua sự phong toả của quan sai đương nhiên cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 1031: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (4)

Phong toả chỗ Chu Thánh ở lúc còn sống là ý của Hứa Thanh Tiêu, nguyên nhân chuyện này chính là sợ rước phải những chuyện không hay vào người.

Trước mắt thì chỗ Chu Thánh từng ở không còn ai khác.

Hứa Thanh Tiêu cũng một mình chậm rãi tìm kiếm.

Chỗ Chu Thánh từng sống cũng không lớn, chỉ là một trạch viện mà thôi, chỗ Chu Thánh đọc sách vừa là một khoảnh sân, cũng vừa là chỗ ở.

Bên trong khuôn viên có thánh ý lờ mờ phủ khắp, Hạo Nhiên văn chung giấu ở trong lọn tóc bên tay cũng không nhịn được rung lên.

Dường như có cảm ứng.

“Văn chung, đưa ta đi tìm chân linh của Chu Thánh.”

Hứa Thanh Tiêu sai Hạo Nhiên văn chung đưa mình đi tìm chân linh của Chu Thánh.

Dù sao Hạo Nhiên văn chũng cũng chính là thánh khí đích thân Chu Thánh luyện chế, tất nhiên phải cảm ứng được chân linh của Chu Thánh.

Nghe lời Hứa Thanh Tiêu nói, Hạo Nhiên văn chung ngay lập tức bay thẳng vào chỗ Chu Thánh ở.

Hứa Thanh Tiêu theo sát đằng sau.

Rất mau đã đi vào trong chỗ ở của Chu Thánh.

Bên trong vô cùng đơn sơ giản dị, không khác gì căn phòng của một người đọc sách bình thường, chẳng qua trên bàn trưng bày một vài quyển sách đều là một ít Thánh Ngôn.

Bên cạnh có kê một cái giường nhỏ, là nơi ngả lưng của Chu Thánh sau mỗi lần đọc sách mệt mỏi.

Đinh đinh đinh.

Hạo Nhiên văn chung rơi xuống giường nhỏ, phát ra âm thanh đinh đinh, Hứa Thanh Tiêu cũng không chần chừ, ngay lập tức ngồi lên trên giường.

Nhưng Hạo Nhiên văn chung lại lắc lư, dường như đang ra hiệu cho Hứa Thanh Tiêu nằm xuống.

Không nghĩ nhiều, Hứa Thanh Tiêu nằm ở trên giường.

Ngay sau đó thánh ý huyền diệu khó mà giải thích thành lời tràn ra, nhưng không có bất cứ dị tượng gì, thay vào đó ngược lại là buồn ngủ, buồn ngủ đến không nhấc nổi mí mắt lên được.

Hứa Thanh Tiêu không ngăn lại cái cảm giác buồn ngủ này, đến cảnh giới này giống hắn, không còn buồn ngủ nữa, hiển nhiên đó chính là một loại câu thông.

Rất mau, Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ,

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

Từng tiếng đọc sách vang lên, Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Đợi sau khi mở mắt, Hứa Thanh Tiêu phát hiện mình vẫn đang xuất hiện ở trong chỗ Chu Thánh từng ở, chỉ là sau khi đứng dậy, xuyên qua cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Hứa Thanh Tiêu phát hiện có bóng người đang đứng đằng xa, tay cầm một quyển sách đang tụng niệm.

Đó chính là Chu Thánh, đầu đã có chút bạc, nhưng nhìn qua cũng chưa phải quá già yếu, tầm năm mươi, sáu mươi tuổi.

So với Chu Thánh lần trước thì trẻ hơn một chút.

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu, bái kiến Chu Thánh.”

Không có bất cứ lời rườm rà gì, Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi phòng, hướng về Chu Thánh đang đứng trong sân làm một cái cúi đầu thật sâu.

Đối mặt với Thánh Nhân, Hứa Thanh Tiêu tỏ rõ lòng tôn trọng thành kính.

Mà Chu Thánh đang đọc sách thánh hiền cũng không khỏi đưa tầm mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ông không nói gì hết, mà đặt tay lên bả vai của Hứa Thanh Tiêu.

Qua một lúc, Chu Thánh gật đầu nói.

“Lão phu hiểu rồi.”

Ông chậm rãi nói, thông qua tiếp xúc với Hứa Thanh Tiêu, trong nháy mắt ông đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện, gồm ký ức truyền thừa lẫn tình huống trước mắt.

“Chu Thánh, trước mắt thì văn cung đã thoát ly, Á Thánh Lữ Tử đã thành lập vương triều Hạo Nhiên, mười ngày sau sẽ kiến quốc.”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều, lập tức mang tình huống bây giờ báo cho Chu Thánh biết, không cần phải giấu diếm điều gì hết.

“Văn cung thoát ly thật rồi?”

“Thành lập vương triều Hạo Nhiên?”

“Lữ Tử? Lữ Tử là ai? Hắn là người sau màn hả?”

Chu Thánh lập tức hỏi Hứa Thanh Tiêu xem Lữ Tử có phải kẻ đứng sau hay không.

“Thưa Thánh Nhân, học sinh không dám xác định, nhưng trong văn cung Đại Nguy, phẩm vị và địa vị của Lữ Tử cao nhất, bất luận là ông ta có phải kẻ đứng sau thật sự hay không, thì việc này ông ta cũng không thể trốn được liên quan.”

Hứa Thanh Tiêu cũng chưa dám xác định xem Lữ Tử có phải hung phạm đứng đằng sau không, chỉ có thể đảm bảo, Lữ Tử tuyệt đối không thể không biết rõ được tình hình bên trong.

Nghe vậy, Chu Thánh khẽ gật đầu.

Sau đó ông hơi trầm tư nói.

“Đã như vậy, lão phu đúng là phải ra tay rồi.”

“Cũng may lão phu làm việc thích để lại thủ đoạn, chỉ lo sau này sẽ xuất hiện sai làm gì, cho nên đã để lại ba chân linh, ba

chân ý.”

“Nhưng không ngờ tên đấy dám đánh chủ ý lên trên đầu lão phu, dùng danh nghĩa của lão phu đi gây tai hoạ cho Nho đạo thiên hạ này.”

“Đúng là đến súc sinh cũng không bằng.”

“May mắn là Đại Nguỵ sinh ra được một đại tài vạn cổ như ngươi, nếu không, lão phu thật sự không hứng chịu nổi.”

“Đám con cháu bất hiếu này muốn hại lão phu à? Nằm mơ giữa ban ngày.”

Chu Thánh liên tiếp mắng một vài câu, sau đó nói tiếp.

“Thủ Nhân, chân linh của lão phu, đợi ngươi tỉnh lại sẽ tìm thấy thôi.”

“Sau khi tìm thấy chân linh, chỉ cần ngươi rót hạo nhiên chính khí vào thì lão phu có thể khôi phục lại.”

“Nhưng nếu như điều kiện cho phép, thì tốt nhất ngươi nên đi tìm thêm chân ý mà lão phu để lại nữa.”

“Nếu không, ngươi có kích hoạt được chân linh của lão phu thì cũng chỉ giữ lại được nhiều nhất là một canh giờ, nếu như phối hợp cùng chân ý, lão phu chẳng những có thể giữ được cả một ngày, hơn nữa còn có thể phát huy được chín phần sức mạnh của Thánh Nhân.”

Chu Thánh nói vậy.

“Chân ý?”

” Chín phần?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Chu Thánh, sau đó không nhịn được hỏi.

“Học sinh rất tò mò một chuyện, mong Thánh Nhân có thể giải đáp cho học sinh hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ngươi cứ nói.”

Chu Thánh khẽ gật đầu nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Xin hỏi Thánh Nhân, ngài với nhất phẩm thì ai mạnh hơn? Học sinh đang nói đến võ giả nhất phẩm?”

Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, trong mắt của hắn, Thánh Nhân nhất phẩm mạnh thì mạnh thật, nhưng không sánh bằng võ giả nhất phẩm, khiến Chu Thánh sống lại thật ra cũng vì thân phận của Chu Thánh thôi.

Dù sao thì Chu Thánh nhất mạch suốt ngày mang Chu Thánh ra khè mình, bây giờ mình khiến Chu Thánh sống lại xem đám người đọc sách này còn dám nói gì nữa nào.

Còn đối với thực lực của Chu Thánh.

Chậc… Ông ấy rất mạnh, nhưng so với võ giả nhất phẩm chắc kém hơn rất nhiều, nhỉ.

Dù sao sức mạnh của Thánh Nhân là điều khiển sức mạnh trong thiên địa, phải nhận được sự tán thành của thiên địa.

Nghe câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, Chu Thánh lập tức điều chỉnh lại thần sắc, vô cùng nghiêm túc nhìn Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Thủ Nhân, ngươi đã biết tại sao Nho đạo lại xếp hạng hệ thống mạnh nhất trong tất cả các hệ thống chưa?”

Chu Thánh nói thế, trong ngôn ngữ có vẻ ngập tràn sự tự tin.

Chương 1032: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (5)

“Người đọc sách nuôi dưỡng Hạo Nhiên chính khí, ngưng tụ ra dương lực, tiên lực vô thượng trấn áp yêu ma.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

“Ngoài điểm này, còn có gì nữa không?”

Chu Thánh tiếp tục hỏi.

Lời này Hứa Thanh Tiêu có vẻ không đáp lại được.

Còn? Còn gì nữa?

Hứa Thanh Tiêu tò mò nhìn Chu Thánh.

Nhìn thấy điệu bộ này của Hứa Thanh Tiêu, Chu Thánh thở dài, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Không trách ngươi không biết, chủ yếu là vì nho đạo nhất phẩm quá khó.”

“Nhưng mà ngày hôm nay lão phi sẽ nói cho ngươi biết thực lực của Thánh Nhân.”

“Bước vào nhất phẩm là có thể triệt để điều khiển được sức mạnh khắp thiên địa, lão phu nói điều khiển, là điều khiển theo lòng mình muốn.”

“Cái này tương đương với chuyện có võ giả nhất phẩm muốn giết lão phu, hắn có năng lực giết lão phu nhưng hắn không có cơ hội giết lão phu, ngươi có hiểu rõ câu nói này có ý gì không?”

Chu Thánh tự tin nói, báo cho Hứa Thanh Tiêu biết thực lực của Thánh Nhân nhất phẩm.

Nhưng nhìn cái dáng vẻ chưa hiểu rõ của Hứa Thanh Tiêu, Chu Thánh đành phải giải thích tiếp.

“Ngươi bây giờ đã là Bán Thánh tam phẩm, có phát hiện ra bây giờ có thể điều khiển được sức mạnh của thiên địa rồi

không?”

Chu Thánh hỏi.

“Dạ.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Thân là Bán Thánh, đúng là có thể điều khiển khống chế được sức mạnh của thiên địa, thí dụ như vạch tội một người nào đó làm hại nhân gian, ngưng tụ sức mạnh của thiên địa đi chém giết đối phương, tất nhiên tiền đề là thiên địa có cảm ứng và tán thành hành vi của ngươi không đã.

Nếu như thiên địa không đồng ý hành vi của ngươi, thì ngươi có nói rát cả cổ họng cũng đều vô dụng.

Đấy cũng giống như cái đạo lý Lữ Tử rõ là Á Thánh, nhưng lại thua trắng mình.

“Bán Thánh có thể điều tiết khống chế sức mạnh của thiên địa.”

“Á Thánh thì có sự đồng ý của thiên địa, thay một cách giải thích khác thì việc Á Thánh làm càng dễ nhận được sự tán thành của thiên địa.”

“Về phần Thánh Nhân, đã không còn điều tiết khống chế sức mạnh của thiên địa nữa rồi, mà là nắm giữ điều khiển sức mạnh.”

“Nói cái gì thì chính là cái đó, ngươi có thể lý giải đó là nói được làm được, đây chính là sức mạnh của Thánh Nhân.”

“Cho nên, võ giả nhất phẩm có thể giết Thánh, nhưng hắn không giết được Thánh.”

Chu Thánh cho câu trả lời.

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu đại khái rồi.

Hắn gật đầu, vó vẻ cái hiểu cái không.

Này đúng là khiến Chu Thánh không hiểu sao lại thấy hơi khó chịu.

“Thôi bỏ đi, Thủ Nhân, giờ ngươi đừng hỏi trước nhiều như vậy, nói tóm lại thì đợi ngươi sống lại lão phu, lão phu sẽ cho

ngươi thấy cái gì được gọi là nhất phẩm.”

“Nho đạo có thể trở thành hệ thống mạnh nhất, tuyệt đối không chỉ vẻn vẹn mỗi chuyện đơn giản như trấn áp tà ma.”

Chu Thánh hơi đau răng, ông đúng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Thôi mặc kệ không cần quản quá nhiều, đợi đến khi mình sống lại rồi nói tiếp.

“Vâng.”

Hứa Thanh Tiêu cũng bị nói đến đần cả người, không phải không thể hiểu được, quan trọng là chưa được tận mắt nhìn thấy.

Ít nhất thì mình đã tận mắt chứng kiến thực lực của võ giả nhất phẩm rồi, còn thực lực của Thánh Nhân, Hứa Thanh Tiêu vẫn mù tịt.

“Thánh Nhân, còn một chuyện nữa học sinh cũng muốn hỏi.”

“Ngài có biết tung tích của Trấn Ma thần thạch, Long Huyết Dương Ngọc và Bát Bảo Phật Liên ở đâu không?”

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa quên chuyện này, hỏi thăm Chu Thánh.

“Trấn Ma thần thạch? Cái này thì lão phu không rõ, nhưng Long Huyết Dương Ngọc thì lão phu biết, thứ này ở trong văn cung.”

“Bát Bảo Phật Liên thì là đồ của phật môn, được sinh ra trong ao Bát Bảo công đức của phật môn, một nghìn năm sinh ra một đoá, có thể giúp người thức tỉnh trí tuệ trấn áp tà ma.”

“Ngươi hỏi những cái này để làm gì?”

Chu Thánh tò mò hỏi, ngoại trừ Trấn Ma thần thạch ra thì hai thứ còn lại ông đều biết chúng ở đâu.

“Long Huyết Dương Ngọc ở trong văn cung?”

Hứa Thanh Tiêu hơi bất ngờ, hắn không ngờ thứ này lại ở trong văn cung.

“Ừ, nếu không có ai cướp đi mất thì vẫn ở trong văn cung thôi.”

“Long Huyết Dương Ngọc chính là bảo vật do máu của chân long nhỏ xuống ngọc thạch trời sinh thuần dương nhất, thứ này trời sinh đã có thể khắc chế được tà ma yêu vật.”

“Trong văn cung có một viên, thứ này là vật trấn cung, nhưng mà nói hữu dụng thì có hữu dụng, nói vô dụng cũng có vô dụng, văn cung có thánh ý của lão phu thì sao có yêu ma nào dám đi vào trong.”

“Còn Bát Bảo Phật Liên là đồ của phật môn, Thủ Nhân, nếu như không phải cực kỳ cần thì đừng dính dáng đến phật môn quá sâu, rõ chưa?”

Chu Thánh cho câu trả lời, báo cho Hứa Thanh Tiêu biết hai thứ này, cố ý căn dặn Hứa Thanh Tiêu không được tiếp xúc quá gần với phật môn.

“Thánh Nhân, ngài có thể giúp ta lấy hai thứ này không? Học sinh đang rất cần.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn không thể giải thích tốt được, đành có thể khẩn cầu như vậy.

“Lão phu có thể giúp ngươi lấy được Long Huyết Dương Ngọc, bản thân cái này là vật của văn cung, lão phu là chủ nhân của văn cung, tặng cho ngươi cũng chẳng đáng bao nhiêu.”

“Nhưng Bát Bảo Phật Liên thì không thể nói chắc chắn được, nếu chân thân của lão phu ở đây thì có thể giúp ngươi lấy được, nhưng chỉ là một chân linh thì khó lòng lấy được cho ngươi rồi.”

“Nhưng mà ta vẫn thử một lần xem, xem phật môn có nể mặt lão phu không.”

“Ngươi lấy mấy thứ đó để làm gì? Là yêu ma ở Đại Nguỵ sắp phá mộ xông lên à? Thế này không được, bọn chúng đã bị lão phu phong toả bát môn rồi mà.”

“Theo lý thuyết mà nói, dù văn cung đã thoát ly nhưng trong thời gian ngắn ngủi này bọn chúng cũng không ra được.”

Chu Thánh rất tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn lấy ba thứ này để làm gì.

Nhưng trong câu nói này, Hứa Thanh Tiêu nhạy bén bắt được một tin tức.

“Trong kinh thành Đại Nguỵ có yêu ma?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Chu Thánh, hỏi như vậy.

Người kia thần sắc bình tĩnh, gật đầu nói:“Đúng vậy, không nhẽ đến cả chuyện này ngươi cũng không biết à? Thế này thì càng không thể, chuyện này đến cả đại nho của văn cung cũng biết hết đó.”

“Không đúng, đó là chuyện năm trăm năm trước, năm trăm năm sau khéo chuyện này đã bị giấu đi rồi, khốn nạn.”

“Cái thằng đó rốt cuộc đang mưu tính cái gì? Đại tai hoạ ngầm thế mà cũng không nói? Muốn hại chết tất cả sinh linh trong Đại Nguỵ hả?”

Chu Thánh thì thào tự nói, sau đó cau mày, sắc mặt có chút khó coi.

“Là yêu ma gì vậy ạ?”

“Học sinh có thể trấn áp được không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thăm.

Chương 1033: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (6)

“Không trấn áp được, trừ khi ngươi trở thành Á Thánh, nếu không thì khó có thể trấn áp được những yêu ma đó.”

“Có điều, bảo bọn chúng là yêu ma, thì thà bảo bọn họ là tà ma, phía dưới văn cung có một bảo tháp có tổng cộng chín tầng, tính ra thì chắc tất cả đều chết hết rồi, bị trấn áp trong khoảng thời gian dài như vậy e rằng không sống lâu được.”

“Nhưng chắc vẫn có một hai con tà ma nào đó vẫn còn sống, cụ thể là con nào còn sống thì lão phu cũng không rõ lắm, mấy con tà ma này cực mạnh, trong đó còn có tà ma tu luyện dị thuật nữa, đến cả lão phu năm đó trấn áp bọn chúng cũng phải tốn một khoảng thời gian.”

“Trong khoảng thời gian ngắn thì không xảy ra vấn đề lớn gì, đợi lão phu xử lý nhất mạch này xong, ngươi mau chóng tìm thêm một chân ý với chân linh khác, kết hợp chân ý và chân linh lại là lão phu có thể tiếp tục trấn áp bọn chúng.”

“Còn có thể đưa ngươi đi cùng, cho ngươi mở mang xem tà ma chân chính khủng bố đến mức nào, cũng tránh sau này ủ ra đại hoạ gì.”

Ngữ điệu của Chu Thánh rất kiên định.

Bản thân Hứa Thanh Tiêu tuy là Bán Thánh, nhưng vẫn không đủ tư cách, tà ma đích thân Thánh Nhân trấn áp, dĩ nhiên không phải thứ mà một Bán Thánh có thể đối phó.

Dị thuật?

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao có chút khác thường, cũng may hắn không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ hướng về phía Chu Thánh cúi đầu nói.

“Học sinh đã hiểu, xin Thánh Nhân hãy yên tâm, học sinh sẽ dốc hết sức ra tìm chân ý của ngài.”

“Nhưng mà, xin hỏi Thánh Nhân, vật cất giữ chân linh ở chỗ nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Lão phu không rõ, Thủ Nhân, ngươi nhìn thấy ta chẳng qua cũng chỉ là một ta của khoảng thời gian khác, chuyện sau này ta không rõ lắm, ta chỉ có thể cho ngươi biết những chuyện xảy ra vào khoảng thời gian trước đây thôi.”

“Chuyện này ngươi không cần phải suy nghĩ, có chút phức tạp, có liên quan đến tính cách của ta, lão phu làm việc khá cẩn thận, sau này đợi ngươi trở thành Thánh Nhân cũng sẽ như vậy thôi.”

“Sau khi ngươi thành Thánh Nhân, có rất nhiều chuyện ngươi sẽ hiểu.”

“Nhưng nhớ kỹ, cho dù như thế nào tuyệt đối không nên tiếp xúc quá sâu với phật môn, phật môn vô cùng đáng sợ, đối với bọn họ ngươi sẽ không còn là ngươi nữa, mà sẽ trở thành con rối của bọn chúng.”

“Chỗ bọn chúng ở rất quái lạ, năm đó suýt chút nữa lão phu cũng rơi vào tay bọn chúng, nên không dây vào thì bớt tiếp xúc, nếu như dây vào rồi, tuyệt đối đừng có nể nang gì bọn chúng, giết được thì cứ giết.”

“Nhớ kỹ. “

Giọng nói của Chu Thánh vang lên không dừng, ngữ tốc của ông cực nhanh, qua một lúc, cả người đã chậm rãi tiêu tán đi.

Đợi Chu Thánh tiêu tán hết.

Cảnh vật xung quanh trong nháy mắt cũng thay đổi, từ từ biến thành hư vô.

Ngay lúc đó.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở mắt.

Lần nữa mở mắt ra.

Thì vẫn là nơi Chu Thánh từng ở hồi còn sống.

Nhưng mà giờ phút này bản thân mình đang nằm ở trên giường, có một lệnh bài xuất hiện ở trong tay mình.

Lệnh bài khắc bằng gỗ, trên chính diện chỉ có một chữ

"Chu"

Đây là lệnh bài chứa chân linh Chu Thánh để lại.

Chỉ cần rót hạo nhiên chính khí vào trong cái này là có thể sống lại Chu Thánh rồi.

Đinh đinh đinh.

Hạo Nhiên văn chung rung lên, dường như có chút vui vẻ.

Mà Hứa Thanh Tiêu khẽ day day huyệt thái dương, hắn cất lệnh bài này thật kỹ, sau đó tất cả tâm tư đều hướng về Trấn Ma thần thạch.

Trước mắt đã tìm được lệnh bài chứa chân linh của Chu Thánh, như vậy hoàn toàn không cần lo lắng chuyện văn cung nhất mạch nữa rồi.

Mời Chu Thánh ra, tất cả chân tướng được phơi bày, về phần người của Chu Thánh nhất mạch thì giao hết cho Chu Thánh, muốn giết thì giết, muốn phế thì phế.

Vì vậy, bản thân mình căn bản cũng không cần phải đi lo chuyện đó làm gì nữa.

Trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất.

Là Trấn Ma thần thạch, Long Huyết Dương Ngọc và Bát Bảo Phật Liên.

Về phần chân ý của Chu Thánh, thứ này đến cả bản tôn của Chu Thánh còn không biết ở đâu, mình cũng đành tuỳ duyên đi tìm thôi.

"Bát Bảo Phật Liên, phật môn, không được tiếp xúc quá sâu, Chu Thánh suýt nữa còn bị bọn họ bẫy kìa."

"Xem ra sau này lại phải có thị phi rồi."

Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm ở trong lòng.

Trấn Ma thần thạch có quan hệ với Võ đế di bảo.

Long Huyết Dương Ngọc thì ở văn cung, Chu Thánh sẽ cho mình.

Vậy chỉ còn lại Bát Bảo Phật Liên, thứ này dính đến phật môn, nghe khẩu khí của Chu Thánh, đến cả ông ấy cũng chưa chắc có thể lấy được.

Bản thân mình nếu muốn lấy nó, chắc là phải lao lực lắm đây.

"Thôi, không nghĩ nhiều nữa."

"Cứ lấy được Trấn Ma thần thạch đã rồi tính, nếu không, nghĩ nữa cũng chỉ bõ công thôi."

Hứa Thanh Tiêu bụng bảo dạ.

Đối với vấn đề bây giờ, Trấn Ma thần thạch mới là thứ quan trọng nhất, nếu vật đầu tiên đã không cầm được đến tay thì đừng hòng mơ tưởng đến những chuyện đằng sau.

Nghĩ tới đây.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy ngay lập tức, im hơi lặng tiếng rời khỏi nơi Chu Thánh từng ở, đi về phía huyện Bình An.

Trấn Ma thần thạch ở trong bảo tàng của Võ đế, như vậy đã chứng minh được một việc là Võ đế di bảo lần trước mình tìm được, hoặc là mình bỏ sót, hoặc là mình đã tìm nhầm chỗ rồi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ trấn ma kình ra hoá thành một con liệt mã, cưỡi mây mà phi thẳng về huyện Bình An.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh Tiêu cũng đánh thức Đan Thần Cổ Kinh.

"Đan Thần tiền bối, có chuyện muốn nhờ ngài."

Hứa Thanh Tiêu gọi Đan Thần Cổ Kinh.

"Chuyện gì thế?"

"Định luyện chế tứ phẩm phá cảnh đan à?"

"Ối chà."

"Sao ngươi đã đột phá được tam phẩm rồi? Vô lý thế, ngươi vừa mới đột phá được ngũ phẩm, sao thoáng cái đã đột phá lên

được tam phẩm?”

Đan Thần Cổ Kinh từ giấc ngủ say tỉnh dậy, bản năng coi Hứa Thanh Tiêu cần phương thuốc tứ phẩm phá cảnh đan.

Không ngờ, Hứa Thanh Tiêu đã là tam phẩm.

Thế này vượt qua khỏi tưởng tượng của hắn.

“Tiền bối, vãn bối muốn hỏi thăm một chuyện, nếu như tiền bối nguyện ý nói, vãn bối có vắt óc nghĩ cũng sẽ tìm ra cách kiếm được dược liệu chế nhị phẩm phá cảnh đan.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn giải thích lắm như vậy làm gì cả, nói.

“Ngươi nói xem nào.”

Đan Thần Cổ Kinh cũng nghe ra được trong ngữ khí của Hứa Thanh Tiêu có chút nghiêm túc, cũng không lãng phí thêm thời gian nữa.

“Di tích Võ đế lần trước vãn bối tìm được là thật hay giả?”

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vài vấn đề.

Lời này, Đan Thần Cổ Kinh im lặng.

Chương 1034: Bạch Y Môn Đoán Thái Tử Mồ Côi Chính Là Trần Tinh Hà? Lần Thứ Hai Trò Chuyện Với Chu Thánh (7)

“Tiền bối, dù sao cũng không phải vãn bối đang uy hiếp gì ngài, mà di tích của Võ đế có liên quan cực lớn với vãn bối, vãn bối cần tìm một thứ tên là Trấn Ma thần thạch, trên cơ bản đã xác định được đang ở trong di tích của Võ đế.”

“Nếu như tìm thấy đối với vãn bối là có lợi ích cực lớn, nếu như không lấy được, vãn bối đảm bảo, Võ đế giấu ngài ở trong di tích, thì vãn bối sẽ giấu ngài vào trong biển sâu, ngài đừng hòng thoát khỏi cảnh vây nhốt được.”

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nghiêm túc.

Mặc dù hứn không biết Đan Thần Cổ Kinh giúp mình luyện đan rốt cuộc đang có mục đích gì, nhưng thoáng đoán cái cũng biết, chắc chắn dính đến chuyện không bị vây nhốt nữa.

Không thì, ăn no rửng mỡ hết chuyện để làm nên đi giúp người ta luyện đan à?

Muốn lắm dược liệu thế để làm gì? Phi thăng lên giời hả?”

Hứa Thanh Tiêu không ngốc, đoán cái cũng đoán ra được.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới dùng cái giọng điệu đe doạ đó nói lời ác nghiệt nhất.

Về phần Đan Thần Cổ Kinh có đồng ý hay không, đấy là chuyện của lão.

Quả nhiên, nghe câu nói này, Đan Thần Cổ Kinh có chút bực bội.

“Cái thằng nhóc nhà ngươi sao lại biến thành cái điệu bộ này rồi? Uy hiếp lão phu à?”

“Được, kệ cái tên ngoan độc nhà ngươi, có điều ta vẫn có thể nói sự thật cho ngươi biết, nhưng có một việc lão phu vẫn phải nói trước.”

“Một ngày nào đó mắc vào chuyện vượt qua tầm kiểm soát của ngươi thì ngươi đừng có mà trách lão phu kéo ngươi xuống nước, quay đầu lại tức lão phu.”

Đan Thần Cổ Kinh có chút ê ẩm, nhưng hắn vẫn đáp lại.

Bởi vì hắn tin.

Hứa Thanh Tiêu dám trấn áp hắn dưới đáy biển thật.

Đến lúc đó mấy ngàn năm cũng không ai phát hiện được, cho nên vẫn phải thoả hiệp thôi.

“Xin tiền bối hãy nói.”

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu kiên định, nói.

Lúc đánh úp bất ngờ này, Hứa Thanh Tiêu kiên định lạ thường.

Vì giải quyết tai hoạ do dị thuật mang đến, Hứa Thanh Tiêu thà rằng nỗ lực trả giá bất cứ giá nào…

Dị thuật giống một thanh đao đang treo lơ lửng trên đầu mình, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Nói câu dễ nghe, lúc nào giết mình mình cũng chẳng hay, là tâm bệnh của mình.

Nếu như có thể trừ tận gốc, Hứa Thanh Tiêu đương nhiên nguyện ý trả bất cứ giá nào.

“Tiểu hữu, vậy để ta nói cho ngươi biết vậy.”

“Chỗ ngươi tìm thấy lão phu đúng là không phải di tích của Võ đế, đấy là di tích giả dùng để lừa thế nhân thôi.”

“Di tích thật, thứ lão phu duy nhất biết được là có, nhưng ở đâu thì ta không biết, về phần những cái khác lão phu càng không biết.

Đan Thần Cổ Kinh nói ra chân tướng.

“Tại sao ngài không nói sớm một chút?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn cưỡi liệt mã, đang phi nhanh trên bầu trời, trong giọng điệu có chút oán trách.

Nhưng lời này lại khiến Đan Thần Cổ Kinh cảm thấy hơi oan uổng.

“Tiểu hữu, không phải lão phu xem thường ngươi, ngươi tự ngẫm lại xem, lúc đó ngươi mới là cảnh giới gì? Mới chỉ cửu phẩm thôi.”

“Võ đạo cửu phẩm, nhúp bừa một võ giả nào đến đều có thể giết ngươi đến mười lần luôn rồi? Ngươi có tư cách tìm bảo vật à? Ngươi dùng gì để tìm bảo vật?”

Đan Thần Cổ Kinh có chút tức giận nói.

Không phải hắn không vừa mắt Hứa Thanh Tiêu, mà cái bộ dạng lúc đó của Hứa Thanh Tiêu chỉ mới là võ giả cửu phẩm, dựa vào cái gì đi tranh đoạt di bảo chân chính của Võ đế? Dùng gì tranh?

Lời này nói ra, Hứa Thanh Tiêu cũng tỉnh táo lại, vừa nãy hắn có chút hấp tấp, giờ ngẫm kỹ thì lời của Đan Thần Cổ Kinh đúng là không sai.

Nếu như lúc đó biết được thì ngược lại còn hại chính mình, dù sao cảnh giới của mình lúc đó đúng là quá thấp.

“Di tích thật sự ngài cũng không biết nó đang ở đâu ư?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không biết, lúc đó bệnh đa nghi của Võ đế quá nặng, đừng nói ta, ngươi thử đi hỏi thăm con gái của lão đấy xem, khéo đến cả nó cũng chẳng biết ấy chứ.”

“Nhưng có một khả năng.”

Đan Thần Cổ Kinh trả lời.

“Khả năng gì?”

Hứa Thanh Tiêu có chút hất tấp.

“Võ đế thật sự giấu bí mật đó trên người thái tử.”

“Nếu như ngươi không có bất cứ manh mối nào, thà rằng đi tìm thái tử Đại Nguỵ ở chỗ nào đi.”

Đan Thần Cổ Kinh đáp lại như vậy.

“Giấu trên người thái tử?”

“Thái tử ở đâu? Ngài biết không?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò.

“Này lão phu biết, đúng là ở trong huyện Bình An.”

Đan Thần Cổ Kinh đáp, ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Huyện Bình An?”

Hứa Thanh Tiêu sững sờ.

“Ờ, ở huyện Bình An đấy, không phải thì tại sao di bảo lại xuất hiện ở huyện Bình An được?”

“Cho nên lão phu trái lại còn đang nghi bảo vật thật sự rất có thể cũng đang ở trong huyện Bình An.”

“Nhưng mà đấy là lão phu đoán, đúng hay không, lão phu không dám chắc chắn.”

Đan Thần Cổ Kinh rõ ràng không muốn gây chuyện, tìm được thì tất cả đều vui, không tìm được thì hắn cũng không muốn trở thành đối tượng để Hứa Thanh Tiêu xả giận.

“Thái tử của Đại Nguỵ ở trong huyện Bình An thật à? Vậy chữ ta để lại trên vách đá chẳng phải đánh bậy đánh bạ đánh ra chiến thắng hả?”

Hứa Thanh Tiêu quéo cả lưỡi vào.

“Đúng thế, lúc đó lão phu cũng tò mò lắm, nghĩ là ngươi biết gì đó thật, về sau mới phát hiện ngươi viết vớ viết vẩn.”

“Nhưng mà vận may của ngươi khá thật đó, viết vớ vẩn lại thành viết đúng, vận may này không ai sánh bằng luôn.”

Nhắc đến chuyện này, Đan Thần Cổ Kinh cũng không khỏi khen một câu, lúc đó hắn tận mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu khắc chữ trên vách đá, lúc đó còn rất tò mò tại sao Hứa Thanh Tiêu lại biết.

Về sau mới phát hiện, hoá ra là viết linh tinh.

Không biết nên khen vận may tốt, hay là vận may không tốt nữa.

“Thôi chết rồi.”

Thoáng chốc, Hứa Thanh Tiêu cũng cạn lời, hắn phát hiện bản thân mình đã làm một chuyện ngu xuẩn rồi.

Bạch Y Môn chắc chắn sẽ đến chỗ di tích của Võ đế, mình cũng đã báo tin này cho Bạch Y Môn từ lâu lắm rồi, nhờ vào đó bọn họ cũng biết được tung tích con trai thất lạc của Võ đế, đương nhiên sẽ dốc hết sức ra tìm rồi.

Đối với mình mà nói đúng là không phải chuyện tốt gì.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không biết nên nói gì hết.

“Ta khắc linh tinh trên đó chắc bọn họ sẽ không hoài nghi ta đâu nhỉ?”

“Với cả, Võ đế đang yên ổn sao lại đi làm cái di tích giả không biết?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không đâu, ngươi với thái tử chênh nhau bốn tuổi, bằng cái này thôi sẽ không dính lên người ngươi đâu.”

“Về phần cái đoạn văn võ song toàn gì gì đằng sau, ngươi tâng bốc thái tử lên quá rồi, con trai của hoàng đế cũng có tên vô dụng, đương nhiên không chừng ngươi lại đoán trúng nữa.”

Đan Thần Cổ Kinh an ủi Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1035: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (1)

"Còn chuyện Võ đế làm giả di tích, nói ngược nói xuôi còn không phải bệnh đa nghi nặng à?"

Về vấn đề đằng sau, Đan Thần Cổ Kinh có vẻ không vui.

"Bệnh đa nghi nặng? Sao bệnh đa nghi của Võ đế lại nặng như vậy?"

"Đều là hoàng đế nắm quyền lực trong tay lớn, tuy Bắc Phạt thất bại, nhưng ông ta là Võ đế chứ không phải Văn đế, ai có thể khiến ông ta cảm thấy bị uy hiếp chứ?"

Hứa Thanh Tiêu có chút không hiểu.

"Ai bảo không có uy hiếp? Võ đế cảm giác được đầu óc của hắn sau khi Bắc Phạt xong có vấn đề, bệnh đa nghi nặng đến kinh khủng."

"Thường xuyên nói có người muốn làm hại hắn, nhưng mà có bí mật này ngươi có muốn nghe không, nói ra đảm bảo ngươi bị doạ nhảy lên đó."

Nói đến đây, giọng điệu của Đan Thần Cổ Kinh trở nên trầm hẳn xuống.

"Bí mật gì?"

Hứa Thanh Tiêu vô cùng tò mò.

"Võ đế thật ra bị người hại chết đấy."

Đan Thần Cổ Kinh chậm rãi nói.

Câu này khiến Hứa Thanh Tiêu ngỡ ngàng.

Võ đế bị người hại chết?

Đây còn là bí mật long trời lở đất thật.

Ăn ngay nói thật, đối với Võ đế Hứa Thanh Tiêu cảm thấy tuổi về già có bệnh đa nghĩ cũng hết sức bình thường, trên cơ bản

thì đế vương dựa vào giết chóc để ổn định hoàng quyền, lúc tuổi về già đều mắc một ít bệnh đa nghi.

Thí dụ như Thái Tổ.

Giết biết bao công thần rồi?

Tất nhiên này cũng liên quan đến triều chính, có một số người đúng là phải chết, không chết Thái Tổ sẽ không yên tâm.

Nhưng Võ đế thì khác, ông ta dùng võ thành đế, là người thừa kế hợp pháp, là hoàng đế được lục bộ và các chư vương ủng hộ.

Cho dù thất bại lúc tuổi già đã khiến ông ta đánh mất một bộ phận dân tâm, nhưng ông ta vẫn là hoàng đế của Đại Nguỵ.

Sao lại bị hại chết rồi?

Hứa Thanh Tiêu yên lặng, sững sờ trên lưng phi mã, mà Đan Thần Cổ Kinh vẫn tiếp tục nói.

Giọng càng trầm hơn.

"Võ đế thường xuyên mơ thấy ác mộng, hắn mơ thấy có yêu ma đến giết hắn, lúc đó, trong cung thường xuyên có tiếng quỷ khóc sói tru."

"Này ngươi phải rõ, đó thật ra là tiếng quỷ gào của Võ đế, với cả ngươi có biết chuyện hậu cung tuẫn táng không?"

Chuyện Đan Thần Cổ Kinh đang nhắc lại chính là bí mật, là bí mật chân chính.

"Biết, sau khi Võ đế chết, hậu cung tần phi đều tuẫn táng cùng, lại lần nữa bắt đầu sử dụng lễ tuẫn táng, hơn nữa lúc đó còn bắt thừa tướng Đại Nguỵ tự mình bắt đầu sử dụng."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn từng thấy chuyện này trong Tàng Kinh Các của Đại Nguỵ rồi.

Từ khi Văn đế kế vị, Đại Nguỵ đã phế bỏ lễ tần phi tuẫn tàng, cho rằng chuyện này gây tổn hại đến thiên lý, cho nên hành vi này cũng được người đời sau khen ngợi, bao gồm cả nho gia cũng dùng chuyện này để khen ngợi Văn đế.

Về sau liên tục đến đời thứ tư, không dùng đến lễ tuẫn táng nữa.

Vậy mà đến đời Võ đế ấy thế lại bắt đầu dùng lễ tuẫn táng, thậm chí còn bắt đầu từ thừa tướng Đại Nguỵ tự mình thực hiện nữa.

Lúc ấy thừa tướng của Đại Nguỵ không phải Trần Chính Nho, mà là một vị Đại Nho khác.

Cho nên chuyện này cũng thành một việc khiến người ta phải tò mò.

Đại Nho nhân nghĩa, sao có thể dẫn đầu bắt đầu dùng lễ tuẫn táng được? Nhưng có lẽ lo sợ hậu cung quấy nhiễu chính sự, cho nên đưa ra cái hạ sách này, dù sao cũng thành một chuyện đáng để hoài nghi.

Bây giờ nghe lời Đan Thần Cổ Kinh nói, dường như còn có ẩn tình khác.

"Ngươi biết tại sao không?"

Đan Thần Cổ Kinh tiếp tục dò hỏi.

"Tại sao?"

Hứa Thanh Tiêu đúng là tò mò.

"Bởi vì đám tần phi đó đều bị Võ đế tự tay giết sạch."

"Hơn nữa thủ đoạn cũng rất đáng sợ."

"Ta còn nhớ rất rõ, vào một đêm khuya thanh vắng, có một tần phi đang ngủ say bỗng nghe thấy tiếng gặm."

"Mơ màng tỉnh dậy thì thấy gương mặt Võ đế hiện lên chình ình, khoé miệng còn có máu, nở nụ cười tươi vô cùng quái đảm méo mó, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ."

"Ngay sau đó là một tiếng thét chói tay vô cùng thê lương vang lên, tần phi đó đã chết rồi."

Đan Thần Cổ Kinh chậm chạp nói, giọng điệu của hắn thâm thấp, sau khi nói đến đây, càng khiến người ta phải sởn tóc gáy.

Trong nháy mắt, đầu Hứa Thanh Tiêu cũng tê hết cả vào.

Thử ngẫm lại xem, nếu như một người đang ngủ say, bỗng nghe thấy tiếng gặm ken khét, mơ màng tỉnh dậy nhìn thấy một gương mặt tươi cười quái đảm, miệng đối phương đầy máu, đổi lại là bất cứ ai thì ai mà không bị doạ cho són đái không?

“Không thể nào?”

Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu, hắn không thể nào tin nổi.

Bệnh đa nghi của Võ đế là bệnh đa nghi, không phải mắc bệnh tâm thần, làm sao có thể doạ người đến thế được?

“Sao lại không thể?”

“Ngươi biết tại sao lại bắt đầu dùng lại lễ tuẫn táng không? Là vì hậu cung tần phi đều bị Võ đế giết hết rồi, mỗi một tần phi đều bị giết một cách đầy man rợ, trong ánh mắt đầu ngập tràn sự sợ hãi, chết không nhắm mắt.”

“Thậm chí là cả mẹ đẻ của thái tử cũng chết như vậy, lúc đó ta đã nghi Võ đế trúng tà, nếu không, đến cả ta cũng không tin nổi.”

“Nhưng những chuyện đó đều do lão phu tận mắt chứng kiến, may mà lão phu chỉ là một thứ đồ, không có cảm giác, nếu không thì khéo nửa đêm lão phu cũng bị hù chết.”

“Thậm chí cả thừa tướng lúc đó cũng bị hù sợ, mắc cả tâm bệnh, chết cùng năm với Võ đế, nếu ngươi không tin thì ngươi đi hỏi thừa tướng bây giờ xem, hỏi xem hắn có biết chuyện này không.”

Ngữ khí của Đan Thần Cổ Kinh quay dần về bình thường, thậm chí còn mang thêm xíu bất mãn.

“Chẳng trách tất cả chuyện về già của Võ đế đều bị giấu đi hết.”

“Nhưng mà đến cả Đại Nho cũng bị doạ? Thế này phải khủng khiếp đến cỡ nào cơ chứ.”

Hứa Thanh Tiêu nhíu chặt lông mày, như này thế này cũng cảm thấy chuyện càng lúc càng phức tạp, cũng càng lúc càng

kinh khủng.

“Có giời mới biết được, tóm lại là sau khi Bắc Phạt thì Võ đế không bình thường nữa.”

“Nhưng Võ đế cũng bình thường lại trong một khoảng thời gian, khoảng thời gian trước khi chết hắn rất bình tĩnh, nói cho ta biết một vài chuyện.”

“Hắn là bị hại chết, đằng sau vương triều Đại Nguỵ có một àn tay, một bàn tay vô hình, hoàng đế sau này của Đại Nguỵ đều phải chịu nỗi khổ như vậy, trừ khi Đại Nguỵ xuất hiện một Thánh Nhân mới, nếu không, đừng hòng nghĩ tốt đẹp lên được.”

Đan Thần Cổ Kinh từ tốn nói.

Chương 1036: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (2)

"Bàn tay đứng đằng sau màn?"

"Rốt cuộc là ai có thể khống chế được văn cung, còn hại chết được cả Võ đế của Đại Nguỵ?"

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu thật sự tò mò, rốt cuộc là ai mà có thể làm được đến mức này?

Khống chế văn cung thì thôi đi, còn có thể hại chết được cả Võ đế Đại Nguỵ?

Quốc vận gia trì ở trên người đế vương, là ai mới có thể làm được đến mức này?

Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, cực kỳ tò mò.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu thêm được một chuyện, bản thân mình trước khi thành Thánh, e rằng không thể đánh trực diện với người này được, nếu không, đến cả Võ đế còn chết ở trên tay kẻ này thì mình cũng chỉ giống phận sâu kiến mà thôi.

Cũng may mặc dù mình còn chưa thành Thánh Nhân nhất phẩm, nhưng dầu gì cũng là Bán Thánh, đối phương ắt hẳn cũng không muốn ra tay liên, không phải là không dám, mà không cần thiết, ra tay với một Bán Thánh, hắn không thể không bại lộ được.

Có lẽ đã ra tay rồi nhưng đều bị mình hoá giải từng cái một.

Trừ khi hắn hiện thân, bằng không, muốn bóp chết mình e rằng rất khó.

Tấy nhiên cũng không thể loại bỏ đối phương căn bản không thèm để ý đến mình, mà đang mưu đồ kế hoạch của chính hắn, bản thân mình chẳng qua cũng chỉ là một biến số trong kế hoạch đó thôi, một cái biến số có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Day day huyệt thái dương, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được tiếp tục hỏi.

“Hồi già Võ đế tỉnh táo lại nói gì vậy? Có nhắc đến chuyện quan trong nào không?”

“Nhắc đến một vài chuyện, thái tử được Võ đế bị mật hộ tống ra ngoài, chuyện này theo lý thuyaát mà nói chỉ có hai người biết, nhưng trước khi chết hắn có nói cho ta biết kẻ đứng đằng sau màn cũng biết.”

“Nhưng mà thái tử được giấu bí mật ở dây thì đối phương lại không phát hiện được, trước khi Võ đế chết có đi một chuyến đến Tông miếu, mời sát ý của Thái Tổ phong ấn ở trong cơ thể thái tử, cho nên dù kẻ đứng đằng sau màn có tìm được thái tử, cũng không làm được cái gì hết.”

“Cho nên chỉ có hai loại khả năng, một, bỏ mặt thái tử không quan tâm đến, xem như một quân cờ chết, hai, nuôi dạy thái tử, chuẩn bị sẵn một quân cờ hữu dụng, cái thứ hai có khả năng lớn hơn, chỉ có điều nếu như nuôi dạy thái từ, hoặc tiếp xúc với thái tử.”

“Thì Võ đế sẽ biết được ngay, trước khi chết hắn đã đến huyện Bình An một chuyến, đặt ta vào trong di tích giả, lúc đó hắn biết chắc đối phương rõ thái tử là ai nhưng vẫn không xuất hiện.”

“Đừng có coi thường Võ đế, hắn có để lại hậu thủ, đáng tiếc, đối phương có đủ sự kiên nhẫn, trước khi chết Võ đế vẫn không thể biết kẻ đứng sau đó là ai?”

Đan Thần Cổ Kinh đáp lại, còn nói ra thêm một vài bí mật mới nữa.

Nhưng nói tới nói lui thì Hứa Thanh Tiêu vẫn hơi mù mờ.

“Hắn muốn làm gì?”

“Sao muốn hại Võ đế?”

“Võ đế đang giấu cái gì? Chắc không nguyên gì Trấn Ma thần thạch đâu nhỉ?”

“Là Trung châu tiên tàng chăng?”

Hứa Thanh Tiêu mang hết tất cả nghi hoặc trong lòng nói hết ra.

Nhưng Đan Thần Cổ Kinh cũng có chút tức tối.

“Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết được nhiều như vậy, nhưng mà ngươi cũng biết Trung châu tiên tàng cơ à? Xem ra Nữ Đế có lòng với ngươi thật đó, đến cả bí mật này cũng dám nói cho ngươi biết, xem ngươi như người của chính mình rồi.”

Đan Thần Cổ Kinh nói.

“Tiền bối đừng nói đùa nữa, nói nghiêm túc đi.”

Đến lúc này, Hứa Thanh Tiêu không còn lòng dạ này để đùa cợt nữa, bởi vì hắn càng lúc càng phát hiện có một bàn cờ khủng khiếp đang xuất hiện ở trước mắt mình.

Một người, hoặc nói đúng ta là cả một tổ trức đã được bố trí sẵn từ mấy trăm năm về trước, bắt đầu bày ra từ thời Thái Tổ mãi đến tận ngày nay, cho đến bây giờ đã hại chết Võ đế Đại Nguỵ, lại thò tay về phía văn cung.

Hứa Thanh Tiêu càng nghiêng về một tổ chức hơn.

Nếu như một người, vậy Hứa Thanh Tiêu không thể tưởng tượng ra nổi ai mà có thể làm được đến nước này cơ chứ.

Đại Nguỵ cũng có võ giả nhất phẩm.

Chuyện này không thể quên được.

“Rất có thể liên quan đến Trung châu tiên tàng, nhưng thứ đồ giả dối đó không có thật, cũng không cần làm lố lên thế, Võ đế cũng có bí mật, mỗi người đều có bí mật của riêng mình.”

“Thật ra nói có người hại hắn, ta càng thiên về hướng khác hơn.”

Đan Thần Cổ Kinh bắt đầu phân tích thật sự.

“Hướng khác gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Võ đế tu luyện dị thuật.”

Đan Thần Cổ Kinh bình tĩnh cực kỳ nói.

Nhưng câu này lại lần nữa khiến Hứa Thanh Tiêu câm lặng.

Võ đế tu luyện dị thuật á?

Không thể nào.

So với tất cả thông tin vừa nãy Hứa Thanh Tiêu được nghe thì tin này còn chấn động hơn nhiều.

“Sao lại nói vậy?”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không phủ quyết vội, mà hỏi Đan Thần Cổ Kinh, Đan Thần Cổ Kinh dám nói như vậy, cũng đủ chứng minh hắn nhất định có căn cứ.

“Không tu luyện dị thuật vậy hắn vì cớ gì lại nổi điên? Mỗi tối đều giả thần giả quỷ, khiến tần phi bị doạ đến chết? Đây là hiện tượng nhập ma.”

“Thằng nào đứng sau màn mà có thể ảnh hưởng đến Võ đế được? Suy cho cùng khéo hắn nhập ma đánh mất lý trí, giống hệt người điên, tang lễ của Võ đế rất đơn giản, trên cơ bản là vội vàng nhập táng, toàn thể triều đình trên dưới không ai nói gì, văn cung cũng không ai nói ra.”

“Thế này không khiến người ta phải đặt câu hỏi à? Khéo đến cả văn cũng cũng đã biết Võ đế tu luyện dị thuật từ lâu rồi, nhưng chuyện này quá lớn, văn cung không ém xuống được, nếu như lộ ra ngoài, có biết bao nhiêu người sẽ bí quá hoá liều đây?”

“Với cả, sao ngươi cứ mãi chăm chăm tìm Trấn Ma thần thạch thế hả? Thứ này chắc chắn có thể trấn áp được dị thuật đúng không? Sao ngươi vội vàng hấp tấp tìm nó thế hả, chắc chắn có liên quan gì đến dị thuật rồi, ngươi đừng có mà giấu lão phu nhá.”

“Cho nên, lão phu hỏi ngươi, Võ đế cầm thứ này để làm gì hả?”

Đan Thần Cổ Kinh hỏi một tràng khiến Hứa Thanh Tiêu á khẩu không đáp lại được.

Một hoàng đế đêm hôm khuya khoắt không ngủ, doạ tần phi chết tươi, thế còn không phát điên thì gì nữa? Hơn nữa còn có

tiếng gặm thức ăn, mặt mang nụ cười quái đảm vặn vẹo, thế không phải nhập ma còn gì nữa?

Cộng thêm cả Trấn Ma thần thạch, thật là đừng cãi lại nũa, có lý có cứ thế này rồi.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không dám nghĩ tiếp.

Chương 1037: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (3)

Mà Đan Thần Cổ Kinh vẫn tiếp tục nói.

"Nhưng nguyên nhân chân chính khiến ta hoài nghi hắn tu luyện dị thuật chính là, hắn chưa từng nhờ ta luyện chế phá cảnh đan."

"Bởi vì lúc hắn tìm thấy ta đã là nhị phẩm rồi, hắn cũng không muốn luyện nhất phẩm phá cảnh đan nữa, dường như đã biết bản thân hắn không thể nào sống tiếp được nữa."

"Lúc Võ đế kế thừa hoàng bị thì bao nhiêu tuổi chứ? Hai mươi mốt tuổi, lão phu gặp hắn, hắn mới có hai mươi hai tuổi, cũng đã là võ giả nhị phẩm."

"Hơn nữa không ai biết được."

"Cho dù hắn là hoàng đế của Đại Nguỵ, thiên phú có tốt đến đâu đi chăng nữa, hai mươi mốt tuổi đã là võ giả nhị phẩm? Thiên hạ này có mấy người làm được như vậy?"

"Hắn dựa vào cái gì mà làm được như thế? Nhưng thứ khiến lão phu sợ thật sự là gì ngươi có biết không?"

Đan Thần Cổ Kinh nói đến đây, giọng điệu như nghẹn lại.

"Là cái gì?"

"Sau vụ sỉ nhục ở Tĩnh thành."

"Đại Nguỵ đã xuất hiện một vị Võ đế?"

Đan Thần Cổ Kinh lạnh như băng nói.

Này khiến Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn triệt để không biết nên nói cái gì nữa.

Bởi vì theo như ý của Đan Thần Cổ Kinh, Võ đế tu luyện dị thuật, mà dị thuật ông ta tu luyện, vô cùng có khả năng do phụ thân hắn làm.

Không đúng.

Tròng mắt của Hứa Thanh Tiêu đột nhiên phóng đại, nhìn Đan Thần Cổ Kinh nói.

“Ý của ngài, Đại Nguỵ thu thập bách tính chết đi trong vụ xỉ nhục ở Tĩnh thành rồi luyện chế thứ gì đó, tăng sức mạnh của Võ đế lên, muốn tạo ra được một vị nhị phẩm.”

“Cho nên, nỗi nhục nhã ở Tĩnh thành không phải bỗng nhiên thất thủ, mà là ý của đế vương.

Hứa Thanh Tiêu nghe ra ý của Đan Thần Cổ Kinh.

Không đáp lại, nhưng không đáp lại thật ra cũng chính là một loại trả lời.

“Không, tuyệt đối không thể nào như vậy.”

“Hoàng đế Đại Nguỵ không thể làm như vậy được, bọn họ không cần thiết phải làm như vậy, hy sinh quá nhiều bách tính như thế chỉ để tạo ra một nhị phẩm, điều này không thể nào được? Cần thiết như vậy ư? Có ý nghĩa gì sao?”

Hứa Thanh Tiêu lập tức bác bỏ.

Một lần nữa hắn không thể nào tin nổi, bởi vì chuyện này hoàn toàn vô lý.

Nỗi ô nhục Tĩnh thành đã cắt đứt xương cột sống của dân chúng Đại Nguỵ, chuyện này không phải bàn cãi gì nữa.

Quang trọng nhất chính là hy sinh lớn như vậy chỉ để bồi dưỡng ra được một nhị phẩm? Đại Nguỵ không phải không có nhất phẩm?

Đây không còn là đầu óc có bệnh nữa rồi.

Hoàn toàn bất lợi, nếu ngươi nói có thể tạo ra được ba nhất phẩm, dù có hai nhất phẩm thôi cũng không sao, ít nhất bàn trên phương diện có lợi thì đây cũng không lỗ, nhưng thứ này có khác gì yêu ma làm không?

Hứa Thanh Tiêu không tài nào tin nổi.

Nếu làm như vậy thật, thế vương triều Đại Nguỵ còn có vận mệnh quốc gia gì nữa.

Càng nói càng phi lý.

“Ài, tất cả điều lão phu nói chỉ là suy đoán mà thôi, có đúng hay không thì liên quan gì đến lão phu.”

“Nhưng mà ngươi vẫn phải chú ý một tý, có rất nhiều chuyện, lão phu không biết, ngươi cũng không biết, chỉ dựa vào đoán thôi.”

Đan Thần Cổ Kinh hình như không muốn cùng hắn nói gì nữa, muốn dừng lại cái đề tài này.

Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn xoay quanh cái vấn đề này nữa, quay trở lại vấn đề đầu tiên.

“Vậy di tích thật sự của Võ đế, tiền bối đoán được ở đâu không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không biết, biết đã nói cho ngươi rồi.”

“Nhưng mà Võ đế có một thói quen, hắn sẽ để thứ mình thích vào trong một cái hộp gỗ nhỏ rồi để ở chỗ dễ nhìn thấy nhất, đấy là thói quen của hắn. “

Đan Thần Cổ Kinh đúng thật không biết ở nơi nào.

Nhưng hắn nói thói quen của Võ đế ra để Hứa Thanh Tiêu tự mình suy nghĩ.

“Tiền bối, ý của ngài là di tích thật sự có thể nằm ngay dưới di tích giả hả?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Không biết, tự ngươi ngẫm đi, lão phu đâu phải cái gì cũng biết?”

“Đúng rồi, nói nhiều như vậy, thứ mấu chốt nhất vẫn chưa nói.”

“Đan phương của nhị phẩm phá cảnh đan, bây giờ lão phu sẽ nói cho ngươi biết, có ba thứ tìm dễ lắm.”

Đan Thần Cổ Kinh không muốn trả lời vấn đề của Hứa Thanh Tiêu nữa, mà nhắc đến nhị phẩm phá cảnh đan.

“Tạm thời không cần, vãn bối đang định luyện chế nhất phẩm phá cảnh đan.”

Hứa Thanh Tiêu ngược lại cũng tự tin không cần nhị phẩm phá cảnh đan, nếu có thể giải quyết được dị thuật, vậy thì trước khi giải quyết dị thuật dựa vào dị thuật đột phá lên nhị phẩm cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nói chung cũng không phải bí quá hoá liều, mà tại Đan Thần Cổ Kinh chào giá chát quá.

Lục phẩm ngũ phẩm đã há miệng đòi dược vương, tới tứ phẩm lập tức đòi mình tìm long huyết, vậy đan phương nhị phẩm sẽ là cái gì đây? Trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã tính số sẵn rồi.

"Luyện chế nhất phẩm?"

"Được lắm, người trẻ tuổi, ngươi rất có mộng tưởng, nhất phẩm chỉ cần hai thứ này thôi."

Đan Thần Cổ Kinh nghe Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn nhị phẩm phá cảnh đan, cũng không có bất cứ bất mãn nào, ngược lại còn cực kỳ kích động giới thiệu đan phương nhất phẩm phá cảnh với Hứa Thanh Tiêu.

"Tiền bối, giờ chưa cần, đợi đến lúc cần thì tính."

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp cự tuyệt, rồi sau đó không thèm để ý đến Đan Thần Cổ Kinh.

Bây giờ lắm việc, còn một đống việc lớn đang chờ mình tìm kia kìa, ở đâu còn có thời gian đi chuẩn bị nhất phẩm phá cảnh đan nữa.

"Tiểu hữu, ngươi thế này không có đạo đức võ đạo đâu nhé, lão phu vất vả nói cho ngươi biết nhiều bí mật như vậy, ngươi dùng xong lão phu là chạy hà? Ngươi đúng là bạc tình, chả kém gì cái tên Võ đế kia hết."

Đan Thần Cổ Kinh rầu rĩ, mình nói một tràng, cũng nói lắm bí mật mới thế, không ngờ Hứa Thanh Tiêu chả có tý đạo đức võ đạo nào hết, dùng xong là chạy lấy người?

Thật đúng là bạc tình!

Không để ý đến Đan Thần Cổ Kinh, toàn bộ tâm tư của Hứa Thanh Tiêu đều rơi trên "di tích thật của Võ đế" rồi.

Còn về phần bí mật của Võ đế, bao gồm những lời đồn đại, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá tin vào đó, nhưng việc này vẫn chưa đến lượt mình nhúng tay vào, có kẻ đứng đằng sau hay không Hứa Thanh Tiêu cũng mặc kệ, dù sao trước mắt cứ giải quyết xong vấn đề của mình đã rồi tính tiếp.

Nói cách khác, biết nhiều thì sao nào?

Biết được hung phạm đằng sau màn thì thế nào?

Bản thân mình chết queo rồi thì tất cả đều là thừa thãi.

Chương 1038: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (4)

Trên đường đi đến huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ hai việc.

Thứ nhất, di tích thật của Võ đế ở đâu.

Thứ hai, "quân cờ" của Bạch Y Môn là ai?

Muốn tìm được di tích thật sự của Võ đế, e rằng rất khó, không có bất cứ manh mối nào hết.

Nhưng có một người sẽ biết.

Người này chính là "quân cờ" của Bạch Y Môn.

Có một "quân cờ" vẫn đang lén lút ẩn thân ở đâu đó, chính mồm Trần bộ khoái trong lúc vô tình đã nói cho mình biết.

Phẩm cấp của Trần bộ khoái ở Bạch Y Môn thấp, cho nên có rất nhiều chuyện hắn không biết.

Nhưng "quân cờ" còn lại thì khác, tên này chắc chắn không phải kẻ đầu đường xó chợ gì, chuyện hắn biết rất nhiều, có lẽ hắn biết di tích thật của Võ đế nằm ở đâu.

So với việc lang thang không có mục đích đi tìm di tích của Võ đế, thà rằng đi tìm "quân cờ" này còn hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu nhắm hai mắt lại, hắn không ngừng suy nghĩ xem "quân cờ" này là ai.

Từ sau khi mình trúng hàn độc, mỗi một chuyện xảy ra ở huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu đều cố gắng nhớ lại, bao gồm mỗi người hắn gặp được.

Tất cả các ký ức hiện lên ở trong đầu.

Hứa Thanh Tiêu cũng không dừng lại luồng suy nghĩ.

Chính mình lúc trước quay về huyện Bình An, dựa vào tín hiệu giao tiếp của Bạch Y Môn, vẽ hình bạch y ở trong tửu lầu.

Ngay hai ngày đầu, không gặp ai hết, ngày thứ ba thì Trần bộ khoái đến.

Trần bộ khoái đến chủ động nói ám hiệu, mình không tiếp lại được, cho nên dùng thần thông đi vào giấc mộng lẻn vào trong giấc mơ của Trần bộ khoái.

Biết được ám hiệu nối tiếp, nối tiếp với Trần bộ khoái xong, cũng chính nhờ vậy bản thân mình mới biết được trong huyện Bình An còn có một "quân cờ" khác.

"Quân cờ" của Bạch Y Môn này có cấp bậc cao hơn Trần bộ khoái, rốt cuộc là cấp bậc gì, Trần bộ khái cũng không rõ.

Chỉ biết có địa vị cao hơn hắn.

Đối phương biết Trần bộ khoái, mà Trần bộ khoái lại không biết đối phương.

Vấn đề là, bạch y mình vẽ, đối phương nhìn thấy tất nhiên cũng muốn liên hệ với mình, nhưng đối phương lại không tới tìm mình.

Thế thì hơi lạ rồi.

Chẳng lẽ thấy mình không phải Trần bộ khoái, cho nên không có ý đi ra làm quen?

"Không, không thể nào."

"Nếu ta là người Bạch Y Môn phái xuống, có việc muốn tìm hắn, thì hắn không thể không ra mặt được."

"Trừ khi có một loại khả năng đó chính là địa vị của đối phương cực cao, cao đến nỗi chỉ có vài người mới có thể tiếp xúc được hắn."

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu suy đoán.

Nhưng rất mau hắn đã gạt đổ cái khả năng này.

"Tổ chức tạo phảm thì càng phải nghiêm chỉnh cẩn thận, mặc dù địa vị của người này cao, nhưng nếu nhìn thấy ám hiệu, chắc hẳn cũng phải ra mặt, cho dù đến nhìn thôi cũng được, nhìn xem mình là ai cũng không sao mà, đúng không?"

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầ nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở trong tửu lâu hôm ấy.

Tất cả mọi chuyện đều hiện lên trong óc.

Mỗi một chuyện đều hết sức rõ ràng rành mạch.

Ước chừng tầm khoảng non nửa cái canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu không nghĩ ra là ai, nhưng hắn đã đi vào huyện Bình An rồi.

Nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu cải trang xong lập tức đi vào trong khách điếm Bình An, ném một chút bạc vụn sau đó đi theo tiểu nhị lên phòng cho khách.

Trước tiên không cần đến tìm sư phụ mình, cũng không cần điều tra cái gì hết, mà nghỉ ngơi mấy ngày ở khách điếm Bình An đã.

Hắn phải bình tĩnh suy nghĩ cho thật kỹ đã, tỉ mỉ suy nghĩ, không được bỏ qua bất cứ chi tiết nào hết.

Chỉ cần mau chóng truy ra bằng được "quân cờ" này, tìm được thì tất cả đều rõ rồi.

So với việc một mình lang thang phiêu bạt tìm kiếm thì tốt hơn rất nhiều.

Cứ như thế.

Thời gian từng chút một trôi đi.

Trong nháy mắt, hai ngày đã qua.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Hoài Ninh vương phủ.

Sắc mặt Hoài Ninh thân vương có chút côi cút, ông ta ngồi trên ghế thái sư, lẳng lặng nhìn tên nam tử đeo mặt nạ trước mắt.

"Đây là thời cơ mà ngươi bảo chờ à?"

"Hình như hơi buồn cười rồi đó?"

“Đại Nguỵ sinh ra một Bán Thánh, văn cung thoát ly, chẳng những không áp chế được vận mệnh quốc gia, giờ càng khiến tụ ra được Đại Nguỵ long đỉnh, dân ý của bá tánh dâng cao, giờ khắc này, chúng ta có muốn tạo phản cũng không dám tạo nữa rồi.”

“Đây mà là thời cơ à?”

Mấy câu trước Hoài Ninh thân vương nói còn ổn, nhưng nói đến câu sau, ông ta đột nhiên đứng dậy, nhìn tên nam tử đeo mặt hạ, giận dữ hét lớn.

Ông ta là Hoài Ninh thân vương, là thân vương đã từng cầm binh quyền trong tay, địa vị cực cao, đến cả Nữ Đế cũng phải lễ nhường mình ba phần.

Nhưng bây giờ thì sao?

Không có binh quyền thì thôi đi, vẫn luôn đau khổ đợi chờ cái gọi là thời cơ này, kết quả mưu cục nửa đời đều là công dã tràng.

Đổi lại là ai, là ai có thể chấp nhận được?

“Vương gia bớt giận.”

“Đại Nguỵ lúc này, nhìn qua thì đấy là một chuyện xấu, nhưng đối với chúng ta mà nói, đây sao không phải là một chuyện tốt cơ chứ?”

Nam tử đeo mặt nạ bình tĩnh nhìn Hoài Ninh thân vương nói thế.

Nhưng nói lời này lại khiến Hoài Ninh thân vương tự mình gạt đổ tất cả đồ vật trên bàn xuống, nhìn đối phương hằm hằm, ánh mắt lạnh tanh.

“Tốt cái mả mẹ nhà mày.”

“Văn cung rời đi, Đại Nguỵ có Tân Thánh, Thánh Nhân hai mươi tuổi, hơn nữa tên Hứa Thanh Tiêu này có dân ý ở trên người, bây giờ vận mệnh quốc gia của Đại Nguỵ hưng thịnh tạo thành long đỉnh.”

“Lúc Đại Nguỵ cường thịnh vẫn chưa hình thành long đỉnh đâu, nhưng bây giờ đã hình thành long đỉnh, đợi một thời gian

nữa, chưa nói mười năm hai mươi năm, khả năng ba năm năm năm, Đại Ngụy đã vượt qua lúc trước rồi.”

“Đấy là việc tốt hả?”

“Các phiên vương khắp nơi giờ ngoan như chó, bảo bọn họ làm gì thì bọn họ làm cái đó, bây giờ bổn vương bảo bọn họ tạo phản, chỉ sợ bọn họ trước tiên phải viết một bản tấu chương, nhét lão phu vào một quyển.”

“Đây cũng là chuyện tốt hả?”

“Ngươi coi bổn vương là một thằng ngu có phải không?”

Hoài Ninh thân vương lập tức nổ tung, không phải ông ta không còn lòng dạ nào, mà cái tên đeo mặt nạ này nói chuyện đúng là quá ngu.

Đã đến nước này rồi mà còn bảo đấy là một chuyện tốt?

Thua, thua, thua lắm quá nên giờ mất hết cảm giác rồi hả?

Đầu óc có bị chập mạch không đấy?

Chương 1039: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (5)

Bây giờ Hoài Ninh thân vương thật sự rất hối hận, không phải hối hận đắc tội Hứa Thanh Tiêu, mà là hối hận tại sao mình lại bắt tay với đám người này?

Bây giờ vừa mất vợ còn thiệt quân, còn phải trở thành đồ chơi cho thằng ngu nghịch? Là ai mà không tức không?

Nghe thấy Hoài Ninh thân vương nổi giận như vậy, tên đeo mặt nạ kia cũng không hề tức giận, ngược lại còn dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

"Vương gia, xin ngài hãy bớt giận."

"Tại hạ nói mấy điểm này, mong vương gia hãy cẩn thận ngẫm kỹ lại."

"Thứ nhất, thứ chúng là mưu đồ không phải vương triều Đại Nguỵ mà là vận mệnh quốc gia, hiện giờ vận mệnh quốc gia hình thành long đỉnh, đối với chúng ta mà nói sao không phải là chuyện tốt đây? Nếu vương gia lên ngôi, chúng ta cũng sẽ dốc toàn lực ra trợ giúp vương gia thống trị quốc gia, phát triển Đại Nguỵ, mục đích này cũng chỉ vì vận mệnh quốc gia thôi trở thành long đỉnh thôi."

"Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã giúp vận mệnh quốc gia Đại Ngụy hoá thành long đỉnh, xem như giúp chúng ta một tay cực lớn, xin hỏi vương gia, đây có phải là một chuyện tốt không?"

Nam tử đeo mặt nạ nói như vậy.

Lời này khiến Hoài Ninh thân vương cười lạnh một tiếng, nhưng mà ông ta không chửi nữa, mà im lặng không đáp.

"Thứ hai, vương gia xét đến cùng vẫn sầu lo chuyện nộp binh phù lên, sầu lo phiên vương các nơi, sầu lo không thể tạo phản, nhưng trên thực tế, mặc dù binh phù đã nộp lên, nhưng vương gia vẫn có thể điều khiển một ít binh lực.

“Phiên vương các nơi sợ, cũng chưa phải chuyện xấu, ít nhất bọn họ cũng không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của vương gia, về chuyện tạo phản, ai nói tạo phản cứ nhất định phải do phiên vương thiên hạ khởi binh?”

“Chẳng lẽ không thể, đoạt môn sao?”

Nam tử đeo mặt nạ chậm rãi nói.

“Đoạt môn?”

“Này không phải binh biến hả? Nế lão phu làm như vậy, chỉ sợ người trong thiên hạ không thể chấp nhận được lão phu đâu?”

Hoài Ninh thân vương bình tĩnh nói, ông chỉ mấu chốt của vấn đề.

Nếu là phiên vương các nơi hởi binh tạo phản, đây là chiều hướng chung, nhưng nếu mình suất binh đoạt môn, đó chính là kế thừa ngôi vị hoàng đế danh không chánh ngôn không thuận rồi.

Này không thể được.

Nhưng tên nam tử đeo mặt nạ lại lắc đầu, nhìn Hoài Ninh thân vương nói.

“Vương gia quá lo rồi, trực tiếp đoạt môn chắc chắn không được, nhưng nếu là con trai thất lạc của Võ đế thì sao?”

Nam tử đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

Lời này lập tức khiến sắc mặt của Hoài Ninh thân vương biến đổi ngay tức thì.

“Con trai thất lạc của Võ đế?”

“Các ngươi đã tìm thấy con trai thất lạc của Võ đế rồi sao?”

Trong ánh mắt của Hoài Ninh thân vương có ánh sáng ánh lên, kinh ngạc.

“Vâng, chúng ta đã tìm thấy con trai thất lạc của Võ đế, chỉ cần vương gia có thể đoạt môn thành công, con trai thất lạc của Võ đế sẽ xuất hiện, trên danh nghĩa thì vương gia không phải tạo phản, mà còn giúp Đại Nguỵ làm ra một cái rõ ràng.”

“Mà chúng ta cũng sẽ khiến con trai thất lạc này của Võ đế ngoan ngoãn nhường ngôi vị hoàng đế cho ngài, cứ như thế, tất cả đều thuận tình hợp lý rồi.”

Người đeo mặt nạ nói như vậy.

Nhưng Hoài Ninh thân vương lại lắc đầu nói.

“Ngươi có chứng cứ gì chứng minh các ngươi đã tìm thấy con trai thất lạc của Võ đế?”

“Với cả, bây giờ vận mệnh quốc gia của Đại Ngụy đang hưng thịnh, như có trời giúp, sao lại đoạt môn dễ như vậy chứ?”

Hoài Ninh thân vương không ngu, nói thẳng.

“Chứng cứ thì chúng ta chưa đưa ra được, vương gia ngài đừng có nghi ngờ gì nữa, nếu chúng ta dám nói như vậy thì đã nắm chắc chín phần rồi, nếu không, cũng không thể để vương gia mạo hiểm được.”

“Suy cho cùng đại kế này, không có vương gia không được.”

“Về phần chuyện vận mệnh quốc gia của Đại Nguỵ, đảo lại cũng dễ giải quyết, trước khi đoạt môn, chúng ta sẽ ra tay trấn áp Hứa Thanh Tiêu, nếu hắn chết thì vận mệnh quốc gia của Đại Nguỵ sẽ gặp hao tổn.”

“Vào thời khắc chín muồi, vương gian phát động biến loạn đoạt môn, chiếm lấy thời khắc thiên thời địa lợi nhân hoà, muốn thua cũng khó.”

Đối phương nói đến đây, ngữ khí vô cùng tự tin.

Nhưng Hoài Ninh thân vương không mắc lừa, mà lập tức nói.

“Bổn vương thiếu người, chỉ dựa vào bổn vương, chỉ có thể áp chế được nhiều lắm bát môn kinh binh thôi, nhưng những tiên môn đó thì làm sao giờ? Thế lực Tiên đạo hai ngày nay đã lục đục đến rồi, chính là để suy yếu thế lực của các phiên vương, áp chế những thế lực khác.”

“Kinh binh có thể chặn, nhưng còn tiên môn thì tính sao?”

“Còn cả nhất phẩm của Đại Nguỵ nữa, giải quyết như thế nào?”

Hoài Ninh thân vương nói như thế.

Người kia nhìn về phía Hoài Ninh thân vương, khẽ cười nói.

“““Vương gia nói đùa, dựa vào binh lực của vương gia, trấn áp hoàng cung không phải chuyện khó khăn gì, dẫu sao thì vương gia cũng bắt tay với Bạch Y Môn mà, nhờ bọn họ ra tay hỗ trợ chắc chắn nắm mười phần thắng.

Tên nam tử đeo mặt nạ nói, mà trong mắt Hoài Ninh thân vương hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dường như không ngờ đến cả chuyện mình cấu kết với Bạch Y Môn đối phương cũng đã biết.

Nhưng ông ta không giải thích nhiều, mà trầm tư.

Một lát sau, Hoài Ninh thân vương cất tiếng.

“Không có bằng chứng con trai thất lạc của Võ đế cũng được, nhưng giết Hứa Thanh Tiêu như thế nào, ngươi phải nói cho ta biết.”

“Nếu không, bổn vương tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.”

Hoài Ninh thân vương nói.

Ông ta tò mò nhóm người này định nhằm vào Hứa Thanh Tiêu như thế nào.

“Tám ngày sau vương triều Hạo Nhiên sẽ được thành lập, mời ý chí của Chu Thánh sống lại, nhờ Chu Thánh tru sát Hứa Thanh Tiêu, vương gia, thế này đã đủ chưa?”

Người đeo mặt nạ nói ra bí mật thứ nhất.

Bí mật này khiến Hoài Ninh thân vương động lòng.

Sống lại ý chí của Chu Thánh? Chém chết Hứa Thanh Tiêu?

Thế này đúng là đủ rồi.

Hứa Thanh Tiêu mạnh, nhưng mạnh hơn Chu Thánh không?

Tất nhiên là không thể.

Nghĩ đến đây, Hoài Ninh thân vương hít sâu một hơi, nhìn đối phương nói.

“Bổn vương ít đọc sách, nhưng đừng có lừa bổn vương đấy.”

Ông ta nói thế.

“Xin vương gia hãy yêu tâm, chúng ta tất nhiên là không rồi.”

Người đeo mặt nạ nói.

Sau đó, ngữ khí của Hoài Ninh thân vương ôn hòa hơn rất nhiều, nói chuyện vài câu xong, người đó cũng biến mất.

Sau khi văn cung Đại Nguỵ biến mất, tên đeo mặt nạ này càng thêo tuỳ ý, địa vị của kẻ này là ai, ông ta cũng không rõ lắm, nhưng bây giờ ông ta đã dần dần hiểu ra được một ít.

Chỉ có điều ông ta không để ý đến những thứ này, chỉ cần có thể đạt được mục đích của chính mình, tất cả đều không sao hết.

Lập tức, ánh mắt của Hoài Ninh thân vương cũng dừng về phía tây nam.

Đó là hướng vương phủ Bình Loạn vương.

Chương 1040: Võ Đế Từng Tu Luyện Dị Thuật, "Quân Cờ" Ở Huyện Bình An! Nhất Phẩm Gặp Tinh Hà (6)

Giờ phút này.

Trong kinh đô.

Trong phủ Bình Loạn vương.

Theo việc Hứa Thanh Tiêu phong vương, trước tiên, phủ Bình Loạn hầu cũng lập tức sửa lại bảng hiệu, biến thành vương phủ.

Cũng may là Nữ Đế đã có dự kiến trước rồi, lập tức kiến tạo theo tiêu chuẩn của quốc công, hơn nữa cũng có có học đường, cho nên mở rộng ra không ít.

Bây giờ sửa tên vương phủ, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề nào cả.

Trong viện.

Trần Tinh Hà cầm thư tịch trong tay, trong khoảng thời gian ngắn, hắn có chút mê mang.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu độ kiếp, Trần Tinh Hà càng thêm cảm thấy, học văn không thể giúp gì cho sư đệ mình rồi.

Cho nên Trần Tinh Hà quyết định, bỏ văn.

Nhưng bỏ văn thì học cái gì đây? Trần Tinh Hà suy nghĩ thật lâu, nghĩ mãi mà không nghĩ ra được.

Ngay từ đầu nghĩ phát triển nông nghiệp, gia tăng sản lượng lương thực của Đại Nguỵ học theo Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đọc mấy quyển sách này, phát hiện căn bản không thể nào hiểu nổi.

Sau đó lại xem mấy quyển sách về công khí, muốn phát minh gì đó, gián tiếp trợ giúp Đại Ngụy, cũng coi như là trợ giúp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đến một quyển cũng không hiểu nổi.

Giờ khắc này, Trần Tinh Hà thật lòng khó chịu.

Hắn sinh ra mê mang, cũng sinh ra nghi hoặc.

Rốt cuộc mình thích hợp làm cái gì?

Chẳng lẽ mình chỉ thích hợp giả ngầu lòi thôi à?

Nhưng vấn đề ở đây là mình cũng không biết giả kiểu gì cho ngầu cả?

Không phải không muốn tỏ vẻ ngầu, mà là sư đệ mình không cho mình cơ hội.

Nghĩ đến đây, Trần Tinh Hà liền có chút khó chịu, bản thân mình phải cố học một vào thứ, giả ngầu sao cho thật ngầu vào.

Ông trời ơi, có thể cho con được tỏ vẻ ngầu lòi được không, là cố giả vờ tỏ vẻ cũng được mà.

Vậy thì mình sẽ không còn lạc lối nữa.

Trần Tinh Hà nghĩ trong lòng như thế.

Nhưng cũng chính lúc này.

Một bóng người từ từ xuất hiện bên trong sân.

Là bóng dáng của Triệu Nguyên.

Ông vừa xuất hiện, lập tức nhíu mày,

Bởi vì ông phát hiện Hứa Thanh Tiêu không ở nơi đây.

Mà lúc này, Trần Tinh Hà cũng đúng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Nguyên.

Hắn không biết Triệu Nguyên.

Tuy hai người Triệu Nguyên và Ngô Minh cùng nhau trấn áp văn cung, nhưng hai người chỉ trấn áp ở phía trên văn cung thôi, không có bóng dáng xuất hiện, mọi người cũng chỉ biết có võ giả nhất phẩm ra tay.

Nhưng căn bản không biết dung mạo của võ giả nhất phẩm trông như thế nào.

Tất nhiên Trần Tinh Hà cũng không biết rồi.

Nhìn Triệu Nguyên.

Vị này tình tình còn xem như khá tốt, hơi hé miệng, muốn nói rõ ý đồ của mình đến đây.

Nhưng một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“To gan.”

“Tự tiện xông vào vương phủ, phải chịu tội gì?”

Thanh âm vang lên.

Ngập trong buốt lạnh.

Là giọng của Trần Tinh Hà.

Giờ phút này, nội tâm của Trần Tinh Hà vô cùng kích động.

Vì hắn biết, mình sắp được giải mộng rồi.

Kinh đô đại nguỵ.

Phủ Bình Loạn vương.

Khi giọng nói của Trần Tinh Hà vang lên.

Triệu Nguyên có hơi sững sờ.

Ông ta thân là võ giả bậc nhất, mười mấy năm qua chưa từng bị kẻ nào thét vào mặt.

Hiện tại ông ta vẫn không ngờ rằng, một thư sinh mà lại dám hung dữ với mình như thế.

Khó hiểu là trước đó Triệu Nguyên còn cảm thấy hơi buồn cười, nhưng ông ta cũng không có ác ý gì.

“Hứa Thanh Tiêu ở đâu?”

Triệu Nguyên nhìn Trần Tinh Hà, giọng điệu bình tĩnh, có điều đang dần dần áp bức. Trong chớp mắt uy áp khủng bố ập đến.

Đây chính là uy áp trời sinh của nhất phẩm.

Trong nháy mắt.

Trần Tinh Hà chết lặng.

Uy áp khủng bố đã chèn ép qua đây, nhìn như một lão già bình thường mà lại đáng sợ như vậy sao?

Nhưng Triệu Nguyên chưa có thả ra thiên uy chân chính của nhất phẩm. Nếu không, chỉ dựa vào thân thể của Trần Tinh Hà có lẽ đã chết ngay tại chỗ.

Đây chỉ là một loại cảnh cáo, cũng đỡ phải phí thời gian dài dòng với Trần Tinh Hà.

“Còn muốn hỏi thân phận của lão phu nữa không?”

Triệu Nguyên mở miệng, ông ta thu lại uy áp, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trần Tinh Hà.

“Tiền bối cứ nói đùa.”

“Vãn bối có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin hỏi quý danh của tiền bối?”

Trần Tinh Hà mở lời, hắn ta cố nặn ra một nụ cười, nhìn Triệu Nguyên dò hỏi.

“Hứa Thanh Tiêu ở đâu?”

Triệu Nguyên hỏi thẳng vào vấn đề.

“Xin hỏi tiền bối là?”

Trần Tinh Hà không trả lời ngay mà lại dò hỏi đối phương là ai.

Tuy biết đối phương có thực lực rất mạnh, nhưng suy cho cùng liên quan đến sư đệ mình, Trần Tinh Hà vẫn phải hỏi thăm một chút.

“Lão phu là ai ngươi không cần quan tâm. Ngươi yên tâm, lão phhu sẽ không hại Hứa Thanh Tiêu. Hứa Thanh Tiêu là sư điệt của ta.”

Triệu Nguyên cất lời, nhưng trong lòng ông ta đã sinh ra một chút hảo cảm với Trần Tinh Hà.

Mà khi nghe thấy Triệu Nguyên đáp lại như vậy, Trần Tinh Hà mới thở phào một hơi.

Sau đó chậm rãi mở lời.

“Bẩm tiền bối, sư đệ ra ngoài rồi.”

“Vãn bối cũng không biết đệ ấy đã đi đâu.”

Trần Tinh Hà lập tức trả lời, nhưng Hứa Thanh Tiêu đi đâu hắn ta quả không biết thật.

“Ra ngoài rồi sao?”

Triệu Nguyên hơi nhíu mày.

Nói thật, chuyến này ông ta đến cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn nhìn Hứa Thanh Tiêu một cái, gặp mặt một chút.

Chung quy Hứa Thanh Tiêu dù sao cũng là sư điệt của mình, nhìn một cái cũng rất bình thường. Đương nhiên chủ yếu là vì Hứa Thanh Tiêu chính là võ giả tam phẩm.

Điểm này mới thu hút được ông ta.

Vừa bắt đầu, ông ta cũng không có cảm giác gì với Hứa Thanh Tiêu, chỉ thấy Hứa Thanh Tiêu là một thư sinh. Ngô Minh thì là sống quá lâu, nhàn rỗi không có việc gì làm.

Nhưng biết được Hứa Thanh Tiêu là võ giả tam phẩm, ông ta không thể không chú ý.

Chỉ là không ngờ Hứa Thanh Tiêu không có nhà, chuyến này đi đúng là uổng công rồi.

“Thôi được, nếu đã thế thì đừng nói cho người khác lão phu đã đến đây.”

Triệu Nguyên cất lời, nếu Hứa Thanh Tiêu không ở đây thì thôi. Chỉ là ông ta không muốn người khác biết mình đã đến đây, đặc biệt là không thể để Ngô Minh biết.

Mà sau khi ông ta nói xong câu này định bụng rời khỏi.

Nhưng trong tích tắc, giọng nói của Trần Tinh Hà đột nhiên vang lên.

“Tiền bối khoan đã.”

Nhìn về phía Triệu Nguyên, Trần Tinh Hà có hơi kích động, có chút căng thẳng lộ rõ.

“Sao thế?”

Triệu Nguyên tò mò nhìn Trần Tinh Hà.

“Xin hỏi tiền bối, có thể nhận tại hạ làm đồ đệ được không?”

Trần Tinh Hà mở lời này đã gom hết dũng khí, lộ rõ vẻ căng thẳng.

Đúng rồi, Trần Tinh Hà muốn bái sư.

Chương 1041: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (1)

Rất rõ ràng, sư bá của sư đệ mình rõ ràng không phải người bình thường, mà mình không phải vẫn luôn muốn giúp sư đệ hay sao?

Đọc sách không thể giúp nổi sư đệ. Trước mắt Trần Tinh Hà muốn đi võ đạo giúp sư đệ của mình.

Lời này vừa thốt ra, Triệu Nguyên có hơi nhíu mày.

Ông ta nhìn Trần Tinh Hà, sau đó vẻ mặt bình thản nói.

“Bái lão phu làm thầy? Ngươi cũng biết nghĩ đấy.”

Triệu Nguyên nói ra ngược lại cũng không chê cười Trần Tinh Hà, chỉ cảm thấy cách nghĩ của Trần Tinh Hà quả không tồi.

“Xin tiền bối thứ tội, lần này vãn bối quả thất có hơi đường đột.”

“Không sao.”

“Chỉ là ngươi rõ ràng là người tri thức, vì sao lại muốn học võ?”

Triệu Nguyên hỏi.

“Bẩm tiền bối, vãn bối khổ nhọc đọc sách thánh hiền mười mấy năm, thấy bộ dạng Văn Cung bây giờ, lòng biết đọc sách cũng không cứu nổi bá tính trong thiên hạ. Cho nên muốn học một thân võ nghệ để có thể cống hiến một phần cho muôn dân.”

Trần Tinh Hà thật thà nói.

Nghe những lời này, Triệu Nguyên cũng gật gù, công nhận lời này của Trần Tinh Hà.

“Nếu như người đọc sách trong thiên hạ cũng có giác ngộ giống như ngươi thì tốt rồi.”

Triệu Nguyên tiếp tục nói:

“Chỉ là con đường võ đạo cũng không đơn giản như ngươi nghĩ. Chưa kể là sẽ phải chịu bao nhiêu gian khổ trong đó.”

“Quan trọng hơn, võ đạo nhìn như ai ai cũng có thể học, nhưng lại rất xem trọng thể chất. Thể chất không tốt, võ đạo cũng khó mà thành chính quả.”

“Ngươi có lòng này là việc đáng mừng, chứng minh ngươi không phải mọt sách. Chỉ là ngươi không thích hợp với võ đạo.

Triệu Nguyên nói, ông ta hơi có hảo cảm với Trần Tinh Hà, chẳng qua ông ta là Nhất Phẩm Đại Nguỵ, há có thể tuỳ tiện nhận đồ đệ?

Cho dù đối phương là sư huynh của Hứa Thanh Tiêu thì có thể thế nào?

Ông ta không cần nể mặt mũi bất kỳ ai, lần này cũng là thấy Trần Tinh Hà có chút giác ngộ, nếu không thì ông ta căn bản sẽ không lãng phí nhiều lời như vậy.

Chỉ là lời của Triệu Nguyên đã khiến cho Trần Tinh Hà có chút buồn bã.

Nghĩ lại, Trần Tinh Hà không kiềm nổi ở miệng.

“Vì sao Tiền bối lại nhất định cảm thấy Trần mỗ không được?”

Trần Tinh Hà hỏi, nhưng cũng không phải là loại giọng điệu ấm ức không phục, mà là trưng cầu ý kiến.

Nghe thấy lời này, Triệu Nguyên không có tranh luận với Trần Tinh Hà nữa mà là duỗi tay ra, đáp tay lên bả vai của hắn ta.

Ông ta vừa nhìn đã biết, Trần Tinh Hà không thích hợp tập võ.

Chỉ là nhìn qua có vẻ Trần Tinh Hà cũng không phục, cho nên mưới dùng cách thức thẳng thắn nhất để kiểm tra.

Trong chớp mắt, sức mạnh của nhất phẩm võ đạo tiến vào trong cơ thể của Trần Tinh Hà.

Chỉ trong nháy mắt.

Ánh mắt bình tĩnh của Triệu Nguyên đột nhiên loé lên vẻ kinh ngạc.

Rất nhanh, ánh mắt của ông ta dần dần nghiêm túc hẳn lên.

Khoảng chừng nửa khắc sau.

Cuối cùng Triệu Nguyên cũng thu tay lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc đánh giác Trần Tinh Hà.

“Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi, Nho đạo của ngươi vẫn chưa nhập phẩm đúng không?”

Triệu Nguyên hỏi.

Nghe thế, Trần Tinh Hà gật đầu.

“Thật không ngờ, thật không ngờ! Thiên hạ lại thật sự tồn tại loại thể chất như vầy.”

Triệu Nguyên cảm thán, trong ngữ khí cong mang chút vẻ kích động và không thể tin.

Nhưng vừa nói ra, Trần Tinh Hà cũng có hơi kích động.

“Thưa tiền bối, thể chất gì ạ? Ý của ngài là ta thích hợp học võ? Võ đạo tối cường thể chất?”

Trần Tinh Hà rất là kích động.

“Không.”

“Thể chất của ngươi cũng không phải là võ đạo tối cường thể chất, nói chính xác hơn là thể chất của ngươi là kỳ lạ nhất thế gian, cũng là thể chất kém cỏi nhất.”

“Nó gọi là thất mạch tuyệt thể, nghĩa là lục đại hệ thống trong thiên hạ, dựa vào tự thân tu hành thì cho dù là hệ thống nào ngươi cũng không có cách nào nhập phẩm.”

Triệu Nguyên tỏ ra vô cùng kích động.

Hắn không ngờ rằng thế mà lại gặp được thể chất trong truyền thuyết.

Triệu Nguyên thì kích động, nhưng Trần Tinh Hà có hơi phiền muộn.

“Tiền bối, là thất mạch tuyệt thể đó. Vì sao ngài còn kích động như thế? Với lại lục đại hệ thống, vì sao gọi là thất mạch tuyệt thể vậy ạ? Không phải nên gọi là lục mạch tuyệt thể sao?”

Trần Tinh Hà chết cũng không nghĩ rằng mình lại là lục mạch tuyệt thể?

Lục đại hệ thống cũng không thể nhập phẩm?

“Thất mạch tuyệt thể, ý chỉ là ngay cả dị thuật cũng không thể tu luyện.”

“Thể chất này của ngươi có căn nguyên rất lớn, dựa vào tu hành bình thường thì mãi mãi cũng không thể nhập phẩm. Nhưng nhờ vào ngoại lực, ngươi sẽ không có thêm một tác dụng phụ nào.”

“Thôi, có nói ngươi cũng không hiểu. Tiểu tử, ngươi bằng lòng bái lão phu làm thầy không?”

Triệu Nguyên không nói quá rõ ràng.

Thất mạch tuyệt thể này nhìn như là thể chất vô dụng, lục đại hệ thống cũng không thể tu luyện, thậm chí tu luyện dị thuật cũng không thể nhập phẩm.

Nhưng thất mạch tuyệt thể có một lợi ích cực lớn, đó chính là nó có thể thăng cấp nhờ vào ngoại lực.

Thể chất này không thể dựa vào tự thân tu hành, nhưng có thể nhờ vào ngoại lực.

Ngoại lực là gì? Sức lực của trời đất, sức mạnh của đan dược, thậm chí truyền công cũng coi như là ngoại lực, có điều truyền công hao tổn quá lớn.

Một người nhất phẩm truyền công cho Trần Tinh Hà, như vậy thì Trần Tinh Hà có thể bước vào nhị phẩm trong một ngày.

Nghe thì khoa trương, nhưng thực ra chẳng có mấy tác dụng. Dù sao nhất phẩm đổi thành nhị phẩm thì đầu óc không dùng được nữa sao?

Đề hồ quán đỉnh là phương thức truyền lại kém nhất, sau này còn có đan dược cùng với sức mạnh của trời đất.

Đặc biệt là sức mạnh của trời đất, thăng cấp nhờ sức lực đất trời chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa còn rất mạnh.

“Nhất phẩm.”

“Nhất phẩm.”

“Trong vòng năm năm, Đại Ngụy sẽ xuất hiện thêm một nhất phẩm nữa. Đợi sau khi nhất phẩm phá cảnh đan ngưng tụ, Đại Ngụy sẽ có hai vị nhất phẩm.”

“Đến lúc đó lão phu cũng có thể chân chính hưởng thụ may nắm vài năm.”

Triệu Nguyên thật sự rất kích động.

Ngay từ đầu ông ta cảm thấy Trần Tinh Hà là đồ bỏ đi, thật không ngờ hắn ta đúng là đồ bỏ đi thật. Chỉ là đồ bỏ đi này có chỗ không giống lắm.

Đồ bỏ đặc thù.

Loại thể chất này nếu như bị người khác phát hiện ra thì cũng vô dụng, nhưng nếu là bị ông ta phát hiện thì lại không giống nhau.

“Tiền bối, ngài nghiêm túc thật sao?”

Trần Tinh Hà có chút ngạc nhiên, thể chất của mình rõ ràng là vô dụng, vì sao Triệu Nguyên lại còn muốn nhận mình làm đồ đệ?

Chương 1042: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (2)

“Tiểu tử, đừng hỏi nhiều như vậy. Ngươi có bằng lòng hay không?”

Triệu Nguyên vội vàng hỏi.

“Bằng lòng, chỉ cần tiền bối không chê vãn bối, vãn bối liền sẵn lòng.”

Trần Tinh Hà gật đầu, hắn ta chắc chắn là bằng lòng rồi.

“Tốt! Ngươi dập đầu với ta ba cái, coi như ngươi đã bái sư.”

“Môn đệ của lão phu không có quy củ gì, chỉ cần ngươi sẵn lòng chịu khổ, hết thảy đều dễ nói.”

Triệu Nguyên đè nén nội tâm kích động của mình.

Nghe thấy như thế, Trần Tinh Hà gật đầu, nhìn Triệu Nguyên nói.

“Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi ba lạy.”

“Xin sư phụ hãy yên tâm, đồ nhi không dám nói có thể chịu bao nhiêu khổ, nhưng ít ra có thể đạt đến tám phần.”

Trần Tinh Hà nghiêm túc đáp lời.

“Tốt.”

“Nếu đã như vậy thì đi theo vi sư đi

Triệu Nguyên thỏa mãn nhìn Trần Tinh Hà, sau đó lập tức mở miệng muốn dẫn Trần Tinh Hà rời đi.

“Đi? Đi đau vậy sư phụ?”

Trần Tinh Hà hỏi.

“Chịu khổ.”

Triệu Nguyên lạnh nhạt trả lời, ngay sau đó vươn tay túm lấy Trần Tinh Hà, một khắc sau không gian biến dạng, hai người biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Phủ Đại Ngụy Nam Dự.

Huyện Bình An.

Nhà trọ bình an.

Vào chính lúc này, Hứa Thanh Tiêu mở bừng mắt.

Liên tiếp ba ngày, Hứa Thanh Tiêu đều đang suy nghĩ xem quân cờ thứ hai của Bạch Y Môn là ai. Trong ba ngày này, Hứa Thanh Tiêu đã lặp đi lặp lại toàn bộ mọi thứ hàng trăm lần.

Cũng chính bởi vì lặp lại từ lần này qua lần khác, cộng thêm ba ngày suy tư, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng đã đoán được.

Ai là quân cờ.

Không dám nói chắc mười phần, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã nắm chắc được bảy tám phần.

Đứng dậy mở cửa sổ.

Hứa Thanh Tiêu thở một cái thật dài.

Sau đó, bóng dáng biến mất tại chỗ.

Ước chừng nửa canh giờ.

Tiệm thuốc Triệu thị.

Triệu đại phu xách theo một bao dược liệu, chậm rãi đi về tiệm thuốc.

“Sư phụ, Lý đại thúc nói mẹ hắn ta bị bệnh, mời ngài đến kiểm tra một chút.”

Người học việc trong tiệm nói với Triệu đại phu.

“Dựa theo phương pháp phối thuốc trước đó, bốc cho hắn một đơn rồi đưa qua đó đi.”

“Nếu như vẫn chưa tốt lên thì hẵng gọi ta.”

Triệu đại phu mở miệng, nói xong câu đó liền đi vào chỗ ở của mình.

Định bụng nghỉ ngơi một chút.

Tiếp đó Triệu đại phu đi vào phòng.

Vừa bước vào, Triệu đại phu nhìn qua một cái, rất nhanh lão đã để hòm thuốc qua một bên, quan sát phương thuốc và loay hoay với ngân châm rất bình thường.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

Đã hơn hai giờ trôi qua.

Sắc trời dần dần ảm đảm, Triệu đại phu thoáng đứng dậy, đập đập mấy cái lên chân mình, có vẻ như là ngồi nhiều tê chân.

Nhưng chính tại lúc này.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

“Triệu đại phu, đến bây giờ vẫn cần phải diễn sao?”

Là giọng của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn xuất hiện bên trong phòng một cách im hơi lặng tiếng.

“Thanh Tiêu?”

“Sao cậu lại ở chỗ này?”

Ánh mắt của Triệu đại phu lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Hứa Thanh Tiêu, thoạt nhìn vô cùng bất ngờ.

Nhưng nhìn vào ánh mắt của Triệu đại phu, Hứa Thanh Tiêu thở dài sâu xa.

“Triệu đại phu, đã lộ mặt thật rồi nhỉ.”

“Sao phải che giấu?”

“Ông yên tâm, ta không phải tới gây phiền phức cho ông. Bất luận như thế nào, hồi đó ông cũng đã cứu ta một mạng.”

“Phần ân tình này Hứa mỗ ghi tạc trong lòng, chỉ cần Triệu đại phu không đụng vào giới hạn của Hứa mỗ, Hứa mỗ sẽ không so đo quá nhiều.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, hắn nhìn Triệu đại phu và nói như vậy.

Đúng vậy.

Quân cờ thứ hai của Bạch Y Môn ở huyện Bình An chính là Triệu đại phu.

“Thanh Tiêu, cậu đang nói gì vậy?”

“Một chữ lão phu cũng nghe không hiểu.”

Ánh mắt Triệu đại phu có hơi mờ mịt, tựa như thật sự cái gì cũng không biết.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Hắn đã xác định, đặc biệt là khoảnh khắc nhìn thấy Triệu đại phu tiến vào, Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm xác định.

“Triệu đại phu.”

“Có mấy chuyện bất luận như thế nào ông cũng không thể giải thích rõ được.”

“Làm sao ông biết được dị thuật?”

“Lúc trước vì sao ông lại tình nguyện bảo vệ bí mật thay ta?”

“Với lại tộc Chu thánh chắc chắn ta tu luyện dị thuật như thế, có lẽ Triệu đại phu cũng không thoát khỏi liên can.”

“Trên đời này, người có thể lấy tính mạng của bản thân và gia đình ra đảm bảo Hứa mỗ tu luyện dị thuật người cũng chỉ có Triệu đại phu ngài mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi lên tiếng, hắn không muốn lãng phí thời gian, bởi vì nếu như Triệu đại phu không đưa ra được một lý do hoàn mỹ cho những vấn đề trên thì cơ bản đã chắc chắn về thân phận của hắn.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu càng hi vọng Triệu đại phu nói thẳng.

Bởi vì hắn quả thực sẽ không đả thương Triệu đại phu.

Triệu đại phu trầm mặc, ánh mắt lão nhìn mình vẫn hoang mang như cũ, tỏ vẻ không hiểu.

Tức thì Hứa Thanh Tiêu chắp tay sau lưng, nhìn Triệu đại phu nói một cách điềm đạm.

“Nếu như những câu vừa rồi Triệu đại phu đều không muốn trả lời, vậy thì một vấn đề cuối cùng.”

“Khi Hứa mỗ trở về huyện Bình An vẽ Bạch Y đồ, Triệu đại phu quả thực không có hiện thân.”

“Nhưng Triệu đại phu lại đưa dược liệu đến. Điểm này Triệu đại phu giải thích thế nào đây?”

“Ngày đầu tiên ông đã nhìn thấy Bạch Y đồ, chỉ là ông không có mạo hiểm.”

“Ông vẫn luôn chờ đến khi Trần bộ đầu xuất hiện mới không nhịn được đi nhà trọ xem xét một phen, nhưng ông đã tìm được một lý do rất tốt chính là đưa thuốc đến nhà trọ.”

“Cho nên hôm đó khi ta rời đi đã phát hiện trong tay tiểu nhị đang cầm dược liệu.”

“Đương nhiên, Triệu đại phu ngài cũng có thể giải thích rằng đây chỉ là một sự trùng hợp.”

“Nhưng, mọi sự trùng hợp đều ở trên một người thì không phải là trùng hợp nữa.”

“Triệu đại phu, xin ngài yên tâm, Hứa mỗ và Bạch Y môn tạm thời không thâm cừu đại hận gì. Hơn nữa Hứa mỗ là một người ghi ân, sẽ không làm khó ngài quá đâu.”

Hứa Thanh Tiêu không muốn diễn tiếp nữa.

Là lúc nên ngả bài.

Đích xác.

Khi Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, ánh mắt Triệu đại phu chợt thay đổi.

Không còn là ngờ vực nữa, thay vào đó là bất đắc dĩ.

“Cuối cùng cũng không gạt được.”

“Nhưng cũng hết cách, lão phu thế nào cũng không ngờ rằng, sẽ có một ngày ngươi lại có thể trở thành bán thánh của Đại Ngụy, hơn nữa cảnh giới võ đạo cũng đạt tới tam phẩm.”

“Nếu cậu không phải là bán thánh, cũng không có cảnh giới tam phẩm, biết đâu vẫn có thể bị gạt tiếp. Là lão phu nghĩ nhiều rồi.”

Triệu đại phu mở miệng.

Lời này coi như là đã thừa nhận thân phận của mình.

Chương 1043: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (3)

“Nếu Triệu đại phu đã thừa nhận, vậy Hứa mỗ liền đi thẳng vào vấn đề, không làm chậm trễ thời gian của chúng ta nữa.”

“Di bảo chân chính của Võ đế ở đâu?”

Thấy Triệu đại phu đã thừa nhận, Hứa Thanh Tiêu liền chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Dù sao cứ mãi dây dưa như vậy sẽ chỉ làm chậm trễ thời gian của nhau mà thôi.

Sở dĩ Hứa Thanh Tiêu chắc chắn quân cờ thứ hai chính là Triệu đại phu là vì ba điểm này.

Chưởng quỹ của một tiệm thuốc bình thường sao có thể biết dị thuật được?

Lúc đó Hứa Thanh Tiêu không có nghĩ nhiều, cho rằng Triệu đại phu dù sao cũng chữa bệnh cho người ta, cho nên kiến thức nhiều. Điều này rất bình thường, thật sự muốn cưỡng ép giải thích, có thể giải thích.

Nhưng điều chân chính khiến cho Hứa Thanh Tiêu chắc chắn một trăm phần trăm chính là do hai nhân tố còn lại.

Thứ nhất, là vì sao Triệu đại phu lại che giấu giúp mình? Lương y như từ mẫu, nhưng thân là đại phu, ông ta biết sự nguy hại của dị thuật, hẳn là sẽ đi báo quan ngay.

Sợ mình trả thù sao?

Huyện Bình An huyện có lẽ không trấn áp được mình của lúc đó, nhưng Trình Lập Đông hoàn toàn trấn áp được mình.

Cho nên thời điểm Trình Lập Đông dò hỏi hắn, Triệu đại phu nên thành thật dặn dò mọi thứ.

Nhưng Triệu đại phu không làm gì, điều này chứng minh một điểm ông ta không hi vọng mình bị bại lộ.

Điểm này nếu phải giải thích thì cũng có thể giải thích thành do Triệu đại phu thiện lương.

Chỉ là có một điều Hứa Thanh Tiêu không có nói ra. Đây mới thật sự là điểm mấu chốt.

Đó chính là tiếng tăm bây giờ của mình lớn như thế, là thánh mới của Đại Ngụy, thầy của mình bao gồm cả một vài đồng liêu trong huyện nha đều nói là quen biết mình.

Ba ngày này Hứa Thanh Tiêu không chỉ suy nghĩ mà cũng nghe ngóng một vài tin tức. Trên cơ bản người biết hắn đều hưởng được một chút vinh dự của hắn dù nhiều hay ít.

Có mấy bạn đồng liêu được đi phủ Nam Dự làm quan sai cũng bởi vì quen biết mình.

Thậm chí hàng xóm của mình cũng được hưởng lây không ít, tuyên bố khắp mọi nơi đó là một mảnh bảo địa phong thuỷ. Rõ ràng trị giá chỉ ba mươi lượng bạc, thế mà lại ngang nhiên rao bán ba nghìn lượng bạc trắng.

Nghe nói hiện tại có người ra giá vạn lượng hoàng kim chỉ để muốn mua mảnh đất này.

Nhưng toàn bộ huyện Bình An, duy chỉ có Triệu đại phu là cực kỳ bình tĩnh. Người khác có lẽ đang bám lấy mình, nhưng Triệu đại phu không như vậy, ông ta đã cứu mạng mình.

Cho dù Triệu đại phu không màng danh lợi thế nào đi nữa thì vẫn phải có một số thứ muốn mình giúp chứ nhỉ?

Gần một năm, Triệu đại phu quá mức khiêm nhường, khiêm nhường đến hơi quá đáng.

Cho nên dưới đủ loại manh mối, Hứa Thanh Tiêu cơ bản đã xác định quân cờ thứ hai của Bạch Y Môn ở huyện Bình An chính là Triệu đại phu.

Mỗi một manh mỗi cũng không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng tất cả những manh mối hợp lại với nhau như vậy thì rất khó giải thích rõ ràng.

Mà đối với Triệu đại phu, Hứa Thanh Tiêu phát hiện đến bước này cũng không phải là chuyện ngoài dự liệu.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu hiện giờ đã trở thành bán thánh Đại Ngụy, lại thêm lúc trước mình quả thật đã bị lộ chân tướng, cho nên không có gì để giải thích hết.

Vào lúc này lại nghe thấy Hứa Thanh Tiêu hỏi câu như thế.

Triệu đại phu lập tức mở miệng.

“Nói ra có lẽ cậu không tin, lão phu đã tìm hơn hai mươi năm cũng chưa tìm thấy di chỉ chân chính của Võ đế ở nơi nào.”

“Nhưng điều chắc chắn duy nhất chính là thi hào không sai.”

Triệu đại phu nói thế khiến Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày.

Đã tìm hai mươi năm mà không thấy?

Vậy chẳng phải là phiền phức rồi sao?

“Thi hào? Là câu ‘Ánh trăng sáng trên núi Minh Nguyệt’ kia sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng nói thật, thi hào thật sự có hơi sến. Khó có thể tưởng tượng tiêu chuẩn thơ từ của Võ đế sẽ thấp như vậy.

Quả thực không rành thì cứ mời một đại nho giúp đỡ chút, không cần phải sến súa như vậy chứ.

“Ừm.”

“Thi hào không sai, nhưng núi Vọng Thu không phải là di chỉ chân chính.”

Triệu đại phu trả lời.

“Ngài từng đi chưa?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Rồi.”

“Có điều lão phu không có mở rương ra, lão phu không cần Cổ kinh đan thần, chỉ cần phương pháp luyện đơn mà thôi. Đối với lão phu thì những thứ đó không có ý nghĩa mấy.”

“Nếu không có gì bất ngờ thì vật này hẳn là nằm trong tay ngươi.”

Giọng nói của Triệu đại phu vô cùng bình tĩnh.

Nhưng âm thanh của Cổ kinh đan thần lại vang lên bên tai Hứa Thanh Tiêu, nhưng chỉ là truyền âm mà thôi.

“Khuyết tật não.”

Âm thanh của Cổ kinh đan thần vang lên, cho rằng đầu óc của Triệu đại phu có vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu thì trầm mặc khó hiểu.

Bởi vì Triệu đại phu có hơi tự phụ. Giống như người trong thiên hạ đều cảm thấy Cổ kinh đan thần là một bản kinh thư, nếu như biết được nó là lò đan có thể luyện chế phá cảnh đan, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

“Sao? Ngươi không nhận được sao?”

Triệu đại phu mở miệng nhìn sang Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt có chút tò mò.

“Không.”

“Lấy tới tay rồi.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, người sau gật gù. Thật ra lão cũng không phải quá tự phụ.

Thân là đại phu, lão càng hiểu về dược liệu cho thuật luyện đan. Có lúc tuy nhận được phương pháp luyện đơn, nhưng dược liệu cũng khó tìm, cho dù là có được dược liệu thì luyện chế cũng rất phiền phức.

Cũng chính bởi vì đủ loại nguyên nhân, lão không có mở rương ra, nguyên nhân chủ yếu chính là lão không muốn đánh rắn động cỏ.

Mục tiêu của lão là di tích thật, mà cách mở ra di tích thật lại giống với cách mở ra di tích giả.

Lão cần một người trợ giúp.

“Đợi đã.”

“Triệu đại phu, ông đã đến di tích, vậy ông cũng tu luyện dị thuật?”

Đột nhiên Hứa Thanh Tiêu nhạy bén phát hiện một vấn đề.

“Lão phu không có.”

“Là người khác.”

Triệu đại phu bình tĩnh trả lời.

“Người kia đâu?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi nói.

“Chết rồi.” Triệu đại phu trả lời vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng lại làm Hứa Thanh Tiêu hơi kinh ngạc.

“Sao lại chết? Là bởi vì dị thuật sao?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ.

“Cũng tương tự như vậy.”

Triệu đại phu không nói quá chi tiết, chỉ nói sơ qua.

Nhưng lời nói này đã làm Hứa Thanh Tiêu càng liên tưởng đến đá thần trấn ma.

“Di tích chân chính của Võ đế ông thật sự không biết sao?”

Chương 1044: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (4)

Hứa Thanh Tiêu trở lại chuyện chính, không tiếp tục mổ xẻ chủ đề này nữa.

Trấn ma thần thạch ở bên trong di tích Võ đế, hắn nhất định phải có được.

“Lão phu không lừa cậu.”

“Lão phu đã tìm hai mươi năm cũng chưa có tìm được. Hiện giờ lão phu cũng sắp chết rồi, cho dù tìm được thì đối với lão phu cũng không còn tác dụng gì nữa.”

“Thanh Tiêu, cậu biết vì sao hồi đó lão phu lại nói cho cậu biết tung tích của dị thuật không?”

Triệu đại phu lắc đầu, đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Vì sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Triệu đại phu.

“Bởi vì lão phu đã cải trang thành đại phu hai mươi năm, cứu người chết chữa người thương, giả vờ đến mức cũng quên luôn thân phận của chính mình.”

“Hôm đó ta ở trong nhà trọ nhìn thấy hình vẽ Bạch Y môn. Thật ra sở dĩ ta không có đi qua ngay, cũng không phải vì ta cảnh giác, mà là lão phu không muốn tham dự nữa.”

“Cuộc sống như thế cũng không tệ, chí ít không cần quá lo âu điều gì, cũng không có gì quá phiền não.”

“Đã qua độ tuổi hùng tâm tráng chí, hiện tại chỉ muốn lặng lẽ vượt qua quãng đời còn lại.”

Triệu đại phu nói ra suy nghĩ của bản thân, cũng coi như là giải đáp một nỗi nghi hoặc.

Lúc trước lão chỉ dẫn Hứa Thanh Tiêu đi tìm dị thuật, cũng không phải là có mục đích gì, quả thực là thấy chết thì cứu mà thôi.

Nghe lão như thế, Hứa Thanh Tiêu có chút lặng lẽ.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu lạy một lạy với Triệu đại phu.

“Đa tạ tiên sinh.”

Bất kệ đối phương là ai, cũng mặc kệ đối phương xuất phát từ mục đích gì, nhưng đã cứu mình, Hứa Thanh Tiêu mãi khắc ghi ân tình này.

“Lời khách sáo thì đừng nói.”

“Nếu như cậu thật sự muốn phá giải bí mật của di tích Võ đế, cậu phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Lão phu đã nghĩ suốt hai mươi năm, nhưng đã không còn muốn nữa.”

Triệu đại phu nói như thế, Hứa Thanh Tiêu có vẻ hơi trầm mặc.

Qua một lát sau, Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì nữa mà là nhìn Triệu đại phu, nói.

“Triệu đại phu, nếu như có một ngày cần Hứa mỗ hỗ trợ, thì ngài cứ mở lời là được. Hứa mỗ xin được cáo lui trước.”

Nếu đã không có manh mối gì, Hứa Thanh Tiêu cũng không làm lỡ thời gian nữa.

“Đi thong thả.”

“Trước kia cậu nói, Văn Cung biết cậu tu luyện dị thuật, đúng không?”

Triệu đại phu lên tiếng níu Hứa Thanh Tiêu lại.

“Vâng.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, đồng thời trong ánh mắt có hơi tò mò. Chuyện này không phải là Triệu đại phu nói ra sao?

“Cậu chú ý một chút.”

“Chuyện cậu tu luyện dị thuật, ngoại trừ ta và cậu ra thì môn chủ Bạch Y môn cũng biết.”

“Ngoài ra không có bất lỳ ai biết. Dựa vào tính cách của môn chủ, hắn sẽ không nói cho những môn đồ khác đâu.”

“Tộc Chu thánh có liên quan đến môn chủ Bạch Y môn, hơn nữa liên quan không nhỏ.”

Triệu đại phu đã nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu một câu.

“Đã biết.”

“Đa tạ Triệu đại phu nhắc nhở.”

“Đúng rồi, Triệu đại phu, môn chủ Bạch Y môn là ai?”

Hứa Thanh Tiêu vái Triệu đại phu một cái, đồng thời dò hỏi thân phận của môn chủ Bạch Y môn.

“Lão phu cũng không biết, nhưng thế lực của Bạch Y môn rất rộng, có tiền có thế, sau lưng chắc chắn không khỏi liên quan với chư vương, có thể là một vị thân vương nào đó.”

Triệu đại phu trả lời, lão cũng không biết môn chủ là ai, nhưng có thể đoán được một số thông tin.

“Được, Triệu đại phu, Hứa mỗ xin cáo từ trước.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm môn chủ Bạch Y môn là ai, này không phải trọng điểm.

Rời khỏi tiệm thuốc.

Hứa Thanh Tiêu mang theo một cái nón trúc.

Vẻ mặt có phần bình tĩnh, đi giữa đường phố.

Lúc này, trăng sáng sao thưa.

Tâm trạng của Hứa Thanh Tiêu hơi phức tạp.

Vốn cho rằng tìm được quân cờ thứ hai của Bạch Y môn thì mình có thể có được bí mật của di tích Võ đế.

Nhưng không nghĩ rằng vẫn uổng phí công toi.

“Ánh trăng sáng trên núi Minh Nguyệt, duyên phận tự tại trong âm dương.”

“Sến không chịu nổi.”

Hứa Thanh Tiêu vừa đi vừa châm biếm. Thi hào thật sự có hơi sến, không hiểu nổi Võ đế, không biết làm thơ thì không cần phải làm thơ đâu.

Hắn đi bộ một mạch đến nhà sư phụ của mình.

Hứa Thanh Tiêu nhớ sư phụ mình trước kia từng nói qua, núi Vọng Thu cũng không phải là nơi thích hợp nhất để ngắm trăng.

Nếu là dựa theo lời của Triệu đại phu, thi hào không có vấn đề, Cổ kinh đan thần cũng đã nói di bảo của Võ đế nhất định ở huyện Bình An.

Như vậy có nghĩa là di bảo của Võ đế còn có liên quan đến trăng.

Một khắc sau.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đã xuất hiện ở nhà sư phụ Chu Lăng.

Vào lúc này.

Nhà Chu Lăng vô cùng náo nhiệt. Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu nổi danh, phải nói là người nở mày nở mặt nhất huyện Bình An chính là Chu Lăng, sư phụ của bán thánh Đại Ngụy.

Chỉ với tên tuổi này đã vượt qua hết thảy.

Hứa Thanh Tiêu không đi thẳng vào trong mà là lẳng lặng chờ ở bên ngoài.

Mãi cho đến giờ tý, từng tốp người lúc này mới đi ra từ nhà sư phụ.

Đợi sau khi đã hoàn toàn an tĩnh.

Hứa Thanh Tiêu lại yên lặng chờ một canh giờ.

Đợi đến lúc thư phòng sáng lên.

Hứa Thanh Tiêu âm thầm lặng lẽ đi vào.

Trong thư phòng.

Chu Lăng treo đèn đọc sách.

Ngược lại không phải Chu Lăng chăm chỉ, mà là từ khi Hứa Thanh Tiêu trở thành bán thánh Đại Ngụy, không hiểu sao ông ấy cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Đồ đệ mình là bán thánh, mà mình thì vừa mới nhập phẩm, việc này sao lại không xấu hổ được?

Ông ấy đã nhập phẩm vào một thời gian trước, đúng lúc nhập phẩm vào cái ngày Hứa Thanh Tiêu thành thánh.

Đột nhiên, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên sau lưng.

"Thầy."

Theo tiếng gọi của Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng lập tức đứng dậy quay đầu nhìn lại, phát hiện Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ở phía sau, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Thủ Nhân, sao ngươi lại tới đây?"

Rất nhanh, Chu Lăng tràn ngập kinh ngạc nhìn Hứa Thanh Tiêu.

"Thưa thầy, có một số việc chưa nói rõ."

"Thầy còn nhớ núi Minh Nguyệt mà lần trước học sinh nhắc đến với thầy không?"

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn.

"Nhớ."

Chu Lăng gật đầu, ông có nhớ chuyện này.

"Thưa thầy, núi Vọng Thu không phải là núi Minh Nguyệt."

Hứa Thanh Tiêu nói thẳng.

Trước đó hắn từng nói cho Chu Lăng rằng núi Vọng Thu là núi Minh Nguyệt, về sau Chu Lăng cũng cho mình hay hình như còn có một nơi khác.

Chương 1045: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (5)

Chỉ là lúc đó Hứa Thanh Tiêu cũng không có để ý đến điểm này lắm, bởi vì hắn đã có được Cổ kinh đan thần, cũng không nghĩ thêm gì nữa.

“Không phải là núi Minh Nguyệt?”

“Ngươi chờ một chút.”

Chu Lăng cử động, sau đó tìm một tấm bản đồ địa hình ở trong tủ sách, chậm rãi mở ra.

“Thủ Nhân, trước kia ngươi bảo vi sư giúp ngươi điều tra núi Minh Nguyệt, vi sư tra tới tra lui đều không tra ra được. Sau đó ngươi nói núi Vọng Thu chính là núi Minh Nguyệt, vi sư đã cẩn thận tra xét một phen.”

“Mấy chục năm trước, Núi Vọng Thu quả thật là nơi tụ tập ngắm trăng của thôn dân trong vòng mười dặm.”

“Chỉ là chúng ta Đại Ngụy trước kia ngắm trăng có cái thói quen, ngươi biết là cái gì thói quen sao?”

Chu Lăng lên tiếng, chỉ vào bản đồ địa hình nói như thế.

“Tập quán gì đây?”

Hứa Thanh Tiêu hơi hiếu kỳ.

“Mười mấy năm trước, cái lúc Đại Ngụy còn chưa có quân bắc phạt, dân chúng ngắm trăng đều sẽ đi đến đỉnh núi cao nhất.”

“Hồi đó có lời đồn, nói là thái tổ năm đó ngắm trăng chỉ thích chọn nơi cao nhất.”

“Về sau dân chúng cũng học theo tương tự, cho nên núi Vọng Thu - nơi ngắm trăng trước kia hắn là ngọn núi này.”

Chu Lăng chỉ một ngọn núi trên bản đồ và nói như thế.

“Núi Nam Phong.”

Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm.

“Đúng, chính là núi Nam Phong. Ngọn núi này vốn là ngọn núi cao nhất huyện Bình An, về sau không biết nguyên nhân gì vô duyên vô cớ thấp đi không ít, có thể là địa chấn.”

“Cho nên vi sư cảm thấy núi Minh Nguyệt ngươi muốn tìm rất có thể là ngọn núi này.”

Chu Lăng từ tốn giải thích.

Nghe Chu Lăng nói vậy.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không khỏi rơi trên tấm bản đồ.

“Núi cao nhất.”

Hứa Thanh Tiêu trầm tư, mà âm thanh của Cổ kinh đan thần không kìm được vang lên.

“Lời sư phụ ngươi nói thật sự có khả năng.”

“Có thể đi xem thử một chút.”

Cổ kinh đan thần lên tiếng, nói Hứa Thanh Tiêu có thể thử.

Ngay tức thì, Hứa Thanh Tiêu cũng nổi lên tâm tư.

“Thưa thầy, còn có kiến giả khác nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, nếu như còn có suy đoán khác, vậy thì cùng đi, thử một chút cũng được.

“Không có, vi sư đã nghĩ rất lâu, nếu núi Vọng Thu không phải là núi Minh Nguyệt ngươi muốn tìm, vậy ngọn núi Nam Phong có lẽ là nơi ngươi muốn tìm.”

Chu Lăng nói như thế.

“Học trò đã hiểu.”

“Làm phiền sư phụ rồi.”

“Đồ nhi còn có việc phải làm, chờ đồ nhi thật sự giải quyết phiền phức xong sẽ đến tìm người.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ đầu, sau đó tỏ ra có hơi sốt ruột.

“Không sao, ngươi cứ làm việc của mình, vi sư hiểu mà.”

Chu Lăng gật đầu, bảo Hứa Thanh Tiêu làm việc trước.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu cũng không là một thư sinh mới nhập phẩm nữa mà là thánh mới của Đại Ngụy, gánh vác tương lai của quốc gia và cả người đọc sách, Chu Lăng đương nhiên rõ ràng.

"Đa tạ sư phụ đã lượng thứ, học sinh xin cáo lui."

Hứa Thanh Tiêu bái Chu Lăng một cái.

Sau đó xoay người rời đi, biến mất vô tung vô ảnh.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, Chu Lăng thở dài, kế đó trở lại chỗ ngồi.

Chỉ là rất nhanh, sắc mặt Chu Lăng chợt thay đổi, vỗ đùi nói.

"Xong rồi, quên bảo Thủ Nhân giúp vi sư viết vài cái tên. Ài, lần sau gặp lại không biết là lúc nào, đúng là hồ đồ."

Chu Lăng lẩm bẩm.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu dựa theo bản đồ, chỉ cần một lát đã đi tới núi Nam Phong.

Núi Nam Phong ở huyện Bình An cũng không có tiếng tăm, chí ít Hứa Thanh Tiêu chưa từng nghe thấy bao giờ. Nếu như không phải Chu Lăng tìm đọc cổ tịch biết được một vài thông tin, e rằng Hứa Thanh Tiêu cũng không biết đến ngọn núi này.

Nhìn từ chỗ cao, cả tòa núi Nam Phong quả thực không tính là cao lắm, hơn nữa vô cùng bình thường, thậm chí còn có vẻ hoang vu. Giữa những ngọn núi hiện ra vô cùng tầm thường.

Đáp lên trên đỉnh núi.

Hứa Thanh Tiêu xem xét chung quanh một phen, không có nơi nào nổi bật.

Rất là kỳ lạ.

"Cảm thấy nơi này có vấn đề."

Cổ kinh đan thần lên tiếng, làm Hứa Thanh Tiêu có chút hiếu kỳ.

“Vấn đề chỗ nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Trực giác.”

Cổ kinh đan thần chậm rãi lên tiếng.

Làm Hứa Thanh Tiêu có chút buồn bực.

“Cho dù có phải hay không, ngươi cứ thử một lần đi. Chờ ngày rằm, ngươi hãy thử dùng sức mạnh âm dương xem xem có di tích xuất hiện hay không.”

Cổ kinh đan thần lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu chớ nên sốt ruột.

“Không cần đợi đến ngày rằm.”

“Hôm nay chính là trăng tròn.”

Hứa Thanh Tiêu ngẩng đầu nhìn, trong chớp mắt trong cơ thể hắn tràn ngập thánh lực, người ngoài thoạt nhìn có vẻ không thấy bất cứ sự khác lạ nào.

Nhưng mặt trăng trên trời dần dần tròn và sáng lên.

Đây chính là thực lực của á thánh.

Khi trăng tròn ló dạng.

Núi Nam Phong vẫn cứ thường thường, không thể tìm ra chút thay đổi nào.

“Sức mạnh âm dương.”

Cổ kinh đan thần nhắc nhở.

Sau một khắc, trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu tràn ngập sức mạnh âm dương, giống như dòng nước, nháy mắt bao phủ cả ngọn núi Nam Phong.

Cũng chính lúc này.

Đột nhiên Hứa Thanh Tiêu phát hiện một thứ không giống.

“Có vết nứt không gian.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn phát hiện có vết nứt không gian.

Lối vào di bảo Võ đế thật sự ở chỗ này?

“Đi xem đi, có điều cẩn thận một chút. Võ đế cũng không phải loại lương thiện gì, cuối đời của lão có vấn đề, có lẽ sẽ có nguy hiểm.”

Cổ kinh đan thần lên tiếng nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu chú ý chút.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không phí lời thêm nữa, lập tức đi thẳng vào vết nứt không gian.

Rất nhanh, hắn đi đến phía tây rồi vượt qua, xung quanh không gian lập tức vặn vẹo. Sau một khắc, bóng dáng cử Hứa Thanh Tiêu đã biến mất.

Mà cùng lúc đó.

Nam Man.

Trong sào huyệt ma quỷ.

Từng tiếng tụng kinh vang lên.

Hào quang màu vàng tràn ngập, một tòa đài sen nở rộ, phía trên đài sen có một nữ tử đang đứng. Nàng niết tự tại ấn, phật quang chiếu sáng khắp nơi, lộ ra vô cùng khủng bố.

Yêu ma thành đàn vùi thân trong phật quang.

Mười vị tăng nhân tay cầm phật khí đi ra, phật khí toả ra từng chùm sáng, quét sạch yêu ma ở trong động.

Từng con yêu ma chôn vùi nơi đây, bọn chúng giãy dụa, phát ra tiếng rống giận dữ và muốn chạy trốn. Nhưng không thể chống lại xung kích của phật quang.

“Trấn.”

Cùng lúc đó, một giọng nói trung khí mười phần vang lên.

Trong động quỷ, hơn mười vị đại nho tay cầm quyển trục, chung quanh tràn ngập hạo nhiên chính khí, ngăn chặn bầy yêu ma. Phật môn ra tay trấn sát từng kẻ một và hóa chúng thành một luồng năng lượng vô hình, không nhập vào cơ thể của những tăng nhân phật môn.

Chương 1046: Tạm Biệt Triệu Đại Phu, Di Bảo Chân Chính Của Võ đế, Văn Cung Lấy Được Chân Linh Chu Thánh (6)

“Chùa Thiên Trúc, tộc Chu thánh, chúng ta và các ngươi không thù không oán, các ngươi lại đuổi cùng giết tuyệt, không sợ một ngày nào đó chúng ta giết phật diệt Nho sao?”

Giọng nói không cam lòng theo đó vang lên.

Trong động quỷ, vô số yêu ma đều phẫn hận vô cùng.

Bọn chúng mặc dù là yêu ma, nhưng cũng không phải là loại yêu ma tàn sát sinh linh, sinh ra đã là yêu bọn thì bọn chúng còn có cách nào? Tu hành sinh ra chấp niệm thì có cách nào?

Bọn chúng lại không tàn sát người khác, nhưng ngày hôm nay đang êm đẹp lại phải chịu đựng giết chóc, sao lại không phẫn nộ? Sao lại không sợ?

“Yêu, chính là yêu.”

“Ma, chính là ma.”

“Nào có nói lời vô ích nhiều như thế, Thế Tôn Như Lai, giết.”

Trong Phật môn có tăng nhân mở miệng. Hắn trông rất trẻ, mặc áo cà sa màu trắng, bước ra phía trước một bước. Sau đầu có thất trọng phật quang, phía sau chính là có một phật đà pháp tướng.

Tràng hạt trong tay ném ra lập tức nổ tung, lực nổ sinh ra gần như tiêu diệt toàn bộ hàng chục nghìn yêu ma, ngay cả xương cốt cũng không còn, thay vào đó là từng làn khói trắng.

“Chùa Thiên Trúc, người đọc sách Chu thánh, các ngươi nhớ kỹ cho bản tôn, thù này chúng ta nhất định sẽ báo.”

Sâu trong động quỷ, tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương, sau đó toàn bộ động quỷ bắt đầu rung lắc.

Nhưng mà nữ tử trên đài sen ném ra một bình bạch ngọc. Chớp mắt tràn ngập một luồng sức mạnh cường đại trấn áp động ma.

“Lục soát.”

Sau một khắc, có người lên tiếng.

Ngay lập tức, mấy trăm vị tăng nhân xông vào, bọn họ kim quang lấp lánh như là bôi lên một lớp sơn vàng, vô cùng loá mắt.

Sau đó, đến khi bọn họ đi vào.

Ước chừng chưa đến một khắc.

Mấy trăm vị tăng nhân này liền quay người trở về, nhưng tăng nhân dẫn đầu đang cầm một tấm thẻ gỗ.

Mà tấm thẻ gỗ này cũng tràn ngập hạo nhiên chính khí khó mà diễn tả thành lời.

Giờ này khắc này, trong ánh mắt chư vị đại nho lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, lúc này là có một vị đại nho lên tiếng.

“Chính là tấm thẻ gỗ này, đây là đồ vật của Chu thánh, đa tạ chư vị.”

Hắn lên tiếng, muốn lấy tấm thẻ gỗ đó.

Nhưng mà, tăng nhân trẻ tuổi mặc áo cà sa trắng đi lên phía trước một bước ngăn đối phương lại, chậm rãi mở miệng nói.

“A di đà phật, phương trượng có lệnh, vật này nhất định phải do chúng ta đích thân hộ tống đến vương triều Hạo Nhiên. Xin thí chủ thứ lỗi.”

Hắn lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh, nhưng thái độ lại rất kiên định.

Các Nho khẽ nhíu mày, có điều bọn họ không nói gì, đồ vật tìm được rồi thì tốt. Về phần đích thân hộ tống qua đó thì trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, không phải là muốn đòi một số lợi ích từ tộc Chu thánh sao?

Vì thế bọn họ không có nói thêm gì nữa.

Có điều vào ngay lúc này, trong các tăng nhân có người không khỏi mở miệng.

"Ngộ Minh sư huynh, vừa rồi sư đệ quả thật cảm nhận được chính khí ở sâu trong động quỷ. Những con yêu ma đó hình như không có làm xằng làm bậy, có vẻ chỉ nhờ vào tấm thẻ gỗ này gột rửa yêu tính và ma tính của mình mà thôi."

Chỉ là một tăng nhân, hắn còn rất trẻ, không nhịn được nói ra cảnh tượng mình đã nhìn thấy trong động quỷ.

Nhưng vừa nói ra lời này, tăng nhân mặc áo cà sa trắng, cũng chính là Ngộ Minh không khỏi lạnh lùng mở miệng.

"Yêu ma nhất am hiểu chính là ngụy trang."

"Nhớ kỹ, yêu ma trên thế giới này không có một kẻ nào là lương thiện, cho dù chỉ là có một chút liên quan đến yêu ma cũng đều là lũ hung ác cùng cực."

"Nếu gặp bọn chúng, chúng ta chỉ có một lựa chọn: đuổi tận giết tuyệt, thay trời hành đạo."

Ngộ Minh lên tiếng, giọng điệu hờ hững.

Người sau thì trầm mặc không nói.

Mà đối với những đại nho này mà nói, bọn họ hoàn toàn không có bất cứ lòng dạ nào để ý tới chuyện giữa những yêu mà và phật môn.

Bọn họ là tới tìm chân linh chi vật của Chu thánh, biết được nó ở trong động quỷ liền liên thủ với phật môn, trấn áp yêu ma nơi đây. Từ đó lấy ra chân linh chi vật của Chu thánh - cũng chính là tấm thẻ gỗ này.

Hiện giờ đã hoàn thành việc này.

Lễ lập quốc bảy ngày sau chỉ sợ sẽ chấn động thiên hạ.

Cho nên hiện tại trong đầu bọn họ mấy ngày này toàn là Lễ kỷ niệm thành lập đất nước.

Nhưng nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt chính là phải mau chóng đưa tấm thẻ gỗ này về Văn Cung giao cho Lữ Tử.

Vũ Xương năm thứ hai.

Ngày 1 tháng 3.

Vương triều Hạo Nhiên.

Nơi này hạo nhiên chính khí tràn ngập, khắp nơi đều là tài khí.

Các phần tử tri thức hội tụ lại giống như thời hoàng kim. Vì để phát triển cơ sở nông nghiệp, bọn họ cũng học theo cách của Hứa Thanh Tiêu là giáo dục miễn phí cho mọi người, nhưng yêu cầu bậc cha chú phải làm nông.

Vương triều Hạo Nhiên không lập doanh trại quân đội, nhưng lại có nhiều quốc gia chèo chống, ngược lại cũng không sợ.

Vào chính thời điểm này.

Trong Văn Cung.

Ba vị tăng nhân đang cầm một tấm thẻ gỗ, chậm rãi đi vào trong đó.

Cầm đầu là một vị lão tăng, lông mày bạc phơ, nhưng tinh thần sáng láng, trong tay cầm một cái bình bát, trông vô cùng trang trọng.

Hai người phía sau, một vị thân mặc áo cà sa trắng là Ngộ Minh, vị còn lại hơn bốn mươi tuổi mặc cà sa hồng lam, tay cầm chày hàng ma.

Chùa Thiên Trúc chính là một trong hai chùa của Phật môn, cái còn lại chính là chùa Tiểu Lôi Âm.

Nhưng những năm gần đây, Chùa Tiểu Lôi Âm đã dần dần mất đi hào quang, uy danh của Chùa Thiên Trúc càng ngày càng lớn, toàn bộ Tây mạc xấp xỉ chín mươi phần trăm là tăng nhân, đều là tăng nhân của Chùa Thiên Trúc.

Nguyên nhân chủ yếu là những năm gần đây Chùa Thiên Trúc dồn dập xuất hiện những cao tăng phật pháp trình độ tinh thông, quả thực là lấn át hào quang của Chùa Tiểu Lôi Âm.

Nhưng không giống với triều chính, phật môn đều nhất trí lý tưởng, ai mạnh hơn ai yếu hơn đều không còn quan trọng nữa.

Người khoác áo cà sa cũng sắp giác ngộ rồi.

Trong Văn Cung.

“A di đà phật, chân linh của Chu thánh đã vật quy nguyên chủ, cũng coi như là công đức viên mãn, tích phúc cho bá tính trong thiên hạ.”

Lão tăng dẫn đầu mở miệng. Lão là một trong tứ đại thần tăng của Chùa Thiên Trúc - cao tăng Tuệ Giác, khoác áo cà sa tím, đoan trang thần thánh.

Trong lúc nói chuyện, lão giao thẻ gỗ cho bán thánh trong Văn Cung.

Người đó vô cùng kích động nhận lấy thẻ gỗ, sau đó hành lễ với cao tăng Tuệ Giác, nói:

“Thần tăng Tuệ Giác, Lữ thánh đã đợi ở tiểu thế giới, kính mời ngài tiến về phía trước.”

Chu thánh lên tiếng, nhìn đối phương nói như vậy.

Chương 1047: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (1)

Hiện nay Văn Cung chỉ còn lại hai vị bán thánh, một vị là Chu thánh một vị là Ngô thánh, lúc này bọn họ đang nghênh đón chân linh Chu thánh.

“Được, làm phiền hai vị bán thánh.”

Thần tăng Tuệ Giác lên tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn hai vị đệ tử của mình.

“Ngộ Minh, Ngộ Tâm, hai người các ngươi chờ ở nơi này.”

Lão nói xong lời này, sau đó tiến về phía trước một bước, trong chớp mắt liền biến mất tại tại chỗ tiến vào thế giới Văn Cung.

Sau một khắc.

Trong tiểu thế giới của Văn Cung.

Tài khí lao vùn vụt, lộ ra non xanh nước biếc, đẹp không sao tả xiết.

Khi bóng dáng của thần tăng Tuệ Giác xuất hiện, bóng dáng của Lữ thánh cũng xuất hiện tại nơi này.

“Gặp qua Lữ thánh.”

Nhìn thấy Lữ thánh, Thần tăng Tuệ Giác liền hành lễ, chắp tay trước ngực.

Một vị á thánh, cũng là đệ nhất Nho đạo đương thời, các thế lực lớn trong thiên hạ đều phải nhún nhường ba phần, cũng chỉ có Hứa Thanh Tiêu mới dám không tuân theo như vậy.

“Tuệ Giác đại sư khách sáo rồi. Lần này vì tìm được chân linh Chu thánh của dòng dõi Chu thánh ta, thật sự đã cực khổ rồi.”

Lữ thánh bình tĩnh mở miệng, vẻ mặt ông ta ôn hòa nói với Tuệ Giác.

“Lữ thánh quá lời rồi! Tìm được chân linh Chu thánh, vật quy nguyên chủ vốn dĩ là đạo lý hiện nhiên. Hiện giờ Văn Cung nắm giữ chân linh Chu thánh, cũng coi như là đã tạo phúc cho muôn dân trăm họ.”

Tuệ Giác đại sư lên tiếng, ngữ khí của lão rất bình thản.

“Ừm.”

“Có chân linh trong tay, Văn Cung đích thực có thể tạo phúc cho bách tính thiên hạ. Nhưng toàn bộ mọi việc vẫn phải đa tạ sự giúp đỡ của Phật môn, nếu không cũng không dễ dàng như vậy.”

Lữ thánh nhàn nhạt đáp lời, hiện giờ chân linh Chu thánh đã được tìm về, nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng ông ta cũng triệt để tiêu tan.

Đợi bảy ngày sau làm cho thiên hạ kinh hoàng, đến lúc đó tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết rõ ràng.

“Lữ thánh khách sáo rồi.”

“Nếu vật quy nguyên chủ, vậy bần tăng muốn hỏi Lữ thánh một câu, có thể trả lại đồ của phật môn chúng ta không?”

Thần tăng Tuệ Giác mở miệng hỏi Lữ thánh.

“Long Huyết Dương Ngọc sao?”

“Xin Tuệ Giác đại sư yên tâm, đợi sau khi lập quốc, vật này tất nhiên sẽ tặng cho Chùa Thiên Trúc.”

Lữ thánh đưa ra câu trả lời.

Chỉ là vừa nói xong, người còn lại đã lắc đầu: “Lữ thánh, không phải là tặng, là trả lại.”

“Long Huyết Dương Ngọc vốn chính là đồ của Phật môn ta. Có điều về sau thất lạc ở Trung Châu, được Chu thánh nhặt được, đương nhiên cũng may mà ở trong tay Chu thánh, đổi lại là người khác cũng sẽ tham ô, chỉ có Nho giả không vụ lợi.”

Thần tăng Tuệ Giác mở miệng, lão nhấn mạnh một Câu Long Huyết Dương Ngọc này là đồ của phật môn bọn họ.

Lữ thánh nghe xong cũng không có biểu cảm gì, chỉ gật đầu.

“Tuệ Giác đại sư cứ nghỉ ngơi cho khoẻ, qua mấy ngày nữa chính là lễ lập quốc long trọng, cũng đỡ phải đến thêm chuyến nữa.”

Lữ thánh lên tiếng, nói như thế.

“Không được, bần tăng còn có việc khác phải làm, không thể nghỉ ngơi ở chỗ này.”

Thần tăng Tuệ Giác lắc đầu, lão không đinh ở nán lại nơi này.

Sau đó, Lữ thánh cũng không tiếp tục yêu cầu, chỉ nói vài câu rồi đưa mắt nhìn Thần tăng Tuệ Giác rời đi.

Đợi sau khi Thần tăng Tuệ Giác rời khỏi, vẻ chán ghét trong Lữ thánh không khỏi bộc lộ ra ngoài.

“Lũ lừa trọc này đúng là đỉnh cao của mặt dày.”

“Long Huyết Dương Ngọc rõ ràng là vật của Chu thánh, bây giờ lại trở thành vật của phật môn? Còn vật quy nguyên chủ? Thật là buồn cười.”

“Chu thánh mất hằng trăm năm rồi mới dám nói loại lời này. Khi Chu thánh ở đây sao lại không dám nói?”

Lữ thánh mắng mỏ trong lòng.

Ông ta cũng không có hảo cảm gì với Phật môn, nếu không phải cần phật môn hỗ trợ, công thêm có người hy vọng nho đạo và phật môn thân thiết hơn một chút, nếu không ông ta căn bản cũng không muốn dây dưa gì với Phật môn.

Nhưng cũng không quan trọng, trước mắt cứ xử lý chuyện của mình trước rồi tính sau.

Kiến quốc lập triều mười ngày sau mới thật sự là chuyện quan trọng.

Cũng chính lúc này.

Bóng dáng của Chu thánh xuất hiện ở đây.

“Bái kiến Lữ thánh.”

Chu thánh xuất hiện, hắn lập tức hành lễ với Lữ thánh.

“Ừm.”

Lữ thánh gật đầu, sau đó liền mở miệng.

“Lữ thánh, đã xác định rõ, trong thẻ gỗ quả thực ẩn chứa chân linh của Chu thánh.”

Chu thánh lên tiếng báo cáo tình huống cho Lữ thánh.

Lời vừa dứt, Lữ thánh tỏ ra rất bình tĩnh, nói:

“Đặt thẻ gỗ Chu thánh vào trong thánh đường Văn Cung, thờ cúng cẩn thận, để cho toàn bộ đại nho trong thiên hạ tụng kinh nuôi dưỡng, bảy ngày sau sẽ có tác dụng lớn.”

Lữ thánh hạ lệnh, sau đó nói ra nghi hoặc của mình.

“Lữ thánh, chúng ta đã biết rõ vị trí của tấm thẻ gỗ Chu thánh này, vì sao không phái người của mình đi? Phật môn cũng chẳn phải thứ tốt lành gì, dính dáng tới bọn hắn không khác gì bảo hổ lột da.”

Chu thánh lên tiếng, hắn nói ra nỗi lo lắng trong lòng mình.

Chân linh Chu thánh đã được tìm về, đây là một chuyện tốt. Nhưng người hộ tống qua đây là đệ tử phật môn, điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút không ổn. Chỉ là hắn cũng không thể làm trái ý của Lữ thánh, chỉ có thể dò hỏi, thử xem là ý gì.

“Bản thánh đã hiểu.”

“Phật môn quả thật là có vấn đề. Mấy ngàn năm qua, bọn hắn vẫn luôn nhìn Trung Châu như hổ rình mồi, đặc biệt là đối với vương triều Đại Ngụy. Chúng vẫn luôn muốn phát triển phật pháp đến vương triều Đại Ngụy.”

“Chỉ tiếc là, bọn hắn đã chuẩn bị mấy trăm năm, nhưng chưa từng nghĩ đến nho đạo đã ra đời vị thánh nhân đời thứ năm.”

“Đến nỗi phật môn cũng thất vọng trở về. Cũng chính vì thế, chùa Tiểu Lôi Âm ngông cuồng tự đại mới vắng vẻ đìu hiu, bị Chùa Thiên Trúc vượt qua.”

“Nếu như ban đầu chúng ta còn ở trong vương triều Đại Ngụy, đương nhiên không thể đụng chạm đến Phật môn. Nhưng hiện tại chúng ta sáng lập vương triều của riêng mình, vậy lúc đó người trong thiên hạ đều là quân cờ của chúng ta.”

“Phật môn cũng được, vương triều cũng thế, thậm chí nếu có thể đạt được kế hoạch của chúng ta, cho dù là yêu ma cũng có thể lợi dụng. Để phát triển học thuật của Dương Chu thánh, cách làm lần này cũng là bất đắc dĩ thôi.”

Lữ Tử mở miệng tìm cho mình một cái cớ đường hoàng.

Chỉ là Chu thánh không có đồng ý, nhưng cũng không phản bác, mà tiếp tục nghe Lữ Tử nói.

“Lữ thánh, cớ sao phật môn cam tâm tình nguyện như vậy?”

Chu thánh tiếp tục hỏi.

Chương 1048: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (2)

Phật môn cam tâm tình nguyện giúp bọn họ, nếu như không bỏ ra chút gì đó thì hắn chắc chắn không tin.

“Long Huyết Dương Ngọc, và còn cư trú lâu dài ở Đại Ngụy.”

Lữ Tử mở miệng, chậm rãi nói ra suy nghĩ của phật môn.

Chỉ là vừa nói xong, Chu thánh không khỏi biến sắc.

“Cư trú lâu dài ở Đại Ngụy?”

Hắn cũng không để tâm mấy đến Long Huyết Dương Ngọc, dù sao đối với bọn họ loại đồ vật này không có tác dụng quá lớn, đơn giản chỉ là di vật của Chu thánh mà thôi.

Tặng thì tặng luôn.

Nhưng điều khiến cho Chu thánh thật sự kinh ngạc chính là phật môn lại muốn đinh cư ở Đại Ngụy, dã tâm cũng lớn thật!

“Phật môn tu hành dựa vào tín ngưỡng của chúng sinh. Toàn bộ Tây châu đều là chốn bồng lai của phật môn bọn hắn, có thể giúp bọn hắn dựng dục ra Phật Đà. Nhưng dã tâm của đám người này cũng quá lớn rồi, đã qua nhiều năm như vậy còn muốn phát triển phật môn đến Trung Châu.”

“Hiện tại cũng hay, chúng ta vừa tách khỏi vương triều Đại Ngụy, bọn hắn đã nhìn chằm chằm vào đó, muốn tiến vào định cư.”

“Nếu như bọn hắn thật sự tiến vào, đầu tiên không nói vương triều Đại Ngụy sẽ rước đến bao nhiêu điều thị phi, riêng thủ đoạn của phật môn cũng làm cho người ta buồn nôn. Nếu bọn hắn thật sự trú lại lâu dài, đối với chúng ta mà nói chắc chắn không phải chuyện tốt.”

Tốc độ nói của Chu thánh rất nhanh, thái độ cũng rất kiên quyết rằng không hi vọng phật môn vào ở trong Đại Ngụy.

Ba vương triều lớn ở Trung Châu: Đại Ngụy, Đột Tà, Sơ Nguyên.

Nơi Phật môn muốn định cư nhất chính là Vương triều Đại Ngụy, bởi vì vương triều Đại Ngụy vốn dĩ có khí vận của Trung Châu củng cố, hơn nữa vương triều Đại Ngụy cũng là vương triều mạnh nhất Trung Châu. Đương nhiên đã từng là vương triều mạnh nhất.

Mà trên thực tế, vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên đa phần vẫn mô phỏng theo Đại Ngụy, đã từng bắt chước hệ thống triều đình Đại Ngụy, sau này là bắt chước sinh hoạt hằng ngày ăn uống ngủ nghỉ của Đại Ngụy.

Địa vị của Đại Ngụy tại Trung Châu xác thực không thể nào rung chuyển. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, phật môn mới hi vọng nhập cư Đại Ngụy, chỉ cần tiến vào Đại Ngụy thành công thì chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi là có thể mau chóng chiếm lấy Trung Châu.

Sức mạnh của tín ngưỡng đáng sợ nhường nào, người khác không biết, nhưng những người tri thức như bọn họ đều biết.

Dĩ nhiên Chu thánh không muốn nhìn thấy một màn này.

Mà Lữ thánh cũng lắc đầu, nhìn Chu thánh nói.

“Này là đương nhiên, bản thánh cũng sẽ không cho phép phật môn xâm phạm Trung Châu. Dù sao nói cho cùng Trung Châu này vẫn là thiên hạ của người đọc sách chúng ta, phật môn muốn tiến vào tranh đoạt tín ngưỡng quả là nói chuyện viển vông.”

Lữ thánh mở miệng, trong lời của hắn tràn đầy vẻ khinh thường.

Hắn quả thật rất ghét phật môn.

Chỉ là tình thế thôi, nếu như không bị ép ra khỏi vương triều Đại Ngụy, hắn tuyệt đối sẽ không dây dưa một chỗ với người Phật môn.

Vừa rồi có thể nhìn ra, phật môn ghê tởm đến nhường nào.

Người vừa chết, không phải đồ của bọn hắn nhưng lại khăng khăng nói là đồ của mình, quả khiến cho người ta tởm lợm.

“Có điều phật môn cũng có thể lợi dụng, bọn hắn muốn lợi dụng chúng ta, chúng ta cũng có thể lợi dụng lại bọn hắn.”

“Phật môn muốn vào ở Đại Ngụy, nhất định phải làm được ba điều.”

“Thứ nhất, phải được sự cho phép của chúng ta, thế lực lớn nhất Trung Châu không phải là Đại Ngụy mà là người đọc sách chúng ta.”

“Thứ hai, Nữ đế lôi kéo thế lực tiên đạo nhập trận, bên ngoài là vì trấn áp yêu ma, kỳ thật cũng là phòng ngừa phật môn xâm chiếm. Không chống lại được thế lực của Tiên đạo thì đời này cũng đừng mơ tiến vào Đại Ngụy.”

“Thứ ba, thế cục thiên hạ, hiện giờ trần giới yên ổn vững chắc, đặc biệt là Vương triều Đại Ngụy. Dựa vào Chu thánh năm đó đã áp chế bao nhiêu yêu ma, tầm quan trọng của phật môn rõ ràng cũng không phải lớn lắm.”

“Nếu không đạt được ba điểm này, phật môn sẽ không thể nào an tâm sống ở Đại Ngụy.”

Lữ Tử nói vô cùng tự tin.

Trong mắt hắn, Trung Châu chính là địa bàn của hắn, là thiên hạ của người đọc sách, há có thể khoan nhượng cho phật môn vấy bẩn?

Trước mắt đơn giản là lợi dụng phật môn mà thôi.

Đương nhiên phật môn cũng đang lợi dụng bọn họ, điều này Lữ Tử cũng hiểu rõ. Nhưng cuối cùng người được lợi là ai, hai bên đều rất tự tin.

Nghe Lữ Tử nói thế, trong lòng Chu thánh cũng nhẹ nhõm hẳn. Lữ Tử rõ đại cuộc này là chuyện tốt, điều hắn sợ nhất chính là vì chèn ép Hứa Thanh Tiêu, Lữ thánh bảo hổ lột da, để cho phật môn thừa cơ tiến vào.

Nếu như vậy thì thật sự rất phiền toái.

“Được rồi, việc này cũng không cần ngươi tới nhắc nhở ta.”

“Hiện giờ chân linh Chu thánh đã tới tay, có thể bảo dòng dõi Chu thánh làm việc rồi.”

“Lễ lập quốc long trọng sắp đến, bảo người đọc sách trong thiên hạ đi làm chuyện mình nên làm đi.”

“Công kích Đại Ngụy, công kích Hứa Thanh Tiêu, gây ra mâu thuẫn thực sự, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên sẽ không nhịn được ra tay. Thời khắc mấu chốt khôi phục chân linh Chu thánh tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu, áp chế quốc vận của Đại Ngụy. Nếu như thế thì chúng ta cũng có thể đoạt lại khí vận vốn thuộc về chúng ta.”

Lữ Tử lên tiếng, trước mắt có chân linh Chu thánh, tự tin của hắn lại trở về lần nữa.

Chân linh Chu thánh lại khôi phục lại ý chí Chu thánh, mượn tay Chu thánh diệt trừ bên đối lập. Điều này làm sao không khiến hắn tự tin? Sao lại không khiến hắn vui sướng chứ?

“Kính tuân ý chỉ của Lữ thánh.”

Chu thánh gật đầu, đàn áp Đại Ngụy đàn áp Hứa Thanh Tiêu không tính là gì cả. Chỉ cần phật môn không nhúng tay vào Trung Châu thì hắn cũng không có bất cứ dị nghị gì.

Dù sao Lữ thánh sống không được mấy năm nữa, tương lai người chưởng quản Chu thánh Văn Cung chính là Chu thánh hắn.

Nếu như phật môn tiến vào, với hắn mà nói không phải là chuyện tốt.

Rất nhanh, Chu thánh đã biến mất.

Trong tiểu thế giới chỉ còn lại một mình Lữ thánh.

Nhìn hướng Chu thánh rời đi, Lữ thánh sao lại không biết tính toán của Chu thánh chứ?

Chỉ là ông ta không hề tức giận, đây là nhân chi thường tình.

“Hứa Thanh Tiêu à Hứa Thanh Tiêu, lần này lão phu ngược lại muốn xem xem, ngươi nghịch thiên cải mệnh bằng cách nào.”

Lữ Tử nắm chặt nắm đấm, giọng nói ông ta lạnh lẽo, trong ánh mắt cũng tràn ngập tự tin và ý giết chóc.

Chương 1049: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (3)

Mà cùng lúc đó.

Bên ngoài vương triều Hạo Nhiên.

Thần tăng Tuệ Giác chân đạp tường vân, phía sau là hai người đồ đệ.

Hướng về phía Tây.

Ánh mắt Thần tăng Tuệ Giác vô cùng bình tĩnh, nhưng qua một hồi, giọng nói của hắn vang lên.

“Ngộ Tâm, ngươi cảm thấy Văn Cung như thế nào?”

Hắn lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh hỏi.

Âm thanh vang lên, tăng nhân gọi là Ngộ Tâm thoáng trầm mặc, suy nghĩ một hồi sau mới chậm rãi mở miệng.

“Sư phụ, người của Văn Cung vẫn còn ôm lòng cảnh giác với phật môn ta.”

“Cũng không có tin tưởng chúng ta.”

Ngộ Tâm chậm rãi trả lời, khuôn mặt hắn vô cùng bình tĩnh.

Vừa nói xong, nét mặt Thần tăng Tuệ Giác chợt thay đổi, sau đó thở dài một hơi.

“Xem ra Văn Cung còn chưa có cùng đường mạt lộ, chúng ta muốn chân chính tiến vào Trung Châu chỉ sợ còn có một đoạn đường phải đi a.”

Thần tăng Tuệ Giác cất lời. Vị đồ đệ này của lão trời sinh đã có thuật đọc tâm, không phải có thể nghe được tiếng lòng người khác, mà là có thể cảm nhận được thái độ của người.

Cho nên lão cố ý mang Ngộ Tâm đến đây là muốn thử xem rốt cuộc thái độ của Văn Cung là như thế nào.

Lại không nghĩ rằng thái độ của Văn Cung vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi.

“Sư phụ, vì sao chúng ta lại cố chấp với Trung Châu như thế? Ngược lại, đồ nhi cảm thấy Đông châu cũng không tệ, phật pháp hoàn toàn có thể hướng Đông. Trung Châu dù sao cũng là thiên hạ của người đọc sách, muốn nhúng tay vào, chỉ sợ khó như lên trời. Chẳng bằng về phía Đông, đồ nhi nguyện ý dẫn đầu hướng Đông thẳng tiến.”

Ngộ Minh mở miệng, hắn không có hảo cảm gì với Trung Châu, thái độ của Văn Cung làm hắn rất khó chịu.

“Chuyện băng qua phía Đông tự có người đi, vả lại nếu thật là độ pháp cũng không có khả năng cho ngươi đi.”

“Ngươi là Thiên Long Kim Cương chuyển thế, là người hộ đạo của phật môn ta, cũng là phật tử hộ pháp, chuyện độ người chớ nên tham dự.”

Thần tăng Tuệ Giác mở miệng, ngăn lại suy nghĩ của Ngộ Minh.

Sau đó lại nói tiếp.

“Trong trần giới, phật môn chiếm cứ Tây châu, biến nơi đó thành chốn bồng lai, tạo phúc cho dân chúng Tây châu.”

“Nhưng muôn dân thiên hạ vẫn rơi vào cực khổ, phật gia từ bi, đương nhiên không đành lòng để muôn dân chịu khổ. Vào ở Trung Châu, cũng là vì bách tính.”

Thần tăng Tuệ Giác nói như thế.

Nhưng vẻ mặt Ngộ Minh khẽ đổi, nhìn sư phụ mình, nói:

“Sư phụ, người xuất gia không được nói dối.”

Hắn chậm rãi lên tiếng, một câu nói đã khiến cho Thần tăng Tuệ Giác sững sờ, sau đó nhớ đến bản lĩnh thông thiên của đồ đệ mình, không khỏi ho khan một phen.

“Từ xưa đến nay, Trung Châu đều tràn ngập vô số những truyền thuyết và kỳ tích. Trong năm châu, Trung Châu nhiều nhất phẩm nhất, thậm chí nghe đồn, rằng Trung Châu từng

sinh ra tiên nhân, đây cũng là nguyên nhân tiên đạo lập căn cứ ở Trung Châu."

"Hiện giờ phật môn ta sinh ra một vị phật tử sắp thức tỉnh, nhưng đất Tây châu hạn chế phật tử. Cư trú ở Trung Châu, tranh đoạt sức mạnh của chúng sinh Trung Châu, phật môn ta sẽ mở ra thời kỳ hưng thịnh xưa nay chưa từng có."

"Phật môn cũng có thể hoàn toàn dựng trụ cột ở trần giới, đến lúc đó phật tử thức tỉnh trí tuệ, vì muôn dân thiên hạ chỉ ra một con đường sáng, cứu con dân đang ngập trong dầu sôi lửa bỏng, chẳng nhẽ không phải điều hay? Vi sư cũng không có nói sai."

Thần tăng Tuệ Giác lên tiếng giải thích cho bản thân mình, cũng là giải đáp cho hai vị đồ nhi.

"A di đà phật."

Hai người chắp tay trước ngực, niệm câu a di đà phật.

Thần tăng Tuệ Giác thì tiếp tục nói.

"Phật môn muốn đi vào Trung Châu thì nhất định phải áp chế Nho đạo."

"Bối cảnh của Văn Cung quá mạnh, gặp phải nhiều chuyện như vậy, bọn họ vẫn có thể nắm vững lấy tâm của người đọc sách như cũ."

"Lần này bọn họ tách khỏi Đại Ngụy chắc chắn cũng có mưu đồ to lớn. Nếu để cho bọn họ thực hiện được thì sẽ bất lợi cho Phật môn ta."

"Ngộ Minh, ngươi đi một chuyến tìm sư thúc ngươi, hai ngàu nay hắn muốn khởi hành đi Đại Ngụy, bảo hắn tìm Hứa Thanh Tiêu một chuyến, báo cho Hứa Thanh Tiêu chuyện về chân linh Chu thánh."

"Không đắc tội Văn Cung, nhưng cũng không nên đắc tội Hứa Thanh Tiêu. Sau này chúng ta sống ở Đại Ngụy cần có hắn trợ giúp, cho dù hắn không giúp, cũng không thể đắc tội."

Thần tăng Tuệ Giác nói như thế là đã có tính toán.

"Kính tuân pháp chỉ."

Ngộ Minh gật đầu, tràng hạt trong tay hắn lập tức hóa thành một con kim long, bay vút về phía Tây châu.

Nhìn bóng dáng của Ngộ Minh, vẻ mặt Thần tăng Tuệ Giác cũng tỏ ra bình tĩnh lạ thường.

Cứ thế đi.

Mấy cái canh giờ trôi qua.

Một tin tức từ Văn Cung chớp mắt truyền đến tai người đọc sách của tộc chu thánh.

Ngày lập quốc của vương triều Hạo Nhiên, á thánh của Văn Cung sẽ xin thánh ý, lấy lòng thành kĩnh của người đọc sách trong thiên hạ để thỉnh thánh ý của Chu thánh, đặt nền móng cho vương triều Hạo Nhiên bất hủ uy danh.

Sau khi chuyện này truyền ra, thiên hạ dòng dõi Chu thánh hoàn toàn bùng nổ.

Dòng dõi Chu thánh hai năm nay bị chèn ép rất bi thảm, đặc biệt là một năm gần đây, Hứa Thanh Tiêu gần như là dẫm ở trên đầu bọn họ rêu rao ầm ĩ, diễu võ giương oai các kiểu.

Đầu tiên là đại nho, sau đó là thiên địa đại nho, sau nữa bán thánh, cuối cùng chính là á thánh.

Hiện tại thì tốt rồi, Chu thánh cũng sắp khôi phục, đám người tri thức này đã hoàn toàn lấy lại tự tin.

Chu thánh sống lại, ai chịu cho thấu?

Hứa Thanh Tiêu có thể chịu đựng nổi sao?

Á thánh và thánh nhân hoàn toàn là hai khái niệm, là khác biệt giữa trời và đất, mặc dù thế nhân không biết thánh nhân rốt cuộc hùng mạnh bao nhiêu, nhưng về mặt thời gian thì có thể nhìn ra.

Thánh nhân là khái niệm gì?

Hơn ngàn năm cũng không thấy xuất hiện một ai.

Số lượng thưa thớt, tất nhiên sẽ khiến người ta cho rằng thánh nhân là mạnh nhất.

Đặc biệt đối với người đọc sách mà nói, bọn họ càng cảm thấy thánh nhân là sự tồn tại vô địch.

Một khắc này, dòng dõi Chu thánh có thánh nhân nâng đỡ, hoàn toàn là chuyện hợp tình hợp lý.

Hứa Thanh Tiêu thành bán thánh, chèn ép bọn họ đến kêu khổ thấu trời. Đầu tiên là cắt giảm tài khí, sau đó chính là để bọn họ chịu đựng hình phạt của kiếm quân tử.

Nói không hận là không thể nào.

Nhưng nguyên do đoạn thời gian gần đây không nói lời nào là gì?

Thật sự là bị đánh đến sợ rồi, nhưng nếu không có tin tức này, Văn Cung lại bảo bọn họ đi công kích Hứa Thanh Tiêu, bọn họ cũng không dám.

Chịu thiệt nhiều như thế, bọn họ sợ thật rồi, đã sinh ra cảm giác sợ hãi.

Chương 1050: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (4)

Hiện tại biết được ngày vương triều Hạo Nhiên lập quốc, còn mời thánh ý của Chu thánh, sợ hãi trong lòng lập tức bay biến, thay vào đó là thoải mái, một sự thoại mái nói không nên lời.

Khoảnh khắc này, các loại âm thanh lại một lần nữa vang lên.

Vẫn là tiếng mắng nhiếc giận dữ, một lần nữa nhắc lại những chuyện vặt vãnh trước kia.

Chỉ là tiếng mắng lần này so với mấy lần trước nhỏ hơn nhiều, dù sao có vài người đọc sách thật sự sợ bị đánh, cho nên không dám nhảy ra nhanh như vậy, cũng không phải sợ Chu thánh không áp chế nổi Hứa Thanh Tiêu.

Mà là lo lắng Văn Cung không xin được thánh ý của Chu thánh.

Dù sao bọn họ cũng không biết đã tìm được chân linh Chu thánh, tin tức có được đều là miệng truyền miệng, độ tin cậy thì có đấy, nhưng không được cao.

Người đọc sách nhảy ra đầu tiên, chủ yếu là oán hận chất chứa quá sâu, hận Hứa Thanh Tiêu đến thấu xương.

Mà cùng lúc đó.

Vương triều Đại Ngụy.

Huyện Bình An.

Bên trong bí cảnh.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở mắt.

Vẫn là sơn động cũ, nhưng so với sơn động trước đó thì lớn hơn trăm lần, giống như là một động kho báu.

Khoảnh khắc Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra, bảo vật chồng chất như núi lập tức đập vào trong mắt.

Vàng bạc châu báu, pháp khí đan dược chất đống thành từng núi nhỏ, xanh vàng lộng lẫy chấn động thị giác.

Nhìn một cái, nhiều không tả xiết.

“Di tích của Võ đế thật sự bị thằng nhóc ngươi tìm thấy rồi. Nhân phẩm của ngươi tốt thật đấy.”

“Nhiều bảo vật như vậy, ngươi mau nhìn xem có dược liệu của nhất phẩm phá cảnh đan không, hoặc là dược liệu khác cũng được. Không luyện ra nhất phẩm phá cảnh đan thì cũng có thể luyện chút đan được khác.”

Giọng nói của Cổ Kinh Đan Thần vang lên khiến Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại từ trong kinh ngạc.

“Sao lại có nhiều bảo vật như thế?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi líu lưỡi.

Từng đống bảo vật đùn đầy như núi ở chung quanh, những vàng bạc châu báu này đều không phải vật bình thường, lấy đại một thỏi vàng nào đó cũng đều là vàng ròng cực kỳ trân quý.

Có thể chế tạo một vài binh khí, giá trị của nó gấp vạn lần hoàng kim. Đặc biệt là một số ngọc thạch càng có hiệu quả hơn, linh khí tràn ngập, thậm chí còn xuất hiện một số dị tượng, vừa thấy là biết không phải vật tầm thường.

Còn có số lượng lớn dược liệu, mỗi một gốc đều vô cùng trân quý, thế giới này hiếm có khó tìm, trong đó không thiếu dược vương.

Nhưng phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu không phải là vui sướng, mà là nghi hoặc.

Bảo vật nhiều như thế, theo lý thuyết phải nên được giữ trong vương triều Đại Ngụy, nhưng toàn bộ đều được giấu ở nơi này làm gì?

Đầu óc của Võ đế có vấn đề thật à?

“Còn ngây ra đó làm gì? Mau lấy đi chứ? Không thì để lão phu tới, một người một nửa.”

Cổ Kinh Đan Thần tỏ vẻ hơi kích động.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lắc đầu nói:

“Đừng làm ẩu làm càng, trời mới biết có vấn đề hay không.”

“Vào xem trước đã.”

Hứa Thanh Tiêu đã bác bỏ, hắn không hề dao động. Mục đích của hắn rất rõ ràng, tìm được đá thần trấn ma nồi rính tiếp, còn lại đều là nói suông.

Hơn nữa hắn vẫn luôn không thể nào hiểu được vì sao Võ đế giấu nhiều bảo vật như vậy, điều này không cần thiết.

Dù sao Võ đế có thể bảo đảm người tiến vào chắc chắn là con dân Đại Ngụy không? Chắc chắn là thái tử không?

Cho nên này bên trong này có gì đó quái lạ, vào xem đã rồi tính.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, Cổ Kinh Đan Thần cũng tỉnh táo lại.

“Cũng phải, Võ đế này rất xảo quyệt, cứ vào trong xem rồi bàn sau.”

Cổ Kinh Đan Thần cũng cho rằng như thế.

Ngay sau đó.

Hứa Thanh Tiêu tiến vào trong động.

Dọc đường đi, bảo vật thực sự rất nhiều, Hứa Thanh Tiêu không biết rõ lắm, nhưng linh khí dào dạt như thế cũng có thể cảm thụ được.

“Chân Long Huyết.”

“Anh bạn, cái này không thể bỏ, mau lấy nó.”

Càng đi vào bên trong, bảo vật lại càng tốt, nhất là đến cuối cùng, một khối kim cương đỏ nhu máu hiện ra, có tiếng rồng ngâm, thoạt nhìn vô cùng xịn xò.

Đây là Chân Long Huyết.

Cổ Kinh Đan Thần kích động kêu lên, muốn trực tiếp lấy đi.

“Tiền bối, đừng bị mắc lừa.”

Hứa Thanh Tiêu bắt lấy Cổ Kinh Đan Thần, đè đối phương lại.

Leng keng.

Chuông văn Hạo Nhiên rung động, trong khoảnh khắc Cổ Kinh Đan Thần đã bị Hứa Thanh Tiêu chế phục.

“Chân long huyết đó! Thứ này cả thế gian rất khó tìm, anh bạn, ngươi không quan tâm thật à?”

Cổ Kinh Đan Thần vội muốn chết, nó thực sự không nhịn nổi.

“Thế gian này khó tìm, vậy vì sao Võ đế có thể tìm được?”

“Những thứ này đều là giả, chẳng lẽ tiền bối không nghĩ ra sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ngữ khí chắc chắn.

Lúc vừa mới tiến vào, hắn còn có thể cảm thấy những thứ này là thật, nhưng càng đi vào trong, Hứa Thanh Tiêu càng phát hiện ra đều là giả.

Có nhiều đồ tốt như vậy mà vương triều không giữ để phát triển vương triều Đại Ngụy, lại mang hết giấu đi cho người khác ?

Không phải là đầu óc có vấn đề thì là gì?

Nhưng có thể trở thành hoàng đế, cho dù là dùng danh võ quan cũng không thể ngu xuẩn như vậy, cho nên chỉ có thể chứng minh những thứ này là giả.

“Ài.”

Cổ Kinh Đan Thần thở dài.

Nhưng lại đi một hồi, một gốc hoa từ từ hiện ra, Cổ Kinh Đan Thần triệt để ngồi không yên.

“Tam Thanh Đạo Hoa! “

“Anh bạn, thứ này cho dù là giả cũng phải lấy. Cho lão phu thứ này, lão phu sẽ lập tức luyện chế nhất phẩm phá cảnh đan cho ngươi.”

Giọng nói của Cổ Kinh Đan Thần vô cùng kích động, nó muốn tránh thoát chuông văn Hạo Nhiên, nhưng đáng tiếc chuông văn Hạo Nhiên là thánh khí, áp chế gắt gao.

“Tiền bối, chớ bị mắc lừa.”

“Những thứ này vừa nhìn liền biết là giả, ngài sống lâu như vậy, chẳng lẽ điều này cũng không hiểu?”

Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Nhưng hắn không có nói nhiều, dù sao có thể trấn áp lại Cổ Kinh Đan Thần thì tốt.

Thực tế sở dĩ Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh như vậy, đơn giản là có hai nguyên nhân. Thứ nhất chính là rất không tin tưởng vào Võ đế, thứ hai chính là hắn không để ý tới những thứ này tốt thế nào.

Căn bản không có cảm giác.

Giống như ngươi đi đến một thôn trang nghèo khổ, ngươi lấy ra một quyển Thanh Minh Thượng Hà Đồ, người khác phản ứng thế nào? Nhưng ngươi lấy ra một chút hoàng kim, rồi lại nhìn phản ứng của mọi người?

Hứa Thanh Tiêu biết những thứ này là đồ tốt, nhưng trong tình huống này cần có cảnh giác, hắn vẫn không bị ngoại lực gây ảnh hưởng.

Bởi vì không cảm thấy to tát lắm.

Chương 1051: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (5)

Rất nhanh sau đó, một bức hoạ cuộn tròn đã xuất hiện, còn có một vài tập giấy nhỏ, có bóng dáng của thánh nhân, chắc là thư tay của thánh nhân.

Hạo nhiên khí tràn ngập, cuồn cuộn ngất trời, đường như có thể hồi sinh thánh nhân.

Cảnh tượng như vậy làm Hứa Thanh Tiêu không khỏi líu lưỡi.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu càng thêm không quan tâm, càng như vậy hắn càng chắc chắn đây là cảnh tượng giả.

Nếu như chính mình dám đi lấy.

Chỉ sợ ngay lập tức sẽ gặp phải phiền phức.

Cuối cùng.

Sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp cám dỗ, Hứa Thanh Tiêu đã đến chỗ sâu nhất của kho báu.

Trong động sâu, trên một nền đá đang trưng bày hai loại đồ vật.

Một quyển thư tịch cùng với một khối in thạch bản, mặt trên khắc hai chữ ‘Trấn ma’.

Đá thần Trấn ma.

Con mắt Hứa Thanh Tiêu sáng lên, hắn bước nhanh tới, tỏ ra vô cùng kích động.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu muốn cầm lấy đá thần trấn ma, đột nhiên giọng nói của Cổ Kinh Đan Thần vang lên.

“Ngươi cũng không sợ cái này là giả à?”

Cổ Kinh Đan Thần lên tiếng, có chút không vui.

Nó quả thực có hơi tức giận, dù sao từng loại bảo vật cứ lướt qua trước mặt mình, mà mình lại không chiếm được, sao có

thể có thể không giận chứ?

Trước mắt thấy Hứa Thanh Tiêu muốn thu hoạch đá thần trấn ma, Cổ Kinh Đan Thần không khỏi chêm vào một câu.

Nhưng vừa nói xong, Hứa Thanh Tiêu lập tức tỉnh ngộ.

Đúng vậy.

Cổ Kinh Đan Thần nói không sai, đồ vật này cũng có thể là giả.

Dù sao đá thần trấn ma là để áp chế dị thuật, Võ đế cố ý đặt ở nơi này cũng rất là cổ quái.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu rơi trên quyển sổ nhỏ.

Trên sổ nhỏ không viết gì cả.

Hứa Thanh Tiêu vươn tay cầm sổ nhỏ lên, trong chốc lát, mọi thứ xung quanh đều hóa thành mây khói.

Thay vào đó chính là một chùm hào quang xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Trong hào quang là một bóng người, có điều không thấy rõ dung mạo.

“Là Võ đế.”

Cổ Kinh Đan Thần mở miệng, nó liếc mắt một cái đã nhận ra người này là Võ đế.

Cũng chính vào lúc này, một giọng nói vang lên.

“Nhiều báu vật như thế, không ngờ tới ngươi cũng không động tâm, xem ra mưu đồ của ngươi không nhỏ.”

Giọng nói của Võ đế vang lên, đây chỉ là một mảnh tàn hồn ông ta lưu lại chỗ này mà thôi.

Hứa Thanh Tiêu không lên tiếng, mà là lẳng lặng nhìn đối phương. Linh thể không thú vị, toàn bộ lời nói đều là đã in dấu sâu sắc rồi, cho nên không cần giao lưu.

“Đáng tiếc là trong động kho báu này, trẫm đã bày ra sát trận, trong một khắc đồng hồ nhỏ máu vào trong bệ đá, nếu như là

dòng dõi của hoàng thất Đại Ngụy thì có thể miễn tử, hoặc là ngưng tụ quốc vận của Đại Ngụy cũng có thể miễn tử.”

Giọng nói của Võ đế lại vang lên lần nữa.

Trong chớp mắt, bên trong động kho báu lập tức tràn ngập sát ý.

Đây là sát trận, thủ đoạn của Võ đế rất trực tiếp. Ông ta đã bố trí huyễn trận và sát trận, có người xâm nhập, nếu như là cầm những bảo vật này thì sẽ trực tiếp phát động sát trận. Nếu như đối phương biết những cảnh này là giả, đi đến nước này cũng bắt buộc phải là huyết mạch hoàng thất, hoặc là có được quốc vận Đại Ngụy, mới có thể miễn tử.

Nếu không giết chết bất luận tội.

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng thở ra, huyết mạch hoàng thất thì mình không có, nhưng chính mình thật sự có quốc vận Đại Ngụy.

Trong khoảnh khắc, Hứa Thanh Tiêu đánh ra một đạo quốc vận.

Bệ đá ngay lập tức cảm ứng được, ngay sau đó rung lên lạch cạch.

Ầm.

Khoảnh khắc này, bệ đá nổ tung, Hứa Thanh Tiêu lui về sau mấy bước, một viên in thạch bản cùng một tấm bản đồ xuất hiện ngay trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

đây là đá thần trấn ma chân chính, về phần bản đồ là gì thì Hứa Thanh Tiêu không biết.

Cùng lúc đó, giọng nói của Võ đế lại vang lên lần nữa.

“Ngươi có thể có được quốc vận Đại Ngụy, hiển nhiên có liên quan rất lớn đến Đại Ngụy của ta. Mặc dù trẫm không biết ngươi là ai, nhưng trẫm tin tưởng người có thể gánh vác quốc vận Đại Ngụy, tim liền với bá tính Đại Ngụy.”

“Có một số việc, trẫm cũng có thể nói cho ngươi.”

“Hai thứ đồ này, một cái là đá thần trấn ma, một cái là bản đồ Trung Châu Tiên Tàng hoàn chỉnh.”

“Trẫm năm đó bảy lần Bắc phạt là chính vì tấm bản đồ này. Nghe đồn rằng, người có được Trung Châu Tiên Tàng là có được thiên hạ.”

“Năm đó trẫm giành được tiên tàng đồ, đã từng đích thân đến nơi đây. Nhưng vùng đất tiên tàng hung hiểm vô cùng, trẫm tự mình đi vào, thấy được vật không thể tưởng tượng nổi. Kể từ đó, trẫm trở nên có chút cổ quái, khi thì điên khùng, khi thì bình thường.”

“Chỉ duy nhất khối đá thần trấn ma này có thể áp chế lại. Trong tiên tàng có cất giấu bí mật của trần giới, người đời sau nghe cho kỹ.”

“Muốn đi vào, nhất định phải đạt được cảnh giới nhất phẩm, cũng nhất định phải mời đến một vị thánh nhân thì mới có thể chân chính tiến vào trong tiên tàng. Nếu không, bất kể là ai cũng sẽ táng thân trong tiên tàng.”

“Nếu như có được tiên tàng, quả thật có thể giành được thiên hạ, nhưng cũng sẽ biết được một vài bí mật trong đó. Ngươi phải hiểu, có bỏ ra mới có thu hoạch.”

Võ đế thanh âm dần dần suy yếu.

Hứa Thanh Tiêu đại khái cũng rõ ràng một vài chuyện, về phần Võ đế có tu luyện dị thuật hay không vẫn là một ẩn số.

“Nhớ kỹ, còn có một chuyện.”

“Sau lưng Đại Ngụy đang ẩn nấp một người hoặc là một luồng thế lực. Bọn chúng mưu toan muốn dùng một loại phương thức khác để có được Trung Châu Tiên Tàng. Có mưu đồ to lớn, ngươi nhất định phải chú ý, cái chết của trẫm có liên quan trực tiếp với bọn chúng.”

“Rất có thể ẩn nấp trong Văn Cung, nhất định phải nhớ kỹ.”

“Trẫm đã lưu lại một vài tin tức ở Chùa Tiểu Lôi Âm, người đời sau có thể dựa vào đá thần trấn ma, đi đến Chùa Tiểu Lôi Âm. Đến lúc đó tự nhiên có người sẽ giải đáp hết thảy.”

“Sát trận nơi đây đã khôi phục, ngươi tiến về phía trước, có trận pháp sẽ mang ngươi rời đi.”

Giọng nói của Võ đế càng ngày càng suy yếu, đến cuối cùng bóng hình của ông ta đã biến mất.

Mà trong kho báu.

Sát khí tràn ngập.

“Bạn nhỏ, chạy mau, trận pháp đã khởi động, nơi đây sắp tự hủy rồi.”

Cổ Kinh Đan Thần mở miệng kêu Hứa Thanh Tiêu mau mau rời đi, bên trong kho tàng cũng chỉ có hai thứ đồ này, sau khi bị lấy đi sẽ tự động kích hoạt trận pháp.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu không hề do dự, lập tức đi về phía trước.

Thời gian một cái nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu đi vào trận pháp.

Sau một khắc, hắn đã biến mất tại chỗ.

Mà chưa đến nửa khắc đồng hồ, bí cảnh sụp đổ, hóa thành hư ảo.

Chương 1052: Đá Thần Trấn Ma, Bản Đồ Trung Châu Tiên Tàng, Trở Về Kinh Đô Đại Ngụy (6)

Huyện Bình An.

Núi Nam Phong.

Hứa Thanh Tiêu đi ra từ trong không gian, đáp trên đỉnh núi.

Đá thần Trấn ma được Hứa Thanh Tiêu nắm trong tay.

Đá thần thuôn dài, hình tứ giác, màu đen như mực, toả ra hơi thở lạnh lẽo. Khi nắm trong tay quả thật làm tâm thần yên tĩnh, đồng thời tâm ma trong cơ thể cũng trở nên an tĩnh khó hiểu.

Đặt đá thần vào trong cơ thể, Hứa Thanh Tiêu lập tức mở bản đồ Trung Châu Tiên Tàng ra.

Đây là bản đồ toàn cảnh Trung Châu, mà vị trí của Trung Châu Tiên Tàng thì ở khu vực trung tâm, không ở trong lãnh thổ Đại Ngụy.

"Dãy núi Long Đầu?"

Nhìn địa đồ, Hứa Thanh Tiêu liền phát hiện vị trí của Trung Châu Tiên Tàng là ở trong dãy núi Long Đầu, vị trí cụ thể không rõ, cần phải có bản đồ hướng dẫn.

"Anh bạn, hợp tác tý nhỉ? Lão phu nghĩ hết biện pháp để ngươi đột phá nhất phẩm, chúng ta đi Trung Châu Tiên Tàng làm một phen, lão phu không tham, chỉ cần trả dược liệu cho ta, những thứ khác đều thuộc về ngươi. Thế nào?"

Vào lúc này, giọng nói của Cổ Kinh Đan Thần vang lên, cám dỗ Hứa Thanh Tiêu đi tìm Trung Châu Tiên Tàng.

"Không được."

"Võ giả nhất phẩm không có bất kỳ tác dụng gì, Võ đế cũng chết trong Trung Châu Tiên Tàng, nơi này rất đáng sợ. Vãn bối mặc dù tự tin, nhưng cũng hiểu phải lượng sức mà làm, tạm thời vật này và ta không có duyên."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn không ngốc, biết mình có sức nặng bao nhiêu nên không bị mắc lừa.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu giấu bản đồ Trung Châu Tiên Tàng v.ào trong người

“Ài, cũng phải! Lão phu quên mất Võ đế từng đi qua Trung Châu Tiên Tàng, lão ta thế mà không mang theo ta đi, mệt công lão phu còn tin tưởng ông ta như vậy.”

Cổ Kinh Đan Thần cũng hiểu sự thận trọng của Hứa Thanh Tiêu. Mạnh như Võ đế, thực lực nhất phẩm, thế mà cũng đã đi bán muối.

Hứa Thanh Tiêu thì tính là gì chứ?

“Được rồi, nếu ngươi đã có được thứ mình muốn, lão phu cũng không nói nhiều nữa, có việc gì ngươi cứ gọi lão phu.”

Cổ Kinh Đan Thần không nói thêm cái gì, mọi chuyện xong xuôi, nó định bụng tiếp tục nghỉ ngơi.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhưng Cổ Kinh Đan Thần không có trả lời. Nó không ngừng thu nhỏ lại ẩn vào trong tóc.

Đợi Cổ Kinh Đan Thần an tĩnh lại.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều, lập tức khởi hành.

Hiện giờ đá thần trấn ma đã tới tay, thứ còn thiếu trước mắt chính là Long Huyết Dương Ngọc cùng với Bát Bảo Phật Liên.

Long Huyết Dương Ngọc chưa cần vội, thứ này đang ở trong Văn Cung, chờ Chu thánh khôi phục thì chính là vật trong túi mình.

Cần gấp nhất là Bát Bảo Phật Liên.

Vật này mới hơi khó giải quyết.

Nhưng không phải nôn nóng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp xúc được phật môn, cùng lắm thì hi sinh chút gì đó, giao dịch với nhau.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu liền đến nhà sư phụ của mình.

Nếu đã đến huyện Bình An, cộng thêm chuyến thăm đột ngột ngày hôm qua mà đã lộ diện rồi.

Chuyện trước mắt đã giải quyết, tất nhiên muốn đến bái phỏng sư phụ mình một chút.

Cứ vậy đi.

Trong nháy mắt năm ngày trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu xuất phát từ phủ Nam Dự phủ, thẳng tiến tới kinh đô.

Năm ngày này, Hứa Thanh Tiêu đợi ở nhà Chu Lăng ba ngày, huyện Bình An cũng bởi vậy mà sôi trào lên.

Ai cũng không ngờ, bán thánh Đại Ngụy Hứa Thanh Tiêu lại khiêm tốn hồi hương. Mà khi Hứa Thanh Tiêu chủ động hiện thân, thôn dân mười dặm xung quanh, thậm chí người tri thức của phủ thành bên cạnh tự nhiên cố ý đi qua bái phỏng Hứa Thanh Tiêu.

Sau ba ngày bận rội, Hứa Thanh Tiêu lại đi một chuyến đến phủ Nam Dự, gặp Lý Hâm một hồi. Dù sao cũng là một trong số bạn tốt ít ỏi của mình, thuận tiện cũng thăm hỏi gia phụ Lý Hâm một phen.

Phủ quân phủ Nam cũng giúp mình không ít việc, Hứa Thanh Tiêu luôn khắc sâu trong lòng.

Lần này qua bái phỏng, Hứa Thanh Tiêu cũng coi như là cho Lý Hâm thể diện, mở tiệc chiêu đãi không ít tài tử và người đọc sách.

Chủ yếu chính là thông báo cho mọi người quan hệ giữa hắn và Lý Hâm.

Chờ sau khi làm xong hết thảy.

Hứa Thanh Tiêu lúc này mới lên đường trở về kinh đô.

Tính toán thời gian.

Buổi lễ long trọng thành lập Vương triều Hạo Nhiên cũng là chuyện hai ngày sau.

Cũng nay có thể kịp thời trở về xử lý chuyện này.

Mà cùng lúc đó.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế ngồi trên long ỷ, điện hạ đang đứng với một vị lão tăng mặc áo cà sa đỏ.

“Lão nạp Tuệ Chính, bái kiến Đại Ngụy bệ hạ.”

Lão tăng mở miệng hành lễ với Nữ đế.

Đây là một trong tứ đại thần tăng của Chùa Thiên Trúc, thần tăng Tuệ Chính.

Nổi tiếng thiên hạ.

“Miễn lễ.”

Giọng nói Nữ đế bình tĩnh, sau đó im lặng.

Bên trong đại điện lập tức chìm vào yên tĩnh.

Chỉ là rất nhanh, âm thanh của thần tăng Tuệ Chính chậm rãi vang lên.

“Bệ hạ, hiện giờ Văn Cung đã tách khỏi Đại Ngụy, thánh ý biến mất, lãnh thổ Đại Ngụy chỉ sợ yêu ma hoành hành, tai họa đến bách tính.”

“Chùa Thiên Trúc nguyện vì bệ hạ trấn áp yêu ma, cứu dân chúng đang ngập trong dầu sôi lửa bỏng. Mong rằng bệ hạ nhớ tới bách tính, ân chuẩn cho phật môn nhập Ngụy.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng.

Nói ra mục đích đến của bản thân.

Khi giọng nói của Tuệ Chánh vang lên.

Ánh mắt Nữ đế vẫn bình tĩnh như trước.

“Phật môn có lòng rồi.”

“Chẳng qua, trẫm đã tìm tới Tiên môn để trấn áp yêu ma, cũng không cần Phật môn trợ giúp.”

“Nếu thật sự không áp chế được yêu ma, trẫm sẽ liên hệ với Phật môn trước tiên.”

Nữ đế mở miệng, nàng nhìn Tuệ Chính của Phật môn, nói ra những lời như vậy.

Chỉ vừa nói lời này, Tuệ Chính chắp hai tay lại, tụng niệm một tiếng A Di Đà Phật, sau đó chậm rãi nói.

“Lão nạp biết được, bệ hạ lo lắng Phật môn xâm lấn Trung Châu, ảnh hưởng đến số mệnh của Trung Châu.”

“Nhưng xin bệ hạ hãy yên tâm, Phật môn của bây giờ, đã không còn là Phật môn trước đây nữa, Tiểu Lôi Âm tự gieo ác, Phật môn ta cũng đã dùng thời gian mấy trăm năm hoàn trả lại.”

“Hiện giờ Văn cung đã tách khỏi, chắc chắn là sự mê hoặc đối với yêu ma trong thiên hạ, lúc Văn cung còn ở đây, có thánh ý áp chế, bây giờ Văn cung không có ở đây, yêu ma trong thiên hạ ắt hẳn sẽ đi ra làm loạn, đặc biệt là nơi bị chiếm đóng bởi các thế lực nham hiểm sẽ xao động không thôi, vạn nhất thật sự xảy ra sai lầm gì, vậy thì hỏng rồi.”

“Bệ hạ, nếu như bây giờ khoanh tay đứng nhìn, đợi đến khi yêu ma làm loạn, cho dù bệ hạ dùng tốc độ nhanh nhất mời Phật môn ta ra tay, chỉ sợ cũng đã tạo ra vô số sát nghiệt.”

“Thần khẩn cầu bệ hạ, hãy nghĩ về lợi ích của bách tính của Đại Ngụy, ân chuẩn cho Phật môn nhập trú.”

Tuệ Chính mở miệng lần nữa, thỉnh cầu Nữ đế đồng ý.

Chương 1053: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (1)

Nhưng mà ánh mắt Nữ đế lại trở nên có chút lạnh như băng.

“Những gì trẫm nói, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu sao?”

Nữ đế lên tiếng.

Đối với Phật môn, Nữ đế cũng không phải chán ghét, mà là biết rõ rốt cuộc Phật môn đang mưu đồ cái gì.

Phật môn, có thể nói là thế lực khiến người ta sợ hãi nhất thiên hạ, nếu như nói người đọc sách làm việc đường đường chính chính khiến người ta chán ghét, vậy thì Phật môn của trần giới, so với người đọc sách càng thêm đường đường chính chính gấp trăm lần.

Đặc biệt là, lập trường tiên thiên của Phật môn, đã cùng triều đình hình thành đối lập.

Thiên Trúc tự cũng tốt, Tiểu Lôi Âm tự cũng được.

Mục đích của bọn họ, vĩnh viễn là dân chúng, để cho dân chúng thành kính tin vào Phật giáo, nếu làm được như vậy, chính là làm dao động gốc rễ của quốc gia.

Người đọc sách thì khác, chỉ cần tư tưởng của người đọc sách là trung thành với vua tôn sư trọng đạo, như vậy thì không sao, nếu tư tưởng của người đọc xảy ra vấn đề, trấn áp là được rồi.

Nhưng Phật môn thì khác, bọn họ mê hoặc bách tính, gây ra nội loạn, có ảnh hưởng trí mạng đối với sự thống trị của hoàng đế.

Trừ khi Phật môn chấp nhận sự cai trị của vương triều Đại Ngụy, câu hỏi đặt ra là Phật môn có đồng ý hay không? Mặc dù thật sự đồng ý, vương triều Đại Ngụy cũng không dám đụng vào, nếu đụng vào chắc chắn là tự tìm đường chết.

Chủ yếu chính là Phật môn có đủ sự kiên nhẫn, trước đây Tây Châu hoang vu biết bao? Hoàn toàn không có ai đến Tây Châu

khuếch trương.

Nhưng chỉ có Phật môn đến, không chỉ đến, hơn nữa còn biến Tây Châu trở thành Tịnh thổ, tịnh thổ của Phật môn.

Vô số sinh linh ở Tây Châu đều sùng kính Phật môn, cũng chính là bởi vì như vậy, Phật môn có danh tiếng tốt, tạo phúc cho bá tánh, để cho thế lực Tông môn trong thiên hạ nhúng tay vào Tây Châu, đồng thời lại mượn thế nhúng tay vào những nơi khác.

Loại tín ngưỡng này quá mức khủng bố, dân chúng Tây Châu từ nhỏ đã được truyền thụ loại tư tưởng này, đến nỗi mặc kệ là thế lực nào tiến vào Tây Châu, hoặc là bị đồng hóa, hoặc là có thể bị tấn công liên tục.

Cho nên về sau, người đời đều biết đến thủ đoạn của Phật môn, xôn xao bài xích Phật môn.

Đặc biệt là mấy trăm năm trước, trước khi Chu Thánh trở thành Thánh, Tiểu Lôi Âm tự của Phật môn ở Tây Châu, vì để cho Phật môn đi vào Đại Ngụy, càng không ngần ngại mở ra cuộc chiến đạo pháp, dẫn tới thiên hạ đại loạn.

Nếu không phải gặp dịp Chu Thánh chứng đạo thành Thánh, chỉ sợ trận loạn lạc này sẽ lan tràn đến ba đại vương triều của Trung Châu.

Hiện giờ yên tĩnh được mấy trăm năm, coi như là được Chu Thánh áp chế mấy trăm năm, bây giờ đã hoạt động trở lại.

Đổi lại chùa miếu, làm việc giống nhau như đúc, đơn giản là đã từng có chút ngang ngược, bây giờ ôn hòa hơn một chút mà thôi.

Giọng nói của Nữ đế làm cho Tuệ Chính thần tăng không khỏi thở dài.

Ông ta chắp hai tay lại, bái lạy về hướng Nữ đế.

“Nếu tâm ý bệ hạ đã quyết, lão nạp cũng không nói nhiều nữa.”

“Nhưng mà, nếu Đại Ngụy gặp nạn, bệ hạ chỉ cần phái người thông báo cho Thiên Trúc tự, Thiên Trúc tự nhất định sẽ

hưởng ứng.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, ông ta không có tức giận, cũng không có phát cáu, trái lại làm cho người ta có một loại cảm giác trong lòng mang cả thiên hạ.

Nhưng càng như thế, Nữ đế càng hiểu rõ không thể dẫn Phật môn vào.

“Bệ hạ, nếu không có việc gì, vậy lão nạp xin cáo từ trước.”

Tuệ Chính thần tăng biết tâm ý Nữ đế đã quyết, không nói thêm gì nữa.

“Đi thông thả.”

Thái độ của Nữ đế vẫn lạnh lùng như trước.

Tuệ Chính thần tăng thở dài, sau đó đi ra điện Dưỡng Tâm.

Nhìn Tuệ Chính thần tăng rời đi, Nữ đế chờ một lúc, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Thông báo cho Tiên môn, nghiêm túc trông coi ma quật, chớ để xảy ra sai lầm gì.”

Nữ đế lên tiếng, hạ mệnh lệnh.

Đại điện không có người, nhưng trong bóng tối vẫn luôn có người ở đây.

Tuy rằng Quý Linh biết, Phật môn dù làm như thế nào, cũng không dám quá mức làm càn, chủ động hủy diệt ma quật, nhưng thỏ bị bức bách cũng sẽ cắn người.

Văn cung Đại Ngụy tách khỏi, trong thiên hạ vui vẻ nhất chính là Phật môn, bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào vương triều Đại Ngụy.

Trước mắt thấy Văn Cung đã tách khỏi, tự nhiên muốn thừa cơ mà đi vào, dù sao cũng không có thánh ý áp chế, yêu ma quỷ quái đều sẽ đi ra ngoài, như vậy triều đình tất nhiên cần gia tăng thêm nhân lực.

Phật môn vốn tưởng rằng vương triều Đại Ngụy sẽ tìm bọn họ, lại không ngờ mình chủ động tìm Tiên môn, để Tiên môn trấn áp những yêu ma này.

Một chiêu này, thật sự làm cho Phật môn có chút không dự liệu được.

Cũng chính vì vậy, Phật môn có chút nóng nảy.

Dẫn Tiên môn vào vương triều Đại Ngụy, tất nhiên cũng sẽ phân chia quyền lực trong tay Nữ đế, nhưng Tiên môn chung quy vẫn là Tiên môn, bọn họ không quan tâm đến sức mạnh tín ngưỡng gì, chỉ là muốn truyền đạo tiên pháp.

Mượn lực lượng của vương triều, đến để củng cố Tông môn của bọn họ.

Nhưng Phật môn thì khác, Phật môn muốn quá nhiều thứ, phổ độ bá tánh, thu hoạch công đức vô lượng, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là tín ngưỡng của bá tánh.

Bọn họ thèm nhỏ dãi Trung Châu hàng ngàn năm rồi, một khi cánh cửa Trung Châu này mở ra, không cần đến trăm năm, lấy thực lực trước mắt của Phật môn, có thể đem đại bộ phận dân chúng Trung Châu độ hóa thành tín đồ của bọn họ.

Loại tốc độ truyền giáo này, thiên hạ cũng chỉ có Phật môn là độc nhất.

Đến lúc đó, xâm chiếm Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, quả thực không phải quá dễ dàng.

Kể từ đó, thiên hạ đều tin vào Phật, sức mạnh của loại tín ngưỡng này, cũng đủ để Phật môn tạo ra vị Phật Đà tối cao.

Trở thành người kiểm soát thực sự.

Cho nên, biết rõ Tiên môn có dã tâm, nhưng Quý Linh cũng không sợ, dù sao cũng sẽ không tổn hại đến gốc rễ, nhiều nhất là thay đổi cục diện.

Nhưng Phật môn thì khác, bọn họ là hổ sói chân chính, ngồi hưởng mát ăn bát vàng, niệm mấy câu kinh, tụng mấy câu A Di Đà Phật, thì muốn lấy đi thành quả của người khác.

Điều đó có thể không?

Chương 1054: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (2)

Bên ngoài điện Dưỡng Tâm.

Vẻ mặt Tuệ Chính thần tăng bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt ông ta lại có vẻ trầm tư, một dáng vẻ tâm sự trùng trùng điệp điệp.

Nữ đế từ chối việc nhập trú của Thiên Trúc tự, đây không phải là một chuyện tốt, chí nhất theo suy nghĩ của ông ta không phải là một chuyện tốt.

Đặc biệt là Nữ đế từ chối quá quyết đoán, một chút đường lui cũng không có.

Điều này có nghĩa là Phật Môn muốn nhập trú ở Trung Châu, gần như là chuyện không có khả năng.

Nhưng hiện giờ Phật môn Tây Châu, đã chờ đợi năm trăm năm, đợi đủ năm trăm năm.

Trong năm trăm năm qua, bọn họ luôn mở rộng, cũng luôn đang chờ đợi thời cơ.

Bây giờ thật vất vả mới nghênh đón cơ hội lớn này, lại không ngờ, năm trăm năm đã trôi qua, vương triều Đại Ngụy vẫn đề phòng Phật môn như thế.

Điều này làm cho Tuệ Chính thật sự không cam lòng.

Văn cung đã tách khỏi, đây là cơ hội ngàn năm có một đối với Phật môn.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này càng không có khả năng vào Trung Châu.

Đây là cơ hội tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất.

Chỉ là vẻ mặt và giọng nói của Nữ đế, làm cho ông ta cảm giác được, trước mắt Đại Ngụy kiên quyết sẽ không để cho Phật môn đi vào đóng cơ sở.

“Nếu Nữ đế vẫn như vậy, chỉ sợ sẽ gây ra sai lầm lớn.”

Trong lòng Tuệ Chính thần tăng tự nhủ.

Rất nhiều chuyện, cho dù là Nữ đế cũng sẽ không biết, nhất là chuyện liên quan đến Phật môn nhập trú ở Trung Châu.

Quý Linh tuyệt đối sẽ không biết, rốt cuộc Phật môn mang theo quyết tâm gì.

Vì nhập trú tại Đại Ngụy, Phật môn đã nghĩ ra ba biện pháp, nhưng Tuệ Chính thần tăng hiểu được, ba biện pháp này, bất luận là cái nào cũng không phải biện pháp tốt nhất.

Thậm chí trong đó có một biện pháp, sẽ rước lấy phiền toái lớn, nhưng cũng có thể làm cho Phật môn thuận thế nhập trú tại Đại Ngụy, thậm chí là toàn bộ Trung Châu.

Nhưng mà Phật môn lấy từ bi làm nền tảng, không đến vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không vận dụng kế hoạch này.

Thậm chí nói, ba kế hoạch này, Phật môn đều không muốn dùng, trừ phi Nữ đế bức bách bọn họ.

Tuệ Chính thần tăng không muốn vận dụng mấy kế hoạch này, nhưng thông qua thái độ của Nữ đế, ông ta biết không dùng không được.

Nhưng ngay khi Tuệ Chính thần tăng đi ra khỏi hoàng cung.

Bỗng nhiên trong nháy mắt, Tuệ Chính thần tăng thấy được một số ánh sáng.

Ngẩng đầu nhìn lại, xa xa ánh sáng ngút trời ngưng kết lại, ánh sáng toả ra ba màu vàng trắng đỏ.

Màu đỏ đại diện cho quan vận.

Màu trắng đại diện cho tài vận.

Còn màu vàng tượng trưng cho Phật duyên.

Tuệ Chính thần tăng có chút kinh ngạc, ông ta vào kinh không có quá để ý, hiện giờ đi ra khỏi hoàng cung, lúc này mới nhận ra loại hiện tượng lạ này.

“Quan vận như thế này, ít nhất là Thừa tướng của Đại Ngụy, phối hợp với tài khí đáng sợ như vậy, có lẽ chắc là nơi ở của

Tân Thánh Hứa Thanh Tiêu của Đại Ngụy.”

Tuệ Chính thần tăng thì thầm tự nói, ông ta nhìn chỗ ở này, trong ánh mắt không khỏi lộ ra một số ý nghĩ khác.

Đứng ở ngoài hoàng cung khoảng chừng nửa canh giờ, Tuệ Chính thần tăng hai tay chắp lại, nhìn về phía Bình Loạn vương phủ thì thào tự nói.

“Lão nạp cả đời này cũng không lừa người, nhưng vì thiên hạ bá tánh, chỉ có thể hy sinh Hứa Thanh Tiêu, Hứa thí chủ, mong Hứa thí chủ có thể niệm tình ở phần lão nạp vì thiên hạ bá tánh, chớ có trách tội.”

Trong lòng ông ta lẩm bẩm xong những lời này, ngay sau đó trực tiếp đi về phía Bình Loạn vương phủ.

Vốn dĩ, ông ta đã không còn biện pháp gì, thái độ cường ngạnh của Nữ đế, để cho ông ta biết quyết tâm của Đại Ngụy.

Phật môn muốn tiến vào Đại Ngụy, trước mắt đã sắp điên rồi, thậm chí nội bộ của Thiên Trúc tự thảo luận ra ba kế hoạch vi phạm Phật môn.

Ông ta không muốn nhìn thấy một màn này, bởi vì thật sự đi tới bước này, rất có thể sẽ dẫn phát ra tai nạn chân chính.

Nhưng ông ta biết chính là Thiên Trúc tự đã hạ quyết tâm rồi.

Cho nên mình nhất định phải đứng ra xoa dịu, vừa để Phật môn nhập trú tại Đại Ngụy.

Lại không thể để cho Thiên Trúc tự đi tới bước đó.

Vì vậy, ông ta phải nghĩ ra một biện pháp giải quyết, biện pháp trước mắt này.

Biện pháp này rất đơn giản, chính là để cho Hứa Thanh Tiêu nhập cuộc, lợi dụng uy danh của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy.

Ông ta muốn độ hóa Hứa Thanh Tiêu.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu quy y cửa Phật.

Tuy rằng có chút khó làm, nhưng so với việc để vương triều Đại Ngụy đồng ý cho Phật môn nhập trú thì tương đối dễ dàng.

Tất nhiên, đây là kế hoạch của ông ta.

Cứ như thế, Tuệ Chính thần tăng đi về phía Bình Loạn vương phủ.

Một khắc sau.

Tuệ Chính thần tăng đã đi đến Bình Loạn vương phủ.

Trước cửa vương phủ, có mười hai vị thị vệ đứng canh, vẻ mặt lạnh lùng, mỗi một vị đều là võ giả thất phẩm.

“A Di Đà Phật.”

“Lão nạp Thiên Trúc tự Tuệ Chính, hôm nay đến bái phỏng Đại Ngụy Bán Thánh, dám hỏi Hứa Bán Thánh có thể ở trong vương phủ không?”

Tuệ Chính thần tăng tiến lên, ông ta lễ bái với đám thị vệ, vẻ mặt hoà ái hoi..

Vừa nói ra lời này, đám thị vệ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, giữa hai bên đều có chút kinh ngạc cùng tò mò.

Dù sao kinh đô Đại Ngụy rất ít khi nhìn thấy người của Phật môn, nhất là đối phương tự xưng Thiên Trúc tự.

Tuy rằng Phật môn không có nhập trú tại Đại Ngụy, nhưng danh tiếng của Thiên Trúc tự quá lớn, muốn không biết cũng không thể.

Cho nên lại nghe được đối phương đến từ Thiên Trúc tự, bọn họ tự nhiên kinh ngạc, cũng không dám chậm trễ.

“Hồi đại sư, Vương gia không ở trong phủ, đã có việc đi ra ngoài.”

Đối phương mở miệng, nói cho Tuệ Chính thần tăng Hứa Thanh Tiêu không có ở đây.

Mà thần sắc sau đó vẫn hoà ái như cũ, nhìn mọi người nói.

“Xin hỏi Hứa Bán Thánh khi nào trở về?”

Tuệ Chính thần tăng hỏi.

“Cái này… chúng thuộc hạ cũng không biết.”

Sau khi trả lời, bọn họ nào biết Hứa Thanh Tiêu khi nào trở về chứ, hơn nữa cho dù biết, cũng không có thể nói lung tung ra ngoài.

“Nếu đã như vậy, lão nạp sẽ ở đây chờ Hứa Bán Thánh trở về.”

Tuệ Chính thần tăng chắp hai tay lại, sau đó đứng ở một bên nhập định, không chút nhúc nhích, làm cho mọi người có chút khác thường.

Tuy rằng nói bọn họ tôn trọng Tuệ Chính thần tăng, nhưng vấn đề đứng ở cửa vương phủ người ta, không hiểu sao có chút cổ quái.

Chỉ là bọn họ không tiện nói thêm gì.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong nháy mắt, đã một canh giờ.

Tuệ Chính thần tăng quả thực kiên nhẫn, ông ta vẫn chờ đợi ở chỗ này, một canh giờ, cơ thể cũng không có một chút nhúc nhích.

Chương 1055: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (3)

Và tại thời điểm này.

Giữa đường.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện.

Chính là bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Giữa đường phố.

Hứa Thanh Tiêu đi về hướng vương phủ, đi về từ phủ Nam Dự, không có quá vội, cho nên trước sau dùng một canh giờ, nếu như vội, thì có thể từ Nam Dự phủ về tới nơi trong vòng nửa canh giờ.

Trên đường đi, Hứa Thanh Tiêu đều suy nghĩ về chuyện Bát Bảo Phật Liên.

Hắn không muốn dính dáng đến Phật môn, nhưng nếu không nhúng tay vào, thì khó có thể lấy được Bát Bảo Phật Liên.

Tuy nói Chu Thánh sẽ ra mặt giúp mình, nhưng Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại cảm thấy, cho dù là Chu Thánh ra mặt, đoán chừng Phật môn cũng sẽ không nể mặt.

Năm đó Phật môn muốn nhập trú ở Trung Châu, chính Chu Thánh suýt chút nữa đã đè nát Phật môn của người ta.

Chính là bởi vì như thế Tiểu Lôi Âm Tự mất đi năng lực cạnh tranh chủ yếu ở Tây Châu, bị Thiên Trúc tự dần dần vượt mặt, mặc dù hiện giờ Tiểu Lôi Âm tự đã là ngôi chùa số một số hai ở Tây Châu.

Nhưng đã bị Thiên Trúc tự lấy đi danh xưng Đệ Nhất tự.

Nói như vậy, Phật môn sẽ không hận Chu Thánh sao? Cho dù là Thiên Trúc tự, đoán chừng cũng căm hận hành vi của Chu Thánh, tuy rằng bọn họ nhân cơ hội này trở thành Đệ Nhất tự, nhưng không có nhập trú ở Trung Châu đó sẽ là một tổn thất lớn đối với bọn họ.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới suy nghĩ, làm thế nào để lấy được Bát Bảo Phật Liên.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu càng rõ ràng rằng, bản thân tuyệt đối không thể chủ động nhắc tới Bát Bảo Phật Liên, một khi nói quá rõ ràng, người của phật môn ai nấy đều là người giỏi tính kế.

Không giống như người đọc sách, người đọc sách bởi vì nắm quyền, cũng bởi vì xuất hiện một thánh nhân, cho nên có đôi khi làm việc sẽ kiêu ngạo một chút, hơn nữa còn có một điểm chính là người đọc sách vẫn là người có thất tình lục dục.

Phật môn thì khác, bất kể là đệ tử của Phật môn, hay là tín đồ của Phật môn.

Bọn họ là con người, nhưng bọn họ đang áp chế thất tình lục dục, nói cách khác, mắng Chu Thánh một câu, người đọc sách sẽ nổi giận lôi đình, căm hận mình, thỉnh cầu Văn Cung ra tay trấn áp.

Nếu Văn Cung không ra tay, trong lòng người đọc sách sẽ tức giận, sinh ra thất vọng đối với Văn Cung.

Cho nên vì hình tượng của Văn cung và với việc bảo vệ đoàn kết nội bộ của Văn cung, Văn Cung sẽ lựa chọn ra tay trấn áp mình.

Nhưng nếu đổi thành Phật môn, mình mắng Phật tổ một câu, đệ tử Phật môn cũng sẽ nổi giận, nhưng chỉ cần cao tăng của Phật môn mở miệng, thì có thể ngăn chặn được lửa giận của đệ tử Phật môn.

Bởi vì đệ tử của Phật môn đã hoàn toàn bị tẩy não.

Cho nên Phật môn càng quan tâm đến lợi ích, vì để đạt được mục đích, bọn họ thà hy sinh tất cả.

Nếu những việc làm có thể liên kết với bá tánh trong thiên hạ, vậy thì càng khủng khiếp.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu rất rõ ràng, nếu liên quan cái gì với Phật môn, dù như thế nào mình cũng phải cẩn thận một chút.

Cẩn thận và thận trọng hơn.

Bán thánh thể không áp chế được Phật môn, hai hệ thống khác nhau, đánh nhau cũng phiền phức.

Cũng trong lúc Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ về mọi thứ, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong mắt Hứa Thanh Tiêu.

Đó là một nhà sư già.

Khoác áo cà sa màu đỏ lam, đứng ở cửa vương phủ, mắt nhắm lại, đang thầm niệm kinh văn.

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Mà người phía sau cũng lập tức cảm ứng được, từ từ mở mắt ra.

Rất nhanh, cả hai người nhìn nhau.

Vẻ mặt của Tuệ Chính thần tăng ôn hòa, nở một nụ cười, khẽ gật đầu về phía Hứa Thanh Tiêu.

Và Hứa Thanh Tiêu cũng thoáng gật đầu lại, xem như trả lời.

Hắn đi tới, Tuệ Chính thần tăng cũng di chuyển bước tới.

“A Di Đà Phật, lão nạp Thiên Trúc tự Tuệ Chính, thí chủ thiên đình đầy đủ, tướng mạo phúc trạch, vả lại có tài khí ngút trời, nghĩ đến chắc là tân thánh của Đại Ngụy, Hứa thí chủ?”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, bái một cái thật sâu về hướng Hứa Thanh Tiêu, có vẻ vô cùng tôn trọng.

“Thiên Trúc tự? Tuệ Chính?”

Hứa Thanh Tiêu thoáng nghĩ một chút, đã biết đối phương là ai.

Một trong tứ đại thần tăng của Thiên Trúc tự.

Địa vị cực cao, có tiếng nói cực lớn trong Thiên Trúc tự.

Tương đương với thân vương Đại Ngụy, hơn nữa còn là loại thân vương trong tay cầm hai tấm binh phù, nói quyền thế ngập trời cũng không đủ.

Đây là một nhân vật lớn, một nhân vật lớn thực sự, không thua kém mình.

“Hoá ra là Tuệ Chính thần tăng, Hứa mỗ gặp qua thần tăng.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ, địa vị đối phương không kém mình, nhưng cũng sẽ không cao hơn mình quá nhiều, đương nhiên nếu như mình là Chu Thánh Nhất Mạch, vậy hai người có thể ngồi ngang hàng.

Nhưng người đọc sách thiên hạ cũng sẽ không ủng hộ mình, cho nên theo một giá trị nào đó mà nói, Tuệ Chính thần tăng có địa vị rất cao.

“Hứa thánh nhân khách khí.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, sau đó trực tiếp nói.

“Hứa thánh nhân, hôm nay lão nạp quấy rầy, bởi vì có một chuyện lớn, chuyện liên quan đến bá tánh trong thiên hạ, hy vọng thánh nhân có thể giúp đỡ, trợ giúp giải thoát bá tánh.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ bi ai thống khổ, nhìn Hứa Thanh Tiêu như thể cầu khẩu.

Nhưng vừa nói ra lời này, lại ngay lập tức dẫn tới phản cảm trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Mở miệng ngậm miệng chính là bá tánh trong thiên hạ? Phật môn này quả thật có chút vấn đề, nhìn thấy mình cái gì không nói, mà trực tiếp chính là nhờ mình giúp đỡ, nhìn như không có vấn đề gì, trên thực tế đã đào sẵn hố cho mình.

Nhờ mình giúp một tay, liên quan đến bá tánh, nếu như mình không ra tay giúp, như thế chính là coi thường bá tánh, nếu như mình giúp, đó chính là giúp không công, có lợi ích nhất định không tới phiên mình.

Đây thật đúng là vừa gặp mặt đã đào hố.

“Thần tăng chớ nóng vội, có chuyện gì từ từ nói, nếu liên quan đến bá tánh trong thiên hạ, Hứa mỗ nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, chỉ cần ở trong phạm vi khả năng của Hứa mỗ, Hứa mỗ sẽ đồng ý.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, hắn không mắc lừa, một vài câu nói mơ hồ, vội vàng có thể giúp, nhưng phải bản thân có khả năng

giúp, cùng với bản thân tự nguyện giúp, nếu không thì đừng nghĩ.

Chương 1056: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (4)

Chỉ là Tuệ Chính thần tăng sau khi nghe nói như thế, cũng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, dù sao ở trong mắt ông ta, lời này của Hứa Thanh Tiêu đã xem như đồng ý.

Nghĩ tới đây, Tuệ Chính thần tăng nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó chậm rãi nói.

“Hứa thánh nhân, nơi này không tiện nói chuyện cho lắm.”

Ông ta lên tiếng, không muốn nói chuyện trên đường phố.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hiểu rõ ý tứ của đối phương, lập tức dẫn Tuệ Chính thần tăng đi vào vương phủ.

“Bái kiến vương gia.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, bọn thị vệ đồng loạt lên tiếng, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều, trực tiếp móc ra một tấm ngân phiếu, mệnh giá một trăm lượng, giao cho thị vệ đứng đầu.

“Vương gia, ngài đây là?”

Thị vệ dẫn đầu có chút tò mò, dù sao vô duyên vô cớ đưa ngân phiếu, làm cho hắn ta có chút nhìn không hiểu.

“Làm việc vì bổn vương, không thể thiếu chỗ tốt, cầm lấy, không cần dong dài.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, một câu nói ra, người sau vội vàng thu lại, căn bản cũng không dám nói thêm gì.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu đã mở miệng, hắn ta cũng không thể cự tuyệt, hơn nữa ai lại chê nhiều bạc? Cho dù là bọn họ cam tâm vì Hứa Thanh Tiêu trông nhà, cũng không cản trở bọn họ có nhiều bạc.

Những gì mà Hứa Thanh Tiêu đã làm, làm cho Tuệ Chính hơi trầm mặc, ông ta nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu, nhưng

không nói nhiều.

“Thần tăng, chỗ này là hoa viên trong phủ, có chuyện gì mời thần tăng cứ nói thẳng, bổn vương còn nhiều việc cần xử lý.”

Đi tới nội viện, Hứa Thanh Tiêu nở nụ cười, nói như thế với Tuệ Chính thần tăng.

Trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu vẫn nhẹ nhàng như trước, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn so với lúc trước, nhưng nếu đổi xưng hô thì ý nghĩa sẽ khác.

Vào vương phủ, Hứa Thanh Tiêu chính là Bình Loạn vương của Đại Ngụy, ra khỏi vương phủ, hắn chính là bán thánh của Đại Ngụy.

Cho nên ở bên ngoài, trái tim mình gắn vào thiên hạ, ở trong phủ, trái tim mình gắn vào Đại Ngụy là được rồi.

Đây là một dấu hiệu, một dấu hiệu cho Tuệ Chính.

Quả nhiên, sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu tự xưng là bổn vương, vẻ mặt của Tuệ Chính hơi sững lại, chỉ có điều ông ta không nghĩ gì nhiều, mà là trực tiếp mở miệng nói.

“Hứa thánh nhân, hiện giờ Văn cung Đại Ngụy đã tách khỏi, yêu ma trong thiên hạ rục rịch manh động, lão nạp còn nghe nói có một số yêu ma để mắt tới Đại Ngụy, muốn lợi dụng nội đấu của người đọc sách, tàn sát đẫm máu biên giới Đại Ngụy.”

“Nếu thật sự xảy ra chuyện này, chỉ sợ vương triều Đại Ngụy, sắp phải đối mặt với tình cảnh máu chảy thành sông, xác chết khắp nơi, tình cảnh bi thảm trăm họ làm than.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, vẻ mặt bi thương đau khổ, thiếu chút nữa đã rơi lệ.

“Có loại chuyện như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu cau mày, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Hiện giờ vương triều Đại Ngụy đang yên ổn phát triển, chưa kể dưới sự tập trung binh quyền, yêu ma làm loạn cũng không dám làm loạn quá mức, mặc dù yêu ma thật sự làm loạn, vậy thì sao?

Hiện giờ không phải Tiên môn đã nhập trú rồi sao, hoàn toàn có thể mượn lực lượng của Tiên môn để chống lại yêu ma.

Cũng không có khả năng đám yêu ma này điên rồi chứ? Toàn bộ đánh về phía vương triều Đại Ngụy? Ăn no không có việc gì làm?

Yêu ma làm việc cũng phải có lợi ích, không có chỗ tốt, những yêu ma này cũng không ngu xuẩn a.

Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu khắp nơi đều là người, hơn nữa thế lực phân chia cực phân tán, có tán hộ không ăn đi ăn trang gia? Ai đã cho họ can đảm?

Tuệ Chính thần tăng này quả nhiên là miệng mở miệng khép lại, cái gì cũng dám nói a.

"Hứa thánh nhân, ngài luôn ở Đại Ngụy, không biết tình thế thiên hạ."

"Vương triều Đại Ngụy có Văn cung trấn áp, dưới thánh ý, tự nhiên không có yêu ma nào dám làm loạn, thậm chí có thể nói ở Trung Châu rất ít yêu ma, dù sao dưới thánh ý, yêu ma nghe tiếng đã sợ mất mật, tự nhiên không dám làm bậy."

"Nhưng bây giờ Văn cung đã tách khỏi, yêu ma sớm đã nhìn chằm chằm vào Đại Ngụy, một khi bọn họ thừa cơ mà vào, lấy tình hình hiện tại của Đại Ngụy, không có bất kỳ phần thắng nào, trừ phi…"

Tuệ Chính thần tăng đang nói, đột ngột dừng lại, mà là để lại một sự tò mò.

"Trừ phi cái gì?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Trừ phi Hứa thánh nhân nguyện ý dập đầu nhận sai với Chu Thánh Văn cung, thỉnh cầu Chu Thánh Văn cung ra tay trợ giúp, nếu không, yêu ma xâm lấn Đại Ngụy, sẽ gây ra đại họa, hàng triệu sinh linh bởi vậy mà phải chôn thân, cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quốc vận Đại Ngụy."

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, ông ta cố ý lấy Chu Thánh Nhất Mạch ra, biết Hứa Thanh Tiêu chán ghét Chu Thánh

Nhất Mạch, cho nên mới cố ý nhắc tới bọn họ.

Muốn dùng phương pháp kích tướng để chọc giận Hứa Thanh Tiêu, từ đó lựa chọn Phật môn.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng không động đậy, mà lẳng lặng nhìn về phía Tuệ Chính thần tăng nói.

“Thần tăng nói đi nói lại, rốt cuộc là ý gì?”

“Bổn vương nghe tới nghe lui đều có chút không rõ, kính xin thần tăng cứ nói thẳng.”

Hứa Thanh Tiêu có chút trực tiếp, hắn biết Tuệ Chính thần tăng đang châm ngòi ly gián, tuy nói mình quả thật chán ghét Chu Thánh Nhất Mạch, nhưng cũng không tới phiên người khác đến gây sự.

Vừa nghe lời này, Tuệ Chính thần tăng cũng không xấu hổ, ngược lại vẫn bi khổ liên thiên đạo như trước.

“A Di Đà Phật.”

“Lão nạp hy vọng Hứa thánh nhân lên tiếng khuyên bảo Nữ đế Đại Ngụy, ân chuẩn cho Phật môn nhập vào Đại Ngụy.”

“Nếu Hứa thánh nhân lên tiếng khuyên bảo, đây là vô lượng đại công đức, trợ giúp ngài đột phá nhị phẩm Á Thánh chi cảnh.”

“Hơn nữa, có một câu lão nạp muốn nói lại không muốn nói, nhưng bây giờ lão nạp không thể không nói.”

“Hứa thánh nhân, lần đầu tiên lão nạp nhìn thấy ngài, đã phát hiện ngài có trí tuệ của Phật Đà, có duyên với Phật, nếu Hứa Thánh nguyện ý vào Phật môn ta, Thiên Trúc tự nguyện vì ngài chế tạo kim thân Phật Đà, tăng thêm vô số Phật pháp, giác ngộ, hiểu biết tất cả trí tuệ.”

Tuệ Chính thần tăng nói ra mục đích của mình.

Không phải là một mục đích, nó là hai mục đích.

Chương 1057: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (5)

Khoảnh khắc này.

Hứa Thanh Tiêu ở trong viện, hoàn toàn cảm thấy Tuệ Chính thần tăng có chút buồn cười.

Ông ta tới tìm mình, hy vọng chính mình đi khuyên bảo Nữ đế đồng ý chuyện cho Phật môn nhập trú.

Cái này không ngoài dự liệu của Hứa Thanh Tiêu, dù sao Phật môn muốn nhập trú Đại Ngụy cũng không phải một ngày hai ngày, chỉ tính toán mặt tốt theo ý ông ta đánh lên người mình, cái này có chút buồn cười.

Không chỉ như thế, nhờ mình khuyên bảo Nữ đế còn chưa tính.

Bây giờ vậy mà còn muốn để mình cải đạo sang Phật môn?

Đây thật đúng là muốn ăn rắm.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Tiêu không có tức giận, dù sao hắn vẫn còn cần Bát Bảo Phật Liên, trước khi đồ chưa tới tay, Hứa Thanh Tiêu không muốn đắc tội với người trong Phật môn, cho nên vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu có vẻ hơi bối rối.

“Thần tăng xem trọng bổn vương, bổn vương tuy rằng là Vương gia, nhưng cũng không có huyết mạch hoàng thất, hơn nữa bệ hạ đã quyết định, bổn vương làm sao có thể thay đổi tâm ý của bệ hạ?”

“Hơn nữa hiện giờ bổn vương cũng là Đại Ngụy bán thánh, đã không muốn tham dự vào triều chính nữa, việc này vẫn là thần tăng nên tự mình thương lượng với bệ hạ thôi.”

“Về phần chuyện Phật duyên, bổn vương là tục nhân, chịu không nổi giới luật của Phật môn, cái gọi là tướng trí tuệ, có lẽ là thần tăng nhìn nhầm.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn khẽ cười nói, cũng không có trực tiếp từ chối, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Nhưng vừa nói ra lời này, Tuệ Chính thần tăng lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Hứa thí chủ đã đánh giá thấp bản thân, lão nạp nhìn người chưa bao giờ sai, Hứa thí chủ quả thật có tướng trí tuệ, có tuệ căn của Phật môn, nếu thí chủ không ngại, lão nạp cho người xem thử."

Nói đến đây.

Tuệ Chính thần tăng lập tức miệng niệm Phật, sau đó Phật quang trùng trùng điệp điệp ở phía sau hắn biến hóa, ngay sau đó tiếng tụng kinh đinh tai nhức óc vang lên.

Có vẻ trang trọng tráng lệ, lại có vẻ rất thiêng liêng.

Phật hiệu rung trời, ánh mắt của Tuệ Chính thần tăng trở nên nghiêm túc, chung quanh lại hóa thành một mảnh đất thanh tịnh, làm cho tâm trí người khác trầm luân.

"Hứa thí chủ, thế gian là biển khổ, tất cả tham sân si đều là nước biển, người giống như thuyền trên biển, nếu muốn đến bờ bên kia, duy chỉ có giác ngộ, hiện giờ người chìm sâu trong biển khổ, bị mê hoặc bởi thế tục quyền thế địa vị, lão nạp thấy người có Phật duyên, hôm nay độ người vào phật môn ta, nguyện cho thí chủ sớm ngày giác ngộ, hiểu rõ đạo, thành tựu vô số."

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, mỗi một chữ của ông ta đều nói thần thánh vô cùng, đồng thời cũng có vẻ yên bình.

Cùng lúc đó, tiếng sóng biển rầm rầm vang lên, tịnh thổ chung quanh, trong nháy mắt biến thành đại dương mênh mông, trời đất tối tăm.

Biển khổ vô biên, tự mình giãy dụa trong biển, bờ bên kia xa xôi, mặc cho mình bơi như thế nào, đều không khỏi dâng lên một cảm giác vô lực.

Mà Tuệ Chính thần tăng đứng ở bên kia, tụng niệm Kinh Phật, kết một cây cầu thần, trợ giúp mình đến bờ bên kia.

Đây là đại thần thông của Phật môn.

Tuệ Chính thần tăng vận dụng đại thần thông vô thượng, muốn mạnh mẽ độ hóa Hứa Thanh Tiêu, thừa dịp Hứa Thanh Tiêu không có phòng bị, đột nhiên thi triển thuật này, độ hóa bờ bên kia:

Tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu quả thật có chút ý chí trầm luân, hắn không có bất kỳ ý nghĩ gì, ý nghĩ duy nhất chính là muốn thoát khỏi biển khổ, đến bờ bên kia.

Đây là bản năng sống của con người.

Nhưng vào lúc này, không có cách nào để giải quyết.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu bắt lấy cây cầu thần, hắn theo bản năng bước lên cây cầu thần, đi về phía bờ bên kia, ánh mắt vô thần.

Tâm tình Tuệ Chính thần tăng có chút khẩn trương.

Mạnh mẽ độ hóa Thân vương Đại Ngụy, nho đạo bán thánh, đây chính là đại sự, hơn nữa chỉ có một cơ hội, nếu độ hóa thành công, sẽ trồng một viên Phật chủng ở Hứa Thanh Tiêu, như vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ hoàn toàn trở thành người của Phật môn.

Nếu độ hóa thất bại, Hứa Thanh Tiêu tỉnh ngộ, sẽ không có cơ hội thứ hai, trừ phi là đích thân Phật Tổ đến, nếu không ai tới cũng đừng nghĩ độ hóa được Hứa Thanh Tiêu.

Cơ hội chỉ có một lần.

Ông ta thật sự là nhịn không được, ở trong mắt ông ta, một khi độ hóa Hứa Thanh Tiêu thành công, sẽ có thể cứu vớt bá tánh trong thiên hạ.

Nhưng nếu độ hóa thất bại vậy thì phiền phức.

Cho nên ông ta cực kỳ khẩn trương, không hy vọng có bất kỳ kẻ nào quấy nhiễu.

Tuy nhiên.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu sắp đến bờ bên kia.

Trong phút chốc.

Hai giọng nói vang lên.

“Thủ Nhân, mau tỉnh lại.”

“Hứa Thanh Tiêu, thiệp mời vương triều Hạo Nhiên đến, nhanh chóng ra nghênh đón.”

Hai giọng nói bất đồng vang lên.

Một giọng nói đến từ trong đầu, là thanh âm Triều Ca, hắn kịp thời phát hiện Hứa Thanh Tiêu xảy ra vấn đề, cho nên nhanh chóng nhắc nhở.

Mà giọng nói thứ hai đến từ bên ngoài vương phủ, âm thanh thật lớn, đinh tai nhức óc, ngưng tụ Hạo Nhiên chính khí.

Khi hai giọng nói vang lên.

Đột nhiên Hứa Thanh Tiêu bừng tỉnh.

Sau một khắc, con ngươi của hắn lộ ra thần quang, sau đó lùi lại mấy chục bước.

“To gan.”

Đúng lúc Hứa Thanh Tiêu hắn phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng rống giận.

Phốc phốc.

Tuệ Chính thần tăng ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Ông ta thật không ngờ, ở thời khắc mấu chốt như vậy, lại có người đến cắt ngang, hơn nữa còn là người của Chu Thánh Văn cung.

Chết tiệt.

Quá chết tiệt.

Nội tâm Tuệ Chính thần tăng vô cùng nghẹn khuất, bởi vì chỉ cần Hứa Thanh Tiêu đi thêm vài bước nữa thì sẽ bị ông ta độ hóa.

Lại không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, bị loại người này cắt ngang, ông ta không cam lòng.

Thật sự là không cam lòng.

“Tuệ Chính thần tăng, bổn vương kính ngươi là một trong tứ đại thần tăng, chưa từng nghĩ ngươi lại muốn cưỡng ép độ hóa bổn vương.”

“Ngươi cho rằng bổn vương không dám giết Phật sao?”

Hứa Thanh Tiêu rống giận, trong lòng hắn tràn đầy giận dữ, chết thật không ngờ, Tuệ Chính thần tăng lại dám độ hóa mình.

Hơn nữa suýt chút nữa chính mình đã nhập đạo rồi.

Điều này cũng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nếu như không phải Triều Ca ở thời khắc mấu chốt nhắc nhở mình.

Cùng với tiếng kêu gào từ bên ngoài vương phủ.

Nếu mình thật sự bị cưỡng ép độ hóa, đến lúc đó bản thân sẽ phải trở thành con rối của Phật môn.

Chẳng trách được Chu Thánh nhiều lần nhắc nhở mình, bảo mình phải cẩn thận với Phật môn.

Lực độ hoá này, cũng quá khủng bố, không thể phòng bị được.

Chương 1058: Tuệ Chính Thần Tăng, Lần Đầu Gặp Phật Môn, Cưỡng Ép Độ Hoá? Lời Mời Của Văn Cung (6)

“Vương gia bớt giận.”

“Lão nạp không có ác ý, chỉ là cảm thấy Vương gia có tướng trí tuệ, có duyên với Phật ta, cho nên mới ra tay độ hóa.”

“Không thể coi là cưỡng ép độ hóa, Phật không độ người không có duyên, nếu quả nhiên là cưỡng ép độ hóa, Vương gia cũng sẽ không bước vào trong tịnh thổ của Phật pháp.”

Chuyện cho tới bây giờ, Tuệ Chính thần tăng còn có thể kiên trì nói ra lời này, quả nhiên là không biết xấu hổ.

“Cút.”

Hứa Thanh Tiêu lười nói nhiều, một chữ, biểu thị cho thái độ của Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không có phát sinh chuyện này, Hứa Thanh Tiêu còn có thể cùng Phật môn vòng vo.

Nhưng khi xảy ra chuyện này, Hứa Thanh Tiêu sao có thể cho ông ta sắc mặt tốt?

Cái này đã cưỡi trên đầu mình rồi.

“Hứa thí chủ.”

Tuệ Chính thần tăng còn muốn nói gì đó, nhưng ngay sau đó trong mắt của Hứa Thanh Tiêu lộ ra sát khí.

Trong nháy mắt, người sau cắn răng, thở dài, rồi trực tiếp rời đi.

Trong khi đó.

Tiếng ồn đó lại vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Phụng lệnh của Lữ Thánh, đến đưa thiệp mời, hai ngày sau tới Vương triều Hạo Nhiên, tham dự thịnh điển lập quốc.”

(Thịnh điển lập quốc: Buổi lễ long trọng thành lập quốc gia.)

Khi giọng nói vang lên.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu càng trở nên lạnh hơn.

Kinh Đô Đại Ngụy yên bình được một thời gian.

Một lần nữa lại bị xáo trộn.

Hơn nữa lần này, lại là Chu Thánh Nhất Mạch.

Bên ngoài Bình Loạn vương phủ.

Một vị Đại nho trong tay cầm thiệp mời, lẳng lặng đứng ở ngoài vương phủ.

Ông ta là Đại nho của Chu Thánh Nhất Mạch, tên là Trương Diệp, cũng từng là Đại nho của Đại Ngụy.

Bây giờ trở về Đại Ngụy, Trương Diệp cũng không ngờ sẽ nhanh như vậy.

Nhưng lần này lại trở về Đại Ngụy, Trương Diệp cũng không phải lấy thân phận Đại Nho, mà là đến đây với thân phận sứ thần.

Thân ở trong Văn cung, ông ta so với tất cả mọi người đều rõ ràng, Văn Cung hiện giờ có được lá bài chưa lật gì đó.

Chu Thánh rất có thể sẽ hồi sinh.

Xuất hiện lại ở nhân gian, quét sạch tất cả kẻ thù.

Tuy rằng trong thiên hạ đã có lời đồn, nhưng đối với người trong thiên hạ mà nói, độ tin cậy này không cao, hồi sinh Chu Thánh, đây gần như là chuyện không có khả năng.

Nhưng Đại nho trong Văn cung lại vô cùng tin tưởng, bởi vì bọn họ đã tận mắt nhìn thấy chân linh của Chu Thánh.

Hiện giờ mộc bài đang được cung phụng trong Văn cung Chu Thánh, hưởng thụ tưới đều của hạo nhiên chính khí, đợi đến thịnh điển lập quốc của hai ngày sau, lại lấy ra hồi sinh Chu Thánh, đến lúc đó có thể chấn động thiên hạ.

Cho nên Vương triều Hạo Nhiên điều đầu tiên là gửi thiếp mời, cũng là lần đầu tiên mời Hứa Thanh Tiêu.

Chu Thánh hồi sinh, mục tiêu của bọn họ chính là nhắm vào Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên còn có một nguyên nhân chính là thỉnh Chu Thánh hồi sinh, nặn ra quốc vận lớn cho Hạo Nhiên.

Đây là mục tiêu lớn nhất của bọn họ, đánh chết Hứa Thanh Tiêu, nhưng chỉ là thuận tay mà thôi.

Bên ngoài vương phủ.

Trương Diệp cau mày, ông ta đã đứng chờ ở đây được một lúc, lại chưa từng nghĩ vẫn không gặp được Hứa Thanh Tiêu, điều này làm cho ông ta có chút không vui.

Nếu lấy thân phận Đại nho, ông ta thấy Hứa Thanh Tiêu sẽ gọi bán thánh, nhưng hiện tại thân là sứ thần của Vương triều Hạo Nhiên, ông ta không cần quá khách khí với Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng không cần quá khách khí với ông ta.

Bản thân mọi người cũng đã đoạn tuyệt rồi, không cần phải làm mặt.

Chỉ là, đúng vào lúc này, một bóng người chậm rãi đi ra từ vương phủ.

Nhưng mà không phải Hứa Thanh Tiêu, mà là Tuệ Chính thần tăng.

Trông ông ta không được tốt cho lắm.

Cưỡng ép độ hóa Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại bị Hứa Thanh Tiêu bắt được, lần này xem như đã đắc tội với Hứa Thanh Tiêu, ông ta có chút xấu hổ, nhưng phần lớn vẫn là tức giận.

Tức giận Trương Diệp hét lớn ở bên ngoài, nếu không phải Trương Diệp hét lớn ở bên ngoài, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu đã sớm bị mình độ hoá thành công.

Nếu độ hóa thành công, coi như mình lập được công lớn.

Vừa có thể để cho Phật môn nhập trú ở Đại Ngụy, còn để cho bán thánh mới phong của Nho đạo độ hóa vào Phật môn, hơn nữa thân phận địa vị của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy, đối với Phật môn mà nói, quả thực là vui càng thêm vui.

Nhưng chỉ thiếu một bước, chỉ còn thiếu một bước nữa.

Hiện giờ độ hóa thất bại, Hứa Thanh Tiêu sẽ miễn dịch lớn với sức mạnh độ hoá, trừ phi Phật môn nhất phẩm hiện thân, cưỡng ép độ hóa Hứa Thanh Tiêu, với lại nhất định phải thừa lúc Hứa Thanh Tiêu không có chút phòng bị nào, mới có thể độ hóa được.

Hơn nữa rất có thể sẽ thất bại.

Loại độ hóa này, bản thân thi triển cũng cực kỳ hà khắc, nhất là nhằm vào phẩm giai cao, trên cơ bản chỉ có thể sử dụng được một lần, hơn nữa nhất định phải vượt phẩm độ hóa.

Ông ta là giác ngộ nhị phẩm, cao của Hứa Thanh Tiêu ước chừng nhất phẩm, cho nên ông ta mới dám đột nhiên ra tay độ hóa, muốn giết Hứa Thanh Tiêu trở tay không kịp.

Cuối cùng việc sắp thành lại bị phá hỏng.

Ra khỏi vương phủ.

Tuệ Chính thần tăng nhìn người trước mắt, ánh mắt bừng bừng lửa giận, hận không thể giết chết hắn ta.

“Tuệ Chính thần tăng? Sao ông lại ở đây? ”

Nhìn thấy đối phương, Trương Diệp có chút kinh ngạc, ông ta không nghĩ tới Tuệ Chính thần tăng lại đi ra từ trong vương phủ Hứa Thanh Tiêu.

“Cút.”

Tuệ Chính thần tăng lạnh lùng mở miệng, trực tiếp lướt qua Trương Diệp.

Nghe thấy tiếng chửi này, Trương Diệp có chút bối rối.

Đang yên đang lành chửi ta làm gì? Ta có trêu chọc ngươi sao?

Còn nữa, không phải nói tăng nhân của Thiên Tranh tự đều rất hòa nhã sao? Cái này là hoà nhã sao? Tính kiêu ngạo của ngươi, ăn hiếp người đọc sách của chúng ta đúng không?

Tuy rằng trong lòng tràn đầy lửa giận, nhưng Trương Diệp không dám nói ra, đối phương chính là phật tu giác ngộ nhị phẩm, một tay có thể nghiền chết mình mấy trăm lần, vả lại

cũng không có thâm cừu đại hận gì, đương nhiên sẽ không tính toán chi li.

Chỉ là trong lòng không thoải mái mà thôi.

Và cùng lúc đó.

Trong vương phủ, xuất hiện bóng dáng Hứa Thanh Tiêu.

Hắn lẳng lặng nhìn Trương Diệp.

Người thứ hai nhất thời như cảm mang thứ.

“Hứa. .. Hứa đại nhân, đây là thiệp mời Lữ Thánh bảo ta giao cho ngài, hai ngày sau vương triều Hạo Nhiên kiến quốc, ngài nhất định phải đi dự.”

Giọng nói của Trương Diệp vang lên, ông ta vốn định gọi thẳng tên đầy đủ của Hứa Thanh Tiêu, nhưng lời nói đã đến trong miệng, lại không nói ra được, chỉ có thể gọi một tiếng Hứa đại nhân, bảo ông ta gọi bán thánh ông ta không gọi được.

Tất cả mọi người đều đã trở mặt, thực sự không cần phải tiếp tục thảo mai nữa.

Chương 1059: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (1)

Lời này vừa nói ra, xung quanh có không ít người âm thầm quan sát, một ít quyền quý đã sớm nghe thấy tiếng gọi của Trương Diệp.

Bọn họ tò mò, đồng thời cũng nhịn không được cau mày.

Hứa Thanh Tiêu sớm đã trở mặt với Văn Cung, trước mắt vậy mà vẫn còn mặt mũi mời Hứa Thanh Tiêu tham gia thịnh điển lập quốc, cái này quả thật là không biết xấu hổ mà.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại, mọi người cũng hiểu được, vương triều Hạo Nhiên dám mời Hứa Thanh Tiêu tham gia thịnh điển, đúng là có chút tự tin.

Hiện giờ dân gian đồn đoán, ngày lập quốc của vương triều Hạo Nhiên, sẽ ngưng tụ sức mạnh người đọc sách trong thiên hạ, phục hồi chân ý của Chu Thánh, đại đa số mọi người đều không tin chuyện này là thật, cho rằng vương triều Hạo Nhiên tạo thanh thế thôi.

Nhưng bây giờ chủ động đến mời Hứa Thanh Tiêu, không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy việc này có độ tin cậy nhất định.

Nếu không, mời Hứa Thanh Tiêu làm gì?

Lại tiếp diễn một trận giết thánh?

Đây không phải là ăn no không có gì làm sao? Không có tự tin, thật không dám tiếp tục trêu chọc Hứa Thanh Tiêu.

“Thật sự là Lữ Thánh mời?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn Trương Diệp.

Hứa Thanh Tiêu không có ác cảm gì với Trương Diệp, vốn dĩ đây chỉ là nhân vật nhỏ, thứ hai nếu không có Trương Diệp,

lúc này mình thật sự phải nói.

Nhưng ảnh hưởng của Trương Diệp không phải là lớn nhất, chủ yếu nhất vẫn là Triều Ca ở thời khắc mấu chốt đánh thức mình.

“Hồi Hứa đại nhân, quat thật là Lữ thánh chính miệng mời, thiệp mời cũng là Lữ Thánh tự mình giao cho lão phu.”

“Lữ Thánh nói, Hứa đại nhân chính là Tân Thánh của Đại Ngụy, nói cho cùng cũng là người đọc sách, đọc qua sách thánh hiền, lần này vương triều Hạo Nhiên lập quốc, liên quan đến tất cả người đọc sách trong thiên hạ, nếu Hứa đại nhân không bận, nhất định phải đến.”

“Lữ Thánh còn nói, chuyện lúc trước, ít nhiều có chút hiểu lầm, chỉ cần Hứa đại nhân đến đây, coi như là vì người đọc sách làm chuyện tốt, chuyện trước kia Lữ Thánh không truy cứu nữa.”

Trương Diệp lên tiếng, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Hứa Thanh Tiêu một cái.

Bởi vì lời này nói ra, nghe có chút ghê tởm.

Mọi người đều biết, Văng cung nhằm vào Hứa Thanh Tiêu ở khắp nơi, nếu không phải Hứa Thanh Tiêu mỗi một lần đều có thể xoay chuyển tình thế, nếu không, tùy tiện xảy ra chút sai lầm, Hứa Thanh Tiêu có thể đã không còn.

Mà những lời này của Lữ thánh cực kỳ chán ghét, cái gì gọi là không truy cứu nữa? Cái gì gọi là làm một chuyện tốt cho người đọc sách?

Chẳng lẽ trước kia làm đều là chuyện xấu?

Chỉ là, trong vương phủ, Hứa Thanh Tiêu cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, Chu Thánh Nhất Mạch chán ghét, hắn cũng không phải chưa từng lĩnh hội qua.

Nếu như Chu Thánh Nhất Mạch không chán ghét mình, Hứa Thanh Tiêu ngược lại là cảm thấy cổ quái.

Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên.

“Hứa Thánh không đi.”

Giọng nói vang lên, là Trần Chính Nho.

Cách đó không xa, Trần Chính Nho bước chân cực nhanh, đi tới trước vương phủ, nhìn Trương Diệp rồi từ chối như đinh đóng cột.

“Thủ Nhân, lão phu biết được một số tin tức, lần này Chu Thánh Nhất Mạch thịnh điển lập quốc, chủ yếu là nhằm vào ngươi, bọn họ có thể mượn sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, để phục hồi Chu Thánh.”

“Lần này ngươi ngàn vạn lần không nên đi, vương triều Đại Ngụy cũng sẽ không phái ngươi đi, không cho bọn họ cơ hội này.”

Trần Chính Nho truyền âm, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu chuyện này, ông ta sợ đây là Hồng Môn Yến, Hứa Thanh Tiêu đi sẽ chịu thiệt.

“Không có gì.”

“Nếu thật sự mời ra chân ý của Chu Thánh, đây cũng là một chuyện tốt, để Chu Thánh mở to mắt, nhìn môn đồ của ông ta, hiện giờ đã bại hoại thành cái dạng gì.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn nhìn về phía Trần Chính Nho trả lời như vậy.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp mở miệng, hắn không có truyền âm, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Trương Diệp nghe thấy những lời này, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Hứa Thanh Tiêu vẫn còn non lắm.

Nếu là ý của Chu Thánh, thật đúng là có khả năng lựa chọn trợ giúp Hứa Thanh Tiêu, bởi vì đó là ý chí của thánh nhân, có thể phân biệt phải trái, cảm ứng đúng sai.

Nhưng vương triều Hạo Nhiên lần này hồi phục, không phải là Chu Thánh chân ý, mà là Chu Thánh chân linh.

Nói cách khác, chính là linh thể thánh nhân, chỉ chịu sự khống chế của Văn cung, là mâu mạnh nhất của Văn cung.

(Mâu: tên một loại vũ khí)

Cho nên Hứa Thanh Tiêu quá không hiểu tình hình và tự phụ rồi, nhưng mà không sao, hắn sẽ phải trả giá cho sự kiêu ngạo và thiếu hiểu biết của mình.

“Thủ Nhân, việc này nhất định phải suy nghĩ kỹ, không cần phải như vậy.”

Trần Chính Nho vẫn tiếp tục nhắc nhở, tuy rằng ông ta cũng không tin Văn cung có thể làm cho Chu Thánh hồi sinh, nhưng có một câu nói là thà tin còn hơn không tin, vạn nhất thật sự mời tới, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, là đả kích lớn.

Một khi có bất kỳ tổn thất nào, vương triều Đại Ngụy cũng không chịu nổi.

“Trần Nho, việc này bổn vương đã suy nghĩ kỹ rồi, trái lại bổn vương muốn nhìn xem, sau khi Chu Thánh hồi phục, sẽ nhằm vào bổn vương, hay là giáo huấn đám đệ tử bất hiếu này.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, ngữ khí rất bình tĩnh, trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin.

Nhưng càng tự tin như thế, trong lòng Trương Diệp càng vui vẻ, ông ta ước gì Hứa Thanh Tiêu cứ tiếp tục kiêu ngạo như vậy, chờ Chu Thánh hồi sinh, ông ta muốn nhìn xem Hứa Thanh Tiêu có thể kiêu ngạo nữa hay không

“Hứa đại nhân, đừng có sau khi thiết yến lại không đến, nếu không, người trong thiên hạ lại muốn nói Văn cung chúng ta chèn ép ngài.”

Trương Diệp nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay, nhìn đối phương ngữ khí bình tĩnh.

“Nói cho Lữ Thánh biết, hai ngày sau, bổn vương nhất định sẽ đích thân đến vương triều Hạo Nhiên.”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên mở miệng, hắn không biết Văn cung tính kế mình như thế nào, nhưng Hứa Thanh Tiêu biết chính là, ngày kiến quốc, cũng chính là lúc Văn cung gặp xui xẻo.

“Được, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, với thân phận của Hứa đại nhân, lão phu cũng tin tưởng Hứa đại nhân tất nhiên sẽ nói được làm được.”

Lúc Trương Diệp nói đến đây, đem thiệp mời đưa cho Hứa Thanh Tiêu, sau đó xoay người rời đi.

Đợi Trương Diệp rời đi, Trần Chính Nho thở dài, sau đó trực tiếp lôi kéo Hứa Thanh Tiêu đi vào trong vương phủ.

Chương 1060: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (2)

“Thủ Nhân a, ngươi tự tin là một chuyện tốt, lão phu không có gì để nói, nhưng lần này Văn Cung rõ ràng chính là muốn nhằm vào ngươi.”

“Ngươi cần gì phải như thế này, vì tức giận, mà đi dự tiệc của Văn cung? Đây không phải là tự mang lại rắc rối cho chính mình sao?”

Trần Chính Nho có chút nghĩ không ra, người ta dám mời, khẳng định là có con át chủ bài có sự tự tin, không phải nói Hứa Thanh Tiêu hắn không được.

Mà địch ở trong bóng tối, ta ở ngoài sáng, rõ ràng là chịu thiệt, còn muốn tiến lên, chính là tự mình làm khổ mình.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khổ nói.

“Trần Nho, Văn cung có con át chủ bài, sao ta không có con át chủ bài chứ?”

“Ông quá cẩn thận rồi, Trần Nho ông suy nghĩ lại xem, Hứa mỗ có khi nào làm việc lỗ mãng không?

Hứa Thanh Tiêu không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể trả lời như vậy.

Quả thật, lời này vừa nói ra, Trần Chính Nho không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó cẩn thận suy nghĩ lại, tuy rằng Hứa Thanh Tiêu làm việc có chút nóng vội, nhưng mỗi một lần đều có con át chủ bài, nhìn như thể lỗ mãng, nhưng thật sự đều có chuẩn bị.

Quả thật không cần mình bận tâm.

Nhưng Trần Chính Nho vẫn nhịn không được mở miệng nói.

“Thủ Nhân, mặc kệ ngươi có con át chủ gì, lần này Văn Cung nghiêm túc rồi, lão phu đi cùng ngươi.

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta tin tưởng Hứa Thanh Tiêu có con át chủ bài, nhưng ông ta vẫn có chút lo lắng, cho nên tính toán đi cùng Hứa Thanh Tiêu.

“Không được.”

“Trần Nho, trước mắt Đại Ngụy trăm việc đang chờ xử lý, mọi việc đều cần ông chủ trì, nếu ông rời đi, đối với Đại Ngụy mà nói, lợi ít hại nhiều.”

“Ông yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Hứa Thanh Tiêu từ chối yêu cầu của Trần Chính Nho, bây giờ Đại Ngụy cần Trần Chính Nho, không cần đi cùng mình đến vương triều Hạo Nhiên, lợi ít hại nhiều.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, Trần Chính Nho như vậy, chính là lo lắng cho mình.

“Nhưng cái này.”

Trần Chính Nho còn muốn nói cái gì đó, nhưng Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn Trần Chính Nho nói.

“Trần Nho, hãy tin ta.”

Lời này vừa nói, Trần Chính Nho không khỏi thở dài, sau đó mở miệng nói.

“Được rồi, nếu đã nói đến như này, lão phu cũng tin tưởng ngươi.”

“Nhưng mọi chuyện phải cẩn thận.”

“Đúng rồi, vừa rồi lão phu nhìn thấy có một tăng nhân ở xa xa, là Tuệ Chính thần tăng sao?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Ừm, mới vừa rồi suýt chút nữa dính vào đạo của ông ta.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, nói như thế.

Chuyện Tuệ Chính thần tăng đến kinh, không giấu được quyền quý Đại Ngụy, nhất là vị thừa tướng trước mắt này.

Mà nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, thần sắc Trần Chính Nho nhất thời thay đổi.

“Ý ngươi là sao?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Tuệ chính muốn độ hóa ta, kết quả bị Trương Diệp bên ngoài kinh động, làm cho cho ta đột nhiên tỉnh lại, cũng dẫn đến Tuệ Chính độ hóa thất bại.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trần Chính Nho nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

“Đáng chết.”

“Ông ta dám độ hóa vương hầu Đại Ngụy ta? Ông ta có điên không? Thiên Tranh tự quả nhiên không phải thứ tốt gì, ngay cả Vương gia Đại Ngụy ta cũng dám độ hóa?”

“Lão phu muốn khởi tấu bệ hạ, phái binh đi Tây Châu, trấn áp Thiên Tranh tự.”

Trần Chính Nho hít một hơi sâu, trong ánh mắt tràn ngập lãnh ý.

Hứa Thanh Tiêu quý làm Đại Ngụy vương gia không nói, hơn nữa còn là Tân Thánh Nho đạo của Đại Ngụy, dưới thân phận trùng trùng điệp điệp gia trì, hắn thật đúng là không nghĩ tới, Tuệ Chính thần tăng của Thiên Tranh tự, lại dám mạnh mẽ độ hóa?

Đây quả thực là không để Đại Ngụy vào mắt.

“Quên đi.”

“Trần Nho, ông ta độ hóa thất bại, cũng bị thương, hơn nữa đây cũng không tính là chuyện xấu.”

“Lần đầu tiên độ hóa không thành công, về sau lại càng đừng hòng thành công.”

Hứa Thanh Tiêu lắc lắc đầu, trước mắt hắn không muốn tiết ngoại sinh chi, dù sao đối phương lần đầu tiên độ hóa thất bại, muốn tiếp tục độ hóa cơ hồ là chuyện không có khả năng.

Tương đương với việc tăng cường khả năng miễn dịch độ hóa cho chính mình.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là Hứa Thanh Tiêu muốn Bát Bảo Phật Liên, trước khi không có được Bát Bảo Phật Liên, Hứa Thanh Tiêu không muốn náo loạn với Phật môn.

Mới vừa rồi có tức giận chửi, không tính là trực tiếp xé rách mặt, dù sao là đối phương sai trước.

"Ừm."

"Nhưng mà sau này ngươi phải cẩn thận với Phật môn."

"Đệ tự Phật môn, mấy ngàn năm trước đã đối như hổ rình mồi với Trung Châu, sau này nếu không phải xuất hiện Chu Thánh, chỉ sợ Phật môn đã sớm xâm chiếm Đại Ngụy ta rồi."

"Hiện tại Văn Cung tách khỏi, trong mắt bọn họ, đây là cơ hội ngàn năm có một."

"Bọn họ càng hy vọng nhập trú ở Đại Ngụy, thậm chí lão phu hoài nghi, bọn họ sẽ vì nhập trú vào Đại Ngụy mà không từ thủ đoạn, ngay cả ngươi cũng dám độ hóa, cũng đủ để chứng minh quyết tâm của đám người này mãnh liệt đến mức nào."

"Việc này lão phu sẽ nói cho bệ hạ biết, thủ nhân, nếu thật sự đến lúc vạn bất đắc dĩ, Đại Ngụy có thể đánh một trận."

Trần Chính Nho lên tiếng, trên cơ bản ông ta cho Hứa Thanh Tiêu một câu trả lời.

Đại Ngụy tùy thời có thể đánh một trận, nếu như bị bức bách.

"Ừm, ta hiểu."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Mà Trần Chính Nho tiếp tục mở miệng.

"Thủ Nhân, lão phu tới tìm ngươi, thứ nhất là vì chuyện vừa rồi, thứ hai còn có một số chuyện vui muốn nói cho ngươi biết."

"Như hôm nay Công Các và Tụ Hiền quán thành lập thành công, nhân tài các nơi như măng mọc lên, trong đó có không ít người có năng lực khéo léo, còn có một ít tuấn kiệt không tồi."

"Đều được Lục bộ tự chọn."

“Hiện giờ sản lượng ngũ cốc tăng lên rất nhiều, lần trước được ban phúc, đất đai Đại Ngụy màu mỡ, dễ trồng ngũ cốc, chúng ta trong hai ngày đã tìm được một số lúa gạo, so với lúa gạo bình thường nhiều hơn gần gấp ba lần.”

“Còn có ba vụ lúa, một năm có thể thu hoạch ba lần, các nơi đều có ngũ cốc, chỉ cần một chút nước là có thể sống, hơn nữa tốc độ sinh trưởng rất nhanh, một tháng là có thể thu hoạch được, chỉ là không có mùi gì, nhưng có thể tránh đói.”

“Cố Thượng thư tính toán, nếu không có gì ngoài ý muốn, guồng nước, ruộng đồng phì nhiu, khai hoang, cùng với những hạt giống lúa này, sản lượng ngũ cốc của Đại Ngụy có thể đạt tới gấp năm lần.”

“Nếu như thêm ngũ cốc mới tìm được, có thể giải quyết vấn đề sinh tồn của dân chúng năm thành của Đại Ngụy.”

“Ba năm sau, sản lượng ngũ cốc của Đại Ngụy có thể tăng gấp mười lần, đạt tới sự thịnh vượng của thiên hạ ngũ cốc đầy đủ a.”

Trần Chính Nho có chút kích động.

Lần này ông ta tới đây, không chỉ là vì nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu, mà còn là nói cho Hứa Thanh Tiêu những tin tức tốt.

Chương 1061: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (3)

Không cần phải nói nhiều về guồng nước.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu thành thánh, vô số ruộng tốt ở Đại Ngụy được ban phước ẩm ướt, không nói đến việc sinh trưởng ra một lượng lớn ngũ cốc, chủ yếu hơn là, xuất hiện rất nhiều lúa mới kỳ quái, những lúa này trồng ra những hạt gạo đầy đặn, hơn nữa số lượng cũng rất nhiều.

Mà tất cả ruộng hoang cũng được tưới tiêu ẩm ướt, có một số ruộng hoang vốn không thích hợp để trồng trọt, nhưng được thiên địa ban phước, những cánh đồng hoang này trở thành ruộng tốt, tăng sản lượng ngũ cốc rất lớn.

Hơn nữa lại tìm được một số tuy rằng không có mùi vị gì, nhưng có thể thức ăn để tránh đói, Hộ bộ trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều kích động mà không ngủ được.

Dù sao trồng nhiều ngũ cốc hơn nữa, cũng phải xem xét rất nhiều vấn đề ấm no của dân chúng tầng dưới chót.

Không có quốc gia nào không thiếu ngũ cốc, đơn giản là có người ăn no, có người ăn không đủ no mà thôi.

Vương triều Đại Ngụy mặc dù được trời đất ban phước, nhưng muốn nuôi no toàn bộ Đại Ngụy, vẫn rất khó khăn, có năm phần trăm dân chúng Đại Ngụy, đều là tầng dưới chót, sinh sống trong núi lớn, hay là ở nông thôn cực kỳ xa xôi.

Cho dù là trồng trọt, bọn họ cũng khó có thể ăn no.

Bây giờ có loại này, tuy rằng ăn không ngon lắm, nhưng ít nhất cũng ăn no, ăn no thì mới có sức lực làm việc, có sức làm việc, mới có thể tiếp tục sản xuất, từng bước một hướng tới cuộc sống tốt đẹp.

Bất kỳ sự phát triển nào cũng cần có thời gian, Trần Chính Nho đã dự đoán được vài năm nữa, Đại Ngụy sẽ phát sinh biến hóa như thế nào.

“Được.”

“Đây là chuyện tốt, nhưng mà vẫn phải bảo Cố đại nhân khống chế giá ngũ cốc một chút, hiện tại bắt đầu phải chèn ép giá ngũ cốc, nhưng không nên chèn ép quá độc ác, có thể từ từ.”

Hứa Thanh Tiêu nghe Trần Chính Nho nói, trong lòng cũng tràn ngập vui sướng.

Bây giờ tăng trưởng gấp năm lần, sau hai hoặc ba năm, tất nhiên là tăng trưởng mười lần.

Nếu thật sự là như vậy, vương triều Đại Ngụy ba năm sẽ đuổi kịp và vượt qua trạng thái hưng thịnh, năm năm có thể đạt đến sự thịnh vượng thật sự, mỗi hộ gia đình đều có lương thực dự trữ, có thể chuyển sang giai đoạn tiếp theo.

Đây chính là chỗ tốt của quốc vận mạnh.

Mưa thuận gió hòa, không có bất kỳ tai họa nào, thậm chí khi ngươi cần một cái gì đó, muốn một cái gì đó, sẽ ban phước cho ngươi, thức ăn giống như loại lúa này và loại nghe giống như khoai tây.

Theo lý thuyết muốn đi tìm, hơn nữa rất có thể mấy năm cũng không tìm được loại thức ăn này, nhưng sau khi quốc vận cường thịnh, mấy thứ này vô duyên vô cớ tự mình xuất hiện, vừa tiết kiệm thời gian, vừa còn để cho Đại Ngụy sớm tiến vào giai đoạn phát triển.

Đạt được sớm một năm, Đại Ngụy có thể sớm một năm quật khởi.

“Ừm, Cố Thượng thư hiểu được điểm này, đã bắt tay vào lệnh cho người thu xếp rồi.”

“Nhưng mà Cố Ngôn nhờ lão phu hỏi ngươi một chút, trước mắt quốc khố tràn đầy, sản lượng ngũ cốc ngày càng tăng nhanh, tuy bệ hạ đã miễn thuế ba năm, nhưng với sản lượng ngũ cốc sung sung, ngân lượng của quốc khố Đại Ngụy, có thể tiến hành chi tiêu một số, hỏi ngươi có suy nghĩ gì.”

Trần Chính Nho hỏi.

Hộ bộ bây giờ là triệt để lung lay rồi, quốc khố nhiều bạc, bên ngoài lương thực nhiều, không tiêu bạc cũng khó chịu.

Vốn dĩ chi tiêu là lo lắng cái này lo lắng cái kia, cho nên biết rõ tiêu bạc có thể phát triển quốc gia, nhưng cũng không nỡ tiêu, chỉ sợ ngày đó đột nhiên cạn lương thực, ở đâu đó lại có ra tai họa gì.

Nhưng hiện tại không cần lo lắng, đương nhiên những bạc này đặt ở trong quốc khố cũng không có tác dụng gì, chi bằng lấy ra tạo phúc cho dân chúng.

“Trần Nho, nói với Cố đại nhân lấy ra năm mươi phần trăm quốc khố, xây đường xây cầu, lấy quận làm đầu, xây dựng con đường chính của Đại Ngụy, yêu cầu mặt đường bằng phẳng, thông với nhiều hướng, cứ năm mươi dặm, lập một trạm dịch lớn, phụ trách thu phí đường chính, thu ngân theo dặm, một dặm một văn tiền, tính theo đầu người, vào đường chính đưa lệnh tiễn, ra đường chính giao trả lệnh tiễn, thương đội đi lại thu hai mươi phần trăm tiền phí vận chuyển, các nơi sai quan viên thay phiên nhau trông coi, phàm là người trốn phí, kẻ khai man, lần đầu phạt tiền, lần thứ hai nghiêm trị, lần ba không được tiếp tục đi trên con đường chính nữa.”

“Trước mắt, tốc độ gia tăng sản lượng lương thực của Đại Ngụy tăng lên nhanh chóng, trong vòng chưa đầy một năm nữa, thương mại sẽ phát triển mạnh ở nhiều nơi, chúng ta nhất định phải bố trí trước, xây dựng các con đường chính, nâng cao hiệu quả làm ăn, cứ như vậy, đồng tiền của Đại Ngụy có thể nhanh chóng được lưu thông, tạo ra hiện tượng tốt, cũng có thể kiểm soát giá lương thực tốt hơn, không đến mức xuất hiện thương nhân có lòng xấu kiểm soát thị trường lương thực.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một chút, Đại Ngụy hiện tại hoàn toàn không lo lắng vấn đề thu nhập, như vậy có thể bắt đầu xây đường xây cầu.

Muốn giàu trước tiên phải xây đường, đây là một câu nói rất kinh điển.

Đường sá càng thông suốt, kinh tế lại càng phát triển, hiện tại sửa đường trông nhìn có chút kỳ lạ, nhưng sửa đường cần một lượng lớn sức người và thời gian, muốn xây dựng xong hoàn toàn, ít nhất cần thời gian là mười năm.

Hơn nữa số bạc tiêu tốn cũng là con số thiên văn, vương triều Đại Ngụy khẳng định không làm được, nhưng Hứa Thanh Tiêu lấy các quận làm đầu, để các phủ xây dựng con đường chính, thúc đẩy giao thương giữa phủ thành.

Đầu tiên làm tốt bước đầu, sau đó là các phủ xây dựng, sau đó thì tới các huyện xây dựng.

Càng về sau cần càng nhiều ngân lượng, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

"Được."

"Đợi lát nữa lão phu sẽ đi tìm Cố Ngôn."

Trần Chính Nho tỉ mỉ cân nhắc một phen, rất nhanh ông ta đã lý giải được mục đích xây dựng đường lưu thông của Hứa Thanh Tiêu, lập tức gật gật đầu nói.

"Thủ Nhân, Hình bộ hiện giờ mở rộng bốn mươi phần trăm nhân thủ, đại đa số đều là đệ tử của Tiên môn, hiện giờ trên dưới Đại Ngụy đã hoàn toàn yên ổn, hầu hết đạo tặc đều đã phục pháp, còn lại một ít giặc cướp."

"Với sự trợ giúp của đệ tử Tiên môn, Trương Tĩnh cho rằng trong vòng nửa năm, có thể giải quyết triệt để nạn thổ phỉ ở Đại Ngụy."

Trần Chính Nho tiếp tục báo cáo sự tình của Hình bộ.

Chương 1062: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (4)

Hình bộ, đại biểu cho tư pháp, Hứa Thanh Tiêu đối với Hình bộ cũng rất coi trọng.

“Tăng thêm lực lượng, để đệ tử Tiên môn tập trung lực lượng, hai tháng giải quyết tất cả đám thổ phỉ, tuy nhiên sau khi bắt được thổ phỉ, chỉ giết thủ lĩnh, còn lại không giết, hỏi rõ nguyên nhân, nếu có án oan, huyện nha địa phương phải phối hợp điều tra.”

“Trước tiên hãy giải quyết vụ án, sau đó chặt đầu, những tên còn lại, giam giữ trỏng các đại lao ở nhiều nơi khác nhau, nếu nguyện ý làm việc nông nghiệp, có thể giảm hình phạt theo từng tình hình, nhiều nhất là giảm ba phần bản án, đợi khi mãn hạn tù, cho một khoản tiền lao động khổ sai, dựa mức bạc lao động khổ sai bình thường trong một năm.”

“Để cho họ làm người một lần nữa, sửa đổi bản thân.”

“Nạn thổ phỉ được giải quyết, thứ nhất lật lại án cũ, thứ hai điều tra lưu manh đánh nhau, nói tóm lại, trong vòng hai mươi năm, chỉ cần có bất kỳ sai phạm gì, vô luận sai lớn hay sai nhỏ, nên phạt thì phạt, nên giết thì giết, để nói cho dân chúng Đại Ngụy biết, Hình bộ chí công, để cho dân chúng an tâm làm nông, an tâm làm ăn.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, đây là yêu cầu của hắn đối với Hình bộ.

Giết thổ phỉ, lật lại án cũ, nghiêm túc quang minh chính đại.

Chuyện lớn chuyện nhỏ, nên giết thì giết, nên phạt thì phạt, tuy rằng có chút nghiêm khắc, nhưng như vậy mới có thể làm cho dân chúng hoàn toàn an tâm để sinh sống.

Nếu không thật vất vả mới kiếm được chút bạc hoặc làm chút chuyện gì đó, vương triều Đại Ngụy không thu thuế, mà những

tên lưu manh này, hay ác bá khắp nơi đi thu, hơn nữa động đến là thu năm thành sáu phần, dân chúng còn sống như thế nào?

Làm thế nào để làm việc chăm chỉ?

Hứa Thanh Tiêu không phải nói để cho Đại Ngụy một chút tội ác cũng không có, mà là muốn cho dân chúng Đại Ngụy biết, làm sai Hình bộ nhất định sẽ nghiêm trị, khoan dung lòng dân chúng, cũng trấn áp đám đạo tặc có ý xấu.

"Được."

Trần Chính Nho gật gật đầu, những gì Hứa Thanh Tiêu nói đúng là nói lên nỗi lòng của ông ta.

"Thủ Nhân, Công bộ gần đây thu nạp rất nhiều nhân tài, nghiên cứu ra rất nhiều công khí, có một bộ phận quả thật không tệ, tuy nói không lợi cho quốc gia lợi cho dân, nhưng cũng có thể thuận tiện cho dân chúng."

Trần Chính Nho nhắc tới Công bộ.

Đối với Công bộ, Hứa Thanh Tiêu cũng thẳng thắng.

"Công bộ tùy ý phát triển, chỉ cần là nhân tài có ích, bao nhiêu cũng nhập vào, giống như lúc trước, không có thay đổi."

Về công bộ, Hứa Thanh Tiêu mong chờ nhất chính là ba điều.

Một là công việc nông nghiệp, giảm nguồn nhân lực đáng kể.

Một là công cụ vận tải, nâng cao hiệu quả.

Cuối cùng chính là vũ khí chiến tranh, đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu dự định có thời gian sẽ đến Công bộ, nghiên cứu nghiên cứu đại pháo, về phần công cụ nông nghiệp cùng với công cụ vận tải, tạm thời có thể để qua một bên.

Không có nhiều thời gian như vậy, tinh lực của mình có hạn, chỉ có thể nghiên cứu vũ khí chiến tranh.

Đồng thời, tốt hơn hết là Công bộ nên tự mình phát minh ra hai thứ này, nếu không, chỉ dựa vào mình, họ có thể không hiểu hết về chúng, sau này còn cần mình cải tiến.

"Quân doanh binh bộ trước mắt cũng đã làm xong, tháng sau bắt đầu mở rộng quân đội."

“Lễ bộ tạm thời không có đại sự gì.”

Trần Chính Nho thông báo cho Hứa Thanh Tiêu tình hình về Binh bộ và Lễ bộ.

“Binh bộ làm dựa theo kế hoạch, Lễ bộ có việc phải làm.”

“Trần Nho, thành lập Quốc Tử Giám, dưới thiết lập thái học, trung học, tứ môn học.”

“Thái học được thành lập ở các quận, xây dựng thư viện Đại Ngụy, xây dựng Lục bộ triều đình trước thời hạn, tuyển chọn nhân tài, cung cấp cho giáo dục đại học.”

“Trung học thành lập ở các phủ, mở rộng ảnh hưởng, bồi dưỡng lực lượng trung kiên.”

“Tứ môn học làm tạp học, nông thương công binh tứ môn, mời nhân tài ở khắp nơi, chuyên môn bồi dưỡng.”

“Đồng thời Quốc Tử Giám thành lập Chính phó giám viện, thanh tra viện, phụ trách giám sát năng lực giảng dạy của thư viện Đại Ngụy, bao gồm phân chia xếp hạng, cùng với thống nhất giảng dạy, người không đồng ý , hủy bỏ tư cách lập viện.”

“Nói cách khác, sau này thành lập thư viện ở Đại Ngụy, đều phải do Đại Ngụy kiểm soát, ngân lượng có thể do bọn họ kiếm được, nhưng dạy cái gì, nhất định phải do Đại Ngụy kiếm soát.”

“Việc này để Vương đại nhân xử lý, Trần Nho ông cũng phải tham dự vào trong đó, dù sao việc này rất lớn, chỉ dựa vào Lễ bộ, chỉ sợ rất khó hoàn thành, cần Lại bộ tham dự.”

Binh bộ không có gì để nói.

Nhưng Lễ bộ Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến chuyện thư viện, cho nên đem trọng trách này giao cho Lễ bộ.

“Kiểm soát thư viện Đại Ngụy? Cái này… ta e là có chút không ổn?”

Trần Chính Nho nhịn không được líu lưỡi, Hứa Thanh Tiêu đúng là bá đạo, một câu nói muốn thư viện Đại Ngụy ngoan ngoãn nghe lời, đồng thời thành lập thái học, trung học, cùng với tứ môn học, có thể nói là một lưới bắt hết.

Hơn nữa Thái học được thành lập ở giữa quận phủ, có quan hệ trực tiếp với triều đình, vào Thái học trên cơ bản coi như là nửa chân bước vào triều đình, có sức hấp dẫn không gì sánh kịp.

Chỉ cần tùy tiện nghĩ lại cũng có thể đoán được, một khi thành lập Thái học, những người đọc sách của Đại Ngụy chỉ sợ chen lấn rách đầu cũng muốn tiến vào.

Học viện chính thức, đây thật đúng là tuyệt chiêu.

"Không có gì là không ổn."

"Trước mắt vương triều Đại Ngụy, nho đạo phẩm giai cao nhất là ta."

"Trần Nho, lời của một vị bán thánh nói, ai dám không tôn trọng?"

"Hơn nữa ý của ta, cũng là ý của bệ hạ, những thư viện này cho dù không đồng ý cũng phải thành thật."

"Đây là thuật cai trị."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn cũng không quan tâm đám người này nghĩ như thế nào, việc cần làm bây giờ, chính là quét ngang tất cả chướng ngại, quản ngươi là ai, chỉ cần có bất lợi đối với sự phát triển của vương triều Đại Ngụy, nên xử lý thì xử lý.

"Được."

"Lão phu đi chuẩn bị dự thảo, đến lúc đó cho bệ hạ xem xét một chút."

Hứa Thanh Tiêu đã nói như vậy, Trần Chính Nho còn có gì để nói?

"Thủ Nhân, những thứ khác không có việc gì, lão phu đi trước."

Trần Chính Nho hít sâu một hơi, ông ta muốn thực hiện những chuyện này, tất nhiên không thể chậm trễ thời gian.

"Được, phiền Trần Nho."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

Dù sao mình chỉ động miệng, người làm việc là Trần Chính Nho, tất nhiên phải khách khí một chút.

“Vương gia khách khí, người mệt thật sự là ngươi.”

“Thủ Nhân, ngươi yên tâm, giấc mộng của ngươi, lão phu sẽ cố gắng hết sức để giúp ngươi hoàn thành.”

Trần Chính Nho cảm khái một tiếng, sau đó lại nói một câu mà Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn nghe không hiểu.

Chương 1063: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (5)

Nói xong lời này, ông ta liền rời khỏi vương phủ, không cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội hỏi.

Giấc mộng nào?

Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại tò mò.

Nhưng rất nhanh.

Hứa Thanh Tiêu không lãng phí thời gian, hắn lập tức ngồi xếp bằng, trao đổi với Triều Ca.

Nói về những điều vừa rồi độ hóa.

Dù sao suýt chút nữa là nhập đạo rồi, Hứa Thanh Tiêu tự nhiên phải coi trọng.

Trong khi đó.

Kinh đô Đại Ngụy, bên trong một khách điếm.

Tuệ Chính thần tăng ngồi xếp bằng, hai mắt ông ta nhắm nghiền, đã thần du đi ra ngoài.

Tây Châu.

Trong một sa mạc, một lão tăng đang ngồi khô.

Trong lúc đột ngột, bóng dáng Tuệ Chính thần tăng xuất hiện ở nơi này, Phật quang chiếu rọi, nhưng hoang mạc chính là hoang mạc, mặc dù được Phật quang chiếu rọi, nhưng vẫn không thay đổi được bản chất.

“Sư huynh, ta mạnh mẽ độ hóa Hứa Thanh Tiêu, thất bại rồi.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, ngữ khí có vẻ có chút bất đắc dĩ.

“Haizz.”

Lão tăng ngồi khô thở dài.

Ông ta rất trầm mặc, trầm mặc khoảng một nén nhang, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng.

“Thái độ của Đại Ngụy, có giống như ta đoán không?”

Lão tăng mở miệng hỏi.

“Ân.”

Tuệ Chính thần tăng gật đầu.

“Trước mắt, chỉ có thể thông qua ba biện pháp, nhập trú tại Đại Ngụy, là việc trọng yếu nhất của Phật môn ta, Phật môn sẽ không bỏ qua cơ hội này, Thiên Tranh tự đứng đầu Phật môn, nhất định phải làm được.”

“Nếu không, thời hạn vừa đến, Tiểu Lôi Âm Tự sẽ lại nổi lên, đến lúc đó lại là một hồi tranh đấu, thiên hạ thương sinh lại phải chịu liên lụy.”

Lão tăng mở miệng, có chút bất đắc dĩ nói.

Nhưng Tuệ Chính thần tăng lắc đầu, nhìn lão tăng nói.

“Sư huynh, sư đệ đang đi tìm Hứa Thanh Tiêu, hắn có thể làm một quân cờ.”

“Tuy rằng ta độ hóa hắn thất bại, nhưng nhìn bộ dáng của hắn, cũng không có thật sự trở mặt với ta, còn có cơ hội.”

“Nhưng mà sư đệ sẽ không đi độ hóa hắn, đổi một phương thức khác, hiện giờ hắn và Văn cung tranh đấu, ta có thể trợ giúp hắn, từ đó thay đổi thái độ của hắn đối với Phật môn.”

“Mời hắn đến Thiên Tranh tự ta, đến lúc đó bốn người chúng ta, bố trí Đại Diễn Độ Hóa Trận, mạnh mẽ độ hóa hắn, cứ như vậy, có thể đạt được mục đích của chúng ta.”

“Cũng không cần đi đến bước đó, so sánh, mặc dù độ hóa thất bại, đắc tội một Hứa Thanh Tiêu không tính là gì, nhưng nếu vận dụng những kế hoạch kia, đối với chúng ta mà nói tồn tại nguy hiểm lớn.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, nói như thế.

Vừa nói ra lời này, lão tăng lại một lần nữa trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng, sau một nén nhang, ông ta mở miệng.

“Thiện tai, thiện tai, sư đệ nói rất đúng.”

“Nếu hy sinh Hứa thí chủ, có thể cứu vớt bá tánh trong thiên hạ, đây đúng thật là vô lượng đại công đức, nghĩ đến Hứa thí chủ cũng sẽ không trách tội ta.”

“Hắn là Văn cung bán thánh, tâm hệ thương sinh, giống như chúng ta, lời sư đệ nói, có thể thử một lần.”

Ông ta trả lời.

Vừa nói, Tuệ Chính thần tăng lập tức thở phào nhẹ nhõm, hai tay chắp lại.

“A Di Đà Phật, nếu Hứa thí chủ biết ta dụng tâm lương khổ, nghĩ đến chắc chắn sẽ hiểu.”

“Hơn nữa chúng ta cũng là vì Hứa thí chủ tích vô lượng công đức.”

“Nếu Hứa thí chủ thật sự hy sinh, kiếp sau sẽ là mệnh cách đế vương, chúng sinh Phật môn cũng sẽ vì Hứa thí chủ mà dựng tượng Phật, tích phúc vì kiếp sau của hắn.”

Tuệ Chính thần tăng gật gật đầu, cho rằng mình làm như vậy, là giúp Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu sẽ hiểu.

Bởi vì Thiên Tranh tự nghĩ ra những biện pháp, mỗi một cái đều là cực kỳ khủng bố, một khi không cẩn thận, chính là bá tánh thiên hạ xui xẻo.

Cho nên nếu như không dùng ba biện pháp này, chỉ hy sinh một Hứa Thanh Tiêu, như vậy gián tiếp có thể xem như công đức vô lượng.

Theo bọn họ thấy, Hứa Thanh Tiêu ngay cả hy sinh, cũng là người thắng lớn nhất, vô ích đạt được vô lượng công đức, kiếp sau có mệnh đế vương, hưởng hết phúc lạc của thế gian, là phước lành lớn.

Trong thời gian ngắn, Tuệ Chính thần tăng càng cảm thấy mình dụng tâm lương khổ.

Chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được.

Chính là như vậy.

Vài canh giờ sau.

Một tin tức cũng truyền đến thiên hạ.

Thịnhđiển kiến quốc của vương triều Hạo Nhiên, mời tân thánh Đại Nguỵ Hứa Thanh Tiêu.

Tin tức này trong nháy mắt truyền ra khắp thiên hạ.

Hứa Thanh Tiêu cùng Văn Cung là mối thù sinh tử, lần này Văn cung lập quốc, dám chủ động mời Hứa Thanh Tiêu, nhất định là có sức lực, rất có thể là Hồng Môn Yến, hơn nữa gần đây vẫn truyền ra lời đồn Văn cung muốn hồi sinh Chu Thánh, ngưng tụ quốc vận chi đỉnh.

Cho nên mọi người không khỏi phỏng đoán, Văn cung lúc này mời Hứa Thanh Tiêu, là vì hồi sinh Chu Thánh, trấn sát Hứa Thanh Tiêu.

Vì vậy, trên lý thuyết Hứa Thanh Tiêu không nên đồng ý đến.

Nhưng không nghĩ tới chính là Hứa Thanh Tiêu lại đồngý.

Lần này, người trong thiên hạ cho dù không muốn chú ý cũng không được.

Hứa Thanh Tiêu dám đi, đoán chừng cũng có con át chủ bài.

Văn cung dám mời, tất nhiên là có lá bài chưa lật.

Giờ này khắc này, thế nhân cực kỳ chờ mong đại lễ khai quốc của vương triều Hạo Nhiên, muốn xem rốt cuộc con bài tẩy của ai mạnh hơn.

Đa số mọi người vẫn cho rằng con bài tẩy của Văn Cung sẽ mạnh hơn một chút.

Bởi vì trong khoảng thời gian gần đây, Chu Thánh Nhất Mạch lại bắt đầu các loại chửi rủa.

Một ít lời nói nhằm vào Hứa Thanh Tiêu càng thêm thái quá, so với trước còn thái quá hơn.

Một lượng lớn người đọc sách nhục mạ Bán Thánh, loại chuyện này căn bản cũng chưa từng xuất hiện qua, ít nhất mấy

ngàn năm qua, đều không có phát sinh chuyện số lượng lớn người đọc sách nhục mạ Bán thánh.

Nhưng bây giờ nó đã xảy ra.

Hơn nữa tiếng mắng chửi ngay từ đầu không nhiều lắm, dần dần càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng khó nghe.

Nhưng không phải là loại chửi bóng gió, mà là túm lấy ba điểm công kích.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Hứa Thanh Tiêu không tôn trọng Chu Thánh.

Hứa Thanh Tiêu bức Văn Cung Đại Ngụy đi.

Đúng vậy.

Hai điều đầu tiên đều là chuyện cũ, nhưng sau khi nói ra điều thứ ba, không biết bao nhiêu thế lực lớn trầm mặc.

Bọn họ hoàn toàn cảm nhận được sự vô sỉ của Văn Cung.

Chương 1064: Thịnh Điển Khai Quốc? Hứa Thanh Tiêu Đi Đến Chỗ Hẹn, Thiên Hạ Xôn Xao, Con Át Chủ Bài Của Hai Bên! (6)

Văn Cung Đại Ngụy rõ ràng là tự mình rời đi.

Hiện giờ đây mới chỉ mười ngày, đã trở thành Hứa Thanh Tiêu bức bách bọn họ tách khỏi.

Nhưng mà quan điểm của người này rất tráo trở.

Người đọc sách Chu Thánh Nhất Mạch cho rằng, Hứa Thanh Tiêu giận dữ Đại nho, triều đình mặc kệ không quan tâm, hơn nữa còn bổ nhiệm Hứa Thanh Tiêu làm quan.

Hứa Thanh Tiêu phế Đại nho, giết Đại nho, triều đình cũng mặc kệ không hỏi, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu làm cái gì, triều đình cũng không ra mặt, thậm chí còn đứng ra, chèn ép Văn Cung Đại Ngụy.

Bởi vì đương kim Nữ đế Đại Ngụy, độc chiếm đại quyền, không tôn trọng thánh ý, không nghe lời nói thẳng, hại nước hại dân.

Văn cung Đại Ngụy vì bá tánh thiên hạ, vì bá tánh Đại Ngụy, khiêu chiến hoàng quyền, cho nên Nữ đế phái Hứa Thanh Tiêu đi ra nhằm vào bọn họ.

Cứng rắn bức Văn cung Đại Ngụy ra ngoài.

Từ quan điểm này hoàn toàn không có vấn đề.

Thậm chí còn tự định hình mình thành nạn nhân.

Không thể không nói, không ai nói qua miệng người đọc sách.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu biết chính là.

Nắm đấm có thể làm cho người đọc im lặng.

Trong kinh đô.

Hứa Thanh Tiêu từ Thiên Địa Văn Cung đi ra.

Hắn mở mắt ra.

Trong ánh mắt tràn đầy sát khí.

Hắn từ trong miệng Triều Ca biết được, Tuệ Chính thần tăng có được Phật môn đại thần thông, chuyên môn có thể độ hóa người khác, vừa rồi đột nhiên tập kích, không chỉ là bởi vì đối phương phẩm cấp cao hơn mình.

Chủ yếu hơn chính là đối phương có được đại thần thông.

Nhưng cũng may, mình có thể kịp thời tỉnh lại, không chỉ bởi vì Triều Ca.

Còn có một nguyên nhân, đó chính là quốc vận trong cơ thể mình cùng với dâný.

Tuệ Chính thần tăng không có cách nào độ hóa chính mình.

Cho dù Triều Ca không nhắc nhở, thời khắc mấu chốt chính mình cũng sẽ tỉnh lại.

Bởi vì quốc vận cộng thêm dân ý, có thể ngăn cản được một đạo phòng tuyến cuối cùng, nói cách khác, mình có thể sẽ có ý thức trầm luân, nhưng mình tuyệt đối sẽ không bị độ hóa thành công.

Điều này làm cho Hứa Thanh Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không nếu thật sự bị cưỡng ép độ hóa, đó mới là phiền toái lớn.

Hứa Thanh Tiêu coi như là hoàn toàn hiểu được, vì sao năm đó Chu Thánh nói hắn cũng thiếu chút nữa nhập đạo.

Lực độ hóa của Phật môn, quả thật rất khủng bố, là một sức mạnh không cách nào nói nên lời, cực kỳ cổ quái.

Làm cho ý thức người ta trầm luân, căn bản không cách nào phản kháng.

“Tuệ Chính.”

“Phật môn.”

“Chờ ta lấy được Bát Bảo Phật Liên, món nợ này, tuyệt đối phải thanh lý cùng các người thật tốt.”

Hứa Thanh Tiêu trong lòng lẩm bẩm.

Hắn không có lộ ra sát khí, cũng không phải bởi vì không hận đối phương, mà là hắn không muốn trở mặt, hắn cần Bát Bảo Phật Liên.

Một điều nữa là.

Chính mình không cách nào trực tiếp chém chết Tuệ Minh.

Phật môn cũng không phải Nho giáo.

Năng lực chiến đấu của Phật môn không kém, so với võ giả nhị phẩm kém xa là sự thật, nhưng tốt xấu gì cũng là nhị phẩm.

Đại chiến sinh tử, Hứa Thanh Tiêu có tự tin hơn đối phương, hoàn thành trận chiến xuyên cấp.

Nhưng đối phương không có khả năng ngu xuẩn đến mức cứng rắn với mình, mà mình cũng không làm được một mạch chặt đầu đối phương, dù sao mình cũng là võ giả tam phẩm.

Nếu là võ giả nhị phẩm, một tay có thể trấn giết Tuệ Chính.

Nhưng mà món nợ này Hứa Thanh Tiêu sẽ không quên, chờ sau khi lấy được đồ, nên tính sổ như thế nào thì tính sổ như thế nào, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cũng vào lúc này.

Đột ngột vào lúc đó, một giọng nói vang lên ở bên ngoài.

“Phụng ý chỉ của bệ hạ, Bình Loạn Vương đi tới Văn cung Chu Thánh, tham gia thịnh điển khai quốc của Văn cung, đặc biệt chuẩn bị hạ lễ cho Bình Loạn Vương, lương thực hai mươi cân, dầu ăn mười thùng, các loại rau quả mười cân, để biểu hiện danh dự Đại Ngụy.”

“Vương gia, bệ hạ đã chuẩn bị thuyền rồng cho ngài, hạ lễ đều ở trên thuyền rồng, bệ hạ bảo nô tài hỏi ngài, khi nào xuất phát?”

Giọng nói của thái giám vang lên bên ngoài.

Chỉ là sau khi Hứa Thanh Tiêu nghe xong, không khỏi sửng sốt, sau đó nhịn không được cười.

Nữ đế cũng là một yêu quái âm dương.

Đại điển khai quốc của người ta, đưa lương thực gạo hai mươi xe, dầu ăn mười thùng, rau quả mỗi loại mười cân.

Quả nhiên là đánh vào mặt.

“Nói cho bệ hạ biết, một canh giờ sau liền xuất phát.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Dựa theo tốc độ của thuyền rồng, thời gian không khoảng hai ngày là có thể đến vương triều Hạo Nhiên.

“Kính tuân vương chỉ.”

Thái giám đáp lại, sau đó dẫn người rời đi.

Mà trong vương phủ, một chiếc thuyền rồng cũng lơ lửng trên không trung.

Cũng đúng lúc Hứa Thanh Tiêu chuẩn bị đi lên thuyền rồng.

Một bóng dáng trực tiếp xuất hiện trong viện.

Là của Tuệ Chính thần tăng.

Nhìn bóng dáng Tuệ Chính thần tăng, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu nhất thời lạnh như băng.

“Bồn vương không phải nói ngươi cút sao?

“Ngươi muốn tìm chết sao?”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng, nhưng hắn thu lại sát ý, làm cho Tuệ Chính thần tăng lầm tưởng hắn chỉ là tức giận mà thôi.

“Hứa thí chủ chớ có tức giận.”

“Mới vừa rồi quả thật là lão nạp có chút lỗ mãng.”

“Vì biểu đạt áy náy, Hứa thí chủ, có một chuyện lão nạp muốn nói cho ngài biết.”

“Văn cung Chu Thánh, chiếm được vật của Chu Thánh Chân Linh, bọn họ rất có thể sẽ trong ngày mốt hồi sinh Chu Thánh, lão nạp khuyên ngài, vẫn là không nên đi, nếu không, sẽ có nguy hiểm lớn.”

Tuệ Chính thần tăng mở miệng, ông ta nói cho Hứa Thanh Tiêu biết một bí mật, hy vọng lấy đó để được Hứa Thanh Tiêu tha thứ.

Nhưng trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Chu Thánh Chân Linh?

Khá lắm.

Cái này quả nhiên là đi mòn giày mà không tìm được, lại dễ dàng có được mà hoàn toàn không tốn công sức.

Chính mình nắm giữ ý của Chu Thánh, nói cách khác chỉ cần đối phương phục hồi Chu Thánh chi linh, mình phục hồi chu thánh chi ý, chẳng phải là có thể phục hồi thời kỳ đỉnh phong của Chu Thánh sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu trong lòng không khỏi mừng như điên.

Trách không được yến tiệc Văn Cung lại chiêu đãi mình, thì ra là như vậy.

Được rồi, được rồi.

Lần này Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn nhìn một chút, Chu Thánh nhất mạch biểu hiện gì.

Nhưng đối mặt với thần sắc Tuệ Chính, Hứa Thanh Tiêu không có biểu hiện một tia kinh ngạc, mà là toàn bộ chỉ là lạnh lùng.

“Chu Thánh chi linh?”

“Vậy thì sao? Bổn vương không thẹn với lương tâm, nếu thật sự hồi sinh Chu Thánh, vậy thì càng tốt.”

“Tuệ Chính, ngươi đột nhiên độ hóa bổn vương, món nợ này tuyệt đối không bỏ.”

“Đợi giải quyết chuyện của Văn cung, bổn vương tuyệt đối sẽ khiến ngươi trả giá đắt.”

“.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng, nói xong lời này, hắn bước lên thuyền rồng, trực tiếp khởi hành rời đi.

Tuệ Chính thần tăng mạnh mẽ độ hóa chính mình, nguyên bản quả thật làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm thấy không ghê tởm.

Bởi vì linh hồn của Chu Thánh đã được văn cung tìm thấy.

Điều này có nghĩa là Chu Thánh ở thời kỳ đỉnh cao sẽ được sống lại, mà chuyện Tuệ Chính thần tăng độ hóa của mình.

Có thể tính toán rành mạch cùng nhau.

Đây xem như là trong cái rủi có cái may.

Chờ một thứ gì đó đến tay.

Nợ còn lại, Hứa Thanh Tiêu tự mình chậm rãi tìm Phật môn trả lại.

Chương 1065: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (1)

Kinh đô Đại Nguỵ.

Bình loạn vương phủ

Khi thuyền rồng bay vút lên, trong nháy mắt đã hóa thành một ngôi sao băng, dần dần biến mất ở giữa chân trời.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu rời đi, Tuệ Chính thần tăng không khỏi thở dài.

Ông ta biết Hứa Thanh Tiêu có khúc mắc rất lớn đối với mình.

Nhưng nói thật, Tuệ Chính thần tăng cũng không cảm thấy mình làm sai, mình vì bá tánh trong thiên hạ, độ hóa Hứa Thanh Tiêu, cũng đâu phải khống chế Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua chỉ là muốn Hứa Thanh Tiêu quy y cửa Phật mà thôi.

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu, làm cho Tuệ Chính thần tăng có chút bất đắc dĩ, nhưng ông ta biết là những gì cần nói ông ta cũng đã nói hết rồi, nghe hay không là chuyện của Hứa Thanh Tiêu.

Coi như đây là hóa giải ân oán trước đó, không làm cho mọi việc trở nên quá bế tắc.

“Cần phải trở về, sắp xếp tốt một phen, chuyến đi này của Hứa Thanh Tiêu tới vương triều Hạo Nhiên, chỉ sợ nhiều lành ít, thời khắc mấu chốt ra tay tương trợ, cũng coi như là hóa giải ân oán, rồi mời hắn đến Thiên Trúc tự, mạnh mẽ độ hóa.”

Tuệ Chính thần tăng nghĩ như thế.

Mà lúc này, thuyền rồng cũng đã biến mất.

Trên thuyền rồng.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được, Tuệ Chính thần tăng cố ý tới nhắc nhở là có ý gì.

Lão già này chỉ sợ còn muốn độ hóa mình, quả nhiên là làm cho người ta kinh tởm.

Nhưng mà cũng không sao cả, chờ xử lý xong Văn cung rồi nói chuyện Phật môn sau.

Tương lai vẫn còn dài.

Cứ như vậy

Hai ngày liên tiếp.

Trung Châu có vẻ vô cùng náo nhiệt và sôi động.

Đại điển khai quốc của vương triều Hạo Nhiên, đây là quốc gia do người đọc sách thành lập, đối với các thế lực thiên hạ, không tính là chuyện tốt, nhưng cũng không tính là chuyện xấu.

Dù sao Văn Cung tách khỏi Đại Ngụy, cũng coi như là áp chế tình hình bên trong của Đại Ngụy.

Nhưng những người đọc sách này tụ tập cùng một chỗ, mọi người đều biết rõ đám người đọc sách này có ý định gì, muốn thông qua tư tưởng nhà nho để kiểm soát toàn bộ thiên hạ.

Mỗi thế lực đều có suy nghĩ và kế hoạch của riêng mình, có thế lực chỉ trích Nho đạo, nhưng phần lớn thế lực vẫn là khoanh tay đứng nhìn.

Dù sao đây cũng là đại sự của Trung Châu, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, còn có vương triều Đại Ngụy cũng không nói gì, tất nhiên cũng không tới phiên bọn họ ra mặt.

Thời gian hai ngày này.

Trong vương triều Hạo Nhiên, tài khí bao phủ tất cả, người đọc sách khắp thiên hạ cùng nhau tụ tập, đại nho khắp nơi cũng nhao nhao được mời tham gia sự kiện.

Văn cung gửi thiệp mời tới các thế lực trong thiên hạ, Đông Châu, Nam Châu, Tây Châu, Bắc Châu, kể cả ba vương triều Trung Châu, cũng xôn xao được mời.

Nhưng đáng chú ý nhất vẫn là Hứa Thanh Tiêu.

Người đời đều biết, mâu thuẫn giữa Hứa Thanh Tiêu và Văn Cung.

Văn cung dám gửi thiệp mời Hứa Thanh Tiêu, nhất định là có mục đích, mà Hứa Thanh Tiêu dám nhận lời mời, lại trở thành chỗ người đời kinh ngạc và tò mò.

Có người phỏng đoán, Hứa Thanh Tiêu dám nhận lời mời, hiển nhiên là có sức mạnh, dường như đang cất giấu lá bài tẩy gì đó.

Nhưng cũng có người cho rằng, Hứa Thanh Tiêu dám nhận lời mời, chỉ là bởi vì, hắn là bán thánh trẻ tuổi nhất từ xưa đến nay.

Người trẻ tuổi kiêu ngạo một chút cũng rất bình thường, hơn nữa bản thân Hứa Thanh Tiêu làm việc vô cùng nóng vội, không sợ trời không sợ đất, Văn cung mời, Hứa Thanh Tiêu đồng ý cũng rất bình thường.

Nhưng mặc kệ là như thế nào, Hứa Thanh Tiêu đã nhận lời mời.

Đại điển khai quốc vương triều Hạo Nhiên, nhất định sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Vũ Xương năm thứ hai.

Ngày 3 tháng 3.

Thành chính của Vương triều Hạo Nhiên.

Thành Văn Thánh.

Bốn cổng thành lớn sớm đã có vẻ vô cùng náo nhiệt, đội ngũ như một hàng dài, sứ giả các nước đưa tới rất nhiều quà tặng chúc mừng.

Từng xe từng xe vàng bạc châu báu, các loại trân phẩm có vẻ rực rỡ đủ loại, so với sinh nhật Nữ đế còn có vẻ có thể diện hơn.

Nếu có nhân vật lớn vào thành, thì rung chuông để reo hồ.

“Cung nghênh Đế tộc Đông Châu, Trần gia vào thành.”

Cổng thành đông.

Khi một giọng nói vang lên, vô số ánh mắt nhìn về phía cửa thành đông.

Cổng thành.

Ba trăm thiết kỵ cưỡi yêu thú thống nhất, đứng trên bầu trời ở cửa thành.

Yêu thú dưới háng bọn họ đều rất hung hãn và đáng sợ, là Hoàng Kim Sư Tử, mỗi một con Hoàng Kim Sư Tử đều toát ra hơi thở cực kỳ mạnh mẽ.

Đây là yêu thú ngũ phẩm, chiến lực rất mạnh, cực kỳ quý giá, mỗi một con đều có giá trị không nhỏ, ba trăm con Hoàng Kim Sư Tử cực kỳ phô trương.

Nhưng làm cho người ta chú ý không phải cái này, mà là đối phương đến từ Đông Châu, là Đế tộc.

Ngũ Đại Châu ở Trần giới.

Trung Châu là thiên hạ của vương triều, ba vương triều lớn chiếm cứ Trung Châu, có được tài nguyên tốt nhất.

Đông Châu là thiên hạ của Đế tộc, trong vòng ngàn năm xuất hiện một vị nhất phẩm, mới có thể gọi là Đế tộc, tứ đại Đế tộc nắm trong tay toàn bộ Đông Châu, dùng võ trấn áp hết tất cả, cho nên Phật môn và người đọc sách về cơ bản sẽ không thâm nhập vào Đông Châu.

Hoàn toàn là hai phong cách khác nhau, người đọc sách đến Đông Châu, muốn giảng đạo lý với người khác, thì thường hay bị đánh đến mức tự kỷ, loại chuyện giết Nho giết Phật này, Đông Châu cũng làm rất nhiều lần, toàn là phần tử hiếu chiến.

Cho nên có người nghi ngờ liệu Hứa Thanh Tiêu có huyết mạch người Đông Châu hay không, nếu không, không có đạo lý như vậy.

“Cung nghênh Cổ tộc, Man tộc Nam Châu vào thành.”

Lại là một giọng nói vang lên.

Trong nháy mắt, lại một trận ồn ào và huyên náo.

Man tộc này, cũng không phải là Bắc Man, mà là Man tộc phương Nam.

Nam Châu có rất nhiều núi, không có quốc gia nào mà chia thành các bộ tộc và chủng tộc, ngũ đại gia tộc kiểm soát Nam Châu, thần bí nhất là Vu tộc, mạnh nhất là Man tộc.

“Cung nghênh Tây Châu, Tuệ Giác thần tăng, đại sư của Thiên Trúc tự vào thành.”

Giọng nói thứ ba vang lên.

Là Thiên Trúc tự phái người tới, Tây Châu là thế giới của Phật Môn, nổi danh nhất chính là Thiên Trúc tự và Tiểu Lôi Âm tự, chẳng qua Tiểu Lôi Âm tự có vẻ có chút suy đồi.

“Cung nghênh Bắc Châu, Cửu Cực tiên cung, Thiên Tán chân nhân vào thành.”

Giọng nói thứ tư vang lên.

Là thế lực của Bắc Châu.

Chương 1066: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (2)

So sánh trong ngũ đại châu, Trung Châu nổi tiếng nhất, là trung tâm của thiên hạ.

Sau đó Đông Châu xếp thứ hai và Tây Châu thứ thứ ba, Nam Châu cùng Bắc Châu xếp thứ tư thứ năm.

Đặc biệt là Bắc Châu, tốt xấu lẫn lộn, là nơi yêu ma sinh sôi nảy nở, nhưng cũng có Tiên môn chính đạo ở trong đó, chỉ là số lượng thưa thớt mà thôi, chỉ có điều chỉ ở một chỗ.

Nếu như Bắc Châu bị yêu ma khống chế, nhân sĩ chính đạo đã sớm tụ tập rồi.

Mọi người kinh ngạc, tuy rằng đã sớm đoán trước được, địa vị của vương triều Hạo Nhiên cực kỳ cao, dù sao thiên hạ đều biết tiền thân là Văn Cung Đại Nguỵ.

Nhưng khi bọn họ thành lập đất nước của họ, mọi người mới phát hiện ra rằng Văng cung có lai lịch mạnh như thế nào.

Đế tộc Đông Châu, chín bộ tộc Nam Châu, Phật môn ở Tây Châu, Tiên cung Bắc Châu, toàn bộ đều đến đông đủ.

Quá có thể điện, nói một câu không dễ nghe, cho dù vương triều Đại Ngụy Trung Châu tổ chức đại lễ như vậy, đoán chừng cũng không mời được nhiều nhân vật lớn như này.

Dù sao giữa hai bên đã có khoảng cách, cách nhau một châu, hoàn toàn không cần nể mặt, hai bên không có bất kỳ lợi ích lui tới nào.

Nhưng Vương triều Hạo Nhiên lại có thể khiến cho các thế lực lớn trong thiên hạ tụ tập.

Loại bản lĩnh này rất đáng sợ, nhưng chuyện trước mắt, làm cho thế nhân hiểu được nội tình của Văn cung Đại Nguỵ.

Thánh nhân có giá trị quá lớn.

Từ điểm này có thể thấy được, thánh nhân phi phàm như thế nào, bối cảnh làm cho người ta phải líu lưỡi.

Dựa vào lai lịch thánh nhân, Văn cung Đại Nguỵ mấy trăm năm nay kiếm được bao nhiêu chỗ tốt?

Nếu không phải có thánh nhân, các thế lực lớn trong thiên hạ, vì sao phải nể mặt Văn cung chứ? Thật sự là do nhìn trúng tài năng của bọn họ?

Lúc này, cả tòa thánh thành cực kỳ náo nhiệt, hoa tươi trải đầy trong thành, đèn lồng chiếu rọi, nhà nào nhà nấy đều dán câu đối, có giảng kinh của nho giả, cũng có hát rong ở đầu phố.

Tiếng rao bán của các tiểu thương cũng nhấp nhô cùng nhau.

Trong thành cũng sớm tiếng người huyên náo, theo đại nhân vật dần dần đến, thành Văn Thánh cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Đại lễ khai quốc, bắt đầu vào hôm nay vào giờ Sửu, kết thúc vào giờ Thìn.

Bây giờ các nhân vật lớn khắp nơi tụ tập bên ngoài Văn cung, thưởng thức ca múa, biểu hiện phong thái của vương triều Hạo Nhiên.

Cả tòa Cổ thành khắp nơi đều là người đọc sách, Hạo Nhiên chính khí tràn ngập vạn dặm, vô cùng nồng đậm, trong cổ thành có mấy trăm vạn người đọc sách, đều là thất phẩm minh ý.

Kém hơn nữa cũng là bát phẩm, trừ phi là một số mang theo bằng hữu, nếu không, Văn cung cũng sẽ không mời phẩm cấp thấp hơn thất phẩm, dù sao sự kiện lớn như vậy, tất nhiên phải bày ra sự cường đại của vương triều Hạo Nhiên.

Mà trong Văn cung, cũng thỉnh thoảng tràn đầy các loại tiếng cười, có không ít Đại nho rời đi, đến cửa thành tiếp đãi bạn tốt.

Có thể nói, tất cả mọi thứ trông vô cùng tốt đẹp.

Trên bầu trời Văn Cung.

Cũng đã hình thành mây màu vàng nhạt, trông vô cùng tốt lành.

Khi tới Thánh thành, rất nhiều người nhìn thấy đám mây này, đều không khỏi tràn đầy kinh ngạc, bọn họ nhìn ra được, nếu hôm nay Văn cung thật sự kiến quốc thành công.

Quả thật có khả năng ngưng tụ ra quốc vận chi đỉnh.

Dù sao vương triều Hạo Nhiên tụ tập chính là sức mạnh người đọc sách trong thiên hạ, nếu chỉ là người đọc sách của vương triều, rất khó khăn, nhưng sức mạnh của người đọc sách trong thiên hạ, muốn ngưng tụ một tòa quốc vận chi đỉnh.

Khả năng là không nhỏ.

Và vương triều Hạo Nhiên quả thật ngưng tụ quốc vận chi đỉnh, thế cục Trung Châu cũng sẽ ngay lập tức sẽ thay đổi, từ tam đại vương triều biến thành tứ đại vương triều.

Không chỉ có như vậy, vương triều Hạo Nhiên là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt, bọn họ nhìn như không có binh lực, không có dân chúng, nhưng trên thực tế dân chúng trong thiên hạ đều là dân chúng của bọn họ, binh lực của vương triều trong thiên hạ, cũng đều là binh lực của bọn họ.

Thay vì phát triển đất nước, họ kiểm soát đất nước của người khác.

Đây chính là ý định của vương triều Hạo Nhiên.

Nhưng mà đối với các thế lực khác mà nói, đây là một chuyện tốt, bọn họ ước gì Trung Châu càng loạn càng tốt, tốt nhất là toàn bộ đánh nhau, như vậy, không chừng bọn họ mới có thể chia một chén canh.

Đồng thời cũng coi như là hạn chế sự phát triển của Trung Châu.

Dù sao Trung Châu cũng là châu địa giàu có nhất trong năm châu, bất kể là người tập võ hay là người tu tiên, thậm chí là yêu ma tà ma cũng thèm nhỏ dãi Trung Châu.

Vương triều Đại Ngụy cứ hai trăm năm lại có hai vị võ giả, Đột Tà, Sơ Nguyên mỗi nước đều có một vị nhất phẩm, trong Trung Châu đoán chừng còn có một hai vị nhất phẩm ẩn thế.

Mà ở Đông Châu, trong vòng ngàn năm chỉ cần có thể thai nghén ra một vị nhất phẩm võ giả, là có thể khai sáng Đế tộc, chỉ cần trong vòng một ngàn năm tiếp theo, lại thai nghén ra một vị nhất phẩm, vậy thì vẫn là Đế tộc.

Vận khí tốt một chút, Đông Châu một ngàn năm có bốn vị Võ Đế nhân gian, vận khí kém một chút, trong vòng một ngàn năm có thể có một vị hai vị nữa.

Cũng giống như hiện tại, Đông Châu nhất phẩm chỉ có hai vị, xếp hạng một hai ở trong tứ đại đế tộc.

Loại bản lĩnh này căn bản không thể so sánh được, vương triều Đại Ngụy gần như có thể đánh dấu toàn bộ Đông Châu, cũng không phải nói địa phương lớn thì tốt.

Vẫn phải xem sức chiến đấu đứng đầu.

Vào lúc này.

Cũng là lúc thành Văn Thánh một khoảng yên bình.

Đột ngột, trên cửa thành Bắc, một chiếc thuyền rồng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của thế nhân.

Thuyền rồng vô cùng xa hoa, bay bỗng trên bầu trời, long kỳ của Đại Ngụy cắm ở đầu thuyền, nghênh phong tác vang.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ở cửa bắc đều nhìn lại, mà nụ cười trên mặt của đám người đọc sách của Vương triều Hạo Nhiên trong nháy mắt cứng ngắc.

Sau đó trong ánh mắt lộ ra vẻ tràn đầy sự khinh thường.

Và đồng thời.

Dưới cửa thành Bắc, một đội thiết kỵ trông hùng hổ hùng hổ mà đến.

Liệt mã hung hãn phi nước đại, mỗi con ngựa hung dữ đều khỏe gấp đôi ngựa tốt bình thường, mặc áo giáp sắt, trông cực kỳ dữ tợn.

(Liệt mã: con ngựa mạnh mẽ.)

So với Hoàng Kim Sư Tử, những liệt mã này có thể không thể so sánh được, nhưng vẫn là vật bất phàm.

Còn những người phía trên những con ngựa hung dữ, đều mặc áo khoác da thú, trông vô cùng cao lớn cường tráng.

Đây là Bắc Man tộc.

Chính là Bắc Man tộc năm đó xâm lược vương triều Đại Ngụy.

Chương 1067: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (3)

Một nhóm năm trăm người, khí thế hùng hổ, bọn họ cưỡi trên ngựa, làm cho người ta có một loại cảm giác sát khí đằng đằng, người dẫn đầu, là đại hãn của Bắc Man tộc, một vị vương.

Đột Cáp Vương, võ giả tam phẩm, khoảng bốn mươi tuổi.

Rất nhanh, thuyền rồng từ từ hạ xuống, vừa hay xuất hiện cùng Bắc Man tộc ở cửa Thành Bắc.

Trên thuyền rồng.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đem ánh mắt nhìn qua.

Rơi vào trên người đám Bắc Man tộc này.

Không thể không nói, khí thế của Bắc Man tộc rất mạnh, thể lực cũng cường tráng hơn người bình thường, cùng cảnh giới tướng lĩnh Đại Nguỵ sẽ yếu hơn đối phương.

Đặc biệt là người đứng đầu.

Đối phương cũng là võ giả tam phẩm, khí thế mạnh mẽ, Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy, sức mạnh khí huyết của đối phương, đã phát triển thành núi ở phía sau lưng.

Đây là dị tượng khí huyết cường thịnh, nhưng mà cần mở thiên nhãn mới có thể nhìn thấy, người bình thường không thể nhìn thấy.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm để ý, đối phương thể lực mạnh hơn nữa cũng vô dụng, mình là võ giả tam phẩm, nhưng là tam phẩm hoàn mỹ nhất, tuyệt thế Võ Thánh.

Nếu có đánh nhau, Hứa Thanh Tiêu có lòng tin, trong vòng một canh giờ sẽ chém giết địch.

Đây là bởi vì thiếu kinh nghiệm tiền đề về võ học.

Đột Cáp Vương cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, hắn ta cũng nhịn không được đánh giá Hứa Thanh Tiêu.

Đối với vị Tân Thánh Đại Ngụy này, Đột Cáp Vương không có bất kỳ thiện cảm nào, Đại Ngụy cùng Bắc Man có cừu hận lớn.

Hai thế lực thủy hỏa bất dung, Hứa Thanh Tiêu là vương gia đại Ngụy, là người của Đại Ngụy, tất nhiên sẽ không có cách nào lôi kéo sức.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu còn có một thân phận Bán thánh.

Trong phút chốc, ánh mắt hai người nhìn nhau, khí thế khủng bố tràn ngập.

Đây là giao chiến bằng mắt của hai Vũ Thánh, cho dù là ánh mắt giao chiến bằng mắt, cũng làm cho người ta cảm thấy áp lực lớn lao.

Cũng chính vào giờ khắc này.

Một giọng nói vang lên.

"Cung nghênh Bắc Man tộc, Đột Cáp vương vào thành."

Giọng nói vang lên, là nho sinh phụ trách tiếp đãi ở cửa thành.

Sắc mặt hắn ta bình tĩnh, là một vị chính nho, hai mươi sáu mười bảy tuổi, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, cầm danh sách lễ vật, lớn tiếng hô to.

Xung quanh thì có không ít nho sinh, trong đó còn có hai vị Đại nho, mặt không chút thay đổi.

Trong lúc nói chuyện, những người đọc sách này bái lạy Đột Cáp vương, cung nghênh đối phương vào thành.

Bộ dạng này vô cùng thấp hèn.

Tuy rằng bọn họ hiện tại đã tách khỏi Đại Ngụy, nhưng thế nhân đều biết, bọn họ đến từ nơi nào, nhất là chính nho này, hắn ta chính là con dân Đại Ngụy.

Trước mắt đã tách khỏi vương triều Đại Ngụy, nhưng trong cơ thể hắn ta vẫn chảy xuôi là máu Đại Ngụy.

Hiện giờ đối mặt với kẻ thù giết người, vậy mà lại bái lạy cung kính nghênh đón? Cách làm thật đáng khinh bỉ, quả thực là làm mất mặt người Đại Ngụy.

Đúng vậy.

Khi đối phương bái lạy như vậy, Đột Cáp vương đột nhiên phát ra tiếng cười sảng khoái.

“Hahahaha, vẫn là thư sinh Đại Ngụy hiểu lễ, nhanh, đem hậu lễ của Man vương chuẩn bị đưa lên.”

Đột Cáp Vương cười nói, đem bốn chữ thư sinh Đại Ngụy cố ý kéo dài ra, như vẻ châm chọc.

Tuy nhiên những thư sinh này không nói gì, bọn họ nghe được, Đột Cáp vương có chút trào phúng, nhưng bọn họ theo bản năng cho rằng, Đột Cáp Vương đang trào phúng Hứa Thanh Tiêu.

Vì vậy, bọn họ không quan tâm.

Mà sau khi cung nghênh Đột Cáp Vương, bọn họ không có tiếp tục nói chuyện, chỉ là vô cùng lạnh nhạt nhìn thoáng qua Hứa Thanh Tiêu.

Rõ ràng chính là muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu khó xử.

Hứa Thanh Tiêu đúng là Bán thánh.

Nhưng nơi này là nơi nào? Nơi này không còn là vương triều Đại Ngụy nữa.

Nơi này là vương triều Hạo Nhiên.

Sân nhà đã thay đổi.

Bọn họ cũng không tin, Hứa Thanh Tiêu còn có thể gọi kinh binh Đại Ngụy đến đây?

“Thư sinh Đại Ngụy?”

“Cùng lắm chỉ là một đám chó nhà có tang của Đại Ngụy mà thôi.”

Thanh âm Hứa Thanh Tiêu vang lên, hắn từ thuyền rồng đi xuống, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Nhưng những lời này, là trực tiếp nhục mạ đám người này là chó nhà có tang của Đại Ngụy.

“Hứa Thánh, những lời này của ngài là ý gì? Ta có trêu chọc ngài sao? Ngài bây giờ đã là thánh nhân rồi, ở trong mắt người trong thiên hạ, có thể nói chuyện tôn trọng một chút được không? Há miệng ngậm miệng là chó, thật sự là làm nhục người có văn hoá.”

Người nọ mở miệng, mặt hắn ta không chút thay đổi, nói với Hứa Thanh Tiêu như thế.

Hắn ta tôn xưng Hứa Thanh Tiêu là thánh nhân, nhưng từng câu từng chữ trong lời nói lại mang theo một loại chỉ trích.

“Câm miệng.”

“Chó nhà có tang, cũng dám lên tiếng?”

“Ngươi thân là chính nho lục phẩm, cũng dám giảng đạo bản thánh? Ngươi là thứ gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng, hắn không có dùng thánh ý áp chế đối phương, mà là trực tiếp nói lời nhục mạ.

“Hứa Thánh, đây là ngài không đúng.”

“Chúng ta cái gì cũng không làm, cũng không có đắc tội ngài, vì sao ngài trực tiếp nhục mạ chúng ta?”

“Chẳng lẽ là bởi vì chúng ta không gọi Hứa thánh ngài trước sao? Nếu là như vậy, lão phu thay bọn họ nói một tiếng xin lỗi, chúng ta bái kiến Hứa Thánh.”

Cuối cùng, có một vị Đại nho mở miệng, ông ta nói một mớ trông giống như đang nói móc.

Lúc này, mọi người cũng hiểu được, vì sao Văn cung Đại Nguỵ lại phái một ít người trẻ tuổi đến cung nghênh.

Thì ra ở chỗ này chờ Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ cố ý không gọi Hứa Thanh Tiêu trước, thể hiện ra thái độ của Vương triều Hạo Nhiên, cho Hứa Thanh Tiêu nhìn, nếu Hứa Thanh Tiêu bởi vậy mà tức giận, bọn họ lập tức lấy người trẻ tuổi không hiểu chuyện để trả lời.

Đồng thời trong sáng âm thầm châm chọc Hứa Thanh Tiêu không độ lượng, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng là Bán thánh, nếu so đo chi li với một số người đọc sách, có vẻ có chút không thể chấp nhận được.

Cho dù quả thật là bọn họ không làm tốt.

Một chiêu này rất ghê tởm, cũng rất âm hiểm, nhưng cực kỳ phù hợp với hành động của vương triều Hạo Nhiên.

“Câm miệng lại.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng, hắn nhìn đối phương, trong ánh mắt tràn ngập châm chọc.

“Bổn thánh không cần một đám chó nhà có tang để tôn trọng.”

“Trong mắt Bổn Thánh, các môn đồ hiện tại của Chu Thánh Nhất Mạch đều như chó.”

“Bổn Thánh tức giận mắng chính là các ngươi không có tôn nghiêm cùng cốt khí, ngay cả chó cũng không bằng, Nam Man tạp cẩu xâm lấn Đại Ngụy ta, giết con dân Đại Ngụy ta, huyết hải thâm cừu, mới qua mấy năm?”

“Các ngươi mời loại tạp cẩu này đến còn chưa tính, chờ đợi còn bái lạy loại người này? Quả nhiên là quên nguồn cội rồi sao?”

“Hành vi như vậy, ngay cả chó cũng không làm.”

Chương 1068: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (4)

Hứa Thanh Tiêu tức giận mắng.

Đám người này chán ghét mình, Hứa Thanh Tiêu không quan tâm, hắn dám đến cũng đã chuẩn bị tốt bị chán ghét.

Nhưng làm cho hắn cảm thấy phẫn nộ, không phải là không tôn trọng vị Bán thánh là hắn.

Mà là những người này lại bái lạy người Bắc Man.

Thư sinh Đại Ngụy, bái lạy người Bắc Man, thật sự làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Hứa Thanh Tiêu nói những lời này, không chỉ là tức giận mắng đám người này, mà còn là tức giận mắng người Bắc Man.

Ánh mắt Đột Cáp Vương trong nháy mắt trở nên có chút lạnh lùng, năm trăm tướng sĩ cũng lộ ra tức giận.

"To gan."

"Ngươi lại dám nhục nhã bọn ta như thế"

Có người mở miệng, là tướng sĩ Man tộc.

Ầm ầm.

Hứa Thanh Tiêu trấn ma kình hóa thành cái mâu chiến đấu, tập sát tại chỗ, trực tiếp đem người này tại chỗ oanh bạo, máu tươi văng khắp nơi, bạch cốt rơi trên mặt đất, trông vô cùng bá đạo.

Tất cả mọi người sửng sốt.

Không ai nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu ở quốc gia khác, lại còn dám kiêu ngạo cuồng vọng như vậy?

Hơn nữa trực tiếp giết tướng sĩ của Bắc Man tại chỗ.

Điều này … quá hung tàn.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám giết tộc nhân ta? Ngươi thật sự không đem bổn vương để vào mắt sao?"

“Ngươi muốn chết sao?”

Đột Cáp Vương rống giận, giọng rống như sấm, trực tiếp rít gào, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu mắt như muốn nứt ra.

Hứa Thanh Tiêu không nói hai lời, trực tiếp chém giết tướng lĩnh của hắn ta, đây quả thực là vô cùng nhục nhã, hắn ta làm sao không phẫn nộ chứ.

“Câm miệng cho bổn vương.”

“Ngươi thì tính là cái gì? Man tộc cũng có vua? Coi như là Man vương các ngươi tới, trong mắt bổn vương, cũng là một.”

“Nếu ngươi không phục, vậy thì khai chiến, bổn vương có thể cam đoan, hôm nay giết ngươi, ngày mai để cho sư phụ của bổn vương san bằng Nam Man.”

“Ngươi có thể không tin, nhưng những lời bổn vương đã nói, cho tới bây giờ đều sẽ thực hiện.”

“Đến lúc đó, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên dám nhúng tay vào, bổn vương phát động chiến tranh toàn diện, vương triều Đột Tà dám kêu, Đại Ngụy lập tức dẫn đầu khai chiến với vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên dám nhúng tay vào, Đại Ngụy lập tức khai chiến với vương triều Sơ Nguyên.”

“Bây giờ quốc vận của Đại Ngụy ta vô song, các ngươi lấy cái gì đấu với ta?”

“Tiên môn hiện giờ vào lãnh thổ Đại Ngụy ta, bức bách bổn vương, bổn vương bảo bệ hạ soạn một đạo thánh chỉ, để Tiên môn tham chiến, cùng lắm thì bổn vương đem quốc vận tặng một nửa cho bảy Đại Tiên tông, ngươi xem bọn họ có thể chinh chiến hay không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nói một loạt giống như đạn pháo, nói không ngừng.

Nhưng mỗi một câu nói, đều làm cho Đột Cáp Vương phải biến sắc.

Mỗi một câu nói đều làm cho sắc mặt mọi người ở đây biến đổi.

Bởi vì mỗi một câu Hứa Thanh Tiêu nói, đều là nói thật.

Sư phụ Hứa Thanh Tiêu là ai? Là Võ Đế nhất phẩm của Đại Ngụy , Hứa Thanh Tiêu là ai? Bán Thánh Đại Ngụy, thế nhân đều nhìn ra được, Ngô Minh đặc biệt coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không, ngày đó cũng không có khả năng trấn áp Văn cung.

Hơn nữa lúc trước Ngô Minh tự mình dẫn Hứa Thanh Tiêu đến Man tộc, suýt chút nữa đã muốn động thủ, Ngô Minh cũng buông lời ác độc.

Hiện tại nếu thật sự dám động đến Hứa Thanh Tiêu, Ngô Minh chỉ sợ sẽ phát cuồng ngay tại chỗ, trực tiếp huyết tẩy Bắc Man, về phần Hứa Thanh Tiêu bản thân cũng là một vị võ giả tam phẩm.

Đột Cáp Vương có thể giết Hứa Thanh Tiêu hay không vẫn là một ẩn số, giết Hứa Thanh Tiêu tối thiểu coi như làm chút chuyện.

Chỉ sợ Đột Cáp Vương không giết chết Hứa Thanh Tiêu, ngược lại để cho Hứa Thanh Tiêu chạy thoát.

Nếu là như vậy, địa vị của Hứa Thanh Tiêu hiện giờ ở Đại Ngụy, chỉ đứng sau Nữ đế Đại Ngụy, chỉ cần hắn mở miệng, Lục Bộ sẽ vô điều kiện ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, Nữ đế cũng sẽ vô điều kiện ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì hắn mang một nửa quốc vận của Đại Ngụy, nói cách khác, Hứa Thanh Tiêu thật ra chính là Hoàng đế của Đại Ngụy hành tẩu ở bên ngoài.

Như vậy mỗi một câu hắn vừa nói, đều có thể thành sự thật.

Một khi như thế, Bắc Man sẽ bị đả kích mang tính hủy diệt, một vị nhất phẩm, thậm chí là hai vị nhất phẩm đến huyết tẩy Bắc Man, mà vương chân chính của Bắc Man, chỉ có thể cúi đầu nhận sai.

Đến lúc đó Đột Cáp Vương cũng tất nhiên sẽ bị đẩy ra làm vật tế thần, thậm chí cả tộc cũng sẽ được ban chết.

Hơn nữa cho dù là như vậy, cũng không nhất định có thể làm cho đối phương bớt giận.

Đây chính là sức mạnh của Hứa Thanh Tiêu.

Đây cũng là sự tự tin của Hứa Thanh Tiêu.

Phía sau hắn, cũng không chỉ là nhất phẩm, còn có cả Đại Ngụy, phía sau Bắc Man nhất tộc không phải là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sao?

Hai vương triều này cũng chỉ là viện trợ bọn họ chán ghét Đại Ngụy mà thôi, cũng không phải thật sự coi bọn họ là người của mình.

Nói một câu hơi khó nghe, bởi vì bọn họ mà đến đắc tội với vương triều Đại Ngụy? Hai vương triều này không có ngu nha.

Trong khoảng thời gian ngắn, vẻ hung ác trên mặt Đột Cáp Vương không còn nữa, sát khí trong ánh mắt cũng không còn, thay vào đó là nghẹn khuất, là khó chịu, hắn ta gắt gao nắm chặt nắm tay, căn bản không dám nói thêm một câu nào nữa.

“Không nói lời nào?”

“Hiện tại câm rồi?”

“Nói các ngươi là chó, bổn vương nói sai rồi?”

“Quỳ xuống cho bổn vương.”

Nhìn Đột Cáp Vương đang làm người câm, giọng nói Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng.

Vương triều Hạo Nhiên không phải tôn trọng Bắc Man tộc sao? Không phải coi họ là cha sao?

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu muốn Bắc Man tộc dập đầu quỳ xuống cho mình, để cho bọn họ tận mắt nhìn xem, cha của bọn họ ở trước mặt mình là như thế nào.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá nhục nhã người, ngươi giết tộc nhân ta còn chưa tính, hiện tại còn muốn chúng ta quỳ xuống cho ngươi? Ngươi nằm mơ.”

Đột Cáp Vương rống giận, vốn hắn ta chỉ là nghẹn khuất, nhưng bây giờ hắn ta thật sự đã tức giận rồi.

“Quỳ xuống.”

Cũng vào giờ khắc này, một đạo thiên uy tràn ngập khủng bố, âm thanh vô cùng kinh người.

Đây là sức mạnh của nhất phẩm.

Là sức mạnh của Ngô Minh.

Phụt.

Phụt

Phun.

Ngay lập tức, Đột Cáp Vương trực tiếp ngã xuống, quỳ gối trước mặt Hứa Thanh Tiêu ngay tại chỗ, trong lòng hắn ta sợ hãi vạn phần, thật không ngờ võ giả nhất phẩm lại tới?

Chương 1069: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (5)

`Về phần năm trăm tướng sĩ này, cũng đồng loạt quỳ gối trước mặt Hứa Thanh Tiêu, ai nấy đều run rẩy, bọn họ tuy rằng trong lòng có tức giận, nhưng đối mặt với nhất phẩm, bọn họ không có bất kỳ phản kháng nào và tâm tư khác.

Chỉ có sợ hãi, cũng chỉ sợ hãi.

Khoảnh khắc này.

Vương triều Hạo Nhiên sôi trào, tất cả mọi người trong thành đều kinh ngạc, ai có thể nghĩ tới, võ giả nhất phẩm lại xuất hiện ở chỗ này?

Hơn nữa còn đi theo Hứa Thanh Tiêu?

Cái này, thật sự là quá cưng chiều Hứa Thanh Tiêu rồi đúng không?

Đường đường là võ giả nhất phẩm, sao lại giống như hộ vệ? Bọn họ thật sự nghĩ không ra, Ngô Minh vì sao lại đối xử với Hứa Thanh Tiêu như vậy.

Lúc này, cho dù là Hứa Thanh Tiêu cũng có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ, Ngô Minh lại luôn đi theo mình?

Hắn muốn mở miệng, chỉ là giọng nói của Ngô Minh truyền vào trong tai hắn.

“Thủ nhân, vi sư cũng không ở chung quanh ngươi, là Nữ đế nói cho ta biết ngươi ở nơi nào, đây là một đạo uy nghiêm của vi sư, giúp ngươi lập uy, có bất kỳ tình huống gì, bóp nát ngọc bội, vi sư sẽ chạy tới đầu tiên.”

Ngô Minh mở miệng, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu tình huống lúc này.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu lúc này mới hiểu rõ, nhưng ngẫm lại cũng đúng, mình một thân một mình đi tới vương triều Hạo Nhiên, mặc kệ có lá bài tẩy hay không, Nữ đế

nhất định sẽ lo lắng, thông báo với sư phụ của mình cũng hợp tình hợp lý.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Cảm giác có chỗ dựa, quả nhiên là sảng khoái.

Nếu không, mình đoán còn phải lãng phí một ít miệng lưỡi.

“Ai dám không tôn trọng đồ đệ của ta, hôm nay cũng đừng hòng đi ra khỏi Vương triều Hạo Nhiên.”

“Phạt ngươi quỳ ở đây cho tới giờ Tý.”

Ngô Minh mở miệng, làm chỗ dựa cho Hứa Thanh Tiêu, một câu nói rõ ràng hết thảy, lại dám trêu chọc Hứa Thanh Tiêu, giết không tha.

Vương của Bắc Man nhất tộc, cũng bị phạt quỳ ở chỗ này đến giờ Tý, đối với hắn ta mà nói, đây là sự sĩ nhục lớn.

Đúng lúc này, một cỗ sức mạnh kinh khủng bộc phát, năm trăm binh mã tan thành máu thịt ngay tại chỗ, hóa thành hoa máu, trực tiếp bị xóa sạch, vô cùng tàn nhẫn.

Mọi người trong thành líu lưỡi, mặc kệ là ai, nhìn thấy một màn này đều nhịn không được cảm khái cùng rung động.

Thiên uy của nhất phẩm quá mạnh.

Hơn nữa cũng quá bá đạo, nói giết ngươi thì lập tức giết ngươi, ngươi không có tư cách mặc cả.

Trong ánh mắt bọn họ đều tràn ngập hâm mộ, hâm mộ Hứa Thanh Tiêu có một vị sư phụ như vậy.

Về phần Đột Cáp Vương, hắn ta vốn kiêu ngạo, vốn tự phụ, hoàn toàn tiêu tán hết, hắn ta quỳ trên mặt đất, vùi đầu, căn bản cũng không dám nói một câu.

Hắn ta nghẹn khuất phẫn nộ, nhưng đối mặt với nhất phẩm, hắn ta ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng hô hấp, nhất là mang đến năm trăm tướng sĩ, sau khi bị Ngô Minh trực tiếp xóa sạch, hắn ta ngay cả một chút phẫn nộ cũng không có.

Không dám có bất kỳ sự tức giận nào.

Nếu còn dám có nửa điểm cảm xúc, đoán chừng người chết tiếp theo chính là hắn ta.

Mà sau khi chém giết năm trăm tướng sĩ của Man tộc.

Thiên uy tiêu tán, thay vào đó là bình tĩnh.

Cửa thành Bắc, đợi Thiên Uy biến mất một lúc.

Giọng nói của Đại Nho lại vang lên.

“Hứa Thánh, việc này nếu đã có nhất phẩm tiền bối ra mặt, chúng ta cũng không nói nhiều.”

“Tất cả chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, mong Hứa Thánh có thể hiểu.”

Ông ta mở miệng, hướng Hứa Thanh Tiêu bái lạy, một câu hiểu lầm, lập tức đem tất cả trách nhiệm vứt sạch sẽ.

“Hiểu lầm?”

“Bổn thánh không cảm thấy là hiểu lầm.”

“Bổn thánh dám tới nơi này, đã sẵn sàng tốt bị các ngươi sủa, chẳng qua các ngươi sủa hai câu còn chưa tính, bái lạy kẻ thù đáng chết, làm mất sạch thể diện Đại Ngụy ta.”

“Nhưng mà hôm nay niệm tình vào đêm trước khi vương triều Hạo Nhiên khai quốc, bổn thánh sẽ không nghiêm trị, người bắc man mới vừa rồi, toàn bộ tự sát tạ tội, việc này dừng lại ở đây.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng, một câu nói là đối phương tự sát.

Lời này vừa nói, sắc mặt Chính Nho kia trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, ông ta chẳng qua chỉ là hướng Man tộc bái lạy một chút, cũng phải tự sát tạ tội?

Trừng phạt này không khỏi hơi quá hung tàn không?

“Hứa Thánh, bọn họ chẳng qua là tuân thủ lễ nghi mà thôi, đây là thánh nhân chi học, cần phải đi đến bước này sao?”

Có vị Đại nho mở miệng, ông ta nắm chặt nắm tay, xương ngón tay đều trắng bệch, nhưng nhìn Hứa Thanh Tiêu, ông ta

không dám tiếp tục chán ghét, cũng không dám kêu gào cái gì, mà là chất vấn Hứa Thanh Tiêu.

“Chẳng qua là? Thánh nhân chi học? ”

“Thánh nhân kia đã nói qua, đối mặt với người giết cha, cũng phải lễ nghi tôn kính?”

“Chẳng qua thì thế nào? Những người này là ai? Năm đó bọn họ tàn sát con dân Đại Ngụy ta, xác chết chất như núi, mười phòng thì chín gian trống không, giết đến bên ngoài Tĩnh thành.”

“Các ngươi còn ở chỗ này chẳng qua là sao? Vẫn còn ở đây để bái lạy? Dã thú còn biết, báo thù cho cha, còn các ngươi thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu thật đúng là không phải dây dưa một chuyện không chịu buông.

Vì chèn ép mình, đường đường là thư sinh Đại Ngụy, lại hướng một đám cừu nhân bái lạy, còn làm trước mặt nhiều người như vậy?

Cốt khí cũng biến mất.

Cốt khí của Đại Ngụy không còn.

Cốt khí nho giáo không còn.

Nói một cách ngắn gọn, đó là một đám người hèn hạ.

Nếu không nghiêm trị, sau này những người này càng thêm thái quá.

“Hứa Thánh.”

“Nếu ngươi muốn trừng phạt bọn họ, chuyện này không có vấn đề gì, nhưng để cho bọn họ lấy cái chết tạ tội, lão phu không đồng ý.”

Đối phương mở miệng, cho rằng Hứa Thanh Tiêu thật sự là có chút cực đoan.

Nhưng ngay sau đó.

Oanh.

Trấn ma kình chiến mâu xuất hiện.

Hóa thành sức mạnh vô song, Hứa Thanh Tiêu là võ giả tam phẩm, võ đạo nhập thánh.

Những người này là ai? Một nhóm người đọc sách.

Rầm.

Máu bắn tung toé từng cái một, ba mươi hai người, toàn bộ hóa thành huyết vụ, bị Hứa Thanh Tiêu chặt đầu ngay tại chỗ.

Không ai sống sót, bao gồm cả những người vừa nói không đồng ý.

“Nếu không đồng ý, vậy thì cùng đi chết.”

Hứa Thanh Tiêu cực kỳ lạnh nhạt, giọng nói cũng vô cùng bình tĩnh.

Chương 1070: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (6)

Ở cổng thành.

Đội ngũ xếp thành hàng dài, an tĩnh lại, sứ giả đến từ các chư quốc, mở to hai mắt, bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng rung động.

Bọn họ từng nghe qua sự tích của Hứa Thanh Tiêu.

Biết Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nóng vội và cuồng vọng, hơn nữa làm việc cũng vô cùng hung tàn.

Nhưng bọn họ thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu có thể nóng vội và cuồng vọng đến trình độ này.

Một vị đại nho, nói giết thì giết, ba mươi mốt người đọc sách, cũng nói giết thì giết.

Tuy rằng trước đó Ngô Minh cũng là như vậy, trực tiếp chém giết năm trăm tướng sĩ Man tộc, nhưng vấn đề là Ngô Minh là nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu hắn cũng không phải nhất phẩm.

Còn có một điểm chính là, Ngô Minh giết chính là Bắc Man tộc, Hứa Thanh Tiêu giết chính là người đọc sách.

Nơi này là vương triều Hạo Nhiên.

Giết người đọc sách ở địa bàn người ta, so với chuyện Ngô Minh giết Bắc Man tộc ác liệt hơn gấp mười lần.

Đây quả thực là cưỡi trên mặt người ta.

Hứa Thanh Tiêu thật sự hung mãnh vô song.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong thành đều trầm mặc.

Những người không phải người đọc sáchđều sốc, bọn họ lần đầu tiên tiếp xúc với Hứa Thanh Tiêu, thật sự là không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại bá đạo như vậy.

Mà những người đọc sách lại nắm chặt nắm đấm, trong lòng bọn họ tràn ngập hận ý, cũng tràn ngập nghẹn khuất.

Bọn họ nghĩ không ra, vì sao lại không đè nén được Hứa Thanh Tiêu?

Hứa Thanh Tiêu vì sao lại dám kiêu ngạo như vậy?

Ở Văn cung Đại Ngụy là như thế, bây giờ đến vương triều Hạo Nhiên, đây rõ ràng là địa bàn của bọn họ, kết quả vẫn như vậy.

Tức giận.

Nghẹn khuất.

Không cam lòng.

Xen lẫn trong lòng mỗi một người đọc sách của vương triều Hạo Nhiên, bọn họ Hứa Thanh Tiêu hận thấu xương.

Trong mắt bọn họ, Hứa Thanh Tiêu chính là tà ma, muốn giết thì giết, không tôn trọng thánh nhân, bất kính với người đọc sách bọn họ.

"Còn có ai không phục không?"

Giờ khắc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên, ánh mắt của hắn rơi vào trên người đám người đọc sách khác.

Từng người từng người ở sau cả người đều phát run, bọn họ nào dám không phục.

"Bái kiến Hứa Thánh."

Ngay lập tức, mọi người hướng Hứa Thanh Tiêu bái lạy một cái thật sâu, bọn họ không có tư cách không phục, cũng không dám không phục.

Nghe được những âm thanh này, Hứa Thanh Tiêu lại vô cùng lạnh nhạt.

Hắn đứng chắp tay, đi về hướng Thành Văn Thánh, thần sắc bình tĩnh, nhưng đi đường, lại không hiểu sao làm cho người ta có cảm giác rất khí phách, cũng rất cuồng vọng.

Ngẫm lại cũng đúng, ở địa phương của người ta, hoành hành bá đạo, nói giết ai thì giết người đó.

Sao mà không làm cho mọi người có một cảm giác khí phách chứ?

Trong khi đó.

Vương triều Hạo Nhiên.

Trong Văn cung.

Tất cả Đạinho, thiên địa đại nho, nhao nhao nhìn một màn này, người của mình chết nhiều như vậy, bọn họ làm sao không giận? Làm sao không hận?

Phải biết rằng, đây là sân nhà của bọn họ.

Nơi này không phải vương triều Đại Ngụy, nơi này là vương triều Hạo Nhiên.

Mở tiệc mời Hứa Thanh Tiêu tới đây, chính là muốn chán ghét Hứa Thanh Tiêu, muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu tức chết, muốn làm cho hắn phải mất mặt.

Lại không nghĩ tới chính là, Hứa Thanh Tiêu vẫn bá đạo như trước, vẫn kiêu ngạo như trước, vẫn cuồng vọng như trước, ba mươi hai người đọc sách, trong đó có một vị Đại nho, còn có một vị Đại nho nếu không nói gì, thì sẽ không chết.

Ba mươi hai người đọc sách này, huyết nhiễm thành cửa.

Hôm nay là đêm trước đại điển khai quốc, đây quả thực là trần trụi đánh vào mặt, một cái tát đánh mặt bọn họ đỏ bừng.

Một cái tát vào mặt họ đến nghiến răng nghiến lợi.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật đáng chết.”

Có đại nho nắm chặt nắm tay, phát ra tiếng gầm giận dữ trầm thấp.

Ông ta tức giận đến nỗi cả người run rẩy.

“Nơi này là Vương triều Hạo Nhiên, Hứa Thanh Tiêu còn dám như thế, người này tu luyện dị thuật đã hoàn toàn nhập ma, hắn đã mất đi lý trí, dám giết người đọc sách ta ở vương triều Hạo Nhiên, hắn vẫn là người sao?”

“Lữ Thánh, Hứa Thanh Tiêu như vậy, chẳng lẽ chúng ta ngồi yên mặc kệ sao?”

“Ngày mai chính là đại điển khai quốc, hôm nay là đêm trước đại điển khai quốc, hành vi của Hứa Thanh Tiêu như vậy, quả

thực là giẫm lên đầu chúng ta, ta không phục, ta không phục."

"Lữ Thánh, hành vi như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn muốn chờ sao? Không bằng hôm nay, để cho Hứa Thanh Tiêu biết được sự lợi hại của Văn cung ta, để cho hắn phải trả giá đắt."

Từng giọng nói vang lên.

Những Đại nho này đưa ra chất vấn, cũng cực kỳ phẫn nộ, hy vọng Lữ Thánh hãy ra tay ngay bây giờ, để cho Hứa Thanh Tiêu chết ở chỗ này, để cho Hứa Thanh Tiêu ở trước mặt người trong thiên hạ, phải trả cái giá thảm thiết.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Lữ Thánh vang lên.

"Ngày mai đại điển khai quốc, hết tất ân oán, toàn bộ thanh lý."

Đây là lời nói của Lữ Thánh, cũng là thái độ của Lữ Thánh.

Ông ta không muốn ra tay vào lúc này, bởi vì không cần thiết, ngày mai đại điển khai quốc, trước mặt thiên hạ, để cho Hứa Thanh Tiêu phải trả cái giá đắt, đây mới là chuyện ông ta muốn làm.

Văn Cung hiện tại muốn làm nhất, không phải là giết Hứa Thanh Tiêu.

Mà là ngưng tụ quốc vận chi đỉnh, Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi, một con kiến làm cho người ta phiền lòng.

Tất cả ân ân oán oán, ngày mai đều sẽ có kết thúc.

Lời này vừa nói, lập tức, Đại nho trong Văn cung thoáng trầm mặc, sau đó lại tiếp tục mở miệng.

"Đúng vậy, ngày mai đại điển khai quốc, tất cả ân oán, toàn bộ chấm dứt thanh lý."

"Đúng, cách còn khoảng nửa ngày, đến lúc đó chờ ta ngồi xem, xem Hứa Thanh Tiêu hắn còn dám kiêu ngạo hay không."

"Kiêu ngạo? Hãy để hắn tiếp tục kiêu ngạo! Ta trái lại muốn nhìn xem, Hứa Thanh Tiêu này còn có thể kiêu ngạo được bao

lâu, ngày mai là đại điển khai quốc, để cho hắn biết, cái gì gọi là thống khổ."

"Hiện tại để cho hắn tiếp tục kiêu ngạo, chờ ngày mai hắn sẽ biết, cái gì là thống khổ."

"Hôm nay hắn còn dám giết người đọc sách của chúng ta, ngày mai Chu Thánh hồi sinh, sẽ triệt để tru sát hắn."

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá ngông cuồng, lúc này đây ngươi phải chết không thể nghi ngờ, ai tới cũng vô dụng, cho dù là sư phụ ngươi tới, ngươi cũng phải chết ở chỗ này."

Từng giọng nói vang lên.

Mọi người bây giờ chỉ có ký thác, chính là vào đại điển khai quốc vào ngày mai.

Mời Chu Thánh hồi sinh.

Bọn họ cũng không tin, Hứa Thanh Tiêu còn có thể tránh được kiếp nạn này?

Chương 1071: Không Tôn Kính Bán Thánh? Cung Kính Man Tộc? Vậy Thì Giết Nho, Giết Man (7)

Trong thế giới nhỏ bé.

Lữ Thánh lẳng lặng nhìn hết tất cả.

Trong thực tế, có một điều, tất cả họ đều bỏ qua.

Đó chính là lúc Hứa Thanh Tiêu lại ra tay, Lữ Tử làm Á Thánh, ông ta có năng lực ngăn cản, nhưng ông ta không có lựa chọn ngăn cản.

Điểm này, tất cả mọi người đều xem nhẹ, hay là nói có người nhận ra, nhưng cũng không dám nói.

Đúng vậy.

Ông ta cố ý làm vậy.

Ông ta cố ý để Hứa Thanh Tiêu giết Nho.

Bởi vì lần này giết Nho, khác với trước đó.

Ông ta muốn dùng máu của những người đọc sách này, đến hồi sinh Chu Thánh, như vậy Chu Thánh Chân Linh sẽ càng thêm bị chính mình khống chế.

Để tránh sức mạnh của trời đất ảnh hưởng đến chân linh Chu Thánh, vậy thì rất phiền phức.

Lúc này đây, ông ta lẳng lặng chờ.

Chờ Hứa Thanh Tiêu chịu chết.

Đồng thời ông ta cũng nhịn không được lộ ra nụ cười.

Nghĩ đến Chu Thánh Tử sẽ hồi sinh, ông ta không nhịn được mà cười lên.

…

Thành Văn Thánh.

Khi Hứa Thanh Tiêu đến nơi, cả tòa thành Thánh có chút không bình thường.

Vốn là người đọc sách tiếng cười cởi mở, cao hứng phấn chấn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vừa tới đã giết nho, hơn nữa thủ đoạn như thế đã khiến người sợ hãi, lại làm người cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Nhưng nghẹn khuất vẫn chiếm nhiều hơn.

Nghẹn khuất phát ra từ nội tâm.

Trong thành Thánh.

Có người dẫn Hứa Thanh Tiêu đến nơi diễn ra buổi lễ long trọng…

Dẫn đầu chính là một vị Đại nho. Tuy hắn không tình nguyện, nhưng lại sợ Hứa Thanh Tiêu phát biểu ý kiến lần nữa, cho nên đành phải căng da đầu dẫn đường.

Nhưng trong lòng hắn biết, hôm nay là thịnh điển khai quốc.

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ phải trả giá vì sự cợt nhả của mình.

Nơi diễn ra buổi lễ long trọng, ở bên ngoài Văn Cung, Chu thánh Văn Cung đã dựng một đài cao, là một mảnh đất vuông cực kỳ rộng rãi. Trung tâm có một đàn tế, hai bên đều bày rất nhiều vật hiến tế.

Toàn bộ khách mời ngồi hai bên trái phải, có chỗ ngồi xem riêng biệt.

“Hứa thánh, chỗ ngồi của ngài ở chủ vị.”

Đại nho dẫn Hứa Thanh Tiêu đi đến chỗ ngồi, là vị trí trung tâm bên trái, cũng là chỗ nổi bật nhất. Bàn được làm từ ngọc phỉ thúy tinh xảo, trên mặt điêu khắc một vài điển cố của Thánh nhân, thoạt nhìn long trọng vô cùng.

Của những người khác tuy rằng cũng không kém, nhưng so với Hứa Thanh Tiêu mà nói thì thật đúng là kém hơn không ít.

Loại đãi ngộ này khiến cho Hứa Thanh Tiêu càng cảm thấy Văn Cung nực cười biết nhường nào.

Ở ngoài thành như vậy, vào bên trong thành, không ngờ rằng còn sắp xếp cho mình ngồi ghế đầu?

Thật là buồn cười đến cực điểm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, đối phương làm như vậy là bởi vì có tự tin, mà sự tự tin đến từ Chu thánh.

“Hứa huynh.”

Cũng chính vào lúc này, một giọng nói vang lên.

Là người quen.

Hứa Thanh Tiêu nhìn qua.

Lộ Tử Anh.

“Lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không kinh ngạc, dù sao Lộ Tử Anh chính là đệ tử của Thái Thượng tiên tông, địa vị tách biệt, được mời tham gia loại buổi lễ long trọng này cũng không quá.

“Hứa huynh.”

“Ngươi đúng là lợi hại! Đây là sân nhà của người ta, ngươi nói giết là giết, ngươi không sợ sao?”

Lộ Tử Anh đi tới dẫn Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến bên cạnh chỗ ngồi hắn, chẳng thèm để ý đến cái nhìn của người ta đã lập tức mở miệng.

“Không sao, dù sao cũng đã xé rách mặt với Văn Cung, Hứa mỗ không thể thảo mai được như bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn, cũng mặc kệ Đại nho của Văn Cung đang ở một bên, có cái gì thì nói cái đó.

Lời này vừa thốt ra, Lộ Tử Anh có chút bất đắc dĩ, sau đó nói với mấy người đang tại vị.

“Vị này chính là Bán thánh của Đại Ngụy - Hứa Thanh Tiêu, là bạn tốt của sư huynh. Các ngươi cũng nên gọi một tiếng sư huynh.”

Lộ Tử Anh giới thiệu Hứa Thanh Tiêu cho sư đệ sư muội của mình.

“Chúng ta ra mắt Hứa sư huynh.”

Mọi người đứng dậy, cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu.

“Khách sáo rồi.”

“Nhưng Hứa mỗ chưa chuẩn bị lễ vật gì, đợi đi đến vương triều Đại Ngụy sẽ chuẩn bị một ít lễ vật.”

Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Hứa huynh khách sáo rồi. Hiện giờ tiên môn định cư ở vương triều Đại Ngụy, chúng ta cũng coi như là một nửa thần tử của Đại Ngụy rồi.”

“Hứa huynh, lần này Văn Cung dám mời ngươi tới, xem ra là có nội tình gì đó. Ta nghe nói hôm nay bọn họ muốn hồi sinh Chu thánh, nguồn tin tức tương đối đáng tin cậy. Ngươi thật sự phải chú ý một chút, chớ có ngậm bồ hòn làm ngọt.”

“Là chính nhân quân tử thì phải biết tránh xa những nơi nguy hiểm, đạo lý này ngươi có lẽ đã hiểu.”

Lộ Tử Anh thiện ý nhắc nhở, dù sao hắn và Hứa Thanh Tiêu không có hiềm khích gì. Tuy hắn rất kiêu ngạo, nhưng mọi hành động sau đó của Hứa Thanh Tiêu cũng đã làm hắn tin phục.

Trong lúc Đại Ngụy nguy nan, Hứa Thanh Tiêu lại thăng cấp lên Bán thánh tam phẩm. Không nói đến phẩm cấp đã vượt qua hắn, mà lại còn đột phá ở trong thời điểm này, sau lưng gánh áp lực khổng lồ.

Người như vậy, xứng đáng được tôn trọng.

“Không có gì.”

“Đại Ngụy Văn Cung thối rữa đến tận gốc, Chu thánh sao có thể sống lại chứ.”

Hứa Thanh Tiêu tùy ý nói, trong câu từ tràn đầy sự không tin tưởng, mà tất nhiên lời này đã lọt vào trong tai Đại nho.

Người đọc sách thuộc dòng dõi Chu thánh không khỏi cười lạnh.

Cho rằng Hứa Thanh Tiêu đúng là cuồng vọng tự đại.

Có điều bọn hắn không nói gì. Dù sao không tới vài canh giờ nữa, Hứa Thanh Tiêu sẽ phải trả giá đắt vì sự kiêu ngạo của hắn.

Các thư sinh của Văn Cung đã rời đi, bọn hắn không muốn ở lại đây. Dù sao vừa nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đã không thoải mái rồi.

Mà sau khi thư sinh Văn Cung vừa rời đi, lập tức có một vài bóng dáng chậm rãi đi tới.

“Đông Châu đế tộc, Trần gia - Trần Vũ ra mắt Hứa thánh.”

Là Đông Châu đế tộc, thanh niên tuấn kiệt của Trần gia, tuổi tác khoảng 24-25, khuôn mặt oai hùng, rõ là phong thần tuấn lãng. Hắn khoác chiến giáp, toả ra khí thế mạnh mẽ, tuổi thì lớn hơn Hứa Thanh Tiêu một chút, nhưng vẻ mặt hắn ôn hòa. Trần Vũ đi lên hành lễ với Hứa Thanh Tiêu.

“Ra mắt Trần huynh.”

Chương 1072: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (1)

“Lộ huynh quá lời rồi, ngũ đại đế tộc nào có nói đến xếp hạng.”

Trần Vũ mở miệng, hắn không cho là đúng, sau đó liền bắt chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa thánh, sự tích của ngươi ta đã từng nghe nói, có dũng có mưu, chiến đấu vì thiên hạ bách tính. Dù chưa từng gặp qua, nhưng mọi hành động của Hứa thánh đã truyền khắp Đông Châu. Trần mỗ ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Trên thế giới này, cũng chỉ có Hứa thánh dám làm như thế, thật đúng là sảng khoái vô cùng. Bội phục, bội phục.”

Trần Vũ mở miệng, hắn quả thật có hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu. Tính cánh Đông Châu bộc trực thẳng thắn, hơn nữa lấy võ làm đầu, Hứa Thanh Tiêu không chỉ là Bán thánh tam phẩm, hơn nữa còn là Võ Thánh tam phẩm.

Trình độ thực lực cao hơn hắn một phẩm cấp, luyện cả văn võ, tất nhiên đã làm cho Đông Châu đế tộc lòng sinh kính trọng.

Có thể thấy Trần Vũ không chỉ có hảo cảm với mình, hơn nữa trong ánh mắt tràn ngập kính nể.

Hứa Thanh Tiêu đối nhân xử thế rất tốt, người khác tôn trọng mình ba thước, chính mình cũng sẽ kính ba trượng.

“Trần huynh thật sự quá lời rồi. Nào! Ngu đệ kính Trần huynh một ly.”

Hứa Thanh Tiêu rót rượu ngon ra và nói với Trần Vũ như vậy.

Thấy Hứa Thanh Tiêu như thế, Trần Vũ đột nhiên có chút được sủng mà sợ. Đối phương là Vương gia Đại Ngụy, lại là

tân thánh của Đại Ngụy, còn là võ giả tam phẩm. Bất luận là kiểu nào cũng đều không kém hơn so với hắn.

Cho dù ông nội hắn là võ giả nhất phẩm, nhưng sư phụ của Hứa Thanh Tiêu cũng là nhất phẩm!

Nhưng không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu lại khách sáo như thế. Trong nhất thời, Trần Vũ vội vàng bưng chén rượu lên đáp lại Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa huynh thật là dịu dàng như ngọc, điểm này ở bên ngoài truyền sai rồi. Cũng may ngu huynh không tin vào người khác, nếu không thật sự đã bỏ lỡ một Hứa huynh anh tuấn kiệt xuất.”

Trần Vũ cười nói, có vẻ hơi kích động.

“Huynh quá lời rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mời Trần Vũ ngồi xuống.

Cũng chính vào lúc này, nhìn thấy Trần Vũ như thế, cũng có một vài người đứng dậy lại đây.

“Đông Châu đế tộc - Vương Phi, ra mắt Hứa thánh.”

Lại là thế tử của đế tộc, Đông Châu đế tộc xếp hạng hai, trong tộc cũng có võ giả nhất phẩm.

Hắn chủ động đi tới, cũng bày tỏ thiện chí với Hứa Thanh Tiêu giống như Trần Vũ, muốn kết giao với Hứa Thanh Tiêu.

“Vương huynh mời ngồi.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn vô cùng lễ độ.

Thậm chí Man tộc nam châu cũng có người đi tới.

“Nam châu Man tộc - Chiến Long, ra mắt Hứa thánh.”

“Hứa thánh, ta tuy là Man tộc, nhưng không giống như Bắc Man tộc. Tộc chúng ta yêu thích hoà bình, không ưa chinh chiến, hơn nữa Bắc Man tộc chỉ là thoạt nhìn giống chúng ta, tự xưng Man tộc, nhưng Nam Man chúng ta hoàn toàn tách biệt với bọn chúng.”

“Có điều, nếu như lòng Hứa thánh có khúc mắc, thì cứ coi như là ta quấy rầy vậy.”

Tộc trưởng trẻ của Nam Man đi tới, hắn rất thẳng thắn cho Hứa Thanh Tiêu biết Bắc Man và Nam Man khác nhau, phân rõ rạch ròi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn biết chuyện giữa Bắc Man và Nam Man. Nam Man ở nam châu, bảo vệ tất cả bộ lạc. Nghe đồn trong Nam Man trời sinh sức lớn vô cùng, là bởi vì có Vu tộc trợ giúp.

Mà Bắc Man cũng tự xưng là Man tộc, nhưng lai lịch không rõ, hơn nữa Nam Man cực kỳ xem thường Bắc Man, tính cách hai bên hoàn toàn không giống nhau.

Nam Man là vì bảo hộ bộ lạc mới chinh chiến, mà tộc Bắc Man trời sinh ham giết chóc, làm ô uế danh dự của Man tộc. Cho nên Nam Man ghét cay ghét đắng Bắc Man.

Lời hắn nói đều là sự thật.

Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đứng dậy nói.

“Thế nhân đều biết người Nam Man làm người trượng nghĩa, Hứa mỗ sớm đã nghe nói. Chiến Long huynh, mời ngồi.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy hành lễ, mà Chiến Long cũng có chút kinh ngạc. Chung quy hắn cũng lo lắng Hứa Thanh Tiêu sẽ bởi vì chuyện của Bắc Man mà sinh ra ác cảm với mình.

Nhưng không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu phân rõ phải trái, ngược lại đã giành được hảo cảm của Chiến Long, cũng giành được hảo cảm của không ít người.

Rất nhanh, càng ngày càng nhiều người lại đây, bọn họ chủ động tới kết thân với Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện này rất bình thường, dù sao địa vị của Hứa Thanh Tiêu có thể nói là đã vượt qua những người cùng lứa tuổi rất nhiều.

Vương gia của vương triều Đại Ngụy, thế tập võng thế*.

(*Trường hợp chính phủ cho phép con cháu khi thừa tập được giữ nguyên tước vị của cha ông mình đã được ban, không thay đổi qua các đời, đó gọi là “Thế tập võng thế” và điều này chỉ thường áp dụng cho những nhà có quân công hiển hách.)

Người giám quốc của Vương triều Đại Ngụy, dưới một người, trên vạn người.

Bán thánh của Vương triều Đại Ngụy, Bán thánh hai mươi tuổi.

Tam phẩm của Vương triều Đại Ngụy, Võ Thánh hai mươi tuổi.

Sư phụ là võ giả nhất phẩm của Đại Ngụy.

Những vầng sáng này, chỉ cần lấy ra bất kỳ cái nào cho người ta nhìn cũng đều vô cùng loá mắt.

Toàn bộ hội tụ trên cùng một người, sao lại không khiến người ta chấn động? Sao lại không khiến người ta chủ động đi qua kết thân?

Xung quanh Hứa Thanh Tiêu tụ tập không ít thế lực tuấn kiệt đến từ các nơi. Bọn họ đều có thiện cảm bẩm sinh với Hứa Thanh Tiêu.

Người trẻ tuổi vốn dĩ làm việc liền rất bốc đồng. Mọi chuyện Hứa Thanh Tiêu làm, có lẽ ở trong mắt trưởng bối có hơi cực đoan và bốc đồng.

Nhưng ở trong mắt bọn họ, đây là thiên kiêu, đây là anh hùng trong mộng tưởng của bọn họ.

Thời niên thiếu không khinh cuồng, về già lấy gì để kể?

Rất nhiều tuấn kiệt đều tụ tập ở xung quanh Hứa Thanh Tiêu, điều này khiến cho người đọc sách của Văn Cung rất không vui.

“Hứa thánh, vị trí của ngài ở chỗ này, đây là chỗ ngồi của người khác, mong rằng Hứa thánh tuân thủ quy củ.”

“Đây là lời của Thánh nhân.”

Có người không nhịn nổi liền mở miệng.

Vị trí bọn hắn sắp xếp cho Hứa Thanh Tiêu chính là muốn để Hứa Thanh Tiêu bị cô lập, nhưng lại không ngờ rằng nhiều người tụ tập lại đây như vậy, thoáng cái Hứa Thanh Tiêu đã kết giao được với bao nhiêu người?

Chương 1073: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (2)

Mặc kệ những người này là thật sự bằng lòng kết thân với Hứa Thanh Tiêu, hay là chỉ muốn gia tăng độ nhận diện thì đối Văn Cung mà nói đều không phải là chuyện tốt.

Nhưng vừa nói xong, còn không đợi Hứa Thanh Tiêu mở miệng, những vị bằng hữu vừa mới quen biết không nhịn được lên tiếng.

“Liên quan quái gì đến ngươi? Hứa huynh của ta muốn ngồi nơi nào thì ngồi nơi đó. Văn Cung các ngươi sao lại lắm mồm như vậy?”

Chiến Long lên tiếng đầu tiên. Hắn là Man tộc, làm người trượng nghĩa, đặc biệt là đối với bằng hữu. Tuy hắn vừa mới quen Hứa Thanh Tiêu, nhưng Chiến Long lại rất có thiện cảm với Hứa Thanh Tiêu.

Nói quan hệ cực kỳ tốt thì có chút dối trá, nhưng ít ra cũng xem như là bằng hữu, dĩ nhiên Chiến Long không nhịn được mở miệng.

“Chỗ ngồi còn phải phân chia? Hứa huynh của ta muốn ngồi ở đây thì ngồi đây. Văn Cung các ngươi có phải hay rảnh quá kiếm chuyện hay không?”

“Còn ngươi là thằng quái nào? Ngay cả Đại nho cũng không phải, ngươi có tư cách gì kêu gào? Đường đường Bán thánh tại đây, ngươi còn có tư cách quản Bán thánh? Ngươi muốn chết sao?”

Vương Phi cũng lên tiếng theo. Hắn là người Đông Châu, tính tình nóng nảy nên liền nói như thế.

“Chúng ta đàm luận chuyện của chúng ta, các ngươi làm chuyện nên làm của các ngươi, nước sông không phạm nước

giếng, cứ lào xà lào xào ở đây làm gì? Nếu khó chịu thì bây giờ cứ nói, chúng ta sẽ lập tức đứng dậy rời đi."

Trần Vũ cũng mở miệng, giọng điệu tràn ngập không vui.

"Ồn ào."

"Không có việc gì làm thì cút, ở chỗ này ồn ào nhốn nháo, khiến người khác phiền lòng."

"Làm ầm nữa thì chúng ta về. Ngược lại muốn xem xem các ngươi có còn mặt mũi tiếp tục cử hành lễ mừng khai quốc hay không."

"Chả trách Hứa huynh tàn sát những người đọc sách các ngươi, giết hay lắm."

Mấy chục người nhao nhao mở miệng, mọi người thật vất vả mới đi qua làm quen với Hứa Thanh Tiêu. Mặc kệ hôm nay như thế nào, dù sao sau này nếu như có cơ hội đi Vương triều Đại Ngụy, có tầng quan hệ này cũng coi như là có chút tác dụng.

Nhưng không nghĩ tới người Văn Cung lại chạy tới quở trách, dông dài, còn muốn quản đến trên người bọn họ.

Sao không khiến cho bọn họ phẫn nộ được?

Hành vi đó đã làm cho người đọc sách Văn Cung biến sắc, bọn hắn chỉ mới nhắc nhở một câu, nhưng không nghĩ rằng rước lấy phẫn nộ của nhiều người như vậy.

"Chư vị bớt giận, việc này là chúng ta suy xét không chu toàn. Còn không mau mau tạ lỗi với chư vị."

Có Đại nho ra mặt, vội vàng bảo người bên mình tạ lỗi.

Đám người này đều là thất phu, kẻ nào cũng không có đầu óc. Đám người này tụ tập một chỗ ai mà ngăn được? Nhất định phải xin lỗi.

"Là chúng ta lỗ mãng, mong rằng chư vị chớ nên tức giận."

Trong nhất thời, đám người đọc sách nhóm ào ào mở miệng, sắc mặt trắng bệch, đồng thời cũng rất mất mặt.

Mọi người không để ý đến những người đọc sách này. Ở trong mắt bọn họ, những con người này giống như những con kiến.

Lãng phí mấy lời, chi bằng tán gẫu với Hứa Thanh Tiêu mấy câu.

Mà thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Càng ngày càng nhiều người xuất hiện, chung quanh tụ tập ba bốn mươi người, tất cả đều là hậu duệ của các thế lực lớn.

Mọi người vẫn luôn tán gẫu, không ít tiếng nói cười rộn ràng, chuyện đàm luận cũng đủ thể loại, bàn về kinh nghiệm võ đạo cũng có, tin lạ trên thiên hạ cũng có, và còn có một vài tin mật nửa thật nửa giả.

Nói tóm lại, nơi này tiếng nói cười rộn ràng, cũng càng ngày càng nhiều người bị thu hút đi qua muốn kết bạn với Hứa Thanh Tiêu một phen.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, đa phần đều chỉ là muốn tăng độ nhận diện.

Nhưng không sao, Hứa Thanh Tiêu phát huy năng lực xã giao của mình, trong dăm ba câu đã làm mọi người như tắm mình trong gió xuân.

Những người này toàn là con cháu của các thế lực lớn. Mặc dù là muốn tăng độ nhận diện, nhưng sau này khi cần sự giúp đỡ, quan hệ của mọi người sẽ càng ngày càng gần.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu biết.

Vậy cũng coi như là giúp Đại Ngụy mở rộng vòng đồng minh một chút.

Nhưng có mấy người rất không tồi, Lộ Tử Anh, Trần Vũ, Vương Phi, Chiến Long, còn có Cửu Cực Tiên Cung của bắc châu - Từ Trường Bạch, hắn là người đến sau.

Mấy người này rất được, Hứa Thanh Tiêu đã trở thành Bán thánh, hắn cảm nhận được những người này là thật tình muốn kết bạn cùng mình, dám vì mình mà đắc tội Văn Cung. Chỉ một điểm này mà đã có rất nhiều người không làm được.

Đinh đinh đinh.

Theo tiếng chuông vang lên, màn đêm đã buông xuống, Văn Cung an bài ca vũ biểu diễn, hiện trường tức khắc an tĩnh lại.

Này lại là mánh khoé nhỏ của Văn Cung. Bọn hắn cực khổ mời các thế lực lớn khắp nơi trên thiên hạ đến tụ tập, đương nhiên không muốn nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu mượn cơ hội này kết thân với mọi người.

Cho nên trước tiên sắp xếp cho ca vũ biểu diễn, để mọi người an tĩnh một chút.

Chỉ tiếc, đối mặt với thủ đoạn như vậy, nhóm người này căn bản là mặc kệ, tiếp tục uống rượu tâm tình.

Càng nói càng hăng, Hứa Thanh Tiêu phát huy năng lực xã giao một cách hoàn mỹ, nói ít nghe nhiều, nghe tương đối rồi khen vài câu, sau đó lại nói đúng trọng tâm mấy câu, minh xác lập trường là được.

Đều là hai mươi mấy tuổi, thậm chí có mấy người còn lớn hơn Hứa Thanh Tiêu bốn năm tuổi, nhưng trên năng lực xã giao, hết thảy đều không bì được Hứa Thanh Tiêu.

Trong nhất thời, mọi người đã sinh ra một loại cảm giác ‘trách chúng ta gặp nhau quá muộn màng’ với Hứa Thanh Tiêu, hảo cảm với Hứa Thanh Tiêu càng ngàu càng tăng cao.

Đến cuối cùng, cách giờ Tý còn kém mười lăm phút nữa.

Tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

“Chư vị an tĩnh.”

“Vương triều Hạo Nhiên, lễ khai quốc sắp bắt đầu.”

“Thỉnh chư vị giữ yên tĩnh, trở về chỗ ngồi, chờ đợi buổi lễ long trọng bắt đầu.”

Cuối cùng, trong Văn Cung truyền đến một giọng nói cực kỳ hào hùng, đây là giọng nói của Bán thánh.

Tuyên cáo đại điển khai quốc sắp bắt đầu.

Trong nhất, mọi người nghiêm túc hẳn lên, có không ít người càng tràn ngập chờ mong.

Ai cũng biết, lễ khai quốc hôm nay có Hứa Thanh Tiêu ở, tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Chương 1074: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (3)

“Hứa huynh, hôm nay vừa gặp, thật sự là hận đã gặp nhau quá muộn. Quả thật muốn cùng Hứa huynh nói chuyện nhiều hơn một chút. Không biết sau lễ khai quốc, Hứa huynh là tiếp tục nán lại đây hay là trở về?”

Trần Vũ mở miệng, hôm nay vừa gặp, hảo cảm của hắn với Hứa Thanh Tiêu đã tăng gấp bội, muốn cùng với Hứa Thanh Tiêu trường đàm thân mật. Chỉ tiếc là thời gian không cho phép.

Trần Vũ vừa lên tiếng, mọi người cũng sôi nổi gật đầu, muốn tán gẫu thêm vài ngày nữa.

“Sau buổi lễ, Hứa mỗ sẽ trở về ngay.”

“Như vậy đi, nếu là chư vị không chê thì hãy cùng Hứa mỗ ngồi thuyền rồng đi đến Vương triều Đại Ngụy. Hứa mỗ sẽ mở tiệc thết đãi chư vị.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, hắn cũng muốn trò chuyện vui vẻ với mọi người, mở rộng vốn kiến thức của mình một chút.

Vừa nói xong, ánh mắt mọi người lộ ra vẻ hớn hở, sôi nổi gật đầu trả lời.

“Được, việc này được chứ.”

“Được, nếu như Hứa huynh không chê, chúng ta sẽ đi cùng.”

“Vậy ta đi nói với người trong tộc một tiếng.”

“Quả thật ta còn chưa từng đến Vương triều Đại Ngụy, đúng lúc mở mang một chút.”

“Thế cũng không tồi. Hứa huynh, như thế này đi, nhân tiện ta đi gọi mấy đệ tử tiên môn khác, đến lúc đó chúng ta tán gẫu thoả thích.”

Mọi người lên tiếng, Lộ Tử Anh còn định gọi mấy đệ tử tiên môn khác đi cùng.

“Được, hẹn gặp lại sau buổi lễ.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, mọi người cũng sôi nổi trở lại chỗ ngồi của mình.

Về phần Hứa Thanh Tiêu cũng đứng dậy trở lại chỗ ngồi của mình.

Cứ như thế.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

Giờ Tý vừa qua.

Trong phút chốc, từng đợt tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông không chói tai, ngược lại có vẻ vô cùng hào hùng, thức tỉnh những kẻ mê muội, cũng trang trọng thần thánh.

Rất nhanh trong Văn Cung đã nở rộ từng chùm hào quang.

Nương theo tiếng tụng kinh vang lên, Hạo Nhiên Chính Khí ngưng tụ ở trên vòm trời diễn ra các loại dị tượng, để biểu lộ phong thái của Văn Cung.

“Vương triều Hạo Nhiên, lễ khai quốc, bắt đầu.”

Giọng nói của Bán thánh lại vang lên lần nữa.

Trong chớp mắt, tiếng tấu nhạc vang lên.

Chỉ thấy trong Văn Cung, một bóng người từ từ xuất hiện. Đây là một vị thiên địa Đại nho, tay hắn cầm văn chỉ màu vàng kim đi ra từ Văn Cung.

Đi thẳng đến tế đàn trước mặt, hành đại lễ ba quỳ chín lạy, sau đó liền triển khai văn chỉ.

Chiêu cáo thiên hạ.

Chiêu văn niệm ra, trung quy trung củ, kế tiếp đó là kỳ văn.

Chiêu văn là chiêu cáo thiên hạ, ta thành lập quốc gia.

Mà kỳ văn thì cầu khấn với trời, báo cáo mình vì sao muốn thành lập quốc gia, thành lập quốc gia vì mục đích gì, hy vọng trời cao cảm ứng được rồi ban phúc, ngưng tụ vận mệnh quốc gia, khẩn cầu quốc gia mưa thuận gió hoà.

Giờ khắc này, ở trong Văn Cung, một vị thiên địa Đại nho chậm rãi đi ra, hắn đang cầm kỳ văn hành lễ với trời xanh.

Sau đó chậm rãi triển khai, giọng nói vang dội.

"Bắt đầu."

"Trời xanh tại thượng."

"Chu thánh tại thượng."

"Vương triều Hạo Nhiên, chính là Đại Ngụy Văn Cung, cung phụng năm vị Thánh nhân trong thiên hạ, dựng dục người đọc sách thiên hạ, cảm hoá vạn dân."

"Từ khi Chu thánh qua đời, qua nhiều thế hệ người đọc sách của Văn Cung, cẩn trọng tận tuy, chịu thương chịu khó, vì Đại Ngụy dựng dục vô số người đọc sách, tạo ra những thành tựu bất hủ cho Vương triều Đại Ngụy, hưng thịnh 700 năm."

"Song, từ khi nữ đế đăng cơ, bảo thủ cố chấp, không nghe Nho ngôn, không được lòng dân, phát động chiến tranh, hại nước hại dân, trong triều gian thần cấu kết, vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, tàn sát bá tính."

"Hơn nữa còn giết Đại nho của Văn Cung ta, giết Thánh nhân của Văn Cung ta, sỉ nhục Chu thánh ta, diệt nho tâm ta, bế tắc khôn cùng. Chúng ta lưng gánh áp lực thiên hạ, vì giải cứu muôn dân mà tách khỏi Vương triều Đại Ngụy."

"Không tiếc cái tôi, hoàn thành tập thể."

"Hôm nay lập nên Vương triều Hạo Nhiên, vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, vì vãng thánh tiếp nối tuyệt học, vì muôn đời mở ra Thái Bình."

"Khẩn cầu trời xanh, ban phúc cho Vương triều Hạo Nhiên, phù hộ vương triều dựng dục càng nhiều người đọc sách, tạo phúc cho muôn dân. Cũng nguyện Chu thánh trên trời có linh thiêng, phù hộ cho Vương triều Hạo Nhiên ta, phù hộ cho

những người đọc sách chúng ta tránh bị tàn sát, phù hộ người trong thiên hạ tránh khỏi chiến loạn.”

Đối phương cất lời.

Nói một tràng vô cùng bi thương, dường như đang chịu mọi uất ức.

Nhưng những lời ngôn luận này nháy mắt khiến không ít người phải nhíu mày, đặc biệt là những người lúc nãy có quan hệ không tồi với Hứa Thanh Tiêu, thì càng lộ ra vẻ chán ghét đến cùng cực.

Văn Cung rõ ràng là tự mình rời khỏi, hiện tại lại biến thành Vương triều Đại Ngụy bức bách bọn hắn rời khỏi.

Hơn nữa há mồn ngậm mồm chính là Đại Ngụy có gian thần, phát động chiến tranh, tàn sát bá tính. Đây không phải là nói Hứa Thanh Tiêu sao?

Khiến cho bọn họ cảm thấy ghê tởm nhất không phải cái này.

Mà là Vương triều Hạo Nhiên nhục nhã Hứa Thanh Tiêu một lèo, nhưng lại lấy thánh ngôn của người nhà Hứa Thanh Tiêu ra coi như lời tuyên ngôn cho vương triều của mình?

Chuyện này quả thật trơ tráo đến cực điểm.

Chẳng qua không có ai chỉ trích. Có người muốn giúp Hứa Thanh Tiêu nói vài câu, nhưng Hứa Thanh Tiêu không dẫn đầu lên tiếng, bọn họ cũng không dễ ngắt ngang lời.

Đa số người thì là duy trì trầm mặc, dù sao bọn họ cũng chỉ là quần chúng mà thôi.

Lúc này.

Trên bầu trời, các loại tường vân tụ lại thành một đám, từng chùm hào quang trừ trên trời rơi xuống giữa Văn Cung Đại Ngụy.

Hào quang ngút trời, điềm lành vô cùng, thậm chí tường vân còn hoá rồng, tạo ra các loại dị tượng.

Ầm ầm ầm.

Văn Cung cũng hưởng ứng theo, Bát Ngọc Thánh Xích trôi nổi ở trên vòm trời, ánh sáng thần thánh nở rộ.

Ánh sáng rơi xuống như thế, trông có vẻ hùng vĩ vô cùng.

Từng sợi vận mệnh quốc gia xuất hiện ở trên bầu trời, đâm thủng trời cao, chiếu rọi thế gian.

Những người đọc sách của Văn Cung nắm chặt tay, bọn hắn vô cùng kích động, lực lượng quốc vận xuất hiện, rất có thể hôm nay sẽ hình thành Long Đỉnh.

Chỉ là dị tượng duy trì chưa đến nửa khắc.

Toàn bộ đám mây đều tụ lại một chỗ, cuồng phong cuộn sạch toàn bộ thành Văn Thánh, hàng ngàn vạn đôi mắt nhìn rõ hết thảy.

Mọi người toàn thành đang xem lễ lập quốc.

Đám người đọc sách Văn Cung cũng lộ vẻ kinh ngạc và tò mò. Bọn hắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mây đen che trời.

Bên trong thành, các bá tính không biết đã xảy ra chuyện gì, một khắc trước còn êm đẹp, sao hiện tại đột nhiên lại biến thành dáng vẻ này?

Chương 1075: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (4)

“Sao lại thế này?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vì sao đột nhiên lại như thế?”

Mọi người tò mò, nhưng căng thẳng nhất vẫn là người đọc sách Văn Cung. Trước mắt không dễ mới nhìn thấy được hy vọng, nhưng không ngờ rằng lại xảy ra loại chuyện này.

Nếu như xảy ra sai lầm gì ngay thời khắc mấu chốt, vậy thì phiền toán rồi.

Vào lúc này.

Phong vân biến hóa, toàn bộ thành Văn Thánh bắt đầu hỗn loạn, một luồng uy áp khó hiểu xuất hiện. Tất cả mọi người đều nhíu mày, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc này, một bóng người xuất hiện ở trên bầu trời.

Bóng người này có hơi giống Chu thánh.

“Là Chu thánh.”

“Chu thánh hiển linh.”

“Đúng là Chu thánh, là Chu thánh đó.”

“Chu thánh hiển linh.”

Có người la lớn chỉ vào bóng người phía trên vòm trời, trên mặt lộ rõ vẻ kích động.

Những người đọc sách thì lập tức quỳ trên mặt đất quỳ bái Chu thánh. Cả người bọn hắn kích động đến phát run.

Trong nhất thời, người đọc sách trên toàn bộ Văn Cung đều đứng dậy quỳ lạy về hướng Chu thánh. Ngay cả là một vài

khách nhân được mời, sau khi nhìn thấy hư ảnh của Chu thánh cũng không khỏi lộ ra vẻ chấn động, sau đó liền hành lễ theo.

Đây là Thánh nhân.

Bọn họ không thể không bái.

Nhưng chỉ mình Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng ngồi yên, bởi vì trong nháy mắt Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện, đây không phải Chu thánh.

Hắn đã từng gặp Chu thánh, biết khí tức của Chu thánh mạnh như thế nào.

Đây hiển nhiên không phải là Chu thánh mà chỉ là thủ đoạn của Văn Cung mà thôi.

Thủ đoạn rất thấp kém, nhưng xuất hiện chính ngay lúc này lại vừa hay.

Hư ảnh Chu thánh xuất hiện ở phía trên Văn Cung.

Cho dù là Bán thánh cũng tự mình quỳ xuống lạy chầu, trông có vẻ vô cùng long trọng.

Nhưng cũng chính vào lúc này, hư ảnh của Chu thánh chậm rãi nâng tay lên, trong phút chốc âm thanh quỷ khóc sói gào vang lên.

Là tiếng khóc la.

Giữa vòm trời, tầng mây cuồn cuộn diễn ra đủ loại dị tượng. Tiếng khóc không ngừng, là cảnh tượng chiến tranh, các bá tính bị tàn sát, tướng sĩ bị giết hại, máu chảy thành sông, thi hài chồng chất như núi.

Thảm trạng nhân gian.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi trả lại mạng cho ta?”

Giờ này khắc này, một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên, là âm thanh của Bồng nho. Hư ảnh của hắn xuất hiện trên bầu trời, hung ác vô cùng, cả người dày đặc oán khí, đang gầm lên giận dữ với Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi giết ta, Chu thánh và người đọc sách, thiên lí bất dung.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi sát hàng đồ thành, hà hiếp người đọc sách, làm bại hoại triều cương. Hôm nay muốn ngươi nợ máu phải trả bằng máu.”

Giọng nói vang lên từng hồi, đều là người chết ở trong tay Hứa Thanh Tiêu, thậm chí oan hồn của Hoài Bình quận vương cũng xuất hiện.

Bọn chúng chỉ trích chửi rủa Hứa Thanh Tiêu đủ kiểu.

Hơn nữa hết thảy đều là thủ đoạn của Văn Cung. Người chết như đèn tắt, mặc dù có là oan hồn thì cũng không thể tồn tại thời gian dài như vậy, sớm đã tiêu tan rồi.

Lúc này, trong Văn Cung.

Giọng của Lữ thánh vang lên.

“Vương triều thành lập, Chu thánh hiển linh.”

“Chu thánh cảm ứng được bất công trong thiên địa, cảm ứng được khuất nhục của Văn Cung. Chu thánh đã hồi sinh những oan hồn đó, đây là muốn bảo chúng ta trừng trị đầu sỏ gây tội.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi biết tội chưa?”

Giọng nói Lữ thánh vang lên.

Cuối cùng, Văn Cung không nhịn được nữa, ở thời điểm mấu chốt, bọn hắn không dằn lòng nổi mà lựa chọn ra tay.

Muốn nhân cơ hội này trừng phạt Hứa Thanh Tiêu.

“Bổn thánh có tội gì?”

Ngay sau đó.

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, bình tĩnh nhưng lại đầy chắc chắn.

“Tội gì?”

“Vậy bổn thánh hôm nay sẽ nói một chút, rốt cuộc ngươi đã phạm phải tội gì.”

“Với phủ Nam Dự, ngươi bất kính với Đại nho, làm thơ nhục mạ Đại nho, đây là tội không tôn trọng trưởng bối, không coi ai ra gì.”

“Với Vương triều Đại Ngụy, ngươi ẩu đả với quan viên Hình Bộ, đây là tội coi rẻ triều đình, cuồng vọng tự đại.”

“Với Văn Cung, ngươi đã giết hai vị đại Nho Nghiêm Lỗi và Tôn Tĩnh An, đây là tội lòng dạ tiểu nhân, tàn nhẫn độc ác.”

“Với các nước, ngươi tàn sát dân trong thành, đây là tội thiên lí bất dung, hung tàn vô nhân tính.”

“Ngươi bức bách Văn Cung Chu thánh thoát ly khỏi Đại Ngụy, trong mắt không chứa chấp nổi trung thần chúng ta, Nho sinh chúng ta, đây là tội gian trá.”

“Ngươi đóng đinh bán thánh của tộc Chu thánh chúng ta ở trên tường Văn Cung, tra tấn Hồng thánh, đây là tội lớn ngập trời.”

“Ngươi không tôn kính trưởng bối, bất kính Thánh nhân, đề xướng Tâm học*, hoành hành ngang ngược. Chừng này tội lỗi, đếm được hết không?”

(*Trường phái duy tâm tân Nho giáo (từ thời Tống đến giữa thời nhà Thanh, khoảng 1000-1750)

“Ngươi còn tàn sát Á thánh của dòng dõi Chu thánh, lão phu hỏi ngươi, ngươi có tội hay không?”

“Nhưng tội danh chân chính, là ngươi tu luyện dị thuật, đây mới là tội lớn chân chính. Toàn bộ toàn bộ đều bởi vì ngươi tu luyện dị thuật, sinh ra tâm ma, làm hại nhân gian, hại muôn dân trăm họ khổ cực khôn cùng, đây là đại tội.”

“Nho sinh Văn Cung chúng ta cho dù hy sinh nhiều hơn nữa cũng không ngại, nhưng ngươi gây hoạ cho bách tính thiên hạ, chúng ta không thể nào khoanh tay đứng nhìn. Hôm nay Chu thánh hiển linh, vì Hứa Thanh Tiêu ngươi mà giận dữ, ngươi còn không biết sai?”

Lữ thánh rống to, liệt kê từng cái từng cái tội danh của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà tại bàn tiệc.

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhìn Văn Cung nói với giọng điệu vô cùng bình đạm.

“Nếu đã như thế, vậy thì thỉnh Chu thánh sống lại chém ta là được, nói nhảm nhiều thế làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu rất bình thản, điệu bộ nghiễm nhiên nhận định rằng Văn Cung không thể hồi sinh được Chu thánh.

Lời này vừa thốt ra đã khiến cho trên dưới Văn Cung phẫn nộ.

Vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ giải tích đủ kiểu, nhưng điều không ngờ chính là Hứa Thanh Tiêu chẳng thèm giải thích, còn nói thẳng với Văn Cung là hồi sinh Chu thánh đi. Đúng là lợn chết không sợ nước sôi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Chớ trách bổn thánh không cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi hiện tại nhận sai với người đọc sách thiên hạ, thừa nhận chính mình phạm sai lầm, tự phế Nho vị, tự phế cảnh giới võ đạo, rồi khấu đầu lạy tạ sám tội, Văn Cung sẽ xử ngươi hai mươi năm.”

“Chuyện này có thể tha thứ cho ngươi, biết sai mà sửa mới là tốt nhất. Nếu như hồi sinh Chu thánh, ngươi không có bất cứ cơ hội sống nào nữa đâu.”

Chương 1076: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (5)

Lữ thánh không lập tức hồi sinh Chu thánh ngay, mà là cao cao tại thượng bảo Hứa Thanh Tiêu dập đầu nhận sai.

Nhưng Lữ thánh sẽ không bỏ qua cho Hứa Thanh Tiêu.

Hắn chỉ muốn nhục nhã Hứa Thanh Tiêu.

Nếu Hứa Thanh Tiêu đồng ý, cũng coi như là xả được cục tức, nếu như Hứa Thanh Tiêu không đồng ý, hắn cũng có thể thuận lý thành chương hồi sinh Chu thánh.

"Thật sự là hoang đường! Không phải các ngươi rời khỏi Đại Ngụy trước sao? Hiện tại lại thành Hứa huynh bức bách các ngươi rời khỏi Đại Ngụy?"

"Đây chính là môn đồ của dòng dõi Chu thánh sao? Đúng là ghê tởm."

Một tiếng rống giận vang lên, là giọng của Chiến Long. Hắn thật sự không chịu nổi thủ đoạn của Văn Cung.

Tuy rằng hắn không hiểu tình hình thực tế, nhưng cũng có nghe thấy ít nhiều. Những cái khác hắn không biết, nhưng Văn Cung tách khỏi đích xác là lựa chọn của chính bọn hắn, hiện tại lại biến thành Hứa Thanh Tiêu bức bách?

Như vậy sao không khiến người ta buồn nôn cho được?

"Hứa huynh bức bách? Các ngươi đúng là có mồm thì thích phun gì thì phun. Ngày đó chẳng lẽ không phải các ngươi chủ động rời khỏi sao? Làm hại quốc vận Đại Ngụy cũng sắp nổ tung, nữ đế cho dù ngu ngốc đi nữa cũng không đến mức bức bách các ngươi thoát ly chứ?"

"Việc này mới xảy ra bao lâu mà đã thay đổi cách nói rồi? Các ngươi thật sự khiến người khác phải tởm lợm."

Trần Vũ cũng không nhịn được mở miệng.

Lên tiếng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

“Ta còn tưởng rằng hôm nay là buổi lễ khai quốc long trọng, không ngờ rằng hôm nay chỉ là một vở kịch khôi hài nhằm vào Hứa huynh, há mồm ngậm mồm toàn là tu luyện dị thuật. Ta nghe nói Văn Cung bức bách Hứa huynh tự chứng minh ba lần.”

“Ba lần đều chứng minh thành công, hiện tại lại nhai lại chuyện tu luyện dị thuật. Thật đúng là khiến người phỉ nhổ.”

“Ta coi như đã xem rõ ràng rồi, các ngươi vì sao nhất định phải lấy chuyện ra dị thuật. Bởi vì các ngươi không muốn thừa nhận Hứa huynh có tài năng trời ban, cho nên các ngươi mong muốn Hứa huynh tu luyện dị thuật. Chỉ có như vậy mới có thể khiến trong lòng các ngươi được an ủi.”

“Chỉ có như vậy, các ngươi mới có thể vui vẻ. Phật nói, toàn thế nhân đều bình đẳng, nhưng ta cảm thấy, người chia thành ba bảy loại. Đám người đọc sách các ngươi chính là thứ hạ đẳng, ti tiện đến tận xương cốt.”

Vương Phi cũng lên tiếng theo.

Lời của hắn cực kỳ sắc bén, trực tiếp nhục mạ tộc Chu thánh là đám hạ đẳng.

“Câm miệng!”

Trong phút chốc, Lữ thánh gầm lên giống như thiên lôi, thánh uy tràn ngập, khiến bọn họ khí huyết quay cuồng, trong cơ thể chấn động mãnh liệt.

“Bổn thánh niệm tình các ngươi là khách, cũng niệm tình mấy người các ngươi tuổi tác còn nhỏ, bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc. Nhưng nếu như các ngươi còn dám nói bậy một câu, không tôn trọng Thánh nhân, hôm nay lão phu sẽ tru sát cả đám.”

Lữ thánh mở miệng nói như thế.

Trực tiếp làm mọi người im miệng.

Giờ khắc này, sắc mặt mấy người Lộ Tử Anh, Vương Phi, Trần Vũ, Chiến Long trở nên vô cùng khó coi, khí huyết quay

cuồng, đã bị nội thương. Chẳng qua bọn họ còn muốn tiếp tục lên tiếng, nhưng lại bị người cùng tộc mạnh mẽ ngăn cản.

Nên giúp cũng đã giúp rồi, còn lại phải dựa vào Hứa Thanh Tiêu. Nơi này dù sao cũng là Vương triều Hạo Nhiên, là sân nhà người ta, nếu bức đối phương nổi giận rồi không chừng sẽ gây ra chuyện gì.

Bọn họ đến đây để chúc mừng, không phải để đánh nhau.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi còn không biết sai?"

"Hứa Thanh Tiêu, mau quỳ xuống nhận phạt, ta sẽ tha cho ngươi một mạng."

"Ngươi tàn sát dân trong thành, miệt thị người đọc sách chúng ta, hung hãn tàn bạo, hôm nay ngươi còn dám tới Vương triều Hạo Nhiên, thật không biết nên nói ngươi có dũng khí hay là vô tri."

"Hứa Thanh Tiêu, còn không nhận sai?"

"Hứa Thanh Tiêu, quỳ xuống, dập đầu, lãnh phạt."

Giờ khắc này, từng giọng nói vang lên, là giọng của người đọc sách. Giọng nói của bọn hắn càng ngày càng kịch liệt, cũng càng ngày càng hung ác, hoàn toàn không coi Hứa Thanh Tiêu là Bán thánh mà đối đãi.

Bởi vì bọn hắn biết, Văn Cung hôm nay sẽ hồi sinh Chu thánh, Hứa Thanh Tiêu cho dù có thủ đoạn lợi hại thế nào đi nữa cũng phải chết ở chỗ này.

"Ồn ào."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, thiên lôi cuồn cuộn, đinh tai nhức óc, khiến cho đám người đọc sách đều câm miệng.

"Hôm nay ngược lại bổn thánh muốn xem, Văn Cung làm sao hồi sinh được Chu thánh."

Hứa Thanh Tiêu cất tiếng.

Hắn vẫn luôn đang đợi, chờ đợi đối phương hồi sinh Chu thánh. Nếu như thế, vậy thì mình liền có thể đánh trả.

"Hứa Thanh Tiêu!"

“Bổn thánh đã cho ngươi cơ hội.”

“Là chính ngươi không quý trọng. Nếu ngươi muốn tìm cái chết đến như vậy, vậy bổn thánh liền thành toàn cho ngươi.”

Giọng nói Lữ thánh vang lên.

Ngay sau đó, hắn hít sâu một hơi, rồi âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

“Huyết mạch Chu thánh nghe lệnh.”

“Niệm thánh ngôn, ngưng tụ sức mạnh của người đọc sách.”

“Hồi sinh Chu thánh.”

Lữ thánh rống to.

Giờ khắc này, trong toà thành Thánh, toàn bộ người đọc sách thuộc huyết mạch Chu thánh bắt đầu dồn dập tụng niệm thánh ngôn.

Sức mạnh người đọc sách cuồn cuộn vô cùng ngưng tụ lại.

Từng chùm ánh sáng từ bốn phương tám hướng, từ toàn bộ trần giới bay tới, giống như những ngôi sao băng nhập vào Văn Cung của Vương triều Hạo Nhiên.

Thánh đường Văn Cung.

Mộc bài chứa chân linh Chu thánh càng điên cuồng run rẩy.

Năm pho tượng Thánh nhân cũng chấn động theo.

Trong phút chốc.

Một cỗ sức mạnh không gì sánh được, giống như nước lũ tràn vào Vương triều Hạo Nhiên.

Cỗ sức mạnh này chẳng gì sánh bằng, thậm chí còn vượt qua cả thiên uy nhất phẩm.

Khách khứa có mặt lập tức lộ ra vẻ chấn động.

Bọn họ nghe thấy rất nhiều thông tin, biết Văn Cung muốn hồi sinh Chu thánh, nhưng đa số đều cho rằng chuyện này rất khó làm được, có lẽ chỉ là ngưng tụ một chút ý thức của Chu thánh mà thôi.

Khuếch đại bầu không khí một chút.

Nhưng không ngờ rằng Văn Cung lại thật sự muốn hồi sinh Chu thánh.

Chuyện này, sao không làm người ta chấn động cho được?

Ầm ầm ầm.

Lúc này, mặt đất rung rung.

Vòm trời, sao trời run rẩy.

Mọi nơi trên Trung Châu đều cảm nhận được này luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng này. Từng vị cường giả mở thiên mục nhìn bao quát nơi đây.

Chu thánh sống lại, đây cũng không phải là việc nhỏ!.

Trước đó ở Văn Cung cũng chỉ là một chút ý thức của Chu thánh mà thôi.

Cũng không phải Chu thánh chân chính.

Nhưng hiện tại, xem cái điệu bộ này của Văn Cung, có lẽ là muốn hồi sinh hoàn toàn Chu thánh rồi.

Chương 1077: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (6)

Lần này nếu như sống lại thành công.

Hứa Thanh Tiêu hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hơn nữa Vương triều Hạo Nhiên cũng sẽ vì thế mà trực tiếp đúc Long đỉnh quốc vận.

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán, nhưng ít nhất có thể ngưng tụ ra đỉnh quốc vận.

Ầm ầm ầm.

Mặt đất chấn động, Trung Châu ồn ào, từng tòa thư viện bùng lên ánh sáng tụ hội lại ở Vương triều Hạo Nhiên.

Hạo nhiên chính khí trong cơ thể đám người đọc sách cũng bị hút vào Văn Cung.

Rất nhanh luồng sức mạnh khủng bố đó đã bao phủ cả trần giới.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, Chu thánh sắp sống lại.

Trong Văn Cung.

Thiên địa u ám, hạo nhiên chính khí là ánh sáng duy nhất đã nhập vào trong mộc bài.

Lữ thánh nhìn thấy một màn như vậy thật sự không nhịn được cười.

Bóng dáng của hắn cũng xuất hiện ở trong buổi lễ.

Hắn muốn đích thân nhìn thấy Chu thánh.

“Cung nghênh Chu thánh sống lại.”

“Tru sát yêu ma.”

Lữ thánh quỳ trên mặt đất.

Hắn hô to.

Toàn bộ người đọc sách cũng đồng thời quỳ xuống, thái độ thành kính, hy vọng Chu thánh sống lại, diệt rừ Hứa Thanh Tiêu.

Cũng đúng lúc này.

Cuồng phong hội tụ lại, toàn bộ hạo nhiên chính khí sau khi bị mộc bài hấp thụ.

Trong tức khắc.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện ở trong mắt mọi người.

“Là Chu thánh.”

“Đây là Chu thánh chân chính.”

“Chân linh của Chu thánh.”

“Văn Cung lại thật sự có bản lĩnh hồi sinh Chu thánh? Việc này thật quá khó tưởng.”

“Một vị Thánh nhân đó! Đây chính là sức mạnh của Thánh nhân sao?”

Trong thành Thánh, vô số người chấn động, ánh mắt bọn họ dại ra.

Có điều ngay lúc thời điểm then chốt, Lộ Tử Anh hét lớn.

“Hứa huynh, chạy mau, thế mà Văn Cung lại hồi sinh chân linh của Chu thánh. Bọn hắn thật sự muốn giết ngươi, đây không phải là chân ý của Chu thánh.”

Lộ Tử Anh nháy mắt hiểu ra đây là thứ gì, hắn hét lớn bảo Hứa Thanh Tiêu mau rời khỏi đây.

Cùng lúc đó.

Giọng nói của Ngô Minh cũng vang lên, hắn truyền âm cho Hứa Thanh Tiêu, muốn giúp Hứa Thanh Tiêu thoát khỏi khốn đốn.

Hắn cũng không nghĩ rằng Văn Cung lại thật sự hồi sinh chân linh Chu thánh.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lập tức truyền âm báo cho sư phụ mình, có đại sát khí cũng vô dụng.

Vừa nghe thấy lời này, Ngô Minh liền sửng sốt. Hắn muốn qua đó, nhưng lại không thể rời đi. Hiện giờ nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy, hắn chỉ đành nghiến răng chờ xem diễn biến.

Ầm.

Giờ khắc này, Bát Ngọc Thánh Xích hiện lên ở trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, thả xuống một chùm hào quanh cầm tù Hứa Thanh Tiêu.

Đây là thủ đoạn của Lữ thánh. Tới bước này rồi, hắn không thể nào để cho Hứa Thanh Tiêu bỏ chạy được.

Rừ rừ rừ.

Hạo Nhiên Văn Chung rung động muốn giúp Hứa Thanh Tiêu thoát khỏi vây hãm, giọng nói Lữ thánh lập tức vang lên.

“Hạo Nhiên Văn Chung, ngươi còn dám nối giáo cho giặc? Chu thánh đã xuất hiện, trở về.”

Lữ thánh rống giận, gọi Hạo Nhiên Văn Chung trở về.

Chung quy đây cũng là Thánh Khí của Chu thánh, nhưng lại làm phản sà vào tay Hứa Thanh Tiêu, bọn hắn cũng tích một bụng lửa giận. Hiện tại mượn sức mạch của chân linh Chu thánh dĩ nhiên là muốn thu hồi Thánh Khí.

Nhưng mà Hạo Nhiên Văn Chung điên cuồng rung động, ngăn cản sức mạnh của Lữ thánh.

Cũng chính lúc này.

Bỗng nhiên…

Ánh sáng nhấn chìm mọi thứ đã xuất hiện.

Trong thiên địa.

Một chùm ánh sáng.

Chọc thủng màn đêm.

Là Chu thánh.

Một bóng người chân chính xuất hiện.

Là Chu thánh lúc cuối đời.

Mái tóc bạc trắng, có vẻ hòa nhã vô cùng, xung quanh hạo nhiên chính khí tràn ngập, thánh ý vô tận, cuồn cuộn đáng sợ.

Đây là Chu thánh bản tôn, là chân linh Chu thánh.

Khí tức khủng bố vô cùng, trấn áp toàn bộ Trung Châu. Luồng sức mạnh này khiến cho thế nhân trầm mặc.

Cho dù là nhất phẩm cũng cảm nhận được một luồng áp lực khó lòng giải thích.

Võ giả nhất phẩm trong thiên hạ cũng trầm mặc, bọn họ đang nhìn Chu thánh, trong lòng thì vô thức đánh giá, so bì. Rất nhanh bọn họ đã kinh ngạc phát hiện, sức mạnh của Thánh nhân có thể hoàn toàn khống chế được sức mạnh của thiên địa

Nghĩa là, tuy bọn họ có thể chiến thắng được Chu thánh, nhưng Chu thánh sẽ không để cho bọn họ ra tay.

Có quyền chủ động tuyệt đối.

Điều này rất khủng bố, bọn họ đến trình độ này đều biết quyền chủ động ra tay trước quyết định hết thảy. Nhất phẩm đại chiến chân chính là hai bên tử chiến, ngươi tới ta đi, nhưng nếu như còn chưa ra tay, đối phương có thể lấy sức mạnh thiên địa trấn áp, lúc đó thì căn bản là bó tay.

Đây là sức mạnh của Thánh nhân sao?

Bọn họ hít sâu một hơi.

Đặc biệt là Ngô Minh, hắn đã từng cho rằng mình có thể đánh bại Thánh nhân. Nhưng hiện tại hắn phát hiện, mình là có thể đánh bại Thánh nhân, nhưng lại không có cơ hội ra tay trước.

Hắn đã đánh giá thấp Thánh nhân rồi.

Chính xác hơn là thiên hạ nhất phẩm đều đánh giá thấp sức mạnh của Thánh nhân.

Nhưng không phải bọn họ kiêu ngạo và tự phụ, mà là vấn đề về hiểu biết. Thánh nhân thì mấy ngàn năm không ra nổi một vị, mà nhất phẩm thì mỗi một thời đại đều sẽ có vài người, số lượng không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có.

Giữa nhất phẩm cũng từng xảy ra đại chiến, sức mạnh hai bên đều đã quen thuộc, cho dù là tiên đạo nhất phẩm, Phật môn nhất phẩm, đại khái cũng biết thực lực của đối phương đến mức độ nào.

Nhưng duy chỉ mình Thánh nhân là không giống, số lượng quá hiếm, cũng chưa từng xảy ra chuyện võ giả đại chiến với Thánh nhân.

Đương nhiên bọn họ cũng không rõ Thánh nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào, chỉ có thể đánh giá dựa theo tính toán của mình.

Nhưng hiện tại.

Sau khi Chu thánh xuất hiện, bọn họ mới hoàn toàn rõ ràng Thánh nhân đáng sợ biết nhường nào.

“Chúng con bái kiến Thánh nhân.”

“Khẩn cầu Thánh nhân ra tay, cứu chúng con khỏi dầu sôi lửa bỏng.”

Giờ này khắc này, tiếng than khóc vang lên.

Là giọng của Lữ thánh.

Sau khi hắn nhìn thấy Chu thánh sống lại liền kích động đến run rẩy cả người.

Đây là át chủ bài lớn nhất của hắn.

Không gì sánh nổi.

Không chỉ là át chủ bài tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu, quan trọng hơn chính là ngưng tụ vương triều đỉnh quốc vận. Nếu như có thể thì tốt nhất là ngưng tụ vương triều long đỉnh quốc vận.

Nếu như đã đến bước này, khả năng lớn là hắn sẽ bước lên Thánh đạo chân chính.

Hắn rất kích động, cực kỳ kích động.

Dường như hắn đã nhìn thấy được cái khoảnh khắc mình thành thánh đó.

Giờ khắc này, hắn đang phủ phục trên mặt đất quỳ lạy Chu thánh.

Người đọc sách thiên cũng đều cúi lạy Chu thánh.

“Chúng con bái kiến Chu thánh.”

Thế lực khắp nơi nhất tề hành đại lễ. Đối mặt với Thánh nhân, bọn họ không thể không hành lễ.

Chương 1078: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (7)

Mọi ánh mắt trên toàn bộ Trung Châu cũng đặt ở nơi này.

Trong hoàng cung Đại Ngụy, nữ đế căng thẳng nắm chặt nắm tay, lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Lục bộ thượng thư, quốc công liệt hầu cũng lần lượt lạy chầu Thánh nhân, đồng thời cũng lo âu thay Hứa Thanh Tiêu.

Dù sao Chu thánh sống lại, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, tộc Bắc Man, tất cả thế lực đều đang theo dõi. Có người lo lắng thay cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng có người ước gì Hứa Thanh Tiêu chết ngay lập tức.

Vương triều Hạo Nhiên.

Ngoài Văn Cung.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng theo dõi hết thảy.

Uy áp của Thánh nhân che trời lấp đất, mọi sinh linh trên cả đất Trung Châu đều cảm nhận được thánh lực đáng sợ này.

Yêu ma trong thiên hạ sợ hãi, bọn chúng trốn ở chỗ sâu nhất hòng ngăn cản luồng thánh ý kinh hoàng này.

Cho dù là trốn sâu thế nào, nhưng thánh ý khủng bố cũng có thể tìm thấy bọn chúng, trực tiếp chém giết một vài yêu ma hung ác cùng cực.

Đây là sức mạnh của Thánh nhân. Ngay cả không cần xuất hiện cũng có thể chém giết yêu ma.

Mọi tà ám bị đẩy lùi.

Cũng nhưng vào lúc này.

Chân ý của Chu thánh xuất hiện ở trong tay Hứa Thanh Tiêu, một tấm lệnh bài bay lên trời hóa thành một chùm hào quang và nhập vào trong chân linh của Chu thánh.

Động tác này nháy mắt đã bị rất nhiều người bắt được.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đang làm cái gì?"

"Hứa Thanh Tiêu, vừa rồi là thứ gì?"

Từng tiếng chất vấn vang lên, bọn hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu, gầm lên giận dữ.

"Yên lặng."

"Thánh nhân trước mặt, hắn không gây được sóng gió gì đâu. An tĩnh, chớ có quấy nhiễu Thánh nhân."

Lữ thánh mở miệng răn dạy những người đọc sách này.

Hắn cũng nhìn thấy hành động của Hứa Thanh Tiêu, nhưng lại không hề hoảng hốt. Trước mắt chân linh Chu thánh đã xuất hiện, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu giở trò bịp bợm gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến.

Mà khi lệnh bài chìm vào trong chân linh Chu thánh.

Giờ khắc này.

Hơi thở đáng sợ của Thánh nhân lại một lần nữa bốc lên.

Ầm ầm.

Giữa thiên địa, sấm sét đùng đùng, hơi thở Thánh nhân quét sạch toàn bộ trần giới, hung mãnh đáng sợ.

Thánh uy ngập trời giống như thiên địa.

Tại khoảnh khắc này, mọi người đều sinh ra một loại ảo giác, một loại ảo giác khó hiểu.

Một mình đứng trong vũ trụ, loại ảo giác này khiến cho bọn họ cảm nhận được sự nhỏ bé của mình, cảm nhận được sự hèn mọn của mình.

Đã không thể một trời một vực để hình dung nữa, bởi vì chênh lệch giữa hai người quá lớn.

Chu thánh xuất hiện.

Chân linh và chân ý dung hợp thành một thể.

Giờ khắc này.

Phía trên vòm trời.

Trong ánh mắt bình tĩnh của Chu thánh nổi lên gợn sóng, đã có lại ý chí của mình.

Trong phút chốc, toàn bộ dị tượng đều biến mất, thay vào đó là yên lặng, yên lặng triệt để.

Thánh uy khủng khiếp cũng được Chu thánh thu liễm lại.

Ông quét mắt nhìn một cái.

Nháy mắt liền nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu.

Cũng nhìn thấy môn đồ của mình.

Trong đầu đủ loại tin tức xuất hiện, Chu thánh đã sáng tỏ hết thảy.

“Thánh nhân.”

“Khẩn cầu Thánh nhân cứu chúng con đang chìm trong nước sôi lửa bỏng.”

Lữ thánh quỳ trên mặt đất, hắn dập đầu với Chu thánh, gào thét bán thảm, bi phẫn vô cùng.

“Chu thánh, cầu xin người hãy cứu chúng con. Thiên hạ yêu ma hoành, chúng con thật sự không kham nổi nữa rồi.”

“Thánh nhân, cuối cùng người đã sống lại. Người không biết, những năm gần đây chúng con đã gặp biết bao nhiêu cực khổ, khẩn cầu Thánh nhân ra tay tiêu diệt yêu ma, trả lại cho thiên hạ một tương lai sáng sủa.”

“Cầu Thánh nhân ra tay, diệt trừ yêu ma.”

Từng giọng nói vang lên, những người đọc sách đó bắt đầu khóc lên khó hiểu. Người đọc sách trong Văn Cung là khóc hăng nhất, giống như là đã chịu nỗi oan thấu trời vậy.

Thánh nhân xuất thế, bọn hắn cực kỳ kích động, đồng thời cũng tràn ngập tự tin.

Nhưng mà.

Chu thánh đứng ở giữa hư không.

Ông lẳng lặng nhìn Văn Cung, chỉ liếc mắt một cái, hết thảy Văn Cung đã không chỗ nào che giấu.

Nhưng ông không nói gì, mà chỉ hỏi Lữ Tử.

"Đêm nay là năm nào?"

Giọng nói ông bình tĩnh, nhưng lại toát ra một vẻ hùng vĩ khó hiểu.

"Bẩm Thánh nhân, đêm nay là Vũ Xương… năm thứ hai, cách cái ngày người tạ thế đã 500 năm rồi ạ."

Lữ Tử có hơi tò mò trong lòng, bởi vì chân linh Chu thánh hẳn là không có chân ý mới đúng? Vì sao lại hỏi mình điều này?

Nhưng nghĩ lại, Lữ Tử cũng không cảm thấy có liên quan đến Hứa Thanh Tiêu mà là không thể phỏng đoán Thánh nhân, thông tin mình tra được cũng chỉ thông qua sách cổ, có lẽ là có ý thức nhất định.

Cho nên hắn thành thật trả lời, chỉ là ở vấn đề niên đại hắn vốn không muốn nói Vũ Xương năm thứ hai. Nhưng nghĩ một hồi sợ rằng Thánh nhân nghe không hiểu, cho nên mới trả lời như vậy.

Sau khi nghe thấy niên đại lần nữa.

Chu thánh vung tay lên, trong tức khắc, ở giữa Văn Cung, một khối bảo ngọc đỏ như máu xuất hiện ở trong tay ông.

Đây là Long Huyết Dương Ngọc.

Ông đã đồng ý với Hứa Thanh Tiêu, vì Hứa Thanh Tiêu mà phải lấy được vật này.

Nhưng mọi người lại có chút tò mò, không biết vì sao Chu thánh lấy đi vật ấy?

Đám Phật giáo chùa Thiên Trúc thì nhíu mày, bởi vì thứ này chính là thứ mà Văn Cung đồng ý cho bọn hắn, hiện giờ lại bị Chu thánh lấy đi, cứ cảm thấy có chút vấn đề.

Chỉ là bọn hắn không dám nói cái gì, đối diện với Thánh nhân, bọn hắn căn bản không là cái thá gì cả.

“Đây là nơi nào?”

Đợi sau khi lấy được dương ngọc, Chu thánh lại lên tiếng tiếp tục dò hỏi.

Nghe được lời này, trong lòng Lữ Tử nảy sinh một loại linh cảm bất ổn không tên, nhưng rất nhanh hắn đã lắc đầu phủ nhận, cho rằng mình chỉ đang nghĩ nhiều mà thôi.

“Hồi Thánh nhân, nơi đây chính là Vương triều Hạo Nhiên.”

Lữ Tử trả lời, thần sắc còn mang theo vẻ kiêu ngạo.

“Vương triều Hạo Nhiên?”

“Vương triều Đại Ngụy đổi tên rồi sao?”

Chu thánh hờ hững mở miệng.

“Hồi Thánh nhân, Vương triều Đại Ngụy vẫn chưa đổi tên.”

“Nơi đây chính là vương triều của người đọc sách chúng con, chúng con đã tách khỏi Đại Ngụy rồi.”

Lữ Tử trả lời như thế.

Nhưng khi hắn muốn nói tiếp thì giọng của Chu thánh đã vang lên.

“Ai cho phép Văn Cung rời khỏi Đại Ngụy?”

Âm thanh Chu thánh vang lên, không có tức giận mà là có hơi chút lạnh nhạt.

Khi thanh âm này vang lên.

Lữ Tử sửng sốt.

Nội tâm hắn có chút hoảng loạn, nhưng có người đã lên tiếng.

Chương 1079: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (8)

“Hồi Thánh nhân, không phải chúng con thoát ly Đại Ngụy, mà là có người bức bách chúng con rời khỏi Đại Ngụy.”

Có người mở miệng, là một người đọc sách. Hắn lớn gan trả lời Chu thánh.

Người kia vừa nói xong, Lữ Tử lập tức tiếp lời.

“Hồi Thánh nhân, hắn nói không sai, không phải chúng con chủ động tách khỏi Đại Ngụy, mà là có người bức bách chúng con.”

Lữ Tử hít sâu một hơi, hắn trả lời như thế là muốn mê hoặc Chu thánh.

“Là ai?”

Ánh mắt Chu thánh lạnh nhạt.

“Hồi Thánh nhân, chính là người này, người này tên là Hứa Thanh Tiêu.”

“Tội ác ngập trời, hung ác cùng cực.”

Người đọc sách to gan vừa rồi lại lần nữa trả lời. Gã rất kích động, có thể đối thoại với Chu thánh quả là một vinh dự lớn lao.

Hiện giờ gã đang chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, gọi thẳng tên, vu cáo đủ loại tội danh.

Những người còn lại thấy một màn như vậy đã có chút hâm mộ, cũng có chút chờ mong, chờ mong Chu thánh ra tay giết chết Hứa Thanh Tiêu.

“Tội ác ngập trời, hung ác cùng cực?”

“Tội ác từ đâu?”

Chu thánh lẩm bẩm, ánh mắt ông cũng dừng trên người Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu thì bình tĩnh vô cùng, bởi vì hắn biết, Chu thánh đang ấp ủ ưu tư.

“Hồi Thánh nhân, Hứa Thanh Tiêu có mười tội lớn. Thứ nhất, không tôn trọng Thánh nhân, nhục mạ Thánh nhân đủ kiểu, nhục nhã người đọc sách chúng con, dùng võ ức hiếp chúng con.”

Người sau mở miệng, mở miệng ra chính là mười tội lớn. Câu đầu tiên chính là phẫn nộ quở trách Hứa Thanh Tiêu không tôn trọng Thánh nhân.

Nhưng giọng nói Chu thánh lập tức vang lên, cắt ngang câu kế tiếp của hắn.

“Ngươi nói hắn không tôn Thánh nhân?”

“Vậy bổn thánh hỏi ngươi một câu, ngươi có tôn trọng hắn hay không?”

Chu thánh mở miệng ngắt lời hắn.

Trong phút chốc, kẻ đó sững sờ tại chỗ, trong nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Mà tất cả mọi người cũng có chút kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Chu thánh nghe xong lời này hẳn là nên giận tím mặt, sau đó trừng trị Hứa Thanh Tiêu chứ nhỉ?

Sao tình hình lại biến thành như vầy?

“Thánh nhân, học trò không hiểu rõ ý của người?”

Kẻ đó nói chuyện cũng hơi hơi run rồi. Hắn cũng không biết sao lại thế này, đang êm đẹp sao Chu thánh lại chất vấn mình?

Hắn không hiểu, cho nên dò hỏi.

“Hứa Thanh Tiêu là Bán thánh Nho đạo, ngươi là Minh Ý thư sinh. Ngươi cũng chưa được xem là Nho, câu nào câu nấy đều nói Hứa Thanh Tiêu hắn không tôn trọng Thánh nhân.”

“Vậy ngươi có từng tôn trọng hắn hay chưa?”

“Đường đường là Bán thánh, mà một tên Minh Ý thư sinh hèn mọn như ngươi lại gọi thẳng kỳ danh? Đây là đạo kính trọng của ngươi sao?”

“Mình làm chưa tốt, lại đòi hỏi người khác làm thế này thế nọ? Đây là cách ngươi hiểu những gì lão phu truyền dạy sao?”

“Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu không tôn kính thánh lúc nào? Hắn không tôn kính thánh ra sao?”

Chu thánh mở miệng, giọng nói của ông đã dần dần lạnh băng.

Vừa nghe xong lời này, kẻ đó triệt để á khẩu không trả lời được.

Hắn không hiểu, vì sao Chu thánh lại như vậy, nhưng đối mặt với Thánh nhân, hắn lại không dám già mồm.

Nếu là Hứa Thanh Tiêu, hắn sẽ giận dữ mắng lại, nhưng đối mặt với Chu thánh - là thần trong lòng người đọc sách, hắn không dám già mồm.

Thậm chí ngay cả một lời cũng không dám hó hé.

“Thánh nhân bớt giận.”

“Người này có thể là có hơi kích động mới nói như thế. Thánh nhân, có thể người không biết tên Hứa Thanh Tiêu này rốt cuộc có bao nhiêu ác độc, có bao nhiêu hiểm ác.”

“Sở dĩ hắn nói thế là giận quá mất khôn, Thánh nhân bớt giận.”

Đại nho bên cạnh mở miệng, gã quỳ trên mặt đất tỏ vẻ cung kính với Thánh nhân, giải thích hộ tên kia.

“Câm miệng.”

“Lão phu hỏi ngươi sao?”

Giọng nói Chu thánh vang lên, ánh mắt đáng sợ của ông dừng ở trên người vị Đại nho này.

Gã như bị sét đánh, cả người run rẩy quỳ trên mặt đất, một câu cũng không dám nói nữa.

“Nói cho bổn thánh, ngươi có dụng ý gì.”

“Nói thật.”

Chu thánh thẳng thắn mở lời. Ông nhìn chăm chú vào đối phương, trong phút chốc sức mạnh thiên địa tràn ngập.

Gã run rẩy cả người, ngay sau đó không nhịn nổi lên tiếng.

“Hồi Thánh nhân.”

“Học sinh ghen ghét, học sinh ghen tỵ với Hứa Thanh Tiêu. Dựa vào đâu mà hắn hai mươi tuổi đã trở thành Bán thánh, dựa vào đâu mà con hai mươi ba tuổi mới chỉ là Minh Ý.”

“Học sinh ghen ghét hắn, ghen ghét tài hoa, ghen ghét năng lực của hắn. Con nhìn thấy Đại nho thì phải cung cúc kính cẩn, Đại nho cư xử với con giống như con kiến.”

“Trong lòng con rất hận, nhưng con lại không dám làm gì Đại nho, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại coi những Đại nho đó, Thiên Địa Đại nho, thậm chí là Bán thánh là bàn đạp chân.”

“Con không phục, và con đã trở thành con chó của Văn Cung, trở thành con chó của những Đại nho đó. Dựa vào đâu Hứa Thanh Tiêu lại không phải làm con chó?”

“Xin Chu thánh ra tay giết Hứa Thanh Tiêu, như vậy mọi người đều là chó của Văn Cung! Ha ha ha ha ha.”

Giọng nói của gã vang lên, gã thật sự không kiềm chế được nói sạch toàn bộ lời trong lòng mình.

Gã đố kị tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, nhưng khiến gã đố kỵ hơn không phải tài hoa. Dù sao trên đời này người tài hoa cũng không chỉ một mình Hứa Thanh Tiêu.

Điều gã ghen ghét chính là mọi hành vi của Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người đều là con chó của Văn Cung, làm chó cho Đại nho. Đám Đại nho đó muốn mắng bọn hắn thì mắng bọn hắn.

Nhưng đến lượt mắng Hứa Thanh Tiêu thì sao? Hứa Thanh Tiêu chẳng những mắng trở lại mà còn đạp đám Đại nho này dưới chân.

Điều này làm cho nội tâm bọn hắn cực kỳ mất cân bằng.

Cho nên bọn hắn căm hận Hứa Thanh Tiêu, bởi vì Hứa Thanh Tiêu làm người, mà bọn hắn lại trở thành chó.

Khi gã nói xong, sắc mặt toàn bộ thư sinh trong Văn Cung đều thay đổi, đặc biệt là đám Đại nho, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy cũng trắng bệch.

“Ngươi nói bậy.”

“Hoang đường.”

“Xin Chu thánh tra rõ, tên này chắc chắn là gian tế do Hứa Thanh Tiêu phái tới. Gã đang nói bậy nói bạ.”

Từng giọng nói vang lên, chúng Đại nho ngay lập tức đổ tội, cho rằng đây là nội gián do Hứa Thanh Tiêu phái tới.

“Câm miệng.”

Tiếng rống giận hoàn toàn vang lên.

Toàn thân Chu thánh đang run rẩy.

Ông run rẩy cả mình.

Là tức đến phát run.

Trước kia ông từng nghe Hứa Thanh Tiêu nói môn đồ của mình biến thành cái loại gì, nhưng ông không hoàn toàn tin những gì Hứa Thanh Tiêu nói.

Hiện giờ, ông đã khôi phục chân ý, xuất hiện dưới hình dạng chân linh, điều khiển sức mạnh thiên địa khiến đối phương phải nói lời thật.

Nhưng không ngờ rằng đối phương lại nói ra những loại lời này.

Chương 1080: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (9)

Giả sử, bọn hắn chỉ là ghen ghét tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, Chu thánh cũng có thể hiểu.

Từ xưa văn nhân khinh nhau, con người vốn dĩ có lòng đố kỵ, điều này cũng rất bình thường, có thể dần dần điều chỉnh.

Nhưng điều làm cho ông kinh ngạc và chấn động, làm cho ông tức đến cả người run rẩy chính là nguyên nhân đối phương ghen ghét Hứa Thanh Tiêu. Không phải bởi vì tài hoa của Hứa Thanh Tiêu, mà là bởi vì Hứa Thanh Tiêu tự do tự tại.

Bọn hắn không cam lòng nhìn Hứa Thanh Tiêu trở thành một người đọc sách đường đường chính chính, hy vọng Hứa Thanh Tiêu cũng trở thành chó giống như bọn hắn, ở trong Văn Cung, đi lấy lòng đám Đại nho đó.

Những kẻ đó còn là người đọc sách sao?

Những kẻ đó còn có ý chí quân tử sao?

Trong phút chốc.

Trời đất chấn động, mây đen khủng bố che kín trời, sấm sét ầm ầm trông có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Đây là sức mạnh của Thánh nhân, có thể điều khiển sức mạnh thiên địa bằng lời nói.

“Nói cho bổn thánh, những chuyện này là thế nào?”

Chu thánh gầm lên giận dữ. Ông nhìn Lữ Tử, giọng nói tràn ngập lạnh lùng.

Giờ khắc này, cả người Lữ Tử run rẩy, hắn cũng không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy. Điều này hoàn toàn khác với những gì mình tưởng tượng!

Nhưng đối mặt với chất vấn của Thánh nhân, bản mặt dày của Lữ Tử tràn đầy sợ hãi. Hắn quỳ trên mặt đất, dập đầu lia lịa với Chu thánh, nói:

“Xin Thánh nhân bớt giận, là học trò quản giáo không nghiêm khiến cho trong Văn Cung xuất hiện một vài nếp sống bất lương.”

“Nhưng hết đều là do Hứa Thanh Tiêu làm hại. Lúc hắn còn cảnh giới Minh Ý đã quát mắng Đại nho, lại còn giết nho trảm thánh.”

“Thánh nhân, người hãy xem xem trong Văn Cung còn có một vị Bán thánh bị đóng đinh ở trên tường thành. Đây chính là kiệt tác của Hứa Thanh Tiêu.”

“Hứa Thanh Tiêu làm bại hoại lễ nghi, đạp lên lời của Thánh nhân mà người đã dạy cho chúng con ở dưới chân, cho nên những người đọc sách này mới bắt đầu học theo.”

“Xin Thánh nhân minh giám.”

Đã tới tình cảnh này mà Lữ Tử còn đang đổ tội, tiềm thức hắn cho rằng Chu thánh chỉ là có hơi tức giận mà thôi. Dù sao chuyện như thế, ai nhìn cũng sẽ tức giận.

Bốp!

Trong nháy mắt.

Khi Lữ Tử vừa mới dứt lời, cái tát của Chu thánh đã rơi trên mặt hắn.

Lữ Tử bị đánh bay ra xa hàng trăm mét.

Đây là sức mạnh của chính thân thể Chu thánh, không hề mượn chút sức mạnh thiên địa nào.

“Minh con mẹ nhà ngươi.”

“Lão phu chịu đựng ngươi đã nửa ngày, cho ngươi nhiều cơ hội như vậy, ngươi còn không nói thật?”

“Hứa Thanh Tiêu vì sao giết Nho, trong lòng ngươi không rõ sao?”

Chu thánh tức đến mức chưởi tục.

Ông đã cho Lữ Tử cơ hội, chỉ cần Lữ Tử thành thật khai báo những việc này, không nói sẽ tha thứ cho Lữ Tử, nhưng ông sẽ hắn thoải mái hơn một chút.

Con người không phải thánh nhân, ai mà không có sai lầm.

Nhưng vấn đề là, cái tên Lữ Tử này tâm đã hoàn toàn đen như mực rồi.

Toàn bộ nước bẩn đều hắt ở trên người Hứa Thanh Tiêu, đối với lỗi lầm của mình thì không hề đụng chạm tới.

Quá quắt hơn chính là còn vơ mọi trách nhiệm lên người mình, cái gì mà Hứa Thanh Tiêu bất kính với Thánh nhân chứ?

Có môn đồ như vậy, người ta không tôn trọng Thánh nhân cũng phải.

Ăn một cái tát đau điếng, Lữ Tử có chút choáng váng. Cả người hắn đau nhức, tuy rằng chỉ là ý chí, nhưng sức mạnh của Chu thánh ẩn chứa thánh lực.

Vẫn có thể khiến hắn đau đớn không chịu nổi.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Ai cũng trợn tròn mắt, người đọc sách Văn Cung kẻ này còn ngẩn hơn kẻ kia.

Bọn hắn vốn tưởng rằng Chu thánh sống lại thì ngày chết của Hứa Thanh Tiêu đã đến.

Nhưng thật không ngờ Chu thánh sống lại, việc đầu tiên là lấy đi Long Huyết Dương Ngọc, sau đó bắt đầu chất vấn mọi người.

Hỏi một hồi liền trực tiếp động thủ, lại còn chửi tục?

Vị Thánh nhân này hoàn toàn không giống như trong lòng bọn hắn.

“Thánh nhân, học trò sai ở đâu ạ? Xin Thánh nhân nói rõ.”

Lữ Tử bị đánh ngu luôn rồi.

Nhưng hắn vẫn đứng dậy, nhìn về phía Chu thánh, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc và oan ức.

“Làm sai chỗ nào sao?”

“Bổn thánh hỏi ngươi, ngươi làm đúng chỗ nào?”

“Ngươi thật sự coi bổn thánh cái gì cũng không biết sao?”

“Tất cả chuyện phải trái đúng sai bổn thánh đã cảm ứng được.”

“Gì mà giết người chiếm thành, những kẻ đó là phiên bang dị tộc, ý đồ mưu phản, giết là đáng kiếp.”

“Ngược lại là các ngươi, hiện tại đã biến thành cái loại gì?”

“Còn tách khỏi Đại Ngụy, tự lập Vương triều Hạo Nhiên chó má gì đó. Các ngươi cũng xứng với hai chữ Hạo Nhiên?”

“Bổn thánh hỏi một câu.”

“Ai cho phép các ngươi để Văn Cung tách khỏi?”

“Ai?”

Giọng nói Chu thánh tràn ngập phẫn nộ, ông gầm to giận dữ. Âm thanh này đã truyền đến toàn bộ thiên hạ.

Toàn bộ người đọc sách thiên hạ đều nghe thấy sự phẫn nộ của Chu thánh.

Đặc biệt là người đọc sách thuộc nhánh Chu thánh thì càng run bần bật.

Ai cũng không dám nhận lấy lửa giận của Thánh nhân.

Hai vị Bán thánh trong Văn Cung đã sợ tới mức tái nhợt mặt mày. Đám Đại nho cùng với thiên địa Đại nho đó cũng bị doạ cho nhũn chân.

Còn tưởng rằng Chu thánh sống lại sẽ giúp bọn hắn giết địch, nhưng không ngờ lại là nghênh đón lửa giận ngút trời.

“Câm rồi à?”

“Chết hết rồi sao?”

Thấy mọi người không nói lời nào, giọng Chu thánh lạnh băng vô cùng. Ông giơ tay lên, trong tức khắc, Bát Ngọc Thánh Xích và Hạo Nhiên Văn Chung xuất hiện ở trước mặt ông.

Bốp.

Chu thánh giơ tay tàn nhẫn đánh một cái lên Bát Ngọc Thánh Xích, thiếu chút nữa Bát Ngọc Thánh Xích đã nứt toác.

“Thân là Thánh Khí, ngươi đã đi theo bổn thánh trăm năm, bổn thánh tạo ra ngươi, là muốn ngươi lường nhân tâm, định thiên hạ. Nhưng ngươi lại trợ Trụ vi ngược.”

“Những người này đã thối nát đến tận xương, ngươi mặc kệ không hỏi. Nếu không phải thấy ở thiên hạ yêu ma chưa trừ, ta hôm nay chắc chắn sẽ phế ngươi.”

Chu thánh mở miệng, ông đổ một phần lửa giận lên người Bát Ngọc Thánh Xích.

Mà Bát Ngọc Thánh Xích chấn động không thôi, nhưng sợ hãi chiếm phần hơn. Nó không dám có bất kỳ phản ứng gì, chỉ có thể tránh ở đằng sau thân Văn Chung, phảng phất như cực kỳ oan ức.

Nhưng Chu thánh cũng không hề liếc nhìn Bát Ngọc Thánh Xích lấy một cái, mà là tiếp tục nhìn Lữ Tử, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo.

“Bổn thánh hỏi ngươi lần cuối cùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Nếu như ngươi nói ra, ngươi sẽ chịu ít khổ hơn.”

“Nhưng nếu ngươi còn dám giấu giếm, lấp liếm, bổn thánh có một vạn biện pháp khiến cho ngươi sống không bằng chết.”

Chu thánh mở miệng.

Chương 1081: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (10)

Sau khi ông xuất hiện, thiên địa cũng không ngừng phản hồi đủ loại tin tức cho ông, rất nhiều chuyện đều đã xuất hiện ở trong đầu ông rồi.

Mọi hành động của người đọc sách và của Hứa Thanh Tiêu.

Càng biết rõ ràng, trong lòng ông càng phẫn nộ. Đến cuối cùng ông đã hoàn toàn minh bạch, thế hệ này của mình đã triệt để thối rữa rồi, rữa đến tận gốc.

Có cứu cũng không kịp nữa.

Đối mặt với ngôn từ của Chu thánh, cả người Lữ Tử run rẩy. Hắn đột nhiên ý thức được, Chu thánh trước mắt, tuyệt đối không chỉ là chân linh, rất có khả năng đã khôi phục ý thức.

Giấc mộng muốn không chế chân linh Chu thánh của mình đã hoàn toàn tan biến.

Ngươi không thể nào mê hoặc, cũng không thể nào lừa gạt một vị Thánh chân chính.

Giờ khắc này, Lữ Tử hoang mang rồi, hắn hoàn toàn sợ hãi rồi, so với việc Hứa Thanh Tiêu giết hắn thì còn đáng sợ hơn vạn phần.

Hứa Thanh Tiêu giết hắn, hắn còn có cơ hội cứu vãn. Nhưng khiến cho một vị Thánh nhân giận dữ, đây là chuyện còn khủng bố gấp trăm lần so với việc giết hắn.

Nghĩ đến đây, Lữ Tử quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu van xin Chu thánh.

“Xin Thánh nhân bớt giận, xin Thánh nhân bớt giận.”

“Tất cả đều là do Hứa Thanh Tiêu. Thánh nhân minh giám a, nếu không phải Hứa Thanh Tiêu bức bách chúng con, chúng con cũng sẽ không rời khỏi Vương triều Đại Ngụy.”

“Nhưng học trò sở dĩ như vậy bởi vì cũng có tư tâm. Học trò hy vọng có thể phát huy mạnh mẽ học vấn của Thánh nhân, xây dựng vương triều của người đọc sách, mong người đọc sách chúng ta ai cũng như rồng.”

“Thánh nhân minh giám a!”

Lữ Tử còn đang mạnh miệng. Đến lúc này, hắn vẫn không nói ra chân tướng mà lại càng mặt dày vô sỉ nói ra những lời này.

“Ai cũng như rồng? Ngươi cũng không biết xấu hổ mà nói những lời này?”

“Bổn thánh xem như đã rõ, vì sao Hứa Thanh Tiêu lại giết Nho.”

“Các ngươi đúng là mặt dày đến cực điểm.”

“Lại còn ai cũng như rồng, phát huy mạnh học vấn của Thánh nhân. Ngươi đây là phát huy mạnh mẽ học vấn Thánh nhân sao? Ngươi đang làm bại hoại thanh danh của bổn thánh đấy.”

“Bổn thánh hỏi ngươi, ai cho phép các ngươi tách khỏi Đại Ngụy?”

“Bổn thánh đến từ Đại Ngụy. Năm đó mượn sức mạnh của bá tánh Đại Ngụy, trở thành Thánh nhân. Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo, đây là thánh đạo của bổn thánh.”

“Mà các ngươi, vậy mà dám để Văn Cung tách ra, làm hại muôn dân Đại Ngụy khổ không tả nổi. Nếu không phải có Hứa Thanh Tiêu thăng lên Bán thánh, cưỡng ép kéo dài vận mệnh cho Đại Ngụy, thì giờ này Đại Ngụy sớm đã dậy tiếng than trời gọi đất, thi cốt như núi rồi.”

“Các ngươi còn là con người sao?”

“Các ngươi ngay cả súc sinh cũng không bằng.”

Chu thánh là thật sự quá phẫn nộ rồi. Ông là Thánh nhân, theo lý thuyết sớm đã ‘thượng thiện nhược thủy*’ rồi, nhưng sự trơ tráo của Lữ Tử đã vượt quá tưởng tượng của người thường.

(*Không tranh với đời, tâm lặng như nước.)

Ngay cả ông cũng không chịu được.

Ầm ầm ầm.

Ngay sau đó, toàn bộ Vương triều Hạo Nhiên nháy mắt tan vỡ sụp đổ. Toàn bộ tường thành trực tiếp sập xuống, mọi phòng ốc trực tiếp vỡ vụn, nhưng không có thương tổn đến bất cứ một người dân vô tội nào.

“Vương triều Hạo Nhiên chó má.”

“Bổn thánh giác ngộ từ Đại Ngụy, trong xương cốt bổn thánh đang chảy dòng máu của Đại Ngụy.”

“Đám súc sinh các ngươi có tư cách gì lựa chọn thay bổn thánh?”

“Ai cho các ngươi cái quyền đó?”

“Là ai cho các ngươi lá gan?”

Giọng của Chu thánh càng ngày càng lớn, càng ngày càng gay gắt.

Đến cuối cùng, ông nhấc tay lên, toàn bộ người đọc sách trong Văn Cung toàn bộ đều bị một luồng sức mạnh khủng khiếp vô cùng đẩy ra ngoài Văn Cung.

Lữ Tử quỳ gối ở phía trước.

Hai vị Bán thánh quỳ ở hai bên phải trái phía sau Lữ Tử.

Bảy tám chục vị thiên địa Đại nho cũng quỳ trên mặt đất, còn về những Đại nho cùng với người đọc sách khác thì quỳ gối phía sau, nhìn lướt qua thì có khoảng ba nghìn người đọc sách.

Ba nghìn người đọc sách này là thành viên chính của Văn Cung.

Bọn hắn ngày thường cao cao tại thượng, ỷ vào việc mình là người Văn Cung hoành hành ngang ngược, đồng thời cũng là người tiếp xúc với các quốc gia khác nhau, bọn hắn là thành viên quan trọng.

Hiện tại toàn bộ đều bị Chu thánh bắt đến trước mặt hành quyết giống như heo như chó.

Lúc này, đám người đó cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch đến đến cùng cực. Loại tự tin cùng với cao ngạo trước đó, hiện

tại đã không còn sót lại chút gì.

Bởi vì người bọn hắn đang đối mặt chính là Chu thánh.

Là thần trong lòng thiên hạ người đọc sách.

Là vị Thánh nhân duy nhất trong ngàn năm qua.

Bọn hắn không dám chống đối, một chút cũng không dám.

Dưới thánh uy, bọn hắn không dậy nổi một chút phản kháng.

"Các ngươi ở trong Văn Cung, không lo nghĩ cho thiên hạ muôn dân mà chỉ cầu danh lợi, bại hoại thanh danh của ta, làm xằng làm bậy."

"Tội ác ngập trời, thập ác bất xá. Hôm nay ở trước mặt bá tính thiên hạ, ta sẽ thanh lý môn hộ." Chu thánh lên tiếng.

Nói tới đây, Bát Ngọc Thánh Xích hóa thành một thanh đao, xuất hiện ở trong tay ông.

Ầm.

Lưỡi đao chém ra, một đao này khiến tất cả Nho vị bị tước, thiên địa Đại nho ngay đương trường bị phế sạch sẽ.

Phụt phụt phụt.

Hộc ra từng ngụm máu tươi. Bọn hắn vô pháp chống cự, Nho vị bị cưỡng chế phế truất nên phải chịu trọng thương, tổn thất đến tận gốc rễ.

"Thánh nhân tha mạng!"

"Khẩn cầu Thánh nhân tha mạng cho chúng con."

"Chuyện Văn Cung thoát ly là chúng ta lỗ mãng, mong Thánh nhân thứ tội."

"Xin Thánh nhân bớt giận, xin Thánh nhân bớt giận!"

Vào lúc này, bọn hắn đã rối loạn thành một đoàn. Ai có thể ngờ Chu thánh lại tàn nhẫn như vậy, chỉ với một đao mà Nho vị của ba nghìn người đã không còn nữa.

Thiên địa Đại nho đã bị phế toàn bộ.

Bị phế thì thôi đi, nhưng lại tổn thương đến căn nguyên. Chỉ sợ sống không nổi mười năm đã phải chết già.

So với Hứa Thanh Tiêu còn tàn nhẫn gấp mười lần.

Hứa Thanh Tiêu chỉ là phế bỏ Nho vị nhưng không tổn hại thọ nguyên, nhưng Chu thánh gần như là trực tiếp lấy mạng bọn hắn.

Bọn hắn hoàn toàn hoảng loạn, quỳ trên mặt đất điên cuồng dập đầu, khẩn cầu Chu thánh bớt giận, cũng hy vọng Chu thánh tha bọn hắn một mạng.

Đặc biệt là thiên địa Đại nho thậm chí phủ phục dưới đất quỳ lạy, kiên trì cầu xin Chu thánh. Bọn hắn tạm thời chưa bị tước vị, nhưng bọn hắn biết, dựa vào tính tình hiện tại của Chu thánh, bị tước chỉ là chuyện sớm muộn.

Hai vị Bán thánh cũng khóc lóc thảm thiết. Bọn hắn cực khổ tu luyện đến cảnh giới Bán thánh, nếu như bị tước thẳng thừng, bọn hắn không thể chịu nổi.

Song, Chu thánh không hề nhiều lời. Ông giơ tay lên, Bát Ngọc Thánh Xích lại lần nữa ngưng tụ thành thánh đao.

Mà một đao này, nhằm vào đám thiên địa Đại nho đó.

Chương 1082: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (11)

Đồng thời, giọng nói của Chu thánh cũng vang lên, chiêu cáo thiên hạ.

“Từ hôm nay trở đi, trong thiên địa này ngoại trừ Hứa Thanh Tiêu, ai nếu còn dám dùng thanh danh của bổn thánh hồ ngôn loạn ngữ, mê hoặc chúng sinh, làm xằng làm bậy, ắt bị thiên địa khiển trách, ngũ lôi oanh đỉnh, chết không có chỗ chôn thây.”

Chu thánh mở miệng, dựa vào thánh lực vô thượng điều khiển sức mạnh thiên địa.

Đồng thời ông đã nói rõ hết thảy.

Nếu ai còn dám dùng tên tuổi của ông đi làm xằng làm bậy, ắt bị thiên địa khiển trách, ngũ lôi oanh đỉnh. Những lời này không phải uy hiếp, mà là chân ngôn của ông.

Đóng dấu ở trong thiên địa, nếu ai dám xằng bậy, thiên địa tức khắc khiển phạt.

Thánh ngôn đóng dấu trong thiên địa.

Ngay sau đó, đao thánh chém xuống lần hai.

Bảy tám mươi vị thiên địa Đại nho bị phế nho vị ngay tại chỗ. Một đám càng là kêu la thảm thiết liên tục, bọn hắn vốn đã già cả, bị chém một nhát như vậy, tóc tai nháy mắt trở nên bạc phơ, trên mặt cũng không còn một chút huyết sắc.

Thọ mệnh không đủ một năm, có một vài người thậm chí chết ngay ở hiện trường.

Chỉ là, này còn chưa xong đâu.

Đao thứ ba xuất hiện.

Một đao này là nhằm vào Bán thánh.

“Xin Thánh nhân bớt giận, chúng con đã biết sai rồi, chúng con đã biết sai rồi. Chuyện này không kiên quan đến chúng con, tất cả đều là do Lữ thánh làm, tất cả đều là do Lữ thánh chủ đạo, không liên can đến chúng con.”

“Vâng vâng, khẩn cầu Thánh nhân minh giám. Chuyện này, thật sự không liên quan đến chúng con. Chúng con đã biết sai, hiện tại lập tức dời Văn Cung trở về Đại Ngụy.”

Hai vị Bán thánh hoàn toàn hoảng sợ đến run rẩy cả mình. Bọn hắn không muốn kết cục như thế này, hơn nữa từ đầu tới đuôi, bọn hắn cũng không có ra mặt làm gì hết.

Hết thảy mọi thứ đều là Lữ thánh chủ đạo, bọn hắn chẳng qua là nghe theo lệnh của Lữ thánh mà thôi.

Hiện tại bảo bọn hắn trả cái giá đắt như vậy, dĩ nhiên bọn hắn cảm thấy oan ức, cũng cảm thấy không cam lòng.

Đáng tiếc, đao thứ ba đã trực tiếp rơi xuống, vô tình đến tột cùng.

Phụt.

Phụt.

Hai người phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch cực kỳ. Thánh khí trong cơ thể bọn hắn lập tức trào ra.

Cảnh giới Bán thánh cực khổ tu hành cả đời đã bị hủy trong chốc lát.

Việc này khiến bọn hắn khó chịu vô cùng.

Bọn hắn muốn phát tiết lửa giận, nhưng nhìn ánh mắt cực kỳ lãnh lẽo của Chu thánh, hai người bọn hắn căn bản không dám.

Mọi người ở hiện trường thì líu lưỡi, tất cả đều chết lặng.

Ở trong mắt mọi người, Hứa Thanh Tiêu quả thực là tên quái thai. Theo lý Văn Cung cũng đã hồi sinh Chu thánh, nhưng không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại còn có thể chuyển bại thành thắng.

Hơn nữa từ đầu tới đuôi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói một lời, là Chu thánh chủ động bước ra đại nghĩa diệt thân.

Bọn họ rất tò mò, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu có sức hấp dẫn gì vậy?

Vì sao có thể khiến nhiều người ủng hộ hắn, trợ giúp hắn vô điều kiện?

Đầu tiên là võ giả nhất phẩm.

Hiện tại lại là Văn Thánh nhất phẩm.

Kỳ diệu hơn chính là vị Thánh nhân nhất phẩm này còn là người do chính Văn Cung hồi sinh

Nếu như không hồi sinh Chu thánh thì còn không có lắm chuyện như vậy.

Ít nhất Hứa Thanh Tiêu có cuồng vọng kiêu ngạo đi nữa, hắn cũng không thể kìm hãm được Vương triều Hạo Nhiên.

Không hồi sinh Chu thánh, Vương triều Hạo Nhiên có thể kiến quốc, còn có thể ngưng tụ vương triều đỉnh khí vận, thế nào cũng không lỗ.

Không chừng còn có thể làm ghê tởm Hứa Thanh Tiêu, không nói đến chèn ép, khiến Hứa Thanh Tiêu khó chịu một trận hoàn toàn không thành vấn đề.

Hiện tại thì hay rồi, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không hề khó chịu, nếu không phải Thánh nhân ở đây, phỏng chừng hắn cũng sắp cười ra tiếng rồi.

Bên khó chịu chính là dòng dõi Văn Cung, một đám thảm không nỡ nhìn.

Lần này là quả đúng là đại thương nguyên khí.

Ngồi ở trên đài.

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút líu lưỡi.

Hắn biết Chu thánh đang kìm nén lửa giận, nhưng không ngờ Chu thánh lại đại nghĩa diệt thân, thật sự có chút khoa trương.

Một đao tước đi ba nghìn Văn Cung ba nghìn nho.

Một đao tước đi tám mươi tư vị thiên địa Đại nho.

Một đao tước đi hai Bán thánh.

Cảm giác giống như cắt dưa hấu vậy.

Nói thật, đổi lại là mình, chỉ sợ mình cũng không hạ tay tàn nhẫn như vậy được.

Văn Cung lần này quả đúng là xúi quẩy.

Không, không phải xúi quẩy, là xui tám kiếp.

Ba nghìn người đọc sách quỳ gối trước mặt Chu thánh.

Cơ thể Lữ Tử phát run, trong ánh mắt hắn tràn ngập sợ hãi, cũng có chút không hiểu và không cam lòng.

Hắn không hiểu, vì sao tất cả đều khồn giống như tưởng tượng của mình.

Hắn không hiểu, vì sao Chu thánh không có lựa chọn giúp mình, mà lại lựa chọn giúp Hứa Thanh Tiêu?

Tại sao vậy?

Hắn không cam lòng, không cam lòng vì sao mỗi một lần Hứa Thanh Tiêu đều có thể chuyển bại thành thắng.

Nhưng mà.

Giờ khắc này.

Đao thứ tư xuất hiện.

Một đao này là chuyện bị cho Lữ Tử.

“Thánh nhân, học sinh không phục!”

Cảm nhận được sự áp bức khủng bố, Lữ Tử nắm chặt tay, lên tiếng cực kỳ không cam tâm.

Nhưng mà, Chu thánh không để ý đến Lữ Tử.

Ầm.

Đao khí tán loạn, hóa thành sấm sét kinh hoàng.

Răng rắc.

Một đạo sấm sét trực tiếp giáng xuống bổ thẳng vào người Hồng Chính Thiên đang bị đóng đinh trong Văn Cung.

Đúng vậy.

Là Hồng Chính Thiên, chứ không phải Lữ Tử.

"A!"

Tiếng thét vô cùng thảm thiết vang lên.

Hồng Chính Thiên vẫn luôn giả chết, từ khi Thánh nhân sống lại, hắn rất kích động, cho rằng ngày tháng thoát khỏi bể khổ của mình tới rồi.

Nhưng tình thế phát triển càng ngày càng quái đản, hắn câm miệng, muốn giả chết, tránh thoát một kiếp này.

Tuy rằng hiện tại cực kỳ thống khổ, nhưng ít nhất mình còn sống, hắn không xui xẻo mà đụng vào Chu thánh.

Chỉ là không ngờ rằng, mình vẫn luôn không nói chuyện nhưng vẫn là bị Chu thánh theo dõi.

Điều khiển cho hắn càng tuyệt vọng hơn, chính là Chu thánh lại dẫn dắt lực lượng thiên lôi để giết chính mình.

Này quả thực là cực hình.

Thân xác Hồng Chính Thiên nứt toác, hắn lại không có thân xác của Hứa Thanh Tiêu, hiện tại đau đến cả người run rẩy.

Lại thêm một đạo sấm sét giáng xuống.

Hồng Chính Thiên lập tức đứt rời gân cốt, đứt lìa từng mảnh, hắn đau đến hốc mắt muốn nứt ra, hàm răng cũng nghiến đến vỡ nát.

"Thánh nhân tha mạng, Thánh nhân tha mạng."

"Thánh nhân, con sai rồi, Thánh nhân, con sai rồi."

"Là con không đúng, là con sai, con không nên như vậy. Thánh nhân, cầu xin người niệm tình mấy năm qua ta cống hiến vì Văn Cung mà tha cho con đi."

Chương 1083: Chu Thánh Nóng Nảy, Đại Nghĩa Diệt Thân, Tiêu Diệt Người Đọc Sách Trong Thiên Hạ, Thánh Uy Ngất Trời (12)

Hồng Chính Thiên lớn tiếng gào khóc. Hắn không có chút cốt khí nào, chỉ hy vọng Chu thánh có thể bỏ qua cho hắn, nếu không thì hắn sẽ đau đớn đến chết.

Chỉ là, Chu thánh căn bản không thèm để ý đến Hồng Chính Thiên.

Ông từng nói, người này ông sẽ tự mình tới xử lý.

Nếu nói được, Chu thánh ông liền sẽ làm được.

Nhưng làm như vậy không chỉ là vì trừng phạt, đồng thời cũng là cho Lữ Tử một cơ hội cuối cùng.

Đây là một vị Á thánh, có thể đi đến một bước này, không có khả năng chuyện xấu gì cũng làm.

Niệm tình Lữ Tử là Á thánh, Chu thánh cho hắn một cơ hội cuối cùng.

Nói ra toàn bộ chân tướng.

“Nói cho bổn thánh.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chu thánh nhìn Lữ Tử, giọng nói lạnh buốt đến đáng sợ.

Cảm nhận được ánh mắt rét lạnh đáng sợ này của Chu thánh, trong lòng Lữ Tử rất sợ hãi.

Sợ hãi không gì sánh nổi.

Nhưng hắn không thể nói, hắn biết nếu mình nói ra sẽ chết càng thảm hại hơn.

“Thánh nhân, ta không phục.”

“Này không công bằng.”

“Ông thiên vị Hứa Thanh Tiêu.”

Lữ Tử không có trả lời vấn đề của Chu thánh, mà là kéo đề tài đến trên người Hứa Thanh Tiêu.

Cho rằng Chu thánh bất công.

Hắn không phục.

Vừa nói xong.

Chu thánh thở dài thườn thượt.

Hắn nhìn Lữ Tử.

Một chút kỳ vọng cuối cùng trong ánh mắt cuối cùng đã biến mất.

Thế hện này.

Đã hoàn toàn thối rứa đến tận gốc rồi.

Thối rữa đến mức không có thuốc nào cứu được.

Nghĩ đến đây.

Chu thánh xoay người lại, ông nhìn Hứa Thanh Tiêu, chậm rãi mở miệng.

“Thủ Nhân.”

Giọng nói vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức cung kính hành lễ với Thánh nhân.

“Thánh nhân tại thượng.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Ta cho ngươi hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, ta vì ngươi diệt trừ toàn bộ người đọc sách, phế chín mươi phần trăm Nho vị, trả lại hạo nhiên chính khí cho thiên địa. Nhưng nếu như thế, thiên hạ sẽ xảy ra biến động không thể tưởng tượng. Ngươi phải phát huy mạnh mẽ Tâm học, sớm ngày thành Thánh, bình định họa loạn.”

“Thứ hai, Ta trảm toàn bộ Nho trong Văn Cung, nhưng việc còn lại, ta khó có thể ra tay, tương lai vẫn phải dựa vào chính ngươi.”

“Quyết định đi! Bất luận chọn cái gì, ta cũng sẽ không trách tội ngươi.”

“Toàn bộ nhân quả sẽ do ta gánh vác.”

Chu thánh chậm rãi mở miệng.

Lời nói này đã làm thế nhân trong thiên hạ hoàn toàn kinh ngạc.

Ý gì đây?

Diệt thiên hạ người đọc sách?

Thế nhân trầm mặc.

Thiên hạ người đọc sách choáng váng, sững sờ tại chỗ.

Không thể tin tưởng.

Không có ai sẽ nghĩ rằng, Chu thánh lại cho Hứa Thanh Tiêu hai lựa chọn này.

Một là phế bỏ thiên hạ người đọc sách, nhưng Hứa Thanh Tiêu phải tự nhận lấy mọi hậu quả, dù sao đám người đọc sách này tuy phẩm hạnh có vấn đề, nhưng bọn hắn quả thật có thể trấn áp yêu ma.

Đây là sự thật không thể tranh luận.

Nếu như người đọc sách bị diệt toàn bộ, vậy đối với cả trần giới mà nói cũng là một tổn thất to lớn.

Hoặc là giết hết toàn bộ Nho sinh Văn Cung, giữ lại dòng dõi Chu thánh. Chỉ là nếu như dòng dõi Chu thánh vẫn còn muốn tiếp tục gây phiền phức, hắn cũng không có cách nào.

Giờ khắc này.

Thiên hạ người đọc sách đều choáng váng.

Tất cả người đọc sách Văn Cung cũng ngỡ ngàng.

Bọn hắn không thể tưởng tượng, Chu thánh lại sẽ tàn nhẫn như vậy.

Giao toàn bộ vận mệnh của người đọc sách cho Hứa Thanh Tiêu.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, Hứa Thanh Tiêu sẽ lựa chọn cái gì.

Này không phải muốn bọn hắn chết không có chỗ chôn sao?

“Chu thánh.”

“Học sinh không phục.”

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì lại để Hứa Thanh Tiêu quyết định?”

“Học sinh đọc sách trăm năm, kính trọng Chu thánh, phát huy mạnh mẽ học vấn của người, khiến cho dòng dõi Chu thánh trở thành dòng đứng đầu Nho đạo. Nhưng vì sao ông lại chọn Hứa Thanh Tiêu?”

Cuối cùng, Lữ Tử phát ra tiếng gào thét, hắn nhìn Chu thánh tràn ngập phẫn nộ.

Rõ ràng là hắn hồi sinh Chu thánh, nhưng vì sao Chu thánh lại lựa chọn giúp cho Hứa Thanh Tiêu?

Mình đọc sách thánh hiền, là người thừa kế của dòng dõi Chu thánh, để phát huy rộng rãi học vấn Chu thánh mà cúc cung tận tụy, nhưng kết quả lại là không nhận được sự công nhận.

Ngược lại là Hứa Thanh Tiêu, bất kính Thánh nhân, bất tôn thánh ý, nhưng lại có thể được Thánh nhân chiếu cố.

Hắn không phục.

Không phục từ tận đáy lòng.

Lữ Tử nhìn Chu thánh, trong ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng và nghẹn khuất.

Cảm nhận được ánh mắt của Lữ Tử, vẻ mặt Chu thánh vẫn bình tĩnh lạ thường.

Ông chậm rãi đi tới trước một bước, nhìn Lữ Tử nói.

“Ngươi thật sự là vì phát huy mạnh mẽ học vấn của bổn thánh sao?”

Chu thánh cất tiếng, ông chất vấn Lữ Tử.

Nghe thấy lời này, kẻ đó có chút trầm mặc.

Mà người đọc sách thuộc dòng dõi Chu thánh lại không biết nên nói cái gì.

“Bổn thánh đã cho ngươi bao nhiêu lần cơ hội?”

“Cho tới bây giờ, ngươi cũng không muốn nói ra.”

“Được, hôm nay bổn thánh muốn xem xem ngươi còn có thể mạnh miệng tới khi nào.”

Chu thánh mở miệng.

Nói tới đây, thánh lực tràn ngập.

Trong phút chốc, hai bóng người bị cưỡng ép áp tải đến trước mặt Chu thánh.

Khi nhìn thấy hai bóng người này, ánh mắt Lữ Tử tức khắc thay đổi.

Đây là vị Bán thánh có liên lạc với hắn.

Lai lịch rất lớn.

“Sao lại còn có hai vị Bán thánh thế này?”

“Là ai nữa đây? Bán thánh từ đâu đến vậy?”

“Vì sao vẫn còn Bán thánh?”

Trong nháy mắt, mọi người rất kinh ngạc, không biết hai vị này Bán thánh này đến từ nơi nào. Bọn họ không ở trong Văn Cung mà là bị Chu thánh áp giải thẳng qua đây.

Nơi bắt chưa xác định.

Ầm ầm.

Trong phút chốc, một tiếng sấm vang lên.

Sau đó một bức hoạ xuất hiện ở trên vòm trời, rọi sáng toàn bộ trần giới.

Là bóng hình của Lữ Tử, và cả hai vị Bán thánh này nữa.

“Lữ thánh, chỉ cần Văn Cung Đại Ngụy tách ra, chúng ta có thể thành lập vương triều học giả, có thể nhận được sức mạnh thiên địa, ngưng tụ đỉnh quốc vận.”

“Đến lúc đó nhờ vào sức mạnh thiên hạ người đọc sách là có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, đạt được cảnh giới Văn Thánh.”

“Đặc biệt là Lữ thánh ngài, rất có khả năng trở thành Thánh nhân đời thứ sáu, vượt qua cả Chu thánh.”

Một giọng nói vang lên, mọi người trên thế giới đều nghe thấy.

Mọi người kinh ngạc theo dõi một màn này, đặc biệt là người đọc sách thuộc dòng dõi Chu thánh. Sau khi nghe được những lời như vậy, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy đều trở nên cổ quái.

Chương 1084: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (1)

“Nhưng vấn đề là, một khi Văn Cung thoát ly, quốc vận của Đại Ngụy vương triều chỉ sợ sẽ tán loạn, đến lúc đó toàn bộ bách tính Đại Ngụy chỉ sợ sẽ phải chịu tai ương.”

Giọng nói Lữ thánh vang lên có vẻ hơi lo lắng.

Nhưng mà người đó tiếp tục lên tiếng.

“Lữ thánh, ngài vẫn cả nghĩ quá. Vận mệnh quốc gia Đại Ngụy tán loạn thì có thể thế nào? Cùng lắm thì chết một đám dân thường mà thôi, nhưng đối với toàn bộ bá tính trên thiên hạ thì lại có thêm một vị Thánh nhân.”

“Cũng coi như gián tiếp tạo phúc cho muôn dân, về phần nhân dân Đại Ngụy chết thì chết thôi.”

Giọng nói lộ vẻ bình tĩnh, nhưng âm thanh này truyền đến trong tai bá tính Đại Ngụy có vẻ chói tai vô cùng.

“Thằng chó này.”

“Chết thì chết thôi? Con mẹ nó, loại chó má này thật sự không coi chúng ta là người mà!”

“Lại còn thiên hạ bách tính có thêm một vị Thánh nhân? Lấy mạng chúng ta đổi lấy thánh vị? Tên Lữ Tử này đúng là tính toán hay đấy!”

Bá tính không nhịn nổi chửi mắng té tát, cho dù là thiên hạ thương sinh cũng không khỏi nhíu mày.

Tuy rằng nghe có vẻ như không có vấn đề gì, nhưng vấn đề là muốn hy sinh toàn bộ bá tính Đại Ngụy đó. Thở ra cái chính là triệu mạng người, cực nhiều cực nhiều mạng người.

Nhiều mạng người người như thế chỉ để đổi một vị thánh?

Nếu ngươi nói rằng yêu ma tác loạn, bọn ta còn có thể chịu đựng, dù sao cũng không có cách nào hợp lý hơn. Nhưng vấn đề là hiện nay đang là năm Thái Bình, lại không có yêu ma

loạn thế, nhưng ngươi chỉ vì tư dục của bản thân mà hy sinh ngàn vạn thậm chí cực nhiều bá tính, bọn ta không thể chấp nhận.

“Mạng của nhân dân Đại Ngụy, lão phu quả thực không để bụng, dùng mạng của bọn chúng đổi lấy một vị Thánh nhân, đó là vinh hạnh của chúng.”

“Có điều, thứ khiến cho bổn thánh lo lắng không phải nhân dân bách tính, mà là thiên hạ người đọc sách. Dựa theo lời của các ngươi, tụ hội đỉnh quốc vận yêu cầu phải có lực lượng của thiên hạ người đọc sách.”

“Một khi ta thành thánh, bọn hắn sẽ bị cướp đoạt căn cơ thành Nho, trong vòng trăm năm khó có thể có thêm Đại nho nữa. Đây mới là điều bổn thánh lo lắng.”

Lữ thánh nói ra chân tướng.

Khi những lời này vừa được thốt ra, thiên hạ người đọc sách liền đứng hình.

Bọn hắn không nghĩ rằng, ngưng tụ đỉnh quốc vận sẽ khiến cho bọn hắn đoạn tuyệt căn cơ.

Trong vòng trăm năm sẽ không có Đại nho?

Đây là khái niệm gì chứ?

Trăm năm không có Thánh, bọn họ có thể hiểu được, dù sao cảnh giới Thánh quá khó khăn.

Trăm năm không có Đại nho, vậy Nho đạo chẳng phải là bị phế bỏ toàn bộ sao?

“Lữ thánh, ngươi vẫn là cả nghĩ quá rồi.”

“Nếu ngươi thành Thánh nhân, ít nhất có thể sống thêm một trăm năm nữa, vả lại chúng ta còn có biện pháp làm cho ngươi sống thêm một trăm năm.”

“Cộng lại cũng là hai trăm năm rồi.”

“Thời gian hai trăm năm này, cho dù là không có Đại nho thì có thể thế nào?”

“Có thể ảnh hưởng gì?”

“Hơn nữa ngàn ngàn vạn vạn người đọc sách cũng không so được với sự tồn tại của một vị Thánh nhân, hy sinh một đám người đọc sách để đổi lấy một vị Thánh nhân, đối bọn chúng mà nói cũng là một loại vinh quang.”

“Vả lại, đám người đọc sách này còn là người đọc sách sao?”

Giọng nói Bán thánh tiếp tục vang lên, mê hoặc Lữ thánh.

Nghe thấy lời này, Lữ thánh có chút trầm mặc.

“Lữ thánh, đã đến lúc này, cần gì phải rối rắm?”

“Hiện giờ dòng dõi Chu thánh người không giống người, quỷ không giống quỷ, nói bọn chúng là người đọc sách, chi bằng nói chúng là một đám tiểu nhân đọc sách.”

“Bọn chúng còn có chút khí khái quân từ nào không? Chẳng qua chỉ là vật chứa của hạo nhiên chính khí mà thôi.”

“Nếu ở thời điểm mấu chốt này mà Lữ thánh lùi bước, vậy toàn bộ những tính toán trước đó sẽ trở thành phế thải.”

“Lữ thánh, ngươi nghĩ kỹ một chút, dòng dõi Chu thánh đã hoàn toàn bại hoại căn cơ rồi, hiện tại ngươi cần phải trở thành Thánh nhân đời thứ sáu. Đến lúc đó hãy dưỡng dục lại một tốp người đọc sách mới.”

“Chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Mỗi một câu của vị Bán thánh nọ đều giống như một cái bạt tai đang vỗ lên mặt đám người đọc sách.

Bọn hắn không ngờ rằng bản thân mình tận tâm tận lực vì Văn Cung, nhưng lại bị hình dung thành ‘vật chứa’? Đúng là buồn cười đến cực điểm.

“Bổn thánh cũng không phải lo lắng về điều này.”

“Dòng dõi Chu thánh quả thực đã thối nát tận gốc rễ, đám người này ích kỷ tư lợi, ngay cả tiểu nhân cũng không bằng nữa, đều là đám ngụy quân tử mà thôi.”

“Ngược lại là cái tên Hứa Thanh Tiêu đó đích thực có phong phạm Nho giả, nhưng chỉ một mình Hứa Thanh Tiêu cũng không là cái thá gì.”

“Bổn thánh chỉ cần mở miệng, người đọc sách dòng dõi Chu thánh sẽ như chó điên đi cắn xé hắn, cho dù không chèn ép được Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng có thể làm hắn ghê tởm.”

“Chuyện Bổn thánh thật sự lo lắng chính là không thành nổi Thánh nhân.”

“Ngươi nói nhiều như vậy, hết thảy cũng chỉ giả thuyết, rốt cuộc có thể thành thánh hay không vẫn là một ẩn số.”

Lữ thánh nói ra lời trong lòng mình.

Đúng vậy, thiên hạ thương sinh hắn không đặt vào trong mắt, chẳng qua là một đám kiến hôi mà thôi.

Thiên hạ người đọc sách, hắn càng không để bụng, vật chứa của hạo nhiên chính khí mà thôi, chết nhiều hơn nữa cũng chẳng sao. Đừng nói là trăm năm không có Đại nho, cho dù là ngàn năm cũng chẳng liên quan đến hắn?

Điều hắn thật sự để ý và khó xử chính là đối phương cũng không cho mình một câu trả lời rõ ràng.

Ngộ nhỡ không thể thành thánh thì sao?

Vậy tất cả những gì mình làm chẳng phải sẽ trở thành trò cười?

Giờ khắc này.

Người đọc sách dòng dõi Chu thánh triệt để thất vọng.

Dù sao nhìn thấy Lữ thánh vẫn luôn trầm mặc và bối rối, bọn hắn vẫn còn tưởng rằng Lữ thánh còn có lương tâm, hiện tại xem ra, chẳng qua là người ta lo lắng có thể thành thánh hay không thôi. Ở trong mắt Lữ thánh, bọn hắn sống hay chết cũng không xứng nhắc tới.

“Lữ thánh, điểm này xin yên tâm.”

“Bọn ta tuy rằng không thể lấy gì để đảm bảo với Lữ thánh, nhưng lui một bước nếu như biện pháp này không được, chỉ sợ cả đời này của ngài sẽ vô vọng với cảnh giới Thánh.”

“Đây là cơ hội duy nhất của ngài, cũng là cơ hội cuối cùng.”

Người sau mở miệng, những lời này không phải uy hiếp, mà là nhắc nhở.

Chương 1085: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (2)

Ngay khi lời nói này vừa dứt, giọng nói Lữ Tử liền vang lên.

“Được.”

“Lão phu quả thực không có đường lui thối lui, chỉ là nếu như ngưng tụ đỉnh quốc vận, lão phu không nhận được lợi ích xứng đáng thì cũng sẽ không để cho các ngươi đạt được.”

Lữ Tử lên tiếng, lúc hắn nói tới đây, hình ảnh lập tức biến mất.

Ngay sau đó.

Chu thánh không nói gì mà chỉ phất phất tay, ngưng tụ hình ảnh lại lần nữa.

Là cảnh tượng sau khi hai vị Bán thánh rời đi.

“Muốn thành thánh à?”

“Đúng là si tâm vọng tưởng.”

Giọng nói trước đó vang lên, tràn ngập khinh miệt và coi thường.

“Thánh đạo dễ thành như vậy sao? Mượn lực lượng của thiên hạ người đọc sách? Hắn chung quy chỉ là may áo cưới cho chúng ta thôi. Thật khó tưởng tượng, rõ ràng là Á thánh, sao hắn lại dễ dàng mắc mưu như vậy?”

Nhưng giọng nói thứ hai vang lên cũng đầy vẻ khinh thường.

“Không dễ dàng gì, hắn đã lớn tuổi, sống không được mấy năm. Ngươi phải biết rằng, bất luận là ai cũng sợ hãi cái chết, đế vương cũng vậy, võ giả cũng thế, người chết như đèn tắt, ai mà không muốn sống lâu mấy năm chứ?”

“Trước kia mấy kẻ đó không phải đều như vậy sao? Chỉ là vận khí của hắn tốt nhất thôi. Lần này quả thật hắn có chút tác dụng, đại nhân còn cần hắn tiếp tục kiểm soát dòng dõi Chu thánh.”

“Ngẫm lại xem, trước kia những thế hệ người khống chế của Văn Cung có kết cục thảm thế nào? Kết quả vẫn là chết già, trả giá nhiều như vậy, chung quy vẫn thành công dã tràng.”

Thanh âm đến đây cũng đột nhiên im bặt.

Thế nhân đã chứng kiến hết thảy. Trong nhất thời, bọn họ đã rõ kế hoạch của Văn Cung là gì.

Nhưng bọn họ không biết, ai đang giật dây phía sau màn?

Vả lại mục đích của bọn chúng rốt cuộc là cái gì?

Biến Lữ thánh trở thành Thánh nhân đời thứ sáu sao? Chuyện này rõ ràng là không thể nào.

Giờ này khắc này.

Sắc mặt Lữ thánh khó coi tới cực hạn.

Hắn nhìn về phía hai vị Bán thánh, trong ánh mắt đã tràn ngập phẫn nộ, nhưng lại có chút cổ quái.

Phẫn nộ là biểu hiện bình thường, chỉ là cổ quái thì có hơi bất thường.

“Người đứng sau các ngươi, rốt cuộc là ai?”

Chu thánh cất tiếng, thiên uy huy hoàng.

Chèn ép hai vị Bán thánh đến phát run cả người.

Nhưng hai vị Bán thánh này cũng không có bị doạ mà khai ra tất cả, mà là chỉ vào Chu thánh nói.

“Ngươi không phải Chu thánh chân linh.”

“Lữ thánh, ngươi chớ có hồ đồ, đây căn bản là không phải Chu thánh chân linh, đây là giả, là cảnh tượng giả do Hứa Thanh Tiêu phối hợp với nhất phẩm tạo ra.”

Gã rồng lớn chỉ vào Chu thánh, tuy rằng sợ hãi thiên uy, nhưng gã không sợ hãi Chu thánh.

Trái lại còn nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Nghe thấy giọng nói này.

Lữ thánh không ngu, hắn biết ý tứ của đối phương là gì.

Người trước mắt có phải Chu thánh hay không, trong lòng hắn đều rõ ràng hơn ai hết. Nhưng hắn hiểu rõ một điều, nếu cứ diễn biến như thế, mình hắn sẽ chết không phải nghi ngờ.

Hai vị Bán thánh này dám nói như vậy, chứng tỏ còn có át chủ bài.

Nghĩ đến đây.

Giọng nói Lữ thánh vang lên.

Hắn chịu đựng toàn bộ áp lực, nhìn Chu thánh rồi lại nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Vừa rồi ngươi đã ném một tấm lệnh bài nhập vào trong cơ thể Chu thánh chân linh.”

“Đây là Chu thánh chân linh, nhưng ý thức đã bị ngươi khống chế.”

“Toàn bộ những chuyện vừa rồi đều là ảo cảnh do ngươi bịa đặt ra.”

Lữ Tử mở miệng, chuyện tới bây giờ, cho dù đã bị phơi bày, hắn cũng phải giả vờ đến cuối cùng.

Nếu không thì mình thật sự chỉ còn một con đường chết.

Giờ khắc này.

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu có chút cổ quái, hắn đang nhìn Lữ Tử, thật sự không thể tưởng tượng miệng của một người có thể cứng đến mức nào?

Lữ Tử đã dạy cho Hứa Thanh Tiêu một bài học kỹ càng.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu không nói một lời, Chu thánh đã xuất hiện rồi, cũng không tới phiên mình lên tiếng.

Mọi chuyện chỉ cần có Chu thánh ở đây thì không cần phải lo lắng gì nữa.

Đối với lời nói của Lữ Tử, Chu thánh không có chút dao động nào. Ông không trả lời mà là nhìn Hứa Thanh Tiêu và nói tiếp.

“Thủ Nhân.”

“Đưa ra lựa chọn đi.”

Chu thánh cất lời, Lữ Tử đã hoàn toàn mất trí. Sự tồn tại này trong mắt hắn giống như con kiến, muốn mạt sát quá đơn giản.

Ở trước thực lực tuyệt đối thì ngôn luận hữu dụng sao?

Đáp án là vô dụng.

Nghe thấy Chu thánh trưng cầu ý kiến lần nữa, Hứa Thanh Tiêu quả thật có hơi do dự.

Phế.

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn là muốn phế.

Nhưng có một việc, chính mình cần phải suy xét rõ ràng.

Đó chính là một khi người đọc sách bị phế, cho dù trong dòng dõi Chu thánh có một bộ phận có thể phân rõ thị phi, nhưng ít nhất cũng phải phế bỏ tám mươi phần trăm.

Một khi phế bỏ tám mươi phần trăm người đọc sách, toàn bộ thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn sao?

Đại Ngụy vương triều có tiên môn, những vương triều khác có tiên môn viện trợ không?

Mà một mình mình có quản được thiên hạ không?

Trấn áp Đại Ngụy cũng đã không dễ rồi, một khi thiên hạ đại loạn thì ai là người được lợi lớn nhất?

Không ai khác ngoài Phật môn.

Mà Phật môn cũng có thể quang minh chính đại xâm lấn Trung Châu.

Một khi yêu ma náo động, thiên hạ bách tính sẽ chịu liên lụy, như vậy hết thảy nhân quả đều sẽ tính trên đầu mình.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu rất muốn phế bỏ đám người đọc sách đó, nhưng phế bỏ một mạch tám mươi phần trăm chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái thực sự.

Vào lúc này.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Hắn đang do dự.

Ân oán cá nhân cho dù lớn đi chăng nữa, nhưng nếu liên lụy đến cả thế giới thì cũng sẽ thành nhỏ bé.

Đây không phải là vấn đề ích kỷ hay là thánh mẫu, mà là suy xét đến toàn bộ thế giới.

Đừng để đến lúc đó yêu ma tàn sát bách tính thiên hạ, tạo ra đại loạn này đến đại loạn khác. Đại Ngụy thì yên bình, nơi khác thì chết dần chết mòn. Một khi yêu ma lớn mạnh dần, một ngày nào đó cũng sẽ bước vào Đại Ngụy, đến lúc đó chính là tự vác đá nện chân mình.

Vấn đề này, Hứa Thanh Tiêu cần phải nghĩ kỹ một chút.

Lựa chọn cái thứ nhất, vậy thì mình nhất định phải lưng gánh áp lực thiên hạ, tận lực trở thành Á thánh, thậm chí là trở thành Thánh nhân, bồi dưỡng ra một lứa người đọc sách mới, hơn nữa số lượng không thể ít được.

Lựa chọn cái thứ hai chính là kế hoãn binh, giết chết nhóm người đứng đầu, sau đó đàn áp những môn đồ hiện tại của Chu thánh.

Chờ một lứa người đọc sách mới mọc lên thì lại phế bỏ bọn chúng. Đương nhiên muốn phế bỏ đám người đó thì mình cần phải trở thành Á thánh.

Nói cách khác, vẫn là không làm được.

Chương 1086: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (3)

Hứa Thanh Tiêu đang suy tư.

Lựa chọn mà Chu thánh cho mình quả thực không thể trả lời ngay được.

Nhưng một chuyện khác có thể trả lời trực tiếp.

“Thánh nhân tại thượng, học sinh cho rằng, cho dù như thế nào thì đầu tiên cũng nên xử lý sạch sẽ dòng dõi Văn Cung.”

“Những người này trái tim cũng đã bị nhuộm đen rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Việc có xử lý môn đồ của Chu thánh hay không có thể suy nghĩ cẩn thận, nhưng đám người Lữ thánh này cần phải thanh trừng sạch sẽ ngay lập tức.

Những người này trái tim đã nhuốm đen, không còn là chuyện thối rữa hay không nữa.

“Ừm.”

Chu thánh gật đầu, ông đồng ý với quan điểm của Hứa Thanh Tiêu.

Vào lúc này.

Ánh đao thứ tư xuất hiện.

Nếu như chém lượt đao này, toàn bộ dòng dõi Văn Cung một sẽ phải chết.

Lần này cũng không phải là tước nho vị nữa, mà là sát thân.

Hơi thở chết chóc nháy mắt bao trùm Văn Cung, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp bách khủng khiếp, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng.

“Thánh nhân thực sự sẽ không như thế.”

“Nào có Thánh nhân như thế? Chu thánh nhân ái vô tư, sao có thể hở ra là chém giết? Đây không phải là Thánh nhân chân chính.”

“Chân linh này đúng là Chu thánh, nhưng ý chí đã bị quấy nhiễu, đã biến thành ma đầu. Hứa Thanh Tiêu đang khống chế chân linh Chu thánh.”

“Chúng ta đều bị lừa cả rồi.”

Hai Bán thánh bị áp giải tới, có một người mở miệng chỉ vào Chu thánh, nói ầu nói tả.

Gã căn bản không sợ Chu thánh, cũng không biết là tự tin đâu ra.

“Đừng có mà nguỵ biện, thân phận của hai người các ngươi là gì? Nói rõ ràng.”

Có người lớn tiếng chất vấn thân phận hai người này. Là một vị Đại nho, có điều không phải Đại nho thuộc dòng dõi Chu thánh.

Mặc kệ sự tồn tại của Chu thánh rốt cuộc là gì, nhưng có một việc không thể phủ nhận, chính là hai vị Bán thánh này chưa từng xuất hiện lần nào, hơn nữa còn không phải người Văn Cung.

Vậy giải thích thế nào đây?

“Chúng ta chính là người thủ hộ Văn Cung, bảo vệ Văn Cung trong nhiều thế hệ. Bất luận xảy ra bất kỳ chuyện gì, chúng ta đều sẽ không tham dự, chỉ duy nhất lúc Văn Cung gặp phải đại nạn, chúng ta mới có thể xuất hiện.”

“Ngươi đừng có mà ở đây nói xằng nói xiên.”

“Lữ thánh, ngươi còn chưa chịu tỉnh sao?”

“Chu thánh thật sự sao có thể ra tay tàn nhẫn với môn đồ của mình? Há mồm ngậm miệng là muốn diệt sạch thiên hạ người đọc sách.”

“Hơn nữa còn giao lựa chọn cho Hứa Thanh Tiêu? Thế mà cũng được à?”

“Thiên hạ người đọc sách một khi bị giết sạch, chỉ sợ đến lúc đó yêu ma tràn lan, thiên hạ đại loạn, mà đây cũng là mục đích của Hứa Thanh Tiêu.”

“Các ngươi cẩn thẩn nghĩ lại mà xem, Hứa Thanh Tiêu từ đầu tới đuôi đang làm cái gì? Hắn giận dữ quát mắng Đại nho, giết Nho diệt Thánh, lại còn ra lệnh tướng sĩ Đại Ngụy đi tàn sát dân trong thành, hắn đang mưu đồ một chuyện lớn động trời.”

“Để có thể phục sinh cho một vị ma thần nào đó. Nếu không thì hắn vì sao lại phải làm như vậy?”

“Một khi để Hứa Thanh Tiêu thực hiện được gian kế, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ chết. Tự các ngươi ngẫm lại xem, tạm không nói đến thiên hạ người đọc sách rốt cuộc có làm sai hay không, cho dù thật sự làm sai thì khiển trách một phen là được, sao lại phế bỏ toàn bộ Nho vị? Dòng dõi Nho đạo liền hoàn toàn biến mất, đến lúc đó ai vui vẻ nhất? Còn không phải là ma đầu vui vẻ nhất?”

“Đáng hận a đáng hận! Hứa Thanh Tiêu, bổn thánh không ngờ rằng ngươi lại còn có thể khống chế ý chí của chân linh Chu thánh.”

“Ngươi thật sự là tội đáng muôn chết, muốn mượn tay của chân linh Chu thánh để diệt sạch dòng dõi Chu thánh.”

“Tâm địa ngươi quá độc ác. Rốt cuộc ngươi đang mưu đồ cái gì?”

“Ngươi muốn hại Chu thánh của chúng ta.”

Gã điên cuồng rống to, không có chỉ trích Chu thánh, cũng không có phủ nhận đây không phải Chu thánh, mà là cho rằng đây chỉ là một Chu thánh đang bị Hứa Thanh Tiêu khống chế ý thức.

Dù sao trước đó Hứa Thanh Tiêu đã ném ra một tấm lệnh bài.

Hiện tại bọn chúng lại bắt lấy cái cớ này làm ầm ĩ, đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Hứa Thanh Tiêu.

Mắng nhiếc Chu thánh, gã không dám.

Chu thánh không có sai, đây là Thánh nhân, ai dám đại nghịch bất đạo nói Thánh nhân có vấn đề?

Bán thánh không dám, thiên hạ người đọc sách cũng không dám.

Cho nên ném hết trách nhiệm cho Hứa Thanh Tiêu là biện pháp tốt nhất hiện giờ, không có cách nào tốt hơn.

Cuối cùng.

Lữ thánh đã tỉnh ngộ.

Hắn nhìn về phía chân linh Chu thánh, rồi nhớ lại chuyện Hứa Thanh Tiêu vừa mới làm, trong nhất thời hắn đột nhiên hiểu rõ.

Người trước mắt đúng là chân linh Chu thánh.

Thứ mình tìm thấy ẩn chứa châm linh Chu thánh, mà chân linh Chu thánh chính là một mảnh linh hồn do Chu thánh để lại.

Không có bất kỳ ý thức nào.

Điểm này ghi lại ở trong sách cổ, có thể chắc chắn.

Cho nên Lữ thánh lúc này mới tỉnh ngộ, làm sao đang êm đẹp lại xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa từ lúc bắt đầu, Chu thánh đã sinh ra ác cảm với mình một cách khó hiểu.

Hết thảy đều do Hứa Thanh Tiêu ở sau lưng giở trò quỷ.

Trước đó hắn còn chưa dám xác định, dù sao người đối diện là Chu thánh, là thần trong lòng bọn họ.

Nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn hiểu ra, hoàn toàn nghĩ thông suốt.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật sự đáng chết.”

“Chúng ta hồi sinh chân linh Chu thánh là để tru sát loại yêu ma nhà ngươi, trả lại cho thiên địa một tương lai sáng sủa.”

“Nhưng không ngờ rằng, ngươi lại tính kế lên người Chu thánh.”

“Muốn mượn tay Chu thánh để giết sạch thiên hạ người đọc sách, khiến Chu thánh gánh lấy bêu danh thiên cổ này.”

“Ngươi còn là người sao?”

“Hôm nay, mặc dù lão phu chết cũng phải thề sống chết bảo hộ thiên hạ người đọc sách.”

“Chu thánh, người mau tỉnh lại đi, chớ có bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc!”

Lữ thánh quỳ trên mặt đất, nửa câu đầu của hắn dõng dạc hùng hồn, nửa câu sau thì nghẹn ngào không thành tiếng.

Nói một hồi đã tẩy trắng toàn bộ sự tình.

Cho rằng Chu thánh hiện giờ đang bị Hứa Thanh Tiêu mê hoặc, biến đen thành trắng.

Giờ khắc này, toàn bộ người đọc sách Văn Cung đều kích động hẳn lên.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là đồ súc sinh.”

“Thế mà ngươi lại khống chế ý thức của Chu thánh? Thương thay thanh danh của Chu thánh chúng ta bị ngươi bôi nhọ như thế.”

“Ngươi giết bọn ta, bọn ta không sợ, nhưng ngươi muốn mượn tay Chu thánh tàn sát thiên hạ người đọc sách, ta không đồng ý.”

“Chu thánh, người tỉnh lại đi, môn đồ của người sắp bị diệt rồi.”

“Ý chí quân tử của chúng ta bất diệt.”

Từng giọng nói vang lên, toàn bộ người đọc sách trong Văn Cung giống như bắt lấy được cọng rơm cứu mạng.

Bọn hắn gào lớn theo Lữ thánh.

Chuyện này rõ ràng có lỗ hổng, dù sao trên đời này ai có thể quấy nhiễu được Thánh nhân? Ai có thể khống chế Thánh nhân?

Nhưng bọn hắn cũng biết, nếu không nói như vậy thì bản thân hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu nói như vậy, có thể cũng là chết, nhưng ít nhất còn có một đường sinh cơ.

Cho nên bọn hắn nắm chặt lấy đường sinh cơ này để sống sót.

Chương 1087: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (4)

Giờ khắc này.

Vô số đệ tử thuộc dòng dõi Chu thánh trên thế giới cũng đồng loạt tỉnh ngộ. Giọng nói bọn hắn run rẩy, nắm chặt tay thét lên.

“Đúng đúng đúng! Chu thánh sao có thể diệt sạch môn đồ của mình được? Chuyện này căn bản là không thể nào, bọn ta cũng không có phạm tội lớn tày trời. Cho dù có lỗi cũng chỉ là tin vào lời mê hoặc của người khác mà thôi.”

“Chúng ta có tội, nhưng không phải tội chết. Chỉ chút chuyện nhỏ này mà lại phải phế bỏ toàn bộ chúng ta sao?”

“Đây là chuyện Thánh nhân nên làm sao?”

“Đây không phải chuyện Thánh nhân nên làm, ngược lại giống như chuyện yêu ma sẽ làm.”

“Không sai, Chu thánh chân chính nhân ái vô tư. Trong sách cổ có ghi lại, môn đồ của Chu thánh đã từng phạm phải một tội lớn, sau khi Chu thánh biết, chẳng những không có trừng phạt người đồ đệ này, mà bản thân mình lại chịu phạt thay thế đồ đệ đó.”

“Chu thánh chân chính sẽ dùng phương thức này đi dạy bảo đệ tử. Hãy nhìn nhìn lại Chu thánh trước mắt xem, có được sức mạnh của Thánh nhân nhưng lại không có đức hạnh của Thánh nhân. Đây rõ ràng chính là Hứa Thanh Tiêu đang khống chế Chu thánh.”

“Đúng vậy, là Hứa Thanh Tiêu đang khống chế.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá ác độc. vốn dĩ ta chỉ cho rằng ngươi chỉ là căm hận bọn ta, hiện tại xem ra ngươi căn bản là không phải hận bọn ta, ngươi đang căm hận muôn dân, ngươi muốn khiến cho thiên hạ rối loạn.”

“Cảnh tượng vừa rồi đều là giả, Lữ thánh không thể nào như vậy. Lữ thánh sống nhiều năm như thế, là Á thánh của tộc chúng ta, tài hoa tuyệt thế, há có thể bị mắc lừa loại này?”

“Người thành Thánh sao có thể dựa vào lực lượng của người đọc sách? Nếu như có thể dựa vào lực lượng của người đọc sách, có thể trực tiếp trở thành Văn Thánh, vậy mỗi một thời đại cũng thiếu người đọc sách sao? Chuyện này chắc chắn là giả, là Hứa Thanh Tiêu mượn lực lượng của Chu thánh bịa đặt ra.”

Đủ loại giọng nói vang lên.

Giống như người đọc sách Văn Cung, thiên hạ tộc Chu thánh cũng bắt lấy cọng rơm cứu mạng này.

Bọn hắn biết, nếu như không giải thích, một khi Hứa Thanh Tiêu lựa chọn cái thứ nhất, bọn hắn sẽ chết chắc.

Dù sao đều là chết, không bằng giành giật một chút, ngộ nhỡ giành thắng thì sao?

Lỡ vậy thì sao?

Ai muốn chết đi như vậy chứ?

Đủ loại giọng nói vang lên, lực lượng người đọc sách ngưng tụ thêm lần nữa.

Trong thành Văn Thánh.

Chu thánh im lặng theo dõi hết thảy.

Ông không nói một lời, mà là để cho bọn chúng nói trước.

Lúc này, Lữ thánh đã hoàn toàn cho rằng Chu thánh trước mắt đã bị Hứa Thanh Tiêu khống chế.

Mọi nhút nhát đã tan biến.

Mọi sợ hãi đã bay đi.

Hết thảy chột dạ cũng hoá hư không.

Người hắn sợ hãi chính là Chu thánh.

Mà không phải một mảnh linh hồn của Chu thánh.

Chẳng qua ánh mắt hắn vẫn nhìn thoáng qua hai vị thánh.

Lữ thánh không nói gì mà chỉ dùng ánh mắt giao lưu, ý tứ rất đơn giản, có người nào xuất hiện cứu viện không.

Muốn dựa vào sức mạnh của ngôn luận để ngăn cản một vị Thánh nhân là không thể nào.

Duy chỉ người đứng sau hai vị Bán thánh mới có thể ngăn cản chân linh Chu thánh.

Ánh mắt hai vị Bán thánh ánh mắt kiên định lạ thường. Trong ánh mắt bọn chúng không có chút nào sợ hãi, dừng như đã đã tính trước mọi việc.

"Chu thánh, hãy tỉnh lại đi, hãy mở mắt ra nhìn chúng con một chút đi!"

Lữ thánh quỳ trên mặt đất phục lạy Chu thánh, dối trá đến cực điểm.

Bên ngoài Văn Cung.

Chu thánh đang theo dõi toàn bộ màn kịch. Cuối cùng, giọng nói của ông đã vang lên.

"Thủ Nhân."

"Hết thảy còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của lão phu."

"Đám người này không phải rễ thối, cũng không phải trái tim nhuốm đen."

"Bọn chúng đã hoàn toàn nhập ma."

"Ngươi không cần lựa chọn nữa, lão phu sẽ ra quyết định."

Giọng nói Chu thánh rất bình tĩnh.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể nghe ra được Chu thánh thật sự rất thất vọng.

Ông đã thất vọng tới cùng cực.

Vốn dĩ ông cho rằng, người đọc sách dòng dõi Chu thánh chỉ là ghen ghét người khác thôi, không có lĩnh hội ý chí quân tử, chỉ biết tu luyện hạo nhiên chính khí.

Quan điểm này là sai lầm, nhưng quan điểm này có thể dần dần thay đổi từ từ thông qua giảng đạo. Tuy rằng quá trình có

chút khó khăn, nhưng ít nhất có thể sửa lại.

Sau này ông phát hiện, những người này đã thối nát đến tận cùng, đã không thể nào thay đổi được nữa. Cho nên ông đã nảy sinh suy nghĩ phế bỏ môn đồ của mình.

Nhưng giữ lại cho chúng một cái mạng, cho bọn chúng một cơ hội cuối cùng, để bọn chúng lĩnh hội ý chí quân tử cẩn thận, hi vọng đến một ngày có thể giác ngộ trở lại.

Chỉ là làm như vậy sẽ rước lấy một vài náo động, một mình Hứa Thanh Tiêu không thể khống chế.

Nhưng nếu như mặc kệ không quản, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói cũng là một phiền toái rất lớn.

Nếu như mình vẫn còn sống, ông sẽ trực tiếp ra tay giải quyết, nhưng vấn đề là mình đã không còn nữa, cho nên ông liền giao lựa chọn lại cho Hứa Thanh Tiêu. Nếu như Hứa Thanh Tiêu lựa chọn cái thứ nhất, vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ phải chịu đựng áp lực xưa chưa từng có.

Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu lựa chọn cái thứ hai, vậy thì chuyện tiếp theo cũng sẽ do chính Hứa Thanh Tiêu giải quyết.

Người thế hệ nào thì giải quyết việc của thế hệ đó.

Ông không thể chi phối được thời đại này.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ông đã triệt để cảm giác được, những người này không phải cặn bã, cũng không phải tâm nhuộm đen.

Mà đã hoàn toàn nhập ma.

Cuối cùng ông đã hiểu rõ vì sao cứ luôn cảm thấy thiên địa có chút vấn đề.

Tám mươi phần trăm học giả Nho đạo đã hoàn toàn nhập ma.

Chuyện này nghe thật nực cười biết mấy?

Lại còn là môn đồ của dòng dõi Chu thánh ông, chuyện này quá mức nực cười.

Điều ông thất vọng chính là cái này.

Thất vọng tới đỉnh điểm.

Thất vọng đến tột cùng.

Ầm ầm ầm.

Ầm ầm ầm.

Giờ khắc này, mây đen phủ kín toàn bộ bầu trời.

Bên trong tầng mây, từng tia chớp xẹt qua, giống như là từng con rồng sấm đang quay cuồng trong biển mây.

Hơi thở khủng bố quét qua toàn bộ trần giới.

Khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Vù vù vù vù.

Một trận cuồng phong thổi tới, thiên địa đổi sắc, nhật nguyệt tắt sáng, hết thảy toàn bộ có vẻ cực kỳ khủng bố.

Giống như là ngày tận thế đang tới.

Chương 1088: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (5)

Giờ khắc này.

Chu thánh đang bồng bềnh ở trên bầu trời.

Ông nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói với hắn bằng một vẻ rất bình tĩnh.

“Thủ Nhân, ngươi từng hỏi lão phu, Thánh nhân mạnh đến nhường nào.”

“Hôm nay, lão phu sẽ thị phạm cho ngươi, lực lượng của Thánh nhân mạnh như thế nào.”

Chu thánh chậm rãi mở miệng.

Vừa dứt lời.

Trong phút chốc.

Hàng con rồng sấm thò ra từ trong tầng mây, lộ rõ vẻ đáng sợ vô cùng, mang lại cảm giác áp bách cuồn cuộn.

Cũng nhưng vào lúc này, giọng nói Chu thánh vang lên.

“Năm trăm năm trước ta chứng đạo thành thánh.”

“Truyền bá đạo nhân ái, đạo vô tư, thiên lý nhân dục chi đạo, mong thiên hạ người đọc sách có thể khắc chế dục vọng, hiểu được nhân ái, vô tư, tạo phúc cho bách tính.”

“Lại chưa từng nghĩ rằng, ngày nay dòng dõi của ta ích kỷ tư lợi, vô tình vô đạo, thối nát tâm đen, hoá thành tà ma. Nếu như còn mặc kệ không quản nữa, ắt sẽ đem tai họa đến cho muôn dân.”

“Hôm nay, ta dùng thánh ý diệt thánh đạo thuộc chi ta, thiên địa chứng giám, nhật nguyệt chứng minh.”

“Sau ngày hôm nay, thiên hạ sẽ không còn dòng dõi Chu thánh nữa.”

Giọng nói Chu thánh vang lên.

Thô bạo vô cùng.

Ầm ầm ầm.

Khi giọng nói của ông vang lên.

Mọi người trong Đại Ngụy Văn Cung hoàn toàn trợn tròn mắt.

Chu thánh không chỉ ra tay, mà còn lấy thánh ý chiêu cáo thiên địa, dẫn tới sức mạnh thiên địa chân chính.

Răng rắc.

Răng rắc.

Răng rắc.

Đừng chùm sấm sét giáng xuống.

Rồng sấm trong tầng mây sà xuống dưới bổ thẳng xuống mặt đất, hóa thành từng tia chớp, rửa tội toàn bộ trần giới.

Không chỉ nhằm vào người đọc sách, đa số là nhằm vào yêu ma tà tuý.

Hôm nay, Chu thánh không phải phế bỏ người đọc sách, mà là muốn giết hết đám người này.

Đám người này đã nhập ma, nếu như không giết, sau này ắt sẽ tạo ra sai lầm khổng lồ.

Nhưng sau khi giết hết đám người đọc sách này, trần giới cũng sẽ rước đến càng nhiều rắc rối đáng sợ.

Yêu ma sống lại, bóng tối buông xuống.

Cho nên Chu thánh dốc hết toàn lực để rửa tội cho yêu ma trên thiên hạ một lần.

Ông không thể diệt sạch yêu ma, nhưng ông có thể khiến cho đám yêu ma đó đại thương nguyên khí, tương đương với việc kéo dài thời gian.

Vì Hứa Thanh Tiêu kéo dài thời gian.

“Chu thánh, xin tha mạng!.”

“Chu thánh, con sai rồi, con thật sự sai rồi!”

“Học sinh biết sai rồi, học sinh biết sai rồi!”

“Hứa thánh cứu mạng a! Hứa thánh, chúng ta sai rồi, là chúng ta sai rồi, là chúng ta đố kỵ với ngươi. Ngươi cầu xin Chu thánh tha cho chúng ta đi.”

“Xin Chu thánh hay tha cho chúng con! Chúng con chỉ bị mê hoặc, chúng con chỉ là nhất thời bị mê hoặc.”

Từng giọng nói sợ sệt vang lên, đám người đọc sách đó đã không còn thói kiêu ngạo như vừa rồi nữa. Khi tia chớp bổ suống, bọn chúng đã hoàn toàn loạn thành một cục, không lâu sau liền phát ra tiếng hét vô cùng thê thảm.

Sức mạnh của sấm sét khiến cho bọn hắn cảm thấy đau nhức, bất luận là thân thể hay là tinh thần, bọn hắn đều bị tra tấn không có gì bằng.

Một đám người đọc sách nằm trên mặt đất kêu gào thê lương. Bọn hắn điên cuồng dập đầu, không phải nhận sai, mà là đau, đau, đau đến mức phải đập đầu lên nền đất.

Vô số người đọc sách khóc lóc thảm thiết, bọn hắn vỡ đầu chảy máu, điên cuồng dập đầu trên mặt đất.

Đủ loại âm thanh xin tha vang lên, thậm chí còn xin Hứa Thanh Tiêu tha thứ.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu căn bản không để ý đến.

Những kẻ này, đáng chết.

Lần trước mình ngưng tụ quân tử chi kiếm, vốn tưởng rằng những người này hẳn là đã tỉnh ngộ, có lẽ đã hối cải. Nhưng không ngờ rằng những người này vẫn cứ làm theo ý mình.

Lần này biết được Văn Cung sẽ hồi sinh Chu thánh, bọn hắn lập tức khôi phục lại nguyên hình.

Hứa Thanh Tiêu sẽ giúp bọn hắn nữa sao?

Trước kia còn do dự, còn đang cân nhắc quyền lợi, hiện giờ Chu thánh động thủ, hắn cũng không có gì để nói.

Ầm ầm ầm.

Rồng sấm sà xuống, xuất hiện ở trong Văn Cung.

Chúng như hóa thành thác nước, trực tiếp cọ rửa toàn bộ Văn Cung.

Mọi người ở hiện trường bị lôi đình oanh kích, bọn hắn đau đến mặt mày biến dạng.

Lữ Tử và hai vị Bán thánh bị áp giải tới, kể cả hai vị Bán thánh trong Văn Cung đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đặc biệt là Lữ Tử, hắn đau đến cả người co giật, liền chộp lấy tên Bán thánh nọ. Hắn nói không nên lời, cũng không dám nói chuyện, trong ánh mắt chỉ có một điều.

Vì sao đại nhân vật còn chưa ra mặt?

Kẻ đó run rẩy toàn thân, hắn cũng đau đến hoài nghi cuộc đời. Hơn nữa hắn cũng nghi hoặc, vì sao đại nhân vật đến tận bây giờ cũng chưa xuất hiện?

Cũng đã đến lúc này, nếu như còn không xuất hiện nữa, có lẽ bọn hắn sẽ chết ở đây.

Ầm.

Ngay sau đó lại sấm sét vô cùng vô tận bổ xuống.

Giống như là lôi kiếp.

Một đòn sấm sét này trực tiếp phân năm xẻ bảy thân xác của chúng.

Xương cốt nứt toạc, thân thể thối rữa, tóc bị cháy sạch, thảm không nỡ nhìn.

“Chu thánh, hãy để ta chết đi, trực tiếp ban chết cho ta đi! Cầu xin người đấy, ta đau quá!”

“Chu thánh, ta không muốn sống nữa, ngài cho ta một cái kết thống khoái đi.”

“Vì sao? Vì sao? Ta sai chỗ nào? Ta làm sai chỗ nào?”

Người đọc sách của dòng dõi Chu thánh đã hoàn toàn tê dại. Bọn hắn hiện tại chính là sống không bằng chết.

Thế nhân kinh ngạc.

Ai cũng chấn động không thôi, bọn họ không biết nên nói cái gì.

Vốn dĩ cho rằng Hứa Thanh Tiêu hung mãnh vô song.

Hiện giờ so với Chu thánh, quả thực là khác nhau một trời một vực!

Hứa Thanh Tiêu có tàn nhẫn đi nữa cũng không thể tàn nhẫn đến mức này.

Chu thánh một lời không hợp liền tru sát tám mươi phần trăm môn đồ của mình.

Tuy rằng những môn đồ đó quả thực làm sai, nhưng tội cũng không đáng chết.

Này quá hung tàn.

"Hứa Thanh Tiêu, lão phu hôm nay cho dù có chết cũng phải đứng chết."

"Ngươi khống chế Chu thánh, tàn sát chúng ta, muốn khiến cho thiên địa đại loạn. Ngươi mới là ma đầu chân chính, là tuyệt thế ma đầu!"

Lữ thánh da tróc thịt bong, nhưng hắn lại cắn răng đứng lên, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, phát ra tiếng rít gào.

Tới lúc này rồi mà hắn vẫn còn muốn hắt nước bẩn lên người Hứa Thanh Tiêu.

Còn không chịu thừa nhận, đây là Chu thánh.

Trên bầu trời.

Chu thánh hít sâu một hơi, ông nhắm hai mắt lại, rồi sau đó mở choàng mắt.

Hung bạo quát một tiếng.

"Còn không hiện thân sao?"

"Ngươi thật sự cho là bổn thánh không tìm thấy ngươi sao?"

Ông hét lớn một tiếng. Lúc này, thánh uy không gì sánh kịp khiến cho sao trên bầu trời run rẩy.

Chương 1089: Thiên Uy Của Chu Thánh, Giết Sạch Môn Đồ, Cơn Thịnh Nộ Của Trời! Hắc Thủ Phía Sau Màn (6)

Chu thánh đã hoàn toàn nổi giận.

Không phải phẫn nộ vì Lữ thánh.

Mà là phẫn nộ người đứng sau màn.

Đến lúc này rồi mà kẻ đứng sau còn chưa hiện thân.

Nhưng khi tiếng quát bạo nộ của Chu thánh vang lên.

Toàn bộ thiên địa đều an tĩnh.

Ngoại trừ tiếng sấm vang lên đì đùng.

Ngay cả một chút âm thanh khác cũng không có.

“Được.”

“Một khi đã như vậy, vậy đừng trách bổn thánh cùng ngươi đồng quy vu tận.”

“Hôm nay, ngoại trừ nhất phẩm Đại Ngụy.”

“Bổn thánh đại khai sát giới.”

“Đầu tiên là giết người đọc sách nhập ma.”

“Sau đó sẽ tàn sát sạch sẽ thiên hạ nhất phẩm.”

“Bất luận ngươi là ai, bổn thánh đều có thể tìm được ngươi, cho dù ngươi mục đích gì, bổn thánh cũng giết sạch nhất phẩm.”

“Không tin thì ngươi cứ lặn đi.”

Chu thánh mở miệng, ông đã hoàn toàn nổi giận.

Có người ở phía sau màn làm hại dòng dõi của hắn hoàn toàn nhập ma, người không giống người, quỷ không giống quỷ, nho cũng không giống nho.

Thân là Thánh nhân, ông sao có thể không giận chứ?

Hơn nữa, điều quan trọng là đối phương làm như vậy, chắc chắn có mưu đồ kinh thiên động địa.

Nhưng cụ thể là mưu đồ gì thì ông không biết.

Đây mới là chỗ ông thực sự phẫn nộ.

Đối phương mưu toan mấy trăm năm, thậm chí trước khi bản thân mình thành thánh là đã bắt đầu mưu đồ rồi.

Nhưng ngay cả đối phương là ai mình cũng không biết.

Chỉ biết có một bóng người như vậy.

Trước mắt đến lúc này, đối phương còn chưa xuất hiện, thậm chí còn hy vọng mình sẽ giết hết toàn bộ đám người đọc sách này.

Chứng tỏ đối phương không phải nhắm vào mình, mà là nhắm vào sinh linh thiên hạ.

Nếu vẫn cứ mãi ẩn nấp.

Vậy Chu thánh dứt khoát xốc bàn, chém toàn bộ yêu ma nhất, rồi lại trảm võ đạo, trảm tiên đạo, Phật đạo.

Mặc kệ ngươi là ai, cũng đều chôn cùng đi.

Ngược lại ông muốn xem xem, kẻ đó có xuất hiện hay không.

Khi âm thanh vang lên.

Các đại cường giả trong thiên hạ đều nhíu mày.

Bởi vì bọn họ nghe ra được, Chu thánh không phải đang nói giỡn.

“Thiên địa nghe lệnh, tụ thiên hạ văn tâm, giết!”

Ngay sau đó.

Giọng của Chu thánh vang lên.

Trong nháy mắt.

Toàn bộ người đọc sách thuộc dòng dõi Chu thánh ngưng tụ ra từng chùm hào quang, nhập vào trong bầu trời.

Trong Văn Cung, Lữ Tử thì trương mắt mà nhìn. Hắn đã chết lặng.

Bởi vì Chu thánh thế mà lại ngưng tụ Văn tâm?

Sức mạnh thần thông của Thánh nhân.

Bản lĩnh thần thông thực sự, chỉ mình Thánh nhân mới có thể thi triển, ngưng tụ hạo nhiên chính khí của học trò, ngưng tụ văn tâm.

Điều này chứng tỏ rất có thể đây đúng là Chu thánh, ý chí không có bị Hứa Thanh Tiêu khống chế.

Hắn kinh ngạc.

Không chỉ mình hắn, rất nhiều người đọc sách cũng ngây ngẩn cả người.

Thậm chí nhóm cường giả nhất phẩm trên thiên hạ cũng lũ lượt lộ ra vẻ chấn động.

Chu thánh thế mà lại chơi thật. Đây không phải uy hiếp, mà là trực tiếp ngưng tụ đại sát chiêu!!!

Ngay sau đó, hàng tỉ tia sét hóa thành từng thanh thần đao, trực tiếp giết xuống dưới.

Phụt phụt phụt phụt.

Một đám người đọc sách bị chém phăng đầu.

Từng cỗ thi thể xuất hiện.

Thánh nhân giận dữ.

Thây phơi ngàn dặm.

Thế nhân hoàn toàn choáng váng.

Bọn họ không ngờ rằng thật sự sẽ đi đến một bước này.

Chu thánh.

Thật sự muốn diệt sạch sẽ dòng dõi Chu thánh.

Như vậy.

Cũng quá đáng sợ rồi.

Từng thi thể rơi xuống đất.

Đây đều là người đọc sách của Chu Thánh nhất mạch.

Thế nhân ai cũng trầm mặc.

Ai có thể ngờ được, Chu Thánh lại hung ác như vậy.

Hứa Thanh Tiêu có hung ác đến đâu thì hắn cũng chỉ là nói ngoài miệng, nhưng Chu Thánh không như thế, một khi xuất thế là làm thật.

Tại thời điểm này.

Người đọc sách bị chém, toàn bộ ngưng tụ thành một luồng quang mang, xuất hiện trước mặt Chu Thánh.

Đây là Hạo Nhiên Thánh khí.

Không phải Hạo Nhiên Chính Khí.

"Chu Thánh thật sự nổi giận rồi."

"Đọc Thánh hiền thư, ngưng tụ Thánh nhân chi khí, Chu Thánh tru sát môn đồ, ngưng tụ lại Thánh khí của bọn họ, đây là thật sự muốn tru sát tất cả kẻ địch.

Có người kinh hô, cả người ông ta run rẩy, đây là một vị đại nho, ông ta lộ ra vẻ sợ hãi, nói ra đây là thứ gì.

Giọng nói này vang lên, mọi người lần thứ hai chấn động, thật sự là khó có thể hoàn hồn.

Cường giả khắp nơi vào giờ khắc này cũng hoàn toàn ngồi không yên.

"A Di Đà Phật."

"Chu Thánh, cần gì phải làm vậy?"

Giờ khắc này, ở giữa Tây Châu, phật quang tràn ngập đầy trời, chiếu rọi Tây Châu, xua tan bóng tối.

Đây là Phật môn nhất phẩm, là một lão tăng, phía sau đầu có Lục Trọng phật quang, có vẻ rất hào hùng thiêng liêng.

Ông ta là người đầu tiên ra mặt khuyên can Chu Thánh.

"Hừ."

"Nho đạo nhất mạch đã thối rễ, phá hỏng ý nghĩa vốn có, Nho không giống Nho, người không giống người."

“Trong đây không thiếu bóng dáng của các ngươi đâu.”

“Lão phu tuy rằng không có ở đây, nhưng lão phu cũng tuyệt đối sẽ không dung túng.”

“Phật môn cá ngươi cũng vọng tưởng độc thiện kỳ thân, hôm nay lão phu ngưng tụ Thánh tâm, tất cả nhất phẩm đều cùng chôn theo đi.”

“Còn dám khuyên nhủ lão phu, si tâm vọng tưởng.”

Chu Thánh Bá Khí giận dữ quở trách.

Từ sau khi ông ta không còn, Nho đạo nhất mạch đã bị người ta nhằm vào, hao phí tâm huyết mấy trăm năm, khiến cho Nho đạo nhất mạch biến thành bộ dáng như vậy.

Sao ông ta không tức giận cho được?

Hơn nữa Chu Thánh rất rõ, thủ đoạn của đối phương cực kỳ cao minh.

Ẩn nấp trong bóng tối, cung phụng chính mình, mưu đồ tạo thần.

Rõ ràng là ý của mình, lại nhất định phải thêm vào trong đầu mình, có chút giống với Phật môn.

Cho nên, nếu đã đến mức này, Chu Thánh cũng không giấu diếm.

Thích chơi có đúng không?

Vậy thì cùng chết.

Thiên hạ ngoại trừ Võ đạo nhất phẩm Đại Ngụy ra, toàn bộ ông ta đều phải giết.

Phật môn nhất phẩm, giết.

Tiên môn nhất phẩm, ông ta cũng giết.

Yêu ma nhất phẩm, ông ta cũng sẽ lôi theo.

Ông ta cũng không tin đã tới bước này, đối phương còn không ra mặt?

Nếu thật sự như thế, vậy cũng không sao cả, nên giết đều giết, còn có thể gây ra loạn gì nữa?

Hứa Thanh Tiêu nhất định là tư chất Thành Thánh,

Cho Hứa Thanh Tiêu đủ thời gian, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây, Hạo Nhiên Thánh khí ngưng tụ, một trái Thánh tâm xuất hiện.

Đây là đang nghiêm túc, không phải nói đùa.

Chương 1090: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (1)

“Chu Thánh, nhất định có người đứng sau chuyện này, cụ thể là ai, chúng ta quả thực không biết.”

“Thế này đi, Tiên môn nhất phái sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp ngươi tìm ra hung thủ thật sự, quét sạch hết thảy, thấy thế nào?”

Trong phút chốc, giọng nói của Thái Thượng Tiên Tông vang lên.

Đây là người đứng đầu Thất Đại Tiên Môn, có một vị Tiên đạo cường giả nhất phẩm cũng rất bình thường.

Thái Thượng Tiên Tông phóng mở vô lượng quang mang, tiên nhạc trận trận, hư ảnh trùng trùng điệp điệp, giống như tiên cảnh, một bóng người xuất hiện, ông ta ở cách mười vạn dặm khuyên can Chu Thánh.

Bởi vì ông ta biết, Chu Thánh rất nghiêm túc, căn bản không phải uy hiếp.

Một khi Chu Thánh phát cuồng, đương thời ai có thể ngăn được?

“Chu Thánh, chúng ta không có tham dự vào việc này, từ sau khi ngươi thành Thánh, chúng ta cũng trung thực khuôn phép, ngươi hà tất phải làm vậy? Chẳng có chút Thánh nhân chi tướng gì cả? ”

Trong Vực Sâu là tiếng của Ma đạo nhất phẩm, trong giọng nói của ông ta đã có 3 phần phẫn nộ, 7 phần bất đắc dĩ.

“Việc này nhất định có người ở sau lưng làm bậy, có thể ông ta chính là muốn ngài như vậy, chớ để bị lừa.”

Núi Thiên Kì, Yêu tộc nhất phẩm cũng nói vọng đến.

Hiện giờ Thái Bình Thịnh Thế, mọi người đều tương đối an ổn, không có bất kỳ chiến loạn nào, tình hình này đã rất tốt rồi.

Nhưng nếu Chu Thánh phát cuồng, thật sự tru sát cường giả nhất phẩm trong thiên hạ, đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Không phải vấn đề bọn họ có chết hay không, một khi toàn bộ nhất phẩm đều chết, chỉ còn lại Võ giả nhất phẩm Đại Ngụy, Đại Ngụy có chuẩn bị tấn công hay không?

Hơn nữa người đứng sau màn này, không liên quan đến bọn họ, nếu người đứng sau màn này ra tay, khi đó bọn họ nên làm gì bây giờ?

Chiêu này của Chu Thánh đích thực uy hiếp đến bọn họ, nhưng cũng quả thật rất nghiêm túc.

"Om sòm"

Chu Thánh mở miệng, ánh mắt ông ta bình tĩnh

Sở dĩ ông ta làm như vậy, chính là có sức mạnh, người đứng sau nhất định có liên quan với các thế lực khác.

Nhất phẩm là tồn tại mạnh nhất trên thế gian này.

Tàn sát nhất phẩm, đối phương cũng tất nhiên bị thương nặng.

Trước mắt, việc ông ta làm chính là muốn ép kẻ đứng sau này phải lộ diện.

Nếu đã ẩn mình ở phía sau, không dám hiện thân, Chu Thánh trong nháy mắt liền hiểu được đối phương cũng không có thực lực thật sự.

Có thực lực tuyệt đối, ai mà lại đứng sau bức màn chứ?

Trực tiếp ra mặt là được.

Chỉ có kiêng kỵ, hoặc là không có thực lực tuyệt đối, mới có thể đứng sau bức màn để khống chế hết thảy.

Bây giờ.

Việc Chu Thánh muốn làm chính là bức ra người đứng đằng sau chuyện này.

Phù phù phù.

Một đám người đọc sách ngã trên mặt đất, trực tiếp bị chém chết.

Chu Thánh ngoan độc, ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng tự thẹn không bằng.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, những người này luôn miệng nói là môn đồ Chu Thánh, nhưng trên thực tế thì sao? Đơn giản là lấy danh hiệu của Chu Thánh để làm một ít mánh khóe đáng xấu hổ mà thôi.

Không có bất kỳ Nho tâm nào, cũng không có bất kỳ chút Chu Thánh chi ý, quân tử chi ý nào.

Ngược lại còn nói mình là môn đồ Chu Thánh.

Thật sự qua nực cười rồi.

Số lượng lớn người đọc sách đã bị chém.

Chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ được ghi vào trong sử sách.

“Chu Thánh, bọn ta biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, cầu xin Thánh nhân đừng giết nữa.”

“Thánh nhân, việc này bọn ta đã sai rồi, khẩn cầu Thánh nhân buông tha cho ta.”

“Cầu xin Thánh nhân tha tội.”

Không biết có bao nhiêu người đọc sách quỳ trên mặt đất, đối mặt với lực lượng tuyệt đối, bọn họ cũng không giữ bình tĩnh được nữa.

Cũng không còn sức lực la hét nữa.

Trước mắt chỉ có chính là hối hận, vô cùng hối hận.

Nhưng sự hối hận của họ không phải là sự hối tiếc từ trái tim của họ, mà là đối mặt với sự hối hận của cái chết.

Trong Văn Cung.

Từng đạo Lôi Đình chi đao xuất hiện, trực tiếp chém chết bọn họ.

Bọn họ cũng quỳ trên mặt đất, cũng đang khóc rống, chủ yếu hơn chính là, bọn họ thật không ngờ, Chu Thánh thật sự sẽ giết

bọn họ.

Hơn nữa quyết đoán như thế, một chút cơ hội cũng không có.

Đám người Lữ Tử càng hoang mang không thôi.

Chu Thánh không tru sát bọn họ liền, giống như là cố ý lưu lại tính mạng của bọn họ.

Nhưng người đọc sách bên cạnh, hết người này đến người khác đều chết đi, loại tư vị này còn tra tấn hơn so với việc giết bọn họ.

Hai pho tượng bán Thánh của Văn Cung cả người run rẩy, ông ta đã sợ tới mức chân mềm nhũn.

Hai vị bán Thánh bị Chu Thánh bắt được, sắc mặt cũng trắng bệch, bởi vì đến lúc này, người phía sau bọn họ còn chưa xuất hiện.

“Nói ra chân tướng.”

Một khắc sau.

Chu Thánh nhìn hai pho tượng bán Thánh này, giọng nói của ông ta khủng bố, chất vấn hai người.

Hai người bị thanh âm này dọa sợ.

Đầu óc hoảng loạn, sợ hãi ập đến, lập tức bất tri bất giác mở miệng.

“Mọi chuyện….”

Có người mở miệng, muốn nói ra chân tướng.

Chỉ là ngay sau đó.

Trên người ông ta ngưng tụ hỏa diễm, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt thiêu đốt bản thân, phát ra tiếng kêu thảm thiết tại chỗ.

“Nghiệp hỏa?”

Có người kinh hô, liếc mắt một cái nhìn ra đây là vật gì.

Đây không phải là ngọn lửa bình thường, đây là nghiệp lực chi hỏa, không thể dập tắt.

Là thủ đoạn thần thông của Phật Môn.

“Có liên quan đến Phật môn?”

“Là Phật môn ở sau lưng gây chuyện?”

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm vang lên, có người rống giận, nhìn về phía Phật môn.

Thiên hạ nhất phẩm cường giả, cũng lần lượt dỗ dồn ánh mắt vào trên người Phật môn.

“A Di Đà Phật, việc này không liên quan đến Phật môn, có người muốn hãm hại Phật môn.”

Phật môn nhất phẩm, phương trượng Thiên Tranh Tự thần sắc bình tĩnh, ông ta không có bất kỳ một chút kinh hoảng nào, mà là một mực khẳng định, chuyện này không có liên quan gì đến bọn họ.

Chỉ là, Chu Thánh không có làm khó dễ mà là nhìn nhị tôn bán Thánh.

Nhưng mà, người kia ngay cả lời còn chưa kịp nói, trên khắp người cũng bị xuất nghiệp hỏa, ngay sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương vô cùng.

“A.”

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, đường đường là nhị tôn bán Thánh, căn bản không thể chống cự nghiệp hỏa gia trì, bọn họ đau đến mức mặt mài méo mó, một câu cũng nói không nên lời.

Chương 1091: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (2)

Giữa hư không.

Chu Thánh không nói gì, mà là lẳng lặng nhìn nhị tôn bán Thánh này.

Ở trong mắt ông ta, hai pho tượng bán Thánh này hoàn toàn là gieo gió gặt bão, chết cũng không đáng tiếc.

Có điều lấy nghiệp hỏa đốt người, đây thật đúng là thủ đoạn thông thiên.

Đây là đại thần thông của Phật môn.

Nhưng Chu Thánh cũng không cho rằng đây là do Phật môn làm, Phật môn không ngu xuẩn như vậy, làm như vậy, không thể nghi ngờ là tìm phiền toái.

Rất hiển nhiên là vu oan giá họa.

Trong phút chốc.

Chu Thánh đưa tay ra, ông ta chặn một đóa nghiệp hỏa.

“Chu Thánh cẩn thận, đây là nghiệp hỏa, nếu đụng phải, sẽ gặp phiền phức lớn.”

Có người mở miệng nhắc nhở Chu Thánh, là thần tăng của Phật môn.

Nhưng lần nhắc nhở này, có vẻ có chút dư thừa.

Bởi vì đây không phải là Bản tôn Chu Thánh, mà là một đạo chân linh mà thôi.

Nghiệp hỏa bị chặn lại.

Chu Thánh lẳng lặng cảm ngộ.

Nhưng mà, ngay lúc này, nghiệp hỏa đột nhiên tăng vọt, bao phủ thân thể Chu Thánh.

“Chu Thánh.”

“Thánh nhân.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều thanh âm vang lên, Hứa Thanh Tiêu cũng nhịn không được hô một tiếng.

Chu Thánh chỉ là chặn một đạo nghiệp hỏa, tuy rằng không cách nào dập tắt, nhưng không có khả năng đột nhiên tăng vọt.

Chắc chắn có gì đó không ổn.

Nhưng Chu Thánh không nói gì, ngược lại tùy ý để nghiệp hỏa gia trì toàn thân.

Theo nghiệp hỏa tràn ngập quanh thân, ánh mắt mọi người khẩn trương nhìn Chu Thánh.

Ầm.

Nghiệp hỏa khủng bố thiêu đốt thân thể, Thánh lực của Chu Thánh không ngừng suy bại, Thánh uy kinh khủng cũng dần dần ít đi rất nhiều.

Tất cả mọi người có thể nhận thấy được, Chân linh Chu Thánh dần dần suy nhược.

Có người lo lắng, cũng có người mừng thầm.

Trong Văn Cung, trong lòng Lữ Tử vô cùng kích động, ông ta hiện tại hận không thể khiến Chân Linh Chu Thánh cứ thế biến mất, tuy rằng rất nhiều chuyện không cách nào giải thích, nhưng ít nhất chính mình coi như cũng được sống sót.

Vào giờ khắc này, Chu Thánh thở dài, nghiệp hỏa trên người ông ta không cách nào dập tắt, cũng không cách nào trấn áp, đây là hỏa diễm khủng bố nhất trong thiên địa.

Chúng sinh oán niệm chi hỏa.

Nếu bản tôn xuất hiện, có lẽ có thể trấn áp.

Nhưng chỉ là một đạo chân linh, hiển nhiên không trấn áp được.

Nhưng mà, ngay khi hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, Chu Thánh mở mắt ra.

“Ngươi trốn quá kỹ.”

“Đáng tiếc, ngươi vẫn không nhịn được.”

“Ta biết ngươi là ai.”

Chu Thánh mở miệng, ông ta thở phào nhẹ nhõm, ông ta chặn nghiệp hỏa, gia trì ở bản thân, dùng phương thức này tìm nguyên nhân gốc rễ.

Nghiệp hỏa tuy rằng là thần thông Phật môn.

Nhưng không nhất thiết phải là Phật môn cường giả ra tay.

Hôm nay thông qua nghiệp hỏa bản nguyên, Chu Thánh truy trở lại một phần khí tức, đối phương nhịn không được xuất thủ, muốn dùng nghiệp hỏa thiêu đốt đạo chân linh này của ông ta.

Nhưng cũng bởi vậy, bại lộ thân phận của mình.

Ầm.

Trong lúc đột ngột, thân ảnh Chu Thánh biến mất, không biết đi nơi nào, cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Không ai biết Chu Thánh đã đi đâu.

Tất cả mọi người ở đây lẳng lặng chờ đợi.

Đồng thời, sau khi Chu Thánh rời đi, hết thảy quang mang tiêu tán, tất cả dị tượng cũng dần dần biến mất.

Giữa trời và đất khôi phục lại sự bình tĩnh.

Chân linh Chu Thánh thoáng biến mất.

Thánh uy ngập trời cũng không còn.

Bên ngoài Văn Cung, Nho sinh còn lại ai nấy đều mừng thầm, bọn họ cho rằng đã thoát khỏi tử kiếp.

Không chỉ có bọn họ, người đọc sách của Thiên Hạ Chu Thánh nhất mạch cũng không thể không mừng thầm.

Cảm giác thoát chết trong chỗ chết, làm cho bọn họ như trút được gánh nặng.

Ầm.

Nhưng mà, một đạo khí tức vô cùng bá đạo xuất hiện.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Trấn ma kình chiến mâu xuất hiện.

Trực tiếp bắn tới, chém giết hơn mười vị Nho Sinh ngay tại chỗ.

Hứa Thanh Tiêu cũng không biết Chu Thánh còn ở đây hay không.

Nhưng hắn biết chính là, mặc kệ Chu Thánh có ở đây hay không, những người này đều phải chết.

Không ai trong số họ được thoát.

Vương triều Hạo Nhiên đã sụp đổ, như vậy mình nhất định phải ra tay, nếu không giữ lại đám người này làm gì?

Giữ lại để tiếp tục mắng mình?

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngu xuẩn như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi điên rồi sao?”

“Đến lúc này rồi, ngươi còn ma tính không đổi?”

Châu Thánh rống giận, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, giọng nói run rẩy.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thấy Chu Thánh chân linh biến mất, muốn thừa cơ tru sát bọn ta sao?”

“Ngươi làm vậy là trái với thiên lý.”

Một tôn bán Thánh khác cũng mở miệng theo, giận dữ mắng Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu đâu có rãnh lãng phí thời gian tranh cãi với bọn họ.

Chu Thánh đã dạy cho mình một bài học.

Đối mặt với vòi phun, nói nhiều như vậy chỉ làm lãng phí nước bọt thôi.

Bùm bùm bùm!

Từng đạo chiến mâu bắn ra ngoài, oanh sát một đám nho sinh, bên ngoài Văn Cung máu tươi văng khắp nơi, bạch cốt nổ tung.

Hứa Thanh Tiêu tựa như ma thần.

Hắn không rõ Chu Thánh chân linh có còn ở đây hay không, nhưng hắn biết mình nhất định phải tru sát hết những người này.

Để tránh để lại tai họa.

"Hứa thí chủ."

"Ngươi thân là bán Thánh, sao có thể làm ra chuyện tàn sát như vậy?"

"Quả thật tội lỗi, tội lỗi."

Một tiếng nói vang lên, là tiếng của cao tăng Phật môn.

Tuệ Giác thần tăng mở miệng.

Ông ta xuất thủ đầu tiên, một chuỗi niệm châu nở rộ vô lượng Phật quang, muốn ngăn chặn Hứa Thanh Tiêu.

Ù ù.

Trong phút chốc, Hạo Nhiên Văn Chung cùng Bát Ngọc Thánh Xích bay tới, ngăn cản Tuệ Giác thần tăng áp chế.

Cho Hứa Thanh Tiêu đủ thời gian để hành động.

"Món nợ của Phật môn, bổn Thánh còn chưa tính, một ngày nào đó, bổn Thánh sẽ đích thân đến Phật môn."

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng.

Ấn tượng của hắn với Phật môn bây giờ là cực kỳ xấu.

Đám người Lữ Tử trăm phương nghìn kế muốn hại mình, Phật môn không nói cái gì phải từ bi, đợi đến lúc mình báo thù, Phật môn lại chạy ra rao giảng từ bi vi hoài.

Đám người này cũng không có tâm tư gì tốt.

Hơn nữa, nghiệp hỏa vừa rồi chẳng lẽ thật sự không có liên quan một chút nào đến Phật môn sao?

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu hiện tại không muốn trêu chọc Phật môn mà thôi.

Ầm.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi tới trước mặt đám người Lữ Tử.

Chương 1092: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (3)

Trấn ma kình tràn ngập, hóa thành một ngụm hắc sắc đại đỉnh, cứng rắn nện về phía đám Nho sinh này, đập đến trước mặt Lữ Tử.

Phù phù phù.

Trong phút chốc, máu tươi văng khắp nơi, chỉ là một cái đối mặt, toàn bộ gân cốt của người đọc sách Văn Cung đều đứt, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thậm chí còn có một phần người, ngay cả tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra đã chết thẳng cẳng.

"Hứa Thánh, tha mạng."

"Hứa Thánh, bọn ta không dám làm như thế nữa, bọn ta không dám làm thế nữa."

"Khẩn cầu Hứa Thánh tha mạng."

Đối mặt với Hứa Thanh Tiêu giống như hung thần, đám người đọc sách này cả người run rẩy, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Họ không muốn chết.

"Đã cho các ngươi quá nhiều cơ hội."

"Hôm nay, bổn Thánh phải vì Chu Thánh thanh lý môn hộ."

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng.

Hắn đã cho những người này không biết bao nhiêu cơ hội, chỉ tiếc là, những người này đều không biết quý trọng.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu cũng không niệm tình chút nào nữa.

Trấn Ma kình hóa thành đại đỉnh màu đen, dính máu Văn nhân, một đám người đọc sách trực tiếp bị trấn tử.

Thi cốt chồng chất, máu thịt lẫn lộn.

Chỉ là dùng một chút công phu, tất cả người đọc sách toàn bộ đều bị Hứa Thanh Tiêu trấn sát, duy chỉ lưu lại hai người Châu Thánh cùng với Lữ Tử.

Nhìn bộ dáng như vậy.

Trong ánh mắt hai người Châu Thánh tràn ngập vẻ sợ hãi.

Vừa mới tránh thoát kiếp nạn Châu Thánh, lại không ngờ được Hứa Thanh Tiêu ở chỗ này chờ bọn họ.

Điều này làm cho họ cảm thấy không cam tâm và sợ hãi.

“Hứa Thánh, ta nguyện ý tự phế Thánh vị, dốc lòng khổ tâm học, mong Hứa Thánh tha mạng.”

Châu Thánh quỳ trên mặt đất, ông ta dập đầu với Hứa Thanh Tiêu, nguyện ý tự phế Thánh vị, đổi lại một mạng.

“Hứa Thánh, ngươi không thể giết nữa, người đọc sách Chu Thánh nhất mạch đều đã bị đồ sát sạch sẽ, tiếp tục giết nữa sẽ dẫn đến phiền toái vô cùng vô tận.”

“Yêu ma chi loạn, số mệnh chi loạn, đến lúc đó cũng không ai có thể ngăn chặn.”

“Ta hiểu, chuyện trước kia quả thật là bọn ta làm sai, nhưng mặc kệ nói như thế nào, bọn ta đọc sách, ít nhất có thể trấn áp yêu ma rồi mà.”

Một pho tượng bán Thánh khác nức nở nói.

Ông ta thừa nhận sai lầm của mình, nhưng cũng nhấn mạnh vai trò của họ và vai trò của người đọc sách.

Dù sao nếu như dựa theo sát pháp như Hứa Thanh Tiêu, Văn Cung sẽ hoàn toàn danh tồn thực vong, đến lúc đó sẽ dẫn tới vô cùng vô tận phiền toái.

“Chết.”

Hứa Thanh Tiêu không nghe hai người dong dài, đại đỉnh trấn áp, hai người nhất thời mất mạng.

“A Di Đà Phật.”

“Tội lỗi quá.”

“Hứa thí chủ, tội nghiệt của ngươi rất nặng đó.”

“Nho đạo nhất mạch, thật sự sắp bị hủy rồi, ngươi việc gì mà phải làm vậy?”

Tuệ Giác thần tăng diễn hóa pháp tướng, một pho tượng Phật ảnh xuất hiện ở phía sau ông ta, kim quang vạn trượng, hướng Thánh khí đánh tới.

Ầm ầm ầm.

Thanh âm đinh tai nhức óc, đáng tiếc là, hai pho tượng Thánh khí lúc trước được Chu Thánh gia trì, uy lực vô cùng, trừ phi là Phật môn nhất phẩm xuất hiện, nếu không, không cách nào phá vỡ Thánh khí.

“Câm miệng lại.”

Hứa Thanh Tiêu giận dữ mắng lại.

Sau đó hướng ánh mắt nhìn về phía Lữ Tử.

Cả Văn Cung cũng chỉ còn lại một mình Lữ Tử.

Tru sát ông ta, tất cả ồn ào náo nhiệt cũng sẽ hoàn toàn an tĩnh lại.

Chỉ có điều đối phương đã là ý chí thể, cũng không phải là chân thân.

Chân thân đã bị bản thân loại trừ, mà ý chí cùng Văn Cung dung hợp thành một thể.

Không cách nào thật sự tru sát Lữ Tử.

Nhưng không giết được Lữ Tử, nhưng có thể tru di trái tim ông ta.

Hứa Thanh Tiêu không nói một lời, hắn chắp tay mà đứng lẳng lặng nhìn Lữ Tử, trấn ma kình tiến hóa hắc đỉnh, còn đang chảy máu tươi của bán Thánh.

Đứng tại nơi đây.

Chính là một tuyên bố vô hình.

Ông ta đã bại rồi.

Cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu âm trầm trùng trùng làm cho Lữ Thánh trầm mặc không nói.

Chu Thánh bị nghiệp hỏa thiêu đốt, ông ta mừng thầm không thôi.

Lại xem nhẹ Hứa Thanh Tiêu, cũng xem nhẹ sự cấp tiến của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn tàn sát tất cả mọi người trong Văn Cung rồi.

Chỉ còn lại một mình mình.

Tuy rằng không giết chết được mình, nhưng mình lại có thể có được gì?

Vương triều Hạo Nhiên khai quốc thất bại, quốc vận sớm đã tán loạn sạch sẽ, ngay cả đại nhân vật phía sau mình, từ đầu đến cuối cũng không xuất hiện.

Ngược lại hai người này chết ở đây.

Hơn nữa còn bị đại nhân vật này gạt bỏ.

Tất cả các tính toán.

Tất cả các âm mưu.

Hoàn toàn không còn, tất cả đều đổ sông, khiến ông ta cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

“Haiz.”

Cuối cùng.

Lữ Tử thở dài thật dài.

Một tiếng thở dài này tràn ngập rất nhiều cảm xúc.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Chuyện duy nhất lão phu hối hận chính là không lựa chọn tru di ngươi ngay từ đầu.”

“Hôm nay ngươi có thành tựu, thậm chí ngay cả Chu Thánh Chân Linh đều có thể khống chế, điểm này quả nhiên lão phu thật không ngờ.”

“Thành vương bại khấu, ngươi đồ sạch Văn Cung nhất mạch, nhưng ngươi cũng đừng có mơ tưởng viễn vông.”

“Nho đạo không có khả năng bị ngươi khống chế, có một bàn tay ở trong bóng tối vô hình khống chế hết thảy.”

“Cho dù là Chu Thánh cũng bất lực.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi sai rồi, ngươi đã hoàn toàn sai rồi.”

Giọng nói Lữ Tử vô cùng bình tĩnh, hơn nữa ông ta không phải trực tiếp nói ra, mà là dùng phương thức truyền âm, cùng Hứa Thanh Tiêu trao đổi.

“Đến nước này rồi mà ngươi vẫn cứng miệng sao.”

“Ta trong vòng một năm thành bán Thánh, trong vòng mười năm tất đặt chân chính Thánh đạo.”

“Kẻ đứng sau màn thì sao? Ông ta không dám hiện thân thì chứng minh ông ta không có thực lực tuyệt đối. ”

“Chờ ta thành Thánh, kẻ đứng sau có mạnh hơn nữa cũng phải chết.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu kiên định, hắn không sợ hắc thủ gì hết.

Ngay cả hiện thân cũng không dám hiện thân, có gì phải sợ?

“Ngươi sai rồi.”

Lữ Tử lắc đầu, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, hít sâu một hơi nói.

“Ngươi đã hoàn toàn sai rồi. ”

Chương 1093: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (4)

“Trong vòng một năm trở thành bán Thánh, đây đích thật là tài năng kinh thiên, lão phu chưa từng phủ nhận tư chất của ngươi.”

“Nhưng muốn trở thành Thánh nhân, quá khó, khó đến mức ngươi căn bản không cách nào tưởng tượng.”

“Chu Thánh chém tám thành người đọc sách, ngươi có biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì không? Yêu ma động loạn, Tiên Phật hưng thịnh, Nho đạo nhất mạch sẽ hoàn toàn tĩnh mịch. ”

“Ít nhất cần mấy trăm năm, Nho đạo mới có thể khôi phục nguyên khí.”

“Nhưng mấy trăm năm này, Phật môn đã sớm đặt chân vào tất cả, Tiên môn cũng sẽ được thế nhân cung phụng, thiên địa sẽ không chiếu cố Nho đạo, nhất mạch này rất có khả năng sẽ hoàn toàn ngã xuống.”

“Năm đó, Đại Thánh nhân hy sinh bản thân, cứu vớt thiên hạ thương sinh, Nho đạo nhất mạch mới được thiên địa chiếu cố, hiện giờ Chu Thánh tự hủy nhất mạch, cũng chạm đến thiên phạt.”

“Điều này liên quan đến cuộc tranh giành đại thế chân chính.”

“Ngươi không hiểu, ngươi cũng không biết.”

“Lão phu là đã bại rồi, nhưng lão phu không có thua, ngươi cũng không có thắng.”

Lữ Tử mở miệng, ông ta đến bây giờ vẫn không phục, đến bây giờ vẫn không cam lòng.

Ông ta biết mình bại rồi, nhưng không thua, mà Hứa Thanh Tiêu cũng không thắng.

“Bất luận thắng hay không thắng, ít nhất ta còn sống.”

“Mà ngươi không sống được.”

“Tương lai rốt cuộc như thế nào, ngươi rốt cuộc không nhìn thấy nữa.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng.

Hắn cảm thụ được cảm xúc của đối phương, tràn ngập không cam lòng.

Nhưng không sao cả, thích cứng miệng chứ gì?

Vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ diệt trừ trái tim ông ta.

Vừa nói ra, Lữ Tử cười lạnh không thôi.

Nhưng ngay khi ông ta muốn tiếp tục mở miệng.

Nguyên bản Thánh uy đã biến mất, lại một lần nữa xuất hiện.

Thánh uy kinh khủng lại xuất hiện.

Theo tiếng gầm giận dữ của Chu Thánh, thiên hạ chấn động.

“Ngươi thật ngu xuẩn mà.”

Tiếng gầm gừ của Chu Thánh vang lên.

Mọi người kinh ngạc, bọn họ vốn tưởng rằng Chu Thánh bị nghiệp hỏa ăn mòn, đã biến mất.

Không ngờ tới Chu Thánh thế nhưng vẫn còn ở đây.

Tại thời điểm này.

Chu Thánh cả người tràn ngập nghiệp hỏa, trên khuôn mặt ông ta tràn ngập tức giận, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lữ Tử.

Đối mặt với Chu Thánh, Lữ Tử vẫn còn tràn ngập nỗi kính sợ.

“Ngươi quả nhiên là ngu xuẩn, ngươi muốn hại chết người trong thiên hạ sao.”

Chu Thánh rống giận, thân thể ông ta cũng đều run rẩy.

Cách Chu Thánh gần nhất, Hứa Thanh Tiêu xuyên thấu qua nghiệp hỏa, hắn nhìn thấy trên người Chu Thánh có vết máu, về phần là của Chu Thánh, hay là của người khác, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Lữ Tử không nói, ông ta không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ngươi tự mình nhìn xem, ngươi rốt cuộc đã làm ra chuyện gì.”

“Ngươi như vậy còn muốn thành Thánh, ngươi bị người ta coi như kẻ ngốc rồi.”

“Đường đường là Á Thánh, lại ngu xuẩn như thế, họa hại thương sinh, ngươi quả nhiên là ngu không ai bằng nữa rồi.”

Chu Thánh rống giận liên tục, nhưng những âm thanh này đều bị ngăn chặn, người ngoài không cách nào nghe được, duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu cùng Lữ Tử có thể nghe được.

Khắc tiếp theo.

Tin tức như nước lũ tràn vào trong đầu Lữ Tử.

Hứa Thanh Tiêu đứng ở một bên, trong ánh mắt hắn tràn ngập tò mò, có điều cũng không nói thêm gì.

Chẳng bao lâu.

Ánh mắt Lữ Tử từ mê mang dần dần biến thành kinh ngạc, đến cuối cùng Lữ Tử lại lộ ra sợ hãi cùng hối hận.

Trong vòng chưa đầy một phút.

Lữ Tử quỳ trên mặt đất, ông ta điên cuồng dập đầu với Chu Thánh, trong ánh mắt tràn ngập hối hận.

“Xin Chu Thánh thứ tội.”

“Xin Chu Thánh thứ tội.”

“Là học sinh làm sai, là học sinh làm sai, mong Chu Thánh thứ tội.”

Ai cũng không biết Chu Thánh cho Lữ Tử xem cái gì, mọi người chỉ là kinh ngạc, mới vừa rồi còn có vẻ có chút không phục, Lữ Tử không cam lòng, vì sao đột nhiên trực tiếp trở nên như vậy.

“Thứ tội?”

“Tội này của ngươi, thiên địa cũng không thể tha thứ được.”

“Ngươi thật ngu xuẩn.”

Chu Thánh nổi giận, ông ta khó có thể đè nén lửa giận trong lòng mình, nói đến đây, ông ta một phen bắt lấy Lữ Tử, nghiệp hỏa khủng bố trong nháy mắt lan tràn đến trên người Lữ Tử.

“A.”

Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế lại vang lên.

Nghiệp hỏa trên người Chu Thánh lan tràn đến trên người Lữ Tử, giống như gặp phải dầu hỏa, trong nháy mắt phun trào, cao chừng ba trượng.

Nghiệp hỏa khủng bố, làm cho người trong Phật môn không khỏi chấn động.

Nghiệp hỏa, là nhân quả chi hỏa.

Ngọn lửa khủng khiếp nhất giữa trời và đất là chúng sinh oán niệm.

Mà nghiệp hỏa hình thành, chính là nghiệp lực, nghiệp lực của một người càng nhiều, như vậy càng dễ sinh ra nghiệp hỏa.

Trước mắt, nghiệp lực trên người Lữ Tử vô cùng lớn, người bình thường cho dù là bị đốt nghiệp lực, nhiều nhất cũng chỉ là một cụm nhỏ, sau đó cũng bị thiêu đốt đến chết mà thôi.

Nghiệp lực ba trượng, đây là khái niệm gì?

Đại ma vô cùng hung ác, phỏng chừng cũng không làm được trình độ này.

Lữ Tử bị nghiệp hỏa quấn quanh, ông ta phát ra âm thanh thê thảm vô cùng.

Lăn lộn trên mặt đất, đau đớn không thể chịu đựng được

Mà tất cả những điều này, không phải do Chu Thánh hại, mà là do Lữ Tử tự mình hại.

“Ngươi vì thành Thánh, không từ thủ đoạn.”

“Lão phu vốn tưởng rằng, ngươi nhiều nhất cũng chỉ tai hại Nho đạo, lại chưa từng nghĩ tới, ngươi lại làm ra chuyện tang tận thiên lương như vậy.”

Chu Thánh tiếp tục giận dữ mắng, ông ta càng nói càng trực tiếp đi tới trước mặt Lữ Tử.

Một tay bắt được Lữ Tử, trực tiếp xách ông ta lên.

Ánh mắt tràn ngập hận ý.

“Nhìn ta này.”

Chu Thánh rống giận, Lữ Tử cả người run rẩy, vừa thống khổ không chịu nổi, vừa là sợ hãi phát ra từ chỗ sâu trong linh hồn.

“Chu Thánh, giết ta đi, giết ta đi.”

Lữ Tử phát ra âm thanh, ông ta khẩn cầu Chu Thánh giết ông ta, cho ông ta được siêu thoát.

“Giết ngươi?”

“Ngươi chớ nằm mơ.”

“Bản Thánh hôm nay sẽ trấn ápThâm Uyên ngàn năm ngươi, ngươi không phải là muốn trường sinh bất tử sao?”

“Vậy bổn Thánh sẽ phong ấn ý chí của ngươi, chịu khổ ngàn năm nghiệp hỏa gia trì.”

Chu Thánh rống giận.

Hiện tại Lữ Tử muốn chết cũng không được, ông ta muốn trấn áp ý chí của Lữ Tử, để cho ông ta nếm thử tư vị sống không bằng chết, cũng thỏa mãn giấc mộng trường sinh của ông ta.

Ý chí bị phong ấn, tương đương với tất cả tĩnh lặng, chịu khổ sở của nghiệp hỏa gia trì, mặc kệ là ai, chỉ cần phá vỡ phong ấn của Chu Thánh, Lữ Tử sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đây là hình phạt cực hạn trên thế gian.

Cũng là thống khổ cực hạn của nhân gian.

Chương 1094: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (5)

Lữ Tử sau khi nghe được lời của Chu Thánh, ông ta hoàn toàn khủng hoảng.

Lúc trước mặc kệ như thế nào, ông ta cũng không có khủng hoảng như vậy.

Nghiệp hỏa gia trì, làm cho ông ta cảm thấy thống khổ không gì sánh kịp.

Từng phút từng giây cũng không muốn thừa nhận, hận không thể chết quách đi ngay lập tức.

Nhưng bây giờ lại phải tự mình chịu ngàn năm chi khổ.

Ông ta tất nhiên hoảng loạn.

Ngàn năm tra tấn, đây là thống khổ không thể chịu đựng được.

“Chu Thánh, học sinh có sai, học sinh nguyện ý vì người đọc sách thiên hạ một lần nữa tạo dựng ý quân tử, khẩn cầu Thánh nhân tha cho ta đi.”

Lữ Tử khóc lóc nói.

Trong ánh mắt của ông ta cuối cùng cũng xuất hiện hối hận.

Cuối cùng cũng xuất hiện nỗi sợ hãi và hoảng hốt.

Mới vừa rồi Hứa Thanh Tiêu giết đến trước mặt ông ta, ông ta cũng chưa từng lộ ra một tia hối hận cùng sợ hãi.

Nhưng bây giờ ông ta không thể chịu đựng được nữa.

Hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa.

Ông ta khóc lóc cầu xin tha thứ, hy vọng Chu Thánh có thể tha cho ông ta, không phải tha mạng, mà là tha cho hình phạt này.

“Cút.”

Chu Thánh nổi giận gầm lên, trong phút chốc Thánh lực ngưng tụ, phong ấn ông ta ở trong một khối kết tinh, sau đó

hóa thành quang mang, biến mất ở chân trời, trấn áp vào trong hắc ám Thâm Uyên.

Trăm ngàn năm cũng không có người đi nơi đó, yêu ma cũng không dám tới gần.

Ai đi thì người đó chết?

Sau khi làm xong mọi việc.

Chu Thánh vẫn chưa trút được nỗi giận trong lòng.

“Giết.”

Ông ta gầm lên một lần nữa.

Lôi đình lực lại bộc phát, hóa thành mưa đao, người đọc sách lúc nảy cho rằng còn sống sót sau kiếp nạn này bây giờ lại một lần nữa bị tàn sát.

Hơn nữa lúc này đây, so với lúc trước càng thêm hung ác.

Chu Thánh im lặng ngồi bên ngoài Văn Cung.

Trong ánh mắt ông ta lộ ra một tia hàn ý.

Nghiệp lực chi hỏa vẫn thiêu đốt quanh người ông ta.

Cùng lúc đó, giọng nói của Chu Thánh cũng vang lên.

“Thủ Nhân.”

“Trong bao nhiêu năm nay, ngươi có lòng tin thành Thánh.”

Chu Thánh mở miệng, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói như thế.

Chỉ là vừa nói lời này, thần sắc Hứa Thanh Tiêu không khỏi biến đổi.

Chu Thánh hỏi loại vấn đề này, hiển nhiên là gặp phải phiền toái.

“Nhanh nhất mười năm.”

Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm tư, sau đó đưa ra một đáp án.

Thành Thánh trong vòng mười năm.

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, không phải nói đến hướng xấu, là dự đoán theo hướng tốt nhất.

“Không.”

“Thời gian mười năm hoàn toàn không đủ.”

“Ba năm.”

“Thủ Nhân, ngươi chỉ còn lại có ba năm.”

Chu Thánh mở miệng, ông ta hít sâu một hơi, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết chỉ còn lại thời gian ba năm.

“Thánh nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm ba năm hay mười năm, hiện tại hắn tò mò nhất đã xảy ra chuyện gì.

Chu Thánh đột nhiên biến mất.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện.

Phong ấn Lữ Tử ngàn năm, lấy nghiệp hỏa tra tấn, ai cũng nhìn ra được, Chu Thánh lúc này đây thật sự lôi đình giận dữ.

“Lão phu biết người đứng sau là ai.”

Chu Thánh trả lời.

Nói cho Hứa Thanh Tiêu biết.

“Là ai?”

Hứa Thanh Tiêu có vẻ có chút cấp bách.

Hắn rất tò mò, rốt cuộc là ai có thể ảnh hưởng đến Văn Cung, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến vương triều Đại Ngụy.

“Một vị Thánh nhân khác.”

Chu Thánh chậm rãi mở miệng.

Một câu nói, làm cho thần sắc Hứa Thanh Tiêu đột nhiên thay đổi.

“Một vị Thánh nhân khác?”

“Đương thời còn có Thánh nhân sao?”

“Chuyện này không thể nào, ngài là Thánh nhân đời thứ năm, sau này nếu có Thánh nhân, thiên địa đều có cảm ứng.”

Phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là không tin.

Làm thế nào có thể vẫn còn có một vị Thánh nhân còn sống.

“Không phải Thánh nhân đương thời.”

“Là Thánh nhân đời thứ tư.”

Chu Thánh trả lời.

Nhưng câu trả lời này làm cho Hứa Thanh Tiêu lại càng giống như bị sét đánh.

“Thánh nhân đời thứ tư?”

“Chuyện này… Làm sao có thể được. ”

“Nếu quả nhiên là ông ta, ông ta không phải sống gần năm ngàn năm sao?”

Hứa Thanh Tiêu thật sự là không biết nên nói cái gì.

Trần giới có năm vị Thánh nhân.

Thánh nhân đời thứ nhất, là đại Thánh nhân, cách nhau cực kỳ xa, không có sử ký ghi lại, đại đa số đều là một ít lời đồn, khó có thể kiểm chứng.

Thánh nhân đời thứ hai, là Thiên Thu Thánh nhân, vẫn không có quá nhiều ghi chép lịch sử, có điều tốt hơn một chút so với Đại Thánh nhân dù sao cũng có Thánh địa.

Thánh nhân đời thứ ba, là vạn sư chi Thánh, minh ý lập ngôn viết sách, đặt nền móng cho Nho đạo tất cả căn bản, bắt đầu từ đời Thánh nhân thứ ba thì đã có Văn Cung, Nho đạo nhất mạch triệt để phát dương quang đại.

Đời thứ tư Thánh nhân, là tư tưởng chi Thánh, tư tưởng trung tâm, phát huy tư tưởng Nho giáo, thiên địa quân thân sư, chính là đời thứ tư Thánh nhân, Lý Thánh sáng tạo ra tư tưởng.

Cũng chính là bởi vì đời thứ tư Thánh nhân, đặt thiên địa ở vị trí đệ nhất đệ nhị, đặt quân vương đặt ở vị trí thứ ba, dẫn đến Nho đạo nhất mạch triệt để hưng thịnh, nhất là ở Trung Châu.

Dù sao Trung Châu là thiên hạ của vương triều, người đọc sách đời thứ tư Thánh nhân, đều là qua lại đi tới các quốc gia, phát huy học tập của Thánh nhân, phát huy học tập quân tử.

Truyền bá Thánh ý.

Nhưng phương pháp này, rất khó để Nho đạo thật sự đi lên đỉnh cao, Lý Thánh vì Nho đạo thiên hạ, lập ra tư tưởng trung tâm, thiên địa quân thân sư, vứt bỏ thiên địa loại vật không thực tế này.

Quân vương đệ nhất, phụ mẫu thứ hai, lão sư thứ ba.

Được thiên hạ tán thành, nhất là quân vương các nước, kể cả các thế lực khác cũng cực kỳ tán thành tư tưởng trung tâm này.

Cho nên Nho đạo nhất mạch được trọng dụng rất nhiều, mà ở thời đại đó, Nho giả cũng không giống như bây giờ.

Tôn trọng các vị vua, tôn trọng phụ mẫu và tôn trọng lão sư.

Thậm chí còn xuất hiện loại ngôn luận quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Đối với người thống trị vương triều mà nói, Nho đạo quân tử thời đại đó, trung thành và tận tâm, tuyệt đối không tồn tại việc phản bội.

Cho nên Thánh nhân đời thứ tư, để cho Nho Đạo triệt triệt để đi lên con đường cường thịnh.

Mà tư tưởng lớn nhất của Lý Thánh chính là, ở vị trí của ông ta mưu đồ chức vụ, Nho giả chỉ dựa vào lực lượng của một mình mình, muốn thay đổi toàn bộ thế giới, đây là không có khả năng.

Có thể vào triều làm thần, liền có thể trị quốc an thiên hạ, coi như là giáo hóa vạn dân, cứu vớt thương sinh trong thủy hỏa.

Mà đến Thánh nhân cuối cùng, chính là Chu Thánh.

Chương 1095: Tàn Sát Tất Cả, Kẻ Đứng Sau, Thánh Nhân Đời Thứ Tư, Nguy Cơ To Lớn (6)

Tư tưởng của Chu Thánh, là tồn thiên lý mà diệt nhân dục, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì nho đạo sau khi tiến vào quan trường, khó có thể duy trì bản tâm.

Mà theo thiên hạ chỉ qua, Thái Bình thịnh thế đến, xuất hiện tình huống phân cực, có người hát vang diễm vũ, có người ăn chưa đủ no mặc chưa đủ ấm.

Cho nên Chu Thánh vì thiên hạ quân tử lập ra đạo đức, khắc chế dục vọng của bản thân.

Chỉ là Thánh nhân đời thứ tư, khoảng cách hiện tại gần năm ngàn năm thời gian.

Tuổi thọ của Thánh nhân, giới hạn là hai trăm năm.

Chu Thánh đã qua đời.

Làm thế nào một vị Thánh nhân đời thứ tư có thể vẫn còn sống?

Nếu còn sống, chẳng phải là sống năm ngàn năm sao?

Tiên đạo tu sĩ cũng không sống được năm ngàn năm, trừ phi thật sự thành tiên.

“Là ông ta.”

“Đều là Thánh nhân, lão phu cảm ứng được.”

“Năm đó khi lão phu thành Thánh, cũng cảm ứng được ông ta, chỉ là ông ta che dấu quá sâu, lão phu không có phát hiện, chỉ là có cảm ứng.”

“Thánh nhân đời thứ tư, sống đến bây giờ.”

“Có điều ngươi không cần lo lắng, ông ta không thể ra mặt.”

“Sống năm ngàn năm, ông ta không dám xuất thế, thiên địa lực sẽ không cho phép Thánh nhân sống năm ngàn năm.”

“Cho nên ông ta vẫn trốn ở phía sau, ảnh hưởng đến Nho đạo nhất mạch.”

Chu Thánh trả lời, đây xem như là một tin tức tốt.

“Lý Thánh sao phải làm vậy?”

“Ông ta là Nho đạo Thánh nhân, sao lại làm như vậy?”

“Ông ta muốn làm gì?”

Hứa Thanh Tiêu thật sự khó hiểu, ông ta nhìn Chu Thánh, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Thật sự là nghĩ không ra, vì sao Lý Thánh lại làm như vậy.

Thánh nhân đời thứ tư, danh dự cực cao.

Cho dù là Chu Thánh nhìn thấy, cũng phải tự xưng là học sinh.

Dẫn dắt Nho đạo nhất mạch, đi lên ngày đỉnh cao, rõ ràng là tâm hệ Nho đạo, vì sao lại làm như vậy? Trở thành hung thủ đằng sau tất cả?

Hứa Thanh Tiêu thật sự khó có thể tiếp nhận sự thật này.

Hắn đã suy nghĩ rất nhiều khả năng.

Thậm chí hắn còn cho rằng là Phật môn nhất phẩm ở sau lưng gây chuyện.

Nhưng không nghĩ tới chính là, sự thật phía sau lại là Thánh nhân đời thứ tư .

Trong nháy mắt, áp lực khủng bố ập tới, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

“Trường Sinh.”

Chu Thánh chậm rãi mở miệng.

Trong ánh mắt ông ta tràn ngập bình tĩnh, nhưng cũng nói ra chân tướng.

Tại sao Lý Thánh lại làm như vậy?

Duy chỉ có hai chữ trường sinh.

Có thể làm cho thế nhân động tâm..

Có thể làm cho sự tồn tại này từ bỏ tất cả mọi thứ.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Mà thân ảnh Chu Thánh có chút hư hóa.

Lập tức, Chu Thánh không còn dong dài, trực tiếp mở miệng nói.

“Thủ Nhân, vừa rồi lão phu từng giao thủ với ông ta, tất cả giống như lão phu phỏng đoán, ông ta không thể ra tay, chỉ có thể trốn ở trong bóng tối.”

“Thọ mệnh càng dài, bị thiên địa áp chế càng tàn nhẫn, nhất là Thánh nhân, thiên địa sẽ không cho phép một pho tượng Thánh nhân sống năm ngàn năm.”

“Nhưng mưu đồ của ông ta quá lớn.”

“Có liên quan rất nhiều với tiên thi, ta giao thủ với ông ta, thực lực của ông ta không bằng ta, bị năm tháng ăn mòn.”

“Chẳng qua ông ta sống năm ngàn năm, thế lực quá nhiều rồi, Nho đạo tuyệt đối không phải quân cờ của ông ta.”

“Hôm nay, Hạo Nhiên vương triều kiến quốc, bất luận luận có thể thành công hay không, đều không ảnh hưởng đến kế hoạch của ông ta.”

“Muốn giải quyết triệt để ông ta, chỉ có hai con đường có thể đi.”

Lời lẽ của Chu Thánh cực nhanh, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết những bí mật này.

“Xin Thánh nhân nói rõ.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Thứ nhất, tìm được vị trí cụ thể của ông ta, mang theo hai tôn nhất phẩm, tru sát ông ta.”

“Thứ hai, Trung Châu thống nhất, ngưng tụ Long Đỉnh Trung Châu, như vậy, Đại Ngụy sẽ hoàn toàn phồn vinh, tương lai nhất phẩm không dứt.”

“Đối với ngươi mà nói, cũng có nhiều chỗ tốt, hiện giờ ngươi mang một nửa quốc vận của Đại Ngụy, nếu ngưng tụ ra Trung

Châu Long Đỉnh, ngươi có thể mượn ý dân tâm, thành tựu Thánh nhân.”

“Một khi ngươi thành Thánh mà nói, như vậy tất cả mưu toan đều sẽ tan thành mây khói.”

“Nhưng thời gian không đủ.”

“Đợi lát nữa lão phu lấy Văn Cung trấn áp thiên địa yêu ma, chỉ có thể tranh thủ cho ngươi thời gian ba năm.”

“Trong vòng ba năm này, yêu ma cho dù là muốn động loạn, cũng sẽ không dẫn tới đại nạn, nhiều nhất chỉ có một ít phiền toái mà thôi, dựa vào Tiên môn hẳn là có thể giải quyết.”

“Nhưng sau ba năm, yêu ma sẽ hoàn toàn hỗn loạn.”

“Cho nên, ngươi chỉ có thời gian ba năm, hoặc là tìm được chỗ ẩn thân cụ thể của Thánh nhân đời thứ tư, tru sát ông ta.”

“Hoặc là, Trung Châu thống nhất, ngươi mượn quốc vận, nhất cử thành tựu đời thứ sáu Thánh nhân.”

“Nếu không, ba năm sau, yêu ma họa loạn thiên hạ, đến lúc đó mang đến phiền toái vô cùng vô tận.”

“Lý Thánh mưu đồ quá lớn.”

“Nếu để cho kế hoạch của ông ta thành công, đến lúc đó thi cốt sẽ chất đầy như núi.”

“Hơn nữa, lão phu đoán được, bước tiếp theo của ông ta là nhúng chàm Đại Ngụy.”

“Ông ta không thể để Đại Ngụy ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh, hoặc là nói, ông ta sẽ để cho người được chỉ định kế thừa ngôi vị hoàng đế Đại Ngụy, đánh cắp quốc vận.”

“Còn có Phật môn, bất luận như thế nào, cũng không thể để cho bọn họ nhập trú ở Trung Châu.”

“Đằng sau chuyện này, Phật môn nhất định có tham dự.”

“Tìm được chân linh Thánh ý còn lại.”

“Thời khắc mấu chốt, có thể xoay chuyển chiến cuộc.”

“Hiểu chưa?”

Chu Thánh mở miệng, ông ta sắp không còn nhiều thời gian rồi.

Thông báo tất cả những gì biết được cho Hứa Thanh Tiêu.

Một khắc sau..

Thân thể của ông ta hóa thành ánh sáng rực rỡ.

Cả tòa Văn Cung, cũng chấn động phát sáng.

Bát Ngọc Thánh Xích cùng Hạo Nhiên Văn Chung, xuất hiện ở phía sau Hứa Thanh Tiêu.

Mà theo một trận ầm ầm rung động.

Văn Cung phóng lên trời.

Dưới Văn Cung.

Thần sắc Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ vô cùng trầm mặc.

Chương 1096: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (1)

Vương triều Hạo Nhiên.

Theo Văn Cung vươn lên.

Giây phút đó.

Nở rộ ra hàng tỷ hào quang.

Trấn áp thiên địa yêu ma.

Đây là việc duy nhất Chu Thánh có thể làm.

"Thủ Nhân."

"Nhớ kỹ, lão phu chỉ có thể trấn áp ba năm."

"Tìm được chỗ ẩn thân thật sự của ông ta, tru sát ông ta."

"Hoặc là thống nhất Trung Châu, ngưng tụ Trung Châu Long Đỉnh, thành tựu Thánh nhân, như vậy tất cả âm mưu quỷ kế đều sẽ vô dụng với ngươi."

Đây là giọng nói cuối cùng của Chu Thánh.

Sau khi âm thanh này truyền vào tai.

Tất cả mọi thứ rơi vào im lặng.

Thánh uy biến mất.

Khải tượng biến mất.

Thay vào đó là sự bình tĩnh.

Văn Cung cũng biến mất, không biết đi đâu.

Chu Thánh nhất mạch cũng hoàn toàn ngã xuống, chủ yếu tám thành người đọc sách, vào ngày này toàn bộ đều bị Chu Thánh thanh lý sạch sẽ.

Chuyện này, vĩnh viễn được ghi chép trong sử sách.

Tại thời điểm này.

Tất cả mọi người đứng tại chỗ, ánh mắt mọi người có vẻ có chút cổ quái.

Bọn họ vừa có chút kinh ngạc, cũng có một chút dị thường nói không nên lời.

Vốn dĩ ngày này phải là ngày mà vương triều Hạo Nhiên kiến quốc, lại không ngờ được, quốc gia chưa xây xong, Văn Cung đã mất trước rồi.

Cảnh tượng này cực kỳ kịch tính.

Khiến cho tất cả những khách mời đến đều trầm mặc.

Hơn nữa lần này đây, không phải Hứa Thanh Tiêu, mà là Chu Thánh.

Chu Thánh quá tàn nhẫn.

Môn đồ nhất mạch, chém hết tám thành, còn lại hai thành thuộc loại người đọc sách nghiêm túc đứng đắn, không tham dự vào bất cứ thị phi gì.

Đó là lý do tại sao họ sống sót.

Nhìn Chu Thánh biến mất.

Sắt mặt của Hứa Thanh Tiêu lại có vẻ vô cùng trầm mặc.

Đối với đại bộ phận người trong thiên hạ mà nói, theo bọn họ thấy, Chu Thánh tuy rằng giết một nhóm người đọc sách, nhưng lấy thân trấn áp yêu ma, coi như là ổn định thiên hạ thái bình.

Nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, một cỗ áp lực trước nay chưa từng có đã ập tới.

Thánh nhân đời thứ tư là người đứng sau bức màn.

Sống đã gần năm ngàn năm.

Có điều hiện tại có mấy vấn đề đặt ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Tại sao ông ta có thể sống tới năm ngàn năm?

Ông ta rất cuộc muốn mưu đồ thứ gì?

Tin tức duy nhất Chu Thánh đưa ra chính là có liên quan tới Tiên thi.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, quá nhiều câu hỏi khó hiểu xuất hiện.

Trước mắt tuy rằng biết được người đứng sau màn là Thánh nhân đời thứ tư, nhưng cũng không có bất kỳ tác dụng gì, không biết vị trí của đối phương ở nơi nào, không cách nào tru sát, triệt để giải quyết tai họa.

"Phải trở về thương lượng với bệ hạ."

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, hắn biết mình không thể ở lại, rất nhiều chuyện phải trở về thương lượng.

Chỉ dựa vào lực lượng của một mình, khó có thể phản kháng.

Và như thế.

Hứa Thanh Tiêu nhìn Lộ Tử Anh nói.

"Chư vị, Hứa mỗ cáo lui trước, trở về vương triều Đại Ngụy."

"Nếu chư vị nguyện ý, qua vài ngày tới đến Đại Ngụy, Hứa mỗ nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Lộ Tử Anh, Chiến Long, Trần Vũ, Vương Phi mấy người đều rất tốt, tại thời khắc mấu chốt Tử Anh lên tiếng bênh vực cho mình, chỉ riêng điều này, Hứa Thanh Tiêu liền nguyện ý kết giao với bọn họ.

"Được, mấy hôm nữa nhất định đi Kinh đô Đại Ngụy thăm Hứa huynh."

"Ừm, đến lúc đó ta sẽ đích thân đến thăm."

"Hứa huynh yên tâm, nhất định sẽ tới quấy rầy."

Mọi người nhao nhao cười nói.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu cũng không dông dài, trực tiếp rời đi, có điều trước khi đi, hắn nhìn thoáng qua người trong Phật môn, sắc mặt của người đó cũng không mấy gì tốt, mà ánh mắt Hứa Thanh Tiêu cũng có chút lãnh ý.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu không phí lời, hắn đi ra ngoài thành, bước lên thuyền rồng, khởi hành bay về Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu rời đi rồi.

Mọi người cũng dần dần lui ra.

Nguyên bản Văn Thánh thành phồn hoa vô cùng, hiện giờ chưa đến thời gian nửa ngày đã trở nên thê lương, đây chính là lực lượng Thánh nhân.

Làm cho người ta có chút thổn thức, cũng làm cho người ta có chút cảm thấy không thực tế.

Ngẫm lại cũng có chút khiến người ta không nói nên lời.

Lá bài tẩy của Đại Ngụy Văn Cung là hồi sinh Chu Thánh, kết quả không nghĩ tới lại trở thành ngòi nổ tiêu diệt Văn Cung.

Đây thật đúng là đáp lại câu nói kia.

Không bao giờ biết trong tương lai và ngoài ý muốn vế nào tới trước.

Cường thế như Văn Cung, đoán chừng cũng không tưởng tượng được, có một ngày, mình sẽ chết trong tay Chu Thánh.

Điều này thật đúng là buồn cười vô cùng.

Trong khi đó.

Trên thuyền rồng.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng ngồi trong thuyền rồng.

Hắn ngồi xếp bằng, tâm thần trong nhất thời chìm vào trong Thiên Địa Văn Cung.

Thiên Địa Văn Cung.

Đám người Triều Ca đã sớm thấy được chuyện xảy ra bên ngoài.

Trên thực tế đối với người đứng sau là Văn Thánh đời thứ tư, bọn họ cũng tràn ngập kinh ngạc.

“Bái kiến chư vị huynh trưởng tỷ tỷ.”

Hứa Thanh Tiêu bái với mọi người một lạy.

“Thủ Nhân hiền đệ, chớ có đa lễ.”

Triều Ca mở miệng trước, sau đó cũng không có gì quanh co lòng vòng, mà là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Chuyện này, cảm giác vẫn có chút kỳ lạ.”

Triều Ca trực tiếp lên tiếng, hắn cau mày, cảm thấy toàn bộ sự việc vẫn có chút kỳ lạ.

“Huynh trưởng mời nói.”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, nhìn Triều Ca.

“Thánh nhân đời thứ tư là ai, ngu huynh không biết, cũng không hiểu.”

“Chỉ là ông ta sống như thế nào trong năm ngàn năm qua? Chẳng lẽ cũng sống bình thường giống như chúng ta, ý chí tồn tại trong Văn Cung? ”

Triều Ca nói ra điểm nghi hoặc đầu tiên.

Năm ngàn năm.

Khoảng thời gian dài bao lâu?

Triều Ca bọn họ là môn đồ của Đại Thánh nhân đời thứ nhất, cũng không sống tới năm ngàn năm, chẳng qua là ý chí bị phong ấn ở Văn Cung, cũng không thuộc về sống.

Nhưng suy nghĩ vẫn còn.

“Thật sự không thể nào, nếu ý chí tồn tại trong Văn Cung, Chu Thánh làm sao đả thương ông ta?”

“Ông ta còn sống, là bản thể, nhưng sống như vậy năm ngàn năm, thật sự là không tưởng tượng được đã dùng cách gì.”

Phá Tà cũng mở miệng theo, hắn ta trực tiếp phủ quyết phỏng đoán của Triều Ca, dù sao vừa rồi Chu Thánh thực sự đã từng giao thủ với Lý Thánh.

Thiếu chút nữa tru sát được Lý Thánh.

Cho nên không chỉ là một đạo ý thức, mà là bản thể, dù không đầy đủ thì cũng là một đạo chân linh.

Chương 1097: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (2)

“Không thể nói như vậy, đến Thánh cảnh, sẽ tiếp xúc với những đồ vật khác nhau.”

“Có lẽ có pháp môn khác, để cho ông ta sống đến bây giờ, chẳng qua ông ta trả giá rất lớn, đánh không lại một đạo linh thể của Chu Thánh, cũng đủ để chứng minh, ông ta mất đi sức mạnh Thánh nhân.”

“Không cách nào khống chế lực thiên địa, nếu không, ông ta sao phải trốn ở trong bóng tối? Sao phải vất vả như vậy, làm nhiều việc như vậy. ”

Nữ tử duy nhất trong Văn Cung mở miệng, nàng không tán thành lời của mọi người nói.

Nhưng điều duy nhất nàng chắc chắn chính là, thực lực của Lý Thánh, sẽ không mạnh, không phải Thánh nhân hoàn chỉnh, nhưng có được một bộ phận sức mạnh Thánh nhân.

“Ừm, điều này lại là sự thật.”

“Có điều, có đôi khi không thể hoàn toàn tin tưởng bất kỳ kẻ nào.”

“Thủ Nhân, ta không phải có ý khác, ngươi đã trở thành bán Thánh, bước tiếp theo chính là Á Thánh, ngươi hiện tại, đã xem như là một nhóm người mạnh nhất trong thiên địa này rồi.”

“Ngươi phải có phán đoán của mình, rất nhiều chuyện, nhất định phải tự mình điều tra rõ ràng, bất cứ chuyện gì nghe một nửa là được, tự mình suy nghĩ thật kỹ.”

Triều Ca nhắc nhở một câu.

Để cho Hứa Thanh Tiêu tự mình suy nghĩ thật kỹ, không phải cái gì cũng nghe người khác.

“Ừm, ngu đệ hiểu, đa tạ Hiền huynh chỉ điểm.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, điểm này hắn nhớ vô cùng kỹ.

“Có điều có một điểm, Chu Thánh nói không sai một chút nào.”

“Thời gian của ngươi không còn nhiều, chân linhcủa ông ta, chỉ có thể trấn áp thiên hạ ba năm, nhưng ba năm sau, chuyện gì sẽ xảy ra thì không lường trước được.”

“Nho đạo nhất mạch bị gọt quá tàn nhẫn, tuy nói nhóm người đọc sách này, một đám Nho không ra Nho, nhưng bọn họ chung quy vẫn là người đọc sách, trong cơ thể có Hạo Nhiên Chính Khí.”

“Sức mạnh này có thể áp chế tà từ, hiện tại bị Chu Thánh chém đi tám thành, chỉ sợ tương lai sẽ có phiền toái vô cùng vô tận.”

“Chỉ là thời gian ba năm, ngươi muốn thành Thánh, cơ hồ là chuyện không có khả năng.”

Nét mặt của Triều Ca cực kỳ nghiêm túc nói.

Cũng không phải hắn đang bắn tiếng đe dọa.

Thoạt nhìn những người đọc sách này cảm giác không có tác dụng gì, nhưng trên thực tế Hạo Nhiên chính khí trong cơ thể bọn họ, sẽ ngưng tụ thành dương lực vô thượng, hiện giờ Nho đạo nhất mạch bị chém.

Chu Thánh dùng chân linh áp chế yêu ma thiên hạ, kỳ thật chính là đang áp chế âm lực vô thượng.

Bằng không dương lực một khi giảm mạnh, âm lực sẽ điên cuồng cắn nuốt, từ đó sinh ra vô số tà từ.

Loại vật tà từ này, không chỉ là yêu ma, mà là một loại oán niệm, ảnh hưởng đến tâm tình vạn vật, trong đó liên quan đến rất nhiều nhân quả.

Cũng giống như, ngươi thấy được một cây linh dược, ngươi muốn đi lấy, kết quả phát hiện có yêu thú thủ hộ, ngươi hao tổn thiên tân vạn khổ lấy đi, nhưng mà có người xuất hiện, chặn bảo vật của ngươi, ngươi hận ý vô cùng, sinh ra tâm tính trả thù, đi tu luyện tà công, hoặc là trở thành tay sai của yêu ma, giết sạch cả nhà kẻ kia.

Loại này chính là tác dụng của âm lực.

Hoặc là có người tu luyện, vốn dĩ tâm tính đã an yên, dự tính tùy duyên tu luyện, nhưng phát hiện người khác không biết thông qua biện pháp gì, đột nhiên đột phá, lần này mình không nhịn được, bèn nghĩ mọi cách để tăng tu vi.

Đồng thời còn có thể nghi kỵ đối phương có phải tu luyện dị thuật hay không, hoặc là tu luyện ma công, cuối cùng không ngừng an ủi mình, đi trên một con đường không thể quay đầu.

Đây mới là hậu quả của âm lực tăng cường, không phải nói trong nháy mắt sinh ra vô số yêu ma.

Muốn ngăn chặn âm lực, nhất định phải thành Thánh.

Nho đạo nhất mạch cực kỳ quan trọng, Chu Thánh nhất mạch chết tới tám thành, tương đương với người đọc sách Nho đạo trong thiên hạ chỉ có khoảng ba thành, giảm mạnh bảy thành.

Nếu không xảy ra vấn đề, ai mà tin tưởng được?

“Ba năm không thể nào thành Thánh.”

“Cưỡng ép thành Thánh, chỉ có hại không có lợi, cực kỳ dễ dàng trở thành Ngụy Thánh.”

Lão giả mở miệng, ông ta nói ra một chuyện.

Vừa nói lời này, mọi người không khỏi nhao nhao nhìn về phía ông ta, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

“Ngụy Thánh?”

Mọi người có chút không rõ đây là ý gì?

Mà người kia lại nhíu nhíu mày nói: “Lão phu cũng không rõ lắm, nhưng lão phu biết chính là, Đại Thánh nhân cũng không thực sự là Thánh nhân đầu tiên. ”

“Ông ta lúc trước còn có một pho tượng Thánh nhân, bất kể là cảnh giới hay là thực lực, đều giống như Thánh nhân, nhưng ông ta không thực sự là Thánh nhân, mà là Ngụy Thánh, cũng là bởi vì người nọ vội vàng công tâm, dùng tốc độ nhanh nhất thành tựu Thánh nhân.”

“Giành trước Đại Thánh nhân một bước, cuối cùng hình thần câu diệt, hoàn toàn điên ma.”

Lão giả mở miệng nói.

“Còn có chuyện như thé?”

“Thì ra là như vậy.”

“Vậy Thủ Nhân ngươi không nên quá nóng vội, ba năm sau cho dù là thiên hạ đại loạn, nhưng cũng sẽ không lập tức loạn lên, sẽ luôn có thời gian để đợi.”

“Ừm ừm, nếu như có Ngụy Thánh như đã nói, vẫn là không nên nóng vội, ngẫm lại cũng đúng, người thành Thánh đâu thể gấp gáp mà thành được.”

Mọi người nhao nhao gật đầu, cũng an ủi Hứa Thanh Tiêu, khuyên Hứa Thanh Tiêu chớ nóng vội.

“Ngu đệ hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn không ngốc, tất nhiên hiểu được đạo lý dục tốc bất đạt.

“Có điều nếu như đạt được Trung Châu Long Đỉnh, vậy thì chưa chắc nha.”

Trong lúc đột ngột, có người mở miệng, là nam tử bộ dáng thư sinh kia.

“Trung Châu Long Đỉnh, nghe đồn lai lịch cực kỳ bất phàm, đại biểu cho số mệnh thiên hạ, nếu thật sự có thể ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh, Thủ Nhân, đừng nói là thành Thánh, ngươi thậm chí có thể mượn Trung Châu Long Đỉnh, vượt qua Thánh nhân.”

“Thành tựu từ cổ chí kim đệ nhất Thánh.”

Giọng nói của hắn ta bình tĩnh, nhưng ánh mắt vô cùng chắc chắn nói.

“Từ cổ chí kim đệ nhất Thánh?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, mọi người cũng không khỏi tò mò.

Chương 1098: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (3)

Năm người này đều có lai lịch rất lớn, ít nhiều biết một ít tân bí, chỉ là đại bộ phận trí nhớ đều bị phong ấn mà thôi.

Hiện giờ nghe đối phương nói như vậy, mọi người há có thể không tò mò?

"Ừm."

"Trung Châu Long Đỉnh, là vật ngưng tụ số mệnh thiên hạ, nắm được Trung Châu Long Đỉnh, có lợi ích vô lượng, Thành Thánh đều là chuyện nhỏ."

"Nhưng chuyện cụ thể, ta không rõ cho lắm, rất có thể có liên quan đến trường sinh."

"Ngũ đại tiên khí cũng không phải truyền thuyết, Trung Châu từ xưa đến nay, đều là nơi thế lực thiên hạ chú ý, Thủ Nhân, tuy rằng nói ra có thể có chút không thực tế."

"Nhưng nếu ngươi thật sự có thể ngưng tụ Trung Châu Long Đỉnh trong vòng ba năm, ngươi sẽ thành Thánh, hơn nữa còn là đệ nhất Thánh từ xưa đến nay."

"Đến lúc đó âm mưu quỷ kế gì, bàn tay đứng sau gì đó, tất cả đều là phù du."

Nét mặt hắn ta nghiêm túc nói.

Đối với Long Đỉnh Trung Châu cực kỳ tôn sùng.

"Long Đỉnh này thật sự mạnh như vậy?"

Có người tò mò, dù sao theo ý của hắn ta mà nói, nắm giữ Trung Châu Long Đỉnh giống như có thể nắm trong tay thiên hạ.

"Ừm, vật này ý nghĩa quá lớn, có rất nhiều truyền thuyết, trong đầu ta có một ít ký ức, đạt được Trung Châu Long Đỉnh, rất có khả năng đột phá nhất phẩm."

"Đương nhiên, những thứ này đều là lời đồn, cụ thể như thế nào ta không rõ cho lắm."

Đối phương trả lời như thế.

Làm cho mọi người nhất thời không biết nên nói gì.

Có điều cẩn thận ngẫm lại, quả thực có chút căn cứ.

Dù sao Trung Châu từ xưa đến nay đều là nơi thế lực thiên hạ chú ý, hơn nữa Trung Châu vẫn luôn có loại tin đồn này.

Có một số khả năng, nhưng cụ thể như thế nào thì vẫn chưa rõ cho lắm.

Dù sao Trung Châu Long Đỉnh đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

Còn chưa từng nghe nói ai có thể thống nhất Trung Châu.

“Muốn đạt được Trung Châu Long Đỉnh, bước đầu tiên chính là phải thống nhất Trung Châu, chỉ là quá trình này rất khó.”

“Không chỉ là thực lực của một vương triều, mà chủ yếu là thế lực thiên hạ cũng sẽ không tán thành hiện tượng thống trị này.”

Triều Ca mở miệng, hắn phán đoán.

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, cái này hắn càng thêm rõ ràng.

Bây giờ có ba vương triều lớn ở Trung Châu.

Vương triều Đại Ngụy, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên.

Xem như là ba phần thiên hạ, tuy rằng vương triều Đại Ngụy hiện giờ đang phát triển mạnh mẽ, chỉ trong vài năm nữa là có thể trở thành người đứng đầu tam đại vương triều.

Nhưng vấn đề muốn thống nhất Trung Châu vẫn quá khó khăn.

Một khi Đại Ngụy muốn tấn công vương triều Sơ Nguyên, như vậy vương triều Đột Tà tất nhiên cũng sẽ tìm mọi biện pháp trợ giúp vương triều Sơ Nguyên.

Trừ phi vương triều Đại Ngụy và vương triều Sơ Nguyên có thể áp đảo nhau, nếu không, chiến tranh xuất hiện tình huống một phía ngã xuống, một vương triều khác tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Đạo lý môi chết răng lạnh, tất cả mọi người đều biết.

Cho nên, vương triều Đại Ngụy muốn thống nhất Trung Châu, tất nhiên phải một hơi tuyên chiến hai đại vương triều, nhất cử tiêu diệt.

Nhưng đó là điều gần như không thể.

Trừ phi dùng nhất phẩm.

Nhưng vấn đề là người ta cũng có nhất phẩm mà, ngươi lấy cái gì đấu với người ta?

Đây là một câu hỏi hóc búa không thể giải quyết.

Cũng là vấn đề nan giải của Trung Châu mấy vạn năm qua, từ xưa đến nay, Trung Châu không biết sinh ra bao nhiêu vương triều, kiểm tra và cân bằng lẫn nhau.

Không ai có thể thống nhất sơn hà.

Có điều vấn đề nhìn như không giải được, kỳ thật cũng không phải thật sự không có giải pháp.

Vũ lực tuyệt đối cộng thêm các loại quyền mưu, liền có cơ hội thực hiện thống nhất.

Vũ lực tuyệt đối rất đơn giản.

Đại Ngụy nhất định phải có năm vị nhất phẩm trở lên.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên có hai vị, nhưng thiên hạ này tuyệt đối không chỉ có hai vị nhất phẩm võ giả, thật sự là lúc Đại Ngụy tuyên chiến.

Thế lực thiên hạ há có thể không ra tay trợ giúp Đột Tà cùng Sơ Nguyên?

Năm vị nhất phẩm cường giả trở lên có thể ngăn cản những tồn tại này.

Nhưng muốn sinh ra năm vị nhất phẩm, thật sự là si tâm vọng tưởng.

Đặc biệt là trong ba năm.

Đây vốn dĩ là điều không thể.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu có cách khác.

Năm vị nhất phẩm, làm không được.

Nhưng loại đại pháo này, có thể thay thế.

Dưới tình huống không dùng nhất phẩm, đại pháo có thể giải quyết hết thảy.

Tất cả sự thật trong tầm bắn.

Ít nhất cũng có thể nhìn thấy hy vọng.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu lập tức thu hồi dòng suy nghĩ, cùng mọi người nói chuyện phiếm vài câu, sau đó liền rời khỏi thiên địa Văn Cung.

Hắn còn rất nhiều việc phải làm.

Thuyền rồng tăng tốc mạnh mẽ.

Ba canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu trở về vương triều Đại Ngụy.

Không chút do dự, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng tới hoàng cung.

“Tham kiến Vương gia.”

“Tham kiến Vương gia.”

Từ vương phủ đi ra, Hứa Thanh Tiêu một đường đi về phía hoàng cung.

Dọc theo đường đi thị vệ nhao nhao bái Hứa Thanh Tiêu, chuyện xảy ra với vương triều Hạo Nhiên, bọn họ tự nhiên cũng biết được.

Đối với Hứa Thanh Tiêu càng thêm kính nể sùng bái.

Cứ như thế, Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài hoàng cung, hắn không cần bẩm báo, có thể trực tiếp vào cung.

“Vương gia, bệ hạ đang thương nghị với bách quan trong đại điện, bệ hạ bảo nô tài nói với ngài, nếu ngài đến, nhanh chóng vào điện.”

Trong cung có thái giám trực tiếp đi tới, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu những chuyện này.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó đi thẳng vào trong đại điện.

Tại thời điểm này.

Bên trong đại điện.

Nữ đế ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

Bách quan tụ tập, đang thương nghị sự tình.

Vương triều Hạo Nhiên bị diệt như vậy, đây đối với Đại Ngụy mà nói là một chuyện tốt, coi như có thể trút được một gánh nặng.

Nhưng Nho đạo nhất mạch bị diệt, lại trở thành một vấn đề nan giải.

Tác dụng của người đọc sách, bọn họ so với ai cũng biết, không chỉ có thể tăng cường quốc vận, mà chủ yếu chính chính là trấn áp thiên địa tà từ.

Hiện giờ Nho đạo nhất mạch bị giết nhiều như vậy, chỉ lưu lại một chút căn cơ, tất sẽ gây ra đại họa.

Cũng may, Chu Thánh trấn áp thiên hạ ba năm, cho thế nhân tranh thủ thời gian ba năm.

Hiện giờ các thế lực lớn trong thiên hạ đều đang mưu tính chuyện ba năm sau.

Vương triều Đại Ngụy không thể không bố trí cho tốt.

Dù sao đối với một vương triều mà nói, thời gian ba năm, thật sự không nhiều lắm.

Chương 1099: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (4)

Cũng vào lúc này, một đạo thanh âm vang lên.

“Khởi bẩm bệ hạ, Bình Loạn Vương tham kiến.”

Theo giọng nói vang lên, bách quan trong đại điện nhao nhao hướng ánh mắt nhìn ra ngoài điện.

“Mau mời Bình Loạn Vương vào điện.”

Nữ đế mở miệng, nàng vẫn luôn cau mày, chờ nghe được Hứa Thanh Tiêu tới, Nữ đế không khỏi giãn mày.

Trên thực tế, đối với toàn bộ triều đình Đại Ngụy mà nói.

Hứa Thanh Tiêu dường như có ma lực.

Bất cứ chuyện gì, chỉ cần nghe được Hứa Thanh Tiêu tới, liền không hiểu sao cảm giác chuyện không còn quá khó khăn.

Nguyên nhân chủ yếu, cũng là bởi vì Hứa Thanh Tiêu một năm nay làm ra, mỗi một chuyện đều làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đều là cục diện không có khả năng nghịch chuyển, lại đều bị Hứa Thanh Tiêu nghịch chuyển.

Nhất là lần vương triều Hạo Nhiên này, tất cả mọi người đều lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu, cho rằng vương triều Hạo Nhiên nhất định có lá bài tẩy.

Lại không nghĩ tới, Chu Thánh cũng bị vương triều Hạo Nhiên làm cho tái sinh, Hứa Thanh Tiêu còn có thể phản bại thành thắng.

Sao không làm cho người ta an tâm?

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Đi vào trong đại điện.

Hứa Thanh Tiêu bái với Nữ đế một lạy.

“Ái khanh miễn lễ.”

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đi tới, trong ánh mắt Nữ đế lộ ra một tia vui mừng, chỉ là rất nhanh thôi lại giấu vào.

Có điều một màn này, bị chúng đại thần cũng nhao nhao nhìn thấy.

Nhất là lục bộ thượng thư, còn có đám người An Quốc Công, trong lòng ai nấy đều cười.

Đó là một điều tốt.

"Vương gia."

"Khanh tới vừa đúng lúc, hiện giờ chúng ta đang thương nghị chuyện ba năm sau."

"Đúng lúc khanh tới đưa ra chủ ý cho bệ hạ."

Trần Chính Nho trước tiên mở miệng, nói ra mục đích của lần triều hội này thông báo cho Hứa Thanh Tiêu.

Hiện giờ Chu Thánh trấn áp yêu ma thiên hạ ba năm, phong bế âm lực tăng trưởng, nhưng đối với thiên hạ mà nói, mọi người chỉ có ba năm thời gian.

Nếu ba năm này làm tốt, tương lai cho dù gặp phải phiền toái gì, Đại Ngụy cũng có thể bình yên vượt qua, cùng lắm thì vất vả mười năm hai mươi năm, chờ thế hệ người đọc sách khôi phục, hết thảy lại khôi phục nguyên trạng.

Nghe Trần Chính Nho mở miệng như vậy, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó nhìn Nữ đế nói.

"Khởi tấu bệ hạ."

"Thần hỏa tốc chạy tới, cũng là vì việc này."

"Vừa lúc chư vị quốc công đại thần đều ở đây, vậy thần cũng trực tiếp nói luôn đây."

"Đại Ngụy sắp định quốc sách rồi."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn suy tư trong thuyền rồng mấy canh giờ.

Chắc chắn một điều.

Đó chính là Đại Ngụy phải định quốc sách.

Lời này vừa nói, bách quan có chút kinh ngạc, về phần Nữ đế ngược lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ái khanh cứ nói thẳng.”

Theo Nữ đế mở miệng.

Hứa Thanh Tiêu cũng không che giấu cái gì.

“Bệ hạ, hiện giờ Vương triều Hạo Nhiên đã bị diệt, Văn Cung nhất mạch cũng bị Chu Thánh chém giết sạch sẽ, người đọc sách trên đời này, chỉ còn lại khoảng ba thành.”

“Ba năm sau, thiên địa đại biến, yêu ma hoành hành, cũng sẽ xuất hiện rất nhiều tai họa.”

“Chuyện này thoạt nhìn là một hồi nguy cơ, nhưng thần cho rằng, chuyện này, đối với Đại Ngụy mà nói, lại là một cơ hội ngàn năm có một.”

Nét mặt của Hứa Thanh Tiêu chắc chắn vô cùng.

Trong nháy mắt, bách quan ồ lên, chúng thần có chút không hiểu ý tứ của Hứa Thanh Tiêu.

Trong mắt bọn họ xem ra, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất là Nho đạo nhất mạch bị giết sạch sẽ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu thế nhưng còn nói, đây là một cơ hội ngàn năm có một?

Điều này là một chút kỳ lạ.

Mạch suy nghĩ quá nhanh, họ không thể chấp nhận ngay lập tức.

Cảm nhận được nghi hoặc của bách quan.

Hứa Thanh Tiêu cũng không giấu diếm, mà nhìn Nữ đế tiếp tục mở miệng.

“Ba năm sau, thiên hạ tất sẽ rối loạn, bất luận là Trung Châu hay là lục địa khác, đều sẽ chịu ảnh hưởng của thiên địa.”

“Đây là một hồi nguy cơ lớn, nhưng nếu trong vòng ba năm này, vương triều Đại Ngụy có thể hoàn thành lột xác, khôi phục trạng thái cường thịnh, thậm chí vượt qua trạng thái cường thịnh, rất có thể sẽ không bị ảnh hưởng.”

“Ngược lại vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, thậm chí là các châu lục khác, có thể trong trận đại nạn này, tổn thương gân động cốt.”

“Cứ như vậy, vương triều Đại Ngụy không cần phải trả giá gì, có thể vượt qua tất cả thế lực trong thiên hạ.”

“Đến lúc đó, vương triều Đột Tà cũng được, vương triều Sơ Nguyên cũng được, chỉ cần Đại Ngụy muốn, có thể thôn tính tất cả.”

Giọng Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Nhưng sau khi nói ra, khiến cả triều xôn xao.

“Việc này sao có thể được?”

“Thống nhất Trung Châu sao?”

“Hừm, Bình Loạn Vương quả nhiên là dám nghĩ.”

Mọi người kinh ngạc, thật sự thật không ngờ, mục tiêu của Hứa Thanh Tiêu lại là muốn mượn lần này để thiên địa đại loạn.

Nhất cử nhất động thôn tính vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.

Đừng nói là bách quan.

Cho dù là Nữ đế, sau khi nghe xong kế hoạch này của Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi lộ ra vẻ rung động.

Triều hội lần này, vấn đề mọi người thảo luận chính là, làm thế nào để ứng phó ba năm sau khi thiên địa chi loạn.

Nhưng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu nghĩ chính là, làm sao mượn cơ hội này, nhất cử thôn tính vương triều Sơ Nguyên và Đột Tà?

Không hiểu sao, mọi người bỗng nhiên hiểu được vì sao Hứa Thanh Tiêu có thể trong vòng một năm ngắn ngủi, phong Vương thành Thánh.

“Ái khanh, tiếp tục nói.”

Có điều Nữ đế vẫn muốn để Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói tiếp.

“Vương triều Đại Ngụy, trải qua Bắc phạt chi loạn, quốc gia rung chuyển, thiếu bạc thiếu người.”

“Nhưng khoảng cách Bắc phạt đã qua mấy chục năm, căn cơ của dân chúng cũng đã khôi phục một phần, đơn giản là vấn đề lương thực.”

“Hiện giờ, Đại Ngụy có đủ lương thực, hơn nữa các loại hạt giống xuất hiện, cũng đủ cho dân chúng Đại Ngụy ăn no uống đủ.”

“Tuy rằng thời cơ cũng chưa được chín mùồi cho lắm, nhưng Đại Ngụy đã có vốn liếng chinh chiến Trung Châu.”

“Ba năm trước mắt, đối với Đại Ngụy mà nói, cực kỳ quan trọng, nếu đi đúng mỗi một bước cờ, ba năm này còn hơn ba mươi năm.”

“Triều đình không tiếc bất cứ giá nào, trọng làm quan, trọng nông, trọng công, trọng thương, trong vòng ba năm dân chúng Đại Ngụy sẽ ăn no uống đủ, thật sự cảm nhận được quốc gia lột xác, khi đó dân chúng Đại Ngụy sẽ nảy sinh lòng tự tin.”

“Cho dù là thiên hạ đại loạn, thì có thể như thế nào? Quân dân Đại Ngụy một lòng, bất luận Động loạn hay gì đều không ngăn cản được bước tiến của Đại Ngụy. ”

Chương 1100: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (5)

Nguồn: dtv-ebook.com

“Ý kiến của thần.”

“Ba năm phát triển, ba năm trấn loạn, ba năm tĩnh dưỡng, năm thứ mười cử binh chinh phạt thiên hạ.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhưng lời nói của hắn lại đinh tai nhức óc.

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Với tình huống lương thực đầy đủ của Đại Ngụy hiện tại, nên dốc hết toàn lực để phát triển, đừng nghĩ đến chuyện có tương lai hay không, phát triển là tốt rồi.

Tuyển chọn nhân tài các nơi, có công tất thưởng, có sai tất phạt.

Phương diện nông nghiệp cũng phải dốc toàn lực đi phát triển, tất cả ruộng tốt không được bỏ hoang phế, ruộng hoang toàn bộ tái sử dụng, đây là căn cơ của quốc gia, chỉ cần lương thực đủ, Đại Ngụy sẽ loạn không đến đâu.

Công bộ càng cần phát triển, ba năm nay, trọng tâm Hứa Thanh Tiêu chính là rơi vào công bộ, nhất định phải làm ra sát khí chiến tranh.

Nếu không, dựa vào tác chiến thông thường, muốn thống nhất Trung Châu chính là si tâm vọng tưởng.

Đối với vương triều Đại Ngụy mà nói, sĩ nông là việc cấp bách, nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, Công bộ mới là việc cấp bách.

Đại Ngụy nhất định phải thống nhất Trung Châu.

Mặc kệ sau khi thống nhất, Đại Ngụy có thể ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh hay không, nhưng mang một nửa quốc vận của Đại Ngụy, tự nhiên là có chỗ tốt lớn.

Thống nhất Trung Châu.

Là mục tiêu hiện tại của Hứa Thanh Tiêu.

Thành Thánh, có chút hư vô mờ nhạt, ít nhất trong vòng ba năm thành Thánh, Hứa Thanh Tiêu làm không được.

Có điều Thành Thánh khó có thể làm được, nhưng phương diện Võ đạo Hứa Thanh Tiêu ngược lại có chút tin tưởng, chỉ cần đạt được Bát Bảo Phật Liên, Hứa Thanh Tiêu mượn dị thuật, một hơi đột phá đến nhị phẩm.

Sau đó mượn lực lượng Đan Thần Cổ Kinh, đột phá nhất phẩm.

Trong vòng ba năm có thể hoàn thành.

Chỉ có điều, cái giá phải trả đoán chừng không nhỏ mà thôi.

“Dám hỏi Vương gia, ba năm phát triển, muốn phát triển đến trình độ nào?”

“Còn có ba năm trấn loạn thì có ý gì?”

Có người mở miệng hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Tuy rằng khẩu hiệu nghe có vẻ không tệ, nhưng bách quan cũng không phải ngốc, quốc gia phát triển, đâu phải hô hai câu khẩu hiệu là có thể làm được?

“Trong vòng ba năm, Đại Ngụy không lo lương thực nữa, dân chúng ăn uống đầy đủ, chỉ cần nguyện ý làm việc, là có thể ăn no uống đủ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, đây chính là mục tiêu phát triển ba năm.

Ít nhất phải làm cho dân chúng ăn uống đầy đủ, mới xem như thành công.

Cho nên cần Đại Ngụy trọng nông.

Đặt trọng nông ở vị trí thứ hai, bởi vì tuyển chọn nhân tài vĩnh viễn là ưu tiên hàng đầu, không có nhân tài tốt đi dẫn dắt, vùi đầu làm ruộng nhất định là không được.

“Ba năm trấn loạn, thì là trấn áp nội bộ động loạn, về phần là cái gì, nghĩ đến chư vị hẳn là hiểu rõ.”

Ngữ điệu của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhưng ý tứ này rất rõ ràng.

Trên thực tế chính là trấn áp đại loạn sắp tới, cùng với giải quyết loạn Phiên vương.

Hoàn thành nội bộ ổn định, đương nhiên trong này cũng có thể bao gồm Tiên môn cùng các thế lực khác.

Dù sao Tiên môn nhập trú tại Đại Ngụy, với tình hình trước mắt mà nói, đệ tử Tiên môn cũng không tệ, thành thật làm việc cho Đại Ngụy, nhưng ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

Trước tiên yên ổn đợi qua ba năm, chờ Đại Ngụy phát triển hoàn toàn, sau đó từ từ giải quyết vấn đề nội bộ.

Kỳ thật ba năm trấn loạn này cũng là vì tiếp tục phát triển.

Ba năm phát triển, là để cho dân chúng ăn uống đầy đủ.

Trấn loạn ba năm, là làm cho Đại Ngụy giàu có, dân chúng ăn no uống đủ, quốc gia kia cũng phải bắt đầu giàu có.

Ba năm cuối cùng nghỉ ngơi, là làm tất cả kế hoạch.

Điều binh khiển tướng, bố trí chiến tranh, đủ loại chuyện, nhất định phải làm tốt kế hoạch cực kỳ chi tiết, thậm chí bao gồm phái người sách phản, cùng với đo lường tình huống địch quốc.

Những thứ này nhất định phải làm, thậm chí hiện tại phải phái người lẻn vào địch quốc, mượn thời gian ba năm tĩnh dưỡng, định ra chiến lược.

Sau đó, năm thứ mười, chinh chiến thiên hạ.

Đây chính là kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng là Quốc Sách Hứa Thanh Tiêu định ra cho Đại Ngụy.

Khoảnh khắc này.

Bách quan trầm mặc, cho dù là lục bộ thượng thư cũng có vẻ trầm mặc.

Bọn họ cũng không phải không tin Hứa Thanh Tiêu, mà là những điều trong Quốc sách, ý nghĩa quá lớn, cần phải bàn bạc rất lâu.

Lý do chủ yếu vẫn còn một điểm.

Hứa Thanh Tiêu chỉ nói ra khái niệm, thực hành như thế nào, xử lý như thế nào, mấy thứ này Hứa Thanh Tiêu đều không nói ra.

Dựa vào lực lượng của bản thân liền định ra Quốc Sách, đây dường như là chuyện không có khả năng.

Nữ đế đều không làm được.

Tất cả đều cần phải được thảo luận trước.

Có điều Hứa Thanh Tiêu cũng không có ý định để cho bách quan tán thành, hắn chỉ là nói ra chủ ý này mà thôi.

Mà ngay tại thời điểm này,

Khoảnh khắc này.

Nữ đế nhìn ra được ý của Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa ái khanh, việc này cần phải bàn bạc trước, vẫn phải nhờ xin ái khanh viết một bài sách luận."

Nữ đế lên tiếng nói như thế.

"Thần, lĩnh chỉ."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Sau đó Nữ đế tiếp tục mở miệng.

"Đã như thế, ta bãi triều thôi, Hứa Ái Khanh, trẫm ở Dưỡng Tâm điện chờ ngươi, có việc thương nghị."

Nói xong lời này, Nữ đế đứng dậy.

Tuyên bố bãi triều, thế nhưng để Hứa Thanh Tiêu đi Dưỡng Tâm điện chờ nàng.

Có một số việc, duy chỉ có hai người bọn họ có thể thương lượng, chỉ cần Nữ đế đồng ý, như vậy sự tình liền dễ làm nhiều.

Lập tức mọi người liền bãi triều.

Hứa Thanh Tiêu cũng theo chúng thần rời đi, có điều giọng nói Trần Chính Nho lập tức vang lên.

“Vương gia, nếu qua mấy ngày không có việc gì, đến Lại bộ một chuyến.”

“Lão phu chuẩn bị lá trà thượng đẳng, tìm vương gia tán gẫu.”

Trần Chính Nho mở miệng, ở trên quan trường, ông ta tất nhiên gọi Hứa Thanh Tiêu là Vương gia.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hắn cũng có việc tìm Trần Chính Nho nói chuyện một chút.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu đi về phía Dưỡng Tâm điện.

Khoảng hai khắc sau.

Bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

Bóng dáng Triệu Uyển Nhi từ bên trong đi ra.

“Vương gia, bệ hạ mời ngài vào trong.”

Triệu Uyển Nhi mở miệng, nói với Hứa Thanh Tiêu như thế.

“Ừm.”

Hứa Thanh Tiêu ôn hòa cười với Triệu Uyển Nhi, ngay sau đó đi vào trong Dưỡng Tâm điện.

Chỉ là còn chưa mở miệng, giọng nói của Quý Linh liền vang lên.

“Thủ Nhân, chớ có đa lễ.”

“Trẫm hôm nay tìm ngươi, là có mấy chuyện muốn cùng ngươi thương lượng.”

“Nói chuyện đầu tiên trước.”

“Chuyện hôm nay ngươi ở trên triều đình nói, có thể cụ thể một chút không?”

Nữ đế mở miệng, nhìn Hứa Thanh Tiêu hỏi như thế.

Chương 1101: Trở Về Đại Ngụy, Định Quốc Sách, Thánh Nhân Mưu Đồ (6)

Hứa Thanh Tiêu lên đây chính là muốn định Quốc sách, điều này làm cho Nữ đế hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự tình, bằng không dựa theo hứa Thanh Tiêu nghiêm cẩn như vậy, sẽ không tùy tiện như thế.

"Bệ hạ."

"Thần hôm nay đưa ra luận Quốc sách, cũng không phải là ngẫu nhiên nhớ tới."

"Trước mắt Đại Ngụy không có thời gian dư thừa có thể lãng phí, kẻ đứng sau màn đã biết là ai."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói cho Nữ đế biết, người đứng sau chuyện này.

Vừa nói ra, Nữ đế nhất thời có vẻ có chút tò mò.

"Là ai?"

"Thánh nhân đời thứ tư."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bất quá chỉ là truyền âm, chỉ nói cho một mình Nữ đế.

Trong phút chốc, sắc mặt của Nữ đế biến đổi.

"Điều này là không thể."

Phản ứng của nàng rất kịch liệt, giống như phản ứng của Hứa Thanh Tiêu lúc trước.

Không phải là nàng thiếu kiềm chế.

Mà là sẽ không ngờ được, người đứng sau màn là Thánh nhân đời thứ tư, đây thật sự giống như là nói, người đứng sau màn là thái tổ Đại Ngụy vậy.

Thánh nhân đời thứ tư, được sinh ra vào năm ngàn năm trước.

Nếu như ông ta đứng sau chuyện này, vậy chẳng phải ông ta đã sống năm ngàn năm sao?

Nữ đế đứng dậy, nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nhưng người kia có vẻ vô cùng bình tĩnh, điều này làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

“Ông ta sống năm ngàn năm, bày bố quá nhiều, vương triều Đại Ngụy có thể cũng bị ông ta thẩm thấu.”

“Thần tử trong triều còn dễ nói, ông ta còn không dám trắng trợn đưa tay vào trong triều đình như thế, đương nhiên cũng không hoàn toàn cam đoan trong triều sẽ không có người của ông ta.”

“Nhưng thần càng cảm thấy, Phiên vương các nơi tuyệt đối có người của ông ta.”

“Cho nên, chuyện thần hôm nay ở trên triều đình nhắc tới, chủ yếu vẫn là nhằm vào phiên vương các nơi.”

“Lúc trước bệ hạ đã nói qua, sau lưng ngài đăng cơ, có Phiên vương ủng hộ.”

“Thần ngày đêm suy nghĩ, đều nghĩ không ra, Phiên vương vì sao ủng hộ bệ hạ đăng cơ.”

“Hiện tại thần có lẽ hiểu được một chút.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

“Ái khanh nói thẳng.”

Nữ đế đối với điểm này cũng tràn ngập tò mò, nàng suy nghĩ rất lâu cũng nghĩ không ra, hiện giờ không khỏi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt tràn ngập tò mò.

“Phiên vương ủng hộ bệ hạ đăng cơ, có lẽ chính là bởi vì bệ hạ là thân nữ tử.”

“Chỉ cần bệ hạ đăng cơ, tất nhiên sẽ chọc tới đủ loại lời đồn nhảm, theo bọn họ thấy, muốn cướp lấy đế vị bệ hạ, sẽ không phải là một chuyện khó khăn, nhất là vương triều Đại Ngụy lúc ấy cũng gặp phải rất nhiều nguy cơ.”

“Để bệ hạ đăng cơ, cũng là để bệ hạ gánh vác vạn dân mắng chửi, nhưng mục đích thật sự là quốc vận.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi nói.

“Quốc vận?”

Trong nháy mắt, Nữ đế có chút tò mò.

“Ừm.”

“Sức mạnh vĩ đại nhất của Trung Châu, chính là quốc vận, nếu Lý Thánh quả nhiên là người đứng sau, tất cả mọi chuyện ông ta làm đều là xoay quanh trường sinh.”

“Mà phương pháp trường sinh là cái gì, thần không biết, nhưng tuyệt đối không phải là vật tầm thường, nhưng cụ thể là cái gì, rất khó đoán, thần dùng phương pháp đơn giản nhất để phỏng đoán.”

“Siêu phẩm.”

“Lý Thánh muốn thăng cấp siêu phẩm, như vậy có lẽ có thể phá vỡ gập ghềnh tuổi thọ.”

“Mà lục đại hệ thống, chưa từng có người đến cảnh giới siêu phẩm này, thậm chí nói có cảnh giới này hay không, cũng khó nói.”

“Nhưng nhiều năm như vậy, đều không có ai thành tựu siêu phẩm, cũng có nghĩa là cảnh giới siêu phẩm này, không phải nhân lực có thể thành, cần lực thiên địa.”

“Quốc vận, chính là trong tất cả thiên địa lực, lực thiên địa hùng hậu nhất.”

“Như vậy thần suy đoán ra, Lý Thánh theo dõi quốc vận Đại Ngụy, cũng chính là bởi vì như thế, kế hoạch của Lý Thánh, hẳn là để cho bệ hạ đăng cơ, sau đó, để cho Đại Ngụy loạn lạc, oán niệm của dân chúng sẽ gia trì trên người bệ hạ.”

“Đợi đến khi thời cơ chín muồi, phiên vương các nơi sẽ bật cao, cuối cùng có người thuận thế tạo phản thành công, mượn sức mạnh của Lý Thánh, trở thành tân đế Đại Ngụy.”

Lúc Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, hắn hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục mở miệng.

“Đến lúc đó, Lý Thánh sẽ lợi dụng thế lực của mình, viện trợ cho Đại Ngụy các loại lương thực, khiến cho quốc gia thái

bình, dân chúng có thức ăn, quốc vận chi đỉnh sẽ hoàn toàn vững chắc.”

“Như thế, lại đánh cắp quốc vận Đại Ngụy, dùng để đột phá hoặc là làm chuyện khác.”

Nói xong lời này.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói.

Đó là suy đoán của hắn.

Sở dĩ có thể nghĩ đến điểm này, hoàn toàn là bởi vì Triều Ca bọn họ nói một câu.

Trung Châu Long Đỉnh có thể làm cho mình trở thành đệ nhất Thánh nhân đầu tiên.

Mà Trung Châu Long Đỉnh là cái gì? Là quốc vận cực hạn lột xác.

Lý Thánh mưu đồ cái gì? Rất có thể chính là vật này, ông ta cần Trung Châu Long Đỉnh, thăng cấp siêu phẩm.

Đạt được mục đích trường sinh bất tử.

Đương nhiên, hết thảy tất cả, đều là Hứa Thanh Tiêu tự mình phỏng đoán.

Cụ thể như thế nào.

Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng suy đoán này, khả năng là rất lớn.

Tại thời điểm này.

Nữ đế trầm mặc.

Nàng ngồi trên ghế rồng một lần nữa, trong lúc nhất thời, không biết phải nói gì.

Qua một lúc lâu.

Nữ đế nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Ý của ái khanh là gì?”

Nữ đế hỏi vấn đề mấu chốt.

“Chỉnh đốn Đại Ngụy.”

“Không tiếc bất cứ giá nào.”

“Chỉ có một tiếng nói.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng nói.

Đại Ngụy cần tập trung quyền lực rồi.

Quét sạch tất cả đảng vũ của Đại Ngụy, tập trung hoàng quyền, như vậy mới có thể phòng ngừa hiệu quả thế lực của Lý Thánh thẩm thấu vào.

Đối phương nếu là hướng về phía quốc vận.

Như vậy Đại Ngụy nhất định phải chỉnh đốn sạch sẽ, cũng nhất định phải đề phòng.

Nếu không, tất cả mọi thứ mà người làm là biến tướng để làm việc cho người khác.

Tại thời điểm này.

Nữ đế cũng hoàn toàn hiểu được, Hứa Thanh Tiêu hôm nay vì sao lại như vậy.

Nàng nhắm mắt lại.

Bắt đầu suy nghĩ về những điều này.

Ước chừng nửa canh giờ.

Cuối cùng, Nữ đế đã đưa ra quyết định.

“Ái khanh, mấy ngày nay làm phiền ngươi soạn thảo Quốc sách.”

Đây là câu trả lời của Nữ đế.

Nàng suy nghĩ nửa canh giờ, cuối cùng hạ quyết tâm.

Hứa Thanh Tiêu nói một chút cũng không sai.

Đối phương rất có khả năng đang mưu đồ quốc vận Đại Ngụy.

Nếu như quả nhiên là như vậy, đối với Đại Ngụy mà nói, là một chuyện phiền toái lớn.

Tuyệt đối không được ngồi chờ chết.

Theo lời hứa của Hứa Thanh Tiêu mà nói.

Đại Ngụy sẽ tăng tốc phát triển toàn diện.

“Thần, tuân chỉ.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Mà đồng thời trong lúc này.

Bên trong chùa Thiên Tranh.

Đại Thừa Bảo Điện.

Bốn vị thần tăng ngồi yên trong bảo điện.

Một lão tăng, thì ngồi trước mặt bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh.

Toàn bộ đại điện tràn đầy áp lực và yên tĩnh.

Không ai nói chuyện.

Đã trôi qua một khoảng thời gian dài.

Cuối cùng một giọng nói vang lên.

Phá vỡ sự yên tĩnh.

“A Di Đà Phật.”

“Dám hỏi phương trượng.”

“Hôm nay vương triều Hạo Nhiên, nghiệp hỏa trên người Bán Thánh, từ đâu mà đến?”

Giọng nói vang lên.

Làm cho đại điện trở nên yên tĩnh hơn.

Chương 1102: Phật Môn Bắt Đầu Giảng Pháp, Hứa Thanh Tiêu Lo Lắng, Nghiên Cứu Vũ Khí Chiến Tranh (1)

Tây châu.

Thiên Trúc tự.

Đại Thừa bảo điện.

Bốn vị thần tăng lẳng lặng ngồi trên bồ đoàn.

Đối mặt với phương trượng của Thiên Trúc tự.

Tứ đại thần tăng của Thiên Trúc tự.

Tuệ Chính, Tuệ Giác, Tuệ Minh, Tuệ Tâm.

Đều là cường giả nhị phẩm Giác Ngộ cảnh của Phật môn.

Mà phương trượng của bọn họ chính là nhất phẩm Phật môn cường giả Chính Giác cảnh.

Phật môn cầu được Chính Giác, mang ý nghĩa mở mang trí tuệ, có trí tuệ vô tận nhận thức được tất cả mọi thứ.

Nhưng nhất phẩm Chính Giác vẫn chưa đạt được trình độ có trí tuệ vô thượng có thể biết được hết tất cả chân lý này.

“Dám hỏi phương trượng.”

“Nghiệp hỏa trên người bán thánh ở vương triều Hạo Nhiên hôm nay đến từ đâu vậy?”

Giọng nói vang lên.

Là giọng của Tuệ Tâm thần tăng.

Hắn là người trẻ nhất trong số tất cả mọi người, trong khoảng ba mươi tuổi.

Trong tứ đại thần tăng, thanh danh của Tuệ Tâm thần tăng là lớn nhất, không phải bởi vì vấn đề tu vi tuổi tác mà Tuệ Tâm thần tăng được xưng là người sắp Chính Giác.

Khuôn mặt hắn thanh tú, ngũ quan có hơi tuấn mỹ, làn da như bạch ngọc, hắn ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt vô cùng trong suốt nhìn về phía Già Lam phương trượng.

“A di đà Phật.”

“Chuyện nghiệp hỏa không liên quan đến Thiên Trúc tự ta.”

Già Lam hiểu được ý trong câu hỏi của đối phương, ông ta lên tiếng trả lời nói cho đối phương biết chuyện này không liên quan gì đến Thiên Trúc tự.

“Vậy Phật môn ta có tham dự vào hay không?”

Tuệ Tâm thần tăng hỏi tiếp.

Giọng nói hắn bình tĩnh nhưng lại làm cho ba vị thần tăng còn lại khẽ nhíu mày.

Nghiệp hỏa trên người bán thánh chắc chắn có liên quan đến Phật môn, chỉ là tất cả mọi người đều không muốn nhắc đến, điều này có liên quan đến sự tranh đấu của Phật môn.

Nếu nói toàn bộ đều là ánh sáng vĩ đại thì chắc chắn là không thể nào.

Trên thế gian này, có mặt ánh sáng thì sẽ có mặt bóng tối, bọn họ hiểu rất rõ đạo lý này.

Cho nên Tuệ Tâm phá vỡ tầng giấy mỏng hỏi đến cùng làm cho người ta có chút không vui.

Nhưng mà phương trượng Già Lam lại thở dài, ông ta nhìn về phía Tuệ Tâm, chậm rãi lên tiếng nói:

“Ta biết ngươi muốn nói gì.”

“Chuyện này có liên quan đến Phật môn.”

“Nhưng cũng không liên quan gì đến Phật môn.”

“Rất nhiều chuyện, trước khi ngươi chưa hoàn toàn Chính Giác thì không thể nói với ngươi, ngươi nghĩ quá nhiều rồi.”

Phương trượng Già Lam lên tiếng, ông ta rất thẳng thắn thừa nhận nghiệp hỏa trên người bán thánh có liên quan đến Phật môn.

Cũng rất hiểu điều đối phương muốn nghe là gì.

“Hừ.”

Tuệ Tâm hừ lạnh một tiếng, hắn lập tức đứng dậy nhìn phương trượng Già Lam nói:

“Không để ý đến chúng sinh làm sao Chính Giác được?”

“Ta biết ngay là chuyện này có liên quan đến Phật môn này.”

Tuệ Tâm nhíu mày.

Hắn đứng dậy nói vậy, có vẻ như cực kỳ phẫn nộ.

Nhưng vừa nói ra thì ba vị thần tăng kia lại không nhịn được mà cau mày:

“Làm càn.”

“Sao ngươi lại nói vậy với phương trượng?”

“Tuệ Tâm, tư chất ngươi bất phàm, có hy vọng Chính Giác nhưng ngươi quá chấp nhất rồi, sao giống đệ tử Phật môn được?”

Ba vị thần tăng lần lượt lên tiếng, bình thường bọn họ vốn không thích Tuệ Tâm.

“Ta chấp nhất?”

“Người chấp nhất thật sự chính là các ngươi.”

“Phật pháp tự nhiên nhưng lại muốn cố chấp phổ độ chúng sinh, chấp niệm nhập ma, cứ tiếp tục như vậy thì kết cuộc của Phật môn sớm muộn gì cũng giống như Văn cung.”

Tuệ Tâm không ngừng cười lạnh.

Hắn cực kỳ khinh thường hành vi này.

Ngày thường luôn mồm nói gì mà phổ độ chúng sinh nhưng trên thực tế thì sao?

Còn không phải là vì lợi ích của chính mình à.

Đây mà tính là Phật pháp Phật môn gì chứ?

“Tuệ Tâm, ngươi đúng là làm càn.”

“Tuệ Tâm, thân là một trong tứ đại thần tăng của Phật môn, ngươi nên suy nghĩ cho Phật môn ta, hơn nữa việc này cũng chẳng liên quan đến Thiên Trúc tự ta, ngươi nói những lời này là có ý gì?”

Tuệ Giác và Tuệ Minh lần lượt lên tiếng mắng.

Còn Tuệ Chính thì trầm mặc không nói gì.

“Tuệ Tâm ta không vì Phật môn, chỉ vì chúng sinh.”

“Phương trượng, bất luận ngài có nghe hay không thì ta cũng nhất định phải nói.”

“Độ tâm không độ nhân, độ nhân không độ tâm.”

Nói xong câu này, Tuệ Tâm thẳng thừng xoay người rời khỏi đại điện, vốn hắn cũng chẳng muốn ở lại chỗ này.

“Ngươi đi đâu đấy?”

Tuệ Giác nhíu mày hỏi đối phương.

“Đi Chính Giác.”

“Chính Giác sớm một chút, đuổi đám ngụy Phật các ngươi đi sớm một chút.”

Giọng của Tuệ Tâm vang lên, có vẻ như có hơi đại nghịch bất đạo.

“Làm càn.”

“Phương trượng, Tuệ Tâm dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy mà ngài còn mặc kệ à?”

Ánh mắt Tuệ Giác đầy vẻ phẫn nộ, lời này nói nghe chói tai quá.

Cái gì gọi là ngụy Phật?

Bọn họ cực cực khổ khổ phát huy Phật pháp, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, thà rằng bản thân mình chịu khổ cũng không để cho người trong thiên hạ chịu khổ, kết quả lại bị người nhà mình nhục mạ, sao hắn có thể không phẫn nộ cho được?

“A di đà Phật.”

Phương trượng Già Lam chấp hai tay lai, ông ta hô Phật hiệu một tiếng.

Ánh mắt ông ta nhìn về phía mấy người.

“Tuệ Tâm là người trong ngàn năm qua của Phật môn có cơ hội Chính Giác, ý nghĩ của hắn không giống với chúng ta.”

“Tùy hắn đi.”

Già Lam thần tăng lên tiếng, đối với hành vi của Tuệ Tâm, ông ta cũng không quan tâm.

“Phương trượng, tư chất Tuệ Tâm tốt thì tốt, Phật duyên cũng sâu, nhưng cũng không thể để cho hắn nói vậy chứ.”

“Cứ tiếp tục như vậy thì sau này khi hắn thật sự chưởng quản Thiên Trúc tự, chỉ sợ Phật môn sẽ rối tinh rối mù.”

Tuệ Giác không nhịn được lên tiếng, có vẻ như có hơi oán giận.

“Không.”

“Tuệ Tâm là hy vọng duy nhất của Phật môn ta.”

“Được rồi, chuyện Tuệ Tâm các ngươi không cần quan tâm, để hắn tự mình đi đi, nếu như hắn hiểu thì sẽ hiểu được hết tất cả, nếu như hắn không rõ vậy thì cứ để cho hắn không rõ đi.”

Chương 1103: Phật Môn Bắt Đầu Giảng Pháp, Hứa Thanh Tiêu Lo Lắng, Nghiên Cứu Vũ Khí Chiến Tranh (2)

Sau khi phương trượng Già Lam nói xong lời này.

Ông đưa mắt nhìn về phía ba người.

“Hiện giờ Nho đạo nhất mạch đã bị thương nặng, Chu thánh trấn áp yêu ma trong thiên hạ, tuy nói có thể trấn áp được ba năm nhưng lão nạp cũng đã cẩn thận quan sát, nhiều nhất thì Chu thánh cũng chỉ có thể phong ấn được một năm mà thôi.”

“Hơn nữa thứ phong ấn được chính là âm lực chứ không phải là yêu ma trong thiên hạ, mấy ngày nay, bảo người truyền tin tức này ra ngoài.”

“Loạn lạc sắp đến, Phật môn sắp đến kỳ đại thịnh, đã có vài thế lực của Đông châu, Nam châu, Bắc châu thậm chí là Trung châu chủ động tìm lão nạp.”

“Nhưng muốn Phật môn thật sự hưng thịnh thì vẫn nên đi đến Trung châu.”

Già Lam phương trượng chậm rãi nói.

Thông báo tin vui này với mọi người.

Trong phút chốc, mọi người liền lộ ra vẻ vui mừng, họ nhìn về phía Già Lam phương trượng với vẻ mặt tràn ngập sự tò mò.

“Trung châu cũng có thế lực đến tìm chúng ta à? Là thế lực nào vậy?”

Là Tuệ Chính thần tăng, hắn rất tò mò.

“Vương triều Sơ Nguyên.”

Già Lam phương trượng trả lời.

Sau khi ông trả lời xong, sự chờ mong trong mắt ba người kia lập tức biến mất đi một nửa.

Còn tưởng rằng vương triều Đại Ngụy, không ngờ lại là vương triều Sơ Nguyên, điều này đúng là làm cho người ta không

hiểu sao có hơi thất vọng.

“Phật môn muốn hưng thịnh cuối cùng thì vẫn cần phải vào Đại Ngụy.”

“Trước mắt đang là cơ hội ngàn năm có một của Phật môn chúng ta, ba kế hoạch đã thương thảo lần trước, hôm nay phải lựa chọn rồi.”

Già Lam phương trượng lên tiếng báo lại cho ba người.

Câu này vừa dứt, Tuệ Chính thần tăng đã lên tiếng nói trước.

Hắn là thần tăng lúc trước muốn độ hóa cho Hứa Thanh Tiêu.

“Phương trượng.”

“Ba kế này cái nào cũng không phải là kế hay.”

“Nếu như phương trượng đồng ý vậy thì bần tăng tình nguyện đi đến kinh đô Đại Ngụy một chuyến, mời Hứa Thanh Tiêu vào Thiên Trúc tự ta, đến lúc đó chúng ta mượn lực tín ngưỡng của Tây châu phối hợp với tám mươi mốt pho tượng kim cang của Phật môn nỗ lực độ hóa hắn, vậy chẳng phải là rất tốt hay sao?”

Tuệ Chính lên tiếng.

Hắn vẫn cảm thấy ba kế hoạch kia cực kỳ không ổn, muốn thuyết phục phương trượng dùng đến cách của mình.

“Tuệ Chính.”

“Suy nghĩ của ngươi đúng là không tệ nhưng muốn độ hóa Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng.”

“Sau lưng hắn có võ giả nhất phẩm, bây giờ còn mang theo quốc vận Đại Ngụy, ngươi có biết vì sao ngày đó ngươi không độ hóa thành công hay không?”

“Là do quốc vận gây ra.”

“Dựa vào năng lực của ngươi thì vốn là chẳng có cách nào độ hóa được hắn, cho dù lão nạp có tự mình ra tay thì cũng không nhất định có thể thành công.”

“Hắn có quốc vận gia trì, lại là bán thánh Nho đạo, con đường độ hóa này không thể đi được nhưng chẳng qua có thể thử một

phen, chỉ là không thể xem đây là kế hoạch chủ yếu.”

“Chúng ta không có thời gian kéo dài thêm nữa, họa loạn thật sự sắp tới rồi, nếu như trước khi trận hỗn loạn này đến mà Phật môn vẫn không thể vào trú ngụ ở Đại Ngụy cùng chia sẻ quốc vận được, vậy Phật môn cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.”

“Quyết định cho kỹ đi.”

Già Lam phương trượng lên tiếng, nói đến đây, ánh mắt ông ta cực kỳ bình tĩnh, chẳng qua ông ta vẫn nhìn chằm chằm vào ba người, chờ một câu trả lời.

“Ta đồng ý giảng pháp.”

“Ta cũng đồng ý giảng pháp.”

Hai người Tuệ Minh và Tuệ Giác trực tiếp đồng ý.

Còn Tuệ Chính thì vẫn đang rối rắm.

Một lát sau, Tuệ Chính thở dài nhìn phương trượng nói.

“Nếu hai vị sư đệ đều đồng ý, vậy ta cũng đồng ý.”

Tuệ Chính trả lời.

Đáp lại chuyện giảng pháp.

“A di đà Phật.”

“Đã vậy thì Tuệ Giác, ngươi bắt tay vào chuẩn bị chuyện giảng pháp đi.”

“Bắt đầu từ Đông châu, thẳng một đường giảng đến Đại Ngụy, dùng biện pháp giảng giải Phật học mang theo tám trăm kinh tăng.”

“Trận chiến này chỉ được phép thắng không được phép thua.”

“Nếu như cả đường toàn thắng, Phật pháp vô biên, nếu như giành được chiến thắng quan trọng ở Đại Ngụy vậy thì sẽ được chia quốc vận Đại Ngụy, mặc dù Đại Ngụy không đồng ý nhưng chúng ta vẫn đạt được mục đích.”

Già Lam phương trượng ra lệnh như vậy.

“Kính tuân pháp chỉ.”

Tuệ Giác chắp hai tay lại nói vậy.

“Tuệ Minh, ngươi dẫn theo trăm vạn tăng lữ Phật môn Tây châu ta tản ra khắp thiên hạ, hàng yêu trừ ma, bất luận là gặp phải bất kì cực khổ gì cũng không được quay lại, vì Phật môn ta phát huy chính pháp.”

Già Lam phương trượng tiếp tục lên tiếng nói.

“Kính tuân pháp chỉ.”

Tuệ Minh thần tăng chắp hai tay lại đáp vậy.

“Tuệ Chính, trong khoảng thời gian này, ngươi ở lại Thiên Trúc tự đừng đi nơi nào hết, trấn thủ tự miếu.”

Già Lam phương trượng nhìn Tuệ Chính nói vậy.

Vừa nói xong, vẻ mặt của ba người có hơi thay đổi.

Không phải chuyện Tuệ Chính tọa trấn Thiên Trúc tự mà là trong ý của Già Lam phương trượng nói là ông ấy muốn đi ra ngoài một chuyến.

“Phương trượng, còn chưa có kết quả mà ngài đã chuẩn bị cả điều này rồi sao?”

Tuệ Chính lên tiếng nhìn Già Lam phương trượng nói vậy.

“Lần này nếu giảng pháp thành công, lại cộng với trăm vạn tăng lữ trừ ma, chuyện Phật môn hưng thịnh trở lại trong tương lai là chuyện không thể cản được.”

“Nếu như giảng pháp thất bại, đối vớ Phật môn chúng ta mà nói sẽ giống như nhà dột gặp mưa, vào thời khắc quan trọng sẽ chỉ có thể đi đến bước này.”

“Được rồi, những chuyện dư thừa các ngươi đừng quan tâm, trở về chuẩn bị đi.”

Già Lam phương trượng nói tới đây thì không tiếp tục nói thêm nữa.

Bảo ba người họ rời đi.

Ba người nhìn lướt qua nhau, cũng không nói thêm gì nữa mà đứng thẳng dậy rời đi.

Đợi khi ba người đi rồi.

Già Lam phương trượng thở một hơi thật dài.

Ba kế hoạch khiến Phật môn đại hưng thật ra chính là giảng pháp chính Phật, trừ ma hoằng pháp.

Giảng pháp là đấu pháp, tất nhiên sẽ dẫn đến sự bất mãn của các thế lực, nhất là khi đấu thắng thì sẽ lại càng dẫn đến nhiều kẻ địch hơn nữa.

Hơn năm trăm năm trước, chính vì giảng pháp thất bại mà Tiểu Lôi Âm tự mới không thể gượng dậy nổi.

Chương 1104: Phật Môn Bắt Đầu Giảng Pháp, Hứa Thanh Tiêu Lo Lắng, Nghiên Cứu Vũ Khí Chiến Tranh (3)

Tiểu Lôi Âm tự bại bởi Chu thánh, thua cũng không oan.

Cũng chính là bởi vì bại bởi Chu thánh cho nên mới làm cho Nho đạo nhất mạch hoàn toàn hưng thịnh, hai bên coi như đã kết thành thù.

Chẳng qua lúc này đây Đại Ngụy cũng không có thánh nhân, điều duy nhất làm cho ông ta lo lắng chính là Hứa Thanh Tiêu.

Ông lo rằng điều tương tự sẽ lại xảy ra lần nữa.

Từ xưa đến nay, Phật môn giảng pháp đều sẽ dẫn đến những phiền toái rất lớn, nhưng lợi ích của giảng pháp cũng làm cho người ta không thể nào chống cự nổi.

Một khi giảng pháp thành công rồi thì trong mắt người đời, Phật môn chính là tồn tại cao cao tại thượng, vừa tranh giành vị trí cũng là vừa tranh được lòng dân, tranh sự tín ngưỡng, tranh thắng rồi, lợi ích vô vàn, giành thua rồi thì phiền phức cũng lớn.

Về phần chuyện hàng ma, lại càng dễ gây ra tranh cãi hơn.

Trừ Tây châu ra thì bốn châu còn lại cũng có không ít các thế lực cắm rễ, Phật môn tùy tiện đi đến địa bàn của các châu khác hàng yêu trừ ma, phát huy Phật pháp, đây thật ra chính là một sự xâm phạm.

Đổi lại một cách nói khác thì chính là không được Đại Ngụy đồng ý mà tự tiện giúp Đại Ngụy trấn áp họa loạn.

Chẳng qua trước mắt căn cơ Nho đạo đang bị thượng nặng, cho nên làm vậy thì vấn đề không lớn, tuy rằng vẫn sẽ gây ra phiền phức nhưng ít nhất cũng có một cái cớ.

Các thế lực thiên hạ cũng sẽ không náo loạn thẳng mặt với Phật môn, dù sao thì vài năm sau thiên hạ cũng sẽ đại loạn, tất nhiên địa vị của Phật môn sẽ tăng lên.

Mà tất cả những điều này đều phải nhờ Chu thánh mới có.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông ta lại sốt ruột như vậy, một khi bỏ qua cơ hội này thì ít nhất sẽ phải chờ thêm mấy ngàn năm nữa mới có thể gặp lạib chuyện như vậy.

Nho đạo đã bị diệt mất bảy thành.

Đây cũng là một đáng ngạc nhiên.

Đối với Phật môn mà nói thì đây thật sự là một cơ hội ngàn năm có một.

Đối với kế hoạch thứ ba.

Đó cũng là kế hoạch cuối cùng.

Nếu như Phật môn giảng pháp mà thất bại, Phật môn trừ ma hoằng pháp cũng thất bại, vậy kế hoạch thứ ba chính là cơ hội cuối cùng.

Một khi dùng đến kế hoạch thứ ba rồi thì Phật môn nhất định sẽ hưng thịnh nhưng mà cái giá phải trả cũng sẽ phải cực kì thảm thương.

Cực kỳ.

Cực kỳ.

Đau đớn.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt, thời gian ba ngày đã trôi qua.

Hai tin tức truyền ra từ Tây châu chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã dẫn đến vô số sự tranh cãi.

Thứ nhất, cách năm trăm năm, Phật môn lại bắt đầu giảng pháp một lần nữa, bắt đầu giảng pháp từ Đông châu.

Thứ hai, thần tăng Tuệ Minh của Phật môn suất lĩnh trăm vạn tăng lữ đi bốn châu, bình định yêu ma, giải cứu chúng sinh trong thiên hạ.

Tin tức vừa ra xong, trong phút chốc đã vấp phải rất nhiều tiếng chửi rủa:

“Lại giảng pháp à? Chẳng lẽ Phật môn đã quên đi bài học năm trăm năm trước rồi sao?”

“Phật môn đúng là kẻ thấy khe hở thì chen vào mà, năm trăm năm trước Tiểu Lôi Âm tự giảng pháp đã hại mọi người ra cái gì rồi? Quên chuyện đó rồi sao?”

“Lại đến giảng pháp? Quả nhiên Phật môn vẫn còn nhớ mãi đến Nho đạo.”

Từng giọng nói vang lên, tiếng mắng ngập trời lan tràn khắp nơi.

Tiên môn, yêu tộc, ma đạo, võ giả, các châu lớn đều chửi mắng Phật môn.

Chỉ vì chuyện Phật môn giảng pháp thật sự rất lừa người.

Dựa vào luân pháp thiên lý mà giảng nên chân tướng trí tuệ.

Dùng cách đơn giản nhất để nói thì chính là một khi bắt đầu giảng pháp thì chính là dùng tín ngưỡng và số mệnh của Phật môn làm giá gốc để đánh cuộc với các hệ thế lực khác.

Mục đích cốt lõi của giảng pháp chính là chứng tỏ rằng mình càng thích hợp với thiên hạ vạn dân, thích hợp với thiên địa tự nhiên hơn so với các thế lực khác.

Nếu như ngươi nói không lại Phật môn vậy thì ngươi thua rồi, ngươi phải thừa nhận Phật pháp cao thâm, chính là đạo của trời đất.

Nếu ngươi là võ giả, vậy số mệnh của võ giả nhất mạch sẽ bị Phật môn lấy đi một phần.

Hơn nữa nếu như phẩm cấp của ngươi càng cao, vậy số mệnh thuộc về nhất mạch của ngươi sẽ bị đoạt đi càng nhiều.

Nhưng số mệnh mà Phật môn lấy được cũng không phải để cho Phật môn.

Mà là cần khi Phật môn giảng pháp, toàn bộ đều cần phải thành công, không thể thất bại lần nào, tốt nhất là ngay cả đánh ngang tay cũng không có, cả đường phải thắng liên tiếp.

Giảng thắng tiên môn, giảng thắng võ giả, giảng thắng yêu tộc, giảng thắng ma môn, giảng thắng Nho đạo.

Hoàn thành sự lột xác thăng hoa cuối cùng, như vậy, những số mệnh này sẽ gia trì vào Phật môn, hơn nữa người đời nhất định phải tôn Phật môn trở thành thế lực đệ nhất.

Như vậy, Phật môn sẽ thật sự hưng thịnh, thiên hạ cùng tôn sùng.

Lợi ích là vô tận.

Mà năm trăm năm trước, đúng là thiếu chút nữa Phật môn đã thành công, ngưng tụ số mệnh vô lượng, chỉ cần giảng thắng Nho đạo vậy thì Phật môn sẽ nghênh đón sự cường thịnh.

Đáng tiếc chính là Phật môn có tính toán thế nào thì cũng không hề ngờ tới Đại Ngụy lại sinh ra một vị Văn thánh.

Phá vỡ giấc mơ cửa Phật.

Đồng thời số mệnh của Phật môn cũng đã gia trì toàn bộ lên người Chu thánh, khiến cho Nho đạo hưng thịnh.

Vốn dĩ Nho đạo vẫn luôn được trời đất chiếu cố, lại thêm chuyện Phật môn bỏ ra nhiều số mệnh như vậy, cộng thêm Nho đạo vừa sinh ra một vị Văn thánh.

Hơn năm trăm năm qua, đúng là Nho đạo đã lên như diều gặp gió, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, một nửa công lao ít nhất đến từ Phật môn.

Đương nhiên khi Phật môn lại muốn bắt đầu một vòng giảng pháp mới, các thế lực lớn không nhịn được bắt đầu châm chọc Phật môn.

Cảm thấy Phật môn đã đưa số mệnh đến cho Nho đạo.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại thì trên thực tế mọi người đều biết, lần này Phật môn đã hoàn toàn không giống như lúc trước.

Lần trước đã xuất hiện một vị Chu thánh.

Lần này sao có thể lại xuất hiện thêm một vị thánh nhân được nữa?

Phật môn chắc sẽ không xui xẻo như vậy đâu ha?

Hơn nữa bây giờ Thiên Trúc tự cũng mạnh hơn Tiểu Lôi Âm tự năm đó nhiều.

Cho nên lần này Phật môn có thể sẽ giảng pháp thành công.

Nhất là lúc này Nho đạo đã bị chém hết bảy thành, số mệnh Nho đạo đã giảm xuống trên diện rộng, kẻ địch lớn nhất của Phật môn không phải là Nho đạo hay sao?

Bây giờ xem như Nho đạo đã bị tổn thương gân cốt, Phật môn nhân cơ hội mà ra tay, bọn họ tính toán như vậy đúng là tốt thật.

Nhưng đó cũng là chuyện chẳng còn cách nào rồi.

Dù sao nếu như đổi lại chính mình là Phật môn thì chỉ sợ cũng sẽ làm như vậy.

Chẳng qua hiểu thì hiểu nhưng mắng thì vẫn tiếp tục mắng.

Tin tức được truyền đi rất nhanh.

Trong một khoảng thời gian ngắn đã truyền tới vương triều Đại Ngụy.

Chương 1105: Phật Môn Bắt Đầu Giảng Pháp, Hứa Thanh Tiêu Lo Lắng, Nghiên Cứu Vũ Khí Chiến Tranh (4)

Vào lúc này.

Vương triều Đại Ngụy.

Kinh đô.

Phủ Bình Loạn vương.

Hứa Thanh Tiêu đã trở về từ ba ngày trước.

Trong ba ngày này.

Hứa Thanh Tiêu không hề ra ngoài chút nào.

Ở trong thư phòng viết tân quốc sách Đại Ngụy.

Nội dung là chính sách quốc gia.

Hứa Thanh Tiêu vẫn theo hai hướng ban đầu.

Phát triển nông nghiệp.

Phát triển con đường quan lại.

Mục đích của việc phát triển nông Thương chính là để cho dân chúng Đại Ngụy được ăn no, làm cho quốc khố Đại Ngụy được sung túc đồng thời thúc đẩy giao dịch kinh tế, trong đó thương nhân chiếm một tác dụng rất lớn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn cố kiềm chế đám thương nhân này, dù sao thì đám thương nhân này chỉ cần nhìn thấy chút lợi nhuận thì không chừng sẽ nhào tới giống như điên vậy.

Nếu không nghĩ ra cách để hạn chế đám người, đến lúc đó khắp nơi đều sẽ là lũng đoạn thị trường, tiền đều sẽ bị thương nhân kiếm chác hết, dân chúng sẽ chỉ khổ cực liên miên.

Ba ngày này.

Hứa Thanh Tiêu đã viết ra sách lược về nông nghiệp, thương nghiệp, làm quan, công nghiệp.

Nhưng hắn cũng hiểu rất rõ rằng trước mắt Đại Ngụy cần cái gì.

Đột phá.

Một bước đột phá hoàn toàn về kỹ thuật.

Trong nông nghiệp, phải thực hiện được chuyện tiết kiệm nhân lực và phân bón hóa học.

Ruộng tốt của Đại Ngụy đã được chia ra nhưng ruộng hoang vẫn còn rất nhiều, thậm chí còn có rất nhiều ruộng chưa khai hoang vẫn còn để trống.

Mặc dù người dân sẵn sàng canh tác nhưng có rất nhiều người lại không lựa chọn canh tác hoặc là bọn họ không thể đi canh tác được.

Điều này đã dẫn đến hiện tượng thiếu nguồn nhân lực.

Cho nên muốn nông nghiệp Đại Ngụy đạt đến mức đầy đủ cơm ăn áo mặc thì hắn nhất định phải làm ra công cụ canh tác và phân bón.

Thương nghiệp thì tốt hơn một chút, kiểm soát ngoại hối, tăng thuế, lập nên một bộ luật thương mại ví dụ như luật chống độc quyền và thêm vào tất cả các loại khác, tất nhiên cũng hỗ trợ các thương gia nhỏ, cái này thì dễ hơn.

Về phần làm quan, cũng rất dễ dàng, tuyển chọn nhân tài nghiêm khắc hơn một chút, toàn diện hơn một chút, đương nhiên quan trọng nhất thật ra vẫn là miễn phí giáo dục.

Giáo dục là nền tảng của đất nước, quyết định tất cả trên đời này, bất kể là cái gì.

Chẳng qua chỗ giáo dục miễn phí này nhất đinh phải có đầy tiền trong kho bạc rồi mới làm được.

Cuối cùng chính là công.

Hứa Thanh Tiêu cơ hồ là không có bất kỳ đầu mối gì.

Khái niệm về hỏa pháo Hứa Thanh Tiêu cũng biết.

Nhưng loại pháo này được chế tạo ra mang ý nghĩa không lớn, nổ người đọc sách thì còn được chứ nổ võ giả với tu sĩ thì vẫn

nên tắm rồi đi ngủ một giấc đi.

“Haiz.”

Thở dài một hơi.

Hứa Thanh Tiêu dừng bút lại.

Trong một thời gian ngắn, hắn thấy có hơi đau đầu.

Phân bón, công nghiệp và hỏa pháo.

Ba thứ này nếu như không giải quyết được thì đừng nói gì mà mười năm thống nhất Trung châu.

Nếu như có thể giải quyết được ba thứ này.

Mười năm là nói hơi quá rồi á.

Vận khí tốt thì nói không chừng trong vòng ba năm là có thể thống nhất Trung châu.

“Ông trời ơi, cầu xin người chỉ rõ cho ta con đường sáng.”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, lúc này đây hắn thật sự có cảm giác rằng hết cách rồi.

Cũng vào lúc này.

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Vương gia.”

“Lộ chân nhân đang chờ ngài ở đại sảnh, nói là có chuyện muốn tìm ngài.”

Sau khi giọng của Dương Hổ vang lên.

Hứa Thanh Tiêu đứng bật dậy.

Lộ chân nhân?

Lộ Tử Anh?

Lộ Tử Anh đột nhiên đến thăm.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu vẫn đi ra ngay.

“Hứa huynh.”

Trong hành lang.

Lộ Tử Anh thoáng cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu.

Đối với Hứa Thanh Tiêu hắn cũng không có ác cảm gì, chẳng qua là ban đầu có hơi không phục, dù sao thì giữa những người trẻ tuổi với nhau ai cũng đều có chút kiêu ngạo, đây cũng là chuyện thường tình.

Sau đó, tất cả những hành động và lời nói của Hứa Thanh Tiêu lại thêm cả chuyện hắn trở thành bán thánh làm cho Lộ Tử Anh không có gì mà không phục nữa.

Hai mươi tuổi mà đã là Nho đạo tam phẩm.

Thế này thì so cái gì nữa?

Nhưng vào ngay lúc này.

"Lộ huynh."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu thoáng đáp lễ.

"Hứa huynh, mấy ngày trước không phải đã hẹn cùng nhau tụ hồi ở vương triều Hạo Nhiên đó sao."

"Lộ mỗ đã mời đệ tử của các tông môn tiên môn đến mở tiệc đợi Hứa huynh, tính sẽ gặp mặt một lần."

Lộ Tử Anh lên tiếng.

Bây giờ tiên môn đã đặt chân đến vương triều Đại Ngụy, phân ra ở các nơi, thứ nhất là phụ giúp Hình bộ trấn thủ bốn phía, thứ hai là hàng yêu trừ ma ổn định sự an toàn của quốc gia.

Mà tinh anh của các đại tiên môn trên cơ bản đều tề tựu về kinh đô Đại Ngụy, đều là chỉ huy sứ.

Đến Đại Ngụy tất nhiên đều sẽ muốn gặp mặt Hứa Thanh Tiêu một lần, dù sao tuổi tác của bọn họ cũng không chênh lệch lắm, hơn nữa cũng muốn giao lưu kết bạn một phen.

Dù sao thì bây giờ với uy vọng của Hứa Thanh Tiêu, mặc kệ là ở Đại Ngụy hay ở nơi nào cũng đều được xem là nhân vật hô mưa gọi gió.

Dậm chân một cái thì cả thiên hạ này cũng phải rung theo.

“Được.”

“Hứa mỗ cũng muốn gặp các vị một lần, chẳng qua chuyện mở tiệc thì cứ giao cho Hứa mỗ đi, đâu thể để Lộ huynh tốn kém được.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Hắn cũng rất muốn gặp những đệ tử tiên môn kia một lần.

Trước mắt muốn công khí đột phá thì nhất định phải dựa vào biện pháp của tiên môn, những cách thức thông thường vốn chẳng thể làm cho hắn thật sự đột phá.

Chỉ là linh kiện để sản xuất công khí cũng là một vấn đề nan giải.

Dựa vào những cách thức thông thường chế tạo ra đại pháo đồng nghĩa với trực tiếp tạo ra dây chuyền công nghiệp sản xuất, có kỹ thuật này thì còn lo này lo kia gì nữa, cứ cắm đầu nghiên cứu phát minh ba năm năm năm rồi trực tiếp dẫn binh đi chiếm thiên hạ là được.

“Hứa huynh khách khí rồi, không cần phải thế đâu, bọn ta đã mở tiệc ở Đào Hoa am rồi.”

“Các sư huynh đệ đều đang chờ ngài.”

Lộ Tử Anh đáp lại.

“Hoa Đào am?”

“Được, vậy cứ đi qua trước rồi lại nói.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng, đi về phía Đào Hoa am cùng với Lộ Tử Anh.

Chương 1106: Đại Sư Huynh Của Như Ý Khí Tông, Thiên Lôi Nổ, Sát Khí Chiến Tranh (1)

Một khắc đồng hồ sau.

Đào Hoa am.

Biết được Hứa Thanh Tiêu sắp tới, Trương Như Hội đã sắp xếp xong xuôi nhã gian thượng đẳng, cũng đàn lệnh cho người dưới không cần nhận khách, chỉ chuyện tâm phục vụ đám người Hứa Thanh Tiêu là được.

Bên trong nhã gian.

Khi Hứa Thanh Tiêu đến, có năm người ồn ào đứng dậy, họ đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong năm người đó có nam có nữ.

Giọng của Lộ Tử Anh cũng vang lên ngay sau đó.

“Hứa huynh, Lộ mỗ sẽ giới thiệu cho ngươi làm quen.”

“Vị này là đại sư huynh Trảm Thiên kiếm tông Lý Hạo Nhiên.”

Lộ Tử Anh lên tiếng giới thiệu vị đứng đầu tiên bên trái cho Hứa Thanh Tiêu.

Đây là một nam tử có dáng vẻ chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, oai hùng bất phàm, giữa đôi mày càng lộ nét anh tài.

“Xin chào Lý huynh.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ.

“Hứa huynh khách khí, ngài là tam phẩm bán thánh, bọn ta nên chào ngài mới phải.”

Lý Hạo Nhiên lên tiếng hành lễ hướng về phía Hứa Thanh Tiêu. Tuy hắn là đại sư huynh của Trảm Thiên kiếm tông nhưng cảnh giới trước mắt cũng chỉ là tứ phẩm, không bằng Hứa Thanh Tiêu cho nên lại càng thêm lộ ra vẻ tôn trọng.

“Hứa huynh, hai vị này là đại sư huynh của Như Ý khí tông Trần Thư, còn có đại sư tỷ của Thiên Dung đan cốc Liễu Yến Nhi.”

Lộ Tử Anh tiếp tục giới thiệu thêm.

“Xin chào Hứa huynh.”

“Xin chào Hứa huynh.”

Hai người lập tức lên tiếng, Trần Thư của như ý khí tông có hơi căng thẳng, dường như không thích xã giao cho lắm, cũng không quá hòa nhập, có vẻ hơi hướng nội.

Về phần Liễu Yến Nhi của Thiên Dung đan tông thì ngược lại là cực kỳ tùy ý, tự nhiên hào phóng, tướng mạo cũng cực kỳ xuất chúng, hết sức xinh đẹp, nàng mặc một bộ váy dài màu đỏ nhạt cực kỳ chói lọi.

“Xin chào Trần huynh, xinh chào Liễu cô nương.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn hành lễ như cũ.

“Hứa huynh, ba vị này theo thứ tự là đại sư huynh Thái Thương phù tông Lưu Lục, đại sư huynh Quy Nguyên trận tông Trần Hải.”

Lộ Tử Anh lại tiếp tục giới thiệu thêm cho Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng đều hành lễ.

Năm người này đều là đại sư huynh sư tỷ của thất đại tiên tông, địa vị rất cao, nói theo một cách nghĩ nào đó thì cũng giống Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua tiên môn và vương triều có khác nhau về bản chất mà thôi.

Sau khi nói chuyện một phen, đám người cũng lần lượt ngồi xuống.

Chẳng qua trong thất đại tiên tông, Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng phát hiện ra người của Thất Tinh đạo tông không tới.

Giống như biết Hứa Thanh Tiêu đang nghĩ gì, Lộ Tử Anh nhanh chóng lên tiếng:

“Hứa huynh, tính tình của Thất Tinh đạo tông trời sinh đã quái dị, không thích tham gia mấy buổi tụ hội này cho lắm, xinh

Hứa huynh đừng trách, tiên môn bọn ta không như bọn họ đâu.”

Lộ Tử Anh lên tiếng giải thích một câu.

Hắn lo Hứa Thanh Tiêu sẽ nghĩ nhiều.

“Không sao.”

“Bản thân người tu tiên đã cần phải thanh tịnh, có câu mượn tu chân cầu được bản ngã, bỏ giả mà giữ lại thật, yên tĩnh cô độc cũng là chuyện bình thường.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn không nghĩ gì nhiều.

Nhưng mà sau khi nghe xong những lời này, trong lúc nhất thời, đám người đang ồn ào liền trở nên trầm mặc.

Ai nấy cũng đều khẽ nhíu mày, đang suy nghĩ về ý tứ trong những lời nói này của Hứa Thanh Tiêu.

Điều này làm cho không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu có hơi xấu hổ.

Sao họ đều không nói gì vậy?

Không nói những người khác, đến cả Lộ Tử Anh sau khi nghe những lời này xong cũng không nhịn được mà trầm mặc.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Lộ Tử Anh cũng lấy lại tinh thần.

“Hứa huynh, những lời huynh vừa nói có ẩn chứa những đạo lý cao thâm, bọn ta có hơi cảm ngộ cho nên mới chậm trễ một chút, mong Hứa huynh đừng trách tội.”

Lộ Tử Anh lên tiếng.

Câu này của hắn nói lên sự thật, vừa rồi Hứa Thanh Tiêu chỉ thuận miệng nói một câu nhưng đúng là đã làm cho bọn họ cảm nhận được vài thứ không giống bình thường.

Về phần là cái gì thì nhất thời bọn họ không nhận ra được, chỉ là không hiểu sao lại cảm thấy có chút cảm ngộ.

“Ừ, Hứa huynh, mượn tu chân để cầu bản ngã, bỏ giả giữ thật, ba câu nói này làm cho bọn ta cảm nhận được lợi ích không nhỏ.”

“Quả nhiên Hứa huynh không hổ với danh xưng của mình, hai mươi tuổi đã là bán thánh đúng là không tầm thường, tùy tiện nói một câu cũng có thể có đạo vận như vậy, Hứa huynh, huynh có từng tu tiên chưa? Nếu không thì thử tu tiên một lần đi?”

Mấy người ồn ào lên tiếng, không phải bọn họ đang thổi phồng Hứa Thanh Tiêu đâu.

Mà bọn họ đúng là cảm thấy Hứa Thanh Tiêu rất bất phàm, tùy tiện nói dăm ba câu cũng có thể khiến cho bọn họ có chút cảm ngộ.

Nếu như lại tiếp tục nói thêm thì đoán chừng là sẽ thu được những lợi ích không nhỏ.

“Các vị đừng quá khen ta, Hứa mỗ chỉ đọc qua mấy quyển đạo thư mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ cười nói.

Còn Lộ Tử Anh thì không nhịn được lên tiếng.

“Đúng là đừng nên nói, Hứa huynh đã từng tu hành rồi, hơn nữa lại còn hoàn thành dẫn khí chỉ trong một khắc đồng hồ.”

“Chắc tư chất còn mạnh hơn Lộ mỗ.”

Lộ Tử Anh lên tiếng, mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng sự thật chính là như thế.

Câu này vừa dứt, năm người đang ngồi không nhịn được ào ào lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Một khắc đồng hồ là hoàn thành dẫn khí?”

“Hứa huynh, tư chất huynh kiểu gì thế hả?”

“Trời, một khắc đồng hồ mà đã hoàn thành dẫn khí, Hứa huynh, bây giờ cảnh giới của huynh ra sao rồi?”

Mấy người Lưu Lục và Chu Hải ồn ào lên tiếng, đầy vẻ ngạc nhiên và tò mò.

“Nếu như không đoán sai thì chắc là Luyện Khí cảnh.”

Lộ Tử Anh nhấp một ngụm trà, hắn tính thời gian một chút, hắn và Hứa Thanh Tiêu ước chừng đã không gặp nhau bốn

tháng.

Trong khoảng thời gian bốn tháng, luyện khí cảnh cũng không nhiều lắm, đâu phải ngày nào Hứa Thanh Tiêu cũng ở nhà, hơn nữa lại thành thánh và tranh đấu với văn cung, sao có thời gian tu luyện mỗi ngày được?

Cho nên luyện khí cảnh đã được xem như là tốt lắm rồi.

“Đã bát phẩm Trúc Linh rồi.”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên lên tiếng.

Một câu thôi đủ làm cho bữa tiệc không hiểu sao lại an tĩnh lại.

Bát phẩm Trúc Linh?

Này mới bốn tháng thôi đó?

Hơn nữa bốn tháng này chắc chắn Hứa Thanh Tiêu không thể tu luyện mỗi ngày được.

Khá lắm.

Đây là tu chất gì vậy chứ?

Chẳng lẽ Nho đạo thật sự có thể gia trì thêm?

Chương 1107: Đại Sư Huynh Của Như Ý Khí Tông, Thiên Lôi Nổ, Sát Khí Chiến Tranh (2)

Đám người trầm mặc.

Cũng không phải là đứng yên như tượng.

Qua một hồi lâu, cuối cùng cũng có người mở miệng.

Là Lý Hạo Nhiên.

“Hứa huynh, bây giờ huynh đã là bát phẩm, nếu như không có việc gì thì có thể lựa chọn phái hệ rồi, ta cảm thấy huynh thích hợp với kiếm đạo, nếu ngày mai không có chuyện gì thì có thể đến Hạo Nhiên kiếm các, ở ngay gần Văn cung thôi.”

“Ta có thể dẫn đường chút ít cho huynh, nói không chừng Hứa huynh có thể trở thành nhất phẩm kiếm thần.”

Lý Hạo Nhiên lên tiếng, hắn rất chân thành.

Bốn tháng mà đã Trúc Linh rồi, loại tư chất này không thể nói là nhất thế vô song nhưng tuyệt đối không phải là hạng người thông thường.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu còn trẻ như vậy mà đã là Nho đạo tam phẩm, lại là võ đạo tam phẩm, lỡ như có thể bước vào tiên đạo tam phẩm thì khi còn sống mặc kệ là Nho đạo hay võ đạo hay tiên đạo, chọn đại cái nào cũng có thể bước vào nhất phẩm.

Chuyện nào cũng ghê gớm cả.

Nhân tài như vậy tất nhiên Lý Hạo Nhiên muốn tranh thủ dùm tông môn của mình rồi.

Chỉ là câu này vừa dứt, Lộ Tử Anh lại tỏ ra có hơi không vui.

“Hạo Nhiên huynh, tuy nói kiếm đạo không tầm thường nhưng tiên đạo chính thống lại là Thái Thượng tiên tông.”

“Hứa huynh, ngày mai ta sẽ đến tìm huynh một chuyến, vừa lúc gia sư hai ngày nay sẽ trở về, ta sẽ nhờ gia sư dẫn dắt

huynh.”

Lộ Tử Anh lên tiếng bắt đầu cướp người.

“Thái Thượng tiên tông đúng là không kém thật nhưng thứ mạnh mẽ thật sự vẫn là kiếm đạo.”

Lý Hạo Nhiên lên tiếng, hơi có vẻ không phục.

Giữa hai người lập tức tỏa ra mùi thuốc súng.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng ra giảng hòa.

“Các vị hay là quên đi thôi, Hứa mỗ cũng không nghĩ đến chuyện tu tiên, bây giờ đã tu hành Nho đạo và võ đạo, không còn thời gian tu tiên nữa.”

“Hảo ý của hai vị ta xin nhận, qua vài ngày nữa Hứa mỗ nhất định đến nhà thăm hỏi.”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng lên tiếng.

Tuy mấy người này là đệ tử tiên môn nhưng không phải người một nhà, giữa đôi bên có ân oán cũng là chuyện bình thường nhưng nếu như cãi vã vì mình thì cũng không hay cho lắm.

Dưới sự hòa giải của Hứa Thanh Tiêu, những người còn lại cũng ồn ào lên tiếng, tránh đề tài này đi.

“Lần này đến đây chủ yếu là vì hai chuyện.”

“Đầu tiên là muốn gặp Hứa huynh một lần, chúng ta đừng tổn thương hòa khí.”

“Nào nào, uống một chén, cho Hứa huynh chút mặt mũi nào.”

Chu Hải bưng chén rượu lên cười nói.

Câu này vừa dứt, đám người cũng ồn ào hùa theo, đến cả Lý Hạo Nhiên cũng bưng chén rượu lên hướng về phía Hứa Thanh Tiêu mời một ly.

Sau ba vòng rượu.

Cuối cùng, có người nói vào chủ đề chính.

“Haiz, lần này Phật môn muốn đi về phía đông giảng pháp, thiên hạ này lại sắp loạn rồi.

Giọng của Lưu Lục vang lên.

Hắn chủ động kéo đề tài về phía này.

Hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Đúng là như vậy.

Chuyện này vừa dứt, vẻ mặt của mọi người đều có hơi khó coi.

Về phần Hứa Thanh Tiêu, hắn đúng là chẳng biết chuyện Phật môn đi về phía đông giảng pháp.

Hắn biết Phật môn giảng pháp là gì nhưng lại không biết Phật môn lại sắp bắt đầu giảng pháp.

“Tin này ở đâu ra vậy?”

“Tin này là thật sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Tin này từ chùa Thiên Trúc truyền đến.”

“Hứa huynh, năm trăm năm trước Phật môn giảng pháp bại bởi Nho đạo, lần này chùa Thiên Trúc lại giảng pháp lần nữa bởi vì Nho đạo đã suy bại, muốn rửa sạch nhục nhã đó mà.”

“Hứa huynh có lòng tin không?”

Chu Hải tiếp tục trả lời.

Đồng thời còn hỏi đến vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi.

Thứ mà Phật môn giảng pháp muốn so chính là lời nói và tư tưởng.

Trong sáu thế lực lớn, có thể so được với Phật môn chỉ có Nho đạo nhất mạch, đạo môn cũng có nhân tài như vậy.

Nhưng tâm thái của đạo môn có chút vấn đề, bình thường rất lười giảng pháp với người ta, thà rằng đi tu tiên cũng không muốn giảng pháp với người khác, trừ phi người ta tự tìm tới cửa.

Hơn nữa sau khi bị người ta tìm tới cửa rồi thì cách giảng pháp của Phật môn lại là giảng về tư tưởng.

Nhưng vấn đề là Phật môn là gì chứ? Nếu như họ không nói lại ngươi về mặt tư tưởng thì sẽ giảng với ngươi về những đạo lý to lớn không thực tế, còn có một vài chỗ cãi cùn, dựa trên các góc độ xảo trá mà chứng minh tư tưởng của Phật môn.

Họ rất đã làm cho người Đạo giáo phải chịu uất ức rất nhiều lần.

Không phải đạo giáo không giỏi mà là chơi không lại Phật môn.

Cho nên kẻ địch duy nhất của Phật môn thật ra chính là Nho đạo.

Năm trăm năm trước Chu thánh sinh ra, bây giờ đừng nói Chu thánh, đến cả một Á thánh cũng không có, trước mắt đã biết người đọc sách mạnh nhất Nho đạo chính là Hứa Thanh Tiêu.

Thắng bại cũng đặt trên người Hứa Thanh Tiêu.

"Không rõ lắm."

"Khó mà nói."

Hứa Thanh Tiêu nhấp một ngụm rượu, hắn đã từng giảng pháp bao giờ đâu, nói một câu không dễ nghe thì hắn còn chẳng xem được bao nhiêu kinh văn, nói thế nào được?

Hơn nữa thứ như giảng pháp này Phật môn đã được dạy dỗ nghiêm túc rồi, xem kinh thư trăm năm không nói, lại còn được thực hành, sao ngươi so được với người ta?

Nghe nói Phật môn có tám trăm tăng nhân.

Chuyên dùng để giảng pháp.

Làm sao chịu nổi?

Theo câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, không hiểu sao đám người thấy có hơi thất vọng.

"Haiz."

"Thật ra theo ta thì so giảng pháp với Phật môn cái khỉ gì chứ."

"Ta thẳng tay bố trí đạt sát trận, chỉ cần bọn họ dám bước vào Đại Ngụy thì sẽ trực tiếp kích hoạt đại trận, giết sạch bọn họ,

vậy không phải là được rồi à.”

Chu Hải hớp một ngụm rượu, nói ra lời có hơi bá đạo.

“Đừng nói nhảm nữa.”

Lưu Lục lên tiếng ngay, nhìn về phía Chu Hải nói: “Từ xưa chuyện giảng pháp đã là thuận theo ý trời rồi, nếu như thật sự bố trí đại sát trận diệt sát Phật môn vậy khí vận tiên đạo của chúng ta chỉ sợ sẽ bị Phật môn lấy đi một nữa.”

“Tổn thất càng thêm thảm trọng.”

Lưu Lục lên tiếng nói vậy.

Chương 1108: Đại Sư Huynh Của Như Ý Khí Tông, Thiên Lôi Nổ, Sát Khí Chiến Tranh (3)

“Giết bọn họ cũng không ổn lắm, không giết bọn họ thì nếu như để cho giảng pháp của bọn họ thành công, khí vận cũng sẽ bị tổn hại ba phần.”

“Phật môn này đúng là buồn nôn thật đó, lúc mà thiên họa có họa loạn thì Phật môn bọn họ sống chết cũng không xuất hiện, sau khi tiên môn chúng ta tử thương vô số rồi mới đứng ra phổ độ chúng sinh.”

“Đám lừa trọc này.”

“Trần huynh, gần đây không phải huynh đang luyện chế Thiên Lôi oanh gì đó sao? Luyện ra chưa vậy?”

“Sát trận không thể giết đám lừa trọc này thì Thiên Lôi oanh kia của huynh chắc là có thể chứ?”

Chu Hải nói với vẻ tức giận.

Chỉ là sau khi câu nói này vừa dứt, trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu liền lộ ra vẻ tò mò.

“Thiên Lôi oanh?”

“Đó là thứ gì?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

Câu này vừa dứt, vẻ mặt Trần Thư lập tức trở nên hơi xấu hổ, nhìn về phía Chu Hải nói:

“Chu sư huynh, huynh đừng có nói lung tung, Thiên Lôi oanh với không Thiên Lôi oanh gì chứ.”

Trần Thư vội vàng lên tiếng.

Câu này vừa dứt, Chu Hải có hơi không vui.

“Cái này có gì đáng xấu hổ đâu?”

“Mặc dù Thiên Lôi oanh của huynh không có tác dụng gì nhưng nhìn rất có khí thế mà, hơn nữa không phải chính huynh đã nói sao, một khi luyện chế thành công thì một đạo Thiên Lôi sẽ có thể đánh nát một ngọn núi à?”

Chu Hải nói với vẻ xem thường.

Nhưng câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm đầy vẻ tò mò.

Về phần những người khác thì không nhịn được lại lộ ra vẻ cười như không cười.

“Ai nha, đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

“Chu huynh, huynh mà nói nữa thì ta không ăn cơm nữa.”

Trần Thư có hơi bực bội, mặt cũng trở nên đỏ lên. Hắn là đại sư huynh của Như Ý khí tông nhưng tính cách lại hướng nội, hơn nữa lại thường xuyên làm ra những chuyện ly kỳ cổ quái, bị người ta lên án, cho nên lại càng thêm hướng nội.

Bây giờ Chu Hải lại nói ra chuyện Thiên Lôi oanh trước mặt Hứa Thanh Tiêu, hắn lại càng thêm ngại ngùng hơn.

“Trần huynh, đối với thứ này Hứa mỗ có hơi tò mò, có thể nói rõ một chút không?”

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm nhiều như vậy, hắn trực tiếp lên tiếng hỏi, tràn ngập vẻ tò mò.

“Không có gì, không có gì, Hứa huynh đừng suy nghĩ nhiều, thật ra đó chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi.”

Trần Thư lên tiếng, nói với vẻ ngại ngùng.

Nhưng mà Lộ Tử Anh lại mở miệng cười nói:

“Hứa huynh, da mặt Trần huynh khá là mỏng, để ta nói thay hắn.”

“Hứa huynh, chắc huynh có biết Thiên Lôi phù đó hả?”

Lộ Tử Anh nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Biết.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Thiên Lôi phù là bùa chú tiên môn, có thể dẫn Thiên Lôi đến.

Chẳng qua có phân chia phẩm cấp.

Từ thập đến nhất phẩm.

Thiên Lôi phù nhất phẩm cũng bằng với một kích toàn lực của võ giả nhất phẩm.

Thập phẩm chính là một kích toàn lực của võ giả thập phẩm.

Nhưng muốn luyện chế ra Thiên Lôi phù nhất phẩm thì thứ phải trả giá lại rất lớn.

Cần phải có cường giả tiên đạo nhất phẩm tế luyện ba năm, ngưng tụ Thiên Lôi ba năm là được.

Nói cách khác sáu năm mới luyện ra một tờ, đồng thời nhất định phải do cường giả tiên đạo nhất phẩm đến làm mới được.

Đồng thời muốn chế tác ra Thiên Lôi phù còn cần phải có một vài nguyên liệu, đều là thứ cực kỳ quý giá.

Nói cụ thể hơn chính là…

Thứ như Thiên Lôi phù này trên cơ bản là con át chủ bài, Thiên Lôi phù trên nhất phẩm đã rất khan hiếm, chỉ có đến lúc cực kỳ nguy hiểm mới được mang ra sử dụng.

Mà tác dụng của Thiên Lôi phù dưới tứ phẩm cũng không lớn lắm.

Tế luyện cộng thêm ngưng tụ Thiên Lôi, cùng với nguyên liệu các loại, vậy tại sao không tự mình tụ ra Thiên Lôi chém thẳng đầu kẻ địch luôn?

Nhất định phải khổ cực luyện ra một tấm bùa chứ?

“Pháp khí mà Trần huynh luyện ra tên là Thiên Lôi oanh, có thể ngưng tụ ra sức mạnh sấm sét, phóng ra Thiên Lôi để giết kẻ địch.”

“Bởi vì mỗi lần phóng ra đều sẽ dẫn đến một tiếng ầm lớn nên chúng ta đều xưng nó là Thiên Lôi oanh.”

Lộ Tử Anh nói vậy.

Câu này vừa dứt, đám người không nhịn được cười một tiếng, không biết là đang nghĩ đến điều gì nữa.

Điều này lại làm cho Trần Thư càng thêm xấu hổ thậm chí hắn cúi đầu, hiện trường đang rất ngượng ngùng.

“Đây không phải là một chuyện tốt sao? Sao các vị lại cười vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm cảm thấy tò mò.

“Hứa huynh, huynh không biết cái Thiên Lôi này của Trần huynh nghe thì thấy được lắm, nếu chỉ nghe tiếng nổ thôi thì rất đáng sợ nhưng vấn đề là pháp khí này không linh, không thể nào bảo tồn được sức mạnh sấm sét.”

“Cho nên sức mạnh sấm sét tản ra chỉ còn không đến một phần ngàn ban đầu, cơ hồ là chẳng có uy lực, nếu như nhất định nói có mà nói thì có thể hù chết đám chuột chết chung quanh.”

Chu Hải lên tiếng giải thích.

Nghe xong Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ ngay.

Ý tưởng rất tốt nhưng không thể nào tích trữ sức mạnh sấm sét một cách hoàn hảo dẫn đến sức mạnh sấm sét khi thả ra chỉ còn không đến một phần ngàn.

Đây đúng là gân gà mà.

“Quan trọng là vẫn còn thiếu vật liệu, không có vật liệu phù hợp. Nếu có thể cho ta thượng đẳng Linh kim thì chắc chắn sẽ không như vậy.”

Nghe đám người đang cười nhạo, Trần Thư có hơi không phục nói vậy.

Câu này vừa dứt, đám người lại cười lớn tiếng hơn.

Thượng đẳng Linh kim cũng đâu phải vật tầm thường, đối với thất đại tiên tông mà nói đó cũng là pháp khí cực kì quý báu, một lượng Linh kim có thể luyện chế ra một thanh phi kiếm không hề tầm thường.

Tuy Trần Thư là đại sư huynh Như Ý khí tông nhưng người luyện khí chủ yếu vẫn là những trưởng lão kia.

Đa số những người thế hệ trẻ đều chỉ học tập và rèn luyện.

Cho nên không thể nào lấy Linh kim ra cho Trần Thư được.

Nhưng đột nhiên giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên.

“Trần huynh, có thể dẫn ta đi xem Thiên Lôi oanh của huynh không?”

Giọng nói vang lên.

Những tiếng cười đột nhiên dừng lại.

Bọn họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Còn Hứa Thanh Tiêu thì lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chương 1109: Điểm Thiếu Hụt Của Thiên Lôi Oanh, Thuật Luyện Khí (1)

Bên trong nhã gian.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói vậy.

Không hiểu sao vẻ mặt đám người có hơi quái lạ.

Dù sao thì đối với Thiên Lôi oanh gì kia này bọn họ hoàn toàn không có chút hứng thú nào, cũng không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy hứng thú với cái này.

Chẳng qua nếu Hứa Thanh Tiêu đã nói vậy thì đám người cũng không tiện nói thêm.

“Hứa huynh, huynh nghiêm túc à?

Trần Thư nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, lộ ra vẻ có hơi xấu hổ.

“Ừ, đúng vậy.”

“Trần huynh, nếu như không có chuyện gì thì bây giờ chúng ta đi thôi.”

“Các vị, hôm nay có hơi đột ngột, qua vài ngày nữa Hứa mỗ sẽ tổ chức buổi tiệc lớn để chiêu đãi, mong các vị thứ lỗi.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi gấp gáp, hắn nói vậy là muốn bồi thường cho đám người kia.

“Không sao, nếu như Hứa huynh đã cảm thấy có hứng thú vậy thì Hứa huynh cứ đi đi, bọn ta không việc gì.”

Lộ Tử Anh nhìn thấy được Hứa Thanh Tiêu có vẻ có hơi lo lắng cho nên hắn không ngăn cản mà giúp Hứa Thanh Tiêu giảng hòa một phen.

“Mong chư vị thứ tội.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn lên tiếng nói một câu thỉnh tội, đám người đứng dậy lần lượt lắc đầu, chẳng thèm để ý đến chuyện nhỏ này.

“Trần huynh, sao còn không dẫn Hứa huynh đi nhanh đi?”

Lộ Tử Anh tiếp tục lên tiếng, bây giờ Hứa Thanh Tiêu muốn rời đi, hắn cũng có việc phải làm.

Cho nên cũng không để bụng chuyện gì.

“Được.”

“Hứa huynh, huynh đi theo ta.”

Thấy Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc như vậy, Trần Thư cũng không suy nghĩ nhiều mà mang Hứa Thanh Tiêu đi thẳng về phía Như Ý các.

“Các vị, cáo từ.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay rồi sau đó đi theo Trần Thư rời đi.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi đám người cũng không nói chuyện phiếm nữa, chầm chậm tản đi, nhất là Lộ Tử Anh, hắn cần phải nhanh chóng nói chuyện cảnh giới của Hứa Thanh Tiêu cho sư phụ mình.

Lý Hạo Nhiên cũng vậy, lúc hai người sắp chia tay thì liếc nhìn nhau một cái, đôi bên đều hiểu ý của đối phương.

Rất nhanh.

Hai khắc đồng hồ sau.

Kinh đô Đại Ngụy.

Như Ý các.

Bảy đại tiên môn vào ở Đại Ngụy, tất nhiên triều đình sẽ xây dựng chỗ ở cho họ.

Như Ý các nằm ở Đông Giao, toàn bộ Như Ý các lộ ra vẻ khí thế ngất trời, chưa tới gần mà đã có thể cảm nhận được sự nóng bức.

Xây dựng ở Đông Giao là bởi vì dưới đất có một đầu viêm mạch.

Không bao lâu sau, Trần Thư đã mang Hứa Thanh Tiêu cùng nhau đi vào Như Ý các.

Tiếng rèn sắt keng keng vang lên bên tai.

“Hứa huynh, bên trái là Đoán Khí phòng, đệ tử mới nhập môn đều sẽ bắt đầu từ Đoán Khí phòng.”

“Trong bảy đại tiên môn chỉ có duy nhất Như Ý khí tông chúng ta vừa là người tu hành cũng vừa là võ giả.”

Trần Thư lên tiếng giới thiệu với Hứa Thanh Tiêu.

“Ừ.”

Lòng dạ Hứa Thanh Tiêu không đặt ở Như Ý khí tông mà đang đặt trên cái Thiên Lôi oanh kia.

Trần Thư nhìn ra được nên cũng không giải thích nhiều gì mà trực tiếp đưa Hứa Thanh Tiêu về chỗ mình ở.

Bước vào nơi ở của Trần Thư.

Trong chốc lát, một thứ có hình dạng giống đại pháo đập vào trong mắt.

Chẳng qua điều khác nhau ở chỗ cái họng pháo này hình vuông, độ dài chừng hai mét, đường kính nửa mét, vuông vuông vức vức, bên trên còn có khắc lên một vài pháp trận.

Đây chính là Thiên Lôi oanh của Trần Thư.

Hứa Thanh Tiêu đi đến quan sát một cách cẩn thận.

Trần Thư đứng ở một bên lập tức nghiêm túc giới thiệu.

“Hứa huynh.”

“Đây là Thiên Lôi oanh, thân nó được chế tạo từ mười hai loại huyền thiết, có thể chống lại được sự oanh tạc của sấm sét, đồng thời ta còn khắc ba trận pháp trên đó, Tụ Linh trận, Tụ Lôi trận, còn có Tụ Nguyên trận.”

“Tụ Linh trận là trận pháp quan trọng nhất, chỉ cần ngưng tụ linh khí là có thể phóng ra sức mạnh sấm sét.”

“Tụ Lôi trận có thể ngưng tụ sấm sét, trên cơ bản là chỉ cần một cơn dông là có thể tụ đầy.”

“Về phần Tụ Nguyên trận, nó sẽ tụ tập sức mạnh sấp sét.”

“Nhưng vấn đề lớn trước mắt chính là Tụ Nguyên trận này, mặc dù có th ngưng tụ sức mạnh sấm sét nhưng theo thời gian

qua đi, nó không thể nào thật sự phóng ra được uy lực của sấm sét.”

“Hứa huynh, không phải ta nói khoác gì nhưng nếu như vừa vặn mới hấp thụ sức mạnh sấm sét xong thì uy lực của nói rất mạnh đó.”

Trần Thư bắt đầu buôn dưa lê, mèo khen mèo dài đuôi.

Trên yến tiếc, mặc dù đám người Chu Hải có hơi cười nhạo hắn nhưng Trần Thư cũng không thèm đẻ ý bởi vì hắn tin rằng chỉ cần mình thành công thì thứ này sẽ là thần vật thay đổi được vận mệnh thiên hạ.

“Rất mạnh?”

“Thử đi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn muốn nhìn xem thứ nó mạnh đến thế nào.

Nhưng câu nói này lại làm cho Trần Thư có hơi sửng sốt, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa huynh, trời bây giờ làm gì có sét đâu?”

Trần Thư lên tiếng, nhìn sắc trời một cái.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, một tay nắm theo vật to lớn kia bay thẳng ra ngoài.

Ngay tức khắc, Trần Thư cũng biến ra một thanh phi kiếm rồi phi theo.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ.

Hứa Thanh Tiêu đi về phía chỗ đất trống sau đó nhìn về phía bầu trời chậm rãi lên tiếng:

“Sét đến.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói xong.

Trong chốc lát, bầu trời tràn ngập mây đen, sấm sét vang dội, gió lớn thổi đến làm cho Trần Thư đứng ngốc ra luôn.

Khá lắm.

Mở miệng là hô mưa gọi gió?

Bán thánh mạnh vậy luôn hả?

Đúng là Trần Thư ngốc ra thật rồi.

Bản lĩnh hô mưa gọi gió cũng không phải là bản lĩnh gì to lớn, chẳng qua phải cần có sự phối hợp của bùa chú hoặc là chỉ có tu sĩ nhị phẩm tiên đạo mới làm được.

Nhưng tu sĩ nhị phẩm tiên đạo làm cũng không dễ như Hứa Thanh Tiêu làm, hô một câu là sét đến đơn giản vậy à?

Đây đúng thật là làm cho Trần Thư không nói nên lời.

"Tiếp theo phải làm thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Trần Thư hỏi.

"Đặt ở vị trí chính giữa là được, nó sẽ tự động ngưng tụ sấm sét."

Trần Thư lên tiếng nói cách làm cho Hứa Thanh Tiêu.

Ngay tức khắc, Hứa Thanh Tiêu đặt Thiên Lôi oanh nằm ở dải đất trung tâm, sau đó lùi ra ngoài trăm thước.

Ầm ầm.

Sau một khắc, sấm sét lập tức đổ xuống bổ thẳng về phía Thiên Lôi oanh.

Một tia.

Hai tia.

Ba tia.

Tròn ba tia sấm sét, Thiên Lôi oanh phát ra ánh sáng màu lanh hừng hực.

"Được rồi, không thể đánh thêm nữa."

Trần Thư lên tiếng, ba tia sét vậy là đủ rồi.

Chương 1110: Điểm Thiếu Hụt Của Thiên Lôi Oanh, Thuật Luyện Khí (2)

Sau khi Trần Thư nói xong, Hứa Thanh Tiêu lập tức vung tay lên trời, thiên lôi cũng dần tản đi.

Thay vào đó là sự yên tĩnh trở lại.

Mà cách đó không xa, Thiên Lôi oanh đã tràn ngập ánh sáng màu lam.

Trần Thư cũng không do dự chút nào mà đi thẳng đến trước Thiên Lôi oanh, ngắm họng pháo vào ngay một tòa núi nhỏ.

"Hứa huynh, xem nè."

Giọng hắn vang lên.

Sau một khắc.

Một tiếng sấm vang dội không gì sáng bằng vang lên.

Ngay tức khắc, âm thanh khủng bố đinh tai nhức óc vang lên, trong vòng trăm dặm đều có thể nghe thấy, giống như sấm sét giữa trời quang.

Tất cả mọi người ở Như Ý các đều bị hù dọa.

Mà sau khi một luồng ánh áng màu lam bắn ra ngoài.

Nó đã đánh nát một đỉnh núi nhỏ ngay tại chỗ, mặc dù không lớn nhưng phối hợp giữa âm thanh và loại uy lực này, rất có tính kích thích về mặt thị giác.

"Trời."

Hứa Thanh Tiêu chẳng bỏ qua chút nào, thu hết cảnh này vào mắt.

"Cùng đẳng cấp với một kích toàn lực của một vương giả."

"Không đúng, là ba vị vương giả."

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm.

Trong phút chốc hắn đã phát hiện được luồng sức mạnh này đáng sợ đến mức nào.

Ba vị vương giả dốc hết toàn lực.

Uy lực thì được đấy, nhưng vấn đề vẫn còn rất nhiều.

Phải thử tiếp mới được.

“Còn có thể phóng được nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không thể, chỉ có thể nổ một cái.”

“Cần phải tiếp tục ngưng tụ sấm sét mới được.”

Trần Thư lắc đầu, đồng thời ánh mắt cũng lộ ra vẻ đắc ý.

“Có thể trực tiếp ngưng tụ không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không thể, phải chờ nửa canh giờ nữa.”

Trần Thư lắc đầu.

“Nửa canh giờ?”

Đây là vấn đề lớn rồi, đâu thể nào bắn pháo một lần xong rồi lại chờ thêm nửa canh giờ?

Không thể tác chiến một cách bền bỉ được, trừ phi ngươi chuẩn bị hàng ngàn hàng vạn trận sấm sét, nếu như cần phải chuẩn bị nhiều như vậy vậy thì lại sẽ xảy ra thêm một đống vấn đề lớn.

Thấy Hứa Thanh Tiêu trầm tư, Trần Thư lập tức nói thêm vào.

“Thật ra vấn đề chủ yếu vẫn là ở chỗ nguyên liệu.”

“Chất liệu này vẫn không phải là chất liệu tốt nhất.”

“Nếu như có thể thay thành Linh kim thượng đẳng thì sẽ khác rồi.”

Trần Thư đáp lại.

“Làm lạnh ngưng tụ mất bao lâu?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra một từ ít thấy nhưng Trần Thư vẫn có thể nghe được đó là ý gì, chỉ là lần đầu tiên hắn nghe thấy mà thôi.

“Khoảng một khắc đồng hồ.”

Trần Thư đáp lại.

“Trần huynh, ta hỏi huynh, huynh có thể làm được chuyện làm lạnh hoàn toàn trong nháy mắt không? Chính là sau khi bắn xong một lần thì lại ngưng tụ sức mạnh sấm sét thêm một lần nữa?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Sau khi nghe xong câu này, Trần Thư không nhịn được cau mày nói:

“Có thể.”

“Chẳng qua vẫn cần phải có cực phẩm Linh kim.”

“Nhưng thứ này có giá trị liên thành, khắp cả Đại Ngụy cũng chẳng thể tìm được cực phẩm Linh kim, không thực tế.”

Trần Thư đáp lại.

Có thể thì có thể, nhưng cần phải có vật liệu quý giá.

Mấy thứ như Linh kim này chính là tài nguyên mà các thế lực lớn trong thiên hạ thi nhau tranh đoạt.

Nhất là cực phẩm Linh kim, đây là thứ thiết yếu để luyện chế pháp khí trên tứ phẩm, mặc kệ là tiên đạo hay là võ giả, ai cũng cần có cực phẩm Linh kim.

Có tiền cũng không mua được.

“Một cái Thiên Lôi oanh cần có bao nhiêu Linh kim?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Nếu như luyện tốt mà nói thì cần đến một trăm cân.”

Trần Thư lên tiếng.

“Một trăm cân?”

Lòng Hứa Thanh Tiêu âm thầm cân nhắc sau đó vẻ mặt có hơi khó coi.

Một lượng cực phẩm Linh kim đã mang giá trị không nhỏ, một cân chắc là đã có thể chế tạo ra một món binh khí vương giả.

Nhưng một cái Thiên Lôi oanh mà đã cần đến một trăm cân.

Linh kim trong toàn bộ Đại Ngụy này đoán chừng khoảng một ngàn cân,không nhiều hơn.

Nếu muốn sản xuất ra với số lượng lớn là chuyện vô cùng khó khăn.

Chẳng qua đây cũng không phải là vấn đề gì, mặc dù ít Linh kim nhưng chỉ cần có đủ uy lực thì cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Vương triều Đại Ngụy có đủ để chế tạo mười cái, nghĩ cách dùng tiền hoặc là đi trao đổi gì đó, làm thêm mười cái hay hai mươi cái cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Quan trọng nhất vẫn là vấn đề uy lực.

Cái này giống với đạn hạt nhân vậy, nếu như uy lực lớn như vậy thì mười cái cũng đủ rồi.

“Trần huynh, huynh nghĩ xa hơn một chút, uy lực hoàn mỹ nhất của một viên Thiên Lôi oanh có thể bộc phát lớn bao nhiêu?”

“Suy nghĩ theo hướng tốt nhất.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, nhìn về phía Trần Thư hỏi như vậy.

Câu này vừa dứt, Trần Thư trả lời với vẻ không do dự chút nào.

“Hứa huynh, cái này ta thật sự chưa nghĩ tới bao giờ.”

“Nếu như là một lần bắn Thiên Lôi oanh hoàn mỹ nhất, uy lực của nó có thể bằng với một kích toàn lực của võ giả nhị phẩm.”

“Mấy chục đỉnh núi thế này có thể bị san thành bình địa ngay.”

Trần Thư nói với vẻ rất tự tin.

Võ giả nhị phẩm à?

Uy lực như vậy thì còn được, nhưng còn được cũng chỉ là còn được mà thôi.

Dù sao thì chi phí đầu vào quá lớn, nếu như nói có thể sản xuất hàng loạt thì đừng nói uy lực như võ giả nhị phẩm, cho dù chỉ là tam phẩm thôi thì cũng đủ để cho Hứa Thanh Tiêu hưng phấn rồi.

Nhưng chi phí đầu vào quá lớn, cả Đại Ngụy cũng chỉ có thể làm được mười cái Thiên Lôi oanh thôi.

Tương đương với được tăng thêm mười vị võ giả nhị phẩm.

Đây chính là trạng thái lý tưởng nhất, cho nên nghe thì chẳng thấy khoa trương chút nào.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói câu nào, Trần Thư lập tức lên tiếng nói:

“Hứa huynh, thật ra cái Thiên Lôi oanh này có thể mạnh hơn được nữa.”

Trần Thư nhìn ra được bây giờ Hứa Thanh Tiêu cảm thấy rất có hứng thứ, trước mắt Như Ý khí tông không thể nào hỗ trợ hắn làm Thiên Lôi oanh được.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu cảm thấy có hứng thú thì dựa vào năng lực của Hứa Thanh Tiêu, muốn vật liệu chẳng lẽ còn không phải chỉ là một chuyện dễ dàng hay sao?

Cho nên hắn không muốn làm cho Hứa Thanh Tiêu thất vọng.

“Là như thế nào?”

Chương 1111: Điểm Thiếu Hụt Của Thiên Lôi Oanh, Thuật Luyện Khí (3)

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Trần Thư, có hơi tò mò hỏi:

"Hứa huynh, cái Thiên Lôi oanh này gặp phải ba vấn đề khó."

"Đầu tiên, vấn đề về vật liệu, chẳng qua độ khó của vấn đề này không lớn, dù sao nếu như làm thật thì vẫn có thượng đẳng Linh kim để làm, thậm chí là cực phẩm Linh kim, cái này cũng không phải là không thể tìm thấy."

"Thứ hai là vấn đề trận pháp, nếu như thật sự là một cái Thiên Lôi oanh hoàn mỹ thì cần phải khắc ấn trận pháp bên trong. Chuyện trận pháp này có thể mời trưởng lão trận tông ra tay, trên này có khắc ba trận pháp, là ta mời Chu sư huynh khắc đó, uy lực chưa tới cũng là chuyện đương nhiên, mà nếu như mời được trưởng lão trận tông ra tay khắc chín chín tám mươi mốt đại trận lên, vậy thì tất nhiên uy lực sẽ hơn gấp bội, cho nên cũng có thể nâng cao."

"Về phần cái thứ ba, cũng là vấn đề có độ khó lớn nhất đó chính là vấn đề tồn trữ thiên lôi. Ăn mòn quá nhanh, mặc dù trận pháp vẫn có thể lưu trữ lại một ít nhưng tác dụng không lớn."

"Nếu như có thể giải quyết vấn đề này thì uy lực chưa nói là khoa trương như võ giả nhất phẩm vậy nhưng chuẩn nhất phẩm hẳn là không thành vấn đề."

Trần Thư nói ra ba chỗ khó của Thiên Lôi oanh, hai cái trước về vật liệu và trận pháp thì hắn có thể giải quyết được.

Nhưng cái thứ ba thì phiền rồi.

"Độ ăn mòn nhanh thế nào?"

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

"Ừm… Rất nhanh, trên cơ bản là nửa khắc đồng hồ sẽ hao mất chín thành."

"Qua nửa canh giờ thì chỉ còn lại không quá một phần ngàn."

Trần Thư nói ra những lời thật lòng.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong thì không nhịn được mà sững sờ.

Tốc độ hao mòn này cũng quá nhanh rồi, thay một cách nói khác mà nói thì thứ này đúng là gân gà thật, thậm chí là quá bèo luôn.

Muốn lên chiến trường thì đầu tiên là nhất định phải có sét.

Con người tạo ra cũng được, do trời tạo thành cũng được, sau đó còn phải bắt đầu ngưng tụ sấm sét, sau khi ngưng tụ xong thì cần phải nhanh chóng phóng ra, nếu như muộn nửa khắc thì sẽ chẳng còn gì cả.

Vấn đề đến rồi.

Nếu như thiên lôi là do con người tạo ra vậy thì người tạo ra thiên lôi sao lại cần phải dùng đến thứ này?

Trực tiếp dùng một đạo thiên lôi đánh chết kẻ địch không được hay sao? Sao phải dùng thêm một quá trình nữa?

Tiếp theo khái niệm nửa khắc đồng hồ là gì đây?

Lần đầu tiên kẻ địch có thể sẽ phải chịu những thiệt thòi lớn, nhưng lần thứ hai người ta sẽ chờ ngươi thêm nửa khắc đồng hồ hay sao.

Thoáng cái là qua nửa khắc đồng hồ rồi, họ sẽ lập tức giết qua.

Vừa nghĩ đến đây thì chẳng còn có tác dụng gì nữa.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xổm xuống trước mặt Thiên Lôi oanh, cẩn thận nghiên cứu.

Thứ này rất có triển vọng nhưng cần phải giải quyết mấy vấn đề chủ yếu.

Thứ nhất, vấn đề uy lực.

Thứ hai, vấn đề tồn trữ.

Thứ ba, vấn đề sản xuất.

Uy lực là vấn đề đầu tiên, nếu như không có đủ uy lực thì sẽ chẳng còn chút giá trị nào nữa.

Chất liệu cộng thêm gia tăng trận pháp có thể tăng cường uy lực được, chỉ là Hứa Thanh Tiêu vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hắn cần một đại sát khí thật sự.

Một pháo… Bằng với một võ giả nhất phẩm ra tay.

Như vậy mới có thể thống nhất Trung châu thậm chí là thống nhất thiên hạ.

Không phục thì bắn một pháo, bên trong tầm bắn đều là chân lý.

Vấn đề lưu trữ đặt ở vị trí thứ hai, không thể nào chỉ bắn xong một pháo là thôi được, ít nhất thì cũng phải bắn hai pháo chứ? Nếu không thì sẽ phải chịu đựng bao nhiêu thua thiệt đây?

Vấn đề lưu trữ cũng có thể thông qua chất liệu cộng với tăng thêm trận pháp bù đắp được, nhưng xem như này thì hẳn là khó làm rồi.

Về phần vấn đề thứ ba là sản xuất, thứ này cũng dễ nói, uy lực đủ, giải quyết được vấn đề lưu trữ thì cái gì cũng có thể làm được.

“Trần huynh, có thể cho ta mượn bí tịch luyện khí đọc một chút hay không?”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

Dựa vào bản thân hắn suy nghĩ thì có hơi khó, vẫn nên xem sách về nguyên lý luyện khí, tự mình vận động.

Không phải không tin Trần Thư mà là bây giờ hắn chẳng biết chút lý luận gì, rất khó giải quyết.

“Không thành vấn đề, trong Như Ý các có Tàng Kinh các, tất cả đều là những bí tịch có liên quan đến luyện khí, nếu như huynh đồng ý thì bây giờ có thể đi xem.”

Trần Thư lên tiếng, cực kì nhiệt tình.

“Được.”

“Vậy thì làm phiền rồi.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ rồi nói.

“Không sao, Hứa huynh, mời đi theo ta.”

Trần Thư nhấc cái Thiên Lôi oanh nặng bốn trăm cân lên sau đó dẫn đường cho Hứa Thanh Tiêu.

Không bao lâu, hai người đã đi vào bên trong Tàng kinh các.

“Trần Thư, ngươi lại mân mê cái quỷ gì nữa vậy?”

“Vẫn là cái Thiên Lôi oanh gì đó của ngươi sao?”

“Ngươi không biết các trưởng lão đang luyện chế pháp khí bên trong à?”

“Sau này mà ngươi còn đùa nghịch cái thứ này nữa thì lão phu sẽ không tha cho ngươi.”

Bên ngoài Tàng Kinh các.

Còn chưa đợi Hứa Thanh Tiêu bước vào thì một tràng tiếng mắng chửi đã vang lên.

Nhìn về hướng âm thanh.

Là một ông lão khoảng sáu bảy mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu lam nhạt, tinh thần phấn chấn làm lộ ra vẻ càng già càng dẻo dai.

“Mong Ngô trưởng lão thứ tội, đệ tử biết sai rồi.”

Trần Thư lên tiếng cúi đầu về phía đối phương đồng thời nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hứa huynh, đây là đại trưởng lão tông ta, Ngô An.”

Nói xong câu này, Trần Thư lại nhìn về phía Ngô An nói:

“Ngô trưởng lão, người này là Hứa Thanh Tiêu Hứa huynh, Bình Loạn vương Đại Ngụy.”

Trần Thư giới thiệu nói vậy.

“Hứa Thanh Tiêu?”

Nghe thấy cái tên này, ông lão hơi ngạc nhiên, ông ta đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, sau đó, lửa giận trong mắt thoáng chốc vơi đi rất nhiều, ông ta nói với vẻ ôn hòa:

“Thì ra là Hứa bán thánh đến.”

“Bái kiến Hứa bán thánh.”

Ngô An vẫn cực kỳ khách khí mà hành lễ với Hứa Thanh Tiêu.

Tuy ông ta là bề trên nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu là bán thánh Nho đạo, địa vị không kém gì ông ta cả.

“Tiền bối đa lễ, vừa rồi là vãn bối nhờ Trần huynh thử Thiên Lôi oanh một lần, vãn bối cảm thấy có hứng thú với cái này, mong tiền bối đừng trách tội Trần huynh.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay.

Nghe xong câu này, Ngô An lập tức cười ha ha một tiếng:

“Thì ra là vậy à, vậy thì không sao, Trần Thư, ngươi tiếp đãi bán thánh cho tốt đi, đừng có lơ là với khách nhé.”

“Hứa bán thánh, nếu như tên nhóc này tiếp đãi có không tốt thì ngày cứ lên tiếng nói thẳng với lão phu, lão phu tẩn hắn một trận xã giận thay ngài.”

Chương 1112: Điểm Thiếu Hụt Của Thiên Lôi Oanh, Thuật Luyện Khí (4)

Ngô An nói rồi cười ha ha.

Làm cho Trần Thư không nhịn được mà phiền muộn.

Mặc dù biết Hứa Thanh Tiêu là khách mà câu nói của Ngô An cũng chỉ là những lời khách sáo nhưng nghe xong chẳng hiểu sao lại khiến cho người ta không vui.

"Được rồi, tiếp đãi Hứa bán thánh cho tốt, lão phu đi trước."

Hứa Thanh Tiêu đã đến rồi, ông ta cũng không tiện nói gì nhiều.

Quay người rời đi.

Đợi sau khi Ngô An đi.

Hứa Thanh Tiêu cũng bước vào Tàng Kinh các.

Bên trong kinh các cũng có đến trăm vạn tàng kinh, không ít số đó là tâm đắc của các trưởng lão trong môn.

"Hứa huynh, trong kinh các này có một trăm ba mươi lăm vạn quyển sách, nếu như đọc hết thì phiền ghê lắm, ta dẫn huynh tìm đọc chút sách cơ bản, huynh xem trước một chút để có hiểu biết sơ bộ."

Giọng Trần Thư vang lên, hắn nói thế.

"Không cần phiền phức."

Hứa Thanh Tiêu khẽ lắc đầu.

Trong phút chốc, tất cả sách trên giá sách đều trở nên trôi nổi xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức, không ít người trong Tàng Kinh các đều bị kinh động.

Rất nhanh sau đó, những cuốn sách này tỏa ra từng chùm tài hoa, chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Những tài hoa này chính là nội dung cuốn sách.

Hứa Thanh Tiêu chỉ cần hấp thu là được.

Không cần đọc.

Đây chính là lợi ích của bán thánh.

Đương nhiên có thể đọc từng quyển từng quyển thì hiệu quả sẽ tốt hơn, có thể lĩnh ngộ kỹ càng, chỉ là Hứa Thanh Tiêu lại không có thời gian để lãng phí vì những thứ này.

Một trăm ba mươi lăm vạn quyển sách chỉ cần chừng nửa canh giờ.

Mà cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Phủ Hoài Ninh thân vương.

Hoài Ninh thân vương nhìn chằm chằm về phía người đàn ông đeo mặt nạ.

Lần này ông ta không giận dữ nữa mà dùng thái độ vô cùng bình tĩnh nhìn về phía đối phương.

Giờ này khắc này.

Người đàn ông đeo mặt nam dưới đài cũng trầm mặc.

Nguyên nhân là vì.

Lần này đúng là Hứa Thanh Tiêu đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Vốn cho rằng vương triều Hạo Nhiên có thể diệt được Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lại không ngờ Văn cung cũng mất rồi.

Mặc dù vẫn còn một phần để lại nhưng phần này cũng đã không thể nào đối đầu với Hứa Thanh Tiêu được nữa.

Điều này đúng là rất xấu hổ.

Đã phá vỡ kế hoạch ban đầu.

Chẳng qua là người đàn ông đeo mặt nạ cũng không nản lòng mà nhìn về phía Hoài Ninh thân vương nói:

“Vương gia bớt giận.”

“Mặc dù lần này lại để cho Hứa Thanh Tiêu thành công trở về từ cõi chết nhưng chúng ta vẫn còn kế sau mà.”

“Hơn nữa phần thắng vẫn cực lớn như cũ.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói vậy.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương lại nở nụ cười:

“Ha ha ha ha.”

“Những lời nói thế này bản vương đã nghe bao nhiêu lần rồi?”

“Lần đó không phải ngươi cũng nói là phần thắng rất lớn đó sao?”

“Cũng may bản vương chẳng thèm nghe ngươi nói lung tung nếu không chỉ sợ bản vương cũng đã trở thành vong hồn dưới đao của Hứa Thanh Tiêu rồi.”

Hoài Ninh thân vương không ngừng cười lạnh.

“Vương gia bớt giận.”

“Lần này đúng là chúng ta có phần thắng thật đó.”

Đối phương lên tiếng với giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Đúng đúng đúng, có phần thắng có phần thắng, các ngươi thắng, thắng con khỉ.”

“Bản vương tin ngươi, chẳng qua sau này đừng đến đây tìm bản vương nữa.”

“Bản vương mệt rồi, kế hoạch đại nghiệp chó má gì đó, các gì mà trường sinh với không trường sinh, đều chết hết đi cho bản vương.”

Hoài Ninh thân vương nói với giọng bình thản, nhưng chính sự bình thản như thế lại càng biểu hiện ra rằng ông ta đang phẫn nộ như thế nào.

Hoài Ninh thân vương cảm thấy ban đầu bản thân mình bị mỡ heo làm cho đầu óc mê muội.

Mới hợp tác chung với đám người này.

Đầu tiên là ngu ngốc để Nữ đế đăng cơ, sau đó là dần độn đưa binh phù ra, cuối cùng là ngớ ngẩn giấu tài, trốn ở trong nhà

không ra khỏi cửa.

Người đàn ông đeo mặt nạ bỏ bốn lên năm chạy đến nói gì đó.

Thắng rồi, chúng ta thắng rồi.

Lần này phần thắng của chúng ta cực lớn.

Chỉ cần thời cơ chín muồi thì tất cả sẽ như nước chảy thành sông.

Những lời này ông ta nghe chán lắm rồi, cũng chẳng muốn nghe nữa.

Thật sự là chẳng cảm thấy có chút hứng thú nào.

Ông ta đã chẳng còn chút dục vọng nào, bị đám người kia mài mòn triệt để.

Bây giờ đến cả Chu thánh cũng chẳng giết nổi Hứa Thanh Tiêu mà ngược lại còn bị Hứa Thanh Tiêu nhổ sạch tận gốc.

Ông ta đã hoàn toàn mất hi vọng.

Muốn binh quyền không có binh quyền, muốn người tài không có người tài, hi vọng duy nhất là Văn cung bây giờ Văn cung cũng mất, thế lấy gì đấu với Hứa Thanh Tiêu?

Phiên vương các nơi đã bị dọa cho sợ gần chết, ai còn dám tạo phản nữa?

Tên nào tên nấy đều đang nghĩ làm thế nào để lấy lòng nữ đế.

Dù sao bây giờ quốc vận Đại Ngụy hưng thịnh, bọn họ là vương gia Đại Ngụy, dù có bị lấy quyền lực đi thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì, ngày vẫn trôi qua như thế, thậm chí Đại Ngụy càng tốt thì cuộc sống của bọn họ sẽ lại càng tốt.

Cho nên chuyện mưu phản trên cơ bản là chẳng có bất kỳ hi vọng gì.

Cũng chính vì như vậy cho nên Hoài Ninh thân vương mới chẳng có chút tôn trọng nào đối với người đàn ông đeo mặt nạ ở đối diện.

Trước kia vẫn sẽ khách khí với hắn, dù sao đối phương cũng có lai lịch không nhỏ.

Nhưng mà bây giờ còn khách khí con khỉ gì nữa?

Thấy Hoài Ninh thân vương như vậy.

Người đàn ông đeo mặt nạ có hơi yên lặng.

Hoài Ninh thân vương cũng trầm mặc.

Hai người họ trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Hoài Ninh thân vương lên tiếng:

“Sau này đừng đến tìm bản vương nữa.”

“Bản vương sợ người khác hiểu lầm.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, ông ta đã hoàn toàn chẳng còn chút hảo cảm nào với đám người này, cũng chẳng còn chút lòng tin nào.

Cứ kết thúc như vậy đi.

Ông ta không muốn hợp tác nữa.

Mà sau khi Hoài Ninh thân vương nói xong, người đàn ông đeo mặt nạ cũng lên tiếng:

“Vương gia.”

“Nỗ lực mấy chục năm chẳng lẽ ngài lại lựa chọn từ bỏ thật sao?”

Giọng người đàn ông đeo mặt nạ vang lên.

Nhưng những lời này vừa nói ra lại làm cho Hoài Ninh thân vương hoàn toàn nổi giận:

“Là bản vương muốn từ bỏ sao?”

“Là do các ngươi đã ép bản vương từ bỏ.”

Chương 1113: Văn Cung Chưa Thua? Thánh Tôn Hiển Thế? Thái Tử Hồi Triều? Man Tộc Tiến Công? (1)

“Năm đó các ngươi bảo ta nâng đỡ Quý Linh thượng vị ,bản vương cũng nghe theo những lời ma xui quỷ khiến của các ngươi mà âm thầm nâng đỡ Quý Linh lên ngôi”

“Một năm trước các ngươi bảo ta giao binh phù ra để Nữ đế trấn phiên đồng thời bảo ta lui về sau màn bản vương cũng làm rồi.”

“Bây giờ các ngươi luôn miệng nói rằng phần thắng nắm chắc trong tay nhưng bản vương lại chỉ thấy Đại Ngụy đang từng bước mạnh lên, Nữ đế cũng vững vàng từng bước.”

Hoài Ninh thân vương cũng thật sự là nhịn không được nữa mà hét ầm lên.

Ông ta nhìn về phía đối phương, bên trong ánh mắt mang vẻ lạnh như băng.

Cảm nhận được ánh mắt của Hoài Ninh thân vương, người đàn ông đeo mặt nạ thoáng hơi trầm tư một chút rồi nhìn về phía Hoài Ninh thân vương nói:

“Vương gia, cho dù lần này Văn cung bại cũng đâu thể nói lên rằng chúng ta cũng thua đâu?”

“Chỉ có thể nói là không đạt đến mục đích mà chúng ta mong muốn thôi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói với giọng bình tĩnh, chưa đợi Hoài Ninh thân vương lne tiếng, người đàn ông đeo mặt nạ đã tiếp tục nói:

“Vương gia, ta biết bây giờ ngài đang cực kỳ phẫn nộ.”

“Nhưng có tức giận cũng đâu thể giải quyết được vấn đề gì, những lời vừa rồi đều là nói nhảm, công sức mấy chục năm ai muốn bỏ mặc chứ.”

“Ta cũng biết tâm trạng bây giờ của vương gia, chẳng qua đúng là có phần thắng, hơn nữa lại còn là phần thắng rất lớn.”

Người đàn ông đeo mặt nạ vẫn chắc chắn rằng mình có phần thắng như cũ.

“Phần thắng cực lớn?”

“Vậy ngươi nói cho bản vương nghe một chút, phần thắng cực lớn mà ngươi nói ở đâu ra vậy?”

Hoài Ninh thân vương nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ rồi nói vậy.

Người kia có hơi trầm mặc bởi vì những chuyện này không nên nói với Hoài Ninh thân vương.

Trong mắt bọn họ, Hoài Ninh thân vương chỉ là một quân cờ.

Nhưng hắn ta biết nếu như bây giờ không nói rõ với Hoài Ninh thân vương thì chỉ sợ Hoài Ninh thân vương sẽ thật sự muốn cắt đứt hợp tác.

Suy nghĩ một người, cuối cùng người đàn ông đeo mặt nạ chỉ biết thở dài:

“Có ba chuyện, chỉ cần thành công, vương gia có thể thuận lợi đăng cơ.”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng.

“Ba chuyện gì vậy?”

Hoài Ninh thân vương nhìn về phía đối phương.

“Một, vương gia chủ trương dẫn Phật môn vào ở trong Đại Ngụy, cho nên lần này nếu Phật môn giảng pháp thành công thì cứ đứng ra nói thẳng, nếu như vậy thì Phật môn ắt sẽ trợ giúp cho vương gia.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói ra phần thắng đầu tiên.

Hoài Ninh thân vương nghe xong thì có hơi trầm mặc.

Thế lực Phật môn lớn thế nào ông ta vẫn có thể đong đếm được.

Nếu như có thể nhận được sự dốc sức ủng hộ của Phật môn kia vậy thì đúng thật là như hổ thêm cánh, thậm chí không phải chỉ là như hổ thêm cánh đơn giản vậy thôi đâu.

“Thứ hai thì sao?”

Hoài Ninh thân vương tiếp tục hỏi.

“Thứ hai chính là vương gia nên dẫn độ các thế lực lớn trong thiên hạ ra sức, truyền giáo thụ nghiệp, hình thành cảnh tượng trăm nhà cùng nhau ra sức, cứ như vậy sẽ có thể áp chế được Hứa Thanh Tiêu.”

“Bây giờ ở Đại Ngụy, có thể nói Hứa Thanh Tiêu có địa vị cực cao, có thể nói là dưới một người trên vạn người, nếu hắn gầm lên một tiếng thì ở Đại Ngụy này chỉ có thể có một âm thanh của hắn mà thôi.”

“Vương gia có thể dùng việc này để vạch tội, lôi kéo các học phái lớn, tránh cho đến lúc đó đâu đâu cũng đều là Tâm học, nơi nào cũng có học trò của Hứa Thanh Tiêu hắn, chỉ cần có học phái mới tiến vào Đại Ngụy thế thì sẽ có những thế lực bất đồng.”

“Thuận tiện cho chúng ta làm việc.”

“Đương nhiên không cần vào kinh đô Đại Ngụy ở mà nên tản ra ở khắp các huyện phủ, giúp đỡ cho các giáo phái này một số tiền lớn, phát tán tin tức cho bách tính các nơi, thành lập trăm giáo phái.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói chuyện thứ hai ra.

Nhưng sau khi nói xong chuyện này, Hoài Ninh thân vương lại không nhịn được có hơi nhíu mày.

“Làm vậy có tác dụng không?”

“Mạnh mẽ như Văn cung cũng thua đến không vực dậy nổi, không còn manh giáp.”

“Dẫn nhiều thế lực như vậy đến đơn giản chỉ có thể tạo cho Hứa Thanh Tiêu chút phiền phức mà thôi, quay lưng lại Hứa Thanh Tiêu ra lệnh một tiếng trực tiếp quét ngang, kết quả chẳng phải lại là may áo cưới cho người khác hay sao?”

Hoài Ninh thân vương nói vậy, trong mắt ông ta đầy vẻ khinh miệt.

Không nói gì khác.

Văn cung có mạnh hay không? Chính thống thánh nhân cũng bị Hứa Thanh Tiêu thẳng tay diệt tận gốc, thế thì sau này còn có gì có thể ngăn được Hứa Thanh Tiêu?

Coi như có vài con mèo con chó nhảy ra thì đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đó chẳng qua cũng chỉ là chút chướng ngại vật mà thôi.

Lãng phí ít thời gian.

Nhưng câu này vừa dứt, người đàn ông đeo mặt nạ lại không nhịn được mở miệng nói:

“Vương gia.”

“Ai nói… Văn cung thua?”

Hắn ta nói với giọng bình tĩnh.

Chỉ một câu làm cho vương gia sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

“Ngươi có ý gì đây?”

Hoài Ninh thân vương nhìn chằm chằm về phía đối phương, trong ánh mắt chứa đầy sự ngạc nhiên.

Văn cung đã thua tan tác rồi, đây là chuyện mà người trong thiên hạ đều biết.

Đến cả Văn cung cũng mất, Chu thánh nhất mạch người chết kẻ vong, bây giờ tên này lại nói với ông ta rằng Văn cung vẫn chưa thua?

Thế này sao có thể làm cho Hoài Ninh thân vương không ngạc nhiên cho được?

“Vương gia, chuyện này không thể nói nhiều được, có nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài.”

Người đàn ông đeo mặt nạ đáp lại, giọng điệu hắn có vẻ rất bình tĩnh.

Trong giọng nói hình như cũng có vẻ như đang rất là tự tin.

“Ý ngươi muốn nói là, Văn cung vẫn chưa thua?”

“Đây là chuyện không thể nào, bây giờ Văn cung đã biến mất, tất cả đại nho của Chu thánh nhất mạch đều đã bị trảm, hai vị bán thánh còn có một vị á thánh đều đã chết hết.”

“Sao vẫn chưa thua được?”

Hoài Ninh thân vương nhìn về phía đối vương, bên trong ánh mắt tràn ngập sự chắc chắn.

Đồng thời ông ta cũng rất tò mò với những hàm ý trong lời nói của đối phương.

“Vương gia.”

“Có một số việc không thể nói, tại hạ sẽ không nói đâu, vương gia cũng không nên biết và cũng đừng nên hỏi nhiều, nếu không đối với vương gia mà nói, chỉ có hại mà không có lợi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ chầm chậm lên tiếng.

Chương 1114: Văn Cung Chưa Thua? Thánh Tôn Hiển Thế? Thái Tử Hồi Triều? Man Tộc Tiến Công? (2)

Nhưng câu nói này lại làm cho Hoài Ninh thân vương lắc đầu, ánh mắt ông ta vô cùng kiên định nhìn về phía đối phương.

Nói với vẻ mặt vô cùng chân thành:

“Hôm nay ngươi nhất định phải cho ta một câu trả lời chắc chắn, nếu như ngươi không nói rõ thì bản vương tuyệt đối sẽ không hợp tác với ngươi.”

“Cắt đứt quan hệ với các ngươi xong bản vương sẽ có thể an ổn lúc về già, bản vương cũng chẳng thèm lo chuyện các ngươi sẽ báo lên triều đình, bệ hạ sẽ không giết ta.”

“Hứa Thanh Tiêu muốn giết ta nhưng hắn sẽ không giết ta, chỉ cần bản vương vẫn chưa thật sự tạo phản thì ai cũng chẳng thể làm gì được bản vương.”

“Ngược lại là các ngươi, bản vương biết các ngươi chỉ đang coi bản vương như một quân cờ mà thôi nhưng điều bản vương hiểu rõ hơn chính là con cờ như bản vương đây lại rất là quan trọng.”

“Không có bản vương, kế hoạch của các ngươi đều sẽ đổ sông đổ biển, tương lai thế nào bản vương không biết nhưng bây giờ thì các ngươi đang rất cần bản vương.”

Hoài Ninh thân vương nói với vẻ tức giận.

Ông ta nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ với thái độ vô cùng cương quyết, nói đến chỗ này rồi, ý cũng đơn giản thôi.

Đừng ở đây tung hỏa mù nữa, có gì thì nói cho lẹ đi.

Nếu không sẽ phải dừng hợp tác.

Câu này vừa dứt, người kia có hơi trầm mặc.

Sau một lát, người kia lên tiếng:

“Nếu như việc đã đến nước này rồi.”

“Cũng không thể vãn hồi được nữa.”

“Chẳng qua những điều liên quan đến chuyện thật sự sâu bên trong thì tốt nhất là vương gia đừng nên dây vào.”

“Qua vài ngày nữa, Đại Ngụy sẽ có một vị thánh mới.”

Người đàn ông đeo mặt nạ chậm chậm nói.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương khẽ cau mày.

“Đại Ngụy sẽ xuất hiện một vị thánh mới?”

“Chuyện này sao có thể?”

“Là ai?”

Hoài Ninh thân vương hỏi với vẻ tò mò.

“Hậu nhân trực hệ của đại thánh nhân.”

“Thánh tôn.”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng.

“Thánh tôn?”

Hoài Ninh thân vương sững sờ.

Ông ta nhìn về phía đối phương, trong mắt mang đầy vẻ không thể tin được.

Thánh nhân đời thứ nhất chính là đại thánh nhân, cách bây giờ đã xa lắm rồi.

Hơn nữa lại không có bất kỳ quyển sách sử nào gi lại thánh nhân đời thứ nhất có hậu nhân mà?

Sao đang yên đang lành lại có thêm một vị thánh tôn?

“Ừ.”

“Đây chính là quân cờ mạnh nhất của chúng ta.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói một cách chậm rãi.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương lại lắc đầu:

“Chưa bao giờ nghe nhắc đến thánh tôn.”

“Hơn nữa cho dù chính hắn thừa nhận mình là thánh tôn thì có chứng cứ gì? Nói hắn là thánh tôn thì hắn chính là thánh tôn

hay sao?”

Hoài Ninh thân vương lại hỏi.

“Hắn có chứng cứ.”

“Có chứng cứ tuyệt đối.”

“Qua vài ngày nữa khi phật môn thành công giảng pháp ở Đông châu, vào lúc họ ra sức chèn ép thiên hạ, ngài sẽ xuất hiện.”

“Đến lúc đó vương gia sẽ biết chúng ta có con át chủ bài lớn thế nào.”

Hắn nói với giọng lạnh lùng, bên trong lời nói tràn ngập vẻ tự tin.

Hậu nhân trực hệ của đại thánh nhân.

Một vị thánh mới tự xưng mình là thánh tôn.

Nhân vật như vậy đúng là có thể dẫn đến sự chú ý của thiên hạ, có thể tạo một lượng áp lực nhất định cho Hứa Thanh Tiêu.

“Bây giờ bên trong Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu có quyền thế ngập trời, nếu như vị thánh tôn này xuất hiện chỉ sợ hắn cũng sẽ không thể tạo nên bọt nước gì.”

Hoài Ninh thân vương không thèm chất vấn thân phận đối phương, nếu như bọn họ đã nói là có vậy thì ông ta sẽ tin là có.

Thế nhưng, coi như thánh tôn có xuất hiện thật thì có thể thế nào chứ?

Bây giờ người làm chủ Đại Ngụy chính là Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa người đọc sách trong thiên hạ còn không đến ba phần, mà ba phần này đa số lại đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Cứ như vậy, cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Không.”

“Vương gia nghĩ sai rồi.”

“Thánh tôn xuất hiện không phải vì nhằm vào Hứa Thanh Tiêu mà là muốn tạo ra một nhóm người đọc sách mới.”

“Vương gia, bây giờ ở Đại Ngụy, Hứa Thanh Tiêu có địa vị gì?”

Người đàn ông đeo mặt nạ hỏi.

“Vương gia Đại Ngụy.”

Hoài Ninh thân vương đáp lại.

“Đúng vậy.”

“Hứa Thanh Tiêu hắn bây giờ là vương của Đại Ngụy, lòng dạ hoàn toàn chỉ đặt vào triều chính, thánh tôn xuất hiện truyền giáo cho thiên hạ, tái lập nhất mạch người đọc sách.”

“Không can dự triều chính, toàn tâm toàn ý vạch ra một con đường vì người đọc sách trong thiên hạ, kể từ đó, cho dù quyền thế của Hứa Thanh Tiêu có ngập trời hơn nữa thì có thể ảnh hưởng đến thánh tôn sao?”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói với vẻ cực kỳ tự tin.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương lại có hơi suy nghĩ một phen.

Ông ta hiểu đạo lý này.

Tuy Hứa Thanh Tiêu là thánh nhân nho đạo nhưng tâm tư của Hứa Thanh Tiêu trên cơ bản đều đang hướng về vương triều Đại Ngụy, đại kế dân sinh, quốc gia chinh chiến, có cả đống chuyện đều là do Hứa Thanh Tiêu xử lý.

Cứ như vậy, đúng là Hứa Thanh Tiêu chẳng còn thời gian để đi truyền giáo nữa.

Nhưng như vào thời điểm quan trọng này xuất hiện một vị thánh tôn, sau đó người này không tranh đấu với Hứa Thanh Tiêu ngươi mà toàn tâm toàn ý giáo hóa người đọc sách trong thiên hạ, vật đúng là có thể làm cho Hứa Thanh Tiêu bó tay.

Ngươi không dạy chẳng lẽ còn không để cho người khác dạy?

“Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu đồng ý truyền giáo thì sao?”

Hoài Ninh thân vương cau mày hỏi.

Tảng mở lớn như nho đạo, trong mắt ông ta thì chẳng ai chịu từ bỏ cả.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu, hai mươi tuổi hắn đã là bán thánh, bây giờ có uy vọng cực cao, nói một câu không dễ nghe thì chờ khi giải quyết xong chuyện của Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu lại đi truyền giáo.

Thành thánh hay không thành thánh ông ta không rõ lắm nhưng trở thành á thánh là chuyện đơn giản trong lòng bàn tay.

Người đứng đầu nho đạo, trở thành á thánh chẳng qua chỉ là một chuyện rất bình thường.

“Nếu như hắn đồng ý đi truyền giáo.”

“Vậy thì đây chính là chuyện tốt lớn đối với chúng ta.”

“Vương gia, vừa rồi chỉ mới nói đến chuyện thứ hai mà thôi, ngài có biết chuyện thứ ba là gì không?”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng.

“Chuyện thứ ba là gì?”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

“Thái tử hồi triều?”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói một cách chậm rãi.

“Thái tử hồi triều?”

Giờ khắc này, Hoài Ninh thân vương thật sự có hơi chấn kinh.

Tại sao lại trở thành thái tử hồi triều rồi?

“Có ý gì đây?”

Chương 1115: Văn Cung Chưa Thua? Thánh Tôn Hiển Thế? Thái Tử Hồi Triều? Man Tộc Tiến Công? (3)

Hoài Ninh thân vương nhíu mày hỏi.

Dựa theo kế hoạch lúc trước thì là ông ta sẽ mượn danh nghĩa của thái tử để khởi binh tạo phản.

Sau đó chờ đến khi tạo phản thành công thì để thái tử lên ngôi, sau đó thái tử sẽ nhường ngôi lại cho ông ta.

Sao bây giờ nghe ra lại có vẻ như muốn để thái tử trực tiếp hồi triều.

"Vương gia."

"Dưới tình huống này, muốn khởi binh tạo phản đúng thật là một sự lựa chọn không sáng suốt."

"Bây giờ chúng ta nhất định phải lật đổ Đại Ngụy, tạo ra họa ngoại xâm nội loạn."

"Ba năm sau thiên hạ náo động, thậm chí là chẳng cần đến ba năm, có thể chỉ một năm sau thôi, thiên hạ sẽ bắt đầu rối loạn."

"Chu thánh đã trảm hết người đọc sách nho đạo trong thiên hạ, đem sức mạnh của bọn họ hóa thành thánh lực áp chế thiên địa âm lực, nhưng sau khi chân linh của Chu thánh tản đi rồi, âm lực sẽ sinh sôi một cách điên cuồng."

"Ba đại vương triều và các thế lực lớn trong thiên hạ đều biết rõ, trước khi trận náo động kia đến, nhất định phải dốc hết sức lực phát triển quốc gia của mình."

"Ai gắng gượng được qua khỏi náo động thì người đó sẽ có thể trở thành người thắng cuối cùng."

"Mà nếu như chúng ta muốn khởi binh tạo phản vậy thì nhất định phải tạo nên phiền phức."

"Thái tử hồi triều, hơn nữa lại muốn hồi triều một cách đường đường chính chính mà không cần tranh đoạt hoàng vị với nữ đế."

“Nhưng lại có thể tranh đoạt quyền lực, chỉ cần tranh được quyền lực thì sẽ có tư cách để lôi kéo thế lực.”

“Lục bộ trong triều đã vững vàng rồi nhưng những thế lực bên ngoài vẫn còn chưa vững chắc, sở dĩ phiên vương các nơi còn sợ hãi rụt rè đơn giản là vì bọn họ vẫn còn thiếu một người dẫn dắt.”

“Thái tử Đại Ngụy trở về đối với bọn họ mà nói, đây chính là một viên thuốc an thần.”

“Đến lúc đó thế lực của phật môn lại thêm sức mạnh của bách giáo, cùng với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, họ cũng sẽ dốc hết toàn lực để viện trợ cho thái tử.”

“Quan trọng hơn chính là thánh tôn cũng sẽ xuất hiện và ủng hộ thái tử vô điều kiện.”

“Vậy xin hỏi vương gia phần thắng của chúng ta có lớn hay không?”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói đến đây.

Trong giọng nói hắn có vẻ đắc ý.

Còn Hoài Ninh thân vương thì lại hoàn toàn ngạc nhiên.

Dẫn độ phật môn, thánh tôn xuất thế, thái tử hồi triều, đây đúng thật là kế liên hoàn không chút tì vết.

Phật môn đến phía đông giảng pháp đã tạo nên một áp lực rất lớn cho các thế lực trong thiên hạ, còn thánh tôn xuất hiện thì lại vừa đúng lúc.

Chẳng qua thánh tôn nhất định phải có bằng chứng chứng minh rằng mình là thánh tôn.

Nếu như chứng minh thành công, việc thánh tôn bước vào Đại Ngụy dẫn đạo cho người đọc sách trong thiên hạ thật ra là đang giành giật đồ ăn từ trong chén của Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa lại còn đoạt hết sạch.

Dù sao thì vấn đề lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu chính là hắn là Bình Loạn vương Đại Ngụy, tâm tư còn đang đặt bên trên triều chính.

Không toàn tâm toàn ý đặt tâm tư trên người những người đọc sách.

Nếu như cứ như vậy mà nói thì xem như đây là cơ hội có thể sử dụng được.

Chờ khi thân phận thánh tôn đã vững chắc rồi, ông ta sẽ liên thủ với thánh tôn cùng với phiên vương các nơi, lại để cho vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên gây áp lực dư luận.

Nghênh đón thái tử hồi triều.

Phân tán quyền lực của nữ đế, cứ như vậy, Đại Ngụy đừng hòng được trên dưới đồng lòng.

Trong lúc Hoài Ninh thân vương còn đang suy tư.

Người đàn ông đeo mặt nạ lại chậm rãi nói:

“Vương gia, không ngại nói cho ngài biết một chuyện.”

“Man tộc đang chuẩn bị tiến công Đại Ngụy.”

Câu nói kia vừa dứt.

Trong chốc lát, Hoài Ninh thân vương đã hoàn toàn chấn động.

“Chuyện này là thật à?”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

Có thể nói, kẻ địch mà bây giờ Đại Ngụy hận nhất là ai? Không phải là người đọc sách của Văn cung. Đến cùng thì người đọc sách của Văn cung cũng chỉ muốn chọc tức Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Kẻ địch mà Đại Ngụy thật sự hận nhất vẫn là Man tộc.

Mối nhục Tĩnh thành vẫn còn chưa tan.

Có thể nói, chỉ cần Đại Ngụy phát triển tốt, lương thảo sung túc thì các võ quan vẫn sẽ gào thét bảo muốn đánh một trận với Man tộc.

Bây giờ Đại Ngụy đang không ngừng phát triển, dựa theo sự phát triển này thì đúng là không đến mấy năm nữa đã có thể

tiến hành hưng binh phạt Man.

Điều không ngờ đến chính là Đại Ngụy vẫn chưa có hành động gì mà Man tộc đã muốn ra tay rồi?

Nếu như thật sự là vậy vậy thì đoán chừng chắc Đại Ngụy sẽ tức chết.

“Vương gia, tại hạ đã lừa ngài bao giờ chưa?”

Ngời đàn ông đeo mặt nạ nói với vẻ tự tin.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương lại không nhịn được mà khẽ gật đầu.

Lừa ông ta thì đúng là chưa từng lừa bao giờ nhưng lần nào cũng gài bẫy ông ta.

“Man tộc mang binh tấn công Đại Ngụy, chuyện này có hơi không hợp lý đúng không?”

Hoài Ninh thân vương khẽ cau mày nói.

Không phải ông ta không tin mà là Man tộc lấy gì để đánh Đại Ngụy đây?

Tại sao lại muốn đánh Đại Ngụy?

Đây là điều không cần thiết.

Ông ta nghĩ mãi mà không hiểu.

Người kia lên tiếng nói với vẻ lạnh nhạt:

“Vương gia, có một vài chuyện đúng là khó mà nói được.”

“Chẳng qua ta vẫn có thể tiết lộ chút nguồn cơn cho vương gia, Man tộc sẽ sinh ra một vị võ giả nhất phẩm, hơn nữa lần Man tộc tiến đánh Đại Ngụy này cũng không chỉ là ý muốn cá nhân của một mình Man tộc.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều ở phía sau, thậm chí còn có một nhóm người vẫn đang ẩn nấp sau màn.”

“Ví dụ như Phật môn giảng pháp thất bại, vậy Man tộc sẽ tập kích Đại Ngụy, mục tiêu lần này của Man tộc chính là muốn

đè bẹp Đại Ngụy, hung hãn hơn gấp mười lần so với kiếp nạn Tĩnh thành.”

Người đàn ông đeo mặt nạ đáp lại.

“Còn hung hãn hơn chục lần so với kiếp nạn Tĩnh thành?”

“Chẳng lẽ bọn họ lại không sợ hai vị nhất phẩm sao?”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

“Mong vương gia yên tâm, nhất phẩm Đại Ngụy không thể ra tay được.”

Giọng của hắn rất bình tĩnh.

“Không thể ra tay được?”

Hoài Ninh thân vương tự mình lẩm bẩm.

Một lát sau ông ta lại lắc đầu nhìn về phía người đàn ông đeo mặt nạ nói:

“Có rất nhiều chuyện, bản vương không muốn nhắc đến.”

“Nhưng lần này sẽ là lần cuối cùng bản vương tin tưởng ngươi.”

Chương 1116: Thế Lực Sau Lưng Hoài Ninh Thân Vương, Khuyết Điểm Của Trận Pháp (1)

“Nếu như cứ tiếp tục phát triển theo hướng mà ngươi nói vậy thì bản vương sẽ dốc hết sức lực để phối hợp, nhưng nếu vẫn y như cũ thì bản vương sẽ không tham gia nữa.”

Hoài Ninh thân vương chậm rãi nói.

Ông ta không muốn nói nhảm nhiều như vậy, chuyện kế tiếp được thì được, không được thì dẹp đi.

“Mong vương gia yên tâm.”

“Qua vài ngày nữa chờ sau khi Phật môn giảng pháp thành công thì thánh tôn sẽ xuất thế, đợi sau khi thánh tôn vào Đại Ngụy ở rồi thì thái tử sẽ hồi triều, lại thêm Man tộc phương bắc sang xâm lấn, tất cả những điều này đều cần có sự hỗ trợ của vương gia.”

“Mong vương gia giữ gìn sức khỏe.”

Đối phương lên tiếng.

Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu, chẳng qua cuối cùng ông ta vẫn không nhịn được lên tiếng nói:

“Tuy kế hoạch tốt thật nhưng chỉ sợ giảng pháp thất bại, thánh tôn bị chèn ép, về phần thái tử, đến giờ bản vương vẫn không biết thái tử là ai, luôn cảm thấy trong trận tranh đấu này, phần thắng vẫn thuộc về Hứa Thanh Tiêu.”

Hoài Ninh thân vương nói với vẻ hơi xúc động.

Ông ta đã từng hăng hái đến bực nào, đã từng cảm thấy mọi chuyện sẽ phát triển theo sự mong muốn của bản thân.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu đã xuất hiện làm cho ông ta hiểu được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Hết lần này đến lần khác.

Đến cả Chu thánh cũng không trấn áp được Hứa Thanh Tiêu.

Không hiểu sao ông ta lại cảm thấy sợ hãi.

“Vương gia đúng là quá lo lắng rồi.”

“Trước tiên đừng nói đến những chuyện khác, sao Phật môn có thể giảng pháp thua được, Thiên Trúc tự đã chuẩn bị năm trăm năm, trong năm trăm năm này, vương gia có biết Thiên Trúc tự đã trải qua như thế nào hay không?”

“Tám trăm kinh tăng đi mười vạn dặm đường, đạp bằng sơn hà, không nói giác ngộ nhưng cũng hiểu được đạo lý trên thế gian. Những thứ này, sao Hứa Thanh Tiêu có thể hơn được?”

“Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là tiến bộ quá nhanh, lại có thêm chút vận may mà thôi.”

“Tiếp theo đó, thánh tôn hiển thế, hậu nhân của đại thánh nhân đó, địa vị này trên hết tất cả, nếu như Hứa Thanh Tiêu thành thánh thật thì đúng là không còn gì để bàn cãi, nhưng Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là một tên bán thánh mà thôi.”

“Thánh tôn giá lâm Đại Ngụy, thanh thế tất nhiên có thể ảnh hưởng đến người đọc sách trong thiên hạ.”

“Tiếp sau đó là thái tử trở về, có phiên vương các nơi làm chỗ dựa, thái tử nhất định có thể nắm giữ thực quyền, nội bộ Đại Ngụy sẽ lập tức chia thành hai phe, có thể áp chế được nữ đế và Hứa Thanh Tiêu.”

“Quan trọng nhất là Man tộc.”

“Khi Thiết Kỵ Man tộc đánh vào Đại Ngụy, Đại Ngụy sẽ phải rung chuyển thêm một lần nữa, đến lúc đó thánh tôn và thái tử sẽ có thể mưu đoạt chính quyền, một người khống chế nho đạo, một người chưởng quản đế quyền Đại Ngụy.”

“Đến lúc đó phiên vương các nơi lại cầm vũ khí nổi dậy, kế hoạch vẫn như cũ không thay đổi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói với vẻ vô cùng tự tin.

“Thiết Kỵ Man tộc.”

“Chỉ sợ sẽ bị Hứa Thanh Tiêu tiêu diệt toàn bộ, vậy thì thật buồn cười.”

Hoài Ninh thân vương cười lạnh một tiếng, không có ý gì khác, câu này ông ta nghe nhiều lắm rồi cho nên không nhịn được mà trào phúng.

“Thứ khác thì ta không biết nhưng Thiết Kỵ Man tộc không thể nào bị Hứa Thanh Tiêu diệt toàn bộ được.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu có thể đánh bay được thiết kỵ Man tộc vậy thì bọn ta sẽ phát động con át chủ bài thật sự.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói với vẻ lạnh lùng.

“Được rồi được rồi, còn chuyện khác hay không, nếu như không có vậy thì bản vương muốn nghỉ ngơi rồi.”

Hoài Ninh thân vương vừa nghe đến lời này thì trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lại là những lời này?

Xem đầu óc ông ta có vấn đề thật à?

Có bài tẩy gì mà không thể trực tiếp lấy ra được?

Một đám điên khùng.

Hoài Ninh thân vương không thèm để ý đối phương, bây giờ trong lòng ông ta đã thật sự có khúc mắc với đám người này.

“Được, vương gia giữ gìn sức khỏe.”

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng không nói nhiều mà ngay sau đó hắn ta trực tiếp hóa thành một cái bóng mờ rồi chậm rãi biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi người đàn ông đeo mặt nạ rời đi.

Trong phút chốc, vẻ mặt Hoài Ninh thân vương lạnh xuống.

Chẳng qua ông ta cũng không nói gì thêm mà lẳng lặng ngồi lại ở chỗ này.

Sau một khắc.

Người đàn ông đeo mặt nạ đã xuất hiện ở một nơi cách đó ngoài vạn dặm.

Trong một sơn động.

Hắn đi vào sơn động thắp nên một nén nhang, quỳ lạy thành kính.

Một lát sau, khói hương từ từ bay lên, một bóng người xuất hiện ở nơi này.

Bóng dáng kia chẳng biết là dáng vẻ gì, chỉ là một luồng khí.

Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu ở đây thì nhất định sẽ cảm thấy quen quen.

“Bái kiến tôn thượng.”

Người đàn ông đeo mặt nạ quỳ trên đất, lộ ra vẻ cực kỳ cung kính.

“Mọi chuyện thế nào rồi?”

Giọng nói kia vang lên một cách bình thản, lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh.

“Hồi tôn thượng.”

“Mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa.”

“Chẳng qua dường như Hoài Ninh thân vương có chút ý kiến với chúng ta.”

Hắn chậm rãi lên tiếng nói vậy.

“Có ý kiến là chuyện rất bình thường.”

“Chẳng qua cho dù ông ta có ý kiến thì cũng sẽ không nói gì, ông ta đã bỏ đi tất cả, chỉ cần có cơ hội thì tất nhiên ông ta sẽ không dễ dàng cho qua.”

“Chú ý chuyện Phật môn giảng pháp, trong lúc quan trọng nhất thì để thánh tôn xuất hiện.”

Giọng nói kia vang lên rồi ra lệnh.

“Lĩnh chỉ.”

Người kia quỳ trên mặt đất nói vậy.

“Tôn thượng, vậy Hứa Thanh Tiêu kia xử trí thế nào đây?”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói một cách chậm rãi.

“Thánh tôn sẽ xử lý tốt.”

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Một quân cờ mà thôi, hắn không nhảy ra khỏi bàn cờ được.”

“Tất cả những gì mà hắn làm đều chỉ đang dệt áo cưới cho thánh tôn thôi.”

“Đúng rồi, vào lúc ngươi cho người thâm nhập vào Đại Ngụy, ngươi cũng vào Đại Ngụy luôn đi.”

Giọng nói kia tiếp tục vang lên, căn bản không xem Hứa Thanh Tiêu như kẻ địch.

“Thuộc hạ đã rõ.”

Người kia nhẹ gật đầu sau đó lại tiếp tục nói:

“Tôn thượng, chúng ta thâm nhập vào Đại Ngụy với mục đích gì?”

Hắn có hơi tò mò nhịn không được mà hỏi.

Nhưng người kia lại chẳng nói thêm gì.

Ngay sau đó, một sức mạnh khủng khiếp đánh tới, người đàn ông đeo mặt nạ lập tức trợn to mắt, toàn thân run rẩy lộ ra vẻ vô cùng thống khổ.

“Mong tôn thượng thứ tội, là thuộc hạ nhiều lời.”

“Tôn thượng tha mạng.”

Chương 1117: Thế Lực Sau Lưng Hoài Ninh Thân Vương, Khuyết Điểm Của Trận Pháp (2)

Toàn thân hắn run rẩy dường như đang phải chịu sự khốn khổ vô cùng.

Tròn một khắc đồng hồ sau, giọng nói kia lại vang lên:

“Sau này chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nữa.”

“Nhưng lần này, có thể nói cho ngươi biết.”

“Người kia đang ở ngay Đại Ngụy.”

“Đến tìm hắn.”

“Nếu không, đại sự của chúng ta sẽ hỏng mất.”

Hắn lên tiếng nói vậy.

Nói dứt câu này, bóng dáng hắn cũng dần biến mất.

Đợi sau khi bóng dáng của hắn ta mất đi, người đàn ông đeo mặt nạ mới tỏ ra vẻ sống sót sau tai nạn.

Mà cùng lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Như Ý khí tông.

Ầm ầm.

Sau khi một âm thanh khủng bố vang lên.

Lần này, toàn bộ bách tính ở kinh đô đều nghe được âm thanh này.

Bát Môn kinh binh là người đầu tiên chạy đến hỏi thăm tình hình.

Đến gần Đông Giao, khói lửa tứ tán.

Một bóng dáng chậm rãi xuất hiện, người đầu bụi đất, có vẻ hơi chật vật.

Đây là một vị lão giả.

Người này là đại trưởng lão của Như Ý khí tông.

Thân phận và địa vị cực kỳ cao quý, gần sát với chưởng môn của khí tông.

Vừa rồi ông ta đang ở đây luyện khí nhưng chẳng qua đồ vật đã thất bại rồi nổ tung dẫn đến vụ nổ lớn.

Chẳng qua điều may mắn chính là quy mô của vụ nổ lớn này không gây ảnh hưởng lớn, tuy âm thanh rất lớn nhưng uy lực lại không khủng khiếp gì mấy.

“Sư huynh.”

Ngay vào lúc này.

Bóng dáng Ngô An xuất hiện.

Ông ta đi đến trước mặt lão giả rồi cúi đầu một cách cung kính.

“Ừ.”

Lão giả khẽ gật đầu nhưng ánh mắt vẫn nhìn qua mảnh đất trống trước mắt như đang suy tư điều gì đó.

“Sư huynh, Thái Thượng tiên tông phái người tới nhằm vào chuyện của Ma vực, hi vọng mượn Ly Hỏa tiên kính của tông ta.”

Ngô An lên tiếng nói một cách chậm rãi.

“Ly Hỏa tiên kính?”

“Đây là tiên vật của tông ta, cũng là bảo vật trấn tông, chẳng qua nếu như là mượn để trấn áp Ma vực vậy thì cứ cử người qua mang tiên kính đi đi.”

Đại trưởng lão của Như Ý khí tông lên tiếng nói vậy.

“Được.”

Ngô An khẽ gật đầu.

Sau đó, ông ta lại tiếp tục nói thêm:

“Hứa Thanh Tiêu đã đến Khí tông chúng ta.”

Ông ta thông báo với đại trưởng lão một câu như thế.

Câu này vừa dứt, ánh mắt trầm tư của đại trưởng lão lập tức lộ ra nét kinh ngạc nhìn về phía Ngô An, nói với vẻ tò mò:

“Hứa Thanh Tiêu đến Khí tông chúng ta?”

“Hắn đến đây làm gì?”

Đại trưởng lão tràn ngập vẻ tò mò nhìn về phía Ngô An.

“Do Trần Thư mời tới, dường như là để nghiên cứu Thiên Lôi oanh.”

Ngô An thẳng thắn trả lời, đoán chừng là để nghiên cứu Thiên Lôi oanh.

Câu này vừa dứt, đại trưởng lão khẽ gật đầu, hình như có vẻ suy tư điều gì đó rồi nói:

“Người tên Hứa Thanh Tiêu này đúng là có chút bản lĩnh.”

“Rõ ràng hắn là bán thánh Đại Ngụy, địa vị cực cao, mặc dù Trần Thư là đại sư huynh của Như Ý khí tông nhưng địa vị lại chẳng sánh được với Hứa Thanh Tiêu, nhất là khi ở Đại Ngụy này.”

“Bây giờ chịu qua lại với Trần Thư như thế chắc là đã để ý đến năng lực của Khí tông chúng ta, để ý đến năng lực của Thiên Lôi oanh, là một người rất thực tế.”

“Tiếc quá đi, Thiên Lôi oanh này lão phu cũng có nghiên cứu qua rồi, ý tưởng của thứ này vô cùng tốt nhưng cơ hồ là không thể nào luyện chế được.”

“Nếu như có thể luyện ra được thì sao Khí tông ta có thể mặc kệ cho qua được, chẳng lẽ thật sự cho là Khí tông ta không có cực phẩm Linh kim à?”

Ông ta tự mình lẩm bẩm.

Nghe Hứa Thanh Tiêu đến vì Thiên Lôi oanh, ông ta không nhịn được mà tán thưởng Hứa Thanh Tiêu là một người thực tế.

Chẳng qua ông ta cũng cho rằng lần này Hứa Thanh Tiêu đến xem như không công rồi.

Pháp khí Thiên Lôi oanh này đã được trên dưới Như Ý khí tông để mắt đến từ ngày Trần Thư luyện chế ra.

Ngưng tụ sức mạnh thiên lôi rồi phóng ra sức mạnh thiên lôi, chỉ ý tưởng thôi đã thấy ghê gớm rồi.

Là một đại sát khí.

Nếu như thật sự luyện chế ra thành công vậy thì sẽ gây nên được ảnh hưởng cực lớn đối với các thế lực lớn trong thiên hạ, sau này có thể không chỉ là võ giả giao chiến.

Mà là hai bên đấu xem ai nhiều Thiên Lôi oanh.

Ngươi bắt ta một pháo, ta bắn lại ngươi một pháo.

Ban đầu, trên dưới Như Ý khí tông đều rất kích động, trưởng môn còn đặc biệt tổ chức đại hội trưởng lão để nói về chuyện nghiên cứu vật này.

Nhưng sau đó mọi người càng nghiên cứu thì lại càng phát hiện ra thứ này dở tệ quá, hoàn toàn chẳng thể làm được.

Khí tông cũng đã từng nghiêm túc luyện chế một lần nhưng kết quả cũng không được như ý, vì vậy cho nên mới từ bỏ.

Nếu như không phải thật sự không được thì Như Ý khí tông cũng có phải đồ ngốc đâu mà thứ đồ vật như thế này lại không cần?

"Ừ."

"Chỗ phiền toái thật sự của Thiên Lôi oanh cũng không phải là về vấn đề vật liệu mà là về vấn đề trận pháp."

"Thiên Lôi oanh được luyện chế bằng cực phẩm Linh kim đúng là có thể tăng cường uy lực, cũng có thể nhận được nhiều lần gia trì sấm sét hơn."

"Nhưng cần phải nhanh chóng hội tụ sấm sét và tồn trữ sức mạnh thiên lôi, thế thì nhất định phải dựa vào trận pháp mới làm được."

"Chỉ tiếc là trận pháp càng mạnh thì càng khó để dung hòa với nhau, nhưng Thiên Lôi oanh thì cần đến ít nhất là ba cái trận pháp, tụ lôi trận, tụ nguyên trận cùng với tụ linh trận, chưởng

môn đã từng hi vọng Quy Nguyên trận tông ra tay giúp đỡ, khắc lên trên đó ba loại trận pháp nhị phẩm.”

“Nhưng vừa khắc ấn xong thì trận pháp đã bùng nổ, pháp khí trực tiếp bị vỡ nát dẫn đến chuyện Thiên Lôi oanh trở thành một món pháp khí mà vĩnh viễn chẳng thể nào luyện chế ra được.”

Đại trưởng lão lên tiếng nói đến vấn đề thật sự của Thiên Lôi oanh.

Ngô An khẽ gật đầu, ông ta cũng có nghiên cứu về Thiên Lôi oanh này.

Vấn đề lớn nhất không phải là vật liệu mà là vấn đề trận pháp.

Luyện chế ra một Thiên Lôi oanh rất đơn giản, mặc dù cực phẩm Linh kim rất hiếm nhưng cuối cùng vẫn có, vấn đề thật sự chính là uy lực và sức chứa.

Vì uy lực và sức chứa nhất định phải dùng trận pháp để tăng cường.

Nhưng trận pháp có phẩm cấp càng cao thì lại càng khó có thể dung hòa.

Chương 1118: Thế Lực Sau Lưng Hoài Ninh Thân Vương, Khuyết Điểm Của Trận Pháp (3)

Giống như tiên vật trấn tôn của Như Ý khí tông Ly Hỏa tiên kính vậy, món pháp khí này chỉ có một cái pháp trận.

Nhất phẩm tụ hỏa trận.

Có thể ngưng tụ được Nam Minh ly hỏa, cho nên có uy lực vô tận.

Nhưng nếu như ngươi muốn khắc thêm một cái trận pháp thứ hai, cho dù có là loại trận pháp thấp kém nhất đi chăng nữa thì cũng không thể làm được.

Sẽ bị Ly Hỏa trận trực tiếp hủy đi.

Đây chính là nguyên nhân mà Thiên Lôi oanh bị từ bỏ.

Ngươi không thể nào giải quyết được nguyên nhân căn bản là trận pháp không dung hòa.

Nếu như ngươi có thể giải quyết được vấn đề này.

Vậy thì chúc mừng ngươi, khí đạo và trận đạo sẽ vì ngươi mà thay đổi, là một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Nhất là khí tông.

Có thể luyện chế ra tiên khí trong truyền thuyết.

Làm sao luyện chế được?

Dùng những vật liệu quý giá nhất trong thế gian này chế tạo ra phôi thai rồi sau đó con mẹ nó khắc lên chín chín tám mươi mốt cái pháp trận nhất phẩm.

Tổ hợp lại với nhau.

Thần cản giết thần.

Phật cản giết phật.

Yêu cản giết ma.

Vì sao mà yêu cản nhưng lại muốn giết ma? Bởi vì từ xưa đến nay yêu ma không khác nhau, giết chung thì bớt việc thôi.

Đều là vì nguyên nhân này.

“Vậy chúng ta nên xử lý tên Hứa Thanh Tiêu này như thế nào đây?”

“Có cần đề phòng hắn trước không? Tránh cho hắn học hết kỹ thuật của khí tông chúng ta?”

Ngô An lên tiếng nhìn về phía đại trưởng lão hỏi.

“Không cần để ý đến gì cả, cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu vẫn là bán thánh nho đạo, cũng là vương gia của Đại Ngụy, Trần Thư chơi được với hắn cũng không phải là chuyện xấu gì, người trẻ tuổi thì cứ để người trẻ tuổi tự mày mò đi.”

“Chúng ta không nên nhúng tay vào.”

“Hơn nữa con đường luyện khí cũng đâu phải dễ học như vậy, Hứa Thanh Tiêu đơn giản chỉ là cảm thấy hứng thú đôi chút mà thôi, có thể cũng chẳng học được gì đâu.”

“Lui lại một bước mà nói thì xem như hắn thật sự học được gì đó, kết quả không phải vẫn cần phải nhờ chúng ta chỉ giáo đôi điều à?”

“Chẳng lẽ chúng ta lại đi tìm hắn nhờ chỉ giáo?”

“Được rồi, vi huynh còn muốn tiếp tục nghiên cứu về đạo luyện khí của ta, chuyện của ma vực ngươi tự đi xử lý đi.”

Nói đến đây, đại trưởng lão cũng không nói thêm nữa.

“Vâng.”

Ngô An khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Mà cùng lúc đó.

Trong Tàng kinh các của Như Ý khí tông.

Sau khi một tiếng ầm ầm vang lên.

Đã cắt ngang sự suy tư của Hứa Thanh Tiêu.

Một trăm ba mươi lăm vạn quyển tàng thư.

Đã được Hứa Thanh Tiêu xem hết toàn bộ.

Bây giờ, có lý luận về mặt tri thức rồi, lý luận của Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng kém cạnh bất kì người nào trong khí tông.

Đương nhiên đây chỉ là lý luận về mặt tri thức.

Giờ này khắc này.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu được khuyết điểm trí mạng nhất của Thiên Lôi oanh.

Không phải là vấn đề về chất liệu.

Mà là vấn đề về trận pháp.

Trận pháp cũng tương đương với công năng, chất liệu chỉ có thể làm cho Thiên Lôi oanh càng mạnh lên thôi, trận pháp mới là quan trọng nhất.

"Một món pháp khí nhiều nhất chỉ có thể khắc được một cái trận pháp nhất phẩm đúng không?"

Hứa Thanh Tiêu thu hồi ánh mắt lại, ngay sau đó, tất cả tàng thư quay về chỗ cũ.

Còn ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu thì rơi vào trên người Trần Thư rồi nói thế.

Câu này vừa dứt.

Trần Thư có vẻ hơi xấu hổ.

Bởi vì ngay từ đầu khi Hứa Thanh Tiêu còn chưa hiểu gì về luyện khí hắn đã không nói ra điểm này.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã tự mình nghĩ thông, Trần Thư cảm thấy có hơi xấu hổ.

Nhưng vẫn gật đầu nói:

"Đúng."

Trần Thư khẽ gật đầu.

Xem như đưa ra lời đáp.

"Nếu như dùng ba cái trận pháp tam phẩm có được không?"

“Có thể khắc ba cái trận pháp tam phẩm lên một món pháp khí được hay không?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Trần Thư rồi hỏi thế.

Câu này vừa dứt.

Trần sách trầm mặc đôi chút rồi ngay sau đó liền lên tiếng:

“Hứa huynh, thật không giấu gì huynh.”

“Từ xưa đến nay, khí trận chung một nhà.”

“Pháp khí càng mạnh thì càng cần có trận pháp mạnh mẽ phối hợp vào.”

“Chỉ là trận pháp mà hơn ngũ phẩm thì sẽ xuất hiện tình trạng không dung hợp vào nhau.”

“Đừng nói là tam phẩm, một món pháp khí nhiều nhất chỉ có thể khắc lên hai cái trận pháp tứ phẩm, hơn nữa xác suất luyện chế thành công cũng chỉ có một thành.”

“Lúc luyện ra được Thiên Lôi oanh thì từ trên xuống dưới tông môn đều chú ý đến thứ này, chưởng môn cũng cố nghiên cứu, lấy ra không ít nguyên liệu để luyện chế, nghiên cứu tròn một năm, cuối cùng đưa ra kết luận rằng tác dụng của thứ này không lớn.”

“Cũng vì nguyên nhân trận pháp này.”

“Hứa huynh đừng trách tội.”

Trần Thư lên tiếng.

Hắn không muốn giấu diếm Hứa Thanh Tiêu nên nói ra tình hình thực tế.

Chỉ là câu này vừa dứt.

Hứa Thanh Tiêu lại chẳng có chút phẫn nộ nào mà lại hỏi tiếp:

“Giữa các trận pháp thật sự không thể hòa vào nhau à? Chẳng còn cách nào nữa sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi vậy.

“Không có.”

“Nếu như có thì bây giờ Thiên Lôi oanh đã không xuất hiện trước mặt Hứa huynh mà sẽ được tông môn liệt vào hàng cơ mật.”

Trần Thư lắc đầu.

Nói với ngữ khí chắc chắn.

Lời này của hắn cũng không phải là giả.

Nếu như quả thật có thể giải quyết thì loại sát khí với tính sát thương khủng khiếp kinh khủng như Thiên Lôi oanh làm sao có thể bày ra một cách tùy tiện được?

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi rơi vào trầm tư.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu chầm chậm lên tiếng.

“Ta sẽ đi tìm Chu Hải huynh một chuyến, Trần huynh, có thể cùng đi theo giúp ta không?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Không phải hắn không tin mà là muốn tự mình nghiên cứu một lần thôi.

Đi đến trận tông xem một chút, xem nhiều sách một chút, tự mình nghiên cứu một chút.

Lỡ như nghiên cứu ra được.

Vậy đây sẽ là thần khí trong chiến tranh.

Chương 1119: Tiên Đạo Thất Phẩm, Minh Kinh Nhập Đạo, Viết Đạo Đức Kinh? (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Quy Nguyên lâu.

Nơi này là địa bàn của Quy Nguyên trận tông ở Đại Ngụy.

Giờ khắc này, trong Quy Nguyên lâu.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp đi tìm Chu Hải.

Đối với chuyện Hứa Thanh Tiêu đến thăm, tất nhiên Chu Hải cực kì hoan nghênh.

Không chỉ hắn, toàn bộ trên dưới Quy Nguyên lâu đều cùng nhau hoan nghênh Hứa Thanh Tiêu đến.

Sau này còn phải đứng vững gót chân ở Đại Ngụy, nếu như có thể giao hảo với một vị bán thành thì đây đúng là một chuyện tốt.

Hứa Thanh Tiêu đến tìm Chu Hải với ý đồ rất đơn giản, hắn muốn xem sách, cần đến Tàng kinh các xem.

Mặc dù không biết đang yên đang lành Hứa Thanh Tiêu lại chạy đến xem sách làm chi nhưng hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Rất nhanh sau đó.

Hứa Thanh Tiêu bước vào trong Tàng kinh các Quy Nguyên lâu.

So với tàng thư của Như Ý khí tông thì tàng thư của Quy Nguyên lâu không nhiều lắm, chỉ tám mươi ba vạn quyển.

Hứa Thanh Tiêu vẫn dùng sức mạnh thánh nhân để đọc như cũ.

Hắn không còn thời gian để tiêu phí cho nên muốn nhanh chóng hiểu được đạo của trận pháp.

Ầm ầm.

Tất cả thư tịch tự động sang trang, từng chùm thư khí ngưng tụ lại chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Chu Hải đứng ở một bên có hơi tắc lưỡi, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa từng nhìn thấy người nào khác xem sách kiểu như vậy.

Hắn có hơi ghen tị, Trần Thư cũng có hơi ghen tị.

"Hứa huynh đang làm cái gì đấy?"

Chu Hải ngồi ở một bên, vẻ mặt hắn tràn ngập sự tò mò nhìn về phía Trần Thư rồi hỏi như vậy.

Trần Thư suy nghĩ một hồi, hắn kéo Chu Hải đi xuống dưới rồi sau đó nói hết nguyên nhân mọi chuyện cho Chu Hải biết.

Đợi sau khi nói xong tất cả mọi chuyện rồi, vẻ mặt Chu Hải không hề thay đổi rồi sau đó không nhịn được mà nói một cách bất đắc dĩ:

"Trần huynh à, từ xưa đến nay khí trận chúng ta là một nhà, mối quan hệ cũng rất tốt, nhưng có vài lời ta vẫn muốn nói cho ngươi biết."

"Thiên Lôi oanh kia về mặt ý tưởng thì rất tốt nhưng vấn đề Thiên Lôi oanh này của ngươi là muốn phát huy được thực lực thật sự thì nhất định phải khắc lên ba cái trận pháp, thậm chí là còn phải nhiều hơn ba cái trận pháp mới có thể phát huy một cách hoàn mỹ được."

"Nhưng làm sao có thể khắc ba cái trận pháp được chứ."

"Ngươi thế này không phải là đang hại Hứa huynh rồi đó sao?"

"Nói một câu không dễ nghe thì phí phạm chút thời gian cũng không có gì đáng nói nhưng nếu như làm trễ nãi lâu ngày vậy không phải là gài bẫy người ta rồi sao?"

Chu Hải có hơi tức giận nói.

Sau khi câu này vừa dứt, Trần Thư cũng có hơi phiền muộn. Lời của Chu Hải hắn cũng hiểu nhưng bây giờ là tự Hứa

Thanh Tiêu cảm thấy hứng thú mà.

“Thôi đi, chờ sau khi Hứa huynh xem hết đống sách này ta sẽ đi khuyên hắn một chút.”

Trần Thư chẳng còn cách nào, chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

“Ừ, nhất định phải khuyên nhủ Hứa huynh đấy.”

“Đúng là không thể làm được Thiên Lôi oanh rồi, nếu như thật sự làm ra được vậy thì khí tông và trận tông sẽ sinh ra những biến đổi to lớn.”

“Hứa huynh là đại tài vạn cổ, đệ nhất nho đạo, ta tin, kỳ tài võ đạo ta cũng tin.”

“Nhưng nói về luyện khí và bày trận thì ta không thể tin tưởng được.”

Chu Hải lên tiếng, không phải hắn xem thường Hứa Thanh Tiêu mà là dùng thực tế để nói chuyện.

Trần Thư chẳng còn lời gì để nói, hắn đứng ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Cứ như vậy.

Ước chừng khoảng nữa canh giờ sau.

Tất cả thư tịch đã trở về chỗ cũ.

Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu rõ hoàn toàn về đạo trận pháp.

Đương nhiên vẫn là lý luận về mặt tri thức mà thôi.

Trận pháp rất đơn giản, hoàn thành ba bước là được, ngưng văn, họa trận, khắc ấn.

Ở phẩm cấp nào thì sẽ khắc được trận pháp kiểu đó.

Tiên đạo thất phẩm chỉ có thể khắc được trận pháp thất phẩm.

Tiên đạo lục phẩm chỉ có thể khắc được trận pháp lục phẩm.

Điều kiện bị hạn chế rất khắc khe.

Đồng thời nguyên nhân mà trận pháp không hòa với nhau được Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu.

Trận pháp càng mạnh thì đặc tính cũng càng mạnh, phẩm cấp của trận pháp càng cao thì lại càng không thể chịu được chuyện có trận pháp khác xuất hiện, chúng sẽ tranh đoạt quyền chủ đạo của pháp khí.

Cũng chính vì trận pháp tranh đoạt lẫn nhau như vậy mà vận khí tốt thì sẽ còn một pháp trận lưu lại, vận khí không tốt thì sẽ trực tiếp bị nổ, vốn chẳng có cách nào dung hợp.

Cho đến bây giờ, trận tông đã từng thử dùng đủ cách để ổn định lại vấn đề các loại trận pháp không hòa hợp vào nhau.

Nhưng đến bây giờ thì đã ngừng lại rồi, chẳng có chút hiệu quả gì.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn hiểu rõ Thiên Lôi oanh khó luyện chế đến cỡ nào.

Không giải quyết được vấn đề này thì Thiên Lôi oanh vĩnh viễn chỉ là một loại pháp khí trong tưởng tượng mà thôi.

“Cần phải thực nghiệm.”

Hứa Thanh Tiêu tự mình lẩm bẩm.

Nói nhiều cũng vô dụng mà thôi, phải tự mình thử một phen mới được.

Đổi một cách khác mà nói thì phải tự mình luyện chế một phen mới có thể biết được nó khó thế nào.

Chẳng qua muốn luyện khí thì hắn nhất định phải bước vào cảnh giới thất phẩm.

Đây cũng là một chuyện phiền toái.

Nhưng bất kể thế nào thì hắn cũng nhất định phải thử, bất kể là có bao nhiêu phiền phức.

Thu tâm tình lại, Hứa Thanh Tiêu đi về phía ngoài tàng kinh các.

Mà ngay vào lúc này.

Bên ngoài tàng kinh các, Trần Thư và Chu Hải đang chờ ở bên ngoài.

“Hứa huynh.”

“Hứa huynh.”

Hai người gọi một tiếng.

“Trần huynh, Chu huynh.”

Hứa Thanh Tiêu hành lễ.

“Hứa huynh, hay là đừng nên nghiên cứu cái Thiên Lôi oanh kia nữa, tông ta đã nghiên cứu cả năm rồi mà chẳng thể nghiên cứu được gì, Hứa huynh đừng nên hao phí thời gian vì chuyện này, dù sao Đại Ngụy vẫn còn cần Hứa huynh bảo vệ.”

Trần Thư nói như vậy, kiên trì thuyết phục.

Chương 1120: Tiên Đạo Thất Phẩm, Minh Kinh Nhập Đạo, Viết Đạo Đức Kinh? (2)

Trên thực tế thì hắn vẫn rất hi vọng Thiên Lôi oanh có thể thành công, nhưng Chu Hải nói cũng không sai, không thể làm Hứa Thanh Tiêu lãng phí thời gian được.

“Không sao.”

“Hứa mỗ chỉ nghiên cứu một chút thôi, tò mò chút thôi, sẽ có chừng mực.”

Hứa Thanh Tiêu đã hiểu rõ ý của đối phương, hắn không nói rõ ra, chỉ cho đối phương an tâm chút ít, đừng vì vậy mà thấy áy náy.

Câu này vừa dứt, Chu Hải khẽ gật đầu sau đó cười ha hả nói:

“Hứa huynh, thật ra thì Trần huynh vẫn luôn ước gì cái Thiên Lôi oanh này có thể được luyện thành công, thậm chí ta cũng ước gì nó có thể được luyện thành.”

“Không nói đến chuyện khác, nếu như Hứa huynh thật sự có thể luyện được Thiên Lôi oanh này vậy thì Đại Ngụy sẽ có thể bay lên thật sự.”

Chu Hải nói rồi cười ha hả.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu thấy có hơi tò mò.

“Sao Chu huynh lại nói vậy?”

Đúng là Hứa Thanh Tiêu thấy tò mò thật.

“Hứa huynh, vấn đề lớn nhất của Thiên Lôi oanh này chính là trận pháp không thể cùng nhau tồn tại, nếu như chúng có thể cùng tồn tại.”

“Vậy thì khí tông và trận tông sẽ liên hợp lại, không biết có thể làm ra bao nhiêu thứ nữa.”

“Ta lấy một ví dụ nha.”

“Huynh biết thuyền rồng chứ?”

Chu Hải nói.

“Biết chứ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Chu Hải lại tiếp tục lên tiếng.

“Thuyền rồng có hai pháp trận, một pháp trận là Cực tốc Trận, có thể dùng để tăng thêm tốc độ, trận thứ hai gọi là Ngự Phong trận, có thể rẽ sóng đạp gió.”

“Nhưng nếu như trận pháp có thể cùng nhau tồn tại thì số lượng trận pháp sẽ có thể nhiều hơn, thêm một Lượng Tiểu trận nữa, có thể lớn có thể nhỏ, lúc lớn có thể chứa được nhiều người và vật thư, lúc nhỏ thì lại dễ mang theo, nói đi là đi.”

“Thậm chí chế tạo thuyền rồng cần Huyền Linh thiết thượng đẳng, sở dĩ cần phải dùng vật liệu này là vì nếu như chất lượng thuyền rồng không ổn thì sẽ dễ dàng bị vỡ thành từng mảnh ngay trên không.”

“Mà nếu như bố trí thêm một Thiên Cương trận trong đó thì sẽ hoàn toàn khác, không cần dùng đến Huyền Linh thiết thượng đẳng nữa, cứ dùng sắt có phẩm chất hạ đẳng là được, cứ như vậy, chế tạo một vạn hay thậm chí là mười vạn chiến thuyền rồng cũng chẳng phải là vấn đề gì.”

“Vậy ngẫm lại mà xem, mười vạn chiếc thuyền rồng còn có thể lớn có thể nhỏ, dựa theo thể lượng mà biến hóa gấp mười lần, khi Đại Ngụy tác chiến thì chẳng cần phải lo lắng về vấn đề vận chuyển lương thảo và vận chuyển tướng sĩ nữa.”

“Có đúng không?”

Chu Hải giải thích với Hứa Thanh Tiêu.

Câu này vừa dứt, trong mắt Hứa Thanh Tiêu đúng là lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đừng nói những thứ khác, đúng là như vậy thật.

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu, trận pháp chính là thứ quan trọng nhất trong thay đổi công khí.

Mỗi một loại trận pháp đều có thể mang đến cho đồ vật những biến hóa cực kỳ to lớn.

Chẳng qua trận pháp lại không thể cùng tồn tại.

Cho nên đã dẫn đến có một vài pháp khí có uy lực mạnh nhưng lại có rất nhiều chỗ thiếu hụt, mà nếu như có thể giải quyết được vấn đề này thì tương đương với bù đắp lại được sự thiếu hụt của pháp khí.

Bất luận là trong chiến tranh hay đối với sự phát triển nông nghiệp, sự phát triển của đất nước mà nói thì tất cả đều mang tính đột phá cách mạng.

Đúng y như là Chu Hải nói vậy.

Nếu như có thể thêm một Thiên Cương trận trên thuyền rồng thì sẽ có thể giải quyết được vấn đề nổ tan thành từng mảnh khi sử dụng vật liệu kém, đến lúc đó có thể làm ra mười vạn chiếc, thậm chí là trăm vạn chiếc thuyền rồng.

Chẳng cần kéo đi đánh trận.

Chỉ cần đặt ở các quận, phủ hay huyện lớn để sử dụng thì mình chẳng cần phải sửa đường bộ nữa, trực tiếp vận hàng kéo hàng hoặc chuyên chở người, không cần phải có tốc độ quá cao, chỉ cần có thể có được một phần ba hay thậm chí là một phần tư của thuyền rồng bây giờ là có thể đẩy nhanh việc kinh doanh mậu dịch vân vân.

Trận pháp này đúng là thứ tốt mà.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải giải quyết vấn đề cùng tồn tại của pháp trận.

Giải quyết được rồi thì khí trận sẽ nghênh đón một cuộc cách mạng mang tính đột phá, toàn bộ Đại Ngụy cũng sẽ có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tất cả mọi người ai cũng biết điều này, Như Ý khí tông và Quy Nguyên trận tông đều biết, nhưng vấn đề là nghiên cứu mấy ngàn năm rồi mà bọn họ vẫn chẳng thể giải quyết được vấn đề này.

Còn Chu Hải, hắn chỉ tùy tiện nói một câu:

“Hứa huynh, hiểu được như vậy là tốt rồi, đừng quá hao tổn tinh thần.”

Chu Hải tiếp tục lên tiếng thuyết phục Hứa Thanh Tiêu không nên quá hao tốn tinh thần cho chuyện này.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu nhưng hắn cũng chỉ khẽ gật đầu mà thôi, hắn không thể nào cho qua được, chỉ cần vẫn còn chút hi vọng thì hắn nhất định sẽ chuyên tâm nghiên cứu.

Mà vào lúc này, một giọng nói vang lên.

Là đệ tử của Quy Nguyên trận tông.

“Đại sư huynh.”

“Lộ sư huynh tới.”

Đối phương bước tới cung kính nói với Chu Hải.

“Lộ sư huynh?”

“Lộ Tử Anh?”

“Sao hắn lại tới đây?”

Chu Hải có hơi tò mò, sao Lộ Tử Anh lại đến đây nhỉ?

“Chuyện này đệ không rõ lắm, đại sư huynh. Lộ sư huynh nói có chuyện gấp muốn tìm Hứa thánh nhân.”

Người kia lên tiếng nói với Chu Hải chuyện Lộ Tử Anh đến đây để làm gì.

“Tìm Hứa huynh?”

Ngay sau đó, Chu Hải đưa mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Để ta đi xem một chút.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dông dài, hắn cũng có chút hiếu kì không hiểu Lộ Tử Anh tìm hắn để làm gì.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu bước đi.

Chương 1121: Tiên Đạo Thất Phẩm, Minh Kinh Nhập Đạo, Viết Đạo Đức Kinh? (3)

Rất nhanh sau đó.

Hứa Thanh Tiêu đã nhìn thấy Lộ Tử Anh.

“Hứa huynh.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Lộ Tử Anh lộ ra vẻ có hơi vội vàng.

“Lộ huynh, sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

“Hứa huynh, sư phụ ta đã về rồi, ta đã báo chuyện cảnh giới của huynh cho ông ấy, ông ấy nói muốn gặp huynh một lần.”

Lộ Tử Anh lên tiếng nói như vậy.

“Muốn gặp ta à?”

Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm tò mò.

“Ừ.”

“Hứa huynh, bây giờ huynh đã là bát cảnh Trúc linh, gia sư sợ huynh tu hành gặp phải bình cảnh cho nên muốn nhắc nhở huynh đôi điều, tránh để huynh phạm phải sai lầm.”

Lộ Tử Anh đáp lại.

Nhưng câu này vừa dứt, Chu Hải và Trần Thư đứng ở một bên liền hiểu Lộ Tử Anh đang có ý gì.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện tiên đạo, tư chất vô cùng tốt. Hiển nhiên là Thái Thượng tiên tông muốn thuận nước đẩy thuyền một phen.

Chỉ điểm cho Hứa Thanh Tiêu một chút.

Mặc kệ sau này Hứa Thanh Tiêu có tu tiên hay không nhưng ít ra Thái Thượng tiên tông đã giúp đỡ Hứa Thanh Tiêu, xem như là có chút quen biết.

Trong phút chốc, hai người đã hiểu rõ chuyện này, chẳng qua bọn họ cũng không nói gì.

“Được.”

“Nếu đã vậy thì Hứa mỗ sẽ qua quấy rầy.”

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu ý của đối phương.

Vừa vặn đúng lúc hắn đang muốn hiểu chút chuyện về tiên đạo thất phẩm.

Mặc kệ là muốn luyện khí hay muốn ngưng trận.

Hắn đều nhất định phải bước vào thất phẩm.

Chỉ có thất phẩm mới xem như là đường đường chính chính bước vào cánh cửa mới.

Dưới thất phẩm đều chỉ là chút da lông bên ngoài mà thôi.

“Hứa huynh, mời.”

Lộ Tử Anh khẽ gật đầu, mời Hứa Thanh Tiêu đi qua.

“Chúng ta cũng đi theo xem một chút đi.”

“Ừ, Hứa huynh, cùng nhau đi đi, vừa lúc có thể tâm sự trên đường.”

Chu Hải lên tiếng, hắn cũng tính đi qua để xem một chút.

Trần Thư cũng như vậy, chẳng qua mục đích của hắn cũng đơn giản thôi, muốn đi theo để tiếp tục nói với Hứa Thanh Tiêu về chuyện Thiên Lôi oanh kia.

Hắn vẫn hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể lấy ra một ít cực phẩm Linh kim, có thể cải tiến Thiên Lôi oanh một chút.

Nghe lời nói của hai người, Lộ Tử Anh có hơi không vui, nhưng suy nghĩ một hồi hắn cũng không nhiều lời mà trực tiếp đi phía trước dẫn đường.

Lúc này.

Kinh đô.

Thái Thượng tiên cung.

Trong thất đại tiên tông, kiến trúc của Thái Thượng tiên tông là xa hoa nhất, đứng ở ngoại ô thành Bắc, những tòa cung điện vững chãi tràn ngập khí thế mờ ảo.

Trong nội các của tiên tông.

Ba vị lão giả đang tập trung ở đó, Vô Trần đạo nhân cũng có mặt ở đó.

Hai vị lão giả khác là hai vị Thái Thượng trưởng lão của Thái Thượng tiên tông, có địa vị cực cao.

Hai người tụ tập ở đây, họ đều được Vô Trần đạo nhân gọi đến để thương nghị một việc.

Chuyện này chính là truyền Thái Thượng cổ kinh cho Hứa Thanh Tiêu.

“Chưởng môn, nếu như tên Hứa Thanh Tiêu kia chịu bái nhập Thái Thượng tiên tông ta thì chuyện truyền cổ kinh cho hắn lão phu tuyệt đối sẽ chẳng nói nhiều câu nào.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại là nho đạo bán thánh, cũng là vương gia Đại Ngụy, hắn vĩnh viễn sẽ không thể nào một lòng với tiên môn chúng ta.”

“Ta biết ông muốn kế thiện duyên với Hứa Thanh Tiêu nhưng nếu như phải lấy tâm pháp quan trọng của tông môn chúng ta để làm quen với Hứa Thanh Tiêu thì khó tránh khỏi có hơi quá xem trọng Hứa Thanh Tiêu rồi.”

Đạo nhân áo đỏ lên tiếng. Sau khi biết được ý của Vô Trần đạo nhân, phản ứng đầu tiên của ông ta là phản đối.

Thái Thượng cổ kinh chính là tâm pháp quan trọng nhất của Thái Thượng tiên tông.

Quyết không được truyền ra ngoài.

Bây giờ muốn lấy cái này truyền cho người ngoài, tất nhiên ông ta không đồng ý rồi.

“Chưởng môn sư huynh, Từ sư đệ nói không sai, nếu như chỉ vì kết một mối duyên lành vậy thì cũng đâu cần phải truyền công pháp này cho Hứa Thanh Tiêu?”

“Tùy tiện mang một quyển Thiên Cương ba mươi sáu pháp trong tông là có thể.”

“Thái Thượng cổ kinh chính là tâm pháp quan trọng nhất, truyền ra rồi chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Đạo nhân mặc áo xanh cũng lên tiếng theo, ông ta khuyên nhủ Vô Trần đại nhân.

Sau khi Vô Trần đạo nhân nghe ba người nói xong thì không nhịn được mà thở dài:

“Hai vị sư đệ, Tử Anh đã có nói rồi, đến bây giờ Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ mới tu hành được bốn tháng mà thôi.”

“Trong bốn tháng này Hứa Thanh Tiêu vừa thành thánh, lại vừa nhập thánh võ đạo, tự các ngươi ngẫm lại mà xem, Hứa Thanh Tiêu đã bỏ ra bao nhiêu thời gian để tu hành?”

“Tính tương đương một chút thì chắc gần hai tháng.”

“Hai tháng đã tu đến bát phẩm Trúc linh, còn đồng thời song tu văn võ, tư chất của loại người này đáng sợ đến mức nào?”

“Ta cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có tư chất tiên đạo, có thể còn mạnh hơn cả Lộ Tử Anh, chẳng qua là hắn không nhận ra mà thôi.”

“Bây giờ hắn chỉ mới ở cảnh giới bát phẩm Trúc linh, vừa lúc cần minh kinh, nếu như vào lúc quan trọng này chúng ta giúp hắn một chút thì đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt, còn đối với chúng ta mà nói, xem như là kết một mối thiện duyên lớn.”

“Nếu như trong tương lai Hứa Thanh Tiêu cũng có thành tựu trong tiên đạo thì địa vị của chúng ta ở Đại Ngụy cũng sẽ càng vững chắc.”

“Còn nếu như tương lai Hứa Thanh Tiêu không có bất kì thành tựu gì thì nếu như chúng ta gặp phải chuyện phiền phức gì, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Bệ hạ mời thất đại tiên môn vào Đại Ngụy ở là vì muốn cân bằng, nhưng thất đại tiên môn đều đồng ý vào Đại Ngụy ở, vì sao lại vậy?”

“Còn không phải là muốn chia sẻ quốc vận Đại Ngụy à, ai có trợ giúp lớn đối với Đại Ngụy thì người đó sẽ được hưởng quốc vận nhiều nhất.”

“Nếu như chúng ta không ra tay mạnh một chút thì nói không chừng Trảm Thiên kiếm tông, còn có Thất Tinh đạo tông sẽ cướp người đi mất.”

“So với chuyện sau này sẽ hối hận thì chi bằng bây giờ thẳng thắn một chút.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng.

Ông ta làm vậy cũng có sự tính toán và ý nghĩ riêng của ông ta.

Chương 1122: Tiên Đạo Thất Phẩm, Minh Kinh Nhập Đạo, Viết Đạo Đức Kinh? (4)

Nói xong rồi, hai người kia vẫn yên lặng.

Sau một hồi, đạo nhân mặc áo bào đỏ vẫn lắc đầu một cái:

“Bất luận là như thế nào thì ta vẫn không đồng ý.”

Thái độ của ông ta hết sức kiên quyết.

Đạo nhân áo xanh lại không nói gì nhưng yên lặng thật ra cũng chính là một loại ngầm đồng ý.

Thấy thái độ của hai người như vậy.

Vô Trần đạo nhân thở dài:

“Đợi người đến rồi nhìn kỹ rồi hẵng nói, chẳng qua bất luận là cuối cùng bản giáo lựa chọn như thế nào thì cũng mong hai vị sư đệ đừng phản đối trước mặt người ngoài.”

Vô Trần đạo nhân không còn gì để nói nhưng vẫn cố ý nhắc nhở một câu.

Nói đến nước này rồi.

Mặc dù trong lòng hai người kia có hơi không tình nguyện nhưng đã không tiếp tục lấn cấn thêm gì nữa.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Thái Thượng tiên tông.

Hứa Thanh Tiêu đi theo Lộ Tử Anh đã chầm chậm xuất hiện ở đây.

Trên đường đi.

Lộ Tử Anh đều chầm chậm đi đến.

Vừa đi vừa nói về chuyện tiên đạo thất phẩm.

Bên trong sáu thế lực lớn.

Mỗi cái đều có một đường ranh giới, bắt đầu từ tòng thất phẩm.

Tiên đạo thập phẩm là Dẫn Khí, cửu phẩm là Luyện Khí, bát phẩm là Trúc Linh.

Mà thất phẩm chính là Minh Kinh.

Theo Lộ Tử Anh mà nói thì chính là dùng linh khí minh tả một vài kinh văn thâm ảo, giao tiếp với trời đất.

Người tu tiên chủ yếu tu luyện nguyên thần.

Thông qua nguyên thần trao đổi với trời đất, hấp thu linh khí trong trời đất, thuận theo ý trời mà đi.

Hơn nữa thông qua lời kể của hai người Chu Hải và Trần Thư, Hứa Thanh Tiêu cũng biết vì sao Thái Thượng tiên tông có thể trở thành tông môn đứng đầu trong thất đại tiên môn.

Nguyên nhân chính là vì Thái Thượng cổ kinh.

Tất cả đệ tử của Thái Thượng tiên tông trước khi bước vào thất phẩm đều sẽ khắc ấn Thái Thượng cổ kinh.

Có thể dung hợp thiên địa, nắm giữ được nhiều linh khí hơn.

Ví dụ như võ giả tu luyện thần thông võ đạo, tu luyện càng thuần thục thì sức mạnh võ đạo điều khiển được sẽ càng mạnh.

Có thể phát huy trăm phần trăm uy lực thậm chí là hai trăm phần trăm.

Cực hạn võ đạo là gấp mười lần sức chiến đấu.

Có thể bộc phát ra gấp mười lần uy lực cảnh giới thần thông võ đạo.

Đây chính là nguyên nhân vì sao cường giả võ đạo lại có chiến lực mạnh nhất.

Cũng đều là thất phẩm như nhau.

Nhưng sức mạnh mà võ đạo bộc phát lại là uy lực gấp mười lần.

Đương nhiên nhiều nhất chỉ gấp mười lần, vẫn phải xem xem thần thông võ đạo mạnh thế nào nữa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám người Ngô Minh không ngừng rèn luyện võ kỹ của mình.

Mà cực hạn của tiên đạo là gấp trăm lần.

Không sai, là gấp trăm lần.

Nhưng con số gấp trăm lần này chỉ là trên lý luận mà thôi.

Trên thực tế thì cực hạn tiên đạo chỉ có gấp năm lần mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà tiên đạo lại có tiếng gió là có siêu phẩm tồn tại.

Mà võ đạo thì vốn chẳng có khái niệm siêu phẩm kia.

Tiên đạo hướng tới thiên nhân hợp nhất.

Võ đạo hướng tới thần thông cực hạn.

Về phần nho đạo thì là Hạo Nhiên chính khí, cực hạn về mặt tư tưởng.

Nhưng sở dĩ tiên đạo không thể vượt qua gấp năm lần.

Nguyên nhân cơ bản chính là vấn đề kinh văn.

Cũng chính là thất phẩm.

Minh Kinh.

Theo như lời của Lộ Tử Anh nói thì tiên đạo Minh Kinh là một mốc cực kỳ quan trọng.

Bởi vì Minh rồi sẽ không thể thay đổi được nữa.

Hơn nữa sẽ vĩnh viễn cố định ở đó.

Không giống như võ đạo, vừa bắt đầu đã là gấp đôi rồi nhưng dựa theo sự tôi luyện không ngừng, không ngừng tự rèn luyện bản thân lại cộng thêm sự thay đổi về thân thể thì phẩm cấp sẽ đề cao từng chút một.

Thất phẩm tiên đạo, đã là cái gì thì sẽ là cái đó.

“Hứa huynh.”

“Huynh còn chưa đến thất phẩm cho nên lúc Minh Kinh nhất định phải lựa chọn cho kỹ một chút.”

“Thật ra ta cũng đoán được lần này gia sư mời huynh đến để làm gì, có lẽ là muốn truyền Thái Thượng cổ kinh cho huynh, đương nhiên đây chỉ là sự phỏng đoán của ta mà thôi.”

“Nếu như thật sự là vậy thì Hứa huynh đừng có ngại nha, nên nhận thì nhận, nếu không người phải chịu thiệt thòi chỉ có bản thân mình.”

Đi đến bên ngoài Thái Thượng tiên cung.

Lộ Tử Anh nói như vậy.

Câu này vừa dứt, Chu Hải và Trần Thư đều có hơi tắc lưỡi.

Truyền thụ Thái Thượng cổ kinh cho Hứa Thanh Tiêu?

Thái Thượng tiên tông đúng là chịu chơi quá, đến cả công pháp quan trọng nhất cũng truyền đi?

Đúng là chịu chơi mà.

“Thái Thượng cổ kinh.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên.

Nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng Hứa Thanh Tiêu lại thầm nhíu mày.

Bởi vì.

Sau khi biết đến chuyện thất phẩm phải Minh Kinh thì trong đầu hắn đã nghĩ ra một suy nghĩ lớn mật.

Minh tả Đạo Đức kinh.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu đang định khắc Đạo Đức kinh.

Điều này thật sự đúng là không phải Hứa Thanh Tiêu chỉ đột nhiên nghĩ đến mà thôi.

Từ rất lâu trước đó, sau khi biết về sự có mặt của tiên môn thì Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ đến Đạo Đức kinh.

Đạo Đức kinh chính là sách đạo đứng đầu kiếp trước, ẩn chứa rất nhiều trí tuệ.

Ẩn chứa trong đó là đạo vũ trụ, đạo của tự nhiên, đạo về tư tưởng, trong đó còn có các loại đạo lý về làm người, trị quốc an gia vân vân.

Chẳng qua kinh văn này thật quá thâm ảo, lấy ra rồi tác dụng cũng không lớn, ít nhất thì khi ở Văn cung, Hứa Thanh Tiêu có chết cũng sẽ không lấy thứ này ra.

Lấy ra để Văn cung tu luyện à?

Có chuyện tốt vậy à?

Cho nên Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa dùng đến Đạo Đức kinh.

Nhưng bây giờ thì không giống vậy.

Tiên đạo thất phẩm là Minh Kinh.

Minh được kinh văn càng tốt, có thể giao tiếp với trời đất một cách càng tự nhiên thì sự hỗ trợ trong tu hành sẽ càng lớn.

Về phần có minh được Đạo Đức kinh hay không Hứa Thanh Tiêu cũng không biết.

Nhưng cái này không quan trọng.

Nếu như thật sự không được thì đối với mình cũng chẳng có bất kỳ ảnh hưởng gì, dù sao thì mình vẫn là thánh nhân nho đạo, không chủ tu tiên đạo.

Nhưng lỡ như Đạo Đức kinh thật sự có hiệu quả thì đối với mình mà nói, chẳng phải là kiếm được một món hời siêu lớn sao?

Chương 1123: Thánh Tôn Hiển Thế, Ba Ngàn Đại Nho, Rung Động Lòng Người, Hứa Thanh Tiêu Minh Khắc Đạo Đức Kinh (1)

Hứa Thanh Tiêu không yêu cầu cái gì mà tăng lên gấp trăm lần xa vời kia, điều này quá khoa trương rồi, không thực tế đâu.

Nhưng gấp mười lần chắc là không quá đáng chứ?

Nếu như là gấp mười lần vậy thì hạn mức tiên đạo của hắn chính là cao nhất, có thể đồng đẳng với võ đạo, hơn nữa còn bớt rất nhiều việc, võ đạo còn cần phải tu luyện thần thông võ đạo.

Tiên đạo thì không giống vậy, có sẵn hình dạng thì sẽ ở luôn đó, sẽ không tăng thêm gì nữa.

Đương nhiên tất cả những điều này vẫn cần phải dựa vào Đạo Đức kinh.

Hứa Thanh Tiêu rất có lòng tin.

Nhưng cụ thể là như thế nào thì vẫn phải xem một chút.

Rất nhanh.

Hắn đã đi theo Lộ Tử Anh tiến vào đại điện tiên cung.

Vô Trần đạo nhân đã chờ trong đại điện từ lâu.

Vừa nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, ông ta đã nở ra một nụ cười.

“Chỉ không gặp mấy tháng ngắn ngủi mà tiểu hữu đã thành bán thánh nho đạo, tư chất thế này đúng là hiếm gặp trên đời.”

Vô Trần đạo nhân nói như vậy với Hứa Thanh Tiêu, ông ta là cường giả tiên đạo, tu sĩ chuẩn nhất phẩm.

Cũng là chưởng giáo của thái Thái Thượng tông, địa vị cao hơn Hứa Thanh Tiêu một khoảng lớn.

“Tiền bối quá lời rồi.”

“Chỉ là chút may mắn mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu nói một câu khiêm tốn nhưng Vô Trần đạo nhân lại lắc đầu, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Tiểu hữu vẫn khiêm tốn như trước đây, bây giờ đã thành bán thánh rồi, đừng khiêm tốn vậy nữa.”

“Hứa tiểu hữu, hôm nay mời ngươi qua đây rồi, lão phu cũng đi thẳng vào vấn đề luôn. Nghe Tử Anh nói tiểu hữu đã bát phẩm Trúc Linh rồi?”

Vô Trần đạo nhân trực tiếp lên tiếng, đúng là chẳng thèm dây dưa dài dòng.

“Vâng, hơn ba tháng trước đã bát phẩm Trúc Linh.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, nói với vẻ cực kỳ chân thành.

“Ồ, ba tháng trước rồi hả.”

Trong vô thức Vô Trần đạo nhân muốn tán dương một câu, nhưng lời nói đã đến bờ môi thì ông ta lại đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Cái thứ gì vậy?

Ba tháng trước đã đến Trúc Linh?

Ông ta đến Đại Ngụy vào bốn tháng trước, mà Hứa Thanh Tiêu thì đến cảnh Trúc Linh vào ba tháng trước?

Điều này có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu đã dùng khoảng thời gian không đến một tháng để từ thập phẩm lên bát phẩm?

Đừng nói Vô Trần đạo nhân.

Ba người Lộ Tử Anh, Chu Hải và Trần Thư cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Trong mắt Lộ Tử Anh, hắn nghĩ Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện hai ba tháng, tốc độ cũng ngang ngửa mình.

Nhưng điều làm hắn thật sự không ngờ chính là Hứa Thanh Tiêu đã Trúc Linh vào ba tháng trước rồi?

“Hứa tiểu hữu, ý của ngươi là nói ngươi tốn thời gian không đến một tháng đã đến bát phẩm rồi?”

Vô Trần đạo nhân hỏi.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một hồi rồi sau đó lên tiếng nói:

“Đúng hơn là mười chín ngày á, thập phẩm còn dễ, chủ yếu là cửu phẩm đã làm ta chậm trễ vài ngày. Lộ huynh nói cần ngưng tụ mấy đường linh mạch cho nên vãn bối đã ngưng tụ đủ chín đường linh mạch mới bắt đầu Trúc Linh.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Vẻ mặt hắn rất chân thành.

“Cái gì?”

“Ngươi ngưng tụ chín đường linh mạch?”

Giờ khắc này, người lên tiếng không phải là Vô Trần đạo nhân mà là đạo nhân mặc áo bào đỏ đang đứng ở một bên lên tiếng.

“Thế là nhiều lắm hả?”

“Không phải Lộ huynh đã nói chín đường mới là cơ bản thôi à?”

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu khẽ cau mày, hắn nhớ rõ là Lộ Tử Anh đã từng nói ở Luyện Khí cảnh cần phải ngưng tụ ra chín đường linh mạch mới được coi là đủ tiêu chuẩn cho nên sau khi ngưng tụ chín đường linh mạch xong Hứa Thanh Tiêu mới bắt đầu Trúc Linh.

Dù sao thì hắn cũng không có ý định tu luyện tiên đạo một cách nghiêm túc, cũng không muốn tu tiên cho lắm, đủ tiêu chuẩn là được rồi.

Câu này vừa dứt.

Lộ Tử Anh trợn tròn mắt.

Chu Hải cũng trợn tròn mắt.

Mắt Trần Thư lại càng trừng to hơn.

Bọn họ đều là tu sĩ tất nhiên là hiểu khái niệm ngưng tụ chín đường linh mạch nghĩa là gì rồi, điều này nghĩa là tốc độ Hứa Thanh Tiêu thổ nạp linh khí của hắn hơn người khác đến chín lần.

Cùng là tu luyện một trăm năm nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu thì chẳng khác gì chín trăm năm cả.

Thay một cách khác mà nói thì coi như Hứa Thanh Tiêu không đột phá nhất phẩm nổi thì cho thêm mười năm nữa, hắn nhất định có thể trở thành tu sĩ tiên đạo nhị phẩm.

"Tử Anh."

"Ngươi."

Vô Trần đạo nhân nhìn Lộ Tử Anh với vẻ hơi tức giận, còn Lộ Tử Anh thì đã sững sờ đứng nguyên tại chỗ, thẫn thờ ngơ ngác.

"Lão phu không tin."

Đạo nhân áo bào đỏ trực tiếp nói thẳng, ông ta bước đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu, đưa tay khoác lên vai Hứa Thanh Tiêu.

Ngay sau đó ông ta đã nhìn trộm được linh mạch trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh sau đó, đạo nhân áo đỏ đã lộ ra vẻ chấn động không gì sánh nổi:

"Đúng thật là chín đường linh mạch, hơn nữa mỗi đường linh mạch đều vô cùng mạnh mẽ, thiên tài, thiên tài, thiên tài mà."

"Hứa tiểu hữu có muốn bái nhập thái Thái Thượng tông chúng ta hay không?"

"Nếu như ngươi không đồng ý cũng không sao cả, lão phu biết bây giờ ngươi đã tu nho đạo và võ đạo, không muốn lãng phí thời gian để tu thêm cái khác nữa, chẳng qua ngươi vẫn chưa hoàn toàn bước vào nhất phẩm, tuổi vẫn còn rất trẻ."

"Thật ra thì có thể thử thêm một chút."

"Nếu không thì như vậy đi, lão phu sẽ tự tiện làm chủ, truyền Thái Thượng cổ kinh cho ngươi trước."

"Ngươi thử một chút xem, nếu như cảm thấy hài lòng thì chúng ta có thể bàn bạc một chút, nếu như ngươi không hài lòng thì cũng có thể bàn bạc thêm xem sao."

“Hứa tiểu hữu, tư chất ngươi thế này mà còn tập võ gì nữa, đến tu tiên đi nào.”

“Xưa nay lão phu không gạt ai cả, tu tiên là chuyện vui sướng nhất trên đời này.”

Đạo nhân áo bào đỏ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nói với vẻ cực kì kích động.

Mấy lời nói nhanh chóng xả đến, liên tiếp nổ như pháo vậy.

Đừng nói là Hứa Thanh Tiêu sửng sốt, Vô Trần đạo nhân cũng bất ngờ.

Khá lắm, không phải ban nãy không đồng ý à, sao bây giờ lại tự động làm chủ rồi?

Ngươi có thể nào đừng có trở mặt nhanh vậy được không hả?

“Khụ khụ.”

Ngay lập tức, Vô Trần đạo nhân không nhịn được mà nhẹ giọng ho khan một phen.

Nhắc nhở đối phương không cần phải hạ giá như vậy, á à, dù sao cũng là người tu tiên, thận trọng một chút có được hay không.

Chương 1124: Thánh Tôn Hiển Thế, Ba Ngàn Đại Nho, Rung Động Lòng Người, Hứa Thanh Tiêu Minh Khắc Đạo Đức Kinh (2)

Nhưng đạo nhân áo bào đỏ căn bản là không quan tâm đến Vô Trần đạo nhân, vẫn mang vẻ mặt chờ đợi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Tiền bối, khách khí.”

“Hứa mỗ không nghĩ đến chuyện tu tiên.”

“Thái Thượng cổ kinh chính là tâm pháp quan trọng nhất của tiên tông, vô công bất thụ lộc, Hứa mỗ không thể nhận được.”

Hứa Thanh Tiêu nói một cách uyển chuyển, từ chối nhận Thái Thượng cổ kinh.

Câu này vừa dứt, đám người có hơi ngạc nhiên.

“Tiểu hữu, có thể là ngươi hiểu lầm gì rồi.”

“Thái Thượng cổ kinh này đúng là công pháp trọng yếu nhất của tiên tông ta, nhưng cũng đâu ai nói là không thể truyền cho người ngoài đâu.”

“Hơn nữa bây giờ ngươi đã đạt đến Trúc Linh, bước kế tiếp chính là Minh Kinh.”

“Ngoại trừ Thất Tinh đạo kinh bản hoàn chỉnh của Thất Tinh đạo tông ra thì Thái Thượng cổ kinh chính là tâm pháp tu tiên tốt nhất thiên hạ.”

“Chẳng qua Thất Tinh đạo kinh đã thất lạc vào mấy ngàn năm trước rồi.”

“Cho nên Thái Thượng cổ kinh trở thành tâm pháp đệ nhất thiên hạ.”

Đạo nhân áo bào đỏ nói vậy, trong giọng nói tràn ngập sự tự tin.

Đối với sự thịnh tình của đối phương.

Hứa Thanh Tiêu vẫn lắc đầu một cái.

“Đa tạ ý tốt của tiền bối.”

“Chuyện tâm pháp này đừng nhắc đến nữa.”

“Bây giờ vương triều Đại Ngụy còn có rất nhiều quốc sự, hơn nữa nho đạo cũng có không ít chuyện, chỉ riêng chuyện truyền giáo thôi cũng đủ làm Hứa mỗ đau đầu rồi.”

“Thật sự là không còn thời gian tu hành nữa nếu như sau này Hứa mỗ cảm thấy hứng thú thì sẽ tự mình Minh Kinh thôi.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn từ chối khéo như cũ, chẳng qua lần từ chối này so với lần vừa rồi lại càng thẳng thắn hơn.

“Tự mình Minh Kinh?”

“Tiểu hữu, ngươi đừng nghĩ lung tung nha, lão phu biết ngươi là bán thánh nho đạo, ngươi nói viết sách thì lão phu tin ngươi, nhưng mà Minh Kinh, đây không phải là chuyện đùa đâu.”

“Coi như tiên đạo nhất phẩm thì cũng không dám tùy tiện Minh Kinh, cho dù có Minh Kinh thì cũng không thể nào vượt qua Thái Thượng cổ kinh được.”

“Vậy thì, lão phu không ép ngươi nữa, chẳng qua nếu như tiểu hữu thật sự Minh Kinh thì đến Thái Thượng tiên tông, minh Thái Thượng cổ kinh.”

“Minh Kinh cần phải tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, không thể bị quấy rầy, cũng sẽ không chú ý đến bất kì vấn đề gì cả, quá trình rất hung hiểm, coi như ngươi không minh Thái Thượng cổ kinh nhưng vì sự an toàn của ngươi, hãy đến tiên cung đi, lão phu sẽ tự mình hộ đạo cho ngươi, thế nào hả?”

Vừa nghe đến chuyện Hứa Thanh Tiêu muốn tự mình Minh Kinh, đạo nhân áo bào đỏ trực tiếp gấp lên.

Tự mình Minh Kinh là khái niệm gì? Tu sĩ nhất phẩm cũng khó mà làm được, duy chỉ có đại tu sĩ nhất phẩm mới có thể tự viết kinh.

Hơn nữa quá trình Minh Kinh cũng rất nguy hiểm, đồng thời cũng sẽ tự động đặt ra kết giới ngăn cách tất cả bên ngoài, nếu như gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao đây?

Cho nên tiên môn còn có một cách nói đó là hộ đạo, chính là sợ ngươi gặp phải nguy hiểm.

Chẳng qua đúng là ở Đại Ngụy nhất định sẽ chẳng xảy ra nguy hiểm gì, thật ra lão đạo nhân áo bào đỏ chỉ muốn kéo Hứa Thanh Tiêu trở lại, sợ Hứa Thanh Tiêu xúc động rồi tùy tiện đi Minh Kinh, vậy thì xong đời rồi.

"Ừ, Hứa tiểu hữu, vị sư đệ này của lão phu nói không sai."

"Dù ngươi có không thích Thái Thượng cổ kinh thì trong Tàng Kinh các Đại Ngụy cũng có những kinh văn tu hành khác, đừng có làm loạn."

Vô Trần đạo nhân cũng vội vàng nhắc nhở một câu.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc lắng nghe, chẳng qua hắn vẫn chấp tay nói:

"Ý tốt của các vị tiền bối vãn bối cũng hiểu, vãn bối sẽ thận trọng cân nhắc."

"Chẳng qua, chuyện minh Thái Thượng cổ kinh thì hay là thôi đi."

"Vô Trần tiền bối."

"Hôm nay vãn bối đến đây thật ra là muốn được tham quan Tàng Kinh các của Thái Thượng tiên tông một chút, mong tiền bối cho phép."

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Mục đích hắn đến đây chính là muốn đọc thêm nhiều sách một chút, cũng có hiểu biết hơn chút ít về chuyện thất phẩm.

Đối với ý tốt của Thái Thượng tiên tông, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thể cảm ơn mà thôi.

Đầu tiên là có Đạo Đức kinh.

Thứ hai là tu luyện Thái Thượng cổ kinh này là một chuyện lớn, hắn không cần thiết phải đồng ý.

Tu luyện Thái Thượng cổ kinh, cho dù là có trở thành nhất phẩm tiên đạo thì cũng chẳng bằng được nhất phẩm võ đạo.

Vậy tại sao lại không tu luyện võ đạo một cách thật tốt?

Cho dù là có tăng lên gấp mười lần thì Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đồng ý.

thật sự là không cần thiết, trừ phi có thể vượt qua võ đạo.

Còn Đạo Đức kinh đã là đồ vật của mình rồi, còn có thể vượt hơn gấp năm lần, đương nhiên cũng có thể là đến gấp đôi cũng không được.

Bất kể là như thế nào.

Dù sao thì hắn cũng không nợ ân tình.

Nghe khẩu khí Hứa Thanh Tiêu chắc chắn như vậy, đạo nhân áo bào đỏ có hơi bực bội, Vô Trần đạo nhân thì chỉ thoáng trầm tư đôi chút sau đó lên tiếng nói:

"Tàng Kinh các chỉ là chuyện nhỏ, Hứa tiểu hữu, nếu như đồng ý thì Tử Anh, mang Hứa tiểu hữu đi đi."

"Đừng có chậm trễ."

Thật ra Vô Trần đạo nhân cũng rõ nguyên nhân gì khiến Hứa Thanh Tiêu từ chối, chính là không muốn nợ ân tình.

Ông ta có thể hiểu được, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng là vương gia Đại Ngụy.

"Đa tạ tiền bối."

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía Vô Trần đạo nhân, cũng cúi đầu về phía hai vị lão đạo rồi sau đó bước theo Lộ Tử Anh rời đi.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi.

Vô Trần đạo nhân vẫn giữ yên lặng.

Còn lão đạo nhân áo bào đỏ thì vẫn không nhịn được mà túm lấy tay áo của Vô Trần đạo nhân.

"Chưởng môn sư huynh, tư chất của người tên Hứa Thanh Tiêu này không tầm thường, chúng ta nhất định phải thu làm đệ tử trong tông mới được."

"Thiên tài như vậy nếu như để bị Thất Tinh đạo tông cướp mất, ta không phục đâu."

Lão đạo nhân áo bào đỏ nói một câu như vậy

Câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân cười lạnh nói:

“Không phải là ngươi không đồng ý truyền cổ kinh cho Hứa Thanh Tiêu sao? Sao giờ lại trở mặt rồi?”

Vô Trần đạo nhân thấy không vui.

“Sư huynh, ta không đồng ý bao giờ đâu?”

“Ta có nói khi nào đâu, huynh đừng có vu oan cho người tốt.”

“Ta mặc kệ, bây giờ ta sẽ đi tìm sư phụ một chuyến.”

“Nếu như sư phụ biết việc này thì tất nhiên sẽ tự mình đến Đại Ngụy, sư phụ của Hứa Thanh Tiêu là nhất phẩm, không để mắt đến chúng ta cũng bình thường thôi nhưng sư phụ chúng ta cũng là nhất phẩm, muốn thuyết phục hắn hẳn là không thành vấn đề.”

Chương 1125: Thánh Tôn Hiển Thế, Ba Ngàn Đại Nho, Rung Động Lòng Người, Hứa Thanh Tiêu Minh Khắc Đạo Đức Kinh (3)

Sau khi đạo nhân áo bào đỏ nói đến đây thì trực tiếp khống chế một thanh phi kiếm bay ra ngoài điện đi mất.

Đến cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không thèm cho Vô Trần đạo nhân.

Điều này làm cho Vô Trần đạo nhân cảm thấy có hơi bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó.

Trong Tàng Kinh các.

"Hứa huynh."

"Huynh thật sự dùng mười bảy ngày để Trúc linh à?"

"Trong người huynh thật sự đang có chín đường linh mạch à?"

Sau khi bước vào Tàng Kinh các, Lộ Tử Anh vẫn còn có vẻ không thể tin nổi.

"Lộ huynh, đừng nên quá để ý vào những chuyện này."

"Điều tu tiên chú trọng chính là thuận theo tự nhiên."

"Thoải mái nhất thời chẳng tính là gì."

"Đừng tự làm loạn tinh thần của mình."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng an ủi Lộ Tử Anh.

Câu này vừa dứt, trạng thái của Lộ Tử Anh dường như đã bình tĩnh hơn một chút, mặc dù trong lòng vẫn còn khó chịu nhưng câu nói vừa rồi của Hứa Thanh Tiêu cũng không sai.

Vui sướng nhất thời chẳng tính là gì.

"Haiz, là do ta cố chấp."

“Hứa huynh, nơi này chính là Tàng Kinh các, bọn ta sẽ không quấy rầy huynh.”

Lộ Tử Anh khẽ gật đầu nói vậy.

“Được, đa tạ lộ huynh.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay.

Ngay sau đó, Lộ Tử Anh và hai người Chu Hải đồng thời rời đi.

Sau khi ba người bước vào Tàng Kinh các.

Không hiểu sao cảm thấy tâm trạng mình có hơi nặng nề.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng là bán thánh nho đạo, lại là võ đạo nhập thánh, bây giờ đến cả tu tiên đạo cũng xuất sắc như thế sao có thể làm cho lòng bọn họ không nặng nề được.

Tất cả mọi người đều đồng trang lứa, thậm chí còn lớn hơn Hứa Thanh Tiêu ba bốn tuổi, nhưng so với Hứa Thanh Tiêu thì bọn họ đúng là cặn bã.

Tâm trạng bọn họ thấy rất khó chịu.

Muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì đây.

Chỉ có thể cùng nhau đứng trầm mặc chung một chỗ.

Chỉ là sau một hồi.

Chu Hải mới kịp phản ứng lại:

“Đợi đã.”

“Ta đứng đây ủ rũ gì chứ, Hứa huynh là thiên tài tu tiên chứ đâu phải là thiên tài pháp trận đâu, Lộ huynh, xém chút bị huynh làm cho hỏng mất rồi.”

“Ta cần gì phải khó chịu chứ, Cho dù Hứa huynh có thiên phú tốt thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến trận tông chúng ta.”

“Ta vẫn sẽ là thanh niên đứng đầu về mặt trận pháp như cũ, Lộ huynh, tự huynh khó chịu mình huynh đi.”

Chu Hải suy nghĩ một hồi rồi bỗng nhiên ngộ ra rõ ràng bản thân hắn không cần phải đứng đây ủ rũ, hắn và Hứa Thanh Tiêu đâu có xung đột gì với nhau đâu.

Cho nên hắn đứng dậy vỗ vỗ bả vai Lộ Tử Anh, vẻ mặt cũng dịu đi không ít.

“Vậy cũng không chắc đâu, chưa biết chừa mấy ngày nữa Hứa huynh lại có thể giải quyết được vấn đề trận pháp của huynh, đến lúc đó đừng nói những thứ như huynh là thanh niên đứng đầu về mặt trận pháp, đến cả Quy Nguyên trận tông các huynh cũng phải đi bưng trà rót nước cho Hứa Thanh Tiêu đấy.”

Lộ Tử Anh hừ lạnh một tiếng nói vậy.

“Nghĩ quá xa rồi.”

Chu Hải không để ý đến Lộ Tử Anh mà xoay người đi thẳng luôn.

Còn Trần Thư, hắn cũng suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy rời đi.

Bởi vì hắn cảm thấy Chu Hải nói chẳng sai tẹo nào.

Sau khi hai người rời đi.

Lộ Tử Anh lại tiếp tục khó chịu.

Chẳng qua sau một lát, Lộ Tử Anh lại đột nhiên nghĩ thông.

“Vui vẻ nhất thời có tính là gì?”

“Chẳng lẽ chỉ trong vòng một hai tháng mà Hứa huynh có thể lên đến tứ phẩm được hay sao, có thể vượt qua mình được sao?”

“Đúng đúng đúng, Lộ Tử Anh à Lộ Tử Anh, ngươi là người có triển vọng nhất tiên đạo, không thể nhụt chí như vậy.”

“Tuy Hứa huynh có thiên phú nhưng cũng có thể là vì nguyên nhân nho đạo.”

“À, đúng đúng đúng đúng.”

“Không cần phải nhụt chí, tin vào bản thân mình.”

Trong lòng Lộ Tử Anh không ngừng tự động viên bản thân.

Lúc này.

Trong Tàng Kinh các Thái Thượng tiên tông.

Hứa Thanh Tiêu đã đọc xong tất cả thư tịch.

Thứ hắn quan tâm chủ yếu vẫn là thông tin về thất phẩm.

Nhưng không ngờ rằng trong Thái Thượng tiên tông lại có một cuốn sách làm cho Hứa Thanh Tiêu cực kì vui mừng.

Đại thánh nhân khởi cư chú.

Đúng vậy, là Đại thánh nhân khởi cư chú.

(Khởi cư chú: Bản ghi chú hàng ngày)

Hứa Thanh Tiêu không ngờ ở đây thế mà cũng có thể thấy được cuốn Đại thánh nhân khởi cư chú này.

Hơn nữa bên trong còn ghi chép không ít thứ.

Ghi chép về tin tức của những người sau Phá Tà.

"Vương Văn: Đệ tử thứ ba của đại thánh nhân, thuở nhỏ đã đọc sách thánh hiền, tư chất bình thường, có tài như lại thành đạt muộn, một khi đốn ngộ tất sẽ thành thánh, còn lại không rõ."

"Lý Trung Tử: Đệ tử thứ tư của đại thánh nhân, chính là họa sĩ tuyệt thế, Đan Thanh chi thuật, kinh thiên động địa, vẩy mực lên giấy trắng, hiện nét sơn hà, sau đó bái nhập vào dưới trướng đại thánh nhân học thêm nho đạo, lại kế hợp nho đạo và Đan thanh, diễn họa vạn vật trong thiên địa, trấn sát tà ma, chết trong đại loạn."

"Cầm Điệp: Đệ tử thứ năm của đại thánh nhân, là nữ đệ tử duy nhất, chính là nhạc công đứng đầu thiên hạ, bái nhập thành Đệ tử dưới trướng đại thánh nhân, dung hòa nho đạo với cầm đạo, dây đàn vừa động, trảm mười mấy vạn yêu ma. Cuối cùng cùng chết với đại ma."

"Đây là ghi chép thư tịch thượng cổ, Vương Bác Thông, người đời sau đoc rồi chép lại."

Tin tức của ba người xuất hiện.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc, đây mới thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn vốn chỉ định xem sách, tìm hiểu về tiên đạo mà thôi.

Điều không ngờ chính là thế mà lại tìm được tin tức ba người của Văn cung.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu báo tin này cho đám người Văn cung.

Nhưng ngay sau đó.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà rơi vào tên người ký ở dưới.

“Vương Bác Thông?”

Cái Khởi Cư Chú này đều là do Vương Bác Thông viết hết.

Vương Bác Thông này là ai?

Hắn đã thấy được những điều này từ đâu?

Chương 1126: Thánh Tôn Hiển Thế, Ba Ngàn Đại Nho, Rung Động Lòng Người, Hứa Thanh Tiêu Minh Khắc Đạo Đức Kinh (4)

Không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò.

Hứa Thanh Tiêu trước kia không tò mò quá nhiều, đó là bởi vì địa vị hắn quá thấp, cảm thấy những cuốn sách mà mình thấy cũng bình thường mà thôi.

Nhưng cho tới bây giờ Hứa Thanh Tiêu xem hết Tàng Kinh các Đại Ngụy rồi, cũng xem hết Tàng Kinh các của Văn cung rồi, nhưng vẫn không tìm thất bất kì tin tức nào về đại thánh nhân.

Vậy tại sao người tên Vương Bác Thông này có thể tìm được?

Chỉ sợ rằng, người này có vấn đề đây.

Hứa Thanh Tiêu thầm suy tư trong lòng.

Chẳng qua hắn cũng không nghĩ nhiều, trở về phái người điều tra một phen là được.

Bây giờ, chuyện nên làm đều đã làm xong, Hứa Thanh Tiêu tính quay về nguyên cứu kĩ một phen.

Sau đó thuận thế mà đột phá tiên đạo thất phẩm.

Luyện khí thử xem.

Tự hắn sẽ tạo ra một cái thiên lôi oanh.

Xem vấn đề này lớn đến đâu.

Cứ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Tàng Kinh các, cáo biệt Lộ Tử Anh, một thân một mình trở về vương phủ.

Sau khi trở lại vương phủ, Hứa Thanh Tiêu đã bảo người đi điều tra về Vương Bác Thông.

Đồng thời cũng nói với thuộc hạ không có chuyện gì thì đừng đến quấy rầy mình.

Sau khi đã dặn dò xong, Hứa Thanh Tiêu đã bắt đầu chầm chậm tu luyện, thử xung kích tiên đạo thất phẩm.

Đêm khuya.

Kinh đô Đại Ngụy.

Thất Tinh đạo quán.

Nơi này là trụ sở của Thất Tinh đạo tông, ở bên ngoài Nam Giao.

Thát tinh đạo quán không xa hoa bằng Thái Thượng tiên cung nhưng lại tràn ngập đạo vận.

Bên trong đạo quán.

Một lão đạo ngồi xếp bằng, ngũ tâm triều thiên, đang nhập định.

Tuổi tác lão đạo trông đã rất già nua, nhưng tóc ông ta lại đen nhánh sáng bóng, cảm giác cực kì không hài hòa.

Chỉ là vào lúc này, lão đạo chậm rãi mở mắt ra.

“Nói đi.”

Giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Ngay sau đó, một người đàn ông trung niên bước vào.

“Vô Lượng tiên tôn.”

“Đệ tử đã gặp Thái Thượng trưởng lão.”

Đạo sĩ trung niên đi đến, đưa mắt nhìn về phía lão đạo, cung cung kính kính cúi đầu.

“Chuyện gì?”

Lão đạo lên tiếng, hỏi một cách bình tĩnh.

“Hồi trưởng lão.”

“Dường như Thái Thượng tiên tông đang lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.”

“Nghe nói Thái Thượng tiên tông đồng ý truyền thụ Thái Thượng cổ kinh cho Hứa Thanh Tiêu.”

Đối phương lên tiếng, nói chuyện này ra.

Chỉ là câu này vừa dứt, người kia cũng chẳng có động tĩnh gì.

Đạo sĩ trung niên thoáng trầm tư một hồi rồi không nhịn được mà lên tiếng nói:

“Trưởng lão.”

“Chúng ta có cần phải lôi kéo Hứa Thanh Tiêu hay không?”

Hắn dò hỏi.

Ngay sau đó, người kia trực tiếp lắc đầu:

“Không cần.”

“Hứa Thanh Tiêu không đáng để chúng ta lôi kéo.”

Ông ta lên tiếng nói với giọng điệu chắc chắn.

“Trưởng lão, Hứa Thanh Tiêu là vương gia Đại Ngụy, bây giờ chúng ta đang ở Đại Ngụy, từ chuyện cung điện mà Đại Ngụy cho Thái Thượng tiên tông đã có thể nhìn ra Đại Ngụy rất thiên vị đối với Thái Thượng tiên tông.”

“Trong môn phái, các đệ tử đều đã có vài câu oán giận, nếu như lôi kéo Hứa Thanh Tiêu thì đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt.”

Người đàn ông trung niên có hơi không cam tâm, nhịn không được mà nói vậy.

Chỉ là câu này vừa dứt, trong mắt lão đạo lập tức lộ ra vẻ khinh miệt.

“Chỉ bởi vì cung điện mà muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu?”

“Buồn cười.”

“Thôi đi, bây giờ thời cơ đã chín muồi rồi, lão phu sẽ nói cho ngươi biết một vài chuyện.”

“Tông chủ đã có chung nhận thức với Phật môn rồi.”

“Lần này Phật môn giảng pháp nhất định có thể thu được toàn thắng.”

“Đến lúc đó Phật môn sẽ vào trung châu ở, mà đạo tông ta sẽ tồn tại cùng Phật môn.”

“Thay một cách khác mà nói thì sau này Thất Tinh đạo tông ta sẽ là thiên hạ đệ nhất tông, Phật môn chỉ thừa nhận mình Thất Tinh đạo tông ta thôi.”

“Hơn nữa Phật môn cũng đã tìm được nửa cuốn sau của Thất Tinh cổ kinh, không mất bao nhiêu năm nữa, Thái Thượng tiên tông có gì đáng nói?”

“Hơn nữa, người tên Hứa Thanh Tiêu này cấp tiến, làm việc lỗ mãng, lôi kéo hắn? Sớm muộn gì cũng sẽ mang đến phiền phức cho chúng ta.”

Lão đạo lên tiếng nói vậy.

Làm cho ánh mắt cười người kia lộ ra vẻ chấn động.

“Trưởng lão, hợp tác cùng Phật môn nào khác gì bảo hổ lộ da đâu, cần phải thận trọng về chuyện này.”

Sau khi lấy lại tinh thần xong, lão đạo sĩ trung niên cũng nhịn không được mà lên tiếng nói vậy.

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm.”

“Nhớ cho kỹ, không cần phải lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.”

“Không bao lâu nữa hắn sẽ bị đạp xuống, không bao lâu nữa, Đại Ngụy sẽ thay đổi thôi.”

“Chịu ấm ức nhất thời cũng đâu tính là gì, mấy năm nữa ngươi cứ đợi mà xem.”

“Đến lúc đó tất nhiên đạo tông ta sẽ có chỗ cắm dùi ở Đại Ngụy, Thái Thượng tiên tông? Có đáng là gì?”

Ông ta nói đến đây thì phất tay, bảo đối phương lui ra.

Người kia thoáng trầm mặc.

Nhưng cuối cùng cũng không nói gì mà chậm rãi lui về phía sau.

Chẳng qua bên trong ánh mắt vẫn tràn ngập vẻ chấn động.

Nửa cuốn sau của Thất Tinh đạo tông thế mà lại nằm trong tay Phật môn?

Điều này quả nhiên là một tin tức ghê gớm.

Nhưng điều càng làm cho hắn kinh ngạc hơn chính là.

Thất Tinh đạo tông thế mà lại có hiệp nghị với Phật môn.

Điều này đúng là không ai ngờ tới.

Chẳng qua hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chậm chạp rút lui.

Cứ như vậy.

Trong phút chốc.

Liên tiếp mấy ngày.

Cả thiên hạ đều có vẻ như cực kì an tĩnh.

Không xảy ra chuyện gì to lớn.

Nhưng vào giờ Thìn ngày thứ bảy.

Một tin tức nổ ầm lên.

Ngũ đại đến Đông châu giảng pháp cùng Phật môn, kiên trì không quá ba ngày, toàn bộ lại đều bại.

Tin này vừa truyền ra, trong phút chốc đã dẫn đến sự chú ý của cả thiên hạ.

Người đời đều biết lần này Phật môn có chuẩn bị mà đến, Đông châu đế tộc không am hiểu về giảng pháp, thất bại cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng chỉ ba ngày mà đã đại bại, đây là điều mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Năm trăm năm trước, tiểu Lôi Âm tự phải dùng ba tháng để giảng pháp với Đông châu.

Mà lần này, Thiên Trúc tự chỉ dùng có ba ngày.

Rất nhanh sau đó, lại có tin tức truyền đến.

Có võ giả nhất phẩm tham dự giảng pháp.

Giảng đến nỗi xém chút nữa là tẩu hỏa nhập ma.

Tin tức này truyền ra làm cho người trong thiên hạ càng không thể tin nổi.

Võ giả nhất phẩm tham gia giảng pháp thế mà lại xém chút nữa tẩu hỏa nhập ma?

Điều này có hơi khoác lác rồi.

Chương 1127: Thánh Tôn Hiển Thế, Ba Ngàn Đại Nho, Rung Động Lòng Người, Hứa Thanh Tiêu Minh Khắc Đạo Đức Kinh (5)

Chẳng qua, tin tức mới lại truyền tới.

Sau khi giảng pháp thắng lời, Phật môn dự định truyền giáo ở Đông châu hai mươi mốt ngày, sau hai mươi mốt ngày nữa sẽ lên đường đến Đại Ngụy.

Trong lúc nhất thời.

Người trong thiên hạ đều biết.

Một trận sóng gió mới cuối cùng cũng đã sắp cuốn tới.

Chẳng qua vốn cho rằng bụi trần có thể lắng đọng lại.

Ngay vào ngày thứ chín.

Một trong những vực sâu lớn là Bắc châu.

Nổ tung bắn ra vạn tia thánh quang.

Một âm thanh to lớn vang lên từ Bắc châu.

“Ta là Vương Triều Dương, hậu đại của thánh nhân.”

“Từ nhỏ đã vào ở nơi vực sâu trấn áp yêu ma ngàn năm dưới mặt đất.”

“Hôm nay ra đã diệt được trăm vạn yêu ma, chứng đạo á thánh, vì truyền thừa học thuật của đại thánh nhân, mang theo Thiên Địa Văn cung, ngày mai sẽ đến vương triều Đại Ngụy truyền giáo cho người đọc sách trong thiên hạ, nguyên quân tử chi ý không ngừng sinh sôi.”

Giọng nói to lớn vang lên.

Vọng lại từ Bắc châu.

Truyền đến khắp cả năm châu trong thiên hạ.

Hào quang ngút trời, toàn bộ Bắc châu giờ sáng như ban ngày, một tòa cung điện lấp lóa phát ra ánh sáng nhưng một cái mặt

trời, chiếu rọi khắp nơi.

Thánh uy đáng sợ lan tràn. Một đạo Hạo Nhiên chính khí khủng khiếp trấn áp trăm vạn yêu ma trong cả nước.

Những âm thanh tụng kinh vang lên, một thánh ảnh to lớn ngưng tụ lại trên cung điện, lộ ra vẻ đoan tranh thần thánh.

Sau đó.

Mọi người phát hiện, tòa cung điện lóng lánh vô cùng xẹt qua chân trời.

Trong cung điện.

Có một bóng người.

Nhưng điều làm cho người ta rung động tắc lưỡi chính là bóng dáng kia lại trông cực kì trẻ tuổi, ước chừng chỉ khoảng hai mươi tuổi, tuổi tác cũng tương tự Hứa Thanh Tiêu.

Phía sau hắn là ba ngàn người đọc sách, mỗi vị đều có một lượng Hạo Nhiên chính khí vô cùng dày đặc.

Đều là đại nho.

Lần này, năm châu chấn động, không thể tin được nhìn tất cả mọi chuyện.

Một vị á thánh hai mươi tuổi, ba ngàn vị đại nho.

Điều này đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng là không hợp lẽ thường.

Không đến một khắc đồng hồ.

Từng bóng dáng bước ra khỏi hoàng cung Đại Ngụy đi về phía nhà của bách quan.

Văn cung Đại Ngụy cũng rung động giống như vậy, mở triều hội ngay trong đêm, thương nghị về việc này.

Bên trong Lại bộ Đại Ngụy.

Trần Chính Nho nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong mắt ông ta chứa đầy nổi kinh ngạc.

Điều này thật sự đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đã vượt quá những quy tắc thường thấy.

Trong này chắc chắn có bất thường.

Đến tộc Đông châu, các nhân vật lớn cũng ồn ào tắc lưỡi.

Trong núi lớn Nam châu.

Triệu Nguyên đang đứng trên một đỉnh núi nhìn về phía cảnh tượng Bắc châu, trong mắt hắn tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Thế gian này tuyệt đối không thể nào có á thánh trẻ tuổi như thế được.”

“Còn có ba ngàn vị đại nho nữa.”

“Đây chắc chắn là chuyện không thể nào.”

“Không thể nào đâu.”

Triệu Nguyên siết chặt nắm đấm. Thân là võ giả nhất phẩm, ông ta cũng không dám tin tưởng hết tất cả những gì trước mắt.

Điều này quá khủng khiếp.

Á thánh hai mươi tuổi.

Ba ngàn vị đại nho?

Sao lại có tồn tại như thế được?

Đến từ nghịch thiên cũng không thể hình dung được.

Trung châu.

Bên trong ma quật.

Ngô Minh cau mày, không phải bởi vì tình huống ở Bắc châu mà là vì vừa rồi rõ ràng tiên thi vừa mới chấn động một phen.

“Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Á thánh trẻ tuổi như vậy, ba ngàn vị đại nho, vào thời kì Văn cung Đại Ngụy hưng thịnh chẳng qua cũng chỉ thế này mà thôi đúng không?”

Trong phút chốc, Ngô Minh đã nhận ra được một vài vấn đề.

Chỉ là ông ta nghĩ mãi mà không thông.

Tây châu Phật môn.

Già Lam thần tăng nhìn về phía cảnh tượng Bắc châu.

Không nhịn được mà chấp tay trước ngực.

Tự lẩm bẩm.

A di đà Phật.

Sau đó, Già Lam thần tăng lắc đầu, bắc đầu đọc vãng sinh chú, không biết là đang siêu độ cái gì.

Còn trong kinh đô Đại Ngụy.

Hoài Ninh thân vương mở to hai mắt nhìn tất cả mọi chuyện, thân thể nhịn không được mà run rẩy.

Ông ta đã biết có một vị thánh tôn từ sớm.

Chỉ là không ngờ đến.

Vị thánh tôn này.

Thế mà lại khủng khiếp như thế.

Mà trong kinh đô.

Thái Thượng tiên tông, Như Ý khí tông, Quy Nguyên trận tông, thất đại tiên tông đã cùng nhau ồn ào cả lên, trên mặt mỗi người bọn họ đều hiện lên hai chữ rúng động.

Vô Trần đại nhân đứng trên trời, ông ta đứng chắp tay, mày khẽ chau lại.

Một lát sau, Vô Trần đạo nhân lắc đầu, hít sâu một hơi rồi tự lẩm bẩm:

“Sóng lại nổi rồi.”

Chỉ bốn chữ, đã nói lên được tất cả.

Mà ở vùng ngoại ô kinh đô.

Bên cạnh một hồ nước.

Một ông lão đưa mắt nhìn lên bầu trời, bên trong đôi mắt chứa đầy sự lạnh lùng và căm hận.

Ông lão này chính là Tuân tử.

Một vị Thiên địa đại nho.

Dường như ông ta cực kỳ chán ghét vị hậu đại của thánh nhân này.

Chỉ là rất nhanh sau đó, vẻ mặt ông ta lại khôi phục lại như thường, cần câu trong tay bị ông ta ném lên bờ, ông ta tự lẩm bẩm một tiếng:

“Cá à, đừng mắc câu nha.”

Ông ta nói như vậy, không biết là có ý gì đây.

Nhưng.

Trong kinh đô.

Chỉ có một người là không để ý đến chuyện này.

Người này chính là Hứa Thanh Tiêu.

Không phải Hứa Thanh Tiêu đóng cửa không nghe.

Mà là vì Hứa Thanh Tiêu đang Minh Kinh.

Quá trình Minh Kinh sẽ quên đi tất cả, nguyên thần tiến vào trạng thái thiên nhân.

Hắn đang làm công tác chuẩn bị, cũng đang ngưng tụ linh bia, tất nhiên không biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra.

Mãi cho đến sáng hôm sau.

Cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu cũng đã chuẩn bị xong.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong hoàng cung.

Nữ đế ngồi trên long ỷ.

Sắc mặt nàng vô cùng nghiêm trọng.

Biểu cảm của bá quan có mặt ở đó cũng cực kì nghiêm nghị.

Vô duyên vô cớ lại xuất hiện thêm một hậu nhân của Thánh nhân? Hơn nữa còn là Á Thánh, dẫn đầu ba ngàn Đại Nho, muốn tới Đại Ngụy?

Này an tâm cái nỗi gì nữa?

Mọi người sao có thể không hiểu cho được chứ?

Gì mà thời đại trấn áp yêu ma ngàn năm, mấy lời xàm xí này nói chi cho mệt, sớm không tới muộn không tới, cứ phải lúc này tới?

Lừa gạt kiểu này có quỷ mới tin!

“Chư vị ái khanh.”

“Chuyện hậu nhân Thánh nhân, xử lí thế nào?”

Lúc này, giọng nói của nữ đế cất lên, nàng nhìn về phía bá quan, hỏi như vậy.

Lời này vừa nói ra, giọng nói của Trương Tĩnh vang lên.

“Bẩm bệ hạ.”

“Chuyện đời sau của Thánh nhân, quá đỗi đột ngột, chúng thần bắt buộc phải tiến hành kiểm tra trước đã, nếu không hắn bảo mình là hậu nhân của Thánh nhân, thì hắn chính là hậu nhân của Thánh nhân vậy sao? Lỡ như là hậu nhân của yêu ma thì sao?”

Trương Tĩnh nói, thái độ của ông ta rất rõ ràng.

Đại Ngụy không dễ gì mới được an định, thêm nữa Hứa Thanh Tiêu vẫn còn đây nè, sao có thể cho phép thế lực khác tham dự vào được?

Chương 1128: Thánh Tôn Ân Từ, Văn Cung Dị Tượng, Đạo Đức Hiển Kinh, So Với Dị Tượng? (1)

“Thần đồng ý với những gì Trương thượng thư nói, cái gọi là hậu thế của Thánh nhân, cụ thể là thân phận thế nào, cần phải từ từ kiểm tra, nhưng có điều cũng không nên quá kịch liệt, để bọn họ tới ngoại thành ở tạm cũng được.”

Binh bộ thượng thư Lý Ngạn Long cũng theo sau nói, có điều ông ta ôn hòa hơn chút, cứ để đám người kia ra ngoại thành kinh đô ở trước, sau đó từ từ tiến hành điều tra.

Điều tra rõ ràng rồi, nói tiếp.

Điều tra không rõ, thì tiếp tục điều tra, tới khi nào rõ ràng rồi thì thôi.

Sau đó, chúng thần ngươi một câu ta một câu, chỉ riêng một mình Trần Chính Nho thể hiện vô cùng bình tĩnh, không trả lời.

Ngay lập tức, giọng nói của nữ đế không nhịn được cất lên.

“Trần ái khanh, ý khanh thế nào?”

Nữ đế mở lời, đặt câu hỏi cho Trần Chính Nho.

Nghe thấy giọng nói này, Trần Chính Nho hành lễ với nữ đế, ông ta chầm chậm cất lời.

“Bệ hạ, người này tự xưng là hậu nhân Thánh nhân, thần dùng thiên nhãn Nho đạo xem qua, đúng là thánh khí dồi dào, quan trọng nhất là, hắn quả thật mang theo văn cung tới.”

“Dám xuất hiện vào thời điểm quan trọng này, hiển nhiên không cần kiểm tra thêm, hơn nữa đối phương mang theo ba ngàn Đại Nho, đây là một thế lực không thể diễn tả bằng lời được.”

“Vào thời kì Đại Ngụy văn cung còn phát triển hưng thịnh, cũng từng xuất hiện cảnh hưng thịnh với ba ngàn Đại Nho, người này có thể mang theo ba ngàn Đại Nho tới đây, về mặt

thân phận thực khó giả mạo, không phải hậu thế của Thánh nhân, cũng chắc chắn có căn nguyên sâu dày với Thánh nhân."

"Hậu thế của yêu ma, quả thực là lời vô căn cứ."

Trần Chính Nho cất lời, ông ta từng là Đại Nho văn cung, nay cũng là Thiên Địa Đại Nho, càng rõ ràng hơn đối phương là thật hay giả.

Một vị Á Thánh, ba ngàn Đại Nho, yêu ma nào có thể bồi dưỡng ra được thế lực như thế?

Đừng nói là yêu ma, lấy văn cung Đại Ngụy thời hưng thịnh ra phân tích mà xem, chỉ sợ bọn cũng không thể giáo dục ra được ba ngàn Đại Nho ấy chứ.

Thân phận của đối phương, có phải là đời sau của Thánh nhân hay không không biết, nhưng nhất định có liên quan tới Thánh nhân.

Hơn nữa đối phương tự xưng là hậu thế của Đại Thánh nhân, còn thực sự có khả năng.

Dưới nền trời cao, duy nhất Đại Thánh nhân, là thần minh trong lòng chúng sinh.

Cho dù có cách thời đại của Đại Thánh nhân quá đỗi xa vời, nhưng chúng sinh trong thiên hạ nghe tới tên của Đại Thánh nhân, cũng đều biết tới uy danh của Đại Thánh nhân.

Thời gian ngăn cách giữa thời đại quá xa chẳng qua chỉ khiến chúng sinh cảm thấy bớt sợ hãi hơn mà thôi.

"Vậy ý của Trần ái khanh là?"

Nữ đế hỏi.

"Bệ hạ."

"Thần cho rằng, bất luận đối phương có ý gì đi nữa, vẫn phải dùng lễ để đối đãi, đây là một vị Á Thánh, dẫn đầu ba ngàn Đại Nho, đối với Đại Ngụy mà nói là một chuyện tốt."

"Đặc biệt là, ba năm sau, đại loạn yêu ma, nếu như có thể tăng thêm thế lực này, Đại Ngụy không còn gì phải lo cả."

“Đây là một việc tốt, chỉ là đối phương rốt cuộc có mưu đồ gì, thần không biết, nhưng quả đúng cần phải đề phòng trường hợp xấu.”

Trần Chính Nho rất công chính trả lời vấn đề này.

Một vị Á Thánh, ba ngàn Đại Nho, trong đó còn có không ít Thiên Địa Đại Nho, sức mạnh này, hoàn toàn có thể thay thế địa vị của Đại Ngụy văn cung.

Kết hợp với Hứa Thanh Tiêu, công thêm những vị Thiên Địa Đại Nho cùng Nho sinh còn xót lại ở Đại Ngụy, thiên hạ đại loạn ba năm sau, hoàn toàn không có gì đáng sợ.

Điều này đối với Đại Ngụy mà nói, là một chuyện tốt, một chuyện vô cùng tốt.

Nhưng nếu như nói trong này không có âm mưu gì, ai tin cho được? Trần Chính Nho cũng không tin.

“Không được.”

Giọng nói của An Quốc công đột nhiên vang lên.

Ông ta lắc đầu, nhìn Trần Chính Nho nói.

“Trần thượng thư, lời ông nói lão phu rõ, cũng cực kì hiểu lí.”

“Nhưng, Đại Ngụy nay, quốc thái dân an, không phải chỉ dựa vào mỗi mình chúng ta, mà chủ yếu nhất còn có Thủ Nhân.”

“Thời điểm Đại Ngụy rơi vào nguy nan, văn cung thoát ly, là Thủ Nhân ổn định quốc vận, vì Đại Ngụy ta mở ra thời đại hưng thịnh.”

“Nay cái người gì mà hậu nhân Thánh nhân xuất hiện, muốn tới sống ở Đại Ngụy, mang theo tâm tư gì, lão phu không biết.”

“Chỉ có một điều duy nhất biết, hắn nhìn trúng quốc vận Đại Ngụy ta, cộng thêm Chu thánh nhất mạch bị cắt giảm đi ba phần, người đọc sách ở Đại Ngụy ta đã ít nay càng ít.”

“Bây giờ định cư Đại Ngụy ta, nói cho cùng không phải muốn cùng chia xớt quốc vận, trở thành Đại Ngụy văn cung thứ hai sao.”

“Nếu như không có Thủ Nhân, lão phu cũng sẽ không nói gì nhiều, chẳng qua là đổi đi một đám người khác mà thôi.”

“Nhưng bây giờ Thủ Nhân vẫn ở đây, nó là bán thánh, lại là tâm học chi sư, Nho đạo của Đại Ngụy, nhất định phải do Thủ Nhân chịu trách nhiệm.”

“Lão phu còn hi vọng Đại Ngụy dùng sức mạnh quốc gia, hỗ trợ Thủ Nhân trở thành Á Thánh, thậm chí bước vào cảnh giới Thánh nhân.”

“Vô duyên vô cớ chạy tới một hậu nhân Thánh nhân, cứ thế muốn chia phần quốc vận Đại Ngụy ta? Si tâm vọng tưởng.”

Thái độ của An Quốc công rất kiên quyết.

Các vị võ quan khác cũng ồ ạt phối hợp.

Bọn họ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, mặc dù thân phận của đối phương đúng là rất lớn, hơn nữa quả thực có thể giúp đỡ Đại Ngụy.

Nhưng vậy thì đã sao?

Hứa Thanh Tiêu so với bọn họ thua gì sao?

Ý của An Quốc công, cũng chính là ý của rất nhiều người, cho dù là Lục bộ thượng thư, cũng có tới mấy vị gật gù, công nhận lời nói của An Quốc công.

“Bệ hạ, thần cũng cho là như vậy.”

“Lần này đối phương tới đâym chẳng qua thấy Đại Ngụy ta đang thiếu nhân tài, nói nghe hoa mỹ là tới truyền giáo, đào tạo người đọc sách, nhưng trên thực tế là muốn được chia phân quốc vận.”

“Nếu không phải do Thủ Nhân dòm trước ngó sau, vì Đại Ngụy chạy đôn chạy đáo, Thủ Nhân sớm đã có thể đi truyền giáo rồi, thần cho rằng, từ chối việc hậu thế Thánh nhân định cư.”

Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn lên tiếng, ông ta cũng có cách nghĩ như vậy.

“Thần tán thành.”

“Thần cũng đồng ý.”

Lúc này, từng vị từng vị đại thân lên tiếng, bọn họ đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Chủ yếu vẫn là tràn đầy đề phòng với vị hậu thế Thánh nhân này.

Chương 1129: Thánh Tôn Ân Từ, Văn Cung Dị Tượng, Đạo Đức Hiển Kinh, So Với Dị Tượng? (2)

Nữ đế nhìn toàn bộ cảnh này, trong lòng vô cùng vừa ý, nếu như nói những người này là phòng bị, thì nàng chính là chán ghét.

Chán ghét cái người Thánh nhân chi tôn này.

Không có lí do gì khác.

Nàng cùng Hứa Thanh Tiêu đồng cam cộng khổ, khiến Đại Ngụy từng bước từng bước phát triển, nay lại có người muốn tới với cành cao?

Này không phải đang nằm mơ sao?

Đại Ngụy không cần tới Á Thánh mới đâu.

Cho dù có là Á Thánh hai mươi tuổi thì đã sao?

Có một mình Hứa Thanh Tiêu là được rồi.

Người khác ý hả, nên làm gì thì làm đó đi.

Chỉ là, giọng nói của Trần Chính Nho không ngừng vang lên.

“Lời của chư vị, lão phu hiểu rõ.”

“Chỉ là chư vị đã từng nghĩ qua, thế lực thế này, nếu như tới địch quốc, đối với chúng ta mà nói chẳng phải là một loại thiệt hại sao?”

“Phòng bị với bọn họ, đây là lẽ thường, lão phu cũng không thích đám người đó.”

“Nhưng nếu buông tay để bọn họ tới vương triều Đột Tà, hoặc có thể là vương triều Sơ Nguyên, đây cũng không phải là cục diện mà chúng ta muốn thấy phải không?”

“Bệ hạ.”

“Thần kiến nghị, cứ sắp xếp chỗ ở cho hậu thế Thánh nhân, như lời của Lý thượng thư, từ từ điều tra, bọn họ tới Đại Ngụy

ta rồi, vậy thì cũng không thể thoát khỏi Đại Ngụy ta."

"Tất cả đều trong tầm kiểm soát của chúng ta, còn sợ bọn họ tạo ra bọt sóng gì sao?"

"Cứ như thế, bèn có thể từ từ chúng thực, tăng cường sức mạnh của Đại Ngụy, chúng thần cũng có thể tạo ra các kiểu ngăn trở, khiến bọn họ không thể quá phát triển, cũng xem như giúp đỡ Thủ Nhân."

"Lợi ích lớn nhất, chính là địch quốc không thể tăng thêm thế lực, một mũi tên trúng ba con chim, kính xin bệ hạ suy nghĩ thêm."

Trần Chính Nho nói.

Sao ông ta có thể không hiểu cách nghĩ của đối phương được?

Nhưng chỉ vì có vậy mà để bọn họ rời đi, vậy thì có gì tốt?

Đi tới vương triều Đột Tà hoặc vương triều Sơ Nguyên, sau đó bắt đầu đối đầu với Đại Ngụy sao? Bất kể đối phương có thể thành công công kích hay không, ít nhất người ta đối đầu với ngươi, ngươi cũng phải mất thời gian đối phó mà phải không?

Không bằng tìm đại một nơi nào đó, để bọn họ ngoan ngoãn chờ đợi, muốn truyền giáo chứ gì?

Để điều tra rõ tình hình đã rồi nói.

Điều tra không rõ ràng, thế thì khỏi nghĩ tới truyền giáo.

Vậy không tốt hơn sao?

Trần Chính Nho nói ra tiếng lòng của mình, trong một chốc, liên tiếp nhận được những lời tán đồng từ bá quan.

Cho dù là An Quốc công, cũng không nhịn được mà trầm ngâm suy nghĩ, sau đó cười ha ha một tiếng, nhìn Trần Chính Nho nói.

"Vẫn là Trần thượng thư suy nghi chu toàn."

"Là là phu lỗ mãng rồi."

An Quốc công cười ha ha nói, mà Trần Chính Nho không để ý tới An Quốc công là mấy.

Chẳng qua cũng không trách An Quốc công, nói cho cùng trong mắt An Quốc công, Hứa Thanh Tiêu chính là trời của Đại Ngụy, không thể chịu được chút uất ức nào.

Có người chạy tới vũ nhục Hứa Thanh Tiêu, ông ta sẽ là người đầu tiên đứng lên xử lí.

“Không đúng.”

“Trần thượng thư, nếu như là dẫn sói vào nhà, vậy phải làm sao?”

“Chúng ta đang tính kế hắn, hắn sao có thể không nghĩ tới tính kế với chúng ta được chứ?”

Có đại thần lên tiếng, nhìn về phía Trần Chính Nho, nói ra một câu có khả năng.

Chỉ là lời này vừa nói ra, Trần Chính Nho ngay lập tức lắc đầu, nhìn về phía đối phương, thần sắc thản nhiên.

“Nếu như thực sự dẫn sói về nhà, vậy từ chối bọn họ, chính là thả hổ về rừng.”

“Hơn nữa, có Thủ Nhân ở đây, dù con sói có hung mãnh hơn, cũng sẽ bị Thủ Nhân thuần phục thành chó nhà, loại chuyện thế này, chúng ta còn phải suy nghĩ nhiều sao?”

Trần Chính Nho lên tiếng, mặc dù so sánh có chút thô thiển, nhưng trong giây lát khiến mọi người hiểu rõ.

Trần Chính Nho có thể tự tin như vậy, hoàn toàn là bởi vì tin tưởng Hứa Thanh Tiêu.

Đúng vậy.

Dẫn sói về nhà tốt hơn so với thả hổ về rừng.

Cùng lắm sói tới thật rồi, thì dí đầu nó lên sàn mà đánh.

Một năm gần đây, Hứa Thanh Tiêu đối phó với kẻ địch, có lần nào không phải sài lang hổ báo đâu?

“Vậy được, nếu đã như vậy, trẫm…”

Nữ đế cất lời, nàng vốn định đồng ý luôn, sắp xếp chỗ cho đối phương ở ngoại thành kinh đô, cẩn thận tra xét.

Nhưng vào đúng lúc đó.

Một âm thanh vô cùng hùng vĩ, sau đó là tiếng vọng vang trời giữa trời đất, bùng nổ từ trong kinh đô.

“Bổn thánh Vương Triều Dương, là hậu thế tôn của Đại Thánh nhân, là Thánh nhân chi tôn.”

“Mấy đời trấn áp vực thẳm, cứu vớt chúng sinh, được biết nay thế lực âm tà trong thiên địa mạnh lên, nên hôm nay tiêu diệt hàng vạn vạn yêu ma, miễn cưỡng xuất thế.”

“Dùng Thiên địa văn cung, nhập cư vương triều Đại Ngụy, truyền giáo thiên hạ, nguyện lòng quân tử, không ngừng phát triển.”

Âm thanh hùng vĩ kia vang lên.

Trong khoảnh khắc, bá quan trong điện ồ ạt nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy.

Trên trời kinh đô Đại Ngụy.

Một tòa cung điện tỏa ra hàng ngàn ánh sáng, thánh khí tinh khiết, trên cung điện, còn có hư ảnh của Thánh nhân, uy nghi trải khắp ngàn dặm núi sông.

Các kiểu dị tượng dày đặc, hoa trời bay bay, kim liên địa dũng, thần thú dâng điềm lành, nguy nga tráng lệ.

Lầm rầm tiếng tụng kinh, khiến người ta cảm thấy như được khai sáng, giác ngộ trí tuệ, giống như âm thanh đến từ thiên đàng vậy.

Dị tượng này, khiến người cảm động.

Quang cảnh này, càng khiến người ta cả đời khó quên.

Mà trong văn cung, một bóng hình từ từ đứng trước mặt ba ngàn Đại Nho.

Đây là một người còn trẻ tuổi, khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn mỹ, mặc trường bào của Thánh nhân, từ trong cử chỉ, có chứa đạo lí trong thiên hạ, vô cùng thần thánh, khiến người ta nhịn không được mà muốn cúi đầu quỳ bái.

Giống như thế gian độc nhất chân thần giáng lâm vậy.

“Đáng chết.”

Trong cung, Lý Ngạn Long siết chặt nắm đấm, nhìn về phía đối phương, không có một chút tôn kính nào, mà thay vào đó là tiếng phẫn nộ.

“Trực tiếp xông vào kinh độ Đại Ngụy? Hắn ta chỉ là Á Thánh, còn chưa thành Thánh nhân đâu.”

“Nói tới liền tới? Thánh nhân cũng không được như thế chứ?”

Bá quan đều nhăn chặt mày, trong mắt lộ ra vẻ oán giận.

Đối phương là Á Thánh, trong lòng họ tự nhiên có kính sợ, nhưng vấn đề là, nơi đây là kinh đô Đại Ngụy, là vương triều Đại Ngụy.

Không có mệnh lệnh của vương triều Đại Ngụy, xông thẳng vào luôn? Cho dù có là Á Thánh, cũng không thể coi hoàng quyền chẳng là cái thá gì vậy chứ?

Chương 1130: Thánh Tôn Ân Từ, Văn Cung Dị Tượng, Đạo Đức Hiển Kinh, So Với Dị Tượng? (3)

Trên long ỷ.

Đầu mày của nữ đế cũng không nhịn được nhăn lại.

Đối phương công khai coi hoàng quyền chẳng là cái gai gì trong mắt luôn kìa.

"To gan."

"Dám trực tiếp xông vào vương triều Đại Ngụy?"

"Các ngươi đây là có mưu đồ gì đây?"

Đột nhiên, An Quốc công lớn tiếng hô, nhìn về phía văn cung trên không trung, phát ra tiếng lạnh lùng.

Giọng nói vang lên, truyền thẳng vào trong văn cung.

"To gan."

Chỉ là ngay sau đó, âm thanh vô cùng khủng bố lại vang lên.

Ba ngàn giọng nói khác nhau của Đại Nho cùng vang lên, nhìn về phía An Quốc công oán trách.

Thiên uy giáng trời đáng sợ, trong một khoảnh khắc toàn thân An Quốc công run lẩy bẩy, một áp lực giáng xuống trước nay chưa từng có, khiến cho cơ thể bằng xương thịt của ông ta muốn tách ra làm đôi.

"Coi thường Thánh tôn, tội đáng muôn chết."

Ba ngàn Đại Nho lại lên tiếng lần nữa, giọng nói lạnh lùng.

"Hỗn xược."

Trên long ỷ.

Nữ đế lạnh giọng cất lời.

Ngay tức khắc, Long đỉnh Đại Ngụy xuất hiện, tỏa ra sức mạnh cực kì hùng hồn, đối kháng với Thiên Địa Văn cung.

Trấn áp ba ngàn Đại Nho.

Ánh mắt xinh đẹp của nữ đế lộ ra hàn ý.

Đám người này trực tiếp tới Đại Ngụy văn cung, nói cũng không nói một tiếng, nói thẳng là quá đỗi hỗn xược ngạo mạn, căn bản không để hoàng quyền vào trong mắt.

Hơn nữa còn dám ở trước mặt nàng, trấn áp An Quốc công?

Đây là muốn làm gì đây?

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Đại Ngụy Long đỉnh hóa thành một con chân long, nhìn chằm chằm về Thiên Địa văn cung, ba ngàn Đại Nho nhăn mày, bọn họ cũng cảm thấy một áp lực vô hình rất lớn.

Lúc này.

Các thế lực lớn ở Trung Châu đều đưa mắt nhìn về hướng này.

Xảy ra loại chuyện thế này, bọn chúng sao có thể không quan tâm được?

Cái người hậu thế Thánh nhân này, hỗn xược ngang ngược, trực tiếp tới thẳng kinh đô Đại Ngụy, bất kể là có ý gì đi nữa, đều có ý coi thường hoàng quyền.

Nay lại còn trấn áp An Quốc công?

Cho dù có là Thánh nhân cũng không ngạo mạn như vậy chứ?

Đám người này quả thực kiêu ngạo, nhưng nếu như thực sự là hậu nhân của Đại Thánh nhân, vậy thì quả thật có tư cách kiêu ngạo.

“Yên lặng.”

Cũng vào đúng lúc này.

Thánh tôn lên tiếng rồi.

Một giọng nói bình tĩnh ôn hòa vang lên, truyền vào tai tất cả mọi người ở Đại Ngụy.

Một giây sau.

Thánh tôn từ văn cung từ từ bay lên, thánh quang của hắn ta, chiếu rọi tất thảy, hư ảnh của rất nhiều thần thú đều liên tục bao quanh hắn ta, thánh quang dồi dào.

“Quý Linh.”

“Ngươi thân là nữ đế Đại Ngụy, thân phân tôn quý, nhưng ta là Đại Thánh nhân chi tôn, hiện là Á Thánh, nhưng ngang hàng ngang vế với ngươi.”

“Nay mang theo Thiên Địa văn cung, xuất thế thành thánh, vì chúng sinh trong thiên hạ tạo phúc.”

“Ngươi là nữ đế đầu tiên ngàn năm nay, dốc lòng vì quốc gia, cứu chúng sinh Đại Ngụy khỏi khói lửa chiến tranh.”

“Ta cũng cảm thấy vui thay, cũng tình nguyện định cư ở kinh đô Đại Ngụy, từ nay trở thành niềm kiêu hãnh của ngươi.”

“Thiên Địa văn cung, cũng là văn cung của Đại Thánh nhân, tốt hơn Chu thánh trăm lần, nếu nhập tịch, quốc vận Đại Ngụy sẽ tăng thêm mười lần, đến lúc đó vương triều Đại Ngụy, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa.”

“Ngươi có nguyện vì chúng sinh Đại Ngụy, tiếp nhận phúc trời ban không?”

Giọng nói của thánh tôn vang lên.

Giọng nói của hắn, xa vời bình tĩnh, mặc dù nghe có vẻ ôn hòa nhưng vô hình khiến người ta cảm thấy một loại cảm giác cao cao tại thượng.

Hơn nữa còn dùng ban phúc để hình dung á hả?

Nữ đế Đại Ngụy còn cần tới một tên Á Thánh như ngươi ban phúc ư?

Đúng là điên hết thuốc chữa rồi?

Hậu nhân của Đại Thánh nhân thì đã sao?

Nếu như nói Đại Thánh nhân đích thân xuất hiện, chúng nhân còn không dám nói gì, một tên hậu nhân, dám ban phúc đế vương?

Còn tới cả chúng sinh Đại Ngụy cơ?

Quả thật buồn cười cực kì.

“Đại Ngụy không cần ban phúc.”

“Có Hứa Thủ Nhân ở đây, Đại Ngụy không cần bất cứ sự ban phúc nào cả, ngươi tự xưng là hậu nhân của Đại Thánh nhân, chứng cứ đâu?”

Giọng nói của nữ đế vang lên.

Nàng đưa ra đáp án.

Một đáp án kiên quyết mà khẳng định.

“Hứa Thủ Nhân?”

“Hắn đúng là không tệ, có thể ở tuổi này trở thành Bán thánh, quả là thiên tài địa bảo.”

“Hơn nữa trong thời gian Đại Ngụy gặp nguy nan, ngộ ra ý nghĩa quân tử của Đại Thánh nhân, cũng là cực kì tốt.”

“Có điều, Hứa Thủ Nhân cũng chỉ là học trò của tổ phụ ta, nếu tính ra thì, hắn còn phải gọi ta một tiếng Thánh sư.”

Vương Triều Dương chẫm rãi cất lời, trong lời nói ngập tràn sự tự tin.

Một câu nói, khiến người người chấn động.

Hứa Thanh Tiêu là môn đồ của Đại Thánh nhân?

Chẳng qua nửa câu sau khiến người ta chán ghét, còn phải gọi hắn ta một tiếng tiểu sư tổ á?

Mặc dù đối phương là Á Thánh, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng phải chưa từng giết Á Thánh bao giờ.

“Hoang đường.”

“Thủ Nhân ở đâu ra lại thành môn đồ của Đại Thánh nhân rồi?”

“Đại Thánh nhân là Thánh nhân từ thời xa xưa, cách hiên nay khó có thể tìm ra được nguồn gốc.”

“Đúng là nực cười.”

Giọng nói của Vương Tân Chí vang lên.

Gã cảm thấy buồn nôn rồi đó, này là muốn nhận bừa sao?

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt Vương Triều Dương lạnh lùng, hắn ta nhìn Vương Tân Chí, chậm chậm nói.

“Ngươi đầu óc ngu dốt, đây cũng là chuyện thường, một cái Thiên Địa Đại Nho nhỏ bé, thứ biết được cực kì ít ỏi.”

“Bổn thánh không trách tội ngươi.”

“Lần sau còn dám như vậy nữa, xem như ô nhục thánh uy, đừng trách bổn thánh vô tình.”

Ánh mắt của Vương Triều Dương như thần kiến, nhìn chằm chằm về đối phương, tán ra áp lực khủng khiếp.

Đùng đùng đùng.

Long đỉnh Đại Ngụy chấn động, chân long gầm lớn, tiêu tan hết cỗ áp lực kia.

Cảm nhận được Long đỉnh Đại Ngụy, Vương Triều Dương không thấy sợ chút nào, mà chầm chậm nói.

“Hứa Thủ Nhân, là môn đồ Đại Thánh nhân.”

“Có điều không phải môn đồ tại thế, mà Hứa Thanh Tiêu nhận được truyền thừa từ tổ phụ ta.”

“Nói ra có thể các ngươi không tin, nhưng sự thật là như vậy.”

Chương 1131: Thánh Tôn Ân Từ, Văn Cung Dị Tượng, Đạo Đức Hiển Kinh, So Với Dị Tượng? (4)

Những lời này nói ra, khiến người đợi kinh ngạc, hơn nữa cẩn thận suy nghĩ, còn đúng là thế thật.

"Tất cả nhưng thơ từ danh ngôn của Hứa Thanh Tiêu, đều là do bổn thánh tổ phụ viết ra."

"Thiên cổ danh từ, thiên cổ danh thi, thiên cổ danh ngôn, thiên cổ biển văn đầu tiên, còn có tất cả như Thương tiến tửu, đều do đích thân Đại Thánh nhân đích thân viết."

"Bao gồm cả lập ngôn lập ý của Hứa Thủ Nhân, cũng là Đại Thánh nhân chi ý."

"Đặc biệt là, vì thiên địa lập tâm, vì chúng sinh lập mệnh, vì vị thánh tiếp theo có thể kế thừa tuyệt học, vì vạn thế mở ra thái bình, bốn câu này, là lời răn dạy của tổ phụ của cả tộc bổn thánh."

"Nếu không các ngươi tự nghĩ mà xem, một người đọc sách hai mươi tuổi, trước hai mươi tuổi, chỉ là một nha dịch, tới năm hai mươi tuổi lại có thể bắt đầu tiếp thu được nhiều tư tưởng như vậy sao? Điều này có hợp tình hợp lí không?"

Vương Triều Dương cất tiếng.

Hứa Thanh Tiêu trong một năm trở thành Bán thánh, này trước tiên không nhắc đến, chủ yếu nói tới khả năng thơ từ của Hứa Thanh Tiêu, quả thật có chút khoa trương, mở miệng đóng miệng cái là có thiên cổ thơ ca.

Đặc biệt là bốn điều quân tử, nay cẩn thận nghĩ lại, quả thật có chút không giống.

Chỉ là người ta không hiểu được, dù sao Đại Thánh nhân cũng cách thời đại này rất xa, Hứa Thanh Tiêu làm thế nào mà nhận được truyền thừa từ Đại Thánh nhân vậy?

Rất nhanh, Vương Triều Dương tiếp tục cất lời.

“Bổn thánh tổ phụ, ở nhân thế có để lại chút truyền thừa, Hứa Thủ Nhân làm thế nào có thể trong một năm, trở thành Bán thánh, hơn nữa lại làm thế nào trong vòng một năm, Võ đạo nhập thánh?”

“Các ngươi thử nghĩ mà xem, trong đất trời rộng lớn, Thánh nhân văn võ song toàn có thể là ai đây?”

“Không chỉ có vậy, có ngươi có biết, ngày đó Hứa Thanh Tiêu trong thời gian Hứa Thanh Tiêu tự chứng minh bản thân trong Đại Ngụy văn cung, hư ảnh của Chu thánh vì sao lại triều bái Hứa Thanh Tiêu không?”

“Bởi vì Hứa Thanh Tiêu nhận được truyền thừa từ Thánh nhân đầu tiên, tổ phụ của bổn thánh.”

“Thiên phú của hắn không tệ, có thể lĩnh ngộ được ba phần, chẳng qua đáng tiếc là, hắn cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được ba phần thôi, rốt cuộc cũng không tiếp thu được quá nhiều từ truyền thừa.”

“Truyền thừa thực sự, nằm trong tay cả tộc bổn thánh.”

“Hôm nay tới đây, một là ban phúc cho Đại Ngụy, hai là định cư nơi Đại Ngụy, ba là truyền dạy cho Hứa Thanh Tiêu, đại diện cho cả tộc bổn thánh, thu Hứa Thanh Tiêu làm đệ tử.”

“Bổn thánh không thích làm cao, thiên địa Nho đạo, cứ để Hứa Thanh Tiêu duy trì, chỉ cần hắn có thể công bằng liêm chính, truyền thừa học vấn của Thánh nhân, bổn thánh bằng lòng tiếp nạp Hứa Thủ Nhân.”

“Có điều Hứa Thủ Nhân cuối cùng lại bước vào quan trường, bổn thánh lo lắng hắn bị quyền lực che mờ mắt, lo lắng mà đích thân hiện thế, truyền giáo cho người đọc sách trong thiên hạ, cũng kiểm tra thêm Hứa Thanh Tiêu, nếu như hắn có thể tỉnh ngộ, Nho đạo trong tương lai, bèn giao lại cho hắn.”

Vương Triều Dương tiếp tục nói.

Một tràng lời kia đắp nạn bản thân hắn ta như Thánh nhân, không màng thứ gì cả.

Đồng thời cũng mang theo ngữ khí cao cao tại thượng, đem tất cả khen ngợi cho Hứa Thanh Tiêu, để bá quan trở nên đáng

ghét.

“Nói nhiều như vậy.”

“Ngươi có chúng cứ gì không?”

“Ngươi nói đúng là đúng hả?”

“Nực cười.”

Giọng nói của Cố Ngôn vang lên.

Nay ông ta cũng là Đại Nho, mặc dù không so được với Á Thánh, nhưng thân là Hộ bộ thượng thư của Đại Ngụy, vẫn đủ tư cách nói hai ba câu.

“Ầy.”

“Ngu xuẩn.”

Vương Triều Dương thở dài một hơi.

Một khắc sau, ánh mắt hắn ta bình tĩnh trở lại.

“Nếu đã như vậy, cho các ngươi xem thử, cái gì gọi là Đại Thánh nhân.”

Lời vừa nói xong.

Ngay lập tức.

Văn cung chấn động.

Đùng.

Ánh sáng rọi trời xanh, bao trùm tất thảy.

Văn cung rúng động.

Từng hư ảnh của Thánh nhân xuất hiện.

Hư ảnh đầu tiên của Thánh nhân xuất hiện, trên bầu trời cao, cao hơn cả vạn trượng, tỏa ra uy nghi bức bách khó dùng lời để diễn tả.

Hư ảnh thánh nhân thứ hai xuất hiện, giơ cao tay giữa trời xanh, khiến thiên địa trấn động, vật đổi sao dời, thanh thế tinh khiết đáng sợ.

Hư ảnh thánh nhân thứ ba xuất hiện, sơn hà trần thế vang động, vô số sinh linh cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là yêu ma, càng

là tim đập châm run.

Hư ảnh thánh nhân thứ tư xuất hiện, thánh uy cuồn cuộn, vây quanh tám mươi mốt vạn hư vảnh, là chân linh của tất cả Đại Nho từ xưa đến nay.

Hư ảnh thánh nhân thứ năm xuất hiện, là hư ảnh của Chu thánh, cỗ khí lực này, người đời cực kì quen thuốc, bởi vì mấy ngày trước, Chu thánh từng xuất hiện.

Nay lại xuất hiện thêm lần nữa.

Hư ảnh của Chu thánh, khắc sâu trong tâm trí của mỗi người.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, đây là hư ảnh thực sự của Chu thánh, bởi vì khoảng thời gian trước, bọn họ đúng là từng được trải nghiệm rồi.

Việc này không thể giả được.

Hơn nữa hư ảnh Chu thánh, vượt qua uy lực của bốn hư ảnh kia, bởi vì Chu thánh là Thánh nhân gần với hiện thời nhất.

Năm hư ảnh của Thánh nhân xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, điềm lành cuồn cuộn khắp nơi, cánh hoa từ trời cao bay khắp nơi, tiếng niệm kinh vang khắp trần thế.

Dị tượng này.

Quả thật đáng sợ.

Kinh đô Đại Ngụy.

Sắc mặt bá quan không vui là mấy.

Thánh uy khủng khiếp, không sao làm giả được.

Cho dù là nữ đế, giây phút này, sắc mặt cũng không mấy dễ nhìn.

Thất đại Tiên tông.

Thái Thượng Tiên tông, Vô Trần đạo nhân nhìn thấy tất cả, càng không nhịn được cảm khái.

“Quả thật là năm Đại Thánh ý.”

“Thứ này, đúng thật là văn cung, hàng thật giá thật.”

Ông ta mở lời, xác định đây là sự thật.

Mà Thất Tinh Đạo tông.

Thất đạo nhìn tất thảy màn này, trong ánh mặt, tràn đầy sự bình tĩnh.

“Nay, tin rồi chứ?”

Giọng nói của Vương Triều Dương vang lên.

Hỏi thế nhân.

Sau đó.

Vào chính lúc đó.

Một chùm tia sáng màu tím đột nhiên rọi thẳng lên trời cao.

Cùng với đó là giọng nói vô cùng vang dội, vọng tới khắp nơi trên thế giới.

“Đạo, khả đạo.”

“Phi, thường đạo.”

Giọng nói vang lên, chỉ trong phút chốc.

Thế nhân kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Say đó trong Thất Đại Tiên tông, sắc mặt tất cả chưởng giáo đều thay đổi.

Trong kinh đô, Vô Trần đạo nhân cùng lão đạo Thất Tinh Đạo tông, bỗng nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên khó tin.

Chương 1132: Từ Xưa Tới Nay Bộ Kinh Đầu Tiên, Ba Kiếp Nguyên Thần, Tiên Đạo Tam Phẩm (1)

Kinh đô Đại Ngụy.

Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đã tiến vào "nhập định".

Chuyện của thế giới bên ngoài, không cách nào ảnh hưởng tới Hứa Thanh Tiêu.

Tiên đạo Thất phẩm, được gọi là Minh kinh (Khắc kinh văn), quá trình trên cực kì nguy hiểm, tất nhiên không thể bị thế giới bên ngoài làm phiền.

Bia linh xuất hiện trong thần thức.

Hứa Thanh Tiêu dùng linh khí làm bút, muốn đạt được Minh kinh.

Mà kinh dùng để khắc tất nhiên là đạo đức kinh.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu đã suy nghĩ về chuyện này rất lâu, nguyên nhân cơ bản là, hắn muốn cảm ngộ đạo đức kinh.

Không thể cái gì cũng không có cảm ngộ được, trực tiếp liền có thể nhấc bút lên viết đâu nhỉ?

Đây rõ ràng là chuyện không thể nào được.

Bia linh ở trước mặt.

Hứa Thanh Tiêu yên tĩnh giác ngộ.

Đạo đức kinh nguồn cội cơ bản của đạo kinh trong thiên hạ, hàm chứa đạo lí nhiều vô kể, còn là kiến thức của "Nội Thánh ngoại Vương", văn ý uyên thâm, hàm ý rộng rãi, là vua của vạn kinh.

Đây là cảm ngộ của ông đây đối với vạn vật, cũng là cảm ngộ đối với đất trời thế gian.

Sơ khai của thiên địa là “đạo”, do đó “đạo” sinh thành một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, không ngừng tăng trưởng sinh sản.

Muốn lí giải được tất phải hiểu rõ đạo đức kinh.

Đạo, không thể hình thái hóa.

Phàm thai nhục nhãn không thể nhìn thấy.

Nhưng nó là căn cơ của vạn vật, là nguồn gốc của toàn bộ thế gian.

Tất cả thuận theo lẽ tự nhiên, thuận theo đạo đất trời.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu hiện ra toàn tập Đạo đức kinh, mỗi một chữ, vào giây phút này tất cả đều biến thành một con chân long, từ trong tư tưởng nhảy vọt ra ngoài.

Giờ khắc này, thế giới tinh thần của Hứa Thanh Tiêu, biến hóa thành vũ trụ tinh trần.

Vũ trụ mênh mông, vô số vì sao, không cách nào đếm được hết.

Chỉ khi cơ thể đứng giữa vũ trụ, phản ứng đầu tiên Hứa Thanh Tiêu nhận ra được là sự nhỏ bé, sự nhỏ bé của bản thân hắn.

Một người có mạnh hơn nữa, nhất thế vô song, thì có thể ra sao? Nói cho cùng cũng chẳng qua là một người vô địch trong một thế giới nhỏ.

Sau đó trong vũ trụ bao la thế này, có bao nhiêu thế giới như vậy đây?

Đời người chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủ hai trăm năm.

Cho dù có là Tiên đạo, cũng không thể vượt qua ngàn năm vội vã.

Đến cùng cũng chỉ là một chốc phù vân.

cho dù vang danh thiên cổ thì có thế nào?

Đối với vũ trụ bao la, đến một hạt cát cũng không thể sánh nổi mà thôi.

Trong không gian vô định, Hứa Thanh Tiêu bỗng sinh ra một loại cảm ngộ khó nói thành lời.

Giống như tất cả của tất cả, đều không đáng.

Lại dường như tất cả của tất cả, đều chẳng có ý nghĩa gì cả.

Chỉ là trong khoảng thời gian Hứa Thanh Tiêu dần dần cảm ngộ.

Đột nhiên, trong đầu giống như có một tia sét nổ vang lên.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

"Chút nữa thì hóa đạo rồi."

Hứa Thanh Tiêu tỉnh ngộ trở lại, hắn hiểu rõ bản thân đi sai ngã rẻ rồi, phàm nhân sao có thể sánh với thiên địa được?

Vốn hai thứ này không nằm cùng một đẳng cấp, nếu như không nhanh chóng tỉnh lại, chỉ sợ sẽ tiến vào trạng thái hư vô, bản thân cũng sẽ triệt để hóa thành đạo rồi, suy nghĩ không tồn tại, không cảm nhận được phiền não thế tục, không khác gì với người đang sống mà chết.

Có điều đột nhiên tỉnh ngộ, cũng khiến nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu dường như mạnh lên.

"Minh kinh."

Trong khoảnh khắc.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, hắn viết lại những kinh văn hắn nhớ được, lấy đâu ra lắm thị thị phi phi như vậy.

Sau đó.

Tay Hứa Thanh Tiêu nắm bút linh, trên bia linh, chầm chậm khắc Đạo đức kinh xuống.

"Đạo, khả đạo."

"Phi, thường đạo."

"Danh, khả danh."

"Phi, thường danh."

Hứa Thanh Tiêu khắc từng nét từng nét bút xuống, đồng thời cũng vốn có ý tự mình lí giải Đạo đức kinh theo cách của hắn.

Đạo, nếu như có thể dùng ngôn ngữ để gọi, không phải là đạo thường.

Tên, nếu như có thể gọi được, vậy nó không còn là một cái tên thông thường.

Cùng với khoảng thời gian Hứa Thanh Tiêu khắc Đạo đức kinh, vũ trụ xung quanh bắt đầu trở nên trấn động.

Khó có thể dùng từ diễn tả được âm thanh từ vụ trụ truyền tới, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao rung động, dùng mắt lướt qua, cả vũ trụ đang tỏa ra vô số ánh sáng.

Mà thế giới bên ngoài.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu khắc xong Đạo đức kinh.

Một chùm sáng màu tím, chiếu thẳng lên trời cao.

Ánh sáng màu tím, xung thiên trấn địa.

Trấn áp tất cả.

“Đây là làm sao vậy?”

“Thế này là chuyện gì thế?”

“Sao đang yên đang lành lại có chùm sáng màu tím thế này?”

“Hình như là Bình Loạn vương phủ đó.”

“Là Hứa thánh, là Hứa thánh.”

“Đây là câu trả lời của Hứa thánh.”

Từng giọng nói vang lên, bách tính kinh đô lúc trước đã bị Thánh tôn làm cho kinh ngạc tỉnh táo rồi.

Này lại nhìn thấy chùm sáng tím này, tất nhiên rất đỗi ngạc nhiên, phát hiện chùm sáng màu tím này đến từ Bình Loạn vương phủ, lại càng thêm tò mò.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Đám người Trần Chính Nho nhìn thấy một màn này, không nhịn được lộ ra nét vui mừng, bọn họ lúc trước vẫn luôn tò mò

Hứa Thanh Tiêu đang làm gì.

Sự xuất hiện của Thánh tôn, quả thật khiến bọn họ cảm thấy rắc rối khó xử.

Mà nay, Hứa Thanh Tiêu tạo ra thanh thế thế này, không hề yếu thế so với Thánh tôn, càng quan trọng hơn nữa là, đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Một loại hồi đáp ngoan cường mà mạnh mẽ.

Trên long ỷ.

Quý Linh ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Nàng vô cùng có tự tin với Hứa Thanh Tiêu, nay Bình Loạn vương phủ xuất hiện một chùm sáng tím, trong mắt nàng, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Niềm tin lớn nhất của nàng, không phải Long đỉnh Đại Ngụy.

Mà là Hứa Thanh Tiêu.

Trên trời kinh đô.

Vương Triều Dương yên lặng quan sát hết tất cả, trong mắt hắn ta tràn ngập vẻ xem thường không đồng tình.

Tia sáng tím này có tính là gì?

Một chùm sáng tím, chẳng qua là một hạt cát trên sa mạc mà thôi.

Đứng trước mạt hắn ta, đã là cái thá gì chứ?

Trước Thiên Địa văn cung, lại được xem là cái gì đây?

Hắn ta không tin, dị tượng của Hứa Thanh Tiêu, còn có thể vượt qua Thiên Địa văn cung được ư?

Nhưng, đây chỉ là cách nghĩ của Vương Triều Dương.

Trong Thái Thượng Tiên cung.

Vô Trần đạo nhân sắc mặt biến động, ông ta chỉ về phía chùm sáng tím, bên tai cũng vang lên vô số âm thanh hùng vĩ.

Đạo, khả đạo.

Phi, thường đạo.

Danh, khả danh.

Phi, thường danh.

Âm thanh cổ kính này, không đến từ Hứa Thanh Tiêu, mà tới từ đất trời đó.

Biểu cảm của Vô Trần đạo nhân thay đổi, toàn thân ông ta run rẩy, nhìn về phía chùm sáng tím, đến hô hấp cũng trở nên vô cùng gấp gáp.

Chương 1133: Từ Xưa Tới Nay Bộ Kinh Đầu Tiên, Ba Kiếp Nguyên Thần, Tiên Đạo Tam Phẩm (2)

Hồng bào lão đạo đứng cạnh, cùng Lục bào lão đạo cũng tỏ ra vẻ vô cùng trấn động, quan sát tất cả, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Sư sư huynh, đây là kinh văn gì thế, ngắn ngủn vài chữ, sao đệ lại có cảm giác được khai sáng giác ngộ thế này, hơn nữa sao lại dẫn tới dị tượng lớn như thế chứ?”

Hồng bào lão đạo lên tiếng, ông ta hỏi Vô Trần đạo nhân.

Thân là người tu tiên, ông ta càng rõ ràng hơn, loại dị tượng này tượng trưng cho điều gì, dị tượng sinh ra từ Nho đạo, là dị tượng của đất trời, bởi vì Nho đạo càng ứng với tự nhiên hơn, nên dị tượng tới từ Nho đạo, bọn họ chẳng mấy quan tâm.

Nhưng dị tượng của Tiên đạo, lại là một chuyện cực kì khủng khiếp đó.

“Không biết, không được ồn, cứ nghe thôi.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng, ra lệnh cho sư đệ của ông ta yên lặng, nghiêm túc lắng nghe.

Như Ý Khi tông, Ngô An theo dõi cả màn này, thần sắc cũng có chút thay đổi, Trần Thư đứng bên cạnh lại không nhịn được há hốc mồm.

Quy Nguyên Trận tông, Trảm Thiên Kiếm tông, cùng Thất đại tiên môn, có thể nói không ai không chấn kinh.

Cho dù có là trong Thất Tinh đạo quan.

Những lão đạo trước đây không quan tâm gì tới Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc này không nhịn được mà đều mắt chữ o miệng chữ a, mắt không rời Bình Loạn vương phủ.

“Đây là, Vô thượng đạo kinh.”

Giọng nói của ông ta tràn đầy chấn động, trong ánh mắt, cùng toàn là sự ngạc nhiên.

Kinh đô Đại Ngụy, trên bờ hồ.

Tuân Tử nhìn thấy toàn bộ chuyện này, không nhịn được nở một nụ cười, ông ta vuốt ve bộ râu, dường như vô cùng vui mừng.

Đông Châu.

Phật môn đệ tử đang truyền giáo cũng bất giác cảm nhận được khí tức đáng sợ này.

Thần sắc của bọn họ theo bản năng hiện lên vẻ nghiêm trọng.

Tây Châu.

Thiên Trúc tự, Già Lam thần tăng cảm nhận được toàn bộ sự việc.

Trong miệng niệm A di đà phật, bất giác có chút run nhẹ.

Mà cũng vào lúc đó.

Kinh đô Đại Ngụy.

Vốn Vương Triều Dương muốn tiếp tục nói.

Chớp mắt.

Đùng đùng đùng!

Ban đầu chỉ là một chùm sáng tím, ngay sau đó, tùng chùm từng chúm sáng tím, cắm thẳng lên trời xanh, từng nhà từng nhà, bỗng nhiên bắn ra vô số tia sáng tím.

Không.

Không.

Không.

Không phải là kinh đô Đại Ngụy, mà là toàn bộ trần thế.

Khắp mọi ngươi, lấy Hứa Thanh Tiêu làm trung tâm, đồng thời bắn ra những chùm sáng lên trời cao.

Một dị tượng không gì có thể sánh được, trấn động thế nhân, chuyện này cũng quá là đáng sợ rồi, không ai ngờ được dị tượng sẽ biến đổi thành thế này.

Thay đổi còn khủng khiếp hơn cả lúc trước.

Giây phút này, đến Vương Triều Dương cũng không ngờ tới.

Trong mắt hắn ta hiện lên vẻ ngạc nhiên, có chút không thể tin được.

“Vô danh, thiên địa chi sơ.”

“Hữu danh, vạn vật chi mẫu.”

“Tịch nhiên cho thấy uy linh, hiển dương cho thấy công trình vân vi.”

“Hai phương diện một Hóa Nhi, huyền linh khôn xuất huyền vi khôn lường.

Ấy là chúng diệu chi môn, cửa thiêng phát xuất mọi nguồn huyền vi.”

Cùng với đó là dị tượng kinh thiên động địa.

Âm thanh lại vang lên lần nữa.

Đây là đoạn mở đầu của Đạo đức kinh.

Tràn ngập huyền ảo vô thượng.

Khiến vô số người chìm trong yên lặng, tất cả những người tu hành, nghe thêm trang kinh văn này xong, đều cảm thấy cảm giác thăng hoa mà trước nay chưa từng có.

Rất nhiều người nghe không hiểu đây là có ý gì, nhưng lại dường như khai mở một tuệ căn nào đó, mặc dù nghe không hiểu, nhưng cảm thấy cực kì cao thâm.

Nhật nguyệt, vào giây phút này hoàn toàn chấn động.

Tinh trần, trên trời cao phát ra ánh sáng lấp lánh.

Vũ trụ, giờ khắc đây truyền tới tiếng cộng minh.

Âm thanh hùng vĩ không gì sánh được vang lên, giống như âm thanh của đất trời, lại dường như là âm thanh phát ra từ sâu thẳm vũ trụ.

Sắc tím nồng đậm, bao trùm cả trần thế.

Sau đó.

Một âm thanh kinh ngạc vang lên.

“Các ngươi mau xem, kia là gì thế?”

Giọng nói kia vừa dứt.

Mọi người đều đưa mắt sang nhìn.

Trong hoàng cung, nữ đế nhìn sang, lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tất cả tu sĩ của Thất đại Tiên tông, chỉ liếc một cái đều như ngừng hô hấp.

Tất cả các thế lực lớn nhỏ trong thiên hạ đều chăm chú quan sát mọi chuyện, bọn họ cũng ngơ cả ra rồi.

Còn có Thánh tôn, sau khi nhìn thấy dị tượng thế này, cũng hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ.

Mọi người đều hoàn toàn nghệch cả ra rồi.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trên bầu trời.

Tường vân kim sắc xuất hiện, chiếu rọi ra tia sáng ấm áp, bên trong tầng mây kia, lại có một tòa tiên cung.

Giống như thiên đình mà Tiên đạo vẫn luôn nói.

Bên trong Tiên cung, lờ mờ có thể nhìn thấy bóng dáng của rất nhiều người, mỗi một bóng người, đều như thần tiên.

Có bóng người, trong tay nắm lôi đình, tỏa ra uy nghiêm ngất trời.

Có bóng người, kéo pháp tướng, khí thế đáng sợ.

Có bóng người, toàn thân bao phủ bởi tiên khí, chỉ nhìn thôi cũng vô cùng bất phàm.

Dị tượng như thế này, khiến người ta triệt để ngã ngửa.

Cảm thấy thật khó tin.

Quá đỗi khủng khiếp rồi ấy.

“Đây là Thiên đình tiên cung, là dị tượng mạnh nhất của Tiên đạo.”

“Từ xưa tới này, chưa từng có dị tượng thế này bao giờ.”

“Hứa Thanh Tiêu, khắc ra được Thiên địa đạo kinh.”

Khoảnh khắc này, Vô Trần đạo nhân vẫn coi như hiểu rõ đây là thứ gì, giọng nói ông ta cực kì lớn, tràn đầy trấn kinh, trong ánh mắt, còn có nhiều hơn sự ngạc nhiên khó tin khó tả hơn.

Ánh mắt của ông ta, chứa đầy sự khó tin.

Nhìn về vị trí của Hứa Thanh Tiêu, nói như vậy.

Giây phút này, kinh đô Đại Ngụy, ai ai cũng nghe thấy lời của Vô Trần đạo nhân.

Thất đại Tiên tông, tất cả tu sĩ cũng đều trấn động rồi.

Có rất nhiều người không hiểu đây là ý gì, nhưng là tu sĩ tất phải biết, lời Vô Trần đạo nhân nói là có ý gì.

Tiên đạo Thất phẩm.

Là Minh kinh.

Mà Minh kinh cũng có phân cấp độ, kinh văn thông thường, văn kinh cấp cao, cổ kinh, còn có Thánh đạo cổ kinh.

Thái thượng cổ kinh, chính là thuộc loại cổ kinh.

Mà cực phẩm cổ kinh, chính là có ý nghĩa gấp mười lần.

Kinh văn hoàn chỉnh của Thất tinh Đạo tông, có thể gọi là cực phẩm cổ kinh.

Chỉ có điều loại kinh văn này, đã thất truyền từ rất lâu rồi, thậm chí có lời đồn rằng, là thiên địa không cho phép Tiên đạo sở hữu loại kinh văn thế này.

Chương 1134: Từ Xưa Tới Nay Bộ Kinh Đầu Tiên, Ba Kiếp Nguyên Thần, Tiên Đạo Tam Phẩm (3)

Phẩm cấp của kinh văn càng cao, vậy thì trong tương lai sẽ càng mạnh thêm, căn bản chính là vượt qua cả định nghĩa cơ bản.

Sau đó còn có một loại kinh văn, vượt trên tất cả các loại kinh văn trên.

Loại kinh văn này, chính là Thiên địa kinh văn, ý nghĩa chính là kinh văn được sinh ra từ đất trời, là cực phẩm kinh văn của Tiên đạo.

Loại kinh văn này, một khi xuất thế, tương lai Tiên đạo nhất định sẽ có một siêu phẩm đó.

Thiên địa kinh văn, có thể phá bỏ mười lần xiềng xích, Hứa Thanh Tiêu có thể viết lại cục diện hiện tại của Tiên đạo.

Cũng rất có khả năng, Tiên đạo có thể vì chuyện này và phá vỡ giới hạn, trở thành hệ thống đầu tiên sở hữu siêu phẩm.

Nếu như thực sự trở thành như vậy, cái gì mà Nho đạo, cái gì mà Phật môn, tất cả đều chỉ là phế vật.

Đệ tử của Tiên đạo chấn kinh tất thảy.

Đầu não của Thất đại Tiên tông, thậm chí còn có một số tu sĩ ẩn thế, cũng hoàn toàn bị làm cho kinh ngạc.

Thiên đình Tiên cung.

Lúc này, xuất hiện một cung cầu vồng, từ trên trời hạ xuống, đáp xuống Bình Loạn vương phủ.

Giống như muốn đón Hứa Thanh Tiêu thăng tiên rời đi.

“Hứa Thanh Tiêu sao có thể khắc ra kinh văn như vậy chứ? Lẽ nào hắn là chuyển thế của đạo tổ?”

Có tu sĩ Tiên đạo kinh hô.

Không thể tin được nói.

Hứa Thanh Tiêu đã là bán thánh Nho đạo, còn là Nhập thánh Võ đạo.

Vốn cho rằng tư chất Tiên đạo thuộc hàng cực tốt, nhưng cũng chỉ trong phạm vi bình thường thôi.

Nào có ngờ tới là, Hứa Thanh Tiêu tự mình khắc kinh, thế mà lại khắc ra Thiên địa văn kinh.

Tu sĩ già đời hơn chút, là kinh ngạc.

Còn tu sĩ trẻ tuổi hơn, lại là ngưỡng mộ.

Vô cùng ngưỡng mộ.

Đặc biệt là Lộ Tử Anh, ánh mắt hắn ngây ngốc nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mặt trần đầy sự ngưỡng mộ.

Bên trong Bình Loạn vương phủ.

Cùng với sự xuất hiện của dị tượng, bậc thăng lên trời màu vàng kim hiện ra, hạ xuống trong Bình Loạn vương phủ.

Có điều đây cũng chỉ là dị tượng thôi.

Không phải thực sự có thể thành tiên.

Bậc thang lên trời không nhập vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Đây là dòng chảy linh khí bất tận, khiến Hứa Thanh Tiêu không ngừng biến đổi.

Sau Minh kinh, là Lục phẩm Tố Linh cảnh.

Đắp nặn ra nguyên linh của bản thân.

Nguyên linh của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Tổng cộng có ba đạo nguyên linh.

Một đạo nguyên linh, vô cùng trẻ con, nhưng phát ra ánh sáng màu vàng, căng tràn sức sống.

Một đạo nguyên linh, vô cùng cường tráng, giống như bản thân hắn, toàn thân từ trên xuống dưới đều có tiếng tụng kinh.

Một đạo nguyên linh, có chút đứng tuổi, nhưng có khí thế mạnh mẽ nhất, giống như một con chân long đang ngủ đông.

Đây là ba đạo nguyên linh của Hứa Thanh Tiêu.

Quá khứ, tương lai, và hiện tại.

Nguyên linh ba đời.

“Tiên đạo Lục phẩm, Nguyên linh cảnh, ba đạo nguyên linh, quá khứ, hiện tại, tương lai, đây là nguyên linh mực nào chứ, tư chất Tiên đạo của Hứa Thanh Tiêu, lừng lẫy xưa nay.”

Vô Trần đạo nhân trợn tròn mắt, kích động đến nỗi bàn tay phát run.

Sau đó, ba đạo nguyên linh hợp nhất lại với nhau, biến thành một đóa thanh liên.

Trên bầu trời Bình Loạn vương phủ.

Một đóa thanh liên xuất hiện, dường như nâng đỡ cả thế gian.

“Tiên đạo ngũ phẩm, Chân ngã cảnh.”

“Một đóa thanh liên này, là chân thân của Hứa Thanh Tiêu, đại diện cho căn cơ hùng hậu đầy đủ.”

Vô Trần đạo nhân siết chặt bàn tay, ông ta ngạc nhiên đến mức tê dại, nhưng vẫn không nhịn được nói.

Ông ta không tưởng tượng nổi.

Bản thân lúc còn sống, có thể nhìn thấy cực phẩm của Tiên đạo.

Điều này…quá khó tin rồi.

Hứa Thanh Tiêu khắc ra Thiên địa kinh văn, tập hợp ba đạo nguyên linh, nay thế lại như chẻ tre, liên tiếp đột phá lên Tiên đạo Ngũ phẩm.

Đây chính là lợi ích của Minh kinh.

Hơn nữa thanh liên, là đại diện cho sự viên mãn, đạo môn viên mãn.

Những tu sĩ trẻ đã ghen tị tới mức răng nghiến sắp móm luôn rồi.

Đặc biệt là Lộ Tử Anh.

Hắn vốn đứng đầu Tiên đạo, giờ thì hay rồi, đứng thứ hai trong Tiên đạo rồi.

Lộ Tử Anh thật bực quá đi.

Nhưng chính vào giờ khắc này.

Thanh liên chiếu xuống hàng ngàn tia sáng, chiếu xuống cả vương phủ.

Cảnh tượng kì vĩ này quá đẹp đi.

Nhưng chính vào lúc này.

Thanh liên trổ hoa, từng phiến từng phiến cánh hoa sen rơi đầy kinh văn.

Đồng thời trong hoa sen cũng xuất hiện ba đạo nguyên thần.

Nguyên thần non trẻ, huyết khí ngất trời, nâng theo một con chân long, sức mạnh Võ đạo, trấn động hư không.

Nguyên thần nhỏ nhắn ngồi bắt chéo chân, mở to mắt, hai đạo thần mang khai mở, đâm xuyên hư không, sát khi ngất trời.

Đây là nguyên thần Võ đạo.

Mà nguyên thần non trẻ, bao quanh bởi thánh khí dày đặc, lời của Thánh nhân vang lên.

"Vì thiên địa lập tâm, vì con dân lập mệnh, vì Thánh nhân sau này có thể duy trì tuyệt học, vì vạn thế mở ra thời kì thái bình."

Đây là nguyên thần Nho đạo, thánh uy ngất trời.

Nguyên thần đứng tuổi hơn, không có hơi khí của việc già nua, tiên khí vây quanh uốn lượng, trước mắt lại xuất hiện bậc thang dẫn lên trời xanh.

Ba đạo nguyên thân xuất hiện.

Đại diện cho việc Hứa Thanh Tiêu đã tiến vào Tiên đạo Tứ phẩm.

Thượng thanh cảnh.

Thượng thanh cảnh, là cảnh giới tu luyện nguyên thần.

Hứa Thanh Tiêu không chỉ tu luyện ra nguyên thần, mà còn tu luyện ra ba đạo nguyên thần.

“Võ đạo nguyên thần, Nho đạo nguyên thần, Tiên đạo nguyên thần.”

“hrr đây là sắp học thành thạo hết toàn bộ Nho Võ đạo sao?”

“Từ xưa đến nay, Đại Thánh nhân từng đạt được Võ đạo Nhất phẩm, Nho đạo Nhất phẩm, lẽ nào Hứa Thanh Tiêu muốn Nho đạo, Võ đạo, Tiên đạo đều Nhất phẩm sao?”

“Khó nói lắm, nguyên thần thế này, quá đỗi hùng tráng rồi, căn cơ thế này, bần đạo chưa từng gặp qua.”

“Xì, ba đạo nguyên thần thế này, trấn động xưa nay, nếu như Hứa Thanh Tiêu tu luyện Phật đạo, đạt được Chính giác, vậy thì chẳng phải là từ xưa đến nay là người đầu tiên làm được sao?”

Mọi người ồn ào bàn luận, trong mắt tràn ngập sự ngạc nhiên.

Nhìn về nơi Hứa Thanh Tiêu đang ở, nhịn không được mà đoán già đoán non.

“Thực sự có thể lắm.”

Có người lên tiếng, là một vị lão đạo, ông ta nhìn dị tượng ở Bình Loạn vương phủ, sau đó chầm chậm lên tiếng.

“Phật môn coi trọng pháp duyên, cũng chú ý tới giác ngộ, không giống những cảnh giới khác, cần thông qua từng bước một để đạt được.”

“Nếu như một người thật sự giác ngộ, có được đại trí tuệ, có thể có được lòng chúng sinh, bèn có thể trực tiếp đột phá cảnh giới, giống như Tiên đạo vậy, sau khi khắc kinh xong, có thể có được vô số khả năng.”

Lão đạo lên tiếng, ông ta từng nghiên cứu qua Phật học, cho nên nói như vậy.

Chương 1135: Từ Xưa Tới Nay Bộ Kinh Đầu Tiên, Ba Kiếp Nguyên Thần, Tiên Đạo Tam Phẩm (4)

Giọng nói này vang lên, rất nhiều người há hốc mồm, cảm thấy vô cùng chấn động.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng đạt được Nho đạo Tam phẩm, Võ đạo Tam phẩm, nay còn có Tiên đạo Tứ phẩm, nhìn tình hình hiện tại, không đạt được Tam phẩm, Hứa Thanh Tiêu sẽ không dừng lại đâu nhỉ?

Nếu như còn thêm cả Phật pháp vào.

Nho Phật Tiên Võ, tứ đại hệ thống đều là Tam phẩm.

Sau này chọn đại một con đường thành Nhất phẩm, đều là sự tồn tại vô địch còn gì.

Nếu như tứ đại hệ thống đều là Nhất phẩm.

Xịt.

Không thể tưởng tượng nổi.

Khủng khiếp cỡ nào đây?

Đùng.

Ngay sau đó.

Ba đạo nguyên thần trong hoa sen, bỗng nhiên cùng mở mắt, tỏa ra ánh sáng vô cùng chói mắt, bao trùm cả kinh đô Đại Ngụy.

Thiên đình Tiên cung trên trời cao, cũng đồng thời bắn xuống muôn vàn tia sáng, nhập vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Trên ba đạo nguyên thần, xuất hiện một viên kim đan.

Đây là biểu tượng của Tam phẩm Ngọc thanh cảnh.

Nguyên thần kim đan.

Cùng với sự hiện thân của kim đan, những chùm sáng như từ quá khứ chiếu tới hiện thời.

Từng cảnh từng cảnh dị tượng.

Khiến người người kinh ngạc đến tê dại.

Ánh sáng của Thiên Địa văn cung, đều bị những thứ này hoàn hảo trấn áp rồi.

Đây chính là sự đáng sợ của Đạo đức kinh.

Lúc này, sức mạnh đáng sợ bao trùm khắp Đại Ngụy.

Đến từ Hứa Thanh Tiêu.

Hắn bước vào Tiên đạo Tam phẩm.

Tự nhiên sẽ phát ra uy lực thuộc về Tam phẩm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng.

Tất cả ánh sáng chầm chậm nhập vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Trong vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đã hoàn thành khắc Đạo đức kinh lên bia linh.

Cơ thể thay đổi, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên cảm nhận được.

Trực tiếp thăng thẳng lên Tiên đạo Tam phẩm.

Việc này cũng không tệ, đỡ được bao nhiêu thời gian tu hành.

Chẳng qua Tam phẩm này, khiến Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được một loại tăng cường.

Loại cảm giác tăng cường này, khiến người khác nhịn không được mà rú dài một tiếng.

Đây là bởi vì sự bộ trợ đến từ Đạo đức kinh, cảnh giới Tiên đạo của Hứa Thanh Tiêu, không phải gia tăng gấp mười lần, mà là tăng lên gấp trăm lần.

Đổi cách nói khác, mặc dù Hứa Thanh Tiêu là Tam phẩm. nhưng chính thức phát huy sức mạnh của Tiên đạo, thì chính bằng với Tam phẩm.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới có cảm giác như vậy, quá đỗi mạnh mẽ.

Cảm thấy có thể hủy thiên diệt địa.

Bùng.

Mặt đất trấn động.

Hứa Thanh Tiêu tập trung tinh khí thần khắp cơ thể.

Tất cả ánh sáng.

Toàn bộ dị tượng.

Mọi thứ đều tập trung lại một điểm.

Biến thành một đạo kiếm mang, xông thẳng lên trời.

Hứa Thanh Tiêu cần phải phóng thích chỗ năng lượng này, nếu không kìm nén lại sẽ rất khó chịu.

"Thiên thượng kiếm tiên ba trăm vạn."

"Thấy ta cũng phải cúi đầu."

Tinh khí thần hợp nhất.

Võ đạo Nho đạo Tiên đạo hợp nhất.

Đạo kiếm mang này, tập trung tuyệt đối vào một kích của Hứa Thanh Tiêu.

Do đó, Hứa Thanh Tiêu thét lên một tiếng dài.

Phóng thích ra cỗ sức mạnh không gì tả được.

Đùng đùng.

Thiên Địa văn cung lập tức rung lắc liên hồi, dường như cũng đang cộng hưởng với nó.

Vương Triều Dương cảm nhận được hết, trong ánh mắt, lóe lên một tia không vui cùng lạnh ý.

Mà khắp nơi trên lãnh địa Đại Ngụy, mọi người cảm nhận được, chỉ là kinh ngạc.

Một đạo kiếm mang này.

Kinh diễn trời cao.

Hai câu này.

Càng thêm uy mãnh.

Thiên thượng kiếm tiên ba trăm vạn.

Thấy ta cũng phải cúi đầu.

Trên dưới Trảm thiên kiếm tông đều vô thức cảm thấy máu nóng sôi trào.

Đặc biệt là Thái thượng trưởng lão, bèn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, vô cùng kích động nói.

“Đây chính là đệ tử mà ta muốn tìm, đây chính là đệ tử mà ta muốn tìm.”

Ông ta vô cùng kích động.

Đáng tiếc là đang nằm mơ.

Đùng.

Trên trời cao vạn trượng, kiếm mang phá hủy tất thảy, hình thành một vùng chân không ngàn dặm, không gian vỡ nứt.

Đây là uy lực của Hứa Thanh Tiêu.

Mà vào khoảnh khắc này,

Hứa Thanh Tiêu cũng mở mắt ra.

Vô cùng dễ chịu.

Chỉ là, chớp mắt một cái.

Hứa Thanh Tiêu bèn lập tức cau mày lại.

Nhìn về phía Thiên Địa văn cung đang ở trên không trung giữa kinh đô Đại Ngụy.

Chỉ là một chốc ấy.

Ánh mắt của hắn rơi trên người Vương Triều Dương.

Mà ánh mắt của Vương Triều Dương, cũng vào khoảnh khắc ấy, đối đầu với ánh nhìn của Hứa Thanh Tiêu.

Người người kinh ngạc.

Cũng tràn đầy hoang mang.

Trong kinh đô.

Cường giả của thất đại tiên môn, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người đều trầm ngâm.

Thân là tu sĩ, bọn họ hiểu rất rõ rằng, ngày hôm nay Hứa Thanh Tiêu đã mang đến cho bọn họ điều ngạc nhiên thế nào.

Từ Tiên đạo Bát phẩm, một lèo trở thành Tiên đạo Tam phẩm.

Vượt một lần qua hẳn năm phẩm cấp…

Mà nguyên nhân dẫn đến việc này là vì Hứa Thanh Tiêu khắc ra được thiên địa cổ kinh.

Tiên đạo Thất phẩm, là sự thay đổi về thể chất.

Theo thường lệ, đệ tử của Thái Thượng Tiên tông khi đạt được Tiên đạo Bát phẩm, đều có thể khắc ra Thái Thượng cổ kinh, từ đó có thể nhanh chóng đạt được Lục phẩm.

Hoàn thành giai đoạn nhảy cấp, chỉ vì có Thái Thượng cổ kinh, cực kì hoàn hảo, nên được gọi là thiên hạ đệ nhất kinh.

Chỉ có Thất Tinh đạo kinh bản hoàn chỉnh mới có thể vượt qua Thái Thượng cổ kinh.

Mà kinh do Hứa Thanh Tiêu khắc ra là thiên địa cổ kinh.

Tất nhiên phi phàm không gì diễn tả.

Hoàn thành được năm bậc nhảy cấp, cũng là chuyện hợp tình hợp lí.

Giây phút này, tu sĩ của thất đại tiên tông chợt tỉnh táo trở lại, bọn họ nhìn về Hứa Thanh Tiêu, vô cùng nóng ruột, nếu không phải tình hình trước mắt không ổn, bọn họ sớm đã chạy thẳng tới tìm Hứa Thanh Tiêu rồi.

Không cần biết có mang tiếng lôi kéo hay không, bọn họ đều muốn lấy được bộ kinh này.

Mặc dù bọn họ biết rõ, Hứa Thanh Tiêu sẽ không đưa cho bọn họ đâu, nhưng lấy được một chút thôi cũng được.

Hứa Thanh Tiêu có khả năng rất cao sẽ đột phá lên Tiên đạo Nhất phẩm.

Đạt được siêu phẩm đó.

Phá vỡ thần thoại từ xưa đến nay, trở thành siêu phẩm thực sự, nếu như thật như vậy, cũng xem như mở ra cho các tu sĩ Tiên đạo một con đường tu đạo hoàn toàn mới, Hứa Thanh Tiêu sẽ thành người được những tu sĩ đời sau đời đời sùng bái.

Có điều.

Lúc này.

Trong kinh đô.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, dường như chỉ trong chốc nhát, bắn về phía Vương Triều Dương.

“Á Thánh?”

Chương 1136: Lục Đại Tiên Môn, Nhất Phẩm Tiên Uy, Trấp Áp Thánh Tôn (1)

Phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là ngạc nhiên.

Trông đối phương xem ra tuổi tác cùng lắm không qua hai mươi tuổi, có thể còn trẻ hơn bản thân hắn vài tháng tuổi, có hơi ngây thơ, mặc dù nhìn qua vẫn mang lại cảm giác khá trưởng thành nhưng cái nét ngây thơ thì không tài nào giấu nổi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới thấy ngạc nhiên.

Thánh nhân hai mươi tuổi, còn nhỏ hơn mình một chút.

Lợi thế duy nhất có thể nói là, bản thân hắn trở thành bán thánh chỉ dùng một năm ngắn ngủi.

Đối phương dùng ít nhất khoảng mười năm.

Nhưng ở lứa tuổi này, trở thành Á thánh, thông tuệ tới độ nào cơ chứ? Lại có tư chất tới mức nào nữa đây?

Hứa Thanh Tiêu không chút xem nhẹ, ngược lại cực kì xem trọng người này.

Chỉ là còn nhanh hơn, điều khiến Hứa Thanh Tiêu thêm ngạc nhiên đó là.

Thiên địa văn cung, thế mà lại xuất hiện giữa không trung của Đại Nguỵ.

Đúng vậy.

Là Thiên địa văn cung.

Thiên địa văn cung lấp la lấp lánh, tràn đầy thánh uy, cung điện nguy nga, lại vô cùng hùng vĩ, giống như một vầng thái dương, chiếu rọi cả kinh đô Đại Nguỵ.

“Này là không thể.”

“Sao có thể là Thiên địa văn cung được?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu nổi lên sóng gió, nhưng trên mặt lại bình tĩnh vô cùng.

Hắn không ngừng đánh giá Thiên địa văn cung.

Giống y như nhau.

Không thể nói là gần như, mà là giống không khác chút nào, trừ những thứ giống nhau ra, thì phía trong ngôi Thiên địa văn cung này chỉ không có bảy toà điêu tượng.

Còn lại đều y như đúc.

Điều này sao có thể xảy ra được?

Thiên địa văn cung nằm trong đầu hắn.

Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Lẽ nào lại là, Thiên địa văn cung trong đầu mình là linh khí, còn toà Thiên địa văn cung này là bản thể?

Hứa Thanh Tiêu quả thật bối rối không biết phải giải thích thế nào.

Nhưng vào đúng lúc này, giọng nói của Triều Ca vang lên.

"Điều này là không thể nào."

"Sao hắn có Thiên địa văn cung được?"

"Mấy người nhìn đi, nó có phải văn cung mà chúng ta vẫn ở không?"

Giọng nói của Triều Ca cất lên, trong ngữ điệu của hắn ta tràn ngập sự kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

"Quả thật là văn cung, hơn nữa còn giống y như đúc."

"Đem ra so sánh, hoàn toàn trùng khớp, chỉ trừ điêu tượng."

"Thậm chí đến cả khí tức cũng hoàn toàn tương đồng, thế này là chuyện gì đây?"

Đám người Phá Tà cũng ồn ào cất lời, cũng thể hiện sự ngạc nhiên của mình.

Bởi vì hai toà thật sự giống y như nhau.

"Lẽ nào toà này là bản thể, toà nằm trong đầu của Thủ Nhân là linh khí?"

Vương Văn lên tiếng nói, có chút tò mò, hắn là đồ đệ thứ ba của Đại Thánh Nhân.

“Không thể nào.”

“Văn cung nào có cách nói linh khí, chỉ có một toà thôi, Thiên địa văn cung cũng chỉ có một toà thôi, hoặc là toà Thiên địa văn cung trong đầu Thủ Nhân là giả, hoặc là toà của hắn ta là giả.”

“Quá rõ ràng toà của chúng ta không thể là giả được, vậy thì toà văn cung kia chính là đồ giả.”

Triều Ca dùng phương pháp loại trừ theo cách tư duy đơn giản, chứng minh Thiên địa văn cung của đối phương nhất định có vấn đề.

“Đúng vậy, Triều Ca huynh không biết nói dối, vậy có thể chứng minh rằng, toà văn cung chúng ta đang ở mới thật sự là Thiên địa văn cung.”

“Nhưng làm thế nào lại xuất hiện hai toà văn cung giống y hệt nhau, hơn nữa còn đều là Thiên địa văn cung, đến khí tức của Thánh Nhân cũng giống, nói một câu thật lòng, đến ta cũng thiếu chút nữa không phân biệt được căn nào là thật căn nào là giả.”

Vương Văn tiếp lời nói, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Không rõ.”

“Có điều phải cẩn thận một chút, Thủ Nhân, không được lơ là, thân phận của người này không đùa được đâu.”

Triều Ca mở lời, mắc dù hắn ta không hiểu rõ huyền cơ trong việc này, nhưng lại vô cùng chắc chắn bảo Hứa Thanh Tiêu cẩn thận nhiều thêm chút.

“Văn cung nơi chúng ta sinh sống, mới là Thiên địa văn cung thật sự, toà văn cung này nhất định có vấn đề, nhưng điều không thể phủ nhận được đó chính là, nó cũng chắc chắn là văn cung.”

“Cũng có khả năng Đại Thánh nhân tạo ra hai toà văn cung, không thể loại trừ khả năng này, nhưng Triều Ca nói không

sai, phải cẩn thận với người này.”

Phá Tà cũng nhắc nhở một câu.

Bảo Hứa Thanh Tiêu cẩn thận thêm chút.

“Ngu đệ hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiểu hiểu rõ ý tứ của hai người họ, hắn sớm đã đề cao cảnh giác rồi.

Hai toà văn cung giống y hệt nhau, nhất định phải có một cái là thật một cái là giả, mặc dù không loại trừ trường hợp Đại Thánh nhân tạo ra hai toà văn cung, nhưng xác xuất xảy ra tình huống này vô cùng nhỏ.

Tạo ra hai toà văn cung chẳng có ý nghĩa gì cả, cũng chẳng cần thiết phải làm vậy.

Nên hoàn toàn không hợp lí.

Ngay lập tức.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn về phía Vương Triều Dương, ánh mắt rất bình tĩnh, không hề chủ động cất lời.

Khoảng thời gian ấy.

Hai người nhìn nhau, kinh đô Đại Nguỵ hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều đăm đăm theo dõi màn này, cũng rất tò mò, Hứa Thanh Tiêu cùng cái người Thánh tôn này, sung đột với nhau sẽ bùng nổ tới mức nào.

“Được.”

Bỗng nhiên.

Giọng nói của Vương Triều Ca vang lên.

Một chữ.

Hắn nói tốt.

Sau đó nở nụ cười.

Hắn ta đứng giữa hư không, chắp tay mà đứng, nhìn xuống Hứa Thanh Tiêu, nét cười hiện lên trong mắt hắn ta là kiểu vui

vẻ mà an tâm.

Giống như trưởng bối nhìn thấy sự trưởng thành của vãn bối mà hài lòng.

Loại ý cười này, khiến người ta cảm thấy một cảm giác phản cảm vô hình.

Nếu như Vương Triều Dương sống hơn ngàn năm rồi, Hứa Thanh Tiêu sẽ không cảm thấy phản cảm như vậy.

Nghĩ mà xem, một tên còn nhỏ hơn cả ngươi, nhìn ngươi nở một nụ cười hài lòng tán thưởng, người bình thường sẽ cảm thấy thế nào?

Một cảm giác chán ghét cùng mắc ói khó tả.

"Thủ Nhân."

"Ngươi thật không tồi."

"Ta vốn định thiết kế cho ngươi tam đạo khảo hạch, để kiểm tra thử ngươi có tư cách trở thành môn hạ của Đại Thánh nhân không."

"Nay không ngờ, ngươi không những có phong thái của Nho đạo, còn có cả tư chất Tiên đạo."

"Có điều, thân là Nho giả, ngươi vẫn nên nghĩ tới Nho đạo trước đã, đừng có chân trong chân ngoài, sau này con đường của ngươi hãy còn dài."

"Chỉ mỗi còn đường Á Thánh thôi, có thể sẽ khiến ngươi phải mất đến vài chục năm, nhưng mà ta rất vừa ý ngươi, bỏ qua bước khảo hạch, trực tiếp nhận ngươi làm đồ đệ."

"Truyền cho ngươi đạo lí thật sự của Đại Thánh nhân, trong vòng năm năm, có thể giúp ngươi đột phá tới cảnh giới Á Thánh."

"Cũng cho phép ngươi được sống trong Thiên địa văn cung, cảm ngộ đạo chính tông của Đại Thánh nhân."

Vương Triều Dương lên tiếng, hắn ta nói một tràng đều là khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, bất kể là ngôn ngữ hay là cử chỉ, kể cả thần sắc cũng đều là tán thưởng Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1137: Lục Đại Tiên Môn, Nhất Phẩm Tiên Uy, Trấp Áp Thánh Tôn (2)

Chỉ là những lời tán thưởng này, đến từ một thanh niên hai mươi tuổi.

Một tên bằng tuổi còn kém mình mấy tháng tuổi.

Khen ngợi cái kiểu này, giống với trưởng bối khen ngợi vãn bối hơn, khiến Hứa Thanh Tiêu bất giác cảm thấy khó chịu ghê.

Hơn nữa còn cứ vậy dương dương tự đắc muốn nhận hắn làm đồ đệ?

Còn định thiết kế bài khảo hạch ba đạo cho hắn?

Hứa Thanh Tiêu rất muốn hỏi một câu, ngươi xứng hả?

Không chỉ có mình Hứa Thanh Tiêu.

Trong phạm vi kinh đô Đại Nguỵ, có không ít người cũng nghĩ như vậy.

Nhưng nghĩ tới thân phận của đối phương, mặc dù biết là giả, nhưng Văn cung lại là hàng thật giá thật, cũng khiến người ta không dám nói nhiều.

“Ngươi là ai?”

Đối diện với những lời khen của đối phương, Hứa Thanh Tiêu không hề tức giận, hắn rất bình tĩnh, nhìn về phía người kia.

Hỏi như vậy.

“Ta là Vương Triều Dương, là hậu nhân đầu tiên của Thánh nhân trong thiên hạ, cũng có thể gọi là thánh tôn.”

Vương Triều Dương đáp.

Nhìn về Hứa Thanh Tiêu, trong lời nói, tràn đầy tự tin, thể hiện tư thái cao cao tại thượng.

“Hậu nhân đầu thiên của Thánh nhân?”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên.

Nhưng giọng nói của Triều Ca lập tức vang lên.

“Hắn là giả đó.”

“Đại thánh nhân không có hậu nhân.”

“Tuyệt đối không có hậu thế nào cả.”

“Nếu như hắn nói hắn là người kế thừa của Thánh nhân, ta sẽ không nghi ngờ gì, nhưng tha dám nói bản thân là hậu nhân của Thánh nhân, nhất định là giả đó.”

Đây là giọng nói của Triều Ca.

Ngay lập tức vang lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu, vô cùng chắc chắn nói.

Có điều Hứa Thanh Tiêu còn chưa kịp thở phào một hơi.

Giọng nói của Vương Văn cũng đồng thời vang lên.

“Hắn không phải hậu nhân của Thánh nhân, nhưng khả năng rất lớn có liên quan đến Đại Thánh nhân, cũng có khả năng cực kì cao nhận được sự truyền dạy của Đại Thánh nhân, nay có thể miễn cưỡng tự đặt cho mình danh xưng hậu nhân của Thánh nhân.”

Vương Văn bắt đầu phân tích.

Hắn ta không cho rằng Vương Triều Dương là thánh tôn, nhưng có thể khẳng định được một điều, tên Vương Triều Dương này có xuất thân liên quan rất lớn đến Đại Thánh nhân.

Tòa Thiên địa văn cung này, khó lòng giải thích.

Thấy Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn yên lặng, Vương Triều Dương lên tiếng lần nữa.

“Hứa Thủ Nhân, ngươi từng nhận được truyền thừa của Đại Thánh nhân, nay có thể đi được tới bước này, đã được xem như không tệ rồi.”

“Nhưng ngươi chỉ là nhận được một bộ phận truyền thừa thôi, vẫn chưa đạt được truyền thừa chân chính, chỉ dựa vào thơ từ văn chương của Đại Thánh nhân, trở thành Bán thánh, vẫn còn chưa đủ đô.”

“Muốn trở thành Á Thánh, ngươi nhất định phải tự mình lĩnh ngộ, tìm ra con đường của chính mình, mà không phải chỉ mô phỏng lại Thánh nhân.”

“Bái ta một lạy, ta thu ngươi làm đồ đệ, từ này về sau, ngươi sẽ là đồ đệ của Vương Triều Dương ta, cũng là môn đồ của Đại Thánh nhân, thu về truyền thừa thực thụ, Nho đạo sau này, do một mình ngươi quyết định.”

Vương Triều Dương cao cao tại thượng nói.

Trong lời nói của hắn ta, ngập tràn một loại kiêu ngạo bề trên, cái kiểu dương dương tự đắc này, khiến người khác cảm thấy cực kì khó chịu.

“Thơ từ Đại Thánh nhân?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, nhìn về Vương Triều Dương, trong ánh mắt có chút nghi ngờ.

Vương Triều Dương nói không sai, hắn quả thực nhận được truyền thừa của Đại Thánh nhân, là Thiên Địa văn cung nhưng nào phải thơ từ văn chương.

“Lẽ nào không phải sao?”

“Mỗi một bức thiên cổ danh thơ do ngươi sáng tác, còn có biền văn, danh ngôn, đều là những lời của Đại Thánh nhân.”

“Có điều ngươi rất thông minh, ngươi hiểu được thơ từ văn chương của Thánh nhân, cho nên mới biết cách thêm thắt sao cho hợp với văn cảnh hiện tại, mà bắt đầu sửa chữa cải tiến lại ý văn.”

“Cũng chính vì lí do này, bổn Thánh mới tình nguyện kết nạp ngươi, bởi vì trong mắt của bổn thánh, mặc dù trước đây ngươi từng vì danh tiếng mà mụ mị đầu óc, nhưng sau này dần dần thanh tỉnh, lập lời tuyên thệ, vì thiên địa lập tâm, vì chúng sinh lập mịnh.”

“Nếu như không phải lĩnh ngộ được tư tưởng nòng cốt của tổ phụ bổn thánh, chỉ dựa vào những gì ngươi từng làm, bổn thánh tuyệt đối không tha cho ngươi.”

Một tràng lời của Vương Triều Dương lộ rõ vẻ cao cao tại thượng.

Cho rằng tất cả văn chương thơ từ của Hứa Thanh Tiêu đều là đạo văn.

Hơn nữa đều đạo từ Đại Thánh nhân.

Đối diện với những lời ngôn luận của Vương Triều Dương.

Mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ai nấy đều rất tò mò, Hứa Thanh Tiêu sẽ lựa chọn như thế nào đây.

Phía trong Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đã có thể xác nhận rằng, tên nhóc con này đơn thuần chỉ là một tên tự cao tự đại, hơn nữa còn là kiểu tuổi tác không có bao nhiêu, cứ nhất định phải giả vờ mình trưởng thành trải đời, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Hứa Thủ Nhân.”

“Đã cho ngươi cơ hội rồi, ngươi tốt nhất đừng bỏ lỡ, nếu không thì ngươi sẽ hối tiếc cả đời.”

Vương Triều Dương lại nói tiếp.

Cao cao tại thượng.

Cho Hứa Thanh Tiêu một cơ hội nữa.

Bên trong vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu bay lên không trung, hắn nhìn về phía Vương Triều Dương, lại liếc mắt qua phía ba ngàn Đại Nho.

Sau đó chầm chậm cất lời.

“Sa bỉ.”

Chỉ thốt lên hai chữ này, ngay lập tức khiến mọi người đều ngơ ngác.

Ai nấy đều không rõ nó có ý nghĩa gì, nhưng bất giác cảm thấy từ này không có gì hay ho.

Mà rất nhiều Đại Nho, tất nhiên biết ý nghĩa của hai từ này.

“Hỗn láo.”

“Đại nghịch bất đạo.”

“Sỉ nhục Thánh tôn.”

“Tội đáng muôn chết.”

Ba ngàn Đại Nho đồng loạt lên tiếng, giọng nói giận dữ chói tai.

Mà ánh mắt của Vương Triều Dương lập tức lạnh hẳn đi, chẳng qua sắc mặt không đến mức khó nhìn, chỉ là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong mặt ngập tràn vẻ lạnh lùng.

“Ồn ào.”

Hứa Thanh Tiêu thét lớn một tiếng, uy lực Bán thánh nồng đậm, trấn áp ba ngàn Đại Nho.

“Một đám vô danh tiểu tốt, cũng dám đến Đại Nguỵ lên mặt với bổn thánh?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng cất giọng, ba ngàn Đại Nho có kinh hồn không á? Nói cho cùng cũng chỉ là một đám Đại Nho thôi.

Cũng có phải ba ngàn Bán thánh đâu?

Chương 1138: Lục Đại Tiên Môn, Nhất Phẩm Tiên Uy, Trấp Áp Thánh Tôn (3)

Thánh uy đáng sợ ngập tràn, Vương Triều Dương cũng ngay lập tức phóng thích thánh uy của bản thân, trấn áp Hứa Thanh Tiêu ngay tại đó.

Đối phương là Á Thánh.

Hứa Thanh Tiêu là Bán thánh, hai ngươi có thể đối chọi lẫn nhau như vậy, đã được xem như rất mạnh rồi.

“Hứa Thủ Nhân.”

“Bổn thánh cho ngươi cơ hội rồi, đừng có làm hỏng ý tốt của bổn thánh.”

Vương Triều Dương lại lên tiếng lần nữa, cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội thứ hai.

“Ngậm miệng cho bổn thánh.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng trả lời, hắn nhìn Vương Triều Dương, trong mắt tràn đầy sự coi thường.

“Cái gì mà hậu nhân của Thánh nhân? Thánh tôn cái gì cơ?”

“Ngươi cũng xứng làm Thánh tôn? Ngươi nói Đại Thánh nhân là tổ phụ ngươi, thì Đại Thánh nhân chính là tổ phụ của ngươi sao?”

“Quá đỗi nực cười.”

“Những thơ từ văn chương này, liên quan gì tới Đại Thánh nhân?”

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được cười lạnh, hắn tôn trọng Đại Thánh nhân, nhưng vấn đề là những thơ từ văn chương này không thể nào do Đại Thánh nhân sáng tác được.

Hơn nữa người trước mặt đây, cũng tuyệt đối không thể nào là Thánh tôn.

“Hứa Thủ Nhân.”

“Đến lúc này rồi, ngươi còn muốn cứng đầu cứng cổ tranh cãi.”

“Bổn thánh đã nói rồi, sẽ không tính toán chuyện này, hơn nữa bổn thánh cũng đã khen ngời tài hoa của ngươi rồi, đem suy nghĩ của Đại Thánh nhân, biến tấu viết theo một cách khác, cũng là kế thừa và phát huy học thuyết của tổ phụ Bổn thánh.”

“Bổn thánh không ích kỉ tiểu nhân như Chu thánh nhất mạch, ngươi cũng không cần thẹn quá hoá giận, bổn thánh nói rồi, chỉ cần ngươi bái ta làm sư, Nho đạo sau này vẫn do ngươi làm chủ.”

“Lần này bổn thánh xuất thế, là vì hiểu được cứu giúp chúng sinh trong thiên hạ, chứ không phải muốn tranh giành quyền lực với ngươi.”

Thánh tôn lên tiếng nói, hắn ta vẫn cứ coi bản thân mình là Thánh nhân hàng thật giá thật, mở mồm đóng mồm đều nói không muốn tranh quyền lực, nhưng trên thực tế lại mang theo ba ngàn Đại Nho cùng Thiên địa văn cung tới.

Mục đích thực sự là gì?

Ai mà biết được?

Còn nữa Hứa Thanh Tiêu mới giải thích một câu, qua tới miệng hắn ta lại thành thẹn quá hoá giận luôn.

Phải nói thủ đoạn còn cao minh hơn Chu thánh nhất mạch nhiều lắm.

Chu thánh nhất mạch là cuồng vọng, cho nên bọn chúng không kiêng nể gì cả, ấn tượng đầu tiên đối với Hứa Thanh Tiêu là coi thường, cho rằng Hứa Thanh Tiêu không là cái thá gì cả.

Cho nên Chu thánh nhất mạch mới làm mọi cách chèn ép Hứa Thanh Tiêu, bất kể Hứa Thanh Tiêu đạt được thành tựu gì, bọn chúng đều ngu ngốc chèn ép hắn.

Tên Vương Triều Dương này thì khác, hắn ta không hề chèn ép Hứa Thanh Tiêu, mà là chụp cho Hứa Thanh Tiêu một cái mũ.

Chính là đem mọi thành tựu của Hứa Thanh Tiêu có được, gắn vào mác do Hứa Thanh Tiêu nhận được truyền thừa từ Đại Thánh nhân.

Thủ đoạn này, cực kì cao minh.

Hắn ta biết, Hứa Thanh Tiêu trong lòng dân chúng Đại Nguỵ có uy vọng cực lớn, cũng biết rõ triều đình Đại Nguỵ rất đỗi xem trọng Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như trực tiếp nói Hứa Thanh Tiêu ăn cắp thơ từ của Đại Thánh nhân, hoặc thông qua một cách nào đó khác mới trở thành Bán thánh, nhất định sẽ khiến dân chúng căm ghét,

Nhưng hắn ta lại đổi sang cách khác, đem tất cả công lao của Hứa Thanh Tiêu biến chúng thành của Đại Thánh nhân.

Mà hắn ta lại à hậu nhân của Đại Thánh nhân, về mặt bản chất vẫn là chỉ trích Hứa Thanh Tiêu đạo nhái văn chương, ăn cắp thơ từ.

Sau đó chủ động giả vờ tình nguyện tha thứ không để bụng, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu bái sư là được.

Nói tới nói lui cũng chỉ có bốn từ thôi.

Nhận tổ quy tông.

Đây là cách nghĩ của Vương Triều Dương.

“Cút khỏi Đại Nguỵ, đừng ồn ào nữa.”

Đối diện với thủ đoạn mực này của Vương Triều Dương, Hứa Thanh Tiêu cực kì bình tĩnh.

Một câu nói, thể hiện thái độ cũng lập trường của Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thủ Nhân.”

“Bổn thánh đã cho ngươi hai cơ hội rồi, đừng có chấp mê bất ngộ.”

Giọng nói của Vương Triều Dương, lại lạnh thêm chút nữa.

Trong mắt của hắn ta, bản thân đã cho Hứa Thanh Tiêu hai cơ hội rồi, nếu Hứa Thanh Tiêu còn tiếp tục từ chối nữa, hắn ta quả thật không thể nhượng bộ thêm.

“Cút.”

“Nếu không, đồ thêm thánh.”

Giọng nói như sấm vang lên.

Thánh khí của Hứa Thanh Tiêu nồng nặc, sau lưng biến ra tam tôn pháp tướng.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ, Nho đạo Tam phẩm Bán thánh, Võ đạo Tam phẩm Nhập thánh, Tiên đạo Tam phẩm, hơn nữa có Đạo đức kinh trợ lực, uy lực Tiên đạo của Hứa Thanh Tiêu không thua gì Nhị phẩm.

Giây phút này, sát khí đằng đằng.

Á Thánh mà thôi.

Cũng có phải chưa giết đâu?

“To gan.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả thật rất to gan.”

“Cuồng ngôn loạn ngữ.”

Ba ngàn Đại Nho đồng loạt cất lời, giờ phút này nội thể của bọn họ toả ra Hạo nhiên chính khí nồng đượm, nhập vào văn cung.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên địa văn cung phóng ra ánh sáng rực rỡ, Thánh uy ngập trời, năm hư ảnh Thánh nhân lại càng thêm thật hơn, cả Đại Nguỵ đều có thể cảm nhận được thánh lực đáng sợ này.

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu, cũng cảm thấy Thánh uy khủng khiếp này.

Đây là Thánh uy thật sự, tuyệt đối không phải đồ giả.

Điều này lại càng khiến Hứa Thanh Tiêu tò mò thêm.

Văn cung nhất định là văn cung rồi.

Hơn nữa còn giống y như Thiên địa văn cung.

Tên Vương Triều Dương này, rốt cuộc là ai?

Đoàng.

Ngay lập tức, Hạo nhiên văn chung cùng Bát ngọc thánh xích xuất hiện, văn chung chìm trong tầng tầng Thánh khí, bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, Bát ngọc thánh xích biến thành vũ khí mạnh nhất trong thiên địa, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công.

Hai thanh Thánh khí xuất hiện, che chắn áp bức từ Thiên địa văn cung.

“Bên trong văn cung, cũng có Thánh khí.”

“Hứa Thủ Nhân, bổn thánh cho ngươi cô hội thứ ba, cũng là cơ hội cuối cùng.”

“Nếu như ngươi chấp thuận, tất cả những gì ngươi nói vừa nãy, bổn thánh coi như chưa từng nghe thấy gì.”

“Nếu như ngươi còn muốn từ chối, sau này cho dù ngươi có quỳ trước mặt bổn thánh, muốn bái nhập vào môn hạ của Đại Thánh nhân, bổn thánh cũng sẽ không đồng ý.”

Vương Triều Dương cho Hứa Thanh Tiêu cơ hội thứ ba.

Đoàng.

Bỗng chốc.

Trấn ma kính biến thành một thanh chiến mâu (thanh giáo) màu vàng.

Cùng với sức mạnh vô cùng vô tận, công kích về phía Vương Triều Dương.

Thanh chiến mâu này, xuyên qua Hứa Thanh Tiêu, nhắm thẳng vào Vương Triều Dương.

Sau đó, khi chiến mâu xuất hiện trước mặt hắn ta.

Đột nhiên, Trấn ma kính cứ vậy tan biến.

Một cỗ khí tức khủng khiếp toả ra khắp không gian, lần này không phải Thánh uy, mà là khí tức của Võ đạo.

Chương 1139: Lục Đại Tiên Môn, Nhất Phẩm Tiên Uy, Trấp Áp Thánh Tôn (4)

Chí tôn.

Khí tức của Võ đạo Chí tôn.

"Hắn là Nhị phẩm Chí tôn?"

"Võ đạo Chí tôn?"

"Chậc, người này nhất định là hậu nhân của Đại Thánh nhân, chỉ có một mình Đại Thánh nhân, song tu văn võ, Vương Triều Dương đã là Nho đạo Á Thánh, còn là Võ đạo Chí tôn, đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng."

"Hai mươi tuổi Võ đạo đã Chí tôn? Trời ơi, hắn sao có thể có tư chất này chứ?"

"Nhất định là hậu nhân của Đại Thánh nhân, nhất định là hậu nhân của Đại Thánh nhân."

Từng giọng nói vang lên.

Thế nhân chấn động, kinh đô Đại Nguỵ một mảnh hỗn loạn.

Á Thánh hai mươi tuổi đã rất nghịch thiên rồi, hai mươi tuổi còn Võ đạo Chí tôn?

Đây càng thêm nghịch thiên nữa.

Rốt cuộc đối phương có lai lịch thế nào đây?

Văn võ song tu?

Lẽ nào thực sự là hậu nhân của Đại Thánh nhân sao?

Đoàng.

Khí tức của Võ đạo Chí tôn trong giây lát càng thêm nồng nặc, cứ như thuỷ triều vậy, kích sát về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hiện tại, Vương Triều Tiên đã không còn kiên nhẫn gì với Hứa Thanh Tiêu nữa.

Hắn ta muốn cho Hứa Thanh Tiêu phải nếm chút khổ đau, để Hứa Thanh Tiêu biết được cái gì gọi là Thánh tôn.

Sức mạnh vô cùng to lớn giết tới.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không sợ hãi, có hai Thánh khí bảo vệ, thực lực của bản thân cũng không thua Vương Triều Dương, Hứa Thanh Tiêu căn bản không hề sợ.

Nhưng vào chính lúc này.

Vụt.

Một đạo kiếm quang chém tới, ngay lập tức làm tiêu tan sức mạnh Võ đạo của Vương Triều Dương.

Một giây sau.

Một bóng hình xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Đây là một vị lão giả, ông ta đầu tóc bạc phơ, nhưng ánh mắt lại sắc bén không gì sánh được, giống như một thanh Khai phong tiên kiếm vậy.

Trên đầu lão giả, có một thanh phi kiếm màu lam nhạt, toả ra kiếm uy ngất trời.

"Kiếm Nguyên."

"Trảm Thiên kiếm tông Thái thượng trưởng lão Kiếm Nguyên?"

"Cường giả Tiên đạo chuẩn Nhất phẩm, Thái thượng trưởng lão của Trảm Thiên kiếm tông, Kiếm Nguyên tiền bối?"

Bên trong đám người, từng giọng nói lại vang lên, nói ra tên người này.

"Ai dám ức hiếm Trưởng sinh giả của Tiên môn ta?"

Giọng nói của Kiếm Nguyên trưởng lão vang lên.

Ánh mặt đáng sợ của ông ta, nhìn chằm chằm về phía Vương Triều Dương, trong mắt ầm ầm sát khí.

Tất cả những gì Hứa Thanh Tiêu làm hôm nay, đủ để thay đổi vận mệnh sau này của Tiên đạo.

Đổi một cách nói khác, Hứa Thanh Tiêu chính là Trường sinh, đây là một tôn xưng, cũng giống như chính giác trong Phật môn, mang ý nghĩa đại diện cho tương lai viên mãn sau này.

Vương Triều Dương là thứ gì chứ?

Hai mươi tuổi Á Thánh? Hai mươi tuổi Võ đạo Nhị phẩm?

Thì đã làm sao?

Tương lai Hứa Thanh Tiêu nhất định sẽ là Tiên đạo Nhất phẩm, hơn nữa cực kì có khả năng, đột phá đến siêu phẩm.

Mở ra cục diện ngàn năm có một của Tiên đạo.

Loại người này, trong cách nhìn của Tiên môn, là bảo bối quý giá hơn cả bảo bối, một cọng tóc cũng không được thiếu.

Tên Vương Triều Dương này, tính là cái lông gì?

"Hậu nhân của Thánh nhân, chỉ có đức hạnh này thôi sao?"

"Đúng là nực cười."

Ngay sau đó, bóng dáng của Vô Trần đạo nhân cũng xuất hiện, ánh mắt ông ta lạnh lùng, mà cùng với sự xuất hiện của ông ta.

Thiên uy càng nồng đượm.

Ông ta là Tiên đạo nhất phẩm hàng thật giá thật, dùng tư thế cường thế tuyệt đối, xuất hiện ở đây, nhìn Vương Triều Dương không rời.

Mà cùng lúc đó, Vô Trần đạo nhân thầm hối hận chút trong lòng, ông ta không ngờ tới lại bị Trảm Thiên kiếm tông giành trước một bước.

Ông ta vốn định vào giờ khắc quan trọng nhất ra tay, lấy được thiện cảm từ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lại không ngờ rằng Trảm Thiên kiếm tông mặt dày quá.

Đùng đùng đùng.

Ngay lập tức, Như Ý khí tông, một toà cổ tháp bay lên từ mặt đất, sau đó không ngừng to lên, che trời lợp đất, buông ra hàng ngàn hàng vạn cỗ Tiên khí, âm thanh đáng sợ vang lên.

Phía trong bảo tháp, rồng bay hổ múa, Phật Đà tụng kinh, trấn áp trên đầu Thiên địa văn cung.

"Ức hiếp Trường sinh giả của ta, giết không cần hỏi."

Đây là âm thanh của Như ý khí tông.

Grào.

Một con hoả giao long xuất hiện giữa không trung, biến thành một hoả lò, cũng trấn giữ trên đầu Thiên địa văn cung.

Đây là bảo vật của Thiên Cốc đan tông.

"Nhật nguyệt làm trận, tinh trần làm quân cờ, kết trận."

Sau đó, Quy Nguyên trận tông cũng vang lên tiếng.

Giữa không trung, có hàng trăm vì sao toả ra ánh sáng, hai dòng ánh sáng từ nhật nguyệt buông xuống mỗi phía trên bàn cờ.

Kinh đô Đại Nguỵ, trong phút chốc kích hoạt một toà đại sát trận, nếu như Vương Triều Dương có bất cứ động tĩnh gì, liền lập tức bắt đầu tiêu diệt.

Đến đây còn chưa xong.

Cũng vào đúng lúc này.

Từng bức phù xuất hiện.

Dám lên các loại pháp khí.

Lập tức, những pháp khí này bùng phát ra uy lực càng mạnh mẽ hơn, mạnh hơn lúc trước hàng trăm lần.

Như Ý bảo tháp giống như Thái Cổ thần uyên, phóng ra một loại uy lực khủng khiếp hơn.

Thiên Cốc hoả lò biến thành một toà hoả sơn, bùng ra nham thạch cuồn cuộn, hơi nóng bừng bừng.

Quy Nguyên kì trận càng toả ra nhiều ánh sáng hơn, chiếu lên thân thể người, duy trì một loại sức mạnh bất diệt.

Đây chính là thái độ của Thất Đại tiên tông.

Không, trừ Thất Tinh đạo tông ra, Lục đại tiên tông đều người trước kẻ sau ra tay, bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Có thể thấy được, Hứa Thanh Tiêu trong lòng bọn họ, chiếm một vị trí không thể so sánh được.

Phía trong hoàng cung.

Ánh mắt lo lắng của nữ đế, đã hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Thất đại Tiên môn, ngoại trừ Thất Tinh đạo tông, những Tiên môn khác đều đã ra tay, có sự giúp sức từ Lục đại Tiên môn, Vương Triều Dương quả thực không thể làm được gì nữa.

Phía trên Thiên địa văn cung.

Vương Triều Dương không thèm nhìn những pháp khí này, ánh mắt của hắn ta, chỉ rơi trên người Vô Trần đạo nhân.

Đối phương là Nhất phẩm, người này là tồn tại duy nhất có thể thực sự gây ra uy hiếp với hắn ta.

Những người còn lại hắn ta đều không sợ.

Có điều, cho dù là Nhất phẩm, Vương Triều Dương cũng chỉ là không vui lòng, chứ hắn ta không hề sợ.

“Đám các ngươi hôm nay, là muốn đại khai sát giới sao?”

Vương Triều Dương lạnh nhạt lên tiếng.

Ánh mắt hắn ta lạnh như tờ, không chút sợ hãi.

Keng.

Chỉ là khi hắn ta vừa nói xong câu này, Kiếm Nguyên trưởng lão của Trảm Thiên kiếm tông, không một động tác thừa, tay cầm tiên kiếm, cứ vậy mà thích sát.

Kiếm khí đi trăm trượng, hung ác chém về phía đỉnh đầu của Vương Triều Dương.

Chương 1140: Lục Đại Tiên Môn, Nhất Phẩm Tiên Uy, Trấp Áp Thánh Tôn (5)

Có điều năm đạo Thánh ảnh xuất hiện, ngay lập tức nắm lấy kiếm khí, sau đó trực tiếp bóp nát.

Công kích vô hiệu.

Nhưng thể hiện được khí phách cùng quyết tuyệt của Trảm Thiên kiếm tông.

"Thật lắm lời."

"Thủ Nhân tiểu hữu, lão phu chỉ hỏi ngươi một câu thôi, có giết cháu nhà ba ba này không?"

"Nếu như ngươi nói giết, lão phu giúp ngươi lấy đầu nó xuống."

Kiếm Nguyên trưởng lão mở lời.

Bá khí của ông ta ngập trời.

Trực tiếp hỏi Hứa Thanh Tiêu có giết tên Vương Triều Dương này không, hơn nữa còn trực tiếp sỉ nhục hắn ta là dòng dõi con cháu nhà ba ba.

Đúng là không thèm để Á Thánh vào mắt chút nào.

Có điều, không phải Kiếm Nguyên trưởng lão làm việc không biết cố kị điều gì.

Mà là ông ta muốn nhận được thiện cảm từ Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta cũng không muốn đắc tội Đại Thánh nhân đâu, bất luận đối phương có phải cháu chắt gì đó của Đại Thánh nhân thật hay không, nhưng những gì thấy được trước mắt ở đây, tên Vương Triều Dương này tuyệt đối có liên quan gì đó rất lớn với nguồn cội của Đại Thánh nhân.

Nếu như bình thường, tuyệt đối sẽ không đắc tội với hắn ta.

Nhưng vì lấy được thiện cảm của Hứa Thanh Tiêu, đừng nói tới việc đắc tội Đại Thánh nhân nữa, chỉ cần không phải Đại Thánh nhân đội mồ sống dậy, ai tới cũng mặc kệ.

Dù sau lấy được thiện cảm của Hứa Thanh Tiêu, cũng có thể cùng hưởng chút Đạo Đức kinh mà.

Giọng nói của Kiếm Nguyên trưởng lão vang lên.

Những thành viên nòng cốt của Ngũ đại Tiên môn còn lại liền thấy có chút không vui rồi.

Biết rõ cái tên Kiếm Nguyên này chính là muốn giành công.

Ngay lập tức, trưởng lão của Như Ý khí tông cũng lên tiếng theo.

“Thủ Nhân tiểu hữu, nếu như ngươi nói một tiếng, lão phu sẽ dùng bảo tháp trấn chết đám chó má này, giúp ngươi xả giận.”

Lời này vừa nói ra, trưởng lão của Quy Nguyên trận tông cũng lên tiếng.

“Bảo tháp này của ngươi có là gì? Thiên địa văn cung của người ta ở kia kìa, ngươi có thể trấn hỏng văn cung không?”

“Thủ Nhân, lão phu không bị ảo tưởng, giết hắn ta khẳng định không giết được, có điều kinh Đại Nguỵ lão phu đã bày trí thiên la địa võng rồi, chỉ cần ngươi muốn, lão phu nhốt bọn chúng hai ba mươi năm không thành vấn đề.”

“Ngươi gọi sư phụ ngươi tới, sau đó chúng ta đóng cửa đánh chó, thế nào?”

Trưởng lão của Quy Nguyên trận tông lên tiếng, lại còn to mồm nói thật.

Đối phương có Thiên địa văn cung, muốn phá ra gần như là chuyện không thể nào.

Nhưng giam lỏng đối phương thì không vấn đề gì.

Sau đó gọi mấy vị Nhất phẩm tới, mọi người đóng cổng đánh cho, còn không vui sao?

Đúng vậy, sau đó đám người này cứ ta một câu ngươi một câu.

Sắc mặt của Vương Triều Dương càng thêm khó coi.

Đặc biệt là những lời của Quy Nguyên trận tông càng khiến hắn ta tức giận hơn, cũng khiến hắn ta phải kiêng kị thêm.

Có điều phẫn nộ nhiều hơn.

“Đủ rồi.”

Vương Triều Dương thét một tiếng.

Giọng nói vang lên.

Ngay lập tức, Kiếm Nguyên trưởng lão lại chém một kiếm xuống.

Mặc dù không có hiệu quả gì, nhưng lại có được khí thế.

“Đám các ngươi đúng là không biết trời cao đất dày.”

“Hôm nay, để cho các ngươi mở rộng tầm mắt, cái gì gọi là Thiên địa văn cung.’

“Thế nào gọi là Đại Thánh nhân.”

Vương Triều Dương thực sự nổi đoá rồi.

Hắn ta hô lớn một tiếng.

Vào đúng lúc này.

Giọng nói của Vô Trần đạo nhân vang lên.

“Bảo vệ Thủ Nhân cho tốt.”

“Chuyện này, giao cho lão phu.”

Giọng nói của ông ta cất lên.

Ngữ khí lãnh nhạt.

Sau đó.

Thiên uy từ Tiên đạo Nhất phẩm, bao phủ khắp mọi nơi.

Trong kinh đô.

Thất đại Tiên môn có sáu môn phái đứng ra đỡ đầu cho Hứa Thanh Tiêu.

Trừ mỗi Thất tinh đạo tông.

Mà tất cả việc này, Hứa Thanh Tiêu đều hiểu rất rõ, nguyên nhân chỉ vì Đạo đức kinh.

Có điều Hứa Thanh Tiêu quả thật cảm kích, ít nhất đám người này tình nguyện ra tay, mặc dù trong đó còn mang theo mưu

cầu lợi ích.

“Chư vị tiền bối, không cần đến mức đó, chuyện này vãn bối có thể tự xử lí.”

Lúc này.

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, cảm tạ những người hỗ trợ hắn, nhưng hắn muốn bản thân tự giải quyết, không cần tới cường giả từ các Tiên môn thay hắn ra mặt.

Sau câu nói ấy, Kiếm Nguyên trưởng lão mở lời ngay.

“Vô Trần tiền bối, nghe thấy chưa, Thủ Nhân nói hắn muốn ngươi nhanh chóng giải quyết, giết lẹ đi.”

Kiếm Nguyên trưởng lão mở lời, bảo Vô Trần lão đạo giết quách cái tên Thánh tôn này.

Năng lực chuyển lời này đúng là có hơi đỉnh thiệt à nha.

Mọi người có chút lặng người, quả thật không biết nên nói gì Kiếm Nguyên trưởng lão nữa.

Tính cách người của Trảm Thiên kiếm tông có chút nóng nảy, chỉ cần nói chuyện không vừa ý là đánh nhau ngay, không thì sao phải gọi là Trảm Thiên kiếm tông làm gì?

Vô Trần đạo nhân đang đứng trước Thiên địa văn cung.

Ông ta không để ý tới lời của Kiếm Nguyên.

“Thủ Nhân tiểu hữu, nhìn cho kĩ đây, sức mạnh của Tiên đạo Nhất phẩm.”

Vô Trần đạo nhân nói.

Sau đó ông ta thực hiện kiếm quyết.

Lập tức, một tia kiếm khí vạn trượng chém thẳng về phía văn cung.

Đùng.

Tiếng nổ khủng khiếp vang lên, cả một toà văn cung chấn động rung lắc không ngừng.

“Hỗn xược.”

Ba ngàn Đại Nho đồng loạt lên tiếng, truyền thêm cho văn cung một lượng lớn Hạo nhiên chính khí.

Trong giây lát, văn cung không ngừng trấn động.

Bắn ra vô số thánh quang, kích sát về phía Vô Trần đạo nhân.

Vô Trần đạo nhân không hề sợ hãi, tay trái biến ra mặt trời, tay phải hoá ra mặt trăng, đối đầu trực diện với thánh quang.

Ầm ầm ầm.

Thiên địa văn cung không ngừng rung chấn.

Nó là một toà cung điện của thánh nhân, là hành cung ảo của Đại Thánh nhân, ngăn được Nhất phẩm là chuyện thường, nhưng vẫn không thể đỡ được phong độ của Vô Trần đạo nhân.

Văn cung trấn động.

Sắc mặt của Vương Triều Dương càng lúc càng khó coi.

Hắn ta không ngờ rằng, Vô Trần đại nhân ấy vậy mà thật sự dám động tay động chân với văn cung?

Đây là một sự sỉ nhục vô cùng lớn.

“Khôi phục văn cung.”

Cuối cùng, ánh mắt của Vương Triều Dương lạnh hẳn đi, chầm chậm cất tiếng nói.

Giọng nói của hắn ta vừa dứt, ba ngàn Đại Nho liền không do dự gia tăng Hạo Nhiên chính khí, nhập vào văn cung.

Chương 1141: Đôi Bên Giao Đấu, Uy Lực Thật Sự Của Quốc Vận Chân Long, Hoài Ninh Thân Vương Lên Sàn (1)

Giây phút này, năm đạo Thánh tượng trông càng thật hơn, sức mạnh thánh nhân nồng nặc, cực kì đáng sợ, giống y như lúc vương triều Hạo Nhiên khôi phục lại Chu thánh nhất mạch vậy.

Sức mạnh lớn thế này, khiến người ta không kìm được mà run rẩy.

Vương Triều Dương định khôi phục lại văn cung, quyết chiến một trận với Vô Trần đạo nhân.

"Nơi này không hợp chiến đấu, nếu có bản lĩnh tới nơi cách đây ngàn dặm quyết chiến."

Vô Trần đạo nhân cất lời, ông ta không muốn ra tay ở nơi thế này, dù sao phía dưới đều là chúng sinh của Đại Nguỵ, chỉ cần lỡ ra tay nặng một chút, cái giá phải trả là hàng ngàn vạn chúng sinh vô tội.

"Lời ở đâu mà lắm vậy."

Vương Triều Dương thét lớn.

Hắn ta ngay lập tức đánh ra một quyền, mượn sự giúp sức từ Thiên địa văn cung.

Che phủ toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ, một quyền đánh xuống, huỷ thiên diệt địa, phá vỡ toàn bộ hư không, sinh ra một dòng chảy ngược đáng sợ, ngàn mét trên không, những tiếng gió gào đáng sợ, phong lốc cuồn cuộn.

Những luồng gió này sắc bén như những lưỡi đao, nếu như tràn vào kinh đô, nhất định sẽ lấy đi không ít tính mạng.

Người này quá đỗi độc ác, thế mà muốn đại chiến Nhất phẩm ở nơi thế này.

Mượn sức mạnh của Thiên địa văn cung, quả thật có thể lấy tạm được sức mạnh của Nhất phẩm.

Thật quá bỉ ổi.

Cũng rất vô tình.

Thế này mà Thánh tôn cái đếch gì?

“To gan, dám động võ ở kinh đô?”

“Ngươi to gan lắm.”

“Người thế này, còn dám tự xưng là hậu nhân của Thánh nhân?”

Từng giọng nói vang lên, các vị Đại Nho Quốc công đều lũ lượt lên tiếng, buộc tội Vương Triều Dương.

Cho dù là cường giả Tiên môn cũng không thể chịu nổi.

Keng.

Kiếm Nguyên trưởng lão rút trường kiếm ra, ngăn cản từng luồng gió lốc hung tàn, bốn vị Tiên môn trưởng lão khác cũng lần lượt ra tay, không muốn để những bách tính vô tội kia phải chịu đòn.

“Ngươi có ý đồ gì?”

Vô Trần đạo nhân phất tay một cái, một màng bảo vệ xuất hiện trên không gian, bảo vệ kinh đô Đại Nguỵ, đồng thời trong mắt ông ta tràn đầy vẻ lạnh lùng.

“Ý đồ gì chứ?”

“Bổn thánh đang diệt ma, các ngươi tu tiên thành ma, dám bất kính với bổn thánh, ngươi thân là Nhất phẩm Tiên đạo, trưởng giáo của Thái Thượng tiên tông.”

“Dám sử dụng sức mạnh Nhất phẩm tiên phong, vậy hôm nay bổn thánh giết ngươi trước.”

Vương Triều Dương không hề yếu thế, đồng thời hắn ta cũng không hề cảm thấy bản thân mình làm sai, ngược lại còn chỉ trích Vô Trần đạo nhân.

“Nếu ngươi thực sự dám quyết chiến, rời khỏi nơi này vạn dạm đi, lão phu đại chiến sinh tử với ngươi một trận.”

Vô Trần đạo nhân cũng có chỗ khó của mình, nơi đây là kinh đô Đại Nguỵ, ông ta không thể thoải mái đánh đấm được, nếu không thì sẽ gặp phải phiền phức rất lớn.

Thương vong vô số.

"Nực cười."

"Dụ ta tới nơi ngàn dặm xa xôi, đám các ngươi ở lại kinh đô Đại Nguỵ, có ý đồ làm những chuyện thần không biết quỷ không hay phải không?"

"Ta là cháu trai của Đại Thánh nhân, cũng là tổ sư của văn nhăn trong thiên hạ, hôm nay tới Đại Nguỵ, là vì muốn truyền giáo tới thiên hạ."

"Đám các ngươi ngăn cản đủ đường thì thôi đi, còn dám bất kinh với Đại Thánh nhân?"

"Đây là tội chết."

Giọng nói của Vương Triều Dương lạnh băng, hắn ta tất nhiên sẽ không tới nơi khác, chuyện này không cần thiết, vấn đề không phải đánh lại hay không đánh lại, mà là hắn ta không biết phải làm gì với Vô Trần đạo nhân.

Cũng như vậy, Vô Trần đạo nhân cũng không biết phải làm gì với hắn ta.

Nhưng nếu một khi rời đi rồi, muốn tiến vào lại sẽ rất phiền phức.

Xoạt.

Đột nhiên, Vương Triều Dương ra tay bất ngờ, Thiên địa văn cung tập hợp thành một đạo kiếm khí, chém thẳng về phía Vô Trần đạo nhân.

Khí tức của kiếm khí này cực kì giống với khí tức vừa nãy của Vô Trần đạo nhân.

Có điều có nhỉnh hơn so với cái vừa nãy của Vô Trần đạo nhân.

"Chuyện gì thế này? Tại sao có thể tái dựng lại cùng một loại kiếm khí?"

“Vô Trần tiền bối cẩn thận.”

“Chậc, toà văn cung này vậy mà được dùng Thiên kim thạch để chế tác thành, có thể mô phỏng lại chiêu thức.”

“Dùng Thiên kim thạch chế tác ư? Này cũng quá đỗi xa hoa rồi ấy chứ? Tông ta đến nửa cân Thiên kim thạch cũng không có, toà văn cung này dùng hoàn toàn Thiên kim thạch để xây dựng á?”

Sau khi kiếm khí xuất hiện, biểu cảm của mọi người đều tràn ngập sự bất ngờ.

Không hiểu tại sao Thiên địa văn cung có thể tái dựng lại được kiếm khí như này?

Sau đó trưởng lão Như Ý khí tông chỉ nhìn một cái liền biết đã xảy ra chuyện gì, nên mới nhịn không được mà ngạc nhiên.

Tác dụng duy nhất của loại khoáng thạch này chính là tích tụ nguyên khí.

Bất kể là Võ đạo nguyên khí hay là Tiên đạo linh khí, đều có thể tự động hút về, sau đó phóng thích ra.

Cũng đồng nghĩa với phản chiêu.

Giá trị của Thiên kim thạch vô cùng lớn, cho dù là một mảnh nhỏ, cũng là khoáng thạch được các thế lực lớn nhỏ tranh giành.

Trong bảo khố của Đại Nguỵ cũng chỉ có một miếng vài cân mà thôi, thứ này được dùng để chế tạo giáp trụ, có thể phòng trường hợp bị đột kích, hấp thu các dạng nguyên khí, phản kích tiêu diệt đối phương.

Có điều thứ đồ này quá đối quý giá, bất luận là vương triều Đại Nguỵ, hai là Thất đại Tiên tông, cũng không có nhiều.

Nay lại không ngờ tới, toà văn cung này hoàn toàn được chết tạo từ Thiên kim thạch, hấp thu hoàn hảo sức mạnh của Nhất phẩm, sau đó phóng thích ra ngoài.

Có thể gọi nó là vũ khí vô địch.

Nhưng thứ này cũng có yếu điểm chí mạng, đó chính là một khi gặp phải áp lực quá đỗi lớn, sẽ ngay lập tức vỡ tan, không cách nào khôi phục lại được.

Đổi sang một cách nói khác, nếu như bây giờ có ba đến bốn vị Nhất phẩm hợp tác tấn công vào một vị trí, có thể lập tức phá huỷ toà văn cung này, Thánh nhân có tới, cũng không thể khôi phục được nó.

Không giống với những loại pháp khí kích thước lớn khác, phá hoại một khu vực, không những có thể sửa lại, mà còn không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Có ưu có nhược, chẳng qua Thiên kim thạch rõ ràng ưu lớn hơn nhược.

Chương 1142: Đôi Bên Giao Đấu, Uy Lực Thật Sự Của Quốc Vận Chân Long, Hoài Ninh Thân Vương Lên Sàn (2)

Kiếm khí giết tới.

Vô Trần đạo nhân kết thành Nhật nguyệt tiên ấn, ngăn cản đường kiếm khí này, nhưng kiếm khí được tăng cường thêm Thánh lực chém tới, cũng khiến Vô Trần đạo nhân hơi đuối.

Ầm.

Âm thanh nổ vang đáng sợ vọng lên, ngước đầu nhìn lên, một mảng loá mắt, nổ tung trời, bao trùm toàn bộ khung trời của kinh đô Đại Nguỵ, hơi nóng cuồn cuộn tản ra khắp không gian.

Bách tính trong kinh đô cũng cảm nhận được hơi nóng đáng sợ này.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, cũng có chút sợ hãi.

“To gan.”

“Dám làm loạn trong kinh đô.”

Lúc này, nữ đế cuối cùng cũng nổi giận rồi, đối phương tới đây, mới đến thái độ đã cao ngạo, giờ lại còn dám động tay động chân ở kinh đô Đại Nguỵ.

Đây chính là không coi hoàng quyền Đại Nguỵ ra gì cả, giẫm đạp dưới chân.

Nàng làm sao nhịn nổi?

Chỉ là, chính vào lúc nàng đang chuẩn bị dùng Long đỉnh quốc vận để trấn áp.

Một giọng nói bỗng vang lên.

“Dừng tay.”

Sau khi giọng nói kia vang lên.

Thu hút ánh nhìn của tất cả thế lực có mặt.

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu, vào giờ phút này, cũng không nhịn được đưa mắt nhìn sang.

Bởi vì giọng nói này, là của Hoài Ninh thân vương.

Người người nhìn về Hoài Ninh thân vương.

Nữ đế Đại Nguỵ, văn võ bá quan, tu sĩ Tiên môn, đến cả Vương Triều Dương cũng phải nhìn về phía Hoài Ninh thân vương.

Không ngờ rằng vào khoảng thời gian mấu chốt này, Hoài Ninh vương lại xuất hiện.

Ông ta ẩn mình hơn nửa năm nay.

Hơn nửa năm này, Hoài Ninh thân vương luôn trong bóng tối, mặc dù không biết ông ta đang làm cái gì, nhưng những chuyện thế này, Hoài Ninh thân vương cũng chưa từng xuất đầu lộ diện qua.

Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, khiến ai nấy đều tò mò.

Có điều phải nói thẳng nói thật rằng, cùng với sự xuất hiện của Hoài Ninh thân vương, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Ít nhất Vương Triều Dương đã ngừng cuộc công phạt của hắn ta lại.

Mà Vô Trần đạo nhân cũng không muốn tiếp tục đánh giết nữa, không phải sợ hãi, mà là Vương Triều Dương đã nắm được nỗi lo lắng của ông ta.

Nơi đây là kinh đô Đại Nguỵ, hắn ta biết ông ta không dám đánh thẳng tay, phải kiềm chế rất chặt, không thể thật sự ra tay được.

Chủ yếu vẫn là bởi vì, ông ta đã đánh giá thấp sức mạnh của Văn cung.

Hai bên đình chiến.

Tạm thời không tiếp tục nữa.

“Hoài Ninh thân vương, tham kiếm Thánh tôn, tham kiến Vô Trần tiên trưởng.”

Lúc này, Hoài Ninh thân vương hành lễ với Vương Triều Dương, thể hiện rõ sự cung kính.

“Vương gia khách khí.”

Thấy Hoài Ninh vương như vậy, biểu cảm của Vương Triều Dương ôn hoà hơn một chút, trả lời lại.

Mà Vô Trần đạo nhân chỉ gật đầu một cái, không nói gì cả.

Rất nhanh, Hoài Ninh thân vương liền tiếp tục cất lời, nhìn về phía Vương Triều Dương nói.

“Thánh tôn tới kinh đô Đại Nguỵ ta, có chuyện gì sao?”

Ông ta biết rõ còn cố ý hỏi.

Vương Triều Dương cũng không ngại phiền.

“Nể công lao của Đại Nguỵ, bổn thánh tới đây truyền giáo thiên hạ.”

Vương Triều Dương cho ông ta đáp án.

Lời này vừa nói ra, Vô Trần đạo nhân khẽ gật đầu, sau đó ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu cười nói.

“Bình Loạn vương, bổn vương lớn mật hỏi một câu, hậu nhân của Đại Thánh nhân, đến kinh đô Đại Nguỵ ta, mang theo Thiên địa văn cung, nhập cư Đại Nguỵ, truyền giáo thiên hạ, là chuyện xấu hay chuyện tốt?”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, hỏi như vậy.

“Có phải hậu nhân Đại Thánh nhân hay không, còn chưa biết rõ.

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh trả lời, hắn biết Hoài Ninh thân vương muốn làm gì, chẳng qua muốn làm dịu hai bên mà thôi.

Nếu như nơi này không phải kinh đô Đại Nguỵ, Hứa Thanh Tiêu quả thật sẽ không nhẹ tay thế này đâu.

Nhưng bây giờ đang ở kinh đô Đại Nguỵ, đối phương có Thiên địa văn cung, bất khả chiến bại, Vô Trần đạo nhân cũng không thể hoàn toàn sử dùng hết sức của Tiên đạo Nhất phẩm vì lo lắng cho tính mạng của bách tính Đại Nguỵ.

Nói cho cùng nếu như mặc kệ đánh cho đã, kinh đô sẽ bị san thành bình địa.

Điều này hoàn toàn không cần thiết.

Cho dù giết được Vương Triều Dương, vậy thì đã sao?

Đến cuối cùng phe phải chịu thiệt hại lớn nhất vẫn là vương triều Đại Nguỵ mà?

Cho nên thời gian mấu chốt đình chiến, không phải chuyện gì xấu.

“Hỗn xược.”

Lúc này ba ngàn Đại Nho cất lời, dùng ánh mắt tức giận nhìn qua.

“Còn dám lắm lời, dùng mạng các ngươi tế trời.”

“Ba ngàn tên chó Nho gia, cũng dám dạy đời bổn thánh?”

Hứa Thanh Tiêu khoanh tay đứng đó, nhìn về phía ba ngàn Đại Nho phẫn nộ trách cứ, hắn là bán thánh, đối phương chỉ là một đám Đại Nho, nếu như không phải có Thiên địa văn cung, hắn chỉ phẩy tay một cái bèn có thể quét sạch một nửa.

Đối diện với sự lạnh lùng của Hứa Thanh Tiêu.

Vương Triều Dương lập tức mở lời.

“Thánh uy thật lớn, một tên bán thánh cỏn con, cũng dám ngạo mạn?”

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu, khiến hắn ta cảm thấy vô cùng không hài lòng, hai người họ đã xem như không thể thoả hiệp được nữa rồi, nếu đã như vậy, hắn ta cũng chẳng cần giả vờ giả vịt nữa, cần phải dạy dỗ thì cứ mắng thôi.

“Một Á thánh cỏn con, lẽ nào có thể to gan ở Đại Nguỵ của trẫm lên mặt dạy đời?”

“Truyền lệnh, ngũ đại doanh nghe lệnh, bao vây văn cung.”

“An Quốc công, đi mời Nhất phẩm tới đây.”

“Hôm nay trẫm muốn xem thử, rốt cuộc là ai dám ngạo mạn ở Đại Nguỵ? Lại có tên nào dám bất kính với Bình Loạn vương

của Đại Nguỵ ta?”

“Trẫm dùng quốc vận Đại Nguỵ, huyết tẩy đám các ngươi.”

Giờ khắc này, nữ đế đã không còn nhẫn nhịn thêm nữa, mệnh lệnh được hạ xuống, lại là cho An Quốc công đi mời Nhất phẩm võ giả.

Nàng định đánh tới chết thì thôi.

Trên không trung, Long đỉnh quốc vận Đại Nguỵ biến thành chân long, vướt long hung ác đập lên Thiên địa văn cung, không để bất cứ ai có cơ hội phản ứng kịp.

Rầm rầm rầm rầm.

Trong khoảnh khắc, đốm lửa tản ra khắp đất trời, Thiên địa văn cung xuất hiện một vết cào đáng sợ, long uy cuồn cuộn, đế uy khủng khiếp bổ xuống, khiến sắc mặt của ba ngàn Đại Nho đều trắng bệch.

Đùng.

Vào thời điểm mấu chốt Vô Trần đạo nhân cũng ra tay, kiếm khí tung hoành, chém lên văn cung, định sẽ phối hợp với Đại Nguỵ Long đỉnh, tạo ra công kích chí mạng.

Mọi người đều là những kẻ mạnh, bắt được cơ hội, bèn sẽ tạo ra được một đòn chí mạng.

Chương 1143: Đôi Bên Giao Đấu, Uy Lực Thật Sự Của Quốc Vận Chân Long, Hoài Ninh Thân Vương Lên Sàn (3)

“To gan.”

Vương Triều Dương thét lớn một tiếng, ngay lập tức, năm bóng hư ảnh Thánh nhân đứng ở bốn phía, hư ảnh của Đại Thánh nhân tất đứng ở trung tâm của văn cung.

Ngăn cản kiếm khí, đồng thời phân bố sức mạnh đối chiến với Long đỉnh Đại Nguỵ.

Thêm nữa văn cung đang tích tụ năng lượng khủng khiếp, chuẩn bị phản kích.

“Bệ hạ bớt giận.”

“Thánh nhân bớt giận.”

“Tiên trưởng bớt giận.”

“Có thể nghe bổn vương nói một chút, nếu như chư vị không vừa lòng, tiếp tục đại chiến sinh tử, bổn vương tuyệt đối sẽ không ngăn cản nữa.”

Lúc này, Hoài Ninh thân vương lập tức lên tiếng, giọng nói vang dội, muốn mọi người dừng lại trước đã, đừng đánh thêm nữa.

Dù sao nơi này là kinh đô Đại Nguỵ, nếu như thực sự phải chơi tới bước cuối cùng, ngươi không nhường ta, ta không nhường ngươi, vậy kinh đô cứ đợi bị san thành bình địa đi.

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên.

Điều đáng tiếc là.

Nữ đế lười để ý tới, trong mắt nàng chỉ có tức giận, cực kì ghê tởm tên Vương Triều Dương này.

Chân long vận khí Đại Nguỵ chuyển động, toả ra Long uy ngập trời.

Giọng nói nữ đế cũng cùng đó vọng lên.

“Ái khanh, gia tăng quốc vận, phối hợp với Nhất phẩm Đại Nguỵ, Nhất phẩm Tiên đạo, trẫm không tin, không lấy được đầu của tên này.”

Nữ đế lạnh lùng nói.

Nàng hạ chỉ ý xuống.

“Tôn chỉ.”

Nữ đế lên tiếng, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không còn gì phải sợ, ngay lập tức quốc vận cuồn cuộn như hồng thuỷ, củng cố thêm cho Long đỉnh Đại Nguỵ.

Vận khí chân long lúc này liên tục biến đổi, phát ra tiếng rồng gầm hùng hồn.

Âm thanh đinh tai nhức óc, truyền khắp trăm ngàn dặm.

Khí thế chân long cũng mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, cuối cùng một con chân long dài vạn trượng xuất hiện trên bầu trời.

Grào.

Chân long vận khí trực tiếp đánh về phía Thiên địa văn cung, hứng trọn loại công kích thế này quả thật đỡ không nổi.

“Giết.”

Vô Trần đạo nhân không phí thêm lời nào, Tiên ấn Nhật Nguyệt đập xuống, tay trái làm mặt trời, tay phải làm mặt trăng, ánh sáng giao thoa, bạo kích lên toà văn cung này.

Ầm ầm ầm.

Văn cung trấn động dữ dội, dường như sắp vỡ tan đến nơi vậy, sắc mặt của ba ngàn Đại Nho trắng như tờ.

Bọn họ không ngờ tới rằng, chỉ bởi lời dạy dỗ ban nãy của Hứa Thanh Tiêu có thể làm đến mức độ này, hơn nữa điều càng khiến bọn họ ngạc nhiên hơn, chính là sức mạnh quốc vận này, có thể mạnh mẽ đến vậy sao?

Trên thực tế.

Chân long quốc vận lúc trước, nhìn không đến mức mạnh, là bởi vì mới chỉ dùng có một nửa sức mạnh, nay cộng thêm

quốc vận của Hứa Thanh Tiêu, tất nhiên sẽ thể hiện ra uy lực thực sự.

Văn cung trấn động.

Sắc mặt của Vương Triều Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Thánh lực của hắn ta tăng cường thêm cho văn cung.

Ngăn cản trận công phạt đáng sợ này.

Mà hắn ta biết rằng, nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ cần thêm một vị Nhất phẩm Võ giả nữa đến, văn cung nhất định sẽ vỡ thật, thực sự đến mức độ ấy, bản thân hắn ta quả thật không đỡ được.

Thậm chí còn có khả năng chết trận nơi này.

Nghĩ đến đây, Vương Triều Dương hít sâu một hơi, nhìn về phía mọi người nói.

"Đủ rồi."

"Thoả hiệp."

Vương Triều Dương lên tiếng, trong lòng hắn ta vô cùng khuất uất, cực kì ấm ức.

Vốn ban đầu hắn tưởng rằng bản thân đến Đại Nguỵ, tất cả mọi người đều sẽ tôn trọng hắn ta, hắn ta nói gì, thì chính là cái đó.

Bởi vì Đại Nguỵ đang thiếu người đọc sách, thậm chí có thể nói tất cả thế lực trong thiên hạ đều thiếu người đọc sách, đại loạn ba năm sau, ai dám nói không sợ? Ai dám bảo không ngại?

Cho nên lựa chọn Đại Nguỵ, đáng lẽ phải là vinh hạnh của nữ đế, cũng nên là chuyện vui của con dân Đại Nguỵ.

Nhưng nào có nghĩ tới, đám người này lại đối xử với hắn ta như vậy.

Đặc biệt là tên Hứa Thanh Tiêu này, Vương Triều Dương hận nhất chính là Hứa Thanh Tiêu, hắn ta vốn là hậu nhân của Đại Thánh nhân, rõ ràng Hứa Thanh Tiêu dựa vào truyền thừa của

Đại Thánh nhân mới có thể đi được tới con đường ngày hôm nay.

Nào có ngờ được rằng, Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại là một tên vong ân bội nghĩa.

Hắn ta đã cho Hứa Thanh Tiêu ba cơ hội, Hứa Thanh Tiêu vẫn cứ luôn từ chối, còn muốn tiêu diệt luôn cả hắn ta, đây chỉ có thể là tệ đến cùng cực, xấu xa từ trong xương tuỷ thấm ra.

Hắn ta hận Hứa Thanh Tiêu muốn chết đi được.

Nhưng những ý hận này, toàn bộ đều biến thành khuất tất, cứ vậy khiến lòng hắn ta vô cùng khó chịu.

Vì suy nghĩ cho đại cục, Vương Triều Dương lựa chọn thoả hiệp, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn ta.

“Thoả hiệp?”

“Trẫm có nói sẽ thoả hiệp với ngươi sao?”

Giọng nói lạnh lùng của nữ đế vang lên.

Bây giờ muốn thoả hiệp ấy hả? Si tâm vọng tưởng.

Rầm rầm rầm.

Vận khí chân long không ngừng công kích văn cung, Vô Trần đạo nhân cũng điên cuồng chém ra kiếm khí, chém ra một vết nứt ở một vùng khác, nếu cứ tiếp tục thế này, quả thật sẽ có khả năng nguy to.

“Trong văn cung có thánh khí.”

“Nếu như khôi phục, bổn thánh có thể đảm bảo, không một ai có thể hưởng lợi.”

“Lấy nơi này làm trung tâm, trong vòng ngàn dặm, không một cọng cỏ nào có thể sống sót.”

Vương Triều Dương lên tiếng.

Hắn ta lật con bài ngửa cuối cùng của mình.

Nói như vậy.

Dám quyết một trận tử chiến, hắn ta không chút sợ hãi.

Hắn ta vừa cất lời.

Ngay lập tức, hai dòng ánh sáng phóng lên trời, Thánh uy nồng đượm.

Đây quả thật là Thánh khí.

Nó là đại sát khí của Thiên địa văn cung.

Không hề phục hồi.

Tiết nhiên văn chung cùng Bát ngọc thánh xích lúc này cũng cộng hưởng theo, cũng toả ra thánh uy, không chịu kém cạnh.

Trong một khoảnh khắc.

Hai bên đối chọi gay gắt.

Không bên nào chịu nhượng bộ.

Vương Triều Dương lui một bước rồi, nhưng nữ đế không muốn lui.

Có điều ánh mắt của nữ đế, vẫn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ý của nàng rất rõ ràng.

Hứa Thanh Tiêu nhượng bộ, nàng sẽ nhường bộ.

Mà Vô Trần đạo nhân có hơi trầm lắng, ông ta không hề nhượng bộ, có điều cũng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không muốn lui một bước, ông ta cũng sẽ không nhường bước nào.

Trận chiến lần này, vốn cũng chính là trận chiến giữa Hứa Thanh Tiêu với Vương Triều Dương.

Chương 1144: Đôi Bên Giao Đấu, Uy Lực Thật Sự Của Quốc Vận Chân Long, Hoài Ninh Thân Vương Lên Sàn (4)

“Bình Loạn vương.”

“Một trận chiến tạm thời không có ý nghĩa gì cả, trước mắt cứ dĩ hoà vi quý đã.”

“Đều vì chúng sinh.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, ông ta hi vọng chuyện này có thể dừng ở đây, bây giờ có thể hoà thương, không cần thiết phải như vậy làm gì.

Có điều ý của ông ta cũng được rất nhiều người ủng hộ.

Cứ tiếp tục làm lớn chuyện tiếp chẳng được ích lợi gì cả, thực sự giết được Vương Triều Dương rồi, Vương Triều Dương nếu đã mang theo Thiên địa văn cung tới, khẳng định vẫn còn người đứng sau.

Nếu như đối phương không ở kinh đô Đại Nguỵ, giết rồi thì thôi, có làm lớn chuyện hơn nữa cũng chẳng sao cả.

Nhưng bây giờ, nơi này là kinh đô Đại Nguỵ.

Nổ ra một trận đại chiến, người xui xẻo chỉ có thể là vương triều Đại Nguỵ.

Chẳng qua mọi người không tiện nói, cũng không thể nói, mọi chuyện đều phải xem cách nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Vương Triều Dương đã nhường nửa bước rồi, mặc dù rất ấm ức, nhưng vẫn là lùi nửa bước.

“Hoài Ninh vương mời nói.”

Cuối cùng, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Đối phương có Thiên địa văn cung, hắn quả thật không thể ra tay được, ít nhất tạm thời bây giờ không ra tay nổi.

Cho nên để Hoài Ninh thân vương nói về suy nghĩ của ông ta trước.

Cho đối phương một lối xuống.

Nghe thấy câu này, Hoài Ninh thân vương thở phào một hơi.

Sau đó tiếp tục lên tiếng nói.

“Bệ hạ.”

“Bình Loạn vương.”

“Á thánh.”

“Ý của bổn vương rất đơn giản, Vương Triều Dương đã là Á thánh Nho đạo, điều này không thể phủ nhận được, thân là Nho giả, còn là Á Thánh trẻ tuổi như vậy, đối với Đại Nguỵ mà nói, là một chuyện tốt.”

“Hơn nữa Vương Á thánh cũng xem như lòng chứa thiên hạ, truyền giáo thiên hạ, để lòng quân tử không ngừng sinh sôi, nói đi nói lại, là vì muốn trong thiên hạ có thêm người đọc sách, dễ dàng đối phó với đại loạn trong tương lai.”

“Nếu đã như vậy, Vương Á thánh mang theo ý tốt đến, bổn vương cho rằng, có thể mời Á thánh vào Đại Nguỵ ta, có điều chỉ có thể đề cập đến một mạch Nho đạo, chuyện triều chính, cùng những công việc khác, Á thánh không được phép nhúng tay vào.”

Hoài Ninh thân vương cất lời, ý của những lời lập luận của ông ta, chính là ủng hộ cùng hi vọng Vương Triều Dương nhập cư Đại Nguỵ.

Có điều rất nhanh, giọng nói của Hoài Ninh thân vương lại vang lên lần nữa.

“Đương nhiên, dù sao vừa rồi Đại Nguỵ đã xảy ra rất nhiều chuyện, Bình Loạn vương cũng là bán thánh Nho đạo.”

“Còn có sáng tạo tâm học, bổn vương bái phục, bổn vương cũng biết rằng, Bình Loạn vương cũng muốn vì thiên hạ chúng sinh tận tâm tận lực.”

“Có điều tinh lực của con người dù sao cũng có hạn, đến khi đại loạn, Bình Loạn vương cũng không muốn lúc thiên hạ đại loạn, thiếu thốn người đọc sách, chúng sinh khổ đau đâu nhỉ?”

“Nếu như Bình Loạn vương đồng ý từ nay không quan tâm đến triều chính nữa, một lòng một dạ truyền giáo Nho đạo, vậy bổn vương ủng hộ Bình Loạn vương vô điều kiện.”

“Vương Á thánh cũng không cần đến Đại Nguỵ ta nữa, có thể đi đến nơi khác mở một học viện.”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây.

Trong giây lát, mọi người đều hiểu ông ta có ý đồ gì rồi.

Đây chẳng phải quá rõ ràng muốn phân chia quyền lực xủa Hứa Thanh Tiêu sao?

Hứa Thanh Tiêu khó khăn lắm mới tiêu diệt được Đại Nguỵ văn cung, hơn nữa còn không làm ảnh hưởng tới quốc vận của Đại Nguỵ.

Theo lí mà nói đáng lẽ phải để Hứa Thanh Tiêu mở ra học phái ở Đại Nguỵ, từ đó tự lập môn hộ, chiêu tài khắp thiên hạ.

Ý bây giờ chính là muốn, một là Hứa Thanh Tiêu phụ trách Nho đạo, buông bỏ triều chính, hoặc là cứ tiếp tục nắm quyền triều chính, nhưng không được phép đụng tới Nho đạo, cũng có thể nói là, được phép quan tâm đến Nho đạo, chỉ là dẫn sói vào nhà, để Vương Triều Dương đấu với hắn.

Đây chính là những gì Hoài Ninh thân vương nghĩ.

Quả là biết tiến biết lùi, bất kể Hứa Thanh Tiêu lựa chọn thế nào đi chăng nữa, từ một góc nhìn nào đó, đều phải chịu thiệt.

Thêm nữa, những lời này của Hoài Ninh thân vương cũng có chút mưu mô, vẫn dùng thủ đoạn cỏn con trước đây.

Câu nào ông ta cũng gọi Vương Triều Dương là Vương Á thánh, nhưng lại gọi Hứa Thanh Tiêu là Bình Loạn vương.

Mặc dù đều là tôn xưng, nhưng xưng hô này một khi thay đổi, ý nghĩ cũng không còn như cũ nữa.

Khiến người khác cảm thấy rằng, dù thế nào đi nữa Vương Triều Dương vẫn là Á Thánh, hắn ta đã là Á Thánh, là Thánh nhân Nho đạo, một lòng một dạ muốn truyền giáo thiên hạ, ngăn cản đại loạn ba năm tới.

Mà Hứa Thanh Tiêu là vương gia Đại Nguỵ, từng câu từng chữ đều nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu là vương của Đại Nguỵ, trong lòng chấp chứa rất nhiều chuyện triều chính của Đại Nguỵ, lòng hướng về triều chính nhiều hơn.

Về mặt Nho đạo, Hứa Thanh Tiêu chỉ là có thành tựu mà thôi, còn về việc như truyền giáo, có lẽ không ổn lắm, dù sao cũng không để tâm nhiều tới.

Cái cách nói chuyện này của ông ta, Hứa Thanh Tiêu hiểu ngay.

"Không được."

"Đại Nguỵ không cần tới Thánh nhân mới."

"Đặc biệt là Thánh nhân có lai lịch không rõ ràng."

Ngay lập tức, giọng nói của nữ đế vang lên, nàng từ chối luôn.

Đây là câu trả lời của nữ đế, nàng giúp Hứa Thanh Tiêu từ chối người kia.

Đại Nguỵ quả thật không cần tới Thánh nhân mới, có một mình Hứa Thanh Tiêu là được rồi.

Nhưng lời này vừa nói ra, Vương Triều Dương nhăn mày, nhưng hắn ta không nói gì cả, Hoài Ninh thân vương tiếp tục lên tiếng.

"Bệ hạ."

"Thần hiểu ý của bệ hạ, nhưng có vài lời thần vẫn phải nói ra."

"Sau những chuyện xảy ra với vương triều Hạo Nhiên, Chu thánh phong ấn thiên hạ, nhưng cũng chỉ có thể phong ấn được ba năm, ba năm sau, liệu sẽ gặp phải đại loạn thế nào, nào có ai dám đảm bảo?"

"Nay vương triều Đại Nguỵ ngày một đi lên, cho dù Bình Loạn vương trị quốc có tốt hơn nữa, liệu có thể ảnh hưởng tới đại cục trong thiên hạ không? Có thể ảnh hưởng tới sức mạnh của thiên địa không?"

"Ba năm sau, thậm chí chỉ hai năm sau, một năm sau, yêu ma nổi dậy khắp nơi trong thiên hạ, nơi nào cũng là mầm hoạ, nếu

như vương triều Đại Nguỵ, nếu như vương triều Đại Nguỵ, có thể trong vòng ba năm, bồi dưỡng được số lượng lớn người đọc sách.”

“Đối với Đại Nguỵ mà nói, là lợi ích khó lòng tưởng tượng được, Vương Á thánh cứu trợ chúng sinh trong thiên hạ, mà Bình Loạn vương tập trung trị quốc gia, một chính một phụ, năm năm sau, vương triều Đại Nguỵ sẽ có hi vọng vượt qua tất cả vương triều từ xưa đến nay.”

“Khẩn cầu bệ hạ, suy nghĩ cẩn thận, đừng vì nhất thời kích động.”

Chương 1145: Đôi Bên Giao Đấu, Uy Lực Thật Sự Của Quốc Vận Chân Long, Hoài Ninh Thân Vương Lên Sàn (5)

“Những lời này của thần không có bất cứ suy nghĩ riêng tư nào, chỉ vì chúng sinh trong thiên hạ, vì chúng sinh của Đại Nguỵ, cũng vì quốc vận của Đại Nguỵ ta.”

“Nếu như bệ hạ cho rằng những lời này của thần không thoả đáng, vậy đành nhờ Bình Loạn vương nghĩ ra cách tốt hơn.”

“Nếu không, đại chiến trong kinh đô Đại Nguỵ, khiến cho sinh linh đồ thán, chính là những gì chư vị muốn nhìn thấy sao?”

“Nếu thật sự như vậy, thần không còn gì để nói.”

Đúng là gừng càng già càng cay.

Lần này Hoài Ninh thân vương, hoàn toàn đứng trên lập trường đạo đức tối cao.

Ông ta lấy chúng sinh trong thiên hạ, chúng sinh ở Đại Nguỵ làm lí do, cực kì coi trọng con đường vì Nho đạo của Vương Á thánh, truyền giáo khắp thiên hạ ở Đại Nguỵ.

Đồng thời cũng để Hứa Thanh Tiêu tiếp tục quản lí chuyện triều chính, trông thì như một chính một phụ, nhưng trên thực tế Hứa Thanh Tiêu ở vương triều Đại Nguỵ vốn đã là nói một là một hai là hai rồi.

Hoàn toàn không có chỗ tốt nào cho Hứa Thanh Tiêu cả, ngược lại làm giảm đi quyền lực của Hứa Thanh Tiêu.

Tới miệng của ông ta, lại trở thành tình huống nhà nhà đều vui.

Hơn nữa lấy chúng sinh trong thiên hạ làm cớ, khiến người ta cho dù trong lòng có suy nghĩ khác, cũng không thể nói ra.

Chiêu này, đúng là rất hiểm.

Hứa Thanh Tiêu lựa chọn triều chính, vậy thì Vương Triều Dương tiếp quản Nho đạo, đường đường chính chính thu nhận đệ tử.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu lựa chọn Nho đạo, vậy thì càng tốt, phiên vương các nơi liền lập tức bắt đầu phân chia quyền lực.

Hai lựa chọn này, Hứa Thanh Tiêu bắt buộc phải lựa chọn một cái cho xong.

Đương nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng có thể lựa chọn Nho đạo, sau đó ngoài mặt buông bỏ triều chính, nhưng vẫn âm thầm trong bóng tối xử lí quốc gia đại sự.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, lén lén lút lút làm vài chuyện nho nhỏ, có lẽ không ai phát hiện ra chuyện gì.

Thực sự muốn làm việc gì lớn, có thể trốn được mấy con mắt này sao?

Đến lúc đó đem chuyện ấy truyền ra ngoài rồi khuyếch đại nó lên, rõ ràng Hứa Thanh Tiêu làm việc vì Đại Nguỵ, nhưng lại bị gắn lên người tội danh không giữ lời hứa.

Sau đó là đủ thứ lời đàm tiếu.

Gì mà, thế này mà là lẽ sống của Thánh nhân ư?

Gì mà, đây là cách làm quân tử sao?

Sau khi Nho đạo thành Thánh, đạo đức cực kì quan trọng, đây cũng có thể xem như hạn chế của Nho đạo.

Thực sự đem chuyện này để chỉ trích ngươi, thiên địa cũng sẽ công nhận nó.

Cũng đâu thể nào nói ra một tràng đạo lí, bản thân làm không được, lại bắt người khác làm theo được đâu?

“Bình Loạn vương, không biết ngài nghĩ thế nào?”

Hoài Ninh thân vương cất lời.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, hỏi như vậy.

Mà trong Thiên địa văn cung.

Vương Triều Dương khẽ cười nhẹ một tiếng, hắn ta cười rất hoà nhã, bởi vì hai lựa chọn này, bất kể là chọn thế nào, đều không ảnh hưởng gì lớn tới hắn ta.

Không thể thực hiện được, thì thôi không nhập cư vào Đại Nguỵ nữa.

Nhưng có thể chia nhỏ quyền lực của Hứa Thanh Tiêu, đối với hắn ta mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Đặc biệt là, làm như vậy có thể báo thù Hứa Thanh Tiêu.

Lúc này.

Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Thanh Tiêu, chờ đợi câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Là lựa chọn triều chính hay là lựa chọn Nho đạo.

Có điều trong mắt tất cả mọi người, bất kể là Hứa Thanh Tiêu lựa chọn thế nào thì hắn đều thua.

Rất khó nghịch chuyển.

Vương Triều Dương chờ đợi Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh Thân vương cũng chờ đợi Hứa Thanh Tiêu.

Chờ đợi Hứa Thanh Tiêu lựa chọn.

Mà lúc này.

Bên bầu trời vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đều nhìn sang đây, ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, đối với Vương Triều Dương và Hoài Ninh Thân vương, Hứa Thanh Tiêu không hề có bất cứ một chút suy nghĩ nào.

Mạnh như Văn cung mà cũng bị mình diệt, những người này thì tính là gì?

Muốn vào Đại Nguỵ để phân tán quyền lực của mình sao?

Hứa Thanh Tiêu chỉ cảm thấy buồn cười trong lòng. Đối phương có được tên tuổi của thánh tôn thì thật sự cho rằng người đọc sách trong thiên hạ tình nguyện đi theo hắn sao?

Nói tới nói lui không phải muốn làm một vài thủ đoạn mờ ám hay sao?

Nhập hay không nhập, Hứa Thanh Tiêu cũng không đáng kể.

Không nhập, đi đến vương triều Đột Tà thì vẫn có thể làm ra chút thủ đoạn như thường.

Bây giờ có hai lựa chọn.

Triều chính và Nho đạo, Hoài Ninh Thân Vương ước gì mình chọn Nho đạo.

Bây giờ mình mang quốc vận Đại Nguỵ, nếu như không thể tham dự vào chuyện triều chính thì sẽ giống như hổ bị nhổ răng.

Còn Nho đạo, Vương Triều Dương là Vương Triều Dương, mình là mình, làm sao lại tranh đấu, trong chớp mắt cũng không dẫn tới mâu thuẫn gì, tất cả đều cần thời gian.

Nhưng chuyện triều chính này, mỗi ngày đều thay đổi trong nháy mắt, không thể nào chờ mình giải quyết xong chuyện Vương Triều Dương rồi mới xử lý triều chính chứ?

Đây không phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?

Có điều muốn để mình đi vào khuôn khổ như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không kịp đáp ứng.

“Lập hoành nguyện đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói của hắn rất bình tĩnh.

Chỉ nói ra những lời này, đám người có chút khó hiểu, không hiểu ý tứ của Hứa Thanh Tiêu là gì vậy?

Lập hoành nguyện là ý gì?

Đám người nhìn về Hứa Thanh Tiêu, rất nhiều người bày ra ánh mắt khó hiểu.

Vương Triều Dương không hiểu.

Hoài Ninh thân vương cũng không hiểu.

“Lời ấy của Bình Loạn Vương là có ý gì?”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng, nhìn Hứa Thanh Tiêu đầy khó hiểu hỏi.

“Ký truyền giáo Thiên Hi.”

“Lập đại hoành nguyện.”

“Mười đại hoành nguyện là được.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng. Đây là yêu cầu của hắn.

Không phải ngươi muốn truyền giáo thiên hạ sao? Không phải ngươi muốn cứu vớt chúng sinh sao?

Được thôi, lập đại hoành nguyện đi.

Không phải ngươi nói ngươi đến truyền giáo thì truyền giáo sao?

Chỉ có lập xuống đại hoành nguyện, trời đất tán thành, như vậy thì cũng sẽ không có người nào chất vấn gì cả, ít nhất thì đây là tốt nhất.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu để Vương Triều Dương tự chứng.

Chỉ là lời này nói ra khiến cho Vương Triều Dương không khỏi cau mày.

Hắn ta tới truyền giáo thiên hạ, đây là lời nói thật, nhưng bảo mình lập đại hoành nguyện thì đây không phải là ăn no rửng mỡ sao?

Lập hoành nguyện thì nhất định phải làm, không làm được thì cũng không sao, nhưng nhất định phải làm.

Hơn nữa lập hoành nguyện thì cũng không có quá nhiều chỗ tốt, đơn giản chính là cảm ứng thiên địa rồi sau đó tuỳ tiện ban thưởng cho ngươi một chút phúc phận.

Người bình thường đạt được thì đương nhiên là chuyện tốt, nhưng hắn ta thân là Á Thánh thì không cần thứ này.

Vậy nên không bù được mất.

Chương 1146: Lục Tôn Nhất Phẩm, Công Sát Thánh Tôn, Muốn Đồng Quy Vu Tận? Ngô Minh Hiện Thân! (1)

Chủ yếu nhất là nếu như mình lập đại hoành nguyện thì người được lợi nhất chính là Đại Nguỵ vương triều.

Có người lập xuống hoành nguyện, nhất là loại đại hoành nguyện như thế này thì đương nhiên sẽ khiến cho quốc vận tăng cường, có chỗ tốt vô hạn.

Chẳng khác gì nói, mình truyền giáo thiên hạ thì thôi đi, còn muốn lập xuống hoành nguyện để làm công cho Đại Nguỵ sao?

Vương Triều Dương không tính nguyện.

Không ai tình nguyện cả, đồ đần cũng không.

Chỉ có điều một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu lập tức khiến cho không ít người nói tốt trong lòng.

Vốn dĩ Hứa Thanh Tiêu yếu thế, tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng bây giờ, Hứa Thanh Tiêu lấy lùi làm tiến, cho phép Vương Triều Dương vào Đại Nguỵ ở, truyền giáo thiên hạ.

Người này với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đơn giản chính là nhiều thêm một kẻ địch, nhưng vấn đề là Đại Nguỵ là thiên hạ của ai? Là thiên hạ của Nữ Đế.

Nữ Đế là người của ai?

Là người của Hứa Thanh Tiêu.

Cứ như vậy, Vương Triều Dương vào Đại Nguỵ ở, đơn giản chính là muốn tạo ra một chút phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng hắn ta cần phải lập đại hoành nguyện để chứng minh mình vì muốn truyền giáo thiên hạ.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu lấy lùi làm tiến, để cục diện trực tiếp chuyển đổi, trước mắt mà nói thì cực kỳ bất lợi với

Vương Triều Dương.

“Vì sao Bản thánh lại phải lập đại hoành nguyện?”

Vương Triều Dương mở miệng. Hắn không muốn lập đại hoành nguyện.

“Bình Loạn Vương, Vương Á Thánh tình nguyện đến Đại Nguỵ truyền giáo đã là chuyện mừng, sao lại còn muốn ép buộc Á Thánh lập hoành nguyện chứ?”

“Chuyện này có hơi không ổn đó?”

Hoài Ninh Thân vương mở miệng nói vậy.

Chỉ là khi những lời này được nói ra, Hứa Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng.

Theo tiếng hừ lạnh vang lên.

Trong chốc lát, Tiên nho Võ tam trọng uy nghiêm đánh thẳng đến, nhục thân của Hoài Ninh Thân vương lập tức rung động, khí huyết quay cuồng.

Hắn là cường giả tam phẩm võ đạo.

Nhưng vấn đề là không chịu nổi người trẻ như Hứa Thanh Tiêu. Mặc dù Hứa Thanh Tiêu cũng là tam phẩm, nhưng Hứa Thanh Tiêu là tuyệt thế Võ Thánh. Dưới một chiêu uy áp.

Cơ bản Hoài Ninh Thân vương không chống đỡ được.

Chỉ có điều trong khoảnh khắc đó, Vương Triều Dương tựa hồ cảm ứng được, hắn hừ nhẹ một tiếng, hóa giải luồng uy áp giúp Hoài Ninh Thân vương.

Trong nháy mắt.

Hoài Ninh Thân vương hít sâu một hơi, trong thân thể hắn khí huyết cuồn cuộn dâng trào, điều này thật sự không dễ chịu gì cho cam, tuy hắn là tam phẩm, nhưng tuổi cũng đã già, có thực lực tam phẩm nhưng chỉ có thể xếp chót trong tam phẩm mà thôi.

Hắn bị thương trước khí thế của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng may là có vương triều dương ra mặt giúp chính mình hóa giải.

“Chớ nói những điều vô nghĩa.”

“Lập chí nguyện to lớn, vào Đại Ngụy truyền giáo.”

“Không lập. Vậy thì khai chiến toàn diện thôi.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ ngữ khí điềm đạm, hắn không muốn tiếp tục dây dưa thêm nữa.

Nếu như quyết định lập đại hoành nguyện, tự chứng bản thân, nói cách khác, toàn diện khai chiến, mặc dù sẽ phải đón nhận rủi ro cực lớn nhưng Hứa Thanh Tiêu sẽ không thể buông tha đối phương như vậy.

Nói một câu không dễ nghe.

Nơi này là địa phương nào chứ?

Nơi này là Đại Ngụy kinh đô, là trái tim của vương triều Đại Ngụy.

Vương Triều Dương muốn tới thì tới, muốn đi thì đi ư?

Không chiến, là bởi vì nếu xảy ra chuyện như vậy, sẽ phải trả giá nhiều điều, có thể hy sinh để đàm phán.

Trên đời này sao có thể muốn gì được nấy, không cần trả giá, đưa tay là hái được quả đào.

Hứa Thanh Tiêu sẽ bỏ qua hắn sao?

Đáp án rất rõ ràng.

“Vậy bản thánh cũng muốn coi thử, ngươi sẽ khai chiến toàn diện như thế nào.”

Vương Triều Dương cũng không phải người yếu vía.

Lập đại hoành nguyện, vậy không phải tìm chết sao?

Vô duyên vô cớ gia tăng quốc vận cho vương triều Đại Ngụy?

Ăn no không có chuyện gì làm? Tưởng ta là đại thiện nhân sao?

Chiêu này của Hứa Thanh Tiêu rất độc, lấy lui làm tiến, ngược lại khiến Vương Triều Dương rơi vào thế bị động.

Vương Triều Dương cũng rất thẳng thắn, hắn đang muốn coi thử Hứa Thanh Tiêu sẽ khai chiến toàn diện kiểu gì.

Quốc vận Đại Ngụy, một cường giả nhất phẩm tiên đạo, còn chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Có thể gây ra tổn hại cho Văn cung, nhưng muốn triệt để phá hủy Văn cung thì vẫn chưa đủ, còn lâu mới đủ.

Hai món Thánh Khí sống lại, cũng vẫn không đủ.

Cho nên hắn tự tin đến cực độ.

Hắn đưa mắt nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập nét khinh miệt, hắn cất tiếng nói.

"Hứa Thủ Nhân."

"Thánh Khí trong Văn cung đã hoàn toàn sống lại."

"Thiên địa văn cung, đã đứng vững trên mảnh đất bất bại, ngươi vĩnh viễn không bao giờ biết được, tổ phụ của bản thánh rốt cuộc mạnh đến nhường nào."

"Nếu khai chiến toàn diện, người gặp xui xẻo chỉ có Đại Ngụy, cùng với thương sinh thiên hạ ."

"Muốn bản thánh lập đại hoành nguyện, ngươi xứng ư?"

Vương Triều Dương tự tin vô cùng.

Bên trong Văn cung, hai chiếc Thánh Khí thực sự đang tràn ngập từng đợt từng đợt thánh uy, đã hoàn thành sống lại.

Hoài Ninh Thân vương đã giúp hắn kéo dài đủ thời gian.

Mới vừa rồi cái gọi là hoà đàm, cũng chỉ vì kéo dài thời gian, hiện tại đã đủ thời gian rồi, hắn hoàn toàn không sợ gì nữa.

Trước đó, Long đỉnh Đại Ngụy cộng thêm một vị tiên đạo nhất phẩm khiến hắn còn có chút e dè.

Nhưng hiện tại Thánh Khí đã âm thầm phục hồi sống lại, đã trở thành bất bại, tất nhiên hắn không còn sợ gì nữa.

Chỉ là, đối mặt với những lời Vương Triều Dương vừa nói, Hứa Thanh Tiêu chỉ thở dài thật sâu.

Hắn không muốn nhiều lời.

Thật sự không muốn lãng phí nước miếng.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay, ngụy thánh Vương Triều Dương, tiến đến Đại Ngụy kinh đô, miệt thị hoàng quyền, dựa vào Thiên địa văn cung, hoành hành ngang ngược, bản vương xin hứa, nếu ai có thể tru sát Vương Triều Dương, bản vương sẽ tặng cho kẻ đó thiên địa kinh văn, một nửa thiên Đạo Đức Kinh.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Giọng hắn vô cùng bình tĩnh lãnh đạm, nhưng ngữ khí lại cực kỳ tự tin.

Lời này vừa cất lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, long trời lở đất.

Tu sĩ tiên đạo, ai nấy đều biến sắc ngay lập tức.

Đặc biệt là những cường giả tiên đạo vừa ra tay, bọn họ thà đắc tội một vị á thánh, cũng nguyện ý trợ giúp Hứa Thanh Tiêu là vì cái gì? Còn không phải là vì bản Đạo Đức Kinh sao?

Chỉ là bọn hắn cũng biết, ra tay tương trợ như vậy, nhiều lắm cũng chỉ có thể kết thành một mối thiện duyên, Hứa Thanh Tiêu không thể lấy Đạo Đức Kinh ra.

Đây chính là thiên địa cổ kinh, ít nhất lấy trước mắt tới nói, là kinh thư đệ nhất

từ xưa đến nay.

Chương 1147: Lục Tôn Nhất Phẩm, Công Sát Thánh Tôn, Muốn Đồng Quy Vu Tận? Ngô Minh Hiện Thân! (2)

Đây chính là thiên địa cổ kinh, ít nhất lấy trước mắt tới nói, là kinh thư đệ nhất

từ xưa đến nay.

Môn đồ tiên đạo, ai mà không muốn có?

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu lại lấy nửa thiên đầu của Đạo Đức Kinh ra làm phần thưởng, mục đích là muốn lấy mạng của Vương Triều Dương?

Hành động này cũng hung ác thật đó.

“A, ngươi dùng thủ đoạn nàysao?”

“Ngươi thật sự xem thường nhất phẩm rồi đó.”

Vương Triều Dương lên tiếng, hắn không ngờ tới thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu chính là chiêu này?

Đưa ra nửa thiên kinh văn? Sau đó để nhất phẩm tiên môn ra tay?

Hắn làm như vậy chẳng phải không xem nhất phẩm tiên môn ra gì? Chẳng phải đang coi như ăn mày sao?

Không phải Vương Triều Dương không hiểu, hắn cũng nhìn thấy dị tượng vừa rồi của Hứa Thanh Tiêu, mây tía dâng dâng, dị tượng liên tục.

Nhưng trong mắt hắn, loại dị tượng này, so sánh với Nho đạo, đơn giản chỉ là một thiên cổ thơ từ thôi.

Thiên cổ thơ từ có thể làm vô số văn nhân người đọc sách khiếp sợ, nhưng sao có thể làm một tôn Văn thánh khiếp sợ được chứ?

Nhất phẩm tiên môn so ra còn kém hơn Văn thánh, nhưng cũng coi như tiến gần tới Văn thánh.

Nói cách khác, có người đọc sách cầm một thiên cổ danh thơ, sau đó nói với tất cả Á thánh, Văn thánh nói ai giúp ta giết hắn, ta sẽ cho người đó nửa quyển.

Chuyện này có buồn cười không?

Cực kỳ buồn cười.

Hứa Thanh Tiêu thật sự là quá xem rẻ nhất phẩm.

Nhưng ngay khi Vương Triều Dương vừa nói xong lời này, một bóng người chợt xuất hiện, là một ông lão tuổi đã già, thoạt nhìn vô cùng tang thương, mặc một bộ trường bào màu xanh lá rất mộc mạc.

Nhưng mà ánh mắt của lão lại ẩn chứa mũi nhọn, giống như một thanh tiên kiếm đã rỉ sắt, cực kỳ bất phàm.

“Ra mắt trưởng lão.”

Lúc này, giọng nói của Kiếm Nguyên vang lên, sau khi hắn nhìn thấy đối phương xuất hiện thì lập tức đi qua, có vẻ vô cùng cung kính, tôn xưng một tiếng trưởng lão.

“Kiếm Vô Cực.”

“Đây là cường giả nhất phẩm của Trảm Thiên kiếm tông, Kiếm Vô Cực, được xưng là nửa bước Kiếm Thần.”

“Nhất phẩm của Trảm Thiên kiếm tông tới sao?”

“Hai tôn nhất phẩm?”

“Đạo Đức Kinh của Hứa Thanh Tiêu có ý nghĩa cực lớn, đối với tiên môn mà nói thì giá trị bất phàm, chỉ là không ngờ tới có thể khơi gợi được nhất phẩm Trảm Thiên kiếm tông, liên tiếp xuất hiện hai vị nhất phẩm, thật đúng hiếm thấy đó nha.”

Trong kinh đô, không ít người kinh ngạc, có người nhận ra đây là ai, nói ra thân phận của đối phương.

Trong khoảng thời gian ngắn đã dẫn tới không ít tiếng ồn ào và xuýt xoa kinh ngạc.

Sau khi cường giả nhất phẩm Trảm Thiên kiếm tông xuất hiện, trong hoàng cung, đám người Nữ đế càng thêm an tâm.

Thần sắc của Hoài Ninh Thân vương lại có phần không được dễ coi mấy.

Vốn dĩ hắn đang ý đồ bức Hứa Thanh Tiêu đến tuyệt cảnh, bất luận Hứa Thanh Tiêu lựa chọn điều gì, hắn đều có thể áp chế Hứa Thanh Tiêu, nhưng thật sự không thể ngờ được, Hứa Thanh Tiêu lấy lui làm tiến, biến khách thành chủ.

Muốn buộc Vương Triều Dương phải lập hoành nguyện, thậm chí dùng một thiên kinh văn để mời đến vị nhất phẩm thứ hai.

Khiến cục diện trong nháy mắt trở nên chuyển biến xấu đối với mình.

“Trảm Thiên kiếm tông Kiếm Vô Cực, ra mắt Hứa thánh.”

“Xin hỏi tiểu hữu, những lời mới vừa rồi mà ngươi nói là thật chứ?”

Kiếm Vô Cực lên tiếng, lão không hề tỏ vẻ làm giá gì hết, ngược lại sắc mặt rất hòa nhã, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Tất nhiên là thật.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, cũng hướng về phía đối phương khẽ hành lễ kính, đồng thời trả lời với giọng điệu chắc nịch.

=“Được.”

Kiếm Vô Cực gật gật đầu, ngay sau đó, lão xoay người lại, nhìn Vương Triều Dương.

Cảm nhận được ánh mắt của Kiếm Vô Cực, Vương Triều Dương vẫn như trước không hề lo sợ.

Chỉ là, hắn không muốn lại trêu phải một vị nhất phẩm, vì vậy Vương Triều Dương chậm rãi mở miệng.

“Ta là hậu đại của đại thánh nhân, chỉ mà một quyển Đạo kinh thôi, đại thánh nhân đã từng nghiên cứu Đạo giáo tiên pháp, có lẽ bản thánh cũng có thể lấy ra một bộ kinh văn.”

“Kinh văn mà Hứa Thanh Tiêu minh khắc cũng có khả năng chính là của đại thánh nhân, nếu tiền bối muốn, bản thánh cũng có thể lấy ra dùng chung.”

Vương Triều Dương lên tiếng, lúc này không phải lấy lòng, mà là muốn chứng minh thân phận cũng như năng lực của bản thân.

Oanh.

Đáng tiếc chính là, Kiếm Vô Cực không nói thêm lời thừa nào nữa, ánh mắt lão hóa thành hai luồng kiếm khí vô cùng.

Hung hăng bổ vào giữa Thiên địa văn cung.

Trong phút chốc, văn cung chấn động, xuất hiện hai vệt kiếm đáng sợ, chỉ là Văn cung cũng nhanh chóng tự khôi phục lại như cũ.

tự mình chữa trị.

Sắc mặt Vương Triều Dương đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

Đối phương căn bản không thèm để ý tới mình, vừa bước tới liền ra chiêu?

Thật sự cho rằng hậu đại của đại thánh nhân thì không biết nổi giận sao?

Thật sự không xem đại thánh nhân ra gì sao?

Nhưng không đợi hắn tiếp tục mở miệng.

Không gian vặn vẹo.

Lại một bóng người nữa xuất hiện.

Cũng là một ông lão giả, nhưng trẻ hơn một chút so với Kiếm Vô Cực, có vẻ tuổi già sức yếu, cầm một cây quải trượng, mỗi bước đi như có sen hồng nở rộ, xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Lão phu Như ý khí tông thái thượng trưởng lão, Trần Nguyên, ra mắt Hứa thánh.”

này lại là một vị nhất phẩm.

Mọi người chấn động, nhưng không kịp nói cái gì, giữa vòm trời, trong nháy mắt, xuất hiện ba hư ảnh.

Sau đó ba hư ảnh bước ra từ hư không.

“Là cường giả nhất phẩm của Thiên Cốc đan tông.”

“Nhất phẩm của Quy Nguyên trận tông cũng tới?”

“Còn có cả nhất phẩm của Thái Thương phù tông?”

“Ôi, sao sáu tôn nhất phẩm đều tới rồi?”

“Họ đang muốn làm gì vậy? Thật sự muốn tiến hành đại chiến sao?”

“Muốn khơi mào đại chiến nhất phẩm sao?”

“Sáu tôn nhất phẩm, thất đại tiên môn không hổ là tiên môn đứng đầu thiên hạ, đều có cường giả nhất phẩm, trong sáu hệ thống, cũng chính là nho đạo tệ hại nhất, không có lấy một nhất phẩm.”

“Sáu vị nhất phẩm đều tới? Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.”

“Ôi, một thiên kinh văn lại có thể khiến cho sáu vị nhất phẩm đồng thời xuất hiện? Đạo Đức Kinh này thật sự tốt như vậy sao?”

Chương 1148: Lục Tôn Nhất Phẩm, Công Sát Thánh Tôn, Muốn Đồng Quy Vu Tận? Ngô Minh Hiện Thân! (3)

Ai nấy đều cảm thán, có thể trong một khoảng thời gian nhìn thấy được sự xuất hiện của sáu vị nhất phẩm, đây quả là một điều cực kì hiếm có.

Không ít người tỏ vẻ kinh ngạc, bình thường muốn nhìn thấy một vị tu sĩ Tiên đạo nhất phẩm còn khó, nay lại có thể có tới sáu vị.

Hơn nữa bọn họ xuất hiện ở đây, bởi vì Đạo đức kinh, việc này sao có thể không khiến người đời tò mò cho được, Đạo đức kinh tốt đến thế ư?

Dị tượng vừa nãy, bách tính kinh đô đều đã nhìn thấy rồi, các phe thế lực cũng cảm nhận được sự khủng khiếp của dị tượng.

Nhưng dị tượng của Hứa Thanh Tiêu nhiều quá đi, hắn đã làm rất rất nhiều chuyện, cho nên theo bản năng có chút chai lì rồi.

Không để ý tới lắm.

Nhưng cùng với sự giáng lâm của sáu vị nhất phẩm ở nơi này, bọn họ bỗng nhiên ý thức được rằng, Đạo đức kinh này, tuyệt đối không phải đơn giản như những gì bọn họ tưởng tượng.

Trong khoảnh khắc.

Sự xuất hiện của sáu vị nhất phẩm, khiến sắc mặt của Vương Triều Dương trở nên vô cùng khó coi.

Hắn ta tự tin là một nhẽ, nhưng luận về sức mạnh vẫn phải thực tế.

Bất kể là tự tin hay là sức mạnh, một phần bởi vì bản thân hắn ta là Á thánh, nhưng phần lớn lại bởi vì có Thiên địa văn cung.

Chỉ cần có Thiên địa văn cung, hắn ta xem như bất khả chiến bại.

Nhưng bây giờ, sáu vị nhất phẩm xuất hiện, khiến hắn ta cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn.

Một bên là Long đỉnh Đại Nguỵ, một bên là sáu vị nhất phẩm, hơn nữa Đại Nguỵ còn có tới hai vị nhất phẩm Võ giả, mặc dù tạm thời không có mặt ở Đại Nguỵ, nhưng vào thời điểm mấu chốt, lỡ như bọn họ trở về thì đúng là đi đời nhà ma thật.

Không.

Nào có cần tới nhất phẩm Võ giả làm gì chứ.

Có sáu vị tu sĩ Tiên đạo nhất phẩm ở đây, hắn ta đã gồng không nổi rồi.

Hoàn toàn không thể chịu đựng nổi.

Ngay lập tức, lần đầu tiên Vương Triều Dương nhăn mày, hắn ta nhíu chặt chân mày, suy nghĩ cách giải quyết, đồng thời trong lòng vô thức sinh ra chút hối hận.

Bản thân vì cái gì lại phải đến kinh đô Đại Nguỵ chứ?

Nếu như ở ngoài kinh đô Đại Nguỵ, có lẽ còn có cách trốn thoát, nhưng bây giờ chạy không nổi nữa rồi.

Có Quốc vận Chân long Đại Nguỵ ở đây, muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cũng chính vào lúc này.

Đột nhiên, nhất phẩm cường giả của Như Ý khí tông, giọng nói của Trần Nguyên vang lên.

“Hứa thánh, có phải chỉ cần giết Vương Triều Dương, ngài liền đồng ý cho bọn ta mượn đọc nửa đầu của Đạo đức kinh không?”

Giọng nói của Trần Nguyên cất lên, ông ta lại hỏi Hứa Thanh Tiêu thêm lần nữa.

Cũng coi như lần quyết định cuối cùng.

Dù sao kẻ địch phải đối diện, cũng là Á thánh Nho đạo, những tên thế này nếu như trong tình huống không cần thiết, tất nhiên không thể tuỳ tiện đắc tội được.

Nhưng nếu như Hứa Thanh Tiêu bằng lòng cho bọn họ mượn xem Đạo đức kinh.

Đừng nói tới một tên Vương Triều Dương, cho dù thực sự có một vị Thánh nhân đến, bọn họ cũng dám giết.

“Chư vị.”

“Hứa mỗ trước nay chưa từng nói đùa.”

“Tiêu diệt nguỵ thánh Vương Triều Dương, bản vương nói được làm được.”

Hứa Thanh Tiêu trông rất bình tĩnh nói.

Có thể trong mắt người khác, chẳng qua chỉ là một cuốn văn kinh mà thôi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu biết, Đạo đức kinh là nền tảng của vạn loại kinh, thế lực Tiên môn ai lại không muốn có?

Hứa Thanh Tiêu khắc bộ Đạo đức kinh này, thực ra còn một nguyên nhân khác, đó là mượn bộ kinh văn này để khống chế Tiên môn.

Biến tất cả Thất đại Tiên môn đều trở thành con cờ trong tay hắn, cho dù không thể biến chúng trở thành quân cờ, cũng có thể lôi kéo bọn họ đứng trên cùng trận doanh với hắn.

Trước mắt, điều duy nhất khiến Hứa Thanh Tiêu thất vọng chính là Thất tinh Đạo tông từ đầu tới cuối đều không hề lộ diện.

Thất đại Tiên môn, chỉ có sáu môn phái bị dẫn dụ, Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, Thất tinh Đạo tông đang nghĩ cái gì.

Không ai có thể chống lại sự mê hoặc của Đạo đức kinh.

Điều này, khiến Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

Nhưng loại tò mò này tạm thời không tính tới, việc quan trọng cần làm trước là giải quyết cho xong chuyện này rồi tính tiếp.

“Được, nếu Hứa thánh đã nói như vậy, lão phu tin ngươi.”

Trần Nguyên cất lời, tiếp theo ông ta nhìn về phái năm vị nhất phẩm còn lại.

“Chư vị, muốn cùng nhau lên, hay đánh từng người một?”

Giọng điệu của ông ta rất chậm rãi, lại đưa mắt nhìn về phía Thiên địa văn cung.

“Nói cái gì vậy.”

“Cùng nhau ra tay.”

“Đánh nhanh thắng nhanh, lẹ lẹ còn đọc kinh.”

Kiếm Vô Cực nói, ông ta không thích dài dòng, lúc này ông ta đưa tay ra, ngay lập tức gió đổi mây dời, một thanh tiên kiếm màu xanh lục nhạt xuất hiện trong tay ông ta.

Tiên kiếm vô cùng bén nhọn, phát ra kiếm uy ngất trời trong tay ông ta.

Giờ phút này, Kiếm Vô Cực giống như một thanh kiếm tiên cực phẩm, khí thế liên tục tăng nhanh, Thiên uy nhất phẩm nồng đậm, tất cả mọi người ở kinh đô đều cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp này.

Tu sĩ tiên đạo, mạnh nhất quả vẫn là kiếm tu.

Là sự tồn tại hoàn mỹ duy nhất có thể so sánh với Võ đạo, cho nên về cơ bản đa số Tiên môn đều tu luyện kiếm đạo.

Đây là cách nhanh nhất cũng là cách hiệu quả nhất.

Đùng! Đùng! Đùng!

Kiếm Vô Cực phi về phía Thiên địa văn cung, không chút nhân nhượng chém xuống.

Cả toà văn cung phóng ra vô số những chùm sáng, ngăn cản đường kiếm khí đáng sợ này.

Mà dưới sự tấn công của kiếm khí, văn cung không ngừng rung lắc, cuối cùng vẫn không thể ngay lập túc ngăn cản được Tiên đạo Thiên uy của Kiếm Vô Cực.

“Giết.”

Vô Trần Đạo nhân cũng không lằng nhằng thêm câu nào, ông ta kết kiếm quyết,hoá thành Thái thượng Chu ma kiếm.

Kiếm khí đáng sợ ập xuống, ác liệt chém xuống toà Thiên địa văn cung, những tàn lửa bay đầy trời, chiếu sáng cả vùng trời.

Đùng ầm ầm.

Thiên địa văn cung rung lắc liên tục.

Mà bốn vị nhất phẩm còn lại cũng tiếp tục lựa chọn ra tay. Bọn họ không còn do dự thêm gì nữa, không cho Vương Triều Dương có cơ hội giải thích, muốn phá vỡ Thiên địa văn cung trước.

Tiêu diệt Vương Triều Dương, đoạt được Đạo đức kinh.

Tuy nhiên.

Chính vào lúc này, phía trong văn cung, có hai luồng thánh quang chiếu thẳng lên trời, đây là thánh khí.

Chính vào lúc này năm bóng hư ảnh Thánh nhân trên văn cung được kích hoạt, ngăn cản công kích của sáu vị Tiên đạo nhất phẩm.

Chương 1149: Lục Tôn Nhất Phẩm, Công Sát Thánh Tôn, Muốn Đồng Quy Vu Tận? Ngô Minh Hiện Thân! (4)

Vương Triều Dương siết chặt nắm đấm, Tiết nhiên chính khí trong người hắn ta cuồn cuộn như sóng thần, liên tục truyền vào văn cung.

Ba ngàn Đại Nho cũng như vậy.

Chỉ có điều, so với Vương Triều Dương nhìn có vẻ có chút thong dong, sắc mặt của ba ngàn Đại Nho ai nấy đều đỏ lên, trông vô cùng khó chịu.

“Các ngươi thân là nhất phẩm Tiên đạo, đáng lẽ phải có chúng sinh thiên hạ trong lòng, nào có ngờ rằng chỉ vì một cuốn kinh văn, lại dám đồ sát Á thánh.”

“Hơn nữa còn muốn phá huỷ Thiên địa văn cung, các ngươi có còn là tu sĩ chính đạo nữa hay không?”

“Trong lòng các ngươi còn có chúng sinh nữa hay không?”

Vương Triều Dương tức giận nói.

Ngoài mặt hắn ta trông có vẻ vô cùng ung dung, nhưng trên thực tế đã phải gánh trên mình áp lực vô cùng lớn, ngón tay của hắn ta khẽ run.

Văn cung căn bản không thể chịu đựng được sức công phá của sáu vị Tiên đạo nhất phẩm.

Grào.

Không một ai đáp lời Vương Triều Dương, ngược lại chỉ có Long đỉnh Đại Nguỵ trực tiếp hoá thành một con chân long màu đen, một trảo hung ác đập mạnh lên văn cung.

Cả toà văn cung vang lên tiếng ầm ầm, năm bóng hư ảnh của Thánh nhân lúc này quả thực lực bất tòng tâm, không cách nào xử lí được chân long của Đại Nguỵ.

Vụt.

Sau khi lãnh một chưởng của Chân long quốc vận, ba ngàn Đại Nho đồng thời nôn ra máu, đau đến chết lặng.

Mà cũng vào lúc này, Vương Triều Dương mới hoàn toàn cảm nhận được chút sợ hãi.

Cứ tiếp tục thế này.

Thiên địa văn cung thật sự không trụ nổi nữa.

“Hứa Thủ Nhân.”

“Ngươi thực sự không sợ ta dùng toàn lực đối chiến với ngươi sao?”

“Nếu bản thánh thực sự đi đến bước đó, Thánh khí hoàn toàn nhập vào văn cung, sẽ kích hoạt tuyệt thế thánh trận.”

“Đến lúc đó, kinh đô Đại Nguỵ sẽ bị san thành bình địa, ngàn vạn dặm không mọc được ngọn cỏ, ngươi có dám chịu trách nhiệm cho việc này không?”

Vương Triều Dương khó khăn gánh vác áp lực lớn nhường này, nhưng ngoài mặt hắn vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Nhưng những gì hắn ta nói, cũng không phải là giả.

Nếu thực sự đến bước ấy, vậy chính là kẻ sứt càng kẻ gãy gọng.

“Giết.”

Nhưng đáng tiếc là.

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu cực kì cứng rắn.

Đâu ra mà nhiều lời như vậy.

Sáu vị nhất phẩm đều đã tới rồi, chẳng lẽ không giết nổi một tên Á thánh?

Vậy chẳng phải thành trò cười hay sao?

Grào.

Quốc vận Chân long Đại Nguỵ lại hạ xuống một vuốt nặng nề nữa lên văn cung.

Sức mạnh quốc lực khổng lồ.

Cũng là sức mạnh của Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp ập về phía người Vương Triều Dương.

Lúc này, toàn thân Vương Triều Dương rung lên một hồi, hắn ta cũng dùng toàn lực đáp trả Hứa Thanh Tiêu một quyền.

Một quyền này, khiến xương cốt trong cơ thể hắn ta bị đánh gãy mất mười cái.

Có điều Vương Triều Dương đã đạt tới cảnh giới Nhị phẩm Chí tôn rồi, loại thương tích thể này có thể ngay lập tức phục hồi về trạng thái ban đầu.

Nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn đó, chẳng qua Vương Triều Dương có thể nhịn được.

"Trảm Thiên chu ma kiếm."

Xoẹt.

Cũng vào lúc này, Kiếm Vô Cực đã tung ra toàn bộ sức mạnh của mình, một đạo kiếm quang tập hợp tinh thần khí của ông ta.

Sức mạnh không gì cản nổi cứ vậy chém thẳng xuống.

Phía bắc văn cung, một vết kiếm rợn lòng người hiện ra, toàn bộ phần phía bắc đều bị đánh vỡ.

"Đánh vào hướng vết kiếm này, đừng để văn cung có cơ hội phục hồi."

Vô Trần đạo nhân hét lớn một tiếng, Thái thượng kiếm quyết giết đến, kiếm khí dồi dào chém thẳng xuống vết kiếm kia.

Đùng đùng đùng.

Thiên địa văn cung rung động mỗi lúc một nhiều, trấn động kinh người.

Mà Vương Triều Dương cũng gục xuống, nôn ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trông khó coi đến cực điểm.

Hắn ta cùng văn cung liên kết với nhau, nếu như văn cung thực sự bị phá huỷ, hắn ta cũng cách cái chết không bao xa nữa.

Đồng quy vu tận.

Không phải không thể.

Chỉ là không cần thiết.

Hắn ta không muốn chết ở chỗ này.

Càng không muốn chết dưới tay Hứa Thanh Tiêu.

Hắn ta vẫn còn những việc chưa được làm.

Mà người đứng phía sau hắn ta, cũng không cho phép hắn ta chết.

Cho nên.

Mặc dù uỷ khuất.

Mặc dù khó chịu.

Mặc dù tức giận.

Nhưng đến cuối cùng Vương Triều Dương vẫn phải nhịn xuống, hắn ta đã nhún mình rồi.

“Dừng tay.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Bây giờ bản thánh rời khỏi Đại Nguỵ, không truyền giáo thiên hạ nữa.”

Vương Triều Dương lớn tiếng nói, đây là câu trả lời của hắn ta.

Hắn ta vẫn là không muốn đao to búa lớn nữa.

Thà rằng rời khỏi Đại Nguỵ.

Song, câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên.

“Không được.”

“Nói truyền giáo thiên hạ, thì phải truyền giáo thiên hạ.”

“Chư vị tiền bối, trước khi bàn cho xong chuyện này, đừng dừng tay.”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thừng từ chối, đồng thời cũng nhắc nhở đám người Kiếm Vô Cực không được dừng tay.

Cùng với câu trả lời như vậy của Hứa Thanh Tiêu.

Cơ thể của Vương Triều Dương quả thật nhịn không được mà run lên.

Đây là bị chọc tức đó.

Càng lúc càng tức điên lên được.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi, thực sự muốn đồng quy vu tận sao?”

Vương Triều Dương thực sự đã nổi đoá lên rồi.

Hắn ta nào có phải chịu thiệt thòi như vậy bao giờ?

Lúc này.

Hắn ta cũng tức đến mất kiểm soát rồi, nghĩ tới việc cùng liều mạng luôn.

Trong khoảnh khắc này, có không ít người nhăn mày, bọn họ vẫn là thực sự không muốn phải đi tới bước đường kia.

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu, cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cách nghĩ của Vương Triều Dương.

Chỉ là.

Cũng chính vào lúc này.

Một giọng nói quen thuộc vang tới tận kinh đô.

“Hôm nay lão phu muốn xem thử xem.”

“Ngươi định đồng quy vu tận thế nào.”

Sau khi giọng nói kia vang lên, Hứa Thanh Tiêu, nữ đế, văn võ bá quan, cùng rất nhiều người hiện ra vẻ vui mừng.

Đây là giọng nói của Ngô Minh.

Sau khi giọng nói của Ngô Minh vang lên.

Trong lúc nhất thời, thiên uy của võ đạo nhất phẩm tràn ngập.

Trấn áp Thiên Địa Văn cung.

Mọi người nhìn qua tất cả những chuyện đang xảy ra, vẻ mặt chết lặng.

Sáu vị tiên đạo nhất phẩm.

Một vị võ đạo nhất phẩm.

Lại thêm cả Long đỉnh Đại Ngụy, lần này Vương Triều Dương còn không chết nữa sao?

Không ai ngờ Hứa Thanh Tiêu lại có thể mời nhiều viện trợ đến như vậy.

Bảy vị nhất phẩm đấy.

Thế này là đang muốn làm gì đây?

Muốn chọc thủng trời hay sao?

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Trông thấy Ngô Minh xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu lập tức lộ ra nét vui mừng.

Mặc dù cường giả tiên đạo đến giúp đỡ hắn nhưng phần lớn là vì Đạo Đức kinh.

Nhưng Ngô Minh thì không giống như vậy, ông là sư phụ của hắn, sẽ giúp hắn một cách vô điều kiện.

Chương 1150: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (1)

“Thủ Nhân, bảo vệ bản thân cho tốt, chuyện còn lại cứ giao cho vi sư.”

Ngô Minh nói với vẻ lạnh nhạt, ánh mắt của ông lại nhìn về phía Thiên địa văn cung.

Nói thật thì Ngô Minh có hơi tức giận.

Ông ta đi ra từ ma quật, tất sẽ có một sự nguy hiểm nhất định.

Nhưng mà thế này cũng không còn cách nào rồi, đồ đệ đang gặp phải chuyện thế này, thân làm sư phụ tất nhiên không thể không đến được.

Đương nhiên điều quan trọng nhất là vì Triệu Nguyên sẽ đến ma quật ngay thôi.

Có ông ta ở đó, cũng không cần phải lo lắng gì.

Trong Thiên địa văn cung.

Sau khi Ngô Minh đến, thế cục đã xảy ra sự biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Sắc mặt Vương Triều Dương cũng trở nên vô cùng khó coi.

Bảy vị nhất phẩm, hắn dùng cái gì để đấu?

Giữa đôi bên vốn đã không tồn tại cái gì gọi là công bằng hay không công bằng.

Nếu thật sự muốn khai chiến thì hắn chắc chắn sẽ táng thân tại nơi này, có liều chết thì chẳng qua cũng chỉ gây nên sự ảnh hưởng với kinh đô Đại Ngụy mà thôi.

Nhưng thế thì có ích gì?

Đám dân đen này chết thì chết, sao có thể so được với mình?

Hít sâu một hơi.

Vương Triều Dương biết, đại thế đã mất.

“Hứa Thủ Nhân.”

Vương Triều Dương lên tiếng, không có phẫn nộ mà thay vào đó là sự bình tĩnh, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn qua, vẻ mặt hờ hững.

“Ta đồng ý yêu cầu của ngươi.”

“Lập mười đại hoành nguyện.”

Câu này dường như là lời mà Vương Triều Dương cắn răng nói ra.

Mười đại hoành nguyện, đây đúng thật là làm không công cho Đại Ngụy, tăng cường quốc vận cho Đại Ngụy còn bản thân thì chẳng chiếm được lợi ích gì.

Hắn rất khó chịu, mất cả chì lẫn chài.

“Hai mươi đại hoành nguyện.”

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lạnh nhạt lên tiếng.

Trước đó là mười đại hoành nguyện, bây giờ phải lập hai mươi đại hoành nguyện cho ta.

“Hứa Thủ Nhân, ngươi đừng có quá đáng.”

“Mười đại hoành nguyện đã đủ lắm rồi.”

Vẻ mặt Vương Triều Dương khó coi vô cùng, hắn đã đồng ý mười đại hoành nguyện, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại còn lên giá ngay tại chỗ?

Đây không phải là đang làm khó người thật thà hay sao?

Ầm.

Chưa đợi Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, Ngô Minh đã đập một bạt tay lên Văn cung.

Vô Cực Kiếm rút kiếm chém tới, các cường giả nhất phẩm còn lại cũng lần lượt ra tay.

Chân long quốc vận cũng ngo ngoe rục rịch.

Rầm rầm rầm.

Thiên địa văn cung rung động không yên, ba ngàn đại nho bị một bạt tay của Ngô Minh đánh đến nổi khí huyết quay cuồng, ai nấy đều khó chịu nôn ra máu.

Đến cả Vương Triều Dương cũng cảm thấy máu huyết trong cơ thể đang sôi lên, sắc mặt đỏ bừng, nhất định đã bị nội thương.

“Hứa Thủ Nhân, mười đại hoành nguyện đã đủ rồi.”

Vương Triều Dương đã không còn ăn to nói lớn nữa, trong ngữ khí của hắn có mang theo chút ý muốn thỏa hiệp, muốn giải thích và giảng đạo lý cho với Hứa Thanh Tiêu.

“Ba mươi hoành nguyện.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Vương Triều Dương, lại nâng cao hoành nguyện một lần nữa.”

Không phải hai mươi nữa, mà là ba mươi.

“Hứa Thủ Nhân.”

Trong ánh mắt Vương Triều Dương tràn ngập vẻ phẫn nộ, tư thái á thánh đã mất chẳng còn lại chút gì.

Hắn tức đến nổi tai muốn bốc khói.

Hắn đã nói chuyện hòa nhã với Hứa Thanh Tiêu nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không ngừng gia tăng số lượng hoành nguyện, chẳng lẽ thật sự muốn ép hắn đến nước này sao?

“Bốn mươi hoành nguyện.”

Hứa Thanh Tiêu lại lên tiếng lần nữa.

Nếu như đối phương còn không đồng ý vậy thì sẽ khai chiến toàn diện, Hứa Thanh Tiêu không tin bảy vị nhất phẩm chẳng lẽ còn quật không nổi tên thánh tôn chó má này?

Cũng vào thời khắc này.

Khi mà Vương Triều Dương chuẩn bị cùng nhau chết chung.

Đột nhiên, một âm thanh vang lên trong đầu hắn.

“Đồng ý.”

“Đừng làm loạn.”

Sau khi giọng nói này vang lên, vẻ mặt Vương Triều Dương hoàn toàn thay đổi.

Hắn muốn nói vài câu nhưng cuối cùng vẫn không dám, bên trong ánh mắt còn mang theo chút sợ hãi rõ rệt.

“Được.”

“Bản thánh đồng ý.”

Vương Triều Dương lên tiếng, hắn rống to lên đáp lại.

Đồng ý rồi.

Bốn mươi hoành nguyện.

Mặc dù rất uất ức, mặc dù thấy tức giận nhưng hắn không dám ngỗ nghịch với giọng nói kia.

Một vị á thánh, cũng không dám.

Câu này vừa dứt, đám người Vô Trần đạo nhân, Vô Cực Kiếm Ngô Minh võ giả nhất phẩm vân vân lại thấy hơi ngạc nhiên.

Trong hoàng cung Đại Ngụy, lục bộ Thượng thư cùng các quốc công cũng khẽ cau mày.

Đến cả nữ đế Đại Ngụy cũng không nhịn được mà lộ ra vẻ tò mò.

Hứa Thanh Tiêu lại càng cảm thấy có hơi ngạc nhiên.

Có thể thấy tính cách của Vương Triều Dương là loại cực kỳ nóng nảy.

Á thánh hai mươi tuổi sẽ cuồng vọng hơn bất cứ người nào khác. Vào độ tuổi này, mặt mũi hơn tất cả mọi thứ.

Bây giờ lại bỏ ra cái giá lớn như vậy, lại còn mất cả mặt mũi.

Theo lẽ thường mà nói thì Vương Triều Dương không thể đồng ý được.

Hứa Thanh Tiêu thử suy nghĩ một chút cũng biết theo tính cách của Vương Triều Dương thì chắc chắn sẽ không như vậy, nếu như là vậy thì trước đó đã đồng ý rồi.

Hứa Thanh Tiêu rõ ràng muốn chơi chết Vương Triều Dương cho nên mới không ngừng gia tăng độ khó hoành nguyện.

Bốn mươi đại hoành nguyện, ai dám lập chứ?

Nếu như nói mười đại hoành nguyện là mất cả chì lẫn chài, bây giờ bốn mươi đại hoành nguyện đã không phải là vấn đề đem vợ mình đi bồi thường đơn giản như vậy mà là đến cả bản thân mình cũng bồi thường vào luôn.

Giờ khắc này, trong lòng Hứa Thanh Tiêu tràn ngập vẻ tò mò.

Nhưng bề ngoài thì Hứa Thanh Tiêu lại cực kì bình tĩnh.

“Lập đi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, bất luận là kết cục như thế nào thì hắn cũng là bên thắng lớn nhất. Vương Triều Dương thỏa hiệp cũng được, không thỏa hiệp cũng tốt, người chịu thiệt sẽ vĩnh viễn không phải là Hứa Thanh Tiêu.

Lúc này.

Hoài Ninh thân vương nhìn tất cả mọi chuyện, không hiểu sao trong lòng cảm thấy rất khó chịu, không phải khó chịu bởi vì sự thỏa hiệp của Vương Triều Dương.

Mà là vì Hứa Thanh Tiêu lại biến nguy thành an thêm một lần nữa, còn phản lại một đòn.

Chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần rồi.

Hoài Ninh thân vương hoài nghi Hứa Thanh Tiêu là người do ông trời phái xuống chuyện nhắm vào ông ta.

Khó chịu.

Nổi khó chịu khó mà diễn tả bằng lời.

“Ta.”

“Vương Triều Dương.”

“Hôm nay sẽ lập đại hoành nguyện.”

“Kính dâng thân ta, truyền giáo thiên hạ, nguyện cho người đọc sách Đại Ngụy ai nấy đều như quân tử.”

Chương 1151: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (2)

Vương Triều Dương lên tiếng, hắn quá oan uổng. Nhưng cho dù có thấy bực bội hơn nữa thì hắn cũng phải lập đại hoành nguyện, nếu không lỡ như thật sự đi đến bước cuối cùng, vậy người không may nhất định sẽ là hắn.

Đằng sau hắn còn có người, không cho phép hắn xúc động như vậy.

Đây mới chính là nổi phẫn nộ thật sự của hắn.

Hắn thì có kém gì Hứa Thanh Tiêu đâu?

Có chỗ nào không bằng Hứa Thanh Tiêu ư?

Dựa vào đâu mà bắt hắn phải nhường nhịn?

Trong lòng hắn bây giờ đều đã tức đến muốn ngất đi rồi.

Nhưng hắn vẫn phải thành thật mà lập đại hoành nguyện.

Sau khi đại hoành nguyện vang lên.

Giờ khắc này, trên bầu trời hiện lên đám mây màu vàng kim, từng chùm ánh sáng màu vàng kim trực tiếp chiếu rọi xuống, nó muốn tiến vào trong cơ thể Vương Triều Dương.

Nhưng mà đúng vào lúc này, chân long quốc vận bay lên trực tiếp nuốt từng chùm hào quang màu vàng kim kia vào.

Đây là sức mạnh thiên địa.

Vương Triều Dương lập đại hoành nguyện chắc chắn sẽ được sự chúc phúc của thiên địa, mặc dù ảnh hưởng không lớn nhưng Hứa Thanh Tiêu làm thế này là không để cho Vương Triều Dương chiếm được chút lợi ích nào.

Giờ này khắc này, chân long quốc vận càng trở nên chân thực hơn.

“Ta, Vương Triều Dương, hôm nay lập đại hoành nguyện, nguyện người đọc sách Đại Ngụy ai cũng có thể nhập phẩm.”

“Ta, Vương Triều Dương, hôm nay lập đại hoành nguyện, nguyện người đọc sách Đại Ngụy đều có thể dưỡng khí.”

Vương Triều Dương lên tiếng, nói ra hết đại hoành nguyện này đến đại hoành nguyện khác.

Thật ra hắn không hi vọng tất cả người đọc sách của Đại Ngụy đều có thể nhập phẩm nhưng hắn lại không thể nói nguyện người đọc sách trong thiên hạ đều không thể nhập phẩm, nếu như thật sự dám nói như vậy thì hắn sẽ hoàn toàn mất tất cả.

Lập đại hoành nguyện không nhất định phải hoàn thành nhưng nhất định phải làm, nếu như không làm thì trời đất sẽ trừng phạt.

Cho nên chỉ có thể kiên trì lập hoành nguyện ở Đại Ngụy, cố gắng giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

Nhưng làm như vậy bên được lợi vẫn là vương triều Đại Ngụy.

Vương Triều Dương thật sự rất tức giận.

Hắn càng nghĩ càng giận, càng nói lại càng khó chịu, trong lòng bực bội làm cho hắn rất muốn điên tiết lên.

Nhất là khi chân long do long đỉnh Đại Ngụy diễn hóa ra không ngừng thôn phệ sức mạnh hoành nguyện của mình.

Chuyện khổ sai thì hắn làm, lợi ích đều bị Hứa Thanh Tiêu nắm hết.

Sao hắn không khó chịu được chứ.

Từng hoành nguyện được lập xuống, không ít người cười lạnh.

Cũng có người cảm thấy khó chịu.

Chân long Đại Ngụy đang không ngừng biến hóa, những luồng sức mạnh thiên địa này giống như chất dinh dưỡng để nó thêm mạnh mẽ.

Thời gian từng chút qua đi.

Sau nửa canh giờ.

Cuối cùng, Vương Triều Dương cũng lập xong bốn mươi đại hoành nguyện.

Từng đám mây màu vàng kim cũng triệt để chui vào trong người chân long quốc vận.

Giờ này khắc này, dường như chân long đã giống như thật, giống như là một con rồng thật sự.

Mọi người tắc lưỡi cảm thấy nếu như còn tiếp tục như vậy, không chừng long đỉnh của vương triều Đại Ngụy sẽ lột xác thành Trung châu long đỉnh.

Có thể như vậy lắm, nhưng trước mắt thì vẫn chưa làm được.

Lập xong hoành nguyện.

Vương Triều Dương muốn trực tiếp mang theo Thiên Địa Văn cung vào Đại Ngụy ở.

Nhưng vào giờ phút này, trên bầu trời lại xuất hiện một cái lạc ấn màu vàng kim.

Khiến cho người ta tò mò.

"Đây là gì vậy?"

"Đây lại là chuyện gì nữa vậy?"

Mọi người tò mò không biết đây là vật gì.

Nhưng Vô Trần đạo nhân lại ngẩng đầu liếc mắt chỉ nhìn một cái, nhìn xong, Vô Trần đạo nhân không nhịn được vuốt chòm râu cười rồi nói:

"Thật đáng mừng, thật đáng mừng mà."

"Chúc mừng Vương á thánh, lập bốn mươi đại hoành nguyện làm cảm động trời xanh, có được lạc ấn hoành nguyện, thật là đáng mừng, thật là đáng mừng mà."

Vô Trần đạo nhân mang theo vẻ mặt tươi cười chúc mừng Vương Triều Dương.

Câu này vừa dứt, vẻ mặt Vương Triều Dương liền trở nên có hơi khó coi.

Rất nhanh sau đó, các cường giả nhất phẩm còn lại cũng đã biết đó là thứ gì, trong lúc nhất thời, mọi người đều lên tiếng chúc mừng.

Chẳng qua trên thực tế thì kiểu chúc mừng này chính là một loại chế giễu.

Lập đại hoành nguyện, nếu như được thiên địa cảm ứng thì sẽ có chúc phúc.

Nhưng nếu ngươi lập nhiều đại hoành nguyện, vì hạn chế ngươi, thiên địa sẽ cho ngươi lạc ấn hoành nguyện.

Thứ này có tốt cũng có xấu.

Lợi ích của thứ này chính là một khi ngươi hoàn thành hoặc là sắp hoàn thành, ngươi có thể được được sự gia trì vô thượng, khí vận gia trì, tốt đến bất ngờ.

Nhưng nếu ngươi làm không được, hoặc là để qua mấy mươi năm ngươi chỉ làm được chút ít.

Vậy thì xin lỗi nha, thiên địa sẽ trao cho ngươi sự trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Chứ đâu thể nào để cho ngươi cứ lập hoành nguyện, chơi khăm trời đất?

Trước mắt thì đối với Vương Triều Dương mà nói, các lạc ấn hoành nguyện này đúng là trăm hại chứ chẳng có chút lợi nào.

Hắn lập đến bốn mươi đại hoành nguyện, các nào cái nấy cũng đều rất khó hoàn thành, coi như có thật sự hoàn thành thì vương triều Đại Ngụy cũng trở nên người người mạnh mẽ như rồng rồi.

Ai cũng là người đọc sách, ai cũng là quân tử. Cái gì mà ba ngàn đại nho? Nếu như thật sự hoàn thành thì có nói mười vạn đại nho cũng không quá đáng.

Vẻ mặt Vương Triều Dương lại càng trở nên khó coi.

Hắn muốn phun máu.

Trước đó là mất cả chì lẫn chài, bây giờ là bồi thường đến nổi cả mẹ ruột cũng không nhận ra.

Sau mà đang yên đang lành cái lạc ấn hoành nguyện này lại xuất hiện làm chi?

Không phải là đang chơi hắn à?

Hắn thật sự sắp hôn mê rồi. Đối với hắn mà nói, thành Á thánh khi mới chỉ hai mươi tuổi, trong tương lại sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thánh nhân.

Nhưng có cái lạc ấn hoành nguyện này ở đây, tương lai hắn muốn thành thánh đúng là khó như lên trời. Không hoàn thành đám hoành nguyện này, hắn đừng mơ trở thành thánh nhân.

Thiên địa sẽ không cho phép.

Phù.

Phù.

Phù.

Vương Triều Dương hít sâu mấy ngụm khí, âm thanh chúc mừng của Vô Trần đạo nhân vang lên bên tai làm cho hắn thật sự sắp xỉu ngang.

Chẳng qua lý trí của hắn vẫn chiếm phần hơn, hắn không nói lời nào.

Trực tiếp điều khiển Văn cung rơi xuống chỗ đất trống ở Đại Ngụy.

Chương 1152: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (3)

“Hôm nay, ta là Vương Triều Dương, hậu đại của đại thánh nhân, đã lập ra bốn mươi hoành nguyện, tự chứng ý chí nho đạo, sau này Thiên địa văn cung nguyện mở rộng cửa thánh, dạy dỗ người đọc sách trong thiên hạ.”

Chuyện đã đến nước này, Vương Triều Dương chỉ đành nuốt trái đắng lên tiếng.

Không nói như vậy thì cái gì cũng chẳng còn, ít nhất bây giờ còn có được danh tiếng tốt.

Có thể để lại chút tiếng thơm.

Chẳng qua là sau khi câu nói này dứt rồi, Vương Triều Dương cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Giờ khắc này, Thiên địa văn cung rung lên từng hồi, hoàn toàn dung nhập vào kinh đô Đại Ngụy.

Trận tranh đấu này.

Hứa Thanh Tiêu không phải chịu bất kỳ tổn thất gì, nếu như nhất định nói có thì đơn giản chỉ là bỏ ra chút quyền lực, để Vương Triều Dương vào Đại Ngụy ở.

Nhưng hắn cũng đã ép đối phương lập nên bốn mươi đại hoành nguyện, xem như buộc chặt với Đại Ngụy. Làm không tốt, Vương Triều Dương cũng đừng hòng dứt áo ra đi.

Làm tốt à, Hứa Thanh Tiêu vui lòng gặt hái thành quả.

Giờ này khắc này, nhìn về phía long đỉnh, quốc vận Đại Ngụy đã được tăng cường, ít nhất cũng tăng được hai thành, quả nhiên bốn mươi đại hoành nguyện không tầm thường mà.

Mà bên trong Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương lại vô cùng uất ức.

Hắn chịu thiệt thòi lớn như vậy, còn nói gì được nữa?

Trước mắt cũng đã lập hoành nguyện xong rồi, nếu còn kêu gào thêm nữa thì chỉ có mình hắn mất mặt xấu hổ mà thôi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Thù này không báo, thề không làm người.”

Vương Triều Dương siết chặt nắm đấm, trong lòng hắn liên tục gào thét.

Nhưng những tức giận này chỉ có thể giấu ở trong lòng, không thể nói ra.

Nói ra, mất mặt lắm.

Rất nhanh sau đó.

Kinh đô Đại Ngụy lại khôi phục lại sự yên tĩnh một lần nữa.

Tất cả dị tượng đã biến mất, trời trong vạn dặm.

“Thủ Nhân, vi sư có chuyện muốn tìm ngươi.”

Đợi sau khi Văn cung rơi xuống xong, giọng của Ngô Minh lập tức vang lên, ông ta có chuyện tìm Hứa Thanh Tiêu.

“Dạ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu sau đó nhìn về phía Vô Trần đạo nhân.

“Các vị, dù chưa diệt được ngụy thánh nhưng vãn bối vẫn sẽ đưa cho các vị nửa đầu của Đạo Đức kinh, cho các vị tham khảo một chút.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn nói vậy.

Câu này vừa dứt, các cường giả nhất phẩm của sáu tiên môn lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Dù sao thì mặc dù bọn họ có ra mặt nhưng cũng đâu giết được Vương Triều Dương, cũng ngại lên tiếng đòi Đạo Đức kinh.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đồng ý chủ động giao ra tất nhiên khiến cho đám người vui sướng rồi.

“Hứa thánh khách khí.”

“Đa tạ Hứa thánh.”

“Vậy bọn ta sẽ ở kinh đô Đại Ngụy chờ Hứa thánh, tránh lại có người đến gây phiền phức cho Hứa thánh.”

“Nói rất đúng, phải ở nơi này một khoảng thời gian, cũng vừa lúc thể nghiệm chút hồng trần, nếu như có người nào dám đến gây phiền phức cho Hứa thánh, kiếm của lão phu tuyệt đối sẽ không lưu tình.”

Đám người ồn ào lên tiếng, có lẽ là vì nóng vội, cũng có lẽ là muốn để lại chút nhân tình, đồng ý ở lại kinh đô Đại Ngụy, sợ sẽ có người đến gây phiền phức cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đa tạ các vị.”

Hứa Thanh Tiêu thoáng hành lễ với đám người sau đó lại trở vào trong vương phủ.

Ngay sau đó, đám người cũng đồng loạt rời đi, tự về tiên môn của mình nghỉ ngơi.

Giờ khắc này, kinh đô Đại Ngụy yên tĩnh lại.

Mọi người có phần không biết làm sao, dù sao một màn vừa rồi quá mức kịch liệt, thiếu chút nữa thì thành nhất phẩm đại chiến.

Nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại kết thúc theo cách này.

Có trách cũng trách Vương Triều Dương quá hèn nhát rồi.

Nếu như hắn ta không hèn nhát, thì thật sự sẽ xảy ra nhất phẩm đại chiến.

Có điều kết quả cuối cùng có ra sao thì thế nhân vẫn có thể chấp nhận, không có bất kỳ thương vong nào, Vương Triều Dương lập ra bốn mươi hoành nguyện, người sáng suốt đều biết, thiệt thòi quá tàn nhẫn rồi.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Bóng dáng Ngô Minh xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu bái một cái với Ngô Minh.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hành lễ nói.

“Chớ đừng khách khí.”

“Thủ Nhân, lần này vi sư trở về, chỉ là nhín chút thời gian.”

“Qua vài ngày, vi sư phải bế tử quan rồi.”

Ngô Minh lên tiếng, lần này ông ta tới đây cũng là vì muốn nói một số chuyện với Hứa Thanh Tiêu.

“Bế tử quan?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò, nhìn Ngô Minh.

“Vi sư trấn áp Ma vực, trong cơ thể tất cả đều là Ma khí, vốn dĩ lúc ngươi thành Thánh vi sư cần phải đi rửa sạch Ma khí.”

“Nhưng bởi vì xảy ra rất nhiều chuyện, vi sư không thể không tiếp tục trấn áp Ma vực, hiện giờ Ma khí trong cơ thể càng ngày càng nồng đậm, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm một tháng.”

“Đợi một tháng sau, sư bá Triệu Nguyên ngươi sẽ đi Ma vực trấn thủ.”

“Mà vi sư thì phải bế tử quan.”

“Chu Thánh chém giết hết tám thành Văn Cung nhất mạch, dẫn đến thiên địa đại biến, ba năm sau, tất nhiên sẽ có vô số tai họa xuất hiện.”

“Những thứ khác, vi sư không sợ, vi sư hiện tại chính lo lắng có người muốn nhằm vào Ma vực.”

“Cho nên bế tử quan, rửa sạch toàn bộ Ma khí trong cơ thể ra ngoài, nếu như vậy thì ba năm sau, vi sư mới có thể an ổn mà đi, bằng không sẽ phiền phức rồi.”

Ngô Minh lên tiếng, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết vì sao mình phải bế tử quan.

“Đồ nhi hiểu rồi.”

“Sư phụ, Nho đạo có thể trấn áp Ma khí trong cơ thể người không?”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, đồng thời hỏi Ngô Minh, mình có thể mượn lực Nho đạo giúp Ngô Minh trấn áp Ma khí hay không.

“Chắc là có thể, nhưng vi sư cần rửa sạch sẽ chứ không phải trấn áp.”

“Có điều ý này cũng được, nếu tương lai đại biến, vi sư nhất định phải xuất quan, có thể mượn Thánh nhân chi lực của ngươi thử áp chế Ma khí.”

“Miếng ngọc bội này ngươi cầm lấy đi, ba năm sau, bất luận như thế nào cũng phải bóp nát, hoặc là thật sự xảy ra biến cố gì, ngươi cũng phải bóp nát nó.”

“Đây là cách duy nhất có thể đánh thức vi sư.”

“Nhớ kỹ, bất luận như thế nào, chỉ cần gặp phải biến cố hay nguy hiểm thật sự, không nên do dự, trực tiếp bóp nát nó.”

Ngô Minh lấy ra một miếng ngọc bội, đây là pháp khí ông ta tế luyện.

Thời điểm quan trọng có thể đánh thức ông ta.

“Ừm.”

“Đồ nhi đã hiểu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Chương 1153: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (4)

Mà Ngô Minh tiếp tục mở miệng, có vẻ có chút gấp gáp.

“Thủ Nhân, trong khoảng thời gian này, thật sự là xảy ra quá nhiều chuyện.”

“Vi sư tuy rằng không ra mặt, nhưng vẫn luôn quan sát và để ý, rất nhiều chuyện vi sư không biết nói như thế nào, nhưng vi sư không hiểu sao cảm giác có người ẩn sau lưng quá sâu.”

“Ngươi phải nhớ kỹ, không nên tùy tiện tin tưởng bất kỳ kẻ nào, bất luận là ai, nói một câu không dễ nghe, cho dù là vi sư, ngươi cũng không thể tin tưởng lung tung.”

“Ngươi phải có phán đoán của mình, có ý thức của mình, nếu không một khi đi sai một bước, chính là vạn kiếp bất phục.”

Ngô Minh lên tiếng, muốn Hứa Thanh Tiêu phải cảnh giác.

“Sư phụ người có ý gì?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, Ngô Minh nói lời này, chắc chắn là có vấn đề, chỉ là không tiện nói với mình mà thôi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu muốn biết Ngô Minh có ý gì.

“Thôi bỏ qua đi.”

“Vi sư cũng không sợ đắc tội gì.”

“Thủ Nhân, vốn dĩ vi sư có hai chuyện rất tò mò, bây giờ lại có ba chuyện tò mò.”

“Thứ nhất, Chu Thánh vì sao phải giết sạch môn đồ như vậy? Mặc dù các môn đồ này có một số vấn đề, tại sao ông ta lại làm như vậy? ”

“Thứ hai, Chu Thánh không có khả năng không biết giết những môn đồ này sẽ gây ra phiền toái gì, ông ta hoàn toàn có thể trừng phạt một trận, sau đó cho ngươi khống chế Chu Thánh Văn cung, trấn áp hạng người tiêu tiểu, nhưng hết lần

này tới lần khác lựa chọn phương thức cực đoan nhất, điều này cũng làm cho vi sư nghi hoặc."

"Thứ ba, cũng chính là Vương Triều Dương này, sao lại im hơi lặng tiếng mà xuất hiện một Á Thánh? Hơn nữa còn trẻ như vậy, thậm chí còn nhỏ hơn ngươi vài tháng, hắn ta tự xưng là hậu duệ của Đại thánh nhân. "

"Nếu là thật, vi sư cũng cảm thấy cổ quái, nếu là giả, vi sư cảm thấy càng cổ quái."

"Bất luận là hệ thống nào, đều là dựa vào chính mình từng bước một đi lên, giống như vi sư, cho dù là vi sư có một đứa con trai, cũng không dám cam đoan có thể dạy được nhị phẩm."

"Hơn nữa còn là nhị phẩm hai mươi tuổi, điều này hiển nhiên rất có vấn đề."

"Nhất là ở thời điểm mấu chốt này, vừa vặn xuất hiện, lại một lần nữa nhập trú tại Đại Ngụy."

"Những thứ này đều làm cho vi sư nghi hoặc không thôi, đương nhiên có lẽ ngươi biết được một ít tin tức vi sư không biết, cho nên cũng có thể là vi sư suy nghĩ nhiều."

Ngô Minh lên tiếng, nói ra ba nghi hoặc trong lòng mình.

Vừa nghe lời này, Hứa Thanh Tiêu ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ngô Minh nói.

"Sư phụ, kỳ thật có điều người không biết."

"Chu Thánh sở dĩ giết tuyệt môn đồ, nguyên nhân là Chu Thánh nhất mạch, đã thối rễ, có người ở phía sau màn khống chế, bại hoại Nho đạo, bại hoại thanh danh Chu Thánh."

"Người này, là Thánh nhân đời thứ tư."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn dùng Võ đạo chi lực, truyền âm nói cho Ngô Minh biết.

Chỉ là vừa nói, Ngô Minh nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thánh nhân đời thứ tư?"

"Điều này làm sao có thể."

“Nếu ông ta còn sống, chẳng phải là sống năm ngàn năm sao?”

Ngô Minh không thể tin được, ông ta suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra vì sao Chu Thánh lại làm như vậy, hiện giờ nghe Hứa Thanh Tiêu nói ra bí mật, lại càng khiếp sợ.

“Sư phụ, quả thật là như thế.”

“Vương triều Hạo Nhiên kiến quốc đại điển, đồ nhi sở dĩ không sợ, chính là bởi vì đồ nhi đã sớm gặp được chân linh Chu Thánh cũng đã cùng chân linh Chu Thánh đàm phán rất nhiều chuyện.”

“Nếu không, Vương triều Hạo Nhiên rõ ràng muốn tìm đồ nhi gây phiền toái, đồ nhi lại không ngu xuẩn.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích.

Lời này làm cho Ngô Minh thoáng hiểu ra.

“Thì ra là như thế.”

“Thánh nhân đời thứ tư sao?”

“Qủa thật có khả năng, có thể một tay khuấy động Nho đạo, cũng chỉ có Nho đạo mới có thể làm được, nếu là sư phụ, cho dù là muốn giày vò cũng không giày vò được.”

“Có điều, nếu thật sự là Thánh nhân đời thứ tư mà nói, phiền toái sẽ càng lớn.”

“Một người sống năm ngàn năm, khó có thể tưởng tượng, ông ta đang mưu đồ cái gì.”

Trong ánh mắt Ngô Minh tràn đầy rung động.

Tin tức này đối với ông ta mà nói có độ kinh động rất lớn.

“Sư phụ, Vương Triều Dương này, không phải hậu duệ của Đại Thánh nhân, nếu đồ nhi đoán không sai, chắc là quân cờ của Thánh nhân đời thứ tư.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn có thể chắc chắn, Vương Triều Dương không phải hậu duệ của Đại Thánh nhân, chính là không rõ, vì sao hắn ta lại có Thiên địa văn cung?

Hơn nữa giống nhau như đúc, thậm chí còn tản mát ra Thánh uy, loại vật này thì không cách nào nhất thời làm ra được.

Nhất là khí tức của Đại Thánh nhân, tuy rằng chỉ có từng luồng nhỏ, nhưng hơn bốn vị Thánh nhân.

Điểm này, Hứa Thanh Tiêu nghĩ mãi cũng không ra được.

"Ừm, chắc là như thế."

"Cũng chỉ có Thánh nhân đời thứ tư mới có thể bồi dưỡng ra một nhị phẩm Á Thánh trẻ tuổi như vậy."

"Lý Thánh mưu đồ cái gì, chúng ta đoán không ra, cũng không muốn đi đoán, lấy bất biến ứng vạn biến."

Ngô Minh tán thành lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Rất nhanh, ông ta tiếp tục mở miệng nói.

"Cũng không còn gì nữa, Thủ Nhân tu luyện cho tốt đi, chớ để chậm trễ Võ đạo."

"Còn nữa, Luận đàm Phật môn hình như cũng sắp tới, bọn họ đều là dựa vào miệng lưỡi, vi sư có thể dạy ngươi một chiêu, thời khắc mấu chốt, phản bại thành thắng."

Ngô Minh nói như thế.

"Xin sư phụ ban giáo."

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Ngô Minh.

Không biết là cách gì,

"Mắng không lại thì đánh."

"Dùng nắm đấm đánh cho đám lũ lừa trọc phải phục."

Vẻ mặt Ngô Minh nghiêm túc, nói xong lời này, thân ảnh của ông ta chậm rãi biến mất.

Để lại vẻ mặt cười khổ của Hứa Thanh Tiêu.

Sư phụ mình, quả nhiên là hung dữ mà.

Có điều đợi Ngô Minh rời đi, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không khỏi rơi vào hướng Thiên địa văn cung.

Thân phận Vương Triều Dương quá mức thần bí.

Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ là suy đoán.

Không dám hoàn toàn chắc chắn liệu hắn ta có phải là quân cờ của Thánh nhân đời thứ tư hay không.

“Thiếu thực lực thật sự.”

“Nếu không, hôm nay làm sao có nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

“Hiện giờ ta đã bước vào tiên đạo tam phẩm.”

“Thiên Lôi Oanh là hy vọng duy nhất để lật bàn.”

“Thánh nhân đời thứ tư gì, âm mưu quỷ kế gì, trong tầm bắn mới là chân lý.”

Hứa Thanh Tiêu trong lòng lẩm bẩm.

Hắn vô cùng rõ ràng trước mắt bản thân cần làm gì.

Thiên Lôi Oanh.

Chương 1154: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (5)

Mình nhất định phải làm Thiên Lôi Oanh cho tốt.

Hơn nữa nhất định phải chế tạo ra Thiên Lôi Oanh có thể phóng thích ra uy lực nhất phẩm.

Chỉ cần luyện chế ra, như vậy những âm mưu quỷ kế này tất cả đều là phù vân.

Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là phù vân.

Cũng trong lúc này.

Trong tiểu thế giới của Thiên địa văn cung.

Bóng dáng Vương Triều Dương xuất hiện.

Khuôn mặt hắn ta khó coi.

Đứng ở trên hư không tiểu thế giới.

Rất nhanh, một đạo thân ảnh xuất hiện, không thấy rõ tướng mạo, cực kỳ mơ hồ.

Chỉ có điều đạo thân ảnh này, tản mát ra khí tức, cực kỳ khủng bố.

“Bái kiến tôn thượng.”

Nhìn thấy đối phương, Vương Triều Dương khom lưng hành lễ.

“Ngươi có biết hôm nay ngươi làm sai chuyện gì không?”

Đối phương mở miệng, giọng nói lạnh lùng.

“Hồi tôn thượng, học sinh không biết. ”

Vương Triều Dương vẫn có chút không phục.

Hắn ta tuy rằng cúi đầu, nhưng nghe ngữ khí liền biết, hắn ta rất khó chịu, cũng rất không phục.

“Hừ.”

Người kia hừ lạnh một tiếng, uy áp khủng bố đánh úp lại, thân thể Vương Triều Dương chấn động, cực kỳ thống khổ.

Nhưng cho dù là như vậy, Vương Triều Dương vẫn không phục, cắn răng nói.

“Tôn thượng.”

“Học sinh không biết đã làm sai ở đâu!”

“Ta đến Đại Ngụy, truyền giáo thiên hạ, là vinh hạnh của Đại Ngụy, ta ban phúc Nữ đế Đại Ngụy, ban phúc Hứa Thanh Tiêu cũng là vinh hạnh của bọn họ.”

“Nhưng bọn họ chẳng những không lĩnh ân tình, còn đối chọi gay gắt.”

“Nếu không phải tôn thượng ra mặt, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Vương Triều Dương nắm chặt nắm tay, hắn ta cúi đầu nhưng trong mắt tràn đầy lửa giận, tràn đầy phẫn nộ.

Hắn ta không phục.

Thật sự rất không phục.

Dựa vào cái gì mình phải nhường nhịn Hứa Thanh Tiêu này, lại dựa vào cái gì mình phải chịu ủy khuất chứ?

Mình chính là Á Thánh.

Á Thánh hai mươi tuổi.

Từ trước đến nay có mấy người chứ?

Cường thế như Hứa Thanh Tiêu, bất quá cũng chỉ là Bán Thánh.

Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, chính mình lần này còn bị hoành nguyện ấn ký trói buộc, đây mới làm cho hắn ta hộc máu nhất.

Khiến con đường mình thành Thánh thêm khó khăn.

Thế nên hắn ta rất tức.

Tức đến mức choáng váng.

“Buồn cười.”

Giọng nói vang lên tràn ngập khinh miệt.

“Ngươi sẽ không thật sự cho rằng, ngươi dựa vào chính mình để trở thành Á Thánh chứ?”

“Thứ mà ngươi dựa vào, chẳng qua cũng chỉ là sức mạnh của đại thánh nhân.”

“Nếu như ngươi không phải hậu đại của đại thánh nhân, bản tôn đã sớm tru sát ngươi.”

“Lần này, bản tôn cho ngươi đến đây là để cho ngươi an ổn nhập trú Đại Ngụy, mà ngươi lại vì thỏa mãn tâm hư vinh cực kỳ rẻ tiền kia.”

“Bày ra tư thế từ trên cao nhìn xuống, hàng lâm Đại Ngụy, lại càng buồn cười, còn ban phúc cho Nữ Đế, ban phúc cho Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi quả nhiên ngu xuẩn.”

Giọng nói này như sấm, nói đến mức làm Vương Triều Dương sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có điều hắn ta vẫn không phục.

Đạo hư ảnh này dường như cảm ứng được Vương Triều Dương không phục, càng cười lạnh vô cùng.

“Không phục?”

“Ngươi là cái thá gì so với Hứa Thanh Tiêu?”

“Hứa Thanh Tiêu dựa vào chính mình, từng bước một đi tới bán Thánh chi cảnh.”

“Ngươi thì tính là cái gì?”

“Dựa theo kế hoạch mà làm, bản tôn sẽ cho ngươi thành Thánh, nhưng ngươi bây giờ như vậy, phá hư kế hoạch, bản tôn ngay cả ý định giết ngươi cũng có rồi, ngươi bây giờ còn không biết sai sao?”

Giờ khắc này, giọng nói như bùng nổ giống như thiên lôi, giận dữ mắng Vương Triều Dương.

Người kia sắc mặt nhất thời biến đổi, trong phút chốc khí huyết của hắn ta bắt đầu khởi động, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

Đối phương rất mạnh, chỉ là một đạo ý niệm đã làm cho Vương Triều Dương bị thương.

Thật kinh khủng.

Mà Vương Triều Dương cũng cảm nhận được sát khí của đối phương, trong lúc nhất thời, hắn ta có chút bối rối, cũng có chút sợ hãi.

“Kính xin tôn thượng thứ tội.”

“Là lỗi của học sinh.”

“Học sinh biết sai rồi.”

Vương Triều Dương quỳ trên mặt đất, hắn ta dập đầu với hư ảnh này, thỉnh cầu đối phương thứ tội.

Nhìn thấy một màn này, cỗ thiên uy này thu liễm, sau một khắc ngữ khí sau cũng ôn hòa một chút.

“Triều Dương.”

“Bản tôn biết, ngươi bây giờ là tâm tính thiếu niên, muốn so kè với Hứa Thanh Tiêu, đây cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng ngươi không thể phá hỏng kế hoạch, nếu kế hoạch thành công, tương lai ngươi sẽ thành Thánh.”

“Một Hứa Thanh Tiêu cỏn con thì tính là thá gì chứ?”

“Trong mắt bản tôn, Hứa Thanh Tiêu không sánh bằng một ngón tay của ngươi, hắn mượn phần truyền thừa của Đại Thánh nhân, là có thể đạt tới trình độ này, mà ngươi là hậu nhân của Đại Thánh nhân.”

“Ngươi ngẫm lại xem, rốt cuộc ai mới là người thắng?”

“Hiện tại việc ngươi phải làm, là nhẫn nhịn, giáo dục người đọc sách thiên hạ, chia sẻ quốc vận Đại Ngụy, thời khắc mấu chốt, lúc ngươi ra tay, thì ngươi lại ra tay.”

“Ngày thường, hạn chế Hứa Thanh Tiêu là được, không cần so đo với hắn, nếu không rất bất lợi đối với chúng ta.”

“Đợi đến thời khắc mấu chốt, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ là một con kiến hôi dưới chân ngươi, ngươi tùy tiện có thể nghiền chết hắn, cần gì lãng phí thời gian ở chỗ này?”

Người này lên tiếng với giọng điệu ôn hòa.

Lập tức trong lòng Vương Triều Dương cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng hắn ta vẫn nhịn không được mở miệng nói.

“Tôn thượng.”

“Học sinh muốn hỏi một chuyện, Hứa Thanh Tiêu này có phải thật sự được tổ phụ ta truyền thừa hay không, những thi từ kia, có phải sao chép thi từ của tổ phụ ta hay không?”

Vương Triều Dương mở miệng hỏi.

Trên thực tế đối với chuyện Hứa Thanh Tiêu tham khảo thi từ của đại Thánh nhân, hắn ta cũng không biết là thật hay giả.

Đó là tất cả những gì người này nói.

Hắn ta hiện tại muốn xác định là có hay là không.

Nếu như là như vậy, hắn ta sẽ càng tạo dựng được lòng tự tin, dù sao cái danh Á Thánh này hắn ta cũng có vấn đề, cho nên hắn ta không hy vọng Hứa Thanh Tiêu đường đường chính chính thành Thánh.

Chương 1155: Ép Bức Thánh Tôn, Lập Bốn Mươi Đại Hoành Nguyện, Tức Đến Phun Máu, Lạc Ấn Hoành Nguyện (6)

“Tất nhiên.”

“Ngươi tự nghĩ xem, một người sao có thể viết ra một bài thơ thiên cổ danh thi, nhưng có thể xuất khẩu thành chương? Bảy bước thành thơ?”

“Hắn mới chỉ mới hai mươi tuổi, tâm tính có thành thục đến đâu, cũng sẽ không thành thục như thế.”

“Còn nữa, trước hai mươi tuổi, hắn là một nha dịch, ngay cả chữ cũng không viết được mấy chữ, vẻn vẹn một năm, hắn trở thành Nho đạo bán Thánh, chính ngươi ngẫm lại xem.”

Người kia lên tiếng.

Làm cho Vương Triều Dương lộ ra vẻ vui mừng.

“Học sinh hiểu rồi.”

“Thỉnh tôn thượng yên tâm, học sinh sau này sẽ không nóng vội nữa.”

Vương Triều Dương nói như thế.

“Được rồi.”

“Ngươi có thể giác ngộ, bản tôn rất vui mừng.”

“Đi đi, chuyện kế tiếp, theo kế mà làm.”

“Đừng quên, hạn chế Hứa Thanh Tiêu, khống chế Đại Ngụy Nho Đạo, không tiếc bất cứ giá nào.”

“Còn nữa, tìm được người kia, phàm là có bất kỳ manh mối nào, trước tiên thông báo cho bản tôn.”

Đối phương chậm rãi nói.

Vương Triều Dương bái lạy, sau đó thân ảnh đối phương biến mất.

Ngay sau đó, Vương Triều Dương rời khỏi tiểu thế giới.

Rất nhanh một đạo âm thanh vang lên.

“Thánh Tôn, Hoài Ninh thân vương dẫn một vị khách nhân cùng đến thăm hỏi.”

Đó là giọng nói của một đại Nho.

“Dẫn theo một vị khách?”

“Ai?”

Vương Triều Dương khẽ nhíu mày nói.

“Hồi Thánh Tôn, trưởng lão Thất Tinh Đạo Tông.”

Người kia mở miệng.

Biết Hoài Ninh thân vương mang theo người của Thất Tinh đạo tông đến đây thăm hỏi, Vương Triều Dương cảm thấy có hơi ngạc nhiên.

Chẳng qua sau một chốc thoáng trầm tư, Vương Triều Dương cũng lên tiếng nói:

“Cho bọn họ vào.”

Vừa nói xong.

Người kia đã nhanh chóng rời đi, hai bóng dáng đã xuất hiện ở đại điện văn cung.

“Hoài Ninh thân vương, tham kiến á thánh.”

“Bần đạo Thanh Tịnh, gặp qua á thánh.”

Hai người lên tiếng, một người là tham kiến, một người là gặp qua.

Vương Triều Dương có ấn tượng rất tốt với Hoài Ninh thân vương, hắn biết Hoài Ninh thân vương và Hứa Thanh Tiêu có một mối thù không chết không thôi.

Cái gọi là kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu của ta, lại thêm chuyện Hoài Ninh thân vương vẫn luôn giúp hắn, từ đó, hảo cảm của Vương Triều Dương đối với Hoài Ninh thân vương lại càng tăng thêm gấp bội.

“Vương gia khách khí.”

“Đạo trưởng cũng khách khí.”

“Mặc dù bản thánh là á thánh nhưng tuổi vẫn còn trẻ, còn nhiều thứ rất cần phải học hỏi từ hai vị.”

Vương Triều Dương cũng không quá ngạo mạng, hắn lên tiếng nói với vẻ mặt ôn hòa, lộ ra vẻ rất khiêm tốn.

Chỉ là hai người vẫn có thể nhìn ra được Vương Triều Dương điển hình chính là loại người cực kì cao ngạo.

Nhìn thì thấy có chút trưởng thành nhưng trên thực tế đều đang giả vờ mà thôi.

Từ những hành động và cử chỉ của Vương Triều Dương đã có thể thấy được hắn không giữ được bình tĩnh, tâm tính vẫn còn non lắm.

Thích ganh đua và so sánh.

Nếu không sao lại thế này được?

Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ sợ tâm tính Vương Triều Dương quá trưởng thành, như vậy thì ngược lại sẽ không tốt cho chuyện bọn họ lợi dụng lẫn nhau.

Một vị á thánh hai mươi tuổi đồng thời lại là chí tôn hai mươi tuổi, nhân vật như thế, nếu như tính cách trưởng thành quá thì cũng không phải là một chuyện tốt.

“Vương thánh đúng là khiêm tốn quá, không hổ là hậu nhân của đại thánh nhân.”

“Lúc còn trẻ bản vương rất thích đọc sách, cũng đã từng đọc sách về những lời nói của đại thánh nhân, có thể nói là vô cùng kính trọng đại thánh nhân.”

“Chỉ tiếc là thời đại của đại thánh nhân cách nay quá xa, bây giờ không ngờ còn có thể nhìn thấy được hậu nhân của đại thánh nhân, bản vương đúng là cực kì vinh hạnh.”

Hoài Ninh thân vương nói với vẻ tán thán. Thân là vương gia, vì chuyện có thể thành công, ông ta cam lòng thổi phồng người khác, cũng được xem là một đại nhân vật.

Thanh Tịnh đạo nhân ở một bên lại lộ ra vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Ông ta không nói gì nhưng cũng khẽ gật đầu, xem như là đồng ý với quan điểm của Hoài Ninh thân vương.

"Vương gia quá khen rồi."

"Được rồi, hai vị có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, đều là người thông minh cả, không cần phải quanh co như vậy."

Vương Triều Dương lên tiếng, hắn rất thẳng thắn. Những câu nói tán dương chỉ nghe một chút là đủ rồi, quan trọng là nên nói đến những việc cần làm.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương cũng nói thẳng luôn.

Ông ta nhìn về phía Vương Triều Dương nói:

"Nếu Vương thánh đã nói vậy rồi thì bản vương cũng không vòng vèo nữa."

"Vương thánh."

"Bây giờ kẻ địch của chúng ta giống nhau, thật ra bản vương hi vọng chúng ta có thể hợp tác lại với nhau, như vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau, lại có thể cùng nhau ra tay, tránh cho bị Hứa Thanh Tiêu đánh tan từng người một."

"Không biết ý của Vương thánh thế nào?"

Hoài Ninh thân vương cười, chậm rãi nói.

Ông ta đã nói thẳng ra mục đích đến đây của mình.

Kết minh.

Chẳng qua câu này vừa dứt, Vương Triều Dương cũng không lộ ra nụ cười vui vẻ rồi đồng ý gì đó mà hắn khẽ cau mày nói:

"Kẻ địch gì vậy?"

"Có phải vương gia đã hiểu lầm gì rồi hay không?"

"Bản thánh đến Đại Ngụy là vì để truyền giáo thiên hạ, không có kẻ địch nào ở đây cả."

Vương Triều Dương cũng lên tiếng, hắn không thích hai chữ kẻ địch này, không phải chuyện gì khác mà là Hứa Thanh Tiêu

vẫn chưa xứng để trở thành kẻ địch của hắn.

Hơn nữa nếu thừa nhận Hứa Thanh Tiêu là kẻ địch vậy chẳng phải là hôm nay hắn tự vả mặt mình hay sao?

“Vương thánh, hôm nay tên Hứa Thanh Tiêu đó đã ép ngài lập nên đại hoành nguyện đó.”

Thanh Tịnh đạo nhân khẽ cau mày, không nhịn được mà nói vậy.

Chỉ là câu này vừa dứt, Vương Triều Dương lại lắc đầu nhìn đối phương rồi nói:

“Thanh Tịnh đạo trưởng, bản thánh bị ép bao giờ đâu? Đó là do bản thánh tự nguyện lập đại hoành nguyện, vì những người đọc sách trong thiên hạ lập nên đại hoành nguyện, có liên quan gì đến Hứa Thanh Tiêu đâu?”

Nhắc đến chuyện này, Vương Triều Dương cảm thấy rất khó chịu, vừa khó chịu lại vừa phẫn nộ.

Ban đầu bản thân hắn chẳng có chuyện gì cả, thế mà lại bị Hứa Thanh Tiêu ép phải lập bốn mươi đại hoành nguyện.

Lập thì lập thôi.

Nhưng mà thiên địa lại cảm ứng được, còn cho hắn một cái lạc ấn hoành nguyện.

Cái lạc ấn này làm cho hắn không thể không chuyên tâm đi làm việc, nếu không, sau này đừng mơ thành thánh.

Chương 1156: Đứa Trẻ Mồ Côi Của Võ Đế? Luyện Khí, Đánh Vỡ Hệ Thống Thiên Cổ Bất Biến Của Trần Giới (1)

Nhưng thứ làm cho hắn phẫn nộ nhất cũng không phải là cái này.

Mà là bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng chuyện hắn lập hoành nguyện là có liên quan đến Hứa Thanh Tiêu.

Nói một câu thôi.

Liên quan cái quái gì với Hứa Thanh Tiêu chứ?

Hắn tự lập hoành nguyện mà.

Sự chúc phúc của thiên địa đều bị long đỉnh Đại Ngụy nuốt mất.

Thanh danh cũng bị Hứa Thanh Tiêu cướp đi, sao hắn không giận cho được?

Cho nên hắn vẫn luôn cố phủ nhận chuyện hắn lập hoành nguyện có liên quan đến Hứa Thanh Tiêu, hoành nguyện là do tự hắn cam tâm tình nguyện lập xuống.

Theo những gì Vương Triều Dương nói.

Trong phút chốc, Hoài Ninh thân vương đã hiểu được ý của hắn.

Sau đó ông ta lập tức thay đổi một cách khác rồi nói:

“Vương thánh, Hứa Thanh Tiêu đúng là kẻ địch thật.”

“Chẳng qua nguyên nhân là do rõ ràng là hắn đang dựa vào truyền thừa của đại thánh nhân để trở thành bán thánh, nhưng giờ lại thề thốt phủ nhận.”

“Không phải bản vương hùa theo Vương thánh nhưng một năm trước tên Hứa Thanh Tiêu này vốn là một tên nha dịch, bản vương đã điều tra rõ lai lịch thân phận của Hứa Thanh Tiêu rồi.”

“Không tới mức không biết chữ nhưng chắc chắn không phải là người đọc sách.”

“Nhưng chỉ trong vòng một năm này mà hắn giống như đã khai khiếu, trở thành đại tài vạn cổ.”

“Bản vương vẫn luôn nghĩ cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu đã trải qua chuyện gì, sau đó theo như lời của Vương thánh ngài nói thì bản vương đã hiểu rõ cả rồi.”

“Chắc Hứa Thanh Tiêu đã nhận được truyền thừa của đại thánh nhân.”

Hoài Ninh thân vương nói vậy, ông ta đổi một cách nói khác, biết người tên Vương Triều Dương này thích giả vờ.

Thế là thuận theo ý của hắn.

Đúng là như vậy.

Câu này vừa dứt, Vương Triều Dương đã khẽ gật đầu, dường như cực kì đồng ý.

“Đúng vậy, chỉ có duy nhất truyền thừa của đại thánh nhân mới có thể làm cho người ta đạt thành tựu cao như vậy trong vòng một năm mà thôi.”

“Nhưng tên Hứa Thanh Tiêu này lại phủ nhận bản thân mình đã từng nhận được ân huệ của đại thánh nhân, không ngờ hắn thế mà còn dám thề thốt phủ nhận như vậy.”

“Phủ nhận thì thôi đi, Vương thánh cũng đã đến Đại Ngụy rồi, ta muốn truyền giáo cho thiên hạ, tránh cho ngày nào đó chúng sinh trong thiên hạ gặp phải nguy nan.”

“Đây là một chuyện tốt, là một chuyện vô cùng tốt, nhưng tên Hứa Thanh Tiêu này lại lo lắng rằng Vương thánh sẽ cướp đoạt quyền lực của hắn cho nên đã chèn ép đủ đường.”

“Nói một câu không dễ nghe, ba năm sau thiên địa đại loạn, không biết sẽ có bao nhiêu người vì thế mà uổng mạng, mà tất cả những chuyện này cũng đề là do một tay Hứa Thanh Tiêu tạo thành.”

“Vương thánh không trách tội Hứa Thanh Tiêu, chỉ một lòng vì người trong thiên hạ, nhưng tên Hứa Thanh Tiêu này lại vì

chính lợi ích cá nhân của bản thân, đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Vương thánh, ngài nói xem hắn có phải là kẻ địch của chúng ta không?”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây, trong ánh mắt còn lộ ra vẻ giận dữ.

Câu này vừa dứt, ánh mắt của Vương Triều Dương cũng thật sự lộ ra vẻ tức giận:

“Vương gia nói không sai.”

“Hắn đã nhận ơn huệ của tổ phụ ta, không ngờ rằng thế mà lại vong ân phụ nghĩa, hơn nữa còn phụ lại ý tốt của bản thánh, đúng là tội đáng chết vạn lần.”

Vương Triều Dương siết chặt nắm đấm, hắn không nhịn được nói vậy, mặc dù biết Hoài Ninh thân vương chỉ đang hùa theo hắn, vì muốn hắn vui vẻ nên mới nói ra những câu này.

Nhưng mấy câu này lại đúng thật đã hơi giống như những gì lòng hắn nghĩ, cũng đúng là đã kích động đến hắn.

Hắn hận chết tên Hứa Thanh Tiêu này.

Hận ý vừa mới tràn ra, vào thời khắc này đã hoàn toàn bộc phát.

Chẳng qua là giọng của Vương Triều Dương lại vang lên lần nữa:

“Nhưng mà dù sao nơi này cũng là Đại Ngụy, bản thánh vốn đã chịu thiệt thòi rồi.”

“Hứa Thanh Tiêu nắm giữ triều chính, lường gạt bách tính, cho dù muốn đối phó hắn thì bản thánh cảm thấy cũng có hơi khó khăn.”

Hận thì hận nhưng Vương Triều Dương lại không phải là không hiểu được thế cục bây giờ.

Lúc trước bản thân hắn đúng là có hơi cuồng vọng, cũng đúng là có hơi tự đại, cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ ngoan ngoãn

nghe lời, lại không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại hung hăng tát cho hắn một bạt tay.

Cho nên Vương Triều Dương muốn báo thù, nhưng cần phải hiểu chính là thù này không báo được.

Dù sao nơi này cũng là Đại Ngụy, chưa nói đến chuyện địa vị của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy cực cao, lại được dân ý, không tiện để hắn ra tay.

Câu này vừa dứt, Hoài Ninh thân vương đã mỉm cười, nhìn về phía Vương Triều Dương mà nói:

"Vương thánh, đây cũng chính là nguyên nhân mà bản vương đến đây tìm ngài."

"Một mình ngài đúng là không thể áp chế nổi Hứa Thanh Tiêu, đó là bởi vì bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã mê hoặc thánh thượng, mà thánh thượng bây giờ cũng là hôn quân."

"Hôn quân gian thần, giết hại dân chúng Đại Ngụy, bây giờ ngài đã xuất hiện làm cho Đại Ngụy thấy được một tia hy vọng, nếu như ba người chúng ta hợp tác thì tất nhiên có thể giải quyết được Hứa Thanh Tiêu, giải quyết được mầm tai vạ, lại còn đem đến một tương lai tươi sáng cho Đại Ngụy."

Hoài Ninh thân vương treo bên miệng toàn là những lời nhân nghĩa đạo đức, nói như ba người sắp trở thành thánh nhân vậy.

Chỉ là câu này vừa nói xong, hai người kia có vẻ cực kì hưởng thụ, theo như bọn họ nghĩ thì đúng là như vậy đó.

"Ồ? Vương gia có kế sách gì hay?"

Vương Triều Dương nhìn về phía Hoài Ninh thân vương, hỏi như vậy.

Vương Triều Dương nhìn về phía Hoài Ninh thân vương, hỏi như vậy.

Ngay sau đó, Hoài Ninh thân vương cười rồi nói:

"Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước."

"Muốn một hơi giải quyết được chuyện Hứa Thanh Tiêu thì là chuyện không thể nào."

“Sở dĩ Hứa Thanh Tiêu có thể không thèm kiêng nể gì ở Đại Ngụy như thế, nguyên nhân căn bản là vì nữ đế Đại Ngụy ngu ngốc vô đạo.”

“Cho nên chúng ta có thể tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu bằng ba cách.”

“Một là áp chế nho đạo. Vương thánh chính là hậu đại thánh nhân, bây giờ nếu mở một học đường thánh nhân ở Đại Ngụy vậy thì tất nhiên sẽ có thể thu được môn đồ ở khắp nơi, đến lúc đó sẽ có thể hạn chế được quyền lực của Hứa Thanh Tiêu.”

“Thứ hai chính là áp chế triều chính, chỗ dựa lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu đơn giản chính là nữ đế Đại Ngụy, nhưng trên thực tế thì Đại Ngụy còn có một vị thái tử, chính là đứa con mồ côi của Võ đế.”

Chương 1157: Đứa Trẻ Mồ Côi Của Võ đế? Luyện Khí, Đánh Vỡ Hệ Thống Thiên Cổ Bất Biến Của Trần Giới (2)

Hoài Ninh thân vương nói kế hoạch của mình ra.

Ý tứ trong đó Vương Triều Dương đã hiểu rõ đại khái.

Hắn phát triển nho đạp áp chế sức ảnh hưởng của Hứa Thanh Tiêu.

Còn có một vị thái tử đi chia quyền lực Đại Ngụy đồng thời cũng khiến cho nội chính Đại Ngụy xảy ra vấn đề.

Sau đó lại nghĩ hết tất cả các cách để đoạt quyền, một khi đoạt quyền thành công thì Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Cách này không thể nói là hoàn mỹ lắm nhưng ít nhất cũng có thể thực hiện.

"Thái tử Đại Ngụy?"

"Đứa con mồ côi của Võ đế?"

"Chỉ dựa vào chúng ta là có thể đoạt quyền được sao?"

Vương Triều Dương khẽ nhíu mày, không phải hắn xem thường bản thân nhưng dù sao đây cũng là Đại Ngụy, cho dù có thật sự là thái tử thì cảm giác hình như cũng không có tác dụng gì mấy.

Đương kim Nữ đế sao có thể trao quyền? Đây là một chuyện không thực tế.

"Mong Vương thánh yên tâm, nếu như thái tử xuất hiện thì tất cả các phiên vương Đại Ngụy đều sẽ ủng hộ thái tử vô điều kiện."

"Từ xưa đến nay nam nhân nắm quyền, có bao giờ từng nghe đến Nữ đế chưa?"

"Ả hôn quân bây giờ chẳng qua chỉ thay thái tử giám quốc mà thôi, Võ đế cũng chẳng thể nào để cho một nữ nhân kế thừa

hoàng vị.”

“Tiếp theo, lúc hôn quân tại vị cũng chưa từng làm được chuyện gì tốt, bây giờ vương triều Đại Ngụy không ngừng phát triển, đa số công lao đều là do Hứa Thanh Tiêu, còn Hứa Thanh Tiêu thì đều do có đại thánh nhân. Nói thẳng ra một chút thì Đại Ngụy có thể hưng thịnh như bây giờ cũng có liên quan đến ngài đó!”

“Chẳng có chút liên hệ gì tới nữ đế.”

“Chỉ cần Vương thánh đồng ý ủng hộ thái tử, lại thêm có các phiên vương Đại Ngụy cùng với Thất Tinh đạo tông và Phật môn ủng hộ.”

“Đoạt quyền không khó.”

Hoài Ninh thân vương nói với giọng chắc chắn.

Nói đến đây, Vương Triều Dương cũng hiểu rõ rồi, hiển nhiên là đối phương đã lập ra một kế hoạch chặt chẽ chu đáo rồi.”

“Được.”

“Nếu đã như vậy, bản thánh đồng ý.”

“Chẳng qua, Phật môn cũng tham gia vào chuyện này sao?”

Vương Triều Dương đồng ý luôn, đồng thời cũng tò mò, sao Phật môn cũng tham gia vào chuyện này?

“Ừ, cao tăng Phật môn đã liên hệ với bản vương từ lâu, bọn họ vẫn muốn vào Đại Ngụy ở nhưng Nữ đế không đồng ý.”

“Trước mắt Phật môn muốn vào Đại Ngụy ở, thái tử chính là hi vọng duy nhất cho nên Phật môn sẽ dốc hết toàn lực để trợ giúp thái tử trở lại vị trí ban đầu.”

Hoài Ninh thân vương nói một cách chắc chắn.

Câu này vừa dứt, Vương Triều Dương cũng không còn do dự gì nữa.

“Nếu như vương gia đã suy nghĩ xong hết thì bản thánh cũng sẽ không nói thêm gì nhiều nữa.”

“Chẳng qua tất cả những điều này cũng không phải vì để trả thù gì hết mà là vì chúng sinh trong thiên hạ.”

Vương Triều Dương còn muốn ra vẻ đạo mạo nói thêm một câu vì chúng sinh trong thiên hạ.

“Phải phải phải.”

“Nếu đã như vậy thì không quấy rầy Vương thánh nữa, bản vương xin cáo lui trước.”

Có thêm sự gia nhập của Vương Triều Dương, Hoài Ninh thân vương cực kì vui mừng, còn Vương Triều Dương, hắn cũng đứng dậy đưa hai người đến ngoài đại điện.

Đợi sau khi hai người đã đi rồi.

Vương Triều Dương mới không nhịn được nữa mà cười lạnh.

Sao hắn lại không hiểu ý của Hoài Ninh thân vương được chứ.

Đơn giản là muốn nhờ vào năng lực của hắn để hỗ trợ thái tử lên ngôi.

Chẳng qua điều này không quan trọng, mục đích của hắn không phải chỉ là một vương triều Đại Ngụy mà thôi, hắn còn có mục đích lớn hơn.

Bên ngoài Thiên Địa Văn cung.

Hoài Ninh thân vương cùng đi ra với Thanh Tịnh đạo nhân, đợi sau khi ra khỏi Thiên Địa Văn cung.

Giọng của Thanh Tịnh đạo nhân lại vang lên.

“Tên Vương Triều Dương này, có vấn đề.”

Ông ta nói với vẻ lạnh nhạt.

“Quan tâm hắn có vấn đề hay không làm gì, chỉ cần đồng ý hợp tác thì đối với ta với ngươi mà nói đều có lợi cả.”

Hoài Ninh thân vương nói với vẻ xem thường.

Cũng đồng nghĩa với ông ta sẵn lòng hợp tác với Vương Triều Dương, bởi vì hắn ngu ngốc, lại quá cuồng vọng tự đại, loại người này thích hợp để lừa gạt nhất.

Cũng rất thích hợp để hợp tác.

Không giống như Hứa Thanh Tiêu, hắn đúng là một con hồ ly.

So sánh ra thì Hoài Ninh thân vương cảm thấy Vương Triều Dương không bằng một ngón chân của Hứa Thanh Tiêu, nhất là cách nói chuyện giả tạo của Vương Triều Dương lại càng làm cho người ta buồn nôn.

“Vậy cũng đúng.”

“Vương gia, bần đạo không đi vương phủ nữa.”

“Ta còn có vài việc nhỏ.”

“Chuyện của thái tử mong vương gia quan tâm nhiều chút, đừng kéo dài quá lâu, tông chủ vẫn đang chờ thái tử xuất hiện chủ trì công đạo cho bọn ta, lấy lại thất tông cổ kinh của tông ta.”

Thanh Tịnh đạo nhân nói vậy.

Nghe nói như vậy, Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu:

“Mong đạo trưởng yên tâm, bản vương sẽ thỉnh thái tử xuất hiện vào thời điểm tốt nhất.”

Hoài Ninh thân vương nói.

“Được, cáo từ.”

Thanh Tịnh đạo nhân hành lễ rồi sau đó khống chế phi kiếm biến mất ngay tại chỗ.

Đợi sau khi Thanh Tịnh đạo nhân đi rồi.

Hoài Ninh thân vương mới đi về phía vương phủ.

Một khắc sau.

Hắn đi vào trong vương phủ.

Mà trong hành lang, bóng dáng người đàn ông đeo mặt nạ đã xuất hiện ở đây từ sớm, hắn đợi ở nơi này lâu rồi.

“Bái kiến vương gia.”

Thấy Hoài Ninh thân vương đi tới, người đàn ông đeo mặt nạ đi thẳng đến, hơi hành lễ rồi chào hỏi.

“Đừng có dài dòng.”

“Thái tử ở đâu?”

Hoài Ninh thân vương cũng không muốn quanh co lòng vòng, hỏi thẳng thái tử ở nơi nào.

“Vương gia đừng vội.”

“Thái tử đang gấp gáp chạy đến kinh đô rồi.”

“Nhưng khi thái tử còn chưa vào kinh thì tại hạ không thể nói hành tung của thái tử ra được.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói vậy.

“Lúc nào mới đến kinh thành?”

Chương 1158: Đứa Trẻ Mồ Côi Của Võ Đế? Luyện Khí, Đánh Vỡ Hệ Thống Thiên Cổ Bất Biến Của Trần Giới (3)

“Lúc nào mới đến kinh thành?”

Hoài Ninh thân vương hỏi thẳng ra như vậy

“Trong vòng mười ngày.”

Người kia đáp lại.

“Mười ngày? Hoài Ninh thân vương có hơi cau mày, thời gian mười ngày chắc cũng là ngày Phật môn đến rồi, nếu như Phật môn nhanh chân hơn một chút thì đúng là không kém lắm, chắc lúc đó Phật môn đã vào Đại Ngụy rồi.”

Đương nhiên đây chỉ là dự tính, còn thời gian cụ thể thì không thể biết rõ được.

“Lần này chắc sẽ không xảy ra sai lầm gì nữa chứ?”

“Đừng nói đến lúc đó lại mời đến một vị thái tử giả, rồi bị Hứa Thanh Tiêu vạch trần, nếu vậy chắc bản vương sẽ cười chết.”

“Ngươi yên tâm, sau khi thái tử xuất hiện rồi bản vương sẽ không quá nóng vội, tránh chuyện làm hỏng việc của các ngươi.”

“Lỡ như cơ hội lại bị Hứa Thanh Tiêu nắm lấy thì đầu bản vương cũng sẽ rớt xuống cho xem.”

Hoài Ninh thân vương cũng không hoàn tòa tin tưởng đám người này.

Ông ta sợ đối phương tìm đại một vị thái tử giả cho nên đã nói thẳng ra mình sẽ làm thế nào.

Ông ta chắc chắn sẽ không nóng vội, đừng hòng nghĩ đến chuyện lợi dụng ông ta, nếu như chuyện này mà có sai sót thì người chết chính là ông ta.

“Mong vương gia an tâm.”

“Đây đúng là đứa con rơi của Võ đế.”

“Tuyệt đối không phải thái tử giả.”

Đối phương trả lời với ngữ khí chém đinh chặt sắt, cực kì chắc chắn.

“Được.”

“Dù sao thì mặc kệ là thật hay giả thì bản vương cũng tự hiểu được giới hạn của mình.”

Hoài Ninh thân vương khẽ gật đầu, ông ta cũng hi vọng đó là thật, chẳng qua ông ta vẫn phải để lại đường lui.

“Hôm nay ngươi đến đây là có chuyện gì vậy?”

Hoài Ninh thân vương tiếp tục hỏi.

“Vương gia, mười ngày sau thái tử sẽ đến Đại Ngụy.”

“Bên trên có lệnh hi vọng vương gia lợi dụng thế lực của mình mà tản tin tức ra cho bách tánh Đại Ngụy.”

“Trong vòng mười ngày, cần phải cho toàn bộ bách tính Đại Ngụy biết chuyện đứa con rơi này, gây sự chú ý đến cả nước.”

“Đến lúc đó Nữ đế ném chuột sẽ sợ vỡ bình.”

Đối phương lên tiếng nói ra mục đích đến đây của mình.

“Được.”

“Còn gì nữa không?”

Hoài Ninh thân vương thẳng thắn đồng ý, chuyện này cũng chẳng phải là chuyện gì lớn.

“Còn có một chuyện, Hoài Ninh thân vương có thể lấy bản đồ bố trí biên cảnh ra không?”

Đối phương lên tiếng nói chuyện thứ hai ra.

Chỉ là câu này vừa dứt, sắc mặt Hoài Ninh thân vương lại thay đổi ngay tức khắc.

“Bản đồ bố trí biên cảnh?”

Hoài Ninh thân vương cau mày.

“Ừ.”

“Lần này Man tộc sẽ dốc hết sức lực để tấn công Đại Ngụy.”

“Cần có bản đồ bố trí biên cảnh cùng với bản đồ phòng thủ biên cảnh, nếu như vương gia có thể lấy hai thứ này ra thì đối với đại quân Man tộc mà nói sẽ là một chuyện rất tốt, có thể bớt đi rất nhiều chuyện.”

“Đến lúc đó có thể xua quân đến kinh đô luôn, mà phiên vương các nơi cũng sẽ mượn cơ hội này tiến về kinh đô, lấy lý do bảo vệ Nữ đế để vào kinh thành.”

Đối phương nói vậy, nhưng lý do này lại khiến cho người ta buồn cười.

Bản đồ bố trí biên cảnh và bản đồ phòng ngự biên cảnh là thứ gì chứ?

Nếu như Man tộc có được hai món đồ này thì ít nhất sẽ có thể giảm được năm phần sức lực để đột phá phòng tuyến biên cảnh.

Một khi Man tộc vượt qua biên cảnh thì sinh linh đồ thán, không biết có bao nhiêu bách tính Đại Ngụy sẽ vì vậy mà chết.

Cho nên Hoài Ninh thân vương có hơi do dự.

Ông ta không muốn lấy ra.

Tranh đấu thì tranh đấu nhưng dùng tính mạng của bách tính Đại Ngụy để tranh đấu, ông ta không làm được.

Dù sao ông ta cũng là hoàng thất Đại Ngụy.

Những người này cũng là con dân của ông ta.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu chính là Man tộc quá độc ác, giết người không chớp mắt, đến nơi nào thì sẽ giết hết toàn bộ nam nhân ở đó, còn phụ nữ thì một là bị coi như là con dê hai chân, hai là sẽ bị làm nhục đến chết.

Mối nhục Tĩnh thành năm đó vẫn còn chưa tan.

Năm đó ông ta cũng vô cùng căm hận Man tộc.

Đương nhiên bây giờ có hơi không vui.

Người đàn ông đeo mặt nạ dường như đã nhìn ra được sự do dự của ông ta vì vậy hắn nói:

“Vương gia.”

“Đã đến lúc này rồi.”

“Nếu như còn do dự nữa vậy sẽ chẳng còn cơ hội.”

“Mong vương gia an tâm, ta sẽ nói lại với Man tộc bảo bọn họ cố giết ít người một chút.”

“Hơn nữa, tất cả hi sinh này đều là vì dân chúng trong thiên hạ.”

Đối phương nói vậy.

Mặc dù sao khi nói xong câu này rồi chính hắn cũng không tin nhưng những lời hoa mỹ bên ngoài nên nói vẫn phải nói.

“Mấy ngày nữa đến đây lấy.”

Hoài Ninh thân vương chậm chạp lên tiếng.

Ông ta không do dự gì nữa.

Bảo hắn mấy ngày nữa đến lấy.

“Vương gia anh minh.”

“Vậy tại hạ xin cáo lui trước.”

Người kia nhanh chóng bái Hoài Ninh thân vương một cái rồi sau đó từ từ biến mấy.

Để lại mình Hoài Ninh thân vương với vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này.

Trong phủ Bình Loạn vương.

Từng xe vật liệu khoáng thạch được vận chuyển vào bên trong vương phủ.

Sau khi giải quyết chuyện của Vương Triều Dương xong.

Hứa Thanh Tiêu đã bắt đầu nghiên cứu Thiên Lôi Oanh.

Hắn bắt đầu muốn luyện khí.

Hắn phải tự mình luyện thử Thiên Lôi Oanh.

Luyện chế Thiên Lôi oanh cần có ba loại vật liệu.

Linh kim làm chủ thể, tụ linh thạch làm phụ, còn có trận ngọc dùng để khắc ấn pháp trận.

Mà phương pháp luyện khí cũng rất đơn giản.

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu chưa từng luyện khí bao giờ nhưng đọc nhiều sách như vậy, toàn bộ quá trình Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ một hai.

Vì để không phạm sai lầm, Hứa Thanh Tiêu đã thôi diễn lại quá trình luyện khí này trong đầu mấy ngàn lần, bây giờ mới chuẩn bị luyện thử.

Sợ đám người Triều Ca ảnh hưởng đến mình, Hứa Thanh Tiêu đã cố ý nói với mấy người Triều Ca một tiếng, mà đám người Triều Ca vẫn còn đang nghiên cứu Thiên địa văn cung của Vương Triều Dương, chắc cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì.

Chương 1159: Đứa Trẻ Mồ Côi Của Võ Đế? Luyện Khí, Đánh Vỡ Hệ Thống Thiên Cổ Bất Biến Của Trần Giới (4)

Cứ như vậy.

Mọi thứ đều đã sẵn sàng.

Đại viện vương phủ.

Một cái cổ đỉnh đồng thau xuất hiện.

Bên trên có khắc trận văn.

Đây là một món bảo khí chuyên dùng để luyện khí, là cái đỉnh quý giá nhất bên trong quốc khố Đại Ngụy.

Nó là bảo vật mà vào mấy mươi năm trước khi Võ đế đăng cơ, Như Ý khí tông đã tặng.

Vẫn luôn được đặt trong quốc khố chưa có ai dùng qua.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu cần luyện khí nên Nữ đế đã lập tức bảo người chuyển cái đỉnh này đến.

Cái đỉnh này cao khoảng chừng một trượng, rộng khoảng một trượng, bốn chân đối lập.

Từng xe nguyên liệu linh kim xuất hiện trong viện.

Hứa Thanh Tiêu bảo triều đình chuẩn bị mười phần vật liệu và một phần vật liệu chính.

Mười phần vật liệu kia dùng để luyện tập.

Vật liệu chính mới thật sự là bảo vật.

Một khối linh kim nặng bảy cân rưỡi đặt ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Linh kim tản ra ánh sáng màu vàng kim, cực kỳ bất phàm.

Kiên cố như thần thiết.

Đây là nguyên liệu chính để luyện chế Thiên Lôi oanh nhất phẩm.

Ầm.

Sau khi chuẩn bị vật liệu xong, Hứa Thanh Tiêu phất tay.

Trong phút chốc, một đạo chân hỏa xuất hiện ở bên dưới cái đỉnh.

Trong nháy mắt, chiếc đỉnh đồng thau trở nên đỏ bừng trong phút chốc. Đây là Thái Dương chân hỏa, một trong những loại lửa mạnh nhất trong trời đất.

Nếu không phải Hứa Thanh Tiêu khống chế tốt nhiệt độ còn cái đỉnh lại có thêm Tụ Hỏa trận thì chỉ sợ nó đã bị đốt đến không còn rồi.

Rất nhanh sau đó, mấy chục cân linh kim thượng phẩm đã được cho vào bên trong đỉnh.

Trong phút chốc, trận pháp trong đỉnh được phát động, nhiệt độ của Thái Dương chân hỏa trực tiếp tập trung lại đốt tam khối Linh kim kia.

Trở thành một mớ vật chất màu vàng kim.

Sau một khắc, Tụ Linh thạch được cho vào trong đó, trong nháy mắt nó cũng bị hòa tan cùng với linh kim.

Muốn cả hai dung hợp lại cần phải chờ thêm một lát.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Cuối cùng Linh kim và Tụ Linh thạch cũng hoàn toàn dung hợp lại với nhau.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại ném trận ngọc vào trong đó.

Chẳng qua trận ngọc này không cần phải đốt, chỉ cần trực tiếp bỏ vào trong đó là được, dùng để khắc ấn trận pháp.

Đợi sau khi ba thứ hợp lại.

Hứa Thanh Tiêu đánh ra từng đạo linh quyết, bắt đầu thay đổi hình dạng đồ vật. Đây chính là luyện khí.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không làm giống như Trần Thư, làm một cái Thiên Lôi Oanh hình sợi dài thẳng.

Hứa Thanh Tiêu luyện chế nó thành hình pháo.

Một khắc đồng hồ sau, đại pháo xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu lập tức thu hồi Thái Dương chân hỏa lại, thay vào đó hắn lại đánh ra thêm một đạo linh quyết khiến cho đồ vật ngưng kết lại.

Ước chừng gần nửa canh giờ.

Một chiếc đại pháo xuất hiện trong viện.

Hứa Thanh Tiêu đặt tên nó là Thần Võ đại pháo.

Bước đầu tiên đã được làm xong.

Tiếp theo là đến bước thứ hai, cũng chính là bước cuối cùng trong quá trình luyện.

Khắc ấn trận pháp.

Tụ Linh trận, Tụ Lôi trận, Tụ Nguyên trận.

Trần Thư chỉ có thể khắc ba cái trận pháp ngũ phẩm lên Thiên Lôi oanh.

Đây đã là cực hạn, cũng chính vì ba loại trận pháp ngũ phẩm cho nên năng lực từ ba cái trận pháp của Thiên Lôi Oanh mới khó mà phát huy toàn bộ tác dụng.

Mà Hứa Thanh Tiêu đang định khắc lên đó trận pháp tam phẩm.

Đúng vậy.

Trực tiếp khắc lên trận pháp tam phẩm.

Nếu như thành công.

Loại pháo này có thể phát ra uy lực tam phẩm, hơn nữa còn có thể chứa đựng lôi điện và hấp thu lôi điện.

Hứa Thanh Tiêu lấy linh khí làm bút bắt đầu khắc trận pháp lên trận ngọc trên đại pháo.

Tam phẩm Tụ Lôi trận.

Hứa Thanh Tiêu khắc nét bút đầu tiên.

Khắc trận cần có một lượng linh khí mạnh mẽ, cần phải một lần là thành luôn đồng thời cũng cần phải có nguyên thần

mạnh mẽ.

Trong quá trình khắc ấn, đưa tinh khí rót vào trong đó, dù phạm chút sai lầm cũng sẽ bị thất bại ngay.

Nhưng mà những thứ này cũng không thể làm khó nổi Hứa Thanh Tiêu.

Trong chốc lát.

Hứa Thanh Tiêu đã khắc xong Tụ Lôi trận tam phẩm.

Đợi sau khi khắc xong lôi trận.

Trong phút chốc, bầu trời đang sáng sủa đột nhiên có từng tia sét lớn chừng ngón cái đánh xuống, trực tiếp rơi vào bên trong Thần Võ đại pháo.

Tụ lôi trận đang phát huy tác dụng.

Ngay lập tức.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu khắc cái pháp trận thứ hai.

Nhưng vừa khắc ấn.

Thì chỉ trong chốc lát, Thần Võ đại pháo bắt đầu chấn động, lôi điện tràn ngập chung quanh, tụ lôi trận đang điên cuồng bài xích pháp trận thứ hai.

Đây chính là vấn đề.

Đừng nói là khắc ấn ba cái pháp trận.

Muốn khắc ấn trận pháp thứ hai đã khó khăn rồi.

Thần Võ đại pháo chấn động điên cuồng, dường như nếu lại tiếp tục khắc nữa thì nó sẽ nổ mạnh.

Hứa Thanh Tiêu nhíu chặt lông mày.

Nhưng vẫn cố gượng ép khắc ấn như cũ.

Ầm.

Sau một khắc, Thần Võ đại pháo truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó trận ngọc vỡ vụn rồi sau nữa là toàn thân pháo nát thành từng mảnh, mất đi linh vận, biến thành phế phẩm, vật liệu cũng biến thành vô ích bởi vì linh kim đã mất đi linh tính.

“Thất bại rồi.”

Hứa Thanh Tiêu thở hắt ra.

Lần luyện khí đầu tiên đã thất bại.

Nhưng hắn cũng không tiếp tục luyện nữa mà lại ngồi trầm thư.

Suy nghĩ xem nên làm thế nào để giải quyết chuyện này.

“Bài xích?”

Đã luyện thử một lần, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được sự bài xích của trận ngọc.

Như lửa với nước vậy, giữa bọn chúng luôn điên cuồng bài xích lẫn nhau.

“Có cách gì để ngăn cách hai pháp trận này không nhỉ?”

“Vừa có thể phát huy tác dụng của trận pháp.”

“Lại khiến cho bọn chúng không liên quan gì đến nhau.”

Đột nhiên.

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò. Nếu như hai cái trận pháp bài xích lẫn nhau, vậy có thể cách ly chúng ra không?

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu lại bắt đầu luyện khí lần nữa.

Một canh giờ sau.

Thần Võ đại pháo thứ hai lại xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu lại khắc ấn trận pháp lại một lần nữa.

Lần này sau khi hắn khắc ấn lôi trận xong, ngưng tụ linh khí gia trì trong trận ngọc để ngăn cách trận pháp rồi lại tiếp tục khắc đến trận pháp thứ hai.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi chuyện lại giống như trước, khi trận thứ hai vừa khắc được một nét thì Thần Võ đại pháo lại liên tục chấn động.

Hứa Thanh Tiêu lại gượng ép khắc ấn, lần này còn mạnh hơn lần trước, nó nát vụn tại chỗ.

Chương 1160: Đứa Trẻ Mồ Côi Của Võ Đế? Luyện Khí, Đánh Vỡ Hệ Thống Thiên Cổ Bất Biến Của Trần Giới (5)

“Linh khí không được.”

“Đổi loại khác thử xem.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhụt chí.

Lại luyện khí lần nữa.

Lần này hắn dùng võ đạo chi khí.

Nhưng kết quả vẫn thất bại như cũ.

Sau khi võ đạo chi khí thất bại.

Trước mắt chỉ còn có một loại năng lực cuối cùng.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu dùng sức mạnh như đạo thử ngăn cách trận pháp, để các trận pháp đừng có liên hệ với nhau.

Ầm ầm.

Lần thứ ba, Thần Võ đại pháo vẫn vỡ tan như cũ.

Làm cho lòng Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao lại có hơi nguội lạnh.

Sức mạnh nho đạo cũng thất bại rồi.

Có hơi phiền rồi đây.

“Dị thuật có được không?”

Qua thêm một canh giờ.

Đến cả dị thuật Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ đến rồi.

Vì vậy hắn lại bắt đầu luyện khí lần nữa.

Thần Võ đại pháo thứ tư xuất hiện.

Ngưng tụ sức mạnh dị thuật.

Mà lần này.

Toàn bộ Thần Võ đại pháp đã nổ tan thành bột phấn.

Ôiii.

Trong nội viện.

Hứa Thanh Tiêu có hơi bất đắc dĩ.

Quả nhiên mình đã dùng hết vận khí của mình rồi.

Mình đúng là vẫn còn ngây thơ lắm.

Vấn đề mà từ xưa đến nay trong giới trận pháp đều không thể giải quyết được thì sao hắn có thể tùy tiện giải quyết được?

Cái ý tưởng cách ly này không chừng có không ít người đã nghĩ đến.

Nho đạo, võ đạo, tiên đạo, Phật đạo, yêu đạo, ma đạo, đoán chừng cái gì cũng đã từng dùng để gia trì rồi.

Dù sao luyện khí đâu chỉ có tiên đạo mới có thể luyện.

"Chẳng lẽ thật sự không thể làm đại pháo được sao?"

Hứa Thanh Tiêu thật sự có hơi không cam lòng.

Hắn thật sự rất hi vọng mình có thể làm được Thần Võ đại pháo.

Như vậy, tất cả thế cục sẽ hoàn toàn thay đổi.

Tất cả các thứ đề sẽ được sửa lại.

Điều đáng tiếc chính là.

Hắn không biết còn có cách gì có thể giải quyết được vấn đề trận pháp bài xích này không.

Điều này làm hắn rất khó chịu.

Thời gian từng phút trôi qua.

Chỉ trong nháy mắt mà đã đến hôm sau.

Trong viện.

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ mất một đêm cũng không nghĩ ra mình còn cách gì chưa thử.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt, lại đến ban đêm.

Hứa Thanh Tiêu vẫn nghĩ không ra.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được nan đề khó khăn như vậy.

Vốn chẳng có chút manh mối để giải quyết nào.

Cũng trong đêm khuya thế này.

Đột nhiên.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu hiện lên một tia sáng.

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh.

Bởi vì chính hắn.

Thế mà lại quên rằng mình còn có một loại sức mạnh.

Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa chú ý đến một thứ.

Sức mạnh tiên đạo không được.

Sức mạnh võ đạo không được.

Sức mạnh nho đạo không được.

Nhưng hắn còn có dân ý mà.

Đúng vậy.

Dân ý.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đã đặt tất cả hi vọng của mình lên trên dân ý.

Suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản.

Trận pháp bài xích lẫn nhau, phẩm cấp càng cao thì sự bài xích cũng càng mạnh.

Nếu như cứ gượng ép khắc ấn thì pháp khí sẽ tự động hư hại.

Nhất định phải dựa vào một loại sức mạnh để làm cân bằng vững chắc trận pháp.

Các đại sư trận pháp trong thiên hạ nhất định là đã từng nghiên cứu vấn đề này rồi, chắc là cũng đã thử dùng qua nhiều loại sức mạnh.

Nếu như là những loại sức mạnh như tiên đạo hay võ đạo thì giới trận pháp đã phá giải được lâu rồi.

Cho dù là sức mạnh nho đạo thì cũng không phải là không làm được.

Nhưng duy chỉ có một thứ là bọn họ không thể có được.

Nói đúng hơn mà nói thì có thể có nhưng chắc sẽ không quá nhiều.

Đó là dân ý.

Muốn có được dân ý thì nhất định là phải ở trong vương triều làm vài chuyện có lợi cho bách tính, hơn nữa còn không phải là chuyện nhỏ, còn phải để bách tính biết được chuyện tốt mà ngươi làm.

Như vậy mới có thể thu được dân ý.

Chỉ là những thứ này cũng không thu được quá nhiều dân ý đâu, quan phụ mẫu ai cũng sẽ có chút ít dân ý, nhưng những dân ý đó chỉ là từng sợi mà thôi.

Đâu có giống như Hứa Thanh Tiêu.

Dân ý trong cơ thể hội tụ lại nhiều như biển.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu thử luyện chế thêm lần thứ năm.

Ngay tức khắc.

Hắn không còn do dự gì nữa.

Ầm.

Thái Dương chân hỏa xuất hiện.

Có mấy lần luyện trước, lần chế luyện thứ năm này Hứa Thanh Tiêu chỉ phí không đến nửa canh giờ.

Đã có thể luyện ra Thần Võ đại pháo.

Sau đó hắn trực tiếp bắt đầu phần quan trọng nhất, cũng chính là phần chủ yếu nhất.

Khắc trận.

Vẫn khắc Tụ Lôi trận như cũ.

Khi khắc xong Tụ Lôi trận, Hứa Thanh Tiêu liền bắt đầu khắc đến trận pháp thứ hai.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ tỉ mỉ cẩn thận từng chút một, đưa dân ý vào gia trì.

Rất nhanh sau đó, chuyện làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy phấn chấn đã xảy ra. Giữa các trận pháp thật sự đã bị tách ra, mặc dù không phải là cách nhau ra hoàn toàn nhưng vẫn có hiệu quả.

Không giống như trước đó, chẳng có chút hiệu quả nào.

"Quả nhiên là sức mạnh dân ý có hiệu quả."

Hứa Thanh Tiêu lộ ra nét vui mừng sau đó lại bắt đầu rót vào càng nhiều dân ý hơn, muốn hoàn toàn tách rời chúng nó vẫn có hơi khó khăn.

Sau khi không ngừng rót dân ý vào.

Đúng là trận pháp đã được tách rời ra, không còn bài xích nhau nữa, lộ ra vẻ cực kì an ổn.

Hứa Thanh Tiêu cẩn thận từng chút một khắc thêm trận pháp thứ hai.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Trận pháp thứ hai được khắc ấn thành công.

Hai trận pháp đã bị dân ý tách ra một cách hoàn mỹ.

Đây là một đột phá cực lớn. Hứa Thanh Tiêu siết chặt nắm đấm, hắn rất hưng phấn nhưng cũng không quá gấp gáp mà lại tiếp tục khắc thêm trận pháp thứ ba.

Quá trình khắc trận pháp thứ ba cũng giống như quá trình khắc trận pháp thứ hai.

Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ vô cùng cẩn thận.

Lại qua thêm nửa canh giờ.

Trận pháp thứ ba cũng được khắc thành công.

Tụ Lôi trận tam phẩm, Tụ Linh trận tam phẩm, Tụ Nguyên trận tam phẩm.

Sau khi tất cả đã được khắc xong, Hứa Thanh Tiêu thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu muốn thử kích hoạt Thần Võ đại pháo một phen, xem xem năng lực của nó thế nào.

Chỉ là trong lúc Hứa Thanh Tiêu rót linh khí vào bên trong.

Đột nhiên, Thần Võ đại pháp lại chấn động một lần nữa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hứa Thanh Tiêu cau mày.

Rất nhanh sau đó, trận ngọc đã bắt đầu vỡ ra từng mảnh, lại thất bại một lần nữa.

“Sao lại thất bại nữa rồi?”

Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Thế này có chút vấn đề rồi.

Không, hẳn là một vấn đề rất lớn.

Rõ ràng là dân ý đã tách trận pháp ra rồi, vì sao lại còn nổ nữa?

Chương 1161: Bệ Hạ, Không Xong Rồi, Trời Giáng Thiên Tai, Sơn Hà Sụp Đổ (1)

Hắn đã xem xét lại một cách tỉ mỉ, còn Thần Võ đại pháo thì lại nổ tung lần nữa.

Như lần trước vậy, chẳng qua tốt hơn so với lần trước một chút, vẫn giữ được một hồi.

Trước đó đến cả khắc ấn cũng không thành công.

Lần này thì ít nhất cũng đã khắc ấn thành công.

Đây lại là một vấn đề khó.

Hứa Thanh Tiêu kiểm tra tỉ mỉ lại.

Qua một hồi lâu, lúc này Hứa Thanh Tiêu mới phát hiện ra vấn đề.

Đúng là dân ý đã tách rời trận pháp ra, nhưng vấn đề là một khi trận pháp được kích hoạt thì nó sẽ xuyên thấu qua dân ý, cả hai sẽ va chạm với nhau, sau đó tự hủy diệt bản thân.

Trong lúc nhất thời, nan đề mới lại xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu lặng lẽ suy tư ở trong viện.

Cứ như vậy.

Bốn ngày liên tiếp trôi qua.

Mấy ngày nay, cả kinh đô Đại Ngụy đã yên lặng hơn không ít.

Tuy không có chuyện gì lớn nhưng lại có không ít chuyện nhỏ.

Vương Triều Dương vào kinh đô Đại Ngụy ở, hắn mở học đường Thánh Nhân, đúng là đã thu hút được không ít môn đồ.

Không phải là họ thật sự để mắt đến hậu đại của thánh nhân mà chủ yếu là trong Thiên Địa Văn cung có ba ngàn đại nho, tất nhiên là không thể trông cậy vào việc Vương Triều Dương sẽ đích thân dạy.

Người ta là á thánh đó.

Đối với bọn họ mà nói, bình thường nếu như có đại nho chỉ dạy vài điều đã là chuyện vui lớn rồi.

Trong ba bốn ngày này, không biết có bao nhiêu người đã tụ hội về kinh đô Đại Ngụy, tất cả đều hướng về Thiên Địa Văn cung.

Từ sau khi Chu thánh nhất mạch bị diệt, những Chu thánh nhất mạch còn sống cũng không dám lộ ra điều gì, ai nấy đều thành thành thật thật mà đọc sách, làm chuyện của mình.

Bọn họ không tham dự vào chuyện công kích Hứa Thanh Tiêu, tất nhiên những chuyện gì khác xảy ra bọn họ cũng không tham dự vào.

Những người đọc sách đầy thị phi kia hầu như là đã chết hết rồi.

Nhưng đa số thương nhân quyền quý cùng vài người còn chưa nhập phẩm nhưng cũng đã đọc sách nhiều năm, họ đều đi đến Thiên Địa Văn cung.

Cho nên trong mấy ngày gần đây, kinh đô Đại Ngụy đúng là đã kín người hết chỗ.

Như vậy cũng tốt, Thiên Địa Văn cung chính là thánh khí, nhìn từ bên ngoài thì nó chiếm diện tích khoảng trăm mẫu, nhưng trên thực tế thì khi vào mới nhận ra Thiên Địa Văn cung cực kì lớn.

Nhưng có lớn như thế nào cũng không thể nào chịu nổi sự nhiệt tình của những người đọc sách.

Không phải chỉ có người đọc sách của Đại Ngụy thôi mà còn có không ít người đọc sách trong thiên hạ cũng đã lên đường, muốn đến xem một chút, học một chút.

Về phần học đường Thủ Nhân của Hứa Thanh Tiêu, mỗi ngày cũng có một số lượng lớn những người đọc sách đến muốn bái sư nhập học.

Chẳng qua học đường Thủ Nhân cũng có quy định thu môn đồ, không quá hà khắc, chủ yếu là khảo nghiệm về nhân phẩm, tài hoa không thành vấn đề, có tâm học tập và nhân phẩm tốt mới có thể bái nhập làm môn đồ.

Toàn bộ quá trình phải mất thời gian dẫn đến mặc dù có nhiều người tới, nhưng người thật sự vào học được cũng không nhiều.

Không so được với Thiên Địa Văn cung.

Thiên Địa Văn cung có thánh khí, khi chọn lựa người tài, chỉ cần là người có tư chất không tệ thì sẽ thu nhận tất cả.

Cho nên chỉ mấy ngày ngắn ngủi thôi mà Thiên Địa Văn cung đã thu nhận môn đồ khắp nơi đến ba vạn người, cuối cùng triều đình phải ra lệnh ngăn cản sự khuếch trương vô hạn này của Thiên Địa Văn cung.

Thứ nhất, triều đình vẫn tôn sùng Hứa Thanh Tiêu, chỉ là Hứa Thanh Tiêu còn có chính sự phải xử lí, tạm thời chưa rảnh để xử lý chuyện này.

Thứ hai, cùng lúc tuyển nhiều môn đồ như vậy có hiệu quả hay không cũng là một vấn đề cho nên tạm thời nên chèn ép một chút, nếu như thật sự bồi dưỡng được nhiều nhân tài và người đọc sách ưu tú thì lại từ từ nới lỏng quyền hạn.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là lo lắng Chu thánh nhất mạch khôi phục lại. Tuyển một nhóm người đọc sách lớn rồi lại bắt đầu làm ra thủ đoạn gì đó. Đây mới là chỗ làm cho vương triều Đại Ngụy thấy ghét.

Không sợ Thiên Địa Văn cung gây ra phiền phức mà chỉ sợ mấy chuyện làm Hứa Thanh Tiêu buồn nôn, cũng làm cho Đại Ngụy buồn nôn này.

Có diệt thì lại thế nào? Kết quả còn không phải là đang giết người một nhà à? Không phải là có bệnh à?

Chẳng qua điều làm cho người ta tò mò chính là mấy ngày nay Hứa Thanh Tiêu đang làm gì.

Ba bốn ngày liên tiếp, dường như Hứa Thanh Tiêu đã bốc hơi khỏi nhân gian, cứ ở mãi trong vương phủ, chẳng truyền tin tức gì ra.

Lục đại tiên môn vẫn đang sốt ruột chờ đợi Hứa Thanh Tiêu, thỉnh thoảng bọn họ cũng muốn đến một chuyến nhưng cuối cùng lại không muốn quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu.

Mà vào hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu luyện chế lần thứ mười.

Ba ngày nay Hứa Thanh Tiêu cứ luyện chế lập đi lập lại bốn lần, không ngoài dự đoán, tất cả đều thất bại cả.

Chẳng qua thất bại liên tiếp cũng không đả kích gì đến tự tin của Hứa Thanh Tiêu mà ngược lại còn làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ nguyên nhân hơn.

Vì sao đã dùng dân ý ngăn cách trận pháp rồi nhưng nó vẫn sẽ vỡ.

Là bởi vì dân ý khó có thể chịu được sức mạnh của pháp trận, nói trắng ra là phải có nhiều dân ý mới có thể tránh được chuyện thẩm thấu linh khí, nếu như dân ý không nhiều thì nó khó có thể chịu đựng được sự thẩm thấu của linh khí.

Nhưng trận ngọc lớn như vậy, ngươi không thể nào rót quá nhiều dân ý vào đó.

Cũng có liên quan đến chất liệu nữa nhưng vấn đề không phải là quá lớn.

Cho nên trải qua bốn ngày suy tư, lại thất bại liên tục bốn lần, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ ra được cách giải quyết.

Dùng sức mạnh tiên đạo bọc bên ngoài sức mạnh dân ý, như vậy có thể sẽ có tác dụng ngăn cản.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu lần luyện khí thứ mười.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ ra bút Xuân Thu khắc ấn trận pháp, trong quá trình rót dân ý vào hắn lại ngưng tụ sức mạnh tiên đạo rót vào dân ý, sau đó lại ngưng tụ sức mạnh võ đạo để rót vào dân ý, cuối cùng là rót sức mạnh nho đạo vào.

Dùng ba loại sức mạnh khác nhau bảo vệ dân ý, lỡ như linh khí có thẩm thấu thì sẽ còn hai tầng dân ý ở đó.

Đến bước này rồi.

Nếu như vẫn thất bại vậy thì sẽ chẳng có cách nào nữa cả.

Hứa Thanh Tiêu đã làm hết sức rồi.

Chương 1162: Bệ Hạ, Không Xong Rồi, Trời Giáng Thiên Tai, Sơn Hà Sụp Đổ (2)

Rất nhanh sau đó.

Ba trận pháp đã được khắc xong.

Hứa Thanh Tiêu rót vào trong đó một tia linh lực, vẻ mặt có hơi căng thẳng.

Nếu như thành công, thật ra cũng có chỗ tốt.

Đó chính là mặc kệ là tu sĩ tiên đạo, võ giả võ đạo hay là người đọc sách nho đạo, ai cũng có thể kích hoạt Thần Võ đại pháo được.

Ầm.

Thần Võ đại pháo bị kích hoạt, trong phút chốc, thân đại pháo lại rung lên khiến cho Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm căng thẳng.

Mà trên bầu trời vương phủ, mây đen cũng giăng đầy.

Răng rắc.

Một tia sét lớn rót vào bên trong Thần Võ đại pháo, mà từ bên ngoài nhìn vào chuyện xảy ra trong vương phủ, trong chốc lát, không ít người đã bàn luận về chuyện này.

“Có chuyện gì vậy? Sao đang yên đang lành lại có sét vậy?”

“Chẳng lẽ lại bị thiên khiển rồi?”

“Sao ngày đang nắng lại có sét thế này?”

Không ít người cảm thấy tò mò, kinh đô đang sáng sủa vô cùng đột nhiên lại có một tia chớp rơi xuống, đây đúng thật là làm cho người ta cảm thấy nghi hoặc.

“Các người đang nói bậy gì đó, sao Hứa thánh có thể bị thiên khiển được, đây là lôi kiếp, Hứa thánh đang độ kiếp, một khi thành công sẽ có thể trở thành tiên đó.”

Có người đứng ra phản bác, cho rằng đây không phải là thiên khiển mà là đang độ kiếp, một khi thành công thì sẽ thành tiên

thôi.

“Ồ đúng đúng đúng, thật sự đúng là như vậy, ta đã đọc qua vài cuốn thư tịch, trên đó đều nói như vậy. Tu sĩ tiên đạo cần phải qua chín chín tám mốt lôi kiếp, một khi độ kiếp thành công sẽ có thể vũ hóa phi thăng.”

“Ồ, vậy chính là nói, Hứa đại nhân sắp thành tiên rồi?”

“Hứa thánh sắp thành tiên hả?”

“Trước đó ngài đã minh tả kinh văn rồi, mấy cường giả tiên môn kia đều chủ động lấy lòng, chắc là có thể thật đó.”

Từng âm thanh vang lên, họ ồn ào cho rằng Hứa Thanh Tiêu đang sắp độ kiếp thành tiên rồi.

Các thế lực tiên môn cũng đang chú ý đến Hứa Thanh Tiêu, sau khi thấy lôi kiếp xuất hiện, đám người cũng đắn đo khó chắc chắn, bởi vì trong tiên môn thật sự có chuyện độ kiếp thành tiên, nhưng hiển nhiên là không thể có chuyện này được.

Nếu như thật sự là độ tiên kiếp thì nhất định không chỉ có chút ít như vậy.

Trong hoàng cung.

Nữ đế lập tức cho người đi điều tra xem chuyện gì đã xảy ra, đang êm đang đẹp lại xuất hiện mây sét, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Trong Thiên địa văn cung.

Vương Triều Dương cũng đã nhìn thấy trận lôi kiếp này, hắn thoáng nhìn về phía phủ Bình Loạn vương, trong lòng không ngừng cười lạnh. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lôi kiếp xuất hiện thì chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Hắn hi vọng lôi kiếp này nên đánh mạnh một chút mới tốt, có thể đánh chết Hứa Thanh Tiêu luôn là tốt nhất.

Cuối cùng, sấm sét cũng đánh xuống.

Rót vào bên trong Thần Võ đại pháo.

Thần Võ đại pháo vốn có màu vàng kim nhạt ngay lập tức biến thành màu đen nhánh.

Tụ Lôi trận và Tụ Nguyên trận được kích hoạt theo thứ tự.

Hứa Thanh Tiêu nhìn chằm chằm vào Thần Võ đại pháo.

Hắn rất sợ, sợ lần này sẽ lại thất bại.

Nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho Hứa Thanh Tiêu khá hài lòng.

Tròn một khắc đồng hồ sau, Thần Võ đại pháo vẫn không xảy ra bất kì vấn đề gì.

"Hay lắm."

Hứa Thanh Tiêu siết chặt nắm đấm, hắn vô cùng kích động sau đó mang Thần Võ đại pháo đi, biến mất ngay tại chỗ.

Bây giờ mặc dù thực lực của Hứa Thanh Tiêu chỉ có tam phẩm nhưng bởi vì có sự gia trì của Đạo Đức kinh mà sức mạnh tiên đạo cũng tăng lên gấp trăm lần, cho nên Hứa Thanh Tiêu có thể phát huy ra được một phần sức mạnh nhị phẩm.

Thời gian gần nửa canh giờ.

Ngoài hai ngàn dặm.

Hứa Thanh Tiêu cố ý chọn một vùng sa mạc, nơi này hoang tàn vắng vẻ, thật sự là một sa mạc lớn, có không ít núi đứng sừng sững nơi đó, cho dù là chim hay thú thì cũng khó mà ở được.

Mang theo vật liệu và Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu lắp xong đại pháo sau đó lại rót một tia sức mạnh tiên đạo gia trì vào bên trong Thần Võ đại pháo.

Giờ khắc này, Thần Võ đại pháo tràn ngập sức mạnh sấm sét.

Ầm.

Một tiếng sấm khủng khiếp vang lên.

Trong phút chốc, sức mạnh sấm sét được phóng ra ngoài hóa thành một quả bóng sét, quả bóng sét đường kính chừng nửa mét.

Đùng đùng đùng.

Sức mạnh sấm sét khủng kiếp trực tiếp nổ tung, một đám mây hình nấm hiện lên trên bầu trời.

Luồng sức mạnh này trực tiếp làm đất bằng trỗi dậy, mặt đất vỡ vụn, từng khối đá lớn bay lên sau đó nổ mạnh rồi hóa thành tro bụi.

Bắt đầu từ ngoài trăm thước, luồn sức mạnh này trực tiếp phá hủy ra ngoài trăm dặm.

Mặt đất trong trăm dặm bị chấn động, loạn xạ một mảnh, khói lửa nổi lên bốn phía, luồng sóng xung kích làm cho quần áo Hứa Thanh Tiêu bị thổi bay phất phới. Nếu Hứa Thanh Tiêu không phải là võ giả tam phẩm thì chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương.

Trên trăm ngọn núi nhỏ bị san bằng trong nháy mắt, khói lửa bắn ra bốn phía, cát bụi cuốn lên trăm trượng. Trong lúc nhất thời, trời đất như tối lại.

Đây chính là uy lực của Thần Võ đại pháo.

Một pháo có thể phá hủy mấy chục dặm sơn mạch.

Chẳng qua đây là một con đường, không phải là trong khuôn viên trăm dặm mà là một đường thẳng.

Cùng đẳng cấp với uy lực của một vị võ giả tam phẩm.

Rất nhanh sau đó.

Trên đám khói lửa đang che lấp bầu trời kia đã hình thành một đám mây cát bụi thật dày, trong có vẻ cực kì kinh khủng.

Một cái khe rãnh xuất hiện đâm thẳng xuống mặt đất, trông vô cùng kinh khủng.

Mà ở mấy chục dặm cuối cùng kia xuất hiện một cái hố sâu to lớn bán kính ba bốn trăm mét, độ sâu tròn trăm mét.

Đây chính là uy lực của Thần Võ đại pháo.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu tắc lưỡi.

“Một kích của tam phẩm.”

“Yếu hơn sư phụ không ít nhưng với hắn mà nói thì cũng không kém gì lắm.”

“Về mặt uy lực còn chưa đủ.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía tất cả, mặc dù ngoài miệng hắn nói vậy nhưng trong lòng hắn lại vô cùng vui sướng.

Uy lực của khẩu đại pháo này kinh khủng vô cùng, cùng đẳng cấp với một kích toàn lực của một vị cường giả tam phẩm.

Thậm chí còn mạnh hơn hắn một chút, không thể so được với Ngô Minh là vì Ngô Minh vốn là võ giả nhất phẩm, sự vận dụng sức mạnh võ đạo của ông ấy đã ở mức cao nhất rồi

Tất nhiên là không thể sánh bằng Ngô Minh được.

Chương 1163: Bệ Hạ, Không Xong Rồi, Trời Giáng Thiên Tai, Sơn Hà Sụp Đổ (3)

Đương nhiên sự không hài lòng của Hứa Thanh Tiêu cũng là thật.

Dù sao thì uy lực vẫn còn chưa đủ. Không phải là Thần Võ đại pháo không ổn mà là chất liệu có vấn đề, còn có những vấn đề khác nữa.

Nhưng đó cũng không xem là gì.

Bây giờ vấn đề trận pháp đã giải quyết được thì sẽ có thể làm được rất nhiều chuyện.

Trong lúc nhất thời.

Hứa Thanh Tiêu trở về chỗ cũ. Hắn xem xét Thần Võ đại pháo, nhìn xem có còn vấn đề gì hay không.

Xem xét cẩn thận lại một phen, Hứa Thanh Tiêu đúng là phát hiện vấn đề thật.

Bên trên Thần Võ đại pháo có chút vết rạn nhỏ, nhất là ở trong trận ngọc, nó có một vết nứt.

Đây không phải là chuyện nhỏ.

“Vật liệu vẫn chưa ổn, mặc dù uy lực bộc phát rất mạnh nhưng nếu như dùng thượng phẩm linh kim để chế Thần Võ đại pháo thì không thể nào sử dụng lâu dài được, nhìn thế này thì nhiều nhất là có thể sử dụng khoảng bốn năm lần thì pháo sẽ hỏng.”

Dù sao thì cũng đã từng xem qua thư tịch của Như Ý khí tông, Hứa Thanh Tiêu cũng biết cái Thần Võ đại pháo này đang xảy ra vấn đề gì.

Tính đi tính lại thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bắn bốn năm lần xong là mất hết giá trị rồi.

Đây là chuyện chẳng còn cách nào khác.

Chất liệu quyết định tất cả.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều nữa.

Hắn lại bắt đầu luyện chế thêm một lần nữa.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu vận dụng cực phẩm linh kim, pha thêm một phần thượng phẩm linh kim.

Hắn muốn luyện chế Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Thần Võ đại pháo lần trước chỉ có thể xem là tam phẩm.

Sức mạnh tam phẩm rất mạnh.

Nhưng chắc chắn không thể thống nhất Trung châu được.

Trừ phi có một số lượng lớn lên đến mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, đồng thời còn không hư hao, nếu không thì sẽ rất phiền phức.

Cho nên so với luyện chế Thần Võ đại pháo tam phẩm vậy còn chẳng bằng một bước đúng chỗ, làm năm cái Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Mục đích của nó rất đơn giản, vào thời điểm quan trọng trong chiến tranh, có thể giành được thắng lợi là đủ rồi.

Cho nên suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản.

Muốn làm thì làm mạnh một chút.

Một trăm khẩu Thần Võ đại pháo tam phẩm không thể giải quyết được bất kì nguy cơ gì, chỉ có thể nói là tăng cường quốc lực.

Dù sao thì bây giờ nguy cơ dập dìu, thánh nhân đời thứ tư đang ở sau màn, Vương Triều Dương thần bí lại thêm chuyện các phiên vương luôn rục rịch muốn động, ba năm sau thiên hạ đại loạn, trận chiến với Phật môn, chiến tranh Trung châu.

Có chuyện nào mà không phải là chuyện lớn?

Chỉ dựa vào bản thân hắn giải quyết?

Đó là điều không thể nào, đâu thể nào chuyện gì cũng đều do mình tự thân đi làm được chứ?

Duy chỉ có khi nắm được sức mạnh tuyệt đối thì mới có thể càn quét được tất cả.

Luyện chế Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

So với lần trước, Hứa Thanh Tiêu lại càng chú tâm hơn.

Trong quá trình luyện chế, Hứa Thanh Tiêu chẳng dám phớt lờ bất kì một chi tiết nhỏ nào.

Trước đó Hứa Thanh Tiêu chỉ mất một canh giờ để luyện chế.

Còn lần này Hứa Thanh Tiêu dùng hai canh giờ.

Đợi sau khi luyện ra được Thần Võ đại pháo nhị phẩm, Hứa Thanh Tiêu mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hắn nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, sau khi tinh thần đã khôi phục lại, hắn lại bắt đầu khắc trận.

Lần này, Hứa Thanh Tiêu sẽ khắc trận pháp nhị phẩm.

Khắc ấn trận pháp, chỉ cần đạt đến cảnh giới là có thể khắc được, mà chuyện khắc thành công hay thất bại đều phải xem nguyên thần có mạnh mẽ hay không cùng với động tác đã thuần thục hay chưa vân vân.

Hứa Thanh Tiêu trở thành bán thánh nho đạo, nguyên thần cực kì mạnh mẽ, hơn nữa hắn cũng đã đọc hết thư tịch của quy nguyên trận tông, lại còn thôi diễn mấy trăm lượt trong đầu.

Điểm tốt của nho đạo chính là giảm bớt phần lớn thời gian cho Hứa Thanh Tiêu.

Chẳng qua lần khắc ấn trận pháp này Hứa Thanh Tiêu đã ngưng tụ từ trong ra ngoài đến mười tầng dân ý, giảm bớt linh khí của các hệ thống khác, tăng dân ý lên.

Sức mạnh tiên đạo, sức mạnh nho đạo, sức mạnh võ đạo chỉ dùng để bảo vệ dân ý mà thôi.

Sở dĩ là như vậy bởi vì Hứa Thanh Tiêu không chỉ muốn khắc ấn ba cái trận pháp mà thôi.

Hắn muốn khắc thêm nhiều trận pháp nữa.

Tụ Lôi trận, Tụ Nguyên trận, Tụ Linh trận.

Cộng thêm Tật Tốc trận làm cho tốc độ bắn lôi cầu ra được nhanh hơn, năng lược phát ra cũng lớn hơn.

Còn có Cố Nguyên trận làm sức mạnh sấm sét càng thêm vững chắc.

Vả lại Hứa Thanh Tiêu còn có một suy nghĩ to gan nữa.

Sấm sét là cái gì?

Là vật chí cương chí dương trong trời đất, khi sấm sét gặp phải tà ma thì sức mạnh phát ra sẽ càng thêm đáng sợ.

Đây chính là sự áp chế của thiên tính, tương đương với kích hoạt thú tính vậy.

Hứa Thanh Tiêu cố ý khắc ấn Phong Tà trận, hắn đưa sức mạnh dị thuật phong ấn trong Tà trận, khi ngưng Tụ Lôi cầu, luồng sức mạnh dị thuật này sẽ tự động tiết ra, nói không chừng uy lực phát ra sẽ càng đáng sợ hơn.

Nếu như không có tác dụng vậy thì cũng không có ảnh hưởng gì đến uy lực của bản thân Thần Võ đại pháo.

Mà nếu như có tác dụng, nói không chừng sẽ đem lại cho hắn một bất ngờ lớn.

Đồng thời, Hứa Thanh Tiêu còn gia trì thêm ba cái pháp trận.

"Cường Linh trận, Cường Lôi trận, Cường Tốc trận."

Tất cả có tám trận pháp.

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một hồi, hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm cho trót, khắc thêm hai cái trận pháp nữa.

"Uẩn Khí trận, Dưỡng Khí trận."

Dù sao chúng không bài xích là được.

Không đủ cực phẩm linh kim cho nên cần phải làm tốt một chút, không cần phải đi săn lùng tìm kiếm.

Nhưng muốn khắc mười trận pháp cần phải tốn một khoảng thời gian rất dài.

Hứa Thanh Tiêu tốn đến năm ngày.

Mới khắc thành công mười cái pháp trận.

Đây là một công việc tỉ mỉ, Hứa Thanh Tiêu không muốn phạm chút sai lầm nào, nếu không chắc chắn sẽ thất bại.

Vậy thì sẽ phiền toái lắm.

Hoàn thành việc khắc ấn mười pháp trận.

Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật dài.

Tinh thần hắn đang cực kì uể oải, hao tổn quá nghiêm trọng.

Khắc ấn trận pháp nhị phẩm đúng là khó thật, có thể nói là một sự khảo nghiệm đối với nguyên thần.

Chẳng qua như vậy cũng tốt.

Thần Võ đại pháo này ngoại trừ Hứa Thanh Tiêu ra thì chẳng ai có thể luyện ra được nữa.

Coi như có biết nguyên lí luyện chế cũng không làm được.

Nhất định phải nắm được sức mạnh nho đạo, sức mạnh tiên đạo, sức mạnh võ đạo, còn có dân ý, đồng thời người này còn cần có nguyên thần mạnh mẽ, còn phải hiểu về trận pháp.

Vả lại ít nhất phải là tiên đạo nhị phẩm.

Nếu không cho dù có luyện chế ra được thất phẩm, lục phẩm hay ngũ phẩm thì cũng có tác dụng gì đâu?

Chương 1164: Bệ Hạ, Không Xong Rồi, Trời Giáng Thiên Tai, Sơn Hà Sụp Đổ (4)

Cho nên nói thêm một ý nghĩa khác thì đây là chuyện tốt, không thể bị sao chép được.

Đã luyện ra được Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Hứa Thanh Tiêu xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán.

Hắn thở ra một hơi thật dài.

Thần Võ đại pháo nhị phẩm đã xuất hiện trước mắt, trong ánh nắng chiều, nó vẫn phát ra màu vàng kim lấp lánh như cũ.

Hứa Thanh Tiêu lại đưa một tia linh khí vào.

Ngay sau đó, trong trăm dặm mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang dội.

Răng rắc.

Một tia chớp đánh xuống, rót vào bên trong Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu lùi lại khoảng trăm bước tránh cho bị sét đánh trúng.

Chỉ là sau khi sấm sét đánh xuống rồi cũng chưa dừng lại.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Chín tia sét liên tiếp đãn xuống, bổ vào trên thân Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu hơi tắc lưỡi.

Thần Võ đại pháo trước đó chỉ cần một tia chớp là có thể bổ sung đầy năng lượng rồi.

Bây giờ Thần Võ đại pháo nhị phẩm thế mà lại cần đến chín tia sấm sét?

Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, cần càng nhiều sức mạnh sấm sét thì uy lực cũng sẽ càng lớn.

Chờ sau khi bổ sung năng lượng xong.

Màn đêm cũng đã buông xuống.

Đất trời một màu u tối.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, tiếp theo chính là thời điểm chứng kiến kỳ tích.

Rất nhanh sau đó.

Một tia linh khí được rót vào trong Thần Võ đại pháo.

Trong phút chốc.

Ong ong ong.

Thần Võ đại pháo rung động, khí tức đáng sợ tràn ra, Hạo Nhiên văn chung xuất hiện ngay lập tức, nó lơ lửng trên đầu Hứa Thanh Tiêu, bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Ước chừng sau khoảng mười hơi thở.

Ầm.

Một tiếng vang rung trời xuất hiện.

Một luồng sức mạnh sấm sét được bắt ra từ Thần Võ đại pháo.

Sấm sét màu trắng.

Nhưng sau khi lướt qua họng pháo nó đã biến thành màu vàng kim.

Cuối cùng một quả cầu sét có đường kính mười mét được bắn ra.

Mang theo uy lực không gì sánh kịp bắn ra ngoài.

Giống như một mặt trời.

Chiếu rọi đến ngàn dặm.

Trái tim của tất cả sinh linh trong vòng ngàn dặm không hiểu sao lại đập nhanh hơn, chẳng biết vì sao, toàn thân bọn chúng đều rung rẩy.

Ầm ầm ầm ầm.

Đất bằng nứt ra từng tất, ánh sáng chiếu soi ngàn dặm, đây là một luồng sức mạnh kinh thiên động địa.

Động đất xảy ra.

Đến Hứa Thanh Tiêu cũng ngây người.

Sức mạnh khủng khiếp thiêu đốt hết tất cả, hòa tan tất cả, phá hủy tất cả.

Từ cách đó ngàn mét, tất cả tất cả đều bị phá hủy toàn bộ, những ngọn núi bị san bằng, dưới sự tấn công của sấm sét, chúng hoàn toàn biết mất.

Không đến ba hơi thở, ở nơi cách sa mạc hai ngàn dặm xuất hiện một cái cái rãnh kinh khủng dài mấy trăm dặm.

Uy lực còn mạnh hơn tam phẩm mấy chục lần.

Đám mây hình nấm khủng khiếp dần bay lên không trung.

Trong phút chốc, luồng sức mạnh đáng sợ này đã bị rất nhiều người cảm ứng được.

Trong một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu trợ mắt há mồm đứng nhìn tất cả mọi thứ.

Mà cùng lúc này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Sau khi giọng nói của đại thần vừa dứt, nữ đế không nhịn được mà lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Thiên tai?”

Quý Linh có hơi ngạc nhiên, bây giờ quốc vận Đại Ngụy đang hưng thịnh như rồng, sao lại có thiên tai được?

Nàng đưa mắt nhìn về phía đối phương, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

“Thiên tai từ đâu đến?”

Quý Linh hỏi.

“Bệ hạ, vào một khắc đồng hồ trước, Giám Thiên ti phát hiện ra ở nơi hoang vu vùng Tây Bắc xuất hiện quả cầu sấm sét không rõ lai lịch, chấn vỡ vạn dặm núi non, sau đó lại xuất hiện quả cầu sấm sét không rõ lai lịch thứ hai, phá hủy ba trăm dặm núi non.”

“Phạm vi cực lớn, cùng phẩm cấp với một kích toàn lực của võ giả nhị phẩm.”

Người kia lên tiếng nói vậy.

“Vùng hoang vu phía Tây Bắc?”

Nghe nói vậy, đầu tiên Quý Linh nhẹ nhàng thở ra. Nếu như nó xảy ra ở trong các phủ quận lớn thì đừng nói là ba trăm dặm, cho dù có ba mươi dặm thì cũng sẽ gây ra tử thương vô số.

Nếu như là vùng hoang vắng thì vấn đề này không lớn lắm.

“Bẩm bệ hạ, chúng thần cũng không biết tình hình cụ thể là như thế nào, nhưng Giám Thiên ti đã đi kiểm tra cái này, bảo lại là cụ thể không rõ lắm, mong bệ hạ hạ lệnh tra rõ.”

Đối phương lên tiếng, có trời mới biết đó có phải là thiên tai hay không, chức trách của Giám Thiên ti là phụ trách xem xét trong nước có thiên tai gì, hoặc là có chuyện lớn gì, núi non sụp đổ hàng trăm dặm, nhất định sẽ được Giám Thiên ti quan sát hết.

Cho nên đã tới báo cáo ngay lập tức.

“Truyền lệnh của trẫm, bảo Lư quốc công lĩnh ba vạn quân tinh nhuệ phong tỏa điều tra, trong hai canh giờ phải cho trẫm biết đó là chuyện gì.”

Quý Linh lên tiếng hạ thánh chỉ xuống.

Mà vào giờ này phút này.

Bên ngoài Tây Bắc.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đứng ở nơi tràn ngập khói lửa như cũ.

Bản thân nơi này đã là một nơi vô cùng hoang vu, sau khi bị Thần Võ đại pháo bắn thêm một cái thì lại càng trở nên hoang

vu hơn.

Uy lực của nhị phẩm quá khủng khiếp, hơn tam phẩm gấp mười lần, điều đáng sợ nhất là sức tấn công còn rất mạnh.

Hai trăm bảy mươi lăm dặm cuối mới là phạm vi nổ lớn, xuất hiện một cái hố sâu có đường kính ngàn mét làm cho người ta tắc lưỡi.

Nói từ chỗ uy lực thì có hơi kém so với lúc trước sư phụ thi triển sức mạnh nhị phẩm nhưng nếu như từ sức phá hoại tổng thể mà nói thì không kém gì sư phụ mình.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu thầm mô phỏng một phen.

Nếu như khẩu Thần Võ đại pháo này được sinh ra vào lúc dị tộc gây chuyện.

Vậy nào cần nhiều âm mưu quỷ kế như vậy chứ?

Cũng đâu cần phải tính toán nhiều như vậy?

Trần quốc, Đột Lương, Đường quốc tất cả chỉ cần một pháo là có thể san bằng nửa tòa thành.

Chẳng qua nếu làm vậy thì lực sát thương quá mạnh, dân chúng vô tội cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên cần phải tiến hành cải tạo.

Mục đích cải tạo rất đơn giản.

Đánh cho chuẩn.

Hai quân giao chiến, đánh một cách chuẩn xác, một pháo có thể giết sạch toàn bộ tướng sĩ đối phương, thêm một pháo nữa là đánh vào mấy trăm mét phía sau cửa thành.

Sau đó lại cho tướng sĩ Đại Ngụy chạy vào quét ngang.

Đây là phương thức tác chiến thông thường.

Nếu như chỉ dùng cách chém đầu thì quá đơn giản rồi.

Mười chiếc Thần Võ đại pháo nhị phẩm nhắm ngay vào quốc đô và những quận phủ quan trọng của đối phương, thay nhau oanh tạc.

Chắc chỉ tầm hai lượt.

Tất cả đều sẽ hóa thành mây khói.

Hơn nữa dưới tình huống không có nhất phẩm phụ giúp.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu cân nhắc suy tư.

Một lát sau, hắn đã có được số liệu chuẩn xác nhất.

Chương 1165: Bí Ẩn Về Vương Bác Thông, Có Liên Quan Đến Đại Thánh Nhân? Man Tộc Xâm Lấn (1)

San bằng Bắc Man, cần năm chiếc Thần Võ đại pháo nhị phẩm thì trong vòng một tháng là có thể kết thúc chiến tranh một cách hiệu quả, hơn nữa lại còn là cái kiểu có thể thu được thắng lợi toàn diện.

Nếu như là san bằng vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên thì cần phải có hai mươi chiếc nhị phẩm, một trăm chiếc tam phẩm cùng với hai chiếc nhất phẩm.

Đồng thời còn cần một số lượng tướng sĩ lớn.

Dù sao thì diện tích của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên quá lớn, hơn nữa đây cũng không phải là chiến tranh đồ sát, trái với thiên lý.

Từ góc độ chiến tranh đi lên mà nói thì tiêu diệt quân địch là được rồi, sau đó là thống nhất Trung châu.

Đồng thời còn phải cân nhắc đến nhất phẩm của đối phương cùng với chuyện như hai đại vương triều sẽ lập tức liên hợp lại với nhau.

Một trăm chiếc Thần Võ đại pháo tam phẩm.

Hai mươi chiếc Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Hai chiếc Thần Võ đại pháo nhất phẩm.

Có thể giành được thắng lợi, dưới tình huống mà không có các nhân tố khác quấy nhiễu thì chính diện tác chiến.

Cần phải tốn thời gian khoảng hai năm.

Muốn nhanh chóng kết thúc chiến tranh thì cũng đơn giản thôi, hai mươi chiếc Thần Võ đại pháo nhất phẩm, ba trăm chiếc Thần Võ đại pháo nhị phẩm và một ngàn chiếc Thần Võ đại pháo tam phẩm.

Vậy là đủ cả rồi, vây quét toàn diện vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, trực tiếp tuyên chiến, không cho họ

có bất kì cơ hội nào.

Hơn nữa mặc kệ các thế lực khác suy nghĩ thế nào, ai mà dám ngăn trở thì bắn người đó.

Nhưng đây dường như là chuyện không thể nào.

Hứa Thanh Tiêu bước đến trước mặt Thần Võ đại pháo, sau khi cẩn thận kiểm tra một phen thì phát hiện vẫn có vết nứt.

Suy cho cùng thì vẫn là vấn đề về chất liệu.

Phóng ra nguồn năng lượng kinh khủng như thế khiến bản thân Thần Võ đại pháo xuất hiện vết nứt cũng là chuyện bình thường.

Muốn giải quyết hết vấn đề này cần phải có chất liệu tốt hơn.

Loại vật liệu này không thể lại là cực phẩm Linh kim nữa.

Khi ở Như Ý khí tông Hứa Thanh Tiêu đã từng nhìn thấy vật liệu tốt hơn so với cực phẩm Linh kim, chỉ có một loại.

Thái Cổ thần thiết.

Loại vật liệu này hơn cả cực phẩm Linh kim, chẳng qua loại vật liệu này khó tìm hơn, cần phải trải qua sự tích lũy trăm vạn năm, thậm chí là ngàn vạn năm, tỉ vạn năm mới có thể sinh ra được.

Hơn nữa hoàn cảnh sinh ra nhất định phải là nơi có linh khí cực kỳ dư dả.

Từ đó, Thái Cổ thần thiết thế gian có một không hai sẽ được sinh ra.

Có lẽ Như Ý khí tông có, xem ra nhiều nhất chắc là nửa cân.

Quốc đô Đại Ngụy thì không có rồi.

Thứ như thế này đừng nên yêu cầu quá xa vời.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, trước mắt chỉ có thể dựa vào linh kim để luyện chế Thần Võ đại pháo.

Điều may mắn chính là vấn đề trận pháp bài xích đã được giải quyết, có nhiều thứ có thể dựa vào trận pháp để giải quyết.

Linh kim hạ phẩm có thể chế ra được Thần Võ đại pháo ngũ phẩm.

Linh kim trung phẩm có thể luyện chế ra được Thần Võ đại pháo tứ phẩm.

Thượng phẩm linh kim có thể luyện chế ra Thần Võ đại pháo tam phẩm.

Cực phẩm linh kim có thể luyện chế ra Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Đây là kết quả mà trước mắt hắn tính ra được, muốn luyện chế ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm cần đến mấy trăm cân cực phẩm linh kim kết hợp với trận pháp nhất phẩm mới có thể luyện chế ra được.

Mấy trăm cân cực phẩm linh kim, đây đã là cực hạn của Đại Ngụy.

Ngay sau đó Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ sẽ hợp tác với tiên môn nhưng rất nhanh sau đó hắn đã bác bỏ.

Hắn không thể nào hợp tác với tiên môn được. Thứ như vậy nhất định phải giữ trong tay mình, sao có thể tìm người hợp tác được?

Mặc dù phương pháp luyện chế không thể phục chế được nhưng ai có thể đảm bảo bọn họ không có cách khác?

Thần Võ đại pháo là sát khí chiến tranh mang tính đột phá.

Thứ như vậy thật sự làm giảm thời gian công kích, những chuyện sau đó Hứa Thanh Tiêu mặc kệ nhưng ít ra theo tình hình này mà nói thì loại sát khí chiến tranh này chỉ cho phép Đại Ngụy có được mà thôi.

“Cực phẩm linh kim.”

“Bất kể thế nào cũng phải tìm được nhiều cực phẩm linh kim hơn nữa.”

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn như vậy.

Khẩu Thần Võ đại pháo nhị phẩm này nhiều nhất có thể công kích được mười lần, cho dù mỗi lần đều được tiến hành sửa

chữa thì nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì đến mười lăm lần mà thôi.

Hơn nữa lại còn là cực hạn.

Chẳng qua suy nghĩ thì đẹp đó nhưng sự thực lại rất tàn khốc.

Vật liệu là vấn đề lớn nhất.

Những cái khác đều dễ bàn cả.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu mang Thần Võ đại pháo rời khỏi nơi này.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Mấy trăm bóng dáng xuất hiện ở nơi này.

Người dẫn đầu là Lư quốc công.

Nhìn về phía mặt đất mấp mô, cảm nhận được sức nóng của mặt đất, trong phút chốc, sắc mặt Lư quốc công thay đổi.

“Sức mạnh nhị phẩm.”

Lư quốc công chỉ liếc mắt một cái là biết ngay đây là sức mạnh gì.

Sức mạnh nhị phẩm.

Các tướng sĩ đi sau Lư quốc công ai nấy đều thầm tắc lưỡi, bọn họ biết nhị phẩm rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến như vậy.

Tạo nên một cái rãnh lớn rộng hai ba trăm mét giống như là bị một con trâu thần thái cổ húc văng vậy, trông thấy mà giật mình.

Rãnh lớn đáng sợ vẫn tản ra sức nóng như cũ quét ngang tròn hai ba trăm dặm khiến cho người ta tắc lưỡi không thôi.

“Không đúng.”

Nhưng chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt Lư quốc công lại biến sắc.

“Không có bất kỳ khí tức của võ giả nào, là khí tức của sấm sét.”

“Là tiên đạo nhị phẩm sao?”

Lư quốc công nhíu mày, ông ta không nhận ra có hơi thở của bất kỳ võ giả nào mà theo lý thuyết thì để để lại cảnh tượng khủng khiếp như vậy thì tất nhiên sẽ để lại chút dấu vết.

Nhưng ở đây lại chẳng có bất kỳ chút vết tích nào.

Điều này rất quái lạ, chỉ có khí tức sấm sét.

Cho nên Lư quốc công vô thức hoài nghi đây là do tiên đạo nhị phẩm làm.

Dẫn thiên lôi đến.

Chỉ là vấn đề mới lại xuất hiện rồi. Đang yên đang lành đối phương lại dẫn thiên lôi đến làm gì?

Ăn no không có chuyện gì làm hay sao?

Rất nhiều điểm đáng nghi xuất hiện, nhưng Lư quốc công vẫn điều tra một cách nghiêm túc.

Chương 1166: Bí Ẩn Về Vương Bác Thông, Có Liên Quan Đến Đại Thánh Nhân? Man Tộc Xâm Lấn (2)

Đợi sau khi điều tra xong, Lư quốc công lại càng thêm chấn động.

Cách đây hai trăm bảy mươi lăm dặm xuất hiện một cái hố sâu, đây mới là uy lực thật sự.

Trước đó đều chỉ là lực xung kích mà thôi.

Đây mới là nơi bộc phát.

"May mà là ở đây, nếu như cái này xuất hiện ở bất cứ một tòa thành nào của Đại Ngụy thì chỉ sợ đều sẽ phải chết vô số người, nửa tòa thành cũng bị san bằng."

Lư quốc công hãi hùng khiếp vía. Ông ta thấy rất may vì đối phương chỉ dẫn thiên lôi ở vùng đất hoang vu này thôi.

Nếu không, nếu như dùng cái này ở một tòa thành phủ nào đó thì nửa tòa thành sẽ biến mất, đến lúc đó mới là phiền phức thật sự.

Chẳng qua nếu thật sự có người dám làm vậy thì nhất phẩm Đại Ngụy không phải chỉ ăn chay.

Họ sẽ lập tức bắt đối phương lại rồi giết luôn.

Nửa canh giờ sau.

Lư quốc công không suy nghĩ gì nhiều, ông ta mang theo đám người trực tiếp rời đi.

Điều tra đã xong rồi, chẳng tìm được bất kì manh mối khí tức gì, chỉ nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này.

Mà cùng lúc đó.

Trong Bình Loạn vương phủ Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu giấu Thần Võ đại pháo vào bên trong Hạo Nhiên văn chung.

Thứ này không thể nào phơi ra tùy tiện được, lỡ như bị mấy tên nào đó có mắt không tròng rót một tia linh khí vào, đây chẳng phải là hủy thiên diệt địa à?

Đoán chừng toàn bộ kinh đô Đại Ngụy sẽ bị san bằng hết một phần ba.

Đó mới chính là thiên tai đại họa.

Sau khi trở lại vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào trong thư phòng.

Hắn có chuyện cần phải làm.

Chuyện quan trọng chính là lên kế hoạch cho tương lai.

Chuyện Văn cung để giải quyết sau đi, trong giống như không có chuyện gì nhưng trên thực tế thì lại có rất nhiều chuyện.

Nói thật, sớm biết như vậy Hứa Thanh Tiêu thà rằng không giết đám người Văn cung kia.

Ít nhất thì đám người này chỉ làm mình thất ghét mà thôi.

Không giống bây giờ, Văn cung đã bị trừ tận gốc nhưng phiền phức lại đến nhiều hơn.

Nếu như Văn cung Đại Ngụy vẫn còn thì ít nhất chuyện Phật môn Đại Ngụy cũng có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa, chuyện thiên hạ đại loạn cũng sẽ không xuất hiện.

Hắn cũng không cần phải vội vã chế tạo Thần Võ đại pháo như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều cùng nhau bay đến, thật ra chỉ có một câu thôi.

Thời gian còn lại của hắn không nhiều lắm.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu làm rõ từng chuyện một, hắn muốn xử lý từng bước một.

Chuyện quan trọng bây giờ chính là chuyện dị thuật.

Hứa Thanh Tiêu không quên chuyện này, hắn nhất định phải nhanh chóng lấy được Bát Bảo Phật Liên, sau đó sẽ giải quyết được chuyện tai họa dị thuật.

Tránh cho hắn cứ lo lắng sợ hãi mãi.

Theo tình hình hiện tại mà nói thì đoán chừng chuyện muốn lấy được Bát Bảo Phật Liên sẽ rất khó.

Phật môn sẽ cho mình sao?

Không nói đến chuyện Phật môn ghét mình nhưng ít nhất thì Phật môn chắc sẽ không có hảo cảm với mình.

Muốn lấy được Bát Bảo Phật Liên chỉ có thể dùng trí để lấy.

Mà điểm quan trọng của dùng cái trí này chính là ngay vào lúc Phật môn giảng pháp.

Tính thời gian thì không mất bao lâu nữa Phật môn sẽ tiến vào Đại Ngụy, tiến hành lần giảng pháp cuối cùng.

Chỉ cần thắng Đại Ngụy thì trên cơ bản xem như giảng pháp đã hoàn toàn thắng lợi, mà khí vận của Phật môn cũng sẽ hoàn toàn hưng thịnh. Đến lúc đó, Phật môn vào Trung châu ở, đoán chừng sẽ là chuyện không thể ngăn cản được.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu đã chậm rãi đặt bút trên tờ giấy trắng.

"Phật môn giảng pháp."

Đây là chuyện cực kỳ quan trọng, bất luận hắn có biết giảng pháp hay không thì chuyện này hắn cũng nhất định phải nắm bắt thời gian để nghiên cứu.

Chuyện thứ hai chính là chuyện liên quan đến thánh nhân đời thứ tư.

Chu thánh có nói, bàn tay phía sau màn chính là thánh nhân đời thứ tư. Ban đầu, Hứa Thanh Tiêu cũng không tin. Dù sao thì thánh nhân đời thứ tư cũng cách đây khoảng năm ngàn năm, không phải nói không tin ông ta sống năm ngàn năm.

Mà là nếu như thánh nhân đời thứ tư vẫn luôn sống đến bây giờ thì vì sao ông ta lại không ra mặt?

Ông ta không ra mặt là đang có ý gì đây?

Coi như ông ta đã nhập ma thì thân là thánh nhân, có ai dám chất vấn ông ta? Là một vị thánh nhân đương thời, tất cả lời nói đều là chân lý, có ai dám chất vấn ông ta?

Nhất định phải trốn phía sau màn?

Điều này rất giống với chuyện Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, cho dù thế nhân có nói ông ta tàn bạo thế nào thì chỉ cần ông ta không chết, vẫn luôn khống chế Tần quốc thì ai dám tạo phản chứ?

Giả chết trốn ở sau màn, bảo người ta chủ động đi tạo phản? Đây không phải là ăn no không có chuyện gì làm à?

Điểm này Hứa Thanh Tiêu có nghĩ mãi cũng không thông, chỉ sợ chuyện này có liên quan đến thiên địa, đây là điều duy nhất có thể giải thích.

Mà muốn điều tra về thánh nhân đời thứ tư thì cũng không có đầu mối. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Thật ra Vương Triều Dương xuất hiện chính là một cơ hội.

Một vị thánh nhân hai mươi tuổi hơn nữa lại còn là á thánh, cũng không phải là Hứa Thanh Tiêu đang ghen ghét hắn nhưng Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ muốn thành thánh khó đến thế nào.

Đời sau của đại thánh nhân thì thế nào chứ?

Tên Vương Triều Dương kia chắc chắn có vấn đề, hơn nữa lại còn có liên quan rất lớn với thánh nhân đời thứ tư.

Đương nhiên đây chỉ là do hắn tự suy đoán thôi.

"Thiên địa văn cung."

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm viết bốn chữ này trên tờ giấy trắng. Muốn biết được nơi ẩn náu của thánh nhân đời thứ tư, hắn nhất định phải đánh nhau cho thật tốt với tên Vương Triều Dương kia.

Chuyện thứ ba.

Chính là chuyện tiên tàng Trung châu.

Mặc dù không biết cuối cùng thì trong tiên tàng Trung châu đang cất giấy bảo vật gì nhưng chuyện này tuyệt đối không thể xem nhẹ được.

Muốn có được tiên tàng Trung châu thì nhất định phải ngưng tụ ra long đỉnh Trung châu.

Nếu không cho dù có địa đồ cũng không dùng được, hơn nữa hắn lại còn phải tự mình đi đến Tiểu Lôi Âm tự một chuyến.

Võ đế đã từng nói, trước khi ông chết đã từng đi đến Tiểu Lôi Âm tự.

Chương 1167: Bí Ẩn Về Vương Bác Thông, Có Liên Quan Đến Đại Thánh Nhân? Man Tộc Xâm Lấn (3)

Còn chuyện thứ tư.

Chính là chuyện Thần Võ đại pháo.

Chuyện này xem như đơn giản nhất, chỉ cần có đầy đủ nguyên vật liệu thì sẽ có thể luyện chế ra Thần Võ đại pháo.

Một chiếc Thần Võ đại pháo nhất phẩm là thứ trước mắt mà hắn định làm ra.

Lại làm thêm mười chiếc Thần Võ đại pháo nhị phẩm cùng với một trăm chiếc Thần Võ đại pháo tam phẩm.

Như vậy, vương triều Đại Ngụy sẽ có thể quét ngang Bắc Man.

Nếu như dọn sạch Bắc Man thì quốc vận Đại Ngụy sẽ được tăng lên một khoảng lớn cộng thêm nếu như thắng Phật môn kia, quốc vận cũng sẽ được gia trì lên một mức khủng khiếp.

Cho dù không ngưng tụ được long đỉnh Trung châu thì cũng không xê xích gì nhiều.

Bốn chuyện kia chính là những chuyện tiếp theo cần phải làm.

Phật môn giảng pháp đứng thứ nhất, điều tra thánh nhân đời thứ tư đứng thứ hai, quét ngang Bắc Man đứng thứ ba, Tiên tàng Trung châu đứng thứ tư.

Ngay vào lúc Hứa Thanh Tiêu xác định rõ suy nghĩ của mình.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

“Vương gia.”

“Chuyện ngài bảo thuộc hạ điều tra, thuộc hạ đã tra được rồi.”

Giọng Dương Hổ từ bên ngoài vang lên.

“Ngươi đã tra ra rồi?”

Hứa Thanh Tiêu đặt cây bút lông trong tay xuống đi ra từ trong thư phòng, nhìn về phía Dương Hổ.

“Hồi vương gia, người tên Vương Bác Thông mà ngài bảo ta tìm, ta đã tìm được.”

“Đang ở ngay kinh đô Đại Ngụy.”

Dương Hổ đáp lời.

“Ở ngay Đại Ngụy?”

Lúc này lại đến phiên Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên. Lúc trước hắn có bảo Dương Hổ đi điều tra chuyện Vương Bác Thông.

Nhưng lại không ngờ tới thế mà Vương Bác Thông lại ở ngay trong kinh đô Đại Ngụy.

Vương Bác Thông.

Là người đã viết về các môn đồ của đại thánh nhân.

Tư liệu, tin tức của đám người Triều Ca, Phá Tà, tất cả đều là do Vương Bác Thông viết.

Ban đầu Hứa Thanh Tiêu cũng không tò mò gì nhiều, nhưng tên tuổi của tất cả mọi người đều là do Vương Bác Thông viết.

Thế nên đã khiến cho Hứa Thanh Tiêu tò mò một phen.

Hắn muốn gặp mặt Vương Bác Thông một lần.

Xem cuối cùng thì người này là ai.

Nhưng điều mà hắn không ngờ đến chính là thế mà người này lại ở ngay kinh đô Đại Ngụy. Đây đúng là điều làm cho người ta kinh ngạc.

“Hồi vương gia, người này chỉ là một phu tử bình thường, thuộc hạ đã cho người điều tra, bây giờ ông ta đang thả câu ở ngay bên hồ Thanh Thủy, có cần bảo ông ta đến gặp ngài hay không?”

Dương Hổ hỏi.

“Không cần, bản vương tự đi tìm ông ấy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Người có thể viết ra được tin tức về môn đồ của đại thánh nhân một cách chính xác tất nhiên không phải là hạng tầm thường.

Hắn muốn đi gặp đối phương một lần.

Xem xem đối phương là ai.

Có lai lịch như thế nào.

Câu này vừa dứt, Dương Hổ cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Để vương gia tự mình qua đó ư?

Người này có lai lịch gì?

Hắn tràn ngập sự tò mò.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu đã rời khỏi vương phủ đi về phía bờ hồ Thanh Thủy.

Dương Hổ cũng lập tức đi theo.

Mà cùng lúc này.

Trong Hoài Ninh vương phủ.

Một sấp bản đồ bố trí thật dày được đặt trên bàn.

Nhìn thoáng qua tấm bản đồ bố trí này, Hoài Ninh thân vương nói với giọng bình tĩnh.

“Trong này chính là bản đồ bố trí biên cảnh Đại Ngụy.”

“Nhưng bản vương có một yêu cầu cuối cùng, không được lạm sát người vô tội. Nếu không thì, đừng trách bản vương trở mặt.”

Hoài Ninh thân vương giao bản đồ bố trí cho đối phương, nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Câu này vừa dứt, người đàn ông đeo mặt nạ không nhịn được cười nói:

“Mong vương gia yên tâm, Man tộc nhất định sẽ không lạm sát kẻ vô tội, lần chiến đấu này chỉ vì tru diệt gian thần mà thôi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói vậy.

Còn Hoài Ninh thân vương, ông ta cũng không nói nhiều, bảo người đàn ông đeo mặt nạ đem mấy thứ này đi.

Chờ sau khi người đàn ông đeo mặt nạ đem bản đồ bố trí đi.

Hoài Ninh thân vương không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng.

Mấy tấm bản đồ bố trí này là thật.

Nhưng đây là bản đồ bố trí biên cảnh hồi năm năm trước.

Thay đổi rất nhiều, chẳng qua cũng có tác dụng, có thể khiến cho Man tộc vào được, tránh xung đột biên cảnh, từ đó tiến thẳng đến kinh đô.

Còn nếu như tướng sĩ Man tộc dám lạm sát người vô tội, vậy thì xem như bọn chúng tự chui đầu vào lưới.

Tất nhiên Hoài Ninh thân vương không muốn đưa mấy thứ này cho đối phương.

Nhưng vì kế hoạch, ông ta vẫn phải lấy ra. Đây là chuyện không thể làm khác hơn được, chẳng qua ông ta cũng có để lại đường sống, sao có thể đứng nhìn con dân Đại Ngụy bị tàn sát được?

Ông ta không ngu.

Nửa canh giờ sau, đến giờ hẹn.

Man tộc phương Bắc.

Hoàng cung Man tộc.

Trong vương cung vô cùng xa hoa, son vàng lộng lẫy, hai bên đại điện có bày vài món trân phẩm, đây đều là những bảo vật cướp đoạt được từ lần xâm lấn Đại Ngụy lúc trước.

Trưng bày nơi này là một sự vinh quang, cũng là một vinh dự.

Vào giờ khắc này, trong đại điện chỉ có ba bóng người.

Một người đang ngồi ngay ngắn ở vương vị, quanh người tản ra bá khí, đây là vương của Man tộc. Ông ta mặc long bào màu đen, vô cùng có khí thế, đây cũng là một vị võ giả nhị phẩm.

Mà bên dưới đại điện có hai bóng người đang đứng đó.

Một người để chòm râu dê, khoảng sáu bảy mươi tuổi, đây là quốc sư Man tộc, quốc sư Thiên Mộc A. Ông ta mặc một bộ trường bào màu xanh, trông cực kỳ âm hiểm xảo trá.

Một người khác thì trên người mặc áo giáp, eo có buộc trường đao.

Khoảng hơn sáu mươi tuổi nhưng tinh thần lại sáng láng, không hề có chút vẻ già yếu nào cả.

Đây là đại tướng quân Man tộc, Địch Lương, cũng là một vị võ giả nhị phẩm, chiến tranh xâm lược năm đó là do ông ta dẫn đầu.

Cũng bởi vì vậy, ông ta được ban cho họ của vương.

Địch.

Ba người trầm mặc, Man vương ngồi trên vương vị đang dùng một chiếc cốc rượu bằng xương, xương cốt bóng loáng sáng long lanh như được làm bằng bạch ngọc vậy, đây chính là đầu lâu của đệ nhất mỹ nhân Đại Ngụy lúc trước.

Trải qua luyện chế, nó đã trở thành cốc rượu, nghe nói khi dùng cốc rượu này, hương rượu sẽ càng nồng hơn một chút.

Nhưng thứ như vậy cũng chỉ có đám người dã man như Man tộc mới sử dụng thôi, cực kỳ tàn ác, cũng cực kỳ đẫm máu.

Cuối cùng.

Ngay vào lúc này, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện ở đây.

Thấy bóng dáng kia xuất hiện, Man vương lập tức đứng dậy, lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

Là người đàn ông đeo mặt nạ.

Chương 1168: Bí Ẩn Về Vương Bác Thông, Có Liên Quan Đến Đại Thánh Nhân? Man Tộc Xâm Lấn (4)

Hắn đi vào vương cung, hành lễ với Man vương rồi nói:

“Bái kiến Man vương.”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng, tay cầm mớ bản đồ bố trí dày cộm kia lên.

“Tiên sinh khách khí rồi.”

Man vương cực kỳ kích động nhưng vẻ ông ta lại cố khắc chế vẻ kích động của mình, tươi cười đáp lại như vậy.

Đồng thời, ánh mắt của ông ta cũng không được mà nhìn về phía mấy tấm bản đồ bố trí thật dày kia.

Trong mắt ông ta tràn ngập vẻ kích động.

Nhìn thấy ánh mắt hừng hực của Man vương, người đàn ông đeo mặt nạ cũng không vòng vo mà trực tiếp đặt bản đồ bố trí trước mặt Man vương.

“Man vương, đây là bản đồ bố trí biên cảnh Đại Ngụy, có bộ bản đồ này rồi, chúng ta sẽ có thể xâm lấn Đại Ngụy dễ như trở bàn tay.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói vậy.

Còn Man vương thì lại càng thêm kích động nói:

“Có tiên sinh giúp đỡ, chuyện xâm lấn Đại Ngụy đúng là dễ như trở bàn tay.”

“Quốc sư, đại tướng quân, trước tiên các ngươi hãy nghiên cứu kỹ bản đồ này một chút.”

“Ta sẽ nói vài chuyện với tiên sinh.”

Man vương lên tiếng nói vậy.

Câu này vừa dứt, hai người kia cũng nhanh chóng lấy bản đồ bố trí đi, kiểm tra xem là thật hay giả.

Cùng lúc đó, người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng:

“Man vương, bản đồ bố trí cũng đã đưa đến rồi, xin hỏi khi nào Man vương khởi binh?”

Người đàn ông đeo mặt nạ dò hỏi.

“Chờ sau khi kiểu tra bản đồ bố trí xong sẽ xác định phương án.”

“Không tệ lắm thì có thể xuất binh.”

“Quan trọng vẫn là xem xem kết quả giảng pháp của Phật môn thế nào.”

“Nếu như Phật môn giảng pháp thua chúng ta sẽ lập tức xuất binh, xem như là viện trợ cho Phật môn, còn nếu như Phật môn giảng pháp thắng, tộc ta cũng nên chuẩn bị hết sức một phen.”

Man vương lên tiếng đáp lại.

Câu này nói xong, người đàn ông đeo mặt nạ khẽ gật đầu, sau đó hắn lại tiếp tục nói thêm.

“Man vương, Hoài Ninh thân vương nói nếu như có thể thì đừng lạm sát người vô tội, dù sao lần xâm lấn Đại Ngụy này cũng không phải là vì cướp đoạt quốc thổ mà là vì nhất phẩm phá cảnh đan.”

Hắn nói như vậy.

Nhắc nhở Man vương đừng nên lạm sát người vô tội.

Chỉ là nghe xong câu này, Man vương lắc đầu nói với vẻ khó xử.

“Tiên sinh, đâu phải ngài không biết tướng sĩ Man tộc ta ai nấy cũng nhiệt liệt nóng nảy, không giết làm sao có thể phát huy được uy danh của Man tộc ta?”

“Hơn nữa con dân Đại Ngụy đều là đám tiện nhân cứng đầu, nếu như không giết thì sẽ phát kháng đến cùng, điểm này bản vương không đồng ý.”

Man vương lên tiếng, khi đối diện với người đàn ông đeo mặt nạ, ông ta không e ngại chút nào, cũng không thèm che che

giấu giấu.

Giết là giết, không giết là không giết.

Ngeh nói như vậy, người đàn ông đeo mặt nạ cũng chẳng có chút không vui nào, hắn lên tiếng nói:

“Vậy thì tùy theo ý Man vương đi.”

“Dù sao thì con dân Đại Ngụy chẳng qua chỉ là một bầy kiến hôi, chết thì chết đi, chỉ cần có thể hoàn thành kế hoạch, chết sạch cũng không sao cả.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói vậy, hắn ta không quan tâm nhiều như vậy, chết một đám bách tính Đại Ngụy thì có liên quan gì đến hắn đâu?

Nghe hắn nói vậy, Man vương gài lòng khẽ gật đầu.

Rất nhanh sau đó.

Quốc sư và đại tướng quân đi đến, vẻ mặt bọn họ bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy Man vương, trong phút chốc, hai người trao đổi ánh mắt một chút, ý bên trong chính là bộ bản đồ này không có vấn đề.

Thấy được tín hiệu này, Man vương lập tức vô cùng vui mừng nhìn về phía người kia nói:

“Tốt lắm.”

“Tiên sinh đúng là có thủ đoạn thông thiên, bộ bản đồ này không có vấn đề.”

“Chậm nhất một tháng sau, Man tộc sẽ tiến công Đại Ngụy.”

Man vương có hơi hưng phấn.

Năm đó Đại Ngụy bắc phạt đã đánh cho Man tộc tan tác, bây giờ là thời điểm phản kích của bọn họ.

“Ừ, nếu như bản đồ không có vấn đề, vậy thì tại hạ sẽ cáo lui trước.”

“Man vương đừng đưa tiễn.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói xong câu này liền biến mất tại chỗ, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Sau khi đối phương rời đi xong.

Man vương thở ra một hơi dài, nhanh chóng thu nụ cười trên mặt lại nhìn về phía quốc sư và tướng quân, nói với vẻ mặt lạnh như băng:

“Lần này đã có bản đồ bố trí rồi, lần tiến công Đại Ngụy này chắc chắn bao nhiêu phần?

Man vương hỏi.

Nhìn về phía quốc sư.

“Hồi hoàng thượng, nếu như không có bản đồ bố trí thì khả năng thắng chắc chỉ có chừng sáu thành, bây giờ có bản đồ bố trí rồi, ít nhất sẽ nắm chắc được tám thành.”

“Chẳng qua, vương thương à, thật ra thần vẫn cho rằng bây giờ không thích hợp để tiến công Đại Ngụy.”

“Bây giờ quốc vận Đại Ngụy mạnh như rồng, nếu như chúng ta tùy tiện ra tay thì rất có thể sẽ bị Đại Ngụy kiềm chế.”

Quốc sư lên tiếng, thật ra ông ta cũng không hi vọng Man tộc phát động chiến tranh, ít nhất thì không nên lập tức phát động chiến tranh.

Chỉ là câu này vừa dứt, đại tướng quân đứng ở một bên lại không nhịn được cười lạnh.

“Cái này cũng sợ mà cái kia cũng sợ?”

“Dựa vào cái gì mà Man tộc phải sợ?”

“Đại Ngụy bắc phạt hại Man tộc ta tử thương vô số, nếu như không nhờ có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên viện trợ thì chỉ sợ Man tộc ta cũng không còn rồi.”

“Bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, thế hệ trẻ của Man tộc cũng đã tưởng thành, lại thêm lần này, chúng ta đâu phải chỉ chiến đấu một mình, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng dốc hết sức viện trợ cho chúng ta.”

“Về mặt lương thảo, chúng ta vô cùng sung túc.”

“Bảy trăm vạn tướng sĩ dũng mãnh, có thể đủ để càng quét Đại Ngụy hàng chục lần.”

“Nếu như thật sự muốn nói sợ thì điều mà ta lo lắng nhất chính là nhất phẩm Đại Ngụy.”

Đại tướng quân Man tộc lên tiếng, trong lời nói của ông ta lộ ra vẻ tự tin vô cùng.

Đồng thời cũng nói ra nguyên nhân vì sao Man tộc dám mài kiếm.

Đúng là như vậy, năm đó Đại Ngụy chém giết Man tộc dẫn đến chuyện hai nước đều đại thương nguyên khí, nhưng sau lưng Man tộc có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên viện trợ đấy.

Sự viện trợ của bọn họ khiến cho Man tộc có thể phát triển nhanh hơn.

Chương 1169: Bí Ẩn Về Vương Bác Thông, Có Liên Quan Đến Đại Thánh Nhân? Man Tộc Xâm Lấn (5)

Những năm gần đây, Man tộc vốn chẳng cần suy nghĩ về vấn đề nông nghiệp, cũng không cần lo nghĩ về vấn đề mậu dịch giao thương gì đó, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã giúp bọn họ giải quyết tất cả vấn đề.

Tập trung vào việc phát triển binh lực là được.

Cũng chính vì như vậy mà bây giờ Man tộc có vốn liếng chuẩn bị đánh nhau.

Nếu không thì mới mấy chục năm, dựa vào cái gì mà Man tộc có tư cách đánh trận chiến này?

Cho nên, điều mà đại tướng quân Man tộc lo lắng không phải là quốc lực Đại Ngụy mà là đang lo nhất phẩm Đại Ngụy.

Đây mới là thứ khiến ông ta lo lắng.

Câu này vừa dứt, quốc sư Man tộc trầm mặc.

Còn Man vương, ông ta nói:

“Nhất phẩm Đại Ngụy không thể nào ra tay được.”

“Đây là tin tức chính xác.”

“Chẳng qua lần này, mục tiêu của chúng ta không phải là vì chiếm đất của Đại Ngụy.”

“Mà là đồ sát.”

“Dùng máu của bách tính Đại Ngụy đến tế cho thần linh Man tộc chúng ta, đổi lại nhất phẩm Man tộc.”

“Trận chiến này, không chiến cũng phải chiến.”

Man vương lên tiếng, ông ta nói ra thái độ của mình. Trong lúc nhất thời, quốc sư lại càng thêm trầm mặc.

Còn đại tướng quân Man tộc, ông ta lại lộ ra vẻ mặt khát máu:

“Vương thượng nói không sai, dùng máu của bách tính Đại Ngụy để tế cho thần linh Man tộc ta.”

Ông ta rất hiếu chiến.

Cực kỳ muốn xâm lược Đại Ngụy, giết cho chết hết.

“Được, trước tiên không nói đến những chuyện này.”

“Các ngươi cũng đã xem qua bản đồ bố trí rồi.”

“Bản vương hỏi các ngươi, bao lâu thì có thể giết đến bên ngoài kinh đô Đại Ngụy được?”

Man vương lên tiếng, ông ta hỏi như vậy.

Câu này vừa dứt, đại tướng quân Man tộc không nghĩ ngợi gì mà nói:

“Một tháng.”

“Chỉ cần một tháng là có thể giết đến kinh đô.”

“Chẳng qua cái này cần phải có công thành khí mới nhất, có sự trợ giúp của công thành khí này, trong thời gian một tháng là có thể giết đến ngoài kinh đô Đại Ngụy.”

Đại tướng quân Man tộc thốt ra lời thề son sắt như vậy.

“Không.”

Man vương lắc đầu, hắn trực tiếp bác bỏ.

Câu này vừa dứt, đại tướng quân Man tộc lại không nhịn được mà cau mày.

“Vương thượng, thời gian một tháng thật ra đã là rất nhanh rồi, còn nếu muốn nhanh hơn nữa thì gần như là không thể nào, chúng ta cứ đi theo thẳng vào đó, nếu như không có thay đổi gì thì thời gian một tháng đã là nhanh lắm rồi.”

Đại tướng quân Man tộc giải thích nói.

Thật ra thời gian một tháng có ít nhiều là do ông ta nói dối, dù sao thì cũng là tuyên chiến với Đại Ngụy, lấy quốc lực bây giờ của Đại Ngụy thì ít nhất cũng cần đến hai ba tháng.

Nhưng vì có thể thể hiện chính mình, ông ta lại nói khoác là một tháng.

Chỉ là Man vương lắc đầu nhìn về phía đối phương.

“Ý của bản vương không phải là chậm, mà là nhanh lên.”

“Lần xâm lấn này là để huyết tẩy dân chúng Đại Ngụy.”

“Thời gian một tháng này là quá nhanh, cần phải chậm một chút, ba bốn tháng, giết vào từ phía Bắc, bản vương muốn các ngươi đi đến nơi nào, nơi đó không được còn một ngọn cỏ. Tất cả bách tính Đại Ngụy đều phải chết.”

“Nữ tử làm nô, nam tử huyết tế, nhất là con nít, đặc biệt là con nít, cần phải hiến tế cho thần.”

“Bản vương không cần ngươi nhanh như vậy, đến kinh đô Đại Ngụy trong vòng bốn tháng là được.”

Man vương lên tiếng nói vậy.

Nghe câu này xong ngược lại lại khiến cho hai người ngạc nhiên.

Chẳng qua đây không phải là một việc khó, hai người kia lập tức gật đầu nói đồng ý.

“Mong vương thượng yên tâm.”

“Được.”

“Bây giờ các ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ, làm sao để chia cắt tài vật.”

“Nhớ cho kỹ, nhất định phải sắp xếp quân nhu, đi đến nơi nào đều phải quét hết toàn bộ vàng bạc bảo thạch nơi đó.”

“Bản vương còn muốn xây một toà hoàng cung mới.”

“Còn có nữ tử, nghe nói hoàng đế Đại Ngụy có ba ngàn phi tần, bản vương muốn có ba vạn.”

“Các người đã hiểu chưa?”

Man vương lên tiếng, còn chưa bắt đầu đánh mà ông ta đã nghĩ xem mình muốn gì, còn tính toán cho tương lai.

“Mong vương thượng yên tâm.”

“Mấy chuyện này tất nhiên thần sẽ sắ xếp hợp lý.”

“Chẳng qua nữ tử Đại Ngụy da mịn thịt mềm, thật ra chơi chẳng vui gì cả, chỉ tùy tiện chơi đùa đôi chút đã chết rồi, thần lại cảm thấy không bằng cứ để cho các tướng sĩ đun lên nấu ăn, vậy tốt hơn nhiều.”

Đối phương nói vậy, làm cho người ta ghê tởm một hồi.

“Ngươi thì biết cái gì.”

“Da mịn thịt mềm mới tốt, làm cho các nàng tuyệt vọng mới khiến cho người ta vui vẻ.”

“Được rồi.”

“Đừng dài dòng như vậy, đi chuẩn bị sách lược chiến đấu đi.”

Ông ta nói vậy, không muốn dài dòng tiếp nữa.

“Thần, cáo lui.”

Đại tướng quân rời đi.

Còn quốc sư Man tộc, ông ta cũng chậm rãi rời đi.

Chỉ là vẻ mặt của quốc sư Man tộc lại có hơi khó coi.

Ông ta cảm thấy bây giờ không thích hợp để xuất chinh.

Quá gấp gáp.

Chưa có bất kỳ sự chuẩn bị gì.

Cứ tùy tiện xuất quân như vậy sẽ dễ mang đến mầm tai vạ.

Đừng để đến lúc đó, rõ ràng là cuộc chiến xâm lấn nhưng lại bị người ta đánh ngược lại đến quốc đô, vậy thì phiền lắm.

Chẳng qua ông ta biết sở dĩ Man vương có tự tin như vậy là vì có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên ủng hộ.

Hai đại vương triều đã tặng cho Man tộc sự tự tin.

Nhưng sự tự tin này.

Làm cho ông ta rất lo lắng.

Cực kỳ lo lắng.

Cùng lúc đó.

Kinh đô Đại Nguỵ.

Bên bờ hồ Thanh Thuỷ.

Hứa Thanh Tiêu đi cùng với Dương Hổ đến đây.

Mục đích tới chỗ này là để tìm Vương Bác Thông.

Nhưng khiến Hứa Thanh Tiêu kinh ngạc là ở đây lại gặp được người quen.

Tuân Tử.

Đúng thế.

Cách đó không xa có một ông lão đang thả câu, đó chính là Tuân Tử…

Điểm khác biệt là Tuân Tử ăn mặc rất bình thường, chỉ khoác một manh áo tơi, bên cạnh đặt một giỏ chuyên để đựng cá.

Hơn nữa khí chất trên người Tuân Tử cũng vô cùng bình thường, không có chút khí chất nào của Thiên Địa đại nho hết.

Cảm giác đầu tiên khiến cho người ta cảm thấy đó chỉ là một ngư dân tầm thường.

Nói thật, nếu như chưa gặp Tuân Tử, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không cảm nhận được người này chính là một vị Thiên Địa đại nho.

Chương 1170: Kẻ Đứng Sau Màn Không Phải Thánh Nhân Đời Thứ Tư Mà Là… (1)

“Tuân Tử.”

Hứa Thanh Tiêu lại gần, khẽ hành lễ với Tuân Tử.

Hắn đã là Bán Thánh, Tuân Tử chỉ là một Thiên Địa đại nho, theo lý thuyết thì không cần phải làm như thế, nhưng xưa nay Hứa Thanh Tiêu không phải người quan trọng hóa phân chia phẩm cấp làm gì.

Tuân Tử là một người đọc sách chân chính, mặc dù ông ta chưa giúp mình bao giờ, nhưng Tuân Tử có tư tưởng của chính ông ta, có ý trí của một người quân tử.

Tất nhiên đối mặt với một vị tiền bối như vậy, Hứa Thanh Tiêu làm lễ cũng chẳng sao hết.

Người kia sau khi nghe thấy giọng nói.

Phản ứng đầu tiên cũng không phải đứng dậy, mà cẩn thận từng chút một nâng lưỡi câu lên, sau đó đột nhiên trong chớp mắt thẳng tay giật cần câu lên.

Một con cá béo cắn câu.

Thả con cá vào trong giỏ.

Lúc này Tuân Tử mới đứng dậy, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thánh, tại sao ngài lại đến đây?”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Tuân Tử hơi bất ngờ, đồng thời cũng lập tức đáp lễ lại.

Tính cách của Tuân Tử rất thanh tịnh, không thích bất cứ điều thị phi nào, không có việc gì sẽ đi câu cá, cuộc sống thường ngày trôi qua vô cùng sung túc.

Nhưng còn chưa đợi Hứa Thanh Tiêu nói, sắc mặt của Dương Hổ lập tức thay đổi.

“Đại nhân.”

“Ông ta chính là Vương Bác Thông.”

Dương Hổ nhấp một ngụm nước bọt, đứng sát bên cạnh Hứa Thanh Tiêu hạ thấp giọng xuống nói.

Lời này nói xong, tươi cười trên mặt Hứa Thanh Tiêu cũng hơi cứng ngắc lại một chút.

Tuân Tử chính là Vương Bác Thông?

Hắn lướt mắt nhìn Dương Hổ, Dương Hổ khẽ gật đầu, sắc mặt chắc chắn mười mươi.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ.

Cả một chặng đường hắn đều suy nghĩ xem Vương Bác Thông này là ai.

Tại sao ông ta lại biết nhiều chuyện liên quan đến Đại Thánh Nhân vậy?

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu cũng từng nghĩ đến một vấn đề.

Đó chính là nếu đối phương biết chuyện môn đồ của Đại Thánh Nhân, mình lại đến tìm đối phương xem thế nào. Xem liệu có chứng thực được một vài chuyện rồi hay chưa?

Ít nhất là việc mình nhận được truyền thừa của Đại Thánh Nhân.

Nếu như lai lịch của đối phương không bình thường, như vậy có giấu bằng giời cũng không giấu được.

Nhưng nếu như đối phương quả thật chỉ là một người bình thường, chẳng qua chỉ đọc mấy cuốn sách cổ mà thôi thì đơn giản hơn rồi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu ngàn tính vạn tính.

Cũng tính không ra cái Vương Bác Thông kia lại là Tuân Tử.

Này thì…

Giọng nói của Dương Hổ vọng vào tai Tuân Tử.

Trong chớp mắt Tuân Tử cũng không có bất kỳ kinh ngạc nào, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt mang theo ý cười.

“Xem ra lão phu đoán không sai.”

“Hứa Thánh à, thời tiết như thế nào, nếu như Hứa Thánh không bận việc gì thì không bằng câu cá cùng lão phu? Cùng nhau cảm nhận niềm vui thả câu, nhỉ?”

Tuân Tử đã không có bất cứ kinh ngạc nào, còn mời Hứa Thanh Tiêu đến câu cá.

“Được.”

Từ trong bất ngờ tỉnh dậy, Hứa Thanh Tiêu ngay lập tức trấn định lại tâm trạng, hắn không suy nghĩ gì thêm, đi thẳng đến bên cạnh Tuân Tử, không chê mặt đất bẩn thỉu dơ dáy trái lại còn ngồi bệt xuống.

“Đại nhân, để thuộc hạ đi mua hai cái ghế cho ngài nhé.”

Dương Hổ muốn đi mua hai cái ghế cho Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần, ngươi cứ về trước đi.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, bảo Dương Hổ về trước.

“Vâng.”

Dương Hổ không kỳ kèo, nếu như tìm được Vương Bác Thông thì nhiệm vụ của hắn cũng đã hoàn thành.

Dương Hổ vừa rời đi.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh, cũng khua khua cần câu giống Tuân Tử, ném lưỡi câu quay trở lại trong hồ.

Hai người thật giống như chẳng có việc gì cần nói với nhau vậy.

Phải qua một lúc lâu.

Cuối cùng, lưỡi câu động, nhưng Tuân Tử cũng không vội giật cần câu lên, mà chậm rãi nói.

“Hứa Thánh, có chuyện gì muốn hỏi thì cứ hỏi luôn đi.”

Sắc mặt của ông ta vô cùng điềm tĩnh.

Nói thế, Hứa Thanh Tiêu thở phào một hơi, hắn nhìn thoáng qua Tuân Tử, sắc mặt bình tĩnh.

Trong thoáng chốc, hắn cũng chẳng biết nên hỏi cái gì.

Không thể nào tưởng tượng nổi, cái người Vương Bác Thông kia lại chính là Tuân Tử.

Này đúng thật khiến hắn chẳng biết nên nói gì hơn.

Nhưng mà, đợi một hồi, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vẫn không khỏi vang lên.

“Xin hỏi Tuân Tử, tại sao lại dùng tên giả.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi ra nỗi nghi hoặc thứ nhất của bản thân ra.

Nhưng Tuân Tử lắc đầu, nhìn thoáng Hứa Thanh Tiêu một cái: “Đấy không phải dùng tên giả, tên thật của lão phu vốn là Vương Bác Thông.”

Đáp án Tuân Tử đưa ra khiến Hứa Thanh Tiêu sửng sốt.

Đúng thật, Tuân Tử là tôn xưng của người đời, cũng giống như việc về sau có người gọi bản thân mình là Nhân Thánh vậy, cũng không sao hết.

Nhưng này khiến cho Hứa Thanh Tiêu hơi ngượng nghịu.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không nghĩ nhiều nữa, mà nhìn Tuân Tử nói.

“Tuân Tử, chuyện môn đồ của Thánh Nhân có thật hay không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Nhưng mà Tuân Tử không đáp lại ngay, mà kéo lưỡi câu, ngay đó con cá đã bị ông ta kéo lên, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ là một cái kéo lên hết sức nhẹ nhàng.

Cá cắn câu.

Hứa Thanh Tiêu nhìn hết thảy, có chút trầm mặc.

Người kia cũng không có bất kỳ kiêng nể gì hết, nói thẳng.

“Là thật.”

“Cố ý đợi ngươi.”

“Chắc hẳn ngươi đã nhận được truyền thừa của Đại Thánh Nhân rồi nhỉ?”

“Nếu như lão phu đoán không lầm, là Thiên địa văn cung.”

“Nếu không thì ngươi đã không đến đây tìm lão phu rồi.”

Tuân Tử dùng một câu đã phá vỡ một trong những bí mật lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là.

Sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ sự thay đổi nào, mà lắc đầu nói.

“Hứa mỗ không rõ lời này của tiên sinh có ý gì.”

“Thiên địa văn cung chẳng phải đang ở trong Đại Nguỵ rồi đó sao?”

“Hơn nữa Hứa mỗ hôm nay đến tìm tiên sinh, chủ yếu là vì Vương Triều Dương.”

Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Cho dù đối phương biết hay không biết thì đã sao, mình cũng sẽ không thừa nhận.

Thiên địa văn cung liên quan đến quá nhiều thứ, sao có thể nói toẹt ra được?

Nhưng chỉ bằng lời này, Tuân Tử cũng không có bất cứ biểu tình nào, trái lại còn có cảm giác đã dự kiến được sẵn rồi.

Chương 1171: Kẻ Đứng Sau Màn Không Phải Thánh Nhân Đời Thứ Tư Mà Là… (2)

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt vô cùng lạnh nhạt nói.

“Hứa Thánh.”

“Ngươi không cần phải đề phòng ta.”

“Nhưng mà ngươi không tin lão phu cũng là chuyện bình thường.”

“Vậy cứ xem như đây là ngươi cảm thấy hứng thú với Đại Thánh Nhân đi.”

Tuân Tử rất bình tĩnh, cũng không buồn để ý việc Hứa Thanh Tiêu đề phòng ông ta.

“Văn cung của Vương Triều Dương thật ra lão phu cũng rất tò mò, Thiên Địa văn cung thật sự không phải cái đấy.”

Tuân Tử nói, ông ta không biết Thiên Địa văn cung do Vương Triều Dương mang đến rốt cuộc có địa vị gì, nhưng ông ta biết, Thiên Địa văn cung thật không phải toà văn cung kia.

“Tại sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thẳng, dựa vào cái gì mà Tuân Tử lại một mực chắc chắn rằng Thiên Địa văn cung thật sự không phải toà văn cung kia.

“Thiên Địa văn cung thật phải là nơi phong ấn bảy vị đồ đệ của Đại Thánh Nhân.”

Tuân Tử đáp.

Lời này khiến Hứa Thanh Tiêu giật mình thảng thốt.

Thậm chí đến cả cái này Tuân Tử cũng biết?

Tóm lại thì ông ta là ai? Tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy?

“Bảy đồ đệ?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Tuân Tử, ông ta cũng đáp lại ngay lập tức không có vòng vo.

“Đại Thánh Nhân.”

“Chính là vị Nho Thánh đầu tiên xuất hiện ở trời đất này.”

“Vị Thánh Nhân này sinh ra ở thời đại hắc ám, là thời đại hắc ám nhất của nhân tộc, nói đúng hơn thì, là thời đại hắc ám nhất của thiên địa.”

“Tà thần sống lại, tàn sát trăm dân muôn họ, mưu tính phục sinh lại ba tôn Hung Thần cổ xưa, nhưng cuối cùng lại bị Đại Thánh Nhân trấn áp tru sát, bảy đồ đệ của ngài ấy cũng đồng quy vu tận cùng ba tên tà thần.”

“Nhưng Đại Thánh Nhân cũng biết, trận náo động này chưa kết thúc hoàn toàn, vì vậy ngài ấy bằng thủ đoạn nghịch thiên của mình, phong ấn bảy đồ đệ của mình vào trong Thiên Địa văn cung, để bảo tồn chân linh của bọn họ.”

“Đợi một người.”

Tuân Tử kể lại bí mật động trời.

“Đợi ai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Thánh Nhân thật sự.”

Tuân Tử chậm rãi nói, sau đó ánh mắt của ông ta rơi vào người Hứa Thanh Tiêu.

“Thánh Nhân thật sự?”

Câu đáp án này khiến Hứa Thanh Tiêu không biết làm gì.

Hắn không rõ ý này là ý gì.

“Đại Thánh Nhân trước khi chết đã nhìn thấy một góc của tương lai, trong tương lai ba đại hung thần sẽ sống lại hoàn toàn.”

“Đến lúc đó vạn vật trong thiên địa này sẽ bị tận diệt, mặt đất nổ tung, bầu trời vĩnh viễn chìm trong hắc ám, hải dương sẽ bao trùm lên hết thảy.”

“Không có bất cứ sinh linh nào có thể sống sót, mà vào thời đại bọn chúng sống lại, sẽ có một người xuất thế cứu vớt sinh linh khắp thiên hạ.”

Giọng của Tuân Tử vô cùng điềm tĩnh.

Hứa Thanh Tiêu nghe xong thì chẳng biết nên nói gì.

Bởi vì cái kịch bản này đúng là cổ lỗ sĩ rồi, không có tý mới mẻ nào hết.

“Nói cách khác, Đại Thánh Nhân đã đoán được trong tương lai sẽ xuất hiện một vị Thánh Nhân mới, cho nên phong ấn bảy đồ đệ lại, hy vọng có thể đi cùng vị thánh nhân đó phong ấn ba tên hung thần đó lại một lần nữa?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi như vậy.

Lời này lại khiến Tuân Tử lắc đầu nói.

“Không phải phong ấn, mà giết sạch.”

Tuân Tử đáp.

“Vậy đổi cách khác, người đạt được Thiên Địa văn cung chính là chúa cứu thế trong tương lai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đúng.”

Tuân Tử gật đầu, ngữ khí chắc chắn nói.

“Đến cả Đại Thánh Nhân còn không giết được hung thần, Thánh Nhân hậu thế này có thể giết được hả?”

“Hơn nữa, cứ nói trước mắt đi, chẳng biết hung thần đang ở chỗ nào, tất cả đều là lời đồn đại từ thời thượng cổ, độ đáng tin quá thấp.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra hai nỗi nghi hoặc.

Đầu tiên, Đại Thánh Nhân chính là vị Thánh Nhân đầu tiên của thiên địa, Nho đạo nhất phẩm, Võ đạo nhất phẩm, loại người này trên đời đã vô địch thiên hạ rồi, nội Thánh ngoại Vương, đã đạt đến trình độ này còn chưa giết được Hung Thần đâu đấy.

Mình dựa vào cái gì mà giết được Hung Thần cơ chứ?

Thì bởi mình có tu luyện thêm Tiên đạo á? Vô lý vừa thôi.

Song cũng có một điểm ở ngay chính đây, mấy thứ này giống như tiểu thuyết thần thoại, không có chút đáng tin nào hết, nhưng cũng chẳng có tý dấu vết manh mối nào cả.

Bằng bây giờ mà nói.

Năm đại châu có động tĩnh gì không?

Mỗi ngày đều nói có yêu ma náo động có yêu ma rục rịch, nhưng mà yêu ma thì ở đâu nào?

Huống hồ còn cái gì mà Tà Thần với chả Hung Thần.

Căn bản chẳng có động tĩnh nào hết.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới cảm thấy quái lạ.

"Đây là tương lai do tận mắt Đại Thánh Nhân nhìn thấy, lão phu cũng không rõ lắm."

"Về chuyện Hung Thần."

"Đúng thật là quá mức xa xăm, xa xăm đến nỗi không thể dùng tháng năm để hình dung so sánh, có Hung Thần thật hay không đúng thật vẫn là một ẩn số."

"Nhưng Hứa Thanh, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy rằng có rất nhiều chuyện vô cùng quái lạ sao?"

Tuân Tử dùng giọng đều đều nói.

"Quái lạ?"

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, nhìn Tuân Tử.

Mà Tuân Tử cũng chậm rãi lên tiếng.

"Một năm trước, tại sao Ngô Ngôn lại xuất hiện ở huyện Bình An?"

"Tại sao hắn lại vượt ngục thành công?"

"Tại sao Ngô Ngôn đánh ngươi một chưởng, ngươi còn có thể sống được đến mười hai canh giờ nữa?"

"Tại sao ngươi biết được chỗ dị thuật được cất giấu?"

“Tại sao Ngô Ngôn lại làm giao dịch với ngươi?”

“Tại sao qua một đêm ngươi đã nhập phẩm?”

“Những chuyện đó ngươi đã từng nghĩ đến chưa?”

Tuân Tử nói từng chuyện xưa đã qua ra.

Nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu ngơ ngác đến chết sững cả người.

Tại sao Ngô Ngôn lại xuất hiện ở huyện Bình An?

Vì hắn ta muốn đến làm giao dịch cùng Bạch Y Môn.

Đây là chuyện Hứa Thanh Tiêu điều tra ra được.

Nhưng trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu bác bỏ luận điểm này.

Vì, tại sao Ngô Ngôn lại phải đến huyện Bình An làm giao dịch?

Bạch Y Môn trải dài khắp thiên hạ, trong phủ Nam Dự cũng có người của Bạch Y Môn, sau khi vượt ngục, sao sau không cùng Bạch Y Môn giao dịch luôn?

Với cả, Ngô Ngôn chạy thoát ra kiểu gì? Canh phòng nghiêm ngặt, nếu không có Bạch Y Môn giúp đỡ thì hắn ta dựa vào gì mà chạy thoát được?

Đúng thế.

Vấn đề này, chính mình chưa từng nghĩ đến.

Chương 1172: Kẻ Đứng Sau Màn Không Phải Thánh Nhân Đời Thứ Tư Mà Là… (3)

Còn nữa, tại sao Triệu đại phu lại biết chỗ giấu dị thuật?

Là muốn chiếm được di bảo của Võ đế ư?

Chuyện này hiển nhiên là không thể nào, Bạch Y Môn muốn tìm một người đồng thời tu luyện dị thuật âm dương có khó quá không?

Trình Lập Đông cũng học được dị thuật rồi đó chứ?

Đối với người bình thường mà nói rất khó được tiếp xúc với dị thuật, nhưng đối với Bạch Y Môn mà nói, muốn có dị thuật cũng không khó lắm.

Hơn nữa đấy còn là tổ chức tạo phản, không lẽ lại không đào tạo ra được một người tu luyện sức mạnh âm dương?

Tại sao hết lần này đến lần khác lại chọn mình?

Tại sao Ngô Ngôn lại muốn giao dịch với mình?

Những chuyện đó đều tồn tại điểm bất hợp lý, Ngô Ngôn dựa vào gì mà đảm bảo mình sẽ làm việc cho hắn ta?

Quan trọng nhất là, mình đã đồng ý với Ngô Ngôn rồi, nhưng mình còn chưa đi tìm Bạch Y Môn, ngược lại, sau này Bạch Y Môn còn tự tới tìm mình.

Điều này chứng minh, Bạch Y Môn đối với chuyện này cũng hời hợt không quan tâm lắm.

Không.

Không phải.

Có người đứng đằng sau điều khiển hết thảy, bất luận là mình, hay là Bạch Y Môn đều trở thành quân cờ của hắn.

Còn có một chuyện quan trọng nất.

Vì sao.

Mình có thể nhập phẩm chỉ qua một đêm.

Chuyện này, Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ nghe Tuân Tử nói, Hứa Thanh Tiêu mới ngẫm lại chỗ này.

Chuyện mình một đêm đã nhập phẩm.

Ban đầu còn cho rằng mình có thiên phú dị phẩm, sinh ra đã có duyên làm người đọc sách.

Nhưng vấn đề là, mình vừa mới là người đọc sách, chưa làm thơ viết văn bao giờ, dựa vào gì mình đã nhập phẩm được rồi?

Nhờ vào Thiên địa văn cung sao?

Này cũng không thể, rõ ràng sau khi mình bước vào Nhất phẩm mới đánh thức được Thiên địa văn cung.

Mà không phải đánh thức được Thiên địa văn cũng rồi mới bước vào Nhất phẩm.

Hứa Thanh Tiêu đơ ra.

Hắn thật sự không biết nên nói gì.

Tất cả mọi chuyện đều hiện lên lướt qua trong đầu hắn, có rất nhiều rất nhiều chuyện, đúng thật có vô vàn điểm phi lý.

Mà những phi lý này lại không phải bỗng nhiên xuất hiện.

Mọi thứ đều có vẻ không dính dáng gì nhiều đến mình hết, nhưng sau khi nghe xong lời Tuân Tử nói.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, những chuyện nhìn qua hết sức phi lý đó gộp lại thành ẩn ý có kẻ đứng đằng sau màn.

Đang khống chế tất cả.

Ngay từ lúc bắt đầu sơ khai, đã có người khống chế chính mình, mỗi một bước mình đi đều nằm trong vòng đối phương đã tính sẵn.

Kẻ này.

Là ai.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy sởn cả tóc gáy, đúng là sởn tóc gáy lên thật.

“Chuyện này, tiên sinh nghe được từ đâu?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Tuân Tử, hỏi như vậy, hắn không lập tức thừa nhận, mà chất vấn Tuân Tử, chuyện này từ đâu nghe ngóng được.

“Bắt đầu từ lúc ngươi viết được thiên cổ văn chương thì lão phu đã luôn để ý đến ngươi rồi.”

“Một phần là chuyện ai cũng biết, tiện tay điều tra cái là ra.”

“Còn phần lớn đều do lão phu phỏng đoán ra được, không dám nói chính xác hoàn toàn, nhưng chắc chắn được tám, chín phần mười.”

Tuân Tử trả lời.

Mà câu trả lời này, khiến Hứa Thanh Tiêu lần nữa rơi vào im lặng.

Phần lớn chuyện đúng là đều có thể điều tra ra rõ, đã đến cảnh giới Thiên địa đại nho há lại chẳng tra ra được một vài chuyện sao?

Về chuyện giao dịch với Ngô Ngôn này, ngẫm chắc là do đoán được.

Nhưng mà, cho dù là như thế nào, Hứa Thanh Tiêu vẫn không nhịn được hít một hơi thật sâu.

“Tại sao kẻ đó lại chọn ta?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Tuân Tử nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Nếu như có người ngay từ khởi đầu đã chọn mình.

Thì Hứa Thanh Tiêu rất muốn hỏi một câu.

Tại sao kẻ đó lại lựa chọn mình?

Mà không lựa chọn người khác?

Ý nghĩa của việc chọn mình nằm ở chỗ nào?

Một tên nha dịch, có gì tốt mà chọn?

Nếu muốn chọn thật, ở trên đời này có rất nhiều người còn ưu tú hơn hắn, ví dụ giống như Hoa Tinh Vân, cũng giống như cái

tên Vương Triều Dương kia, tên đó cũng giỏi hơn mình mà?

Trừ khi còn một khả năng khác.

Hắn biết mình là người xuyên không đến.

Nhưng đấy căn bản là không thể nào, chuyện xuyên không này, đến bản thân còn cảm thấy phi lý, mà có biết thật đi chăng nữa thì có sao nào? Hắn dựa vào đâu cho rằng mình hợp với Nho đạo?

“Hắn cũng nhìn thấy được tương lai.”

“Giống như Đại Thánh Nhân vậy.”

Tuân Tử chậm rãi nói.

Chỉ bằng một câu, làm sáng tỏ tất cả.

Lời này làm Hứa Thanh Tiêu hiểu thông rồi, đối phương nhìn thấy được tương lai, thấy được mình, cho nên chọn mình.

“Là Thánh Nhân đời thứ tư đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

Nếu đã nói đến nước này rồi, có một số việc cũng không cần phải che giấu nữa.

Nhưng Tuân Tử không đáp, chỉ nhìn Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ngươi phải nghĩ cho thật kỹ, nếu như đến cả nghĩ ngươi cũng không nghĩ, rất nhiều chuyện cũng không cần phải nói tiếp nữa.”

“Nghĩ thử xem, ai là kẻ đứng ở đằng sau màn.”

Tuân Tử trả lời, ông ta cũng phủ nhận đó có phải là Thánh Nhân đời thứ tư không, càng không thừa nhận đó là Thánh Nhân đời thứ tư.

Theo lời của Tuân Tử.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt, hắn đang suy ngẫm.

Bắt đầu hồi ức lại ngày đầu tiên mình xuyên đến đây.

Cũng suy ngẫm lại toàn bộ những chi tiết nhỏ mà Tuân Tử nhắc đến thêm một lần nữa.

Tất cả mọi thứ.

Đều phải bắt đầu từ chỗ Ngô Ngôn dần lên.

Nếu như không phải Ngô Ngôn, thì mình sẽ bị đánh đến tổn thương, như vậy mình cũng không nghĩ đến chuyện đi tu luyện dị thuật, cũng không có chuyện đằng sau.

Ngô Ngôn vượt ngục ra ngoài.

Ai giúp hắn vượt ngục?

Ngục giam bên trong Nam Dự phủ có kém đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể để Ngô Ngôn vượt ngục thoát ra được.

Đặc biệt còn là một tên phản tặc tu luyện dị thuật.

Đây là thành viên của tổ chức tạo phản đấy, chỉ cần nhìn lúc đó Trình Lập Đông muốn tóm cổ Ngô Ngôn đến mức nào là rõ, phủ Nam Dự rất để ý đến Ngô Ngôn.

Nhưng tại sao trong sự giám sát gắt gao đến thế, Ngô Ngôn vẫn chạy thoát được?

Cũng chỉ có hai loại giả thiết.

Bạch Y Môn ra tay.

Nhưng giả thiết này không lớn lắm, nếu như Bạch Y Môn ra tay, sớm cũng phải mang tình báo đi rồi.

Ngô Ngôn chết hay không không quan trọng.

Quan trọng là Bạch Y Môn muốn chiếm được di bảo của Võ đế.

Cho nên không có giả thiết này.

Chương 1173: Kẻ Đứng Sau Màn Không Phải Thánh Nhân Đời Thứ Tư Mà Là… (4)

Như vậy chỉ còn lại giả thiết thứ hai, phủ Nam Dự có cấp trên động tay động chân.

Nhưng giả thiết này cũng rất nhỏ.

Nếu đúng thật là vậy, sao phải vội vã phái người đi lùng bắt như thế? Hoàn toàn có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa mà.

Có người cố ý bao che, thì Ngô Ngôn có thể chạy được.

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc suy nghĩ.

Đến cuối cùng, hắn nghĩ đến một loại giả thiết.

Có một người, hắn không phải người cầm quyền phủ Nam Dự, nhưng thân phận của hắn rất cao, có thể gây ảnh hưởng đến một vài người, hoặc nói cách khác, người này có thể mua chuộc được nha dịch trông coi nhà giam.

Mà người này, chắc chắn không dùng tiền để mua chuộc.

Trọng phạm như thế, dùng tiền không thể giải quyết được, nếu như dùng tiền có thể giải quyết, thì Bạch Y Môn đã sớm động thủ rồi.

Nhất định là một người có thân phận đặc biệt cao.

Thông qua cách mồi chài khác, khiến sai dịch trông coi động tâm.

Là người nào, nói cái gì mà có thể vượt qua được sức mạnh tiền bạc?

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu nghiêm túc nhớ lại.

Hắn đã đọc qua hồ sơ vượt ngục của Ngô Ngôn, ban đầu là do Lý Hâm đưa cho mình xem.

Nội dung không viết gì nhiều, nhưng giờ nghĩ lại, tất cả nội dung đều hiện lên ở trong đầu.

Tình tiết phá án cũng có.

Hứa Thanh Tiêu nhớ lặp đi lặp lại cái chi tiết phá án này.

Ngô Ngôn sau khi bị giam vào trong ngục, có trọng binh canh gác, xương tỳ bà bị xuyên qua, vả lại trong cơ thể có ngân châm ghìm sức lực lại, khiến hắn không thể phát huy được sức mạnh của Võ đạo.

Ngô Ngôn vượt được ngục, là do ngân châm bị đẩy ra ngoài.

Nhưng sau khi đã bị ghim tất cả sức mạnh lại, sao có thể đẩy ngân châm ra ngoài được chứ?

Là có người nào đó đã rút ngân châm của hắn ra.

Nhưng dưới sự canh gác của trọng binh, ai có thể rút ngân châm của hắn ra?

Là người trong nội bộ.

Người canh gác hắn ta có thể làm được.

Thoáng chốc, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu hướng chiều sâu suy luận vào nhân vật, hắn bắt đầu giả lập mình là nha dịch.

Một người tuổi tầm trung niên.

Lăn lộn nửa đời làm nha dịch.

Thiếu tiền là điều không tránh khỏi, nhưng làm nha dịch mấy chục năm, biết rõ có có những loại bạc có thể tham, cũng có loại bạc không thể tham.

Nếu muốn gặp phạm nhân một lần, dùng chút tấm lòng là xong ngay.

Nhưng trọng phạm như vậy, bất luận là ai, có đưa thứ tốt gì cho mình, mình cũng không dám làm loạn, dù sao cũng có vô số ánh mắt đang nhìn đó, ai dám đi làm chuyện hiểm nguy này?

Huống hồ bảo mình đi rút ngân châm trên người phạm nhân.

Đây cũng không thể.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi suy nghĩ, hắn thế mình vào nội tâm của một nha dịch độ tuổi trung niên, đứng ở góc độ của hắn để

suy nghĩ vấn đề này.

Nha dịch tuổi tứ tuần, chẳng làm nên trò trống gì, ăn cơm nhà quan, nhưng tiền triều đình cho không nhiều, mỗi ngày về nhà, không khéo còn bị thê tử càm ràm vài câu.

Thê tử oán hắn không biết tranh thủ, tiền đồ của con cái thì mù mịt, đặc biệt là con trai sắp đến tuổi cắp sách đến trường rồi, học tư thục thì đắt, hơn nữa còn không biết có duyên với đọc sách không.

Không đi học tư thục thì tương lai sẽ giống y mình như đúc, trở thành một tên nha dịch, cha truyền con nối, cả đời này cũng chỉ như vậy thôi.

Cứ cho là được đi học tư thục, nhưng không được thầy giỏi chỉ dẫn, cũng chẳng có thiên phú cao giỏi nào hết, lãng phí tiền, không bằng xếp cho nó một mối hôn sự ổn ổn, ít nhất không đến nỗi cô độc cả đời.

Hầy, nếu như con ta được đi đọc sách thì tốt biết bao.

Hứa Thanh Tiêu nhập vai càng lúc càng sâu.

Càng lúc càng sâu.

Đột nhiên.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Hắn đã biết ai thả Ngô Ngôn ra rồi.

Nghiêm Lỗi.

Hứa Thanh Tiêu lại một lần nữa trầm mặc.

Đúng.

Nghiêm Lỗi.

Có thể khiến một nha dịch tuổi trung niên xốc nổi làm ra chuyện đại mạo hiểm đi nhổ ngân châm trên người Ngô Ngôn, chắc chắn dùng ngân lượng là không được.

Tiền nhiều cũng cần có mạng mà tiêu.

Có cho mười vạn lượng bạc trắng thật đi chăng nữa, ngươi tiêu thế nào, tiêu lúc nào, đều có người nhìn chằm chằm.

Một khi Ngô Ngôn vượt ngục, tất nhiên phủ Nam Dự sẽ điều tra rõ chuyện này rồi.

Cho rằng cái gì phủ Nam Dự cũng không để ý đến hả?

Một khi không phải vấn đề liên quan đến tiền tài, vậy sẽ liên quan đến vấn đề đời sau.

Chính là vấn đề đời sau của mình được đi đọc sách.

Cái này còn hơn cả tiền tài, hơn nữa cũng không ai tra ra được.

Vừa lúc, ngay tại lúc đó, người ở trong phủ Nam Dự cũng chính là Nghiêm Lỗi.

Ông ta không phải đột nhiên đến phủ Nam Dự.

Mà đã đi vào trong phủ Nam Dự từ sớm rồi.

Là ông ta, thả Ngô Ngôn đi.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, hắn nhìn Tuân Tử, trong ánh mắt ngập tràn sự quái dị không nói thành lời.

Nghiêm Lỗi là ai? Đại nho của Văn cung Đại Nguỵ.

Nói như vậy, lại liên quan đến kẻ đứng đằng sau văn cung.

Mà kẻ đứng đằng sau văn cung chính là Lý Thánh.

Thánh Nhân đời thứ tư.

Ông ta vẫn luôn để ý đến mình sao?

Nghi hoặc hết cái này đến cái khác xuất hiện, trong thoáng chốc Hứa Thanh Tiêu không biết nên suy nghĩ như thế nào.

Chỉ đành nhìn Tuân Tử nói.

“Xin hỏi tiên sinh.”

“Người giật dây, có phải Lý Thánh hay không?”

Hứa Thanh Tiêu không muốn vòng vo nữa.

Hắn nhìn Tuân Tử hỏi thẳng.

Người giật dây rốt cuộc là ai.

Có phải Thánh Nhân đời thứ tư hay không?

Ngay từ khởi đầu đã để ý đến mình, người có thể đoán được tương lai chắc chắn là Thánh Nhân, đến cả Nghiêm Lỗi cũng thành quân cờ của ông ta, còn che giấu đến tận bây giờ, người này có khả năng rất lớn chính là Lý Thánh đang khống chế văn cung Đại Nguỵ.

Nhưng hắn vẫn muốn hỏi Tuân Tử một tiếng.

Nhưng Tuân Tử hít một hơi thật sâu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Tại sao ngươi đến tận bây giờ vẫn cho rằng Lý Thánh là người đứng đằng sau màn?”

“Lý Thánh.”

“Nếu như sống được đến bây giờ, đó là sống tròn được năm ngàn năm.”

“Ông ta có còn sống không, lão phu thật lòng cũng không dám chắc, nhưng thà nói một Thánh Nhân sống năm ngàn năm đứng ở sau màn điều khiển tất thảy.”

“Thì thà lão phu đi tin một Thánh Nhân sống năm trăm năm đang đứng ở đằng sau màn điều khiển tất cả còn hơn.”

Tuân Tử chậm rãi nói.

Kẻ đứng đằng sau là ai, ông ta cũng không rõ lắm, cũng không có đủ chứng cứ.

Nhưng lời ông ta nói giống như sét đánh giữa trời quang, đánh mạnh xuống đầu Hứa Thanh Tiêu.

Chu Thánh?

Chu Thánh chính là kẻ đứng đằng sau?

Vậy càng không thể.

“Không, như vậy càng không thể.”

Hứa Thanh Tiêu thề thốt phủ nhận, hắn không có chút chần chừ nào đã phủ nhận việc Chu Thánh là người đứng đằng sau, bởi vì này vượt qua thuyết âm mưu quá rồi.

Chương 1174: Kẻ Đứng Sau Màn Không Phải Thánh Nhân Đời Thứ Tư Mà Là… (5)

Nhưng Tuân Tử thở dài.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Sao ngươi đã phủ nhận ngay lập tức rồi?”

“Ngươi dựa vào gì cho rằng, kẻ đứng đằng sau không phải Chu Thánh.”

Tuân Tử hỏi.

“Ta đã gặp Chu Thánh.”

“Ông ấy đã mất từ lâu rồi.”

“Không biết đằng sau xảy ra chuyện gì, vả lại lần ở vương triều Hạo Nhiên, chính Chu Thánh đã tự mình ra tay diệt sạch hết tất cả môn đồ của mình.”

“Chỉ bằng việc này thôi đã chứng minh không phải Chu Thánh.”

“Nếu như là Chu Thánh thật, sao ông ấy lại muốn làm như thế? Ông ấy muốn trường sinh, muốn tạo ra sát nghiệp, vậy tất nhiên có thể giết chết ta, thuận theo mong mỏi của người đọc sách bóp chết ta.”

“Đầu tiên là phá huỷ cội nguồn của Nho đạo, lại chém tám phần môn đồ của chính mình, tại sao Chu Thánh lại muốn làm như vậy? Mục đích mà ông ấy hướng đến là vì cái gì?”

“Học sinh đúng thật nghĩ không thông, cũng không nghĩ ra nổi.”

Giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu chắc như đinh đóng cột.

Hắn vốn dĩ chưa từng hoài nghi Chu Thánh.

Bởi vì Chu Thánh không có bất kỳ lý do gì để làm ra những chuyện đó cả.

Nếu như Chu Thánh muốn trường sinh, cần phải tạo ra sát nghiệp, hiến tế cho Tà Thần, đổi lại kéo dài sinh mệnh, như vậy thì Chu Thánh hoàn toàn có thể xoá bỏ Hứa Thanh Tiêu đi là được.

Bởi vì mình chính là trở ngại lớn nhất cho con đường trường sinh của ông ấy.

Hơn nữa, cho dù như thế nào, thì tại sao Chu Thánh lại phải đồ sát môn đồ?

Giết sạch hơn tám phần mười môn đồ đó.

Tàm phần mười.

Gần như diệt sạch căn cơ của mình rồi.

Bị thần kinh chắc?

Theo lời của Hứa Thanh Tiêu, Tuân Tử lại lần nữa giật cần câu, ngay lập tức một con cá béo khác lại mắc câu.

Mà ánh mắt của Tuân Tử, cùng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa Thánh?”

“Ngươi biết tại sao chỗ này có ít người câu cá đến không?”

Tuân Tử không đáp lại câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, mà tự dưng hỏi một câu ngoài chủ đề nói chuyện.

“Tại sao?”

Hứa Thanh Tiêu cũng bình tâm lại, hắn nhìn về hướng Tuân Tử, tò mò hỏi.

“Bởi vì cá ở đây khó câu.”

“Ngươi biết tại sao lại khó câu không?”

Tuân Tử cho câu trả lời, đồng thời cũng hỏi vặn lại Hứa Thanh Tiêu.

“Tại sao?”

Hứa Thanh Tiêu lại hỏi.

“Bởi vì cá ở đây ăn nhiều mồi ngon, quen mồm rồi thì không mắc câu nữa.”

“Muốn câu được cá, thì phải dùng mồi câu ngon hơn.”

Tuân Tử lên tiếng.

Nói đến đây, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ngươi cho rằng, Chu Thánh đồ sát môn đồ để lúc đoán ai là kẻ đứng đằng sau màn, sẽ không ai ngờ đến sẽ là Chu Thánh sao?”

“Có lẽ chính ngươi cũng không ngờ được rằng, đồ sát môn đồ, chính là hy vọng ngươi có suy nghĩ này.”

“Dĩ nhiên Chu Thánh không ngu xuẩn đến như vậy, nếu như chỉ hy vọng ngươi tin ông ta thì sẽ không dùng thủ đoạn thấp kém này đâu.”

“Giết môn đồ, không phải vì ngươi, mà vì chuyện khác, nhưng mà nhân tiện khiến ngươi càng tin ông ta…”

“Thì càng tốt.”

“Với cả, chuyện Thánh Nhân đời thứ tư cũng do ông ta nói cho ngươi biết đúng không?”

“Hứa Thánh.”

“Có đôi khi, rất nhiều chuyện, ngươi có thể tự mình suy nghĩ thử xem.”

“Đừng mù quáng tin tưởng vào lời của bất cứ kẻ nào, cho dù là ta, hay là ông ta.”

“Hơn nữa ngươi cũng không cần để ý đến kẻ đứng đằng sa là ai, chỉ cần ngươi tin tưởng chính bản thân ngươi, trở thành Văn Thánh mới của Đại Nguỵ, như thế dù kẻ đứng đằng sau có là ai, đều không thể trở thành kẻ địch của ngươi được.”

Tuân Tử nói đến đây, cũng nói tất cả ý tứ của mình ra.

Kẻ đứng đằng sau là ai, thật ra cũng không quan trọng.

Quan trọng là mình phải mạnh lên, trở thành cường giả thật sự, vượt qua tất cả các Thánh Nhân, đấy mới là vương đạo.

Lời của Tuân Tử, Hứa Thanh Tiêu lý giải, cũng hiểu.

Tất cả chỉ là Hứa Thanh Tiêu không thể nào tiếp nhận được mà thôi.

Kẻ đứng đằng sau.

Là Chu Thánh?

Hắn thật sự không thể nào tiếp nhận được.

Nhưng bây giờ quay đầu lại suy nghĩ cho thật cẩn thận, đúng thật có ba điểm đáng ngờ.

Thứ nhất, lúc trước khi mình gặp Chu Thánh, Chu Thánh rõ ràng muốn để mình bước vào Thánh đạo của ông ấy.

Sau này giải thích là hy vọng mình mau chóng thành Thánh sớm một chút để cứu vớt sinh linh.

Bây giờ nghĩ lại đây đúng thật có chút vấn đề, chẳng qua đối phương là Thánh Nhân, có thể giải thích như vậy.

Thứ hai, tại sao Chu Thánh lại phải đồ sát môn đồ?

Người đọc sách trong thiên hạ, sau khi bị giết sẽ mang đến náo động đến như thế nào, chính mình có lẽ không hiểu rõ, nhưng Chu Thánh chắc chắn sẽ rõ.

Nhưng ngay trong tình huống đó, Chu Thánh vẫn muốn đồ sát, điểm này đúng thật có sự đáng nghi.

Mặc dù Chu Thánh đã giải thích rõ ràng, nguyên nhân là vì Lý Thánh, nhưng bây giờ nghe Tuân Tử một hồi, Hứa Thanh Tiêu đúng thật là cảm thấy có vấn đề.

Về phần điểm thứ ba, chính là Chu Thánh ra vẻ rất muốn nhờ mình tìm ra chân linh và chân ý của ông ấy.

Tất cả thông tin đều do Chu Thánh báo cho mình biết.

Nhưng rốt cuộc có quan hệ gì với Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ lắm.

Rốt cuộc Chu Thánh có phải kẻ đứng đằng sau màn hay không.

Hứa Thanh Tiêu càng không rõ.

Là Chu Thánh hay là Lý Thánh, trong thoáng chốc, Hứa Thanh Tiêu không thể nào phán đoán ra được.

“Tiên sinh, bất luận là Lý Thánh, hay là Chu Thánh thì mục đích của bọn họ rốt cuộc là vì cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Giờ hắn vẫn có chút choáng váng.

Dù là Lý Thánh hay là Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu vẫn thật sự muốn biết mục đích của hai người này là gì.

Rốt cuộc có cái gì mà khiến đến cả Thánh Nhân cũng phải động tâm đến thế?

“Trường sinh.”

Tuân Tử lạnh nhạt trả lời.

Lý do của Chu Thánh cũng giống như Lý Thánh.

“Trường sinh như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Trường sinh hắn biết, nhưng phương pháp làm thế nào mới được trường sinh thì Hứa Thanh Tiêu mù tịt.

Nghe lời này.

Tuân Tử chậm rãi đáp.

“Liên quan đến ba đại Hung Thần.”

“Ba đại Hung Thần đều nắm giữ ba cách để trường sinh khác nhau, có liên quan đến số mệnh của sinh linh.”

“Cụ thể là như nào, lão phu cũng không rõ, nhưng có một nơi chắc chắn ghi lại cách để trường sinh.”

Tuân Tử nói, ông ta cũng không biết cách để trường sinh là cách như thế nào, nhưng mà cũng biết được một vài chuyện khiến Hứa Thanh Tiêu cũng có chút thông hiểu.

Không đến mức mù tịt như lúc trước.

Biết có người vì trường sinh, nhưng không biết làm sao để trường sinh.

“Chỗ nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Trung châu tiên tàng.”

Tuân Tử đáp lại bình đạm.

Trung chân tiên tàng?

Một khắc này.

Hứa Thanh Tiêu trầm hẳn xuống.

Loanh quanh luẩn quẩn vẫn kéo đến Trung châu tiên tàng.

Cảm giác có rất nhiều chuyện, dường như đều có thể móc nối vào với nhau vậy.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng ngồi ở bên bờ hồ.

Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, đánh thẳng vào tầm nhận thức của mình.

Đặc biệt là chuyện của Chu Thánh.

Hắn không biết lời Tuân Tử nói là thật hay giả.

Cũng không biết lời Chu Thánh nói là thật hay giả nốt.

Mỗi một người nói đều rất có đạo lý.

Nhưng mỗi một người đều có thể đang nói dối.

Chân tướng thật sự, rốt cuộc là gì.

Mà lúc này.

Đông châu, có một tin tức cũng truyền đến Đại Nguỵ.

Phật môn đang trên đường.

Tiến vào Đại Nguỵ.

Chương 1175: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (1)

Đông châu.

Thành Hắc Uyên.

Đây cũng là một trong những chủ thành của ngũ đại Đế tộc.

Giờ phút này.

Tiếng người huyên náo, phật quang màu vàng kim nhạt màu từ trên trời thành Hắc Uyên dần dần lan rộng.

Giống như tạo thành gợn sóng nước vậy, nhìn qua vô cùng kỳ diệu.

Một loạt tiếng tụng kinh từ từ vang lên.

Phật quang phủ khắp…

Tuệ Giác thần tăng đứng ở bên trong trung tâm thành, lão mặc áo cà sa, sắc mặt bình tĩnh, chắp tay trước ngực, tỏ ra thiêng liêng hào hùng.

Đằng sau có tám trăm tăng biện kinh đứng vững, trên mặt mỗi một người đều lộ vẻ thương xót, dường như đang vô cùng thương xót cho chúng sinh, cùng với mang lại tình yêu dành cho thế gian này.

Về phần trong thành Hắc Uyên, có rất nhiều dân chúng đang quỳ trên mặt đất, thành kính cúi lạy, còn nhóm tu sĩ trong thành Hắc Uyên thì sắc mặt cả đám đều đen xì lại.

Bọn họ luận pháp thất bại rồi, không phải thất bại của riêng mình bọn họ, mà là kết cục thảm bại của cả Đông châu này, bị lời biện pháp của Phật môn chặn cho câm nín không đáp lại được, cũng chẳng nêu ra được lời biện giải nào hợp tình hợp lý.

Một vị Nhất phẩm suýt chút nữa là phát điên.

Đáng sợ hơn nữa là Phật môn còn chưa sử dụng bất cứ sức mạnh nào để cãi chày cãi cối đâu.

Toàn bộ biện giải đều nói bằng đạo lý, nói cách khác, Phật môn còn chưa dùng đến năm phần sức mạnh.

"A di đà Phật."

"Hôm nay luận pháp với Đông châu đến đây là chấm dứt, mong thành chủ vì Phật môn ta xây dựng chùa miếu, mười ngày sau, Phật môn sẽ từ đằng đông đến đây, phát dương Phật học."

Giọng của Tuệ Giác vang lên, nhìn về phía đối phương, tỏ ra rất là hiền hoà.

Nhưng lời đấy vọng vào trong tai tu sĩ ở thành Hắc Uyên, chối tai đến không thể nào chịu nổi.

Bọn họ biện pháp thua còn chưa tính, hôm nay còn phải xây dựng chùa miếu cho đối phương, nói là nhục vô cũng cũng không phải nói quá.

Nhưng hết cách rồi.

Phật môn đến luận pháp, Đế tộc ở Đông châu đã đồng ý rồi, Phật môn dùng vô thượng pháp làm duyên, nếu luận pháp thắng, muốn được truyền độ Phật pháp ở Đông châu.

Nếu như Phật môn biện pháp thua, vậy thì Phật môn sẽ không bước vào Đông châu nửa bước, đồng thời cũng sẽ trả ra một cái giá cực đắt.

Công bằng ra mà nói, cái giá mà Đông châu phải trả chính là để Phật môn nhập vào.

Giữa hai bên, nhìn ngoài tưởng Phật môn thiệt hơn, nhưng trên thực tế dùng luận pháp nói chuyện, thì Phật môn lại có lợi hơn hẳn.

Tất nhiên, Đế tộc Đông châu cũng không cần phải luận pháp, nhưng Phật môn phát động luận pháp là thuận theo ý trời đến, mang theo tín ngưỡng của Phật môn chúng sinh đến đây để biện kinh.

Nếu như ngươi không chấp nhận luận pháp, thế thì ngại quá, tổn thất càng thảm càng nặng hơn.

Dù sao cũng bị hại, Đông châu chọn liều mạng, nếu không Phật môn đã ngồi trên đầu mình thế này rồi, Đế tộc Đông châu còn không ra mặt thì chẳng những thua ở số mệnh, đến cả mặt cũng mất hết.

Mặc dù kết quả chẳng thay đổi được gì, nhưng ít nhất sau khi đối phương đến, mình không cảm thấy mất mặt, cũng không thua ở cốt khí.

"Tuệ Giác thần tăng cứ yên tâm, chúng ta đương nhiên sẽ không lật lọng, nhưng mà tất cả vẫn phải đợi Tuệ giác thần tăng hoàn thành luận pháp xong thì chùa miếu mới khởi công xây dựng được."

Sắc mặt của thành chủ thành Hắc Uyên vô cùng bình tĩnh nói, người Đông châu bọn họ thua thì thua thật.

Nhưng mà, thắng Đông châu cũng chẳng đáng để làm gì, nhất định phải biện pháp với toàn bộ thiên hạ rồi thắng tất cả, thế mới gọi là thắng.

Đến lúc đó bọn họ mới chịu xây dựng chùa miếu.

Nói như thế, Tuệ Giác thần tăng lại vô cùng điềm tĩnh, lão ta biết ý của đối phương là gì rồi.

Chỉ chắp tay trước ngực, niệm một câu a di đà Phật rồi dẫn chúng tăng rời đi.

"Luậnpháp Đông châu đã thắng, đi đến Đại Ngụy thôi."

Lão nói, nói xong câu này, bước chân trần trên mặt đất, ngay đó chớp mắt đã xuất hiện từng đoá hoa sen vàng, hương hoa khắp nơi, dị tượng liên miên.

Phật quang rọi sáng, vàng son lộng lẫy, từng tiếng Phật âm vang vọng, trên bầu trời Đông châu, ánh sáng vàng kim khẽ gợn lên rồi đung đưa.

Từng vòng tròn ánh sáng cứ cái nọ nối tiếp cái kia được tạo ra, chúng sinh tín niệm chui vào Đông châu.

Đây là bước đệm đầu tiên dành cho Phật môn sắp từ phía Đông tiến vào.

Nếu như Phật môn thắng liên tục như thế, thế thì chúng sinh tín niệm sẽ phủ khắp thế gian, Phật môn cũng ngay trong lúc đó trở thành hệ thống mạnh nhất trong lục đại hệ thống.

Nhận được sự chiếu cố của trời xanh.

Đây là trận chiến giữa các hệ thống, cũng có thể hiểu giống như trận chiến khí vận giữa các vương triều với nhau.

Sau một canh giờ.

Trên một toà núi lớn.

Tuệ Giác thần tăng đạp bước vượt núi đèo sông cả, lão ta có vẻ hơi trầm xuống.

Theo lẽ thường, biện pháp ở Đông châu đại thắng, đáng lẽ ra phải vui sướng, nhưng trầm xuống như vậy, trái lại khiến tám trăm tăng biện kinh ở đằng sau tò mò.

"Thần tăng."

"Sao ngài lại lo lắng thế, không biết có chuyện gì ạ?"

Có tăng biện kinh nhìn Tuệ Giác, hỏi thăm.

"Vì Trung châu."

Tuệ Giác thần tăng đáp, ba chữ rất đơn giản, đã nói rõ hết thảy.

"Trung châu đúng thật là nơi địa linh nhân kiệt, có rất nhiều người trí tuệ, nhưng ngày nay Nho đạo đã xuống dốc, sao chúng ta phải sợ Trung châu nữa?"

Tăng biện kinh tiếp tục hỏi.

Nhưng Tuệ Giác lắc đầu.

"Cũng không phải sợ."

"Mà là thiên mệnh."

"Năm trăm năm trước, Tiểu Lôi Âm tự đi biện pháp khắp Tứ châu, thất bại ở Trung châu, cho nên Tiểu Lôi Âm lập tức rơi từ trên thần đài Phật môn xuống, sau đó bị Thiên Trúc vượt qua, đánh mất thiên mệnh."

“Nay chúng ta khơi dậy biện pháp lớn mạnh để tranh đoạt thiên vận, nếu như thành công thì tất cả đều viên mãn, là nghịch thiên cải mệnh, đánh cược vào vận mệnh của Phật môn.”

“Nhưng nếu như thất bại, Phật môn chúng ta sẽ lọt vào đả kích cực lớn không gì sánh bằng, lần này ở Đông châu chúng ta đã đánh bại Võ đạo nhất mạch, tiến vào Trung Châu, mục tiêu là Tiên đạo và Nho đạo.”

“Nhỡ thất bại, tam đại khí vận gồm Phật, Võ, Tiên đều trở thành áo cưới cho người khác.”

“Đây mới là chuyện bần tăng lo lắng.”

Tuệ Giác thần tăng nói ra suy nghĩ của bản thân.

Chương 1176: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh Ở Ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (2)

Nhưng người kia hơi im lặng một thoáng, suy nghĩ một hồi, không nhịn được nói.

“Lời của thần tăng, đệ tử cũng hiểu được, nhưng mà thần tăng hình như đang lo hơi quá rồi.”

“Chu Thánh ra tay xong, Nho đạo đã không gượng dậy nổi, cũng chính vì vậy, trong chùa mới vực dậy lớn mạnh trở lại.”

“Bây giờ Nho đạo còn ai dám đứng ra đấu với chúng ta nữa đâu?”

“Nếu phải nói thật, Hứa thí chủ có lẽ cũng có ít năng lực, nhưng chúng ta cũng không thua kém gì hắn.”

Người đấy nói xong, nhìn Tuệ Giác thần tăng.

Trong lời đầy vẻ tự tin, nhưng cũng không phải là ngông cuồng.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng lắc đầu nói.

“Không.”

“Lão nạp cũng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu là kẻ địch lớn nhất của Phật môn ta.”

“Kẻ địch thật sự, là Vương Triều Dương, chính là Á Thánh đột nhiên xuất hiện này.”

“Lai lịch của hắn thực thần bí, rất có thể chính là đời sau của Đại Thánh Nhân.”

“Nếu như đúng là như thế, vậy bản thân hắn sẽ có vô vàn tri thức, đây mới là kẻ địch lớn nhất của Phật môn ta.”

“Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng là một tuấn kiệt, Nho đạo đại tài, tuổi còn trẻ đã trở thành Bán Thánh.”

“Nhưng hai người này khác nhau hoàn toàn.”

Tuệ Giác thần tăng lên tiếng, lão ta cũng không phải móc mỉa gì Hứa Thanh Tiêu hết, cũng không phải không coi Hứa Thanh Tiêu vào mắt, mà đang tường thuật một sự thật.

Chỉ là lời đó lại khiến đám người đằng sau càng tò mò, đồng loạt nhìn về phía Tuệ Giác thần tăng, không hiểu tại sao Tuệ Giác thần tăng lại nói như thế?

“Câu này có ý gì ạ?”

“Đồ đệ còn tưởng ngài đang e dè Hứa thí chủ, hoá ra không phải ạ?”

“Vương Triều Dương?”

Tám trăm tăng biện kinh đều vô cùng tò mò, vì bọn họ vẫn cho rằng, Hứa Thanh Tiêu rất có thể là kẻ địch của bọn họ.

Lại không ngờ, Tuệ Giác thần tăng không coi Hứa Thanh Tiêu là kẻ địch.

Điều này đúng là hơi quái lạ.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng cũng bình tĩnh, ngồi luôn xuống đất, nhìn chúng tăng nói.

“Các ngươi hãy ngẫm lại xem.”

“Mặc dù Hứa Thanh Tiêu là Bán Thánh cao quý của Nho đạo, nhưng con đường hắn vượt qua, đại đa số đều liên quan đến dân ý.”

“Tâm học hắn minh ý, tri hành hợp nhất.”

“Lập ngôn vì dân, viết sách cũng vì dân, biết ý trời cũng là chuyện do người làm.”

“Sau khi trở thành Bán Thánh, lại vì quân tử khắp thiên hạ minh ý, lập ngôn, trước thư, tất cả đều vì gặp được nguy cơ giống nhau.”

“Toàn bộ tâm tư của hắn, thật ra vẫn đang trong cuộc tranh đấu giữa triều đình và văn cung, hắn không có thời gian đi suy nghĩ một vài đạo lý lớn lao cao thâm.”

“Cũng không phải là hắn không có tư chất, mà là không có thời gian.”

“Chúng ta chuẩn bị cho lần biện kinh này đã năm trăm năm rồi, đi chân trần khắp vạn dặm đường, thấy được điểm cuối cùng của chân trời, nhìn thấy góc sâu thẳm nhất của biển rộng, mỗi một đạo lý đều do chính chúng ta tự thân cảm ngộ.”

“Nếu như cho Hứa Thanh Tiêu năm mươi năm, thậm chí là ba mươi năm, có lẽ hắn cũng sẽ hiểu được vô vàn đạo lý.”

“Nhưng nói về hiện tại thì Hứa Thanh Tiêu còn quá trẻ.”

“Chuyện hắn biết được quá ít, có đạo lý hắn vẫn chưa rõ, thiên địa đạo lý hắn còn chưa biết đến, hơn nữa trong vòng năm trăm năm này chuyện mà chúng ta biết được nhiều đến mức nào? Chuyện mà hắn biết được đến bao nhiêu?”

“Không phải là lão nạp khinh cuồng, chính là hỏi thế giới dưới chân này của hắn là vuông hay tròn, Hứa Thanh Tiêu hắn cũng không đáp lại nổi.”

“Cho nên, hắn không phải đối thủ của chúng ta.”

Tuệ Giác thần tăng nói, không phải lão ta không để Hứa Thanh Tiêu vào mắt, mà cho rằng tuổi tác của Hứa Thanh Tiêu vẫn còn quá non nớt, vẫn dậm chân ở chỗ này.

Có rất nhiều chuyện, đều phải tự thân mình đi kiểm chứng, mới có thể biết được đáp án.

Mỗi một người, nếu như không tự mình trải qua một vài chuyện, thì mãi mãi không bao giờ biết được chuyện đó khó khăn đến mức nào, hay hàm ý trong câu chuyện này là ra sao?

Hứa Thanh Tiêu trước hai mươi tuổi, là một nha dịch, chỉ dùng một năm ít ỏi đã thành Bán Thánh.

Có thể nói Hứa Thanh Tiêu có thiên phú Nho đạo.

Nhưng tuyệt đối không thể nói Hứa Thanh Tiêu hiểu rất nhiều đạo lý được.

Phật môn biện pháp, trình bày đạo lý của trời đất, đạo lý của tự nhiên, đạo lý của chúng sinh muôn loài.

Thuận theo lẽ đó, Tuệ Giác thần tăng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu là kẻ địch của lão ta.

Mà lo Vương Triều Dương.

Lời này nói xong, chúng tăng đã thông suốt, cùng nhau chắp tay trước ngực, tụng niệm A di đà Phật.

Nhưng ngay tại lúc này, Tuệ Giác thần tăng lại nói tiếp.

"Nếu như chúng ta thất bại, điều đáng lo nhất, thật ra cũng không phải là số mệnh sẽ gia trì Nho đạo nữa."

"Nho đạo đã không thể chuyển mình vùng dậy được, sớm muộn gì cũng suy tàn."

"Chuyện lão nạp lo nhất, chính là khí vận sẽ gia trì vào trong quốc vận của Đại Nguỵ, nếu như đúng thật là vậy, e rằng Đại Nguỵ sẽ sinh ra Trung châu long đỉnh."

"Đến lúc đó, Đại Nguỵ sẽ được mua thuận gió hoà thật sự, được trời xanh chiếu cố, trong vòng hai mươi năm sẽ thống nhất Trung châu, sau này vương triều Đại Ngụy sẽ trở thành bá chủ vô thượng của Trung châu."

"Đến lúc đó, bất luận là Tiên đạo cũng được, Phật môn cũng thế, đều sẽ rơi vào quyền khống chế của vương triều Đại Ngụy, lúc đấy, nói gì cũng là quá muộn rồi."

Tuệ Giác thần tăng hơi bùi ngùi nói.

Lão ta không sợ khí vận của Phật môn sẽ gia trì trên Nho đạo, vì Nho đạo đã tàn hoàn toàn rồi.

Điều lão ta lo nhất, là khí vận của Phật môn sẽ bị Đại Ngụy cướp mất.

Bây giờ quốc vận của Đại Ngụy, sau khi Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, cũng đã đúc thành Long đỉnh, cộng thêm Vương Triều Dương đã lập bốn mươi đại hoành nguyện, quốc vận càng thêm hương thịnh.

Nếu như Phật môn thua nữa, thì khí vận này tất cả sẽ bị Long đỉnh của Đại Ngụy nuốt chửng, thế thì rất là kinh khủng.

Đó mới là chuyện lão ta lo.

Còn có rất nhiều chuyện, cho dù Nho đạo có biện pháp thắng, tổn thất cũng không lớn đến nỗi Phật môn không thể nào chịu

nổi.

Năm trăm năm trước, Tiểu Lôi Âm tự thua, tổn thất nặng là do Nho đạo cho ra một Thánh Nhân, cướp mất khí vận vốn có còn không nói, thậm chí còn dính sự chèn ép của Thánh Nhân.

Dùng cách nói của Phật môn, đã thua biện pháp cũng là thua căn cơ, hoãn năm trăm năm mới bớt đau chút.

Giờ thì không giống thế, chỉ cần không bại dưới tay vương triều Đại Ngụy, thế thì cũng không tạo ra vấn đề lớn gì.

Chương 1177: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh Ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (3)

"Đi thôi, trong vòng mười ngày phải đến được Đại Ngụy."

Rất nhanh, Tuệ Giác thần tăng đứng dậy, tiếp tục đi thẳng về hướng Đại Ngụy.

Chúng tăng cũng tiếp nối đứng dậy, phía dưới chân họ xuất hiện từng đoá hoa sen nâng lên, nơi từng đi qua đều để lại từng lớp phật quang trùng điệp.

Hơn nữa bọn họ còn thi triển thần thông của Phật môn, nhìn như đang bước đi từng bước một, nhưng trên thực tế mỗi một bước bằng vài trăm mét.

Bằng không nếu bước từng bước một, đi mười năm cũng chưa đến kinh đô Đại Ngụy.

Phật môn khởi hành đến Đại Ngụy.

Chuyện này cũng cấp tốc truyền vào trong kinh đô Đại Ngụy.

Nhưng người sốt ruột nhất không phải Nho đạo, mà là người trong Tiên đạo.

Phật môn đến Đại Ngụy, ngay lập tức chắc chắn sẽ tìm Tiên môn để biện pháp.

Sau khi thắng Tiên môn rồi, mới tiếp tục đi tìm Nho đạo tiến hành biện pháp.

Nói như vậy, mới xem như nước chảy mây trôi.

Hiện giờ Tiên môn từ trên xuống dưới, trừ Thất Tinh đạo tông ra, lục đại tiên môn còn lại đều hết sức lo lắng, đều đang đợi vô thượng cổ kinh của Hứa Thanh Tiêu.

Đáng tiếc là, bọn họ không dám chủ động quấy rầy Hứa Thanh Tiêu, chỉ có thể chờ đợi trong lo lắng.

Lúc này.

Ven bờ hồ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang suy nghĩ một vài chuyện.

Hắn đúng thật không thể nào tiếp nhận được người đứng đằng sau màn lại là Chu Thánh.

Nói chính xác ra thì, không phải không thể tiếp nhận được Chu Thánh là người đứng đằng sau màn, mà tại mình không tìm ra được điểm mấu chốt ở đâu.

Dựa vào lời Tuân Tử nói.

Từ mới bắt đầu Chu Thánh đã để ý đến mình rồi.

Ông ấy cũng nói nhìn thấy được tương lai, nhìn thấy mình thành Thánh.

Cho nên Chu Thánh vẫn luôn để ý đến mình.

Nếu đúng là thế thật, vậy tất cả chuyện mình làm đều nằm trong kế hoạch của ông ấy.

Nhưng lại mắc kẹt ở chỗ điều này có phi lý hay không.

Vấn đề quy luật khách quan nhất là, Chu Thánh dựa vào sức lực gì, có thể khiến tất cả đều nằm trong sự điều khiển của ông ấy.

Nhỡ đâu một chưởng của Ngô Ngôn đập chết mình thì sao?

Triệu đại phu cũng không cần phải chọn mình làm quân cờ.

Nghiêm Lỗi thả Ngô Ngôn là nhằm đến chính mình, sau này ông ta gặp Trình Lập Đông, biết mình tu luyện dị thuật, chả phải nên biết rõ mình cũng là một quân cờ thôi sao?

Có quá nhiều quá nhiều chuyện khó lòng giải thích rõ.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, hắn muốn tìm ra một lý do.

Một lý do thích hợp.

“Nếu như Chu Thánh đúng là kẻ đứng đằng sau, chắc chắn ông ta đang ở bên cạnh mình.”

“Lúc trước Ngô Ngôn xuất hiện đánh ta bị thương, ta đến cả nhập phẩm còn chưa vào, đối phương đã là một Võ giả bát phẩm, còn tu luyện cả dị thuật, một chưởng cũng đủ đoạt mạng ta rồi.”

“Ngay tại lúc đó, Chu Thánh chọn xuất hiện cứu được ta.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn mở mắt nhìn Tuân Tử, nói như vậy.

Đúng.

Một chưởng của Ngô Ngôn đập xuống, chính mình chết mất ngáp ngay, nhưng mình vẫn sống, hơn nữa sống dai đến độ qua mười hai canh giờ vẫn sống tiếp được.

Dựa vào ý này, ngay trước khi mình xuyên qua đây, đã có người ra tay cứu mình.

Còn phần Triệu đại phu, ông ta chọn mình làm quân cờ, chắc chắn cũng không phải muốn có được di bảo của Võ đế.

Mà có người nhờ.

Tất cả điểm mấu chốt đều quay về ban đầu.

“Có lẽ đúng, cũng có lẽ sai.”

“Những đó lão phu cũng không rõ, cần chính ngươi tự mình ngẫm.”

Tuân Tử nói, điểm này chính ông ta cũng không biết, có lẽ đây cũng là vấn đề mà ông ta một mực suy nghĩ.

Nghe nói thế, Hứa Thanh Tiêu hít vào một hơi thật dài.

Càng đi sâu vào suy nghĩ.

Phát hiện tất cả càng phức tạp.

Hứa Thanh Tiêu im lặng cả nửa canh giờ.

Cuối cùng, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện.

Quân cờ thứ hai của Bạch Y Môn.

Không phải là Triệu đại phu.

Trần bộ đầu nói quân cờ thứ hai, không phải Triệu đại phu.

Triệu đại phi chỉ thuận theo ý mình, tự tạo ra một cái đáp án mà chính mình muốn có được.

Hoặc nói, Triệu đại là quân cờ thứ hai, nhưng còn có quân cờ thứ ba, thậm chí bao phủ phía trên sự tồn tại của Bạch Y Môn.

Là Chu Thánh.

Nhưng, cái này cũng không đúng.

“Nếu như đúng là như thế, tại sao Chu Thánh không giết ta luôn?”

“Ông ta giữ ta lại để làm gì? Mục đích của việc này là gì? Ông ta muốn trường sinh, để ta đi làm vài chuyện, đợi ta làm xong rồi mới giết ta ư?”

“Chuyện này càng vô lý, thiên ý không cho phép, kẻ thông minh thật sự, sẽ giảm độ uy hiếp xuống mức thấp nhất.”

“Ông ta có thể lợi dụng ta, nhưng cũng chỉ giống như hiện tại, ta biết được chuyện này, đối với ông ta sẽ tạo ra sự uy hiếp, chắc ông ta đã dự đoán được trước rồi.”

Hứa Thanh Tiêu còn nói ra một cái còn phi lý hơn nữa.

Giả thiết.

Chu Thánh đúng là kẻ đứng đằng sau, ông ta nhìn thấy tương lai mình thành Thánh.

Vậy phản ứng đầu tiên của Chu Thánh sẽ là gì?

Nên giết chết mình mới đúng.

Chứ không phải để yên cho mình trưởng thành.

Giữ lại mạng sống cho mình để làm cái gì? Đợi mình thành Thánh xong rồi giết mình?

Thế có khác gì tự tìm đường chết không?

Mọi người đều là Thánh Nhân, Chu Thánh vẫn thật sự không cần phải giết mình.

Đợi mình thành Á Thánh rồi ra tay?

Đấy cũng làm bại lộ thân phận, quan trọng hơn là, Á Thánh không đánh lại được Thánh Nhân, lời này là thật, nhưng nhỡ đâu thì sao? Ngươi đã là Thánh Nhân hết thời, ta đây là Á Thánh hiện thời đấy.

Giờ còn là người mang quốc vận, là Võ giả tam phẩm, tu sĩ Tiên đạo tam phẩm.

Nhỡ ngươi không đánh lại ta thì sao?

Sư phụ mình còn là Võ giả nhất phẩm kia kìa.

Những thứ này đều rơi vào chỗ Chu Thánh không dự phòng được, nhưng chẳng lẽ đến cả Thánh Nhân cũng sẽ không cân nhắc đến chỗ xấu nhất sao?

Đổi cách nói khác, không giết được mình, cho dù có một phần ngàn khả năng, thì mình vẫn sẽ thành Thánh như cũ, như này đổi lại là bất cứ kẻ nào, nhất là đối với Thánh Nhân trốn đằng sau màn nhiều năm như vậy mà nói.

Ông ta không dám đánh cược.

Giống như một người giàu đến phú khả địch quốc, có gia sản lên đến hàng tỷ tỷ lượng bạc, đột nhiên có người đến nói với hắn, sẽ cho ngươi mười triệu lượng bạc, nhưng ngươi sẽ có một phần một vạn chết đắc kỳ tử.

Ngươi có nhận không?

Chương 1178: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh Ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (4)

Đối với người bình thường mà nói, chắc chắn sẽ chọn nhận lấy, dù sao xác suất một phần một vạn đúng là quá thấp, đánh cược một phen nâng giá trị bản thân lên gấp bội.

Nhưng đối với phú thương mà nói, đó không phải xác suất một phần một vạn, mà là một phần hai, hắn không dám đánh cược, yên ổn sống một đời an bình vô lo vô nghĩ.

Nếu đánh cược thua, là đánh mất cả một đời.

Đối với Thánh Nhân thì cũng là đạo lý này.

Giết mình, có lẽ kế hoạch sẽ kéo chậm lại, cũng sẽ có ảnh hưởng, nhưng ít ra so với giữ mình còn sống thì tốt hơn nhiều, nhỉ?

Một điểm này, Hứa Thanh Tiêu nghĩ không thông.

Trừ khi có một chuyện chỉ mình mới làm được, cho nên Chu Thánh mới để mình sống.

Nhưng cái này hoàn toàn là đã sai còn thêm sai.

Phi lý.

Thoáng chốc, Hứa Thanh Tiêu càng nghĩ càng rối.

Vấn đề này có lẽ mình phải quay về huyện Bình An một chuyến, có lẽ tất cả gút mắc mới tháo bỏ được.

Trước mắt, bản thân mình không cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện như vậy.

Đột phá cảnh giới.

Duy chỉ có sức mạnh mới là vĩnh hằng của tất cả, cũng là gốc rễ của tất cả.

Chỉ cần mình trở thành nhất phẩm Thánh Nhân thật sự, hoặc Võ giả nhất phẩm, như vậy những âm mưu quỷ kế đó, tất cả đều như mây bay.

Nghĩ tới đây.

Ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu không nhịn được quay về phía Tuân Tử hỏi.

“Xin hỏi tiên sinh.”

“Thiên Địa văn cung ấy là thứ gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Hắc thủ đứng đằng sau có phải Chu Thánh hay không, Hứa Thanh Tiêu tạm thời để sang một bên.

Phải quay về huyện Bình An một chuyến mới có thể biết được tất cả mọi chuyện.

Hiện tại, cứ hỏi rõ một vài chuyện khác trước rồi nói tiếp.

“Đấy không phải Thiên Địa văn cung.”

“Thiên Địa văn cung đã không còn tồn tại nữa rồi.”

“Vương Triều Dương đúng thật có vấn đề, hắn có người đứng đằng sau lưng, có lẽ cũng chính là hắc thủ đứng đằng sau màn vẫn đang để ý đến ngươi kia.”

“Nhưng mà ngươi cũng phải cẩn thận một chút, hắn chỉ là mồi câu thôi, kết cục định sẵn là thê thảm rồi.”

Tuân Tử cho đáp án.

Rất nhiều chuyện, ông ta cũng không phải toàn trí toàn năng, nhưng duy nhất có thể biết được, văn cung ở chỗ Vương Triều Dương kia chắc chắn không phải Thiên Địa văn cung.

Mà hắn ta, cũng chỉ là một mồi câu mà thôi.

“Mồi câu.”

Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt hiểu được đây là có ý gì, có người muốn viện vào Vương Triều Dương dụ mình đi ra.

Cũng giống y như việc Tuân Tử cố ý viết một vài sự tích của Đại Thánh Nhân, lừa mình đi ra đây.

Tất nhiên Tuân Tử cũng không lừa dối gì, chuyện ông ta viết là thật, do mình không giữ được bình tĩnh thôi.

“Vậy trước tiên cứ để yên cho tên Vương Triều Dương đó đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng Tuân Tử lắc đầu, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Không. “

“Phải quản chứ.”

“Hơn nữa phải ngăn chặn hắn.”

“Thủ Nhân, có một việc, lẽ nào ngươi không tò mò hả?”

“Một Á Thánh hai mươi tuổi, lão phu cũng chẳng thấy hiếm lạ gì, nhưng ba ngàn đại nho, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy tò mò tý nào sao?”

Tuân Tử chậm rãi lên tiếng nói.

Nói vậy, Hứa Thanh Tiêu đúng là có chút tò mò thật.

Đúng thế.

Á Thánh hai mươi tuổi, này có thể hiểu được, trong thiên địa này, sinh linh lên đến hàng tỷ, chắc chắn sẽ có một, hai người có thiên phú cực cao.

Nhưng ba ngàn đại nho thì có chút bất thường rồi đấy.

Vào thời Chu Thánh nhất mạch cường thịnh, có lẽ ba ngàn đại nho cũng cần phải tích lũy mấy trăm năm mới đủ.

Vương Triều Dương lấy đâu ra được ba ngàn đại nho thế?

Chẳng lẽ lại là Đại Thánh Nhân để lại cho hắn?

Hắn luôn miệng nói Đại Thánh Nhân là tổ phụ của hắn, cũng là tổ tiên của hắn, ở trong Đại Ngụy, thì tổ tiên gọi là tổ phụ cũng được.

Cứ cho rằng Đại Thánh Nhân là tổ phụ của hắn đi, để lại cho hắn nhiều sách do chính tay Thánh Nhân viết, đời đời kiếp kiếp đào tạo ra được một Á Thánh, điều này vẫn có thể chấp nhận được.

Ba ngàn đại nho.

Chỗ này rất kỳ lạ.

“Ý của tiên sinh là?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

“Chu Thánh vừa mới giết nhiều môn đồ như vậy.”

“Sau đó Vương Triều Dương liền mang ba ngàn đại nho đến.”

“Giữa hai chuyện này nếu bảo không liên quan gì đến nhau thì ngươi có tin không?”

Tuân Tử lại lần nữa chĩa mũi nhọn về phía Chu Thánh, chỉ là lần này, Hứa Thanh Tiêu tìm không ra bất kỳ lý do nào để giải thích.

Vì đúng là thế thật.

Chu Thánh giết nhiều môn đồ đến thế, kết quả ngay lập tức xuất hiện ba ngàn đại nho.

Nếu ở chỗ này mà không có tý mờ ám nào, đến cả bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng không tin.

Lúc này đây, lý do đưa ra không hề gượng ép.

Hứa Thanh Tiêu cũng có hoài nghi của bản thân, nhưng Hứa Thanh Tiêu không hoài nghi Chu Thánh là kẻ đứng đằng sau, chỉ cho rằng có người mượn cơ hội lần này, động chạm tý chân tay.

Nếu như đổi thành cái góc độ này, vậy đúng thật có khả năng nhất định.

“Thủ Nhân, lão phu biết, có nguyên nhân khiến ngươi không thể nào tiếp nhận được rất nhiều chuyện, là do chính ngươi cũng không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì.”

“Nhưng mà có một vài chuyện, ngươi không biết cũng là một chuyện tốt.”

“Thứ bọn họ bố trí suốt hàng trăm năm, rốt cuộc muốn làm cái gì, cũng không phải thứ mà chúng ta có thể biết được.”

“Nhưng tóm lại không thể thoát khỏi hai chữ trường sinh.”

“Nếu như không phải trường sinh thì đến cả lão phu cũng không nghĩ ra nổi, bọn họ vì sao phải trả một cái giá đắt như thế.”

“Nhưng mà có một số việc, Thủ Nhân ngươi cũng đừng quên.”

“Lúc trước văn cung Đại Ngụy thoát ly.”

“Là muốn tạo Thánh, hiện giờ Vương Triều Dương quay về, cũng vì tạo Thánh.”

“Người nào muốn tạo Thánh, lão phu cũng không rõ lắm, nhưng tạo Thánh chắc chắn là có lý do.”

“Vương Triều Dương đến Đại Ngụy, không phải vì muốn thiết lập lại một thế lực Nho đạo mới, mà muốn nhờ vào đó để thành Thánh.”

“Người này, ngươi nhất định phải đè bẹp hắn hoàn toàn.”

Tuân Tử nói vô cùng chân thành.

“Cho dù là thế nào đi chăng nữa, Đại Ngụy, ngươi nhất định phải nắm giữ chắc chắn, chỉ cần Đại Ngụy ngày càng lớn mạnh, quốc lực ngày một lớn, như vậy tất cả âm mưu quỷ kế, trong mắt của ngươi chỉ là mây khói mà thôi.”

“Tất nhiên, nếu như ngươi có thể thành Thánh, hoặc trở thành Nhất phẩm, như vậy có thể giải quyết dễ dàng được rất nhiều chuyện.”

“Nhưng mà, khi ngươi bước chân vào Nho đạo nhị phẩm, nguy cơ thuộc về ngươi sẽ ra đến hết.”

“Ngươi phải suy nghĩ cho thật rõ, cũng phải suy nghĩ cho thật cẩn thận.”

“Kẻ đứng đằng sau, có phải Chu Thánh hay không, lão phu không có tự tin một trăm phần trăm.”

“Thánh Nhân đời thứ tư có còn sống hay không, lão phu cũng không thể chắc chắn hoàn toàn được.”

“Có rất nhiều chuyện, yêu cầu tự ngươi phán đoán, cũng cần chính bản thân ngươi cân nhắc, là đúng hay sai, đều do chính bản thân người đánh giá.”

Tuân Tử lên tiếng, đó là đề nghị duy nhất của ông ta.

Chương 1179: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh Ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (5)

Tóm lại là tình huống như thế nào, không được nghe người khác nói, phải do chính mình đi tìm hiểu rõ, thì mới thật sự hiểu.

Nếu không thì, Tuân Tử nói là Chu Thánh.

Chu Thánh nói là Thánh Nhân đời thứ tư.

Nếu như có một ngày, Thánh Nhân đời thứ tư đi ra, bảo là Tuân Tử.

Mỗi một người đều có lý do của riêng mình.

Nếu thật sự phải suy nghĩ, khéo cả một đời nghĩ cũng không thông.

Vẫn phải dựa vào bản thân mình bước đi từng bước một, nhưng mà Tuân Tử nói không sai.

Mình dựa vào Đại Ngụy, chỉ có Đại Ngụy lớn mạnh hoàn toàn, như vậy những khó khăn này cũng chẳng đáng gì.

Dĩ nhiên, bản thân mình mạnh lên, cũng là đạo lý bất biến vĩnh hằng.

Chỉ có hai sự lựa chọn.

Một là mình tấn thăng thành Nhất phẩm.

Hai là Đại Ngụy thống nhất Trung châu.

Không, là thống nhất thiên hạ.

Mà mấu chốt để thống nhất thiên hạ, chính là đại pháo Thần Võ.

“Đa tạ tiên sinh chỉ giáo.”

Hứa Thanh Tiêu hướng về phía Tuân Tử cúi đầu.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu vẫn còn một câu hỏi cuối cùng.

“Xin hỏi Tuân Tử, ngài rốt cuộc là ai?”

Hứa Thanh Tiêu nói câu hỏi trong lòng mình ra.

Tại sao Tuân Tử lại biết nhiều như vậy?

Ông ta là ai?

Nghe vậy Tuân Tử rất lạnh nhạt quăng dây câu vào trong hồ, chậm rãi lên tiếng.

“Sau này ngươi sẽ biết.”

“Nhưng mà ngươi yên tâm, lão phu không phải kẻ địch của ngươi.”

Tuân Tử nói thẳng, mà nói một câu khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Có chút bất đắc dĩ.

Cũng có chút cười khổ, Hứa Thanh Tiêu lại hướng về phía Tuân Tử cúi đầu, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng mà ngay lúc này, giọng của Tuân Tử lại vang lên.

“Thủ Nhân.”

“Ở trong Đại Ngụy.”

“Còn có một người ngươi phải cẩn thận.”

Tuân Tử mở miệng, bảo Hứa Thanh Tiêu phải đề phòng một người.

“Là ai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Hoa Tinh Vân.”

Tuân Tử nhàn nhạt nói.

Nói ra một cái tên vừa xa lại cũng vừa quen thuộc.

Hoa Tinh Vân.

Lại là Hoa Tinh Vân.

Hứa Thanh Tiêu đối với cái tên này, đúng thật vừa lạ cũng vừa quen.

Lạ là do, rất lâu rồi hắn không nhìn thấy Hoa Tinh Vân, nghe nói vẫn đang làm quan ở trong triều như trước, hơn nữa bây giờ đã lên ngũ phẩm rồi.

Về phần quen, mình cũng từng gặp hắn, hơn nữa cũng từng nói chuyện qua, từ đầu đến đuôi, cũng không phát hiện ra Hoa Tinh Vân có vấn đề gì.

Tất nhiên là Hứa Thanh Tiêu không nhịn được hỏi.

“Tại sao?”

“Hắn rất lạ.”

“Ba năm trước, lão phu đã từng gặp hắn, là một kỳ tài ngút trời, hơn nữa cuồng ngạo cực kỳ, còn ngông cuồng hơn cả ngươi.”

“Nhưng ba năm sau, hắn đã thay đổi, thay đổi triệt để, trở nên khác hẳn lúc trước, khí tức cũng khác nhau hoàn toàn, hắn đã không còn là hắn nữa, mà thành một người khác.”

“Về phần mục đích của hắn là gì, lão phu không rõ, nhưng nhất định phải đề phòng hắn.”

“Nếu so sánh thì hắn còn đáng sợ hơn cả Vương Triều Dương.”

“Người ngấm ngầm im lặng, mới là kẻ khủng bố nhất.”

Tuân Tử nói đến đây, sau đó không nói gì nữa.

Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm mặc.

Tin tức biết được của ngày hôm nay quá nhiều.

Trong phút chốc, có chút khó tiêu hoá hết.

“Đa tạ tiên sinh.”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Cuối cùng.

Hắn rời khỏi nơi này.

Hứa Thanh Tiêu vừa rời đi.

Tuân Tử lại kéo cần câu, thêm một con cá béo nữa… lại mắc câu rồi.

Nửa canh giờ sau.

Hoàng cung Đại Nguỵ.

Trong điện Dưỡng Tâm.

Nhìn vào trong gương, Nữ Đế thoáng chỉnh lại dung mạo của mình, sau đó xác định không có vấn đề gì, lúc này mới chậm rãi đi ra từ sau mành vải.

Ngồi lên trên long ỷ.

“Tuyên, Hứa ái khanh vào trong.”

Sau khi ngồi xuống, Quý Linh mở miệng, tuyên Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Rất mau.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu đã xuất hiện ở trong điện.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Đi vào trong điện, Hứa Thanh Tiêu hướng về phía Nữ Đế cúi đầu, nói như thế.

“Hứa ái khanh, khanh đến thật đúng lúc, ngày hôm nay trong Đại Ngụy xuất hiện một chuyện kỳ quái, trẫm vốn định sai người đi tìm khanh.”

Quý Linh lên tiếng, đúng lúc nàng cũng có chuyện cần tìm Hứa Thanh Tiêu, không ngờ Hứa Thanh Tiêu đã chủ động đến đây.

“Chuyện gì ạ?”

Hứa Thanh Tiêu hơi tò mò.

“Bên trong Đại Ngụy xảy ra chuyện quái lạ gì vậy?”

“Ở vùng Tây Bắc, xuất hiện một lôi cầu không xác định, phá huỷ trăm dặm lãnh thổ, Lư quốc công đã đến đó kiểm tra trước, phát hiện trong đống tàn tích còn sót lại thoang thoảng thiên lôi do Nhị phẩm của Tiên đạo dẫn ra, nhưng không phát hiện ra khí tức của bất cứ tu sĩ nào hết.”

“Rất có thể là một loại pháp khí nào đó, Hứa ái khanh, có phải Tiên môn lại luyện chế ra được pháp khí quái lạ nào không?”

Nữ Đế mở miệng nói cái chuyện kỳ lạ ra.

Nghe thấy câu này.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi sững sờ.

Hắn vẫn không ngờ rằng chuyện mình làm lại bị Đại Nguỵ phát hiện ra nhanh đến như vậy.

Có điều nghĩ lại thì cũng đúng thôi.

Cảnh tượng khủng khiếp như vậy, Giám Thiên Ti cũng không phải ăn cơm không của triều đình, trong lãnh thổ của Đại Nguỵ xảy ra chuyện gì, đương nhiên là phải biết được.

Giám Thiên Ti của Đại Nguỵ có một loại pháp khí có thể đo lường kiểm tra ra được tình hình bên trong Đại Nguỵ, nếu như xuất hiện vũ lực vượt trên Tứ phẩm tất nhiên sẽ cảm ứng được ngay tức khắc.

Chủ yếu là lo có người làm xằng làm bậy.

Nhỡ đâu có một tên Nhị phẩm ăn no rửng mô, tàn sát hàng loạt dân trong thành thì làm sao giờ?

Không khéo bị tẩu hoả nhập ma?

Đại Nguỵ có Nhất phẩm, nhưng Nhất phẩm không thể lúc nào cũng canh giữ bảo vệ khắp cõi Đại Nguỵ này được.

Cho nên Giám Thiên Ti đảm nhiệm trách nhiệm này, luyện chế ra một loại pháp khí, có thể cai quản toàn lãnh thổ Đại Nguỵ, làm một phát bay mấy trăm toà núi như vầy, xảy ra chuyện như thế, biết được đầu tiên trái lại cũng hết sức bình thường.

Nghĩ tới đây.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

“Bẩm bệ hạ, chuyện ở Tây Bắc là do thần làm.”

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng khiến Nữ Đế kinh ngạc.

“Là việc ái khanh làm?”

“Hứa ái khanh, khanh đang tu luyện Võ đạo ư?”

Nữ Đế hơi tò mò.

“Bệ hạ, thần thật sự không phải đang tu Võ đạo.”

“Mà thần đang chế tạo ra một loại vũ khí.”

“Tên là đại pháo Thần Võ, có thể ngưng tụ ra được sức mạnh của lôi điện, uy năng phóng ra tương đương với một kích toàn lực của Nhị phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên nói.

Nhưng lời này vừa nói xong, Nữ Đế chớp mắt đã bật dậy.

Chương 1180: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (6)

Nàng thân là Nữ Đế của Đại Nguỵ, sao lại không biết mấy câu đơn giản này của Hứa Thanh Tiêu, có ý như thế nào chứ?

“Có thần vật kỳ diệu đến mức này sao?”

“Hứa ái khanh, mau cho trẫm xem.”

Quý Linh có vẻ hơi chấn động, đồng thời cũng hết sức kích động.

Ngay đó.

Hứa Thanh Tiêu cũng không giấu diếm, gọi Hạo Nhiên văn chung ra.

Trong nháy mắt, đại pháo Thần Võ Nhị phẩm xuất hiện ở trong đại điện.

Trong nháy mắt Nữ Đế đã đến xem xét đại pháo này, nàng nhìn không hiểu, nhưng không biết tại sao lại thấy rất lợi hại.

“Hứa ái khanh, kích hoạt thứ này như thế nào?”

Nữ Đế hít một hơi thật sâu, hỏi dò.

“Chỉ cần đánh sức mạnh Võ đạo vào, hoặc là sức mạnh của Tiên đạo là kích hoạt được.”

“Nhưng mà, đại pháo Thần Võ này chỉ có thể phóng ra được sức mạnh của mười lần lôi điện mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra câu trả lời.

“Mười lần?”

“Tại sao?”

Nữ Đế hơi nhăn mày lại.

“Bẩm bệ hạ, vấn đề về chất liệu.”

“Khẩu đại pháo Thần Võ này là pháp khí Nhị phẩm, tốn mất bảy cân rưỡi linh kim cực phẩm.”

“Muốn đúc được đại pháo Thần Võ Nhất phẩm thì phải tốn mất mấy trăm cân linh kim cực phẩm, còn phải dùng tử vân ngọc để làm trận ngọc.”

“Nhưng mà việc này đều nằm trong tầm tính toán của thần, có luyện ra được hay không, thần vẫn chưa chắc lắm.”

Hứa Thanh Tiêu đành phải đáp.

Nhưng nói xong.

Nữ Đế nhíu mày ngay.

“Tận mấy trăm cân linh kim cực phẩm?”

Nàng biết linh kim cực phẩm quý giá đến nhường nào.

Cho nên hiểu ngay ra được, điều kiện để luyện ra được đại pháo Thần Võ hà khắc đến mức nào rồi.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

“Cả Đại Nguỵ cũng khó gom lại đủ được một trăm cân linh kim cực phẩm, hơn nữa chỉ có ít hơn thôi.”

“Tiên môn cũng có, nhưng cũng chẳng nhiều hơn được bao nhiêu.”

“Linh kim cực phẩm, quá hiếm.”

Sắc mặt Nữ Đế vô cùng bực bội.

Thần vật như vậy, đúng là sát khí chiến tranh.

Nhưng yêu cầu linh kim cực phẩm làm chủ.

Bản thân linh kim cực phẩm đã hiếm rồi, mỗi một lạng đều có giá trị cực lớn, huống hồ đây động cái là cần trăm cân, thậm chí là mấy trăm cân.

Chuyện này…. Sao mà không khiến người ta phát bực lên chứ.

“Bệ hạ.”

“Hôm nay thần đến tìm người, thật ra cũng mong bệ hạ nghĩ hết tất cả mọi cách.”

“Bất luận là ngân lượng cũng được, giao dịch cũng tốt, nghĩ hết mọi cách để lấy được linh kim cực phẩm.”

“Cho dù có khó lấy đến thế nào đi nữa, thần vẫn muốn chế tạo ra được một khẩu đại pháo Thần Võ Nhất phẩm trước.”

“Nếu như vậy thì Đại Nguỵ sẽ thêm được một Nhất phẩm nữa.”

Hứa Thanh Tiêu nói rất nhiêm túc.

Lúc trước hắn cũng nghĩ như vậy.

Mà bây giờ, sau khi trao đổi với Tuân Tử xong, Hứa Thanh Tiêu càng muốn chế ra được một khẩu đại pháo Thần Võ Nhất phẩm.

“Được.”

“Ái khanh yên tâm, trẫm, nhất định sẽ dùng hết mọi cách, kiếm đủ linh kim cực phẩm cho khanh.”

Nữ Đế dùng ngữ khí chắc chắn nói.

Thứ thần vật lợi nước này, đương nhiên phải dùng mọi cách để chế ra cho bằng được.

Cho dù chỉ là một cái.

Cũng phải chế ra bằng được.

Này bằng với chuyện có nhiều thêm một Nhất phẩm, chỉ có điều Võ giả Nhất phẩm này chỉ ra tay được mười lần mà thôi.

Nhưng thế thì sao nào, vậy cũng đủ rồi.

Vào thời khắc mấu chốt.

Có thể thay đổi kết cục sống hay chết của trận chiến.

Sau đó, Nữ Đế đàm luận về chuyện Phật môn biện pháp với Hứa Thanh Tiêu.

Đối với việc này, Hứa Thanh Tiêu dùng cách suy nghĩ nhập gia tuỳ tục.

Hắn sẽ tham gia luận pháp, nhưng có điều sẽ không tham gia trực tiếp, ít nhất cũng phải xem Phật môn chuẩn bị câu hỏi khó gì.

Nếu đó là một câu hỏi hóc búa, hoặc là một tư tưởng quá phức tạp, Hứa Thanh Tiêu đành thôi vậy.

Về phần Phật môn muốn tiến vào Trung châu, chuyện này Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm quan tâm đến.

Chỉ cần chuẩn bị đại pháo Thần Võ thật tốt là được.

Xong hoan nghênh tất cả mọi người đến Trung châu.

Tất nhiên, mặc kệ Phật môn thắng hay thua.

Hứa Thanh Tiêu đều bắt đối phương giao Bát Bảo Phật Liên ra đây.

Nhưng mà, tốt nhất là thắng Phật môn rồi bảo đối phương giao Bát Bảo Phật Liên.

Đợi nói chuyện một lát sau.

Hứa Thanh Tiêu muốn cáo từ.

Nữ Đế mời cùng nhau dùng bữa, nhưng mà lại bị Hứa Thanh Tiêu từ chối.

Hắn còn có việc, không thể ở lại dùng bữa được.

Hơn nữa còn ăn cơm cùng hoàng đế, nghe thôi đã thấy rén rồi.

Không bằng đến Đào Hoa am ăn cơm, ít nhất còn có người bóp chân bóp vai cho.

Đi ra khỏi đại điện.

Quý Linh có vẻ không vui lắm.

Dù sao mình chủ động mờ Hứa Thanh Tiêu ở lại ăn cơm, không ngờ lại bị từ chối.

Chuyện này đúng là khiến trong lòng nàng có chút hụt hẫng.

Nhưng nghĩ Hứa Thanh Tiêu một lòng đều là chuyện lớn vì nước vì dân, cuối cùng cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bên trong hoàng cung.

Hứa Thanh Tiêu đi về hướng bên ngoài hoàng cung.

Tâm trạng cũng vô cùng phức tạp.

Cho dù là Thánh Nhân đời thứ tư.

Hay là Chu Thánh.

Hoặc là một kẻ đứng đằng sau màn nào đó.

Ở đằng trước mặt mình mở ra hai con đường.

Một, bước vào Nhất phẩm.

Võ đạo cũng được, Nho đạo cũng hay, Tiên đạo cũng tốt.

Thứ hai, chế tạo ra được số lượng lớn đại pháo Thần Võ.

Không phải một hai chiếc, ít nhất cũng phải có được mười khẩu đại pháo Thần Võ Nhất phẩm.

Nếu thật sự là vậy.

Chu Thánh cộng với Thánh Nhân đời thứ tư cùng nhau xuất hiện à, xin lỗi nha. Nhưng mà ngẫm lại bắt nạt Thánh Nhân thì có hơi không được tốt lắm.

Tất nhiên, Hứa Thanh Tiêu càng mong, cái tên đứng đằng sau đấy không phải Thánh Nhân.

Cho dù là Thánh Nhân đời thứ tư hay là Thánh Nhân đời thứ năm.

Hắn không mong bất kỳ ai hết.

“Con đường Nhất phẩm, trong khoảng thời gian ngắn này đừng hòng mơ tới.”

“Chỉ còn mỗi đại pháo Thần võ thôi.”

“Chỉ cần có đủ vật liệu, đúng là có thể chế tạo ra được đại pháo Thần Võ Nhất phẩm rồi.”

“Cùng lắm thì nhờ Quy Nguyên trận tông giúp ta khắc trận.”

“Linh kim cực phẩm ơi.”

“Linh kim cực phẩm à.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu ngập tràn vẻ bất đắc dĩ và cảm khái.

Hắn thực mong mình có được một lượng lớn linh kim cực phẩm, thôi không tham, có một tỷ tấn là được rồi.

Chỉ là…

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi hoàng cung.

Đã có vài bóng người xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Là Vô Trần đạo nhân cùng với đám người Kiếm Vô Cực.

Chương 1181: Phật Môn Đột Kích, Tụng Kinh Ở Ngoài Thành, Dị Tượng Phật Đà, Hứa Thanh Tiêu Tụng Kinh (7)

“Vô Trần tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu ngỡ ngàng, mà ông lão này không nói nhiều, lập tức giữ chặt lấy tay Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa Thánh.”

“Phật môn sắp đến rồi.”

“Chúng ta không đợi nổi nữa, ngài có thể đến Tiên môn một chuyến để chỉ bảo chúng ta không?”

Vô Trần đạo nhân hơi khó chịu hỏi.

Nếu như không phải Phật môn sắp đến Đại Nguỵ, thì bọn họ sẽ không phải lo như này.

Trước mắt đã chờ Hứa Thanh Tiêu mấy chục ngày rồi, lại không chờ đợi được bất cứ thông tin nào hết, bọn họ sốt hết cả ruột lên rồi.

“Được!”

“Vô Trần đạo nhân, ta cũng đang chuẩn bị đi tìm chư vị đây.”

Hứa Thanh Tiêu có chút dở khóc dở cười.

Nhưng nhoằng cái, mình đã xuất hiện ở trong Thái Thượng tiên cung rồi.

Sáu vị Nhất phẩm Tiên Môn, đồng loạt đứng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, nét mặt lo lắng nói.

“Khẩn cầu Hứa Thánh tứ pháp cho.”

“Chúng ta bái tạ Hứa Thánh.”

Bọn họ tuy là Nhất phẩm của Tiên đạo, nhưng hôm nay lại cầu Hứa Thanh Tiêu tứ pháp, về mặt thái độ bọn họ nguyện ý nhún nhường,

Không phải nể mặt Hứa Thanh Tiêu.

Mà hướng về phía Cổ Kinh.

“Chư vị tiền bối nói quá rồi.”

“Vãn bối không nhận nổi.”

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, vô cùng khiêm tốn.

“Hứa Thánh, chớ có khiêm tốn, ngài chịu trách nhiệm được.”

“Ngài mau ngồi xuống đi.”

Vô Trần đạo nhân trực tiếp ấn Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, chân thành nói.

“Hứa Thánh, ngài đừng có thừa nước đục thả câu.”

Mọi người cười khổ nói.

Đúng là nóng cả ruột lên hết rồi.

“Được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều.

Mà lập tức bắt đầu tụng Đạo Đức Kinh.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu sau khi nói một đoạn dài, sẽ bắt đầu trình bày, đồng thời sẽ cùng sáu người nghiên cứu thảo luận.

Như vậy cũng là đề cao lý giải của mình.

Nhưng mà vừa mới đọc Đạo Đức Kinh lên.

Cả toà Thái Thượng tiên cung cũng ngay lập tức ùa ra đủ loại dị tượng, tiên khí ngập tràn.

Cứ như thế.

Chớp mắt.

Đã đi qua bảy ngày.

Trong vòng bảy ngày này.

Toàn bộ thiên hạ đều đang chú ý đến hướng đi của Phật môn.

Bảy ngày trước, Phật môn đã khởi hành từ Đông châu đến.

Hôm nay là ngày thứ bảy, Phật môn đã tiến vào trong Đại Nguỵ.

Bọn họ tăng nhanh hành trình lên.

Nhưng mà, cũng không đi thẳng đến kinh đô Đại Nguỵ.

Mà lựa chọn ở trong Đại Nguỵ, tiếp tục phát triển mạnh Phật pháp.

Bọn họ đi qua một toà thành, thì ở lại phát triển Phật pháp một canh giờ.

Từ khi bọn họ đi vào Đại Nguỵ, có người vẫn luôn để ý đến, Tuệ Giác thần tăng khuếch trương Phật pháp tụng kinh, dẫn ra đủ loại dị tượng, phật quang phổ chiếu, đúng là chiếm được không ít tín ngưỡng.

Quận phủ các nơi đều cùng nhau nhíu mày, tính ra đối phương trực tiếp tới đây phát triển Phật pháp, là vi phạm hoàn toàn luật pháp của Đại Nguỵ.

Nhưng lần này đối phương đến đây là để biện kinh luận pháp.

Thuận tiện mở rộng Phật pháp một phen, quan viên quận phủ các nơi không tiện ngăn cản lại.

Cứ như thế.

Đảo mắt cái.

Ba ngày lại trôi qua.

Một ngày này.

Trong kinh thành Đại Nguỵ có không biết bao người đi tới, người đời đều biết, Phật môn muốn đến kinh đô Đại Nguỵ biện pháp.

Tất nhiên cũng kéo theo vô số tầm mắt.

Trong kinh đô Đại Nguỵ đã chật kín người từ lâu.

Lúc này.

Ở bên ngoài thành.

Cũng có không ít người đang quan sát, đợi thần tăng Phật môn đến.

Đúng giờ Thìn.

Một giọng nói lớn vang vọng cả ngàn dặm.

“Vô biên trang nghiêm, hoặc tham sân si, như lý thôi cầu, cũng chẳng thể được.”

“Không tham sân si không có hết thảy, hư ảo không thực, lừa gạt mê hoặc kẻ ngu dốt, không chốn yên lành dừng bước, kia cũng như thế, không có chốn ở, cũng chẳng thể được.”

“Có tham sân si, từ đó mà sinh ra rồi từ đó mà chết đi, bản tính trống trải làm sao mà biết.”

“Rằng gì mà biết? Nếu như không sinh, vậy thì không thật, cũng không điên đảo.”

Theo tiếng tụng kinh hùng vĩ vọng đến.

Trong nháy mắt.

Phật quang có một không hai cũng với Tuệ Giác thần tăng xuất hiện, phật quang từ đằng sau lưng lão hiện lên, rọi khắp giang sơn Đại Nguỵ.

Hàng loạt tiếng Phạm vang lên.

Cả toà kinh đô, giống như biến thành Phật quốc.

Phật quang dịu nhẹ khiến người ta cảm thấy vui vẻ, dường như hết thảy đều là hư vô, muốn đi về hướng cực lạc.

Sau một khắc.

Khí vận khủng bố tràn ngập khắp bầu trời.

Rất mau.

Từng toà tượng phật vàng xuất hiện ở trên bầu trời, mỗt một tượng phật dường như lớn đến hàng vạn trượng, dáng vẻ trang nghiêm, cực kỳ tường thuỵ.

Thoáng chốc, dân chúng không nhịn được quỳ xuống trên mặt đất, cúi lạy Phật Tổ.

Mọi người kinh hô, cũng vô cùng chấn động.

Đây là thủ đoạn của Tuệ Giác thần tăng.

Lão ta trên đường tụng kinh suốt, phát huy Phật pháp, hiện giờ đi vào Đại Nguỵ, lập tức triển lãm thần thông của Phật môn,

chính là muốn đánh một đòn phủ đầu xuông Đại Nguỵ.

Cũng chấn động bách tính ở kinh đô.

“Lão nạp Tuệ Giác, ngày hôm nay đến Đại Nguỵ biện pháp.”

“Ở ngoài kinh đô, tụng niệm kinh phật bảy ngày, đã vì chúng sinh của Đại Nguỵ cầu phúc, cũng vì phát huy Phật môn.”

Sau một khắc.

Giọng nói của Tuệ Giác lần nữa vang lên.

Lão ta không vào kinh đô Đại Nguỵ ngay.

Mà đứng ở bên ngoài kinh đô, phát huy Phật pháp, cầu phúc cho chúng sinh Đại Nguỵ.

Cố hết sức tỏ ra ôn hoà một chút, không được chọc giận bách tính Đại Nguỵ, cũng không được chọc giận Nữ Đế Đại Nguỵ.

Dù sao, đây cũng là đất của Đại Nguỵ.

Sau đó, tiếng tụng kinh vang lên.

“Vô biên trang nghiêm, khế kinh pháp này, có thể thuận theo nhập vào vô thượng pháp trí, vì muốn mở ra như lai pháp tàng đà la ni cố.”

“Nếu như truyền bá đà la ni này, có thể nhiếp tất cả quảng đại chân thực chi pháp vốn có.”

“Chư phật như lai theo lời khuyên dạy, tất cả đều bắt đầu từ đà la ni môn vô biên chảy ra.”

“Đà la ni này, là pháp môn thanh tịnh tất cả.”

Tiếng to lớn kia chính là Phạm âm.

Mọi người mặc dù không nghe hiểu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự cường đại của Phật môn, cùng với ý nghĩa của kinh văn này.

Phật quang rọi khắp kinh đô Đại Nguỵ.

Tỏ ra là điềm lành bất tận.

Nhưng ngay chính tại lúc này,

Trong kinh đô.

Thái Thượng tiên cung.

Hứa Thanh Tiêu đang giảng thuật Đạo Đức Kinh cho mọi người, sau khi cảm nhận được Phật lực mênh mông xong.

Không khỏi ngừng lại chút.

Đám người Vô Trần, ngay lúc này, đã sớm nghe đến như si như say, cũng đang suy tư chìm sâu trong sự ảo diệu của Đạo Đức Kinh.

Nhưng ngay tại lúc này, cảm nhận được giọng nói của Phật môn.

Mấy người cũng bị quấy nhiễu.

Thoáng chốc, sắc mặt của bọn họ trở nên đen xì.

Trên chủ đài.

Hứa Thanh Tiêu thu tầm mắt lại.

So biện kinh luận pháp.

Hứa Thanh Tiêu thấy mình không hơn được đối phương.

Nhưng chơi so sánh dị tượng đúng không?

Trong nháy mắt.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu chậm rãi vang lên.

Chương 1182: Phật Pháp Vô Biên! Đạo Pháp Hiển Nhiên! Phật Pháp Tiểu Thừa? Xứng Để Độ Ta Sao? (1)

Bên ngoài kinh đô.

Tiếng tụng kinh vang lên không ngừng.

Tuệ Giác thần tăng đang niệm kinh văn của Phật môn.

Trong chốc lát, phật quang chiếu xuống kinh đô Đại Nguỵ, một gợn sóng màu vàng kim chói mắt bập bềnh trôi nổi bên ngoài kinh đô.

Nhưng vào chính lúc này.

Phật hiệu rung trời, một bóng Phật cũng xuất hiện trên bầu trời, vô cùng bất phàm.

Động tĩnh như vậy.

Tất nhiên cũng kinh động đến tận bên trong kinh đô.

Trong hoàng cung, Nữ đế nghe thấy tiếng Phật như thế xong, sắc mặt bình tĩnh, nhưng bình tĩnh như vậy, càng có nghĩa nàng không vui.

Chúng thần cũng nhíu chặt mày.

Phật môn biện pháp, họ đã biết từ lâu, đến tận Đại Nguỵ, đây cũng là chuyện nằm trong dự kiến.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng này, thật sự khó lường.

Người còn chưa tiến vào kinh đô Đại Nguỵ, đã lập tức ở bên ngoài tụng kinh Phật, trong lúc vô hình phát dương mạnh Phật pháp.

Cho người ta một loại cảm giác, đã nắm chắc được phần thắng.

Tuy rằng lần này Phật môn vô cùng tự tin đến đây để biện kinh luận pháp, nhưng phách lối như vậy vẫn khiến người khác không vui lắm.

Chỉ là trong triều từ trên xuống dưới, tuy rằng có chút oán giận, nhưng không ai nói gì hết.

Đối phương cũng không làm chuyện khác thường gì.

Chỉ là khiến người ta không thoải mái thôi.

Lúc này.

Phật quang che phủ hết thảy, dường như đang cầu chúc phúc đến cho thế nhân.

Cũng chính vào lúc này.

Một thanh âm cực kỳ lớn vang lên.

"Đại đạo vô hình, sanh dục thiên địa; đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; đại đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật."

"Ta không biết tên, chỉ đành viết một chữ Đạo. Phàm đạo ấy: Có thanh có trọc, có động có tĩnh; thiên thanh địa trọc, thiên động địa tĩnh."

"Nam thanh nữ trọc, nam động nữ tĩnh; giáng gốc giữ ngọn, mà sanh vạn vật."

"Thanh là nguồn của trọc, động là cơ của tĩnh; người thường đủ thanh tĩnh, tất sẽ có được Đạo của trời đất."

Âm hưởng khổng lồ vọng lại.

Đó là giọng của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà, đấy không phải Đạo Đức Kinh, mà là Thanh Tĩnh Kinh Thái Thượng Lão Quân thường nói.

Kinh văn này, là kinh điển của Đạo giáo.

Hứa Thanh Tiêu đã từng đọc rất nhiều kinh văn, sau khi thành Bán Thánh, hồi ức chuyện xưa tất cả tất nhiên đều hiện lên ở trong đầu, theo cùng với đó, cũng chưa từng quên mất kinh văn này.

Bây giờ, người bên Phật môn còn chưa tiến vào, đã tụng kinh trước rồi.

Thế thì Hứa Thanh Tiêu cũng tụng kinh cho họ nghe một chút chứ nhỉ.

Đánh nhau, Hứa Thanh Tiêu chưa chắc đã đánh thắng được.

Nhưng so dị tượng, trước giờ Hứa Thanh Tiêu chưa từng sợ ai hết.

Tiếng kinh văn nối tiếp nhau vang lên, đây là luận đạo của Thái Thượng Lão Quân, vừa khớp với Đạo Đức Kinh.

Đại đạo vô hình, sanh dục thiên địa.

Giờ khắc này, từng đóa hoa trên trời rơi xuống, rất nhiều mây lành hiện ra, pháp tướng thiên địa, từng trí tuệ giả của Đạo giáo xuất hiện, đối kháng với pháp tướng của Phật môn.

Bên trong Thái Thượng tiên cung.

Hứa Thanh Tiêu vừa niệm kinh này lên.

Sáu vị cường giả Nhất phẩm, trong tức khắc, đồng loạt mở mắt.

Bọn họ từ trong ngộ đạo thức tỉnh lại.

Trong ánh mắt chỉ toàn kinh ngạc cùng với kinh ngạc.

Không ngờ, Hứa Thanh Tiêu vậy mà vẫn còn một kinh văn khác.

“Đây là tân kinh văn, đại đạo vô hình, sanh dục thiên địa, trời ơi, kinh văn này, cao thâm huyền ảo quá.”

Vô Trần đạo nhân là người lên tiếng đầu tiên, ông ta không nhịn được chỉ ra chỗ phi phàm của kinh văn này.

“Hứa Thánh, đúng thật là thiên kiêu của Đạo môn ta, luận đạo vậy mà luận đến cao thâm như thế, chúng ta khó lòng đuổi kịp được.”

“Quả nhiên sư tôn nói không sai, đạo pháp ở ngay trong thiên địa này, cách lý giải của mỗi người về Đạo cũng khác nhau, ngồi im một chỗ cũng không thể lĩnh ngộ được Đạo pháp, Hứa Thánh tuổi còn trẻ lại thông thấu đạo lý đến như thế, khiến chúng ta phải xấu hổ rồi.”

“Đừng nói gì thêm nữa, hôm nay Hứa Thánh tứ pháp, cũng coi như là một nửa sư phụ của chúng ta rồi, mau tĩnh tâm nghe đi.”

Mọi người ngươi một câu ta một câu, hiển nhiên đều giống nhau bị đạo pháp của Hứa Thanh Tiêu thuyết phục.

Họ kinh ngạc cảm thán sự lý giải về Đạo của Hứa Thanh Tiêu, thế mà lại thông hiểu đến vậy, cũng sinh ra một loại cảm giác hổ thẹn không bằng.

Chẳng qua đối mặt với kinh văn như vậy, có người lên tiếng bảo mọi người đừng có lề mề nữa, chú tâm nghe để lĩnh ngộ vô thượng pháp đi.

Trong phút chốc, sáu người không ai nói, loáng cái đã điên cuồng hấp thu những kinh văn này, từ đó dùng để đối ứng với Đạo Đức Kinh, từ đó đi trình bày chỉnh lý lại tư tưởng về "Đạo."

Mà ở bên ngoài.

Cùng với tiếng tụng kinh của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Gợn sóng Phật quang bị chặn lại ở bên ngoài kinh đô Đại Nguỵ, một đóa thanh liên, lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu Thái Thượng tiên cung, pháp môn vô tận dập dờn, suy diễn đại đạo hiển nhiên.

Thanh liên lay động, pháp môn vô tận dập dờn, sóng gợn mông lung phủ lên trên vòm trời Đại Nguỵ.

Mọi người chấn động nhìn dị tượng này.

Nhưng sốc hơn, vẫn là năng lực của Hứa Thanh Tiêu.

"Mẹ kiếp, Hứa Thánh đúng là thiên hạ đệ nhất, văn võ song toàn còn chưa nói, không ngờ còn biết cả tu tiên nữa? Ta phục rồi."

"Nói thật, lúc trước Phật môn muốn tới biện pháp, ta còn lo, nhưng giờ bỗng nhiên, ta không thấy lo nữa."

"Các ngươi nói xem, Hứa đại nhân cứ theo tình hình như thế này, về sau thành Thánh Nhân Nhất phẩm trước, hay là thành Hư Tiên Nhất phẩm trước? Hay là thành Võ đế Nhất phẩm vậy?"

"May mà Đại Nguỵ ta có Hứa Thánh, úi chà chà, đám sư cọ mốc này chết chắc rồi."

Ngay lúc này, trong kinh đô có vô số giọng nói vang lên.

Mọi người tuy không hiểu Phật pháp, cũng chẳng hiểu Đạo kinh, cũng có thể nhận ra được, Hứa Thanh Tiêu đỉnh hơn hẳn.

Tiếng kinh của Hứa Thanh Tiêu vừa vang lên.

Tuệ Giác thần tăng khẽ nhíu mày.

Lão ta biết Hứa Thanh Tiêu tự mình viết ra được một kinh văn cực kỳ bất phàm, nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu sẽ dùng kinh văn này để áp chế mình.

Tuệ Giác thần tăng theo bản năng cho rằng đây là kinh văn lần trước Hứa Thanh Tiêu viết ra.

Dù sao hai bản cũng có chút giống nhau.

Cho nên sắc mặt lão ta vẫn bất biến, tiếp tục cao giọng niệm kinh.

“Như vô lượng vô biên a-tăng-kỳ kiếp về trước..”

“Bấy giờ, có đức Phật hiệu Nhật Nguyệt Đăng Minh Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn.”

“Kiếp danh cam lộ. Quốc danh Thanh Tịnh. Thế giới Bỉ Phật dùng pha lê tạo thành, luôn có ánh sáng rọi khắp kỳ thổ.”

Chương 1183: Phật Pháp Vô Biên! Đạo Pháp Hiển Nhiên! Phật Pháp Tiểu Thừa? Xứng Để Độ Ta Sao? (2)

Kinh văn Tuệ giác thần tăng tụng niệm, nghe qua có vẻ cao lớn trang trọng.

Phật quang dập dờn mạnh hơn, càng tỏ ra vẻ thần thánh vô ngần, trên bầu trời Đại Nguỵ, có từng bóng Phật một rọi xuống, Phạm âm đinh tai nhức óc, khiến tâm thần con người phải chấn động.

Dường như là một loại tuyên chiến.

Tuệ Giác thần tăng cũng không để ý đến Hứa Thanh Tiêu, lão ta tới đây, tại sao lại không đi vào ngay, là vì muốn vừa bắt đầu đã tấn công vào tự tin của Nho đạo.

Cho thấy sự kìm kẹp.

Cho nên mới ở bên ngoài kinh đô niệm Phật pháp.

Nhưng chẳng ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại là người đầu tiên đi ra ứng pháp.

Theo lý thuyết phải là Tiên môn dẫn đầu mới đúng.

Cái này khiến Tuệ Giác thần tăng đối Hứa Thanh Tiêu sinh ra một ít ác cảm.

Nhưng mà cũng không sao, lão ta tin vào Phật pháp vô biên của mình, có thể áp chế được.

Nhưng mà.

Tuệ Giác thần tăng vừa mở miệng ra tụng kinh, thanh âm của Hứa Thanh Tiêu càng thêm vang dội.

“Chân thường ứng vật, chân thường được tính, ứng với cái tĩnh lặng bình thường, cũng là thanh tịnh.”

“Thanh Tịnh như vậy, đã dần tiếp cận với Đạo. Đạt được Đạo, gọi là đắc đạo, tuy có cái danh đắc đạo, thực ra không được gì cả.”

“Vì cảm hóa chúng sinh, nên được gọi là đắc đạo. Người có thể ngộ được như vậy, mới có thể truyền thánh đạo.”

Hai luồng âm thanh hùng vĩ vang vọng trong kinh đô Đại Ngụy.

Phật hiệu rung trời.

Đạo hiệu to lớn.

Có một loại cảm giác đối chọi gay gắt.

Chẳng qua ngay tại lúc Hứa Thanh Tiêu tụng kinh văn.

Thanh liên càng rung lên, thần huy tầng tầng lớp lớp phơi phới, ngăn cản hoàn toàn Phật quang đi vào.

Thứ sức mạnh này khiến Tuệ Giác thần tăng nhíu mày.

Phật quang không đi vào được kinh độ Đại Ngụy cũng không phải rất quan trọng, nhưng đây là một loại tượng trưng, tượng trưng cho việc Phật ta tiến đến, tất cả chúng sinh đều được siêu thoát hoàn toàn.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại làm ra trở ngại như vậy, là đang muốn đoạn tuyệt con đường siêu thoát của chúng sinh muôn loài.

Lúc này, Tuệ Giác thần tăng có chút tức giận.

Mình còn chưa tiến vào Đại Ngụy, mới ở bên ngoài Đại Ngụy, phát dương mạnh Phật pháp, cũng coi như đang khách sáo với các ngươi, báo cho các ngươi một tiếng, chúng ta đến rồi.

Không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại cương liệt đến vậy, không cho Phật môn tý thể diện nào.

Trong giây lát, Tuệ Giác thần tăng trong lòng nổi giận.

“Phật pháp vô biên.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, lão ta chắp tay trước ngực, cao giọng tụng một tiếng, lộ tướng Kim cương nộ mục.

(Tướng Kim cương nộ mục: nghĩa là đồng tử Kim cương trợn mắt, hình dung cái uy thế của người, đầy vẻ phẫn nộ để hàng phục kẻ ác.)

Trong chốc thì, hư ảnh phật đà trên vòm trời càng thêm to lớn thần thánh, vô thượng niệm lực được thêm vào.

Phật quang khủng khiếp lan thẳng tràn đến kinh đô Đại Ngụy.

Thứ sức mạnh này cực kỳ mạnh bạo, Phật pháp bao phủ lên hết thảy, như muốn cưỡng ép độ hoá cả kinh đô Đại Ngụy vậy.

Không ít đệ tử của Tiên môn siết chặt nắm tay, thế lực quyền quý của vương triều Đại Ngụy cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét.

Phật môn đúng là coi mình đây là người dưng rồi hả?

Bá đạo đến thế là cùng.

Còn chưa vào ở trong Đại Nguỵ đã dám như này rồi.

Nếu như vào trong Đại Nguỵ thật, Phật môn đây chẳng phải muốn áp đảo hoàng quyền xuống chân rồi à?

Nhưng đối mặt với tình cảnh như vậy, bọn họ không thể ra tay, chỉ đành đặt hết hy vọng trên người Hứa Thanh Tiêu.

"Đạo pháp hiển nhiên."

Nhưng, đúng thời khắc mấu chốt, thanh âm của Hứa Thanh Tiêu cũng tiếp đó nổ vang.

Ngươi Phật pháp vô biên.

Ta Đạo pháp hiển nhiên.

Lúc này, thanh liên nở rộ, một bóng người bé xíu màu tím xuất hiện, dựng dục ra vô thượng pháp, nhấc lên mây tía đáng sợ, ngay lập tức hất văng phật quang ra ngoài.

Phật quang màu kim sắc bị hất văng ở bên ngoài kinh đô Đại Ngụy, đánh mạnh vào đám tăng nhân kia.

Trong nháy mắt.

Khí huyết toàn thân Tuệ Giác thần tăng quay cuồng, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hứa Thanh Tiêu đáp lại, cũng là một loại khiêu khích.

Lão ta biết Hứa Thanh Tiêu ắt sẽ tham dự biện pháp, nhưng không ngờ được, vào thời điểm mấu chốt, Hứa Thanh Tiêu lại

cường thế đến như vậy?

“Được!”

“Hứa Thánh quả thật bất phàm.”

“Không hổ danh Hứa Thánh.”

“Vương gia giỏi quá.”

“Bình Loạn Vương oai phong quá đi thôi.”

Phật quang bị buộc ra ngoài.

Trong nháy mắt, các đệ tử bảy đại tiên môn đều không khỏi trầm trồ khen ngợi liên tục.

Tuy rằng Đại Ngụy không phải nơi tiên môn bọn họ ở, nhưng Trung châu là địa bàn của bạn họ.

Phật môn từ đằng đông đổ đến, bản thân đã mang theo ý vị khiêu khích.

Hơn nữa từ xưa đến nay, biện pháp đều không phải chuyện tốt lành gì.

Họ có thành kiến với Phật môn cũng là điều hết sức bình thường, bây giờ nhìn Hứa Thanh Tiêu áp chế Phật môn như thế, tất nhiên phải vỗ tay khen ngợi một phen rồi.

Đám người Lộ Tử Anh càng lớn tiếng khen hay, chẳng qua khen xong rồi, bỗng có chút ghen tị.

Mà dân gian bá tánh, cùng với nhóm quyền quý Đại Nguỵ cũng hăm hở khen ngợi, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Thuận theo phật quang lùi lại, Tuệ Giác thần tăng có chút động dung, nhưng thực mau đã thu lại, nhìn Hứa Thanh Tiêu đạm nhiên nói.

“A di đà phật. “

“Hứa thí chủ, sư đệ Tuệ Chính của lão nạp đã từng nói với ta, rằng Hứa thí chủ có tướng trí tuệ của Phật môn ta, cũng chính là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế của Phật môn ta, là người bảo hộ cho Chính Giác của Phật môn ta ra đời.”

“Hứa thí chủ, ngươi bị nghiệp hỏa quấn thân, bản thân lạc lối, tất cả đều là nghiệp chướng, vì tâm tịnh cùng tướng trí tuệ phật đà liên quan mật thiết với nhau, biển khổ vô biên, quy y ngã phật, có thể thoát ly nỗi khổ hồng trần, không phải chịu độc tham sân si, hướng cực lạc mà đi.”

Tuệ Giác thần tăng đầy mặt từ bi.

Kinh văn đấu pháp, lão ta thua, nhưng cũng không giận, lại lôi cái trò mèo Phật môn kia ra.

Ngươi cùng Phật ta có duyên.

Nếu Hứa Thanh Tiêu không phải Đại Ngụy vương hầu, cũng không phải Nho đạo Bán thánh, thế thì không có duyên với Phật của Tuệ Giác thần tăng kia rồi.

Mà thành yêu nghiệt to gan, dám sỉ nhục Phật pháp.

Lời của Tuệ Giác thần tăng nói khiến người ta ghê tởm.

Đấu pháp không lại, bắt đầu lươn lẹo.

Bảo sao không tởm cho được.

Nói Hứa Thanh Tiêu là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế của Phật môn, Bát Bộ Thiên Long là cái gì? Chính là người hộ đạo, địa vị ở Phật môn cực cao, nhưng so với bên trên thì thấp tẹt.

Phật Tổ, Phật, Bồ Tát, Bát Bộ Thiên Long, La Hán, hộ đạo tăng.

“Láo xược.”

“Bản vương chính là Lưu Ly Định Quang Phật chuyển thế, từng là Thế Tôn phật, cái gì mà Bát Bộ Thiên Long, ngươi thấy bản tôn, phải xưng Phật Tổ.”

Lời của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Đối phương xưng mình là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế, là Phật môn hộ đạo giả, Hứa Thanh Tiêu liền thuận đối phương.

So bốc phét đúng không?

Xem ai phét giỏi hơn ai.

Phật Tổ các ngươi cung phụng, ta chính là Phật Tổ đó đấy.

Chương 1184: Phật Pháp Vô Biên! Đạo Pháp Hiển Nhiên! Phật Pháp Tiểu Thừa? Xứng Để Độ Ta Sao? (3)

“Láo xược.”

Trong phút chốc, tám trăm tăng biện kinh đồng loạt mở miệng, Hứa Thanh Tiêu khẩu xuất cuồng ngôn, bất kính với Phật môn, vậy mà dán tự xưng là Phật Tổ, như này bảo bọn họ nhịn thế nào được?

“Hứa thí chủ, chớ có cuồng ngôn.”

Đến cả Tuệ Giác thần tăng cũng không nhịn được có chút phẫn nộ nói.

“Đâu ra láo xược?”

“Đâu ra cuồng vọng?”

Hứa Thanh Tiêu lớn tiếng chất vấn .

““Bôi nhọ Phật Tổ, sao không là láo xược?”

“Tự nhận là Phật Tổ, sao không là cuồng vọng?”

Tám trăm tăng biện kinh cùng với Tuệ Giác thần tăng nói.

“Nực cười!.”

“Phật thuyết, chúng sinh bình đẳng, buông bỏ đồ đao, đạp đất thành Phật.”

“Ý này, tất cả toàn Phật, người có phật tính, đã thành Phật.”

“Tất cả đều bình đẳng, Phật không xếp trên xếp dưới, ta đã có phật tính thì là Phật Tổ, quá khứ cũng vậy, tương lai cũng vậy, vạn phật đều là bổn tướng, cho nên Phật Tổ là ta, ta tức là Phật, đâu ra láo xược? Đâu ra cuồng vọng?”

“Nếu như láo xược, vậy Phật môn cũng không bình đẳng, nếu như ngông cuồng, vậy còn gì là đạp đất thành Phật?”

Hứa Thanh Tiêu lớn tiếng nói, âm thanh như tiếng sấm rền.

Đấy chính là tiếng chất vấn.

Cùng âm thanh đó vang đến, Tuệ Giác thần tăng không khỏi sửng sốt.

Lão ta không ngờ, Hứa Thanh Tiêu vậy mà đào sẵn một cái bẫy.

Không chỉ lão, cả tám trăm tăng biện kinh cũng sửng sốt.

Ngay từ đầu, bọn họ tụng Phật kinh, tỏ vẻ cường thế, cho nên tự tin.

Hứa Thanh Tiêu lại niệm ra Đạo kinh, kích lòng tranh đấu của mình lên, cho nên diễn biến Phật pháp.

Nhưng bởi vì đây dù sao cũng là vương triều Đại Nguỵ, hơn nữa cũng chưa đến thời khắc mấu chốt chân chính, cho nên Tuệ Giác thần tăng cũng không đưa ra con át chủ bài.

Đấu pháp thất bại cũng không xấu, mở miệng khen ngợi Hứa Thanh Tiêu, dùng cách này để chọc giận Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu sỉ nhục Phật Tổ, cũng chọc giận mình, theo bản năng hô lớn cuồng vọng.

Không ngờ trúng kế của Hứa Thanh Tiêu.

Đúng thế.

Đây là mưu kế của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn cố ý chọc giận Tuệ Giác thần tăng, rồi sau đó chất vấn biện pháp.

Tuệ Giác thần tăng khen Hứa Thanh Tiêu có tướng trí tuệ, là Bát Bộ Thiên Long, mà Hứa Thanh Tiêu lại tự xưng từng là Phật, chỉ bằng lời này tất nhiên đã chọc giận bọn họ.

Cho rằng Hứa Thanh Tiêu ngông cuồng tự đại, hơn nữa xuất khẩu vô lễ.

Giờ Hứa Thanh Tiêu nói ra câu Phật môn chúng sinh đều bình đẳng, một câu này, nói ra khiến mọi người á khẩu không trả lời được.

Mà trong kinh đô Đại Nguỵ, có không ít thế lực sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu tức giận mắng xong, cũng hoàn toàn kinh ngạc.

Từ đầu đến cuối, bọn họ đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu chẳng qua không thích Phật môn thôi, lại không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu vậy mà còn cố ý gài bẫy Phật môn nữa.

Đầu tiên là bắt đầu biện pháp.

Nói đúng hơn, Hứa Thanh Tiêu đã tự cho Phật môn một cái ra oai phủ đầu.

Ngươi nói Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng tự đại.

Là vì Hứa Thanh Tiêu tự nhận chính mình là Phật Tổ.

Nhưng chúng sinh bình đẳng, Phật thuyết, phóng hạ đồ đao, đạp đất thành Phật, mỗi người đều là Phật, mỗi người đều có phật tính.

Chỉ cần lúc phật tính xuất hiện, như vậy đã có thể thành Phật.

Nếu thành Phật thật, là Phật trong quá khứ cũng được, là Phật không trong quá khứ cũng chẳng sao, nếu như ngươi cứ cố chấp vấn đề này, vậy chứng minh Phật cũng có ba bảy loại, có trên có dưới có tôn có sư.

Thế sẽ không còn cái cách nói chúng sinh bình đẳng, cũng không tồn tại cái định lý người người đều thành Phật được.

Nghĩ đến đây, rất nhiều người líu lưỡi.

Cảm thấy Hứa Thanh Tiêu thật sự là đáng sợ, chỉ bằng mấy câu vô cùng đơn giản, chỉ thẳng vào trung tâm Phật môn, khiến Tuệ Giác thần tăng khó chịu ra mặt.

Một khi Tuệ Giác thần tăng đồng ý, như vậy sẽ làm dao động gốc rễ Phật môn, nghiệp lực này, lão ta không nhận nổi.

Nhưng nếu Tuệ Giác thần tăng phủ nhận,vậy có nghĩa lúc nãy mình vừa nói bậy, Phật pháp không đủ tinh thâm.

Xem như lỗ nặng rồi.

Lại còn mất hết cả mặt mũi.

Nếu là bình thường cũng chẳng sao.

Rốt cuộc nếu biện pháp không cãi lại được người ta, tóm lại cũng bình thường thôi.

Nhưng giờ thì khác.

Lão ta đang đại biểu cho Phật môn, mang tám trăm tăng biện kinh từ đằng Đông đến để biện pháp, muốn một đường toàn thắng, sao có thể thất bại ở chỗ này được?

Nếu như thất bại, cho dù chỉ thất bại một chút, với lão mà nói cũng là một rắc rối cực lớn.

Cho nên sắc mặt Tuệ Giác thần tăng cũng không đẹp đẽ gì cho cam.

Thậm chí lão còn có chút hối hận.

Coi thường Hứa Thanh Tiêu, không ngờ vừa mới gặp mặt, Hứa Thanh Tiêu đã đào một cái bẫy chờ mình.

Nhưng mà.

Thực mau.

Tuệ Giác thần tăng chắp tay trước ngực, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Phật bản chất là vô tướng, chính sinh lại có tướng.”

“Hứa thí chủ theo là chúng sinh, chưa tẩy sạch bụi hồng trần, chưa vào Phật quốc, chưa có Chính Giác, đâu ra vô tướng?”

“Đã có tướng chưa phải vô tướng, đương nhiên là cuồng vọng, cũng là xấc xược.”

Không hổ gừng càng già càng cay.

Tuệ Giác thần tăng đưa ra câu trả lời, nhưng lời của lão, không tính là đặc biệt cao minh lắm.

Lão ta cho rằng, Phật là vô tướng, chỉ cần thành Phật, quá khứ cũng được, tương lai cũng thế, đều là phật đà, vì thế nhân giải vây, dẫn thế nhân hướng về cực lạc.

Nhưng chúng sinh có tướng, Hứa Thanh Tiêu là Vương gia của vương triều Đại Ngụy, lại là Nho đạo Bán thánh, vướng vào rất nhiều nghiệp lực tội lỗi, mê luyến hồng trần mà vô pháp thoát thân, cho nên vẫn chưa rũ sạch bụi trần, chưa thanh khiết sạch sẽ.

Cũng chưa đi qua Phật quốc, ý chỉ chưa tự siêu thoát, chưa muốn vứt bỏ hết thảy vinh hoa phú quý.

Chỗ nào được coi là Phật?

Chẳng qua mỗi người một vẻ, nói bổn tướng mà thôi.

Câu trả lời này không tính rất cao minh, nhưng câu trả lời này lại vẹn toàn vừa khớp.

Ít nhất không tính là thua.

"À!"

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không đáp lại.

Chỉ một chữ à.

Ngập tràn miệt thị cùng với cười nhạt.

Trong mắt Phật môn, một tiếng cười nhạt này dường như đang nói, Phật môn cũng chỉ đến thế thôi.

Mà trên thực tế, ý của Hứa Thanh Tiêu đúng là thế đó.

Còn tưởng rằng Tuệ Giác thần tăng giỏi đến thế nào.

Một câu bổn tướng phi vô tướng dễ ợt cũng trả lời không lên thân.

Nếu nói vậy, đại hội biện pháp lần này, Hứa Thanh Tiêu có tự tin rồi.

Chương 1185: Phật Pháp Vô Biên! Đạo Pháp Hiển Nhiên! Phật Pháp Tiểu Thừa? Xứng Để Độ Ta Sao? (4)

“A Di Đà Phật.”

“Tướng trí tuệ của Hứa thí chủ đã hiện, hẳn sớm sẽ thoát ly hồng trần, chớ để thế tục ràng buộc, nhập Phật môn ta, diệt sạch nghiệp lực của chính mình, hướng Phật quốc cực lạc, thành tựu Chính Giác.”

Tuệ Giác thần tăng lại lần nữa mở miệng.

Nhưng lần này lão ta khôn hơn rồi, không nói Hứa Thanh Tiêu là chuyển thế của ai nữa, mà cứ một mực chắc chắn, Hứa Thanh Tiêu có duyên với Phật, chẳng qua đang bị thế tục ràng buộc lại.

Cần có Phật môn dẫn độ.

“Phật pháp tiểu thừa.”

“Cũng xứng để độ?”

Hứa Thanh Tiêu nói, đây là câu trả lời của hắn.

Chỉ là câu này vừa ra, nháy mắt đã đưa đến một loạt tiếng ồ.

Phật pháp không chia lớn nhỏ.

Nhưng lời này của Hứa Thanh Tiêu, lại đang nhục mạ Phật môn Tây Châu là Phật pháp tiểu thừa.

Phật có giáo phái, đơn giản là cung phụng Phật khác nhau, làm chuyện khác nhau, nhưng lý niệm vẫn nhất trí.

Một câu Phật pháp tiểu thừa này của Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng đang xỉ nhục toàn bộ Phật môn khắp thiên hạ.

Giờ.

Trong kinh đô ồ hết lên.

Mọi người khe khẽ nói với nhau, đồng thời cũng chờ mong xem Phật môn sẽ phản ứng ra sao.

Nhưng khiến người ta không ngờ được là.

Tuệ Giác thần tăng chỉ là khẽ nhíu mày, nhưng cũng không tức giận xỉ vả Hứa Thanh Tiêu, chẳng qua sắc mặt tám trăm tăng biện kinh có chút khó coi thôi.

Bị người ta hạ nhục đến thế, sao họ lại không giận được?

Không phải vấn đề về Phật học, mà là Hứa Thanh Tiêu đang xỉ nhục Phật phát, bọn họ đương nhiên không chịu nổi rồi, nếu như là xỉ vả bọn họ, thì bọn họ lại không để bụng.

Việc này phải bàn về vấn đề tín ngưỡng.

Chẳng qua, Tuệ Giác thần tăng không nói, chúng tăng cũng không tiện mở miệng, chỉ có thể nghẹn một cục tức.

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ chấp nhất với sai lầm rồi.”

“Cách giống nhau, việc gì phải dùng đến hai lần?”

“Phật viết, thế nhân vì không biết nên mê man, vì không biết mà ngu muội, không hiểu kinh phật, không thể thức tỉnh trí tuệ thông suốt, không thể dựng minh đài, không thể nhập Phật quốc, không thể sánh vai cùng Phật.”

“Hứa thí chủ là Nho đạo Bán Thánh, nhưng cũng không biết nên mê man, vì không biết mà ngu muội, vì thương sanh thiên hạ kia mà càng thêm ngu muội, trí tuệ bị lừa gạt, vì bát giới mà tự giết chính mình, vì ba độc mà trầm luân, lão nạp lập chí, nguyện phổ độ Phật pháp cho muôn sinh linh, vì thế nhân quét sạch hết thảy nghiệp chướng che mù trí tuệ.”

Tuệ Giác thần tăng thể hiện dáng vẻ thương xót thế nhân.

Còn cưỡng ép vào để nói, Hứa Thanh Tiêu chấp nhất cái sai lầm của chính mình, còn muốn bảo Hứa Thanh Tiêu tuy thần là Nho đạo Bán thánh, nhưng trí tuệ còn bị che giấu, vẫn không thể giác ngộ ra được trí tuệ, nói gì đến sinh linh khắp thiên hạ này.

Cho nên ta muốn ở đây phát dương Phật pháp, để người trong thiên hạ này đều có thể giác ngộ Phật pháp.

Để cầu cho sinh linh thiên hạ này phúc trạch an khang.

Thật sự là đại từ đại bi.

Miệng đầy nhân nghĩa.

Há mồm A Di Đà Phật.

Ngậm miệng A Di Đà Phật.

Trong Thái Thượng tiên cung.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn đối phương.

Hắn không muốn nói gì nữa.

Chưa biện pháp, mình đã cho Tuệ Giác thần tăng vã mồ hôi hột, thế là đủ rồi.

Trước mắt, không cần đi khắc khẩu làm chi cho mệt.

Qua mấy ngày nữa, có rất nhiều thời gian để khắc khẩu.

Thu ánh mắt lại.

Bên ngoài kinh, đám người Tuệ Giác thần tăng vẫn tiếp tục niệm kinh Phật, chẳng qua trên Thái Thượng tiên cung vẫn có bóng mờ của đóa thanh liên đấy, phật quang không thể nào đi hết vào trong đó được.

Nhưng cũng vào lúc này.

Vô Trần đạo nhân cũng từ trong cảm ngộ tỉnh lại.

Đợi họ tỉnh táo lại hoàn toàn.

Cùng liếc nhau một cái, tiếp đó đồng loạt làm một vái thật sâu về phía Hứa Thanh Tiêu.

"Đa tạ Hứa thánh, ban pháp cho ta."

Sáu người cùng nhau vái thật sâu.

Hứa Thanh Tiêu đưa ra nửa đầu của Đạo Đức Kinh, không nói để bọn họ đột phá cảnh giới, nhưng lại cho họ một loại ý nghĩ mới.

Nhờ sự dẫn dắt của ý nghĩ này, không thua gì lúc họ còn là Nhị phẩm, có người dạy họ nên tu luyện Nhất phẩm như thế nào vậy.

Tất nhiên vì vậy, sáu người vô cùng cảm kích Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị tiền bối khách khí.”

Hứa Thanh Tiêu hướng tới sáu người đáp lễ.

Nhưng mà còn không đợi sáu người nói tiếp cảm ơn như nào, Hứa Thanh Tiêu đã nói ngay.

“Chư vị tiền bối, kỳ thật vãn bối có một chuyện muốn nhờ, mong chư vị tiền bối giúp một tay.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn không chỉ giảng thuật Đạo Đức Kinh, còn nói một Đạo kinh mới.

Một là trấn áp Phật môn chút.

Hai là giúp mấy người này mau chóng lĩnh ngộ Đạo Đức Kinh.

Nhưng mục đích chủ yếu là có chuyện muốn nhờ.

“Mời Hứa Thanh nói, nếu như giúp được, chúng ta tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.”

Vô Trần đạo nhân mở miệng nói đầu tiên, hỏi Hứa Thanh Tiêu muốn gì.

Năm người còn lại cũng đáp lại thế.

“Vãn bối đang cần linh kim cực phẩm, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu.”

“Cứ cho là vay đi, sau này sẽ trả lại.”

Hứa Thanh Tiêu nói thỉnh cầu của mình ra.

Đúng thế.

Linh kim cực phẩm, Đại Ngụy không có nhiều linh kim cực phẩm, nhưng chắc Tiên môn cũng phải có một ít, thậm chí khéo còn nhiều hơn cả Đại Nguỵ một chút.

Suy cho cùng Tiên môn yêu cần thứ này, Đại Ngụy không để tâm đến mấy thứ này lắm.

Cũng quan tâm đến, nhưng không coi đây là vật tư quan trọng để kiếm về.

“Linh kim cực phẩm?”

Mọi người có chút tò mò, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại muốn linh kim cực phẩm.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Trong phút chốc, sáu người cho nhau một cái liếc mắt, rồi sau đó mở miệng.

“Hứa Thánh, linh kim cực phẩm cũng chẳng tính là gì hết, nhưng mà thứ này trong Tiên môn chúng ta cũng ít lắm, nhưng cũng có thể đưa cho Hứa Thánh một trăm cân.”

Vô Trần đạo nhân vẫn là người nói đầu tiên, đồng ý lấy ra một trăm cân.

“Trận tông chắc được tầm chín mươi cân.”

“Kiếm tông khoảng năm mươi cân.”

“Đan tông chắc tầm tám mươi cân.”

“Phù tông hình như không có kinh kim cực phẩm, nhưng năm mươi cân thì vẫn kiếm ra được.”

Năm đại tiên Nhất phẩm nói, thứ này cực hiếm, tuy bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu muốn dùng nó để làm gì. Nhưng vẫn cho ra câu trả lời.

Năm đại Tiên tông, lấy được tầm khoảng bốn trăm hai mươi cân linh kim cực phẩm.

Nháy mắt, ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Nhất phẩm bên Như Ý Khí tông.

Chương 1186: Phật Pháp Vô Biên! Đạo Pháp Hiển Nhiên! Phật Pháp Tiểu Thừa? Xứng Để Độ Ta Sao? (5)

Trần Nguyên tiền bối.

“Hứa Thánh, tông ta sẽ mang một trăm năm mươi cân ra.”

“Nhưng mà, Hứa Thánh, ngươi cần linh kim cực phẩm để làm gì? Nếu như dùng để luyện chế một pháp khí phòng ngực, thật ra bần đạo cũng có thể luyện chế hộ Hứa Thánh, dùng linh kim cực phẩm, hiệu quả thật không tồi đâu.”

Trần Nguyên trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng đưa ra một con số.

Đồng thời ông cũng tò mò, Hứa Thanh Tiêu muốn dùng thứ này làm gì?

Nếu để luyện chế một pháp khí phòng thân, vậy ông nguyện lòng tự luyện chế cho Hứa Thanh Tiêu.

“Để làm chuyện khác.”

“Trần Nguyên tiền bối, vãn bối muốn hỏi một chút, trong thiên hạ thì nhà ai có nhiều linh kim cực phẩm nhất?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò nói.

Bốn trăm hai mươi cân cộng thêm một trăm năm mươi cân, tương đương năm trăm bảy mươi cân.

Cộng thêm Đại Nguỵ thêm một trăm cân nữa, cũng xuýt xoát gần bảy trăm cân rồi.

Cũng đủ để mình chế tạo ra một đại pháo Võ Thần Nhất phẩm.

Nhưng một chiếc thì không đủ.

Hứa Thanh Tiêu hy vọng có thể tạo ra được hai đến ba chiếc.

Ít nhất là ba chiếc, biến nguy cơ ở trước mắt thành không bao giờ có nguy cơ nữa.

“Nhà ai có nhiều linh kim cực phẩm nhất?”

“Nếu nói thẳng ra, chắc Thất Tinh Đạo tông cũng có kha khá.”

“Nhưng có một chỗ, nghe đồn, có rất nhiều linh kim cực phẩm.”

“Thậm chí còn có chất vượt qua cả linh kim cực phẩm.”

Trần Nguyên nói, đầu tiên ông nghĩ tới là Thất Tinh Đạo tông.

Đồng thời cũng nghĩ đến một chỗ, có không ít kinh kim cực phẩm.

Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

Vô Trần đạo nhân cũng rất tò mò.

Linh kim cực phẩm, chính là vật liệu cực kỳ quý giá của Tiên môn.

Thứ vật liệu này có thể nói là đã thiếu còn thêm thiếu.

Bây giờ Trần Nguyên đạo nhân lại nói có một nơi có rất nhiều.

Thế thì hơi lạ rồi.

Đừng nói Hứa Thanh Tiêu cần linh kim cực phẩm, mọi người cũng cần linh kim cực phẩm, cho dù thứ này có ích hay không, thì mọi người vẫn muốn nó thôi, càng nhiều càng tốt.

Nếu không phải Hứa Thanh Tiêu giúp bọn họ, nói thật linh kim cực phẩm nhà bọn họ còn không có đủ mà dùng, cũng không thể đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

“Trung châu tiên tàng…”

Giọng ông ta vừa vang lên, một câu khiến mọi người sửng sốt.

Trung Châu tiên tàng?

Người ngồi đây đều không phải kẻ đầu đường xó chợ gì, tất nhiên cũng đã từng nghe qua bí mật về Trung Châu tiên tàng.

Đặc biệt nhất là Hứa Thanh Tiêu, hắn còn có cả bản đồ của Trung Châu tiên tàng này.

Bây giờ nghe bảo trong Trung Châu tiên tàng cất giấu một lượng cực lớn linh kim cực phẩm, tất nhiên hơi kinh ngạc rồi.

“Xin chỉ giáo.”

“Trung Châu tiên tàng? Có một lượng lớn linh kim cực phẩm á?”

“Ông nói rõ ra xem nào?”

Mọi người tò mò, họ vô cùng tò mò về điều này.

Trần Nguyên đạo nhân xoa chòm râu, nhìn mọi người nói.

“Trung châu tiên tàng, không phải có một lượng lớn linh kim cực phẩm, mà có vô số linh kim cực phẩm.”

“Linh kim được sinh ra từ trong linh khí của sơn mạch, cần đến hàng trăm ngàn vạn năm, mới có thể sinh ra được linh kim cực phẩm.”

“Trung châu tiên tàng đã tồn tại hàng tỷ tỷ năm rồi, theo lý thuyết mà nói, phù hợp với điều kiện sinh trưởng của linh kim, nếu như có chỗ đó thật, vậy linh kim cực phẩm bên trong nó, e rằng không thể đo lường bằng một con số thực tế được.”

“Thậm chí còn sinh ra được quặng sắt còn tốt hơn cả linh kim cực phẩm nữa.”

“Tất nhiên đây chỉ theo lý thuyết mà nói thôi, có thật hay không, bần đạo thật lòng cũng khó nói.”

Trần Nguyên đạo nhân nói như thế.

Ông cũng không phải biết được hết, chỉ dựa vào những gì mình suy luận ra thôi.

Nhưng mà suy luận này nói có sách mách có chứng, cũng thuyết phục được Hứa Thanh Tiêu.

Điều kiện ở Trung châu tiên tàng cực phù hợp là nơi linh kim sinh trưởng, hơn nữa nghe đồn Trung châu tiên tàng đã tồn tại hàng sa số năm rồi.

Dùng trăm vạn năm, ngàn vạn năm cũng không đủ.

Trong tình huống như vậy, Trung châu tiên tàng đúng thật rất có khả năng cất giấu một lượng cực lớn linh kim cực phẩm.

Trong chốc lát, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã có chút hứng thú đối với Trung châu tiên tàng.

Võ Đế đã từng đến Trung châu tiêng tàng, chẳng qua ông ta còn chưa đi sâu vào đã gặp phải phiền phức rồi.

Mình cũng thử đến xem, nếu đúng có linh kim cực phẩm thật, lại có một lượng lớn nữa, vậy mình có thể đạt được mục tiêu rồi.

Cho dù là Thánh Nhân đời thứ tư thì sao, Thánh Nhân đời thứ năm thì thế nào.

Thậm chí đến cả tranh đấu giữa Phật môn, tất cả nguy cơ, đều có thể giải quyết.

Bây giờ phương pháp luyện chế đại pháo Thần Võ đã được giải quyết, khiếm khuyết chính là nguyên vật liệu.

Chỉ cần có đủ nguyên vật liệu.

Như thế tất cả nguy cơ, đều không còn là nguy cơ nữa.

Nhưng mà, chuyện Trung châu tiên tàng, Hứa Thanh Tiêu vẫn định để sang một bên trước.

Chí ít phải giải quyết xong chuyện với Phật môn đã, rồi tính Trung châu tiên tàng sau.

Suy cho cùng, Trung châu tiên tàng cũng có rất nhiều bí mật.

“Lâm Trận tiền bối, vãn muốn muốn nhờ ông một chút.”

Thoáng cái Hứa Thanh Tiêu đã nhìn sang Lâm Trận nói.

Lâm Trận, chính là cường giả Nhất phẩm của Quy Nguyên Trận tông.

“Hứa Thánh cứ nói thẳng.”

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu đáp.

Đồng thời cũng tò mò, Hứa Thanh Tiêu tìm ông có chuyện gì cần làm.

“Lâm Trận tiền bối, nhờ tiền bối giúp ta khắc một vài trận pháp Nhất phẩm được không?”

Hứa Thanh Tiêu thỉnh cầu.

Hắn muốn nhờ đối phương khắc trận pháp Nhất phẩm.

Nghe lời này, Lâm Trận hơi kinh ngạc, không biết Hứa Thanh Tiêu muốn dùng trận pháp Nhất phẩm để làm gì, nhưng ông không hỏi nhiều, mà là nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Trận pháp Nhất Phẩm Hứa Thanh yêu cầu là trận pháp loại nào?”

Lâm Trận chân nhân hỏi.

Trận pháp nói ra cũng phân chia lớn nhỏ, nếu như phải khắc trận pháp Nhất phẩm cho toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ, vậy thì khó rồi, đừng nói ba, bốn năm, thậm chí là mười mấy năm cũng đừng có mà mơ.

Hơn nữa nguyên vật liệu cần, cộng thêm nhân lực, đều vô cùng rắc rối.

Nhưng nếu chỉ bố trí một trận pháp Nhất phẩm nhỏ, ví dụ như nói cần thêm trận pháp Nhất phẩm vào khí cụ, vậy cũng không tốn nhiều thời gian lắm.

Chỉ hao tổn tinh thần thôi.

“Khắc vào trong pháp khí.”

“Lâm Trận chân nhân, trên này là trận pháp vãn bối cần, dùng trận ngọc tốt nhất.”

“Hộ bộ sẽ mang vật liệu đến, mong tiền bối hết lòng giúp cho.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, đồng thời cũng lấy ra một trang sách, ở trên vẽ trận pháp hắn cần.

Chương 1187: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (1)

Đối phương nhận trận pháp, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt đã hơi đổi.

Có tổng cộng mười tám trận pháp Nhất phẩm, yêu cầu một đoạn thời gian, nhưng khiến ông tò mò là Hứa Thanh Tiêu cần nhiều trận pháp đến vậy để làm gì?

Luyện khí?

Này cũng không cần thiết đâu, cần lắm pháp khí như vậy để làm gì?

Pháp khí tất nhiên là tốt rồi.

Nhưng nếu như không phải loại pháp khí cực hạn, ví dụ như trong thất đại tiên tông đều có cực hạn pháp khí, loại pháp khí này là pháp khí hoàn mỹ nhất, uy lực của nó cùng cấp với một nửa Nhất phẩm, uy lực hợp lại ngang tầm một Nhất phẩm.

Chẳng qua thứ này, tuyệt đối không thể dựa vào mỗi trận pháp Nhất phẩm là có thể luyện chế ra được.

Đây cũng là chỗ ông tò mò.

Trong lòng vô cùng tò mò.

Nhưng ông không nghĩ nhiều, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Muốn luyện chế xong trận pháp thì cần một tháng.”

Ông báo cho Hứa Thanh Tiêu biết, muốn luyện chế trận pháp xong hết thì phải tốn mất một tháng.

Nhưng nói xong, Hứa Thanh Tiêu đã lắc đầu, nhìn đối phương từ từ nói.

“Mong tiền bối dốc toàn lực, trong vòng bảy ngày, có thể khắc xong sao?”

Một tháng.

Thế dài quá, bảy ngày thì vừa tầm.

Tất nhiên, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, vậy là hơi làm khó người ta rồi, dù sao đây cũng là khắc trận pháp, không phải chạy kpi.

Nói xong, sắc mặt của đối phương hơi đổi, nhưng một lát sau, ông hít một hơi thật sâu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Lão phu nhờ chư vị trưởng lão trong tông môn cùng nhau khắc ấn, trong vòng bảy ngày chắc sẽ làm xong."

Lâm Trận chân nhân đáp.

Nếu đổi là người khác, ông sẽ từ chối ngay, nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác, suy cho cùng mình cũng nhận được nửa đầu Đạo Đức Kinh, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu có đại trí tuệ, không khéo một ngày nào đó lại ngộ đạo ra được Đạo Kinh gì đó nữa.

Tiên môn phải nịnh bợ Hứa Thanh Tiêu, như vậy chỉ có lợi, chứ không có hại.

Tất nhiên vì vậy nên Lâm Trận nguyện ý đáp ứng, cũng coi như làm Hứa Thanh Tiêu thiếu ông ta một ân tình, này cũng không phải chuyện xấu gì.

"Đa tạ tiền bối."

Hứa Thanh Tiêu hướng về đối phương bái một bái, vô cùng cảm kích.

"Hứa Thánh khách sáo."

"Thật ra khắc trận pháp, không tính là chuyện rắc rối quá gì."

"Rắc rối thật sự là biện pháp với Phật môn."

"Nếu như phải vì khắc giúp trận pháp cho Hứa Thánh, mong rằng đến lúc đó Hứa Thánh ra mặt đối đáp Phật môn."

Lúc này, Lâm Trận lại nói, ông ta nguyện ý khắc trận pháp cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng có một yêu cầu, hy vọng Hứa Thanh Tiêu sẽ đi đối đáp lần biện pháp này với Phật môn.

Tiện môn biện pháp, cũng không chắc sẽ thua, mà xác suất lớn nhất định sẽ thất bại, dù sao Phật môn biện pháp đã nổi tiếng

khắp thiên hạ rồi.

Chủ yếu chính là Phật môn vì lần này chuẩn bị tận năm trăm năm, lần trước thua, vì Đại Nguỵ sinh ra một Văn Thánh.

Bây giờ thì đừng hòng.

Vì vậy, Phật môn có xác suất quá lớn là sẽ đạt được thắng lợi trong lần biện pháp này, nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu tụng Đạo Kinh, thoáng chốc đã áp chế được đám người Tuệ Giác thần tăng, việc này làm cho họ cảm thấy vui sướng, dường như đã tìm thấy được một vài tia hy vọng.

Nghe đối phương nói, kỳ thật Hứa Thanh Tiêu cũng không chắc lắm.

So tài dị thuật còn dễ nói, nhưng nếu muốn biện pháp thật, vậy rắc rối rồi, tuy rằng Hứa Thanh Tiêu không biết Phật môn biện pháp như nào, nhưng cũng biết được hung hiểm của biện pháp.

Biện pháp theo lẽ thường, là lấy bổn tướng đối lại phi tướng, lấy bổn vật vạch ra phi vật.

Biện pháp cao thâm, là lấy phi tướng đối với bổn tướng, dùng phi vật vạch ra bổn vật.

Nếu như biện pháp theo lối quỷ biện, đó chính là dùng bổn tướng đối với bổn tướng, lấy bổn vật vạch ra bổn vật.

Mấy thứ này, ly kỳ cổ quái, liên quan đến thiên văn địa lý.

Nhưng liên quan càng nhiều đến thiền ý, Phật ý, Đạo ý, còn liên quan đến cả thiên địa vũ trụ vạn vật.

Hứa Thanh Tiêu có thể biện luận lại được vài câu, ví dụ như nói mấy thứ linh tinh về vũ trụ khởi nguyên, nhưng đấy đều dùng bổn tướng đối với phi tướng.

Dùng cái thứ đã biết để chứng minh những thứ chưa biết, chuyện về bản tướng ở thế gian.

Nhưng đến biện pháp cao thâm thì khác hẳn.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu cũng không nắm chắc tự tin, hắn cần phải đi tìm hiểu lại kinh phật mình từng đọc qua đã.

Có vẻ nước đến đít rồi mới nhảy, nhưng hết cách rồi.

“Vãn bối sẽ cố hết sức.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, xem như đồng ý, đồng thời cũng dặn chư vị tiền bối một hồi về chuyện trận pháp và linh kim cực phẩm.

Mọi người lập tức đồng ý, Thái Thượng tiên tông sảng khoái nhất, Vô Trần đạo nhân lập tức bảo người mang linh phẩm cực phẩm đến vương phủ.

Ngay đó.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Thái Thượng tiên cung.

Hắn phải về vương phủ.

Gần nhất còn để ngẫm lại kinh phật cho rõ, thứ hai là luyện chế đại pháo Võ Thần.

Rất nhanh.

Chờ Hứa Thanh Tiêu đi rồi, sáu người cũng lên tiếng.

“Kinh này, đúng là cổ kinh vô thượng của Đạo môn mà, vừa nãy nghe kinh văn xong, bần đạo đột nhiên cảm thấy nguyên thần thăng hoa, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vậy trong vòng một năm, nguyên thần của bần đạo sẽ viên mãn.”

Vô Trần đạo nhân cảm khái, ông tán thưởng Đạo Đức Kinh, không nhịn được tấm tắc.

Trên thực tế nhờ Đạo Đức Kinh này của Hứa Thanh Tiêu bọn họ được lợi quá lớn, chỉ là không nói những lời đó ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu thôi.

Dù sao họ là Nhất phẩm, cũng muốn tý mặt mũi chớ.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đi rồi, họ cũng sảng khoái hơn, nói ra tình hình trước mắt.

“Ầy, Hứa Thánh đúng là đại tài muôn đời, hắn theo Nho đạo, một năm thành Thánh, rồi sau đó kiêm Võ đạo, Võ đạo lại nhập Thánh, bây giờ tu luyện Tiên đạo, còn tự hiểu tự viết ra được kinh văn bất phàm như vậy, thế gian này còn có kỳ nhân đến vậy nữa ư.”

Trần Nguyên không nhịn được nói, khen ngợi Hứa Thanh Tiêu.

“Nhưng mà, kinh văn này chỉ có nửa bộ trước, không có nửa bộ sau, đáng tiếc, quá là đáng tiếc, nếu như Hứa Thanh Tiêu là đệ tử của ta thì tốt biết bao.”

“Không được, lát nữa lão phu phải đến gặp Hứa thánh một chuyến, có vi phạm quyết định của tổ tông cũng không sao, mở rộng Kiếm Các, để Hứa Thánh tu luyện Kiếm đạo, không khéo Hứa Thánh có thể lĩnh ngộ ra được kiếm pháp tuyệt thế chân chính.”

“Vì Kiếm tu ta, mở cổng trời!”

Nói đến đây, Kiếm Vô Cực đã đứng ngồi không yên.

Chương 1188: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (2)

“Vì Kiếm tu ta, mở cổng trời!”

Nói đến đây, Kiếm Vô Cực đã đứng ngồi không yên.

Nhưng Kiếm Vô Cực vừa nói xong, vài vị Tiên đạo Nhất phẩm còn lại cũng có chút động lòng.

Nhưng giọng nói của Vô Trần đạo nhân không khỏi vang lên.

“Vô Cực đạo hữu, ý tưởng của ngươi tuy tốt, nhưng cũng chỉ nghĩ được thôi, Hứa Thánh vẫn sa vào Nho đạo, ngươi bảo hắn đi tu luyện Kiếm đạo, hắn đã không có thời gian rảnh rồi, vừa Nho đạo, lại vừa Võ đạo, hơn nữa còn cách để tu Tiên môn nữa.”

“Sao còn có thời gian đi tu luyện Kiếm pháp?”

Nói này, sắc mặt Kiếm Vô Cực đổi liền, ông muốn phản bác lại vài câu, nhưng ngẫm kỹ lại, lời của Vô Trần đạo nhân đúng là không sai.

Mà vào chính lúc này, giọng của Lâm Trận vang lên.

“Chỉ bằng nửa đầu Đạo kinh này, ta đã cảm thấy có thể giúp ta tăng lên rất nhiều, nếu như có đầy đủ, có lẽ chúng ta có thể đạt được thành quả siêu thoát, chính là Siêu phẩm mà Tiên đạo nhắc đến.”

“Nếu như thành Siêu phẩm thật, vận khí Tiên đạo ta cũng đến rồi.”

“Đến lúc đó, mặc dù Phật môn có biện pháp thắng chúng ta thì làm sao nào? Trong sáu hệ thống tu lớn này, ai đã có Siêu phẩm? Chỉ mình Tiên đạo ta có.”

“Chư vị, ta có một suy nghĩ to gan, không biết chư vị có nguyện ý hay không?”

Lâm Trận chân nhân nói xong lời cuối cùng, ông cũng càng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Lời này khiến mọi người tò mò, đồng loạt nhìn về phía ông.

“Ý gì cơ?”

“Nói nghe thử xem nào!”

Mọi người hỏi.

Mà đối phương hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

“Nếu lần biện pháp với Phật môn này Tiên đạo thua, Nho đạo cũng thua, chúng ta nếu không muốn ngồi chờ chết, không bằng dung nhập hoàn toàn với Đại Nguỵ, biểu quyết tâm ý, nguyện nâng đỡ vương triều Đại Nguỵ.”

“Cứ như vậy, xem như đưa khí vận của Tiên môn vào trong quốc vận của Đại Nguỵ, việc này đối với tiên môn chúng ta, tuy rằng có hại một chút, nhưng vẫn coi là áp chế được Phật môn, đồng thời cũng kết thiện duyên chân chính với Hứa Thánh.”

“Hứa Thánh dù sao cũng là Bình Loạn Vương của Đại Nguỵ, toàn tâm tàm ý đặt vào trong vương triều Đại Nguỵ, Tiên môn chũng ta là nhàn vân dã hạc, mang khí vận của Tiên đạo nhập vào trong Đại Nguỵ, vinh cùng vinh, tổn cùng tổn, không khéo Hứa Thánh sẽ đồng ý đưa nốt nửa cuốn Đạo kinh còn lại cho chúng ta.”

“Một khi Tiên môn sinh ra một Siêu phẩm, thế đúng thật là vì Tiên đạo ta sáng lập tân thế, cũng có thể khiến Tiên đạo chúng ta nhảy một bước đứng đầu sáu đại hệ thống.”

“Mọi người, cảm thấy thế nào?”

Lâm Trận chân nhân nói ra kế hoạch của chính mình.

Trên thực tế thì ông cũng không xem trọng biện pháp với Phật môn, ít nhất thì Tiên môn chắc cũng chẳng có năng lực biện pháp gì, thua chắc, nhưng bảo bọn họ nhận thua luôn thì bọn họ chắc chắn không vui rồi.

Cũng không muốn để Phật môn chiếm hết chỗ lợi, vậy không bằng dứt khoát gia nhập hoàn toàn vào vương triều Đại Nguỵ, không tính thuần phục, cũng không tính là phụ thuộc, mà dung nhập vào bên trong vương triều Đại Nguỵ.

Để khí vận Tiên môn nhập vào quốc vận của Đại Nguỵ, nói như vậy, ít nhất Phật môn cũng đừng hòng mong một mình độc tài.

Còn có thể xoay vòng lại vốn.

Lời này nói xong, đám người Vô Trần đạo nhân, Kiếm Vô Cực, Trần Nguyên,… cùng nhau im bặt xuống.

Kiến nghị này đúng thật to gan, nhưng cũng không xấu, chỉ có thể nói là đánh cược tất cả của Tiên môn ra.

“Nhưng nếu Phật môn thua thì sao?”

Kiếm Vô Cực không nhịn được nhìn đối phương hiếu kỳ hỏi.

“Vậy để xem là ai thắng được Phật môn, dù sao Tiên môn cũng có gì để trông cậy vào đâu, chỉ bằng mấy quả dưa vẹo táo nứt các ngươi đào tạo ra được ấy à, thôi đừng có hy vọng nữa!”

“Hy vọng duy nhất chính là Hứa Thánh.”

“Cho nên nếu Hứa Thánh thắng, chúng ta đây càng phải như vậy, lập tức dung nhập vào Đại Nguỵ, gia nhập vào quốc vận của Đại Nguỵ, cũng coi như thể hiện thành ý cho Hứa Thánh xem, nhận lấy nốt nửa cuốn Đạo Kinh.”

Lâm Trận nói vậy.

Nói xong, mọi người trầm mặc.

Bởi vì chủ ý ông ta đề ra, đúng là có thể ngẫm nghĩ suy xét được.

“Việc này vẫn phải bàn bạc một phen đã.”

“Có điều vẫn có thể giữ lại được.”

“Nhưng trước mắt chúng ta cũng không cần chú ý chuyện này, Phật môn biện pháp, nếu thắng thì thắng thôi, cho dù có thắng hay là thua, Tiên môn chúng ta vẫn luôn bị áp chế.”

“Chuyện ở Ma quật, mới là chuyện chúng ta cần phải chú ý, dạo gần đây oán khí ở Ma quật càng lúc càng đáng sợ, phong ấn bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ tan ra, một khi Ma quật xảy ra chuyện, đấy mới là chuyện phiền phức thật sự.”

“Thật ra, Bần đạo vẫn mong Phật môn có thể thắng.”

Vô Trần đạo nhân chậm rãi mở miệng, nhắc tới một chuyện khác.

Nói xong, mọi người lập tức hiểu ra ý của Vô Trần đạo nhân.

Những lời này gồm có hai ý quan trọng.

Hy vọng Phật môn thắng, nếu vậy là có thể áp chế được yêu ma khắp thiên hạ.

Hy vọng Phật môn thắng, đấy cũng là lo nếu Phật môn thua, liệu có xảy ra một vào chuyện xấu nào không.

Mấy thứ này không ai đoán trước được.

“Được rồi, đừng có dông dài nữa, cứ về trước nghiệm lại kinh văn đi, đợi mấy ngày nữa, chúng ta gặp lại cùng nhau trình bày một vài tâm đắc, kinh văn này, nhất định sẽ mang lại cho chúng ta rất nhiều lợi ích.”

“Vô Cực huynh, chuyện ngươi vừa nói, nhất định không cần nghĩ nhiều, chớ có quấy rầy Hứa Thánh, ít nhất là trong khoảng thời gian này, đừng đi làm phiền Hứa Thánh.”

Vô Trần đạo nhân nói như thế.

Đồng thời còn không quên dặn dò Kiếm Vô Cực một phen, tránh ông ta đi làm phiền Hứa Thánh.

Nghe lời này, Kiếm Vô Cực gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Rất nhanh sau, mọi người từ biệt nhau, đồng loạt rời khỏi đây.

Chỉ là đợi bọn họ đi xong.

Vô Trần đại nhân bắt đầu ngồi yên đả toạ, ước chừng tầm nửa nén hương, đợi họ rời đi hết rồi, Vô Trần đạo nhân lập tức đứng dậy, hướng ra phía ngoài gọi lớn.

“Tử Anh, vào đây mau.”

Ông truyền âm, bảo đối phương mau đến đây.

Trong nháy mắt, Lộ Tử Anh đi vào trong đại điện, có chút tò mò mà nhìn về phía sư phụ mình.

“Sao vậy ạ, sư phụ?”

Lộ Tử Anh tò mò hỏi.

“Mau, đi vào trong Tàng Kinh các, lấy mười hai nội đình cổ kinh đưa sang chỗ Hứa Thánh đi.”

Vô Trần đạo nhân mở lời, bảo Lộ Tử Anh mau mang mười hai nội đình cổ kinh sang cho Hứa Thánh.

Nói xong, sắc mặt Lộ Tử Anh tức thì thay đổi.

Chương 1189: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (3)

“Sư phụ, người điên rồi sao?”

“Mười hai nội đình cổ kinh, chính là tâm pháp nòng cốt của Thái Thượng tiên tông chúng ta đó.”

Lộ Tử Anh sốc đến đơ cả người.

Không ngờ Vô Trần đạo nhân vậy mà lại nói ra lời này.

“Tâm pháp cái gì mà nòng với chả cốt!”

“Vừa rồi Trảm Thiên kiếm tông, Vô Cực sư thúc của ngươi còn muốn mở Kiếm Các, kết duyên với Hứa Thánh đấy.”

“Vì Kiếm đạo nối lại một con đường vô địch, Thái Thượng tiên tông chúng ta đứng đầu thất đại tiên môn, loại chuyện này, nhất định không được bỏ lỡ.”

“Ta đã xoa dịu Vô Cực sư thúc của ngươi rồi, nhưng vi sư lo Vô Cực sư thúc của ngươi trước sau gì cũng táy máy chân tay thôi, nghĩ đến chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, để lão ta kết duyên với Hứa Thánh không bằng để Thái Thượng tiên tông chúng ta tới trước.”

“Ngươi đừng có lải nhải nữa, nhanh lên đi, nhớ kỹ, nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện ra.”

“Nếu bị phát hiện, thì cứ bảo mang linh kim cực phẩm đến.”

“Rõ chưaa?”

Vô Trần đạo nhân nói như thế, bảo đối phương mau chạy đến đó đi, không được chậm trễ.

Đến cả cớ cũng nghĩ dùm rồi.

“Sư phụ, người nghiêm túc thật hả?”

“Mười hai nội đình kinh, là công pháp nòng cốt của Thái Thượng tiên tông, nếu không trung thành thì không được đọc, đưa cho Hứa Thánh, đồ nhi cảm thấy không sao hết, chỉ sợ

quay về lại xảy ra chuyện, các trưởng lão Thái Thượng sẽ buộc tội người, vậy người đừng trách con đấy."

Lộ Tử Anh nghiêm túc nói.

"Mau cút đi đưa kinh cho Hứa Thánh."

"Lắm mồm thế không biết."

Vô Trần đạo nhân đá một chân lên người Lộ Anh Tử, để hắn lẹ cái chân đi làm việc đi.

Lộ Anh Tử còn chút khó chịu lẫn cạn lời.

Trái lại cũng không phải vấn đề về mười hai nội đình kinh, mà vì sư phụ mình lại coi trọng Hứa Thanh Tiêu đến như thế, khiến hắn hơi muốn khóc rồi.

Mình vốn là "con cưng" mà.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu trở thành "con cưng" của toàn tiên môn.

Chuyện này bảo hắn làm sao mà không khó chịu được.

Giờ khắc này, Lộ Tử Anh bỗng có chút bùi ngùi.

Hắn thở dài một hơi, bỗng tự dưng có chút hâm mộ đám người Trần Thư.

Ít nhất, những người này tuy rằng không ưu tú như vậy, nhưng ít nhất trên lĩnh vực của mình, thì lại siêu quần xuất chúng.

Mình đây là hào quang tuấn kiệt đệ nhất của Tiên đạo, giờ bị Hứa Thanh Tiêu đoạt đi hoàn toàn rồi.

Khó chịu quá đi thôi.

Mà lúc này.

Bên ngoài kinh đô Đại Nguỵ.

Tuệ Giác thần tăng đang niệm kinh văn, phật quang toả mọi nơi, như là Bàn Nhược.

Chẳng qua, ở giữa phật quang, Tuệ Giác thần tăng đang cùng nhau truyền âm với tám trăm tăng biện kinh, người ngoài không nghe thấy.

Đây là thần thông độc hữu.

“Thần tăng, Hứa Thanh Tiêu ngăn Phật pháp ở ngoài kinh, chúng ta cứ như vậy, thật sự có chút không cam tâm.”

Có tăng biện kinh lên tiếng, trong lời nói ngập tràn sự bất mãn.

“Phật pháp sao lại bị ngăn ở ngoài được.”

“Là Phật pháp của chúng ta chưa đủ tinh thông thôi.”

Tuệ Giác thần tăng sửa đúng lại lời đối phương nói.

Nói xong, người đó đã lập tức lên tiếng.

“A di đà Phật, tiểu tăng hiểu rồi.”

Hắn tự mình nhận sai, tán thành lời Tuệ Giác thần tăng nói.

Nhưng mà, giọng nói của Tuệ Giác thần tăng cũng cùng lúc vang lên.

“Nhưng mà đúng là bần tăng đã xem thường Hứa Thanh Tiêu này rồi.”

“Hắn đúng là bất phàm, có suy nghĩ sâu sắc như vậy về Đạo, đáng tiếc, hắn không hiểu thiền, cũng không hiểu Phật, càng không hiểu vạn pháp chi không, không hiểu rõ những đạo lý khác.”

“Kẻ địch của chúng ta, vẫn là Á Thánh Vương Triều Dương, hắn là kẻ địch của chúng ta, còn lại tất cả đều không phải.”

Tuệ Giác thần tăng vẫn không coi thường Hứa Thanh Tiêu, nhưng mà vẫn không cho rằng Hứa Thanh Tiêu hiểu được thiền lý, hiểu được Phật pháp như trước.

Không phải coi thường Hứa Thanh Tiêu, đây là một vấn đề về nhận biết.

“Đừng có nghĩ nhiều, tiếp tục niệm kinh.”

Rất nhanh, Tuệ Giác thần tăng nói, bảo mọi không đừng nghĩ nhiều, niệm kinh phật đi rồi nói.

Lập tức, tiếng tụng kinh càng thêm to lớn vang dội, chỉ là phật quang vẫn giống như làn sóng gợi, từng tầng từng lớp bồng

bệnh lướt qua, nhưng vẫn không thể tiến vào trong kinh đô Đại Nguỵ như trước.

Kỳ thật mọi người đều hiểu rõ, Phật môn biện pháp sắp đến rồi.

Thua hay thắng, ai cũng khó mà nói.

Cho dù Hứa Thanh Tiêu hôm nay có dùng Đạo kinh áp chế Phật pháp, nhưng đấy cũng chỉ là giao thủ ngắn ngủi mà thôi, hai bên đều chưa động thủ thật sự, rốt cuộc ai có thể thắng, đúng là chưa rõ thật.

Nhưng mà, không chỉ Tuệ Giác thần tăng, trên thực tế thì cả Đại Nguỵ, cũng có không ít người, mang hy vọng gửi gắn trên người Vương Triều Dương.

Dù sao hắn cũng là Á Thánh, mang theo ba ngàn đại nho, tất nhiên khác hẳn người thường rồi, người như vậy, sao có thể không bị chú ý đến chứ.

Về phần Hứa Thanh Tiêu.

Bá tánh Đại Nguỵ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể biện pháp thành công.

Nhưng sự ủng hộ của bá tánh có thêm sự mù quáng, đã thần thánh hoá Hứa Thanh Tiêu.

Cho rằng Hứa Thanh Tiêu không gì không làm được, chuyện này thật ra cũng không phải tốt đẹp gì.

Nhưng mà mặc kệ như nào, tất cả vẫn phải đợi, đợi đến thời khắc mấu chốt, ai mạnh ai yếu, cũng sẽ có kết quả.

Trong vương phủ Đại Nguỵ.

Lộ Anh Tử mang mười hai nội đình cổ kinh đi vào vương phủ.

Trong đại đường.

Lộ Tử Anh trái lại cũng không kiêng dè gì hết, đưa mười hai nội đình kinh cho Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng chuyển lời của sư phụ mình, không sót một chữ nào cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Nhưng khi nhìn thấy mười hai nội đình kinh xong, Hứa Thanh Tiêu không khỏi bật cười.

Lộ Tử Anh hơi khó hiểu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa huynh, tuy rằng ngươi minh viết ra cổ kinh vô thượng, nhưng chớ có coi thường công pháp của tiên môn chúng ta, công pháp này không phải tu hành, mà công pháp ấn chứng, nhất định có thể trợ giúp được ngươi.

Lộ Tử Anh giải thích một câu, nghĩ lầm Hứa Thanh Tiêu đong khinh thường tâm pháp này.

“Lộ huynh chớ nên hiểu lầm.”

“Hứa mỗ không có ý này, chỉ là lúc nãy Chu huynh, Lý huynh cũng tới, mỗi người đều mang tâm pháp của môn phái lại đây.”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ nói.

Nói như thế.

Hắn không phải coi thường mười hai nội đình kinh, mà cảm thấy sao tiên môn làm gì đều giống như thế?

Vừa nghe xong, Lộ Tử Anh cũng hơi sửng sốt.

Được lắm, vậy mà mình lại đến chậm ư?

Chương 1190: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (4)

Trong chốc lát, Lộ Tử Anh cũng có chút buồn bực.

Cũng may, Hứa Thanh Tiêu không lòng vòng chuyện này, mà lấy một bản sao của Đạo Đức Kinh, đưa cho Lộ Tử Anh nói.

“Lộ huynh, dốc lòng lý giải.”

Nhìn thấy thứ Hứa Thanh Tiêu mang ra, Lộ Tử Anh có chút kinh ngạc.

Nhìn kỹ lại, là Đạo Đức Kinh.

Trong nháy mắt, Lộ Tử Anh có chút cảm động, cũng có chút xấu hổ.

“Hứa huynh.”

Hắn mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, ý rất đơn giản, đều là người một nhà, đừng có giả vờ giả vịt nữa.

Trong chớp mắt, Lộ Tử Anh không còn gì để nói, tuy rằng hắn có ngạo khí, nhưng đối mặt với Đạo Đức Kinh, ngạo khí ngay tại đây lựa chọn vắng mặt hôm.

“Đại ân của Hứa huynh, khắc trong tâm khảm, ngày nào đó nếu như cần ta giúp gì đó, nhất định sẽ tận lực.”

Lộ Tử Anh vô cùng cảm động, tuy rằng trong trường hợp này không cần thiết phải nói như vậy, nhưng hắn vẫn đến nói một câu, bằng không đúng thật là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Nhưng nói lời này ra, Hứa Thanh Tiêu đúng thật là mở miệng nói.

“Lộ huynh, đúng là đang có một việc muốn nhờ ngươi hỗ trợ.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng nghiêm túc nói.

Lập tức Lộ Tử Anh cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, nhìn Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Hứa huynh mời nói.”

Lộ Tử Anh hỏi.

“Nghe nói Thái Thượng tiên tông có một thanh tiên kiếm, tên là Thái Thượng tiên kiếm, có uy lực vô song, không biết có thật không??”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Là thật, nhưng nếu Hứa huynh muốn mượn, e rằng không được.”

“Đổi thành việc khác, đều có thể làm được.”

Lộ Tử Anh gật đầu, Thái Thượng tiên kiếm, chính là một trong những pháp khí cực hạn của tiên tông, Thái Thượng tiên tông có hai món pháp khí cực hạn, Thái Thượng tiên kiếm được xem như một trong số đó.

Hắn tự nhiên cho rằng Hứa Thanh Tiêu muốn mượn kiếm, mượn kiếm thì không được, nhưng chuyện khác thì được.

“Ngoại trừ mượn kiếm, chuyện khác đều được?”

Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên rồi.”

Lộ Tử Anh gật đầu, ngữ điệu chắc chắn.

“Vậy được, Lộ huynh, ngươi đi lấy kiếm, xong giết hết đám sư cọ mốc ở ngoài kia, việc này có thể giúp được không?”

Hứa Thanh Tiêu rất là nghiêm túc nói.

Nói xong, Lộ Tử Anh sốc.

Lập tức, hắn đứng bật dậy đi luôn, một câu cũng không cùng Hứa Thanh Tiêu nói.

Tổ tông nhà ngươi nữa.

Bảo ta đi giết sạch đám sư cọ mốc kia?

Ngươi cho rằng Lộ Tử Anh ta là thằng ngu sao? Không phải đánh không lại, mượn Thái Thượng tiên kiếm, đánh trọng thương Tuệ Giác thần tăng hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng vấn đề ở đây là mình nếu làm như vậy thật, đấy chính là chọc một cái rắc rối to ngập trời đấy.

Thằng này thần kinh rồi.

"Ấy, Lộ huynh, Lộ huynh, giết tám trăm tăng biện kinh cũng được mà."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đổi thành góc độ khác, giết Tuệ Giác thần tăng hơi khó, vậy giết tăng biện kinh chắc không khó đâu nhỉ.

"Hứa huynh, ý khác tốt hơn đấy."

Giọng Lộ Tử Anh vọng đến, không thèm để ý Hứa Thanh Tiêu nữa.

Nhìn Lộ Tử Anh rời đi, Hứa Thanh Tiêu thở dài, tự mình lẩm bẩm.

"Không có bản lĩnh thì đừng nói tự cao tự đại thế, Tiên đạo nhất mạch đúng là không được gì."

Hứa Thanh Tiêu có vẻ hơi thất vọng.

Mà Lộ Tử Anh đã đi ra ngoài đường lớn càng sững sờ.

Hắn rất muốn quay trở lại nhận việc này, nhưng nghĩ một chút vẫn xoay người đi, không dám dừng lại.

Đợi Lộ Tử Anh đi rồi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không dông dài nữa.

Hắn phải bắt đầu luyện khí thôi.

Cực phẩm linh kim sáu đại tiên môn đã đưa đến hết rồi, tổng cộng có năm trăm bảy mươi cân.

Bệ hạ cũng đưa hết linh kim cực phẩm trong quốc khố đến, nhưng số lượng không nhiều lắm, chỉ có tám mươi cân.

Còn có năm mươi cân nữa, phải đợi từ các nơi vận chuyển đến đây.

Nói cách khác, trong tay mình giờ đang có sáu trăm năm mươi cân linh kim cực phẩm.

Về số lượng không ít.

Nhưng cũng không nhiều.

Chế tạo ra một đại pháo Võ Thần Nhất phẩm cũng không sao.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu lập tức bắt đầu luyện chế đại pháp Võ Thần.

Cũng may Hứa Thanh Tiêu có Thái Dương Chân Hoả.

Loại lửa này, có thể thiêu đốt được hết thảy, nếu như không nhờ vào Thái Dương Chân Hoả, riêng việc hoà tan linh kim cực phẩm cũng tốn ít nhất mấy ngày lận.

Suy cho cùng cảnh giới của Hứa Thanh Tiêu bây giờ, chẳng qua cũng chỉ là Tiên đạo Tam phẩm, nếu như không nhờ Thái Dương Chân Hoả, cộng với Đạo Đức Kinh, luyện chế pháp khí Nhất phẩm sao có thể được?

Ngọn lửa thiêu cháy.

Linh kim cực phẩm nháy mắt đã hoá thành chất lỏng màu kim sắc.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu luyện chế từng chút một, chế tạo đại pháo Võ Thần Nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu đương nhiên không dám làm linh tinh, so với lúc trước còn nghiêm túc gấp mười lần.

Cứ như vậy.

Thời gian từng chút một qua đi.

Trong nháy mắt.

Đã ba ngày.

Trong ba ngày này, toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ có vẻ vô cùng bình tĩnh, trừ bỏ đệ tử Phật môn ở bên ngoài không thiết ngày đêm tụng kinh, còn lại thì không có bất cứ chuyện gì xảy ra hết.

Nhưng mà, ngay tại một ngày này.

Tin đầu tiên truyền đến, khiến cho toàn kinh đô Đại Nguỵ không thể nào an bình tiếp được nữa.

Thiên Địa văn cung truyền tin đến, Vương Triều Dương sẽ không tham dự biện pháp.

Đúng vậy.

Vương Triều Dương không tham dự biện pháp.

Dùng ý hắn mà nói, mục đích của hắn, là truyền giáo cho người đọc sách trong thiên hạ, không nghĩ tới biện kinh luận pháp, cũng càng không muốn tham dự biện pháp.

Còn nữa, đây là Đại Nguỵ, có cao nhân, không cần mình ra mặt.

Đây là ý tứ của Vương Triều Dương.

Tất cả mọi người đều biết, lời này của Vương Triều Dương là có ý tứ gì.

Nói đến nói đi, còn không phải là nói, mình đây chẳng có quan hệ gì với vương triều Đại Nguỵ, Phật môn đến Đại Nguỵ biện pháp, để người Đại Nguỵ tự mình ra mặt đi.

Không liên quan gì đến hắn.

Lời này khiến dân chúng trong thành đột nhiên căm ghét Vương Triều Dương.

Nhưng trên thực tế, trong Thiên Địa văn cung.

Sắc mặt của Vương Triều Dương vô cùng bình tĩnh.

Lần này hắn từ chối biện pháp, thật ra cũng có nguyên nhân, sao hắn lại không biết từ chối như thế, sẽ khiến bá tánh căm ghét đây.

Nhưng người ở trên không cho phép hắn biện pháp.

Hơn nữa hắn cũng không muốn biện pháp, nguyên nhân chủ yếu, là vì Hứa Thanh Tiêu.

Không phải Đại Nguỵ chú ý đến Hứa Thanh Tiêu đến thế sao?

Một khi đã như vậy, hắn đây trái lại muốn nhìn xem, cái tên Hứa Thanh Tiêu này có biện pháp thành công không?

Hắn đợi Hứa Thanh Tiêu bị bẽ mặt.

Cũng để bá tánh Đại Nguỵ biết được một việc.

Đó chính là, Hứa Thanh Tiêu không phải thần, không phải cái gì hắn cũng có thể làm được.

Chương 1191: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (5)

Tổng hợp hai điểm lại, Vương Triều Dương cự tuyệt biện pháp.

Đương nhiên, mặc dù không có chuyện này, đằng trên đã mở miệng thế, hắn cũng không thể biện pháp.

Lần này Phật môn đột nhiên đi biện pháp, tuyệt đối không phải đột nhiên, mà đang âm mưu kế hoạch.

Có rất nhiều chuyện, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Nhưng mà cho dù như thế nào.

Cùng với việc Vương Triều Dương cự tuyệt biện pháp, trong khoảng thời gian ngắn, Đại Nguỵ từ trên xuống dưới đều có chút lo lắng sốt ruột.

Nhưng thời gian cứ từng chút một qua đi.

Rốt cuộc.

Tới ngày thứ bảy.

Tuệ Giác thần tăng và tám trăm tăng biện kinh lão mang theo ngừng tụng kinh.

Lúc này, Tuệ Giác thần tăng chậm rãi đứng dậy, lão ta nhìn tường thành kinh đô nguy nga vô cùng trước mắt, chậm rãi mở miệng.

“Lão nạp là Tuệ Giác của chùa Thiên Trúc, phụng lệnh chùa, Phật pháp đông đô, biện pháp thiên hạ.”

“Hôm nay, cùng kinh đô Đại Nguỵ biện pháp thiên hạ, gắn liền với thời gian bảy ngày.”

Theo lời Tuệ Giác thần tăng vang lên.

Trong phút chốc.

Hàng vạn luồng phật quang từ trên trời rọi xuống, một toà tượng Phật thật lớn xuất hiện, tay niết hình pháp ấn, dưới chân Tuệ Giác thần tăng, cũng tụ ra một đoá kim liên Tam phẩm, có vẻ vô cùng trang trọng thần thánh.

Dưới chân tám trăm tăng biện kinh cũng sinh ra kim liên, nhưng không có phẩm, vẫn toả ánh phật quang ra vạn trượng.

Đùng đoàng.

Tiếng tụng kinh cổ xưa vang lên, niệm lực cuồn cuộn như biển ùn ùn kéo đến, khiến kinh đô Đại Nguỵ trở nên vô cùng lộng lẫy.

Phật ý như biển, niệm lực cuồn cuộn, vô lượng vô tận.

Trong kinh đô, đã tụ tập hàng sa số ánh mắt từ lâu, người đời đều đang quan sát, trong vòng bảy ngày này, kinh đô Đại Nguỵ không biết có bao nhiêu người tới.

Bọn họ đều đang chờ lần biện pháp kinh thế này.

Bây giờ biện pháp đã mở ra, đương nhiên phải kích động rồi.

Theo giọng của Tuệ Giác thần tăng vang lên, kinh đô Đại Nguỵ cũng cùng nhau sôi trào.

“A di đà Phật.”

“Xin hỏi đạo trưởng trong thành, Phật có vạn pháp, toàn hướng về cực lạc, đạo có mấy pháp?”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, có điều mục tiên của lão ta chỉ thẳng về Tiên môn, đưa ra luận điểm đầu tiên, tiến hành biện luận.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiên môn trầm mặc.

Trong thành không có ai trả lời.

Đệ tử của thất đại tiên môn đều nghe thấy thanh âm của Tuệ Giác thần tăng, nhưng mà bọn họ không dám nói, cũng không dám trả lời.

Ước chừng qua một lát, từ Thái Thượng tiên tông truyền đến.

“Đạo pháp vô lượng.”

Đây là Thái Thượng tiên tông đáp lại.

Là một vị trưởng lão.

Rốt cuộc vẫn phải trả lời, nói chung cũng không phải chuyện tốt gì, Thái Thượng tiên tông thân là người đứng đầu thất đại tiên môn, tất nhiên không trốn thoát được.

Nhưng mà câu trả lời này vừa vang lên.

Tuệ Giác thần tăng đủng đỉnh hỏi.

"Đạo pháp vô lượng, tại sao không ai thành tiên?"

Tuệ Giác thần tăng hỏi.

Lời này vừa nói, người kia lập tức trả lời.

"Đạo pháp vô lượng, nhưng người tu hành chúng ta, vẫn chưa hiểu thấu đáo hết đạo lý, nên chưa có người thành tiên, đương nhiên là bình thường."

Hắn đáp.

Chỉ là nói xong, trong tiên cung, Vô Trần đạo nhân không khỏi lắc đầu, thở dài.

Câu trả lời này còn không bằng không trả lời.

Tất nhiên, đợi hắn trả lời xong, Tuệ Giác thần tăng không khỏi chắp tay trước ngực nói.

"Lời này đại thiện."

Trong nháy mắt, tất cả đệ tử tiên môn cùng nhau nhíu mày, bọn họ lập tức hiểu được Tuệ Giác thần tăng đây là đang làm cái gì.

Đang cài bẫy.

Trận chiến đầu tiên, Tiên môn bại ngay.

Các bá tánh trong kinh đô cũng có chút sững sờ, không hiểu sao lại thế, nhưng cẩn thận suy ngẫm kỹ lại, tức khắc hiểu được tại sao lại vậy.

Tuệ Giác thần tăng đầu tiên nói Phật có vạn pháp, hỏi Tiên môn có bao nhiêu pháp.

Tiên môn đáp có vô lượng pháp, Tuệ Giác thần tăm hỏi dò đã vô lượng, sao chưa thành tiên?

Này thật ra cũng đang gài bẫy.

Theo lý thuyết, đều có thể giải thích do mình không thể, không liên quan gì đến Đạo pháp.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng muốn chính là câu trả lời này.

Người ta còn chưa bảo Tiên môn ngươi vô dụng, chính ngươi đã thừa nhận mình không được rồi, còn biện pháp gì nữa?

"Là bần đạo thiền ý không đủ, không liên quan gì đến tiên môn."

Ngay phút này, trong Thái Thượng tiên cung, sắc mặt vị trưởng lão kia đen xì, đứng ở trước mặt mọi người thừa nhận mình sai, rồi sau đó câm miệng không nói nữa.

Này là không biện pháp nữa.

Tự hắn đã chủ động nhận sai rồi, vậy cũng có nghĩa Tiên môn không còn ai có thể trả lời được.

So với để tất cả tiên môn mất mặt, chi bằng ôm nồi đội lên đầu mình, ít nhất cuối cùng cũng coi như vớt vát lại.

Trận đầu giao phong.

Tiên môn ăn lỗ.

Không lỗ nặng lắm.

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Phật môn đúng là đã có sự chuẩn bị trước khi đến rồi.

Tiên môn đúng là có chút bất lực.

Trái lại cũng không phải Tiên môn không bằng Phật môn, mà cái loại biện pháp này, Tiên môn đúng là không am hiểu thật.

Cùng hoàn cảnh của mỗi người khác nhau.

Đệ tử Phật môn nếu như thông tuệ, Phật môn sẽ cho hắn đi học tập kinh văn, dốc lòng đi hiểu thấu Phật pháp, sau đó đi ngàn dặm đường, cùng đại sư đi tìm hiểu rõ vạn vật, đi tự hỏi nhân sinh.

Mà đệ tử Tiên môn nếu như thông tuệ, tiên môn sẽ để người đó tập trung vào tu luyện, cố hết sức, rồi chấm hết.

Người này sau này hiếm lắm mới nhìn thấy được để nói một câu, bằng không ngày thường mọi người đều đang luyện khí tu tiên, ai rảnh để ý đến ngươi?

Trần giới có một câu chuyện xưa kinh điển.

Có hai lão nhà giàu nọ, họ một người tin Phật, một người tin Đạo.

Tin Phật tiến vào trong núi sâu, tìm thấy một lão tăng, nói mình muốn vào cửa Phật, lão tăng bảo hắn tĩnh toạ ba ngày, không ăn không uống, nếu chịu được sẽ thu làm đồ đệ.

Tin Đạo cũng đi vào núi sâu, cũng tìm thấy một lão đạo, nói mình sùng kính Đạo pháp, muốn tu tiên, lão đạo gật đầu, bảo hắn tĩnh toạ ba ngày, nhưng cho phép đối phương được ăn được uống, cũng cho phép đối phương đi lại.

Chẳng qua, người kia tĩnh toạ ba ngày xong, lúc muốn bái sư, lại phát hiện đối phương đã biến mất rồi.

Còn để lại một câu.

Nhàn rỗi không có việc gì thì đừng đến làm phiền ta tu tiên.

Đây chính là bản chất giữa Phật và Đạo, không phải nói Phật môn vô tư, bởi vì Phật độ có tiền, ấy chết không phải, người có duyên.

Cũng không phải nói Đạo môn ích kỷ, mà Đạo môn chỉ chú ý đến chính bản thân mình, là bản ngã, chân ngã, ngươi muốn tu đạo thì tự mình tu đi, có kinh pháp rồi, tự mình đọc đi, đọc không hiểu tìm người hỏi thử cũng được.

Nói ngắn lại, không có chuyện gì thì đừng có đến quấy rầy người khác tu đạo.

Chương 1192: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (6)

Cũng chính vì vậy, Phật môn có hệ thống hoá nhất định và tính chất cưỡng chế.

Tiên môn thì rất tản mạn, ngoại trừ một vài giới luật, còn lại ngươi muốn làm gì thì làm cái đó, chính mình còn ngại thời gian không đủ, còn đâu thời gian để quản ngươi nữa?

Không tu tiên thì chờ chết à?

Lúc này.

Bên ngoài kinh đô.

Tuệ Giác thần tăng không nói nữa, bản chất của biện pháp là một hỏi một đáp, lão ta hỏi xong rồi, tiếp theo đến lượt tiên môn hỏi.

Vẫn yên lặng mười lăm phút như trước.

Thái Thượng tiên cung cất tiếng.

Bây giờ, là giọng của Vô Trần đạo nhân.

“Xin hỏi Tuệ Giác thần tăng, từ đâu mà đến?”

Vô Trần đạo nhân mở miệng.

“Từ Tây Châu mà đến.”

Tuệ Giác thần tăng không cần nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời.

“Xin hỏi là đường xa hay là tâm xa?”

Vô Trần đạo nhân tức thì lên tiếng, bắt đầu thiền cơ biện ngữ.

Trong phút chốc, Tuệ Giác thần tăng thoáng trầm mặc, sau đó nói.

“Trong lòng vô tướng, chân trời gần như gang tấc.”

(Vô tướng: Không có tướng mạo, hình dạng thái độ. Tâm không chấp cảnh, không nhìn thấy chúng sanh, không dính với

các pháp.)

Tuệ Giác thần tăng trả lời.

“Nếu vô tướng, hà tất phải biện pháp?”

Vô Trần đạo nhân từ tốn như không nói.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng lại có vẻ vô cùng bĩnh tĩnh đáp.

“Nếu không biện pháp, sao biết vô tướng?”

Lời này, giọng của Vô Trần đại nhân đột nhiên vang lớn.

“Nếu vô tướng, thì người biện kinh lại là người nào? Là súc sinh sao?”

Vô Trần đạo nhân nói như thế.

Lời này vừa nói ra, đã khiến mọi người kinh ngạc cảm thán.

Đệ tử tiên môn cũng nhao nhao trầm trồ khen ngợi, trong kinh đô có không ít người cũng nắm chặt tay, lớn giọng hô một tiếng hay.

Căn bản cũng không hiểu.

Trong hoàng cung Đại Nguỵ, Nữ đế ngồi yên nghe hai người thiền ý, nghe thấy Vô Trần đạo nhân nói vậy, cũng không khỏi gật đầu khen ngợi.

Đến nỗi các bá tánh thì lại nhíu mày suốt, đại đa số không nghe ra ý của thiền cơ.

“Đang nói cái gì với cái gì thế?”

“Đúng, nghe không hiểu cái gì hết.”

Các bá tánh bàn luận, vốn tưởng là một hồi náo nhiệt kinh thế, lại không ngờ bọn họ đã đánh giá quá cao chính mình.

Hoàn toàn nghe không hiểu gì cả.

Đã vào lúc này.

Trong tửu lầu, có một giọng nói chậm rãi vang lên.

Vì người đời giải thích khó hiểu.

“Dễ ẹc ấy mà.”

“Đạo trưởng tiên môn hỏi hòa thượng Tuệ Giác, từ đâu đến, ý là hỏi đến Đại Nguỵ để làm gì?”

“Hoà thượng Tuệ Giác đáp, từ Tây Chây đến, mà Tây Châu là thánh địa của Phật môn, đến để phát triển phổ độ Phật pháp.”

“Đạo trưởng tiên môn hỏi, là đường xa hay là tâm xa, ý đang nói, lần này đến phát triển Phật pháp, không cảm thấy có chút khiêu chiến rồi đó à?”

Giọng này là của một vị hoà thượng, tầm khoảng ba mươi, ngồi ở trong tửu lâu, trước mặt bày rượu ngon và thịt, có vẻ không hợp lắm.

Nhưng mà hoà thượng này mi thanh mục tú, hơn nữa nói chuyện cũng vô cùng ôn hoà, nhẫn nại giảng giải cho mọi người.

Nhưng mà hắn xưng tiên môn là đạo trưởng, gọi Tuệ Giác là hoà thượng, khiến người ta cảm thấy có chút quái quái.

Nhưng mọi người không để ý cái này, mà nghe vẫn không thủng, không hiểu.

“Tiểu sư phụ, ngài có thể nói bình dân dễ hiểu hơn được nữa không, ta nghe vẫn không thủng lắm.”

“Cái câu đường xa hay là tâm xa, là có ý như nào thế?”

Mọi người nói, hy vọng đối phương có thể nói thẳng ra chút.

Thoáng đó người kia cũng hơi ngỡ ngàng, ngay sau đó hắn cũng không tức giận, mà thay cách nói khác.

“Đường xa tâm xa, ý là, ngươi từ Tây Châu một đường chạy đến, là đi mệt hay lòng mệt hơn, suy cho cùng đây cũng cách nhau hai lục địa, ngươi hoang phí một lượng lớn sức lực như vậy đến Đại Nguỵ, chấp niệm quá sâu, nào giống đệ tử Phật môn.”

“Thật ra đây là điểm mấu chốt của biện pháp, đạo trưởng tiên môn đã ra chiêu, cho dù ngươi nói đường xa hay là tâm xa, đều thiệt hết, cũng chính đang thừa nhận mình có tạp niệm, có chấp nhất, không phải đệ tử Phật môn chân chính, giống như

lúc trước, do dù ta vô dụng hay là Đạo pháp vô dụng, thật ra đều là vô dụng kém cỏi như nhau thôi."

"Nhưng hoà thượng Tuệ Giác không trả lời câu hỏi này, mà đáp lại, trong lòng mình không có tạp niệm, chỉ đến phát triển mạnh Phật pháp, Phật pháp không có chấp nhất, cho nên mình cũng không có chấp nhất, không có tạp niệm, chính mình đã là Phật, cho nên dù rất xa, tất cả đặt dưới chân Phật, thì không còn tồn tại đường xa hay là tâm xa nữa."

"Lúc này, hoà thượng Tuệ Giác cho rằng mình không phải con người, mà là Phật, Phật không có chấp niệm, đến Đại Nguỵ biện pháp, cũng là Phật pháp hiển nhiên, thuận theo thiên lý, thuận theo tự nhiên."

"Nhưng mà, ý của đạo trưởng tiên môn cũng rất đơn giản, ngươi nói ngươi là Phật, không có chấp niệm, vậy tại sao muốn vượt qua ngàn dặm đường xa xôi đến Đại Nguỵ biện pháp? Tại sao muốn phát dương Phật pháp, thế này còn không phải chấp nhất, vậy là cái gì?"

"Hoà thượng Tuệ Giác lại đáp, nếu không biện pháp, sao có thể chứng minh mình không có tạp niệm."

"Mà đạo trưởng tiên môn lại hỏi đối phương, Phật là vô hình, mà ngươi là hữu hình, nhưng ngươi luôn miệng nói, ngươi là Phật, không có chấp niệm, vậy đứng trước mặt ta chính là súc sinh ư?"

"Các vị đã hiểu chưa?"

Hoà thượng trẻ tuổi dùng hết khả năng lấy cách đơn giản nhất, để giảng lại đoạn thiền cơ kia.

Nói cực kỳ cẩn thận, không có chỗ nào đáng để chê cả, vì đây đề cập đến thiền.

Dùng ý thiền khó làm thế nhân hiểu, nói đại khái ra là được, nếu không ngươi không thể nào biết hai người kia đang nói cái gì.

Nói xong, các bá tánh cái hiểu cái không.

"Ta hiểu rồi, ngay từ đầu, Vô Trần đạo nhân đang cho rằng đối phương tới Đại Nguỵ phát dương Phật pháp, không phải vì

phổ độ chúng sinh, mà lòng có chấp niệm, là dối trá giả dối, nhưng Tuệ Giác thần tăng cho rằng mình là Phật, đạt được chí nguyện to lớn của Phật pháp, không phải chấp niệm, là vì sinh linh thiên hạ.”

Có người tổng kết lại.

“Đúng vậy.”

Hòa thượng trẻ gật đầu, khen.

Trong khoảng thời gian ngắn, các bá tánh có chút cảm khái.

Phức tạp quá, nhưng cũng ẩn chứa đạo lý.

Thời buổi này, không đọc tý sách là không biết người ta đang nói gì.

Giây phút này, mọi người nhìn về phía Tuệ Giác thần tăng trên bầu trời, vô cùng tò mò đối phương sẽ trả lời như nào.

Mà Tuệ Giác thần tăng thoáng trầm tư một phen, ngay sau đó đáp.

“Là súc sinh trong mắt đạo trưởng, hay là súc sinh ở trong lòng?”

Tuệ Giác thần tăng nói, đây là câu trả lời của lão.

Chương 1193: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (7)

Ngươi mắng ta súc sinh, vậy thì hỏi là súc sinh trong mắt ngươi, hay là súc sinh trong lòng ngươi.

Đây lại là gài bẫy.

Nếu như là súc sinh trong mắt, vậy chứng minh ngươi tu hành không ổn rồi, dùng mắt thường nhìn người, thấy người thì đó là người.

Nếu như là súc sinh ở trong lòng, đó do trong lòng ngươi có bụi bặm, gặp người nhưng đấy lại không phải người.

Lời này nói xong.

Vô Trần đạo nhân hơi suy ngẫm, rồi sau đó nói thẳng.

“Phi mắt phi tâm.”

Nhưng nói xong, Vô Trần đạo nhân có chút hối hận.

Bởi vì Tuệ Giác thần tăng chắp tay trước ngực, chậm rãi mở miệng nói.

“Vô.”

Trong phút chốc, Vô Trần đạo nhân thở một hơi thật dài, sau đó hướng về phía Tuệ Giác thần tăng làm một bái thật sâu.

“Bần đạo thua.”

Ông lập tức thừa nhận mình thua.

Mọi người kinh ngạc, đặc biệt là đệ tử tiên môn, bọn họ không hiểu, sao đang êm đẹp tự dưng nhận thua?

Vừa nãy chẳng phải đang nói rất hay à?

Mọi người ngươi đến ta đi, sao lại thua rồi?

Trong kinh đô Đại Nguỵ, có có một bộ phận vài người biết được tại sao Vô Trần đạo nhân thua, đại đa số người còn lại vẫn đang vô cùng khó hiểu.

Trong tửu lâu, chúng dân cũng đồng loạt nhìn về phía hoà thượng trẻ, trong ánh mắt tràn đầy tò mò.

Mà hoà thượng trẻ lại thở dài, nhìn Tuệ Giác thần tăng nói.

“Hoà thượng Tuệ Giác biện luận, đúng là xếp hạng nhất nhì chủa Thiên Trúc.”

“Lão ta hỏi dò đạo trưởng tiên môn, súc sinh trong miệng ngươi, là nhìn bằng mắt, hay là nhận định trong lòng?”

“Cho dù trả lời như thế nào đều sai hết, mắt thấy không phải thật, tâm thấy càng không phải thật.”

“Đạo trưởng tiên môn đáp không phải mắt càng không phải tâm, hoà thượng Tuệ Giác đáp một chữ vô, ý này chỉ, nếu không phải bằng mắt hay bằng tâm, vậy chính là vô.”

“Vô là trống trơn, đã là trống trơn, sao còn chấp nhất? Dựa vào lời lúc trước, tất cả đều là vô, nghi hoặc ngươi nói ra, đương nhiên cũng là vô.”

“Cho nên đạo trưởng tiên môn thua, hoà thượng Tuệ Giác thắng.”

Hoà thượng trẻ trả lời như thế đó.

Câu này khiến mọi người không biết nên phát biểu như thế nào.

Thiền cơ của Phật môn này, đúng là quái đảm thật sự.

Nhưng đây là biện pháp, đưa ra câu hỏi, trả lời câu hỏi, hoặc là ngươi thuyết phục đối phương, hoặc là đối phương thuyết phục ngươi.

Rất là đơn giản.

Nhưng bây giờ, Vô Trần đạo nhân bị thuyết phục.

“A di đà phật.”

Tuệ Giác thần tăng chắp tay trước ngực, niệm một câu phật hiệu.

Sau đó, lão ta lại đặt câu hỏi tiếp.

Phía tiên môn, càng trở nên câm lặng.

Không, phải nói là toàn bộ Đại Nguỵ đều trở nên vô cùng câm lặng.

So với lúc trước còn câm lặng hơn rất nhiều.

Đến cả Vô Trần đạo nhân của Thái Thượng tiên tông còn thua, còn ai có tư cách đi lên đấu đây?

Ước chừng khoảng nửa canh giờ.

Cuối cùng cũng có người trả lời câu hỏi của Tuệ Giác thần tăng.

Nhưng đáng tiếc là, đến ba câu còn không kiên trì nổi, đành chịu thua đi xuống.

Cả trận biện pháp gói gọn trong tầm bốn canh giờ.

Đại đa số đều là Tuệ Giác thần tăng nói, trong kinh đô Đại Nguỵ, tiếng nói chuyện cũng không nhiều lắm.

Trong khoảng bốn canh giờ này.

Có một tin xấu và cả một tin tốt.

Tin tốt là, Đại Nguỵ khá khẩm hơn Đông châu một chút, Đông châu trong khoảng hai canh giờ đã thua sạch, trước mắt bốn canh giờ, còn chưa phải thua hoàn toàn.

Ít nhất tiên môn vẫn có thể trả lời được vài vấn đề, tuy rằng thuần một màu thua, nhưng tóm lại vẫn tốt hơn Đông châu.

Tin xấu là, thất đại tiên môn, đã thua ba cái rồi, bốn đại tiên môn còn lại, càng không cần nghĩ đến làm gì.

Giọng của Tuệ Giác thần tăng dừng lại.

Biện pháp bốn canh giờ.

Áng chừng cũng đến lúc rồi, không thể biện pháp suốt được nữa.

Cứ như vậy.

Biện pháp ngày đầu tiên kết thúc.

Đại Nguỵ thua.

Nếu như không nhờ Vô Trần đại nhân miễn cưỡng cố sức nâng một tay, thật ra đã thảm bại rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều mong Hứa Thanh Tiêu hiện thân.

Ban đêm, Đại Nguỵ có vẻ hơi ngột ngạt.

Dân chúng tụ tập ở các tửu lâu lớn, bán tán chuyện biện pháp ngày hôm nay.

Đại đa số đều đang đang giải thích ý tứ của lần biện pháp này.

Nhưng càng nói đến phần sau, dân chúng càng cảm thấy được sự đáng sợ của Phật môn, đồng thời cùng càng phẫn uất, đến lúc này rồi Vương Triều Dương vậy mà lại không ra mặt.

Luôn mồm bảo mình là con cháu đời sau của Đại Thánh Nhân, kết quả Phật môn đến tận cửa nhà bắt nạt rồi, Vương Triều Dương không quan tâm, mặc kệ.

Đúng là Thánh tôn tốt quá đi thôi.

Nhưng có điều những lời thoá mạ này đều chẳng có nghĩa lý gì hết, suy ra Vương Triều Dương không phải con dân Đại Nguỵ, không giúp Đại Nguỵ cũng chẳng nói được.

Chỉ là khiến người ta cảm thấy đáng khinh thôi.

Nhưng chuyện mọi người bàn nhiều nhất, vẫn là Hứa Thanh Tiêu.

“Nếu Hứa Thánh ra mặt, Phật môn hèn hạ chẳng là cái gì hết!”

“Đúng thế, tuy hôm nay thua, nhưng Đại Nguỵ ta vẫn còn Hứa Thánh.”

“Nói không sai, Đại Nguỵ vẫn chưa thua, có Hứa Thánh ở đây, tất cả đều không sao hết.”

Có không ít người lên tiếng.

Bọn họ nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu, cho rằng Hứa Thanh Tiêu chưa ra mặt, vậy thì chuyện vẫn còn có cơ hội chuyển mình.

Chỉ là tuy rằng phần lớn lời bàn đều như vậy, cũng có người giội nước lạnh.

“Hứa Thánh tuy tài hoa hơn người, nhưng Phật môn biện pháp, đúng ra cũng không phải thứ Hứa Thánh am hiểu.”

“Thật ra, Vương Á Thánh vì sao không ra mặt, chắc cũng vì nguyên nhân này, Á Thánh còn không dám nói chắc chắn sẽ thắng, Bán Thánh dĩ nhiên càng không thể.”

Là người đọc sách nói.

Đến từ Thiên địa văn cung.

Nhưng khác hẳn với người đọc sách bên Chu Thánh nhất mạch, người này không móc mỉa gì Hứa Thanh Tiêu, mà việc nào ra việc đó.

Nhưng trong lời nói thì tôn sùng Á Thánh, cho rằng chuyện đến cả Á Thánh còn không làm được, Bán Thánh sao có thể làm được?

Câu bàn luận này xuất hiện, rước lấy không ít chửi rủa.

Chẳng qua bá tánh cũng chỉ mắng vài câu, thật ra lại không kiên quyết cái vấn đề này là sai, dù sao hắn nói cùng đúng.

Á Thánh còn không dám biện pháp, Bán Thánh đúng là hơi nâng tầm rồi.

Nhưng dù sao đi chăng nữa.

Hứa Thanh Tiêu là hy vọng duy nhất của bá tánh Đại Nguỵ.

Chương 1194: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (8)

Cứ như vậy.

Thời gian dần dần trôi đi.

Ngày thứ hai.

Vẫn là Phật môn dẫn đầu câu hỏi biện pháp như cũ.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng không đáp, mà để tám trăm tăng biện kinh nói.

Mà ngày hôm nay, vẫn là bên Tiên môn trả lời.

Chẳng qua, tiên môn cũng không giống như trong tưởng tượng, bị đả kích đến nỗi không dám nói.

Hôm nay biện pháp, tiên môn trái lại cũng là có đến có đi.

Thậm chí có mấy lần nói cũng khá tốt, khiến toàn thể reo hò.

Nhưng đáng tiếc là, kết quả tổng hợp lại vẫn là thua.

Tin tốt, hôm nay năm hỏi năm đáp.

Tiên môn suýt nữa là thắng.

Ngày thứ ba.

Có hiệu quả tương đối tốt của ngày hôm qua, nay tiên môn chọn chủ động tấn công.

Nhưng không ngờ, dường như tất cả đều nằm trong sự tiên đoán của Phật môn.

Phật môn không có vẻ gì khẩn trương hết, cũng không cảm thấy có gì khó giải quyết, trái lại còn khởi xướng thế tấn công mãnh liệt, cho nên ngày này, tiên môn thua thật thảm.

Mười hỏi mười đáp, thua sạch, thua đến nỗi đệ tử tiên môn có chút hoài nghi nhân sinh.

Cho dù biện pháp như nào đi nữa, tóm lại vẫn bị đối phương tìm ra sơ hở.

Tức quá.

Bị đánh đến mức phát cáu lên được.

Cuối cùng cũng đến ngày thứ tư rồi.

Trong lòng đệ tử tiên môn bị một cục đá đè ép, tâm trạng cả đám đều không tốt lắm.

Mà ngày này, còn tưởng rằng lại cãi nhau một trận, không ngờ, đến ngày này, tiên môn liền chọn chủ động nhận thua.

Đúng.

Tiên môn nhận thua.

Đây là chuyện không ai ngờ được.

Nhưng có ngoài dự đoán thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Dẫu sao cũng đã ba ngày liên tiếp, tiên môn không thắng được ván nào, đầu hàng hay không đầu hàng, chẳng qua bớt giãy dụa được chút nào thì hay chút nấy.

Tiên môn không am hiểu biện pháp, cố gắng ba ngày, cũng xem như không tồi rồi.

Nhưng có một chuyện, người có tâm ắt sẽ nhận ra.

Thất đại tiên môn trên cơ bản trước sau đều ra mặt, nhưng duy mình Thất Tinh Đạo tông, từ đầu đến cuối đều không tham dự, chuyện này cũng khiến người ta có chút tò mò.

Nhưng nghĩ đến Phật môn thế mạnh vầy, Thất Tinh Đạo tông không tham dự, có lẽ cũng cố vớt vát lại chút mặt mũi cuối cùng cho tiên môn.

Tiên môn nhận thua xong.

Trong phút chốc, trong trời đất, khí vận ngùn ngụt đổ vào trong tượng Phật.

Tượng Phật màu vàng kim ở giữa trời, cùng càng thêm chân thật.

Chỉ cần biện đạo thắng Nho đạo, lần này Phật môn biện pháp sẽ toàn thắng.

Dư lại đơn giản chỉ cần đi một chuyến đến Nam châu và Bắc châu, chỉ cần đi lướt qua sân khấu là xong.

Giờ khắc này.

Tuệ Giác thần tăng lộ ra ý cười.

Trong mắt lão, Phật môn đã toàn thắng, lần biện pháp này, cũng thắng hoàn toàn.

Nhìn bên trong kinh đô.

Tuệ Giác thần tăng không khỏi nhìn về phía vương phủ.

Thật ra, lão ta lại hy vọng Hứa Thanh Tiêu ra mặt, cũng phải cho Hứa Thanh Tiêu biết, cái gì được gọi là Phật pháp cao thâm.

“A di đà phật.”

“Biện pháp không có câu cậy thắng bao giờ, đạo trưởng nói quá lời rồi.”

“Ngày mai, bần tăng lấy pháp biện nho.”

Tuệ Giắc thần tăng khách sáo một câu, có chút cảm giác được lợi còn khoe mẽ, đồng thời cũng báo cho người đời biết.

Ngày mai biện pháp Nho đạo.

Lời này, người dân trong kinh đô, thế lực khắp thiên hạ có chút trầm mặc.

Trước mắt, Nho đạo chính là hy vọng cuối cùng.

Nhưng hy vọng này không lớn.

Nếu Vương Triều Dương ra mặt, phối hợp cùng với Hứa Thanh Tiêu, nói không chừng có hy vọng thực.

Nhưng mà Vương Triều Dương đã xác định rõ ràng rồi, không tham dự biện pháp, nói rõ muốn khiến Đại Nguỵ thiệt thòi.

Vì vậy, đối với Nho đạo, thế nhân không ôm hy vọng, chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu đừng thua quá thảm, tốt nhất có thể thắng được hai, ba ván là được.

Nhưng mà đã nhiều ngày Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa ló dạng, như này khiến mọi người tò mò.

Mà vào lúc này đây.

Trong phủ Bình Loạn Vương.

Hứa Thanh Tiêu thở phào một hơi thật dài.

Liên tục mấy ngày hắn đều đang luyện chế đại pháo Võ Thần Nhất phẩm.

Căn bản không có thời gian để ý cuộc tranh tài với Phật môn.

Trước mắt, trải qua nhiều ngày khổ luyện, cuối cùng cũng nhận được hồi báo.

Trong sân.

Một khẩu đại pháo Thần Võ vàng kim rực rỡ xuất hiện ở trước mắt hắn.

Khẩu đại pháo Thần Võ này, toàn thân đều được chế tạo bằng linh kim cực phẩm, kiên cố không thể phá vỡ.

Đừng nói là bắn một phát, bản thân khẩu đại pháo Thần Võ này đã được coi là một thứ vũ khí cực kỳ đáng sợ rồi.

Còn có thể chịu được pháp lực của Nhất phẩm đổ vào.

Hứa Thanh Tiêu thử vung mạnh một cái, trong phút chốc tiếng sấm nổ mạnh vang lên, hư không rung chuyển.

Linh kim cực phẩm chính là linh kim cực phẩm mà.

Mặc dù sau này đại pháo Thần Võ vô dụng thật, cho võ giả làm pháp khí cũng được, chí ít uy lực cũng cực lớn rồi.

Nhìn khẩu đại pháo Thần Võ này.

Trong mắt Hứa Thanh Tiêu tràn ngập nỗi vui mừng.

Trước mắt, đợi mỗi trận ngọc nữa thôi.

Chỉ cần trận ngọc Lâm Trận tiền bối đưa tới, mình đây là có thể thử ráp vào, rất có thể chế tạo ra được đại pháo Thần Võ Nhất phẩm.

Nếu đúng là thế thật, Hứa Thanh Tiêu bỗng ước gì lại phát sinh chuyện các nước dị tộc tạo phản thêm lần nữa.

Như vậy là có thể thử uy lực của khẩu đại pháo Thần võ Nhất phẩm rồi.

Nhưng mà chuyện này nghĩ cho vui thôi, Hứa Thanh Tiêu cũng không ngu.

Nếu xảy ra chuyện nước dị tộc tạo phản nữa thật.

Cũng không thể lấy đại pháo Thần Võ ra dùng, cái thứ này, chính là đòn sát thủ siêu cấp, không đến lúc mấu chốt, tuyệt đối không thể dùng.

Dùng, thiên hạ đều biết, đến lúc đó cũng chẳng phải chuyện nhỏ bé gì.

Ai cũng sợ thứ này, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ cho phép Đại Nguỵ sản sinh ra thứ này sao?

Chỉ sợ lúc đấy, muốn dùng hết mọi cách, thậm chí sẽ không tiếc tuyên chiến đầu tiên, yêu cầu vương triều Đại Nguỵ đưa cách chế tạo ra đây.

Nói cách khác, chết sớm chết muộn đều giống nhau, không bằng nhân lúc ngươi vẫn chưa lớn mạnh hoàn toàn, phải tiến công trước.

Hiểu rõ đạo lý này.

Hứa Thanh Tiêu cất đại pháo Thần Võ vào trong Hạo Nhiên Văn Chung.

Chuyện này, trừ mình và Nữ Đế ra, hắn sẽ không cho phép người thứ hai biết.

“Vương gia.”

“Trần đại nhân tới.”

Lúc này, giọng của Dương Hổ vang lên.

Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy, đi ra bên ngoài viện.

Lập tức, bóng của Trần Chính Nho xuất hiện.

Bước thật nhanh về phía mình.

“Thủ Nhân.”

“Biện pháp ngày mai, ngươi đã chuẩn bị chưa?”

Trần Chính Nho bước nhanh vào, nhìn Hứa Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Chương 1195: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (9)

“Chưa chuẩn bị gì hết.”

“Đại Nguỵ vẫn còn Á Thánh mà? Để hắn lên trước.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, có chút bình tĩnh.

“Nếu hắn đồng ý, thế thì cũng tốt, nhưng người ta căn bản không cảm thấy mình là con dân Đại Nguỵ, đã từ chối biện pháp rồi.”

Nhắc tới Vương Triều Dương, Trần Chính Nho có chút phẫn nộ, tính tình ông vốn rất tốt, nhưng bây giờ cũng không nhịn được chửi rủa vào câu.

“Hắn từ chối hả?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày.

Sắc mặt cũng không tốt lắm.

“Ừ, từ chối thẳng thừng luôn, bây giờ Nho đạo nhất mạch, cũng chỉ đành dựa vào ngươi thôi.”

Trần Chính Nho gật gật đầu.

“Tiên môn thắng mấy lần?”

Đối với việc Vương Triều Dương cự tuyệt, Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Thế này thì không hợp lý rồi.

Tuy Vương Triều Dương ghét mình, cũng không thích Đại Nguỵ, nhưng dù sao hắn cũng đến Đại Nguỵ truyền đạo thụ nghiệp, nếu ngay lúc này ra mặt, cũng coi như lấy được hảo cảm.

Theo lẽ thường thì ai lại đi từ chối chứ.

Nhưng Vương Triều Dương từ chối.

Tới nỗi này rồi, tuyệt đối không thể nói chán ghét đơn giản, mà đang từ bỏ chuyện có lợi với chính mình.

Có thằng ngu mới làm vậy.

Cho nên mới có người trách Vương Triều Dương từ chối biện pháp với Phật môn.

Nhưng cho dù thế nào, trong lòng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ, Vương Triều Dương chung quy cũng không phải người Đại Nguỵ.

Không ra mặt cũng chẳng nói gì được.

“Tiên môn thắng mấy lần?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không thắng được lần nào hết.”

Trần Chính Nho đáp, ngữ khí hơi trầm xuống.

“Không thắng được trận nào á?”

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hơi líu lưỡi lại.

Hắn biết Phật môn giỏi biện pháp, nhưng không ngờ, giỏi đến nhường này.

Khiến tiên môn thảm hại như vậy.

“Không thắng được tý nào cả.”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Trần Chính Nho vẫn là gật đầu, cho ra câu trả lời.

Nói xong, Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

Chỉ là, một lát sau, Hứa Thanh Tiêu nhìn Trần Chính Nho nói.

“Trần nho, bốn ngày biện pháp này, ông kể lại cho ta nghe xem.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không lải nhải nữa, nếu tiên môn không thắng được trận nào, vậy thì cho dù mình có thắng hay thua, thì vẫn phải cố mà ứng đối cho bằng được.

“Được.”

Trần Chính Nho không lắm lời, kể hết tất cả vấn đáp biện pháp bốn ngày qua cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Đợi khi nghe xong.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi trầm mặc.

Là thiền cơ.

(Thiền cơ: Diệu pháp của các hoà thượng Thiền tông)

Là cách nói dùng bổn tướng đối lại vô tướng.

Không thể nói cao thâm phi thường, những cũng không tầm thường.

Hơn nữa đoán chừng đối phương còn chưa dụng tâm thật sự vào đó.

Nếu không thì, cũng không trở thành thế này.

Nhưng chỉ thế thôi.

Nghe xong, cũng không lợi hại như Hứa Thanh Tiêu tưởng.

“Thủ Nhân, ngươi có lòng tin không?”

Nhìn biểu tình trầm tư của Hứa Thanh Tiêu.

Trần Chính Nho không khỏi tò mò hỏi.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Chắc là có một chút.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn cũng không bảo đảm là có, dù sao lấy tình hình trước mắt, nếu Phật môn cứ như này, hắn đã có lòng tin khá lớn rồi đấy.

Nhưng nếu Phật môn vẫn còn giữ lại một chiêu, thế thì khó nói.

Nhưng nghe câu trả lời này, Trần Chính Nho cũng không dám nói cái gì.

Chỉ đành đứng dậy khẽ thở dài nói.

“Thủ Nhân, cho dù thế nào đi nữa, dù sao lão phu vẫn luôn ủng hộ ngươi.”

“Giờ ngươi cứ dốc lòng nghĩ kỹ đã, nếu như thua thật, cũng chẳng sao, đừng có đặt gánh nặng gì cho chính mình.”

“Bản thân đối phương đã coi Nho đạo ta suy bại, mới dám đến biện pháp.”

“Cùng lắm thì đợi đến khi người thành Thánh, đến lúc đó vả mặt lại sau.”

Trần Chính Nho mở miệng, nói như thế.

“Được, Trần nho, dạo này Đại Nguỵ như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, đồng thời cũng hỏi Trần nho tình huống Đại Ngụy gần nhất.

“Hết thảy đều phát triển không ngừng, sản lượng lương thực càng ngày càng nhiều, dân chúng đúng là bắt đầu cuộc sống tốt hơn rồi.”

“Hơn nữa các nơi đều đang tu sửa bia công đức cho ngươi, lợi ích của guồng nước, người dân trong thiên hạ đều biết hết rồi.”

Nhắc đến tình huống dạo này của Đại Nguỵ, Trần Chính Nho không khỏi cười ha hả, có vẻ vô cùng vui vẻ.

“Được.”

Sau khi biết được tình hình của Đại Nguỵ gần đây, Hứa Thanh Tiêu gật đầu, cũng có vẻ vô cùng vừa lòng.

Liền đó.

Trần Chính Nho ra khỏi viện.

Mà Hứa Thanh Tiêu bắt đầu suy tư kinh Phật.

Trong viện.

Trong đầu Hứa Thanh Tiêu thứ hiện lên đầu tiên không phải Tâm kinh đệ nhất của Phật môn, mà là Kinh Kim Cang.

Đúng thế.

Kinh Kim Cang chính là kinh thư vô thượng của Phật pháp Đại Thừa.

Hơn nữa còn được tiến hành bằng phương pháp vấn đáp.

Đúng lúc có thể dùng để biện pháp.

Chẳng qua có một thứ, Hứa Thanh Tiêu rất tò mò.

Đạo Đức Kinh, đã đưa đến dị tượng thiên địa.

Kinh Kim Cang liệu có dẫn đến dị tượng thiên địa hay không?

Ừm đây chính là chỗ Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ.

Hơn nữa, nếu Kinh Kim Cang có thể dẫn đến dị tượng thật, vậy còn Tâm Kinh thì sao?

Cũng chính là Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh.

Đấy cũng là kinh điển của Phật pháp Đại Thừa.

Có thể mở ra Phật pháp Đại Thừa.

Nếu lấy kinh văn này ra, sẽ như thế nào đây?

"Nếu không biện pháp được, vậy lấy kinh văn ra đập."

"Ta đây không tin, không đập được mấy tên sư cọ mốc này."

Hứa Thanh Tiêu lẩm bẩm ở trong lòng.

Sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu nhớ lại Kinh Kim Cang, đồng thời cũng bắt đầu cẩn thận tự mình lĩnh ngộ nội dung của Kinh Kim Cang.

Cũng không thể đọc vẹt kinh văn suốt được, nhỉ?

Cứ vậy.

Thời gian trôi dần đi.

Hôm sau.

Thái dương vừa mới chậm chạp nhô lên.

Chiếu lên người chúng Tuệ Giác thần tăng.

Bấy giờ, Tuệ Giác thần tăng mở mắt, ngừng tụng kinh, tắm gội ánh nắng mặt trời, trên mặt mang theo tướng từ bi.

"A di đà Phật."

"Bần đạo Tuệ Giác, hôm nay nguyện với Nho đạo nhất mạch, biện pháp luận kinh, xin hỏi có nho giả nào có thể trả lời biện pháp?"

Tuệ Giác thần tăng mở miệng.

Giọng của lão giống như tiếng chuông Hoàng Lữ lớn vậy.

Trong kinh đô, tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

Dân chúng nhíu mày, không ngờ, Tuệ Giác thần tăng vậy mà lại gấp gáp đến thế.

Trời vừa mới sáng, lão ta đã muốn biện pháp luận kinh, cái lối này đúng là khó chịu thật.

Chương 1196: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (10)

Nhưng mà.

Kinh đô không có bất kỳ tiếng đáp lại nào.

Thậm chí là Hứa Thanh Tiêu, hay là nho giả khác, im bặt không tiếng.

Tuệ Giác thần tăng bảo trì bình tĩnh, lão ta rất vui lòng thấy cảnh này.

Không ai đáp lại, nằm trong dự đoán của bọn họ.

Mười lăm phút sau.

Tuệ Giác thần tăng lại lần nữa mở miệng.

“Xin hỏi, có ai trả lời biện pháp không?”

Lão lên tiếng, tiếp tục hỏi.

Nhưng vẫn không có tiếng đáp nào như trước.

Lại thêm mười lăm phút nữa.

Lão ta lại lần nữa mở miệng.

Hỏi lần thứ ba.

Giọng to vang dội, tuy không chói tai, nhưng khiến lòng người khó chịu.

Sáng tinh mơ, kêu cái mẹ gì mà kêu, làm phiền giấc ngủ của người khác.

Nhưng tức thì tức đấy, mọi người vẫn khó nói được gì cả, dù sao người ta đến đây để biện pháp.

Chính là có chút khó chịu thôi.

“Xin hỏi, có nho giả nào trả lời biện pháp không?”

Giọng của Tuệ Giác thần tăng lại vang lên thêm lần nữa.

Tiếng này, bỗng dưng khiến người ta cảm thấy như là đang khiêu khích.

Nho đạo suy bại, Vương Triều Dương lại nói thẳng từ chối không tham gia biện pháp, hiện giờ ở kinh đô Đại Nguỵ người duy nhất có thể ra mặt, ngoài Hứa Thanh Tiêu thì còn ai?

Lão ta vẫn gào to, thật ra còn không phải là đang nói, Hứa Thanh Tiêu ngươi có dám ra biện pháp không?

Khiến người ta tởm đến phát ói.

Nhưng trái lại ngẫm kỹ, đã gào ba bốn lần rồi, Hứa Thanh Tiêu vẫn không dám ra mặt, thế này chẳng phải đồng nghĩa với việc, Hứa Thanh Tiêu lặn rồi à?

Mọi người không khỏi nghĩ đến vậy, tâm trạng càng thêm trầm trọng.

Hoàng cung Đại Nguỵ.

Nữ Đế ngồi trên long ỷ, trong cặp mắt đẹp có phẫn nộ, tóm lại Phật môn kêu gào như vậy khiến nàng có chút không vui, đấy không phải đang làm ầm ĩ.

Mà lời như vậy, chẳng phải đang châm chọc Hứa Thanh Tiêu ư?

“Thiên Địa văn cung không tham dự biện pháp thật hử?”

Quý Linh chậm rãi hỏi.

“Hồi bệ hạ, không tham dự.”

Triệu Uyển trả lời.

Nói xong, trong mắt Quý Linh hiện một luồng ánh sáng lạnh.

Thiên Địa văn cung làm vậy, có ý khác không, Nữ Đế không biết, nhưng chắc chắn muốn khiến Hứa Thanh Tiêu khó chịu.

Muốn kéo Hứa Thanh Tiêu từ thần đàn xuống, khiến bá tánh Đại Nguỵ hiểu rõ một đạo lý.

Không phải chuyện gì Hứa Thanh Tiêu cũng làm được.

Tuy rằng đây là lời nói thật, thế nhân thật ra đều hiểu, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại có thể khiến dân chúng tin tưởng hắn làm

được.

Đây là điểm khác biệt của Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu thất bại.

Bá tánh sẽ phát hiện, Hứa Thanh Tiêu không phải thần, không phải gì cũng làm được, có thể sẽ ảnh hướng đến quốc vận.

"Có ai…"

Nhưng cũng chính lúc này, Tuệ Giác thần tăng vừa mới chuẩn bị tiếp tục mở miệng.

Đột nhiên.

Một giọng nói vang lên.

Đến từ phủ Bình Loạn Vương.

"Đúng là ồn không chịu nổi."

"Còn chưa đến giờ Mẹo, đã ở ngoài thành ồn ào nhốn nháo lên rồi."

"Đức hạnh của đám Phật môn bọn ngươi là như vậy sao?"

Cùng với tiếng của Hứa Thanh Tiêu vang lên, trong chốc lát, toàn bộ kinh thành Đại Nguỵ rộn ràng hết cả lên.

Các dân chúng siết chặt nắm tay, đợi một khoảng thời gian dài như vầy, chính là vì đợi Hứa Thanh Tiêu ra tiếng.

Bây giờ hắn đã nói chuyện, không biết tại sao, tất cả lo lắng, nghi hoặc ở trong lòng bỗng dưng biến mất hết.

"Hứa Thánh đến rồi, Hứa Thánh đến rồi."

"Hứa đại nhân cuối cùng cũng ra mặt rồi."

"Đám sư cọ mốc này, đúng là quá ồn."

"Hứa đại nhân, đừng khách sáo, phải giáo huấn đám lừa trọc này đấy nhé."

Trong kinh đô, từng tiếng nói vang lên.

Dân ý như biển.

Mà bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, cũng dần dần đạp lên không trung, xuất hiện ở trên vương phủ.

Hắn và Tuệ Giác thần tăng đứng từ xa nhìn nhau.

Hứa Thanh Tiêu đúng là có chút ác cảm với Phật môn, không nhắc đến lúc trước Phật môn còn muốn cưỡng ép độ hoá mình, nhắc đến hôm nay, mới sáng tinh mơ đã ồn mãi không dừng.

Chính mình còn đang suy nghĩ ngộ đạo, đột nhiên bị âm thanh này cưỡng ép đánh thức dậy.

Tiếng dò hỏi vừa nãy của Tuệ Giác thần tăng, còn thêm vào thần thông Phật môn, cũng chính do nó, mới có thể đánh thức người đang chìm sâu vào suy tính tỉnh lại.

“A di đà phật.”

“Bần tăng Tuệ Giác, bái kiến Hứa thí chủ.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, lão ta không mừng không giận, đầy mặt từ bi.

Tụng niệm phật hiệu.

Sắc mặt Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, nhìn đối phương, chậm rãi nói.

“Ra câu hỏi đi.”

Ngữ khí Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, bảo đối phương ra câu hỏi.

Không cần dài dòng.

Nhưng Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa thí chủ, vậy ngươi cứ ra câu hỏi trước đi.”

Lão ta từ chối ra câu hỏi trước, mà nhường Hứa Thanh Tiêu ra câu hỏi.

Đương nhiên đấy không phải lễ nhượng, mà là một loại tự tin, cũng là một loại thiền.

Cho Hứa Thanh Tiêu ra câu hỏi trước, có ý là để mài dũa bớt nhuệ khí của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chỉ bằng thủ đoạn nhỏ này, Hứa Thanh Tiêu không hề để bụng.

“Phật pháp có ý, tâm, Phật, chúng sinh, ba cái này đều là vô.”

“Nếu nói vô thánh vô phàm, vô thi vô thụ, vô thiện vô ác, tất cả tức là vô.”

“Có đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu không hỏi về thiền lý, cũng không hỏi về Nho đạo, mà đang bàn luận về Phật đạo.

Nói ra xong, người đời tò mò, người dân trong thành Đại Nguỵ cũng vô cùng kinh ngạc.

Hứa Thanh Tiêu dùng Phật pháp làm đề, đây không phải tặng không cho đối phương một câu hỏi sao?

Đặc biệt còn là vấn đề này, càng ngẫm càng không ra bất kỳ điểm quái lạ hoặc thiền ý gì.

Trong tửu lầu.

Có không ít người dân đến đây, chỗ này có một hoà thượng trẻ, hiểu được Phật pháp, trong vòng bốn ngày này, đều là vị hoà thượng trẻ tuổi này giải thích cho mọi người hiểu, cũng chính là lý do người dân tụ tập ở đây để nghe giải thích.

Cũng tránh cho không hiểu, nghe không ra được cái gì hết.

“Tiểu sư phụ, ý của Hứa Thánh là gì vậy?”

Có người lên tiếng, hỏi thăm vị hoà thượng trẻ tuổi này.

“A di đà Phật.”

“Lời của Hứa Thánh, là đang nhắc đến Phật môn đều là vô, tâm đã vô, Phật đã vô, chúng sinh đều là vô, trong kinh Phật có viết, vạn vật đều là vô, đây là phi tướng, hy vọng người đời đừng cố chấp, nếu không sẽ rơi vào ma đạo.”

“Không phải thiền ý gì hết, chỉ là điển cố Phật pháp thôi.”

Hoà thượng trẻ đáp lại.

Hắn cũng hiếu kỳ, không rõ tại sao Hứa Thanh Tiêu lại hỏi cái này.

Chương 1197: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (11)

Lúc Tuệ Giác nghe xong, khẽ nhíu mày, trái lại không phải câu hỏi này khó, mà câu hỏi này lại quá đơn giản.

Lão ta cẩn thận nghĩ, tuy lão ta không cảm thấy Hứa Thanh Tiêu biết gì về Phật pháp hết.

Nhưng không dám thiếu cảnh giác.

Giờ thắng hay thua chính tại một khắc này.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Tuệ Giác thần tăng vẫn không nghĩ ra được gì hết, chỉ đành đưa ra câu trả lời bình thường.

"Là đúng."

Nhưng nói thế xong.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu bỗng vung tay.

Một phát tát thật mạnh lên trên mặt của Tuệ Giác thần tăng.

Tức khắc.

Tất cả mọi người trong kinh đô Đại Nguỵ ngẩn hết cả người.

Không ai nghĩ rằng, Hứa Thanh Tiêu lại sẽ ở trước mặt mọi người, cho Tuệ Giác thần tăng một phát vả.

Dù Tuệ Giác thần tăng cũng không ngờ đến.

Này quá đột ngột.

Hơn nữa không tài nào giải thích nổi.

Lão ta là Phật môn Nhị phẩm, trên lý thuyết có thể ngăn Hứa Thanh Tiêu lại, nhưng lão ta không ngờ được Hứa Thanh Tiêu sẽ tuỳ tiện ra tay vậy.

Khiến lão ta không phòng bị gì được.

Cho nên ăn trọn một phát tát.

Mọi người sốc.

Trong Thiên Địa văn cung, Vương Triều Dương cũng tặc lưỡi.

Hắn cũng không rõ sao Hứa Thanh Tiêu làm gì vậy?

Chẳng lẽ nói không được, nên ra tay đánh người.

"Hứa thí chủ."

"Ngươi đang làm gì vậy?"

Tuệ Giác thần tăng có chút tức giận, lão ta đứng ở trên toà Phật liên, nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt là lửa giận, nhưng lão ta nhịn xuống.

Ăn một phát tát cũng không sao.

Nhưng lão ta muốn một câu giải thích.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không đưa ra được câu giải thích hợp lý, thì biện pháp này, Hứa Thanh Tiêu cũng thua.

Hơn nữa còn thua cực kỳ khó coi.

Song hành với giọng nói tức giận của Tuệ Giác thần tăng, tiếng của Hứa Thanh Tiêu cũng từ từ vọng lại.

"Nếu như ngươi đồng ý tất cả đều toàn vô, vậy đâu ra thống khổ?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Nhìn đối phương, nói như thế.

Tuệ Giác thần tăng tức khắc ngỡ ngàng.

Bao gồm cả dân chúng trong kinh thành đều ngỡ ngàng.

"Ha ha ha ha ha."

"Diệu, diệu thay."

"Hứa Thánh đúng là có tướng trí tuệ, ha ha ha ha."

"Hay một câu tất cả toàn vô, đâu ra thống khổ."

Trong tửu lâu, hoà thượng trẻ tuổi kia là người tỉnh hồn lại đầu tiên, trong phút chốc hắn đã hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu là gì.

Hứa Thanh Tiêu đi lên hỏi Tuệ Giác thần tăng, tất cả toàn vô có đúng hay không.

Cái vấn đề này đúng là không có gì hết, rốt cuộc cũng được ghi lại trong kinh văn của Phật môn.

Nếu nói không phải, như vậy sẽ vi phạm kinh văn, vi phạm phật đà.

Nếu nói đúng, vậy thì sẽ đón một đòn cảnh tỉnh.

Chiêu này đúng thật không có cách nào giải được.

Tuệ Tâm cười ha hả, nhìn thấy sư huynh mình ăn khổ, dường như hắn rất là vui.

Không sai.

Người này chính là người đứng đầu tứ đại thần tăng của chùa Thiên Trúc, cũng là thần tăng trẻ tuổi nhất.

Tuệ Tâm thần tăng.

"A di đà phật."

Lúc này.

Tuệ Giác thần tăng chắp tay trước ngực.

Sắc mặt hắn bình tình, nhưng người thường nhìn ra được, lão không thể bình tĩnh nổi.

Vừa mới gặp mặt đã ăn một phát chặn họng rồi, đổi lại là ai cũng không thể giữ lòng bình tĩnh được.

Đặc biệt nhất là, Hứa Thanh Tiêu dùng Phật pháp để biện luận thắng mình nữa.

Này đúng là khiến lão ta khó chịu, cảm thấy ngột ngạt bức bối.

Đúng là coi thường Hứa Thanh Tiêu rồi.

Nghĩ đến đây, Tuệ Giác thần tăng không khỏi hít sâu một hơi, nhìn Hứa Thanh Tiêu, đưa ra câu hỏi của lão.

"Xin hỏi thí chủ, Nho giáo có công bằng không?"

Tuệ Giác thần tăng không trình bày kinh phật, mà dùng Nho giáo làm đề.

"Tất nhiên là công bằng."

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên đáp.

Ngay đó, Tuệ Giác thần tăng tiếp tục nói.

“Vậy xin hỏi, trong Nho đạo, giết người là tội gì?”

Tuệ Giác thần tăng chậm rãi nói.

Chỉ là lời này vừa nói xong, mọi người không khỏi nhíu mày.

Bởi vì trong nháy mắt bọn họ đã hiểu Tuệ Giác thần tăng muốn nói gì.

“Sát sinh là tội lớn.”

Hứa Thanh Tiêu hờ hững đáp lại.

“Vậy kẻ phạm tội sát sinh, sẽ bị xử lý như nào?”

Tuệ Giác thần tăng tiếp tục hỏi.

“Trời đất không dung chứa, dùng pháp lý diệt trừ.”

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn hiểu đối phương đang muốn nói gì, nhưng hắn không sợ, đã đoán được, cho nên có sự chuẩn bị.

Nói xong.

Trong lòng Tuệ Giác thần tăng không khỏi vui mừng, nhưng trên mặt vẫn từ bi như cũ, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Vậy Hứa thí chủ tàn sát trăm ngàn tính mạng của Trần quốc, sao pháp lý vẫn chưa diệt?”

“Bần tăng không cho rằng như vậy, Nho giáo vì quyền lợi của con người thay đổi, phân ba chia bảy, một phần dành cho chính là dân đen, có thể tuỳ ý giết, chín phần còn lại dành cho quyền quý, có thể giẫm đạp lên sinh mệnh, coi thường thiên lý?”

Nói tới đây, Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt bình đạm vô cùng.

Nói đến chuyện này, rõ ràng là đang kiếm chuyện.

Mà lúc này đây, không cần Tuệ Tâm giải thích, người dân cũng hiểu được Tuệ Giác thần tăng đang biểu đạt ý gì.

Nếu Hứa Thanh Tiêu ngươi nói Nho đạo công bằng nhất, giết người là tội chết, vậy Hứa Thanh Tiêu ngươi giết nhiều người như vậy, sao vẫn chưa chết?

Chẳng lẽ vì Hứa Thanh Tiêu ngươi là vương gia của Đại Nguỵ ư? Là kẻ chiếm được chín phần đứng ở trên cao, cho nên nằm ngoài luật pháp?

Nếu là như vậy, thì luật pháp của vương triều chẳng phải chỉ nhằm vào bá tánh thôi sao.

Đối với câu hỏi hùng hổ doạ người như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều người đều lo lắng dùm Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì câu hỏi này, vô cùng tai quái xảo trá.

Có chút ý quỷ biện.

Hứa Thanh Tiêu vì sao phải tàn sát người dân Trần quốc? Là vì người dân Trần quốc không đầu hàng.

Nhưng vấn đề là, nếu ngươi giải thích như vậy, Tuệ Giác thần tăng lại muốn hỏi, không đầu hàng thì sát, không làm trái thiên lý, vậy nếu người trong thiên hạ không phục, liệu có giết hết người trong thiên hạ không?

Nếu như Hứa Thanh Tiêu trả lời một câu đúng thật, vậy thanh danh sẽ bị huỷ hoại hoàn toàn.

Không ai thích một người thích giết chóc cả, đây là hành vi bạo ngược, không thể làm.

Nhưng nếu bảo không phải vậy thì giải thích đi, nếu như ngươi không thể giải thích rõ ràng nguyên nhân vì sao ngươi không bị phạt thì cũng không ổn.

Nhưng ngay lúc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên, dường như không cần tự hỏi gì hết.

“Sát sinh vì hộ sinh.”

“Trảm nghiệp không trảm người.”

Khi lời vừa vang lên.

Trong mắt Tuệ Giác thần tăng lộ vẻ kinh ngạc, cả tám trăm tăng biện kinh cũng không khỏi trấn động.

Chương 1198: Đại Nguỵ Biện Pháp, Như Lai Vô Tướng, Kim Cang Xuất Hiện, Trời Đổi Sắc (12)

Trong tửu lầu.

Giọng của Tuệ Tâm cũng vang lên đầu tiên.

“Hay!”

“Hay cho một câu sát sinh vì hộ sinh, trảm nghiệp không trảm người.”

“Lời này, đại thiện.”

“Là thiền.”

“Là thiền.”

Tuệ Tâm vô cùng kích động, hắn nắm chặt tay, thân là đệ tử Phật môn, hắn cũng vô cùng tinh thông biện luận.

Tất nhiên sau khi Hứa Thanh Tiêu đưa ra một câu trả lời hoàn mỹ này, hắn không nhịn được kích động.

Hứa Thanh Tiêu tàn sát người dân Trần quốc.

Xét đến cùng cũng vì phải bảo vệ dân chúng Đại Nguỵ.

Không giết, sát nghiệp kéo đến càng nhiều.

Cho nên sát sinh là vì hộ sinh, trảm nghiệp chứ không trảm người.

Nghiệp lực, đó là nhân quả ác báo.

Câu trả lời này, hoàn mỹ quá mức.

Hoàn mỹ đến độ, trong khoảng thời gian ngắn, đến cả Tuệ Giác thần tăng cũng không biết nên nói chuyện như thế nào.

Lão ta vốn tưởng, vấn đề này có thể khiến Hứa Thanh Tiêu để lộ ra vô số sơ hở, dù Hứa Thanh Tiêu có giải thích như nào.

Lão ta vẫn luôn tìm ra được lỗ hổng và sơ hở.

Lại không thể ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu thế nhưng lại nói một câu sát sinh vì hộ sinh, trảm nghiệp không trảm người.

Này đúng là.

Một câu trả lời hoàn mĩ.

Nuốt một ngụm nước bọt.

Tuệ Giác thần tăng đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Lão ta cảm giác, Hứa Thanh Tiêu đứng trước mắt này, tuyệt đối không phải kẻ đơn giản như những gì mình tưởng.

Qua một hồi lâu.

Tuệ Giác thần tăng lại lần nữa bái một bái về hướng Hứa Thanh Tiêu, niệm câu A di đà Phật.

Ý này đó là, lão thua.

Cùng với thanh âm đó vang lên, kinh đô đồng loạt reo hò.

Đệ tử tiên môn càng hò reo to hơn nữa, cảm xúc vốn đang trầm xuống, tức thì hoá thành hư không.

Nhưng chính vào lúc này.

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm Tuệ Giác thần tăng nhận thua, mà tiếp tục hỏi câu hỏi thứ hai.

“Như thế nào là Phật môn chí cao pháp?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi đối phương.

Đây là câu hỏi thứ hai của hắn.

Tuệ Giác thần tăng không cần nghĩ ngợi nói.

“Vô thượng Chính Giác.”

Vấn đề này không cần nghĩ nhiều.

“Như thế nào mới là Vô thượng Chính Giác.”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Trên Phật môn Nhất Phẩm, chính là Vô thượng Chính Giác, mở ra được khiếu trí tuệ, lĩnh khộ trí tuệ pháp, thông tuệ tất thảy lý.”

Tuệ Giác thần tăng trả lời.

“Vậy có thể nhìn thấy chân thân của Như Lai không?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hỏi.

“Có thể thấy được.”

Tuệ Giác thần tăng lập tức trả lời, cũng không có bất kỳ suy nghĩ nào hết.

“Nhìn thấy như thế nào?”

“Vô thượng Chính Giác, hướng về thế giới cực lạc, là có thể thấy được chân thân của Phật Như Lai.”

Tuệ Giác thần tăng chậm rãi ra tiếng.

“Như Lai vô tướng.”

“Kẻ có tướng, sao là Như Lai?”

Hứa Thanh Tiêu đốp lại ngay, giọng lạnh lẽo.

Vừa nói xong.

Tuệ Giác thần tăng lại là sửng sốt.

Đây….

Trong phút chốc, lão ta không biết nên trả lời như thế nào.

“Sao ngươi lại biết, Như Lai vô tướng?”

Giọng của Tuệ Giác thần tăng vang lên.

Lão ta bị Hứa Thanh Tiêu hỏi đến tê dại cả da đầu, nhưng tức nhất không phải cái này, mà vì Hứa Thanh Tiêu dùng Phật pháp để biện luận, đây mới là chỗ lão ta tức nhất.

Lão ta thân là người trong Phật môn, theo lý thuyết thì bản thân mình mới là người biện Phật pháp, nhưng không ngờ, Hứa Thanh Tiêu cũng dám ở trước mặt mình biện luận Phật pháp.

Khác nào ta không dùng Phật pháp bắt nạt ngươi, ngươi lại dám dùng Phật pháp để khiêu khích ta?

Không may, Hứa Thanh Tiêu nói Phật pháp lại cực có chiều sâu, khiến lão ta cảm thấy khó giải quyết, vừa bắt đầu đã bị

thiệt thòi quá lớn.

Trước mắt, lão ta phải nắm lấy lỗ hổng này của Hứa Thanh Tiêu, tiếng lớn như chuông, chất vấn Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện hai người đối chất với nhau rất đơn giản.

Vô thượng Chính Giác có thể nhìn thấy được Như Lai không?

Như Lai, không phải Như Lai Phật tổ, mà là Phật chân chính, Phật Như Lai, là vì "Thừa như thật đạo, lai thành Chính Giác."

(Lý giải là: Ngộ ra được chân lý của nhân sinh, vũ trụ mới thành Chính Giác.)

Có nghĩa, Thánh giả nắm giữ được chân lý tuyệt đối, là Phật Như Lai.

Vô thượng Chính Giác, là minh ngộ ra hết thảy đạp lý, mở ra tất cả tướng trí tuệ của bản ngã.

Kẻ đã thành Chính Giác, có thể thấy được Như Lai.

Đây cũng là một câu được ghi lại trong kinh văn của Phật môn Tây Câu, đồng thời có thể diễn sinh ra được, không thấy Như Lai, chưa thành Chính Giác.

Tuệ Giác thần tăng cho rằng, đã đến Vô thượng Chính Giác, có thể thấy được Như Lai.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại tức giận mắng đối phương.

Như Lai là hư vô, là một loại hoá thân của trí tuệ, là Phật, Phật là vô tướng, bởi vì Phật hoá vạn vật, vạn vật toàn Phật.

Tất nhiên, người đã thành Vô thượng Chính Giác, sao có thể nhìn thấy được Như Lai? Nếu như Như Lai có thể nhìn thấy được? Đó chính là nguỵ Phật.

Đây là hình dung vô thượng là Phật, Tuệ Giác thần tăng nhất thời á khẩu không trả lời được, lão ta không thể phản bác được lời của Hứa Thanh Tiêu, vì phản bác lại Hứa Thanh Tiêu, thì có nghĩa Phật không phải vô thượng.

Giống y chuyện ngươi là đệ tử của Thánh Nhân, có người khen Thánh Nhân lòng dạ rộng lớn, bao la giống thiên địa,

ngươi không thể nào nói một câu, lòng dạ của Thánh Nhân không rộng lớn như thế đâu?

Nhưng Tuệ Giác thần tăng cũng chẳng phải thùng rỗng kêu to, lão ta bắt lấy lỗ hổng của Hứa Thanh Tiêu trước tiên, chất vấn Hứa Thanh Tiêu sao ngươi biết Phật là vô tướng?

Giờ phút này, lão ta đang ở kèo trên.

Hứa Thanh Tiêu chỉ chờ đối phương chất vấn như vậy thôi.

“Bất cứ vật gì hễ có hình tướng đều là giả dối. Nếu thấy các tướng không phải hình tướng, như thế mới tạm gọi là thấy được Như Lai.”

Trong phút chốc.

Lời của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Đây là phần thứ năm của Kinh Kim Cang, như lý thực kiến, Như Lai tự mình trả lời.

Có nghĩa là, nếu gặp các tướng mà lại không có tướng, tức là bản chất là thực tướng, đúng như sinh ra đã có ý niệm, tức là đã bắt đầu có vọng tâm, không sinh không thấy chân nhất, tâm sinh vạn vật sinh, cùng nhau một lòng chết đi, cùng nhau không có cơ thể, tướng của vô tướng chính là thực tướng, thân của không có thân thể chính là thực thể, vô niệm vô tướng vạn duyên tức.

Chương 1199: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (1)

Dùng lời nói đơn giản nhất chính là, nếu ngươi có thể nhìn thấy Phật, nếu Phật dùng bổn tướng hiện lên, thì chính là giả dối, vậy đó chỉ là Phật đà trong mắt của ngươi thôi.

Ngươi cho rằng Phật đà là như thế, thì thứ đó sẽ có dạng này, là chấp niệm trong lòng ngươi sinh ra, chứ không phải Phật đà thật sự.

Ngươi gặp được chứ không phải thấy thật được.

Đây là các tướng phi tướng.

Lời của Kinh Kim Cang, tràn đầy đại trí tuệ vô thượng.

Nhưng mà, khi Hứa Thanh Tiêu nói ra lời của Phật này xong.

Trong phút chốc.

Trời thay đổi.

Đoàng.

Tiếng sấm nổ lên, trên vòm trời, một bó phật quang kim sắc, cắt ngang qua bầu trời, trực tiếp chiếu rọi lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Từng tiếng Phật âm vang lên, dưới chân Hứa Thanh Tiêu sinh ra một đoá hoa sen vàng.

Phía trên đoá sen vàng, vừa sinh ra thêm chín cánh hoa sen, dập dờn ánh phật vang vô tận.

“Cửu phẩm phật liên?”

“Đang có chuyện gì vậy?”

“Sao lại là cửu phẩm phật liên?”

“Tại sao dưới chân Hứa Thanh Tiêu lại sinh ra cửu phẩm phật liên?”

Lúc này, cả tám trăm tăng biện kinh lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt đầy vẻ chấn động.

Kim liên.

Là tượng trưng cho sự viên mãn của Phật môn.

Chỉ người có đại trí tuệ, mới có thể sinh ra kim liên ở dưới chân.

Dưới chân Tuệ Giác thần tăng có lục phẩm kim liên, không phải do Tuệ Giác thần tăng có đại trí tuệ, mà do Tuệ Giác thần tăng mang theo khí vận của Phật môn, đến đây biện pháp luận đạo.

Kim liên dưới chân lão, là khí vận Phật pháp của chùa Thiên Trúc, nếu không thì, đến cả Tuệ Giác thần tăng cũng khó có thể tụ ra được kim liên.

Kim liên ở dưới chân tám trăm tăng biện kinh, cũng có ý tứ như thế.

Hơn nữa kim liên cũng chia phẩm, từ nhất đến thập nhị phẩm, tam phẩm là ngộ đạo, lục phẩm là giác ngộ, cửu phẩm là triệt ngộ, thập nhị là Chính Giác.

Có thể nói, đài sen dưới chân Bồ Tát, Phật ta ngồi khoanh chân có mười hai cánh.

Dưới chân Bồ Tát chân chính là đài sen thập nhị phẩm, mà dưới chân Phật chân chính là đài sen kim sắc thập nhị phẩm.

Dưới chân Hứa Thanh Tiêu là kim liên cửu phẩm, không phải là đài sen, cách chân Phật còn rất xa, nhưng thứ này trong Phật, bản thân đã là chí cao vô thượng, là tồn tại hư vô.

Kim liên cửu phẩm, đã vượt qua Tuệ Giác thần tăng, nói chính xác ra, là vượt qua hết thảy khí vận của Phật môn.

Tất nhiên, tám trăm tăng biện kinh do đấy lộ ra sắc mặt kinh động không gì sánh bằng.

Nhưng một màn càng khiến người ta chấn động xuất hiện.

Cùng với kim liên cửu phẩm dưới chân Hứa Thanh Tiêu hiện ra, một tôn Như Lai pháp tướng cũng xuất hiện ở đằng sau

lưng Hứa Thanh Tiêu.

Hàng loạt tiếng Phật âm vang vọng cất lên, vọng khắp thiên địa.

Phật thân kim sắc trải rộng vạn trượng, rọi khắp thiên địa, phật quang vô tận, đắm chìm trong từng gang từng tấc giang sơn Đại Nguỵ, muôn dân trăm họ hoàn toàn cảm ứng được phật quang này.

Họ tắm gội phật quang, nhận được điềm lành, đau xót trên người cũng giảm đi một nửa, nếu là người không bệnh không tật, bỗng dưng cảm thấy tinh thần sáng láng.

Đây là một loại đại thần thông vô thượng.

Cũng là một đại điềm lành của Phật môn.

Kinh đô Đại Nguỵ.

Trong tửu lầu, sắc mặt Tuệ Tâm cũng trở nên vô cùng chấn động, hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu, chắp tay trước ngực, hướng về phía Hứa Thanh Tiêu bái một bái thật sâu nói.

“A di đà Phật, thiện tai thiện tai, Hứa thí chủ vậy mà chỉ dùng một lời đã nói toạc ra chân lý của Như Lai.”

Hắn vô cùng giật mình, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Một câu này của Hứa Thanh Tiêu, nếu thấy các tướng phi tướng, đã thấy Như Lai, nói ra chân lý của Như Lai, cũng nói ra chân lý của Phật môn.

Nhưng mà.

Chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bây giờ.

Hư ảnh Phật đà sau lưng Hứa Thanh Tiêu, bắt đầu tụng kinh văn.

“Đúng thực như thế, chính ta được nghe: Một thời bấy giờ, tại nước Xá Vệ, Phật tại vườn Cấp Cô Độc, cùng với các bậc đại tỳ khưu tăng, có một ngàn hai trăm năm mươi vị. Khi ấy đến giờ thọ trai, đức Thế Tôn đắp y mang bát vào đại thành Xá Vệ khất thực. Trong thành ấy, ngài theo thứ lớp khất thực xong,

quay về nơi chúng ở. Thọ trai rồi, ngài dẹp y bát, rửa chân, trải toà ngồi.”

Tiếng kinh văn chậm rãi vang lên, từ trong kinh đô Đại Nguỵ, rồi sau đó khuếch tán ra khắp Trung châu.

Thậm chí cuối cùng, truyền ra toàn bộ trần giới.

Tại Tây Châu.

Phật âm mênh mông vang lên, rung chuyển cả vòm trời, âm thanh kinh khủng đó khiến trời lẫn đất phải biến sắc.

Tây Châu.

Nơi này đại bộ phận đều là chốn hoang vu, nơi nơi đều là đất chết, nhưng mà từng toà chùa miếu, xây dựng lên cao chót vót ở khắp nơi trong Tây Châu.

Mấy ngàn năm trước, Tây Châu càng thêm hoang vu, không chim không thú, từ khi tăng nhân Phật môn đến đây khai sáng Phật pháp, thành lập chùa miếu, từng bước dẫn dắt bá tánh Tây Châu.

Trải qua hằng vô số năm phát triển, Tây Châu tuy vẫn hoang vu, nhưng có rất nhiều nơi cũng đã xuất hiện sinh cơ tràn trề.

Mà sức mạnh của Phật, cũng từ chỗ này dựng dục ra đời.

Tây Châu là Phật quốc.

Tuy không có quốc gia, nhưng không được không có chùa miếu, ở chỗ này Phật quyền vượt trên cả vương quyền, dân chúng tín ngưỡng Phật đạo.

Là cuồng nhiệt tín ngưỡng, khắc ấn sâu vào tận xương cốt.

Nhưng vào lúc này.

Mây lành màu vàng kim từ Trung châu che kín hết Tây Châu.

Mây lành kim sắc vừa xuất hiện.

Một bóng Phật đà cũng theo đó hiện ra, đây là chân thân Đại Nhật Như Lai, vô cùng to lớn, vượt qua tất cả chân phật.

Phật quang che trời, khiến người ta cảm thấy kính sợ, cũng khiến lòng người đầy ắp chấn động.

Tây Châu Phật quốc.

Vô số bá tánh, nhìn thấy cảnh tượng khủng bố vậy, đồng loạt quỳ xuống đất, cảm ứng được thiên uy huy hoàng này, phật quang tận trời, chân phật giáng thế, vừa là kích động vừa là chấn động cực kỳ.

“Là chân phật.”

“Chân phật giáng thế rồi.”

“Đây là chân phật, là chân phật chân chính.”

“Phật đây chính là phật chân chính.”

“Mau đến bái kiến chân phật.”

“Đây là chuyện gì thế? Tại sao Tây Châu ta đột nhiên kinh hiện chân phật?”

“Chân phật đến từ nơi nào?”

Từng tiếng nói vang lên, các tín đồ Tây Châu, lộ ra vẻ vô cùng chấn động, trong mắt họ đầy vẻ kinh ngạc.

Không biết như nào bỗng nhiên xuất hiện một bóng Phật đang sợ đến nhường này?

Nhưng dù thế nào, trước tiên bọn họ vẫn quỳ xuống đất, hướng về phía Phật đà quỳ lạy, hành đại lễ.

Chương 1200: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (2)

Nguồn: dtv-ebook.com

“Bất cứ vật gì hễ có hình tướng đều là giả dối. Nếu thấy các tướng không phải hình tướng, như thế mới tạm gọi là thấy được Như Lai.”

Tiếng nói thần thánh vang vọng khắp Tây Châu.

Hư ảnh chân Phật, rọi lên toàn bộ Tây Châu.

Tín ngưỡng của chúng sinh cũng ngay lúc này, hoá thành luồng hào quang vô lượng, giống như nước lũ vô tận, ùn ùn kéo về chỗ Hứa Thanh Tiêu.

Từng ngôi chùa cổ, cũng ngay lúc này, bộc phát ra hào quang kim sắc.

Từng bóng Phật xuất hiện, đây là Phật đà trong từng ngôi chùa miếu cung phụng.

“Mọi người mau nhìn kìa, Phật đà ở đó đang triều bái chân phật.”

“Đây là Phật tổ, Phật tổ hiển linh.”

“Phật tổ xuất thế.”

“Là Phật tổ ư?”

Ngay lúc này, sa di và tăng nhân trong chùa miếu bỗng dưng mở to hai mắt ra nhìn, bọn họ nhìn Phật đà trong chùa nhà mình cung phụng, vậy mà hướng về phía chân Phật kia triều bái.

Trong phút chốc, họ ý thức được một loại khả năng.

“A di đà Phật, đây là đại dị tượng của Phật môn, vạn Phật triều tông, Trung châu có người niệm ra chân kinh Phật tổ.”

Có lão tăng mở miệng, lão phút chốc đã hiểu đang xảy ra chuyện gì, lộ ra vẻ mặt chấn động không tưởng.

“Là chân kinh Phật tổ, là chân kinh Phật tổ.”

” A di đà phật, quả nhiên là chân kinh Phật tổ rồi.”

“Các tướng phi tướng, tức thấy Như lai, đây được xem là kinh Phật, là chân kinh Phật tổ.”

Nhóm lão tăng đó từ từ phản ứng lại, cả đám mở to mắt nhìn, chấn động nói.

“A di đà Phật.”

Cũng vào lúc này, Tây Châu, trong Tiểu Lôi Âm tự, một tiếng phật hiệu vang lên, rung trời động đất.

Theo tiếng phật hiệu cất lên, từ trong Tiểu Lôi Âm tự cũng có một giọng nói mới vọng ra.

“Đây là chân kinh Phật tổ, là chân lý mới của Phật, nói ra chân lý của Như Lai, chúng tăng Tây Châu, tất cả triều bái Phật Tổ.”

Là đại nhân vật của Tiểu Lôi Âm tự nói.

Bảo đệ tử Phật môn Tây Châu triều bái Phật tổ.

Nhưng mà đại nhân vật của Tiểu Lôi Âm tự, cũng không rõ Kinh Kim Cang là kinh văn gì, mới nghe xong, sao có thể ngộ đạo được.

Cho rằng đây là một loại học pháp mới, một chân lý mới.

Trong chùa Thiên Trúc.

Già Lam thần tăng đang tụng kinh, cảm nhận được phật lực cuồn cuộn này, Già Lam thần tăng cũng mở miệng nói.

“Thiện tai, thiện tai, Phật môn ta lại ra tân học, tâm học này, là vì chân lý của Như Lai.”

“Hứa thí chủ có tướng trí tuệ Phật môn ta, là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế của Phật môn ta, nếu Hứa thí chủ nguyện ý quy y Phật ta, nguyện cung phụng Hứa thí chủ là người hộ đạo của Phật môn ta, địa vị này chính là người đệ nhất trong Phật môn ta.”

Lão tán đồng cách nói của Tiểu Lôi Âm tự.

Cho rằng đây là một loại tân học.

Như Lai chân lý.

Là vô thượng chân kinh, điểm này không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng không thể nào khiêu chiến Phật môn được, chỉ có thể nói là sáng lập một tân học thôi, chứ không phải làm điên đảo cả Phật môn.

Phật môn vẫn như cũ là Phật môn, kinh Phật họ đang học, vẫn là kinh Phật đệ nhất như trước.

Nhưng Già Lam thần tăng của chùa Thiên Trúc, vẫn cho rằng, Hứa Thanh Tiêu có tướng trí tuệ, là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế, thậm chí lão còn chủ động mở miệng.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu quy y Phật môn, nguyện ý cung phụng Hứa Thanh Tiêu thành người hộ đạo, địa vị cao cả, là người đệ nhất Phật môn.

Thay cách khác, Hứa Thanh Tiêu sẽ được thụ hưởng khí vận của Phật môn.

Những lời này nói xong, trong Tây Châu, không biết có bao nhiêu tăng nhân phải kinh ngạc, cả đám đều động dung.

Trước mắt Phật môn đã chạy đến một bước này, nói câu không dễ nghe chút, thì Phật môn đúng thật là sắp hưng thịnh lên rồi, khí vận lúc đó, quả thật vô cùng vô tận.

Vượt qua tất cả các hệ thống còn lại, không khéo còn có thể sinh ra được một Siêu phẩm Phật đà xuất thế nữa.

Đây là nỗ lực mấy ngàn năm, thậm chí thượng vạn năm mà Phật môn đã trả giá, nhiều khí vận như vậy, trước mắt đã sắp hái được thành quả rồi, bây giờ lại chủ động chia cho Hứa Thanh Tiêu một bát canh.

Thậm chí còn chia cho Hứa Thanh Tiêu một bát canh lớn, như này bảo bọn họ làm sao nguyện ý cam tâm tình nguyện cơ chứ?

Nhưng nhìn hư ảnh chân Phật xuất hiện trên bầu trời Tây Châu, mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng vẫn chấp

nhận được, dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng niệm ra được chân kinh Phật tổ, ý nghĩa này quá khác biệt.

Giờ phút này, các tăng nhân Tây châu, bao gồm dân chúng Tây Châu, tất cả đều hướng về phía hư ảnh chân Phật triều bái.

Bọn họ cung kính.

Niệm lực cuồn cuộn, hoá thành nước lũ, từ Tây Châu cuốn đến, ào ào đổ vào vương triều Đại Ngụy.

Vương triều Đại Ngụy.

Trong kinh đô.

Mọi người đều đang chấn động, khi giọng nói của Già Lam thần tăng vang lên, ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc.

Chuyện này cũng khiến thế nhân kinh ngạc, hiện giờ Hứa Thanh Tiêu đã là Võ đạo nhập Thánh, Nho đạo Bán Thánh, Tiên đạo Ngọc Thanh cảnh, bây giờ lại có thể thụ hưởng khí vận của Phật môn ư?

Thế này quá là nghịch thiên rồi?

Phật môn vì tranh đoạt khí vận, đã tốn biết bao năm tâm huyết? Người trước có Tiểu Lôi Âm tự, người sau có chùa Thiên Trúc biện pháp, thậm chí ở Phật môn ở Tây Châu cũng khốn khổ trải qua trăm cay ngàn đắng.

Thậm chí những nơi hoang vắng ở Tây Châu có tân sinh toả sáng, đây cũng là nỗ lực của mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm.

Hết thảy hết thảy, cái giá trả ra lớn đến nhường nào? Nhưng giờ ấy thế lại đồng ý cùng Hứa Thanh Tiêu chia sẻ khí vận của Phật môn?

Đây đúng là ơn trạch lớn như trời, thế này cũng giống như Tiên môn, có người đạt được Siêu phẩm, lĩnh ngộ được Tiên đạo thật sự.

Rồi sau đó sắp trường sinh rồi, bỗng đến hỏi thăm Hứa Thanh Tiếu có đồng ý cùng nhau chia sẻ khí vận trường sinh không?

Nếu như Hứa Thanh Tiêu nguyện ý gia nhập Tiên môn, thì cùng nhau chia sẻ khí vận trường sinh.

Các giá trả ra quá lớn.

Cũng đủ để chứng minh, Phật môn thật sự coi trọng Hứa Thanh Tiêu, hy vọng Hứa Thanh Tiêu gia nhập Phật môn.

Mà trong kinh đô.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu niệm ra Kinh Kim Cang.

Dưới chân hắn sinh ra cửu phẩm kim liên, cũng diễn biến ra tướng trí tuệ của Phật đà.

Chưởng giáo của thất đại tiên môn, đồng loạt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 1201: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (3)

Trong Thái Thượng tiên cung, tất cả đệ tử của Thái Thượng tiên tông đều tập chung ở chỗ này, họ nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong mắt vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí đến cả Vô Trần đạo nhân, cũng không khỏi cảm khái nói.

"Hứa Thánh rốt cuộc là người phương nào? Nho đạo Bán thánh, Võ đạo nhập Thánh, Tiên đạo Ngọc Thanh cảnh, bây giờ còn muốn lấn sân sang Phật pháp sao? Nếu đúng là như thế, nho phật đạo võ, tứ giả hợp nhất, từ trước đến nay chưa bao giờ có."

Vô Trần đạo nhân chấn động, trong mắt ông là chấn động và kinh ngạc, không thể nào áp chế được chấn động bộc phát từ nội tâm này.

Vốn tưởng Hứa Thanh Tiêu văn võ song toàn, còn tu luyện Võ đạo, đã xem như viên mãn, nhưng thật là không ngờ nổi.

Hứa Thanh Tiêu giờ còn tinh thông Phật, điều này… không thể tưởng tượng nổi.

Quy Nguyên Trận tông, Trảm Thiên Kiếm tông, Như Ý Khí tông, chưởng giáo của mấy tiên môn đó, cũng phát ra tiếng cảm khái kinh ngạc.

Bọn họ nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong khoảng thời gian ngắn, thật sự không biết nên nói cái gì mới phải.

Thành tựu Hứa Thanh Tiêu đạt được, tiện tay nói một cái ra, đều là chuyện chấn động cả thiên hạ, nhưng những chuyện này tất cả đều tập trung ở trên một người Hứa Thanh Tiêu, thì có vẻ cực kỳ thần thoại.

Đặc biệt nhất là Lâm Trận chân nhân, sau khi nghe thấy Phật môn mở ra lợi thế này, Lâm Trận chân nhân không nhịn được truyền âm bằng thần thức.

“Chư vị, chuyện lúc trước bần đạo nhắc đến, nhất định phải cân nhắc thật cẩn thận đó, Phật môn dám làm như vậy, đã đủ để chứng minh Hứa Thanh Tiêu quan trọng đến thế nào.”

“Nếu chúng ta cứ do dự mãi, e rằng đến lúc đó khí vận sẽ bị người ta hái mất.”

Lm Trận chân nhân mở miệng, ông vội vàng nói, bảo mọi người phải suy xét cẩn thận lại chuyện từng đề cập đến lúc trước.

Nhập vào Đại Ngụy hoàn toàn, xem như hoàn toàn đứng thành hàng, ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Dù sao giờ Phật môn cũng đang theo chân họ tranh đoạt điều này.

Giọng của ông vang lên, trong tiên môn, trừ Thất Tinh Đạo tông ra, chưởng giáo của năm đại tiên môn còn lại tất cả đều trầm tư, bọn họ hiểu được lời của Lâm Trận đạo nhân nói.

Nhưng mà chuyện này, bọn họ đúng là vẫn cần phải suy xét kỹ đã,

Mà trong Thiên Địa văn cung.

Vương Triều Dương nhìn hết thảy này, trong mắt hắn lộ ra vẻ không cam tâm cùng phẫn nộ.

Hắn có chút không cam tâm, nói chính xác ra là có chút hối hận, sao mình lại không chủ động đi biện pháp, tuy rằng mình không hiểu kinh phật, nhưng cũng hiểu được một vài đạo lý của Phật pháp.

Thắng được hay không là một chuyện, quan trọng là, hắn không quen nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu được tốt như này.

Tụ ra được cửu phẩm phật liên, ra đời tướng trí tuệ Phật môn, nhiều chỗ tốt thế, tất cả đều bị Hứa Thanh Tiêu cướp hết đi rồi.

Chuyện này khiến hắn ghen tỵ vô cùng.

Hiện giờ, chuyện hắn lo lắng nhất là, Hứa Thanh Tiêu sẽ đồng ý nhập trú vào Phật môn thật.

Nếu đúng là như vậy, thành tựu trong tương lai của Hứa Thanh Tiêu khó có thể đánh giá được, toàn bộ Phật môn sẽ chống lưng cho Hứa Thanh Tiêu, đấy cũng không phải chuyện nhỏ gì.

Phật môn, thời gian tồn tại quá dài.

Hơn nữa Phật môn dường như chưa bao giờ dứt truyền thừa, nhóm người này ẩn giấu thật sự quá sâu, còn sâu hơn cả Nho đạo, người đằng sau hắn e rằng cũng không mong Hứa Thanh Tiêu đồng ý.

Cũng vào lúc này,

Niệm lực vô biên vô tận như nước lũ đang ập đến, đây là sức mạnh tín ngưỡng của chúng sinh Tây Châu, khủng bố tuyệt luân.

Niệm lực này muốn đổ vào trong người Hứa Thanh Tiêu.

Mà Phật môn, tám trăm tăng biện kinh đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu, sắc mặt bọn họ cũng hơi khó hiểu, rốt cuộc thì niệm lực mênh mông như vậy nếu như đổ lên trên người họ, thì ngay lập tức sẽ đột phá được cảnh trước hiện tại.

Nhưng nếu đổ lên trên người Hứa Thanh Tiêu, đối với họ mà nói, không phải chuyện tốt gì, có ghen ghét, nhưng nhiều hơn vẫn là một loại hâm mộ.

Tuệ Giác thần tăng cũng hâm mộ, hâm mộ niệm lực cuồn cuộn này, đặc biết nhất chính là theo lời của Già Lam thần tăng từ chùa Thiên Trúc nói.

Nguyện ý để Hứa Thanh Tiêu trở thành người hộ đạo Phật môn, hưởng thụ đại khí vận cùng Phật môn.

Lão cực khổ đến tận đây biện pháp, chỉ sợ đến lúc đó cũng chẳng được hưởng bao nhiêu khí vận, Hứa Thanh Tiêu chỉ cần gật đầu, thì hắn có thể hưởng thụ được đại khí vận vô thượng của Phật môn.

Thế này bảo lão ta chịu sao cho nổi?

Làm sao cam tâm được?

Nhưng trong lòng có cam tâm hay không, lão cũng chỉ ngậm vào, ai bảo Hứa Thanh Tiêu niệm ra được cổ kinh Phật tổ đây?

Đồng thời, lão ta cũng nhìn niệm lực này, nếu cho lão, không nói có thể đến Nhất phẩm Chính Giác, ít nhất cũng có thể trở thành Bán Nhất phẩm.

Nhưng cũng chính lúc này.

Hứa Thanh Tiêu phất tay, hắn không tiếp nhận niệm lực của chúng sinh, mà tụ long đỉnh của Đại Nguỵ ra.

Long đỉnh xuất hiện.

Cắn nuốt toàn bộ niệm lực, niệm lực hoá thành gió lốc, bị long đỉnh Đại Nguỵ nuốt chửng.

"Từ chối niệm lực của Phật môn?"

"Hứa Thanh Tiêu làm vậy là sao?"

"Hắn không muốn có liên hệ gì với Phật môn à?"

"Ôi chao, thế mà từ chối niệm lực của Phật môn? Khí phách lớn quá."

Mọi người chấn động, tiếng bàn luận nhao nhao nổi lên.

Không ai ngờ được, vậy mà Hứa Thanh Tiêu lại từ chối niệm lực của Phật môn, đây cũng đủ khả năng để Hứa Thanh Tiêu lột xác, giờ dưới chân Hứa Thanh Tiêu đã ra đời cửu phẩm phật liên.

Càng có tướng trí tuệ của Phật môn, nếu Hứa Thanh Tiêu đồng ý, có thể mượn niệm lực đáng sợ này, tu hành Phật pháp.

Cứ như thế, Hứa Thanh Tiêu sẽ có thể thành Tam phẩm Phật pháp.

Nhưng không ngờ, Hứa Thanh Tiêu vậy mà từ chối.

Thế nhân chấn động, nhưng có không ít thế lực âm thầm thở hắt ra một hơi, bọn họ không hy vọng nhìn thấy cảnh đó.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu từ chối, đối với bọn họ nói, là một chuyện lớn, thật sự là một chuyện tốt.

Mặc kệ lý do Hứa Thanh Tiêu từ chối là cái gì, bây giờ Hứa Thanh Tiêu đối với bọn họ mà nói, đã là một tồn tại không thể ngăn cản được, nếu như Hứa Thanh Tiêu đồng ý nhập trú Phật môn.

Tiên môn tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn được, đến lúc đó Nho, Phật, Đạo, Võ, cùng với sự ủng hộ của vương triều Đại Nguỵ, Hứa Thanh Tiêu sẽ không bao giờ còn là một quân cờ nữa.

Mà là một người chơi cờ, hơn nữa còn là một người chơi cờ nắm trong tay quyền lực cực lớn.

Chương 1202: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (4)

Lúc này, long đỉnh Đại Nguỵ sau khi cắn nuốt sạch sẽ niệm lực đã bắt đầu lần lột xác mới.

Phía trên vương phủ.

Dẫm trên cửu phẩm kim liên, Hứa Thanh Tiêu dửng dưng nhìn niệm lực khổng lồ cuồn cuộn đó.

Nói thật, Hứa Thanh Tiêu chẳng muốn dây dưa gì đến Phật môn, suy cho cùng Phật môn có nói đến nhân quả, nhận được niệm lực của chúng sinh, thì phải cung phụng lại lợi ích cho chúng sinh.

Có cho có lại.

Thật ra cũng không tốt đẹp gì như trong tưởng tượng, quan trọng chính là, mình tự dưng vô duyên vô cớ bị liên luỵ vào.

Nhưng long đỉnh Đại Nguỵ thì khác, đây là quốc vận, đại biểu đây là vương triều Đại Nguỵ.

Họ vốn là chúng sinh, nhận được sức mạnh của chúng sinh, đương nhiên cũng là dệt hoa trên gấm.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là một nguyên nhân, Hứa Thanh Tiêu hy vọng có thể ngưng tụ ra được Trung châu long đỉnh.

Nếu như có thể ngưng tụ ra được Trung châu long đỉnh, vậy tất cả đều tốt rồi.

Grào.

Đại Nguỵ long đỉnh nuốt chửng toàn bộ tín niệm của chúng sinh Tây Châu xong, diễn biến ra chân long, xoay quanh đằng sau Hứa Thanh Tiêu, chân long vạn trượng, thoạt nhìn quả thật vô cùng khủng bố, khiến người ta bỗng dưng sinh lòng kính sợ.

Trong hoàng cung.

Nữ đế cảm nhận được luồng sức mạnh này, Đại Nguỵ long đỉnh lại lần nữa được lột xác, nếu như cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng khéo sẽ ngưng tụ ra Trung Châu long đỉnh thật.

Trong cặp mắt đẹp của nàng lộ ra vẻ vui sướng.

Hứa Thanh Tiêu đúng là cứu tinh của Đại Nguỵ, Trung châu chưa bao giờ xuất hiện tình thế hỗn loạn, có lẽ sẽ vì Hứa Thanh Tiêu xảy ra sự thay đổi.

Nhưng cũng vào lúc này.

Thanh âm của Tuệ Giác thần tăng vang lên.

"A di đà Phật."

"Hứa thí chủ chính là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế, chuyện này đã có dấu hiệu, không biết tại sao Hứa thí chủ lại không muốn nhận niệm lực của chúng sinh?"

Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong mắt lão ngập vẻ tò mò.

Nói lời này, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu hờ hững, nhìn đối phương.

"Câu hỏi thứ ba, ngươi thua."

Hứa Thanh Tiêu không muốn bàn luận cái đề tài này cùng Tuệ Giác thần tăng,

Biện pháp ngày hôm nay, hắn đã biện giải xong rồi.

Nói chuyện khác còn ý nghĩa gì nữa?

Nhìn Hứa Thanh Tiêu xa cách vậy, Tuệ Giác thần tăng không khỏi thở dài, nhưng thực mau lão chắp tay trước ngực, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Câu hỏi thứ ba, lão nạp thua, nhưng mà hôm nay có thể thấy được tướng trí tuệ Hứa thí chủ giác ngộ được, lão nạp tuy bại mà vinh, nếu có thể tiếp dẫn Hứa thí chủ đến bờ bên kia, mặc dù hôm nay toàn thua, lão nạp cũng cam tâm tình nguyện."

Tuệ Giác thần tăng mở miệng.

Mặt lão đầy vẻ thương xót thế nhân, nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói như thế, có vẻ lòng dạ tử bi, a di đà phật.

Nhưng, lời này bỗng khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Hứa Thanh Tiêu niệm Kinh Kim Cang, tuy chỉ một đoạn ngắn, nhưng cũng là Phật tổ chân kinh, theo lý thuyết bàn lên, Hứa Thanh Tiêu trí tuệ vô song, chỉ bằng một đoạn Kinh Kim Cang này, Hứa Thanh Tiêu đã có thể nói mình là đệ nhất Phật môn được rồi.

Cũng không có gì sai hết.

Nhưng mà, mồm mép Tuệ Giác thần tăng còn cố cưỡng ép, cho rằng Hứa Thanh Tiêu là Bát Bộ Thiên Long của Phật môn, thế này đúng thật quá là buồn nôn.

Nói thật luôn, giờ Hứa Thanh Tiêu có tự xưng là Phật tổ chuyển thế, cũng không đủ mà.

Ít nhất, Kinh Kim Cang ở thế giới này, chính là vô thượng chân kinh.

Nhưng đây là thủ đoạn của Phật môn Tây Châu, đánh không lại ngươi, thì cho ngươi khó chịu đấy, đánh thắng được ngươi, vậy là yêu nghiệp kia sao còn chưa đền tội?

Nhưng mà, vào lúc này, Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nói.

“Bờ bên kia là chỗ nào?”

Thanh âm vang lên, là Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

Nhưng đấy không phải câu đề HứaThanh Tiêu ra.

Người ra đề, vẫn là Tuệ Giác thần tăng.

Lão nguyện ý tiếp dẫn Hứa Thanh Tiêu sang bờ bên kia, vậy Hứa Thanh Tiêu thuận thế lấy bờ bên kia làm đề.

Nói xong, Tuệ Giác thần tăng không khỏi sửng sốt.

Không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại chơi chiêu này?

Nhưng chỉ ngẩn người, Tuệ Giác thần tăng hít sâu một hơi, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói: “Bờ bên kia chính là Thế giới cực lạc.”

Đây là câu trả lời của lão.

Thế giới cực lạc, chính là bờ bên kia.

“Sai.”

Nhưng mà ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp lên tiếng.

“Có gì sai?”

Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Thế giới cực lạc không phải ở bờ bên kia, bờ bên kia đã là cực lạc.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

Ý của Tuệ Giác thần tăng, thế giới cực lạc, ở bờ bên kia.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu lại không cho rằng thế giới cực lạc là bờ bên kia, mà cho rằng bờ bên kia là cực lạc, nhưng thế giới cực lạc, cũng không phải ở bờ bên kia.

Hai người nghe thì hình như đang cùng một ý, chẳng qua đổi cách sắp xếp đi thôi.

Nhưng trên thực tế, ý nghĩa khác nhau hoàn toàn.

Tuệ Giác thần tăng cho rằng, thế giới Tây Phương cực lạc, chính là bờ bên kia, nhưng Hứa Thanh Tiêu cho rằng, bờ bên kia là nơi cực lạc, nhưng không phải là thế giới Tây Phương cực lạc.

Đây là tân biện đề.

Như thế nào mới là cực lạc.

Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Phật ta nói rằng, thế giới cực lạc, có pháp môn muôn vàn, phật quang vô tận, đất mọc kim liên, trời rải hoa rơi, có Phật nhạc gội rửa nội tâm, có Phật pháp mở ra trí tuệ.”

“Thác nước Ngân Hà, cổ thụ che trời, đến bờ bên kia, vô ưu vô lự, vô bệnh vô tại, bất hủ bất diệt, không sân không nộ, không có thất tình, không có lục dục, kim cang hộ pháp, thần thú khoanh chân, nghe kinh văn Phật tổ, hưởng cực lạc vĩnh thế.”

“Đó chính là thế giới cực lạc.”

“Cũng là bờ bên kia.”

Tuệ Giác thần tăng phủ nhận quan điểm của Hứa Thanh Tiêu, cho rằng thế giới cực lạc chân chính đang ở bờ bên kia, ở nơi đó mọi ngươi không có bất cứ phiền não nào, hưởng thụ cực lạc thật sự.

Mọi người nghe xong lời ấy, đột nhiên sinh ra hứng thú cực lớn với thế giới cực lạc.

Nếu vô ưu vô lự, vô bệnh vô tai, bất hủ bất diệt, không sân không nộ, đúng là khiến người hướng tới.

“Sai.”

Chính là, Hứa Thanh Tiêu lại lần nữa phủ quyết ngôn luận của đối phương.

“Thế giới đó không phải cực lạc.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Thốt ra lời này, Tuệ Giác thần tăng có chút tức giận, không chỉ lão, đến cả tám trăn tăng biện kinh cũng tức giận.

Thế giới cực lạc của Phật môn, đây là tín ngưỡng của bọn họ, cũng là chân lý của Phật môn, đệ tử Phật môn đều hy vọng ngày đó, có thể vãng sinh về cực lạc.

Hưởng thụ vô ưu vô lự, hưởng thụ niềm vui cực lạc nhất.

Nếu không thì, bọn họ chịu khổ chịu nạn ở thế gian con người này vì cái gì?

Chương 1203: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (5)

Hứa Thanh Tiêu năm lần bảy lượt phủ định cực lạc, đây là đang lay chuyển căn bản của Phật họ, cũng đang làm lay chuyển Phật tâm họ.

Bảo bọn họ sao vui được?

Trong chốc lát, Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu, chậm rãi mở miệng nói.

"Vậy xin hỏi Hứa thí chủ, đâu mới là thế giới cực lạc?"

Tuệ Giác thần tăng không vội vàng phủ quyết, mà muốn nghe cách trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

"Nhân gian chính là thế giới cực lạc."

Hứa Thanh Tiêu trả lời, không có bất kỳ do dự gì hết.

Nhưng lời này, tám trăn tăng biện kinh không khỏi lộ ra vẻ cười nhạo, Tuệ Giác thần tăng càng là thở dài.

Đến cả Tiên môn và bá tánh trong kinh đô, nghe xong câu trả lời này, cũng không khỏi im lặng.

Bọn họ tuy không hiểu Phật pháp, nhưng bọn họ cũng biết, nhân gian coi cái gì là thế giới cực lạc chứ?

"A di đà phật."

"Hứa thí chủ, ngươi vẫn ngu muội lắm."

"Ngươi thân là Nho đạo Bán Thánh, lại là vương gia của Đại Nguỵ, cũng là Võ đạo nhập Thánh, có thể nói trên người ngươi, lấy một thứ bất kỳ ra đều là thứ người thường cả đời cũng không thể cầu được nổi."

"Đối với ngươi mà nói, nhân gian chính là cực lạc, vì chính ngươi không nhìn thấy được đau khổ của người trong thế gian này, ngươi bị quyền lực che hai mắt, ngươi bị thế tục lấp kín trí tuệ."

“Nhân gian này, là biển khổ, người đời đều đang vùng vẫy ở trong biển khổ, cực lạc của nhân gian là ở bờ bên kia, cơ thể người đời lại đang vây nhốt Phật tâm của chính họ.”

“Chỉ khi thoát ky khỏi cơ thể, hiểu được trí tuệ, trở thành Chính Giác, bước lên con cầu hướng về bờ bên kia, tiến vào thế giới cực lạc, đến bờ bên kia.”

Tuệ Giác thần tăng đáp, đây là Phật môn căn bản, cũng chính là cách nói nổi tiếng nhất về biển khổ.

Nếu như lật đổ cách nói này, thế sẽ lật đổ tất cả căn bản của Phật môn lên.

Từ xưa đến nay, có không ít người từng nếm thử lật đổ gốc rễ của Phật môn, nhưng tất cả đều thất bại, lý luận này của Phật môn là trải qua vô số năm đắn đo, tự minh làm tròn bổ sung, hình thành câu hỏi không thể nào giải được thật sự.

Vì vậy, Tuệ Giác thần tăng không cho rằng Hứa Thanh Tiêu có thể lật đổ được căn bản của Phật.

Lần thứ tư biện pháp, cuối cùng Phật môn cũng coi như làm hoà một ván.

Không chỉ đệ tử Phật môn nghĩ như thế, trên thực tế tất cả các thế lực đang chú ý đến đây, cũng nhận định, Hứa Thanh Tiêu lần này biện pháp sợ rằng đã thua rồi.

Thế gian này là biển khổ.

Không chỉ Phật môn nghĩ như vậy, đạo lý Tiên môn cũng là như vậy,

Chẳng qua Phật môn là biển khổ, Tiên môn là hồng trần.

Thoát ly biển khổ, thoát ky hồng trần, mới có thể đắc đạo.

Hứa Thanh Tiêu nói thế gian này là cực lạc, hoàn toàn vi phạm đạo lý của hai phái này.

Nhưng chính lúc này.

Lời của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Thế gian là hồng trần biển khổ, đến bờ bên kia, siêu thoát chính mình, hưởng nhân gian cực lạc?”

“Nhưng thế nào là cực lạc? Vô thất tình lục dục là cực lạc ư? Vô ưu vô lự là cực lạc sao? Phật tổ tụng kinh là cực lạc à?”

“Thiên địa chi gian, âm dương cộng tế, có dương mới có âm, nếu không bi ai sao biết vui cười? Nếu không biết tình sao biết khổ? Nếu không yêu làm sao biết lòng mình vui vẻ?”

“Thế gian có tám khổ, sinh lão bệnh tử, ái biệt ly, oán trường cửu, cầu không được, ngũ ấm xí thịnh.”

“Đây là biển khổ hồng trần, nhưng lại hiểu ra, lấy tám khổ làm vui, chính là thế giới cực lạc, bờ bên kia đã ở dưới chân rồi.”

Hứa Thanh Tiêu nói, hắn cũng không cho rằng vô ưu vô lực chính là cực lạc, cục đá cũng vô ưu vô lự đó, không có tình cảm đấy, vậy cũng là vui sao?

Người không có thất tình lục dục, vẫn còn là người ư?

Siêu thoát hết thảy, đã không còn nhân tính, đây là Phật, không phải vui, thứ tồn tại này đã bị cắt mất phiền não thế gian rồi.

Phật không cần quá nhiều.

Phật là một loại tinh thần, mà không phải một loại tín ngưỡng, Phật vì thế nhân quét đi phiền não, cũng không thể khiến thế nhân hoá thành Phật.

Nói vậy, thế gian này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa.

Chỉ là lời này.

Tuệ Giác thần tăng cười, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Nếu như dựa theo lời Hứa thí chủ nói, tám khổ là tám nhạc, nhân gian đã là cực lạc, bờ bên kia đã ở dưới chân, như thế nào mới làm được?”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng.

Lý luận này Hứa Thanh Tiêu nói không sai, trên thực tế cũng có người từng đưa ra lý luận này rồi.

Không có thất tình lục dục, còn xem gì là cực lạc nữa?

Nhưng vấn đề là, đưa ra vấn đề, thì ngươi phải giải quyết được vấn đề, vậy tám khổ ngươi giải quyết như thế nào?

Sinh lão bệnh tử, ngươi không thể giải quyết được.

Thế giới cực lạc của Phật môn, có thể giải quyết được, chỉ là ngươi không còn thất tình lục dục nữa thôi.

Có được ắt có mất.

Cũng phù hợp thiên lý.

Như thế, Tuệ Giác thần tăng xem như dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Hứa Thanh Tiêu đưa ra vấn đề này, lão ta cũng không quan tâm, nói ra đạo lý này, lão ta cũng không cảm thấy thế nào hết.

Giải quyết được vấn đề, mới là hạch tâm của biện pháp.

Đến cả ngươi cũng không giải quyết được, vậy ngươi nói để làm cái gì? Phật môn có cách để giải quyết, có phương pháp để siêu thoát.

Cho nên lần biện pháp này, bất luận ra sao, lão cũng đều thắng.

Nhưng vào bấy giờ.

Hứa Thanh Tiêu lại yên lặng.

Hắn nhìn lên khung trời, suy nghĩ về một chuyện.

Nhân sinh có tám khổ.

Nhất khổ vì sống khổ.

Thế gian này là biển khổ, sinh sinh tử tử, bao giờ mới kết thúc đây? Bổn nguyên của thống khổ thì vẫn là sống đó, cho nên từ khi con người chào đời, chính là gào khóc, mà không phải vui sướng.

Nhị khổ là lão khổ.

Tất cả những điềm đẹp đẽ đều sẽ từ từ tàn lụi, hết thảy mọi thứ, cuối cùng cũng sẽ già đi, mỗi một ngày đều sẽ biến lão, hôm qua đã là quá khứ, ngày hôm nay lại là tân sinh.

Tam khổ là đau khổ.

Ốm đau dằn vặt, khổ không thể tả.

Tứ khổ là tử khổ.

Tử vong sẽ không mang đến thống khổ, nhưng lại dằn vặt tinh thần, là nỗi thống khổ không gì vượt qua được.

Thử hỏi một chút, lúc đêm khuya thanh vắng liệu ngươi có thử nghĩ hay không, thế gian này sau khi chết đi sẽ như thế nào đây?

Chương 1204: Cửu Phẩm Kim Liên, Cổ Kinh Chân Phật, Chư Pháp Vô Thường, Chín Vòng Phật Luân (6)

Nếu có âm tào địa phủ, là một chuyện tốt, nhưng nếu không có âm tào địa phủ thì sao, không có gì được nói là luân hồi, sau khi ngươi chết, tất cả đều hoàn toàn biến mất, như vậy vẫn còn tốt chán.

Nhưng nếu sau khi ngươi chết, ý thức của ngươi vẫn còn đó, nhưng lại tồn tại trong một khoảng thiên địa mà chỉ có mình bóng tối, không thể nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ có ý thức trường tồn vô số năm, đây mới thật sự là sự hãi.

Nỗi khổ ái biệt ly, nỗi khổ cầu mà không được, oán ghét gặp nhau hoài sẽ khổ, ngũ ấm xí thịnh cũng khổ.

(Ngũ ấm xí thạnh khổ tức là cái khổ do hiện hữu năm uẩn sắc, thọ, tưởng, hành, thức, do sự phát huy mạnh mẽ của năm uẩn, chính là cái khổ do chấp thủ vào ngũ uẩn gây ra.)

Những nỗi khổ này, tụ tập lại như biển cả, khiến người ta phải tranh đấu không dừng.

Dưới tám khổ, chúng sinh kêu rên.

Làm sao để phá giải?

Phật môn đưa ra một đáp án, là thế giới cực lạc, là bờ bên kia.

Quên hết mọi phiền não.

Quên sạch tất cả mọi thứ.

Đã không còn thất tình lục dục, đã không còn nhân tính, như vậy hết thảy mọi thứ đều là vô.

Cũng giống như một tảng đá bất biến mãi mãi, đối với nó mà nói, chẳng có gì là thống khổ hay là đau khổ, bởi vì nó chẳng có thứ gì hết.

Nhưng chính lúc này đây.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi vươn tay ra.

Hắn tạo pháp ấn.

Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt có chút tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu làm gì vậy?

Tám trăm tăng biện kinh cũng vô cùng tò mò, không biết Hứa Thanh Tiêu đang định làm cái gì?

Không chỉ họ, toàn bộ kinh đô Đại Nguỵ.

Nữ Đế, lục bộ thượng thư, toàn triều văn võ bá quan trong hoàng cung, tất cả đều tò mò.

Trong Thiên Địa văn cung, Vương Triều Dương cũng không nhịn được nhíu mày, hắn cũng tò mò không biết Hứa Thanh Tiêu làm vậy là có ý gì.

Đệ tử thất đại tiên môn đồng loạt nhìn về Hứa Thanh Tiêu.

Dân chúng trong kinh đô, cũng cực kỳ khó hiểu.

Duy chỉ trong tửu lâu.

Tuệ Tâm thần tăng, nhìn Hứa Thanh Tiêu bỗng dưng nghĩ tới gì đó.

“Thế gian tám khổ, hoá thành biển khổ.”

“Hôm nay ngô truyền cõi Niết Bàn chi pháp, vì thế nhân siêu thoát đến cõi Niết Bàn.”

Hứa Thanh Tiêu từ tốn nói, pháp ấn hắn đoan trang, dáng điệu thần thánh, giọng nói cũng từ từ vang lên.

“Tự tại tâm mình, phá giải được huyễn hoặc bao vây, huyễn tan mở tâm thức, phân ra có sinh và diệt, sinh diệt kéo vô minh, vô minh thành thế giới, chư pháp duy tâm hiện.”

“Tất cả pháp hữu vi, như mộng ảo, bọt sóng, như sương sa, điện chớp, nên quán sát như thế.”

Giọng của Hứa Thanh Tiêu, dần dần cất cao vang dội.

Đây là Kinh Kim Cang.

Nhưng lại là một câu khắc sâu nhất trong Kinh Kim Cang.

Hết thảy toàn ảo ảnh trong mơ, hết thảy thế gian đều là mây hương sương khói, không thể chấp nhất.

Bất luận là tốt đẹp hay bi thương, toàn nhiên đều lướt qua trong giây lát, chính là cái thứ được gọi tựa theo mây trôi không chỗ tìm.

Chớ có quá theo đuổi quá mức, cũng chớ có cố chấp quá mức.

Trong phút chốc.

Một giọng nói không gì sánh bằng vang lên.

Giọng này không phải giọng của Hứa Thanh Tiêu vọng đến.

Mà từ pháp tướng ngưng tụ từ đằng sau Hứa Thanh Tiêu vọng lại.

"Chư hành vô thường."

"Chư pháp vô ngã."

"Niết Bàn vắng lặng."

Tiếng nói cổ xửa này vang lên, đây là giọng của chân Phật.

Giọng nói đó truyền khắp toàn bộ Trung châu.

Mà thân ảnh Phật đà đằng sau Hứa Thanh Tiêu, cũng ngay tại một khắc này, triệt để hoá thành Cổ Phật chân thật.

Đoàng đoàng đoàng.

Giờ phút này.

Toàn bộ Tấy Châu, tất cả các chùa miếu bùng lên phật quang khủng khiếp, tiếng Phật âm cuồn cuộn vô cùng, vang vọng khắp mọi Tây Châu.

"Không thể nào!"

"Chuyện này không thể nào!"

"Đây là pháp ấn của Chân Phật, đây là pháp ấn của Chân Phật."

Bên trong Tây Châu, có một giọng nói vang dội cất lên.

Là một lão tăng khô toạ, lão đã khô toạ được trăm năm, được tăng nhân Tây Châu coi như là Phật gần chứng đạo.

Địa vị cực cao, phật hiệu cao thâm, nói theo một nghĩa nào đó, địa vị của lão còn cao hơn cả thần tăng của chùa Thiên Trúc

rất nhiều.

Nhưng lại không ngờ, trong khoảng khắc này, lão đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt vẩn đục, lộ ra vẻ kinh động không gì bằng.

Đây là tam pháp ấn.

Pháp ấn tối cao của Phật môn, là tiêu chuẩn duy nhất để phân biệt Chân Phật và Nguỵ Phật.

Chư hành vô thượng, chư pháp vô ngã, Niết Bàn vắng lặng.

Đại biểu cho ba tầng cảnh giới.

Chỉ khi đạt đến ba tầng cảnh giới, đó mới là Chân Phật, nếu chưa đạt đến tam trọng cảnh giới, đó là Nguỵ Phật.

Hứa Thanh Tiêu niết ra tam pháp ấn, nói ra chân lý của Phật pháp.

Dẫn đến Chân Phật hiện thế, vì hắn thêm vào vô lượng Phật pháp.

“Tất cả pháp hữu vi, như mộng ảo, bọt sóng, như sương sa, điện chớp, nên quán sát như thế.”

Đây là cách Hứa Thanh Tiêu dùng để giải quyết tám khổ.

Hết thảy hết thảy, chẳng qua chỉ là ảo ảnh trong mơ, chớ nên theo đuổi quá mức.

Thế nhân phải hiểu rõ, chư pháp vô thường, mới có thể thoát khỏi biển khổ, dưới chân đó chính là cõi Niết Bàn.

Bây giờ đây.

Một giọng nói càng thêm khiếp sợ khảng thốt vang lên.

“Nhìn kìa.”

“Các ngươi nhìn kìa.”

“Sau đầu Hứa Thanh Tiêu, xuất hiện Phật môn trí tuệ luân.”

Cùng với giọng nói này vang lên.

Trong phút chốc, vô số ánh mắt nhìn sang.

Đúng thật.

Sau đầu Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại xuất hiện Phật môn trí tuệ luân.

Giống như cầu vồng vậy, cũng màu kim sắc, lộng lẫy vô ngần, từng vòng rồi từng vòng một, có tầm khoảng chín vòng trí tuệ luân.

"Đây…"

"Đây là…"

"Chuyện này không thể nào…"

Toàn thân Tuệ Giác thần tăng phát run, cảnh này, khiến lão ta chấn động không gì bằng, so với Chân Phật xuất hiện còn chấn động hơn."

Phật môn trí tuệ luân.

Đó đại biểu cho trí tuệ.

Một vòng trí tuệ là một tầng trời.

Tứ đại thần tăng, cũng chỉ có sáu vòng Phật luân, Già Lam thần tăng là bảy vòng.

Hứa Thanh Tiêu có chín vòng.

Nhưng khủng bố thật sự không phải chuyện này.

Mà là, Hứa Thanh Tiêu không phải Phật tu.

Trong cơ thể hắn không có tý Phật pháp nào hết.

Bọn họ tu luyện bằng phương pháp của Phật môn rồi tạo ra, Hứa Thanh Tiêu dùng trí tuệ tạo ra Phật luân.

Khác biệt giữa cả hai cách nhau hàng vạn dặm.

Hơn nữa chín vòng đại biểu cho là Chính Giác.

Hứa Thanh Tiêu là Phật đà Chính Giác.

Bây giờ đây.

Trong kinh đô Đại Nguỵ, từng đoá hoa sen vàng từ mặt đất trào lên, từng đoá hoa, trên vòm trời rải xuống.

Giữa Tây Châu.

Già Lam thần tăng ngẩn ngơ cả người, cũng không phải vì trí tuệ Phật luân, mà là tam pháp ấn.

Chương 1205: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (1)

Tây Châu.

Thiên Trúc Tự.

Ánh mắt Của Già Lam thần tăng đã hoàn toàn chấn động.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Trong ánh mắt, tất cả đều là chấn động, chấn động không gì sánh kịp.

Ba Pháp Ấn.

Đây là chân lý tối cao của Phật môn, cũng là chân lý mà Phật môn vẫn luôn khổ sở theo đuổi.

Có vị Phật Thích Ca xưa đã từng nói, có phải vị Phật chân chính hay không, thì cần phải đạt được ba tiêu chuẩn, nếu đạt được một trong ba cấp độ này, thì đó là một vị Chân Phật.

Mà ba tiêu chuẩn này, ngài ấy không nói, là vô thường, vô pháp, tịch tĩnh, nhưng cụ thể là cái gì, thì Phật môn không biết.

Chỉ gọi phương pháp này là chân lý của Tam Pháp, cũng có thể gọi là ba Pháp Ấn.

Tự cổ chí kim, trong nội bộ Phật môn tranh luận về ba Pháp Ấn chưa bao giờ dừng lại.

Mà ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu lại nói ra chân lý của ba Pháp Ấn.

Làm sao mà điều này có thể không làm cho ông ta ngạc nhiên chứ?

Ba Pháp Ấn.

Là tiêu chuẩn duy nhất để phân biệt Chân Phật, chỉ cần đạt được yêu cầu của ba Pháp Ấn, ngươi chính là Chân Phật.

Ngay cả khi Đức Phật thật sự không thừa nhận ngươi, ngươi cũng là Chân Phật.

Nếu ngươi không đạt được, cho dù là Chân Phật chính miệng nói ngươi là Phật, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Ba Pháp Ấn.

Chư hành vô thường, bất cứ chuyện gì, đều là vô thường, giây phút tiếp theo và giây phút này, đều sẽ phát sinh vô số biến hóa, bất luận là chuyện tốt hay là chuyện xấu, đều sẽ có biến hóa.

(Chư hành vô thường có nghĩa là: Hết thảy hiện tượng và muôn vật trong thế gian luôn luôn biến chuyển không ngừng. Đây là đại cương căn bản của Phật pháp. Cùng với Chư pháp vô ngã, Niết Bàn tịch tĩnh cùng là một trong ba Pháp ấn, gọi là Chư hành vô thường ấn, hoặc Nhất thiết hành vô thường ấn, Nhất thiết hữu vi pháp vô thường ấn. Gọi là ba Pháp ấn, tức là nhờ vào ba thứ pháp môn mà phán đoán được Phật pháp có cùng tột hay không.)

Sinh lão bệnh tử cũng được, yêu hận chia ly cũng được, ngươi chỉ cần biết, tất cả đều sẽ có biến hóa, vì vậy hãy giữ một trái tim bình tĩnh, thì ngươi sẽ không có bất kỳ đau khổ nào.

Sở dĩ ngươi sợ chết, là bởi vì ngươi sợ chết, nhưng từ sau khi ngươi sinh ra, ngươi đã biết người sẽ chết, nếu đã như vậy, cần gì phải suy nghĩ nhiều chứ?

Tất cả mọi thứ đều đã được định trước, chi bằng trong sự thay đổi của định mệnh, tìm thấy sự yên tĩnh của riêng mình, đây là ý nghĩa của chư hành vô thường, tất cả đều là đau khổ.

Chư pháp vô ngã, vạn vật trên thế gian, đều lấy ‘ngã’ làm trung tâm, bọn họ không cách nào chiếu rọi bản ảnh, chỉ có thể nhìn tướng người của người khác, cho nên muốn tiến vào trạng thái vô ngã, không cần lấy chính mình làm trung tâm, mà là lấy vạn vật thế gian làm trung tâm.

(Chư pháp vô ngã: Trong hết thảy các pháp hữu vi, vô vi, hoàn toàn không có thực thể của cái ta. Tức hết thảy pháp đều nương vào nhân duyên mà sinh, dựa vào nhau mà tồn tại, không có thể tính thực. Các pháp hữu vi tuy có tác dụng,

nhưng chẳng thường trụ - các pháp vô vi tuy thường trụ, nhưng không có tác dụng, lại chư pháp vô ngã là một trong ba pháp ấn, gọi là Chư pháp vô ngã ấn, nói tắt là Vô ngã ấn. Ba pháp ấn là giáo nghĩa trọng yếu của Phật pháp, khi phán đoán về Phật pháp thì dùng ba pháp này để ấn chứng sự cùng tột của Phật pháp.)

Lấy tướng của người khác, chiếu rọi tướng của ta, lấy tướng của vạn vật, xem bản tướng của ta.

Niết Bàn tịch tĩnh, khi thoát khỏi tất cả, ngươi không là ta, ta không phải là người, diệt trừ hết thảy sinh lão bệnh tử, không có an lạc, tất cả trở về nguyên thủy, mọi thứ yên tĩnh, không sinh không diệt, từ đó đạt tới cảnh giới vô thượng chân chính.

Như vậy tất cả và nhân quả của ta, đều hóa thành mây khói.

Tất cả các loại quá khứ, cũng hóa thành mây khói.

Theo lý thuyết đơn giản nhất là ngươi đã đến thế giới này, nhưng ngươi biến mất, tất cả các đau đớn và khổ sở không liên quan đến làm với ngươi và sự tồn tại liên quan đến ngươi, cũng không còn liên quan nữa.

Tự Niết Bàn, có lẽ thoạt nhìn giống như tự hủy diệt, nhưng thực tế ngọn núi có độ sâu khác nhau nhiều.

Cụ thể như thế nào, nói hai ba câu cũng không cách nào hình dung ra được, đây cũng là cảnh giới cao nhất của Phật môn.

Bởi vì Niết Bàn, không phải tái sinh, không phải nói là bắt đầu lại lần nữa, thay đổi lại một người khác, mà là triệt để không tồn tại, hoàn toàn vô khuyết, không sinh không diệt.

Hứa Thanh Tiêu tự nhiên không đạt tới cảnh giới này, nếu Hứa Thanh Tiêu đạt tới cảnh giới này, hắn cũng sẽ không ở chỗ này.

Có thể đạt tới hai cảnh giới ở phía trước, Chư hành vô thường, Chư pháp vô ngã, còn cảnh giới cuối cùng gần như không có khả năng, Chân Phật cũng không thể làm được.

Loại Phật này, là Phật môn vô thượng Phật Thích Ca mới có thể làm được, dù là Phật Tổ nhìn thấy như vậy, cũng phải tôn kính.

Hứa Thanh Tiêu nói ra chân lý của ba Pháp Ấn, cũng chính là chân lý của Phật môn, đây mới là chỗ kinh khủng nhất.

Từng câu từng chữ nói lên chân lý của Phật môn.

Hứa Thanh Tiêu nhận được sự gia trì của Phật pháp, sau đầu ngưng tụ ra chín vòng Phật luân, chiếu rọi mọi thứ trên thế gian, tràn đầy trí tuệ vô thượng tướng.

Đây chính là điểm kinh khủng của Hứa Thanh Tiêu, hoa sen dưới chân hắn, càng toả ra Phật quang màu vàng vô hạn, làm cho hắn như một vị Chân Phật.

Ba Pháp Ấn ngưng tụ lại, hóa thành một chiếc bảo bình, xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, đây lại là một loại tượng trưng Phật pháp viên mãn.

(Bảo bình: Chiếc bình đựng nước công đức, nước thơm, nước hoa, đặc biệt được gọi là bình Át già, còn các tên khác như Hiền bình, Đức bình, Như ý bình, Cát tường bình v.v…) Đại đạo bảo bình, tràn đầy trí tuệ.

Điều này có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu đã nhập chánh giác.

Chương 1206: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (2)

Cửa Phật có hai chánh giác lớn.

Một là cảnh giới chánh giác.

Hai là trí tuệ chính thức.

Cảnh giới chánh giác, chính là thông qua niệm lực của chúng sinh, tu luyện thành Phật.

Cảnh giới giác ngộ là tu hành thành Phật nhờ tâm lực của chúng sinh. Trí tuệ và giác ngộ là sự giác ngộ và giác ngộ thực sự, và đạt được trí tuệ tối cao. Trong hai cái, tự nhiên cái sau là quan trọng nhất, tùy thuộc vào trạng thái lĩnh ngộ, chỉ có thể nói trạng thái này gọi là giác ngộ, không phải là bạn nên thật sự giác ngộ.

Trí tuệ chánh giác, chính là hiểu biết thật sự chánh giác, đạt được trí tuệ và kiến thức vĩ đại.

Hai thứ này, đương nhiên là cái sau quan trọng nhất, dựa vào cảnh giới chánh giác, chỉ có thể nói cảnh giới này gọi là chánh giác, mà không phải nói ngươi là chánh giác.

Chánh giác chân chính, sẽ giống như Phật Tổ, hiểu được tất cả trí tuệ trên thế gian.

Hứa Thanh Tiêu có tư chất chánh giác, dưới chân có cửu phẩm kim liên, tụng niệm chân kinh Phật tổ hiện giờ lại còn nói ra chân lý của Phật môn.

Làm sao không làm cho ông ta chấn động, làm sao không làm cho ông ta cảm thấy kinh ngạc chứ.

Khoảnh khắc này.

Không hiểu sao, Già Lam thần tăng cảm thấy luận pháp sắp thất bại rồi.

Cảm giác của giây phút đó, làm cho ông ta lập tức lắc đầu, tỉnh táo lại.

Luận pháp không thể thất bại.

Cũng không được thất bại.

Mà trong kinh đô Đại Ngụy.

Bầu trời rơi xuống từng cánh hoa, đây là cảnh tượng hoa trời rơi rụng, trên mỗi một cánh hoa đều có khắc kinh Phật.

Trên mặt đất, từng bông hoa sen vàng xuất hiện, trông có vẻ tráng lệ, thậm chí còn có những con thần thú, mang đến điềm lành.

Dị tượng như vậy, quả thật còn hơn dị tượng Nho đạo và Tiên đạo.

Bản thân Phật môn nổi tiếng với dị tượng, đặc biệt là thế giới cực lạc, trong thư văn được miêu tả trông như thế nào.

Trước mắt xuất hiện dị tượng phi phàm như vậy, thật sự làm cho đám tăng nhân này trầm mặc.

Bọn họ thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu bị khinh thường nhất, lại trở thành đối thủ lớn nhất trong luận pháp của bọn họ.

Hứa Thanh Tiêu nói ra chân lý Phật pháp.

Cũng coi như là thắng được đề thứ tư.

Cuộc chiến ở bờ bên kia.

Cuộc chiến cực lạc.

Kinh đô Đại Ngụy, trong tửu lâu, Tuệ Tâm thần tăng bái lạy một cái thật sâu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu, ba câu vừa rồi, ông ta nghe thấy rõ ràng, cũng thật sự hiểu rõ, ba câu này đại biểu cho cái gì.

Chư hành vô thường, chư pháp vô ngã, Niết Bàn tịch tĩnh.

Đây là ba chân lý quan trọng của Đức Phật.

Vì Phật môn định ra căn cơ vô thượng, lần này Hứa Thanh Tiêu, đã hơn đệ tử của Phật môn trong thiên hạ.

Ông ta là thần tăng, nhưng hôm nay, lại nhìn Hứa Thanh Tiêu, cúi đầu thật sâu, vô cùng thành kính, giống như những tín đồ hành bái thánh nhân vậy.

Thiên Địa Văn Cung, Hoàng cung Đại Ngụy, Thất Đại Tiên Môn, dân chúng dân gian, Phật môn Tây Châu, Đế tộc Đông Châu, Nam Châu và Bắc Châu, các thế lực lớn trong thiên hạ đều nhìn cảnh tượng này trầm mặc không nói.

Cuộc tranh luận Phật pháp của ngày hôm nay làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Không ai có thể nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu vậy mà liên tục xuất ra lời hay ý đẹp, thậm chí còn hơn thế nữa.

Tụng niệm kinh Phật, hiện giờ lại nói ra ba chân lý lớn của Phật môn, ngưng tụ ra đại đạo bảo bình, chứng minh cho trí tuệ hoàn hảo, sau đầu còn có chín tầng Phật quang, cũng biểu thị cho Phật pháp mênh mông, hơn nữa ba pháp ấn xuất hiện.

Để cho Hứa Thanh Tiêu có tư cách chính giác vô thượng, chỉ cần cho Hứa Thanh Tiêu một thời gian nhất định, thì Hứa Thanh Tiêu sẽ có khả năng trở thành người giác ngộ chân chính.

Nếu đúng như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều thế lực không hiểu sao bắt đầu suy nghĩ, bọn họ đang suy nghĩ, liệu quan hệ của họ và Hứa Thanh Tiêu, có nên cải thiện hay không, hay là có nên tiếp tục lôi kéo vào hay không.

Nhưng bất kể như thế nào, Hứa Thanh Tiêu mượn cuộc tranh luận của Phật môn ngày hôm nay, lại tích cực biểu lộ ra thực lực ở trước mặt nhiều người trong thiên hạ.

Trong đôi mắt của bọn họ, tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng sự tò mò.

Nhất là chưởng giáo của thất đại Tiên môn, bọn họ tụ hợp thần thức, trao đổi với nhau.

“Hứa Thánh còn có lá bài tẩy nào chưa lấy ra đây? Một năm trước, lấy Nho đạo thành danh, trong một ngày nhập phẩm, nửa tháng cửu phẩm, một tháng bát phẩm, chưa tới hai tháng thất phẩm, sau này cứ cách hai tháng thăng cấp lên cảnh giới nhất phẩm, cho đến tam phẩm.”

“Người thường trong một năm đạt đến tam phẩm, đã là thiên kiêu trong thiên kiêu, nhưng Hứa Thánh còn lén lút tu luyện

võ đạo.”

“Mấy ngày trước, khắc ghi vô thượng đạo kinh, đột phá tam phẩm, Tiên môn Ngọc Thanh Cảnh.”

“Hôm nay lại tụng niệm ra chân kinh của Phật Tổ, lão phu rất tò mò, còn có cái gì mà Hứa Thánh không biết.”

Lâm Trận tiền bối mở miệng, ông ta là người coi trọng Hứa Thanh Tiêu nhất trong số các nhất phẩm.

Ông ta cực kỳ tán thưởng Hứa Thanh Tiêu, cực kỳ mến mộ, nếu không, mấy ngày trước cũng sẽ không chủ động đề xuất muốn mọi người nhập trú tại Đại Ngụy.

Lời này vừa nói, ngoại trừ tông chủ của Thất Tinh Đạo Tông ra, còn lại sáu vị cường giả của Tiên môn, đều tham gia vào đề tài này.

Bọn họ chấn động trước tài hoa của Hứa Thanh Tiêu.

Nếu chỉ là tài hoa của Nho Đạo, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu đạt được thành tựu gì đi chăng nữa, bọn họ cũng sẽ không như thế này.

Năng lực của Hứa Thanh Tiêu không chỉ là Nho Đạo.

“Nói thật, lão phu không hiểu sao lại có một loại trực giác, một loại trực giác khó có thể nói thành lời, lão phu cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu nếu bước vào Kiếm đạo, rất có thể sẽ bổ sung những chỗ còn khuyết trong Kiếm đạo của ta, đúc lại uy lực Kiếm đạo của ta.”

Kiếm Vô Cực mở miệng, ông ta cũng ý vậy.

Trước đây, ông ta đã nghĩ tới lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là Vô Trần đạo nhân ngăn cản chính mình, nhưng ông ta vẫn như trước để cho đệ tử của mình đi tìm Hứa Thanh Tiêu, truyền lại tông môn Kiếm đạo cho Hứa Thanh Tiêu.

Chính là hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể kéo dài truyền thừa Kiếm đạo vô thượng.

Lời này vừa nói ra, đám nhất phẩm có chút trầm mặc.

Cũng không phải bọn họ cho rằng không có khả năng, mà là huy hoàng của Kiếm đạo, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Tiên đạo mạnh nhất thật ra cũng không phải là tu luyện đơn thuần, vì sao trong thiên hạ lại có phù pháp, trận pháp? Chính là bởi vì Kiếm đạo nhất mạch của Tiên đạo chân chính mạnh mẽ đã suy tàn.

Chương 1207: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (3)

Ở thời đại rất xa, Kiếm đạo đã từng rất huy hoàng, mỗi một tu sĩ đều sẽ tu luyện Kiếm đạo.

Chỉ tiếc, không biết đã xảy ra nguyên nhân gì, Kiếm đạo nhất mạch bị đoạn tuyệt, cũng chính là bởi vì như thế, Kiếm đạo trong nháy mắt xuống dốc, do đó Trận đạo và Phù đạo mạnh mẽ nổi lên.

Đó là để bù đắp cho tu sĩ không có thủ đoạn công kích.

Tuy rằng hiện tại vẫn có không ít tu sĩ học tập Kiếm đạo, nhưng cuối cùng vẫn là không làm được, sức mạnh của nhất phẩm Kiếm đạo chân chính, không thua kém gì nhất phẩm võ giả, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Nhưng có thể thấy được từ mấy ngày trước, Kiếm Vô Cực oanh kích vào Thiên Địa Văn Cung, mạnh thì có mạnh, nhưng không thể so sánh với Ngô Minh, cũng là sự thật.

Cho nên, Kiếm Vô Cực đồng ý với những gì Lâm Trận chân nhân nói, ông ta càng thêm rừng rực đối với Hứa Thanh Tiêu.

“Cũng chưa chắc.”

“Hứa Thánh đã bước vào Tiên đạo tam phẩm, tu luyện chân tu, Kiếm đạo nhất mạch, có lẽ không được, nếu không, Hứa Thánh đã sớm tu luyện Kiếm đạo rồi.”

Vô Trần đạo nhân mở miệng, ông ta không phải là xem thường Hứa Thanh Tiêu, cũng không phải đả kích Hứa Thanh Tiêu, mà là nêu rõ sự thật và quan điểm.

“Các ngươi ngẫm lại xem, Hứa Thánh theo Nho Đạo, bản thân đã có được trí tuệ, sư phụ hắn là nhất phẩm võ giả, cho nên Võ Đạo của Hứa Thánh có thể nhập thánh, cũng không phải là một chuyện khó khăn.”

“Về phần kinh văn của Đạo môn, có thể có liên quan đến Nho đạo, Hứa Thánh trí tuệ hơn người, có một không hai trong thiên hạ, thật ra thông qua Hứa Thánh tụng niệm Kinh Phật vừa rồi cũng có thể thấy được, phương diện kinh thánh này, Hứa Thánh quả nhiên là đệ nhất thiên hạ.”

“Chỉ cần có liên quan đến văn tự tri thức, về cơ bản Hứa Thánh đều có thể làm chấn động thế nhân, còn Kiếm đạo thì khác, đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới, cũng không phải lão phu không công nhận Hứa Thánh, chỉ là Kiếm huynh chớ ôm hy vọng quá lớn.”

Vô Trần đạo nhân nói rõ đúng trọng tâm, hy vọng Kiếm Vô Cực không nên ôm hy vọng quá nhiều.

Trong khoảng thời gian ngắn, Kiếm Vô Cực có chút trầm mặc, chỉ bởi vì Vô Trần đạo nhân nói không sai.

Nhưng vào lúc này, trong Thái Thượng Tiên Cung.

Đang quan sát Hứa Thanh Tiêu, Lộ Tử Anh bỗng nhiên nghe được một giọng truyền âm tới.

“Tử Anh.”

“Đến Tàng Kinh các, đừng để người khác phát hiện, đi lấy Kiếm Quyết của tông ta, chờ Hứa Thánh tranh luận xong, lấy kinh văn tặng cho hắn.”

Đây là giọng nói của Vô Trần đạo nhân, ông ta dùng thần thức để truyền âm, làm cho Lộ Tử Anh đang quan sát cuộc tranh luận pháp không khỏi sửng sốt.

“Sao lại lấy Kiếm Quyết chứ?”

Lộ Tử Anh có chút bất đắc dĩ, nhưng Vô Trần đạo nhân là sư phụ hắn, nếu là bình thường, với tính tình của hắn, có lẽ sẽ không để ý tới sư phụ mình.

Nhưng hiện tại thì khác, mình đã là tiên đạo thiên kiêu đệ nhị rồi, hắn không hiểu sao cảm thấy sư phụ hắn đã phớt lờ với hắn, không còn loại yêu chiều như trước kia nữa, thậm chí có đôi khi Lộ Tử Anh cảm giác sư phụ mình sẽ lộ ra vẻ thất vọng không thể giải thích với mình.

Mà tất cả những chuyện này, đều là bởi vì Tiên Đạo sinh ra một Hứa Thanh Tiêu.

Điều này làm cho hắn khó chịu.

Cực kỳ khó chịu.

Khó chịu đến muốn khóc.

Nhưng mặc kệ có khó chịu như thế nào, vẫn phải làm theo, ngoan ngoãn đi lấy Kiếm Quyết.

Mà cùng lúc đó.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra ba Pháp Ấn của Phật môn.

Cuộc tranh luận thứ tư.

Thiên Trúc Tự coi như là lại thua một lần nữa.

Chẳng qua, Thiên Trúc Tự thua không sai, Hứa Thanh Tiêu đều đã nói ra ba Pháp Ấn của Phật môn, cái này thật sự không sai.

Nó giống như các văn nhân làm thơ cho nhau.

Ngươi làm một bài thơ vần điệu cực hay, tất cả mọi người đều tán thành, nhưng Hứa Thanh Tiêu làm ra thơ thất luật đệ nhất, ngươi còn chơi như thế nào?

Sắc mặt của Tuệ Giác thần tăng có chút đen.

Ông ta không biết Hứa Thanh Tiêu làm sao hiểu được nhiều trí tuệ pháp như vậy.

Làm sao có thể hiểu được nhiều kinh Phật như vậy.

Nhưng điều ông ta biết chính là, mình không thể nhận thua, một khi nhận thua, vậy thì rắc rối sẽ rất lớn.

Cuộc tranh luận thứ tư mặc dù thua.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

‘Thở dài’

“Mời Hứa thí chủ tiếp tục ra đề.”

Tuệ Giác thần tăng chắp hai tay lại, nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt ông ta vẫn kiên định như trước.

Đến bước này, ông ta càng không thể bỏ cuộc.

Mời Hứa Thanh Tiêu ra đề.

Nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của đối phương, trong lòng Hứa Thanh Tiêu có chút không biết nên nói cái gì.

Kỳ thật nói ra ba Pháp Ấn, nói ra Kinh Kim Cương, cái này đã có thể kết thúc rồi.

Phật pháp của hai người chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm.

Lại không nghĩ tới, Tuệ Giác thần tăng còn muốn tranh luận pháp với mình.

Quả nhiên là tìm ngược đãi sao?

Phải biết rằng, với Kim Cương kinh và ba Pháp Ấn mang đến dị tượng, làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu được, kinh văn Phật pháp của bản thân, vượt qua tất cả.

Vượt ra Phật pháp hiện tại ở Tây Châu.

Còn đừng nói đến Phật pháp Đại Thừa, nếu thật muốn xuất ra Phật pháp Đại Thừa, vậy không chỉ là đánh vào mặt, còn là nghiền nát, hoàn toàn nghiền nát.

Phật pháp Đại Thừa xuất vừa ra, tất cả chư Phật ở Tây Châu, đều là những vị Phật nhỏ, đánh đổ tất cả nhận thức của Tây Châu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không muốn xuất ra Phật pháp Đại Thừa, thật sự xuất ra, đối với mình mà nói là chuyện tốt, nhưng càng tuyệt vời hơn đối với Phật môn hiện tại.

Tương đương với việc nói rằng bọn họ tranh luận pháp thất bại, vận may của họ bị phản đòn, nhưng chính mình xuất ra Phật pháp Đại thừa, chỉ sợ rằng Phật môn sẽ vì thế mà hoàn toàn thịnh vượng, giữa cả hai, cuộc tranh luận thất bại rồi, nhưng bọn họ có thể chiếm được Phật giáo Đại thừa.

Nghĩ lại xem, là Phật môn thua lỗ hay là kiếm được hời?

Chương 1208: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (4)

Phật pháp Đại Thừa, sớm muộn gì mình cũng sẽ lấy ra, nhưng lúc lấy ra, tất nhiên là đã nắm Phật môn trong tay rồi, nếu bây giờ lấy ra, không phải là chuyện tốt.

Chỉ dựa vào Tuệ Giác thần tăng, cũng không phải Hứa Thanh Tiêu quá tự tin.

Hiểu được một chút Kim Quang Minh thắng nhất trong vương kinh, vô thượng thiên thần thờ phụng, dị tượng này có được không?

Tìm hiểu một chút về Kinh Pháp Hoa, chân thân Như Lai đến gặp, Nam Mô A Di Đà Phật, tự tại vô lượng.

Vẫn không phục? Vậy thì xuất ra kinh Hoa Nghiêm, pháp thân Đức Phật Tỳ Lô Già Na giải thích thế giới hải, thế giới vô hạn, hết thảy vũ trụ, hôm nay cho Phật môn Tây Châu ngươi một bài học tốt.

Trước bắt đầu bằng cái gì đó chân thật chút.

Trước mắt thì xem Tuệ Giác thần tăng rốt cuộc không phục cỡ nào.

Thật ra Hứa Thanh Tiêu trước tiên giấu giếm, nhưng thật sự bức ép mình, ngoại trừ Phật pháp Đại Thừa ra, các khác Hứa Thanh Tiêu đều cho bọn họ một lần.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu không thích quá phô trương, để cho mình ra đề, Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng.

“Tuệ Giác thần tăng.”

“Trước khi bản vương trở thành thánh, đã du ngoạn sông núi Đại Ngụy, đi qua Mạc Tây, mở mang một ít văn hóa Phật môn.”

“Bản vương rất tò mò, vì sao chùa Phật môn, lại có vô số khách hành hương đến bái lạy, ngược lại Đại Ngụy, mặc dù không có Phật môn, nhưng cũng có Đạo môn Nho giáo, ngoại trừ ngày lễ tết ra, đều hương khói như nhau.”

“Xin hỏi đây là vì sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn không trực tiếp nói ra đề tài tranh luận của mình, mà là ném ra một câu hỏi.

Đang trưng cầu ý kiến của đối phương.

Đây là cách đơn giản nhất trong tranh luận pháp, đầu tiên ném ra một câu hỏi, để cho ngươi trả lời.

Thường thì câu hỏi này rất bình thường, ngươi không thể chọn ra bất kỳ vấn đề nào, nhưng ngay khi ngươi trả lời, đối phương sẽ từ lời nói của ngươi, chọn ra vấn đề, bắt đầu tấn công.

Tuệ Giác thần tăng lão luyện trong biện kinh, ông ta không vội vàng trả lời.

Nhất là liên tục chịu thiệt nhiều lần như vậy, làm cho ông ta càng phải cẩn thận hơn.

Lúc này đây, ông ta không lựa chọn chủ động mở miệng, mà lại im lặng, khoảng một khắc sau, tám trăm biện kinh tăng ở phía sau ông ta lên tiếng trước.

“Hồi Hứa thí chủ, đây chính là Phật pháp vô biên, Phật có thể dẫn người đời đến vãng sanh cực lạc, cho nên người đời hiểu được trí tuệ, tâm hồn thanh tịnh như Minh Đài, dưới sự chỉ dẫn của các đệ tử Phật môn chúng ta, lĩnh ngộ Phật pháp.”

“Cho nên hương khó Phật môn không dứt, sinh sôi không ngừng.”

Đây là một vị biện kinh tăng mở miệng, Tuệ Giác thần tăng rất thức thời không trả lời vấn đề, mà là để cho biện kinh tăng trả lời, nếu nói sai cái gì, ông ta cũng có thể kịp thời cứu viện.

Đối phương nói, trả lời cũng hợp lý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lạnh nhạt mở miệng nói.

“Tâm tịnh như Minh Đài? Dưới sự hướng dẫn? Lĩnh ngộ Phật pháp?”

“Vậy vì sao những khách hành hương này, không cạo đầu trọc xuất gia? Như vậy không phải có thể thanh đăng với cổ Phật, giác ngộ Phật đạo lâu dài sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Lời này vừa nói, lập tức có biện kinh tăng trả lời.

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ, người đời ở trong hồng trần, bọn họ bị hồng trần che mắt, giãy dụa trong biển khổ, đến Phật môn ta, cầu được chút thanh thản, cũng cầu được ngay lập tức siêu thoát.”

“Nếu hiểu rõ trí tuệ, sẽ vào Phật môn ta, nếu không thể hiểu rõ trí tuệ, thì cần đệ tử Phật môn chúng ta độ hóa vào Phật.”

“Đây cũng là nguyên nhân Phật môn vì sao muốn đông độ.”

“Vào Trung Châu, vì thiên hạ chúng sinh, vì bọn họ cầu thanh thản, cầu lập tức được siêu thoát, tận thụ niềm vui giải thoát.”

Có vị biện kinh tăng mở miệng, nói chuyện cực kỳ lão đạo, lúc nói chuyện, trên khuôn mặt lại tràn ngập thương xót người đời.

Mở miệng từ bi, ngậm miệng từ bi.

“Cầu được thanh thản? Lập tức được siêu thoát? ”

“Cầu xin thanh thản cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, bình thanh hỏi.

“Cầu thanh thản cho bản thân, thanh thản như Minh Đài.”

Người thứ hai lên tiếng, nói như thế.

Chỉ là vừa nói ra lời này.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười lạnh.

Trên đời này có người thông minh hiểu biết, Phật môn cũng có tâm Bồ Tát, chỉ là Phật môn Tây Châu, cũng không phải thứ tốt đẹp như vậy.

“Hay cho một người cầu thanh thản cho bản thân.”

“Nhưng trong mắt bổn vương, Phật môn không e dè xây dựng chùa miếu, để cho người đời quỳ bái.”

“Không phải là mượn danh Phật, để làm việc riêng, đe dọa người đời, nói chuyện luân hồi, đau khổ ở địa ngục, nhưng lại liệt vào tội danh bất kính với Phật Thích Ca Mâu Ni.”

“Đến chùa miếu cầu Phật, cầu an tâm thoải mái, vậy nếu làm chuyện xấu, đến trước mặt Đức Phật, dập đầu bái lạy, có thể được tha tội sao?”

“Đức Phật nói, phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật, phải chăng làm chuyện xấu, chỉ cần bỏ đồ đao xuống, thì có thể trở thành Phật sao?”

“Vậy thì những vong hồn dưới đồ đao kia, chẳng phải là thành người chết oan sao?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nói ra câu hỏi của bản thân.

Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật.

Vấn đề thứ ba của Hứa Thanh Tiêu chính là vấn đề này.

Phật môn có một câu nói, gọi là phóng hạ đồ đao xuống, lập địa thành Phật.

Hứa Thanh Tiêu lấy đó làm đề tài, để cho đối phương trả lời.

Lời này vừa nói ra, biện kinh tăng nhất thời sửng sốt, ông ta không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại dẫn đến đề tài này.

Cũng chưa từng nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại đang đào hố, thắp hương bái Phật, dẫn dắt đến tâm an thoải mái, lại từ tâm an thoải mái, dẫn dắt đến đề tài phóng hạ đồ đao.

Đúng vậy.

Đây là một chủ đề rất mâu thuẫn.

Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, trong mắt nhiều người, đây là ý khuyên người hướng thiện, nhưng vấn đề là, đồ đao nhiễm máu, những người chết kia làm sao có thể lắng xuống cơn giận chứ?

Chỉ là trong đám biện kinh tăng, có người mở miệng đưa ra câu trả lời.

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ tướng rồi, cái gọi là phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, ý là hy vọng đừng sai lầm thêm nữa.”

(Tướng: là một thuật ngữ Phật giáo có nghĩa là bám vào hình tướng, hư tướng, hoặc ý thức cá nhân xa rời bản thể. “Tướng” đề cập đến nhận thức, hoặc khái niệm, được hình thành trong tâm trí của chúng ta. Nó có thể được chia thành hữu hình (có thể nhìn thấy) và vô hình (tức là ý thức).

“Tại thời khắc mấu chốt, lựa chọn buông bỏ đồ đao xuống, là chuộc lỗi cho bản thân, nếu cứ u mê không tỉnh ngộ, sẽ làm thương tổn càng nhiều người, cũng sẽ tạo ra càng nhiều nghiệp chướng.”

“Nếu như có thể ở thời khắc mấu chốt, lựa chọn buông đồ đao xuống, thì có thể cứu vớt càng nhiều chúng sinh.”

“Người chết đã chết, người còn sống vẫn phải sống, không thể bởi vì người chết, mà ảnh hưởng đến người còn sống.”

Ông ta lên tiếng, nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói như thế.

Đây là một câu trả lời, theo kinh tế học mà nói, nó thật sự là cắt lỗ kịp thời.

Chương 1209: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (5)

“Sai.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn đối phương nói.

“Chúng sinh chết đi, có oán niệm không cam lòng, hóa thành âm lực vô thượng, cũng chính bởi vì như thế, thiên địa mới có thể sinh ra yêu ma, mới có thể có thuyết nhân quả.”

“Người đã mất, cũng không hề qua đời, đơn giản là để cho người còn sống nhận nhân quả báo ứng.”

“Bản vương cho rằng, đồ đao buông xuống, không thể thành Phật.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời như thế.

Lúc này, Tuệ Giác thần tăng bắt lấy sơ hở, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Nếu đồ đao buông xuống, không thể thành Phật, vậy làm sao để cho người cầm đồ đao buông đồ đao xuống? Nếu không cho bọn họ cơ hội hối cải, buông xuống hay không buông xuống đều như nhau, còn ai nguyện buông xuống nữa?”

“Xin hỏi Hứa thí chủ, ngài có biện pháp gì, có thể để cho người cầm đồ đao trong tay, buông đồ đao xuống?”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, hỏi như thế.

Ý tứ của ông ta rất đơn giản, buông đồ đao xuống, lập địa thành Phật, là hy vọng cuối cùng cho những người hung ác.

Nhưng nếu ngay cả một chút hy vọng này cũng không có, bọn họ vì sao lại nguyện ý buông đồ đao xuống?

Tuệ Giác thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu lại chậm rãi mở miệng nói.

“Giết.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng, đây là thiền học của hắn.

Đồ đao buông xuống, làm sao có cái gì thành Phật không thành Phật, ngươi làm sai chính là làm sai.

Hối hận có tác dụng gì? Vong hồn đã chết, chưa bao giờ cần giải thích, duy chỉ có dùng bạo lực khắc chế bạo lực, lấy ác trị ác, mới là vương đạo.

Chỉ là những lời này vừa nói da, tám trăm biện kinh tăng đều nhíu mày, trong phút chốc vang lên từng giọng nói.

"Hứa thí chủ, ngươi tướng rồi."

"Hứa thí chủ, ngươi sát tâm quá nặng."

"Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, là căn nguyên của Phật môn, vạn vật trong trời đất đều có thiện tâm, cũng đều có Phật tính, phật môn chúng ta, là muốn độ hóa họ thành Phật, nếu dựa theo lời Hứa thí chủ nói, vậy còn cần gì độ hóa nữa?"

"A Di Đà Phật, A Di Đà Phật."

"Khuyến khích việc tốt, răn dạy điều ác, Hứa thí chủ, ngươi sát tâm quá nặng, có điềm báo nhập ma."

Từng giọng nói vang lên, trong tám trăm biện kinh tăng, có người tức giận, có người thở dài không thôi, có người tràn đầy lòng từ bị, bọn họ không tán thành những lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Cho rằng Hứa Thanh Tiêu sát tâm quá nặng.

Nhưng những lời này của Hứa Thanh Tiêu, trong mắt dân chúng, lại là lời nói đúng.

Làm điều gì đó sai trái, chúng ta phải chịu trách nhiệm.

Ngươi làm sai, không bị trừng phạt, chỉ răn dạy một hai điều, thì có tác dụng gì?

Cũng giống như một đứa trẻ ngỗ nghịch, nếu lỗi nhỏ thì trừng phạt nhỏ, nếu lỗi lầm lớn, vậy thì trừng phạt lớn.

Nếu không trừng phạt, đối với trẻ nhỏ mà nói, sẽ không có bất kỳ tinh thần cảnh giác nào, nếu không biết sợ, thì sẽ sinh ra tội

lỗi, có bao nhiêu đứa trẻ sau khi trưởng thành trở nên chơi bời lêu lỏng, côn đồ đánh nhau?

Dưới gậy sinh ra đứa con có hiếu, trông thì rất thô tục, nhưng trên thực tế đây không phải là một việc sai trái.

Nhưng không lạm dụng đánh, mắng mỏ không phải để trút giận.

Đánh chỉ là một loại cảnh cáo, không phải ngược đãi, mắng không phải để bộc lộ cảm xúc của mình, mà là nói ra cho mọi người đúng sai.

Thế nhưng, loại lời nói này, ở trong mắt Phật môn, sát khí cực nặng.

Tuệ Giác thần tăng càng nhíu nhíu mày, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“A Di Đà Phật, Hứa thí chủ, lời nói này của ngươi, xin thứ cho lão nạp không dám gật bừa.”

“Sát niệm vô tận, giết một người sẽ không bao giờ có khả năng ngừng lại, chỉ càng ngày càng gia tăng tội ác.”

Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, ông ta trực tiếp phủ nhận câu trả lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được, Phật môn không có khả năng tiếp nhận loại ý niệm này.

Nhưng hắn cũng không phải là đệ tử Phật môn, mà là nhìn Tuệ Giác thần tăng nói.

“Cho nên.”

“Phật môn không thể vào Đại Ngụy.”

“Có luật lệ nhà nước, gia đình có phép tắc, và luật pháp của Phật giáo ở Tây Châu là đạo đức giả.”

“Chỉ có triều đại mới có thể ngăn chặn tội giết người.”

“Triều đại Ngụy, dưới sự giám sát của Hình bộ phạt và cai trị đất nước. theo luật, là vĩnh cửu. “Người ta không bao giờ khóc, họ khóc vì sợ chết, không phải vì ăn năn chân thành.”

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, pháp của Phật môn Tây Châu, chính là giả nhân giả nghĩa.”

“Chỉ có vương triều mới có thể ngăn chặn sát nghiệt.”

“Vương triều Đại Ngụy, có Hình bộ giám sát, lấy pháp cai trị đất nước, mới là đời đời bền vững.”

“Kẻ hung ác tàn bạo, chưa bao giờ rơi lệ, bọn họ rơi lệ, là vì sợ hãi cái chết, chứ không phải vì thành tâm hối cải.”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên mở miệng, đây chính là ly do cơ bản kiến Phật pháp không thể dung nhập vào vương triều.

Quốc gia phải có luật pháp để kiểm tra và cân bằng tất cả những điều này.

Làm sai chính là làm sai, phạm tội chính là phạm tội, làm sao có nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Còn muốn độ hóa?

Độ hóa cái gì? Làm cho họ hối hận? Điều này đơn giản là cung cấp cho thủ phạm một sự an ủi trong trái tim, và gửi gắm nội tâm.

Nếu lấy Phật pháp độ hóa người đời, người đời sẽ hiểu rằng, mặc kệ bản thân làm sai cái gì, thì ngươi sẽ luôn có một cơ hội, một cơ hội sống sót.

Nhưng nếu có pháp luật, để bọn họ không dám làm bậy, không thể nói là sẽ hoàn toàn ngăn chặn phạm tội, nhưng ít nhất có thể để cho người khác khi phạm tội, cẩn thận suy nghĩ hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Hứa Thanh Tiêu nói nhiều như vậy, ý đồ rất đơn giản, chính là nói rõ nguyên nhân gốc rễ của vương triều Đại Ngụy và Phật môn.

Vì sao vương triều không cho Phật môn vào nhập trú?

Quả thật là sợ Phật môn ảnh hưởng đến vương triều Đại Ngụy sao?

Không, nhưng vấn đề về quan niệm.

Nhà nước dùng pháp luật để cai trị.

Đức Phật dùng giáo dục cảm hoá.

Giữa hai bên đều có xung đột và mâu thuẫn cơ bản, nếu để cho Phật môn vào nhập trú, trừ phi Phật môn có thể chấp nhận hoàn toàn kiểm soát, nếu không, để cho bọn họ tiến vào, chính là phá huỷ sự ổn định của quốc gia.

“A di đà Phật.”

“Hứa thí chủ, ngươi tướng rồi.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, hai tay ông ta chắp lại, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Vừa nói ra lời này.

Hứa Thanh Tiêu thở dài, nhìn Tuệ Giác thần tăng nói.

“Bản vương có tướng hay không, không rõ ràng.”

“Nhưng bản vương biết chính là ông đã tay cầm đồ đao rồi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Tuệ Giác thần tăng nói như thế.

Vừa nói lời này, Tuệ Giác thần tăng cười, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“A di đà Phật, lão nạp cả đời chưa từng tạo sát nghiệt, cho tới bây giờ từ bi hỷ xả với thế nhân, tại sao lại có đồ đao? Đồ đao ở đâu?”

Ông ta có chút muốn cười, không rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu nói mình tay cầm đồ đao, nhưng vẫn giải thích.

“Đồ đao ở trong lòng ông.”

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên mở miệng, nhìn đối phương nói như thế.

Chương 1210: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (6)

Lời này vừa nói, Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, Phật quang của ông ta tràn ngập, có vẻ vô cùng thần thánh.

“Làm thế nào để chứng minh điều đó?”

Tuệ Giác thần tăng hỏi.

“Móc ra trái tim, thì có thể chứng minh.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, lạnh nhạt mở miệng.

Chỉ là lời này vừa nói, vẻ mặt của tám trăm biện kinh tăng đột nhiên thay đổi rõ rệt.

“Không thể.”

“Hứa thí chủ, ngươi là muốn hại thần tăng của Phật môn ta sao?

“Hoang đường, trái tim sao có thể giấu đao?”

“Nói năng xàm xí.”

“Ăn nói vớ vẩn.”

“Thần tăng, chớ có nghe hắn nói lung tung.”

Tám trăm biện kinh tăng nhao nhao mở miệng, bọn họ có chút kích động, có vẻ cực kỳ không vui.

Hứa Thanh Tiêu nói những lời này, quả thực là nói những lời không thực tế, bảo Tuệ Giác thần tăng móc ra trái tim.

Đây không phải là muốn ép chết Tuệ Giác thần tăng sao?

Nhưng Tuệ Giác thần tăng không có tức giận, mà lại nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa thí chủ, lão nạp dám hỏi một câu, nếu lão nạp thật sự móc ra trái tim, trong lòng không có đao, Hứa thí chủ có nguyện ý cải đạo quy y Phật ta hay không?”

Tuệ Giác thần tăng lên tiếng, ông ta không tức giận, mà hỏi như thế.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tám trăm biện kinh tăng càng thêm khó coi, nhao nhao mở miệng, để Tuệ Giác thần tăng không bị lừa, thậm chí cả kinh đô Đại Ngụy, không biết bao nhiêu thế lực cường giả, cũng đều tò mò.

Bọn họ vô cùng tò mò, Tuệ Giác thần tăng có thật sự móc trái tim hay không.

Cũng rất tò mò, Hứa Thanh Tiêu có dám đồng ý hay không.

Phải biết rằng, Hứa Thanh Tiêu chính là Nho đạo bán thánh, lại là vương gia Đại Ngụy, trước mắt bao người, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự đồng ý.

Vậy nhất định phải thực hiện, bởi vì hắn là Nho đạo bán thánh, nếu đã nói mà không giữ chữ tín, thiên địa sẽ trừng phạt Hứa Thanh Tiêu.

Cho dù là Tuệ Giác thần tăng móc ra trái tim, chết tại chỗ, Hứa Thanh Tiêu hắn nếu không tuân thủ lời hứa, kết quả cũng sẽ rất thảm.

Lấy tiền đồ của mình, để đổi lấy một cái mạng của Tuệ Giác thần tăng, kỳ thật không đáng.

Mà tất cả mọi người đều biết, Tuệ Giác thần tăng, nhất định nguyện ý dùng mạng của mình, để độ hóa Hứa Thanh Tiêu.

Ở trong mắt ông ta, thậm chí sẽ cảm thấy, mình là vì thiên hạ chúng sinh, mình chết, không tính là cái gì.

Có thể làm cho Hứa Thanh Tiêu cải đạo theo Phật môn, hơn một trăm Tuệ Giác thần tăng.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Hứa Thanh Tiêu, đều cho rằng Hứa Thanh Tiêu có chút bất cần, tự ép mình vào ngõ cụt.

Nhưng mọi người cũng biết, Hứa Thanh Tiêu sẽ không đồng ý, lần này, Hứa Thanh Tiêu tranh luận pháp thất bại.

Phật môn đã thắng.

Nhưng ngay lúc này.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Được.”

“Nếu ông móc ra trái tim, nếu không có chứa đao, Hứa mỗ nguyện ý cải đạo sang Phật môn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, lời này vừa nói ra.

Gây ra một làn sóng ồn ào.

“Đây là làm gì vậy?”

“Hứa Thánh đâng muốn làm cái gì vậy?”

“Hứa Thánh, không thể a.”

“Thua một đề cũng không sao, Hứa Thánh chớ xúc động.”

“Điều này không cần thiết.”

“Nếu cải đạo sang Phật môn, sẽ mất tất cả, Hứa Thánh, không thể.”

Từng giọng nói vang lên, dân chúng náo động, không thể tin được Hứa Thanh Tiêu thật sự đồng ý.

Trong hoàng cung Đại Ngụy, Nữ đế đứng dậy ngay lập tức, nàng cũng lên tiếng, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu.

Nếu Hứa Thanh Tiêu cải đạo theo Phật môn, chẳng phải là đã trúng kế sao? Hơn nữa hắn sẽ cả đời thanh đăng cùng Cổ Phật.

“Không ổn, Thủ Nhân trúng kế rồi.”

“Thủ Nhân vẫn còn trẻ, đã bị chọc giận.”

“Tuệ Giác thần tăng này thật sự rất khó lường, dùng mạng để chọc giận Thủ Nhân.”

“Thủ Nhân sao có thể hồ đồ như vậy chứ.”

Lục bộ thượng thư, cùng với chư vị quốc công nhao nhao mở miệng, bọn họ nắm chặt nắm tay, lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Trong thất đại tiên môn.

Sắc mặt của đám người Vô Trần đều đã trở nên không dễ coi, bọn họ đương nhiên không hy vọng Hứa Thanh Tiêu gia nhập

vào Phật môn, nếu như vậy, chỉ sợ Phật môn nhất định sẽ hưng thịnh vạn năm.

Quan trọng hơn là, Hứa Thanh Tiêu đều thắng những câu phía trước, cũng bởi vì tranh giành khí thế nhất thời, mà thua Phật môn.

Đây là một mất mát lớn.

Trong Thiên địa văn cung.

Vương Triều Dương nhìn thấy một cảnh này, không khỏi lộ ra nụ cười.

Hứa Thanh Tiêu bị bức đến ngõ cụt, không nghĩ tới quả thật hành động theo cảm tính, đây thật đúng là ngu xuẩn tột cùng.

So sánh với mình, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu vẫn không bằng, bị kích động như vậy, liền hiện ra nguyên hình, quả nhiên là không có chút khôn ngoan nào.

Mà trên bầu trời.

Trên bông sen vàng.

Sau khi nghe Hứa Thanh Tiêu nói, Tuệ Giác thần tăng lập tức nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Hứa thí chủ, là lời nói thật sao?"

Ông ta hỏi như thế, cũng không có bất kỳ kinh ngạc hay là sợ hãi nào, thâm chí trong ánh mắt có chút vui mừng.

"Thật sự."

Hứa Thanh Tiêu chắc như đinh đóng cột.

Ngay khi nói ra những lời này, Tuệ Giác thần tăng không khỏi hít sâu một hơi, ông ta không có bất kỳ ý nghĩ gì nữa, nhìn tám trăm biện kinh tăng ở sau lưng nói.

"Năm xưa, có Đức Phật cắt thịt cho đại bàng ăn, hôm nay, Tuệ Giác ta móc tim độ người, Hứa thí chủ, mặc dù lão nạp chết, nhưng vẫn hy vọng Hứa thí chủ có thể tuân thủ lời hứa."

"Hôm nay, lão nạp viên tịch, vì Phật môn ta, sinh sôi không ngừng."

Nói đến đây, Tuệ Giác thần tăng vươn tay ra, sau đó hướng bộ vị trái tim mình, muốn trực tiếp móc đi, không cho mình bất kỳ một chút cơ hội và thời gian nào.

Trong lòng ông ta có đao hay không, đây là chuyện người đời đều biết.

Làm sao trái tim có thể giấu một con dao chứ?

Thiền ngữ của hai người, vốn chỉ là cuộc tranh luận trên tư duy, nhưng Tuệ Giác thần tăng bất ngờ đưa nó đến hiện thực.

Từ một cuộc tranh luận thành một cuộc tranh cãi.

Rơi hạ thừa.

(Hạ thừa: Có một số việc, quá để ý thì sẽ thấy không rõ ràng, khó có thể đưa ra phán đoán chính xác, cho nên chính là hạ thừa, là mọi người, nhưng mà, không phải là chính ngươi)

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đồng ý, chính là hạ thừa lớn nhất.

Tuệ Giác thần tăng cũng không quan tâm, bởi vì ông ta chết hay không chết cũng không quan trọng, lấy một cái mạng đổi một Hứa Thanh Tiêu.

Đáng giá.

Về cơ bản, nó cực kỳ có giá trị.

Chương 1211: Phóng Hạ Đồ Đao, Lập Địa Thành Phật, Tuệ Giác Nhận Thua, Tụng Kinh Tranh Luận Pháp (7)

Giờ khắc này, Tuệ Giác thần tăng đã nghĩ đến cảnh mình chết, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu không cam lòng, ngoan ngoãn gia nhập vào Phật môn.

Nếu Hứa Thanh Tiêu không gia nhập vào Phật môn, vậy cũng không sao cả, hắn là Nho đạo bán thánh, tự hủy tiền đồ, hơn nữa Phật môn cũng sẽ bởi vì cái chết của mình, từ đó tạo áp lực lớn đến vương triều Đại Ngụy.

Nếu vương triều Đại Ngụy không để ý, các thế lực lớn trong thiên hạ cũng sẽ không bỏ qua cho vương triều Đại Ngụy.

Đây là một nét bút hỏng.

Một nét bút hỏng lớn.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu đã đi vào một con đường chết, hắn không có đường lui, kết quả tốt nhất, chính là gia nhập vào Phật môn.

Mà chuyện Phật Môn nhập trú ở Trung Châu, cũng sẽ hoàn toàn như bụi rơi xuống đất.

Nhưng vào lúc này.

Đột nhiên.

Khi Tuệ Giác thần tăng nhắm mắt lại, một giọng nói chậm rãi vang lên bên tai ông ta.

“Tuệ Giác thần tăng.”

“Ông nhìn xem trong tay ông là cái gì.”

Đây là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu.

Khi giọng nói này vang lên, Tuệ Giác thần tăng bỗng nhiên sửng sốt.

Ông ta ngây ngẩn cả người.

Ngón tay sắp chạm vào cơ thể của chính mình, nhưng ngay tại thời điểm này lại dừng lại.

Tại thời điểm này.

Tuệ Giác thần tăng mở mắt ra.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Ánh mắt của ông ta tràn ngập vẻ không thể tin được.

Mà mọi người nhìn Tuệ Giác thần tăng, cũng nhìn Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Sao đột nhiên Tuệ Giác dừng lại?

Ông ta sợ cái chết phải không?

Còn nữa, trong tay Tuệ Giác thần tăng có cái gì?

Không ít người nhìn qua.

Lại phát hiện trong tay Tuệ Giác thần tăng, không có cái gì mà.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Mọi người tò mò, nhưng có một bộ phận người dường như hiểu được cái gì đó, lập tức lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Trong tửu lâu.

Tuệ Tâm là người đầu tiên nhìn rõ tất cả, ông ta cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đứng ở trong tửu lâu, nhịn không được kinh ngạc hét lét.

“Tuyệt diệu.”

“Tuyệt diệu.”

“Quá tuyệt diệu.”

“Hứa Thánh vậy mà đã hiện lộ ra đồ đao của Tuệ Giác hòa thượng.”

“Haha haha, quả nhiên là tuyệt diệu mà.”

“Thanh đao này, thật sự vô cùng sắc bén.”

“Đao giết người, đao giết tâm.”

“Hứa Thánh, thật sự là thiền học chí cao, thật sự là thiền học chí cao mà.”

Tuệ Tâm thần tăng kích động nắm chặt nắm tay:

Hắn ta ngay lập tức hiểu ra, Hứa Thanh Tiêu đang làm cái gì.

Đây không phải là tranh giành ý khí, mà là Hứa Thanh Tiêu đang bức Tuệ Giác thần tăng hiển hình.

“Tiểu sư phụ, đây là có ý gì vậy? Sao tôi không thể hiểu được chút nào?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cái này nói lên cái gì, sao Tuệ Giác thần tăng không móc tim nữa?

“Những lời này của Hứa Thánh là có ý gì? Ta nhìn nửa ngày, nhưng không thấy trong tay Tuệ Giác thần tăng có thứ gì.”

Giọng nói này đến giọng nói khác vang lên, dân chúng quả thật là có chút xem không hiểu.

Mà trong tửu lâu, Tuệ Tâm thần tăng cũng hít sâu một hơi, ông ta trầm tư một lúc, cũng không biết nên giải thích như thế nào cho rõ ràng.

Nhưng trên bầu trời.

Tuệ Giác thần tăng vẫn sững sờ ở đó.

Ông ta nhìn ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu, trong một khoảnh khắc, biết rằng mình đã thua rồi.

Hôm nay, ông ta đã thất bại hoàn toàn.

“Thở dài”

Qua khoảng một khắc.

Vẻ mặt Tuệ Giác thần tăng đắng chát, ông ta bái về hướng Hứa Thanh Tiêu một cái thật sâu, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Hôm nay biện kinh luận pháp, lão nạp tuy bại, bại ở chỗ đã xem thường Hứa thí chủ.”

“Ngày mai luận pháp, mong Hứa thí chủ tiếp tục chỉ giáo.”

“Nhưng mà, nếu Hứa thí chủ đã hiểu Phật pháp như thế, ngày mai luận pháp, có thể luận tụng kinh pháp hay không.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta hỏi như thế.

Hôm nay, ông ta đã nhận thua.

Cũng không phải là hoàn toàn nhận thua, mà là chờ đợi ngày mai, tranh luận kinh pháp.

Ông ta muốn lấy thế giới kinh pháp của Phật Môn ra, để Hứa Thanh Tiêu nhìn cho kỹ, thế giới Phật Đà là gì.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu chỉ bình tĩnh mở miệng.

“Được.”

Một từ.

Hắn đồng ý.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Tiêu không có rời đi, mà vẫn đang ngồi ở trên kim liên.

Cảm ngộ Phật pháp mênh mông.

Mà vào lúc này, đám người Tuệ Giác thần tăng lại chậm rãi hạ xuống, cùng tám trăm biện kinh tăng nhắm mắt tu thần.

Nhưng trên thực tế, có người biết rằng, bọn họ đang lấy nguyên thần bắt đầu tự trao đổi.

Hôm nay họ thua.

Thua rất thảm.

Nhưng họ, không chịu thua.

Cực kỳ không phục.

Nhưng trong tám trăm biện kinh tăng, vẫn có không ít người tò mò.

Mới vừa rồi đã thua ở đâu.

…

Kinh đô Đại Nguỵ.

Giai đoạn đầu của cuộc cạnh tranh giữa Nho đạo và Phật đạo đã dừng lại.

Tuệ Giác thần tăng bại trận.

Ông ta thua rất thảm, bị Hứa Thanh Tiêu đè bẹp toàn diện, căn bản không cách nào biện giải.

Giờ này khắc này, ông ta dẫn tám trăm biện kinh tăng trở về bên ngoài kinh đô, ngồi xếp bằng trên mặt đất, vẻ mặt nặng nề.

Trong tám trăm biện kinh tăng có tăng nhân vẫn đang cảm thấy khó hiểu, nhìn Tuệ Giác thần tăng nói.

"Thần tăng, mới vừa rồi thua ở chỗ nào?"

"Đúng vậy, thần tăng, mới vừa rồi thua ở chỗ nào?"

Bọn họ không hiểu, hỏi Tuệ Giác thần tăng, mới vừa rồi vì sao lại thua?

"Haizz."

Nhắc tới chuyện vừa rồi, Tuệ Giác thần tăng cũng có chút khổ não.

Ông ta lại bị lừa một lần nữa.

Hơn nữa lần này, đã bị lừa một cú rất lớn.

"A Di Đà Phật."

"Hứa thí chủ trước tiên đề xuất ra lý do thắp hương của Phật môn, đưa ra ý thắp hương để làm gì, lão nạp vốn tưởng rằng Hứa thí chủ là muốn dẫn đến sự thanh thản, cho nên đã có chuẩn bị hết."

"Lại chưa từng nghĩ tới, Hứa thí chủ thiết kế, cố ý dẫn dắt suy nghĩ chúng ta như vậy, cho nên nhằm vào sự thanh thản mà suy tư, nhưng không nghĩ tới vấn đề Hứa thí chủ thực sự muốn hỏi, chính là nói về đồ đao."

"Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Hứa thí chủ lấy góc độ nguỵ biện, khiến cho chúng ta khinh thường hắn, rốt cuộc đồ đao không phải đao, mà chính là chấp niệm, đây là thiền học của Phật môn chúng ta."

"Hứa thí chủ kỳ thật hiểu rõ đạo lý này, hắn cố ý làm bộ như không hiểu, lấy lý do Hình bộ của vương triều, sau đó lại càng cố ý chọc giận lão nạp, nói trong lòng lão nạp có chứa đao."

“Lão nạp vì muốn thuyết phục Hứa thí chủ, nguyện ý viên tịch móc tim, Hứa thí chủ giả vờ phẫn nộ, nóng vội mà làm, thật ra là đang bức lão nạp hiện ra đồ đao.”

“Khi lão nạp móc tim, đồ đao lập tức lộ ra.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, nói ra thiền học lần này.

Chương 1212: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (1)

“Đồ đao? Thần tăng, đao này của ngươi là đao giết ai? Giết chính mình, nên phải là đao độ hóa.”

Có người mở miệng, tràn đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng lời vừa nói ra, Tuệ Giác thần tăng lại lắc đầu.

“Không, thanh đao này của lão nạp, là đao giết vương triều Đại Ngụy.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, đưa ra câu trả lời.

Đúng vậy.

Thanh đao này của ông ta là đao giết vương triều Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu trước đó đã nói, quốc gia dùng pháp luật để cai trị đất nước, nếu Phật môn nhập trú vào, ảnh hưởng đến pháp luật và kỷ cương, đây thật ra chính là phá hoại vương triều Đại Ngụy.

Cho nên, khi mình cố ý muốn độ hóa Hứa Thanh Tiêu, thật ra chính là cưỡng ép nhập trú Đại Ngụy, một khi Hứa Thanh Tiêu cải đạo theo Phật môn, Phật sẽ thắng pháp, vậy thì thanh đao này sẽ xuất hiện.

Về phần thanh đao này, tốt hay xấu, cái này không ai biết.

Nhưng vấn đề là, đồ đao đã rõ ràng.

Hứa Thanh Tiêu tranh luận cùng với ông ta, chính là đồ đao ở trong lòng, hiện giờ tuy là bị Hứa Thanh Tiêu dẫn ra, rốt cuộc bản thân là thủ phạm.

Đây mới là chỗ sâu xa huyền diệu của thiền cơ lần này, cũng là chỗ nòng cốt của thiền cơ lần này.

“A Di Đà Phật.”

Chúng tăng chắp hai tay lại, bọn họ hoàn toàn hiểu ra thiền cơ ở chỗ nào.

“Thần tăng, chưa từng nghĩ tới Hứa thí chủ lại hiểu Phật lý như vậy.”

“Chúng ta cần làm cái gì bây giờ?”

Có biện kinh tăng mở miệng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Vừa nói ra lời này, Tuệ Giác thần tăng hít sâu một hơi, sau đó truyền âm nói.

“Trận tranh luận pháp lần thứ nhất, lão nạp mặc dù thua.”

“Nhưng trận tranh luận pháp thứ hai, Hứa thí chủ sẽ không thắng được.”

Thần sắc ông ta bình tĩnh nói.

Nhắc tới trận tranh luận pháp thứ hai, mọi người nhao nhao ý thức được cái gì, không khỏi gật đầu.

“Vậy cũng đúng, Hứa thí chủ tuy rằng tinh thông Phật pháp, chẳng qua từ lời nói hôm nay xem ra, Hứa thí chủ vẫn không hiểu chân lý của Phật pháp, hắn mặc dù nói ra chân lý của ba pháp ấn, chỉ có thể nói tư chất Nho đạo của Hứa thí chủ nghịch thiên, trận tranh luận pháp thứ hai, đã không còn là kinh văn đơn giản như vậy.”

“Đúng, tranh luận pháp ngày mai, là khắc ghi kinh Phật, thế giới Phật môn ta vĩ đại huy hoàng, Hứa Thanh Tiêu hắn hiểu được chân lý, đây là đúc kết từ cuộc đời cùng với đạo lý, nhưng thế giới Phật môn vĩ đại huy hoàng, cũng không phải là thứ Hứa Thanh Tiêu hắn có thể hiểu được.”

“Trận thứ hai cho dù Hứa Thanh Tiêu thắng, thật ra cũng không quan trọng gì, chỗ mấu chốt thật sự, chính là trận tranh luận pháp thứ ba, trận tranh luận pháp thứ ba mới là quan trọng nhất.”

“Đúng, trận tranh luận pháp thứ ba, là để cho người trong thiên hạ nhìn thủ đoạn trấn áp yêu ma của Phật môn ta, đến lúc đó người trong thiên hạ sẽ biết, Phật môn mạnh bao nhiêu.”

“Thần tăng, ý của ngài là, tất cả đều dựa theo kế hoạch trước đó mà thực hiện sao? Không có thay đổi gì?”

Các biện kinh tăng nhao nhao mở miệng, có người rất tự tin, cho rằng ngày mai tranh luận pháp, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không thắng được.

Cũng không phải bọn họ quá tự tin, mà là lần này bọn họ đã có chuẩn bị ba cuộc tranh luận pháp khác nhau.

Thứ nhất, tranh luận về Phật lý.

Chính là tranh luận ngày hôm nay, ngươi đưa ra vấn đề, ta trả lời, ngươi phản bác lại thì ta sẽ giải thích, ai nói thắng đối phương, thì người đó thắng, đây là tranh luận pháp đơn giản nhất.

Thứ hai, tranh luận về minh kinh.

Ta là phật tử, ta viết kinh Phật, chiếu rọi thế giới cực lạc, để cho thế nhân nhìn, thế giới Phật môn tốt cỡ nào, làm như vậy một là làm chấn động đối phương, đồng thời cũng là độ hóa đối phương, hai là để cho dân chúng nhìn thấy, Phật môn tốt đến bao nhiêu.

Thứ ba, chính là phương pháp trấn áp yêu ma.

Tranh luận kinh sách, ghi chép sách, trận thứ ba mới thật sự thể hiện bản lĩnh, đấu võ mồm xong rồi, mọi người dù sao cũng phải xuất ra bản lĩnh chân chính chứ?

Phật môn đã chuẩn bị tốt hết thảy, hơn nữa cũng tìm được địa phương tương ứng, dùng Phật pháp mênh mông, trấn áp tà ma, để cho dân chúng thiên hạ nhìn xem rốt cuộc Phật môn mạnh như thế nào.

Ba năm sau, không phải thiên hạ đại loạn sao? Tin tức này, mọi người đều biết, nếu đã như vậy, vậy thì để cho mọi người nhìn một chút, Phật môn lớn mạnh, nếu vậy, thiên hạ chúng sinh há có thể không tin vào Phật?

Lần tranh luận pháp này, Phật môn nếu dám ra mặt, cũng có nghĩa là Phật môn đã làm tốt tất cả phương pháp ứng phó.

Nếu không, thật sự chỉ dựa vào mạnh miệng vài câu, thì có thể thuyết phục được người trong thiên hạ sao? Điều đó có thể xây 1 không? Rõ ràng là không thể.

Chẳng qua trước đây không có sử dụng thủ đoạn này, là bởi vì Đông Châu còn không xứng.

Thậm chí trận thứ hai tranh luận pháp cùng với trận tranh luận pháp thứ ba, Phật môn cũng không có ý định dùng tới, nếu như không phải nhảy ra một Hứa Thanh Tiêu, bọn họ thật sự sẽ không bày ra thủ đoạn này.

“Chư vị chớ nói nhiều.”

“Tất cả đều làm theo kế hoạch.”

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai là một trận khổ chiến, Hứa thí chủ khắc không ra kinh Phật, nhưng Nho đạo nhất thể của hắn, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta bảo mọi người không cần suy nghĩ nhiều.

Còn bản thân nhắm hai mắt lại, bắt đầu thả hồn vào hư không.

Kinh đô Đại Ngụy im lặng.

Hứa Thanh Tiêu đồ đao để tranh luận pháp, cũng dần dần được mọi người lý giải ra, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người sợ hãi, thuật quỷ biện của Hứa Thanh Tiêu lại kinh khủng như thế.

Đồ đao không phải đao, chấp niệm không phải niệm.

Cho Tuệ Giác thần tăng gieo một hạt giống, đợi đến khi hạt giống nảy mầm, đồ đao lại hiện ra, làm sao không làm cho người ta khiếp sợ.

Ngay từ đầu, rất nhiều người còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu quả thật là đầu óc không bình tĩnh, nên bị Tuệ Giác thần tăng lừa, nhưng hiện tại xem ra, người thật sự mắc lừa chính là mình.

Chương 1213: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật Môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (2)

Tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu từ trên vương phủ chậm rãi rơi xuống đất, đến bước này, hắn muốn suy nghĩ chuyện Bát Bảo Phật Liên.

Mà trong khoảng thời gian ngắn, các cuộc nghị luận ở các nơi cũng dần dần bắt đầu, thế nhân đều biết, Phật môn sẽ không bởi vì một lần thất bại mà buông tha, bọn họ lựa chọn tranh luận pháp, phát huy Phật học, cũng đủ để chứng minh nghị lực của Phật môn lớn đến mức nào.

Giờ này khắc này, trong tửu lâu kinh đô, Tuệ Tâm thần tăng đã biến mất không thấy đâu, hắn chạy tới hướng vương phủ, muốn đi gặp Hứa Thanh Tiêu.

Tuệ Tâm thần tăng từ Tây Châu chạy tới Đại Ngụy, kỳ thật là có mục đích.

Mục đích của hắn ta rất đơn giản.

Nếu Nho đạo không được, hắn ta nguyện ý tranh tranh luận pháp vì Đại Ngụy, từ chối Phật môn nhập trú vào Đại Ngụy.

Quan niệm của Tuệ Tâm thần tăng rất đơn giản, Phật pháp là lẽ tự nhiên, muốn phát huy Phật pháp không phải là chuyện xấu, nhưng không thể mang theo mục đích khác được, nếu tâm đã không tinh khiết, làm sao truyền bá phật pháp đây?

Nhưng không nghĩ tới chính là, Đại Ngụy có một Hứa Thanh Tiêu.

Cũng không cần tới Tuệ Tâm hắn.

Nhưng lần này đến đây, Tuệ Tâm có một số việc muốn đến hỏi Hứa Thanh Tiêu, hắn ta tràn ngập sùng kính với Hứa Thanh Tiêu.

Rất khó tưởng tượng được, vì sao một người lại có thể trở thành Nho đạo bán thánh, lại có trình độ Phật học như thế, hơn

nữa còn hiểu được Tiên đạo.

Đối với người như vậy, Tuệ Tâm vẫn luôn duy trì sự sùng kính, đến vương phủ là một cuộc hành hương.

Khoảng nửa phút sau.

Trong vương phủ, đã truyền đến một giọng nói.

"Vương gia, bên ngoài có một vị hòa thượng, tự xưng là Tuệ Tâm, muốn đến bái phỏng ngài."

Dương Hổ mở miệng, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết có người cầu kiến.

"Tuệ Tâm?"

"Một trong tứ đại thần tăng."

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, hắn không rõ đối phương tới tìm mình làm cái gì?

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không từ chối đối phương.

"Cho hắn vào đi."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Trong chốc lát, một hòa thượng khôi ngô tuấn tú bước vào.

Tuệ Tâm có khuôn mặt thanh tú, cũng không có loại ánh mắt thương xót thế nhân, thay vào đó là sự trong trẻo và điềm tĩnh, trên khuôn mặt còn mang theo một chút kích động và hưng phấn, giống như những người thường, thiếu đi loại xa cách của Phật môn, nhưng lại nhân tính hơn rất nhiều.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao sinh ra hảo cảm.

"Hứa Thánh."

"Tiểu tăng bái kiến Hứa Thánh."

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Tuệ Tâm cực kỳ kích động, dù sao ở trong mắt hắn, Hứa Thanh Tiêu là một tồn tại giống như thần.

Lúc trước hắn ta đã từng nghe về Hứa Thanh Tiêu, khi đó có hảo cảm đối với Hứa Thanh Tiêu, nhất là hành động của Hứa

Thanh Tiêu, càng làm cho Tuệ Tâm tràn ngập hảo cảm đối với Hứa Thanh Tiêu.

Hôm nay tranh luận pháp, có thể quan sát tư thái của Hứa Thanh Tiêu như vậy, càng làm cho Tuệ Tâm hiểu được hai chuyện.

Thứ nhất, Hứa Thanh Tiêu sâu không lường được, là người thật sự hiểu 'Đạo', 'Lý'.

Thứ hai, Hứa Thanh Tiêu chính là người phá cục, phá vỡ lề lối thiên hạ này.

Chính là bởi vì hai điểm trên, đối với Hứa Thanh Tiêu hắn chỉ có sùng kính.

"Đại sư khách khí."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, lộ ra nụ cười khẽ, sau đó cho người chuẩn bị một ít trà, chiêu đãi Tuệ Tâm.

"Không dám, không dám."

"Hứa Thánh ở trên, tiểu tăng nào dám xưng đại sư, Hứa Thánh, tiểu tăng cũng không phải là ngoan cố như Tuệ Giác."

"Tiểu tăng rất sùng kính ngài, ngài yên tâm, ta tuyệt đối không phải gian tế, tiểu tăng chỉ nhận đạo lý, không nhận xuất thân."

"Đừng thấy tiểu tăng là đệ tử Thiên Trúc tự, nhưng tiểu tăng đã sớm muốn thoát khỏi Thiên Trúc tự rồi, xin Hứa Thánh hãy yên tâm."

Tuệ Tâm vội vàng mở miệng, đồng thời cũng cực kỳ nghiêm túc nói ra tiếng lòng mình.

Mặc dù hắn ta là thần tăng của Thiên Trúc tự, nhưng hắn ta không có ấn tượng tốt gì với Thiên Trúc tự, cũng không phải nói trở mặt không nhận người, vong ân phụ nghĩa.

Mà là Phật lý không giống nhau, suy nghĩ của hắn ta không giống với các đệ tử Phật môn, giấc mộng lớn nhất của đệ tử Phật môn chính là độ hóa chúng sinh trong thiên hạ, để phật quang chiếu rọi vạn vật trên thế gian.

Đây là giấc mơ cuối cùng của tất cả các đệ tử Phật môn.

Nhưng suy nghĩ của Tuệ Tâm lại không phải như vậy, ngược lại hắn ta hy vọng, người đời hiểu Phật là được rồi, không cần tinh thông quá nhiều, dù sao người có thất tình lục dục, nếu ai cũng học Phật lý, vậy thì ruộng đất ai sẽ canh tác? Sinh mạng mới được sinh ra như thế nào?

Hiểu được phật lý cơ bản là tốt rồi, tâm hướng thiện chính là công đức lớn nhất, cũng là phát huy lớn nhất, thậm chí tâm hướng thiện, cho dù là đạo môn phát huy mạnh, hoặc là Nho gia phát huy mạnh, ông ta đều thấy được.

Hà tất phải quan tâm ai phát huy mạnh?

Cần gì phải quan tâm là ai chủ trương?

Cho nên hắn ta thấy gai mắt rất nhiều thế lực, Đạo môn, Phật môn, hay là Nho gia, bởi vì những người này, luôn miệng nói vì thiên hạ chúng sinh, nhưng trên thực tế thì sao? Còn không phải là vì tranh danh lợi tranh số mệnh, tranh công đức mà thôi.

Không sạch sẽ, cũng không thuần túy, đều là phàm phu tục tử.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác.

Hứa Thanh Tiêu làm tất cả mọi thứ, trách Đại nho, nháo Hình bộ, trảm quận vương, giết phiên thương, đấu với Văn cung, phát triển quốc gia, đặt dân chúng lên hàng đầu, đây mới là người thật sự làm vì dân.

Điều gì là vì danh tiếng và danh lợi sao?

Nếu vì danh, sẽ trảm quận vương sao?

Nếu vì lợi, sẽ giết phiên thương sao?

Trong mắt Tuệ Tâm Thần Tăng, Hứa Thanh Tiêu là Nho gia chân chính, cũng là Phật chân chính, chẳng qua thế nhân bị che mắt, vu khống Chân Phật, vu khống thánh nhân.

Cho nên, những lời này không phải là lấy lòng Hứa Thanh Tiêu, mà là phát ra từ tận đáy lòng.

Tuệ Tâm nói.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn nghe ra được có phải thật lòng hay không, hắn đã là bán thánh, nếu ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, vậy còn gọi là bán thánh gì nữa?

Chỉ là Tuệ Tâm nói, ngược lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

Chương 1214: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật Môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (3)

Vậy mà ở Phật môn còn có người hâm mộ mình sao? Hơn nữa ánh mắt nhìn đối phương, tràn ngập cuồng nhiệt cùng kích động, là chân thật thực sự tôn kính chính mình.

“Tuệ Tâm đại sư nói nặng lời rồi, ngươi lớn tuổi hơn ta, gọi một tiếng đại sư, không phải quá đáng.”

Hứa Thanh Tiêu ý cười càng đậm, nói lời khách khí với đối phương, vô cùng hữu hảo.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu càng nể mặt đối phương, đối phương lại càng có chút kích động.

“Không không không không.”

“Hứa Thánh, ngài thật sự không nên gọi ta đại sư, so với ngài, tiểu tăng nhỏ bé như bụi bặm.”

“Chênh lệch giữa ta và ngài, là một vạn Tuệ Giác đều thua kém.”

Tuệ Tâm thần tăng vô cùng nghiêm túc nói, hắn ta không phải đang nói giỡn, mà là lời nói từ tận đáy lòng.

Chỉ là phép ẩn dụ này có một chút không thích hợp.

Tốt xấu gì cũng nói, Tuệ Giác cũng là sư huynh ngươi nha.

“Như vậy đi, Hứa Thánh, ngài gọi ta là Tuệ Tâm được rồi, ta vẫn gọi ngài là Hứa Thánh, ta tôn trọng của ta, ngài gọi của ngài.”

Tuệ Giác mở miệng, cố ý nói một tiếng, không muốn rối rắm cái này.

“Được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ, nếu đối phương đã cố ý như vậy, vậy thì Hứa Thanh Tiêu cũng không có gì để nói.

“Hứa Thánh, hôm nay ta tới nơi này, là có ba chuyện.”

“Thứ nhất là bái phỏng Hứa Thánh, thứ hai là nhắc nhở Hứa Thánh một chuyện.”

“Hứa Thánh, tranh luận pháp ngày mai, ngài phải cẩn thận một chút, bọn họ chuẩn bị ba trận tranh luận pháp, trận đầu tiên là tranh luận về Phật lý, ngài đã biết.”

“Trận tranh luận pháp thứ hai, chính là tranh luận pháp về minh kinh, từ sau khi tranh luận pháp của Lôi Âm tự thất bại, Thiên Trúc tự đã đi đến một kết luận đau đớn và rút ra một bài học, cho rằng chỉ dựa vào tranh luận pháp về phật lý, sẽ không cách nào làm cho người đời sùng kính Phật pháp được.”

“Cho nên năm trăm năm qua, Thiên Trúc tự đã luôn âm thầm khắc kinh Phật, ba mươi năm trước, khắc ra Phật Quốc Độ nhân kinh, nếu như khắc ghi ra kinh này, sẽ dẫn tới dị tượng Phật quốc.”

“Ba mươi năm trước, tiểu tăng tận mắt chứng kiến, nếu như không có gì bất ngờ, ngày mai sau khi Tuệ Giác khắc ghi kinh văn, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy sẽ xuất hiện Phật quốc, tráng lệ, sẽ làm cho người ta sinh lòng hướng tới.”

“Đến lúc đó rất có khả năng độ hóa vô số dân chúng ngay tại chỗ, Hứa Thánh, ngài cần phải chuẩn bị cho tốt.”

Tuệ Tâm thần tăng thần sắc nghiêm túc, trực tiếp bán nội tình của Phật môn đi.

Lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Hắn thật đúng là không ngờ rằng, Phật môn lại vì thế mà chuẩn bị suốt năm trăm năm?

Hơn nữa còn đã viết ra loại thánh thư này?

Đây quả nhiên là rất giỏi.

Tuy nhiên ngay lập tức, Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu được một chuyện.

《 Kinh Kim Quang Minh Tối Thắng Vương 》

《 Kinh Pháp Hoa 》

《 Kinh Hoa Nghiêm 》

Gần như sắp phải xuất ra ngoài rồi.

Nếu không nói ra Phật pháp Đại Thừa trước đó, ba quyển kinh Phật này, đủ cho mình tự ứng phó trong trận tranh luận pháp thứ hai.

Căn cứ vào dị tượng Kim Cương kinh văn mang đến, Hứa Thanh Tiêu rất rõ ràng.

Kinh Kim Quang Minh Tối Thắng Vương, có thể diễn hóa vô lượng thiên thần hành hương.

Kinh Pháp Hoa, có thể diễn hóa chân thân Như Lai hiện thân gặp mặt.

Về phần kinh Hoa Nghiêm thì càng đừng nói, pháp thân Phật Tỳ Lô Giá Na Phật, diễn hóa giải thích Hoa Tàng Thế Giới Hải, bày ra vô số thế giới.

Phật Tỳ Lô Giá Na, là Phật Như Lai Đại Nhật, Phật Trung Quốc trong Phật ngũ phương, nằm ở vị trí trung tâm thế giới.

Cứ như vậy, Hứa Thanh Tiêu ngược lại muốn xem một chút, kinh văn năm trăm năm của Phật môn Tây Châu, so sánh với mấy bộ kinh văn này thì sao?

Không phải nói Phật môn Tây Châu không được, mà là bọn họ không có ngộ ra được điểm mấu chốt.

Vì vậy, Phật môn Tây Châu đã trong sự tiến bộ rất chậm.

Kể cả Nho đạo, Tiên môn, thật ra đều là cùng một suy nghĩ.

Vì sao thi từ Hứa Thanh Tiêu viết ra, có thể ở thế giới này được tán thành, dẫn tới rất nhiều dị tượng?

Nguyên nhân căn bản chính là bài thơ Hứa Thanh Tiêu viết, chính là viết tốt.

Kinh sách của Phật đạo cũng là như vậy, Hứa Thanh Tiêu viết kinh Phật tụng niệm, văn hóa trước sau ngàn năm mà thôi.

Nhưng Phật giáo của thế giới này, nói mười vạn năm cũng không đủ, nhưng có hai nhân tố rất lớn, khiến cho phật pháp của thế giới này trì trệ không tiến lên được.

Một là, thế giới này có thể tu luyện, ảnh hưởng đến đạo lý của Phật pháp, cũng là đi vạn dặm đường, ngươi dùng phương thức người tu hành đi vạn dặm đường, thì mất bao lâu?

Người bình thường mất bao lâu để đi vạn dặm đường?

Còn có một lý do chính khác, đó là có một vấn đề với tư tưởng.

Không có đột phá điểm mấu chốt, nói thẳng ra một chút, có một vương triều trên thế giới mà Hứa Thanh Tiêu từng ở.

Rõ ràng biết rằng đại pháo thuốc súng rất mạnh, không đi nghiên cứu phát triển tăng cường, mà là tin tưởng vào môn cưỡi ngựa và vũ khí lạnh.

Hãy để tất cả các bên phát triển, hoàn thành quá trình chuyển đổi từ cuộc cách mạng nông nghiệp sang cách mạng công nghiệp, vì vậy một quốc gia nhỏ, có thể có thuộc địa một nửa thế giới, đây là điểm mấu chốt lớn nhất.

Sau khi hoàn thành chuyển hoá, như vậy tiến triển sẽ đột nhiên tăng mạnh, thật giống như Hứa Thanh Tiêu lấy Phật pháp Đại Thừa ra vậy, không cần xuất ra quá nhiều, chỉ cần xuất ra mở đầu là được.

Chờ từ ba đến năm trăm năm, sẽ có nhiều sự va chạm khác nhau của các suy nghĩ trong Phật môn, đến lúc đó kinh Pháp Hoa cũng được, kinh Kim Quang Minh Tối Thắng Vương đều sẽ xuất hiện, vậy thì không tới lượt Hứa Thanh Tiêu ở đây tụng niệm kinh Phật.

“Ta hiểu rồi.”

“Đa tạ.”

Hứa Thanh Tiêu cảm ơn ông ta.

“Hứa Thánh chớ nói cảm ơn, thật ra tiểu tăng chỉ là nhiều miệng nói một câu, cho dù là tiểu tăng không đề cập tới, nghĩ đến Hứa Thánh cũng có thể dễ dàng ứng phó.”

Tuệ Tâm thần tăng nghiêm túc nói.

“Dám hỏi Tuệ Tâm huynh, huynh nói cho ta biết như vậy, không sợ Phật môn trách phạt huynh sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hứa Thanh Tiêu cảm giác được lời của Tuệ Tâm thần tăng nói là thật, hắn rất tò mò đối phương giúp mình như vậy, cũng không sợ bị phạt sao?

Chương 1215: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật Môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (4)

Chẳng qua vừa nói ra lời này, Tuệ Tâm chỉ có vẻ hơi thản nhiên.

“Cái này là cái gì?”

“Hứa Thánh, cũng không phải ta khinh cuồng, nếu nói thì sao nào? Chỉ cần Hứa Thánh ngài mở miệng, ta trộm chày Hàng ma của Phật môn tới đây cho ngài cũng được.”

“Thiên Trúc tự, ha ha, chó cũng không thèm ở lại.”

Tuệ Tâm thần tăng giống như có oán niệm rất lớn đối với Phật môn, Hứa Thanh Tiêu không rõ vì sao hắn ta lại như vậy, nhưng sau khi nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu không khỏi tò mò nói.

“Chày Hàng ma?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ, một trong ba bảo vật lớn của Phật môn, chày Hàng ma (Chày Kim Cang giáng ma), lưu ly niệm châu, còn có bát kim cương, a, đúng rồi, còn có xá lợi Phật Thích Ca, nhưng mà thứ này không có ý nghĩa gì, Hứa Thánh ngài muốn sao? Nếu ngài muốn, sau khi luận pháp trở về ta cho ngài mượn xem.”

Tuệ Tâm thần tăng cực kỳ nghiêm túc nói.

“Cái này thì không cần.”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng mở miệng, cái này có chút quá đáng, ba bảo vật của Phật môn, nếu trộm tới cho mình, vậy chẳng phải là cả tộc Phật môn tới liều mạng sao?

Tuy ba bảo vật của Phật môn có chút khoa trương, nhưng có một thứ, Hứa Thanh Tiêu nhịn không được hỏi.

“Tuệ huynh, thật ra ta đúng là có chút hứng thú đối với Phật pháp, nhất là đối với một thứ, cực kỳ cảm thấy hứng thú.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Tuệ Tâm thần tăng nói.

“Vật gì?”

Tuệ Tâm thần tăng có chút tò mò.

“Bát Bảo Phật Liên.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng.

Chỉ là vừa dứt lời, Tuệ Tâm thần tăng trực tiếp đứng dậy.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Tuệ Tâm huynh, huynh…?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

“Trộm cho Hứa Thánh, không đúng, là cho Hứa Thánh mượn Bát Bảo Phật Liên.”

Tuệ Tâm thần tăng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chỉ là vừa dứt lời, Hứa Thanh Tiêu lập tức đứng dậy giữ chặt Tuệ Tâm.

Gã này có hơi dũng mãnh.

Mình chỉ là nói một chút, đã trực tiếp muốn đi lấy cho mình?

Không cần phải như vậy chứ người anh em.

“Tuệ huynh, chớ như thế.”

Hứa Thanh Tiêu giữ chặt Tuệ Tâm, tuy rằng hắn muốn Tuệ Tâm đi lấy giúp mình, nhưng làm như vậy không cần thiết, có thể đổi phương thức khác.

“Hứa Thánh, chẳng lẽ không muốn?”

Tuệ Tâm hỏi.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu thoáng sửng sốt, chỉ là sau đó Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng mở miệng.

“Ta gần đây thích luyện đan, muốn luyện chế một loại đan dược, cần Bát Bảo Phật Liên, nên lúc nãy mới hỏi vật này.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng giải thích.

Mà Tuệ Tâm thần tăng gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

“Bát Bảo Phật Liên, được nuôi dưỡng trong bát bảo công đức trì, ẩn chứa phật lực, có thể luyện chế ra Bồ Đề Đan, mở ra tinh thần trí tuệ của con người, Hứa Thánh chắc là muốn luyện chế Bồ Đề Đan.”

“Đóa sen ngàn năm nở một đóa, đối với Phật môn ta mà nói, cực kỳ trân quý, nhưng mà ta có cách lấy được, chẳng qua là sẽ bị đánh thêm một trận.”

Tuệ Tâm thần tăng trả lời, chỉ là câu nói cuối cùng làm cho Hứa Thanh Tiêu cười khổ không thôi.

Chẳng qua là bị đánh thêm một trận, xem ra Tuệ Tâm không ít lần bị đánh.

“Tuệ huynh, thật ra không cần như thế, quả thật ta cần vật này, tuy nhiên ta sẽ dùng phương thức của ta lấy ra, ngày mai không phải ông ta tranh luận pháp cùng ta sao? Nếu ngày mai tranh luận pháp thắng, ba ván hai thắng, Phật môn cũng sẽ thua.”

“Phật môn có lẽ sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó ta đề cập đến nó là được rồi.”

Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ muốn hỏi một chút đây là vật gì, Bát Bảo Phật Liên có tác dụng gì.

Căn bản cũng không nghĩ tới việc nhờ Tuệ Tâm đi lấy nó, dù sao nhờ cho Tuệ Tâm đi lấy thứ này, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, thì cũng không tốt.

Đến lúc đó xúi giục người khác lấy trộm chí bảo của Phật môn, Hứa Thanh Tiêu sẽ không gây ra phiền toái như vậy.

Có thể dùng trí tuệ để đoạt tất nhiên là nên dùng trí tuệ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn hiểu được, Tuệ Tâm trước mắt, thực sự là người hâm mộ cuồng nhiệt của mình.

Nếu không nó sẽ không được như vậy.

“Kế này không tệ.”

“Tuy nhiên, vẫn có nguy hiểm, cũng không phải cái khác, chủ yếu là Bát Bảo Phật Liên đối với Phật môn ta mà nói có giá trị không nhỏ, nhất định sẽ lấy ra.”

“Hơn nữa lui một vạn bước mà nói, nếu lỡ ngài thua, vậy thì không tốt.”

“Vẫn nên đi mượn thôi.”

Tuệ Tâm nghiêm túc nói.

“Không sao.”

Hứa Thanh Tiêu cười khổ một tiếng, trộm, à, không đúng, mượn thì thôi, dựa vào bản lĩnh của mình lấy đi.

“Tuệ huynh, việc thứ ba là cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hỏi đối phương tìm mình chuyện thứ ba là cái gì.

Nói đến chuyện thứ ba, thần sắc của Tuệ Tâm có chút nghiêm trang, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa Thánh, ta muốn bái ngài làm sư phụ.”

Tuệ Tâm thái độ nghiêm trang nói.

Lời này vừa nói ra, làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Bái mình làm sư phụ?

Đây là điều Hứa Thanh Tiêu không nghĩ tới.

“Hứa Thánh, tiểu tăng biết, điều này có chút đường đột, nhưng tiểu tăng muốn lật đổ Phật môn Tây Châu, nhưng dựa vào năng lực của tiểu tăng, lật đổ Phật môn Tây Châu, gần như không có khả năng.”

“Thứ nhất là vấn đề kinh văn, tiểu tăng không có căn cơ, không có kinh thành nền tảng.”

“Thứ hai là không có lai lịch, nhưng nếu Hứa Thánh thu nhận tiểu tăng làm đồ đệ, tiểu tăng sẽ có sức mạnh, có thể lật đổ Phật môn Tây Châu.”

Vẻ mặt của Tuệ Tâm nghiêm túc nói.

“Huynh vì sao lại kiên trì muốn lật đổ Phật môn Tây Châu như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhíu mày, hắn rất tò mò, Tuệ Tâm rõ ràng là một trong tứ đại thần tăng của Thiên Trúc tự, cho dù là không thích giáo lý, cũng không cần như vậy chứ.

Nhưng Tuệ Tâm thần tăng hai tay chắp lại, thần sắc vô cùng nghiêm túc nói.

“Hứa Thánh.”

“Phật môn có ma.”

Ông ta mở miệng, một câu nói làm cho thần sắc Hứa Thanh Tiêu thay đổi.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn về phía đối phương.

Thấy Hứa Thanh Tiêu không nói lời nào, Tuệ Tâm thần tăng chậm rãi mở miệng nói tiếp.

“Hứa Thánh, tiểu tăng không biết ngài có biết hay không.”

“Mấy năm gần đây, chính xác một chút mà nói, là từ khi Đại Ngụy bắc phạt, năm châu có biến hóa không lường.”

Tuệ Tâm Thần Tăng lên tiếng, làm cho Hứa Thanh Tiêu gật đầu, tuy nhiên hắn không biết vấn đề biến hóa ở nơi khác nhau.

Chương 1216: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật Môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (5)

“Hứa Thánh, những năm gần đây, tiểu tăng du ngoạn năm châu, Nam Châu cùng Bắc Châu còn ổn.”

“Đông Châu, Tây Châu, cùng với Trung Châu có vấn đề lớn.”

“Đông Châu từ xưa đã là vùng đất nuôi dưỡng yêu ma, cho nên có rất nhiều ma vực, cho nên Đông Châu vào thời cổ đại, cũng được xưng là ma thổ, về sau những ma vực này bị trấn áp phong ấn toàn bộ, cũng dễ nói.”

“Nhưng mấy năm gần đây, trong Phật môn xảy ra vấn đề rất lớn, quá ham muốn phát huy Phật pháp đến thiên hạ, đến nỗi không tiếc bất cứ giá nào.”

“Chẳng qua Thiên Trúc tự bị bài xích ta ra ngoài, rất nhiều chuyện tiểu tăng không rõ ràng lắm, cũng không biết.”

“Luận pháp lần này, có vấn đề, Phật môn hoàn toàn có thể đợi đến khi thiên hạ biến loạn, ra khỏi tự trấn áp yêu ma, càn quét yêu tà, nhưng Thiên Trúc tự lại phải chủ động tranh luận pháp, áp chế năm hệ thống khác.”

“Trong đó cất giấu bí mật không thể cho người khác biết.”

“Còn có Nho đạo, Nho đạo cũng trở nên cực kỳ cổ quái, cũng may, Chu Thánh hiển linh, thanh tẩy Nho đạo nhất mạch một lần.”

Tuệ Tâm thần tăng mở miệng, hắn ta nói không ra vấn đề cụ thể, mà là nói ra trực giác.

Sự biến hóa của Phật môn cũng giống như Nho đạo.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hứa Thanh Tiêu hiểu được, bàn tay này đã duỗi đến Phật môn.

Lý Thánh hay là Chu Thánh, quả nhiên là bản lĩnh thông thiên.

Vậy mà lại có thể nhúng chàm Phật môn.

Phải biết rằng, bọn họ nhúng chàm Nho đạo, là bởi vì bọn họ chính là Nho đạo thánh nhân, nhưng nhúng chàm Phật môn, cái này sẽ khác.

Hoàn toàn là hai lĩnh vực khác nhau.

"Huynh cứ tiếp tục nói."

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, để cho đối phương tiếp tục nói.

"Hứa Thánh, tiểu tăng cảm thấy, ba năm sau, thiên hạ đại loạn, tuyệt đối không chỉ là đơn giản tăng cường âm lực."

"Mà là kết thúc."

"Có người trốn ở phía sau màn, hắn có mục đích gì, tiểu tăng không rõ ràng lắm, nhưng tiểu tăng biết chính là, ba năm sau, một tai họa lớn không gì sánh kịp, sẽ quét qua thế gian."

"Cho nên, tiểu tăng muốn lật đổ Phật môn Tây Châu, nắm trong tay lực lượng Phật môn, như vậy ít nhất ba năm sau, có thể chống đỡ yêu ma, không đến mức bị luồng sức mạnh này đùa bỡn trong lòng bàn tay."

Thần sắc của Tuệ Tâm thần tăng cực kỳ kiên định nói.

Nói xong lời này, Tuệ Tâm thần tăng lại sờ sờ đầu mình, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Đương nhiên, bái ngài làm sư phụ, cũng là thật tâm sùng kính ngài, mong Hứa Thánh thu tiểu tăng làm đồ đệ."

"Nếu Hứa Thánh không tin tiểu tăng, tiểu tăng nguyện ý lập đại nguyện của Phật môn, chứng minh tấm lòng của ta."

Nói đến đây, Tuệ Tâm thần tăng quỳ lạy đại lễ hướng Hứa Thanh Tiêu, khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu thu nhận ông ta làm đồ đệ.

Thậm chí nguyện ý lập đại nguyện của Phật môn, chứng minh tấm lòng của mình.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu không đồng ý.

Thay vào đó, lại suy ngẫm.

Cũng không phải cảm thấy Tuệ Tâm không ổn, cũng không phải cảm thấy Tuệ Tâm tâm tư không thuần khiết, mà là Hứa Thanh Tiêu đang cân nhắc.

Ước chừng qua nửa canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nhìn Tuệ Tâm nói.

“Huynh đi đi.”

Hắn mở miệng nói.

“Đi đâu?”

Tuệ Tâm nhìn Hứa Thanh Tiêu, hỏi.

“Đi Tây Châu.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi trả lời.

“Đi Tây Châu?”

Tuệ Tâm có chút tò mò.

“Ta giấu chân kinh trong một ngôi chùa ở Tây Châu.”

“Cho nên, khi huynh nhìn thấy bất kỳ ngôi chùa miếu nào, huynh phải thành kính sùng bái, cảm ngộ chân kinh, nếu huynh cảm ngộ được chân kinh, nó sẽ xuất thế, đây là Phật pháp mới, dẫn dắt huynh tạo ra một Phật môn mới.”

“Rồi khi đó, ta sẽ thu nhận huynh làm đồ đệ.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu chắc chắn, nhìn Tuệ Tâm nói.

“Chân kinh Phật pháp?”

“Dám hỏi Hứa Thánh, là phật pháp gì?”

Tuệ Tâm tiếp tục hỏi.

Mà Hứa Thanh Tiêu nhìn Tuệ Tâm, ánh mắt bình tĩnh.

“Phật pháp Đại Thừa.”

Theo bốn chữ này nói ra.

Trong phút chốc, một đạo kinh lôi xẹt qua kinh đô Đại Ngụy, kinh lôi trên mặt đất, dọa vô số người.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng đạo kinh lôi này lại làm cho Tuệ Tâm cả người ngây ngẩn cả người.

Phật pháp Đại Thừa?

Thế gian này thế mà vẫn còn có Phật pháp Đại Thừa.

Trên thực tế Phật pháp Đại Thừa, đã từng được nhắc tới ở trong Phật môn, chẳng qua Phật môn cho rằng, Phật pháp hiện tại, chính là Phật pháp Đại Thừa, thậm chí còn có người cho rằng, Phật pháp Đại Thừa là dị chủng.

Phật pháp không có sự phân chia lớn nhỏ.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại nói giấu Phật pháp Đại Thừa ở Tây Châu.

Làm thế nào điều này có thể không làm cho ông ta khiếp sợ?

"A Di Đà Phật."

"Hứa Thánh, Tuệ Tâm được khai sáng rồi."

"Cáo từ."

Tuệ Tâm rất trực tiếp, hắn ta làm việc cũng rất quyết đoán, nếu đã biết, sẽ lập tức đi làm, tuyệt đối sẽ không dây dưa.

Cũng chính là bởi vì như vậy, hắn ta mới trực tiếp đến vương phủ, tìm Hứa Thanh Tiêu.

Tuệ Tâm đứng dậy rời đi.

Hứa Thanh Tiêu nhìn theo, hắn không nói nhiều.

Tuy Phật pháp Đại Thừa hắn thực sự giấu ở Tây Châu, chính xác một chút mà nói, là giấu ở mỗi một góc Tây Châu, nhưng về phần có thể ngộ đạo được hay không, thì xem bản thân Tuệ Tâm.

Phật pháp Đại Thừa, trước mắt không có khả năng xuất hiện rồi.

Nhưng, nếu như có thể chân chính thu nhận Tuệ Tâm làm đồ đệ, vậy thì có thể xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu không cần nắm trong tay Phật môn nữa.

Việc hắn muốn làm, là nâng đỡ một Phật môn vì chúng sinh chân chính.

Đợi Tuệ Tâm rời đi.

Hứa Thanh Tiêu cũng đang lẳng lặng suy nghĩ một số chuyện.

Một lát sau, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu kiên định hơn.

Đợi chuyện Phật môn chấm dứt, chính mình chế tạo ra Thần Võ đạn pháo.

Hắn muốn trở về huyện Bình An một chuyến.

Đi tìm một người.

Một người quen.

Tại thời điểm này.

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Hoài Ninh vương phủ.

Giọng nói của Hoài Ninh vương tràn ngập lãnh lẽo.

“Đã một tháng trôi qua rồi.”

“Thái tử đâu?”

“Vì sao còn chưa xuất hiện?”

Hoài Ninh Vương mở miệng, ông ta nhìn chăm chú vào người đàn ông đeo mặt nạ trên mặt, không nhịn được chất vấn.

Mấy ngày nay, Phật môn luận pháp ông ta không quan tâm, thắng thì tốt, mà thua ông ta cũng không quan tâm.

Đơn giản là có thêm một thế lực và bớt đi một thế lực mà thôi.

Thậm chí Phật môn nhập trú vào Đại Ngụy thì sao chứ hả? Không vào Đại Ngụy thì cũng có làm sao?

Điều thực sự quan trọng.

Là Thái tử.

Đứa con mồ côi của Võ Đế.

Cái này đã gần một tháng rồi, ông ta chờ đợi rất lâu, cũng không thấy hắn ta xuất hiện, điều này làm cho ông ta cực kỳ

khó chịu.

Chương 1217: Tuệ Tâm Thần Tăng, Hắc Thủ Của Phật Môn, Phật Pháp Đại Thừa, Ngày Thứ Hai (6)

“Xin Vương gia bớt giận.”

“Hiện giờ nội bộ Đại Ngụy còn chưa ổn định, Thái tử không thể thoải mái xuất hiện, hắn ta đang ở vương triều Đột Tà, đợi đến khi Phật môn tranh luận pháp xong, tất cả mọi chuyện ổn định lại, Thái tử sẽ xuất hiện.”

Người đàn ông đeo mặt nạ mở miệng trả lời.

Ầm.

Sau một khắc, Hoài Ninh thân vương vỗ mạnh lên bàn, thần sắc lạnh như băng.

“Thái tử Đại Ngụy, ở vương triều Đột Tà?”

“Ngươi đang nói giỡn với bản vương sao?”

Hoài Ninh thân vương giận tím mặt.

Đứa con mồ côi của Vũ Đế, nói như thế nào cũng là huyết mạch của Đại Ngụy, hiện giờ ở vương triều Đột Tà, truyền ra ngoài chẳng phải là chuyện cười lớn sao?

“Vương gia bớt giận.”

Người đàn ông đeo mặt nạ không có sợ hãi, mà làm cho đối phương nguôi giận.

“Thời cơ còn chưa chín muồi.”

“Thái tử hiện giờ ở vương triều Đột Tà, cũng không phải là một chuyện xấu, hiện giờ Đột Tà Vương tính toán hứa gả con gái của mình cho Thái tử.”

“Việc liên hôn của hai người sẽ làm ổn định địa vị của Thái tử, nếu không dựa vào tình thế trước mắt, Phiên vương Đại Ngụy toàn lực ủng hộ Thái tử, chỉ sợ rằng cũng không giúp được gì.”

“Suy nghĩ ban đầu của phía trên, là hy vọng Vương á thánh sẽ khống chế được Nho đạo, Phật môn nhập trú vào Đại Ngụy, lại phối hợp với các thế lực của Phiên vương, ba người gia trì, đủ để cưỡng chế Nữ đế.”

“Nhưng Vương á thánh cũng không hoàn toàn ổn định cục diện, hiện giờ xem ra Phật môn cũng đang có chút rắc rối, vì để đảm bảo, liên hôn với vương triều Đột Tà, trái lại là một chuyện tốt.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói như thế, cũng là có nỗi khổ tâm.

Kỳ thật nói đi nói lại, vẫn là bởi vì quyền thế của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy quá nghịch thiên, hiện nay quốc thái dân an, Nữ đế nắm quyền, Hứa Thanh Tiêu giám quốc, triều đình Đại Ngụy lại đồng tâm hiệp lực hiếm thấy.

Trong tình huống này, đột nhiên xuất hiện một thái tử, có tác dụng gì chứ?

Phiên vương Đại Ngụy chỉ có thể để thái tử không chết, muốn tranh đoạt quyền? Nói chuyện viển vông.

Mà vai trò của Vương Triều Dương, chính là có thể mượn tư tưởng Nho giáo, để cho Thái tử đứng ở đỉnh cao về đạo đức, chia sẻ quyền lực.

Phật môn và Tiên môn, cũng có thể ở sau lưng ủng hộ Thái tử.

Như vậy mới có cơ hội đoạt quyền.

Nếu không, dựa vào cái gì đoạt quyền chứ?

Ta là đứa con mồ côi của Võ Đế, ngươi, thoái vị, để cho ta sao?

Có bệnh đúng không?

“Liên hôn?”

Hoài Ninh thân vương nhíu mày.

Mà sau đó gật đầu.

“Phải, liên hôn.”

Trong nháy mắt, Hoài Ninh thân vương trầm mặc.

Tuy rằng ông ta muốn phản bác vài câu, nhưng hắn ta nói không sai chút nào.

Thông gia quả thật có thể mang đến chỗ tốt cho đứa con mồ côi của Võ Đế, ít nhất với tình hình trước mắt mà nói, vẻn vẹn chỉ dựa vào lực lượng của Phiên vương, còn có Vương á thánh, cùng với Thất Tinh Đạo Tông, là không cách nào đối kháng với Hứa Thanh Tiêu.

Ít nhất, không phải là cuộc đối đầu có lợi.

Nếu Phật môn có thể nhập trú vào Đại Ngụy, vậy thì không tồi, có thể áp chế Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vấn đề là, nhìn Phật môn bây giờ như thế này, chỉ sợ có chút phiền toái.

Nếu có thêm sự ủng hộ của vương triều Đột Tà, vậy quả thật không có gì để nói.

Có một vương triều Đột Tà toàn lực ủng hộ, hơn nữa dù có Phiên vương, Vương Triều Dương, Thất Tinh Đạo Tông, thậm chí thêm một Phật môn, chỉ sợ đều không thể so sánh với sự ủng hộ của vương triều Đột Tà.

Đây là một trong ba vương triều lớn của Trung Châu.

Hơn nữa người ta liên hôn mà thôi, gả công chúa của mình cho Thái tử Đại Ngụy.

Đồng thời nâng đỡ Thái tử Đại Ngụy, để hắn ta tranh quyền với Nữ đế.

Từ quan điểm về quy tắc mà nói, không sai chút nào, ngay cả khi Hứa Thanh Tiêu không vui, vậy thì sao chứ?

Dù sao Hứa Thanh Tiêu cũng là thần tử.

Tất nhiên, tất cả mọi thứ phải có một điều kiện tiên quyết.

Thái tử này là thật.

Không phải giả.

Là giả, nói cái gì cũng vô dụng, dám ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu làm giả, chính là một con đường chết.

Nhưng nếu đó là sự thật, sau đó tất cả mọi thứ sẽ nói dễ rồi.

Dù sao nói một câu không dễ nghe, từ xưa đến nay, làm sao có nữ hoàng đế nào.

Kết quả còn không phải là phải giao cho nam nhân sao?

Hơn nữa nữ đế không có hậu nhân, vấn đề này chính là điểm công kích lớn nhất, hơn nữa dân chúng Đại Ngụy cho dù có ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, cũng sẽ không thiểu não mà đi ủng hộ một phía.

Nếu như nói không có đứa con của Võ Đế, nữ hoàng đế vẫn là nữ hoàng đế, nhưng khi tìm được đứa con của Võ Đế, có một thái tử, vậy hoàng quyền này sẽ khó nói.

"Đừng kéo dài nữa."

"Kéo dài nữa, bản vương thật sự không có kiên nhẫn."

Hoài Ninh thân vương mở miệng, ông ta hít sâu một hơi.

"Xin Vương gia hãy yên tâm."

"Đợi Phật môn luận pháp xong, Thái tử sẽ xuất hiện."

Sau đó lại đưa ra câu trả lời.

"Nếu Phật môn luận pháp thất bại thì sao?"

Hoài Ninh thân vương hỏi.

"Không."

"Phật môn không có khả năng luận pháp thất bại."

Người phía sau tự tin nói.

Nhưng lời này vừa nói ra, Hoài Ninh thân vương không hiểu sao thở dài.

Bởi vì ông ta có cảm giác, càng kiên định nói ai sẽ không thất bại, thì người đó nhất định sẽ thất bại.

"Haizz."

Hoài Ninh thân vương muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng, sợ ảnh hưởng đến lòng quân.

Và đồng thời.

Tây Châu.

Thiên Tranh tự.

Già Lam thần tăng thắp một nén hương Phật.

Sau đó tiềm nhập vào tâm thần.

Trong phút chốc, xuất hiện một bóng dáng.

Là bóng người của Tuệ Giác.

“Trụ trì.”

“Ngài gọi ta đến, có chuyện gì?”

Tuệ Giác thần tăng dùng thần thức truyền âm, hỏi Già Lam thần tăng.

Ông ta vốn đang thả hồn vào khoảng không, hiểu rõ Phật pháp, đột ngột, cảm ứng được Già Lam thần tăng gọi mình qua.

Vì vậy, đột nhiên xuất hiện trong Thiên Tranh tự.

“Ngày mai nếu bại.”

“Vận dụng kế hoạch cuối cùng.”

Giọng điệu của Già Lam thần tăng bình tĩnh, nói cho Tuệ Giác biết.

Lời này vừa nói ra, Tuệ Giác thần tăng trầm mặc.

Khoảng chừng trầm mặc lúc lâu.

Cuối cùng mở miệng.

“Trụ trì.”

“Còn có trận thứ ba, ngày mai nếu bại, có thể chờ trận thứ ba xem thế nào.”

“Nếu là vận dụng kế hoạch cuối cùng, Phật môn chỉ sợ là phải thừa nhận nghiệp lớn.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, có chút khuyên can nói.

“A Di Đà Phật.”

“Mượn lời của Hứa thí chủ, sát sinh vi hộ sinh, trảm nghiệp phi trảm nhân.”

“Nghiệp lớn hơn nữa, bần tăng cũng có thể thừa nhận.”

“Phật môn đông độ, quyết không thể thất bại.”

“Ngày mai, là cơ hội cuối cùng ta chờ.”

“Nếu là thất bại, những chuyện còn lại, không cần ngươi làm, lão nạp sẽ làm tốt tất cả.”

Già Lam thần tăng mở miệng.

Thần sắc vô cùng chắc chắn.

Tuệ Giác thần tăng lại một lần nữa trầm mặc.

Khoảng chừng qua lúc lâu.

Ông ta chắp tay lại.

Niệm tụng một câu A Di Đà Phật, sau đó biến mất tại chỗ.

Cũng như thế.

Mọi thứ đều an tĩnh.

Kinh đô Đại Ngụy.

Cũng trải qua một ngày bình yên

Cũng như thế.

Cho đến ngày hôm sau.

Mặt trời mọc từ từ.

Cuộc tranh luận thứ hai bắt đầu.

Luận pháp về minh kinh.

Chương 1218: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (1)

Khi một tia nắng màu vàng chiếu rọi vào tất cả mọi người.

Những tia sáng rơi xuống, Tuệ Giác thần tăng mở con mắt ra.

Ông ta đã không bình tĩnh được suốt cả đêm.

Chỉ vì trao đổi với Già Lam thần tăng.

Phật môn lần này đông độ, tuyệt đối không phải là suy nghĩ nhất thời, mà là một kế hoạch năm trăm năm.

Năm trăm năm trước, Tiểu Lôi Âm tự bại trận, Thiên Trúc tự lợi dụng tình hình này quật khởi, đối với Phật môn mà nói, bất kể là Tiểu Lôi Âm tự hay là Thiên Trúc tự, giấc mộng lớn nhất của tất cả đệ tử Phật môn, thật ra chính là phát huy mạnh Phật pháp đến mọi ngóc ngách trên trần giới.

Nhưng nơi khó phát huy mạnh nhất chính là Trung Châu.

Trung Châu từ chối Phật, cho nên tất cả các ngôi chùa ở Tây Châu đều muốn phát huy mạnh Phật pháp ở Trung Châu, Thiên Trúc tự mang cờ của Phật môn.

Đã chuẩn bị năm trăm năm, trong năm trăm năm này không chỉ là chuẩn bị cho cuộc tranh luận pháp, mà còn chuẩn bị rất nhiều đường lui sau này.

Trong đó có một số con đường rút lui, bất đắc dĩ lắm mới có thể đi.

Mà những con đường lui sau này được đề xuất ra, cũng nhận được rất nhiều sự phản đối, nhưng năm trăm năm trôi qua, những người đề xuất ra đường lui, đều đã viên tịch.

Ý tứ của Già Lam thần tăng nói trong ngày hôm qua chính là dự định kích hoạt những kế hoạch bị vứt bỏ này.

Kế hoạch có thể bị Phật môn vứt bỏ, suy nghĩ đều biết, không phải là chuyện tốt gì.

Nếu không, nó sẽ không bị vứt bỏ.

Tuệ Giác thần tăng không hy vọng đi tới bước này, đối với thiên hạ chúng sinh mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt.

Đối với Phật môn mà nói càng không phải là một chuyện tốt.

Vì vậy.

Hôm nay, ông ta nhất định phải thắng, nhất định phải thắng, nếu hôm nay thất bại, ba ngày tranh luận pháp, liên tục thua hai ngày, làm tổn hại số mệnh của Phật môn, cho dù là ngày thứ ba thắng, cũng vô ích.

Nghĩ tới đây, giọng nói của Tuệ Giác thần tăng chậm rãi vang lên.

"A Di Đà Phật."

"Hôm nay là trận tranh luận pháp thứ hai."

"Tranh luận pháp về minh kinh."

Minh: "Minh" ban đầu dùng để chỉ chữ khắc trên đồ vật; Những từ này chủ yếu được sử dụng để cảnh giới bản thân, thuật lại công đức, và sau đó trở thành một loại thể văn. Chữ khắc không dễ phai mờ, cho nên "minh" còn được dùng như một ẩn dụ để ghi nhớ và không bao giờ quên.

Giọng nói của ông ta chậm rãi vang lên, lại truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Mà trên thực tế, dân chúng kinh đô Đại Ngụy cũng đã thức dậy từ sớm.

Ngày hôm qua Hứa Thanh Tiêu tranh luận pháp, hoàn toàn thắng Phật môn, làm cho bọn họ hưng phấn cả một ngày, và ngày hôm nay cuộc tranh luận pháp thứ hai về Phật giáo tiếp tục nổ ra, tự nhiên càng làm cho bọn họ hưng phấn không thôi.

Tất cả mọi người đều biết, nếu hôm nay, Hứa Thanh Tiêu thắng, trên cơ bản đã định ra thế cục.

Đông độ coi như là thất bại.

Giấc mộng lớn của Phật môn muốn xâm lấn vào Trung Châu, cũng có thể triệt để biến mất.

Chờ đợi thêm năm trăm năm tiếp theo.

Tuy nhiên tất cả mọi người đều biết, thủ đoạn của Phật môn, tuyệt đối không chỉ có điểm này.

Tranh luận pháp về minh kinh.

Có thể thấy rõ hành động chân thật.

Khi Tuệ Giác thần tăng mở miệng, trong thời gian ngắn, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy lại sôi trào.

Một đôi mắt nhao nhao nhìn lại, chờ mong trận tranh luận pháp này.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu cũng mở con mắt ra, kim liên cửu phẩm dưới chân hiện lên, chậm rãi nâng hắn lên.

"A Di Đà Phật."

"Hứa thí chủ, tranh luận pháp ngày hôm nay, tỷ thí chính là minh kinh."

"Vì Hứa thí chủ mở ra cảnh tượng thế giới cực lạc của Phật môn ta."

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, không còn là tranh luận pháp bình thường như ngày hôm qua.

Tranh luận bằng miệng lưỡi, suy cho cùng vẫn là hạ thừa, bất kể thắng hay thua, đều không thể làm cho người khác tâm phục khẩu phục, dù sao thế giới này là có tồn tại tiên phật, có tu sĩ võ giả.

Chỉ có thật sự lấy ra bản lĩnh thật sự của mình, mới có thể làm cho người khác tâm phục khẩu phục.

Nếu không, chỉ dựa vào sức mạnh của lời nói, làm thế nào có thể thực sự thuyết phục người khác?

"Biết rồi."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, ngày hôm qua Tuệ Tâm đã nói cho hắn biết, cho nên hắn hiểu rõ tranh luận pháp về minh kinh là ý gì.

Nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu.

Tuệ Giác thần tăng hít sâu một hơi, ông ta không vội vàng viết kinh văn, mà nhìn Hứa Thanh Tiêu, lần nữa mở miệng nói.

"Hứa thí chủ, trước khi tranh luận pháp, lão nạp có chút vấn đề muốn hỏi Hứa thí chủ."

"Không biết Hứa thí chủ có thể trả lời không?"

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, tranh luận pháp ngày hôm qua thua, ông ta vẫn luôn có chút không phục.

Sau một đêm suy nghĩ, ông ta nghĩ rằng nguyên nhân của thất bại đơn giản là.

Chính mình quá khinh địch.

Nếu không phải mình quá khinh địch, cũng sẽ không như vậy, cho nên ngày hôm nay ông đã coi trọng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ông ta muốn hỏi thêm mấy câu hỏi nữa, nếu Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể trả lời được, thì ông ta sẽ tâm phục khẩu phục, ít nhất ông ta phục ở cuộc tranh luận pháp trước.

Vùng trời của vương phủ

Hứa Thanh Tiêu nhìn ra được trong lòng của Tuệ Giác thần tăng vẫn không phục, hắn không từ chối, bởi vì hắn muốn chính là thuyết phục Tuệ Giác thần tăng.

Nếu không, muốn lấy được Bát Bảo Phật Liên cũng có chút khó khăn.

"Nói."

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng, một chữ, tràn ngập tự tin.

Lời này vừa nói ra.

Tuệ Giác thần tăng chắp hai tay lại, dáng vẻ thương xót thiên hạ, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Dám hỏi Hứa thí chủ.”

“Trong lòng ngài có phải cũng cất giấu một thanh đồ đao không?”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, đây là vấn đề của ông ta.

Vừa nói ra lời này, trong kinh đô, mọi người khẽ nhíu mày.

Bọn họ có chút tò mò, không rõ sao Tuệ Giác thần tăng đột nhiên lại hỏi như vậy?

Đồng thời cũng vô cùng tò mò, Hứa Thanh Tiêu sẽ trả lời như thế nào?

“Không có.”

Trên bầu trời vương phủ, Hứa Thanh Tiêu ngồi ngay ngắn trên kim liên, bình tĩnh mở miệng.

Đây là câu trả lời của hắn, không có bất kỳ do dự nào, trong lòng hắn có đao, nhưng cũng không phải là đồ đao, mà là đao sát sinh hộ sinh.

Chương 1219: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (2)

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ, ngươi bị hồng trần mê hoặc hai mắt, hôm qua ngươi đồ sát đao của Phật môn ta, chẳng lẽ không phải sao?”

Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, ông ta dường như đoán được Hứa Thanh Tiêu sẽ trả lời như vậy.

Cho nên trực tiếp chỉ ra, ngày hôm qua Hứa Thanh Tiêu đồ sát đao của Phật.

Hứa Thanh Tiêu nói trong lòng ông ta có đao, làm cho mình bức ra tâm đao, nhưng nói cách khác, chẳng lẽ Hứa Thanh Tiêu không có đồ đao sao?

Đây là kết quả ông ta suy nghĩ một đêm, chỉ tiếc là, ngày hôm qua không có nghĩ ra ngay lập tức.

Lập tức, Tuệ Giác thần tăng tiếp tục mở miệng nói.

“Hứa thí chủ vì sao không vào Phật môn ta, hóa giải chấp niệm, tránh cho làm hại người vô tội.”

Lời này vừa nói ra.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng.

“Trong lòng ta không có đao.”

“Cho dù có, Phật cũng không độ được ta.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nhìn Tuệ Giác thần tăng, trả lời như thế.

“Hứa thí chủ, thế gian này không có chấp niệm nào mà Phật không độ hóa được, ngày hôm qua Hứa thí chủ hỏi ta, vì sao buông đồ đao xuống, thì có thể lập địa thành Phật.”

“Hôm nay, lão nạp trả lời.”

“Nếu Đông độ thất bại, chúng sinh trong thiên hạ cho nên bị vô tội liên luyện, bọn họ lại phải chờ đợi vô số năm, mới có thể nghe Phật pháp, mở ra khiếu trí tuệ, hiểu được chúng sinh đều khổ, không thể đi làm việc thiện tích đức, những nghiệp chướng này, gia tăng thêm, Hứa thí chủ bị tan thành mây khói.”

“Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

“Hứa thí chủ, ngươi còn chưa chịu không tỉnh ngộ sao?”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, giọng nói của ông ta, mang theo Phật pháp, vào giờ khắc này, ông ta vẫn lựa chọn thử tính độ hóa Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì ông ta không muốn tiếp tục đấu pháp với Hứa Thanh Tiêu, điều này không có ý nghĩa, hôm nay ông ta thừa nhận là có áp lực thật lớn, ông ta hy vọng trước khi tranh luận pháp, có thể tiêu trừ hết tất cả tai họa ngầm.

Hứa Thanh Tiêu chính là tai họa ngầm lớn nhất của ông ta.

“Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

“Hứa thí chủ, còn không tỉnh ngộ?”

Cùng lúc đó, tám trăm biện kinh tăng đồng loạt mở miệng, giọng nói của bọn họ, đinh tai nhức óc, nghĩ muốn độ hóa Hứa Thanh Tiêu.

“Ồn ào.”

Trong phút chốc, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu cũng theo đó vang lên.

Trước đâu hắn đã từng bị độ hóa một lần, lần đó suýt chút nữa đã bị đưa vào tròng rồi, tuy rằng Triều Ca đã từng nói, có quốc vận gia trì, mình không có khả năng sẽ bị độ hóa.

Nhưng lần đó, quả thật ảnh hưởng đến chính mình, gián tiếp cũng dẫn đến hiện tại bất luận kẻ nào độ hóa chính mình, bản thân đều sẽ sinh ra kháng cự cực mạnh.

Đương nhiên, Tuệ Giác thần tăng độ hóa, không có bất kỳ tác dụng gì.

Khi một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Hứa Thanh Tiêu giẫm lên kim liên cửu phẩm, hắn nhìn đám đệ tử Phật môn này, nhất là Tuệ Giác thần tăng, trong ánh mắt tràn ngập sự lạnh lùng.

“Chớ có ở chỗ này giả bộ thương xót thế nhân.”

“Mở miệng vì chúng sinh, ngậm miệng vì chúng sinh.”

“Trong thiên địa này, không có ai có thể cứu vớt chúng sinh, duy chỉ có bản thân, mới có thể tự cứu chính mình.”

“Ngươi có biết vì sao bản vương chán ghét các ngươi không?”

“Cũng là bởi vì các ngươi luôn treo chúng sinh ở ngoài miệng, nếu như thật lòng nghĩ cho chúng sinh, không bằng gieo hạt cày ruộng, đợi đến mùa thu thu hoạch, đem lương thực cho người đời, cũng tốt hơn các ngươi hai tay chắp lại, niệm tụng một câu A Di Đà Phật.”

“Các Phật đạo đều là Phật pháp Tiểu Thừa.”

“Nếu để cho các ngươi gia nhập vào vương triều Đại Ngụy, mới thật sự là tai họa.”

Hứa Thanh Tiêu thật sự đã nổi giận rồi.

Không phải hắn xem thường Phật đạo, cũng không phải xem thường Phật môn, Hứa Thanh Tiêu có chút hiểu biết về Phật.

Chư Phật chân chính, chưa bao giờ mở miệng ngậm miệng là thiên hạ chúng sinh, bọn họ sẽ không ra tay cứu vớt chúng sinh, mà là cho chúng sinh biết phương pháp tự cứu lấy mình.

Phật cũng sẽ không treo tai ương ở bên miệng, sẽ không nói cái gì nếu ngươi không tin ta, thì sắp tới sẽ có đại nạn.

Loại thủ đoạn này, Phật pháp Tiểu Thừa đều không làm được.

Đơn giản là một loại thủ đoạn của tôn giáo phong kiến vô cùng mù quáng, Hứa Thanh Tiêu thật sự chán ghét chính là điểm này.

Cho nên hắn có xung đột cơ bản với Phật môn Tây Châu.

“Làm càn.”

“Hứa thí chủ, chúng ta kính trọng ngươi là Nho đạo bán thánh, tranh luận pháp luận kinh dù thế nào, chúng ta cũng sẽ không nói thêm một câu nào, Phật pháp Tiểu Thừa là ý gì? Ngươi dám làm nhục nguồn gốc Phật môn ta? ”

“Mở miệng tiểu thừa, ngậm miệng tiểu thừa, vậy dám hỏi Hứa thí chủ, vậy thì Phật pháp Đại Thừa là gì?”

“A Di Đà Phật, Hứa thí chủ, ngươi quá quá đáng.”

Giờ này khắc này, tám trăm biện kinh tăng đồng loạt mở miệng, khuôn mặt bọn họ tràn đầy sự tức giận.

Cũng bởi vì câu Phật pháp Tiểu Thừa này của Hứa Thanh Tiêu.

Lúc trước Hứa Thanh Tiêu đã nói qua một lần, nhưng đó là chuyện trước khi bọn họ tranh luận pháp, khi đó bọn họ cho rằng bọn họ sẽ thắng, cho nên để cho Hứa Thanh Tiêu tận dụng lợi thế miệng lưỡi của hắn.

Nhưng bây giờ thua một trận tranh luận pháp, trong lòng bọn họ không khỏi sinh ra những cảm xúc khác, lại nghe thấy Phật pháp Tiểu Thừa, không hiểu sao cảm thấy châm chọc.

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ, đồ đao trong lòng ngươi, sắp nhuốm máu tươi rồi, Phật pháp không thể khinh thường, ngươi có trí tuệ tướng của Phật môn, là bát bộ thiên long chuyển thế, không nên khinh thường Phật pháp như thế.”

“Pháp không có cao thấp, Phật không có lớn nhỏ, đây là căn bản của Phật môn.”

“Hứa thí chủ, lão nạp biết, ngươi căm ghét Phật môn, là bởi vì sư huynh của lão nạp từng muốn độ hóa ngươi, lần đó quả thật có chút mạo phạm, nhưng Tuệ Chính sư huynh cũng là vì thiên hạ chúng sinh, cũng là vì tốt cho ngươi.”

“Nếu Hứa thí chủ thật sự căm hận Tuệ Chính sư huynh, lão nạp nguyện ý chân thành xin lỗi, nếu Hứa thí chủ không hả giận, lão nạp nguyện ý trả giá hết thảy, cho dù tự mình viên tịch, để bình ổn lòng căm hận oán hận của Hứa thí chủ.”

“Lão nạp chỉ hy vọng, Hứa thí chủ có thể nể mặt thiên hạ chúng sinh, buông xuống đồ đao trong lòng.”

Chương 1220: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (3)

Tuệ Giác thần tăng đứng dậy, nói đến đây, hắn ông ta hướng Hứa Thanh Tiêu quỳ lạy một cái thật sâu, trên khuôn mặt đầy vẻ sám hối, cũng với sự khẩn cầu.

Tư thái này.

Thật kinh tởm.

Hứa Thanh Tiêu thật không ngờ, một đêm trôi qua, Tuệ Giác thần tăng vậy mà lại dùng chiêu này.

Nói ra sự chán ghét của mình đối với Phật môn Tây Châu, cho rằng mình bất mãn với Tuệ Chính thần tăng, từ đó tạo hình mình thành một người lòng dạ hẹp hòi, càng mạnh mẽ nói trong lòng mình có đao.

Loại thủ đoạn này, quá mức rõ ràng, đơn giản là muốn ép mình thất thố, một khi mình thất thố, sẽ giống như Tuệ Giác thần tăng ngày hôm qua, thật sự sinh ra đồ đao của mình.

Cho nên Tuệ Giác thần tăng, níu lấy điểm này, gắt gao không buông, muốn dùng phương pháp giống nhau bức ra đồ đao trong lòng mình.

Đây chính là thủ đoạn của Tuệ Giác thần tăng.

Làm loạn đạo tâm của Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì lúc này, Hứa Thanh Tiêu nhất định phải đi giải thích, nếu giải thích không rõ, coi như là mình thật sinh lòng bất mãn với Phật môn.

Mang theo lòng bất mãn, cho nên mới có thể tranh luận pháp, mất đi ý nghĩa thuần túy của tranh luận pháp, như vậy trận tranh đấu này, cũng sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Đến lúc đó cho dù là Phật môn thua, bọn họ cũng sẽ không mất đi khí vận, hơn nữa còn có cơ hội hồi sinh.

Luận pháp, có thể hiểu là chứng minh với trời xanh về tư tưởng của ai phù hợp với thế nhân, phù hợp với thiên lý, phù hợp với đại đạo.

Nhưng nếu là mang theo oán khí đi tranh luận pháp, tâm tư ngươi không thuần khiết, tranh cường hiếu đấu, mà không phải đứng ở một góc độ lý trí, đi giải thích ý trời đất, đi lý giải pháp của đại đạo tự nhiên, thì không thể được thiên địa tán thành.

Nghĩ đến đây.

Hứa Thanh Tiêu trong lòng đối với Phật môn càng thêm chán ghét, đối với Phật môn Tây Châu, cái này còn chưa chân chính lĩnh ngộ Phật pháp Phật môn.

“Đừng làm trò nữa.”

“Trận tranh luận pháp thứ hai, bắt đầu đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn không muốn lãng phí thời gian, sớm biện giải xong trận thứ hai, sớm chấm dứt.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu trả lời như vậy, ở trong mắt đệ tử Phật môn, đã là một loại nhận thua.

Trong khoảng thời gian ngắn, tám trăm biện kinh tăng nhao nhao mở miệng.

“Hứa thí chủ, hãy buông đồ đao trong lòng xuống, lập địa thành Phật, cứu vớt chúng sinh trong thiên hạ, chúng ta nguyện tọa hóa viên tịch, để nguôi ngoai nỗi căm thù oán hận trong lòng thí chủ.”

Tám trăm người mở miệng, âm thanh vang dội, truyền khắp kinh đô Đại Ngụy.

Đặc biệt là Phật quang chung quanh Tuệ Giác thần tăng bắt đầu khởi động, thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng viên tịch bất cứ lúc nào.

Đây thật đúng là chơi không lại thì dùng âm mưu nha.

“Đao ở đâu?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt hỏi.

“Đao ở trong lòng ngươi.”

Tuệ Giác thần tăng lên tiếng.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng trả lời.

“Có.”

“Hứa thí chủ không ngại nhìn kỹ lại xem, có đao hay không.”

Giọng nói của Tuệ Giác thần tăng kích động, để Hứa Thanh Tiêu cúi đầu xuống nhìn đao.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hắn biết mánh khóe của đối phương.

Nếu mình cúi đầu xuống nhìn, thì chắc chắn có đồ đao.

Bởi vì nội tâm mình dao động, nếu không dao động, thì nhìn làm gì?

“Không cần nhìn.”

“Chắc chắn không có.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng trả lời.

“Không nhìn thì làm sao có biết không có?”

“Hứa thí chủ, ngươi không dám nhìn, ngươi đã sinh lòng trốn tránh, ngươi không dám nhìn thẳng, bởi vì đồ đao ở trong lòng, nếu ngươi thật sự không có đao, vì sao không dám nhìn thẳng vào nó chứ?”

Tuệ Giác thần tăng tiếp tục bức bách nói, trực tiếp chặn đường Hứa Thanh Tiêu.

Nhìn, dao động nội tâm, đồ đao chắc chắn sẽ hiện ra.

Không nhìn, trốn tránh nội tâm, vẫn như vậy.

Đây lại là một con đường chết khác.

Thủ đoạn của Tuệ Giác thần tăng rất bẩn thỉu, nhưng thật sự rất sắc bén, muốn dùng phương thức này để áp chế Hứa Thanh Tiểu hắn.

Tiếp tục cuộc tranh luận pháp của ngày hôm qua, sử dụng trò chơi này để lật ngược thế cờ.

“Tâm ngay thẳng thì cần gì phải xem?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng, ngữ khí bình tĩnh.

Nhưng như thế này làm cho người khác cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu đang có chút chột dạ.

“Nếu như tâm ngay thẳng, vì sao không dám nhìn chứ?”

Cũng vào lúc này, một giọng nói vang lên, nhưng mà không phải giọng nói của Tuệ Giác thần tăng.

Mà là giọng nói của Vương Triều Dương.

Đúng.

Đó là giọng nói của Vương Triều Dương.

Giọng nói được truyền đến từ Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương vẫn luôn trầm mặc, giờ khắc này truyền đến giọng nói, hơn nữa rõ ràng là đang giúp Tuệ Giác thần tăng.

Áp lực, thúc ép Hứa Thanh Tiêu phải cúi đầu.

Hắn ta hiểu được mục đích của Tuệ Giác thần tăng, cũng cho rằng Hứa Thanh Tiêu đang chột dạ, cho nên ở thời khắc mấu chốt, thúc ép Hứa Thanh Tiêu phải cúi đầu, nếu không, cứ kéo dài như vậy, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

Hứa Thanh Tiêu thua một chút, Tuệ Giác thần tăng thắng một chút mà thôi.

Nhưng nếu có thể chứng minh trong lòng của Hứa Thanh Tiêu cũng có đồ đao, coi như là đã chứng minh tất cả những gì Tuệ Giác thần tăng nói trước đó.

Như vậy trận tranh luận pháp thứ hai, mặc kệ như thế nào, Tuệ Giác thần tăng đã thắng một nửa.

Bởi vì luận pháp ngày hôm qua, coi như là một người thắng một nửa.

Dù sao luận pháp cũng không phải xem ai trả lời nhiều vấn đề, mà là một cuộc tranh luận về pháp lý.

Thường thì mấu chốt của một vấn đề, nếu có thể thuyết phục được đối phương, điều đó hơn tất cả các vấn đề trước đó.

Bây giờ, thời điểm quan trọng này đã tới.

Chỉ là làm cho người ta không ngờ tới chính là, thời khắc mấu chốt như thế, Vương Triều Dương bất ngờ lên tiếng, chủ động xen vào, để giúp Tuệ Giác thần tăng tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền toái.

Ngay lập tức.

Một số giọng nói cũng vang lên theo sau.

“Cuộc tranh luận pháp lần này, có liên quan gì đến ngươi? Cần ngươi nói sao?”

Giọng nói đầu tiên là của An Quốc công, ông ta cũng hiểu được Hứa Thanh Tiêu gặp phải phiền toái gì, hiện giờ nghe Vương Triều Dương mở miệng, tự nhiên không phục, trực tiếp đi lên mắng đối phương.

“Vương á thánh không phải nói, không tham dự vào cuộc tranh luận pháp sao? Sao lúc này lại nói lung tung rồi? Á thánh có thể nói mà không giữ chữ tín sao?”

Giọng nói của Trần Chính Nho cũng vang lên, mang theo bất mãn, chỉ trích đối phương.

Chương 1221: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (4)

"Như thế này còn là Á Thánh? Nói mà không giữ chữ tín, nói không tham gia thì không tham gia, liên quan gì đến ngươi?"

Giọng nói của đám người Cố Ngôn cũng vang lên.

Một tôn Á Thánh, bọn họ kính trọng, nhưng nếu đối nghịch với Hứa Thanh Tiêu, vậy thì thứ lỗi, thánh nhân cũng mắng, huống chi á thánh?

Sự đoàn kết của triều đình, làm cho dân chúng kinh đô tràn đầy vui sướng, dù sao bọn họ cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu chịu thiệt.

Nhất là đối với Vương Triều Dương này, dân chúng cũng vô cùng chán ghét, nói đi nói lại còn không phải là bởi vì Vương Triều Dương này làm chuyện khiến người ta buồn nôn sao?

Phật môn đến để luận pháp, hắn ta không tham gia.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu tranh luận pháp với Phật môn, Vương Triều Dương lại tới tham dự? Hơn nữa không giúp người của mình thì thôi đi, còn nhằm vào người của mình?

Quả nhiên là súc sinh.

"Bản thánh chỉ đứng trên đạo lý."

"Chuyện tranh luận pháp, quả thật bản thánh nói không tham dự, nhưng Hứa Thanh Tiêu trốn tránh vô nghĩa như vậy, là có ý gì?"

"Hứa Thanh Tiêu, nếu muốn biện pháp, thì nghiêm túc tranh luận pháp, nếu biện luận được thì biện, nếu biện không lại, thì cưỡng ép tranh luận pháp, có ý nghĩa gì?"

Giọng nói của Vương Triều Dương rất thản nhiên, hắn ta cũng không quan tâm đến sự trách cứ của mọi người, dù sao hắn ta đúng thật có chút đường đột, nhưng để cho hắn ta lên tiếng xin lỗi, chắc chắn là không được, cho nên tùy ý trả lời một câu,

đồng thời còn không quên nói, châm chọc Hứa Thanh Tiêu trốn tránh.

“Ngươi đến tranh luận?”

Trên vương phủ, Hứa Thanh Tiêu nhìn Thiên Địa Văn cung, ánh mắt trực tiếp nhìn thấu hết tất cả, rơi vào trên người Vương Triều Dương.

Hắn ta có giỏi thì đi lên mà tranh luận.

Nghe nói như vậy, Vương Triều Dương cười lạnh một tiếng.

“Bản thánh đã nói, không tham dự vào cuộc tranh luận pháp.”

Hắn ta mở miệng, câu đầu tiên chính là xác định mình không tham dự biện pháp, chỉ là câu tiếp theo còn chưa nói ra, đã vang lên giọng nói của Hứa Thanh Tiêu.

“Vậy ngươi sủa làm gì?”

Âm thanh vang lên.

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Triều Dương trong nháy mắt lạnh như băng, trong ánh mắt lộ ra lãnh ý.

“Nực cười.”

Vương Triều Dương mở miệng, lạnh lùng châm chọc.

Bùm.

Một cây chiến mâu xuất hiện do cực võ trấn ma kình ngưng tụ, trực tiếp oanh kích vào trong Thiên Địa Văn cung.

Văn cung tỏa ra hào quang, ngăn cản tiến công của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không đả thương Văn cung, đây chỉ là bày tỏ thái độ.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi hết lần này đến lần khác ra tay với Văn cung ta, chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ bản thánh nổi giận sao?”

Vương Triều Dương lên tiếng, sắc mặt hắn ta không dễ nhìn cho lắm, công kích của Hứa Thanh Tiêu cũng không thể tạo

thành ảnh hưởng gì đến Thiên Địa Văn cung, nhưng đối với hắn ta mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Thiên Địa Văn cung là thần thánh vĩ đại, theo hắn ta thấy, thế nhân khi đến Thiên Địa Văn cung, nên hành lễ bái lạy, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại dám khiêu khích Văn cung.

Điều này làm cho hắn ta cực kỳ khó chịu.

"Vậy ngươi không sợ trẫm?"

Nhưng vào đúng lúc này, giọng nói của Nữ đế vang lên, nàng đứng ra trả lời không chút do dự

Đây là Đại Ngụy.

Không phải vương triều Hạo Nhiên, Thiên Địa Văn cung, nói dễ nghe là Văn cung, nói không dễ nghe một chút, không phải là một bất động sản của Đại Ngụy sao?

Nếu thật sự chọc giận Nữ đế, hậu quả tự chịu trách nhiệm.

Quả nhiên, nghe thấy giọng nói của Nữ đế, Vương Triều Dương có chút trầm mặc.

Không phải hắn ta sợ Nữ đế, mà là hắn ta không muốn thúc đẩy sự tình lên đến mức độ này.

Nói trắng ra, người phía sau, cũng không cho phép hắn ta làm như vậy.

Nghĩ tới đây, Vương Triều Dương hít sâu một hơi, hắn ta không nói gì nữa, lựa chọn câm miệng.

Chẳng qua trong lòng Vương Triều Dương lại nhớ kỹ nữ đế Đại Ngụy, thù này hắn ta không thể không báo.

"A Di Đà Phật."

"Hứa thí chủ, không dám nhìn thẳng, chính là trốn tránh, đồ đao đã hiện ra, cần gì phải ngụy biện?"

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, tiếp tục dẫn dắt đề tài về lại đây, không hy vọng Hứa Thanh Tiêu lừa gạt qua cửa ải.

"Tâm không có đồ đao, cần gì phải xem?"

Hứa Thanh Tiêu vẫn trả lời như trước.

Chỉ là câu trả lời như vậy, trong mắt mọi người, đều là trốn tránh, hơn nữa đặc biệt trốn tránh.

Hứa Thanh Tiêu càng trốn tránh như thế, Tuệ Giác thần tăng càng cảm thấy phần thắng đang nắm chắc trong tay.

"Hứa thí chủ, đồ đao trong lòng ngươi đã hoàn toàn lộ ra, bất kể ngươi trốn tránh hay không trốn tránh, đều không thay đổi được gì."

"Hôm nay, lão nạp nguyện ý viên tịch tại đây, để làm nguôi ngoai cơn giận trong lòng thí chủ."

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta nghiện viên tịch rồi, muốn dùng cái chết của mình, đến thành toàn cho bản thân, cũng là thành toàn cho Phật môn.

Không thể nói Tuệ Giác thần tăng vô sỉ, dù sao ông ta thà tự sát vì Phật môn.

Nhưng muốn nói Tuệ Giác thần tăng tốt, Hứa Thanh Tiêu căn bản không thể sinh ra bất kỳ ý nghĩ nào cả.

Loại người này, quá mức ngu muội.

Ông ta có chấp niệm quá sâu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi thở dài.

Tuệ Giác thần tăng đi tới bước này, cũng đủ để chứng minh một chuyện, Phật môn thua không nổi, hắn vô địch tự tin, đã dao động.

"Tâm là cây bồ đề"

"Gương sáng chẳng phải đài"

"Xưa nay vốn không phải vật"

"Nơi nào dính bụi trần?"

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng tràn đầy thiền học.

Bồ Đề vốn không phải cây, gương sáng cũng chẳng phải đài, vốn không có một vật, nơi nào dính bụi trần.

Đây là bài kệ của Phật môn, biểu thị trong lòng bản thân không có bất kỳ tạp niệm nào, cũng vừa lúc đáp lại chấp nhất

của đối phương.

Khi giọng nói vang lên.

Giờ khắc này, phía sau Hứa Thanh Tiêu nhộn nhạo gợi lên từng ánh sáng màu xanh lục nhạt.

Ngay lập tức.

Một gốc cây bồ đề xuất hiện phía sau Hứa Thanh Tiêu.

Dùng mắt thường có thể thấy được cây bồ đề trưởng thành, trong nháy mắt biến thành đại thụ cao chọc trời, diễn hóa ở phía sau Hứa Thanh Tiêu, gợi ra nhiều lớp ánh sáng trùng trùng điệp điệp.

Cây liễu thành bóng râm, mỗi một nhánh cây, đều tản mát ra uy lực khó hiểu, tràn ngập Phật quang, không chói mắt nhưng cực kỳ chói mắt, cực kỳ rực rỡ.

Chương 1222: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (5)

Đây là cây bồ đề, Phật môn coi cây bồ đề là cây trí tuệ, đại biểu cho việc mở ra trí tuệ, là biểu tượng của sự giác ngộ và hiểu biết của trí tuệ.

Tại thời điểm này, mọi người đã ngạc nhiên.

“Đây là cây bồ đề?”

“Cây bồ đề của Phật môn?”

“Hay, hay, hay một câu vốn không có gì, nơi nào dính bụi trần.”

“Quá tuyệt diệu, quá tuyệt diệu, vốn không có gì, nơi nào có bụi bặm, nói thật hay.”

“Bản thân không có đồ đao, làm sao có nhiều thuyết pháp như vậy, chỉ có trong lòng bản thân có đồ đao, mới có thể cảm thấy người khác cũng có đồ đao.”

“Câu trả lời lần này, quả thực hay cực.”

Mọi người cổ vũ, câu trả lời lần này của Hứa Thanh Tiêu, quả thực là ghi một bàn thắng.

Ngươi chấp nhất trong lòng Hứa Thanh Tiêu có đồ đao hay không, bởi vì trong lòng ngươi có chấp niệm có đồ đao.

Hứa Thanh Tiêu vì sao không nhìn? Là bởi vì trong lòng hắn không có đồ đao, vì sao phải nhìn?

Vốn không có gì, vì sao phải đi xem? Nhìn không phải là có sao?

Đây chính là quang minh chính đại.

Lời này vừa nói ra, Tuệ Giác thần tăng hoàn toàn ngay ngốc đứng tại chỗ, ông ta muốn lấy cái chết để ép bức, lại không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu đơn giản như vậy đã hóa giải thế công của mình.

Hơn nữa không chỉ là hóa giải đơn giản như vậy, mà còn đáp trả với một đòn chí mạng.

Vốn không có gì, nơi nào dính bụi trần.

Một câu nói, hoá giải sạch sẽ toàn bộ thế tấn công của ông ta, còn làm cho ông ta trở thành trò cười.

Tâm mình dơ bẩn, còn nói người khác có vấn đề.

Đó là một sự ô nhục.

Nhất là, cây cổ thụ bồ đề tiến hóa phía sau Hứa Thanh Tiêu, dị tượng liên tiếp.

Cây bồ đề nở rộ ra những ánh sáng vô tận, gợi lên ánh sáng của trí tuệ.

Thậm chí còn vang lên những âm thanh của Phật , niệm tụng lại những gì Hứa Thanh Tiêu vừa nói.

“A Di Đà Phật.”

Tuệ Giác thần tăng hít sâu một hơi, ông ta biết mình hoàn toàn tranh luận pháp thất bại rồi.

Về mặt Phật lý, ông ta không tranh luận lại Hứa Thanh Tiêu

Thua rồi.

Thua triệt để rồi.

“Minh Kinh.”

Trong phút chốc, Tuệ Giác thần tăng hét lớn một tiếng, nếu biện luận Phật lý không lại Hứa Thanh Tiêu, kế tiếp chính là bản lĩnh thật sự.

Giờ này khắc này, áo cà sa của Tuệ Giác thần tăng lay động.

Ngưng tụ một tấm bia đá trên bầu trời.

Phía sau tám trăm biện kinh tăng, lấy phật lực làm bút, bắt đầu khắc các loại văn tự khác nhau.

“Hứa thí chủ, hôm nay tỷ thí, luận pháp về minh kinh, lão nạp không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, nếu bây giờ ngươi lựa chọn nhận thua, thì coi như hoà nhau.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, vẫn không hy vọng đi tới bước này, nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu còn muốn chấp mê bất ngộ, ông ta cũng không ngại để cho Hứa Thanh Tiêu biết, Phật pháp Tây Châu là gì.

"Nhiều lời."

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng mở miệng, lười nói nhảm với lão Tuệ Giác này.

"Được."

"Hiển pháp của Phật môn ta."

Tuệ Giác thần tăng hoàn toàn cắt đứt ý định đàm phán hoà bình.

Nếu Hứa Thanh Tiêu nhất định phải để cho ông ta đi tới bước này, ông ta cũng không quan tâm cái gì nữa.

Giờ phút này, kinh Phật được khắc.

Phật pháp thông thiên.

Phật pháp vàng rực rỡ chiếu rọi vạn vật, tràn ngập tầng tầng lớp lớp, dập dờn thành gợi sóng.

Trong phút chốc, nơi nào phật quang đi qua, đều sinh ra kim liên, sinh sôi ra linh thú, núi cao nước chảy, quả là tiên cảnh trên nhân gian, có Phật Thích Ca chiếu sáng, lộ ra vẻ cực kỳ đẹp.

Âm thanh của Phật mênh mông cũng chậm rãi vang lên.

"Ở thế giới cực lạc của Phật, không có bệnh đau, không có bi thương, người trong thế gian đều hướng thiện, có linh tuyền bất tận, mênh mông như biển cả, Phật đứng ở trung tâm, chiếu rọi Phật pháp, giúp người xua tan nghi ngờ.

Giọng nói của Tuệ Giác thần tăng vang lên.

Ông ta nói cho người đời biết đây là nơi nào.

Kinh Phật hào quang toả sáng muôn phương, đây là kinh văn được Tây Châu viết ra trong năm trăm năm.

Cho thế nhân thấy được thế giới cực lạc của Phật.

Thế giới cực lạc của Phật xuất hiện.

Thật sự đã làm chấn động thế nhân, bắt đầu từ dưới chân Tuệ Giác thần tăng, phật quang vẫn khuếch tán, lan tràn vạn dặm, hóa thành một thế giới Phật quốc.

Tất cả mọi người ở đây nhìn thấy cảnh tượng đẹp nhất trên thế giới, thậm chí còn có Đức Phật đang tụng kinh, gột rửa sạch những lo lắng trong trái tim của mọi người.

Làm cho người ta bất giác cảm thấy vui vẻ.

Loại thủ đoạn này, quả thật rất đáng sợ.

Dù sao mắt thấy là thật, tai nghe là giả dối, mặc kệ Phật môn Tây Châu có khoe khoang thế nào đi chăng nữa, Phật môn tốt đẹp bao nhiêu, cuối cùng cũng không bằng tận mắt nhìn thấy mới là thật.

Năm trăm năm trước, Phật Môn đã phải chịu tổn thất lớn như vậy.

Cho nên, năm trăm năm qua, Thiên Trúc tự vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, vì thế bọn họ hao phí năm trăm năm tâm huyết, khắc viết ra bộ kinh văn này, phản chiếu thế giới cực lạc của Tây Châu.

Khoảnh khắc lúc khải tượng xuất hiện.

Từng tòa cung điện xuất hiện, mỗi một tòa cung điện, đều trông vô cùng xa hoa, mọi người ở chỗ này, dường như được sống một cuộc sống tốt đẹp nhất mà không cần phải lo nghĩ cái gì.

Khoảnh khắc này.

Trong kinh đô Đại Ngụy, không biết bao nhiêu dân chúng lộ ra vẻ khát vọng.

Loại khát vọng này, xuất phát từ nội tâm, ai không muốn ở một nơi như này chứ? Ai lại không muốn sống ở một nơi như thế này? Không lo không nghĩ, lắng nghe Phật pháp, không bị tai ương, không đau khổ.

“A Di Đà Phật.”

“Đây là thế giới cực lạc của Phật môn Tây Châu ta, người vào Phật môn ta, có thể tránh được tất cả tai nạn, vô lo vô nghĩ, người vào Phật môn ta, được nghe Phật Đà tụng kinh, tiêu trừ nghiệp chướng, người vào Phật môn ta, có thể sống vui vẻ khoái hoặc.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, sau khi dị tượng xuất hiện, tâm của ông ta cũng dần dần bình tĩnh lại.

Bởi vì vô số dân chúng trong kinh đô, trên cơ bản đều lộ ra vẻ vô cùng muốn hướng tới.

“Tuệ Giác, các người đúng là dụng tâm lương khổ, hao phí thời gian năm trăm năm, khắc viết ra loại kinh văn này, chỉ vì để lừa gạt thế nhân.”

Giọng nói của Vô Trần đạo nhân vang lên trước tiên.

Nhìn thế giới Phật pháp như vậy, Vô Trần đạo nhân làm sao có thể không giận chứ?

Không phải ghen tỵ, mà là loại thế giới cực lạc này, thuần túy chính là gạt người, trên thế gian này làm sao có thế giới như vậy?

Chương 1223: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (6)

Nếu thật sự có loại thế giới này, cũng không có khả năng nói dựa vào một Phật môn mà có thể làm được?

Các phe phái lớn, đều sẽ dùng phương thức này để lừa gạt thế nhân, chẳng qua đều viết trên sách, mọi người nhìn một chút là được.

Bất kể là tu tiên hay là tu Phật, hay là tu Nho, ý nghĩ chân thật là cái gì, trong lòng đều có chút tính toán.

Quyền lực, sự giàu có, địa vị, trường sinh, nói đi nói lại cũng không thể tách rời khỏi những yếu tố này.

Mặc dù thật sự có người muốn cứu vớt chúng sinh, nhưng mục đích là gì? Không phải cũng là muốn để lại danh tiếng tốt trăm ngàn đời sau sao?

Cho dù là Hứa Thanh Tiêu, vì sao hắn lại ra sức phát triển Đại Ngụy? Vì sao lại coi trọng dân chúng như vậy?

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu muốn Đại Ngụy quật khởi, bản thân có thể an hưởng tuổi già, không có chiến loạn, dân chúng an cư lạc nghiệp, chính mình vui vẻ ống qua ngày, không cần quan tâm đến chuyện gì nữa.

Dân chúng lại còn là nguồn gốc của quốc gia, cho nên Hứa Thanh Tiêu mới có thể như vậy.

Nếu không tại sao? Bởi vì có một trái tim Bồ Tát? Điều này có thể sao?

Hiện tại, Phật môn vì mở rộng sự ảnh hưởng, viết kinh văn như vậy, tạo ra một thế giới giả dối, để cho thế nhân tin vào Phật, loại thủ đoạn này cũng có chút ghê tởm.

Không, nó phải là cực kỳ kinh tởm.

Thế nhân dễ dàng bị thứ này lừa gạt, Phật môn quá am hiểu cái này, ngưng tụ dị tượng, chế tạo ra một thế giới cực lạc,

nhưng cái thế giới cực lạc này, người hiểu biết đều biết là giả dối.

Thuần túy là lừa gạt người khác.

Vốn tưởng rằng là Minh Kinh, để phát huy Phật pháp cao thâm, không nghĩ tới lại giờ loại thủ đoạn như này?

Đúng là ghê tởm mà.

"Dùng loại thủ đoạn này lừa gạt thế nhân, đây là cách làm của Phật môn Tây Châu sao?"

"Năm trăm năm, các ngươi mưu đồ năm trăm năm, chính là vì lừa gạt thế nhân như vậy?"

"Đừng tin, đây cũng chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi, tính là cái gì?"

Giờ này khắc này, Tiên Môn ngồi không yên.

Tranh luận pháp như thế nào cũng được, cho dù là Phật môn luận pháp thắng, thật ra cũng không có gì để nói, dù sao ngươi cũng dùng Phật pháp biện thắng mọi người, dân chúng chỉ cảm thấy Phật pháp cao thâm một chút.

Nhưng để cho dân chúng đi tin vào Phật, vẫn là không có khả năng, có thể hấp dẫn một bộ phận dân chúng, nhưng muốn hấp dẫn tất cả dân chúng thì không có khả năng.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ngươi diễn hóa ra cái gọi là thế giới cực lạc của Phật, ở trong mắt người khác, quả thực là tiên cảnh.

Hãy thử hỏi, ai mà không muốn bước vào thế giới này?

Hơn nữa con người vốn là phàm phu, cho dù là đế vương, một ngày nào đó cũng sẽ già đi, cũng sẽ chết đi.

Huống chi là những người dân bình thường, ở trước mặt sinh tử sẽ thờ ơ sao?

Nếu sau khi chết, có thể tiến vào thế giới này, thử hỏi ai mà không muốn tiến vào Phật môn?

Nhưng câu hỏi đặt ra là, thế giới này có không?

Hiển nhiên là không có, đây là thế giới cực lạc do Phật môn tạo ra, đệ tử Phật môn khẳng định tin tưởng là có, dù sao bọn họ cực khổ tu Phật nhiều năm như vậy, nếu không có, chẳng phải là uổng công sao?

Cho nên bọn họ chắc chắn Phật môn có thế giới cực lạc, hiện giờ tiến hóa ra, chỉ làm cho đệ tử Phật môn càng thêm kích động, càng thêm chắc chắn tu Phật, cũng sẽ càng ra sức đi độ hóa thêm tín đồ.

Mà những tín đồ này, sẽ bị khải tượng này lừa gạt tâm trí, từ đó trở thành công cụ tín ngưỡng của Phật môn.

Loại thủ đoạn này, giống như lấy một số hiện tượng tự nhiên, khoe khoang thành dị tượng của Phật môn, ví dụ như sau khi mưa lớn, trong núi xuất hiện cầu vồng.

Sau đó nói là phật quang phổ chiếu.

Loại vật này, đều có thể làm cho người ta tin tưởng, huống chi dị tượng trước mắt?

Tiên môn cường giả ngồi không yên, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không tính đến Phật môn sẽ dùng loại thủ đoạn này, nhưng bảo bọn họ đi ngăn cản.

Họ không thể ngăn chặn nó.

Dù sao đây là dị tượng, muốn ngăn cản cũng không phải có thể ngăn cản được.

Tiếp theo.

Trong dị tượng, Đức Phật ngừng tụng kinh, một đạo âm thanh Phật vang lên, trong phút chốc tràn ngập thiên uy, như sấm âm xuyên qua tai, làm cho người người chấn động.

Đám người Vô Trần đạo nhân, Kiếm Vô Cực sắc mặt biến đổi, thân thể bọn họ chấn động, khí huyết sôi trào, nhưng không có bị thương.

Nhưng bọn họ chấn động chính là, vì sao dị tượng có thể ảnh hưởng đến bọn họ?

Điều đó là không thể.

Dị tượng, là một loại hình thái chuyển biến của trời đất, thật ra có thể hiểu là thiên tượng, giống như gió thổi mưa bay vậy.

Khải tượng không thể làm tổn thương con người, chỉ là một quá trình tiến hóa.

Nhưng Phật môn ngưng tụ ra dị tượng, lại làm cho bọn họ thật sự cảm nhận được áp lực thiên uy khủng bố.

Bọn họ thân là nhất phẩm, tự nhiên không sợ, chỉ là có chút kinh ngạc với loại thủ đoạn này.

Nếu như có thể ngưng tụ dị tượng giết người, vậy chẳng phải là có thể hoàn hảo khống chế sức mạnh của thiên địa sao?

Sức mạnh cường đại nhất trên thế gian này chính là sức mạnh của thiên địa.

Tất cả hệ thống đến nhất phẩm, cũng đều có quan hệ với sức mạnh của thiên địa, Nho đạo khống chế hoàn hảo nhất, cho nên hệ thống Nho đạo hơn hẳn tất cả .

Thậm chí còn có một cách nói khác, thánh nhân chính là hiện thân của trời đất.

Cách nói này có chút khoa trương, nhưng cũng có thể thể hiện được sức mạnh của thánh nhân.

“Chớ có khinh nhờn Chân Phật.”

“Năm trăm năm trước, Phật môn ta tranh luận pháp thất bại, sau đó đã lĩnh ngộ ra chân lý của Phật pháp, hiểu rõ thế giới cực lạc.”

“Thế giới cực lạc này, chính là do Chân Phật sáng tạo, là điểm đến cuối cùng của đệ tử Phật môn ta.”

“A Di Đà Phật, chư vị nếu không tin, có thể vào Phật môn ta, đến lúc đó tìm hiểu thành quả.”

Sự tự tin của Tuệ Giác thần tăng đã trở lại.

Khi dị tượng xuất hiện, vạn dặm hóa thành tịnh thổ của Phật gia, ông ta làm sao không hưng phấn chứ?

Dị tượng đáng sợ như thế, không thua kém tất cả dị tượng trước của Hứa Thanh Tiêu.

Nghiên cứu năm trăm năm, tâm huyết năm trăm năm, vào giờ khắc này tất cả đều bày ra.

Chương 1224: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (7)

Nhưng vào lúc này.

Phật quang nở rộ càng thêm rực rỡ.

Phật xuất hiện ở trung tâm, bóp Phật ấn, nhìn vạn vật sinh linh, chỉ là bóng của Phật khó có thể thấy rõ, có vẻ hư vô mờ ảo, nhưng lại có vẻ không giống với người thường, cực kỳ phi phàm.

“Hứa thí chủ.”

“Vào phật môn ta, có thể bất tử.”

“Vào phật môn ta, có thể cắt đứt hết tất cả phiền não.”

“Vào phật môn ta, có thể rửa sạch tâm hồn.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, biểu hiện Phật quốc của mình.

Tuy nhiên.

Tình cảnh như vậy, cũng không làm cho Hứa Thanh Tiêu có bất kỳ biến hóa nào, trái lại càng an tĩnh hơn.

Nhưng nhất định phải nói, Hứa Thanh Tiêu đang trầm tư.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu trầm tư, Tuệ Giác thần tăng có chút kích động, ông ta lầm tưởng Hứa Thanh Tiêu đã động tâm, lập tức không khỏi tiếp tục mở miệng nói.

“Hứa thí chủ, ngươi có trí tuệ của Phật môn ta, nếu ngươi thờ cúng Phật môn ta, bảo vệ đạo vì Phật môn ta, tương lai ngươi có thể được thụ hưởng số mệnh của Phật môn ta.”

“Hơn nữa ngươi còn có khả năng trở thành Bồ Tát, ngươi là Bát Bộ Thiên Long của Phật môn, tiến thêm một bước nữa, chính là trí tuệ viên mãn, là Bồ Tát của Phật môn, đây chính là công đức tối cao.”

“Hứa thí chủ, ngươi nhìn xem thế giới cực lạc Phật môn ta, nếu ngươi ở thế giới này, ngươi còn có thể có bất kỳ sầu lo nào sao? Ngươi còn sẽ có bất kỳ lo lắng nào sao? ”

“Ngươi sẽ không có, vào phật môn ta đi, Hứa thí chủ.”

Tuệ Giác thần tăng không ngừng mở miệng, ông ta hy vọng Hứa Thanh Tiêu vào Phật môn, cực kỳ hy vọng Hứa Thanh Tiêu vào Phật môn.

Nếu Hứa Thanh Tiêu vào Phật môn, vậy sự tình thật sự không giống, Phật môn có thể trực tiếp nhập trú vào Đại Ngụy, đây là công đức không gì sánh kịp.

Điều mà Phật môn Tây Châu muốn đạt được trong mấy vạn năm, rồi lại không có hoàn thành được.

Nhưng điều khiến Tuệ Giác thần tăng thất vọng chính là.

Điều Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ không phải là vào Phật môn, mà là tự hỏi mình nên xuất ra bộ kinh văn nào.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Tuệ Giác thần tăng lại một lần nữa vang lên.

“Hứa thí chủ.”

“Tỉnh ngộ đi.”

Khi tiếng Tuệ Giác thần tăng vang lên, Hứa Thanh Tiêu không khỏi từ trong trầm tư tỉnh lại.

Trong kinh đô Đại Ngụy, không ít người đều có chút khẩn trương, bọn họ cũng có chút sợ hãi, Hứa Thanh Tiêu thật sự động tâm.

Có người muốn lên tiếng khuyên bảo, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, dù sao đây cũng là chuyện của Hứa Thanh Tiêu, bọn họ không tiện nhúng tay vào.

Nhìn Tuệ Giác thần tăng.

Hứa Thanh Tiêu thở dài.

“Ngươi có biết, vì sao bổn vương nói là Phật pháp Tiểu Thừa không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Tuệ Giác thần tăng nói như thế.

Lời này vừa nói ra, Tuệ Giác thần tăng có chút sững sờ, không rõ lời nói của Hứa Thanh Tiêu là có ý gì.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy tò mò, thật sự là không hiểu.

"Hứa thí chủ không hoàn toàn hiểu rõ Phật pháp, cho nên lầm tưởng đây là Phật pháp Tiểu Thừa, Phật không có đại tiểu."

Tuệ Giác thần tăng trả lời, nhưng ông ta không bị lừa, vẫn kiên trì tin tưởng, Phật không có đại tiểu, chỉ là bản thân của Hứa Thanh Tiêu không hiểu, nên mới có thể nói Phật pháp có đại tiểu.

Miệng của Tuệ Giác thần tăng, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất cứng miệng mà.

"Sai."

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng lên tiếng.

"Có gì sai?"

Tuệ Giác thần tăng nhíu mày, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

"Phật không có đại tiểu, nhưng pháp có đại tiểu, Phật pháp Tây Châu, là Phật pháp Tiểu Thừa, là sự tiến hóa của thế giới Phật, nhưng mà chỉ là che tai mắt người mà thôi, thế giới Phật Đà chân chính, không phải như thế này."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, phản kích.

Chỉ là khi lời này vừa nói xong, Tuệ Giác thần tăng lắc đầu, trong ánh mắt là thương xót là đau khổ, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, thật giống như nhìn một đứa trẻ bị chấp mê bất ngộ, sa vào vũng bùn vậy.

"A Di Đà Phật."

"Hứa thí chủ, ngươi rõ ràng có trí tuệ Phật ôn ta, lại vì sao chấp mê bất ngộ như vậy, cái này làm gì có Phật pháp Tiểu Thừa, làm gì có Phật pháp Đại Thừa."

“Hơn nữa đây là thế giới cực lạc của Phật môn ta, thiên địa đều tán thành, Hứa thí chủ cần gì còn phải ngụy biện chứ?”

“Lão nạp tranh luận pháp thất bại, cũng thừa nhận, thua chính là thua, Hứa thí chủ cần gì khổ như thế? Chớ có lòng dạ hẹp hòi, tạo thêm nghiệp chướng.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ý tứ trong lời nói của ông ta thật ra chính là một câu.

Hứa Thanh Tiêu ngươi trở thành một kẻ thất bại đau đớn.

“Nực cười.”

“Thuật che tai mắt người, là kỹ thuật của Phật pháp Tiểu Thừa không nhập lưu.”

Hứa Thanh Tiêu cười khẽ.

“Làm càn.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi quá đáng.”

“Phật pháp đã hiện ra, dị tượng đã tiến hóa, ngươi còn cứng miệng sao?”

“Chúng ta tranh luận pháp không lại, nhất nhất thừa nhận, đúng chính là đúng, sai chính là sai, Hứa thí chủ thua không nhận, đúng là buồn cười.”

“Há mồm Tiểu Thừa, ngậm miệng Tiểu Thừa, vậy mời Hứa thí chủ nói một chút Phật pháp Đại Thừa xem?”

“Đúng vậy, ngươi xem thường phật pháp chúng ta như thế, luôn miệng nói phật pháp chúng ta là Phật pháp Tiểu Thừa, vậy ngươi nói một chút là Phật pháp Đại Thừa như thế nào?”

“Pháp không có đại tiểu, ngươi quả nhiên là đã bị nghiệp chướng che mắt rồi.”

Tám trăm biện kinh tăng đồng loạt mở miệng, miệng tru bút phạt, giận dữ mắng chửi Hứa Thanh Tiêu, từng người từng người dường như tức giận trợn trừng mắt.

Trong mắt bọn họ, Hứa Thanh Tiêu thật sự có chút quá đáng.

Há mồm ngậm miệng đều là nói Tiểu Thừa Đại Thừa, đủ loại xem thường bọn họ, làm bọn họ cực kỳ không vui, một lần hai

lần coi như thôi đi, lần thứ ba, bọn họ thật sự nhịn không được nữa.

“Câm miệng lại.”

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng, tiếng chuông Hạo Nhiên văn chung vang lên, nhộn nhạo từng trận tiếng chuông, che đi tiếng ồn ào của bọn họ.

“Phật pháp Đại Thừa, thời cơ vẫn chưa tới, có lấy ra các người cũng nghe không hiểu.”

“Nhưng mà, bổn vương sẽ để cho đám người các ngươi thua tâm phục khẩu phục.”

“Hôm nay, bổn vương sẽ mời chân thân Như Lai, phá diệt thế giới cực lạc.”

Hứa Thanh Tiêu liên tục mở miệng, đám biện kinh tăng này quả nhiên là có chút càn rỡ, ở trong lãnh thổ Đại Ngụy còn dám kiêu ngạo như thế.

Nếu đã như vậy, vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ không khách khí nữa.

Chương 1225: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (8)

Khoảnh khắc này.

Hứa Thanh Tiêu đứng trên cửu phẩm Phật Liên, Bồ Đề cổ thụ ở phía sau nhộn nhạo ba ngàn Phật pháp, Hạo Nhiên văn chung treo ở trên đỉnh đầu, buông xuống hàng tỷ đạo tử sắc Hạo Nhiên chính khí, khiến cho hắn trông giống như một vị thần.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, đệ tử Phật môn cũng gắt gao nhìn chăm chú vào Hứa Thanh Tiêu.

Trên dưới kinh đô, không có một đôi mắt nào không nhìn hắn.

Cũng vào lúc này.

Tiếng tụng kinh tráng lệ vang lên.

"Như thị ngã văn: Nhất thời, Đức Phật ở vương xá thành trong núi Thông, cùng với mười hai ngàn vị Đại Bỉ Khâu, đều là A La Hán, chư sơ đã tận, không có phiền não, bắt được lợi ích riêng của bản thân, tất cả đều có kết quả, tâm đắc tự tại."

"Họ được gọi là: A Nhược Trần Như, Ma Ha Già Diệp, Ưu Lâu Tần Loa Già Diệp, Già Da Già Diệp, Nà Già Diệp, Xá Lợi Phật, Đại Mục Tiễu Liên, Ma Ha Già Kiệt Diên, A Lâu Phiêu, Kiếp Tân Na, Kiếp Tân Na, Phiêu Phạm Ba Đề, Ly Bà Đa, Tất Lăng Già Bà Diêu, Bạc Câu La, Ma Ha Câu Doanh La, Nan Đà, Tôn Đà La Nan Đà, Phú Lâu Na Di Đa La Ni Tử, Tu Bồ Đề, A Nan, La Hầu La, đó là những đại A La Hán tri thức được mọi người biết đến."

Cùng với đó là âm thanh Phật tráng lệ này.

Đột ngột.

Trong thiên địa, vào giờ khắc này, hoàn toàn biến hóa.

Rầm rầm rầm.

Sấm sét vang lên, cuồng phong bao trùm, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, đã hoàn toàn biến thành.

Trên bầu trời.

Từng đám mây màu vàng xuất hiện, chiếu rọi ra ánh sáng màu vàng không gì sánh kịp, rơi vào trong kinh đô.

Một pho tượng Phật thân vô cùng to lớn xuất hiện trên bầu trời, thân Phật này, có kích thước lớn hơn vạn trượng, làm cho bầu trời trở nên vàng rực.

Phật quang chiếu rọi, chiếu lên trên dưới Đại Ngụy, phật quang không gì sánh kịp, từ trên mặt đất phun ra, giống như đại dương mênh mông, bao trùm hết tất cả.

Trong phút chốc, một bóng dáng pho tượng Phật xuất hiện, mỗi khi Hứa Thanh Tiêu tụng niệm ra một cái tên, thì sẽ có một pho tượng Phật hiện thế, vây quanh Phật Tổ ở trung tâm.

Đây là chân thân của Như Lai.

Chân thân vạn trượng, dần dần ngưng tụ chân thật, từng con kim long từ trong tầng mây bay ra, trông sống động như thật, vờn quanh Phật Đà.

Kim liên thập nhị phẩm ở dưới Phật, vạn chữ Phật ấn khắc trên chân thân Như Lai.

Tiếng Phạn bùng nổ, tiếng tụng kinh nối liền không dứt, vang vọng khắp thiên địa mỗi một tấc sông núi.

Yêu ma trong thiên địa, vào giờ khắc này lạnh run, lộ ra vẻ sợ hãi không gì sánh kịp, cả người bọn họ run rẩy, Phật lực mênh mông này, làm cho bọn họ cảm nhận được tuyệt vọng.

Vùng đất Tây Châu.

Tất cả chùa miếu, vào giờ khắc này, toàn bộ bộc phát ra Phật quang đáng sợ, phóng lên trời.

Một pho tượng Phật kia, cũng tiến hóa thành từng vị Phật, vây quanh chân thân Như Lai, nhưng bọn họ không cách nào tới gần, chỉ có thể quỳ bái ở xa xa.

Đây là chân linh của Phật Tây Châu, khi bọn họ xuất hiện, không có tư cách đứng bên cạnh chân thân Như Lai, chỉ có thể nhìn từ xa, giống như đệ tử Sa Môn, quỳ lạy trong hư không, nhìn Phật, cả người run rẩy.

"Chân thân Như Lai?"

"Đây đây. Chuyện này không thể nào."

"Hứa Thanh Tiêu vậy mà có thể diễn hoá ra Chân Thân Như Lai? Điều đó là không thể."

"Làm sao có thể, làm sao có thể, hắn làm sao có thể chiếu rọi ra Như Lai của Phật môn ta?"

Từng tiếng nuốt nước bọt vang lên, tám trăm biện kinh tăng vào giờ khắc này hoàn toàn mơ màng, bọn họ nuốt nước bọt, cuối cùng nói không nên lời.

Chân thân Như Lai đều đã tới, bọn họ còn dám nói cái gì nữa?

Ai dám nói gì với Như Lai?

Giữa Tây Châu, Già Lam thần tăng cảm ứng được một màn này, trên mặt ông ta lộ ra vẻ đắng chát, không gì so sánh.

"Vì sao Hứa Thanh Tiêu không phải là đệ tử Phật môn ta chứ."

Trong bảo điện, Già Lam thần tăng phát ra một giọng nói, giọng nói này tràn ngập sự khó chịu, cũng tràn ngập sự chua xót.

Mà trong Thiên Trúc tự, tất cả tăng nhân cũng nhao nhao kinh động, bọn họ nhìn về hướng vương triều Đại Ngụy, cách không mấy chục vạn dặm, cũng có thể nhìn thấy chân thân Như Lai.

Không ai dám nói thêm một câu nào, đồng loạt quỳ xuống lạy, hướng Như Lai bái lạy.

Trong lãnh thổ Tây Châu, dân chúng cũng toàn bộ quỳ xuống, hướng Như Lai dập đầu cúng bái, từ quân vương, xuống đến dân chúng, không ai dám bất kính với Như Lai.

Trong Tiểu Lôi Âm Tự.

Cũng truyền đến tiếng nói to lớn.

“A Di Đà Phật.”

“Chân thân Như Lai đã hiện ra, Hứa Thủ Nhân là Phật môn vô thượng chuyển thế, là Đức Phật, là Phật tử.”

“Truyền lệnh của lão nạp, phàm là đệ tử Phật môn ta, thấy Hứa Thủ Nhân như thấy Chân Phật, không thể mạo phạm, không thể chống đối.”

Khi giọng nói của Tiểu Lôi Âm Tự vang lên, thế nhân hoàn toàn rung động sôi trào.

Tiểu Lôi Âm tự tuy rằng đã bại trận, không còn khí phái của năm đó, nhưng suy cho vẫn là Phật tự thứ hai ở Tây Châu, địa vị cực cao, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Tiểu Lôi Âm Tự thật ra vẫn là chùa miếu đệ nhất trong lòng rất nhiều đệ tử Phật môn.

Không nghĩ tới chính là Tiểu Lôi Âm tự lại nói ra những lời này, nhận Hứa Thanh Tiêu làm Phật tử Phật môn, thành Phật môn vô thượng chuyển thế.

Mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có nhận hay không, địa vị này được tăng lên thật lớn.

Trước đây còn là Bát Bộ Thiên Long chuyển thế, hiện tại trực tiếp là Vô Thượng Phật Đà chuyển thế.

Tốt hơn tất cả mọi thứ.

Địa vị siêu việt ở trên.

Vù vù vù.

Trong phút chốc, trong Thiên Trúc tự, một chiếc chày hàng ma phóng lên trời, bộc phát ra Phật quang khủng bố, tạo thành một cột sáng, bay về phía vương triều Đại Ngụy, gia trì ở trong chân thân Như Lai.

Một chuỗi niệm châu, cũng bay lên trời, giống như chày hàng ma, tiến hóa tiểu thế giới, phóng thích ra Phật quang không gì sánh kịp, tràn vào trong chân thân Như Lai.

Còn có bát kim cương, Phật quang mênh mông, giống như dòng nước lũ vậy.

Đây là tam đại phật khí của Phật môn, là pháp khí vô thượng, hiện giờ bị chân thân Như Lai kinh động, trước tiên đáp lại.

Là tán thành chân thân Như Lai.

Chương 1226: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (9)

Kinh đô Đại Ngụy.

Trong Thiên Địa Văn cung, Vương Triều Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả.

Hắn ta biết Phật môn hôm nay tranh luận pháp, là viết kinh văn, đến để mê hoặc thế nhân, nhưng không nghĩ tới chính là Hứa Thanh Tiêu lại có thể tụng niệm ra kinh văn như vậy, triệu hồi được chân thân của Như Lai?

Cái này còn chơi cái rắm gì nữa?

Phật môn có mạnh đến đâu cũng không mạnh hơn Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc là lai lịch gì?"

"Vì sao hắn vừa hiểu Nho thuật, vừa hiểu Tiên pháp, lại còn hiểu Phật pháp?"

Giờ khắc này, Vương Triều Dương cũng có chút bối rối, Hứa Thanh Tiêu giống như nước giếng sâu không thể nhìn thấy được, vĩnh viễn không biết Hứa Thanh Tiêu còn có thể làm được cái gì nữa.

"Là đại thánh nhân, là đại thánh nhân niệm phật pháp, đúng, những thứ này đều là triết lý Phật pháp của đại thánh nhân, Hứa Thanh Tiêu lấy đồ đạc của tổ phụ ta, giả làm đồ của mình."

"Thật sự không hề có phẩm chất Nho giả."

Vương Triều Dương thật sự không hiểu, hắn ta nghĩ không ra vì sao Hứa Thanh Tiêu lại có thể làm được như vậy.

Cuối cùng hắn ta quy tất cả các vấn đề là do tổ phụ của hắn ta.

Là Hứa Thanh Tiêu trộm cắp truyền thừa của đại thánh nhân, những thứ này đều là truyền thừa của đại thánh nhân, chẳng

qua có một điểm hắn ta chọn lọc bỏ qua, đó chính là trong Thiên địa văn cung, căn bản không có gì về Phật pháp.

Cho dù là đại thánh nhân, cũng không chắc biết về Phật pháp.

Chỉ là có vài người chính là như vậy, bọn họ chỉ nguyện ý nhìn thấy một mặt bản thân muốn nhìn thấy, về phần những thứ khác, bọn họ đều sẽ lựa chọn mù mắt, loại người này không ít, cực kỳ nhiều.

Cũng giống như quan trường, ai sẽ muốn đồng liêu có tài năng hơn mình? Để có thể chiếm được vị trí cao nhất, không phải đều phải vận hành hoạt động sao?

Còn bên trong hoàng cung.

Các bách quan nắm chặt nắm tay, nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng cùng kích động.

Nhất là An Quốc công, hít sâu một hơi nói.

“Lão phu đã nói từ lâu rồi, Thủ Nhân thâm sâu khó dò, quả nhiên bị lão phu đoán trúng rồi.”

“Haizz, chỉ tiếc là, Thủ Nhân gặp phải chuyện quá phiền toái, không được, kế tiếp chúng ta phải ra tay, vì Thủ Nhân ngăn cản những chuyện phiền toái này, để Thủ Nhân dành nhiều thời gian hơn cho binh bộ.”

“Hiện giờ trong nước đã ổn định, thu hoạch lương thực càng ngày càng bội thu, quốc vận cũng càng ngày càng hưng thịnh, đã có đủ tư cách bắc phạt rồi.”

“Cần phải làm gì đó cho Thủ Nhân chút chuyện, để cho hắn nghiên cứu Binh bộ, không chừng thủ nhân sẽ có thể nghiên cứu ra một số binh khí chiến tranh cỡ lớn, đến lúc đó san bằng Man tộc.”

An Quốc công vô cùng kích động nói.

Chỉ là vừa nói xong những lời này, Nữ đế thoáng trầm mặc, bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã nghiên cứu chế tạo, hơn nữa cũng thu được kết quả rồi.

Trong Hoài Ninh vương phủ.

Nhìn chân thân Như Lai.

Hoài Ninh thân vương lộ ra tươi cười, không phải nụ cười chua xót, mà là một nụ cười bất đắc dĩ.

Ông ta biết điều đó.

Chính là không thể tự tin như vậy, ngươi xem có phải hay không, Hứa Thanh Tiêu lại thắng.

Hoài Ninh thân vương ngồi trên ghế thái sư, ông ta hoàn toàn trầm mặc.

Ngay từ đầu, ông ta đã nói, phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Lúc Hứa Thanh Tiêu giết phiên thương, ông ta đã nói rõ ràng, phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, nhưng phiên vương các nơi thì sao? Không một ai để Hứa Thanh Tiêu vào mắt.

Mặc cho Hứa Thanh Tiêu trắng trợn phát triển guồng nước, trong vương triều Đại Ngụy hắn muốn làm cái gì thì làm đó.

Kết quả Hứa Thanh Tiêu có thành tựu, ai cũng không làm gì được hắn, lại bắt đầu nghĩ một số âm mưu quỷ kế.

Đám người này có phải đầu óc có vấn đề không?

Hoài Ninh thân vương thật sự có chút chịu không nổi.

Nếu sớm nghe lời ông ta nói, Hứa Thanh Tiêu đã chết từ lâu rồi.

Lúc Hứa Thanh Tiêu thỉnh Thánh Ý chém giết con trai của ông ta, nên xoá sổ Hứa Thanh Tiêu, khi đó, Văn cung Đại Ngụy vẫn còn, thực lực của các phiên vương ở các nơi hùng hậu, Man tộc cũng có thể tiến công Đại Ngụy, tạo ra ngoại xâm.

Dân chúng Đại Ngụy cũng không đủ ăn, nên hoàn toàn có thể gây rối.

Kết quả thì sao?

Kết quả chính là, người này nói chờ một chút, người kia nói thời cơ chưa chín muồi, còn có người một số người thậm chí

còn không thèm để Hứa Thanh Tiêu vào mắt.

Bây giờ có tốt hơn không?

Những người không để Hứa Thanh Tiêu vào mắt, trên cơ bản đều đã chết sạch.

Về phần những người khinh thường Hứa Thanh Tiêu, lại càng thảm hơn, bị Hứa Thanh Tiêu nhục nhã một phen rồi giết.

Điều này có thú vị không?

Tâm của Hoài Ninh thân vương rất mệt mỏi, ông ta thật sự rất mệt mỏi, rõ ràng là ván cờ nắm chắc phần thắng, cứng rắn bị đám người này hại chết.

Sớm nghe lờ iông ta, nào có nhiều chuyện như vậy?

Chết tiệt.

Đám người này đáng chết.

Đi chết đi.

Bản vương không chơi nữa.

Tất cả đều cút hết đi.

“Lũ khốn khiếp.”

“Lão tử sao lại bị đám người này quản chứ.”

Một tiếng mắng chửi giận dữ vang lên trong vương phủ, trong tiếng mắng giận dữ này, tràn ngập không cam lòng, tràn ngập nghẹn khuất, nhưng càng nhiều hơn là tức giận.

Nhưng một lát sau, đột ngột, Hoài Ninh thân vương không khỏi nhíu mày.

Lẩm bẩm một tiếng.

“Đám cẩu vật này, có phải là gian tế Hứa Thanh Tiêu phái tới hay không?”

Tiếng nghi hoặc vang lên.

Sự tình đã bước này, Hoài Ninh thân vương bỗng nhiên hiện ra một ý nghĩ quỷ dị.

Ông ta nghiêm túc hoài nghi, tất cả đám người này đều là gian tế Hứa Thanh Tiêu mời tới, nằm vùng ở bên cạnh ông ta, chính là vì muốn giữ chân ông ta.

Điều này gần như không có khả năng, nhưng đã đến bước này, Hoài Ninh thân vương không thể không nghi thần nghi quỷ được.

Bên trong kinh đô.

Bên bờ hồ.

Tuân Tử nhìn cảnh tượng như vậy, không khỏi khẽ nhíu mày.

Phật quang ngút trời, đem toàn bộ kinh đô Đại Ngụy hiện ra thành màu vàng.

Chỉ là rất nhanh, Tuân Tử đổ toàn bộ số cá vừa mới câu lên được vào trong hồ, đội nón, rời khỏi nơi này.

Và trên một con phố.

Một nam tử, cũng lẳng lặng nhìn lên kim quang rực rỡ này.

Y là Hoa Tinh Văn.

Từ sau khi Văn Cung Đại Ngụy rời đi, y tùy ý tìm một chỗ ở.

Hiện giờ, y đã là Lễ bộ thị lang, ở trong triều đình không có cảm giác tồn tại gì, ở trong dân gian cũng không có cảm giác tồn tại gì.

Ngày thường ngoại trừ làm một số việc, thì sẽ đọc sách.

Sau khi nhìn thấy một màn này, trong ánh mắt Hoa Tinh Vân lại tràn ngập khát vọng, cũng tràn ngập không cam lòng.

Chương 1227: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (10)

Nhưng sau một lúc.

Hoa Tinh Vân vẫn thu hồi ánh mắt.

Lộ ra vẻ trầm tĩnh không nói.

“Anh hùng không thể đong đếm, chư thiên cùng thế nhân, tất cả chúng sinh, không có khả năng biết Đức Phật, Phật lực không có gì đáng sợ, giải thoát nhiều tam muội, còn các Pháp còn lại của Phật, những người không thể đo lường được vốn là từ trong vô số chư Phật, có đủ khả năng tu hành nhiều đạo, các pháp vi diệu sâu xa, khó thấy khó có thể.”

Lúc này, Phật âm mênh mông.

Chân thân của Như Lai hiển thế, tụng niệm Phật hiệu.

Tiếng Phật động trời động địa vang vọng trăm vạn dặm sông núi.

Chân thân của Như Lai.

Chiếu rọi chư thiên.

Giờ này khắc này, sắc mặt của Tuệ Giác thần tăng vô cùng trắng bệch.

Thiên Trúc tự năm trăm năm viết ra kinh văn, được trời đất tán thành, diễn hóa thế giới cực lạc của Phật môn, có thể lan tràn vạn dặm.

Nhưng mà Kinh Phật mà Hứa Thanh Tiêu niệm ra, lại có thể diễn hoá ra chân thân của Như Lai, chênh lệch giữa hai người dùng mười vạn tám ngàn dặm đều là vũ nhục chân thân của Như Lai.

Đến Như Lai cũng xuất hiện rồi.

Còn gì để tranh giành nữa không? Còn gì để nói nữa không?

Thua rồi.

Hoàn toàn thất bại.

Bại hoàn toàn.

Tuệ Giác thần tăng chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, cả người run rẩy, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu,cũng không phải nhìn một con người nữa, mà là nhìn một con quái vật, một con quái vật vô cùng khủng bố.

Hiểu Nho đạo, giác ngộ Tiên pháp, sáng tỏ Phật lý.

Loại người này, trên đời hiếm thấy, vượt ra ngoài tất cả, vừa có Hạo Nhiên chính khí của Nho đạo, lại có tư tưởng của Đạo gia, lại càng có đại trí tuệ của Phật môn.

Nói thật, Tuệ Giác thần tăng không hiểu sao lại cảm giác, Hứa Thanh Tiêu không phải là Phật gì chuyển thế, mà là Phật Tổ chuyển thế.

Người trên thế gian này có thể làm được trình độ này, ngoại trừ Phật Tổ, ông ta thật sự không thể tưởng tượng được ai có thể làm được như thế?

“A Di Đà Phật.”

“Phật nói, trong biển khổ thế gian, Phật pháp cứu người, cứu người trước cứu chính mình, Phật không thể mê hoặc thế gian, Phật không thể lừa dối chúng sinh, những thế giới này không phải là cõi cực lạc, Tiểu Thừa cũng vậy.”

Tiếng Đức Phật vĩ đại vang lên.

Trên bầu trời.

Chân thân của Như Lai chậm rãi ra tay, chỉ một chưởng, đã phá huỷ kinh văn tám trăm biện kinh tăng viết, dị tượng vạn dặm cũng triệt để tiêu tán như khói.

Thế giới cực lạc của Phật môn Tây Châu, vào giờ khắc này trực tiếp hóa thành hư không.

Một chưởng này, cũng hoàn toàn nghiền nát tất cả mộng đẹp của Phật môn.

Thế giới rung động.

Nhưng giống như cũng trầm mặc không nói, giờ khắc này mọi người không khỏi suy nghĩ về một chuyện, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu là ai.

Vì sao hắn có thể hiểu được tam pháp Nho giáo, Phật giáo và Đạo giáo?

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Tuệ Giác thần tăng vang lên.

"Điều này không thể xảy ra."

"Đây là thế giới cực lạc của Phật môn ta, sao có thể là hư không?"

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi đã làm gì?"

"Diễn hóa chân thân của Như Lai, hủy diệt căn của Phật môn ta?"

"Ngươi có đạt được Chân Kinh của Như Lai chưa."

Giờ khắc này, Tuệ Giác thần tăng phát ra tiếng gầm gừ.

Trái tim ông ta đang nhỏ máu.

Dị tượng vừa rồi, kinh văn Phật môn Tây Châu thôi diễn năm trăm năm mới thôi diễn ra, là điểm đến cuối cùng của đệ tử Phật môn.

Ông ta vô cùng tin tưởng cái này là thế giới cực lạc, là điểm đến cuối cùng của các đệ tử Phật môn.

Cho nên ông ta nguyện ý dâng hiến sinh mệnh của mình cho Phật môn, chỉ hy vọng một ngày nào đó, mình có thể bước vào thế giới này.

Nhưng hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu nghiền nát giấc mộng của ông ta, làm cho tín ngưỡng của ông ta vào giờ khắc này hoàn toàn sụp đổ.

Nếu không có thế giới cực lạc này, vậy thì cõi đi về của Phật môn là gì?

Sau khi một người chết đi, rốt cuộc người đó có chết không?

Ông ta không.

Ông ta không muốn chấp nhận thực tế này.

Ông hy vọng rằng sau khi chết có thể đi đến thế giới cực lạc, có thể lắng nghe Phật pháp, có thể vô tư, không hoàn toàn biến mất.

Nếu là như vậy, ông ta sẽ sinh ra sợ hãi, sợ tương lai, sợ chết.

Cho nên ông ta rống giận, cho rằng chân thân của Như Lai chẳng qua chỉ là Hứa Thanh Tiêu vận dụng bí pháp, hay là đã đạt được Chân Kinh của Như Lai, hôm nay tụng niệm ra, động ta động chân, muốn diệt căn cơ của phật môn.

Chỉ là vừa nói ra lời này.

Khoảnh khắc này.

Trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu tràn ngập thương xót.

Loại thương xót này, làm cho Tuệ Giác thần tăng cảm thấy ghê tởm, cảm thấy tức giận, cũng cảm thấy cả người không thoải mái.

Ông ta không cần ai khác thương xót cho ông ta.

Ông ta muốn thương xót cho thế giới, bởi vì thế giới là đau khổ, bản thân chẳng hề có đau khổ.

Cho nên ông ta cực kỳ chán ghét kiểu thương xót này.

Nhất là sự thương xót của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ông ta càng như thế, sự thương xót trong mắt Hứa Thanh Tiêu lại càng nồng đậm.

Ông ta không phải thích thế sao?

Không phải thích dáng vẻ thương xót thế nhân mỗi ngày sao?

Vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ làm cho ông ta cảm nhận được loại cảm giác này như thế nào?

Nói thật, Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ phản cảm với khuôn mặt và ánh mắt thương xót thiên hạ này, giống như mọi người trong thiên hạ đều đang chịu khổ, còn ông ta là Đấng Cứu Thế vậy.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi trả lời bần tăng.”

“Nếu ngươi không trả lời, bần tăng không phục.”

“Trận luận pháp này, bần tăng không thừa nhận.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, giọng nói của ông ta như sấm, giờ khắc này ông ta đã sắp nhập ma rồi.

Không, chính xác mà nói, ông ta bị nhập ma rồi.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời.

Hắn chỉ nhìn ông ta như vậy, giống như nhìn một người đáng thương.

Hứa Thanh Tiêu hôm nay chính là muốn cho Tuệ Giác thần tăng hoàn toàn bại lộ tâm ma của ông ta.

Năm trăm năm trước, Chu Thánh tranh luận pháp trục xuất Tiểu Lôi Âm Tự khỏi Trung Châu trong năm trăm năm.

Mà hôm nay, Hứa Thanh Tiêu cũng muốn Thiên Trúc tự bị trục xuất năm trăm năm, thậm chí một ngàn năm.

Chương 1228: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (11)

Chu Thánh năm đó tranh luận pháp, cũng là tranh luận làm cho Phật môn tức hộc máu, thất bại thảm bại trở về.

Còn Hứa Thanh Tiêu lại càng tàn nhẫn hơn, hắn muốn Tuệ Giác thần tăng nhập ma, để cho chấp niệm của ông ta hoàn toàn bại lộ ra, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể làm cho thế nhân nhìn thấy rõ, đệ tử Phật môn, không hoành tráng như trong tưởng tượng.

Cũng không tràn ngập trí tuệ như trong tưởng tượng, bọn họ cũng là phàm nhân, phàm nhân giống như người bình thường.

Không cần cả ngày không có việc gì, giả thần giả quỷ, làm dáng vẻ như chúng sinh trên thiên hạ này đều đang đau khổ vậy.

Thế nhân có khổ hay không khổ, là do thế nhân quyết định.

Không tới lượt đệ tử Phật môn đến cổ xuý, lợi dụng cái này giả thần giả quỷ, đe dọa thế nhân, kết quả chính mình cũng chỉ là phàm phu tục tử.

Còn ở chỗ này giả vờ không tầm thường.

“Ngươi nói đi.”

“Tại sao ngươi không nói chuyện?”

“Có phải bị bần tăng đoán trúng rồi không?”

“Chân thân của Như Lai quả thật là thật, nhưng thế giới Cực Lạc cũng là thật, chẳng qua là ngươi dùng dị tượng áp chế dị tượng Phật môn ta.”

“Mục đích của ngươi, chính là muốn ngăn cản Phật môn Đông độ, ngăn cản Phật môn nhập trú vào Đại Ngụy.”

“Hứa Thanh Tiêu, tâm ngươi thật tàn ác.”

“Ngươi mời Chu Thánh chém giết tám phần người đọc sách của Nho đạo, tạo nên vô lượng sát nghiệt, dẫn tới thiên địa biến hóa, sinh ra vô số yêu ma.”

“Phật môn ta không muốn nhìn thế nhân chịu đau khổ, cũng không muốn nhìn thế nhân trong nước sôi lửa bỏng, liều mạng tranh luận pháp, gánh vác áp lực lớn, từng bước từng bước đi tới Đại Ngụy.”

“Vì để cho chúng sinh trong thiên hạ vượt qua kiếp nạn này, vì để cho chúng sinh trong thiên hạ, không còn sầu lo nữa, nhưng ngươi lại trăm phương kế ngăn trở, cũng bởi vì Phật môn sai người mở mang trí tuệ.”

“Do đó thoát khỏi sự quản lý của vương triều, ngươi sợ quyền thế của ngươi không còn, ngươi sợ địa vị của ngươi không còn, ngươi sợ uy vọng của ngươi không còn, cho nên ngươi tụng niệm chân thân Như Lai, dùng thủ đoạn không thể cho người khác nhìn thấy, hủy hoại thế giới cực lạc của Phật môn ta.”

“Cũng hủy đi con đường tự cứu mình của thiên hạ, có phải hay không?”

Tuệ Giác thần tăng giống như phát điên, trách cứ Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng.

Hứa Thanh Tiêu, không để ý tới ông ta, trong ánh mắt vẫn là kiểu thương xót như trước, ánh mắt giống như đúc ánh mắt của Tuệ Giác thần tăng trước đây, thậm chí càng nồng đặc hơn so với Tuệ Giác thần tăng.

Khoảnh khắc này.

Tuệ Giác thần tăng bị ánh mắt như Hứa Thanh Tiêu nhìn lông.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không được dùng kiểu ánh mắt này nhìn tôi.”

Ông ta gầm lên.

Phật pháp cuồn cuộn ngút trời, hóa thành sức mạnh như nước lũ, trấn áp hướng tới Hứa Thanh Tiêu.

“Lớn mật.”

“Làm càn.”

“Ngươi muốn muốn chết sao?”

Giờ khắc này, trong kinh đô Đại Ngụy, từng giọng nói vang lên, người dẫn đầu mở miệng chính là Vô Trần đạo nhân, ông ta trực tiếp nổi giận.

Tràn ngập nhất phẩm thiên uy, trong ánh mắt tràn đầy sát khí.

Nói không lại thì động thủ? Thật không để những nhất phẩm này vào mắt sao?

Muốn chết, phải không?

Bùm.

Tuy nhiên phật lực của Tuệ Giác thần tăng đã bị Hạo Nhiên Văn Chung trực tiếp ngăn cản ở bên ngoài, bập bềnh tầng tầng lớp lớp chính khí.

Tương tự thế, thiên uy của Vô Trần đạo nhân, cũng bị một luồng Phật lực mạnh mẽ ngăn chặn lại, tám trăm biện kinh tăng, bọn họ trước tiên động thủ, ngăn cản luồng thiên uy này.

Đáng tiếc chính là, đây là nhất phẩm thiên uy.

Tám trăm biện kinh tăng đồng loạt hộc máu, ngăn cản cỗ thiên uy này, nhưng cũng cực kỳ không dễ chịu.

“Thần tăng, chớ có chấp nhất.”

“Thần tăng, không thể cố chấp.”

“Không thể như thế.”

Bọn họ đồng loạt mở miệng, cũng đã nhìn ra được Tuệ Giác thần tăng có chút nhập ma, cho nên trước tiên mở miệng, muốn làm cho Tuệ Giác thần tăng thức tỉnh lại, không thể tiếp tục như vậy, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Câm miệng lại.”

“Tất cả câm miệng hết cho ta.”

“Căn cơ của Phật môn ta, hôm nay đều bị Hứa Thanh Tiêu tiêu diệt, đây là cố chấp gì chứ?”

“Thân là đệ tử Phật môn, sao có thể tận mắt nhìn thấy Phật pháp bị tiêu diệt?”

“Hứa Thanh Tiêu, hôm nay, bần tăng lấy mạng đổi mạng, độ ngươi xong độ ta.”

Tuệ Giác thần tăng rống to, ông ta đã hoàn toàn nhập ma rồi, toàn thân tràn ngập Phật quang, nhưng lại hiện ra màu đen.

Chấp niệm của ông ta quá sâu, vào giờ khắc này đã hóa thành ma.

Phật quang của ông ta bao phủ hết tất cả, hóa thành nghiệp hỏa đáng sợ, thiêu đốt bản thân, sau đó xông về phía Hứa Thanh Tiêu, muốn đồng quy vu tận với Hứa Thanh Tiêu.

Hành động đột ngột của ông ta, không ai có thể đoán trước, Tuệ Giác thần tăng lại có thể ôm ý nghĩ này.

Muốn đồng quy vu tận với Hứa Thanh Tiêu.

Theo ông ta thấy, Hứa Thanh Tiêu là tai họa ngầm lớn nhất của Phật môn.

Ông ta nhất định phải chém chết Hứa Thanh Tiêu, dù cho cùng Hứa Thanh Tiêu đồng quy vu tận cũng tốt.

Cho nên ông ta không tiếc thiêu đốt Phật pháp của bản thân, dốc hết toàn lực, muốn cùng trói buộc với Hứa Thanh Tiêu, lấy nghiệp hỏa thiêu đốt bản thân.

Đây là điều mà tất cả mọi người không nghĩ đến.

Bất kể là nhất phẩm của Tiên môn, hay là dân chúng vương triều Đại Ngụy, thậm chí Hoài Ninh thân vương và Vương Triều Dương cũng đều không ngờ tới, Tuệ Giác thần tăng lại kinh khủng như vậy?

“Làm càn.”

“Ngươi quả nhiên là muốn chết.”

“Chém đầu ông ta.”

“Nếu Hứa ái khanh có bất kỳ bất trắc nào, huy động quân Đại Ngụy ở Tây Châu, tàn sát hết tất cả.”

Giờ khắc này, từng giọng nói vang lên, trong kinh đô Đại Ngụy, sáu vị nhất phẩm trực tiếp xuất thủ trước tiên, nhất là Kiếm Vô Cực, ông ta vô cùng bá đạo, chém tới một đạo kiếm khí, muốn trực tiếp chém chết Tuệ Giác.

Kiếm khí vô song, nhưng áo cà sa trên người Tuệ Giác thần tăng lại bộc phát ra Phật quang vô lượng, ngăn cản một kích trí mạng này, tranh thủ thời gian cho ông ta, cùng Hứa Thanh Tiêu đồng quy vu tận.

Chương 1229: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (12)

Trong hoàng cung Đại Ngụy, nữ đế trực tiếp đứng dậy, ngưng tụ quốc vận long đỉnh, muốn bảo vệ Hứa Thanh Tiêu, đồng thời trong mắt nàng cũng tràn ngập sát ý, có vẻ vô cùng phẫn nộ.

Nàng rất thẳng thắn, nếu Hứa Thanh Tiêu có bất kỳ bất trắc nào, nàng muốn huy động quân Tây Châu, diệt Phật môn thiên hạ, bá đạo, lấy máu trả máu.

"Không thể."

"Tuệ Giác, ngươi làm càn."

Mà ở Tây Châu cũng truyền đến giọng nói, xuất hiện ba chùm Phật quang ngút trời, đây là tiếng rống giận dữ của Già Lam thần tăng, ông ta trước tiên cảm ứng được, cho nên ngưng tụ sức mạnh của ba Phật khí, muốn ngăn cản hết những điều này.

Nhưng trên thực tế, có một điểm rất ít người nhận ra.

Đó chính là Già Lam thần tăng nhìn như là thời khắc quan trọng nhất, nhưng lúc Tuệ Giác thần tăng nhập ma, ông ta không có xuất thủ, nhưng lại ra tay vào lúc này.

Nhìn như đúng lúc muốn giúp Hứa Thanh Tiêu, nhưng rõ ràng đã muộn rồi.

Hứa Thanh Tiêu và Tuệ Giác chênh lệch không quá trăm trượng.

Còn Tây Châu cách nơi này mấy chục vạn dặm, Phật quang cho dù xuyên thấu hết thảy, nhưng hơn mười vạn dặm, cũng không có khả năng đến ngay lập tức.

Cần phải mất một lúc, mà khoảng thời gian này, cũng đủ cho Tuệ Giác thần tăng cùng Hứa Thanh Tiêu đồng quy vu tận rồi.

Đương nhiên, cũng không chắc chắn, có lẽ không phải như những gì đã nghĩ tới, mà đây chỉ là một loại ác ý phỏng đoán

mà thôi.

Già Lam thần tăng cũng hy vọng Hứa Thanh Tiêu chết.

Nhưng mà người hy vọng Hứa Thanh Tiêu chết nhất, không phải Là Già Lam Thần Tăng, mà là Vương Triều Dương và Hoài Ninh thân vương.

Nhất là Hoài Ninh thân vương, ông ta nắm chặt nắm tay hơn, gắt gao nhìn hết tất cả.

Như thế này mới đúng.

Không nên dông dài nhiều với Hứa Thanh Tiêu như vậy, nào có đạo lý gì để nói chứ, giết Hứa Thanh Tiêu tốt hơn tất cả mọi thứ.

Sợ, thì chỉ biết thua cả đời mà thôi.

Tuy nhiên, ngay giờ khắc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

"Nếu ta nghe thấy, nhất thời, Chí Tôn ở trên đỉnh núi Linh Thứu thành Vương Xá, ở pháp giới thanh tịnh thâm sâu nhất, cảnh giới của chư Phật, nơi ở Như Lai. Với chúng tỳ kheo chín vạn tám ngàn người, đều là A La Hán."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn vẫn luôn phòng Tuệ Giác thần tăng, hiện giờ đến thời khắc quan trọng, Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn nói nhảm nữa, trực tiếp tụng niệm Kim Quang Minh Tối Thắng Vương Kinh.

Hắn muốn triệt để đánh bại sự tự tin của Tuệ Giác thần tăng.

Cũng phải triệt để để để Phật môn chịu thiệt thòi lớn.

Nói mình chỉ là đạt được Chân Kinh Như Lai đúng không?

Hứa Thanh Tiêu sẽ để cho ông ta biết, cái gì gọi là Chân Kinh Phật pháp chân chính.

Tiếng kinh thánh chấn động trời đất, giờ khắc này, lại xuất hiện từng bóng dáng.

Đây là thiên thần của thế giới, đứng trên bầu trời, quan sát thế gian.

Phạn âm khủng bố vang vọng khắp thiên địa mỗi một tấc sông núi, Vô Lượng Thiên Thần xuất hiện, một pho tượng hư ảnh Thần Phật đứng trên bầu trời, rậm rạp chằng chịt, làm cho thế gian như một xứ sở thần tiên trong thế gian.

Vô số yêu ma vào giờ khắc này, phát ra tiếng kêu rên vô cùng thảm thiết thê lương, người lây nhiễm tà khí, lập tức tan thành mây khói tại chỗ.

Phật pháp mênh mông, Phật niệm vô song, bọn họ trốn ở trong vực thẳm, sợ hãi vạn phần, căn bản là không dám xuất hiện nữa.

Một khi xuất hiện, chỉ sợ chết ngay tại chỗ không có chỗ chôn.

Vào lúc này, vô số yêu quái phát ra tiếng thét chói tai, những người nhiễm tà khí liền biến mất tại chỗ. Phật pháp rộng lớn, niệm Phật vô song, họ ẩn trong vực thẳm, khiếp sợ đến mức không dám xuất hiện nữa. Một khi xuất hiện, e rằng sẽ không chôn tại chỗ. “Lại là kinh Phật tối cao, lại là kinh Phật tối cao.”

“Lại là Kinh Phật Vô Thượng, lại là Kinh Phật Vô Thượng.”

“Vô Lượng Thiên Thần hiển thế, rốt cuộc Hứa Thanh Tiêu là ai? Tại sao hắn biết nhiều Phật pháp vậy?”

“Phật pháp kinh người như vậy, Hứa Thanh Tiêu kinh khủng như vậy.”

“Tuệ Giác thần tăng, đã hoàn toàn nhập ma, không tiếc lấy mạng của bản thân đổi lấy mạng Hứa Thanh Tiêu, quả nhiên là tàn ác mà.”

“Đây có phải là Phật môn không? Quả nhiên là đủ ngoan độc, tranh luận pháp không lại, thì lập tức dùng thủ đoạn như vậy, đúng là ghê tởm.”

Đủ các loại âm thanh bang lên, mọi người đầu tiên bị chấn động vì Hứa Thanh Tiêu tụng niệm ra kinh Phật như vậy, sau đó lập tức chửi bới thủ đoạn của Tuệ Giác thần tăng, cực kỳ bẩn thiểu.

“Ám ma ni bát mê hồng (Om Mani Padme Hum trong tiếng Phạn).”

Chỉ là, ngay giờ khắc này, Vô Lượng Thiên Thần đồng loạt mở miệng, Chân Thân Như Lai lại vươn phật chưởng, thần chú sáu chữ của Phật môn vang lên

Cố định Tuệ Giác thần tăng tại chỗ.

Phật lực khủng bố nghiêng xuống như thác nước, toàn bộ rơi vào trên người Tuệ Giác thần tăng.

Nghiệp hỏa gia trì khổ sở, làm cho lông mày của Tuệ Giác thần tăng vặn vẹo, khuôn mặt dữ tợn, ông ta đứng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, chỉ có khoảng cách không đến một trượng, nghiệp hỏa bùng cháy thiêu đốt, ông ta thống khổ vạn phần.

Nhưng trong ánh mắt ông ta lại tràn ngập hận ý và phẫn nộ vô tận.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Ngươi lừa gạt Phật Thích Ca, ngươi vì quyền thế, vì địa vị vương triều, ngăn cản lừa gạt Phật môn ta Đông Độ."

"Rốt cuộc ngươi đang mưu mô cái gì?"

Tuệ Giác thần tăng phát ra tiếng chất vấn, ông ta quá thống khổ, những thống khổ này toàn bộ hóa thành phẫn nộ, ông ta đem tất cả lỗi lầm, toàn bộ đổ cho Hứa Thanh Tiêu, cho rằng hết tất cả, đều là do Hứa Thanh Tiêu hại.

Nhưng mà.

Ngay tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu vươn hai tay ra, sau đó khép lại.

Thần Phật đầy trời cũng vươn hai tay ra, chậm rãi khép lại, đồng bộ với Hứa Thanh Tiêu.

"Tuệ Giác."

"Ngươi chấp nhất nhập ma, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng trên thực tế Phật mà ngươi học, chẳng qua là Phật của bản thân ngươi."

"Ngươi tu Phật đến đây, nhưng chỉ vì sau khi chết có thể vào thế giới cực lạc, thoát khỏi biển khổ, cũng không phải là cao tăng chân chính của Phật môn."

“Cái gì Phật pháp đông độ, cái gì thiên hạ chúng sinh, hết thảy tất cả, đều là cái cớ của ngươi.”

“Nếu ngươi coi như thật lòng nghĩ cho thiên hạ, cần gì phải đông độ Phật pháp?”

“Chân Kinh, không cần Đông Độ, cũng có thể phát huy.”

“Ngươi tranh luận pháp không được, lại vọng tưởng đốt nghiệp hỏa của bản thân, cùng đồng quy vu tận với bổn vương.”

“Ngươi đã động sát niệm, hoàn toàn nhập ma.”

“Hôm nay, ta sẽ tiêu diệt thói giả nhân giả nghĩa của ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu tức giận trừng mắt, hắn giơ tay lên, chân thân Như Lai giơ tay lên, sau đó mạnh mẽ đánh xuống.

Chương 1230: Chân Thân Như Lai, Vô Lượng Thiên Thần, Hứa Thanh Tiêu Là Thế Tôn Phật Môn (13)

Thiên uy khủng bố.

Không thể ngăn cản, không thể kinh thường.

Đây là chân thân Như Lai, một chưởng hạ xuống, Tuệ Giác thần tăng căn bản không cách nào chống cự lại sức mạnh của thiên uy như vậy.

Nghiệp hỏa thiêu đốt, đem thân thể hắn đốt liên tiếp khô héo, Như Lai thần chưởng, càng muốn đem hình thần câu diệt của hắn.

"Không thể."

"Hứa thí chủ, có thể buông tha cho sư đệ bần tăng hay không."

Lúc này, giọng nói của Già Lam thần tăng vang lên, ông ta mở miệng, hy vọng Hứa Thanh Tiêu buông tha cho sư đệ ông ta.

Đáng tiếc là, Phật chưởng đã hạ xuống, thân thể Tuệ Giác thần tăng trực tiếp vỡ vụn, căn bản không thể được cứu.

Chỉ có điều, nguyên thần của ông ta vẫn còn ở đây.

Vẫn quấn quanh nghiệp hỏa như trước, thống khổ không chịu nổi, tràn ngập từng luồng từng luồng hắc khí.

Đây là chấp niệm trong lòng ông ta, cũng là ma khí của ông ta, ông ta nhập ma, mặt mũi dữ tợn, nguyên thần diễn hóa thành ma, thoạt nhìn cực độ xấu xí cùng đáng sợ.

Giương nanh múa vuốt, da đen, trán cao, làm người ta phát sợ.

Nếu như Phật hóa thành ma, chính là dáng vẻ như vậy, sẽ còn khủng bố hơn.

"Tại sao?"

"Tại sao?"

“Dám hỏi Như Lai Phật Tổ, Phật môn ta có thế giới cực lạc hay không?”

Tuệ Giác thần tăng diễn hóa thành ma, phát ra tiếng gầm gừ, ông ta còn có thể sống, là bởi vì chấp niệm trong lòng quá sâu.

Ông ta vẫn hỏi câu này, thế gian này có thế giới cực lạc hay không.

Tuy nhiên ông ta không hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Mà là hỏi Như Lai Phật Tổ.

“Phật có ba ngàn cõi cực lạc.”

Nhưng thật không ngờ, chân thân Như Lai trả lời.

Điểm này ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ tới, vậy mà thật sự trả lời.

“Ở đâu chứ?”

“Vì sao ta không nhìn thấy.”

Tuệ Giác thần tăng mở miệng, ông ta đã trở nên điên điên khùng khùng.

“Trong lòng có bụi bặm, tự nhiên không thấy.”

“Phật Đại Thừa lộ ra, cực lạc xuất thế.”

Dức Phật nổi lên, một lần nữa trả lời Tuệ Giác thần tăng.

“Phật Đại Thừa lộ ra? Phật Đại Thừa là gì? Ai biết Đại Thừa Phật?”

Lại nhắc tới Phật Pháp Đại Thừa, Tuệ Giác thần tăng không khỏi mở miệng, giọng nói của ông ta tràn ngập không kiên nhẫn cùng phẫn nộ.

“Thế tôn xuất thế, Đại Thừa lộ rõ.”

Chân thân Như Lai trả lời.

Nói cho chúng sinh trong thiên hạ biết, sau khi thế tôn xuất hiện, đại thừa sẽ hiển thế.

“Ai là Thế Tôn?”

Tuệ Giác thần tăng tiếp tục hỏi, ông ta đã điên rồi, chấp niệm quấn thân, không có gì để nói.

Chỉ có điều, vấn đề này không chỉ có ông ta thắc mắc, mà thế nhân cũng rất tò mò, ai là Thế Tôn của Phật môn?

Lúc này, chân thân Như Lai trả lời.

"Người gọi chân thân ta, là thế tôn đương thời."

Lời này vừa nói.

Tất cả mọi người của Phật môn Tây Châu hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, cùng với Trung Châu, tất cả sinh linh đều ngây ngẩn cả người.

Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là thế tôn chuyển thế của Phật môn?

Mặc dù, Tiểu Lôi Âm Tự ở Tây Châu gọi Hứa Thanh Tiêu là Đức Phật chuyển thế.

Nhưng loại công nhận này, cũng không tính là cái gì, dù sao cũng có thể lý giải là Tiểu Lôi Âm Tự gió chiều nào xoay chiều đấy.

Nhưng bây giờ thì khác.

Chân thân Như Lai biểu hóa.

Chính miệng thừa nhận Hứa Thanh Tiêu chính là Phật chuyển thế, là thế tôn đương thời.

Đây là vinh dự vô tận.

Thật giống như thánh nhân hồi phục, nói Hứa Thanh Tiêu chính là thánh nhân chuyển thế.

Người đọc sách trong thiên hạ, thấy Hứa Thanh Tiêu như thấy thánh.

"Không."

"Không."

"Không, hắn không phải Thế Tôn, hắn là yêu ma, hắn muốn hại Phật môn ta."

“Ngươi không phải Như Lai, ngươi không phải Như Lai, ngươi là Phật giả.”

Tuệ Giác thần tăng rống to, mắt ông ta muốn nứt ra, không muốn thừa nhận tất cả, cũng không muốn thừa nhận tất cả.

“A Di Đà Phật.”

Chân thân Như Lai tụng niệm Phật hiệu, sau một khắc, Phật lực mênh mông hạ xuống, trực tiếp siêu độ cho Tuệ Giác thần tăng.

Không dông dài thêm nữa.

Chỉ là ngay tại thời điểm này.

Chân thân Như Lai nhìn xa xa.

Không biết nhìn cái gì.

Sau một khắc, ngài chậm rãi mở miệng nói.

“Mong Thế Tôn, sớm ngày truyền Phật Pháp Đại Thừa.”

“Đại nạn sắp tới, chúng ta trợ giúp Thế Tôn một tay.”

Giọng nói vang lên.

Tiếp theo.

Vô Lượng Thiên Thần, chân thân Như Lai, hóa độ Phật quang, ngưng tụ niệm lực của chúng sinh, hóa thành mười hai hạt Phật châu, chiếu rọi tất cả chư thiên, gia trì Vô Lượng Phật Pháp.

Muốn giúp Hứa Thanh Tiêu một tay.

Bùm.

Phật lực mênh mông xâm nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, giờ khắc này lợi ích vô song ập tới.

Vùng trời kinh đô Đại Ngụy.

Giọng chân thân Như Lai vang lên.

Đại kiếp nạn sắp đến, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể sớm ngày truyền thụ Đại Thừa phật pháp.

Sau đó, phật lực vĩ đại vô biên dũng mãnh lao tới Hứa Thanh Tiêu.

Phật lực đáng sợ tràn ngập.

Toàn bộ đều chảy vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, đắp nặn căn cơ Phật môn vô thượng cho hắn.

Đây là lợi ích khổng lồ.

Đệ tử thiên hạ Phật môn vừa nhìn đã nhận ra, đây là đại tạo hoá tối thượng…

Trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ phật duyên.

Chỉ trong nháy mắt, cảnh giới cũng điên cuồng tăng vọt.

Phật môn cũng có mười cấp cảnh giới.

Cấp mười cho phật duyên, cấp chín cho phật cốt, cấp tám cho phật tuệ, cấp bảy cho phật tâm, cấp sáu cho nhập định, cấp năm cho cổ tăng, cấp bốn cho lĩnh ngộ, bồ đề cảnh cấp ba, giác ngộ cảnh cấp hai, giác ngộ cảnh cấp một.

Đây là mười cấp Phật môn.

Trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ phật duyên, sau đó đắp nặn phật cốt, sinh ra phật tuệ, ngưng tụ phật tâm.

Trong chớp mắt nhập định, hiểu được trí tuệ, bước vào cổ tăng, chuyển sang lĩnh ngộ, biết thiên mệnh.

Cuối cùng cây bồ đề cổ thụ sau lưng hắn rắc xuống hào quang vô tận, tràn ngập trí tuệ khôn cùng, bước vào Bồ Đề cảnh.

Niệm lực chúng sinh đang tăng cường, dòng niệm lực giống như dân ý, có được đặc tính, có thể chuyển đổi thành đủ loại năng lượng.

Niệm lực thật ra chính là một loại dân ý.

Chân thân Như Lai đã khâm điểm Hứa Thanh Tiêu thành Thế tôn Phật môn, ngày khác sẽ truyền Đại Thừa phật pháp cho thế gian.

Đối với chúng sinh Tây Châu mà nói, sự công nhận này còn quyền uy hơn sự công nhận của Thiên địa.

Chúng sinh Tây Châu tín ngưỡng Phật môn, là tín đồ vô cùng thành kính, hiện giờ chân thân Như Lai đã nhận định Hứa Thanh Tiêu là Thế tôn, vậy thì bọn họ sẽ càng không có bất cứ nghi ngờ nào.

Chương 1231: Phật Đạo Tam Phẩm, Long Đỉnh Trung Châu, Bát Bảo Phật Liên! (1)

Không giống như trong vương triều, Hứa Thanh Tiêu làm rất nhiều việc tốt, mặc dù nhận được rất nhiều dân ý, nhưng cũng phải trả giá. Hơn nữa chỉ là dân ý của một vương triều Đại Ngụy.

Không phải toàn bộ Trung Châu, hiện tại chỉ một câu nói của Như Lai chân thân đã làm cho Hứa Thanh Tiêu nhận được niệm lực của chúng sinh Tây Châu, chuyện này sao không khiến người ta kinh hãi cho được?

Phật quang khủng bố nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu. Những cái này không phải là niệm lực, mà chỉ là lợi ích do kinh văn của Hứa Thanh Tiêu mang tới.

Đột phá cảnh giới, cũng là vì phật quang vô biên.

Niệm lực của chúng sinh cứ thế tăng cường.

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ đỉnh quốc vận Đại Ngụy, cùng nhau chia sẻ niệm lực chúng sinh đáng sợ này, hắn muốn ngưng tụ ra Long đỉnh Trung Châu.

Nếu có thể ngưng tụ được Long đỉnh Trung Châu, thì có thể tiến về phía long mạch Trung Châu, tìm kiếm những thứ cực phẩm linh kim.

Đây là chuyện cấp bách hiện nay.

Trên bầu trời.

Long đỉnh Đại Ngụy đang hút lấy niệm lực chúng sinh cuồn cuộn, thân thể cũng càng ngày càng chân thực, mỗi một chiếc vảy rồng đều chói sáng lấp lánh, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

Hắc quang sáng bóng, dường như thật sự muốn hóa thành Rồng.

“Grào!”

Đến cuối cùng, tiếng rồng ngâm đáng sợ vang lên, vang vọng khắp Trung châu. Mọi người đều nhận ra long đỉnh Đại Ngụy đã hoàn toàn bước vào viên mãn, nếu như tiến lên một bước nữa, có thể sẽ hóa thành Long đỉnh Trung Châu.

Không có bất kỳ bằng chứng nào, chỉ là một loại trực giác.

Bởi vì trên vùng trời của kinh đô Đại Ngụy có một con Rồng dài vạn trượng đang lượn vòng. Nó toả ra khí thế ngút trời, long uy tràn ngập, đang trấn áp quốc vận Đại Ngụy.

Điều đáng sợ hơn chính là chân long đang nuốt một ít khí đục, phun ra từng dòng khí màu tím rồi chìm vào trong hư không.

Nó đang hấp thu âm lực của vương triều Đại Ngụy, trả lại một ít dương lực.

Số dương lực đó sẽ cải thiện non sông trong lãnh thổ vương triều Đại Ngụy, làm cho linh khí càng thêm dồi dào, khiến cho đất đai càng thêm phì nhiêu, trong tương lai có thể sinh sôi ra vô số lợi ích.

Thí dụ như nói sau này có thể sẽ ra đời ruộng đất Linh Mễ, hay là có thể dựng dục ra được sơn mạch Linh Kim cực phẩm.

Thậm chí tiếp tục phát triển lâu dài, uống một ngụm sơn tuyền, người sẽ cảm thấy ngọt, uống thời gian dài có thể kéo dài tuổi thọ.

Chính là khoa trương như thế đấy, hơn nữa lợi ích là vô cùng vô tận.

Nhưng chỉ có trong lãnh thổ Đại Ngụy, nếu như có được Long đỉnh Trung Châu thì liền không giống thế nữa. Chỉ cần những nơi có quốc vận bao trùm, thí dụ như những nước ngoại tộc cũng có thể được hưởng lây.

Nói cách khác, quốc vận long đỉnh giống như là khí vận tăng cường cho thiên địa.

Sẽ không làm cho ngươi trực tiếp mạnh lên, nhưng sẽ khiến ngươi dần trở nên mạnh mẽ hơn, cho dù ngươi nằm ngửa ra cũng không sao, ngươi chỉ cần phụ trách làm linh vật cho tốt, chuyện còn lại cứ giao cho ý trời.

Và tăng cường theo niệm lực chúng sinh.

Hứa Thanh Tiêu cảm thấy mình có thể bước vào Phật đạo nhị phẩm Giác Ngộ cảnh bất cứ lúc nào.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không vội vàng như vậy, hắn đã áp chế lại cảnh giới, để niệm lực chúng sinh tăng cường võ đạo.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu vẫn còn hơi đánh giá thấp sức đáng sợ của niệm lực chúng sinh, thời gian chưa đến một khắc, cảnh giới võ đạo của Hứa Thanh Tiêu đã được tăng lên rất nhiều lần.

Cảnh giới võ đạo ban đầu của Hứa Thanh Tiêu cũng xem như là đã ổn định ở tam phẩm, hiện giờ đã xông thẳng lên tam phẩm đại viên mãn. Giống như cảnh giới Phật Nguyên, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu muốn, là có thể bước vào nhị phẩm dễ như trở bàn tay.

Ngay sau đó Hứa Thanh Tiêu không phí lời nữa, lập tức tu luyện tiên đạo.

Dòng niệm lực đáng sợ giống như là nước lũ.

Trong chớp mắt, tiên đạo cũng bước vào cảnh giới viên mãn.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu Nho đạo, Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo đều là cảnh giới tam phẩm viên mãn, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu muốn là có thể trực tiếp bước vào nhị phẩm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nhịn lại. Thứ nhất là hiện tại không cần như thế, nếu như sau lưng thật sự có hắc thủ chân chính, bản thân mình hiện tại trực tiếp đột phá cảnh giới nhị phẩm chỉ sợ sẽ bị đả kích trí mạng.

Đương nhiên đây chỉ là một suy đoán, cụ thể như thế nào, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, kẹt tại tam phẩm viên mãn, nghĩ hết tất cả mọi cách để có được nhất phẩm phá cảnh đan.

Nếu như thực sự có người muốn ra tay với mình, vậy mình có thể lột xác thành nhất phẩm trong thời khắc mấu chốt.

Hoặc là tìm một chỗ không người, lén lút thăng lên nhất phẩm, chờ đợi âm thầm ra tay.

Cũng chính vào lúc này.

Một giọng nói từ trong kinh đô Đại Ngụy vang lên.

"Ta là chưởng giáo Quy Nguyên Trận Tông, nguyện mang theo Quy Nguyên Trận Tông gia nhập vương triều Đại Ngụy, tạo phúc cho muôn dân Đại Ngụy."

Song song với giọng nói vang dội vang lên, ngay tức khắc có một tia sáng vút thẳng lên trời, nhập vào trong long đỉnh Đại Ngụy.

Mọi người rất kinh ngạc, đặc biệt là thế lực các bên đều lộ ra vẻ sửng sốt vô cùng.

Ai cũng không ngờ rằng tại thời khắc mấu chốt này, Quy Nguyên Trận Tông lại thẳng thắn lựa chọn gia nhập vương triều Đại Ngụy.

Trước khi gia nhập đã có sự hợp tác rồi, Quy Nguyên Trận Tông muốn bàn điều kiện rằng là vương triều Đại Ngụy mời bọn họ qua trợ uy.

Nhưng hiện tại không giống thế, ý tứ của Quy Nguyên Trận Tông lần này là muốn hoàn toàn gia nhập vương triều Đại Ngụy, trở thành một thành viên của vương triều Đại Ngụy, nói rõ hơn chút chính là giống như nước phụ thuộc thuộc về Đại Ngụy.

Chỉ là Quy Nguyên Trận Tông tự quản lý chính mình, nhưng nếu như Đại Ngụy có gì cần Quy Nguyên Trận Tông hỗ trợ, Quy Nguyên Trận Tông phải ủng hộ Đại Ngụy vô điều kiện, Đại Ngụy xảy ra vấn đề gì, Quy Nguyên Trận Tông liền phải đi giúp.

Việc này tương đương với một loại trói buộc.

Trong nháy mắt, các quan lại trong kinh đô đều lộ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó ánh mắt ai cũng lộ vẻ vui sướng.

Chương 1232: Phật Đạo Tam Phẩm, Long Đỉnh Trung Châu, Bát Bảo Phật Liên! (2)

Trong vương triều Đại Ngụy có không ít tiên môn, thế lực của những tiên môn này ngày thường đều nằm trong trạng thái hoà bình với Đại Ngụy, ngươi không chọc ta, ta không chọc ngươi.

Nếu như nguyên nhân không phải vì Văn Cung, Vương triều Đại Ngụy sẽ không mời tiên môn vào ở, dù sao tiên môn đến thì quyền lực sẽ bị phân chia.

Nhưng hiện tại không như vậy, Quy Nguyên Trận Tông lựa chọn hoàn toàn gia nhập Đại Ngụy, quyền lực lại về trong tay hoàng đế, chuyện này đối với quốc gia mà nói là một lợi ích cực kỳ lớn.

Đế vương cầm quyền, chắc chắn sẽ không xảy ra nhiễu loạn gì.

Chỉ là còn chưa đợi thế nhân phản ứng lại, giọng của Vô Trần đạo nhân đã vang lên.

“Thái Thượng tiên tông, nguyện thành tâm gia nhập Vương triều Đại Ngụy, tạo phúc cho muôn dân Đại Ngụy.”

Giọng nói của Vô Trần đạo nhân vang lên.

Ông ta biết Lâm Trận cực kỳ muốn gia nhập vào Đại Ngụy, chỉ là không ngờ Lâm Trận lại gấp gáp như vậy, nhưng Vô Trần đạo nhân cũng đang trao đổi với những người cấp cao trong Thái Thượng tiên tông.

Hiện giờ Lâm Trận chủ động lên tiếng, mang theo Quy Nguyên Trận Tông gia nhập, người địa vị cao trong Thái Thượng tiên tông cũng lập tức cho ông ta câu trả lời.

Cùng nhau gia nhập.

Cho nên, Vô Trần đạo nhân không do dự nữa.

Trước mắt, ai cũng biết Vương triều Đại Ngụy đã sắp quật khởi hoàn toàn, hiện tại gia nhập cũng xem như là đưa than

sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nếu như chậm một chút nữa, có lẽ cũng không được tính là dệt hoa trên gấm.

“Trảm Thiên Kiếm Tông nguyện lòng thành gia nhập vào vương triều Đại Ngụy, tạo phúc cho bách tính Đại Ngụy.”

Sau một khắc, giọng Kiếm Vô Cực của Trảm Thiên Kiếm Tông vang lên, cũng nguyện ý gia nhập Đại Ngụy.

Không lâu sau, Như Ý Khí Tông, Thiên Cốc Đan Tông cũng lần lượt lên tiếng, tỏ rõ thái độ, nguyện ý gia nhập vương triều Đại Ngụy.

Thất đại tiên tông, ngoại trừ Thất Tinh đạo tông ra thì tất cả đều lựa chọn gia nhập Vương triều Đại Ngụy.

Khi lục đại tiên tông đã gia nhập, trong nhất thời, toàn bộ long đỉnh phát ra tiếng ầm ầm.

Grào!

Tiếng rồng ngâm chấn động cửu thiên, giờ khắc này, chân long được tạo ra từ long đỉnh Đại Ngụy càng thêm chân thật.

Cùng lúc đó, từng dòng năng lượng ngưng tụ, quây Long đỉnh Đại Ngụy vào chính giữa. Đây là khí vận, là khí vận của Phật môn sau khi thua tranh luận, toàn bộ đều gia tăng ở trong long đỉnh Đại Ngụy.

Biến Long đỉnh Đại Ngụy thành một cái kén.

Cái kén này rất lớn, màu tím rõ ràng, thoạt nhìn cực kỳ không tầm thường.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Sao lại thành một cái kén rồi?”

“Đây là…?”

Mọi người nhíu mày, không rõ đang xảy ra chuyện gì, ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng không khỏi có chút hiếu kỳ.

Nhưng chính ngay lúc này.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

“Đây là điềm báo của Long đỉnh Trung Châu, là điềm báo của Long đỉnh Trung Châu a!”

Có người mở miệng, là một lão tu sĩ già. Lão ta chỉ vào cái kén phía trên bầu trời, phát ra giọng nói không dám tin.

Lời vừa dứt, trong nhất thời vô số ánh mắt dồn dập nhìn sang, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi không gì sánh kịp.

“Long đỉnh Trung Châu?”

“Có thứ này thật à?”

“Không thể nào, chỉ thế thôi mà cũng có thể ngưng tụ ra Long đỉnh Trung Châu?”

“Xuýt!”

“Nếu như là Long đỉnh Trung Châu, chẳng phải là Đại Ngụy sẽ hoàn toàn phát triển lên tận trời sao?”

“Không thể thế được.”

Rất nhiều âm thanh vang lên, có người hưng phấn, chính là bách tính của kinh đô, con dân Đại Ngụy. Dù sao nếu như thật sự ngưng tụ ra Long đỉnh Trung Châu, đây sẽ là điều tốt không gì sánh được.

Nhưng nhiều hơn chính là nỗi kinh ngạc và nghi ngờ chất vấn.

Mọi người sốc nặng, dù sao Long đỉnh Trung Châu chỉ là truyền thuyết, rốt cuộc có hay không thì vẫn là một ẩn số.

Mà bên chất vấn thì cho rằng, dựa vào tình huống hiện tại của Đại Ngụy còn chưa có tư cách ngưng tụ Long đỉnh Trung Châu.

Dù sao, ý nghĩa đại diện của Long đỉnh Trung Châu quá lớn.

Trong Hoàng cung.

Trần Chính Nho không khỏi nhìn về phía Nữ đế, ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ.

“Bệ hạ, đây thật sự là Long đỉnh Trung Châu sao?”

Trần Chính Nho tò mò hỏi.

Mà bên trên long ỷ, Nữ Đế cũng lộ vẻ nghi hoặc. Nàng cũng không biết đây có phải là Long đỉnh Trung Châu hay không. Nàng lắc đầu, không trả lời, nhưng ý tứ thì tất cả mọi người đều rõ ràng.

"Đây đích xác là Long đỉnh Trung Châu."

"Có sách cổ từng ghi chép, khi đỉnh quốc vận có thể lột xác thành long đỉnh, sẽ hình thành kén màu tím, dựng dục ra Long đỉnh Trung Châu."

"Dân ý của Đại Ngụy, niệm lực của nhân dân Tây châu, ý thức của Lục đại tiên tông, sức lực của Nho đạo, khí vận của Phật môn rồi cộng thêm cả khí vận lần này do Phật môn mang đến, nhiều lực lượng thiên địa như thế, sao không thể thai nghén ra Long đỉnh Trung Châu chứ?"

"Có điều, trong quá trình hình thành kén nếu như phát sinh bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, ví dụ như chiến tranh loạn lạc thì sẽ ảnh hưởng đến thai nghén long đỉnh."

"Kế tiếp đó Đại Ngụy tuyệt đối không thể phát sinh chiến loạn, nếu như xảy ra thì nhất định phải thắng, hơn nữa thắng cũng không thể quá thảm, nhất định phải chiến thắng toàn diện. Nếu không, một khi thiên địa cảm ứng được, Long đỉnh Trung Châu sẽ tán loạn, trong vòng trăm năm không có cách nào ngưng tụ ra long đỉnh mới được nữa."

"Không chỉ như vậy, hình như còn có hạn chế, để ta nghĩ một chút."

Ông lão mở miệng, lão khẳng định cái này là Long đỉnh Trung Châu, hơn nữa còn nói rõ ràng đâu ra đấy.

Điều này đã thu hút sự chú ý của các bên.

Khi nhắc tới không thể để xảy ra chiến loạn, rất nhiều người khẽ biến sắc.

Nếu thật sự đúng là như thế, Đại Ngụy kế tiếp đó ắt sẽ có chiến loạn.

Bởi vì lý do đã nêu ở trên.

Vương triều Đột Tà ngồi yên được sao? Vương triều Sơ Nguyên ngồi yên được sao?

Những kẻ đó hận không thể làm suy bại thế lực của Đại Ngụy, bọn chúng sẽ chịu ngồi yên sao?

Rất rõ ràng, không có ai ngồi yên được cả.

Trong phủ Bình Loạn vương.

Hứa Thanh Tiêu đang nhìn Long đỉnh Đại Ngụy biến thành kén, trong ánh mắt cũng tràn đầy tò mò. Hắn không rõ đây có phải là Long đỉnh Trung Châu hay không.

Chương 1233: Phật Đạo Tam Phẩm, Long Đỉnh Trung Châu, Bát Bảo Phật Liên! (3)

Nhưng điều duy nhất có thể xác định chính là Long đỉnh Đại Ngụy đang không ngừng lột xác, đích thực đã nhận được quá nhiều lợi ích.

Dân ý, tiên đạo chi ý, khí vận Phật môn, niệm lực chúng sinh, cộng thêm cả khí vận kinh trời mà Phật môn mang theo nữa.

Gộp những thứ này lại, quả thực có thể dựng dục ra Long đỉnh Trung Châu.

Nhưng cũng chỉ là có thể, bởi vì ai cũng chưa từng nhìn thấy Long đỉnh Trung Châu.

Kén màu tím xuất hiện, Long đỉnh Đại Ngụy ở bên trong nuốt vào nhả ra vô số khí vận. Hứa Thanh Tiêu đã cảm nhận được sức mạnh không gì sánh nổi, hắn cảm giác mình đã nhận được một thứ không nói nên lời, thứ đó còn đang lột xác ở trong cơ thể mình.

Chỉ là, lời của ông lão đó khiến Hứa Thanh Tiêu có hơi nhíu mày.

Nhưng vào ngay lúc này, ông lão lại một lần nữa mở miệng.

“Ta nhớ ra rồi!”

“Không chỉ là không thể xảy ra chiến loạn, mà còn Đế tinh của Vương triều Đại Ngụy tuyệt đối không thể di chuyển lung tung. Nếu như để xảy ra chuyện đó, cũng sẽ làm cho long đỉnh tán loạn.”

“Và đoạn thời gian này nhất định phải quốc thái dân an, xảy ra một chút chuyện gì không tốt cũng sẽ mang đến phiền toái cực lớn.”

“Hơn nữa còn yêu cầu duy trì mười năm trở lên mới có thể dựng dục ra Long đỉnh Trung Châu, có thể là hai mươi năm thậm chí là năm mươi năm. Trong khoảng thời gian này mà

xảy ra vấn đề cũng không được, một chút vấn đề đều có thể nảy sinh.”

Ông lão mở miệng, nghiêm túc trần thuật lại.

Chỉ là vừa nói xong lời này, có người không khỏi nhíu mày.

“Điều kiện hà khắc vậy sao? Không được chiến loạn, không được đổi vua, quốc thái dân an, còn phải duy trì mười năm, thậm chí là hai mươi năm năm mươi năm, như vậy quá hà khắc rồi đi?”

“Phải đó, quốc gia nào mà không có chiến loạn? Ngươi nói một năm hai năm còn được, chứ hai mươi năm, năm mươi năm? Chuyện này sao có thể?”

“Đổi vua còn dễ nói, dù sao Đại Ngụy cũng chỉ có một vị hoàng đế, chuyện này không thành vấn đề. Hiện giờ triều đình vững chắc, chẳng cần lo lắng cái gì cả, nhưng quốc thái dân an có hơi quá sức. Có thể làm được năm mươi năm quốc thái dân an đều là thịnh thế chi trị.”

(Chi trị: là giai đoạn phát triển xã hội đang lên trong thời kỳ đầu của triều đại, thời kỳ phục hồi sau khi chế độ mới được thành lập.)

“Cũng không đúng, hiện tại dân gian không phải đều đang bàn tán Vương triều Đại Ngụy hình như Võ đế còn có một đứa con hay sao? Dạo gần đây ngươi chưa nghe nói qua à?”

“Võ đế còn một đứa con? Thật sự chưa nghe nói qua, nghĩa là sao?”

“Hình như là nói Võ đế thật ra là còn có một thái tử, nhưng lúc đó triều đình loạn lạc, vì bảo toàn long mạch nên đã đưa thái tử ra ngoài, cho nên mới lựa chọn Nữ đế đăng cơ.”

“Nghe nói hiện giờ thái tử đã được tìm thấy. Nhưng chuyện này chỉ là được lưu truyền trên phố, thực hư thế nào cũng không rõ.”

Trong nhất thời, từng giọng nói nhao nhao vang lên, đa số mọi người đều cho rằng điều kiện này có chút khắc nghiệt, vừa không thể chiến loạn, nội chính cũng không thể xuất hiện vấn đề, còn nhất định phải quốc gia mưa thuận gió hoà.

Một hai năm thì dễ, nhưng hai mươi năm, năm mươi năm gần như là không có khả năng.

Duy trì thời gian dài như vậy, có Long đỉnh Trung Châu hay không cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Nhưng ông lão lại lắc đầu, nhìn về phía đám người, nói:

“Các ngươi không hiểu.”

“Một khi Long đỉnh Trung Châu hình thành sẽ mang đến cho Đại Ngụy lợi ích vô cùng vô tận. Suối nước ngọt có thể kéo dài tuổi thọ, hoa màu bội thu, mỗi một hạt gạo đều có dược tính, nhưng lại vô hại.”

“Nói rõ ra chính là ngươi ăn hết gạo, mỗi ngày tùy tiện luyện công một chút cũng có thể nhập phẩm.”

“Tuổi thọ bách tính sẽ được tăng lên, có thể sống đến một trăm tuổi. Nếu như siêng năng luyện võ, người người đều có thể sống đến một trăm năm mươi - hai trăm năm, không lo ăn không lo uống, vương triều làm bất cứ chuyện gì cũng đều có thần trợ.”

“Các ngươi nói xem, độ khó này có hợp lý hay không?”

Ông lão tiếp tục giải thích, nhìn về đám người kia nói như vậy, trong ánh mắt có chút không vui.

Vừa nghe xong, đám người đều có hơi kinh ngạc.

Dù sao điều kiện này cũng quá tốt rồi. Uống nước kéo dài tuổi thọ, ăn cơm có thể nhập phẩm, làm chuyện gì đều có thần trợ.

Nếu thật sự là như thế, vậy thì có thể tạo ra từ trong cực khổ cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao lợi ích quá mức khổng lồ.

Nhưng chính vào lúc này, một giọng nói hào hùng vang lên, sau đó là một bóng người tràn ngập Phật quang.

“A di đà phật.”

“Bần tăng Già Lam.”

“Ra mắt Thế tôn.”

Thần tăng Già Lam đã xuất hiện.

Hắn không nhìn Long đỉnh Trung Châu, mà là nhìn về hướng Hứa Thanh Tiêu, hành lễ một cái thật sâu.

"Ừm."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu đáp lễ.

"Thế tôn, hiện giờ Phật môn đã bại, bần tăng muốn mang di vật của Tuệ Giác sư đệ đi, mong rằng Thế tôn cho phép."

Thần tăng Già Lam cất lời, nói ra nguyên nhân hắn tới đây.

Phật môn đã bại.

Hơn nữa còn thất bại hoàn toàn triệt để, tranh biện trận thứ ba có hay không đã không quan trọng.

"Được."

"Nhưng ta muốn một vật trao đổi."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, cũng trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Mời Thế tôn nói thẳng."

Người nọ mở miệng, chắp tay trước ngực hỏi.

"Bát Bảo Phật Liên."

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn nói ra thứ mà mình muốn.

Vừa dứt lời, trong ánh mắt Thần tăng Già Lam lộ ra một chút khác thường, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, nói với Hứa Thanh Tiêu:

"Bẩm Thế tôn, Bát Bảo Phật Liên chính là vật quý của Phật môn, thật sự không thể cho Thế tôn được."

"Chỉ mong Thế tôn chờ một khoảng thời gian."

Thần tăng Già Lam trả lời.

"Chờ bao lâu?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

"Ba năm sau, trong hồ Công Đức sẽ sinh ra Bát Bảo Phật Liên mới."

Thần tăng Già Lam trả lời.

Giây phút đó, Hứa Thanh Tiêu hơi nhíu mày lại.

Ba năm?

Hắn không đợi được thời gian ba năm.

“Chẳng lẽ không có Bát Bảo Phật Liên khác sao?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

“Bẩm Thế tôn, Bát Bảo Phật Liên có thể áp chế được di thuật, trong Phật môn còn có hai gốc, tất cả đều là trấn áp ác quỷ. Nếu như lấy đi, thì khó có thể áp chế.”

Thần tăng Già Lam mở miệng.

Nhìn như câu trả lời rất bình thường.

Nhưng trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu biết lời nói này của Thần tăng Già Lam…có hàm ý khác.

Nhưng lúc này Hứa Thanh Tiêu lại có chút trầm mặc.

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

“Thế tôn.”

“Bát Bảo Phật Liên ta đã lấy được tới tay rồi.”

“Không cần tìm hắn.”

Giọng nói vang lên.

Là giọng của Tuệ Tâm.

Chương 1234: Nhất Phẩm Phá Cảnh Tiên Đan, Không Ổn Rồi, Thái Tử Đại Ngụy Tới! (1)

Bên trong kinh đô Đại Ngụy.

Khi giọng của Tuệ Tâm vang lên.

Hứa Thanh Tiêu không khỏi sững sờ.

Nói thật ra là Già Lam thần tăng qua loa tắc trách về việc của Bát Bảo Phật Liên, khiến cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy hơi lạ.

Theo lý thuyết, bất kể Bát Bảo Phật Liên trân quý như thế nào, mình đã là Như Lai khâm điểm thế tôn.

Một gốc Bát Bảo Phật Liên được xem là gì chứ?

Nhưng khi mình nhắc đến Bát Bảo Phật Liên, đối phương từ chối trái lại không có vấn đề gì, cái quan trọng nhất là đối phương cố ý đề cập đến một câu Bát Bảo Phật Liên là dùng để trấn áp yêu ma và dị thuật.

Những lời này có ý gì?

Hứa Thanh Tiêu còn phải suy nghĩ thật kỹ một lát.

Chỉ là điều khiến Hứa Thanh Tiêu bất ngờ là vào đúng lúc này, Tuệ Tâm lại mang Bát Bảo Phật Liên đến cho mình…

Có điều Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ nguyên vẻ mặt, và đưa tầm mắt vào trong thành, hắn muốn tìm ông lão vừa mới nói chuyện.

Vừa mới nhìn, hơi thở của đối phương đã biến mất.

Điều này rất kỳ lạ, khiến cho hắn không khỏi nhíu mày.

Ông già vừa mới xuất hiên đã nói ra bí mật của Long đỉnh Trung châu, ngay từ đầu đám người không tin, cũng nảy sinh nghi ngờ. Nhưng sau đó những thứ mà lão nói càng ngày càng chân thực, khiến cho đám người hết sức kinh ngạc.

Nhưng trong mắt Hứa Thanh Tiêu, người này rõ ràng có vấn đề.

Chỉ trong nháy mắt đã mất tung mất tích.

Nhìn về phía vùng trời kinh đô Đại Ngụy, cái kén màu tím hình thành, Long đỉnh Đại Ngụy quả thực đang lột xác.

Rất có thể sẽ ngưng tụ ra Long đỉnh Trung châu.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày, ông lão đó có vấn đề rất lớn a.

Mình thân là bán thánh, thế mà cũng không có cách nào bắt được tung tích của lão, quả thật có chút đáng sợ.

Lại nhìn Long đỉnh Trung châu, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi lên tiếng.

"Phật môn biện pháp đã bại."

Hắn lớn tiếng nói, khoảnh khắc này khí vận trong bầu trời rót vào trong Long đỉnh Đại Ngụy càng thêm mãnh liệt.

Rốt cuộc sẽ sinh ra cái gì, không có ai biết.

Nhưng thế nhân tin rằng Long đỉnh Đại Ngụy nhất định sẽ được thăng cấp lên rất nhiều.

Chỉ sau một khắc, Bát Môn kinh binh gấp rút chạy đến, dựa vào tốc độ nhanh nhất trấn thủ kinh đô. Có điều bọn họ đến cũng không phải làm cái gì, mà là để đám người mau chóng rời khỏi hiện trường.

Biện kinh luận pháp đã kết thúc, không phải chỉ mình bách tính kinh đô Đại Ngụy cần phải mau chóng rời khỏi Đại Ngụy, mà đồng thời Hình bộ và Binh bộ phối hợp với Hộ bộ, ngay lập tức điều tra nhân viên của kinh đô.

Khi Long đỉnh Đại Ngụy lột xác, từng bức văn kiện khẩn cấp lấy tốc độ nhanh nhất phát cho mọi nơi trên cả nước.

Nội dung trong đó cũng rất đơn giản, nói trong đoạn thời gian này muốn toàn bộ vương triều Đại Ngụy bình tĩnh.

Mặc kệ xảy ra bất kỳ chuyện gì, nếu như ai lỗ mãng trong thời điểm này thì giết không tha, bất luận là ai, cũng bất luận là

nguyên nhân gì.

Hình bộ liên tục nhấn mạnh cho dù là phát sinh đánh nhau ẩu đả, cứ tạm gác lại nửa năm rồi tính sau, đương nhiên cũng sẽ đưa ra bố cáo.

Long đỉnh Đại Ngụy thật sự có thể ngưng tụ thành Long đỉnh Trung châu hay không thì không ai biết, nhưng điều rõ rành rành là Đại Ngụy sắp đi vào trạng thái khẩn cấp.

Thà tin là có còn hơn không.

Hứa Thanh Tiêu đã cảm ứng được những cái này, hắn không nói gì mà là chậm rãi đi vào trong phủ Bình Loạn vương.

Nhìn qua Hứa Thanh Tiêu không nói gì, Già Lam thần tăng cũng có chút hiếu kỳ, nhưng hắn không nghĩ nhiều nữa mà mang đi toàn bộ những thứ này, thuận tiện cũng đem tám trăm biện kinh tăng đi cùng.

Phật môn biện pháp vào giờ phút này đã triệt để kết thúc.

Năm trăm năm trước, Tiểu Lôi Âm tự biện pháp thất bại.

Năm trăm năm sau, Thiên Trúc tự cũng thất bại, chuyện này giống như là một ma chú. Ánh mắt tám trăm biện kinh tăng thẫn thờ, bọn họ đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, không ngờ rằng ngày hôm nay lại thất bại trong gang tấc.

Nhưng chính vào lúc này, có người không khỏi hiếu kỳ.

“Năm trăm năm trước, nghe đâu Tiểu Lôi Âm tự sau biện pháp thất bại, Phật môn bị phản phệ rất mạnh. Cũng chính bởi vậy, Tiểu Lôi Âm tự không gượng dậy nổi, nhưng vì sao ngày hôm nay sau khi biện pháp, hình như Phật môn không bị ảnh hưởng gì lắm?”

Có người lên tiếng, cực kỳ không hiểu, cho rằng Phật môn biện pháp thất bại, có lẽ đã trả một bài học rất cực kỳ đau đớn chứ?

Sao lại không hề bị chút phản phệ nào?

Khi có người mở miệng nói ra lời này, trong nhất thời cũng hấp dẫn không ít sự tò mò, đúng là có chút cổ quái.

Chỉ là rất nhanh, có người đã nghĩ đến nguyên nhân, không khỏi lên tiếng.

“Ta hiểu rồi! Là Phật lý, Phật lý chi tranh, Phật môn biện pháp quả thật đã thất bại, nhưng vấn đề là Phật môn cũng chưa có thất bại.”

Mà lúc này.

Bóng dáng Tuệ Tâm cũng xuất hiện ở đây.

“Thế tôn.”

“Đã lấy được Bát Bảo Phật Liên.”

Tuệ Tâm xoè tay ra, một đóa Phật liên xuất hiện, bên trên có khắc đủ loại Pháp khí, ngưng tụ công đức niệm lực của Phật môn.

“Ngươi lấy được vật này bằng cách nào thế?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Tuệ Tâm, hắn cần Bát Bảo Phật Liên, nhưng điều khiến cho hắn càng tò mò hơn là Tuệ Tâm làm sao lấy được thứ này?

“Thế tôn, ta đã đoán được, Thiên Trúc tự sẽ không cung cấp Bát Bảo Phật Liên. Nếu như thế tôn thua, Thiên Trúc tự tất nhiên sẽ bảo thế tôn bái nhập Phật môn mới giao vật này cho thế tôn, nếu như thế tôn thắng, dựa vào lòng dạ hẹp hòi của đám người đó cũng sẽ không đưa đồ vật này cho ngài đâu.”

“Cho nên, ta cố ý trở về một chuyến, tiến vào hồ công đức, mượn một đoá cho thế tôn.”

Tuệ Tâm tươi cười trả lời.

Vừa nghe xong, Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười khổ.

“Ngươi mượn như thế có rước phiền phức đến cho mình không đấy?”

Nhìn sang đối phương, Hứa Thanh Tiêu hỏi như thế.

“Sao có thể, thế tôn ngài nghĩ nhiều rồi, ngài là Phật môn thế tôn, là Phật đà chuyển thế, trong Phật môn tất cả đều là của thế tôn ngài. Nói dễ nghe một chút thì là mượn, nếu như nói khó nghe hơn thì đây không phải mượn.”

“Đây là lấy lại thứ mà Thế tôn nên có.”

Tuệ Tâm chân thành đáp.

Chương 1235: Nhất Phẩm Phá Cảnh Tiên Đan, Không Ổn Rồi, Thái Tử Đại Ngụy Tới! (2)

Vừa nghe xong lời này, Hứa Thanh Tiêu có hơi lặng lẽ, Tuệ Tâm đúng là người thông minh nhất Phật môn.

Rất tốt, vô cùng tốt.

“Được rồi, phần ân tình này ta đã nhớ kỹ, ngươi nhanh nhanh lên đường đi tìm Đại Thừa Phật pháp đi.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn cũng không phải người cưỡng từ đoạt lý. Hắn cần Bát Bảo Phật Liên, cũng không có gì là ngang ngược hay không cả.

“Kính tuân pháp chỉ của thế tôn.”

Tuệ Tâm gật đầu, hành lễ với Hứa Thanh Tiêu, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi hắn ta rời khỏi.

Hứa Thanh Tiêu cũng mang Bát Bảo Phật Liên trở về trong mật thất.

Bên trong mật thất.

Hứa Thanh Tiêu chìm vào thần thức.

“Triều Ca huynh trưởng, ngu đệ đã tìm đủ đá thần trấn ma, long huyết bảo ngọc và Bát Bảo Phật Liên rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng báo cho Triều Ca những chuyện này.

“Tốt lắm! Hiền đệ hãy giải quyết những chuyện vụn vặt. Muốn trừ tận gốc dị thuật phải cần một khoảng thời gian, chí ít là một tháng. Sau khi giải quyết chuyện vặt xong thì sẽ trấn áp dị thuật.”

Triều Ca trả lời.

Muốn giải quyết tại họa của dị thuật, yêu cầu thời gian một tháng.

“Vâng, đa tạ huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng, trước mắt Đại Ngụy xảy ra nhiều chuyện như vậy, Phật môn biện pháp thất bại, thế nào cũng dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền.

Đặc biệt là sự ra đời của Long đỉnh Trung châu.

Đây cũng không phải là một chuyện tốt, không thể chiến loạn, không thể đổi vua, không thể quốc loạn.

Ba điều này nhìn như rất đơn giản, nhưng mỗi một điều đều rất phiền phức.

Không thể chiến loạn, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết. Một khi Long đỉnh Trung châu hình thành, sẽ mang đến cho vương triều Đại Ngụy lợi ích lớn nhường, có lẽ tất cả mọi người đều rõ ràng.

Cam tuyền có linh, lương thực ích khí.

Ăn cơm uống nước cũng có thể cường thân kiện thể. Ngẫm lại mà xem, nếu quả thật là như vậy, trong vòng năm mươi năm, vương triều Đại Ngụy có thể đáng sợ đến nhường nào?

Người người đều là võ giả, toàn dân đều là chiến binh. Tập hợp số kinh khủng như vậy, nói mấy trăm mấy chục Nhất Phẩm cũng có chút khoa trương.

Mười Nhất Phẩm cũng không quá nhiều chứ?

Phát triển một trăm năm, sinh ra mười Nhất Phẩm không có quá đáng đâu nhỉ?

Nếu quả thật là như vậy, thống nhất thiên hạ chẳng qua chỉ là vấn đề sớm muộn, mà vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cho dù phát triển có điên cuồng thế nào, chỉ sợ cũng không sánh bằng Đại Ngụy ngồi chơi xơi nước.

Như nếu vương triều Đại Ngụy cũng phát triển song song, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên gộp lại cũng không bằng Đại Ngụy.

Tự nhiên bây giờ còn có một thời hạn giảm xóc, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ không bỏ qua cho Đại Ngụy.

Nhưng may mà có một giai đoạn giảm xóc, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không trực tiếp phát binh với Đại Ngụy, rất nhiều chuyện đều có thể từ từ nói chuyện. Chỉ là trước mắt thủ đoạn của hai đại vương triều sẽ hơi kịch liệt một chút, mà sẽ không giống nước ấm nấu ếch như trước kia.

Vấn đề này là việc cấp bách hiện nay, tuyệt đối không thể coi thường, bằng không Long đỉnh Trung châu sẽ tiêu tùng.

Trở về từ Văn Cung.

Hứa Thanh Tiêu không dài dòng, trực tiếp đánh thức Cổ kinh đan thần.

Hiện giờ Nho đạo, Tiên đạo, Phật đạo, cùng với Võ đạo của mình đều đã bước vào cảnh giới Tam phẩm viên mãn, bất cứ lúc nào và ở đâu cũng có thể đột phá đến Nhị phẩm. Nhưng sợ rằng có người nhằm vào chính mình nên mới chưa lựa chọn đột phá.

Đương nhiên, hắn muốn tới hỏi thăm về Nhất phẩm phá cảnh đan.

Luyện chế xong nhất phẩm phá cảnh đan, mình hoàn toàn có thể mang đến cho hắc thủ phía sau màn một niềm vui bất ngờ.

“Đan thần tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu đang lay Cổ kinh đan thần.

“Đừng lay, đừng lay nữa, lay nữa là ra ngoài luôn.”

Giọng nói của Cổ kinh đan thần vang lên, ngày thường nó đều ngủ say ở trong mật thất, Hứa Thanh Tiêu không tìm nó, nó cũng không sẽ chủ động tìm Hứa Thanh Tiêu.

“Đan thần tiền bối, Nhất phẩm phá cảnh đan yêu cầu vật liệu gì?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, một câu nói làm cho Cổ kinh đan thần không bực mình nổi.

“Nhất phẩm phá cảnh đan?”

“Ngươi thăng lên Nhị Phẩm rồi sao?”

“Ta biết ngay thằng nhóc ngươi chính là thiên tài độc nhất trong vạn người, nhanh như vậy mà đã nhị phẩm rồi. Rất giỏi! Giỏi lắm!”

Cổ kinh đan thần dò hỏi, có chút kích động và hưng phấn.

“Không phải.”

“Còn đang tam phẩm, có điều có thể tiến vào nhị phẩm bất cứ lúc nào.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ngay sau đó nói rõ ngọn nguồn một phen, cũng cho Cổ kinh đan thần biết suy nghĩ của mình.

Chỉ là khi nói xong, Cổ kinh đan thần có chút kinh ngạc.

“Ngươi nói, bất luận là Võ đạo và Nho đạo, hoặc là Tiên đạo cùng Phật đạo, ngươi đều có thể tiến vào nhị phẩm bất cứ khi nào?”

Cổ kinh đan thần có chút kinh ngạc.

“Nho đạo vẫn chưa được, nhưng cũng gần sắp rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, Nho đạo thăng cấp không phải dựa vào linh khí, bản thân mình hiện tại là bán thánh, nhưng muốn bước vào cảnh giới á thánh chỉ sợ còn có chút khó khăn. Bởi vì căn bản cũng không biết làm thế nào để tiến vào á thánh.

Vả lại Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm á thánh hay không á thánh, cứ từ từ là được. Trước tiên xác định một mục tiêu nhỏ là nhất phẩm võ đạo đi.

“Quả thật ta có thể luyện chế được mọi đan dược, nhưng chỉ một mình Nho đạo phá cảnh đan là không được.”

Cổ kinh đan thần trả lời, đồng thời nó rơi vào trầm tư. Hứa Thanh Tiêu không biết nó đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không có quấy rầy.

Qua một hồi lâu, Cổ kinh đan thần mới cho câu trả lời.

“Tiểu hữu, kỳ thật… nói thế nào nhỉ… ngươi có dám đánh cược một phen hay không?”

Cổ kinh đan thần mở miệng, chỉ là có vẻ hơi do dự, ấp a ấp úng.

“Sao?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Cổ kinh đan thần nói chuyện như vậy, cho nên có hơi tò mò.

“Nếu như ngươi dám đánh cược một lần, lão phu có thể luyện chế Nhất phẩm phá cảnh tiên đan cho ngươi.”

Cổ kinh đan thần nói như thế đó.

“Nhất phẩm phá cảnh tiên đan?”

“Có cái gì khác sao?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ hỏi.

Chương 1236: Nhất Phẩm Phá Cảnh Tiên Đan, Không Ổn Rồi, Thái Tử Đại Ngụy Tới! (3)

“Không, nhất phẩm phá cảnh tiên đan này có thể khiến toàn bộ hệ thống của ngươi ngoại trừ Nho đạo đều đột phá nhất phẩm.”

Cổ kinh đan thần mở miệng, một câu nói khiến cho Hứa Thanh Tiêu choáng váng.

“Toàn bộ hệ thống đều nhất phẩm?”

Hứa Thanh Tiêu nuốt ngụm nước bọt, thật sự có hơi sốc nặng.

Nếu chỉ nói Võ đạo nhất phẩm, Hứa Thanh Tiêu cũng không kinh ngạc gì, nhưng toàn bộ hệ thống đều nhất phẩm thì có hơi lố rồi.

“Ừ.”

“Toàn bộ hệ thống đều nhất phẩm ngoại trừ Nho đạo, cho nên… nếu như ngươi thực sự dám đánh cược, còn phải đi tu luyện yêu pháp và ma công.”

Cổ kinh đan thần nói như thế.

Vừa nghe xong, Hứa Thanh Tiêu có chút bất đắc dĩ.

“Ta tu luyện cái đó làm gì? Chuyện về dị thuật đã khiến ta phiền muộn rồi, còn tu luyện yêu pháp và ma công? Tự tìm đường chết à?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi bất đắc dĩ. Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo đã đủ rồi, còn phải tiếp tục tu luyện yêu pháp và ma công? Vậy không phải bị điên sao?

“Không, không giống nhau.”

Cổ kinh đan thần lên tiếng ngăn lại, sau đó nói.

“Ngươi không nên cảm thấy hễ yêu và ma là xấu xa. Yêu hấp thu tinh hoa của thiên địa nhật nguyệt, từ đó sinh ra linh trí, tu

luyện yêu pháp có thể tăng cường linh trí, dung hợp cùng với thiên địa tự nhiên."

"Mà ma công là công pháp bá đạo, nói thẳng ra chính là đa phần công pháp của ma công là tàn nhẫn đối với mình, không phải loại công pháp hại người, công pháp hại người đó gọi là tà thuật."

"Ma công chân chính, là công pháp chọn lọc, có hơi giống võ đạo. Nhưng ma công chủ yếu là bá đạo hơn, là trình độ cao nhất của võ đạo, cực kỳ bá đạo."

"Nếu như ngươi tu luyện sẽ không có cái gì xấu, hơn nữa nếu như ngươi võ đạo nhất phẩm, Phật đạo nhất phẩm, tiên đạo nhất phẩm, yêu đạo nhất phẩm, ma đạo nhất phẩm, khục khục… nếu như ngươi lại thăng cấp nho đạo lên hàng nhất phẩm nữa…"

"Ngươi sẽ bước vào một cảnh giới trước giờ chưa từng có, là siêu phẩm, siêu phẩm chân chính, mà không phải những siêu phẩm giả đó."

"Chỉ sợ đại thánh nhân cũng không bằng ngươi đâu!"

Cổ kinh đan thần xúc động nói một câu như thế.

Lời nói này quả thực khiến người ta động lòng không thôi, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn giữ nguyên lý trí, cười khổ nói.

"Tiền bối, chuyện này thì bỏ đi, nhất phẩm là đã đủ rồi. Nói cho ta nguyên liệu để phá cảnh võ đạo nhất phẩm là được."

Hứa Thanh Tiêu cười khổ nói.

Siêu phẩm nghe thì lợi hại đấy, nhưng vấn đề là nguyên vật liệu phổ thông của nhất phẩm chỉ sợ là kỳ trân dị bảo trong thiên địa, huống chi là siêu phẩm?

Vậy không phải đang tán dóc với mình à?

"Ài…"

"Ngươi không hiểu, cho dù là nhất phẩm, lại còn là nhất phẩm ưu việt thì người đó cũng bị thiên địa trói buộc, hơn nữa cũng không phải Võ đế chân chính."

“Nhất phẩm không thể giết được một nhất phẩm khác, trừ phi đồng quy vu tận, nếu không thì đã hoàn toàn đạt đến đỉnh rồi.”

“Nhưng nếu ngươi trở thành siêu phẩm, nhất phẩm trong mắt ngươi giống như con sâu cái kiến, thổi một hơi là phải chết. Chẳng lẽ ngươi thật sự không động tâm sao?”

Cổ kinh đan thần tiếp tục dụ dỗ.

Không thể không nói, lời này quả thật đã làm Hứa Thanh Tiêu có hơi động lòng.

“Như vậy đi, tiền bối cứ nói trước cho ta biết mọi nguyên liệu mà siêu phẩm cần, nếu nhưu có thể thì cũng không phải là không thể tranh thủ.”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi, hắn động lòng rồi.

Nhưng đổi lại là bất kỳ kẻ nào, ai mà không động lòng chứ? Ai có thể không động lòng?

Một hơi đã gạt bỏ được nhất phẩm.

Đổi thành ai mà không động tâm?

“Được, muốn có được vật liệu của nhất phẩm phá cảnh tiên đan cũng không khó. Tim chí dương, máu chí âm, thần ngọc vạn năm, hoa Phật Đà, suối U Minh, thiên chi khí, địa chi cốt, niệm lực chúng sinh.”

Cổ kinh đan thần chậm rãi nói từng thứ.

Vừa nói xong, Hứa Thanh Tiêu có hơi chau mày.

“Tim chí dương? Máu chí âm? Thứ quái quỷ gì đây?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn nhó.

“Chính là một vị nhất phẩm võ giả còn sống, tuổi tác không được quá lớn, phải dưới năm mươi tuổi, lấy trái tim của hắn làm thuốc. Cái này còn dễ.”

“Máu chí âm thì có chút khó làm, yêu cầu cơ thể chí âm. Từ xưa đến nay cũng rất hiếm gặp, mái của loại người này chỉ một giọt duy nhất là có thể làm một yêu ma tứ phẩm thăng cấp thành yêu ma tam phẩm.”

Cổ kinh đan thần trả lời.

“Rồi rồi rồi! Đừng nói nữa… đừng nói nữa.”

“Nhất phẩm võ đạo phá cảnh đan, tiền bối, đừng nói với ta cái này nữa.”

Ngay từ đầu, Hứa Thanh Tiêu thật sự có hơi động tâm, nhưng sau khi nghe được những nguyên liệu cần thiết là những thứ này thì xìu ngay tại chỗ.

Nói đùa à.

Trái tim của một võ giả dưới năm mươi tuổi?

Có phải ngươi đang trêu đùa ta đấy không?

Võ đạo nhất phẩm, cả thế gian khó tìm, nói tới nói lui cũng chỉ là những cái đó.

Năm mươi tuổi có thể thành nhất phẩm được bao nhiêu người? Nếu như không phải nhờ vào sự trợ giúp của Cổ kinh đan thần, mình có lẽ cũng khó mà làm được.

Nếu như thật sự có loại người này thì cũng là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Bảo người ta hi sinh, móc trái tim ra cho mình? Hoặc là bảo người ta đồng quy vu tận với mình, rồi giao trái tim hắn cho mình?

Điều này có thể sao?

Hoàn toàn không thể nào a!

Đúng là nói bừa, còn sau đó cái gì mà hoa Phật Đà, suối U Minh với lại thần ngọc vạn năm chi đó.

Nghe đã thấy hoa hòe hoa sói, khó có thể hoàn thành rồi.

Vì vậy Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bác bỏ.

“Không phải! Tiểu hữu à, thử một lần đi mà! Ngộ nhỡ thật sự có một tên đần tặng ngươi thì sao? Làm người nếu như không có ước mơ thì chẳng khác nào con cá mắm sao?”

Cổ kinh đan thần tiếp tục xui khiến.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không thèm để ý.

“Được thôi.”

Mắt thấy Hứa Thanh Tiêu dầu muối không ăn, Cổ kinh đan thần cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Nhất phẩm phá cảnh đan chỉ cần hai thứ, là võ đạo chi tâm và khí cực âm.”

Cổ kinh đan thần giải đáp.

“Còn muốn võ đạo chi tâm? Ngươi dọa ta à?”

Hứa Thanh Tiêu nhăn nhó vặc lại.

“Cái này thì khác, võ đạo chi tâm này chính là trái tim của võ đạo đã chết. Chỉ cần chưa chết quá trăm năm là được.”

Cổ kinh đan thần trả lời.

Câu trả lời này còn làm cho Hứa Thanh Tiêu có thể chấp nhận, chết chưa quá trăm năm, cái này còn được.

“Khí cực âm thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Chương 1237: Nhất Phẩm Phá Cảnh Tiên Đan, Không Ổn Rồi, Thái Tử Đại Ngụy Tới! (4)

“Khí âm tà nhất, cần phải đi một vài nơi có tà ma tụ tập.”

Nó trả lời.

“Nơi tà ma tụ tập.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu cân nhắc một phen, sau đó hắn gật đầu, biết hai loại vật liệu là được rồi, chốc nữa đồ đến tay liền đi luyện chế nhất phẩm phá cảnh đan.

Có điều võ đạo chi tâm thì có chút phiền phức.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng, quay người muốn rời đi.

“Tiểu hữu, nói thật là nếu như có thể thì hãy tranh thủ luyện nhất phẩm phá cảnh tiên đan.”

Cổ kinh đan thần còn khuyên một câu.

Chỉ tiếc là, Hứa Thanh Tiêu không để ý, thẳng thắn rời đi.

Không phải không tìm.

Mà là thứ muốn tìm thực sự quá không hợp thói thường.

Rời khỏi vương phủ.

Lúc này, Dương Hổ đã chờ bên ngoài đã lâu, đứng bên cạnh là Tín Võ hầu.

“Ra mắt Bình Loạn vương.”

Tín Võ hầu trực tiếp tiến lên, khẽ hành lễ với Hứa Thanh Tiêu.

“Hầu gia khách sáo, có chuyện gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hiếu kỳ hỏi.

Tín Võ hầu đến tìm mình thật có chút kỳ lạ.

“Vương gia, xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Thái tử Đại Ngụy đã tới.”

Vẻ mặt Tín Võ hầu có hơi căng thẳng, nhìn qua Hứa Thanh Tiêu nói một câu như vậy.

Giọng nói của Tín Vũ Hầu không lớn, nhưng ngữ khí lại tràn ngập khẩn trương.

Chỉ là vừa nói lời này, Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

“Thái tử tới rồi?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, nhìn Tín Vũ Hầu, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Khi nào lại có thêm một thái tử nữa?

Tín Vũ Hầu không tiếp tục nói tiếp, mà là nhìn thoáng qua Dương Hổ, ý tứ rất đơn giản.

“Là người của mình.”

Hứa Thanh Tiêu không để Dương Hổ rời đi, mà là nói rất trực tiếp, đây là người một nhà, không cần phải đề phòng.

Lời này vừa nói, Tín Vũ Hầu cũng không nói gì, nếu là người khác, hắn ta có lẽ sẽ không vui, nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác, Hứa Thanh Tiêu hiện giờ chính là tâm cốt của Đại Ngụy.

Địa vị và quyền lực khác, chỉ đứng sau Nữ đế, hơn nữa uy vọng ở Đại Ngụy, cũng không kém Nữ đế.

“Vương gia.”

“Lễ bộ mấy ngày trước đã nhận được tin tức, là vương triều Đột Tà truyền đến, nói cho ta biết Đại Ngụy, có một người tự xưng là con rơi của Tiên Đế, lưu lạc ở vương triều Đột Tà hiện giờ vương triều Đột Tà nghiệm minh chân thân, đích thật là di cô Tiên Đế.”

“Cho nên mấy ngày gần đây, phái người hộ tống đến kinh đô Đại Ngụy, trước mắt vị Thái tử này đã khởi hành từ Đột Tà đến Đại Ngụy ta.”

Tín Vũ Hầu mở miệng, hắn ta nói như thế.

“Mấy ngày trước đã truyền đến tin tức? Sao ông không nói cho ta biết? ”

Hứa Thanh Tiêu không khỏi hỏi.

Lời này vừa nói, Tín Vũ Hầu có chút cười khổ nói.

“Mấy ngày đó, cũng không biết ngài đang làm cái gì, Lễ bộ tới tìm ngài một chuyến, chỉ là người trong vương phủ thông báo, ngài có việc quan trọng đang bận rộn, cho nên không dễ quấy rầy.”

“Về sau chính là biện pháp Phật môn, lúc đó cũng không tiện nói gì, sợ ngài phân tâm, cho nên biện pháp vừa chấm dứt, bệ hạ liền phái ta tới đây.”

Tín Vũ Hầu nói như thế.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Mấy ngày trước, mình đang luyện chế Thần Vũ Đại Pháo nhất phẩm.

“Bệ hạ có triệu ta tiến cung hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừm.”

“Hiện tại bách quan đều đang chờ ngài.”

Tín Vũ Hầu gật đầu.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, trực tiếp đi theo Tín Vũ Hầu đến Hoàng cung Đại Ngụy.

Khoảng một phút.

Hứa Thanh Tiêu đi vào trong hoàng cung Đại Ngụy.

Tại thời điểm này.

Trong đại điện đang tranh cãi cực kỳ kịch liệt.

“Hiện giờ Trung Châu Long Đỉnh đã hiện ra, vương triều Đột Tà đưa cái gọi là Thái tử chuyển ra ngoài, đơn giản là không muốn nhìn thấy Đại Ngụy ta phát triển mạnh, cố ý làm ra một thái tử giả, muốn ám hại Đại Ngụy ta.”

“Thần đề nghị, căn bản không cần để ý tới họ, trực tiếp cự tuyệt ngoài cổng nước.”

Đây là thanh âm của Trần Chính Nho, ông ta cũng không quan tâm thái tử cái gì đó.

Ý nghĩ rất đơn giản, trực tiếp cự tuyệt ngoài cửa quốc, sợ gì hắn ta có phải là thái tử hay không.

Lời này vừa nói, cũng lập tức khiến cho một ít tiếng phản đối.

“Không thể.”

“Việc này không phù hợp với lễ nghi, còn nữa vương triều Đột Tà hộ tống tới, cự tuyệt ở bên ngoài, vậy chẳng phải là nắm được tim đen của chúng ta rồi sao? Đến lúc đó truyền ra ngoài, bệ hạ chột dạ, vậy thì làm sao bây giờ? ”

“Kính xin bệ hạ thứ tội, thần, cũng không phải là có bất kỳ tâm tư nào khác, mà là căn cứ vào thám tử báo cáo, việc này Trung Châu đã lưu truyền không ít, Đại Ngụy gần đây cũng có chút tin đồn.”

“Nếu Đại Ngụy ta cự tuyệt người này, chỉ sợ sẽ vướng phải một ít tội danh không cần thiết, đến lúc đó, không phải cũng thành phải.”

Đây là giọng nói của Vương Tân Chí.

Ông ta là Lễ bộ thượng thư, đối với những chuyện này, trong lòng ông ta hiểu rất rõ, biết ảnh hưởng lớn bao nhiêu, cho nên cho dù là mạo hiểm, ông ta cũng phải mở miệng, ủng hộ thái tử Đại Ngụy này vào kinh.

Mặc kệ là thái tử thật hay không, trước tiên mời tới gặp một chút rồi nói sau.

Nếu không phải thì tốt rồi, còn nếu như là thật, vậy thì…

Nói tóm lại, từ chối là chuyện không có lý, đây không phải là cho người ta cơ hội mắng mình sao?

“Không thể.”

“Điều này quyết không được.”

“Từ xưa đến nay, làm sao có loại chuyện này? Hiện giờ Đại Ngụy quốc thái dân an, bệ hạ chấp chính lại càng mưa thuận gió hòa, đột nhiên xuất hiện một thái tử, hơn nữa còn đến từ Đột Tà, trong này nếu không có mèo vờn chuột, lão phu chết cũng không tin. ”

Trần Chính Nho có thái độ khác thường, ngày thường ông ta sẽ không chủ động nói gì, nhưng hiện tại đối với chuyện này, ông ta trực tiếp giữ sự phản đối cực lớn.

Còn những người khác cả quá trình đều không nói gì cả.

Không phải là không thể chen vào, mà là bọn họ không dám nói, cũng không thể nói lung tung.

Di cô Tiên Đế trở về, đối với Đại Ngụy mà nói, thật sự không phải là một chuyện tốt, thậm chí là một chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Một là hoàng đế đương triều, một người vốn nên trở thành hoàng đế Đại Ngụy, nhất là hoàng đế đương triều lại là một nữ tử.

Điều này thực sự rắc rối.

Chương 1238: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (1)

Đối phương rõ ràng là được Đột Tà ủng hộ, thậm chí không chỉ có sự ủng hộ của vương triều Đột Tà, sau lưng chỉ sợ còn có vương triều Sơ Nguyên ủng hộ, về phần có người khác ủng hộ hay không, ai cũng không nói ra, nhưng nói không có là không có khả năng.

Có người muốn nhằm vào Đại Ngụy, hơn nữa lúc này đây dùng sát chiêu vô địch.

Tìm con rơi Tiên Đế về.

Về tình, nếu thân phận đối phương là thật, vậy hắn ta hẳn là Tân Đế Đại Ngụy.

Về lý, Nữ đế cầm quyền mới năm thứ hai, nếu nói được lòng dân thì thật đúng là khó nói, nếu mấy năm nay không phải Hứa Thanh Tiêu nâng đỡ Đại Ngụy, chỉ sợ thái tử này vừa đến, Nữ đế thật sự có khả năng bị bức cung.

Chuyện trên triều đình, cực kỳ phức tạp.

Văn võ bách quan nhất định là ủng hộ Nữ Đế, quốc gia sao có thể tùy tiện đổi chủ nhân sao?

Nhưng bây giờ điều mà cảm thấy khó khăn và lúng túng có quá nhiều.

Phiên vương các nơi sẽ ngồi yên mặc kệ sao?

Hai vương triều lớn sẽ đứng yên?

Những tổ chức tạo phản, thậm chí bao gồm cả đám người Hứa Thanh Tiêu từng đắc tội kia, bọn họ sẽ có thái độ gì?

Cho nên đơn giản mà nói, thái tử Đại Ngụy này dám đến Đại Ngụy thì đã chuẩn bị xong tất cả, thế lực phía sau hắn ta tuyệt đối không thể xem thường.

Chỉ riêng bên ngoài đã có phiên vương, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, một ít tổ chức tạo phản hoạt động ở

Đại Ngụy, còn có một ít địch nhân chưa lộ diện, Thất Tinh Đạo Tông, Phật Môn, những thứ này không phải là minh hữu của Đại Ngụy, đều xem như thế lực phía sau Thái tử.

Hoặc là nói, có khả năng trở thành thế lực phía sau Thái tử.

Trong tình huống như vậy, những quan viên trên triều đình, cho dù là muốn ủng hộ Nữ đế thì cũng phải suy nghĩ thật kỹ.

Nếu như là một thái tử không có bất kỳ thế lực bối cảnh nào, trở lại Đại Ngụy, vậy tất cả dễ nói, quang minh một chút, trước tiên tra thân phận, xác định là Thái tử, phong vương gia, sau đó để cho ngươi an hưởng tuổi già.

Tàn nhẫn một chút, điều tra thân phận của ngươi, sau đó cũng thôi.

Ừm, hết rồi.

Nhưng bây giờ một Thái tử có bối cảnh hùng hậu như vậy đã trở lại, mọi chuyện cũng khó nói.

Ngộ nhỡ thật sự đoạt vị thành công, đây là khái niệm gì? Khái niệm này là, Đại Ngụy đã thay đổi, thay đổi một hoàng đế mới.

Những thần tử như bọn họ còn dễ nói, dù sao đa số đều là cựu thần, cũng không tính là người của Nữ đế, nhưng nên thanh lý vẫn phải bị thanh lý một phần, ví dụ như Hứa Thanh Tiêu, quyền lực khẳng định không lớn như bây giờ.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu và Nữ đế như hai mà một.

Chỉ có thể nói, trước mắt di cô Tiên Đế này không có khả năng lay động được Hứa Thanh Tiêu, nhưng không bảo đảm sau này có thể động tới Hứa Thanh Tiêu hay không.

Cho nên bọn họ không thể nói gì ở thời điểm mấu chốt này, ngộ nhỡ Tân Đế đăng cơ, lời mình nói hiện tại, mỗi một câu nói tương lai đều sẽ trở thành nhân quả khiến mình bị lưu đày.

Chẳng qua làm cho chúng thần kinh ngạc chính là, nhất là Vương Tân Chí đặc biệt bình tĩnh, trong chuyện này, lại dám chủ động mở miệng, điều này rõ ràng chính là muốn đắc tội bệ hạ mà.

Đương nhiên, mọi người có chút tò mò, cũng không rõ Vương Tân Chí đang suy nghĩ gì.

Hai người cãi nhau rất dữ, ở trong đại điện mỗi người giữ một lý lẽ riêng, hơn nữa nói đều có lý.

Trên long ỷ.

Quý Linh ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, không có phẫn nộ, cũng không có gì khó chịu, mà là lẳng lặng ngồi ở giữa long ỷ, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài đại điện.

Sau khi nàng nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu, nàng theo bản năng dời mắt đi chỗ khác.

Ngay sau đó, Nữ Đế lại nhìn qua, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

"Hứa ái khanh."

Nàng hô một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, trong đại điện an tĩnh, tất cả mọi người hướng ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu ngoài điện, phảng phất như tìm được tâm phúc.

"Chúng ta tham kiến Vương gia."

Chúng thần mở miệng, hướng Hứa Thanh Tiêu thoáng bái một cái.

Hiện giờ ở Đại Ngụy, địa vị của Hứa Thanh Tiêu đích xác là càng ngày càng cao.

Ba chữ Bình Loạn Vương này, đã không còn là chiến tranh bình loạn đơn giản, mà là bình loạn tất cả phiền toái Đại Ngụy, giống như biện pháp Phật môn, chuyện này rõ ràng sắp thua, kết quả bị Hứa Thanh Tiêu cứng rắn biện thắng.

Còn dùng Phật pháp để biện thắng.

Đối với bách quan Đại Ngụy mà nói, Hứa Thanh Tiêu đã trở thành chủ tâm cốt, chủ tâm của mọi người, tất nhiên đối với Hứa Thanh Tiêu cũng càng ngày càng tôn trọng, trước kia gọi một tiếng vương gia, là chức vị mặt mũi.

Hiện tại gọi một tiếng Vương gia, nhưng thật sự phát ra từ nội tâm.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

“Bái kiến chư vị quốc công đại nhân.”

Hứa Thanh Tiêu vào điện, hắn bái với đám quốc công một lạy, sau đó lại nhìn về phía đám người Trần Chính Nho, khẽ hành lễ.

“Hứa ái khanh hữu lễ.”

Quý Linh mở miệng, đối với đối thoại trong triều đình, nàng cũng không thèm để ý, hai bên tranh chấp, mỗi người đều có lý, nhưng nàng càng thêm chờ mong chính là, Hứa Thanh Tiêu đến.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu tới, Quý Linh lấy lại tinh thần.

“Ái khanh, Tín Vũ Hầu nói với khanh mọi việc rồi sao?”

Quý Linh mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu, đi thẳng vào vấn đề.

“Hồi bệ hạ, Tín Vũ Hầu đã nói rồi.”

“Thần cũng là vì việc này mà cố ý tới.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Vừa nói ra, Quý Linh tiếp tục nói.

“Vậy Hứa ái khanh, đối với việc này khanh có ý kiến gì?”

Quý Linh nhìn Hứa Thanh Tiêu, hỏi như thế.

“Hồi bệ hạ, hiện giờ Long Đỉnh Đại Ngụy sắp lột xác thành Trung Châu Long Đỉnh, trong khoảng thời gian này, không thể xảy ra sai sót gì.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn ngược lại rất trực tiếp, Long Đỉnh Đại Ngụy lột xác thành Trung Châu Long Đỉnh, trong khoảng thời gian này mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không thể ảnh hưởng.

Chương 1239: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (2)

Phái một di cô Tiên Đế tới đoạt quyền? Si tâm vọng tưởng.

Lời này vừa nói, đại bộ phận quan viên không khỏi gật gật đầu, bọn họ vẫn tán thành lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Trần Chính Nho cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vương Tân Chí lắc đầu, ông ta không giống như Trần Chính Nho, trực tiếp cãi nhau với Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, tràn đầy cười khổ nói.

"Vương gia."

"Di cô Tiên Đế trở về, hiện giờ dân gian đồn đãi rất nhiều, không loại trừ có người cố ý lan truyền."

"Nhưng bất luận như thế nào, Vương gia phải biết rằng, lòng dân khó bình ổn, lời đồn đãi đã nổi lên, nếu vương triều Đại Ngụy không tiếp nhận Thái tử hồi triều, chỉ sợ càng ảnh hưởng đến Long Đỉnh Đại Ngụy ta."

"Hơn nữa chủ yếu hơn chính là, tư tưởng Nho đạo ta cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, trưởng ấu hữu phận, nam tiên nữ hậu, đây là hạch tâm của tư tưởng Nho đạo, không chỉ là Đại Ngụy."

"Cho dù là Đột Tà, hoặc là Sơ Nguyên, thậm chí cả Trần giới đều là như thế, nếu không quan tâm, trái lại sẽ trúng âm mưu của những người này."

Vương Tân Chí mở miệng, giọng nói ôn hòa, đang dốc hết toàn lực khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu, hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được đạo lý này.

Chỉ là vừa nói lời này, Hứa Thanh Tiêu lập tức mở miệng.

"Vương đại nhân hiểu lầm rồi, ý tứ của bổn vương không phải không tiếp nhận di cô Tiên Đế trở về triều đình."

“Mà là điều tra thân phận.”

“Chư vị, cho phép mỗ nói một câu đại bất kính, nếu đây là di cô Tiên Đế, là Thái tử Đại Ngụy thật sự, vậy mọi chuyện cũng dễ nói.”

“Nhưng nếu hắn ta không phải thì sao? Vương triều Đột Tà dựa vào cái gì có thể chắc chắn, hắn ta chính là Thái tử Đại Ngụy ta? Là di cô Tiên Đế? ”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Đối với di cô Tiên Đế, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút tình báo, là ở huyện Bình An, về phần là ai, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng di cô đang yên đang lành, sao lại chạy tới vương triều Đột Tà? Chuyện này có một chút vấn đề.

Hứa Thanh Tiêu đương nhiên tin, vương triều Đột Tà không dám phái một thái tử giả đến, nhưng cũng không thể không cẩn thận điều tra, bằng không ngươi nói đúng là được?

Ngươi là ai? vương triều Đột Tà còn muốn nhúng tay vào nội bộ Đại Ngụy ta? Muốn chết phải không?

“Vậy ý của Vương gia là gì?”

Vương Tân Chí nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Nghênh đón Thái tử, điều tra thân phận, nếu điều tra rõ ràng thì tính tiếp, nếu phát hiện có người ngụy trang giả mạo, giết không tha.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra suy nghĩ của mình.

Kế hoãn binh cũng tốt, ngầm hạ thủ cũng được, nói tóm lại, hắn ta không có khả năng dao động đến địa vị Nữ Đế.

Phải biết rằng, hiện tại manh mối duy nhất của cực phẩm linh kim, chính là ở giữa Trung Châu tiên tàng.

Thủ đoạn duy nhất mở ra Trung Châu Tiên Tàng chính là Trung Châu Long Đỉnh.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không hy vọng có người phá hư, ai cũng không thể.

Chỉ là vừa nói lời này, giọng nói Trần Chính Nho vang lên.

Văn võ cả triều đều biết Hứa Thanh Tiêu có tâm tư gì, nhưng bọn họ không tiện mở miệng, Trần Chính Nho nói.

"Vương gia, không thể được."

"Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị, nếu người này thật sự tới kinh đô Đại Ngụy ta, chỉ sợ sẽ khuấy động phong vân."

"Nghiêm túc điều tra thân phận? Nói thật, lão phu tin hắn ta là di cô Tiên Đế, nếu không, hắn ta cũng không dám đến kinh đô Đại Ngụy. "

"Một khi thân phận đã được nghiệm chứng, vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Suy nghĩ của Trần Chính Nho rất đơn giản, đây là một phiền toái lớn, đối phương dám đến thì đã có chắc chắn, thay vì như thế, không bằng trực tiếp để cho hắn ta cút đi.

Nghĩ cách cách ly hắn ta ra, tuyệt đối không cho phép đối phương tiến vào lãnh thổ Đại Ngụy.

Cách tiếp cận này của Trần Chính Nho là rất trực tiếp và có rất nhiều vấn đề, nhưng đây là giải pháp tốt nhất cho các vấn đề hiện tại, không có cách tuyệt đối.

"Trần thượng thư, lời này ngươi sao có thể nói ra được vậy?"

"Nếu hắn ta thật sự là di cô Tiên Đế, cách ly hắn ta ở bên ngoài, ngươi có biết đối với Đại Ngụy ta mà nói sẽ có phiền toái gì không?"

"Cự tuyệt hoàng thất bên ngoài, người trong thiên hạ đều sẽ cười nhạo Đại Ngụy ta, Đại Ngụy ta lấy Nho trị quốc, quốc bản cũng không còn."

"Mà vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên, cũng tuyệt đối sẽ ra tay quấy nhiễu Đại Ngụy ta đầu tiên."

"Thậm chí các Phiên vương trong nước cũng sẽ dây dưa việc này không buông, đến lúc đó chính là thiên nộ thần phẫn."

“Nếu dân chúng nhục mạ chúng ta thì còn được, nhưng dân chúng nhất định sẽ cho rằng, đây là ý của bệ hạ, chỉ cần bị người ta thêm chút rêu rao, chuyện này chỉ càng ngày càng phiền toái.”

“Vốn còn có thể từ từ thương lượng, nếu ngươi cự tuyệt Thái tử nhập triều, đó chính là đặt ta vào trong biển lửa, đặt bệ hạ trong biển lửa, đến lúc đó văn võ cả triều đều là tội nhân thiên cổ.”

Vương Tân Chí chỉ vào Trần Chính Nho nói như thế.

Ông ta là Lễ bộ thượng thư, càng thêm hiểu được chuyện Lễ bộ, loại chuyện này một khi truyền ra, hơn nữa người ta quang minh chính đại đến, ngươi cự tuyệt gặp mặt, thậm chí cách ly đối phương ở bên ngoài.

Đây không phải là biến tướng thừa nhận, đối phương là Thái tử, nhưng sau khi hắn ta tới, sẽ ảnh hưởng đến đương kim bệ hạ, cho nên không cho hắn ta vào sao?

Đây không phải là ăn no không có việc gì làm, tìm phiền phức cho mình sao?

Những gì Vương Tân Chí nói, quả thật rất có lý.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được ý của Vương Tân Chí, kỳ thật nói cho cùng, phiên vương cũng được, vương triều Đột Tà cũng được, thậm chí là một số thế lực âm thầm cũng không tính là gì.

Chuyện thật sự làm cho Vương Tân Chí lo lắng, làm cho mọi người lo lắng, chính là lời dèm pha của thiên hạ mới đáng sợ.

Từ xưa đến nay, nam tử làm chủ, tôn ti trước sau.

Hoàng đế là nữ nhân, đây chính là chuyện phá lệ, không có để chọn mới chọn.

Quý Linh là nữ tử, là Nữ đế Đại Ngụy, thiên cổ chưa từng có chuyện như vậy xảy ra, hơn nữa Quý Linh cũng không phải trưởng nữ, tổng hợp hai điểm trên, nói thật bởi vì không còn sự lựa chọn, cho nên để cho nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế mà thôi.

Chương 1240: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (3)

Nhưng khi Thái tử trở về, kỳ thật đối với dân chúng mà nói, bọn họ càng thiên vị nam tử làm đế, hơn nữa trưởng tử phải có phần.

Đây không phải đơn giản là thiên vị như vậy, mà là từ xưa đến nay đều là như thế, đây là Nho giáo, là quan niệm thâm căn cố đế.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà những người này có thể lợi dụng chuyện này một cách hoàn mỹ, từ đó dẫn dắt dân chúng.

Đây mới chính là chuyện thật sự rắc rối.

Bằng không, thật sự cho rằng những thế lực này có thể dao động Đại Ngụy?

Nói đi nói lại còn không phải là chuyện của dân chúng.

Điều này cũng tốt, Đại Ngụy có một Hứa Thanh Tiêu, quản lý quốc gia ổn định trật tự, đến nỗi không phát sinh thiên tai nhân họa gì.

Người dân cũng dần trở nên giàu có hơn.

Nếu không có Hứa Thanh Tiêu, sự tình thật sự phiền toái, hiện tại có Hứa Thanh Tiêu, rất nhiều chuyện có thể hòa hoãn.

“Ngươi chớ có dông dài nhiều như vậy.”

“Không thể vào Đại Ngụy ta, chính là không thể vào Đại Ngụy ta.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta hạ quyết tâm, chính là không cho đối phương vào Đại Ngụy, mặc kệ như thế nào, cũng không thể.

Không vào Đại Ngụy, rất nhiều chuyện có thể xử lý ổn thỏa, cho dù thật sự có chút vấn đề, cùng lắm thì vận dụng binh lực đi áp.

Để Hình bộ, Binh bộ đi xử lý, thật sự không thể để cho những hoạn quan kia đi làm loại chuyện này.

Ai dám ồn ào, ai dám la hét, điều tra nghiêm ngặt.

Dù sao thời kỳ phi thường thì vận dụng thủ đoạn phi thường, hoặc là không làm, muốn làm thì làm tàn bạo một chút.

Nhưng Vương Tân Chí lại hít sâu một hơi, bái Nữ đế một bái.

"Bệ hạ, tuyệt đối không thể đồng ý."

"Từ xưa đến nay, ngăn chặn không bằng khai thông, nếu dựa theo lời Trần thượng thư nói, trước không nói Trung Châu Long Đỉnh không cách nào đúc thành, chỉ nói cự tuyệt hoàng thất di cô hoàng thành, trong triều đình ngoài triều đình cũng sẽ dẫn tới tranh cãi không cần thiết."

"Đến lúc đó vương triều Đột Tà liên thủ với vương triều Sơ Nguyên can thiệp, lại nâng đỡ một đám tặc tử, loạn Đại Ngụy ta, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Xin bệ hạ minh giám."

Vương Tân Chí mở miệng, ông ta cũng quyết tâm không đồng ý quan điểm của Trần Chính Nho.

Không phải ông ta nâng đỡ Thái tử, mà là điều này không hợp lệ, mang đến ảnh hưởng quá không tốt, là cực độ không tốt.

Nếu Trung Châu chỉ có một vương triều Đại Ngụy, thì cái gì cũng dễ nói, nhưng vấn đề là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên nhìn chằm chằm.

Ngươi thật sự không coi Thái tử ra gì, trở lại người ta trực tiếp cho thái tử binh lực, lại cho Thái tử quyền lực, để cho hắn ta giơ binh giết tới, ngay sau đó phiên vương trong nước hưởng ứng.

Ra lệnh một tiếng, vương triều Đại Ngụy sẽ lâm vào cục diện gì?

Ngươi nói trên dưới một lòng? Nhưng câu hỏi đặt ra là, ai không muốn leo lên? Nhất là những người trong triều đình, trong Binh bộ, vậy thì sẽ không có ai muốn trở thành Binh bộ thượng thư mới?

Trong Hộ bộ, cũng không ai muốn trở thành Hộ bộ thượng thư mới?

Người ta đánh cũng có cờ hiệu chính nghĩa, ta là đứa con lưu lạc của Tiên Đế, muốn trở về Đại Ngụy nhận tổ quy tông, Đại Ngụy ngươi lại không cho? Vậy thì ta chỉ có thể làm như vậy thôi.

Danh chính ngôn thuận giết tới, dân chúng cũng không biết nên nói cái gì, dù sao hai bên đều có đạo lý.

Phối hợp với phiên vương các nơi, nội loạn ngoại loạn cùng nhau bộc phát, việc này giải quyết như thế nào?

Ngươi nói Đại Ngụy có nhất phẩm võ giả? Được rồi, nhất phẩm võ giả xuất hiện thì sao chứ? Trực tiếp giết chết di cô Tiên Đế? Điều này có thể không? Vậy ngược lại có phải là nói ngươi cũng có thể giết chết hoàng đế đương triều?

Thanh quan khó xử lý việc nhà, đặc biệt là chuyện hoàng thất.

Nhất phẩm võ giả chỉ sợ cũng không tiện nhúng tay vào chuyện này, cũng không phải nói có người muốn tạo phản, hơn nữa suy cho cùng chính là, ngươi không đứng vững được.

Hai người ngươi một lời ta một câu, có vẻ có chút thủy hỏa bất đồng.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nhìn hai người chậm rãi mở miệng nói.

“Hai vị đại nhân, chớ cãi nhau nữa.”

“Bản vương có một kế, không biết hai vị có nguyện ý nghe một chút hay không?”

Hứa Thanh Tiêu biết, bất luận là Trần Chính Nho hay là Vương Tân Chí, kỳ thật đều là muốn tốt cho Đại Ngụy, chỉ là ý nghĩ không giống nhau mà thôi.

Hắn không muốn nội bộ xảy ra bất kỳ mâu thuẫn gì.

“Mời Vương gia nói rõ.”

Đối với Hứa Thanh Tiêu, hai người vẫn rất tôn trọng.

“Cự tuyệt Thái tử ở ngoài quốc đô Đại Ngụy, điều này quả thực không thể, truyền ra ngoài, phiền toái rất lớn, không được lòng dân.”

“Nhưng mà vẫn phải nghiêm tra thân phận, cũng không ổn, không bằng như thế này, sau khi điều tra rõ ràng thân phận, mời bệ hạ ban cho Thái tử vương vị, Nam Man cũng không tồi, để Thái tử đi Nam Man làm vương, coi như là trấn thủ một phương.”

“Có thể dốc sức cho Đại Ngụy, cả đời này cũng không lo cái gì, không biết chư vị nghĩ thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nói ra suy nghĩ của mình.

Từ chối chắc chắn là không thể.

Nhưng để cho hắn đến kinh đô Đại Ngụy, càng không được.

Cho nên không bằng trực tiếp để đối phương đi tới vùng đất Nam Man, phong làm Nam Man vương, cũng tuyệt đối không kém.

Về phần có dã tâm hay không, đó là chuyện khác, ít nhất có thời gian hòa hoãn.

Không đến mức giống như bây giờ, cứng rắn đối với ai cũng không tốt

Lạc mềm buộc chặt mới là kế hay.

Lời này vừa nói, các bách quan có chút trầm tư, Trần Chính Nho cùng Vương Tân Chí cũng không khỏi trầm mặc

Một lát sau, Trần Chính Nho gật đầu.

“Vương gia nói, đích xác không tệ.”

Ông ta trả lời, tán thành ý này, tuy rằng vẫn là đưa tai họa này vào Đại Ngụy, nhưng mặc kệ nói như thế nào, sẽ không biến sự tình thành quá cứng ngắc.

Phong Vương cũng là một tai họa ngầm, chẳng qua vấn đề không lớn, ít nhất có thể từ từ giải quyết.

“Có thể.”

“Bệ hạ có ý gì không?”

Vương Tân Chí cũng đồng ý, ông ta cũng biết thứ mà Trần Chính Nho băn khoăn là điều gì, trước mắt Hứa Thanh Tiêu đưa ra kế hoạch, đích xác có thể, thuộc về thấy chiêu đối chiêu.

Sau này sẽ có chút phiền phức, nhưng ít nhất nó sẽ không giống như bây giờ, quá kịch liệt.

Chương 1241: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (4)

“Trẫm đồng ý lời của Hứa ái khanh.”

“Trần thượng thư, theo lời Hứa ái khanh nói, nghĩ ra một đạo thánh chỉ, điều tra rõ thân phận trước, nếu quả nhiên là di cô của phụ hoàng, ca ca của trẫm thì để cho hắn ta đi Nam Thục xưng vương, coi như là tâm ý của trẫm.”

“Được rồi, nếu không có chuyện gì khác, bãi triều đi.”

Nữ đế cũng đồng ý với lời của Hứa Thanh Tiêu.

Lập tức, văn võ cả triều đồng loạt bái Nữ đế.

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Sau khi văn võ cả triều hô to như thế, Quý Linh đứng dậy, sau đó rời khỏi đại điện.

Giờ khắc này, bách quan cũng đứng dậy rời đi, mỗi người trở về.

Tâm tình mọi người vẫn có chút trầm mặc, xảy ra loại chuyện này, không có khả năng còn có thể duy trì được bình tĩnh.

Thậm chí ngay cả ý định tán gẫu cũng không có, tính trở về suy nghĩ một chút biến cục kế tiếp.

Hôm nay, chuyện Hứa Thanh Tiêu ở trên điện nói, quả thật không thành vấn đề, nhưng có một điểm, mọi người xem nhẹ, đó chính là đối phương có tiếp nhận hay không?

Nếu như tiếp nhận thì mọi chuyện đều dễ nói, ít nhất cũng không đến mức trực tiếp trở mặt.

Nhưng nếu không tiếp nhận?

Vậy thì làm sao đây?

Giết đối phương sao?

Ai dám giết?

Nữ đế cũng không dám giết, giết chính là giết huynh trưởng, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, trừ phi người ta phạm phải sai lầm lớn, thí dụ như tạo phản, bằng không, giết chính là Thí huynh.

Hứa Thanh Tiêu giết?

Đây lại càng không thể xảy ra.

Cho nên vấn đề này, tất cả mọi người đều không đưa ra, nhưng tất cả mọi người đều đã nghĩ đến.

“Thủ Nhân, nếu không có việc gì, đi Lại bộ ta ngồi một chút?”

Đi ra khỏi đại điện, Trần Chính Nho trực tiếp mở miệng, mời Hứa Thanh Tiêu đến Lại bộ ngồi một chút.

Còn không đợi Hứa Thanh Tiêu mở miệng, Vương Tân Chí cũng đi tới, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thủ Nhân, lão phu có một số việc tìm ngươi, đi Lễ bộ ta ngồi một chút đi.”

Vương Tân Chí mở miệng.

Hiển nhiên hai người đã hoàn toàn đối đầu nhau, đều muốn mượn sức Hứa Thanh Tiêu, hy vọng Hứa Thanh Tiêu ủng hộ bọn họ.

Nghe được hai người đều rất có thành ý, Hứa Thanh Tiêu có chút dở khóc dở cười.

Mà đúng lúc này, một thái giám đi tới, đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Vương gia, bệ hạ mời ngài đi Ngự hoa viên một chuyến.”

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu trong lòng thở phào nhẹ nhõm,hắn tất nhiên cũng không muốn đắc tội với hai vị thượng thư, hiện giờ bệ hạ mời mình đi qua, ngược lại cũng là một chuyện tốt.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó hướng về phía hai vị thượng thư nở nụ cười ôn hòa, hai người cũng không nói nhiều, gật gật đầu, liền tự mình rời đi.

Chẳng bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu đi theo thái giám.

Một đường đi tới ngự hoa viên.

Ngự hoa viên Đại Ngụy, trồng trăm loại giống hoa, có điều căn cứ vào hoa sắc phối hợp, không phải toàn bộ tập trung cùng một chỗ, thoạt nhìn tươi sáng rõ ràng.

Một đường đi vào.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu liền nhìn thấy bóng dáng Nữ đế.

Xung quanh nàng không có người, mặc một bộ trường bào màu đỏ nhạt, điêu khắc kim sắc chân long, lẳng lặng đứng ở bên cạnh mặt hồ.

Nhìn từ phía sau, dáng người Nữ đế có thể nói là thướt tha yểu điệu, nói là cực đẹp cũng không lố.

Huống chi tướng mạo Nữ đế cũng là thiên hạ tuyệt sắc, từng sợi tóc buông xuống làm cho người ta không hiểu sao say mê.

Quý Linh tuyệt đối là nữ tử đẹp nhất mà Hứa Thanh Tiêu từng gặp.

Cho dù là Lạc Bạch Y cũng phải hơi kém một chút, chủ yếu bại ở khí chất, dù sao Quý Linh cũng là Nữ đế Đại Ngụy.

Có thêm thân phận này, thiên hạ có mấy người có thể so sánh?

Chính là không biết, nữ tử này tương lai rốt cuộc sẽ thuộc về ai, càng nghĩ Hứa Thanh Tiêu càng có hương vị nói không nên lời.

Có điều Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ nhiều, bái thật sâu với Nữ Đế.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

“Hứa ái khanh miễn lễ.”

Lập tức, Nữ Đế mở miệng, có điều nàng không xoay người lại, mà là nhìn mặt hồ chậm rãi mở miệng nói.

“Hứa ái khanh, chuyện hôm nay trên triều đình, ngươi có ý kiến gì?”

Nữ đế mở miệng, nàng vẫn hỏi Hứa Thanh Tiêu chuyện này.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Ánh mắt của hắn cũng không thể không nhìn về phía mặt hồ, sau đó thở dài.

Nói thật, trên triều đình nên nói, Trần Chính Nho cùng Vương Tân Chí đã nói rõ ràng.

Tác hại của việc cho vào là gì.

Nguy hiểm của việc không vào là gì.

Hai người nói rất rõ ràng, tin rằng tất cả mọi người đều rất rõ ràng.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Nếu người này quả nhiên là di cô Tiên Đế, quả thật có chút khó giải quyết.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đây là câu trả lời của hắn.

Di cô Tiên Đế, ca ca ruột của Quý Linh, thân phận này thật sự làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy khó giải quyết.

Nếu nói là người ngoài, vương gia nào đó, Hứa Thanh Tiêu còn không quan tâm, cùng lắm thì giết.

Nhưng di cô Tiên Đế thì không được.

Mình là thần tử của Đại Ngụy, đồng thời mình cũng là Nho gia bán thánh, có thể có ý nghĩ của mình, nhưng tuyệt đối không thể vi phạm thiên địa tự nhiên.

Nam nữ, trưởng ấu, hai điểm này chính là tư tưởng Nho giáo, trừ phi mình không muốn sống, đi lật đổ tư tưởng Nho giáo.

Nếu thật sự lật đổ, mình tuyệt đối sẽ gặp phải phiền toái cực lớn.

Vương triều Đại Ngụy, chỉ sợ sẽ diễn ra vô số tranh cãi, con trai út tranh giành gia sản với con trai lớn, nữ nhi tranh giành gia sản với cha mẹ, nếu là phát triển theo hướng tốt còn dễ nói, nữ tử cũng có ưu thế của mình.

Chỉ sợ là phát triển theo hướng xấu, nhất là nữ nhân, vương triều Đột Tà tùy tiện dùng chút thủ đoạn, đánh một lá bài giới tính, vương triều Đại Ngụy liền triệt để phiền toái.

Loại nguy cơ này, nhìn không ra, cũng không cảm giác được, nhưng lại giấu ở trong bóng tối, tùy thời có thể làm cho một vương triều trả giá thảm thiết.

Loại vật này, Hứa Thanh Tiêu không dám đụng vào, cũng tuyệt đối sẽ không đi đụng vào.

Lật đổ tư tưởng Nho giáo, mình còn chưa có bản lĩnh này.

“Thật sự không có biện pháp nào?”

Quý Linh mở miệng.

Hỏi như vậy.

Chương 1242: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (5)

“Xin bệ hạ thứ tội, lúc này đây, thần không có biện pháp nào khác.”

“Có điều xin bệ hạ yên tâm, mặc dù hắn ta quả thật là di cô Tiên Đế, cũng không cần quá lo lắng, đế vị đã ổn.”

“Thần, vĩnh viễn ủng hộ bệ hạ, cho hắn ta vương vị, cũng đã là ân tứ lớn nhất, bệ hạ cầm quyền, vương triều Đại Ngụy phát triển mạnh mẽ, không có sai lầm, cũng không cần lo lắng cái gì.”

Hứa Thanh Tiêu giọng điệu cũng chắc chắn một chút.

Thật sự là không có cách.

Còn có thể có cách nào khác? Trong cơ thể người ta dù sao cũng chảy xuôi huyết mạch hoàng thất, còn là nhi tử của Tiên Đế, từng là thái tử Đại Ngụy.

Có điều giọng điệu của Hứa Thanh Tiêu cũng rất chắc chắn.

Để ý chi hắn ta chứ.

Hiện giờ đế vị đã định, còn có nhiều cách nói như vậy sao?

Nếu thật sự đến thì sao chứ? Cứ như vậy để cho Nữ Đế xuống đài? Đây có khả năng hay không?

Nếu nói quốc gia xuất hiện nguy cơ, hoặc là xảy ra tai họa gì, ngươi muốn bức bách Nữ đế thoái vị, cái này còn có thể tha thứ, nhưng hiện tại quốc gia cũng không có vấn đề gì.

Cho nên không tồn tại cách nói để Nữ đế thoái vị.

Nhưng ác ý một chút thì cũng không có vấn đề gì.

“Haiz.”

“Bỏ qua đi, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng.”

“Hứa ái khanh, lần này ngươi vì Đại Ngụy thắng được biện pháp Phật môn, trẫm còn không có cái gì để thưởng cho ngươi.”

“Ngươi muốn cái gì, trẫm đều có thể cho ngươi.”

Nữ Đế lên tiếng, nàng xoay người lại, khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn xuất hiện.

Quả thật, bất luận bao nhiêu lần nhìn Quý Linh, vẫn đẹp không thể tả, làm cho người ta động tâm.

Quả nhiên là vưu vật nhân gian mà.

Về phần Nữ Đế nói những lời này, Hứa Thanh Tiêu ngược lại cảm thấy chả có gì, mình còn cần cái gì nữa?

Võ đạo chi tâm có không? Rõ ràng là không.

Về quyền lực, mình cũng là Vương gia Đại Ngụy.

Trên địa vị, Nho đạo bán thánh cũng đủ rồi.

Còn có thể muốn cái gì, Hứa Thanh Tiêu thật sự không thể suy nghĩ ra.

Nếu thật sự muốn nói, cũng chỉ có một.

Muốn Đại Ngụy Nữ đế.

Đây là ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, đương nhiên chỉ là ý nghĩ trêu ghẹo, nghĩ thầm trong lòng là được rồi.

“Đa tạ bệ hạ, thần không cần bất kỳ phần thưởng nào, nếu bệ hạ thật sự muốn ban thưởng, liền ban thưởng cho phủ Nam Dự miễn thêm chút thuế, coi như là vì quê hương tạo phúc đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói như thế.

Nhưng hắn không biết chính là, ý nghĩ trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã bị Quý Linh lại một lần nữa nghe được.

Quý Linh tu luyện thông tâm thuật, nhưng thần thông lần này, khó có thể tu luyện thành công, chỉ có thể loáng thoáng nghe được một chút tiếng lòng người hắn.

Chuẩn xác một chút mà nói, cũng không gọi là tiếng lòng, mà là biết được tâm ý của đối phương.

Hầu hết các tình huống là không thể biết, trước và sau chỉ hai lần, đây là lần thứ hai.

Lại một lần nữa nghe được suy nghĩ trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Quý Linh không có phản ứng lớn như lần đầu tiên, chỉ là có chút kinh ngạc cùng với một chút cảm giác không thể nói ra.

Sau một lúc lâu.

Quý Linh nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong đôi mắt đẹp có vẻ có chút cổ quái.

“Ái khanh, ngươi thật sự…. Có phải là những gì ngươi nghĩ không? ”

Quý Linh mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu có chút khó hiểu.

Lợi ích của quê hương không phải là rất bình thường? Bây giờ ta không thiếu tiền cũng không thiếu quyền lực.

Có điều nếu là Nữ đế hỏi, Hứa Thanh Tiêu không khỏi vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Nữ Đế, thần sắc thái độ cũng cực kỳ đoan chính.

“Hồi bệ hạ, thần đích thật là nghĩ như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn đôi mắt đẹp của Nữ đế, nói giọng chắc nịch.

Lời này vừa nói ra, Nữ Đế không hiểu sao có chút tâm loạn, nàng né tránh ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, lần thứ hai xoay người.

Nhìn những làn nước trên mặt hồ, có chút trầm mặc, cũng có chút không biết trả lời như thế nào.

Một lúc lâu sau đó.

Nữ Đế mở miệng.

“Hứa ái khanh, lúc không có việc gì, thường vào cung đi.”

Đây là câu trả lời của Nữ Đế.

Nàng không biết phải nói gì.

Nàng vẫn luôn biết, Hứa Thanh Tiêu thích mình, ngay từ đầu phản ứng đầu tiên của nàng là không thể nào, cũng sẽ không tiếp nhận.

Nhưng sau đó theo Hứa Thanh Tiêu lần lượt đứng ra, lần lượt vì Đại Ngụy vị tha cống hiến, làm cho nàng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu một mực vì mình mà trả giá.

Cho nên cảm quan đối với Hứa Thanh Tiêu cũng lần lượt thay đổi.

Mãi cho đến khi Hứa Thanh Tiêu thành Thánh, Nữ Đế đối với Hứa Thanh Tiêu quả thật nảy sinh một loại cảm giác khó tả.

Nhất là biết được Hứa Thanh Tiêu có đi đến Đào Hoa am, trong lòng nàng chính là không thoải mái cũng không vui.

Hiện giờ, đến giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn nhớ nhung mình.

Làm cho Nữ đế càng có chút tự thấy rối bời.

Nếu như mình không phải hoàng đế Đại Ngụy, nàng cũng nguyện ý.

Nhưng thân là hoàng đế, Nữ đế chung quy vẫn đặt quốc gia lên hàng đầu.

Chỉ là, nàng không muốn làm tổn thương trái tim Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng cũng có một chút ý nghĩ khác, có điều ý nghĩ này chính nàng cũng không nhận ra mà thôi.

Trước mắt, Quý Linh lấy hết dũng khí, coi như là một thử nghiệm chính thức, để Hứa Thanh Tiêu đến cung nhiều hơn một chút, hai người cũng có thể trao đổi với nhau nhiều hơn một chút.

Chỉ là, suy nghĩ trong lòng Quý Linh, Hứa Thanh Tiêu không hiểu lắm.

Ngược lại làm cho Hứa Thanh Tiêu cho rằng Nữ Đế cảm thấy áp lực, để cho mình vào cung nhiều hơn, thứ nhất là thân cận, thứ hai là mượn sức.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng nói.

“Xin bệ hạ yên tâm, thần nhất định sẽ đến cung nhiều hơn.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Sau một khắc, Nữ đế gật gật đầu, cũng không dám xoay người, chỉ lẳng lặng nhìn mặt hồ.

Hai người có chút trầm mặc.

Một lát sau, Nữ Đế mở miệng, muốn cùng Hứa Thanh Tiêu nói chuyện phiếm chút chuyện, trong lúc đột ngột, giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Bệ hạ, nếu không có chuyện gì khác, thần cáo lui trước, còn có công vụ phải bận.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn đứng ở chỗ này cũng không biết Nữ Đế muốn làm cái gì, chính mình cũng có chút việc phải làm, cho nên chủ động đề nghị trở về trước.

“Được.”

“Hứa ái khanh đi thong thả.”

Nghe Hứa Thanh Tiêu mở miệng như vậy, Quý Linh cũng mở miệng đáp theo.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi.

Chỉ là đi không được mấy bước, thanh âm Quý Linh lại vang lên.

“Hứa ái khanh.”

Quý Linh lên tiếng.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu dừng bước, quay đầu nhìn lại.

“Sau này không có việc gì, ít đi Đào Hoa am thôi, dù sao ái khanh cũng là vương gia Đại Ngụy ta.”

Chương 1243: Di Cô Tiên Đế, Ban Nam Man Vương, Nữ Đế Bày Tỏ Tâm Ý, Nguyện Tiếp Nhận Hứa Thanh Tiêu (6)

“Sau này không có việc gì, ít đi Đào Hoa am thôi, dù sao ái khanh cũng là vương gia Đại Ngụy ta.”

Đây là giọng nói của Nữ đế.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu không hiểu sao cảm thấy có chút kỳ quái.

Đi Đào Hoa am thì sao chứ?

Đây cũng không phải là nơi hư hỏng gì?

Còn nữa, cho dù có hư hỏng thì thế nào? Ta lại không có vợ, như vậy cũng không cho?

Bệ hạ, nàng có cảm thấy, quản thúc của ta cũng quá rộng rồi không?

Ò, không đúng, là bệ hạ, nàng quản ta hơi nhiều rồi đó?

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hứa Thanh Tiêu vẫn gật đầu.

Nữ hoàng đế mà.

Phải dỗ dành.

“Mong bệ hạ yên tâm, thần sau này tận lực không đi.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, nói xong liền trực tiếp rời đi.

Nghe Hứa Thanh Tiêu trả lời, trên mặt Quý Linh lúc này mới lộ ra một tia cười.

Sau đó tiếp tục nhìn xuống hồ.

Tiện tay hái một đóa hoa, nhẹ nhàng tháo ra một cánh hoa, cũng lẩm bẩm một ít lời.

Và như thế.

Thời gian từ từ trôi qua.

Trong nháy mắt đã đến ngày mai.

Chuyện di cô Tiên Đế Đại Ngụy, dần dần bắt đầu lưu truyền ra ngoài.

Vốn dĩ đã có chút tin đồn.

Hiện giờ theo lời đồn Thái tử xác định muốn trở về, tất nhiên lời đồn đãi nhiều hơn không ít.

Hơn nữa có không ít tin đồn nguyện ý ủng hộ Thái tử đăng cơ, kế thừa đế vị.

Cho rằng, nữ tử vi đế, chung quy không ổn, hơn nữa còn là ấu tử.

Hơn nữa hai năm nay, Đại Ngụy cũng không có xảy ra chuyện gì, tuy rằng giảm thuế vân vân, nhưng cũng loạn ra rất nhiều phong ba mưa gió.

Cho dù là thật sự có chút công lao, nhưng đại đa số vẫn là Hứa Thanh Tiêu tạo ra.

Cũng không phải công lao của Nữ Đế.

Thậm chí trong kinh đô, Thiên Địa Văn Cung cũng không ít tin đồn.

Là Đại Nho của Thiên Địa Văn Cung, không nói thẳng để thái tử trở về kế vị, mà là cố ý giảng giải tư tưởng Nho giáo.

Trung quân yêu nước, đồng thời trưởng ấu ưu tiên, cùng vân vân mây mây sự tình.

Có ảnh hưởng gì hay không, mọi người trong lòng cũng biết rõ.

Mà tại thời điểm này.

Trong một quan đạo.

Đây là con đường phải đi qua biên giới của vương triều Đại Ngụy.

Đi hơn mười dặm nữa.

Đã coi như bước vào vương triều Đại Ngụy.

Trong quan đạo.

Một đội ngũ xa hoa vô cùng xuất hiện.

Chín con ngựa trắng kéo một cỗ xe ngọc.

Trong xe ngọc, có một nam tử đang ngồi, xuyên thấu qua rèm cửa có thể thấy được dáng vẻ của nam tử.

Anh vũ, tuấn tú, nhưng trong khuôn mặt, ẩn chứa khí phách.

Mà chung quanh xe ngọc có mấy trăm vị cao thủ bảo hộ, một đội quân năm trăm người tinh nhuệ bảo hộ.

Mà phía sau xe ngọc, còn có một tòa ngọc lưu, bên trong có một nữ tử đang ngồi, dáng người xinh đẹp, tản ra từng trận hương thơm.

Tại thời điểm này.

Một đội ngũ nhanh chóng đi tới, mang theo một phong chỉ ý.

“Bệ hạ có chỉ.”

“Nghiệm minh thân phận Thái tử, nếu không sai, ban cho Thái tử tước vị Nam Man Vương, trấn thủ một phương, hưởng thụ phúc cực lạc.”

Theo ý chỉ vang lên.

Ngay sau đó, tiếng cười như chuông bạc vang lên.

“Đây là Thái tử Đại Ngụy sao? Quả nhiên là uy phong, người còn chưa tới kinh đô, đã để cho Nữ đế Đại Ngụy ban vương tước. ”

Thanh âm dễ nghe từ phía sau rèm cỗ xe ngọc.

Tuy nhiên, ngay sau đó.

Nam tử anh vũ trong xe ngọc chậm rãi phun ra một chữ.

“Cút.”

Giọng nói không lớn, nhưng tràn ngập bá đạo.

Theo giọng nói này vang lên, tướng lĩnh cầm đầu sắc mặt có chút khó coi, nhưng lập tức khôi phục bình thường.

Người trong xe ngọc, có phải là di cô tiên đế hay không vẫn là một ẩn số, nhưng dám thẳng thắn như vậy, nếu không có chút lo lắng là chuyện không thể nào.

Không chừng người này tương lai thật sự có thể nắm quyền, cho nên hắn ta cũng không dám đắc tội.

Chỉ có thể cúi đầu nói.

“Đây là thánh ý.”

Hắn ta cúi đầu mở miệng, nói như thế.

“Thánh ý?”

“Thánh ý của ai?”

“Thánh ý của muội muội ta? Hay là thánh ý của gian thần đương triều Hứa Thanh Tiêu?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, trong lời nói đối với Nữ đế Đại Ngụy không có chút kính sợ nào, đồng thời còn châm chọc Hứa Thanh Tiêu một câu.

“Chuyện này”

Người kia không dám nói, hắn ta cũng không dám chống đối đại nhân vật trong xe ngọc, càng không có khả năng nói Hứa Thanh Tiêu không tốt.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ là ai?

Bình loạn vương của Đại Ngụy, quyền thế ngập trời, nếu hắn dậm chân, cả Đại Ngụy đều phải run rẩy một phen.

Hắn ta không nói lời nào, vẫn cúi đầu, trầm mặc không nói.

Mà vào lúc này, giọng nói trong xe ngọc lại vang lên.

“Trở về nói cho muội muội ta biết, ta sẽ đến kinh đô tự chứng minh thân phận.”

“Nếu có ai dám quấy nhiễu bản hoàng, chớ trách bản hoàng trở mặt.”

“Cút về đi.”

Hắn ta mở miệng, ba chữ cuối cùng lại càng ẩn chứa khí phách đạo, làm cho khí huyết cuồn cuộn sôi trào.

Người kia không dám nhiều lời, chuyện này cũng không phải là chuyện hắn ta có thể quyết định, lập tức xoay người rời đi, cũng không nói thêm gì.

Đợi người đi rồi.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước.

Có điều trong trước sau hai cỗ xe ngọc, một vị tuyệt thế giai nhân đang ngồi bên trong, truyền đến tiếng dễ nghe.

“A, đây là đãi ngộ của Hoàng tử Đại Ngụy? Ta còn tưởng rằng vương triều Đại Ngụy lấy Nho trị quốc, hẳn là cao phong lượng tiết, lễ nghi chi bang, thật không ngờ lại chẳng khác gì các vương triều khác kia? ”

Giọng nói vang lên, mang theo mị hoặc xinh đẹp, chỉ cần nghe giọng nói đã làm cho người ta có chút tâm thần bất định.

Nhưng theo giọng nói như vậy vang lên, giọng nói của vị hoàng tử Đại Ngụy này cũng không khỏi đáp lại.

“Là bản hoàng ngây thơ, hay là người Đột Tà của nàng ngây thơ?”

“Đại Ngụy đã có đế vương, bản hoàng đến, chỉ làm cho nàng lo lắng sợ hãi, lần này Đại Ngụy không có phái người âm thầm ra tay, đây đã xem như là cực tốt rồi.”

“Nếu đổi lại là người Đột Tà các nàng, chỉ sợ đi được nửa đường, người cũng không còn.”

Hắn ta lên tiếng, có vẻ châm chọc nói như thế.

Chương 1244: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (1)

“A.”

“Ta ngược lại muốn đợi xem, chức vị hoàng tử này của người, làm sao làm cho Đại Ngụy kinh hồn bạt vía.”

“Nếu người vô năng, không thể đoạt quyền trở về, thiếp thân đành phải tìm một gia đình mới ở Đại Ngụy, nghe nói Hứa Thanh Tiêu này không tệ, cũng không biết hắn có thích thiếp thân hay không.”

Giọng nói lần thứ hai vang lên, có vẻ có chút không kiêng nể gì.

Vừa nói ra, hoàng tử trong xe ngọc trong mắt không khỏi lộ ra hàn mang.

“Hứa Thanh Tiêu sao?”

“Chỉ sợ là đã có chút ý đồ với muội muội ta, nghe nói muội muội ta cũng là quốc sắc thiên hương, dùng mỹ sắc trói chặt Hứa Thanh Tiêu, nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu này cũng không khá hơn là mấy.”

“Có điều, bản hoàng biết, hắn có đại tài, là thần trị quốc, nếu hắn nguyện thần phục theo ta, cũng không phải là không thể thành toàn cho hắn.”

“Chỉ là loại đại tài này, giống như liệt mã, muốn hàng phục rất khó, chỉ có thể dùng bá đạo mới có thể hàng phục.”

Hoàng tử Đại Ngụy mở miệng, thần sắc hắn ta bình tĩnh, đánh giá Hứa Thanh Tiêu.

“Bá đạo?”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu này, nói không chừng ăn mềm không ăn cứng đâu?”

“Chi bằng như vậy, ta hy sinh chính mình, để cho hắn rơi vào sự dịu dàng chết mê này, vú nuôi dạy ta nhiều thứ như vậy, dù

sao cũng phải có chỗ cần dùng đến, vậy thì tiện thể áp dụng vào Hứa Thanh Tiêu này đi.”

“Chỉ sợ người sẽ tức giận thôi.”

Giọng nói tiếp tục vang lên, lời nói có tính sát thương như thế, ở trong miệng nàng nói ra, có vẻ vô cùng tùy ý.

Mà tất cả tùy tùng, sắc mặt không thay đổi, giống như sớm đã quen, cứ đi về phía trước.

“Buồn cười, người thành đại sự, câu nệ tiểu tiết gì?”

“Nếu như dùng nàng đổi một Hứa Thanh Tiêu khác, bản hoàng tử tất nhiên nguyện ý, chỉ là bản hoàng biết được Hứa Thanh Tiêu này, tính cách hắn cương liệt, ngoài mềm trong cứng, nếu dùng thủ đoạn dịu dàng quyến rũ để chiêu an, hắn nhất định sẽ lùi bước.”

“Thậm chí còn có thể tương kế tụ kế, vu hồi cùng bản hoàng, chậm trễ đại sự, đây là thủ đoạn của hắn.”

“bản hoàng nghiên cứu hắn đã lâu, từ chuyện giận dữ mắng Đại Nho ở phủ Nam Dự, còn chuyện Thành Thánh, mỗi một việc hắn làm, kỳ thật sớm đã định trước, người này tuyệt đối không thích hợp với thủ đoạn dịu dàng quyến rũ.”

“Người này cũng là kẻ bá đạo, muốn trấn áp người này, cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn bá đạo, đè hắn không thở nổi, làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng, cũng làm cho hắn ý thức được Đại Ngụy này không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn.”

“Nếu không, một khi vu hồi với hắn, kết cuộc của ta và nàng chính là tan xương nát thịt.”

Hoàng tử Đại Ngụy mở miệng.

Hắn ta dường như rất hiểu Hứa Thanh Tiêu, nghiên cứu qua tất cả mọi chuyện của Hứa Thanh Tiêu, mỗi một chuyện hắn ta đều có nghiên cứu.

Cho nên hắn ta nhận định, Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không phải là người ăn mềm không ăn cứng, nếu Hứa Thanh Tiêu ăn

mềm, vậy hắn ta sẽ không đi tới bước này với Văn cung Đại Ngụy, cực đoan hóa như thế.

Văn cung Đại Ngụy quả thật đã nhún nhường Hứa Thanh Tiêu, điểm này rất nhiều người đều biết, Trần Tâm cùng Chu Dân hai vị Đại Nho, lần lượt tìm đến Hứa Thanh Tiêu nói chuyện, kể cả Trần Chính Nho cũng khuyên nhủ Hứa Thanh Tiêu.

Có thể thỉnh tội một phen, tạo mối quan hệ tốt một chút, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã làm gì?

Câu trả lời rất rõ ràng.

Cho nên từ điểm này liền có thể thấy được, Hứa Thanh Tiêu không phải loại người ăn mềm không ăn cứng, chuyện mà hắn đã nhận định, sẽ không đổi ý.

Có thể hư tình giả ý với ngươi, nhưng kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi.

Cũng chính là bởi vì hiểu rõ như thế, Hoàng tử Đại Ngụy mới có thể như vậy, tính toán dùng bá đạo hàng phục Hứa Thanh Tiêu.

Vậy bá đạo là gì?

Hứa Thanh Tiêu nghe lời mình, hết thảy sẽ dễ nói.

Hứa Thanh Tiêu nếu dám bằng mặt không bằng lòng, vậy thì đánh đến Hứa Thanh Tiêu sợ thì thôi.

Nếu Hứa Thanh Tiêu không phục mình, vậy thì giết, lo gì Hứa Thanh Tiêu hắn có trợ giúp gì đối với Đại Ngụy hay không, người không thuận theo mình, tất cả đều giết không tha.

Lúc trước hắn ta cũng nghĩ tới, dùng thủ đoạn dịu dàng quyến rũ để tiếp xúc với Hứa Thanh Tiêu.

Ví dụ như khách khí, hòa khí, lôi kéo Hứa Thanh Tiêu, dùng chân thành để thuyết phục, nhưng suy đi nghĩ lại cũng không phù hợp với tính cách của mình, giả vờ một ngày hai ngày còn dễ nói, giả bộ một năm hai năm rất khó.

Hơn nữa làm như vậy, không có bất kỳ chỗ tốt nào, chỉ làm cho Hứa Thanh Tiêu dần dần phát triển, sau đó thời khắc mấu

chốt, giết chết chính mình.

Cho nên, thay vì như vậy, chi bằng dẫn dắt một chút, lấy bá đạo trấn áp, xem Hứa Thanh Tiêu hắn có dám đắc tội mình hay không.

“Đại Ngụy các người, chính là tâm tư nhiều, thôi không sao, dù sao mặc kệ như thế nào, nếu người có thể trở thành Tân Đế Đại Ngụy, thiếp thân sẽ làm hoàng hậu Đại Ngụy, nếu người không thành tân đế Đại Ngụy, làm vương phi cũng được.”

“Mệt rồi.”

Giọng nói lười biếng vang lên, nữ tử chậm rãi nằm xuống, nghỉ ngơi trong cỗ xe ngọc.

Chẳng qua một câu nói làm vương phi này của nàng, nói lại là một ý tứ khác.

Trong cỗ xe ngọc dẫn đầu.

Vị hoàng tử Đại Ngụy không rõ lai lịch này, thần sắc bình tĩnh, hắn ta căn bản không quan tâm những lời nói này.

Nữ nhân này là cửu công chúa của vương triều Đột Tà, Tô Na.

Được xưng là Đột Tà đệ nhất mỹ nhân, nói thật, khi mình lần đầu tiên nhìn thấy nàng quả thật trái tim đập thình thịch, quá đẹp, làm cho hắn ta động tâm không thôi.

Nhưng rất nhanh thôi hắn ta đã biết, nữ nhân này rất thông minh, thậm chí là nói cực kỳ thông minh, là minh châu trên tay Đột Tà Vương, công chúa sủng ái nhất, không ai sánh bằng.

Đột Tà Vương hứa gả Tô Na cho mình, nhưng yêu cầu mình nhất định phải trở thành hoàng đế Đại Ngụy.

Cũng chính vì thế mà vương triều Đột Tà mới có thể toàn tâm toàn lực cho mình hồi triều.

Không chỉ là vương triều Đột Tà, hơn nữa còn có rất nhiều thế lực đã âm thầm liên hệ với mình.

“Quý Nguyên ơi Quý Nguyên, nếu vượt qua cửa ải khó khăn này, ngươi chính là đế vương của Đại Ngụy, là chúa tể Trung Châu.”

“Phụ hoàng, người yên tâm, giấc mộng của người, hài nhi sẽ thay người hoàn thành.”

“Huy hoàng của Đại Ngụy cũng chắc chắn sẽ do nam nhi Quý gia ta đúc thành.”

“Vương triều Đột Tà, tiên môn, phiên vương, vương triều Sơ Nguyên, Phật môn, còn có mấy thế lực không biết tên.”

“Chờ bản hoàng nắm quyền trong tay, bản hoàng sẽ cho các ngươi biết, cái gì gọi là đế vương trời sinh, chờ đợi muốn khống chế bản hoàng? Quả thực là si tâm vọng tưởng. ”

Trong xe ngọc, Quý Nguyên thì thào tự nói.

Chương 1245: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (2)

Sau khi đội ngũ tiến vào lãnh thổ Đại Ngụy, suy nghĩ của hắn ta không khỏi phiêu đãng.

Hắn ta là di cô Võ Đế.

Sự thật trăm phần trăm.

Lúc còn nằm trong nôi, mình bị dẫn ra khỏi hoàng cung, nhưng rất nhanh lại bị người mang đi, đi vào trong núi sâu nuôi lớn.

Nuôi lớn mình là hai người, một vị truyền thụ Nho đạo cho mình, một vị truyền thụ võ đạo cho mình, lai lịch thần bí, cực kỳ bất phàm.

Mà từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, hai vị sư phụ này đã nói cho mình biết thân phận của mình, cũng nói ra phụ thân mình bị hại như thế nào, để mình nhất định phải chăm chỉ, báo thù cho phụ thân, đoạt lại ngôi vị hoàng đế, đồng thời cũng phải trọng chấn Đại Ngụy, cứu vớt thương sinh.

Cho nên những năm gần đây, Quý Nguyên hăng hái học tập.

Mỗi ngày trời chưa sáng, phải rời giường luyện công, luyện thân thể, uống thuốc tốt, ngâm thuốc tắm rửa, sau buổi trưa chính là đọc sách học chữ, hiểu rõ đạo lý, từ trị quốc đến nông canh.

Cứ như vậy ước chừng trôi qua hơn hai mươi năm.

Hai mươi năm qua, trả giá bao nhiêu, không ai biết, chỉ có một mình hắn ta biết.

Hơn hai mươi năm đã trôi qua.

Mặc dù đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng tất cả mọi thứ cuối cùng đã kết thúc.

Cuối cùng mình cũng phải trở lại vương triều Đại Ngụy, rốt cục cũng phải lấy lại ngôi vị hoàng đế của mình.

Hơn nữa còn lấy cảnh giới võ đạo tam phẩm.

Đúng vậy, hai mươi năm khổ tu này, hơn nữa các loại dược thiện dược dục, cùng với thân thể thiên phú của mình và còn nhiều thứ nữa, để cho mình vào năm hai mươi lăm tuổi, thành công đến võ đạo tam phẩm.

Về phần Nho đạo không tính là rất tốt, nhưng cũng không kém, cũng đã đạt tới Đại Nho cảnh.

Đại Nho hai mươi lăm tuổi, nhìn lại trăm năm qua, cũng không có bao nhiêu người, loại người như Hứa Thanh Tiêu thì không tính.

Trước mắt, Quý Nguyên hiểu rất rõ, sở dĩ mình có sức mạnh dám đến Đại Ngụy, là bởi vì sau lưng có quá nhiều người ủng hộ.

Mà mục đích của những người này đơn giản là hy vọng Đại Ngụy suy bại.

Hắn ta hiểu, nhưng hắn ta càng hiểu rõ hơn một điều, mình cần mượn thế lực của những người này, nếu không, mình vĩnh viễn không có ngày rạng danh.

Thật sự không nơi nương tựa, đến Đại Ngụy chỉ có một con đường chết.

Cho nên, hắn ta mượn thế lực của những người này, đợi đến khi mình thật sự nắm quyền, mình cũng sẽ phán quyết, chém chết toàn bộ những người này.

Vương triều Đột Tà gì đó, vương triều Sơ Nguyên gì đó, Phật môn Tiên môn gì đó, tất cả đều sẽ chết, thiết kỵ Đại Ngụy, sẽ tiến hành thống nhất, hoàn toàn đại thống nhất.

Mình là con của thiên mệnh, cũng là đế vương chân chính, thiên cổ nhất đế.

Nghĩ tới đây, Quý Nguyên không nói nhiều, lẳng lặng ngồi ở trong xe ngọc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong khi đó.

Vương triều Đột Tà.

Bên trong cung điện.

Hoàng cung xa hoa, có mấy bóng người đang đứng, mấy vị này đều là thượng vị giả của vương triều Đột Tà.

Đột Tà Vương ngồi ngay ngắn trên long ỷ, thần sắc bình tĩnh.

"Báo."

"Theo thám tử hồi thư, Hoàng tử Đại Ngụy Quý Nguyên đã đến lãnh thổ Đại Ngụy."

"Triều đình Đại Ngụy ngăn cản hoàng tử vào trong, tuyên bố, sau khi nghiệm minh thân phận, phong hầu cho Hoàng tử Đại Ngụy Quý Nguyên Nam Thục Vương, ban thưởng vô số vàng bạc."

Một giọng nói vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong đại điện.

Chỉ là theo thanh âm này vang lên, Đột Tà Vương chậm rãi mở con ngươi ra.

"Quý Nguyên nói như thế nào?"

Giọng nói của Đột Tà Vương bình tĩnh nói.

"Hồi bệ hạ, Quý Nguyên cự tuyệt tại chỗ, tuyên bố đi kinh đô nghiệm minh thân phận."

Câu trả lời này làm cho Đột Tà Vương gật gật đầu, ngay sau đó phất phất tay, để cho hắn lui ra.

Sau khi hắn lùi ra.

Đột Tà Vương quét qua trong điện có rất ít thần tử, ánh mắt có chút âm trầm.

"Chư vị ái khanh."

"Hiện giờ Đại Ngụy sắp ngưng tụ Trung Châu Long Đỉnh, việc này nên định đoạt như thế nào?"

Đột Tà Vương chậm rãi mở miệng, ném ra một vấn đề.

Vương triều Đại Ngụy đột nhiên ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh, đây đối với Vương triều Đột Tà mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt.

Thậm chí nếu không nhanh chóng xử lý, một khi chờ Đại Ngụy ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh, vậy nói cái gì cũng vô dụng.

Trong điện, các thần tử trầm mặc, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Sau khoảng một phút, cuối cùng ai đó đã mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh.

“Hồi bệ hạ.”

“Thần cho rằng, Đại Ngụy đã lớn mạnh, đối với Vương triều Đột Tà ta tạo ra quá nhiều áp lực, hiện giờ lại ngưng tụ Trung Châu Long Đỉnh , triều ta tuyệt đối không thể ngồi yên mặc kệ.”

“Thần kính xin bệ hạ liên hợp cùng Vương triều Sơ Nguyên, phát binh Đại Ngụy, gây chiến loạn, bất luận như thế nào cũng phải phá hư Long Đỉnh Đại Ngụy.”

Có người mở miệng, nói ra một cách không phải cách.

Chỉ là vừa nói lời này, lập tức bị phản bác.

“Không thể.”

“Đại Ngụy hiện giờ đang ngưng tụ Long Đỉnh, nếu mạnh mẽ quấy nhiễu, tất nhiên sẽ kết thâm thù với Đại Ngụy.”

“Nếu như lúc trước, triều ta đắc tội thì đắc tội, nhưng Đại Ngụy bây giờ thì khác, lục đại tiên môn hoàn toàn gia nhập Đại Ngụy, hơn nữa hai vị nhất phẩm võ giả, trước sau tổng cộng tám vị nhất phẩm.”

“Nếu thật sự muốn phát binh Đại Ngụy, kết quả triều ta tất sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

Có người lên tiếng, trực tiếp cự tuyệt.

Cũng không phải ý tứ khác, biết Đại Ngụy đang trở nên mạnh mẽ, cũng biết nếu không ngăn cản, phiền toái sẽ rất lớn.

Nhưng vấn đề là, người ta có nhiều nhất phẩm như vậy, làm sao mà công?

Những nhất phẩm này gia nhập Đại Ngụy, phục vụ Đại Ngụy, để cho bọn họ ra chiến trường, công thành lược địa bọn họ không biết, nguyên nhân rất đơn giản, nhất phẩm không thể nhúng tay vào chuyện phàm tục.

Hơn nữa cho dù có thể nhúng tay vào, bọn họ cũng sẽ cân nhắc rất nhiều chuyện, cho nên nhất phẩm sẽ không tham dự chiến tranh.

Nhưng vấn đề là, nếu Vương triều Đột Tà chủ động phát binh, không có một lý do danh chính ngôn thuận, vậy nhất phẩm của người ta cũng sẽ không ngồi ở kinh đô Đại Ngụy vô ích như vậy.

Tám người nhất phẩm.

Đây làm sao mà đánh được?

Ai đi đánh?

Ai mà chống được?

Vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cộng lại cũng khó chống đỡ.

Hai vương triều cộng lại chỉ có hai nhất phẩm, thật sự đánh nhau nhất định là chịu thiệt thòi lớn, chỉ sợ ngươi đi gọi hai vị nhất phẩm này xuất trận, hai vị nhất phẩm này cũng sẽ không xuất trận.

Đây không phải đi chết hay sao?

Chương 1246: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (3)

Cho nên, phát binh Đại Ngụy tuyệt đối là một chuyện không lý trí.

“Không đánh? Chẳng lẽ ngồi ở chỗ này chờ chết? ”

“Ngươi cũng biết, Trung Châu Long Đỉnh có ý nghĩa gì? Sơn tuyền biến linh tuyền, lương thực biến thành linh thực, ăn cơm uống nước đều có thể nhập phẩm, Đại Ngụy cái gì cũng không làm, trăm năm sau mỗi người đều là võ giả nhập phẩm. ”

“Những tướng sĩ kia thì càng đừng nói, hiện tại một man tử chống lại mười quân binh Đại Ngụy, đến lúc đó chính là một quân binh Đại Ngụy chống lại mười man tử.”

“Ngày vong quốc cũng không xa đâu.”

Người kia mở miệng, ông ta cũng không phải nổi nóng, chỉ là nói rõ ràng sự thật.

Nói một cách đơn giản, ta cũng không muốn đánh, nhưng không đánh mà được sao? Để cho Đại Ngụy nắm phần thắng? Điều này có thể sao?

Theo tiếng ông ta nói như vậy, mọi người trầm mặc.

Thật vậy, nếu không quan tâm đến bất cứ điều gì, trái lại là rắc rối lớn nhất.

“Kỳ thật chư vị cũng đừng bi quan như thế.”

“Trung Châu Long Đỉnh này muốn hình thành, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Không được chiến loạn, không được đế di, không được dân loạn.”

“Chỉ riêng ba điểm này, cũng quá đủ cho Đại Ngụy rồi.”

“Vương triều Đột Tà không thể tiến công Đại Ngụy, nhưng Man tộc có thể mà, nghĩ đến vương triều Sơ Nguyên cũng

giống như chúng ta, lòng nóng như lửa đốt, đơn giản không bằng liên hợp với vương triều Sơ Nguyên, viện trợ Man tộc, để cho bọn họ phát binh Đại Ngụy dẫn đến chiến loạn.”

“Còn nữa, Quý Nguyên không phải đã đến Đại Ngụy sao? Hắn ta thân là di cô Vũ Đế, hiện giờ có thế lực khắp nơi ủng hộ hắn ta, trợ giúp hắn ta đoạt quyền, đây không phải là đế tinh dời vị sao? ”

“Về phần dân loạn, Man tộc nếu giết vào Đại Ngụy, dân làm sao có thể không loạn?”

“Đến lúc đó là một hồi lại một hồi kịch hay xuất hiện, Trung Châu Long Đỉnh làm sao có dễ dàng đúc thành như vậy?”

Có người mở miệng, là thừa tướng của vương triều Đột Tà, khuôn mặt của ông ta tự tin, nói ra những chuyện này.

Lời này vừa nói, vẻ mặt của mọi người lúc này mới hòa hoãn một chút, chẳng qua sắc mặt của Đột Tà Vương vẫn không thay đổi, có vẻ âm trầm, có điều ánh mắt của ông ta nhìn ra ngoài đại điện, tựa hồ đang chờ đợi thứ gì đó.

“Cách nghĩ tuy tốt, nhưng muốn thực hiện gần như không có khả năng.”

“Trước không nói cái khác, Man tộc dám xâm lấn sao? Lục đại tiên môn đã nhập trú tại Đại Ngụy, Man tộc dám xâm lấn sao? Đừng nói vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên viện trợ bọn họ, cho dù Man tộc có xuất hiện nhất phẩm cũng đừng hòng xâm lấn Đại Ngụy. ”

“Tám nhất phẩm, đây là lực lượng như thế nào, chúng ta chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?”

“Bây giờ đừng nói những lời như trò tiêu khiển như vậy.”

Giọng nói phản đối vang lên, cũng không coi trọng tình hình Man tộc xâm lấn.

Tám nhất phẩm đó.

Khái niệm này là gì?

Đây là một loại lực lượng vô địch, trong bất hạnh vạn hạnh chính là, còn có một Thất Tinh đạo tông không có quy thuận

Đại Ngụy, còn có một điểm chính là, sáu vị nhất phẩm này, sẽ không chủ động chinh chiến.

Nếu không, mọi thứ không đơn giản như vậy.

Nếu thật sự muốn tám vị nhất phẩm cùng nhau ra tay, san bằng hai đại vương triều, đơn giản là vấn đề thời gian.

Chỉ là.

Ngay tại thời điểm này.

Từng tràng tiếng nói từ bên ngoài đại điện vang lên.

“Thảo dân bái kiến Đột Tà bệ hạ.”

Theo giọng nói này vang lên, trong phút chốc ánh mắt âm trầm của Đột Tà Đế Vương nhất thời lộ ra một tia vui mừng.

“Vào đi.”

Ông ta mở miệng, không để ý mọi người nói chuyện, trực tiếp để cho đối phương tiến vào trong đại điện.

Đây là một người đàn ông đeo mặt nạ.

Hắn ta chậm rãi đi vào đại điện, bái với mấy người một lạy, sau đó đi tới trước mặt Đột Tà Vương, thật sâu bái một cái.

“Bái kiến bệ hạ.”

Hắn ta rất tôn trọng và hành lễ bái lạy.

“Khách sáo.”

Đột Tà Vương không muốn nhiều lời, sau khi đơn giản hai chữ, liền chờ đối phương mở miệng.

“Bệ hạ, tất cả mọi chuyện đã được thực hiện, Đại Ngụy nhất phẩm, bất luận là ai cũng sẽ không ra tay.”

Hắn ta mở miệng nói, một câu nói làm cho Đột Tà Vương lộ ra vẻ vui mừng.

“Được.”

“Cực tốt.”

Biết được tin tức này, cho dù là Đột Tà đế vương cũng nhịn không được khen ngợi một tiếng.

Mà những người còn lại trong điện thì không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhất phẩm Đại Ngụy, bất luận là ai cũng sẽ không ra tay?

Chuyện này sao lại có thể?

Lục tiên môn nhất phẩm không ra tay, bọn họ có thể hiểu được, dù sao cũng chỉ là vừa mới gia nhập, có lẽ tâm còn chưa đồng đều.

Nhưng hai võ giả nhất phẩm của Đại Ngụy, không có khả năng không ra tay .

Điều này không hợp lý chút nào.

Mấy người có chút hoang mang, mà Đột Tà Vương không có lập tức trả lời, mà là trong lòng đang tính toán gì đó.

“Bệ hạ, có một chuyện thảo dân muốn nói với bệ hạ.”

Người đàn ông đeo mặt nạ mở miệng.

Đột Tà Vương gật đầu.

“Vương triều Sơ Nguyên nguyện ý kết minh cùng vương triều Đột Tà, cùng nhau đối phó Đại Ngụy, cho nên khẩn cầu Đột Tà Vương dốc toàn lực, viện trợ Bắc Man nhất tộc, chờ đợi cơ hội thích hợp, phát binh Đại Ngụy, trả lại cho thiên hạ một tương lai tươi sáng.”

Người đàn ông đeo mặt nạ mở miệng, ông nói như vậy.

Vừa nói ra, Đột Tà Vương thoáng trầm mặc.

Trên thực tế đối mặt với sự hợp tác như vậy, ông ta tất nhiên đồng ý, dù sao Đại Ngụy quật khởi, vương triều Sơ Nguyên sợ hãi, vương triều Đột Tà ông ta cũng sợ hãi.

Hiện giờ đang là thế chân vạc, thật ra rất tốt, đều cố kỵ lẫn nhau, bất luận là ai quật khởi, hai phe còn lại đều sẽ kết minh trước tiên.

Rất khó phá hủy.

Nhưng nếu là đối phương đến tìm mình, vậy cũng phải đòi một ít chỗ tốt.

“Trẫm đồng ý, đã là liên minh, vương triều Đột Tà của trẫm, gần nhất với Đại Ngụy, chịu áp lực rất lớn, nói với Sơ Nguyên hoàng đế, tặng bảy trăm vạn cân linh thiết, trẫm trả lại bảy trăm vạn cân quân lương thượng đẳng hồi báo.”

Đột Tà Vương mở miệng.

Bảy trăm vạn cân linh thiết, đổi bảy trăm vạn cân quân lương thượng đẳng, nói như thế nào cũng là Đột Tà có lợi.

Có điều vương triều Đột Tà rất giàu quân lương, loại lương thực này tướng sĩ bình thường ăn một cân, một tháng cũng không cần ăn uống, tác dụng cũng rất lớn.

Mỗi năm vương triều Sơ Nguyên đều mua, thậm chí vương triều Đại Ngụy cũng sẽ mua, chẳng qua đều sẽ bị hạn chế mà thôi.

Lấy bảy trăm vạn cân quân lương đổi bảy trăm vạn cân linh thiết, thiệt thòi thì thiệt thòi, nhưng ít nhất có chút hồi báo, cũng không thiệt thòi cho mấy.

Chương 1247: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (4)

Người đàn ông đeo mặt nạ hơi im lặng.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên hoàn toàn là thế cục môi hở răng lạnh, nhưng đến bước này, vương triều Đột Tà lại còn không biết xấu hổ đòi quyền lợi?

Quả nhiên là buồn cười.

Chẳng qua ý nghĩ này hắn ta không có nói ra, hơn nữa đây cũng không phải là chuyện lớn gì, hắn ta dứt khoát gật gật đầu nói.

"Xin bệ hạ yên tâm, thảo dân tất nhiên sẽ chuyển lời."

"Nếu bệ hạ không có chuyện gì lớn, thảo dân xin phép cáo lui trước."

Hắn ta nói như vậy, dự định rời đi.

"Được."

"Đi thong thả."

Đột Tà Vương gật đầu.

Nam tử mặt nạ lập tức cũng không nhiều lời, xoay người rời đi.

Chờ cho đến khi người đàn ông đeo mặt nạ rời đi.

Đột Tà thừa tướng nhịn không được mở miệng.

"Bệ hạ, chuyện này là sao vậy?"

"Đại Ngụy nhất phẩm vì sao không ra tay?"

Đột Tà thừa tướng nhịn không được mở miệng hỏi, ông ta nhìn Đột Tà Vương, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Không chỉ có ông ta, những người còn lại cũng tràn đầy nghi hoặc.

Dù sao chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi mà.

Nếu thật sự muốn phát binh Đại Ngụy, nhất phẩm vì sao không ra tay? Chẳng lẽ nhất phẩm Đại Ngụy đều là người một nhà?

“Những chuyện này, chư vị ái khanh chớ truy vấn.”

“Nói tóm lại, qua vài ngày các ngươi đều sẽ hiểu.”

Đột Tà Vương không nói rõ ràng.

Bởi vì những chuyện này quả thật liên quan đến rất nhiều bí mật.

Đột Tà Vương cũng đã nói như vậy, mọi người cũng không tiện tiếp tục truy vấn, điều duy nhất có thể biết được chính là Đại Ngụy có phiền phức lớn rồi.

Mà trong lúc này.

Phật môn.

Già Lam thần tăng ngồi yên trong bảo điện.

Tuệ Minh ngồi trước mặt ông ta gõ mõ, giống như đang làm cho mình an tâm.

Qua một lúc lâu.

Cuối cùng Tuệ Minh dừng gõ, mở mắt ra, nhìn Gia Lam thần tăng nói.

“Trụ trì.”

“Thật sự phải đi tới bước này sao?”

“Phật môn còn chưa bại, ít nhất không có thảm bại, Thiên Trúc tự tuy rằng thua, nhưng thiên hạ có thêm một vị Thế Tôn, trên thực tế đối với Phật môn ta mà nói chung quy vẫn là một chuyện tốt.”

Tuệ Minh mở miệng.

Hắn ta hỏi Già Lam thần tăng, trong ánh mắt tràn đầy tò mò, đồng thời cũng mang theo một ít khác thường nói không nên lời.

“Tuệ Minh.”

“Phật môn không có bại, xuất hiện một vị Thế Tôn, đây là chuyện tốt.”

“Nhưng đối với Thiên Trúc tự mà nói, chung quy vẫn là bại, đối với Phật môn Tây Châu ta mà nói, cũng là bại.”

“Nếu Thế Tôn nguyện ý vào Phật môn ta, lão nạp nguyện ý truyền hết tất cả cho Thế Tôn, nhưng thế tôn bị thế tục xoay quanh, bị nghiệp lực quấn thân, hồng trần che đậy trí tuệ tâm của hắn.”

“Muốn thật sự làm cho Phật môn hưng thịnh, nhất định phải dựa vào chúng ta.”

“Đại kiếp nạn sắp tới, Phật môn có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, khó có thể nói, chờ Thế Tôn thật sự tỉnh ngộ, nguy hiểm quá lớn, chúng ta phải suy nghĩ cho thiên hạ thương sinh.”

Già Lam thần tăng mở miệng, một hơi tâng bốc chính mình thành chí cao.

Nhưng lần này nói xong, người kia lại có chút trầm mặc.

Qua một lúc lâu, Già Lam thần tăng đứng dậy, ông ta nhìn Tuệ Minh, thần tăng vô cùng bình tĩnh nói.

“Tuệ Minh, nếu có nghiệp lực nhân quả lớn hơn nữa, cũng do một mình bần tăng gánh vác.”

“Trong khoảng thời gian này, chăm sóc tự miếu cho tốt.”

Già Lam thần tăng mở miệng.

Nói xong lời này, ông ta từng bước bước đi ra ngoài, biến mất tại chỗ.

Mà ngay lúc này.

Tuệ Minh thần tăng trầm mặc.

“Thiện tai, thiện tai.”

Cuối cùng Tuệ Minh thần tăng nói hai câu, có vẻ trầm mặc không nói.

Hắn ta biết vị trụ trì sư huynh này sẽ đi làm chuyện gì.

Đi cởi bỏ phong ấn Ma Hải, phóng thích ra yêu ma trong Ma Hải.

Một khi phóng thích ra những yêu ma này, thiên địa đại loạn cũng sẽ sớm một bước, làm như vậy sẽ tạo ra sát nghiệt vô số, cũng sẽ gia trì nghiệp lực vào người.

Nhưng trước mắt Phật môn chỉ có thể làm như vậy mới có thể làm cho Phật môn thật sự hưng thịnh.

Nếu thiên hạ vô ma, thế nhân làm sao biết Phật môn tốt?

Nếu như trước kia, Phật môn sẽ không làm như vậy, cho dù có như thế nào, Phật môn cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Không phải bởi vì không dám, mà là bởi vì thiên hạ có Nho đạo nhất mạch, nhưng hiện tại Nho đạo nhất mạch đã chết tuyệt tám phần.

Đương nhiên, Phật Môn trở thành thế lực mạnh nhất trấn áp yêu ma.

Phóng thích ra tà ma trong Ma Hải, thế nhân liền hoàn toàn hiểu được, Phật môn cường đại, cũng sẽ để cho Phật môn thu hoạch được một vài tín ngưỡng, có được niệm lực thật sự của chúng sinh.

Đến lúc đó, bất kể là Đại Ngụy cũng được, hoặc là những nơi khác cũng được, bọn họ đều sẽ thỉnh cầu Phật môn ra tay.

Đây chính là lòng dân mong muốn nhất.

Nhưng nghiệp lực gánh vác như vậy quá lớn, khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ là đây là cơ hội duy nhất của Phật môn, cũng là cơ hội cuối cùng, biện pháp nếu thắng thì còn không đến mức đi tới bước này.

Bây giờ biện pháp thua, Thiên Tranh Tự nếu không làm như vậy, Tây Châu Phật môn sẽkhông có ngày xuất đầu.

“A Di Đà Phật.”

Tiếng Phật hiệu từ trong đại điện vang lên.

Sau đó là tiếng gõ mõ tụng kinh.

Mà lúc này, trong Đại Ngụy.

Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đã từ trong triều đình trở về.

Mà ở trong vương phủ, còn có thêm một bóng người.

Là bóng dáng của Lâm Trận.

Ông ta mang theo hai mươi trận ngọc mà Hứa Thanh Tiêu cần.

Trên mỗi một mảnh trận ngọc đều khắc một trận pháp nhất phẩm, toàn bộ đều là dựa theo yêu cầu của Hứa Thanh Tiêu mà khắc.

Không có vấn đề gì cả.

Có điều hai mươi mảnh trận ngọc này, là tất cả trưởng lão của Quy Nguyên trận tông đồng tâm hiệp lực khắc ra.

Chỉ cho vài ngày thời gian, quá gấp gáp, nhưng cũng may đã khắc kịp.

"Hứa Thánh."

"Trận ngọc giao cho ngươi, về phần tác dụng là gì, bần đạo cũng không hỏi nhiều, có điều phải cẩn thận một chút, trận ngọc nếu phá hư, hủy trận pháp là chuyện nhỏ, chỉ sợ dẫn đến phiền toái khác, vậy thì không tốt, nhất là dẫn lôi trận này, nếu không cẩn thận chỉ sợ sẽ mang đến phiền phức cho Đại Ngụy."

Lâm Trận đạo nhân mở miệng, cảnh cáo Hứa Thanh Tiêu phải cẩn thận một chút.

"Đa tạ tiền bối."

"Tiền bối kiệt lực ra tay, bản vương vô cùng cảm kích, lời cảm tạ chắc cũng không cần nói nhiều, đợi đến khi Trung Châu Long Đỉnh ngưng tụ, Đạo Đức Kinh toàn thiên tất giao cho tiền bối."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nét mặt hắn nghiêm túc nói.

Hứa sẽ giao ra toàn bộ Đạo Đức Kinh.

Chương 1248: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (5)

Quả thật, nghe đến toàn bộ Đạo Đức Kinh, Lâm Trận có chút kích động, cũng không có giả bộ, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Hứa Thánh yên tâm, nếu Đại Ngụy có khó khăn gì, chúng ta cũng sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp Đại Ngụy, hy vọng Trung Châu Long Đỉnh có thể nhanh chóng ngưng tụ.”

“Đúng rồi, bần đạo cũng điều tra một ít điển tịch, hôm qua lão giả kia nói không sai, trong quá trình Trung Châu Long Đỉnh ngưng tụ, quả thật không thể phát sinh chiến loạn, không thể phát sinh đế di, còn có không thể dân loạn.”

“Chuyện chiến loạn, cũng không sợ cái gì, có chúng ta ở đây, tin chắc cũng không có ai dám không mở mắt nhằm vào Đại Ngụy.”

“Hứa Thánh kỳ thật cũng phải ngẫm lại, tốt nhất không nên tham hợp vào, đương nhiên nếu Hứa Thánh thật sự tham hợp vào, xin Hứa Thánh yên tâm, chúng ta cũng sẽ tận khả năng ủng hộ Hứa Thánh.”

Lâm Trận đạo nhân mở miệng một hơi nói rõ ý tứ rất trực tiếp, đứng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Đương nhiên, nếu như đối phương cho chỗ tốt quá nhiều, hoặc là thế cục có chút thay đổi gì đó, cũng sẽ tự suy xét một phen.

Cũng không phải nói là ủng hộ một cách mù quáng, nhưng trên cơ bản sẽ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

“Vậy bản vương thay bệ hạ đa tạ tiền bối.”

Được Lâm Trận ủng hộ, Hứa Thanh Tiêu trong lòng thoáng có chút lo lắng.

Chuyện chiến loạn, Hứa Thanh Tiêu cũng tin sẽ không xuất hiện, dù sao sáu tiên đạo nhất phẩm, cộng thêm hai võ đạo

nhất phẩm, chỉ riêng tám nhất phẩm này, ai dám trêu chọc Đại Ngụy?

Thật sự không có mắt rồi sao?

Ăn no không có gì làm? Muốn tìm chết?

“Còn có một chuyện, Trung Châu Long Đỉnh cũng có cách nhanh chóng thành công.”

Lâm Trận bỗng nhiên mở miệng, lại nhắc tới Trung Châu Long Đỉnh, hơn nữa là cách tốc thành.

“Ồ? Xin tiền bối bảo ban. ”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được tò mò hỏi.

“Lúc Trung Châu long đỉnh ngưng tụ, không thể chiến loạn, nhưng nếu phát sinh chiến loạn mà nói, chỉ cần bình ổn, thậm chí mở rộng lãnh thổ, có thể gia tốc Long Đỉnh ngưng tụ.”

“Nếu thật sự có cường quốc xâm phạm, chúng ta kỳ thật có thể cân nhắc ra tay, san bằng quốc thổ đối phương, để Đại Ngụy nhập trú, nói không chừng có thể trực tiếp ngưng tụ ra Trung Châu Long Đỉnh thật sự.”

Lâm Trận lên tiếng, ông ta nói ra bí ẩn này.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu quả thật có chút kinh ngạc.

Bình ổn chiến loạn, dĩ nhiên còn có thể gia tốc hình thành Trung Châu Long Đỉnh? Đó là chuyện tốt, ít nhất là tốt hơn so với không có gì.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn ngủi, Hứa Thanh Tiêu vẫn không hy vọng có biến cục gì.

Dù sao dám ở thời điểm mấu chốt này tìm đến Đại Ngụy gây phiền toái, khẳng định là đã chuẩn bị tốt tính toán toàn diện.

Vì vậy, yên ổn là tốt hơn.

Tốt nhất là chờ mình nghiên cứu ra Thần Võ Đại Pháo thật sự, làm ba năm chiếc, lại phái chút người đến chịu chết, đây là kết quả tốt nhất.

“Được rồi, Hứa Thánh, lão phu không quấy rầy nữa, có chuyện gì trực tiếp sai người tìm ta là được.”

Nói đến đây, Lâm Trận cũng không dông dài gì nữa, chắp tay, xoay người rời đi.

“Đa tạ tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn cảm tạ một tiếng.

Sau đó mang trận ngọc đi, không có bất kỳ lời vô nghĩa nào, bắt đầu dung nhập những nhất phẩm trận ngọc này vào trong Thần Võ đại pháo.

Trận pháp dung hợp cùng một chỗ không phải là một chuyện khó khăn, phiền phức chính là tương khắc giữa các trận pháp.

Hứa Thanh Tiêu thông qua biện pháp trước đó, đầu tiên là dùng dân ý bao vây, sau đó lại dùng Tiên đạo lực, Võ đạo chi lực, hiện giờ lại có thêm Phật đạo chi lực.

Theo từng tầng bao bọc, Hứa Thanh Tiêu có vẻ đặc biệt cẩn thận.

Hắn toàn thân quán nhập, gia tăng từng khối trận pháp vào cùng một chỗ.

Cái này cần tốn rất nhiều thời gian, dù sao một khi nhầm lẫn, hai mươi tòa nhất phẩm trận pháp trên cơ bản triệt để sẽ bị phế bỏ.

Trận pháp báo phế còn dễ nói, cùng lắm thì lại đi tìm Lâm Trận tiền bối giúp, dù sao Tiên Môn đã gia nhập Đại Ngụy, mệt một chút cũng hợp tình hợp lý.

Sau này Đại Ngụy hoàn toàn quật khởi, những Tiên môn này cũng có lợi.

Nhưng rắc rối nhất là vấn đề vật liệu.

Cực phẩm linh kim khó tìm.

Nếu nó thực sự bị hủy sẽ có rắc rối lớn.

Cho nên thà lãng phí chút thời gian, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá mức gấp gáp.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Trong Bình Loạn vương phủ, Hứa Thanh Tiêu dốc lòng luyện chế Thần Võ Đại Pháo, đối với hắn mà nói, bên ngoài mặc kệ

có xảy ra chuyện gì đều không bằng làm ra Thần Võ Đại Pháo.

Làm ra một chiếc nhất phẩm Thần Võ Đại Pháo, hơn hết thảy âm mưu quỷ kế.

Mà tin tức hoàng tử Đại Ngụy vào kinh, cũng truyền đến kinh đô trước.

Văn võ cả triều xôn xao, nhất là biết được vị di cô tiên đế này kiêu ngạo như thế, từ cảm giác mà nói, bọn họ đều không thích.

Mọi người biết được, vị hoàng tử này xuất hiện chỉ sợ không phải chuyện tốt.

Không hề coi Nữ đế Đại Ngụy vào mắt, lại càng nói ra những lời đại nghịch bất đạo này.

Nhưng từ một phương diện khác mà nói, vị hoàng tử Đại Ngụy này khẩu khí quá lớn, nếu không phải là di cô Võ Đế thật, ai dám như thế?

Nghĩ tới đây, bách quan có chút trầm mặc.

Đương nhiên, cũng có người tức giận, cho rằng đối phương đại nghịch bất đạo, mặc kệ như thế nào, hoàng đế Đại Ngụy là Quý Linh, còn không phải Quý Nguyên ngươi.

Đã viết tấu chương, buộc tội Quý Nguyên làm ra, yêu cầu bệ hạ mạnh mẽ hạn chế Quý Nguyên tiến vào kinh đô, không điều tra rõ tình hình, tuyệt đối không cho phép đối phương bước vào kinh đô Đại Ngụy một bước.

Cầm đầu là Trần Chính Nho.

Cũng có một nhóm quan viên trầm mặc không nói, duy trì trung lập, thật sự là không dám phát biểu bất kỳ lời nói gì.

Tuy nhiên, ngày hôm sau.

Trong cung truyền đến thánh chỉ, hạn chế Quý Nguyên vào kinh đô Đại Ngụy, đồng ý ý kiến của Trần Chính Nho.

Nhưng ý tứ bên ngoài rất đơn giản, trước tiên điều tra rõ ràng thân phận, nếu điều tra rõ ràng, hết thảy dễ nói, nên nhận tổ

quy tông liền nhận tổ quy tông, nhưng nếu điều tra không rõ ràng thì lại là chuyện khác.

Sau khi thánh chỉ được ban hành.

Đúng là hạn chế được Quý Nguyên.

Nhưng ngay trong ngày hôm đó, Phiên Vương các nơi lại liên danh dâng tấu lên, ý tứ cực kỳ đơn giản.

Chuyện di cô Võ Đế , nhất định phải điều tra nghiêm ngặt, nhưng ngăn trở bên ngoài dù gì cũng không tốt, nếu đối phương dám đến kinh đô thì còn sợ gì nữa chứ?

Ngăn trở ở bên ngoài dù gì cũng vô ít, xin cầu bệ hạ cho hắn ta vào kinh.

Chương 1249: Phật Môn Tính Kế, Di Cô Trở Về, Sóng Gió Nổi Lên, Nhất Phẩm Đại Pháo (6)

Đồng thời những Phiên Vương này cũng nhao nhao khởi hành, chạy tới kinh đô Đại Ngụy muốn nhìn một chút vị di cô Võ Đế này rốt cuộc là ai.

Tấu chương của Phiên Vương trình vào trong cung.

Có điều không có bất kỳ phản ứng nào, đây là thủ đoạn rất phổ biến, không trả lời, cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Chỉ là không trả lời tấu chương của các Phiên Vương.

Tấu chương của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã đến.

Hai vương triều đều dùng lời hoa mỹ đầu tiên, nào là kính trọng Đại Ngụy, kính trọng Võ Đế, cũng sùng kính Võ Đế, biết Đại Ngụy là lễ nghi chi bang.

Hiện giờ có người tự xưng là hoàng tử Đại Ngụy, bất luận là thật hay giả cũng nên vào kinh kiểm tra thân phận, nếu cự tuyệt ở bên ngoài khó bảo đảm làm cho người ta không thể nghi ngờ.

Cũng khó có thể phục chúng, nếu như thế đối với dân chúng Trung Châu cực kỳ không tốt.

Sau đó liền nói ra vài câu nói Thánh nhân dạy, cùng với một ít lời nói bóng gió.

Đại khái ý tứ chính là, Hoàng tử Đại Ngụy nhất định phải vào cung, bằng không khiến dân chúng phẫn nộ cũng không tốt.

Hai đại vương triều gửi tấu chương đến, cũng không phải là uy hiếp Đại Ngụy, cũng không phải can thiệp vào công việc nội bộ của Đại Ngụy, người sáng suốt đều biết, đây chính là đang nói cho Đại Ngụy.

Bọn họ là thế lực phía sau hoàng tử Đại Ngụy.

Ủng hộ hoàng tử Đại Ngụy.

Bên trong có Phiên vương ủng hộ, bên ngoài có hai đại vương triều ủng hộ, trong lúc nhất thời dẫn tới các loại thảo luận.

Dân gian thực sự đã bắt đầu lưu hành những tin đồn này.

Ngay từ đầu dân chúng cũng rất tò mò, vị hoàng tử này có phải là di cô Võ Đế hay không, dù sao di cô Võ Đế này đến từ Đột Tà, ngộ nhỡ là Đột Tà cố ý hại Đại Ngụy thì sao?

Chỉ là chuyện di cô Võ Đế, vẫn luôn lưu truyền trong dân gian nhưng khổ nỗi không có chứng cớ, dân chúng cũng dần dần cho rằng chỉ là lời đồn mà thôi.

Hiện giờ hoàng tử Đại Ngụy xuất hiện, chuyện kia liền khác rồi.

Chỉ có điều Nữ Đế vẫn không có bất kỳ ý chỉ nào, vẫn là duy trì như thế.

Ngày thứ ba.

Rốt cục, hai đạo thanh âm mới vang lên, làm chỗ dựa cho hoàng tử Đại Ngụy.

"Đại Ngụy vẫn bang lễ nghi, lấy Nho trị quốc, đã có người tự xưng là di cô Vũ Đế, là thật hay giả, vào kinh đô vừa nhìn liền biết, hiện giờ Long Đỉnh đúc hình, chớ vì loại chuyện này quấy nhiễu lòng dân, hại đúc hình thất bại."

"Bản thánh khẩn cầu bệ hạ thay đổi thánh ý."

Đó là giọng nói của Vương Triều Dương.

Ngày thứ ba hắn ta lựa chọn lên tiếng, trong lời nói ngoài ý tứ rất đơn giản, ủng hộ hoàng tử Đại Ngụy.

Mà đạo thanh âm thứ hai, đến từ Thất Tinh Đạo Tông.

"Đế tinh đã hiển, trung hưng chi chủ trở về."

Nếu đem ra so sánh thì Vương Triều Dương chỉ là một loại hỗ trợ đơn giản mà thôi, xem như đứng cùng thuyền.

Nhưng những lời này của Thất Tinh Đạo Tông cũng có chút trực tiếp.

Đế tinh đã hiển thị, trung hưng chi chủ trở về.

Ý nghĩa này rõ ràng như thế nào, tất cả mọi người đều biết.

Sau khi hai bên tỏ thái độ, Trần Chính Nho chuẩn bị tấu chương đầu tiên, khiển trách Thất Tinh Đạo Tông.

Dù sao Thất Tinh Đạo Tông đã có chút quá đáng.

Có phải hoàng tử Đại Ngụy hay không còn chưa nhất định, Thất Tinh Đạo Tông đã bắt đầu tạo thế cho đối phương, còn nói ra loại lời như đế tinh đã hiển thị.

Quả thực là đại nghịch bất đạo.

Nhưng Thất Tinh Đạo Tông rất nhanh trả lời, không có chỉ bất luận kẻ nào, chỉ là quan sát thiên tượng mà thấy được.

Là Trần Chính Nho tự mình suy nghĩ quá nhiều.

Lần trả lời này làm cho người ta buồn tởm, ai không biết Thất Tinh Đạo Tông là có ý gì?

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Trong cung vẫn không có bất kỳ tin tức nào truyền ra.

Cho đến ngày thứ tư 。

Tin đồn truyền trong dân gian càng ngày càng nhiều, Phiên Vương Đại Ngụy, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, Thất Tinh Đạo Tông, thậm chí Phật Môn đều đáp lại, cho rằng hoàng tử trở về là một chuyện tốt, nếu có thể điều tra rõ tình huống, cũng không phải là chuyện xấu.

Đây cũng được coi là một loại ủng hộ.

Mà vào ngày thứ tư này.

Cuối cùng, trong hoàng cung truyền ra thánh chỉ mới.

Cho phép Quý Nguyên vào kinh.

Tự chứng minh bản thân

Theo thánh chỉ hạ xuống, tốc độ truyền này tăng nhanh hơn rất nhiều.

Trong vòng một ngày đã truyền khắp kinh đô.

Võ Xương năm hai.

Ngày 15 tháng 5.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy rõ ràng náo nhiệt hơn không ít so với vài ngày trước đó.

Thậm chí còn vượt qua sức nóng của biện pháp Phật môn.

Chỉ vì một vị hoàng tử tự xưng là con rơi lưu lạc của Võ Đế, sắp tới Đại Ngụy.

Bên ngoài kinh đô cũng đã sớm tụ tập không ít dân chúng, chờ đợi vị hoàng tử này đến.

Mà bên trong kinh đô cũng gió giục mây vần.

Phiên vương các nơi hồi kinh, dùng nhiều cớ rất què quặt để tới đây, nào là nộp tài chính, về kinh thăm người thân, còn có người muốn đến kinh đô du ngoạn mấy ngày.

Lý do vô cùng kỳ quặc, nhưng thế nhân đều biết, Phiên vương Đại Ngụy lần này hồi kinh, mục đích đều là vị hoàng tử Đại Ngụy này.

Tất cả mọi người đều biết, vị hoàng tử Đại Ngụy này tới chính là chuyện không lành, nếu không, ba ngày trước cũng sẽ không cương quyết như vậy.

Không để ý hoàng quyền, cố ý vào kinh.

Bên trong cung điện.

Trần Chính Nho vẫn tận tình khuyên bảo như vậy, ông ta có chút không rõ, vì sao Nữ đế kiên trì ba ngày, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, đồng ý cho hoàng tử vào kinh.

Theo lý mà nói, nếu đã lựa chọn thì nên kiên trì đến cùng, hiện giờ để Quý Nguyên vào kinh, chỉ có hại, không có lợi.

“Bệ hạ.”

“Trước mắt chính là thời buổi rối ren, ngăn cản người này vào kinh, mặc dù sẽ chọc đến một ít lời đồn đãi trong dân gian, nhưng bây giờ vương triều Đại Ngụy ngày càng phát triển, dân chúng có thể ăn no uống đủ, khống chế một chút cũng không có gì phải sợ.”

“Còn nữa, bất luận là vương triều Đột Tà hay là vương triều Sơ Nguyên, đều không thể ảnh hưởng đến Đại Ngụy ta, có tám vị cường giả nhất phẩm trấn thủ, Đại Ngụy đã không sợ bất kỳ thế lực nào.”

“Dùng hoàng quyền áp chế, tất nhiên không phải biện pháp tốt nhất, nhưng tuyệt đối không phải là không thể làm, người cho phép hắn ta vào kinh, đối với Đại Ngụy rất bất lợi.”

“Phiên vương các nơi vốn đã bỏ đi ý niệm trong đầu, hiện tại bảy thành phiên vương tụ tập tại Đại Ngụy, trong lòng đã có ý, mặc kệ người này thật sự là di cô thật hay là di cô giả, đối với Đại Ngụy ta mà nói, đều là tai họa.”

Trần Chính Nho mở miệng, đến bây giờ ông ta vẫn muốn khuyên Nữ đế, hạ lệnh ngăn cản Quý Nguyên vào kinh.

Chương 1250: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (1)

Hiện tại Quý Nguyên còn chưa hoàn toàn vào kinh, mọi chuyện còn có chuyển biến, chỉ cần Nữ đế hạ lệnh, như vậy cái gì cũng dễ làm.

Nhưng trên long ỷ.

Nữ đế thở dài một hơi, nhìn Trần Chính Nho, giọng nói có vẻ bình tĩnh.

“Trần ái khanh, ngươi thật sự cho rằng không cho hắn ta vào kinh, hắn ta sẽ không vào được kinh sao?”

Nữ đế mở miệng, một câu nói khiến Trần Chính Nho có chút sửng sốt.

“Bệ hạ là có ý gì?”

Trần Chính Nho nhíu mày hỏi.

Mà Nữ đế vào giờ khắc này không khỏi đứng dậy, nhìn Trần Chính Nho, nét mặt bình tĩnh.

“Trần ái khanh, hắn ta nếu dám tới Đại Ngụy thì đã chuẩn bị tốt hết thảy.”

“Ngươi ngăn cản hay không ngăn cản, có ý nghĩa gì đâu?”

“Ngoài giết hắn ta, trẫm còn có thể làm gì nữa?”

“Nếu trẫm thật sự giết hắn ta, hai chữ Thí huynh này, đủ để cho vận mệnh quốc gia Đại Ngụy sụp đổ.”

“Khi đó, người trong thiên hạ đều sẽ chỉ trích trẫm.”

“Cũng chính vì điểm này, hắn ta có thể không kiêng nể gì cả.”

“Cho nên, không ngăn được hắn ta.”

Nữ đế chậm rãi mở miệng, nói ra ý nghĩ của mình.

Chỉ là vừa nói ra lời này, Trần Chính Nho lại có vẻ có chút trầm mặc.

Qua nửa ngày, Trần Chính Nho vẫn có chút nhịn không được nói.

“Bệ hạ, vậy lúc trước vì sao người lại hạ lệnh?”

Trần Chính Nho mở miệng, nhìn Nữ đế có vẻ có chút tò mò.

“Không ra lệnh này, làm sao có thể biết được, rốt cuộc có bao nhiêu người ủng hộ hắn ta đây?”

Nữ đế mở miệng, một câu nói khiến Trần Chính Nho chợt hiểu ra.

Ba ngày này, Nữ đế cũng không phải là đang cân nhắc, cũng không phải yếu thế, mà là đang dụ rắn ra khỏi hang.

Để cho thế lực ủng hộ Quý Nguyên, tất cả đều hiện lên mặt nước.

Lúc trước tuy rằng có suy đoán, nhưng chung quy cũng khó xác định, hiện tại quả thật có thể xác định những thế lực nào ở sau lưng ủng hộ Quý Nguyên.

Đại Ngụy, Vương Triều Dương, Thất Tinh đạo tông, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, Phật Môn, còn có một thế lực dân gian.

Những thế lực này cộng lại, quả thật rất đáng sợ.

“Bệ hạ, vậy rốt cuộc người có cách gì? Thần, thật sự là khó có thể đoán được. ”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta nhìn Nữ đế, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện di cô Võ đế gì đó, không nói đến cái khác, dám ung dung như thế mà vào, hiển nhiên là không có gì cố kỵ.

Loại người này xuất hiện, đối với Đại Ngụy mà nói, chính là tai họa, mà thân là người nắm quyền thực tế của Đại Ngụy mà nói.

Nữ đế nên cực kỳ kháng cự mới đúng, để đối phương vào kinh, đây chính là nuôi hổ trong nhà.

“Trẫm tự có tính toán.”

“Trần ái khanh, có một số việc không phải đơn giản như vẻ ngoài.”

“Ngươi yên tâm, trẫm sẽ không làm loạn.”

Nữ đế mở miệng, giờ khắc này ánh mắt của nàng lộ ra một tia hàn mang.

Nàng là Nữ đế Đại Ngụy, sao có thể không có một chút thủ đoạn nào? Đối với chuyện này, trong lòng nàng đã có dự tính.

Chỉ là làm thế nào, làm ra sao thì không cần phải nói với bất cứ ai.

Nghe Nữ đế trả lời như vậy, Trần Chính Nho trầm mặc.

“Nếu bệ hạ đã có tính toán, vậy thần cũng không nói nhiều.”

“Thần làm tốt việc của mình là được.”

“Có điều, bất luận như thế nào, cho dù vị hoàng tử này tự chứng minh rõ ràng, bệ hạ cũng tuyệt đối không thể gặp mặt với hắn ta, ít nhất phải đợi mấy tháng.”

Một lát sau, Trần Chính Nho bái thật sâu với Nữ đế, nếu trong lòng Nữ đế đã rõ ràng, vậy ông ta cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Sau khi nói ra chuyện quan trọng, ông ta cũng liền cáo lui rời đi.

Và cứ như vậy.

Thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt đã đến trưa.

Ánh mặt trời giữa trưa cực kỳ chói mắt, không có vẻ ôn hòa.

Mà bên ngoài kinh đô Đại Ngụy.

Lại trực tiếp sôi trào lên.

“Tới rồi, tới rồi.”

“Hoàng tử tới rồi.”

“Hoàng tử Đại Ngụy tới rồi.”

Theo từng tiếng nói vang lên, giờ khắc này toàn bộ kinh đô Đại Ngụy hoàn toàn sôi trào.

Dân chúng cũng không có hoan hô, nhưng lại có vẻ đặc biệt kích động, dù sao có thể nhìn thấy Di cô Võ đế, cũng là một chuyện may mắn.

Ở phía xa.

Một đoàn đội ngũ chậm rãi xuất hiện trong kinh thành.

Hai cỗ xe ngọc trước sau, có vẻ vô cùng xa hoa, quân binh Đột Tà cũng có vẻ hùng hổ.

Tinh nhuệ Đột Tà cưỡi từng con dị thú, những dị thú này giống như sư tử, nhưng có một cái roi sắt, thoạt nhìn vô cùng hung mãnh.

Mọi người hướng ánh mắt nhìn ra, muốn nhìn dung mạo vị hoàng tử Đại Ngụy này.

Mà bên trong xe ngọc.

Quý Nguyên cũng cảm nhận được ánh mắt của dân chúng.

Hắn ta không lộ diện, ngược lại có vẻ vô cùng cao lãnh, ngồi ngay ngắn bên trong ngọc bàng, vô cùng bình tĩnh.

Đội ngũ chậm rãi đi tới.

Cửa Đông thành.

Mấy đạo thân ảnh cũng xuất hiện ở đây.

Theo thứ tự là thừa tướng Trần Chính Nho, Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh, còn có Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm.

Ba vị thượng thư đã sớm chờ đợi hồi lâu trong kinh đô.

Hiện giờ, theo hoàng tử Đại Ngụy đến.

Lập tức, Trần Chính Nho suất lĩnh Binh bộ thượng thư cùng Hình bộ thượng thư chậm rãi đi ra ngoài.

“Dừng lại.”

Âm thanh vang lên.

Trần Chính Nho đi ra ngoài kinh đô, ông ta vươn tay, trong tay cầm một quyển thánh chỉ, nhìn đội ngũ này.

Ngay lúc này.

Đội ngũ liền dừng lại.

Trong một thời gian ngắn, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Trần Chính Nho, bao gồm cả Quý Nguyên bên trong xe ngọc.

Vẻ mặt hắn ta hờ hững, nhìn Trần Chính Nho, không nói một lời.

"Phụng ý bệ hạ, lệnh Quý Nguyên ở trong Thiên Dương cung, chờ nghiệm minh."

Đây là giọng của Trần Chính Nho, không có bất kỳ lời nói thừa nào, trực tiếp hạ mệnh lệnh của Nữ đế.

Bảo Quý Nguyên đi Thiên Dương cung chờ xác minh thân phận.

Có điều chuyện này cũng rất bình thường, dù sao mặc kệ như thế nào, nếu không nghiệm rõ thân phận, ngươi nói ngươi là Hoàng tử Đại Ngụy thì ngươi chính là Hoàng tử Đại Ngụy sao?

Đây sao có thể chứ?

Ai phục?

Kiểm tra thân phận là khâu không thể thiếu, đơn giản là khi nào kiểm tra, kiểm tra như thế nào mà thôi.

Nhưng trong xe ngọc.

Giọng nói Quý Nguyên lại chậm rãi vang lên.

"Ngươi là Trần Chính Nho đúng không?"

Bên trong xe ngọc, giọng nói Quý Nguyên vang lên, hắn ta không đối mặt với vấn đề kiểm tra thân phận, mà là hỏi Trần Chính Nho.

"Đúng."

Trần Chính Nho thần sắc bình tĩnh trả lời.

Đợi Trần Chính Nho trả lời, Quý Nguyên gật đầu, bất quá ánh mắt hắn ta vẫn bình tĩnh như trước.

“Bản hoàng nghe nói, mấy ngày nay ngươi ở trong triều không ngừng buộc tội bản hoàng, muốn cự tuyệt thân phận bản hoàng ra khỏi Đại Ngụy, việc này là thật chứ?”

Quý Nguyên tiếp tục mở miệng, hỏi Trần Chính Nho.

Chương 1251: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (2)

Nghe nói như vậy, mọi người có chút tò mò, có một số người không khỏi nhíu mày, sắc mặt của hai vị thượng thư Chu Nghiêm cùng Trương Tĩnh cói chút khó coi, nhưng bọn họ không nói gì.

“Thực quân bổng lộc, thay quân phân ưu.”

Trần Chính Nho lạnh nhạt mở miệng.

“Cuồng vọng.”

Nhưng sau một khắc, giọng nói Quý Nguyên không khỏi vang lên, hắn ta nhìn chăm chú vào Trần Chính Nho, mặc dù có một lớp màng che chắn, nhưng vẫn làm cho cơ thể người sinh hàn.

Tiếng quát lớn vang lên.

Trong ánh mắt Quý Nguyên tràn ngập lãnh ý, hắn ta nhìn chăm chú vào Trần Chính Nho, trong mắt vừa có lãnh ý, vừa có sát ý.

Mọi người trầm mặc, dân chúng trong lúc nhất thời không dám nói chuyện.

Loại chuyện này, bọn họ không thể tham hợp, chỉ có thể nhìn náo nhiệt.

“Cuồng vọng như thế nào?”

Chỉ là Trần Chính Nho không bị dọa, ông ta thân là Thừa tướng Đại Ngụy, cái gì mà ông ta chưa từng thấy qua?

“Ta thân là di cô tiên đế, chính là hoàng tử Đại Ngụy, ca ca ruột thịt của Quý Linh, trong cơ thể đang chảy dòng máu hoàng thất Đại Ngụy.”

“Lúc còn nhỏ, bản hoàng gặp phải bất hạnh, lưu lạc trong dân gian, hiện giờ được thiên mệnh thừa nhận, trở về Đại Ngụy,

mà ngươi muốn muội muội ta hạ chỉ, ngăn cản bản hoàng tử ở bên ngoài.”

“Để muội muội ta mang tiếng thiên hạ bêu danh, ngươi thân là thần tử Đại Ngụy, đây là hành động bất trung bất nghĩa.”

“Vương triều Đại Ngụy, cho dù là Hứa Thanh Tiêu cũng không dám ngăn cản huynh muội chúng ta gặp nhau.”

“Ngươi là cái thá gì?”

“Nói ngươi cuồng vọng, có sai không?”

Quý Nguyên mở miệng ra là chửi chữ, giận dữ mắng Trần Chính Nho bất trung bất nghĩa.

Đối mặt với việc răn dạy như vậy, Trương Tĩnh và Chu Nghiêm có chút trầm mặc, bọn họ cau mày.

Mà Trần Chính Nho cũng không có một tia sợ hãi nào.

Sắc mặt vẫn bình tĩnh nói.

“Trước khi điều tra rõ thân phận, Đại Ngụy không có hoàng tử.”

Trần Chính Nho không lựa chọn lùi bước, mà là cứng rắn đến cùng, chủ trương ngăn cản hoàng tử ở bên ngoài quả thật là ông ta, nếu đã làm, cũng không có gì không dám thừa nhận.

“Láo xược.”

“Trần Chính Nho.”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ngươi là Thừa tướng Đại Ngụy, có thể tùy ý làm bậy sao?”

“Đại Ngụy này, mặc kệ như thế nào cũng là Quý gia ta.”

“Nếu bản hoàng đã dám đến kinh đô, tất nhiên là có sức mạnh, ngươi nói như vậy, là muốn chết sao?”

Quý Nguyên mở miệng, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý.

“Láo xược.”

“Cuồng vọng.”

Giờ khắc này, Trương Tĩnh cùng Chu Nghiêm hai vị thượng thư lần lượt mở miệng, bọn họ đích xác không muốn đắc tội Quý Nguyên, nhưng cũng không nghĩ tới chính là, Quý Nguyên lại cuồng vọng như thế.

Vẫn còn chưa nghiệm rõ chân thân, đã cuồng vọng như thế?

Nếu là sau khi nghiệm minh thân phận rồi, chẳng phải là muốn lên trời sao.

"Câm miệng lại."

Giờ khắc này, một giọng nói như sấm vang lên.

Có điều đây cũng không phải là giọng nói của Quý Nguyên.

Mà là giọng nói của Hoài Ninh thân vương.

Giờ này khắc này, trong đám người, Hoài Ninh thân vương đi theo mấy trăm tinh binh, những thứ này đều là tùy tùng của ông ta.

Mỗi người trong số họ đều không phải là người tốt.

Mà chung quanh Hoài Ninh thân vương cũng có mấy vị vương gia, người tương đối quen thuộc chính là Trấn Tây Vương.

Tính ra, tổng cộng bốn vị Vương gia, toàn bộ đều tụ tập ở đây.

Hoài Ninh thân vương xuất hiện.

Ông ta chống nạnh, ánh mắt lạnh như băng, nhìn đám người Trần Chính Nho, cực kỳ uy nghiêm.

"Trần Chính Nho, Trương Tĩnh, Chu Nghiêm, các ngươi quá láo xược rồi."

Hoài Ninh thân vương thần sắc lạnh lùng.

Ông ta nhìn ba người này bằng sắc mặt già nua, tràn đầy lãnh ý.

"Hoàng tử Đại Ngụy trở về, đây là chuyện vui lớn, bệ hạ phái các ngươi ở đây nghênh đón hoàng tử hồi triều, các ngươi lại ngang ngược như vậy."

"Trước mặt dân chúng mà cãi nhau với hoàng tử, chuyện này còn ra thể thống gì? Nếu truyền ra ngoài, nói là chúng ta

không hiểu lễ nghĩa còn được đi. ”

“Nhưng nếu truyền ra ngoài, nói là bệ hạ phái các ngươi chờ ở cửa thành, cố ý nhục nhã thân huynh, chẳng phải là bêu danh thiên cổ rồi sao?”

Hoài Ninh thân vương quả thật lão luyện, một phen nói trực tiếp liên lụy đến cả Nữ đế.

Làm cho Trương Tĩnh và Chu Nghiêm biến sắc.

Cho dù là Trần Chính Nho, thần sắc cũng không khỏi khẽ động.

“Trước khi xác minh thân phận.”

“Đại Ngụy không có hoàng tử.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta vẫn thái độ cùng giọng điệu như trước.

Trừ phi ngươi có thể xác định ngươi là hoàng tử Đại Ngụy, nếu không, ngươi nói cái gì cũng vô dụng.

Vừa nói, Hoài Ninh thân vương khẽ nhíu mày.

Tuy rằng có chút không vui, nhưng Trần Chính Nho nói cũng không sai.

Trong xe ngọc.

Quý Nguyên ngược lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, hắn ta đứng dậy nhưng không có đi ra, mà là nhìn Hoài Ninh thân vương nói.

“Điệt nhi Quý Nguyên, bái kiến Hoài Ninh thúc phụ.”

Hắn ta bái lễ với Hoài Ninh thân vương, Hoài Ninh thân vương không biết hắn ta muốn làm cái gì, nhưng lập tức thay đổi một bộ tươi cười.

“Quý Nguyên điệt nhi khách khí.”

Âm thanh rơi xuống.

Còn không đợi Hoài Ninh thân vương tiếp tục ôn tình, trong xe ngọc Quý Nguyên vung tay lên, lập tức một giọt máu rơi ra ngoài, bay vào trong cung Đại Ngụy.

“Trần Chính Nho.”

“Ngươi đơn giản là muốn bản hoàng tự chứng thực, vậy tốt, hôm nay bản hoàng sẽ tự chứng thực cho ngươi xem.”

“Máu vừa rồi, đến từ trong cơ thể bản hoàng, Quý gia ta có thần vật trấn quốc, tên là Thái tổ trường đao, ta có phải là hoàng tử hay không, thái tổ trường đao có thể chứng minh tất cả.”

Quý Nguyên mở miệng.

Khi hắn ta nói đến đây, giờ khắc này ánh mắt mọi người không khỏi nhìn về phía hoàng cung.

Giọt máu này, quả thật bay về hướng hoàng cung.

Rất nhanh đã đến tổ từ.

Ngay sau đó.

Một đạo huyết khí ngút trời.

Trong tổ từ, Trường đao thái tổ phát ra tiếng đao minh, huyết khí ngút trời, sau đó trường đao thái tổ bay ra khỏi tổ từ, lơ lửng trên hoàng cung, chiếu rọi ra một chùm huyết quang, chiếu rọi trên người Quý Nguyên.

Giống như ban phước, cũng giống như một loại tán thành.

Bên trong cung điện.

Nữ đế lẳng lặng quan sát tất cả, nàng đã sớm cảm ứng được Quý Nguyên là ca ca của nàng.

Loại cảm giác nhất mạch tương thừa này không thể sai được.

Đối với thân phận của Quý Nguyên, nàng không có bất kỳ hoài nghi gì.

Chương 1252: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (3)

Cổng kinh thành.

Khi huyết khí chiếu rọi mà đến, thần sắc Quý Nguyên vô cùng bình tĩnh.

Trường đao của Thái Tổ lơ lửng trên khung trời, tản mát ra khí thế khủng bố, đây là vũ khí năm đó của thái tổ Đại Ngụy, sau khi thành lập Đại Ngụy, thanh trường đao thái tổ này hóa thành thần khí trấn quốc.

Khi trấn quốc thần khí đều tán thành Quý Nguyên, thân phận Quý Nguyên kia, đích xác xác thực không cần nghiệm minh.

Hắn ta chính là hoàng tử Đại Ngụy.

Mặc kệ có phải di cô Võ đế hay không, Quý Nguyên là hoàng tử Đại Ngụy, trong cơ thể chảy dòng máu đế vương.

Đây là điều không thể tranh cãi.

Trong ánh mắt Trần Chính Nho lộ ra bất đắc dĩ, ông ta sở dĩ không hy vọng Quý Nguyên vào kinh, chính là bởi vì chuyện này.

Thân là thừa tướng, ông ta há có thể không biết loại thủ đoạn này?

Chỉ có hậu duệ đế vương, trong cơ thể có thể ngưng tụ đế huyết, không thể qua ba đời.

Nói cách khác, trong cơ thể Hoài Ninh thân vương không có đế huyết, bởi vì phụ thân ông ta không phải hoàng đế.

Trong cơ thể Quý Linh cùng Quý Nguyên đều có đế huyết, mà hậu nhân của Quý Linh trong cơ thể cũng sẽ có đế huyết, trừ phi Quý Nguyên trở thành hoàng đế, bằng không hậu đại của hắn ta cũng sẽ không có đế huyết.

Mới vừa rồi chính là đế huyết kích hoạt trường đao của Thái Tổ.

Hơn nữa kích hoạt trường đao thái tổ còn có một chỗ tốt, đó chính là ở trong kinh đô Đại Ngụy, sẽ được Thái tổ trường đao che chở.

Bất luận là ai, chỉ cần dám xuống tay với Nữ đế hoặc là Quý Nguyên, mặc kệ dùng phương pháp gì, đều sẽ bị Thái tổ trường đao cảm ứng, từ đó che chở.

Đây là quốc vận che chở.

Nói cách khác, cho dù ông ta hiện tại nhẫn tâm sai người ta tru sát Quý Nguyên, cũng vô dụng.

Bởi vì Quý Nguyên ở trong kinh đô, không chết được.

Trừ phi phạm phải sai lầm lớn ngập trời, bị Thái tổ trường đao cảm ứng, hủy bỏ che chở, nếu không, trên cơ bản ở trong kinh đô, sẽ không gặp phải bất kỳ đả kích trí mạng gì.

Nói như vậy, Quý Nguyên ở kinh đô Đại Ngụy, chỉ sợ càng kiêu ngạo ương ngạnh.

Đây chính là nguyên nhân Trần Chính Nho sống chết không đồng ý cho Quý Nguyên vào.

Ông ta tin Quý Nguyên là hoàng tử Đại Ngụy, di cô Võ đế, nhưng chính là bởi vì tin, mới có thể dốc hết toàn lực ngăn cản.

“Chúng thần tham kiến hoàng tử điện hạ.”

Cũng vào lúc này, tùy tùng phía sau Hoài Ninh thân vương bái thật sâu với Quý Nguyên đầu tiên.

Họ quỳ xuống đất, vô cùng sùng đạo.

Dường như là trong nháy mắt, dân chúng cũng không khỏi quỳ trên mặt đất bái về hướng Quý Nguyên.

Hiện giờ Quý Nguyên xem như tự chứng minh thân phận thành công, thật sự là hoàng tử Đại Ngụy tất nhiên phải bái lễ rồi.

Tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, bái về hướng Quý Nguyên.

Trong xe ngọc, một loại khoái cảm khó có thể nói thành lời ập tới, làm cho nội tâm Quý Nguyên vô cùng sung sướng.

Đó là hương vị của quyền lực.

Mình mới chỉ là hoàng tử, đãcó thể như thế, nếu mình trở thành Hoàng đế Đại Ngụy thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, nội tâm Quý Nguyên không khỏi kích động cùng hưng phấn.

Cũng vào lúc này, thanh âm của Hoài Ninh thân vương vang lên.

“Trần Chính Nho.”

“Ngươi bây giờ còn gì để nói không?”

Hoài Ninh thân vương làm khó dễ, nhìn chăm chú vào Trần Chính Nho, thần sắc lạnh như băng nói.

Đối mặt với lời chất vấn của Hoài Ninh thân vương, Trần Chính Nho thở dài.

Nhìn Quý Nguyên nói.

“Nếu hoàng tử điện hạ đã tự chứng minh thân phận, lão phu không còn lời nào để nói.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta không còn gì để nói nữa.

Nhưng khi Trần Chính Nho nói xong lời này, thanh âm Quý Nguyên không khỏi vang lên.

“Một câu nhẹ nhàng không còn lời nào để nói, là muốn cho qua việc này?”

“Ngươi không kính bản hoàng tử thì nên là tội gì?”

Quý Nguyên mở miệng, hiện giờ tự chứng minh thân phận, hắn ta cũng không có gì phải băn khoăn, trực tiếp chất vấn Trần Chính Nho nên là tội gì?

“Hoàng tử điện hạ, cái này có chút không đúng rồi, điện hạ lúc trước chưa tự chứng minh thân phận, Trần thượng thư thân là Thừa tướng Đại Ngụy, có chút đề phòng, cũng không có lỗi.”

“Hơn nữa Trần thượng thư cũng không có bất kính điện hạ, trong lời nói cũng không có nhục nhã, hành vi cử chỉ càng không có, làm sao là bất kính kia chứ.”

“Đơn giản là Trần thượng thư có chút công tư phân minh mà thôi, nếu Trần thượng thư nói không đúng, chọc giận điện hạ, lão phu thay Trần thượng thư bồi thường cho điện hạ vậy.”

Thời khắc mấu chốt, Trương Tĩnh đứng ra, ông ta bái với Quý Nguyên một cái thật sâu.

Coi như là đền tội.

Chỉ tiếc, vị hoàng tử điện hạ này rõ ràng sẽ làm loạn.

Người sáng suốt đều biết, hắn ta muốn lập uy.

“Bản hoàng còn cần ngươi xin lỗi hay sao?”

“Còn ngươi là ai?”

Sắt mặt Quý Nguyên lạnh như băng, hắn ta không tự xưng là bản điện hạ, mà là tự xưng là bản hoàng, ý là có vấn đề, chỉ là bây giờ truy cứu mấy thứ này không có tác dụng.

“Chuyện này….”

Trương Tĩnh còn muốn mở miệng, lại bị Trần Chính Nho ngăn lại.

Ông ta nhìn Trương Tĩnh, ra hiệu bằng ánh mắt, tỏ ý đối phương không cần nói tiếp.

Sau đó Trần Chính Nho nhìn Quý Nguyên, bái lạy thật sâu.

“Kính xin điện hạ thứ tội, lão phu sợ có người giả mạo hoàng tử, khiến triều đình bất an, cho nên mới nóng lòng để điện hạ tự chứng minh thân phận.”

“Hiện giờ điện hạ đã tự chứng thực, lão phu cũng không còn lời nào để nói, mới vừa rồi lời nói có chút mạo phạm, kính xin điện hạ thứ tội.”

Trần Chính Nho mở miệng, bái một cái thật sâu với Quý Nguyên.

Chỉ là sau cái bái này, Quý Nguyên thừa nhận, nhưng cũng không có ý định bỏ qua như vậy.

“Đã biết tội, còn không quỳ xuống dập đầu?”

Quý Nguyên mở miệng, ngồi ở trong cỗ xe ngọc, thần sắc hờ hững nói.

Hắn ta muốn Trần Chính Nho dập đầu nhận sai.

Nhưng Trần Chính Nho là ai? Thừa tướng Đại Ngụy, Lại bộ thượng thư, trước không nói làm sai hay không làm sai, thật sự làm sai, một đời thừa tướng cũng không có thể quỳ xuống.

Trừ phi Trần Chính Nho nói sai hoặc là làm sai chuyện, chọc giận Nữ đế, quỳ xuống cũng là chuyện bình thường.

Quỳ xuống trước một hoàng tử?

Nói cách khác, quỳ xuống trước một vị Vương gia?

Chương 1253: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (4)

Trần Chính Nho làm không được, cũng không thể làm.

Đây không phải là phạt mà là sỉ nhục.

Sỉ nhục cực kỳ trực tiếp

Mọi người trầm mặc, dân chúng cũng không biết nên nói cái gì, thế lực khắp nơi đều hướng ánh mắt đến.

Bọn họ biết, Quý Nguyên vội vàng chạy tới kinh đô như vậy, chắc chắn không phải đơn giản chỉ nhận tổ quy tông.

Chỉ là không nghĩ tới, Quý Nguyên bá đạo như vậy, trực tiếp muốn Trần Chính Nho quỳ xuống nhận sai.

“Điện hạ, có phải có chút nặng lời không?”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta không lựa chọn trầm mặc, mà nhìn thẳng Quý Nguyên, thần sắc có vẻ bình tĩnh nói.

“Nặng lời?”

“Nặng lời chỗ nào?”

“Ngươi ở trên triều đình, lúc buộc tội bản hoàng, ngươi có suy nghĩ qua lời nói không?”

“Chuyện trên triều đình, bản hoàng có thể tha thứ cho ngươi, nhưng hôm nay bản hoàng trở về, nhận tổ quy tông, chưa từng nghĩ tới bị ngươi tìm mọi cách ngăn trở.”

“Trần Chính Nho, là ngươi bất kính bản hoàng trước, hiện tại lại lấp liếm chối tội, liền biến thành bản hoàng không phải.”

“Không hổ là Thừa tướng Đại Ngụy.”

“Quả nhiên là răng nanh sắc bén mà.”

“Nhưng bất luận ngươi nói nhiều hơn nữa, cũng không che dấu được mục đích hôm nay ngươi đến ngoài thành.”

“Trần Chính Nho, ngươi dám nói hôm nay ngươi đến ngoài thành, không phải là muốn nhằm vào bản hoàng sao?”

Quý Nguyên mở miệng, nhìn Trần Chính Nho giọng nói giận dữ.

Hắn ta quả thật là đang lập uy, cũng đích xác là đang trả thù, hắn ta ghét Trần Chính Nho này.

Nguyên nhân rất đơn giản, trên triều đình, Trần Chính Nho cực lực phản đối mình vào kinh.

Tất cả mọi người đều không nói lời nào, chỉ Trần Chính Nho ông ta muốn chơi nổi?

Nếu đã thích chơi nổi, vậy thì cho ông nổi như cồn luôn.

Đây chính là suy nghĩ của Quý Nguyên.

Hai người vốn có thù, cho nên không thể không xuất hiện sự quá đáng, nặng hay không nặng lời.

Hơn nữa, mình đi theo con đường bá đạo, không phải sẽ không âm mưu quỷ kế, mà là không cần loại âm mưu quỷ kế này.

Đánh không lại mới dùng thủ đoạn.

Đánh lại rồi thì sao phải dùng quỷ kế?

Đây mới chính là sự bá đạo.

Trực tiếp nghiền ép, cần gì phải nói nhảm?

Đối mặt lời giận dữ mắng của Quý Nguyên, Trần Chính Nho có chút trầm mặc.

Đúng vậy, ông ta trầm mặt rồi.

Bởi vì Quý Nguyên nói không sai chút nào, mình xuất hiện ở chỗ này, quả thật là muốn nhằm vào Quý Nguyên, thay vì nói là nhằm vào, chi bằng nói, áp chế Quý Nguyên.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Quý Nguyên lại đi con đường bá đạo, không kiêng nể gì, có chút giống Hứa Thanh Tiêu, nắm lấy cơ hội, trực tiếp thống kích.

Nhìn như lỗ mãng nhưng lại trót lọt.

Bởi vì mình đích xác mang theo tâm tư khác mà đến, mình cũng đích xác đắc tội đối phương, hơn nữa đối phương là hoàng tử, có được thái tổ trường đao che chở, hơn nữa thân phận cực kỳ đặc thù.

Tại thời điểm quan trọng này, cho dù ông ta có náo loạn thế nào, Nữ đế cũng khó có thể ra tay, một khi Nữ đế ra tay, trong mắt người trong thiên hạ liền có vẻ có chút chèn ép.

Dù sao Quý Nguyên vừa mới trở về, lưu lạc trong dân gian, nếu vừa trở về liền tìm Quý Nguyên gây phiền toái, người trong thiên hạ sẽ cảm thấy như thế nào?

Ở Đại Ngụy còn dễ nói, còn có thể khống chế một chút, nhưng bên ngoài Đại Ngụy, người ta liền ghê tởm ngươi.

Loại vật này, nhìn như không sao cả, chỉ là một ít lời đồn nhảm mà thôi, nhưng ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, liên quan đến quốc vận.

Nhất là Đại Ngụy là vương triều, vương triều là có quốc vận che chở, loại vật này ảnh hưởng rất lớn.

Nếu không được người khác tôn trọng, thì triều đại này là gì chứ?

“Trần thượng thư, nếu ngươi quỳ xuống xin lỗi bản hoàng, chuyện này dừng lại ở đây, bản hoàng không giống ngươi, lòng dạ hẹp hòi.”

Bên trong xe ngọc.

Giọng nói của Quý Nguyên vang lên.

Hắn ta nói như thế, biểu hiện bá đạo.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều rơi vào trên người Trần Chính Nho.

Trương Tĩnh cùng Chu Nghiêm sắc mặt khó coi, nhất là Chu Nghiêm, càng nắm chặt nắm tay, ông ta là Binh bộ thượng thư, có huyết tính, hận không thể trực tiếp phái binh trấn áp Quý Nguyên này.

Nhưng loại ý niệm này trong đầu, nghĩ thôi là được rồi, thật sự phái binh trấn áp Quý Nguyên, rước lấy phiền toái càng lớn.

Nhưng để Trần Chính Nho quỳ xuống, điều này càng không thể nào.

“Mau đi mời Bình Loạn Vương.”

Giờ khắc này, Trương Tĩnh hạ thấp thanh âm, ông ta thì thầm ở bên tai tùy tùng, để tùy tùng đi qua mời Hứa Thanh Tiêu đến.

Chỉ là suy nghĩ của Trương Tĩnh, liếc mắt một cái đã bị Hoài Ninh thân vương phát hiện ra.

“Trước tiên xử lý xong việc này, sau đó đi gọi người.”

Thanh âm của Hoài Ninh thân vương vang lên, lập tức hơn mười bóng người ngăn cản Hình bộ quan sai.

Rất hiển nhiên, Hoài Ninh thân vương đã hoàn toàn đứng chắn ngang, ông ta chính là muốn giúp Quý Nguyên.

Trong một thời gian ngắn, các loại áp lực ập đến.

Trần Chính Nho mặt không chút thay đổi.

Cũng vào lúc này.

Giọng nói của Nữ đế vang lên.

Từ trong cung vang lên.

“Truyền, Quý Nguyên vào cung.”

Là giọng nói của Nữ đế.

Vào thời điểm quan trọng, nàng đã chọn xuất hiện.

Giúp Trần Chính Nho hóa giải nguy cơ này.

Trên thực tế, nàng không nên ra mặt, nàng không thể gặp Quý Nguyên nhanh như vậy, một khi nhìn thấy Quý Nguyên, nhất định phải an bài tốt cho Quý Nguyên.

Dùng cách khác mà nói, Quý Nguyên đến rồi, đã tự chứng minh thân phận, như vậy Nữ đế không thể không để ý.

Nhưng miễn là không gặp nhau, vậy thì mọi thứ cũng dễ nói.

Nếu là gặp mặt, vậy thì không như thế rồi.

Gặp mặt, nhất định phải cho quyền, Quý Nguyên là ca ca của Hoàng đế, là di cô của Võ đế, bất luận nói như thế nào, đều là hoàng tử Đại Ngụy, phong vương là không thể thiếu.

Chỉ là khi nào phong, lúc nào cho quyền, đều có thể chậm rãi thương nghị.

Hiện tại vì Trần Chính Nho, Nữ đế lựa chọn tuyên hắn ta vào cung, coi như là yên ổn.

Khoảnh khắc này.

Trong cỗ xe ngọc, Quý Nguyên lộ ra nụ cười.

“Vào cung.”

Nữ đế thỏa hiệp, hắn ta mưu tính thành công, tất nhiên cũng không quan tâm đến một Trần Chính Nho.

Chán ghét Trần Chính Nho thì chán ghét Trần Chính Nho, nhưng ở trước mặt quyền lực, Trần Chính Nho là cái thá gì?

Hắn ta khí thế bức người như vậy, chính là muốn bức bách Quý Linh ra mặt.

Bây giờ Quý Linh ra mặt, mình có thể gặp nàng, như vậy hết thảy đều không tính là gì.

Chương 1254: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (5)

Trần Chính Nho?

Những ngày sau này còn dài, không vội lúc nhất thời.

Chỉ là ngay tại thời khắc này.

Giọng nói của Trần Chính Nho lại vang lên.

“Không thể.”

“Dựa theo quy củ của Lễ bộ, Vương không thể tự ý diện thánh, cần phải ở trong Thiên Dương cung, nghỉ ngơi mấy tháng, mới có thể diện thánh.”

Trần Chính Nho lên tiếng.

Mang ra luật lệ Đại Ngụy, đây là quy củ của Lễ bộ, cũng là quy củ của tổ chế Đại Ngụy, tổ tông định ra.

Vương gia hoàng tử các nơi, nếu muốn gặp hoàng đế, nhất định phải khai báo trước, nếu có chuyện gấp gáp, sau khi đi tới hoàng cung, cũng phải chờ đợi, trừ phi là hoàng đế lập tức muốn ngươi đến gặp mặt, bằng không ít nhất phải chờ mấy tháng.

Dù sao Vương gia muốn trở về liền trở về, vậy Đại Ngụy chẳng phải là loạn sao?

“Câm miệng cho bản hoàng.”

“Cho ngươi đường lui, ngươi còn dám làm loạn, ngươi thật sự cho rằng bản hoàng sẽ không động đến ngươi?”

Trong xe ngọc, Quý Nguyên giận dữ mắng.

Trần Chính Nho đã hoàn toàn chọc giận hắn ta, hết lần này đến lần khác tìm mình gây phiền toái? Muốn chết rồi sao?

“Trần Chính Nho, ông chẳng qua cũng chỉ là thần tử của Đại Ngụy, bệ hạ đã mở miệng, ông còn dám ngăn cản?”

“Huynh muội gặp mặt, đây là chuyện thường tình của con người, ông đây là muốn hại bệ hạ trong cảnh bất nhân bất nghĩa? Ý ông là gì? ”

“Người đâu, bắt Trần Chính Nho lại cho bản vương, áp giải đến thiên lao.”

Hoài Ninh thân vương rống to, cũng trách cứ Trần Chính Nho.

“Trần Nho, chớ có như thế.”

“Trần Nho.”

Trương Tĩnh và Chu Nghiêm cũng không khỏi khuyên nhủ Trần Chính Nho, không cần phải như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, quả thật sẽ gây phiền toái.

Nhưng Trần Chính Nho không để ý đến lời khuyên của hai người.

Cũng không phải ông ta làm liều, mà là Đại Ngụy thật vất vả mới ổn định được, ông ta không muốn bị Quý Nguyên phá hư.

Hôm nay nếu gặp mặt, Quý Nguyên tất nhiên sẽ xảy ra tranh chấp với Nữ đế, đến lúc đó Quý Nguyên cũng sẽ nhận được chỗ tốt tương ứng của mình.

Một khi nắm quyền ở Đại Ngụy, đây chính là một tai họa vô vọng đối với Đại Ngụy.

Chưa bàn đến quốc vận gì đó.

Suy nghĩ của Trần Chính Nho rất đơn giản, có thể kéo dài một tháng là một tháng, Đại Ngụy an ổn một tháng, ít nhất đối mặt với biến cục tương lai còn có một phần thắng.

Đây chính là nguyên nhân Trần Chính Nho không đồng ý cho Quý Nguyên vào kinh.

“Quả nhiên.”

“Xem ra tin đồn dân gian thật đúng là không sai, các quyền thần nắm giữ triều đình, làm xằng làm bậy.”

“Ý chỉ của Hoàng đế cũng không nghe, các ngươi khi dễ ta cũng thôi đi, khi dễ đến trên đầu muội muội ta, quả nhiên là tội không thể tha.”

Hai câu đầu tiên của Quý Nguyên còn tương đối bình tĩnh.

Khi nói câu cuối cùng.

Trong phút chốc, lực lượng võ đạo tam phẩm trực tiếp tràn ngập ra, cả người Trần Chính Nho bay ngang ra ngoài tại chỗ.

Rơi xuống đất cách đó vài chục mét.

Xương cốt gãy, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

“Trần Nho.”

“Trần thượng thư.”

Giờ khắc này, Trương Tĩnh cùng Chu Nghiêm lập tức đi tới, nhất là Chu Nghiêm, trực tiếp truyền võ đạo chi lực của mình vào trong cơ thể Trần Nho, ổn định khí huyết của ông ta.

Chỉ là Trần Nho bị thương nặng, xương cốt trên người bị gãy không ít, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn thương cực kỳ đáng sợ.

Chuyện này rất khủng khiếp, có thể chết và làm tổn thương căn cơ.

Quý Nguyên quá bá đạo.

Còn bá đạo hơn so với Hứa Thanh Tiêu, trực tiếp đánh Trần Chính Nho bị thương.

Hơn nữa là một kích trí mạng.

Đám người Hoài Ninh thân vương cũng không khỏi nhíu mày, bọn họ biết Quý Nguyên muốn lập uy.

Nhưng không nghĩ tới, Quý Nguyên lại bá đạo như vậy, thật không coi mình là người ngoài .

Cò điều như vậy cũng tốt.

Hoài Ninh thân vương đặc biệt thích hành động của Quý Nguyên.

Còn đỡ hơn so với đám người trước, ai nấy đều bảo sao nghe vậy, nhát gan như chuột.

Cái này là rất tốt, trực tiếp ra tay, bá đạo như Hứa Thanh Tiêu, có điều Hứa Thanh Tiêu là vương đạo.

Cách duy nhất để trấn áp vương đạo là bá đạo.

Muốn chơi mưu đồ quỷ kế? Không tồn tại.

“Láo xược.”

Bên trong cung điện.

Giọng nói Nữ đế vang lên.

Trong phút chốc quốc vận thiên uy tràn ngập, Quý Linh mắt đẹp hàm sát, nàng cũng thật không ngờ, Quý Nguyên lại dám động thủ với Trần Chính Nho.

Có điều trong phút nhất thời, Quý Linh ngưng tụ quốc vận chi lực, gia trì ở trong cơ thể Trần Chính Nho, cam đoan Trần Chính Nho sẽ không chết.

Nếu không sẽ gây ra chuyện lớn.

“Muội muội, trong triều có gian thần, họa loạn triều cương, không nghe thánh chỉ, ca ca đây là đang giúp muội.”

“Bọn họ thấy muội dễ bị ức hiếp, nhưng hiện tại không như vậy nữa, ca ca đã trở lại, sẽ bảo vệ muội.”

Quý Nguyên không có bất kỳ sợ hãi nào, loại quốc vận thiên uy này, đối với hắn ta không tạo thành bất kỳ một chút ảnh hưởng nào.

Mà hắn ta cũng không có bất kỳ sợ hãi nào, một phen nói khẳng khái kích động, định nghĩa Trần Chính Nho là gian thần tặc tử, gây họa triều chính.

Nhưng thật sự làm cho không ít người nhíu mày chính là, Quý Nguyên không có xưng hô Quý Linh làm bệ hạ, mà là xưng hô muội muội.

Tuy rằng thân cận, nhưng vượt qua quy củ, chỉ là không ai dám đề cập tới.

Bên trong cung điện.

Nữ đế nội tâm tràn ngập chán ghét, nhất là đối phương lần này đến lần khác gọi muội muội.

Đối với người huynh trưởng chưa từng gặp mặt này nàng không có bất kỳ một tia tình cảm nào, hai người chưa từng gặp mặt nhau.

Làm thế nào có thể có tình cảm huynh muội được?

“Có gian thần hay không, chung quy là do trẫm định đoạt.”

“Đi Thiên Dương cung nghỉ ngơi đi, đừng gây thị phi nữa.”

“Chờ sau khi xử lý xong một ít quốc sự, trẫm sẽ đến gặp ngươi.”

Quý Linh mở miệng, gọng nói có chút lạnh như băng.

Bên ngoài cung điện.

Quý Nguyên trong mắt lộ ra lãnh ý, nhưng hắn ta không tranh cãi với Nữ đế, mà là chậm rãi lên tiếng.

“Muội muội chớ tức giận, ca ca chỉ là có chút lỗ mãng, cầm lòng không được khi thấy người khác khi dễ người nhà mình.”

“Có điều Thiên Dương cung, ta sẽ không đi, hảo ý này của muội muội, ta tâm lĩnh, ta ở trong kinh sẽ đến thăm thúc bá để hàn gắn tình cảm.”

Chương 1255: Quý Nguyên Vào Kinh, Mâu Thuẫn Xung Đột, Trần Chính Nho Bị Thương, Thần Vũ Đại Pháo Đúc Xong (6)

Quý Nguyên có chút kiêu ngạo.

Hắn ta vẫn như cũ từng tiếng ca ca muội muội mà gọi, đồng thời cự tuyệt đi Thiên Dương cung, mà là muốn đi nhà các phiên vương thăm viếng một chút.

Ý tứ của những lời này là gì, chỉ là mỗi người mỗi ý.

"Bệ hạ, Quý Nguyên trở về, nhận tổ quy tông là một chuyện vui, chớ vì một ít người ngoài gây ra phân tranh không cần thiết, mấy ngày nay để Quý Nguyên ở trong nhà bản vương đi."

Hoài Ninh thân vương mở miệng, chủ động yêu cầu Quý Nguyên đến nhà ông ta ở.

Đối mặt với đề nghị của Hoài Ninh thân vương.

Nữ đế thoáng trầm mặc, sau đó lên tiếng.

"Mấy ngày nay, không nên xảy ra chuyện gì, kinh đô Đại Ngụy không thích ồn ào."

"Hoài Ninh vương, Quý Nguyên từ vùng nông thôn trở về, không hiểu rất nhiều quy củ trong kinh thành, mấy ngày nay ngươi dạy dỗ một chút, tránh để mất uy nghi hoàng gia."

Quý Linh mở miệng, nàng cũng thôi không truy cứu thêm chuyện này.

Trước mắt không cần phải tiếp tục náo loạn, dân chúng đều nhìn thấy rồi.

Cho nên sau khi mỉa mai xong những lời này, Quý Linh không nói nữa.

Mà tất cả mọi người đều hiểu được, những lời này của Nữ đế là đang nói cái gì.

Nhục mạ Quý Nguyên đến từ nông thôn, tuy rằng là hoàng tử, nhưng hắn ta là hoàng tử bị bỏ rơi, ti tiện vô cùng, không hiểu quy củ, không có một chút phong phạm hoàng thất.

Ý tứ này, người có chút đầu óc đều nghe hiểu được, huống chi Quý Nguyên?

Trong cỗ xe ngọc.

Quý Nguyên ngược lại sắc mặt bình tĩnh, nhưng nội tâm hắn ta lại tràn ngập lãnh ý.

Chỉ là, Đại Ngụy chung quy vẫn do Quý Linh làm chủ, nàng chung quy là Hoàng đế, cho nên có một số việc mình chỉ có thể nén giận.

Có điều nhìn Trần Chính Nho xa xa đã ngất xỉu.

Trong lòng hắn ta không hiểu sao thoải mái hơn rất nhiều.

"Đi Hoài Ninh vương phủ."

Quý Nguyên mở miệng, lập tức đội ngũ đi về phía Hoài Ninh vương phủ.

Dân chúng cũng ngơ ngác nhìn theo.

Trần Chính Nho cũng được đưa đi chữa thương.

Trận huyên náo này cũng kết thúc ở đây.

Chẳng qua không đến nửa canh giờ sau, toàn bộ sự tình đã trong nháy mắt truyền khắp mọi ngóc ngách kinh đô Đại Ngụy.

Quý Nguyên tự chứng minh, Trần Chính Nho trọng thương, Nữ đế răn dạy.

Mỗi một chuyện đều là chuyện lớn.

Chuyện này đang được thảo luận ở khắp mọi nơi ở kinh đô.

Nhất là chuyện Trần Chính Nho bị thương nặng.

Tất cả mọi người ý thức được một chuyện, đó chính là Hứa Thanh Tiêu sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

Quan hệ giữa Trần Chính Nho và Hứa Thanh Tiêu rất tốt.

Thậm chí cho dù trở thành bán thánh, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ tôn xưng Trần Chính Nho là Nho sư.

Trước mắt Quý Nguyên đả thương Trần Chính Nho, tất cả mọi người đều chờ mong, chuyện này Hứa Thanh Tiêu sẽ làm như thế nào.

Phải biết rằng, Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là người hiền lành.

Trong một thời gian ngắn, kinh đô có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Có người cho rằng, Hứa Thanh Tiêu sẽ giận dữ, rất có khả năng đi tìm bệ hạ cáo trạng.

Cũng có người cho rằng, Hứa Thanh Tiêu sẽ tìm Quý Nguyên phân tranh.

Nhưng càng nhiều người cho rằng, Hứa Thanh Tiêu sẽ không ra mặt, bởi vì chuyện vừa rồi, nếu Hứa Thanh Tiêu ở kinh đô mà nói, hắn là có thể nhận ra.

Hắn vẫn không ra mặt, cũng là bởi vì không muốn đắc tội Quý Nguyên.

Ý kiến này được nhiều người tán đồng và truyền bá rộng khắp nơi.

Cũng không phải nói xem thường Hứa Thanh Tiêu, cũng không phải mọi người hạ thấp Hứa Thanh Tiêu.

Mà là phải nói đúng với thực tế.

Quý Nguyên là ai? Di cô Võ đế đã tự chứng minh thành công, nói một câu khó nghe, nếu như không phải hắn ta bỏ bị bỏ rơi trong dân gian thì hắn ta chính là hoàng đế Đại Ngụy.

Hôm nay trở về, nhận tổ quy tông, đây là một chuyện tốt.

Về phần có phải trở về tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hay không, dân chúng không biết, mọi người cũng không xác định.

Mà Nữ đế khẳng định là không thích Quý Nguyên này, nhưng vì cho người trong thiên hạ xem, nàng nhất định phải khoan nhượng Quý Nguyên.

Chỉ cần Quý Nguyên không tạo phản, cũng không phạm phải đại tội ngập trời, nhất định phải nhường.

Bằng không, thanh danh này cũng không dễ nghe lắm.

Cứ như vậy, Quý Nguyên ở Đại Ngụy, kỳ thật chính là nhị hoàng đế, chỉ cần Quý Nguyên không tạo phản, muốn làm cái gì hắn ta đều có thể làm.

Hoàng đế cũng không dám trêu chọc, Hứa Thanh Tiêu làm sao có thể đi trêu chọc?

Hơn nữa trêu chọc Quý Nguyên không có ích gì.

Cái này cũng không giống Hoài Bình quận vương gì đó, cũng không giống phiên bang quốc quân gì đó, đây là di cô Võ đế thật sự, trong cơ thể có chảy đế huyết.

Hứa Thanh Tiêu không giết được hắn ta.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu có thể giết Vương Triều Dương, cũng không thể giết Quý Nguyên.

Hắn ta được quốc vận Đại Ngụy bảo hộ, giết Quý Nguyên, quốc vận tất nhiên sẽ bị hao tổn.

Chính là bởi vì như thế, Hứa Thanh Tiêu không thể ra mặt.

Sự xuất hiện của hắn không có ý nghĩa gì cả.

Nhiều nhất là mắng vài câu.

Nhưng nếu mắng sai, hoặc là bị Quý Nguyên bắt được nhược điểm, cũng đủ để Hứa Thanh Tiêu húp cháo.

Tổng hợp tất cả các loại nguyên nhân trên, dân chúng cho rằng, Hứa Thanh Tiêu sẽ không ra mặt.

Thật vậy.

Mãi cho đến buổi tối, Bình Loạn vương phủ vẫn không có động tĩnh gì, càng thêm chắc chắn những điều này.

Chỉ là.

Vào giữa đêm.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Theo một đạo âm thanh nặng nề vang lên, một chiếc Thần Vũ Đại Pháo kim quang lấp lánh.

Xuất thế rồi.

Thần Vũ Đại Pháo nhất phẩm

Xuất thế rồi.

Trong mật thất.

Hứa Thanh Tiêu đầu đầy mồ hôi, hắn có vẻ có chút tâm thần rối bời.

Vì dung hợp hai mươi trận pháp.

Hứa Thanh Tiêu cơ hồ hao phí tất cả tâm thần, cuối cùng chế tạo ra một phẩm thần võ đại pháo này.

Theo lý mà nói, nên là Thần Vũ Đại Pháo vô hạn tiếp cận nhất phẩm.

Bởi vì vấn đề của trận ngọc và chất liệu, chiếc Thần Vũ Đại Pháo này, chỉ có thể oanh kích hai mươi lần.

Hơn hai mươi lần, nó sẽ bị hỏng.

Trận ngọc chịu không nổi hai mươi tòa nhất phẩm trận pháp tụ linh.

Cực phẩm Linh Kim cũng không chịu nổi hao tổn như vậy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, có chiếc Thần Vũ Đại Pháo này, cũng tương đương với nhất phẩm võ giả ra tay hai mươi lần.

“Trung Châu Long Đỉnh, nhất định phải thai nghén ra.”

Nhìn chiếc Thần Vũ Đại Pháo này, Hứa Thanh Tiêu không khỏi lẩm bẩm nói.

Chẳng bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu giấu Thần Vũ Đại Pháo vào trong Hạo Nhiên văn chung.

Sau đó đứng dậy rời khỏi mật thất.

Hắn dự tính nghỉ ngơi cho tốt.

Chỉ là vừa mới đi ra mật thất, liền nhìn thấy Dương Hổ ở bên ngoài chờ.

“Vương gia.”

“Xảy ra chuyện.”

“Trần Nho bị trọng thương, thiếu chút nữa đã chết.”

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu từ trong mật thất đi ra, Dương Hổ ngoài phòng, không khỏi lập tức mở miệng.

Mà Hứa Thanh Tiêu vốn có chút mệt mỏi.

Trong phút chốc lại lập tức tỉnh táo ngay.

Chương 1256: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (1)

Trần Nho trọng thương?

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn nhìn Dương Hổ, ánh mắt cũng lạnh như băng.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày hỏi.

“Vương gia, hôm qua Hoàng tử Đại Ngụy, Quý Nguyên đã trở lại.”

“Trần Nho xảy ra xung đột mâu thuẫn với hắn ta, bị đánh thành trọng thương.”

“Có điều cũng may không có thương tổn đến căn cơ, bệ hạ đã ra tay cứu Trần Nho trước, chỉ có điều nghe tin tức nói vậy.”

“Trần Nho trong khoảng thời gian này cần tĩnh dưỡng ở nhà một thời gian, thương thế rất nghiêm trọng.”

Dương Hổ đơn giản trả lời.

“Vừa mới tới đã tìm Trần Nho gây phiền toái, xem ra Quý Nguyên này là muốn ra oai phủ đầu cho ta thấy.”

“Ngọn ngành đầu đuôi nói kỹ xem.”

Sắt mặt của Hứa Thanh Tiêu khôi phục bình tĩnh, nhưng đi theo bên cạnh Hứa Thanh Tiêu cũng hơn một năm, Dương Hổ nhất thời hiểu được Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Sau đó Dương Hổ không dám dông dài, trực tiếp tỉ mỉ kể ra toàn bộ sự tình, bao gồm cả làm thế nào xảy ra xung đột, hai bên nói những gì, Dương Hổ trên cơ bản đều nói ra hết.

Nghe xong căn cơ ngọn nguồn.

Hứa Thanh Tiêu hiếm thấy bình tĩnh lại.

Hắn lẳng lặng đứng ở trước mặt Dương Hổ, trầm mặc không nói.

Thủ đoạn của Quý Nguyên rất không cao minh, thậm chí trong mắt người khác, cực kỳ ngu xuẩn.

Theo lý mà nói, Quý Nguyên thân là di cô, cho dù phía sau có thế lực cũng không nên kiêu ngạo như thế, thật sự thông minh nên sau khi vào cung, thành thật nghe theo sắp xếp.

Tận khả năng bày ra thủ đoạn chính trị của mình, dưới tình huống cần thiết, càng nên tới tìm mình, lấy lòng mình, lấy lòng người triều đình.

Làm vậy thì hiệu quả mới càng tốt hơn.

Nhưng Quý Nguyên đã không làm như vậy.

Không phải bởi vì Quý Nguyên ngu xuẩn, ngược lại trong mắt Hứa Thanh Tiêu xem ra, Quý Nguyên làm như vậy rất rõ ràng chính là hiểu rõ mình.

Biết kết quả của việc làm như vậy, cuối cùng không thể thay đổi thế cuộc.

Cho nên Quý Nguyên thay đổi một phương pháp khác, không cần che giấu, cũng không có nhiều dối trá như vậy, dùng bá đạo giải quyết hết thảy tai họa.

Hắn ta làm như vậy chính là muốn nói cho mọi người biết, phía sau hắn ta có người, vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, Phiên vương Đại Ngụy, những người này toàn bộ đều là thế lực của hắn ta.

Cũng chính vì vậy.

Nói cách khác, Quý Nguyên đã xem như hoàn toàn lộ bài, làm lộ lá bài tẩy của mình.

Cho nên hắn ta không sợ, hắn ta cũng không quan tâm ánh mắt của thế nhân.

Không vì gì khác.

Mà bởi vì hắn ta là di cô Võ đế.

Thái Tổ Trường Đao đều đã chấp nhận hắn ta, đây là nguyên nhân vì sao hắn ta nhất định phải vào kinh, cũng là nguyên nhân hắn ta dám vào kinh.

Bằng không thật sự là một di cô, không có năng lực tự chứng thực, đi tới kinh đô, chính là cừu non chờ làm thịt.

So sánh ra cách làm của Quý Nguyên, hoàn toàn không giống với kẻ địch gặp phải lúc trước.

Đây là càng thêm trực tiếp hơn.

Kẻ địch trước kia, rõ ràng có thể dễ dàng nghiền chết mình, nhưng bọn họ không có làm như vậy, bởi vì ngạo mạn, bởi vì khinh thị, cũng bởi vì tự đại.

Nhưng chính là bởi vì ngạo mạn, khinh thị, kiêu ngạo, bọn họ bỏ lỡ cơ hội hết lần này đến lần khác, dẫn đến thành thế của mình.

Mà cách làm của Quý Nguyên, chính là muốn lấy thế áp thế.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu thở ra một hơi thật dài.

Quý Nguyên xuất hiện, quả thật rất khó giải quyết, bởi vì hắn ta đã tự chứng minh mình là di cô Võ đế, như vậy cho dù mình muốn nhắm vào Quý Nguyên, cũng cần tìm được một lý do thích hợp.

Trước mắt Trung Châu Long Đỉnh đang ngưng tụ, Quý Nguyên đột nhiên đến, có quá nhiều nhân tố.

Nếu đoán không nhầm, tiếp theo sự hỗn loạn thật sự sẽ đến.

Quý Nguyên chỉ là điềm báo của cơn bão.

Thế lực khắp nơi đều đã bắt đầu bố trí quân cờ, vương triều Đại Ngụy nếu có thể vượt qua cửa ải này sẽ nghênh đón sự phát triển thật sự.

Nhưng nếu không chống đỡ được cửa ải này, thế cục sẽ càng ngày càng phiền toái.

Quả nhiên trên con đường thành công, luôn xuất hiện rất nhiều trở ngại.

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu khởi hành, vốn định nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, xem tình hình này có người không muốn mình an tâm nghỉ ngơi mà.

“Vương gia, ngài đây là?”

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đi ra đại sảnh, Dương Hổ không khỏi tò mò, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Diện Thánh.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng, nói xong lời này, bóng dáng của hắn liền biến mất tại chỗ.

Chẳng bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu đi ra khỏi Bình Loạn vương phủ.

Dọc theo đường đi, không ít dân chúng nhìn thấy, nhao nhao bái lạy với Hứa Thanh Tiêu.

Địa vị của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy hiện giờ đã xem như dưới một người, không chỉ là vấn đề quyền thế, phương diện danh dự càng không thua kém Nữ đế Đại Ngụy.

“Hứa đại nhân xuất hiện rồi.”

“Hứa đại nhân muốn đi tới đó?”

“Là đi tìm hoàng tử gây phiền toái sao?”

“Có khả năng nha.”

“Hí, Hứa đại nhân nếu đi tìm hoàng tử Quý Nguyên, vậy kinh đô chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn đó.”

Mọi người bàn luận, suy đoán Hứa Thanh Tiêu sẽ đi đâu.

Theo bản năng mọi người đều cho rằng, Hứa Thanh Tiêu đây là muốn đi tìm Quý Nguyên gây phiền phức.

Trong một thời gian ngắn, lời đồn đãi dồn dập truyền ra.

Có điều rất nhanh, làm cho dân chúng có chút thất vọng chính là, Hứa Thanh Tiêu không có đi Hoài Ninh vương phủ, mà là đi thẳng tới Hoàng cung Đại Ngụy.

Bên ngoài cung điện.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, các tướng sĩ thủ vệ đều bái lạy Hứa Thanh Tiêu.

“Thuộc hạ bái kiến Vương gia.”

Các tướng sĩ bái với Hứa Thanh Tiêu.

Hiếm thấy chính là, trước kia Hứa Thanh Tiêu đều nói mấy câu với các tướng sĩ này, nhưng hôm nay Hứa Thanh Tiêu không nói một câu, trực tiếp đi vào trong hoàng cung.

Trong khoảng thời gian ngắn, các tướng sĩ ai nấy đều lộ ra vẻ tò mò, bọn họ biết tuyệt đối không phải do mình, mà là Hứa Thanh Tiêu có chút khác thường.

Khiến cho mọi người hiểu ra sắp có chuyện lớn xảy ra rồi.

Chuyện Hứa Thanh Tiêu vào cung, rất nhanh truyền ra ngoài.

Kinh đô Đại Ngụy nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chủ yếu là nhìn ai, nhất cử nhất động của người bình thường, không ai quan tâm.

Nhưng nhất cử nhất động của Hứa Thanh Tiêu lại có thể thu hút vô số ánh mắt.

Tại thời điểm quan trọng này, Hứa Thanh Tiêu vào cung, tất nhiên dẫn tới dân chúng thảo luận.

Mà trong cung.

Quý Linh cũng đầu tiên biết được Hứa Thanh Tiêu vào cung.

Không chút do dự, Quý Linh đi vào Dưỡng Tâm Điện, chờ đợi Hứa Thanh Tiêu đến.

Chương 1257: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (2)

Khoảng nửa phút.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên bên ngoài đại điện.

"Thần, Hứa Thanh Tiêu, có việc khải tấu bệ hạ."

Khi giọng nói vang lên, Nữ đế nhạy cảm phát hiện, có chút không thích hợp.

"Hứa ái khanh vào."

Quý Linh mở miệng, nàng nhạy bén phát hiện Hứa Thanh Tiêu có chút khác lạ.

"Bệ hạ."

"Chuyện của Quý Nguyên, xử trí như thế nào?"

Bước vào đại điện, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề, hắn không chút do dự, trực tiếp nói ra mục đích này.

Đối với vấn đề này, Quý Linh không có bất kỳ kinh ngạc nào, thậm chí đã đoán được Hứa Thanh Tiêu là vì chuyện này mà đến.

"Tạm thời không xử lý."

Giọng nói của Nữ đế vang lên, đây là câu trả lời của nàng.

Khoan xử lý trước.

Đối với câu trả lời này, Hứa Thanh Tiêu không có phẫn nộ, cũng không có tức giận, ngược lại vô cùng bình tĩnh, giống như là biết trong lòng Nữ đế đang nghĩ điều gì.

"Bệ hạ có suy nghĩ gì."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

Mà Nữ đế chậm rãi thở ra một hơi, Hứa Thanh Tiêu không phẫn nộ và chất vấn như nàng tưởng tượng, mà là vẫn giữ bình

tĩnh, điều này làm cho nàng thả lỏng một chút, cũng có chút cảm động, bởi vì nàng biết Hứa Thanh Tiêu hiểu mình.

Trên thực tế, sau khi Trần Chính Nho bị thương, đại thần trong triều suốt đêm gửi tấu chương, khiển trách hành động của Quý Nguyên.

Nhưng khiển trách có ích lợi gì?

Thế cục trước mắt cần mưu định lâu dài, nếu không trực tiếp trừng phạt Quý Nguyên thì có ý gì?

Nói một câu khó nghe, trừng phạt Quý Nguyên chịu mấy trăm gậy thì có thể làm gì? Điều đó có giải quyết được gì không?

Không giải quyết được chuyện này.

Suy nghĩ của Quý Linh rất đơn giản, hoặc là không ra tay, một khi ra tay, chính là triệt để giải quyết phiền toái.

Nếu không giữ lại để làm gì?

Để thêm ghét hay sao?

“Hứa ái khanh, những tấu chương này khanh xem một chút đi.”

Quý Linh không trả lời câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, mà là đem một phần tấu chương cho Hứa Thanh Tiêu, để cho hắn xem một chút.

Tấu chương rơi vào trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Mở ra xem, là tấu chương biên cảnh dâng lên.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu biết chuyện gì đã xảy ra.

Man tộc có chút rục rịch, gần đây đang bố trí động viên, tuy rằng không biết cụ thể là làm chuyện gì, cũng không tin Man tộc thật dám xâm phạm Đại Ngụy, nhưng Man tộc không an phận.

Những thứ này không thể che giấu được.

Tam quân chưa động, lương thảo đi trước, một khi muốn khai chiến, không có khả năng đột nhiên tập kích, nhất là tác chiến quy mô lớn.

Hơn nữa địch nhân còn là vương triều Đại Ngụy, cho nên Man tộc bất luận khiêm tốn như thế nào cũng sẽ lộ ra một ít tin đồn.

“Man tộc muốn tái phạm Đại Ngụy sao?”

“Chuyện này không thể nào, trong Đại Ngụy có tám vị nhất phẩm, trong lúc mấu chốt này, bọn họ tái phạm Đại Ngụy, không phải tự tìm đường khổ sao?”

Hứa Thanh Tiêu khép lại tấu chương, nhìn Nữ đế nói ra nghi hoặc của mình.

“Chính là bởi vì như thế, trẫm mới có chút lo lắng.”

Nữ đế trả lời, một câu khiến Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Đúng vậy.

Mọi người trong thiên hạ đều biết, trong bảy đại tiên môn, có sáu người đã hoàn toàn nhập trú tại Đại Ngụy.

Dưới tình huống như vậy, nếu Man tộc còn muốn giơ binh mạo phạm mà nói, đây mới là điều kinh khủng, biết rõ ngươi có nhất phẩm cường giả trấn thủ, còn tới tìm phiền toái.

Điều đó không đáng sợ sao?

Man tộc mặc dù là một đám người dũng cảm vô mưu, nhưng không có nghĩa là Man tộc chính là kẻ ngốc.

Dám mạo phạm, cũng có nghĩa là Man tộc đã chuẩn bị tốt tất cả, thậm chí chuẩn bị tốt đại Ngụy nhất phẩm sẽ không ra tay.

Nếu không, Man tộc há dám tái phạm Đại Ngụy?

“Bọn họ có mười phần nắm chắc, nhất phẩm Đại Ngụy ta sẽ không ra tay.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói ra điểm quan trọng.

“Ừm.”

Nữ đế Đại Ngụy gật đầu.

“Dựa vào cái gì?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi, điểm này khó có thể giải thích, nhất phẩm Đại Ngụy dựa vào cái gì không ra tay?

Lần trước Man tộc xâm lấn, là bởi vì nhất phẩm Đại Ngụy trấn thủ ma quật.

Lúc này đây, nhất phẩm Đại Ngụy quả thật cũng đang trấn thủ ma quật, nhưng vấn đề là, Đại Ngụy có sáu tiên môn nhất phẩm.

Cứ như vậy mà nói, Man tộc lại dựa vào cái gì dám tái phạm?

“Trẫm suy nghĩ rất lâu.”

“Nếu Man tộc thật sự dám xâm phạm Đại Ngụy, tất nhiên sẽ chắc chắn việc nhất phẩm sẽ không ra tay.”

“Nhất phẩm không ra tay, chỉ có một khả năng, đó chính là ma vực sụp đổ.”

Nữ đế lên tiếng, nói cho Hứa Thanh Tiêu khả năng này.

“Ma vực?”

“Tiên thi sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không phải.”

Nữ đế lắc đầu, sau đó nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Trần giới có bốn chỗ, đều có thể gọi là Ma vực.”

“Thập Nhị Thâm Uyên Hạp Cốc, Ma Vực Chi Hải, Đông Châu Ma Thổ, còn có Trung Châu Ma Quật .”

“Bốn nơi này, là trần giới phong ấn ma đầu chi địa.”

“Thập Nhị Thâm Uyên Hạp Cốc, chỗ này đã bị trấn áp rất nhiều lần, cũng không đáng lo.”

“Nguy hiểm thật sự chính là Ma Vực Chi Hải, Đông Châu Ma Thổ, còn có Trung Châu Ma Quật .”

“Ba chỗ này lần lượt phong ấn vô số yêu ma, Trung Châu Ma Quật là đáng sợ nhất, ngay tại lãnh thổ Trung Châu, cách Đại Ngụy vô cùng gần.”

Nữ đế mở miệng, nói cho Hứa Thanh Tiêu bốn phía Ma vực.

Bốn nơi Ma vực, Hứa Thanh Tiêu biết hai nơi, một nơi là Thập Nhị Thâm Uyên Hạp Cốc, lúc trước Ngô Ngôn đã dẫn mình đi qua.

Một hơi phá vỡ một Thâm Uyên Hạp Cốc.

Đích xác không tính là cái gì, dù sao nhất phẩm có thể tùy ý trấn áp.

Mà Trung Châu Ma Quật , Hứa Thanh Tiêu cũng có nghe nói, trong nghe đồn, Trung Châu Ma Quật chôn thân rất nhiều người, đã từng xảy ra một hồi rung chuyển, toàn bộ Trần giới đều chém giết ở chỗ này.

Cho nên sinh ra vô số oan hồn, sinh ra yêu ma.

Về phần Ma Vực Chi Hải cùng với Đông Châu Ma Thổ, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ ràng lắm, dù sao cũng không ở trong lãnh thổ Đại Ngụy.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu ý của Nữ đế.

“Ý của bệ hạ là nói, có người sẽ động tay động chân ở chỗ này?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Vừa nói, Quý Linh gật gật đầu, nàng nhìn Hứa Thanh Tiêu nét mặt nghiêm túc.

“Trẫm đã phái người đi điều tra, tạm thời không có bất kỳ rung chuyển gì.”

“Hơn nữa đây cũng chỉ là phỏng đoán của trẫm, thiên hạ hẳn là không ai dám làm như vậy, người có thể phá hư phong ấn Ma vực vốn dĩ cũng không có mấy người.”

“Trong thiên hạ, ngoại trừ Đại Ngụy, cùng với thất đại tiên môn, cũng chỉ còn lại Đông Châu đế tộc cùng Phật môn.”

Nữ đế chậm rãi nói, nhắc tới hai chữ Phật môn, lại có vẻ có chút cổ quái khó hiểu.

Chương 1258: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (3)

Lập tức, Hứa Thanh Tiêu ngầm hiểu trong lòng.

Phật môn lần này biện pháp thất bại, khó bảo đảm bọn họ sẽ không làm như vậy, cởi bỏ phong ấn để yêu ma gây họa cho nhân gian, từ đó bức bách thế nhân tín Phật.

Tuy rằng điều này dường như không thể nào, dù sao Phật môn cho dù có hạ tác như thế nào cũng sẽ không làm như vậy.

"Nếu thật sự là như thế, thần sẽ ra mặt giải quyết Phật môn Tây Châu."

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng, Nữ đế chỉ là suy đoán, mà hắn cũng tin Phật môn sẽ không làm như vậy.

Thế nhưng, tất cả đều là hai bên tình nguyện mà thôi, Phật môn có thể làm như vậy hay không, không ai rõ được?

Chẳng qua, nếu thật sự xảy ra loại chuyện này, Hứa Thanh Tiêu không ngại để cho Phật môn Tây Châu hoàn toàn biến mất.

Đối với lời nói của Hứa Thanh Tiêu, Nữ đế gật gật đầu, nàng hoàn toàn tin tưởng Hứa Thanh Tiêu nói được làm được.

Cũng vào lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lần thứ hai vang lên.

"Bệ hạ."

"Người cảm thấy Man tộc nhanh nhất khi nào sẽ xâm lấn?"

Hứa Thanh Tiêu nhìn Nữ đế, hỏi như thế.

Vừa nói, Nữ đế có chút tò mò, không rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu lại hỏi chuyện này, chỉ là suy nghĩ một chút, Nữ đế trả lời.

"Mấy tháng gần đây, Man tộc hẳn là không dám xâm lấn, mặc dù thật sự có người dám đi phá hư Ma vực, cũng cần thời

gian.”

Nữ đế trả lời.

Nhận được câu trả lời này, Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó mở miệng.

“Bệ hạ, thần có việc phải đi ra ngoài một chuyến, chậm thì hai tháng, nhanh thì một tháng.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Chuyện dị thuật, lập tức sẽ giải quyết, hắn cần tìm một chỗ yên tĩnh, triệt để giải quyết tai họa dị thuật.

Chỉ là phá giải dị thuật, sẽ dẫn tới chú ý, điểm mấu chốt này, nếu để cho người ta nhận thấy mình tu luyện dị thuật, Quý Nguyên, Vương Triều Dương, Hoài Ninh thân vương, những người này chỉ sợ phải cuồng hoan.

Vì vậy, bây giờ chúng ta phải giải quyết rắc rối này.

“Lại muốn đi ra ngoài sao?”

Nghe được Hứa Thanh Tiêu muốn rời khỏi Đại Ngụy, Quý Linh nhịn không được hỏi như thế.

“Ừm.”

“Thần biết, trước mắt rời đi quả thật có chút không tốt, chỉ là trước khi xảy ra loạn, thần nhất định phải đi ra ngoài một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Hiện tại Đại Ngụy còn chưa có quá nhiều phiền toái, tuy rằng tồn tại nguy cơ, nhưng chung quy vẫn chưa có bộc phát ra.

Mà mình nhất định phải nhanh chóng giải quyết phiền toái dị thuật.

Nếu nguy cơ của Đại Ngụy bộc phát, mình không có thời gian giải quyết tai họa dị thuật, thật sự bị phát hiện mới là phiền toái thật sự.

Hứa Thanh Tiêu không hy vọng lại xảy ra chuyện gì.

“Được.”

“Hứa ái khanh, tấm Long Phù Đại Ngụy này ngươi giữ đi.”

Quý Linh hiểu được, Hứa Thanh Tiêu vào lúc này đưa ra quyết định muốn đi ra ngoài, tất nhiên là có việc phải làm.

Vì vậy nàng liền trực tiếp đồng ý.

“Đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, sau đó hắn nhìn Nữ đế tiếp tục nói.

“Bệ hạ, trước khi đi, có một số việc người sẽ không dễ làm, để thần làm đi.”

Hắn nhìn Quý Linh, nói như thế.

Mà Quý Linh cũng trong nháy mắt biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Nàng dần trầm mặc lại.

Một lát sau chậm rãi mở miệng nói.

“Mấy ngày nay, thân thể trẫm không khỏe, cần tĩnh tâm tu dưỡng, Hứa ái khanh nếu có chuyện gì, tự mình xử lý đi.”

Nữ đế biết những chuyện mà hôm qua Quý Nguyên làm ra Hứa Thanh Tiêu không thể nào mặc kệ.

Chỉ là nàng không hy vọng sự tình náo loạn quá lớn, tạm thời nàng không muốn cùng Quý Nguyên hoàn toàn trở mặt, nói như vậy, chỉ có hại không có lợi.

Nhưng nếu nói Quý Linh không chán ghét Quý Nguyên này, lời này nói ra không ai tin.

Hứa Thanh Tiêu muốn tự mình đi xử lý, vậy nàng sẽ giao quyền cho Hứa Thanh Tiêu, đừng náo loạn quá lớn là tốt rồi.

Nhận được câu trả lời của Nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu cáo lui.

Đi ra ngoài cung điện.

Mà ngay tại lúc này.

Cả kinh đô đã sớm náo nhiệt.

Từ sau khi Quý Nguyên đả thương Trần Chính Nho, tất cả mọi người đều đang chờ đợi phản ứng của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là cả ngày, Hứa Thanh Tiêu cũng không lộ diện, hiện giờ cuối cùng cũng xuất hiện, hơn nữa đi thẳng tới hoàng cung, làm sao không làm cho người ta hưng phấn kích động?

Bên ngoài cung điện.

Hứa Thanh Tiêu vừa ra khỏi cung, không ít đại thần liền tụ tập ở đây.

Trương Tĩnh và Chu Nghiêm cầm đầu, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, đi lên liền bắt chuyện.

"Thủ Nhân, lúc này ngươi nhất định phải ra mặt, Quý Nguyên này thật sự là quá coi thường người khác, hắn ta thật sự coi mình là nhị hoàng đế Đại Ngụy."

"Thủ Nhân, Trần Nho tốt xấu gì cũng là thần tử Đại Ngụy, chưa bao giờ từng bị đối xử như vậy, cho dù là bệ hạ cũng không dám phạt Trần Nho, Quý Nguyên này lại đả thương Trần Nho, đây quả nhiên là cuồng vọng vô biên mà."

Hai vị thượng thư đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt bọn họ tràn ngập phẫn nộ.

Trần Nho hiện tại còn đang trong trạng thái hôn mê, bị trọng thương, tuy rằng sống sót, nhưng đối với Trần Nho mà nói, đây là chuyện vô cùng nhục nhã.

Đường đường là Thừa tướng Đại Ngụy, bị trọng thương trước mặt mọi người, văn võ bách quan hiếm thấy đồng tâm hiệp lực, hôm qua viết tấu chương.

Chỉ là bệ hạ không đáp lại.

Mà tất cả đại thần đều biết, toàn bộ Đại Ngụy chỉ có một người có thể nhằm vào Quý Nguyên này.

Đó chính là Hứa Thanh Tiêu.

"Hai vị thượng thư, chư vị đại nhân, ta hiểu."

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều.

Những lời này là đủ.

Khi Hứa Thanh Tiêu nói xong lời này, mọi người thật sự trầm mặc, không tiếp tục nói thêm gì.

Mà là nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Đi về hướng Hoài Ninh vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đi Hoài Ninh vương phủ, tin tức này trong nháy mắt truyền ra, dọc theo đường đi không ít dân chúng quan sát qua.

Đám người Trương Tĩnh cũng đi theo.

Tất cả mọi người đều biết, Hứa Thanh Tiêu sắp ra tay.

Mà đồng thời trong lúc này.

Bóng đêm đang dày đặc.

Trong Hoài Ninh vương phủ.

Hoài Ninh vương đang lập gia yến, chiêu đãi Quý Nguyên.

Gia yến thịnh đại, không chỉ có Hoài Ninh thân vương, còn có không ít Phiên vương cũng tụ tập ở đây, tham gia dự yến.

Ca cơ nhảy múa uyển chuyển, nhưng tất cả mọi người đều không thưởng thức, mà là đang đàm luận một số chuyện.

Chương 1259: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (4)

“Quý Nguyên điệt nhi, ngươi yên tâm, hôm nay đã trở lại, mọi chuyện đều tốt ngươi chớ có gánh nặng gì, nơi này chính là nhà của ngươi, nếu có ai dám tìm ngươi gây phiền toái, bản vương là người đầu tiên không đáp ứng.”

Hoài Ninh thân vương nâng chén rượu lên, hướng về Quý Nguyên bên trái nói như thế.

Vừa nói ra lời này, chư vương cũng nhao nhao gật đầu.

“Đúng vậy, Quý Nguyên, ngươi trở về là tốt rồi, sau này ở kinh đô có cần gì thì trực tiếp tìm Hoài Ninh vương.”

“Quý Nguyên, ngươi không biết ngươi mất tích lúc nhỏ, có người cố ý phong tỏa tin tức của ngươi, nhưng Hoài Ninh vương một mực tìm tung tích của ngươi, ông ta luôn lo lắng cho ngươi, hôm nay ngươi đã trở lại, đối với Đại Ngụy ta mà nói là chuyện tốt.”

“Quả nhiên là trời phù hộ Đại Ngụy, nhờ phúc của tiên đế, Quý Nguyên, trong khoảng thời gian này ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ qua vài ngày bệ hạ sẽ gặp ngươi.”

Chúng vương mở miệng, nói với Quý Nguyên như vậy, trên mặt tràn đầy tươi cười.

“Đa tạ chư vị thúc bá, điệt nhi vô cùng cảm kích.”

Tại bữa tiệc.

Đối với những thúc bá này, Quý Nguyên bên ngoài cực kỳ hữu hảo, những Phiên vương này đều là thế lực của hắn ta, ít nhất trước mắt mà nói, những Phiên vương này đều là ủng hộ mình.

Quý Nguyên không ngu xuẩn như vậy, hắn ta đi theo con đường bá đạo, nhưng không phải con đường mãng phu, biết ai là người phe mình, ai không phải người một nhà.

Cũng vào lúc này, sau khi uống được ba tuần rượu.

Một giọng nói vang lên.

“Có điều Quý Nguyên điệt nhi, có một việc thúc phụ vẫn nên nói một câu.”

“Trần Chính Nho tuy rằng có chút cuồng vọng, nhưng dù sao ông ta vẫn là thừa tướng Đại Ngụy ta, là thần của Đại Ngụy, không cần phải kinh động như vậy.”

Có Vương gia mở miệng, nhìn Quý Nguyên nói như vậy.

Lời vừa nói ra, ánh mắt chư vương không khỏi toàn bộ rơi vào trên người Quý Nguyên.

Mà Quý Nguyên có chút không cho là đúng, nhìn đối phương trả lời.

“Vương thúc, cũng không phải là điệt nhi cuồng vọng, cũng không phải điệt nhi cấp tiến.”

“điệt nhi vào kinh nhận tổ quy tông, đây là chuyện thường tình của con người, nhưng mà Trần Chính Nho ở trong triều đình công khai phản đối, còn muốn nhốt điệt nhi, là ông ta nhắm vào điệt nhi trước.”

“Sau đó, điệt nhi vào kinh ông ta còn cố ý tới cửa thành chờ điệt nhi, chính là muốn gây phiền toái cho điệt nhi.”

“Như vậy, điệt nhi nếu không ra tay chẳng phải là trở thành chuyện cười sao?”

“Mấy ngày nay, điệt nhi cũng nghe nói qua, hiện giờ triều đình Đại Ngụy gian thần đương đạo, Trần Chính Nho này chính là gian thần, muội muội ta trời sinh nhu nhược, không áp chế được những gian thần này, nhưng ta thì khác.”

Quý Nguyên mở miệng, một phen nói cũng trực tiếp, nhất là câu nói cuối cùng, càng hấp dẫn người khác.

Thật vậy.

Sau khi lời nói này nói ra, mọi người ngươi nhìn ta một cái, ta nhìn ngươi, bọn họ há có thể không biết ý tứ của Quý Nguyên trong những lời này?

“Quý Nguyên điệt nhi, lời này của ngươi nói không sai, chỉ là một Trần Chính Nho cũng không tính là gì, nhưng ý tứ của Vương thúc, cũng không phải để cho ngươi thật sự đề phòng một Trần Chính Nho, mà là phải đề phòng Hứa Thanh Tiêu.”

Lại có người mở miệng, nói như thế, nói một câu Hứa Thanh Tiêu.

Vừa nói, trong ánh mắt Quý Nguyên lộ ra một tia không cho là đúng.

“Vương thúc, điệt nhi vào kinh đã sáu canh giờ, Hứa Thanh Tiêu không có khả năng không biết chuyện này, hắn không có ra mặt đã chứng minh tất cả.”

“Huống hồ, Trần Chính Nho cũng được, Hứa Thanh Tiêu cũng được, ở Đại Ngụy bọn họ chung quy vẫn là thần tử của Đại Ngụy, là thần tử Quý gia chúng ta, thật sự oan uổng bọn họ, để cho bọn họ chịu ủy khuất thì sao nào?”

“Trên đời này có nơi nào chủ tử không đúng?”

Vẻ mặt của Quý Nguyên hờ hững, nói ra vài lời đại nghịch bất đạo.

Lời này vừa nói, chúng vương có chút trầm mặc.

Bởi vì lời này của Quý Nguyên có chút quá đáng, hơn nữa cũng quá kiêu ngạo.

Trực tiếp coi thần tử Đại Ngụy là nô tài?

Lời này quả thật rất quá đáng, cũng đại nghịch bất đạo, cho dù là Hoàng đế Đại Ngụy cũng không dám nói những lời như vậy.

Nếu truyền ra ngoài, tất cả quan viên Đại Ngụy đều phải giận dữ mắng Quý Nguyên.

Nhưng cũng có thể thấy được, Quý Nguyên rốt cuộc bá đạo ra sao, dám nói ra loại lời này, tuy rằng đây là gia yến tư gia, nhưng họa từ miệng ra đó.

Cho nên sau khi Quý Nguyên nói sai, Hoài Ninh thân vương lập tức chuyển đề tài.

“Nào nào, chuyện của những người này chúng ta không nên suy nghĩ nữa, uống rượu, chúc mừng Quý Nguyên điệt nhi trở về.”

Hoài Ninh thân vương nâng chén rượu lên, chúng vương cũng nhao nhao bưng chén rượu lên, mọi người cũng biết không nên tiếp tục nói nữa.

Nhưng vào lúc này.

Một bóng dáng rất nhanh đi tới, có vẻ có chút bối rối.

Đây là quản gia của Hoài Ninh thân vương.

Ông ta từ phía sau đi tới, xuất hiện bên cạnh Hoài Ninh thân vương, hạ thanh âm nói nhỏ bên tai Hoài Ninh thân vương.

“Vương gia, có thám tử nhìn thấy, Hứa Thanh Tiêu đang đến vương phủ.”

Ông ta mở miệng nói, thanh âm rất nhỏ, ở bên tai Hoài Ninh thân vương thì thầm.

Chỉ là ở đây ai không phải võ giả? Mặc dù thanh âm có nhỏ đến đâu, mọi người cũng nghe được rõ ràng.

Trong nháy mắt, thần sắc chư vương thay đổi.

Bọn họ không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại đang chạy tới vương phủ.

Dù sao cách lúc Trần Chính Nho bị thương đã qua hơn nửa ngày, theo lý mà nói Hứa Thanh Tiêu muốn tới, đã sớm tới rồi.

Vì sao lại cố tình ở thời điểm mấu chốt này tới đây?

Bọn họ tò mò, nhưng không nói một lời, thậm chí còn rất chờ mong Hứa Thanh Tiêu tới nơi này để làm gì.

“Đến thì đến đi, còn sợ hắn cái gì sao?”

“Mở cửa vương phủ ra xem Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì.”

Hoài Ninh thân vương không cho là đúng.

Bản thân ông ta cũng không sợ Hứa Thanh Tiêu, mà Quý Nguyên cũng là võ giả tam phẩm, bất luận là từ thân phận hay

là từ chiến lực, đều không sợ Hứa Thanh Tiêu.

Vì vậy, không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì.

“Dạ lão gia.”

Người kia gật đầu ngay sau đó cáo từ.

Mà Hoài Ninh thân vương không có nhắc tới chuyện này, mà là nâng chén rượu lên, cùng mọi người uống một ngụm.

Quý Nguyên cũng bưng chén rượu lên.

Hắn ta nghe được lời quản gia của Hoài Ninh thân vương, không có bất kỳ sợ hãi nào, ngược lại có chút chờ mong để gặp mặt Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ khi hắn ta nâng ly lên.

Trong lúc đột ngột.

Cả vương phủ đột nhiên run rẩy, giống như động đất, các ca cơ bị dọa chạy tứ tung, trên bàn rượu ngon rượu ngon toàn bộ bị đánh rơi xuống đất.

Chương 1260: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (5)

“Ai đang làm gì vậy?”

Sắc mặt Hoài Ninh thân vương trong nháy mắt âm trầm xuống.

Kinh đô Đại Ngụy, làm sao có thể có động đất, đây rõ ràng là có người gây chuyện.

Bên ngoài vương phủ.

Một bóng người đứng thẳng.

Là bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn nhìn đại môn vương phủ mở ra, không có bất kỳ lời nào, chỉ dậm chân.

Cả tòa vương phủ liền lay động.

Đây là lực lượng của võ đạo tam phẩm.

“Là bản vương.”

Thanh âm lạnh nhạt vang lên.

Bên ngoài vương phủ, đã sớm tụ tập không ít bóng người, dân chúng chung quanh nghe nói Hứa Thanh Tiêu muốn đi Hoài Ninh vương phủ, từng người một chạy tới, chính là muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Quả nhiên.

Hứa Thanh Tiêu vừa đến bên ngoài Hoài Ninh vương phủ, một chút thể diện cũng không cho, trực tiếp bộc phát võ đạo chi lực.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt của Hoài Ninh thân vương âm trầm, mở miệng hỏi.

“Tội phạm Quý Nguyên, vô cớ đả thương Thừa tướng Đại Ngụy, phạm phải đại tội ngập trời, niệm là hoàng tử Đại Ngụy, đến từ nông thôn, không hiểu quy củ, tha thứ cho tội chết, phạt trượng hình một trăm, vào đại lý tự lao ngục ba tháng để trừng phạt.”

Bên ngoài vương phủ.

Thanh âm Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Lạnh lùng vô cùng.

Chỉ là vừa nói ra lời này, trong vương phủ.

Chén rượu trong tay Quý Nguyên trong phút chốc vỡ vụn.

Hắn biết Hứa Thanh Tiêu, cũng có tìm hiểu, chính là bởi vì hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu, biết Hứa Thanh Tiêu, hắn ta càng thêm không kiêng nể gì ức hiếp Trần Chính Nho.

Chính là muốn nhìn xem Hứa Thanh Tiêu phản ứng như thế nào, cũng là ra oai phủ đầu Hứa Thanh Tiêu .

Chẳng qua chờ hơn nửa ngày, phát hiện Hứa Thanh Tiêu cũng không hiện thân, làm cho hắn ta cho rằng Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ có thế.

Nhưng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu vẫn tới.

Còn quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Láo xược.”

Trong vương phủ.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi to gan lớn mật? Bản hoàng chính là con trai của Võ đế, ngươi dám bắt ta vào ngục? ”

Quý Nguyên nổi giận vang lên, giống như sấm, đây là lời đáp lại của hắn ta.

“Thiên tử phạm pháp cùng tội như thứ dân.”

“Ngươi thân là con trai của Võ đế, ức hiếp trung thần Đại Ngụy, tội càng thêm tội.”

“Cút ra đây cho bản vương.”

Đối mặt với tiếng gầm giận dữ của Quý Nguyên, Hứa Thanh Tiêu càng trực tiếp hơn.

“Ngươi.”

“Muốn chết.”

Một khắc tiếp theo.

Trong vương phủ bộc phát ra lực lượng đáng sợ, đây là lực lượng của võ đạo thánh nhân.

Mà bên ngoài vương phủ, Hứa Thanh Tiêu cũng không yếu thế, bộc phát ra sức mạnh khủng bố.

Mọi người líu lưỡi, cũng vô cùng rung động.

Dân chúng kinh đô biết tính tình Hứa Thanh Tiêu, nhưng không nghĩ tới đối mặt với con trai Võ đế, Hứa Thanh Tiêu thế nhưng vẫn làm theo ý mình, không thay đổi tính tình, cái này quả nhiên là quán triệt đến cùng mà.

Trong vương phủ.

Quý Nguyên rót một chén rượu, đặt ở trên bàn, thần sắc bình tĩnh nói.

“Giúp ta làm nóng rượu.”

Nói xong lời này, hắn ta trực tiếp biến mất.

Sau đó thanh âm lại vang lên.

“Đi ra ngoài đánh một trận, trong kinh đô, thi triển không được.”

Tiếp theo.

Bóng dáng của Quý Nguyên biến mất tại chỗ, hắn ta xuất hiện trên bầu trời vương phủ, cao cao tại thượng nhìn chăm chú vào Hứa Thanh Tiêu, nói như thế.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, bóng dáng của hắn biến mất đến trăm dặm ngoài kinh đô.

Quý Nguyên nói không sai.

Trong kinh đô thi triển không được, thật muốn thi triển ra, không biết phải hủy diệt bao nhiêu kiến trúc.

Hai người rời đi.

Trong kinh đô rất nhiều người đem ánh mắt nhìn lại, dân chúng nhìn không thấy, nhưng Tiên môn kinh đô, cùng với các võ giả có thể nhìn thấy.

Hứa Thanh Tiêu và Quý Nguyên dùng phương thức đơn giản nhất để giải quyết phiền toái này.

Đó là đánh.

Hai người tranh đấu, khiến cho dân chúng kinh đô tò mò, các đệ tử Tiên Môn ai nấy đều nhìn chăm chú vào phương xa, bọn họ cũng không rõ Hứa Thanh Tiêu cùng Quý Nguyên ai mạnh ai yếu.

Nhưng đều là tam phẩm, trận đại chiến này chỉ sợ phải kịch liệt vô cùng.

Trong vương phủ.

Theo Quý Nguyên biến mất, chư vương có chút nhíu mày, có người nhìn Hoài Ninh thân vương, không khỏi mở miệng nói.

“Hoài Ninh vương, Hứa Thanh Tiêu không chỉ là võ đạo tam phẩm, hắn còn là Tiên đạo tam phẩm, Phật đạo tam phẩm, Nho đạo tam phẩm, Quý Nguyên đánh nhau với hắn, có chút chịu thiệt rồi.”

Có Vương mở miệng, cho rằng Quý Nguyên chịu thiệt.

Nhưng Hoài Ninh thân vương lắc đầu, nhìn đối phương nói.

Hứa Thanh Tiêu tuy rằng thân mang nhiều loại lực lượng, nhưng ảnh hưởng không lớn, bọn họ so đấu chính là võ đạo lực.”

“Hơn nữa vừa rồi bản vương ngồi bên cạnh Quý Nguyên, cảm ứng được võ đạo lực trong cơ thể hắn ta, cực kỳ đáng sợ, tu luyện công pháp vô cùng bá đạo, võ đạo lực nhất định có thể thắng hơn tam phẩm bình thường.”

“Làm ấm rượu cho Quý Nguyên điệt nhi là được rồi, hắn ta sẽ thắng.”

Hoài Ninh thân vương tự tin nói.

Đương nhiên, có thể tiến vào tam phẩm, không có một người nào là bình thường, hắn ta chỉ là đơn giản ví dụ một phen.

Vừa nói ra lời này mọi người thoáng yên lòng.

Chẳng qua sau khi nói xong lời này, Hoài Ninh thân vương lại không khỏi nhíu mày.

Luôn cảm thấy lời nói của mình có vấn đề, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra được chỗ nào có vấn đề, cho nên cũng bỏ qua.

Tại thời điểm này.

Cách đó ba trăm dặm.

Núi non vây trùm.

Quý Nguyên đứng ở giữa hư không, hắn ta nhìn chăm chú vào bóng hình của Hứa Thanh Tiêu, chắp tay mà đứng, ánh mắt cao cao tại thượng.

Hứa Thanh Tiêu cũng đứng trên hư không, hai người cách nhau không đến mấy trăm thước, nhìn nhau, trong ánh mắt đều là ngạo ý.

Bên trong kinh đô, vô số giọng nói cũng vang lên.

Tất cả đều đoán ai có thể giành chiến thắng.

Đại đa số đều tin tưởng Hứa Thanh Tiêu có thể thắng, nhưng mọi người cũng duy trì lý trí.

Dù sao hai người đều đến tam phẩm, không thể nào nói được ai mạnh hơn ai.

Nhưng bất luận như thế nào, điều mà mọi người đều biết chắc chắn chính là đây tất là một trận đại chiến.

Hơn nữa còn sẽ cực kỳ khốc liệt.

Trên hư không.

Giọng nói của Qúy Nguyên lại vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi có tài hoa, có năng lực.”

“Bất luận ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào, trong mắt bản hoàng, ngươi quả thật đã cống hiến cho Đại Ngụy.”

“Ta có thể cho ngươi một cơ hội, cơ hội gia nhập về phe ta.”

“Đế vương cũng sẽ không phải là một nữ nhân.”

“Lựa chọn gia nhập về phe ta, tất cả những gì ngươi làm lúc trước bản hoàng đều có thể quên, đợi ta thành đế, ngươi vẫn là Bình Loạn Vương của Đại Ngụy, như thế nào?”

Quý Nguyên không vội vàng đánh một trận với Hứa Thanh Tiêu.

Ngược lại muốn lôi kéo Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1261: Hứa Thanh Tiêu Phát Uy, Tam Phẩm Chiến Tam Phẩm, Quý Nguyên: Giúp Ta Làm Nóng Rượu (6)

“Phí lời nhiều quá.”

Hứa Thanh Tiêu phun ra bốn chữ.

“Vậy bản hoàng ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có năng lực gì.”

“Cho ngươi ra tay trước, để thôi ngươi không có cơ hội.”

Quý Nguyên lên tiếng, hắn ta vô cùng tự tin, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Lời này vừa nói.

Hứa Thanh Tiêu không lãng phí thời gian, Cực Võ Trấn Ma Kình tràn ngập.

Ầm.

Hư không chấn động.

Dấu tay lớn của Vũ Hoàng giết ra.

Tuy rằng mọi người trong thiên hạ đều biết Hứa Thanh Tiêu đã bước vào Võ đạo tam phẩm, nhưng thế nhân chưa từng thấy Hứa Thanh Tiêu thật sự đánh một trận.

Lúc trước ra tay, nhưng đều là đơn phương nghiền ép, hiện giờ gặp phải tồn tại cùng là tam phẩm.

Bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng có chút kích động, hắn muốn nhìn xem thực lực của mình rốt cuộc mạnh bao nhiêu, so với tam phẩm cùng cảnh giới mình rốt cuộc là mạnh hay yếu.

Ầm ầm.

Hư không sụp đổ, đại thủ ấn hiện lên, giờ khắc này lôi đình gầm vang, lực lượng hít thở không thông tràn ngập.

Đây là Tam Thức Cực Võ mà Ngô Ngôn truyền thụ cho Hứa Thanh Tiêu.

Là quyền pháp cực hạn của tam phẩm.

Ầm ầm ầm.

Sơn mạch chấn động, luồng sức mạnh này quá mạnh.

Cách đó vài trăm mét.

Khuôn mặt bình tĩnh của Quý Nguyên trong phút chốc trở nên vô cùng khó coi.

Hoảng sợ thiên uy.

Trong nháy mắt khi đại thủ ấn của Võ Hoàng rơi xuống, thân thể hắn ta sinh hàn khí, lông tơ trực tiếp dựng ngược lên.

Lực lượng này quá khủng bố, căn bản cũng không phải là uy lực tam phẩm có khả năng phóng thích ra.

Chỉ là trong phút chốc, hắn ta liền cảm giác mình không bằng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng còn không đợi hắn ta phản ứng lại, đại thủ ấn trấn tới, Quý Nguyên ngưng tụ lực bá đạo trong cơ thể, muốn ngăn cản Vũ Hoàng đại thủ ấn.

Bùm.

Thanh âm khủng bố vang lên, giống như sấm sét nổ tung.

Thân ảnh Quý Nguyên trực tiếp bay ngược ra ngoài mấy trăm thước, giống như bị một cỗ cự lực oanh kích, hắn ta bay ngang ra ngoài, hai cánh tay đứt gãy tại chỗ.

Cơn đau dữ dội ập đến, nhưng Quý Nguyên không phát ra tiếng đau đớn.

Hắn ta từ nhỏ đã tập võ, chịu đựng thống khổ cũng không ít, xương cánh tay nứt, đây cũng không tính là chuyện lớn gì.

Nhưng điều làm cho sắc mặt hắn ta thay đổi chính là, Hứa Thanh Tiêu vì sao mạnh như vậy.

Ầm.

Còn không đợi hắn ta kịp phản ứng, bóng người Hứa Thanh Tiêu liền xuất hiện ở phía sau hắn ta.

Bùm.

Quyền pháp ném tới, xen lẫn lực lượng không gì sánh kịp, lưng Quý Nguyên bị một kích khủng bố, xương sống gãy, phụt một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Bùm.

Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ do dự nào, lại một cước một đạo hồng sắc quang mang phá hư không, một cước này trực tiếp đá bay Quý Nguyên ra ngàn thước.

Va chạm mạnh vào một ngọn núi lớn, để lại một vết lõm khổng lồ tại chỗ.

Phụt.

Quý Nguyên lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn ta có chút thần trí bất tỉnh rồi.

Hứa Thanh Tiêu đi lên là tung hai quyền một cước, đánh cả người hắn ta đều loạng choạng.

Tức giận nhất chính là, hắn ta căn bản không cách nào chống đỡ.

Sức mạnh bộc phát của Hứa Thanh Tiêu làm cho hắn ta cảm giác không thua kém võ giả nhị phẩm.

Nhưng thật sự đây là tam phẩm lực.

Hai người đang đồng phẩm giao tranh.

Nhưng không biết vì điều gì, Quý Nguyên cảm giác giữa mình và Hứa Thanh Tiêu chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm.

Căn bản cũng không phải là cùng một cấp.

Hoàn toàn bị nghiền nát.

Bị đè xuống đất đánh điên cuồng.

“Thực lực thật sự của ngươi lấy ra đi chứ.”

“Đừng che giấu nữa.”

Khắc tiếp theo.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện trước mặt Quý Nguyên, trong ánh mắt hắn mang theo lãnh ý, cũng có chút khó hiểu.

Tuy rằng đây không phải là sinh tử đại chiến, nhưng hai người cũng là thủy hỏa bất dung, hắn không rõ Quý Nguyên vì sao phải che dấu thực lực.

Nằm im để mình giày vò nhiều lần như vậy.

Chuyện này không hợp lý.

Mà nghe nói như vậy, Quý Nguyên lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này là tức giận.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Ngươi muốn chết."

Quý Nguyên rống giận, hắn ta thiêu đốt khí huyết trong cơ thể, khôi phục thương thế, sau đó trực tiếp xông tới, tốc độ cực nhanh, tản mát ra khí phách đạo.

Mang theo sức mạnh không gì sánh kịp, còn có sự phẫn nộ ngập trời.

Hứa Thanh Tiêu giơ quyền giết tới.

Hai người quyền mang va chạm, dẫn đến sơn mạch chấn động, kinh động vô số điểu thú.

Bùm.

Khắc tiếp theo.

Quý Nguyên lại một lần nữa bay ngược ra ngoài, lại trở lại trong núi, mà lần này hắn ta càng thảm hơn, bị khảm vào xương ức, xương tay toàn bộ đều vỡ vụn, từng ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ vạt áo.

Lúc này, Quý Nguyên choáng váng.

Hắn ta đã sử dụng hết lực lượng.

Nhưng không nghĩ tới chính là, chẳng những không tạo thành bất kỳ chút ảnh hưởng nào cho Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí mình bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn ta sắp ngất rồi.

Cùng là tam phẩm.

Hứa Thanh Tiêu vì sao lại khủng bố như vậy? Làm hắn ta cảm giác như một quái vật.

Chuyện này sao có thể chứ, sư phụ mình đã nói qua, thực lực của mình, ở trong tam phẩm, được coi là người nổi bật, không nói vô địch cùng cấp, nhưng ít nhất không ai có thể chiến thắng mình ở cảnh giới tam phẩm này.

Đơn giản là mình cũng không thắng được người khác mà thôi.

Nhưng tại sao.

Tại sao lại như thế?

Phụt.

Nghĩ tới đây, Quý Nguyên lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đây là tức.

Mà bên trong kinh đô.

Không ít người líu lưỡi, không ngờ được lại như vậy.

Trong vương phủ, càng là một mảnh tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu sẽ đại chiến với Quý Nguyên, còn là một bên đã ngã xuống rồi?

Vốn tưởng rằng là một hồi đại chiến kinh thế.

Không ngờ là, chiến lực của Hứa Thanh Tiêu vô cùng mạnh, quả thực chính là áp Quý Nguyên đặt trên mặt đất mà đánh, Quý Nguyên không có bất kỳ một chút năng lực phản kháng nào.

Tại thời điểm này.

Hoài Ninh thân vương hoàn toàn hiểu được.

Cảm giác không đúng của mình vừa rồi là gì.

Lại là nói quá sớm rồi.

Mà lúc này, một giọng nói khác không khỏi vang lên.

“Vương gia, rượu này có cần nóng hay không?”

Lời này vừa nói, trong đại điện càng an tĩnh.

Ông nội ngươi.
Người kia có quay về cũng sắp nghẻo rồi
Còn làm nóng rượu gì nữa.

Chương 1262: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (1)

Bên trong kinh đô.

Một mảng im lặng…

Trong vương phủ.

Tất cả mọi người trầm mặc, yên tĩnh đến đáng sợ, duy chỉ có quản gia vẫn đang suy nghĩ có nên làm nóng rượu này hay không.

“Quý Nguyên điệt nhi đang che giấu thực lực sao?”

Có vương gia mở miệng, cảm ứng thảm trạng của chiến trường, không nhịn được hỏi.

Cũng đều là tam phẩm, hai bên chênh lệch quá lớn, Quý Nguyên bị đánh hộc máu, căn bản không có lực chống đỡ.

Điều này là hoàn toàn không hợp lý.

Cùng là tam phẩm, cho dù Hứa Thanh Tiêu có thể thắng, bọn họ cũng có thể chấp nhận, nhưng vấn đề là chiến đấu mang tính đàn áp, đây dường như là chuyện không có khả năng.

Trong Thiên Địa Văn Cung.

Vương Triều Dương cũng luôn theo dõi trận chiến này.

Hắn ta biết Hứa Thanh Tiêu rất mạnh, thân mang Nho thích đạo còn có Võ đạo, mạnh hơn một chút so với Quý Nguyên, hắn ta có thể tiếp nhận.

Nhưng mạnh mẽ như vậy, Vương Triều Dương có chút không thể tiếp nhận.

“Hắn ta đang che dấu thực lực sao?”

Trong Văn Cung.

Vương Triều Dương cau mày.

Cả trận chiến đấu thoạt nhìn, vốn tưởng rằng là một hồi kinh thiên đại chiến, lại không nghĩ tới là đơn phương nghiền ép.

Quý Nguyên bị đánh không hề có lực chống đỡ.

Chuyện này là không hợp lý.

Vương Triều Dương không thể không hoài nghi, Quý Nguyên đang che giấu thực lực.

Nếu không, sao lại như thế này?

Cùng là tam phẩm, có thể có mạnh có yếu, điều này rất hợp lý cũng rất bình thường, nhưng chỉ cần ở trên một đường ngang, sẽ không kém bao nhiêu.

Đó là lý do tại sao, chiến đấu giữa các nhất phẩm chỉ có đồng quy vu tận.

Khi trạng thái hai bên bình thường, chắc chắn chỉ có đồng quy vu tận, không tồn tại kiểu ai giết ai.

Cảnh giới thực lực yếu sẽ chết.

Nhưng Quý Nguyên thua.

Hơn nữa thua rất thảm, bị Hứa Thanh Tiêu đánh cả người nứt xương, toàn là máu tươi.

Nếu nói là đang ngụy trang, thật sự là có chút nói không nên lời.

Nếu không phải ngụy trang, không có khả năng thua thảm như vậy.

“Ý nghĩa của việc hắn ta ẩn giấu thực lực là gì?”

“Muốn lừa gạt tất cả mọi người, thời khắc mấu chốt lại ra tay sao?”

“Quý Nguyên này, tâm cơ như biển mà.”

“Xem ra mấy năm nay, là có người ở sau lưng dốc lòng dạy hắn ta.”

Vương Triều Dương chắp tay mà đứng, tuy rằng hắn ta không tìm được lý do thích hợp, nhưng so với thừa nhận sự cường

đại của Hứa Thanh Tiêu, hắn ta thà rằng tin tưởng Quý Nguyên đang che giấu thực lực.

Chiến trường.

Quý Nguyên bị đánh choáng váng.

Hắn ta căn bản không có bất kỳ một chút năng lực phản kháng nào.

Bị treo lên đánh các loại.

Thật sự rất đau đớn.

Nhưng thật sự làm cho hắn ta thống khổ chính là sự hoài nghi của Hứa Thanh Tiêu.

“Thể hiện bản lĩnh thật sự đi.”

“Chớ nên che giấu, chuyện này không cần thiết.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Hắn cau mày nhìn về phía Quý Nguyên.

Nói thật, Hứa Thanh Tiêu cũng nóng lên rồi.

Đã nói là dốc hết toàn lực đánh một trận, nhưng không ngờ được Quý Nguyên vẫn luôn che giấu thực lực, bị mình đánh thành bộ dáng này vậy mà vẫn còn không lộ ra lá bài tẩy.

Những lời này nói ra gây tổn thương rất lớn cho Quý Nguyên, hắn ta rất đau đớn.

Sao hắn ta lại không muốn đè Hứa Thanh Tiêu xuống đất mà đập chứ, nhưng vấn đề là thực lực của Hứa Thanh Tiêu bộc phát ra, tuyệt đối không phải cấp bậc tam phẩm này.

Thực sự là quá mạnh mẽ rồi.

Mạnh đến mức vô biên.

Võ đạo chi lực khủng bố thôi không nói, hơn nữa không hiểu sao mang theo một loại áp chế khó có thể nói thành lời.

Bùm.

Cả người hắn ta lại một lần nữa bay ngang, ngọn núi không biết xuất hiện bao nhiêu lỗ thủng, đều là bị chính mình đập

xuyên qua.

Khụ.

Lại là một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt Quý Nguyên trắng bệch, hắn ta đã không còn bao nhiêu máu để mà nôn ra.

Tinh thần toàn thân lộ rõ sự suy yếu.

Bị đánh đến bầm dập.

Ầm.

Hứa Thanh Tiêu không khinh địch, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không hiểu Quý Nguyên là dỡ thật hay đang diễn.

Đại thủ ấn của Võ Hoàng đập xuống.

Đánh gãy xương sống của Quý Nguyên tại chỗ.

Giờ khắc này, Quý Nguyên nằm trên một ngọn núi, hắn ta bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

Chết không xong, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Cả người đầy máu, tóc rối tung, so với thần thái ngạo nghễ lúc trước, hoàn toàn như hai người khác nhau.

Hắn ta đã vô lực, hoàn toàn bị Hứa Thanh Tiêu đánh phục.

Ít nhất về chiến lực, hắn ta không cách nào chiến thắng Hứa Thanh Tiêu, là cái loại bất luận như thế nào cũng không thể chiến thắng.

Hắn ta hận.

Hận chết Hứa Thanh Tiêu, đồng thời cũng vô cùng nghi hoặc, giữa mình và Hứa Thanh Tiêu vì sao chênh lệch lớn như vậy, chuyện này quá không hợp lý.

Nhưng mặc kệ là hận hay là nghi hoặc, hiện tại mình giống như cừu non đang chờ làm thịt, bị Hứa Thanh Tiêu bóp chặt.

“Có chịu phục pháp hay chưa?”

Tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu đi tới trước mặt Quý Nguyên, nhìn hắn ta tê liệt trên mặt đất, sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu đại khái đã biết là tình huống gì.

Quý Nguyên hẳn là không diễn.

Bởi vì điều này không cần thiết, đánh lại thì đánh, đánh không lại cho dù là muốn giấu một tay, cũng không đến mức như vậy, bị mình đánh không ngóc đầu dậy nổi.

Nếu thật sự muốn giấu một tay, hẳn là giấu cho đến cùng, nơi đó sẽ giống như Quý Nguyên, bị đánh đấm các loại.

Trong một thời gian ngắn.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu được mình mạnh cỡ nào.

Hoàn mỹ tam phẩm, vô địch đồng cảnh.

Đan thần cổ kinh không có gạt mình.

Hơn nữa phương diện Võ đạo của mình vẫn chưa đạt tới cực hạn, không có dốc lòng tu luyện qua đại thủ ấn của Võ Hoàng, nếu không thì thực lực còn có thể tăng lên một phần.

Nhưng võ đạo cũng không phải sở trường của mình, cái này cũng có thể hiểu được.

Có thể đánh bại loại thiên tài Võ đạo như Quý Nguyên cũng đã đủ rồi, không theo đuổi hoàn mỹ cực hạn hoàn toàn.

Nằm trên mặt đất.

Quý Nguyên nhìn Hứa Thanh Tiêu, khóe miệng hắn ta rỉ máu tươi, vạt áo cũng tràn đầy máu đỏ sẫm.

Giờ này khắc này, trong ánh mắt hắn ta tràn đầy lòng không phục, cũng tràn ngập oán hận cùng tức giận.

Hắn ta không phục.

Nhất định không phục.

Chuyện này rất bình thường, đổi lại là ai bị đánh đập như vậy, là ai cũng sẽ không phục.

Chương 1263: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (2)

“Ngươi không thể giết ta.”

“Cũng không giết được ta.”

“Nếu bản hoàng chết, Long Đỉnh sẽ tán loạn ngay tại chỗ, hơn nữa trường đao của Thái Tổ cũng sẽ bảo vệ ta.”

“Bản hoàng là người Quý gia, là Di Cô Võ Đế.”

Nhìn vào ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, hô hấp Quý Nguyên có chút suy yếu, hắn ta mở miệng không bao giờ nói lời ác độc nữa, mà là nói ra một câu như vậy.

Ngươi không thể giết ta.

Nói xong lời này, ánh mắt Quý Nguyên tràn ngập hưng phấn cùng cuồng vọng.

Đúng vậy.

Hứa Thanh Tiêu không giết được hắn ta.

Trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu có quốc vận, mà trong cơ thể hắn ta cũng có quốc vận, Hứa Thanh Tiêu quả thật không giết được hắn ta, không nói Thái Tổ trường đao sẽ kích hoạt trước tiên, bảo hộ Quý Nguyên.

Nếu thật sự giết Quý Nguyên, đối với vận mệnh quốc gia cũng có tổn hại.

Bốp.

Chỉ là sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu nhấc chân, trực tiếp hung hăng giẫm Quý Nguyên xuống đất.

Đúng vậy.

Hắn giết không chết Quý Nguyên, nhưng có thể tra tấn Quý Nguyên, để cho hắn ta cảm thụ thống khổ.

Cơn đau dữ dội ập đến.

Xương ức Quý Nguyên trực tiếp nát bấy, cho dù hắn ta đã nếm qua vô số đau khổ, giờ khắc này cũng nhịn không được thất thanh rống một câu.

Đây là vô cùng đau đớn, đau đến mức làm cho hắn ta dường như ngất xỉu.

“Ta giết không được ngươi.”

“Nhưng ta có thể cho ngươi sống không bằng chết.”

“Quý Nguyên.”

“Bản vương hiện tại cho ngươi một cơ hội, phục tùng vương pháp, thành thật đi Đại Lý tự ở ba tháng, chuyện này dừng lại ở đây.”

“Nếu như ngươi không muốn mất mặt, khuyên ngươi ngoan ngoãn đi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Quả thật không giết được Quý Nguyên, nhưng hắn không hy vọng trong khoảng thời gian này Quý Nguyên tiếp tục ầm ĩ.

Ngoan ngoãn đến Đại Lý Tự ở, chờ mình trở về thì từ từ xử lý.

Hứa Thanh Tiêu không muốn khi mình rời khỏi Đại Ngụy, những người này gây sự.

“Si tâm vọng tưởng.”

Quý Nguyên cười lạnh.

Bị đánh thành bộ dáng này, vẫn cứng miệng như trước.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, không có bất kỳ tức giận nào, trực tiếp xách Quý Nguyên từ mặt đất lên, sau đó không cho Quý Nguyên bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Rắc.

Tiếng xương nứt vang lên, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp bẻ gãy hai tay hai chân Quý Nguyên.

Đau nhức lại ập đến, nhưng Quý Nguyên cắn răng, sắc mặt hắn ta đỏ lên, cứng rắn chống đỡ tiếp, không đau đến ngất.

Chỉ là ánh mắt càng thêm hung ác.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời, trực tiếp xách Quý Nguyên lên.

Một bước nhảy vọt.

Khắc tiếp theo.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện trong kinh đô Đại Ngụy.

Tại thời điểm này.

Trong kinh đô, rất nhiều cao thủ đều đang quan sát, bọn họ không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì, trong ánh mắt tràn đầy tò mò.

Cường giả thất đại Tiên môn đều đang quan sát, chư vương trong vương phủ cũng không chớp mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Ánh mắt bọn họ xuyên thấu hết thảy, tập trung nhìn Hứa Thanh Tiêu, ai cũng không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm gì.

Chẳng bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu đi ra ngoài một nhà xí, hắn dừng bước ở đây, tay trái xách Quý Nguyên, bước chân kiên định.

"Ngươi muốn làm gì?"

Quý Nguyên nhíu mày, hắn ta nhịn đau nhức, mở miệng lên tiếng.

Hứa Thanh Tiêu không nói, vẫn sải bước về phía trước.

Giờ khắc này, có giọng nói vang lên.

"Ủa."

"Hứa Thanh Tiêu đang muốn ném Quý Nguyên vào hố xí sao?"

Theo giọng nói này vang lên, trong phút chốc, toàn bộ kinh đô hoàn toàn sôi trào.

Mọi người líu lưỡi, ồn ào cả lên.

Biết Hứa Thanh Tiêu hung mãnh, cũng biết Hứa Thanh Tiêu cực kỳ cấp tiến, nhưng không nghĩ tới chính là, Hứa Thanh Tiêu lại tàn nhẫn như vậy?

Muốn ném đường đường là hoàng tử Đại Ngụy vào trong hố xí?

Chuyện này quá kinh khủng rồi đó?

Nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự làm như vậy, Quý Nguyên xem như hoàn toàn thân bại danh liệt.

Mặc kệ Quý Nguyên sau này có thể trở thành hoàng đế Đại Ngụy hay không.

Chuyện này sẽ là sỉ nhục cả đời của Quý Nguyên.

Bị Hứa Thanh Tiêu đánh bại không tính là sỉ nhục gì, võ giả có mạnh có yếu, thua rất bình thường, sau này đánh lại là được.

Nhưng bị ném vào trong hố xí, đây cũng không phải là chuyện giỡn.

Một sự ô nhục suốt đời.

Trong kinh đô, bảy đại đệ tử Tiên môn trợn tròn mắt, cả đám líu lưỡi.

Về phần các bá quan trong kinh đô, cũng có chút trợn tròn mắt, đám người Trương Tĩnh cũng không ngờ được, Hứa Thanh Tiêu lại tàn nhẫn như vậy, muốn ném Quý Nguyên vào trong hố phân.

Trong hoàng cung, Nữ Đế cũng không biết nên nói gì, có điều cuối cùng nàng không nói gì, xem như chấp nhận hành vi này của Hứa Thanh Tiêu.

Giết Quý Nguyên nhất định là không được, nhưng nếu Quý Nguyên còn kiêu ngạo như thế, để cho hắn ta chịu thiệt thòi lớn cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ là thiệt thòi này hơi hơi lớn.

Trong kinh đô.

Cảm nhận được ý đồ của Hứa Thanh Tiêu, Quý Nguyên không khỏi nóng nảy.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi điên rồi sao?”

“Ta là hoàng tử Đại Ngụy, là con trai của Võ Đế, nếu ngươi ném ta vào hố xí, cả đời này ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Giờ này khắc này, Quý Nguyên rất nóng ruột, hắn ta thật sự lo lắng.

Chỉ tiếc là, tay chân hắn ta đều bị gãy cả rồi, căn bản không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể điên cuồng rống giận, còn đang uy hiếp Hứa Thanh Tiêu.

Bốp.

Một cái tát vang lên, trực tiếp vỗ lên mặt Quý Nguyên, sưng đỏ tại chỗ.

“Câm miệng lại.”

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu hung ác.

Hắn quả thật muốn ném Quý Nguyên vào trong hố xí, để cho hắn ta ngâm ở trong hố phân.

Tên này không phải há mồm ngậm miệng là bản hoàng sao? Không phải cảm thấy mình cao cao tại thượng sao? Không phải ỷ vào quốc vận gia trì, liền không kiêng nể gì sao?

Vậy Hứa Thanh Tiêu ngược lại muốn nhìn xem, hắn ta cuồng vọng cỡ nào.

Đúng.

Mình không thể giết chết được Quý Nguyên.

Nhưng hành hạ Quý Nguyên thì lại không thành vấn đề.

Đối phó với loại người này, ném hắn ta vào hố phân là một sự sỉ nhục rất lớn.

Không, đây không phải là sỉ nhục rất lớn, đây là sỉ nhục vô cùng lớn, có bao nhiêu người có thể chịu đựng được?

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể thương lượng, ngươi làm như vậy, giữa ngươi và ta, vĩnh viễn không có khả năng hòa hoãn.”

Theo bước chân của Hứa Thanh Tiêu càng ngày càng nhanh, Quý Nguyên hoàn toàn hoảng hốt.

Hắn ta cảm giác được Hứa Thanh Tiêu đang làm thật.

Nếu như còn kiên quyết cuồng ngạo, chỉ sợ anh danh một đời sẽ bị hủy trong chốc lát thôi.

Chương 1264: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (3)

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không trả lời, hắn ta không muốn dông dài, cho Quý Nguyên một giáo huấn, giáo huấn tàn nhẫn.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Cũng vào lúc này.

Đoàn người xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Là đám người Hoài Ninh thân vương.

Bọn họ là Vương gia Đại Ngụy, giờ này khắc này ngăn cản đường đi của Hứa Thanh Tiêu, ai nấy đều có vẻ hổn hển, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

“Cút ra.”

“Bằng không cùng trấn áp vào hố phân.”

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng, lực võ đạo khủng bố, chấn động đám người Hoài Ninh thân vương khí huyết quay cuồng, lui lại mấy chục bước, sắc mặt đỏ lên.

Đám người Hoài Ninh thân vương đều là Võ giả tứ phẩm, sao có thể ngăn được Hứa Thanh Tiêu?

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Hắn ta là hoàng tử Đại Ngụy, nếu ngươi thật sự dám sĩ nhục hắn ta thì ngươi sẽ phạm phải đại tội ngập trời đó.”

“Không cần phải náo loạn đến mức này, có bất cứ chuyện gì đều có thể từ từ thương lượng.”

Hoài Ninh thân vương mở miệng, ông ta cố chịu đựng sự khó chịu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn ném Quý Nguyên vào trong hố phân, vậy thì thật sự tiêu tùng rồi, về sau Quý Nguyên mặc kệ có làm gì, mọi người đều sẽ nhớ hắn ta đã từng bị ném vào trong hố phân.

Nếu như như vậy, quả thực là mất mặt, sau này ai sẽ thừa nhận Quý Nguyên?

Chiêu này đã không còn đơn giản như giết người tru tâm, đây là muốn Quý Nguyên thân bại danh liệt mà.

"Om sòm."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, ánh mắt hắn lạnh lùng, nhìn chằm chằm đám Phiên vương này, đồng thời trong ánh mắt lộ ra một tia suy tư.

Hắn đang tự hỏi, có cần tiện tay ném đám người này vào luôn hay không.

Trong phút chốc, đám người Hoài Ninh thân vương hơi sởn tóc gáy.

Bọn họ đoán được ý nghĩ của Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt khó coi, lộ ra vẻ kiêng dè.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Ngươi thật sự lớn mật, ngay cả hoàng tử Đại Ngụy cũng không coi ra gì, láo xược."

Cũng vào lúc này.

Thiên Địa Văn Cung.

Giọng nói của Vương Triều Dương vang lên.

Giọng nói lạnh như băng của hắn ta, cũng ra mặt ngăn lại.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu xoay người lại, ánh mắt của hắn nhìn về phía Thiên Địa Văn Cung.

"Có bản lĩnh ra ngoài độc chiến."

"Trốn trong Văn Cung, còn dám lên tiếng?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn rất trực tiếp, có bản lĩnh thì đi ra, hắn tiếp nhận độc chiến.

Vừa nói ra, Vương Triều Dương cười lạnh một tiếng, hắn ta cũng không sợ Hứa Thanh Tiêu, nhưng hắn ta cũng biết, Hứa Thanh Tiêu chiến lực vô cùng, nếu đánh cùng Hứa Thanh Tiêu một trận, mình chắc chắn chịu thiệt.

“Thất phu.”

Vương Triều Dương lạnh lùng mở miệng.

“Rùa rụt đầu.”

“Vương Triều Dương, nhớ kỹ bản vương, phàm là ngươi dám đi ra khỏi Thiên Địa Văn Cung, ta sẽ ném ngươi vào hố phân.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, thái độ kiên định.

Chỉ cần Vương Triều Dương dám đi ra khỏi Thiên Địa Văn Cung, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Vừa nói ra, sắc mặt Vương Triều Dương có chút khó coi.

Cũng không phải là sợ, mà là hắn ta tin chắc Hứa Thanh Tiêu nói được làm được, chuyện này ngộ nhỡ thật sự ngày đó đi ra ngoài, bị Hứa Thanh Tiêu bắt được, ném vào hố phân.

Thì thật sự là quá xui xẻo rồi.

Nghĩ tới đây, Vương Triều Dương trầm mặc không nói.

Hắn ta không nói thêm gì, lựa chọn câm miệng, tiếp tục trêu chọc Hứa Thanh Tiêu không có ý nghĩa gì.

Tại thời điểm này.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đi về phía trước, theo một loại hương vị khó nói tràn ngập, Hứa Thanh Tiêu nín thở.

Quý Nguyên cũng nín thở, nhưng đáng tiếc là, Hứa Thanh Tiêu tát một cái, làm cho Quý Nguyên căn bản không cách nào nhịn hơi.

“Được.”

“Bản hoàng phục pháp.”

“Bản hoàng nguyện ý đi Đại Lý tự phục pháp.”

Cuối cùng, đối mặt với tra tấn như vậy, Quý Nguyên lựa chọn nhận sai.

Hắn ta mở miệng, đồng ý tuân theo vương pháp, ngoan ngoãn tới Đại Lý tự ở đó ba tháng.

“Chưa đủ.”

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng.

Chỉ cần phục pháp, cái này còn lâu mới đủ.

“Ngươi còn muốn ta như thế nào?”

Quý Nguyên cắn răng, hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Chuyện của Trần Nho, giải quyết như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Quý Nguyên hít sâu một hơi, chỉ là hít được một nửa, lập tức không dám hít nữa.

“Bản hoàng đến nhà xin lỗi.”

Quý Nguyên trả lời.

“Dập đầu nhận sai, có thể làm được hay không?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Nghe nói như vậy, Quý Nguyên trầm mặc, bảo hắn ta dập đầu nhận sai? Điều này còn khó chịu hơn là giết hắn ta.

Nhưng mà, ngay lúc Quý Nguyên do dự.

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ lực tiên đạo, hóa thành một bàn tay, xách Quý Nguyên đi vào trong hố phân.

Gần như trong phút chốc.

Quý Nguyên cả người sởn tóc gáy.

“Ta đồng ý, ta đồng ý, ọe.”

Đây là tra tấn tinh thần, Quý Nguyên sợ tới mức cả người run rẩy, vội vàng đồng ý.

Bá khí lúc trước, còn có loại cảm giác ngông cuồng tự cao tự đại đã hoàn toàn biến mất.

Bị Hứa Thanh Tiêu hung hăng lên lớp.

“Cút đi dập đầu.”

Nhận được câu trả lời.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp nắm lấy tay chân Quý Nguyên, trong phút chốc liền đi vào trong phủ Trần Chính Nho.

Phải tận mắt nhìn quý Nguyên dập đầu nhận sai.

Bên ngoài phủ trạch.

Quý Nguyên thống khổ không chịu nổi, cả người hắn ta run rẩy, một mặt là vừa rồi bị dọa, mặt khác là tức giận.

Thân là Hoàng tử Đại Ngụy, tuy rằng bị lưu lạc trong dân gian, nhưng hắn ta có hai vị sư phụ, dốc lòng dạy dỗ hắn ta, bồi dưỡng ra khí phách tuyệt thế của hắn ta.

Cho nên mới có thể tạo ra được vẽ hờ hững này.

Nhưng vấn đề là, một người mặc kệ khí phách bao nhiêu, sủng nhục không sợ hãi, hắn ta vẫn là con người mà.

Đối mặt với thủ đoạn này của Hứa Thanh Tiêu, ai có thể chống đỡ được?

Ngươi để cho võ giả nhất phẩm tới đây, hắn ta cũng không chịu nổi đâu.

Trước mắt bao người, đường đường là hoàng tử Đại Ngụy, bị ném vào trong hố phân, về sau ai nhìn hắn ta đều sẽ liên tưởng đến chuyện này.

Ai có thể kìm nén được chứ?

Là tức, là giận, là sợ.

Quý Nguyên quỳ xuống.

Đây là sỉ nhục vô cùng, nhưng so sánh với thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu, đây thật đúng là không tính là cái gì, dù sao cũng là mình làm sai trước.

Đó là may mắn trong bất hạnh.

Nếu thật sự bị ném vào trong hố phân, vậy thì hoàn toàn không rửa sạch nổi.

Chương 1265: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (4)

Bên ngoài nhà Trần Nho.

Quý Nguyên rưng rưng nước mắt, dập đầu, nhận sai.

Hắn ta dùng giọng nói run rẩy để xin lỗi Trần Chính Nho.

Giọng nói không lớn, nhưng rất nhiều người đều có thể nghe thấy, một màn này cũng bị dân chúng chung quanh nhìn thấy.

Dân chúng trầm mặc, một đám nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Không thể không nói, mặc kệ là rồng hay hổ, ở trong kinh đô quả nhiên là Hứa Thanh Tiêu cuồng nhất.

Sự thật chứng minh, người trêu chọc Hứa Thanh Tiêu, thật sự không có kết cục tốt.

Rất nhanh, đợi dập đầu nhận sai xong.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu tiếp tục vang lên.

"Người đâu, áp giải Quý Nguyên vào trong Đại Lý tự."

"Bát môn kinh binh thay phiên nhau trực, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiếp xúc với Quý Nguyên, ngoại trừ hoàng lệnh ra, ai dám tiếp xúc với Quý Nguyên, giết tất bất luận tội."

Hứa Thanh Tiêu hạ lệnh.

Nói xong lời này, hắn đi về phía trước, lại một lần nữa làm gãy hai tay hai chân Quý Nguyên, miễn cho hắn ta ở trong lao gây chuyện.

Ngay tại lúc này.

Quý Nguyên ngất xỉu tại chỗ.

Đau đớn là thứ yếu, xấu hổ là quan trọng nhất.

Trong lòng hắn ta bi phẫn xen lẫn, dựa theo suy nghĩ của hắn ta, cốt truyện hẳn là mình đại chiến trăm hiệp với Hứa Thanh

Tiêu, tuy rằng không có nghiền ép Hứa Thanh Tiêu, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là đánh bại Hứa Thanh Tiêu.

Để cho Hứa Thanh Tiêu biết, cái gì gọi là hoàng tử Đại Ngụy.

Nhưng không nghĩ tới chính là, mình thua còn không nói.

Còn thiếu chút nữa bị Hứa Thanh Tiêu ném vào hố phân.

Hiện giờ lại quỳ xuống dập đầu xin lỗi, loại sỉ nhục này, làm cho Quý Nguyên đau không muốn sống nữa, cả người hắn ta đều choáng váng, người tê dại, hoàn toàn tê dại.

Không lâu sau đó.

Một đoàn kinh binh xuất hiện, nhanh gọn lẹ kéo Quý Nguyên đi.

Quý Nguyên là hoàng tử không sai.

Nhưng những kinh binh này càng nghe theo mệnh lệnh của Hứa Thanh Tiêu, ra lệnh một tiếng, người trực tiếp bị kéo đi.

Nhìn theo Quý Nguyên bị kéo đi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không bỏ qua như vậy.

Bước chân của hắn rất nhanh, đi tới bên ngoài Thiên Địa Văn Cung.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt các thế lực khắp nơi, không khỏi đồng loạt rơi vào trên người Hứa Thanh Tiêu.

Mọi người tò mò, suy đoán Hứa Thanh Tiêu muốn động thủ với Thiên Địa Văn Cung.

Ầm.

Quả nhiên, ngay khi Hứa Thanh Tiêu đến Văn Cung, hắn tung ra một quyền, hung hăng nện vào Văn Cung, phát ra một tiếng vang to lớn rền trời.

Cả tòa Văn Cung chấn động không thôi, ảnh hưởng không lớn, nhưng thanh thế to lớn.

“Trước khi Long Đỉnh Trung Châu sinh ra, nếu Thiên Địa Văn Cung dám làm loạn, giết tất bất luận tội.”

“Văn Cung Đại Ngụy chính là kết cuộc của các ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn sắp rời đi rồi, trước khi đi, có một số việc hắn nhất định phải làm.

Lần này rời đi mấy tháng, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng không thể không đề phòng một tay.

Cảnh cáo trước nếu như trong khoảng thời gian mình vắng mặt, cho dù là Văn Cung hay Phiên vương ai dám làm loạn, trở về sẽ xử tội chung.

Hắn muốn giải trừ tai họa dị thuật này, cũng phải điều tra rõ ràng một số chuyện.

Thậm chí, Hứa Thanh Tiêu tính đi Tiểu Lôi Âm Tự một chuyến.

Hắn muốn đi Tây Châu, truyền Đại Thừa Phật Pháp thật sự ra, mượn Đại Thừa Phật Pháp để hoàn toàn thu phục Phật môn, cũng thuận tiện nhìn xem Tuệ Tâm này rốt cuộc có thích hợp trở thành người phát ngôn Phật đạo của mình hay không.

Nếu như thích hợp coi như là gián tiếp khống chế toàn bộ Phật môn.

Theo sau lời cảnh cáo của Hứa Thanh Tiêu.

Thiên Địa Văn Cung rất yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều biết, Hứa Thanh Tiêu đang lập uy.

Trong Văn Cung, Vương Triều Dương chắp tay mà đứng.

“Ngươi đắc tội tất cả mọi người, mất đi tất cả cơ hội, nếu có bản lĩnh, ngươi không được phạm sai lầm một lần nào, nếu không, a…”

Đây là giọng nói của Vương Triều Dương.

Cũng là câu trả lời của hắn ta.

Hắn ta không quan tâm Hứa Thanh Tiêu lập uy gì, cũng không tức giận, ngược lại nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu về tình hình hiện tại của hắn.

Quả thật Hứa Thanh Tiêu đều đã đắc tội hết một lượt những người nên đắc tội rồi

Sở dĩ Hứa Thanh Tiêu vẫn có thể kiêu ngạo, là bởi vì Hứa Thanh Tiêu không phạm sai lầm nào.

Nhưng nếu Hứa Thanh Tiêu phạm sai lầm, đi nhầm một bước cờ, chính là thân bại danh liệt.

"Yên tâm, trước khi bản vương phạm sai lầm, sẽ diệt trừ toàn bộ tai họa."

Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh mở miệng.

Hắn không quan tâm đến lời đe dọa, để lại một lời cảnh báo.

Sau một khắc, hắn không nói nhiều, trực tiếp đi về phía vương phủ.

Mọi thứ đã kết thúc.

Mọi người cũng ý thức được thực lực của Hứa Thanh Tiêu mạnh đến mức nào.

Cũng đều là tam phẩm, nhưng Hứa Thanh Tiêu còn dạy cho võ giả cùng cấp một bài học.

Nhất là đối với đệ tử Tiên môn mà nói, sau khi bọn họ so sánh, cân nhắc một phen, phát hiện nếu chống lại Hứa Thanh Tiêu, dưới tình huống cùng cảnh giới, chỉ sợ so với Quý Nguyên còn thảm hơn.

Đối với thực lực của Hứa Thanh Tiêu, mọi người nghĩ đại đa số đều cho rằng đây là điểm tốt mà tu luyện hệ thống khác nhau đem lại.

Ngoài ra, không thể tìm ra lý do thứ hai.

Cũng chính vì vậy, tâm tư của rất nhiều người bắt đầu hoạt động, muốn thử tu luyện các hệ thống khác nhau, xem có thể trở nên mạnh mẽ hay không.

Dù sao đi nữa.

Chuyện này cũng đã dừng lại ở đây.

Quý Nguyên bị áp giải đến Đại Lý tự, ít nhất có thể yên đến vài tháng.

Ở phía xa xa.

Sắc mặt của đám người Hoài Ninh thân vương khó coi, chư vương có vẻ rất trầm mặc, nhưng cuối cùng đều không nói một lời, đi theo Hoài Ninh vương rời khỏi nơi này.

Và cứ thế.

Trận hỗn loạn này cũng hoàn toàn được bình ổn, từ lúc Quý Nguyên nhận sai đã kết thúc.

Không ai có thể ngờ rằng, lúc Quý Nguyên tới, có bao nhiêu kiêu ngạo ương ngạnh, hiện giờ chưa đến bốn năm canh giờ, kết cuộc sẽ thảm như vậy.

Đêm đã khuya, sau khi sự tình kết thúc, dân chúng kinh đô đã mệt mỏi, mặc dù là muốn thảo luận, nhưng không chịu nổi mệt mỏi, nhao nhao trở về nghỉ ngơi, dự định ngày mai lại bàn luận tiếp.

Và cứ thế, kinh đô Đại Ngụy hoàn toàn yên tĩnh lại.

Cho đến giờ sửu.

Màn đêm buông xuống.

Hoàng cung Đại Ngụy, trong Dưỡng Tâm điện.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ở đây.

Có điều mang đến một thứ, là nhất phẩm Thần Vũ Đại Pháo.

Chương 1266: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (5)

Hắn suy nghĩ rất lâu, vẫn quyết định để Thần Vũ Đại Pháo ở lại Đại Ngụy.

Trong khoảng thời gian này hắn rời đi, cũng không rõ sẽ xảy ra chuyện gì, ngộ nhỡ thật sự có hỗn loạn gì, mình không cách nào về kịp lúc, Thần Vũ Đại Pháo tác dụng rất lớn.

Dưỡng Tâm điện.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói rõ ý đồ tới, trong lòng Quý Linh có chút ấm áp.

Đến lúc này, Hứa Thanh Tiêu nguyện ý lưu Thần Vũ Đại Pháo lại, làm sao không khiến cho Quý Linh cảm động?

Nhưng chính là bởi vì hành động của Hứa Thanh Tiêu như vậy, làm cho nàng không hiểu sao cảm giác Hứa Thanh Tiêu lần này đi ra ngoài, tuyệt đối không phải là đi xử lý một ít chuyện nhỏ.

Vì vậy, nàng đã chọn từ chối.

“Hứa ái khanh, vật này ngươi giữ lại bên người, cho dù có xảy ra chuyện gì lớn, Đại Ngụy vẫn xoay sở được.”

“Ngươi giữ thứ này bên người, nếu gặp phải phiền phức thật sự, còn có thể giúp ngươi.”

Quý Linh mở miệng, nàng cự tuyệt hảo ý của Hứa Thanh Tiêu, nàng đang lo lắng cho an nguy của Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, kiên trì để lại Thần Vũ Đại Pháo.

Man tộc có xâm lược hay không, đó là một ẩn số.

Ma vực có bạo loạn hay không, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ lắm.

Chẳng qua với thế cục trước mắt, mọi thứ cũng nói không chính xác, ngộ nhỡ Phật môn hoặc là thế lực nào đó, thật sự làm loạn, vậy Đại Ngụy liền phiền toái.

Cho nên lưu lại Thần Vũ Đại Pháo, là lựa chọn sáng suốt.

Chỉ là, Nữ Đế vẫn cự tuyệt như trước.

"Hứa ái khanh, Đại Ngụy vẫn còn hậu thuẫn, chuyện lớn hơn nữa cũng chịu đựng được, nếu như Đại Ngụy không chịu nổi, có vật này hay không ý nghĩa cũng không lớn."

"Ngươi giữ lại bên mình đi."

"Trẫm, ở trong kinh đợi ngươi trở về."

Ngữ khí Quý Linh rất bình tĩnh, nhưng đằng sau sự bình tĩnh này là kiên định, kiên định không gì sánh bằng.

Nhận được câu trả lời này, Hứa Thanh Tiêu hiểu rồi.

Quả nhiên, mình đã đánh giá thấp Đại Ngụy.

Đã như vậy, hắn không có giả bộ cái gì, đại khái nói một ít chuyện rồi lựa chọn cáo lui.

Nữ đế không nói nhiều, chỉ là nhìn theo Hứa Thanh Tiêu rời khỏi hoàng cung.

Không hiểu sao, nàng có chút lo lắng.

Nàng không biết Hứa Thanh Tiêu phải đi làm gì, chỉ là trong lòng có chút lo lắng mà thôi.

Giờ Dần.

Bên trong kinh đô.

Hứa Thanh Tiêu còn chưa rời đi, hắn đi tìm Bạch Y cô nương một chuyến.

Lại gặp lại nhau.

Bạch Y cô nương vẫn như thường ngày.

Nàng ta rất trầm tính, không bao giờ nói nhiều.

Trương Như Hội lúc trước có nói, muốn đưa Bạch Y cô nương vào vương phủ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cự tuyệt.

Nguyên nhân không có hắn, đưa Bạch Y cô nương vào vương phủ, ngược lại hại nàng.

Hiện giờ nhiều người chú ý mình như vậy, nếu thật sự đưa Bạch Y cô nương vào vương phủ, tăng thêm phiền toái không nói, còn có thể rước tới một ít phiền toái.

Lại đến Đào Hoa am.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, loại yên tĩnh này, là thời khắc hắn hưởng thụ nhất.

Không có tranh chấp ồn ào.

Nằm trên giường, hưởng thụ Lạc Bạch Y xoa bóp, Hứa Thanh Tiêu chợp mắt một canh giờ.

Sau đó rời đi.

Từ đầu đến cuối, Lạc Bạch Y cũng không nói gì, nàng ta nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu thích an tĩnh, cho nên không nói gì.

Chỉ có điều khi Hứa Thanh Tiêu sắp rời đi, Lạc Bạch Y lấy ra lá bùa bình an mình xin được.

Thứ này không có tác dụng gì, chỉ là an ủi trong lòng, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn tiếp nhận, cười cười với Lạc Bạch Y.

Trước sau tiêu sái như một, phất phất tay, rời khỏi Đào Hoa am.

Giờ Thìn.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi kinh đô Đại Ngụy.

Trước tiên, Hứa Thanh Tiêu không đi huyện Bình An.

Mà là đi về phía tây.

Tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, vượt qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

Trăm dặm, ngàn dặm, vạn dặm, ba vạn dặm.

Trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu đã sớm rời khỏi lãnh thổ Đại Ngụy, hắn đi tới một nơi hoang vu xích địa.

Nơi này khắp nơi đều là núi hoang, tràn đầy đất đỏ, không có bất kỳ dấu vết của người, thậm chí ngay cả chim thú cũng không có mấy con.

Đến nơi này.

Hứa Thanh Tiêu lập tức ngồi xếp bằng, lẻn vào trong thiên địa Văn Cung.

Hắn không đi huyện Bình An trước, mà là đến nơi này phá giải dị thuật họa căn của mình.

Chỉ có sau khi tai họa dị thuật bị diệt trừ, mình mới có thể thật sự làm mà không kiêng nể gì.

Vương Triều Dương nói không sai.

Mình không thể phạm sai lầm.

Trong sáng và trong tối không biết có bao nhiêu người chú ý vào mình.

Có một câu nói rất đúng, bay càng cao, ngã càng đau.

Đối với dân chúng Đại Ngụy mà nói, mình giống như thần, trên thực tế Hứa Thanh Tiêu không hy vọng bị thần hóa, nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Dân chúng Đại Ngụy có tín nhiệm cực lớn đối với mình, dưới một tiếng kêu gọi, có thể làm cho dân chúng Đại Ngụy đồng tâm hiệp lực.

Nhưng vấn đề là nếu bản thân mình làm điều gì đó sai trái.

Chuyện nhỏ thì còn đỡ.

Nếu như là chuyện lớn thì chỉ sợ cuồng phong bạo vũ sẽ ập đến mất.

Hình tượng của mình trong lòng dân chúng cũng sẽ sụp đổ.

Vương Triều Dương mượn Nho đạo nhất mạch, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho mình, Phiên vương Đại Ngụy càng đừng nói đến.

Số người này cũng chỉ là những người ngoài sáng.

Trong tối, chỉ sợ sẽ nhiều hơn.

Trong tình huống này, mình như đi trên băng mỏng.

Chỉ vì, mình tu luyện dị thuật.

Đây là nguyên nhân ban đầu, lại trở thành uy hiếp tiềm ẩn lớn nhất hiện nay.

Nếu không sớm giải quyết tai họa ngầm này.

Mình ăn ngủ không yên.

Trước kia kiêng kỵ, là sợ dị thuật vượt qua thực lực bản thân dẫn đến nhập ma.

Hiện tại kiêng kỵ, là kiêng kỵ bị người ta phát hiện, dẫn tới phiền phức to.

Phiền toái này đủ để ảnh hưởng đến Long Đỉnh Đại Ngụy.

Nghĩ đến đây.

Hứa Thanh Tiêu càng thêm có chút nóng lòng, thỉnh cầu Triều Ca ra tay triệt để diệt trừ tai họa dị thuật cho hắn.

“Triều Ca huynh.”

“Ngu đệ đã chuẩn bị xong.”

Tiến vào Văn Cung, Hứa Thanh Tiêu tìm được đám người Triều Ca, đi thẳng vào vấn đề.

“Được.”

“Thủ Nhân hiền đệ, ngươi vận chuyển lực Võ đạo trước, để cho tinh khí thần đạt tới viên mãn, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.”

“Giống như lúc trước, phóng thích dị thuật ma chủng, làm cho nó tăng trưởng lột xác, thời khắc mấu chốt, trực tiếp trấn áp, triệt để diệt trừ.”

Triều Ca hiểu được ý định của Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Được, làm phiền chư vị huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu không dông dài, hắn trực tiếp rời khỏi Thiên Địa Văn Cung, bắt đầu vận chuyển võ đạo chi lực, điều tiết khí huyết.

Chương 1267: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (6)

Một canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu tinh khí thần đạt tới viên mãn.

“Triều Ca huynh, ta đã chuẩn bị xong.”

Hứa Thanh Tiêu tâm niệm vừa động, nói cho Triều Ca biết đã chuẩn bị xong.

“Phóng thích ma chủng.”

Rất nhanh giọng nói của Triều Ca lại vang lên, để cho Hứa Thanh Tiêu phóng thích ma chủng.

Trong phút chốc.

Không do dự.

Một đạo thanh âm bén nhọn vang lên, là tiếng Kim Ô gào thét.

Rất nhanh một mặt trời xuất hiện trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, tản mát ra nhiệt huyết không gì sánh kịp.

Đây là Kim Ô ma chủng.

Trực tiếp thực hóa.

Hư không vặn vẹo, thoạt nhìn vô cùng khủng bố.

Rất nhanh, một tiếng rồng ngâm vang lên.

Thái Âm Chân Long xuất hiện, xoay quanh trên người Hứa Thanh Tiêu, ánh mắt nhìn chằm chằm Kim Ô.

Ngay sau đó, nơi mi tâm Hứa Thanh Tiêu cũng xuất hiện một chùm quang mang màu đen, đây là Đại La Ma Chủng.

Tam Đại Ma Chủng xuất hiện.

Thôn phệ thiên địa tinh hoa, thực lực cũng điên cuồng tăng vọt.

Lực lượng liên tục bị chúng cắn nuốt.

Trong nháy mắt, khí tức của tam đầu Ma Chủng này cũng điên cuồng tăng vọt.

Ngũ phẩm.

Tứ phẩm.

Tam phẩm.

Vẻn vẹn chưa tới một canh giờ thời gian, Ma Chủng lột xác đến tam phẩm, tốc độ này nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút tò mò, những Ma Chủng này vì sao tốc độ tăng lên nhanh như vậy?

Phóng thích ra, một canh giờ đã đến tam phẩm, mình mượn Phá Cảnh Đan, mượn các loại thiên đạo lực, mới miễn cưỡng đến tam phẩm.

Mà những ma chủng này, chỉ cần một chút thời gian đã đột phá tam phẩm.

Điều này có chút không thể tin được.

"Đã đủ chưa?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn hỏi Triều Ca, Ma Chủng lột xác tam phẩm có đủ hay không.

"Để cho Ma Chủng lột xác tiếp, đến nhị phẩm, trực tiếp trấn áp diệt trừ, tam phẩm không đủ."

Triều Ca lên tiếng, để Hứa Thanh Tiêu không vội vàng, để Ma Chủng tiếp tục lột xác.

Cách này rất táo bạo mà cực kỳ nguy hiểm

Có điều Hứa Thanh Tiêu không do dự, mặc kệ Ma Chủng thôn phệ.

Mà trong lúc này.

Nơi giao nhau Tây Bắc Trần Giới.

Ở đây.

Ma khí tràn ngập, hội tụ như hải dương.

Ma khí khủng bố, che khuất bầu trời, hóa thành đại dương mênh mông.

Nơi này, chính là Ma Hải.

Mà trong Ma Hải có một điểm sáng.

Đó là ánh sáng của Đức Phật.

Chỉ thấy một bóng người đi tới chỗ sâu trong Ma Hải.

Người thường chớ nói đến chỗ sâu trong Ma Hải, cho dù là ở ngoài Ma Hải cũng sẽ bị ma khí lây nhiễm, chết tại chỗ.

Võ giả tam phẩm cũng không dám xâm nhập vào trong đó.

Duy chỉ có nhị phẩm mới có thể miễn cưỡng bước vào chỗ sâu trong Ma Hải.

Nhưng bóng người này, lại lang thang đi lại bình thường nơi đây, không có bất kỳ sợ hãi nào.

Đây là bóng dáng của Già Lam thần tăng.

Ông ta đã tới Ma Hải được bảy ngày.

Bảy ngày nay, ông ta đều đang tìm kiếm vùng đất phong ấn.

Nhưng tìm suốt bảy ngày, ông ta cũng chưa tìm được.

Mãi cho đến bây giờ ông ta cuối cùng cũng tìm được chỗ phong ấn.

Gần mắt biển.

Có chín tấm bia đá, có dấu vết của Thánh nhân, cũng có Phật môn giác ngộ kinh văn, cũng có đạo môn cổ kinh.

Chín tấm bia đá, ẩn chứa uy năng khó có thể nói thành lời, trấn áp Ma Hải.

Nhìn tấm bia đá.

Già Lam thần tăng lâm vào trầm mặc.

Ma khí vờn quanh ông ta, Phật quang tuy rằng có thể ngăn cản, nhưng đây là chỗ sâu nhất, Ma khí ngút trời, ông ta cũng không thể ở lâu.

Ở lại một thời gian nữa, sẽ có vấn đề lớn.

Nhưng cho dù là như vậy, Già Lam thần tăng vẫn không nhúc nhích đứng ở chỗ này suốt ba ngày ba đêm.

“A Di Đà Phật.”

“Hết thảy nhân quả, do một mình Già Lam ta chịu.”

Cuối cùng.

Già Lam thần tăng bái thật sâu với chín tấm bia đá.

Nói xong lời này, ông ta đi tới trước mặt tấm bia đá, lấy Phật lực vô thượng, từ từ xóa đi kinh văn trên tấm bia đá.

Ầm ầm ầm.

Phụt.

Chỉ là trong nháy mắt khi kinh văn bị xóa sạch, tấm bia đá chấn động, bộc phát ra uy năng khủng bố, Già Lam thần tăng lập tức phun ra máu tươi.

Đây là lực phản phệ.

Những tấm bia đá này, là Thánh nhân tự tay viết, cũng là bút tích của giác ngộ nhất phẩm, ẩn chứa cấm chế đáng sợ.

Nếu không phải bia đá tồn tại quá lâu, bị ma khí ăn mòn vô số năm, chỉ sợ cho dù là Già Lam thần tăng muốn phá hư cũng khó.

Khụ khụ.

Ước chừng hai canh giờ.

Sắc mặt Già Lam thần tăng trở nên vô cùng tái nhợt.

Ông ta đã phải mất tất cả các nỗ lực để xóa một kinh văn thánh nhân trên tấm bia đá đầu tiên, đây là Nho đạo kinh văn.

Thánh nhân đã viết.

Muốn xóa bỏ tất cả, phải mất một khoảng thời gian nữa.

Ông ta phất chiếc áo cà sa của mình, ngăn cản Ma khí, cho dù là ông ta cũng khó có thể chịu đựng Ma khí trong Ma Hải.

Chỉ có thể mượn pháp khí ngăn cản.

Vì vậy, thời gian trôi qua từng chút một.

Và cứ thế.

Trong nháy mắt, mười lăm ngày đã trôi qua.

Rốt cục, tốn mất mười lăm ngày thời gian, Già Lam thần tăng mới xóa sạch kinh văn trên bia đá Nho Đạo, hoàn toàn xóa sạch.

Giờ khắc này, Già Lam thần tăng cũng không cách nào chịu đựng Ma khí đáng sợ như vậy, cùng với lực phản phệ khủng bố này.

Xóa đi một tấm bia đá cũng đủ rồi, có thể phóng thích ra một phần ma vật.

Ông ta không thể phá hư toàn bộ, thật sự phá hỏng toàn bộ, sẽ dẫn tới hậu quả vô cùng đáng sợ.

Nghĩ tới đây, Già Lam thần tăng dường như không có do dự gì, trực tiếp lui đi.

Rời khỏi Ma Hải, tiếp tục như vậy, ma khí sẽ nhập thể, sẽ không gây chết nhưng cực kỳ phiền toái.

Mà cùng lúc đó, theo kinh thánh tấm bia đá bị xóa đi, trong Ma Vực chi hải, ma khí bắt đầu quay cuồng bay loạn, đã bắt đầu rung chuyển.

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Khi Già Lam thần tăng biến mất.

Trong lúc đột ngột.

Một bóng người xuất hiện ở đây.

bóng người xuất hiện, có vẻ có chút cảm giác tử khí nặng nề.

Giống như Gia Lam thần tăng, ông ta trực tiếp bắt đầu xóa đi kinh văn thánh nhân trên tấm bia đá.

Nhưng điều kỳ lạ là.

Già Lam thần tăng hao mười lăm ngày thời gian, nhưng hắn ta lại chỉ hao mấy canh giờ.

Đã xóa sạch đi kinh văn trên khối Thánh nhân thạch bia.

Khắc tiếp theo đó.

Ầm.

Hào quang rực rỡ từ hai tấm bia đá không chữ nứt ra.

Trong phút chốc, cả Ma Hải hoàn toàn sôi trào, từng tấm bia đá bắt đầu vỡ vụn.

Chương 1268: Ném Vào Hố Phân, Ma Vực Chi Hải, Hứa Thanh Tiêu Phá Dị Thuật (7)

Cách đó vạn dặm.

Già Lam thần tăng đã chuẩn bị trở về, cảm ứng được điều kỳ lạ đầu tiên, ông ta xoay người đi qua, xuyên thấu qua hết thảy, nhìn về phía Ma Hải.

Rất nhanh, sắc mặt của ông ta trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng.

“Thôi xong rồi.”

Sắc mặt Già Lam thần tăng vô cùng khó coi.

Ông ta chạy đến Ma Hải đầu tiên.

Nhưng khi đi tới Ma Hải, toàn bộ Ma Hải giống như bão táp ập đến, điên cuồng quay cuồng.

Cuồng phong gào thét mà đến, trời càng thêm tối tăm.

Tựa như diệt thế vậy.

Già Lam thần tăng nuốt nước bọt.

Ánh mắt gắt gao nhìn chín tấm bia đá đã vỡ vụn này.

Hơi thở của ông ta có chút run rẩy.

Cũng trong lúc này.

Đông Châu.

Từng vị Võ giả nhất phẩm mở mắt ra.

Cùng một lúc, cảm ứng được biến hóa của Ma Hải.

“Không tốt.”

“Đáng chết.”

Dường như là cùng một lúc, ba bóng người biến mất ở Đông Châu, chạy về phía Ma Hải.

Kinh đô Đại Ngụy.

Vô Trần đạo nhân cũng đồng thời có cảm ứng.

“Ma Hải xảy ra chuyện.”

Sắc mặt của Vô Trần đạo nhân trong nháy mắt trở nên khó coi.

Sau một khắc, ông ta biến mất tại chỗ, chạy về hướng Ma Hải.

Không chỉ có ông ta, mấy vị nhất phẩm còn lại cũng cùng một thời điểm chạy về hướng Ma Hải.

Thiên Địa Văn Cung.

Vương Triều Dương cũng có cảm ứng.

Hắn ta lẳng lặng nhìn phương hướng Ma Hải.

Thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Trong cung điện.

Một bóng người, lảo đảo xông vào Dưỡng Tâm điện.

“Bệ hạ.”

“Đại sự không lành, đại sự không lành.”

“Ma Vực chi Hải xuất hiện dị biến.”

Khi âm thanh vang lên.

Trên long ỷ.

Đôi mắt đẹp của Nữ Đế hoàn toàn nhăn lại.

Nơi giao nhau giữa Trung châu và Tây châu.

Ánh sáng Kim Ô tràn ngập, thiêu đốt trên không trung.

Nó xoay chung quanh Chân Long của Hứa Thanh Tiêu, long uy tản mát ra lại càng đáng sợ hơn.

Về phần ma chủng Đại La, nó lại càng thêm đáng sợ, hình thành một lỗ đen dường như đang muốn nuốt chửng hết vạn vật.

Không biết có chuyện gì xảy ra mà vào thời khắc này, ma ba đạo ma niệm lại đột nhiên tấn thăng lên nhị phẩm.

Như là đã bị cái gì đó kích thích.

Sau khi đột phá nhị phẩm, trong nháy mắt, lý trí Hứa Thanh Tiêu bị chiếm cứ, sự chênh lệch giữa nhị phẩm và tam phẩm cách xa vạn dặm.Ma niệm nhị phẩm.

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hóa ma.

Toàn thân trên dưới đều mọc đầy vảy rồng, trong có vẻ cực kỳ đáng sợ, đôi mắt lại càng giống như hai ánh mặt trời nhỏ màu vàng kim, phóng ra Kim Ô chân hỏa đáng sợ.

Về phần nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu cũng hóa thành lỗ đen, muốn nuốt hết tất cả những gì có trong trời đất.

Ma niệm bộc phát.

Không cho Hứa Thanh Tiêu bất cứ cơ hội phản ứng lại nào.

Muốn trực tiếp ma hóa Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng cũng vào lúc này.

Giọng của Triều Ca vang lên.

“Các vị, cùng nhau ra tay.”

Triều Ca lên tiếng, vào thời khắc quan trọng, hắn đã gia trì thánh lực.

Giờ khắc này, Trấn Ma thần thạch xuất hiện lơ lửng trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ tràn ngập trán áp ba ma chủng. Trong phút chốc, ánh mắt khát máu của Hứa Thanh Tiêu cũng dần tỉnh táo lại.

Hắn dần dần khôi phục lại lý trí.

Đợi sau khi lý trí được khôi phục lại, phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là cảm thấy thật khủng khiếp.

Sự khủng bố to lớn.

Ma niệm ăn mòn tâm trí hắn, hầu như không có bất kỳ năng lực gì có thể phản kháng lại được, giống như đặt một ngọn núi cao lên thân của một người bình thường.

Là sự bất lực, cũng là cảm giác tuyệt vọng.

Nếu như không có mấy người Triều Ca hỗ trợ thì Hứa Thanh Tiêu có thể chắc rằng mình không có cách nào hóa giải nổi sự phiền phức này.

Điều may mắn chính là, có Triều Ca ở đây.

Trấn Ma thần thạch áp chế ma niệm.

Giờ này khắc này, ma chủng Kim Ô, ma chủng Chân Long còn có ma chủng Đại La đang tiến vào trạng thái ổn định.

Chúng bị Trấn Ma thần thạch áp chế một cách chặt chẽ.

Gần một canh giờ sau.

Long Huyết dương ngọc lơ lửng trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu, Kim Ô chân hỏa tràn ngập hòa tan Long Huyết dương ngọc. Đợi sau khi hòa tan toàn bộ thì Long Huyết dương ngọc cũng hóa thành dịch thể nóng hổi màu đỏ nhỏ xuống trên người Hứa Thanh Tiêu.

Ư.

Cơn đau đớn mãnh liệt khó mà diễn tả bằng lời ập tới, Hứa Thanh Tiêu nhíu mày.

"Ráng nhịn, để Long Huyết dương ngọc tiến vào trong cơ thể đệ, phong bế ba đạo ma niệm, đừng gây nên sai lầm, nếu không sẽ phí hết công sức."

Giọng của Triều Ca vang lên, hắn bảo Hứa Thanh Tiêu ráng nhịn xuống.

"Được." Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, sau đó để mặc cho dịch thể màu đỏ hóa thành từ Long Huyết dương ngọc dung nhập vào trong cơ thể.

Ngay sau đó, sau khi Long Huyết dương ngọc chui vào trong cơ thể, khí tức chân long vô cùng bá đạo tràn ra tiến vào trong cơ thể, thiêu đốt hết toàn bộ ma khí.

Tròn ba canh giờ.

Cuối cùng toàn bộ Long Huyết dương ngọc cũng tiến vào cơ thể, hóa thành một con rồng màu vàng kim ở trong Thiên Địa

Văn cung, trực tiếp rút ba đạo ma niệm trong Yêu Ma đồ lục ra.

“Gầm.”

“Ầm.”

“Ô.”

Ngay tức khắc, giọng của Chân Long và Kim Ô lần lượt vang lên, tiếp theo đó là một âm thanh làm cho người ta ngột ngạt.

Ma chủng Kim Ô, Chân Long và Đại La diễn hóa mà ra, chém giết lẫn nhau với kim long do Long Huyết dương ngọc biến thành.

Chẳng qua trong Thiên Địa Văn cung, mấy người Triều Ca cũng dốc hết sức ra tay trấn áp ba con yêu ma kia.

Ba đạo ma niệm đã là nhị phẩm, uy năng cực mạnh, nhưng may mắn chính là Long Huyết dương ngọc đã áp chế ba đạo ma niệm kia trước, hơn nữa còn có sự áp chế của Trấn Ma thần thạch.

Trong lúc nhất thời, ba đạo ma niệm không thể chiếm thế thượng phong.

Ác chiến tròn một ngày một đêm.

Cuối cùng, ba đạo ma niệm đã có hơi sức cùng lực kiệt.

Đến cuối cùng, kim long vồ tới giết, dung hợp lại với ba đạo ma niệm, quấn chặt lấy nhau.

“Trấn áp.”

Triều Ca lại lên tiếng lần nữa, hắn không nói gì nhiều mà bảo Hứa Thanh Tiêu lấy Bát Bảo phật liên ra.

Chương 1269: Dị Thuật Khó Giải (1)

Trong lúc nhất thời.

Bát Bảo phật liên xuất hiện diễn hóa ra phật đà, vào thời khắc quan trọng, nó dung nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Sau khi Bát Bảo phật liên nhập vào cơ thể.

Trong nháy mắt, bên trong Thiên Địa Văn cung, phật liên diễn hóa thành một vị phật đà, ngưng tụ phật ấn, chộp về phía chân long do Long Huyết dương ngọc diễn hóa ra quấn quanh bản thân.

Sau đó đưa nguyên thần của Hứa Thanh Tiêu ra.

Đây là phật đà xả thân cứu người.

Dùng bản thân mình dung hợp với ma niệm.

Giờ khắc này, Bát Bảo phật liên đã hóa thành phật liên màu đen tràn ngập ma khí. Đợi sau khi bay ra khỏi mi tâm của Hứa Thanh Tiêu.

Trấn Ma thần thạch trực tiếp trấn xuống, hóa thành mảnh vụn ngay tại chỗ chứ không nhập vào bên trong Bát Bảo phật liên để trấn sát ma niệm.

Hứa Thanh Tiêu ngừng thở.

Hắn lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện, trong mắt mang vẻ chờ mong, cũng đầy sự căng thẳng.

Nếu như ba đạo ma niệm kia bị diệt thì đối với hắn mà nói, đây đúng là một chuyện tốt cực kỳ.

Hậu họa vĩnh viễn bị diệt trừ.

Ầm.

Sau một canh giờ.

Cuối cùng, sau một tiếng ầm lớn vang lên, phật liên nổ tung hóa thành từng đốm sương mù màu đen tan biến giữa trời đất.

Còn Kim Ô dị tượng, Chân Long dị tượng và Đại La dị tượng xung quanh Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn tan biến.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Họa dị thuật.

Đã hoàn toàn kết thúc.

Từ khi xuyên qua tới giờ, thứ gây cho hắn nhiều phiền phức và bực bội, cuối cùng cũng được giải quyết.

Từ nay về sau, hắn sẽ không còn bất kỳ phiền não gì nữa, hoàn toàn nhẹ nhõm, không sợ gì nữa.

Ma niệm biến mất.

Hứa Thanh Tiêu có cảm giác đến thở cũng thông thuận hẳn ra.

Một loại cảm giác từ trước tới nay chưa từng có ập đến khiến cho Hứa Thanh Tiêu thoải mái vô cùng.

"Đa tạ các vị huynh trưởng, tỷ tỷ."

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không vội vã vui mừng mà hắn gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng đến bọn người Triều Ca trước.

Nếu như không có đám người Triều Ca thì cho dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không thể giải quyết chuyện phiền toái này.

"Hiền đệ khách khí rồi, chỉ là tiện thể ra tay mà thôi, thứ phiền phức này có thể giải được chủ yếu cũng là dựa vào chính công lao của đệ, nếu như không có mấy thứ như Bát Bảo phật liên này, bọn ta muốn giúp đệ cũng chẳng giúp được đâu."

Triều Ca lên tiếng, hắn nói vậy, không tranh công gì.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn lắc đầu như cũ, hắn vẫn cúi đầu thật sâu về phía đám người.

Đây là một ân tình to lớn.

Hắn khắc sâu vào trong tâm khảm.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu quay về phía Thiên Địa Văn cung cúi đầu với đám người.

Trong phút chốc.

Cả tòa Thiên Địa Văn cung đột nhiên chấn động.

Văn cung rung chuyển.

Ma khí đáng sợ phát ra từ Yêu Ma đồ lục bên trong Văn cung.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thế này là thế nào?”

“Cẩn thận một chút.”

Trong phút chốc, mấy người Triều Ca lên tiếng, bọn họ cau mày, Hạo Nhiên chính khí tràn ngập ra xung quanh ngăn trở sự ăn mòn của ma khí.

Hứa Thanh Tiêu cũng nhíu chặt đôi mày, không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Hắn nhìn qua.

Bên trên Yêu Ma đồ lục to lớn lại xuất hiện một đồ đằng mới nữa.

Chẳng qua không còn là Kim Ô nữa mà là ba bức họa khác nhau.

Trên thứ ban đầu vốn là Kim Ô đồ lục đột nhiên xuất hiện một con ma cầm che khuất bầu trời, dường như nó chính là chúa tể bầu trời, giương cánh ra che lấp hết toàn bộ thế giới, khí thế tản ra khiến cho người ta sợ hãi.

Trong chân long đồ lục lại xuất hiện một sinh vật hình rồng, xung quanh được bao bọc bởi âm dương, đôi mắt mở ra như vầng mặt trời, là bá chủ của biển, nó vẫn tản ra khí thế không gì sánh bằng như cũ.

Về phần Đại La đồ lục, trên đó giờ đây đã xuất hiện một con voi lớn trấn áp tất cả, phun ra nuốt vào tất cả trong thiên địa, cũng cực kỳ đáng sợ như hai cái trên, mỗi một tia khí thức đều có thể hủy thiên diệt địa, áp lực mang đến vượt qua cả Ngô Ngôn.

“Đây là cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ ma niệm còn chưa bị diệt trừ tận gốc?”

“Đây là chuyện không thể nào.”

Triều Ca lên tiếng, hắn không thể tin được.

Ba đạo ma niệm đã bị tống ra ngoài toàn bộ, sao lại sinh ra ma niệm mới được?

Điều này không hợp lý.

Nhưng giờ phút này đây.

Tinh thần Hứa Thanh Tiêu lại hoàn toàn dung nhập vào bên trong ba đồ lục này.

Trong phút chốc, chung quanh thay đổi toàn bộ.

Giữa đất trời một một mảnh hỗn độn, dường như vũ trụ vẫn chưa được mở ra.

Ngập tràn âm dương khí.

Vào ngay lúc này, một tiếng kêu to kinh thiên động địa vang lên.

Hứa Thanh Tiêu đưa mắt nhìn qua, trên bầu trời, một con ma cầm dài liên miên không biết bao nhiêu dặm xuất hiện thổi ra khí âm dương, móng vuốt sắc bén xé toang bầu trời.

Bóng dáng này.

Lớn đến vô chừng vô hạn, không thể diễn tả, cũng không thể nhìn hết, Hứa Thanh Tiêu muốn sụp đổ ngay tại chỗ.

Nhưng một luồng sức mạnh thần bí xuất hiện giữ cho nguyên thần Hứa Thanh Tiêu không sụp đổ.

Ma cầm xuất thế, là chúa tể bầu trời.

Khí âm dương rơi xuống, màu xanh là trời, màu đen là đất, núi non đất đai xuất hiện. Đột nhiên, một tiếng rống giận dữ cũng vang lên sau đó.

Âm thanh gầm thét vang vọng trên không trung mênh mông, truyền đến hết tất cả các thế giới.

Là một con voi lớn.

Nâng chuyển trời đất, là chúa tể đại địa, chí cao vô thượng.

Voi lớn bước ra từ trong hỗn độn nhưng vẫn không thể nào hình dung nỗi, không thể nào diễn tả bằng lời như cũ.

Hứa Thanh Tiêu ngơ ngác đứng nhìn tất cả.

Không cần bất cứ uy áp nào, cũng không cần bất kỳ khí tức gì đã có thể làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng thật sâu sắc.

Chương 1270: Dị Thuật Khó Giải (2)

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu có một loại ảo giác.

Hắn cảm thấy rằng nếu như võ giả nhất phẩm đứng ở nơi này, hai con ma cầm và voi lớn không cần ra tay, chỉ cần nhìn một cái, chỉ sợ tinh thần của võ giả nhất phẩm sẽ sụp đổ ngay tại chỗ.

Chết ở nơi này.

Điều này quá kinh khủng.

Làm cho lòng người ta sinh ra sự tuyệt vọng, cho dù tâm chí Hứa Thanh Tiêu có kiên định nhưng đối mặt với sự tồn tại thế này thì cũng hoàn toàn đánh mất tất cả.

Nếu như loại vật này thật sự tồn tại giữa thiên địa thì cho dù là bất kỳ kẻ nào mà nói, tất cả đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Vốn dĩ không thể đấu nổi được.

Đừng nói là nhất phẩm.

Cho dù có vượt trên nhất phẩm cũng không thể nào sống nổi trước sự tồn tại như thế này.

Điều này thật sự không thể nào hiểu được.

Mà cũng vào lúc này.

Ầm ầm.

Ầm ầm.

Âm thanh sóng biển ầm ầm vang lên.

Trong biển rộng vô cùng vô tận, sóng lớn dâng cao vạn trượng, một con chân long xuất hiện, nhấc lên sóng lớn tầng tầng lớp lớp.

Vẫn là cảm giác không thể diễn tả được như cũ.

Mắt trái của nó là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, hít thở một cái là sóng gió nổi lên.

Đây là ba vị bá chủ nguyên thủy nhất giữa thiên địa, thần ma hỗn độn.

Tồn tại vào lúc khai thiên lập địa, đây chính là nhà vô địch thật sự.

Vượt qua siêu phẩm rất nhiều.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn về phía ba bóng dáng kia.

Mà ba đạo ma niệm kia cũng lẳng lặng mà nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Một vị đại diện cho giết chóc.

Một vị đại diện cho khát máu.

Một vị đại diện cho tai nạn.

Thiên địa sơ khai, bản thân đã đại diện cho sự hỗn loạn không có trật tự, tràn ngập sự giết chóc và hung tàn.

Hứa Thanh Tiêu cảm ứng được ba vị ma vật này đang nhìn chằm chằm mình.

Muốn đoạt xá sao?

Không phải.

Là một cảm giác cực kỳ quái dị.

Trong phút chốc.

Ma khí vô tận chui vào trong cơ thể.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Hắn đã trở về bên trong Thiên Địa Văn cung.

Trong văn cung.

Ma khí vờn quanh Hứa Thanh Tiêu.

Sức mạnh kinh khủng tràn ngập trong cơ thể hắn.

Một lượng tin tức to lớn cũng đã tràn ngập vào trong đầu hắn.

Thái Âm, Thái Nguyên, Cự Vô.

Đây là tên của ba vị ma thần, Thái Âm là chúa tể bầu trời, sinh ra bên trong hỗn độn, đại diện cho hỗn loạn.

Thái Nguyên quản chế đại dương, sinh ra trong hỗn độn, đại diện cho giết chóc.

Cự Vô là chúa tể mặt đất, sinh ra trong hỗn độn, đại diện cho bạo loạn.

Ba vị thần vật này đều tồn tại từ lúc trời đất sơ khai, lúc đó, vạn vật vẫn chưa sinh ra..

Một vị khai mở biển cả, một vị khai mở đất đai, một vị tạo ra bầu trời.

Cuối cùng chúng chém giết nhau, kết quả thì không ai biết được, chỉ là, có rất nhiều truyền thuyết, tam vị ma thần vẫn lạc, tạo ra được thiên địa vạn vật.

Nhưng thứ làm cho Hứa Thanh Tiêu không nghĩ tới chính là.

Thế mà ba vị ma thần này lại xuất hiện trong cơ thể hắn.

Không hiểu sao Hứa Thanh Tiêu lại cảm thấy, hắn có tài đức gì chứ.

Ma khí đang tràn ngập trong cơ thể.

Cuối cùng nó ngưng tụ thành ba luồng khí bản nguyên.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được nếu như hắn ngưng tụ được ba luồng khí bản nguyên này thì sẽ có được sự gia trì của ba vị ma thần.

Nhưng cũng giống như vậy, đây là một điều cấm kỵ, nếu như động vào thì hắn đừng mơ có thể giải quyết được họa dị thuật.

Trong Yêu Ma đồ lục.

Đồ đằng xuất hiện, nhưng lại không có bất cứ chữ viết ghi chép nào.

Chỉ có đồ đằng.

Ma khí bao quanh Hứa Thanh Tiêu, mạnh mẽ hơn nhiều so với ma niệm trước đó.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu vốn dĩ chẳng có cách nào ngăn chặn loại ma khí này tiết ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Triều Ca huynh?”

Có người lên tiếng hỏi Triều Ca, sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện thế này.

Ma niệm trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu không những không bị thanh trừ mà nhìn dáng vẻ này hình như nó còn mạnh mẽ hơn thì phải.

“Ta cũng không rõ nữa.”

“Theo lý thuyết thì có Long Huyết dương ngọc, Bát Bảo phật liên còn có Trấn Ma thần thạch là đã đủ để giải quyết họa dị thuật rồi.”

“Vừa rồi các người cũng thấy đấy, ma niệm dị thuật đã hoàn toàn thịt nát xương tan, bốc khói bay khỏi văn cung rồi.”

“Nhưng vì sao lại như vậy, ta…”

Giờ khắc này, Triều Ca cũng có hơi không giải thích nổi.

Ba đạo ma niệm vừa rồi đúng là đã bốc hơi bay đi.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

Mà tình huống xuất hiện bây giờ lại hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

Hắn không biết nên nói gì cho phải.

Không thể nào giải thích được.

Nhưng vào lúc này, tất cả ma khí đã diễn hóa thành ba đạo ấn ký hiện lên trên trán Hứa Thanh Tiêu.

Mà cũng vào thời khắc này, ma khí bắt đầu ăn mòn.

Trong phút chốc, vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu thay đổi.

Hắn cảm giác được, dị thuật lần này.

Thật… Khó giải.

Ma khí quấn quanh người hắn còn khủng bố hơn so với trước đó.

Nhưng sự khủng khiếp thật sự lại bắt nguồn từ chỗ ba cái ma ấn trên mi tâm hắn.

Bên trong ba đạo ấn ký này ẩn chứa sức mạnh của ba vị ma thần từ khi chưa khai thiên lập địa.

Nếu nó được phóng xuất ra, Hứa Thanh Tiêu cũng không biết hậu quả diễn ra sẽ thế nào nữa.

Điều này thật đáng sợ.

Kim Ô, Chân Long còn có Đại La ma chủng đều đã bị loại trừ sạch sẽ.

Nhưng thay vào đó lại là ba đạo ma niệm khác nhau làm cho Hứa Thanh Tiêu như lún vào trong vũng bùn.

Ma niệm rất mạnh mẽ.

Không giống như lần trước có thể phong ấn trong Thiên Địa Văn cung, ba đạo ma niệm này không ở Văn cung mà nó đang ở trong nguyên thần sâu trong thân thể hắn.

Điều càng đáng sợ hơn nữa chính là cơ thể Hứa Thanh Tiêu cũng đang tản ra từng sợi ma khí, điều này vốn không thể nào che lấp được.

Chương 1271: Nguồn Gốc Dị Thuật, Đại Thừa Phật Pháp, Tấn Thăng Nhất Phẩm (1)

Thái Âm, Thái Nguyên, Cự Vô.

Ba đạo ma niệm vượt trên tất cả.

Nhưng không thể nói là không có chút lợi ích nào được, hắn cũng có thể mượn nhờ sức mạnh của ba đạo ma niệm này.

Thậm chí Hứa Thanh Tiêu còn có thể mượn nguồn sức mạnh này để sử dụng.

Rõ ràng hắn cảm nhận được, chỉ cần hắn đồng ý thì hoàn toàn có thể lấy được sức mạnh không gì sánh kịp từ trong ma ấn, đột phá cũng được, mạnh lên cũng được.

Đây là sức mạnh của ma thần.

Nhưng vấn đề là Hứa Thanh Tiêu không cần.

Hắn không cần đến nguồn sức mạnh này.

Trước mắt, hắn có một loại cảm xúc khó mà diễn tả bằng lời.

Lần này Hứa Thanh Tiêu đến đây là muốn giải quyết triệt để tai họa dị thuật nhưng lại không ngờ rằng tuy dị thuật đã được giải quyết nhưng sau đó lại đổi lại bằng một loại dị thuật đáng sợ hơn.

Còn khủng khiếp hơn vô số lần so với trước đó.

“Triều Ca, cuối cùng Thủ Nhân đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Có người nhìn về phía Triều Ca rồi lên tiếng, không thể nào hiểu được sự thay đổi vừa xảy ra trên người Hứa Thanh Tiêu.

Đối mặt với câu hỏi này, giờ khắc này, Triều Ca cũng không nhịn được mà nhíu mày. Hắn không biết trả lời như thế nào bởi vì trong trí nhớ của hắn chẳng có chút ký ức gì liên quan đến chuyện này.

“Đây là chuyện không thể nào.”

“Trấn Ma thần thạch, Long Huyết dương ngọc, Bát Bảo phật liên có thể giải quyết được dị thuật rồi.”

“Ta nhớ theo lý thuyết thì dị thuật nên hoàn toàn tiêu tán rồi mới đúng, không thể nào vẫn còn tồn tại trong cơ thể được, hơn nữa ba đạo ma niệm này, các ngươi cảm nhận một chút xem.”

“Còn mạnh hơn nhiều lần so với trước đó.”

Triều Ca đáp lại, hắn không biết nên giải thích như thế nào.

Câu này vừa dứt, đám người khẽ gật đầu, bọn họ cũng cảm ứng được ba đạo ma niệm đang trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu bây giờ thật sự đáng sợ hơn vô số lần so với trước đó.

Nếu như nó hoàn toàn bộc phát vậy thì sẽ gây cho thế gian này kiếp nạn không gì sánh kịp.

“Thủ Nhân, bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?”

Triều Ca tiếp tục lên tiếng, hắn nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi hỏi vậy.

Nghe thấy tiếng hỏi thăm của Triều Ca, Hứa Thanh Tiêu lập tức lên tiếng.

Nghe thấy lời Triều Ca nói.

Hứa Thanh Tiêu tự cảm nhận một phen.

Ma khí đã ăn sâu vào cơ thể, dường như đã không thể nào xóa đi được nữa, nó đang ăn mòn hắn từng chút một.

Không uy hiếp đến tính mạng, không bằng ma niệm trước đó.

“Triều Ca huynh, ma niệm trước đó giống như là muốn chiếm lấy tâm trí ta.”

“Ma niệm bây giờ thì dường như lại muốn ăn mòn ta, làm cho ta hoàn toàn nhập ma.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Trước đó ma niệm Kim Ô muốn trực tiếp chiếm lấy lý trí hắn, biến hắn trở thành một cỗ máy giết chóc.

Đánh mất lý trí.

Nhưng ma niệm bây giờ thì lại không giống, nó đang muốn đồng hóa hắn.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được rõ điều đó, ma khí đang ăn mòn từng chút một, vốn chẳng có cách nào ngăn cản được.

Bất luận là Hạo Nhiên chính khí hay là dân ý đều không thể nào ngăn cản nổi sự ăn mòn của ma khí.

Cảm nhận một phen, không đến một thời gian nữa hắn sẽ hoàn toàn bị đồng hóa, hoàn toàn nhập ma.

"Đồng hóa?"

Triều Ca nhíu mày.

Hắn có hơi không thể lý giải nỗi. Phá Tà đứng ở một bên lên tiếng:

"Ma niệm dị thuật đồng hóa không được."

Đầu tiên hắn nói vậy. Câu này vừa dứt, đám người không nhịn được mà đồng loạt nhìn về phía hắn.

"Có ý gì đây?"

"Vì sao chứ?"

Đám người tò mò hỏi.

Còn Phá Tà, hắn suy nghĩ một hồi sau đó đáp lại.

"Các vị có biết vì sao lại có sự tồn tại của dị thuật không?"

Phá Tà hỏi.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu cũng không nhịn được có hơi tò mò, hắn nhìn về phía Phá Tà, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

Những người còn lại cũng giống vậy.

Tất cả mọi người đều biết dị thuật là gì, nhưng dị thuật từ đâu đến thì đúng là đám người không biết thật.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của đám người, Phá Tà cũng không úp mở nữa mà nói thẳng ra:

“Trong đầu ta có ký ức, nghe nói dị thuật không phải là công pháp mà là hạt giống của ba vị ma thần.”

“Nghe nói từ khi còn chưa có trời đất này, khi thế giới còn là một đống hỗn độn thì ba vị ma thần đã được sinh ra. Vào thời điểm trời đất hỗn độn đó, bạo loạn, giết chóc tràn ngập, không có trật tự.”

“Ba vị ma thần này là chúa tể bầu trời, mặt đất và cả hải dương, một vị sinh ra biển cả, một vị khai mở đất đai, một vị chúa tể bầu trời. Bọn họ cùng nhau để ý đến mặt đất, đều muốn mình trở thành sự tồn tại duy nhất có một không hai trên thế gian.”

“Cho nên bọn họ đã bắt đầu chém giết, đánh đến đất bằng dậy sóng, chẳng qua cũng nhờ sự đấu tranh của bọn họ mà trời đất hình thành, sau đó, ba vị ma thần gần như đánh nhau đến kiệt sức, tiến vào giấc ngủ say, đó là kỷ nguyên Hỗn Độn.”

Sau đó là kỷ nguyên Hồng Mông, đã có trời đất, vạn vật đã được sinh ra, có yêu tộc sinh ra từ đại dương, có vu tộc sinh ra từ mặt đất, có phi cầm sinh ra trên bầu trời, chúng cũng đánh giết lẫn nhau.”

“Sau khi kỷ nguyên Hồng Mông kết thúc, ba tộc cũng giống như tổ tiên của bọn họ, gần như đã kiệt sức, không có cách nào trở thành người thắng cuối cùng, mãi cho đến thời đại Thái Cổ.”

“Thời đại này, đã có một loại sinh vật mới ra đời, đó là con người.”

Phá Tà lên tiếng giải thích, giảng giải về sự khởi đầu của thiên địa, cụ thể có phải hay không thì vẫn còn rất nhiều điểm nghi hoặc nhưng ít ra nhờ có tin đồn này mà họ cũng có ít căn cứ chứ không phải là sự tưởng tượng trống rỗng.

Chương 1272: Nguồn Gốc Dị Thuật, Đại Thừa Phật Pháp, Tấn Thăng Nhất Phẩm (2)

Thấy mọi người không nói mà chú ý lắng nghe, Phá Tà lại nói tiếp:

“Sau khi nhân tộc sinh ra, họ không hề giống như những chủng tộc kia vừa sinh ra đã rất mạnh mà ngược lại, họ vô cùng nhỏ bé yếu đuối, đương nhiên cụm từ nhỏ bé yếu đuối kia cũng là so với bọn họ mà thôi.”

“Không giống với bây giờ, theo sự thay đổi của thời đại, con người bây giờ và con người thời đó không hề giống nhau.”

“Con người ở thời đại kia cực kỳ hèn mọn, cầu đường sống trong chỗ hiểm, nhưng mặc dù là thế thì bọn họ vẫn sống được như cũ, thậm chí còn có tiền hiền bắt chước động tác chiến đấu của yêu tộc, vu tộc và ma cầm rồi sáng tạo ra tâm pháp thích hợp với nhân tộc.”

“Từ đó, nhân tộc bắt đầu thời đại huy hoàng, xuất hiện nhiều sự tồn tại bất hủ.”

“Mãi cho đến sau khi ba đại ma thần khôi phục lại, nhân tộc đang hưng thịnh phải hứng chịu những tai họa ngập trời. Trong tam đại ma thần, vị khôi phục sớm nhất là ma thần chúa tể đại địa. Nhận ra sự tồn tại của yêu tộc này có thể làm cho hắn mạnh lên, vì vậy hắn làm cho yêu tộc trở nên vô cùng mạnh mẽ, giết hết những chủng tộc khác.”

“Tranh đoạt khí vận trời đất, nhưng hậu quả của việc làm như vậy đã dẫn đến chuyện sau khi hai vị ma thần khác khôi phục lại, họ đã không từ bất cứ thủ đoạn nào mà đồ sát yêu tộc, liên thủ lại trấn áp ma thần chúa tể đại địa.”

“Sức mạnh của nhân tộc đứng trước ba đại ma thần thật sự là quá nhỏ bé, mà thời đại Thái Cổ cũng dần trở nên xuống dốc.”

“Đợi đến khi thời đại Thái Cổ qua đi, sau đó, thời đại Thượng Cổ đã đến. Vào thời đại này, nhân tộc đã nhận đủ bài học,

cũng không ngừng trở nên mạnh hơn. Kết quả là trăm hoa đua nở, thuật tu hành, thuật võ đạo, trận pháp, đan dược đồng thời sinh ra, mục đích chính của những thứ này đều là để mạnh lên, đề phòng sự kiện bi thảm diễn ra vào thời đại Thái Cổ."

"Cũng vào thời đại này, mọi người nhận ra việc truyền thụ lại công pháp quá khó, bởi vì nguyên nhân chữ viết nên cực kỳ dễ xảy ra chuyện đứt mạch văn hóa, cho nên đã có một vương triều vĩ đại thống nhất thiên hạ, bánh xe có cùng một kích thước, sách dùng cùng loại văn tự, đón chào thời kỳ Thượng Cổ huy hoàng."

"Nho đạo cũng sinh ra theo thời thế, đại thánh nhân sinh ra vào thời cổ đại này."

Phá Tà không ngừng nói ra những bí mật mới khiến cho đám người nghe đến say sưa ngon lành.

"Mà vào thời đại này, vì truy cầu sức mạnh, không biết từ đâu, nhân tộc đã tìm tới dị thuật. Bởi vì tu hành theo cách thông thường, muốn đến nhất phẩm ít nhất cần phải mất mấy trăm năm thời gian, không chỉ thế, duy chỉ có một vị thiên tài mới có thể đột phá nhất phẩm."

"Vào thời đại này, thiên tài trong thiên tài cũng chưa chắc có thể lên được nhất phẩm, nhưng vào thời đại này chỉ cần là thiên tài, ra sức tu luyện một trăm năm thì xác suất trở thành võ giả sẽ rất lớn."

"Nhưng nếu như tu luyện dị thuật thì sẽ dễ dàng giảm bớt được sự khổ sở tu luyện trong cả trăm năm, một đêm nhất phẩm ngay thì có hơi khoa trương, nhưng trong vòng mấy năm đi đến nhất phẩm thì không nói quá chút nào."

"Trong lúc nhất thời, vô số nhân tộc cùng nhau thử sức tu luyện dị thuật, thông qua cách này khiến cho mình mạnh lên."

"Nhưng chính bởi vì loại phương pháp này mà đã dẫn đến tâm trí của rất nhiều người bị mê loạn, hoàn toàn nhập ma, tạo ra sát nghiệt vô tận."

"Chỉ là mặc dù có người muốn ngăn lại, nhưng đối mặt với sự dụ hoặc từ dị thuật, người ta cũng không thể cản nỗi, dù sao không ai có thể xác định được chuyện tẩu hỏa nhập ma là do

dị thuật gây ra, mãi cho đến khi có một vài người tu luyện dị thuật xong trở thành ma thần, sau đó tiến hành kế hoạch phục sinh tam đại ma thần, bấy giờ mọi người mới hiểu được."

"Dị thuật chính là mầm tai họa, nhưng lúc này đã chậm, họa dị thuật đã lan tràn ra khắp thiên hạ, lúc ấy, trong mười võ giả thì sẽ có một người tu luyện dị thuật, sau đó tất cả đều hóa thành yêu ma, bị mê hoặc đánh mất cả bản thân."

"Thậm chí mười hai ma thần còn được sinh ra, bọn họ đều giống nhau, vượt ngoài nhất phẩm, có được sức mạnh của tam đại ma thần, vô cùng kinh khủng, là tai họa của thiên hạ."

Phá Tà nói đến đây thì không nhịn được mà dừng lại một chút.

"Sau đó thì sao?"

Có người không nhịn được, nhìn về phía Phá Tà hỏi thêm.

Câu này vừa dứt, Phá Tà lại không nhịn được mà thở dài.

"Chuyện sau đó cũng đơn giản thôi, khi nhân tộc đang sắp gặp phải một trận đại họa nữa thì đại thánh nhân xuất thế, võ đạo giết thân thể, nho đạo trấn nguyên thần, bình ổn lại trận náo động chưa có tiền lệ nào trong lịch sử này."

"Từ đó về sau, dị thuật trở thành điều cấm kỵ nhưng cũng bởi vì trận đại chiến kia mà khí vận trong trời đất cũng thật sự không chịu nổi nữa, gần như sụp đổ. Vì vậy, thời đại Thượng Cổ kết thúc."

"Nghênh đón thời Trung Cổ. Về phần thời đại Trung Cổ có gì thì ta cũng không biết nữa."

Phá Tà nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Bởi vì hắn cũng sinh vào thời đại thượng cổ, chuyện sau thời đại thượng cổ tất nhiên hắn không biết rồi.

"Nói cách khác thì thật ra dị thuật xuất phát từ ba vị ma thần?"

Triều Ca nhíu mày, hắn nhìn về phía Phá Tà hỏi vậy.

"Ừ."

"Có thể là vì vậy. Sau khi ba vị ma thần đại chiến vẫn còn để lại một tia ý niệm, cảm nhận được tuy nhân tộc rất yếu ớt

nhưng lại có năng lực sinh sôi mạnh mẽ cùng với sự cứng cỏi bất tử, vì vậy họ mới để mắt đến nhân tộc.”

“Nghe đồn rằng bất luận là yêu tộc, vu tộc hay là ma cầm nhất tộc, năng lực sinh sôi của bọn họ đều rất kém, mặc dù vừa sinh ra đã rất mạnh nhưng số lượng chủng tộc vẫn thưa thớt như cũ.”

“Nếu không thì nhân tộc cũng không thể nào xưng bá thế gian này.”

Phá Tà nói, chỉa đầu mâu về phía bên này.

“Nói cách khác, nguồn gốc của dị thuật đều bắt nguồn từ ba vị ma thần này?”

Triều Ca hỏi.

Chương 1273: Nguồn Gốc Dị Thuật, Đại Thừa Phật Pháp, Tấn Thăng Nhất Phẩm (3)

Câu này vừa dứt, Phá Tà khẽ gật đầu, sau đó lại tiếp tục nói:

“Hẳn là như vậy, chẳng qua mười hai ma thần cũng sáng tạo ra dị thuật, còn có những tà thần đi theo ba vị ma thần nguyên thủy, họ cũng truyền dị thuật lại.”

“Ví dụ như Kim Ô Tôi thể thuật, đây là dị thuật do bộ tộc Kim Ô truyền lại, cho nên tu luyện dị thuật thật ra chỉ là một cuộc giao dịch, năng lượng thuộc về ma thần, mà người tu luyện dị thuật cuối cùng cũng phải trả một cái giá đau đớn.”

“Nhập ma, là cái giá lớn nhất.”

Lời Phá Tà nói khiến cho đám người hoàn toàn hiểu được nguồn gốc ban đầu của dị thuật.

“Cái này không đúng.”

Triều Ca lập tức lên tiếng, nhìn về phía Phá Tà nói:

“Trước đó là ma niệm Kim Ô, sau bây giờ lại biến thành thứ này?”

“Chẳng lẽ đây là tổ tiên của Kim Ô, thế này cũng không đúng.”

Triều Ca tò mò nhịn không được mà hỏi thế.

Câu này vừa dứt, Phá Tà cũng lắc đầu:

“Cái này ta cũng không biết nữa, nhưng có thể chắc chắn là ma niệm trước đó của Thủ Nhân hiền đệ đúng là Kim Ô, sao đang yên đang lành lại biến thành ma niệm của ba vị ma thần, cũng không rõ nữa.”

Nghe nói vậy, đám người khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Yêu Ma đồ lục, bên trên Yêu Ma đồ lục đúng là đã biến thành hình của ma niệm mới.

Đã không còn là ma niệm Kim Ô trước đó nữa.

“Nếu như nhất định phải nói thì khả năng duy nhất chính là đó là bản nguyên.”

“Ma niệm Kim Ô, Chân Long, còn có Đại La đều là bản nguyện dị thuật.”

Đây là cách giải thích duy nhất của Phá Tà.

“Có cách nào phá giải không?”

Có người hỏi.

“Nếu như là ma niệm Kim Ô thì có cách, nhưng.”

Phá Tà nói đến đây rồi không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Kim Ô, là ma thần cổ xưa, nhưng mà vẫn có thể hóa giải, chỉ là bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã ngưng tụ ra mấy ma niệm khác nhau, đây chính là ba vị ma thần nguyên thủy.

Vạn vật trong trời đất đều sinh ra sau ma thần.

Nói theo một ý nào đó thì thiên địa vạn vật đều do bọn họ tạo ra.

Điều này đã vượt qua sự nhận thức của một người bình thường, chỉ sợ đến cả đại thánh nhân cũng không có cách nào.

“Cũng không chắc là như vậy.”

Triều Ca lắc đầu.

Hắn hít sâu một hơi, chầm chậm lên tiếng:

“Tam đại ma thần đúng là vô địch nhưng bọn họ là tà ma do âm lực của thiên địa sinh sôi, thật ra vẫn là do thiên địa biến thành, không thể vượt qua thiên địa được.”

“Nếu như là do thiên địa biến thành thì không thể nào không có cách được.”

“Dùng sức mạnh thiên địa chống lại sức mạnh thiên địa, mặc dù quá trình có thể rất phiền phức nhưng ít ra có thể nhìn thấy hi vọng.”

Triều Ca lên tiếng, hắn không cho rằng dị thuật không thể giải được.

Đồng thời, Triều Ca nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, lên tiếng an ủi.

“Thủ Nhân hiền đệ, ngươi đừng nản chí, trên thực tế thì còn rất nhiều chuyện, kiến thức của chúng ta chỉ là nửa vời, mặc dù trong cơ thể ngươi có ma niệm nhưng ma niệm cũng là do âm lực ngưng tụ mà thành.”

“Chỉ cần ngươi có thể trở thành thánh nhân nho đạo, không biết có thể hoàn toàn trừ tận gốc ma niệm hay không nhưng ít nhất có thể nghĩ được cách giải quyết.”

“Cho dù vô cùng khó khăn nhưng cũng đừng nhụt chí, năm đó đại thánh nhân cũng đã cứu vớt chúng sinh trong tuyệt cảnh, còn ngươi, không cần cứu vớt chúng sinh, chỉ cần cứu vớt bản thân là được.”

“Hơn nữa chúng ta sẽ nghĩ cách để cứu ngươi, sau khi ngươi thành thánh, có thể bọn ta sẽ hoàn toàn khôi phục ký ức.”

Triều Ca lên tiếng, hắn an ủi Hứa Thanh Tiêu.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Ba đại ma niệm ngưng tụ trong cơ thể, điều này khiến cho hắn không thể tưởng tượng được nhưng cũng không làm cho Hứa Thanh Tiêu từ bỏ ý chí chiến đấu.

Lúc trước hắn chỉ có thời gian mười hai canh giờ nhưng cũng cố gắng sống sót được đến bây giờ, giờ đây mặc dù phiền phức đã nhiều hơn rất nhiều nhưng ít nhất vẫn còn chưa tới đường cùng.

“Ngu đệ đã rõ.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Chẳng qua họ cũng không nói thêm gì nữa, Hứa Thanh Tiêu dự định rời đi.

Nhưng vào lúc này, Phá Tà lại lên tiếng một lần nữa:

“Thủ Nhân, ta truyền thụ cho ngươi một bài Tĩnh Tâm chú, ngươi tụng Tĩnh Tâm chú thì sẽ có thể áp chế được chút ít ma khí, nếu không, chỉ sợ bây giờ ma khí tản ra trên người ngươi sẽ gây ra nhiều phiền phức.”

Phá Tà nói vậy.

“Được, đa tạ Phá Tà huynh trưởng.”

Hứa Thanh Tiêu cũng phát sầu vì chuyện này.

Ba đại ma niệm Thái Âm kia tạm thời còn chưa tạo thành ảnh hưởng to lớn gì, nhưng lại làm cho cả người Hứa Thanh Tiêu tràn ngập ma khí.

Nếu như không thể hoàn toàn giải quyết hết phiền toái này thì hắn sẽ không thể nào gặp người khác được nữa.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu đã học được Tĩnh Tâm chú.

Sau khi học được Tĩnh Tâm chú xong, Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi cáo lui.

Bên ngoài.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, ma khí tràn ngập xung quanh. Hắn không vội vã niệm Tĩnh Tâm chú mà cảm ngộ tình huống trong cơ thể một cách tỉ mỉ.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Hắn thở ra một hơi thật dài, trong ánh mắt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Có tin tức tốt, cũng có tin tức xấu.

Tin tốt chính là mặc dù ma niệm đang ăn mòn hắn nhưng hắn vẫn đang mạnh lên, hơn nữa kiểu đồng hóa này cũng không phải khiến hắn trực tiếp biến thành yêu ma mà là một loại cảm giác không nói nên lời.

Mà dựa vào ma niệm dị thuật trong cơ thể, hắn không cần làm gì mà cũng có thể đột phá lên nhị phẩm, thậm chí là nhất phẩm một cách dễ dàng.

Đúng vậy.

Nhất phẩm.

Bản thân Hứa Thanh Tiêu đã có thể bước vào nhị phẩm nhưng hắn nhận ra được nhờ vào ba ấn ký tam ma, hắn có thể sẽ bước vào cảnh giới nhất phẩm.

Đương nhiên, đây là một loại cảm giác.

Cuối cùng có thể hay không còn chưa rõ lắm.

Chương 1274: Nguồn Gốc Dị Thuật, Đại Thừa Phật Pháp, Tấn Thăng Nhất Phẩm (4)

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu niệm Tĩnh Tâm chú.

Ma khí xung quanh chậm rãi tiêu tán, thu vào trong cơ thể.

Chẳng qua cho dù có niệm Tĩnh Tâm chú nhưng ma khí chỉ vẻn vẹn thu vào trong cơ thể một phần mà thôi, chất chứa trong gân mạch.

Đối với người bình thường mà nói, đây là thứ không thể nào nhìn thấu được.

Nhưng đối với những tu sĩ trên tứ phẩm mà nói thì chỉ nhìn sơ qua là thấy được.

Vì vậy, Hứa Thanh Tiêu dùng Hạo Nhiên chính khí và dân ý, sức mạnh tiên đạo và sức mạnh phật đạo đến trấn áp.

Dốc hết tòa lực, lúc này mới có thể giấu được ma khí trong cơ thể.

Chẳng qua không thể nào hoàn toàn không nhìn ra giống như trước đó.

Ma niệm trước đó được biển dân ý giấu đi, người thường không thể nào nhìn thấy được nhưng bây giờ thì không thể nào hoàn toàn ẩn giấu được nữa.

Điều này rất nguy hiểm.

Có nghĩa là sau này, khi hắn ra tay nhất định phải cẩn thận một chút, phàm là khi tiết lộ quá nhiều thì sẽ bị người ta phát hiện.

“Dân ý, Hạo Nhiên chính khí có thể áp chế ma khí trong cơ thể, chẳng qua cảnh giới trước mắt của mình cũng vỏn vẹn chỉ là tam phẩm.”

“Lên nhị phẩm thì tốt hơn nhiều, nếu như nhất phẩm thì sẽ lại giống như lúc trước.”

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Trong lòng hắn đại khái cũng đã rõ cuối cùng thì ma niệm này như thế nào rồi.

Phải nhanh chóng bước vào nhị phẩm.

Nho đạo, tiên đạo, phật đạo, võ đạo, nhất định phải nhanh chóng bước vào nhị phẩm.

Không thể kéo dài hơn nữa.

Chỉ có bước vào nhị phẩm sớm hơn một chút thì ma khí trong cơ thể hắn mới có thể bị áp chế ổn định hơn.

Nghĩ đến đây.

Hứa Thanh Tiêu hít vào một hơi thật sâu.

Đột phá nhị phẩm là được rồi.

Nhưng muốn thật sự thu liễm ma khí được thì nhất định phải nhanh chóng bước vào nhất phẩm.

Còn nhất phẩm thì.

Trước mắt, có một cơ hội sắp đến.

Đại Thừa phật pháp.

Có thể nhờ Đại Thừa phật pháp để đột phá đến nhất phẩm.

Dùng phật lực vô thượng để áp chế ma niệm trong cơ thể hắn, ít nhất thì cũng sẽ có hiệu quả nhất định, không giống như bây giờ.

Nghĩ đến đây.

Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm mặc.

Áp lực mới đè xuống khiến cho Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Cuối cùng, hắn không nói gì thêm mà hướng thẳng về phía Tây châu.

Bấm đốt ngón tay tính thời gian.

Hắn muốn đi truyền thừa Đại Thừa phật pháp.

Tấn lên phật đạo nhất phẩm.

Mà vào lúc này.

Biển ma vực.

Mấy chục bóng người cũng ào ào xuất hiện.

Ma hải.

Giờ khắc này, ma khí cuồn cuộn.

Mà ở sâu trong Ma hải, một bóng dáng đang đứng bên trong.

Một bóng dáng tràn ngập Phật quang.

Là Già Lam thần tăng.

Phật quang mạnh mẽ đang chống chọi lại Ma hải, nhưng chỉ bằng vào sức lực của một mình ông ta thì hầu như là không thể nào chống cự lại đám ma khí đáng sợ kia được.

Toàn bộ Ma hải hoàn toàn sục sôi, trông dáng vẻ cực kỳ kinh khủng làm cho con người ta sợ hãi run rẩy.

Nếu như Ma hải bộc phát, chỉ sợ tất cả chúng sinh trong thiên hạ đều sẽ vì vậy mà bị liên lụy.

Ngay vào lúc này.

Mấy chục bóng dáng xuất hiện ở đây.

Bóng dáng của Vô Trần đạo nhân đến đây sớm nhất.

"Đáng chết."

Trông thấy tình cảnh của Ma hải, vẻ mặt Vô Trần đạo nhân tỏ ra vô cùng khó coi. Ông ta liếc mắt đã thấy bia đá phong ấn Ma hải đã bị phá hủy toàn bộ.

Mà ở chỗ sâu trong Ma hải.

Già Lam thần tăng đang đứng đó để ổn định ma khí.

Ông ta không do dự mà chạy đến chỗ sâu trong Ma hải, bất kể là như thế nào thì việc quan trọng phải làm trước mắt chính là ổn định Ma hải.

Sau khi Vô Trần đạo nhân chủ động đi qua, những nhất phẩm còn lại cũng ào ào chạy đến.

Thất đại tiên môn, đế tộc Đông Châu, còn có vài vị nhất phẩm khác cùng nhau chạy đến. Xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ

không thể ngồi yên mặc kệ được.

Nếu như Ma hải thật sự xảy ra chuyện lớn gì thì đến lúc đó, đừng hòng có tên nhất phẩm nào chạy thoát được, đều sẽ táng thân nơi Ma hải này.

Đây không phải là trò đùa.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bước vào chỗ sâu Ma hải, Vô Trần đạo nhân nhìn về phía Già Lam thần tăng, nói với giọng bình tĩnh.

Sau khi Vô Trần đạo nhân hỏi xong.

Già Lam thần tăng trầm mặc, ông ta không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng thấy vẻ trầm mặc của ông ta, Vô Trần đạo nhân lại như đoán được gì đó.

“Ông thật sự điên rồi.”

Vô Trần đạo nhân hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Già Lam thần tăng, thật sự không biết nên nói thêm gì nữa.

Một câu nói đã nói lên tất cả.

Trong phút chốc, những người còn lại cũng chạy đến đông đủ.

tất cả mọi người đều không nói nhiều, họ thi triển thần thông áp chế Ma hải, ổn định chuyện Ma hải này trước.

Ầm ầm ầm.

Ma hải cuồn cuộn, ở nơi sâu kia lại truyền đến vài âm thanh đáng sợ, dường như ma thần cổ lão đã sắp khôi phục.

Làm cho người ta sợ hãi.

Ầm ầm ầm.

Lớp lớp ma khí cuốn tới làm cho quần áo bọn họ phất phơ, ma khí lao nhanh thấm vào người bọn họ.

Giờ khắc này, Lâm Trận đạo nhân lấy một cái la bàn màu vàng ra.

Trận văn màu vàng lập tức hiện lên ẩn giấu vạn dặm, tạm thời trấn áp được tình huống Ma hải.

Đợi sau khi Lâm Trận đạo nhân làm xong tất cả.

Cuối cùng, đám người cũng có cơ hội thở dốc.

“Già Lam thần tăng, cuối cùng thì nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao Trấn Ma thạch bia lại vỡ thành từng mảnh vụn?”

Giờ khắc này, Kiếm Vô Cực lập tức lên tiếng, ông ta chất vấn đối phương, trong mắt mang theo chút phẫn nộ.

Già Lam thần tăng là người đầu tiên đến đây, theo lý thì ông ta phải ở Tây châu, muốn đến được đây cũng phải mất một khoảng thời gian lớn.

Tuyệt đối không thể nhanh hơn bọn họ được.

Điều này chứng tỏ là Già Lam thần tăng đã đến đây từ lâu, còn Ma hải biến thành thế này, chỉ sợ cũng có liên quan đến Già Lam thần tăng.

“A di đà phật.”

“Bần tăng đang đánh nhau với người ta, không ngờ lại bị tặc nhân gài bẫy, lỡ tay đánh nát một tấm bia đá, không ngờ đối phương lại dẫn dụ bần tăng vào bẫy lần nữa, thừa cơ đánh nát một tấm bia đá khác, dẫn đến tai họa ngập trời.”

“Chuyện này, bần tăng có tội lớn, bần tăng tự biết nghiệp chướng nặng nề, nguyện lập thân trong Ma hải, gánh chịu hết tất cả.”

Già Lam thần tăng lên tiếng.

Ông nói dối.

Nhưng đứng trước tình cảnh này, ông ta không thể không nói láo được.

Chương 1275: Bảy Vị Ma Thần, Cấm Nhất Phẩm (1)

Đây không phải là chuyện nhỏ.

Nếu như thừa nhận mình là người chủ động phá hư bia đá, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ không bỏ qua cho ông ta, mà Phật môn cũng chắc chắn sẽ xuống dốc.

Ông ta có thể gánh chịu hết tất cả mọi hậu quả.

Nhưng tuyệt đối không được làm liên lụy đến Phật môn.

Chỉ là câu này vừa dứt, vẻ mặt của mọi người lại lập tức lạnh xuống.

Lời nói dối này nói ra chẳng có chút chân thật nào.

“Ông cho ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?”

“Già Lam thần tăng, ông có biết ông đã phạm phải tội lớn gì không?”

“Ở đây vốn chẳng có dấu vết đánh nhau nào cả, ông đang gạt ai đó?”

Đám người cùng nhau lên tiếng, giọng nói như sấm, đúng là tức giận quá rồi.

Đối mặt với sự giận dữ mắng mỏ của đám người.

Già Lam thần tăng không nói gì mà chỉ chắp tay trước ngực cúi đầu thật sâu về phía đám người rồi niệm một câu A di đà phật.

Thấy Già Lam thần tăng như vậy, đám người Kiếm Vô Cực hơi nóng máu. Bọn họ biết tên Già Lam thần tăng này có vấn đề rất lớn.

Chỉ là ngay giờ khắc này, ở nơi sâu nhất của Ma hải lại phát ra luồng ma khí khủng khiếp hóa thành ma trụ phóng lên tận trời.

Trong chốc lát.

Vẻ mặt của mọi người đều thay đổi.

“Đừng nói nhiều, không muốn ma khí toàn bộ tụ tập lại thì chú ý đến mắt biển đi.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng, ông ta không lãng phí thời gian vào việc trách móc mà phải trấn áp yêu ma trước, mấy thứ kia có thể đợi thêm chút nữa rồi nói.”

Câu này vừa dứt.

Đám người không nói nhảm mà lại thi triển các thủ đoạn thần thông áp chế đám yêu ma kia.

Trận pháp, bùa chú, một cái đan đỉnh tràn ngập ngọn lửa đáng sợ, Đông Châu Võ đế còn dùng sức mạnh tuyệt đối đánh tan những luồng ma khí kia.

Già Lam thần tăng cũng không nói dài dòng, phật hiệu xông tận trời, Phật quang màu vàng kim xua đi đám ma khí kia.

Một khi ma khí tụ lại thì sẽ phạm phải sai lầm nghiêm trọng hơn.

Xung quanh mắt biển, ma khí tụ tập nhiều đáng sợ, mười một vị nhất phẩm đồng thời cùng ra tay, dường như đã dốc hết toàn lực mới đánh ta được ma khí xung quanh mắt biển.

Tranh thủ được chút cơ hội thở dốc.

“Trong Ma hải này đang cất giấu thứ gì vậy?”

Đông Châu Võ đế lên tiếng, ánh mắt ông ta đưa về phía Vô Trần đạo nhân, có hơi tò mò.

Nói đến Ma hải thì có rất nhiều người biết nhưng nếu hỏi bọn họ bên trong Ma hải đang cất giấu bí mật gì thì đúng là bọn họ không rõ thật.

Dưới Ma hải đang ẩn giấu thứ gì, không ai biết.

Dù sao thì đây cũng là nơi tiếp giáp ma vực của Trung châu.

Chỉ biết một phần nhưng không rõ lắm.

Nghe thấy âm thanh cửa Đông Châu Võ đế, Vô Trần đạo nhân có hơi trầm mặc.

Chỉ là suy nghĩ một hồi, ông ta cũng không giấu diếm:

“Nghe nói bên trong Ma hải này có phong ấn bảy vị ma thần.”

“Vào thời thượng cổ, đại thánh nhân đã phong ấn bảy vị ma thần ở nơi này.”

Vô Trần đạo nhân đáp lại.

Câu này vừa dứt, vẻ mặt của đám người đều trở nên hơi khó coi.

“Bảy vị ma thần thượng cổ?”

Lâm Trận đạo nhân hỏi với vẻ mặt khó coi.

Bí mật này, cho dù là Quy Nguyên trận tông, một trong thất đại tiên môn Trung châu cũng chưa nghe bao giờ.

“Ừ.”

“Nói đúng hơn thì là mười hai ma thần, mấy ma thần này ai nấy đều rất khủng bố, có bảy vị bị phong ấn ở đây, ba vị phong ấn ở ma quật Trung châu.”

Vô Trần đạo nhân đáp lại.

“Không phải có mười hai vị sao? Hai vị còn lại kia đâu?”

Có người lại hỏi.

“Hai vị còn lại đã bị giết hoàn toàn rồi.”

Vô Trần đạo nhân chầm chậm lên tiếng.

“Nếu như có thể giết sao lại không tiêu diệt toàn bộ mười tên yêu ma này đi?”

Kiếm Vô Cực không nhịn được mà hỏi.

“Không thể giết chết được.”

“Mấy ma thần này có thể mượn nhờ sức mạnh trong truyền thuyết để không ngừng phục sinh.”

“Chỉ có thể phong ấn, mượn sức mạnh dương lực của thiên địa mới có thể diệt được.”

Vô Trần đạo nhân lắc đầu, đáp lại như vậy.

Chỉ là câu này vừa dứt, giọng của Kiếm Vô Cực lại vang lên, không nhịn được hỏi thêm lần nữa:

“Nếu là như vậy, từ thượng cổ đến thời đại bây giờ đã trải qua không biết bao nhiêu năm rồi.”

“Có phải có nghĩa là bọn họ rất có thể đã chết rồi hay không? Bây giờ thứ tạo nên động tĩnh lớn như vậy là vì ma niệm của bọn họ còn đây nên khiến cho yêu ma bạo loạn, nhưng về mặt ý nghĩa thì bọn họ đã chết đi rồi, ảnh hưởng không còn quá đáng sợ nữa?”

Kiếm Vô Cực nói suy nghĩ của mình ra.

Nghe xong câu này, đám người không nhịn được mà tò mò, đến cả Già Lam thần tăng cũng không nhịn được mà hiếu kì.

Nếu nói như vậy thì áp lực đè lên bọn họ sẽ giảm đi nhiều lắm.

Câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân cũng không biết nên trả lời thế nào.

Ông ta trầm mặc suy tư một phen, sau đó lên tiếng nói:

“Có thể là như vậy, nhưng chúng ta vẫn không nên ôm hi vọng này.”

Vô Trần đạo nhân trả lời nhưng rõ ràng đã khiến cho đám người thở nhẹ ra một hơi. Mặc dù không rõ nhưng ít nhất thì có thể là như vậy.

Vì thế, mũi dùi của đám người lại chỉa về phía Già Lam thần tăng.

“Già Lam thần tăng, chuyện này ông nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích đó.”

Là Kiếm Vô Cực.

Ông ta nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Xảy ra chuyện thế này tất nhiên trong lòng mọi người đều vô cùng khó chịu, trước mắt nhất định phải tìm một chỗ trút ra.

Chương 1276: Bảy Vị Ma Thần, Cấm Nhất Phẩm (2)

Sau khi Kiếm Vô Cực lên tiếng, ánh mắt của mọi người đều không thân thiện, nhất là Đông Châu Võ đế.

Trước đó Phật môn còn giảng pháp ở đây, cho nên bọn họ không có chút hảo cảm nào với Phật môn.

Nghe được câu hỏi của đám người, Già Lam thần tăng vẫn duy trì thái độ trầm mặc vốn có:

"A di đà phật, nguồn gốc của việc này vốn bắt nguồn từ lão nạp, lãp nạp sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, mong các vị yên tâm."

Già Lam thần tăng lên tiếng. Mặc dù ông ta bày tỏ rằng mình sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này nhưng vấn đề là một mình ông ta không thể nào gánh vác hết chuyện này nổi.

Vốn dĩ Ma hải có chín khối đá trấn áp.

Bây giờ không còn rồi, cần phải dựa vào nhất phẩm trấn áp nơi này. Nhưng đây là Ma hải, ở đây một khoảng thời gian dài cũng sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Điều đáng sợ nhất không phải là cái này mà là nếu bọn họ đợi ở nơi này, vậy lúc có người đến quậy thì nên làm gì bây giờ?

Ngay vào lúc mọi người đang chuẩn bị tiếp tục mắng chửi Già Lam thần tăng.

Đột nhiên, luồng ma khí đáng sợ tràn ra, lần này so còn khủng bố hơn nhiều so với ban nãy.

Mười một vị nhất phẩm cùng nhau ra tay cũng phải hao tốn hơn một canh giờ mới có thể áp chế được ma khí.

Điều này làm cho đám người rất khó chịu, có một sự khó chịu không nói nên lời.

"Già Lam, chờ chuyện này qua đi rồi, bất luận là như thế nào, ta cũng sẽ khiến Phật môn phải trả giá đắt."

Đế tộc Đông Châu rất tức giận, bọn họ cực kỳ tức giận.

Vấn đề Ma hải rất khó giải quyết, ma khí bao quanh mắt biển.

Nếu như lơ là thì rất có thể sẽ khiến cho ma thần phục sinh từ phong ấn.

Nếu như những ma thần này đã bị sức mạnh thiên địa xóa bỏ vậy thì tốt rồi, nhưng nếu như vẫn chưa chết hẳn.

Cho dù chỉ có một vị ma thần được phục sinh thì vẫn sẽ mang đến tai họa vô biên như cũ.

Cho nên, phiền phức rất lớn.

Nghe nói như vậy, Già Lam thần tăng chắp tay trước ngực, cúi đầu niệm một câu a di đà phật nhưng vẫn không nói gì thêm.

Trước mắt, đám người thật sự là chẳng còn lời nào để nói, cho dù có muốn mắng người cũng vô dụng, dù sao họ vẫn cần Già Lam thần tăng giúp đỡ.

Hơn nữa họ lại không thể trơ mắt đứng nhìn được.

Dù sao nếu như ma thần sống lại thì sẽ chẳng có ai ở đây được lợi cả.

“Trước tiên đừng cãi nhau nữa.”

“Nghĩ cách giải quyết chuyện này đi.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng, mặc dù ông ta cũng giận nhưng chuyện đã xảy ra rồi, có cãi nhau cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Hợp tác cho tốt mới là điều đúng đắn.

Nghe thấy lời Già Lam thần tăng nói, đám người trầm mặc, sau đó không nói thêm gì nữa.

Đúng là như vậy, có cãi nhau cũng chẳng được gì.

Cứ như vậy, đám người tụ tập ở đây, vừa trấn áp ma khí vừa suy nghĩ cách khác.

Trong phút chốc, ba ngày đã trôi qua.

Ba ngày nay, bọn họ nhận ra ma khí xung quanh càng lúc càng đáng sợ. Mặc dù bọn họ vẫn luôn đứng đây trấn áp ma khí.

Nhưng ma khí trong Ma hải cứ như là vô cùng vô tận vậy, vốn chẳng thể nào diệt tận gốc hết được.

Cho nên, đám người đã nghĩ được mấy cách giải quyết.

Bố trí trận pháp, luyện chế pháp khí có khắc kinh văn, tiến hành áp chế tạm thời.

Bọn họ cứ mãi đợi ở đây cũng không phải chuyện tốt gì.

Nếu thật sự như vậy có khác gì dùng mạng để trấn áp ma khí. Lùi lại vạn bước mà nói thì cho dù có đổi mạng thật, có ích thì còn được, lỡ vô ích thì coi như xong đời.

Cho nên giai đoạn đầu, các nhất phẩm sẽ trấn áp ma khí, chờ sau khi luyện xong trận pháp và pháp khí thì sẽ thử trấn áp, ít nhất cũng có thể cho đám người chút cơ hội thở dốc.

Trận pháp và pháp khí sẽ dựa vào đám người Lâm Trận.

Kinh văn nhất định phải trông vào Phật môn và đám người nho đạo.

Hơn nữa nhất phẩm trong thiên hạ đều phải tham dự, đừng mơ thoát được chỗ này, thoát khỏi đây chỉ là chuyện viển vông.

Thay nhau trấn áp, tránh để phạm sai lầm, mấy chỗ khác cũng phải có nhất phẩm trông chừng, nếu không Ma hải còn chưa xử xong mà những chỗ khác đã xảy ra chuyện, vậy thì mệt lắm.

Vì vậy, Vô Trần đạo nhân rời đi tìm viện binh, bọn người Lâm Trận trở về luyện chế pháp trận.

Chỉ để lại tám vị nhất phẩm trấn áp nơi này.

Chẳng qua đa số nhất phẩm đều đã đến lâu rồi, những nhất phẩm còn sót lại trong thiên hạ cũng không nhiều.

Ngoại trừ ba đại vương triều còn có ba vị nhất phẩm.

Sau khi thông báo cho tất cả thì có năm người đồng ý thẳng luôn, bọn họ hiểu rõ Ma hải có tầm quan trọng thế nào.

Mà chỗ ba đại vương triều lại có phiền phức.

Không phải không muốn đến viện trợ mà là có một chuyện.

Nếu như nhất phẩm ra tay thì vương triều làm sao bây giờ?

Nhưng mà, vương triều Đột Tà lại đưa ra một ý tưởng.

Cấm nhất phẩm.

Ma hải xảy ra vấn đề.

Nhất định phải được tất cả nhất phẩm gia cố.

Trên thực tế thì vấn đề mà Ma hải xuất hiện bây giờ cũng không phải là lớn gì mấy, ít nhất nó vẫn chưa hoàn toàn bộc phát thành tai họa gì.

Nhưng bảo nhỏ cũng không phải là nhỏ, nếu như tai họa bộc phát.

Thì người trong thiên hạ đều sẽ bị cuốn sạch.

Ý của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên rất đơn giản, Ma hải đã xảy ra chuyện.

Bọn họ cũng đồng ý chi viện, dù sao thì chuyện này cũng có liên quan đến an nguy của người trong thiên hạ.

Nhưng vấn đề là cuộc chiến giữa các vương triều nếu như có người vào lúc này ẩn giấu thực lực, trong lúc người ta ai nấy đều đã đi trấn áp Ma hải, sau đó kẻ nọ lại âm thầm ra tay thì làm sao đây?

Vì vậy, ý này rất đơn giản, nếu như có thể thì đặt ra một khế ước.

Thiên hạ không có nhất phẩm.

Tất cả các thế lực đều phái nhất phẩm ra trấn áp Ma hải cùng với những Ma vực khác.

Đảm bảo sự an toàn cho bách tính trong thiên hạ.

Dù sao thì nếu như Ma hải xảy ra chuyện, thế Ma thổ Đông châu có thể nào cũng vậy hay không? Ma quật Trung châu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Tính trên khắp cả Trần giới này, đếm qua đếm lại cũng được có mấy người nhất phẩm đâu chứ?

Không đến hai mươi người.

Con số này đã tính luôn cả các vị nhất phẩm đang ẩn mình trong tối rồi đấy.

Không tính những nhất phẩm đang âm thầm lẫn tránh thì bên ngoài không phải sẽ có đến mười lăm mười sáu vị nhất phẩm hay sao?

Trước mắt, Vô Trần đạo nhân mời các vị nhất phẩm trong thiên hạ ra tay không chỉ vì mình Ma hải thôi mà còn vì cả tứ đại Ma vực.

Cho nên đối với ý kiến mà vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đưa ra, Vô Trần đạo nhân cũng không từ chối.

Chẳng qua ông ta muốn đến dò hỏi chỗ vương triều Đại Ngụy một chút.

Chương 1277: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (1)

Cứ như vậy.

Ngày hôm nay, trong vương triều Đại Ngụy.

Đèn đuốc trong hoàng cung sáng trưng.

Vô Trần đạo nhân bước vào hoàng cung Đại Ngụy trò chuyện với Nữ đế.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Ánh nến chiếu rọi vào trên khuôn mặt mỹ miều của nữ đế, chẳng qua trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại ngập tràn sự lạnh lẽo.

"Phật môn thật sự đã đi đến bước này?"

Quý Linh không ngốc, nàng là nữ đến Đại Ngụy, người có thể ngồi vào vị trí này sao lại không nghĩ ra nguyên nhân hậu quả được chứ?

Trước đó nàng đã có lòng nghi ngờ, thậm chí còn phái người đi về phía Ma hải thăm dò một phen.

Nhưng lại không ngờ được rằng vì truyền pháp mà thậm chí Phật môn không tiếc để Già Lam thần tăng hiến thân vào chỗ nguy hiểm.

Điều này thật sự làm cho người ta phẫn nộ.

Vì phát dương Phật pháp mà không tiếc lấy mạng của chúng sinh trong thiên hạ ra làm thẻ đánh bạc, tốt lắm.

"Bệ hạ, việc đã đến nước này, những hành động và việc làm của Phật môn cứ chờ sau khi qua được kiếp nạn này rồi hẵng nói."

"Tất cả đều là chuyện ông trời định sẵn, trước đó bần đạo cũng đã có chút phỏng đoán nhưng cuối cùng vẫn khó mà đề phòng được."

Vô Trần đạo nhân thở dài.

Ông ta nói vậy.

Trên thực tế thì trước đó Vô Trần đạo nhân cũng đã có sự đề phòng. Phật môn giảng pháp thất bại, nhất định họ sẽ có thủ đoạn khác, ông ta còn đoán được tới mức chắc sẽ xảy ra tại Ma hải.

Cho nên khoảng thời gian đó ông ta cũng thỉnh thoảng sẽ chạy đến Ma hải, xem xem có vấn đề gì xảy ra hay không.

Nhưng vấn đề là trên đời này có tứ đại Ma vực, cho dù ngươi thật sự muốn đề phòng cũng không phòng được.

Huống hồ đối phương còn là Già Lam thần tăng, là nhất phẩm Phật môn, phòng ngày phòng đêm, trộm nhà khó phòng.

Tất cả những chuyện này đều là do ông trời sắp xếp sẵn cả rồi, phòng một ngày, một tháng, một năm thì được, nhưng ba bốn năm sau, nên thành thế nào sẽ ra thế ấy.

Việc trước mắt cần phải làm chính là giải quyết chuyện phiền toái này sau đó lại đi tính sổ với Phật môn.

Nếu như bây giờ xảy ra nội chiến, thế mới thật sự là điều đáng sợ, nếu như mặc kệ chuyện của Ma hải bỏ qua một bên thì chỉ sợ sẽ ủ ra mầm họa lớn ngập trời.

Nghe được những lời mà Vô Trần đạo nhân nói, Nữ đế khẽ gật đầu, sao nàng lại có thể không biết đạo lý này được chứ?

Thở dài một hơi.

Nữ đế chậm rãi lên tiếng:

“Ý của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, trẫm, khó mà đồng ý được.”

Nữ đế hiểu rất rõ lời nói của Vô Trần đạo nhân, nhưng nàng chỉ khẽ đáp lại một câu, không thể thuận theo ý của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân cũng không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

“Bệ hạ, vì sao lại như vậy?”

“Nếu như vương triều Đại Ngụy không đồng ý thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không đồng ý.”

“Nếu như ba đại vương triều xem nhẹ mặc kệ thì chỉ sợ những viện trợ đã được mời đến kia cũng sẽ sinh ra lòng riêng, đến lúc đó thì phiền phức rồi.”

Ông ta có chút không hiểu được.

Dù sao nếu như vương triều Đại Ngụy không đồng ý yêu cầu này thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không thể nào đồng ý yêu cầu này.

Cho nên trong lòng mấy vị nhất phẩm được mời đến kia nhất định sẽ không thoải mái, dù sao thì Trung châu ở gần Ma hải, dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa thì nơi xảy ra chuyện vẫn sẽ là Trung châu.

Xui xẻo không đến lượt bọn họ.

Đến bản thân ngươi cũng đã không quan tâm rồi, mắc mớ gì ta phải xen vào?

Từ đó mà nói, chỉ có hại chứ chẳng được chút lợi lộc nào.

Nghe những lời Vô Trần đạo nhân nói, Nữ đế khẽ thở dài, nàng nhìn về phía đối phương rồi chầm chậm lên tiếng:

“Đạo trưởng.”

“Không phải trẫm không hiểu được những mặt lợi và mặt hại bên trong, chỉ là nhất phẩm Đại Ngụy không thể ra mặt được.”

“Nhưng trẫm có thể đồng ý rằng nhất phẩm của vương triều Đại Ngụy chắc chắn sẽ không ra tay.”

Quý Linh lên tiếng.

Bây giờ vương triều Đại Ngụy có hai vị nhất phẩm, một người đang bế tử quan, một người đang trấn áp tiên thi.

Sao có thể rời đi được chứ?

Nếu như bọn họ thật sự miễn cưỡng rời đi thì bản thân vương triều Đại Ngụy cũng khó lòng đảm bảo được.

Cho nên chỉ có thể như vậy thôi.

Câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân lại cau mày:

“Bệ hạ, như vậy chỉ sợ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ không đồng ý.”

“Chẳng qua, khẩn cầu bệ hạ có thể nói rõ lý do cho bần đạo.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng.

Ông ta hiểu được trong lòng Nữ đế có nỗi khổ nhưng lại càng hiểu rõ hơn một chuyện, nếu như Nữ đế làm vậy thì đám người kia sẽ không chịu đồng ý.

Đến lúc đó sẽ tạo ra sự mất cân bằng, nếu như tất cả mọi người đều buông xuôi vậy thì chỉ có thể trơ mắt nhảy vào cái bẫy của kẻ địch.

Cho nên ông ta mới cần một lý do từ Nữ đế.

Một lý do có thể thuyết phục được mọi người.

Nghe được câu hỏi của Vô Trần đạo nhân, Quý Linh rất bình tĩnh, nàng nhìn về phía Vô Trần đạo nhân:

“Nếu như Đại Ngụy phái nhất phẩm ra.”

“Rất có thể sẽ tạo thành sát nghiệt vô lượng. Trẫm nghi ngờ chuyện của Ma hải là do có người muốn nhắm vào Đại Ngụy.”

“Nếu như Ma hải thật sự bạo loạn thì vẫn còn có cách để cứu vãn.”

“Nhưng nếu như Đại Ngụy có chút sai lầm gì thì đừng nói là nhất phẩm trong thiên hạ tụ lại, coi như có thêm mười vị nhất phẩm nữa cũng chỉ là chuyện vô ích mà thôi.”

Nữ đế đã nói đến nước này rồi, tin rằng Vô Trần đạo nhân cũng hiểu được.

Đúng là như vậy.

Mặc dù Vô Trần đạo nhân không biết cuối cùng thì ở Đại Ngụy có thứ gì đáng sợ.

Nhưng ông ta hiểu, Quý Linh đã nói đến mức này cũng đã nói lên thái độ của nàng rồi.

Nghĩ đến đây, Vô Trần đạo nhân lên tiếng:

“Nếu đã như vậy thì bần đạo cũng không nói thêm gì nữa.”

“Bần đạo sẽ đi đến vương triều Đột Tà xem xem có thể thay bằng cách nào khác hay không.”

Vô Trần đạo nhân cũng không nhiều lời. Vương triều Đại Ngụy đã từ chối chuyện phái nhất phẩm ra viện trợ, đây cũng không phải là tin tức tốt gì.

Ít nhiều gì cũng sẽ làm cho lòng các vị nhất phẩm có chút ngăn cách.

Nhưng thái độ của Quý Linh đã kiên quyết như vậy, ông ta cũng không biết nên nói gì thêm.

Trước tiên chỉ có thể đến chỗ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên xem thử xem sao.

Chương 1278: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (2)

Cứ như vậy.

Đêm về khuya.

Vô Trần đạo nhân đi đến vương triều Đột Tà.

Ông ta nói chuyện với hoàng đế Đột Tà tròn hai canh giờ.

Sau đó lại đi về phía vương triều Sơ Nguyên.

Ông ta thân là nhất phẩm, tất nhiên đế vương của hai đại vương triều sẽ tiếp đãi một cách nghiêm túc.

Đợi sau khi trò chuyện thương lượng xong.

Không có bất kỳ chuyện ngoài dự tính nào.

Đối với hành động của vương triều Đại Ngụy, hai đại vương triều cảm thấy rất tức giận.

Cho rằng Ma hải xảy ra chuyện có liên quan đến chúng sinh trong thiên hạ, thế mà vương triều Đại Ngụy cũng không phái nhất phẩm ra viện trợ, làm vậy thật hổ thẹn với hai chữ vương triều.

Đồng thời bọn họ cũng bày tỏ thái độ nếu như vương triều Đại Ngụy không viện trợ nhất phẩm thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không viện trợ.

Đây chính là thái độ của bọn họ.

Sau khi biết được thái độ này của họ.

Vô Trần đạo nhân không quay về Đại Ngụy mà đi thẳng vào Ma hải, thương lượng với các vị nhất phẩm khác.

Đúng là như vậy.

Thái độ của vương triều Đại Ngụy đã làm cho các vị nhất phẩm cực kỳ phẫn nộ, thậm chí cường giả nhất phẩm Bắc châu còn thẳng thừng lạnh lùng châm chọc Đại Ngụy.

Nếu như Ma hải bạo loạn, giai đoạn đầu sẽ không ảnh hưởng đến Đại Ngụy nhưng giai đoạn thứ hai, Đại Ngụy trốn không thoát.

Đúng là như vậy, về chuyện này thì đúng là vương triều Đại Ngụy có hơi quá đáng thật.

Đối với chúng sinh trong thiên hạ mà nói, Ma hải xảy ra chuyện đối với ai cũng là một trận họa loạn.

Không ai được phép chỉ lo cho riêng bản thân mình được.

Vào thời điểm quan trọng này mà vương triều Đại Ngụy lại còn chỉ nghĩ đến riêng bản thân mình, điều này sao có thể được?

Vì vậy, có hai vị nhất phẩm trực tiếp rời khỏi đây, đúng là đã cực kỳ tức giận.

Điều may mắn chính là Vô Trần đạo nhân cũng đã giải thích rõ Đại Ngụy có lý do nên không viện trợ được.

Hơn nữa Vô Trần đạo nhân cũng nói một cách rất nghiêm túc.

Đại Ngụy vương triều có ẩn giấu một bí mật, ông ta không nói thẳng ra nhưng cũng đã âm thầm nhắc đến vài chuyện.

Cho rằng nếu như vương triều Đại Ngụy phái nhất phẩm đến viện trợ thì sẽ chọc phải tai họa càng lớn hơn.

Chẳng qua khi nói những câu này, ông ta cũng đã tránh Già Lam thần tăng đi.

Sau khi nghe xong lời giải thích của Vô Trần đạo nhân, sự phẫn nộ trong lòng mọi người cũng đã thoáng giảm đi chút ít.

Nhưng vẫn có hơi không vui như cũ.

Dù sao nói thì nói như vậy, nhưng ai biết nó là thật hay giả đâu? Ngươi nói như thế thì nhất định là như thế à?

Nghĩ theo một hướng cực đoan thì có phải do chính vương triều Đại Ngụy các ngươi ra tay? Ép mọi người phải cùng nhau đi trấn áp Ma hải, còn ngươi thì mượn cơ hội này để thống nhất Trung châu?

Điều này tuy rất cực đoan nhưng không có nghĩa là nó không thể nào.

Chẳng qua là người có thể trở thành nhất phẩm cũng sẽ không chỉ biết dùng nắm đấm để suy nghĩ, đám người cũng biết cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng.

"Các vị."

"Bần đạo có một suy nghĩ, nếu như vương triều Đại Ngụy không đồng ý viện trợ, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không muốn viện trợ, chẳng bằng như thế này đi."

"Ký kết lệnh cấm nhất phẩm."

"Chuyện của Ma hải đúng là không cần nhất phẩm Đại Ngụy nữa nhưng trước mắt chúng ta đã có mười bốn vị nhất phẩm."

"Nếu như cộng thêm vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên là đã có mười sáu vị, còn có thêm hai vị của Phật môn."

"Về lý thuyết mà nói thì để họ đi trông giữ tứ đại Ma vực, vậy thì vấn đề cũng không lớn lắm, nhưng tất cả nhất phẩm đều phải ký tên vào lệnh cấm."

"Trước khi tai họa ở Ma hải còn chưa hoàn toàn lắng xuống thì tất cả các nhất phẩm trong thiên hạ đều không được ra tay, cứ như vậy thì cũng coi như có thể cân bằng tam đại vương triều với nhau, các người cảm thấy thế nào?"

Vô Trần đạo nhân nghĩ ra một cách như vậy.

Trên thực tế thì có nhất phẩm của ba đại vương triều hay không cũng không phải là quan trọng gì lắm.

Đã có đến mười sáu vị rồi.

Nếu như mười sáu vị nhất phẩm mà cũng không thể giải quyết được vậy thì có thêm bốn người kia vào cũng chẳng thể làm được gì nhiều.

Cái tất cả mọi người cần ở đây chỉ là một thế cân bằng.

Đâu thể nào có chuyện lòng chúng ta hướng về thiên hạ, còn các ngươi lại thảnh thơi nằm nghỉ ngơi?

Ai mà chịu đồng ý cho được?

Già Lam thần tăng đồng ý lời này, bởi vì đây là phiền phức do ông ta gây ra, còn những người còn lại, trong lòng họ ít nhiều gì cũng đều thấy không thoải mái.

Nếu như không có Vô Trần đạo nhân giảng hòa ở giữa thì chỉ sợ họ đã cãi nhau thật rồi.

"Cũng không phải là không thể được."

"Nếu như như vậy rồi mà Đại Ngụy kia còn không đồng ý nữa, vậy bần đạo sẽ trực tiếp đi khỏi đây luôn."

"Ừ, có thể chấp nhận được."

"Như vậy cũng được."

Các vị nhất phẩm khẽ gật đầu.

Trên thực tế thì họ không quá muốn đồng ý, nhưng vì chúng sinh trong thiên hạ, họ không thể hành động theo cảm tính được.

Đám người cũng ồn ào đồng ý.

Có được sự đồng ý của mọi người.

Vô Trần đạo nhân cũng không nói gì dài dòng thêm nữa, chuyện này nhất định phải được nhanh chóng quyết định mới được.

Kẻ địch ở trong tối lúc nào cũng có thể ra tay, bọn họ nhất định phải ổn định thế cục.

Cứ như vậy.

Sau một canh giờ.

Vô Trần đạo nhân lại đi đến Đại Ngụy, lại gặp Quý Linh một lần nữa, ông ta nói ra suy nghĩ của mình.

Nữ đế Đại Ngụy trực tiếp đồng ý mà chẳng có chút do dự gì.

Dù sao thì không cử viện trợ đã là đuối lý rồi, cho dù có nhiều lý do hơn nữa nhưng nếu không nói ra được, vậy thì cũng sẽ

chẳng có ai tin tưởng.

Đã nói đến nước này rồi, Nữ đế cũng hiểu được, đây đã là mức chịu đựng cuối cùng của Vô Trần đạo nhân.

Cho nên nàng đồng ý.

Nữ đến đã đồng ý rồi, Vô Trần đạo nhân cũng không dài dòng gì, ông ta lại chạy qua vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Hai đại vương triều cũng thẳng thắn bày tỏ thái độ.

Có thể đồng ý, nhưng chẳng qua cũng có mấy yêu cầu.

Lệnh cấm nhất phẩm nhất định phải được kéo dài cho đến khi náo động kết thúc, trong lúc đó, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra thì cũng tuyệt đối không cho phép nhất phẩm ra tay.

Nếu không thì chẳng có ý nghĩa gì mấy.

Chương 1279: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (3)

Vừa nghe xong điều này, không hiểu sao Vô Trần đạo nhân lại cảm thấy có hơi kỳ lạ, nhưng cũng có thể lý giải được.

Dù sao thì nhất phẩm cũng có lực sát thương quá lớn, nếu như đã là lệnh cấm vậy thì nhất định phải được quán triệt một cách triệt để, nếu như không chấp hành nghiêm ngặt thì hậu quả đối với mọi người mà nói cũng là một chuyện xấu.

Chẳng qua Vô Trần đạo nhân vẫn lờ mờ cảm thấy trong câu này có gì đó mờ ám.

Ông ta không trực tiếp đồng ý mà chỉ để đó trước.

Đồng thời, yêu cầu mà vương triều Sơ Nguyên đưa ra lại càng quái lạ hơn nữa.

Lệnh cấm chỉ tồn tại với những nhất phẩm trước mắt, nếu như chuyện Ma hải tốn đến mười năm, hai mươi năm hay thậm chí là năm mươi năm cũng không thể bình ổn lại được.

Khoảng thời gian như thế nếu như có người tấn thăng lên nhất phẩm vậy thì bọn họ có thể ra tay được.

Đây là ý của vương triều Sơ Nguyên.

Thay một cách khác mà nói thì chơi một lần chơi lớn một vố luôn, mọi người cùng trở về nơi bắt đầu.

Ba đại vương triều đều không có nhất phẩm nhưng có thể bồi dưỡng ra nhất phẩm mới được mà.

Nếu như bồi dưỡng được rồi thì mặc kệ sau đó xảy ra chuyện gì, tất cả các nhất phẩm đều không được xen vào.

Nếu như ai dám can thiệp thì các vị nhất phẩm còn lại nhất định phải cùng nhau ra tay.

Trừ phi Ma hải ngừng náo động, nếu không thì không thể can dự vào chuyện của thế tục.

Tổng hợp ra các yêu cầu của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Rất hiển nhiên.

Bọn họ muốn gây sự.

Vô Trần đạo nhân cũng không ngốc, đối phương đưa ra yêu cầu này chỉ đơn giản là muốn hạn chế nhất phẩm trong thiên hạ.

Mọi người trở về nơi bắt đầu, ba đại vương triều đã hòa bình nhiều năm, cuối cùng cũng muốn ra tay rồi.

Thật ra thì nói tới nói lui, Vô Trần đạo nhân cũng rõ đơn giản chỉ là bây giờ khi thấy Đại Ngụy lại quật khởi, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ ra long đỉnh Đại Ngụy.

Nếu như còn không ra tay nhất chìm nhuệ khí của Đại Ngụy thì chỉ sợ đợi thêm một khoảng thời gian nữa, Đại Ngụy thật sự sẽ bay lên trời luôn.

Nếu như Đại Ngụy mặc dù đã có sẵn nền tảng nhưng dân chúng trong nước lại sống cảnh lầm than thì bọn họ sẽ vui vẻ đứng nhìn.

Đại Ngụy của bây giờ chẳng những có được nền tảng nhất phẩm mà trong nước cũng vô cùng phồn vinh.

Đây là điều mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

Muốn gây ra chút thủ đoạn cũng đã vô dụng rồi, lại càng không thể nào chiến tranh toàn diện được. Đại Ngụy có hai vị nhất phẩm, nếu như thật sự muốn chiến tranh toàn diện vậy thì sẽ không chiếm được chút lợi ích nào.

Cho nên đối với bọn họ mà nói, lần này là một cơ hội ngàn năm có một.

Yêu cầu của hai đại vương triều trông thì có vẻ hợp lý nhưng bên trong cất giấu tâm tư gì thì chỉ nghĩ sơ qua cũng đủ biết.

Vô Trần đạo nhân không nói thêm gì, mấy chuyện kiểu như vương triều tranh đấu này cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Đây là tranh đấu thế tục, có thuyết phục cũng chẳng được ích lợi gì.

Ông ta không nói gì thêm mà trực tiếp phi thẳng đến Đại Ngụy, nói rõ cách nghĩ của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cho Quý Linh.

Để cho tự Quý Linh đưa ra quyết định.

Đối với các vị nhất phẩm còn lại thì điều kiện mà vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên nói ra cũng không tính là khó khăn gì, cũng chỉ là một sự bảo vệ bản thân mà thôi.

Dù sao cũng là do Đại Ngụy không phái nhất phẩm ra, bọn họ chỉ có thể làm vậy.

Đối mặt với lời đề nghị của hai đại vương triều.

Chỉ trong phút chốc Nữ đế đã biết đối phương đang mưu toan ý định gì.

Nàng không đồng ý thẳng luôn mà bảo Vô Trần đạo nhân đợi một ngày.

Quý Linh cần phải đi trưng cầu vài chuyện.

Hôm sau.

Quý Linh đưa ra câu trả lời.

Đồng ý với điều kiện kia.

Nhưng còn có một yêu cần, trong ba năm này, ba đại vương triều sẽ không xảy ra bất cứ trận chiến tranh nào, bảo vệ lẫn nhau.

Yêu cầu này vừa được đưa ra, Vô Trần đạo nhân cũng hiểu rõ đôi chút.

Có thể thấy được.

Vương triều Đại Ngụy cũng có sự chuẩn bị, mặc dù không biết đó là cái gì nhưng ba đại vương triều mỗi bên đều có lòng riêng.

Đây chính là tranh đấu ở thế tục. Vô Trần đạo nhân trầm mặc, cũng hiểu rõ được một đạo lý.

Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ.

Đối với yêu cầu của vương triều Đại Ngụy, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng đồng ý một cách vui vẻ.

Cứ như vậy, dưới sự hòa giải của Vô Trần đạo nhân.

Ba ngày sau tại Tiên Môn Mẫu ở Phật môn.

Ba đại vương triều sẽ ký kế khế ước tương ứng dưới sự chứng kiến của các vị nhất phẩm.

Đạt được lệnh cấm nhất phẩm và hiệp ước đình chiến ba năm.

Vào ngày này, thiên hạ xôn xao.

Dù sao thì nếu như âm thầm ký kết bản hiệp ước như thế nào sẽ làm cho người ta cảm thấy nghi ngờ.

Nhưng đối với đa số bách tính mà nói thì đây là một chuyện tốt, dù sao cũng có thể đổi được sự hòa bình trong ba năm, mặc dù chỉ có ba năm thôi nhưng cũng đủ lắm rồi.

Chỉ là đối với một bộ phận nhỏ người mà nói thì bản hiệp ước này mang ý nghĩ sâu xa.

Bất kể như thế nào thì chính là.

Thời đại hòa bình đã đến.

Như vậy, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng thoái mái mà phái hai vị nhất phẩm ra trấn giữ Ma hải.

Mời tám vị nhất phẩm đã cùng nhau thương lượng kỹ, trong tứ đại Ma vực, ngoài mười hai đại hạp cốc ra thì ba nơi còn lại, mỗi nơi sẽ phái ra hai người canh gác ngày đêm, còn Ma hải thì ngoài định mức, phái thêm hai người phòng thủ.

Còn có mười vị nhất phẩm, hợp sức cùng nhau khắc ấn trận pháp, luyện chế pháp khí và viết ra một loại kinh phật nhất phẩm, nghĩ cách ngăn chặn Ma hải bạo loạn.

Cách này rất tốt, đám người cũng phân công rõ ràng.

Nhưng điều làm cho đám người cảm thấy khó xử chính là.

Không đến ba ngày.

Ma hải lại không ngừng bốc lên, càng ngày càng đáng sợ, vố dĩ là bốn vị cường giả nhất phẩm thay nhau phòng thủ, bây giờ phải có thêm bốn vị cường giả nhất phẩm nữa thay phiên nhau trấn áp.

Nhưng điều làm cho mọi người cảm thấy khó giải quyết nhất cũng không phải là chuyện này.

Mà là vào ngày thứ bảy.

Có yêu ma đến Ma hải đánh cắp ma khí của Ma hải.

Chương 1280: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (4)

Lúc bị phát hiện, chúng đã đánh cắp ma khí được hai ngày, hơn nữa lại còn tấn thăng từ tòng lục phẩm lên ngũ phẩm.

Đây không phải là tín hiệu tốt đẹp gì.

Hơn nữa nếu đã có một con yêu ma thì có nghĩa là sẽ có càng nhiều yêu ma nữa còn đang ẩn nấp.

Dù sao thì bản thân Ma hải đã là nơi có ma khí tụ tập, coi như thật sự có yêu ma trốn ở nơi này thì cũng chẳng có cách nào tra ra được.

Vì vậy đã có nhất phẩm tuần tra Ma hải.

Đúng thật là đã phát hiện ra mấy trăm con yêu ma đang âm thầm ẩn nấp.

Đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Mấy yêu ma này có thể là ở gần đây, đã nhận ra điều bất thường nên mới chạy tới, chỉ sợ sẽ càng lúc càng có nhiều yêu ma đến đây tụ tập.

Đừng nói đến chuyện gì khác, trong Ma hải có tà thần khôi phục lại hay không là một chuyện.

Nếu như lại nuôi dưỡng cho đám yêu ma này mạnh mẽ hơn thì lại là một chuyện không hay chút nào.

Hôm sau.

Y hệt như những suy đoán của Vô Trần đạo nhân.

Bên trong Ma hải đã xuất hiện không ít yêu ma, nhiều hơn gấp mấy chục lần so với ngày hôm qua. Mặc dù toàn bộ đều đã bị giết.

Nhưng bọn họ cũng nhận ra được rằng tin tức đã bị rò rỉ ra bên ngoài.

Chỉ sợ sẽ có nhiều yêu ma chạy đến đây hơn nữa.

Mặc dù có nhất phẩm trấn áp ở nơi này nhưng cũng không thể ngăn nổi ma khí do Ma hải tỏa ra.

Đối với yêu ma mà nói thì những thứ này đúng là thứ đại bổ.

Người có lòng tham.

Yêu ma lại càng tham hơn.

Thời gian dần trôi, đối với người trong thiên hạ mà nói thì hết ngày này đến ngày khác trôi qua, dường như chẳng có chút thay đổi nào.

Nhưng đối với mấy nhất phẩm trong Ma hải mà nói.

Khoảng thời gian này quá đau khổ.

Càng ngày yêu ma xuất hiện càng nhiều, từ ban đầu không đến một trăm, bây giờ chẳng qua chỉ mới nửa tháng mà quanh Ma hải đã tụ tập mấy mươi vạn con yêu ma.

Thậm chí số lượng này còn không ngừng tăng lên, không ngừng tăng lên.

Hơn nữa vấn đề của Ma hải lại càng khủng khiếp hơn.

Chỗ mắt biển đã bộc phát ra ma khí một lần, tám vị nhất phẩm thay phiên nhau trấn áp ma khí.

Nhưng số lần ma khí bạo động lại ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng thường xuyên.

Mãi đến khi sáu bảy ngày sau.

Ma khí của toàn bộ Ma hải càng lại càng khủng khiếp hơn.

Mấy trăm vạn yêu ma tụ tập ở khu vực này đánh cắp ma khí.

Có nhất phẩm ra tay, một kiếm chém chết mấy vạn yêu ma nhưng phiền phức mang lại sau đó lại càng khủng kinh khủng hơn.

Những yêu ma bị chém chết kia, tinh huyết và hồn phách của chúng sẽ dung nhập toàn bộ vào trong Ma hải dẫn đến những trận bạo động càng đáng sợ hơn.

Nói một cách khác thì những yêu ma này đã đánh cắp ma khí, nếu như chết ở nơi này thì ma khí sẽ được trả về cho Ma hải,

ma khí phóng ra sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng những thứ này cũng chưa xem là gì, ma thần đang bị phong ấn có phải cũng có thể hấp thu được loại năng lượng này hay không.

Đây dường như là một chuyện khó giải.

Giết cũng không được mà không giết cũng không được.

Cũng đâu thể nào để cho đám yêu ma kia đánh cắp những ma khí này?

Cho nên các vị nhất phẩm cực kỳ bực bội, đến cuối cùng chỉ có thể mượn nhờ pháp khí bắt đám yêu ma này lại, đưa đến chỗ khác rồi giết.

Nhưng làm vậy thì quá phiền rồi.

Pháp khí có thể chứa được bao nhiêu yêu ma?

Căn bản là không giết hết được.

Vốn cho rằng vấn đề Ma hải này không có gì quá lớn.

Nhưng bây giờ các vị nhất phẩm mới phát hiện ra bọn họ đã nghĩ sai rồi.

Đánh giá thấp sự đáng sợ của Ma hải rồi.

“Già Lam, tội ngươi đáng chết vạn lần.”

Có người thật sự không chịu nỗi, không nhịn được mà nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn chằm chằm về phía Già Lam thần tăng.

Trong ánh mắt tràn đầy sự hung ác.

Đối mặt với vẻ hung ác như vậy, Già Lam thần tăng cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể cúi đầu niệm một câu A di đà phật.

Ông ta đang giả điếc.

Đám người cũng hiểu nhưng không thể làm gì, trước mắt Phật môn có ba vị nhất phẩm đều đã đến giúp đỡ, không cần phải tiếp tục chỉ trích nữa.

Nhưng nỗi căm hận đối với Phật môn cũng đã đến đỉnh điểm.

Già Lam thần tăng cũng hiểu nếu như Ma hải có thể ổn định lại thì tất nhiên ông ta sẽ phải trả một cái giá đắt thê thảm.

Cuối cùng.

Tai họa thật sự cũng đã xuất hiện.

Ma hải đột nhiên phóng ra một luồng ma khí khủng khiếp, toàn bộ mắt biển đã ngưng tụ thành một chùm vòi rồng hừng hực vô cùng, ánh sáng phóng lên tận trời.

Giống như diệt thế vậy.

Mà bên trong ánh sáng, một bóng dáng xuất hiện cao tròn trăm trượng, đầu rồng thân người, đứng bên trong gió lốc, hệt như diệt thế ma thần.

Rống.

Một tiếng rồng gầm vang trời, toàn bộ Ma hải đã hoàn toàn bộc phát, bên trong mắt biển phóng ra một lượng ma khí vô tận.

Sau đó là mấy ngàn đạo ấn ký hình rồng khó hiểu bay ra, chui vào trong cơ thể yêu ma.

“Đừng để bị hù doạ, đây chỉ là ma niệm chứ không phải thân thể thật sự, trấn áp lại.”

Vào thời điểm mấu chốt, Vô Trần đạo nhân hét lên một tiếng, tám vị nhất phẩm lập tức ra tay trấn áp.

Trong lúc nhất thời, Phật quang bắn lên trời, linh khí tràn ngập.

Sức mạnh võ đạo bay ra, kiếm khí chém ngang tất cả.

Đúng là như vậy, giống như Vô Trần đạo nhân đã đoán, đây chỉ là ma niệm chứ không phải chân thân.

Cuộc bạo loạn này rất nhanh đã bình ổn lại.

Chỉ là, điều khiến cho bọn họ không thể nào chấp nhận được.

Đó là mặc dù náo động đã ngừng ngưng ma khí mới lại bắt đầu tỏa ra, bị vô số yêu ma hấp thu.

Con số đã đến ngàn vạn yêu ma, vào thời khắc này, chúng nó hầu như đã tấn thăng tập thể.

Bọn họ có thể cảm nhận được có yêu ma nhị phẩm đã ra đời.

Đây là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng chuyện đáng sợ hơn nữa lại nối tiếp nhau mà đến.

Những yêu ma có được sự gia trì của ma khí, nhất là những yêu ma mới có được ấn ký hình rồng kia đã có được lợi ích cực lớn trong cuộc bạo động lần này.

Bọn chúng đã chạy khỏi nơi này.

Nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự giết chóc.

“Đừng để bọn chúng chạy trốn.”

“Truy sát.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng không chút do dự nào, bảo đám người truy sát đám yêu ma này.

Trong phút chốc.

Ba vị nhất phẩm Phật môn ở nguyên tại chỗ tiếp tục trấn thủ, năm vị còn lại đi truy sát đám yêu ma kia.

Chương 1281: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (5)

Đây là một trận sát kiếp.

Năm vị nhất phẩm đồng loạt ra tay giống như là muốn hủy thiên diệt địa.

Rời khỏi phạm vi Ma hải, Kiếm vô cực chém ra một đạo kiếm mang vạn trượng giết được vô số yêu ma.

Đông châu Võ đế cũng đánh ra một quyền, máu tanh đầy trời.

Nhưng cho dù là có kịp thời ngăn chặn thì vẫn có một lượng lớn yêu ma chạy thoát được như thường.

Hơn nữa phiền phức lại hoàn toàn hiện rõ.

Những yêu ma chạy trốn kia như nổi điên, những nơi chúng đến cơ hồ là chẳng có cái gì được sống, toàn bộ đều bị giết sạch

Trong lúc nhất thời, ba đại vương triều hầu như đã đồng loạt điều động quân đội trấn áp họa loạn yêu ma.

Không ai ngờ đến mọi chuyện sẽ trở nên ngày càng ác liệt, càng lúc càng khó giải quyết như vậy.

Hơn nữa điều đáng sợ hơn chính là.

Sau khi một số lượng lớn yêu ma bỏ trốn thì lại có thêm một đám lớn yêu ma chạy vào Ma hải, muốn đánh cắp sức mạnh ma thần.

Đây mới là điều đáng sợ nhất.

Trường hạo kiếp này không ngừng lan tràn, cũng may chính là tam đại vương triều đã lập tức phái quân đội ra trấn áp náo động, phòng ngừa trận tai họa này một cách hiệu quả.

Nhưng đám người cũng hiểu được rằng bây giờ có thể ngăn chặn được nhưng chỉ sợ lại thêm một hai lần nữa.

Nếu như thật sự như vậy.

Thì đúng là phiền phức thật rồi.

Giờ này khắc này, thất đại tiên môn cũng đồng thời phái các đệ tử ra để tuần tra tru sát yêu ma.

Đông châu đế tộc cũng không nhàn rỗi.

Ba đại vương triều cũng đã làm tốt tất cả các công tác chuẩn bị.

Tất cả mọi người đều hiểu nếu như không dùng hết sức để ứng phó trận đại nạn này thì nó sẽ mang đến tai họa cho thiên hạ.

Điều may mắn chính là.

Vào thời khắc mấu chốt.

Cuối cùng Vương Triều Dương cũng làm được một chuyện tốt. Hắn ta dùng thánh huyết của bản thân mở ra kinh văn nho đạo của đại thánh nhân, tự mình đến Ma hải.

Mặc dù chỉ là một chương kinh văn không trọn vẹn của thánh nhân nhưng cũng đủ lắm rồi.

Dựa vào kinh văn thánh nhân.

Vương Triều Dương đã diệt được vô số yêu ma.

Bên trong Ma hải, sau khi kinh văn được phóng lên tận trời thì Hạo Nhiên chính khí lại như biển rộng sông dài quét ngang toàn bộ Ma hải.

Không biết có bao nhiêu yêu ma chết dưới kinh văn của thánh nhân.

Hơn nữa sau khi bị Hạo Nhiên chính khí giết chết, ma khí cũng không bị trả lại làm cho tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Thậm chí trận náo động ở Ma hải cũng bị áp chế một cách hữu hiệu.

Làm cho mọi người thở ra một hơi thật nhẹ nhõm.

Mặc dù vẫn không trị được tận gốc nhưng ít nhất thì cũng hóa giải được một lượng áp lực to lớn.

Nếu không lại để cho nó bùng nổ một lần nữa thì phiền to thật rồi.

Cũng chính vì vậy mà thanh danh của Vương Triều Dương đã vang vọng rất xa.

Khoảng thời gian này, vì hành động của tam đại vương triều và những chuyện đồn thổi đã nghe được mà mọi người trong thiên hạ ai cũng thấy thấp thỏm lo âu.

Nhất là bách tính của ba đại vương triều.

Họ lại càng thêm nơm nớp lo sợ, sợ họa loạn yêu ma sẽ lan tràn đến Trung châu.

Nếu như thật sự là như vậy vậy thì sinh linh sẽ lầm than.

Cho nên, bất luận là trước đó Vương Triều Dương đã làm gì thì hành động này của hắn cũng đã giành được ấn tượng tốt của bách tính trong thiên hạ.

Cũng chính bởi vì vậy mà có rất nhiều học sinh đã xin vào Thiên địa Văn cung học.

Con người chính là như vậy, chỉ cần ai đối xử tốt với họ thì những chuyện trong quá khứ đều sẽ không còn đáng kể nữa.

Đây là một loại thiện.

Hơn nữa, với những hành động và cử chỉ của Vương Triều Dương, xét kỹ mà nói thì cũng không có gì quá khác người, cho nên chỉ mượn chuyện này thôi, hắn cũng đã nhận được một lượng dân ý và công đức lớn.

Chẳng qua ai cũng hiểu đây chẳng qua chỉ là làm dịu áp lực đi mà thôi, chẳng thể hoàn toàn giải quyết được phiền phức.

Nguy cơ lớn vốn vẫn chưa giải trừ được.

Nhưng điều khiến cho người ta tò mò đó là trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh Tiêu đang ở đâu?

Mãi mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu.

Điều này khiến cho người ta khó hiểu.

Trước trước sau sau đã gần hai tháng rồi thế mà Hứa Thanh Tiêu lại chưa từng xuất hiện, như vậy làm sao có thể khiến cho

người ta không tò mò nghi hoặc được.

Mà vào lúc này.

Tại vùng đất Tây châu.

Nơi đây là biên cảnh Tây châu, một nơi hoang vu vắng vẻ.

Tây châu vốn là khu vực hoang vu nhất trên đời này, chẳng qua sau khi Phật môn đến, nơi này đã tỏa ra ánh sáng của sự sống mới.

Chẳng qua nếu như muốn biến Tây châu thành mảnh đất lành thì dường như là chuyện không thể nào.

Cho nên đa phần Tây châu vẫn là vùng đất hoang vu như cũ.

Động một chút là đất chết trăm dặm.

Mà ở đại hạp cốc của vùng đất này.

Xuất hiện một bóng dáng.

Bóng dáng này chính là Tuệ Tâm thần tăng.

Hắn đang đi bộ từ biên cảnh Đại Ngụy đến Tây châu.

Vì để bày tỏ sự thành kính của mình, hắn đã phong ấn tu vi, dùng thân thể người phàm để cảm ngộ tự nhiên.

Trong hai tháng này, đôi bàn chân hắn đã mọc ra một vết chai thật dày.

Không biết đã bị mài mòn bao nhiêu lần.

Vẻ mặt hắn tiều tuy, đâu còn dáng vẻ thần tăng thanh tú nào nữa, cứ như một tên dã nhân vậy.

Mồm đầy râu ria, môi khô khốc cùng với áo quần rách rưới.

Dọc theo con đường này, nếu như không phải có người bố thí thì chỉ sợ hắn đã chết đói lâu rồi.

Hai tháng qua.

Đại thừa Phật pháp hay không Đại thừa Phật pháp thì Tuệ Tâm không biết, nhưng hắn biết xém chút chết đói cũng là thật.

Thế tôn nói, Đại thừa Phật pháp đang ở trong chùa ở Tây châu, trên đoạn đường này, hắn đã bái lạy rất nhiều chùa miếu, tĩnh

tọa một hồi lâu.

Nhưng đáng tiếc lại chẳng tìm được gì cả.

Nếu như không phải cực kỳ tin tưởng Hứa Thanh Tiêu thì Tuệ Tâm cảm thấy mình như đang bị đùa bỡn.

Trên núi hoang.

Mặt trời hừng hực.

Trên trán hắn có chút mồ hôi, còn bụng thì đói đến kêu vang.

Tính ra thì hôm nay đã là ngày thứ năm hắn không ăn rồi.

Hồi đó khi có pháp lực bảo vệ, có ăn hay không cũng không quan trọng nhưng bây giờ, sau khi tự phong ấn tu vi trở thành người phàm, hắn mới phát hiện ăn no uống tốt là chuyện thoải mái đến thế nào.

Tìm đến một nơi mát mẻ.

Tuệ Tâm nằm xuống, trong mắt có chút mê mang.

Chương 1282: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (6)

Trong khoảng thời gian này, hắn có nghe nói một vài chuyện, Ma hải đã xảy ra chuyện, yêu ma làm hại nhân gian.

Mặc dù đã được tam đại vương triều và các đại tiên môn còn có Phật môn khống chế.

Nhưng sau khi biết được tin tức này, trong lòng hắn như nghĩ đến chuyện gì đó.

Hắn có hơi phẫn nộ.

Muốn chạy đến Ma hải ngay lập tức, nhưng hắn cũng hiểu rằng mình có đi cũng chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chẳng bằng cứ đi tìm Đại thừa Phật pháp thì hơn.

Nếu như có thể tìm được Đại thừa Phật pháp, nói không chừng có thể trực tiếp chấm dứt bạo loạn.

Nhưng vào ngay lúc này.

Một mùi thơm ngất ngây truyền đến, Tuệ Tâm không nhịn được mà nhìn qua.

Ở nơi xa xa kia.

Trên một đỉnh núi.

Có một ông lão đang dùng lửa nướng một con chim.

“A di đà phật.”

Thấy cảnh tượng này.

Tuệ Tâm thần tăng không nhịn được khẽ cúi đầu tụng niệm phật hiệu.

Đây là sát sinh.

Là giới luật của Phật môn.

Nhưng mà sao thơm quá đi.

Nhưng điều làm cho Tuệ Tâm thần tăng tò mò chính là.

Ở nơi rừng rú hoang vu hẻo lánh này, đang yên đang lành sao lại xuất hiện một ông lão vậy?

Chẳng lẽ lại là thế tôn hóa phàm, đến chỉ điểm Phật pháp?

Nghĩ tới đây, Tuệ Tâm có hơi động tâm.

Hắn cũng không nhiều lời, đứng dậy đi tới.

Không phải vì cái gì khác, mà là vì ở nơi hoang vu hẻo lánh này sao đang yên đang lành lại có một người nhảy ra?

“A di đà phật.”

“Bần tăng Tuệ Tâm, xin chào thí chủ.”

Tuệ Tâm đi tới.

Hắn nhìn về phía ông lão.

Người kia mặc áo thô vải đay, đang nướng một con chim không biết là chim gì, lông đã được nhổ sạch, nội tạng cũng đã được rửa xong.

Trên lửa đỏ, con chim đang bị nướng trên đó, tản ra mùi thơm thoang thoảng.

Ông lão rất thuần thục lấy lông vũ nhúng vào chút dầu, sau đó bôi lên thật đều tay, thỉnh thoảng còn vẩy lên chút hương liệu không biết tên nào đó, trong phút chốc, hương vị cực kỳ thơm.

“Hòa thượng cũng ăn thịt à?”

Giọng của ông lão vang lên, ông nhìn về phía Tuệ Tâm, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

“Không ăn.”

Tuệ Tâm lắc đầu, sau đó nhìn về phía ông lão với vẻ tò mò rồi hỏi:

“Thí chủ, sao ngài lại ở một mình ở nơi rừng núi hoang vu này?”

Tuệ Tâm nói với vẻ tò mò.

Câu này vừa dứt, ông lão uống một ngụm nước rồi nhìn về phía Tuệ Tâm thần tăng, chậm rãi nói:

“Liên quan gì đến ngươi?”

Giọng nói vang lên.

Tuệ Tâm sững sờ.

Khá lắm.

Ra bài không theo lẽ thường chút nào.

Vốn dĩ cho rằng ông lão này sẽ nói ra nhiều lời lẻ chí lý hoặc là kể lại một ít chuyện trông như thông thường nhưng lại chứa đầy đạo lý nhân sinh.

Ai ngờ đâu ông ta lại nói ra mấy lời này?

Ồ, cái này.

Hắn có hơi trầm mặc.

Không biết phải nói thế nào.

Còn ông lão, ông cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục nướng chim.

Ước chừng đã qua hai khắc đồng hồ.

Ông lão cầm lấy giá gỗ lay lay đồ ăn.

Mùi thơm ngào ngạt.

Tuệ Tâm không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó trong lòng lại âm thầm niệm một tiếng a di đà phật.

Còn ông lão, ông cũng không nói nhiều, đợi khi nó hơi nguội một chút rồi bắt đầu ăn như sấm rền gió cuốn.

Tướng ăn của ông rất khó coi.

Món thịt tươi non bị ông xé ra, dầu trơn nhỏ xuống tản ra mùi thơm ngon miệng mê người.

Tuệ Tâm thần tăng thở dài.

Nói thật thì, hắn thật sự rất đói.

Nhưng giới luật Phật môn lại rành rành nơi đó, làm cho hắn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Qua một hồi lâu.

Ông lão đã ăn no, lau lau khóe môi rồi đứng dậy rời đi, cả quá trình đều chẳng nói gì chẳng rằng gì với hắn.

Điều này khiến cho Tuệ Tâm hiểu được, là do hắn đã nghĩ nhiều quá rồi.

Cho dù là khảo nghiệm thì chắc cũng không thể khảo nghiệm theo cách chẳng nói câu nào như vậy.

Ông lão đi rồi, không nói câu gì mà chỉ để lại một đống lửa, đến một ngụm nước cũng không để lại.

Đợi sau khi ông lão đi rồi.

Ánh mắt Tuệ Tâm không nhịn được mà nhìn về phía đống xương cốt.

Còn có một ít thịt thừa và dầu mỡ.

“Haiz, thôi đi, thôi đi.”

Tuệ Tâm đứng dậy đi về phía đống xương, chẳng qua hắn không ăn chúng mà đã chôn chúng xuống, sau đó tụng kinh siêu độ.

Sau khi rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy.

Trong phút chốc, ba ngày đã qua đi.

Vận khí của hắn thật không tốt.

Nơi này là vùng đất chết, hoang vu làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Mười ngày không ăn, hắn đói đến cả người chóng mặt.

Cũng may là do thân thể hắn mạnh mẽ, mặc dù pháp lực tu vi đã bị phong ấn nhưng may có thân thể cường tráng, nếu không thì người bình thường đói bụng bảy tám ngày chắc đã không thể chịu được rồi.

Nhưng đối với Tuệ Tâm mà nói thì đói vẫn còn đỡ.

Quan trọng nhất là khát.

Hắn vẫn đi về phía trước, mong sẽ có một tòa chùa miếu nào đó xuất hiện để hắn hóa duyên một chút.

Chỉ tiếc chính là.

Mãi cho đến đêm khuya.

Hắn cũng chẳng thấy có tòa chùa miếu nào cả.

Cơ thể cũng đã suy yếu đến cùng cực, nếu như còn không ăn nữa thì đói chắc sẽ không chết đói nhưng sẽ làm cho tất cả những công sức trước đó của hắn đổ sông đổ biển.

Đã nói là sẽ tự phong tu vi, nếu như đến trạng thái sắp chết thì tự bản thân hắn sẽ phá giới.

Vậy thì khoảng cách giữa hắn và Đại thừa Phật pháp chỉ sợ sẽ càng xa xôi hơn.

Cuối cùng.

Ngay vào lúc Tuệ Tâm tuyệt vọng.

Hắn đã thấy được một cái miếu.

Sau khi hưng phấn bước đến, hắn mới phát hiện đây chỉ là một ngôi miếu hoang, tượng phật đều đã vỡ vụn, không nhìn ra được là vị phật nào.

Bên trong ngập tràn tro bụi, đến cả cỏ dại cũng không có.

Có hơi bực bội.

Tâm hồn đang bị tra tấn.

Nhưng dù vậy, Tuệ Tâm vẫn thanh thản bình tĩnh ngồi lĩnh ngộ Phật pháp trước ngôi miếu.

Chỉ tiếc rằng cơ thể hắn đang đói, cộng với cơ khát khiến cho hắn không thể nào tịnh tâm lĩnh ngộ Phật pháp được.

Hắn không thể nào tĩnh tâm được.

Đến cuối cùng khi thực sự sắp đói gần chết, hắn mới tìm được một chút cỏ khô rồi nuốt xuống bụng.

Hương vị không thể nào nói nổi, khó ăn đến cùng cực, cũng không có cách nào để nuốt xuống, yết hầu có một loại cảm giác như đang bị cắt xé.

Điều may mắn chính là nó không có độc.

Chương 1283: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (7)

Sau khi ăn xong, cơn đói tạm thời trôi qua.

Chỉ là khi đêm khuya đến.

Báo ứng đến rồi.

Bụng hắn đau quặn, giống như đang bị đao cắt nát, đau đến nổi toàn thân hắn đổ đầy mồ hôi.

Tuệ Tâm rất thống khổ.

Không phải vì đau mà là trong cơ thể hắn cơ bản đã chẳng còn bao nhiêu nước thế mà bây giờ còn đổ đầy mồ hôi, chắc là thật sự phải chết ở nơi này rồi.

Cuối cùng Tuệ Tâm thần tăng cắn răng một cái, hắn phá giải phong ấn.

Nếu như lại không phá giải phong ấn thì tự thân hắn cũng sẽ giải trừ phong ấn.

Sau khi phong ấn được giải trừ xong, cỏ dại trong bụng bị hắn phun ra, phật lực tưới nhuần cơ thể làm cho hắn cảm nhận được sự thoải mái trước nay chưa từng có.

Nhưng hắn cũng hiểu mình đã phá giới.

Muốn tìm được Đại thừa Phật pháp, chỉ sợ sẽ càng khó hơn.

Sự vui sướng đến thì rất nhanh nhưng nó cũng biến mất trong phút chốc.

Tuệ Tâm thần tăng ngồi trong ngôi miếu trầm mặc rất lâu.

Hắn nhìn về phía tượng phật đã ngã đổ kia, cuối cùng cũng đưa ra một quyết định.

Triệt để phong ấn tu vi bản thân, nếu như không đột phá được nhất phẩm thì tu vi vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Lần này, hắn sẽ dựa vào chính cơ thể phàm tục đi đến Tây châu.

Trên mảnh đất chết này.

Tìm kiếm chân lý Phật pháp.

Hắn hạ quyết tâm, mặc dù cực kỳ nguy hiểm, có khả năng sẽ chết ở nơi này.

Nhưng Tuệ Tâm hiểu được nếu như hắn không làm như vậy thì sẽ không thể nào thật sự lĩnh ngộ được đạo tự nhiên của vạn vật trên thế gian.

Trong lòng hắn sẽ mãi cảm thấy bản thân mình dù sao cũng không chết được.

Cho nên hắn mới buông bỏ tất cả.

Đêm đến.

Phật quang bao phủ ngôi miếu, Tuệ Tâm biến nơi này thành đất lành, cuối cùng, Phật quang hóa thành một đạo ấn ký ngưng tụ lại trong nguyên thần.

Hắn hoàn toàn phong ấn tất cả, nếu như không lĩnh ngộ được Đại thừa Phật pháp thì hắn sẽ vĩnh viễn là một người phàm.

Hôm sau.

Sau khi ánh nắng rọi xuống.

Tuệ Tâm thần tăng đứng dậy, tinh thần tươi tỉnh.

Lại lên đường thêm một lần nữa.

Dùng trái tim trần trụi thật sự để lĩnh ngộ Phật pháp.

Chẳng qua là vận may vẫn không mỉm cười với hắn.

Vừa bước ra hắn đã gặp phải dã thú, bị rượt đuổi cả đường, xíu chút nữa đã táng thân trong miệng thú.

Lại thêm bảy ngày tiếp theo nữa.

Trong bảy ngày này, Ma hải đã lại xảy ra tình huống như trước đó, tất cả mọi người đều có dự cảm rằng Ma hải sẽ lại bộc phát thêm một lần nữa.

Vì vậy mười hai vị nhất phẩm tụ tập ở đây, sợ Ma hải lại xảy ra vấn đề lớn gì đó.

Mà còn một người cũng buồn rầu nữa đó chính là Tuệ Tâm.

Hắn vẫn không thể nào bước ra khỏi vùng đất chết này.

Điều thảm hại hơn so với mấy ngày trước nữa chính là.

Đến cả cỏ dại hắn cũng không tìm được, ngược lại thì có một vài loại cỏ đủ mọi màu sắc mọc ở vùng đất hoang này.

Hắn do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không dám ăn.

Có hơi sầu não.

Cũng có hơi phiền muộn.

Tuệ Tâm bỗng nhiên nhận ra rằng mình sắp chết rồi.

Hắn đã rất suy yếu.

Còn yếu hơn so với trước kia.

Ngày thứ tám.

Hắn hồ như đã không chịu nổi nữa, cổ họng như muốn bốc lửa, bị mặt trời nướng đến nổi không còn mồ hôi để chảy ra nữa.

Loại cảm giác này giống như bị rơi vào địa ngục vậy,

Hắn niệm kinh phật.

Nhưng rất nhanh sau đó lại không niệm nổi nữa rồi.

Bởi vì không có bất kỳ tác dụng gì, lãng phí miệng lưỡi.

Giờ này khắc này, Tuệ Tâm bỗng nhiên hiểu rõ một đạo lý.

Thì ra niệm kinh văn cũng không no được.

Chính vào lúc này, lúc Tuệ Tâm thần tăng sắp bước vào đường cùng.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên.

“Ngươi sao rồi?”

Giọng nói trầm trầm.

Là một người thợ săn, hắn xuất hiện bên cạnh Tuệ Tâm đang sắp gục ngã, giống như cây cỏ cứu mạng.

“Thí chủ, có nước không? Có nước không?”

Tuệ Tâm lên tiếng, giọng của hắn đã khàn đi nhiều.

Mà người kia.

Lấy ra một bình nước đưa cho Tuệ Tâm.

Trong phút chốc, Tuệ Tâm có hơi kích động, hắn mở bình nước ra, khi vừa định uống vào thì mùi vị máu tươi đã xộc vào mũi.

Hắn nhìn kỹ lại.

Thứ trong bình này không phải là nước mà là máu.

Là máu của thú vật.

Trong giây lát, Tuệ Tâm ngây ngẩn cả người.

“Uống đi, sao lại không uống? Đây là máu của thú mà ta săn được. Nơi này chẳng có nguồn nước, nước ta mang theo đã uống hết rồi.”

“Nếu không dựa vào máu thú thì không thể nào sống sót ở nơi này được.”

Thở săn lên tiếng giải thích một hồi.

Câu này vừa dứt, trong lòng Tuệ Tâm có hơi run rẩy.

Hắn trầm mặc.

Cuối cùng vẫn chậm rãi buông xuống, chắp tay trước ngực nhìn đối phương.

“A di đà phật.”

Đối mặt với loại tình huống này, Tuệ Tâm vẫn không uống, hắn biết có lẽ nếu như hắn không uống thì mình sẽ chết thật nhưng đây là giới luật của Phật môn, đã thâm căn cố đế.

Thấy Tuệ Tâm như thế.

Người kia cũng không dài dòng gì mà trực tiếp cầm lấy bình nước, không nói lời nào mà đi thẳng luôn.

Người kia đi rất dứt khoát.

Tuệ Tâm có hơi không ngờ tới.

Người này lại không ra bài theo lẽ thường.

Theo lý thuyết mà nói dù thế nào thì cũng nên khuyên mình vài câu chứ nhỉ?

Sao lại đi rồi?

Khá lắm.

Tuệ Tâm khóc, hắn nhìn về phía thợ săn đã đi xa, mấy lần muốn hô to.

Nhưng thợ săn đi rất nhanh, dần dần biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Điều này khiến cho trong lòng Tuệ Tâm dần tuyệt vọng.

Hắn sửng sốt mấy canh giờ.

Trời sắp tối rồi.

Sau vài tiếng rống vang lên.

Tuệ Tâm đứng dậy một cách gian nan, không phải muốn đi tìm Phật pháp nữa mà là muốn tìm một nơi để trốn đi.

Hắn không muốn bị dã thú cắn chết.

Chết đói chết khát hắn đều có thể chịu được, nhưng bị dã thú phân thây thì có hơi không hợp lẽ thường rồi.

Ngày thứ chín.

Cuối cùng Tuệ Tâm thần tăng cũng không chịu nổi nữa.

Nhưng hắn vẫn kiên trì đi bộ như cũ, dùng hết tất cả sức lực cuối cùng trên người để lê đến một nơi râm mát.

Chết thế này dễ chịu ơn một chút.

Tuệ Tâm tuyệt vọng.

Chín ngày không có một giọt nước vào miệng.

Chín ngày, chưa ăn ngụm cơm nào.

Thân thể của hắn đã hoàn toàn không chịu được nữa.

Trên thực tế, ba ngày trước hắn đã không nhịn được nữa, nếu không phải hắn có nghị lực kinh người thì hắn đã chết từ lâu rồi.

Chương 1284: Tai Ương Ma Hải, Kinh Văn Đại Thánh Nhân, Tuệ Tâm Ngộ Đại Thừa Phật Pháp (8)

Giờ này khắc này.

Tuệ Tâm nằm ở nơi râm mát thở ra một hơi thật dài.

Hắn muốn khóc, nhưng không có nước mắt.

Đôi mắt đã khô cay, tòa thân nứt nẻ, gầy như không còn hình người.

Giờ khắc này.

Hắn hi vọng có ai đó xuất hiện cho hắn một bát nước, hoặc cho hắn một miếng ăn.

Nhưng điều đáng tiếc chính là.

Đã một canh giờ trôi qua.

Vẫn không có bất cứ hi vọng nào.

Đến cả một cái bóng người cũng không có.

Tuyệt vọng.

Là nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Tuệ Tâm nhắm mắt lại.

Hắn hoàn toàn không thể chịu nổi nữa.

Trên đường đi tìm phật, tìm đến nổi mình cũng chết luôn.

Đây đúng là chuyện hài nhất trên đời.

Quả nhiên, Đại thừa Phật pháp không dễ tìm như vậy.

Cuối cùng hắn cũng không làm được.

Tuệ Tâm thần tăng nhắm đôi mắt lại.

Tinh thần của hắn không ngừng sa sút.

Sa sút.

Sa sút.

Cảm giác sa sút đến đáng sợ làm cho hắn cảm thấy mình sắp phải chết rồi.

Ngay vào lúc này.

Trong đầu hắn xuất hiện một đạo Phật quang.

Phật quang diễn hóa thành một vị phật thật sự.

Vị phật này được thờ phụng ở chùa Thiên Trúc.

Cực kì to lớn.

“A di đà phật.”

“Tuệ Tâm.”

“Ngươi đã tìm được Đại thừa Phật pháp chưa?”

Giọng nói vang lên.

Tuệ Tâm có hơi trầm mặc.

Nhưng một lát sau, hắn vẫn đáp lại:

“Chưa được.”

Sau câu trả lời của Tuệ Tâm.

Chân phật lên tiếng:

“Điều đó chứng minh thế gian này không có Đại thừa Phật pháp.”

“Ngươi đã uổng phí hết sinh mệnh, đáng tiếc không?”

Vị phật dò hỏi.

Câu này vừa dứt, Tuệ Tâm lắc đầu nói:

“Thế gian này có Đại thừa Phật pháp, là bần tăng có vấn đề.”

Đây là câu trả lời của Tuệ Tâm.

“A di đà phật.”

“Chấp mê bất ngộ.”

“Ngươi đã sinh ra chấp niệm, hóa thành tâm ma gây ra cho ngươi kiếp nạn này, thiện tai thiện tai.”

“Vãng sinh cho tốt đi thôi.”

Phật Đà lên tiếng, cho rằng đây là do Tuệ Tâm chấp mê bất ngộ.

Nhưng mà, Tuệ Tâm lại có hơi ngây ngẩn.

Thế mà đã phải đi vãng sinh rồi?

Không phải cần chỉ điểm vài câu hay sao?

Nghĩ đến đây, Tuệ Tâm có hơi phẫn nộ.

“Đây không phải là chấp niệm hại ta mà là do Tiểu thừa Phật pháp hại ta.”

Tuệ Tâm lên tiếng, dù sao cũng phải chết, chi bằng cứ dứt khoát một chút.

Câu này vừa dứt, Phật Đà lập tức giận dữ hơn.

Sấm sét vạn trượng, đôi mắt kim cương phẫn nộ trừng ra.

“Làm càn.”

“Ngươi bởi vì chấp niệm mà nhập ma, gặp phải kiếp nạn nhưng vẫn cho rằng là do Phật pháp hại ngươi?”

Chân phật trợn mắt nói vậy.

Tuệ Tâm chỉ cười lạnh.

Nhìn về phía chân phật, nói với giọng lạnh lẽo:

“Trên đoạn đường này, ngài có biết ta hối hận nhất là cái gì không?”

Hắn lên tiếng hỏi như vậy.

“Tìm kiếm thứ hư vô như Đại thừa Phật pháp chính là điều mà ngươi hối hận nhất.”

Chân phật vẫn trợn trừng đôi mắt như cũ.

“Không.”

“Là ta đã thấy được chấp niệm nhưng lại không buông được chấp niệm xuống.”

“Ta bị Tiểu thừa Phật pháp trói buộc, như người đời vậy, bị các loại Phật pháp trói buộc.”

“Phật pháp thật sự không phải là trói buộc mà là tuân theo lòng mình.”

“Chấp niệm không phải là tưởng niệm mà tất cả mọi sự trói buộc.”

“Đi bộ trên vùng đất chết, ta nên đói bụng sát sinh, khát thì uống máu, từ bi lại không từ bi, sát sinh lại không sát sinh.”

“Cái gì gọi là Đại thừa Phật pháp.”

“Nếu ngay cả bản thân mình cũng không độ qua được vậy nói chi đến chuyện độ người khác?”

“Thế tôn.”

“Ta hiểu rồi.”

Giờ này khắc này, Tuệ Tâm thần tăng đã hiểu rõ toàn bộ.

Vào thời khắc quan trọng, hắn đã ngộ ra.

Chỉ tiếc chính là trước mắt hắn sắp chết rồi.

Đây là chuyện không thể nào xoay chuyển được nữa.

Chẳng qua là, hắn không những không để ý đến mà còn lộ ra nụ cười vui mừng.

Vào thời khắc này.

Bản thân hắn đã niết bàn.

Tự mình chính giác.

Mà vào thời khắc này, vị phật trước mắt lại hóa thành bản thân mình.

Sa sút.

Sa sút.

Vẫn sa sút như cũ.

Cái loại sa sút này làm cho Tuệ Tâm thần tăng dần dần quên đi tất cả.

Nhưng cũng chính sự quên đi tất cả này lại làm cho hắn ngộ ra cái Tĩnh thật sự.

Chỉ tiếc rằng.

Tất cả đều đã ván đóng thuyền hết rồi.

Nhưng hắn vẫn không hối hận bởi vì vào thời khắc cuối cùng, hắn cũng đốn ngộ.

Đốn ngộ, Đại thừa Phật pháp thật sự.

Cũng ngay vào lúc này.

Một giọng nói vang lên.

Bỗng nhiên vang lên.

"Tỉnh lại."

Giọng nói vang lên.

Trong chốc lát.

Toàn bộ Tây châu ngừng lại.

Vào một canh giờ trước.

Ma vực cũng đột nhiên bộc phát ra thiên tai đáng sợ.

Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ trước.

Nhưng điều làm cho các vị nhất phẩm không nghĩ đến chính là trận tai họa này đến quá đột ngột.

Cũng quá kinh khủng.

Toàn bộ mắt biển đã hoàn toàn bạo loạn, vì một tiếng rống giận dữ chấn vỡ mây xanh, khiến cho Ma hải hoàn toàn sôi trào.

Vào thời khắc này, yêu ma với số lượng lên đến ngàn vạn điên cuồng tiến lên từng bước xâm chiếm những luồng ma khí bị rò rỉ ra ngoài kia.

Hưng phấn đến điên cuồng.

"Là ma thần giáng thế."

Có nhất phẩm mang vẻ mặt khó coi, giọng nói cũng run run.

Hơn nữa không chỉ có một vị ma thần.

Là ba đạo hư ảnh.

Mỗi một đạo hư ảnh đều tròn vạn trượng, đứng trong Ma hải dường như sắp giáng thế rồi.

“Đi mời Vương Triều Dương đến, bảo hắn mang kinh văn hoàn chỉnh đến, tất nhiên hắn sẽ có kinh văn thánh nhân hoàn chỉnh, không có kinh văn thì không áp chế được.”

Vô Trần đạo nhân hét to một tiếng, ông ta đi vào chỗ sâu trong Ma hải trấn áp tai họa.

Tranh thủ thời gian để Vương Triều Dương mang kinh văn thánh nhân đến.

Tất cả mọi người đều biết ba đại ma thần đã khôi phục, bọn họ vốn không có sức chống cự.

Duy chỉ có thể dựa vào kinh văn của đại thánh nhân.

Nếu không.

Sẽ tạo ra một trận tai họa lớn.

Chương 1285: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (1)

Ma hải.

Đột nhiên nổi lên bạo loạn là điều mà không ai có thể đoán trước được.

Trước đó Vô Trần đạo nhân cũng đã từng phỏng đoán nhưng lại không ngờ nó sẽ xảy ra nhanh như vậy.

Hư ảnh của ba vị Ma thần đều đội trời đạp đất, cao tròn vạn trượng.

Đứng trong Ma hải.

Ma khí sinh ra nhiều đến không có gì sánh nổi.

Cảnh tượng này quá khủng khiếp, cho dù là cường giả nhất phẩm cũng không nhịn được mà tắc lưỡi.

Là sức mạnh của Ma thần thượng cổ.

Đội trời đạp đất.

Chọn đại một vị Ma thần cũng đủ để hủy diệt muôn loài.

Ba vị Ma thần.

Một vị đầu rồng thân người, vĩ đại đáng sợ.

Một vị là chim có ba chân.

Một vị là sư tử, nhưng có đến chín cái đầu.

Hư ảnh của ba vị Ma thần này rung động hư không, tản ra ma khí tuyệt thế, nếu như để cho ba vị Ma thần này khôi phục.

Vậy đối với vạn vật trên thế gian mà nói đây đúng là một trận tai ương, sẽ dưỡng ra vô số nghiệt tận.

Yêu ma lên đến con số ngàn vạn cũng bắt đầu bạo loạn, trông cực kỳ khủng bố.

“Đến kinh đô Đại Ngụy mời Vương Triều Dương đến, bảo hắn mang kinh văn đại thánh nhân bản hoàn chỉnh đến đây.”

“Còn Phật môn nữa, thỉnh kinh văn chân phật đến.”

“Bần đạo sẽ trấn thủ tại đây, các ngươi đi thỉnh đạo lục giáo ta đến đây.”

Vô Trần đạo nhân nhận ra rằng ba vị Ma thần này rất đáng sợ.

Ba vị Ma thần đứng bên trong Ma hải, ma niệm của bọn họ vẫn đang điều khiển Ma hải hấp dẫn một lượng lớn yêu ma đến đây, trông như ma khí đang bị rò rỉ ra bên ngoài nhưng trên thực tế là bọn họ đang lựa chọn hạt giống.

Trước đó Ma thần đã thả hạt giống ra khiến cho mấy ngàn yêu ma trở thành con rối của bọn họ, đi ra ngoài thị sát, cướp đoạt tinh khí thần của sinh linh, bây giờ chúng lại trả ngược lại đây, muốn phá luôn phong ấn trong một lần.

Hoàn toàn sống lại.

Cho nên Vô Trần đạo nhân hiểu rõ mọi người nhất định phải lập tức ngăn cản lại, bằng không mà nói, Ma thần bị phong ấn vô số năm sẽ sống dậy hoàn toàn.

Nhưng muốn phong ấn những Ma thần này, độ khó rất lớn.

Ma hải có chín khối bia đá, trong đó có năm khối là Trấn Ma văn năm đó Nho đạo đại thánh nhân để lại, bốn khối còn lại là của Phật môn, Đạo môn, Võ đạo và bi văn vương triều.

Mỗi một tấm bia đá đều có sức mạnh trấn ma cực kỳ mạnh mẽ.

Tuyệt đối không phải là thứ mà nhất phẩm có thể so sánh được.

Ít ra thì đối với chuyện trấn áp yêu ma mà nói, hai vị võ giả nhất phẩm sẽ không bằng một tu sĩ nhất phẩm, hai vị tu sĩ lại không bằng một vị phật tu, hai vị phật tu sẽ không bằng một vị thánh nhân Nho đạo.

Trước mắt, muốn hoàn toàn bình định lại chuyện náo động ở Ma hải dường như là chuyện không thể nào.

Nhưng trấn áp thì vẫn được.

Chỉ cần mọi người cùng đồng tâm hợp lực là được rồi.

Nhất là kinh văn hoàn chỉnh của đại thánh nhân Thiên Địa Văn cung, thứ này cực kỳ quan trọng, có thể ngăn chặn nguy cơ của Ma hải một cách hiệu quả.

Sau khi nhận được mệnh lệnh từ Vô Trần đạo nhân, trong phút chốc, mấy luồng ánh sáng biến mất chạy về phía Đại Ngụy và Tây châu, đi lấy mấy thứ tương ứng như đã nói.

Không đến một khắc đồng hồ.

Đã có nhất phẩm đi đến Đại Ngụy, tiến thẳng vào trong Thiên Địa Văn cung. Đối với những nơi ngoài Ma hải mà nói, thiên hạ đều đang rất bình yên, tất cả mọi người ai nấy đều không nhận ra chút bất thường nào.

Dân chúng vô cùng bình tĩnh trải qua những sinh hoạt thường nhật, vốn dĩ chẳng biết có một trận hạo kiếp không gì sánh bằng đang âm thầm lớn dần lên.

Sau khi nhất phẩm tiến vào Văn cung.

Rất nhanh sau đó, vị nhất phẩm này rời đi, trong tay ông ta còn cầm theo một quyển kinh văn.

Chẳng qua đây không phải là bản kinh văn đầy đủ của đại thánh nhân mà là một bản kinh văn thánh nhân được sao chép lại. Hoàn chỉnh thì đúng là hoàn chỉnh thật nhưng tất nhiên công hiệu sẽ không bằng cái mà đại thánh nhân tự tay viết ra.

Vương Triều Dương không đồng ý cho mượn kinh văn thánh nhân bản hoàn chỉnh.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hắn đã từng đi đến Ma hải, cũng đã dò xét tình huống rồi, Ma thần bị phong ấn trong Ma hải đã chết theo năm dài tháng rộng.

Từ thời thượng cổ đến bây giờ không biết đã trải qua bao nhiêu năm, đã chết từ lâu rồi.

Ma ảnh trước mắt chẳng qua chỉ là ma niệm mà bọn họ để lại mà thôi, không cần đến kinh văn thật của đại thánh nhân, bản sao chép là đủ rồi.

Nếu như thật sự không thể áp chế nổi Ma hải thì cũng không thể dùng đến kinh văn của đại thánh nhân được, đây là sát khí vô thượng chỉ có một lần cơ hội dùng đến, tuyệt đối không thể nào dùng để trấn áp Ma hải được.

Trừ phi có thể chắc chắn rằng Ma thần trong Ma hải vẫn còn chưa chết.

Đây là nguyên văn mà Vương Triều Dương nói, cũng là ý của hắn.

Cường giả nhất phẩm rời đi với vẻ mặt không vui.

Những câu nói của Vương Triều Dương nghe thì giống như không có vấn đề gì, nhưng nói đến nói đi còn không phải là không nỡ lấy kinh văn của đại thánh nhân ra hay sao.

Ông ta đã nhìn ra được ý đồ của Vương Triều Dương là gì.

Chân kinh của đại thánh nhân không giống bình thường, đây là chân kinh của vị thánh nhân đầu tiên trên đời.

Hiệu quả của nó không gì sánh kịp.

Nếu như lấy chân kinh kiểu này ra thì ít nhất có thể làm cho tất cả sự náo động của Ma hải lắng lại, nói mấy trăm năm thì khoa trương quá nhưng yên ổn mười năm hai mươi năm thì đúng là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Vương Triều Dương không nỡ lấy ra.

Không phải là không nỡ lấy chân kinh ra mà là không nỡ cứ như vậy mà lấy ra.

Dù sao thì bây giờ người đời vẫn còn chưa hoàn toàn sợ hãi, số người biết chuyện Ma hải xảy ra vấn đề chỉ có một vài người mà thôi.

Nếu lấy ra rồi, coi như có thể cứu thế nhưng vậy cũng chỉ giống như mặc áo gấm đi trong đêm mà thôi.

Trước đó vài ngày khi hắn lấy kinh văn ra cũng có ý này, khi người ta đang sợ hãi, hắn lại bước ra như chúa cứu thế vậy.

Từ đó hắn có thể nhận được sự tán thưởng của thế nhân.

Lần trước hắn đã đạt được những lợi ích cực kỳ to lớn.

Cho nên hắn muốn làm lại một lần nữa.

Nói theo một cách khác thì coi như Ma hải có bạo loạn thật thì trong mắt hắn, đây cũng không phải là một chuyện xấu bởi vì hắn có chân kinh của đại thánh nhân, là đồ vật bảo vệ mạng sống, cũng là đại sát khí.

Có thể nhận được nguồn dân ý vô lượng trong phút chốc.

Đây chính là suy tính của Vương Triều Dương.

Chương 1286: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (2)

Thân là nhất phẩm, người kia cũng không ngốc, ông ta biết Vương Triều Dương đang nghĩ gì cho nên mới rời đi với vẻ không vui.

Nói tới nói lui, chẳng qua cũng chỉ mượn cớ mà thôi.

Ông ta cực kỳ tức giận nhưng cũng biết rằng trước mắt không phải là lúc để tức giận, bản chép lại cũng không tồi, ít nhất có thể giải quyết được kiếp nạn trước mắt.

Đợi sau khi nhất phẩm rời đi.

Bên trong Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương lẳng lặng ngồi trong đại điện.

Một bóng dáng khác cũng xuất hiện nơi này.

Là Quý Nguyên.

Hắn đã bị Hứa Thanh Tiêu phạt phải chịu khổ lao ngục trong ba tháng, bây giờ đã gần qua hai tháng, Hoài Ninh thân vương không ngừng cầu xin với bệ hạ nên cuối cùng hắn cũng được miễn một tháng lao ngục khổ sai.

Cho nên mới có thể nhìn thấy lại ánh mắt trời.

Trong hai tháng này, sự thù hận đối với Hứa Thanh Tiêu mỗi ngày một tăng lên.

Hắn hận Hứa Thanh Tiêu thấu xương, hận không thể chẻ Hứa Thanh Tiêu ra thành tám mảnh.

Chỉ là hắn hiểu rõ dựa vào năng lực của hắn bây giờ, muốn giết Hứa Thanh Tiêu dường như là chuyện không thể nào.

Trong quá khứ, hắn tự tin lại cao ngạo là bởi vì hắn cảm thấy giữa mình và Hứa Thanh Tiêu chắc không kém bao nhiêu, nhất là về mặt vũ lực.

Hứa Thanh Tiêu đi đường vương đạo, hắn đi đường bá đạo.

Nhưng bây giờ hắn đã biết sự bá đạo của mình không có bất kỳ tác dụng gì bởi vì hắn không thể nào áp chế được Hứa Thanh Tiêu về mặt vũ lực, thế thì không thể nào bước theo con đường bá đạo được rồi.

Cho nên hắn đổi theo một suy nghĩ khác, áp đảo Hứa Thanh Tiêu từ mặt khác.

Mượn nhờ sức mạnh bên ngoài.

“Hư ảnh bên trong Ma hải thật sự là ma niệm chứ không phải là nguyên thân à?”

Quý Nguyên lên tiếng, hắn nhìn về phía Vương Triều Dương, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc.

“Không rõ nữa.”

Vương Triều Dương lên tiếng một cách lạnh nhạt, hắn ăn ngay nói thật, không nói dối chút nào.

“Nếu đã không rõ thì tại sao lại từ chối? Nếu như Ma hải thật sự xảy ra chuyện lớn vậy đối với Đại Ngụy ta mà nói cũng là điều cực kỳ bất lợi.”

Quý Nguyên lên tiếng, có hơi không hiểu được.

Bởi vì bất kể như thế nào thì nếu như Ma hải thật sự bộc phát thật, đối với vương triều Đại Ngụy mà nói thật sự chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Đứng ở góc độ của hắn thì tất nhiên không đồng ý cho lắm.

Câu này vừa dứt, Vương Triều Dương lắc đầu, hắn nhìn về phía Quý Nguyên nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Thái tử suy nghĩ nhiều rồi, mặc dù bản thánh cũng không rõ cuối cùng Ma hải còn có Ma thần hay không.”

“Nhưng cho dù là có thì từ thượng cổ đến bây giờ, nếu như còn sống thì cũng không khỏe đến đâu.”

“Cho nên nếu như Ma thần có khôi phục lại thì đối với chúng ta mà nói, đây mới là chuyện tốt, kiểu Ma thần này nếu như có sống lại thì chúng sinh trong thiên hạ sẽ lâm vào khủng hoảng.”

“Đến lúc đó, tất cả mọi người đều sẽ mong mỏi có người nào đó đến cứu vớt bọn họ.”

“Trên đời này người có thể thật sự ra tay trừ nhất phẩm ra còn có thể là ai nữa? Hứa Thanh Tiêu sao? Bây giờ chẳng qua chỉ là Bán thánh tam phẩm, coi như hắn có thể đột phá lên Á thánh thì có sao nào?”

“Họa Ma thần này trừ phi là do chính bản thân thánh nhân đến, nếu không cơ hồ là chẳng thể nào trấn áp nổi chuyện này.”

“Còn bản thánh thì khác, chân kinh của đại thánh nhân còn có tác dụng hơn cả một vị thánh nhân thật, nếu như thật sự tai họa này có bộc phát thật thì bản thánh sẽ tế chân kinh thánh nhân ra. Đợi khi tất cả náo động, bách tính trong thiên hạ sẽ hoàn toàn tán thành ta.”

Vương Triều Dương nói ra ý nghĩ của mình.

Còn Quý Nguyên, hắn khẽ cau mày, hắn biết được kế hoạch của Vương Triều Dương nhưng hắn vẫn còn rất nhiều sự tò mò.

“Tuy ý nghĩ này rất tốt nhưng cuối cùng vẫn sẽ gặp phải nguy hiểm, bây giờ lấy ra cũng được rồi, có cần thiết phải mạo hiểm như vậy không?”

Quý Nguyên lên tiếng, hắn vẫn còn có hơi lo lắng.

Cho rằng chuyện Vương Triều Dương muốn đạt được dân ý theo kiểu này có hơi mạo hiểm.

“Không.”

“Ta biết rồi, thái tử đang lo lắng chỉ vì có được chút dân ý mà như vậy thì có hơi gấp gáp.”

“Nhưng ngài biết đó, vì sao mà ta và ngài đều không thể áp chế được tên Hứa Thanh Tiêu này?”

Vương Triều Dương hỏi ngược lại.

Câu này vừa dứt, Quý Nguyên lại cảm thấy càng thêm tò mò, hắn nhìn về phía Vương Triều Dương với ánh mắt tò mò.

“Dân ý.”

“Thứ mà Hứa Thanh Tiêu mạnh nhất không phải là cảnh giới, cũng không phải là quyền thế trong triều đình.”

“Mà là dân ý.”

“Ở Đại Ngụy, dân chúng Đại Ngụy không một ai không tin phục Hứa Thanh Tiêu, thần hóa Hứa Thanh Tiêu, cho dù có gặp bất kỳ chuyện nguy hiểm nào nhưng chỉ cần Hứa Thanh Tiêu có mặt ở đây thì sẽ biến tất cả từ nguy thành an.”

“Chính bởi vì điều này cho nên bên trong Đại Ngụy, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có làm gì thì cũng sẽ có người ủng hộ hắn, còn mặc kệ chúng ta có làm gì thì cũng không thể nào vượt qua Hứa Thanh Tiêu được.”

“Đây là kiếm dân tâm, nếu như dễ dàng lấy ra như vậy thì người trong thiên hạ đều sẽ sinh ra loại suy nghĩ này, đến lúc đó sẽ càng không thể nào đánh bại được Hứa Thanh Tiêu.”

“Còn lần này bất luận Hứa Thanh Tiêu có như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào giải quyết được họa Ma thần này.”

“Nhưng chúng ta có thể mượn nhờ kinh văn thánh nhân, trừ phi là bảy đại Ma thần đều cùng khôi phục lại, nếu không tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.”

“Chỉ cần người đời phát hiện ra Hứa Thanh Tiêu không phải thần thì đối với hắn mà nói, con át chủ bài lớn nhất sẽ không còn nữa.”

“Trước mắt, việc cần phải làm chính là liên tục đả kích hắn.”

“Chúng ta không còn bao nhiêu thời gian rồi, từ xưa đến nay những chuyện hỗn loạn này chưa bao giờ xuất hiện, cần phải nhanh chóng giải quyết những chuyện nhỏ này.”

“Nếu như bị chuyện kiểu này vướng tay vướng chân thì đây mới là sự tổn thất thật sự.”

Vương Triều Dương nói với vẻ bình tĩnh.

Câu này vừa dứt, Quý Nguyên khẽ gật đầu.

Nhưng vào lúc này, Vương Triều Dương lại nhìn về phía Quý Nguyên với vẻ mặt bình tĩnh:

“Thái tử, mấy chuyện này phải xử lý như thế nào đây?”

Vương Triều Dương hỏi.

“Không có gì bất ngờ xảy ra cả, sắp đến rồi.”

Chương 1287: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (3)

Quý Nguyên đáp lại:

“Tốt, động tác của chúng ta cần phải nhanh lên, vương triều Đại Ngụy không nên để một nữ nhân làm chủ, thái tử ngài cần đăng cơ sớm một chút, chỉ cần ngài thành công đăng cơ, một tên Hứa Thanh Tiêu mà thôi, trong mắt chúng ta cũng không xem là gì.”

“Trước mắt, Nho đạo có ta, Tiên đạo có Thất Tinh đạo tông, vương triều Đại Ngụy đều ủng hộ ngài, sau lưng thái tử lại còn cố vô số thế lực lại còn được sự cho phép về mặt thân phận, muốn thu đế vị về tay cũng không phải là chuyện gì khó.”

Vương Triều Dương hài lòng khẽ gật đầu.

Hắn không quan tâm đến quyền lực của Đại Ngụy, hắn đến Đại Ngụy chỉ vì muốn phát dương Nho đạo, hắn muốn trở thành thánh nhân đời thứ sáu của thời đại này.

Mà muốn thành thánh thì nhất định phải dựa vào vương triều Đại Ngụy, nếu không chỉ dựa vào mình hắn đi mở rộng thánh đạo dường như là chuyện không thể nào.

Chỉ là nhắc đến điểm này, Quý Nguyên lại không nhịn được lắc đầu:

“Thất Tinh đạo tông có biến.”

Quý Nguyên lên tiếng.

“Thay đổi gì à?”

Vương Triều Dương có hơi tò mò.

“Bọn họ còn cần đến bản hoàng là vì muốn tìm được chân kinh Đạo môn.”

Quý Nguyên trả lời.

“Chân kinh Đạo môn? Là kinh văn trong tay Hứa Thanh Tiêu?”

Vương Triều Dương có hơi tò mò.

“Ừ.”

Câu này vừa dứt, Vương Triều Dương có hơi trầm mặc.

Chẳng qua suy nghĩ một hồi, Vương Triều Dương lại lên tiếng nói:

“Chuyện này cũng đơn giản thôi, nhìn thế cục bây giờ thì nếu như Tiên môn thật sự áp chế không nói vậy chúng ta lại ra tay, sau khi thắng được dân ý là đã có tư cách đấu với Hứa Thanh Tiêu một trận.”

“Dù sao thái tử cũng là hoàng thất chính thống của Đại Ngụy, về mặt vũ lực áp chế không nổi nhưng về mặt thế lực thì không phải là không thể nào áp chế được, chỉ là, nói qua nói lại thì nếu muốn áp chế Hứa Thanh Tiêu, điều trước tiên cần làm chính là diệt dân ý của Hứa Thanh Tiêu.”

Vương Triều Dương nói như thế.

Còn Quý Nguyên, hắn cũng hiểu được ý của đối phương.

Kẻ địch chung của hai người chính là Hứa Thanh Tiêu, còn muốn thật sự đánh bại được Hứa Thanh Tiêu thì nhất định phải tiêu diệt được con át chủ bài lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Mà con át chủ bài lớn nhất của Hứa Thanh Tiêu là gì?

Còn không phải là dân ý à?

Bách tính trong thiên hạ đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu cho nên mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có làm gì đi chăng nữa thì hắn cũng đều đứng về phái thắng lợi, cho nên nhất định phải làm sự ảnh hưởng của Hứa Thanh Tiêu trong dân chúng yếu đi.

Trước mắt, chuyện Ma hải xem như là cơ hội ngàn năm có một.

Quý Nguyên đi rồi.

Trong Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương cũng đứng dậy rời đi, hắn đi đến tiểu thế giới, thắp một nén hương lên.

Rất nhanh sau đó, khói hương đã ngưng tụ thành một cái bóng mờ mờ xuất hiện trước mặt hắn.

"Tôn thượng, mọi chuyện đã xong xuôi."

Vương Triều Dương nói với vẻ rất cung kính.

"Rất tốt."

"Triều Dương, đi lấy chân kinh đại thánh nhân đến đây."

"Lúc nào Ma hải cũng có thể xảy ra chuyện, Ma thần xuất thế, ngươi cần tế chân kinh ra vào thời khắc quan trọng nhất để áp chế bạo loạn."

"Chẳng qua phải đợi đến sau khi Hứa Thanh Tiêu ra tay mới có thể ra tay, diệt trừ hình tượng vô địch của hắn trong mắt dân chúng, một mũi tên bắn hai con nhạn."

"Hơn nữa cũng không cần phải nhằm vào Hứa Thanh Tiêu quá, sau trận chiến này, Hứa Thanh Tiêu sẽ phải chịu sự phản phệ của dân ý, không cần chú ý đến nhiều."

Giọng nói vang lên, nói cho Vương Triều Dương kế hoạch tiếp theo.

"Đã rõ."

"Mong tôn thượng an tâm."

Vương Triều Dương khẽ gật đầu.

Ma hải là một kế hoạch, một kế hoạch nhắm vào người trong thiên hạ, Hứa Thanh Tiêu chẳn qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Trước mắt việc hắn cần phải làm chính là chờ đợi Ma hải hoàn toàn bùng nổ, đợi dân chúng trong thiên hạ sinh ra sự sợ hãi, lúc bọn họ biết được Hứa Thanh Tiêu không phải thần.

Lúc này hắn bước đến là có thể kết thúc được tất cả.

Đánh vỡ thần thoại của Hứa Thanh Tiêu, dựng nên thần thoại của mình.

Kế hoạch hoàn mỹ.

Ầm.

Cũng vào thời khắc này.

Ma hải lại phát ra âm thanh khủng bố một lần nữa.

Âm thanh này dường như đến từ vực sâu, truyền tới từ mười tám tầng địa ngục đến khắp cả Trần giới.

Vô số người cảm ứng được sự tiếng gầm thét đáng sợ trong âm thanh này.

Là Ma thần khôi phục.

Giờ khắc này, vô số yêu ma sống lại. Chỉ trong chốc lát, bọn chúng đã đánh về phía Ma hải, muốn đánh cắp tạo hóa.

Đông châu, Nam châu, Bắc châu, Tây châu, Trung châu, tất cả các thế lực đều cảm nhận được khí tức đáng sợ kia.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu tu sĩ bay về phía Ma hải.

Thái Thượng tiên tông.

Một bóng dáng xuất hiện, trong chốc lát, một giọng nói như tiếng sấm vang lên:

“Truyền lệnh của chưởng giáo, từ lục phẩm trở lên chạy đến Ma hải bảo vệ chúng sinh trong thiên hạ.”

Giọng nói vang lên.

Từng chùm kiếm quang phóng lên tận trời, bay về phía Ma hải.

Trảm Thiên kiếm tông.

Cũng giống như vậy.

Vào thời khắc này, thất đại thiên môn không do dự chút nào, cho dù là Thất Tinh đạo tông cũng hiểu được nếu như Ma hải bùng nổ thì hậu quả mang đến sẽ như thế nào.

Không ai dám làm loạn.

Tu sĩ trên lục phẩm khống chế các loại pháp khí nhanh chóng chạy đến Ma hải.

Vương triều Đại Ngụy.

Trong quân doanh.

Có liệt mã nhanh chóng lao đến, là một vị vương.

“Truyền lệnh của bệ hạ, ba quân nghe lệnh, trấn thủ biên cảnh, nhanh!”

Tiếng rống vang lên.

Trăm vạn đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, bây giờ Ma hải bùng nổ tai họa, không ai có thể may mắn thoát khỏi, vô số tướng sĩ chạy đến biên cảnh.

Tương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không thoái thác.

Đến lúc này, không ai có thể tránh khỏi kiếp nạn lớn này.

Giờ khắc này.

Ma hải.

Vô Trần đạo nhân siết Vô Thượng pháp ấn, ông ta và bảy vị nhất phẩm cùng nhau trấn áp Ma hải.

Nhưng ma khí cũng điên cuồng mãnh liệt lao về phía mắt biển.

Bên trong gió lốc, hư ảnh của ba vị Ma thần lại càng ngày càng ngưng thật.

Từng sợ khí tức giống như núi cao, tràn ra ngoài từ bốn phương tám hướng.

Khiến cho người ta cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Những nơi mà nó đi đến không ai không sợ, không ai không khiếp đảm.

Chương 1288: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (4)

Mọi người kinh hoàng, luồng khí tức kinh khủng dường như đã quét ngang toàn bộ Trần giới chỉ trong phút chốc.

Dù dân chúng không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng đối với loại khí tức khủng khiếp thế này, lại thêm những lời đồn trong khoảng thời gian này, trong lúc nhất thời, lòng người hoang mang.

"Vô Trần đạo hữu, lấy được cổ kinh rồi, chẳng qua không phải là bản gốc mà là bản sao chép."

Nhất phẩm đi đến Đại Ngụy đã trở về, lấy cổ kinh ra giao cho Vô Trần đạo nhân.

Sau khi biết được chỉ là bản cổ kinh sao chép lại.

Vẻ mặt của Vô Trần đạo nhân có hơi khó coi.

"Vì sao lại là bản chép lại? Chẳng lẽ chưa nói rõ tình hình trước mắt hay sao?"

Vô Trần đạo nhân dò hỏi.

Nguy cơ của Ma hải đã bộc phát, còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của ông ta.

Ông ta đã có thể chắc chắn rằng Ma thần đang phong ấn trong Ma hải này vẫn chưa chết hẳn, vẫn còn sống như cũ.

Từ thượng cổ đến nay, bọn hắn vẫn chưa chết hẳn.

"Nói rồi, nhưng hắn cho rằng theo thời gian, Ma thần đã chết mất rồi, không thể nào phục hồi lại, đây chỉ là ma niệm mà thôi."

Giọng nói kia vang lên làm cho sắc mặt của tất cả các vị nhất phẩm đều thay đổi.

Bọn họ không ngốc.

Hiểu rõ điều mà Vương Triều Dương đang suy nghĩ.

“Đợi sau khi vụ bạo loạn ở Ma hải kết thúc, đích thân bần đạo sẽ đi đến Thiên Địa Văn cung tìm hắn một chuyến.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng, ông ta cũng không nhiều lời.

Bây giờ không phải là thời điểm để gây gổ, cũng không phải là lúc để truy cứu trách nhiệm, chờ sau khi giải quyết xong vấn đề này rồi lại tính.

Rất nhanh sau đó, các đại Tiên môn cũng ào ào mang các vật dùng để trấn ma đến.

Soạt.

Vô Trần đạo nhân không hề do dự, ông ta tế ra từng trang kinh văn tiên đạo trấn áp ma khí.

Kinh văn tiên đạo màu vàng kim như từng ánh mặt trời chiếu rọi trên bầu trời, đúng là đã trấn áp được một bộ phận ma khí.

Giờ này khắc này.

Phật môn lấy cổ kinh chân phật ra.

Trong chốc lát, âm thanh kinh phật vang lên, một vị phật ảnh lơ lửng trên bầu trời Ma hải tạo ra vạn trượng đất lành, quét sạch hết tất cả ma khí.

Ngay lúc này, đám người mới xem như là nhín ra được chút ít thời gian để thở.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh sau đó, ma khí vẫn tụ tập về phía mắt biển như cũ, chẳng qua có phật quang ngăn cản nên nó khó có thể phá vỡ vòng vây mà vào.

Ngay lập tức.

Vô Trần đạo nhân không nói gì nhiều, ông ta lấy kinh văn thánh nhân bản sao chép, giải phong ấn rồi mở kinh văn ra.

Ầm.

Hạo Nhiên chính khí hội tụ lại giống như nước trong biển rộng.

Bên trong Ma hải, vô số yêu ma đã bị sức mạnh thuần dương khủng khiếp kia xóa sổ, trực tiếp bị tịnh hóa, không còn bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Đây là kinh văn bản chép lại.

Nhưng vẫn có thể phát ra sức mạnh không gì sánh kịp. Nhìn từ một góc độ nào đó thì thật sự còn mạnh hơn chân phật cổ kinh.

Chỉ là.

Ma khí đã bị áp chế cực mạnh, toàn bộ Ma hải an bình trở lại.

Nửa khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ.

Hai khắc đồng hồ.

Đợi sau khi tất cả dường như đều đã lắng động xuống, đám người mới không nhịn được mà thở ra một hơi thật dài.

“Nho đạo đúng là đáng sợ thật.”

Cuối cùng cũng có người lên tiếng như trút được gánh nặng, đồng thời còn không nhịn được mà tán thưởng sự mạnh mẽ của Nho đạo.

Có năng lực mạnh để khắc chế được yêu ma.

Loại sức mạnh này làm cho bọn họ ngưỡng mộ vì không sánh kịp.

Cho dù là đệ tử Phật môn, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này họ cũng không khỏi trầm mặc.

Nho đạo đúng là thứ được trời đất ưu ái nhất, bọn họ cực khổ biết bao nhiêu nhưng lại chẳng bằng một đạo kinh văn Nho đạo.

Hơn nữa cái này lại còn chỉ là bản sao chép.

Chân phật cổ kinh mà Phật môn trân quý cất giữ lại chẳng qua chỉ áp chế được một phần trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng Nho đạo thì không như thế.

Một quyển kinh văn.

Giải quyết được một hồi nguy cơ nhìn như sắp bốc phát vậy.

Sao có thể không làm cho người ta cảm khái cho được.

Nhưng vào lúc mọi người đang thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên.

Nơi sâu trong mắt biển.

Truyền đến một tiếng rống giận dữ.

Tiếng gầm thét này mang theo nỗi oán hận, mang theo sự phẫn nm tràn ngập năng lượng tà ác làm cho người ta sợ hãi.

Trong phút chốc.

Một cánh tay từ chỗ sâu kia.

Trên đó có đầy rẫy những miếng vảy, là một cái vuốt rồng, nó trực tiếp tóm lấy bản kinh văn kia.

Xoạt.

Kinh văn thánh nhân phát ra một chùm ánh sáng xuyên thủng vuốt rồng kia, sương đen tràn ngập, điều đáng tiếc chính là không thể nào ngăn cản vuốt rồng này được.

Ầm.

Ngay sau đó, chân kinh thánh nhân vỡ nát.

Sau đó nữa, vuốt rồng vỗ một cái, mấy ngàn vạn yêu ma thịt nát xương tan ngay tại chỗ, tin khí thần của bọn chúng hóa thành ma khí cuồn cuộn dung hợp vào ma khí của Ma hải.

Tất cả đều tràn vào mắt biển.

Điều này quá kinh khủng.

Chưa kịp đợi mấy người họ lấy lại tinh thần thì long trảo màu đen lại tập sát một lần nữa, mục tiêu là các cường giả nhất phẩm.

“Chạy.”

Vô Trần đạo nhân hét lên một tiếng lớn, ông ta rút kiếm ra, kiếm khí khủng khiếp va chạm với vuốt rồng màu đen.

Nhưng vốn chẳng thể gây ra chút thương tổn nào đến vuốt rồng.

Phốc.

Mười hai vị cường giả nhất phẩm đồng thời đều lọt vào chiêu tập kích, nếu như không phải Vô Trần đạo nhân đứng ra vào thời khắc quan trọng thì chỉ sợ sẽ phải rước lấy phiền phức ngập trời.

Mười một vị nhất phẩm nhanh chống lùi lại, Vô Trần đạo nhân bị đánh bay, miệng phun ra máu tươi, vốn chẳng có cách nào phản kháng nổi.

Đây là Ma thần.

Đến từ thượng cổ.

Vào thời đại này nhất phẩm là vua, có được sức mạnh hủy thiên diệt địa, nhưng định nghĩa về nhất phẩm ở mỗi thời đại đều không giống nhau.

Ma thần ít nhất cũng đã là tồn tại đạp nửa bước vào siêu phẩm, thậm chí rất có thể đã đến siêu phẩm, hơn nữa bọn họ còn là nhất phẩm thời thượng cổ, siêu phẩm thời thượng cổ.

Hoàn cảnh khác nhau cho nên sự chênh lệch của cả hai cũng cực lớn.

Ầm ầm ầm.

Ma hải lại cuộn trào một lần nữa, một đạo long ảnh dần dần xuất hiện nơi mắt biển, luồng khí đen đáng sợ quấn quanh người làm cho người ta không thể nào nhìn rõ.

Dù vậy nhưng mấy người Vô Trần vẫn có thể lờ mờ thấy được hình dáng của chúng.

Trên thân rồng có rất nhiều chỗ đã bị hư thối, có nơi còn lộ ra xương trắng, giống như đã từng trải qua một trận đại chiến đáng sợ.

May mắn còn sống sót từ trận chiến đó.

Nhưng cho dù là thế, hắn vẫn làm cho người ta sợ hãi như cũ.

Chương 1289: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (5)

Khí tức Ma thần quét ngang toàn bộ Ma hải, ma khí của toàn bộ Ma hải cũng tràn ra bên ngoài, vào thời khắc này, tất cả những yêu ma đụng vào ma khí của Ma hải đều trở nên điên cuồng.

Đây là thiên địa âm lực, có thể giúp bọn chúng biến hóa to lớn, cũng sẽ làm cho bọn chúng hoàn toàn quên đi bản thân mình.

Đại loạn đã triệt để xuất hiện.

"Thỉnh kinh văn thánh nhân Nho đạo."

"Nếu không, thật sự sẽ gây ra sai lầm lớn."

Giờ khắc này, Vô Trần đạo nhân hét lớn một tiếng, ông ta đã cảm nhận được sức mạnh Ma thần một cách rõ ràng.

Cũng chính bởi vì vậy mà ông ta cũng càng thêm hiểu họa Ma thần đáng sợ đến nhường nào.

Bảo người ta đi tìm Vương Triều Dương.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Ầm.

Một con chân long bay ra từ bên trong mắt biển, hóa thành hình thái đầu rồng thân người.

Từng sợi uy áp tràn ra như thái cổ thần sơn ép cho tất cả mọi người đều không thở nổi, mười hai vị nhất phẩm cũng cảm nhận được một loại uy áp không có gì sánh nổi.

Đến từ sâu trong chính linh hồn.

Bọn họ sợ hãi, cực kì hoảng loạn, toàn thân run rẩy.

Ma thần thượng cổ.

Đã sống lại.

Không, nói đúng hơn thì đã sắp khôi phục rồi.

Yêu ma điên cuồng vui mừng, nếu như đứng từ trên trời nhìn xuống thì sẽ phát hiện có một lượng yêu ma vô cùng vô tận đang chạy về phía Ma hải.

Trông có vẻ cực kỳ kinh khủng khiếp người.

Ma khí ngập trời quét ngang toàn bộ Trần giới, mọi người đều cảm nhận được, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Đây là kiếp nạn lớn.

Kiếp nạn lớn thật sự.

"Nhanh đi mời đi."

Vô Trần đạo nhân vội vã rống to, bảo người nhanh chạy đến vương triều Đại Ngụy.

Trước mắt, hi vọng duy nhất chính là chân kinh của đại thánh nhân.

Tất cả mọi thứ còn lại đều không thể nào trấn áp được chuyện bạo động của Ma hải.

Chỉ là rất nhanh, tin tức bất hạnh truyền đến.

Ma hải đã bị phong tỏa, bọn họ vốn chẳng thể nào đi ra được.

Có pháp trận kết giới đang vây nhốt bọn họ.

Hơn nữa còn không chỉ như vậy.

Trên bầu trời mắt biển, tồn tại hình đầu rồng thân người đột nhiên há to miệng, âm lực giữa trời đất như dòng nước lũ chảy vào miệng hắn.

Hắn đang điên cuồng thôn phệ những âm lực này.

Đang dần dần khôi phục.

Âm lực gia trì từ bốn phương tám hướng làm cho hắn có được sự biến hóa cực lớn.

Đại nạn đến rồi.

Ánh mắt Vô Trần đạo nhân trở nên hung mãnh vô cùng, lửa giận đọng lại hồi lâu của ông ta đã hoàn toàn bộc phát vào thời khắc này.

“Già Lam, đây là kết quả mà ngươi muốn thấy?”

“Ngươi vì lòng ích kỷ của bản thân mình mà khiến cho Ma thần phục sinh, ngươi muốn hại chết chúng sinh trong thiên hạ sao.”

Vô Trần đạo nhân gầm thét, ông ta nhìn chằm chằm về phía Già Lam thần tăng bằng ánh mắt hung ác, trong mắt tràn ngập sự thù hận, sự thù hận vô cùng vô tận.

Không chỉ có ông ta, các vị nhất phẩm còn lại cũng thế, bọn họ đã không thể rời khỏi Ma hải được nữa.

Không thể nào ngăn cản được kiếp nạn lớn này, tất nhiên họ sẽ muốn trút hết tất cả sự phẫn nộ lên người Già Lam thần tăng.

Đối mặt với sự chỉ trích của đám người, Già Lam thần tăng trầm mặc không nói, ông ta biết mình đã phạm phải một sai lầm to lớn.

Bây giờ chỉ có thể chắp tay trước ngực nói:

“A di đà phật, bần tăng tự biết nghiệp chướng nặng nề, kiếp nạn này bởi vì bần tăng mà có, hôm nay bần tăng sẽ viên tịch, dùng phật pháp trấn áp.”

Già Lam thần tăng lên tiếng nói, nói xong lời này, toàn thân ông ta toát ra đầy phật quang màu vàng kim.

Muốn viên tịch để phong ấn Ma thần.

Nhưng vào lúc này, giọng của Kiếm Vô Cực lại vang lên:

“Không thể.”

“An tâm tĩnh thần, chúng ta đều đang bị ảnh hưởng đến.”

Kiếm Vô Cực lên tiếng nhắc nhở.

Trong lúc nhất thời đám người đều sửng sờ, rất nhanh sau đó bọn họ đã nhận ra rằng tâm trạng mình đang xảy ra vấn đề.

Mặc dù trong lòng bọn họ có oán hận Già Lam thần tăng nhưng cũng không thể nào đột nhiên bùng nổ cảm xúc vào thời khắc này.

Hiển nhiên là có vấn đề.

“Vị Ma thần này có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người.”

“Cẩn thận một chút.”

Kiếm Vô Cực lên tiếng nhắc nhở mọi người chú ý.

Trong phút chốc, đám người an tâm tĩnh thần lại, cũng ngăn cản chuyện viên tịch của Già Lam thần tăng.

“Đến cả chúng ta mà cũng bị ảnh hưởng, vậy nếu như hắn thật sự hồi phục lại, chỉ sợ thiên hạ sẽ phải chịu cảnh tai kiếp vô cùng.”

Vô Trần đạo nhân lo lắng, ông ta không thấy may mắn vì mình có thể tỉnh táo lại mà ngược lại lại càng thêm sầu lo.

Ông ta nói không sai.

Đến cả nhất phẩm cũng ảnh hưởng đến được.

Vậy chẳng phải chúng sinh trong thiên hạ sẽ trực tiếp bị mê hoặc đánh mất bản thân luôn hay sao?

“Ta đã hiểu rồi.”

Có người bỗng nhiên lên tiếng, chỉ về phía Ma thần đầu rồng thân người nói:

“Đây là Ma thần Căm Hận, đầu rồng thân người, vị Ma thần này do sức mạnh căm hận diễn hóa thành, nếu như hắn xuất thế, sẽ mang đến nỗi oán hận vô cùng vô tận, ai nấy cũng đều sẽ căm hận tất cả, từ đó sinh ra giết chóc.”

Có nhất phẩm lên tiếng nói ra lai lịch của vị Ma thần này.

Câu này vừa dứt, đám người cũng tĩnh ngộ.

Nhưng có biết thì cũng vô dụng thôi, ngược lại lại càng làm cho đám người càng thêm áp lực.

“Đã không ngăn được rồi.”

“Hắn đã thành hình, sắp khôi phục rồi, sẽ mang đến mầm tai vạ to lớn.”

“Trừ phi Vương Triều Dương đem chân kinh đại thánh nhân đến, nếu không không ai có thể tránh được kiếp nạn lớn này cả.”

Có người lên tiếng đưa ra kết luận.

Mấy người Vô Trần đạo nhân có vẻ hơi trầm mặc.

“Cuối cùng bần đạo cũng đã hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là mệnh trời đã định.”

Vô Trần đạo nhân lắc đầu, ông ta hít sâu một hơi rồi nói ra một câu như vậy.

Tất cả những điều này thật ra đều cả cách để ngăn cản.

Nếu như Già Lam thần tăng không làm như vậy.

Nếu như Vương Triều Dương có thể lấy kinh văn thánh nhân ra vào thời khắc quyết định.

Vậy thì chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Nhưng vấn đề là vì muốn phát dương Phật môn mà Già Lam thần tăng đã không từ thủ đoạn, dẫn đến nguyên nhân gây nên chuyện này.

Bây giờ Vương Triều Dương lại còn muốn kiếm món lợi từ đó, dẫn đến hậu quả không thể đo lường được.

Chương 1290: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (6)

Đối với chuyện như thế này, ai cũng chẳng thể một lòng.

Chỉ có thể chứng minh rằng lòng người phức tạp, tất cả những nạn tai đều tạo ra bởi lòng người, vòng đi vòng lại chỉ có vậy.

Ông ta rất bất đắc dĩ, hoàn toàn hiểu rõ đạo lý thịnh cực tất suy này, cũng là một phần nội dung bên trong Đạo đức kinh.

Thế nhưng, điều này đã vô dụng rồi.

Kiếp nạn sẽ đến thôi.

Tuyệt vọng.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ chỉ tràn ngập sự tuyệt vọng.

Còn có một loại cảm giác bất lực.

Cảm giác bất lực thật sâu sắc.

Vương triều Đại Ngụy.

Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương lẳng lặng nhìn chằm chằm về hướng Ma hải.

Hắn đứng chắp tay.

Trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin.

Hắn nhìn thấy được ma khí nơi đó tràn ngập, xông thẳng lên trời.

Hắn cũng biết.

Tiếp theo đây sẽ đến phiên hắn xuất hiện.

Trong lúc nguy nan nhất cứu vớt chúng sinh trong dầu sôi lửa bỏng.

“Hứa Thanh Tiêu, ta xem ngươi dựa vào cái gì mà đấu được với ta.”

“Chân kinh đại thánh nhân sẽ làm cho người trong thiên hạ biết, cuối cùng người đứng đầu Nho đạo mạnh mẽ cỡ nào.”

Trong lòng Vương Triều Dương vang lên một âm thanh tự tin.

Nhưng vào lúc này.

Keng.

Một tiếng chuông vang lên.

Vọng đến từ Tây châu.

Tiếng chuông vang vọng khắp toàn bộ trần giới.

Trong chốc lát, trong Thiên Địa Văn cung, ánh mắt Vương Triều Dương tràn đầy sự ngạc nhiên.

Hắn nhìn lướt qua tất cả, không biết có chuyện gì đang xảy ra, bên trong ánh mắt tràn ngập vẻ hiếu kì.

Không chỉ có hắn.

Rất nhiều thế lực cũng không nhịn được mà tò mò nhìn qua.

Bên trong Ma hải.

Ánh mắt của các vị nhất phẩm đồn thời nhìn về phía Tây châu, cho dù là đám người Già Lam thần tăng thì cũng không nhịn được mà nhìn về phía Tây châu.

Trong ánh mắt toát lên vẻ tò mò cực kỳ.

Đột nhiên xuất hiện một tiếng chuông vang vọng giữa trời đất.

Có hơi quái lạ.

Cũng ngay vào lúc này.

Một âm thanh to lớn vang vọng khắp trần giới:

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, hôm nay đến Tây châu này truyền Đại thừa Phật pháp.”

Theo giọng nói kia vang lên.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người đều đột nhiên thay đổi:

“Là Thủ Nhân.”

“Hứa thánh?”

“Đại thừa Phật pháp?”

“Điều này.”

Các vị nhất phẩm kinh ngạc trừng to đôi mắt, bọn họ không ngờ vào thời khắc quyết định này, lại là do Hứa Thanh Tiêu đứng ra.

Hơn nữa còn tuyên bố truyền Đại thừa Phật pháp?

“Đây là chuyện không thể nào.”

“Phật pháp không lớn không nhỏ, cho dù thế tôn có phật tâm nhưng cũng không thể sáng tạo ra Đại thừa Phật pháp.”

Già Lam thần tăng lên tiếng, ông ta có hơi ngẩn ra, trả lời lại ngay lập tức, cho rằng phật không phân lớn nhỏ.

Nhưng câu này vừa dứt, Vô Trần đạo nhân lại cùng nhau nhìn về phía Già Lam thần tăng, trong mắt có sự tức giận.

Đều đã đến lúc này rồi mà còn phản bác Hứa Thanh Tiêu?

Ăn no không có chuyện gì làm hay sao?

“A di đà phật, Già Lam, …”

Thần tăng Thiên Trúc tự lên tiếng, ông ta nhìn về phía Già Lam nói như vậy.

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người nhìn xuống phía dưới, Già Lam thần tăng có hơi chột dạ, ông ta không dám nói lung tung để tránh cho ông ta thật sự bị vây công.

Mà cùng lúc này.

Trên đất Tây châu.

Ở một nơi hoang vu.

Tuệ Tâm mở đôi mắt ra.

Xung quanh cơ thể hắn được bao bọc bởi một tầng ánh sáng màu vàng kim.

Nơi có ánh sáng tràn ra đều lộ ra sức sống bừng bừng, hóa thành ốc đảo.

Một bóng dáng đã xuất hiện trước mặt Tuệ Tâm.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đứng ở trước mặt Tuệ Tâm mang theo vẻ mỉm cười, nhưng lại lộ ra vẻ thần thánh vĩ đại.

“Tuệ Tâm.”

“Chắc ngươi đã rõ Đại thừa Phật pháp là như thế nào rồi chứ?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn hỏi Tuệ Tâm.

Nghe thấy giọng nói này.

Tuệ Tâm chắp tay trước ngược, quỳ lại trước mặt Hứa Thanh Tiêu:

“Thế tôn.”

“Đệ tử đã ngộ ra được.”

Tuệ Tâm lên tiếng.

Gật gật đầu.

“Đại thừa Phật pháp là như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp hỏi.

Câu này vừa dứt, Tuệ Tâm đang quỳ lại trên mặt đất lập tức lên tiếng:

“Cái gọi là Đại thừa Phật pháp chính là nên tự độ bản thân trước rồi mới độ cho người khác.”

“Vứt bỏ hết tất cả thành kiến, sẽ có thể thấy được Đại thừa Phật pháp.”

Tuệ Tâm đáp lại, nói chân lý ra.

Muốn độ thì độ mình trước rồi mới có thể độ người khác.

Ngay cả bản thân cũng không độ hóa được thì còn nhắc đến Đại thừa Phật pháp gì nữa.

“Rất tốt.”

“Ngươi đã hiểu rõ thế nào là Đại thừa Phật pháp.”

“Vậy hôm nay ta sẽ truyền tâm pháp quan trọng của Đại thừa Phật pháp cho ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu nói đến đây.

Sau đó chầm chậm lên tiếng:

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, hôm nay sẽ truyền Đại thừa Phật pháp.”

Giọng nói vang lên truyền ra khắp cả Trần giới.

Giờ khắc này.

Bàn chân Hứa Thanh Tiêu sinh ra cửu phẩm kim liên, bồ đề thần thụ dập dờn sau lưng, ánh sáng bao phủ tất cả.

Phật quang xông lên trời.

“Quán tự tại bồ tát hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách.”

Âm thanh tụng kinh to lớn vang lên.

Vang vọng đến khắp cả đất trời.

Đây là tâm kinh.

Kinh văn chí cao của Phật môn.

Tiếng kinh văn được tụng ra, Tuệ Tâm cũng lắng nghe một cách nghiêm túc.

Giờ này khắc này.

Phật quang vô lượng tách ra từ thân thể Hứa Thanh Tiêu.

Bao la như nước trông biển rộng, bao phủ toàn bộ Tây châu.

Trên bầu trời, chân thân như lai xuất hiện chiếu rọi khắp nơi.

Tiếng kinh tụng to lớn, mỗi một chữ đều hóa thành từng ánh mặt trời treo trên vòm cao.

“Xá lợi tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ, tưởng, hành, thức, diệt phục như thị.”

“Xá lợi tử! Thị chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm.”

Theo tiếng tụng kinh không ngừng của Hứa Thanh Tiêu.

Phật quang càng ngày càng kinh khủng.

Mà vào thời khắc này, phật liên dưới chân Hứa Thanh Tiêu cũng sinh ra tam phẩm.

Toàn bộ Tây châu, tất cả mọi ngừii đều nghe được phật kinh mênh mông vô cùng này.

Bất luận là bách tính hay là tăng nhân, ai nấy cũng đều bị sự hùng vĩ kia chấn trụ.

Trong Thiên Trúc tự, từng vị tăng nhân quỳ lạy trên mặt đất, nhất là một vài lão tăng, bọn họ sững sờ ngay tại chỗ, nghe được kinh văn này, trên mặt lộ ra vẻ chấn động không gì sánh nổi.

“Đại thừa phật kinh.”

“Đây là Đại thừa Phật pháp.”

“Thế tôn thật sự hiểu được Đại thừa Phật pháp.”

Các vị tăng nhân chấn động chỉ vào tất cả những chuyện này, trong mắt chấn kinh, lộ ra vẻ vô cùng vui sướng.

Ầm ầm ầm.

Vào thời khắc này, mỗi một tòa chùa miếu đều bộc phát ra phật quang vô lượng, diễn hóa ra từng vị phật đà.

Xuất hiện sau lưng Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1291: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (7)

Ma hải.

Các vị nhất phẩm mở to đôi mắt nhìn chầm chằm tất cả, trong ánh mắt của bọn họ cùng nhau toát lên đầy vẻ ngạc nhiên.

Không chỉ là kinh ngạc thôi đâu, bọn họ cảm thấy rất vui sướng.

Trong thời khắc quan trọng này, Hứa Thanh Tiêu lại ra mặt một lần nữa.

Về phần ba vị nhất phẩm Phật môn, bọn họ cũng hoàn toàn rung động vào thời khắc này.

“Thế gian này thật sự có Đại thừa Phật pháp.”

“A di đà Phật, thế tôn vô song.”

Nhất phẩm Thiên Trúc tự và Tiểu Lôi Âm tự đồng thời cùng xúc động nói ra một câu, ánh mắt Già Lam thần tăng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía tất cả mọi chuyện.

Đại thừa Phật pháp xuất hiện đã lật đổ hết tất cả những nhận thức của ông ta.

Tây châu.

Phật quang mênh mông che hết tất cả, từng tôn phật ảnh xuất hiện cùng nhau bái về phía Hứa Thanh Tiêu.

Giống như Hứa Thanh Tiêu là tổ của vạn vật.

Dưới cây bồ đề.

Ba ngàn trí tuệ dập dờn.

Hứa Thanh Tiêu truyền Đại thừa Phật pháp.

Cảnh tượng này đã in một dấu ấn thật sâu trong mắt mọi người.

Ngay vào lúc này.

“Rống.”

Ma thần Căm Hận phát ra tiếng gầm không có gì sánh kịp.

Chán ghét tất cả mọi thứ ở nơi này.

Hắn nhìn về phía Tây châu phát ra tiếng gầm.

Ma hải lại càng thêm sôi trào hơn so với trước đó, mà Ma thần Căm Hận cũng sắp khôi phục lại.

Nhưng mà.

Tiếng tụng kinh thần thánh to lớn cũng vang lên theo đó.

“Quán tự tại bồ tát hành thâm Bát nhã ba la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách.”

“Xá lợi tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc; sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ, tưởng, hành, thức, diệt phục như thị.”

Phật quang màu vàng kim đang diễn hóa ra chân dung của từng vị phật đà trên bầu trời.

Chân thân như lai lơ lửng trên bầu trời Ma hải trấn áp tên yêu ma này.

Ánh sáng xuyên thủng bóng tối.

Không biết có bao nhiêu yêu ma chết dưới phật quang.

Bị siêu độ luôn.

Không thể sinh ra bất kỳ một tia ma lực nào để trả lại cho Ma thần Căm Hận.

Sau khi phật quang kinh khủng xuất thiện.

Giờ khắc này, bên trong mắt biển, hư ảnh của vị Ma thần thứ hai đã xuất hiên, là một con kim ô ba chân.

Sau đó là vị thứ ba.

Vị thứ tư.

Vị thứ năm.

Hư ảnh của bảy vị Ma thần xuất hiện làm cho Ma hải hoàn toàn bạo động.

ma khí vạn trượng xông nhanh lên trời, quét ngang xuất cả.

Bảy vị Ma thần đội trời đạp đất, phát ra từng tiếng rống giận giữ.

Phốc phốc phốc.

Vô Trần đạo nhân và đám người vô cực kiếm cảm nhận được luồng áp lực không gì sánh nổi, ngay tức khắc, bọn họ đồng thời thổ huyết, phải chịu trọng thương.

Bảy vị Ma thần cùng nhau gầm thét, chuyện này quá là khủng khiếp.

Nhưng tiếng tụng kinh cũng nổ vang trời.

Chân thân như lai duỗi ra một chưởng đánh mạnh vào trong Ma hải, không biết có bao nhiêu yêu ma chết dưới chưởng này.

Hư ảnh của bảy vị Ma thần cũng run rẩy toàn thân, ma khí bị đánh tan.

Còn vương triều Đại Ngụy.

Trong Thiên Địa Văn cung.

Vương Triều Dương lạnh lùng đứng xem tất cả mọi chuyện.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập vẻ phẫn hận và không thể tin được.

Hắn không ngờ tới trong khoảng thời gian Hứa Thanh Tiêu biến mất không thấy tâm hơi gì này, hắn lại đến Tây châu, truyền Đại thừa Phật pháp.

“Sức mạnh Ma thần tuyệt đối không phải chỉ đơn giản như trong tưởng tượng thôi đâu.”

“Hứa Thanh Tiêu, đợi lát nữa ngươi sẽ biết Ma thần mạnh đến thế nào.”

Vương Triều Dương siết chặt nắm đấm, đây là biểu hiện cho chuyện hắn không muốn tiếp nhận sự thật này.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn cũng nghĩ thông, bảy đại Ma thần khủng bố đến mức này, chắc chắn không thể chỉ dùng Đại thừa Phật pháp là có thể ngăn cản được.

Trong hoàng cung.

Nữ đế nhìn thấy tất cả mọi thứ, nàng lộ ra nụ cười, cũng không phải là do Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ngay vào thời điểm mấu chốt.

Mà là Hứa Thanh Tiêu đã bình yên vô sự.

Liên tục mấy tháng nay Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ xuất hiện khiến nàng vẫn luôn lo lắng, sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ, nàng không còn lo lắng gì nữa.

Hứa Thanh Tiêu vẫn bình yên vô sự.

Mà ở Tây châu.

Dưới chân Hứa Thanh Tiêu sinh ra nhị phẩm kim liên.

Hắn giống như một vị phật thật sự, niết niết phật ấn, sau lưng có vô số chân dung phật đà vờn quanh.

Hắn tụng niệm chân kinh.

Tuệ Tâm quỳ gối trước mặt Hứa Thanh Tiêu lĩnh ngộ phật pháp.

Đến cuối cùng, tâm kinh cũng đã được tụng niệm xong.

Giờ này khắc này, sau đầu Tuệ Tâm cũng xuất hiện phật quang.

Dưới chân hắn xuất hiện hoa sen cửu phẩm, đã chính giác rồi.

Khí tức kinh khủng tràn ra từ trong thân thể hắn.

Luồng khí tức này quét ngang toàn bộ Tây châu.

Vào thời khắc này, hắn đã đột phá lên nhất phẩm.

Nhất phẩm Phật môn.

Đã chính giác, minh ngộ phật pháp thật sự.

Ở phía sau hắn cũng diễn hóa ra một chiếc thuyền nước to lớn.

Đây là con thuyền độ nhân.

Là biểu tượng của Đại thừa Phật pháp.

Khí tức của nhất phẩm chính giác rung động thế nhân.

Phật môn Tây châu lại càng lộ ra vẻ rung động và hưng phấn.

Gần trăm năm nay chưa từng có ai đột phá lên nhất phẩm, không ngờ rằng Phật môn lại là nơi sinh ra một vị nhất phẩm trước.

Rất nhiều thế lực cũng kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh họ đã nhẹ nhàng thở ra, dù sao cũng là nhất phẩm Phật môn, sẽ không tham gia vào việc tranh đấu thế tục.

Nếu như ba đại vương triều xuất hiện bất kỳ một vị nhất phẩm mới nào thì cũng sẽ rước lấy sự tranh đấu to lớn.

Tây châu.

Tuệ Tâm hội tụ chân thân phật giam thân thể hoàn mỹ.

Hắn đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu với vẻ mặt trang trọng, chẳng qua ánh mắt hắn cũng không mang theo vẻ thương xót thế nhân mà là một loại cảm giác thanh tịnh.

Ánh mắt vô cùng thanh tịnh.

Hắn không làm lạc mất tấm lòng thành phật ban đầu mà đã thật sự hiểu được Đại thừa Phật pháp.

Nhưng cùng với sự nhảy vọt của Tuệ Tâm.

Phật quang vô cùng vô tận lại chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này.

Hứa Thanh Tiêu cảm giác được mình có thể đột phá đến nhất phẩm.

Nhưng vào lúc Hứa Thanh Tiêu đang cân nhắc đến chuyện đột phá nhất phẩm thì giọng của triều ca lại đột ngột vang lên:

“Thủ Nhân hiền đệ, đừng đột phá nhất phẩm.”

“Nó bất lợi đối với Nho đạo của đệ, hơn nữa trong ma chủng trong cơ thể đệ cũng đang thay đổi, cẩn thận một chút.”

Triều Ca lên tiếng làm cho Hứa Thanh Tiêu nhịn lại.

Dù sao, đối mặt với sự dụ hoặc của nhất phẩm thật sự là hắn đã có hơi không chịu nổi.

Lên nhất phẩm sớm hơn một chút đối với hắn mà nói, mang ý nghĩa rất lớn.

“Tuệ Tâm bái kiến thế tôn.”

Lúc này.

Sau khi Tuệ Tâm đã bước vào nhất phẩm, hắn cúi đầu thật sâu về phía Hứa Thanh Tiêu, tràn đầy sự cảm kích.

Chương 1292: Đại Thừa Phật Pháp Hiện Ra, Tuệ Tâm Nhất Phẩm, Bảy Đại Ma Thần Triều Bái Hứa Thanh Tiêu (8)

Đối mặt với Tuệ Tâm.

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn hóa phàm đến đây thật ra là muốn để cho Tuệ Tâm dứt bỏ thành kiến trong lòng, quên đi tất cả.

Bây giờ Tuệ Tâm đã buông xuống tất cả thành kiến, hoàn toàn thay da đổi thịt.

Cũng chính vì vậy mà hắn đã lĩnh ngộ được Đại thừa Phật pháp, bước vào nhất phẩm Phật môn.

Đây là tạo hóa của bản thân Tuệ Tâm.

Có thiên phú lĩnh ngộ.

Nếu như không có thiên phú thì cũng không có cách nào để lĩnh ngộ được Đại thừa Phật pháp.

“Không cần cảm tạ ta, là chính ngươi đã tìm thấy Đại thừa Phật pháp.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi lên tiếng.

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về hướng Ma hải.

Trong hai tháng này, hắn cũng có nghe nói chuyện của Ma hải.

Nhưng vì truyền lại Đại thừa Phật pháp mà hắn chỉ có thể tạm thời mặc kệ.

Đại thừa Phật pháp mang ý nghĩa rất lớn.

Điều này không chỉ là thứ khiến cho hắn tấn thăng lên nhất phẩm mà cũng không phải là thứ khiến Tuệ Tâm tấn thăng lên nhất phẩm.

Điều quan trọng chính là phổ độ chúng sinh.

Duy chỉ có phổ độ chúng sinh mới có thể giải quyết được hết tất cả tai họa.

Nếu không, chỉ vẻn vẹn dựa vào một nhóm người thì không thể nào thật sự chống lại tai họa lâm đầu được.

Cầu người không bằng cầu mình.

Đây cũng là tâm pháp quan trọng của Đại thừa Phật pháp.

"Tuệ Tâm, bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy đi vào thế gian mở rộng Đại thừa Phật pháp, kiến tạo chùa miếu trong vương triều Đại Ngụy, truyền lại tác dụng của phật pháp.

"Ngươi có đồng ý cứu vớt chúng sinh, truyền thừa Phật pháp không?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nhìn về phía Tuệ Tâm nói vậy.

"Bần tăng nguyện ý."

Tuệ Tâm quỳ trên mặt đất, hắn biết như vậy là có ý gì.

Phật môn đã nghĩ hết tất cả mọi cách để tiến vào Trung châu, ngày hôm nay Hứa Thanh Tiêu lại chủ rộng mở của Trung châu khiến cho Đại thừa Phật pháp vào trú ngụ.

Đây mới thật sự là trí tuệ vô thượng, cũng là bồ đề vô thượng.

Trước đó không cho Phật môn vào ở là vì phật pháp trước đó vẫn là tiểu thừa phật pháp.

Mà bây giờ mở rộng của nhà chính là vì Phật môn đã nắm giữ được Đại thừa Phật pháp.

Đối với Phật môn, Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ ý kiến gì, hắn chỉ có ý kiến với phật pháp của họ mà thôi.

Đợi sau khi Tuệ Tâm phản ứng lại.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu đã vang lên lần nữa:

"Đi thôi."

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Tuệ Tâm nói vậy.

"Thế tôn, đi nơi nào?"

Tuệ Tâm hỏi lại.

"Ma hải."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng một cách lạnh nhạt.

Câu nói vừa dứt, bóng dáng của hắn đã biết mất không thấy đâu nữa.

Tuệ Tâm không nói nhiều, hắn cung trực tiếp đi theo.

Dường như chỉ mất khoảng nửa khắc đồng hồ.

Ma hải.

Một đạo hư ảnh mở cánh cửa hư không ra.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện trên bầu trời.

Hắn tới nơi này là muốn phối hợp với Tuệ Tâm trấn áp tai họa Ma hải.

Vào thời khắc này, bảy đại Ma thần cuồng bạo không ngừng.

Hư không run rẩy.

Làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Điều may mắn chính là sau khi phật quang màu vàng kim xuất hiện, phật pháp xông lên trời tạo ra những cảnh tượng lạ thường.

Người đời đưa mắt nhìn sang.

Bên trong ma hai, Già Lam thần tăng kinh ngạc nhìn thấy tất cả.

Phật quang này còn óng ánh hơn so với trước đó.

Tuệ Tâm đã tấn thăng lên nhất phẩm.

Bất luận là như thế nào thì đối với Phật môn mà nói, đây chính là một chuyện tốt.

Đám người Vô Trần đạo nhân lộ nét vui mừng.

Vào thời điểm này mà Phật môn lại có thêm một vị nhất phẩm, đây chính là một chuyện vui lớn, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn truyền Đại thừa Phật pháp, được Phật môn tín ngưỡng.

Nghĩ lại chắc không bao lâu nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ hoàn thành sự nhảy vọt cực hạn.

Thậm chí ông ta còn đoán Hứa Thanh Tiêu có thăng lên nhất phẩm cũng là chuyện không đáng kể.

Chẳng qua có thể trấn áp Ma thần hay không vẫn là một ẩn số.

Theo sự xuất hiện của kim quang.

Tuệ Tâm cũng xuất hiện.

Phật quang trên người hắn xông lên trời, sau lưng còn diễn hóa ra một vị phật đà, hắn đánh một chưởng xuống muốn dừng lại sự náo động.

Uy áp của nhất phẩm lại cộng thêm chân thân phật đà do Đại thừa Phật pháp diễn hóa ra.

Cứng rắn trấn áp lại trận bạo loạn.

"Rống."

"Rống."

Bảy đại Ma thần cũng không bị trấn áp mà ngược lại lại còn gầm thét liên tục.

Cho dù là uy lực của nhất phẩm cũng khó có thể áp chế được Ma thần.

Đây là Ma thần thượng cổ.

Chỉ dựa vào một vị nhất phẩm vừa tấn thăng thôi chỉ sợ khó có thể thành công áp chế được.

Tuệ Tâm cũng hiểu không phải hắn không đủ năng lực mà là tâm kinh không có trong tay hắn, hắn vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ.

Nếu như hoàn toàn lĩnh ngộ, hắn đủ tự tin rằng bản thân có thể trấn áp được cuộc bạo động này.

"Tuệ Tâm, tụng niệm kinh văn, còn lại cứ giao cho ta."

Mà ngay vào lúc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên, hắn xuất hiện bên cạnh Tuệ Tâm bảo hắn tụng niệm tâm kinh, còn bản thân lấy bút Xuân Thu để viết tâm kinh ra trấn áp bạo động.

Mặc dù không biết loại phương pháp này có thể có ích hay không nhưng ít ra đây cũng là một cách.

Nhưng mà, dị biến đã xảy ra.

Còn chưa đợi Tuệ Tâm kịp lên tiếng.

Dưới sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu.

Bảy đại Ma thần đột nhiên thế mà lại an tĩnh lại.

Đúng vậy.

Bảy đại Ma thần đã an tĩnh lại.

Bên trên bầu trời.

Hứa Thanh Tiêu vừa mới xuất hiện nhìn về phía Ma hải.

Hắn còn chưa nói câu nào thì bảy đại Ma thần đã đột nhiên an tĩnh lại.

Mọi người tò mò.

Mấy người Vô Trần đạo nhân, Kiếm Vô Cực, Lâm Trận, Già Lam thần tăng cũng hết sức tò mò.

Không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Sao đang yên đang lành lại trở thành như vậy?

Nhưng tiếp sau đó, lại có một chuyện xảy ra làm cho đám người kinh ngạc.

Bảy đại Ma thần.

Nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Chậm rãi quỳ xuống.

Mà vào thời khắc này.

Một tiếng rống ngút trời cũng nổ vang trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1293: Thiên Hạ Xôn Xao, Dị Thuật Của Hứa Thanh Tiêu Bị Lộ (1)

Ma hải.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía tất cả.

Bảy đại Ma thần cuồng bạo không thôi, trước đó bọn họ vẫn còn mang theo vẻ như muốn hủy thiên diệt địa.

Nhưng điều không ngờ đến chính là.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, thế mà bảy đại Ma thần lại an tĩnh lại.

Mặc dù đây chỉ là bảy cái hư ảnh.

Có thể hiểu là ma niệm.

Nhưng thế cũng đủ khủng bố rồi.

Trước đó cho dù có kinh văn chân phật cộng thêm bản sao chép của kinh văn đại thánh nhân nhưng như thế cũng chẳng thể ngăn nổi dù chỉ là một vị Ma thần.

Thật sự không ngờ, Hứa Thanh Tiêu chỉ mới xuất hiện thôi mà đã có thể khiến cho bảy vị Ma thần an tĩnh lại.

Đây đúng là điều làm cho người ta ngạc nhiên.

Mọi người kinh ngạc, nhìn về những gì diễn ra trước mắt với vẻ không dám tin.

Mà bên trong vương triều Đại Ngụy.

Sắc mặt Vương Triều Dương lại càng mang nét ngạc nhiên hơn.

Có lẽ người ta không biết bảy đại Ma thần đại diện cho thứ gì nhưng hắn biết.

Mỗi một vị Ma thần đều là những tồn tại hủy thiên diệt địa.

Nhất phẩm có là gì?

Trừ phi là nhất phẩm thượng cổ, nhất phẩm hoàn mỹ.

Nếu không, chỉ bằng vào sức mạnh của nhất phẩm thì không có cách nào để đối chọi lại với bảy đại Ma thần.

Đừng nói là bảy đại Ma thần, nói vậy đúng là đã sỉ nhục Ma thần rồi, đến cả một vị cũng có thể làm nghiêng trời lệch đất.

Cho nên hắn mới tự tin rằng chỉ cần không có chân kinh đại thánh nhân thì không ai có thể giải quyết được vấn đề bảy đại Ma thần này.

Nhưng bây giờ, Hứa Thanh Tiêu chỉ vừa mới đứng ra thôi, hơn nữa kết quả lại còn vô cùng tuyệt vời, bảy đại Ma thần chịu quỳ trước hắn?

Đây là chuyện không thể nào.

Vương Triều Dương choáng váng.

Không chỉ có hắn.

Rất nhiều thế lực trong vương triều Đại Ngụy cũng trợn tròn mắt.

Chẳng qua bọn họ vẫn còn tốt, bởi vì bọn họ không biết cuối cùng thì bảy vị Ma thần mạnh đến mức nào, những người biết đến và là người kinh ngạc nhất.

Trong Đại Ngụy.

Trên một ngọn núi.

Một bóng dáng cũng lộ ra vẻ chấn động không gì sánh kịp.

Ông ta nhìn về phía ma hải, trong mắt chứa đầy vẻ rung rộng.

“Đây là chuyện không thể nào.”

Giọng của ông ta vang lên, tràn ngập vẻ không thể tin được.

Kinh đô Đại Ngụy.

Tuân Tử nhìn thấy hết tất cả, cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Dường như ông ta không ngờ bảy đại Ma thần sẽ cúi quỳ trước Hứa Thanh Tiêu.

Đây là điều không thể tưởng tượng nổi.

Còn trong huyện Bình An.

So với các nơi khác thì huyện Bình An an tĩnh cực kỳ.

Chuyện của Ma hải không hề ảnh hưởng đến nơi này, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa có ảnh hưởng.

Có một bóng dáng đang lẳng lặng nhìn về phía Ma hải.

Ông ta nhìn tất cả những chuyện trước mắt, trong ánh mắt tràn ngập sự lo lắng:

“Cuối cùng thì, vẫn phải đến bước này.”

“Là phúc hay họa.”

Ông ta tự lẩm bẩm, trong ánh mắt mang theo sự lo lắng và chứa thêm một loại bất đắc dĩ.

Người này chính là Chu Lăng.

Chu phu tử.

Sư phụ của Hứa Thanh Tiêu.

Bên trong Ma hải.

Máu huyết trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu sôi trào, một tiếng rống giận dữ vang trời vang lên.

Trực tiếp làm cho Hứa Thanh Tiêu mất hết lý trí.

Đôi mắt của hắn lộ ra màu máu, tràn ngập sự giết chóc, không có trật tự và hỗn loạn.

“Rống.”

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng, tiếng hét kinh khủng nổ vang trên bầu trời.

Giờ khắc này, trong cơ thể hắn tràn ra vô số sương đen, đây là ma khí, ma khí không có gì sánh kịp.

Những ma khí này tụ tập lại một chỗ, diễn hóa ra Thái Âm, Thái Nguyên và Cự Vô, ba đại Ma thần.

Là chân long.

Là ma cầm.

Là hỗn độn.

Đại biểu cho ba đại Ma thần mạnh nhất.

Bản nguyên của vạn vật, thứ mà âm lực trong trời đất tụ tập lại.

Hư ảnh của ba đại Ma thần chí tôn xuất hiện.

Tản ra sức mạnh khiến cho vô số người sợ hãi.

Bên trong ma hải, bảy đại Ma thần đang quỳ trên mặt đất quỳ lạy về phía ba đại ma thần, toàn thân không ngừng run rẩy, làm cho người ta nảy sinh ra một loại cảm giác giống như đang triều bái.

Là kẻ dưới triều bái người bề trên.

Toàn thân bọn hắn đều run rẩy, đầy sự sợ hãi và kính sợ.

“Hứa Thanh Tiêu, là ma!”

Đột nhiên, không biết là ai lên tiếng hét lên một câu như vậy.

Trong chốc lát, rất nhiều thế lực đã hoàn toàn khiếp sợ.

Tất cả mọi người đều đang nghi ngờ tại sao lại đột nhiên xuất hiện tình huống này.

Nhưng sau khi giọng nói kia vang lên, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác như đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hứa Thanh Tiêu là ma.

Đúng vậy.

Tồn tại có thể làm cho bảy đại Ma thần quỳ xuống, chỉ có ma, là ma thật sự mới có thể làm cho bảy đại Ma thần khom lưng uốn gối.

Không chỉ có bảy đại Ma thần mà ma hải, tất cả yêu ma đều quỳ lạy với Hứa Thanh Tiêu, bọn chúng cảm nhận được sự áp chế trước nay chưa từng có, cũng cảm nhận được sự sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn.

Đây là con ma mạnh nhất trên đời.

Nên mới có thể tản ra uy lực lớn như vậy.

“Không, đây là chuyện không thể nào.”

“Sao Hứa thánh có thể là ma được, hắn là Bán thánh nho đạo.”

Giọng của Vô Trần đạo nhân lập tức vang lên, ông ta phản bác lại cho rằng Hứa Thanh Tiêu không thể là ma.

Nhưng rất nhanh sau đó, một giọng nói lại vang lên lần nữa:

“Chuyện đã đến nước này rồi mà còn muốn giảo biện hay sao? Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, hắn chính là ma. Nếu như hắn không phải ma thì chuyện thế này phải giải thích như thế nào đây?”

Đây là giọng của Vương Triều Dương.

Hắn ở Đại Ngụy nhưng lúc nào cũng chú ý đến tình hình Ma hải.

Khi bảy vị Ma thần đều quỳ xuống, cả người hắn đều choáng váng bởi vì hắn biết bảy đại Ma thần là tồn tại như thế nào.

Căn cứ vào ghi chép trong điển tịch thì đến cả đại thánh nhân văn võ song toàn cũng khó mà trấn áp nổi, phải mượn nhờ rất nhiều sức mạnh mới có thể phong ấn được Ma thần.

Nhưng cho dù là như vậy thì cũng không thể khiến cho bảy đại Ma thần quỳ xuống trước đại thánh nhân.

Nhưng bây giờ họ lại quỳ với Hứa Thanh Tiêu, đây không phải ma thì là cái gì?

Theo câu nói của Vương Triều Dương.

Trong vương triều Đại Ngụy, giọng của Hoài Ninh thân vương cũng vang lên:

“Lão phu đã nói trước rồi mà, Hứa Thanh Tiêu chính là ma, hắn tu luyện dị thuật.”

“Đáng hận, đáng hận, Văn cung Đại Ngụy đâu có sai, Nghiêm nho, Bồng nho, bọn họ đều không sai, Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là quá độc ác.”

“Trừ bỏ cả Văn cung Đại Ngụy như vậy.”

“Chính là vì muốn phóng xuất ra tất cả yêu ma, Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng thật là quá độc ác.”

Chương 1294: Thiên Hạ Xôn Xao, Dị Thuật Của Hứa Thanh Tiêu Bị Lộ (2)

Vào thời điểm này, Hoài Ninh thân vương đúng là đang hưng phấn đến nỗi cả người đều run lên.

Vì sao Văn cung Đại Ngụy lại không còn? Không phải là do chỉ chứng chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, kết quả lại bị Hứa Thanh Tiêu nhổ cỏ tận gốc hay sao.

Trước mắt cuối cùng cũng đã chứng minh được rằng Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, cũng chứng minh được Hứa Thanh Tiêu là một ma đầu, điều này sao có thể làm ông ta không hưng phấn cho được.

Sao lại không khiến cho ông ta kích động cho được?

Đây là chuyện tốt, là một chuyện vô cùng tốt.

Hứa Thanh Tiêu.

Đâu là do ngươi tự tìm đường chết, tự chui đầu vào rọ.

Ông ta hưng phấn không thôi, cả hương mặt mo không ngừng run rẩy.

“Hứa thánh tuyệt đối không thể nào là ma.”

“Đây là cạm bẫy, có người muốn hãm hại Hứa thánh.”

Giờ khắc này, trong triều đình Đại Ngụy, Trần Chính Nho lập tức lên tiếng, ông ta biết bọn người Hoài Ninh thân vương chỉ muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết mà thôi.

Cũng biết rõ những lời đồn rất đáng sợ, cho nên ông ta lập tức đứng ra giải thích giúp Hứa Thanh Tiêu.

“Cạm bẫy? Thật là quá buồn cười.”

“Trần nho, chứng cứ đều đã rành rành trước mắt, vì sao các người lại còn muốn mạnh miệng?”

Hoài Ninh thân vương nhìn về phía Trần Chính Nho rồi nói vậy.

“Đây mà gọi là chứng cứ gì chứ? Đúng là buồn cười quá mà.”

“Lão phu hoài nghi đằng sau nhất định có bí mật gì đó không thể cho ai biết. Nếu như Hứa thánh là ma, vậy sao hắn trở thành Bán thánh nho đạo được? Ngài giải thích cho lão phu nghe xem.”

Trần Chính Nho rất thẳng thắng, ông dùng thủ đoạn mà đám người này quen dùng để phản kích trở lại.

Trong quá khứ, mặc kệ là Hứa Thanh Tiêu có lấy chứng cứ gì ra thì đám người này cũng đều có thể tìm được lỗ hổng rồi từ đó mà phản bác lại.

Bây giờ cuối cùng cũng đến phiên bọn họ.

“Ai nói Nho đạo thì không thể thành ma?”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng với giọng nói lạnh như băng.

“Đủ rồi.”

“Câm miệng hết cho trẫm.”

Ngay vào lúc này, giọng của nữ đế vang lên. Vào thời khắc quan trọng, nàng đã ngăn sự bàn tán của đám người kia lại.

Bất luận là Hoài Ninh thân vương hay là Trần Chính Nho.

Đều không được nhắc đến chuyện này.

Nhưng nữ đế lại hiểu rõ rằng đúng là Hứa Thanh Tiêu đang có bí mật không thể nói cho ai biết, chỉ là trong mắt nàng, mặc kệ Hứa Thanh Tiêu có bí mật gì thì nàng cũng không quan tâm.

Bởi vì nàng tin Hứa Thanh Tiêu không phải là ma.

“Muội muội.”

“Vương gia Đại Ngụy thế mà lại là yêu ma, đây cũng chẳng phải là chuyện tốt gì.”

Chẳng qua đám thần tử chẳng dám nói lời nào, nhưng Quý Nguyên lại dám lên tiếng vào lúc này.

Hắn với Hứa Thanh Tiêu có thù sâu, vào lúc này tất nhiên không thể nào cho qua được.

Nhưng câu này vừa dứt, trong phút chốc, giọng của nữ đế lại vang lên:

“Câm miệng cho trẫm.”

“Thứ không biết cấp bậc lễ nghĩa.”

“Còn dám nói lung tung thì cút vào trong chiếu ngục, học cho tốt cái gì gọi là lễ đi.”

Hiếm có khi nữ đế nổi giận.

Quý Nguyên đến Đại Ngụy cũng sắp được ba tháng rồi, mặc dù đã gây náo động vài chuyện nhưng nữ đế hầu như là đều không ra mặt bao giờ.

Cũng chưa từng răn dạy Quý Nguyên.

Không phải không dám mà là muốn ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ, dù sao nói một câu không dễ nghe.

Thì nếu như Quý Nguyên có chuyện gì chẳng lành thì bên đầu tiên lên tiếng sẽ là phiên vương Đại Ngụy, đến lúc đó sẽ tạo ra những lời đồn nhảm vân vân.

Cho nên nữ đế Đại Ngụy lấy lui làm tiến.

Nhưng bây giờ thì không giống như vậy, trong khoảnh khắc quan trọng này mà Quý Nguyên lại đi gây rối với Hứa Thanh Tiêu, đây là chuyện không thể tha thứ được.

Quý Nguyên muốn làm gì cũng được.

Nhưng nếu chọc đến Hứa Thanh Tiêu.

Nàng.

Quyết không cho phép.

Nghe những lời mà nữ đế nói, vẻ mặt Quý Nguyên trở nên cực kỳ khó coi, chỉ là cuối cùng hắn vẫn nhịn lại.

Đơn giản thôi, hắn không phải là hoàng đế Đại Ngụy.

Lúc nên im miệng thì vẫn phải im miệng.

Chỉ là cách làm của Nữ đế lại càng làm cho hắn thêm chán ghét muội muội của mình.

“Đợi ta thành hoàng đế rồi, ta sẽ gả ngươi thật xa đến Man tộc.”

Quý Nguyên siết chặt nắm đấm, hắn thầm thề trong lòng.

Chẳng qua so với Đại Ngụy thì toàn bộ thiên hạ đã loạn rồi.

Động tĩnh ở Ma hải đã bị người của vô số thế lực chú ý từ lâu, bây giờ lại xảy ra chuyện này, tất nhiên tin này không thể giấu giếm được.

Vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, Đông châu, Nam châu, Tây châu, Bắc châu, các thế lực lớn đều đang nhìn chằm chằm vào sự biến hóa ở Ma hải.

Nhận ra Hứa Thanh Tiêu là ma, trong lúc nhất thời chuyện này đã dẫn đến sự ồn ào không ngừng.

Giống như một ngôi sao rơi vào trong biển, tạo nên ngàn đợt sóng.

Thế lực các đại tiên môn đều biết Hứa Thanh Tiêu là ma.

Đương nhiên khi tin tức này được truyền đến tai những người đọc sách thì trong lúc nhất thời đã có nhiều ý kiến trái chiều vang lên.

Bọn họ giống như bị điên vậy, hưng phấn đến nổi toàn thân run rẩy.

“Hứa Thanh Tiêu là ma, hắn đúng là ma kìa, các người lại không tin bọn ta, bây giờ thì hay rồi, hắn đã lộ ra răng nanh, chúng sinh trong thiên hạ đều sẽ phải trả một cái giá thật lớn.”

“Văn cung Đại Ngụy không sai, người sai chính là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hứa Thanh Tiêu quả nhiên là ma.”

Từng tiếng nói vang lên, ai nấy đều hận Hứa Thanh Tiêu thấu xương.

Bây giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu rơi vào tình cảnh như vậy, tất nhiên họ thấy rất kích động.

Từ khi vương triều Hạo Nhiên bị diệt, bảy phần người đọc sách trong thiên hạ bị giết nhưng vẫn còn có một bộ phận dư nghiệt sót lại, nguyên nhân khiến cho đám người này không chết không phải là do Chu thánh không cảm ứng được.

Mà là bọn họ không tham gia vào những chuyện này, cho nên bọn họ mới sống sót.

Số lượng không nhiều, so với lúc trước mà nói thì mấy người này đúng là không nhiều thật, nhưng vào lúc này, bọn họ tro tàn lại cháy.

Ban đầu Chu thánh đã giết chết bảy phần người đọc sách.

Đây là khái niệm gì chứ?

Cha mẹ bọn họ, con cái bọn họ, thân bằng hảo hữu bọn họ, những người này vẫn chưa chết mà.

Bọn họ thống hận Hứa Thanh Tiêu, hận Hứa Thanh Tiêu đến chết, chỉ là bọn họ không dám ra mặt, sợ rằng sẽ bị liên lụy.

Bây giờ chuyện tu luyện dị thuật của Hứa Thanh Tiêu bị lộ, là một tên ma đầu, tất nhiên bọn họ hưng phấn rồi, hận không thể giải quyết Hứa Thanh Tiêu tại chỗ.

Chương 1295: Thiên Hạ Xôn Xao, Dị Thuật Của Hứa Thanh Tiêu Bị Lộ (3)

Vô số âm thanh vang lên.

So ra thì chuyện ma hải bạo loạn còn chưa kinh khủng bằng chuyện Hứa Thanh Tiêu là ma đầu.

Ai cũng không ngờ.

Bán thánh nhân tộc.

Bình Loạn vương Đại Ngụy.

Đệ nhất tiên đạo.

Thế tôn Phật môn.

Có được nhiều danh xưng làm cho người ta lóa mắt như thế hóa ra lại là tên ma đầu?

Hơn nữa còn không phải là tiểu ma đầu mà là đại ma đầu, bảy đại Ma thần đều phải quỳ xuống trước Hứa Thanh Tiêu.

Hắn xem chúng sinh trong thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Điều này làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Cũng làm cho người ta cảm thấy khủng hoảng.

"Rống."

Một tiếng rống lớn vang lên.

Toàn thân Hứa Thanh Tiêu tràn ngập ma khí, ánh mắt của hắn ngập tràn sự giết chóc, đã mất đi lý trí.

Đứng giữa hư không.

Dường như hắn là chúa tể giữa trời đất.

Toàn bộ Ma hải dưới chân hắn, bảy đại ma thần, trăm vạn yêu ma cũng đều phải quỳ phục dưới chân hắn.

"A di đà Phật."

Nhưng, ngay vào lúc này, Tuệ Tâm lên tiếng, hắn dùng Phật pháp vô lượng chiếu rọi lên người Hứa Thanh Tiêu.

Lấy tâm kinh ra muốn làm Hứa Thanh Tiêu tỉnh táo lại.

Không chỉ có thế, Vô Trần đạo nhân cũng lập tức niệm Đạo Đức kinh.

Bọn họ tin Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không phải là ma, hắn chỉ bị lây nhiễm mà thôi.

Nhưng cho dù là có tâm kinh và Đạo Đức kinh gia trì thì vẫn không thể tạo ra chút sự thay đổi nào.

Ma khí phát ra từ cơ thể Hứa Thanh Tiêu càng lúc càng dày đặc, cũng càng lúc càng đáng sợ.

Bảy đại Ma thần càng thêm sợ hãi, bọn họ quỳ trên mặt đất ngửa mặt lên trời kêu to, tựa như đang nói một loại cổ ngữ nào đó, chờ đợi vương của họ.

Mà theo tiếng gầm của bảy đại Ma thần.

Hứa Thanh Tiêu cũng không kìm lòng được mà đáp lại một âm thanh.

Âm thanh cực kỳ quái dị.

Âm tiết rất lah lùng, giống như yếu hầu bị bóp chặt, nghe khàn khàn và đáng sợ.

Khi giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Trong phút chốc, có nhiều giọng nói vang lên hơn nữa:

“Còn bảo hắn không phải ma.”

“Hắn đúng là ma rồi.”

“Hứa Thanh Tiêu là ma thật.”

Có không ít giọng nói vang lên, càng thêm chắc rằng Hứa Thanh Tiêu là ma.

“Tỉnh lại.”

“Đừng trầm luân.”

Cũng vào ngay lúc này, giọng của Triều Ca lại vang lên.

Vào lúc quan trọng, hắn vẫn là người nhắc Hứa Thanh Tiêu phải tỉnh táo như cũ.

Trên bầu trời.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu dần tỉnh táo trở lại.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được ma niệm trong cơ thể mình đã hoàn toàn bạo phát.

Còn khủng khiếp hơn so với ma niệm dị thuật trước đó.

Vốn ba đạo ấn ký Ma thần này vẫn tương đối an tĩnh trong cơ thể hắn.

Nhưng ngàn tính vạn tính cũng không thể ngờ trong Ma hải này lại có bảy đại Ma thần, có thể sinh ra sự cộng minh với thần ấn tam ma trong cơ thể mình.

Chuyện này.

Là cảnh tượng mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Náo động ở Ma hải bị áp chế lại.

Nhưng nguy cơ của hắn lại sinh ra rồi.

Giờ khắc này, ấn ký Ma thần đã hoàn toàn dung nhập vào máu thịt và nguyên thần của hắn.

Không bao lâu nữa, nó sẽ hoàn toàn chiếm cứ tâm trí hắn.

Còn hắn thì rất có thể sẽ trở thành một con rối.

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu không biết phải làm sao để áp chế ma niệm trong cơ thể mình.

Nhưng trước mắt, hắn nhìn về phía bảy đại Ma thần, dùng âm thanh cổ xưa để bức lui bọn hắn.

“Rút lui.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng bảo bọn họ trở về nơi mắt biển.

Bất kể là như thế nào thì hắn vẫn phải giải quyết phiền phức này trước.

Nhưng bảy đại Ma thần lại không đáp lại ngay mà kinh ngạc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, dường như có hơi nghi hoặc.

Dường như bọn họ vẫn chưa phân rõ người trước mắt là Hứa Thanh Tiêu hay là tam Ma thần.

Cho nên không rút lui ngay.

“Về đi.”

Hứa Thanh Tiêu lại lên tiếng một lần nữa, chẳng qua giọng nói của hắn lại càng hung mãnh hơn trước.

Lại quát bảy đại Ma thần trở về một lần nữa.

Thậm chí trên người Hứa Thanh Tiêu còn toát ra từng sợi khí tức tam Ma thần.

Trong chốc lát, bảy đại Ma thần bị dọa đến toàn thân run rẩy, trực tiếp chui vào trong mắt biển.

Giờ này khắc này.

Ma hải hoàn toàn bình ổn lại.

“Tuệ Tâm, khắc ấn bia đá tâm kinh, nhanh chóng truyền thụ Đại thừa Phật pháp.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ma khí chung quanh hắn dần dần tan biến, hồi phục lại trạng thái bình thường, đồng thời nói với Tuệ Tâm nhanh chóng đi truyền bá Đại thừa Phật pháp.

Nếu như nói Phật môn có tín ngưỡng thì thật ra đây chính là một loại dân ý kiểu khác, hắn cần có thứ này.

Trước mắt nhất định phải dựa vào Tuệ Tâm đi truyền Đại thừa Phật pháp, hắn không có dư nhiều thời gian.

“Mong Thế tôn yên tâm.”

Tuệ Tâm thẳng thắn đồng ý, không do dự chút nào.

Cùng lúc đó, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu cũng rơi vào trên người Vô Trần đạo nhân.

“Vô Trần tiền bối, đây là toàn bộ quyển Đạo đức kinh, khắn ấn lên bia đá trấn thủ nơi này.”

Hứa Thanh Tiêu giao Đạo đức kinh cho Vô Trần đạo nhân.

Để ở nơi này trấn áp Ma hải.

Bảy đại Ma thần bị hắn dọa lui nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ.

Bây giờ hắn vẫn còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

“Được.”

“Hứa thánh, chuyện vừa rồi.”

Vô Trần đạo nhân khẽ gật đầu, đồng thời ông cũng không nhịn được mà hỏi thăm chuyện vừa rồi.

Vừa nói ra xong, Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc, hắn không biết nên trả lời Vô Trần đạo nhân như thế nào.

Vô Trần đạo nhân hít một hơi thật sâu, ông nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi tiếp tục nói:

“Hứa thánh, ngài chỉ cần nói cho ta biết ngài có thể bị nhập ma hay không?”

Vô Trần đạo nhân đổi một kiểu khác, ông ta tin tưởng Hứa Thanh Tiêu cho nên mới hỏi vậy.

“Tiền bối yên tâm.”

“Hứa mỗ sẽ không làm những chuyện có lỗi với thiên hạ.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại một câu.

Bất kể như thế nào, hắn cũng sẽ không làm ra những chuyện có lỗi với dân chúng.

Đây chính là câu trả lời của hắn.

Có được câu trả lời này, Vô Trần đạo nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi:

“Hứa thánh, ngài yên tâm, có một số chuyện lão phu sẽ giải quyết giúp ngài.”

Vô Trần đạo nhân lên tiếng.

Ông ta cũng tỏ thái độ, mặc dù không biết cuối cùng bên trong đã xảy ra chuyện gì nhưng ông ta tin tưởng Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối không phải là loại tà ma kia.

Như lần này.

Là đủ.

Chương 1296: Thiên Hạ Xôn Xao, Dị Thuật Của Hứa Thanh Tiêu Bị Lộ (4)

Cứ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu đi khỏi nơi này.

Chuyện của Ma hải tạm thời kết thúc, Đại thừa Phật pháp cũng đã truyền xong.

Tiếp theo đây, hắn muốn thật sự đi làm chuyện của mình.

Đi tìm đáp án thật sự.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu biến mất.

Tuệ Tâm không nói nhiều, hắn đi về Tây châu, đến Thiên Trúc tự và Tiểu Lôi Âm tự, nhận lấy vài thứ rồi sau đó sẽ đi huy động sức mạnh Phật môn.

Bắt đầu khắc ấn tâm kinh, rèn đúc bia đá trấn ma.

Vô Trần đạo nhân cũng làm vậy.

Tai họa nhìn như đã kết thúc nhưng tai họa ngầm vẫn chưa bị diệt trừ tận gốc như trước, ai cũng không chắc Ma hải sẽ bộc phát tai họa thêm một lần nữa hay không.

Nhất định phải nhanh chóng rèn bia đá trấn ma mới có thể giải quyết tận gốc được chuyện phiền phức này.

Rất nhanh sau đó, mỗi người tự đi làm nhiệm vụ của mình.

Phật môn đi khắc các loại kinh văn, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tiên môn cũng thế, còn nho sinh trong thiên hạ ít nhiều gì cũng có chuẩn bị đôi chút.

Ba đại vương triều cũng không xem nhẹ lần bạo động này, cũng đã làm rất nhiều chuyện để chuẩn bị.

Nhưng lời đồn vẫn như dòng nước lũ dạt dào tràn đến.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, sắp thành ma.

Chuyện này đã lấn át chuyện ma hải.

Ai có thể tưởng tượng được đường đường là Bán thánh nho đạo, vương gia Đại Ngụy vậy mà lại đi tu luyện dị thuật, hơn nữa lại sắp nhập ma?

Lúc tin tức vừa truyền tới, đại đa số người đều không tin, dù sao sau khi đã trải qua chuyện lớn của Văn cung Đại Ngụy, mọi người đều cảm thấy có người đang nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lúc này lại không giống.

Chuyện Hứa Thanh Tiêu ở Ma hải đã bị rất nhiều người nhìn thấy, đây là bằng chứng, cho dù có muốn giải thích cũng khó mà giải thích được.

Bản thân những lời đồn nhảm đã khó mà chứng thực, huống chi những hành động cử chỉ của Hứa Thanh Tiêu ở ma hải lại làm cho chuyện này càng thêm vững vàng.

Trong lúc nhất thời, có không ít tin đồn vang lên.

Vì Văn cung Đại Ngụy bị oan.

Mạnh mẽ lên án hành động của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vậy còn ổn, ít nhất còn có thể giải oan.

Chủ yếu là lời đồn kinh khủng nhất.

Có người mượn cớ nói thêm, rõ ràng là muốn để cho Hứa Thanh Tiêu chết không có chỗ chôn.

Dưới các loại tin đồn.

“Hứa Thanh Tiêu là ma đầu chuyển thế, hắn diệt Văn cung Đại Ngụy trước sau đó lại chiếm lấy vương triều Đại Ngụy, chính là muốn gây nên một trận náo động, hắn muốn giết chết tất cả mọi người, phục hồi lại Ma thần thật sự.”

“Trước là diệt Văn cung Đại Ngụy, sau đó chưởng quảng vương quyền Đại Ngụy, bây giờ thật sự không lừa gạt được nữa, lộ ra đuôi hồ ly, Hứa Thanh Tiêu, ngươi đúng là nên chết đi.”

“Hắn đùa bỡn dân chúng Đại Ngụy trong lòng bàn tay, lòng dạ hắn đáng chết, nếu như người đời còn không tỉnh táo lại thì chỉ

sợ chúng sinh sẽ phải chết trong tay hắn.”

“Văn cung Đại Ngụy không sai, ban đầu Hứa Thanh Tiêu đã nhục mạ đại nho, say đó chém giết phiên vương, lạm sát kẻ vô tội, thậm chí còn không tiếc đồ thành, loại người này đúng là đáng chết.”

Từng tiếng nói vang lên.

Có người đang cố ý ra tay.

Thứ ngôn luận này nếu như trong trường hợp bình thường chỉ sợ sẽ bị vô số người dùng nước bọt dìm chết, sẽ chẳng thể gây ra chút tranh luận nào.

Nhưng bây giờ lại không giống vậy.

Chuyện ở Ma hải đã thật sự diễn ra trước mắt mọi người.

Cho dù có muốn giải thích cũng khó mà giải thích được.

Hơn nữa mọi chuyện còn lên men từng chút một.

Trong phúc chốc.

Mấy chục ngày trôi qua.

Khoảng thời gian này, Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa về kinh đô Đại Ngụy, cho nên những lời đồn này đã truyền khắp trong kinh.

Nhưng so với bên ngoài thì kinh đô Đại Ngụy vẫn ngập tràn sự tin tưởng đối với Hứa Thanh Tiêu.

Dân chúng không tin Hứa Thanh Tiêu là loại người như vậy.

Cũng không tin Hứa Thanh Tiêu là ma.

Nhưng vào ngày hôm nay.

Một giọng nói đã vang lên:

“Lão thần Hoài Ninh, khẩn cầu bệ hạ thu hồi tước vị Bình Loạn vương của Hứa Thanh Tiêu.”

Kinh đô Đại Ngụy đã an tĩnh mười ngày nay.

“Ngày hôm nay cuối cùng cũng bị náo động.”

Là Hoài Ninh thân vương.

Ông ta là người đầu tiên đứng ra.

Thỉnh cầu nữ đế hủy bỏ vương vị của Hứa Thanh Tiêu.

Lý do rất đơn giản, Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật rơi vào ma đạo, bất lợi với đất nước, bất lợi với dân chúng.

"Càn quấy."

"Hứa thánh là Bán thánh nho đạo, Thế tôn phật môn, sao có thể rơi vào ma đạo được, đây là âm mưu."

Trong triều, giọng Trần Chính Nho cũng vang lên.

Đáp lại một cách lạnh lùng.

Ông ta vẫn kiên định ủng hộ Hứa Thanh Tiêu như cũ.

Ở Đại Ngụy, uy vọng của Hứa Thanh Tiêu vẫn cao như cũ.

Cho dù có xảy ra chuyện thế này như thượng thư lục bộ vẫn kiên định ủng hộ Hứa Thanh Tiêu như cũ.

Nhưng bọn họ cũng chờ mong Hứa Thanh Tiêu trở về, cho bọn họ một lời giải thích.

"Bán thánh nho đạo, Thế tôn phật môn?"

"Quả nhiên là buồn cười, Ma thần náo động, hai mươi vị nhất phẩm cũng không khống chế nổi, Hứa Thanh Tiêu chỉ ra mặt là có thể ngăn chặn?"

"Hơn nữa quanh người hắn còn có ma khí bừng bừng, giải thích sao đây?"

"Trần Chính Nho."

"Hứa Thanh Tiêu đã để lộ đuôi hồ ly, ngài còn muốn bao che hay sao?"

Hoài Ninh thân vương lên tiếng.

Ông ta mang thái độ lạnh lùng, bám chặt lấy điểm này, cắn mãi không buông.

"Nói không chừng có người trong bóng tối động tay động chân thì sao, đâu phải là chuyện chưa từng xảy ra."

"Nói tóm lại, tất cả cần chờ khi Hứa thánh về rồi lại nói."

“Trước mắt nếu có ai dám tung tin đồn nhảm thì nên chém.”

Trần Chính Nho cũng rất mạnh mẽ.

Ông ta dám nói câu này hiển nhiên là đã nhận được ý của triều đình.

Trong lúc nhất thời, Hoài Ninh thân vương cười lạnh.

Chẳng qua ông ta cũng không tiếp tục tranh cãi nữa:

“Vậy ngược lại bản vương muốn xem xem lúc nào Hứa Thanh Tiêu mới trở về.”

Ông ta để lại một câu nói.

Ý tứ rất rõ ràng.

Ông ta chờ.

Chờ Hứa Thanh Tiêu trở về.

Chẳng qua lại thêm một lần mấy chục ngày nữa.

Dường như Hứa Thanh Tiêu đã bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng biết hắn đã đi nơi nào.

Cho nên lời đồn lại càng thêm đáng sợ.

Mà cũng vào ngày này.

Đại Ngụy.

Huyện Bình An.

Bên ngoài nhà Chu Lăng.

Một bóng dáng chậm rãi xuất hiện.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1297: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (1)

Phủ Nam Dự Đại Ngụy

Huyện Bình An.

Những lời đồn liên quan đến Hứa Thanh Tiêu đã lan truyền khắp toàn bộ thế gian.

Không chỉ có vương triều Đại Ngụy.

Toàn bộ Đông châu, Nam châu, Bắc châu, Tây châu cũng đang bàn tán về chuyện này.

Đối với Trung châu mà nói.

Đa phần Đại Ngụy đều không tin chuyện Hứa Thanh Tiêu là ma.

Đến cả vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, nghe qua những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu làm, trong lòng họ cũng thấy kính nể.

Vương triều Đại Ngụy cũng ổn định, tin tưởng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vẫn không ngăn nổi miệng những người đang rải tin đồn, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chẳng qua bất luận có xảy ra bất cứ chuyện gì thì tất cả mọi người đều đang chờ đợi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Đã qua hơn hai mươi ngày kể từ sau sự kiện Ma hải. Khoảng thời gian này, thiên hạ cũng được an bình đôi chút.

Chẳng qua vấn đề Ma hải vẫn còn đó như cũ. Bây giờ Tiên môn, Phật môn, Nho đạo đều đang nghĩ cách để trấn áp Ma hải.

Tiên môn khắc đạo kinh, Phật môn khắc bia đá, Nho đạo cũng đang sáng tác Chính Khí ca.

Hơn hai mươi ngày này, bọn họ không tham dự vào chuyện tranh đấu kia.

Cho nên ngoại trừ có người vẫn lan tin đồn trên phố ra thì về cơ bản là không có vấn đề gì lớn.

Mà vào giờ phút này.

Huyện Bình An Đại Ngụy.

Trong nhà của Chu Lăng.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đứng đó đã phá vỡ sự yên bình của nhà Chu Lăng.

Ầm ầm.

Có tiếng đập cửa vang lên.

Rất nhanh sau đó cổng lớn được mở ra, chẳng qua người mở cửa không phải là sư nương mà là lão sư Chu Lăng.

Nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu trước mặt.

Dường như Chu Lăng không kinh ngạc chút nào, ngược lại ông lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, khẽ gật đầu một cái

“Học sinh Hứa Thanh Tiêu bái kiến lão sư.”

Nhìn về phía Chu Lăng trước mắt, Hứa Thanh Tiêu cúi đầu một cái thật sâu.

Chu Lăng là sư phụ của hắn, chuyện này không có gì bàn cãi.

Lúc này, trở lại huyện Bình An, Hứa Thanh Tiêu muốn đến chứng thực một vài chuyện.

Tất cả mọi thứ, đều có thể giải đáp ở huyện Bình An này.

Có một bàn tay trong vô hình đang thúc đẩy mọi thứ.

Sao hắn có thể nhập phẩm trong một đêm được.

Vì sao Ngô Ngôn lại lựa chọn giao dịch với hắn?

Vì sao Triệu đại phu lại biết nơi cất giấu dị thuật?

Những vấn đề này, hôm nay đều sẽ có lời giải đáp.

“Vào đi.”

Dường như biết được lần này Hứa Thanh Tiêu đến đây là muốn gì, Chu Lăng rất thẳng thắn bảo Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Bước vào trong viện.

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều như quá khứ, hắn đi vào trong thư phòng.

Chu Lăng cũng theo tới.

"Sư nương đâu?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, câu đầu tiên là hỏi sư nương có ở đây không.

"Đi thăm người thân."

Chu Lăng chầm chậm lên tiếng.

Sau đó ông cầm một ấm trà đến, rót một chén trà cho Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngại ngần, hắn khẽ thưởng thức một ngụm sau đó không nói câu nào, đợi Chu Lăng lên tiếng trước.

Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ huyện Bình An.

Rất nhiều chuyện trông như là ngoài ý muốn nhưng trên đời này làm gì có nhiều ngoài ý muốn như vậy.

Một đêm nhập phẩm.

Ngô Ngôn đào thoát.

Tu hành dị thuật.

Còn có các loại giao dịch.

Mỗi một chuyện nhìn như là không có chuyện gì nhưng nếu nghiên cứu kỹ hơn một chút thì mỗi chuyện như vậy đều khó mà làm rõ được.

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu, cũng hết sức rõ ràng, bên trong có ẩn chứa bí mật không muốn ai biết.

Nhưng hôm nay hắn đến chính là để tìm ra chân tướng.

Đằng sau cuối cùng đang ẩn giấu chuyện gì.

“Ngươi muốn biết chuyện gì?”

Qua một lúc lâu, giọng của Chu Lăng vang lên, ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi chậm rãi lên tiếng.

“Xin hỏi lão sư, vì sao học sinh có thể nhập phẩm chỉ trong một đêm?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói ra mối nghi ngờ đầu tiên của mình.

Vì sao hắn có thể nhập phẩm chỉ trong một đêm?

Vấn đề này rất quan trọng.

Hắn là người xuyên không không sai, trong đầu có rất nhiều văn chương thi từ, điều này cũng không sai.

Nhưng vấn đề ở đây.

Trước khi hắn nhập phẩm, hắn cũng không làm thơ hay viết văn chương gì.

Vậy vì sao lại trực tiếp nhập phẩm?

Là thiên phú trời sinh sao?

Nếu như là như vậy, sao hai mươi năm cũng chưa ai nhập phẩm mà người vừa mới xuyên qua là mình lại nhập phẩm?

Chuyện này không thể nào giải thích được.

Mà khi Hứa Thanh Tiêu đưa ra mối nghi ngờ này, Chu Lăng lại có vẻ cực kỳ tự nhiên.

“Còn nhớ bản sách thánh ngôn mà vi sư đã tặng cho ngươi không?”

Chu Lăng lên tiếng đáp lại như vậy.

Nghe được lời này, Hứa Thanh Tiêu đã rõ, cũng đã chứng thực được suy nghĩ của mình.

Lúc trước hán đã đọc sách thánh ngôn xong rồi mới trực tiếp nhập phẩm.

Hắn đã từng suy đoán sách thánh ngôn có vấn đề, chẳng qua sau khi Chu Lăng không nói, Hứa Thanh Tiêu cũng không hỏi thêm.

“Chỉ vẻn vẹn một cuốn sách đã làm cho người ta trực tiếp nhập phẩm, điều này có hơi khó.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Nếu như là thân bút của thánh nhân vậy thì không còn bất kỳ vấn đề gì nữa, nhưng điều Hứa Thanh Tiêu muốn hỏi lại không phải là chuyện này.

Nhập phẩm hay không không mang ý nghĩa gì lớn.

Thứ có ý nghĩa thật sự chính là Thiên Địa Văn cung.

Sau khi hắn nhập phẩm thì có cảm giác Thiên Địa Văn cung cũng thức tỉnh, đây mới là điểm mấu chốt.

“Thủ Nhân.”

“Vi sư biết ngươi muốn hỏi điều gì.”

“Là Thiên Địa Văn cung trong đầu ngươi đúng không?”

Chu Lăng lên tiếng nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu thoáng có hơi trầm mặc nhưng hắn vẫn gật đầu rất nhanh.

Xem ra hắn không đoán sai chút nào, Thiên Địa Văn cung đúng là có liên quan đến Chu Lăng.

“Thiên Địa Văn cung trong đầu ngươi là do vi sư bỏ vào.”

“Điều này không sai.”

Chu Lăng trả lời, thừa nhận sự thật này.

Chỉ là, sau khi Chu Lăng đã trả lời một cách dứt khoát như vậy.

Lại khiến cho Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Hắn không biết nên nói thế nào.

Vốn cho rằng Chu Lăng sẽ còn vòng vo vài câu, hoặc là vị lão sư này của hắn sẽ nói ra một vài chuyện nhưng hắn lại chưa bao giờ nghĩ đến vị lão sư này của mình lại gọn gàng như thế, thừa nhận hết tất cả.

Chương 1298: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (2)

Một lát sau.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, nếu như Chu Lăng đã nói đến nước này rồi thì hắn cũng không tiện che giấu gì nữa.

“Lão sư, xin hỏi, thân phận thật sự của ngài là?”

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng vào vấn đề.

Chẳng thèm che đậy gì nữa.

Có vấn đề gì thì hỏi vấn đề đó.

Nếu như Chu Lăng đã dám ở lại đây, thì điều này mang ý nghĩa gì, ông ta đang chờ hắn, cũng đồng ý nói chân tướng cho hắn biết, nếu không thì ông ta cứ trực tiếp biến mất, chẳng cần giải đáp gì cả.

“Làm sao ngươi đoán ra được?”

Chu Lăng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, ông ta không nói ra thân phận của mình mà lại hỏi ngược Hứa Thanh Tiêu.

“Lão sư, chắc ngài có mối liên hệ gì đó với đại thánh nhân, có người muốn dẫn đạo học sinh, làm cho học sinh ngộ nhận ngài chính là thánh nhân đời thứ tư.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại một câu.

Hắn biết Tuân tử đang lợi dụng mình, muốn để hắn tìm ra kẻ sau màn thật sự, làm cho hắn có phán đoán sai lầm.

Mặc dù biết nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn bị mắc câu.

Bởi vì.

Bởi vì chính bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng muốn biết cuối cùng thì vị lão sư này của hắn là ai.

“Vì sao ngươi không hoài nghi ta chính là thánh nhân đời thứ tư?”

Chu Lăng tiếp tục hỏi ngược lại.

“Nếu như lão sư là thánh nhân đời thứ tư vậy chỉ sợ hôm nay sẽ không gặp được ngài.”

Hứa Thanh Tiêu có hơi bình tĩnh, hắn đáp lại như vậy.

Nếu như bàn tay phía sau màn đồng ý gặp hắn vậy thì hôm nay hắn đừng mơ bước ra khỏi cánh cửa này.

Thật ra thì thế cục trước mắt cực kỳ đơn giản.

Có một bàn tay đang âm thầm sắp xếp làm ảnh hưởng đến vương triều Đại Ngụy, ảnh hưởng đến nho đạo Đại Ngụy.

Chu thánh nói là thánh nhân đời thứ tư, lý do cũng đơn giản thôi, người có thể làm ảnh hưởng đến toàn bộ nho đạo tuyệt đối không phải là hạng người bình thường, một vị á thánh cũng không làm được, dù sao thì sau khi Chu thánh chết đâu phải là không còn á thánh?

Đường đường là nho đạo Đại Ngụy, đúng là không phải một vị á thánh có thể chi phối tất cả.

Nhưng mà Tuân tử lại nói không phải là thánh nhân đời thứ tư mà là Chu thánh, lý do cũng đơn giản thôi.

Vì sao Chu thánh lại chém giết hết bảy phần người đọc sách trong thiên hạ, đúng là phẩm đức của mấy người đọc sách này không tốt thật nhưng vấn đề là trước mắt thời buổi rối loạn, đám người đọc sách này ít nhiều gì cũng có tác dụng, sau khi giết hết rồi thì xem xem, gây ra bao nhiêu thị phi rồi.

Giống như Ma hải vậy, nguồn gốc sâu xa cũng có liên quan đến chuyện người đọc sách bị huyết tẩy.

Hơn nữa Ngô Ngôn bị giam ở đại lao phủ Nam Dự, là ai đã thả hắn ra? Vì sao Nghiêm Lỗi lại trùng hợp ở gần đây?

Cùng với ban đầu ngay khi Chu thánh vừa nhìn thấy hắn đã lập tức muốn gián tiếp độ hóa hắn.

Đây đều là lý do, vì vậy, Tuân tử cho rằng thủ phạm ở sau màn thật sự không phải là thánh nhân đời thứ tư mà là Chu thánh.

Nhưng tại sao ông ta lại muốn làm như vậy thì không ai biết được.

Mà vấn đề lớn nhất chính là Thiên Địa Văn cung trong đầu, sao hắn lại được thánh nhân để mắt đến.

Tất cả những điều này đều là do Chu Lăng.

Lão sư của hắn.

Vì vậy, vô cùng có khả năng Chu Lăng là thánh nhân đời thứ tư.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu lại không cho rằng như vậy.

Nếu như Chu Lăng là thánh nhân đời thứ tư vậy thì đầu tiên chưa nói đến chuyện ông ta sống được nhiều năm như vậy, xem như có thật sự sống nhiều năm đến thế cũng sẽ không lý nào đến tìm hắn được, chẳng phải nên đi tranh đấu với Chu thánh sao?

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ đơn giản của Hứa Thanh Tiêu.

Cụ thể là như thế nào.

Thì phải cần đến Chu Lăng cho hắn một đáp án hài lòng.

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói đến đây, Chu Lăng không nhịn được đứng dậy.

Ông ta hít sâu một hơi, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi sau đó thở dài, nói một cách chậm rãi:

“Thủ Nhân.”

“Ngươi có biết đại thánh nhân họ gì hay không?”

Ông ta hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Hỏi một vấn đề mà trên đời này dường như chẳng còn ai biết.

Người đời đều biết đại thánh nhân nhưng đúng là chẳng ai biết tên họ của đại thánh nhân.

“Hứa?”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ một hồi rồi nhìn về phía Chu Lăng, chầm chậm đáp.

Câu này vừa dứt, Chu Lăng sửng sốt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu thấy có hơi kinh ngạc.

Hắn nhìn về phía Chu Lăng, không nhịn được lên tiếng:

“Họ Hứa thật hả?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không phải.”

Chu Lăng lắc đầu.

“Không phải, vậy sao ngài lại tỏ vẻ như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu sững sờ.

Không phải?

Nếu không phải vậy vì sao lại mang vẻ mặt như vậy? Còn tưởng rằng thánh nhân thật sự họ Hứa, còn hắn là hậu đại của đại thánh nhân.

“Vi sư chỉ có hơi không ngờ da mặt của ngươi lại dày như vậy mà thôi.”

Chu Lăng chầm chậm đáp lại.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Khá lắm, thì ra là như vậy.

Hứa Thanh Tiêu có hơi khó chịu.

Chẳng qua hắn cũng không tiếp tục náo loạn mà lại phỏng đoán tiếp:

“Chắc sẽ không họ Chu đâu hả?”

Đây là lần đoán thứ hai của Hứa Thanh Tiêu.

Câu này vừa dứt, Chu Lăng khẽ gật đầu:

“Ngươi đoán không sai.”

Vừa nói xong, Chu Lăng quay người lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu lại sửng sốt.

Hay lắm.

Thật hay giả vậy?

Đại thánh nhân họ Chu? Không phải họ Vương à?

Nói cách khác thì vị lão sư này của hắn là hậu đại của đại thánh nhân?

Thấy sự ngạc nhiên trong mắt Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng dứt khoát không dài dòng nữa:

"Được rồi, vi sư cũng không dối gạt ngươi."

"Đại thánh nhân là tổ tiên của vi sư."

Chu Lăng lên tiếng.

Nói ra thân phận thật sự.

"Ồ?"

Trong phút chốc, khi Chu Lăng thừa nhận thân phận thật sự của mình, Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên.

Hắn đã từng đoán thân phận của vị sư phụ này của mình có quan hệ với đại thánh nhân. Có thể là hộ thánh nhất mạch, chính là cái loại bảo long nhất tộc, che chở hậu đại của thánh nhân.

Dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng đã từng ảo tưởng rằng bản thân hắn là hậu đại của đại thánh nhân.

Không ngờ lại làm xấu mặt bản thân.

"Vậy cuối cùng thì lai lịch của Vương Triều Dương kia là gì?"

Hứa Thanh Tiêu lấy lại tinh thần, hắn nhìn về phía Chu Lăng hỏi với vẻ tò mò.

Chương 1299: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (3)

“Sau lưng hắn có người.”

Chu Lăng trả lời.

“Là ai?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thẳng:

“Thánh nhân.”

“Cụ thể là vị nào thì vi sư cũng không biết rõ.”

Chu Lăng đáp lại.

Nói ra thế lực sau lưng Vương Triều Dương.

“Thánh nhân?”

“Lão sư, vậy Thiên Địa Văn cung của hắn là cái gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm tò mò.

Không phải đại thánh nhân mà là một vị thánh nhân khác, vậy thì cái Thiên Địa Văn cung kia là chuyện gì đây?

“Đó là Văn cung của thánh nhân đời thứ hai.”

Chu Lăng tùy ý nói.

Thánh nhân đời thứ hai? Tại sao lại là thánh nhân đời thứ hai?”

“Ông ta còn sống không?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi ngạc nhiên.

“Nghĩ gì vậy, thánh nhân đời thứ hai đã chết lâu rồi, nếu như ông ta còn sống vậy chẳng phải là sống mấy vạn năm hay sao?”

“Thánh nhân đời thứ hai cực kỳ sùng kính đại thánh nhân cho nên Văn cung cũng dựa theo cái của thánh nhân đời thứ nhất mà vẽ ra.”

“Cho nên Văn cung của Vương Triều Dương có được thánh ý nhưng cũng không phải là thánh ý của đại thánh nhân, hiểu chưa?”

Chu Lăng giải thích nói.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu rõ.

Khá lắm, không ngờ thánh nhân đời thứ hai lại là fan cuồng của thánh nhân đời thứ nhất.

Giờ khắc này, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu Văn cung của Vương Triều Dương là gì rồi.

Thì ra là một sản phẩm sao chép.

Chẳng qua Văn cung của thánh nhân đời thứ hai, cũng không bị xem là giả.

“Sư phụ, vậy vì sao người không ra mặt?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi thêm.

Vương Triều Dương lấy danh nghĩa đại thánh nhân ra giả danh lừa bịp, thế mà lại không ra xử hắn, chuyện này có hơi khó nói rồi.

“Ra mặt làm gì chứ?”

“Hắn bị người ta xem như tên ngốc mà đùa bỡn, ngươi đi quấy rầy hắn làm chi?”

“Huống hồ cho dù có ra mặt giải quyết được hắn thì ý nghĩa cũng không lớn, không chừng qua năm mươi năm một trăm năm sau lại lòi ra một tên Lý Triều Dương, Chu Triều Dương.”

“Thế chẳng có chút ý nghĩa gì cả.”

“Chẳng bằng xem thử tên Vương Triều Dương này muốn làm gì, vào thời điểm mấu chốt mới ra mặt chẳng phải là càng tốt hơn sao?”

Chu Lăng đáp lại làm cho Hứa Thanh Tiêu tỉnh ra.

Chẳng qua chuyện của người ta đã nói xong, giờ cũng nên nói đến chuyện của mình rồi.

“Có vài vấn đề mong lão sư giải đáp thay học sinh.”

“Vì sao lại muốn đưa Thiên Địa Văn cung vào cơ thể học sinh?”

“Còn có, bất luận thánh nhân đời thứ tư hay thánh nhân đời thứ năm, mục đích của bọn họ là gì?”

Hứa Thanh Tiêu đã nói ra sự nghi ngờ thật sự trong lòng mình.

Cuối cùng thì đám người này muốn gì?

Hứa Thanh Tiêu biết là trường sinh, nhưng cách trường sinh thế nào mới được?

Không phải Hứa Thanh Tiêu thật sự không có đầu mối.

Nghe câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, Chu Lăng chầm chậm lên tiếng nói:

“Bất luận là thánh nhân đời thứ tư hay thánh nhân đời thứ năm, hoặc là các thế lực ngầm khác thì thứ mà tất cả mọi người tranh đoạt là sự trường sinh.”

“Điều này chắc ngươi đã biết, ngươi đang hỏi đến cách để trường sinh có đúng hay không?”

Chu Lăng hỏi.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Đối phương trực tiếp lên tiếng:

Nói đến thuật trường sinh thì nhất định phải liên quan đến ba đại hung thần, cũng chính là ba ma ấn trong cơ thể ngươi.”

“Nghe đồn trong thiên địa này, khi giữa trời đất còn chưa khai thiên lập địa thì đã có ba đại hung thần Thái Âm, Thái Nguyên, Cự Vô, chiếm giữ bầu trời, mặt đất và mặt biển.”

“Ba vị hung thần này là nguồn gốc sinh ra vạn vật trong thiên địa, là do âm lực trong trời đất tạo thành.”

“Bọn họ có năng lực bất hủ, bất luận là như thế nào thì ba vị hung thần này cũng sẽ không chết đi, chỉ cần đợi khi âm lực trong trời đất vượt qua dương lực thì bọn họ sẽ hồi phục.”

“Mà một khi bọn họ hồi phục thì sẽ đem đến một tai họa khổng lồ, chúng sinh đều sẽ táng thân nơi này.”

“Nhưng khi trận đại chiến của bọn họ qua đi, ba vị hung thần sẽ tiến vào ngủ say một lần nữa, mà bởi vì vô số chúng sinh đã chết thảm làm cho thiên địa cảm ứng được, sẽ diễn hóa ra đại thế.”

“Ngươi có thể coi như đây là một sự hoàn trả, người chết quá nhiều, nhất định phải duy trì sự cân bằng để sinh linh lại khôi phục lại một lần nữa, kể từ đó, những thứ được trả lại chính là những thần vật tinh thuần nhất trong trời đất.”

“Loại thần vật này nếu như người ta có được sẽ trường sinh bất tử, hơn nữa có thể đột phá đến cảnh giới siêu phẩm, vĩnh viễn bất diệt.”

“Nhưng đây chỉ là lời đồn, cụ thể là như thế nào thì không ai biết được.”

Chu Lăng trả lời như vậy.

Cũng nói thuật trường sinh ra.

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ kỹ một hồi, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã cau mày.

“Nói cách khác thì sau khi sức mạnh âm tà trong trời đất trở nên mạnh mẽ, thật ra thì ba đại hung thần chính là một kiểu tịnh hóa, dùng phương thức cực đoan để huyết tẩy, lại sáng tạo ra những thứ mới?”

Hắn nhìn về phía Chu Lăng nói vậy.

“Đúng vậy.”

“Thủ Nhân, ngươi rất thông minh, đã thấy rõ cơ bản.”

“Tất cả thứ này đều là đạo tự nhiên của trời đất, là cách nói âm dương hòa hợp.”

“Ý chí thiên địa hy vọng vạn vật bình thản, hân hoan trở lại, nhưng tất cả nếu có âm thì sẽ có dương, nếu như âm lực mạnh hơn thì thế giới sẽ ngập tràn sự giết chóc.”

“Ba đại hung thần sẽ xuất thế vào thời khắc này, hủy diệt tất cả, nếu như dương lực mạnh lên thì có thể hóa thành tiên cảnh, trời đất sẽ thay đổi, nhưng điều này dường như là không thể nào.”

“Vì sao lại như vậy, nguyên nhân mà thiên địa tán thành Nho đạo, Phật môn, Tiên môn, là bởi vì bọn họ phù hợp với quy luật tự nhiên.”

“Chi nên nếu Ma môn niệm ra một bài thi từ tràn ngập sự giết chóc thì trên trời cũng không xuất hiện dị tượng mà nho đạo niệm một bài thơ thì sẽ có dị tượng, cũng chính là nguyên nhân này.”

“Trời đất cũng có ý thức, võ giả muốn trở thành nhất phẩm mà trời đất cũng muốn thay đổi, chẳng qua ý chí của trời đất không phải là thực thể mà là một loại ý niệm, ý thức.”

“Thông qua phương pháp thưởng phạt mà cân bằng vạn vật.”

Chương 1300: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (4)

Nguồn: dtv-ebook.com

Chu Lăng nói bản chất của trời đất ra.

Cũng làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu ra tất cả.

Thứ này tràn đầy triết học làm cho người ta không nhịn được mà tò mò.

Đồng thời cũng làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ cuối cùng thì những người này đang muốn thứ gì.

Khôi phục ba đại hung thần, từ đó sẽ có được lợi ích cho bản thân.

"Điều này không đúng."

"Lão sư, nếu như là như vậy thì khi phục sinh ba đại hung thần, bọn họ lấy cái gì để tự tin rằng bản thân mình có thể tự vệ? Lỡ như cũng chết trong kiếp nạn này, vậy chẳng phải là làm cho người ta cười chết hay sao?"

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu đã nhận ra được gì đó không thích hợp.

Hắn không nhịn được mà lên tiếng nói như vậy.

Phục sinh hung thần, có thể nhận được những thứ giúp trường sinh, Hứa Thanh Tiêu có thể hiểu được nhưng vấn đề là sau khi hung thần xuất thế, nó sẽ phá hoại mà không phân biệt ai cả.

Ngươi có tư cách gì mà giải quyết phiền toái này?

Chỉ là câu này vừa dứt, Chu Lăng lại lắc đầu nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi nói:

"Thủ Nhân à, ngươi nghĩ lòng người quá đơn giản rồi."

“Ngươi nói không sai, phục sinh ba đại hung thần thì bọn họ không nhất định sẽ nhận được lợi ích nhưng ngươi ngẫm lại mà xem, những tên giật dây này đã thoát khỏi sự khống chế của quyền lực và tiền bạc từ lâu.”

“Tựa như thánh nhân đời thứ tư hoặc thánh nhân đời thứ năm vậy, đến cả hoàng đế cũng phải hành lễ với bọn họ, quyền lực đã đến cực hạn, còn ngân lượng đối với bọn họ mà nói thì lại càng không có chút hấp dẫn nào.”

“Duy chỉ có trường sinh, dù chỉ là một cơ hội thôi, bọn họ muốn vĩnh viễn sống sót, sống mãi như vậy.”

“Trong năm đời thánh nhân ai cũng đều đã đứng trước lựa chọn này, lúc tuổi già, lòng của Lý thánh và Chu thánh đã dao động, bước vào trong con đường đen tối.

“Ngươi nói không sai, không ai có thể vững tin rằng mình có thể nhận được lợi ích từ trong tai nạn này.”

“Nhưng ngược lại thì ngươi cũng không thể chắc chắn rằng bọn họ sẽ không nhận được lợi ích.”

“Không phải sao?”

Chu Lăng nói như vậy.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu đã trầm mặc xuống.

Bởi vì Chu Lăng nói không sai chút nào.

Dù là chỉ có chút hi vọng sống thì đối với một vài người mà nói, cũng đã hơn chuyện chờ chết rồi.

“Vậy, vì sao lại đưa Thiên Địa Văn cung vào người học sinh?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Bởi vì ngươi chính là người được đại thánh nhân chọn trúng.”

Chu Lăng thẳng thắn đáp lại.

Khiến cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên.

Người được đại thánh nhân chọn trúng?

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Chu Lăng, trong lúc nhất thời không ai có thể hiểu được ý nghĩ trong lời này.

Chu Lăng không nói gì.

Mà chỉ đứng dậy bước đến nơi ở của mình, nhanh chóng mang một bức họa tới.

Mở bức tranh ra.

Người trong bức tranh đúng là bọn họ.

Nhưng điều lại càng kinh khủng hơn chính là.

Nơi kí tên thế mà lại viết hai chữ.

"Ân sư."

"Điều này."

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu có hơi không biết nói như thế nào.

Sao đang yên đang lành hắn lại trở thành ân sư của đại thánh nhân rồi?

Có cần phải làm đến vậy không?"

Thấy Hứa Thanh Tiêu biểu lộ ra vẻ ngạc nhiên, vẻ mặt Chu Lăng cũng có hơi quái dị.

"Thủ Nhân, khi đó ngươi tìm đến vi sư, chỉ liếc mắt một cái vi sư đã nhìn ra ngươi cực kỳ giống với người trong bức họa."

"Ngay từ đầu vi sư cảm thấy ngươi chính là hậu nhân của người bên trong bức họa này, nhưng mà càng nhìn lại càng cảm thấy không thích hợp, không thể nào giống nhau đến vậy."

"Nhưng vi sư cũng không dám xác định ngươi chính là người bên trong bức họa, nếu như thay bằng một cách khác mà nói thì ta cần phải gọi ngươi một tiếng là tổ sư gia."

"Chẳng qua tổ tiên của vi sư đã nói qua nếu như nhìn thấy người giống như đời sau của người trong bức họa thì chắc chắn phải tặng Thiên Địa Văn cung cho người này."

"Cho nên sau khi nhìn thấy ngươi, vi sư sẽ đưa Thiên Địa Văn cung cho ngươi."

Chu Lăng lại lên tiếng một lần nữa.

Nói rõ ràng nguyên nhân hậu quả.

Chỉ là câu nói này đã làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đại thánh nhân.

Đã từng gặp hắn? Hơn nữa còn bái hắn làm thầy?

Hắn có đồ đệ à?

Hơn nữa, cuối cùng vị đại thánh nhân này là ai đây?

Hắn còn sống không?

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu thật sự bị kinh sợ.

Hắn đã tính toán tất cả rồi, thật không ngờ thế mà đại thánh nhân lại là đồ đệ của hắn?

Này,không thể tưởng tượng nổi.

Từng gặp nhau khi nào?

Hắn đâu có nhận đồ đệ?

“Lão sư, đại thánh nhân còn sống không?”

Hứa Thanh Tiêu thốt ra.

“Không.”

“Đã mất rồi.”

“Vào thời thượng cổ, phong ấn xong mười hai Ma thần thì đã chết rồi, không thể nào sống đến bây giờ.”

Chu Lăng đáp lại.

“Không thể còn sống đến bây giờ, vậy tại sao đại thánh nhân nói đã từng gặp ta? Hơn nữa ý của chỗ ký tên này là gì?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày hỏi.

“Không rõ nữa.”

“Vi sư cũng đã suy tư hồi lâu.”

“Ban đầu khi nhìn thấy ngươi vi sư cũng không biết nên nói gì nữa.”

“Trong đó nhất định có bí mật mà người khác không biết, nhưng bây giờ ngươi và ta đều không giải thích rõ được.”

“Nhưng có một vấn đề không cần hỏi nữa đó chính là ngươi chính là người mà đại thánh nhân chọn trúng, lần tai họa này sẽ do ngươi kết thúc.”

Chu Lăng đáp lại như vậy.

Vấn đề này, trên thực tế cũng làm cho ông ta suy nghĩ thật lâu.

Đây là chuyện không thể nào giải thích được.

Đại thánh nhân là người của thời đại thượng cổ.

Hứa Thanh Tiêu là người của thời đại này.

Cả hai chẳng thể nào tiếp xúc được, nếu như nhất định phải nói thì đây chính là tổ tiên của Hứa Thanh Tiêu đã gặp qua đại thánh nhân.

Nhưng đây lại là chuyện càng không thể nào, thời gian cách xa nhau như vậy, sao có thể sinh ra một tên hậu nhân có tướng mạo giống hệt như tổ tiên?

Cho nên điểm này rất rất kỳ lạ.

“Vậy, bây giờ học trò cần phải làm gì đây?”

Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ không thông, vì sao đại thánh nhân lại có chân dung của hắn, rồi vì sao lại bảo hắn là sư phụ của hắn?

Thế này vốn chẳng có manh mối gì, hơn nữa vốn chẳng có chỗ xuống tay, vì vậy Hứa Thanh Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều.

Tạm thời để nó qua một bên.

Chương 1301: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (5)

“Ngăn cuộc nổi loạn này lại.”

“Không chỉ là giải cứu chúng sinh mà cũng là tự cứu bản thân.”

“Trong cơ thể ngươi có ma ấn hung thần, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chờ sau khi ba đại hung thần hoàn toàn phục sinh, ngươi sẽ hoàn toàn biến thành Ma thần, là Ma thần mới.”

Chu Lăng đáp lại.

“Ma thần mới sao?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu nhíu mày.

Còn Chu Lăng thì gật đầu nói:

“Trong cơ thể ngươi có ma ấn tam ma, chắc cũng là bị người ta trồng vào.”

Chu Lăng nói:

“Bị người ta trồng vào sao?”

“Đây là chuyện không thể nào.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức gật đầu, nếu như hắn bị trồng ấn tam ma vào thì sẽ có cảm giác, ai có thể trồng ấn tam ma vào trong cơ thể mình mà thần không biết quỷ không hay?

Nghe Hứa Thanh Tiêu đáp lại như vậy.

Chu Lăng gật đầu nói:

“Vi sư cũng rất tò mò, ai có năng lực trồng ấn tam ma vào cơ thể ngươi mà thần không biết quỷ không hay?”

“Nhưng đây là sự thật, điều này cần phải do ngươi tự suy nghĩ.”

“Chẳng qua những chuyện trước mắt cũng không tính là gì.”

“Chuyện mà ngươi cần làm chính là ngăn cản âm mưu của những người này.”

“Làm cho Đại Ngụy thống nhất Trung châu, trở thành cự bá, vương triều bất hủ thật sự, tất cả âm mưu quỷ kế ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều chỉ là nói suông thôi.”

Chu Lăng vạch ra một con đường sáng cho Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó nói con đường và nên lựa chọn như thế nào cho Hứa Thanh Tiêu.

Đạo lý lần này làm cho Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được lên tiếng:

“Lão sư, nếu như ngăn cản không được thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đó chính là một kiếp nạn lớn.”

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, tất cả đã được định sẵn từ trong sâu xa rồi.”

“Thủ Nhân, vi sư nói nhiều như vậy không phải muốn ngươi đi cứu vớt thiên hạ, chỉ không hi vọng ngươi thành ma thôi.”

“Nếu như thật sự có một ngày như vậy thì ngươi cũng đừng trách vi sư.”

Chu Lăng thở dài một hơi rồi nói vậy.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu hít một hơi thật sâu.

Hắn đã hiểu được mình đã bị cuốn vào trong kiếp nạn lớn này, muốn thoát ra là chuyện không thể nào.

Cách duy nhất chính là hủy diệt nó.

Hủy diệt một cách triệt để.

Về phần những lời mà Chu Lăng nói, Hứa Thanh Tiêu cũng không thèm để ý, nếu như hắn thật sự thành ma rồi thì trên thức tế hắn cũng không muốn giết hại chúng sinh đâu.

“Lão sư, nếu như ba đại hung thần không tỉnh lại thì ta cũng sẽ không nhập ma đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừ.”

Chu Lăng khẽ gật đầu.

“Trong cơ thể ngươi có ấn tam ma, giống như là ma niệm dị thuật, nhưng mặc dù bọn họ tồn tại trong cơ thể ngươi thì cũng không giống ma niệm, cần ngươi tăng tu vi lên.”

“Mà căn cứ vào sự biến hóa của âm lực trong trời đất, về lý luận thì ngươi có thể mượn nhờ sức mạnh của bọn họ để mạnh lên.”

“Nhưng ngươi vẫn phải giữ vững lòng mình.”

“Còn nhớ chữ mà vi sư đã tặng cho ngươi không?”

“Thủ Nhân, giữ vững nhân nghĩa trong lòng.”

Chu Lăng lên tiếng nói vậy.

“Học sinh đã hiểu.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu, hắn hiểu rồi.

Đến đây rồi, Hứa Thanh Tiêu không muốn hỏi thêm gì nữa.

Hắn lẳng lặng ngồi trong thư phòng, Chu Lăng cũng không nói gì.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Đến cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu tự mình nghĩ tiếp mấy thứ này.

Ba ngày sau.

Sau khi bình minh xuất hiện.

Trong thư phòng, Hứa Thanh Tiêu đã chầm chậm ra ngoài, hắn đi vào trong trạch viện đứng trong ánh nắng, cũng đang trầm tư vài chuyện.

Trước mắt, tất cả mọi chuyện đều đã hoàn toàn rõ ràng.

Thánh nhân đời thứ tư và thánh nhân đời thứ năm vẫn còn chưa chết.

Bọn họ đứng phía sau màn, mục đích là vì trường sinh.

Không nói đến tốt xấu gì, cũng không phân ra thiên ác mà là lập trường đã không giống nhau.

Thánh nhân đời thứ năm là Chu lắng.

Thánh nhân đời thứ tư là Lý thánh, mà Lý thánh này lại có mối quan hệ to lớn với Tuân tử.

Là ai, đã không quan trọng nữa.

Bất luận là bọn họ ở sau màn hay là xuất hiện trước mặt hắn thì mục đích của bọn họ chính là hi vọng hồi sinh lại Ma thần.

Mà việc hắn cần phải làm chính là phải ngăn cản kiếp nạn lớn này.

Ngăn cản điểm quan trọng, chính là tứ đại ma vực.

Mười hai đại hạp cốc thì còn được.

Ba nơi là Ma hải, Ma thổ Đông châu còn có Ma quật Trung châu là những nơi quan trọng nhất.

Từ sau khi Ma hải sinh ra tai họa thì Hứa Thanh Tiêu đã điều tra đến ba nơi này.

Ma hải đã có chín khối bia đá trấn áp, điểm quan trọng là ở trên tấm bia đá.

Ma thổ Đông châu và ma quật Trung châu thì có phong ấn thượng cổ, cách duy nhất để phá vỡ chính là máu của chúng sinh.

Nói cách khác, mục đích tiếp theo cũng những người này là phát động chiến tranh, tạo nên huyết chiến.

Sau khi suy nghĩ rõ được điểm này, Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu rõ.

Bọn họ hi vọng thiên hạ đại loạn.

Tốt nhất là tất cả đều chiến loạn.

Bất luận là dùng cách thức gì.

Chuyện của các châu khác Hứa Thanh Tiêu không lo được nhưng Trung châu, Hứa Thanh Tiêu đã có cách riêng.

Ngày thứ năm.

Vào đêm.

Hứa Thanh Tiêu từ biệt Chu Lăng.

Hắn muốn hồi triều.

“Thủ Nhân, ngươi bộc lộ dị thuật ở Ma hải, bây giờ mà về chỉ sợ sẽ chuốc lấy vô vàn phiền toái.”

“Nếu có thể thì hãy nghĩ cách để giải ảnh hưởng của chuyện này xuống rồi lại quay về.”

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói muốn trở về, Chu Lăng đã lên tiếng, hắn biết hôm nay cả thiên hạ đều đã biết chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật.

Những lời đồn còn đang ầm ĩ, trong lúc quan trọng này, nếu như Hứa Thanh Tiêu trở về thì chỉ sợ là có chút không hợp lý.

Nhưng mà, đối với sự thuyết phục của Chu Lăng.

Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu:

“Lão sư, ta là vương của Đại Ngụy.”

“Cũng là bán thánh nho đạo.”

“Sao phải lo đến mấy lời đồn này?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ánh mắt hắn bình tĩnh, không để ý mấy lời đồn nhảm này.

Đáp lại một cách mạnh mẽ như vậy.

Làm cho Chu Lăng sững sờ.

Chương 1302: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (6)

Nhưng rất nhanh sau đó, Chu Lăng không nhịn được phì cười, ông ta đã hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng đúng.

Đến lúc này đúng là không cần phải lo lắng về mấy tin đồn này nữa.

Đứa học trò này của mình đã không còn là thiếu niên trước kia nữa.

“Lão sư, học sinh còn một vấn đề cuối cùng.”

“Làm sao để trở thành Á thánh?”

Lúc gần đi, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng hỏi ra vấn đề của mình.

Câu này vừa dứt, Chu Lăng nói không chút nghĩ ngợi:

“Bán thánh cần phải minh ý, lập ngôn, viết sách, minh ngộ ý trời một lần nữa.”

“Á thánh cần phải chịu được khí vận của thiên địa.”

“Về phần thánh nhân, điều này vi sư cũng không rõ nữa, đối với thánh đạo thì mỗi người đều sẽ có những lý giải không giống nhau.”

Chu Lăng lên tiếng hồi đáp.

Câu này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, hắn cúi đầu thật sâu với Chu Lăng, sau đó quay người rời đi.

Hắn đã hiểu rõ hết tất cả nguyên nhân hậu quả.

Lần rời đi này là đi cứu chúng sinh, cũng là tự cứu bản thân.

Chẳng qua.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu rời khỏi nhà Chu Lăng, hắn cũng không đi thẳng về kinh đô Đại Ngụy.

Mà hắn đi đến một nơi không người.

Hắn muốn hoàn toàn ngộ đạo ở nơi này.

Bước vào cảnh giới mấu chốt.

Nơi này dài liên miên ngàn dặm, núi non vờn quanh.

Hứa Thanh Tiêu lựa chọn đột phá ở đây.

Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo, Nho đạo.

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ dân ý mênh mông trong cơ thể cộng thêm sức mạnh tín niệm cùng với linh khí đạo gia.

Những năng lượng này đều giấu trong cơ thể, bây giờ đã đến bước này, Hứa Thanh Tiêu cũng không ẩn giấu làm gì nữa.

Ầm ầm.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn phóng thích, năng lượng trong cơ thể tràn ra mênh mông như đại dương.

Trong nháy mắt, luồng sức mạnh này đã làm cho Hứa Thanh Tiêu đột phá cảnh giới.

Nhị phẩm Võ đạo, chí tôn Võ đạo.

Nhị phẩm Tiên đạo, Thánh Thanh cảnh.

Nhị phẩm Phật đạo, Giác Ngộ cảnh.

Bản thân Hứa Thanh Tiêu đã có thể đột phá nhị phẩm từ lâu, chẳng qua chỉ luôn đè nén mà thôi.

Bây giờ mượn nhờ sức mạnh bản thân, Đưa Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo cùng nhau tấn thăng lên nhị phẩm.

Lúc này, dãy núi ngàn dặm rung động ầm ầm tạo ra các loại ánh sáng.

Nhưng đây không phải là mục đích của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn đưa tất cả năng lượng rót vào cơ thể, mục tiêu là đạt được nhất phẩm võ đạo.

Hắn muốn tấn thăng lên nhất phẩm.

Nhưng chắc chắn không phải là Phật đạo, cũng không phải là Tiên đạo mà là Võ đạo.

Hệ thống trực tiếp nhất.

Hắn không suy nghĩ bất kỳ chuyện gì.

Năng lượng kinh khủng khuếch tán trào ra, Hứa Thanh Tiêu mượn nhờ luồng sức mạnh này để chuyển biến thành sức mạnh võ đạo.

Sự chênh lệch của nhất phẩm và nhị phẩm lại càng lớn.

Muốn đột phá được nhất phẩm là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng cũng may năng lượng ẩn chứa trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu cũng rất lớn.

Dân ý không đong đếm được, tín niệm của dân chúng mà Đạo Đức kinh, Đại thừa Phật pháp mang đến gia trì trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà cho dù là như vậy thì trong quá trình đột phá lên nhất phẩm, hắn vẫn gặp phải những trở ngại to lớn như cũ.

Rất khó.

Thậm chí có thể nói là cực kỳ khó.

Giống như là rãnh trời vậy, đây không phải là thứ mà năng lượng có thể bù đắp được.

Vào giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao nhất phẩm lại có thể vô địch trong nhân thế.

Bởi vì cảnh giới này thật sự quá khó đột phá.

Chỉ trong chớp mắt, thời gian bảy ngày đã trôi qua.

Hứa Thanh Tiêu mở đôi mắt ra.

Tất cả các cảnh giới đều đã đến nhị phẩm viên mãn, nhưng khoảng cách với nhất phẩm vẫn còn một con đường rất lớn, không có cách nào đột phá được.

Nhưng một cái rãnh lớn vậy.

“Tốc độ tấn thăng của mình quá nhanh.”

“Nếu như muốn thật sự đột phá thì chỉ có thể dựa vào Phá Cảnh đan nhất phẩm, hoặc là nhờ vào ma ấn.”

Hứa Thanh Tiêu tự nhủ trong lòng.

Hắn hiểu được, tình huống bây giờ của mình nhị phẩm đã là cao lắm rồi, muốn đột phá đến nhất phẩm.

Chỉ có Phá Cảnh đan hoặc là mượn nhờ Ma ấn trong cơ thể mình.

Nhất là Ma ấn trong cơ thể.

Hứa Thanh Tiêu có một loại cảm giác rằng chỉ cần hắn dựa vào ma ấn trong cơ thể thì sẽ có thể đột phá nhất phẩm trong phút chốc.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không mượn sức mạnh của ma ấn.

Hắn càng hi vọng tự dựa vào bản thân mình hơn.

“Phù.”

Thở ra một hơi.

Trong núi.

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy.

Đột phá lên nhị phẩm cũng đã đủ lắm rồi.

Hơn nữa trong cơ thể hắn còn có ấn tam ma, lúc nào cũng có thể đột phá lên nhất phẩm, cũng xem như là một cách tự vệ.

Mặc dù làm như vậy sẽ phải đánh đổi khá nhiều thứ.

Nhưng ít nhất đây cũng là một cách để tự vệ.

Sau một khắc.

Hứa Thanh Tiêu đã biến mất ngay tại chỗ.

Trước mắt.

Là thời điểm để ra tay.

Vương triều Đại Ngụy.

Năm Võ Xương thứ hai.

Ngày hai mươi bảy tháng bảy.

Từ khoảng thời gian ma vực náo động đến giờ cũng đã qua ba tháng.

Trong ba tháng này.

Lời đồn trong thiên hạ bắn ra bốn phía.

Mặc dù lời tin đồn lan tràn như nước lũ thế kia.

Nhưng vương triều Đại Ngụy lại vẫn vững như thành đồng, không thể nào xâm lấn được.

Con dân Đại Ngụy vốn không tin rằng Hứa Thanh Tiêu là ma.

Ngay từ đầu còn có một vài lời bàn tán nhưng rất nhanh sau đó đã bị bách tính Đại Ngụy phản bác lại.

Hơn nữa trong này vẫn còn tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ.

Điều đáng ngờ dễ thấy nhất đó là.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu là ma vậy tại sao hắn lại ép bảy đại thần lui về?

Nếu như Hứa Thanh Tiêu là ma vậy vì sao phải ra tay vào thời điểm này?

Nếu như Hứa Thanh Tiêu là ma vậy vì sao lại lựa chọn biến mất?

Không phải mọi người không tin lời đồn mà là trong một năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

Sự tín nhiệm của bọn họ đối với Hứa Thanh Tiêu không phải chỉ được xây dựng trong ngày một ngày hai mà có mà là đã từng trải qua hết chuyện này đến chuyện khác.

Mọi người lại tin rằng có người đang bôi đen Hứa Thanh Tiêu hơn chứ không thèm tin Hứa Thanh Tiêu là ma.

Thậm chí trong dân gian Đại Ngụy còn có rất nhiều người cho rằng có người đang nhắm vào Hứa Thanh Tiêu, mà người này chính là Hoài Ninh thân vương.

Chương 1303: Hứa Thanh Tiêu Là Ân Sư Của Đại Thánh Nhân? Về Kinh Đô! Vào Cung! (7)

Khoảng thời gian này, Hoài Ninh thân vương cả ngày đều nói rằng Hứa Thanh Tiêu là ma.

Muốn nghiêm trị Hứa Thanh Tiêu.

Vì thế cho nên dễ làm người ta hoài nghi.

Mặc kệ là như thế nào.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Bên trong đại điện.

Triều hội vẫn mở ra như trước.

Chỉ là trên long ỷ.

Rõ ràng nữ đế có hơi không tập trung.

Ba tháng qua, nàng vẫn đang lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Liên quan đến những tranh luận trong vương triều.

Nàng không để ý.

Nàng chỉ hy vọng Hứa Thanh Tiêu trở về thôi.

Trở về một cách bình an vô sự.

Nhưng cũng chính trong ba tháng này, Quý Linh chợt nhận ra rằng mình lúc nào cũng lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Nàng không biết chuyện này là như thế nào.

Nhưng nàng chỉ biết rằng là.

Đại Ngụy không thể không có Hứa Thanh Tiêu.

Cũng vào lúc quần thần đang báo cáo thì đột nhiên, một âm thanh vang lên từ bên ngoài:

“Báo.”

“Bình Loạn vương đã về.”

Sau khi giọng nói kia vang lên.

Trong phút chốc.

Văn võ cả triều đều ngây ngẩn cả người.

Thời gian đã qua ba tháng rồi.

Hứa Thanh Tiêu đã về.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Chỉ là, đầu tiên, ánh mắt mọi người lộ ra nét mừng vui, ngay sau đó lại lộ ra vẻ lo lắng.

Dù sao thì bây giờ chính là lúc mà dư luận đang kịch liệt nhất.

Hứa Thanh Tiêu lại trở về ngay vào khoảng thời gian này cũng không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng, trở về là tốt rồi, Bình An vô sự là được.

“Đi nghênh đón nhanh lên.”

Trên long ỷ, Quý Linh trực tiếp lên tiếng, trong ánh mắt lộ ra nét mừng rỡ.

Không thể nào che giấu được.

“Rõ.”

Người kia nghe lệnh.

Sau một khắc.

Kinh đô Đại Ngụy.

Cổng Đông môn.

Tất cả bách tính cũng đều an tĩnh trở lại.

Bởi vì một bóng dáng đang chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.

Là bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu.

Thời gian ba tháng đi qua.

Người mà tất cả mọi người đều chờ mong cuối cùng cũng đã trở về.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy lại trào dâng thêm một lần nữa.

“Hứa đại nhân, bọn ta tin tưởng ngài.”

“Hứa thánh, bọn ta tin tưởng ngài.”

“Bái kiến vương gia.”

Ngoại trừ sự ngạc nhiên ban đầu thì rất nhanh sau đó, dân chúng đã kịp phản ứng trở lại, ai nấy đều nhao nhao lên tiếng.

Phủ Hoài Ninh vương.

“Hay lắm.”

“Trở về hay lắm.”

“Mau đi mời các vị vương gia cùng nhau vào cung.”

Giọng của Hoài Ninh thân vương vang lên, tràn ngập sự vui sướng.

Thiên Địa Văn cung.

“Trở về vào lúc này?”

“Ngược lại bản thánh muốn xem xem tên Hứa Thanh Tiêu này cuối cùng có năng lực gì đây.”

“Truyền lệnh của bản thánh, ba ngàn đại nho tụ tập lại ngoài cung, bản thánh vào cung.”

Vương Triều Dương lên tiếng.

Không bao lâu, bên trong đại điện hoàng cung, từng âm thanh truyền nhau đến.

“Báo, Hoài Ninh thân vương dẫn theo các vị vương gia vào cung, xin được diện thánh.”

“Báo, Á thánh Vương Triều Dương dẫn theo ba ngàn đại nho vào cung xin được diện thánh.”

“Báo, Quý hoàng tử vào cung xin được diện thánh.”

Sau từng âm thanh vang lên.

Trong triều đình.

Vẻ mặt của đám người thay đổi không giống nhau.

Bọn họ biết những người này đã chờ đợi từ lâu.

Trong lúc nhất thời, nhóm thần tử trầm mặc.

Bọn họ rõ ràng đang mang phiền phức đến cho Hứa Thanh Tiêu.

Nếu như không gặp thì rõ ràng là bao che.

Nhưng nếu như không từ chối gặp thì lại không tốt cho Hứa Thanh Tiêu lắm.

Sau khi do dự một lúc lâu.

Cuối cùng, giọng của Quý Linh vang lên:

“Bảo bọn họ trở về, hôm nay trẫm không gặp.”

Quý Linh lên tiếng.

Nàng đã đưa ra lựa chọn.

Không gặp.

Nhưng, chính vào lúc này, một âm thanh đã vang lên ngoài đại điện.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Là giọng của Hứa Thanh Tiêu.

Ngay sau đó.

“Hứa ái khanh miễn lễ.”

Trên long ỷ.

Quý Linh lập tức lên tiếng.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu đã bước vào trong đại điện.

“Chúng thần tham kiến Bình Loạn vương.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu bước vào bên trong đại điện.

Trong lúc nhất thời, các triều thần ồn ào lên tiếng cúi đầu với Hứa Thanh Tiêu.

Còn Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng chầm chậm hành lễ với đám người.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Quý Linh rồi nói với giọng bình tĩnh:

“Bệ hạ, để bọn họ vào đi.”

Giọng nói Hứa Thanh Tiêu rất bình tĩnh.

Hắn đã nghe được tiếng thông báo, cũng biết nữ đế đang lo lắng cho mình.

Nhưng hôm nay hắn đã dám trắng trợn xuất hiện như vậy.

Thì cũng đã chuẩn bị xong tất cả.

Tất nhiên không sợ.

Nghe thấy lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Đám triều thần có hơi kinh ngạc.

Còn Quý Linh, nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Thấy trong mắt Hứa Thanh Tiêu chứa đầy sự bình tĩnh.

Ngay sau đó, Quý Linh hít sâu một hơi rồi chầm chậm mở miệng:

“Tuyên các vị vương gia vào cung.”

Giọng nói kia vang lên.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài cung.

Mấy chục bóng dáng đang bước về phía đại điện.

Lúc này, trời vạn dặm không mây.

Nhưng bất luận là trong triều hay ngoài triều thì tâm trạng của mọi người người thì thấy kích động, người thì thấy nặng nề.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Bên trong đại điện.

Có thể nói là toàn bộ Đại Ngụy đều đang chờ đợi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Nhưng cũng có rất nhiều người không hi vọng Hứa Thanh Tiêu trở về.

Trong triều đình, lục bộ Thượng thư, thật ra các vị vương hầu quốc công cũng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu trở về ngay vào thời điểm quyết định này.

Quý Nguyên, Vương Triều Dương, Hoài Ninh thân vương, những người đã chú ý đến từ lâu kia là người chờ đợi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Trừ phi Hứa Thanh Tiêu có thể lấy ra chứng cứ gì đó nếu không thì chuyện xảy ra ở Ma hải khó mà bao biện nổi.

Nhất là Thượng thư lục bộ.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn tìm mọi cách để giảm ảnh hưởng xuống.

Trong vương triều Đại Ngụy còn dễ nói, dù sao thì bách tính ai cũng tin tưởng Hứa Thanh Tiêu, những chuyện mà Hứa Thanh Tiêu đã làm trong hai năm qua quả thật đã cải thiện được vấn đề ăn ở của bách tính, cũng khiến cho dân chúng được cơm no áo ấm.

Trước cảnh tình này.

Tất nhiên không cần tuyên truyền thêm gì thì ai nấy cũng đều tình nguyện tin tưởng Hứa Thanh Tiêu không phải là ma đầu.

Chương 1304: Quyền Khuynh Triều Chính, Giận Đánh Hoài Ninh, Hứa Thanh Tiêu Nhập Cảnh Giới Á Thánh (1)

Còn bên ngoài vương triều Đại Ngụy thì không giống như vậy.

Dù sao đây cũng là những chuyện bên ngoài vương triều, không thể lo tới được, lại thêm vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bản thân họ đã là quốc gia đối địch, tất nhiên không hi vọng vương triều Đại Ngụy được phát triển yên bình.

Tất nhiên họ đã bắt đầu tung ra những tin đồn nhảm, thuận theo những lời đồn này, không cần phải đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, có thể còn âm thầm bảo người thêm mắm dặm muối.

Còn ở trong dân gian, dùng đầu ngón chân cũng biết còn có các phiên vương Đại Ngụy và vương triều dương âm thầm ra tay trong bóng tối.

Nói tóm lại thì trước mắt là tình cảnh bùng nổ dư luận.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu còn có thể tự chứng sự trong sạch như bình thường vậy thì còn dễ nói.

Nhưng nếu như không thể.

Vậy thì phiền lắm luôn.

Vì vậy, sau khi biết tin Hứa Thanh Tiêu xuất hiện thì phản ứng đầu tiên của đám người chính là cảm thấy ngạc nhiên, sau đó lại là lo lắng, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu không cần thiết phải như vậy.

Xuất hiện vào hôm nay đúng là có hơi không ổn.

Hắn hoàn toàn có thể âm thầm liên lạc, mượn nhờ sức mạnh của vương triều Đại Ngụy để tẩy sạch các loại nghi ngờ.

“Lão thần Hoài Ninh, bái kiến bệ hạ.”

“Thần Quý Nguyên, bái kiến bệ hạ.”

“Vương Triều Dương ra mắt bệ hạ.”

“Thất Tinh đạo tông Thanh Tịnh đạo nhân bái kiến bệ hạ.”

Bên ngoài đại điện, bốn giọng nói lần lượt vang lên.

Bốn người Hoài Ninh thân vương, Quý Nguyên, Vương Triều Dương, Thanh Tịnh đạo nhân cùng nhau đến đây.

Mục đích của bọn họ rất trực tiếp, ý đồ cũng rất rõ ràng.

“Tuyên nhập đại điện.”

Sau khi nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, Quý Linh cũng không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp tuyên mấy người vào điện.

Ngay sau đó.

Bốn bóng người bước chậm vào trong đại điện.

Quý Nguyên và Hoài Ninh thân vương đi phía trước, Vương Triều Dương và Thanh Tịnh đạo nhân đi phía sau.

Dù sao thì hai người bọn họ cũng không phải là người của triều đình Đại Ngụy, đi phía sau cũng là lẽ đương nhiên.

“Tham kiến bệ hạ.”

Bốn người đi vào điện rồi cúi đầu về phía nữ đế.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí bên trong đại điện lập tức trở nên cứng lại.

“Miễn lễ.”

Giọng nói lạnh nhạt của Quý Linh vang lên.

Chỉ là, sau khi giọng của Quý Linh vừa dứt, giọng của Hoài Ninh thân vương đã nhanh chóng vang lên:

“Lão thần Hoài Ninh, hôm nay tố Bình Loạn vương Đại Ngụy Hứa Thanh Tiêu.”

“Mong bệ hạ ban chết cho Hứa Thanh Tiêu.”

Hoài Ninh thân vương lập tức lên tiếng, ông ta nhìn về phía nữ đế, nói với giọng điệu bình tĩnh.

Nhưng câu nói này lại muốn lấy mạng người ta, vừa lên đã tham tấu Hứa Thanh Tiêu, hơn nữa còn yêu cầu bệ hạ trực tiếp

ban chết cho Hứa Thanh Tiêu.

Điều này, thật sự là có hơi tàn nhẫn.

Dù biến bọn họ hận chết Hứa Thanh Tiêu nhưng không ai ngờ rằng thế mà họ lại hung ác đến vậy, vừa bước lên đã muốn Hứa Thanh Tiêu bị ban chết.

"Làm càn."

"Hoài Ninh thân vương, ngài đang làm càn."

"Ngông cuồng."

Trong lúc nhất thời, chưa kịp đợi Hứa Thanh Tiêu lên tiếng thì văn võ triều thần đã ồn ào mở miệng.

Nhóm người Trần Chính Nho, Trương Tĩnh, An quốc công cùng nhau lên tiếng.

Bọn họ tức giận mắng Hoài Ninh thân vương.

Ban chết cho một vị vương, như thế đúng là rất càn rỡ.

Mặc dù bọn họ biết Hoài Ninh thân vương sẽ dùng lý do gì nhưng cứ nói thẳng ra như vậy đúng là có hơi quá đáng.

"Hoài Ninh thân vương, khẩu khí ngài lớn quá đi ha, ban chết cho một vị vương, ngàn quá càn rỡ."

Giọng của Trương Tĩnh lại vang lên lần nữa.

Ông ta là Hình bộ Thượng thư, đối mặt với những lời nói của Hoài Ninh thân vương, tất nhiên là không tán đồng.

Như Hoài Ninh thân vương cũng không thèm để ý mà lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nói với giọng hờ hững:

"Theo luật lệ Đại Ngụy, kẻ tu luyện dị thuật, chết."

"Bình Loạn vương, ngươi có tu luyện dị thuật hay không?"

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, đầu tiên ông ta nói ra tội dị thuật, sau đó lại nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, nói ra những lời chất vấn.

Chẳng qua hắn cũng biết Hứa Thanh Tiêu sẽ không thừa nhận.

Nhưng thế thì tính sao? Hắn đã không giải thích rõ ràng được nữa, chuyện Ma hải chính là bằng chứng to như núi, sao tẩy sạch được?

Nhưng ngay khi Hoài Ninh thân vương chuẩn bị nói tiếp thêm lý do nữa.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu đã vang lên:

"Ừ, bản vương tu luyện dị thuật đó."

Giọng Hứa Thanh Tiêu đã vang lên.

Trong chốc lát, văn võ cả triều đều lặng ngắt.

Cho dù là Nữ đế cũng ngây ngẩn cả người.

Vương Triều Dương, Quý Nguyên còn có Thanh Tịnh đạo nhân cũng đều sững sờ ngay tại chỗ.

Không ai người đến thế mà Hứa Thanh Tiêu lai dám trực tiếp thừa nhận.

Hơn nữa lại còn thừa nhận một cách hời hợt như thế, không có chút che giấu nào, cũng chẳng thèm phản bác gì, thừa nhận chuyện mình tu luyện dị thuật.

Đây là thứ nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu lại dám làm như vậy?

Tu luyện dị thuật là tội chết đó.

Bên trong triều.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời, Hoài Ninh thân vương cũng không biết nói gì.

Trực tiếp thừa nhận điều này thật sự là làm cho người ta có hơi kinh ngạc.

Thế này là lại muốn đùa cái gì nữa đây?

Đám người trầm mặc.

Dù có là Hoài Ninh thân vương thì cũng không nhịn được mà suy tư một phen, thầm nghĩ Hứa Thanh Tiêu lại đang muốn tung âm mưu quỷ kế gì đây.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn thật sự không nghĩ ra cuối cùng thì Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì.

Một lát sau, Hoài Ninh thân vương vẫn tiếp tục lên tiếng:

“Thế là ngươi đã thừa nhận rằng ngươi tu luyện dị thuật.”

“Vậy chứng cứ đã vô cùng xác thực, dựa theo luật pháp Đại Ngụy, nên chém đầu răn đe.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng.

Ông ta không biết Hứa Thanh Tiêu đang muốn đùa bỡn kiểu gì ông ta biết rõ một điều là bất kể như thế nào cũng cần phải định tội Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi vừa nói xong.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên.

“Căn cứ vào luật lệ Đại Ngụy, đúng là tu hành dị thuật thì phải đưa ra chém đầu răn đe.”

“Nhưng ta là Bán thánh Đại Ngụy, không phải chịu sự quản chế của luật lệ Đại Ngụy, chẳng lẽ vương gia không biết sao?”

Hứa Thanh Tiêu chầm chậm lên tiếng.

Chương 1305: Quyền Nghiêng Triều Chính, Giận Dữ Đánh Hoài Ninh, Hứa Thanh Tiêu Nhập Cảnh Giới Á Thánh (2)

Câu này vừa dứt, trong chốc lát, Hoài Ninh thân vương sững sờ, ông ta chưa bao giờ nghe qua kiểu quy tắc này.

Hình bộ Thượng thư cũng lập tức tỉnh ra.

Ông ta lập tức đứng dậy chậm rãi nói:

"Trong luật pháp Hình bộ Đại Ngụy đúng là có điều luật như vậy."

Ông ta mở miệng bổ sung.

Chỉ là khi vừa nói xong, Hoài Ninh thân vương lập tức hiểu rõ đây là đang bao che.

"Trương Tĩnh, bản vương khuyên ngài trước khi nói chuyện thì phải nghĩ cho rõ ràng trước."

"Khi nào thì luật lệ Đại Ngụy lại có điều luật như vậy?"

Hoài Ninh thân vương nhìn về phía Trương Tĩnh nói vậy.

Mà Trương Tĩnh thì lại nhìn về phía Hoài Ninh thân vương, trong mắt toát lên vẻ bình tĩnh và kiên định.

"Có luật lệ này hay không lão phu rõ hơn vương gia nhiều."

Trương Tĩnh lên tiếng, ông ta cũng không sợ Hoài Ninh thân vương, dù sao Hứa Thanh Tiêu đã nói đến mức này rồi, ông ta cũng đã chọn lựa xong.

Cùng lắm thì bị bãi quan thôi, bây giờ tuổi tác cũng đã cao, có vài thứ đã không còn để tâm đến nữa, nếu như thật sự không ổn vậy thì cứ cáo lão hồi hương là được.

Sợ gì chứ?

"Bệ hạ."

Ngay sau đó, Hoài Ninh thân vương không thèm để ý đến Trương Tĩnh mà nhìn về phía Nữ đế.

Để Quý Linh ra mặt.

Nhưng vào lúc này, Quý Linh cũng đã hiểu cuối cùng Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ gì rồi.

Hắn chủ động thừa nhận là hi vọng chuyện này không trở thành sơ hở của nàng, hôm nay Hứa Thanh Tiêu dám trắng trợn xuất hiện chính là vì muốn ngã bài tất cả.

Nàng đã hiểu.

Vì vậy, Quý Linh lập tức lên tiếng nói:

"Trong luật lệ Đại Ngụy đúng là có một điều như vậy, là ý của trẫm."

Quý Linh lên tiếng tỏ rõ thái độ.

Không sai, đang bao che đấy.

Hoàng đế Đại Ngụy tự mình bao che cho Hứa Thanh Tiêu, ngươi còn có thể thế nào? Ngươi còn muốn gì nữa?

Không phục à?

Không phục thì cũng phải phục cho ta

Trong phút chốc, Hoài Ninh thân vương ngây ngẩn cả người.

Ông ta không biết nên nói gì.

"Mong bệ hạ nghĩ lại."

"Nếu như điều này được thông qua chỉ sợ sẽ phải rước lấy những phiền toái ngập trời, nếu như điều này được thông qua, vậy có phải là nói bản thánh cũng có thể tu luyện dị thuật?"

Ngay vào lúc này, giọng của Vương Triều Dương vang lên.

Hắn nhìn về phía Nữ đế nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn không muốn thừa nhận điều luật này.

Thậm chí còn lấy bản thân mình ra uy hiếp.

Nếu như đồng ý cho Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật vậy thì hắn cũng muốn tu luyện dị thuật.

Chỉ là câu này vừa dứt, giọng của Quý Linh lập tức vang lên:

"Trẫm đồng ý."

Sau khi câu nói này vừa dứt.

Trong lúc nhất thời, Vương Triều Dương cũng ngây ngẩn cả người.

Đồng ý?

Thế mà Nữ đế lại đồng ý thẳng luôn?

Coi như có muốn bao che cho Hứa Thanh Tiêu thì cũng đâu cần làm đến mức này chứ?

Thế này cũng quá trắng trợn rồi.

Nhưng rất nhanh sau đó, Vương Triều Dương đã hiểu được ý của nữ đế.

Hắn là Á thánh cao quý.

Theo lý thì cho dù có thật sự tu luyện dị thuật thì đó mới là tự chui đầu vào rọ, cho dù hoàng đế có cho phép thì thế nào chứ?

Mấy ai tu luyện dị thuật mà có kết cục tốt?

Tự mình tu luyện dị thuật đơn giản là rảnh rỗi sinh nông nỗi, đầu óc có vấn đề mới đi tu luyện dị thuật.

Hiểu nhiên.

Bây giờ Nữ đế rõ ràng đang muốn bao che cho Hứa Thanh Tiêu, Hứa Thanh Tiêu đã tính toán rất chuẩn.

Hắn chủ động thừa nhận, khiến Hình bộ phối hợp cho phép Bán thánh tu luyện dị thuật.

Từ trước đến nay, một thời đại có thể sinh ra bao nhiêu vị Bán thánh, tính hết tất cả thì cũng chẳng quá bốn năm vị?

Người có thể trở thành Bán thánh lại là loại người như thế nào?

Ai không phải là người nổi bật?

Ai không phải là con cưng của trời?

Bọn họ rảnh rỗi không có chuyện gì làm hay sao mà đi tu luyện dị thuật? Không xem mạng mình là mạng à?

Hứa Thanh Tiêu lấy bất biến ứng vạn biến.

Chiêu thức này, quá tuyệt.

Hôm nay hắn dám xuất hiện một cách trắng trợn suy cho cùng cũng là bởi vì hắn đã quyền khuynh triều dã.

Thượng thư lục bộ là người của Hứa Thanh Tiêu.

Tất cả các quốc công hầu gia đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế Đại Ngụy lại còn ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện cũng bởi vì quốc vận đang ở trên người Hứa Thanh Tiêu.

Nói một cách khác thì Hứa Thanh Tiêu có tu hành dị thuật hay không cũng đâu có ý nghĩa gì?

Ai có thể phán xử Hứa Thanh Tiêu?

Lúc trước Văn cung Đại Ngụy có thể áp chế Hứa Thanh Tiêu, có thể phán quyết Hứa Thanh Tiêu đều dựa vào dân ý trong thiên hạ và sức mạnh của người đọc sách.

Lúc đó nếu như Hứa Thanh Tiêu tự mình thừa nhận rằng đã tu luyện dị thuật thì Nữ đế cũng không bảo vệ được cho Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nữ đế nắm giữ tất cả binh quyền, bây giờ Đại Ngụy không ngừng phát triển, dân giàu nước mạnh, quân thần đồng lòng, bách tính an cư lực nghiệp.

Mà tất cả tất cả những điều này đều không thể không nhắc tới Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không cũng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Chuyện này đã không còn là sơ hở của hắn mà ngược lại, Hứa Thanh Tiêu còn chủ động thừa nhận, có thể đánh cho bọn họ một chiêu không kịp trở tay.

Mà tất cả đều cần phải xem thái độ của Nữ đế, cần phải xem thái độ của văn võ cả triều.

Sự thật chứng minh.

Bọn họ ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Trong lúc nhất thời, đám người trầm mặc.

Vương Triều Dương, Hoài Ninh thân vương, Quý Nguyên và Thanh Tịnh đạo nhân cùng nhau trầm mặc, bọn họ chuẩn bị đã lâu, ba tháng qua, thỉnh thoảng bọn họ cũng tụ tập lại cùng nhau thương lượng làm thể nào để buộc tội Hứa Thanh Tiêu.

Làm thể nào để định tội Hứa Thanh Tiêu.

Bây giờ đã trở thành một trò cười rồi.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu vốn không quan tâm đến những thứ này, cũng chẳng thèm để ý đến đám người này.

Đúng.

Ta tu luyện dị thuật đó.

Nhưng, thế thì sao nào?

Ngươi không thích à?

Thế thì ngươi cứ khó ở đi.

Chương 1306: Quyền Nghiêng Triều Chính, Giận Dữ Đánh Hoài Ninh, Hứa Thanh Tiêu Nhập Cảnh Giới Á Thánh (3)

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi quá ngông cuồng.”

Cuối cùng, giọng của Quý Nguyên cũng vang lên.

Vương Triều Dương không nói được gì, Hoài Ninh thân vương cũng không biết nên nói gì hơn, vào lúc này, đã đến lượt Quý Nguyên lên sàn rồi.

Chỉ là hắn ta vừa nói xong.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu đã lập tức nhìn sang.

Trong phút chốc, sức mạnh nhị phẩm khủng khiếp tràn ra như núi cao biển sâu, thẳng thừng chèn ép.

Chỉ một chút sơ sẩy mà sắc mặt Quý Nguyên đã trở nên trắng bệch đứng ngay tại chỗ, đối mặt với uy áp khủng khiếp này của Hứa Thanh Tiêu, bản năng hắn ta sinh ra sự sợ hãi, cũng sinh ra một loại rung động.

Ba tháng không gặp.

Hứa Thanh Tiêu tấn thăng lên nhị phẩm.

Tốc độ này tăng lên quá nhanh, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện dị thuật thì trong lòng lại được an ủi, chỉ là luồng uy áp này khiến cho toàn thân hắn ta cảm thấy khó chịu.

Cũng may chính là.

Thanh Tịnh đạo nhân phất phất tay, trực tiếp hóa giải luồng sức mạnh kinh khủng này.

“Hứa Thanh Tiêu, trên triều đình mà ngươi lại dám thẳng thừng bất kính với bản hoàng?”

Quý Nguyên lại lên tiếng thêm lần nữa.

Nhưng sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu lại trực tiếp ra tay nhanh như chớp, một bàn tay đã đáp thẳng lên mặt Quý Nguyên.

“Ngậm miệng.”

“Mở mồm là bản hoàng, ngươi là cái thá gì?”

“Tuy ngươi đúng là con trai mà Võ đế để lại thật, nhưng trong mắt bản vương, ngươi còn chưa được bệ hạ sắc phong, chẳng qua chỉ là một mạch của hoàng thất.”

“Dám gào thét với bản vương?”

Hứa Thanh Tiêu ở trước mặt văn võ cả triều tát lên mặt Quý Nguyên một cái, âm thanh cái vang dội vang lên.

Phải chịu một cái tát, sắc mặt Quý Nguyên lập tức trở nên đỏ bừng.

Bị Hứa Thanh Tiêu tát cho một cái trước mặt văn võ cả triều, sao hắn không giận cho được.

“Hoàng muội.”

Quý Nguyên nhìn về phía nữ đế, hắn hét lên một tiếng, trong mắt toàn là sự tức giận.

Nhưng Nữ đế lại không nói lời nào.

Rõ ràng là đang cho phép Hứa Thanh Tiêu làm như vậy.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi dám đánh hoàng tử ư?”

Hoài Ninh thân vương cũng hét to theo.

Nhưng ngay sao đó, bạt tay của Hứa Thanh Tiêu cũng hung hăng giáng lên mặt Hoài Ninh thân vương.

Hắn đã muốn tát Hoài Ninh thân vương từ lâu rồi.

Chỉ là vẫn mãi chưa có cơ hội. Trước mắt cơ hội đã tới rồi, Hứa Thanh Tiêu lập tức đập bàn tay tới, chẳng chừa cho chút thể diện nào.

Bốp.

Trên triều đình.

Một cảnh tượng hiếm khi nhìn thấy đã xuất hiện. Đường đường là Hoài Ninh thân vương và con trai của Võ đế thế mà lại bị Hứa Thanh Tiêu liên tiếp tát tay.

Đây đúng là chuyện từ trước đến nay hiếm gặp.

"Đều câm miệng hết cho bản vương."

"Một tên già sống hoài không chết, một tên hoàng tử quê mùa."

"Từ sau khi bản vương vào kinh, những chuyện đã làm có cái nào mà không phải là vì ích nước lợi dân?"

"Giận dữ với đại nho là vì công bằng của bách tính."

"Náo loạn Hình bộ là vì sự công bằng của Hình bộ."

"Trảm quận vương là vì công bằng của dân chúng."

"Diệt Văn cung lại càng là dốc lòng vì Đại Ngụy."

"Nếu như không có bản vương cùng triều thần và bệ hạ, Đại Ngụy vẫn sẽ nghèo túng chán nản, dân chúng lầm than như cũ."

"Chúng ta đã vì Đại Ngụy mà đổ ra không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt, nhưng còn các ngươi thì sao? Ỷ mình là vương gia dùng quyền thế họa loạn triều cương, lại mặc kệ con trai tham ô trái pháp luật, hại chết trăm vạn con dân Đại Ngụy, thế mà ngươi còn dứt khoát bỏ qua."

"Nếu như là ngươi, bản vương đã treo cổ tự sát lâu rồi."

Hứa Thanh Tiêu nói ra một phen đã giận dữ mắng chửi hai người, sau đó hắn lại nhìn về phía Quý Nguyên, ánh mắt tràn ngập sự khinh miệt.

"Còn có ngươi, đứa con mồ côi của tiên đế. Nói một câu êm tai thì là đứa trẻ mà tiên đế để lại, là hoàng tử Đại Ngụy."

"Nói một câu không dễ nghe thì ngươi là cái thá gì? Quê mùa từ trong xương, ở đây giương oai cái quái gì?"

"Bệ hạ đăng cơ quốc thái dân an, lúc này ngươi xuất hiện, không nhanh đi lĩnh chỉ sắc phong làm vương, không phải vì

mưu quyền soán vị chứ?”

“Ngươi cho rằng bản vương không biết? Hay ngươi cho bách tính Đại Ngụy đều là kẻ ngu?”

“Ngươi có biết vì sao bản vương cho phép ngươi vào kinh thành không?”

“Bản vương chỉ muốn nhìn thử một chút xem ngươi có thủ đoạn gì? Ai mà biết sự quê mùa của ngươi đã ăn sâu vào xương máu quá nặng rồi, bản vương còn tưởng ngươi có kế hoạch động trời gì, ai ngờ ngươi lại là một tên vô cùng ngu ngốc.”

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Nể mặt ngươi mới gọi ngươi một tiếng hoàng tử, nếu như không nể mặt ngươi, hôm nay nếu như bản vương muốn giết ngươi, ngươi có thể làm gì được?”

“Cùng lắm thì bản vương rời khỏi Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn bộc phát toàn bộ lửa giận trong lòng mình ra.

Nói một phen vừa thẳng thắn, vừa vô cùng bá đạo.

Trong điện.

Trong lòng các triều thần cũng rung động, mặc dù lời nói của Hứa Thanh Tiêu không có vấn đề gì nhưng những câu nói này vẫn có hơi quá đáng.

Có người nhìn về phía Quý Linh, xem xem vị này có ý gì đây.

Nhưng bọn họ nhận ra Quý Linh lại rất bình tĩnh, trong ánh mắt thậm chí còn toát lên vẻ tán đồng.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng hoàn toàn hiểu được.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã chính thức trở thành quyền khuynh triều chính rồi.

Đại Ngụy không chỉ là thiên hạ của Nữ đế nữa, mà còn là thiên hạ của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng ngẫm lại cũng phải thôi, đồng thời là nhị phẩm cảnh võ đạo, phật môn và nho đạo cũng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, một

người như thế này đã không còn thuộc về Đại Ngụy nữa.

Bây giờ không phải Hứa Thanh Tiêu đang tỏa sáng vì Đại Ngụy.

Mà là vì có Hứa Thanh Tiêu nên Đại Ngụy mới có ánh sáng.

Đây là một sự nhầm lẫn về mặt tư tưởng.

Tất cả mọi người cho là hôm nay Hứa Thanh Tiêu sẽ gặp nạn, nhưng hôm nay bọn họ cũng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hứa Thanh Tiêu dám trở về Đại Ngụy, vậy sức mạnh thật sự của hắn là gì?

Hắn muốn nói cho tất cả mọi người biết, bất kể là người ngoài sáng hay người đang âm thầm trong bóng tối.

Hôm nay hắn đã đủ lông đủ cánh, là vương của Đại Ngụy, lại càng là trái tim của Đại Ngụy, những âm mưu quỷ kế này sẽ trở nên vô cùng buồn cười trước quyền lực và thực lực tuyệt đối.

Chương 1307: Quyền Nghiêng Triều Chính, Giận Dữ Đánh Hoài Ninh, Hứa Thanh Tiêu Nhập Cảnh Giới Á Thánh (4)

Giờ này khắc này.

Vẻ mặt Hoài Ninh thân vương và Quý Nguyên trắng bệch, bọn họ tức giận đến nổi toàn thân run lên.

Trong mắt bọn họ vốn cho rằng hôm nay đến để đánh bại Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng lại không ngờ rằng ngược lại bọn họ phải chịu hai bạt tay.

Vậy coi như xong đi, điều tức hơn chính là thế mà Hứa Thanh Tiêu lại không kiêng nể gì cả như vậy.

Rõ ràng là mình đã làm sai nhưng trái lại kẻ chịu tội lại là bọn họ.

Thế này bảo sao bọn họ không tức cho được.

Thế này sao có thể làm cho bọn họ không tức giận đến phát run cho được.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Hứa vương gia.”

“Hứa Bán thánh, ngươi lợi hại thật đó, đây chính là Bán thánh đó sao? Đây chính là Bán thánh Đại Ngụy đó sao?”

“Ngươi còn có chút ý nho đạo nào hay không?”

“Hay.”

“Hay.”

“Hay.”

“Xem ra ngươi đã hoàn toàn nhập ma rồi.”

“Vậy cũng đừng trách bản thánh không cho ngươi cơ hội hối cải làm lại cuộc đời.”

“Hôm nay.”

“Vương Triều Dương ta mời thánh ý đến trảm tên ma đầu ngươi.”

“Hứa Thanh Tiêu, hôm nay ta muốn để cho ngươi biết cái gì gọi là Á thánh.”

Vào thời khắc này, Vương Triều Dương hoàn toàn bùng nổ.

Giọng nói hắn lạnh lùng.

Muốn dùng sức mạnh của Á thánh ngưng tụ sức mạnh thiên địa chét chết Hứa Thanh Tiêu.

Thánh lực tràn ngập mênh mông, dường như ngay sau đó, nó đã càn quét toàn bộ hoàng cung.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, không ai ngờ mọi chuyện sẽ bị quậy lên đến nổi này.

Nữ đế hầu như đã muốn đứng dậy ngăn cản hành vi của Vương Triều Dương.

Vương Triều Dương là Á thánh, nhị phẩm Nho đạo, khống chế sức mạnh thiên địa.

Điều này là không thể nghi ngờ.

Mặc dù Hứa Thanh Tiêu có tài hoa hơn người, đại tài vạn cổ nhưnng Hứa Thanh Tiêu chẳng qua chỉ là Bán thánh mà thôi.

Trong thiên hạ này, thứ có thể áp chế Hứa Thanh Tiêu ngoại trừ nhất phẩm ra cũng chỉ còn có sức mạnh thiên địa.

Hoài Ninh thân vương lẳng lặnng nhìn hết tất cả, ánh mắt ông ta mang theo vẻ lạnh lùng.

Quý Nguyên cũng giống như vậy, trong ánh mắt thậm chí còn để lộ ra vẻ khinh miệt.

Hứa Thanh Tiêu ỷ vào địa vị của mình ở vương triều Đại Ngụy mà không thèm kiêng kỵ, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không để ý đến một chuyện.

Đúng là ở vương triều Đại Ngụy này sự tồn tại của Hứa Thanh Tiêu giống như là thần vậy, Thượng thư lục bộ, văn võ cả triều

đều ủng hộ hắn, điều này không sai, thậm chí đến cả Nữ đế cũng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu nữa.

Nhưng điều này không có nghĩa là không ai có thể áp chế Hứa Thanh Tiêu.

Vương Triều Dương chính là sát chiêu lớn nhất, hắn là Á thánh, nếu thêm một cấp nữa Vương Triều Dương sẽ trở thành thánh nhân.

Thánh nhân thật sự.

Hứa Thanh Tiêu là Bán thánh, giữa hai bên vẫn còn có sự chênh lệch cực lớn.

Ầm ầm ầm.

Giờ này khắc này, vương triều Đại Ngụy, Thiên Địa Văn cung vẫn luôn an tĩnh đột nhiên lại phát ra khí tức khủng khiếp.

Đây là khí tức thánh nhân.

Xiu xiu xiu.

Từng hư ảnh thánh nhân xuất hiện trên không trung vương triều Đại Ngụy.

Những tượng thánh nhân này vị nào vị nấy trong đều cực kỳ đáng sợ, họ đứng trên không trung lẳng lặng nhìn chằm chằm xuống người đời.

Hư ảnh năm vị thánh nhân xuất hiện khuấy đảo mây gió đất trời.

Lúc này, trời đất trở nên thất thường, tiếng sấm vang dội, mây đen tràn ngập che lấp tất cả.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu bước vào kinh đô Đại Ngụy, thế lực khắp các nơi liền lập tức đưa mắt chú ý đến bên này.

Ba tháng qua, những tin đồn bất lợi liên quan đến Hứa Thanh Tiêu có thể nói là không ngừng tuôn ra.

Mọi người đều tò mò như nhau, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu có tu luyện dị thuật hay không, cuối cùng hắn có nhập ma hay không.

Mà nếu như Hứa Thanh Tiêu nhập ma thì tất nhiên sẽ gây ra vô số sự chú ý.

Bây giờ, Hứa Thanh Tiêu an ổn hồi kinh, tất nhiên nhóm thân vương cũng biết, vương triều Đại Ngụy lại sắp xảy ra chuyện rồi.

Bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng nhưng không ngờ đến lại trực tiếp dẫn thánh ý phán quyết tới.

Nhìn khí thế thế này, đây là muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết mà.

Trong kinh đô.

Thiên Địa Văn cung phóng ra Hạo Nhiên chính khí khủng khiếp lên đến tận trời, hóa thành hư ảnh năm vị thánh nhân.

Vương Triều Dương muốn nhờ thánh ý chém chết Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng vào ngay lúc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên ngay sau đó.

“Hôm nay.”

“Hứa Thanh Tiêu ta.”

“Dùng sức mạnh thiên địa chứng giám lòng ta.”

“Nhập cảnh giới Á thánh.”

Trong đại điện, sau khi Vương Triều Dương bắt đầu thì Hoài Ninh thân vương, Quý Nguyên và Thanh Tịnh đạo nhân cũng thay nhau lộ ra một nụ cười.

Theo như bọn họ nghĩ, Á thánh đánh Bán thánh, đây không phải là dễ như ăn kẹo sao?

Thứ nhất là Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện dị thuật.

Tất nhiên về mặt này thì Vương Triều Dương có ưu thế.

Thật không ngờ chính là Hứa Thanh Tiêu lại trong khoảng thời gian quan trọng này muốn vào cảnh giới Á thánh?

Đây đúng là điều không thể tưởng tượng được.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện dị thuật, đây đã là xúc phạm đến oai trời, trời đất không dung thứ.

Ầm.

Một lượng Hạo Nhiên chính khí to lớn tràn vào hoàng cung Đại Ngụy, giữa trời đất có tiếng ầm ầm vang lên.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu truyền đến mỗi nơi cho dù là hẻo lánh nhất của Đại Ngụy.

Mọi người ngạc nhiên không dám nghĩ đến hôm nay Hứa Thanh Tiêu sẽ bước vào cảnh giới Á thánh.

Tính kỹ ra thì từ khi Hứa Thanh Tiêu bắt đầu tu Nho đạo cho đến nay chẳng qua cũng chỉ tốn thời gian hai năm.

Hai năm đã Á thánh.

Đây đúng là không hiểu nổi được, trước đó Văn cung Đại Ngụy đã từng nói trong vòng mời năm Hứa Thanh Tiêu có thể trở thành Bán thánh, lúc còn sống có thể thành Á thánh.

Nhưng không ngờ chỉ vỏn vẹn của hai năm thời gian mà Hứa Thanh Tiêu đã bước vào cảnh giới Á thánh.

Đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Không thể lường trước nổi.

Chương 1308: Giằng Co, Ba Ấn Ma, Thành Á Thánh (1)

“Ngươi cũng xứng trở thành Á thánh?”

“Ngươi tu luyện dị thuật hại nước hại dân, giết hại dân chúng, nếu như ngươi trở thành Á thánh vậy chẳng phải là ông trời bất công hay sao?”

“Ta Vương Triều Dương, hôm nay dùng kiếm ngũ đại thánh ý trảm ngươi.”

Nhưng mà, sau khi giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên thì vẻ mặt của người duy nhất không đổi chính là Vương Triều Dương.

Hắn đứng chắp tay lại, nói vài câu nói thay đổi đất trời.

Ngay sau đó, tiếng ầm ầm kia lại vang lên lần nữa, hư ảnh năm đại thánh nhân trở nên càng thêm chân thực.

Rất nhanh sau đó, hư ảnh Chu thánh ngưng tụ ra một thanh kiếm thiên địa vượt qua hết thảy, xuyên thủng hư không chém thẳng về phía Hứa Thanh Tiêu.

Thanh kiếm thánh ý, không ngăn cản nổi.

Vẻ mặt Hứa Thanh Tiêu cũng không hề có chút thay đổi nào.

Hạo Nhiên văn chung đột nhiên xuất hiện treo trên đầu hắn ngăn cản thanh kiếm thánh ý.

Ầm ầm ầm.

Trong chốc lát, tia lửa tung tóe, cũng may đại điện hoàng cung đã được bôi qua một lớp chống lửa nên sẽ không bị cháy.

Chẳng qua người sáng suốt đều có thể nhìn thấy Hạo Nhiên Văn chung không thể trụ được.

Dưới loại công phá thế này, một cái thánh khí không thể nào ngăn cản thánh ý.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi tu luyện dị thuật, giết hại chúng sinh, đùa bỡn thế nhân trong lòng bàn tay, ngươi có đáng chết hay

không?”

Vương Triều Dương tiếp tục lên tiếng, ngưng tụ thanh kiếm thánh ý thứ hai. Đây là hư ảnh của thánh nhân đời thứ tư, lại một lần nữa bổ kiếm về phía Hứa Thanh Tiêu.

Còn khủng bố hơn so với trước đó.

Toàn bộ đại điện đều ầm ầm rung động, trong Tổ từ, trường đao của Thái tổ cũng có hơi rung rẩy, trong thời khắc quan trọng, nó sẽ thức tỉnh bảo hộ hoàng đế Đại Ngụy.

Thánh ý phán quyết trực tiếp như vậy.

Không cho Hứa Thanh Tiêu bất kỳ một cơ hội nhỏ nhoi nào, Vương Triều Dương cũng hiểu Hứa Thanh Tiêu sắp đột phá cảnh giới Á thánh, dùng cách này để đạt đến thế cân bằng.

Nhưng vấn đề là hắn sẽ cho phép Hứa Thanh Tiêu đột phá đến cảnh giới Á thánh hay sao?

Đây là chuyện không thể nào rồi.

Thanh kiếm thánh ý thứ hai chém đến.

Hứa Thanh Tiêu bước lên một bước, đi ra ngoài hoàng cung.

Uy lực của thanh kiếm thứ hai khủng khiếp như vậy, nếu như thanh kiếm thứ ba đến, vậy đại điện cũng sẽ bị chép sập, Hứa Thanh Tiêu không muốn làm liên lụy đến những người vô tội.

Rất nhanh sau đó, khi thanh kiếm thứ hai rơi xuống.

Hạo Nhiên Văn chung vẫn xuất hiện như cũ, nhưng lần này còn có các thánh khí khác cùng nhau xuất hiện vây quanh Hứa Thanh Tiêu.

Ngăn cản thanh kiếm thứ hai.

Đây là thánh ý phán quyết, Hứa Thanh Tiêu không ngăn cản được, đồng thời hắn cũng nhất định phải vượt qua cửa này, kể từ đó hắn sẽ có thể mượn nhờ sức mạnh thiên địa.

Đột phá cảnh giới Á thánh.

Ầm.

Sau khi thanh kiếm thứ hai rơi xuống, khí tức của tất cả thánh khí đều bị đánh bại, nhất là Hạo Nhiên văn chung, nó đã không thể chống đỡ nổi nữa.

Hứa Thanh Tiêu cảm giác được, hắn cũng biết những thánh khí này đã không thể nào chịu nổi áp lực kinh khủng như vậy.

Ngay tức khắc, hắn không nhiều lời mà thu hết tất cả thánh khí vào cơ thể.

Lúc này, kiếm thứ ba rơi xuống không chần chừ chút nào.

Bóng kiếm tận trời, ngưng tụ một luồng Hạo Nhiên chính khí đáng sợ chém mạnh xuống người Hứa Thanh Tiêu.

Thanh kiếm này vừa rơi xuống.

Long đỉnh Đại Ngụy xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Ngăn trở uy lực của kiếm này.

Ầm.

Long đỉnh Đại Ngụy va chạm với kiếm thánh ý phát ra hào quang chói lọi, chói mù tất cả.

Bọn người Hoài Ninh thân vương nhìn thấy cảnh này thì cùng nhau cau mày.

Thánh ý phán quyết cũng đã mời đến rồi, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại còn mời thánh khí ra, thế mà lại cản qua được kiếm thứ ba.

Bây giờ chỉ còn sót lại hai kiếm cuối cùng, đúng là khó mà nói được.

Trong ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ lo lắng.

Lo Hứa Thanh Tiêu có thể sống qua cửa này. Chỉ là vẻ mặt Vương Triều Dương lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, trong ánh mắt hắn tràn đầy sự tự tin.

Hắn cũng không thèm để ý đến kết quả của ba kiếm trước mà chỉ quan tâm đến một kiếm cuối cùng.

Ầm.

Kiếm thứ tư rơi xuống.

Chẳng biết tại sao mà uy lực của kiếm này lại mạnh hơn so với những kiếm trước nhiều lắm, mặc dù mỗi kiếm đều có tăng lên nhưng uy lực của một kiếm này lại cực kỳ khủng bố.

Thiên uy kinh hoàng lan ra.

Bóng kiếm rơi xuống chém về phía Hứa Thanh Tiêu.

Kiếm mang kinh khủng rơi xuống.

Long đỉnh Đại Ngụy phát ra tiếng gầm lớn, khó mà cản được.

Cũng may là long đỉnh Đại Ngụy đã trải qua mấy lần biến đổi, nếu không thì một kiếm này cũng đủ để đánh long đỉnh Đại Ngụy tan tành.

Long đỉnh Đại Ngụy diễn hóa thành chân long ngăn cản luồng kiếm khí khủng khiếp này.

Rống.

Tiếng chân long vang lên, áp lục kinh khủng đánh tới, đây không chỉ là sức mạnh của Á thánh mà hơn nữa còn là sức mạnh thiên địa.

Hứa Thanh Tiêu đứng dưới long đỉnh Đại Ngụy.

Hắn cảm nhận được áp lực khủng khiếp này.

Luồng áp lực này đúng là rất khủng bố, chủ yếu là do Vương Triều Dương đã nhận được sự tán thành của trời đất.

Khác xa với Á thánh của Văn cung Đại Ngụy.

Đối phương đã nhiều lần đến tìm hắn gây phiền phức nhưng kết quả là đều không nhận được sự tán thành của trời đất.

Nhưng lần này thì không giống, tự hắn đã tu luyện dị thuật, đây là chuyện không thể nào bàn cãi bởi vì chính hắn đã thừa nhận cho nên thiên địa mới cảm nhận được, Vương Triều Dương điều động sức mạnh thiên địa.

Cũng bởi vì trời đất đã cảm ứng được cho nên mới có thể dùng thánh ý phán quyết.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu không thừa nhận vậy Vương Triều Dương muốn mời thánh ý phán quyết chỉ sợ là rất khó.

Bây giờ thánh ý đã khôi phục, không cách nào hủy bỏ, cần phải do Hứa Thanh Tiêu tự mình chống đỡ kiếp nạn này.

Ầm.

Cuối cùng, đạo kiếm thánh ý thứ tư cũng kết thúc.

Long đỉnh Đại Ngụy cũng bắt đầu tàn lụi, dù sao long đỉnh cũng đã cố gắng chống lại đạo kiếm thánh ý thứ tư.

Đây là kiếm thiên địa.

Cho nên phải vậy.

Sau đó kiếm thứ năm liền thay vào.

Nhưng kiếm thứ năm vẫn chưa rơi xuống mà vẫn còn đang tích trữ.

Cả tòa Thiên Địa Văn cung đều đang duy trì Hạo Nhiên chính khí cho hư ảnh thánh nhân bên trong.

Khí tức càng lúc càng khủng khiếp, cũng càng lúc càng đáng sợ.

Chương 1309: Giằng Co, Ba Ấn Ma, Thành Á Thánh (2)

Cũng vào lúc này, giọng của Vương Triều Dương vang lên:

“Kiếm thứ tư, ngươi đã không còn bất kỳ thủ đoạn nào nữa rồi.”

“Thánh khí, long đỉnh Đại Ngụy đã không thể nào sử dụng được nữa, uy lực ẩn chứa trong thanh kiếm thứ năm này vượt qua bốn kiếm kia nhiều, uy lực của nó là tất cả sức mạnh của trời đất cộng lại.”

“Hứa Thanh Tiêu, hôm nay bản thánh thay trời hành đạo, tru sát tà ma.”

Giọng của Vương Triều Dương lại vang lên lần nữa.

Hứa Thanh Tiêu đã chống được bốn kiếm ý trước, hắn vốn không thèm để ý, so với đám người Hoài Ninh thân vương đang lo lắng kia, Vương Triều Dương lại lộ ra vẻ cực kỳ thong dong.

Bởi vì hắn biết thánh ý phán quyết đại diện cho điều gì, cũng biết ý nghĩa của thánh ý phán quyết là như thế nào.

Tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Năm đạo thánh ý mỗi đạo đều đại diện cho một loại sức mạnh thiên địa, khi Hứa Thanh Tiêu ngăn cản được thanh kiếm thánh ý thứ nhất, vậy thanh kiếm thánh ý thứ hai sẽ càng mạnh hơn, cứ lặp đi lặp lại như thế mãi cho đến thanh kiếm thánh ý thứ năm.

Nó sẽ có được sự gia trì của tất cả sức mạnh thánh ý.

Có được sự tán thành của thiên địa nghĩ là có thể chém Hứa Thanh Tiêu được rồi, hắn đã phạm vào tội lớn ngập trời, trời đất cũng không thể dung thứ.

Mượn nhờ Hạo Nhiên chính khí đúng là có thể tiêu diệt được Hứa Thanh Tiêu.

Thanh kiếm thánh ý thứ năm rất có thể sẽ lấy mạng Hứa Thanh Tiêu.

Khi Vương Triều Dương nói xong câu này.

Giọng Quý Linh cũng vang lên theo:

“Làm càn.”

“Vương Triều Dương ngươi đúng là to gan.”

Nữ đế lên tiếng, nàng nhìn thẳng về phía Vương Triều Dương, trong mắt mang toàn sự lạnh lùng, sát cơ cũng lộ ra ngoài.

Đối mặt với sự răn dạy của nữ đế, Vương Triều Dương cũng không cảm thấy bối rối gì cả, hắn chắp tay hướng về phía nữ đế nói:

“Bệ hạ, thay trời hành đạo là chức trách của Nho đạo, mong bệ hạ đừng vì tình cảm cá nhân mà gây họa cho chúng sinh.”

Vương Triều Dương trả lời như vậy.

Không để hoàng quyền vào mắt chút nào, còn ngang ngược càn rỡ hơn so với Văn cung Đại Ngụy trước đó.

Đương nhiên đây cũng là trạng thái bình thường, dù sao suy cho cùng thì người của Văn cung Đại Ngụy cũng là người của Đại Ngụy, đã cắm rễ sâu từ lâu, nếu như không phải Văn cung Đại Ngụy lựa chọn rời khỏi vương triều Đại Ngụy, thì kết cục cũng sẽ không thê thảm như vậy.

Nhưng Vương Triều Dương thì khác, hắn tự nhận mình là đời sau của đại thánh nhân, không có bất kỳ lòng cảm mến nào đối với vương triều Đại Ngụy.

Đây là do đang ở vương triều Đại Ngụy nên mới gọi một tiếng bệ hạ.

Nếu như rời khỏi vương triều Đại Ngụy rồi, không chừng Vương Triều Dương sẽ đổi thành một cách xưng hô khác.

“Vậy hôm nay ngược lại trẫm muốn nhìn xem cuối cùng thì ngươi có bài tẩy gì.”

“Truyền khẩu dụ của trẫm.”

“Tập kết Bát Môn kinh binh vây quét ba ngàn đại nho, phá Thiên Địa Văn cung.”

“Nếu như Hứa ái khanh có chút tổn thương nào, trẫn muốn cho các ngươi chết không chỗ chôn thân.”

Quý Linh cũng không kiêng kỵ chút nào, chuyện đã đến nước này rồi, nàng không thèm cân nhắc quyền mưu gì nữa.

Ai dám chọc nàng thì giết người đó.

Khi Quý Linh lên tiếng.

Trong phút chốc, vẻ mặt Vương Triều Dương có hơi khó coi.

Hắn biết Quý Linh không nói đùa.

Hắn có cách thoát khỏi Đại Ngụy nhưng vấn đề là ba ngàn đại nho trốn không thoát được, đây là đội hỗ trợ mạnh nhất của hắn.

Có ba ngàn đại nho ở đây, sau này khi hắn truyền đạo sẽ thuận tiện hơn nhiều, nếu như ba ngàn đại nho chết ở nơi này.

Vậy thì phiền to rồi.

Sẽ cực kỳ bất lợi đối với hắn.

“Bệ hạ, bởi vì ma mà giết nho, quốc vận Đại Ngụy sẽ không còn nữa, ngài thật sự muốn đi đến bước này hay sao?”

Vẻ mặt Vương Triều Dương khó coi nhìn về phía nữ đế nói vậy.

“Nếu như Đại Ngụy mất đi Hứa ái khanh thì quốc vận cũng đâu còn nữa?”

“Vương Triều Dương, trẫm cho ngươi một cơ hội.”

Quý Linh lên tiếng, lời nói của nàng cực kỳ quả quyết. Nếu như Hứa Thanh Tiêu thật sự bị hại, quốc vận Đại Ngụy đã xem như là không còn nữa, thà rằng cứ như vậy, trực tiếp một chút thì hơn.

Dài dòng cái quái gì?

Đối với câu nói này của nữ đế, Vương Triều Dương siết chặt nắm đấm, hắn có hơi trầm mặc, đang bồi hồi do dự.

Nhưng vào lúc này.

Bên trên Thiên Địa Văn cung.

Kiếm mang của đại thánh nhân đột nhiên bộc phát ra ánh sáng vô cùng óng ánh, hừng hực đến đáng sợ.

Xông lên đến tận mây xanh.

Thánh ý khủng khiếp tản ra khắp toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, sau đó tràn ra một đường.

Đây là thánh ý đã hoàn toàn khôi phục, kiếm của đại thánh nhân sắp chém xuống rồi.

"Đi, mời nhất phẩm Đại Ngụy trở về. Hôm nay, trảm thánh."

Giờ khắc này, giọng của Nữ đế vang lên.

Nàng không nói nhiều gì thêm, trực tiếp hạ thánh chỉ xuống mời nhất phẩm Đại Ngụy trở về muốn chém chết Vương Triều Dương.

Nhưng vẻ mặt Vương Triều Dương lại đột nhiên thay đổi:

"Bệ hạ."

"Đây không phải là thánh ý của ta."

"Không liên can gì đến ta."

Vương Triều Dương lên tiếng, khi hắn nhìn thấy cảnh này cũng có hơi ngạc nhiên bởi vì hắn đã không tiếp tục khống chế sức mạnh thiên địa nữa.

Theo lý mà nói, đạo kiếm thánh nhân cuối cùng không thể hạ xuống.

Hắn cũng có hơi luống cuống, có vẻ không biết phải làm sao.

Trên thực tế thì có giết Hứa Thanh Tiêu hay không không có ý nghĩa gì quá lớn, hôm nay hắn đến đây là có ý định khác, hắn muốn làm giao dịch.

Muốn giao dịch một lần với Nữ đế.

Mà tiền đặt cược của giao dịch này chính là Hứa Thanh Tiêu, tất cả những điều này đều nằm trong sự khống chế.

Hứa Thanh Tiêu phải chịu bốn kiếm cũng là điều nằm trong dự kiến của hắn.

Hứa Thanh Tiêu chống không nổi một kiếm cuối cùng cũng là chuyện đương nhiên, chẳng qua hắn có chừng mực, vào lúc này sẽ cố ý dừng lại, bàn giao dịch với Nữ đế.

Thật sự không ngờ thế mà thanh kiếm thứ năm lại không bị khống chế, bản thân tự thức tỉnh.

Thánh ý vô tận.

Thật sự đã vượt qua ý chí của bốn thánh nhân trước, bởi vì đây là ý chí của đại thánh nhân, cũnglaf sức mạnh mà tất cả sức mạnh thiên địa trước đó ngưng tụ lại gia trì mà có.

Chỉ từng sợi thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy ngạt thở, đủ làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Chương 1310: Giằng Co, Ba Ấn Ma, Thành Á Thánh (3)

Thiên uy kinh hoàng tràn lan.

Khiến cho người ta cảm thấy bất an. Vương Triều Dương lại muốn giải thích rằng chuyện này không liên quan gì đến hắn.

Trong lúc nhất thời, văn võ cả triều đều cau mày, đến cả nữ đế cũng không nhịn được mà nhíu mày. Bọn họ không hiểu lời nói này của Vương Triều Dương là có ý gì đây.

Không liên quan gì đến hắn?

Ngoại trừ Vương Triều Dương ra, nơi này làm gì có ai khống chế sức mạnh thiên địa?

Là một vị nhất phẩm khác sao?

Đây là chuyện không thể nào. Cho dù có nhất phẩm khác xuất hiện quấy nhiễu cũng không thể nào tạo nên ảnh hưởng với ý của thánh nhân.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều thấy tò mò.

Nhưng đột nhiên, giọng của Vương Triều Dương vang lên:

“Là Hứa Thanh Tiêu.”

“Là do chính hắn tự dẫn động thánh ý.”

Sau khi câu nói của Vương Triều Dương vừa dứt, mọi người ở đây đều cảm thấy kinh ngạc một lần nữa:

“Thủ Nhân tự mình dẫn động thánh ý?”

“Vương Triều Dương, ngươi đừng đứng dây nói hươu nói vượn.”

“Sao Hứa thánh có thể tự mình dẫn động thánh ý?”

“Đây là chuyện không thể nào.”

Trên triều, đám người ngươi một câu ta một câu, cùng nhau không tin thánh ý này là do Hứa Thanh Tiêu tự mình dẫn động đến.

Nhưng ngay vào lúc này.

Bên ngoài đại điện.

Hứa Thanh Tiêu đang đứng chắp tay, hắn nhìn về phía thanh kiếm thánh ý này, sau đó chậm rãi lên tiếng nói:

“Thiên địa chứng giám.”

Khi câu này của Hứa Thanh Tiêu vang lên, kiếm của đại thánh nhân hóa thành sức mạnh vô song trực tiếp chém xuống.

Ầm ầm ầm.

Giờ này khắc này, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy đều long trời lỡ đất, kiếm khí hừng hực vô song che lấp tất cả.

Tất cả mọi người đều không thể nào mở to mắt.

Vương Triều Dương lại càng tỏ vẻ trợn mắt há mồm nhìn về phía tất cả.

Hắn đoán Hứa Thanh Tiêu đang dẫn động thánh ý, nhưng chỉ là suy đoán mà thôi, khi Hứa Thanh Tiêu thậm sự dẫn động thánh ý thật thì lúc này hắn mới hoàn toàn ngây dại.

Hứa Thanh Tiêu đúng là điên thật rồi.

Không sợ chết sao?

Thánh ý của đại thánh nhân, cho dù là một vị thánh nhân cũng không thể nào ngăn cản nổi.

Huống chi Hứa Thanh Tiêu còn thật sự tu luyện dị thuật.

Ầm ầm ầm.

Sức mạnh thiên địa kinh khủng rơi xuống, lượng thánh ý to lớn cũng không nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Thanh tẩy hết tất cả tà khí.

Hứa Thanh Tiêu chủ động dẫn sức mạnh thiên địa xuống cũng không phải là để tự tìm đường chết.

Mà ngược lại hắn đang tìm con đường sống và cơ hội vào cảnh giới Á thánh.

Trong cơ thể hắn đang có ấn ký tam Ma thần.

Dùng cách thức thông thường sẽ không thể nào diệt trừ tận gốc được.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu mới mượn nhờ sức mạnh thiên địa đến diệt trừ tận gốc Ma thần ấn trong cơ thể mình.

Vì vậy hắn đã chủ động để kiếm ý của đại thánh nhân rơi xuống.

Nếu như thành công, ấn tam ma sẽ trực tiếp biến mất.

Nhưng nếu như thất bại, hắn cũng sẽ không chết được vì trong cơ thể hắn đang có Thiên Địa Văn cung, có thể đảm bảo rằng hắn sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương gì.

Đồng thời đây cũng là một cách tự chứng.

Bọn người Vương Triều Dương lấy lý do hắn tu luyện dị thuật để công kích hắn.

Đây là chuyện mà hắn chẳng thể nào tranh luận được bởi vì đúng là hắn đã tu luyện dị thuật thật.

Hắn nhất định phải cho người trong thiên hạ một câu trả lời.

Trước mắt, Vương Triều Dương mời thánh ý phán quyết đến vừa hay có thể giúp hắn có được câu trả lời cho người trong thiên hạ.

Thánh ý phán quyết vừa hay có thể cho người trong thiên hạ một câu trả lời.

Ầm!

Thánh ý chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, trong nháy mắt nó đã va chạm với ấn ký tam ma, phát ra sự rung chuyển đáng sợ trong cơ thể hắn.

Phốc.

Hứa Thanh Tiêu phun ra một ngụm máu.

Máu của hắn có màu đen, tràn ngập ma khí.

Có hiệu quả.

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng rất nhanh sau đó, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu dần thay đổi.

Bởi vì ấn tam ma đã bùng nổ.

Ầm.

Ma khí kinh khủng trào ra.

Làm cho người ta cảm giác như đang tẩy sạch ma khí vậy.

Mà trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu cũng ngưng tụ ra một đạo ấn thánh.

Ấn của Á thánh.

…

Hoàng cung Đại Ngụy.

Một luồng ma khí khủng khiếp tản ra từ cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Cảnh tượng nhìn cực kỳ hoành tráng.

Hình ảnh này chiếu rọi toàn bộ vương triều Đại Ngụy, vô số dân chúng đều nhìn thấy được.

Mọi người ngạc nhiên không biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng qua rất nhanh đã có người lên tiếng suy đoán thế này chắc là đang thanh trừ ma khí trong cơ thể.

Cách nói này cũng nhận được sự tán thành và ủng hộ của dân chúng.

Dù sao thì đại thánh nhân đã ra tay rồi, nếu như trời đất thật sự muốn giết chết Hứa Thanh Tiêu thì chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu cũng không đủ sức để xoay chuyển đất trời.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại không chết, thế đã chứng minh một điều.

Trời đất không hề muốn giết Hứa Thanh Tiêu mà đang cho Hứa Thanh Tiêu một cơ hội thanh lọc ma khí trong cơ thể hắn.

Lời giải thích này rất hợp lý, đến mức không ít bách tính cũng đều tin là như vậy.

Còn trong hoàng cung Đại Ngụy.

Ma khí trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu đúng là đã bị đánh bật ra, ấn tam ma đang chống lại ý chí thiên địa, bởi vì trong đó có xen lẫn hơi thở của thánh nhân.

Nên hai luồng sức mạnh đã điên cuồng va chạm.

Mỗi lần va chạm Hứa Thanh Tiêu đều sẽ ho ra một ngụm máu, ma khí trong cơ thể cũng dần ít đi nhiều.

Kéo dài đến tận một canh giờ.

Cuối cùng, dường như ấn tam ma trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu nổi giận thật rồi, nó phát ra luồng năng lượng đáng sợ trực tiếp chèn ép toàn bộ thánh khí, sau đó ma khí đã lan ra khắp các kinh mạch.

Dường như muốn chiếm cứ thể xác của Hứa Thanh Tiêu trong nháy mắt.

Chẳng qua thánh ý và sức mạnh thiên địa cũng không yếu thế, giết sạch tam ma ấn từ bên trong.

Mà trong lúc không ai biết, cơ thể Hứa Thanh Tiêu đã ngưng tụ ra một cái ấn ký Á thánh.

Ầm.

Sau một tiếng nổ to vang lên.

Bên trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu đã vang lên âm thanh thánh nhân tụng kinh, tầng tầng ánh sáng chiếu ra từ sau lưng hắn.

Sáng lóa chói mắt nhưng cũng không gây chướng mắt, bao phủ khắp đất trời, diễn hóa ra từng vị nho sinh.

Chương 1311: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (1)

Đây là Bách gia chư tử.

Mỗi một bóng dáng đều là một vị Thiên Địa đại nho từ trước đến nay.

“Là Bách gia chư tử.”

“Đây là dị tượng Bách gia chư tử.”

“Dị tượng Nho đạo chí cao, Bách gia chư tử, Hứa Thanh Tiêu đã thành Á thánh.”

“Chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật nhất định là do có lý do khó nói, bây giờ hắn đã thành Á thánh, đang tản ma khí trong cơ thể đi.”

“Không sai, nhất định là có điều gì đó khó nói, đến ông trời cũng muốn giúp Hứa thánh, xem bọn họ còn gì để nói không.”

Dân chúng bàn tán, bọn họ hò reo lộ ra vẻ hưng phấn đồng thời, từng đại dân ý cũng bay đến rót vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, cũng chui vào trong Long đỉnh Đại Ngụy.

Đối với âm thanh mênh mông thế này.

Vẻ mặt của đám người Vương Triều Dương đều trở nên khó coi như nhau.

Lý do duy nhất để bọn họ nhắm vào Hứa Thanh Tiêu chính là chuyện ở Ma hải.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã sắp thành Á thánh.

Hơn nữa còn sắp tẩy sạch hết ma niệm dị thuật trong cơ thể, sau này nếu như muốn nhắm vào Hứa Thanh Tiêu nữa thì phiền rồi, đúng là phiền lắm đó.

Vì vậy, vào thời điểm mấu chốt này, Vương Triều Dương không tiếp tục quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Hắn đi về phía trước một bước, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong mắt tràn ngập sự lạnh lẽo:

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi tu luyện dị thuật, trong lòng có ma niệm, một ngày là ma cả đời là ma, cho dù hôm nay có mượn nhờ sức mạnh thiên địa loại trừ ma khí trong cơ thể ngươi thì vẫn không thể thay đổi được gì cả, ngươi đã phạm tội nghiệp đồ thành.”

“Ông trời trên cao, người như thế cũng có thể trở thành Á thánh, trời cao bất công, bất công với bách tính, bất công với đại đạo.”

Giọng của Vương Triều Dương cực lớn.

Hắn nhìn chằm chằm Hứa Thanh Tiêu rồi nói vậy.

Hắn muốn cắt đứt tư cách bước vào cảnh giới Á thánh của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi giọng nói của Vương Triều Dương vang lên, một giọng nói khác cũng vang lên theo.

Là giọng của Tuệ Tâm:

“Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật.”

“Hứa thánh giờ đã đốn ngộ, buông được thanh đao ma niệm xuống, đã thành thánh, trời đất công bằng.”

Đây là giọng của Tuệ Tâm.

Bây giờ hắn đã tấn thăng thành nhất phẩm, giọng nói vang rền, Phật pháp vô biên, giọng nói truyền đến từ Tây châu, áp chế lời nói của Vương Triều Dương.

Phật quang đầy trời xuất hiện trên bầu trời Đại Ngụy.

Chân thân Như Lai hiện ra soi rọi sau lưng Hứa Thanh Tiêu, tụng kinh cho hắn.

Phật pháp khủng khiếp tràn ngập gia trì trên người Hứa Thanh Tiêu.

“Người tu luyện dị thuật cũng có thể chuộc tội?”

“Đúng là một chuyện buồn cười mà.”

Vương Triều Dương tiếp tục lên tiếng, không chịu khuất phục.

Chỉ là vào thời khắc này.

Bên trong luồng ánh sáng, Hứa Thanh Tiêu mở mắt.

Bóng dáng hắn vô cùng thánh khiết, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng có vận vị thánh nhân, ấn ký Á thánh trong cơ thể đã hoàn toàn thành hình.

Ý của đại thánh nhân và sức mạnh thiên địa đã ngăn cách ấn ký tam ma, hoàn toàn bao bọc ấn tam ma lại.

Nhưng điều đáng tiếc chính là vẫn không thể diệt trừ tận gốc như cũ.

Thậm chí có thể nói là không thể nào diệt trừ tận gốc được.

Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được rằng ấn tam ma trong cơ thể hắn đã dung nhập vào trong tinh thần của hắn, muốn diệt trừ tận gốc khó như lên trời.

Có lẽ tấn thăng lên thành Nho đạo nhất phẩm mới có hi vọng giải quyết được.

Nhưng cũng giống vậy, nếu như ấn tam ma được gia trì xông phá khỏi đạo phong ấn này vậy đối với mình mà nói nó sẽ là một trận đại họa.

Nói là đại họa giáng xuống đầu cũng không nói quá chút nào.

Nói theo một cách khác thì bây giờ áp chế càng mạnh, sau này bị phản phệ sẽ càng mạnh.

Thành thánh mới có thể áp chế.

Đồng thời Long đỉnh Trung châu cũng có thể áp chế ấn tam ma trong cơ thể hắn.

Cái ấn tam ma này nói tới nói lui thật ra nó có liên quan đến trời đất.

Nếu như có thể áp chế âm lực vậy thì tác dụng của ấn tam ma sẽ không lớn nữa, không thể nào ảnh hưởng đến hắn được.

Còn nếu như không thể nào áp chế được âm lực trong trời đất vậy thì ấn tam ma sẽ mạnh lên, từ đó, hắn sẽ rơi vào Ma đạo ngay.

Đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu được hắn.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ điều này.

Cho nên hắn cũng không tự cứu mà mượn nhờ ý của đại thánh nhân và sức mạnh thiên địa, áp chế vấn đề này trong một khoảng thời gian ngắn.

Nguy cơ vẫn còn đó như cũ nhưng đã bị hắn tạm thời khống chế lại.

Đồng thời hắn cũng được thiên địa tán thành, bản thân tấn thăng lên Á thánh nhị phẩm.

Á thánh nhị phẩm cần phải được sự tán thành của thiên địa.

Mà sự tán thành của thiên địa này thật ra chính là sự tán thành của dân ý.

Toàn bộ bách tính của vương triều Đại Ngụy vẫn luôn giúp đỡ hắn, thật ra trước đó hắn đã có thể xung kích cảnh giới Á thánh rồi.

Nhưng tốc độ quá nhanh cũng không phải là một chuyện tốt, cần phải cảm ngộ cẩn thận, Hứa Thanh Tiêu không muốn vội vã như vậy, cũng không muốn hấp tấp như thế, chỉ vì đột phá cảnh giới mà không ngồi cảm ngộ cảnh giới, thế tất nhiên là không ổn.

Trước mắt thời cơ đã chín muồn, Hứa Thanh Tiêu mượn cơ hội này để đột phá Á thánh.

Theo sự hình thành của ấn ký trong cơ thể, sự cảm ngộ đối với thiên địa của Hứa Thanh Tiêu cũng càng ngày càng sâu sắc.

Rất nhiều đạo lý trước đó từng không hiểu rõ bây giờ cũng đã hoàn toàn hiểu được.

Việc khống chế thiên địa bây giờ cũng đã mạnh hơn gấp mười lần so với trước đó.

Lời nói có thể thông thần.

Có thể làm được chuyện tấu lên tới trời.

Mà vào giờ khắc này.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà nhìn về phía Vương Triều Dương.

Hai vị Á thánh đối mặt nhau.

Trong phút chốc, một luồng ánh sáng đáng sợ vỡ toang ra.

“Dị thuật thành thánh, trời cao bất công.”

“Hôm nay, nhân lúc thánh ý mênh mông, vậy bản thánh sẽ thỉnh thiên địa đến chứng tâm.”

Cảm nhận được ánh mắt của Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt Vương Triều Dương lạnh như băng, hắn bước từ trong đại điện ra ngưng tụ một luồng sức mạnh thánh ý, lại gây ảnh hưởng đến thiên địa lần nữa.

Chương 1312: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (2)

Trong phút chốc.

Trên bầu trời đã xuất hiện một chiếc gương.

Hắn muốn giám tâm với Hứa Thanh Tiêu, tìm ra sự sơ hở từ trong câu nói của Hứa Thanh Tiêu, từ đó hủy diệt tâm thánh ấn của Hứa Thanh Tiêu.

Đây cũng là thủ đoạn sau cùng của hắn.

Nếu như không làm như vậy thì sau này sẽ càng không thể nhắm vào Hứa Thanh Tiêu được.

Trước mắt thì đây chính là cơ hội duy nhất.

Không còn cơ hội nào khác.

Thánh kính xuất hiện.

Chiếu một chùm ánh sáng xuống, rơi vào hoàng cung Đại Ngụy bên dưới.

Hứa Thanh Tiêu cũng cảm ứng được giống như Vương Triều Dương, bọn họ đứng đây giám tâm chính mình.

Trước sự soi xét của kính thiên địa.

Bất cứ một cử động nào của hai người cũng đều sẽ bị thiên địa cảm ứng được, nội dung đối thoại lần này là biện luận.

Biện luận thánh ý, cũng là biện luận cho bản thân. Nếu như bại sẽ khó thành thánh được, sinh ra tâm ma.

Hứa Thanh Tiêu đã trở thành Á thánh.

Cho nên cuộc đối thoại của hai người đều sẽ bị thiên địa cảm ứng được. Lần biện luận này cũng là chứng tâm.

Đây cũng là sát chiêu của Á thánh.

Thủ đoạn sau cùng của Vương Triều Dương.

Hắn không muốn bỏ qua chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, nếu như Hứa Thanh Tiêu bước qua được cửa này thì

tương lai nếu như hắn muốn tìm Hứa Thanh Tiêu gây phiền phức sẽ là chuyện càng khó khăn hơn.

Thậm chí có thể nói là không có bất kỳ hy vọng nào.

Cho nên hắn mớ cắn chặt điểm này, tạo ra một sự kết thúc.

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu.

Vì vậy hắn bèn đáp lại:

“Dị thuật thành thánh, trời đất bất công?”

“Ta hỏi ngươi nha, cả đời bản thánh làm việc, có chuyện gì là thật sự có lỗi với trời đất chưa? Có lỗi với người trong thiên hạ chưa?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Vương Triều Dương rồi nói vậy.

Đối mặt với kính thiên địa của Vương Triều Dương, Hứa Thanh Tiêu cũng có cách cản lại, có thể không đáp được nhưng hắn lại lựa chọn chấp nhận, nguyên nhân cũng đơn giản thôi.

Hắn muốn mượn nhờ cơ hội lần này để diệt trừ hoàn toàn cảm ứng thiên địa đối với hắn, cũng hoàn toàn tẩy sạch cảm quan của người trong thiên hạ đối với mình.

Nếu không thì hôm nay Vương Triều Dương cứ cắn lấy chuyện dị thuật của hắn không thả, ngày mai lại thêm một người nữa, hắn cũng cắn lấy chuyện dị thuật của mình không buông.

Kéo mãi kéo mãi, vĩnh viễn cũng không nói rõ được, cũng vĩnh viễn chẳng thể kết thúc được.

Thà rằng cứ như vậy, chẳng bằng hôm nay tạo ra một sự kết thúc, một kết thúc hoàn toàn triệt để.

Cho chuyện dị thuật.

Nếu như đã nói ra thì không bằng nói cho dứt khoát luôn, thẳng thắn một chút, che che giấu giấu cuối cùng cũng không gạt được bản thân.

“Buồn cười.”

“Tu luyện dị thuật chính là tội lớn, ngươi thân là vương gia Đại Ngụy lại còn cố ý vi phạm, xứng với dân chúng Đại Ngụy sao?”

“Văn cung Đại Ngụy vạch tội ngươi chuyện tu luyện dị thuật, ngươi không thừa nhận cũng được, thế mà lại tiêu diệt hết Văn cung Đại Ngụy, thế này xứng đáng với nho sinh trong thiên hạ sao?”

“Các nước thảo phạt chỉ vì công đạo, ngươi lại tàn bạo bất nhân, hạ lệnh đồ thành, lần này, ngươi xứng với chúng sinh trong thiên hạ sao?”

“Miệng ngươi thì đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng lại làm ra những hành động mất hết tính người, ngươi xứng là thánh nhân sao?”

Vương Triều Dương lên tiếng, câu chữ của hắn sắt bén, vạch trần tất cả sai lầm của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi Vương Triều Dương nói xong.

“Không xứng là thánh.”

Trong phút chốc, giọng của ba ngàn đại nho cùng nhau vang lên. Bọn họ giận dữ mắng chửi, giọng của ba ngàn người tụ vào một chỗ như sấm vang, tạo nên áp lực to lớn.

“Tu hành dị thuật là chuyện bất đắc dĩ, năm đó ta bị người khác hạ độc thủ, tính mạng như mành chỉ treo chuông, học dị thuật chỉ vì tự cứu mình, không thẹn với lương tâm.”

“Văn cung Đại Ngụy vạch tội bản thánh cũng không phải bởi vì bản thánh tu luyện dị thuật mà là vì bản thánh đã cản trở âm mưu quỷ kế của Văn cung Đại Ngụy, Nho đạo sụp đổ, lòng bọn chúng đáng chết, không để ý dân chúng mà tách khỏi Đại Ngụy, học cung như vậy, nên bị diệt.”

“Huống hồ Văn cung Đại Ngụy cũng không phải là do bản thánh diệt mà là do Chu thánh đích thân tới, giết sạch tà ma.”

“Về phần các nước thảo phạt, bảy ngày dâng tấu chủ động tuyên chiến, Đại Ngụy đã cho cơ hội hòa giải nhưng các nước lại không sợ, muốn mở ra nội chiến, không để ý đến dân

chúng, bản thánh giết hàng là bảo vệ chúng sinh, đâu ra nhiều đúng đúng sai sai như vậy."

"Nếu như bản thánh mà tuyệt tình hơn một chút, không hàng mà giết, thiên lý có thể phạt."

Hứa Thanh Tiêu giải thích một phen, nhất là chuyện sau cùng.

Liên quan đến chuyện giết hàng này, Hứa Thanh Tiêu lại càng thêm thẳng thắn. Nếu như lại cho hắn có thêm cơ hội thì hắn vẫn sẽ làm như vậy mà thôi.

Một đám Man tộc mà thôi, không giết thì để lại ăn tết à?

Thành thật hàng phục thì tất cả đều dễ nói rồi, nếu như không hàng, lại gây ra chiến tranh, thế chẳng phải là tự làm khổ cho bản thân mình hay sao?

Hai nước giao tranh, nếu như kẻ địch nói gì cũng không chịu hàng, liều mạng chống cự, chẳng lẽ lại phải đối đãi kiểu nhân từ à? Mãi cho đến khi quân địch giết sạch tướng lĩnh nhà mình, hay bảo hắn chờ viện trợ quân địch đến?

Thế chẳng phải buồn cười à?

"Về phần nhân nghĩa đạo đức, từ trước đến nay bản thánh chưa bao giờ há bồm bảo đạo ngậm mồm nói đức, cũng chưa bao giờ mở miệng nói dân chúng ngậm miệng nói chúng sinh."

"Ngược lại là ngươi, ngươi há mồm là cứu vớt dân chúng ngậm miệng là cứu vớt chúng sinh, hở một tí là truyền giáo cho thiên hạ, dẫn dắt thế nhân bước ra khỏi cảnh lao đao, nhưng sau lưng ngươi đã làm những gì chỉ có tự mình ngươi biết."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn đáp trở về từng cái một.

Tự chứng lòng mình vốn chẳng có bất kỳ sự áy náy nào, bởi vì hắn không thẹn với lương tâm.

Nhìn lại những hành động của hắn mấy năm nay, tuy có lòng riêng thật nhưng vẫn là vì dân chúng trong thiên hạ nhiều hơn.

Mục đích của hắn cũng rất đơn giản, làm một vị vương gia nhàn tản, yên ổn lúc tuổi già.

Đây chính là lòng riêng duy nhất của Hứa Thanh Tiêu.

Mà loại vấn đề này cũng không tạo nên bất kỳ vấn đề gì, người mà không có lòng riêng thì còn là người nữa sao?

Chương 1313: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (3)

Đối mặt với cơn giận của Hứa Thanh Tiêu.

Vương Triều Dương cười lạnh.

“Hay cho một câu thiên lý có thể phạt, thân là nho giả, lấy nhân ái làm chủ, lòng ngươi không có sự nhân ái, chỉ có sự tàn bạo, còn muốn biện hộ gì nữa?

Vương Triều Dương tiếp tục gây rối, dùng nhân ái làm chủ để công kích Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên ngay lập tức:

“Nếu như không có nhân ái thì vì sao cho Phật môn vào Đại Ngụy?”

“Nếu như không có nhân ái thì vì sao chỉ thất phẩm lại dám trảm vương?”

“Nếu như không có nhân ái, sao bản thánh phải ra mặt chuyện đại loạn?”

“Vương Triều Dương, ngươi hỏi ta chuyện này vậy thì cũng nên đến phiên ta hỏi ngươi rồi.”

“Ngươi cứ luôn mồm nói ta không có lòng nhân ái, vậy còn ngươi?”

“Ngươi thì sao hả? Cuối cùng ngươi đến từ đâu? Có thân phận như thế nào?”

“Đi vào Đại Ngụy là có ý gì đây?”

“Kính thiên địa treo trên không trung, ngươi có dám nói rằng phía sau ngươi không có thể lực khác hay không?”

“Hơn nữa, sao ngươi trở thành Á thánh được? Có dám nói hay không?”

Vương Triều Dương liên tục gây khó dễ nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là vũng bùn vô năng.

Hắn biết chút ít về lai lịch của Vương Triều Dương.

Bây giờ, trước mặt kính thiên địa, hắn hỏi ra từng câu một.

Đằng sau Vương Triều Dương là một vị thánh nhân, là thánh nhân đời thứ tư hay là thánh nhân đời thứ năm, Hứa Thanh Tiêu cũng không cần biết nữa.

Nghĩ mãi về chuyện này chẳng có chút ý nghĩa nào cả.

Vấn đề thật sự là Vương Triều Dương làm thế nào để trở thành Á thánh.

Xét về tuổi tác, Vương Triều Dương chỉ lớn hơn mình mấy tuổi mà thôi, lúc hắn thành Á thánh chắc cũng chỉ vào mấy năm này.

Thậm chí còn có thể chỉ mới thành Á thánh được vài hôm.

Một nho sinh, khi trở thành Á thánh thì tất nhiên sẽ dẫn đến kỳ quan thiên địa.

Nhưng vấn đề là Vương Triều Dương lại không dẫn kỳ quan thiên địa đến.

Đây hiển nhiên chính là vấn đề rất lớn.

Trước đó không nhắc tới là bởi vì không đúng thời điểm, bây giờ thời cơ đã chín muồi, sao Hứa Thanh Tiêu lại chịu nói những điều nhảm nhí chứ.

Không phải thích hỏi lắm à?

Vậy hôm nay hỏi cho rõ xem cuối cùng thì là ta lấy lá bài tẩy của ta ra hay là ngươi lấy bài tẩy của ngươi ra.

Theo câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc, Vương Triều Dương lại trở nên yên lặng.

Vẻ mặt hắn khó coi, không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại dùng điểm này để công kích mình.

“Ta chứng đạo trong lúc cảm ngộ thiên địa.”

Vương Triều Dương đáp lại.

Nhưng chỉ trong phút chốc, tấm gương trên trời phát sáng bắn ra một chùm ánh sáng chiếu xuống người Vương Triều

Dương, áp lực tựa như núi cao khiến cho sắc mặt Vương Triều Dương trắng bệch.

Rõ ràng là hắn đang nói láo.

“Hứa Thanh Tiêu, hôm nay đang nói về chuyện ngươi tu luyện dị thuật, ta thành thánh cũng đâu phải nhờ vào dị thuật đâu.”

Vương Triều Dương chịu thiệt thòi rồi, hắn không phục lắm nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, cắn răng nói:

“Đừng đánh trống lảng lái sang chuyện khác.”

“Nói đi, sao ngươi thành thánh được?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, lại chất vấn một lần nữa.

Đối mặt với sự chất vấn như vậy, vẻ mặt Vương Triều Dương lại càng trở nên khó coi hơn.

Hắn tự nhận mình là hậu đại của đại thánh nhân, điều này Hứa Thanh Tiêu không thèm hỏi đến, cứ để hắn tự gạt bản thân mình đi.

Nhưng chuyện hắn có thể trở thành Á thánh thì lại có chút kỳ lạ.

Trước đó khi chưa trở thành Á thánh Hứa Thanh Tiêu còn không có gì để nói, nhưng trở thành Á thánh rồi Hứa Thanh Tiêu liền hiểu.

Muốn đi đến bước này, cần phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, không thể thiếu thứ nào được.

Vương Triều Dương có người phía sau, là một vị thánh nhân, hắn có thể thừa nhận, về phần thiên thời địa lợi thì sao?

Hắn xuất hiện một cách đột ngột, vừa bước ra đã là Á thánh rồi, nếu nói như vậy mà không có chút kỳ quái nào sau lưng thì có quỷ mới tin.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đang mượn cơ hội lần này để đưa ra nghi vấn đến cùng.

Kính thiên địa cũng xuất hiện rồi.

Không sợ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên nói láo nữa.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đừng đứng đây lẫn lộn thị phi, hôm nay đang tra chuyện ngươi tu luyện dị thuật.”

“Ngươi đừng có lộn xộn ở đây, chẳng lẽ ngươi đang chột dạ à?”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, vào thời khắc này ông ta chỉ có thể mở miệng bảo vệ Vương Triều Dương, nếu không thì chút sức mạnh cuối cùng này cũng sẽ biến mất.

Nhưng sau khi câu nói của Hoài Ninh thân vương vừa dứt.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu cũng lập tức đáp trả:

“Im miệng cho bản vương.”

“Luật pháp Đại Ngụy, phiên vương muốn vào kinh cần phải bẩm báo trước ba tháng, được sự ân chuẩn của bệ hạ rồi mới có thể vào thành.”

“Trong ba tháng này, có bao nhiêu phiên vương đã đích thân đến Đại Ngụy? Không nhận được ý chỉ của bệ hạ mà dám tự mình vào kinh, đây là đại tội.”

“Ngươi cho rằng bản vương không biết tâm tư của đám đạo chích các ngươi à? Không phải là muốn chống đỡ cho tên hoàng tử quê mùa này sao?”

“Vậy hôm nay bản vương sẽ nhổ sạch tận gốc các ngươi. Thỉnh bệ hạ hạ lệnh, các vương gia có lòng riêng, vương gia đã vào kinh tước phiên tống vào tù, bắt đầu từ Hoài Ninh thân vương, răn đe các vương gia.”

Hứa Thanh Tiêu đang lo lắng không ai tự đưa tới cửa đây.

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, thế thì hắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

“Ngươi dám.”

Lần này Hoài Ninh thân vương đã tức đến giận dữ cực kỳ, Hứa Thanh Tiêu nói gì ông ta cũng không giận, nhưng không ngờ hôm nay Hứa Thanh Tiêu lại nói muốn tước đi tước vị phiên vương của ông ta?

Điều này đã chạm đến vảy ngược của ông ta.

Nhưng điều làm cho người ta bất ngờ chính là thế mà giọng của Nữ đế lại vang lên vào lúc này:

“Trẫm đồng ý.”

“Lục bộ nghe lệnh, điều tra hết tất cả phiên vương trong kinh thành, lệnh cho Đại Hoang quân, Thiên Tử quân, Kỳ Lân quân, tước phiên tống vào ngục, chỉnh đốn lại triều cương.”

Nữ đế lên tiếng.

Chương 1314: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (4)

Kẻ địch to lớn nhất trong mắt nàng không phải là Vương Triều Dương, cũng không phải là tên này tên kia mà là phiên vương.

Nói thật ra thì nguy cơ phiên vương nhất định lớn hơn đám người Vương Triều Dương nhiều.

Vì sao Vương Triều Dương lại vào ở Đại Ngụy?

Vì sao các thể lực lớn của Đại Ngụy có thể khoa tay múa chân?

Bao gồm cả tên Quý Nguyên này, sao hắn ta có thể hồi kinh rồi lớn lối như vậy?

Nói cho cùng cũng đều là vì đám phiên vương này.

Không phải bởi vì quyền hành của đám phiên vương này lớn mà là những phiên vương này là người trong nhà, là hoàng thất Đại Ngụy, là huyết mạch Quý gia.

Là một hoàng đế, ngươi tất nhiên có thể tàn bạo nhưng có một cách nói đó là tàn bạo thì sẽ không có cái gọi là thời đại hưng thịnh.

Dân chúng làm gì cũng phải cần có lý do, huống chi là hoàng đế?

Đám phiên vương này ỷ vào bản thân mình là hoàng thất, cũng cậy vào chuyện mình đang có được binh quyền nên làm xằng làm bậy ở Đại Ngụy.

Nàng vẫn luôn muốn xử lý đám phiên vương này, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Thật ra thì trước mắt cũng không phải là thời cơ tốt nhất.

Nhưng đối với nàng mà nói, trước mắt không phải là thời cơ gì quá tốt, nhưng Hứa Thanh Tiêu đã lên tiếng rồi.

Nàng cũng sẽ không từ chối.

Bây giờ Đại Ngụy dân giàu nước mạnh, binh quyền cũng ở trong tay nàng, đúng là có thể lật bài ngửa với các vương gia rồi.

Hứa Thanh Tiêu chỉ đơn giản là đẩy nhanh thời gian một chút, nhưng tất cả đều vẫn nằm trong lòng bàn tay.

Lần này Hứa Thanh Tiêu trở về.

Hiển nhiên là có chuyện lớn cần làm.

Quý Linh biết Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì.

Hắn muốn thống nhất Đại Ngụy, làm cho nội chính trong Đại Ngụy hoàn toàn thống nhất, chỉ có một người lên nắm quyền.

Đây là trung ương tập quyền.

Đối với vương triều mà nói khâu này chắc không thể thiếu được, cũng là một việc mà vương triều hưng thịnh cực đỉnh phải làm.

Nếu như không tập quyền, hôm nay một tên Vương Triều Dương đến, ngày mai lại thêm một tên Lý Triều Dương, ai chịu cho thấu?

Thế cho nên Quý Linh lựa chọn muốn chủ động ra tay cùng với Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ suy nghĩ lại.”

Vẻ mặt Hoài Ninh thân vương thay đổi, ông ta hướng về phía nữ đế thỉnh cầu bệ hạ nghĩ lại.

Nhưng Nữ đế lại mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Hoài Ninh thân vương nói:

“Người đâu, bắt Hoài Ninh giam vào ngục.”

Giọng nàng vang lên một cách lạnh lùng.

Nàng đã hạ quyết tâm rồi.

Câu này vừa dứt, trong phút chốc, văn võ cả triều đều xôn xao, tất cả mọi người đều biết Nữ đế đang muốn thị uy.

Không chỉ vì Hứa Thanh Tiêu thôi mà chủ yếu hơn là trước mắt vị Nữ đế này đang muốn phát ra oai phong của đế vương.

“Bệ hạ.”

“Từ xưa đến nay làm gì có cách nói triệt phiên vương? Tuy Hoài Ninh thân vương có hơi mạo phạm nhưng lỗi cũng không nặng, nếu như làm vậy chỉ sợ người trong thiên hạ đều sẽ không phục.”

Giờ này khắc này, Thanh Tịnh đạo nhân lên tiếng, ông ta muốn thuyết phục Nữ đế rằng không thể làm vậy được.

Trái lại Quý Nguyên chỉ đứng yên lặng ở một bên, không tham gia vào chuyện này.

Đây là chuyện cực kỳ hiếm gặp.

“Đây là Đại Ngụy, sao đến lượt ngươi đến chỉ trích trẫm?”

“Người trong thiên hạ không phục à? Vậy thì cứ để người trong thiên hạ không phục đi. Trẫm làm việc còn phải nhìn sắc mặt của người trong thiên hạ hay sao?”

Quý Linh lên tiếng nói một cách bá đạo.

Nàng ủng hộ Hứa Thanh Tiêu vô điều kiện, dám nói câu này ra cũng có nghĩa là nàng đã hoàn toàn không quan tâm đến những thứ này nữa.

Quả nhiên, sau khi Quý Linh lên tiếng nói vậy.

Lập tức đã có Ngự Lâm quân đến giải Hoài Ninh thân vương đi giam.

Chẳng qua Hoài Ninh thân vương cũng không thèm la ó, không áp chế Nữ đế mà chỉ yên lặng đi theo Ngự Lâm quân rời khỏi đây.

Ông ta cũng không ngu, biết có kêu la cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Nhưng trong mắt ông ta là sự thù hận vô cùng vô tận.

“Vương Triều Dương, ngươi đừng có đứng đây mà lãng phí thời gian, trả lời nhanh lên đi.”

“Làm sao ngươi trở thành Á thánh được?”

Giọng Hứa Thanh Tiêu lạnh như băng, hắn về phía Vương Triều Dương tiếp tục chất vấn.

Nghe thấy lời của Hứa Thanh Tiêu.

Vẻ mặt Vương Triều Dương cực kỳ khó coi.

Hắn không nói gì, đúng hơn là hắn không dám nói gì.

Không dám trả lời.

Nhìn thấy Vương Triều Dương thế này, Hứa Thanh Tiêu lại càng không nhịn được mà cười lạnh.

Nếu như Vương Triều Dương trả lơi thì hắn không có gì để nói, trước mắt tên này cứ ấp a ấp úng, trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã có phán đoán.

Hắn biết đại khái là Vương Triều Dương đã tấn thăng bằng cách nào rồi.

“Nếu như ngươi không nói, vậy thì bản thánh sẽ nói thay ngươi vậy.”

“Ngày đó vương triều Hạo Nhiên thành lập, Chu thánh hiện thế chém chết bảy thành người đọc sách, sau khi bảy thành người đọc sách này chết đi thì Hạo Nhiên chính khí cũng không biến mất.”

“Ngươi xuất hiện vừa lúc sau khi vương triều Hạo Nhiên bị diệt, sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, hết lần này đến lần khác lại cứ xuất hiện vào thời điểm này.”

“Nếu như bản thánh đoán không sai thì hẳn là ngươi đã mượn nhờ sức mạnh của những người đọc sách này để trở thành Á thánh nhỉ?”

“Ngươi vốn không dựa vào sức mạnh bản thân mình để thành Á thánh, chẳng qua chỉ là mượn nhờ một vài thứ bàng môn tả đạo mà thôi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nói ra sự suy đoán trong lòng mình.

Chỉ là câu này vừa dứt, vẻ mặt Vương Triều Dương lập tức trầm xuống nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu nói:

“Hoang đường.”

“Hứa Thanh Tiêu, chính ngươi tu luyện dị thuật thì thôi đi, thế mà còn ở đây vu oan cho bản thánh?”

Cảm xúc của Vương Triều Dương rất kích động, hắn tức giận mắng chửi Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng kính thiên địa lại không cho Vương Triều Dương bất kỳ một cơ hội nào.

Chùm ánh sáng lại được ngưng tụ lại một lần nữa.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một luồng sức mạnh ập đến trực tiếp che mất kính thiên địa trên bầu trời.

“Đến kính thiên địa mà cũng dám che, Vương Triều Dương, ngươi còn dám nói ngươi dựa vào thực lực của bản thân để tấn thăng thành thánh nhân?”

“Mau nói đi.”

Hứa Thanh Tiêu hét lớn một tiếng, lớn tiếng chất vấn. Giờ khắc này, Bách gia chư tử diễn hóa sau lưng hắn.

Chương 1315: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (5)

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, vẻ mặt Vương Triều Dương càng trở nên khó coi hơn.

Mặc dù kính thiên địa đã bị che khuất nhưng khí thế của Hứa Thanh Tiêu lại quá khủng khiếp làm cho hắn cảm thấy áp lực rất lớn.

"Ầm ầm."

Ngay vào lúc này, âm thanh của một tia chớp lớn vang lên hóa giải tất cả áp lực trên người Vương Triều Dương.

Sau một khắc, mưa rào tầm tã rơi xuống, trong phút chốc đã rơi trên người Hứa Thanh Tiêu, làm ướt y phục hắn.

Vương Triều Dương cũng giống như vậy.

Chẳng qua giờ khắc này, áp lực của Hứa Thanh Tiêu đã không còn sót lại chút gì.

"Hứa Thanh Tiêu, ngươi tu luyện dị thuật đây là chuyện không thể nào rửa sạch được, sẽ không cho qua dễ dàng như vậy.

Vương Triều Dương để lại một câu như thế.

Hắn quay người rời đi, không muốn tiếp tục dây dưa thêm với Hứa Thanh Tiêu nữa, bởi vì hắn cũng có bí mật, nếu như bí mật này bị bật mí thì hậu quả của hắn sẽ rất thảm.

"Thế mà đã muốn đi rồi sao?"

"Không giải thích chuyện này cho rõ, hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này nửa bước."

Hứa Thanh Tiêu không thể nào bỏ qua cho Vương Triều Dương dễ dàng như vậy, có người đứng sau ra tay hóa giải thế công của mình, nhưng hắn ta vẫn không dám ra mặt.

Hôm nay Hứa Thanh Tiêu cứ muốn ép cho hắn ra mặt.

Ầm.

Một bàn tay lớn rơi xuống, sức mạnh của nhị phẩm võ đạo chí tôn tràn ra, Hứa Thanh Tiêu không cho hắn chút cơ hội nào đã ra tay luôn.

Nhưng ngay sau đó, Thanh Tịnh đạo nhân đã ra tay.

“Hứa vương gia.”

“Ngài đúng là bá đạo thật.”

“Một lời không hợp đã muốn đánh nhau. lúc này ngài chẳng qua chỉ đến nhị phẩm, nếu như để ngài tấn thăng lên nhất phẩm thì chẳng phải sẽ tạo ra sát nghiệt vô tận hay sao?”

Giọng của Thanh Tịnh đạo nhân vang lên.

Vào thời khắc mấu chốt, ông ta lên tiếng ủng hộ Vương Triều Dương.

Đây là tiên môn duy nhất không quy thuận Đại Ngụy. Đám người Thất Tinh đạo tông, Phật môn, Vương Triều Dương cùng Quý Nguyên và Hoài Ninh thân vương có mối quan hệ mật thiết.

Cũng mang theo lòng riêng mà đến.

“Im miệng.”

“Ngươi đang xem nơi này là Thất Tinh đạo tông đó à?”

“Chuyện của Đại Ngụy bản vương tự có thể định đoạt, đến lượt ngươi chỉ trích hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Đối mặt với nhất phẩm hắn cũng không sợ.

“Bần đạo cũng không nói nơi này là Thất Tinh đạo tông, chỉ đơn thuần là nhìn không vừa mắt những hành động của Hứa vương gia ngài. Vương gia đúng thật là thần tử có quyền lực ở Đại Ngụy, nhưng đã tu luyện dị thuật thì người trong thiên hạ đều có thể giết.”

“Bần đạo thân là Thái thượng trưởng lão của Thất Tinh đạo tông, không thể không nghe không hỏi được, hơn nữa còn có một chuyện, Hứa vương gia, cổ kinh mà ngài tụng niệm lúc trước rất có thể là bí học chí cao của Thất Tinh đạo tông chúng

ta, không biết Hứa vương gia có thể giải thích một chút được không?”

Thanh Tịnh đạo nhân nói, ông ta nói với giọng bình tĩnh, không làm ầm lên với Hứa Thanh Tiêu mà là đổi một cách nói khác hỏi về Đạo Đức kinh.

Câu này vừa dứt.

Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu rõ Thất Tinh đạo tông đang muốn có thứ gì.

Hóa ra chờ đợi lâu như vậy chính là vì muốn dùng cách nói này để đòi Đạo Đức kinh.

Đám người này đúng là xấu từ trong xương mà.

Đã không muốn giúp Đại Ngụy, không muốn giúp hắn, còn muốn Đạo Đức kinh, hơn nữa lại dùng lý do làm cho người ta buồn nôn này.

À.

“Truyền lệnh của bản vương, Hình bộ, Bát Môn kinh binh nghe lệnh, tập kết đại quân, trong hôm nay phải đuổi sạch Thiên Địa Văn cung, thế lực chư vương và Thất Tinh đạo tông. Nếu như cần thiết thì mời nhất phẩm của lục đại tiên môn ra tay, nếu như ba bên này có người không phục thì chém chết tại chỗ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, không muốn nói nhảm nhiều.

Cãi nhau cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Dứt khoát một chút, đuổi đi hết luôn.

Ngược lại Hứa Thanh Tiêu càng muốn bọn chúng khỏi phải rời đi để đuổi tận giết tuyệt ngay tại chỗ.

Nhưng chỉ tiếc là chuyện này không thể nào được.

Vì vậy đành để cho bọn chúng đi khỏi Đại Ngụy, hoàn thành chuyện thống nhất nội bộ.

Lần này trở về, Hứa Thanh Tiêu không chỉ muốn làm lộ ra yếu điểm của mình, lấy bất biến ứng vạn biến mà quan trọng hơn chính là làm cho Đại Ngụy được thống nhất.

Từ đó, vương triều Đại Ngụy sẽ có thể thật sự phát triển.

Những thị thị phi phi này cũng nên tính toán một lần cho xong.

“Hứa Thanh Tiêu.”

Thanh Tịnh đạo nhân lại lên tiếng lần nữa.

Nhưng chỉ trong phút chốc, sáu luồng khí tức mạnh mẽ ập đến, là khí tức của nhất phẩm Thái thượng thiên tông, bọn họ vẫn luôn chú ý nơi này.

Bây giờ đã đến giờ phút quyết định, họ cũng không thèm ẩn náu nữa.

Sáu luồng khí tức khủng khiếp tràn ngập, trong phút chốc đã chế trụ được Thanh Tịnh đạo nhân.

Đúng, ông ta là nhất phẩm thật nhưng Đại Ngụy lại không phải chỉ có một vị nhất phẩm.

“Được.”

“Đã như vậy, thế thì ta muốn xem xem Hứa vương gia có thể đi được đến đâu, nhưng đừng có tự chui đầu vào rọ.”

Sáu luồng khí tức đang đè ép đến, Thanh Tịnh đạo nhân cũng không phải là người ngốc.

Hôm nay ông ta dám đến nơi này là bởi vì Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, nhưng thật sự không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu lại chủ động thừa nhận, hơn nữa còn dùng cách mượn thiên địa làm chứng. Chẳng những giải quyết được chuyện này.

Mà còn phản đòn trở thành Á thánh.

Cho nên chuyện này không thể nào trở thành lý do để bọn họ tấn công Hứa Thanh Tiêu được nữa.

Vì thế tất cả những tính toán của Thanh Tịnh đạo nhân đều thất bại toàn bộ, không chỉ ông ta mà còn có tính toán của đám người Vương Triều Dương, Hoài Ninh thân vương và Quý Nguyên nữa, đều đã hoàn toàn thất bại.

Ai có ngờ đâu ngay vào lúc này Hứa Thanh Tiêu lại thành Á thánh? Lại còn mượn thiên địa đến làm chứng?

Quan trọng hơn chính là Vương Triều Dương ngưng tụ kính thiên địa, nhưng kết quả ngược lại lại tự hại mình.

Bị Hứa Thanh Tiêu hỏi đến á khẩu không nói nên lời, có thể nói là đã hoàn toàn chịu thua.

Bây giờ bị Hứa Thanh Tiêu đảo ngược tình thế, hắn đã nắm được đằng chuôi, bọn họ thua cả bàn cờ.

Chương 1316: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (6)

Hơn nữa không phải chỉ thua một chút thôi đâu. Hứa Thanh Tiêu tự chứng minh sự trong sạch, sau này muốn lấy lý do này để vạch tội Hứa Thanh Tiêu, dường như là không thể làm được nữa.

Trừ phi là đứng ở góc độ dân chúng trong thiên hạ, hơn nữa tất nhiên tên Hứa Thanh Tiêu này phải phạm phải một vài chuyện mới được.

Nếu không, ý nghĩa không lớn lắm.

Thanh Tịnh đạo nhân rời đi. Ông ta thân là nhất phẩm, muốn đi khỏi đây chẳng ai ngăn được.

Ông ta mang theo Vương Triều Dương đi cùng luôn.

Mà vẻ mặt tên đó cũng không dễ nhìn, hắn vẫn không phục như trước, nhưng lại bị Thanh Tịnh đạo nhân kéo đi.

Không phục cũng chẳng còn cách nào.

Nhìn theo bóng hai người rời đi.

Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Đã đến nước này rồi, nếu như hắn cứ hùng hổ dọa người thế cũng chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Trận đấu cờ này hắn đã thắng quá nhiều, gián tiếp hóa giải hoàn toàn họa dị thuật, trở lại triều đình, thuận tiện còn chèn ép Thiên Địa Văn cung, Thanh Tịnh đạo nhân và thế lực các phiên vương.

Nếu như miễn cưỡng giữ Vương Triều Dương lại rồi không ép hắn nói ra chân tướng được thì sẽ làm cho mâu thuẫn càng thêm kịch liệt hơn, rất có thể sẽ dẫn đến kết quả mà mọi người không muốn nhìn thấy.

Phía sau Vương Triều Dương còn có sự ủng hộ của thánh nhân.

Là vị thánh nhân nào thì chưa biết, hắn vẫn mãi không ra tay, tất nhiên là do thời cơ chưa chín muồi.

Nhưng không có nghĩa là hắn không ra tay. Vừa rồi lúc kính thiên địa bị che đi đã có thể thấy rõ.

Nếu như cứ cố ép buộc hắn ra tay, vậy kết quả kia chắc chẳng ai muốn nhìn thấy.

Nói tới nói lui thì vẫn là do thời cơ chưa tới.

Hắn không muốn ra tay.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ mình sẽ đấu chính diện với đối phương nhanh như vậy.

Rất nhanh sau đó.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Chỉ còn lại một mình Quý Nguyên.

Hoài Ninh thân vương bị bắt vào ngục, Vương Triều Dương và Thanh Tịnh đạo nhân đã rời đi.

Trong lúc nhất thời, Quý Nguyên giống như đứa bé bị bỏ rơi, đứng bên trong đại điện yên lặng không nói gì.

Dường như đã cảm nhận được sự xấu hổ của Quý Nguyên, giọng Quý Linh chầm chậm vang lên:

“Quý Nguyên, ngươi thân là hoàng thất Đại Ngụy thế mà lại cùng người ngoài vạch tội trung thần Đại Ngụy của trẫm, chẳng qua trẫm niệm tình ngươi bị người ta mê hoặc, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Nay phạt ngươi vào Đại Lý tự chịu khổ lao ngục một năm, lấy đó làm gương.”

Nữ đế lên tiếng, nàng không lưu tình chút nào mà thẳng tay nhốt Quý Nguyên vào đại lao một năm.

Dù sao Quý Nguyên cũng là hoàng tử Đại Ngụy, cho dù muốn hắn biến mất cũng chắc chắn không được làm quá tuyệt tình.

Bây giờ có thể hạn chế hắn là tốt nhất, chờ khi Đại Ngụy vững vàng rồi thì Quý Nguyên chết do cái gì đó cũng không quan trọng.

Nghe giọng của Quý Linh, trong lòng Quý Nguyên tràn ngập sự bất mãn.

Nhưng hắn ta cũng biết lần này đã thua hoàn toàn rồi.

“Lĩnh chỉ.”

Cuối cùng, Quý Nguyên cúi đầu, ngay sau đó Ngự Lâm quân đã xuất hiện mang Quý Nguyên đi giam.

Sau khi Quý Nguyên rời đi.

Cuộc bạo động này cũng dừng lại ở đây.

Nhìn về phía đám người đã rời đi, trên mặt Hứa Thanh Tiêu lộ ra vẻ bình tĩnh, hắn bước từng bước vững vàng đi vào trong cung.

Cúi đầu với Nữ đế:

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, thẹn với bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cúi đầu về phía nữ đế, chủ động thỉnh tội.

Tu luyện dị thuật, đây đúng là tội chết.

Hắn đã che giấu chuyện này, về tình mà nói thì không có gì đáng trách nhưng về lý, sai chính là sai.

Trước mắt là khoảng thời gian vô cùng phi thường, thích hợp để nhận tội nhất.

Hứa Thanh Tiêu nhìn thẳng vào sự sai lầm của mình, tất nhiên cũng đến thỉnh tội.

Đối mặt với lời thỉnh tội của Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế lại có chút không biết nên nói gì.

Nàng có hơi trầm mặc nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong lòng nàng đã sẵn sàng tha thứ cho Hứa Thanh Tiêu rồi.

Nhưng quần thần đang ở đây, thân là một đế vương, cũng cần phải chú ý đôi phần.

Không chỉ có nàng mà văn võ cả triều cũng đều không biết nên nói gì cho phải nữa, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện này.

Nhưng vào lúc này, giọng Trần Chính Nho đã vang lên:

“Xin hỏi vương gia ba chuyện.”

Trần Chính Nho lên tiếng muốn hỏi.

“Mời Trần Chính Nho cứ hỏi.”

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía Trần Chính Nho nói vậy.

“Đầu tiên, vương gia có từng lạm sát người vô tội chưa?”

Trần Chính Nho hỏi.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

“Vậy thứ hai, có phải vương gia đã loại bỏ ma niệm rồi không?”

Trần Chính Nho lại tiếp tục hỏi.

“Vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ, nhưng có cách áp chế, sẽ không gây ảnh hưởng gì.”

Hứa Thanh Tiêu thành thật đáp lời.

“Vậy điều thứ ba, xin hỏi vương gia, nếu như một ngày kia vương gia thật sự không thể nào kiềm chế được ma niệm nữa, vậy sẽ như thế nào?”

Trần Chính Nho hỏi.

Đây là vấn đề quan trọng nhất.

“Nếu như thật sự có một ngày như vậy thì không cần người khác ra tay, bản vương sẽ tự mình xử lý, không để tai họa hại đến dân chúng.”

Hứa Thanh Tiêu nói với vẻ mặt kiên định.

Nếu như thật sự đến mức phải như vậy, hoặc là nhập ma, hoặc là chỉ còn một con đường chết vậy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ không đi gây họa cho chúng sinh.

Đây là điều tối thiểu nhất của tam quan.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói xong lời này, Trần Chính Nho lập tức hít sâu một hơi, cúi đầu hướng về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Vương gia đại thiện.”

Hứa thánh vạn tuế.”

“Bệ hạ, vì phải giải dị thuật mà Bình Loạn vương không tiếc lấy thân thử nghiệm, lấy thân mạo hiểm, đây là một công đức vô lượng.”

“Mong bệ hạ niệm tình Bình Loạn vương có lòng đức độ như vậy mà pháp ngoại khai ân.”

Trần Chính Nho lên tiếng.

Ông ta rất thông minh, chưa hề nói gì về chuyện Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật mà là nói Hứa Thanh Tiêu vì phá hủy dị thuật mà không tiếc tự thân mạo hiểm.

Ý cũng giống vậy nhưng động cơ lại khác, vì vậy lại càng làm cho người ta có thể lý giải tiếp nhận dễ hơn.

Quả nhiên câu này vừa dứt, văn võ cả triều đều cười lên.

“Mong bệ hạ phá lệ khai ân.”

“Mong bệ hạ phá lệ khai ân.”

Chương 1317: Thiên Địa Chi Kính, Đại Ngụy Thống Nhất, Man Tộc Xâm Lấn (7)

Các đại thần quỳ trên mặt đất khẩn cầu nữ đế pháp ngoại khai ân.

Đây là một bậc thang.

Nữ đế giả vờ trầm mặc, nhưng sau một lát, nàng nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu rồi chậm rãi lên tiếng:

“Bình Loạn vương, có thể lập lời thề, nếu như thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi thì tuyệt đối sẽ không giết hại chúng sinh hay không?”

Nữ đế cũng cho Hứa Thanh Tiêu một bậc thang.

Hứa Thanh Tiêu tu luyện dị thuật, đây là chuyện không thể nào tranh luận được, là sự thật, người trong thiên hạ cũng cần Đại Ngụy cho một câu trả lời, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu được.

Trước mắt, Trần Chính Nho đã tìm được cách giải quyết, Nữ đế cũng nghĩ đến cách giải quyết này.

Tất nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng, trực tiếp lên tiếng:

“Thần nguyện lập lời thề.”

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc, đám người cực kỳ vui mừng.

“Được.”

“Nếu như là thế, vậy sẽ được miễn trừ tội dị thuật.”

Quý Linh lên tiếng.

Ngay tức khắc, âm thanh vạn tuế vang lên.

Sau đó, Nữ đế bày yến tiệc chúc mừng Hứa Thanh Tiêu trở về.

Đồng thời cũng chiếu cáo thiên hạ chuyện dị thuật kia.

Mà cũng vào lúc này.

Trong chiếu ngục Đại Ngụy.

Đối với những chuyện xảy ra trước đây, Hoài Ninh thân vương cuối cùng cũng đưa ra được kết luận.

Bất kể thế nào, không nên đối đầu trực diện với Hứa Thanh Tiêu nữa.

Ai cũng đã bỏ qua cơ hội, lỡ mất cơ hội tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu bây giờ không chỉ đơn giản là đã đủ lông đủ cánh, mà hắn đã trở thành trời cao luôn rồi.

Muốn đối đầu với Hứa Thanh Tiêu.

Không khác gì người điên nói mớ.

Hiện nay, trên dưới vương triều Đại Ngụy đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu, hoàng đế, lục bộ, vương thân quý tộc khắp triều đều ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Đến cả bách tính thường dân, có bao nhiêu người đang ủng hộ Hứa Thanh Tiêu?

Từ vụ việc tu luyện dị thuật cũng có thể nhìn thấy được.

Đến mức dám to gan lớn mật thừa nhận bản thân tu luyện dị thuật luôn rồi, bách tính Đại Ngụy cũng không ai trách cứ bất cứ điều gì.

Chứng minh rằng, Hứa Thanh Tiêu trong lòng con dân Đại Ngụy quan trọng tới mức nào.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy này, chính là sự tồn tại không ai có thể đánh bại, danh vọng vượt qua cả hoàng đế, mà hoàng đế cũng rất tin sủng Hứa Thanh Tiêu.

Hoài Ninh thân vương đã cắt đứt mọi suy nghĩ, không còn muốn tranh đấu thêm gì nữa.

Không phải ông ta không chịu nổi đả kích, mà là tình hình khiến người ta quá đỗi tuyệt vọng, Hứa Thanh Tiêu làm gì cũng có trời cao giúp đỡ hết.

Tranh đấu với loại người thế này, thật sự không cần thiết.

Quả thật không bằng mặc kệ sự đời ở nhà dưỡng lão, buông bỏ quyền lực, cáo lão hồi hương.

Ông ta biết rõ, Hứa Thanh Tiêu là kiểu người, nếu như ngươi thực sự bỏ qua mọi thù hận, Hứa Thanh Tiêu sẽ cho ngươi một con đường lui.

Tiền đề là ngươi phải thực sự buông xuống mọi ân oán.

Hứa Thanh Tiêu không phải kiểu người thích lạm sát, ngược lại có một điều không thể không thừa nhận chính là, con người của Hứa Thanh Tiêu tốt thật.

Tốt hơn nhiều so với đám người Văn cung kia.

Đừng thấy Hứa Thanh Tiêu ra tay quyết tuyệt, chưa bao giờ chừa đường lui như vậy, trên thực tế Hứa Thanh Tiêu quả đúng là một vị quân tử.

Cũng chính bởi như vậy, Hoài Ninh thân vương không muốn tiếp tục tranh đấu nữa.

Một là bị đám đồng đội ngu dốt chọc tức rồi.

Hai là cũng giành không lại.

Ba là tâm trạng không vui.

Nhưng vào đúng lúc này, một giọng nói vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của Hoài Ninh thân vương.

“Vương gia.”

“Thời cơ chín muồi rồi.”

“Lần này, chúng ta thắng chắc rồi.”

Giọng nói tràn ngập kích động, vọng vào tai Hoài Ninh thân vương.

Là giọng nói của người đàn ông đeo mặt nạ.

Rất quen thuộc, quen đến nỗi cả đời này Hoài Ninh thân vương cũng không thể quên được.

Chính là cái tên khốn khiếp này.

Từ khi mới bắt đầu đã liên tục đối đầu với ông ta.

Lần nào cũng nói thời cơ chưa chín muồi, lần nào cũng nói lần này thắng chắc rồi.

Kết quả lần nào lần nấy đều thua thảm hại.

Nếu như ban đầu, ông ta không nghe theo cái tên khốn khiếp này, Hứa Thanh Tiêu giết đưa con trai ruột thịt của ông ta, ông ta liền có cớ đối đầu với Hứa Thanh Tiêu rồi.

Hơn nữa không phải chỉ đơn giản là đối đầu một cách bình thường, mà còn có thể khiến Hứa Thanh Tiêu chết không chỗ chôn.

Lúc đó Hứa Thanh Tiêu là cái thá gì chứ? Nói cho cùng cũng chỉ là một quan viên Thất phẩm mà thôi.

Cho dù Nữ đế ưa thích Hứa Thanh Tiêu, cũng không thể vì một Hứa Thanh Tiêu mà đắc tội ông ta.

Đặc biệt là, lúc đó ông ta hoàn toàn không cần phải giao binh phù ra.

Chính vì tên khốn khiếp này, khiến ông ta phải giao ra binh phù.

Khiến ông ta đi sai một bước, kéo theo ngàn vạn bước sai.

Nếu không phải vì đã giao ra binh phù, ông ta cũng không cần thiết phải đợi mãi đợi mãi như vậy, sớm đã có thể chủ động tấn công rồi.

Nhưng những điều này không phải thứ khiến ông ta điên tiết cùng oán giận, thứ thật sự khiến ông ta phát điên chính là đám người này cứ luôn lừa dối ông ta.

Thắng rồi, thắng rồi.

Chúng ta thắng chắc rồi.

Chúng ta thắng lớn rồi.

Thắng cái mả mẹ các ngươi.

Hoài Ninh thân vương năm nay hơn tám mươi tuổi đầu rồi, mặc dù không đến mức quân tử, nhưng cũng có chút tu dưỡng.

Bây giờ, thực sự đã bị chọc tức điên rồi.

Bị đám người đầu óc có vấn đề này chọc cho tức điên lên rồi.

Nay ông ta gông cùng vào ngục, đám người này còn dám tới tìm ông ta.

Hơn nữa còn vẫn dùng lại đống bùi nhùi này?

Các ngươi không chán sao?

Các ngươi không chán, bản vương ngán rồi.

“Vương gia.”

“Vương gia, sao ngài không nói gì hết vậy? Vương gia?”

Người đàn ông đeo mặt nạ, trong giọng nói của hắn ta tràn đầy sự vui mừng, cũng mang theo một chút tò mò, không biết vì sao Hoài Ninh thân vương không nói gì.

“Có gì thì nói lẹ.”

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương cất lên.

Thể hiện rõ ràng sự mất kiên nhẫn của ông ta.

Nghe thấy ngữ khí của Hoài Ninh thân vương, mới ban đầu nam nhân đeo mặt nạ bèn nghệch luôn ra, hắn ta nhất thời không biết Hoài Ninh thân vương bị làm sao.

Lập tức bèn lên tiếng khuyên nhủ.

“Vương gia, ta biết bây giờ tâm trạng của ngài cực kì không vui, nhưng ngài quả thật phải lấy đại cục làm trọng.”

“Hiện giờ đúng thật là cơ hội ngàn năm có một, Hứa Thanh Tiêu trở về kinh đô, liền ngang ngược như vậy, dám chủ động thừa nhận tu luyện dị thuật, Đại Ngụy có thể tha cho Hứa Thanh Tiêu, nhưng người trong thiên hạ nào có thể buông tha cho Hứa Thanh Tiêu.”

Chương 1318: Bản Vương Muốn Gặp Hứa Thanh Tiêu (1)

“Vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên đã thống nhất với nhau rồi, sẽ âm thầm dốc toàn lực giúp đỡ cho tộc người Man di, không đến vài ngày nữa, Man di sẽ xuất binh chinh phạt Đại Ngụy, đến lúc đó một khi Đại Ngụy nội loạn, vương gia bèn có thể thừa nước đục thả câu, cùng hợp sức đối phó nữ đế.”

Người đàn ông đeo mặt nạ tiếp tục nói.

“Toàn lực hỗ trợ Man di? Man di dựa vào cái gì để đánh với Đại Ngụy hả? Đại Ngụy có tới tám vị Nhất phẩm, lấy gì mà đánh? Thực sự coi bản vương là kẻ ngốc sao?”

Hoài Ninh thân vương cười lạnh nói.

Không có ý gì khác cả, chủ yếu là đám người này lừa dối ông ta quá nhiều lần rồi, ông ta đã hoàn toàn không tin tưởng bọn chúng nữa.

“Vương gia, trước đây các thế lực lớn trong thiên hạ đã kí kết hiệp định, Nhất phẩm không được xuất chiến, Đại Ngụy đúng là có tám vị Nhất phẩm, nhưng nếu như Nhất phẩm của Đại Ngụy dám ra mặt.”

“Vậy Đại Ngụy cũng sẽ phải trả một cái giá đắt.”

Nam nhân đeo mặt nạ nói.

Nhắc đến khế ước trước đây.

“Không phải Ma hải đã được bình định rồi sao? Phần khế ước này cũng sớm bị chôn vào cát bụi rồi.”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

“Vương gia nghĩ nhiều rồi, Ma hải mặc dù đã bình định rồi, nhưng mối hoạ thực sự vẫn chưa hoàn toàn dừng lại, hơn nữa đến ngày mà Man di xuất chinh, cũng sẽ xảy ra chút chuyện thị phi, có điều việc này cũng khó nói trước.”

Kẻ đeo mặt nạ nói như vậy.

Nhìn trông có vẻ vẫn có chút thủ đoạn đi.

Chỉ có điều, lần này Hoài Ninh thân vương không trả lời hắn ta ngay, mà bình tĩnh nói.

“Để bản vương suy nghĩ thêm chút nữa.”

Hoài Ninh thân vương trả lời như vậy.

Trải qua nhiều lần trải nghiệm như vậy, lần này ông ta nhất định phải suy nghĩ thật thận trọng.

Đặc biệt là chuyện liên quan đến Man di tiến vào lãnh địa.

Ông ta hiểu rất rõ.

Hứa Thanh Tiêu hận ông ta, cũng rất muốn giết ông ta, mà lí do giết ông ta, không có lí do nào khác ngoài việc bản thân ông ta ngăn cản Đại Ngụy phát triển.

Nhưng nếu như ông ta rời khỏi vũ đài chính trị của Đại Ngụy, có lẽ Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đuổi cùng giết tận.

Đây là khí phách một vị Á thánh nên có.

Nhưng nếu như ông ta đồng ý với người kia, vậy chính là thực sự trở thành một tên bán quốc không sai đi đâu được.

Đại quân Man di xâm chiếm Đại Ngụy, nhất định sẽ khiến sinh linh đồ thán, đợi đến lúc đó, sẽ khiến cho bao nhiêu vong hồn phải ra đi đây?

Nếu như bản thân thực sự có thể làm tới mức độ đó, thành công rồi, mọi việc không còn gì phải bàn cãi, nhưng một khi thất bại, bản thân ông ta nhất định chết không chỗ chôn.

Việc này đã trở thành hành động phản quốc không còn gì chối cãi được.

Nếu như là trước đây, Hoài Ninh thân vương sẽ không do dự chút nào, bởi ông ta vốn có cái dã tâm kia.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Hứa Thanh Tiêu là một biến số, một biến số vô cùng to lớn.

Ban đầu lúc Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ông ta đã cảm thấy Hứa Thanh Tiêu là một biến số.

Chỉ là không ai nghe ông ta nói cả.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã trở thành trời cao, ông ta không còn muốn tranh giành gì nữa rồi.

Có điều cơ hội trước mắt lần này, đúng thật là ngàn năm có một.

Ông ta có chút do dự.

Sau khi Hoài Ninh thân vương lên tiếng, giọng nói của nam nhân đeo mặt nạ rõ ràng có chút không vừa lòng.

"Vương gia, đã đi tới bước đường này rồi, ta biết chuyện trước đây, đổi thành bất cứ ai cũng đều sẽ nổi giận."

"Nhưng ngài là ai chứ?"

"Ngài là Hoài Ninh thân vương của Đại Ngụy đó, ngài có bằng lòng làm một vương gia cả đời này không, hay là muốn trở thành người đứng trên vạn người?"

"Cơ hội chỉ đến một lần, nếu như bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội lần thứ hai."

"Vương gia."

Nam nhân đeo mặt nạ tiếp tục gọi nói, khuyên bảo Hoài Ninh thân vương.

"Nói ta nghe toàn bộ kế hoạch, nếu không thì bản vương vẫn sẽ không đồng ý."

Hoài Ninh thân vương cất lời.

Không phải ông ta không thể hợp tác, nhưng vấn đề là đối phương phải đưa ra toàn bộ kế hoạch cái đã.

"Vương gia, kế hoạch này có chút không tiện nói, xin vương gia yên tâm, vào thời điểm mấu chốt, sẽ nói cho vương gia biết."

"Chỉ cần Đại Ngụy trở nên loạn, vương gia chỉ cần vung tay một cái, mọi chuyện đều sẽ êm xuôi."

Người đàn ông đeo mặt nạ nói như vậy.

Hắn ta vẫn làm y như trước đây, giấu diếm Hoài Ninh thân vương.

Do đó lần này, Hoài Ninh thân vương không nghe theo nữa, cười lạnh một tiếng.

“Lại chơi cái trò này nữa.”

“Hôm nay, nếu như ngươi không nói hết toàn bộ kế hoạch ra, bản vương tuyệt đối không đồng ý.”

“Bản vương biết, các ngươi vẫn còn có thể liên lạc với người khác, nhưng bản vương cũng có cách, ngăn cản kế hoạch của các ngươi.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng, ông ta lãnh đạm nói ra suy nghĩ của mình.

Lời này vừa nói, người đàn ông đeo mặt nạ có chút trầm xuống.

Hắn ta biết Hoài Ninh thân vương nói thật không đùa.

Nghĩ một hồi, gã đeo mặt nạ cuối cùng thở dài một hơi nói.

“Vương gia, thực ra kế hoạch rất đơn giản.”

“Lúc Man di xâm nhập Đại Ngụy, Ma hải cũng sẽ xảy ra vài chuyện, đến lúc đó Nhất phẩm trong thiên hạ sẽ bị cấm.”

“Mà vương triều Sơ Nguyên chế tạo ra một thần vật, gọi là Thiên Lôi pháo, vật này sức mạnh cực kì lớn, ngang ngửa với một chưởng của Tứ phẩm cường giả.”

“Mà vương triều Sơ Nguyên đã bí mật chết tạo ra trên trăm quả Thiên Lôi pháo thế này.”

“Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, trong vòng một tháng, bèn có thể chiếm toàn bộ khu vực biên cảnh của Đại Ngụy, tiến thẳng vào kinh đô.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nói như vậy.

Cũng nói ra toàn bộ kế hoạch.

Chỉ là sau khi hắn ta kể ra toàn bộ kế hoạch, Hoài Ninh thân vương có chút bất ngờ.

“Tứ phẩm? Thiên Lôi đại pháp?”

“Vương triều Sơ Nguyên vậy mà dám bí mật luyện ra vật này ư?”

Ông ta không phải kinh ngạc vì kế hoạch này, mà ngạc nhiên vì Thiên lôi đại pháo.

“Ừm.”

Người đàn ông mặt nạ không muốn nhắc tới nhiều, chỉ đơn giản trả lời lại một câu.

Mà Hoài Ninh thân vương cũng hiểu rõ, đối phương dám nói tới uy lực của Tứ phẩm, chắc là cũng có ý giấu đi, trên thực tế chắc phải bằng với Tam phẩm.

Thậm chí rất có khả năng đạt được sức mạnh của Nhị phẩm, chỉ là giấu diếm không nói thôi.

Chương 1319: Bản Vương Muốn Gặp Hứa Thanh Tiêu (2)

“Bản đồ tiến công, bản vương cũng phải biết.”

Hoài Ninh thân vương lại đưa ra thêm một yêu cầu nữa.

Nhưng sau khi ông ta đưa ra yêu cầu này xong, nam nhân đeo mặt nạ liền lập tức không đồng ý.

“Vương gia, những điều cần nói đã nói rồi, đâu cần thiết phải như vậy, đây là vì cả đại cục, không thể nói hết kế hoạch ra được, nếu không thì cũng bất lợi cho bọn ta.”

Người đàn ông đeo mặt nạ lại nói như trên.

Mà lời này vừa nói ra, Hoài Ninh thân vương liền không nhịn được cau mày nói.

“Vậy ý của ngươi là, bản vương có thể sẽ đâm sau lưng các ngươi sao?”

“Bản vương lấy ra binh phù, nghe theo lời lừa gạt của các ngươi, đi đến bước đường ngày hôm nay, ngươi còn muốn phòng bị bản vương?”

Hoài Ninh thân vương có chút tức giận rồi.

Lí do khiến ông ta không còn muốn hợp tác với đám người này nữa cũng chính là điều này.

Bất kể ông ta bỏ ra thứ gì, đám người này vẫn luôn không coi ông ta là người của chúng.

Như vậy còn hợp tác cái gì nữa?

Đúng là nực cười?

“Vương gia bớt giận, xin vương gia thứ tội.”

Người kia cất lời, xin xỏ như vậy.

Nhưng ý tứ cũng rất đơn giản, không đưa chính là không đưa.

Hoài Ninh thân vương hiểu ngay ý của đối phương.

Ông ta không hề tức giận, mà là lặng lòng đi.

Một khoảng thời gian dài trôi qua.

Ông ta đưa ra câu trả lời của mình.

“Được thôi, bản vương đồng ý.”

Hoài Ninh thân vương trả lời như vậy.

Người kia ngay lập tức thở phào một hơi, sau đó cười nói.

“Xin vương gia yên tâm, bá nghiệp giang sơn, ở ngay trước mắt.”

Nhận được câu trả lời, đối phương cũng không nói thêm gì nhiều, để lại một câu rất lọt tai, liền nhanh chóng mất tích không dấu vết.

Mà lúc này.

Phía trong nhà lao, Hoài Ninh thân vương vẫn luôn yên lặng không nói.

Qua hết một đêm dai.

Cuối cùng, giọng nói của Hoài Ninh thân vương vang lên.

“Người đâu, bản vương muốn gặp Hứa Thanh Tiêu.”

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Trời đã nhá nhem.

Thịnh yến đã kết thúc, trong Dưỡng Tâm điện, lục bộ thượng thư cùng chín vị Quốc công đang bàn luận chuyện quốc gia đại sự trong đại điện.

Nữ đế ngồi trên long ỷ, yên tĩnh nhìn mọi người.

“Hứa ái khanh, ma niệm trong người khanh, thực sự có thể trấn áp được chúng sao?”

Quý Linh lên tiếng, quan tâm hỏi Hứa Thanh Tiêu về vấn đề này.

Sau khi Quý Linh đặt câu hỏi ấy xong, Hứa Thanh Tiêu hết sức bình tĩnh đáp lời.

“Bệ hạ, thần không vấn đề gì.”

Câu trả lời bình tĩnh của hắn, khiến mọi người thở phào một hơi.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

“Bệ hạ, trong nửa năm thần rời đi này, đích thân khảo sát công việc ở các quận của Đại Ngụy, nay lợi ích đến từ guồng nước, đã phát triển đến giai đoạn hoàn hảo, cộng thêm việc bệ hạ miễn thuế ba năm, bách tính đã được ăn ngon mặc đẹp.”

“Có lẽ đã có thể đẩy mạnh chính sách An quốc rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn rời đi trong khoảng thời gian gần nửa năm.

Mà trong khoảng nửa năm này, có một khoảng thời gian, Hứa Thanh Tiêu đã đến thăm những quận phủ, xem thử cuộc sống của bách tính nay thế nào.

Bắt đầu từ một năm trước, sau khi Đại Ngụy hoàn toàn tiến hành mở rộng hệ thống guồng nước, lượng thu hoạch lương thực ở Đại Ngụy dồi dào, cộng thêm việc nữ đế miễn thuế ba năm, bách tính ở các quận phủ đều nhận được ân huệ này.

Vốn ban đầu nhà nhà đều không có thừa lương thực để ăn, nhưng nay nhà nào nhà nấy lương thực để ăn đều có dư rất nhiều.

Trong đó còn có lợi ích đến từ việc quốc vận Đại Ngụy được gia tăng, Đại Ngụy nơi nơi đều là lương điền, hơn nữa còn phát hiện ra một vài loại giống lúa có thể thu hoạch ba mùa, sản lượng lương thực trồng được cũng nhiều hơn trước đây gấp hai lần.

Ruộng hoang được tái sử dụng, người dân Đại Ngụy phải nói là cười đến mức nở hoa.

Nhà nhà đều dư không ít lương thực, mặc dù giá cả gạo thời gian này vẫn luôn bị ép xuống, nhưng những thứ thế này đối với những bách tính thường xuyên phải trải qua hoàn cảnh loạn lạc, về cơ bản không được tính là gì cả.

Không bán được, để lại tích trữ cũng rất tốt.

Cho nên, Đại Ngụy trước mắt, quả thật đang trong thời kỳ phát triển rất nhanh, bách tính có lương thực rồi, thúc đẩy được rất nhiều thương vụ giao dịch.

Hơn nữa dân số cũng đang liên tục tăng nhanh, vốn không muốn sinh con, là vì sinh ra rồi không có thức ăn để nuôi sống.

Bây giờ lương thực có nhiều rồi, bách tính cũng bắt đầu bùng nổ gia tăng dân số, việc này không có con số thống kê cụ thể, nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng có thể tính qua một chút.

Ít nhất số trẻ con được ra đời so với trước đây nhiều gấp đôi, bây giờ đối với bách tính Đại Ngụy mà nói, sinh ra rồi không sợ không có gì nuôi.

Đây hoàn toàn là phát triển theo hướng tích cực.

Cũng chính bởi vì như vậy, Hứa Thanh Tiêu mới hiên ngang quay về Đại Ngụy, bởi vì hắn phải làm một việc thật sự lớn rồi.

Muốn Đại Ngụy có thể hoàn toàn bước lên con đường phồn thịnh.

“Trẫm quả thực có ý này, có điều vẫn phải nghe thử ý kiến của chư vị ái khanh.”

Nữ đế gật đầu, nàng đồng ý với quan điểm này của Hứa Thanh Tiêu.

An quốc sách là quốc sách mà Hứa Thanh Tiêu viết ra vào hai năm trước, nhưng vào thời điểm đó Đại Ngụy đang thiếu hụt lương thực, bách tính đến cơm ăn còn không đủ no, lấy đâu ra tiền tích trữ trong nhà đây?

Bây giờ thì khác rồi, Đại Ngụy đang trên đà phát triển hưng thịnh, có thể đẩy mạnh An Quốc sách.

Nhắc đến An Quốc sách, giọng nói của Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn không do dự vang lên.

“Bệ hạ.”

“Thần cũng đồng ý với ý của Hứa vương gia.”

“Mặc dù bệ hạ miễn thuế ba năm, nhưng chỉ là miễn thuế lương thực, dưới tình hình hiện nay, thuế ròng của Đại Ngụy năm nay cũng sẽ đạt mức trên sáu vạn vạn bạch kim.”

“Thần đã cho người thống kê lại, chỉ tính sơ qua một lần, nếu như bắt đầu thu thuế lương thực, tiền thuế mỗi năm của Đại Ngụy có thể vượt qua mức hai mươi vạn vạn bạch kim, đây mới chỉ là một con số tính thô thôi.”

“Tính ra chỉ còn hơn một năm rưỡi nữa, bèn có thể bắt đầu thu tiền thuế lương thực, An Quốc sách bèn có thể tiến hành mở rộng rồi.”

Nhắc đến An Quốc sách, Cố Ngôn liền có lời để nói ngay.

Chương 1320: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (1)

Thứ này vừa lợi nước lợi dân, hơn nữa còn có thể giúp vương triều Đại Ngụy thu ngân lượng, đây là một chuyện tốt mà.

Mà chúng thần nghe thấy những lời của Cố Ngôn, tất nhiên không nhịn được mà há hốc mồm.

Không quản việc tất không biết được tình hình hiện tại của Đại Ngụy.

Nghe thấy tiền thuế mỗi năm được hai mươi vạn vạn bạch kim, bọn họ sao có thể không hết hồn được.

Thế không phải số thô thì sao? Hai mươi vạn vạn bạch kim á? Hay là ba mươi vạn vạn bạch kim đây?

Nếu thực sự có thể như vậy, vương triều Đại Ngụy sẽ hoàn toàn bước lên con đường phát đạt rồi.

Có thể giải quyết triệt để rất nhiều phiền phức, thay đổi bổng lộc của quan viên Lại bộ, Hình bộ, Lễ bộ, Công bộ đều có thể được hưởng đãi ngộ lương bổng cao hơn.

Đặc biệt là Binh bộ, cứ tích lũy đại ba năm, bèn có thể xuất binh chinh chiến rồi.

Đánh tới hẳn lãnh thổ cương vực lớn hơn trước.

Trong giây lát, người người đều không nhịn được mà bắt đầu kì vọng vào tương lai sau này.

Thế mà Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Chư vị, trước mắt đối với Đại Ngụy mà nói, ngân lượng đã không còn là thứ quan trọng nhất nữa rồi.”

“Dân số mới là điều cần quan tâm nhất, bất kể là hai mươi vạn vạn lượng bạch kim, hay là ba mươi vạn vạn lượng bạch kim, những thứ này đều không đủ.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn không thấy hai mươi vạn vạn lượng bạch kim là một con số lớn.

Thực ra nếu suy nghĩ kĩ càng thêm chút nữa sẽ biết, đầu tiên là Lại bộ, bổng lộc của quan viên nhất định phải tăng lên một chút, nếu không thì sẽ rất dễ sinh ra thái độ bất bình.

Nói cho cùng dân chúng có thừa lương thực, làm quan không có bổng lộc để chèo chống cuộc sống, khó bảo đảm rằng họ không có suy nghĩ khác.

Từ xưa đến nay, tham quan hối lộ là điều không thể cản được, dù pháp luật có nghiêm hơn cũng quản không hết được.

Quan viên Đại Ngụy rất nhiều, một khi nâng bổng lộc quan viên lên, vậy chính là phải bỏ ra vài vạn vạn lượng bạch kim.

Còn nữa Binh bộ cũng cần phải dùng tiền, đây cũng là một khoản rất lớn.

Hộ bộ, Hình bộ, Công bộ, Lễ bộ, mỗi một bộ đều phải tiêu tốn ngân lượng, trước đây vì tình hình luôn nghèo đói nên các bộ phận này đều không có ngân lượng, nhưng bây giờ thì khác, có tiền trong túi rồi, bốn bộ này cũng phải được bơm ngân lượng vào.

Cộng hết lại sẽ lại là một khoản vô cùng lớn.

Khoảng thời gian này Hứa Thanh Tiêu từng tính toán thử.

Tất cả số ngân lượng mà lục bộ cần dùng, cộng lại mỗi năm cần ít nhất mười lăm vạn vạn lượng bạch kim.

Tất nhiên nếu có thể nhận được mười lăm vạn vạn lượng bạch kim, vậy thì lục bộ sẽ hoàn toàn được hoạt động thoải mái rồi.

Cho nên nếu chỉ có hai mươi vạn vạn lượng bạch kim, vậy quốc khố Đại Ngụy chỉ còn thừa lại năm vạn vạn lượng bạch kim.

Muốn bắt đầu những kế hoạch khác nữa, thì gần như là chuyện bất khả thi.

Giáo dục, xây dựng, chỉ nội hai việc này thôi đã là những con số trên trời rồi.

Trong số đó còn chưa cộng những khoản trợ cấp, dù sao nếu muốn gia tăng dân số, thì bắt buộc phải đưa ra những phúc lợi hấp dẫn.

Bất cứ việc gì đều cần phải tiêu tốn một lượng lớn ngân lượng.

Không, không phải là lượng lớn.

Mà là hằng hà sa số.

“Mỗi năm năm mươi vạn vạn lượng bạch kim?”

“Sao có thể được chứ.”

Mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, hai mươi vạn vạn lượng bạch kim, mặc dù là con số tính thô, nhưng có tính thêm sai số thêm nữa, thì cũng chỉ có thể là hai mươi lăm vạn vạn bạch kim.

Ý của Hứa Thanh Tiêu là phải tăng thêm gấp hai lần thu nhập.

Điều này cũng quá đỗi kinh khủng rồi chứ.

Đây là một chuyện dường như không thể nào xảy ra.

“Muốn đạt được mức thuế mỗi năm là năm mươi vạn vạn lượng bạch kim, chuyện này gần như là không thể, vương gia…đây có chút ép người quá đáng.”

Cố Ngôn cất lời, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Mặc dù ông ta cũng mơ đến con số năm mươi vạn vạn lượng bạch kim, nhưng chuyện này gần như quá mức phi lý.

Không chỉ môi mình ông ta, mọi người đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Nghe thì đã tai lắm, nhưng làm thì đâu phải chuyện phẩy tay là có thể được đâu.

Có điều, bọn họ càng hiểu rõ hơn, một khi Hứa Thanh Tiêu đã dám nói, tất nhiên hắn đã có suy nghĩ của riêng mình rồi.

“Cố thượng thư, bổn vương biết, muốn Đại Ngụy làm được việc thu thuế vào năm mươi vạn vạn lượng bạch kim, gần như là việc không thể nào.”

“Nhưng xin Cố đại nhân yên tâm, Hứa mỗ một khi dám nói ra, tất nhiên cũng đã có chuẩn bị sẵn từ trước, không phải chỉ là ý nghĩ nông nổi.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích nói.

Sau đó hắn lấy ra một tập tấu chương dày cui, dâng lên Nữ đế xem trước, sau đó đưa cho mỗi người một phần.

Đây là tất cả số văn chương Hứa Thanh Tiêu trên đường tham quan Đại Ngụy viết ra.

Chuyến này trở về, điều Hứa Thanh Tiêu chú trọng đến chính là phát triển quốc lực Đại Ngụy.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trung châu long thịnh.

Ba ma ấn trong cơ thể hắn, có liên quan đến âm lực trong thiên địa, mà muốn trấn áp âm lực thì có rất nhiều cách để làm, tỷ như việc bản thân hắn trở thành Thánh nhân, hơn nữa còn là vị Thánh nhân mạnh nhất, truyền đạo lập nghiệp, giải quyết tất cả yêu ma, trấn áp toàn bộ bọn chúng.

Nhưng cách làm này rất khó, dù sao hai mươi ma thần, đến Thánh nhân cũng không thể giải quyết được, chỉ có thể nói trấn áp thôi.

Thêm nữa, Thánh đạo khó đến mức nào cơ chứ? Bản thân có nhiều thời gian như vậy sao?

Đáp án quá dễ trả lời.

Không đủ thời gian.

Bây giờ trong bóng tối chỉ toàn kẻ địch, chỉ cần nói đến Ma hoặc chi hải thôi, rõ ràng biết biển Ma Hoặc nguy hiểm biết bao, nhưng vẫn có người dám lấy thân mạo hiểm.

Kẻ địch đã có người bất chấp thủ đoạn rồi, cho nên khiến hắn tỉnh ngộ ra một điều rằng, chầm chậm thành thánh, dường như là chuyện không thể nào.

Do đó đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, cách thức nhanh chóng duy nhất chính là khiến vương triều Đại Ngụy thống nhất Trung châu, sau đó đẩy mạnh phát triển, trở thành vương triều chí cao vô thượng thực sự.

Khí vận vô địch.

Đến lúc đó tám phương tới bái, thần chiều Trung châu, có thể trấn áp triệt để âm lực trong thiên địa.

Chương 1321: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (2)

Nói tới nói lui, đạo lí rất đơn giản, chuyện một người có thể làm được, đến cuối cùng cũng không nhiều, nhưng chuyện một quốc gia có thể làm, đều là những chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi Hứa Thanh Tiêu trở về triều, lại bắt đầu xoay quanh việc phát triển quốc gia, chứ không phải làm chuyện gì khác.

Trong phần tấu chương này của Hứa Thanh Tiêu, quả thật đã viết ra rất nhiều kế sách phát triển quốc gia.

Tái định nghĩa lại lần nữa năm quốc sách mới của Đại Ngụy.

Thứ nhất, tiếp tục tăng cường đẩy mạnh phát triển nông nghiệp, cấp tiền cho Công bộ, sản xuất và phát mình thêm nhiều công cụ có ích cho người dân.

Tranh thủ trong vòng hai năm kế tiếp, chỉ mỗi thuế từ lương sản, phải đạt mức hai mươi lăm vạn vạn lượng bạch kim, thuế của Đại Ngụy tuy cao, bốn phần lượng sản lượng thu hoạch, giảm xuống là điều không thể, dù sao quốc gia nếu như không có ngân lượng, chuyện gì cũng không còn ý nghĩa nữa.

Trước mắt tô thuế lương sản của Đại Ngụy, có lẽ có thể ổn định đạt mức mười lăm vạn vạn lượng bạch kim, cũng đồng nghĩa với việc trong vòng hai năm sẽ tiến hành tăng gấp bội.

Mà cách thức Hứa Thanh Tiêu nhắc đến cũng rất đơn giản, nông vụ tặng ruộng, chỉ cần người tình nguyện làm ruộng, thì sẽ tặng lương điền, nếu như là hoang điền, còn được giảm bớt thuế.

Nói trắng ra là tặng, tặng ruộng tặng công cụ, nếu như đến mức này rồi ngươi còn không muốn làm nữa, vậy thì ngươi có thể đi chết rồi đó.

Thứ hai, tiếp tục thúc đẩy Binh bộ phát triển, nước mạnh dân chúng mới có thể sống trong sung túc được.

Nếu như quốc gia không lớn mạnh, lương thực có nhiều cũng chẳng có tác dụng gì, còn không phải làm quà cưới cho người ta hết sao?

Nhưng muốn để binh lực quốc gia cường thịnh lên, ít nhất cần tới một lượng lớn tài nguyên, dùng trứng thịt sữa cung cấp cho sự phát triển của con người, không cần tới mức người nào người nấy cũng cuồn cuộn như hổ, nhưng ít nhất cũng phải khiến cho thể chất của một người khoẻ mạnh hơn gấp hai lần thì không thành vấn đề.

Cộng thêm sự trợ giúp từ quốc vận, dinh dưỡng trong thức ăn càng ngày càng cao, hồn thể cũng sẽ mỗi ngày một cứng cáp hơn, võ giả cũng càng ngày càng nhiều.

Thứ ba, An Quốc sách, ngân hàng tư nhân của Đại Ngụy.

Trước mắt Đại Ngụy cần một khoản tiền lớn, dùng số tiền này để hoàn thành việc xây dựng những kiến trúc cơ bản.

Muốn giàu có phải xây dựng giao thông, đây là đạo lý ngàn đời không đổi.

Hiện nay trong quốc khố của Đại Ngụy, vẫn còn một trăm ba mươi vạn vạn lượng bạch kim, số tiền này vừa hay đủ để thực hiện kế hoạch này.

Nhưng cũng chỉ vừa đủ để xây dựng cơ bản mà thôi, trong nước Đại Ngụy còn phải sửa chữa bao nhiêu con đường nữa chứ? Cộng thêm số tiền phải dùng để sửa chữa những công trình này, lớn biết bao nhiêu đây?

Hơn nữa kế hoạch trên tấu chương của Hứa Thanh Tiêu, còn yêu cầu trong vòng ba năm phải hưng chấn những kiến trúc cơ bản này, đổi cách nói khác, chính là trong vòng ba năm phải hoàn thành mục tiêu trên.

Ba năm thôi đó.

Việc này phải điều động biết bao nhân lực nhân tài đây hả?

Mà An Quốc sách được đẩy mạnh vào khoảng thời gian này, ý của nó hoàn toàn không phải bắt mọi người lập tức nộp tiền vào, mà là để mọi người chuẩn bị sẵn sàng trước.

Đợi đến khi đường xá được sửa chữa xong rồi, giao dịch thương nghiệp bèn có thể phát triển mạnh, đến lúc đó ngân hàng của Đại Ngụy liền có thể phát huy tác dụng lớn nhất của nó.

Thứ tư, giáo dục toàn dân, giáo dục là nguồn lực cơ bản tăng cược thực lực của toàn bộ một quốc gia.

Tri thức là điều kiện tiên quyết của việc gia tăng dân số, điều này bất kể ở thời đại nào cũng đều không sai.

Trước đây cũng từng có người nhắc đến, chỉ là chưa triển khai cho triệt để thôi.

Nay Hứa Thanh Tiêu liên kết cả giáo dục cùng dân số lại với nhau, trẻ con được sinh ra, miễn phí tới học viện học hành, ít nhất có thể giải quyết được vấn đề mù chữ.

Những số ngân lượng cần cung cấp để toàn dân có thể nhận được giáo dục, lại là một con số trên trời nữa.

Điều cuối cùng, chính là phúc lợi sinh sản cùng phúc lợi cho người già.

Động viên bách tính sinh để, hỗ trợ thêm lương thực, cộng thêm việc giải quyết vấn đề giáo dục, còn phải có cả chính sách dưỡng già.

Những việc này đều là vì kế hoạch tăng cường gia tăng dân số cùng thúc đẩy quá trình phát triển.

Năm kế hoạch mới, đại diện cho việc Đại Ngụy đang ngày một tiến gần với thời đại phồn vinh, nhưng muốn làm được những việc này, yêu cầu duy nhất cần phải có là ngân lượng.

Một số ngân lượng khổng lồ hỗ trợ.

Giây phút này, Quý Linh cũng há hốc cả miệng ra, thân là Nữ đế của Đại Ngụy, nàng hiểu rõ chí lớn trong lòng Hứa Thanh Tiêu, nhưng nàng suy nghĩ kĩ càng lại, liền biết rõ năm kế hoạch này là chuyện không thể tiến hành được.

Nói một cách chính xác hơn, thúc tiến một cái hai cái còn được, trong quốc khố Đại Ngụy vẫn còn chút ngân lượng, nhưng nếu muốn thực hiện toàn bộ.

Si tâm vọng tưởng quá.

Quý Linh còn ổn.

Người có phản ứng mạnh nhất chính là Cố Ngôn, ông ta là Hộ bộ thượng thư, vương triều Đại Ngụy có bao nhiêu ngân lượng, chỗ nào cần xài ngân lượng, chỗ nào không được phép dùng tới ngân lượng, ông ta biết rõ hơn bất cứ ai.

Ý tưởng rất tốt, tốt đến mức ông ta phải ủng hộ bằng cả hai tay hai chân, nhưng vấn đề nằm ở chỗ lấy đâu ra nhiều ngân lượng vậy chứ.

Đừng nói mình ông ta, năm vị thượng thư còn lại cũng le lưỡi, chư vị Quốc công cho dù có là những người lỗ mãng, cũng hiểu được kế hoạch này của Hứa Thanh Tiêu kinh khủng đến mức nào.

Thực hiện không thì không sao, nhưng cũng cực kỳ dễ xảy ra chuyện lớn.

"Vương gia."

"Tiếp tục đẩy mạnh nông nghiệp là một chuyện tốt, cùng dùng cả lương điền lẫn hoang điền, cùng lắm khai hoang thêm một số nơi nữa, cổ vũ bách tính làm nông, điều này không có bất cứ vấn đề gì cả."

"Sửa cầu sửa đường cắn răng cắn cỏ, Hộ bộ cũng có thể bỏ ra một khoản, dù sao cũng là vì sự phồn thịnh của Đại Ngụy, điều này có thể chấp nhận được."

"Còn về An quốc sách này, thật ra cũng có thể tiến hành, nói cho cùng khi sửa chữa xong xuôi cầu đường rồi, quả đúng thật có thể đẩy mạnh giao dịch thông thương, đây là chuyện tốt, hai kế sách này không có vấn đề gì cả."

"Nhưng phần sau thì không ổn lắm, không những phải sửa cầu sửa đường, còn phải phát lương thực, còn phải tăng cường viện trợ cho quân đội, những việc này quả thực không thực tế."

Chương 1322: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (3)

“Vương triều Đại Ngụy có không ít quận, rất nhiều phủ, rất nhiều huyện, nếu thực sự muốn đạt được yêu cầu trong tấu chương, một trăm ba mươi vạn vạn lượng bạch kim, không tới một năm bèn tiêu hết sạch không còn chút dấu vết nào.”

“Mặc dù ý tưởng rất tốt, nhưng khó làm.”

Cố Ngôn lên tiếng, lần này ông ta nói chuyện vẫn còn giữ chút kẽ, nếu như đổi thành một người nào khác.

Ông ta nhất định cho người ta một bạt tai đá văng ra ngoài đường rồi.

Hứa Thanh Tiêu thì khác, Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ tình hình của Hộ bộ hơn bất cứ ai, cũng biết rất rõ cách phân chia ngân lượng của Đại Ngụy, không thể nào nói năng hồ đồ được.

Dám nói ra như vậy, chắc chắn có suy nghĩ gì đó khác.

“Sửa cầu đường, tăng binh nuôi binh, còn cho trẻ nhỏ đi học, người già có tiền dưỡng lão, mỗi một khoản này đều cần phải bỏ ra một con số lớn không đong đo được, Thủ Nhân, vừa nãy lão phu có thử tính toán qua một chút.”

“Quốc khố Đại Ngụy có một trăm ba mươi vạn vạn lượng bạch lim, rút ra một trăm vạn vạn lượng bạch kim, có thể giải quyết vấn đề sửa chữa cầu đường, còn về tăng cường quân đội cấp tiền nuôi quân, điều này căn bản không thể nào làm được, thêm kế hoạch cho trẻ đi học, người già dưỡng lão, sẽ càng là điều xa vời thực tế.”

“Chỉ thử tính một chút, năm trăm vạn vạn lượng bạc kim, cũng không đủ để thực hiện kế hoạch lớn như vậy nữa.”

Trần Chính Nho cũng lên tiếng theo, ông ta không phải người của Hộ bộ, nhưng cũng hiểu tình hình của Hộ bộ, thứ mà Hứa Thanh Tiêu nhắc đến, căn bản không cách nào làm được.

“Đúng vậy, chỉ tính đại thôi cũng đã là một con số kinh thiên động địa rồi.”

“Không thì thế này đi, dùng một nửa để sửa cầu đường, một nửa còn lại dùng để viện trợ binh lính được không?”

“Sửa cầu sửa đường là việc cấp bách cần làm hiện này, thúc đẩy sản lượng lương thực cũng là nhiệm vụ cần thực hiện gấp, cũng không thể thiếu việc viện binh nuôi binh, có thể sắp xếp sao cho hợp lí, nhưng hai kế hoạch sau, lại có chút không thực tế.”

Mọi người đều bàn luận, ngày thường bọn họ tìm đủ mọi cách để moi tiền từ Hộ bộ, nhưng sau khi xem xong kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu, ai nấy đều bị doạ cho mất hồn.

Đặc biệt là con số mà Trần Chính Nho vừa mới đưa ra.

Năm trăm vạn vạn lượng bạch kim cũng chưa chắc đã hoàn thành được kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu.

Có chí hướng lớn là một chuyện tốt, mọi người đều ủng hộ cả, nhưng vấn đề nằm ở chỗ kế hoạch so với thực tế cách nhau quá xa, khiến mọi người không cách nào tiếp nhận nổi.

Mà đối diện với sự nghi hoặc của mọi người, Hứa Thanh Tiêu cũng đưa ra câu trả lời của riêng hắn.

“Chư vị có lẽ hiểu nhầm rồi.”

Sau khi Hứa Thanh Tiêu cất lời, ánh mắt của chúng thần đều bất giác đặt lên người Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt cũng tràn đầy sự tò mò.

“Trong những kế sách mà bổn vương lập ra, kế thứ năm là quan trọng nhất.”

“Tất cả số ngân lượng sửa cầu đường, có thể nói là nhiều vô số kể, nhưng thứ thực sự phải đầu tư tiền tài vào là nhân lực.”

“Mà nếu muốn đời sau con cháu không cần tốn một văn tiền nào vẫn có thể đi học, muốn sau khi về già có thể hưởng một phần bổng lộc, cùng nhau sinh sống, thì bắt buộc phải làm những việc này.”

“Cho nên Công bộ cần xây dựng một cơ cấu mới, hợp tác với Hộ bộ, nhưng thường những người làm việc cho Vương triều, đãi ngộ so với người khác tốt hơn nhiều, chỉ cần hoàn thành những công việc thường phải làm trong giờ làm việc, liền có thể được hưởng chế độ chính sách mới.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình.

Cũng không phải bóc lột bách tính, mà là mua một được hai, muốn con cháu đời sau được đi học miễn phí sao? Muốn khi về già mỗi tháng vẫn được nhận một chút bổng lộc phải không?

Nói nhiều có lẽ không phải rất nhiều, nhưng cũng đủ cho ngươi đủ ăn no.

Kết hợp hai điều kiện trên, muốn được hưởng phúc lợi từ chính sách mới của triều đình, vậy thì phải làm việc cho triều đình, suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, hai canh giờ thôi.

Chỉ cần làm công việc của hai canh giờ, làm trong vòng một năm thì tương lai sẽ được hưởng phúc một năm, chỉ cần làm đủ năm năm, con cháu đời sau sẽ được đi học miễn phí.

Nếu như vượt hơn mức hai canh giờ, thì kết toán tiền công, tiền công sẽ không nhiều, nhưng cũng sẽ không quá ít, ít nhất sẽ không thấp hơn tiền làm nông.

Hứa Thanh Tiêu tính toán thử qua, mỗi ngày có thể làm khoảng đâu đó bốn canh giờ.

Hơn nữa còn có thể chừa lại chút thời gian, để trồng trọt.

Nếu tính tổng lại, khoảng năm canh giờ.

Nơi này không phải thế giới bình thường, mà là thế giới tiên hiệp, dân chúng thà rằng làm việc nhiều chút, cũng không muốn phải nghèo đói khốn khổ.

Trước đây Đại Ngụy Bắc phạt, đánh tới mức dân chúng lầm than, thời điểm đó chỉ cần được ăn một miếng thôi là được rồi, nào ai quan tâm tới việc làm lụng có vất vả hay không?

Một công việc nhỏ nhoi không biết có bao nhiêu người giành nhau làm.

Hứa Thanh Tiêu đứng trên góc độ của vương triều Đại Ngụy nhìn, thì sẽ không ăn bớt của nhân dân, cũng sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của Đại Ngụy, dù sao ngân lượng cũng chỉ có chừng đó, muốn phát triển bắt buộc phải tiết kiệm.

Khi Hứa Thanh Tiêu nói ra kế hoạch cũng cách nghĩ của hắn, ánh mắt của mọi người lập tức sáng lên.

“Lão phu hiểu rồi, ý của Thủ Nhân là thông qua sách lược thứ năm, thu hút bách tính, giải quyết khoản ngân lượng phải chi cho lao động, chỉ cần bỏ ra khoản cho nguyên liệu là được.”

Trần Chính Nho đã hiểu ra, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, đặc biệt hỏi lại một câu.

“Ừm, Chính Nho, bổn vương đúng là có ý này.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Cũng chính là nói, đem những áp lực hiện đang có, đẩy lùi về sau này.”

Cố Ngôn cũng ngay lập tức hiểu được ý của Hứa Thanh Tiêu.

Sửa cầu sửa đường, bao gồm cả gia tăng binh số cùng tăng cường hỗ trợ nuôi binh, nhưng việc này đều cần một lượng lớn ngân lượng, nhưng vấn đề lớn nhất nằm ở nhân lực và sức lao động.

Còn thứ như nguyên liệu rất dễ xử lí, sửa cầu sửa đường trừ công cụ ra, không phải chỉ còn lại chuỗi việc khai thác đá từ núi vận chuyển các thứ sao.

Chủ yếu là tiền nhân công.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu đưa ra chính sách mới, chính là để dời áp lực mà vương triều đang phải chịu, đẩy về giai đoạn sau này.

Chương 1323: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (4)

“Đây quả thật là một cách hay.”

“Chỉ có điều, lỡ như sau này tình hình cũng không ổn thì phải làm sao?”

Thân là Hộ bộ thượng thư, đối với những việc thế này, thực ra Cố Ngôn không hề ủng hộ chút nào, chỉ vì giải quyết áp lực nội bộ mà đưa rủi ro phải chịu đẩy về sau, nếu như vương triều Đại Ngụy cứ phát triển đi lên, vậy thì không còn gì để nói.

Nhưng lỡ như vương triệu Đại Ngụy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy việc này chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ cả.

Bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, đến lúc đó nếu như vương triều phá sản, đến cơ hội vãn hồi cũng sẽ không có.

Cố Ngôn không phản đối thẳng, mà dùng câu hỏi này để thể hiện thái độ của bản thân.

Chuyện này, liên quan đến sự phát triển của Đại Ngụy, lẽ đương nhiên, chúng thần đều phải xem xét nghiêm túc.

“Những lời của Cố đại nhân, quả thật là điều có thể xảy ra, nhưng nay đã bước vào thời kì bất thường rồi, tất nhiên phải làm những việc không theo lẽ thường tình nữa.”

“Nay, Đại Ngụy có Long đỉnh quốc vận, mưa thuận gió hoà, chỉ cần Đại Ngụy có thể ổn định nội bộ, xử lí ngoại bộ, thống nhất Trung châu, vậy thì những việc mà Cố đại nhân lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Mười năm sau, thuế lương thực sẽ được tăng thẳng lên mức sáu mươi hoặc bảy mươi, trong vòng trăm năm, khẳng định có thể đột phá lên mức trăm vạn vạn ngân lượng.”

“Đương nhiên, đến lúc đó dân số của Đại Ngụy ít nhất phải tăng gấp mười lần, số lượng ngân lượng cần sử dụng tất sẽ càng nhiều hơn.”

“Nhưng bất kể thế nào, nuôi sống những người này hoàn toàn không thành vấn đề.”

Ánh mắt kiên định, Hứa Thanh Tiêu nói.

Mười năm, hai mươi năm, thậm chí là năm mươi năm, một trăm năm sau, dân số của Đại Ngụy, bắt buộc phải tăng lên gấp mười lần, với tiền đề là không được xảy ra nội loạn.”

Dưới tình hình như vậy, Đại Ngụy sẽ không còn khái niệm về ruộng hoang nữa, bởi vì tất cả lương điền đều được sử dụng hết rồi.

Một khi dân số đông, làm cái gì cũng có lợi ích của nó, tiền đề là phải giải quyết từng việc theo trình tự.

Nói tới nói lui, kế hoạch này của Hứa Thanh Tiêu vô cùng vĩ đại, mà để chèo chống được kế hoạch này, nhất định phải dựa vào hai điều sau.

Thứ nhất, Long đỉnh quốc vận.

Bắt buộc phải bảo vệ được Long định quốc vận trong vòng trăm năm thậm chỉ là một ngàn năm, vương triều mưa thuận gió hoà, không có thiên tai mà sản lượng lương thực mỗi năm trồng ra phải càng ngày càng nhiều, người tài cũng phải ngày một nhiều thêm.

Thứ hai, công cụ.

Đại Ngụy muốn hoàn thành việc lột xác hoàn toàn, thì nhận định phải có chuyển biến cơ cấu sang công nghiệp nặng, từ nông nghiệp chuyển sang công nghiệp.

Nhưng quá trình chuyển đổi này rất phức tạp, không phải chuyện một người có thể giải quyết được.

Đây cũng là lí do Hứa Thanh Tiêu muốn đẩy mạnh phát triển giáo dục, chỉ có bồi dưỡng được lượng lớn người đọc sách, có văn hoá có năng lực, để bọn họ tự mình đến khắp nơi tìm tòi nghiên cứu.

Biết đâu có một ngày nào đó đột nhiên nảy ra một ý tưởng hay, sáng tạo ra máy chạy bằng hơi nước.

Đây cũng chẳng phải chuyện không thể xảy ra.

Mà hai điểm trên, chỉ có thể phó mặc cho số trời, sẽ phải mất rất nhiều thời gian bù vào, điều Hứa Thanh Tiêu có thể làm được chỉ có xây sẵn một bước đệm.

Tương lai có thể thành công hay không, quả thật không phải thứ Hứa Thanh Tiêu có thể quyết định được.

"Thủ Nhân, lão phu thấy quan điểm của ngươi rất hay, cực kì hợp thời, cực kì hợp lí."

"Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, cho dù di chuyển áp lực đến hẳn năm mươi năm sau đi nữa, thì vẫn còn vấn đề tồn đọng, trước mắt quốc khố Đại Ngụy có một trăm ba mươi vạn vạn lượng bạch kim, cũng chưa đủ."

"Ít nhất phải có ba trăm vạn vạn lượng bạch kim."

"Một trăm vạn vạn lượng bạch kim, dùng để mở rộng trồng trọt sản xuất lương thực, một trăm vạn vạn lượng bạch kim dùng để sửa chữa cầu đường, một trăm vạn vạn lượng bạch kim, dùng để cấp bổng lộc hàng tháng, còn có dụng cụ đồ đạc ở Công bộ, còn thiếu một trăm bảy mươi vạn vạn lượng bạch kim lận."

Trần Chính Nho coi như hiểu hoàn toàn Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì.

Hứa Thanh Tiêu muốn tranh thủ cơ hội lần này, phát triển mạnh Đại Ngụy.

Trước đây Hứa Thanh Tiêu cũng từng nhắc đến, chỉ là sau đó bởi vì có quá nhiều chuyện nên mới bỏ lỡ.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu một lần nữa khởi động kế hoạch, ông ta tất nhiên đồng ý, nhưng vấn đề là muốn bắt đầu kế hoạch này, ngân lượng trong quốc khố Đại Ngụy nào có đủ đâu.

Ít nhất phải đợi ba đến năm năm nữa, nếu không thúc ép khởi công tiến hành kế hoạch, chỉ sợ làm được một nửa, hết mất ngân lượng rồi, trở thành trò cười vẫn còn nhẹ chán, chỉ sợ nhất dùng sạch ngân lượng rồi, việc làm vẫn chưa đâu ra đâu.

Rất dễ khiến triều đình ngã ngựa.

Số còn thiếu là một trăm ba mươi bảy vạn vạn lượng bạch kim, hơn nữa đây mới chỉ là con số tính sơ, nhất định không thể tính như vậy được, nếu thực sự tính toán ra còn phải mất nhiều hơn nhiều.

Phải cỡ hai trăm vạn vạn lượng bạch kim.

Một hơi lấy đâu ra lắm ngân lượng như vậy được?

“Sẽ có người đem tới tặng.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ánh mắt của hắn vô cùng tự tin, hắn nói.

Lời này vừa nói ra, bá quan lại có chút tò mò, không nhịn được nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Sẽ có người tới dâng á?

Ai dâng cơ?

Một lần tặng tới hai trăm vạn vạn lượng bạch kim? Ai cơ? Kim chủ nào vậy?

“Thủ Nhân, ý của ngươi là?”

“Hứa vương gia, tự nhiên không không, ai lại đồng ý tặng ngân lượng cho chúng ta chứ?”

Chúng thần tò mò, nhìn Hứa Thanh Tiêu.

“Chư vị yên tâm, trước mắt thời cơ chưa chín muồi, đợi sau khi đến lúc rồi, rồi chư vị cũng sẽ hiểu thôi.”

“Nói tóm lại là, nếu như chư vị đại thần đồng ý với suy nghĩ của bổn vương, thì mau bắt đầu chuẩn bị, tạm thời ngân lượng có trong quốc khố, đủ để duy trì thời kì đầu.”

“Trong vòng nửa năm, bổn vương xin hứa, hai trăm vạn vạn lượng bạch kim, không sót một lượng.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng tự tin nói.

Khi những lời này được cất lên, chúng thần lại càng thêm tò mò.

Chương 1324: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (5)

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu không nói, bọn họ tạm thời cũng chỉ đành ngứa ngáy trong lòng thôi.

“Vương gia, lão phu không nói nhiều nữa, nếu như trong vòng nửa năm, vương gia thực sự có thể đạt được hai trăm vạn vạn lượng bạch kim, lão phu đồng ý với kế sạch này, tận tâm tận lực phối hợp cùng.”

“Tất nhiên, còn cần sự đồng ý của bệ hạ.”

Nghe tới có ngân lượng, Cố Ngôn liền lập tức trở nên kích động, nếu như trong vòng nửa năm Hứa Thanh Tiêu có thể lấy được hai trăm vạn vạn lượng bạch kim, vậy thì Đại Ngụy sắp bay lên trời luôn rồi.

Ba trăm vạn vạn lượng bạch kim được thu vào, để lại hai ba mươi vạn lượng bạch kim làm nền.

Không đến ba năm, Đại Ngụy thực sự có thể trở nên phồn thịnh, hơn nữa không phải chỉ phồn thịnh bình thường, mà hưng thịnh đến mức khiến người khác phải sợ hãi.

“Trẫm cho phép.”

Quý Linh nói thẳng, cứ vậy đồng ý luôn.

Không ý kiến thêm gì nữa.

Đừng hỏi ta, hỏi là ta đồng ý luôn đó.

Vừa nghe được lời của Nữ đế, Hứa Thanh Tiêu liền không nhịn được cười nói.

“Vậy Cố thượng thư yên tâm chuẩn bị đi.”

“Có điều vẫn còn một việc nữa, quan thương trước đây của Đại Ngụy, chuyện này bổn vương cũng có nghĩ tới, qua một khoảng thời gian ngắn nữa, thuế thương nhân sẽ tăng lên năm phần, thư viện huỷ ưu tiên nhập học.”

Hứa Thanh Tiêu lại nhắc tới thêm chuyện này.

Ban đầu vì muốn nhân rộng guồng nước, cung cấp không ít lợi ích cho quan thương, bây giờ Đại Ngụy không cần tới nữa, đã đến lúc kiềm chế lại một chút rồi.

"Tăng lên năm phần ? Thư viện hủy ưu tiên nhập học?"

"Nếu làm như vậy, đám thương nhân này nào có thể để yên được?"

Chúng thần lên tiếng, mặc dù bọn họ công nhận, nhưng qua cầu rút ván nói cho cùng vẫn không tốt lắm.

"Đến đầu năm sau sẽ tiến hành, đợi ngân hàng của Đại Ngụy được hoàn thành, cho bọn họ quản lí một phần, cũng có như bồi thường một phần thay đổi, hơn nữa nếu như Đại Ngụy ngày một tốt lên, thương nhân cũng sẽ ngày một dễ làm ăn hơn."

"Trong khoảng thời gian chọn lọc, nếu thực sự có người không đồng ý, vậy thì cứ để bọn họ phản đối đi."

Hứa Thanh Tiêu cũng vẫn rất bình tĩnh.

Chiêu này xem như qua cầu rút ván, nhưng cũng không phải hoàn toàn rút ván luôn, sau khi xây dựng xong ngân hàng Đại Ngụy, đền bù cho bọn chúng một vài phần là được rồi.

Những ưu đãi khác bắt buộc phải thu hồi, nếu không thì đối với bách tính mà nói, chính là cực kì không công bằng.

Thời kì đặc biệt, đối đãi đặc biệt.

Nếu đã ổn định rồi, nên thế nào thì phải như thế ấy, lợi ích gì cũng bị thương nhân lấy hết rồi, vậy thì muôn dân càng thảm hơn rồi còn gì.

Đối diện với câu trả lời ngang ngược của Hứa Thanh Tiêu, chúng thần lại chẳng nói gì thêm, mấy việc này cũng chẳng là gì.

Sắp đến giờ rồi.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì nữa, Nữ đế lập tức hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu, liền chầm chậm cất lời.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chư vị ái khanh về trước đi.”

“Hứa ái khanh ở lại, trẫm còn chuyện khác muốn bàn với khanh.”

Nữ đế lên tiếng.

Chúng thần cao giọng hô vạn tuế, sau đó đồng loạt cáo lui.

Đợi sau khi đại thần dời đi hết.

Giọng nói của nữ đế ngay lập tức vang lên.

“Hứa ái khanh, ma niệm trong cơ thể khanh, rốt cuộc là thế nào?”

Thấy chúng đại thần rời đi rồi, Quý Linh không chờ được cất tiếng, trong ánh mắt tràn đầy sự quan tâm.

Đối mặt với câu hỏi của Nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu không chút hoang mang.

“Bẩm bệ hạ, ma niệm không thể tiêu trừ, trước mắt cách duy nhất chính là giúp Đại Ngụy phồn thịnh, tập hợp Long đỉnh Trung châu, thống nhất Trung châu, dựa vào sức mạnh của vương triều, trấn áp thế lực âm trong thiên hạ, chỉ có vậy mới có thể trấn áp ma niệm trong cơ thể của thần.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Câu trả lời này không khiến Nữ đế có chút ngạc nhiên nào.

Trước đó nàng cũng đã đoán được.

“Nếu như bạo phát thì sao?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Bệ hạ yên tâm, nếu như bạo phát, thần sẽ không liên luỵ tới Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu bình thản lên tiếng, trả lời trước.

Nhưng lời này vừa nói xong, Nữ đế lại lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Trẫm, không muốn sẽ có một ngày như vậy.”

Nàng rất thẳng thắn, không muốn thấy Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện gì.

“Ái khanh, khanh yên tâm, bất kể thế nào trẫm đều toàn lực ủng hộ khanh.”

“Bất kể phải trả cái giá nào.”

Nữ đế tiếp tục lên tiếng, khiến Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ.

Bởi vì trong mắt hắn, Quý Linh là nữ đế, mà đế vương thì vô tình, nhưng không ngờ rằng nữ đế lại nói những lời như thế.

Nói không cảm động, tất là chuyện không thể.

“Thần, đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu cười rồi.

Chỉ là chưa đợi Hứa Thanh Tiêu nói tiếp, đột nhiên có một thái giám vội vàng đi vào, quỳ bái trước điện.

“Bệ hạ.”

“Hoài Ninh thân vương cầu kiến Bình Loạn vương.”

Sau khi giọng nói này vang lên.

Trong chốc lát, trong đại điện, Hứa Thanh Tiêu cùng nữ đế không kiềm được lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Không biết Hoài Ninh thân vương vào thời điểm thế này, đề nghị gặp Hứa Thanh Tiêu để làm gì.

Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trong mắt tràn ngập sự tò mò.

Có điều rất nhanh, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu liền vang lên.

“Nói với Hoài Ninh thân vương, bổn vương sẽ qua đó ngay.”

Mặc dù không biết Hoài Ninh thân vương lại đang muốn làm gì nữa, nhưng Hứa Thanh Tiêu bằng lòng đến gặp.

Thái giám liền lập tức rời đi.

Trong đại điện chỉ còn lại hai người.

“Bệ hạ, Hoài Ninh thân vương vẫn luôn mưu đồ soán vị, người này không thể giữ lại.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, thể hiện rõ suy nghĩ của mình.

Mà Nữ đế lại lắc đầu nói.

“Ái khanh, ông ấy dù sao cũng là thúc thúc của trẫm, là hoàng thất Đại Ngụy, nếu như ông ấy bằng lòng về quê ở ẩn, trẫm cũng bằng lòng cho ông ấy một đường lui.”

Nữ đế lên tiếng.

Nàng không muốn gánh trên mình cái danh xấu tàn sát người thân này, trừ khi rơi vào tình huống vạn bất đắc dĩ.

Nghe thấy lời này của Nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ suy nghĩ của nàng.

“Mong bệ hạ yên tâm, nếu như Hoài Ninh thân vương biết điều thu mình, thần cũng sẽ không làm đến mức độ đó.”

“Nhưng nếu Hoài Ninh thân vương vẫn trầm mê bất ngộ, có vài chuyện, bệ hạ không làm được, chỉ đành để thần làm thay.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nói.

Mà Nữ đế gật đầu, nàng cũng hiểu rõ ý của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1325: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (6)

“Ái khanh, tất cả những việc khanh làm hôm nay trẫm đều hiểu, Đại Ngụy quả thật cần phải thanh tẩy sạch sẽ một lần, chuyện sau này, để trẫm làm đi, kẻ địch của khanh bây giờ quá nhiều, không thể cứ tiếp tục như vậy được.”

Quý Linh nói.

Nàng hiểu rõ mọi việc Hứa Thanh Tiêu làm ngày hôm nay.

Chính là muốn thanh lọc lại Đại Ngụy, tất cả những tên có gan cản đường Đại Ngụy, đều phải trục xuất hết hoặc là giết toàn bộ.

Không để lại bất cứ mầm hoạ nào, phải tập trung quyền lực lại.

Đây là chuyện đế vương nào cũng phải làm, từ xưa đến nay, đều là đế vương nói, phái chúng thần đi làm, kiềm hãm lẫn nhau.

Nhưng hiện giờ, Quý Linh không muốn Hứa Thanh Tiêu làm những chuyện thế này.

Nàng không muốn Hứa Thanh Tiêu tiếp tục phải đứng trước đầu gió nữa, nếu không thì, đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, cực kì không có lợi.

“Bệ hạ yên tâm, thần biết chừng mực, có những chuyện, thần biết nên làm, cũng có những việc thần biết không được làm.”

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng hắn tự có tính toán.

Chuyện nên do hắn đích thân làm, hắn nhất định sẽ không trốn tránh, chuyện hắn không nên đụng tay vào, hắn khẳng định sẽ không lo chuyện bao đồng.

Đã đến bước này rồi, cũng chẳng còn gì phải do dự nữa, bản thân hắn quả thực đã đến lúc phải ra tay.

Nếu còn không giải quyết mớ thị phi này đi, Đại Ngụy có muốn phát triển tiếp, không còn gì nghi ngờ nữa, chính là người điên nói mớ.

“Được, vậy khanh mau đi đi, có chuyện gì có thể tới tìm trẫm bất cứ lúc nào.”

Quý Linh gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

“Ngô hoàng vạn tuế, thần cáo lui trước.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay, say đó rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Đi về phía nhà lao.

Một khắc sau.

Nhà lao Đại Ngụy.

Nơi này ẩm thấp đáng sợ, ngoại trừ chút ánh sáng từ ánh đuốc, thì chẳng còn chút ánh sáng nào khác.

Tiến vào trong nhà lao.

Có lao đầu dẫn đường, Hứa Thanh Tiêu bước đi đầy hiên ngang, rất nhanh đã đến nơi sâu nhất.

Cũng rất nhanh liền nhìn thấy bóng dáng của Hoài Ninh thân vương.

Thực ra cơ hội gặp mặt của hai người rất ít, trừ mấy lần tranh đấu với nhau ra, phần lớn đều chưa từng gặp mặt.

Nay lại chưa đến hai năm, lại gặp lại nhau, một người trong phòng giam, một người đứng ngoài phòng giam, thân phận địa vị cũng có sự thay đổi vô cùng lớn.

Quả là đời người không gì là không thể.

Ông ta ngồi trong phòng giam.

Ánh mắt bình tĩnh, không chút hoang mang sợ hãi, một khí chất lãnh đạm được rèn giũa qua thời gian.

Cảm nhận được sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu.

Giọng nói của Hoài Ninh thân vương lập tức vang lên.

“Đến chút rượu thịt cũng không buồn chuẩn bị, Bình Loạn vương muốn khoe mẽ gì sao?”

Hoài Ninh thân vương cất lời, nói một câu vô cùng kì lạ cổ quái.

“Chuẩn bị vài món nhắm và rượu đi,”

Nghe thấy lời này, Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh, cho người đi chuẩn bị rượu thịt, sau đó lại cho người mở cửa nhà lao, đi vào trong.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu ngồi đối diện với Hoài Ninh thân vương.

Ánh mắt hắn cũng vô cùng lãnh đạm.

“Nói đi, có chuyện gì lại tìm ta.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, mặt không thể hiện gì.

Hoài Ninh thân vương cũng không nói cho Hứa Thanh Tiêu ngay rốt cuộc có chuyện gì.

Mà là nhìn Hứa Thanh Tiêu, đánh giá cẩn thận từng chút rất lâu rất lâu.

Một lúc sau, Hoài Ninh thân vương mới nói tiếp.

“Ngươi có biết việc bổn vương hối hận nhất, là gì không?”

Ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, hỏi như vậy.

“Không giết ta.”

Hứa Thanh Tiêu còn không cần dùng tới não để đoán, liền biết ngay Hoài Ninh thân vương muốn nói gì.

“Ừm, chuyện bổn vương hối hận nhất, chính là không giết ngươi.”

“Có điều bổn vương không hận ngươi, ngươi có tin không?”

Hoài Ninh thân vương mở lời, ông ta không do dự thừa nhận, nhưng cũng nói một câu rất đỗi lạ kì.

“Tại sao không hận?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ngươi có trời giúp.”

“Bổn vương vẫn luôn hối hận, ban đầu không giết ngươi ngay, nhưng có lúc suy xét cẩn thận, thì cho dù bổn vương có được quay trở về quá khứ, chắc là bổn vương cũng không giết nổi ngươi.”

“Đến ông trời cũng đang giúp ngươi, số trời đã vậy rồi.”

“Thiên hạ cần có ngươi, cho nên ngươi mới xuất hiện.”

“Nếu không thì, với những chuyện ngươi từng làm, đổi lại thành một người khác, chỉ sợ đã chết không chỗ chôn rồi.”

“Cho nên bổn vương nghĩ thông suốt rồi, cũng đã hiểu rõ rồi, đấu với ngươi, sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp cả.”

Những lời này của Hoài Ninh thân vương, khiến Hứa Thanh Tiêu có chút ngạc nhiên.

Hay lắm.

Lão già này quả đúng là người thức thời mà, thế mà đã hiểu rõ đạo lí này rồi.

“Vậy ý của vương gia là gì?”

“Gọi ta tới đây, chỉ vì muốn nói cái này thôi sao?”

Hứa Thanh Tiêu thu lại suy nghĩ, nhìn Hoài Ninh thân vương, trong mắt tràn đầy sự tò mò, không hiểu Hoài Ninh thân vương tìm hắn để làm gì đây?

Chỉ vì chuyện này thôi hả?

Nói cho hắn nghe, không đấu nữa thôi hả?

Cười cái hoá giải ân oán luôn hả?

“Tộc Man Di sắp xâm lược Đại Ngụy rồi.”

Sau đó, Hoài Ninh thân vương lại tiếp tục nói, chẳng qua là dùng Võ đạo truyền âm, không phải nói thẳng ra bên ngoài.

“Xâm lược Đại Ngụy?”

Hứa Thanh Tiêu khẽ nhăn mày, hắn biết Hoài Ninh thân vương tìm hắn chắc chắn có việc gì đó.

Nhưng không ngờ lại là chuyện này.

“Ừm, hơn nữa bọn chúng còn có mưu đồ khiến Ma hải bạo loạn lần nữa, cứ để như vậy, lệnh cấm Nhất phẩm vẫn còn.”

“Mà vương triều Sơ Nguyên âm thầm luyện ra một loại pháp khí, tên gọi là Thiên lôi đại pháp, sức mạnh không thể xem thường, ngang ngửa với sức mạnh của Tứ phẩm, nhưng bổn vương đoán, có thể là Tam phẩm hoặc thậm chí có thể ngang với Nhị phẩm, những thứ này chính là chỗ dựa của tộc Man di.”

“Còn nữa, lúc trước bọn chúng muốn bổn vương giao cho bọn chúng bản đồ phòng thủ của Đại Ngụy ở biên cảnh.”

“Bổn vương giao rồi.”

Hoài Ninh thân vương nói ra một tràng dài, thông báo hết mọi thông tin.

Nhưng nói đến đoạn cuối, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nheo mày.

“Ngươi giao rồi?”

Nghe đến câu này, Hứa Thanh Tiêu có chút tức giận.

Chương 1326: Năm Kế Hoạch Lớn, Hoài Ninh Thân Vương Phản Kèo, Vương Gia Phản Bội (7)

“Đừng căng thẳng.”

“Bản vương không có ngu, dù thế nào đi nữa, bản vương cũng là vương gia của Đại Ngụy, cho dù là đế vị treo ngay trước mặt bản vương, bản vương cũng sẽ không lấy mạng của con dân Đại Ngụy để đổi.”

“Nội đấu là nội đấu, ngoại đấu là ngoại đấu, đám Man di kia, bản vương cũng nhìn không vừa mắt.”

“Bản đồ phòng thủ ta đưa cho bọn chúng, là bản đồ của năm năm trước.”

“Năm năm nay đã thay đổi không ít rồi, nếu bọn chúng thật sự xâm lược Đại Ngụy, chỉ sợ sẽ phải chịu không ít khổ cực.”

Hoài Ninh thân vương nói như vậy.

Lại khiến Hứa Thanh Tiêu có chút thay đổi cách nhìn với ông ta.

Không ngờ Hoài Ninh thân vương lại có phong phạm như vậy.

Không thể không nói, chính vì điểm này, Hứa Thanh Tiêu quả thật rất hợp Hoài Ninh thân vương.

“Ngươi muốn gì?”

Có điều, Hứa Thanh Tiêu vẫn phải hỏi Hoài Ninh thân vương muốn gì.

Ông ta không thể nào cứ không không nói cho hắn nhiều chuyện như vậy được.

“bản vương mệt rồi, muốn trở về dưỡng lão, nói với Nữ đế, năm đó cũng do ta giúp nó đăng cơ, cứ coi như trả lại ta một ân tình đi, còn có ngươi, giết nhi tử thân sinh của ta, ta cũng đã làm rất nhiều việc hại ngươi.”

“Giữa ta và ngươi, bao gồm cả bệ hạ, cũng đã chất chồng vào nhau rồi, không thể không tạm gác lại tính sau, nếu như ngươi đồng ý, lập lời thề, bản vương sẽ dốc hết sức giúp đỡ bệ hạ, trong ứng ngoại hợp, thế nào?”

Hoài Ninh thân vương mở lời.

Ông ta nói như thế.

Lời này vừa nói ra.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ một chút, không nhịn được hỏi.

“Nhưng lỡ như, ngươi lừa ta thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Bản vương không lừa ngươi, cũng không cần thiết phải lừa ngươi.”

Hoài Ninh thân vương nghiêm túc nói.

Có điều nói đến đây, bỗng nhiên ông ta nhớ ra một chuyện, nhanh chóng cất lời.

“Nếu như ngươi không tin ta, túm đầu tên đưa tin, rồi để ngươi tự mình hỏi hắn, thế nào?”

Ông ta đề nghị.

Hoài Ninh thân vương trông rất bình tĩnh, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, nói như vậy.

Đối diện với kế hoạch phản chiến của Hoài Ninh thân vương.

Hứa Thanh Tiêu có chút không dám tin.

Dù sao Hoài Ninh thân vương là vương gia, ông ta khổ tâm tính toán bao nhiêu năm như vậy, nay đã đi tới bước đường này, đột nhiên Hoài Ninh thân vương lại muốn buông tay.

Hứa Thanh Tiêu có hơi chưa thể thích nghi kịp.

Thực sự không muốn tranh giành nữa sao?

Cảm nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của Hứa Thanh Tiêu, giọng nói của Hoài Ninh thân vương chầm chậm cất lên.

“Bản vương biết, ngươi đang lo lắng chuyện gì.”

“Trên thực tế chính bản vương cũng không ngờ được, sẽ đi tới bước này, nhưng nói tới nói lui vẫn có liên quan đến ngươi.”

Hoài Ninh thân vương lên tiếng.

Nhưng những lời này lại khiến Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà cảm thấy tò mò.

“Liên quan đến ta? Sao lại liên quan gì tới ta nữa vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Bản vương sai, chính là sai từ việc năm đó không mưu quyền, mà lại lựa chọn đưa Quý Linh thượng vị.”

“Nghe theo lời xúi giục của bọn chúng, đây chính là sai lầm lớn nhất của bản vương.”

“Từ đó về sau, bản vương luôn đứng sau màn điều khiển mọi chuyện, khi mới bắt đầu mọi chuyện đều tốt, vẫn luôn nằm trong tầm kiểm soát của bản vương.”

“Nhưng càng về sau, bản vương càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng, ta đang lợi dụng bọn chúng, bọn chúng cũng đang lợi dụng ngược lại ta.”

“Lúc đó, bản vương đã có chút cảnh giác rồi, chỉ là đối với những cám dỗ to lớn kia, bản vương khó lòng kiểm soát được lòng tham.”

“Mãi cho đến khi ngươi xuất hiện, bất kể đối phó ngươi bằng cách nào, ngươi đều có thể biến nguy thành an, hơn nữa còn có thể phản kích lại bọn ta.”

“Từ lúc đó, bản vương đã ý thức được, ngươi là một biến số, là biến số của Đại Ngụy, hay thậm chí còn có thể là biến số của cả Trung châu trăm ngàn năm nay mới có.”

“Mà hôm nay, ngươi khiến bản vương hoàn toàn hiểu ra rằng, giữa trời đất rộng lớn này, thực sự có sự giúp đỡ từ vận khí.”

“Ngươi chính là khí vận giả độc nhất vô nhị trong truyền thuyết.”

“Cho nên, bản vương quyết định buông bỏ tất cả, hợp tác cùng với ngươi.”

Hoài Ninh thân vương giải thích nói.

Chỉ là lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu nhìn Hoài Ninh thân vương, biểu cảm vô cùng điềm đạm nói.

“Vương gia, ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, không phải lí do này không ổn, mà là quá cưỡng ép đi.

Hoài Ninh thân vương không hề nhắc đến lý do ông ta bị thuyết phục.

Nghe thấy Hứa Thanh Tiêu nói vậy.

Hoài Ninh thân vương hít sâu một hơi.

Sau đó nhìn Hứa Thanh Tiêu chầm chậm nói.

“Vậy được, bản vương nói cho ngươi sự thật.”

“Từ khi bản vương đứng cùng chiến tuyến với bọn chúng, bản vương chưa từng thắng lần nào, một lần cũng chưa từng thắng nổi, khiến bản vương chủ động giao ra binh phù.”

“Bản vương đúng là bị lợi nhỏ trước mắt che mù con mắt, rơi vào bẫy của bọn chúng, bọn chúng muốn suy giảm quyền lực của bản vương, sau này ngươi xuất hiện, bản vương liền ý thức được ngay.”

“Nhưng bọn chúng liên tục bắt bản vương đợi, cứ luôn bảo bản vương phải đợi, mãi cho đến ngươi thành danh.”

“Bản vương thua một bước, sau đó bước đi nào cũng đi sai, cho nên bản vương muốn thắng.”

“Một lần cũng được, cho dù chỉ là một lần.”

“Lý do này, không biết có vừa lòng Hứa vương gia không?”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây, có hơi kích động, những lời này của ông ta đều đến từ tận đáy lòng.

Ông ta muốn thắng, không phải muốn chứng minh bản thân ông ta giỏi giang tới mức nào.

Mà là muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy, không nghe theo lời của ông ta, nhất định chỉ có một con đường chết.

“Ta tin.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn trông rất bình tĩnh, tin tưởng những lời của Hoài Ninh thân vương.

Nhưng rất nhanh, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vọng lên.

“Nói ta nghe toàn bộ kế hoạch, ta sẽ đi tìm bệ hạ, nếu sự việc đúng thật giống với những gì ngươi nói….”

“Để ông làm một phiên vương không thành vấn đề, ít nhất có thể yên ổn sinh sống nhiều năm.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Chương 1327: Hoài Ninh Thân Vương, Lão Phu Chỉ Muốn Thắng Một Lần, Dù Chỉ Là Một Lần! (1)

“Không cần đày ta tới biên cảnh, làm như vậy càng khiến các ngươi thêm sợ hãi, bản vương tiếp tục ở lại vương triều Đại Ngụy, cũng không muốn đi đâu nữa hết.”

Hoài Ninh thân vương biết, bị đày ra ngoài, hoàn toàn không phải một chuyện tốt, dù sao thì trời cao hoàng đế xa, bọn họ kiểu gì cũng phải đề phòng ông ta.

Ở lại kinh đô, ngược lại có thể tiếp tục sống.

“Không thành vấn đề.”

“Bọn chúng cụ thể sẽ làm thế nào.”

Hứa Thanh Tiêu không để tâm tới việc này.

“Ma hải vẫn sẽ xảy ra vấn đề, không chỉ có mỗi Ma hải, những khu vực khác cũng phải người đi kiểm tra.”

“Bản vương không dám chắc chắn, lời hắn ta nói có phải thật hay không, vì hắn ta đề phòng ta.”

“Ta nghĩ tộc Man Di chắc chắn sẽ xâm lược Đại Ngụy, cho nên khu vực biên cảnh bắt buộc phải chuẩn bị thật tốt, nhưng tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ.”

“Nếu không, bọn chúng ngay lập tức sẽ biết được bản vương đã phản chiến rồi, tất nhiên, nếu như ngươi không cần bản vương làm nội ứng, cũng có thể trực tiếp nói thẳng ra.”

Hoài Ninh thân vương nói.

“Vậy theo như ý của vương gia, sẽ làm thế nào đây?”

Hứa Thanh Tiêu không đưa ra chọn lựa, mà lại đặt một câu hỏi ngược với Hoài Ninh thân vương.

Sau khi nghe được câu nói của Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh thân vương vẫn vô cùng lãnh đạm nói.

“Rất đơn giản, hy sinh một nhóm người, đổi lấy thái bình của cả Đại Ngụy.”

“Để Nhất phẩm bảo vệ tứ đại Ma hải, đây là chuyện bắt buộc phải làm, không cần bọn họ phải làm gì cả, chỉ cần để mấy tên Nhất phẩm này ổn định đại cục là được.”

“Không muốn lại xảy ra những chuyện giống như trước đây, vậy thì có hy sinh là chuyện tất nhiên.”

“Mà sau đó phải đem năm mươi vạn tinh binh, phân ra lần lượt tiến về biên cảnh, nhất định phải nhớ kỹ, không được đánh rắn động cỏ.”

“Nếu như tộc Man Di khai chiến, bản đồ phòng thủ bản vương đưa cho bọn chúng có một nửa là thật, một nửa còn lại là giả.”

“Trong điều kiện cho phép, hy sinh một phần người, để đám Man Di tưởng rằng có cơ hội chiến thắng, cũng không nghi ngờ bản vương.”

“Sau đó nếu đám Man Di dám ra tay thảm sát dân ta, mượn sức mạnh của Văn báo, đẩy cao sự thù hận của nhân dân, năm mươi vạn tinh binh được điều động tới đó cứ để chúng ở nguyên vị trí.”

“Để bọn chúng đóng giả thành tướng sĩ của các quận vương, đợi đến khi Man Di đánh đến, để bọn họ giao đấu chính diện với chúng một lần, nhưng chỉ được duy nhất một lần thôi, thêm nữa tuyệt đối không được dốc toàn lực ra đánh.”

“Để bọn chúng tưởng rằng tướng sĩ Đại Nguỵ chẳng qua cũng chỉ có vậy, đến thời điểm đó, bản vương sẽ ra mặt, nói cho bọn chúng biết là bản vương ra lệnh cho phiên vương địa phương không ra tay.”

Hoài Ninh thân vương nói đến đây, sau đó dứt khoát vẽ lên mặt đất một hồi.

“Đã đến mức độ đó, đám Man Di nhất định sẽ ngông cuồng vọng động, để toàn đại quân tấn công Đại Ngụy, mà năm vạn đại quân này có thể kết hợp với phiên vương địa phương.”

“Bao vây toàn quân Man Di, cùng lắm thì đánh trận tiêu hao sức lâu dài, dù sao thì Đại Ngụy cũng là địa bàn của chúng ta,

chúng ta có thể tiếp viện, còn bọn chúng thì không có."

"Nhưng vấn đề lớn nhất, thực ra chính là đại pháo bọn chúng mới bí mật chế tạo ra kia."

Hoài Ninh thân vương nói ra toàn bộ kế hoạch tác chiến của ông ta.

Không thể không công nhận, năng lực của Hoài Ninh thân vương thực sự rất mạnh, kế hoạch tác chiến này, về cơ bản là kế hoạch gần như hoàn hảo nhất.

Dùng gậy ông đập lưng ông.

"Phải hy sinh bao nhiêu người?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hứa Thanh Tiêu vừa hỏi xong, Hoài Ninh thân vương tính toán sơ qua một hồi, sau đó điềm đạm cất lời.

"Dựa theo mức độ khát máu của đám Man Di, ít nhất phải mười vạn người."

Hoài Ninh thân vương đưa ra một con số cực kì đáng sợ.

"Mười vạn?"

"Vậy thì không được."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, con số này quá khủng khiếp.

Không không lại hy sinh mười vạn người, tuy không ảnh hưởng gì lớn với Đại Ngụy, nhưng Hứa Thanh Tiêu khó có thể chấp nhận được.

Tuy nhiên sau khi Hứa Thanh Tiêu không đồng ý.

Ánh mắt của Hoài Ninh thân vương lập tức tối đi.

"Ngươi thực sự rất nhân từ."

"Tại sao khi ngươi giết con trai ta, không nhân từ như vậy?"

Ông ta trào phúng nói.

Cảm thấy Hứa Thanh Tiêu nhân từ quá mức.

"Việc nào ra việc đó."

Hứa Thanh Tiêu khẽ ho một tràng.

Có chút mất tự nhiên, dù sao thì nhi tử của Hoài Ninh thân vương đúng là chết trong tay của hắn.

“Đừng nói những lời như vậy nữa.”

“Ngươi không phải người đơn giản, không cần phải giả vờ nhân từ ở đây.”

“Ngươi có biết vì sao ta bại dưới tay ngươi không?”

“Một phần là vì coi thường ngươi, một phần khác chính là vì quá nhân từ.”

“Ta già rồi, không còn sát phạt như trước kia nữa, nếu về lại ba mươi năm trước, ngươi sớm đã chết vô số lần rồi.”

“Hy sinh mười vạn người, đổi lại bình định được tộc Man Di, được mất những gì, còn cần bản vương phải nói nữa sao?”

Hoài Ninh thân vương cười lạnh nói.

Rồi sau đó lại tiếp tục lên tiếng.

“Võ đế Bắc phạt, ngươi có biết trong bảy lần Bắc phạt có bao nhiêu người đã hy sinh không?”

“Ngàn vạn người còn có.”

“Mới chỉ có mười vạn, lại có thể bình định được hoạ Man Di, đây là một chuyện vô cùng vô cùng tốt, ngươi nên cảm thấy vui mới phải.”

“Hơn nữa, đây cũng là kế hoạch của bản vương, kế hoạch được tính toán theo hướng tốt nhất.”

“Nếu như không làm như vậy, quân Man Di tiến hành xâm lược, chúng ta dứt dây động rừng, có lẽ có thể tránh được thương vong mười vạn hiện nay, nhưng đối với Man Di mà nói, chính là thoát được khỏi nạn diệt vong.”

“Ngươi có thể sống được bao lâu đây? Một trăm năm? Hai trăm năm? Hay là năm trăm năm?”

“Có vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà, Man Di sẽ không bị diệt vong, năm đó Đại Ngụy, xuất hiện một vị Võ đế cùng nào có làm gì được Man Di.”

“Ngươi cho rằng vì cái gì? Ngươi nghĩ Đại Ngụy đánh không lại một đám Man Di cỏn con ư?”

Chương 1328: Hoài Ninh Thân Vương, Lão Phu Chỉ Muốn Thắng Một Lần, Dù Chỉ Là Một Lần! (2)

“Không, không phải, mà là vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên.”

“Ba đại vương triều cùng ấm no hưng thịnh, không tên nào muốn sánh ngang với tên nào, nếu không phải có hai vương triều này đứng phía sau, một đám Man Di cỏn con kia là cái thá gì chứ?”

“Hơn nữa, cho dù có thực sự như vậy, tiến hành đúng theo kế hoạch của bản vương, cũng chưa chắc có thể tiêu diệt hoàn toàn Man Di, dù sao hai đại vương triều cũng sẽ không để yên cho Đại Ngụy.”

Hoài Ninh thân vương có chút tức giận.

Ông ta thua Hứa Thanh Tiêu là vì khinh địch, là bởi vì nhân từ, cũng bởi vì có tuổi rồi, không còn sát phạt thẳng tay như trước kia nữa.

Tất nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là gặp phải một đám đồng đội ngu như lợn.

Nay ông ta đã phản phe rồi, thế mà không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu cũng là đồng đội không ra gì.

Nếu như như vậy thật, ông ta sắp bị người ta chọc tức đến bay màu rồi.

“Đừng kích động.”

“Ta không nói không đồng ý, chỉ là đang nghĩ thử xem, còn cách nào khác nữa không.”

Hứa Thanh Tiêu an ủi tâm trạng của Hoài Ninh thân vương.

Cảnh này trông nó lạ lắm.

Nói sao thì giữa hai người cũng có một mối thù không đội trời chung, mà bây giờ Hứa Thanh Tiêu thế mà lại an ủi ông ta.

Một lúc sau.

Hoài Ninh thân vương mở lời trước.

“Ta biết, dù sao ngươi cũng là Á thánh Nho đạo, để ngươi làm như vậy, đối với ngươi mà nói có chút không tiện.”

“Nhưng bản thân ngươi cũng phải suy nghĩ cho kĩ, cũng xem xét cho thật rõ ràng.”

“Nắm binh thì không được nhân từ, trượng nghĩa thì đừng làm thương nhân.”

“Đối với một vương triều mà nói, có những lúc, hy sinh là điều được định sẵn, giảm thiểu hy sinh xuống mức thấp nhất, đổi về lợi ích lớn nhất, đây mới thực sự là mưu quyền.”

“Lần này sau khi hy sinh mười vạn người, sắp xếp cho gia đình họ một chốn tốt, đối đãi tốt với con cháu của họ, thế này cũng là một kiểu bồi thường.”

“Nếu không thì, một khi đại quân Man Di sinh lòng cảnh giác, đến lúc đó chỉ sợ sẽ lại có thêm mầm họa càng lớn hơn.”

“Lúc đó, người chết sẽ không chỉ dừng lại ở con số mười vạn nữa, mà là một trăm vạn, một ngàn vạn, thậm chí là vạn vạn.”

Hoài Ninh thân vương tiếp tục khuyên bảo.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu đạo lý này.

“Chuyện này, ta sẽ thương lượng kĩ lại với bệ hạ.”

“Vương gia, có một chuyện, ta vẫn phải hỏi ngươi cho rõ.”

“Người đứng sau lưng các ngươi, rốt cuộc là ai, kế hoạch của bọn chúng, rốt cuộc là gì?”

“Còn nữa, ban đầu vì sao phải giúp đỡ bệ hạ đăng cơ?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Hoài Ninh thân vương, hỏi như vậy.

Người kia nghe thấy những câu hỏi này, âm trầm một hồi, sau đó mới chầm chậm cất lời.

“Đây là ba câu hỏi.”

Ông ta vô cùng nghiêm túc nói.

Hứa Thanh Tiêu: "…"

Mả cha ông, đã là lúc nào rồi, còn chơi cái trò này với ta nữa?

Biểu cảm có chút bực dọc.

Hoài Ninh thân vương lại tỏ ra có chút vừa lòng, dường như có thể nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu bất lực, ông ta liền rất vui.

"Người đứng sau lưng, bản vương cũng không rõ."

"Bọn chúng hợp tác với bản vương, nhưng từ trước tới nay chưa từng nói với ta, người đứng sau chuyện này là ai."

"Nhưng hợp tác nhiều năm như vậy, ta cũng biết sơ sơ, kẻ đứng sau của những tên này là một sự tồn tại rất lớn mạnh, hắn ta coi ba đại vương triều như đồ chơi nắm trong tay."

"Mà mục tiêu trong kế hoạch, là trường sinh, hiến tế vận khí của Đại Ngụy, để cầu trường sinh."

Hoài Ninh thân vương trả lời.

"Hiến tế vận khí của Đại Ngụy? Để cầu trường sinh?"

"Điều này có thể làm được sao?"

Hứa Thanh Tiêu nhăn mày, nhìn Hoài Ninh thân vương nói.

"Trước đây ta cảm thấy không thể nào, nhưng bây giờ ta cảm thấy có lẽ có thể làm được."

"Có điều, kế hoạch của bọn chúng, tuyệt đối không phải thứ này, dựa vào những gì có thể bây giờ, chắc là chúng muốn hồi sinh thứ gì đó."

Hoài Ninh thân vương cũng không ngốc, không phải người khác nói gì là ông ta sẽ tin ngay.

Lời này nói ra, Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ.

Giống như những gì Chu Lăng đã từng nói.

Hồi sinh mười hai Ma thần, sau đó tiếp tục thức tỉnh ba đại Hung thần, để thiên địa quay về nguyên sơ, từ đó đạt được sự trường sinh.

Còn về rốt cuộc có thể đạt được thứ gì, Hứa Thanh Tiêu cũng không hiểu quá rõ.

“Ủng hộ bệ hạ thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Cho nên đây chính là điều khiến bản vương hận nhất, Võ đế băng hà, lúc đó bản vương có tư cách tranh giành hoàng vị, đại thần trong triều cũng ủng hộ bản vương đăng cơ.”

“Chỉ cần bản vương đồng ý, rất có khả năng trở thành tân đế của Đại Nguỵ, cho dù bản vương không lên ngôi được, cũng không tới lượt Quý Linh.”

“Nhưng chính vào lúc đó, bọn chúng lại tới tìm bản vương, bảo bản vương từ bỏ quyền tranh giành hoàng vị, lựa chọn Quý Linh làm hoàng đế.”

“Cho nên bản vương giúp đỡ Quý Linh, nàng ta vốn là hậu nhân của Võ đế, có sự giúp sức từ bản vương, hiển nhiên có thể thuận lợi bước lên ngôi vị hoàng đế.”

Hoài Ninh thân vương nói như vậy.

Lời này không phải giả.

Quý Linh vốn là hậu nhân của Võ đế, cộng thêm Hoài Ninh thân vương tận tình giúp sức, quả thật có thể dễ dàng ngồi lên ngôi vị hoàng đế.

Có điều trong đó vẫn có chỗ nào đó không được thích đáng.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ, cuối cùng không thích đáng ở chỗ nào.

“Ngươi thực sự tin chúng như vậy sao?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Đừng hỏi thêm nữa.”

“Bản vương không muốn nhớ lại.”

Hoài Ninh thân vương không muốn nhắc lại chuyện này nữa, giọng nói có chút không được thoải mái.

“Còn có tin tức gì nữa không?”

“Nói ra hết luôn đi.”

Hứa Thanh Tiêu không nhắc tiếp nữa, mà hỏi Hoài Ninh thân vương có còn tin tức gì khác nữa không.

“Đại khái cũng chỉ có vậy thôi, những chuyện khác, ngươi có biết cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Hứa Thanh Tiêu, tin tưởng bản vương, hi sinh một bộ phận nhỏ người, không được quá khoan dung, chỉ có như vậy, mới có thể đánh hạ Man Di.”

“Chẳng qua là, ngươi nhất định phải đề phòng một chút, pháp khí vương triều Sơ Nguyên âm thầm luyện ra, thứ đồ này bản vương vẫn luôn cảm thấy không chỉ đơn giản có vậy.”

Hoài Ninh thân vương nói như vậy.

Chương 1329: Hoài Ninh Thân Vương, Lão Phu Chỉ Muốn Thắng Một Lần, Dù Chỉ Là Một Lần! (3)

Thiên lôi đại pháo này, gần giống với Thần Võ đại pháo của hắn.

Có điều đối phương nói là Tứ phẩm.

Hoài Ninh thân vương đoán chắc cũng phải có uy lực của Tam phẩm, thậm chí đạt tới ngưỡng của Nhị phẩm.

Nhất phẩm khẳng định không thể với tới được.

Nhị phẩm Hứa Thanh Tiêu cũng thấy có khả năng, dù sao lúc hắn luyện chế ra Thân võ đại pháo, trải qua quá trình khó khăn thế nào, hắn là người biết rõ nhất.

Chắc có lẽ khoảng Tam phẩm, giấu đi một chút cũng là lẽ thường tình.

“Ta hiểu.”

“Qua khoảng thời gian này, vương gia cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi, có tin tức gì, bản vương sẽ lại đến, nếu vương gia có chuyện gì cần bàn với bản vương, cứ gọi một tiếng là được.”

Nói đến đây rồi, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì thêm nữa, hắn đứng dậy rời đi, trở về tìm bệ hạ báo cáo lại.

Mà Hoài Ninh thân vương cũng không nói năng gì, yên lặng ngồi ở đó, trầm ngâm không nói.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu đi rồi.

Hoài Ninh thân vương trông có chút âm trầm.

Thực ra thì ông ta còn giấu một chuyện chưa nói, nhưng chuyện này có nói hay không cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Có điều ông ta quả thật không hề lừa Hứa Thanh Tiêu, lần này phản phe cũng là nghiêm túc nói ra cả.

Đợi sau khi Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn rời khỏi đây.

Bỗng nhiên, trong không gian có một giọng nói vang lên.

“Vương thúc, người bàn chuyện gì với Hứa Thanh Tiêu thế?”

Là giọng nói của Quý Nguyên.

Hắn ta sau này mới bị áp giải vào trong này, ở trong phòng giam cách Hoài Ninh thân vương hai gian.

Hứa Thanh Tiêu giao tiếp với Hoài Ninh thân vương đều sử dụng ý niệm Võ giả để trao đổi, người thứ ba không thể nào nghe được.

Lẽ đương nhiên, Quý Nguyên cũng chỉ biết hai người đang nói chuyện với nhau, nhưng không biết rốt cuộc hai người đang nói chuyện về cái gì.

“Bàn với hắn, phải làm thế nào để ngươi trở thành hoàng đế của Đại Ngụy.”

Nghe thấy giọng nói của Quý Nguyên, Hoài Ninh thân vương nói đại một câu.

Lời này vừa nói ra, Quý Nguyên ngay lập tức tỏ ra vẻ ngạc nhiên.

Nói thật lòng, vào thời điểm này, cảm quan của hắn ta với Hứa Thanh Tiêu đã thay đổi rồi.

Hắn ta đã hoàn toàn hiểu được Hứa Thanh Tiêu mạnh đến mức nào, nếu như nói không hối hận là điều không thể nào.

Đi theo con đường tu hành Bá đạo, làm hắn ta phải cắt đứt tận gốc quan hệ với Hứa Thanh Tiêu, bây giờ hắn ta có chút hối hận, hối hận về việc mắc gì hắn ta lại đi đắc tội với Hứa Thanh Tiêu.

“Hắn nói thế nào?”

“Nếu như có thể, nếu như hắn giúp ta trở thành hoàng đế, chuyện sau này ta có thể tính được rồi, cũng sẽ phong hắn trở thành quốc sư Đại Ngụy.”

Quý Nguyên trả lời.

Đồng thời ánh mắt cũng có chút mong chờ, tò mò không biết bàn thế nào.

“Vô dụng thôi, hắn muốn trở thành người sánh ngang với vương, được chia một nửa giang sơn.”

Nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của Quý Nguyên, Hoài Ninh thân vương tiếp tục nói dối.

Có điều ông ta cũng hiểu rõ một điều rằng, Quý Nguyên hoàn toàn không còn duyên với đế vị nữa rồi.

Hắn ta đã bắt đầu lay động rồi.

Người tu hành Bá đạo, một khi thần phục, lời nói nội tâm trở nên lay động, chính là đồng nghĩa với việc hắn ta đã thua rồi, thua không còn một manh giáp.

“Sánh ngang với vương á?”

“Hắn cũng tham quá đi chứ.”

Quý Nguyên hừ lạnh một tiếng, có chút bực mình, cảm thấy Hứa Thanh Tiêu quá mức tham lam.

Mà Hoài Ninh thân vương cũng chẳng buồn để ý tới Quý Nguyên.

Bản thân ông ta đang suy xét một số chuyện.

Nhưng thời gian trôi qua rất lâu.

Giọng nói của Quý Nguyên đột nhiên lại vang lên.

“Sánh ngang với vương có hơi quá đáng chút.”

“Nhưng một phiên vương có quyền cao nhất, chia cho hắn ba phần giang sơn.”

“Vương thúc, người cảm thấy được không?”

“Vương thúc.”

“Vương thúc.”

“Vương thúc, người nói gì đi chứ.”

“Có nên ít đi không? Hay là phải nhiều lên?”

“Vương thúc, có cần chia cả cho người nữa không?”

Giọng nói của Quý Nguyên vang lên, có điều cũng là giao tiếp bằng Võ đạo.

Chỉ là Hoài Ninh thân vương cũng chẳng buồn để tâm tới hắn ta.

Mà giờ khác này.

Trong tộc Man Di.

Đoàng.

Cùng với âm thanh nổ kinh thiên động địa.

Một toà núi nhỏ lập tức bị biến thành cát bụi.

Sau khi ngọn núi nhỏ kia hoá thành cát bụi.

Ngay lập tức một tràng cười vô cùng sảng khoái vọng lên.

“Ha ha ha ha hay, hay, hay lắm, có thứ thần khí như này, Man di ta nhất định có thể san phẳng Đại Nguỵ.”

Phía trong sơn mạch.

Đại tướng quân tộc Man di chăm chú nhìn ngọn núi nhỏ bị san bằng, trong mắt hắn ta tỏ ra vô cùng tự tin, cũng vô vùng khoái chí.

Đại quân trấn thủ nơi này, trong cự li một trăm dặm đều đã bị phong toả.

Đại tộc Man di nằm trên đỉnh núi, bị gió thổi phát ra tiếng kêu vun vút chói tai.

Từng giàn từng giàn đại pháo màu vàng kim, xếp thành từng hàng trên đỉnh núi.

Cách đó không xa là Đại doanh.

Đại tướng quân tộc Man Di, Đồ Lỗ đứng ngoài đại doanh, nét vui mừng trên mặt hắn ta dường như không cách nào giấu được.

Man di sắp xâm lược Đại Nguỵ.

Đây là tin tức hắn ta mới biết được vài ngày trước.

Đối với Man di mà nói, Đại Nguỵ là kẻ địch muôn đời, trước đây Võ đế Bắc phạt, đã đồ sát biết bao nhiêu con dân của tộc Man di?

Man di cũng có bấy nhiêu thù không đội trời chung với Đại Nguỵ.

Đừng tưởng có mình Đại Nguỵ ngày nào cũng hô hào phải Bắc phạt phải Bắc phạt.

Man di bên này cũng gào thét phải đánh trả phải đánh trả suốt ngày.

Cách nghĩ của Võ tướng đều y như nhau, đều muốn thông qua chiến tranh chứng minh bản thân.

Chỉ có điều, lúc thực sự nghe Man di sẽ xâm lược Đại Nguỵ thêm lần nữa, thực ra tướng sĩ của Man di đều có chút nghẹn lòng.

Trước đây muốn đánh trả, là vì Đại Nguỵ sắp đi đời rồi, bọn họ còn có vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà hỗ trợ phía sau, nếu phải đánh thật cũng không có gì phải sợ.

Nhưng cách nghĩ của vương thất Man di càng thêm thâm sâu cặn kẽ hơn.

Man di có thể trả lại thù, nhưng sau khi đánh chiến xong, binh mã của Man di cũng coi như chết sạch rồi, nhìn lại thì diệt được Đại Nguỵ xong, Man di cũng chẳng còn nữa.

Đến cuối cùng chẳng phải biến thành viên đá lót đường cho vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà sao.

Chương 1330: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (1)

Hơn nữa nói tiêu diệt Đại Nguỵ, thực tế cũng chỉ là huỷ đi lực lượng nòng cốt của Đại Nguỵ mà thôi, khiến Đại Nguỵ lụn bại đến cùng cực, chứ không phải hoàn toàn tiêu diệt được Đại Nguỵ.

Dù sao thì Nhất phẩm vẫn còn sống, Man di nào có tự tin tuyên bố tiêu diệt luôn Nhất phẩm được.

Nếu thực sự có cái thực lực này, vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà sớm đã điên cuồng cấp lương thực cấp binh để Man di liều mạng đi đánh giết rồi.

Nhất phẩm, là một mối đe doạ.

Một mối đe doạ khủng khiếp không gì sánh được.

Bất kể là vương triều Sơ Nguyên hay vương triều Đột Tà, điều duy nhất khiến bọn chúng phải suy nghĩ là, làm cách nào để Đại Nguỵ thất thế chứ không phải tiêu diệt luôn Đại Nguỵ.

Bởi vì, đây là điều không thực tế.

“Có thứ thần khí này, san bằng Đại Nguỵ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Nghĩ đến đây, đại tướng quân Đồ Lỗ lại cất lời, hắn ta cao vừa đúng một trượng, trông như một tên khổng lồ vậy, trên người mang khải giáp, tản ra một khí chất đáng sợ và đầy bức áp.

“Nhưng Đại Nguỵ có Nhất phẩm, nếu dùng tới thứ vũ khí này, chỉ sợ Nhất phẩm sẽ ra tay làm hỏng kế hoạch của chúng ta thì sao?”

Lúc này, nam tử đứng cạnh đại tướng quân Đồ Lỗ lên tiếng.

Người đàn ông này rất trẻ, trông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi gì đó, người cao hai mét, so với một người bình thường, nhìn hắn ta rất giống một tên khổng lồ, nhưng so với đại tướng quân Đồ Lỗ thì hắn ta rõ ràng trông rất nhỏ con.

Hắn ta là ngũ hoàng tử tộc Man di, là một hoàng tử khá kiệt xuất, vẫn luôn đi theo đại tướng quân Đồ Lỗ để học tập.

“Ngũ hoàng tử, ngài nói vậy là vì ngài chưa hiểu rồi, bây giờ thiên hạ đã kí khế ước, không cho phép Nhất phẩm ra tay, trừ khi hắn là Nhất phẩm mới tấn thăng.”

“Cả thiên hạ này, Nhất phẩm mới tấn thăng chỉ có duy nhất Tuệ Tâm của Phật môn, nhưng hắn ta bây giờ đang đi truyền dạy Đại thừa Phật pháp ở Tây châu, chưa cần nói tới có thời gian hay không, cho dù hắn ta thực sự muốn ra mặt gây rối, Phật môn cũng sẽ không cho phép.”

“Đây là điều đã thống nhất với nhau rồi, nếu còn dám mời Nhất phẩm ra tay, chỉ sợ sẽ dẫn đến cơn thịnh nộ của Nhất phẩm trong thiên hạ.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ giải thích, phân tích về tình hình ở Đại Nguỵ hiện nay.

“Đại tướng quân, nhưng dù sao Đại Nguỵ cũng có tám vị Nhất phẩm đó, thất đại Tiên tông bọn họ đều quy thuận Đại Nguỵ cả rồi, nếu thật sự chơi đến cùng, tám vị Nhất phẩm không phải đối tượng chúng ta có thể đánh bại đâu.”

Ngũ hoàng tử cất lời, ý của hắn ta rất đơn giản, Đại Nguỵ có tám vị Nhất phẩm, có đủ tư cách để lật mặt, phá giao ước thì cứ phá thôi, đứng trước sức mạnh võ thuật tuyệt đối như vậy, quy tắc là cái thá gì chứ?

Nhưng lời này vừa nói xong, đại tướng quân Đồ Lỗ ngược lại bật cười.

“Hoàng tử không cần lo lắng, Nhất phẩm của Tiên môn, bọn chúng quy thuận Đại Nguỵ, nhưng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chiến tranh, trừ khi đến giai đoạn nước mất nhà tan, nếu không thì bọn chúng chắc chắn sẽ không xuất đầu lộ diện.”

“Hơn nữa, nếu chúng ta đã dám đánh, tất nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, lỡ thực sự đến mức đó, bọn chúng cũng chưa chắc có thể làm được gì nữa.”

Đồ Lỗ cất lời.

Những lời này đều có ẩn ý của nó.

“Hiểu rồi.”

Ngũ hoàng tử gật đầu, có chút âm trầm.

Nhưng vào ngay lúc đó, đột nhiên, có một bóng người xuất hiện ở đây.

“Ai?”

“To gan.”

“Tên nào dám xông vào đây?”

Từng giọng nói đồng thời vang lên, là tiếng của hộ vệ Man di, bọn chúng rút đao ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía người vừa xuất hiện.

Là người đàn ông đeo mặt nạ.

Hắn ta đến trước mặt Đồ Lỗ, khẽ hành lễ với Đồ Lỗ.

“Không được vô lễ.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ đưa tay ra, ra lệnh cho hộ vệ buông bỏ phòng vệ, sau đó cười ha ha với người đàn ông đeo mặt nạ nói.

“Tham kiến tiên sinh.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ cười nói.

Ngũ hoàng tử đứng bên cạnh cũng chắp tay với người đàn ông đeo mặt nạ, gọi một tiếng tiên sinh.

“Đại tướng quân khách khí rồi, hoàng tử cũng khách khí rồi.”

người đàn ông đeo mặt nạ cũng khẽ cười, sau đó chắp tay hành lễ với hai người.

“Đại tướng quân, ngũ hoàng tử, to gan hỏi một câu Thiên lôi đại pháo này thế nào?”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng, hắn ta nhìn hai người, hai khe hở mắt trên mặt nạ lộ ra một ánh mắt tràn đầy tự tin.

“Tiên sinh vào trong rồi nói.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ không trả lời ngay mà mới đối phương vào trong đại doanh nói chuyện.

Sau đó, người đàn ông đeo mặt nạ gật đầu, đi theo hắn ta vào đại doanh.

Đợi đến sau khi vào trong đại doanh.

Giọng nói của Đồ Lỗ ngay lập tức vang lên.

“Tiên sinh, người quang minh chính đại không nói lời vòng vo, tác dụng của Thiên lôi đại pháo này không tệ, ngang ngửa với sức mạnh của Tứ phẩm nhưng về mặt quy mô vẫn chưa đủ lớn.”

“Cho nên, vương thượng vẫn còn chút kiêng kị với việc xuất quân đánh Đại Nguỵ.”

Đồ Lỗ cất lời, chỉ là thái độ của hắn ta hoàn toàn thay đổi, vừa nãy còn tràn đầy tự tin, khen không ngớt lời sức mạnh Thiên lôi đại pháo, còn không coi Đại Nguỵ ra gì.

Nhưng đứng trước mặt người này, lời của Đồ Lỗ lại thay đổi rồi.

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng không ngu, hắn ta ngay lập tức hiểu được Đồ Lỗ đang muốn nói gì, Đồ Lỗ muốn đòi thêm nhiều lợi ích hơn nữa.

Tấn công Đại Nguỵ, là chuyện trong giấc mơ nhiều năm nay của Man di.

Nhưng để đám Man di này ngu ngốc đi đánh chiếm, bọn chúng nào có ngu vậy, hiện tại đến Thiên lôi đại pháo cũng giao ra luôn rồi, đối phương còn nói những lời này, đồng nghĩa với việc chúng cảm thấy chưa đủ hời.

Thật quá tham lam.

Lòng người đàn ông đeo mặt nạ lạnh đi, nhưng trên mặt vẫn thể hiện rõ sự bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút áy náy.

“Đại tướng quân, Thiên lôi đại pháo này, cũng là thứ vương triều Sơ Nguyên mới chế tạo ra gần đây, gom hết lại cũng chỉ có hai mấy lốc thôi, bây giờ đều vận chuyển hết tới đây rồi, cũng để giúp đỡ Man di bình định Đại Nguỵ.”

“Mỗi một phần Thiên lôi đại pháo, đều ngang bằng với một đòn của Tứ phẩm, hơn nữa Đại Nguỵ căn bản chưa hiểu gì về

thứ này, nếu thực sự khai chiến, có thể tức thời xoay chuyển chiến cục, giết tới Đại Nguỵ không kịp trở tay."

Người đàn ông đeo mặt nạ cười nói, phân tích về sức mạnh của Thiên lôi đại pháo.

Chương 1331: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (2)

Nhưng lời này vừa nói ra, Đồ Lỗ liền lắc đầu, nhìn nam nhân đeo mặt nạ nói.

“Điều này, bản tướng quân hiểu rõ, nhưng tiên sinh cũng phải hiểu rằng, tiềm lực của Đại Nguỵ nào chỉ dừng lại ở con số hai mươi vị Tứ phẩm, chỉ có hai mươi mấy quả Thiên lôi đại pháo, còn xa lắm mới đủ.”

“Hơn nữa, thế nhân đều biết tộc Man di chúng ta hiếu chiến ngu dốt, nhưng người Man di không ngu, ta tin rằng vương triều Sơ Nguyên vì đối chiến với Đại Nguỵ, sẽ tận lực giúp đỡ Man di ta.”

Đồ Lỗ không ngốc, ngược lại hắn ta rất thông minh, bọn chúng biết vương triều Sơ Nguyên đang lợi dụng tộc Man di, nhưng hoàn toàn không phải vấn đề gì lớn, chủ yếu là Man di đạt được lợi ích gì.

“Đại tướng quân, ta hiểu ý của ngài, vừa hay ta mới đến vương triều Sơ Nguyên một chuyến, hiện lại luyện ra ba mươi quả Thiên lôi đại pháo, ngoài ra còn có hai quả Tam phẩm Thiên lôi đại pháo, đều sẽ chuyển đến Man di, thế nào?”

người đàn ông đeo mặt nạ cười nói.

Nhưng Đồ Lỗ vẫn tiếp tục lắc đầu.

“Ý của vương ta là cần hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, ngoài ra còn phải thêm hai mươi qua Tam phẩm đại pháo, nếu như có đủ những thứ này, Man di có thể đấu tay đôi với Đại Nguỵ một trận, còn không thì Man di sẽ không xuất chiến.”

Đồ Lỗ lên tiếng, hắn ta đưa ra yêu cầu phía hắn ta.

Nhưng lời này vừa nói ra, người đàn ông đeo mặt nạ không thể cười thêm được nữa.

Giá mà Man di muốn quá cao.

“Đại tướng quân, thế này sợ rằng không được đâu, vương triều Sơ Nguyên không thể luyện ra nhiều Thiên lôi đại pháo như vậy được, vương thượng có phải hơi ép người quá đáng không.”

Hắn ta trả lời, từ chối thẳng thừng, không còn dễ tính như trước nữa.

Có điều lời vừa dứt, đại tướng quân Đồ Lỗ liền cau mày.

“Ép người quá đáng?”

“Vậy xin tiên sinh nói ta nghe, vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà muốn Man quốc chúng ta làm gì đây?”

“Toàn quân xâm lược Đại Nguỵ, là chuyện như thế nào?”

“Man quốc bọn ta từng có hai trăm vạn hùng sư (sư tử), từ sau khi Bắc phạt, chỉ còn lại năm mươi vạn hùng sư, nay không dễ dàng gì mới hồi phục được một chút nguyên khí, lần nữa hồi phục được con số trăm vạn hùng sư, nay hai đại vương triều lại muốn bọn ta dốc toàn bộ tấn công Đại Nguỵ.”

“Nếu như nói Đại Nguỵ hai năm trước, bọn ta khẳng định không có gì phải sợ, nhưng Đại Nguỵ hiện giờ, dân giàu nước mạnh, hơn nữa còn chiêu binh nhập mã không ít, chiến tranh xâm lược thêm lần nữa, vốn đã rất khó đánh rồi, khả năng cao trăm vạn đại quân đều sẽ bị tiêu diệt.”

“Man quốc ta cũng coi như cược cả quốc vận rồi, hai đại vương triều chỉ cần bỏ ra chút sức thôi, bèn có thể làm ngư ông đắc lợi, nếu đến chuyện này thôi cũng không thể cung cấp được, vậy chẳng phải coi dân Man quốc chúng ta là một đám ngốc hết rồi sao?”

Đại tướng quân Đồ Lỗ mở lời, hắn ta không hề cảm thấy cái giá hắn ta đưa ra là cao.

Dù sao mạng cũng là bọn họ đem ra liều, vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà chỉ cần đứng sau viện trợ, nếu như thua, Man di không còn nữa, Đại Nguỵ cũng đã bị trọng thương, vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà không mất chút sức lực nào mà có thể giải quyết hai kẻ địch lớn như vậy.

Chuyện tốt như vậy, ai lại từ bỏ chứ?

Cho nên với giá thế này, không có gì kì lạ, chỉ là có thể chấp nhận được hay không thôi.

“Đại tướng quân, ta tất nhiên hiểu rõ, nhưng đột nhiên cần nhiều Thiên lôi đại pháo như vậy, không phải vương triều Sơ Nguyên không muốn đưa ra mà là không có đủ nguyên liệu.”

“Hay là thế này đi, nếu như Man quốc có thể cung cấp nguyên liệu, bọn ta có thể bàn bạc thêm.”

Hắn ta mở lời.

Nhưng lời này nói xong, đại tướng quân Đồ Lỗ lại lắc đầu.

“Cái này không được, đại chiến sắp tới ngay rồi, bọn ta còn phải chế tạo binh khí, không thể cung cấp nguyên liệu được.”

“Hơn nữa bọn ta còn cần nguồn trợ giúp dồi dào từ hai đại vương triều, đây là danh sách của bản tướng quân, ngươi tiện thể đưa cho vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà đi, để bọn họ xem thử trước, nếu không có vấn đề gì thì trong tháng này phải chuyển đến Man quốc.”

“Tiên sinh, các ngài cũng phải thông cảm cho chúng ta nhiều chút, dù sao người bán mạng là bọn ta mà.”

“Tất nhiên, nếu như hai vị đế vương chỉ cần bọn ta qua hù doạ Đại Nguỵ chút thôi, thì đống Thiên lôi đại pháo này đem về hết đi, bọn ta không cần đến đâu, cùng lắm hi sinh vài ngàn tướng sĩ là được.”

“Bọn ta không quan tâm gì hết, chỉ cần chư vị đồng ý, Man quốc sẽ dốc hết sức phối hợp, nói cho cùng Man quốc cùng Đại Nguỵ cũng có mối thù khó phai.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ lên tiếng.

Những lời này không một khe hở, không những không cung cấp nguyên liệu, ngược lại còn tiếp tục đòi hỏi thêm nhiều thứ khác, lá gan này cũng lớn quá thể.

Cộng thêm Đồ Lỗ cũng rất thông minh, hắn ta không hề nói đây là ý của vương thượng, mà ngược lại nói đây là ý của hắn

ta, sau này nếu thực sự lấy cứng đối cứng, chỉ cần hắn ta tự ra mặt nhận tối là xong.

Nếu như không có vấn đề gì, những thứ trong danh sách kia, chính là những thứ Man quốc cần.

người đàn ông đeo mặt nạ cầm danh sách những thứ Đồ Lỗ viết.

Hắn ta cẩn thận xem một lần.

Lập tức liền hít sâu một hơi.

Những thứ trên danh sách này, thật đúng là hút máu người mà, lớn thì là vũ khí công thành tinh luyện, nhỏ thì là lương thực, có thể nói là cái gì cũng muốn.

Hơn nữa mỗi thứ đều muốn những con số cực kì lớn.

Cả ngàn bộ vũ khí công thành cỡ lớn, mười vạn vạn cân lương thực, cùng chi chít chi chít thứ khác, nhiều vô số kể.

Cộng thêm số Thiên lôi đại pháo vừa muốn lúc nãy.

Hắn ta chớp mắt hiểu ra Mna quốc muốn gì.

Trước khi đánh, phải hút khô máu tài nguyên của hai đại vương triều trước, tránh sau này bọn chúng trở thành đá lót đường của người khác.

Cách nghĩ này hắn ta có thể hiểu được, nhưng cái giá Man quốc muốn cũng quá ư là ác độc rồi, không phải chỉ đơn giản ngang ngược thông thường nữa.

Kinh khủng đến mức khiến người ta mất hồn.

“Đại tướng quân, về đạo lí ta hiểu cả, chỉ là những thứ trên danh sách này, khó tránh nhiều quá rồi phải không?”

Người đàn ông đeo mặt nạ đã không thể cười nổi nữa, hắn ta đến giả vờ cũng chẳng buồn giả vờ nữa.

Người đâu mà ác dữ vậy.

Yêu cầu một chút thì thôi đi, đòi nhiều quá vậy?

Người biết thì hiểu đang viện trợ ngươi đi đánh nhau, người không biết lại tưởng các ngươi chuẩn bị xây dựng một vương

triều mới không đó.

Chương 1332: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (3)

“Không đắt, không đắt, tiên sinh, ngài đừng kích động quá, đem về hỏi thử xem sao đi.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ cười ha ha nói, hắn ta không chút tức giận mà bảo nam tử đeo mặt đem về hỏi thử xem.

Lời này vừa nói, người đàn ông mang mặt nạ liền không nhịn được hít sâu một hơi, lắc đầu nói.

“Đại tướng quân, nếu như cầm theo danh sách này rời đi, chỉ sợ ta sẽ bị hai vị đế vương trục xuất luôn mất.”

“Nhiều quá rồi, có điều tại hạ cũng hiểu được nỗi khổ của tướng quân, như vậy đi, một phần, tất cả những thứ trên danh sách đồng ý cung cấp một phần, ta có thể đàm phán, nhưng cũng chỉ có thể nói đàm phán mà thôi.”

Người đàn ông đeo mặt nạ trả lời.

Nhưng vừa nói xong, đại tướng quân Đồ Lỗ vẫn cười ha ha như cũ.

“Tiên sinh, ngài đừng trách bản tướng quân nói một câu khó nghe.”

“Dù sao đây cũng là giao dịch giữa Man quốc cùng Đột Tà với Sơ Nguyên, tiên sinh chỉ là người đưa tin thôi.”

“Tất nhiên, tiên sinh là một phần rất quan trọng, điều này cũng không có gì phải nghi ngờ, vương thượng cũng đã chuẩn bị không ít thứ cho tiên sinh, cũng coi như bồi bổ cho tiên sinh.”

“Nhưng danh sách này, vẫn mong tiên sinh đem đi nói chuyện trước, thành hay không thành nói sau, nhưng ý tứ thế nào vẫn phải nói cho thật rõ, dù sao đại chiến giữa hai nước, không thể lấy ra làm trò đùa được.”

Ý của đại tướng quân Đồ Lỗ rất rõ ràng.

Bất kể thế nào, phần danh sách này bắt buộc phải được dâng đến tay của hai vị đế vương, đồng ý hay không đồng ý tính sau, giao hay không giao cũng bàn sau.

Nghe thấy những lời này của đại tướng quân Đồ Lỗ, người kia có chút trầm mặc.

Hắn ta muốn nói gì đó, lại không biết phải nói cái gì, quan sát thái độ của đối phương, người đàn ông đeo mặt nạ không nhịn được thở dài.

“Nếu đại tướng quân đã nói đến mức này rồi, vậy tại hạ cũng không còn gì để nói nữa.”

“Được thôi, phần danh sách này, ta sẽ giao tới tay hai vị hoàng đế.”

“Chỉ có điều, có thành công hay không, ta không dám đảm bảo.”

Tâm trạng của nam nhân đeo mặt nạ có chút không vui, đối phương quá mức tham lam, nhưng hắn ta không làm cách nào ngăn được, chỉ đành như vậy thôi.

“Ha ha ha ha, đa tạ tiên sinh.”

“Nào nào nào, tiên sinh, ta đã chuẩn bị cho ngài rượu thịt thượng đẳng, cùng nhau ăn nào, cùng nhau ăn nào.”

Nghe thấy đối phương đồng ý, tướng quân Đồ Lỗ lập tức nhiệt tình mời đối phương cùng dùng bữa.

“Thôi khỏi.”

“Đa tạ ý tốt của tướng quân, có điều tại hạ vẫn có việc phải làm, tạm thời không thể ở lại được.”

người đàn ông đeo mặt nạ khẽ cười.

Chắp tay muốn rời đi.

Đại tướng quân Đồ Lỗ cũng không ngăn cản, mà có chút tiếc nuối nói vài câu.

Không bao lâu sau, người kia rời khỏi nơi đây.

Đợi sau khi người đàn ông đeo mặt nạ rời đi, ngũ hoàng tử gấp gáp lên tiếng.

“Tướng quân Đồ Lỗ, chúng ta đưa ra nhiều điều kiện như vậy, bọn họ sẽ đồng ý sao?”

“Hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, cũng quá khủng khiếp rồi chứ?”

Ngũ hoàng tử cau mày, vừa nãy hắn ta vẫn luôn không lên tiếng, không phải hắn ta không biết gì.

Lời này nói ra, giọng nói của Đồ Lỗ liền vang lên.

Hắn ta đứng khoanh tay, nhìn đống Thiên lôi đại pháo nói.

“Ngũ hoàng tử, trên thực tế không cần đến hai trăm quả đại pháo đâu, chỉ cần hai mươi quả Thiên lôi đại pháo này đã đủ thắng một trận đại chiến oanh liệt rồi.”

“Trên chiến trường, có những lúc chỉ một chút thay đổi thôi cũng đã có thể lật ngược thế cục.”

“Nhưng ngũ hoàng tử, có hai việc ngài phải nhớ rõ.”

“Thứ nhất, chúng ta phải đối đầu với vương triều Đại Ngụy, bất kể chúng ta có chỗ dựa thế nào đi nữa, cũng không được quá tự cao tự đại, hai mươi quả Thiên lôi đại pháo, rất mạnh, nhưng tuyệt đối không thể đủ được, hai trăm quả Thiên lôi đại pháo mới có thể đủ khai một trận chiến vẹn toàn, nếu không thắng bại của trận chiến tranh này, không thể nào ảnh hưởng đến toàn thể được, chúng ta phải từng bước từng bước thắng lợi.”

“Thứ hai, bất luận kết quả cuối cùng của trận chiến này là gì, rốt cuộc vẫn chỉ quy về lưỡng bại câu thương mà thôi, nói hay một chút thì Man di đại thắng, nếu xui xẻo thì Man di chịu thiệt lớn, nhưng bất kể kết quả là gì đi nữa, đối với vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà mà nói, đều là chuyện tốt.”

“Cũng chính bởi nguyên do trên, chúng ta có thể đòi hỏi không ngừng những lợi ích về nhiều mặt, bọn chúng đồng ý cũng được, không đồng ý thí thôi, trước mắt có thể đối chiến với Đại Ngụy, chỉ có mình Man quốc chúng ta mà thôi.”

Đồ Lỗ sâu sắc nói.

Mà người đối diện lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Đại tướng quân, vậy rốt cuộc trận chiến này, chúng ta có thể thắng không?”

Ngũ hoàng tử nhịn không được hỏi.

Vốn hắn ta cảm thấy có thể thắng, nhưng nghe những lời đại tướng quân Đồ Lỗ nói, hắn ta vô thức có chút lo lắng.

“Có Thiên lôi đại pháo, sao mà thua được?”

“Mỗi một quả đều sánh ngang với một đòn của Tứ phẩm Võ giả, cách bày binh bố trận của Đại Nguỵ cực kì đơn giản, chỉ thích liều mạng đánh giết, ngũ hoàng tử, người thử nghĩ xem.”

“Giả dụ trước mặt người, toàn bộ đều là quân Đại Nguỵ, trùng trùng điệp điệp mấy mươi vạn, nhưng đợi đến khi chúng bước vào phạm vi năm dặm, chỉ cần một quả đại pháo, người nói xem là khung cảnh thế nào đây?”

“Ít nhất phải vỡ trận mất vài ngàn, hai mươi quả đại pháo liền có thể giết hai vạn kẻ địch, quy mô của Thiên lôi đại pháo vào khoảng hai mươi dặm, nói cách khác, cho dù tướng sĩ Đại Nguỵ kịp thời phát hiện mà quyết định rút lui, thì cũng đã tan xác đến vài vạn tên rồi.”

“Mười vạn đại quân bị tiêu diệt, Man quốc ta không mất chút sức lực nào, hoàn toàn có thể thừa thắng truy kích, đến lúc đó thế như chẻ tre, tiến công Đại Nguỵ, mục tiêu đầu tiên là diệt ba mươi vạn kẻ địch.”

“Sau khi trận chiến này qua đi, Đại Nguỵ tất sẽ bị tổn thương vào căn cơ, hoàn toàn mất đi sức mạnh.”

“Ngũ hoàng tử, ta hỏi người, có thể thắng hay không?”

Đại tướng quân Đồ Lỗ vô cùng tự tin nói.

Những lời này vừa dứt, trong mắt ngũ hoàng tử không giấu được vẻ kích động.

Chương 1333: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (4)

“Hai mươi quả Thiên lôi đại pháo đã đáng sợ như vậy, nếu như có được hai trăm quả đại pháo, thật sự có thể san bằng Đại Nguỵ đó.”

Ngũ hoàng tử tự lẩm bẩm một mình.

Đồng thời hắn ta cũng hiểu ra những gì đại tướng quân Đồ Lỗ nói.

Chiến tranh chính là như vậy, có những lúc sự biến chuyển của một thế trận liền có thể mang theo vô số phản ứng đi kèm, trận đầu tiên cũng rất quan trọng, nó là trận chiến của sĩ khí.

Nếu như trận đầu tiên thật sự có thể giết được ba mươi vạn, điều này đối với Man di mà nói, chính là chuyện có thể kích động được quân tâm.

Mà đối với Đại Nguỵ mà nói, không khác gì tai họa diệt vong.

Đại Nguỵ của bây giờ, cảm thấy bản thân rất mạnh, cảm thấy bản thân đang mỗi ngày một hưng thịnh hơn, quốc thái dân an, lẽ đương nhiên cũng sẽ sinh ra lòng tự tin.

Cho nên trận chiến đầu tiên đối với Đại Nguỵ mà nói, cực kỳ quan trọng.

Cũng tương tự như vậy, trận chiến đầu tiên đối với Man quốc, cũng vô cùng quan trọng.

Mà cũng vào lúc đó.

Người đàn ông đeo mặt nạ đã biến mất, hắn ta xuất hiện ở một vùng núi hoang vu, lấy ra một nén nhang, sau đó chầm chậm đốt lên.

Rất nhanh, nhang khói mịt mù, hình thành một bóng người.

“Tôn thượng.”

“Tộc Man di muốn tăng giá, yêu cầu hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, cùng với rất nhiều nguồn tài nguyên khác, thuộc hạ cho rằng, lần này tộc Man di nhất định sẽ khiến cho hai đại vương triều thấy bất mãn, do đó xin ý chỉ của bệ hạ.”

Người đàn ông đeo mặt nạ lên tiếng nói.

Nhưng vừa nói xong, người kia lại không nói gì cả, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sau một lúc sau, người kia mới cất lời.

“Gửi danh sách cho hai vị hoàng đế kia.”

“Tộc Man di muốn tăng giá, thì cứ để chúng làm đi, còn việc tộc Man di khai chiến, tuyệt đối không được chậm trễ.”

“Có điều gửi thêm một câu nữa cho hai vị quốc quân, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát.”

Nói xong lời này, bóng người biến mất, chỉ để lại một người đàn ông đeo mặt nạ có chút suy tư.

Hắn ta có chút không hiểu, chuyện tộc Man di nâng cao giá lên, đổi sang một cách nói không dễ nghe, dù có là thế lực nào đi nữa chỉ sợ chẳng ai chịu.

Vốn tưởng rằng nói chuyện này ra, tôn thượng sẽ nổi cơn thịnh nộ, nào ngờ đâu ấy vậy lại nhận được kết quả thế này.

Hắn ta suy nghĩ một hồi, cuối cùng rút ra được một bài học.

Chuyện Man di xâm lược, đối với toàn cảnh thế cờ mà nói, đã đến mức độ phải kích tiến rồi, đã đến giai đoạn này, không có chuyện lui hay không lui nữa.

Man di nắm được điểm này, cho nên mới dám ngang ngược tăng giá.

Nghĩ tới đây, hắn ta không nói gì thêm nữa, đứng dậy rời đi, di chuyển về hướng vương triều Đột Tà.

Đêm khuya.

Vương triều Đột Tà.

Trong hoàng cung.

Sau khi người đàn ông đeo mặt nạ giao cho hoàng đế danh sách kia, hoàng đế Đột Tà không hề nổi giận như trong tưởng tượng, mà nhìn danh sách này nói.

“Những thứ trên danh sách, vương triều Đột Tà có thể cung cấp, có điều Thiên lôi đại pháo, vương triều Đột Tà không có để cho, vẫn làm phiền tiên sinh đi một chuyến tới vương triều Sơ Nguyên.”

Đế vương Đột Tà đồng ý rồi.

Gần như không chút do dự đồng ý luôn vậy.

Không chút suy nghĩ, cũng chẳng hề do dự chút nào, khiến người đàn ông đeo mặt nạ càng hiểu rõ hơn, trận chiến lần này đáng sợ đến mức nào.

Vương triều Đột Tà đến điều kiện kiểu này cũng đồng ý, điều này đồng nghĩa với việc bọn họ thực sự sợ vương triều Đại Nguỵ.

“Có điều nhớ kĩ, không được đưa ra câu trả lời ngay, tiên sinh cứ nghỉ ngơi vài ngày ở vương triều Đột Tà đi, mấy ngày nữa hẵng lên đường đến vương triều Sơ Nguyên.”

“Khoảng mười ngày sau, rồi hãy đến Man di, báo cho chúng biết kết quả cuối cùng.”

Đây là lời nói cuối cùng của đế vương Đột Tà, nhắc nhở đối phương.

“Tại hạ hiểu.”

Sau đó liền điềm tĩnh lui xuống.

Đợi sau khi hắn ta rời đi, một bóng người xuất hiện trong đại điện.

“Bệ hạ, Man di thét thêm giá, bỗng nhiên muốn nhiều tài nguyên như vậy, điều này quả thực có chút quá đáng.”

“Những năm gần đây, chúng ta cung cấp cho đám Man di đó không ít, cộng sơ sơ hết lại với nhau, cũng phải năm mươi vạn vạn lượng, nay lại thêm danh sách này nữa, thực sự quá nhiều.”

Người bước ra, chính là Tể tướng đương triều, ông ta khẽ cau mày, nhắc nhở một câu.

Nhưng sau khi nghe ông ta nói, đế vương Đột Tà lại không để tâm nói.

“Có bản lĩnh cầm đi, cũng phải có bản lĩnh mà nuốt xuống.”

“Bọn chúng muốn bao nhiêu cho bọn chúng bấy nhiêu, chỉ cần bọn chúng ra giá là được, đợi đám Man di khai chiến với Đại Nguỵ, chúng ta sẽ có thể làm ngư ông đắc lợi.”

Đế vương Đột Tà vô cùng điềm đạm nói.

Nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, đợi sau khi hai bên lưỡng bại câu thương rồi, lại tới Man di đòi lại đồ sau.

Đây là cách nghĩ của vương triều Đột Tà, đơn giản ngắn gọn, ngươi có cách của ngươi, ta cũng tự có cách của ta.

“Thần hiểu rõ, chỉ có điều suy nghĩ của bệ hạ, khó chắc Man di không đoán ra được.”

Giọng nói của Tể tướng tiếp tục vang lên.

Không phải là cảm thấy kế hoạch này không ổn, mà là kế hoạch này quá đơn giản, ngươi có thể nghĩ ra được, lẽ nào đối phương nghĩ không ra sao?

Lời vừa dứt, đế vương Đột Tà vẫn bình tĩnh như cũ.

“Chúng tất nhiên có thể đoán được, nhưng đoán được cũng vô dụng.”

“Trận chiến lần này chính là dùng để cược, trẫm đang cược, vương triều Sơ Nguyên cũng cược, Man di cũng vậy.”

“Trẫm cược Đại Nguỵ có thể thủ vững, nhưng phải trả một cái giá rất đắt, mà Man di cũng phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.”

“Vương triều Sơ Nguyên cũng có cách nghĩ như vậy.”

“Còn về suy nghĩ của Man di, trẫm cũng rõ, chẳng qua là muốn thu thêm nhiều nguyên liệu, sau đó chơi trò giằng co với Đại Nguỵ mà thôi.”

“Mượn tài nguyên từ hai đại vương triều, cuống cuồng phát triển, dù sao thì xâm lược Đại Nguỵ cũng không phải chuyện có thể giải quyết trong vài tháng, nếu may mắn chút, ít nhất trong vòng một năm rưỡi, nếu xui xẻo, trận này kéo dài ba năm năm năm cũng không phải chuyện gì lạ lùng.”

“Nếu đã như vậy, cho dù Man di có thương vong vô kể, nhưng nếu mượn tài nguyên từ hai đại vương triều, bọn chúng cũng sẽ không tổn thất quá nhiều.”

“Trận chiến lần này, Đại Nguỵ được định sẵn sẽ là kẻ thua.”

Đế vương Đột Tà phân tích chiến cục trận này.

Chương 1334: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (5)

“Đại Nguỵ trở thành kẻ thua cuộc duy nhất?”

“Nhưng lỡ như, Đại Nguỵ không đánh thì sao?”

Tể tướng tiếp tục hỏi.

“Không.”

“Đại Nguỵ không thể không tham chiến.”

“Hiện nay quốc vận Đại Nguỵ phồn hưng, phồn hưng nhất từ trước đến nay, một tên Hứa Thanh Tiêu, khiến cả Đại Nguỵ ai nấy cũng cuồn cuộn như rồng.”

“Bây giờ bọn chúng đang rất cần một trận chiến, dùng một trận chiến để hô hào thanh thế của mình, cũng dùng một trận chiến này chứng minh bản thân chúng.”

“Nếu như hai đại vương triều tuyên chiến với Đại Nguỵ, có lẽ Đại Nguỵ sẽ không dám ứng chiến, nhưng Man di tuyên chiến, Đại Nguỵ không thể nào không đánh, nếu như không đánh, sẽ tổn hại đến quốc vận.”

“Trước mắt quốc vận của Đại Nguỵ, đã đến giai đoạn thành hình, một khi thành hình, sẽ đúc thành Long đỉnh của toàn Trung châu.”

“Cho nên, Đại Nguỵ nhất định sẽ ứng chiến.”

“Mà Đột Tà của trẫm, cùng vương triều Sơ Nguyên, liền có thể linh hoạt xoay chuyển chiến trường, nếu như Đại Nguỵ không ổn, có thể khống chế Man di, nếu như Man di ngã ngựa, vẫn có thể khống chế được Đại Nguỵ.”

“Để bọn chúng tiêu hao lẫn nhau trước, tiêu dần binh lực, đợi đến thời khác quan trọng, bất kể là Đại Nguỵ cũng vậy, hay là Man di cũng thế, đều cùng bị tiêu diệt.”

Đế vương Đột Tà nói như vậy.

Lời vừa nói ra, người kia liền trầm tư suy nghĩ rồi gật đầu, ông ta đồng tình với suy nghĩ này.

“Vậy lỡ như.”

“Bệ hạ, thần chỉ nói lỡ như, Man di đánh không lại Đại Nguỵ thì sao? Nói thế nào đi nữa Đại Nguỵ còn có một tên Hứa Thanh Tiêu, quốc vận lại đáng sợ như vậy, Man di trước đây, có lẽ còn có thể thắng Đại Nguỵ, dù sao có sự giúp sức từ hai triều.”

“Nhưng bây giờ.”

Tể tướng của Đột Tà nói đến đây thì không nói nữa, bởi vì nếu còn tiếp tục nói tiếp, thì lại có chút không hay.

“Yên tâm.”

“Thiên lôi đại pháo do vương triều Sơ Nguyên tạo ra, sức mạnh cực kì đáng sợ, Đại Nguỵ tuyệt đối không thể đỡ được Man di.”

“Trẫm nói một câu không hay lắm, trẫm ngược lại lo lắng, Man di giết quá tay mất, cứ vậy đánh thẳng vào quốc đô Đại Nguỵ.”

“Nếu thực sự thành như vậy, thành ra chúng ta còn phải đi giúp Đại Nguỵ.”

“Bỏ đi, bất kể thế nào, cứ xem trước đã rồi tính, chỉ đành cầu cho Đại Nguỵ không yếu như trong tưởng tượng mà thôi.”

Đế vương Đột Tà nói tới đây rồi không nói thêm gì nữa.

Mà người kia cũng gật đầu, trong lòng vô thức có chút coi thường Đại Nguỵ.

Cứ như vậy.

Chớp mắt một cái, đã ba ngày trôi qua.

Ba ngày sau, vương triều Sơ Nguyên.

Trái ngược với sự điềm tĩnh của đế vương Đột Tà, đế vương Sơ Nguyên lại có chút sốt sắng.

“Hai trăm quả Thiên lôi đại pháo á?”

“Man di đang muốn làm gì vậy?”

Sơ Nguyên đại đế mặt mày đanh lại, hắn ta ngồi trên long ỷ, nhìn đối phương nói như vậy.

Sơ Nguyên đại đế thực sự bị chọc tức rồi.

Hắn ta biết Man di có lòng tham không đáy, nhưng không ngờ tới đối phương lại tham lam đến mức vô sỉ như vậy.

Thế mà dám đòi hai trăm quả Thiên lôi đại pháo.

Mặt dày quá mức rồi đấy chưa?

Nhưng sau khi nổi cơn tam bành xong, Sơ Nguyên đại đế lại rơi vào suy tư, nhìn người đàn ông đeo mặt nạ nói.

“Hắn ta dùng giọng điệu như thế nào để nói vậy?”

Sơ Nguyên đại đế hỏi người đàn ông đeo mặt nạ.

“Bẩm bệ hạ, đại tướng quân Đồ Lỗ cố chấp muốn tại hạ đi gửi phần danh sách này, có điều Đột Tà bệ hạ đã đồng ý với nội dung trong danh sách này rồi, chỉ có Thiên lôi đại pháo, Đột Tà không có cách nào cung cấp được.”

Người đàn ông đeo mặt nạ trả lời.

Cái giá mà Man di muốn, quả thật rất quá đáng, quá đáng nhất chính là Thiên lôi đại pháo này, sức mạnh của nó cũng quá kinh khủng đi.

Hai trăm quả, có thể thay đổi quá nhiều cục diện của cuộc chiến, muốn không thắng cũng khó.

Mà sau khi nghe thấy câu trả lời của kẻ đeo mặt nạ, sắc mặt của Sơ Nguyên đại đế bèn có chút đen đi.

Rất rõ ràng, Đột Tà đại đế muốn ép hắn ta phải bước lên bàn cờ này, không phải chỉ có mình hắn ta, người nấp sau màn cũng đã bắt đầu bày binh bố trận rồi.

Trước mắt chỉ có duy nhất Man di có thể đấu với Đại Nguỵ.

Không phải nói vương triều Sơ Nguyên không đánh được, mà là không được đánh.

Nếu như vương triều Sơ Nguyên tuyên chiến, vậy sẽ không còn là chiến tranh thông thường nữa, mà nhất định phải là chiến tranh giữa Nhất phẩm.

Man di thì khác, tộc Man di vốn có thù với Đại Nguỵ, cộng thêm việc Man di không có Nhất phẩm, tuyên chiến với Đại Nguỵ, cộng thêm lệnh cấm Nhất phẩm trước đây, lẽ đương nhiên, cho dù Đại Nguỵ có muốn phái Nhất phẩm đi.

Chỉ sợ rằng cũng không thể tuỳ ý phải Nhất phẩm ra mặt.

Chỉ cần chưa tới mức nước mất nhà tan, vậy thì Đại Nguỵ có thua cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Lần tuyên chiến này.

Mục đích của nó không phải tiêu diệt Đại Nguỵ, mà là làm Đại Nguỵ suy kiệt, giống như lúc trước còn Bắc phạt vậy, cho Man di đi khống chế Đại Nguỵ.

Long đỉnh Đại Nguỵ đã thành hình, bước tiếp theo chính là Long đỉnh Trung châu.

Hai đại vương triều không hoang mang sao được?

Người nấp sau màn không sợ được hả?

Thực ra đều hoang mang đều sợ hãi, nếu không thì, nào có cần viện trợ Man di nhiều như thế làm gì chứ.

Chỉ là điều khiển bọn chúng không ngờ tới là, Man di ấy vậy mà lại tham lam đến thế, mở mồm ra liền đòi tới hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, trước đây cho chúng hai mươi quả đã coi như đạt giới hạn rồi.

Thứ này, vương triều Sơ Nguyên hiểu rõ hơn ai hết nó mạnh đến mức nào, cũng chính vì như vậy, vương triều Sơ Nguyên không muốn đem đi cho.

Thứ này một khi đã đem cho ra ngoài, sau này muốn lấy lại rất ư phiền phức.

Hắn ta đang suy tư.

Đại điện yên lặng vô cùng.

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng trầm ngâm không nói, dù sao nói khó nghe một chút, hắn ta cũng chỉ là thành phần ôm đùi mà thôi.

Rất lâu sau đó.

Giọng nói của Sơ Nguyên đại đế vang lên.

“Lần này tấn công Đại Nguỵ, nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Hắn ta mở miệng hỏi.

Chương 1335: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (6)

“Bẩm bệ hạ, ít nhất có chín phần rưỡi, lần này Man di sẵn sàng dốc hết sức chiến đánh, đã có trăm vạn hùng sư, giao chiến chính diện, tuyệt đối sẽ không thua Đại Nguỵ.”

“Còn cộng thêm Thiên lôi đại pháo của vương triều Sơ Nguyên, một khi khai chiến, chỉ sợ quân đội Đại Nguỵ sẽ trở thành ong vỡ trận.”

“Vương triều Đột Tà cung cấp tài nguyên, có thể giúp Man di tiếp tục tác chiến.”

“Còn về nội bộ Đại Nguỵ, Hoài Ninh thân vương đã đồng ý rồi, chỉ cần chuyện diễn ra suôn sẻ, sẽ ngay lập tức triệu tập phiên vương Đại Nguỵ, bắt đầu dấy binh tạo phản.”

“Đến lúc đó, Đại Nguỵ thù trong giặc ngoài, trong vòng một tháng, có thể chiếm đóng mười hai quận của Đại Nguỵ, chưa đụng tới quốc đô, thì cứ như vậy, Nhất phẩm sẽ không ra tay.”

“Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm, một phần tư địa bàn của Đại Nguỵ, cũng sẽ hoàn toàn chìm trong khói lửa, đến lúc đó bệ hạ cùng Đột Tà đế vương ra mặt, tiến hành điều hoà, xem xét chia phần đất đai của Đại Nguỵ.”

“Mà quốc vận của Đại Nguỵ cũng tan thành mây, rất nhiều lợi ích.”

Người đàn ông đeo mặt nạ nghiêm túc phân tích.

Lời này vừa dứt, Sơ Nguyên đại đế gật đầu, sau đó tiếp tục hỏi.

“Hoài Ninh thân vương thực sự bằng lòng dâng hiến quốc thổ sao?”

“Nhưng trẫm từng nghe nói, Hoài Ninh thân vương từng bị các ngươi hại rất thảm.”

Hắn ta hỏi.

Nhắc đến Hoài Ninh thân vương, bỗng nhiên người đàn ông đeo mặt nạ tự tin gấp trăm lần.

“Xin bệ hạ yên tâm, nay Hoài Ninh thân vương đã chẳng còn gì, ông ta chỉ còn duy nhất một con đường này có thể chọn thôi.”

“Hơn nữa, bọn ta cũng không hề hãm hại Hoài Ninh thân vương, tất cả đều tại Hứa Thanh Tiêu, nhưng cũng chính vì mọi chuyện đều do Hứa Thanh Tiêu, Hoài Ninh thân vương mới hận hắn ta đến xương tuỷ.”

“Con trai của ông ta, chết trong tay Hứa Thanh Tiêu, nay còn bị Hứa Thanh Tiêu từng bước từng bước dồn đến đường cùng, vẫn còn đang chờ trong nhà lao.”

“Bệ hạ, người thử nghĩ mà xem, đường đường một vị thân vương, bị bắt vào nhà lao, nếu ông ta không hận Đại Nguỵ, là chuyện có thể xảy ra sao?”

“Chỉ cần có thể khiến Nữ đế rớt đài, quốc thổ tất nhiên cam tâm tình nguyện dâng lên.”

“Cho dù Hoài Ninh thân vương không bằng lòng, lâm trận quay đầu, nhưng vẫn còn một tên Quý Nguyên mà, hoàng đế Đại Nguỵ cho ai đăng cơ, chẳng phải còn phải xem ý kiến của hai vị bệ hạ sao?”

Người đàn ông đeo mặt nạ phân tích vô cùng lão luyện.

Sơ Nguyên đế vương nghe thấy vậy, không nhịn được mà bất giác gật đầu.

Đây là sự thật.

Trước đây chỉ là một Hoài Ninh thân vương thôi, nói khó nghe một chút, nếu như phò tá Hoài Ninh thân vương đăng cơ, đúng là rất khó đảm bảo ông ta không lật kèo.

Dù sao ngồi lên ngôi vị hoàng đế Đại Nguỵ rồi, chuyện như dâng hiến quốc thổ của mình, ai mà dám làm.

Con dân Đại Nguỵ cũng sẽ mắng ngươi tới chết, triều thần cũng sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, có thêm một tên Quý Nguyên, nếu như Hoài Ninh thân vương không nghe lời, vậy thì để Quý Nguyên lên ngôi.

Nghĩ tới đây, Sơ Nguyên đế vương lên tiếng.

"Người quay về nói với Man vương, hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, đây là chuyện không thể đáp ứng, tối đa là cấp thêm tám mươi quả Thần võ đại pháo nữa, còn về Tam phẩm, năm quả, nhiều hơn một quả cũng không được."

"Hơn nữa, sau khi tấn công Đại Nguỵ xong, số nguyên liệu dùng để chế tạo Thiên lôi đại pháo, bắt buộc phải tìm lại cho trẫm, bù vào phần thiệt hại mà trẫm phải chịu."

"Nếu như hắn ta không đồng ý, vậy thì bỏ đi, vương triều Sơ Nguyên không có hứng tham gia vào chuyện này nữa."

Sơ Nguyên đại đế cất lời, đây là giới hạn cuối cùng của hắn ta.

Hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, đây là chuyện không thể được.

Cho thêm tám mươi quả, cũng xem như đạt cực hạn rồi.

Còn về Tam phẩm, không phải vì không nỡ đem đi cho, mà vì chế tạo Tam phẩm quá đỗi phức tạp, tất cả những nguyên liệu cần dùng cũng rất khó tìm, muốn hai mươi quả ấy hả? Cũng phải có đã chứ.

Những lời này vừa dứt, người đàn ông đeo mặt nạ liền gật đầu.

Hai trăm quả quả thật rất nhiều, cộng thêm tám mươi cũng xem như tối đa rồi.

"Xin bệ hạ yên tâm, tại hạ nhất định sẽ truyền lời thật rõ ràng."

Người đàn ông đeo mặt nạ nói như vậy.

Mà người kia cũng không nói thêm gì nhiều nữa, bảo người đàn ông đeo mặt nạ nghỉ ngơi cho tốt một hồi, rồi mới để hắn ta rời đi.

Sau khi người đàn ông đeo mặt nạ rời đi.

Rất nhanh liền có mấy bóng người ồ ạt xuất hiện, trên mặt còn mang theo nét lạnh lẽo.

“Bệ hạ, đám Man di này thật tham lam vô độ, hai trăm quả Thiên lôi đại pháo, bọn chúng định đút mồm ăn hết sao?”

“Bệ hạ, cho dù là tám mươi quả Thiên lôi đại pháo cũng là hơi nhiều quá, vương triều Sơ Nguyên của chúng ta cũng chỉ có đến hai trăm quả mà thôi, thẳng tay đem cho tám mươi quả, việc này.”

“Tam phẩm cũng chỉ có mười quả, cứ vậy cho chúng một nửa, quá tham lam.”

Mấy bóng người xuất hiện, mở miệng liền mắng chửi đám Man di tham lam vô độ.

Nhưng Sơ Nguyên đại đế lại giơ tay lên, ra lệnh cho đám người kia yên lặng.

“Trẫm hiểu.”

“Không cần nói nhiều.”

“Nhưng chư vị ái khanh yên tâm, Thiên lôi đại pháo đem đi cho đều có vấn đề, nhiều nhất chỉ có thể dùng trong nửa năm, nửa năm sau, đống Thiên lôi đại pháo này đều sẽ mất tác dụng.”

“Mà trong khoảng thời gian nửa năm này, Công bộ có thể chế tạo lại, thứ chúng ta thiếu chỉ có nguyên liệu mà thôi, chỉ cần xâm lược xong Đại Nguỵ, tìm kiếm thêm nguyên liệu sẽ có thể chế tạo ra Nhị phẩm Thiên lôi đại pháo.”

“Tứ phẩm Thiên lôi đại pháo, Tam phẩm Thiên lôi đại pháo, mấy thứ này chẳng có tác dụng gì cả, chỉ có duy nhất Nhị phẩm Thiên lôi đại pháo, mới là thứ mà vương triều Sơ Nguyên ta theo đuổi.”

“Nếu muốn tiêu diệt Đại Nguỵ, muốn xoá sổ vương triều Đột Tà, Thiên lôi đại pháo rất quan trọng.”

“Hi sinh một ít thành phẩm giai đoạn đầu, cũng không có gì đáng tiếc.”

Sơ Nguyên đại đế lên tiếng, hắn ta không quan tâm đến mấy quả Thiên lôi đại pháo này, vừa nãy trước mặt người đàn ông đeo mặt nạ kia, chẳng qua chỉ để giả bộ mà thôi.

Chương 1336: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (7)

Tứ phẩm Thiên lôi đại pháo có tác dụng gì cơ chứ?

Tam phẩm cũng chẳng có ích gì.

Muốn dẫm nát Đại Nguỵ, đánh đổ Đột Tà, thì nhất định phải chế tạo ra Nhị phẩm Thiên lôi đại pháo, đợi sau khi Nhất phẩm tạ thế, hoặc đợi đến khi Nhất phẩm về già, Nhị phẩm Thiên lôi đại pháo này bèn có thể trở thành vũ khí giết người thực sự trong nhân gian này.

Đến lúc đó Thần cản giết thần, Phật cản giết Phật, thống nhất Trung Nguyên, không còn chỉ là giấc mộng nữa.

Lời này nói xong, mọi người đều hiểu được dã tâm của Sơ Nguyên đại đế.

Trong chớp mắt, mọi người không còn chỉ vây quanh chuyện này nữa, mà nhắc đến một chuyện khác.

“Bệ hạ, vương triều Đột Tà cũng đang âm thầm chế tạo Thiên lôi đại pháo, còn phái vài tên tới thám thính, đều bị Binh bộ bắt được, phải xử lí thế nào đây?”

Hình bộ thượng thư cất lời, nhìn về phía Sơ Nguyên đại đế.

“Áp giải vào nhà lao.”

“Về việc vương triều Đột Tà muốn nghiên cứu, vậy cứ để bọn chúng nghiên cứu đi, đây là chuyện không cách nào giải quyết được, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ tìm ra cách thôi.”

“Nhưng chỉ cần vương triều Sơ Nguyên không bị bọn chúng vượt qua là được, phải nhanh chóng tìm ra cách chế tạo vũ khí giết người thật sự, Nhị phẩm Thiên lôi đại pháo.”

“Nhưng không được giống như Đại Nguỵ, phát triển buôn bán gì đó, cái tên Hứa Thanh Tiêu đó, đúng là nực cười.”

“Người tầng lớp thấp mãi mãi chỉ ở tầng lớp thấp, mãi mãi không biết được vũ khí chiến tranh mới là căn cơ gốc rễ của

một vương triều.”

“Kiếm được nhiều ngân lượng như vậy để làm gì? Lương thực thu hoạch được nhiều thì đã làm sao? Cũng chỉ làm đá lót đường cho trẫm mà thôi.”

“Trước mắt, trẫm thực sự muốn xem thử, Man di mang theo Thiên lôi đại pháo, đối đầu với Đại Nguỵ rốt cuộc sẽ là cảnh tượng thế nào, trẫm nghĩ phải đặc sắc lắm.”

Sơ Nguyên đại đế tràn đầy tự tin nói.

Những lời này nói ra cũng cực kì ngang tàng, chúng thân nghe xong đều đồng loạt gật đầu, bọn họ đồng thuận với những lời của Sơ Nguyên đại đế.

Đây là sự thật.

Đối với một vương triều mà nói, phát triển kinh tế tất là một chuyện quan trọng, nhưng lực lượng quân sự mới quyết định tất thảy.

Rất nhanh.

Chỉ một cái chớp mắt.

Năm ngày đã trôi qua.

Người đàn ông đeo mặt nạ đặt chân tới Man quốc, truyền đạt lại những lời của hai vị đế vương.

Chỉ là, yêu cầu của Man di cũng rất thẳng thắn, Tứ phẩm thiên lôi đại pháo phải thêm ba mươi quả, Tam phẩm thiên lôi đại pháo thêm năm quả nữa, nếu không khỏi bàn.

Mà sau khi vương triều Sơ Nguyên nhận được tin tức này, cũng thẳng thắn bác bỏ luôn.

Mặc dù bọn chúng muốn Man di tiến đánh, nhưng cái giá đòi hỏi quá cao, vương triều Sơ Nguyên không muốn phải cung cấp như thế.

Chủ yếu là Man di quá đáng quá.

Cuối cùng trôi qua mười ngày thương lượng dài đằng đẵng, Man di đưa ra yêu cầu thấp nhất có thể chấp nhận được là

thêm mười quả Tứ phẩm Thiên lôi đại pháo nữa cùng với năm quả Tam phẩm Thiên lôi đại pháo.

Vương triều Sơ Nguyên vẫn không chịu đồng ý, đã đưa ra mức căn bản rồi.

May ở chỗ, vương triều Đột Tà đứng giữa giải quyết, đồng ý bỏ ra một phần nguyên liệu, còn đồng ý thêm nếu như Man di xâm lược Đại Nguỵ thành công, khoáng sản khai thác được ưu tiên gửi cho vương triều Sơn Nguyên trước.

Cũng chính vì lí do này, vương triều Sơ Nguyên mới đồng ý.

Cứ như vậy, rằm tháng Tám.

Đột Tà, Sơ Nguyên, Man di chính thức đứng chung một chiến tuyến, lấy Man di làm trung tâm lập quân doanh, chuẩn bị tiến đánh Đại Nguỵ.

Đối với việc Đột Tà cùng Sơ Nguyên đàm phám với Man di gần một tháng trời.

Đại Nguỵ không thể không biết gì về tình báo được.

Nhưng tính bảo mật ở Man di cực kì cao, hiện tại tình báo truyền về, cũng chỉ là nghi ngờ rằng Man di chuẩn bị tiến đánh, còn về tình báo liên quan đến Thiên lôi đại pháo này thì căn bản không có gì truyền về Đại Nguỵ.

Vương triều Đại Nguỵ.

Mọi chuyện vẫn cứ yên bình như cũ.

Đối với bách tính mà nói, không ai biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, bách tính cứ tiếp tục phải làm gì thì làm đó thôi.

Một chút tin tức về chiến loạn cũng không có.

Đại thần trong triều cũng không biết rõ, có người đang phong bế tin tức.

Là Hứa Thanh Tiêu.

Ý của hắn là phong toả tin tức, toàn bộ triều đình, cũng chỉ có năm người nữ đế, Trần Chính Nho, Trương Tĩnh, An Quốc công, Lư Quốc công biết mà thôi.

Hoài Ninh thân vương đã phản kèo, Đại Nguỵ cũng đương nhiên không thể thể hiện quá rõ ràng ra ngoài được, nếu không thì nước cờ này, chẳng phải đã bị lãng phí mất rồi sao.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu, tể tướng Trần Chính Nho, Binh bộ thượng thư Trương Tĩnh, An Quốc công, Lư Quốc công, năm người đều đang ở trong mật thất.

Trong mật thất, bố trí đầy những bản vẽ bản đồ, còn có sa bàn chiến trường, nơi đây chính là vị trí quân cơ, vừa an toàn lại vừa kín đáo.

"Vương gia, năm mươi vạn đại quân đã trà trộn vào biên cảnh, sáu vị phiên vương cũng đã giúp quân đội thay đồng phục, thành công nguỵ trang."

"Đại Hoang quân, Thiên Tử quân, còn có Kỳ Lân quân đều cùng thống nhất rút ra một nửa binh lực, trấn thủ từ LãngTây đến Đông Thành, chỉ cần đám Man di dám tiến vào địa phận, liền ngay lập tức có thể một lưới bắt gọn."

Trương Tĩnh cất lời, ông ta trình bày sắp xếp của Binh bộ.

"Tốt."

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Sau đó giọng nói của An Quốc công cũng vang lên.

"Thủ Nhân, lão phu đã phái người đi điều tra, Man di đã âm thầm điều phái binh lực của ba đại quậ doanh, theo như những gì có được từ tình báo, lần này Man di rất có thể sẽ xuất toàn bộ quân đội cho trận này."

"Đến lúc đó trăm vạn đại quân nếu như tập hợp lại hết, cứ vậy để cho bọn chúng tiến vào lãnh địa, thực sự có hơi nguy hiểm."

"Theo ý kiến của lão phu, có lẽ nên tiếp tục phái thêm trăm vạn binh mã nữa, đi trước tiến vào năm mươi dặm đường, nguỵ trang làm bách tính, hoặc cũng có thể để quân ẩn nấp, vào thời khắc quan trọng, còn có thể bao vây ngược lại chúng, thế nào?"

An Quốc công lên tiếng.

Ông ta có tình báo của riêng mình, nhận được tin có khả năng Man di sẽ tấn công toàn quân, tất nhiên có chút lo lắng.

Chương 1337: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (8)

Dù sao cho dù đã nhận được tình báo rồi, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại cho rằng phải lừa đám Man di vào sau đó bao vây tấn công.

Cách này làm tốt thì tốt thật.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nếu số lượng nhiều quá, một khi chúng tiến vào, rất dễ rơi vào tình huống không thể khống chế được.

Chỉ là lời này vừa nói ra, giọng nói của Lư Quốc công liền không do dự vang lên.

“Không được.”

“Trăm vạn đại quân tiến vào thành, trừ khi quân Man di điên rồi thôi.”

“Hơn nữa, biên cảnh đã thay đổi cách phòng vệ, cho dù bọn chúng có muốn tiến công, cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“An Quốc công, ngài nghĩ nhiều rồi.”

Lư Quốc công cất lời, ông ta không nghĩ Man di dám đem toàn quân đi đánh chiến.

Dù sao công thành cũng cần đến thời gian.

Cho dù là trăm vạn đại quân, ngươi muốn công phá một tòa thành thì dễ, chứ biên cảnh nào phải chỉ có một tòa thành, tổng có tới bảy chốt trọng điểm lận.

Ngươi làm sao mà công một lần đã vào được?

Nếu như không thể một lần đã tiến công được vào thành, đối với Man di mà nói là vô cùng bất lợi, cũng giống y như chiến loạn phiên quốc trước đây vây.

Bước vào nội phận của Đại Ngụy, Đại Ngụy có thể không ngừng chi viện tài nguyên, Man di có thể làm được không?

“Điều này lão phu không tin, nhưng nội dung tình báo quả thật là như vậy.”

An Quốc công cũng không biết phải trả lời thế nào.

Ông ta không hề biết tới chuyện về Thiên lôi đại pháo.

Cho nên tình báo này, ông ta cũng có chút nghi ngờ.

“Không cần lo lắng, cứ theo kế hoạch mà làm đi.”

Có điều chính vào giây phút này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại vang lên, hắn dừng cuộc tranh cãi của hai người lại, tất cả mọi chuyện cứ làm theo kế hoạch là được.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu mở lời, hai vị Quốc công cũng không nói gì thêm nữa.

Nếu đổi thành một người khác, bọn họ đều sẽ cố nói thêm vài câu, tranh đúng tranh sai, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, người trước mặt là Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ không hiếu thắng thêm chi nữa.

“Trước mắt một số sắp xếp đã ổn thỏa rồi, chỉ còn đợi Man di tuyên chiến thôi.”

Hứa Thanh Tiêu xác nhận mọi mặt đều đã được chuẩn bị xong rồi, liền không nghĩ thêm gì nhiều nữa.

Hắn biết chỗ dựa lớn nhất của Man di là gì.

Chẳng qua cũng chỉ là Thiên lôi đại pháo mà thôi.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng ngầm chấp nhận kế hoạch của Hoài Ninh thân vương, lừa đại quân Man di vào Đại Ngụy, để chúng tự tin mù quáng, toàn quân xuất chiến.

Đến lúc đó, hắn sẽ đích thân mang theo Nhất phẩm Thần võ đại pháo, để Man di lĩnh ngộ chút cách biệt về đẳng cấp.

Nhưng hậu quả của cách này, lại khiến một phần bách tính phải hi sinh vô ích.

Nhưng nếu những người này không hi sinh, sẽ có càng nhiều người phải hi sinh hơn.

Nào có nhiều cách như vậy.

Hứa Thanh Tiêu viết xong tấu chương, đem toàn bộ đường đi nước bước của trận chiến giao cho Trần Chính Nho, để Trần Chính Nho dâng lên bệ hạ.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu liền rời khỏi mật thất.

Hắn phải tiếp tục luyện Thần võ đại pháo.

Hiện tại chỉ có một quả Nhất phẩm Thần võ đại pháo, Nhị phẩm Thần võ đại pháo có năm quả, Tam phẩm có hai mươi quả, không có Tứ phẩm nào.

Nếu đã đến mức độ này, Tứ phẩm Thần võ đại pháo không có mấy tác dụng.

Nhất Nhị Tam phẩm là đủ rồi, đặc biệt là Nhất phẩm, nếu như có thể chế thêm được một quả Nhất phẩm Thần võ đại pháo nữa, Hứa Thanh Tiêu đến Nhị phẩm cùng Tam phẩm cũng không cần tới nữa.

Thời gian khai chiến với Man di có lẽ còn cách một khoảng nữa, Hứa Thanh Tiêu định luyện thêm một hoặc hai quả Nhị phẩm Thần võ đại pháo nữa.

Nhưng nói tới nói lui vấn đề vẫn nằm ở chỗ nguyên liệu.

Cực phẩm linh kim có quá ít, ít đến đáng thương.

Hơn nữa sau khi trận chiến này qua đi, sẽ lại có thêm phiền phức khác nữa, vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà nhất định sẽ không ngồi yên không làm gì.

Cứ như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Chớp mắt một cái, tết Trung thu đoàn viên cũng qua đi.

Tháng chín.

Mọi chuyện đều trải qua vô cùng an yên.

Đại Ngụy, Sơ Nguyên, Đột Tà, tộc Man di, dường như chẳng chút liên quan gì tới nhau vậy.

Không ai biết trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Chẳng ai ngờ rằng một trận đại chiến sắp diễn ra.

Đại Ngụy đang đợi.

Tộc Man di cũng đang đợi.

Ai nấy đều đang chuẩn bị, chuẩn bị cho trận đại chiến này.

Ngày mười tháng chín.

Cuối cùng.

Biên cảnh Đại Ngụy.

Nhóm tướng sĩ tuần tra vẫn thủ cổng thành như thường lệ.

Chỉ là vào đúng ngày hôm nay.

Một âm thanh rúng động màng nhĩ vang lên.

Đưa mắt nhìn lên, khói bụi dày đặc khắp trời, tiếng vó ngựa phi, khiến cát vàng bay hơn mười trượng.

"Có địch, có địch, có địch."

Trên cổng thành, đủ những âm thanh vang lên, tướng sĩ thủ thành sắc mặt người nào người nấy đều ngay lập thay đổi, nhanh chóng rời đi thông báo tin tức.

Pháo khói bắn đầy trời, cổng thành đóng chặt lại tức thời, các kiểu máy bắn đá được di chuyển lên cổng thành, bách tính trốn trong nhà, từng tốp từng tốp tướng sĩ tinh nhuệ xuất hiện trên tường thành, chuẩn bị cung tiễn, kéo tên vào vị trí chiến đấu.

Rất nhanh.

Hàng vạn đại quân Man di tập trung ngoài cổng thành.

Căn bản không có lấy một cơ hội nói chuyện, lập tức, thiết kị xung kích, mặt đất cũng bắt đầu rúng động.

Viu viu viu.

Vô số mũi tên rơi xuống, đại quân Man di nâng giáp lên, ngăn cản mưa tên, mà phía sau bọn chúng, có khoảng trăm người đang kéo theo một khẩu đại pháo xuất hiện trong phạm vi năm dặm ngoài thành.

Ngay sau đó.

Hàng vạn thiết kị chia làm hai, chừa ra một con đường dài dằng dặc ở chính giữa.

Còn chưa đợi tướng sĩ của Đại Ngụy kịp phản ứng lại.

Đoàng ầm.

Tiếng sấm kinh người truyền đến.

Một cỗ năng lượng vô cùng khủng khiếp bổ đến, trực tiếp phá vỡ cổng thành, cổng thành cao sáu trượng lập tức biến thành vô số bụi bay, rơi vào trong thành.

Mà tướng sĩ đứng bên ngoài cổng thành, cứ vậy bị thổi bay, mà cơ thể bị nổ thành từng mảnh, thảm không nỡ nhìn.

“Đây là chuyện gì vậy?”

“Thứ gì kia?”

“Là sức mạnh Tam phẩm.”

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Trong thành, vô số tướng sĩ đều kinh ngạc, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì thế này.

Chỉ là rất nhanh, thiết kị Man di đã tiến vào trong thành đồ sát.

Chương 1338: Man Di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (9)

Cuộc chiến này tới quá đỗi bất ngờ.

Không ai có chuẩn bị trước, cũng không ai tưởng tượng được, cổng thành lại bị phá nhanh đến như vậy.

Sĩ khí biến mất ngay khoảnh khắc cổng thành bị phá vỡ.

Sau đó, chính là một trận đồ sát.

Tướng sĩ bị chém đầu, bách tính bị lạm sát.

Thậm chí có một số tướng sĩ Man di, lên cơn điên khát máu, biết được bách tính đang trốn dưới hầm đất, trực tiếp đốt lửa phóng hỏa, dùng đá lớn chặn ở cửa, cứ vậy mà thiêu sống con dân Đại Ngụy.

Không có nổi sức lực để phản kháng, cũng chẳng có lấy tư cách gì để phản kháng.

Đây là một trận đồ sát đơn phương.

Mà chuyện như thế này, đồng thời cũng đang diễn ra ở mấy tòa thành xung quanh biên cảnh.

Một ngày này.

Ba tòa thành biên cảnh chìm trong máu lửa, một phong thiên chỉ truyền vào cung.

Chớp mắt Đại Ngụy trở nên hỗn loạn.

Trên dưới đều hoang mang, ồn ào một trận.

Ai có thể ngờ tới, đột nhiên Man di lại tới xâm lược Đại Ngụy chứ.

Hơn nữa mới khai chiến đã đồ sát ba tòa cổ thành phòng thủ ở biên cảnh.

Tin tức truyền đến Đại Ngụy, nữ đế nổi trận lôi đình, ngay tức khắc hạ xuống chín đạo thánh chỉ, phái binh đi trấn áp, đồng

thời yêu cầu Man di đưa ra lý do đối chất.

Chẳng qua Man di không thèm trả lời.

Mà là điên cuồng đắc ý.

Sức mạnh của Thiên lôi đại pháo, khiến sĩ khí của cả đại quân Man di đều dâng cao.

Theo lẽ thường, muốn công thành cần ít nhất năm vạn người, cho dù là đột kích đi chăng nữa, cũng phải mất ít nhất một đến hai ngày mới có thể công phá được một tòa thành.

Nhưng hôm nay, gần như chỉ trong một khoảnh khắc, đã công phá xong cổng thành, sau đó chính là một trận chiến áp đảo.

Vốn tướng sĩ Đại Ngụy đã không thể so được với tướng sĩ Man di, thêm nữa một lần công phá cổng thành như vậy, tướng sĩ Đại Ngụy còn phải lo lắng cho bách tính, không nói đến việc bị liên lụy, đối mặt với tướng sĩ Man di khủng khiếp như vậy, sĩ khí tất mất đi.

Theo lẽ đương nhiên, hai bên không có gì để so sánh.

Trận chiến này, sĩ khí Man di tăng cao, toàn tộc hân hoan.

Do đó, ngay trong đêm, Man di tiếp tục phái thêm mười vạn đại quân, tổng cộng haiu vạn đại quân thành một đội, tiếp tục xâm lược Đại Ngụy.

Mượn lực từ Thiên lôi đại pháo.

Trong đêm dài này, đối với phần lớn bách tính Đại Ngụy mà nói, là một đêm đầy nỗi căm phẫn.

Nhưng đến ngày hôm sau.

Chiến báo lại lần nữa được truyền vào kinh.

Năm tòa thành phòng thủ lại bị tiêu diệt, trong thành không một ai sống sót, nữ tử thì bị cưỡng gian, trên chiến báo chỉ dùng duy nhất một câu để giải thích.

Quan quân trong thành khuyên nữ tử tự vẫn.

Một câu này mang ý nghĩa rất đơn giản. một khi cổng thành bị phá, tự sát còn tốt hơn tiếp tục cố chấp sống.

Đây là câu trả lời của Man di.

Dùng năm tòa thành để trả lời Đại Ngụy.

Trên Văn báo Đại Ngụy vừa thông báo chuyện này, ngay lập tức, cả Đại Ngụy đều bùng nổ.

Trong khắp các con hẻm hay đường lớn, người người đều đang lên án hành vi của tộc Man di, cũng ồ ạt yêu cầu Đại Ngụy xuất binh giao chiến.

Toàn bộ Đại Ngụy, tiếng mắng chửi khắp nơi, vừa mắng Man di mặt dày vô liêm sỉ, đột nhiên khai chiến, tàn bạo bất nhân, vừa mắng triều đường Đại Ngụy, vào thời khắc quan trọng lại không xuất binh ứng cứu ngay.

Man di như hổ đói lăm le Đại Ngụy, Đại Ngụy lại không có chút phòng bị nào, thế này sao có thể không khiến bách tính Đại Ngụy oán giận được?

Đặc biệt là, mỗi một tin vịt truyền tới Đại Ngụy, đều nửa thật nửa giả.

Miêu tả sự tàn bạo của Man di, nghe đầu còn cho người phóng hỏa ba trượng, hận không thể thiêu rụi.

Mà đối với Man di mà nói.

Trận đột kích lần này, khiến bọn chúng đều dại cả ra rồi.

Quá dễ dàng nhẹ nhàng.

Nhẹ như không mà giành được tám tòa thành phòng thủ, cứ tiếp tục như thế này, Man di sẽ chiếm được quyền chủ động tuyệt đối trên chiến trường, chiếm cứ tám thành làm điểm khởi đầu, sau đó liên tục tiến vào nội địa Đại Ngụy.

Liên tục giành chiến thắng trong hai trận chiến, không hề khiến cho đại quân Man di ngông cuồng tự đại.

Mãi đến ngày thứ hai.

Năm mươi vạn đại quân do Hứa Thanh Tiêu sắp xếp xuất hiện rồi, trong mắt người ngoài, đây là tướng sĩ do phiên vương biên cảnh phái ra.

Nhưng trên thực tế, năm mươi vạn đại quân này là tinh binh của Đại Ngụy.

Năm mươi vạn đại quân tập hợp, nhưng hôm nay bọn họ cũng có một nhiệm vụ, không được đánh hết mình, vào thời điểm mấu chốt phải tìm cách rời khỏi chiến trường.

Đây là quân lệnh.

Mặc dù bọn họ không hiểu vì sao, nhưng phải tuân theo.

Trận chiến lần này, Man di cũng phái ra mười vạn đại quân nghênh chiến.

Tất cả Thiên lôi đại pháo đều được đem ra dùng.

Vào giữa trưa, đại chiến khai màn.

Mọi chuyện đều giống như những gì Man di dự đoán, khi Thiên lôi đại pháo bắt đầu được phóng ra, năm mươi vạn đại quân liền tan rã, chạy toán loạn khắp nơi.

Cũng chính trận chiến này, khiến Man di hoàn toàn trở nên tự đại.

Năm mươi vạn đại quân ấy à.

Mặc dù là tinh binh của phiên vương vùng ven, không phải tinh binh chính thức của Đại Ngụy, nhưng cũng có tới năm mươi vạn lận đó.

Man di chỉ dùng có mười vạn đại quân, không nhưng có thể đánh tan được năm mươi vạn đại quân.

Còn có thể tiến sâu thêm chín thành.

Đây chính là kết quả của trận chiến, chiến tích trong một ngày.

Con số kinh khủng như vậy, sao Man di không điên cuồng cho được đây?

Man di lại làm thế nào mà không tự cao tự đại được đây?

Lần trước xâm lược Đại Ngụy, lúc đánh được đến đây, đã dùng tới gần nửa tháng rồi.

Lần này thì sao?

Hai ngày.

Hơn nữa đối phương còn phái ra năm mươi vạn đại quân, bên ta chỉ dùng có mười vạn đại quân, gần như không có thương vong gì, đối phương chết ít nhất vạn người.

Vốn dự định sẽ giết hai ba mươi vạn gì đấy, nhưng năm mươi vạn đại quân này quá nhát gan, chạy mất tích rồi.

Nghĩ tới là binh mã do phiên vương nuôi ra, Man di cũng có thể hiểu được.

Chỉ có điều, bọn chúng càng tự tin cho rằng, nếu như binh mã của Đại Ngụy có tới, vẫn có thể giết được hai mươi vạn

Ít nhất giết được hai mươi vạn.

Chính là như vậy.

Man di điên cuồng chiếm đóng thành trì, máu đỏ nhuốm dọc con đường, thương vong vô cùng lớn.

So với mười vạn người dự tính ban đầu, nhiều hơn không ít.

Chương 1339: Man di Xâm Lược, Chiến Trận Tập Kích, Máu Đỏ Biên Giới, Hứa Thanh Tiêu Dẫn Binh Xuất Chinh (10)

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi một phong chiến báo được truyền đến.

Sắc mặt của Hứa Thanh Tiêu cũng có chút khó coi.

“Vương gia, biên cảnh thất thủ mười sáu thành, trăm vạn đại quân Man di, đã chiếm đóng xong, hiện đang tích trữ lương thực.”

Chiến báo truyền về.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, cuối cùng chiến báo hắn muốn nghe nhất cũng đến rồi.

“Truyền quân lệnh của bản vương.”

“Ngũ đại binh doanh, tập hợp ở biên cảnh.”

“bản vương đích thân dẫn binh, quyết chiến một trận với Man di.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, trực tiếp hạ xuống quân lệnh.

Nay Man di đã chiếm được mười sáu thành, muốn không ngạo mạn cũng khó.

Mà hiện giờ, một khi Đại Ngụy phái đi ngũ đại quân doanh xuất chiến, Man di nhất định cũng sẽ dốc toàn lực đánh, bao gồm cả Thiên lôi đại pháo xuất chiến.

Muốn chính thức đánh một trận đại chiến.

Mà trận này, Man di đợi đã lâu.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng chờ rất lâu rồi.

Cứ như vậy.

Năm ngày sau.

Tất cả bách tính Đại Ngụy đều thời thời khắc khắc quan sát trận đại chiến này.

Ở biên cảnh.

Từng tốp từng tốp đại quân tập hợp từ tứ phương bát hướng.

Hai mươi ba thành biên cảnh, sớm đã thay thành cờ của Man di.

Trong vòng năm ngày, Man di tiếp tục không kiêng nể gì tiến vào trong, lại thắng thêm được bảy thành, chiến tích đúng là không tệ.

Cũng chính bởi như vậy, Man di càng ngày càng điên cuồng khát máu.

Nhưng bọn chúng cũng không ngừng quan sát Đại Ngụy.

Nhận được tình báo Hứa Thanh Tiêu đích thân dẫn binh.

Liên quan đến Hứa Thanh Tiêu, Man di không thể xem nhẹ, thế là tập hợp đại quân ở khắp nơi, dự định chính thức đánh một trận đối chiến.

Trận đột kích có thể đánh tới đây đã không tệ rồi.

Trong lòng bọn chúng hiểu rõ, không thể tiếp tục đột kích nữa.

Sớm muộn gì hai nước cũng phải chính diện giao tranh.

Nay chẳng qua bọn chúng mới thắng được trận phủ đầu mà thôi.

Muốn thật sự đặt nền móng cho trận đại chiến, thì bắt buộc phải giao chiến chính diện.

Do đó, trăm vạn đại quân Man di, sớm đã chuẩn bị xong xuôi, một khi trận này giành thắng lợi, Đại Ngụy coi như thua một nửa rồi.

Cứ vậy.

Ngày hôm sau.

Cuối cùng, đại quân Đại Ngụy cũng tới, ngũ đại quân doanh, hai trăm vạn đại quân, xuất hiện trong khu vực biên cảnh, một

bộ phận vào thành trấn an dân tâm, một bộ phận khác tập kết chiến trường.

Tập kết đến khu vực Thiên Lang sơn.

Cũng chính vào ngày hôm nay.

Đại chiến lập tức nổ ra.

Quân đội Đại Ngụy, quân đội Man di, tập trung ở Thiên Lang sơn, hai quân khí thế bừng bừng.

Tướng sĩ Đại Ngụy, trong mắt tràn đầy sát khí cũng căm phẫn.

Mà tướng sĩ Man di, lại tràn đầy tự tin, liên tiếp mấy ngày đại chiến, bọn chúng đã giành được quá nhiều chiến thắng.

Trận chiến ngày hôm nay, bọn chúng tuyệt đối vẫn còn đầy tự tin.

Mà cũng chính vào hôm nay, Man di trực tiếp đáp lại Đại Ngụy.

Ý tứ đại khái rất đơn giản.

Nữ đế Đại Ngụy, ngu dốt vô đạo, tiên đế Đại Ngụy, tàn bạo bất nhân, trận chiến này là trận chiến báo thù cho Man quốc.

Trong Thiên Lang sơn mạch.

Hứa Thanh Tiêu cũng thong dong xuất hiện ở đây.

Hắn vừa đuổi đến nơi không tới quân doanh ngay.

Mà đi thẳng tới chiến trường.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Đại tướng quân tộc Man di, Đồ Lỗ cũng xuất hiện.

Thủ lĩnh hai quân xuất hiện, cục diễn ngay lập tức trở nên sát khí đùng đùng.

Một màn này, cũng bị vô số thế lực dõi theo.

Bọn chúng biết rõ, đại chiến sắp bắt đầu rồi.

…

Biên cảnh Đại Ngụy.

Thiên Lang sơn mạch.

Nơi đây vốn là đất biên cảnh của Đại Ngụy, là quốc thổ của Đại Ngụy.

Thế nhưng, Man di đột kích, đánh Đại Ngụy một trận khiến Đại Ngụy không kịp trở tay.

Nói một cách chính xác, cả Đại Ngụy này, trừ Hứa Thanh Tiêu, Quý Linh, còn có Hoài Ninh thân vương, những người còn lại hoàn toàn không biết gì về kế hoạch xâm lược của Man di.

Mấy người Trần Chính Nho biết, cũng chỉ là biết một phần nhỏ.

Còn về những thứ như đại pháo của Man di, bọn họ cũng không nắm rõ.

Trận chiến lần này rất nhiều người đã hi sinh, có tướng sĩ, có thường dân bách tính, những những hi sinh của họ đều là điều bắt buộc.

Khoảng thời gian này Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn phân vân do dự.

Liệu có cần thiết phải hi sinh những người này không.

Trên lí thuyết, hắn có thể mượn sức mạnh của Nhất phẩm Thần võ đại pháo, trực tiếp tấn công thẳng vào xào huyệt của Man di.

Nhưng kết quả của việc làm như vậy, chính là thả hổ về rừng.

Trăm vạn đại quân của Man di, với một quả đại pháo đầu tiên, nổ chết mười vạn tên là chuyện thường, nhưng đến khi bắn ra quả thứ hai, Man di nhất định sẽ lựa chọn trốn đi.

Chạy đến vương triều Sơ Nguyên, hoặc cũng có thể là vương triều Đột Tà.

Một khi trốn đến hai vương triều này, vậy thì coi như mọi chuyện đều đổ sông đổ bể rồi.

Người ta vừa không bị tổn thất quá nhiều, mà còn biết được vũ khí bí mật của Đại Ngụy.

Nếu như vậy thì Đại Ngụy không thua, nhưng cũng không hề thắng.

Kế hoạch của Hoài Ninh thân vương không chút sai sót, đây không phải tàn nhẫn, mà là đứng dưới góc độ vĩ mô, lựa chọn cái được cái mất.

Có những người được định sẵn phải hi sinh, dưới góc nhìn vĩ mô, sự hi sinh của mười mấy vạn người ở biên cảnh dùng để đổi lấy kết cục tàn diệt của Man di.

Cho nên trải qua một khoảng thời gian dằn vặt, Hứa Thanh Tiêu đồng ý với kế hoạch của Hoài Ninh thân vương.

Dù sao thì Hoài Ninh thân vương cũng không nói gì sai.

Chỉ là sai đúng là không sai, nhưng tức giận thì vô cùng tức giận.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không phải căm phẫn vì Man di tuyên chiến, mà hắn nổi giận với những hành vi mà Man di đã làm.

Theo như ý của Hoài Ninh thân vương, buông bỏ năm thành ở biên cảnh, đại khái sẽ hi sinh khoảng mười vạn sinh mệnh.

Nhưng điều không ngờ tới là, Man di ngông cuồng phách lối, càn quét một đường, nay đã chiếm cứ hai mươi ba thành.

Đồ sát bách tính tướng sĩ ít nhất phải ba mươi vạn người.

Con số này là vì may mắn lúc trước Man di tấn công, khiến bách tính vùng biên cảnh có cảnh giác, cộng thêm tướng sĩ Đại Ngụy liều mạng bảo vệ nhân dân, nếu không thương vong sẽ càng nhiều hơn.

Đây là nợ máu.

Cũng đã vượt qua phạm vi mà Hứa Thanh Tiêu có thể nhẫn nhịn.

Nếu không thì, hắn cũng sẽ không làm tới mức này, đích thân dẫn binh chinh phạt.

Chương 1340: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (1)

Hai bên cùng dựng lên quân cơ đại doanh, đại quân hai phía đối đầu nhau.

Đã đến nước này, thì không còn cái gì gọi là đột kích nữa.

Người hành động trước, không chứng minh rằng người đó sẽ thắng.

Nếu chưa sắp xếp xong mọi chuyện, làm gì có chuyện nói đánh liền đánh được?

Tiến công chớp nhoáng, hoặc đánh phủ đầu đều có mục tiêu rõ ràng, giết xong là xong, nhưng thực sự đến mức trăm vạn đại quân giao chiến, tuyệt đối không đơn giản như vậy được.

Vào lúc này.

Thiên Lang sơn mạch.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ngay lập tức, tất cả tướng sĩ Đại Ngụy ai nấy đều lộ ra vẻ kích động.

Những năm gần đây, Đại Ngụy chỉ tác chiến một lần, mà một lần đó, người cầm đầu chính là Hứa Thanh Tiêu của Đại Ngụy.

Một trận chiến phong vương.

Cộng thêm Hứa Thanh Tiêu còn là Á thánh Nho đạo, Thế tôn Phật môn.

Có thể nói địa vị của Hứa Thanh Tiêu, không chỉ là thần thoại trong lòng bách tính, mà trong mắt các tướng sĩ, Hứa Thanh Tiêu cũng là truyền thuyết.

Do đó, Hứa Thanh Tiêu vừa mới xuất hiện ở chiến trường, liền khiến cho chúng tướng sĩ trở nên hưng phấn cùng kích động.

Trước mặt trăm vạn đại quân.

Hứa Thanh Tiêu đứng giữa không trung.

Hắn yên lặng nhìn đám tướng sĩ Man di đứng trước mặt.

Tên nào tên nấy cũng cao to cường tráng, cưỡi trên thiết kị, từng khuôn mặt hung thần ác sát, đánh giá hắn từ trên xuống dưới, trong mắt còn tràn đầy sự khinh bỉ.

Có điều chúng chỉ đang diễn thôi.

Bọn chúng chẳng qua chỉ là tướng sĩ của Man di, Hứa Thanh Tiêu là Bình Loạn vương, hiện còn là Á thánh, vương gia của Đại Ngụy.

Một đám tướng sĩ cỏn con của Man di, sao dám coi thường Hứa Thanh Tiêu được?

Nhưng hai quân giao chiến, bọn chúng tất nhiên không thể thể hiện mình yếu thế, cũng phải giả vờ ra dáng vẻ không ngán gì Hứa Thanh Tiêu.

Ầm.

Ầm.

Ầm.

Cũng vào chính lúc này, cổng thành mở ra, một bóng người chầm chậm xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Là đại tướng quân Đồ Lỗ.

Đại tướng quân của Man di.

Hắn ta là một vị Nhị phẩm Võ giả, có điều không phải là Nhị phẩm tuyệt phẩm, chỉ mới gần chạm tới Trung kì Nhị phẩm mà thôi, đã không thể tiếp tục đột phá thêm được nữa rồi.

“Đại tướng quân uy võ.”

Ngay sau đó, âm thanh từ trăm vạn đại quân Man di vang lên, bọn chúng dùng hết sức mình thét lớn.

Cổ vũ quân tâm, thậm chí còn dùng tiếng Đại Ngụy cao giọng hô, đây là một kiểu khiêu khích.

“Đại Ngụy vô địch.”

Có điều, giọng nói của tướng sĩ Đại Ngụy, cũng ngay lập tức vang lên, đồng thanh một lòng, khí thế long trời lở đất, chấn

động trời cao.

Vào thời khắc này.

Bình Loạn vương của Đại Ngụy.

Đại tướng quân Man di.

Sự tồn tại cao nhất của hai quốc gia đã xuất hiện, đều là sự tồn tại dưới một người, trên vạn người.

Hai người nhìn thẳng về phía nhau.

Tản ra khí thế kinh diễm không gì sánh được.

Đại quân hai bên đều chăm chú quan sát, động thời các đại thế lực trong thiên hạ cũng theo dõi không rời trận chiến này.

Giữa Đại Ngụy và Man di, vốn đã là huyết hải thâm thù, nay quốc vận của Đại Ngụy kết tụ, khả năng cao sẽ hình thành Long đỉnh Trung châu.

Trận chiến này của Man di, tất nhiên không hề chỉ đơn giản như bề ngoài thế.

Hơn nữa đến kẻ ngốc cũng biết rằng, phía sau còn có bóng dáng của vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà.

Hai đại vương triều, điên cuồng cung cấp tài nguyên cho Man di, chính là muốn khiến dân chúng Đại Ngụy lầm than, chìm trong chiến loạn.

Không có trận mở đầu, nhưng mấy ngày này, Man di công thành chiếm đất, một lần cướp một mạch hai mươi ba toà cổ thành phòng thủ biên cảnh, chiến tích thế này đã rất tốt rồi.

Ít nhất đối với một trận đột kích, Man di đã thu về đại thắng.

Chớp mắt.

Mọi người đều trở nên yên tĩnh.

Đại tướng quân Đồ Lỗ xuất hiện, hắn ta cưỡi trên một con dị thú, từ trên cao nhìn xuống Hứa Thanh Tiêu, trong mắt hắn ta hiện lên không phải sự coi thường, mà là đánh giá.

Đánh giá Hứa Thanh Tiêu từ trên xuống dưới.

“Man vương có lệnh, nếu như ngươi tình nguyện đầu quân cho tộc Man di ta, ân oán trước nay, có thể xem như chưa từng xảy ra.”

“Hơn nữa đợi sau khi Man di bình định Đại Ngụy, có thể hứa cho ngươi một vị trí y như ban đầu, phong ngươi làm Đại Ngụy vương, thế nào?”

Đại tướng quân Đồ Lỗ lên tiếng, giọng nói của hắn ta rất điềm tĩnh.

Thực ra những lời này chẳng có nghĩa lí gì cả, đơn thuần chính là vì muốn nâng cao sĩ khí, đứng từ trên cao nhìn xuống đánh giá Hứa Thanh Tiêu.

Cũng chính là đang coi thường Đại Ngụy.

Trận còn chưa đánh, đã bắt đầu tính kế làm thế nào để cắn nuốt Đại Ngụy, việc này quả thật quá đỗi nực cười.

Ý của đối phương rất đơn giản, đơn thuần vì muốn coi thường Hứa Thanh Tiêu, cũng vì nâng cao sĩ khí.

“Trận đầu rồi kết thúc luôn đi, lắm mồm lắm miệng cái gì.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu rất đỗi bình tĩnh.

Nhưng trong vẻ bình tĩnh ấy, mang theo một bá khí đàn áp tuyệt đối.

Nói lắm lời thừa thãi như vậy để làm gì?

Khai chiến một lần rồi kết thúc luôn đi, hắn ta lấy đâu ra lắm lời càm ràm như vậy chứ.

Đây chính là thái độ của hắn, cũng là cách nghĩ của hắn.

Quả thực.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra những lời vừa rồi, chúng tướng sĩ Đại Ngụy liền bừng bừng nhiệt huyết.

Lời này rất ngang tàn.

Giải quyết trong một trận cho xong.

Đừng lắm lời, cũng đừng nói lời dư thừa.

Lời này vừa nói dứt, đám tướng sĩ Man di không nhịn được hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập sự bất mãn, đây là điều không thể nào.

Mặc dù hai bên đều phái ra trăm vạn đại quân, nhưng không thể nào là trận chiến cuối cùng được.

Tính quan trọng của trận đầu tiên, chính là nằm ở quân tâm, làm sao có thể mới trận đầu đã kết thúc ngay được, đây chẳng qua là cách để Hứa Thanh Tiêu gia tăng thêm quân tâm mà thôi.

Đại tướng quân Đồ Lỗ không trả lời câu này, mà lấy ra một tờ thánh chỉ, giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Phụng lệnh vương ta."

"Nữ đế Đại Ngụy, tàn sát trung lương, nghe lời gièm pha, gây hoạ cho chúng sinh, đàn áp đồng tộc ta, ép bức Man di ta, hôm nay tuyên chiến Đại Ngụy."

Hắn ta lạnh lùng đọc chỉ, nhìn về chúng nhân.

Lúc này, đại tướng quân Đồ Lỗ chính thức thay mặt Man di tuyên chiến, những lời nói ra mang theo muôn phần bất kính.

Chỉ trích nữ đế Đại Ngụy, sau đó tuyên chiến với Đại Ngụy.

Một khi tuyên chiến, hai nước sẽ bước vào gia đoạn chiến tranh, từ đó sẽ đánh đến khi nào một bên nhận thua mới thôi.

Chương 1341: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (2)

Năm đó Man di cũng không dám tuyên chiến Đại Ngụy, mà là đột kích Đại Ngụy, rồi bịa đặt ra vài lí do, liên tục cưỡng công tập kích Đại Ngụy.

Sau đó Đại Ngụy là bên tuyên chiến với Man quốc.

Mà nay, Man di chủ động tuyên chiến, đủ cho thấy sự lớn mạnh của Man di.

"Đánh!"

"Đánh!"

"Đánh!"

Lúc này đây, tiếng gào thét của đại quân Man di vang lên, sĩ khí của bọn chúng thấu trời cao, trong mắt ngập tràn khát vọng.

Mà giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, cũng đồng thời cất lên.

"Phụng chỉ ý của bệ hạ, Man di nhiều lần khiêu khích, phạm vào Đại Ngụy ta, giết hại con dân Đại Ngụy ta, thù này không đội trời chung."

"Bắt đầu từ giây phút này, Đại Ngụy bước vào trạng thái chiến tranh, bất cứ lúc nào cũng phải trong trạng thái chuẩn bị cho chiến tranh toàn diện."

"Trận này, không diệt được Man di, quyết không quay về."

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu càng thêm rúng động trời cao, giọng nói của một mình hắn, còn oai hùng hơn cả giọng của toàn bộ tướng sĩ của Man di.

Đây chính là ý chí của Hứa Thanh Tiêu.

Cũng là ý chí của Đại Ngụy.

Muốn đánh phải không?

Không chỉ mỗi đánh nhau, ta còn muốn chuẩn bị cho chiến tranh toàn diện bất cứ lúc nào, ý tứ của câu nói này rất đơn giản, đặc biệt dành để cho vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà nghe.

Để bọn chúng biết rõ ý chí cùng cách làm của Đại Ngụy.

Thực sự dám đứng đằng sau làm xằng làm bậy, vậy thì cứ thử xem ai mới là người phải bỏ ra cái giá đắt hơn.

"Ba ngày sau, đại chiến!"

Giọng nói của đại tướng quân Đồ Lỗ buông xuống, nếu đã tuyên chiến rồi, thì theo như quy định vào qua ngày sau trực tiếp đánh một trận đại chiến.

Dù sao còn liên quan đến việc điều động trăm vạn đại quân, không thể nói đánh là đánh được.

Nếu không thì, đối với Đại Ngụy hay đối với Man di mà nói, đều không có lợi gì cho bên nào cả.

Nhưng đối với người có Nhất phẩm Thần võ đại pháo như Hứa Thanh Tiêu mà nói, bây giờ khai chiến hay ba ngày sau khai chiến hoàn toàn chẳng có mấy khác biệt.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu đích thân đến nơi này, không phải vì muốn cổ vũ quân tâm, mà là muốn quan sát sức mạnh của đại quân Man di.

Thiên Lang sơn mạch, nhìn trông có vẻ giống trăm vạn đại quân, nhưng trên thực tế chỉ có vài mươi vạn người thôi, không có khoa trương đến vậy.

Hắn đến nơi này, một là xem số lượng, hai là cố ý lộ diện, một khi lộ diện, lẽ nào Man di lại không có ý đồ gì?

Man di không có Nhất phẩm cường giả, nhưng Nhị phẩm thì vẫn có mấy mống.

Khi đã tuyên chiến, có nghĩa là lật mặt với nhau rồi, lẽ nào vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà lại không muốn giết hắn?

Muốn xử lí hắn, thì nhất định sẽ phải thêm càng nhiều Nhị phẩm tập hợp ở nơi này.

Hắn liền có thể một lưới tóm gọn.

Cũng chính vì như vậy, Hứa Thanh Tiêu mới bằng lòng đợi thêm ba ngày.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu rời đi, tiến về đại doanh.

Chúng tướng sĩ tiếp tục trấn thủ nơi này, cũng lo sợ đối phương sẽ lại tới tập kích.

Nói là ba ngày, nhưng liệu đối phương có đột kích hay không, có quỷ mới biết được.

Đại tướng quân Đồ Lỗ cũng trở lại trong thành.

Ba ngày sau, đại chiến liền có thể bắt đầu.

Quân doanh Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng đi đến, bên ngoài quân doanh, chư vị Hầu gia, cùng ba vị phiên vương vùng lân cận đã đứng đó đợi từ trước.

Nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, chúng nhân không nhịn được mà ồ ạt tiến đến, hành lễ với Hứa Thanh Tiêu.

“Chúng thần tham kiếm Bình Loạn vương.”

Bọn họ cất lời, nói như vậy.

Nữ đế đã hạ chỉ, chuyện Man quốc xâm lược, toàn bộ đều do Hứa Thanh Tiêu chịu trách nhiệm.

Lần này triều đường đang phải ổn định cục diện trên dưới ở Đại Ngụy, chuyện liên quan đến chiến tranh, đều do Hứa Thanh Tiêu làm thống soái.

“Tham kiến chư vị.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay với mọi người, nội tâm hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng mọi người thì không bình tĩnh nổi.

“Hứa vương gia, bản vương thám thính trong khu vực trăm dặm phát hiện, vừa rồi lúc vương gia đến gặp bọn chúng, Man di đã điều động quân đội chủ lực trấn thủ xung quanh, ít nhất có khoảng năm vạn tên.”

Giọng nói đầu tiên cất lên.

Người này là Cảnh Bình vương, phiên vương trấn thủ khu vực biên cảnh, khá có tiếng tăm, hơn nữa còn là phiên vương ủng hộ Quý Linh.

Nghe thấy những lời kia của Cảnh Bình vương.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà là mời mọi người vào trong quân cơ đại doanh.

Rất nhanh, tám vị hầu gia, ba vị phiên vương, binh bộ thị lang cùng nhau đi theo.

Tiến vào đại doanh.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lập tức vang lên.

"Cảnh Bình vương, còn có tin tức gì khác nữa không?"

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

"Đại quân Man di đã tập hợp được không ít, vốn là dùng để chiếm đống mấy toà thành này, hình thành một mặt trận bao vây, nhưng tất cả những tin tức mà bản vương nhận được, chính là bọn chúng đang điều động binh mã."

"Rất có khả năng có liên quan đến Bình Loạn vương ngài."

Cảnh Bình vương đến trước sa bàn, chỉ vào bảy toà cổ thành, chậm rãi tường thuật từng chút.

Lời này vừa dứt.

Ánh mắt của mọi người đều trở nên âm trầm.

Ý đồ rút binh của Man di rất đơn giản, muốn tập hợp thành đại quân, chính diện xuất kích, dựa vào sức mạnh của Thiên lôi đại pháo, cứng đối cứng đánh một trận đại chiến có một không hai.

Nói một câu khó nghe hơn, bây giờ tộc Man di rất đỗi tự tin, bọn chúng muốn có thể thông qua trận chiến đầu tiên lấy được tự tin trở thành bất khả chiến bại.

Thậm chí còn muốn chém đầu Hứa Thanh Tiêu.

Cho dù phải trả giá bằng mười vạn người, hoặc đến hai mươi vạn cái mạng, chỉ cần có thể giết được Hứa Thanh Tiêu, vậy thì Man di xem như đã giành được đại thắng.

Sĩ khí cũng sẽ đạt mức đỉnh cao và dồi dào.

“Vương gia, vi thần kiến nghị, trận đại chiến lần này, hay là ngài cứ về Đại Ngụy đi, chúng ta dùng thiên chỉ trao đổi, cũng không phải không thể hạ quân lệnh ngay mà, ngài thấy thế nào?”

Lâm Dương hầu cất lời, hắn ta biết kế hoạch của Man di, mặc dù cũng tin tưởng vào Nhị phẩm Võ đạo là Hứa Thanh Tiêu đây, bất kể là hai mươi vạn đại quân hay là ba mươi vạn đại quân, muốn giết được Hứa Thanh Tiêu, đây là chuyện không thể nào.

Nhưng rõ ràng Man di không ngu dốt đến mức chỉ dựa vào chiến thuật lấy thịt đè người, khẳng định chúng sẽ phái ra một vài tên Nhị phẩm cường giả, đối đầu với Hứa Thanh Tiêu.

Tất nhiên, bọn họ phải bảo vệ Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1342: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (3)

Hắn là trung tâm đầu não của Đại Ngụy, nếu như Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện gì, thì cả Đại Ngụy đều gặp phiền phức.

“Không cần lo lắng.”

“Ta có cách.”

Một câu của Hứa Thanh Tiêu, khiến mọi người có chút trầm ngâm.

Một chốc sau, giọng nói của Lâm Dương hầu lại vang lên.

“Vương gia, không biết đám Man di này lấy ở đâu ra loại đại pháo này, sức mạnh rất lớn, ngang ngửa với sức mạnh của Tam phẩm, có thể trực tiếp làm nổ tung cổng thành, nếu như đấu chính diện, có thể tiêu diệt được ít nhất ba ngàn địch.”

“Vương gia, nếu như đại chiến ba ngày sau, không giải quyết mớ phiền phức này, chỉ sợ chúng ta phải chịu một mối thiệt lớn.”

Lâm Dương hầu mở lời, nói như vậy.

Nhắc đến Thiên lôi đại pháo.

“Không lo, đại pháo này bản vương có nghe qua, không đáng nhắc đến.”

Hứa Thanh Tiêu vô cùng coi thường thứ này, một chút cũng không thèm để tâm đến uy lực của đại pháo.

Đồng thời chỉ vào Thiên Lang sơn mạch nói.

“Bản vương nói rồi, trận đầu cũng như trận cuối, đại chiến ba ngày sau, ngũ đại quân doanh vẫn rút ra một nửa binh lực như cũ, tập hợp trăm vạn đại quân, quét sạch Man di.”

“Truyền quân lệnh của bản vương, để ba quân nghỉ ngơi cho tốt, phải thêm hai mươi lăm vạn đại quân, phối hợp với quân

đội của phiên vương, ở lại đại doanh, hộ tống bách tính di dời.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, sắp xếp cho trận chiến của hắn vô cùng bình thường, không hề có chỗ nào đặc biệt.

Nói là bình thường như không cũng không sai là mấy.

Nhưng sắp xếp một trận chiến bình thường không có gì khác lạ như vậy, lại chẳng khiến mọi người nghi ngờ gì, ngược lại khiến mọi người phải gật gù.

Dù sao đã đến mức trăm vạn đại quân tác chiến rồi, có những lúc dùng cách thông thường nhất lại nhanh hơn chút, trái lại làm chút chuyện lo được lo mất lại khiến mọi việc trở nên phiền phức hơn.

Sự thật là vậy.

Cho nên mọi người không có ý kiến gì với sắp xếp chiến luỹ này của Hứa Thanh Tiêu.

Cứ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu trong đại doanh, chỉ định ra hai phương án, một phương án là chủ chiến, nếu như giành chiến thắng, thì phải làm thế nào.

Một phương án khác là nếu như rơi vào trường hợp không thể chống đỡ được, hoặc lỡ như thua thì phải làm thế nào.

Hai chiến lược, tiến công thiên phòng thủ, chiến lược này dù có tốt cũng chỉ dùng được lúc Man di đánh xâm lược thôi, chứ không phải vào lúc hai bên giao chiến.

Đại Ngụy chiếm ưu thế đánh trên sân nhà, điểm này có thể khiến Đại Ngụy nhẹ được phần nào.

Sau khi chiến lược được sắp đặt xong, một đạo quân lệnh được hạ xuống, để tất cả tướng sĩ đều ồ ạt đuổi đến đây, chuẩn bị cho trận đại chiến.

Hai canh giờ sau.

Trong quân cơ đại doanh Man di.

Đại tướng quân Đồ Lỗ đang lập kế hoạch chiếm đóng, chín vị tướng quân của Man di, Binh bộ thượng thư, cùng với Ngũ hoàng tử đều đang trong quân doanh bàn bạc kế sách.

“Báo.”

“Mật hàm.”

Cùng với giọng nói kia truyền tới, không lâu sau liền có người bước vào, đưa một phong mật tín cho đại tướng quân Đồ Lỗ.

Người kia nhận lấy mật tín, sau đó mở ra xem.

Rất nhanh, tiếng cười của đại tướng quân Đồ Lỗ đã vang lên rồi.

“Ha ha ha ha ha.”

“Ta còn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu có tài cán gì cơ.”

“Không ngờ chỉ có thủ đoạn thế này thôi sao? Ha ha ha ha.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ phá lên cười.

Khiến cho mọi người đều tò mò.

“Tướng quân, có chuyện gì mà cười vậy?”

Ngũ hoàng tử có chút tò mò, hắn ta nhìn về phía tướng quân Đồ lỗ, ngờ vực hỏi.

“Hoàng tử điện hạ.”

“Phong mật tín này, là do phiên vương Đại Ngụy gửi đến, hắn ta từ trong quân doanh gửi đến.”

“Trong thư nhắc đến phương án tác chiến của Hứa Thanh Tiêu, còn có tầm nhìn hạn hẹp của Hứa Thanh Tiêu.”

“Hứa Thanh Tiêu căn bản không hề sợ hãi Thiên lôi đại pháo, cho rằng vật này không linh hoạt, chỉ cần đưa ra mười tốp tầm ngàn người, tìm kiếm vị trí của Thiên lôi đại pháo, sau đó phá hoại giới hạn, liền có thể giải quyết được nguy cơ đến từ đại pháo.”

“Thêm nữa, hắn vì muốn thể hiện sức mạnh của Đại Ngụy, chủ động tập hợp trăm vạn tướng sĩ, đánh với Man di ta một trận.”

“Đây chính là tìm chết mà!”

Đại tướng quân Đồ Lỗ vô cùng tự tin nói.

Lo lắng trong lòng cũng hoàn toàn biến mất không chút tăm hơi.

Hắn ta từng nghe nói về xuất thân của Hứa Thanh Tiêu, cũng biết Hứa Thanh Tiêu không phải người tầm thường, cho nên lần này hắn ta giao thủ với Hứa Thanh Tiêu, nói không hoang mang là chuyện không thể nào.

Đặc biệt là hôm nay còn gặp qua Hứa Thanh Tiêu, hắn ta cảm thấy Hứa Thanh Tiêu không phải dạng dễ đụng vào.

Sau đó sau khi mật tín được gửi đến, hắn ta liền có thể hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lối tư duy tổng thể của Hứa Thanh Tiêu không có gì sai, rất bình thường, cũng hợp lí, nếu như không có Thiên lôi đại pháo, hắn ta cũng sẽ không cảm thấy Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ đến vậy đâu.

Nhưng chính vì có Thiên lôi đại pháo, Hứa Thanh Tiêu thế mà vẫn làm như vậy, hắn ta liền cảm thấy Hứa Thanh Tiêu chẳng qua cũng chẳng có gì hay.

Sức mạnh của Thiên lôi đại pháo, Man di bọn chúng đã tận mắt chứng kiến hết rồi.

Nội bộ của bọn chúng cũng từng bàn bạc qua, nếu như gặp phải Thiên lôi đại pháo sẽ xử lí thế nào.

Kết quả sau khi thương lượng mọi người đều đưa ra một phương án duy nhất, không được tập hợp đại quân, tránh xa khỏi Thiên lôi đại pháo, nhiệm vụ đầu tiên chính là tìm vị trí của Thiên lôi đại pháo, sau đó phá huỷ thứ vũ khí giết người này đi.

Trước khi chưa phá huỷ được nó, tuyệt đối không thể lấy cứng đối cứng được.

Đây chính là con đường mà trên dưới Man di cùng chọn.

Thế mà Hứa Thanh Tiêu vẫn muốn tiếp tục tập hợp đại quân, rõ ràng không thèm để tâm đến Thiên lôi đại pháo.

Đây là xem thường.

Mà lỗi lầm lớn nhất của người dùng binh, chính là xem thường kẻ địch.

Một khi khinh địch, chính là đã thua mất một nửa.

“Truyền quân lệnh của ta, ba quân tập hợp.”

Nghĩ tới đây, đại tướng quân Đồ Lỗ cất giọng, hắn ta muố cho ba quân tập kết.

“Đại tướng quân, sao đột nhiên lại tập kết vậy, trước mắt đã có hai mươi vạn đại quân Man di tập hợp ở Thiên Lang sơn rồi, vẫn còn mười vạn đại quân nữa đang gấp rút đuổi đến, nếu như tập hợp thêm binh mã, đối với Man di chúng ta, cũng không phải chuyện gì tốt.”

Có người lên tiếng, khuyên ngăn đại tướng quân Đồ Lỗ, cho rằng ba mươi vạn đại quân như vậy đã đủ rồi.

Chương 1343: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (4)

Nhưng đại tướng quân Đồ Lỗ lại lắc đầu, trong quân doanh, hắn ta tỏ ra vô cùng tự tin.

“Ta đã nắm được tính cách của Hứa Thanh Tiêu rồi.”

“Hôm nay hắn dám nói một câu trận đầu coi như trận kết, cũng có nghĩa là Hứa Thanh Tiêu có niềm tin tuyệt đối.”

“Trận chiến thuộc quốc của Đại Ngụy, khiến hắn ta tích được sự tự đại quá cao, cho nên hắn muốn dùng trận đầu tiên nâng cao quân tâm.”

“Tăng cao sĩ khí Đại Ngụy, cho nên mới tập hợp trăm vạn binh mã.”

“Chính thức khai chiến, cũng không cần tới nhiều binh mã như vậy, Hứa Thanh Tiêu chính là vì muốn rêu rao mà thôi, chúng ta cũng phải khiến cho hắn buông bỏ cảnh giác.”

“Nếu như đại chiến ba ngày sau, Đại Ngụy có trăm vạn binh mã, mà chúng ta chỉ có ba mươi vạn đại quân, sẽ khiến đối phương nghi ngờ.”

“Bọn chúng đông người, hiệu quả của Thiên lôi đại pháo càng lớn, chúng ta chỉ cần khiến bọn chúng càng ngạo mạn càng tốt, tốt nhất là tất cả bọn chúng đều xem thường chúng ta, cứ như vậy, trận chiến này, có thể tiêu diệt được ba mươi vạn, bốn mươi vạn, thậm chí là năm mươi vạn kẻ địch.”

“Nếu như đến ông trời cũng đang giúp chúng ta, nói không chừng có thể giết được trăm vạn đại quân đó.”

“Nếu thực sự là như vậy, Man quốc, một trận phong thần.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ càng nói càng kích động, càng nói càng hưng phấn.

Sau khi mọi người nghe xong, cũng không nhịn được mà kích động cùng hưng phấn, nhưng cũng có người thấy không ổn.

“Nhưng, nếu lỡ như đây là kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu thì sao?”

“Thuộc hạ từng nghe nói tên Hứa Thanh Tiêu này, quỷ kế đa đoan, chắc là hắn sẽ không khinh địch như vậy chứ?”

Có người lên tiếng, hoàn toàn cảm thấy Hứa Thanh Tiêu sẽ không khinh địch thế này.

Nhưng lời này vừa dứt, đại tướng quân Đồ Lỗ liền lắc đầu.

“Không, không phải Hứa Thanh Tiêu khinh địch, mà là người đời không biết Thiên lôi đại pháo rốt cuộc mạnh đến mức nào.”

“Nếu như đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy, các ngươi thử nghĩ mà xem, trước khi có sự xuất hiện của Thiên lôi đại pháo, nếu các ngươi là thống soái của Đại Ngụy, các ngươi sẽ làm thế nào?”

Đại tướng quân lại không nghĩ rằng đây là âm mưu quỷ kế của Hứa Thanh Tiêu.

Bởi vì Thiên lôi đại pháo là mấu chốt, nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu khinh địch là Thiên lôi đại pháo, không ai biết được rốt cuộc Thiên lôi đại pháo là thứ gì.

Nhưng sức mạnh của thứ này chính là mạnh, nếu chưa tận mắt chứng kiến, tuyệt đối sẽ không biết Thiên lôi đại pháo đáng sợ đến mức nào.

Hơn nữa Man quốc có tới hai mươi quả Tam phẩm đại pháo lận, chỉ cần có thể toàn diện ngắm chuẩn vào tướng sĩ Đại Ngụy, thực sự có khả năng có thể toàn diệt quân địch.

Tất nhiên khả năng này rất nhỏ mà thôi, dù sao tướng sĩ Đại Ngụy dù có là một đám đầu sắt, nhưng cũng không có nghĩa là bọn chúng là một đám đần.

“Đại tướng quân, chuyện này hay là ngài cứ báo một tiếng với bệ hạ đi, nói cho cùng chuyện này cũng liên quan rất lớn.”

Đối phương cũng công nhận với những suy luận của đại tướng quân Đồ Lỗ.

Nhưng vấn đề là tập kết tam quân, bắt buộc phải có ý chỉ của bệ hạ, nếu không thì vẫn có rất nhiều nguy hiểm đang chờ.

Người đang phản đối này nhưng lại chẳng khiến đại tướng quân Đồ Lỗ nổi giận, điều này rất bình thường, trong chiến tranh, nhất định phải có người cảm thấy ngược lại với những người khác, bất cứ nguy cơ nào cũng phải được liệu đến.

Nói thế nào đi nữa thì chỉ một chút không cẩn thận, có thể sẽ có hàng ngàn người hoặc thậm chí hàng vạn người vì đó mà chết.

“Ngũ hoàng tử điện hạ, ngài giúp ta viết một phong thư, gửi đến bệ hạ, tóm tắt lại tình hình hiện tại, để bệ hạ quyết định đi.”

Đại tướng quân Đồ Lỗ nói như vậy.

Để ngũ hoàng tử làm việc này.

Người kia gật đầu, cũng không nói nhiều, lập tức đi viết thư.

Đợi lúc ngũ hoàng tử đi viết thư.

Đại tướng quân Đồ Lỗ nhìn về sa bàn, trong mắt tràn ngập sự lạnh lẽo.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

Đây chính là suy nghĩ trong lòng đại tướng quân Đồ Lỗ.

Khoảng sau gần nửa canh giờ.

Hoàng thất Man di có lời hồi đáp.

Đồng ý với quan điểm của đại tướng quân Đồ Lỗ, nhưng trăm vạn đại quân vẫn có chút không thoả đáng, tạm thời quyết định xuất ra bảy mươi vạn đại quân, giữ lại ba mươi vạn quân trấn thủ Man di.

Thân là hoàng đế, tự nhiên có điều phải suy nghĩ, không phải chỉ cố kị mỗi Đại Ngụy, có đôi lúc cũng là đề phòng đại tướng quân Đồ Lỗ có ý khác.

Đưa ra bảy mươi vạn đại quân, cũng đã là tín nhiệm cao nhất rồi.

Cho nên nhận được tin tức, đại tướng quân Đồ Lỗ cũng không nổi giận, ngược lại hiểu rõ ý của Man vương.

Bảy mươi vạn đại quân, cũng đủ rồi.

Đồng thời Man vương cũng thông báo thêm một tin tức khác.

Hai đại vương triều, cùng người âm thầm đứng sau lưng trong bóng tối, có ít nhất hai mươi vị Nhị phẩm cường giả, sẽ gia nhập vào chiến trường, nếu trong trường hợp cần thiết sẽ hỗ trợ bọn chúng, tiêu diệt Hứa Thanh Tiêu.

Giết không tha.

Đây là mật lệnh của Man vương, cũng khiến đại tướng quân Đồ Lỗ tràn đầy tự tin.

Hai mươi vị Nhị phẩm, nếu những người này cũng muốn gia nhập vào chiến trường, vậy liền có thể thu được thành quả cao nhất.

Vào thời điểm mấu chốt, sức mạnh lớn quá đi chứ.

Cứ như vậy.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi.

Hai ngày này, bất kể là Đại Ngụy, hay Sơ Nguyên, hay kể cả Đột Tà, ba đại vương triều bao gồm cả Man di, đều đang thảo luận về chuyện này.

Hai nước đại chiến, một Đại Ngụy vừa mới trở lại thời kì hưng thịnh của mình.

Một Man di vốn đã hiếu chiến, còn có trong tay vũ khí bí mật.

Hai bên đại chiến, tất nhiên khiến cho thiên hạ phải ngó nhìn.

Thiên Lang sơn mạch, hai quân bên nào cũng gọi người, vốn ban đầu trăm vạn đại quân chỉ là một từ để mô tả thôi.

Nhưng hiện giờ, thật sự người ngựa hai bên đã tập hợp được trăm vạn.

Quá sức tưởng tượng.

Toàn bộ Thiên Lang sơn mạch đều là người, hơn nữa người nào cũng là quân tinh nhuệ, mất đi người nào là đáng tiếc

người đó.

Trận đại chiến trước mắt này, được định sẵn rất đặc sắc, cũng được định sẵn sẽ chấn động thiên hạ.

Bất kể là Đại Ngụy thắng, hay Man di thắng, cái giá mà hai bên phải bỏ ra, chỉ sợ đều là những cái giá cực lớn.

Chương 1344: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (5)

Trong quân cơ đại doanh Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu nhìn về phía tướng sĩ Man di không ngừng tăng lên.

Ánh mắt hắn toả ra một sự điềm tĩnh rõ ràng.

Trong đại doanh, có nội gián của Man di, hoặc có thể nói là nội gián của vương triều Sơ Nguyên hoặc vương triều Đột Tà.

Điều này không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Mà biết rõ có nội gián, Hứa Thanh Tiêu vẫn tiếp tục nói ra kế hoạch tác chiến của hắn, chính là vì khiến Man di hiểu nhầm rằng hắn đang khinh địch.

Bây giờ quả nhiên đối phương đã tin rồi.

Trận chiến ngày mai.

Cũng được định sẵn sẽ là một trận đại chiến hết sức đặc sắc.

Đêm khuya.

Chỉ còn chưa đầy bốn canh giờ nữa là đến thời điểm đại chiến sau ba ngày.

Trong khu vực Đại Ngụy.

Hoàng cung vẫn sáng rực.

Binh bộ thượng thư, cùng văn võ bá quan cả triều đều đang đợi chiến cơ từ tiền phương.

Không một ai ngủ được.

Nếu trận chiến lần này thua, đối với Đại Ngụy mà nói, là một nỗi khổ khó chấp nhận được.

Long đỉnh Trung châu không còn nữa cũng coi như thôi.

Không dễ gì Đại Ngụy mới ngày một phát triển không ngừng, cũng chính vì bại trận mà trở về đống tro tàn.

Hơn nữa nếu trận đầu tiên đã bại, liên luỵ kéo theo sẽ càng nhiều.

Nói không chừng, quốc vận Đại Ngụy sẽ lại chìm xuống đáy lần nữa.

Đại Ngụy có thể nghịch chuyển vận mệnh một lần không có gì to tát, nhưng nếu muốn Đại Ngụy lật mình thêm lần thứ hai, thật sự quá khó khăn.

Thậm chí Đại Ngụy có khả năng còn phải cắt đất đền bù các thứ.

Những thứ này đều là hậu quả của thua trận.

Cho nên trên dưới Đại Ngụy đều đang dõi theo trận chiến này, thắng rồi chuyện gì cũng dễ nói, nếu lỡ thua, tất cả mọi chuyện đều khó xử.

Mà trong nhà lao.

Sau khi Hoài Ninh thân vương nghe xong kế hoạch sắp xếp của hai bên, cả người không nhịn được mà cau lại.

“Tại sao hắn lại làm như vậy?”

“Thiên lôi đại pháo, thứ đồ này, không thể nào có chuyện Hứa Thanh Tiêu không biết nó mạnh đến mức nào được.”

“Hắn không phải kiểu người khinh địch như vậy.”

Hoài Ninh thân vương nhăn đầu mày, ông ta không tham gia vào chiến trận, nhưng có thể thông qua phương thức tác chiến của hai quân, đoán ra rất nhiều thứ.

Biết được Hứa Thanh Tiêu tập hợp tam quân, điều này nhất định có vấn đề.

Qua vừa tròn một canh giờ.

Đột nhiên.

Hoài Ninh thân vương mở trừng mắt ra.

“Hắn có vũ khí còn mạnh hơn.”

“Giống với Thiên lôi đại pháo.”

“Sức mạnh rất lớn, mạnh đến mức có thể khiến Hứa Thanh Tiêu tự tin tuyệt đối vào nó.”

Hoài Ninh thân vương đoán ra, cả người ông ta đều tỏ ra vẻ ngạc nhiên.

Đoán được Hứa Thanh Tiêu tại sao lại làm vậy.

“Ha ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha ha, thắng rồi, thắng rồi.”

“bản vương, cuối cùng cũng thắng rồi.”

Trong nhà lao, tiếng cười sảng khoái của Hoài Ninh thân vương vọng lên.

Khiến không ít người cảm thấy tò mò.

Đặc biệt là Quý Nguyên, hắn ta càng không thể nhịn được, nhìn Hoài Ninh thân vương nói.

“Vương thúc, vì sao người lại cười thế?”

Quý Nguyên tò mò hỏi.

Hoài Ninh thân vương không trả lời, mà là hít sâu một hơi, siết chặt nắm đấm, rõ ràng đã vô cùng kích động.

Bởi vì ông ta thắng rồi.

Lần này ông ta nhất định thắng chắc rồi.

“Không đúng, không đúng.”

“Vẫn không thể nói sớm như vậy được.”

“Ta vẫn chưa thắng, bản vương vẫn chưa thắng, đợi có kết quả rồi nói tiếp.”

Hoài Ninh thân vương nghĩ lại vẫn còn rùng mình, ông ta không muốn nói những lời này quá sớm, lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì đúng là sao chổi chuyển thế mà.

Cứ như thế.

Thời gian chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Giờ Dần.

Trời còn chưa sáng.

Hai quân đã đối đầu nhau ở Thiên Lang sơn mạch, tất cả bố trí đều đã được chuẩn bị xong, máy bắn đá loại lớn, đội thiết giáp, đội hậu cần, kị binh, tất cả mọi việc đều đã được chuẩn bị hoàn hảo.

Ở trong Man quốc, đã lắp đặt xong Thiên lôi đại pháo từ xa, một khi chiến tranh bắt đầu, vào khoảng thời gian mấu chốt, bọn chúng sẽ bắn ra một pháo đầu tiên.

"Mở cổng thành."

Cũng chính vào lúc này.

Cùng với tiếng trống trận vang lên, trong Man quốc, cổng thành mở rộng, đại tướng quân Đồ Lỗ đã bước ra, cưỡi trên mình con dị thú, ánh mắt cực kì sắc bén.

Tâm trạng của hắn ta đang hừng hực khí thế.

Nhưng trên mặt vẫn giả vờ bình tĩnh.

Trăm vạn quân giao chiến, trận này đối với các tướng sĩ mà nói, chính là một trận chiến đáng được lưu lại trên sử sách.

Bất kể là ai thắng ai thua.

Đều phải được ghi lại trên sách sử.

Đùng đùng đùng.

Đùng đùng đùng.

Tiếng trống trận như tiếng sấm rền vang lên.

Đến từ Đại Ngụy.

Cùng với tiếng trống như tiếng sấm vang, chúng tướng sĩ vào giây phút này đều sục sôi ý chí.

Vẫn còn một canh giờ nữa.

Đại chiến sẽ chính thức bắt đầu.

Nó được định sẵn sẽ là một trận đại tử chiến, định sẵn sẽ máu chảy thành sông.

Vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm.

Vương triều Sơ Nguyên, vương triều Đột Tà, đều dùng các loại pháp khí để quan sát trận đại chiến này, chúng không muốn bỏ qua bất cứ một cảnh nào.

“Hứa Thanh Tiêu!”

“Đầu hàng Man quốc, trận này có thể phong ngươi làm Đại Ngụy vương, đây là chỉ ý của Man vương, cho ngươi cơ hội cuối cùng.”

Giọng nói của đại tướng quân Đồ Lỗ vang lên.

Hắn ta thét lên giữa không gian.

Hắn ta muốn Hứa Thanh Tiêu đầu hàng.

“Trận đầu, cũng như trận kết!”

Thế nhưng, đáp lại lời của đại tướng quân Đồ Lỗ, vẫn chỉ có một câu này.

Giống y như ba ngày trước.

Ngay sau đó.

Hứa Thanh Tiêu đứng trước chúng tướng sĩ Đại Ngụy, hắn không dùng kĩ mã, mà đi bộ.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu bước ra.

Người kia cười lạnh.

Trong mắt tràn đầy sự khinh bỉ.

Cũng là một kiểu thương hại.

Đường đường là Bình Loạn vương Đại Ngụy, Á thánh Nho đạo, Nhị phẩm Chí tôn Võ đạo, là một người trong thần thoại, hôm nay lại phải chết trong tay của hắn ta.

Đã vậy đối phương còn hồn nhiên không biết gì.

Thế này sao có thể khiến hắn ta không thương tiếc cho được.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Trận chiến này, ngươi thua chắc rồi.”

Vãn còn chưa đầy nửa canh giờ nữa.

Lúc này, giọng nói của đại tướng quân Đồ Lỗ vang lên.

Hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong giọng nói tràn đầy sự tự tin.

Nửa canh giờ cuối cùng, đã không còn cơ hội xoay chuyển nào nữa.

Tướng sĩ Đại Ngụy không có thay đổi gì, đây là việc đã định sẵn, tất cả kế hoạch đều nằm trong lòng bàn tay, tất cả mọi chuyện, đều đã được quyết định xong.

Chương 1345: Trận Đầu Cũng Coi Như Trận Cuối! Một Pháo Xả Ân Thù! Thiên Hạ Chấn Động! (6)

Nghe thấy giọng nói của đại tướng quân Đồ Lỗ.

Hứa Thanh Tiêu rất điềm đạm, hắn không trả lời.

Cũng chẳng chút thương tiếc gì hắn ta.

Mà là lãnh đạm, vô cùng lãnh đạm, trong mắt của hắn, Man di có chết hết cũng không vấn đề gì.

Có gì phải tiếc chứ?

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Hứa Thanh Tiêu, đại tướng quân Đồ Lỗ cũng không tức giận, mà là cảm thán nói.

“Vương gia Đại Ngụy, Á thánh Nho đạo, Võ đạo Chí tôn, hào quang xoay xung quanh ngươi, có thứ nào không khiến người ta phải cảm thấy hổ thẹn về bản thân đâu.”

“Thứ nào của ngươi cũng khiến cho người ta phải ngưỡng mộ.”

“Nói thật lòng, nếu ngươi là người của Man quốc ta, thành tựu của ngươi, tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở đây.”

“Nhưng đáng tiếc là, ngươi không phải, ngươi giống như một ngôi sao chổi, vừa mới sáng lên đã vụt tắt.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi có biết lỗi lầm lớn nhất của ngươi là gì không?”

Giọng nói của đại tướng quân Đồ Lỗ rất đỗi tự tin.

Hắn ta đã nhận định rằng hắn ta thắng chắc rồi.

Cho nên tranh thủ chiến tranh còn chưa bắt đầu, hắn ta nói mấy câu có được có mất.

“Thật lắm lời.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng cất lời.

Mà người kia cũng không nổi giận, dù sao trong mắt hắn ta, Hứa Thanh Tiêu đã chắc chắn bị diệt, cho dù trận chiến này Hứa Thanh Tiêu không chết đi nữa.

Danh tiếng của hắn ta, cũng sẽ lập tức vang xa ngàn trượng, giống với giết được hắn cũng không khác gì.

“Lỗi lầm lớn nhất của ngươi, chính là chọn đánh với Man di lần này.”

“Hôm nay, sẽ cho ngươi mở mang tầm mắt, sức mạnh của Man quốc.”

Nói đến đây, đại tướng quân Đồ Lỗ phẩy tay.

Ngay lập tức hai quân tách ra làm hai, để chừa ra một con đường trống, đây chính là phạm vị tấn công của Thiên lôi đại pháo.

“Vương gia, cẩn thận.”

Ngay lập tức, chư vị hầu gia ồ ạt lên tiếng, bảo Hứa Thanh Tiêu cẩn thận.

Man di quá bần tiện rồi, ra tay trước hai khắc.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng không trốn tránh.

Mà là nhấc tay lên.

Ngay lập tức, Hạo nhiên văn chung xuất hiện, một khẩu Thần võ đại pháo xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thần võ đại pháo, toàn thân óng ánh ánh kim, một khí xuất hiện, chói mắt giống như vầng thái dương.

Chỉ có điều vào khoảnh khắc Thần võ đại pháo xuất hiện.

Tất cả các thế lực đều trấn động.

Đặc biệt là vương triều Sơ Nguyên, bọn chúng không ngờ tới, thế mà Đại Ngụy cũng có Thiên lôi đại pháo.

Không, đây không phải Thiên lôi đại pháo, nhưng chắc là thứ gì đó không khác mấy.

Đại tướng quân Đồ Lỗ cau mày.

Hắn ta không rõ thứ này là gì, nhưng bất giác sinh ra chút bất an.

Đùng.

Đùng.

Đùng.

Từng tiếng pháo vang lên, từ mười dặm ngoài truyền đến, để tránh tướng sĩ Đại Ngụy đột kích Thiên lôi đại pháo, bọn chúng quyết định lắp đặt ngoài mười dặm, cho dù có phải phá huỷ cổ thành.

Dù sao cũng chẳng phải thành trì của bọn chúng.

Tiếng pháo vang lên, vô cùng đáng sợ.

Man di ra tay trước, không chừa ra bất cứ cơ hội phản ứng nào.

Thế nhưng.

Hứa Thanh Tiêu tích tụ một đạo võ khí, nhập vào Thần võ đại pháo.

Đùng.

Gần như chỉ trong một cái chớp mắt.

Một âm thanh chói tay vọng lên.

Ngay lập tức, đất trời đảo điên.

Vốn bầu trời ngàn dặm đang trong xanh, vào giây phút này ngay mây mù lập tức cuồn cuộn.

Sức mạnh lôi đình khủng khiếp, từ trong Thần võ đại pháo bắn ra.

Thiên lôi giết đến.

Quét sạch phạm vi trăm dặm.

Ánh sáng nóng rực không tả được, cưỡng bức phóng thích bắn ra.

Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy ánh sáng.

Không thấy được bất cứ thứ gì.

Đại địa chấn động.

Núi trời xoay vần.

Ánh sáng, bao phủ khắp mọi thứ.

Tướng sĩ Đại Ngụy đều nghệch cả ra, bị chấn động đến đờ ra.

Mà tướng sĩ Man di, muốn ngơ ra cũng không có tác dụng gì.

Bọn chúng trong ánh sáng, biến thành cát bụi.

Đặc biệt là đại tướng quân Đồ Lỗ vừa rồi tự tin không ai sánh bằng, kị giáp trên người hắn ta toả ra ánh sáng đáng sợ, muốn ngăn cản Thần võ đại pháo, nhưng cuối cùng vẫn là ba ba trong rọ.

Cứ như bị một vầng thái dương bắn qua người.

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Từ mặt Bắc Thiên Lang sơn mạch, một chùm sáng đáng sợ, quét sạch ba trăm dặm.

Toàn bộ khu vực ba trăm dặm.

Đại địa chấn động, đứng xa ngàn dặm cũng có thể nghe thấy được âm thanh đáng sợ này.

Mà trên chiến trường, chùm sáng này vẫn toả sáng rất lâu.

Thực sưn giống như một vầng thái dương.

Óng ánh loá mắt.

Từ trên trời cao rơi xuống.

Đại địa nứt vỡ, sông núi sục sôi, ngoài phạm vi trăm dặm, có một dòng sông bị sấy khô ngay lập tức.

Mà trong khu vực ánh sáng, bảy mươi vạn đại quân, lập tức hoá thành mây khói, bọn chúng đến cơ hội nói chuyện cũng không có, thậm chí đến thời gian để suy nghĩ cũng chẳng còn.

Cứ như vậy mà tử trận.

Liên tiếp kéo dài suốt một khắc đồng hồ.

Ánh sáng mới dần tan đi.

Trên chiến trường, trăm vạn tướng sĩ Đại Ngụy, vẫn khó mở được mặt ra như cũ, đặc biệt là những tướng sĩ đứng hàng đầu, mắt họ khẽ trào máu, có điều không phải đã mù, mà là bị loại ánh sáng này làm mắt bị tổn thương, cần phải chữa trị trong một thời gian.

Nhưng các thế lực trong thiên hạ, đang quan sát trận chiến này.

Đại Ngụy, Sơ Nguyên, Đột Tà, Man quốc, Đông châu, Tây châu, Bắc châu, Nam châu, đều đang quan sát trận đại chiến này.

Sử dụng các loại pháp khí để quan sát.

Sau khi ánh sáng biến mất.

Tất cả mọi người đều dại ra.

Không ai nói nổi lời nào.

Một cái hố trông đáng sợ xuất hiện, sâu ít nhất mười trượng trên mặt đất, khói đen mịt mù, chỗ nào cũng chỉ có đất khô cằn.

Mà bảy mươi vạn đại quân của Man di.

Đều bốc hơi thành mây khói.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ còn sót lại không đến mấy người.

Tộng cộng có bốn người, là Nhị phẩm Cường giả, còn có ngũ hoàng tử, trên người hắn ta có cực phẩm kị giáp bảo vệ.

Mới giữ được một mạng.

Nhưng bốn người này, nay cũng đã trọng thương, bọn chúng chưa chết, nhưng cũng đã bị thương rất nghiêm trọng.

Kết cục sẽ càng thảm hơn.

Yên tĩnh.

Chìm trong yên tĩnh.

Một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Không ai biết phải nói thêm gì, cho dù là triều đường của Đại Ngụy, mọi người cũng không biết phải nói gì mới phải.

Đột nhiên.

Vương triều Sơ Nguyên.

“Là Nhất phẩm Thiên lôi đại pháo.”

“Không thể nào.”

“Điều này là không thể nào.”

Vào lúc này.

Một giọng nói vô cùng rối bời vang lên.

Chương 1346: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (1)

Kinh ngạc.

Sửng sốt.

Yên tĩnh.

Im lặng như tờ.

Giờ khắc này, toàn bộ thế lực trên toàn thiên hạ đều trợn tròn mắt.

Một màn mới nãy được bọn họ tái hiện lại bằng đủ loại pháp khí.

Là một chùm hào quang.

Ánh sáng còn sáng chói hơn cả mặt trời.

Ánh sáng cắt ngang ước chừng ba trăm dặm, dễ dàng như đẽo gỗ mục.

Đây là cảnh tượng khủng bố gì đây!

Trong vòng ba trăm dặm đều là đất khô cằn, toàn bộ kiến trúc đều hóa thành hư vô, bảy mươi vạn đại quân Man tộc còn chưa kịp nói một câu đã chết trong trận đạn nạn này.

Trận chiến này.

Xứng đáng được phong thần!

Từ trên xuống dưới vương triều Đại Ngụy ồ lên, trận chiến này, các quận đều có nhân vật lớn để ý tới. Bọn họ thời thời khắc khắc theo dõi sít sao.

Nhờ vào pháp khí, cho dù cách nhau cả vạn dặm cũng có thể nhìn thấy được chiến trường.

Vốn tưởng rằng là một trận đại chiến xưa nay chưa từng có, nhưng không ngờ tới Hứa Thanh Tiêu lại dùng vũ khí bí mật trực tiếp tiêu diệt bảy mươi vạn đại quân Man tộc.

Là bảy mươi vạn đại quân đó.

Đây là khái niệm gì?

Trăm vạn đại quân Man tộc, cụ thể cũng đã tiêu phí lượng lớn thời gian và tinh lực, đằng sau còn có không ít công lao của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Nói câu khó nghe là bảy mươi vạn đại quân, cho dù người dẫn đầu là một con lợn thì xâm lược Đại Ngụy cũng là một lần chuyển kiếp.

Cho dù là một con lợn mang binh xâm lược Đại Ngụy, thương vong ít nhất cũng là trăm vạn trở lên, chí ít là mấy trăm vạn.

Mối nhục Tĩnh thành, thương vong vô số, xác chồng như núi, bá tính thiệt mạng cũng vượt qua con số trăm triệu.

Lúc ấy có trăm vạn nhân mã, mà lần này là bảy mươi vạn đại quân, số lượng cũng xấp xỉ như vậy.

Bảy lần Bắc phạt, tướng sĩ Man tộc bị tiêu diệt cũng xấp xỉ bảy mươi vạn.

Nhưng Đại Ngụy cũng đã phải trả cái giá cực kỳ thảm khốc.

Nhưng hiện tại, Hứa Thanh Tiêu vừa ra mặt đã tiêu diệt một hơi bảy mươi vạn đại quân, điều này quả thực là kỳ tích.

Ồ không! Không phải là kỳ tích, là thần tích!

Thế nhân sục sôi, trận chiến này của Hứa Thanh Tiêu không chỉ khiến Man tộc chết lặng mà càng làm cho người trong thiên hạ trợn tròn mắt.

Toàn bộ Đại Ngụy đều đang chú ý đến trận đại chiến này. Đây là một đại nạn chưa từng có trong lịch sử, nhưng không ngờ rằng lại dùng loại phương pháp này để giải quyết.

“Đại Ngụy thắng rồi.”

“Hứa thánh uy vũ.”

Cuối cùng, từ một giọng nói vang lên rồi truyền ra bên ngoài.

Các bá tánh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể thấy cảnh tượng chiến trường ít nhất cũng là cấp bậc phủ quân.

Đa số bá tính đều đang chờ đợi tin tức.

Nhưng sau khi tin tức truyền ra.

Mọi người cũng có chút ngỡ ngàng.

Còn chưa đánh mà đã thắng rồi?

Đa số người dân đều không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng có ai đó đã lập tức lên tiếng cho hay đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là sau khi kể xong, người dân lại choáng váng lần nữa. Suy cho cùng, bọn họ không có tận mắt nhìn thấy nên không thể hiểu, không thể đồng cảm được.

Muốn làm cho bá tính thật sự tin tưởng vẫn phải cần thời gian.

Nhưng mà, trong triều đình Đại Ngụy mới là đặc sắc.

Lục bộ thượng thư.

Các vị quốc công liệt hầu.

Toàn bộ đều há hốc mồm.

Thậm chí ngay cả nữ đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc không gì sánh kịp.

Một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu quả thực giống như Ma Vương giáng thế.

Quá hung mãnh rồi!

Bảy mươi vạn đại quân, bất luận đổi thành bất kỳ ai nghênh chiến cũng phải bài binh bố trận hồi lâu.

Nói thật, đối với sự tập kích của Man tộc, Đại Ngụy cũng rất nóng ruột.

Đặc biệt là Binh bộ.

Hành binh đánh giặc, quan trọng nhất là lương thảo, sau đó là mưu kế. Lương thực Đại Ngụy không thiếu, nhưng chiến sách còn chưa thảo luận xong.

Hiện giờ Binh Bộ viết chiến sách mấy đêm liền, đã suy diễn cho tình huống chiến cục tệ nhất và tốt nhất.

Bảy mươi vạn đại quân sẽ ra tay như thế nào rồi sẽ tiến công ra sao, có thể sẽ phát sinh cái gì không thể phát sinh cái gì đều phải viết hết vào, sau đó bắt đầu tính toán kỹ càng.

Bảo đảm mặc kể phát sinh bất kỳ tình huống gì, Đại Ngụy cũng phải có biện pháp đối phó.

Đây là tác dụng của Binh Bộ.

Nhưng Man tộc không cho thời gian, nói đúng ra là không cho đủ thời gian.

Cho nên, trận chiến này, bên áp lực lớn nhất chính là Binh Bộ.

Mà những người khác tuy không có áp lực như Binh Bộ, nhưng cũng biết ý nghĩa của trận này là gì.

Bọn họ không cầu có thể thắng lớn, chỉ cầu hoà nhau là được.

Bởi vì Đại Ngụy hiện tại không thể chiến tranh toàn diện, nếu không thì sẽ rước tới rất nhiều phiền toái.

Nhưng điều khiến cho bọn họ không ngờ tới chính là:

Hứa Thanh Tiêu vừa ra mặt một cái đã diệt sạch bảy mươi vạn đại quân Man tộc, điều này quả đúng là thần tích!

“Lão phu nói rồi mà, vì sao Thủ Nhân tẩm ngẩm tầm ngầm, thì ra là hắn muốn tiêu diệt đại quân Đại quân Man tộc trong một lần!”

Giọng nói của An Quốc Công vang lên.

Ông ta nắm chặt tay, nhìn về phía kính thiên văn trên vùng trời của triều đình, ánh mắt tràn ngập sự kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Một hơi tiêu diệt bảy mươi vạn đại quân Man tộc, thân là quốc công, ông ta sao lại không mừng? Sao lại không nhiệt huyết sôi trào chứ?

Đồng thời, ngay khoảnh khác này ông ta cũng hoàn toàn hiểu rõ, trước kia Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đang làm cái gì.

Đại Ngụy đã sớm biết chuyện Man tộc muốn xâm lược.

Nhưng không chọn phòng bị, ngược lại còn mặc chúng xâm phạm. Khi bắt đầu An Quốc công cho rằng Hứa Thanh Tiêu

lần này là muốn bắt ba ba trong rọ.

Chẳng qua ông ta cảm thấy có hơi bất ổn, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại khăng khăng như thế, ông ta cũng không còn cách nào.

Hiện tại, ông ta đã hoàn toàn hiểu rõ ý tưởng của Hứa Thanh Tiêu là như thế nào.

Đây không phải bắt ba ba trong rọ, đây là dụ địch thâm nhập, một lưới bắt hết!

Quả nhiên là thế.

Man tộc tập kích qua, tàn sát mấy chục vạn bách tính tay không tấc sắt, đây là món nợ máu.

Nhưng so với bảy mươi vạn đại quân Man tộc mà nói thì sự hy sinh này là đáng giá.

Bảy mươi vạn đại quân Man tộc đó.

Có thể tàn sát bao nhiêu người dân?

Chương 1347: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (2)

Năm đó, Man tộc xâm lược, cũng có bách tính của một thành cầm đao chém giết, trong tình huống không còn lối thoát đã lựa chọn biện pháp cương trực trinh liệt nhất.

Nhưng kết quả thì sao?

Cả tòa thành bị diệt sạch, tướng sĩ Man tộc tử thương không quá trăm người, hơn nữa đa số là bị thương, chết thật không được mấy người.

Tướng sĩ là tướng sĩ.

Bách tính là bách tính.

Giữa hai bên chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Dĩ nhiên, sự hy sinh của lần này là rất xứng đáng.

Nếu có thể không hy sinh ai thì vẫn là tốt nhất.

Nhưng chiến tranh sao có thể không có người hy sinh chứ?

Hơn nữa, An Quốc công cũng triệt để hiểu rõ nguyên nhân tại sao Hứa Thanh Tiêu không bố trí trước.

Nếu như Hứa Thanh Tiêu bố trí thu xếp xong, Man tộc tất nhiên sẽ lòng sinh cảnh giác. Bọn chúng muốn xâm lược Đại Ngụy, nhưng không hy vọng bản thân mình rơi vào vùng nguy hiểm.

Nói chung là đừng có thấy vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà dốc sức tương trợ thế, nhưng một khi bản thân đã không còn bất cứ giá trị nào nữa thì chỉ sợ hai vương triều lớn này sẽ tiêu diệt Man tộc trước tiên.

Thành thứ bị ruồng bỏ.

Mà đối với Man tộc mà nói, cái gì mới là giá trị?

Trăm vạn tướng sĩ kiêu dũng thiện chiến chính là giá trị lớn nhất của Man tộc.

Vì sao Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà lại cho nhiều tài nguyên như vậy? Nói đi nói lại còn không phải là nhìn trúng sự thiện chiến của Man tộc sao?

Dĩ nhiên, nếu Man tộc phát hiện Đại Ngụy có đề phòng thì nhất định sẽ đoán được thân vương Hoài Ninh đã phản kèo.

Cho dù là Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà bức bách Man tộc xuất chiến, Man tộc nhất định cũng sẽ chọn cách xuất công không xuất lực.

Phái dăm ba vạn đại quân là được.

Lúc đó để người ta dụ dỗ địch nhân vào tròng, Man tộc sẽ không ngu đến mức lập tức tin tưởng.

Cho dù người ta nhượng lại hai mươi tòa thành, chỉ sợ Man tộc sẽ càng thêm hoài nghi.

Nói thẳng ra là 'không nỡ bỏ con sao bắt được sói'.

Kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu là làm một mẻ, khoẻ cả đời.

"Bình Loạn Vương uy vũ!"

Trong triều đình Đại Ngụy, giọng nói Trương Tĩnh vang lên.

Ông ta nắm chặt nắm đấm, mặt mũi đỏ bừng, không nhịn được hô một tiếng Bình Loạn Vương uy vũ.

Vừa hô xong, chúng thần trong triều đình cũng không nhịn được siết chặt nắm tay.

"Hứa Vương gia đúng là con của thần tiên, vậy mà có sát khí khủng khiếp như vậy. Ta vốn tưởng rằng trận chiến này ít nhất phải kéo dài nửa năm."

"Không ngờ rằng một chiêu chế địch của Hứa Vương gia khủng bố như vậy a!"

"Trời phù hộ Đại Ngụy, trời phù hộ Đại Ngụy, trời phù hộ Đại Ngụy ta a!"

"Sau trận chiến này, thế gian không còn Man tộc nữa."

“Ha ha ha ha, chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ.”

“Bệ hạ, sát khí này gọi là gì ạ? Vì sao uy lực lại kinh khủng như thế?”

Chúng thần trong triều nhịn không được kinh ngạc hô lên, tán thưởng sự phi phàm của Hứa Thanh Tiêu.

Đồng thời cũng tràn ngập tò mò, không biết vật ấy là cái gì.

Trên long ỷ.

Nữ đế cũng không khỏi hít sâu một hơi, nàng biết Hứa Thanh Tiêu có tự tin tuyệt đối, nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại đáng sợ như thế.

Một chiêu tiêu diệt bảy mươi vạn Đại quân Man tộc.

Chuyện này đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng.

Làm cho nàng có một loại cảm giác không chân thật.

Hiện giờ nghe thấy lời nói của triều thần, Quý Linh cũng không khỏi hít sâu một hơi.

“Đây là đại pháo uy vũ của Đại Ngụy ta chế tạo cho Hứa ái khanh, trở thành Thần Khí hộ quốc của Đại Ngụy.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, Đại Ngụy Bình Loạn Vương, gia phong làm Hộ quốc công, nắm binh quyền tam doanh.”

Nữ đế mở miệng, Đại Ngụy đã đánh thắng trận, nàng không thể không ban thưởng được.

Hứa Thanh Tiêu đã là Bình Loạn Vương, là vương tước, so địa vị thì mạnh hơn quốc công, nhưng tước vị thì không bằng, trừ phi Hứa Thanh Tiêu là hoàng thất, nếu không vương gia khác họ chắc chắn là không bì được với quốc công trong triều.

Đương nhiên thứ này cũng là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí. Mặc dù không cho Hứa Thanh Tiêu xưng vương, cũng không cho Hứa Thanh Tiêu danh xưng quốc công, nhưng toàn bộ Đại Ngụy cũng không có ai dám nói địa vị của mình cao hơn Hứa Thanh Tiêu.

(nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau; mỗi người mỗi

ý)

Ý nghĩa của gia phong là đại biểu cho sự coi trọng của Nữ đế dành cho Hứa Thanh Tiêu.

Hộ quốc công, Bình Loạn Vương.

Đã là vương, lại còn là quốc công, từ xưa tới nay chưa từng có tiền lệ như vậy.

Cho dù hoàng đế có mù quáng tin một người đi nữa thì cả triều văn võ đều sẽ không đồng ý, đặc biệt là Lễ Bộ sẽ lập tức kiến nghị là không hợp khuôn phép.

Nhưng hiện tại, Lễ Bộ thượng thư Vương Tân Chí lại có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Thậm chí, ông không cho rằng Nữ đế làm sai.

Một người đã tiêu diệt tai họa trong lòng Đại Ngụy, công tích bậc này phong thêm một chữ Vương cũng không đủ.

“Bệ hạ, đại pháo thần võ này có thể sử dụng được mấy lần?”

Công Bộ thượng thư Lý Ngạn Long không nhịn được mở miệng hỏi, đối lập với sự vui sướng phấn chấn của những người còn lại, Lý Ngạn Long càng muốn biết được năng lực của đại pháo thần võ này.

Ông ta là Công Bộ thượng thư, tất nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ hứng thú với vũ khí này.

“Việc này, chờ Hứa ái khanh sau khi trở về thì thảo luận tỉ mỉ với chư vị ái khanh đi.”

Nữ đế từ tốn trả lời.

Đề tài liên quan đến đại pháo thần võ này, nàng không muốn nói tiếp, không phải là sợ tai vách mạch rừng, chủ yếu là chính mình cũng không biết gì cả.

Nghe Nữ đế nói như thế, chúng thần cũng không tiện nói gì nữa.

Chỉ là giọng nói của Cố Ngôn đột ngột vang lên.

“Lão phu hiểu rồi.”

“Lão phu cuối cùng đã hiểu rồi.”

Cố Ngôn bỗng nhiên mở miệng khiến cho mọi người có chút tò mò, không biết ông ta đã hiểu cái gì.

Chương 1348: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (3)

Giọng của Cố Ngôn rất nhanh thôi đã vang lên.

“Trước đó Hứa Vương gia đã lập ra năm kế hoạch, không phải còn thiếu gần hai mươi triệu lượng bạc trắng sao?”

“Hứa Vương gia tự tin tràn trề, nhưng lão phu đã suy nghĩ rất lâu, không phải là không tín nhiệm Hứa Vương gia, mà là hai mươi triệu lượng bạc trắng là một con số như thế nào, tin rằng chư vị hẳn rất rõ ràng.”

“Thời gian vài tháng ngắn ngủi, Hứa Vương gia sao có thể có thể gom đủ hai mươi triệu lượng bạc trắng được. Hiện tại lão phu đã hoàn toàn hiểu rõ.”

Cố Ngôn mở miệng, ông ta cuối cùng đã rõ Hứa Thanh Tiêu vì sao dám nói như vậy.

Thì ra là đã sớm khoá mục tiêu là Man tộc.

Lời vừa nói ra, trong triều đình tức khắc lặng ngắt như tờ.

Mọi người bình tĩnh trở lại.

Bởi vì nghĩ kỹ lại, thật đúng là như thế.

Chuyện này có hơi đáng sợ rồi.

Nói cách khác, Man tộc đã sớm trở thành vật trong tay của Hứa Thanh Tiêu.

Chúng thần không nói gì, sự chấn động về Hứa Thanh Tiêu lại tăng lên một cấp.

Mà có một bên còn chấn động hơn cả Đại Ngụy.

Vương triều Sơ Nguyên bị chấn động đến ngu luôn.

“Không, không, chuyện này không thể nào, tuyệt đối không có khả năng.”

“Đại Ngụy không thể nào có đại pháo thiên lôi nhất phẩm được.”

“Đại pháo nhất phẩm chỉ tồn tại trên lý thuyết, chúng ta bí mật luyện chế gần mười năm cũng gần chỉ có thể luyện chế ra đại pháo thiên lôi tam phẩm. Hơn nữa đại pháo thiên lôi tam phẩm này cũng không phải nói luyện được là luyện.”

Công Bộ thượng thư của Vương triều Sơ Nguyên mở miệng, gã giống như điên khùng chỉ vào hình ảnh trong gương, tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Trong ánh mắt là vẻ hoảng sợ và khó có thể tin.

Trong mắt gã không có ai hiểu về đại pháo thiên lôi hơn bọn hắn.

Nói thật, nếu như đối mặt với kẻ địch mà không phải Đại Ngụy, thì theo gã cần gì đại pháo thiên lôi tam phẩm? Đại pháo thiên lôi tứ phẩm là có thể giải quyết được một tòa thành cổ.

Vũ khí như đại pháo này tuy rằng là tứ phẩm, nhưng uy lực bộc phát ra tuyệt đối còn mạnh hơn một võ giả tứ phẩm.

Nguyên nhân rất đơn giản, uy lực của tứ phẩm là đơn lẻ, mà uy lực của đại pháo thì có tính phạm vi.

Nhưng điều không ngờ chính là Đại Ngụy vậy mà lại có đại pháo thiên lôi nhất phẩm.

Chuyện này quả thực khó mà tưởng tượng.

“Đây không phải đại pháo thiên lôi nhất phẩm, tuyệt đối không phải.”

Đột nhiên có người lên tiếng, chỉ vào vật ấy nói như thế.

Đây là Công Bộ thị lang, thần sắc hắn kiên định nói ra lời như vậy.

Vừa nghe xong, toàn triều đều kinh sợ, ánh mắt mọi người không khỏi dừng ở trên người hắn, cho dù là đại đế Sơ Nguyên cũng không khỏi nhìn về phía đối phương.

Đây không phải là đại pháo thiên lôi nhất phẩm, vậy là vật gì?

Nói thật, khoảnh khắc đại pháo thần võ bắn ra, đại đế Sơ Nguyên cũng cảm thấy kinh hoàng.

Lực sát thương quá mức khủng khiếp.

Điều đầu tiên hắn nghĩ đến là: Nếu như đại quân của mình đối mặt với khẩu đại pháo này thì kết cục sẽ như thế nào?

Hắn nghĩ tới vấn đề này, nhưng hắn không dám suy nghĩ tiếp.

Cho dù là Vương triều Sơ Nguyên đụng độ bảy mươi vạn đại quân Man tộc cũng phải hao phí rất nhiều binh lực, bị trì hoãn tiêu hao khí lực.

Nhưng cũng đừng mơ mà sống dễ chịu.

Và dĩ nhiên, đại quân Sơ Nguyên nếu như đối mặt với khẩu đại pháo thần võ này, vậy thì kết cục chỉ sợ cũng là một con ngõ cụt.

Hiện giờ nghe thấy đối phương nói đây không phải là đại pháo thiên lôi nhất phẩm, hắn tất nhiên rất tò mò.

“Bệ hạ.”

“Chư vị đại nhân, không phải vi thần mạnh miệng, mà là uy lực của đại pháo thiên lôi nhất phẩm tuyệt đối không có khả năng mạnh như thế.”

“Từ trong pháp khí có thể thấy được, đại pháo thiên lôi này bắn một phát san bằng gần ba trăm dặm.”

“Đây là khái niệm gì? Chúng ta luyện chế đại pháo thiên lôi, uy lực tam phẩm, nhưng chỉ san bằng được vài dặm, uy lực nhị phẩm nhiều nhất là ba mươi dặm. Cho dù là nhất phẩm, trăm dặm cũng đã cực hạn rồi.”

“San bằng ba trăm dặm, đây là chuyện không có khả năng.”

“Trái với lẽ thường, thần hoài nghi rằng khẩu đại pháo này là giả, trên thực tế là có nhất phẩm ra tay.”

“Hơn nữa mặc dù thật sự có đại pháo thiên lôi nhất phẩm, nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng thích một lần, vượt qua một lần nhất định là nhất phẩm ra tay.”

Hắn lên tiếng, kết luận đây không phải là đại pháo thiên lôi nhất phẩm, mà là có võ giả nhất phẩm đang âm thầm ra tay.

Hắn vừa dứt lời, lập tức khiến cho mọi người ngạc nhiên.

Bởi vì cẩn thận nghĩ lại, thật sự là có khả năng này.

"Nói rất đúng, nhất định là có nhất phẩm ra tay."

"Đại Ngụy không thể nào dẫn trước chúng ta nghiên cứu ra đại pháo thiên lôi nhất phẩm được."

"Cho dù có biết đại pháo thiên lôi, nhưng nguyên vật liệu trong đó Đại giải quyết thế nào?"

"Cho dù Đại Ngụy lấy ra đại pháo thiên lôi nhị phẩm, thần cũng không tin, chênh lệch giữa tam phẩm và nhị phẩm cách xa vạn dặm, độ khó trong đó càng kinh khủng vô cùng."

"Bệ hạ, cái này nhất định là Đại Ngụy đã thủ thuật che mắt."

Quần thần bắt đầu ầm ĩ.

Không phải bọn chúng xem thường người ta, mà là đồ vật Đại Ngụy lấy ra quá siêu phàm.

Thời đại này giống như xã hội nguyên thuỷ, vẫn sinh hoạt theo kiểu bộ lạc, tranh địa bàn là vì phân chia khu săn thú. Như việc ngươi đột nhiên làm ra đại pháo vậy.

Ai mà tin chứ.

Quả nhiên, nghe các triều thần nghị luận không khỏi làm cho Sơ Nguyên đại đế trở nên nghi hoặc.

Cuối cùng, Sơ Nguyên đại đế hít sâu một hơi, hắn không có mù quáng tin tưởng những thần tử này, không phải hắn có bệnh đa nghi, mà là hắn không đủ trình.

Hắn chắc chắn là hy vọng sau lưng Đại Ngụy đã dùng võ giả nhất phẩm, đây chỉ là thủ thuật che mắt mà thôi.

Nhưng nếu không phải thì sao?

Nói thật, Thần Khí như vậy ai mà độ nổi?

Vương triều Sơ Nguyên phái năm trăm vạn đại quân đi qua đó. Dựa theo sức mạnh của khẩu Thần Khí này, có thể sẽ diệt sạch

trong một lần.

Ai độ nổi?

Ai dám đánh cược chứ?

Chương 1349: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (4)

“Truyền lệnh của Trẫm, viết mật hàm cho Đột Tà, bàn bạc việc sắp tới.”

“Tra rõ chuyện hư thực của đại pháo thiên lôi nhất phẩm.”

“Phái binh tới Man tộc, xử lý Man tộc chuyện chiếm hữu tài nguyên phi pháp. Nếu như Man tộc thành thật đồng ý, có thể cho viện binh.”

“Với lại truyền tin cho Đại Ngụy, hòa giải chiến tranh, có thể đàm phán hòa bình.”

Sơ Nguyên đại đế lên tiếng.

Sau khi hắn bình ổn lại tâm trạng, việc đầu tiên là hạ thánh chỉ.

Thứ nhất, trao đổi một chút với Đột Tà nên làm gì tiếp theo.

Thứ hai, tra xem đại pháo thiên lôi là thật hay giả. Hắn càng hy vọng nó là giả hơn, không chỉ hắn mà tất cả mọi người đều hy vọng nó là giả.

Thứ ba, đi Man tộc lấy tài nguyên về, nhân tiện có thể cứu trợ một phen. Dù sao đại pháo thiên lôi nhất phẩm chỉ có thể phóng được một lần, lần thứ hai cần phải đợi thời gian khá lâu.

Trước kia cho Man tộc nhiều tài nguyên như vậy, là vì coi trọng sức chiến đấu của Man tộc, hiện tại Man tộc thua thành thế này rồi, còn tài nguyên tài ngông gì nữa?

Cút qua một bên, mau mau lấy hết đồ trở về.

Thậm chí tài nguyên bản thổ của Man tộc cũng phải lấy về một phần, coi như là bồi thường cho những năm nay.

Cuối cùng, chính là tìm Đại Ngụy hòa đàm.

Man tộc không thể bị diệt, nếu không, giữa ba vương triều lớn sẽ phát sinh một vài vấn đề khác.

Điểm này, cho dù là Vương triều Đột Tà hay là Vương triều Sơ Nguyên cũng không muốn nhìn thấy.

Thậm chí Đại Ngụy cũng không muốn nhìn thấy cảnh này.

Sau khi Sơ Nguyên đại đế truyền hạ ý chỉ.

Vương triều Đột Tà.

Cùng một phương thức, cùng một lý luận, có điều vương triều Đột Tà cũng không cảm thấy rằng Đại Ngụy không thể luyện chế ra đại pháo thiên lôi nhất phẩm.

Dẫu sao chúng cũng không biết đại pháo thiên lôi nhất phẩm khó thế nào, nhưng chúng không tin rằng sức mạnh của đại pháo thiên lôi sẽ khủng bố như vậy.

Bọn chúng cho rằng, đại pháo thiên lôi nhất phẩm không phải giả, nhưng sau lưng nhất định có võ giả nhất phẩm ra tay.

Nếu không, quét ngang ba trăm dặm quá khó tin rồi, căn bản là không có khả năng.

Cho dù là võ giả nhất phẩm dốc hết toàn lực, cũng rất khó làm được kỳ quan này.

Nhưng quan điểm của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều nhất trí. Đầu tiên là trao đổi với vương triều Sơ Nguyên, tra rõ đại pháo thiên lôi là thật hay giả, đoạt lại tài nguyên và hoà giải chiến tranh.

Hai đại vương triều mau chóng phản ứng trở lại. Chấn động thì có đó, nhưng bọn họ cũng rõ chuyện nên làm bây giờ.

Có điều bất luận tốc độ phản ứng nhanh như thế nào, thì sự rúng động trong lòng là không thể che giấu.

Nhưng đối với hai đại vương triều mà nói, bọn họ vừa chấn động, vừa có cảm giác áp bách và khủng hoảng.

Nhưng đối với một số người mà nói, sự xuất hiện của đại pháo thần võ đã gây ra cảm giác áp bách cực lớn.

Một nơi trong rặng núi.

Vang lên một giọng nói.

“Phải lập kế hoạch ngay, không thể trì hoãn được nữa.”

Đại Ngụy.

Thất Tinh Đạo Tông.

Thanh Tịnh đạo nhân đang theo dõi tất cả, sau khi đại pháo thần võ bắn một phát san phẳng ba trăm dặm, hắn chấn động vô cùng.

Sau đó liền cất tiếng.

"Thất Tinh Đạo Tông, rút khỏi Đại Ngụy."

Đây là lời truyền đạt của Thanh Tịnh đạo nhân.

Hắn không có nói thêm lời vô nghĩa nào mà trực tiếp hạ mệnh lệnh này.

Trước đó Hứa Thanh Tiêu đã nói Thiên Địa Văn Cung và Thất Tinh Đạo Tông rời khỏi Đại Ngụy, tuy mệnh lệnh đã hạ xuống, nhưng bọn hắn lấy lý do cần phải chuẩn bị nên vẫn luôn kéo dài thời gian.

Bọn hắn đương nhiên không muốn rời khỏi Đại Ngụy.

Ở trong Đại Ngụy, có thể chia nhau Quốc vận, thì sao nỡ rời Đại Ngụy được?

Hơn nữa bọn hắn cũng biết chuyện Man tộc sắp lược, cho nên cố ý kéo dài.

Hiện tại Man tộc đã bị Đại Ngụy tiêu diệt, bọn hắn còn có tư cách gì nán lại Đại Ngụy?

Thật sự không sợ chết à?

Thiên Địa Văn Cung.

Vương Triều Dương nhìn thấy hết thảy, trong ánh mắt tràn ngập chua xót và không cam lòng.

Hắn cũng đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, một khi Hứa Thanh Tiêu bị đại chiến với Man tộc vướng víu tay chân, hắn tất nhiên sẽ làm mưa làm gió trong lãnh thổ Đại Ngụy.

Nhưng không ngờ Hứa Thanh Tiêu lại giải quyết gọn Man tộc ngông cuồng tự đại chỉ trong một đêm.

Chuyện này đã vượt ngoài dự tính của mọi người.

Lập tức, Vương Triều Dương đốt một cây hương, ngay sau đó tĩnh tâm chờ đợi.

Sau đó có một bóng người xuất hiện.

Vương Triều Dương lập tức trở nên cung kính.

“Tôn thượng.”

“Hứa Thanh Tiêu một chiêu phá địch, con nên làm như thế nào đây ạ? Có phải rời khỏi Đại Ngụy không?”

Vương Triều Dương mở miệng, rõ ràng hắn có chút sợ hãi.

Dù sao kế hoạch đã bị rối loạn hoàn toàn, hắn thật sự không thể nào duy trì sự bình tĩnh được.

Nhưng mà, giọng nói của hư ảnh đó lại khiến cho Vương Triều Dương không khỏi sửng sốt.

“Không cần rời đi, có một cơ duyên cực lớn sắp đến, ở nơi này chuẩn bị chiếm lấy cơ duyên tạo hoá then chốt.”

“Hứa Thanh Tiêu cùng lắm chỉ là may áo cưới cho ngươi mà thôi.”

Giọng nói vang lên, làm cho Vương Triều Dương sững sờ.

Một cơ duyên cực lớn?

Hứa Thanh Tiêu may áo cưới cho mình?

Hắn có chút không tin, nhưng nghe cái khẩu khí này, không tin cũng phải tin.

“Vâng, kính tuân pháp chỉ.”

“Có điều xin hỏi tôn thượng, là tạo hóa gì ạ?”

Trong lòng Vương Triều Dương vốn có hơi sợ hãi tức khắc đã bình tĩnh trở lại.

Ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Người đó nhìn thoáng qua Vương Triều Dương, rồi chậm rãi cất lời.

“Khí vận của Trung Châu.”

Người đó nói như thế, khiến Vương Triều Dương càng thêm hưng phấn.

Rất nhanh hư ảnh đã biến mất, trong mật thất của Thiên Địa Văn Cung.

Vương Triều Dương có vẻ vô cùng kích động, hắn rất kỳ vọng vào tương lai.

Nhưng có người vui cũng có người sầu.

Một phát pháo này của Hứa Thanh Tiêu đã khiến cho thiên hạ sôi trào.

Đối với hầu hết mọi người mà nói thì bọn họ rất chấn động.

Nhưng đối với Man tộc mà nói thì không chỉ là chấn động, mà chủ yếu là càng chết lặng và tuyệt vọng.

Chương 1350: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (5)

Vương thất Man tộc.

Trong Hoàng cung.

Man Vương ngồi trên long ỷ, sắc mặt trắng bệch.

Là cái loại nhợt nhạt thảm đạm.

Toàn bộ Man tộc, tất cả thần tử văn võ đều choáng váng.

Các hoàng tử thì càng sững sờ mà đứng như trời trồng trong đại điện.

Là bảy mươi vạn Đại quân Man tộc.

Là bảy mươi vạn Đại quân Man tộc đó a!

Thế mà lại bị diệt chỉ trong một ngày?

Giờ khắc này, Man Vương hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Toàn bộ hoành đồ bá nghiệp, toàn bộ ý tưởng đều tan thành mây khói ngay tại khoảnh khắc này.

Còn xâm lược Đại Ngụy cái gì nữa.

Đây chính là nói chuyện viển vông.

Trước mắt không bị diệt quốc đã là vô cùng may mắn rồi!

“Chuyện này là không thể nào.”

“Vì sao Đại Ngụy có đại pháo thiên lôi nhất phẩm?”

Có thần tử đột nhiên phản ứng, gào lên.

Hắn không tin hết thảy những chuyện này, lớn tiếng hỏi.

Giọng nói này đã đánh thức tất cả mọi người.

Ai cũng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bọn hắn cũng không muốn thừa nhận Đại Ngụy đáng sợ, nhưng mà sự thật đã chứng minh tất cả.

“Bệ hạ, bại cục đã định, cho dù là nguyên nhân gì cứ để lại rồi bàn sau. Thần sợ rằng Đại Ngụy sẽ diệt Man Quốc ta.”

Trong lúc này, quốc sư Man Quốc lên tiếng. Hắn đã tỉnh táo lại sau màn này, đầu tiên không phải phẫn nộ mắng chửi tại chỗ mà là tìm kiếm một đường sống cho Man Quốc.

“Quốc sư mời nói.”

Man Vương mở miệng, trưng cầu ý kiến của quốc sư.

Quốc sư tạm ngừng một chút, ngay sau đó lên tiếng.

“Bệ hạ.”

“Hiện giờ bảy mươi vạn đại quân của Man Quốc ta đã diệt, nếu tướng sĩ Đại Ngụy xâm chiếm Man Quốc chúng ta thì sẽ là một trận sinh linh đồ thán.”

“Man Quốc cũng sẽ không còn tồn tại, chỉ còn lại ba mươi vạn đại quân, căn bản không thể nào chống lại Đại Ngụy. Cho dù hiện tại đi tập kết những quân còn lại, cộng thêm những quân rải rác cùng lắm cũng chỉ thêm được ba mươi vạn người thôi.”

“Nhưng việc phòng thủ chúng ta vẫn phải làm. Lập tức tập kết ba mươi vạn đại quân trấn thủ ở ngoài cổng thành. Thần cho rằng, khẩu đại pháo thiên lôi nhất phẩm này chỉ có thể bắn được một lần, nếu không thì quá mức nghịch thiên rồi.”

“Phải phòng thủ, chúng ta vẫn phải phòng thủ. Ba mươi vạn đại quân cộng thêm chiến đấu thủ thành, vẫn có thể kiên trì một đoạn thời gian. Đồng thời tập kết thêm binh mã, có thể ngăn chặn hiệu quả thiết kỵ của Đại Ngụy san bằng Man Quốc ta.”

“Mà việc trước mắt bệ hạ phải làm là cầu hòa. Man Vương ngài đích thân cầu hòa, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người khác, thỉnh cầu Đại Ngụy tiếp nhận đầu hàng.”

“Bồi thường bao nhiêu cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể sống sót là được.”

“Rồi sau đó lập tức liên hệ với vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà, bảo bọn họ ra mặt điều giải trận chiến này.”

“Sau đó bảo người quan trọng của Man tộc ta lập tức đến Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên, ngộ nhỡ Đại Ngụy không từ thủ đoạn, vậy Man Quốc ta sẽ hoàn toàn bị diệt vong.”

Quốc sư mở miệng nói ra khốn cảnh hiện giờ của Man Quốc, cùng với những việc Man Quốc cần phải làm.

Đương nhiên hắn cũng cho rằng, đại pháo thần võ của Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể bắn được một lần.

Nghe xong, Man Vương có chút trầm mặc.

Bảo Man Quốc đầu hàng, thật sự hắn rất không cam lòng.

Những thần tử khác cũng có chút không phục.

Nhưng giọng nói quốc sư lại vang lên lần nữa.

“Bệ hạ.”

“Việc đã đến nước này, đừng vướng bận chuyện quá khứ nữa.”

“Hãy mau quyết định đi bệ hạ, bằng không, không còn cơ hội để quyết định nữa đâu.”

Quốc sư lên tiếng thúc giục Man Vương.

Hắn biết Man Vương có chút không cam lòng, dù sao đổi thành ai cũng sẽ không cam tâm.

Bảy mươi vạn đại quân, nói mất là mất, cho dù là giết lợn cũng phải giết nửa tháng đi?

Trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận được, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng không thể chấp nhận thì không thể chấp nhận, sự thật chính là như vậy. Nếu như không mau chóng quyết định, Man Quốc sẽ hoàn toàn biến mất.

“Được, truyền ý chỉ của trẫm, Đồ Lỗ đại tướng quân cấu kết với Ngũ hoàng tử ăn trộm Ngọc tỷ Binh phù, tự tiện xâm lược Đại Ngụy, thần tiên phẫn nộ. Hôm nay ban chết cho hai người, cho nên toàn bộ người liên can bị diệt cửu tộc, chỉ mong cầu hòa với Đại Ngụy.”

Man Vương không cam lòng lên tiếng.

Nói xong lời này, hắn không khỏi hộc máu, một là vì tức giận, hai cũng là vì khó chịu!

Bảy mươi vạn đại quân là hy vọng quật khởi của Man tộc, hiện tại hy vọng này đã hoàn toàn biến mất, bảo hắn không khó chịu sao được?

Máu tươi trào ra.

Các triều thần cũng không biết nên nói cái gì, thậm chí có vài người ngồi bệt xuống đất, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Bọn hắn biết, mình phải trở thành người chịu tội thay.

Rất nhanh, quốc sư đã viết thánh chỉ rồi vội vã gửi đến Đại Ngụy, một phút một giây cũng không nỡ lãng phí.

Nhưng thực mau, bất hạnh tin tức truyền đến.

Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà lập tức gửi thư từ, chỉ trích Man tộc cướp đoạt tài nguyên của hai đại vương triều, yêu cầu Man tộc lập tức bồi hoàn, nếu không quyết không bỏ qua.

Thư từ của hai đại vương triều được chuyển đến ngay lập tức.

Tin tức truyền đến, trên dưới Man tộc đều giận dữ, đặc biệt là Man Vương càng tức đến phát cuồng.

Thời khắc mấu chốt, Man tộc trả cái giá lớn như thế, mà vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà chẳng những không đưa tay viện trợ, trái lại còn giậu đổ bìm leo.

Nhưng giận thì giận, Man tộc hiện tại không dám đắc tội hai đại vương triều này. Nếu như đắc tội, vậy thì càng phiền toái.

Có điều Man tộc không đưa ra hồi đáp trước, mà là chờ đợi Đại Ngụy tiếp nhận đầu hàng.

Tài nguyên mà vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà tài trợ có thể coi như tấm séc, nếu như đưa hết thì Man tộc cũng hết đời.

Mà giờ khắc này.

Dãy núi Thiên Lang.

Đất khô cằn ba trăm dặm, khiến tâm trạng người chấn động.

Chỉ có nhìn thấy tận mắt mới có thể hiểu rõ thứ này khủng bố như thế nào.

Các tướng sĩ Đại Ngụy cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, đôi mắt bọn họ đã đỏ bừng, nước mắt chảy xuống, nhưng vẫn có chừng mực, có thể miễn cưỡng mở mắt ra.

Nhìn đất khô cằn trước mặt, bọn họ chấn động đến mức không thốt nổi một từ.

Chương 1351: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (6)

Ở một góc khác của chiến trường.

Tổng cộng chỉ có mấy người.

Ngoại trừ mấy nhị phẩm không quen biết, chỉ còn lại Ngũ hoàng tử và Đồ Lỗ đại tướng quân của Man tộc.

Trên người hai người đều có dị bảo có thể bảo hộ bọn hắn, dưới lực xung kích khủng bố như thế, bọn hắn không chết cũng tàn.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hai người chủ yếu đều đã vỡ vụn, cho dù thả bọn hắn trở về, trong ba ngày cũng sẽ chết không thể nghi ngờ.

Phụt!

Đại tướng quân Đồ Lỗ phun ra một ngụm máu tươi, mặt mày gã xám tro, tóc cũng cháy sạch, cả người đen nhánh.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu đang ở đằng xa.

Cả người gã đều choáng váng.

Lại nhìn chung quanh, toàn bộ bảy mươi vạn đại quân đều chết sạch.

Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng khó nói nên lời.

Hắn hơi hơi hé miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng hắn không biết nên nói cái gì.

Bảy mươi vạn đại quân đã chết trong tay chính mình.

Vốn tưởng rằng là một trận đại chiến, chính mình sẽ thắng lợi với tỷ số tuyệt đối.

Nhưng chuyện không thể ngờ chính là mình lại trở thành trò cười.

Trận chiến này, Hứa Thanh Tiêu phong thần, mà mình sẽ trở thành chuyện cười thiên cổ.

“Man Quốc đã mất rồi!”

Đại tướng quân Đồ Lỗ hét lớn một tiếng, hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu rồi tự tuyệt ngay tại chỗ, làm vỡ nát tâm mạch của mình.

Mà Ngũ hoàng tử đang theo dõi hết thảy, trong ánh mắt cũng tràn ngập tuyệt vọng.

Ai có thể nghĩ đến kết cục sẽ là như thế này?

Nhưng so với khí phách của Đồ Lỗ đại tướng quân, hắn không làm được.

“Hứa Thanh Tiêu, ta là Ngũ hoàng tử của Man Quốc, ngươi không giết ta, có thể bảo phụ hoàng ta cho ngươi tài nguyên.”

“Man Quốc sẽ đồng ý, phụ hoàng cũng sẽ đồng ý.”

Ngũ hoàng tử mở miệng, trong lúc nói chuyện thì càng phun thêm mấy ngụm máu tươi. Thân thể hắn đã không chống đỡ nổi nữa, sống còn khó chịu hơn là chết.

Nhưng hắn vẫn muốn sống.

Chỉ tiếc.

Ầm.

Hứa Thanh Tiêu giơ tay, trường mâu cực võ trấn ma kính biến hoá, trực tiếp giết chết hắn.

Mà cùng lúc đó, hai võ giả nhị phẩm khác thân đang chịu trọng thương, điều đầu tiên nghĩ đến chính là chạy.

“Muốn chạy sao?”

“Mơ đi.”

Hứa Thanh Tiêu không hề do dự, lập tức đuổi theo, cực võ đại thủ ấn trấn áp, chụp một cái hai người bọn chúng bị áp thẳng lên mặt đất, lún thật sâu vào trong bùn đất.

“Vương gia, đừng giết chúng ta, chúng ta có thể nói hết toàn bộ những gì chúng ta biết.”

Hai người vội vàng xin tha.

Hy vọng Hứa Thanh Tiêu buông tha chúng.

Bọn chúng là nhị phẩm, võ đạo chí tôn, lại càng muốn sống sót.

Phịch phịch.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu không chút dong dài, trường mâu xuyên thủng trái tim của bọn chúng, chết ngay tại chỗ.

Cấp bậc này, ở trong mắt người thường quả thực rất mạnh, nhưng Hứa Thanh Tiêu biết, kẻ thù của chính mình là ai.

Đừng nói là võ đạo nhị phẩm, cho dù là võ đạo nhất phẩm, phỏng chừng cũng không biết bí mật sau lưng là gì.

Bọn hắn cùng lắm chỉ là muốn lừa mình dối người mà thôi.

Có chút nực cười.

Sau khi giết chết hai bọn chúng.

Hứa Thanh Tiêu đưa lưng về phía trăm vạn đại quân, vẻ mặt lạnh như băng nói.

“Truyền lệnh của bản vương, toàn quân xuất kích, san bằng Man tộc.”

“Sau trận chiến này, thiên hạ sẽ không còn Man tộc nữa.”

Hứa Thanh Tiêu cất tiếng, không hề thừa lời vô ích.

Quân chủ lực của Man tộc đã bị mình toàn diệt, dĩ nhiên cứ trực tiếp lao tới, san bằng Man tộc.

Nghe thấy câu nói này, toàn bộ các tướng sĩ không khỏi sửng sốt.

Bọn họ nghe ra được ý của Hứa Thanh Tiêu gì.

San bằng Man tộc, từ nay về sau thiên hạ sẽ không còn Man tộc nữa?

Ý tứ này, bọn họ không thể nào mà không biết, Hứa Thanh Tiêu đã không còn hài lòng khi chiến thắng trận này nữa rồi.

Hắn muốn hoàn toàn tiêu diệt mới thấy thoả mãn.

Làm một mẻ, khoả cả đời.

Toàn bộ tướng sĩ khi nghe xong thì triệt để sôi trào, bọn họ kích động vô cùng, tay cầm trường thương, sự khó chịu trước đó ngay một khắc này đã không còn sót lại gì.

"Chúng ta nghe lệnh."

Chúng tướng sĩ gần như lập tức đáp lại, rồi sau đó trăm vạn đại quân xuất chinh, do các vị Vương hầu thống lĩnh.

Lao thẳng tới hang ổ của Man tộc.

Ầm ầm ầm.

Ầm ầm ầm.

Trăm vạn đại quân đồng thời xuất phát, hiệu quả thị giác cực kỳ khủng bố.

Bọn họ lao băng băng tới đại doanh Man tộc.

Trong nhất thời, đất rung núi chuyển.

Bảy mươi vạn đại quân vừa mới lên sàn đã chết hết, chuyện này đã mang đến cho các tướng sĩ Đại Ngụy sự tự tin cực lớn.

Mọi người xông qua đó.

Biên giới Đại Ngụy cách Man tộc chưa tới một trăm dặm.

Vượt qua nữa chính là lãnh thổ của mình, chỉ có một trăm dặm, chưa đến hai khắc.

Thiên quân vạn mã phi băng băng.

Hứa Thanh Tiêu cũng đang nhanh chóng lao tới chiến trường.

Mà cùng lúc đó.

Thủ đô Đại Ngụy.

Từng giọng nói liên tiếp vang lên.

"Báo!"

“Bệ hạ, Man tộc cầu hòa.”

“Báo!”

“Vương triều Đột Tà đưa tới mật hàm.”

“Báo!”

“Vương triều Sơ Nguyên đưa tới mật hàm.”

“Báo!”

“Đông Châu đế tộc đưa tới mật hàm.”

Từng giọng nói vang lên ở trong đại điện.

Trong triều đình, Nữ đế nhận lấy những bức mật hàm đó.

Nàng mở từng bức ra, rồi nhanh chóng đọc.

Một lát sau, Nữ đế không khỏi giao những bức mật hàm này cho chúng thần.

“Man tộc cầu hòa, Đột Tà và Sơ Nguyên cũng châu đầu vào, Đông Châu đế tộc cũng xen vào hóng hớt.”

“Chư vị ái khanh, Man tộc cầu hòa, nên đồng ý hay là không?”

Nữ đế mở miệng, nàng nhìn về phía mọi người hỏi như thế.

Vừa nói xong, chúng thần ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, sau đó không khỏi bắt đầu nghị luận.

“Bệ hạ, thần cho rằng, có thể chấp nhận đầu hàng, tiếp tục đánh nữa, hai đại vương triều Sơ Nguyên và Đột Tà có lẽ sẽ nhúng tay. Trận chiến này Đại Ngụy đã thắng, hơn nữa đã nhận được thứ nên có rồi.”

“Tương lai của đất nước bách tính đều sẽ được nâng cao lên rất nhiều, trước mắt có thể hoà đàm, yêu cầu đủ loại tài nguyên.”

Người thứ nhất bằng lòng chấp nhận hoà đàm là Trần Chính Nho.

Chương 1352: Cuộc Xâm Lăng Biến Thành Trận Chiến Phòng Vệ! Truyền Quân Lệnh, Diệt Man Tộc! (7)

Trần Chính Nho xem xét chuyện này từ góc độ thừa tướng của Đại Ngụy, hòa đàm là kết quả tốt nhất.

Suy cho cùng cũng không nhất thiết phải đánh tiếp.

Tầm quan trọng cũng không lớn, chi bằng chấp nhận cho Man tộc hoà đàm, yêu cầu vô số tài nguyên là được.

Lãnh thổ, quặng sắt, lương thực, ngân lượng, mấy thứ này đều có thể đòi cống qua.

Đối với Man tộc hiện giờ mà nói, rút cạn máu của chúng, chúng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Đây coi như là đả kích lần hai, từ nay về sau, Man tộc muốn quật khởi thì cơ bản là chuyện không có khả năng.

Nhưng rất nhanh, giọng nói của An Quốc Công vang lên, phủ quyết hoà đàm.

“Bệ hạ, lão thần cho rằng nên cự tuyệt hoà đàm. Man tộc xâm lược Đại Ngụy ta, tàn sát con dân Đại Ngụy ta, đây là nợ máu, hơn nữa những năm gần đây, Man tộc liên tiếp xâm phạm biên cảnh Đại Ngụy ta.”

“Hơn nữa còn nỗi nhục Tĩnh thành, mâu thuẫn giữa hai nước không thể điều tiết. Lần này hoàn toàn có thể thừa thắng xông lên, triệt để đánh bại Man tộc.”

“Nếu không, về sau ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Nói khó nghe là có hai đại vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên ở đây, mười năm sau, ba mươi năm sau, Man tộc chỉ sợ sẽ quật khởi lần nữa.”

“Đến lúc đó thật đúng là gay go.”

“Vả lại diệt Man tộc, toàn bộ tài nguyên không phải đều là của Đại Ngụy chúng ta sao?”

An Quốc Công là võ tướng, đương nhiên ông không chấp nhận hoà đàm. Trước mắt bên mình có ưu thế to lớn thì còn hoà đàm cái lông á.

Hoà đàm, là mọi người đều không muốn tiếp tục tổn thất nữa thì mới hoà đàm.

Có ưu thế lớn như vậy, quỷ mới hoà đàm với ngươi.

Nhưng mà vừa nghe xong, Trần Chính Nho không khỏi tiếp tục mở miệng.

“Lời này của Quốc công là sai rồi, chính là vì có hai đại vương triều ở đây cho nên mới chấp nhận hoà đàm.”

“Hành binh đánh giặc, lão phu không bằng ngài, nhưng quốc gia đại sự, quốc công không bằng lão phu.”

“Thời khắc mấu chốt là phải biết điểm dừng. Đạt được tài nguyên, trở thành người thắng cuộc lớn nhất.”

“Bằng không nếu như hai đại vương triều gia nhập, vậy thì phiền phức rồi.”

Trần Chính Nho lên tiếng.

Ông ta cũng biết Đại Ngụy có ưu thế rất lớn, nhưng vấn đề không phải là ưu thế hay không ưu thế.

Mà nếu cứ tiếp tục như vậy, sự tình sẽ càng phiền toái, lôi kéo hai đại vương triều nhập cuộc thì có chút không tốt lắm.

Hai người đang tranh luận.

Nhưng chính vào lúc này.

Giọng của Trương Tĩnh vang lên.

“Chư vị, không bằng nghe ý kiến của Hứa Vương gia một chút?”

Trương Tĩnh mở miệng.

Lập tức, triều đình yên tĩnh trở lại.

Đúng thật, bọn họ đã quên mất Hứa Thanh Tiêu.

Trước mắt vẫn là không chấp nhận hoà đàm, Hứa Thanh Tiêu có quyền lên tiếng nhất.

Lời này vừa thốt ra, Nữ đế cũng không khỏi gật đầu.

Nhưng ngay lúc này.

Đột nhiên, một tấm thiên chỉ tụ lại ở trong tay Nữ đế.

Đây là thiên chỉ do Hứa Thanh Tiêu đưa tới.

Thật đúng là nói đến là đến.

Tiếp nhận thiên chỉ.

Nữ đế chậm rãi mở ra.

Cả triều văn võ đều đang chờ đợi, tò mò ý kiến của Hứa Thanh Tiêu như thế nào.

Rất nhanh, nữ đế lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn quần thần nói.

“Không cần tranh cái nữa.”

“Không chấp nhận hoà đàm.”

Nữ đế lên tiếng, nói như vậy đấy.

Nghe xong, mọi người đều không khỏi tò mò.

“Bệ hạ, đây là ý gì ạ?”

“Hứa Vương gia chủ trương không chấp nhận hoà đàm sao?”

“Quả nhiên, không nhìn lầm Thủ Nhân, chính là như vậy.”

Trên triều đình, Lục bộ thượng thư ngoại trừ Binh Bộ, năm vị thượng thư còn lại đều ủng hộ hoà đàm.

Nhưng toàn bộ võ tướng không ủng hộ hoà đàm.

Đương nhiên rất để ý đến thái độ của Hứa Thanh Tiêu.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu có thể quyết định nên hoà đàm hay không.

“Vừa rồi chư vị ái khanh đang tranh cãi, Hứa ái khanh đã đánh tới thủ đô Man tộc.”

“Hứa ái khanh muốn san bằng Man tộc.”

“Triệt để xoá sạch tai họa của Đại Ngụy.”

Nữ đế chậm rãi lên tiếng.

Trong phút chốc, trong triều đình nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Thằng nhóc được lắm!

Mọi người đều đang rối rắm có nên chấp nhận hoà đàm hay không, Hứa Thanh Tiêu cũng đã đánh đến cửa nhà người ta rồi?

Vậy còn cãi cái rắm gì nữa.

Mà cùng lúc đó.

Ngoài thủ đô Man tộc, tướng sĩ Đại Ngụy đã đánh tới nơi.

Có điều bọn họ không có đứng chung một chỗ, mà là chia ra hai hàng, chừa lại một vị trí thật lớn ở chính giữa.

Là vị trí giữ lại cho đại pháo thần võ.

Công thành chiến rất khó đánh, cho dù là trăm vạn đại quân xung phong liều chết, dù có công thành thành công cũng phải trả một cái giá cực lớn.

Có đại pháo thần võ, ai còn dần độn đi công thành nữa?

“Hứa Vương gia.”

“Man Vương đã đầu hàng Đại Ngụy, mong rằng Hứa Vương gia chớ nên tức giận, việc này là có hiểu lầm.”

“Ngài phải bình tĩnh.”

“Cổng thành Man Quốc kiên cố dày nặng, chúng ta biết, đại pháo thiên lôi của ngài chỉ có thể bắn được một lần. Không cần như thế, có thể từ từ đàm phán hoà bình.”

“Vương gia, ngài nhất định phải bình tĩnh.”

Tể tướng Man tộc xuất hiện, hắn đứng ở trên cổng thành hô to.

Bọn chúng khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh lại.

Đồng thời cũng có chút sợ hãi, dù sao quốc sư đã suy đoán đại pháo thiên lôi nhất phẩm chỉ có thể bắn được một lần.

Nhưng quỷ mới biết là thật hay giả.

Nếu là giả, vậy thì hắn liền xong đời.

Hơn nữa điều càng khó chịu hơn chính là: Rõ ràng là cuộc xâm lăng, kết quả lại trở thành cuộc chiến bảo vệ, thật khiến người ta nghẹn khuất.

“Mở cổng thành, có thể không trảm bá tính Man tộc.”

Ngay sau đó.

Giọng Lâm Dương Hầu vang lên, hắn ta truyền lại ý tứ của Hứa Thanh Tiêu.

Kêu đối phương mau mở cổng thành.

Sẽ không giết bá tính.

Vừa nghe xong, tể tướng Man tộc thở phào nhẹ nhõm.

Nghe cái ý tứ đó, xem ra quốc sư đoán không có sai.

Nếu như đại pháo thiên lôi có thể phóng được hai lần, thì còn cần dông dài làm gì?

Không chỉ mình thừa tướng Man Quốc.

Trong hoàng cung, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Quốc nội còn có ba mươi vạn thiết kỵ, cộng thêm Man tộc những năm này vẫn luôn tăng cường cho cửa thành, muốn công phá cổng thành Man tộc vẫn là hơi khó đấy.

Có thể tranh thủ ít nhất là một tháng, mà trong một tháng này, Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà tất nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Man Quốc.

Sống rồi!

“Truyền ý chỉ của trẫm, cho Hứa Thanh Tiêu trở về, bổn vương sẽ phái đại thần đi đến Đại Ngụy, gặp gỡ đế vương Đại Ngụy để hoà đàm.”

“Đồng thời nói cho Hứa Thanh Tiêu, Man tộc biết lỗi rồi.”

“Nếu như Hứa Thanh Tiêu không đồng ý, thì hãy sẵn sàng chuẩn bị chiến tranh bất cứ lúc nào.”

Man Vương truyền đạt mệnh lệnh.

Nếu đã có thể tranh thủ thời gian, hắn đã hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Có điều cũng không quá tồi tệ, mà là tự hỏi làm sao để hoà đàm với Đại Ngụy.

Hắn tin, Đại Ngụy sẵn lòng chấp nhận hoà đàm.

Nói cách khác, ba mươi vạn đại quân Man tộc thủ thành vẫn là không thành vấn đề, lần lượt tập kết ba mươi vạn đại quân cuối cùng, cộng thêm hai đại vương triều sẽ cấp viện trợ.

Man tộc vẫn chưa sợ Đại Ngụy.

Cùng lắm chỉ là vạn hạnh trong bất hạnh.

Thế nhưng, khi Man Vương vừa nói xong.

Rất nhanh đã nhận được hồi đáp.

“Trong vòng mười lăm phút, không mở cổng thành, san bằng Man tộc.”

Đây là nguyên văn của Hứa Thanh Tiêu.

Nghe xong, vẻ mặt Man Vương tức khắc trở nên khó coi.

Đã nghẹn một bụng lửa giận, hiện giờ chủ động cầu hòa, thế mà Hứa Thanh Tiêu lại được đằng chân lân đằng đầu, điều này khiến cho hắn cực kỳ khó chịu.

Nhưng khó chịu thì khó chịu, hắn cũng biết mình không thể chọc giận Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ có thể hồi lại rằng:

Khuyên Hứa Thanh Tiêu đừng tức giận, đồng thời nói cho Hứa Thanh Tiêu biết Man Quốc còn có sáu mươi vạn đại quân ở đây. Nếu như ngoan cường phòng thủ thì đối với Đại Ngụy cũng không phải là một chuyện tốt.

Lời này không xem như là uy hiếp, chỉ có thể nói là cảnh cáo.

Đã ăn nói khép nép cầu hòa, chớ có được nước lấn tới.

Sau khi truyền đạt ý tứ qua.

Tướng sĩ Đại Ngụy quả thực yên tĩnh lại.

Làm cho Man tộc trở nên tĩnh mịch trong phút chốc.

Nhưng khi Man Vương chuẩn bị đáp lời chuyện hoà đàm.

Đột nhiên.

Một tiếng sấm sét khủng bố vang lên.

Oành.

Âm thanh này đinh tai nhức óc, khiến trời đất biến sắc.

Hai trăm dặm ngoài cổng thành Man tộc.

Một chùm ánh sáng sáng chói vô cùng, đang hủy thiên diệt địa.

Trong khoảnh khắc này, biên cương dài ngoằng nháy mắt đã hóa thành hư ảo.

Phát thứ hai.

Nổ tung cổng thành Man tộc.

Lại lần nữa khiến thiên hạ sôi trào.

Trong hoàng cung, Man Vương cảm ứng được một bầu không khí nghẹt thở.

Toàn bộ thần tử trong triều bao gồm cả quốc sư, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Đại pháo thiên lôi, thật sự có thể phóng phát thứ hai?

Chuyện này… quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tam đại vương triều, thế lực thiên hạ, đã hoàn toàn choáng váng.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu hung ác tàn nhẫn.

Nhưng không ngờ rằng, Hứa Thanh Tiêu lại không cho Man tộc một cơ hội cầu hoà.

Đây là quyết tâm muốn xoá sổ Man tộc.

“Truyền tin cho nữ đế Đại Ngụy, thỉnh cầu Đại Ngụy đình chiến.”

“Tập kết đại quân, tạo áp lực cho Đại Ngụy.”

“Phái người mau chóng chạy tới chiến trường, thương lượng với Hứa Thanh Tiêu việc đình chiến.”

Đế vương Sơ Nguyên lên tiếng, sắc mặt hắn rất khó coi.

Man tộc không thể chết được, đây là quân cờ quan trọng nhất để kìm hãm Đại Nguỵ.

Cùng lúc đó, đế vương Đột Tà cũng lập tức truyền hạ mệnh lệnh giống như thế.

Nhưng trên chiến trường.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu cũng vang lên.

“Truyền quân lệnh của bổn vương.”

“Diệt Man tộc.”

“Giết!”

Chương 1353: Bốn Khẩu Đại Pháo Nhất Phẩm? Long Đỉnh Trung Châu Sắp Thành Rồi? (1)

Song song với tiếng pháo kinh trời vang lên.

Ánh sáng hừng hực kinh hoàng đó lại lần nữa xuất hiện trong mắt của thế nhân.

Ngoài cổng thành Man Quốc.

Hứa Thanh Tiêu chọn tiến công ngoài hai trăm dặm, cũng không phải là xót thương Man tộc, mà là vì đủ loại bảo vật và người dân Man tộc.

Đại Ngụy hiện nay cần lực lượng lớn xây dựng, có thể làm việc cực nhọc, người Man tộc vừa hay là sức lao động thích hợp nhất.

Đến lúc đó chia nhóm nam nữ, đi làm khổ sai, đây mới là tối đa hoá giá trị.

Nhưng cho dù là thế, trong vòng trăm dặm, biên cương đã hóa thành hư ảo, đất đai khô cằn.

“Chuyện này là không thể nào!”

Trong hoàng cung, Man Vương đã hoàn toàn choáng váng.

Quốc sư thì không nhịn được hét lớn một tiếng.

Ai có thể ngờ đại pháo thiên lôi kinh khủng như thế lại còn có thể phóng được lần hai?

Chuyện này quả thực không tưởng tượng nổi.

Theo lý thuyết, thứ càng mạnh thì hạn chế lại càng lớn, nhưng đại pháo thiên lôi của Hứa Thanh Tiêu lại có thể bắn được phát thứ hai?

“Là nhất phẩm.”

“Chắc chắn là nhất phẩm, bệ hạ, Đại Ngụy bất công, bọn chúng dùng nhất phẩm để tiến công.”

Quốc sư biến sắc, hắn cắn răng lên tiếng, cho rằng là do nhất phẩm ở sau lưng ra tay chứ không phải là thứ gọi là đại pháo thiên lôi nhất phẩm.

“Hiện tại đừng nói cái này nữa, kế tiếp nên làm gì bây giờ?”

Man Vương mở miệng.

Hiện tại hắn mặc kệ có phải do nhất phẩm ra tay hay không, hiện tại Đại Ngụy đã giết tới nơi rồi, nếu như không xử lý cho tốt thì Man Quốc sẽ thật sự tiêu vong.

“Bệ hạ, trước tiên hãy từ quốc lánh nạn đến vương triều Đột Tà, có lẽ còn có một cơ hội sống.”

Quốc sư mở miệng, trước mắt Hứa Thanh Tiêu căn bản là không chấp nhận hoà đàm. Thà như thế chi bằng mau chạy đi, giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt.

Chỉ là, khi nghe xong, sắc mặt của Man Vương trở nên vô cùng khó coi.

Từ quốc?

Đây không phải là nói mình làm vua mất nước sao?

Thân là đế vương, hắn không làm được.

“Bệ hạ, Đại Ngụy hiện giờ phái nhất phẩm chinh chiến, trận này Man tộc ta chưa bại, chỉ cần trốn đến vương triều Đột Tà, hai đại vương triều tất nhiên sẽ lên tiếng ủng hộ Man tộc ta.”

Quốc sư khuyên răn.

Nhưng mà chính vào lúc này, một âm thanh vang lên.

“Báo!”

“Tướng sĩ Đại Ngụy đã giết đến lãnh thổ Man Quốc ta.”

Là giọng nói của lính trinh sát đang tiến vào thông báo.

“Bệ hạ, không còn thời gian suy xét nữa.”

Quốc sư nắm chặt đôi tay, nhìn Man Vương nói.

“Bệ hạ, giữ được rừng không lo thiếu củi đốt.”

“Đúng vậy, quốc sư nói không sai, giữ được rừng thì sợ gì thiếu củi đốt!”

Chúng thần tử mở miệng, khuyên bảo Man Vương mau rời đi.

Nhưng trên thực tế, bọn hắn vẫn suy xét cho chính mình nhiều hơn, dù sao Man Vương nếu như chạy, bọn hắn cũng có thể chạy theo.

Chỉ là dưới tình huống này, Man Vương cuối cùng cũng hít sâu một hơi, nhìn quốc sư nói:

“Quốc sư, đưa hậu nhân của trẫm đi đến Đột Tà. Trẫm - quyết không làm vua mất nước!”

“Cho Đại hoàng tử lên ngôi làm tân vương của Man Quốc, đợi sau khi dưỡng lại tinh thần, tập kết lực lượng thì hãy báo thù cho trẫm.”

“Đi!”

“Dẫn người đi đi.”

“Chư vị ái khanh cũng đi đi.”

Man Vương lên tiếng, hắn đã quyết định.

Bảo hắn trở thành vua mất nước, hắn không chịu, đây là lựa chọn của một đế vương.

Lưu vong tới vương triều Đột Tà, đó là ăn nhờ ở đậu. Thân là đế vương, đương nhiên hắn không chấp nhận được, cũng sẽ không chấp nhận.

Cho nên, thà rằng hắn tử trận ở nơi đây cũng không muốn trở thành vua mất nước.

“Bệ hạ.”

“Nếu như người không đi, vậy thần cũng sẽ không đi!”

Quốc sư Man tộc không nhịn được lên tiếng, hắn sẵn lòng cùng Man Vương vào sinh ra tử.

Mà nhóm quần thần cũng quỳ trên mặt đất, lớn tiếng khóc than, nhưng trong vẻ khóc lóc bi thương này cũng có cả những nhân tố khác.

Man Vương không đi, bọn hắn không thể nào đi.

Chuyện này rất khó chịu.

Dù sao ở lại cũng chết.

“Đi đi.”

“Quốc sư, tương lai của Man tộc đành giao cho ngươi rồi.”

“Chư vị ái khanh, mang theo hi vọng cuối cùng, hãy khắc ghi những khổ cực của ngày hôm nay.”

“Nếu Đại Ngụy thật sự sử dụng nhất phẩm, tuyệt đối không thể tha cho bọn chúng.”

Man Vương lên tiếng, giọng nói vừa dứt, hắn liền đẩy mọi người ra khỏi đại điện, rồi sau đó phong tỏa đại điện, không cho quần thần đi vào.

Trong nháy mắt, nhóm quần thần Man tộc không còn chút kiêng kị gì nữa, bọn hắn vốn là đang làm bộ làm tịch.

Hiện tại Man Vương cũng đã gạt bọn hắn ra ngoài, vậy còn có gì để nói nữa?

Lập tức một đám liền thoát khỏi nơi đây.

Thậm chí có mấy lão cáo già sớm đã thông tri cho gia quyến, chuẩn bị trốn chạy.

Giờ khắc này.

Cách thủ đô hai ngàn dặm.

Khi biên giới bị bắn vỡ, duyên biên phòng thủ hóa thành đất khô cằn, trăm vạn tướng sĩ giống như nước lũ Đại Ngụy liều chết tràn vào, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

“Vương gia có lệnh, người tước vũ khí sẽ không giết.”

“Liều lĩnh phản kháng, giết ngay lập tức.”

Các tướng sĩ Đại Ngụy đang cưỡi liệt mã, trong tay nắm chặt quân kỳ thêu chữ “Ngụy”, hiên ngang đi trên đường.

Bọn họ hét lớn, cũng đang không ngừng kiểm soát người dân Man tộc.

Hứa Thanh Tiêu không có triển khai chính sách tàn sát, điều này rất vô nhân đạo. Thứ hắn muốn diệt chính là tâm của Man tộc, không cần thiết phải tàn sát.

Nhưng cũng không có chuyện thực thi nền chính trị nhân từ. Oan có đầu, nợ có chủ, tướng sĩ Man Quốc xâm lược Đại Ngụy, gây ra đủ loại sát nghiệt, làm ra đủ việc đến thần tiên cũng phải phẫn nộ.

Món nợ này cũng phải để Man tộc bồi thường cho hết.

Suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu rất đơn giản, khống chế người dân Man tộc, khiến bọn họ dốc sức cho Đại Ngụy, đi làm việc cực nhọc, cấp ăn cấp chỗ ở, nhưng trông chừng khắt khe.

Sau đó… không có sau đó nữa.

Chiến tranh chính là như vậy.

Không có gì là đúng sai, cũng không có gì là nhân từ hay tàn bạo, lạc hậu phải chịu đòn, đây là sự thật không thể tranh cãi.

Chủ yếu vẫn là Hứa Thanh Tiêu nắm quyền, nếu như nắm quyền binh theo các quốc công vương hầu của Đại Nguỵ thì còn có việc gì khó?

Chí ít cũng là một đường đẩy ngang, đồ sát một tộc.

Hứa Thanh Tiêu không phải người thích giết chóc, cũng không phải là loại người tàn bạo, mọi thứ hắn làm là để đổi lấy hòa bình chân chính.

Nhất thống thiên hạ, mới có thể kết thúc toàn bộ chiến loạn.

Chương 1354: Bốn Khẩu Đại Pháo Nhất Phẩm? Long Đỉnh Trung Châu Sắp Thành Rồi? (2)

Khi trăm vạn đại quân tràn vào Man Quốc, tất cả huyện phủ quận nháy mắt đã bị khống chế, tướng sĩ Man tộc đã không còn chút năng lực chống cự nào.

Cũng có tướng sĩ Man tộc không muốn sống, nhưng không còn kết quả nào khác, bị tướng sĩ Đại Ngụy chém ngay tại chỗ.

Đại cục đã định.

Kế tiếp cho dù Man tộc có thủ đoạn gì nữa cũng đều là nói suông.

“Cho súng ống đạn dược sự bị mau chóng phong tỏa xung quanh Man Quốc, sắp xếp binh mã ở các tuyến lộ. Bất luận là đào binh hay là lưu dân đều khống chế toàn bộ, kẻ quấy rối, giết chết không luận tội.”

“Kỳ Lân Quân điều ra hai vạn tướng sĩ thất phẩm mau chóng cùng bản vương đi đến hoàng cung Man tộc.”

Hứa Thanh Tiêu truyền đạt từng điều quân lệnh.

Sau khi bàn giao xong.

Bóng dáng hắn đã biến mất tại chỗ, vội vàng đến hoàng cung của Man tộc.

Trăm vạn tướng sĩ của Man tộc đã hoàn toàn tan thành khói bụi, còn lại chính là người trong hoàng thất Man tộc.

Chỉ có hoàn toàn giết sạch hoàng thất Man tộc, như thế Man tộc mới hoàn toàn biến mất, sẽ không còn xuất hiện một Man tộc mới nữa.

Hơn nữa, trong Man tộc còn có một thanh niên, người này có hi vọng thăng lên nhất phẩm.

Đối Đại Ngụy mà nói là sự tồn tại nguy hiểm.

Hắn đi đến hoàng cung, mục đích chủ yếu chính là nhắm vào người thanh niên này.

Ngay sau đó.

Lộ trình hai ngàn dặm, Hứa Thanh Tiêu chỉ mất non nửa một canh giờ đã đến được kinh đô Man tộc.

Chỉ là, khi Hứa Thanh Tiêu đến được kinh đô.

Một âm thanh nổ tung ở trên bầu trời.

"Hứa Thanh Tiêu."

"Vậy mà ngươi lại đi ngược lại lệnh cấm thiên hạ, mời nhất phẩm ra tay, ngươi muốn tìm cái chết sao?"

Song song với tiếng ầm ầm vang lên.

Phía trên bầu trời xanh thẳm, một khối ngọc tỷ xuất hiện, trên khối ngọc tỷ có chân long đang nằm, nó toả ra hơi thở đáng sợ thuộc về đế vương.

Đây là giọng nói của Sơ Nguyên đại đế.

Hắn đứng tại hoàng cung Sơ Nguyên, giọng điệu tràn ngập phẫn nộ.

Phát bắn thứ nhất của Thần Võ đại pháo, hắn cũng không cho rằng đây là võ giả nhất phẩm ra tay. Tuy rằng hắn hy vọng là phải, nhưng thân là đế vương, hắn không thể đưa ra nhận định mang tính phỏng đoán này.

Nhưng mà Thần Võ đại pháo bắn ra phát thứ hai, hắn liền chắc chắn rằng Đại Ngụy đã lén lút phái ra võ giả nhất phẩm quấy nhiễu trận đại chiến này.

Bởi vì để luyện chế ra đại pháo thiên lôi tam phẩm, vương triều Sơ Nguyên cần cách khoảng một canh giờ mới có thể bắn ra phát thứ hai.

Nếu như là nhị phẩm thì phải cần sáu canh giờ.

Còn nếu như là nhất phẩm, ít nhất phải cần mười hai canh giờ trở lên mới có thể bắn ra phát thứ hai.

Mà Thần Võ đại pháo của Hứa Thanh Tiêu cách lần trước mới bao lâu chứ? Nửa canh giờ cũng chưa tới.

Sao có thể là thật được?

Nếu nói sau lưng không có võ giả nhất phẩm ra tay, bọn hắn sống chết cũng không tin.

Nếu không việc này cũng quá khó tin rồi đi?

Uy lực lớn, không giãn cách thời gian.

Ngươi làm thêm ba năm khẩu thì ai đánh lại ngươi chứ?

Cộng thêm Đại Ngụy vốn có hai vị võ giả nhất phẩm, hiện giờ tiên môn cũng trở thành thế lực của Đại Ngụy, vậy chẳng phải là sắp thống nhất Trung Châu sao?

Dĩ nhiên, bọn hắn đã chắc chắn Đại Ngụy đang âm thầm cử nhất phẩm ra, chỉ là không biết dùng cách gì che giấu được khí tức của nhất phẩm.

"Lệnh cấm thiên hạ là nhất phẩm không được xuất chiến."

"Lệnh cấm này, thiên hạ cũng phải tuân thủ. Ma hải xảy ra đại loạn như vậy, Đại Ngụy các ngươi không thương xót người trong thiên hạ, không phái nhất phẩm bảo vệ muôn dân, hiện giờ lại còn chủ động phá hư quy củ này. Hứa Thanh Tiêu, ngươi tội đáng muôn chết."

"Vương triều Đại Ngụy, thiên lý bất dung."

"Hôm nay, nếu như Đại Ngụy dám xâm phạm Man tộc một bước, Trẫm – liền tuyên chiến với Đại Ngụy!"

Rất nhanh, giọng của Đột Tà đại đế vang lên.

Hắn nhục mạ Đại Ngụy không chút nể nang, lấy sự việc trước kia của Ma Vực làm cớ, chính là muốn tuyên chiến với Đại Ngụy.

"Lui binh, nếu không, trẫm lập tức khởi binh đến Đại Ngụy."

Giọng nói của Sơ Nguyên đại đế cũng theo đó mà vang lên.

Hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, trước tiên bảo Đại Ngụy lui binh, sau đó dần dần khiến cho Đại Ngụy phải trả giá.

Dù sao hiện tại ván đã đóng thuyền, chỉ có thể như vậy trước.

Lời của hai đại vương triều vang lên.

Bọn hắn khiển trách Đại Ngụy, răn dạy Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, người trong thiên hạ đều kinh sợ. Mọi người đều nghi ngờ, kỳ thực cũng không hiểu, Đại Ngụy rốt cuộc đã phái ra nhất phẩm, hay là thật sự có đại pháo nhất phẩm thiên lôi.

Đa số người đều cho rằng Đại Ngụy bí mật phái nhất phẩm, chỉ là thủ đoạn rất cao minh, không hề bại lộ một chút hơi thở nào.

Sự áp bức kinh khủng ập tới.

Hai khối ngọc tỷ xuất hiện ở trên vòm trời, toả ra hơi thở cuồn cuộn đáng sợ, hóa thành lực lượng vô hạn nhào qua áp chế Hứa Thanh Tiêu.

Đây là ý chí của hai đại vương triều.

Bọn hắn cực kỳ phẫn nộ.

Hai đại vương triều ra mặt, ngăn chặn Đại Ngụy xâm lược. Khí tức đế vương cuồn cuộn ngất trời, giống như là đại dương mênh mông tràn vào Man Quốc, áp chế Tướng sĩ Đại Ngụy.

Vòm trời mây đen dày đặc, sấm sét ầm ầm, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

Giống như là tận thế vậy.

Đây là sức mạnh của quốc vận.

Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên thật sự nổi giận rồi.

Đã thoả thuận là không thể phái ra nhất phẩm, kết quả lại chơi chiêu này, sao không khiến người ta phẫn nộ được?

Nhìn thiên uy khủng khiếp.

Trái lại Hứa Thanh Tiêu có vẻ bình tĩnh.

“Toàn quân nghe lệnh.”

“San bằng Man tộc.”

Đây là lời hồi đáp của Hứa Thanh Tiêu, không đếm xỉa đến uy hiếp của hai đại vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên, vẫn để cho

tam quân xuất kích.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi thật sự cuồng vọng như thế?”

“Đại Ngụy sử dụng nhất phẩm là đã phá hư quy củ. Nếu như ngươi còn làm thế nữa, sau này tất cả những sai lầm sẽ do một mình ngươi gánh vác.”

Sơ Nguyên đại đế lên tiếng, giọng nói lạnh như băng.

Chương 1355: Bốn Khẩu Đại Pháo Nhất Phẩm? Long Đỉnh Trung Châu Sắp Thành Rồi? (3)

“Hứa Thanh Tiêu, việc này đã không còn tới phiên ngươi xử lý, nếu còn tiếp tục ngang ngược như thế, có tin trẫm ban chết ngươi hay không?”

Đột Tà đại đế cũng lập tức mở miệng, hơn nữa còn dùng đến hai chữ ban chết.

Bọn hắn vẫn coi khinh Đại Ngụy như cũ.

“Đại Ngụy không hề dùng nhất phẩm. Các ngươi nói dùng là dùng sao?”

“Còn nữa, Man tộc xâm lấn Đại Ngụy ta, tàn sát bá tính, hai vị không ra mặt nói một câu. Hiện giờ Man tộc đã thành bại cục, lại xuất hiện gây ồn ào?”

“Chẳng lẽ Man tộc xâm lược Đại Ngụy ta, chính là ý của hai vị?”

Hứa Thanh Tiêu đứng dưới hư không, giọng điệu bình tĩnh.

Hắn chỉ trích song đế, không hề có chút gì gọi là sợ hãi.

“Cuồng vọng.”

“Tự mình tìm chết.”

Âm thanh của song đế vang lên, trong phút chốc, thiên uy khủng bố lập tức trút xuống dưới giống như Hoàng Hà, thoạt nhìn hung mãnh vô cùng.

Đế uy tràn ngập.

Giờ khắc này, tại vương triều Đại Ngụy, giọng của Nữ đế cũng đồng thời vang lên.

“Đại Ngụy chưa từng phái ra nhất phẩm.”

Đây là ý của Nữ đế, cũng là thái độ của nàng.

Trong phút chốc, quốc vận Đại Ngụy khủng khiếp lại tăng cường ở xung quanh Hứa Thanh Tiêu, ngăn cản sự áp bức đáng sợ này.

“Không hề phái ra nhất phẩm? Thật sự là nực cười.”

“Đại pháo thiên lôi dù cho là nhất phẩm cũng cần giãn cách thời gian. Thứ này căn bản không phải là đại pháo thiên lôi nhất phẩm, mà là do nhất phẩm ở sau màn ra tay.”

“Uy lực này cũng chỉ có nhất phẩm mới có thể đạt tới.”

“Nếu không, thế gian này đào đâu ra Thần Khí đáng sợ như vậy?”

Sơ Nguyên đại đế lên tiếng, bọn hắn từng nghiên cứu đại pháo thiên lôi, nhất phẩm có mạnh đi nữa cũng không đạt được đến trình độ này.

“Nực cười.”

“Vương triều Sơ Nguyên có đại pháo nhất phẩm không?”

“Nếu như không có thì dựa vào đâu mà nói đại pháo nhất phẩm của Đại Ngụy không có uy năng như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lạnh giọng mở miệng.

San bằng Man tộc, tiện thể chấm dứt với hai đại vương triều luôn. Dĩ nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng không để tâm nhiều lắm.

Hoà đàm hay không hòa đàm gì chứ.

Hiện giờ không có chuyện hoà đàm, cho nên cũng không cần nể tình.

“Đừng có ở chỗ này già mồm át lẽ phải nữa.”

“Nếu thật sự có uy năng như vậy, vậy ngươi thị phạm cho trẫm xem?”

Sơ Nguyên đại đế cười lạnh nói.

Chỉ là vừa nói xong, rất nhiều người đều đoán được Sơ Nguyên đại đế đang có ý định gì.

Bí mật sắp xếp nhất phẩm. Bọn hắn đang theo dõi, nếu như thật sự có nhất phẩm đang âm thầm ra tay thì sẽ bị chúng tóm

được ngay.

Cho nên Sơ Nguyên đại đế cũng đang thăm dò Hứa Thanh Tiêu.

Thử xem đại pháo thiên lôi nhất phẩm này là thật hay giả.

Mà đối mặt với lời nói của Sơ Nguyên đại đế.

Hứa Thanh Tiêu cũng bất ngờ, hắn chưa bao giờ nghe thấy loại yêu cầu này trong đời.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu không có lựa chọn nã pháo ở Man tộc nữa.

Mà là dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ giáp giới của Đại Ngụy và Vương triều Sơ Nguyên.

Đại pháo thiên lôi nhắm ngay lãnh thổ Vương triều Sơ Nguyên, nơi này đều là nước quy thuộc của Vương triều Sơ Nguyên.

Đi thẳng vào lãnh thổ Vương triều Sơ Nguyên chắc chắn là không được, dù sao Vương triều Sơ Nguyên cũng có nhất phẩm, dám bước vào đó chính là tự tìm quả đắng.

Ầm ầm.

Khi đại pháo thần võ thủ thế sẵn, giây tiếp theo ánh sáng hừng hực chói lọi vọt ra, một lần nữa quét ngang ba trăm dặm.

Hết thảy đều hóa thành đất khô cằn.

Đại địa lại một lần dao động.

Những nước quy thuộc Vương triều Sơ Nguyên đều bị làm cho kinh sợ rồi.

Hứa Thanh Tiêu không hề tổn thương người vô tội, nhưng rặng núi được chọn đó đều là khu mỏ, nó có giá trị rất lớn đối với vương triều Sơ Nguyên.

Hai đại vương triều đều đang chú ý Hứa Thanh Tiêu.

Khi đại pháo thần võ lần nữa kích hoạt, tất cả mọi người đều nghiêm túc quan sát.

Mà đối với những nước phụ thuộc mà nói thì đây đúng là một tai hoạ.

Tuy rằng không có ai chết, nhưng sức uy hiếp thật sự quá khủng bố, khiến cho bọn họ thật sự khó có thể chấp nhận.

Bọn họ hoang mang, đồng thời cũng căm phẫn.

Đánh Man tộc thì cứ đánh cho tốt đi, sao đột nhiên lại dây đến vương triều Sơ Nguyên rồi?

Toàn bộ mọi chuyện có liên quan gì đến chúng ta chứ?

Mọi người khó chịu, nhưng có khổ mà nói không nên lời.

Đấu đã giữa Tam đại vương triều, bọn họ căn bản không can thiệp được.

“Tra được gì không?”

“Còn muốn thử phát nữa không?”

Nhìn về phía ba trăm dặm đất khô cằn, Hứa Thanh Tiêu càng thêm ngập tràn tự tin về đại pháo thần võ.

Có điều, hắn cũng đã quan sát được, trận ngọc trên đại pháo thần võ đã xuất hiện một vài vết nứt rất rất nhỏ.

Nếu còn cưỡng chế phóng thêm thì tối đa cũng chỉ còn năm lần nữa, đại pháo thần võ sẽ bị phá huỷ.

Hết cách rồi, sức mạnh của thần vật đại pháo thật sự là quá lớn.

Vốn dĩ cũng chỉ có thể bắn được hai mươi lần.

Hơn nữa quả thực không thể điên khùng bắn một lèo được.

Đương nhiên, nguyên nhân căn bản vẫn là vấn đề ‘dị thuật’.

Hứa Thanh Tiêu đã khắc một trận pháp dị thuật ở đầu nòng trên đại pháo thần võ, phân tách một phần ma niệm dị thuật trong cơ thể mình ra.

Khi sức mạnh thiên lôi ngưng tụ ở nòng pháo, sẽ tạo thành hiệu quả cực kỳ đáng sợ.

Giống như một đạo thiên lôi bổ xuống, nếu chỉ là bổ trúng cục đá, sức mạnh sẽ là sức mạnh của thiên lôi bình thường.

Nhưng nếu như bổ trúng một con yêu ma, uy lực sẽ tự động tăng cường.

Đây cũng chính là lý do vì sao Thần Võ đại pháo có thể bắn phá được ba trăm dặm.

Nếu không thì võ giả nhất phẩm bình thường muốn làm được đến trình độ này, cũng có hơi phiền phức.

Thực ra xét cho cùng thì muốn luyện chế đại pháo thần võ vẫn là quá khó.

Nếu như có thêm bốn năm khẩu.

Vậy hôm nay sẽ không phải là san bằng Man tộc nữa, mà sẽ có tư cách san bằng luôn cả Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà.

Thử nghiệm một trận vẫn không thành vấn đề.

Vào lúc này.

Trong Vương triều Sơ Nguyên.

Sơ Nguyên đại đế vừa cảm nhận được uy lực của khẩu đại pháo thần võ này, hắn liền cau mày.

“Tiền bối, phải chăng là có nhất phẩm đang lén lút ra tay?”

Chương 1356: Bốn Khẩu Đại Pháo Nhất Phẩm? Long Đỉnh Trung Châu Sắp Thành Rồi? (4)

Sơ Nguyên đại đế cất lời, hắn trưng cầu ý kiến của nhất phẩm vương triều Sơ Nguyên. Người này là một lão già, tuổi tác còn lớn hơn Ngô Ngôn một khoảng, nhưng mà không có hơi thở của tuổi xế chiều.

“Không có.”

Ông lão đang nhìn chằm chằm vào vị trí của Hứa Thanh Tiêu, lão lắc đầu trả lời.

“Thật sự không có sao?”

Sắc mặt Sơ Nguyên đại đế tức khắc trở nên khó coi.

Hắn đang cố ý chọc giận Hứa Thanh Tiêu, chính là hy vọng Hứa Thanh Tiêu có thể để lộ sơ hở.

Chỉ là kết quả này không được như mong muốn.

Trong nhất thời, Sơ Nguyên đại đế không biết nên nói cái gì.

“Có khả năng nào không?”

“Ý trẫm là Đại Ngụy đã nắm giữ một loại bí thuật, có thể che dấu khí tức của võ giả nhất phẩm?”

Sơ Nguyên đại đế tiếp tục lên tiếng.

Hắn có chút không cam lòng.

Trong lòng bất luận như thế nào cũng không hy vọng Đại Ngụy sở hữu được thần binh lợi khí đẳng cấp như vầy.

Thậm chí nói khó nghe hơn.

Là nếu Hứa Thanh Tiêu thừa nhận thật sự có nhất phẩm ra tay, bọn hắn có thể một sự nhịn chín sự lành, tùy tiện bồi thường một chút gì đó cũng được.

Dù sao nhất phẩm ra tay, tất cả vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế.

Nếu không phải nhất phẩm mà thật sự là đại pháo thiên lôi, vậy đối với người trong thiên hạ mà nói quả thực là một tai họa.

Một khẩu đại pháo tương đương với một võ giả nhất phẩm.

Nếu như có bốn năm khẩu, cộng thêm bản thân Đại Ngụy vốn có võ giả nhất phẩm.

Vậy thiên hạ sắp tới quả thực là tai họa ngập đầu!

Đại Ngụy sẽ có được sức mạnh vô song, vấn đỉnh Trung Châu.

Cho nên, giữa hai cái, Sơ Nguyên đại đế thà rằng lựa chọn cái sau.

Không chỉ mình hắn, trên thực tế tất cả mọi người đều hy vọng không có cái gì gọi là đại pháo thần võ, chẳng qua là Đại Ngụy khống chế một loại bí pháp, có thể để cho nhất phẩm ra tay mà không lộ hơi thở.

Nhưng mà, nhìn về Sơ Nguyên đại đế, người đó lắc lắc đầu nói.

"Bệ hạ, nếu thật sự có nhất phẩm ra tay, chúng ta tất nhiên có thể bắt được hơi thở. Nếu như không bắt được, vậy thì phiền toái còn lớn hơn nữa."

Lão lên tiếng cho một câu trả lời tuyệt đối.

Trước đó lão không có chú ý đến, cho nên vẫn luôn chắc rằng có nhất phẩm ra tay, chỉ là đã ẩn nấp rồi.

Nhưng lần này Hứa Thanh Tiêu lại biểu diễn trước mắt, phóng thích uy lực của Thần Võ đại pháo, như thế đã đủ để chứng minh hết thảy.

Nếu như có nhất phẩm ra tay, bọn họ tất nhiên có thể nhận ra.

Bởi vì nếu không phát hiện ra gì, thế thì càng thêm khủng bố.

Một nhất phẩm ra tay, bọn họ lại không thể phát hiện được, chẳng phải rất đáng sợ sao?

Khi võ giả nhất phẩm của Sơ Nguyên trả lời xong, người còn lại có chút trầm mặc.

"Còn cần chứng minh nữa à?"

Ngay sau đó.

Giọng Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Hỏi thăm hai vị đại đế.

Hai vị đại đế trầm mặc.

Nhưng rất nhanh, Đột Tà đại đế lên tiếng.

“Bất luận như thế nào, đã là nhất phẩm thì không thể ra tay, đây là quy củ. Rốt cuộc Đại Ngụy có sử dụng nhất phẩm hay không cần phải kiểm tra thực hư. Nếu như không có, thì sẽ trả lại sự trong sạch cho Đại Ngụy.”

“Nếu có, người trong thiên hạ cũng sẽ không khoan dung cho hành vi của Đại Ngụy.”

Đột Tà đại đế lên tiếng, hắn cũng đã nhận được thông tin thích hợp, gần như có thể kết luận - Không có nhất phẩm ra tay.

Chỉ là bọn hắn vẫn không tin.

Bọn hắn không muốn tin Đại Ngụy có được thần binh lợi khí bậc này.

Đây là sát khí chiến tranh vô địch, nếu như thật sự tồn tại thì đối với chúng mà nói áp lực sẽ rất lớn.

“Kiểm tra thực hư?”

“Kiểm tra cái gì?”

“Có gì cần kiểm tra?”

“Dựa vào cái gì mà phải cho các ngươi kiểm tra thực hư? Vật ấy chính là Thần Khí hộ quốc của Đại Ngụy ta, vương triều Sơ Nguyên bí mật luyện chế đại pháo thiên lôi, vì sao không cho Đại Ngụy ta kiểm tra? Ngược lại lại cho Man tộc?”

“Hại mấy chục vạn người Đại Ngụy ta tử thương!”

“Hiện tại lại muốn tới kiểm tra thần khí của Đại Ngụy? Thật là nực cười.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, thanh âm lạnh lẽo nói.

Cái gọi là kiểm tra thực hư, đơn giản chính là kéo dài thời gian, nhân tiện nghía qua đại pháo thần võ một cái.

Trừ điều này ra thì hai đại vương triều này còn có lòng dạ tốt lành gì nữa đâu.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi cùng lắm chỉ là vua Đại Ngụy. Trẫm - chính là đại đế của Đột Tà, nói chuyện với ngươi là kính trọng Đại Ngụy chứ không phải kính trọng ngươi. Nếu như ngươi còn dám nói chuyện như thế với trẫm, Trẫm - quyết không bỏ qua!”

Đột Tà đại đế nói, hắn rất phẫn nộ, dù sao mình đường đường là hoàng đế của Đột Tà, ra mặt nói chuyện là đã xem như là nể mặt Đại Ngụy rồi.

Cũng rất nể mặt mũi một vị Vương gia như Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chưa từng nghĩ rằng Hứa Thanh Tiêu lại năm lần bảy lượt đối nghịch mình.

Tuy rằng Hứa Thanh Tiêu không phải là con dân Đột Tà, nhưng thân là đế vương của tam đại vương triều, cũng sẽ phải tôn trọng, đây là quy củ.

Ầm ầm.

Thế nhưng, song song với giọng nói vang lên của Đột Tà đại đế.

Hứa Thanh Tiêu chỉ trầm mặc.

Rất nhanh, còn chưa đợi mọi người định nói chút gì đó.

Một khắc sau, Hứa Thanh Tiêu liền đi tới biên giới của Vương triều Đột Tà.

Ầm!

Tiếng pháo kinh hoàng, đinh tai nhức óc.

Sức tàn phá vô đối, hủy thiên diệt địa.

Hơn nữa, lần này đại pháo thần võ trực tiếp nã pháo đến biên giới Đột Tà, tiến thêm vài dặm nữa là sắp phá được cổng thành vương triều Đột Tà rồi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi cuồng vọng.”

“Ngươi muốn tuyên chiến sao?”

Đột Tà đại đế run rẩy cả người, hắn gầm lên giận dữ.

Ầm.

Lại thêm một cú, lần này Hứa Thanh Tiêu trực tiếp nổ tan tành biên cảnh phòng thủ của vương triều Đột Tà.

Mọi người chết lặng.

Hứa Thanh Tiêu đúng là tuyệt thế mãnh nam!

Một lời không hợp liền nã pháo, hơn nữa lần này còn thẳng thắn phá tường thành nhà người ta, tuy rằng không tạo thành thương vong, nhưng đây cũng là một loại cảnh cáo.

Nhưng nếu như bắn thêm phát nữa, đó chính là thật sự tuyên chiến.

“Nếu muốn chiến, Đại Ngụy lúc nào cũng có thể phụng bồi.”

“Đại pháo Nhất phẩm, Đại Ngụy ta không thiếu.”

Hứa Thanh Tiêu lớn tiếng đáp lại.

Đồng thời, khẩu đại pháo thần võ thứ hai, thứ ba, thứ tư xuất hiện.

Chương 1357: Bốn Khẩu Đại Pháo Nhất Phẩm? Long Đỉnh Trung Châu Sắp Thành Rồi? (5)

Ba khẩu Thần Võ đại pháo này đều là nhị phẩm, nhưng nhìn vẻ ngoài cũng không quá khác biệt với nhất phẩm.

Nhưng, toàn thế giới đều ngây dại.

Bọn họ đã được mở mang uy lực của Thần Võ đại pháo nhất phẩm rồi.

Nhưng ngàn tính vạn tính cũng không tính được rằng Hứa Thanh Tiêu lại có thể lấy ra bốn khẩu?

Yên tĩnh.

Cực kỳ yên tĩnh.

Đột Tà đại đế và Sơ Nguyên đại đế chìm sâu vào sự trầm mặc.

Mà chính ngay lúc này.

Giọng Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi vang lên.

“Truyền lệnh.”

“Trong mười hai canh giờ.”

“Chiếm lĩnh Man tộc.”

“Hun đúc linh hồn của Đại Ngụy ta!”

Khi Hứa Thanh Tiêu mở miệng, các tướng sĩ Đại Ngụy càng thêm nhiệt huyết.

Đại quân giống như thủy triều tràn vào trong Man tộc.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên lẳng lặng theo dõi hết thảy. Bọn chúng biết, hiện giờ đại cục đã định.

Cho dù muốn giúp, cũng không giúp được.

Chủ yếu là bọn chúng đã bị bốn khẩu đại pháo nhất phẩm dọa sợ đứng hình.

Nhưng rất nhanh, tin tức thứ nhất truyền đến.

Lại làm cho thiên hạ kinh động lần nữa.

Man Vương đã tự sát.

Tự sát ngay trong hoàng cung.

Đồng thời hạ chiếu cáo tội mình, nguyện đầu hàng Đại Ngụy, chỉ cầu Đại Ngụy không lạm sát người vô tội.

Tin tức truyền đạt ra, Trung Châu liền sôi trào.

Nhưng khi chiếu cáo tội và thư xin hàng xuất hiện.

Khoảnh khắc này, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Trên vùng trời của Man tộc, khí vận cuồn cuộn không dứt đang tràn đến Đại Ngụy.

Mà long đỉnh vẫn luôn ở trên vòm trời của kinh đô Đại Ngụy.

Đột nhiên truyền đến từng tiếng rồng ngâm.

Mỗi một tiếng rồng ngâm đều vang vọng khắp toàn bộ Trung Châu.

“Trung Châu long đỉnh sắp thành rồi.”

Đột nhiên.

Cũng không biết giọng nói vang lên từ đâu hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mà các thế lực lớn trong thiên hạ cũng nhìn long đỉnh không chớp mắt.

Trung Châu long đỉnh trong truyền thuyết.

Sắp hoàn thành rồi sao?

Man Quốc.

Khí vận khủng khiếp tuôn thẳng về phía Đại Ngụy.

Dưới sức mạnh tuyệt đối, Man Quốc không có tý sức lực phản kháng nào hết.

Man Quốc đầu hàng.

Đầu hàng một cách bất thình lình.

Vương triều Sơ Nguyên cộng với vương triều Đột Tà cũng không kịp phản ứng lại.

Có hơi nhanh quá.

Bên này bọn ta còn đang tranh thủ hộ ngươi, ấy thế bên ngươi đã đầu hàng luôn rồi?

Đúng là chẳng để lại chút mặt mũi nào cho hai đại vương triều hết!

Đặc biệt là việc Man Quốc tự hạ chiếu cáo tội mình, ngay việc này đã là chỗ mà bọn họ không tài nào nghĩ tới được.

Man Quốc hạ chiếu tự cáo tội, đồng nghĩa với việc chúng thừa nhận khơi chiến tranh xâm lược, bị Đại Ngụy tiêu diệt cũng đáng đời.

Nhưng mà, người trong thiên hạ đều hiểu rõ, không phải Man Quốc đầu hàng trước, mà do Thần Võ đại pháo của Hứa Thanh Tiêu quá khủng bố.

Pháo bắn ra liên hoàn còn chưa nói đến, tuyệt vọng hơn nữa là Hứa Thanh Tiêu có tận bốn cỗ Thần Võ đại pháo.

Không ai có thể chạm trán với Hứa Thanh Tiêu hết.

Dựa vào bốn cỗ Thần Võ đại pháo này, Man tộc ắt bại.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không giữ nổi Man tộc đâu, Hứa Thanh Tiêu đã nói rồi.

Cho nên, bây giờ đầu hàng luôn đi, ít nhất còn có thể bảo toàn được một chút, nếu không cứ tiếp tục cứng đầu chống cự, chọc Hứa Thanh Tiêu tức lên, đến lúc đó máu chảy thành sông đấy.

Man Vương đầu hàng tự sát, thật ra là lựa chọn đúng đắn nhất.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu, vẫn là thái độ của hai đại vương triều.

Man tộc vừa bại, hai đại vương triều không chút do dự yêu cầu tài nguyên.

Nói cách khác, bản thân mình chẳng qua chỉ là quân cờ của hai đại vương triều, thậm chí còn là cái loại quân cờ nói bỏ là bỏ đi vậy.

Man tộc biết, nhưng Man tộc không ngờ hai đại vương triều sẽ tàn nhẫn như thế.

Một khi đã vậy, chi bằng trước khi chết, kéo hai đại vương triều đổ cùng tý nào thì hay tý đấy.

Mà theo Man tộc đầu hàng.

Trận chiến lần này của Đại Ngụy, toàn thắng.

Đây là chiến thắng của cuộc chiến đối ngoại, hiển nhiên nhờ vậy, khí vận của Man Quốc đổ thẳng về phía Đại Ngụy.

Vương triều cường thịnh, quốc thái dân an là gốc rễ, mà lúc quốc gia yên ổn rồi, cũng chỉ sót lại việc khai cương khoách thổ.

Lúc Đại Ngụy cường thịnh, hoàn thành khai cương khoách thổ, nhờ vào đó, quốc vận sẽ nhận được sự tăng trưởng cực lớn.

Giờ phút này.

Bên trên kinh đô Đại Ngụy.

Long đỉnh của Đại Ngụy lung linh lóng lánh, tiếng rồng ngâm càng lúc càng vang.

Vương triều Đột Tà.

Trong hoàng cung.

Có người không khỏi lên tiếng.

“Hứa Thanh Tiêu, đúng là làm một cái kế sách khủng khiếp thật đấy.”

“Hắn đã sớm tính đến bước này rồi, trước khi Man tộc xâm chiến, hắn đã tính đến bước này rồi.”

“Lúc long đỉnh của Đại Ngụy tới lúc lột xác, muốn lột xác thành Trung châu long đỉnh chân chính, nhất định phải mở rộng đối ngoại.”

“Hắn đã tính ra được Man Quốc sẽ xâm chiếm Đại Ngụy, cho nên vẫn nhẫn nhịn chịu đựng, thà rằng hy sinh mạng sống của con dân Đại Ngụy trong hai mươi ba thành kia, cũng chỉ vì đúc được Trung châu long đỉnh.”

“Kẻ này quá độc ác, là ta tính sai rồi, cứ nghĩ hắn là Á Thánh của Nho đạo, hẳn là phải thương xót cho người trong thiên hạ, lại không nghĩ rằng, hắn có thể lo liệu sẵn đến nhường này.”

Thừa tướng Đột Tà nói.

Hắn đã tính toán đến rất nhiều khả năng, nhưng không bao giờ tính đến, Hứa Thanh Tiêu vậy mà lại đi nước cờ như này.

Từ lúc bắt đầu, Hứa Thanh Tiêu đã nghĩ xong hết thảy rồi.

“Ý của thừa tướng đang nói, Hứa Thanh Tiêu đã sớm biết Man tộc sẽ xâm chiếm Đại Ngụy?”

“Tâm cơ kẻ này sao lại sâu đến như thế?”

“Hai mươi ba thành, từ bỏ người dân của hai mươi ba thành, là vì chuyện này?”

Đủ loại bá quan Đột Tà đều hết sức tò mò nhìn về phía thừa tướng Đột Tà.

“Đúng.”

Thừa tướng Đột Tà thở dài, hắn không muốn trả lời, nhưng đây là sự thật.

Nói thế xong, đế vương Đột Tà không nhịn được nhíu mày, nhìn thừa tướng nhà mình nói.

“Nói như thế, chẳng lẽ hắn không sợ trẫm liên thủ với vương triều Sơ Nguyên hả?”

“Đại Ngụy tuy mạnh, nhưng hai đại vương triều hợp sức lại, cũng không phải thứ mà Đại Ngụy có thể chọc vào được.”

Đột Tà đại đế hỏi dò.

Chương 1358: Man Tộc Đầu Hàng, Đúc Long Đỉnh, Kim Long Ngũ Trảo, Đại Ngụy Vô Địch (1)

Nói xong, thừa tướng Đột Tà không khỏi thở dài, nhìn Đột Tà đại đế nói.

“Bệ hạ, trước lúc Man tộc xâm chiếm, Đại Ngụy đúng là không dám chọc vào hai đại vương triều, nhưng bây giờ là Man tộc dẫn đầu xâm chiếm, Đại Ngụy ắt sẽ không sợ.”

“Đứng ở mặt đạo đức, đây cũng là thủ đoạn Hứa Thanh Tiêu thường dùng.”

“Hơn nữa, trước mắt thì Man Quốc đã bại, long đỉnh của Đại Ngụy đúng thật rất có thể sẽ đúc thành Trung châu long đỉnh.”

“Hứa Thanh Tiêu đang đánh cược cái này, nếu long đỉnh của Đại Ngụy không thể lột xác, vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ từ bỏ, nhưng nếu long đỉnh Đại Ngụy lột xác được thật, vậy thì Đại Ngụy sẽ không phải sợ áp lực từ hai phía đại vương triều.”

Tể tướng Đột Tà thở dài, nói như vậy.

Nói thế xong, mọi người cũng đã hiểu lời của tể tướng Đột Tà nói rồi.

“Vậy có còn thượng sách gì không?”

Đột Tà đại đế hỏi.

Nói vậy xong, thừa tướng Đột Tà có chút suy ngẫm, sau đó chậm rãi nói.

“Bệ hạ, thần cho rằng, lúc này có hai con đường để đi.”

Hắn đáp.

“Ái khanh cứ nói thẳng.”

Đột Tà đại đế tiếp lời.

“Bệ hạ, trước mắt cùng Đại Ngụy xây dựng đồng minh giữa hai nước, thỉnh cầu Đại Ngụy chia sẻ Thiên Lôi đại pháo Nhất

phẩm cho Đột Tà ta, có bằng lòng đồng cam cộng khổ hoạn nạn cùng với Đại Ngụy hay không, đây là kế sách đồng minh."

"Con đường thứ hai, chính là bắt tay liên hợp cùng vương triều Sơ Nguyên, tạo áp lực cho Đại Ngụy, rốt cuộc thì trận chiến này uy lực lớn nhất thuộc về Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm, hay là có người đang âm thầm ra tay, ai cũng đều khó nói ra trước được."

"Có thể dùng việc này để áp chế Đại Ngụy."

Tể tướng Đột Tà mở miệng.

Nhưng những lời này, tất cả mọi người đều cùng nhau nhíu lại cái.

Bởi vì.

Đại Ngụy đã có bốn khẩu đại pháo lớn như vậy, nếu vương triều Đột Tà ngay trong thời khắc mấu chốt này, xảy ra xung đột vũ trang với Đại Ngụy, đối với Đột Tà mà nói chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Chẳng qua các đại thần không nói ra thôi, cái này liên quan đến quốc vận, bọn họ khó mà nói được, đành để hoàng đế Đột Tạ tự mình đưa ra quyết định.

"Trên cơ bản đã có thể xác định được, đây là Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm."

Đột Tà đại đế cất tiếng, nhấn mạnh một câu.

Bởi vì Võ giả Nhất phẩm ở Đột Tà đã nói rõ, đây là Thiên Lôi đại pháo Nhất Phẩm, không thể nào có Nhất phẩm âm thầm ra tay được, nếu có Nhất phẩm âm thầm ra tay, thế càng nguy hiểm.

Nhưng tể tướng Đột Tà lắc đầu, nhìn về phía Đột Tà đại đế nói.

"Bệ hạ, cuối cùng phải hay không phải, không ai có thể chứng minh được, trừ phi Đại Ngụy giao Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm cho vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đánh giá, nếu là thật, chúng ta đây không còn lời nào để nói, nhưng

nếu không phải, trách nhiệm này đến cả Đại Ngụy cũng không gánh vác nổi đâu.”

Tể tướng Đột Tà nói, sắc mặt hắn bình tĩnh nói ra những lời như thế.

“Vả lại, còn có một việc nữa, Hứa Thanh Tiêu mang bốn khẩu Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm ra, điều đó không sai, nhưng vấn đề là, khoảng cách xa thế, ai có thể xác định được đấy là thật?”

“Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm khó chế tạo đến nhường nào, thần nghĩ, Đột Tà không hiểu, chẳng lẽ vương triều Sơ Nguyên lại không hiểu ư?”

“Thần nghe được, vương triều Sơ Nguyên từ mấy năm về trước sớm đã bắt đầu bí mật chế tạo Thiên Lôi đại pháo, cho đến bây giờ cũng chỉ gần luyện chế ra được Thiên Lôi đại pháo Tam phẩm.”

“Đại Ngụy dựa vào cái gì để luyện chế ra được Nhất phẩm?”

“Dù có cho Hứa Thanh Tiêu là kỳ tài ngút trời đi, dùng toàn sức mạnh quốc gia, cũng không thể chế tạo ra được bốn khẩu pháo, dù sao thứ này yêu cầu vật liệu cực kỳ đặc thù.”

“Cho nên, thần kết luận, Đại Ngụy chắc hẳn chỉ có một khẩu Thiên Lôi đại pháo Nhất Phẩm thôi, còn lại chẳng qua chỉ là thứ phẩm, hoặc là bán thành phẩm.”

“Chỉ cần hai đại vương triều liên thủ lại, bắt ép Đại Ngụy giao thứ phẩm, hoặc bán thành phẩm, đối với hai nước mà nói, cũng là chuyện tốt rồi.”

“Quá trình chắc chắn gian nan, nhưng vẫn tốt hơn so với tình cảnh trước mắt.”

Tể tướng Đột Tà nói.

Nói đến đây, mọi người cũng đồng loạt gật đầu, cho rằng tể tướng Đột Tà nói không sai.

Nhưng giọng nói của hoàng đế Đột Tà không nhịn được vang lên.

“Vậy Đại Ngụy sẽ đồng ý như thế không?”

Hắn khẽ nhíu mày.

Hiện giờ Đại Ngụy quốc phú dân cường, cộng thêm vừa mới luyện chế ra được thần khí chiến tranh, dựa vào gì đưa cho Đột Tà chứ?

Dựa vào thứ này, hơn nữa bản thân Đại Ngụy cũng có một lượng Võ giả Nhất phẩm đấy.

Nói thật, hai đại vương triều đúng là chẳng có tư cách gì để làm một trận chiến với Đại Ngụy cả,

Nếu đánh thật, chắc chắn cả hai cùng chết, ai cũng đừng hòng nghĩ chiếm được phần tốt hơn, hơn nữa rất có khả năng hai đại vương triều sẽ trả một cái giá cực kỳ thảm khốc.

Nếu Đại Ngụy không sợ chiến, vậy không thể dễ dàng lấy được thứ mình muốn.

“Cho nên bệ hạ phải đưa ra lựa chọn rõ ràng, rốt cuộc là cách hoà đàm, hay là cách cưỡng ép?”

“Tất cả mục đích đều vì Thiên Lôi đại pháo, còn lại đều không sao hết.”

“Bệ hạ phải rõ, hiện tại Đại Ngụy đang muốn đúc được Trung châu long đỉnh, đây chính là thần vật trong truyền thuyết, là thần vật có thể giúp vương triều cường thịnh đi lên chân chính.”

“Thần vật như vậy, vương triều Đại Ngụy sẽ bỏ qua sao?”

“Sau khi thắng Man tộc, cũng không đại biểu Đại Ngụy có thể đúc được Trung châu long đỉnh, bọn họ yêu cầu phải có thời gian như trước, muốn đúc ra được Trung châu long đỉnh thật sự, nhất định phải thống nhất được Trung châu, đây là sự thật.”

“Cho nên, Đại Ngụy cũng không chọn đánh chiến linh tinh được.”

“Man Quốc, tính ra chẳng phải cái gì, nhưng Đại Ngụy không dám động binh đao với hai đại vương triều, hơn nữa nếu thật sự nổ ra chiến tranh toàn diện, cũng không phải chuyện mà

một khẩu Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm có thể giải quyết hết.”

“Đại pháo là vật chết, mà người là sống.”

Tể tướng Đột Tà thao thao bất tuyệt, phân tích trận tranh đấu này.

Đợi khi nói xong hết, Đột Tà đại đế đúng là hiểu ra thật.

“Vậy dựa vào ý của ái khanh, nên chọn con đường kia?”

Đột Tà đại đế hỏi.

Chương 1359: Man Tộc Đầu Hàng, Đúc Long Đỉnh, Kim Long Ngũ Trảo, Đại Ngụy Vô Địch (2)

Nhưng lời này vừa nói, người kia cũng không ngu, chuyện này nào đến phiên hắn lựa chọn, nếu lựa chọn đúng, gia quan tiến tước, nhưng nếu lựa chọn sai, giải mũ về quê.

Hắn không ngốc, đã đi đến địa vị này, cho dù gia quan tiến tước cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho nên cúi đầu nói.

“Thưa bệ hạ, thần trong chốc lát vẫn chưa thể chọn lựa được.”

Hắn cho câu trả lời, cúi đầu nói.

“Vậy khanh giúp trẫm phân tích mặt tốt mặt xấu của hai con đường này xem nào.”

Đột Tà đại đế biết đối phương đang nghĩ cái gì, nhưng không giận, đổi cách khách thăm dò.

“Thưa bệ hạ.”

“Hoà đàm với Đại Ngụy, lợi ích có thể chậm rãi bàn bạc trao đổi, không đến nỗi xích mích gay gắt, kết quả cuối cùng, thần nghĩ Đại Ngụy nhất định sẽ yêu cầu giao ra đủ loại lợi ích, thí dụ như nguyên vật liệu để chế tạo đại pháo Nhất phẩm.”

“Nhưng đây cũng rất đáng lo, nhìn mặt ngoài thì Đại Ngụy đang hoà đàm với chúng ta, nhưng trên thực tế thì âm thầm phát triển không ngừng, cho đến khi cường đại hẳn, dù sao thần cũng có chút hiểu biết về Trung châu long đỉnh.

“Nghe đồn, Trung châu long đỉnh chính là thần vật tuyệt thế, một khi có vương triều ngưng tụ ra được Trung châu long đỉnh, như vậy toàn bộ vương triều đều sẽ nhận được sự thay đổi cực lớn.”

“Nước suối biến thành linh thuỷ, ruộng thường lại giao trồng ra được gạo quý, thậm chí một số loại dược liệu trân quý hiếm có đều sẽ mọc lên rất nhiều.”

“Hai ba mươi năm sau, người dân Đại Ngụy chỉ ăn cơm uống nước suối đều có thể Nhập phẩm, trở thành Võ giả.”

“Cho nên nếu Đại Ngụy có ý kéo dài, vậy thì hai đại vương triều rất có thể sẽ bị Đại Ngụy tươi sống kéo sụp xuống.”

Tể tướng Đột Tà nói.

Phân tích của hắn rất thực tế, hoà đàm chắc chắn là chuyện tốt nhất rồi, mọi người đều không cần làm hỏng mất hoà khí, ta muốn Thiên Lôi đại pháo của ngươi, ngươi muốn gì ta cho ngươi cái đó, dù là thứ phẩm hoặc bán thành phẩm đều được.

Thứ này, không thể mình ngươi có được, nói cách khác, mọi người đều phải có.

Nhưng sợ là sợ chuyện này, Đại Ngụy ra quyết định, không phải từ chối, đồng ý hoà đàm, nhưng hoà đàm cũng yêu cầu phải có thời gian chứ nhỉ?

Tuỳ ý kéo cái, nửa năm một năm thậm chí là hai ba năm đi qua.

Hiện giờ long đỉnh của Đại Ngụy sắp lột xác thành Trung châu long đỉnh rồi, Trung châu long đỉnh rốt cuộc có uy năng gì, ai mà biết được?

Cho nên, mặt ngoài là đồng ý, bên trong điên cuồng ngầm phát triển, đợi đến khi chín muồi, tam đại vương triều cùng nhau chém giết.

Bản thân Đại Ngụy giờ đã có ưu thế nhất định, nếu như để phát triển thêm một, hai năm nữa, vương triều Đột Tà chịu nổi không?

Chịu làm sao nổi!

Thừa tướng Đột Tà phân tích rõ mặt lợi và hại.

“Không hoà đàm, vậy sẽ như nào?”

Đột Tà đại đế hỏi, sắc mặt thực bình tĩnh.

“Thưa bệ hạ, nếu không hoà đàm, Đột Tà ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến toàn diện.”

“Hơn nữa nếu muốn chiến tranh toàn diện, chắc chắn phải đánh mạnh, cực mạnh mới được.”

“Đánh đến Đại Ngụy phát sợ, đánh đến mức Đại Ngụy phải thoả hiệp, kể từ đó, đã có thể hạn chế được long đỉnh của Đại Ngụy lột xác, còn có thể ép Đại Ngụy cùng chung Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm.”

“Nhưng nếu chọn con đường này, nếu thắng, tất cả đều tốt đẹp, cho dù sẽ hơi giằng co không dừng, kỳ thực cả hai đại vương triều đều đã thắng lợi.”

“Chung quy cũng đã kéo lại được việc long đỉnh của Đại Ngụy lột xác.”

“Nhưng nếu thua, hoặc là giằng co quá mức, thế thì phiền toái rồi, bên này giảm bên kia tăng, Đại Ngụy cũng chẳng kém gì hai đại vương triều.”

“Thần cho rằng, yếu điểm mấu chốt nhất của hiện tại thật ra đang nằm ngay trên Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm.”

Thừa tướng Đột Tà lại một lần nghiêm túc giải thích.

“Sao lại nói vậy?”

Đột Tà đại đế hỏi.

“Chiến tranh giữa tam đại vương triều, nếu không thêm Nhất phẩm vào, tất cả đều không sao, nếu như có Nhất phẩm tham chiến, vậy thì có chút phiền phức, sáu cao thủ Nhất phẩm của tiên môn, tuy bảo bọn họ sẽ không tham dự vào chiến tranh giữa các vương triều, nhưng nhỡ đâu thì sao? Còn có Thiên Lôi thần pháo, thần cũng chỉ suy đoán Đại Ngụy chỉ có một khẩu.”

“Nhưng nếu Đại Ngụy có hai khẩu pháo thật, thậm trí còn hơn hai nữa, đối với Đột Tà ta mà nói chẳng khác gì một tai nạn cả.”

Thừa tướng Đột Tà kết luận.

Quyết liệt với Đại Ngụy, liên hợp với vương triều Sơ Nguyên ra áp lực, phát động chiến tranh toàn diện.

Cái này có hiệu quả không tồi, không để Đại Ngụy kéo dài thời gian, hoặc là lấy Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm ra mọi người cùng nhau dùng, cùng nhau nghiên cứu, có điều sẽ cho Đại Ngụy một vài lợi ích đi kèm.

Coi như phí mua Thiên Lôi đại pháo.

Nhưng cách làm này, sợ Đại Ngụy bật lên thôi.

Cho nên, bất luận ngươi chọn trước hay là chọn sau, áp lực đều rất lớn, thành công, vui mừng hoan hỉ, thất bại, vậy gián tiếp giúp Đại Ngụy thúc đẩy nhanh quá trình thống nhất Trung châu.

Một cái thì tương đối bảo thủ, một cái tương đối cấp tiến.

Để xem Đột Tà đại đế lựa chọn cái nào.

Trong nháy mắt, Đột Tà đại đế trầm xuống, vấn đề này đúng là khiến người ta phải do dự.

“Chư vị ái khanh thấy thế nào?”

Đột Tà đại đế tuần tra một vòng quan lại ở trong điện, dò hỏi.

Nhưng, nhóm quan lại càng thêm im lặng, đến cả tể tướng còn không dám nói thẳng, bọn họ nào dám lắm miệng chen chân vào chuyện này.

“Bệ hạ, thần kính tuân theo ý nguyện của người.”

Cuối cùng, văn võ bá quan cùng nhau thống nhất ý thức, đến lúc này, đưa ra lựa chọn chỉ có hoàng đế Đột Tà.

Nghe câu trả lời của quan lại.

Đột Tà đại đế hít một hơi thật sâu, theo sau đó trầm giọng nói.

“Một khi đã vậy, thế thì mềm rắn cùng nhau kết hợp đi.”

“Phái người đến Đại Ngụy trước, đánh tiếng thử xem có thể hoà đàm được không, trước tiên đừng trêu vào Đại Ngụy, đợt lần này Đại Ngụy cũng giành được khá nhiều lợi ích, nếu bọn họ nguyện ý giao dịch, cùng chung Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm, tất cả đều vui vẻ.”

“Nhưng chỉ hạn trong một tháng, nếu trong một tháng, Đại Ngụy không đưa ra câu trả lời rõ ràng, vương triều Đột Tà

tuyên chiến Đại Ngụy.”

“Chuyện hoà đàm, giao cho Lễ bộ thượng thư, cũng làm phiền tể tướng, đi đến vương triều Sơ Nguyên một chuyến, xem thái độ của vương triều Sơ Nguyên như thế nào, trẫm nghĩ, chắc vương triều Sơ Nguyên còn gấp gáp hơn cả trẫm.”

“Chư vị ái khanh cảm thấy như thế nào?”

Đột Tà đại đế hỏi.

Chương 1360: Man Tộc Đầu Hàng, Đúc Long Đỉnh, Kim Long Ngũ Trảo, Đại Ngụy Vô Địch (3)

Phương án của hắn cũng đơn giản, mềm cứng cùng dùng, nếu Đại Ngụy đồng ý dùng chung, mọi người trong ngoài đều vui vẻ, mất tý lợi ích cũng chẳng sao, tóm lại là vì Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm quá quan trọng.

Đây là sát khí chiến tranh.

Cùng cấp với một Võ giả Nhất phẩm di động.

Nắm được thứ này, vương triều Đột Tà sẽ có tư cách tấn công cộng với phòng thủ, ít nhất tam đại vương triều có thể hoà bình phát triển.

Nếu không nắm được thứ này, bên này giảm bên kia tăng, nói trắng ra giống một cái chết dần chết mòn vậy.

Thân là hoàng đế của Đột Tà, sao hắn lại không biết đạo lý này?

Hắn biết, Đại Ngụy không thể nào giao thứ đấy ra được.

Nhưng hắn càng biết rõ, Đại Ngụy không mong bây giờ nổ ra chiến tranh toàn diện.

Đánh Man tộc còn nghe được.

Tuyên chiến với Đột Tà và Sơ Nguyên, đây là thiên hạ loạn chiến, không giống như đánh Man tộc chỉ cần trả một cái giá nhỏ.

Chiến tranh toàn diện, chắc hẳn phải điều động mấy ngàn vạn tướng sĩ, thậm chí là hàng triệu tướng sĩ, không chỉ một hai khẩu Thiên Lôi đại pháo là có thể giải quyết được.

Nghe lời bàn của Đột Tà đại đế, chúng thần đồng loạt quay về phía Đột Tà đại đế nhất bái.

“Bệ hạ thánh minh.”

Tiếng trả lời đồng thời vang lên.

Lựa chọn này, đúng là khá tốt, khai chiến ngay giờ, thì giống lấy cứng chọi cứng, không khai chiến, dễ bị rơi vào thế yếu, chi bằng thử hỏi một câu đã, không được thì đánh, ít ra còn có thể vòng vốn được.

Cứ như vậy, vương triều Đột Tà dần ổn định lại.

Thanh âm lúc trước, dần dần biến mất.

Man Quốc đầu hàng, bọn họ không nhúng tay vào, ví đây là lễ gặp mặt dâng lên cho Đại Ngụy.

Mà đối lập với sự ổn định của vương triều Đột Tà.

Vương triều Sơ Nguyên ít nhiều cũng không bình tĩnh như vậy.

Chủ yếu là Công bộ thượng thư, ở trong đại điện vẫn luôn kêu gào, Hứa Thanh Tiêu chắc chắn không có hai khẩu Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm.

Hắn đưa ra rất nhiều ví dụ, đều có thể chứng minh Đại Ngụy không có nhiều Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm như vậy được.

Nhưng nói tới nói lui, đề tài cuối cùng, vẫn đi tới kết quả "tiếp theo phải làm gì bây giờ".

Khác với sự quyết đoán của vương triều Đột tà, vương triều Sơ Nguyên tương đối do dự, bọn họ hiểu rõ uy lực của Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm.

Cho nên mới chần chừ.

Nếu Đại Ngụy có hai khẩu Thiên Lôi đại pháo Nhất phẩm thật, trên cơ bản thì vương triều Sơ Nguyên có liên thủ với vương triều Đột Tà cũng không thắng nổi Đại Nguy.

Một khẩu thôi đã quá sức rồi.

Cho nên toàn thể vương triều Sơ Nguyên đều đang do dự.

Cuối cùng bàn bạc đến mấy canh giờ.

Đều đưa ra một kết luận khá là nhất trí.

Xem thử thái độ của vương triều Đột Tà như nào, đồng thời không chỉ liên hệ với vương triều Đột Tà, còn phải liên hệ đến các thế lực lớn khác trong thiên hạ.

Đại Ngụy có một thần binh lợi khí như vậy.

Nếu cứ để Đại Ngụy tiếp tục phát triển, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cùng đứng mũi chịu sào bị càn quét sạch sẽ.

Nếu Đại Ngụy thống nhất Trung châu.

Tiếp theo muốn làm chuyện gì, mọi người đều rõ.

Vương triều Sơ Nguyên càng suy nghĩ sâu xa hơn một chút, họ muốn kết minh, kết được nhiều minh hữu, hơn nữa cực hạn không chỉ dừng ở mỗi Trung châu.

Giờ là toàn bộ thiên hạ.

Chẳng qua.

Mặc kệ hai đại vương triều trao đổi với nhau như thế nào.

Quốc vận của Man Quốc vẫn không ngừng đổ vào trong long đỉnh của Đại Ngụy.

Sau hai tiếng đồng hồ ngưng tụ.

Trong nháy mắt.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Một tiếng rồng ngâm long trời lở đất vang lên.

Phá vỡ hết thảy.

Rồi sau đó, giống như phá kén, một con chân long từ trong long đỉnh của Đại Ngụy được sinh ra.

Là kim sắc.

Một con kim long ngũ trảo hiện ra, hào quang nở rộ toả khắp vạn dặm, vô số quầng sáng phủ khắp chốn, tất cả đều thấm vào trong giang sơn Đại Ngụy.

Sơn tuyền, lương điền, thổ địa, tất cả tất cả, non sông muôn vàn của Đại Ngụy, tất cả mọi thứ đều được hào quang vàng óng này tưới nhuần.

Một long đỉnh kim sắc.

Cũng thuận thế hiện ra.

“Là Trung châu long đỉnh.”

“Trời xanh phù hộ Đại Ngụy ta, trời phù hộ Đại Ngụy ta rồi.”

“Là Trung châu long đỉnh thật kìa.”

“Đây là Trung châu long đỉnh trong truyền thuyết sao?”

Trong chốc lát, cả Đại Ngụy sôi trào.

Mà ở Man Quốc xa xa.

Hứa Thanh Tiêu cũng đứng yên nhìn chăm chú vào hết thảy.

Một bó hào quang kim sắc cũng chui hết vào trong cơ thể.

Hắn cảm nhận được.

Ba ma ấn bên trong người mình, đúng là đã được ém chặt xuống.

Kim long vàng óng ngũ sắc, tụ trên bầu trời kinh thành Đại Nguỵ.

Hào quang chiếu rọi, rải khắp nơi khắp trốn Đại Nguỵ.

Giờ khắc này, Đại Nguỵ dường như đã biến thành Niết Bàn giữa chốn nhân gian.

Mặt đất núi đồi, đâu đâu đều nhận được sự biến đổi cực lớn.

Từng tiếng rồng ngâm từ khắp nơi vang lên, đây là long mạch giấu trong sông núi.

Ngay thời khắc này, hoàn toàn sống lại.

Hào quang vàng kim phủ lên từng người dân sinh vật của Đại Nguỵ, mỗi một người đều cảm nhận được sự thoải mái.

Có người đang ho khan bức bối, có người gầy trơ xương như củi, có người tinh thần uể oải.

Nhưng ngay khi được hào quang này rải lên, trong nháy mắt đã chuyển biến thành tốt đẹp.

Trong nước suối, cũng có mùi thơm thoang thoảng ngọt lành.

Từng cây linh dược mọc lên.

Đây là biến đổi lớn của trời đất.

Trung châu long đỉnh, đại diện cho khí vận của cả Trung châu.

Bản thân Trung châu cũng có long mạch, nhưng long mạch này đều chìm sâu vào giấc ngủ say, giờ bị đánh thức, dẫn đến trời đất có sự thay đổi cực lớn.

Rõ ràng nhất chính là ruộng đất của Đại Nguỵ, đều được tưới nhuần, mỗi một hạt lúa, đều được tắm gội trong từng ánh sáng kim sắc hào quang rực rỡ.

Trong triều đình Đại Nguỵ.

Có người gấp gáp chạy đến, cầm một quyển điển tịch, vô cùng kích động nói.

“Bệ hạ, tra ra rồi, tra ra rồi.”

“Đây là Trung châu long đỉnh, đây đúng là Trung châu long đỉnh rồi.”

“Bệ hạ, thần đã tìm thấy sách cổ rồi đây.”

“Căn cứ vào sách cổ ghi lại, nếu như Trung châu long đỉnh được hình thành, sẽ ngưng tụ ra kim long ngũ trảo, tượng trưng cho vương triều vô thượng.”

Đây là Lễ bộ thị lang, ông ở trong Tàng Thư Viện tìm mãi mới ra được quyển sách cổ này, bây giờ long đỉnh của Đại Nguỵ đã lột xác xong, tất nhiên phải chạy đến đây đầu tiên để báo tin vui.

“Mau nói điềm tốt của Trung châu long đỉnh đi.”

“Đúng thế, lằng nhà lằng lằng, mau nói.”

“Có gì nói toẹt ra mau lên.”

Trong triều, chúng thần đua nhau nói, bảo Lễ Bộ thị lang mau nói rõ điềm tốt của Trung châu long đỉnh ra mau lên.

Cho dù Nữ đế cũng không nhịn được nói.

“Ái khanh mau nói.”

Quý Linh đã mở lời, Lễ Bộ thị lang cũng không dám úp mở nữa.

Chương 1361: Thiên Tử Chân Lệnh, Lập Bốn Mươi Tám Đại Hồng Nguyện (1)

Quý Linh đã mở lời, Lễ Bộ thị lang cũng không dám úp mở nữa.

Nói thẳng.

“Thưa bệ hạ, căn cứ vào điển tịch ghi lại, sau khi Trung châu long đỉnh tụ ra được kim long ngũ trảo, sẽ nhận được chúc phúc của Thiên Đạo, chính là ba lần chúc phúc lớn, lần lượt là kim ngọc ruộng tốt, sơn xuyên long mạch, và vương triều khí vận.”

“Từ đó bắt đầu, gần như toàn bộ thổ địa Đai Nguỵ có được, đều thích hợp để gieo trồng lương thực, hơn nữa lương thực gieo trồng ra được đều ẩn chứa linh khí, dùng cách nói của tiên gia, ngũ cốc chính là hoa màu, nhưng từ ngày hôm nay về sau, lương thực Đại Nguỵ sản xuất ra được đều là linh mễ, cả tu sĩ cũng có thể ăn được.”

“Thần nghĩ, chỉ cần ăn linh mễ này thôi, thọ mệnh của người dân Đại Nguỵ đều có thể kéo dài hơn hai mươi năm, nếu luyện quyền đả tọa linh tinh gì đó, hai mươi năm là có thể vào Nhập phẩm Võ đạo, không cần luyện bất cứ võ công nào.”

Lễ Bộ thị lang kích động nói.

Ngay khi nói xong, phản ứng của An Quốc công lớn nhất.

“Có thật ăn cơm thôi cũng thăng cấp Võ giả không?”

An Quốc công là quốc công đứng đầu, cũng là Võ giả Tam phẩm, ông hiểu rõ nhất hệ thống của Võ đạo.

Người luyện võ yêu cầu dưỡng sinh củng cố cơ thể, ngưng tụ khí huyết, đạt đến viên mãn mới có thể đột phá, người dân ngày trước ăn cơm sao cho no cũng là một vấn đề, nói gì đến chuyện dưỡng sinh củng cố cơ thể, cũng đừng hòng nhắc đến chuyện ngưng tụ khí huyết.

Giờ chỉ cần ăn cơm, sau đó đánh quyền chơi linh tinh là có thể đột phá thành võ giả.

Chuyện tốt này, đúng là không tài nào tưởng tượng nổi.

Trưng binh gì đó, đối với võ giả bình thường mà nói ý nghĩa cũng không lớn, dù sao Binh bộ với người tập võ bình thường khác nhau hoàn toàn.

Lợi ích thật sự ở chỗ, người bình thường ăn cơm đều có thể lột xác thành võ giả, vậy còn võ giả thật sự thì sao?

Tướng sĩ do Binh Bộ huấn luyện ra nữa?

Thứ khác không nói, mỗi người đạt đến Thất phẩm chắc không thái quá nhỉ?

Hơn nữa đối với phương diện khác chắc cũng có ích đấy, mỗi người đều là võ giả, làm việc đều có lực hơn.

Tương đương với ý tưởng của An quốc công.

Cố Ngôn cũng phấn khích cùng.

"Nếu nói như vậy, thế chẳng phải có thể bán chỗ lương mễ đó với giá cao à? Từ đó thu vào một lượng lớn ngân lượng kinh tế, Đại Nguỵ ta mỗi người đều phát tài đi lên?"

Cố Ngôn nghĩ đến chỗ mấu chốt thiết thực nhất.

Từ sau khi Hứa Thanh Tiêu phát minh ra guồng nước, cộng thêm việc long đỉnh của Đại Ngụy cải thiện ruộng tốt, khiến sản lượng lương thực của Đại Ngụy mỗi tháng đều tăng lên.

Bây giờ cũng chưa đến nỗi nói Đại Ngụy lương thực nhiều đến mức ăn không hết, nhưng mỗi nhà đều có lương thực dự trữ, kéo tới việc giá cả lương thực hạ xuống không ít.

Tổng thể nói là chuyện tốt, nhưng người dân bình thường cũng không muốn quá nhiều lương thực như vậy, giữ trong nhà rất dễ sinh nấm mốc, bán không được, bản thân mình ăn được bao nhiêu chứ?

Nhưng giờ khác rồi, loại lương thực này có thể tăng linh khí, điều này có nghĩa, tương lai lương thực của Đại Ngụy chắc chắn sẽ là nguyên vật liệu mà người trong thiên hạ tranh đoạt, vậy thì Đại Ngụy có thể tăng giá bán lên cao rồi.

Tăng giá bán thị trường gấp năm, thậm chí là gấp mười, cũng không phải không thể.

Suy cho cùng thứ lương thực này ăn nhiều có ích cho cơ thể, còn có thể đột phá thành võ giả, là ai lại không cần cơ chứ?

Xuất khẩu lương thực, kiếm tiền của cả tứ đại châu.

Cứ như vậy, là tương đương với chuyện cả tứ đại châu nuôi lớn người dân Đại Ngụy, mỗi người dân của Đại Ngụy đều giàu lên.

Như thế, sẽ không bao giờ tồn tại chuyện tạo phản hay là chuyện gì khác tương đương thế nữa.

Người nào cũng giàu, ai cũng ăn no, không có việc gì sao lại đi làm loại chuyện ấy được?

Thế này đối với một vương triều mà nói, là một chuyện tốt cực kỳ lớn.

Bất luận là cái thời đại gì, bất luận là không còn hay vẫn còn trong trạng thái chiến tranh, thì rất nhiều việc đều do kinh tế nắm quyền chủ đạo hết.

Cho dù là đánh giặc, cũng vì mục đích kinh tế hết, nếu chỉ nguyên đánh giặc không thôi, vậy thì quốc gia này không thể duy trì lâu dài được.

“Sơn xuyên long mạch có nghĩa là gì vậy?”

Trần Chính Nho mở miệng hỏi Lễ bộ thị lang.

Mà người kia ngay lập tức giải thích liền.

“Thưa thừa tướng đại nhân, sơn xuyên long mạch này chỉ việc ở trong sông núi của Đại Ngụy ẩn chứa long mạch, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, từ sông núi của Đại Ngụy sẽ sinh ra vô vàn linh dược bảo vật.”

Ông trả lời.

“Trong đó vương triều khí vận càng dễ hiểu hơn nữa, khí vận của Đại Ngụy sẽ như rồng, sau này bất luận Đại Ngụy làm cái gì, đều sẽ được thiên địa tán thành, hơn nữa đáng sợ nhất ở

đây chính là, thời gian sau này, Đại Ngụy sẽ ra đời rất nhiều nhân kiệt."

"Nho đạo, Tiên đạo, Phật môn, hoặc cũng có một số ít người vô cùng thông tuệ, bọn họ sẽ thay đổi thế gian, tạo phúc vạn dân."

"Đây là khí vận vương triều."

"Hơn nữa, căn cứ sách cổ ghi lại, đây chẳng qua chỉ là hình thức ban đầu của Trung châu long đỉnh mà thôi, nếu như ngưng tụ ra được Trung châu long đỉnh chính thức, sẽ xuất hiện dị tượng chân long hộ thiên tử."

"Có thể ngưng tụ ra được thiên tử chân lệnh, hiệu lệnh thần quỷ yêu ma, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Đại Ngụy nhờ thế hưng thịnh một vạn năm."

Lễ Bộ thị lang vô cùng kích động nói.

Nói rất nhiều lợi ích của Trung châu long đỉnh chính thức ra.

Ngưng tụ thiên tử chân lệnh, củng cố trên người thiên tử Đại Ngụy, có thể hiệu lệnh cho thần quỷ yêu ma, nói trắng ra, chính là khống chế được sức mạnh của đất trời.

Hơn nữa còn vượt qua mọi sức mạnh của đất trời.

Vì sao Nho đạo có thể đứng đầu bảy hệ thống lớn? Thật ra bàn đến bàn lui cũng chỉ vì có quan hệ đến thiên địa, khống chế được sức mạnh của thiên địa, cho nên hệ thống Nho đạo được xếp hàng tối cao nhất.

Nếu như ngưng tụ ra được thiên tử chân lệnh, như vậy thiên tử cũng có năng lực khống chế được sức mạnh của thiên địa, thậm chí còn vượt qua hết thảy phía trước.

Chương 1362: Thiên Tử Chân Lệnh, Lập Bốn Mươi Tám Đại Hồng Nguyện (2)

Bởi vì thiên tử Đại Ngụy, đại biểu cho muôn dân trăm họ Đại Ngụy, không phải chỉ một người.

Thánh nhân Nho đạo, cũng chỉ đại biểu cho một phần lớn người đọc sách, không thể đại biểu cho hết người đọc sách trong thiên hạ.

Sức mạnh vĩ đại khủng khiếp như thế, tất nhiên muốn gió được gió, muốn mưa được mưa rồi.

Quả nhiên, nói lời này xong, cả triều chấn động, văn võ bá quan tặc lưỡi, đúng là không biết nên nói cái gì.

"Vậy Trung châu long đỉnh này, chắc chắn có thể ngưng tụ thành công được không?"

Có người lên tiếng, đánh thẳng vào vấn đề mấu chốt.

Trước tiên là cái gì như linh mễ sơn xuyên, là tạo phúc cho bá tánh Đại Ngụy, khiến Đại Ngụy trở nên tốt đẹp hơn, đây là chuyện tốt.

Nhưng đối lập với thiên tử chân lệnh mà nói, rõ ràng cái sau càng quan trọng hơn.

Ngẫm lại xem, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hiệu lệnh thiên hạ, điều khiển cả sức mạnh của đất trời, đối với một vương triều mà nói, hấp dẫn lớn đến nhường nào?

Đặc biệt đối với Nữ đế, mê hoặc nhường này, vượt qua cả lương sản kinh tế gì gì đó.

"Thưa đại nhân, trong sách cổ không ghi lại rõ ràng, nhưng trong sách cổ đã nhắc qua, nếu ngưng tụ ra được Trung châu long đỉnh, phải hướng về tương lai, không được xuất hiện chuyện tàn hại trung lương, cũng không được tình huống chinh chiến liên miên, dân chúng lầm than."

"Nếu như xảy ra chuyện đó, Trung châu long đỉnh sẽ quay về lúc trước mà biến mất, thậm chí còn rơi vào phản phệ nghiêm

trọng.”

“Nếu như Đại Ngụy vẫn bảo trì trạng thái phát triển thịnh vượng phồn vinh, trong vòng sáu mươi năm, rất có khả năng hóa thành Trung châu long đỉnh chân chính.”

Ông trả lời, ý tứ chính giống hệt như lúc trước.

Hơn nữa nhóm quan lại cũng không nghĩ nhiều, bởi vì điều này cũng hợp tình hợp lý, nếu tiện cái có thể lột xác ra được Trung châu long đỉnh thực thụ dễ thế, vậy thì lại có vấn đề rồi.

Vả lại, nếu như quốc gia lâm vào trạng thái chiến tranh, dân chúng lầm than, đế vương tàn bạo không có nhân tính, tàn hại trung lương, vậy thì thiên địa cũng không thể nào tán thành vương triều, hoàng đế như vậy được.

Tất cả đều hợp tình hợp lý.

“Nói cách khác, kế tiếp, Đại Ngụy không thể phát sinh chiến loạn ư?”

Tiếng của Lư quốc công vang lên.

Ông nhìn đối phương, hỏi.

“Bẩm quốc công, chắc hẳn là vậy ạ.”

“Nhưng quốc công an tâm, bây giờ Đại Ngụy đã san bằng Man tộc, có Bình Loạn Vương ở đây, hai đại vương triều còn lại ở Trung châu cũng không dám phát binh đánh Đại Nguỵ ta, chuyện chiến loạn, thần ngẫm sẽ không xảy ra, mà ba chuyện cực tốt này của Trung châu long đỉnh cũng đủ để Đại Ngụy ta vững bước bay lên rồi.”

“Cho nên, hạ quan cho rằng, ngưng tụ hoàn chỉnh Trung châu long đỉnh, chỉ cần chờ là được, đợi đến thời cơ chín mùi, Đại Ngụy sẽ có tư cách đứng đầu thiên hạ.”

Tâm trạng phấn kích của Lễ Bộ thị lang cũng rất dâng trào, thậm chí đến cả đứng đầu thiên hạ cũng dám nói ta.

Lời này vừa dứt, chúng thần cũng không khỏi gật đầu.

Đối với một vương triều mà nói, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí là sáu mươi năm, kỳ thật cũng không tính

là quá dài, chỉ cần quốc gia nằm trong giai đoạn ổn định bay lên, vậy cũng chẳng tính là gì.

Trừ khi bảo đang ở trong chiến loạn, thì đừng nói là mười năm, một năm thôi cũng đủ dày vò rồi.

Trong chốc lát, đủ loại bá quan văn võ tất cả đều thông hiểu rõ chuyện về Trung châu long đỉnh, có người dẫn đầu, hướng về phía Nữ đế bái lạy.

"Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, ngày Trung châu long đỉnh ngưng tụ, cũng chính là lúc Đại Ngụy thống nhất thiên hạ, bệ hạ sẽ thành Nữ đế đệ nhất thiên cổ."

Có quan viên quỳ trên mặt đất, hướng về phía Nữ đế làm một vái thật sâu, đó là nịnh nọt, cũng phát ra từ tận tấm lòng.

Tai họa ngầm lớn nhất của Đại Ngụy, chính là Man tộc.

Hiện giờ Man tộc đã diệt xong, còn lại vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà, cũng không thể tuyên chiến với Đại Ngụy, cũng chẳng có lý do gì để tuyên chiến, cũng không dám tuyên chiến theo ý mình.

Đại Ngụy đã không còn là Đại Ngụy trước kia rồi.

Đương nhiên vì vậy có suy nghĩ Đại Ngụy sắp đứng đầu thiên hạ cũng hết sức bình thường.

Có người dẫn đầu, tất cả thần tử còn lại cũng không phủi tan niềm vui, đồng loạt hướng về phía Nữ đế làm lễ bái, hô.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Đây là chuyện tốt, đáng giá được như thế.

Trên long ỷ.

Tâm trạng của Quý Linh cũng hơi dâng trào, nhưng rất mau nàng đã bình tĩnh lại, không có khao khát tương lai thống nhất, đứng đầu gì gì đó.

Trái lại còn rất bình tĩnh nói.

"Chuyện tương lai chưa rõ, đầu tiên cứ đợi Hứa ái khanh quay về rồi nói tiếp."

Quý Linh cất tiếng.

Săn bằng Man tộc, đều do mình Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không có Thần Võ đại pháo của Hứa Thanh Tiêu, muốn san bằng Man tộc, không phải không thể, mà không thể nhanh đến vậy được.

Công lao tám ngày này, tất cả thuộc về Hứa Thanh Tiêu.

Đương nhiên có một số việc, phải đợi Hứa Thanh Tiêu quay về đã rồi nói.

Đúng vậy, lời này nói xong, chúng thần cùng nhau gật đầu.

Hiện giờ Hứa Thanh Tiêu đã triệt để hóa thành thần trong lòng Đại Ngụy.

Thậm chí, Hứa Thanh Tiêu ở trong lòng khắp quan lại, cũng tồn tại giống như một vị thần.

Dường như cho dù Đại Ngụy có xảy ra bất kỳ chuyện gì, chỉ cần có Hứa Thanh Tiêu ở đây, thì chẳng còn vấn đề nào hết.

Hứa Thanh Tiêu trở thành xương cốt của Đại Ngụy, trở thành tâm phúc thật sự.

Mà cùng lúc đó.

Trong Man Quốc.

Vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà yên tĩnh xong xuôi.

Hơn nữa Man Quốc đã đầu hàng.

Trận đại chiến vốn có một không hai này, yên lặng phủ xuống màn che.

Không ai ngờ được rằng, Man tộc sẽ thất bại bằng cách này.

Cũng không ai ngờ được rằng, Man tộc sẽ thua thảm như vậy.

Giống hệt lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Trận đầu cũng chính là trận kết.

Đại Ngụy thắng, thắng nhanh thắng mạnh đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

Không chỉ vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà sợ hãi, đối với tứ đại châu còn lại mà nói, các thế lực lớn cũng giống nhau sợ hãi thứ Thần Võ đại pháo này.

Ai dám đảm bảo, một ngày nào đó, tiếng nã pháo vang của Hứa Thanh Tiêu, sẽ không xuất hiện trong thế lực của mình được?

Uy lực này cùng cấp với một Võ giả Nhất phẩm.

Không có bất cứ thế lực nào có thể ngăn cản lại được, trừ khi có một Nhất phẩm ngay trước khi Thần Võ đại pháo tấn công, phá huỷ được thứ này.

Nhưng chuyện này rất khó, bởi vì Nhất phẩm của Đại Ngụy, cũng không phải ăn không ngồi rồi.

Chương 1363: Thiên Tử Chân Lệnh, Lập Bốn Mươi Tám Đại Hồng Nguyện (3)

Vương đô Man Quốc.

Thiết kỵ của Đại Ngụy đã bước vào đây, đại quân trăm vạn dùng tốc độ nhanh nhất khống chế toàn cõi Man Quốc, dọc đường đi đều rất thuận lợi.

Man Vương đã hạ chiếu tự cáo tội mình rồi, cộng thêm lúc trước đã tự tay viết thư đầu hàng, người dân Man tộc nào dám có lòng phản kháng?

Mặc dù có, nhưng ở dưới móng ngựa sắt của Đại Ngụy, tất cả cũng hoá thành oan hồn không cam lòng.

Tiến thẳng vào trong kinh đô của Man Quốc.

Trong hoàng cung, sớm đã hỗn độn thành một đống, đại môn kinh đô cũng đã mở rộng, khiến người ta khinh thường nhất là, kẻ mở đại môn kinh đo chính là võ tướng của Man tộc.

Ở trước sinh tử, bọn chúng chẳng có tí gì là dũng cảm hết, nhưng rất mau Hứa Thanh Tiêu đã biết được lý do.

Văn thần của Man tộc đều đã được hộ tống đi rồi, trong mắt bọn chúng xem ra, Man tộc không thiếu gì tướng sĩ anh dũng, nhưng mưu sĩ càng quan trọng hơn, có thể làm ra cống hiến cực lớn vì Man tộc quật khởi.

Không thể không nói, trên phương diện này, Man tộc quyết định không sai.

Nhưng tổng thể mà nói, có mấy quốc gia mất nước sau đó có thể lật lại quật khởi?

Đối mặt với nịnh nọt và làm phản của võ tướng Man tộc, Hứa Thanh Tiêu cũng không cho bất cứ sắc mặt đẹp nào, trái lại cũng không phải coi thường loại người này, mà đám tướng sĩ Man tộc này, không tên nào sạch sẽ cả.

Đặc biệt nhất có chút tuổi, đều tham gia vào tai ương sỉ nhục Tĩnh thành kia.

Vì vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ quyết đoán.

Hạ lệnh chém đầu, đồng thời tìm tướng sĩ Man Quốc, phàm là kẻ tham dự vào sỉ nhục Tĩnh thành, tất cả đều chém đầu, còn lại bắt lấy làm khổ dịch, là khổ dịch thật sự.

Đi trên băng thiên tuyết địa, thành thật cống hiến cho Đại Ngụy, đời này an tâm sống ở nơi khổ hàn đi.

Kéo dài cho đến hơn hai canh giờ.

Lâm Dương Hầu mang theo một chi tướng sĩ tinh nhuệ, mau chóng đi đến trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

"Vương gia."

"Đại quân đã khống chế được các quận phủ quan trọng của Man Quốc, các phủ huyện xung quanh còn lại, cũng đang dần dần khống chế, dự kiến trước trưa mai, quân ta có thể khống chế toàn bộ Man Quốc từ trên xuống dưới, xin vương gia cho chỉ thị ạ."

Lâm Dương Hầu hăm hở hướng về phía Hứa Thanh Tiêu làm một bái, sau đó báo cáo tình huống của Man Quốc, rồi hỏi thăm bước kế hoạch tiếp theo.

"Tốt!"

"Thu hết tất cả vàng bạc châu báu, toàn bộ vận chuyển về kinh thành Đại Ngụy, nhất là trong thủ đô, đồng thời phải quản chế tốt người dân của Man Quốc, phòng có người tập kích, có thì ghi danh lại, tốt nhất là báo cho bọn họ biết."

"Đại Ngụy không phải quốc gia tàn bạo, nếu Man Quốc đã đầu hàng, Đại Ngụy cũng đồng ý chấp nhận đầu hàng, điều kiện cũng rất đơn giản, người dân bình thường, trước tiên đến Đại Ngụy làm công, có chỗ ăn chỗ ở, ba mươi năm sau sẽ trả lại sự tự do, hơn nữa đều được trả tiền công."

"Tướng sĩ của Man tộc, bao gồm cả Võ giả, đều đến nơi khổ hàn, cống hiến vì Đại Ngụy, bốn mươi năm sau, cũng sẽ được khôi phục lại tự do, cũng được trả tiền công."

"Nhưng mà, hễ là kẻ đã tàn sát quá nhiều con dân Đại Ngụy, hoặc kẻ tham gia vào trận chiến sĩ nhục Tĩnh thành, chém đầu

ngay tại chỗ, còn con cháu đời sau, chung thân khổ dịch, kẻ trái lệch chém hết.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Dân cư Man Quốc cũng không nhiều lắm, đối với Đại Ngụy mà nói, thật ra căn bản cũng chẳng đáng nhắc đến làm gì, lúc trước khi xâm chiếm Đại Ngụy, thời kỳ cường thịnh nhất, dân chúng cũng chỉ đến hai triệu người, rồi sau đó bảy lần Bắc Phạt, đánh đến nỗi Man tộc chỉ còn lại không quá năm ngàn vạn người.

Giờ khôi phục qua nhiều năm như vậy, dần dần cũng đột phá lên đến một triệu người.

Nhưng người Man tộc trời sinh có sức lực lớn hơn người bình thường, thể trạng cường tráng, rồi sau đó nhờ vào đủ loại trợ giúp của vương triều Sơ Nguyên, Đột Tà, càng thêm cường tráng hơn.

Nhóm người này chắc chắn phải giữ lại rồi.

Đại Ngụy tiếp theo nhất định phải tiến vào giai đoạn phát triển toàn diện, yêu cầu một lượng nhân lực cực lớn, xây đường dựng cầu, lấy quặng đào dược, thế không cần lượng lớn công nhân lao động à?

Trước mắt một triệu dân này, chính là người được chọn tốt nhất, có thể giúp Đại Ngụy tiết kiệm một khoảng tiền cực lớn.

Mà đối với bá tánh mà nói, tuy rằng thảm, nhưng ít nhất vẫn bảo vệ được tính mạng.

Hứa Thanh Tiêu bản tính nhân từ, đến Đại Ngụy, chắc chắn sẽ được ăn được uống, nhưng đừng hòng nghĩ được ăn cực ngon, chắc chỉ là lương thực thóc lúa kém xấu nhất, nhưng được ăn no, dinh dưỡng gì thôi đừng suy xét đến.

Với cả xây dựng chỗ ở cho họ, cũng không tốn bao nhiêu tiền cả, về phần cái gọi là tiền công, dựa theo một cái mức lương cực thấp là được.

Tương đương thu nhập của công nhân bình thường tầm khoảng ba năm đổ về trước là được.

Thế này đã quá nhân từ rồi.

Đổi lại người tàn nhẫn một chút, thí dụ như đám Man tộc này, nếu bọn chúng đứng vào vị trí của Hứa Thanh Tiêu xem có cho nhiều ưu đãi như thế không?

Ít nhất cũng là tàn sát.

Thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu là dụ dỗ, tàn sát chẳng có ý nghĩa gì hết, sẽ chỉ làm thù hận càng thêm chuyển biến xấu đi, hơn nữa ép đám người này quá, không để cho chúng bất cứ đường sống nào, cũng sẽ mang lại một vài phiền phức cho vương triều Đại Ngụy.

Vậy không cần thiết.

Đại Ngụy đã đạt được thứ mình muốn rồi.

Thắng Man Quốc, ngưng tụ ra Trung châu long đỉnh, đoạt được tiền bạc tài phú, kiếm lời bộn bề rồi.

Kịch liệt quá, dễ bị phản ngược lại.

Nghe theo lời của Hứa Thanh Tiêu, Lâm Dương Hầu gật đầu, ở trong lòng hắn, Hứa Thanh Tiêu đã là chiến thần, hắn căn bản sẽ không có bất cứ ý kiến nào hết, Hứa Thanh Tiêu nói cái gì hắn sẽ làm theo cái đó.

“Kính tuân vương lệnh.”

Lâm Dương Hầu ôm quyền nói.

“Ừ, còn có một việc, mau chóng thanh toán hết ngân lượng của Man Quộc, bằng tốc độ nhanh nhất vận chuyển về Đại Ngụy, chuyện khác, có thể từ từ làm, còn có, bảo các tướng sĩ cẩn thận một chút, hết sức cẩn thận tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Củng cố tốt cục diện, dùng thủ đoạn trực tiếp và bình tĩnh nhất, thâu tóm toàn bộ Man Quốc, qua mấy ngày nữa, ta phải quay về xử lý chuyện quan trọng hơn, ở đây giao lại hết cho các ngươi, cho nên không thể ở lâu được.”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

Chương 1364: Thiên Tử Chân Lệnh, Lập Bốn Mươi Tám Đại Hồng Nguyện (4)

Man Quốc đầu hàng, còn có càng nhiều chuyện cần phải làm, Hứa Thanh Tiêu dặn dò Lâm Dương Hầu cẩn thận đề phòng, đồng thời đừng nên biến chuyện trở nên gay gắt mâu thuẫn hơn, được lợi rồi thì đừng khoe mẽ, làm việc theo từng bước một đơn giản trực tiếp.

Khi nào vận chuyển vàng bạc châu báu của Man Quốc về Đại Ngụy, khi nào thì khống chế toàn bộ tướng sĩ Man Quốc đưa đến nơi khổ hàn, lại như nào mới được tính là san bằng hết Man tộc.

Nói các khác, trước mắt vẫn còn một đống chuyện lằng nhằng rối tung cần giải quyết, nếu không giải quyết tốt, rước lấy phiền phức cùng nhọc lòng lắm đấy.

Hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn có không ít việc cần phải hoàn thành.

Trung Châu long đỉnh đã ngưng tụ thành công.

Hắn muốn chuẩn bị cho việc đến Trung châu tiên tàng.

Lâm Trận tiền bối từng nói, Trung châu tiên tàng rất có thể ẩn chưa một lượng lớn linh kim cực phẩm.

Nếu có thể đến được đó, chính mình đã có thể luyện chế ra được càng nhiều Thần Võ đại pháo hơn.

Năm khẩu.

Ít nhất là năm khẩu, Đại Ngụy có thể lập tức khai chiến với Sơ Nguyên và Đột Tà.

Nếu như có thể luyện chế ra được mười khẩu Thần Võ đại pháo, vậy Đại Ngụy đã có tư cách tuyên chiến với cả thiên hạ, ai không phục nổ một phát pháo qua luôn.

Mà tác dụng của Nhất phẩm trong Đại Ngụy, chính là thần hộ mệnh cho Thần Võ đại pháo là được.

Họ không cần tham chiến, chỉ cần bảo vệ tốt Thần Võ đại pháo, như vậy đã có đứng ở vị trí bất bại trời sinh rồi.

Hiện giờ, Thần Võ đại pháo đã bại lộ ra ngoài.

Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ, tiếp theo sẽ có một nguy cơ từ trước đến nay chưa bao giờ có ập đến.

Vương triều Sơ Nguyên và Đột Tà sẽ ngồi im mặc kệ?

Tiêu diệt Man tộc, không sao cả.

Man tộc chẳng qua chỉ là một quân cờ của chúng thôi.

Nhưng Đại Ngụy có được thần khí như vậy, đối với chúng mà nói, chính là một uy hiếp cực lớn, cho nên, một là Đại Ngụy chủ động tiêu huỷ Thần Võ đại pháo này, một là phải chủ động mang ra để dùng chung.

Đảm bảo tất cả đều có, đạt đến trạng thái ngang hàng nhau.

Nếu không, hai đại vương triều tuyệt đối sẽ không cho phép vương triều Đại Ngụy yên ổn phát triển tiếp được.

Đến lúc đó quốc phú dân cường, cộng thêm trên có mấy khẩu Thần Võ đại pháo, bọn chúng lấy gì đấu với Đại Ngụy?

Nhưng Thần Võ đại pháo không giống thế.

Đây chính là thần khí chiến tranh thực sự.

Cho dù tương lai Đại Ngụy có quốc phú dân cường, mỗi người đều là võ giả thì có thể làm sao nào?

Đối diện với Thần Võ đại pháo, đều là mây khói thoảng qua.

Cho nên, hai đại vương triều nhất định sẽ làm khó dễ Đại Ngụy, hơn nữa rất có thể sẽ liên hệ với các thế lực lớn trong thiên hạ.

Đông châu, Nam châu, Bắc châu, thậm chí là cả Tây châu, đều sẽ có thế lực đúc kết tiến vào.

Muốn chia nhau miếng bánh này.

Bắt đầu ngay khi Thần Võ đại pháo xuất hiện, tương đương với ý nghĩa là phải đối địch với cả thiên hạ.

Chuyện này, Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ hơn ai hết.

Nếu không phải vì Trung châu long đỉnh, thú thật Hứa Thanh Tiêu sẽ không ở ngay lúc này lấy ra Thần Võ đại pháo Nhất phẩm, khả năng lấy ra Tam phẩm, hoặc Nhị phẩm, cực hạn nhất chính là Nhị phẩm.

Thông qua chút ưu thế này, chiến thắng Man tộc.

Nhưng chiến tuyến như vậy quá dài, hơn nữa không thể nhanh chóng ngưng tụ ra Trung châu long đỉnh được.

Cho nên, hắn mới đành đánh cuộc một phen.

Đây là một canh bạc khổng lồ.

Hứa Thanh Tiêu đánh cuộc chính là Trung châu tiên tàng có giấu một lượng lớn linh kim cực phẩm.

Đợi mấy ngày nữa, hắn sẽ quay trở về vương triều Đại Ngụy, mang theo Trung châu long đỉnh, đi một chuyến đến Tiểu Lôi Âm tự, sau đó lại đi tìm Trung châu tiên tàng.

Nếu Trung châu tiên tàng có chứa một lượng lớn linh kim cực phẩm thật.

Nhanh nhất là ba tháng, chậm nhất nửa năm.

Chính mình có thể luyện thêm ra được càng nhiều Thần Võ đại pháo.

Cứ như vậy, dù vương triều Sơ Nguyên với Đột Tà tuyên chiến Đại Ngụy.

Đại Ngụy cũng không sợ.

Thậm chí là cả các thế lực ngầm kia, cũng không thể phản kháng lại.

Đây là cược Hứa Thanh Tiêu đánh ra.

Nếu không có thật, phiền thì phiền thôi, chẳng qua cũng có đủ mọi lợi ích rồi, cùng lắm thì làm giao dịch.

Chia sẻ kỹ thuật, nhưng yêu cầu các thế lực trong thiên hạ phải mang linh kim cực phẩm ra để trao đổi.

Đến lúc đó, các thế lực lớn đều muốn có một khẩu Thần Võ đại pháo, Đại Ngụy cũng mượn vào số nguyên vật liệu này, làm thêm hai khẩu nữa, cũng lời.

Chẳng qua so với cái đầu tiên, Đại Ngụy lời ít hơn.

Dù sao.

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ không ăn thiệt rồi.

Nhưng ngay trong lúc Hứa Thanh Tiêu đang suy nghĩ như vậy.

Đột ngột.

Từ trong kinh đô Đại Ngụy.

Một giọng nói bỗng vang lên.

"Ta chính là Vương Triều Dương."

"Hôm nay, lập ra vô thượng đại hồng nguyện, truyền đạo thiên hạ, nguyện người đọc sách khắp thiên hạ, người người như rồng, nguyện thiên hạ thái bình hưng thịnh, không xảy ra chiến loạn, lấy văn ngăn chiến."

"Nếu nguyện không thành, không bao giờ thành Thánh, long đỉnh giúp ta, tức khắc mở ra thái bình thịnh thế. "

Giọng nói to lớn này vừa vang lên.

Trong phút chốc, truyền khắp toàn bộ Đại Ngụy, rồi sau đó khuếch tán đến toàn bộ Trung châu, cho đến cả thiên hạ.

Ở Man Quốc.

Vốn vẫn đang suy nghĩ về chuyện Thần Võ đại pháo, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu đột nhiên biến đổi.

Lâm Dương Hầu đang đứng trước mặt hắn, cũng cùng nhìn về phía Đại Ngụy, cảm giác được một ít cổ quái, rồi sau đó không khỏi siết chặt tay tức giận nói.

"Cái gã Vương Triều Dương này thế mà dám độc chiếm khí vận của Trung châu long đỉnh."

Lâm Dương hầu nhận ra được chuyện gì đang xảy ra, phản ứng đầu tiên của hắn là mắng to.

Mà bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, ngay tức khắc nháy mắt biến mấy, chạy thẳng về phía Đại Ngụy.

Vương Triều Dương đúng là mơ đẹp thế.

Nhìn thấy Trung châu long đỉnh đúc thành xong, ngay lập tức mượn vào vô thượng đại hồng nguyện, muốn cướp đoạt khí vận của Trung châu long đỉnh.

Cái loại cướp đoạt quốc vận trắng trợn thế này, hơn nữa nếu không ai ngăn cản lại, bằng đại hồng nguyện hùng vĩ như vậy cũng đủ rút đi một nửa quốc vận.

Đổi cách khác, nỗ lực nhiều năm như vậy của Hứa Thanh Tiêu, đúng là biếu không cho Vương Triều Dương.

Nhưng mà, lập đại hồng nguyện cũng không tính là gì, phải xem thiên địa có nhận lấy hay không đã.

Thiên địa không tán thành, ngươi nói ba hoa chích choè gì cũng vô dụng.

Nếu như thiên địa tán thành, rắc rối to.

Lý luận đi lên, chắc hẳn thiên địa sẽ không tán thành, hồng nguyện này quá lớn rồi.

Chương 1365: Thiên Tử Chân Lệnh, Lập Bốn Mươi Tám Đại Hồng Nguyện (5)

Nhưng mà, ngay vào lúc này.

Từng giọng nói vang dội vọng lên.

“Ta, Thanh Tịnh đạo nhân, Thất Tinh Đạo Tông chưởng giáo, nguyện lĩnh đệ tử tiên môn, dốc sức trợ Vương thánh.”

“Ta, Già Lam, chủ trì chùa Thiên Trúc, nguyện lĩnh đệ tử Phật môn, dốc sức trợ Vương thánh.”

“Trẫm, hoàng đế Đột Tà, nguyện lĩnh bá tánh Đột Tà, dốc sức trợ Vương thánh.”

“Trẫm, hoàng đế Sơ Nguyên, nguyện lĩnh bá tánh Sơ Nguyên, dốc sức trợ Vương thánh.”

Từng giọng nói vang lên.

Trong phút chốc, một bó khí vận, đổ về phía kinh đô Đại Nguỵ, tất cả đều đi vào trong cơ thể của Vương Triều Dương.

Mà Trung châu long đỉnh vừa lột xác xong, ngay tại lúc này cũng điên cuồng rung lên.

Chỉ bằng sức của một mình Vương Triều Dương, lập đại hồng nguyện lớn thế, thiên địa đương nhiên sẽ không tán thành.

Mặc dù hắn là Á thánh.

Nhưng trong nháy mắt, Tiên đạo, Phật đạo, cộng với sự ủng hộ tuyệt đối của hai đại vương triều, thế này khác biệt hoàn toàn.

Trên không trung Đại Nguỵ.

Từng đóa mây điềm lành kim sắc xuất hiện.

Điềm lành hiện ra tràn ngập cả Đại Nguỵ, vô số mây tía, hàng vạn luồng hào quang.

Đây là thiên địa tán thành.

Chớp mắt thôi, trong kinh đô Đại Nguỵ, Vương Triều Dương có vẻ vô cùng kích độ.

Hắn biết, nếu mình có thể lấy được khí vận của Trung châu long đỉnh, mặc dù mình không thể bước vào Nho đạo Nhất phẩm ngay được, cũng được coi là nửa bước vào Nho Thánh cảnh chân chính.

Đến lúc đó, Hứa Thanh Tiêu, hoàn toàn không phải đối thủ của mình.

Cho nên, hắn hưng phấn, hắn kích động.

Đặc biệt là, thiên địa cho đáp lại, điềm lành mây tía đấy, chính là một loại tán thành.

Còn không đợi sức mạnh thiên địa hoàn toàn ngưng tụ lại.

Ai sẽ nghĩ đến rằng, vào lúc gay go này Vương Triều Dương lại chơi một chiêu thế này đâu?

Hứa Thanh Tiêu vẫn đang chinh chiến ở Man Quốc, vì Đại Nguỵ mở mang bờ cõi, cũng chính nhờ vậy, long đỉnh của Đại Nguỵ mới có thể lột xác trở thành Trung châu long đỉnh.

Nhưng không ngờ rằng, vào giây phút quan trọng này, Vương Triều Dương ấy thế lại muốn ăn cắp Trung châu long đỉnh trắng trợn như thế.

Đây được gọi là trộm nhà rồi.

Nhưng mà thủ đoạn của Vương Triều Dương cũng cay độc thật, hắn dùng đại hồng nguyện làm cái giá đắt, nguyện người đọc sách trong thiên hạ, ai ai cũng như rồng, càng phải khiến thiên hạ ngừng chiến, không còn tranh giành hỗn loạn nữa.

Đây gần như là đại hồng nguyện không thể nào hoàn thành được.

Bình thường mà nói, thiên địa chắc sẽ không cho phép, cũng không phải không mong được vậy, mà Vương Triều Dương gần nhất chỉ là một Á Thánh, hắn không có tư cách này.

Nhưng ngay vào lúc cam go nhất, có người âm thầm giúp hắn.

Tiên môn, Phật môn, còn có hai đại vương triều, cùng với các thế lực lớn cũng đang giúp Vương Triều Dương.

Bởi vì, nếu như để Đại Nguỵ đạt được Trung châu long đỉnh, đối với bọn chúng mà nói, cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Còn nếu để Vương Triều Dương có được, cũng chẳng phải chuyện tốt, nhưng so với việc Đại Nguỵ có thì bọn chúng càng chọn vế sau hơn.

Giờ phút này.

Kinh thành Đại Nguỵ.

Theo sự xuất hiện của đại hồng nguyện, trong nháy mắt, dị tượng liên miên, mây lành che phủ, Trung châu long đỉnh đúng thật đang liên tục rung lên bần bật.

Thiên địa đã tán thành đại hồng nguyện của Vương Triều Dương.

Bên trong Thiên Địa văn cung.

Khuôn mặt của Vương Triều Dương càng toát ra vẻ hưng phấn và chờ mong.

Trung châu long đỉnh đấy.

Đó chính là thứ trong truyền thuyết, nếu như giành được thứ này, đối với hắn mà nói có ý nghĩa cực lớn.

Hắn có thể nhờ vào đó để trở thành Chuẩn Thánh, nửa chân tiến vào Thánh Nhân cảnh của Nho đạo, có được một phần sức mạnh của Thánh Nhân.

Là một loại thăng cấp khó diễn tả bằng lời được.

Nếu hắn có thể thành Thánh, đối với chính hắn mà nói, đây là một chuyện tốt, nhưng đối với Đại Nguỵ mà nói, đây chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Bọn họ chỉ mong Hứa Thanh Tiêu có thể thành Thánh.

Vì vậy, trong triều đình, một vài tiếng chửi rủa không khỏi vang lên.

“Vương Triều Dương vậy mà dám cướp khí vận Đại Nguỵ ta?”

“Thằng này đúng là tên khốn nạn không có đạo đức, đây là khí vận của Đại Nguỵ ta, muốn cướp trắng hả?”

“Hở mồm ra là thiên hạ, long đỉnh chính là khí vận của cả Đại Nguỵ ta đúc thành, vậy mà hắn lại muốn vì người trong thiên hạ tạo phúc, quả nhiên miệng treo đầy nhân nghĩa đạo đức giả dối thôi!”

“Bệ hạ, tụ sức mạnh quốc vận ra, ngăn cản Vương Triều Dương đánh cắp khí vận của Đại Nguỵ ta.”

Triều thần đều mở miệng nói, siết chặt nắm tay, lớn tiếng tức giận mắng mỏ, cũng có người, khản cầu thẳng với Nữ đế ra tay ngăn lại.

Trên long ỷ.

Nữ đế nhìn thấy hết thảy, mặc dù các thần tử không nói, chỉnh nàng cũng hiểu phải ngăn Vương Triều Dương lại.

Lập tức, giọng của Nữ đế vang lên.

“Trẫm chính là Nữ đế của Đại Nguỵ, không chấp nhận đại hồng nguyện này.”

Tiếng nói của Nữ đế vang lên.

Nàng nói thẳng, không vòng vo nhiều ý, không chấp nhận đại hồng nguyện.

Quả thật, sau khi Nữ đế lên tiếng, Trung châu long đỉnh vốn đang rung lên bần bật, bắt đầu từ lúc này dần dần bình tĩnh trở lại, tuy rằng dị tượng ở trong thiên địa vẫn nhiều như trước.

Cũng không còn rục rịch rung chuyển như trước rồi.

Quý Linh, đại biểu cho vương triều Đại Nguỵ.

Đương nhiên có thể điều khiển khống chế được sức mạnh quốc vận.

Nàng gia tăng sức mạnh quốc vận, có thể khiến Trung châu long đỉnh ổn định trở lại.

Quý Linh hiểu rõ, Hứa Thanh Tiêu sẽ không ngồi im mặc kệ, nàng đang đợi, đợi Hứa Thanh Tiêu quay về.

Nhưng mà, vào đúng lúc này, từ trong Thiên Địa văn cung.

Giọng nói của Vương Triều Dương không khỏi vang lên.

“Bệ hạ cớ gì phải làm như vậy?”

“Bổn Thánh lập nhiều đại hồng nguyện như vậy, lập thề vì người trong thiên hạ, người người như rồng.”

“Còn ngừng loạn lạc đình chiến, để con dân Đại Nguỵ không chịu nỗi khổ chiến loạn, thiên hạ thái bình, đây vốn là đại công đức vô thượng.”

“Nếu đại hồng nguyện của bổn thánh lập xuống, thiên hạ thái bình, Trung châu long đỉnh đương nhiên cũng có thể đông tụ hoàn toàn.”

“Bệ hạ lần này quấy nhiễu, có phải không muốn thiên hạ thái bình, hay là không muốn thấy người người như rồng đây?”

Thấy Trung châu long đỉnh quay về vẻ bình thường xong, giọng của Vương Triều Dương vang lên.

Hắn lên tiếng chất vấn Nữ đế.

Chương 1366: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (1)

Nhưng lời này treo đầy nhân nghĩa đạo đức giả dối, làm người khác buồn nôn.

“Trung châu long đỉnh chính là nhờ Bình Loạn Vương của Đại Nguỵ đúc thành, khí vận đó cũng phải do chính Bình Loạn Vương giành được, từ lúc nào đến phiên ngươi rồi?”

Lời của Nữ đế cũng vô cùng khí phách.

Đây là thứ của Đại Nguỵ, không đến lượt Vương Triều Dương xí tay vào.

Nhưng những lời này nói ra, Vương Triều Dương lập tức vịn vào kẽ hở trong lời của Nữ đế, ngay đó hỏi thẳng.

“Vậy theo ý của bệ hạ, con dân trong thiên hạ chẳng tính là thứ gì sao?”

Hắn lên tiếng hỏi, cũng coi như giăng cho Nữ đế một cái thòng lọng.

Nói vừa dứt, lời của Trần Chính Nho vang lên.

“Láo xược.”

“Đừng có ở đây yêu ngôn hoặc chúng.”

“Trung châu long đỉnh chính là long đỉnh của Đại Nguỵ lột xác mà thành, không phải tranh giành cướp lấy khí vận của cả thiên hạ đúc ra.”

“Long đỉnh nhờ Hứa thánh đúc ra được, từ lúc nào đến lượt ngươi đến tranh cướp rồi.”

Trần Chính Nho lên giọng, ông không thể để Nữ đế nói tiếp được, dù sao cứ theo đà này sẽ bị kéo xuống nước mất.

Nữ đế có lẽ sẽ nói vài lời sai sót, bị người ta bắt chẹt.

Nàng là Nữ đế của Đại Nguỵ, thân phận cao thượng, bất luận nói câu gì đều sẽ bị lợi dụng, mang đến ảnh hưởng không tốt.

Đối mặt với lời nói của Trần Chính Nho.

Chốc lát đã có một giọng nói khác vọng lại.

“Long đỉnh của Đại Nguỵ thuộc về Đại Nguỵ, lời này không sai, nhưng Trung châu long đỉnh, chính là nhờ khí vận của cả Trung châu đúc thành.”

“Từ lúc nào trở thành đồ của Đại Nguỵ rồi?”

“Hơn nữa, muốn đội mũ miện, tất phải thừa nhận gánh nặng của nó, Vương thánh lập đại hồng nguyện lớn thế, nguyện người trong thiên hạ ai cũng như rồng, lại vì thiên hạ ngăn chiến, đây là chuyện vô cùng tốt, bất luận là đối với Đại Nguỵ, hay là đối với người trong thiên hạ mà nói, đây đều là một chuyện cực tốt.”

“Mong rằng bệ hạ chớ có ngăn cản công đức vô lượng này, nếu không, đất trời sẽ giáng tai họa xuống.”

Là Thanh Tịnh đạo nhân.

Thất Tinh Đạo Tông rời khỏi Đại Nguỵ, nhưng lão ta vẫn chưa đi, vẫn ở trong Đại Nguỵ như trước, chính vì lo liệu cho chuyện này.

Lời lão cất lên.

Đồng thời cũng xuất hiện một cái gán cho, dùng người trong thiên hạ đến ép Nữ đế.

“Nực cười.”

“Chỉ vì muốn ngăn cản một tên quèn Á Thánh, sẽ xuất hiện thiên tai nhân hoạ giáng xuống?”

“Vậy, trẫm, nay ngược lại càng muốn nhìn xem, thiết kỵ của Đại Nguỵ mạnh, hay là miệng lưỡi của đám người các ngươi mạnh.”

Nữ đế lên tiếng.

Đã đến thời điểm cam go này rồi, nàng cũng không cần phải che giấu cái gì nữa.

Nên nhấc kiếm thì phải nhấc kiếm.

Trung châu long đỉnh, vượt qua hết thảy, đặt trên phương diện này, thì không có bất cứ thoái nhượng nào hết.

Nhìn thấy thái độ của Nữ đế cường ngạnh như vậy.

Trong phút chốc, trong Thiên Địa văn cung, tiếng đồng thanh của ba ngàn Đại nho cũng vang lên.

"Xin bệ hạ Đại Nguỵ hãy nghĩ vì người trong thiên hạ."

"Xin bệ hạ Đại Nguỵ hãy nghĩ vì người trong thiên hạ."

Tiếng hô vang đại quy mô vang lên, đây là ép buộc Nữ đế phải chấp nhận.

Kèm theo tiếng đồng thanh của ba nghìn Đại nho, Thiên Địa văn cung cũng bộc phát ra hào quang lộng lẫy, chọc thủng bầu trời, hội tụ thành bóng mờ của năm Thánh nhân.

Thánh lực cuồn cuộn phủ kín Đại Nguỵ, Trung châu long đỉnh cũng hơi đong đưa, có chút mất khống chế.

Nguyên nhân không gì khác.

Bởi vì đại hồng nguyện của Vương Triều Dương đúng là rất lớn, nếu như thiên địa tán thành, thì sẽ được phân cho khí vận của Trung châu long đỉnh.

Suy cho cùng mong người người như rồng, lại vì thiên hạ ngăn chiến, đối với thiên địa mà nói, đây là một chuyện tốt.

Giúp có thêm nhiều dương lực.

Về phần tranh đấu giữa người với người, đây không phải phạm vi mà thiên địa có thể cai quản được, chỉ cần nằm trên tư tưởng là được, còn đâu mặc kệ.

Nói như vậy, nếu đại hồng nguyện này lập ra, thiên địa sẽ không chấp nhận, dù sao Vương Triều Dương chẳng qua chỉ là một tên Á Thánh mà thôi, trừ khi Vương Triều Dương là Thánh nhân,

Nhưng điểm mấu chốt nằm ở chỗ, có nhiều người giúp Vương Triều Dương.

Điều này tương đương với buộc nhau lại chung một chỗ, nếu như Vương Triều Dương không làm được, thì những người

này cũng sẽ chịu một phần liên luỵ.

Trung châu long đỉnh lắc lư qua lại liên tục.

Nho đạo, Tiên môn, vương triều, còn có ý chí của rất nhiều người trong thiên hạ, cùng với những tồn tại ẩn giấu trong âm thầm, tất cả đều đang ủng hộ Vương Triều Dương.

Thứ sức mạnh này rất mạnh.

Tranh đoạt Trung châu long đỉnh, cũng phải có được sự tán thành của thiên địa.

Nếu như chỉ là long đỉnh của Đại Nguỵ, vậy đúng theo lời của Nữ đế nói sao là vậy, nhưng nếu cái này đã lột xác thành Trung châu long đỉnh, vậy khác biệt hoàn toàn.

Đây là thứ do khí vận của cả Trung châu ngưng tụ lại, một nửa đến từ chính Đại Nguỵ, mặc kệ là ai tranh đoạt, thì một nửa phải để lại cho Đại Nguỵ.

Đây cũng là một loại bảo đảm.

Nhưng mà nếu bị người ta cướp mất một nửa đi rồi, phiền toái sẽ càng lớn hơn nữa, giống như việc ngươi vừa mới thống nhất vương triều, kết quả có một tên cũng mang một chữ "vương" sóng vai cùng ngươi ngồi chung long ỷ ấy.

Không những buồn nôn khó chịu, càng quan trọng hơn chính là quyền lực sẽ bị phân hoá, trừ khi người này là Hứa Thanh Tiêu, nói cách khác, Quý Linh sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào khác khống chế Trung châu long đỉnh.

Nhưng rắc rối ở chỗ, Vương Triều Dương dám lập đại hồng nguyện, lại có nhiều người ủng hộ hắn đến vậy, đối với Đại Nguỵ mà nói thì vô cùng xấu.

Đấy còn phiền phức nữa.

Trong Thiên Địa văn cung.

Ý cười trên mặt Vương Triều Dương không tài nào che giấu được.

Đã đến nước này rồi, không người nào có thể ngăn cản hắn giành được Trung châu long đỉnh.

Đại hồng nguyện hắn lập quá lớn.

Bình thường tới nói, thiên địa chắc hắn sẽ không chấp nhận, nhưng bây giờ thiên địa đã cảm ứng được, đồng ý chấp nhận, vậy mình thắng chắc rồi.

Hắn cũng biết, vương triều Đại Nguỵ đang đợi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Nhưng thế thì sao nào?

Cho dù Hứa Thanh Tiêu có về, cũng chẳng thay đổi được cái gì hết.

Bởi vì kết cục đã định rồi.

Nhưng, ngay tại đây.

Một âm thanh còn hào hùng vang vọng hơn nữa, chậm rãi vọng đến.

“Ta chính là Hứa Thanh Tiêu, hôm nay lập bốn mươi tám đại hồng nguyện.”

Âm thanh vĩ đại trong nháy mắt đã vọng đến khắp vương triều Đại Nguỵ.

Chương 1367: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (2)

Trong kinh đô, bách tính kinh ngạc.

Trong hoàng cung, văn võ bá quan cũng triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ thật ra vẫn đang đợi, đợi Hứa Thanh Tiêu về.

Nay, họ đã chờ được rồi.

Mọi người lộ ra nét mặt vui mừng, song song cũng chấn động trước lời nói của Hứa Thanh Tiêu.

"Bốn mươi tám đại hồng nguyện?"

"Nực cười."

Trong Thiên Địa văn cung, Vương Triều Dương cũng không kinh ngạc Hứa Thanh Tiêu đến.

Xảy ra chuyện này, nếu Hứa Thanh Tiêu không đi ra, đấy mới là lạ.

Chẳng qua đến khi nghe được Hứa Thanh Tiêu muốn lập bốn mươi tám đại hồng nguyện xong, ngược lại thì hắn cũng không khẩn trương.

Trận tranh cướp Trung châu long đỉnh này, bây giờ đơn giản chính là so xem ai lập đại hồng nguyện lớn hơn thôi.

Ai hơn thì sẽ được thiên địa tán thành.

Nếu Hứa Thanh Tiêu có thể lập được đại hồng nguyện chân chính, một cái là đủ rồi, không cần lập đến bốn mươi tám cái đại hồng nguyện.

Hiển nhiên lộ rõ, Hứa Thanh Tiêu muốn dựa vào số lượng, ngay lập tức cứu lại cục diện.

Nhưng mà, điều này có được chăng?

Đến mức phải dùng số lượng để đối kháng lại mình, đây có nghĩa Hứa Thanh Tiêu đã thua rồi.

Tây châu.

Trong chùa Thiên Trúc.

Già Lam thần tăng tĩnh toạ ở trong bảo điện, tượng Phật A Di Đà đứng vững, tất cả đều mang vẻ trang nghiêm, mà trước mặt lão có một người đàn ông khoác áo đen đang ngồi.

“A di đà phật. “

“Hứa thí chủ thua. “

Lão nói.

Nhìn về phía Đại Nguỵ, giọng chắc chắn như đinh đóng cột.

“Bốn mươi tám đại hồng nguyện, sao lại thua được?”

Người đàn ông áo đen bình tĩnh nhìn Già Lam thần tăng, hỏi.

Nói vừa xong, Già Lam thần tăng đã lắc đầu.

“Nhân tố lớn nhất của trận tranh đoạt Trung châu long đỉnh này, chính là cách lập hồng nguyện.”

“Mà trong cả thiên hạ này, không ai hiểu đại hồng nguyện hơn Phật môn ta.”

“Đại hồng nguyện Vương thánh lập là do chũng ta sắp xếp ổn thoả tỉ mỉ, nhờ Tiên, Phật, vương triều, Nho đạo, tứ đại thế lực ủng hộ, thiên địa mới miễn cưỡng tán thành, nguyện ý tiếp nhận đại hồng nguyện này.”

“Nếu Hứa Thanh Tiêu cũng lập đại hồng nguyện, cho dù bốn mươi tám cái, hay là một cái, cũng bõ công mà thôi.”

“Bốn mươi tám đại hồng nguyện, thiên địa không thể chấp nhận được, dù chấp nhận, nhất định cũng phải khác với đại hồng nguyện gì đó đã từng đã lập.”

“Muốn thắng bằng số lượng, đây là chuyện không thể.”

“Về phần chỉ một mình hắn lập đại hồng nguyện, cũng không vượt qua được Vương thánh, vượt qua đại hồng nguyện của Vương thánh thiên địa cũng không chấp nhận.”

“Đến lúc này, Hứa Thanh Tiêu khẳng định thua.”

Già Lam thần tăng nói, dù lão ta chưa hẳn tự tin chắc chắn, nhưng bằng lời nói này, cũng đã ra vẻ bản thân cực kỳ tự tin.

Nói đến đây, người mặc áo choàng đen không khỏi gật gù.

Theo sau đó tiếp tục nói.

“Tất cả mọi chuyện đã sắp xếp thoả đáng, nếu thành công, Phật môn sẽ truyền khắp năm châu, từ nay về sau, trong thiên hạ này chỉ còn hai đạo Phật, Nho.”

“Ngươi cũng có thể trở thành Vô Thượng Giác Ngộ.”

Người mặc áo choàng đen mở miệng hứa hẹn rất nhiều lợi ích.

Già Lam thần tăng không nói, hơi trầm mặc nhìn về một phương hướng khác.

Người mặc áo choàng đen biết Già Lam thần tăng đang lo lắng cái gì, vì vậy chậm rãi nói.

“Ngươi yên tâm, sẽ không làm hắn bị thương.”

Nói xong, người mặc áo choàng đen không nói tiếp nữa.

Cũng vào lúc này.

Giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên rõ ràng.

“Giả sử ta chứng đạo thành, quốc gia ta có địa ngục, quỷ đói súc sanh, vĩnh viễn rơi xuống địa ngục.”

“Giả sử ta chứng đạo thành, thiên nhân thọ chung trong nước xong, nếu còn đi vào tam ác đạo, không thể đắc đạo.”

(Tam ác đạo bao gồm: địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh)

“Giả sử ta chứng đạo thành, tám trăm bốn mươi triệu chúng sinh đều có thể đắc đạo.”

“Giả sử ta chứng đạo thành, chúng sinh trong mười phương nghe danh hiệu ta, hết lòng tin tưởng, nếu có điều lành nào, dốc lòng hối hướng nguyện sinh về cõi nước ta, cho đến mười niệm, nếu không được vãng sinh, thề không thành Chánh Giác. Ngoại trừ những kẻ phạm tội ngũ nghịch, phỉ báng chánh pháp.”

“Giả sử ta chứng đạo thành, thần tiên chư pháp, đều vì chúng sanh, không cầu chánh pháp, không giác ngộ.”

Tiếng vang ầm ầm cất lên.

Tiếng nói đó vĩ đại không gì bằng, mỗi một lời đều vang khắp Trung châu.

Mà từng đại hồng nguyện đó đều khiến người ta chấn động.

Nhất là Tây châu Phật tu, bọn họ so với ai đều hiểu đại hồng nguyện là thứ gì.

Cho nên trong nháy mắt, đã hiểu đại hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu khủng khiếp đến nhường nào.

Trong chùa Thiên Trúc.

Già Lam thần tăng mới vừa rồi còn chưng vẻ mặt tự tin, trong phút chốc sắc mặt đã trở nên vô cùng kinh ngạc.

“Hứa Thanh Tiêu hắn điên rồi?”

Già Lam thần tăng lúc nào cũng bình thản, ngay tại giờ phút này không thể nào kiềm giữ được nữa, lão đứng phắt dậy, nhìn về phía Đại Nguỵ, trong ánh mắt chứa đầy không tin nổi.

Đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu lập xuống, vượt quá tầm tưởng tượng.

Cũng quá khủng khiếp.

“Mỗi một đại hồng nguyện đều không kém gì đại hồng nguyện Vương thánh lập.”

“Chọn bừa một cái cũng không thể nào hoàn thành được, vậy mà hắn dám lập tận bốn mươi tám đại hồng nguyện, hắn điên thật rồi?”

Già Lam thần tăng siết chặt nắm tay, sắc mặt lão xấu vô cùng, nhìn chằm chằm về phía Đại Nguỵ, phát ra nỗi nghi hoặc trong lòng mình.

Không phải gì khác.

Chủ yếu là vì Hứa Thanh Tiêu quá điên cuồng.

Đại hồng nguyện Vương Triều Dương lập, là vì người người như rồng, thiên hạ thái bình.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì sao?

Há mồm nếu ta chứng đạo thành, tất cả yêu ma đều xuống địa ngục, để cầu cho thiên hạ thái bình.

Càng tuyệt hơn là, nếu ta chứng đạo thành, tám trăm bốn mươi triệu chúng sanh đều có thể chứng đạo.

Chỉ bằng điều này thôi, đã đủ giết chết đại hồng nguyện của Vương Triều Dương đến tận mười con phố rồi.

Vương Triều Dương nguyện người trong thiên hạ, ai cũng như rồng.

Hứa Thanh Tiêu còn nguyện tám trăm bốn mươi triệu chúng sanh đều như rồng.

Chẳng cần biết lập được bao nhiêu đại hồng nguyện, chỉ cần thiên địa tiếp nhận một đại hồng nguyện này thôi, Hứa Thanh Tiêu đã có được Trung châu long đỉnh.

Đây không còn ngang cấp bậc với nhau nữa rồi.

Cũng chính vì vậy, Già Lam thần tăng mới thành ra thế.

“Nhưng đại hồng nguyện như vầy, thiên địa sẽ không chấp nhận.”

“Chẳng qua chỉ đấu tranh được một lúc thôi.”

Nhưng mà, người mặc áo choàng đen kia, trái lại còn rất bình tĩnh, đứng chắp tay, lẳng lặng lên tiếng.

Hắn không cho rằng đại hồng nguyện này của Hứa Thanh Tiêu sẽ được thiên địa tán thành.

Chỉ một cái đã khó lòng tán thành rồi, huống hồ là bốn mươi tám đại hồng nguyện?

Chương 1368: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (3)

“Đúng, thiên địa sẽ không chấp nhận đại hồng nguyện như này.”

“Hứa Thanh Tiêu quá coi trọng chính mình rồi.”

Già Lam thần tăng cũng bình ổn lại tâm tư.

Lão hiểu rõ đại hồng nguyện, cho nên mới khiếp sợ như vậy.

Giờ đây tỉnh táo lại xong, cũng là hiểu rõ.

Phản ứng của hai người, giống y đúc phản ứng của người trong thiên hạ.

Phật môn nắm rõ đại hồng nguyện là thứ gì, phần lớn người đối với đại hồng nguyện cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết một nhân tố cơ bản nhất của đại hồng nguyện.

Lập được nhiều đại hồng nguyện, thiên địa cảm ứng, mà sau này sẽ dành cho ngươi một lượng lớn ban phát, cho ngươi đi hoàn thành đại hồng nguyện này, nếu ngươi hoàn thành, sẽ ban cho ngươi càng nhiều, nếu ngươi không làm được, sẽ phải trả giá càng nhiều.

Đây chính là nhân tố cơ bản của đại hồng nguyện.

Nhưng bây giờ, mặc dù không rõ đại hồng nguyện là cái gì, chúng sinh trong thiên hạ cũng biết lời này của Hứa Thanh Tiêu là có ý gì.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện, mỗi cái đều không kém gì đại hồng nguyện của Vương Triều Dương.

Mỗi một cái đều khiến người ta kinh ngạc run rẩy.

Tây châu, khi Tuệ Giác nghe xong đại hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu, cũng ngẩn hết cả người.

Một hơi lập xuống nhiều đại hồng nguyện như vậy, chắc chắn sẽ rơi vào phản phệ của thiên địa.

Thiên địa cho pháp người đời lập đại hồng nguyện, nhưng quan tâm hơn chính là lượng sức mình mà làm, nếu không lượng sức mình, có ngày sẽ bị trời phạt.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện, đây chẳng phải tự mình rước hoạ vào thân hay sao?

Cho nên hắn có chút lo lắng.

So lại thì vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, sau khi bọn họ nghe đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu lập xuống, phản ứng ban đầu, đúng là thực khiếp sợ, cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng đợi đến khi bình tĩnh qua đi, bọn họ nở nụ cười triệt để.

Là cười thả giàn

Lập nhiều hồng nguyện đến thế, chỉ nói rõ một việc, Hứa Thanh Tiêu đã không còn bất cứ thủ đoạn nào rồi, chỉ đành thông qua thủ đoạn này để giãy dụa một phen thôi.

Vương triều Đại Nguỵ.

Trong kinh đô.

Văn võ bá quan vui mừng vào thời khắc mấu chột, Hứa Thanh Tiêu đã về kịp.

Nhưng rất mau, lúc Hứa Thanh Tiêu lập đại hồng nguyện xong, tất cả quan lại cũng kinh ngạc.

Bọn họ cảm thấy không thể nào tưởng nổi, cũng ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề này.

“Hứa thánh đã bó tay rồi ư?”

Có người không nhịn được lên tiếng, chẳng qua ngay sau đó, đã bị phản bác lại.

“Hứa thánh làm như vậy, đều có đạo lý của hắn, đừng có nói linh tinh.”

Lời này vừa nói xong, mọi người đúng là không dám nói bậy nữa.

Mà ở trong lao ngục Đại Nguỵ.

Hoài Ninh thân vương vẫn luôn để ý đến chuyện này, đại hồng nguyện của Vương Triều Dương, đúng là khiến ông không khỏi nhíu mày.

Giờ ông cũng coi là buộc chặt chung với Hứa Thanh Tiêu trên một chiếc thuyền rồi.

Đã hưởng qua mùi vị thắng lợi, hiện tại bảo ông thua tiếp, ông nào cam tâm.

Mà sau khi giọng của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ông thở hắt ra.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu lập bốn mươi tám đại hồng nguyện, vừa khiến ông chấn động, vừa không biết nên nói cái gì.

Ông hiểu rõ đại hồng nguyện là thứ gì.

Cũng biết đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu lập ra khoa trương đến mức nào.

Điều này căn bản không thể làm được.

“Làm sao bây giờ?”

Hoài Ninh thân vương nhíu mày suy tư, ông không biết nên giải quyết kiểu gì, cũng không biết làm sao để trợ giúp Hứa Thanh Tiêu.

Qua một chốc, Hoài Ninh thân vương hơi nắm được một cái đầu mối tư tưởng.

Bởi vì đặt ở trước mặt ông, lại là một sự lựa chọn.

Chọn đúng, ông lại có thể thắng.

Chọn sai, ông sẽ tiếp tục thua.

Ông không thể thua được nữa, nếu thua nữa, đời này coi như bỏ.

Nếu thắng tiếp, còn có một con đường sống.

Cho nên ông đang đắn đo, cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc nên giúp ai.

Cũng vào lúc này, đột nhiên ông nhìn về Quý Nguyên đang ở một bên.

Vào lúc này đây, trên mặt Quý Nguyên cười tươi roi rói.

Vương Triều Dương cũng coi như là đồng minh của hắn, đương nhiên vì thế khi nhìn thấy Vương Triều Dương muốn cướp lấy Trung châu long đỉnh, hắn rất vui.

Chỉ cần áp chế được Hứa Thanh Tiêu, thì cái gì cũng dễ hơn rồi.

Trước mắt, địch nhân lớn nhất của hắn chính là Hứa Thanh Tiêu.

Còn lại tất cả, chẳng là cái thá gì.

Mà trong lúc Quý Nguyên đang phấn khởi, Hoài Ninh thân vương cất tiếng.

“Quý Nguyên điệt nhi.”

“Ngươi cảm thấy trận tranh đấu này, ai sẽ thắng?”

Hoài Ninh thân vương hỏi.

Trong ngục.

Quý Nguyên vẫn còn đang khao khát tương lai, nghe lời này xong, cả người hơi sững sờ một chút.

Qua một lát, Quý Nguyên mở miệng nói.

“Vương thúc, chuyện này ngài cần hỏi nữa sao? Đương nhiên là Vương Triều Dương sẽ thắng rồi.”

“Trước thì chất nhi không dám nói, giờ Hứa Thanh Tiêu lập bốn mươi tám đại hồng nguyện, rõ ràng không so được với Vương Triều Dương, châu chấu đá xe thôi.”

“Giờ chúng ta thắng rồi!”

“Còn thắng triệt để nữa.”

“Không ai ngăn lại được.”

Quý Nguyên siết chặt tay, vô cùng nghiêm túc nói.

Thế cục trước mắt, không ai phá nổi.

Nghe xong lời phân tích của Quý Nguyên, chút do dự trong lòng Hoài Ninh thân vương biến mất hoàn toàn.

“Người đâu!”

“Bản vương muốn cận Thánh.”

“Có chuyện quan trọng cần khải tấu.”

Hoài Ninh thân vương hướng ra bên ngoài nói.

Trong nháy mắt, lao đầu lập tức chạy đến, mở khoá tù, không dám chậm trễ.

Chẳng phải vì thân phận của Hoài Ninh thân vương, mà do Hứa Thanh Tiêu lúc trước đã từng dặn, cho nên Hoài Ninh thân vương muốn làm cái gì, bọn họ đều phải vâng theo.

Hoài Ninh thân vương rời đi, cũng không khiến Quý Nguyên tò mò.

Hắn vẫn đứng yên ở dưới chân tường, chờ mong Vương Triều Dương.

Kinh đô Đại Nguỵ.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vẫn vang vọng như cũ.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện, không thể nói lèo một phát là xong.

Thời gian từng chút một đi qua.

Ước chừng non nửa cái canh giờ.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng lập xong nốt đại hồng nguyện cuối cùng.

“Giả sử ta chứng đạo thành, nhân gian đã là cực lạc, có tám mươi tư ngàn Phật quốc, cũng có một trăm linh tám ngàn vô thượng giới, chúng sanh bình đẳng.”

Lúc đại hồng nguyện cuối cùng nói xong, mọi người đều giật nảy cả người.

Thất lập tám mươi tư nghìn Phật quốc, một trăm linh tám nghìn vô thượng giới, chúng sanh bình đẳng, nhân gian cực lạc.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện đã nói xong.

Đại Nguyên yên lặng hoàn toàn.

Toàn bộ kinh đô, yên lặng đến quỷ dị.

Mà bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, cũng chậm rãi xuất hiện ở trên bầu trời của kinh thành.

Hắn đã chạy đến rồi.

Vào thời khắc mấu chốt xuất hiện.

Chương 1369: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (4)

Đến lúc này.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu đứng ở chót vót trên không trung của kinh đô.

Trung châu long đỉnh ở phía trên hắn.

Buông xuống từng lớp khí vận, phủ lên trên người Hứa Thanh Tiêu.

Mà Hứa Thanh Tiêu vừa xuất hiện, cả đất trời chìm trong sự yên lặng.

Trên vòm trời.

Không có bất cứ dị tượng gì hết.

Tất cả mọi người đang đợi, đợi dị tượng có xuất hiện được hay không.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện lập xong, nếu như thiên địa cảm ứng được, sẽ có khí vận thêm vào.

Sinh ra vô số dị tượng.

Nếu như không cảm ứng, thì không có dị tượng, đây là biện pháp tốt nhất để công nhận đại hồng nguyện có lập được không, không có cách thứ hai.

Chỉ là,

Hết thảy đều có vẻ im lặng đến bất ngờ.

Im lặng đến tuyệt đối.

Nửa khắc, rồi một khắc, hai khắc, nửa canh giờ.

Suốt nửa canh giờ.

Đều không có bất cứ tiếng vang nào.

Ngược lại thì đại hồng nguyện trước Vương Triều Dương lập ra xong, mây lành vẫn đang tụ tập lại.

Nửa canh giờ rồi không có một dị tượng nào xuất hiện.

Khiến rất nhiều người thở phào.

Vào bấy giờ, Vương Triều Dương cuối cùng cũng không nhịn đuọc nữa, hắn hít sâu một hơi, bóng dáng xuất hiện, đứng ở phía trên Thiên Địa văn cung.

Hắn sợ Hứa Thanh Tiêu ra tay, cho nên không dám rời khỏi phạm vi này.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi lập nhiều đại hồng nguyện như vậy, bản thánh bội phục, nhưng đại hồng nguyện không thể tuỳ ý lập ra được, đã lập ra, thì phải tuân thủ, nếu không chính là nghịch theo ý trời.”

Vương Triều Dương xuất hiện.

Hắn mở miệng ra cái là răn dạy Hứa Thanh Tiêu, cho rằng hành vi như này của Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng đáng để kính nể, nhưng cũng là làm càn.

Trên kinh đô.

Hứa Thanh Tiêu hừng hờ nhìn lướt qua Vương Triều Dương một cái.

Hắn không đáp lại cái gì hết.

Hôm nay, hắn muốn giải quyết triệt để mọi phiền phức của Đại Nguỵ.

Dùng một lần thanh toán sạch sẽ.

Mà chuyện cần làm trước mắt, không cần phải lắm mồm với tên kia làm gì cả, mà khiến thiên địa cảm ứng được đại hồng nguyện của mình, sau đó chấp nhận.

Bốn mươi tám đại hồng nguyện, nghe xong đúng là khoa trương đấy.

Đúng, chấn động nhân tâm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rất rõ, thiên địa sẽ không chịu chấp nhận đại đồng nguyện như vậy.

Cần phải có người trợ lực.

Hắn đang đợi, đợi một cái bắt đầu.

Vương Triều Dương có người tương trợ, hắn cũng có người tương trợ, chẳng qua cần có thời gian thôi.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi không đáp là có ý gì?”

“Giả chết hả?”

“Bốn mươi tám đại hồng nguyện, ngươi đây là đang ăn cắp khí vận của thiên địa, thiên địa sẽ không chịu đâu, nhẹ thì phản phệ con dân Đại Nguỵ, nặng thì phản phệ cả con dân trong thiên hạ.”

“Hứa Thanh Tiêu, mồm lúc nào cũng nhân nghĩa đạo đức, kết quả lại làm ra chuyện làm hại đến chúng sinh.”

Vương Triều Dương tiếp tục mở miệng, trách mắng Hứa Thanh Tiêu, thậm chí trực tiếp bịa đặt thị phi.

Mấy thứ này, không có bất cứ khảo sát gì, bởi vì không ai biết thiên địa rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

“Hứa Thanh Tiêu, lập đại hồng nguyện, mặc dù thiên địa không chịu, thì ngươi cũng phải đi thực hiện, nếu không, ngươi đang đánh sắp sức mạnh của thiên địa, nếu ngươi không làm, chúng sanh trong thiên hạ đều sẽ bị ảnh hưởng.

Thanh Tịnh đạo nhân đi theo Vương Triều Dương cùng tức giận mắng mỏ.

Tâm tư của bọn chúng thật ác độc.

Hứa Thanh Tiêu lập bốn mươi tám đại hồng nguyện, thiên địa không chấp nhận, theo lý thuyết cũng không sao cả.

Nhưng hai người này lại muốn Hứa Thanh Tiêu thực hiện hết đại hồng nguyện vừa nãy.

Thay cách khác nói, Hứa Thanh Tiêu chẳng vớt được chỗ tốt nào, còn phải nai lưng đi làm.

Ai nguyện ý như vậy?

Thế có buồn cười không chứ.

Ghê tởm không chịu nổi.

Hai tên này quá tham, bằng tính huống trước mắt mà nói, bọn chúng đã xác định được đại hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu không được thiên địa tán thành.

Đã xem như lời to rồi, nhưng bọn chúng còn muốn kiếm thêm, muốn một hơi ép chặt Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, vào ngay lúc này.

Trong cung Đại Nguỵ.

Một giọng nói vang lên.

Là âm thanh của Nữ đế Đại Nguỵ.

"Trẫm, Nữ đế Đại Nguỵ, hôm nay dâng dương cầu nguyện, khẩn cầu linh hồn các Đế Vương của Đại Nguỵ sống lại, vương triều Đại Nguỵ, trải qua nỗi nhục nhã ở Tĩnh thành, gặp phải gian truân Bắc Phạt, dân chúng lầm than, quốc gia rối ren."

"Gặp trời xanh khai ân, ban Đại Nguỵ ta quốc sĩ vô song Hứa Thanh Tiêu."

"Nhưng mà, lại gặp yêu nghiệt quấy phá, khiến vương triều ta lại gặp bấp bênh."

"Trẫm, nay, dùng quốc vận Đại Nguỵ, đặt trên người Hứa thánh, từ nay về sau, Đại Nguỵ và Hứa Thủ Nhân, sống chết có nhau."

"Vọng chư vị tiên đế, có điều cảm ứng, gia tăng khí vận, vào quốc sĩ Đại Nguỵ ta."

Theo tiếng hô vang oai nghiêm.

Trong hoàng cung Đại Nguỵ, một thanh trường đao rung lên bần bật, phụt ra hào quang khủng bố, che lấp cả kinh đô.

Đây là trường đao của Thái Tổ.

Hơn nữa trong từ đường Đại Nguỵ, từng linh bài một đột nhiên chấn động.

Bên ngoài từ đường.

Thái Tổ trường đao xuất hiện ở trong tay Nữ đế, nàng giơ tay lên, cứa một đường lên Thái Tổ trường đao, trong chốc lát, máu của đế vương đều chảy hết vào bên trong trường đao.

Cả từ đường của Đại Nguỵ, ngay tại chốc lát đã bộc phát ra uy lực không gì tưởng nổi.

Từng bóng dáng của đế vương xuất hiện.

Đấy đều là các đế vương đã từng trị vì Đại Nguỵ, hoàng đế trong lịch sử.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Trong phút chốc, quan viên trong kinh đô đồng loạt quỳ lạy trên mặt đất, hướng về phía tiên đế của Đại Nguỵ làm lễ.

Các bá tánh cũng ngay lúc này đồng loạt quỳ xuống.

Mười sáu đế vương của Đại Nguỵ, hiện lên ở phía trên cung điện, mà một vị đứng ở vị trí tối cao, hơi thở toả ra càng ngập trời.

Mặc dù chỉ còn một nhúm hơi thở, đế uy cũng khiến thiên địa chấn động.

Đó là một ông lão.

Tay cầm một thanh trường đao.

Là Hoàng đế Thái Tổ của Đại Nguỵ.

Lúc này.

Mọi người khiếp sợ, cũng hoàn toàn sôi trào.

Không ngờ, Đại Nguỵ ấy thế còn giấu kỹ một chiêu này, đánh thức linh hồn của tiên đế.

Kèm theo việc linh hồn của tiên đế Đại Nguỵ sống lại, trong thiên địa, cuối cùng cũng có phản ứng.

Một chùm hào quang kim sắc ở trong không trung nổ rộ, khuấy động phong vân.

Trong Thiên Địa văn cung.

Sắc mặt Vương Triều Dương cũng trở nên có chút khó coi, hắn nhìn hoàng cung, không nhịn được nói.

“Bệ hạ, cưỡng ép quấy nhiễu đại hồng nguyện, thiên địa bất dung, ngươi đây là đang làm hại con dân Đại Nguỵ đấy, ngươi có suy nghĩ cho cảm nhận của con dân Đại Nguỵ hay không?”

Hắn có chút gấp gáp, không nhịn được nói ra.

Chương 1370: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (5)

Vốn dĩ, Hứa Thanh Tiêu lập đại hồng nguyện cũng coi như công cốc, thiên địa sẽ không tiếp nhận.

Nhưng giờ thì khác.

Nữ đế thẳng tay gọi toàn bộ tiên đế Đại Nguỵ sống lại, có thêm những tồn tại đó, nói không chừng thiên địa sẽ đồng ý nhận lấy thật.

Đối mặt với sự biến sắc của Vương Triều Dương.

Bên ngoài từ đường, Nữ đế căn bản không thèm để ý đến, mà nhìn Hoài Ninh thân vương đứng ở trong từ đường nói.

“Đây có thể giúp Hứa ái khanh được không?”

Nàng hỏi.

Trên thực tế chính nàng cũng không ngờ, mình thân là đế vương thế mà còn có thể đánh thức được linh hồn tiên đế Đại Nguỵ.

“Được.”

“Bản thân Đại Nguỵ chính là thuận theo Thiên đạo sinh ra, Thái Tổ càn quét thế gian cực ác, mỗi một vị hoàng đế đều được khí vận của thiên địa gia trì, thứ sức mạnh này vẫn luôn âm thầm bảo vệ Đại Nguỵ.”

“Vào thời khắc mấu chốt, có thể đánh thức linh hồn tiên đế, còn có một chiêu càng cực hạn hơn nữa, có thể đánh thức linh hồn tiên đế sống lại hoàn toàn, gia trì trên người Hứa Thanh Tiêu.”

Câu trả lời của Hoài Ninh thân vương khiến Nữ đế hơi chắt lưỡi.

“Vậy sao chúng ta không dùng thẳng thủ đoạn kia luôn đi?”

Đối mặt với câu hỏi của Nữ đế, Hoài Ninh thân vương lại lắc đầu nói.

“Trả giá quá lớn, có thể bị thương đến tính mạng, bệ hạ chớ nên thử.”

Hoài Ninh thân vương đáp, nhưng không chỉ rõ, chỉ điểm đến đấy rồi thôi.

Nghe xong, Nữ đế hơi nhíu mày, nhưng ngẫm nghĩ nàng cũng không hỏi tiếp nữa.

Khí vận đế vương khủng khiếp này, giống như dòng nước sông cuộn trào, đổ lên người Hứa Thanh Tiêu.

Kèm theo dị tượng trong thiên địa lột xác sinh ra.

Nhiều đoá mây lành xuất hiện, tụ lại như biển, trên vòm trời, giống như có tiên cung hiện ra, như nhân gian cực lạc.

Đại điaụ trào ra từng đoá kim liên, sơn xuyên đại địa, càng nhiều luồng long khí sống lại.

Nhưng mà, dị tượng tuy rằng khủng bố.

Nhưng không hiểu sao, hình như vẫn khiếm khuyết một chút.

Đây chủ yếu là vì, đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu lập quá lớn.

Cho dù Đại Nguỵ có chi viện, cũng khó lòng gánh vác được nhân quả lớn đến nhường này.

Giờ, chính là thời khắc mấu chốt.

Hứa Thanh Tiêu cũng không che giấu nữa, Đại Nguỵ đã mở đầu, vậy cần thiết phải kéo thêm càng nhiều người ngồi chung mâm hơn nữa.

“Người giúp ta chứng đạo, sẽ thu được cách chứng đạo.”

Lời này vang lên.

Đây là thái độ của Hứa Thanh Tiêu, ở ngay lúc này, hắn yêu cầu một vài người trợ giúp.

Nếu như những người này nguyện ý ra tay, tất cả đều dễ nói, tương lai đều có lợi, nhưng nếu không ra tay giúp đỡ, vậy sau

này đừng nói chuyện gì nữa.

Thí dụ ở đây là nói đến Tiên môn.

Lời này của Hứa Thanh Tiêu nói cho Tiên môn nghe.

Hiện tại, bảy đại Tiên môn đã sớm đứng đó nhìn từ lâu, lúc trước bọn họ nhập vào Đại Nguỵ, thật ra cũng vì Hứa Thanh Tiêu, cũng biết Đại Nguỵ sắp cường thịnh lên rồi.

Loại chuyện trước mắt này, bọn họ nguyện ý giúp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu đúng thật là có chút khoa trương, nếu bọn họ giúp Hứa Thanh Tiêu, thì sẽ phải gánh vác sức mạnh nhân quả đáng sợ này.

Cho nên bọn họ chần chừ.

Nếu đại hồng nguyện Hứa Thanh Tiêu lập ra chỉ có một cái, giống với Vương Triều Dương thì bọn họ đã ra tay từ lâu rồi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lập tận bốn mươi tám đại hồng nguyện, nếu như hoàn thành, tất cả đều cùng nhau vui mừng, thế cũng chẳng sao.

Không cần hoàn thành hết, cho dù chỉ hoàn thành được một phần, thái độ của thiên địa đối với đại hồng nguyện, không cần ngươi hoàn thành hết, chỉ cần hoàn thành một phần đã tính như trung hoà lại lợi ích cho ngươi lúc trước rồi.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Hứa Thanh Tiêu có thể hoàn thành được sao?

Trận đánh cược xa hoa này, bọn họ đúng là hãi hùng khiếp vía.

Cược thắng, gì cũng chẳng đáng nhắc đến.

Cược thua, vậy mất hết.

Nhưng theo câu nói vậy của Hứa Thanh Tiêu, mọi người cũng ý thức được Hứa Thanh Tiêu vì sao muốn lập đại hồng nguyện này.

Đấy là đang muốn kéo mọi người xuống nước.

Dùng đại hồng nguyện kinh thiên này, kéo hết mọi người cùng nhau xuống nước, hoặc là cùng vinh, hoặc là cùng nhau tổn

thất, muốn khoanh tay đứng nhìn cũng không được.

Thái Thượng tiên tông.

Vô Trần đạo nhân thở ra một hơi thật dài.

Ông đã đoán ra được ý tưởng của Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt là bất đắc dĩ.

Ông không muốn bàng quang, cũng không muốn liên luỵ vào.

Nhưng ông hiểu rõ, nếu bây giờ không cho Hứa Thanh Tiêu một câu hồi đáp chính xác, như vậy sau này Đại Nguỵ cường thịnh đến cỡ nào, cũng không liên quan gì đến bọn họ.

Đây là một canh bạc khổng lồ.

"Ta chính là Thái Thượng tiên tông chưởng giáo, hôm nay nguyện trợ giúp Đại Nguỵ Hứa Thanh Tiêu, hoàn thành bốn mươi tám đại hồng nguyện."

Cuối cùng, Vô Trần đạo nhân mở miệng, ông không sá gì nữa.

Nếu đổi người khác, ông tuyệt đối không đồng ý, nhưng Hứa Thanh Tiêu, đột nhiên ông cảm thấy Hứa Thanh Tiêu có chắc niềm tin.

Tự tin vô cùng.

Nếu không, lập tận bốn mươi tám đại hồng nguyện.

Đúng là hơi thái quá rồi.

Mà theo âm thanh từ Thái Thượng tiên tông vang lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, các Tiên môn khác cũng đáp lại.

"Ta là Quy Nguyên Trận Tông chưởng giáo, hôm nay nguyện trợ giúp Đại Nguỵ Hứa Thanh Tiêu, hoàn thành bốn mươi tám đại hồng nguyện."

"Ta là Thiên Cốc Đan Tông chưởng giáo, hôm nay nguyện trợ giúp Đại Nguỵ Hứa Thanh Tiêu, hoàn thành bốn mươi tám đại hồng nguyện."

Từng tiếng nói vang lên, sáu đại tiên môn hoàn toàn đáp lại.

Bọn họ biết, đừng hòng muốn núp ở đằng sau.

Hứa Thanh Tiêu đang ép bọn họ phải ra mặt.

Nói là bảo bọn họ ra mặt, thật ra phải nói là buộc bọn họ ngả bài, đưa ra lựa chọn.

Đại thế sắp đến rồi, hoặc là chọn vương triều Đại Nguỵ, hoặc là kẻ địch của vương triều Đại Nguỵ.

Một chiêu này của Hứa Thanh Tiêu, dường như muốn giở giọng triệt để với nhau.

Theo sự hưởng ứng của sáu đại tiên môn.

Trong thiên địa lại một lần nữa biến hoá, dị tượng càng thêm khủng bố, hải dương kim sắc đã xuất hiện ở trên vòm trời.

“Ta là kẻ truyền pháp của Phật môn, nay nguyện ý trợ giúp Đại Ngụy Hứa Thanh Tiêu, hoàn thành bốn mươi tám đại hồng nguyện.”

Giọng của Tuệ Giác ngay lúc này cũng vang lên.

Hắn đại biểu cho chúng sinh Phật môn, viện trợ Hứa Thanh Tiêu.

Phật môn Nhất phẩm, sáu đại tiên môn, vương triều Đại Nguỵ, theo ba luồng sức mạnh này thêm vào.

Bên trong hải dương kim sắc kia, tuôn ra từng bóng rồng.

Dị tượng sắp thành rồi.

Thiên địa nguyện ý tiếp nhận đại hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu.

Đây là một điềm báo trước cực xấu.

Không ít người nhíu mày, có chút hãi hùng khiếp vía.

Chương 1371: Tranh Đoạt Long Đỉnh, Chư Đế Sống Lại, Thánh Nhân Lộ Mặt, Thiên Địa Văn Cung Xuất Hiện (6)

Mà trong kinh đô Đại Nguỵ.

Trung châu long đỉnh cũng bắt đầu lay chuyển, dường như muốn bay về phía Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mà.

Đột nhiên, một luồng khí tức khủng khiếp ập đến.

Là Thánh uy.

"Đại Nguỵ Hứa Thanh Tiêu, phẩm tính không hợp, không thể giữ long đỉnh."

Theo thanh âm cuồn cuộn này, thiên địa dường như có cảm ứng.

Đây là sức mạnh của Thánh nhân.

Là tồn tại Thánh nhân đương thời.

"Sao lại thế?"

"Đương thời tại sao vẫn còn có Thánh nhân tồn tại?"

"Nho đạo ta sinh ra một Thánh nhân rồi sao?"

"Là Thánh nhân nào thế?"

Thình lình xuất hiện Thánh uy, hoàn toàn chấn động người đời.

Mọi người kinh ngạc, không thể tin được, vào thời khắc mấu chốt, thế mà xuất hiện một vị Thánh nhân đương thời.

Trong mắt người đời, năm đại Thánh nhân đều đã chết rồi.

Sao đang êm đẹp tự nhiên nhảy ra một vị Thánh nhân được?

Mà Thánh uy khủng bố này, cũng đúng thật đã ngăn chặn lại Trung châu long đỉnh, khiến cho dị tượng không thể mở rộng ra được.

Trong kinh đô.

Cảm nhận được Thánh uy đáng sợ này xong.

Hứa Thanh Tiêu hộc ra một hơi thật dài.

Hắn đã chờ đợi, chờ đợi một khoảng thời gian lâu đến vậy.

Chính là chờ cho đối phương xuất hiện.

Hiện tại, vị Thánh nhân này, chung quy không nhịn nổi ra tay rồi.

Vậy cũng tới lúc mình thu lưới thôi.

“Chư vị huynh trưởng, giúp ta nhập Nhất phẩm.”

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu cất tiếng.

Đợi nói xong.

Trong phút chốc, Thiên Địa văn cung trong cơ thể, điên cuồng chấn động.

Hứa Thanh Tiêu tại sao dám lập bốn mươi tám đại hồng nguyện?

Không phải vì hắn tin chắc vương triều Đại Nguỵ sẽ giúp mình, cũng không phải vì Phật môn và Tiên môn.

Mà chính vì Thiên Địa văn cung ở trong cơ thể mình.

Có ý chí của đại Thánh nhân thêm vào, bốn mươi tám đại hồng nguyện, đều có thể chịu được.

Hiện giờ lại còn có sự ủng hộ của vương triều Đại Nguỵ, Tiên môn và Phật môn, hôm nay hắn lập đại hồng nguyện chứng Nhất phẩm.

Ầm ầm ầm.

Văn khí mênh mông từ trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu phóng ra.

Thiên Địa văn cung giấu trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, cũng vào lúc này xuất hiện.

Phía trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

Hư ảnh một toà văn cung xuất hiện.

Cùng với Thiên Địa văn cung của Vương Triều Dương trong kinh đô giống nhau như đúc.

Chẳng qua, Thiên Địa văn cung của Hứa Thanh Tiêu thoạt nhìn càng to lớn hơn thôi.

“Sao lại thế này?”

“Sao Hứa Thanh Tiêu cũng có Thiên Địa văn cung?”

“Chuyện này là thế nào nữa?”

Mọi người kinh ngạc, nhìn hết thảy này, trong mắt đều là tò mò.

Không biết vì sao Hứa Thanh Tiêu đột nhiên tế ra một toà Thiên Địa văn cung.

Mà giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, cũng ngay lúc này vang vọng khắp thiên địa.

“Ta Hứa Thanh Tiêu, chính là chuyển thế của ân sư đại Thánh nhân, bốn mươi tám đại hồng nguyện đã lập xong, nguyện thiên địa tán thành, giúp ta chứng đạo Nhất phẩm, nắm lấy trong tay Trung châu long đỉnh.”

Tiếng hô vang khủng bố cất lên.

Trong Thiên Địa văn cung, một thân ảnh vô cùng vĩ ngạn xuất hiện.

Là bóng dáng của đại Thánh nhân.

Mà mọi người đều ồ hết lên.

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu vừa rồi ấy thế lại nói, mình chính là lão sư của đại Thánh nhân.

Thế này quá khoa trương rồi.

“Láo xược.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi bôi nhọ tổ phụ ta.”

“Ngươi đã nhận được truyền thừa của tổ phụ ta, sống chết không chịu thừa nhận, giờ càng không biết xấu hổ, thế mà dám nói mình là lão sư của đại Thánh nhân.”

“Ngươi đúng là không biết xấu hổ.”

Vương Triều Dương rống giận, chỉ vào Hứa Thanh Tiêu, lớn tiếng chửi rủa.

Nhưng ngay sau đó.

Một giọng nói vang lên.

“Học sinh Ân Minh, bái kiến lão sư.”

Thuận theo giọng nói đó.

Mọi người nhìn lên, thấy giữa hư không, bóng mờ của đại Thánh nhân, hướng về phía Hứa Thanh Tiêu làm một bái thật sâu.

Cả đất trời này.

Cũng lập tức, lặng thing.

Trong kinh đô Đại Ngụy.

Vương Triều Dương có vẻ có chút bực tức.

Đối mặt với hư ảnh phía sau Hứa Thanh Tiêu xuất hiện Thiên Địa Văn Cung, làm cho hắn càng thêm chắc chắn suy nghĩ lúc trước.

Hắn ta cho rằng, Hứa Thanh Tiêu chỉ là mượn truyền thừa của Đại Thánh Nhân, cho nên mới có thể đi tới bước này.

Những danh từ thiên cổ kia, thi từ tuyệt thế toàn bộ cũng đều đến từ dưới ngòi bút của Đại Thánh Nhân.

Chẳng qua bị Hứa Thanh Tiêu sửa lại một chút, liền biến thành tác phẩm của hắn.

Lúc trước Vương Triều Dương đã nghĩ như vậy.

Trước mắt Thiên Địa Văn Cung xuất hiện, trên cơ bản có thể chứng thực tất cả.

Nhưng điều làm cho hắn ta tức giận chính là, Hứa Thanh Tiêu còn tự xưng là ân sư Đại Thánh Nhân?

Điều này đơn giản là đang sỉ nhục hắn ta.

Từ xưa đến nay mặc dù không phải là người đọc sách, cũng phải tôn trọng Thánh nhân.

Bất luận là vương triều Đại Ngụy, hay là Đột Tà, Sơ Nguyên đều phải tôn trọng Thánh nhân.

Cho dù là tộc người man rợ như Man tộc cũng vô cùng tôn sùng đối với Thánh nhân.

Đó là uy danh của Thánh nhân.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại tự xưng là lão sư của Đại Thánh Nhân.

Đây quả thực là đang chế giễu hắn ta mà.

Cũng là đang sỉ nhục Đại Thánh Nhân.

Hứa Thanh Tiêu cũng xứng là ân sư Đại Thánh Nhân sao?

Làm môn đồ của Đại Thánh còn phải cân nhắc suy nghĩ thêm đó chứ.

Cho nên đối mặt với những lời này của Hứa Thanh Tiêu, không chỉ có Vương Triều Dương phẫn nộ, rất nhiều người đọc sách Nho đạo cũng có chút tức giận.

Một số người vốn dĩ đã có ý kiến với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng còn hầu hết thì thuộc về phe trung lập.

Biết Hứa Thanh Tiêu là đại tài vạn cổ, nhưng Hứa Thanh Tiêu cuồng vọng như thế, làm cho bọn họ căn bản không cách nào tiếp nhận.

Và tất nhiên những tiếng phẫn nộ liên tiếp vang lên.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi thật láo xược.”

“Thánh nhân không thể sỉ nhục.”

“Hứa Thanh Tiêu, ngày thường ta cũng coi như là kính trọng ngươi, nhưng chưa từng nghĩ tới, ngươi lại bất kính Thánh nhân như thế?”

Từng giọng nói vang lên.

Đều là đang giận dữ mắng chửi Hứa Thanh Tiêu.

Dù gì câu nói này cũng quá láo rồi.

Ân sư Đại Thánh Nhân?

Người khác nói mình là môn đồ Đại Thánh Nhân cũng đã bị người ta mắng chửi rồi, huống chi Hứa Thanh Tiêu tự xưng là ân sư Đại Thánh Nhân?

Quá khinh thường Thánh nhân rồi đấy?

Người đọc sách đều rất phẫn nộ.

Nhưng trên bầu trời kinh đô Đại Ngụy.

Sau khi hư ảnh Thiên Địa Văn Cung xuất hiện, trong phút chốc một đạo hư ảnh xuất hiện ở trong Thiên Địa Văn Cung.

Đạo hư ảnh này đứng ở giữa Thiên Địa.

Không thấy rõ dung mạo, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất vĩ đại.

Nhưng từ hình dáng cơ bản mà nhìn, đây rất giống với Đại Thánh Nhân được ghi chép lại trong thư tịch.

Chương 1372: Tuyệt Thế Võ Đế, Chưởng Trung châu long đỉnh, Diệt Vương Triều Dương, Đại Thanh Toán (1)

Mọi người đều chấn động, đồng thời cũng rất kinh ngạc.

Nhìn hư ảnh của Đại Thánh Nhân, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cảnh càng làm cho thế nhân không thể tin được đã xuất hiện ra.

“Học sinh Ân Minh, bái kiến lão sư.”

Chỉ thấy, trong hư không, Đại Thánh Nhân bái Hứa Thanh Tiêu một lạy thật sâu.

Trong phút chốc.

Yên lặng không tiếng động.

Mọi thứ im lặng đến mức làm người ta trầm mặc

Không ai tưởng tượng được, hư ảnh của Đại Thánh Nhân sẽ xuất hiện, càng không ai có thể tưởng tượng được, hư ảnh của Đại Thánh Nhân thật sự xưng Hứa Thanh Tiêu là ân sư.

Đây là điều mà tất cả mọi người không ngờ tới.

“Hứa Thánh quả nhiên là ân sư của Đại Thánh Nhân?”

Bên trong cung điện.

Có người lên tiếng, phát ra tiếng nghi hoặc không thể tin được.

Hắn nhịn không được tò mò hỏi.

“Chuyện này không thể nào đâu.”

“Chưa chắc là không thể.”

“Các ngươi ngẫm lại xem, Hứa Thánh từ khi nhập học đến nay mới được bao lâu?”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta nhắc nhở mọi người chuyện này.

Vừa nói ra lời này, văn võ cả triều đột nhiên sửng sốt.

Bởi vì cẩn thận nghĩ lại, Hứa Thanh Tiêu nhập học đến nay hình như mới chỉ có hai năm thôi.

Chính xác mà nói, còn chưa tới hai năm.

Nếu như dùng lẽ thường để hình dung, nhập học không tới hai năm đã đạt tới cảnh giới Á Thánh này, nói thật cho dù là Thánh nhân chuyển thế, có lẽ cũng không đạt tới trình độ này.

Nhưng nếu nói là ân sư Đại Thánh Nhân chuyển thế.

Thật sự đúng là có khả năng này.

“Hử, nếu Hứa Thánh thật sự là ân sư của Đại Thánh Nhân, với thân phận địa vị của Hứa Thánh, chẳng phải đúng rồi sao?

“Trách sao Hứa Thánh có thể có tài hoa như thế, chưa từng ngờ tới thì ra lại có thân phận lớn như vậy.”

“Đúng đúng đúng, Hứa Thánh chính là ân sư chuyển thế của Đại Thánh Nhân, điểm này không thể nghi ngờ, nếu không thì có nơi nào trên đời này có thể tìm được loại tồn tại như vậy? Chưa đầy hai năm đã nhập Á Thánh? ”

“Thì ra là như thế, thì ra là như thế sao.”

Trên triều đình, sự hoài nghi ngay từ đầu cho đến sự thừa nhận ngay bây giờ của văn võ bách quan chỉ tốn một khắc đồng hồ ngắn ngủi.

Bọn họ hoàn toàn tin Hứa Thanh Tiêu chính là ân sư của Đại Thánh Nhân.

Nếu không sao có thể được như thế?

Mà đối với niềm vui sướng trong hoàng cung.

Bên ngoài có vẻ hơi khác.

Rất nhiều người sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không thể tin được.

Ví dụ như Vương Triều Dương.

Hắn ta nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu vào lúc này, sẽ ngưng tụ ra hư ảnh Thiên Địa Văn Cung, thậm

chí còn triệu hoán ra hư ảnh Đại Thánh Nhân.

Làm sao có thể.

Tất cả đều là giả.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ngươi đang yêu ngôn hoặc chúng, chuyện này căn bản không có khả năng, sao ngươi có thể là sư phụ của tổ phụ ta?”

Vương Triều Dương rống giận.

Hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt đều là phẫn nộ, làm ra dáng vẻ vô cùng bức xúc.

Hắn là Á Thánh.

Lại có vẻ như thế, đây thoạt nhìn rất không đúng, hoàn toàn không có cái tầm làm Á Thánh.

Thất Tinh đạo tông, Thanh Tịnh đạo nhân nhìn một màn này, ông ta thở dài.

Bởi vì ông ta biết, đây chính là lá bài tẩy cuối cùng của Hứa Thanh Tiêu, tại thời khắc mấu chốt này, lấy ra là bài trở mình cuối cùng.

Giờ này khắc này, ông ta cuối cùng cũng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu vì sao lại lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện.

Dựa vào thực lực của một mình hắn, muốn lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện này, căn bản là không có khả năng.

Nhưng mượn năng lực của vương triều Đại Ngụy, cộng thêm nhất phẩm Phật môn, nhất phẩm này còn nắm giữ Đại Thừa Phật Pháp, nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai tất sẽ là đệ nhất Phật môn.

Về phần lục đại tiên môn, nếu lục đại tiên môn không đồng ý, Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm, bởi vì có Thiên Địa Văn Cung, cùng với ý chí Đại Thánh Nhân ở đây, thiên địa nhất định sẽ tiếp nhận hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên, Hứa Thanh Tiêu nhân cơ hội này, đúng lúc cũng muốn xem xem Lục Đại Tiên Môn có thái độ gì, nếu thái độ

của bọn họ vẫn do dự bất định, Hứa Thanh Tiêu sẽ hoàn toàn từ bỏ cho bọn họ.

Hiện giờ may mắn là lục đại tiên môn lựa chọn cùng Hứa Thanh Tiêu đánh cuộc một phen.

Mà Thất Tinh Đạo Tông đã vĩnh viễn mất đi cơ hội này.

Trở thành kẻ thù không thể hóa giải.

Thanh Tịnh đạo nhân hiểu được, Hứa Thanh Tiêu hôm nay lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, là muốn chứng đạo nhất phẩm.

Một khi Hứa Thanh Tiêu chứng đạo thành công.

Thiên hạ này cũng không ai có thể ngăn chặn Hứa Thanh Tiêu.

Bầu trời kinh đô Đại Ngụy.

Trong hải dương màu vàng, xuất hiện từng con kim long bay ra.

Bên ngoài Tiên cung, cũng có Long Môn, phóng thích ra vô lượng quang mang, chiếu rọi ở giữa Đại Ngụy.

Trung châu long đỉnh cũng tỏa ra dị sắc, vờn quanh người Hứa Thanh Tiêu.

Tại thời điểm này.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu cũng vang vọng khắp năm châu đại địa.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay, chứng đạo nhất phẩm.”

Theo tiếng nói lần này vang lên, từng con kim long tiến vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Bồ Đề thần thụ ở phía sau hắn diễn hóa, dập dờn vô lượng quang mang, rủ xuống tỷ vạn quang mang, làm nổi bật hắn như thần linh.

Bầu trời phương Tây, chân thân Đại Thế Tôn Như Lai lại hiện ra, hộ giá cho hắn.

Phật Ấn chữ Vạn xuất hiện ở giữa mi tâm Hứa Thanh Tiêu.

Giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn bước vào Phật môn nhất phẩm cảnh.

Chính Giác cảnh.

Hắn đã hoàn thành chính giác, hiểu được trí tuệ thế gian, thực lực được tăng lên không gì sánh kịp, hơn nữa Phật Ấn chữ Vạn, càng hóa thành Vạn Phật chi ấn.

Ba hư ảnh xuất hiện, đại diện cho quá khứ, hiện tại và tương lai.

Khí tức khủng bố tràn ngập toàn bộ thiên hạ.

Đây là tân tiến nhất phẩm.

Được trời đất công nhận.

Phật pháp Hứa Thanh Tiêu hùng hậu nhất, tất nhiên đột phá trước tiên chính là Phật môn nhất phẩm.

Tuy nhiên đây không phải là đích đến của Hứa Thanh Tiêu.

Hôm nay hắn muốn trùng kích hết thảy nhất phẩm.

Lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, nếu chỉ là chứng đạo nhất phẩm, vậy ý nghĩa không lớn, mười đại hồng nguyện là được.

Cần gì phải có đến bốn mươi tám đại hồng nguyện?

Ầm ầm ầm.

Kim long đầy trời, điên cuồng chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Khai phá gân mạch, lột xác máu huyết, làm Hứa Thanh Tiêu triệt để thoát thai hoán cốt.

Két két két.

Hứa Thanh Tiêu đã là võ đạo nhị phẩm cảnh, được lực kim long gia trì, cuối cùng mọi thứ đều trọn vẹn, thân thể viên mãn, đi đến một bước mấu chốt nhất.

Ầm ầm.

Tiếng động trời vang lên, Hứa Thanh Tiêu vào giờ khắc này, lột xác đến nhất phẩm Võ đế.

Khí tức khủng bố đến từ Võ đế nhân gian, lại một lần nữa lan tràn năm châu đại địa, làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

Nhất phẩm Võ đế, chiến lực mạnh nhất trên thế gian.

Chương 1373: Tuyệt Thế Võ Đế, Chưởng Trung châu long đỉnh, Diệt Vương Triều Dương, Đại Thanh Toán (2)

Bước vào nhất phẩm.

Hứa Thanh Tiêu triệt để cảm nhận được một loại chiến lực trước nay chưa từng có.

Trong hô hấp như có sấm sét.

Một luồng khí tức, có thể trấn áp nhị phẩm.

Võ đế nhân gian.

Mà Hứa Thanh Tiêu, lại là Tuyệt Thế Võ đế, mỗi một cảnh giới của hắn đều là tồn tại hoàn mỹ nhất.

Là vô hà chi cảnh.

(Vô hà tức không tì vết)

Hiện giờ mượn bốn mươi tám đại hồng nguyện, Hứa Thanh Tiêu chính thức bước vào nhất phẩm, tuyệt thế nhất phẩm cảnh.

Giờ này khắc này, toàn bộ Đại Ngụy đều ở dưới khí tức của hắn.

Lực lượng trong cơ thể kinh khủng vô song.

Hứa Thanh Tiêu càng có một loại ảo giác.

Nếu buông tay chân ra, hắn có thể khuynh tạc toàn bộ Đại Ngụy.

Chỉ cần ba ngày là có thể phá hủy tất cả mọi thứ ở Đại Ngụy.

Đây chính là thực lực của nhất phẩm võ giả.

Tối cao vô thượng.

Ầm ầm ầm.

Nhưng mà, kim long vẫn cứ vậy chìm vào trong cơ thể, phía sau Hứa Thanh Tiêu xuất hiện từng chữ cổ, đây là văn tự Đạo

Đức Kinh.

Dấu ấn kinh Thánh nằm trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Dưới năng lượng khủng bố rót vào, trước mặt Hứa Thanh Tiêu xuất hiện Tiên môn, dưới chân hắn càng có ngọc thạch làm cơ sở.

Đây là Đăng Tiên Đài.

Hứa Thanh Tiêu bước qua một bước, trực tiếp bước qua Tiên môn, lại một lần nữa thoát thai hoán cốt, là Hư Tiên cảnh.

Nguyên Thần lột xác, thân thể cải thiện, giơ tay nhấc chân, linh khí bức người.

“Phật đạo nhất phẩm, Võ đạo nhất phẩm, Tiên đạo nhất phẩm, văn võ song toàn, nội Thánh ngoại vương, hắn sẽ không thăng Nho đạo lên nhất phẩm đó chứ.”

“Nếu Nho đạo cũng tăng lên nhất phẩm, vậy thì quá khủng bố rồi đó.”

“Nho đạo nhất phẩm?”

“Nếu như Nho đạo nhất phẩm thật sự mà nói, Hứa Thánh sẽ là người đầu tiên từ cổ chí kim chưa từng có.”

“Còn muốn Nho đạo nhất phẩm? Hứa Thánh bây giờ chính là người đầu tiên từ xưa đến nay chưa từng có rồi. ”

Mọi người bàn luận sôi nổi.

Ba hệ thống lớn đều bước vào nhất phẩm.

Tiên môn hóa thành một đạo ấn ký, lại một lần nữa chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Mà khí huyết trong cơ thể, cũng hóa thành một đạo ấn ký, dung nhập vào trong cơ thể.

Một đạo Phật ấn.

Một đạo Tiên ấn

Một đạo Võ ấn.

Điều này đại diện cho sự thành công của ba hệ thống lớn.

Ba đạo ấn ký dung hợp, đối đầu với Tam Ma Ấn.

Hiện giờ, Võ đạo, Tiên đạo, Phật đạo đều trở thành nhất phẩm.

Mà số lượng kim long cũng không giảm đi quá nhiều.

Hắn vẫn hấp thu như cũ.

Người khác cảm thấy, Hứa Thanh Tiêu giống như thật muốn trùng kích Nho Đạo Thánh Nhân Cảnh.

Ánh sáng khủng bố bị hắn nuốt chửng.

Ba hệ thống lớn cũng gần như hoàn hảo và không ngừng cải thiện.

Sau khi bước vào nhất phẩm, còn cần mài giũa một phen mới có thể đạt tới viên mãn hoàn mỹ, mà những năng lượng này làm cho Hứa Thanh Tiêu tiết kiệm vô số năm khổ tu.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu thử đột phá Nho đạo nhất phẩm.

Chẳng bao lâu.

Hắn phát hiện làm không được.

Đúng vậy, muốn đột phá trở thành Nho Thánh, căn bản không phải là dựa vào năng lượng, mà là cần chính mình đi giác ngộ.

Cảm ngộ một hồi.

Hứa Thanh Tiêu mở mắt ra.

Hắn không biết làm thế nào để trở thành Nho Thánh, vẫn không có bất kỳ đầu mối nào.

Chỉ là, ba hệ thống lớn đều bước vào nhất phẩm cũng quá đủ rồi.

Ít nhất đối mặt với nguy cơ kế tiếp, mình có được sức mạnh tuyệt đối.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu vung tay lên, tất cả dị tượng toàn bộ đều đổ vào trong Trung châu long đỉnh.

Những năng lượng này đủ để tạo ra một vị nhất phẩm võ giả, chỉ là Hứa Thanh Tiêu càng để ý chính là Trung châu long

đỉnh.

Hiện giờ, Đại Ngụy có hai võ giả nhất phẩm, cộng thêm Thần Võ Đại Pháo, cùng với sự tồn tại của lục đại tiên môn.

Loại sức chiến đấu này, hoàn toàn phù hợp với hai đại vương triều.

Cho nên, Trung châu long đỉnh, là thứ Hứa Thanh Tiêu quan tâm nhất lúc này.

Ầm ầm ầm.

Long đỉnh gầm vang, ngũ trảo kim long gần như ngưng tụ, lớn vạn trượng, từng luồng bên ngoài kinh đô Đại Ngụy.

Mà Trung châu long đỉnh cũng hoàn toàn lơ lửng trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu.

Theo Trung châu long đỉnh xuất hiện, từng luồng quang mang ngưng tụ ra một đạo ấn ký.

Đây là Trung châu long ấn.

Nhìn thấy một màn này, Vương Triều Dương có chút phát điên.

Hắn ta lập ra hồng nguyện lớn như vậy, thiên địa đều tiếp nhận, chính mình cũng mang nhân quả.

Nhưng không nghĩ tới chính là thất bại trong ngang tấc.

Lại là việc sắp thành lại hỏng rồi.

Hắn không thể chấp nhận thực tế này.

Không thể chấp nhận được.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi đoạt tạo hóa của ta, vu khống tổ phụ ta, ngươi không phải là người mà.”

Tiếng gầm gừ vang lên.

Vương Triều Dương đã mất đi lý trí, hắn ta rống giận, có vẻ có chút cuồng loạn.

Nhưng hắn ta quên mất một chuyện.

Một khắc trước Hứa Thanh Tiêu chỉ là võ giả nhị phẩm, nếu thật sự làm ầm ĩ vài câu thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ Hứa Thanh Tiêu đã khác rồi.

Hắn đã là Võ đế tuyệt thế, đạo gia hư tiên, Phật môn chính giác giả.

Một luồng khí tức cũng có thể nghiền chết hắn ta.

Nghe thấy giọng nói của Vương Triều Dương.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không khỏi ném qua.

Hắn hôm nay lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, ba hệ thống lớn đột phá nhất phẩm, chính là vì lần tổng tính sổ này.

Vương Triều Dương chính là người đầu tiên hắn muốn thanh lý.

Chỉ là Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa gấp.

Mà là nhìn về phía Vương Triều Dương, giọng bình tĩnh nói.

"Ăn cắp tạo hóa của ngươi?"

"Trung châu long đỉnh từ khi nào thành tạo hóa của ngươi?"

"Do Long Đỉnh Đại Ngụy thai nghén mà sinh ra, dù thế nào cũng không tới phiên ngươi nói những lời này."

"Còn nữa, làm nhục tổ phụ ngươi?"

"Vương Triều Dương, ngươi thật sự cho rằng, ngươi là hậu duệ của Đại Thánh Nhân sao?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Chỉ là những lời này nói ra, khiến cho không ít người tò mò.

Nghe ý trong lời nói này như còn ẩn giấu bí mật khác?

Chương 1374: Tuyệt Thế Võ Đế, Chưởng Trung châu long đỉnh, Diệt Vương Triều Dương, Đại Thanh Toán (3)

Mọi người tò mò nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Trong Thiên Địa Văn Cung, Vương Triều Dương dường như mất đi lý trí, sau khi nghe được những lời này, hắn ta không có bất kỳ năng lực suy nghĩa nào, vẫn giận dữ quát.

“Ta đã lập được hồng nguyện to lớn, Trung châu long đỉnh vốn thuộc về ta, ngươi lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, là mượn truyền thừa của tổ phụ ta.”

“Về phần thân phận của ta, tất nhiên là hậu duệ của Đại Thánh Nhân, ngươi chớ có ở chỗ này yêu ngôn hoặc chúng.”

“Ta có thể thỉnh Thánh giám, ngươi đừng có ở đây ngậm máu phun người.”

“Còn nữa, ta có Thiên Địa Văn Cung, chẳng lẽ nói đây cũng là giả?”

Vương Triều Dương đối với thân phận của mình không chút hoài nghi, thậm chí còn xuất ra Thiên Địa Văn Cung để chứng thực.

Vừa nói lời này, mọi người đều gật gật đầu.

Vương Triều Dương nói không sai, hắn ta có Thiên Địa Văn Cung, hơn nữa tuổi còn trẻ liền bước vào Nho đạo nhị phẩm, nói là hậu duệ của Đại Thánh Nhân cũng không sai.

“Thỉnh vị Thánh nhân nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Hắn có vẻ có chút hùng hổ dọa người.

“Tất nhiên là Chu Thánh.”

Vừa nói ra lời này, trong phút chốc Vương Triều Dương liền ý thức được mình nói sai.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng lộ ra vẻ cười lạnh.

Quả nhiên là Chu Thánh à.

Vương Triều Dương thân là hậu duệ của Đại Thánh Nhân, không mời Đại Thánh Nhân xuất hiện, ngược lại là mời Chu Thánh?

Lời này chính là có vấn đề.

Chỉ là ở trong tai người khác nghe được lại không có vấn đề gì quá lớn.

Dù sao bọn họ không biết nội tình, mời Chu Thánh hay thỉnh Đại Thánh Nhân đều như nhau.

"Nếu đã biết là ai, vậy ngươi cũng không có bất kỳ giá trị gì."

"Kiếp sau, thông minh một chút đi, đừng có đần như vậy."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn căn bản cũng không muốn lãng phí thời gian với tên này.

Cái gì mà tự chứng thực hay không, Thánh giám hay không Thánh giám.

Hắn ta chỉ là đang che dấu cho người chống lưng phía sau thôi.

Bây giờ đã lộ ra rồi, Vương Triều Dương cũng không còn bất kỳ giá trị gì.

Ầm

Đại thủ ấn của Võ đế hạ xuống.

Giữa trời cao.

Hứa Thanh Tiêu trùng kích Thiên Địa Văn Cung.

Khí tức khủng bố hít thở không thông, trong nháy mắt tràn ngập vương triều Đại Ngụy.

Một kích này rơi xuống.

Thiên Địa Văn Cung nhất thời rung chuyển không thôi, chỉnh thể đều nứt ra.

Có điều vẫn chống đỡ được, rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu.

Trong Văn Cung.

Sắc mặt Vương Triều Dương khó coi, một kích này của Hứa Thanh Tiêu quá khủng bố, lúc trước lục đại tiên môn nhất phẩm, cộng thêm Võ đạo nhất phẩm Đại Ngụy liên thủ cũng không tạo thành thương tổn khủng bố như vậy đối với Thiên Địa Văn Cung.

Nhưng hiện tại Hứa Thanh Tiêu vừa ra tay đã tạo ra tổn thương như vậy, điều này làm cho hắn ta không khỏi kinh hồn bạt vía.

Có điều may mắn chính là Hứa Thanh Tiêu phá không được Thiên Địa Văn Cung.

“Quả thật rất mạnh.”

Trên bầu trời.

Hứa Thanh Tiêu thầm nghĩ, hắn đã dùng mười thành lực, không có bất kỳ bảo lưu nào, oanh kích trên Thiên Địa Văn Cung.

Lại chỉ có thể tạo thành thương tổn như vậy, mà tòa Thiên Địa Văn Cung mô phỏng này chứa đựng thần hiệu, chỉ cần không phải một kích bị phá hủy, là có thể tự chữa trị.

Cho nên dựa vào lực lượng bản thân khó có thể đánh vỡ tòa Văn Cung này.

Nhưng, thủ đoạn của Hứa Thanh Tiêu, cũng không chỉ có điểm này.

Ầm.

Lại một kích.

Lúc này đây, Hứa Thanh Tiêu vận chuyển tam đại ấn ký trong cơ thể, tinh khí thần hợp nhất.

Quyền ấn hạ xuống, khiến cho Thiên Địa Văn Cung lại một lần nữa chấn động không thôi, giống như động đất vậy.

Ba ngàn Đại Nho ho ra máu, bọn họ mặc dù được Thiên Địa Văn Cung bảo hộ, cũng không chịu nổi lực lượng của Hứa Thanh Tiêu.

Quá mạnh rồi.

Mạnh đến nỗi họ choáng ngợp.

Nhưng may mắn thay.

Thiên Địa Văn Cung dường như toàn bộ vỡ vụn, nhưng cuối cùng vẫn ổn định lại.

Tất cả mọi người líu lưỡi.

Trong hoàng cung Đại Ngụy, các bách quan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thứ nhất là thực lực của Hứa Thanh Tiêu, mạnh đến thái quá.

Thứ hai là Thiên Địa Văn Cung, năng lực phòng ngự này cũng quá mạnh rồi.

Đã như vậy rồi mà cũng chịu được?

"Hứa Thanh Tiêu."

"Tất cả chỗ tốt đều bị ngươi lấy đi, ngươi còn muốn thế nào?"

Nhìn Thiên Địa Văn Cung dần dần vững vàng trở lại.

Vương Triều Dương cũng dần dần khôi phục lý trí, hắn ta cũng biết mình nói sai.

Hứa Thanh Tiêu đã không còn như xưa nữa.

Nếu tiếp tục tranh đấu, xui xẻo chính là chính mình.

"Đây cũng không phá được sao? Phải thật sự dùng chút thực lực rồi. "

Hứa Thanh Tiêu không để ý tới Vương Triều Dương, lúc này đây hắn ta ngưng tụ Trung châu long đỉnh, rót vào lực võ đạo.

Trong phút chốc, Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện, vọt tới Thiên Địa Văn Cung.

Ầm.

Tiếng va chạm khổng lồ vang vọng khắp kinh đô.

Người dân kinh đô bị loại âm thanh này dọa sợ một trận.

Một ít người nhát gan, chân lại càng nhũn ra.

Mà lúc này đây, Thiên Địa Văn Cung hoàn toàn vỡ vụn.

Rầm rầm rầm.

Vụ nổ lớn xảy ra, Thiên Địa Văn Cung bị phá hủy, tất cả mảnh vỡ bắn ra ngoài, nếu tùy ý bắn ra bốn phía, toàn bộ kinh đô Đại Ngụy sẽ hóa thành đất bằng phẳng.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu có dự liệu, Trung châu long đỉnh trong nháy mắt hiện lên trên bầu trời Thiên Địa Văn Cung, trấn áp được vụ nổ đáng sợ này.

Tất cả mảnh vỡ cũng toàn bộ lọt vào trong Long Đỉnh.

Khoảnh khắc này.

Thế nhân chấn động.

Trong cung Đại Ngụy, bách quan kích động run rẩy.

Mà các thế lực lớn, trong mắt ai nấy cũng đều kinh ngạc.

Đông Châu.

Tây Châu.

Nam Châu.

Bắc Châu.

Cường giả khắp các châu đều đang quan sát, nhìn thấy Thiên Địa Văn Cung bị Hứa Thanh Tiêu đánh nát, bọn họ rốt cuộc cũng ngồi không yên.

Có người muốn ra tay.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu quá mạnh.

Lúc này ai mà dám xúc phạm uy nghiêm của hắn?

Đây không phải là muốn chết sao?

Cho dù là Thất Tinh Đạo Tông, cũng không dám nhúng tay vào chuyện này.

Hứa Thanh Tiêu là tuyệt thế Võ đế, còn là Hư Tiên Đạo Môn, Chính Giác Phật Môn, ba hệ thống lớn đều đạt nhất phẩm, hiện tại lại càng nắm giữ Trung châu long đỉnh.

Chiến đấu một mình.

Tuyệt đối không phải là đối thủ của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1375: Tuyệt Thế Võ Đế, Chưởng Trung Châu Long Đỉnh, Diệt Vương Triều Dương, Đại Thanh Toán (4)

Những võ giả nhất phẩm khác, nếu là cùng liều mạng, hoặc là đồng quy vu tận, chứ không làm gì được ai.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác, đây là Tuyệt Thế Võ đế, hơn nữa còn trẻ tuổi như thế, khí huyết tràn đầy, tất nhiên còn mạnh hơn so với loại Võ đế suy bại như bọn họ.

Đánh không lại là chuyện rất bình thường, thậm chí bị Hứa Thanh Tiêu chém giết cũng có khả năng.

Đương nhiên, bọn họ muốn giúp đỡ, nhưng lại không dám giúp đỡ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả.

Vương Triều Dương không thể bình tĩnh nữa.

Chỗ dựa lớn nhất của hắn ta chính là Thiên Địa Văn Cung,

Hiện tại Thiên Địa Văn Cung đã không còn.

Hắn ta hoàn toàn hoảng loạn.

Đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, hắn ta vô lực chống cự.

“Nói cho ta biết mọi chuyện, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Cũng vào lúc Vương Triều Dương sững sờ.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện trước mặt hắn ta.

“Ngươi lúc trước đã hủy hoại Chu Thánh Văn cung, bây giờ lại hủy đi Văn Cung của Đại Thánh Nhân, Hứa Thanh Tiêu, ngươi quả thật là tuyệt thế yêu ma chuyển thế. ”

“Ngươi không thể giết chết ta, ta là cháu của Đại Thánh Nhân, có thiên đạo che chở, cũng có Thánh nhân phù hộ.”

Đối mặt với cơ hội của Hứa Thanh Tiêu, Vương Triều Dương căn bản không quan tâm.

Hắn ta bị tẩy não quá triệt để, đến bước này vẫn còn kiên trì, cho rằng mình là hậu duệ của Đại Thánh Nhân.

Có chút buồn cười, cũng có chút đáng thương.

“Vậy tiễn ngươi về trời.”

Hứa Thanh Tiêu không dong dài, đánh ra một chưởng.

Khí tức vô cùng khủng bố khiến Vương Triều Dương trong nháy mắt cứng ngắc, trong ánh mắt hắn có sợ hãi, nhưng sâu trong sợ hãi là kiên định.

Hắn ta chắc chắn rằng có người sẽ ra ngoài cứu hắn ta.

Bởi vì hắn ta là hậu duệ của của Đại Thánh Nhân.

Thế nhưng, chưởng ấn giết tới, cuối cùng một cỗ cự lực đánh bay hắn ta ra mấy trăm thước.

Phụt.

Một ngụm máu tươi phun ra, đầu óc Vương Triều Dương trống rỗng, tâm mạch của hắn ta bị chấn nát, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng hóa thành mảnh vụn.

Nhưng không chết.

Cũng không phải thể chất của hắn ta mạnh bao nhiêu, mà là Hứa Thanh Tiêu cố ý làm.

Chính là muốn Vương Triều Dương tuyệt vọng, tuyệt vọng sâu sắc.

Tâm mạch bị chấn nát, lục phủ ngũ tạng đều vỡ vụn, đối với người mà nói, là cục diện phải chết, ai tới cũng vô dụng.

Cho dù là Thánh nhân cũng làm không được nghịch thiên cải mệnh.

Điểm này Vương Triều Dương hiểu rõ.

“Sao có thể như vậy.”

Khi cơn đau giảm dần, một dòng ấm nóng chảy vào tứ chi, hắn ta khôi phục lý trí.

Đây là hồi quang phản chiếu.

Hơi thở cuối cùng trước khi chết khiến cho hắn ta trở nên có chút tinh thần tràn đầy sức sống.

“Điều này sao có thể.”

“Thánh nhân, vì sao người không xuất hiện?”

Biết là đường cùng, phản ứng đầu tiên của Vương Triều Dương là không thể tin được, sau đó là phẫn nộ, là phẫn nộ vô cùng.

Hắn ta vốn tưởng rằng, ở thời khắc mấu chốt, Thánh nhân sẽ ra tay bảo vệ hắn ta.

Nhưng không nghĩ tới chính là, thời khắc mấu chốt như thế, Thánh nhân thế mà lại không xuất hiện?

Điều này làm cho hắn ta tuyệt vọng, tuyệt vọng sâu sắc.

“Ngươi thật ngu xuẩn.”

“Khi ta Chứng Đạo nhất phẩm, người phía sau ngươi cũng không xuất hiện, cũng có nghĩa là đã từ bỏ cho ngươi.”

“Chỉ là ngươi quá ngu xuẩn, còn muốn tin hắn.”

“Hiện tại, nếu ngươi hận hắn thì nói tất cả mọi chuyện cho ta biết.”

“Ít nhất, ngươi không bị hắn hoàn toàn đùa bỡn.”

Hứa Thanh Tiêu đi tới trước mặt Vương Triều Dương, thanh âm của hắn lạnh như băng.

Vương Triều Dương biết rất nhiều chuyện mình muốn biết, chỉ là tên này miệng quá cứng.

Nếu không để cho hắn ta cảm thụ tuyệt vọng, hắn ta tuyệt đối sẽ không nói ra.

Nhưng, điều khiến Hứa Thanh Tiêu không nghĩ tới chính là.

Vương Triều Dương vẫn không nói ra, mà phát ra tiếng cười to.

“Ha ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha ha, Hứa Thanh Tiêu, ngươi nghĩ nhiều rồi.”

“Ta biết ta là một quân cờ, ta cũng hiểu được, ta chỉ là một quân cờ.”

“Ta sẽ không hận hắn.”

“Hứa Thanh Tiêu, ta hận ngươi, nếu như không có ngươi, ta quả thật có thể trở thành Thánh nhân, có thể được chia ra thứ nên có.”

“Ngươi muốn biết người phía sau ta, rốt cuộc là ai đúng không?”

“Ta sẽ không nói cho ngươi biết, ngươi cũng đoán không ra.”

“Còn nữa, ngươi cũng chỉ là một quân cờ, một quân cờ nhất định sẽ bị hy sinh.”

“Ha ha ha ha ha ha.”

“Ha ha ha ha ha.”

Vương Triều Dương cười vô cùng càn rỡ.

Đối mặt với Vương Triều Dương đã hoàn toàn bị tẩy não, Hứa Thanh Tiêu biết, người này hoàn toàn không cứu được.

Có điều Hứa Thanh Tiêu cũng không phải không có thủ đoạn.

“Vương Triều Dương.”

“Ngươi có biết vì sao ta dám chắc chắn, ngươi không phải hậu duệ của Đại Thánh Nhân không?”

“Ngươi có biết, vì sao ta cũng có Thiên Địa Văn Cung không?”

“Còn có một điểm, ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu ngươi quả thật là hậu duệ của Đại Thánh Nhân, vì sao ý chí Đại Thánh Nhân không trách cứ ngươi? Hoặc che chở cho ngươi? ”

“Trong cơ thể ngươi chảy xuôi huyết mạch Đại Thánh Nhân, cho dù ngươi phạm phải sai lầm lớn, Đại Thánh Nhân cũng sẽ cùng nói chuyện với ngươi, mắng cũng được, đánh cũng được, bảo hộ ngươi cũng được, ít nhất sẽ cùng ngươi trao đổi.”

“Nhưng ngươi có phát hiện, Đại Thánh Nhân không hề có quan hệ gì với ngươi không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Vương Triều Dương tâm trí đã ngu muội, hắn ta biết mình là quân cờ, lại cho rằng mình là một quân cờ hữu dụng, đơn giản là chính mình ngăn cản chỗ tốt của hắn.

Chặn tạo hóa của hắn.

Đối với loại người này, giết hắn ta cũng sẽ không làm cho hắn ta thất sự khó chịu và tuyệt vọng.

Để cho hắn ta biết chân tướng, mới là đả kích lớn nhất.

Quả nhiên, vừa nói ra sắc mặt Vương Triều Dương đã thay đổi.

Hứa Thanh Tiêu nói rất có lý.

Mà mấy thứ này, hắn ta cũng có nghi hoặc, chỉ là không kịp tự hỏi, hiện tại hoàn toàn đoạn tuyệt đường, hắn ta bình tĩnh suy nghĩ một phen, quả thật cảm thấy kỳ lạ.

“Vì sao?”

Vương Triều Dương thật sự là nhịn không được tò mò trong lòng.

Hắn ta nhìn Hứa Thanh Tiêu hỏi như thế.

“Bởi vì, ngươi căn bản không phải là hậu duệ của Đại Thánh Nhân, ta ngược lại cảm thấy, người phía sau ngươi, chỉ ngươi làm mọi chuyện.”

“Muốn ngươi trở thành sai vặt của người nào đó, khoảnh khắc khi ngươi thành Thánh chính là thời khắc bị vứt bỏ.”

“Cẩn thận ngẫm lại, dùng đầu óc ngẫm lại đi.”

“Còn nữa, Đại Thánh Nhân không phải họ Vương, họ Chu.”

Hứa Thanh Tiêu nói xong lời này, liền lui về phía sau vài bước.

Chương 1376: Tuyệt Thế Võ Đế, Chưởng Trung Châu Long Đỉnh, Diệt Vương Triều Dương, Đại Thanh Toán (5)

Một lát sau, Vương Triều Dương lắc đầu, hắn ta cười không nổi, nhìn Hứa Thanh Tiêu giận dữ quát.

“Không thể nào.”

“Chuyện này không thể nào, ngươi đang nói dối.”

“Ngươi cũng là muốn ta tuyệt vọng mà thôi, đây là mánh khóe của ngươi.”

Vương Triều Dương vẫn cứng miệng như trước.

“Đúng, là mánh khóe của ta, ngươi nói đúng.”

Hứa Thanh Tiêu mỉm cười.

Nụ cười này khiến Vương Triều Dương hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hắn ta cố tình thẹn quá hóa giận, để an ủi bản thân.

Hứa Thanh Tiêu biết điểm này, cho nên không có tiếp tục giải thích, ngược lại một câu nói như vậy, làm cho hắn ta triệt để thống khổ hẳn lên.

Nhưng điều này vẫn chưa xong.

Vút.

Một đoàn hỏa diễm tràn ngập trên người hắn ta, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ Kim Ô Chân Hỏa, để cho hắn ta trước khi chết hưởng thụ một phen.

Tinh thần và hưởng thụ xác thịt.

Nếu miệng cứng như vậy, vậy thì xem hắn ta rốt cuộc có cứng hay không.

“Ngươi lừa ta.”

“Ngươi đang lừa ta.”

“Ta không tin, ta không tin.”

Kim Ô chân hỏa thiêu đốt, Vương Triều Dương nhất thời phát ra tiếng thê lương.

Là quỷ khóc sói gào thét, phát điên trên mặt đất.

Thống khổ đến cực hạn.

Vừa là nỗi đau da thịt, vừa là nỗi đau tinh thần.

Hắn ta gào không tin, nhưng trên thực tế, đã tin.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu trực tiếp giữ chặt thân thể hắn ta lại, cũng không còn để ý tới hắn ta nữa, để cho hắn ta chậm rãi chết đi trong thống khổ.

Đồng thời.

Hứa Thanh Tiêu nhắm mắt lại, hắn đang cảm ứng Thánh nhân vừa mới xuất hiện.

Thông qua đối thoại của Vương Triều Dương, trên cơ bản có thể xác định, kẻ đứng sau màn chính là Chu Thánh.

Nhưng, điều này cũng có thể hoàn toàn xác định, chính là Chu Thánh.

Ngộ nhỡ là Thánh nhân đời thứ tư, lừa Vương Triều Dương mình là Chu Thánh thì sao?

Không có nghi ngờ về khả năng này.

Chỉ có thể nói, Chu Thánh hiềm nghi rất lớn.

Theo cảm ứng của Hứa Thanh Tiêu, khí tức Thánh nhân vừa xuất hiện ở kinh đô Đại Ngụy đã hoàn toàn biến mất.

Giống như Hứa Thanh Tiêu phỏng đoán.

Khi mình chứng đạo, đối phương không ra tay ngăn trở, cũng có nghĩa là đã hoàn toàn từ bỏ Vương Triều Dương.

Mà bây giờ, đối phương rút đi, cũng sẽ không lưu lại bất kỳ một chút dấu vết nào.

Hắn vẫn đang âm thầm như trước.

Nhưng cũng may, mình đã bước vào nhất phẩm.

Có tư cách vật tay rồi.

“Hiện thân đi.”

“Đến giờ khắc này,”

“Tiếp tục giấu, không có bất kỳ ý nghĩa gì đâu.”

Lúc này.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Hắn không muốn chơi trò trốn tìm nữa.

Đến bước này rồi không cần phải tiếp tục giấu, không có ý nghĩa gì.

Mình đột phá võ đạo nhất phẩm, khi còn sống, cũng tất có thể tìm được đối phương, thay vì như vậy, chi bằng bây giờ chấm dứt.

Hoàn thành cuộc thanh lý lớn này.

Nhưng thanh âm của Hứa Thanh Tiêu cũng không có nhận được đáp lại.

Đối mặt với điều này.

Bên trong kinh đô Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu thở dài.

“Đã như vậy.”

“Vậy thì đừng trách ta ra tay.”

Lời nói kết thúc.

Hứa Thanh Tiêu vượt vạn dặm, trực tiếp đi tới Thất Tinh đạo tông.

Hắn sẽ tiến hành đại thanh lý.

Thất Tinh đạo tông.

Toàn bộ tông môn đều đang run rẩy.

Cảm giác áp bách đến từ Võ đế nhân gian đánh úp, không ai có thể chịu đựng được.

Đây là Tuyệt Thế Võ đế, là tồn tại mạnh nhất đương đại.

Không ai có thể chống lại được.

Võ đế mới hai mươi mốt tuổi, còn chưa tới hai mươi hai tuổi, khí huyết trong cơ thể thật khiến người ta sợ hãi.

Cho dù là có Thủ Sơn đại trận bảo hộ, những đệ tử này cũng cảm nhận được loại áp bách hít thở không thông này.

Bọn họ sợ hãi, lạnh run nhìn Hứa Thanh Tiêu, thật sự là còn một tia dũng khí nào đối mặt với Hứa Thanh Tiêu.

Thất Tinh đạo tông làm chuyện gì, bọn họ còn rõ ràng hơn ai hết.

Từ sau khi thất đại tiên môn nhập trú tại Đại Ngụy, Thất Tinh đạo tông lúc nào cũng nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Tuy rằng không phải dẫn đầu xung phong, nhưng cũng là địch nhân của Hứa Thanh Tiêu.

Muốn dồn Hứa Thanh Tiêu vào chỗ chết.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu trả thù tới cửa, bọn họ tất nhiên sợ hãi.

Thanh Tịnh đạo nhân trước tiên mở miệng.

“Vương gia có việc gì sao?”

Thanh Tịnh đạo nhân lên tiếng, chỉ là trong giọng nói của ông ta cũng mang theo một phần tâm tình khó hiểu.

Ông ta làm sao không biết Hứa Thanh Tiêu muốn làm cái gì.

“Diệt Thất Tinh Tông.”

Bên ngoài Tiên Môn.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh, bốn chữ nhàn nhạt nói ra, thể hiện khí phách của Hứa Thanh Tiêu.

Khi lời này kết thúc.

Năm châu sôi trào.

Thất đại tiên môn, tốt xấu gì cũng là tồn tại truyền thừa gần ngàn năm, sinh ra nhất phẩm, coi như là người nổi bật trên thế gian.

Hứa Thanh Tiêu hôm nay bước vào nhất phẩm, dĩ nhiên trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía Thất Tinh đạo tông.

Hơn nữa càng muốn tuyên bố tiêu diệt Thất Tinh đạo tông, đây thật sự là có chút bá đạo mà.

"Vương gia bớt giận."

"Trong chuyện này chắc có hiểu lầm."

"Thất Tinh đạo tông cũng không có làm chuyện gì thẹn với lương tâm, có lẽ lúc trước có chỗ chống đối, nhưng cũng là bị tiểu nhân che mắt, mong Vương gia suy nghĩ kỹ mà hành động."

Thanh Tịnh đạo nhân mở miệng, thời khắc mấu chốt, ông ta cho dù là không muốn thừa nhận cũng không được.

Hiện tại Hứa Thanh Tiêu bước vào nhất phẩm.

Có được tư cách lật bàn, ào ào đánh tới, ông ta không dám oán than gì, chỉ có thể thành thật nhận sai.

Ầm.

Đáng tiếc, Hứa Thanh Tiêu căn bản không để ý đến lời Thanh Tịnh đạo nhân nói.

Hắn giơ tay lên, Võ đế đại thủ ấn hạ xuống, oanh kích ở bên trong Thất Tinh đạo tông.

Trong nháy mắt, trời đất run động, toàn bộ đạo môn lắc lư không thôi, những cung điện kia xuất hiện vết nứt, hộ sơn đại trận trong nháy mắt kích hoạt, bảo hộ tông môn.

Nhưng đối mặt với sự tồn tại của Hứa Thanh Tiêu như vậy, những hộ sơn đại trận này không chống đỡ được bao lâu.

"Vương gia."

"Thất Tinh đạo tông nguyện ý lùi về ở ẩn, về sau không bao giờ nhúng tay vào chuyện Đại Ngụy nữa, khẩn cầu Vương gia bớt giận."

Đối mặt với cảnh này.

Thanh Tịnh đạo nhân có chút nghẹn khuất, nhưng vẫn đứng ra mở miệng, hy vọng được Hứa Thanh Tiêu tha thứ.

“Lúc này lại muốn lùi về ở ẩn, mấy ngày trước đó thì làm quái gì chứ?”

“Bản vương đã cho các ngươi cơ hội, là các ngươi không quý trọng.”

“Hôm nay, thiên hạ không còn bảy đại tiên môn nữa.”

Hứa Thanh Tiêu lại tát một cái, đây là lực lượng Võ đế, lực lượng cực hạn, đánh nát toàn bộ hộ sơn đại trận.

Chương 1377: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (1)

Hộ sơn đại trận của Thất Tinh đạo tông, có thể ngăn cản nhất phẩm võ giả tiến công, nhưng vấn đề là, Hứa Thanh Tiêu là Tuyệt Thế Võ đế, căn bản không cách nào ngăn cản.

Có điều Thất Tinh đạo tông cũng không phải chịu bị đánh, có người kích hoạt trận pháp mạnh hơn, một số cường giả còn lấy ra pháp khí, ngăn cản Hứa Thanh Tiêu công phạt.

"Vương gia."

"Ngài là Tuyệt Thế Võ đế, Thất Tinh đạo tông đánh không lại ngài, nhưng Thất Tinh đạo tông cũng có thủ đoạn của mình, thật sự cá chết lưới rách, không hẳn là một chuyện tốt."

"Có điều, Thất Tinh đạo tông nguyện ý thoái ẩn, không nhúng tay vào chuyện hồng trần, có thể lập đại thệ, coi như là bồi thường."

Tại thời điểm này.

Thanh Tịnh đạo nhân cũng có chút khó chịu.

Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không nghe bất kỳ lời giải thích gì, xem ra chính là muốn diệt Thất Tinh đạo tông.

Hắn là Tuyệt Thế Võ đế không sai, nhưng Thất Tinh đạo tông có thể ngàn năm không ngã, cũng tuyệt đối không yếu đuối như trong tưởng tượng.

Bọn họ cũng có nội lực, chẳng qua kết quả cuối cùng có thể vẫn chết trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng Đại Ngụy cũng đừng nghĩ quá dễ dàng, một mạng đổi một mạng, bọn họ cũng không thiệt thòi.

Chỉ có điều, lời uy hiếp nói một câu là được rồi, trọng điểm ở câu thứ hai, bọn họ không muốn cứng đối cứng với Hứa Thanh Tiêu.

Đây là tự tìm phiền phức.

Nếu họ có thể hòa giải, họ vẫn sẵn sàng hòa giải.

“Có thể cho các ngươi cơ hội.”

“Nói ra người đứng sau là ai rồi lui về ở ẩn, bản vương cho phép.”

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Đây là hắn cho Thất Tinh đạo tông cơ hội duy nhất.

Thất Tinh đạo tông nhìn như không có quá nhằm vào mình, chỉ là không có việc gì giúp đỡ một phen, nhưng trên thực tế Thất Tinh đạo tông ẩn chứa quá nhiều họa tâm.

Trong sáng và tối đều nhắm vào mình.

Nhất là lúc mình bại lộ tu hành dị thuật, Thất Tinh đạo tông cũng không có lòng nương tay.

Hận không thể tru sát mình, thậm chí còn nói Đạo Đức Kinh là kinh cổ của bọn họ.

Chuyện này Hứa Thanh Tiêu vẫn nhớ rõ.

Đương nhiên, hôm nay đến đây, muốn thanh lý món nợ cũ này.

Đối mặt với câu hỏi của Hứa Thanh Tiêu, Thanh Tịnh đạo nhân có vẻ có chút bất đắc dĩ, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Vương gia thật sự hiểu lầm.”

“Chúng ta căn bản không biết người đứng sau màn.”

Thanh Tịnh đạo nhân trả lời.

Ông ta không thừa nhận.

“Ồ?”

“Không biết người đứng sau, vậy bản vương có thù gì với Thất Tinh đạo tông?”

“Vì sao Thất Tinh đạo tông lúc nào cũng nhằm vào bản vương?”

“Chẳng lẽ, Thất Tinh đạo tông ăn no không có việc gì làm, thích tìm bản vương gây phiền phức?”

“Không cần dong dài, nói ra sự thật, hết thảy đều dễ nói, nếu không từ nay về sau không còn Thất Tinh đạo tông.”

“Ta nói rồi.”

Lời nói dối của Thanh Tịnh đạo nhân, sẽ không có ai tin.

Lời này vừa nói, Thanh Tịnh đạo nhân sắc mặt có chút khó coi.

“Vương gia, nói ra ngươi có thể không tin, nhưng sự thật là như thế.”

“Lúc trước Thất Tinh đạo tông nhập trú tại Đại Ngụy, đối với tông ta mà nói là một chuyện tốt, chỉ là trước khi vào Đại Ngụy, Phật môn đã tìm chúng ta, thông báo chuyện Phật môn biện luận pháp kinh.”

“Phật môn biện pháp, ý đồ xâm lấn Trung Châu, mà Phật môn có lẽ cho phép Thất Tinh đạo tông ta, nếu Phật môn sau khi nhập trú, nguyện phụng Thất Tinh đạo tông ta đứng đầu thiên hạ đạo môn.”

“Vương gia, bần đạo lúc ấy quả thật tâm trí mê hoặc, muốn Thất Tinh đạo tông đạt tới huy hoàng, cho nên đồng ý cùng Phật môn liên thủ, cùng nhằm vào Vương gia, việc này không liên quan gì đến Thất Tinh đạo tông, toàn bộ đều là do lỗi của bần đạo.”

“Nếu Vương gia thật sự phẫn nộ, bần đạo nguyện đi tới vùng đất ma vực, trông giữ đến chết, coi như là vì thiên địa làm một số việc cuối cùng.”

Thanh Tịnh đạo nhân mở miệng, ông ta chủ động thừa nhận, là bởi vì do Phật môn cho nên ông ta mới lựa chọn nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Hơn nữa nói có lý có căn cứ, ở người thường nghe được, cái này không có vấn đề gì.

Cũng rất chân thật, bất kể là thời gian hay động cơ, toàn bộ đều ăn khớp.

Dù sao Phật môn cod dã tâm nhập trú Trung Châu thế nhân đều biết, mà Thất Tinh đạo tông và Thái Nhất Tiên Môn quả

thật cũng đang tranh đoạt thiên hạ đệ nhất đạo môn.

Tất cả đều hợp lý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không ngu xuẩn, hắn sao có thể không biết đối phương nói thật hay giả.

“Nói như thể không chê vào đâu được, nhưng chính ngươi tin sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, có chút châm chọc.

Ầm.

Lại là một kích hạ xuống, Thất Tinh đạo tông hộ sơn đại trận chấn động không thôi.

“Vương gia, điều nên nói, bần đạo đã nói rồi.”

“Nếu Vương gia không tin, bần đạo thật sự không biết nên giải thích như thế nào.”

Thanh Tịnh đạo nhân cũng có vẻ bất đắc dĩ, ông ta một mực khẳng định chính là nguyên nhân này, nhưng những thứ khác quả thật một chút cũng không đề cập tới.

“Thanh Tịnh đạo nhân, trên thế gian này lời nói dối thật nhất, chính là nói trộn lời thật và lời nói dối với nhau.”

“Cho nên làm cho người ta khó có thể biện ra thật giả.”

“Bản vương tin Phật môn biện pháp trước đó đã tìm đến các ngươi, chuyện này rất bình thường, thậm chí không chỉ tìm các ngươi thôi, chỉ là cuối cùng Phật môn nguyện ý cùng Thất Tinh đạo tông hợp tác.”

“Bản vương cũng tin ngươi đích thật là vì đạo môn đệ nhất, nhưng có một chuyện, ngươi không nói rõ ràng.”

“Phật môn tới tìm các ngươi, các ngươi dựa vào cái gì mà có thể thắng? Năm trăm năm trước, Phật môn biện pháp thất bại, năm trăm năm sau, làm sao tin được Phật môn có thể thắng? ”

“Mặc dù là năm trăm năm trước xuất hiện một vị thánh nhân, năm trăm năm sau không có thánh nhân, nhưng vấn đề mấu chốt nhất là, Phật môn nếu nhập trú tại Đại Ngụy, triệt để phát

dương quang đại ở Trung Châu, chẳng lẽ đối với Thất Tinh đạo tông là một chuyện tốt?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

“Cho nên, nếu bản vương đoán không sai, có một thế lực khác xuất hiện, cỗ thế lực này khiến cho ngươi buông bỏ hết thảy băn khoăn, ngược lại cùng Phật môn hợp tác.”

“Thanh Tịnh đạo nhân, không cần dong dài nữa, nói ra người đứng sau, chuyện này không liên quan gì với các ngươi, kiên nhẫn của bản vương đã sắp không còn rồi.”

Hắn trực tiếp vạch trần lời nói dối của Thanh Tịnh đạo nhân, cũng nói ra mấu chốt.

Hứa Thanh Tiêu đã không muốn nghe Thanh Tịnh đạo nhân tiếp tục dong dài.

Nếu không nói…

Diệt Thất Tinh đạo tông.

Chương 1378: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (2)

“Vương gia, bần đạo thật sự chỉ là muốn tranh đoạt đệ nhất đạo môn, hoàn toàn là bị Phật môn hấp dẫn, làm gì có thế lực thứ ba đó.”

“Vương gia minh giám.”

Thanh Tịnh đạo nhân hoàn toàn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ông ta vẫn kiên trì trả lời.

Nhấn mạnh vào tuyên bố trước đó.

Trên thực tế, đệ tử Thất Tinh đạo tông cũng buồn bực, bọn họ ngược lại hy vọng Thanh Tịnh đạo nhân nói ra người đứng sau, bởi vì bọn họ tin Hứa Thanh Tiêu nói được làm được.

Nói ra người đứng sau, nhất định sẽ tha cho bọn họ một mạng.

Thật vậy.

Ngay khi Thanh Tịnh đạo nhân còn khăng khăng chối.

Hứa Thanh Tiêu không nói nhiều lời nữa.

Ầm ầm ầm.

Võ đế đại thủ ấn giống như điên cuồng đập xuống, oanh kích ở hộ sơn đại trận của Thất Tinh đạo tông.

Hơn nữa lúc này đây, Hứa Thanh Tiêu ngưng kết tam ấn, vận dụng Phật, Tiên, Võ, tam đại nhất phẩm lực.

Quang mang rực rỡ nứt ra, giống như đập sắt quang mang văng khắp nơi.

Hộ sơn đại trận chống đỡ không lại ba hơi thở, liền bị Hứa Thanh Tiêu cứng rắn đập nát.

“Vương gia, Thất Tinh đạo tông cũng có nội tình, ngài cần gì phải làm thế?”

Thanh Tịnh đạo nhân lên tiếng, ông ta vung tay lên, một cây bảo dù xuất hiện, tỏa ra hào quang, muốn ngăn cản Hứa Thanh Tiêu công phạt lần sau.

Chỉ tiếc là, Hứa Thanh Tiêu đã là vô địch chi cảnh, quyền ấn giết ra, hư không đều vỡ vụn, lực lượng làm cho người ta hít thở không thông, tràn ngập toàn bộ Thất Tinh đạo tông.

Ầm.

Cây dù bảo bối nứt năm xẻ bảy, không cách nào ngăn cản Hứa Thanh Tiêu công phạt.

Đến giờ khắc này, Thanh Tịnh đạo nhân vẫn là không có nói ra chân tướng, mà là giận dữ quát.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Bần đạo đã nhiều lần nhượng bộ, nhưng ngươi còn bá đạo như thế, Thất Tinh đạo tông thật sự nợ ngươi, nhưng tội không đến chết, bản thân chính là tranh đấu, đạt được mục đích thì thôi, ngươi bá đạo như thế, hôm nay bần đạo cho dù có liều mạng cũng phải đòi lại công bằng.”

Thanh Tịnh đạo nhân nổi giận gầm lên.

Ông ta dù sao cũng là nhất phẩm hư tiên, tuy rằng đã già, khí huyết đang suy bại, thuộc về đường xuống dốc, so ra kém Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng chung quy vẫn là nhất phẩm, có năng lượng dày dặn.

Ầm.

Một cột sáng kinh thiên phóng lên cao, Thanh Tịnh đạo nhân nặn ra Thất Tinh Ấn, một thanh Thất Tinh cổ kiếm xuất hiện trong tay ông ta.

Sau một khắc, kiếm quyết quét ngang trăm dặm, chém giết với ấn chưởng của Hứa Thanh Tiêu.

“Thà đánh với ta một trận cũng không muốn nói ra người đứng sau, không biết là nên nói ngươi đáng thương hay là nói hắn đáng sợ.”

“Nếu đã đánh một trận thì lên trời đánh, nơi này không thoải mái tay chân.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn thật sự không ngờ, Thanh Tịnh đạo nhân thà rằng lựa chọn cùng mình khai chiến, cũng không muốn nói ra người đứng sau là ai.

Hoặc là Thanh Tịnh đạo nhân thật sự không biết, hoặc là bàn tay phía sau mạnh đến mức làm cho người ta sợ hãi, nếu không, Thanh Tịnh đạo nhân cùng mình đánh một trận, thuần túy chính là muốn chết.

“Hứa vương gia, bần đạo nói một lần cuối cùng, căn bản không có cái gọi là kẻ đứng sau, nếu ngài tin ta, đồng ý bỏ qua mọi chuyện, Thất Tinh đạo tông nguyện bồi thường, bần đạo cũng nguyện ý đi trấn áp Ma vực, cả đời không ra.”

“Trước mắt, đại loạn sắp xuất thế, bần đạo cũng có thể xuất ra một phần lực cho thiên hạ động loạn, có thể lập lời thề thiên đạo.”

Thế nhưng, Thanh Tịnh đạo nhân vẫn kiên trì cách nói như cũ, nhưng đồng thời ông ta nói nhiều như vậy, kỳ thật nội tâm là không muốn giao chiến với Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng càng không muốn nói ra người đứng sau.

Mà là hy vọng bằng cách này, khiến cho Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh lại, tiếp nhận bồi thường, hòa đàm.

“Cho ngươi cơ hội, lên trời đánh một trận.”

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu vẫn khí phách đáp lại như cũ, nếu Thanh Tịnh đạo nhân không nói, vậy để cho hắn vĩnh viễn câm miệng.

Loại người này có sát tâm đối với mình, Hứa Thanh Tiêu không có thể buông tha ông ta, về phần trấn áp Ma Vực gì đó, đây là nói trong tình huống mình còn ở đây thì ông ta mới đi trấn áp Ma vực.

Nếu mình không có ở đây thì sao?

Nếu người đứng sau xuất hiện thì sao?

Ông ta còn có thể thành thật trấn áp Ma vực sao?

Đây chẳng qua là lời nói dối lừa người mà thôi.

Đối mặt với Hứa Thanh Tiêu hùng hổ bức người như thế, Thanh Tịnh đạo nhân cuối cùng cắn răng một cái, ông ta biết Hứa Thanh Tiêu hôm nay nhất định phải đánh một trận.

Tuy rằng không muốn đối mặt, nhưng không có nghĩa là ông ta thật sự sợ.

"Thất Tinh Chân Võ, ta mượn tiên thể."

Trong phút chốc, Thanh Tịnh đạo nhân bức ra một giọt máu tươi, lọt vào tượng thần trong Thất Tinh đại điện.

Rất nhanh sau đó, tượng thần bạo xạ ra một chùm quang mang, rót vào trong cơ thể ông ta, nương theo long mạch dưới lòng đất cũng điên cuồng vận chuyển, cung cấp linh khí cuồn cuộn không ngừng, gia trì ở trong cơ thể Thanh Tịnh đạo nhân.

"Vương gia cẩn thận, đây là Thất Tinh Chân Võ Quyết, có thể mượn long mạch dưới lòng đất, cung cấp linh khí cuồn cuộn không ngừng của ông ta, nếu như giao thủ với ông ta, ông ta nếu có thần trợ phải tránh đi."

Vô Trần đạo nhân giọng nói vang lên trước, đây là truyền âm, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu, Thanh Tịnh đạo nhân đang dùng thủ đoạn gì.

"Không sao."

Hứa Thanh Tiêu thản nhiên đáp lại, sau đó bay lên trời, đánh một trận với ông ta trên bầu trời.

Dù sao ở chỗ này, không thể dùng hết sức lực được, cũng không phải là sợ ngộ thương, mà là sợ Thanh Tịnh đạo nhân chạy tới Đại Ngụy chém giết, nếu như vậy hai bên đều có tổn thất.

Chi bằng hẹn nhau cùng nhau lên trời đại chiến, sẽ không gây ra tổn thất quá lớn, cũng xem như là bảo vệ hai bên.

Theo Hứa Thanh Tiêu bay lên trời.

Thanh Tịnh đạo nhân cũng bay vọt lên.

Lập tức, vô số ánh mắt nhìn chăm chú theo, rất nhiều thế lực đều đang quan sát, nhất là đại chiến.

Tân tấn nhất phẩm, cùng với nhất phẩm của đời trước, ai mạnh ai yếu, làm sao không khiến người ta chú ý.

Nhất là Hứa Thanh Tiêu chính là tồn tại của ba hệ thống lớn đều bước vào nhất phẩm.

Hai người bay lên bầu trời.

Bên trong hoàng cung Đại Ngụy.

Nữ đế có chút khẩn trương quan sát.

“Vương thúc, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?”

Quý Linh có chút khẩn trương, nàng nhịn không được hỏi Hoài Ninh thân vương.

Chương 1379: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (3)

Mà người kia nhìn thoáng lên trời, sau đó lại nhìn thoáng qua Quý Linh, tựa hồ hiểu được chuyện gì, không khỏi trả lời.

“Bệ hạ, Thanh Tịnh đạo nhân mặc dù là nhất phẩm của đời trước, Hứa Thanh Tiêu là nhất phẩm tân tấn, nhìn như Hứa Thanh Tiêu chiếm ưu thế, nhưng dù sao vừa mới bước vào nhất phẩm, không có quá nhiều kinh nghiệm võ đạochém giết thật sự, xác suất hai người ngang tay rất lớn.”

“Có điều Thanh Tịnh đạo nhân thi triển Thất Tinh đạo tông tuyệt học, Thất Tinh Chân Võ Quyết, chỉ sợ có chút khó nói.”

Hoài Ninh thân vương trả lời.

“Nhưng Hứa Ái Khanh có được Trung châu long đỉnh, chưa chắc sẽ kém hơn so với Thất Tinh Chân Võ quyết đâu.”

Quý Linh tiếp tục mở miệng, biện giải cho Hứa Thanh Tiêu.

“Vậy cũng đúng, có điều rốt cuộc ai mạnh ai yếu, vẫn phải chờ xem.”

Hoài Ninh thân vương không tranh luận, ông ta sợ mình nói Hứa Thanh Tiêu sẽ thắng, sau đó Hứa Thanh Tiêu mà thua thì phiền toái.

Thất Tinh đạo tông, trên bầu trời.

“Hứa vương gia, thật sự không có cơ hội hóa giải?”

“Có thể hòa đàm, không cần phải náo loạn đến mức này, giữa ta và ngươi, cũng không phải huyết hải thâm thù.”

Đến một khắc cuối cùng, Thanh Tịnh đạo nhân còn đang dông dài.

Ầm.

Đại thủ ấn Võ đế giết ra.

Lực của cực võ, bao trùm ngàn dặm, mây trắng trên bầu trời cũng hình thành một đạo quyền ấn.

Giống như tiếng trời sấm nổ tung, ầm ầm rung động, quyền ấn hạ xuống, đánh ra một khối chân không mấy chục dặm.

Hứa Thanh Tiêu không dông dài, trực tiếp cùng Thanh Tịnh đạo nhân đánh nhau.

Đến bước này.

Thanh Tịnh đạo nhân cũng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu tâm ý đã định, cho nên ông ta không có dong dài nữa.

Sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, chiến đấu với Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu lấy võ đạo làm chủ, tiên đạo làm phụ, Thanh Tịnh đạo nhân là tiên đạo tu sĩ, ông ta sâu sắc hiểu được, không thể chiến đấu thể xác với Hứa Thanh Tiêu, nói như vậy, chính là muốn chết.

Cho nên, ông ta tận khả năng tránh cho Hứa Thanh Tiêu tập sát, kéo khoảng cách, chém ra Thất Tinh kiếm khí.

Hai người đại chiến.

Tốc độ cực nhanh, chiến đấu giữa nhất phẩm, liều mạng chính là một kích mấu chốt.

Tốc độ là trọng yếu nhất, thân xác giữa hai bên dường như cũng đều không chịu nổi một chiêu của đối phương.

Nhưng thủ đoạn chiến đấu của Hứa Thanh Tiêu lại quá thô ráp.

Bản thân hắn cũng không có kinh nghiệm võ đạo gì, cũng chính là sư phụ hắn dạy hắn mấy chiêu, còn lại kinh nghiệm chiến đấu là ngẫu nhiên tự mình mô phỏng theo.

Đại chiến thật sự quả nhiên không bằng Thanh Tịnh đạo nhân.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chính là tuyệt thế Võ đế, tuyệt thế Võ đế này không chỉ là hiện ra bằng lực lượng của bây giờ, trên xác thịt cũng có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Hơn nữa có được Trung châu long đỉnh, Hứa Thanh Tiêu đuổi theo Thanh Tịnh đạo nhân mà đánh, hắn căn bản không mang theo bất kỳ phòng ngự nào, làm cho người ta có một loại cảm giác muốn đồng quy vu tận.

Tư thế khủng bố như thế, ngược lại làm cho Thanh Tịnh đạo nhân có chút kinh sợ.

Ông ta không tin Hứa Thanh Tiêu chịu được một kích của ông ta, nhưng ông ta cũng không dám chịu một kích của Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên ngoại trừ đại chiến trên trời ngay từ đầu, tràng diện rất nhanh liền biến thành cảnh truy đuổi.

Hứa Thanh Tiêu cả người tràn ngập cực võ kình, đánh tới phía Thanh Tịnh đạo nhân.

Một người đang đuổi theo, một người đang chạy.

Hình ảnh có chút kỳ lạ.

Làm cho người đang xem kỳ quặc không hiểu.

Theo lý mà nói, Hứa Thanh Tiêu tuy rằng thăng cấp nhất phẩm, nhưng kinh nghiệm võ đạo khẳng định không bằng Thanh Tịnh đạo nhân, cho nên trận đại chiến này hẳn là Thanh Tịnh đạo nhân về kỹ xảo chiến đấu áp chế Hứa Thanh Tiêu, mà Hứa Thanh Tiêu đánh theo phương pháp "một người mạnh hơn mười người biết võ".

Cứ tưởng hai người sẽ đánh tới mức ngươi tới ta lui.

Nhưng không ngờ là, Thanh Tịnh đạo nhân hoàn toàn bị Hứa Thanh Tiêu đuổi theo mà đánh.

Hứa Thanh Tiêu giống như ma thần, điên cuồng đuổi giết Thanh Tịnh đạo nhân.

Điều này thật sự làm cho người ta nói không nên lời, trong lúc nhất thời, làm cho người ta không nói nên lời.

Ầm.

Kéo dài khoảng chừng hơn nửa canh giờ, trận truy đuổi này rốt cục cũng bộc phát rồi.

Là Thanh Tịnh đạo nhân, ông ta chạy nửa canh giờ, tới thời khắc mấu chốt, bắt lấy cơ hội, trong nháy mắt chém ra một kiếm cực hạn.

Chân Vũ kiếm khí dài ngàn thước, cắt vào hư không, chém về phía Hứa Thanh Tiêu.

Một đạo kiếm khí này, Hứa Thanh Tiêu có thể né tránh, chỉ là vừa né tránh, Thanh Tịnh đạo nhân lập tức sẽ phát động công kích của mình, như vậy trong lúc công thủ sẽ lập tức hoán đổi.

Đây là cơ hội thật vất vả mới nắm được, Thanh Tịnh đạo nhân đã nghĩ đến chiêu tiếp theo làm thế nào xuất kiếm.

Chỉ là, làm cho tất cả mọi người kinh ngạc chính là.

Hứa Thanh Tiêu không chọn né tránh một kiếm này, mà là cứng rắn hứng chịu một đạo kiếm khí vô cùng này.

Nhưng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trong nháy mắt xuất hiện Trung châu long đỉnh.

Boong.

Tiếng rít đinh tai nhức óc vang lên, một đạo kiếm khí trí mạng này bị Trung châu long đỉnh ngăn lại.

Chẳng qua, thân thể Hứa Thanh Tiêu cũng đang chấn động, trong cơ thể giống như lật sông lật núi, dù sao đây cũng là nhất phẩm nhất kiếm, không phải là một kiếm bình thường.

Mạnh mẽ đỡ một kiếm này, bất luận nhất phẩm nào cũng phải chết.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn sống.

Chẳng những sống, hơn nữa còn bắt lấy cơ hội, đi tới trước mặt Thanh Tịnh đạo nhân.

Lúc này, Quyền Ấn của Hứa Thanh Tiêu giết ra.

Võ đế quyền ấn, nở rộ kim sắc quang mang, một quyền này, ở trong mắt Thanh Tịnh đạo nhân, giống như một vầng mặt trời nóng rực vô cùng.

Một loại tuyệt vọng cùng hít thở không thông đánh tới, Thanh Tịnh đạo nhân chết cũng không ngờ, Hứa Thanh Tiêu sẽ chơi

một chiêu này, cứng rắn đỡ một kiếm, chỉ vì giết mình.

Chuyện này căn bản không có bất kỳ kinh nghiệm võ đạo gì, thật sự chính là một mãng phu mà.

Đánh ông ta xoay mồng mồng.

Cách đánh xuất lực kỳ quái, làm loạn hết chiêu thức của ông ta.

“Ta nói, ta nói, Hứa vương gia, ta nói người đứng sau là ai.”

Trong phút chốc, Thanh Tịnh đạo nhân lớn tiếng hét lên.

Dưới cực hạn quyền ấn, ông ta hoàn toàn sợ hãi, bởi vì một quyền này có thể lấy mạng ông ta.

Hoảng hốt.

Tuyệt vọng.

Sợ hãi.

Chương 1380: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (4)

Thanh Tịnh đạo nhân triệt để hoảng hốt, cả người ông ta run rẩy, mặc cho ông ta nói như thế nào cũng không thể ngăn cản một quyền này.

Giờ này khắc này, ông ta sợ hãi đến cực hạn, bởi vì ông ta biết Hứa Thanh Tiêu thật sự muốn giết ông ta, hơn nữa là cái loại giết không cho cơ hội.

Chỉ tiếc là.

Đã quá muộn.

Quyền ấn nện xuống, một đạo khí khủng bố khuếch tán, trong bầu trời, thân ảnh Thanh Tịnh đạo nhân giống như sao chổi, trực tiếp rơi xuống mặt đất, đập ra một cái hố sâu khủng bố, sinh ra vụ nổ thật lớn.

Thân thể ông ta trực tiếp nứt ra, linh khí trong cơ thể cũng bị phát tiết ra bốn phía, chết tại chỗ.

Đúng vậy.

Chết ngay tại chỗ.

Không ai có thể cứu ông ta, bởi vì một cú đấm này, quá mạnh mẽ.

Một quyền của Tuyệt Thế Võ đế có thể tưởng tượng được.

Nếu như là một vị nhất phẩm võ giả, bị một quyền như vậy, kết cục cũng là như thế, nhiều nhất chính là lưu lại một hơi, có thể nói chút di ngôn.

Hứa Thanh Tiêu có thể lưu lại một tay vào thời khắc mấu chốt, nhưng hắn biết, đó chỉ là kế hoãn binh của Thanh Tịnh đạo nhân.

Nếu thật sự nói ra người đứng sau, trực tiếp nói ra, dông dài cái gì?

Nói đi nói lại, chẳng qua chỉ là muốn kéo dài thời gian cho chính mình, sau đó tiếp tục kéo dài.

Còn mình sẽ liều chết nắm lấy cơ hội này, nếu như buông cơ hội vừa rồi, lần sau thật sự không có cơ hội tốt như vậy.

Thanh Tịnh đạo nhân là tiên đạo nhất phẩm.

Mình muốn giết một vị nhất phẩm, trừ phi đối phương liều mạng với mình, bằng không nếu như giống như lúc nảy, một người đuổi một người chạy, ai chống đỡ được?

Thừa một kiếm này, Hứa Thanh Tiêu cũng chuẩn bị xong việc tru sát.

Cũng không quan tâm đối phương rốt cuộc nói hay không nói.

Mà theo một quyền này hạ xuống.

Khoảnh khắc này.

Các thế lực lớn trong thiên hạ hoàn toàn yên tĩnh.

Sự yên tĩnh khủng khiếp.

Yên tĩnh đáng sợ.

So với Hứa Thanh Tiêu lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện còn làm cho người ta rung động hơn.

Nhất phẩm đó.

Đây chính là Tiên đạo nhất phẩm đó.

Nhất phẩm bất bại là tồn tại mạnh nhất thế giới này.

Nhất phẩm dường như không có khả năng bị giết, trừ phi là hai vị nhất phẩm đồng quy vu tận.

Nếu không, đơn đả độc đấu, nhất phẩm đại chiến, không cách nào xuất hiện tình huống thương vong.

Tính ra, mấy trăm năm chưa từng nghe nói nhất phẩm nào bị giết.

Nhưng hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu chém một nhất phẩm.

Làm sao có thể không làm cho người trong thiên hạ khiếp sợ được.

Kinh đô Đại Ngụy, một mảnh kinh ngạc.

Hoài Ninh thân vương nắm chặt nắm tay, ông ta biết mình lại đánh cuộc đúng rồi.

Nữ đế Đại Ngụy cũng nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Văn võ bách quan tập thể trợn tròn mắt, nhất là võ quan.

Vương triều Đột Tà, trong đại điện, cũng yên tĩnh như chết.

Vương triều Sơ Nguyên so với vương triều Đột Tà càng thêm yên tĩnh.

Hai vị đại đế, không cách nào duy trì bình tĩnh.

Giết chết một vị nhất phẩm, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Tây Châu cũng yên tĩnh.

Đế tộc Đông Châu càng chết lặng không thôi.

Mọi người biết được, đây là một trận ác chiến, tân tấn nhất phẩm cùng nhất phẩm lâu đời đại chiến, đây nhất định là một trận kinh thiên đại chiến, cũng nhất định là một trận ác chiến.

Nhưng kết quả cuối cùng, đại bộ phận đều cho rằng, Hứa Thanh Tiêu về thể lực sẽ có chút phần thắng, nhưng về kinh nghiệm võ đạo, Hứa Thanh Tiêu sẽ thua Thanh Tịnh đạo nhân.

Cuối cùng hai người tay ngang tay, Thanh Tịnh đạo nhân nói vài lời hay ho, có thể hòa đàm, đơn giản là trả giá đắt mà thôi.

Nhưng điều khiến mọi người trong thiên hạ không ngờ tới chính là, Hứa Thanh Tiêu hôm nay thật sự chém giết nhất phẩm.

Hơn nữa còn là Thất Tinh đạo tông nhất phẩm.

Thế gian kinh ngạc.

Đánh bại nhất phẩm cùng chém giết nhất phẩm, hoàn toàn là hai khái niệm.

Bọn họ thậm chí cũng chuẩn bị tốt tinh thần Thanh Tịnh đạo nhân bị đánh bại, nhưng thật sự không có chuẩn bị bị chém chết.

Tại thời điểm này.

Rung động nhất chính là lục đại tiên môn, tất cả đệ tử của lục đại tiên môn, bao gồm cả nhất phẩm tu sĩ đều may mắn, bọn họ may mắn lựa chọn đứng về phe này.

Cũng may bọn họ lúc trước không có mất trí, liên thủ với Phật môn nhằm vào Hứa Thanh Tiêu.

Nếu là như vậy, người chết hôm nay có thể chính là mình.

Lục đại tiên môn rất may mắn.

Nhưng đồng thời, cũng bị hành vi này của Hứa Thanh Tiêu làm cho chấn động.

Chém giết nhất phẩm.

Trong nhiều năm, điều này đã không xảy ra.

Thực lực của Hứa Thanh Tiêu, cũng quá mạnh rồi đó chứ?

Đế tộc Đông Châu một mảnh sôi trào.

Tây Châu, Nam Châu, Bắc Châu, tất cả các thế lực đều thất thanh.

Bọn họ thuộc loại trung lập, không có giúp Hứa Thanh Tiêu cũng không hại Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng tất cả họ đều nhận ra một điều.

Hứa Thanh Tiêu thật dám chém giết nhất phẩm, bởi vậy có thể thấy được, Hứa Thanh Tiêu tất sẽ lan truyền chiến hỏa khắp thiên hạ.

Không có thế lực nào không muốn thống nhất thiên hạ.

Sở dĩ không tuyên chiến là bởi vì không có đủ nội lực và thực lực.

Nếu có đủ nội tình và thực lực, như vậy ai không muốn nhúng chàm thiên hạ?

Đại Ngụy hiện giờ đã có nhất phẩm Thiên Lôi đại pháo, lại có loại tuyệt thế Võ đế như Hứa Thanh Tiêu, cộng thêm Á Thánh Nho đạo, Tiên môn Thanh Tịnh đạo nhân đều bị giải quyết.

Chỉ cần Đại Ngụy giải quyết vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà, như vậy thiết kỵ của Đại Ngụy, sẽ không chút do dự xâm lấn mọi ngóc ngách Trần giới.

Khoảnh khắc này.

Thế nhân không thể không suy nghĩ về bản thân.

Nếu một ngày nào đó, thiết kỵ của Đại Ngụy bước vào, là lựa chọn đầu hàng hay là phản kháng đến cùng?

Đó là một vấn đề, và có lẽ nó sẽ không mất nhiều thời gian để đối mặt với nó.

Thần phục Đại Ngụy, đối với đại đa số thế lực mà nói, không phải là chuyện vui.

Ai muốn trở thành thần tử của người khác?

Cho dù là thiên tử thì có thể như thế nào? Các châu lục khác chẳng lẽ không có hoàng đế?

Nhưng muốn nói cảm thấy đau đầu nhất, chính là Tây Châu.

Tại thời điểm này.

Bên trong Thiên Trúc tự.

Già Lam thần tăng có chút chết lặng nhìn về phía Thất Tinh đạo tông.

Một nhất phẩm đã chết.

Điều này ảnh hưởng quá lớn.

Hứa Thanh Tiêu lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, từ lúc được thiên địa tán thành, ông ta cũng đã rung động, hiện tại còn chém chết một vị nhất phẩm.

Làm cho ông ta thực sự không biết phải nói gì.

Chương 1381: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (5)

“Mượn Trung châu long đỉnh, liều giết chết Thanh Tịnh đạo nhân, hắn như vậy cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì đâu.”

“A Di Đà Phật.”

“Hứa thí chủ, sát niệm quá nặng.”

Già Lam thần tăng chắp hai tay lại, ông ta không biết nên nói cái gì, cũng không hiểu được, Hứa Thanh Tiêu vì sao phải liều giết chết Thanh Tịnh đạo nhân.

Thực sự không thể hiểu được.

Tại sao phải làm vậy? Hai người quả thật không có thâm cừu đại hận, nếu như hóa giải ân oán, kỳ thật Thất Tinh đạo tông cũng có thể trợ giúp Đại Ngụy.

Không cần phải như vậy.

“Hắn là đang tỏ thái độ, cho thấy thái độ của mình.”

Chỉ là, người mặc áo đen trong đại điện mở miệng, hắn cũng không có bất kỳ gợn sóng gì, mà là nói ra ý của Hứa Thanh Tiêu.

“Tỏ thái độ? Thể hiện thái độ của mình? Ý ngươi là sao? ”

Già Lam thần tăng có chút nghi hoặc.

“Hắn không muốn chờ đợi, cũng không muốn cho chúng ta cơ hội.”

“Lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, hắn cũng đã biểu lộ tâm ý, muốn trực tiếp trở mặt với chúng ta.”

“Già Lam chủ trì, chúng ta không có thời gian.”

“Chuyện còn lại phải mau chóng làm, nếu không một khi chờ hắn hoàn toàn vững chắc cảnh giới, ta và ngươi đều không dễ sống.”

“Hơn nữa, ngươi có biết hiện tại ta sợ nhất là cái gì không?”

Hắc y chi nhân lên tiếng, nhìn Già Lam thần tăng, nói như thế.

“Cái gì?”

Già Lam thần tăng khó hiểu hỏi.

“Nho đạo nhất phẩm.”

Người kia chậm rãi mở miệng, nói ra bốn chữ.

Làm cho Già Lam thần tăng trầm mặc.

Nho đạo nhất phẩm.

Cái này thật sự rất khủng bố, bản thân Hứa Thanh Tiêu cũng đã đạt tới nhất phẩm, nắm trong tay lực lượng thiên địa, nếu Nho đạo của Hứa Thanh Tiêu cũng thành Thánh, vậy Hứa Thanh Tiêu thật sự sẽ thiên hạ vô địch.

Thực lực Nho đạo nhất phẩm, không thua gì Võ đạo, thậm chí còn hơn Võ đạo nhiều lắm.

Thấy Già Lam thần tăng trầm mặc, người kia tiếp tục mở miệng nói.

“Làm sớm sẽ không sai đâu, sự tình đã đến nước này, do dự chỉ sẽ phá hỏng đại sự.”

“Nếu ngươi không muốn bị Hứa Thanh Tiêu tru sát, vậy ngươi tiếp tục chờ đợi, ta có thể cam đoan, không bao lâu nữa, Hứa Thanh Tiêu sẽ đích thân đến Thiên Trúc tự của ngươi, đến lúc đó mọi chuyện đều đã muộn.”

Hắc y chi nhân đứng chắp tay, nhìn Già Lam thần tăng nói như thế.

Khi nói ra, Già Lam thần tăng quả thật trầm mặc do dự.

“Còn chưa tới bước kia, mặc dù thật sự phải lên kế hoạch trước, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng không đồng ý, chỉ dựa vào lực lượng của chúng ta thì khó có thể làm được.”

Già Lam thần tăng lắc đầu, ông ta dường như cũng không muốn lên kế hoạch trước, mà là nắm bắt cơ hội trả lời.

“A”

“Trước kia chưa giết nhất phẩm, hai đại vương triều có lẽ còn có thể do dự.”

“Nhất phẩm đều đã chết.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ không bó tay chịu chết, Đại Ngụy đã là kim long cất cánh, hiện tại còn chưa triệt để bay lên, chúng ta còn có thời gian và cơ hội.”

“Một là chờ Trung châu long đỉnh hoàn toàn lột xác đến viên mãn, đến lúc đó, ngươi cho dù là kéo ta lên, ta cũng sẽ không để ý tới ngươi.”

“Già Lam chủ trì, nhớ kỹ, có hy sinh mới có hồi báo, giống như Hứa Thanh Tiêu nói, sát sinh vì hộ sinh.”

“Nếu Hứa Thanh Tiêu thành Nho Thánh, Phật môn chỉ sợ lại bị áp mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm.”

“Từ xưa đến nay, Nho học tuy tốt, nhưng thật sự làm cho người trong thiên hạ thái bình sao? Thậm chí chính là bởi vì có những nho sinh này, dẫn đến quân vương loạn chiến, hỏa diễm liên thiên, lúc này hy sinh bất quá cũng chỉ là một phần thương sinh. ”

“Nhưng nếu thành công, tướng Phật môn thay thế Nho đạo, khi đó mỗi người đều tín ngưỡng Phật pháp, mỗi người đều có lòng hướng thiện, vĩnh viễn tuyệt tà ma, hơn nữa thiên hạ này cũng không có phân tranh, sẽ không chết nhiều người như vậy.”

Người đàn ông mặc áo đen tiếp tục mở miệng, những lời này của hắn là lời mê hoặc.

Nhưng lời mê hoặc này, đối với Già Lam thần tăng mà nói lại có hiệu quả.

Già Lam thần tăng tu hành chính là tiểu thừa Phật pháp, ông ta chỉ có thể độ hóa chính mình, mà ông ta lại hy vọng thiên hạ thái bình.

Cho nên ông ta cho rằng, muốn thiên hạ thái bình, nhất định phải để cho người trong thiên hạ tu hành Phật pháp, từ trong

Phật pháp lĩnh ngộ ý thanh tịnh, giác ngộ nhân sinh, như vậy sẽ coi vàng bạc là đất, coi danh lợi là phù vân.

Đây là chấp niệm của ông ta.

Hiện giờ phần chấp niệm này cũng đã thành ma.

Nghe được lời này, Già Lam thần tăng thở dài nói.

“Nếu hai đại vương triều nguyện ý, bần tăng cũng nguyện vì tương lai thương sinh mưu cầu một phần phúc trạch.”

Gia Lam thần tăng trả lời.

Lời này vừa nói, gã áo đen cũng không nhiều lời nữa, gật gật đầu nói.

“Chủ trì chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Nói xong lời này, hắn biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, giọng nói của Già Lam thần tăng vang lên.

“Truyền lệnh, bế tự tĩnh dưỡng, bất luận kẻ nào cũng không được rời khỏi chùa.”

Đây là giọng nói của Già Lam thần tăng.

Rất nhanh, Hàng ma xử phù hiện lên, chiếu rọi ở trong chùa che chở Thiên Trúc tự.

Rất rõ ràng, Già Lam thần tăng sợ hãi.

Cho nên mới làm như vậy.

Mà lúc này, Thất Tinh đạo tông.

Thi thể Thanh Tịnh đạo nhân nhập vào trong đất.

Hứa Thanh Tiêu đứng trên bầu trời.

Hắn lặng lẽ nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ Thất Tinh đạo tông tất cả mọi người tuyệt vọng, trong ánh mắt bọn họ lộ ra tuyệt vọng không gì sánh kịp.

Trụ cột lớn nhất của tông môn đã chết.

Những người như bọn họ có ích lợi gì?

Có lẽ còn không chịu nổi một quyền của Hứa Thanh Tiêu.

Đệ tử tông môn tuyệt vọng, một đám nói không nên lời.

Khắc tiếp theo.

Thân ảnh Hứa Thanh Tiêu hiện lên, đi tới bầu trời Thất Tinh đạo tông, trong ánh mắt của hắn không có bất kỳ tình cảm nào.

Hắn hôm nay tới, chính là muốn diệt Thất Tinh đạo tông.

Trước mắt, Thanh Tịnh đạo nhân đã chết, còn lại đều là một phần tiểu nhân vật không có danh tiếng.

Có lẽ có thiên tài, nhưng không có thiên tài trưởng thành, cũng không tính là gì.

“Xin Vương gia tha mạng, việc này không liên quan đến chúng ta.”

“Vương gia, ngài là Nho Đạo Á Thánh, chúng ta không liên quan đến việc này, xin Vương gia tha mạng.”

“Đúng vậy, việc này không liên quan gì đến chúng ta, ta nguyện rời khỏi Thất Tinh đạo tông, xin Vương gia tha mạng.”

Trong phút chốc, từng bóng người quỳ xuống, bọn họ quỳ trên mặt đất, khóc lóc cầu xin Hứa Thanh Tiêu tha mạng thứ tội.

Chương 1382: Long Đỉnh Trảm Nhất Phẩm, Tuyệt Thế Chi Uy, Không Còn Tây Châu Phật Quốc Nữa (6)

Thậm chí còn có người dùng thân phận Á Thánh của Hứa Thanh Tiêu, khẩn cầu Hứa Thanh Tiêu tha mạng.

“Hứa Thánh.”

“Bọn họ quả thật đều là người vô tội, không cần phải chịu tội liên đới, mong Hứa Thánh có thể nể mặt bần đạo, thả bọn họ một con đường sống.”

Cũng vào lúc này, Vô Trần đạo nhân xuất hiện.

Ông ta đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu, cầu xin cho đệ tử Thất Tinh đạo tông.

Không phải là ông ta tới giả bộ làm người tốt, mà là Hứa Thanh Tiêu đã chém chết Thanh Tịnh đạo nhân, nếu như lại trảm những đệ tử Thất Tinh này, quả thật có chút không ổn.

Dù sao Hứa Thanh Tiêu còn có một thân phận quan trọng hơn, là Nho Đạo Á Thánh, lạm sát người vô tội như vậy quả thật không tốt.

Đây là liên đới, nếu thật sự muốn làm như vậy, sau này nhất định sẽ bị người ta chỉ trích.

Đối mặt với Vô Trần đạo nhân, Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm tư, sau đó chậm rãi lên tiếng.

“Bọn họ quả thật không liên quan đến việc này, nhưng cũng không thể cam đoan bọn họ không liên quan một chút nào.”

“Thân là Đại Ngụy vương gia, bản vương không thể bỏ qua cho bọn họ.”

“Có điều, thân là Nho đạo Á Thánh, Bản thánh có thể cho bọn họ một con đường sống, tự phế tu vi quên đi tiên pháp, rời khỏi Thất Tinh đạo tông, về sau không được nhắc lại thân phận của mình, nếu không giết không tha.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Hắn cũng không muốn lạm sát người vô tội, hôm nay người giết đã đủ rồi, Vương Triều Dương, còn có ba ngàn Đại nho, Thanh Tịnh đạo nhân, nếu cộng thêm đệ tử Thất Tinh đạo tông, đúng là thị sát.

Đây quả hật không cần thiết.

Có điều diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhất định phải đoạn tuyệt tư cách báo thù của bọn họ.

Phế bỏ tu vi, quên đi tiên pháp để cho bọn họ triệt để trở thành người bình thường.

Đây là giới hạn của Hứa Thanh Tiêu.

Không thể cái gì cũng không trừng phạt được.

Lời này vừa nói, các đệ tử Thất Tinh đạo tông có chút khó có thể tiếp nhận, tự phế tu vi, nghĩa là bọn họ sẽ mất đi tất cả, hơn nữa Hứa Thanh Tiêu còn muốn cho bọn họ quên đi tiên pháp.

Tức là nói, về sau mình cũng không thể thể truyền thừa tiên pháp cho hậu nhân của mình.

Trong một thời gian ngắn, bọn họ có chút do dự.

“Các ngươi muốn chết sao?”

“Những chuyện mà Thanh Tịnh đạo nhân làm ra, quả thật không liên quan gì đến các ngươi, nhưng đừng quên các ngươi là đệ tử Thất Tinh đạo tông.”

“Nếu không muốn chết, có thể không đồng ý.”

Giọng nói của Vô Trần đạo nhân vang lên.

Ông ta nhìn thấy đệ tử của Thất Tinh đạo tông dĩ nhiên còn đang do dự, tức đến mức nói không ra hơi.

Đã là lúc này rồi mà còn cảm thấy ủy khuất với không cam lòng?

Vậy được, cảm thấy ủy khuất vậy thì chờ chết.

Vậy thì không có vấn đề gì rồi.

Quả nhiên, theo câu nói của Vô Trần đạo nhân vừa nói như vậy, đệ tử Thất Tinh đạo tông nhao nhao đồng ý.

Vẫn không cam lòng.

Nhưng không còn cách nào, chí ít Vô Trần đạo nhân nói không sai.

Tốt hơn là chết.

Có thể sống, trên thực tế, hơn tất cả mọi thứ.

Có điều vẫn có một ít người ngạo khí, bọn họ không phục, muốn biện giải, đáng tiếc là, bị những người khác kéo lại.

Sợ bị người này hại chết.

"Hứa Thánh, tiếp theo ngài định đi nơi nào?"

Vô Trần đạo nhân cũng không quan tâm Thất Tinh đạo tông sống chết, trên thực tế lần này ra mặt, ngược lại là giúp Hứa Thanh Tiêu, ông ta nhìn ra được, Hứa Thanh Tiêu đối với môn đồ của Thất Tinh đạo tông cũng có chút do dự.

Cho nên mới xuất hiện, làm người tốt, coi như là cho Hứa Thanh Tiêu một đường thoát.

"Trở về Đại Ngụy."

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Có điều ánh mắt của hắn lại rơi vào Tây Châu.

Cảm nhận được ánh mắt Hứa Thanh Tiêu, Vô Trần đạo nhân hiểu được, Hứa Thanh Tiêu muốn đi Tây Châu, nhưng thế cục trước mắt Hứa Thanh Tiêu đi Tây Châu không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chém giết Thanh Tịnh đạo nhân, là Thanh Tịnh đạo nhân nguyện ý đánh, cũng không phải do Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng hiện tại kết quả xuất hiện, Tây Châu nhất phẩm, tuyệt đối không thể đơn đả độc đấu với Hứa Thanh Tiêu, thậm chí ra tay cũng sẽ không ra tay.

Tây Châu có Phật pháp niệm lực, nếu thật sự muốn đi Tây Châu thanh lý, sẽ kéo dài rất lâu.

Chuyện này là không cần thiết.

Còn nữa, Hứa Thanh Tiêu tru sát Thanh Tịnh đạo nhân, còn mượn Trung châu long đỉnh, giả vờ lộ ra sơ hở, trên thực tế cứng đối cứng, dùng phương thức đồng quy vu tận.

Chẳng qua Trung châu long đỉnh là điểm mà tất cả mọi người không ngờ đến

Phương pháp này, dùng một lần thì không có vấn đề.

Hai lần thì sẽ không có ai bị lừa.

Mà đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói.

Mình nên chấn nhiếp đã chấn nhiếp xong.

Việc kế tiếp phải làm chính là vững chắc Đại Ngụy, sau đó đi tìm Tiên tàng Trung châu.

Chỉ có tìm được Tiên tàng Trung châu.

Mới có thể triệt để thanh lý đến cùng.

Tìm không được Tiên tàng Trung châu.

Chỉ có thể nói ổn định cục diện.

Muốn thanh lý hoàn toàn, dường như không có khả năng.

Kẻ thù trước mắt.

Cũng chỉ còn lại vương triều Đột Tà, vương triều Sơ Nguyên, cùng với một ít thế lực không hy vọng Đại Ngụy quật khởi, còn có vị thánh nhân ẩn náo kia.

Hoặc là nói, hai vị thánh nhân.

Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được, chỉ có luyện chế ra càng nhiều Thần Võ đại pháo, như vậy tất cả địch nhân này cũng sẽ không trở thành địch nhân.

Cho nên phải sớm tìm được Tiên tàng Trung châu.

Đạt được tất cả linh kim cực phẩm, chế tạo mười khẩu Thần Võ đại pháo.

“Hứa Thánh nếu có bất cứ chuyện gì, bần đạo lúc nào cũng đều ở đây.”

“Chuyện của Thất Tinh đạo tông, để cho bần đạo xử lý đi, xin Hứa Thánh yên tâm.”

Vô Trần đạo nhân có vẻ vô cùng khách khí.

“Làm phiền tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu gật gật đầu, hơi chấp tay hành lễ với đối phương, sau đó chạy về Đại Ngụy.

Chỉ là, trước khi đi, Hứa Thanh Tiêu cũng hướng về phía Tây Châu mở miệng.

“Ta cho các ngươi thời gian.”

“Qua vài ngày sau, bản thánh đích thân đến Tây Châu.”

“Nếu không có đáp án ta muốn.”

“Tây Châu không còn Phật quốc nữa.”

Đây là giọng nói của Hứa Thanh Tiêu, âm thanh trước khi rời đi.

Những lời này là nói cho Tây Châu Thiên Trúc tự, áp lực vô cùng lớn.

là mục tiêu tiếp theo của Hứa Thanh Tiêu.

Là Thiên Trúc tự.

Phải đánh gãy căn cơ của Phật môn.

Chuyện này rất khủng bố, nếu thật sự là như thế, hắn sẽ càn quét hết thảy địch nhân, thật sự muốn là thiên hạ vô địch.

Chương 1383: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (1)

Võ Xương năm 2.

Ngày 15 tháng 9.

Thất Tinh đạo tông nhất phẩm Thanh Tịnh đạo nhân ngã xuống.

Điều này đối với toàn bộ thiên hạ mà nói, đều là một chuyện làm cho người ta rung động.

Đường đường là nhất phẩm hư tiên.

Thế nhưng bỏ mạng trong tay Hứa Thanh Tiêu.

Mấy trăm năm qua, cũng không có xuất hiện qua chuyện nhất phẩm ngã xuống.

Và hôm nay đã xuất hiện.

Hứa Thanh Tiêu chiến lực vô địch, vừa mới thăng cấp nhất phẩm, liền chém một vị tiên môn nhất phẩm.

Làm cho người ta líu lưỡi.

Chuyện này đủ để ghi vào trong sử ký.

Có điều đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, vinh quang cả đời của hắn quá nhiều.

Nhiều hơn nữa cũng sẽ không làm nổi bật gì cho hắn.

Đơn giản là mọi người không thể chấp nhận thực tế này.

Dù sao cũng là nhất phẩm Đạo môn, cứ như vậy chết ở chỗ này, làm cho người ta không cách nào tiếp nhận.

Giờ này khắc này, toàn bộ Trần giới cũng rối loạn lên.

Hứa Thanh Tiêu thăng chức nhất phẩm, ảnh hưởng mà bản thân Hứa Thanh Tiêu mang đến cũng rất lớn.

Mà hiện tại, Hứa Thanh Tiêu còn chém giết đạo môn nhất phẩm, còn tuyên bố tiếp theo sẽ đi tìm Phật môn gây phiền toái.

Làm sao không làm cho thế lực thiên hạ suy tính cho tương lai.

Đại Ngụy sắp cất cánh.

Đây là chuyện trước mắt tất cả mọi người đều biết, có một tân tấn nhất phẩm, cộng thêm Trung Châu long Đỉnh, trước không nói thống nhất thiên hạ, thống nhất Trung Châu cũng không nói quá đâu nhỉ?

Hứa Thanh Tiêu chém giết nhất phẩm thủ đoạn rất đơn giản, mượn Trung châu long đỉnh, lại phối hợp thực lực bản thân, chống cự nhất phẩm nhất kích, chém giết đối phương.

Không có thủ đoạn quá cao minh, thậm chí nói loại thủ đoạn này cực kỳ bình thường.

Nhưng chính là thủ đoạn cực kỳ bình thường như vậy, bất luận là nhất phẩm nào cũng không bắt chước được.

Bởi vì bọn họ không chịu nổi một kích toàn lực của nhất phẩm khác.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chịu được.

Hơn nữa còn một điểm, là vấn đề mà tất cả mọi người dần dần ý thức được.

Trung châu long đỉnh này, còn chưa hoàn toàn lột xác viên mãn, đây là một trong năm đại thần khí, nếu Trung châu long đỉnh thật sự hoàn mỹ lột xác, đạt tới cảnh giới viên mãn.

Vậy thì là cảnh tượng sẽ như thế nào.

Điều này không thể tưởng tượng được.

Có lẽ, khi đó, cho dù là hai, thậm chí là ba, bốn nhất phẩm cũng không làm gì được Hứa Thanh Tiêu.

Hắn sẽ đứng ở nơi bất khả chiến bại.

Trong nhất phẩm, bản thân trên cơ bản đều giống nhau, bất luận là tốc độ hay là lực lượng, đều là nhất trí.

Khó có thể phân ra cao thấp gì cả, trừ phi trạng thái không tốt, hoặc là có tình huống đặc thù gì đó.

Hứa Thanh Tiêu mượn Trung châu long đỉnh, cam đoan mình tiên thiên bất bại, điều này có nghĩa là hắn ở cùng cảnh vô địch.

Đây là một tin vô cùng đáng sợ.

Nếu là như vậy, Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn có thể một chọi một với từng nhất phẩm một, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Tuy rằng những nhất phẩm này, cũng có thể đi Đại Ngụy gây phiền phức, nhưng vấn đề là, lục đại tiên môn đã hoàn toàn đầu nhập vào Đại Ngụy.

Cùng gánh vác nhân quả hồng nguyện, thật sự đi Đại Ngụy tìm phiền toái, lục đại tiên môn nhất phẩm không thể nào ngồi yên mặc kệ.

Nói thẳng ra một chút.

Mạnh mẽ để cho nhất phẩm lục đại tiên môn đi chinh chiến, Đại Ngụy có thể làm không được, nhân quả liên lụy quá lớn, bọn họ thân là nhất phẩm, cũng không muốn làm quá loạn.

Nhưng để cho bọn họ thủ hộ Đại Ngụy cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bọn họ không thể chủ động đi chinh chiến, còn Hứa Thanh Tiêu thì được.

Đương nhiên, đây là một chuyện cực kỳ phiền toái, làm cho mọi người thật sự cảm thấy khó giải quyết.

Các thế lực lớn đều đã bắt đầu liên lạc mật thiết.

Cho dù có liên quan gì với Đại Ngụy hay không, chuẩn bị trước, không phải là chuyện xấu.

Mà ngay lúc này.

Trong triều đại Đại Ngụy.

Các bách quan không rời đi.

Vẫn ở trong đại điện chờ như trước, bọn họ đang chờ Hứa Thanh Tiêu trở về.

Trong đại điện, Nữ đế cũng đang chờ Hứa Thanh Tiêu.

Hoài Ninh thân vương trở về, tiếp tục đi chiếu ngục, ông ta không thích hợp ra mặt.

Trong đại điện, mọi người trầm mặc, không ai nói chuyện, đều đang chờ đợi.

Khoảng một khắc sau đó.

Bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện bên ngoài đại điện.

Trong nháy mắt, các bá quan kích động, bái thật sâu với Hứa Thanh Tiêu.

“Chúc mừng Vương gia, thăng cấp nhất phẩm.”

Hầu như là đồng thanh, các bách quan đã sớm nghĩ ra lời chúc mừng.

Hứa Thanh Tiêu hôm nay có chém giết nhất phẩm hay không, đối với bọn họ mà nói cũng không có ý nghĩa gì lớn, dù sao Thất Tinh đạo tông cũng không phải địch nhân ưa thích của Đại Ngụy.

Làm cho bọn họ thật sự hưng phấn chính là, Hứa Thanh Tiêu thăng chức nhất phẩm.

Đây đối với Đại Ngụy mà nói là chuyện tốt lớn.

Tính cả Hứa Thanh Tiêu, Đại Ngụy hiện giờ có ba nhất phẩm, cộng thêm thiên lôi đại pháo, cùng với lục đại tiên môn nhất phẩm.

Đại Ngụy hiện tại đã có tư cách vấn đỉnh Trung Châu.

Cộng thêm Trung châu long đỉnh, cải thiện sơn xuyên Đại Ngụy, tạo phúc cho Đại Ngụy thương sinh, không đến hai ba năm, Đại Ngụy sẽ đạt tới giai đoạn thịnh thế chân chính.

Thịnh thế này chính là dân chúng cũng sống không thiếu lương thực, có dư tiền thịnh thế.

“Chư vị khách khí rồi.”

Hứa Thanh Tiêu chắp tay với mọi người, coi như là khách khí một phen.

Sau đó đi vào trong đại điện.

Bái với Quý Linh bái lạy.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái tạ bệ hạ.”

Sau khi vào điện, Hứa Thanh Tiêu lại bái với Quý Linh, là cảm tạ những chuyện mà Qúy Linh lúc trước đã làm cho mình.

Nếu Quý Linh không lấy hồn của tiên đế Đại Ngụy tương trợ mình, dựa vào thiên địa văn cung, lập ra bốn mươi tám đại hoành nguyện, cũng có chút sặc.

Tất nhiên Hứa Thanh Tiêu phải cảm tạ Nữ đế.

Chỉ là vừa nói lời này, Nữ đế lắc đầu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ái khanh khách khí, trẫm mới nên cảm tạ ái khanh, ái khanh thăng cấp nhất phẩm, giành được Trung châu long đỉnh, ổn định căn cơ đại Ngụy.”

Quý Linh lên tiếng, nàng không nhận được phần công lao này, ngược lại là cảm tạ Hứa Thanh Tiêu.

Quân thần hòa thuận, làm cho các bách quan trong lòng vui sướng, Hứa Thanh Tiêu hiện giờ, bất luận là uy vọng hay là thực lực cá nhân đều đã đạt đến một trình độ rất khủng bố.

Nếu Hứa Thanh Tiêu là người có tràn đầy dã tâm, vậy giang sơn Đại Ngụy thật sự phiền toái.

Có điều cũng may, Hứa Thanh Tiêu là Nho Đạo Á Thánh, hắn không phải là loại người có dã tâm.

Chương 1384: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (2)

Bên trong đại điện.

Hứa Thanh Tiêu cũng không tiếp tục nói những lời khách sáo, hắn vội vã trở về cũng là có một số việc muốn nói.

Nếu không, hắn hiện tại chắc là đã xuất hiện ở Tây Châu.

“Bệ hạ, thần có việc khởi tấu.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, cũng không dài dòng.

“Hứa Ái Khanh mời nói.”

Nữ đế mở miệng, để Hứa Thanh Tiêu khởi tấu.

“Bệ hạ, hiện giờ Man quốc đã bị san bằng, thu thập các loại vật như vật tư kim ngân, có điều Thần Võ đại pháo cũng đã công khai cho mọi người.”

“Thần dự đoán, vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà tất nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ.”

“Còn nữa, hôm nay thần thăng cấp nhất phẩm, Long Đỉnh Đại Ngụy lại lột xác đến Trung châu long đỉnh, mỗi một việc đối với Sơ Nguyên và Đột Tà tạo thành áp lực cực lớn.”

“Cho nên, thần cho rằng, nhìn như tất cả đều phát triển về thịnh thế, nhưng Đại Ngụy muốn trở thành vương triều thịnh thế thật sự, vẫn còn có một ít phiền toái.”

“Không biết bệ hạ nghĩ như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, sau khi khoảnh khắc Thần Võ đại pháo xuất hiện kia, cũng chính là thời khắc ván bài lật ngửa.

Hai vương triều lớn quyết không cho phép Đại Ngụy có sát khí chiến tranh như vậy.

Thần Võ đại pháo, có thể làm cho hai vương triều ăn ngủ không yên, cho nên không có gì ngoài ý muốn, hai đại vương triều tiếp theo sẽ liên thủ gây khó dễ cho Đại Ngụy.

Đương nhiên cũng có thể là phương thức hòa đàm, chỉ là Đại Ngụy tuyệt đối không thể giao ra Thần Võ đại pháo.

Như vậy nhất định giữa tam đại vương triều, sẽ có một trận kinh thế đại chiến sắp bộc phát.

Trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu lúc trước muốn tiếp tục che dấu Thần Võ đại pháo, nhưng cuối cùng Hứa Thanh Tiêu vẫn buông tha ý niệm này trong đầu.

Công kích Man quốc, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa dưới tình huống không thể phát động nhất phẩm võ giả, chỉ có Thần Võ đại pháo mới có thể giải quyết trận đấu tranh này.

Không thể vì nguyên nhân này mà kéo dài chiến cuộc, Đại Ngụy đã trả giá không ít, tuy rằng đối với cả trận chiến tranh mà nói, Đại Ngụy phải trả giá, không đáng nhắc tới.

Nhưng nếu không xuất ra Thần Võ đại pháo, vậy phải trả giá càng lớn hơn.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Hứa Thanh Tiêu mới có thể lập ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, mượn nhiều hồng nguyện như vậy, đột phá nhất phẩm, chính là vì giảm bớt áp lực sắp tới.

Chỉ có điều, chỉ riêng mình thăng cấp nhất phẩm, tác dụng cũng không lớn.

Một khi tam đại vương triều đại chiến, đó chính là chiến tranh toàn diện, không có khả năng mình một giây trước ở chỗ này, giây tiếp theo lại xuất hiện ở chỗ khác.

Hơn nữa vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà cũng có nhất phẩm, nếu mình làm như vậy, người ta cũng làm như vậy, kết quả vẫn là lưỡng bại câu thương.

Cho nên nếu hai đại vương triều hoàn toàn liên hợp cùng nhau, đối với Đại Ngụy có thể tạo thành áp lực.

"Ừm."

"Nửa canh giờ trước, hai đại vương triều cũng đã phái người đưa tới mật hàm."

“Ý tứ rất đơn giản, hy vọng Đại Ngụy xuất ra Thần Võ đại pháo, cung cấp cho hai đại vương triều nghiên cứu, đồng thời cũng nguyện ý giao hảo với Đại Ngụy nhiều đời, bồi thường các loại.”

“Kim ngân châu báu, chiến mã lương thực, thậm chí vương triều Đột Tà nguyện ý xuất ra biên cảnh mười chín thành, vương triều Sơ Nguyên xuất ra bảy mươi hai mỏ núi làm điều kiện trao đổi.”

Nữ đế gật đầu.

Đồng thời nàng nói ra tin tức này, đây là tam đại đế vương trao đổi, những người còn lại không biết.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu nhắc tới chuyện này, Nữ đế cũng nói ra.

Nhưng mà, lời này vừa nói văn võ cả triều đều nhíu mày.

“Biên giới mười chín thành? Bảy mươi hai mỏ? Cho hơi nhiều rồi nhỉ?”

“Là 19 thành Liên Vân Sơn sao?”

“Hai đại vương triều hào phóng như vậy? Sẵn sàng nhượng lại nhiều như vậy cho chúng ta? ”

Các bách quan đầu tiên là kinh ngạc, sau đó không khỏi tò mò.

19 thành Liên Vân này, là nơi giao nhau giữa Đại Ngụy và vương triều Đột Tà, nếu có được mười chín thành này, Đại Ngụy có thể bố trí quân đội ở chỗ này, có thể phòng ngừa hiệu quả vương triều Đột Tà xâm lấn.

Vừa vặn coi như một điểm đệm, là một vị trí cực tốt, có giá trị chiến lược cực lớn.

Về phần bảy mươi hai mỏ núi thì càng đừng nói, bản thân vương triều Sơ Nguyên chính là khoáng sản phong phú, bảy mươi hai mỏ núi này, hàng năm khai quật khoáng thạch thượng đẳng, đủ để tạo ra không ít lợi khí cho Đại Ngụy.

Không phải là loại đao kiếm bình thường, là loại đao kiếm gọt sắt như bùn, bảy mươi hai ngọn núi khoáng sản, mỗi năm có thể cho mấy vạn đại quân có được binh khí tinh xảo nhất.

Nhất là kỵ binh, trên chiến trường sẽ giống như máy gặt.

Giá trị cũng không ít.

Hơn nữa kim ngân châu báu, lương thực chiến mã, rất nhiều đồ đạc, đích xác làm cho người ta líu lưỡi.

Nhưng rất nhanh thôi, giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

"Hai đại vương triều quả nhiên là biết tính kế."

"Giá trị của Thần Võ đại pháo, tương đương với võ giả nhất phẩm có thể sản xuất, loại vật này, có được lực uy hiếp tuyệt đối."

"Bất kể là 19 thành Liên Vân, hay là bảy mươi hai ngọn núi khoảng sản, Đại Ngụy chiếm được mấy thứ này, đơn giản là thực lực chỉnh thể trở nên mạnh hơn một chút."

"Nhưng nếu đưa Thần Võ đại pháo ra ngoài, hai đại vương triều cũng có được loại sát khí chiến tranh này, trong vòng năm ngàn năm đó, Trung Châu vẫn duy trì trạng thái kiềng ba chân như trước."

"Đến lúc đó Đại Ngụy cho dù là quốc gia mạnh nhất trong tam đại vương triều thì có thể làm gì? Cho dù Đại Ngụy có trăm vạn thiết kỵ, mỗi người tay cầm thần binh lợi khí thì sao nào?"

"Ở trước mặt Thần Võ đại pháo, chẳng qua cũng chỉ là một đám tướng sĩ chịu chết mà thôi."

"Tính toán như thế này cũng quá khôn rồi."

Giọng nói của Trần Chính Nho vang lên, trong lời nói của ông ta tràn ngập châm chọc, cũng mang theo khinh thường.

Trong nhất thời ông ta đã hiểu rõ mấu chốt.

Tôn nghiêm chỉ ở trên kiếm phong.

Một quốc gia có thịnh vượng hay không, chủ yếu nhất chính là lực lượng quân sự, Thần Võ đại pháo, làm cho Đại Ngụy hoàn thành lột xác, lột xác này không phải đơn giản là trở nên mạnh mẽ, mà là áp đảo.

Nếu như không phải số lượng Thần Võ đại pháo ít ỏi, nếu có thêm ba năm cái nữa, vương triều Đại Ngụy bây giờ đã có thể

phát binh Đột Tà cùng Sơ Nguyên.

Cho nên bây giờ để cho Đại Ngụy giao ra Thần Võ đại pháo, mang danh nghĩa là chia sẻ, trên thực tế chính là không hy vọng Đại Ngụy một mình có được thần khí chiến tranh như vậy.

Chương 1385: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (3)

Nghe Trần Chính Nho mở miệng nói như vậy, các bách quan thoáng trầm mặc.

Bọn họ ngược lại hiểu được ý tứ của những lời này của Trần Chính Nho, nhưng bọn họ càng hiểu rõ hơn nếu Đại Ngụy không đáp ứng, hai đại vương triều đoán chừng sẽ không dễ dàng buông tha cho Đại Ngụy như vậy.

"Cho con mẹ hắn ấy, bệ hạ, đừng trách lão thần không lựa lời, vương triều Sơ Nguyên mấy năm trước đã nghiên cứu thiên lôi đại pháo, nếu trận chiến này là Đại Ngụy ta thua, thua thiên lôi đại pháo, vương triều Sơ Nguyên sẽ chia sẽ vật này cho Đại Ngụy ta sao?"

An Quốc công trực tiếp mở miệng mắng to.

Chuyện này rõ ràng là không có khả năng, ông ta nói vậy còn đỡ, nếu không phải Nữ đế ở chỗ này, không chừng ông ta mắng càng khó nghe hơn.

"Đúng, vương triều Sơ Nguyên sẽ cho Đại Ngụy chúng ta sao?"

"Hai vương triều này quả nhiên là thật sự không biết xấu hổ."

"Lúc trước, khi Đại Ngụy thịnh vượng, hai đại vương triều liền không ngừng đòi chỗ tốt, hiện tại nhìn Đại Ngụy ta có thần binh lợi khí như thế, thế nhưng không biết xấu hổ còn dám đến đòi, thật là mẹ nó là một đám cẩu vật."

"Bệ hạ, việc này tuyệt đối không thể đáp ứng, cho dù tử chiến với hai triều, chúng ta cũng không tiếp nhận không đáp ứng."

Theo câu mở miệng của An Quốc công, các võ tướng nhao nhao thốt lên, bọn họ khẳng định không đồng ý.

Chỉ là các võ tướng tuy rằng hùng hùng hổ hổ.

Nhưng cũng có một số âm thanh vang lên, tương đối lý trí.

"Bệ hạ, Vương gia, chư vị quốc công."

“Hai triều dám mở miệng đề nghị chia sẻ, hiển nhiên là thương nghị xong, nếu triều ta cự tuyệt, khó bảo đảm hai đại vương triều sẽ liên thủ cùng nhau.”

“Đến lúc đó nếu xảy ra chiến tranh toàn diện, có thể chống cự hay không?”

“Đại Ngụy hiện tại còn đang trong giai đoạn khôi phục, nếu thật sự chiến tranh toàn diện, đối với Đại Ngụy ta mà nói cũng không phải là một chuyện tốt đâu.”

Có người lên tiếng nói như thế.

Ông ta cũng không muốn nói lời này, nhưng đứng ở góc độ lý trí, nhất là đấu tranh giữa các nước lớn, nhất định phải nói ra, không thể mù quáng tự tin.

Thật vậy.

Theo lời này vừa nói, mọi người cũng an tĩnh lại.

Chiến tranh toàn diện đối với Đại Ngụy mà nói không phải là một chuyện tốt, nhất là đối với Đại Ngụy hiện tại mà nói.

Đánh được, nhưng tốt nhất là không đánh.

Đại Ngụy hiện tại, được Trung châu long đỉnh ban phước, tĩnh dưỡng một ngày, còn hơn hai đại vương triều tĩnh dưỡng mười ngày, thậm chí là một tháng.

Tốc độ phát triển như vậy, đừng nói năm năm mười năm, chỉ cần để cho Đại Ngụy an ổn hai ba năm cũng là một chuyện vô cùng khó lường.

Đương nhiên, bọn họ không hy vọng đánh.

Không phải sợ, nhưng không cần thiết.

“Mặc kệ như thế nào, Thần Võ đại pháo tuyệt đối không thể xuất ra, dùng chung con mẹ nó ấy.”

“Ừm, Đại Ngụy ta thật vất vả mới có thần khí như vậy, đem ra chia sẻ thì chẳng khác nào bảo hổ lột da, bản hầu cảm thấy hai triều không dám thật sự phát binh Đại Ngụy.”

“Thật sự lùi một vạn bước mà nói, bọn họ dám phát binh, bản hầu là người đầu tiên nghênh chiến.”

Các võ tướng thái độ rất cương liệt, chiến tranh toàn diện đánh hay không không sao cả, đánh cũng được, không đánh là tốt nhất, dù sao đồ cũng không thể giao.

Thứ này bọn họ biết nó có nghĩa là gì.

Lực uy hiếp cực mạnh, cùng với lực sát thương cực mạnh.

Đối với phát biểu của võ tướng, Trần Chính Nho rất ủng hộ, nhưng ông ta cũng hiểu được vấn đề của ván cờ này, cho nên Trần Chính Nho nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

"Vương gia, lão phu mạo muội hỏi một câu, nếu thật sự toàn diện khai chiến, ngài cho rằng Đại Ngụy có mấy phần tỷ lệ thắng."

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta không hỏi Hứa Thanh Tiêu, Thần Võ đại pháo có mấy cái, mà là đổi một phương thức khác.

Dù sao nơi này là triều đình, bách quan đều ở đây, vấn đề bí mật như thế, vẫn là không dễ trả lời.

Đối mặt với vấn đề của Trần Chính Nho, Hứa Thanh Tiêu không có bất kỳ suy tư nào, bởi vì vấn đề này, chính hắn cũng nghĩ tới.

"Tác chiến thông thường, tỷ lệ thắng ba thành."

"Tác chiến phi thường, một thành tỷ lệ thắng cũng không có."

"Có điều đánh thế nào, Đại Ngụy cũng sẽ không bị diệt quốc, đơn giản là bị giữ chân sau mà thôi."

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Trong nháy mắt, đại điện an tĩnh lại.

Các bách quan không ngờ tỷ lệ thắng lại thấp như vậy.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, bọn họ cũng hiểu được vì sao.

Ý tứ của Trần Chính Nho, tuy rằng không trực tiếp hỏi Hứa Thanh Tiêu có bao nhiêu Thần Võ đại pháo, nhưng từ câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu, cũng có thể biết được nhất phẩm Thần Võ đại pháo không nhiều lắm.

Nói cách khác, loại vật này chỉ có thể sử dụng trong trận chiến mấu chốt.

Cũng không có khả năng lập tức đem đại pháo chuyển đến đông cảnh rồi mau chóng chuyển đại pháo đến tây cảnh chứ?

Chạy tới chạy lui cũng mệt lắm.

Hơn nữa người ta nhất phẩm cũng không ngốc, thật sự đánh nhau, tác dụng của Thần Võ đại pháo khẳng định không có tác dụng lớn như võ giả nhất phẩm, một là vật chết, một là vật sống.

Dù sao cũng nói là chiến tranh toàn diện, cũng không phải chiến tranh cục bộ.

Nhưng tỷ lệ thắng quá thấp.

"Vương gia, cái gì gọi là tác chiến phi thường?"

Trần Chính Nho tò mò hỏi.

Thông thường tác chiến ông ta có thể hiểu, chính là đại chiến bình thường, song phương phái người chém giết lẫn nhau.

Tác chiến phi thường thì ông ta có chút không rõ.

"Nếu hai triều đại thật sự dám tuyên chiến, vậy Đại Ngụy đối mặt với địch nhân, cũng không chỉ là hai đại vương triều, mà là toàn bộ thiên hạ."

"Thần Võ đại pháo, không chỉ có uy hiếp lớn đối với hai triều đại, đối với toàn bộ thiên hạ cũng có uy hiếp rất lớn."

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, giờ này khắc này, hai đại vương triều hẳn là đã phái người đi liên hệ với thế lực ở các châu lục khác ngoại trừ Trung Châu."

"Muốn cùng nhau chống lại Đại Ngụy."

"Đạo lý môi hở răng lạnh những người này đều hiểu, cho nên một khi tuyên chiến, Đại Ngụy sẽ tuyên chiến với cả thiên hạ, khi đó vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà tuyệt đối không có khả năng chỉ có hai tôn nhất phẩm."

"Thậm chí, còn có một điểm, mặc dù thật sự áp chế bọn họ, khó bảo đảm bọn họ sẽ không làm một ít chuyện khác

thường.”

“Đứng ở góc độ của bọn họ, nếu có thể ngăn chặn Đại Ngụy, bức bách Đại Ngụy ta giao ra Thần Võ đại pháo, cùng nhau chia sẻ, vậy mọi chuyện dễ nói.”

“Nhưng nếu đánh không lại Đại Ngụy, đối với bọn họ mà nói cũng là tử vong mãn tính, đơn giản là sớm hơn một năm hay diệt quốc sau một năm mà thôi, đến lúc này, bọn họ còn có thể quan tâm nhân nghĩa đạo đức gì sao?”

“Chuyện Ma hải, phỏng chừng sẽ một lần nữa diễn ra.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn trực tiếp nói ra tất cả vấn đề.

Chương 1386: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (4)

Tác chiến thông thường, một đánh hai, mượn Thần Võ đại pháo, tỷ lệ thắng ba thành, mà nhất phẩm giữa hai bên, chính là kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng rõ ràng, nó không thể là một trận chiến thông thường.

Ba vương triều lớn cùng bị kéo vào, các thế lực lớn trong thiên hạ đều phải lựa chọn về phe nào, hoặc là gia nhập Đại Ngụy, hoặc là gia nhập vương triều Sơ Nguyên hoặc vương triều Đột Tà.

Thế lực gia nhập Đại Ngụy chắc chắn không nhiều lắm, bởi vì Đại Ngụy rõ ràng chính là muốn thống nhất thiên hạ, mà vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà, cũng tuyệt đối sẽ đánh tới thiên hạ thái bình, mỗi thế lực lớn đều có thể có được cờ hiệu Thần Võ đại pháo.

Hấp dẫn các thế lực lớn nhập cư.

Dù sao mọi thứ cũng không phải của họ.

Hơn nữa chuyện này, cực kỳ hợp lý.

Nếu vương triều Sơ Nguyên có Thần Võ đại pháo, như vậy vương triều Đột Tà cũng nhất định sẽ lôi kéo vương triều Đại Ngụy, gây áp lực lên vương triều Sơ Nguyên.

Trừ phi là thuộc sở hữu của Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, Vương triều Đại Ngụy không có, loại tình huống này bọn họ có thể chấp nhận được.

Dùng cách khác mà nói, thái độ của hai vương triều bây giờ kỳ thật chính là nói cho Đại Ngụy, chỉ cần giao Thần Võ đại pháo cho bọn họ, thiên hạ này chính là ba nhà chúng ta.

Ngươi lấy nhiều một chút cũng không thành vấn đề, chẳng qua ba nhà chúng ta nhất định phải ngồi ngang hàng.

Đây là bởi vì Đại Ngụy chế tạo ra Trung châu long đỉnh, nếu từ hai ba năm trước, Đại Ngụy có được thần binh lợi khí như

vậy, hai đại vương triều tuyệt đối sẽ không phải loại thái độ này.

Nói cách khác, bây giờ là một tình huống tương đối tốt.

Bằng không, trực tiếp tới cửa đòi, không cho thì đánh, một chút tình cảm cũng không nói.

Lời nói của Hứa Thanh Tiêu khiến các bách quan trầm mặc.

Thân ở vị trí cao, bọn họ há có thể không hiểu đạo lý trong đó?

Trong một thời gian ngắn, bách quan hoàn toàn an tĩnh lại.

Cho, tất cả mọi người chắc chắn không muốn cho.

Nhưng không cho, vậy thì cực kỳ dễ dàng liên quan đến cuộc chiến tranh toàn diện.

Đánh thắng, hoặc là nói có thể phân định đối kháng, tất cả mọi người sẽ không rối rắm như vậy, nhưng vấn đề là đánh không thắng.

Hứa Thanh Tiêu trả lời cũng rất rõ ràng.

Đừng dựa vào Thần Võ đại pháo, uy lực lớn dù có lớn, nhưng không cách nào xoay chuyển chiến tranh quy mô lớn.

Không ảnh hưởng đến sự chém giết giữa ba vương triều lớn.

Khoảng một phút sau đó.

Nhìn quần thần trầm mặc.

Giọng nói của Nữ đế vang lên.

“Được rồi.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng không cần lập tức trả lời, trước mắt thanh lý vật tư Man quốc, Cố ái khanh, Trương ái khanh, Trần ái khanh, các ngươi trọng điểm xử lý chuyện này.”

“Chờ vật tư ngân lượng vận chuyển đến trong triều, dựa theo lời Hứa Ái Khanh nói lúc nảy, sắp xếp làm theo cho tốt, bất luận xảy ra bất cứ chuyện gì trước tiên dựa theo kế hoạch làm việc.”

“Những chuyện khác từ từ nói.”

“Trẫm mệt rồi, bãi triều, Hứa ái khanh đến tẩm cung trẫm một chuyến.”

Nữ đế lên tiếng, áp chuyện này xuống trước, chưa vội xử lý, bất luận là đáp ứng hay là cự tuyệt, chắc chắn không thể đáp lại hai đại vương triều trong ngày được.

Đại Ngụy bây giờ, đã không còn là Đại Ngụy từng mặc người chém giết như xưa nữa.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Nghe Nữ đế nói như vậy, quần thần cũng gác lại không bàn nữa, hiện tại mặc kệ nói cái gì cũng có ưu và nhược điểm, đại gia hỏa quả thật cần phải trở về suy nghĩ một chút.

Lập tức, quần thần rời đi.

Hứa Thanh Tiêu cũng rời khỏi đại điện, có điều đi về phía tẩm cung của Nữ đế trước.

Các bách quan đều biết, có một số việc, Hứa Thanh Tiêu tất nhiên không có khả năng nói ra trước mặt mọi người, cho nên bọn họ đều không làm phiền Hứa Thanh Tiêu.

Khoảng một phút sau đó.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện ở đây.

Mà Nữ đế cũng ngồi trên long ỷ.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, bái kiến bệ hạ.”

Trong Dưỡng Tâm điện.

Hứa Thanh Tiêu bái Nữ đế một bái, chậm rãi lên tiếng.

Trong điện cực lớn, cũng chỉ có hai người.

“Hứa ái khanh miễn lễ.”

“Trẫm biết, trên triều đình, Hứa Ái Khanh có rất nhiều chuyện không tiện nói, hiện giờ đã riêng tư, Hứa ái khanh có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Nữ đế cũng trực tiếp, nàng không lãng phí thời gian, chỉ muốn nghe ý kiến của Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ thánh minh.”

“Đã như thế thì thần xin nói thẳng.”

“Trước mắt, xao động thật sự đã xuất hiện.”

“Nếu làm tốt, vương triều Đại Ngụy có thể thật sự thống nhất thiên hạ, nhưng nếu không làm tốt, đối với Đại Ngụy mà nói, có thể lại là một trận xui xẻo.”

“Thần không dám quyết định cho Đại Ngụy, kính xin bệ hạ tự mình quyết định.”

Nếu Nữ đế trực tiếp như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng không dài dòng.

Nói thẳng ra.

“Hứa ái khanh, trẫm hỏi ngươi, trong tay ngươi có mấy khẩu nhất phẩm Thần Võ đại pháo?”

Nữ đế hiểu được ý tứ của Hứa Thanh Tiêu, cho nên nàng trực tiếp hỏi.

“Một khẩu.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Câu trả lời này, làm cho Nữ đế có chút thất vọng, nhưng là chuyện hợp tình hợp lý.

Loại thần binh lợi khí uy lực cực lớn này, nếu có vài khẩu, ngược lại ngoài dự liệu, chỉ có thể nói một cái có chút ít, nhưng hợp tình hợp lý.

“Có thể tiếp tục luyện chế hay không?”

“Có cần thời gian không?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Không.”

“Là vấn đề chất liệu, bệ hạ chắc là đoán được chất liệu Thần Võ đại pháo là thứ gì.”

“Loại chất liệu này, dưới trời cao, cũng chỉ có vậy, hiện giờ Thần Võ đại pháo đã xuất hiện, Vương triều Sơ Nguyên cũng

luyện chế đại pháo tương tự, đoán chừng không bao lâu nữa cũng sẽ đoán được chất liệu Thần Võ đại pháo là vật gì."

"Nghĩ đến, Vương triều Sơ Nguyên sẽ thông báo cho các thế lực lớn trong thiên hạ, siết chặt chất liệu Thần Võ đại pháo, cho nên Đại Ngụy muốn luyện chế ra cái Thần Võ đại pháo thứ hai, khó như lên trời."

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Lập tức, Nữ đế có chút trầm mặc.

Một lát sau, Nữ đế tiếp tục mở miệng nói.

"Vậy dựa theo ý của Hứa Ái Khanh, ván cờ này, Đại Ngụy nhất định phải bỏ ra?"

Quý Linh hỏi.

"Trên cơ bản là như vậy."

"Có điều cũng có cơ hội lật ngược thế cờ, nhưng rất phiền toái, cũng có chút khó giải quyết."

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Thế cục trước mắt, chỉ có một điểm, khai chiến hoặc là không khai chiến.

Không khai chiến, chính là thành thật giao Thần Võ đại pháo ra.

Khai chiến thì chính là đối địch với thiên hạ, có lẽ có một phần thế lực sẽ đứng ở trung lập, nhưng nếu Đại Ngụy thắng, chỉ sợ bọn họ sẽ xuất hiện ở phía đối lập của Đại Ngụy trước.

Nhưng nếu Đại Ngụy thua, đám người này sẽ nhanh chóng xuất hiện ở phe đối lập.

Nói thẳng ra một chút, ai cũng không hy vọng một gã khổng lồ được sinh ra.

Mà nếu giao Thần Võ đại pháo ra ngoài, bất kể là tàn thứ phẩm hay là nói bán thành phẩm, hoặc là giao ra hạch tâm phương pháp luyện chế, đây cũng là nuôi ong tay áo.

Chương 1387: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (5)

Thần Võ đại pháo là thần vật, loại vật này, ai nắm giữ thì người đó có tư cách nói chuyện, ai chính là người chế định quy tắc, nhưng nếu một nhóm người nắm giữ, đó chính là một nhóm người chế định quy tắc.

Đương nhiên, Đại Ngụy không có khả năng buông tha Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu cũng không vui, mình cực khổ làm ra thứ gì đó, dựa vào cái gì chia sẻ cho người khác?

Bản thân là Thánh nhân, cũng không phải là thánh mẫu.

“Sao lại nói như thế?”

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói còn có chuyển biến, Nữ đế không khỏi tò mò hỏi.

“Tiên tàng Trung Châu, có lẽ cất giấu đại lượng linh kim cực phẩm.”

“Thần, dự định tìm Tiên tàng Trung Châu một chuyến, nhưng lần này đi, thần không dám cam đoan sẽ xuất hiện vấn đề gì.”

“Cũng không dám cam đoan kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên trong khoảng thời gian thần rời đi, Đại Ngụy nhất định phải bám chặt vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.”

“Hơn nữa còn phải vững chắc triều dòng trong và ngoài nước.”

“Nếu chiếm được linh kim cực phẩm thì sẽ có thể phát động chiến tranh toàn diện, trực tiếp trở mặt với hai đại vương triều.”

“Nếu như không có được linh kim cực phẩm, vậy sư tử há to miệng, lôi kéo bốn thế lực còn lại, cùng nhau chia sẻ Thần Võ đại pháo, nhưng chỉ xuất ra hai danh ngạch để cho bọn họ tranh đấu với nhau.”

“Coi như là gây phiền toái cho bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình.

Muốn phá giải tử cục tiếp theo, thế thì hy vọng gởi gắm duy nhất chính là ở bên trong Tiên tàng Trung Châu.

Chiếm được Tiên tàng Trung Châu thì có thể luyện chế càng nhiều Thần Võ đại pháo.

Hứa Thanh Tiêu không tham lam, chỉ cần có khoảng năm khẩu là có thể đại chiến với vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà.

Về phần thế lực thiên hạ, có thể dùng thủ đoạn mưu kế từ từ hóa giải, dù sao bọn họ chung quy cũng không phải người Trung Châu, đạo lý môi hở răng lạnh bọn họ hiểu, nhưng để cho bọn họ toàn tâm toàn ý làm việc cho Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà, bọn họ cũng không vui.

Bên trong có rất nhiều điểm để thao túng.

Nhưng tất cả những điều này, tất cả đều dựa trên một điểm trên.

Đó chính là, Tiên tàng Trung Châu thật sự cất giấu lượng lớn cực phẩm linh kim, bằng không mọi chuyện đều là nói suông.

Nếu không có, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể diễn tiết mục nhị đào sát tam sĩ.

(Nhị đào sát tam sĩ, hai trái đào giết chết ba dũng sĩ là câu thành ngữ nổi tiếng của Trung Quốc, ý nghĩa tương tự như Mượn dao giết người)

Vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà muốn Thần Võ đại pháo, thế lực thiên hạ sao lại không muốn lấy được Thần Võ đại pháo?

Lấy hai danh ngạch ra, giữa hai bên cũng sẽ tranh đoạt, đến lúc đó bọn họ bắt đầu tranh đoạt, Đại Ngụy mượn cơ hội phát triển, mặc dù người thắng cuối cùng là vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà cũng chỉ có thể nói bọn họ có được năng lực tự bảo vệ mình.

Sự quật khởi của vương triều Đại Ngụy vẫn không thể ngăn cản.

Đây chính là mưu đồ của Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng sau khi Hứa Thanh Tiêu nói ra Tiên tàng Trung Châu.

Sắc mặt Nữ đế rõ ràng thay đổi, sau đó trực tiếp mở miệng nói.

“Không.”

“Không thể đi tìm Tiên tàng Trung Châu.”

Lời này vừa nói, ngược lại làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Hắn khẽ nhíu mày, nhìn Quý Linh nói.

“Bệ hạ.”

Hắn mở miệng.

Nữ đế hít sâu một hơi, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Tiên tàng Trung Châu chỉ là một truyền thuyết mà thôi, trên thế gian vốn dĩ không có thứ đó, Hứa Ái Khanh, không cần đi, kế thứ hai cũng được, cướp đoạt tài phú của các thế lực lớn trong thiên hạ, lại để cho bọn họ tự mình đi tranh đấu, kế này cực tốt, không cần mạo hiểm.”

Thái độ của Nữ đế rất kiên quyết.

Nàng dường như rất có mâu thuẫn đối với Tiên tàng Trung Châu.

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được.

Lúc trước Võ đế chính là bởi vì đi qua Tiên tàng Trung Châu, từ đó có chút điên dại, hiện giờ mình nói muốn đi tìm Tiên tàng Trung Châu, phản ứng này của Nữ đế, ngược lại cũng là hợp tình hợp lý.

Có chút im lặng.

Nhưng cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu vẫn tiếp tục mở miệng.

“Bệ hạ.”

“Kế thứ hai, là vạn bất đắc dĩ mới dùng.”

“Tiên tàng Trung Châu, thần bất luận như thế nào cũng sẽ đi một chuyến, trừ phi tận mắt nhìn thấy bên trong Tiên Tàng không có linh kim cực phẩm, nếu không, xin bệ hạ thứ tội thần ngỗ nghịch.”

Chờ Nữ đế tỉnh táo lại, Hứa Thanh Tiêu chậm rãi lên tiếng, bày tỏ rõ thái độ của mình.

Trong phút chốc.

Nữ đế đứng dậy, nàng nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt là nghi hoặc cũng là khuyên can.

“Hứa ái khanh, Đại Ngụy hiện giờ phát triển mạnh mẽ, chưa tới ba năm sẽ hoàn toàn cường thịnh, trẫm biết, Thần Võ đại pháo ý nghĩa rất lớn, có thể chia sẻ ra ngoài, bọn họ muốn luyện chế ra Thần Võ đại pháo, cũng cần nhiều năm, hơn nữa dùng hai danh ngạch, để cho thế lực thiên hạ tranh đấu lẫn nhau, cũng coi như là tranh thủ chút thời gian cho Đại Ngụy.”

“Nếu không có gì bất ngờ, mười năm sau, quốc lực của Đại Ngụy sẽ đạt tới cường thịnh, thống nhất hay không thống nhất cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.”

“Thậm chí không thống nhất bọn họ, ngược lại càng dễ ổn định thế cục thiên hạ, Hứa ái khanh, vì sao ngươi lại khổ sở chấp nhất? Ngươi đã làm đủ rồi, trẫm không hy vọng ngươi tiếp tục mạo hiểm. ”

Nữ đế lên tiếng, nàng khuyên nhủ Hứa Thanh Tiêu, nói đến mức điểm nào cũng có lý.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Thở dài nói.

“Bệ hạ, điều người nói thần đều hiểu, nhưng nếu Đại Ngụy không thống nhất thiên hạ, thì Trung châu long đỉnh không cách nào thật sự lột xác viên mãn.”

“Một là họa loạn yêu ma họa xuất hiện, tử kỳ của thần cũng sắp đến.”

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng vẫn nói ra sự thật.

Hắn nói ra nguyên nhân vì sao nhất định phải đi tìm Tiên tàng Trung Châu.

Không phải Hứa Thanh Tiêu thật sự quan tâm thống nhất thiên hạ, mà là không thống nhất thiên hạ, loạn yêu ma sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, thiên địa dương lực một khi đã suy bại, cũng đã đến lúc hắn phải chết.

Ba ma ấn trong cơ thể, là tồn tại không thể giải được, trừ phi trấn áp yêu ma trong thiên hạ, nếu không, mình phải chết.

Quả nhiên.

Khi lời này vừa nói ra.

Nữ đế sững sờ tại chỗ.

Nàng nghĩ rất nhiều nguyên nhân, cũng không nghĩ tới, thống nhất thiên hạ có liên quan đến sinh mệnh của Hứa Thanh Tiêu.

“Tại sao vậy?”

Nữ đế không nhịn được hỏi.

Chương 1388: Có Một Người, Vẫn Luôn Ẩn Mình Trong Đại Ngụy! (6)

“Bệ hạ, thần tu luyện dị thuật, đã biến thành tam ma ấn, trong quá trình đó khó có thể giải thích, thần cũng không biết nên nói như thế nào.”

“Nhưng lần này tìm kiếm Tiên tàng Trung Châu, vừa là vì con đường cầu sống, cũng là vì Đại Ngụy, mong bệ hạ ân chuẩn.”

Hứa Thanh Tiêu biết, Quý Linh lo lắng cho mình, dù sao cũng có vết xe đổ, nhưng không đi cũng là chết, đi có thể còn có một đường sống, Hứa Thanh Tiêu không muốn từ bỏ.

Nói đến đây.

Quý Linh trầm mặc.

Dưỡng Tâm điện.

Hai vị tôn quý nhất Đại Ngụy, trầm mặc nhìn nhau.

Qua hồi lâu, Nữ đế mở miệng.

“Còn cách nào khác không?”

Nàng vẫn không hy vọng Hứa Thanh Tiêu đi tìm Tiên tàng Trung Châu.

“Không có.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nếu có, hắn cũng không muốn mạo hiểm như thế.

Đường đường là Võ đế, đi Tiên tàng Trung Châu một chuyến, sau khi trở về liền có chút điên dại, trong đó cất giấu thứ gì đó, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Nhưng nhất định có điều kỳ lạ và nguy hiểm.

Hứa Thanh Tiêu không muốn mạo hiểm, nhưng không thể không mạo hiểm.

Mà nhận được câu trả lời khẳng định của Hứa Thanh Tiêu như vậy.

Quý Linh không khỏi hít sâu một hơi.

Sau nửa ngày, nàng từ từ mở miệng.

“Mang theo Trung châu long đỉnh, Thần Võ đại pháo đi.”

“Còn nữa, trẫm sẽ kéo dài thời gian cho ngươi.”

Nữ đế đồng ý rồi.

Không đi chính là chết, dưới loại điều kiện này, nàng cho dù là một vạn không hy vọng Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Đại Ngụy, cũng không thể không đáp ứng.

Bởi vì nàng càng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu chết.

Có điều nàng yêu cầu Hứa Thanh Tiêu mang theo Trung châu long đỉnh theo, xem như là một loại bảo vệ.

Bất luận tác dụng lớn hay không, ít nhất còn tốt hơn so với không có.

“Được.”

“Có điều, Thần Võ đại pháo để lại, thứ này ý nghĩa không lớn.”

Hứa Thanh Tiêu không giả bộ, trực tiếp đồng ý, nhưng Thần Võ đại pháo lại để lại, thứ này mang đi ý nghĩa không lớn, thật sự gặp phải nguy hiểm gì, mình cũng đã thăng nhất phẩm.

Có thể đối phó, không cần Thần Võ đại pháo.

Không thể đối phó, có Thần Võ đại pháo cũng vô dụng.

“Ái khanh định khi nào đi?”

Nữ đế ân cần nói.

“Mấy ngày nay sẽ xuất phát, có điều sẽ đi Tây Châu Tiểu Lôi Âm Tự một chuyến.”

Hứa Thanh Tiêu không quên những lời Võ đế dặn dò.

Đi Tiểu Lôi Âm Tự, hỏi rõ ràng tất cả mọi chuyện.

“Cần trẫm phong tỏa tin tức cho ngươi không?”

Nữ đế tiếp tục hỏi.

“Ừm, quả thật cần, mấy ngày nay, đối ngoại thì nói thần bế quan, vừa mới thăng cấp nhất phẩm, cần vững chắc cảnh giới, nói ra cũng hợp tình hợp lý.”

“Bệ hạ, trong khoảng thời gian thần rời đi, vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà không quan trọng, thật sự quan trọng là tứ đại ma vực, thần lo sẽ có người động tay động chân, mượn loại lực lượng này để tạo ra hỗn loạn.”

Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nghiêm túc dặn dò.

“Được, trẫm sẽ chú ý.”

Nữ đế gật đầu.

Ngay sau đó mở miệng nói.

“Hứa Ái Khanh, có một chuyện, trẫm cảm thấy vẫn là nên nói với ngươi, trẫm vẫn cảm thấy, Đại Ngụy có một người vẫn luôn ẩn nấp, chỉ là trẫm nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra là ai, ngươi phải chú ý kỹ, cũng phải cẩn thận, có lẽ hắn vẫn luôn ttheo dõi ngươi.”

Nữ đế nói như thế.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu hơi cả kinh, có điều lúc trước hắn cũng biết chuyện này, nhưng không có bất kỳ đầu mối gì.

“Thần hiểu, đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Sau đó, hai người có chút trầm mặc.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu chủ động cáo lui, chỉ là chờ hắn đi ra ngoài điện, Nữ đế lại mở miệng, bảo mình ở lại ăn bữa tối.

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cự tuyệt.

Cho đến tận đêm khuya.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi cung.

Hắn trở lại Bình Loạn vương phủ, trực tiếp đi vào trong mật thất, không nói hai lời đánh thức Cổ Kinh Đan Thần.

Ngay sau đó lấy ra một trái tim, đây là trái tim của Thanh Tịnh đạo nhân.

Hắn muốn rời khỏi Đại Ngụy, đi tìm Tiên tàng Trung Châu.

Lần này đi, có thể trở về hay không là một ẩn số.

Có nguy hiểm hay không cũng là một ẩn số.

Cho nên, trước khi đi, rất nhiều chuyện mình còn phải làm.

Đây là việc đầu tiên, để cho Cổ Kinh Đan Thần luyện chế nhất phẩm Phá Cảnh Đan.

Phá Cảnh Đan cần trái tim nhất phẩm, tốt nhất là võ giả, còn có một ít phụ tá khác, Hứa Thanh Tiêu cũng rất trực tiếp.

Hắn cũng biết, Cổ Kinh Đan Thần luyện chế đan dược, đơn giản chính là vấn đề linh khí, chỉ cần có nguyên liệu chính, những thứ khác đều là gia tăng linh khí mà thôi.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu đưa chín mươi chín con kim long khí vận vào trong Cổ Kinh Đan Thần, coi như là bổ sung toàn bộ nguyên liệu còn thiếu khác.

Đối mặt với sự hào sảng của Hứa Thanh Tiêu.

Cổ Kinh Đan Thần sửng sốt.

Nhưng rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu nói cho nó biết chính hắn phải đi tìm Tiên tàng Trung Châu, người kia có chút không bình tĩnh.

“Võ đế đã đi một chuyến rồi, ngươi điên rồi sao.”

“Ngươi còn dám đi, không muốn sống sao?”

Cổ Kinh Đan Thần có chút kinh ngạc.

“Tiền bối, vãn bối không còn đường lựa chọn.”

“Ngươi luyện đan trước, bảy ngày sau vãn bối tới tìm ngươi, mang ngươi đi cùng.”

Hứa Thanh Tiêu lưu lại những lời này, sau đó cũng không quay đầu lại liền rời khỏi nơi này.

Có điều trước khi đi, hắn bố trí trận pháp, lo lắng Cổ Kinh Đan Thần chạy trốn.

Cổ Kinh Đan Thần này lai lịch rất thần bí, dẫn nó cùng đi, tuyệt đối không phải là một chuyện xấu, nói không chừng thời khắc mấu chốt có thể cứu mình một mạng.

Nhưng Cổ Kinh Đan Thần lại kêu lên, sống chết không đi, đáng tiếc là, nơi này bố trí trận pháp, nó trốn không thoát.

Sau khi rời khỏi Bình Loạn vương phủ.

Hứa Thanh Tiêu đi thẳng đến Đào Hoa Am.

Hắn định nghỉ ngơi vài ngày.

Chờ sau khi đan dược luyện chế xong mới trực tiếp xuất phát.

Nhất phẩm Phá Cảnh Đan, hắn để lại cho Nữ đế, thời khắc mấu chốt có thể giúp Đại Ngụy tạo ra một vị nhất phẩm, nếu như vậy, Đại Ngụy càng có một phần năng lực tự bảo vệ mình.

Chuyến đi này, thật sự không biết khi nào trở về.

Mà trong lúc này.

Vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà cũng quả thật liên lạc với các thế lực lớn trong thiên hạ.

Chẳng qua bọn họ không nói gì nhiều.

Bọn họ đang chờ Đại Ngụy trả lời, đồng thời cũng muốn nhìn xem thái độ của Đại Ngụy.

Nếu muốn kéo dài thời gian, bọn họ sẽ ra tay.

Nếu trực tiếp cự tuyệt, vậy thì tuyên chiến.

Bọn họ muốn nhanh một chút, nhưng cũng rõ ràng, một hai ngày để cho Đại Ngụy đưa ra quyết định, nhất định là không thực tế.

Cho nên trong thời gian ngắn tiếp theo sẽ đi vào một trạng thái cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng vào lúc này.

Vương triều Đại Ngụy.

Trong một mật thất.

Hai bóng người từ từ xuất hiện.

Chương 1389: Ngươi Hạ Tam Ma Ấn Chủng Vào Cơ Thể Ta Khi Nào? (1)

Vương triều Đại Ngụy.

Trong mật thất.

Theo hai bóng người xuất hiện, có vẻ nơi này đặc biệt thần bí.

“Hứa Thanh Tiêu đã thăng cấp nhất phẩm, ngươi còn dám xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ thật không sợ hắn nhận ra ngươi?”

Theo giọng nói trầm thấp vang lên.

Rất nhanh, một giọng nói chậm rãi đáp lại.

“Hắn đột phá nhất phẩm, nhưng muốn tìm được ta là chuyện không có khả năng.”

“Nếu ta dám trở về Đại Ngụy thì sẽ rất tự tin.”

“Vương gia, những chuyện này đều là chuyện nhỏ, trước mắt Hứa Thanh Tiêu đột phá nhất phẩm, làm rối loạn kế hoạch giữa ta và ngươi.”

“Ta suy trước nghĩ sau hồi lâu, hắn đã ngưng thế, muốn ngăn chặn hắn, không thể dùng thủ đoạn thông thường, nhất định phải đi đến bước đó.”

“Nếu không, thật sự chờ Hứa Thanh Tiêu chiếm được Tiên tàng Trung Châu, ta và ngươi không chết cũng khó.”

Âm thanh vang lên.

Chỉ ra những điểm quan trọng.

“Hứa Thanh Tiêu này, quả thật ngoài dự liệu của ngươi, hắn thật sự lại đi tới một bước này.”

“Hơn nữa cũng thật sự dẫn dắt Đại Ngụy đi lên đỉnh cao, đại tài như thế, quả nhiên là cổ kim khó tìm mà.”

Người đàn ông được xưng là Vương gia chậm rãi mở miệng, còn khen Hứa Thanh Tiêu không dứt lời.

Nhưng sau khi nói xong lời này, ông ta lại tiếp tục mở miệng.

“Chỉ tiếc là.”

“Hắn chỉ là một quân cờ mà thôi, Tam Ma Ấn trong cơ thể hắn, là tai họa lớn nhất của hắn, bất luận như thế nào, kết cục cuối cùng của hắn cũng đều phải chết.”

“Cho nên không cần lo lắng.”

Vương gia mở miệng, trong lời nói tràn ngập tự tin.

Nhưng người kia lại lắc đầu, nhìn đối phương nói.

“Vương gia thủ đoạn thông thiên, lão phu bội phục, có thể bất tri bất giác hạ Tam Ma Ấn cho Hứa Thanh Tiêu, thật sự là bản lĩnh kinh thiên.”

“Nhưng vấn đề là, lão phu cũng không cho rằng, Tam Ma Ấn có thể hạn chế Hứa Thanh Tiêu, người này tràn ngập thần bí, mỗi một lần hắn đều có thể phản bại thành thắng, giống như có trời giúp.”

“Trước mắt, tất cả mọi chuyện đều đã làm xong, Trung châu long đỉnh xuất hiện, mấy thứ khác cũng sẽ xuất thế, Phật Châu Tây Châu đã có được, Đông Châu cũng truyền đến tin tức, Cổ Tháp sắp xuất thế, nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta cũng sẽ đạt được.”

“Bắc Châu thần thụ vẫn ngủ sâu, đợi đến thời khắc mấu chốt, thiên địa dương lực bộc phát, hoặc là lúc âm lực bộc phát, Bắc Châu thần thụ cũng sẽ xuất thế.”

“Một khi mấy thứ này xuất hiện, Nam Châu thần điện cũng sẽ xuất thế, chỉ cần năm thứ này toàn bộ hiển thế, sau khi động loạn mở ra, chúng ta mượn ngũ đại tiên khí liền có thể mở ra Tiên môn trong truyền thuyết.”

“Đến lúc đó, ta và ngươi sẽ được thiên địa thật sự ban phước, lại đi trấn áp tà từ, nhưng trường sinh bất tử, vĩnh viễn bất hủ, làm Tiên nhân gian.”

“Nhưng Hứa Thanh Tiêu là một tai họa ngầm, nhất định phải giải quyết hắn, nếu không đối với chúng ta mà nói, bất luận như thế nào cũng không phải là một chuyện tốt.”

Lão giả mở miệng, miêu tả với Vương gia tương lai to lớn, trong ánh mắt đều là chờ đợi.

Nhưng đồng thời ông ta đang tập trung mầm mống ở trên người Hứa Thanh Tiêu.

Nghĩ rằng đó là thời gian để diệt trừ Hứa Thanh Tiêu.

“Bản vương hiểu rõ.”

“Có điều Hứa Thanh Tiêu muốn đi tìm Tiên tàng Trung Châu, nơi đó vốn dĩ tràn ngập quỷ dị.”

“Còn nữa, hiện tại hắn đã thăng cấp nhất phẩm, muốn trực tiếp diệt trừ hắn thì có chút phiền toái, chi bằng chờ hắn tìm xong Tiên tàng Trung Châu, rồi tru diệt hắn sau.”

“Mặc dù hắn là nhất phẩm, nhưng bản vương có cách khiến cho hắn chết không có chỗ chôn.”

“Không cần lo lắng có kỳ tích xảy ra.”

Vương gia tràn đầy tin tưởng nói.

“Lúc trước những người đó đều cho rằng như vậy, nhưng kết cuộc càng ngày càng thảm, Vương gia, cũng không phải lão phu không tín nhiệm ngài.”

“Mà là Hứa Thanh Tiêu quả thật có chút yêu tà.”

“Vương gia có thể nói rõ, Hứa Thanh Tiêu tốt xấu gì cũng là nhất phẩm võ giả, nhất phẩm Phật tu, nhất phẩm Tiên tu, hơn nữa có Trung châu long đỉnh che chở hắn, cho dù là xé rách da mặt, ta và ngươi ra tay cũng không nhất định có thể đẩy hắn vào chỗ chết.”

“Trừ phi đánh thức Ma Thần, để cho Tam Ma Ấn trong cơ thể hắn sụp đổ, nếu không, lão phu thật sự là không nghĩ ra cách khác.”

“Kính xin Vương gia chỉ giáo.”

Người kia mở miệng, nói là nói không phải không tin, kỳ thật chính là không tin vương gia trước mặt.

Vết xe đổ bày ra trước mặt, còn không nhớ kỹ sao?

Ông ta không ngốc, biết đối phương chắc là có chiêu cuối, nhưng biết thì biết, nếu như không thuyết phục được mình, nhất định phải dựa theo cách ổn thỏa khác.

Sự việc đã đến nước này.

Một khi đi sai thì sẽ thất bại trong gang tấc.

Lúc trước từng xuất hiện sai lầm, hoặc là ngoài ý muốn thua vài lần, cũng không tính là vấn đề lớn gì, bởi vì vẫn chưa phải thời khắc mấu chốt.

Nhưng bây giờ, không thể phạm sai lầm nữa.

Sai lầm sẽ mất hết.

Tất nhiên ông ta cũng vô cùng cẩn thận.

Cảm nhận được thái độ của đối phương, Vương gia có chút trầm mặc.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng ông ta vẫn mở miệng, trả lời, bởi vì ông ta hiểu được, đến lúc này, nếu như không nói thẳng, sẽ khiến đối phương sinh nghi hoặc.

Không có lợi cho đại cuộc

"Ngươi có biết tiên thi không?"

Cuối cùng, Vương gia mở miệng, chậm rãi nói.

Nghe được tiên thi, người kia không có phản ứng quá lớn, mà gật gật đầu nói.

"Biết."

Tin đồn tiên thi, đối với người bình thường mà nói có chút xa lạ, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng không phải đặc biệt xa lạ.

"Trước khi Đại Ngụy kiến triều, thiên hàng tiên thi, thế nhân cho rằng nó không rõ, nhưng trên thực tế tiên thi cũng không phải là không rõ, mà là dính ma khí."

"Tiên thi là thiên địa ý chí biến thành, là Thanh ma nhân, chỉ cần đánh thức tiên thi, Tam Ma Ấn trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu sẽ hấp dẫn tiên thi, đến lúc đó Hứa Thanh Tiêu không muốn chết cũng khó."

Ông ta lên tiếng.

Nói ra một bí mật.

Khi lời này nói ra, người kia rõ ràng có chút kinh ngạc.

“Tiên thi là do ý chí thiên địa biến thành? Thanh ma nhân? ”

Người kia tất nhiên có chút không ngờ được, ông ta nhìn về phía Vương gia trước mặt, có chút kinh ngạc.

Chương 1390: Ngươi Hạ Tam Ma Ấn Chủng Vào Cơ Thể Ta Khi Nào? (2)

“Ừm, chuyện này, cả vương triều Đại Ngụy không ai biết, duy chỉ có nhất mạch ta mới biết.”

“Trong thiên địa, cách một đoạn thời gian, Ma Thần đều sẽ hồi sinh, mà thiên địa ý chí ngưng tụ ra tiên linh, chính là vì ở thời khắc mấu chốt trấn áp ma thần.”

“Đương thời dưới tình huống không có thánh nhân, ma thần một khi khôi phục, tiên thi cũng sẽ sống lại, từ đó hiệp trợ nhân tộc trấn áp Ma Thần.”

“Bằng không, dựa vào lực lượng nhất phẩm, muốn trấn áp những thượng cổ ma thần kia, chắc chắn là chuyện xa vời.”

Vương gia mở miệng, nói như thế.

Điều này liên quan đến một bí mật kinh thiên, Tam Ma Ấn và tiên thi.

Nghe Vương gia nói những lời này, người kia gật đầu.

“Chưa từng nghĩ đến tiên thi lại còn có bí mật như vậy, bí mật này chỉ có Vương gia ngài biết thôi sao?”

Ông ta hỏi.

“Bí mật này, là thái tổ truyền lại, chỉ truyền cho hoàng thất nhất mạch thật sự, Nữ đế không biết, Võ Đế cũng không biết, hiện giờ chỉ có bản vương biết được.”

Ông ta rất tự tin, nghiêm túc nói.

Nói đến đây, người kia gật đầu.

“Nhưng tiên thi thật sự có thể trấn giết Hứa Thanh Tiêu sao? Hắn dù sao cũng đã đến nhất phẩm, hơn nữa còn là Tuyệt Thế Võ Đế. ”

Người kia vẫn có chút lo lắng, nhịn không được hỏi như thế.

Bởi vì mọi chuyện đến nước này, bất kỳ vấn đề nào cũng là vấn đề lớn.

“Thực lực tiên thi là thứ mà ta và ngươi không tưởng tượng được, đây là vật thiên địa ý chí ngưng tụ, một khi sống lại, sẽ vô địch, không người nào có thể tranh phong với nó.”

Vương gia mở miệng, tràn ngập tự tin về tiên thi.

Nhận được câu trả lời này, người kia lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

“Đã như vậy, vậy lão phu cũng không nói nhiều, hiện giờ chuyện đã đến nước này, có thể thành công hay không rất nhanh sẽ biết.”

“Trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu kỳ thật cũng không phải là người ta lo lắng, thật sự lo lắng chính là hậu duệ của Đại Thánh nhân.”

Lão giả lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh.

“Không cần lo sợ ông ta, một khi đại sự thành, cho dù ông ta có triệu hoán ra thánh nhân thì cũng vô ích.”

“Thật sự ta lo ngại Tiên tàng Trung Châu.”

“Có lời đồn, Tiên tàng Trung Châu che giấu bí mật cuối cùng lớn nhất thế gian.”

“Có điều suy đoán Hứa Thanh Tiêu cũng không có năng lực thật sự có thể cướp được Tiên Tàng, cũng mặc kệ những chuyện này.”

“Bố trí cho Phật môn ổn thỏa cả rồi, trước mắt chờ thời cơ chín muồi, một khi kế hoạch bắt đầu, sẽ không có đường quay đầu, bố trí nhiều năm như vậy, nếu như thất bại thì chính là do định mệnh.”

Lúc Vương gia nói đến đây, liền không tiếp tục nói tiếp.

Rất nhanh, trong mật thất, hai người cũng dần dần biến mất.

Mà cũng trong lúc này.

Bên trong Đào Hoa am

Giờ này khắc này, Đào Hoa am đã không còn náo nhiệt như trước nữa.

Cũng không phải là làm ăn không được, mà là tất cả mọi người ở kinh đô Đại Ngụy đều biết, Lạc Bạch Y của Đào Hoa am có quan hệ với Hứa Thanh Tiêu.

Chưởng quầy của Đào Hoa am còn là huynh đệ kết bái của Hứa Thanh Tiêu, tất nhiên Đào Hoa am không bao giờ tiếp khách nữa.

Mỗi năm hao mấy trăm ngàn lượng bạc ném vào, ngoại trừ một ít văn nhân nhã khách có thể tới, trên cơ bản không tiếp đãi người ngoài.

Chỉ là, Đào Hoa am cực lớn, trong khoảng thời gian này đặc biệt vắng vẻ.

Mọi người biết, là bởi vì Đào Hoa am trên cơ bản chỉ chiêu đãi một mình Hứa Thanh Tiêu, nhưng Hứa Thanh Tiêu một năm cũng không đến được mấy lần.

Chỉ là làm cho người ta kinh ngạc chính là, ngày hôm nay, Hứa Thanh Tiêu lại xuất hiện ở Đào Hoa am .

Cả Đào Hoa am hoàn toàn náo nhiệt.

Đầu bếp hậu phòng trực tiếp xuống bếp, bọn nha hoàn cũng bắt đầu các loại chuẩn bị.

Dù sao Đào Hoa am lúc trước ít nhiều có chút danh tiếng khó nghe, tuy rằng là nơi tiếp đãi văn nhân nhã khách, nhưng nói cho cùng cũng có chút vấn đề.

Không thể thật sự ngẩng mặt nhìn người.

Hứa Thanh Tiêu hiện giờ là Vương gia Đại Ngụy, ở trong Đại Ngụy, thân phận và địa vị của Hứa Thanh Tiêu, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó mà nói còn vượt qua Hoàng đế.

Nếu nói một câu khó nghe, hài đồng hiện tại đều biết Hứa Thanh Tiêu, nhưng không thấy ai biết Nữ đế.

Cũng may Hứa Thanh Tiêu chỉ là Nho Đạo Á Thánh, nếu không có tầng thân phận này, uy vọng cao như vậy, chỉ sợ sẽ rước tới họa sát thân.

Tại thời điểm này.

Trong Đào Hoa am.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi đi tới trong phòng Lạc Bạch Y.

Cả Đào Hoa am đều vô cùng yên tĩnh, không ai dám quấy nhiễu Hứa Thanh Tiêu.

Trong phòng.

Lạc Bạch Y cũng cực kỳ khẩn trương cùng kích động.

Nàng ta và Hứa Thanh Tiêu đã lâu không gặp nhau, trước sau cũng đã bốn năm tháng.

Bốn năm tháng này, đối với nàng ta mà nói có một loại cảm giác sống một ngày như một năm.

Nói thật, Lạc Bạch Y thậm chí còn cảm giác, Hứa Thanh Tiêu đã quên nàng ta.

Hiện giờ nghe được Hứa Thanh Tiêu lại tới tìm mình, nội tâm Lạc Bạch Y vô cùng kích động, cũng tràn ngập chờ mong.

Cũng vào lúc này.

Đột ngột, cửa phòng bị Hứa Thanh Tiêu đẩy ra.

Khi lại nhìn thấy Lạc Bạch Y, Hứa Thanh Tiêu giống như mỗi lần trước kia, mỉm cười với Lạc Bạch Y.

Nụ cười ôn hòa như thế, làm cho Lạc Bạch Y không tự chủ được động tâm.

“Bái kiến Hứa vương gia.”

Lạc Bạch Y nhẹ nhàng làm lễ, sau đó mời Hứa Thanh Tiêu vào.

Bước vào khuê phòng.

Hứa Thanh Tiêu nhìn bàn đầy thức ăn ngon, quả thật có chút thèm ăn.

Các món ăn bốc hơi nóng và tỏa ra mùi thơm.

Dường như nhìn ra Hứa Thanh Tiêu có chút thèm ăn, Lạc Bạch Y lập tức ngồi xuống, gắp cho Hứa Thanh Tiêu một ít thức ăn, chủ động đút đến miệng Hứa Thanh Tiêu.

Mở miệng, món ngon ăn vào miệng.

Hứa Thanh Tiêu hưởng thụ mỹ thực Lạc Bạch Y đưa tới, hắn có vẻ có chút thản nhiên tự đắc.

Nhưng ước chừng qua một hồi lâu, Hứa Thanh Tiêu sau khi ăn no uống đủ.

Không khỏi từ từ lên tiếng.

“Bạch Y cô nương, mấy ngày nay ta có chút mệt mỏi, có thể giống như lần trước, giúp ta xoa bóp vai cổ không.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đưa ra yêu cầu này.

Nghe nói như thế, Lạc Bạch Y cũng không chút do dự, trực tiếp đứng dậy, chuẩn bị cho Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1391: Ngươi Hạ Tam Ma Ấn Chủng Vào Cơ Thể Ta Khi Nào? (3)

Không lâu sau đó.

Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường.

Giống như lần trước, hắn nhắm mắt lại, cởi áo, sau đó để Lạc Bạch Y xoa nắn sống lưng cho mình.

Hai người rất im lặng.

Hứa Thanh Tiêu đang hưởng thụ loại quá trình này, mà Lạc Bạch Y cũng có chút hưởng thụ, nàng ta đã chờ đợi Hứa Thanh Tiêu rất lâu.

Bây giờ nhìn thấy, đừng nói là như thế này, mặc dù là như vậy, nàng ta cũng nguyện ý.

Thậm chí, mấy ngày nay, nàng ta còn chủ động đọc xem một số hình ảnh, chính là vì chờ một ngày, tình ý đang nồng đậm.

“Bệnh của công tử thế nào rồi?”

Cảm nhận được ngón tay Lạc Bạch Y lạnh như băng, Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

“Bệnh cũ, ngự y trong cung cũng không cách nào trị tận gốc, chỉ cho ta ăn thêm chút vật bổ huyết.”

Lạc Bạch Y chậm rãi nói.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục mở miệng.

“Bệnh này từ nhỏ đã có rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Ừm, thuở nhỏ đã có căn bệnh này.”

Lạc Bạch Y trả lời.

“A, phải rồi, quên hỏi Bạch Y cô nương là người ở đâu vậy? Trong nhà vẫn còn phụ mẫu chứ? ”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Người quận Sơn Long, phụ mẫu sớm đã không còn, nếu còn phụ mẫu thì cũng không đến mức lưu lạc đến nơi như thế này.”

Vẻ mặt của Lạc Bạch Y có chút ảm đạm nói.

Lời này vừa nói, Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm mặc.

Sau đó chầm chậm nói ra.

“Vậy từ nhỏ nàng đã ở trong Đào Hoa am rồi sao?”

Nghe Hứa Thanh Tiêu hỏi thăm.

Lạc Bạch Y có vẻ tùy ý nói.

“Cũng không phải từ nhỏ, năm tám tuổi đã ở trong Đào Hoa am, bị người ta bán vào đây.”

Lạc Bạch Y trả lời, có vẻ vô cùng bình tĩnh, giống như những lời này cũng không phải là lần đầu tiên nói ra.

Dù sao rất nhiều người, quả thật có chút tò mò đối với thân thế của loại người như các nàng.

Đây cũng không tính là gì.

Nhưng vào lúc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại chậm rãi vang lên.

Nhưng khi những lời này vang lên.

Lạc Bạch Y ngây ngẩn cả người.

“Vậy nàng hạ Tam Ma Ấn vào trong cơ thể ta khi nào?”

“Là lần đầu tiên, hay là lần thứ hai?”

Theo thanh âm của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Vốn dĩ trên khuôn mặt Lạc Bạch Y còn có một chút tươi cười, trong phút chốc ngây ngẩn cả người.

Nàng ta không nghĩ tới Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Mà bên trong Đào Hoa am.

Hứa Thanh Tiêu nằm trên giường.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, nghe giọng nói không có bất kỳ cảm giác tức giận nào.

Lạc Bạch Y có vẻ có chút trầm mặc.

“Ngươi không cần giải thích gì, ta nếu đã nói ra thì chắc chắn cũng đã có đầy đủ chứng cứ, ngươi có giải thích gì cũng vô dụng.”

“Ngươi cũng không cần lo lắng, ta sẽ không giết ngươi.”

“Ta chỉ muốn biết chuyện, nói cho ta biết, ta hiểu, chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn có thể không giết Lạc Bạch Y, nhưng hắn cần phải có được tin tức mình cần.

Về phần vì sao có thể tin tưởng, Lạc Bạch Y là người gieo Tam Ma Ấn, nguyên nhân cũng vô cùng đơn giản.

Lúc trước, Bạch Y Môn liên hệ với mình, để cho mình đến Đào Hoa am.

Nói là có người sẽ gặp mình.

Theo lý mà nói, không thể phái một nhân vật như vậy để tiếp đãi với mình.

Điều này là không phù hợp với lẽ thường.

Chẳng qua, ngay từ đầu mình đã đánh giá thấp Bạch Y Môn.

Đồng thời cũng đánh giá quá cao bản thân.

Bạch Y môn phái một tiểu nhị để tiếp đãi mình, tiểu nhị này đích thật là Bạch Y môn, nhưng tuyệt đối không phải là người tiếp đãi mình.

Người tiếp đãi chính là Lạc Bạch Y này.

Hoặc là nói, Lạc Bạch Y là người tiếp đãi cao cấp, dựa theo địa vị của mình lúc ấy, còn không tới phiên Lạc Bạch Y tìm mình.

Chỉ là không ngờ tới chính là, mình nhất định phải đi gặp Lạc Bạch Y.

Nhưng Lạc Bạch Y cũng không thừa nhận, hoặc là nói, Lạc Bạch Y chính là một quân cờ, khi bên trên không có nói cho nàng biết bất kỳ tin tức gì, nàng cũng sẽ không để lộ điều gì.

Chỉ có vậy, tất cả mọi chuyện cũng là do trời xui đất rủi.

Mà Lạc Bạch Y cũng trồng Tam Ma Ấn vào trong cơ thể mình.

Ngoài ra, Hứa Thanh Tiêu không thể nghĩ ra bất kỳ lời giải thích hợp lý nào.

Trong thiên hạ, người có thể ở trong lúc mình bất tri bất giác, gieo Tam Ma Ấn, hắn không nghĩ ra là ai.

Nếu là trong triều đình, lục bộ thượng thư không thể là gian tế của Bạch Y môn, cho dù phải, bọn họ cũng không có thời gian ở chung với mình.

Mà mình ngoại trừ lúc nhập bán thánh, cùng với lúc đi Tây Châu, rời khỏi Đại Ngụy, phần lớn thời gian đều ở vương triều Đại Ngụy.

Tính toán khoảng thời gian, Lạc Bạch Y là nghi phạm duy nhất.

Đây chính là nguyên nhân Hứa Thanh Tiêu trước khi đi, còn muốn đến Đào Hoa am

Nghe được những lời này của Hứa Thanh Tiêu.

Lạc Bạch Y không làm ra bất kỳ hành vi quá khích nào, ngược lại tiếp tục nắm chặt vai gáy nói.

“Vương gia, có mấy câu, không biết người nguyện ý nghe không?”

Lạc Bạch Y lên tiếng, thanh âm nàng nhu hòa bình tĩnh.

“Ngươi nói xem.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Rất nhiều chuyện, ta cũng không biết, ta không biết cái kia là Tam Ma Ấn, cũng không biết sẽ ảnh hưởng ra sao đối với người, ta chỉ là một quân cờ.”

“Trước tám tuổi, ta được người nhận nuôi, sau đó đưa đến Đào Hoa am, ta xem như là may mắn trong bất hạnh, không giống như những tỷ tỷ kia, các nàng có quyền lựa chọn, nhưng chung quy vẫn phải đi trên một con đường không trở về.”

“Nhưng thật không may, ở nơi như thế này, mặc kệ thân thể sạch sẽ cỡ nào, thanh danh vẫn không sạch sẽ như trước.”

“Người bán nghệ cũng được, kỹ nữ cũng được, chung quy vẫn là một đám người đáng thương.”

“Hơn mười năm qua, ta ngồi một mình trong phòng, dường như rất ít đi ra ngoài, từng gặp rất nhiều người, nhưng từ nhỏ cũng biết phần lớn tâm tư nam nhân, nhưng duy chỉ nhìn thấy Vương gia, ta nhìn thấy điểm khác biệt.”

“Vương gia đối với ta không có bất kỳ một tia khác thường nào, hơn nữa trong mắt cũng không có chút ý nghĩ nào khác, ta hiểu, Vương gia coi ta là bằng hữu, ta cũng hiểu, Vương gia cũng rất cô độc.”

“Mặc kệ như thế nào, trong lòng ta vẫn vui vẻ, bởi vì chưa từng có người coi ta là bằng hữu, duy chỉ có Vương gia ngài.”

“Nhưng chung quy, chuyện ta không muốn nhìn thấy nhất vẫn là xảy ra, có người bảo ta trồng vào người ngài, từ nhỏ ta đã được bọn họ nuôi lớn, cũng không cách nào kháng cự mệnh lệnh của bọn họ, cho nên ta làm, nhưng sau khi làm xong thì cũng đã vô cùng hối hận.”

Lạc Bạch Y nhẹ giọng mở miệng, trong giọng nói của nàng ta, cũng không có bất kỳ bào chữa nào cho mình, chỉ là bình tĩnh kể lại chuyện này.

Chương 1392: Đi Tây Châu, Lạc Bạch Y Tự Sát (1)

Khi nàng ta nói đến đây.

Lạc Bạch Y dừng tay, ngược lại tiếp tục mở miệng nói.

“Nói ra Vương gia có lẽ không tin, kỳ thật sau khi trồng Tam Ma Ấn, ta đã nghĩ đến việc tự tìm cái chết, nhưng ta còn muốn gặp lại ngài một lần cuối, khi đó, ta dần dần hiểu được, hình ảnh của Vương gia ở trong lòng ta, không hề phai nhạt.”

“Hứa vương gia, nếu ngài có hận, Bạch Y hôm nay cam nguyện đền mạng.”

Lạc Bạch Y lên tiếng, nói đến đây, nàng ta càng nguyện ý lấy mạng để bù đắp, đồng thời cũng nói ra nội tâm của mình.

“Haizz.”

Trên giường.

Hứa Thanh Tiêu thở dài thật dài, trên thực tế hắn cũng đoán được bảy tám phần.

Nhưng những suy đoán này đã không còn ý nghĩa gì rồi.

Làm thì cũng đã làm rồi.

Không làm thì là không làm.

Không giết nàng ta, là bởi vì Hứa Thanh Tiêu biết, nàng ta chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, nhưng hắn cần biết chuyện mình muốn biết.

“Người đứng sau ngươi, rốt cuộc là ai, nói ra đi, môn chủ của Bạch Y môn, nói cho ta biết, chuyện còn lại, do ta tự chọn lựa.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn không quan tâm những chuyện trước kia, biết được môn chủ của Bạch Y Môn là ai, như vậy mọi chuyện đều không sao cả.

Quý Linh đã nói.

Đại Ngụy còn có một người, vẫn ẩn nấp trong bóng tối, người này ẩn nấp rất nhiều năm, cụ thể là ai, ngay cả Nữ đế cũng không biết.

Ngay từ đầu còn đoán là Hoài Ninh thân vương, nhưng dần dần hiểu ra, Hoài Ninh thân vương đã bị loại trừ ra.

Người đứng sau là ai, Nữ đế đoán không ra, Hứa Thanh Tiêu càng không thể xuống tay.

Nhưng hiện tại, Hứa Thanh Tiêu có manh mối.

Tam Ma Ấn trong cơ thể mình chính là manh mối duy nhất, nếu như Lạc Bạch Y có thể nói ra người đứng sau màn là ai, vậy rất nhiều chuyện sẽ dễ giải quyết.

Chỉ tiếc là.

Lạc Bạch Y lắc đầu, nàng nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Vương gia, ta chỉ là một quân cờ, quân cờ không có tư cách biết người chơi cờ là ai.”

“Thế nhưng điều duy nhất có thể biết được chính là, ông ta là người của vương triều Đại Ngụy, hơn nữa thân ở vị trí cao.”

Lạc Bạch Y đưa ra câu trả lời, nàng ta nói rất có lý.

Thân là một quân cờ, quả thật không có khả năng biết người đằng sau là ai.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu thở dài, hắn vung tay lên đứng dậy, quần áo tự động mặc vào.

Sau đó chậm rãi nói.

“Ta không giết ngươi, là bởi vì, ngươi là một trong những bằng hữu không nhiều của Hứa mỗ ta.”

“Ngươi và ta giống nhau, nội tâm đều rất cô độc, nhưng trong tình thế này, nếu ngươi còn chấp mê bất ngộ, bản vương không bảo vệ được ngươi.”

Lạc Bạch Y nói rất hợp lý, đổi lại người thường cũng có thể tiếp nhận, nhất là sau khi nhìn thấy bộ dáng điềm đạm đáng thương này, mặc cho ai cũng sẽ không tiếp tục trách cứ.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu thì khác.

Bạch Y môn sắp xếp cho Lạc Bạch Y ở Đào Hoa am, nơi này chính là kinh đô Đại Ngụy, dùng cách khác mà nói, loại nơi như Đào Hoa am này, có thể người đến đều là quan to hiển quý.

Lạc Bạch Y tuyệt mỹ như thế, nàng ta ở chỗ này nhiều năm như vậy, tuy rằng tiếp mấy vị khách nhân, nhưng đều là phong hoa tuyết nguyệt, cách một tầng vải thưa, có thể ngay cả chân dung cũng chưa từng thấy qua.

Đủ để chứng minh, tầm quan trọng của Lạc Bạch Y ở Bạch Y môn.

Cho nên, Lạc Bạch Y nói không biết người đứng sau là ai, Hứa Thanh Tiêu sống chết không tin.

Đây hoàn toàn là coi mình như một kẻ ngốc.

Nghe nói như vậy, Lạc Bạch Y muốn mở miệng, tiếp tục nói gì đó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu trực tiếp lên tiếng, cắt đứt lời nàng ta muốn nói tiếp theo.

“Bản vương đánh giá thấp Bạch Y môn, mấy năm trước tiếp xúc với Bạch Y Môn, chỉ cho rằng Bạch Y môn chẳng qua cũng chỉ là một tổ chức tạo phản mà thôi, người phía sau, đơn giản là một đám người muốn tạo phản.”

“Có thể có một ít thương nhân ở sau lưng ủng hộ, cũng có thể là vị vương gia nào đó ra sức ủng hộ, nhưng cho đến bây giờ, bản vương mới hiểu được, Bạch Y môn không đơn giản như trong tưởng tượng.”

“Văn cung Đại Ngụy có người của Bạch Y Môn, trong triều đình cũng có người của các ngươi, thậm chí ngay cả một huyện Bình An nho nhỏ cũng có người của Bạch Y môn các ngươi.”

“Loại năng lực này, cho dù là đương kim thánh thượng, không chừng cũng làm không được.”

“Nhất là, Bạch Y Môn lấy cờ hiệu con rơi của Võ đế để âm mưu tạo phản, nhưng có mấy vấn đề, ta vẫn rất tò mò, cũng

chính là bởi vì mấy vấn đề này, dẫn đến bản vương bị các ngươi lừa gạt đến nay.”

“Ngay cả huyện Bình An cũng có thể bố trí, lúc trước bệ hạ đăng cơ, ta nghĩ khẳng định có bóng dáng của các ngươi, nếu không, với năng lực của Bạch Y môn không nói có thể khống chế đế vương đăng cơ, nhưng ít nhất có thể lựa chọn ai trở thành tân đế Đại Ngụy.”

“Nếu như vậy, ý nghĩa tạo phản của các ngươi ở đâu ra? Hoàng đế cũng có thể bị các ngươi lựa chọn, còn nói tạo phản cái gì. ”

“Đây là điểm thứ nhất, điểm thứ hai là, con rơi Võ đế đã xuất hiện, nhưng vấn đề là, hắn lại luôn chịu thiệt ở Đại Ngụy, Bạch Y môn lại không thấy bóng dáng, theo lý mà nói lúc này, Bạch Y Môn nên phái ra người đại diện ra thương lượng với Quý Nguyên.”

“Nhưng các ngươi không có, có lẽ các ngươi phái người, nhưng người được phái đi tuyệt đối không phải là đại nhân vật gì, đoán chừng chắc là nói vài câu với Quý Nguyên nhất định sẽ ủng hộ hắn ta.”

“Cũng có lẽ, là Quý Nguyên khinh thường các ngươi, nhưng mặc kệ như thế nào, các ngươi còn chưa nổi lên mặt nước, điều này chứng minh, tạo phản không phải là mục đích của Bạch Y môn.”

“Các ngươi có một kế hoạch lớn, mang cờ hiệu tạo phản, chỉ là càng thêm thuận tiện cho các ngươi làm việc ở Đại Ngụy, mà không phải tạo phản, Bạch Y cô nương, bản vương đoán không sai chứ?”

Điều mà Hứa Thanh Tiêu phân tích đều rất có lý, hắn nghiêm túc mở miệng, nói ra toàn bộ vấn đề trong đó.

Chương 1393: Đi Tây Châu, Lạc Bạch Y Tự Sát (2)

Lúc trước vì sao hắn khinh thường Bạch Y Môn, trên thực tế cũng là bởi vì hai điểm trên.

Thứ nhất là, một tổ chức tạo phản, lúc Nữ đế yếu ớt thì cũng tạo phản không nổi, hiện giờ Đại Ngụy thịnh vượng, Bạch Y Môn càng đừng nghĩ tạo phản.

Thứ hai là, từ sau khi Quý Nguyên xuất hiện, Bạch Y Môn thật giống như bốc hơi khỏi nhân gian, ngay từ đầu Hứa Thanh Tiêu cho rằng Bạch Y Môn hoàn toàn ủng hộ Quý Nguyên, nhưng sau đó phát hiện, Quý Nguyên không liên quan gì đến Bạch Y Môn.

Tổng hợp hai điểm trên, Hứa Thanh Tiêu ý thức được, Bạch Y Môn tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Rất có thể, môn chủ Bạch Y môn, chính là người đứng sau màn kia, thánh nhân đời thứ năm, hoặc là thánh nhân đời thứ tư.

Cũng chỉ có người này mới có thể thật sự ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ, nếu không, Hứa Thanh Tiêu thật sự không biết, ai có thể có năng lực này, sắp đặt nhiều tai mắt như vậy, khắp nơi đều có người của mình.

Nhưng rốt cuộc là ai, Hứa Thanh Tiêu vẫn không biết.

Hoặc là thánh nhân đời thứ năm, hoặc là thánh nhân đời thứ tư, hai chọn một đoán mò một, cũng là một nửa xác suất.

Nhưng điều mà Hứa Thanh Tiêu sâu sắc biết, mình không thể đoán mò, đoán đúng còn dễ nói, đoán sai, vậy thì sẽ phiền toái.

Đối phương đang bố trí.

Đến mức này, hai bên kỳ thật đều là đang chuẩn bị cho ván cờ cuối cùng, bất kỳ một chi tiết nào cũng không thể thua.

Nếu mình đi sai một bước, như vậy chính là vạn kiếp bất phục.

Nếu đối phương đi sai một bước, có thể mưu đồ cả đời, tất cả đều biến thành mây khói.

Giờ cẩn thận ngẫm lại, mình chưa từng bỏ qua một bước cờ nào.

Trước kia đi nhầm, cũng là chết.

Bây giờ, chết nhanh hơn.

Cảm nhận được thái độ của Hứa Thanh Tiêu có chút thay đổi, vẻ mặt Lạc Bạch Y có chút sa sút, trong ánh mắt nàng ta có chút phức tạp.

Quả thật nàng ta thích Hứa Thanh Tiêu, tuy rằng hai người chỉ gặp nhau vài lần ngắn ngủi, nhưng nàng ta yêu Hứa Thanh Tiêu.

Hai mươi năm qua, cho tới bây giờ đều chỉ có một mình nàng, một số người xem nàng như quân cờ, một số lại coi nàng là người bán nghệ, mang theo các loại cảm xúc.

Nhưng duy chỉ có Hứa Thanh Tiêu thì khác, hắn mang theo trái tim bình thường, cùng mình kết giao hữu.

Còn xem mình là bằng hữu.

Chỉ là, thân bất do kỷ khiến cho nàng lựa chọn trở thành đối lập với Hứa Thanh Tiêu.

Hôm nay, đối mặt với lời chất vấn của Hứa Thanh Tiêu, Lạc Bạch Y trầm mặc hồi lâu.

Nàng ta nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Vương gia, có một số việc, ta quả thật không biết.”

“Cho dù biết, cũng không thể nói ra, cũng không phải là sợ chết, mà là ta nợ bọn họ nhiều lắm, ta làm không được.”

Đây là câu trả lời của Lạc Bạch Y.

Từ nhỏ đã được bọn họ nhận nuôi, từ nhỏ đã bị nhúng chàm, cho nên nàng ta sẽ không phản bội người đứng sau.

Đối mặt với Hứa Thanh Tiêu, nàng ta cũng chỉ có thể buông bỏ thứ tình cảm của mình.

Nghe nói như vậy, Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Hắn hiểu được lòng người, cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Lạc Bạch Y.

Đáng tiếc chính là Lạc Bạch Y đứng ở phía đối lập với mình.

Trong phút chốc, sát ý xuất hiện ở trong đầu, Hứa Thanh Tiêu nhìn Lạc Bạch Y, trong ánh mắt hắn có sát ý.

Không phải hận ý, mà là sát ý đơn thuần.

Dường như là cảm nhận được sát ý của Hứa Thanh Tiêu, Lạc Bạch Y không ngậm ngùi nhắm mắt lại, mà là lẳng lặng nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Giống như muốn nhớ kỹ bộ dáng Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng, sau một khoảnh khắc, Hứa Thanh Tiêu thở dài.

Nhìn Lạc Bạch Y nói.

“Kỳ thật, chúng ta vốn có thể trở thành bằng hữu tốt.”

Trong ánh mắt Hứa Thanh Tiêu có thất vọng, cũng có một chút mất mát, hắn thật sự coi Lạc Bạch Y là bằng hữu.

Nói ra có lẽ sẽ không có người tin, nhưng hai năm nay, từ sau khi vào kinh, ngoại trừ hoàng cung ra, nơi mà Hứa Thanh Tiêu đi nhiều nhất, chính là Đào Hoa am.

Bởi vì, hắn rất cô độc, Lạc Bạch Y cũng rất cô độc, hai người đều là người đáng thương.

Loại tình cảm này rất cổ quái, có lẽ là thương hại lẫn nhau, cho nên Hứa Thanh Tiêu có hảo cảm trời sinh đối với Lạc Bạch Y.

Nếu không, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không đến Đào Hoa am nhiều như vậy.

Thiên hạ tuyệt sắc không ít, với thân phận địa vị của Hứa Thanh Tiêu, còn có tài hoa, muốn tìm tuyệt sắc hoàn toàn không khó.

Thế nhưng, duy chỉ có Lạc Bạch Y làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy an tâm.

Vì vậy.

Hứa Thanh Tiêu không nỡ xuống tay, chỉ lưu lại những lời này, liền rời đi.

Nhưng ngay khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, giọng nói của Lạc Bạch Y vang lên.

“Vương gia.”

“Nếu như ta không trồng Ma Ấn vào người ngài, giữa ngài và ta, có khả năng hay không.”

Lạc Bạch Y lên tiếng, nàng ta hỏi Hứa Thanh Tiêu, đây là vấn đề trong lòng nàng ta, nàng ta muốn hỏi rõ điểm này.

Nghe vậy.

Hứa Thanh Tiêu thoáng trầm mặc.

Sau khi suy nghĩ một hồi.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở miệng nói.

“Có lẽ có thể.”

“Nhưng ta cũng không rõ.”

“Ta không quan tâm thân thế của người nào, chỉ là giữa ngươi và ta, đã không có khả năng.”

“Nếu lần sau gặp lại, ngươi còn như thế, đừng trách ta.”

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn biết, Lạc Bạch Y thích mình, nhưng Hứa Thanh Tiêu càng cho rằng, nội tâm hai người đều cô độc, nên tìm kiếm người đồng điệu mà thôi.

Có khả năng ở bên nhau hay không, đây không phải là vấn đề Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ.

Bởi vì loại chuyện này đều không biết trước được.

Chỉ có thể nói, Hứa Thanh Tiêu không quan tâm thanh danh, chỉ cần Lạc Bạch Y giữ thân trong sạch, hắn cũng không quan tâm thân phận nàng.

Nhưng bây giờ không có khả năng, Lạc Bạch Y thiếu nợ người đứng sau màn quá nhiều, nàng ta nhất định là địch nhân của mình.

Buông tha cho Lạc Bạch Y, là cảm tính duy nhất trong lòng Hứa Thanh Tiêu.

Nếu lãnh khốc vô tình hơn một chút, Hứa Thanh Tiêu có thể sẽ hạ sát thủ.

Dứt lời.

Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi, hắn không có bất kỳ lưu niệm nào.

Mà ánh mắt Lạc Bạch Y trong nháy mắt mất đi hết thảy hào quang, nàng ta ngơ ngác ngồi trên giường.

Nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Chương 1394: Đi Tây Châu, Lạc Bạch Y Tự Sát (3)

Nàng ta cô đơn trong hai mươi năm, sống giống như một người chết.

Nhưng bây giờ, người bằng hữu duy nhất, cứ như vậy rời đi, đối với nàng mà nói, là một loại đả kích trí mạng.

Nhất là, mình gián tiếp hại vị bằng hữu này, có thiếu nợ, có khó chịu, càng nhiều hơn là bất lực.

Lặng lẽ rơi nước mắt.

Hôm nay ly biệt, hai người hoàn toàn không còn gặp lại, nàng ta tin vào lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Nếu lần sau gặp lại, rất có thể Hứa Thanh Tiêu sẽ ra tay.

Nhưng nàng ta không quan tâm.

Nàng ta càng quan tâm hơn chính là Hứa Thanh Tiêu.

Khắc tiếp theo.

Bên ngoài Đào Hoa am.

Hứa Thanh Tiêu bước chân bình tĩnh, hắn đi trên đường phố, bóng người di chuyển cực nhanh, không ai có thể nhìn rõ bước chân của Hứa Thanh Tiêu.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu trở lại vương phủ.

Đi vào trong mật thất.

Hắn ngồi yên một mình.

Chuyện của Lạc Bạch Y cũng không mang đến cho hắn ảnh hưởng hoặc phiền toái gì.

Thật sự mà nói chỉ là có chút khó chịu.

Cũng cảm khái vận mệnh vô thường.

Chỉ là, mình cũng không tính là bị lừa gạt, sớm phát hiện điểm này.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu từ trong mật thất lấy ra một phần quyển tông.

Đây là quyển tông hoàng thất.

Trong quyển tông ghi lại hoàng thất nhất mạch.

Ba đời vương gia, Hầu gia, toàn bộ đều ở trong quyển tông này.

Hắn đang điều tra.

Điều tra xem chính xác là ai.

Môn chủ Bạch Y môn có liên quan tất yếu với người đứng sau bức màn Đại Ngụy.

Mà người có thể làm được đến mức này, cũng tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, ở trong triều nhất định có quyền lực và địa vị rất lớn.

Cũng chính như thế.

Trong nháy mắt, thời gian bảy ngày trôi qua.

Bảy ngày nay, Hứa Thanh Tiêu lần lượt điều tra, cuối cùng người được khoanh vùng nhiều tới mấy chục người.

Hơn nữa trên cơ bản đều là, sau thời Văn đế.

Đại Ngụy gần ba đời.

Văn Đế, Vũ Đế, còn có Nữ đế.

Đời Nữ đế này, trên cơ bản có thể bỏ qua, đời này không có nhân vật kiệt xuất, nếu có thì đã không tới phiên Quý Linh thượng vị.

Đương nhiên cũng không loại trừ có người ẩn đi, có thể người bày ra loại cục diện này, cho dù là giấu đi cũng không quá thực tế.

Hơn mười mục tiêu, trên cơ bản đều là người của đời Võ Đế.

Không điều tra còn được, vừa điều tra Hứa Thanh Tiêu liền phát hiện, đời Võ Đế này quả nhiên là nhân tài xuất chúng.

Sau Văn Đế, tổng cộng có mười bảy đứa con trai.

Hầu như tất cả mọi người không phải là hạng người bình thường.

Trong đó còn có một vị Thiên Địa Đại Nho, sắp trở thành tồn tại bán thánh.

Hơn nữa võ giả cũng có mấy vị, thực lực không thua gì Võ Đế, nhưng Võ Đế là người đầu tiên đến nhị phẩm.

Vì vậy, đây có thể là một trong những lựa chọn quan trọng để kế vị ngai vàng.

Hơn mười vị vương gia này, có một nửa đều ở nơi khác làm Phiên vương, còn có ba vị đã chết.

Trong đó, một vị kiệt xuất nhất, Nho đạo ngũ phẩm, võ đạo tam phẩm, lúc trước là rất có thể trở thành hoàng đế.

Nhưng cuối cùng bị Võ Đế cướp mất.

Mà vị này, sau khi Võ Đế kế vị, không đến hai năm sinh tâm bệnh mà chết.

Thái Nguyên thân vương.

Chuyện này có chút cổ quái, hấp dẫn mục tiêu của Hứa Thanh Tiêu.

Điều này rõ ràng là có vấn đề.

Chỉ là, ngay khi Hứa Thanh Tiêu suy tư.

Tiếng Cổ Kinh Đan Thần không khỏi vang lên.

“Đan luyện xong rồi.”

Theo tiếng Cổ Kinh Đan Thần vang lên, Hứa Thanh Tiêu lập tức từ trong suy tư tỉnh lại, sau đó đứng dậy, tiếp nhận nhất phẩm Phá Cảnh Đan.

Nhất phẩm Phá Cảnh Đan tràn ngập ra từng luồng khí Võ đạo, mà tiếng Cổ Kinh Đan Thần cũng theo đó vang lên.

“Tiểu tử, không có nguyên liệu tương ứng, nhất phẩm Phá Cảnh Đan này vẫn có vấn đề, chỉ có cảnh giới cường thịnh của Võ giả nhị phẩm mới có thể mượn viên thuốc này đột phá nhất phẩm.

“Hơn nữa cần gần ba tháng mới có thể tiêu hóa, không có khả năng trực tiếp đột phá.”

Cổ Kinh Đan Thần mở miệng, nguyên liệu Hứa Thanh Tiêu cho cũng không hoàn chỉnh, tuy rằng nguyên liệu chủ yếu có, nhưng những nguyên liệu khác không gom đủ.

Vì vậy, hiệu quả không phải loại tốt nhất.

Nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói, đã đủ rồi.

“Cảm phiền tiền bối rồi.”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ một tiếng, sau đó nhận lấy đan dược.

“Ta nói này, tiểu hữu, ngươi thật sự muốn đi tìm Tiên tàng Trung Châu, cũng không phải lão phu nói xui, Võ đế lúc trước đột phá nhất phẩm, theo lý mà nói cũng là cường giả thế gian.”

“Nhưng sau khi đi Tiên tàng Trung Châu một chuyến thì người không ra người, quỷ không ra quỷ, ngươi đi nơi đó hoàn toàn không đáng đâu.”

Cổ Kinh Đan Thần nói như thế.

“Không đi cũng chết, đi có lẽ có một đường sống.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

Hắn cũng biết, Tiên tàng Trung Châu có đại bí kinh thiên, nếu vận khí không tốt, có thể thật sự sẽ chết ở nơi đó.

Nhưng còn đỡ hơn so với bó tay chịu trói, Hứa Thanh Tiêu không thích tranh giành, nhưng tuyệt đối không sợ tranh giành.

Từ khi đến thế giới này, Hứa Thanh Tiêu đã bắt đầu tranh giành, mỗi một bước đều là tranh, nếu không tranh, đã chết vài năm trước rồi.

“Haizz.”

“Vậy ngươi có thể không mang theo ta hay không.”

Cổ Kinh Đan Thần nói ra lời trong lòng mình.

“Không thể.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn trả lời rất kiên quyết, trực tiếp chính là không thể.

Cổ Kinh Đan Thần chắc chắn biết chút gì đó, mang theo nó, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể cứu mạng.

“Tại sao chứ?”

“Ngươi mang theo lão phu làm cái gì? Lão phu có ích lợi gì, lão phu chỉ là một cái luyện đan khí vô dụng thôi. ”

Cổ Kinh Đan Thần thật sự rất buồn bực.

Nó thật sự không muốn đi cái nơi quỷ quái Tiên tàng Trung Châu gì đó.

“Tiền bối, ngài vì sao kháng cự như vậy? Ngài cũng nói rồi đó, là luyện đan khí, Tiên tàng Trung Châu dù có khủng bố thế nào, cũng không đả thương được ngài cơ mà? ”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất tò mò, lai lịch của Cổ Kinh Đan Thần này rất thần bí, cất giấu bí mật.

“Thì không làm ta bị thương được, nhưng ngộ nhỡ nếu ngươi chết ở Tiên tàng Trung Châu, vậy ta phải làm sao? Nơi đó, mấy trăm năm cũng sẽ không có người đến, nhỡ ngươi thật sự chết rồi, chẳng phải ta sẽ phải chờ mấy ngàn năm mới có thể gặp được người tiếp theo sao? ”

Cổ Kinh Đan Thần nói ra lời trong lòng.

Nó không sợ chết, bởi vì nó không chết được.

Chương 1395: Đi Tây Châu, Lạc Bạch Y Tự Sát (4)

Nhưng nó lo lắng nếu như Hứa Thanh Tiêu chết ở chỗ đó, đối với mình mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.

Lúc trước giấu nó ở trong mộ Võ đế, đã chờ mấy chục năm, hiện tại nếu là ở Tiên tàng Trung Châu.

Cho dù là có người biết, cũng không dám lấy thân mạo hiểm đâu.

Đây chính là mối quan tâm thực sự của nó.

Sau khi hiểu được nỗi lo lắng của Cổ Kinh Đan Thần, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày, hắn nhìn Cổ Kinh Đan Thần nói.

“Tiền bối, ngài rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được tò mò.

Nghe được những lời này, Cổ Kinh Đan Thần yên tĩnh lại.

Dường như nó không muốn trả lời câu hỏi này.

Nhưng, một lát sau, Cổ Kinh Đan Thần lên tiếng.

“Lão phu nếu nói ra rồi, ngươi có thể không mang lão phu đi không?”

Nó hỏi.

“Có thể.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Chỉ tiếc, Cổ Kinh Đan Thần không bị lừa.

“Ngươi tưởng ta tin sao?”

Thứ kia mở miệng, làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút thất vọng.

Hắn không ngờ được Cổ Kinh Đan Thần lại không tin mình, làm cho người ta thật sự là có chút khó chịu.

Mình tốt xấu gì cũng là Á Thánh mà, độ tin cậy này cũng không có sao?

“Bỏ đi, không nói thì không nói, dù sao mặc kệ như thế nào, ta đều sẽ mang theo tiền bối cùng đi.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không nhiều lời, trực tiếp mang theo Cổ Kinh Đan Thần sau đó rời khỏi mật thất.

“Tiểu hữu, cuối cùng ta vẫn khuyên ngươi một câu, không có gì đừng đi mạo hiểm, chuyện này không cần thiết, trong cơ thể ngươi mặc dù có Ma Ấn, nhưng cũng không phải không thể hóa giải.”

Cổ Kinh Đan Thần lên tiếng.

“Tiền bối có cách gì có thể hóa giải?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nếu mà Cổ Kinh Đan Thần có cách có thể hóa giải mà nói, vậy quả thật không cần đi mạo hiểm.

“Cách thì nhất định là có, có điều lão phu không biết, chuyện này liên quan đến phần mù tri thức của lão phu.”

Cổ Kinh Đan Thần có chút xấu hổ nói.

Hứa Thanh Tiêu: “…”

Hứa Thanh Tiêu không dông dài với Cổ Kinh Đan Thần nữa, mà là đứng dậy rời đi, đi ra phía ngoài mật thất.

Khắc tiếp theo.

Hứa Thanh Tiêu biến mất tại chỗ.

Xuất hiện trong một mật thất.

Trong mật thất, khắc ấn chín chín tám mươi mốt tòa hàng ma trận.

Trung tâm trận pháp, có một bóng người ngồi xếp bằng.

Là bóng dáng của Ngô Minh.

Ông ta đang bế tử quan, thanh trừ ma khí trong cơ thể.

Toàn bộ Đại Ngụy, ngoại trừ Nữ đế ra, không ai biết Ngô Minh ở nơi nào.

Mà Hứa Thanh Tiêu nhờ mượn tín vật Ngô Minh cho mình, mới tìm được nơi này.

Tại thời điểm này.

Ngô Minh cả người tràn ngập ma khí, ma khí vờn quanh thân, có vẻ vô cùng khủng bố.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào.

Hứa Thanh Tiêu đặt bàn tay ở phía sau Ngô Minh, hấp thu ma khí trong cơ thể Ngô Minh.

Trong phút chốc, tất cả ma khí tràn vào trong cơ thể mình.

Những ma khí này quấn quanh cơ thể Ngô Minh, khiến Ngô Minh thường xuyên bị kiềm chế.

"Tiểu hữu, ngươi điên rồi à?"

"Ngươi dẫn nhiều ma khí vào trong cơ thể mình như vậy làm gì?"

"Muốn chết sao?"

Cổ Kinh Đan Thần nhịn không được mở miệng, nó liếc mắt một cái liền nhìn ra ma khí trong cơ thể Ngô Minh rất đáng sợ, là âm lực cực hạn.

Loại vật này, người thường nếu đụng phải một chút sẽ điên điên khùng khùng.

Hứa Thanh Tiêu lại dẫn toàn bộ vào trong cơ thể mình.

"Không sao cả."

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu có vẻ vô cùng tùy ý, không có bất kỳ sợ hãi nào, mà là gia tăng sức mạnh hấp thu những ma khí này.

Cùng lúc đó, Hứa Thanh Tiêu nhận thấy, ma khí trong cơ thể Ngô Minh tích tụ quá nghiêm trọng, thậm chí còn xâm nhập vào trong tủy xương.

Điều này rất đáng sợ, nếu không sớm thanh trừ sạch sẽ, Ngô Minh sớm muộn gì cũng sẽ chết trong ma khí.

Ầm.

Ma khí đáng sợ, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Tam Ma Ấn điên cuồng cắn nuốt những ma khí này.

Giống như là mặt đất khô cạn đã lâu được nước mưa tưới tiêu.

Có điều nhất phẩm ấn ký trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu, lúc nào cũng áp chế Tam Ma Ấn, hơn nữa Thiên Địa Văn Cung áp chế, dẫn đến Tam Ma Ấn không cách nào bộc phát.

Khoảng một khắc sau đó.

Trên trán Hứa Thanh Tiêu đã mồ hôi đầm đìa, mà Ngô Minh cũng tỉnh lại trong bế quan.

Trong phút chốc.

Ngô Minh nhận ra khí tức của Hứa Thanh Tiêu, cũng hiểu được ma khí trong cơ thể mình vì sao đột nhiên biến mất.

“Thủ Nhân.”

Ngô Minh mở miệng, muốn khuyên nói gì đó.

Nhưng giọng nói Hứa Thanh Tiêu lập tức vang lên, cắt đứt lời Ngô Minh muốn nói tiếp theo.

“Sư phụ, trong cơ thể đồ nhi đã ngưng tụ ra Tam Ma Ấn, hấp thu những ma khí này không tính là gì, có thể giúp ngươi, đối với ta mà nói ảnh hưởng không lớn.”

“Không cần nhiều lời, Đại Ngụy cần người.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Nói rất trực tiếp, không cho Ngô Minh bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp rút toàn bộ ma khí sâu nhất ra.

Ngay bây giờ.

Ngô Minh vận chuyển cực võ chi lực, triệt để loại trừ sạch sẽ những ma khí này.

“Grào.”

Một tiếng gầm giận dữ nặng nề vang lên, tứ chi của Ngô Minh dang ra cả người sảng khoái.

Ông ta trấn áp tiên thi, ma khí chui vào trong cốt tủy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của ông ta, hiện giờ những ma khí này hoàn toàn biến mất, đối với ông ta mà nói là một chuyển biến tốt.

Không nói tuyệt thế Võ Đế, nhưng cũng tính là hơn phân nửa rồi.

Sau một trận rống giận như phát tiết.

Ngô Minh lập tức đứng dậy, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Thủ Nhân, sao ngươi phải làm vậy?”

Ông ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Sư phụ, chuyện rất dài, hai ba câu đồ nhi không cách nào giải thích được hết.”

“Ta muốn rời đi, tìm kiếm Tiên tàng Trung Châu, lần này đi có lẽ một đi không trở về, trước mắt Đại Ngụy ngưng tụ ra Long Đỉnh Trung Châu, đến thời khắc mấu chốt nhất, cần sư phụ ra mặt trấn thủ Đại Ngụy.”

“Đây là nhất phẩm Phá Cảnh Đan, có thể làm cho võ giả nhị phẩm đỉnh phong, trong vòng ba tháng sẽ đột phá nhất phẩm.”

“Nếu cần thiết, cho Đại Ngụy ta thêm một vị nhất phẩm, tính cả sư thúc, còn có nhất phẩm Thần Võ Đại Pháo, Đại Ngụy đủ để tự bảo vệ mình trong đại loạn.”

Hứa Thanh Tiêu giống như đang giao phó hậu sự, giao nhất phẩm phá cảnh đan cho Ngô Minh.

Đây là sự chuẩn bị cuối cùng của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1396: Đi Tây Châu, Lạc Bạch Y Tự Sát (5)

“Tiên tàng Trung Châu?”

“Ta đi cùng ngươi.”

Ngô Minh lên tiếng, ông ta không biết Tiên tàng Trung Châu nguy hiểm đến mức nào, nhưng ông ta muốn cùng Hứa Thanh Tiêu đi, hộ đạo cho Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần.”

“Sư phụ, lần này nguy hiểm rất lớn, nếu ta chết, Đại Ngụy còn có người ở đây, nếu người và ta đều không còn, Đại Ngụy thật sự tiêu rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Cũng không phải hắn chấp niệm với Đại Ngụy, chủ yếu nhất chính là, Ngô Minh có đi hay không không có ý nghĩa gì.

Có thể tự mình giải quyết, chắc chắn có thể giải quyết.

Nếu như mình cũng không giải quyết được, nhiều hơn một nhất phẩm cũng không có ý nghĩa lớn gì.

Ngược lại liên lụy Ngô Minh.

“Nhất định phải đi sao?”

Ngô Minh cũng không phải người giả tạo, ông ta nghe ra thái độ của Hứa Thanh Tiêu cho nên đổi ý.

“Ừm, nhất định phải đi.”

Hứa Thanh Tiêu chắc chắn nói.

Nói đến đây, Ngô Minh không khỏi thở dài.

Ông ta hiểu Hứa Thanh Tiêu quyết định như vậy, nhất định có khổ tâm của hắn.

Chuyện cũng đã suy nghĩ đến mức này, cũng không có gì để nói.

“Khi nào ngươi đi?”

Ngô Minh hỏi.

“Bây giờ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Lập tức, Ngô Minh trầm mặc lại.

Một lát sau, Ngô Minh thở dài.

“Còn chuyện cần vi sư làm cho không?”

Ngô Minh hỏi.

“Trong Đại Ngụy có một người đang ẩn giấu, vẫn luôn âm thầm tính kế, đồ nhi đoán rất có thể là người trong hoàng thất.”

“Cụ thể là ai, đồ nhi không biết, làm phiền sư phụ âm thầm điều tra.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra những lời này.

“Được, ta hiểu.”

Ngô Minh gật đầu.

“Vậy không còn chuyện gì khác nữa, sư phụ ta đi trước.”

Đến lúc này, Hứa Thanh Tiêu không nói, trực tiếp rời đi.

“Vi sư ở Đại Ngụy chờ ngươi.”

Nhìn Hứa Thanh Tiêu rời đi, Ngô Minh không nói nhiều, chỉ mở miệng như vậy.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu rời đi, bay về phía Tây Châu.

Hắn muốn đi Tiểu Lôi Âm Tự.

Hóa giải bí mật của Võ Đế.

Chỉ là trước khi rời khỏi Đại Ngụy, một tin tức truyền đến.

Lạc Bạch Y tự sát tại Đào Hoa am.

Tin tức truyền đến, khiến Hứa Thanh Tiêu ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy.

Lạc Bạch Y tự sát.

Đây là tin đồn trên đường phố, mọi người đều đang bàn tán, nói về việc Lạc Bạch Y không biết vì sao lại tự sát.

Trong dân gian có rất nhiều lời đồn đãi.

Có người nói, dù sao Lạc Bạch Y cũng là nữ tử trăng hoa, xuất thân không trong sạch, Hứa Thanh Tiêu hiện giờ đã là Á Thánh, còn là vương gia Đại Ngụy, không thể làm ô uế thanh danh của Hứa Thanh Tiêu.

Còn có người cho rằng, đây là ý của Nữ đế, dù sao hiện tại toàn bộ dân chúng Đại Ngụy thật sự đang rất chờ mong Nữ đế vui vẻ kết lương duyên với Hứa Thanh Tiêu.

Hơn nữa Nữ đế Đại Ngụy cũng thích Hứa Thanh Tiêu, cho nên biết được Hứa Thanh Tiêu có nuôi một con chim hoàng yến ở bên ngoài, tất nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng chính xác là gì thì không ai biết.

Sắp rời khỏi thành.

Hứa Thanh Tiêu thở dài, hắn không nghĩ tới Lạc Bạch Y lại làm như vậy.

Thật ra, hắn cũng không muốn để Lạc Bạch Y chết, chỉ cần nàng ta nói ra người đứng sau màn là ai, thì tất cả đều tốt.

Đáng tiếc là Lạc Bạch Y vẫn lựa chọn giữ bí mật.

Hứa Thanh Tiêu hiểu được, sở dĩ Lạc Bạch Y làm như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là thân thế của nàng ta.

Ân dưỡng dục lớn hơn tất cả.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc lúc lâu.

Cuối cùng hắn vẫn đi đến Đào Hoa am một chuyến, đi tới Đào Hoa am, nơi này vắng vẻ hơn trước kia.

Bên ngoài có rất nhiều dân chúng, ở đây xem náo nhiệt.

Bước vào Đào Hoa Am, mọi người có chút kinh ngạc, dù sao lời đồn đãi bên ngoài, đều đang nói về cái chết của Lạc Bạch Y có liên quan rất lớn với Hứa Thanh Tiêu.

Lời đồn này cũng thật có lý, dù sao đối với người trong thiên hạ mà nói, Hứa Thanh Tiêu hiện tại có thể nói là đứng trên vạn

người.

Nếu truyền ra có quan hệ với một nữ tử làng hoa, điều này cực kỳ không tốt đối với Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là, sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, đã phá tan tin đồn này.

Dù sao, nếu đúng là như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không xuất hiện.

“Vương gia, Bạch Y nghĩ quẩn tự sát, ta đang phái người điều tra, xem cụ thể là chuyện gì, xin vương gia bớt giận.”

Biết được Hứa Thanh Tiêu đến, Trương Như Hội vội vàng từ linh đường chạy tới, bái Hứa Thanh Tiêu một bái.

Hắn là huynh đệ kết bái của Hứa Thanh Tiêu, nhưng bây giờ địa vị của Hứa Thanh Tiêu quá cao, làm cho hắn có chút thận trọng, không dám tùy tiện.

“Huynh trưởng khách khí rồi.”

“Đừng gọi như thế.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, hắn kéo Trương Như Hội lên như thường ngày, sau đó mở miệng nói.

“Không cần điều tra, người đã khuất cần được yên nghỉ, ta đi thắp một nén nhang cho nàng ta.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn rất bình tĩnh, làm cho Trương Như Hội có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên Trương Như Hội cũng không nói nhiều, những chuyện này hắn không cần phải biết, cũng không muốn biết.

Dù sao thành thật mà nói, bây giờ Hứa Thanh Tiêu vẫn còn nhận huynh trưởng kết bái như hắn, cũng đã là chuyện tốt rồi.

Nhờ vào thân phận của Hứa Thanh Tiêu, một năm nay, cuộc sống của hắn càng ngày càng tốt, bất kể là kiếm được ngân lượng hay là thân phận địa vị, ở Đại Ngụy cũng không có ai dám trêu chọc hắn.

Nghĩa huynh của Hứa Thanh Tiêu, cái danh này quá lớn, Lục bộ cũng phải cho hắn mấy phần mặt mũi.

Nhưng Trương Như Hội cũng không ngu ngốc, ngược lại hắn rất thông minh, biết địa vị của Hứa Thanh Tiêu càng cao, thì bản thân càng phải khiêm tốn, nếu dám bôi nhọ Hứa Thanh Tiêu, thì phiền toái sẽ ập đến.

Đi về phía linh đường.

Một số nữ tử đang quỳ ở một bên, khóc thút thít, những người này đều là nha hoàn thân cận của Lạc Bạch Y, chủ tử đã chết, cuộc sống tương lai của các nàng cũng sẽ không dễ dàng, hơn nữa ở cùng nhau ngần ấy năm, không thể nào không có tình cảm.

Rơi nước mắt cũng là chuyện bình thường.

Trong linh đường, Lạc Bạch Y lẳng lặng nằm trong quan tài, nàng ta mặc một bộ váy dài màu trắng, hai mắt nhắm chặt lại, trên cổ còn có vết siết rất rõ ràng, là treo cổ tự sát.

Có chút yên tĩnh.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, Trương Như Hội đưa mắt ra hiệu với mọi người, ngay lập tức tất cả mọi người đều tự giác rời đi.

Chương 1397: Gần Tây Châu, Tai Họa Của Phủ Bình Khâu, Hoài Ninh Quận Vương Có Điều Kỳ Lạ? (1)

Trong linh đường.

Cũng chỉ còn lại một mình Hứa Thanh Tiêu.

Hắn lẳng lặng nhìn Lạc Bạch Y đã chết, trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp.

Hứa Thanh Tiêu rất yên lặng.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn Lạc Bạch Y.

Khoảng một hồi lâu, lúc này Hứa Thanh Tiêu mới lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Ta không muốn nàng chết."

"Nàng cũng không cần phải như vậy."

"Ta và nàng đều là người đáng thương, chẳng qua ta hiểu được suy nghĩ của nàng."

"Có lẽ, nếu ta và nàng không gặp nhau, cũng sẽ không đến mức như thế này."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Làm sao hắn có thể không biết, Lạc Bạch Y có tình cảm với hắn chứ.

Nói thật, nếu không phải lúc trước trong cơ thể mình có dị thuật, khiến cho hắn không thể tiếp xúc với người khác, lúc nào cũng đều lo lắng, lỡ như có một ngày, dị thuật trong cơ thể mình bộc phát.

Kẻ thù lấy đây làm cái cớ để giết hết người thân, bạn bè của hắn.

Đó chẳng phải là hại người hại mình sao?

Chính là bởi vì như thế, giữa hắn và Lạc Bạch Y chỉ là tình bạn đơn giản, là qua lại như quân tử, loại quan hệ nhàn nhạt

như nước.

Lạc Bạch Y là hồng nhan của hắn, hai người chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng mỗi khi Hứa Thanh Tiêu nhìn thấy Lạc Bạch Y, nội tâm hắn đều sẽ yên tĩnh lại.

Bởi vì họ là những người giống nhau.

Hiện tại, hồng nhan đã ra đi, nếu nói trong lòng không có bất kỳ gợn sóng nào, điều này là không có khả năng.

"Nếu có kiếp sau, Hứa mỗ hy vọng vẫn có thể gặp lại."

Hứa Thanh Tiêu nhẹ giọng, lúc nói đến đây, hắn lấy ba nén hương, đốt lửa châm, sau đó cắm vào lư hương.

Vốn dĩ hắn đã muốn rời đi, nếu không phải biết được Lạc Bạch Y tự sát, thì cũng sẽ không đi tới Đào Hoa am.

Bây giờ dâng hương xong, Hứa Thanh Tiêu cũng rời đi.

Hắn đi rất dứt khoát.

Không có gì ly biệt không ly biệt, cũng không có gì thương tâm không thương tâm.

Lạc Bạch Y tự sát, đây có lẽ là một chuyện tốt.

Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Lần này, hắn đi rất đường đột, dùng sức mạnh nhất phẩm, vượt qua vạn dặm sơn hà, chạy tới Tây Châu.

Đợi Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Trong linh đường, xuất hiện một bóng người.

Mặc đồ đen.

Không thấy rõ dung mạo.

Là một nam tử, hắn ta nhìn Lạc Bạch Y, trầm mặc một lúc, cuối cùng hắn ta lại biến mất ngay tại chỗ, không nói một lời.

Tin tức Lạc Bạch Y tự sát.

Cũng đã truyền đến trong hoàng cung Đại Ngụy.

Sau khi Nữ đế biết được tin tức này, có chút kinh ngạc, nàng không ngờ Lạc Bạch Y lại tự sát, chẳng qua Quý Linh biết

chuyện này không liên quan gì đến nàng.

Tuy rằng nàng không có cảm xúc gì với Lạc Bạch Y, nhiều nhất là vì vấn đề thân phận của Hứa Thanh Tiêu, nàng đã lên tiếng hai lần.

Chỉ có điều, nàng chưa bao giờ nhúng tay vào.

Nhưng không ngờ là Lạc Bạch Y lại chết.

“Bệ hạ, căn cứ vào tư liệu điều tra kỹ lưỡng, lai lịch của Lạc Bạch Y không rõ, nghi ngờ là ám tử của Bạch Y Môn, cái chết của nàng ta có thể có liên quan đến Hứa vương gia, có cần tiếp tục điều tra sâu hay không?”

Trong đại điện, một thái giám quỳ trên mặt đất, báo cáo tình hình.

Đây là Lý Hiền.

Hiện giờ cũng đã trở thành thái giám chưởng ấn, có địa vị rất cao trong cung, lăn lộn lên đến vị trí này, thứ nhất là thủ đoạn làm việc của bản thân tàn nhẫn, thứ hai cũng là nhờ phúc của Hứa Thanh Tiêu.

Trong cung biết Lý Hiền và Hứa Thanh Tiêu có quen biết, thậm chí còn truyền ra tin tức Hứa Thanh Tiêu muốn nâng đỡ Lý Hiền.

Mặc kệ là thật hay giả, thật sự là có người nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu và Lý Hiền thường xuyên đi cùng nhau trong cung, cho nên địa vị của Lý Hiền cũng lên thuyền cao, hiện giờ đã trở thành đại thái giám chưởng ấn, cũng được coi là người trên người.

Đương nhiên, tất cả đều vì Hứa Thanh Tiêu, nếu không có Hứa Thanh Tiêu, dù thủ đoạn năng lực có mạnh hơn nữa, với độ tuổi này cũng không có khả năng lăn lộn đến địa vị này.

Khi Lý Hiền nói về chuyện của Lạc Bạch Y.

Trên ghế rồng.

Quý Linh lắc đầu nói.

“Việc này dừng lại ở đây, không cần đi điều tra nữa.”

Nữ đế mở miệng.

Nàng biết, Bạch Y Môn làm việc cẩn thận, cho dù điều tra kỹ lưỡng, cũng sẽ không tra ra cái gì, ngược lại còn có chút đánh rắn động cỏ.

“Nô tài đã hiểu, bệ hạ, trong dân gian cũng có không ít lời đồn nhảm, người có muốn hạ thấp một chút không?”

Lý Hiền tiếp tục hỏi.

Là chuyện về lời đồn đãi.

“Không cần, cứ để cho bọn họ nói đi, nếu như đè ép những lời đồn đãi này, cuối cùng lại là một loại trợ giúp cho tin đồn lớn hơn, thanh giả tự thanh đi.”

(Thanh giả tự thanh: có nghĩa là những người trong sạch, dù họ không nói những lời thanh minh cho mình, thì họ vẫn là những người trong sạch. Còn bản thân những người xấu, cho dù họ tìm đủ mọi cách để chối cãi những hành vi xấu của mình, bản thân họ vẫn là một người xấu.)

Nữ đế vẫn từ chối như trước, không muốn cố ý đè ép lời đồn nhảm gì đó, loại chuyện này không có ảnh hưởng gì lớn, dân chúng muốn nói thì cứ để mặc cho bọn họ nói, nếu như cố ý đi đè ép xuống, cũng chả có ý nghĩa gì.

“Tuân chỉ.”

Người sau cúi đầu lĩnh chỉ, sau đó rời khỏi đại điện.

Đợi sau khi Lý Hiền rời khỏi, ánh mắt nữ đế không khỏi rơi vào ‘Tông nhân quyển’ trong tay.

Đã đến mức này.

Cá lớn thật sự, cũng sắp xuất hiện rồi.

Đại Ngụy đang che giấu một người, vẫn luôn ẩn náu trong bóng tối, rất nhiều chuyện đều là bọn họ làm ra, người này, đã nổi lên mặt nước.

Nhưng cụ thể là ai, khó có thể nói, chẳng qua nàng đã có vài ứng cử viên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngay trên người mấy người thân này.

Trong khi đó.

Nhà lao Đại Ngụy.

Trong nhà lao.

Hoài Ninh thân vương đang ngồi xếp bằng, ông ta lẳng lặng ngồi ở trong lao, có vẻ vô cùng an tĩnh.

Quý Nguyên cách vách cũng đã yên tĩnh lại, mấy ngày trước hắn ta còn rất ầm ĩ, nhưng mấy ngày gần đây hắn ta đã trở nên đặc biệt thành thật.

Không vì lý do gì khác, Vương Triều Dương vốn muốn cướp lấy Trung châu long đỉnh.

Kết quả thình lình bị bốn mươi tám đại hồng nguyện của Hứa Thanh Tiêu giật đi, cuối cùng còn rơi xuống kết cuộc.

Điều này làm cho hắn ta cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chương 1398: Gần Tây Châu, Tai Họa Của Phủ Bình Khâu, Hoài Ninh Quận Vương Có Điều Kỳ Lạ? (2)

Vương Triều Dương đã mất rồi.

Vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà trước mắt cũng không quan tâm hắn ta, lần này tới Đại Ngụy, không hiểu sao Quý Nguyên cảm thấy mình giống như một tên ngốc.

Hắn ta rất hối hận, hối hận đã xem Hứa Thanh Tiêu là kẻ thù, nếu không đối địch với Hứa Thanh Tiêu, có lẽ sẽ không rơi vào kết cục như thế này.

Nhưng vào lúc này.

Một giọng nói vang lên.

Truyền vào tai Hoài Ninh thân vương.

"Trường đao của Thái tổ, là ông nói cho Quý Linh biết phải không."

Giọng nói bình tĩnh vang lên.

Rơi vào tai Hoài Ninh thân vương.

Khi giọng nói này vang lên, Hoài Ninh thân vương không có bất kỳ kinh ngạc nào, phảng phất đoán được có người sẽ tìm tới mình.

"Đúng vậy."

Ông ta rất thẳng thắng, dùng phương thức võ đạo truyền âm trả lời.

"Tại sao?"

Người sau cũng không có tức giận, mà lạnh nhạt mở miệng, hỏi Hoài Ninh thân vương.

"Không có vì lý do gì cả, đã biết được thiên mệnh, có Hứa Thanh Tiêu ở đây, chúng ta đều không thắng được."

Hoài Ninh thân vương có vẻ thản nhiên.

Nhưng sự thản nhiên như vậy, lại chọc giận đối phương.

“Thiên mệnh?”

“Hứa Thanh Tiêu đại biểu thiên mệnh sao?”

Người sau lạnh lùng hỏi.

“Đại biểu hay không đại biểu cho thiên mệnh, ta nói không tính, ngươi nói cũng không tính, kết quả đã được định đoạt.”

“Trước đây ta đã nói rồi, nhất định phải giết Hứa Thanh Tiêu, ngươi hết lần này tới lần khác không cho phép, hiện tại hắn ta đã thành thế tôn, ai cũng không ngăn cản được hắn ta.”

“Đây là cơ hội thắng duy nhất của ta, ta không muốn thua, cũng sẽ không thua.”

Hoài Ninh thân vương cũng đã có chút tức giận rồi.

Ông ta mở miệng và đưa ra câu hỏi.

“Cơ hội duy nhất để giành chiến thắng? Ngươi làm sao thắng?”

“Ta thấy ông chính là bị che mờ tâm trí, còn nữa, ta không có nói là không giết Hứa Thanh Tiêu, mà là cần Hứa Thanh Tiêu đi làm một số việc.”

“Nếu hắn không đi làm những việc này, sẽ không ngưng tụ ra Trung châu long đỉnh, đây là thứ mấu chốt nhất, hiện giờ Trung châu long đỉnh đã được đúc thành ra, kế hoạch của chúng ta, sẽ triển khai triệt để.”

“Hoài Ninh, ta cho ông một cơ hội nữa, ông lựa chọn cho tốt, chuyện trước kia, không nhắc lại nữa, ta cũng sẽ nói kế hoạch cuối cùng cho ông biết.”

Đối phương hừ lạnh, nhưng cuối cùng vẫn đè nén lửa giận, hắn ta nhìn Hoài Ninh thân vương, nói như thế.

Hắn ta bằng lòng cho Hoài Ninh thân vương một cơ hội khác.

Nhưng Hoài Ninh thân vương không lập tức trả lời, cũng không tranh cãi.

Mà là im lặng suy nghĩ chút.

“Có mấy phần thắng.”

Hoài Ninh thân vương cảnh giác hỏi.

“Mười phần.”

“Thắng chắc rồi.”

Câu trả lời của người kia rất tự tin.

Nghe thấy câu trả lời này, Hoài Ninh thân vương thở dài, lại là đáp án này.

Ông ta không có gì để nói.

“Ta đã lựa chọn con đường này, thì sẽ không thay đổi nữa, nếu thua, chết thì chết thôi, nếu bây giờ ngươi muốn giết ta, thì cứ giết đi.”

Hoài Ninh thân vương từ chối ý tốt của đối phương, vẫn là lựa chọn đứng bên Hứa Thanh Tiêu.

Vừa nói ra lời này, người sau thật sự nhịn không được tức giận.

“Ông bị điên rồi phải không?”

“Con trai ông chết trong tay Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng ông lại đi giúp hắn sao? Mưu đồ mấy chục năm, ông lại chủ động từ bỏ, có phải đầu óc ông có vấn đề hay không?”

Hắn ta nhịn không được tức giận rống lên, trong lời nói tràn đầy lửa giận không thể giấu được.

Tuy nhiên, khi đối phương đề cập đến con trai mình.

Hoài Ninh thân vương lại nhịn không được nắm chặt nắm tay nói.

“Cái chết của con trai ta, ta không hận Hứa Thanh Tiêu, mà người ta hận chính là ngươi, nếu không phải vì cái kế hoạch trong miệng ngươi, tai họa của Bình Khâu phủ, sẽ xảy ra sao?”

“Người trong thiên hạ đều nói con ta tham ô ba ngàn vạn lượng bạc, nhưng trên thực tế, chỉ là ba ngàn vạn lượng bạc, tính là cái gì?”

“Ngươi thực sự nghĩ rằng ta là một kẻ ngốc sao? Nó sẽ để ý tới ba ngàn vạn lượng bạc sao? Cho dù là ba vạn vạn lượng bạc, nó cũng không thèm để mắt.”

“Cái chết của nó, có liên quan gì đến Hứa Thanh Tiêu?”

Nói tóm lại, ta giúp các ngươi đã đủ rồi, ta nợ ngươi, cũng đã trả hết, nếu ngươi muốn giết ta, bây giờ cứ tới lấy mạng của ta, nếu không, không cần nhiều lời.”

Hoài Ninh thân vương cũng nổi giận.

Ông ta nói ra bí mật này, làm cho người sau nhất thời trầm mặc không nói.

Hai người im lặng như nhau.

Sau một thời gian, cảm xúc của người kia đã bình tĩnh lại.

“Cái chết của Hoài Bình, ta rất đau lòng, nhưng ta không có ý muốn hại hắn, suy cho cùng, vẫn là do Hứa Thanh Tiêu.”

“Nhưng mà ta sẽ không giết ông, nhưng ông đã ra lựa chọn, niệm tình giữa ông và ta, ta hỏi ông một câu, ông thành thật trả lời.”

“Hứa Thanh Tiêu, có biết sự tồn tại của ta không?”

Đối phương hỏi.

“Không biết, ta không nói.”

Hoài Ninh thân vương trả lời gọn gàng.

“Tốt.”

“Từ hôm nay trở đi, giữa ông và ta không còn liên quan gì nữa, ta không giết ông, nhưng nếu ông uy hiếp đến kế hoạch của bọn ta, đừng trách ta, hạ sát thủ.”

Nhận được câu trả lời này.

Đối phương đã biến mất.

Để lại Hoài Ninh thân vương trong phòng giam.

Qua một lúc lâu, Hoài Ninh thân vương thở dài.

Ông ta cũng không biết phải nói gì về tương lai.

Tốt hay xấu, ông ta cũng không rõ nữa.

Nhưng mà, Hoài Ninh thân vương cũng hiểu được một chuyện, ván cờ này đã đến giai đoạn cuối cùng.

Kế tiếp phát sinh chuyện gì, ông ta không biết, chuyện này liên quan đến bí mật lớn thật sự, ngay cả chính mình cũng không có tư cách tham dự.

Cùng khi đó.

Tây Châu.

Tiểu Lôi Âm Tự.

So sánh với Thiên Trúc tự, hương khói của Tiểu Lôi Âm tự không còn như trước.

Tiểu Lôi Âm tự có chín ngôi chùa, thờ chín pho tượng Phật.

Ngày thường có vẻ có chút vắng vẻ, bên trong chùa miếu ngoại trừ tiếng chuông thỉnh thoảng vang lên, sẽ không có âm thanh nào khác.

Chương 1399: Gần Tây Châu, Tai Họa Của Phủ Bình Khâu, Hoài Ninh Quận Vương Có Điều Kỳ Lạ? (3)

Nơi này rất yên tĩnh, so với Thiên Trúc Tự tràn đầy hương khói, Tiểu Lôi Âm tự quả thật giống một ngôi chùa của Phật Môn.

Thanh tịnh thong thả.

Mà vào lúc này, một vị hòa thượng mới xuất gia, vội vội vàng vàng đi về phía thiền phòng của chủ trì.

“Chủ trì sư thúc, chủ trì sư thúc, Thế Tôn tới rồi, nói muốn tìm ngài.”

Bên trong thiền phòng, tiếng mõ vang lên văng vẳng.

Khi xuất hiện giọng nói của vị hòa thượng mới xuất gia, tiếng mõ nhanh chóng dừng lại.

Ngay sau đó, một bóng dáng xuất hiện ở bên ngoài Tiểu Lôi Âm Tự.

Đây là vị chủ trì.

Mặc áo cà sa, lông mày đã trắng như tuyết, thoạt nhìn thập phần lão thái, hướng Hứa Thanh Tiêu bái lạy một cái thật sâu.

“A di đà Phật, bần tăng Viên Ngộ, bái kiến thế tôn.”

Chủ trì của Tiểu Lôi Âm tự cực kỳ cung kính, bái một cái thật sâu về hướng Hứa Thanh Tiêu.

Với cái cúi đầu sâu của ông ta.

Hứa Thanh Tiêu cũng đáp lễ lại.

“Chủ trì khách khí.”

“Hôm nay đến đây, là có chuyện quan trọng muốn hỏi.”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn, hắn đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích của mình tới đây.

Mà người kia không có chút kinh ngạc và nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu nói.

“Sư tổ đã phân phó xuống, mời Thế Tôn theo bần tăng đến đây.”

Chủ trì Viên Ngộ mở miệng, sau đó tự mình dẫn Hứa Thanh Tiêu vào chùa.

Hòa thượng trong chùa đều đánh giá Hứa Thanh Tiêu.

Bọn họ hướng Hứa Thanh Tiêu cung kính bái lạy.

Hứa Thanh Tiêu là Thế Tôn của Phật môn, đáng để bái lạy.

Đồng thời bọn họ cũng ngạc nhiên và tò mò.

Không biết Hứa Thanh Tiêu đến Tiểu Lôi Âm Tự để làm cái gì?

Theo lý mà nói, không phải đến Thiên Trúc Tự sao?

Bọn họ rất tò mò, nhưng không thể suy nghĩ ra được bất cứ điều gì.

Rất nhanh, sau khi vào chùa, Hứa Thanh Tiêu cũng không biết nên đi đến đâu, chỉ đi theo Viên Ngộ vào trong.

Cuối cùng dừng lại bên ngoài một sơn động ở phía sau ngọn núi.

Bên ngoài sơn động, bày đủ các loại Phật khí, chung quanh có Hàng ma trận, Hứa Thanh Tiêu thân là tiên môn nhất phẩm, tất nhiên có thể cảm nhận được trận pháp đáng sợ này.

Khí tức rất mạnh, ít nhất là nhất phẩm.

“A di đà Phật, Thế Tôn, sư tổ ở trong sơn động, thân thể ông ấy có chút khó khăn, không cách nào đi ra gặp Thế Tôn, phiền Thế Tôn đi vài bước, vất vả một phen.”

Chủ trì Viên Ngộ mở miệng, hắn chỉ vào sơn động phía trước, bình tĩnh nói.

“Được.”

Không có cái gì can đảm hay không can đảm.

Hứa Thanh Tiêu một bước vượt qua, hắn thân là Tuyệt Thế Võ Đế, nhân gian này đã không còn gì có thể thương tổn đến hắn, cho dù có người ở chỗ này bố trí Thiên La Địa Võng, nhờ vào Trung châu long đỉnh, bản thân hắn cũng có thể thong dong rời đi.

Vì vậy, hắn không sợ.

Một bước vượt qua, đã vào trong sơn động.

Nhưng sau khi đi vào sơn động, Hứa Thanh Tiêu đã nhìn thấy được hai thứ quen thuộc.

Một đóa Bát Bảo Phật Liên.

Một viên Thần Thạch Trấn Ma.

Hai món đồ vật hiện rõ trong sơn động.

Mà bên trong sơn động, xuất hiện một bóng người, nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là bóng người này, khoác áo cà sa, các bộ phận hầu như đều không có máu thịt, giống như là một bộ xương, tản ra mùi hôi thối.

Lão tổ của Tiểu Lôi Âm Tự lại thành dáng vẻ như thế này.

Truyền ra ngoài, chỉ sợ không có ai tin.

“Bần tăng Chính Tâm, bái kiến thế tôn.”

Bộ xương mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

“Đại sư, ngài đây là.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn cảm giác được, cả người đối phương quấn quanh ma khí, không ngừng hấp thu sinh mệnh của ông ta.

Có thể kiên trì được đến bây giờ, thực sự là không dễ dàng, Bát Bảo Phật Liên cùng Thần Thạch Trấn Ma có tác dụng lớn, nếu không, ông ta đã không có khả năng vẫn còn sống.

“Bị trúng lời nguyền rủa, kéo dài chút sức lực, chỉ vì đang chờ Thế Tôn đến đây.”

Chính Tâm Thần Tăng lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh, giống như đang xem nhẹ sống chết.

“Nguyền rủa gì?”

“Ngay cả nhất phẩm cũng không ngăn cản được?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày hỏi.

“Ba trăm vạn mạng người nguyền rủa.”

“Cũng trách bần tăng sơ suất, nhưng cũng không sao cả.”

Chính Tâm Thần Tăng xem nhẹ hết tất cả nói.

Nhưng những lời này, lại làm cho Hứa Thanh Tiêu nhíu chặt mày.

Lời nguyền của ba trăm vạn mạng người?

Thương thế của Chính Tâm Thần Tăng, là vết thương cũ, nhưng Hứa Thanh Tiêu có thể cảm giác được, cũng chính là ma khí mấy chục năm gần đây dính vào.

Ba trăm vạn mạng người không phải là một vấn đề nhỏ.

Tính toán kỹ lưỡng.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày nói.

“Có liên quan đến phủ Bình Khâu?”

Hứa Thanh Tiêu phát hiện vấn đề này một cách nhạy bén, không thể không hỏi.

Đối với phủ Bình Khâu, Hứa Thanh Tiêu còn có chút ấn tượng, Hoài Bình quận vương chính là bởi vì phủ Bình Khâu mà chết.

Lúc trước, phủ Bình Khâu hạn hạn nghiêm trọng mấy năm, triều đình cấp phát ba ngàn vạn lượng bạc, nhưng Hoài Bình quận vương đã tham ô số bạc cứu trợ thiên tai, dẫn đến ba trăm vạn dân chúng chết oan uổng.

Cũng chính bởi vì như thế, hắn không thể không giết Hoài Bình quận vương mà mời thánh ý.

Nhưng cũng chính bởi vì chuyện này mà bản thân hắn đã rước phải rắc rối này cho đến rắc rối khác.

Không nghĩ tới, đi lòng vòng, lại quay trở về điểm này.

“Thế tôn.”

“Bần tăng có mấy chuyện muốn hỏi lại thế tôn.”

Lão tăng mở miệng, không trực tiếp đưa ra câu hỏi.

“Đại sư mời nói.”

Hứa Thanh Tiêu rửa tai cung kính nghe.

“Thứ nhất, phủ Bình Khâu xảy ra hạn hán, đối với Đại Ngụy mà nói, cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, bùa cầu mưa tuy khó có được, nhưng Đại Ngụy cũng không hoàn toàn thiếu, nhưng ba mươi sáu lá bùa cầu mưa, một giọt nước mưa cũng không rơi, thế tôn có nghi ngờ không?”

Lão tăng mở miệng, nói như vậy.

Sau khi lời này vừa nói ra, làm cho Hứa Thanh Tiêu đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Đúng vậy, lúc trước khi hắn điều tra vụ án ở phủ Bình Khâu, đã xem nhẹ chi tiết này.

Đối với một thứ như bùa cầu mưa này, theo lý mà nói, khi dùng thì sẽ có mưa rơi xuống, loại chuyện trời mưa này cũng không phải là chuyện lớn gì.

Nhưng ba mươi sáu lá bùa cầu mưa không có rơi một giọt mưa nào.

Điều này rõ ràng là có vấn đề.

Chỉ là, lúc đó mình vẫn còn quá giới hạn trong suy nghĩ thông thường, luôn cho rằng Hoài Bình quận vương tham ô ba ngàn vạn lượng bạc.

Bây giờ suy nghĩ lại, thật sự là có chút ngu xuẩn.

Chương 1400: Hai Đại Thánh Nhân Không Phải Hắc Thủ Sau Màn? Đi Đến Tiên Tàng Trung Châu! (1)

Nguồn: dtv-ebook.com

“Thứ hai, đường đường là Hoài Bình quận vương, Thế Tôn cảm thấy, bọn họ quan tâm ba ngàn vạn lượng bạc sao?”

Đây là câu hỏi thứ hai của lão tăng.

Cũng là chuyện Hứa Thanh Tiêu vừa nghĩ đến.

Đúng vậy.

Đường đường là Hoài Bình quận vương, dù nghèo đến đâu cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Ba ngàn vạn lượng bạc tất nhiên là không nhỏ.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Lúc trước đám phiên thương kia, hàng năm cung cấp cho những vương gia này bao nhiêu bạc?

Ba ngàn vạn lượng nói nhiều là nhiều, nhưng tuyệt đối không đáng để một vị quận vương mạo hiểm, nhất là chôn vùi ba trăm vạn dân chúng, việc này mà bại lộ ra, không chết cũng phải chết.

Thì ra, là có ẩn tình khác.

“Thứ ba, ba trăm vạn người đã chết, những oan hồn kia đã đi đâu?”

Lão tăng nói ra điểm thứ ba.

Ba điểm trên, đều có thể chứng minh một chuyện, đó chính là chuyện của phủ Bình Khâu, tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng.

Chẳng qua, Hứa Thanh Tiêu không có cắt ngang lời nói của đối phương, mà là kiên nhẫn lắng nghe.

“Có người đang huyết tế, dùng phương thức thượng cổ ác độc nhất, huyết tế ba trăm vạn dân chúng Đại Ngụy vô tội, để đạt được một mục đích.”

Ông ta chậm rãi lên tiếng, nói ra chân tướng.

“Có vấn đề.”

“Bọn họ làm như vậy, không sợ Đại Ngụy trả thù sao? Ba trăm vạn người, đừng nói Đại Ngụy, tu sĩ chính đạo trong thiên hạ cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Hứa Thanh Tiêu lập tức lên tiếng, hắn cũng không phải không tin, mà là cảm thấy có chút khoa trương.

Liên quan đến huyết tế, nhân sĩ chính đạo trong thiên hạ không có khả năng không tỏ thái độ, đến lúc đó ba đại vương triều, cộng thêm Tiên môn, Phật môn, không ai có lá gan như vậy, dám khiêu chiến anh kiệt trong thiên hạ.

Nhưng mà, đối phương lại lắc đầu, rồi sau đó lên tiếng.

“Hứa thí chủ có lẽ đã nghĩ sai rồi.”

“Ba trăm vạn dân chúng vô tội này, cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ ra tay.”

Lão tổ của Tiểu Lôi Âm Tự mở miệng, đưa ra câu trả lời.

Không phải là lần đầu tiên ra tay sao?

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu ra.

“Trận chiến bắc phạt là lần đầu tiên.”

“Cho nên phủ Bình Khâu, chỉ là đến thời khắc mấu chốt, thiếu trăm vạn oan hồn, cho nên thà gánh chịu áp lực cực lớn, cũng phải thiết lập tình hình này?”

Hứa Thanh Tiêu nghĩ đến, cho nên lên tiếng, nói như vậy.

“Ừm.”

“Trận chiến bắc phạt, đã thu thập một lượng lớn oan hồn, nhưng vẫn còn thiếu một chút, cho nên mới xuất hiện biến loạn ở phủ Bình Khâu.”

Lão tăng gật đầu.

“Nhưng vì sao qua nhiều năm như vậy, vẫn không có tai ương gì?”

Hứa Thanh Tiêu khó hiểu hỏi.

“Vẫn chưa đủ.”

“Bọn họ muốn hồi sinh tam đại hung thần trong truyền thuyết, những thứ này vẫn không đủ.”

“Thế Tôn chẳng lẽ không nhận ta sao? Có người đang ở trong bóng tối, khơi dậy chiến loạn.”

“Các nước chư hầu Đại Ngụy, Man quốc, cùng với vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà hiện tại, những chuyện này đều có bóng dáng của bọn họ.”

Ông ta lên tiếng, một câu nói đánh thức Hứa Thanh Tiêu.

Mối nhục Tĩnh thành, bắc phạt, chiến tranh của các nước chư hầu, Man quốc, vương triều Sơ Nguyên, vương triều Đột Tà.

Hứa Thanh Tiêu rất khó xâu chuỗi toàn bộ những chuyện này lại với nhau, nhưng bây giờ sau khi nghe lão tăng nói xong, những chuyện nhìn tưởng như không liên quan này, quả thực có thể liên kết lại với nhau.

Mối nhục Tĩnh thành, trong mắt mọi người đều cho rằng Man quốc tự cao tự đại muốn bành trướng lãnh thổ, có ý đồ xâm lấn Đại Ngụy, nhưng ngược lại, Đại Ngụy có nhất phẩm võ giả, Man quốc cũng biết điều đó, cho nên cuộc chiến tranh này tuyệt đối không có khả năng xâm lược được Đại Ngụy, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho Đại Ngụy chịu tổn thất lớn.

Nhưng nếu làm như vậy, chờ Đại Ngụy lấy lại tinh thần, Man quốc cũng sẽ chịu thiệt hại.

Bắc phạt, người trong thiên hạ cho rằng đây là phản kích của Đại Ngụy, ngay cả Hứa Thanh Tiêu cũng cho rằng là một cuộc phản kích, nhưng vấn đề là Đại Ngụy bảy lần bắc phạt, chiến đấu quá ác liệt, chứng tỏ đây là một cái bẫy, ngay từ đầu Đại Ngụy có thể thật sự muốn phản kích.

Nhưng công phản kích của Đại Ngụy sau đó lại trở nên có chút không giống người thường, Vũ Đế chắc là đã biết cái gì

đó, tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài .

Trận chiến với các nước chư hầu, lúc trước Hứa Thanh Tiêu không có suy nghĩ kỹ, bây giờ suy nghĩ lại, các nước chư hầu bị khiêu khích, nhưng vấn đề là, các nước chư hầu dám lượng kiếmvới Đại Ngụy, điều này cũng có chút bất thường, cho dù là vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà hứa hẹn nhiều chỗ tốt hơn nữa, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không đáp ứng.

(Lượng kiếm: có nghĩa là khi bạn gặp phải kẻ thù của mình, ngay cả khi bạn yếu hơn anh ta, và bạn biết rằng mình không thể chiến thắng chắc chắn, bạn không sợ hãi, mà cho anh ta thấy rằng bạn sẽ chiến đấu nếu cần thiết.)

Vả lại Man quốc, bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức mấy chục năm, vội vội vàng vàng đến Đại Ngụy như vậy, không thể nói là đã bị đám người này mê hoặc, nhưng vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà không ít lần lừa gạt Man quốc.

Trong nháy mắt, Hứa Thanh Tiêu có chút líu lưỡi.

Tổ chức này thật sự có chút đáng sợ mà.

Đùa giỡn các thế lực trong thiên hạ xoay vòng vòng, thật không ngờ lừa bọn họ trở nên như thế này.

“Những người này là ai?”

“Có liên quan đến tiên thi Đại Ngụy hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi, đồng thời nhắc đến tiên thi Đại Ngụy.

“Không liên quan gì đến tiên thi Đại Ngụy. ”

“Bần tăng đã từng thương lượng với Võ Đế cùng với mấy vị thí chủ, thế lực này không có bao nhiêu người, nhưng mỗi một người bọn họ đều là người có địa vị cực cao.”

“Trong vương triều Đại Ngụy có một người, trong Nho đạo có hai người, trong Phật môn có một người, trong Tiên môn cũng có một người, tổng cộng năm người.”

Ông ta trả lời.

“Tiên môn và Phật môn cũng có?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, đây là nơi hắn không nghĩ tới.

“Đúng vậy, nhưng mà cường giả trong Tiên môn và Phật môn, đã chết rồi, người Phật môn, đã viên tịch, điểm này bần tăng tin chắc, chẳng qua người kia của Tiên môn, cũng không dễ nói.”

Chính Tâm thần tăng trả lời.

“Tiên môn?”

“Tên là gì?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Chương 1401: Hai Đại Thánh Nhân Không Phải Hắc Thủ Sau Màn? Đi Đến Tiên Tàng Trung Châu! (2)

“Nghi ngờ là Vân Du chân nhân, Giáp Tử thành tiên, nhưng không phải bất kỳ một trong thất đại tiên môn nào, lai lịch có phần không rõ, ông ta cũng là một trong những người tham gia, chỉ là sau này không có tin tức của ông ta nữa.”

Chính Tâm thần tăng nói ra tên người này.

“Còn mấy người khác thì sao? Trong Đại Ngụy là ai? ”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Không rõ lắm, ngay từ đầu bần tăng phỏng đoán là Hoài Ninh thân vương, nhưng sau đó cảm thấy không phải, ông ta rất có thể cũng chỉ một quân cờ mà thôi.”

“Người này ẩn trốn quá sâu.”

Chính Tâm trả lời.

“Không phải Hoài Ninh thân vương.”

Hứa Thanh Tiêu trực tiếp trả lời.

“Ừm, không phải Hoài Ninh thân vương, nhưng cũng không khác biệt lắm.”

Chính Tâm thần tăng lên tiếng.

“Vậy người trong Nho đạo thì sao?”

“Lẽ nào, là hai vị thánh nhân?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng mà, Chính Tâm thần tăng lắc đầu nói.

“Tiên môn, Phật môn, Đại Ngụy, bần tăng đều có thể đoán được một hai người, nhưng chỉ có người trong Nho đạo, bần tăng đoán không ra.”

“Có thể là thánh nhân, nhưng cũng có thể không phải là thánh nhân.”

Chính Tâm thần tăng chậm rãi lên tiếng, ông ta không có trực tiếp nhận định là thánh nhân, nhưng cũng không lấy ra chứng cớ nói không phải thánh nhân.

“Đại sư, có một số việc người có thể không biết.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, hắn nói cho đối phương biết toàn bộtin tức mình nhận được.

Cũng không phải là tin tưởng đối phương, mà là để cho đối phương phân tích.

Nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu nói toàn bộ những lai lịch này một lượt.

Người kia nhất thời trầm mặc.

Ông ta suy ngẫm trong một lúc lâu.

Sau một lúc lâu, tiếp tục lên tiếng.

“Nếu là như vậy, vậy chắc là hai vị thánh nhân.”

“Nhưng, bần tăng không chắc chắn lắm.”

Câu trả lời của Chính Tâm thần tăng, ngoài dự liệu của Hứa Thanh Tiêu.

“Tại sao?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Dưới tình huống bằng chứng không có gì chối cãi, sao còn có thể có chút hoài nghi.

“Thế Tôn, đương thời không ai có thể sống lâu như vậy, đặc biệt là thánh nhân, bọn họ mang theo thiên mệnh, thiên địa sẽ không cho phép bọn họ sống một thời gian dài như vậy.”

“Mặc dù bọn họ thật sự sống lâu như vậy, cũng sẽ không làm như vậy, thánh nhân không giống nhau, mỗi một vị thánh nhân đều có tư tưởng của riêng mình, sẽ không bị người khác cản trở.”

“Thế tôn, bần tăng hỏi người một câu, nếu để cho một nửa người trong thiên hạ táng thân, để cho người trở thành thánh, người có bằng lòng hay không?”

Chính Tâm thần tăng nói ra nguyên nhân vì sao ông ta bác bỏ.

Lời này vừa nói ra, Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Để cho một nửa người trong thiên hạ táng thân, đổi lấy thánh vị của mình.

Hứa Thanh Tiêu sẽ không làm được.

Đây không phải là có lòng thánh mẫu, mà là vấn đề về tam quan, đây là căn bản của nhân tính, không ai là ma đầu hung hãn tàn bạo, người có ác niệm, là bởi vì không có bằng chứng chứng minh thiện niệm.

Nó không phải là sinh ra ác niệm.

Nhất là, Hứa Thanh Tiêu đọc sách vài năm, cũng hiểu được rất nhiều đạo lý.

Hắn không thể thực hiện một sự lựa chọn như vậy.

Thấy Hứa Thanh Tiêu do dự trầm mặc.

Chính Tâm thần tăng hai tay chắp lại.

“Thế Tôn, trong lòng người đã có đáp án, có lẽ cũng không cần bần tăng nói nhiều.”

“Nhưng bần tăng cũng không dám cam đoan, có phải đúng hay không, dù sao người đến cuối đời, có lẽ sẽ sinh ra một ít ác niệm, dù sao ai cũng muốn được trường sinh.”

“Chẳng qua, cũng có người ở trong sinh tử, đã đạt được giác ngộ tối cao, cũng chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng thánh nhân từ cổ chí kim lui tới cũng chỉ có mấy vị kia.”

“Thật ra nóicho cùng, tác dụng của trường sinh sẽ có ý nghĩa sao? Bằng hữu bên cạnh, mỗi một người già đi, thế giới điêu tàn, ngàn năm sau, sớm đã là cảnh còn người mất, cái này có ý nghĩa sao? ”

Chính Tâm thần tăng thấu hiểu sinh tử, ông ta mấy chục năm trước, trúng nguyền rủa, sinh mệnh đã đi đến tận cùng, dựa vào một chút hơi tàn, chống đỡ đến bây giờ, chính vì chờ đợi Hứa Thanh Tiêu đến.

Mà mấy chục năm qua, ông ta cũng hiểu được rất nhiều chuyện, đã có cách nhìn đặc biệt đối với sinh tử.

Hứa Thanh Tiêu cũng đang nghiêm túc suy tư.

Bởi vì cẩn thận suy nghĩ.

Người có thể thành thánh nhân, người nào không phải là người trong long phượng.

Thánh nhân không phải là cảnh giới cường đại của thực lực.

Mà là tư tưởng và linh hồn cường đại, đối với người thường mà nói, có lẽ để cho bọn họ trường sinh, bọn họ sẽ không từ thủ đoạn.

Nhưng đối với thánh nhân mà nói, thật đúng là không chắc chắn.

Chỉ là, rốt cuộc có phải hay không, hắn không cách nào xác định được, Chính Tâm thần tăng cũng không cách nào xác định.

Chỉ có thể tạm thời để nó sang một bên, trước tiên không suy nghĩ rối rắm chuyện này nữa.

"Đa tạ đại sư chỉ dạy."

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu cung kính lên tiếng, sau đó tiếp tục hỏi.

"Tiên đế bảo ta tới đây, nói là có việc dặn dò, dám hỏi đại sư, là chuyện gì?"

Hứa Thanh Tiêu có chút thở dài, đồng thời hỏi chuyện quan trọng.

Trong mộ Võ Đế, Võ Đế nói ông ta để lại một ít thông tin ở trong Tiểu Lôi Âm Tự, bảo hắn đến đây, chính là vì chuyện này.

"Võ Đế để lại lời nhắn, mời thí chủ nghe."

"Võ Đế đoán được, hậu thế nhất định sẽ tìm Tiên Tàng Trung Châu, nhưng trong Tiên Tàng, lại chứa đầy những đồ vật rất kỳ lạ không rõ, nếu muốn tự bảo vệ bản thân, mang theo tiên thi."

Chính Tâm thần tăng nói như thế.

“Mang theo tiên thi?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, hắn không nghĩ tới Võ Đế lại để lại lời nhắn này.

“Đúng vậy, mang theo tiên thi đi đến Tiên Tàng Trung Châu.”

“Tuy nhiên bần tăng nghĩ chắc là không cần.”

Chính Tâm thần tăng gật gật đầu, đồng thời lại nói một câu ý nghĩa thâm sâu.

“Tại sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Võ Đế bảo Thế Tôn mang theo tiên thi, có lẽ là bởi vì tiên thi có thể ngăn chặn được lực lượng thần bí của Tiên Tàng Trung Châu, chỉ là năm đó khi Vũ Đế tìm kiếm bần tăng, trong cơ thể có khí tức giống như ngươi.”

“Thậm chí có thể nói, khí tức trong cơ thể Thế Tôn so với Võ Đế còn mạnh hơn, càng đáng sợ hơn.”

Chính Tâm thần tăng nhìn Hứa Thanh Tiêu, nhắc tới thông tin quan trọng này.

“Có phải cái này không?”

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ Tam Ma Ấn.

Chương 1402: Hai Đại Thánh Nhân Không Phải Hắc Thủ Sau Màn? Đi Đến Tiên Tàng Trung Châu! (3)

“Đúng vậy, chính là thứ này, năm đó Võ Đế từ Tiên Tàng Trung Châu trở về, trong cơ thể có loại khí tức này, nhưng mà không mạnh như vậy, tiên thi có thể áp chế loại khí tức này.”

“Cho nên Võ Đế mới dặn dò Thế Tôn mang theo tiên thi, chẳng qua nếu thế tôn đã có ấn ký như vậy, hơn nữa còn có thể áp chế, nghĩ đến Tiên Tàng Trung Châu sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với Thế Tôn.”

Ông ta chậm rãi mở miệng.

Nghiêm túc nói.

“Hiểu rồi.”

“Đại sư, ta còn có một câu hỏi cuối cùng, khi nào bọn họ sẽ động thủ?”

Hứa Thanh Tiêu đưa ra câu hỏi cuối cùng.

Đám người này đã bắt đầu tính kế từ cuộc Bắc phạt, huyết tế hàng loạt, đến bây giờ, chắc cũng sẽ nhanh thôi, chỉ là hắn không biết thời gian cụ thể như thế nào.

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, đại chiến ở Trung Châu, chính là lúc mưu tính của bọn họ đạt được.”

“Cho nên, tất cả những chuyện này vẫn phải xem thế tôn, nếu như không chiến, có thể áp chế loạn lạc. vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà, mặc dù đối với Đại Ngụy như hổ rình mồi, nhưng cũng không muốn xảy ra loại chuyện này.”

“Nhưng nếu vương triều Đại Ngụy càng ngày càng mạnh, chỉ sợ hai đại vương triều cũng sẽ liều chết một trận.”

“Đến lúc đó, lại là một trận đại loạn.”

Chính Tâm thần tăng đơn giản phân tích.

Nói cách khác, thế đạo này loạn hay không loạn, đều do Hứa Thanh Tiêu định đoạt.

Hiện giờ, xuất hiện đại pháo thần võ Đại Ngụy, làm cho hai vương triều thật sự cảm thấy áp lực, nếu Đại Ngụy nguyện ý đàm phán hòa bình, nhường ra Thần Võ Đại Pháo, bọn họ có thể lựa chọn phát triển trong hòa bình.

Nhưng nếu Đại Ngụy không muốn, hai vương triều không ngu xuẩn, sẽ không ngồi chờ chết.

Chết sớm hay chết muộn gì cũng đều là chết, không bằng buông tay đánh một trận, cho dù là mình không tốt, cũng sẽ không để cho Đại Ngụy càng ngày càng mạnh.

Đứng ở góc độ quốc gia, đây là chuyện không có biện pháp.

Chủ đề trở lại đây.

Trước mắt, Hứa Thanh Tiêu biết, đây lại đến một con đường cùng khác.

Đó là một cái bẫy chết chóc.

Tiến, thì thiên hạ đại loạn, sẽ có nhiều kẻ thù cường đại hơn.

Lui, tất cả chẳng qua là làm áo cưới cho người khác, tuy rằng Đại Ngụy cũng có thể đạt được ưu thế, nhưng không ai có thể nói trước được trong tương lai, không chừng ngày đó lại đánh nhau.

Nếu muốn giải quyết phiền toái này, vẫn phải xem Tiên Tàng Trung Châu có cực phẩm linh kim hay không.

Nếu có, hơn nữa số lượng không ít i, vậy thì không cần phải lo lắng về mấy thứ này nữa.

Nhưng nếu không, nó sẽ gặp rắc rối.

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh Tiêu không khỏi đứng dậy, hắn hướng Chính Tâm thần tăng bái lạy.

“Đa tạ đại sư.”

“Vãn bối không có hồi báo gì, sẽ giúp đại sư kéo dài mạng thêm mười năm.”

Nói đến đây.

Tam Ma Ấn ngưng tụ trong lòng bàn tay, sau một khắc ma khí trong cơ thể của lão tăng, toàn bộ tràn vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc, Chính Tâm thần tăng có chút kinh ngạc.

“Thế tôn, không cần như thế, lão nạp cũng không muốn kéo dài mạng sống, không muốn làm hại Thế Tôn.”

Chính Tâm thần tăng mở miệng, ông ta khô tọa mười năm, sớm đã nhìn thấu sinh tử, đã không quan tâm sinh tử nữa rồi.

“Đối với ta mà nói, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.”

“Hơn nữa, thiên hạ có thể sẽ đại loạn, nếu đại sư chết, không biết có bao nhiêu chúng sinh sẽ chết trong trận hỗn loạn này.”

“Vãn bối đang cứu vớt thiên hạ chúng sinh.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói một phen làm cho Chính Tâm thần tăng trầm mặc.

“A Di Đà Phật.”

“Bần tăng thay thiên hạ chúng sinh, đa tạ Thế Tôn.”

Chính Tâm thần tăng không từ chối nữa, mà tự phóng thích ra ma khí của bản thân.

Một khắc sau.

Ma khí trong cơ thể của ông ta toàn bộ đều biến mất, nó được Hứa Thanh Tiêu luyện hóa thanh lọc, đồng thời Hứa Thanh Tiêu đánh vào một đạo khí Võ Đế, vì đối phương tạo lại thân thể.

“Đại sư, vãn bối cáo lui trước, Đại Thừa Phật Pháp cần tiền bối hỗ trợ nhiều hơn, pháp này nếu có thể truyền xuống, có thể tăng thêm vài phần thắng.”

Hứa Thanh Tiêu lưu lại những lời này, sau đó thì trực tiếp rời đi.

Đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

“Kính tuân pháp chỉ.”

Chính Tâm thần tăng chắp hai tay lại, sau đó chậm rãi chữa trị cho thân thể.

Tiếp theo.

Bên ngoài Tiểu Lôi Âm Tự.

Ánh mắt Hứa Thanh Tiêu không khỏi rơi vào Thiên Trúc tự.

Hắn có một chút im lặng.

Dường như đang tự hỏi, có nên đi đến Thiên Trúc Tự một chuyến hay không.

Nhưng cuối cùng, hắn không có đi đến Thiên Trúc Tự, mà là biến mất ở trong dãy núi Tây Châu mênh mông.

Giữa núi và núi.

Hứa Thanh Tiêu lấy ra bản đồ Tiên Tàng Trung Châu.

Khi sức mạnh Võ Đế rót vào trong bản đồ, trong phút chốc trên bản đồ khổng lồ, lóe ra một điểm sáng.

Xem kỹ.

Là nơi Trung Châu và Đông Châu giao nhau.

Nơi này chính là nơi Tiên Tàng Trung Châu.

Trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu một bước vượt vạn dặm, chạy tới hướng Tiên Tàng Trung Châu.

Tuy nhiên trước khi đi, Hứa Thanh Tiêu viết một phong thiên thư, nói cho Nữ đế biết, trước khi mình trở về Đại Ngụy, bất kể như thế nào, không nên trở mặt với hai đại vương triều.

Có thể nhường nhịn, quyết không thể trở mặt, tất cả chờ hắn trở về rồi nói sau.

Nếu biết mục đích của đám người này, Hứa Thanh Tiêu cũng không có khả năng để cho bọn họ thực hiện được.

Nếu như hắn thật sự không may mắn, chết ở trong Tiên Tàng Trung Châu, cùng lắm thì nhường ra Thần Võ Đại Pháo, chỉ cần không phải nhường ra nhất phẩm, nhị phẩm, sẽ đổi lấy càng nhiều chỗ tốt.

Có thể bảo vệ Đại Ngụy an ổn phát triển mấy trăm năm.

Hiện giờ, Đại Ngụy đã quét sạch tất cả kẻ thù, gây dựng thật tốt, cũng sẽ không kém nơi nào.

Cho dù là người trong bóng tối, muốn gây chuyện, ba đại vương triều cũng sẽ không đồng ý, vương triều Đột Tà và vương triều cũng Sơ Nguyên không ngu ngốc.

Một canh giờ sau.

Một ngọn núi hoang vắng.

Đất đỏ chỗ này mênh mông bát ngát, mặt đất màu nâu, phảng phất như nhiễm vô số máu tươi.

Lấy bản đồ ra.

Ngay lập tức, toàn bộ bản đồ hóa thành một khối lệnh bài, tiến vào trong núi non.

Rồi Trung châu long đỉnh hiện lên.

Bốn phương tám hướng hội tụ linh khí.

Cuối cùng, xuất hiện một cánh cửa lưu ly.

Vượt qua cánh cửa này, thì có thể biết được bí mật Tiên Tàng Trung Châu.

Không hề chần chừ.

Hứa Thanh Tiêu một bước vượt qua, sau đó ẩn vào Tiên môn.

Chương 1403: Vương Triều Thúc Ép, Linh Kim Như Núi, Tiên Cảnh! (1)

Tối tăm.

Như thể đang đặt chân vào vùng đất tối tăm vĩnh cửu.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu lâm vào trạng thái mê man.

Ngoại trừ loại cảm giác khủng khiếp rơi xuống ra, không có cảm giác nào khác.

Không biết đã mất bao lâu.

Cuối cùng.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu cũng dần dần thanh tỉnh lại.

Hắn mở mắt ra.

Đất chết vạn dặm, trông vô cùng hoang tàn.

Giống như một vùng đất không có người.

Nơi này không có bất kỳ sinh khí nào, liếc mắt nhìn qua nhìn lại, là một vùng đất chết vô tận, khí tức hoang tàn đập vào mặt, làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

“Nơi này chính là Tiên Tàng Trung Châu sao? Tại sao nó lại có vẻ hoang tàn như vậy? ”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng hỏi.

Hắn nhìn sơn mạch chỗ này, không nhịn được hỏi Cổ Kinh Đan Thần.

Bên vành tai, Cổ Kinh Đan Thần dường như cũng đang chăm chú nhìn khu vực này.

Cuối cùng Cổ Kinh Đan Thần mở miệng nói.

“Chưa từng có ai nói rằng, khu vực này là thánh địa, nhưng nơi này là tiên tàng thì không sai, nhưng cũng có tồn tại nguy hiểm.”

Cổ Kinh Đan Thần nói như thế.

Nói đến đây, Hứa Thanh Tiêu cũng không có suy nghĩ nhiều, mà ngồi xếp bằng, cẩn thận cảm nhận môi trường nơi này, xem có nguy hiểm gì hay không.

Nhưng vào lúc này, trong Thiên Địa Văn cung truyền đến một trận chấn động.

Trong phút chốc, vang lên giọng nói của Triều Ca.

"Hiền đệ, người cuối cùng đã hồi sinh, chúng ta có thể giác ngộ ký ức rồi, trong khoảng thời gian này ta sẽ không xuất hiện, đệ phải cẩn thận."

Giọng nói của Triều Ca vang lên, làm cho Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc.

Thiên Địa Văn cung có bảy pho tượng, đã hồi sinh sáu pho, còn thiếu một pho tượng cuối cùng vẫn chưa thấy hồi sinh.

Trước mắt, sau khi đi tới khu vực này, không ngờ tượng thứ bảy lại hồi sinh.

"Huynh trưởng yên tâm, ta đã hiểu."

Hứa Thanh Tiêu trả lời lại.

Trên thực tế, Hứa Thanh Tiêu rất hy vọng Triều Ca và những người khác khôi phục lại ký ức của bọn họ, những người này cất giấu những bí mật lớn, có thể giúp hắn biết càng nhiều chuyện hơn.

"Ừm, nhưng mà Thiên Địa Văn Cung cũng có thể giúp đệ, nếu như gặp phải tai hoạ, đệ có thể mượn sức mạnh của Thiên Địa Văn Cung."

Triều Ca để lại những lời này, sau đó hoàn toàn chìm vào giấc mộng, tu dưỡng bản thân, để khôi phục ký ức.

Ngay lập tức.

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi.

Con đường tiếp theo, chỉ còn lại một mình hắn đi.

Sau đó đứng dậy.

Hứa Thanh Tiêu đi sâu vào trong sơn cốc.

Hắn đã cảm giác được hết tất cả những thứ chung quanh, không có nguy hiểm gì quá lớn.

“Bạn nhỏ, ta nói thật, bây giờ ngươi còn có cơ hội rút lui về phía sau, ta có biện pháp tìm đường lui, nếu ngươi xâm nhập vào sâu trong đó, ngươi rất dễ chôn thân ở nơi này.”

Vang lên giọng nói của Cổ Kinh Đan Thần, đến giờ khắc này, nó thật sự có chút hoảng hốt.

Khuyên can Hứa Thanh Tiêu hiện tại nên quay đầu lại.

Nhưng mà, sắc mặt Hứa Thanh Tiêu lại rất bình tĩnh.

“Tiền bối, Hứa mỗ cả đời này chưa từng lui về phía sau.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, làm cho Cổ Kinh Đan Thần có chút khó chịu.

Đã là lúc nào rồi, còn giả vờ?

Không có người nào khác thì đừng giả vờ.

Thở dài, Cổ Kinh Đan Thần biết ý đồ của Hứa Thanh Tiêu, cho nên nó không có tiếp tục khuyên bảo nữa.

Đi hết tất cả các con đường.

Một người một lò đi khắp dãy núi này.

Thung lũng hoang vắng, mặt đất có màu đỏ.

Mang lại cho người khác cảm giác như bị lưu đày.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hứa Thanh Tiêu phát hiện, nơi này không có mặt trời, nhưng bầu trời sẽ tản ra một ít ánh sáng có màu đỏ nhạt, chiếu xuống khu vực này, làm cho nơi này trông càng thêm đáng sợ.

Không có gì nguy hiểm, nhưng làm cho người khác một loại cảm giác tim đập nhanh không thể giải thích được.

Bầu không khí quá ngột ngạt.

Quan trọng hơn.

Khu vực này, dường như không có điểm kết thúc.

Đúng vậy.

Không có điểm kết thúc.

Vài canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu dừng lại.

“Tiền bối, ngươi cảm giác được gì không?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn chăm chú nhìn chung quanh, chậm rãi mở miệng nói.

“Ừm, chúng ta bị vây khốn, không cách nào rời khỏi nơi này.”

Cổ Kinh Đan Thần mở miệng, đưa ra phán đoán của nó.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

“Là trận pháp sao?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Không phải là trận pháp, là một loại sơn thế), nếu là trận pháp, chắc hẳn ngươi đã nhận ra ngay rồi.”

(Sơn thế: đặc điểm/ địa hình của một ngọn núi)

“Đây là một loại trận pháp sơn thế, là do thiên địa tự nhiên ngưng tụ hình thành được, cần phải cẩn thận.”

Cổ Kinh Đan Thần nhận ra cái gì đó, nó đưa ra phán đoán, nói cho Hứa Thanh Tiêu biết.

Hiện tại hai người bị trói buộc cùng một chỗ, nếu Hứa Thanh Tiêu xảy ra chuyện, nó cũng không khá hơn là bao.

“Trận pháp sơn thế?”

Hứa Thanh Tiêu biết loại trận pháp này.

Trận pháp là nhờ vào một số khí vật, tạo thành thế, có thể hiểu đơn giản là sự thay đổi của từ trường.

Và có một số sơn mạch, trời sinh mang theo từ trường, tự nhiên hình thành trận pháp, loại trận pháp này cực kỳ đáng sợ, không phải do con người tạo ra, mà là thiên địa tự nhiên hình thành, rất khó có thể phá giải.

“Chắc là có biện pháp phá giải, tiền bối có biện pháp gì không?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Biện pháp rất đơn giản, chỉ cần tìm thấy Sơn Vương là được, loại trận pháp thiên địa tự nhiên hình thành này, điểm mấu chốt là ở trong trận nhãn, mà trận nhãn này, giấu ở trong một hòn núi, chỉ cần tìm được hòn núi này, phá hủy nó đi, thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Cổ Kinh Đan Thần trả lời.

“Giấu trong núi?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, mênh mông bát ngát, nếu thật sự muốn nói, có ngàn vạn hòn núi lớn, làm sao mà tìm được?

“Đúng vậy, hơn nữa Sơn Vương sẽ tự mình chạy trốn, hắn có linh trí, nếu thấy tình thế không ổn thì sẽ bỏ chạy, bạn nhỏ, nghe ta khuyên một câu, chúng ta vẫn nên đi thôi, bây giờ muốn nghĩ biện pháp, vẫn còn có cơ hội chạy thoát, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, một chút biện pháp cũng không có.”

Cổ Kinh Đan Thần tiếp tục khuyên nhủ Hứa Thanh Tiêu.

“Không cần, có thể thử một lần.”

Hứa Thanh Tiêu có vẻ vô cùng tự tin, hắn muốn thử một lần, điểm khó khăn này không tính là gì.

“Haizz, bạn nhỏ, ngươi có biết vì sao từ cổ chí kim nhiều thiên tài như vậy, đều không thể đi đến cuối cùng không?”

Cổ Kinh Đan Thần nói.

Chương 1404: Vương Triều Thúc Ép, Linh Kim Như Núi, Tiên Cảnh! (2)

“Vì sao?”

Hứa Thanh Tiêu cũng có chút tò mò.

“Bởi vì bọn họ đều không nghe lời khuyên.”

Cổ Kinh Đan Thần bất đắc dĩ nói.

Hứa Thanh Tiêu: “. ..”

Không tiếp tục dông dài nữa, Hứa Thanh Tiêu ở giữa núi tìm kiếm, hắn lấy sức mạnh của Võ Đế trong cơ thể để tìm kiếm Sơn Vương.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, đã mấy chục ngày trôi qua.

Bên trong Tiên Tàng, Hứa Thanh Tiêu đã tìm kiếm mấy chục ngày, cũng chưa tìm được Sơn Vương.

Nhưng khác với bên trong Tiên Tàng có vẻ vô cùng yên tĩnh, nhưng bên ngoài Tiên Tàng, lại trông có chút kịch liệt.

Vương triều Đại Ngụy.

Hoàng cung.

Hai bóng người chậm rãi xuất hiện trong hoàng cung.

Phía sau hai bóng người này, là một số sứ thần đang đứng.

Đây là sứ thần của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, hôm nay đến đây, chính là vì thương lượng về chuyện Thần Võ Đại Pháo.

Chẳng bao lâu.

Hai vị sứ thần đi vào trong đại điện.

Văn võ bách quan đã sớm tập trung ở đây.

“Vương triều Đột Tà, Lễ bộ thượng thư, bái kiến Nữ đế Đại Ngụy, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

“Vương triều Sơ Nguyên, Lễ bộ thượng thư, bái kiến Nữ đế Đại Ngụy, chúc bệ hạ phúc như Đông Hải.”

Lễ bộ thượng thư của hai đại vương triều, tự mình đến đàm phán, vì vậy có thể thấy được vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà coi trọng lần hòa đàm này nhường nào.

“Miễn lễ.”

Trong điện, nữ đế chậm rãi mở miệng, bảo mọi người đứng dậy.

“Bệ hạ, lần này Đột Tà ta tới tặng ba ngàn con chiến mã, trăm vạn cân lương thực thượng hạng, hai trăm vạn lượng hoàng kim, ba ngàn kiện trân châu phỉ thúy, tám trăm kiện kỳ trân dị bảo, chúc Đại Ngụy và Đột Tà, nhiều đời hữu hảo, không xâm phạm lẫn nhau.”

Lễ bộ thượng thư của vương triều Đột Tà mở miệng, nói ra một đống tên lễ vật.

“Bệ hạ, lần này Sơ Nguyên ta tới tặng mười hai rương trân châu mã não, trăm cân bát sắc bảo thạch, năm ngàn con chiến mã, vạn cân tinh thiết mười, chín trăm kiện kỳ trân dị bảo, chúc Đại Ngụy và Sơ Nguyên, đời đời hữu hảo, không xâm phạm lẫn nhau.”

Lễ bộ thượng thư của vương triều Sơ Nguyên cũng mở miệng theo.

Hai đại vương triều tặng đồ thật sự không ít, cộng lại cũng có mấy vạn lượng bạc.

Hơn nữa đây chỉ là lễ gặp mặt.

“Đại Ngụy và hai vương triều luôn hoà hữu, không bao giờ xâm phạm.”

“Vương ái khanh, đáp lễ, năm mươi triệu lượng bạc trắng, mười vạn lượng vàng, hai mươi rương vàng bạc châu báu, hai nước mỗi nước tặng trăm vạn cân gạo Đại Ngụy.”

Nữ đế mở miệng, trông vô cùng tự nhiên.

Nếu là Đại Ngụy của năm ngoái, thật đúng là không dám mở miệng nói như vậy, nhưng bây giờ đã khác, Đại Ngụy thật

đúng là không thiếu chút bạc này.

Mà nghe thấy Nữ đế nói như vậy, hai đại sứ thần cũng không có bất kỳ vui sướng gì, điểm đáp lễ này cũng không tính là cái gì, bọn họ đến Đại Ngụy là có mục đích khác.

“Bệ hạ Đại Ngụy, hôm nay bệ hạ Đột Tà phái ta đến đây, là đến vì Thần Võ Đại Pháo.”

“Không biết bệ hạ Đại Ngụy suy nghĩ như thế nào?”

Lễ bộ thượng thư của Đột Tà mở miệng, không có bất kỳ vòng vo tam quốc nào, mà đi thẳng vào vấn đề.

Nghe nói như vậy, Nữ đế chậm rãi nói.

“Việc này trẫm đã nói với hoàng đế Đột Tà, Thần Võ Đại Pháo chính là do Bình Loạn Vương đúc ra, mà Bình Loạn Vương trong khoảng thời gian này đang củng cố cảnh giới, chờ Bình Loạn Vương củng cố cảnh giới xong, lại cùng hai vương triều thương nghị đi.”

Quý Linh mở miệng, dùng lời lẽ đã nghĩ ra lúc trước để nói cho có.

Nhưng Lễ bộ thượng thư của vương triều Sơ Nguyên lại lắc đầu.

“Bệ hạ Đại Ngụy, hoàng đế Đột Tà và hoàng đế Sơ Nguyên ta, tất cả đều mang theo thành ý đến đây, chúng ta chân thành hy vọng được chia sẻ Thần Võ Đại Pháo, hơn nữa hoàng đế ta cũng nói, chỉ cần Đại Ngụy nguyện ý chia sẻ Thần Võ Đại Pháo.”

“Hai vương triều sẽ cung cấp cho vô số nguyên liệu, quặng sắt, nhân lực, đến trợ giúp Đại Ngụy đạt tới đỉnh cao.”

“Thần Võ đại pháo, lực sát thương quá lớn, trên phố đã có tin đồn, nói bệ hạ bước tiếp theo sẽ tiến công hai vương triều, nếu đúng như vậy, hoàng đế Sơ Nguyên ta, ăn ngủ không yên, nghĩ đến hoàng đế Đột Tà cũng ăn ngủ không yên.”

“Mong bệ hạ Đại Ngụy thông cảm.”

Ông ta lên tiếng, tư thái rất hèn mọn, nhưng lời nói này lại không có bất kỳ dáng vẻ hèn mọn nào.

Ngược lại có chút hùng hổ bức ép người.

“To gan.”

“Làm càn.”

“Hay cho câu ăn ngủ không yên, lúc trước Đại Ngụy ta bắc phạt suy bại, các ngươi có lo lắng cho Đại Ngụy ăn ngủ không yên hay không?”

“Vương triều Sơ Nguyên lại bí mật chế tạo Thiên Lôi Đại Pháo, thậm chí còn đưa cho Man quốc, hại Đại Ngụy ta thất thủ mười ba thành, bây giờ còn tới đòi Thần Võ Đại Pháo? Thật là nục cười.”

Giọng nói của Trần Chính Nho vang lên.

Ông ta giận dữ chửi sứ thần của hai đại vương triều, trong lời nói tràn đầy khinh thường và phẫn nộ.

“Đúng.”

“Nói rất đúng.”

“Lúc trước các người không tôn trọng Đại Ngụy ta, bây giờ lại đến nói loại lời này? Có thấy nực cười hay không?”

“Thần Võ Đại Pháo, không phải không thể chia sẻ, nhưng ít nhất cũng phải cho Đại Ngụy thời gian chứ? Vương gia cũng chưa bế quan đi ra, đợi cũng không đợi đã khẩn cấp đòi, chẳng lẽ các ngươi còn coi Đại Ngụy ta là Đại Ngụy trước kia sao? ”

Một vị quan viên mở miệng, bọn họ miệng tru bút phạt, giận dữ chửi sứ thần của hai đại vương triều.

Đối mặt với sự tức giận như vậy, hai vị Lễ bộ thượng thư cũng không có vẻ bối rối.

Dám đến Đại Ngụy, đã chuẩn bị bị chửi.

Chỉ là chờ quần thần nhục mạ xong, Lễ bộ thượng thư của vương triều Sơ Nguyên mới mở miệng nói chuyện.

“Ý tứ của chư vị, tại hạ hiểu rõ, nhưng Thiên Lôi Đại Pháo của Man quốc, cũng không phải là do vương triều Sơ Nguyên tặng, mà do bọn họ chặn đứng và mua chuộc một vị tướng lĩnh, có trách nhiệm thất trách, chúng ta nhận, chỉ là không

phải Sơ Nguyên chủ động tặng, mong chư vị hiểu cho, vương triều Sơ Nguyên không muốn khơi mào chiến loạn."

Đối phương lên tiếng, đem trách nhiệm của mình đẩy ra ngoài sạch sẽ, chỉ nhận sai lầm nhỏ, nhưng sống chết không thừa nhận chuyện Thiên Lôi Đại Pháo của Man quốc, là đến từ Sơ Nguyên.

Tuy nhiên điều này cũng bình thường, không có chứng cứ xác thực, sẽ không có người thừa nhận.

"Hừ."

"Nực cười."

"Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Chúng thần liên tục cười lạnh.

Chương 1405: Vương Triều Thúc Ép, Linh Kim Như Núi, Tiên Cảnh! (3)

“Bất kể chư vị có tin hay không, sự thật chính là như thế.”

“Đương nhiên, vương triều Sơ Nguyên cũng sẽ chịu trách trách, bồi thường tương ứng, tất cả những chuyện này dễ nói, trước khi đến đây bệ hạ Sơ Nguyên cũng đã nói, sẽ bồi thường, hy vọng bệ hạ Đại Ngụy yên tâm.”

Ông ta mở miệng trả lời, xem ra là đã chuẩn bị tốt hết tất cả.

Có sai thì nhận, các loại bồi thường đều bằng lòng, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn lấy Thần Võ đại pháo.

“Bệ hạ, những chuyện này, thật ra cũng dễ nói, nếu bệ hạ thật sự cảm thấy không ổn, chúng ta cũng có thể trợ giúp bệ hạ, triệt để diệt trừ người Man quốc, để tuyệt hậu hoạn.”

“Chẳng qua, hôm nay chúng ta đến đây, là vì Thần Võ đại pháo, những chuyện còn lại, bệ hạ nói cái gì, hai vương triều cũng nguyện ý làm cái đó.”

Sứ thần của Vương triều Đột Tà mở miệng.

Nói đi cũng phải nói lại, bọn họ vẫn trở về chủ đề ban đầu.

Thần Võ đại pháo.

“Nói với hoàng đế Đột Tà, còn có hoàng đế Sơ Nguyên.”

“Đại Ngụy không muốn gây chiến loạn, cũng không muốn tạo ra sát nghiệt, Thần Võ đại pháo, sẽ chia sẻ cho hai đại vương triều.”

Đúng lúc này, Nữ đế mở miệng.

Nếu Hứa Thanh Tiêu ở chỗ này, nàng sẽ không nói lời này, nhưng mấy ngày trước, Hứa Thanh Tiêu cố ý truyền tin cho nàng.

Bất kể như thế nào, cũng không thể đắc tội với hai đại vương triều.

Không phải vì sợ bọn họ, mà là không thể khơi chiến loạn.

Cho nên Thần Võ đại pháo, có thể chia sẻ, chẳng qua hiện tại không thể chia sẻ.

Hai đại sứ thần nghe nói như vậy, lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Bọn họ không nghĩ tới nữ đế lại trực tiếp đồng ý, đây chính là chuyện tốt.

“Dám hỏi bệ hạ, khi nào thì chia sẻ?”

Bọn họ hỏi.

Đồng thanh.

“Chờ Bình Loạn Vương xuất quan, lập tức chia sẻ.”

Đây là câu trả lời của nữ đế.

Nhưng vừa nghe lời này, hai đại sứ thần không khỏi nhíu mày.

Cái này nói đi nói lại còn không phải là trì hoãn sao?

“Mong bệ hạ thứ tội, có thể cho thời gian chuẩn xác hay không, dù sao Bình Loạn Vương nếu bế quan một năm, vương triều ta chỉ sợ không thể chờ.”

Đối phương lên tiếng trả lời, cúi đầu nói như vậy.

Nhưng vừa nói ra miệng, trong đại điện ngay lập tức bùng nổ.

“Không thể chờ là có ý gì?”

“Làm càn.”

“Các ngươi có gì?”

“Có phải các ngươi muốn khai chiến không?”

Trong đại điện ngay lập tức ầm ĩ vô cùng, nơi này là vương triều Đại Ngụy, là hoàng cung Đại Ngụy, hai sứ thần lại dám nói như vậy?

Thật sự không sợ chết sao?

“Hay cho câu vương triều ta không thể chờ, trẫm ngược lại muốn hỏi thử, nếu Đại Ngụy không cho Thần Võ đại pháo, thứ chờ đợi sẽ làm cái gì? Là muốn khai chiến với Đại Ngụy sao? Vậy bây giờ các ngươi lập tức trở về nói cho hoàng đế các ngươi biết, Đại Ngụy không sợ đánh một trận.”

Nữ đế cũng có chút tức giận.

Mọi người đều biết suy nghĩ của nhau.

Nhưng nói công khai, ai chịu đựng được?

Cảm nhận được Nữ đế phẫn nộ.

Người kia không chút hoang mang, mà cúi đầu hướng Nữ đế bái một cái rồi nói.

“Bệ hạ Đại Ngụy, xin người thứ tội.”

“Vương triều Sơ Nguyên không có ý định khai chiến, chẳng qua, Thần Võ đại pháo, uy hiếp đến hòa bình ở Trung Châu.”

“Trông dân gian đã bắt đầu đồn thổi, Đại Ngụy ít ngày nữa sẽ tấn công vương triều ta, vì muốn tự bảo vệ mình, vương triều ta cũng chỉ có thể làm như thế.”

“Nguyên văn của bệ hạ Sơ Nguyên ta chính là, nếu lần này có thể có được Thần Võ đại pháo, cái gì cũng dễ nói, Đại Ngụy cần cái gì, vương triều Sơ Nguyên tất nhiên sẽ tặng cái gì, tuyệt đối sẽ không để cho Đại Ngụy chịu một chút thiệt thòi nào.”

“Nhưng nếu không lấy được Thần Võ đại pháo, vương triều Sơ Nguyên, chỉ có thể buộc phải tuyên chiến.”

Sứ thần của Sơ Nguyên cũng không khách khí, mục đích ông ta tới nơi này, chính là vì Thần Võ đại pháo, tàng trữ không giao ra, ngược lại không có ý tứ gì.

Nói một câu khó nghe, bọn họ đã sẵn sàng bị giết.

“Quả nhiên là cuồng vọng vô cùng, vậy thì khai chiến.”

“Bệ hạ, hiện giờ Đại Ngụy ta binh cường mã tráng, nếu vương triều Sơ Nguyên kiêu ngạo như thế, lão thần xin bệ hạ hạ lệnh, tuyên chiến với Sơ Nguyên.”

“Các ngươi muốn khai chiến, Đại Ngụy tuyệt đối không sợ chiến.”

Các bách quan bắt đầu gầm lên giận dữ, cho dù là văn thần cũng nhịn không được tức giận chửi, yêu cầu khai chiến.

Vương triều Sơ Nguyên phái sứ thần đến Đại Ngụy, dám nói ra những lời như vậy.

Không cho Thần Võ đại pháo thì sẽ khai chiến?

Vậy đánh thì đánh, sợ cái gì chứ?

Đại Ngụy hiện tại, muốn nhất phẩm có nhất phẩm, muốn tướng lĩnh có tướng lĩnh, muốn lương thực có lương thực, hơn nữa với sự nuôi dưỡng của Long Đỉnh Trung Châu, Đại Ngụy thật sự không sợ chiến tranh.

Chiến đấu lâu dài cũng được.

Đánh nhanh chóng cũng được.

Đại Ngụy đã có vốn để tuyên chiến.

Quả nhiên, bầu không khí này, cũng làm cho hai vị sứ thần có chút biến sắc.

Nhưng bọn họ cũng không thể nói cái gì, chuyện bên trên dặn dò, chính là cái này, không cho thì sẽ tuyên chiến, không có bất kỳ lời vô nghĩa nào.

“Ba tháng.”

Nhưng ngay giờ khắc này, giọng nói của Nữ đế bỗng nhiên vang lên, làm cho đại điện ngay lập tức yên tĩnh lại.

“Ba tháng sau, sẽ đưa Thần Võ đại pháo đến.”

Đây là giọng nói của Nữ đế.

Ba tháng, đưa Thần Võ đại pháo qua.

Vừa nghe nói như vậy, văn võ cả triều đều ngây ngẩn cả người.

Đối phương đều ngờ mặt ra, Nữ đế vậy mà lại lựa chọn thỏa hiệp?

Đại Ngụy lại không sợ đánh giặc, dựa vào cái gì mà thỏa hiệp chứ?

Nhưng bọn họ không nói, dù sao Nữ đế cũng đã mở miệng, bọn họ cũng không thể nói cái gì nữa.

Hai đại sứ thần có chút kinh ngạc, nói thật trên cơ bản đến nơi này, ba đại vương triều tất nhiên sẽ tuyên chiến, cũng sẽ không ai chịu thua.

Có lẽ chờ qua vài ngày, mọi người lại nói chuyện, nhưng không ngờ tới Nữ đế lại thỏa hiệp.

Chỉ là rất nhanh, hai người phục hồi tinh thần lại, hướng nữ đế bái một cái.

“Đa tạ ân trạch của bệ hạ, nhưng mà…”

“Hoàng đế triều ta, yêu cầu mười ngày.”

“Mong bệ hạ thứ tội.”

Đối phương trả lời, nói như vậy.

Chương 1406: Vương Triều Thúc Ép, Linh Kim Như Núi, Tiên Cảnh! (4)

Lời này vừa nói, trong đại điện lại bùng nổ.

Đây thật sự là có chút không biết xấu hổ.

Há mồm chính là Thần Võ đại pháo.

Đã nói cho ngươi, mà ngươi còn yêu cầu cho thời gian cụ thể.

Không cho thì tuyên chiến.

Cho thời gian ba tháng.

Bây giờ lại nói thêm một câu, mười ngày.

Mẹ nó, không biết còn tưởng rằng Đại Ngụy nợ bọn họ.

Hai đại sứ thần đầu cũng đau.

Bọn họ cúi đầu bị chửi, đồng thời cũng kiên trì nói.

“Xin bệ hạ Đại Ngụy yên tâm, nếu bệ hạ hào phóng, nguyện ý xuất lực vì hoà bình Trung Châu, Sơ Nguyên và Đột Tà, tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực, ủng hộ bệ hạ.”

Bọn họ mở miệng, chỉ có thể nói như vậy.

“Bệ hạ, quyết không thể đồng ý.”

“Bệ hạ, thần tin rằng, có thể khai chiến.”

“Đúng vậy, bệ hạ, có thể chiến đấu.”

Chúng thần nhao nhao mở miệng, sống chết muốn tuyên chiến.

Một chút tức giận.

Trên ghế rồng.

Nữ đế trầm mặc, nàng nhìn hai sứ thần.

Cuối cùng chậm rãi mở miệng nói.

“Cho trẫm mười ngày, trẫm sẽ cho các ngươi một câu trả lời chuẩn xác.”

Đây là câu trả lời của Nữ đế.

“Bệ hạ Đại Ngụy.”

Hai sứ thần còn muốn tiếp tục mở miệng, nhưng ngay sau đó.

Nữ đế đứng dậy, nhìn chăm chú vào hai người.

“Truyền ý chỉ của trẫm, khai chiến với Sơ Nguyên, Đột Tà.”

“Có phải muốn nghe những lời này không?”

Nữ đế mở miệng, nàng cũng tức giận.

Mình vừa lui lại một chút, là bởi vì Hứa Thanh Tiêu, chứ không phải sợ hai đại vương triều.

Trong phút chốc, hai người quỳ trên mặt đất, liên tục lắc đầu, xin Nữ đế bớt giận.

“Bãi triều.”

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, nữ đế xoay người rời đi, mà trong đại điện, văn võ bách quan lại thủy chung đều nghẹn.

Cứ như vậy, trong nháy mắt, bảy ngày trôi qua.

Ngày hôm nay.

Tiên Tàng Trung Châu.

Trong Xích Địa sơn mạch.

Hứa Thanh Tiêu ngồi yên bảy ngày, hắn không tiếp tục ngây ngốc tìm kiếm nữa, mà dùng thần niệm điều tra chỗ của Sơn Vương.

Chính là vào ngày hôm nay.

Hứa Thanh Tiêu bắt được một luồng khí tức không tầm thường.

Cách đó vài trăm dặm, trong phút chốc.

Hứa Thanh Tiêu như tia chớp, đi vào trong hòn núi nhỏ này.

Sức mạnh của Võ Đế trực tiếp hạ xuống.

Ngay lập tức.

Vụ nổ lớn xảy ra.

Hòn núi nhỏ này, trong nháy mắt hóa thành đất bằng phẳng.

Chung quanh cũng ngay lập tức biến hóa, xuất hiện một thông đạo thật lớn.

Trận pháp sớn thế, đã bị Hứa Thanh Tiêu phá giải.

Không có bất kỳ do dự nào, Hứa Thanh Tiêu tiến vào trong thông đạo, đi thẳng một đường.

Thông đạo ngầm dài khoảng mấy chục dặm.

Cuối cùng, một thế giới động thiên phản chiếu trước mắt.

Thế giới này, tựa như tiên cảnh vậy.

Nhưng ngay sau đó.

Hứa Thanh Tiêu cả người ngây ngẩn.

Một hòn núi lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Cách đó hàng chục dặm.

Điều khiến Hứa Thanh Tiêu khiếp sợ chính là.

Hòn núi lớn này, tất cả đều là do linh kim cực phẩm đúc thành núi cao.

Điều này.

Không thể tin được.

Thật kinh ngạc.

Linh kim cực phẩm, ở bên ngoài vô cùng trân quý.

Lại không nghĩ tới, ở chỗ này, thế mà lại diễn hóa thành một hòn núi lớn.

Nhiều linh kim cực phẩm như vậy.

Phải luyện chế được bao nhiêu Thần Võ đại pháo đây.

Điều này là không thể tưởng tượng được.

Tiên tàng Trung châu.

Thế giới động thiên.

Nơi này giống như thế giới ngầm trong lòng đất, sông nước núi non, cổ thụ mọc thành bụi, tản ra sức sống bừng bừng.

Vùng đất này giống như là tiên cảnh nhân gian.

Thác nước núi cao, linh khí như nước, còn có không ít sinh vật đang đi lại bên trong thảo nguyên.

Là dị thú, phía trên có lân giáp giống như kỳ lân, toàn thân đều mang màu đỏ hồng, trông cực kỳ bất phàm.

“Là Huyết Kỳ thú.”

“Ôi, loại dị thú này đã tuyệt chủng từ ngàn năm trước, máu của nó có thể luyện ra một sợi kỳ lân chân huyết. Đối với võ giả mà nói thì có tác dụng cực lớn, có thể luyện chế ra Phá Cảnh đan tứ phẩm.”

Hắn nói như vậy.

Lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

“Chỉ một con hay có nhiều con?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi kinh ngạc, không nhịn được vội vàng hỏi vậy.

“Một con Huyết Kỳ thú là có thể luyện ra một viên Phá Cảnh đan tứ phẩm.”

Cổ Kinh đan thần nói với vẻ kích động.

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu tắc lưỡi.

Bởi vì chỉ liếc mắt nhìn qua là đã thấy hàng vạn con Huyết Kỳ thú đang chạy, nếu như có thể bắt hết toàn bộ thì có thể luyện chế được hơn vạn viên tứ phẩm đan.

Đến lúc đó chẳng phải là Đại Ngụy có thể bỗng nhiên có hơn vạn cường giả tứ phẩm hay sao?

Điều này có hơi đáng sợ.

Võ giả tứ phẩm trong trận chiến thì không tạo nên bao nhiêu ảnh hưởng, đối với một võ giả nhất phẩm mà nói thì cũng chỉ là thêm một chưởng nữa mà thôi.

Nhưng đối với trận chiến quy mô chiến tranh mà nói thì một vạn võ giả tứ phẩm hầu như đã là sự tồn tại vô địch.

Chỉ là, thứ làm cho Hứa Thanh Tiêu ngạc nhiên hơn không chỉ là thứ này.

Nơi xa xa kia.

Một ngọn núi lớn đập vào mắt hắn.

Ngọn núi lớn này đứng vững trong mây, toàn thân tản ra màu vàng kim nhạt.

Nó cách nơi này ngoài chục dặm.

Chỉ nhìn một cái Hứa Thanh Tiêu đã choáng váng cả người.

Cực phẩm Linh kim.

Không sai.

Là cực phẩm Linh kim.

Cực phẩm Linh kim chất thành một ngọn núi.

Cảnh tượng này làm cho Hứa Thanh Tiêu choáng váng cả người.

Cực phẩm Linh kim ở bên ngoài đúng là rất quý, nhưng thật sự không ngờ là ở trong tiên tàng Trung châu này lại có một ngọn núi lớn như vậy.

Hứa Thanh Tiêu choáng váng.

Cho dù là Cổ Kinh đan thần cũng thấy choáng váng.

Một người một lò vốn không ngờ chỗ này lại cất giấu nhiều bảo vật như vậy.

“Tiểu hữu, nhiều đồ như vậy có thể luyện chế ra bao nhiêu cái Thần Võ đại pháo nhất phẩm?”

Cổ Kinh đan thần hỏi vậy.

“Không biết, mấy ngàn cái, hơn vạn cái hẳn là cũng không thành vấn đề.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ nữa, theo lẽ thường mà nói thì một trăm cân cực phẩm Linh kim có thể chế tạo ra một cái Thần Võ đại pháo, chẳng qua vấn đề của cái Thần Võ đại pháo này rất lớn. Trong một khoảng thời gian ngắn chỉ có thể bắn ra ba bốn lần.

Nhiều hơn nữa sẽ bị nổ.

Đồng thời cả đời cũng chỉ có thể bắn ra khoảng trên dưới hai mươi lần, đây là về mặt lý thuyết.

Chương 1407: Tiên Kim Như Núi, Tiên Cảnh Nhân Gian, Hung Thú Chín Đầu (1)

Còn nếu như một cái Thần Võ đại pháo được luyện chế bởi hai trăm cân thì vấn đề này sẽ không còn tồn tại nữa, ít nhất có thể bắn liên tục hai mươi lần cũng không thành vấn đề, nhưng chắc chắn là không thể không báo hỏng được.

Đây là vấn đề của bản thân chất liệu.

Một ngọn núi lớn được luyện ra từ cực phẩm Linh kim, nếu như cần luyện thật thì một trăm cái Thần Võ đại pháo cũng không thành vấn đề.

Vấn đề đơn giản chỉ là có thể luyện được hay không mà thôi.

"Nơi này đúng là tiên tàng mà, chỉ ở đây thôi mà đã có nhiều thần vật như vậy, nếu lại vào chỗ sâu hơn nữa vậy chẳng phải là có càng nhiều thứ tốt hơn nữa hay sao?"

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn đã hoàn toàn bị tiên tàng Trung châu làm cho chấn động.

"Nghe đồn bên trong tiên tàng Trung châu là một nơi thế ngoại đào nguyên, ẩn chứa tất cả bảo vật trong trời đất này. Vùng đất này ngăn cách với thế giới, cũng có thể là ngàn vạn năm nay chưa từng có ai đặt chân tới."

"Có những bảo vật này cũng rất bình thường mà thôi, nhưng nếu như ngươi bị những bảo vật này làm cho mờ mắt thì cần phải cẩn thận một điều rằng lỡ như có nguy hiểm gì thì xong đời ngay."

Cổ Kinh đan thần khá là cẩn thận, nhắc nhở con người.

"Được, ta hiểu rồi."

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

Sau đó đi về phía núi vàng.

Mục đích khi hắn đến tiên tàng Trung châu này chính là vì cực phẩm Linh kim, nếu như có thể trực tiếp lấy được cực phẩm

Linh kim luôn thì hắn không cần tiếp tục thám hiểm nữa.

Một trăm chiếc Thần Võ đại pháo đã đủ để giải quyết hết tất cả hỗn loạn.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu đã đi đến phía ngoài.

Tốc độ của hắn cực nhanh.

Chẳng qua là sau khi Hứa Thanh Tiêu không ngừng đến gần thì không hiểu sao lại thấy có một luồng sức mạnh đang áp chế hắn.

"Nơi này có một luồng sức mạnh sẽ áp chế sức mạnh của ta, chỉ sợ phía trước sẽ có nguy hiểm."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, lộ ra vẻ càng thêm cẩn thận.

"Vậy thì đi về?"

Cổ Kinh đan thần hỏi vậy.

Giờ phút này, Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc, hắn không do dự mà tiếp tục đi về phía núi vàng.

Càng đi vào sâu, sự áp chế càng mạnh.

Nhất phẩm.

Nhị phẩm.

Tam phẩm.

Mãi đến khi Hứa Thanh Tiêu đi đến núi vàng, hắn phát hiện ra cảnh giới của mình đã bị áp chế thành cảnh giới tam phẩm.

Nếu như không phải vì sức hấp dẫn của cực phẩm Linh kim thì Hứa Thanh Tiêu tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm như vậy.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng không phải là thật sự bị núi vàng làm cho mờ đi hai mắt mà là hắn vẫn còn cất giấu một con át chủ bài.

Trung châu long đỉnh vẫn chưa xuất hiện.

Nếu như Trung châu long đỉnh xuất hiện vậy thì có thể triệt tiêu hết áp lực.

Khi tới bên dưới ngọn núi vàng.

Đám Linh kim kia đang tản ra một luồng ánh sáng màu vàng nhạt, không chói mắt, chỉ tản ra hào quang mờ mờ.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, là cực phẩm Linh kim.”

Hứa Thanh Tiêu vừa liếc qua là có thể xác định đây chính là cực phẩm Linh kim, hơn nữa phẩm chất còn tốt hơn so với cực phẩm Linh kim ở bên ngoài.

Nếu như nhất định phải nói thì cái này mới đáng được xưng là cực phẩm Linh kim, không có bất kỳ chút tạp chất nào.

“Nếu như đưa đám cực phẩm Linh kim này vào Đại Ngụy thì chỉ sợ Đại Ngụy không muốn thống nhất cũng khó.”

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu tự lẩm bẩm một tiếng.

Trong ánh mắt hắn mang đầy vẻ mong chờ.

Một ngọn núi cực phẩm Linh kim, đưa vào Đại Ngụy thì không chỉ là mấy ngàn mấy vạn chiếc Thần Võ đại pháo thôi đâu, mà là mấy chục vạn Thần Võ đại pháo luôn.

Đương nhiên đây cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, chỉ mỗi chuyện đem về cũng có hơi khó rồi.

Muốn chuyển sạch cả ngọn núi, trừ phi trăm vạn tướng sĩ Đại Ngụy đều tụ tập ở nơi này, hơn nữa còn cần phải có một vài công cụ lấy quặng được luyện chế từ cực phẩm Linh kim, nếu không thì rất khó để di chuyển cả ngọn núi lớn này.

Chuyển sạch một ngọn núi lớn chỉ là mong ước của Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Nhưng lấy đi mười vạn cân hay mấy chục vạn cân thì không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ sức mạnh võ đế, thu đám Linh kim này lại chẳng thành vấn đề nữa.

Nhưng mà lúc này, một âm thanh vang lên:

“Trước tiên đừng động đến, cực phẩm Linh kim được sinh ra thành ngọn núi lớn, chỉ sợ trong này còn có thứ gì đó khó lường.”

“Có lẽ sẽ có những thứ vượt hơn cả cực phẩm Linh kim, loại đồ vật này sẽ có giá trị lớn hơn nhiều, ngươi trực tiếp lấy quặng nơi này, trước không nói là không lấy được bao nhiêu mà coi như có lấy được không ít thì cũng sẽ dẫn đến vài thứ không hay, thế thì phiền lắm.”

Cổ Kinh đan thần lên tiếng.

Nó bảo Hứa Thanh Tiêu nên cẩn thận hơn.

Đúng là như vậy, ở cái nơi kì quái này có còn cất giấu thứ nguy hiểm gì hay không còn chưa biết, mình tự tiện lấy đi vậy đúng là có hơi phiền phức thật.

Hơn nữa, ngọn núi này lại do cực phẩm Linh kim sinh ra, nếu nói trong này không có thứ gì tốt thì Hứa Thanh Tiêu không tin đâu.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu bỗng suy nghĩ một hồi sau đó đi vòng cả ngọn núi vàng này một lần.

Đúng là đã tìm được mấy cái cửa vào.

Đẩy cửa bước vào, Hạo Nhiên văn chung treo lơ lửng trên đầu.

Để phòng ngừa bất trắc.

Đi vào chừng nửa canh giờ.

Hứa Thanh Tiêu vẫn bước không nhanh không chậm, thậm chí còn có thể nói là khá chậm, chủ yếu là lo lắng không biết sẽ có nguy hiểm gì hay không.

Chỉ là khi Hứa Thanh Tiêu không ngừng đi vào.

Đúng là đã thấy được một vài loại khoáng thạch khác:

“Đây là Tiên kim.”

“Tiểu hữu đào xuống xem nào.”

Đột nhiên, Cổ Kinh đan thần nói vậy, nó xuất hiện trên một khối khoáng thiết màu đen nhạt.

“Được.”

Không nói gì nhiều, Hứa Thanh Tiêu đi đào khối khoáng thạch kia lên.

Khoáng thạch tỏa ra màu đen nhạt, đầy rẫy những sợi khí đen. Loại khoáng thạch này rất cứng rắn, Hứa Thanh Tiêu đã thử dùng khí của võ đế để nghiền nát nó.

Nhưng hắn phát hiện cho dù có là khí của võ đế thì cũng không thể nghiền nát khối khoáng thạch này, quá chắc chắn.

Chương 1408: Tiên Kim Như Núi, Tiên Cảnh Nhân Gian, Hung Thú Chín Đầu (2)

Hứa Thanh Tiêu dùng đủ toàn bộ sức lực mới có thể bóp vỡ được khối khoáng thạch này.

Nhưng cũng chỉ là bóp vỡ mà thôi, chứ không phải bóp thành bụi phấn.

Dùng đến mười phần công lực, về lý thuyết mà nói thì dù là cực phẩm Linh kim cũng sẽ hóa thành bụi phấn.

"Tiền bối, đây là thứ gì?"

Hứa Thanh Tiêu thật sự không biết đây là thứ gì. Trong sách có ghi lại thì cực phẩm Linh kim đã là vật liệu cứng rắn nhất thiên hạ rồi.

"Là Tiên kim, nghe nói đây là thứ mà cực phẩm Linh kim sinh ra, mười mấy vạn năm mới sinh ra được ột khối kim thạch nhỏ như trong tay ngươi vậy."

Cổ Kinh đan thần nói vậy.

"Mười mấy vạn năm? Ôi."

"Thế chẳng phải lãng phí rồi sao?"

Hứa Thanh Tiêu có hơi đau lòng nhìn về thứ đã bị mình đánh nát.

"Tầm nhìn tiểu tử ngươi hạn hẹp ghê, ở đây vẫn chưa phải điểm cuối, ngươi đi vào bên trong đi, nói không chừng sẽ có càng nhiều hơn nữa đấy."

"Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì mấy trăm cân thậm chí là một ngàn cân cũng không quá đáng."

Cổ Kinh đan thần nói vậy.

Cũng nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu.

Đúng là như vậy, nơi này vẫn chưa phải là điểm cuối.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu từng bước đi tiếp, đúng là đã phát hiện ra mấy khối Tiên kim như vậy.

Hứa Thanh Tiêu đều đào lên hết toàn bộ.

Cứ đi thẳng lên, cứ đào cứ bới.

Cho đến nửa canh giờ sau.

Hứa Thanh Tiêu lại ngây ngẩn cả người.

Bên trong quặng sắt toàn bộ đều là Tiên kim, đồng thời cùng nhau tản ra chút khí thể màu đen.

Là ma khí.

Ma khí rất dày đặc.

Hứa Thanh Tiêu dùng sức mạnh võ đế để ngăn cản đám ma khí kia, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục đi thêm được vài trăm mét thì đã có hơi không chịu được nữa.

“Sao chỗ này lại có nhiều ma khí như vậy?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi tò mò. Cho dù là có hung thú trấn thủ thì Hứa Thanh Tiêu cũng có thể hiểu được, nhưng ma khí nhiều như vậy thì có hơi quái lạ rồi.

“Ai mà biết đâu, nói không chừng trong đó có một tên đại ma đầu, ngươi cẩn thận một chút. Lão phu khuyên ngươi hay là đi nhanh một chút đi, cũng ổn lắm rồi đó, càng đi vào bên trong chỉ sợ phiền phức sẽ càng lớn thôi.”

Cổ Kinh đan thần cũng không biết gì.

Chỉ có thể bảo Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng rời đi.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã không làm vậy mà ngưng tụ ra Trung châu long đỉnh.

Về mặt lý thuyết thì có ấn tam ma ở đây, nhưng Hứa Thanh Tiêu không muốn đụng đến thứ này.

Cho nên chưa dùng đến ấn tam ma.

Mà sau khi Trung châu long đỉnh xuất hiện, đám ma khí kia bắt đầu điên cuồng né tránh, giống như là gặp phải quỷ vậy.

Còn Tiên kim trong huyệt động đã bị Hứa Thanh Tiêu cho vào trong long đỉnh từng khối một.

Hắn biết đằng trước có không ít đồ tốt, nhưng hắn cũng cẩn thận vài phần, nếu như phía trước thật sự có thứ gì khủng khiếp lắm tồn tại, vậy đám Tiên kim này có thể lấy được chút nào thì hay chút ấy.

Mục đích hắn tới nơi này chính là vì Thần Võ đại pháo, chỉ cần góp đủ mục tiêu một trăm chiếc thì Hứa Thanh Tiêu lập tức đi ngay.

Sau một canh giờ.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu không ngừng thu thập thì Tiên kim cũng đã bị Hứa Thanh Tiêu đào lên gần năm ngàn cân.

Bên trong hang động đã bị làm rộng ra chừng nửa mét, trên dưới trái phải đều bị Hứa Thanh Tiêu đào ra hết.

Năm ngàn cân Tiên kim, thứ này dùng để luyện Thần Võ đại pháo thì uy lực sẽ không thay đổi nhưng sẽ không còn hạn chế nữa.

Đến lúc đó mình muốn phóng ra bao nhiêu sức mạnh sấm sét thì sẽ có thể phóng bấy nhiêu sức mạnh sấm sét.

Bây giờ điều mà hắn cần cân nhắc ngược lại lại là bản thân có nhiều ngọc trận và nguồn nhân lực để luyện khí như vậy không.

Dù sao thì muốn luyện chế ra trận pháp nhất phẩm cũng cần phải tốn một khoảng thời gian lớn.

“Đã đào không ít rồi, có thể đi được chưa?”

Cổ Kinh đan thần hỏi, không hiểu sao nó có hơi thấy ghét chỗ này, hi vọng Hứa Thanh Tiêu đi nhanh lên một chút.

“Vào thêm chút nữa xem, có nguy hiểm ta sẽ rời đi ngay mà.”

Hang động sâu không thấy đáy, còn có thể đi vào thêm nữa. Có sao nói vậy, không phải Hứa Thanh Tiêu tham lam mà chủ yếu là do lòng hiếu kỳ của hắn quá nặng mà thôi.

“Haiz, tham lam là bản tính của con người, cho dù có là Á thánh cũng vậy.”

Cổ Kinh đan thần thở dài.

Nó không muốn điều gì muốn nói cả, lại không thể nào điều khiển được Hứa Thanh Tiêu, chỉ có thể đi theo Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đi tiếp.

Cứ như vậy.

Trong phút chốc, đã qua thêm một canh giờ nữa.

Sau khi lại đi vào sâu thêm nữa.

Từng sợi ánh sáng đập vào trước mắt.

Đi đến điểm cuối cùng.

Hứa Thanh Tiêu có hơi chần chừ, nhưng suy nghĩ một hồi, hắn vẫn tiếp tục bước lên, Hạo Nhiên văn chung treo lơ lửng trên đỉnh đầu, Trung châu long đỉnh vờn quanh người hắn.

Nếu như có gặp nguy hiểm, hắn sẽ chạy khỏi nơi này ngay lập tức.

Trăm mét.

Năm mươi mét.

Mười mét.

Đi đến lối ra, một sơn cốc cực lớn xuất hiện.

Sơn cốc rộng lớn tràn ngập những ánh sáng đầy màu sắc, nhưng một cảnh tượng xuất hiện đã làm cho Hứa Thanh Tiêu và Cổ Kinh đan thần cùng nhau rung động.

Trong sơn cốc này, có một con dị thú có hình thể cực lớn, nó có một đôi cánh, có tám cái đầu, hổ báo rắn trâu ngựa.

Toàn thân được che kín bởi lớp vảy màu đen, cái đầu ở giữa chính là đầu rồng, còn có sừng rồng, hơi thở đáng sợ tràn ngập.

Mà giờ khắc này, đám hung thú này đều đang nhìn chằm chằm về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Hung thú chín đầu.”

“Sao nơi này lại có sinh vậy như thế này?”

“Không, thứ đồ này sao còn chưa tuyệt chủng?”

Cổ Kinh đan thần trực tiếp bùng nổ.

Dường như nó đang nhìn thấy thứ gì ghê gớm lắm vậy.

Hứa Thanh Tiêu cũng có hơi tê dại.

Thông qua hơi thở hắn cũng cảm nhận được rằng mỗi con dị thú này con nào con nấy cũng đều rất mạnh, khí huyết trong cơ thể đầy đủ vô cùng, rất khủng bố.

Chẳng qua phẩm cấp không cao, chỉ là tam phẩm mà thôi.

Chỉ là số lượng có hơi nhiều rồi, mới nhìn một cái, có hơn vạn con lận á.

Chương 1409: Tiên Kim Như Núi, Tiên Cảnh Nhân Gian, Hung Thú Chín Đầu (3)

Hứa Thanh Tiêu nuốt một ngụm nước bọt.

Hơn vạn con hung thú tam phẩm, may mà hắn có Trung châu long đỉnh, vừa lúc ngăn được sự áp chế sức mạnh của khu vực này.

Nếu không thì hắn sẽ bị áp chế chỉ còn tam phẩm.

Đây là sự may mắn trong bất hạnh."

"Tiền bối, đám thú này là gì thế?"

Hứa Thanh Tiêu không hành động thiếu suy nghĩ, đám hung thú này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn nhưng cũng không động thủ làm cho Hứa Thanh Tiêu cũng không muốn làm loạn theo.

"Tiểu hữu ngươi nghe ta nói nha."

"Cái thứ này nè, tuyệt đối đừng nên trêu chọc nó, đây là hậu duệ của Cửu đầu xà thượng cổ, là hậu duệ ma thần, có đến chín cái đầu, là yêu ma do thiên địa âm lực sinh ra."

"Bọn nó có giết cũng không chết, chỉ cần ngươi không thể chém rụng chín cái đầu của nó trong một lần thì nó sẽ không chết mà còn càng mạnh hơn nữa, cho đến khi chém chết ngươi mới thôi."

"Đây cũng là hung thú từ thời thượng cổ, có thể đột phá đến nhất phẩm chỉ trong một khoảng thời gian ngắn."

"Ngươi mà chọc nó thì chắc chắn là phải chịu chết rồi."

Cổ Kinh đan thần luống cuống, nói với Hứa Thanh Tiêu về lai lịch của đám hung thú kia.

"Đột phá nhất phẩm chỉ trong một khoảng thời gian ngắn?"

"Đây là chuyện không thể nào."

“Nếu là như vậy thì hơn vạn con này cũng đại diện cho một vạn cường giả nhất phẩm, có thể hủy thiên diệt địa.”

Phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu là không thể tin nổi.

Một vạn con hung thú đã làm cho hắn chấn động rồi, bây giờ còn nói với hắn rằng mấy thứ này còn có thể đột phá lên nhất phẩm chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, có chết hắn cũng không tin.

“Lúc này, ngươi còn xoắn xuýt chuyện này làm chi?”

“Lão phu sẽ không gạt ngươi đâu.”

“Chẳng qua đám hung thú này muốn đột phá đến nhất phẩm cũng không phải là chuyện dễ.”

“Chỉ có chín cái đầu, nếu nó thay nhau bị chém xuống sau đó mới sinh ra đầu mới, xét cho cùng thì có thể đột phá thành nhất phẩm nhưng sau khi đến nhất phẩm rồi bọn nó cũng sẽ hóa thành phôi thai một lần nữa, lại được sinh ra một lần nữa.”

Cổ Kinh đan thần kiên nhẫn giải thích.

“Vậy chẳng phải bọn nó là những tồn tại bất tử hay sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đúng là như vậy, cũng không khác mấy, chẳng qua ngươi có thể chém cố chém chín cái đầu bọn nó trong một lần, thế là xem như đã chém chết được nó.”

Nó đáp lại như vậy.

“Nhưng không phải bọn nó chỉ có tám cái đầu thôi sao? Còn một cái nữa đâu?”

Hứa Thanh Tiêu lại hỏi tiếp.

“Cái còn lại nấp đi rồi, đây chính là chỗ tuyệt chiêu nhất, không đến thời khắc mấu chốt thì bọn nó sẽ không ngưng tụ ra chín cái đầu đâu.”

“Cho nên thứ đồ này rất khó giết, đừng thấy bây giờ nó là nhất phẩm, nếu như giết thật thì đúng là không nhất định có thể giết sạch, thậm chí là khi đánh lâu dài, không chừng đám hung thú

này còn có thể biến thành mấy trăm con hung thú nhất phẩm, đến lúc đó ngươi có không muốn chết cũng khó lắm.”

“Nghe ta đi, đừng nói nữa, ta đếm đến ba, chạy nha.”

Cổ Kinh đan thần lên tiếng.

Giọng nói nó có hơi khẩn trương, làm cho Hứa Thanh Tiêu đúng là không dám làm loạn.

“Ba!”

Cổ Kinh đan thần hô lên một tiếng.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu sững sờ, nhưng rất nhanh hắn đã không còn do dự chút nào nữa mà đi ra phía ngoài hang động.

Tốc độ của Hứa Thanh Tiêu cực nhanh.

Trong phút chốc, hung thú trong sợ cốc cũng vọt thẳng ra ngoài, đuổi theo Hứa Thanh Tiêu.

Rống.

Tiếng rống giận dữ vang lên.

Hàng ngàn hàng vạn con hung thú phô thiên cái địa lao về phía ngoài động.

Lúc này, xem như Hứa Thanh Tiêu đã rõ vì sao huyệt động này trông có vẻ lớn như vậy.

Thì ra là nơi ở của đám hung thú này.

“Tiền bối, khoáng thạch trong sơn cốc là thứ gì vậy? Sao lại có bảy màu?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng hỏi.

Hắn rất tò mò.

“Đến lúc nào rồi mà ngươi còn nghĩ đến cái đám Tiên kim kia?”

Cổ Kinh đan thần đúng là bó tay thật.

Chẳng qua như vậy cũng là bình thường thôi, dù sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không biết sự đáng sợ của hung thú chín đầu.

Không rõ cũng có thể hiểu được.

“Đó chính là gốc của Tiên kim, có thứ đồ này sẽ có thể tạo ra được cực phẩm Linh kim và Tiên kim.”

“Chẳng qua đừng suy nghĩ nữa, nhiều hung thú chín đầu ở đây như vậy thì coi như quân đội Đại Ngụy có xuất hiện cũng sẽ bị hủy diệt mà thôi.”

“Cái thứ quỷ này đã bị tiêu diệt từ thời thượng cổ, không ngờ ở nơi quỷ quái này lại còn giấu nhiều con như vậy.”

“Ta không có đùa giỡn với ngươi đâu nha, nhóc con, nếu như ngươi thả đám đồ chơi này ra ngoài thì trong vòng nửa năm thôi, Trung châu sẽ biến thành phế tích.”

“Đừng tính lợi dụng tụi nó.”

“Có thể sống được là may lắm rồi.”

Cổ Kinh đan thần cố ý cảnh cáo, chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu để ý đến đám đồ vật này.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngốc.

Biết rằng đây là thứ tốt nhưng cũng biết đồ nếu cần dùng mạng để đổi đồ tốt này thì cũng bằng thừa.

Chẳng qua tốc độ của Hứa Thanh Tiêu vẫn rất nhanh, sức mạnh nhất phẩm chắc chắn không thể kém được.

Bọn kia chỉ là tam phẩm, mặc dù có cánh nhưng cũng không chạy nhanh bằng Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện thì tốt như vậy đó.

Nhưng mà cảnh tượng tiếp theo lại khiến cho Hứa Thanh Tiêu không nhịn được trợn tròn mắt.

Chỉ thấy con hung thú chín đầu đuổi sát sao nhất thế mà lại tự cắn đứt một cái đầu của mình. Trong phút chốc, tiếng rống giận dữ phát ra.

Sau đó, một cái đầu mới lại mọc ra.

Tốc độ rõ ràng đã nhanh hơn không ít.

“Thế cũng được à?”

Hứa Thanh Tiêu mở to hai mắt nhìn, có hơi không dám tin.

“Đừng nói nhảm nữa, chạy đi.”

Cổ Kinh đan thần hét lớn một tiếng bảo Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng chạy đi.

Nhưng mà sau khi bay ra khỏi sơn động.

Mấy ngàn con hung thú chín đầu đã xuất hiện ở trước mặt.

Phía trước chính là con đường chết.

Chương 1410: Thu Hoạch Siêu Cấp Lớn, Hứa Thanh Tiêu Đào Sâu Ba Thước (1)

Hứa Thanh Tiêu không ngờ đám thú đó lại còn tự cắt đầu.

Trực tiếp ngăn cản trước mặt hắn.

Hứa Thanh Tiêu không do dự chút nào đưa tay đánh ấn Võ đế ra, trong phút chốc, dưới sự gia trì của long đỉnh Trung châu.

Bọn hung thú chín đầu này đã trực tiếp bị đánh nát, máu thịt hóa thành một đám bột mịn.

Hứa Thanh Tiêu mạnh mẽ chém ra một con đường máu.

Chưa kịp đợi Hứa Thanh Tiêu phản ứng lại thì rất nhanh sau đó đám hung thú này đã sống lại.

Hơn nữa sức mạnh còn tăng hơn trước đó một chút.

"Đã bị đánh thành bột mịn rồi thế mà còn có thể phục sinh được?"

Hứa Thanh Tiêu nhịn không được lên tiếng nói.

Hắn biết hung thú chín đầu có thể phục sinh nhưng lại không ngờ nó lại không theo lẽ thường như vậy.

Không phải nói chém hết chín cái đầu thì có thể giết luôn sao? Sao đã đánh thành bột mịn rồi mà còn chưa chết vậy, thế này có hơi không hợp với lẽ thường.

"Cần phải chém được chín cái đầu của nó, ngươi chỉ mới đánh nó thành thịt nát mà thôi, phải đi chém từng cái một."

Cổ Kinh đan thần nói như vậy.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy thật không bình thường.

Chém ra một đạo kiếm khí, sức mạnh cực võ hóa thành những nhát kiếm khí mạnh mẽ chém thẳng đến đầu của bọn nó.

Trong phút chốc, từng cái đầu rơi xuống đất, mà những con hung thú chín đầu bị chém đầu này cũng rút đi ngay lập tức, chẳng chịu xuất hiện nữa.

Đúng là chơi chó mà.

“Thế này thì đánh thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi choáng váng hỏi Cổ Kinh đan thần.

“Chạy đi, còn đánh cái quỷ gì, thứ đồ này càng đánh càng hung, chọc phải chỉ có con đường chết, chạy đi là con đường duy nhất.”

Đan thần Cổ Kinh nói như vậy.

Hứa Thanh Tiêu cũng nhận ra được đám hung thú chín đầu này khủng bố đến mức nào.

Chưa nói đến chuyện sức lượng và sức mạnh của chúng nhưng năng lực phục sinh này của bọn chúng đúng là thấy ghét mà.

Giấu một cái đầu đi, bất luận là giết như thế nào thì cũng đều có thể sống lại, chỉ cần không chém đủ chín cái đầu nó thì sẽ không ngừng phục sinh, hơn nữa đám chó này còn biết trốn đi.

Giết cũng giết không được, đánh cũng đánh không xong.

Thứ bực nhất chính là đám hung thú này lại còn tự cắn đứt đầu mình để bản thân trở nên mạnh hơn.

Khó trách Cổ Kinh đan thần lại kinh ngạc như vậy.

Nếu như thứ này ra ngoài được.

Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể chọn cách chạy trốn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, trực tiếp biến mất ngay tại chỗ, nhanh như một tia chớp.

Nhưng đám hung thú này lại cứ bám chặt lấy phía sau không cho Hứa Thanh Tiêu bất cứ cơ hội nào để thở dốc.

Thậm chí đám hung thú này còn vừa đuổi theo hắn rồi vùa cắn đứt đầu mình để nâng cao tốc độ.

Thủ đoạn độc ác, Hứa Thanh Tiêu chưa từng thấy.

Đám hung thú này có hơi khinh người.

Chạy đến trong núi thì phiền phức lại càng nhiều hơn.

Đám hung thú chín đầu này sẽ bày trận. Bọn chúng gầm thét lập ra trận pháp cản con đường phía trước của Hứa Thanh Tiêu.

“Chuyện này là sao nữa đây?”

Hứa Thanh Tiêu thật sự không biết nên nói gì nữa.

Hắn nhìn về phía Đan thần Cổ Kinh, mà đối phương cũng ngớ người ra:

“Chuyện này không thể nào đâu, sao loại hung thú này có thể kết trận được chứ?”

“Không đúng, ta hiểu rồi, là đại trận thế núi, đám thú kia đều được sinh ra từ dãy núi này, vừa sinh ra đã biết cách bày trận. Đây là thần thông truyền thừa của bọn chúng.

“Ta nói đừng tới đừng tới, ngươi đâu có nghe ta, bây giờ hay rồi ha, phiền phức to rồi.”

Ngay từ đầu Đan thần Cổ Kinh cũng không rõ lắm, giờ nó lại đột nhiên nghĩ ra cái gì đó.

“Có cách gì để giải quyết không? Bọn hung thú này cứ đuổi theo mãi, dựa vào tình hình này thì ta sẽ bị chúng nó giết chết đó.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn thấy hơi bó tay rồi.

Không phải không đánh lại mà là đánh không chết. Đánh không chết thì cũng thôi đi, nhưng đám hung thú này còn thay đổi, thế này còn chơi gì nữa.

“Không còn cách nào cả, trước đó ta đã nói đám thú này rất quái lạ, đã bị giết sạch từ thời thượng cổ rồi.”

“Hơn nữa căn cứ vào cổ tịch ghi chép thì vào thời thượng cổ, số lượng của đám thú này cũng không nhiều, chỉ mấy trăm con thôi nhưng đã làm hao phí không ít sức mạnh.”

“Nhưng ngươi lại đâu có nghe lời lão già này nói, bây giờ ráng chịu đi.”

Cổ Kinh đan thần nói tiếp, châm chọc ra một câu làm cho Hứa Thanh Tiêu đau răng.

Ầm.

Trong phút chốc, quyền ấn Võ đế lại rơi xuống, lại một bãi máu nữa, mấy trong con hung thú bị giết rồi nhưng lập tức sống lại.

Vốn dĩ là giết không chết.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu biết là nhất định sẽ có cách thôi.

Hắn tiếp tục thoát đi.

Mà thỉnh thoảng Cổ Kinh đan thần cũng phát ra một vài âm thanh quỷ dị:

"Đầm giao long!"

"Mau nhìn kìa, là đầm giao long đó, trong đó có giao long sinh sống, bắt đại một con cũng có thể luyện chế ra Phá Cảnh đan tam phẩm."

"Trời, Kim Dương cổ hoa, thứ này mà cũng có luôn, cái này cũng có thể luyện chế ra Phá Cảnh đan tam phẩm."

Trên đường đi, Cổ Kinh đan thần liên tục gào thét.

Trong tiên tàng Trung châu có cất giấu quá nhiều bảo bối, quơ đại một cái cũng có thể kiếm được một mớ đồ tốt, có thể luyện chế thành các loại đan dược như Phá Cảnh đan.

Giờ này khắc này, Hứa Thanh Tiêu đâu còn lòng dạ nào mà nghe Cổ Kinh đan thần nói cái này cái kia.

Chẳng qua đúng là hắn có hơi hối hận.

Bị tài phú mê hoặc làm cho mờ hai mắt, theo lý thì hắn không nên mạo hiểm như vậy, chỉ lấy vài thứ xung quanh đó cũng đủ lắm rồi.

Chỉ là có nhiều dược liệu như vậy, đưa cho Cổ Kinh đan thần là có thể luyện chế ra một đống Phá Cảnh đan, hiệu quả không thua gì linh kim cực phẩm.

Bây giờ thì hay rồi, đò vật lấy không được thì thôi đi, kết quả còn bị truy sát nữa.

Thật sự là khiến cho người ta có hơi bực bội.

Ầm.

Ấn Võ đế lại được đánh ra lần nữa, mặc dù không có hiệu quả gì nhưng có thể giết ra một đường máu.

Tranh thủ thời gian chạy trốn cho mình.

Hắn đã là nhất phẩm.

Về lý mà nói thì tốc độ không thể kém hơn đám hung thú này được, dù sao thì hắn cũng chưa quen thuộc với nơi này, đám hung thú nơi này có thể mượn trận pháp hoặc là đi đường tắt chạy đến vây quét hắn từ bốn phương tám hướng.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu thật sự thấy khổ không nói nên lời.

Cứ như vậy, giết một đám rồi lại có một đám chạy đến, giết tốp này tốp khác lại trồi lên.

Chương 1411: Thu Hoạch Siêu Cấp Lớn, Hứa Thanh Tiêu Đào Sâu Ba Thước (2)

Chẳng qua chỉ mới một canh giờ.

Một phần mười đám hung thú chín đầu đã lột xác thành nhị phẩm hết.

Lúc này chỉ mới một canh giờ.

Nếu như cho bọn chúng thời gian thêm mấy ngày nữa, vậy chẳng phải là tất cả đều thành nhất phẩm hết sao?

Lúc đó ngày chết của mình cũng đến.

"Không thể kéo dài như vậy nữa."

"Phải nghĩ cách thôi."

Hứa Thanh Tiêu chau mày, cứ tiếp tục như vậy cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, chạy được thì thôi không nói, vấn đề là bây giờ chạy không thoát nổi.

Trong chốc lát, rất nhiều suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Hắn lập tức ngưng tụ ra sức mạnh á thánh.

Chẳng qua sẽ có có hiệu quả sẽ không lớn, có thể cản bọn chúng tiến lên nhưng đám thú này lại cứ cố dí theo mà truy sát hắn.

Hoàn toàn không cho hắn bất kỳ con đường sống nào.

"Thánh lực nho đạo cũng không được."

"Xem ra cần hành động thật thôi."

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, Cổ Kinh đan thần đã từng nói hung thú chín đầu này chính là thứ do âm lực trong trời đất hóa thành.

Trong cơ thể hắn có ấn Tam ma, Tam ma ấn chính là ấn ký do tam đại hung thần trong trời đất ngưng tụ ra, tương đương với thiên địa âm lực chính thống nhất.

Trước đó vẫn chưa lấy ra, chủ yếu là do Hứa Thanh Tiêu không dám đụng vào thứ đồ chơi này.

Tránh đi còn không kịp, nếu khiến cho mình bị dây vào thứ này, Hứa Thanh Tiêu thật sự không chịu nổi.

Nhưng bây giờ lại khác, trong thời khắc sống còn, không quan tâm được nhiều thứ như vậy.

Sau khi ấn Tam ma được ngưng tụ ra.

Trong chốc lát.

Thời gian dường như bị đông lại.

Tất cả hung thú chín đầu đều đứng im lại, bọn chúng đứng giữa không trung ngạc nhiên nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Có hiệu quả.”

“Tiểu hữu, thứ này có thể áp chế bọn nó.”

“Mau đánh lén đi, thừa lúc bọn chúng không chú ý chém hết toàn bộ.”

Cổ Kinh đan thần gào thét.

Hứa Thanh Tiêu ầm ấn Tam ma trên tay, sau khi nghe Cổ Kinh đan thần nói ra mấy lời này thì chẳng do dự chút nào chém thẳng xuống đầu bọn chúng.

Tám cái đầu rơi xuống đất, cuối cùng cái đầu thứ chín cũng xuất hiện, chẳng qua đám hung thú này thế mà lại ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không có chút ý muốn phản kháng nào.

Điều này làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy kì quái.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, Hứa Thanh Tiêu lại giết tiếp.

Có trời mới biết tiếp theo sẽ lại xảy ra chuyện gì, cứ giết trước rồi nói sao.

Nhưng mà còn chưa đợi Hứa Thanh Tiêu ra tay.

Đột nhiên, mấy vạn con hung thú chín đầu đã cùng nhau quỳ lạy Hứa Thanh Tiêu.

Chín cái đầu toàn bộ đều xuất hiện, có cảm giác như đang run lẩy bẩy, quỳ gối trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trong cổ họng

phát ra những âm thanh kỳ quái dường như là đang khủng hoảng, cũng là một loại sợ hãi.

Đây là một sự thần phục.

Hung thú chín đầu tưởng như là rất khó giải quyết thế mà lại biểu đạt ý muốn thần phục với mình.

“Cái này?”

Giữa không trung.

Trong lúc nhất thời, Hứa Thanh Tiêu cũng không biết nên nói gì thêm, chỉ có thể ngẩn người nhìn về phía tất cả.

“Ta đã hiểu rồi.”

“Cái ấn Tam ma này của ngươi là ấn ký của ba đại ma thần, vốn hội tụ từ thiên địa âm lực, thay một cách khác mà nói thì ấn Tam ma chính là tổ tông của bọn chúng.”

“Tiểu hữu, sao có thứ xịn này mà không lấy ra sớm đi, hại lão phu nơm nớp lo sợ.”

Cổ Kinh đan thần lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nó giải thích một hồi sau đó phàn này vì sao Hứa Thanh Tiêu không đem cái này ra sớm một chút.

“Tiền bối, đến lúc này rồi mà còn nói đến chuyện này.”

“Tiếp theo nên làm cái gì bây giờ? Có cần chém hết toàn bộ hay không?”

Hứa Thanh Tiêu lười phải cãi cọ với Cổ Kinh đan thần, bây giờ hắn chỉ muốn được sống sót ra ngoài, mang theo đám bảo vật này sống sót ra ngoài.

Chỉ cần bây giờ đi ra được thì cái gì cũng dễ nói hết.

“Trước tiên đừng vội.”

“Ngươi thử xem xem có thể khống chế được đám hung thú này hay không.”

“Nói thật thì nếu như có thể khống chế được đám hung thú này vậy thì tên nhóc ngươi coi như kiếm được hời to rồi.”

Cổ Kinh đan thần lên tiếng, lá gan nó lớn ghê, không bảo Hứa Thanh Tiêu nhanh chóng giải quyết đám hung thú này mà bảo Hứa Thanh Tiêu thử xem có thể khống chế đám hung thú này được hay không.

Hứa Thanh Tiêu cũng không từ chối mà ngược lại còn có hơi tò mò.

Ngưng tụ ra ấn Tam ma.

Hứa Thanh Tiêu đã gia trì ý niệm của mình vào trong đó khiến cho tất cả đám hung thú này đều phải trở về.

Trong phút chốc, ấn Tam ma ngập tràn sự chấn động, truyền một loại tin tức đi.

Sau khi tin này truyền tới, dường như chỉ trong phút chốc, đám hung thú này rút lui cực nhanh, chạy về hướng của hắn.

Thật đúng là nghe lời ghê.

“Quả nhiên.”

“Lão phu đoán đâu có sai.”

“Ấn Tam ma mang âm lực chí cao vô thượng, đám ta ma này phải thần phục dưới Tam ma ấn.”

“Tiểu hữu, giờ thì ngươi giàu rồi nha.”

Cổ Kinh đan thần kêu lên một cách quái gở.

Trước đó còn đang phàn nàn chuyện Hứa Thanh Tiêu không nghe lão già như nó, bây giờ thấy dáng vẻ này thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Đối với hành vi này, Hứa Thanh Tiêu cũng không nói gì.

Có thể sống sót đã là chuyện không còn gì tốt hơn rồi.

Cổ Kinh đan thần cố ý khích tướng, hắn cũng nghe theo một hồi.

Đợi sau khi đám hung thú này trở về.

Hứa Thanh Tiêu cũng đã hoàn toàn nhẹ nhõm cõi lòng.

Bị truy sát suốt một hơi, tinh thần hắn vẫn luôn ở vào trạng thái căng thẳng, bây giờ trong lòng đã thả lỏng, không hiểu sao

cả người cảm thấy có hơi mệt mỏi.

Nghỉ ngơi một lát.

Hứa Thanh Tiêu không nói nhảm nhiều, hắn đi thẳng đến con sông trong núi, trở về những chỗ mình vừa đi qua ban nãy nhổ từng cây linh dược lên.

Sau đó ném cho Cổ Kinh đan thần.

“Tiền bối luyện nhanh lên đi, kệ mấy chuyện khác, cứ lấy hết là được, lại đi đến núi vàng nhìn một chút, nếu có thể thì lại tìm thêm một ít gốc của tiên kim.”

“Ta không muốn sử dụng ấn Tam ma quá nhiều, mới dùng thứ này một lần mà đã cảm thấy cơ thể ta nó đã vững chắc hơn một chút.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Chương 1412: Thu Hoạch Siêu Cấp Lớn, Hứa Thanh Tiêu Đào Sâu Ba Thước (3)

Trước mắt đã vượt qua kiếp nạn rồi, đây chính là thời điểm thu hoạch lớn nhất.

Tiên tàng Trung châu có nhiều bảo bối như vậy, không thể nào phí phạm như vậy.

Có bao nhiêu, Hứa Thanh Tiêu cầm bấy nhiêu.

Câu này vừa dứt, Đan thần Cổ Kinh có hơi ngơ ngác.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu lại còn nghĩ đến Tiên kim.

Nhưng nó cũng không nói nhảm gì, cứ luyện đan trước đi rồi hãy tính, đây là công việc của chính nó mà.

Tiếp theo đó.

Hứa Thanh Tiêu dọn dẹp hết tất cả, thấy linh dược thì quét sạch cả đi, về phần đi ngang qua đầm giao long gì đó, còn có máu kỳ thú, nhìn thấy là lấy, cứ ném hết cho Cổ Kinh đan thần, để cho nó luyện đan dược.

Liên tục không ngừng ném dược liệu vào, Cổ Kinh đan thần cũng vui vẻ vô cùng.

Một người một lò, bắt đầu luyện đan điên cuồng.

Một người thu quét, một lò luyện đan.

Trong phút chốc, thời gian ba ngày đã trôi qua.

Ba ngày nay, Đan thần Cổ Kinh đã ăn no lắm rồi, luyện chế ra ba ngàn viên Phá Cảnh đan tứ phẩm, còn có ba ngàn viên Phá Cảnh đan tam phẩm nữa.

Trước kia là do dược liệu ít, muốn luyện chế cũng không có dược liệu.

Bây giờ dược liệu lại trở nên nhiều vô cùng khiến cho Cổ Kinh đan thần cũng không biết phải luyện làm sao nữa.

Dựa theo ý của Cổ Kinh đan thần thì chỉ cần luyện chế ra đan dược tứ phẩm nhưng Hứa Thanh Tiêu đã từ chối, vẫn nên

luyện chế thêm nhiều Phá Cảnh đan hạ phẩm.

Dù sao Phá Cảnh đan cần phải đến một cảnh giới nhất định, sau khi uống mới có thể đột phá cảnh giới được.

Chứ không phải chỉ ăn tam phẩm đan là đột phá đến tam phẩm liền được.

Coi như có luyện chế ra một vạn viên Phá Cảnh đan tứ phẩm thì tác dụng cũng không lớn, vương triều Đại Ngụy, lại không có một vạn võ giả tứ phẩm.

Hứa Thanh Tiêu dọn dẹp ba ngày, thu thập tài nguyên, đủ để luyện chế được hai ngàn viên Phá Cảnh đan tứ phẩm cùng với bốn ngàn viên Phá Cảnh đan tam phẩm.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu đi ra vơ vét toàn bộ khu vực bên ngoài, tìm phá canh đan ngũ phẩm.

Những thứ này mới là thứ mà Đại ngụy thật sự cần.

Quan trọng là Hứa Thanh Tiêu cũng không hiểu tình huống trong tiên tàng Trung châu lắm, cũng không dám đi loạn, lỡ như lại gặp phải chuyện phiền toái thì có ngăn cũng không thể ngăn được.

Trong phút chốc.

Ba ngày lại trôi qua.

Trong ba ngày này, Hứa Thanh Tiêu đã từng định đi vào nơi sâu hơn.

Hắn nhận ra tam phẩm đã là hết mức rồi, dược liệu luyện chế ra Phá Cảnh đan nhị phẩm cũng có luôn, nhưng số lượng không nhiều, nhiều nhất chắc chỉ chừng mười cái.

Không tìm được cái nhất phẩm nào cả.

Nhưng ba ngày này, Hứa Thanh Tiêu cũng thăm dò được sơ sơ tình huống ở đây.

Lấy ngọn núi cực phẩm tiên linh làm điểm bắt đầu thì ở đây được coi là chỗ sâu rồi, chẳng qua trong đó lại có chỗ sâu hơn nữa, hẳn là điểm trung tâm.

Hứa Thanh Tiêu không hành động đường đột mà chỉ ở đây vơ vét một vài dược liệu và khoáng thạch quý giá. Dược liệu và một vài yêu thú đều cho Cổ Kinh đan thần hết, các loại khoáng thạch đều được hắn cất trữ bên trong Trung châu long đỉnh.

Vì vậy.

Thời gian tròn bốn ngày.

Cuối cùng, Đan thần Cổ Kinh cũng không làm cho Hứa Thanh Tiêu thất vọng.

Trước cảnh Hứa Thanh Tiêu hầu như là đã đào ba thước đất trong tiên tàng Trung châu lên thì Cổ Kinh đan thần cũng luyện ra một vạn viên Phá Cảnh đan ngũ phẩm, năm ngàn viên tứ phẩm, năm ngàn viên tam phẩm.

Số lượng này nhiều đến kinh người.

Đối với tốc độ luyện đan này của Cổ Kinh đan thần, Hứa Thanh Tiêu cũng cực kỳ chấn động.

Sau khi biết được có nhiều đan dược như vậy, hắn cũng không nhịn được mà hỏi:

“Những lần luyện chế trước đó ít nhất cũng cần đến bảy ngày, nay sao chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi mà đã có thể luyện chế ra nhiều đan dược như vậy?”

“Đan dược này chắc không có vấn đề gì chứ?”

Không phải là Hứa Thanh Tiêu không tin Cổ Kinh đan thần mà là số lượng nhiều quá rồi.

Nếu như lấy mấy cái này ra thì có thể trực tiếp giúp cho Đại Ngụy đào tạo ra mấy trăm vị võ giả tam phẩm, thậm chí là không chỉ như vậy.

Chủ yếu vẫn xem có bao nhiêu võ giả ngũ phẩm mà thôi.

Chắc chắn võ giả ngũ phẩm Đại Ngụy không chỉ một vạn người, nhưng người trung thành với Đại Ngụy chắc sẽ không nhiều như vậy.

Có rất nhiều người đều là võ giả tông môn hoặc là con em thế gia, tướng lĩnh có thực lực ngũ phẩm khó có thể đến một vạn

người.

“Không so được với đan dược trước đó của ngươi.”

“Phá Cảnh đan trước đó của ngươi là hoàn mỹ, sau khi ăn xong thì không cần phải xử lý mấy vấn đề nhỏ nhặt, trực tiếp đạt đến hoàn mỹ.”

“Sau khi ăn loại Phá Cảnh đan này, mặc dù sẽ đột phá lên một cảnh giới nhưng có rất nhiều vấn đề, không thể gọi là phiền phức nhưng cũng phức tạp lắm, hơn nữa còn ảnh hưởng đến sự tu hành của bản thân.”

“Nói trực tiếp một chút thì sau khi ăn loại Phá Cảnh đan này, muốn dựa vào bản thân để đột phá cảnh giới tiếp theo, cả đời này cũng đừng mơ nữa, trừ phi thay da đổi thịt.”

“Hoặc là uống thêm một viên Phá Cảnh đan.”

“Mà cao nhất chính là tam phẩm.”

“Bao gồm cả về mặt tuổi thọ và sức mạnh cũng sẽ kém hơn tam phẩm bình thường một chút, nhất là tuổi thọ. Võ giả tam phẩm có thể sống đến một trăm bảy mươi, một trăm tám mươi dễ như trở bàn tay, thậm chí đến hai trăm tuổi cũng không phải là chuyện gì khó.”

“Còn thế này thì chắc chỉ tầm một trăm năm mươi tuổi thôi, thực lực sẽ kém một chút. Cứng đối cứng thì chắc không được nhưng hai đánh một thì vẫn có ưu thế rất lớn.”

“Dựa vào thuốc để tăng cảnh giới thì đừng mơ mộng quá nhiều.”

“Nhưng mà ngươi cũng đừng lo lắng, Phá Cảnh đan của ngươi là hoàn mỹ, không có tác dụng phụ như vậy.”

Cổ Kinh đan thần giải thích như vậy.

Làm Hứa Thanh Tiêu hiểu rõ.

Đồng thời trong lòng cũng có hơi thất vọng. Nếu như không có những tác dụng phụ này thì vương triều Đại Ngụy không muốn bay lên cũng khó.

Nhưng suy nghĩ một hồi thì cho dù là có tác dụng phụ nhưng số lượng thay đổi sẽ sinh ra những thay đổi về chất.

Vấn đề cũng không lớn.

Về phía đan dược thì hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí có thể nói là niềm vui ngoài ý muốn. Dù sao thì mục đích đến nơi này cũng là có thể đúc được nhiều Thần Võ đại pháo hơn chứ không phải là đan dược.

Trước mắt hắn có năm ngàn cân tiên kim, cũng lấy được không ít cực phẩm linh kim.

Chương 1413: Thu Hoạch Siêu Cấp Lớn, Hứa Thanh Tiêu Đào Sâu Ba Thước (4)

Bên trong núi này còn có cả gốc của tiên kim, thứ còn quý giá hơn cả tiên kim, đây mới là mục đích chính.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hứa Thanh Tiêu hiện lên một tia nóng bỏng.

Ánh mắt của hắn rơi vào trong núi.

Làm xong vụ này thì có thể không làm những chuyện khác nữa, trực tiếp rời đi luôn cũng được.

Bên trong tiên tàng nhất định sẽ còn có những thứ tốt hơn nữa, điều này Hứa Thanh Tiêu biết chứ.

Nhưng dù có những thứ kia thì Hứa Thanh Tiêu cũng không dám mạo hiểm.

Khoảng thời gian này, hắn đều đang suy nghĩ.

Bây giờ Hứa Thanh Tiêu vẫn đang cân nhắc một cách thận trọng, nhờ ấn Tam ma vào núi vàng lại, lấy được đủ số quặng thiết rồi lập tức tìm đường trở ra.

Xác định được mục tiêu rồi.

Hứa Thanh Tiêu cũng không do dự nữa mà đi về phía núi vàng.

Có là do có ấn Tam ma.

Nên Đan thần Cổ Kinh cũng không khuyên can gì thêm mà ngược lại còn khuyến khích Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đi vào sâu hơn, nhìn xem có thiên địa bảo dược gì hay không, để dành luyện ba viên năm viên Phá Cảnh đan nhất phẩm gì đó.

Đối với sự thuyết phục của Cổ Kinh đan thần.

Hứa Thanh Tiêu cũng không phản ứng.

Tên già này rất thần bí, hơn nữa là vẫn đi theo luyện đan cho hắn, chắc chắn là có gì đó mờ ám.

Luyện chế một ít vừa đủ dùng là được rồi.

Hứa Thanh Tiêu không yêu cầu thứ xa vời như Phá Cảnh đan nhất phẩm.

Chỉ cần có đủ Thần Võ đại pháo.

Thì chẳng cần nhiều Phá Cảnh đan vậy làm gì.

Cứ như vậy.

Hứa Thanh Tiêu lại bước vào bên trong núi vàng một lần nữa.

Mà cùng lúc này.

Đối với bên ngoài mà nói.

Mười ngày này.

Đúng là cực kỳ vất vả.

Vương triều Đại Ngụy.

Mười bảy ngày trước.

Nữ đế Đại Ngụy đã hứa rằng, mười ngày sau sẽ đưa ra câu trả lời.

Nhưng vì sự luân chuyển ở Lục bộ, điều phái sứ thần đến hai vương triều, cuối cùng lại kéo dài thêm bảy ngày nữa.

Vì vậy, hôm nay chính là ngày phải đưa ra câu trả lời.

Đối với thế giới ngoài kia, người người cũng đang đợi đáp án của nữ đế Đại Ngụy.

Hiện nay ai cũng biết, Đại Ngụy chế tạo ra được Nhất phẩm Thiên lôi đại pháo, hủy thiên diệt địa, có được sức mạnh kinh người không gì phải bàn cãi.

Thứ đồ này, phá vỡ sự yên bình của Trung châu.

Vốn trước đây, ba đại vương triều của Trung châu đều muốn trở thành bá chủ, nhưng đều hiểu một đạo lý, ba thế lực cùng phân chia thiên hạ là một việc không thể phá vỡ.

Bất kể thế nào, hai vương triều yếu nhất, nhất định sẽ liên kết lại với nhau.

Trước đây, Đại Ngụy thế lực yếu kém, vương triều Đột Tà mạnh nhất, vương triều Sơ Nguyên cũng âm thầm thiết lập

quan hệ liên minh với Đại Ngụy.

Cũng coi như một kiểu quan hệ tương trợ lẫn nhau.

Ba đại vương triều, sẽ luôn có một vương triều mạnh mẽ, nhưng cách nghĩ của mọi người đều rất đơn giản, không thể để vương triều nào quá mạnh.

Mạnh hơn đôi chút, người ta có thể nhẫn nhịn cho qua, nếu lại mạnh quá mức, nào có người nào chịu chấp nhận chuyện đó.

Buổi thương thảo mười bảy ngày trước, nữ đế ngang ngược trả lời, đẩy lùi xuống mười ngày sau, sau đó lại kéo dài thêm bảy ngày nữa.

Mãi đến hôm nay, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên cũng xem như đưa ra tối hậu thư.

Nếu như hôm nay không đưa ra một kết quả, hai đại vương triều chỉ sợ sẽ sử dụng đến phương án quyết liệt nhất.

Cho nên, ngày hôm nay, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên lại phái tới thêm hai người nữa đến.

Là hai vương gia của hai đại vương triều, là hoàng thất chính tông đến, Lễ bộ của hai đại vương triều kia giờ đã không còn đủ tư cách can dự vào vấn đề này nữa rồi.

Bắt buộc phải do đích thân thân vương giá lâm.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Nơi diễn ra hội nghị lần này của ba triều, không phải đại điện, mà dời đến điện Nghênh Tân.

Trong đại điện, lục bộ thượng thư, cùng Quốc công Vương hầu đều tập hợp đông đủ.

Sau đó là một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Không lâu sau, thái giám ngoài điện cất cao giọng.

“Đột Tà thân vương, diện kiến Thánh thượng.”

“Sơ Nguyên thân vương, diện kiến Thánh thượng.”

Cùng với hai tiếng hô vang lên, không khí trong đại điện ngay lập tức trở nên nghiêm trọng.

Bá quan trầm mặc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng.

Ngay sau đó, hai bóng người xuất hiện, chậm rãi bước vào đại điện.

Một người mặc mãng bào màu đen, một người mặc mãng bào tím, hai người này là thân vương của hai đại vương triều kia, địa vị rất cao, thân phận cũng tôn quý không gì sánh bằng.

"Tham kiến hai vị vương gia."

"Bệ hạ có lời, khoảng một canh giờ sau, sẽ đích thân giá lâm đại điện."

Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí bước lên, ông ta tiếp đón hai vị vương gia này, thể hiện sự khách khí.

Đối diện với Vương Tân Chí, hai vị vương gia cũng thể hiện sự khách khí, hoàn toàn không chút kiêu ngạo hống hách.

Hai người chúng hiểu rất rõ, mục đích đến đây ngày hôm nay là gì, cũng biết rất rõ rằng, Đại Ngụy hiện giờ, đã không còn là Đại Ngụy của trước đây nữa.

Nếu như đổi thành hai năm trước, hai người chúng đại giá Đại Ngụy, chỉ sợ sẽ dùng tư thế bề trên đến gặp, nhưng hiện giờ bọn chúng không thể làm vậy nữa rồi.

Ngược lại tuân theo mỗi một nguyên tắc của Đại Ngụy, dù sao cũng là người cần đến người ta, sao có thể bày ra tư thế như vậy được.

"Vương đại nhân khách khí rồi."

Hai vị thân vương cất lời, không dám hỗn xược, thành thành thật thật đi theo Vương Tân Chí đến vị trí của mình, đợi đến khi Nữ đế Đại Ngụy xuất hiện.

Trong điện Nội các.

Nữ đế ngồi yên lặng trên long ỷ.

Mà ngồi đối diện nàng, chính là Lý Quảng Hiếu.

Trên người mặc hắc y, ánh mắt Lý Quảng Hiếu toát ra vẻ nghiêm trọng.

"Lão sư, trẫm, bây giờ nên làm thế nào đây?"

“Theo thám thính tình hình ở biên cảnh, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên đã bắt đầu rục rịch rồi, nếu hôm nay không đồng ý với yêu cầu của bọn chúng, sợ là không tới vài ngày, ba đại vương triều sẽ lập tức tuyên chiến với nhau.”

Nữ đế cất lời, nàng nhìn về Lý Quảng Hiếu, trong giọng nói tràn đầy sự mất bình tĩnh.

Chương 1414: Tình Hình Căng Thẳng, 3 Triều Tuyên Chiến, Một Vạn Chiếc Thần Võ Đại Pháo (1)

Cục diện hiện giờ của Đại Ngụy, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Tất nhiên Đại Ngụy không bằng lòng giao ra Thần võ đại pháo.

Không giao ra Thần võ đại pháo, ba đại phương triều sẽ phải tuyên chiến.

Đây cũng chính là cảnh tượng mà Đại Ngụy không muốn thấy.

Nghe thấy những lời của Nữ đế, Lý Quảng Hiếu nặng nề thở dài một hơi, ông ta cũng hiểu rõ tình hình hiện giờ của Đại Ngụy.

Có điều, Lý Quảng Hiếu cũng không nhịn được mà nói.

“Bệ hạ, ý kiến của triều thần như thế nào?”

Ông ta hỏi.

“Hiện nay, Đại Ngụy binh cường mã tráng, lương thảo dồi dào, trên dưới khắp đất nước đều muốn đánh một trận.”

Quý Linh cất lời, nói ra thái độ cùng cách nghĩ của cả Đại Ngụy.

“Tuyên chiến không ổn.”

“Hiện nay Đại Ngụy đang ngày một phát triển, cùng thời gian một ngày, số lương thảo Đại Ngụy có thể thu được, có thể gấp mười lần hai đại vương triều kia có thừa.”

“Hơn nữa, cũng cùng một ngày đó, Đại Ngụy có thể phát triển vượt qua hai đại vương triều kia không chỉ dừng ở con số gấp mười lần, nhưng một khi bắt đầu khai chiến, vậy thì cái gì cũng không thể nói trước được.”

“Bệ hạ, hay là thế này được không, giao cho bọn chúng Thần võ đại pháo loại tệ nhất, tốt nhất là loại phế phẩm, kéo dài thêm thời gian.”

Lý Quảng Hiếu cất lời, đưa ra một cách.

Chỉ là sau khi những lời này vừa dứt, Nữ đế liền ngay lập tức lắc đầu, từ chối đề nghị này.

“Không được.”

“Nếu như đưa ra phế phẩm, chỉ sợ hai vương triều này sẽ lập tức từ chối, đám lòng lang dạ thú này sư phụ còn không hiểu sao?”

Nữ đế cất lời.

Cách này không phải nàng chưa từng nghĩ tới, chỉ là nàng hiểu suy nghĩ của hai đại vương triều kia.

Một là phải lấy được đồ vào tay, không thì chỉ có thể khai chiến.

“Bệ hạ, ý của vương gia thì sao?”

Lý Quảng Hiếu cất giọng hỏi.

“Không đánh.”

Trước khi Hứa Thanh Tiêu rời đi, để lại lời nhắn không đánh.

Nhưng không dặn dò thêm gì nữa.

“Xem ra vương gia cũng mong rằng sẽ không khai chiến, có điều tình hình hiện tại, vẫn nên để vương gia ra mặt mới được.”

“Có điều Thần võ đại pháo, có ý nghĩa vô cùng lớn, nếu như thực sự phải đem ra để hai đại vương triều cùng nghiên cứu, nói không chừng chỉ trong vòng hai năm liền có thể nghiên cứu ra được.”

“Đến lúc đó, ba đại vương triều đều sở hữu thứ đồ này, cho dù lúc đó Đại Nguỵ đã dân giàu nước mạnh, gấp bọn chúng mười lần cũng không có tác dụng gì.”

“Ý nghĩa của thứ này quá lớn.”

Lý Quảng Hiếu chầm chậm cất lời.

“Sư phụ, người nói những điều này, trầm đều biết rõ, còn hai canh giờ nữa, bất kể thế nào cũng phải cho hai đại vương triều

một lời giải thích, nếu như không cho bọn chúng một kết luận, thì chỉ có thể tuyên chiến mà thôi."

Nữ đế cất lời, những thứ Lý Quảng Hiếu nói, nàng đều hiểu rõ, cũng không cần Lý Quảng Hiếu phải nhắc lại.

"Bệ hạ, theo như cách nhìn của thần, hay là cứ giao ra đi, thiết nghĩ vương gia để lại không ít Thần võ đại pháo đâu."

"Thần võ đại pháo tam phẩm là giới hạn cuối cùng của Đại Ngụy."

Lý Quảng Hiếu đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Giao ra thì vẫn phải đem đi giao, nhưng đừng mong có được đồ gì quá tốt, Thần võ đại pháo tam phẩm chính là giới hạn cuối cùng.

Những lời này, lại rất hợp với ý của Nữ đế.

Nàng cũng nghĩ như vậy, Thần võ đại pháo tam phẩm là giới hạn cuối cùng rồi.

"Được."

Cẩn thận suy nghĩ, Nữ đế cuối cùng cũng đồng ý, nàng gọi Lý Quảng Hiếu đến, chính là để tổng hợp ý kiến lại một chút.

Chỉ có điều là, Nữ đế lại tiếp tục nói.

"Lão sư, đây là binh phù của trẫm, làm phiền lão nhân gia người đi một chuyến, đến biên cảnh, nếu như xảy ra chuyện gì, Đại Ngụy có thể tiến vào trạng thái chiến tranh bất cứ lúc nào, biên cảnh cần có người trấn thủ, trẫm nghĩ mãi, cả Đại Nguỵ này, cũng chỉ có sư phụ có thể khiến trẫm yên tâm thôi."

Nữ đế lên tiếng nói.

Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh, nhưng hiện nay Hứa Thanh Tiêu không có ở đây, cả Đại Nguỵ này người có thể trấn thủ biên cảnh chỉ có mình Lý Quảng Hiếu.

"Thần, tuân chỉ."

Lý Quảng Hiếu nhận lấy binh phù.

Ngay sau đó, Nữ đế đứng dậy, đi về phía Nghênh Tân điện.

Một lúc sau.

Vẫn còn chút âm thanh lác đác trong Nghênh Tân điện, sau đó một giọng nói cất lên, khiến cả điện trở nên yên tĩnh.

“Bệ hạ giá đáo.”

Khi giọng nói vang lên.

Trong đại điện, một bóng dáng tuyệt đẹp xuất hiện.

Là Quý Linh.

Nàng mặc long bào, điềm tĩnh bước vào đại điện.

Sau đó, ngồi trên long ỷ.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Chúng thần, tham kiến Đại Ngụy bệ hạ, cung chúc bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Thân vương của vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà đồng thời quỳ xuống khấu đầu.

Theo lễ thường mà nói, bọn chúng không cần khấu đầu, đây đại diện cho sự tôn trọng tối cao.

Nhưng bá quan đều hiểu, nguyên nhân khấu đầu, chẳng phải vì muốn có được Thần võ đại pháo thôi sao?

Hai đại vương triều cao cao tại thượng ngày xưa, nay cũng phải cúi đầu xưng thần, tư thế thế này, khiến mọi người vô cùng tự hào, nhưng đồng thời cũng khiến bọn họ nhận ra được thái độ của hai đại vương triều.

Hôm nay, rõ ràng là muốn nghiêm túc thật rồi.

Những thứ như lễ nghĩa thế này, càng chú trọng nó, có nghĩa là sự việc càng nghiêm trọng.

“Bình thân.”

Sau đó, giọng nói của nữ đế vang lên, lệnh cho mọi người bình thân.

“Bệ hạ, xin hỏi chuyện về Thần võ đại pháo, suy nghĩ đến đâu rồi? Lần này ba nước kết liên minh, hoàng đế Đột Tà đã chuẩn

bị rất nhiều bảo bối tặng lễ, những thứ này nếu muốn vận chuyển đến Đại Ngụy, cần một khoảng thời gian nhất định."

"Kính mong bệ hạ đưa ra quyết định trong hôm nay, để chúng thần có thể sớm ngày chuẩn bị."

Thân vương Đột Tà lên tiếng.

Còn chưa đợi Nữ đế nói trước, đã có chút không thể nhịn được, khiến cho Lục bộ thượng thư cùng chư vị Quốc công không vừa lòng.

Chỉ có điều, bọn họ không nói gì, mà chỉ nhìn thái độ của Nữ đế.

Nếu như Nữ đế nổi giận, bọn họ sẽ lập tức trách mắng.

Chương 1415: Tình Hình Căng Thẳng, 3 Triều Tuyên Chiến, Một Vạn Chiếc Thần Võ Đại Pháo (2)

“Đúng vậy, không biết Đại Ngụy bệ hạ, nghĩ thế nào rồi, chúng thần cũng đang đợi một câu trả lời rõ ràng đây.”

Thân vương vương triều Sơ Nguyên cũng lên tiếng phụ họa theo.

Hai người thể hiện sự cung kính vô ngần, giọng điệu ôn hòa, chỉ sợ để lộ ra chút thái độ kiêu ngạo ngang ngược liền chọc giận Nữ đế Đại Ngụy.

Bọn chúng cũng biết rõ, Đại Ngụy chắc chắn không bằng lòng giao ra, nhưng tình thế ép buộc, Đại Ngụy cũng không thể không đem ra được, chỉ là nếu như để Đại Ngụy tìm được lý do, kéo dài thêm ba tháng năm tháng nữa liên trở nên phiền phức rồi.

Thế nên bọn chúng thể hiện sự tôn trọng muôn phần, hận không thể quỳ rạp xuống mặt đất, cầu xin Thần võ đại pháo.

Mặc dù nghe có vẻ hơi khuếch đại quá, nhưng trên thực tế lại không khoa trương chút nào.

Thứ như Thần võ đại pháo thế này, nếu như quỳ xuống có thể khiến Đại Ngụy bằng lòng giao ra, thì bọn chúng sẽ quỳ xuống không chút do dự.

Trong đại điện.

Nữ đế điềm tĩnh cất lời.

“Trẫm nghĩ rất lâu rồi, hiện nay thiên hạ thái bình, vương triều Sơ Nguyên cùng vương triều Đột Tà xưa nay luôn giao thiệp tốt với vương triều Đại Ngụy, trẫm cũng không muốn lại có thêm chiến tranh, cho nên Đại Ngụy có thể hy sinh, cùng hưởng Thần võ đại pháo.”

“Có điều, Thần võ đại pháo, vẫn do Đại Ngụy tốn biết bao sức lực nghiên cứu mới chế tạo được, cho nên không thể cứ vậy

cho không được, cần hai đại vương triều trao trả lại một số tài nguyên, trả cho Đại Ngụy, nếu như hai đại vương triều bằng lòng duy trì hòa bình, trẫm, cũng đồng ý kết liên minh."

Nữ đế cất lời.

Nàng đã đồng ý.

Lời này vừa nói, vẻ mặt của bá quan trong đại điện trông có chút khó coi, dù sao thứ thần khí đại quốc thế này, cứ vậy đem cho không thế này, bọn họ cũng không cam lòng.

Cho dù có lấy được tài nguyên thì thế nào chứ? Bây giờ Đại Ngụy còn thiếu mấy thứ linh tinh này sao?

Nhưng Nữ đế đã lên tiếng rồi, bọn họ cũng không biết phải nói gì.

Mà thân vương của hai đại vương triều lại không như vậy, bọn chúng ai nấy cũng đều hưng phấn chết đi sống lại, hận không thể gào lớn ngay đại điện.

Hôm nay, bọn chúng đều đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ tuyên chiến rồi.

Nhưng không ngờ rằng, Nữ đế lại đồng ý ngay.

Còn về lợi ích tài nguyên yêu cầu, những thứ này thì có là gì, giá trị của Thần võ đại pháo vượt qua tất cả.

"Thần, thay mặt hoàng đế Đột Tà, cảm tạ long ân của bệ hạ, nguyện Đột Tà và Đại Ngụy, ngàn đời hòa hợp."

Hai vị thân vương kích động cất lời, sự vui mừng kia, không làm sao che giấu được.

Cũng chính vào lúc này, Lễ bộ thượng thư đưa đến một danh sách.

Danh sách kia cực dày, giống như hai quyển sách gộp lại vậy, lần lượt đưa tới hai vị thân vương.

Nhìn thấy tình thế thế này, hai vị thân vương có chút cảm giác không lành.

Bọn chúng tiện tay lật danh sách ra, liếc mắt một cái, lập tức đã có chút bất ngờ.

Những thứ có trong danh sách, đều không phải những thứ cực kỳ trân quý gì, nhưng không thể nào đỡ được số lượng kia.

Hơn nữa dày như vậy, đây chẳng phải muốn chơi khăm người ta sao?

Có điều hai vị thân vương cũng chẳng hề tức giận, mà sau khi trầm ngâm một lúc xong, liền nhìn Nữ đế nói.

"Bệ hạ, danh sách này không có vấn đề gì lớn, chỉ là, thần tò mò một chút, bệ hạ sẽ đưa ra đại pháo phẩm thứ mấy? Là đại pháo nhất phẩm sao?"

Thân vương Đột Tà cất lời, vừa nói xong đã khiến mọi người bùng cơn giận.

"Nhất phẩm? Các ngươi cũng xứng sao?"

"Nực cười, đám các ngươi như một đám hổ đói, lại còn muốn nhất phẩm? Đại Nguỵ bọn ta còn chẳng có đến mấy chiếc Thần võ đại pháo nhất phẩm nữa là."

"Có thể cho các ngươi đã xem như không tồi rồi, còn muốn nhất phẩm cơ? Lòng tham của hai vị đây, cũng lớn quá mức rồi đó."

Lục bộ thượng thư luân phiên cất lời, chỉ có duy nhất Vương Tân Chí có chút yên lặng.

Ông ta là Lễ bộ thượng thư, bất kể loạn đến mức nào đi nữa, ông ta đều sẽ giữ yên lặng, đến mức độ không thể nhịn thêm được nữa mới thôi.

Nếu không thì, nếu đến mức ông ta cũng lên tiếng trách mắng, vậy chỉ có thể tuyên chiến mà thôi.

Đối mặt với những lời mắng chửi của mọi người, hai vị thân vương cũng không nổi giận, mà chỉ yên tĩnh nhìn Nữ đế.

"Nhất phẩm tất nhiên không thể giao ra, Đại Nguỵ cũng chỉ có một, những thứ này là danh sách nguyên liệu đổi lấy Thần võ đại pháo tam phẩm."

Nữ đế cất lời.

Muốn có được Nhất phẩm, chính là si tâm vọng tưởng.

Tam phẩm đã coi như mức nhượng bộ lớn nhất của Đại Ngụy rồi.

Nhưng sau khi những lời này vừa dứt, sắc mặt của hai vị thân vương khẽ thay đổi, nét vui mừng cùng kích động vừa nãy đã biến mất không còn tăm hơi.

Không phải tam phẩm có vấn đề gì.

Mà là cái giá phải trả lớn như vậy, chỉ đổi được một chiếc Thần võ đại pháo tam phẩm, thực sự không đáng.

“Bệ hạ, ý của vương chúng thân, là cùng nhau chia sẻ, vậy thì phải có thành ý mới được, thành ý của Đột Tà rất lớn, nếu như bệ hạ đồng ý giao ra Thần võ đại pháo nhất phẩm, những thứ trên danh sách này, trong vòng bảy ngày có thể lập tức vận chuyển đến Đại Ngụy.”

“Không sai, đã là cùng hưởng, thì kính xin bệ hạ có chút thành ý, chúng thần cũng phải trở về bẩm báo lại, những thứ trên danh sách này, cũng sẽ không thiếu nửa phần.”

Hai vị thân vương cất lời, nói như vậy.

Lấy những thứ có trên danh sách, đổi lại Thần võ đại pháo nhất phẩm, đặt lên bàn tính, đây đúng là một ván không tồi.

“Các ngươi có cảm thấy nực cười không?”

“Nếu như Thần võ đại pháo là của triều các ngươi, liệu có đồng ý cho Đại Ngụy cùng dùng chung không?”

Lúc này, Quý Linh ngồi trên long ỷ điềm đạm cất tiếng.

Nàng nhìn xuống hai tên thân vương dưới điện, trong mắt là sự lạnh lùng.

Hai vị thân vương ngay lập tức im bặt.

Bọn chúng cũng biết cái giá chúng muốn quá mức quá đáng.

Mở miệng ra liền muốn có nhất phẩm.

Trước không nói đến Đại Ngụy có hay không.

Cho dù có đi nữa, cũng sẽ không giao cho mình được.

Nữ đế nói không sai nửa lời, nếu như bọn chúng là người có được Thần võ đại pháo, sẽ giao cho Đại Nguỵ sao?

Tất nhiên đây là chuyện không thể nào.

Chỉ là, đạo lý chỉ là đạo lý thôi, nhưng nếu đem tam phẩm về, còn phải bỏ ra cái giá như thế này, bọn chúng cũng không cam tâm.

Chương 1416: Tình Hình Căng Thẳng, 3 Triều Tuyên Chiến, Một Vạn Chiếc Thần Võ Đại Pháo (3)

“Xin bệ hạ minh xét, Thần võ đại pháo tam phẩm, về mặt ý nghĩa không quá lớn, về mặt giao hữu giữa Trung nguyên, không đem lại ảnh hưởng gì lớn, vẫn mong bệ hạ suy xét thêm.”

“Tất nhiên, Nhất phẩm có lẽ khó chấp nhận được, vương của chúng thần cũng không cưỡng cầu, nói cho cùng thì ba đại vương triều đến ngày hôm nay cũng vì hoà bình của Trung nguyên mà có mặt ở đây.”

“Nhị phẩm.”

“Là giới hạn cuối cùng của vương chúng tôi, nếu bệ hạ đồng ý, Đột Tà sẽ tiếp tục cung cấp số nguyên liệu trên danh sách, coi như điều kiện giao dịch, từ nay về sau, Trung nguyên cũng coi Đại Ngụy là quốc gia đứng đầu.”

Thân vương Đột Tà quỳ bái với nữ đế.

Thân vương Sơ Nguyên đứng bên cạnh cũng lập tức quỳ bái theo.

Đối diện với lời từ chối của hai thân vương.

Thái độ của nữ đế cũng dần lạnh xuống.

“Tam phẩm, là cái giá cuối cùng của Đại Ngụy, cũng là sự nhượng bộ lớn nhất của Đại Ngụy.”

“Nếu như các người còn không đồng ý, vậy thì tuỳ các ngươi.”

“Trẫm nói một câu cuối cùng, Đại Ngụy tuyệt đối không sợ một trận chiến.”

“Truyền lệnh của trẫm, chuẩn bị chiến tranh.”

Đây là câu cuối cùng của nữ đế.

Nói xong lời này, Quý Linh đứng dậy. không cho hai tên thân vương kia chút mặt mũi nào, xoay người liền rời đi.

“Bệ hạ, bệ hạ.”

“Xin bệ hạ nán lại một chút.”

Hai vị thân vương bắt đầu hoang mang, bọn chúng cũng chỉ biết gọi mấy tiếng vậy thôi.

Sao mà người Đại Ngụy, tên nào tên nấy tính đều nóng nảy như vậy chứ?

Bọn chúng thật nhức đầu quá.

Thế rồi, Nữ đế cũng rời đi.

Đợi sau khi Nữ đế rời đi, bá quan trong triều cũng không nhịn được mà hừ lạnh vài tiếng.

Đồng loạt rời triều, đặc biệt là An Quốc công, trước khi rời đi ông ta còn lạnh lùng nói.

“Trương thượng thư, theo lão phu một chuyến, chuẩn bị thật tốt cho công tác chiến tranh, lão phu nhiều năm không lên chiến trường rồi, chủ soát lần này nhất định phải do đích thân lão phu làm.”

“Cũng để đám Man Di này nhận thức được, cái gì gọi là dũng mãnh như hổ, kỉ luật như sói.”

Lời này của An Quốc công khiến hai vị đại thân vương trầm đi.

Nhìn thế cục này, có lẽ thực sự làm thật không đùa rồi.

Hai người không có tư cách tuyên chiến, trừ khi Đại Ngụy không chịu giao Thần võ đại pháo.

Nhưng bây giờ, Đại Ngụy đồng ý giao ra Tam phẩm Thần võ đại pháo, cũng xem như nhượng bộ rồi, chỉ là không đạt được mức dự định ban đầu mà thôi.

“Vương đại nhân, thế này nên làm như nào mới tốt đây?”

Hai vị thân vương đưa mắt nhìn Vương Tân Chí, người kia chỉ lắc đầu nói.

“Hai vị vương gia, về chuẩn bị chiến đi, bệ hạ đã nổi giận rồi, nói thật lòng, tam phẩm đã không tệ rồi.”

“Có điều, hai vị vương gia yên tâm, Đại Ngụy tuyệt đối sẽ không lạm sát sứ thần, hai vị vương gia đến như thế nào, thì về như thế ấy đi.”

Vương Tân Chí lười nói, đứng dậy liền rời đi, ông ta cũng chẳng an ủi gì.

Vừa thấy thái độ của Vương Tân Chí như vậy, sắc mặt của hai vị vương gia càng thêm nghiêm trọng.

“Nói sao giờ?”

Thân vương Đột Tà mở miệng, hỏi thân vương Sơ Nguyên.

“Còn nói gì nữa, về trước đã, hỏi thử ý của người bên trên, Tam phẩm, thực ra cũng không phải không được, còn Nhất phẩm chúng ta khỏi mơ nữa đi.”

“Nhưng tốt nhất vẫn là lấy được Nhị phẩm Thần võ đại pháo.”

Vương gia Sơ Nguyên nói xong liền rời đi.

Rất nhanh.

Tin tức trên triều đường cũng đã được truyền ra ngoài.

Đối với tin tức này, đại đa số mọi người đều đoán ra được.

Dù sao hai đại vương triều kia đều tham lam như thế, Đại Ngụy tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Chỉ là sau khi tin tức được truyền đến vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Vốn tưởng rằng hai đại vương triều sẽ ngậm bồ hòn làm ngọt, tiếp tục hòa nghị, nào ngờ tới được rằng.

Chỉ chưa tới một canh giờ.

Hai đại vương triều tự động động viên ba đại quân doanh, tiến quân về phía biên cảnh Đại Ngụy.

Đây là chuyện rất nhiều người không ngờ tới.

Đa số mọi người đều biết rằng, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên bên nào cũng nhất định muốn có được Thần võ đại pháo.

Nhưng cũng hiểu rất rõ, vương triều Đại Ngụy cũng sẽ không nhượng bộ quá nhiều.

Cho nên nếu như nói hôm nay phải đòi cho ra một đáp án rõ ràng, thì thực tế nhất định phải xảy ra xung đột, sau đó tiếp tục kéo dài.

Do đó, rất nhiều người không để chuyện này vào trong mắt, muốn thực sự tiến hành hòa thương, ít nhất phải cần đến ba tới năm tháng.

Nhưng không thể lường trước được là, hai đại vương triều kia ấy vậy mà quyết tuyệt như vậy, trực tiếp phái binh, làm người ta cảm thấy như sắp đánh nhau thật rồi vậy.

Có điều Đại Ngụy cũng không sợ chút nào, Kỳ Lân quân, Thiên Tử quân, Đại Hoang quân, cũng ngay lập tức tập kết ở chiến khu biên cảnh.

Hoàn toàn là một cảnh, ngươi muốn đánh thì ta chiều.

Trong phút chốc, đại chiến dường như có thể bắt đầu ngay, các đại thế lực đều không dám dứt dây động rừng.

Bách tính cũng cảm thấy có chút hoang mang.

Nếu cứ vậy mà chiến trận xảy ra.

Nhất định sẽ phải máu chảy thành sông.

Đối với triều đường Đại Ngụy mà nói, bách tính cũng không ngờ được rằng, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên lại ngang ngược như vậy.

Một lời không hợp liền khai chiến.

Người không biết còn nghĩ Đại Ngụy cướp mất Thần võ đại pháo của hai triều.

Cả vương triều Đại Ngụy đều bùng nổ.

Trong kinh đô, văn thần võ tướng ghé thăm lẫn nhau, văn thần còn đỡ, cùng lắm cũng chỉ là một mặt đen thùi thôi.

Võ tướng thì khác, vừa phải chạy đến nhà người khác vừa phải chửi mắng ầm ầm, hận không thể tiêu diệt hai triều kia ngay lập tức.

Trận chiến tranh này càng diễn ra lâu càng quyết liệt.

Từng phong từng phong tình báo khẩn cấp đều được gửi đến Binh bộ.

Cả kinh đô Đại Ngụy, vô hình bùng lên một ngọn lửa rực trời xanh.

Trong hoàng cung, cũng vô cùng ồn ào, Lục bộ thượng thư cùng các vị Quốc công Vương hầu, tranh luận không ngừng.

Nữ đế ngồi trên long ỷ, yên lặng lắng nghe phân tích.

Họ đang tranh luận, rốt cuộc hai đại vương triều kia có ý gì.

Một bên cho rằng, đây là thùng rỗng kêu to, vì để giành được lợi ích từ đàm phán, có thể tiến hành chinh phạt.

Một bên lại cho rằng, Thần võ đại pháo khiến cho hai đại vương triều ăn ngủ không yên, bọn chúng muốn thông qua trận chiến này để hù dọa Đại Ngụy, khiến Đại Ngụy cảm thấy áp lực, không thể chinh phạt được nữa.

Hai bên đều có lý của riêng mình.

Chương 1417: Tình Hình Căng Thẳng, 3 Triều Tuyên Chiến, Một Vạn Chiếc Thần Võ Đại Pháo (4)

Nhưng sau khi nghe những lời của Trần Chính Nho, lại khiến đại điện hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

“Chư vị.”

“Đừng ồn ào nữa.”

“Chư vị còn chưa hiểu cục diện hiện tại nữa sao?”

Trong đại điện, Trần Chính Nho bảo mọi người yên lặng.

Sau đó ông ta hít sâu một hơi, nhìn mọi người nói.

“Hiện giờ, không phải chiến tranh giữa Đại Nguỵ với Sơ Nguyên hay Đột Tà, mà là chiến tranh của thiên hạ.”

“Hai đại vương triều, vì Thần võ đại pháo mới tuyên chiến với Đại Ngụy, nhưng đó chỉ là những thứ chúng ta có thể nhìn bên ngoài.”

“Điều không nhìn thấy là gì? Đế tộc Đông châu, cũng đã phái người đến Đại Ngụy, ý tứ đại khái cũng chính là muốn được phân chia Thần võ đại pháo.”

“Đến cả Tây châu cũng đang âm thầm lên kế hoạch.”

“Nói thẳng một chút, bất kể hai đại vương triều có đánh hay không, hay là chỉ khua chiêng gióng trống, Đại Ngụy đều phải đối diện với không chỉ có hai địa vương triều, mà cuồn cuộn không dứt cường giả trong thiên hạ.”

“Thần võ đại pháo của Đại Ngụy, chỉ có đơn sơ một quả, thực sự tuyên chiến, một quả đại pháo này, có thể thay đổi toàn bộ đại cục không?”

“Ngược lại còn ngáng đường Đại Nguỵ ta, khiến Đại Ngụy ta quay về thời điểm ba năm trước.”

Trần Chính Nho lên tiếng, ông ta cũng nhìn thấy rõ, biết tình hình khó khăn hiện tại Đại Ngụy gặp phải là gì.

Vấn đề không phải là đánh hay không.

Mà là người Đại Nguỵ phải đối đầu với, là thế lực trong cả thiên hạ.

“Vậy theo những gì thừa tướng nói, nên làm thế nào đây?”

Có người mở lời, hỏi Trần Chính Nho.

“Tác chiến giả, để Lễ bộ đi đường vòng.”

Trần Chính Nho trả lời.

“Không được.”

“Đây chẳng khác nào cho bọn chúng thêm uy phong, dập sĩ khí của quân mình?”

Trương Tĩnh cất lời, trực tiếp phủ quyết luôn.

“Để bọn chúng đích thân tới hoà hoãn, một khi Đại Nguỵ chủ động thể hiện hảo ý, trên phương diện đàm phán chúng ta sẽ không có lợi.”

Trương Tĩnh từ chối thẳng thừng, ông ta tuyệt đối không đồng ý.

Nhưng lời này vừa dứt, Trần Chính Nho lại không nhịn được mà lắc đầu, thở dài nói.

“Trương thượng thư, ngài vẫn chưa hiểu.”

“Chỉ khoa trương thanh thế cũng là trường hợp lão phu từng nghĩ đến, nhưng chỉ sợ sau khi gõ trống khua chiêng xong, thứ đổi được là cuộc chiến không có lối về.”

Trần Chính Nho nói ra điểm quan trọng nhất.

Không phải Đại Nguỵ hoảng sợ.

Cũng không phải ông ta không biết làm thế nào để khoa trương thanh thế thôi, mà là khi hai bên đều bắt đầu làm lớn chuyện lên, sẽ có người chen vào làm loạn.

Đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Vào lúc này, đại điện hoàn toàn chìm trong tĩnh lặng.

Mọi người quả thực chưa nghĩ đến điểm này.

“Bảo chúng ta phải nhượng bộ, ta không cam lòng.”

“Đúng, ta cũng không cam tâm.”

“Sớm thêm vài năm nữa, ta nhịn, nay Đại Nguỵ binh cường mã tráng, mắc gì phải nhận thua?”

Bá quan cất lời, võ tướng là thẳng thắn nhất, từ sau khi Bắc phạt, bọn họ vẫn luôn nhịn một bụng tức.

Hiện giờ, Đại Ngụy muốn người có người, muốn lương thảo có lương thảo, còn muốn bọn họ phải cúi đầu nhận thua, bọn họ không cam lòng.

Nhưng những lời không bằng lòng này, cũng chỉ nói ra cho thoả vậy thôi.

Bọn họ biết, cụ thể thế nào vẫn phải xem ý của bệ hạ.

Trên long ỷ.

Nữ đế tỉnh lại trong cơn trầm mặc, nàng có suy nghĩ giống với Trần Chính Nho.

Cuối cùng, nữ đế thở dài thườn thượt nói.

“Bất kể thế nào, uy thế của Đại Ngụy không thể thua, nhưng kiên quyết không thể chính thức khai chiến.”

“Ít nhất đến khi Bình Loạn vương chưa trở về, không được đánh.”

Quý Linh cất lời.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của nàng.

Lời này vừa dứt, bá quan có chút trầm ngâm.

Trần Chính Nho ngay lập tức khom người nói: “Chúng thần tuân chỉ.”

Mà khi Trần Chính Nho lĩnh chỉ rồi, võ quan cho dù có khó chịu đến mức nào đi nữa, bọn họ cũng chỉ có thể cúi đầu không nói gì nữa.

Có điều, mọi người cũng vô cùng tò mò, Hứa Thanh Tiêu đi đâu vậy chứ.

Mà cùng lúc đó.

Trung châu Tiên tàng.

Trong Kim sơn.

Hứa Thanh Tiêu lần nữa đến được khu vực Kim Sơn.

Hắn rất lo lắng, nhưng cũng nảy ra một suy nghĩ cực kì to gan.

Trong Kim sơn có rất nhiều linh kim cực phẩm, Tiên kim cùng với rễ của Tiên kim.

Hơn nữa mấy con hung thú chín đầu này chắc chắn có luyện trận pháp.

Nếu như mượn sức mạnh của Tam ma ấn, khiến mấy con hung thú chín đầu này dùng cách tự sát hoá thành Nhất phẩm, sau đó giúp hắn luyện thành Thần võ đại pháo, không biết liệu có được không nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, về mặt lý thuyết không có vấn đề gì lớn.

Vấn đề duy nhất chính là, có thể khống chế được đám hung thú này không, nói cho cùng thì có thể khống chế được chúng cùng với việc ép chúng tự sát là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Rất nhanh, Hứa Thanh Tiêu bước vào trong động, có hàng vạn con hung thú chính đầu đang nghỉ ngơi trong đó.

Khi bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Hung thú chính đầu lại một lần nữa phát cuồng.

Tuy nhiên, khi Hứa Thanh Tiêu tập hợp Tam ma ấn.

Đám hung thú này ngay lập tức trở nên ngoan ngoãn, quỳ xuống dưới đất, trong mắt lộ ra ngập vẻ sợ hãi.

“Tự tàn sát lẫn nhau, biến thành Nhất phẩm.”

Hứa Thanh Tiêu thử ra một mệnh lệnh.

Bảo đám hung thú này tàn sát lẫn nhau.

Đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

Lỡ như đám hung thú này không ngốc, vậy thì hắn đúng là xui rồi.

Nghe thấy lời này, Cổ Kinh đan thần trốn bên cạnh vòm tai cũng có chút bất ngờ.

Hắn ta vốn tưởng rằng Hứa Thanh Tiêu đến đây để khai thác, nào ngờ được lại tàn nhẫn tuyệt sát hết đám hung thứ chín đầu này.

Hơn nữa còn bảo bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau?

Điều này có thể sao?

Chỉ là Cổ Kinh đan thần còn chưa kịp mở miệng.

Ngay lập tức đám hung thú kia vậy mà thực sự bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

“Có tác dụng.”

Lúc này.

Mắt Hứa Thanh Tiêu lập tức sáng lên.

Nếu như chiêu này có tác dụng.

Vậy đồng nghĩa rằng sẽ có một vạn mảnh Nhất phẩm, chế tạo Thần võ đại pháo cho hắn.

Chậm thì ba tháng, nhanh chỉ tầm một tháng.

Hắn liền có thể mang về hàng vạn chiếc Thần võ đại pháo.

Nếu thực là như vậy.

Đại Nguỵ chỉ cần thời gian một tháng, sẽ có thể quét sạch thiên hạ.

Chương 1418: Chu Thánh Tái Hiện, Bí Mật Động Trời, Từ Đầu Đến Cuối Đều Chỉ Là Một Cú Lừa (1)

Tiên tàng Trung châu.

Từng tiếng rèn sắt vang lên.

Bên trong sơn cốc, âm thanh của tiếng rèn sắt không ngừng vọng đến.

Hứa Thanh Tiêu yên lặng quan sát toàn bộ.

Vào lúc này, trong sơn cốc, hàng vạn con hung thú đang đục Tiên kim.

Còn có một phần hung thú, đang cắn giết lẫn nhau, biến thành Nhất phẩm.

Trải qua thử nghiệm đơn giản lúc trước, Hứa Thanh Tiêu hiểu rằng, Tam ma ấn có thể khống chế hoàn hảo đám hung thú này.

Bảo bọn chúng làm gì, bọn chúng sẽ làm cái đó.

Không một chút do dự.

Thế nên Hứa Thanh Tiêu nghĩ ra một suy nghĩ cực kì lớn mật.

Đem bọn chúng ra ngoài.

Thế nhưng, suy nghĩ này sau khi nói với Cổ Kinh đan thần, liền bị ông ta kịch liệt phản đối.

“Tiểu hữu, ta không có ý gì cả, nhưng đám hung thú này quả thực có sức mạnh cực kì lớn, nhưng cũng mang theo nguy cơ tiềm tàng vô cùng lớn.”

“Nếu ngươi đưa hết bọn chúng ra ngoài, nếu như có thể khống chế được chúng thì tốt, lỡ như sau khi ra ngoài không còn khống chế được nữa thì sao?”

“Ta không có ý hù dọa gì ngươi đâu, chỉ lỡ không cẩn thận một chút, đám hung thú này, cũng đủ tạo ra một trận đại hồng thuỷ, cả Trung châu này cũng chẳng thể đỡ nổi.”

Cổ Kinh đan thần khuyên can Hứa Thanh Tiêu đến cùng, ông ta biết Hứa Thanh Tiêu phải chịu áp lực lớn đến mức nào.

Nhưng bất luận phải gánh áp lực lớn thế nào, ông ta cũng không muốn Hứa Thanh Tiêu mạo hiểm đến vậy.

“Ta hiểu.”

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh Tiêu gật đầu, hắn biết Cổ Kinh đan thần lo lắng điều gì.

Nhưng thứ này, cũng giống với những quả bom hẹn giờ, biết cách dùng, đúng thật có thể làm được rất nhiều việc, có thể giúp ngươi càn quét thiên hạ.

Nhưng nếu lỡ như ngươi dùng sai cách, hoặc là có người biết cách khống chế Tam ma ấn, vậy thì người xui xẻo chính là ngươi.

Cũng vào chính lúc này, đột nhiên, một tiếng nổ lớn không biết từ đâu vang lên.

Một cỗ khí tức đáng sợ bao trùm cả sơn cốc.

Là Nhất phẩm.

Có hung thú đạt được Nhất phẩm rồi.

Vừa đưa mắt nhìn qua, con hung thú chín đầu này, vảy cá trên người nó, đã biến thành vảy rồng, xung quanh thân nó nồng nặc ma khí, đáp xuống đất, nơi nào nó chạm tới đều tràn đầy ma khí.

Nhưng đứng trước mặt Hứa Thanh Tiêu, vẫn không dám có chút ngạo mạn nào như trước.

Sau khi đạt được Nhất phẩm.

Hứa Thanh Tiêu không nói thêm câu nào, ra lệnh cho nó luyện hoá ba mươi ba trận pháp.

Hứa Thanh Tiêu không dùng đến Linh kim cực phẩm, mà lấy ra Tiên kim ra luyện hoá, tất nhiên trận pháp tạo bởi Tiên kim có thể chịu được không thể chỉ chịu ở mức mười toà được.

Ba mươi ba toà trận pháp, phối chung với Tiên kim cực phẩm, nếu như luyện hoá thành công, vậy thì chính là nhận được

Nhất phẩm Thần võ đại pháo hoàn mỹ.

Sau khi mệnh lệnh ý chí được hạ xuống, đối phương không chút do dự, lập tức bắt đầu chế tạo trận pháp.

Chế tạo trận pháp, cần có Trận bảo bảo vệ, vấn đề này Hứa Thanh Tiêu không cần lo tới, vốn trong Linh kim thạch đã có sẵn Trận bảo rồi.

Đám hung thú này hiểu rõ về Kim sơn hơn Hứa Thanh Tiêu, cho nên đều không cần tới Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, bọn chúng đã tự tìm thấy Trận bảo rồi.

Rất nhanh, mỗi lúc một nhiều hung thú biến thành Nhất phẩm.

Sau đó bắt đầu luyện hoá trận pháp.

Một phần hung thú đang khai khoáng luyện Tiên kim.

Một bộ phận khác vẫn tiếp tục tiêu diệt lẫn nhau, hóa thành Nhất phẩm.

Còn có một bộ phận hung thú, bị Hứa Thanh Tiêu phái ra ngoài tìm Tiên tàng bảo vật.

Hàng vạn con hung thú, bị Hứa Thanh Tiêu vắt đến sức cùng lực kiệt.

Một chút cũng không bỏ phí, khiến Cổ Kinh đan thần đứng bên cạnh phải thốt lên một tiếng ghê thật chứ.

Chẳng là Cổ Kinh đan thần cũng nhận được không ít chỗ tốt, bảo vật của Tiên tàng Trung châu có quá nhiều, ông ta luyện đan dược không ngừng nghỉ.

Có điều, Hứa Thanh Tiêu lại chẳng vì chuyện này mà thấy hừng hực trong lòng.

Bất kể là luyện đan, hay là luyện vũ khí, hay cả việc thu thập nguyên liệu đi chăng nữa.

Nhưng việc này đều cần phải có thời gian.

Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên đã đang gây áp lực rồi.

Hứa Thanh Tiêu biết rõ, Đại Ngụy hiện đang rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ đáng tiếc là, chỗ này không làm sao truyền tin tức về được, nếu không Hứa Thanh Tiêu đã bảo Nữ đế tặng Thần võ đại pháo kia đi.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu ra khỏi đây, Đại Ngụy sẽ không bao giờ thiếu Thần võ đại pháo nữa.

Tặng một chiếc Nhị phẩm Thần võ đại pháo, tuyệt đối không phải vấn đề gì lớn, thậm chí là tặng hẳn Nhất phẩm Thần võ đại pháo cũng chẳng thành vấn đề.

Tất nhiên, nếu muốn có được Nhất phẩm Thần võ đại pháo, hai đại vương triều kia cũng phải trả lại các loại lợi ích khác nhau.

Chỉ có điều rằng, hắn không làm sao mà truyền tin ra được.

“Chỉ cần không đánh, mọi chuyện đều sẽ có cơ hội cứu vãn.”

Hứa Thanh Tiêu tự lầm bầm.

Hắn không muốn thiên hạ đại chiến, nếu không không chỉ đối với chúng sinh thiên hạ, đối với chính hắn cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Trong sơn cốc.

Tiếng rèn sắt, tiếng chém giết, tiếng kết trận, tiếng luyện đan, không ngừng vang lên.

Hứa Thanh Tiêu khoanh chân ngồi trong sơn cốc.

Bắt đầu rơi vào trầm tư.

Suốt khoảng thời gian trước, hắn không có nổi thời gian để suy nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Bây giờ, hắn đang ở trong Tiên tàng Trung châu, cũng coi như nhàn rỗi trong bận rộn.

Hắn bắt đầu nghiêm túc suy xét.

Từ ngày đầu tiên hắn xuyên đến thế giới này, mỗi một cảnh tượng đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Thông qua những tin tức mà hắn biết trước, cộng thêm phán đoán của riêng hắn, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu xâu chuỗi lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mốc thời gian được kéo đến tận thời đại của Võ đế.

Man quốc xâm lược Đại Ngụy, là vì có một tổ chức, muốn cho thiên hạ xảy ra chiến loạn, nơi nào cũng toàn là oán hồn, để tiện cho chúng tiến hành huyết tế.

Man quốc cùng Đại Ngụy tương tàn, tạo ra vô số sát nghiệp.

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ, còn thiếu một cơ hội.

Chương 1419: Chu Thánh Tái Hiện, Bí Mật Động Trời, Từ Đầu Đến Cuối Đều Chỉ Là Một Cú Lừa (2)

Cho nên đám người này âm thầm lên kế hoạch vụ Bình Khâu phủ, khiến ba trăm vạn người bỏ mình, nhưng vẫn chưa đủ.

Nếu không thì, sau vụ Bình Khâu phủ, đáng lẽ phải huyết tế thành công rồi.

Do đó, đám người này ủng hộ Nữ đế lên ngôi, muốn mượn tay của Nữ đế để khiêu khích Man quốc cùng Đại Ngụy.

Vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà dĩ nhiên cũng vui vẻ nằm trong đó, bọn chúng cầu còn không được Đại Ngụy cứ mãi chìm trong đổ nát.

Chỉ tiếc một điều rằng, dưới tình hình bế tắc như thế, Đại Ngụy lại xuất hiện một người.

Người này chính là hắn, cứ luôn khuấy đảo phong vũ, lần nào cũng xoay chuyển càn khôn.

Khiến cho kế hoạch của đám người này lần nào cũng phải thất bại tay trắng.

Cho nên bị dồn đến tình huống hiện giờ, đám người này tiến hành phần cuối của kế hoạch sớm hơn dự định, muốn khiến thiên hạ chiến loạn.

Tình hình đã biết hiện tại là.

Tiên môn có một người, nhưng đã chết.

Phật môn có một người, nếu không phải thần tăng Già Lam, thì cũng là trưởng bối của thần tăng Gia Lam.

Nho đạo có hai người, Thánh nhân đời thứ năm cùng Thánh nhân đời thứ tư.

Đại Ngụy có một người, người bị hiềm nghi nhiều nhất là Thái Nguyên thân vương.

Ngược lại Ma tộc cùng Yêu tộc không tham gia vào chuyện này, có thể chúng không đáng để nhắc tới, cũng có thể do hai tộc này không thể đem lại lợi ích mà chúng cần.

Tất nhiên Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ theo hướng, đám người này cần có trợ lực của âm lực trong thiên hạ, theo lẽ đương nhiên không cần đến Ma tộc cùng Yêu tộc tham gia vào, bọn chúng tham gia vào ngược lại còn ảnh hưởng đến kế hoạch.

Chỉ có điều, Hứa Thanh Tiêu cứ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Nhưng lại chẳng biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Cũng không tiếp tục nghĩ thêm nữa.

Chính vào lúc này, giọng nói của Cổ Kinh đan thần bất ngờ vang lên.

"Tiểu hữu, thôi tạm thời đừng tu luyện nữa, ngươi mau nhìn đi, đám bùi nhùi này tìm được cho ngươi cái gì nè."

Cùng với những lời kia của Cổ Kinh đan thần, Hứa Thanh Tiêu lập tức mở mắt ra.

Hắn nhìn theo hướng giọng nói của Cổ Kinh đan thần phát ra.

Là một miếng mộc bài.

Mộc bài chân linh của Chu thánh.

Ngay lúc đó, Hứa Thanh Tiêu có chút bất ngờ.

Hắn vẫn thật không ngờ đến, ở Tiên tàng Trung châu vậy mà thu được mộc bài Chu thánh.

Miếng mộc bài này, có thể liên lạc với Chu thánh.

"Thứ này tìm được ở đâu vậy?"

Hứa Thanh Tiêu hỏi đám hung thú này, đám kia liền nhìn về phía Tây Nam.

Phía Tây Nam?

Hứa Thanh Tiêu đứng dậy, ra lệnh cho đám hung thú này dẫn đường, chạy về phía Tây Nam.

Rất nhanh đã đến được một bình nguyên.

Con hung thú tìm được mộc bài của Chu thánh chỉ về một khu vực rồi gật đầu, đại ý là muốn nói với Hứa Thanh Tiêu rằng, nó tìm được mảnh mộc bài ở chỗ đó.

Có điều khu vực nó chỉ lại chẳng có gì khác thường.

Đi thăm dò xung quanh, quan sát hết nửa canh giờ, cũng chẳng tìm được dị tượng gì hết.

Không tìm được bất cứ manh mối nào, Hứa Thanh Tiêu chỉ đành quay trở về sơn cốc.

Tích tụ Tam ma ấn ở xung quanh.

Hứa Thanh Tiêu nắm chặt mộc bài Chu thánh, sau đó dốc vào đó một lượng lớn Á thánh chi lực.

Hắn thực sự muốn nói chuyện với Chu thánh một chút.

Xem thử Chu thánh định dùng chiêu gì để lừa hắn nữa đây.

Sau khi Thánh khí nồng đặc bao trùm, tất cả mọi vật xung quanh cũng dần thay đổi.

Đến cuối cùng lại hoá thành một mảnh chốn bồng lai.

Tất cả mọi vật đều biến mất hoàn toàn, đưa hắn đến một nơi khác.

Ý thức của Hứa Thanh Tiêu, cũng dần trở nên tỉnh táo.

Khi hắn thức tỉnh một lần nữa, có một bóng người xuất hiện ở nơi xa.

Chỉ là bóng người này đang khoanh chân tròn ngồi dưới một gốc cây.

Đưa mắt nhìn qua, là bóng dáng của Chu thánh.

Hơn nữa còn là Chu thánh tuổi xế chiều.

Cả đầu ông ta bạc trắng, yên tĩnh ngồi dưới gốc cây, khí tức suy nhược, giống như ngọn đèn cạn dầu trước gió vậy.

Sau đó Hứa Thanh Tiêu chầm chậm đi tới.

Ánh mắt của Chu thánh không nhịn được mà nhìn qua.

Trong ánh mắt của ông ta, dường như mất hết sắc màu của cuộc sống vậy, chỉ đơn thuần giống một người già bình thường, sắp đến thời gian về lại với cát bụi vậy, hoàn toàn không giống với Thánh nhân một chút nào.

Nhưng cho dù có là như vậy đi chăng nữa, Chu thánh cũng có thể trong chớp mắt biết được rất nhiều thông tin.

Kể từ khoảnh khắc ông ta nghi ngờ nhìn Hứa Thanh Tiêu, đến thời điểm minh ngộ, chỉ dùng vỏn vẹn đúng một cái chớp mắt.

“Ngươi thành Á thánh rồi sao?”

Chu thánh cất lời, trong mắt tràn đầy sự tán thưởng khen ngợi.

Thông qua khí tức của Hứa Thanh Tiêu, ông ta đã nhận lại được kí ức của mình, thế nên mới được như vậy.

“Ừm.”

Thế nhưng, Hứa Thanh Tiêu cũng chỉ điềm đạm trả lời một tiếng, mặc dù vẫn thể hiện một chút cung kính, nhưng không còn cung kính như trước đây nữa.

Nói một câu khó nghe, Chu thánh là tay trong của đám đứng sau màn, hiềm nghi cực kì lớn, hắn còn phải giả vờ khách khí với ông ta, bị điên à?

Chỉ có điều, trong giây lát Hứa Thanh Tiêu nói một câu như vậy, Chu thánh liền hiểu ra được rất nhiều chuyện.

Ông ta cảm nhận được, thái độ của Hứa Thanh Tiêu đối với ông ta có sự thay đổi.

Nhưng Chu thánh chẳng hề tức giận, mà là vô cùng bình tĩnh nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Đã xảy ra chuyện gì, tiểu hữu cứ nói thẳng ra đi.”

“Đây là miếng mộc bài cuối cùng ta để lại, có chứa chân linh, mạng của ta không còn dài nữa, sẽ không để lại hậu quả gì đâu, có chuyện gì thì cứ nói ra đi.”

Chu thánh lên tiếng, ông ta không hiểu vì lí do gì mà Hứa Thanh Tiêu lại có thái độ như vậy.

Nhưng ông ta không đổi thái độ, cũng không bực dọc, lại càng không tranh biện thêm gì khác, mà là nói cho Hứa Thanh Tiêu nghe về tình hình hiện giờ của ông ta.

“Mạng không còn dài nữa?”

Hứa Thanh Tiêu nhìn Chu thánh một cái, hắn có chút không tin, nhưng sự việc đến ngày hôm nay, đối phương cũng chỉ là một chân linh, hắn không chỉ là Nhất phẩm mà trên người còn có Trung châu long đỉnh.

Cũng chẳng sợ Chu thánh nữa rồi.

Chương 1420: Chu Thánh Tái Hiện, Bí Mật Động Trời, Từ Đầu Đến Cuối Đều Chỉ Là Một Cú Lừa (3)

“Ừm, thọ mệnh của ta đã đến giới hạn rồi, tới nơi này vì muốn tìm cho mình một cơ hội.”

Chu thánh nhàn nhạt trả lời.

Nhưng lời này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nhăn mày.

“Ngài thân là Thánh nhân, thọ mệnh ít nhất cũng phải được hai trăm năm, sao có thể đến cuối đời được?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

Ấy vậy mà Chu thánh lại lắc đầu.

“Theo lí thường mà nói, quả đúng không sai, nhưng lúc ta thành thánh, đã lập ra không ít chí nguyện, nói một câu khó nghe, giống như ăn cắp một nửa đường thiên cơ mới đạt được mức Thánh nhân, nên một trăm năm đã là giới hạn cuối cùng rồi.”

“Hiện này thế giới bên ngoài thế nào rồi? Có yêu ma nào làm loạn không? Nếu có thì, ta để lại ba đạo chân ý, dùng mất một đạo rồi, vẫn còn hai đạo nữa, có thể khống chế loạn lạc.”

Chu thánh điềm đạm cất giọng trả lời.

Đến trước khi chết vẫn còn nghĩ đến chúng sinh, xứng đáng với hai chữ Thánh nhân, nhưng với Hứa Thanh Tiêu đã biết trước một số việc mà nói.

Những lời này nghe lại có chút không kì lạ.

Hắn rơi vào trầm tư.

Hứa Thanh Tiêu không nói gì.

Vừa tròn một khắc đồng hồ trôi qua, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu mới mở lời.

“Chu thánh.”

“Học sinh tôn trọng ngài, ngài có thể trở thành thánh, dĩ nhiên đã làm rất nhiều việc tốt cho chúng sinh thiên hạ, nhưng học sinh đã biết mọi chuyện rồi.”

“Ngài không phải lừa dối ta nữa, cũng không cần lừa dối ta làm gì, đến giây phút này rồi, có gì thì nói đó đi.”

“Người sợ chết, đây là lẽ thường tình, nếu như đổi lại là ta, trở thành Thánh nhân, nhưng vẫn phải đối diện với cái chết, học sinh cũng không dám chắc mình sẽ không đi vào con đường sai, chỉ là cứ tiếp tục lừa dối thêm, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu suy nghĩ hết một khắc đồng hồ, mới quyết định lựa chọn lật bài ngửa luôn, hắn không muốn lãng phí thời gian.

Cũng không muốn cứ vòng vo quanh co, là cái gì thì cứ là cái đó, như vậy là tốt nhất.

Nhưng những lời này vừa nói xong.

Chu thánh lại khẽ cau mày, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, có chút lờ mờ.

“Ngươi đây là có ý gì?”

“Ta nào có lừa ngươi, chưa đến một ngày nữa, ta sẽ chết giờ ở đây thật mà.”

Ông ta trả lời.

Biểu cảm rất nghiêm túc.

Câu trả lời thế này, không thể khiến Hứa Thanh Tiêu tin tưởng.

Nhưng còn chưa đợi Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói, Chu thánh đã có chút sốt ruột rồi.

“Tiểu hữu, ta tới nơi này, quả thực là vì muốn tìm cho mình một môn pháp có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng nếu bảo ta dùng cách làm tổn hại đến người khác để trường sinh, bản thánh thà chết chứ không đồng ý.”

“Ta thân là Thánh nhân, nhận được sự công nhận của trời đất, trải qua vô số khó khăn, nếu như vì trường sinh, ngày đó cũng sẽ không lựa chọn trộm thiên cơ thành Thánh, chăm chỉ học Võ đạo, nạp khí dưỡng sinh, mượn lực từ thiên tài địa bảo, ít nhất cũng có thể sống được năm trăm năm.”

“Sao có thể vì trường sinh mà làm tổn hại đến người trong thiên hạ chứ?”

“Trong này, chắc chắn có hiểu nhầm.”

Chu thánh mở lời, thái độ của ông ta vô cùng kiên quyết, nói tâm ý của mình cho Hứa Thanh Tiêu nghe.

Những lời này khiến Hứa Thanh Tiêu bất giác có chút lay động.

Bởi vì cẩn thận suy nghĩ lại, Chu thánh là Thánh nhân đời thứ năm của thiên hạ, Văn thánh Nho đạo, có thể đạt được mức Thánh nhân, lẽ nào lại làm chuyện gây hại đến chúng sinh trong thiên hạ?

Về mặt logic quả thật nói không lại.

Trừ khi trường sinh.

Nhưng bây giờ nghe những lời của Chu thánh, đúng là có chút kì lạ.

Nếu như Chu thánh thực sự vì muốn trường sinh, ban đầu cũng không cần trộm thiên cơ làm gì, giống như những gì Chu thánh nói, thật sự muốn mạng sống thì.

Không thăng vào Thánh cảnh, tu luyện Võ đạo, nghiên cứu con đường dưỡng sinh, cộng thêm thiên tài địa bảo, sống được năm trăm năm thì có hơi khó, nhưng sống đến ba bốn trăm năm là chuyện nhỏ.

Chu thánh tạ thế, tính đến thời điểm hiện tại còn chưa đến hai trăm năm.

Thật đúng là có vấn đề.

Nhưng vấn đề là, tất cả manh mối có được hiện giờ, đều chỉ vào Chu thánh, hoặc là Thánh nhân đời thứ tư.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà mở miệng nói.

“Vậy chính là nói, tất cả của tất cả mọi chuyện, đều do Thánh nhân đời thứ tư đứng sau lưng tác quái?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Nhưng lời này vừa nói xong, liền ngay lập tức nhận được lời phủ quyết từ Chu thánh.

“Không thể nào.”

“Thánh nhân đời thứ tư sớm đã tạ thế rồi, nếu như ông ta còn chưa qua đời, ta không thể trở thành Thánh nhân được.”

“Nếu để tính toán lại thử thì, Thánh nhân đời thứ tư sống đến trước khi ta chết, cũng có nghĩa là sống được hơn năm ngàn năm, trên đời này làm sao có người có thể sống được đến năm ngàn năm đây?”

“Tiểu hữu, từ lần đầu gặp nhau đến bây giờ, xảy ra những chuyện gì, ngươi kể lại hết cho ta nghe từng chi tiết một.”

“Ngươi không cần lo lắng việc ta có lừa ngươi hay không, ta dùng Thánh ý lập lời thề, nếu như ta lừa ngươi, sẽ bị trời chu đất diệt.”

Chu thánh trực tiếp phủ nhận khả năng Thánh nhân đời thứ tư là người đứng sau màn.

Sau đó liền nhập xuống lời thề của Thánh nhân.

Ngay lập tức, một viên Thánh tâm được ngưng tụ, ấn xuống thiên địa thề ấn, ông ta là Thánh nhân, mỗi một câu một chữ nói ra, đất trời bắt buộc phải tiếp nhận, nếu như lời thề Thánh nhân lập ra mà không hoàn thành, nhẹ thì trực tiếp bị tước đoạt Thánh vị.

Nặng thì lập tức bị trời chu đất diệt.

Bởi vì Thánh nhân là đại diện của đất trời.

Đến Thánh nhân cũng nói dối, vậy thì trong thế giới này còn có mấy người tốt nữa đây.

Nhưng nếu đã như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng có chút cảnh giác, lập ra lời thề Thánh nhân rồi, điều này thì Hứa Thanh Tiêu tin.

Nhưng hai người hoàn toàn không đứng cùng góc độ về thời gian, mà là cách biệt với nhau đến hàng trăm năm.

Thứ này chỉ là chân linh thôi, lời thề được lập ra, có tác dụng hay không còn chưa dám chắc.

Chương 1421: Chu Thánh Tái Hiện, Bí Mật Động Trời, Từ Đầu Đến Cuối Đều Chỉ Là Một Cú Lừa (4)

Mắt thấy Hứa Thanh Tiêu vẫn còn chút đề phòng.

Chu thánh thở dài một hơi, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Tiểu hữu, ngươi nay đã là Á thánh rồi, ngươi có biết phẩm cuối cùng của Nho đạo, cần phải làm thế nào mới có thể đột phá được không?”

Chu thánh không tiếp tục nói về vấn đề này nữa, mà là đổi sang một chủ đề khác.

“Không biết.”

Hứa Thanh Tiêu thật thà đáp.

“Phải có sự chấp thuận từ đất trời.”

“Một phẩm cuối cùng của Nho đạo, thực ra ngươi có thể hiểu nó là Siêu phẩm, chứ không phải là Nhất phẩm, cảnh giới Nho đạo, vốn chỉ có chín phẩm, phẩm cấp cuối cùng, đối với những hệ thống khác mà nói, sánh ngang với Siêu phẩm.”

“Đổi cách nói khác, Á thánh chính là Nhất phẩm.”

“Ngươi muốn trở thành Thánh nhân, thì bắt buộc phải nhận được sự công nhận từ thiên địa, cho nên bất kể ngươi đọc bao nhiêu sách đi nữa, làm bao nhiêu chuyện thế nào, ngươi cũng đều không biết phải làm thế nào để trở thành Thánh nhân.”

“Có điều trở thành Á thánh cảnh, có thể liên hệ với thiên địa, ngươi có thể cảm nhận được giữa đất trời này, có sự tồn tại của Thánh nhân hay không, nếu như Thánh nhân vẫn còn tồn tại, thì ngươi không thể trở thành Thánh nhân được.”

“Điều này cũng chỉ là một điều hạn chế thôi, muốn trở thành Thánh giả, cần phải có trí tuệ thông thiên, nghị lực kiên định, phi phàm ngất trời, thiếu một điểm cũng không được.”

“Ngươi không tin ta, ta cũng không biết phải nói gì, nhưng nếu như đến thiên địa ngươi cũng không tin, vậy cũng chỉ có thể

nói đây là số mệnh thôi.”

Chu thánh nói hết nỗi lòng.

Để Hứa Thanh Tiêu có thể hoàn toàn lay động.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu không một câu thừa, hắn tập hợp Á thánh chi ấn, thử cảm ngộ sự tồn tại của thiên địa.

Cùng với sự cảm ngộ của hắn, giữa đất trời đúng thật có đáp lại một loại phản ứng.

Không có thánh.

Đúng vậy.

Giữa đất trời này, không còn Thánh nhân nữa rồi, có điều uy lực còn sót lại của Thánh nhân vẫn còn, đó chính là dư uy của Chu thánh, ông ta thành thánh hơn trăm năm, vậy mà đã qua đời rồi.

Vẫn còn một lượng uy nghiêm nhất định sớt lại trong thế gian.

Cho nên chỉ có duy nhất một cách nói, trở thành Thánh giả cắt đứt con đường làm Thánh năm ngàn năm.

Có nghĩa là, nếu như có người thành Thánh, sẽ cắt đứt con đường tăng tiến của Nho đạo trong thiên hạ.

Cho nên đây là câu trả lời mà thiên địa cho hắn, không có thật hay giả.

Cũng không phải Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn tin vào thiên địa, mà là phản tư duy một chút, nếu như đến thiên địa còn bị lừa, thì hắn có cố gắng đến mức nào cũng không có tác dụng gì.

Mấy lời kiểu con người có thể thắng thiên nhiên, chỉ có thể đem đi lừa ma lừa quỷ thôi.

Từ xưa đến nay, trước giờ đều là thời thế tạo anh hùng, đã bao giờ nghe qua anh hùng tạo thời thế đâu.

Thực sự có kiểu người tự dát vàng lên mặt mình, coi mình là thời thế, về cơ bản những năm sau đều có kết cục rất thảm.

Lập tức.

Hứa Thanh Tiêu không do dự thêm nữa.

Hắn kể lại cho Chu thánh từ đầu đến đuôi, từng chi tiết một cực kì cẩn thận tất cả mọi chuyện.

Có điều, khi Hứa Thanh Tiêu nhắc đến vương triều Hạo Nhiên.

Chu thánh liền lập tức nhướng mày.

“Không.”

“Không đúng, khi ngươi mượn chân ý của ta, rung hoà vào chân linh, đoạn kí ức này ta hoàn toàn không có.”

“Nhưng ta có thể nhận ra được, thứ kia quả thật là chân ý của ta, cũng là chân linh của ta, nhưng ta lại không có chút kí ức nào về việc truyền thừa này.”

“Hư ảnh trong vương triều Hạo nhiên, hoàn toàn không phải do ta điều khiển, là bị người khác kiểm soát, còn nữa ta tuyệt đối sẽ không nói Thánh nhân đời thứ tư là người đứng sau màn đen, nếu như ông ta vẫn tại thế, ta không thể thành thánh được.”

“Hơn nữa, ta cũng sẽ cảm nhận được, Thánh nhân là loại khí tức không thể nào giấu được.”

“Ít nhất trong mắt ta nhìn thấy là như vậy.”

Chu thánh ngay lập tức nắm được vấn đề.

Những lời này, khiến Hứa Thanh Tiêu há hốc miệng.

Cho dù nghĩ thế nào đi chăng nữa, đều không nghĩ đến người được tái sinh ở vương triều Hạo Nhiên không phải Chu thánh?

Nói một cách chính xác hơn, người được hồi sinh không phải bản tôn của Chu thánh, mà là có người khống chế Chu thánh.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút, điều này không hợp lí.

Cực kì không hợp lí.

Sau khi hắn nhận được chân linh Chu thánh, mới hiểu được làm thế nào để phục sinh Chu thánh, mà sau này Chu thánh xuất hiện, cũng đúng là biết nhiều thông tin hơn, mâu thuẫn thế này lớn quá rồi ấy chứ.

“Không đúng, còn một điểm nữa.”

Đột nhiên, Chu thánh bỗng nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Tiểu hữu, lần đầu ngươi gặp ta, là vì Thập nhị Thánh sách đúng không?”

Chu thánh hỏi.

“Phải.”

Hứa Thanh Tiêu không suy nghĩ liền trả lời.

“Ngươi nói, lúc đó ta muốn ngươi đi lên con đường Thánh đạo của ta mà phải không?”

Chu thánh tiếp tục hỏi.

“Ừm, có điều sau đó ta vẫn không chọn Thánh đạo của Thánh nhân người.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Ta hiểu rồi.”

“Ta cuối cùng cũng hiểu ra rồi.”

Bỗng nhiên Chu thánh hoàn toàn ngộ ra mọi chuyện.

“Ngài nhận ra chuyện gì rồi?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

“Có người, mượn sức mạnh của chân ý cùng chân linh ta, diễn vai của hai ta.”

Chu thánh chầm chậm nói.

Đưa ra một chân tướng của tất thảy mọi chuyện.

“Đóng vai hai ta?”

Hứa Thanh Tiêu có hơi nghệch ra.

Hắn nhất thời không hiểu ý của Chu thánh.

Nhưng suy nghĩ kĩ lại, Hứa Thanh Tiêu lập tức hiểu ra.

“Ý của ngài là, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người ta gặp được không phải ngài, là có một người khác biến thành ngài, giao thiệp với ta sao.”

“Sau đó hắn biến thành ta, đến gặp ngài.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời.

“Đúng vậy.”

“Lần đầu tiên ta gặp ngươi, hoàn toàn không hề dẫn dụ ngươi đi theo con đường Thánh đạo của ta, mà là biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì nên bảo ngươi đi tìm chân ý cùng chân linh của ta, sau đó phục sinh ta, trấn chỉnh Nho đạo.”

“Ta nói cho ngươi biết vị trí của chân linh cùng chân ý, lần đầu tiên chúng ta đã không còn liên lạc thêm gì nữa.”

Chương 1422: Chu Thánh Tái Hiện, Bí Mật Động Trời, Từ Đầu Đến Cuối Đều Chỉ Là Một Cú Lừa (5)

“Lần thứ hai gặp mặt, là ở nơi ở cũ của ta, nhưng có một vấn đề là, theo lẽ bình thường nói, ta không hề giấu Chân ý mộc bài đi, môn đồ đời sau, sau khi ta tạ thế, chắc chắn có thể tìm được nó.”

“Không thể nào có chuyện để trong nơi ở cũ của ta lâu như vậy, chỉ có mình ngươi mới tìm thấy, ngươi không cảm thấy trong chuyện này có gì đáng ngờ sao?”

Chu thánh rất nhanh đã nắm được cốt lõi của vấn đề.

Mà Hứa Thanh Tiêu cũng ngay lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Những điểm này đều là những chi tiết nhỏ nhặt.

Cẩn thận nghĩ lại mới thấy thật sự là như vậy.

Chu thánh là người nào chứ? Là Thánh nhân đó, những thứ ông ta từng dùng qua, đều sẽ được trân trọng bảo quản.

Nơi ông ta từng ở càng được bảo vệ nghiêm ngặt hơn, bất cứ người đọc sách nào, cũng chỉ có thể đứng ở ngoài quỳ bái.

Người của Văn cung Đại Ngụy, làm gì có chuyện không đến nơi ở trước đây của ông ta? Nếu đã đến nơi ở cũ, lý nào lại không tìm được mộc bài?

Cũng có nghĩa là, mộc bài này sớm đã bị người khác đến lấy mất rồi, sau đó thiết lập kế hoạch, chờ hắn rơi vào tròng.

“Còn một điểm nữa, người đọc sách trong thiên hạ bị tiêu diệt mất bảy phần, mặc dù ta hận người đọc sách đời sau, bẻ cong Thánh ý của ta, nhưng người theo Nho đạo đung lòng nhân ái, bọn họ cũng không phải bất trị khó dạy, cộng thêm nữa, nhiều nhất ta cũng chỉ làm giảm tài khí của chúng thôi, chứ tuyệt đối không đến mức tiêu diệt.”

“Càng sẽ không cắt đứt Hạo nhiên chính khí của bọn chúng, nếu thực sự là như vậy, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn.”

Chu thánh tiếp tục nói.

Vấn đề này, ban đầu Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ rất lâu.

Hắn biết Chu thánh tức giận, cảm thấy rất tuyệt vọng với hậu nhân của ông ta, nhưng không cần tới mức giết sạch toàn bộ.

Hoàn toàn không giống với hành vi của Thánh nhân.

Chỉ là lúc đó, hắn vẫn nghĩ theo hướng, Chu thánh làm như vậy là vì muốn giải quyết dứt khoát tránh loạn sau này, sau này lại biết được, Chu thánh có khả năng là hung thủ đứng sau màn, cho nên vẫn luôn điều tra theo hướng này.

Hôm nay nghe lại, từ đầu tới cuối hắn vẫn đang bị người ta dắt mũi.

"Đóng giả Thánh nhân, đóng giả ta, đem những lời ta nói, không thiếu một chữ nói cho ngài biết, đồng thời cũng đem những lời mà ngài nói, nói không sót một câu cho ta nghe, có điều trong những câu này có thêm vài câu nói giả, dụ dỗ ta vào tròng."

"Quả thật là kế hoạch hay mà, cũng là một nước cờ tốt."

Vào giây phút này, Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được sâu sắc một loại cảm giác đáng sợ.

Tâm tư của một người lại có thể thâm sâu như vậy, tính toán mọi việc khớp từng chút như vậy.

Nếu như không phải hắn lấy được mảnh Chu thánh mộc bài cuối cùng, chỉ sợ đến sau khi hắn ra khỏi đây, sẽ chính thức cho rằng người đứng sau màn là Chu thánh.

Nhưng rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại không nhịn được tiếp tục hỏi.

"Nhưng, khí tức của Thánh nhân, không che giấu được, trước đây từng có người nhúng tay vào, quả thật là Thánh uy."

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói, tường thuật lại chuyện trước đây.

Nhắc đến vụ Vương Triều Dương, Thiên địa Văn cung cùng ba ngàn Đại Nho.

Đợi đến sau khi đem tất cả mọi chuyện làm rõ ràng ra hết.

Chu thánh cũng triệt để không biết phải nói gì.

Qua nửa canh giờ sau.

Chu thánh thở một hơi dài thườn thượt, giống như đã hiểu được gì đó.

“Thủ Nhân, người đó không phải Thánh nhân, ta đã hiểu hết mọi chuyện rồi.”

Chu thánh đưa ra câu trả lời.

“Là gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu vội vàng hỏi.

“Ngươi có từng thấy qua thi cốt của ta không?”

Chu thánh không trả lời, mà đưa ra câu hỏi.

Thi cốt?

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

Hắn chưa tìm thấy.

“Vậy thì không sai, là thi cốt của ta, hắn đã ăn trộm thi cốt của ta rồi, ta không sống nổi qua ngày mai được, được định sẵn sẽ táng thân trong Tiên tàng.”

“Nhưng lúc trước ta có chút phòng bị, chôn mộc bài dưới nền đất, che giấu toàn bộ khí túc của nó, cho nên hắn mới không tìm thấy, trộm mất thi hài của ta, sử dụng cơ thể ta, tạo ra Thánh nhân chi uy.”

Chu thánh chầm chậm trả lời.

Nhưng lời này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu liền bất giác cau mày.

“Chu thánh, có thể do học sinh đa nghi, theo những gì ngài nói, học sinh liệu có thể cho rằng, ngài của hiện tại, cũng đang bị đóng giả không?”

Hứa Thanh Tiêu cất lời.

Nếu như theo những gì Chu thánh nói, vậy thì những gì hắn thấy ở đây, có khả năng cũng là cảnh tượng giả.

Lời kia vừa xong, Chu thánh bèn lắc đầu.

“Không thể nào đâu.”

“Thủ Nhân, thực ra có một lý luận, có thể chứng thực tất cả.”

Chu thánh cất lời nói.

“Lý luận gì cơ?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

Thế nhưng, ngay sau đó, một cỗ khí tức khủng khiếp nồng đượm, ngang với uy lực trấn áp của thiên địa giáng xuống.

Chỉ đơn giản chỉ một khoảnh khắc, mọi phân tích của hắn trở nên mơ hồ, giống như hắn đứng giữa biển lớn, đối đầu với con hồng thuỷ cao vạn trượng, mây gió trong đất trời nổi lên, sấm chớp đì đùng vang, điên cuồng càn quét vạn vật.

Hắn chỉ như một con côn trùng cỏn con vậy.

Loại cảm giác này, khiến Hứa Thanh Tiêu đổ mồ hôi hột toàn thân.

Là một uy lực khiến người nghẹt thở, cũng là một chiêu công kích đáng sợ.

Không có bất cứ điểm nào có thể phản kháng được.

Cho dù có sự giúp đỡ của Trung châu Long đỉnh, đối diện với sức mạnh khủng khiếp như vậy, Hứa Thanh Tiêu vẫn không có chút sức lực nào để phản kháng.

Khiếp sợ đến mức khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Đứng trước cỗ sức mạnh khiếp đảm như vậy, nào có nổi một phần phản kích.

Đây không phải vấn đề đề phòng hay không đề phòng.

Mà nó nằm ở chỗ, sức mạnh này quá mức lớn mạnh.

Cho dù hắn đã có phòng bị, thiết nghĩ cũng không cách nào ngăn cản được sức mạnh lớn cỡ này.

Nhưng, chỉ chớp mắt, sức mạnh này rất nhanh đã biến mất.

Giọng nói của Thánh nhân, cũng điềm đạm vang lên.

“Thủ Nhân.”

“Nếu như ta vẫn còn sống, ngươi cho rằng ta có cần dùng tới nhiều thủ đoạn như vậy không?”

Đây là giọng nói của Chu thánh.

Cũng chứng thực cho thân phận thực lực của ông ta.

Đúng vậy.

Nếu như Chu thánh thực sự còn sống.

Có sức mạnh lớn mạnh như thế này, còn cần đến nghĩ đến ba cái âm mưu nhạt nhẽo này sao?

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối thế này.

Bất cứ âm mưu nào, cũng đều chỉ là trò mèo mà thôi.

Chương 1423: Đạo Thành Thánh, Sự Lựa Chọn Cuối Cùng Của Đại Ngụy (1)

Sau khi giọng nói của Chu thánh vang lên.

Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Thánh nhân là tồn tại cấp siêu phẩm.

Dùng nhị phẩm và nhất phẩm để hình dung thì ở trước mặt nhất phẩm, nhị phẩm vốn chẳng có chút giá trị nào.

Mà so với nhất phẩm thì siêu phẩm lại càng khủng bố hơn.

Cho nên nếu như Chu thánh đúng là người ở sau màn thế thì còn cần tạo nhiều âm mưu quỷ kế như vậy để làm gì?

Nhưng nếu như người ở sau màn không phải là hai vị thánh nhân, vậy cuối cùng sẽ là ai?

Hứa Thanh Tiêu rơi vào trầm tư.

Người trong Nho đạo, không phải thánh nhân nhưng lại có thể khống chế Nho đạo, bố trí cạm bẫy tinh vi như thế.

Nếu không phải là thánh nhân thì chắc cũng không kém gì nhiều đâu.

Nhưng cụ thể là ai thì Hứa Thanh Tiêu chưa nghĩ ra được.

“Chu thánh, có thể có chuyện người nào đó thành thánh rồi sau đó trốn phía sau màn hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi một câu quá vô nghĩa.

Lừa này vừa dứt, Hứa Thanh Tiêu lập tức lắc đầu nói:

“Nếu như thật sự có tân thánh vậy thì lại càng không cần phải giấu.”

Hứa Thanh Tiêu tự trả lời bản thân.

Mà Chu thánh cũng biết áp lực bây giờ Hứa Thanh Tiêu phải gánh lớn đến thế nào.

Cho nên hắn chậm rãi lên tiếng, nói:

“Thủ Nhân, ngươi đừng nóng vội như vậy, lấy cục diện hôm nay để nói thì bọn chúng không phải thánh nhân đâu, có chống đến cùng thì chẳng qua cũng chỉ có thể lấy được hài cốt của ta mà thôi.”

“Có tác dụng thật, nhưng sẽ không quá lớn, bằng không thì đã ra tay từ lâu rồi.”

“Nếu như bọn chúng đã tính kế vậy thì chứng minh rằng bọn chúng không dám lộ diện, trước mắt thật ra vẫn còn một cách để phá giải thế cục.”

Chu thánh lên tiếng an ủi Hứa Thanh Tiêu.

“Xin thánh nhân dạy bảo.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng hỏi Chu thánh như vậy.

Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, bây giờ còn có cách gì để phá giải thế cục chứ?

“Thành thánh.”

Chu thánh lên tiếng nói ra một câu làm cho Hứa Thanh Tiêu sững sờ.

Nhưng rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu có hơi bất đắc dĩ, hắn còn cho rằng Chu thánh có thể nói ra cách gì hay lắm, ai ngờ là cách thành thánh.

“Chu thánh, nếu như học sinh có thể thành thánh thì học sinh còn cần phải thế này sao?”

“Xin hỏi thánh nhân, có còn cách nào khác nữa hay không?”

Hứa Thanh Tiêu hơi bất đắc dĩ.

Ai mà không biết thành thánh rồi thì sẽ có cách giải quyết, nhưng vấn đề là phải làm thế nào mới có thể thành thánh được đây?

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Chẳng qua nếu như Chu thánh đã đề cập đến thì có lẽ còn có cách khác, nếu không sẽ khong nhắc đến.

Sau khi Hứa Thanh Tiêu hỏi xong.

Chu thánh khẽ gật đầu, nói một cách chậm rãi:

“Từ xưa đến nay, những người thành thánh cũng chỉ có vài người thôi, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là biết được thiên mệnh, lại lập được hoành nguyện. Thủ Nhân, bây giờ ngươi đã thành á thánh rồi, khoảng cách với thánh nhân chân chính còn kém một bước mà thôi.”

“Chẳng qua khoảng cách của một bước này cách xa đến tầng một tầng trời, ta không có cách nào khiến cho ngươi vượt qua một bước đó được nhưng ta có thể truyền cho ngươi một môn thánh pháp, giúp ngươi vượt qua được nửa bước cuối cùng.

Chu thánh trả lời lại như vậy.

Vượt qua nửa bước cuối cùng?

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà tò mò, không rõ thế là có nghĩa gì?

“Lúc trước khi ta còn cách nửa bước với cảnh giới thành thánh, vì cầu được thánh ý mà đã vay của ông trời mấy trăm năm, dùng cách này để thành thánh.”

“Chẳng qua cách này có hai vấn đề, nếu như ngươi muốn dùng thì nhất định phải suy nghĩ cho kỹ.”

Chu thánh lên tiếng, nói với Hứa Thanh Tiêu cách để thành thánh.

Mượn ông trời một trăm năm à?

Trộm đoạt thiên cơ, sớm ngày thành thánh.

“Vấn đề gì?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

“Một, một trăm năm mà ngươi đã mượn kia, khi đến sẽ tiến vào trạng thái niết bàn, sẽ không làm cho ngươi trực tiếp thành thánh mà sẽ cho ngươi một cơ hội để thành thánh, ngươi chỉ có mời hai canh giờ, nếu như vừa đến mười hai canh giờ mà ngươi có thể lĩnh ngộ được thánh ý thì sẽ có thể thành thánh, còn không thì hẳn là ngươi phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Thứ hai, trước khi thực hiện phương pháp này, ngươi nhất định phải đặt chân được vào Thánh cảnh, dựa theo tình huống của ngươi bây giờ thì khi thiên triển chiêu này ắt hẳn là phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, cho nên ngươi cần phải tăng cường sức mạnh của mình lên.”

“Thủ Nhân, ngươi nghĩ cho kỹ rồi chọn đi.”

Chu thánh lên tiếng nói như vậy.

Biết được hai điều kiện này, đúng là Hứa Thanh Tiêu có hơi trầm mặc.

Mượn ông trời một trăm năm, hơn nữa còn chưa chắc có thể thành thánh được, chỉ có thể nói là cho hắn một cơ hội, cơ hội để thành thánh một lần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cuộc đánh cược.

“Chu thánh, học sinh vẫn nên học trước cho chắc, mặc kệ có dùng được hay không thì lỡ như cần đến cũng có thể dùng được.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Cứ học trước đi rồi nói sau.

Chỉ là sau khi nghe xong câu này, đối phương lại không nhịn được mà lắc đầu:

“Được.”

“Nếu đã như vậy thì ta sẽ đem những điều ta tâm đắc truyền thụ lại cho ngươi.”

“Thủ Nhân, tương lai đành giao phó cho ngươi vậy.”

Chu thánh nói xong câu này sau đó liền hóa thành một chùm ánh sáng hừng hực chói lọi chui vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Trong phút chốc, Hứa Thanh Tiêu như được rơi vào trong biển sách.

Mỗi một bản thư tịch đều tràn ngập trong đầu Hứa Thanh Tiêu.

Tâm đắc suốt đời của Chu thánh đều truyền lại hết cho Hứa Thanh Tiêu, dùng cái này để giúp cho Hứa Thanh Tiêu sớm ngày trở thành thánh nhân.

“Chu thánh, cuối cùng thì đạo thành thánh là cái gì vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lĩnh ngộ đống sách vỡ này, đồng thời cũng nói ra câu hỏi nghi vấn.

Chu thánh truyền thụ cách để thành thánh cho hắn, nhưng một bước quan trọng trong đó tới giờ hắn vẫn không biết, Thánh cảnh là cái gì.

Làm sao mới có thể bước vào Thánh cảnh được.

Chương 1424: Đạo Thành Thánh, Sự Lựa Chọn Cuối Cùng Của Đại Ngụy (2)

“Thủ Nhân, Thánh cảnh cần ngươi tự mình lĩnh ngộ mới được, ngươi cần phải tự tìm ra con đường cho mình, nếu như đến cả Thánh cảnh ngươi cũng không chạm đến được thì có mượn năm trăm năm cũng không thành thánh nổi.”

Giọng của Chu thánh vang lên.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu trầm mặc không nói nên lời.

Hắn hiểu được tất cả những gì Chu thánh nói, hiểu được hết những lời nói này, vì vậy hắn hít sâu một hơi, bắt đầu dốc lòng đọc hết những cuốn sách này.

Đây không chỉ là tâm đắc của Chu thánh mà còn có rất nhiều những cuốn sách mà Chu thánh đã từng đọc qua.

Hứa Thanh Tiêu ổn định lại tâm trạng, vứt bỏ hết tất cả, bắt đầu đọc một cách nghiêm túc.

Dù sao hắn cũng đã sắp xếp xong hết đám hung thú trong sơn cốc, Cổ Kinh đan thần lo luyện đan, hung thú thì đi đào mỏ và ngưng trận, mấy chuyện này đều đã sắp xếp xong hết rồi.

Cứ như vậy.

Trong phút chốc, bảy ngày đã trôi qua.

Trong mười ngày này, biên cảnh Đại Ngụy rung chuyển cực kỳ, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng ngo ngoe muốn động, làm cho người ta có cảm giác lúc nào chiến tranh cũng có thể bùng nổ.

Loại cảm giác áp lực này không hiểu sao lại khiến cho trên dưới Đại Ngụy khó chịu quá thể, thậm chí còn có người hận không thể khai chiến sớm một chút, tránh phải chịu áp lực kiểu này.

Chẳng qua sau khi vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên tập kết đại quân, họ cũng không tuyên chiến ngay lập tức mà nguyên nhân thì cũng rất đơn giản.

Cho Đại Ngụy có đủ thời gian rút bách tính lui khỏi biên cảnh.

Thứ dễ làm cho chiến tranh vương triều kịch liệt hơn chính là đồ sát bách tính, nếu như hai đại vương triều trực tiếp tập kích thì tất nhiên sẽ liên lụy đến dân chúng vô tội.

Nếu như muốn đánh thật thì giết cũng giết rồi, dù sao thì cũng không phải là người của vương triều nhà mình.

Nhưng vấn đề là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên vốn không muốn trở mặt với vương triều Đại Ngụy.

Bọn họ vẫn e ngại Thần Võ đại pháo.

Mà giao Thần Võ đại pháo tam phẩm ra thì hai đại vương triều cũng không thể chấp nhận nổi, bây giờ chỉ có thể thông qua kiểu phương thức này để dọa vương triều Đại Ngụy.

Nhưng mà ngay vào ngày thứ bảy.

Sau từng tiếng giết vang lên, ba mươi vạn quân Đột Tà đánh đến biên cảnh Đại Ngụy.

Mà ở biên cảnh phía nam Đại Ngụy, vương triều Sơ Nguyên cũng cử ra ba mươi vạn đại quân đánh tới vào thời khắc này.

Những tốp quân này chỉ là quân tiên phong.

Hai đại vương triều còn chưa tuyên chiến, chẳng qua chỉ bắt đầu thật sự tạo áp lực mà thôi.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Tình báo biên cảnh được gửi đến kinh đô Đại Ngụy ngay lập tức.

Binh bộ Đại Ngụy.

Từng tin tức cấp tốc truyền đến.

“Báo.”

“Ba mươi vạn đại quân vương triều Đột Tà xâm lấn biên cảnh Đại Ngụy ta, hung hăng không sợ chết, mới qua một canh giờ mà đã đánh hạ tường thành biên cảnh.”

“Báo.”

“Vương triều Sơ Nguyên xâm lấn biên cảnh Đại Ngụy ta, nửa canh giờ, thủ thành biên cảnh đã bị phá.”

Hai giọng nói trước sau truyền tới làm cho cả Binh bộ đều lặng ngắt như tờ.

Bọn họ biết vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ tuyên chiến với Đại Ngụy.

Hôm nay đột nhiên tập kích như vậy cũng không khiến cho bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, điều làm cho bọn họ thật sự ngạc nhiên chính là trong một canh giờ, phía bắc đã bị tổn thương thảm trọng, phía nam thì trực tiếp mất luôn một tòa thành.

Đây là chuyện không thể nào.

“Điều này làm sao có thể? Cho dù đại quân Sơ Nguyên có mạnh hơn thì biên cảnh phía nam cũng có trọng binh trấn giữ, hơn nữa còn là trận chiến thủ thành, sao có thể bị phá trong vòng một canh giờ mà bị vương triều Sơ Nguyên đánh tan vậy được? Chẳng lẽ bọn chúng lại dùng đến thiên lôi đại pháo hay sao?”

“Tra, tra rõ.”

Giọng của Binh bộ Thượng thư Trương Tĩnh vang lên.

Ông ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cho rằng vương triều Sơ Nguyên không thể nào công phá được thành chỉ trong vòng một canh giờ được.

Rất nhanh sau đó, sau một khắc đồng hồ, tình báo mới truyền đến:

“Báo, Thượng thư đại nhân, căn cứ vào tình báo của tiền tuyến thì ba mươi vạn đại quân của vương triều Sơ Nguyên đã đánh cược mười vạn để đánh hạ thủ thành, cũng không sử dụng thiên lôi đại pháo.”

Theo tin tình báo truyền đến.

Trong phút chốc, Binh bộ đều sôi trào.

“Điên rồi à? Mười vạn đại quân đổi lấy một tòa thành?”

“Trận đầu tương đối quan trọng nhưng cầm mười vạn tướng để đổi lấy, điều này vốn không có bất kỳ lợi ích gì.”

“Một tòa thủ thành mà thôi, cho dù Đại Ngụy ta bị mất cũng không có ảnh hưởng gì to lớn lắm, sau này còn có thể đánh lại được, chết mười vạn tướng sĩ, bọn họ điên rồi sao?”

“Không, bọn họ không có điên, mười vạn người này chỉ để tỏ thía độ mà thôi, nếu như lại mãnh liệt hơn nữa vậy chính là chiến tranh toàn diện rồi.”

Trương Tĩnh lại càng trầm mặc hơn, không nói gì.

Ông ta đang tính toán xem vì sao trong vòng một canh giờ thôi mà thủ thành lại bị công phá.

Lấy mười vạn quân để đổi một tòa thành?

Quân tiên phong mà vương triều Sơ Nguyên phái tới tất nhiên là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, thông thường trong những trận chiến công thành, số người chết và bị thương đều sẽ hơn vạn, gần hết số binh.

Nhưng vương triều Sơ Nguyên lại đổ ra sinh mệnh của hơn mười vạn tướng sĩ, chính là muốn nói với Đại Ngụy rằng bọn họ đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa.

Chuẩn bị bảy ngày là vì không muốn giết bách tính, tránh cho mâu thuẫn trở nên quyết liệt hơn.

Nhưng lấy sinh mạng của mười vạn tướng sĩ ra cũng là để cảnh cáo, khiến cho Đại Ngụy biết rằng cuối cùng hai đại vương triều này đang có thái độ gì.

“Đại nhân, bây giờ có nên lấy Thần Võ đại pháo ra nổ cho chúng nó một pháo hay không?”

Có người đề nghị lấy Thần Võ đại pháo ra.

Nhưng đề nghị này lại bị Trương Tĩnh bác bỏ trong phút chốc.

“Không thể.”

Trương Tĩnh lắc đầu, đúng là Đại Ngụy có Thần Võ đại pháo thật, nhưng nếu như lấy Thần Võ đại pháo ra tấn công đối

phương, vậy sẽ làm cho mâu thuẫn hoàn toàn trở nên triệt để hơn.

Chương 1425: Đạo Thành Thánh, Sự Lựa Chọn Cuối Cùng Của Đại Ngụy (3)

Tất nhiên là Thần Võ đại pháo mạnh thật đó, có thể đánh giết hàng trăm vạn quân.

Nhưng vấn đề là hai đại vương triều đều biết là có Thần Võ đại pháo, họ sẽ ngu ngốc đứng trước mặt ngươi để cho ngươi đánh chết họ hay sao?

Bọn họ sẽ nghĩ hết tất cả mọi cách thức, dùng hết tất cả mọi thủ đoạn để xâm lấn Đại Ngụy.

Hơn nữa không chỉ có vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, chỉ sợ cho đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu thế lực tiến đến tham dự vào trận tranh đấu này.

"Trước tiên không được hành động vội vàng, chờ lão phu đi vào cung một chuyến."

Nghĩ đến nghĩ đi thì Trương Tĩnh cũng không thể nghĩ ra bất kỳ cách nào cả.

Ông ta chỉ biết lựa chọn đi đến hoàng cung, tìm bệ hạ trao đổi.

Hai khắc đồng hồ sau.

Trương Tĩnh mang theo quân báo khẩn cấp đi thẳng đến hoàng cung Đại Ngụy.

Mà lúc này, bách quan cũng biết được tin tức này.

Quân báo khẩn cấp tám ngàn dặm, đây chính là chuyện lớn hàng đầu đấy, sao bọn họ có thể không biết được chứ?

Trong Dưỡng Tâm điện.

Lục bộ Thượng thư đã có mặt đông đủ, vương hầu quốc công cũng không thiếu một ai.

Tất cả mọi người đều tò mò, cuối cùng nữ đế sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

"Bệ hạ."

“Hai vương triều kia đã đánh tới, nếu như đánh trận chiến này thì nhất định phải nhanh chóng cho người đi ứng phó, nếu như không đánh thì cũng không được kéo dài, nếu không thì sẽ làm liên lụy đến rất nhiều dân chúng vô tội.”

“Mong bệ hạ nhanh chóng đưa ra lựa chọn.”

Giọng của Trương Tĩnh vang lên.

Trên long ỷ.

Quý Linh nhìn xuống quân cơ tình báo trong tay, nàng cũng rơi vào nỗi do dự.

Hứa Thanh Tiêu đã từng nói, không thể chiến được.

Nhưng nếu như không đánh thì nhất định phải giao Thần Võ đại pháo ra.

Đây là căn cơ của Đại Ngụy, là vốn gốc để sau này Đại Ngụy thống nhất thiên hạ.

Nếu như thật sự đưa ra thì đối với Đại Ngụy mà nói, đây là một điều bất lợi.

Nhưng hai đại vương triều kia đã đánh đến rồi, thậm chí không tiếc hi sinh mười vạn đại quân để đổi lấy thắng lợi trong trận chiến đầu tiên này.

Đối với vương triều Sơ Nguyên mà nói, bọn họ rất thiệt thòi. Mười vạn quân tinh nhuệ để đổi lấy một tòa thành, hơn nữa còn chỉ là một toàn thủ thành biên thành.

Về mặt ý nghĩa thì chiến tranh chắc chắn không quan trọng bằng sinh mệnh của mời vạn quân tinh nhuệ.

Nàng cũng hiểu đây là thía độ của vương triều Sơ Nguyên.

Cũng là thái độ của vương triều Đột Tà.

Càng là thái độ của các thế lực trong thiên hạ.

“Ngưng chiến.”

“Mười ngày.”

“Cho trẫm thêm mười ngày.”

“Sau mười ngày, hòa hay chiến, trẫm nhất định sẽ cho các ngươi một câu trả lời chắc chắn.”

“Nói cho bọn chúng, mười ngày sau, Đại Ngụy sẽ cho chúng một câu trả lời.”

Cuối cùng, Nữ đế lên tiếng, nàng vẫn muốn kéo dài thời gian, kéo dài đến khi Hứa Thanh Tiêu trở về.

Ba tháng hay một tháng là chuyện không thể nào.

Mười ngày.

Sự kiên nhẫn của hai đại vương triều cũng chỉ có mười ngày mà thôi, Quý Linh nắm bắt thời gian rất chuẩn.

Câu này vừa dứt, văn võ cả triều đều không nói gì thêm.

Bọn họ không có cách này để nhanh chóng đưa ra lựa chọn cho chuyện này.

Rất nhanh sau đó, nội các bắt đầu viết chỉ, Lễ bộ đi thẩm tra, thông qua bằng tốc độ nhanh nhất, chiếu cáo thiên hạ. Lễ bộ cũng nhanh chóng phái sứ thần truyền tin tức này cho hai đại vương triều.

Tất cả đều làm bằng tốc độ nhanh nhất.

Cho nên không đến hai canh giờ, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã nhận được tin tức này.

Trong lúc nhất thời, hai đại vương triều đồng thời bắt đầu thương nghị.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên không giống nhau.

Vương triều Đột Tà yêu cầu cho câu trả lời chắc chắn trong vòng ba ngày, thời gian chờ trước đây quá dài rồi.

Còn vương triều Sơ Nguyên thì ngược lại không quan tâm là ba ngày hay là mười ngày.

Chỉ cần đừng quá dài, mười ngày hay ba ngày cũng không khác nhau bao nhiêu, bọn họ có được thiên lôi đại pháo, biết Đại Ngụy chỉ đang kéo dài thời gian thôi, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ là trong lòng không nỡ mà thôi.

Đổi vị trí lại mà cân nhắc thì bọn họ cũng sẽ không đồng ý đâu.

Nhưng vương triều Đột Tà nhất định phải rút thời gian còn lại ba ngày, vương triều Sơ Nguyên cũng không còn cách nào.

Sau khi ý kiến được truyền về Đại Ngụy.

Nữ đế cũng thẳng thắn đưa ra câu trả lời quyết định.

Mười ngày là mười ngày.

Nếu không bây giờ tuyên chiến ngay.

Đây là sự nhường nhịn cuối cùng của Đại Ngụy, không phải là sợ bọn chúng mà là không muốn gây ra chiến tranh mà thôi.

Đại Ngụy trả lời một cách cứng rắn lại rõ ràng làm cho vương triều Đột Tà có hơi phẫn nộ. Vào thời khắc quan trọng, vương triều Sơ Nguyên đứng ra hòa giải.

Dưới sự hòa giải của vương triều Sơ Nguyên.

Mặc dù vương triều Đột Tà vẫn còn có hơi bất mãn nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Hôm sau, hai đại vương triều dĩ hòa vi quý, duy trì cộng đồng Trung châu, cho nên đã chủ động lui binh rồi trả lại thủ thành cho Đại Ngụy.

Hành động này chính là nói cho Đại Ngụy biết bọn họ không muốn chiến tranh đâu, chỉ cần giao Thần Võ đại pháo ra thì cái gì cũng bàn được hết.

Đương nhiên cũng âm thầm nói cho Đại Ngụy rằng đã dám trả lại cho ngươi thì sẽ có thể lấy lại một lần nữa.

Đối mặt với sự tự tin và phách lối của hai đại vương triều.

Đại Ngụy lộ ra vẻ trầm mặc.

Nếu không phải Hứa Thanh Tiêu đã có dặn dò lại là không thể chiến thì Đại Ngụy đã tuyên chiến từ lâu rồi.

Chẳng qua, khi thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Trên dưới Đại Ngụy cũng xuất hiện chút mâu thuẫn.

Trên dưới cả nước đều thấy bất mãn với cách làm của Nữ đế.

Binh mã Đại Ngụy cường tráng, người ta đã khi dễ đến cửa nhà rồi mà Đại Ngụy còn không chịu tuyên chiến, đối với bách tính có máu chiến mà nói, đây là một sự sỉ nhục.

Chương 1426: Đạo Thành Thánh, Sự Lựa Chọn Cuối Cùng Của Đại Ngụy (4)

Trong nước xuất hiện rất nhiều lời bàn tán.

Cho dù Hình bộ và Binh bộ đã áp chế, nhưng cũng không thể ngăn chặn cái miệng của người trong thiên hạ.

Chẳng qua trong triều đình thì triều đình cũng biết vì sao nữ đế lại đưa ra sự lựa chọn như vậy.

Nói tới nói lui thì thật ra chính là chờ Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Chỉ là.

Ngày thứ bảy rồi.

Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa từng xuất hiện.

Ngày thứ chín.

Ngày thứ chín rồi.

Vẫn không có bất kỳ chút động tĩnh nào.

vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã chuẩn bị xong hết tất cả.

Ngày thứ mười.

Cuối cùng, cũng đến ngày này.

Hứa Thanh Tiêu còn chưa kịp xuất hiện.

Mà hai đại vương triều đã chờ đợi không nổi nữa, mới già Tý mà đã phái người đến hỏi thăm rồi.

Nhưng thời gian cuối cùng lại bị kéo dài đến nghị quyết khi tảo triều.

Đây chính là sự chờ đợi sau cùng của Quý Linh.

Nhưng đợi mãi đến khi tảo triều.

Thân vương hai vương triều đã sớm chờ đợi trong điện.

Triều thần trầm mặc không nói gì, thời gian đến rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đâu như cũ.

Rất nhiều tiếng thở dài vang lên.

Sau một khắc.

Nữ đế xuất hiện. Nàng không tiếp tục trì hoãn thời gian thêm nữa.

Trong khoảng thời gian mười ngày này, nàng cũng đã có sự lựa chọn.

Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong đại điện.

Thân vương hai triều trở lại.

Có điều cho dù biên quan đã đánh thắng trận, biểu hiện của hai vị thân vương cũng không quá ngạo mạn hống hách.

Bọn hắn tất nhiên biết hai triều đã thắng như thế nào.

Mỗi người đều lấy tính mạng của mười vạn tướng sĩ tinh nhuệ để giành lấy thắng lợi ở biên quan.

Nếu như thật sự đánh trận thì loại hành vi này gọi là bị ung não, nhưng trận chiến này đánh rất khí thế, không vì mục đích gì khác.

Cho nên, bọn hắn cũng không thể kiêu ngạo nổi.

Hơn nữa ý đồ của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên là vẫn muốn chia sẻ Thần Võ đại pháo, chỉ cần được cho đại pháo thì hết thảy đều dễ bàn.

Trong khi hai vị thân vương đang suy tư.

Bóng dáng của Nữ đế bỗng nhiên xuất hiện.

Trong đại điện.

Nữ đế đi tới, ngồi vào long ỷ.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Quần thần cao giọng hô to, bách quan lễ bái, hai vị thân vương cũng không dám tự cao tự đại, cũng hành đại lễ tỏ ý tôn trọng.

Nhìn về phía hai vị thân vương, Nữ đế tỏ ra cực kỳ thẳng thắn, từ tốn mở miệng.

“Đêm qua, Giám Thiên ti quan sát thiên tượng, phát hiện có họa huỳnh hoặc (huỳnh hoặc là tên gọi khác của sao Hỏa). Trên toàn Trung châu e rằng sẽ phát sinh chiến loạn. Trẫm vẫn luôn lo nghĩ cho bách tính thiên hạ, nguyện chia sẻ Thần Võ đại pháo của Đại Ngụy cho hai triều.”

“Coi như Thần Võ đại pháo nhị phẩm là vật hữu nghị giữa hai triều.”

Nữ đế lập tức lên tiếng. Nàng không kéo dài thời gian, cũng không còn che che giấu giấu nữa, nàng liền lấy ra Thần Võ đại pháo nhị phẩm lấp kín miệng hai đại vương triều.

Quả nhiên, nghe thấy Nữ đế Đại Ngụy nói sẽ lấy đại pháo nhị phẩm ra, hai vị thân vương tức khắc vui mừng khôn xiết.

Mục tiêu của bọn hắn chính là Thần Võ đại pháo nhị phẩm, nếu như hôm nay Nữ đế còn tiếp tục trì hoãn, vậy thì Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà sẽ không khách sáo nữa.

Trên lý luận, thông qua phân tích từ mọi mặt, mọi người đều cho rằng, hôm nay Nữ đế vẫn sẽ trì hoãn một phen.

Tuy không biết Đại Ngụy rốt cuộc đang chần chờ cái gì, có người nói là chờ Hứa Thanh Tiêu xuất quan, cũng có người nói Đại Ngụy không nỡ bỏ, còn có người nói Đại Ngụy đang âm thầm sắp xếp, chờ đến thời khắc mấu chốt sẽ thẳng thắn tuyên chiến.

Nhưng ba ý kiến này đều không thể thành lập, bất luận là Hứa Thanh Tiêu xuất quan hay là âm thầm sắp xếp cũng không thể giải quyết được phiền phức này.

Hứa Thanh Tiêu xuất quan rồi thì sao?

Trực tiếp phát động đại chiến nhất phẩm? Thiên hạ loạn chiến? Nếu như thế, Đại Ngụy cũng không chống đỡ được.

Còn sáu vị nhất phẩm của Tiên môn, không đến thời khắc quan trọng bọn họ sẽ không ra tay, bảo bọn họ chủ động đi giết chóc là không thể nào.

Nếu như làm vậy, những thế lực khác cũng không đồng ý.

Sở dĩ chiến tranh giữa các vương triều cấm nhất phẩm, là vì nếu nhất phẩm tham gia sẽ dẫn đến hậu quả không thể tưởng tượng.

Không có ai muốn đại chiến cả, trên thực tế Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên cũng không muốn dẫn tới đại chiến.

Nhưng bọn hắn cũng bị ép buộc.

Đại Ngụy có Thần Khí như vậy, nếu hiện tại không dựa vào chiến tranh để kiềm hãm, vậy thì qua hai ba mươi năm nữa, người chết chính là bọn hắn.

Cũng giống trước kia Đại Ngụy bạc nhược như thế, căn cơ cũng sắp hết, Vương triều Sơ Nguyên và Vương triều Đột Tà cũng chỉ là khiến cho Man quốc ghét bỏ Đại Ngụy thêm thôi.

Thậm chí Vương triều Sơ Nguyên còn từng âm thầm trợ giúp cho Đại Ngụy một phần nữa kìa.

Sở dĩ làm tất cả những điều đó đều là vì cân bằng.

Những việc mà hai vương triều làm quả thật không là gì cả, nhưng đây là đứng ở góc độ của bọn chúng.

Đứng ở góc độ của Đại Ngụy, trên cơ bản là hai triều đang ép Đại Ngụy không được gây chiến.

Nhưng hết thảy đều hướng tới phương hướng phát triển tốt nhất.

Đại Ngụy giao ra Thần Võ đại pháo nhị phẩm, hai triều ngừng chiến, mọi người ở Trung châu hòa thuận cùng nhau phát triển, ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt.

“Thánh ân của Đại Ngụy, triều ta suốt đời không quên, khấu tạ bệ hạ.”

Thân vương Đột Tà không chút dông dài, lập tức quỳ trên mặt đất khấu Nữ đế một lạy, đồng thời cũng tỏ ra cực kỳ kích động.

Thân vương Sơ Nguyên cũng vậy, hai vị thân vương vô cùng hưng phấn.

Có điều, trên đại điện, âm thanh của Nữ đế lại tiếp tục vang lên.

“Nếu đã là nhị phẩm, Đại Ngụy đã thể hiện thành ý, vậy hai triều cũng phải thể hiện thành ý của mình chứ nhỉ.”

Chương 1427: Hai Đại Vương Triều, Lòng Tham Không Đáy, Tranh Giành Nhất Phẩm (1)

“Trẫm đã lệnh cho Hộ Bộ liệt kê lại một bản danh sách, các ngươi vẫn nên nhìn một chút rồi hẵng bàn. Nếu như có thể chấp nhận, Thần Võ đại pháo sẽ giao cho hai triều, nếu như không thể chấp nhận thì thương lượng tiếp.”

Nữ đế lên tiếng.

Rất nhanh, Hộ Bộ thượng thư Cố Ngôn lấy ra một chồng danh sách vật tư rất dày rồi đưa cho hai vị thân vương.

Đối mặt với yêu cầu Nữ đế, hai vị thân vương đều cảm thấy không sao.

Hơn nữa lần này thoạt nhìn còn dày hơn lần trước một chút, nhưng không thành vấn đề, không phải là muốn tài nguyên sao?

Chỉ là sau khi hai vị thân vương cầm bản danh sách, lật ra tờ đầu tiên, tức khắc liền ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là danh sách vật tư mà là hoá đơn vật tư.

“Bệ hạ, đây là…”

Thân vương Đột Tà hơi sững sờ nhìn về phía Nữ đế.

Người nọ không nói gì cả.

Hộ Bộ thượng thư Cố Ngôn chỉ vào hàng danh sách của mấy cỗ xe pháo bên ngoài.

“Hai vị Vương gia, đại pháo thần võ nhị phẩm có ý nghĩa rất lớn, Đại Ngụy chẳng qua cũng chỉ có một khẩu đại pháo thần võ nhất phẩm. Nói cách khác, Đại Ngụy đã lấy ra vũ khí quốc gia cho hai triều, chỉ cầu thiên hạ thái bình.”

“Nhưng phí tổn tạo ra hai khẩu đại pháo thần võ này bao nhiêu, có thể nói là con số thiên văn. Những bản liệt kê vật tư này cũng đã được tính toán tỉ mỉ kỹ càng, Đại Ngụy một xu cũng không lời, hoàn toàn là phí tổn.”

“Nếu hai triều cảm thấy không hợp lý, vậy có thể tự mình luyện chế, Đại Ngụy tuyệt đối không ngăn trở. Nếu như cần sự trợ giúp, Đại Ngụy cũng sẽ cử đại sư luyện khí đến viện trợ hai triều.”

Giọng điệu của Cố Ngôn rất bình tĩnh, giao dịch là không thể tránh khỏi, đương nhiên là phải kiếm một khoản kha khá rồi.

Thần Võ đại pháo tam phẩm là một giá.

Thần Võ đại pháo nhị phẩm chắc chắn không phải cùng một mức giá.

Điều y nói cũng là sự thật, Đại Ngụy chỉ có một khẩu Thần Võ đại pháo, đáng lẽ ra không được nói câu này, nhưng nói ra có thể mê hoặc được quân địch cũng tốt.

Dù sao hai đại vương triều cũng sẽ không tin.

Đối mặt với những lời của Hộ bộ thượng thư, hai vị thân vương nhìn nhau một cái, rồi sau đó lại bắt đầu lật xem danh sách vật tư.

Ước chừng mười lăm phút sau.

Hai vị thân vương khẽ khẽ thở phào, tuy vật tư rất nhiều nhưng không có tổn hại đến gốc rễ. Nói trắng ra chính là đào rỗng quốc khố mà thôi.

Những thứ như tiền tài ngân lượng sẽ không ảnh hưởng đến căn cơ, cùng lắm thì năng nhặt chặt bị khoảng ba bốn năm.

Vì vậy, hai vị thân vương chỉ trầm tư một hồi liền cho câu trả lời.

“Xin hỏi bệ hạ, lúc nào thì có thể bàn giao?”

Bọn hắn dò hỏi.

“Chiếu theo vật tư trên danh sách, khi nào vận chuyển vào trong kinh đô Đại Ngụy thì khi đó sẽ bàn giao.”

Nữ đế cũng rất thẳng thắn, xem ra là thật sự sẽ không tiếp tục kéo dài nữa.

Nhận được câu trả lời này, mọi người đều gật đầu hài lòng, việc này không phải vấn đề gì to tát.

“Ba ngày sau, triều ta ắt sẽ vận chuyển toàn bộ số vật tư đến cảnh nội Đại Ngụy.”

“Triều ta cũng thế.”

Hai vị thân vương trả lời.

“Tốt! Nếu đã như thế, thì việc này liền quyết định vậy đi.”

Nữ đế gật đầu.

Rất nhanh, hai vị thân vương cáo lui, bắt tay vào chuẩn bị danh sách tài nguyên.

Đợi sau khi hai người kia thối lui.

Trong đại điện an tĩnh một hồi lâu, ước chừng non nửa một canh giờ, cuối cùng cũng có triều thần không nhịn được mở miệng.

“Bệ hạ, cứ thế mà tặng đại pháo thần võ cho bọn chúng sao?”

Là một hầu gia, hắn có chút không cam lòng, không kìm được liền hỏi.

Chỉ là vừa hỏi xong, giọng của Nữ đế cũng vang lên.

“Chỉ là Thần Võ đại pháo nhị phẩm, cho bọn chúng cũng không ảnh hưởng đến Đại Ngụy là bao. Ít nhất thì trong vòng mười năm, bọn chúng cũng không tạo ra được đại pháo nhất phẩm.”

Nàng rất tự tin, nhưng đây cũng là sự thật, chênh lệch giữa nhị phẩm và nhất phẩm quá lớn.

Thậm chí nàng dám nói trong vài thập niên tới, hai triều cũng không thể nghiên cứu ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm.

Nhưng cũng không thể nói một cách chắc chắn như vậy, chung quy sức mạnh của một quốc gia khó mà tưởng tượng.

“Nhưng bất luận thế nào thì đối với Đại Ngụy mà nói giao vật ấy ra chung quy cũng không tốt lắm!”

Người đó tiếp tục nói.

“Vậy nên làm thế nào?”

Lập tức, Nữ đế khẽ nhíu mày nhìn về phía đối phương hỏi ngược lại.

Vừa nghe xong, chúng thần đều biết Quý Linh đã hơi tức giận rồi.

Nhưng người nọ vẫn tỏ vẻ không bỏ qua, nói.

“Vì sao nhất định phải nhượng bộ? Chẳng lẽ không thể tuyên chiến sao? Đại Ngụy sợ gì chứ?”

“Đánh thật một trận nói không chừng là một cơ hội ngàn năm có một, có thể tiêu diệt hai đại vương triều cùng một lúc, thống nhất Trung châu.”

Hắn rõ ràng có chút không phục, lời nói ra cũng nhuốm chút giận dữ.

Nhưng vừa dứt lời, tức khắc liền có người lên tiếng ngăn lại. An Quốc công là người đầu tiên đứng ra giận dữ quở trách.

“Không được nói năng càn quấy.”

“Chiến tranh là việc hệ trọng, há có thể xem như trò đùa?”

An Quốc công ra mặt răn dạy một tiếng, người nọ lập tức cúi đầu, nhưng vẫn có chút không phục.

Trên long ỷ.

Nữ đế dửng dưng theo dõi tất cả, sau đó nàng không có răn dạy đối phương mà chỉ đứng dậy nói.

“Không chiến, chính là ý của Bình Loạn Vương.”

“Thần Võ đại pháo là do Bình Loạn Vương luyện chế mà ra. Trẫm nghĩ… giao dịch lần này, bất luận là chư vị ái khanh hay là trẫm đều không có quá nhiều quyền lựa chọn.”

Nói xong lời này, Nữ đế cũng không tiếp tục nán lại nữa, nàng xoay người rời đi.

Mà các triều thần hoàn toàn im lặng.

Rất nhanh, một điều nghi ngờ xuất hiện ở trong lòng mọi người.

Đó chính là Hứa Thanh Tiêu rốt cuộc đã đi đâu, sao thời gian dài như vậy rồi vẫn không xuất hiện?

Đã sắp sửa qua hai tháng mà vẫn không có chút động tĩnh, bế quan cần phải bế thời gian dài vậy sao?

Đối với nghi hoặc của quần thần, không ai có thể cho một câu trả lời.

Chương 1428: Hai Đại Vương Triều, Lòng Tham Không Đáy, Tranh Giành Nhất Phẩm (2)

Hai canh giờ sau.

Vương triều Đột Tà, Vương triều Sơ Nguyên đều nhận được tin tức.

Về phản hồi của Đại Ngụy, hai đại vương triều cũng bắt đầu thương nghị.

Vương triều Đột Tà.

Trong đại điện.

Đang là giữa trưa, mặt trời đã trên đỉnh đầu.

Trong đại điện, sau khi tin tức được truyền đạt trở về, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bách quan Đột Tà cũng sợ Đại Ngụy sẽ tiếp tục trì hoãn, hoặc là trực tiếp tuyên chiến.

Bọn chúng không phải sợ đánh không lại, mà là sợ nếu như chiến loạn, đối với Đột Tà mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.

Đánh thắng rồi thì có tác dụng gì?

Bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau, Trung châu càng loạn, đối với các thế lực khác chính là một chuyện không thể tốt hơn.

Chờ sau khi tam đại vương triều liều hết vốn liếng, chẳng nhẽ Đông châu, Nam châu, Tây châu, Bắc châu sẽ không rục rịch ngóc đầu dậy?

Hiện giờ, đây là tin tức tốt nhất.

Không giao chiến đối với ai cũng là chuyện tốt.

Có điều chính vào lúc này, giọng nói Hộ bộ thượng thư của Đột Tà vang lên.

“Bệ hạ, vật tư Đại Ngụy nêu ra có phải hơi nhiều không?”

Hộ bộ thượng thư lên tiếng, danh sách đã đưa đến trong đại điện. Vừa rồi gã tùy ý lật xem một chút, cảm thấy có chút không ổn.

“Không sao.”

Trên long ỷ, Đột Tà đại đế phóng khoáng mở miệng, chậm rãi cất tiếng.

“Đại Ngụy sẵn lòng đưa Thần Võ đại pháo nhị phẩm cho triều ta là đã đủ rồi. Khẩu Thần Võ đại pháo nhị phẩm giao cho Công bộ bắt đầu nghiên cứu, trong thời gian nhanh nhất phải nghiên cứu ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm.”

Đột Tà đại đế nói, thứ hắn để ý không phải tài nguyên mà là Thần Võ đại pháo.

Lời vừa dứt, chúng thần đều gật đầu dồn dập.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Công bộ thượng thư không nhịn được mở miệng.

“Bệ hạ, thật ra Thần Võ đại pháo nhị phẩm chung quy cũng là nhị phẩm, muốn nghiên cứu ra, chỉ sợ trong vòng mười năm cũng vô cùng khó khăn.”

“Hiện giờ Đại Ngụy có Trung châu long đỉnh, có thể nói là người người như rồng. Nếu cho bọn hắn thời gian mười năm phát triển, cho dù chúng ta luyện chế ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm cũng không có ý nghĩa gì.”

“Luyện chế loại vũ khí nặng này cần phải có quặng sắt tự nhiên vô cùng trân quý. Muốn luyện chế ra mười khẩu trăm khẩu, chỉ sợ có hơi khó. Bệ hạ, chúng ta lấy ra nhiều tài nguyên như vậy chỉ để đi đổi một khẩu đại pháo, thật sự đáng giá sao?”

Công bộ thượng thư cúi đầu, nói như thế.

Lập tức, các triều thần của Đột Tà cũng không khỏi tò mò mà nhìn về phía Đột Tà đại đế.

Đại pháo thần võ dĩ nhiên quan trọng, nhưng lấy nhiều tài nguyên đi đổi như vậy, thì không có gì ý nghĩa nữa.

Ngươi nói đổi khẩu nhất phẩm, bọn hắn sẵn lòng đổi khẩu nhị phẩm, cầm lấy nghiên cứu chắc chắn cũng chẳng vui vẻ gì.

Trừ phi Thần Võ đại pháo nhị phẩm vừa đến tay, trong vòng một năm hai năm có thể luyện chế ra nhất phẩm thì còn có chút tác dụng. Nếu không thì chẳng có ý nghĩa gì.

"Không."

Đột Tà đại đế lắc đầu, hắn ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ nhìn chúng thần, sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Nhị phẩm chỉ là một phép thử, thử xem Đại Ngụy rốt cuộc có muốn chiến tranh hay không. Nếu Đại Ngụy thật sự dám chiến, có nhị phẩm hay không cũng không sao cả, nếu Đại Ngụy không muốn chiến, thì chứng tỏ là Đại Ngụy không dám chiến."

"Bọn hắn vẫn có kiêng kỵ một phần nào."

"Trẫm đòi lấy Thần Võ đại pháo nhị phẩm, chẳng qua chỉ là phép thử thôi. Chờ đại pháo vừa đến rồi giao cho Công bộ nghiên cứu, trong vòng ba năm có thể luyện chế ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm. Hết thảy đều dễ bàn."

"Nhưng nếu trong vòng ba năm không thể nghiên cứu ra đại pháo nhất phẩm, vậy lại đòi tiếp một khẩu từ Đại Ngụy."

Đột Tà đại đế lên tiếng nói ra nguyên nhân.

Nhưng vừa mới dứt lời, cả triều văn võ đều không khỏi nhíu mày.

Lấy một khẩu nhị phẩm đã tốn nhiều như vậy, thậm chí không tiếc hy sinh sinh mạng của mười vạn tinh binh tinh nhuệ.

Hiện tại còn muốn đòi Đại Ngụy một khẩu đại pháo nhất phẩm?

Chuyện này có hơi khác thường thì phải?

Mọi người tò mò, nhóm quần thần ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thật sự không biết nên nói cái gì.

Cảm nhận được sự tò mò và ngờ vực từ đám quần thần.

Thanh âm của Đột Tà đại đế tiếp tục vang lên.

“Ý của Trẫm là đi thuê nó chứ không phải đòi hỏi, nếu như Đại Ngụy không đồng ý, vậy thì tiếp tục tạo áp lực.”

Hắn cởi bỏ nghi hoặc của mọi người.

Thuê.

Ý tưởng này không tồi, nhưng lập tức có thần tử không kìm được lên tiếng hỏi.

“Bệ hạ, tuy nói là thuê, nhưng Đại Ngụy hẳn sẽ không đồng ý đâu nhỉ?”

Là tể tướng của Đột Tà.

Hắn tiếp tục dò hỏi.

“Phái người của Công bộ đi Đại Ngụy nghiên cứu là được, cũng không phải là thuê đến Đột Tà ta. Nếu như ngay cả điều này mà Đại Ngụy cũng không đồng ý, và luyện chế đại pháo nhất phẩm mới cần phải mười năm hai mươi năm, vậy đối với Đột Tà của trẫm mà nói càng thêm nguy hiểm.”

“Ai đúng ai sai, tin rằng Nữ đế Đại Ngụy sẽ có lựa chọn.”

Lời nói lần này của Đột Tà đại đế cũng rất thẳng thắn.

Tốn thêm một khoản bạc đến Đại Ngụy học tập nghiên cứu, nếu cái này cũng không cho, vậy thì khai chiến.

Đương nhiên, nếu Đột Tà nắm vững phương pháp luyện chế thì không thành vấn đề, tiền đề là không thể trì hoãn quá lâu.

Lần giải thích này đã làm cho quần thần hoàn toàn hiểu rõ.

Dù sao thế nào cũng chết, không bằng bắt lấy một đường sinh cơ. Đột Tà không muốn chiến loạn, nhưng nếu bị buộc rơi vào đường cùng, bọn hắn vẫn sẽ lựa chọn chiến một trận.

“Được rồi, Lễ bộ và Hộ bộ bắt tay chuẩn bị cho việc này đi.”

“Có chuyện gì thì đến báo cho trẫm.”

“Bãi triều.”

Nói tới đây, Đột Tà đại đế đứng dậy, sau đó liền xoay người rời đi.

Chương 1429: Hai Đại Vương Triều, Lòng Tham Không Đáy, Tranh Giành Nhất Phẩm (3)

Một lát sau.

Khi đi vào tẩm cung, hắn chậm rãi lấy ra một nén nhang.

Sau khi châm nén hương này, một bóng người liền xuất hiện, là thân ảnh của Sơ Nguyên đại đế.

“Đại Ngụy đã giao ra Thần Võ đại pháo nhị phẩm, bước đầu tiên của kế hoạch cũng coi như đã hoàn thành. Về phần bước thứ hai thì phải xem Sơ Nguyên rồi.”

Đột Tà đại đế mở miệng, giọng điệu rất bình tĩnh.

Sương khói hóa thành hình người, đang nhìn Đột Tà đại đế.

“Một khi Thần Võ đại pháo nhị phẩm tới tay, chỉ cần trong ba năm là có thể luyện chế ra, bước thứ hai trong kế hoạch coi như xoá bỏ.”

“Nhưng nếu như trong vòng ba năm không thể luyện ra, chỉ có thể tiếp tục áp bách Đại Ngụy, nhưng trước mắt xem ra Đại Ngụy quả thực không muốn chiến tranh.”

“Người kia nói không sai, Đại Ngụy sợ chiến tranh.”

Sơ Nguyên đại đế gật đầu.

Đồng thời cũng dẫn chủ đề câu chuyện đến đây.

“Ừm, nếu như đại chiến, tam đại vương triều ắt sẽ máu chảy thành sông, những kẻ đó chỉ mong sao Trung châu hóa thành bãi phế tích.”

“Chúng ta cũng phải cẩn thận với bọn chúng, những kẻ đó tuyệt đối là lòng đầy ý xấu, không đến thời khắc mấu chốt tuyệt không thể đi va chạm bọn chúng.”

“Nếu không, ngươi và ta đều trở thành quân cờ.”

Đột Tà đại đế chậm rãi lên tiếng.

Nhắc tới một nhóm người khác.

“Đây là hiển nhiên.”

“Nhưng có một việc, ta vẫn luôn nghĩ không thông.”

“Hứa Thanh Tiêu, rốt cuộc đã đi đâu?”

Sơ Nguyên đại đế tò mò.

“Mặc kệ hắn đi đâu, lời đồn hắn đang củng cố nhất phẩm có lẽ là thật. Nếu không thì sao lại biến mất gần hai tháng, chẳng lẽ hắn đang lén lút luyện chế Thần Võ đại pháo?”

“Chất liệu để tạo ra đại pháo thần võ hẳn là cực phẩm linh kim, thứ này đã hoàn toàn biến mất khỏi Đại Ngụy, nhưng triều ta lại có một phần. Cho dù hắn muốn luyện chế càng nhiều đại pháo thì cũng có lòng mà chẳng có lực.”

Đột Tà đại đế không cho là đúng.

“Ừm, được! Nếu như thế, thì cứ chờ xem.”

Sơ Nguyên đại đế gật đầu.

Sau đó bóng người liền biến mất.

Cứ thế.

Trong nháy mắt, ba ngày đã trôi qua.

Trong ba ngày này.

Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên đều đã chuẩn bị.

Từng xe từng xe chở số lượng lớn vật tư vận chuyển đến Đại Ngụy, đoàn xe dài dằng dặc giống như là dòng nước lũ.

Khi toàn bộ vật tư đã được đưa đến, Vương triều Đại Ngụy cũng không trì hoãn thêm nữa, liền giao hai khẩu Thần Võ đại pháo nhị phẩm cho hai đại vương triều. Dưới sự chứng kiến rất nhiều sứ giả, hai bên đã hoàn thành lần giao dịch này.

Nhưng rất nhanh, việc vận chuyển đại pháo trở về cũng trở thành một vấn đề.

Đại Ngụy phái tinh nhuệ đưa đi.

Cũng may, cả hành trình đều rất yên bình.

Trong đêm cùng ngày.

Thần Võ đại pháo đã được đưa đến thủ đô của hai triều.

Công bộ thượng thư của hai vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên sớm đã dẫn người chờ đợi từ lâu. Sau khi đại pháo về tới thì liền bắt đầu nghiên cứu.

Cứ như thế.

Hết thảy đều có vẻ vô cùng yên ả, Trung châu lại một lần chìm vào trạng thái an tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mười ngày sau, khi Công bộ hai triều điên cuồng nghiên cứu, cuối cùng đã cho ra kết quả kinh người.

Chỉ dựa vào Thần Võ đại pháo nhị phẩm cũng không thể nghiên cứu ra đại pháo nhất phẩm.

Không phải vấn đề về chất liệu.

Mà là vấn đề về trận pháp. Trận ngọc này rất phức tạp, không biết đã chồng lên bao nhiêu lớp.

Có thể luyện chế ra, nhưng cũng chỉ thích hợp với nhị phẩm, muốn luyện chế nhất phẩm nhất định phải nghiên cứu Thần Võ đại pháo nhất phẩm, bằng không sẽ không biết xuống tay từ đâu.

Vì vậy hai đại vương triều lập tức cử sứ thần.

Một ngày này, hai gã sứ thần lại lần nữa đi đến Đại Ngụy.

Mà khi sứ giả do hai triều Đột Tà Sơ Nguyên phái tới nói rõ ý đồ đến xong, triều đình Đại Ngụy hoàn toàn chấn động.

Thuê đại pháo thần võ nhất phẩm.

Lời này truyền tới trong tai văn võ toàn triều đã trở thành trò cười lớn, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ vô cùng.

Trước đó đã nén giận đưa đại pháo thần võ nhị phẩm cho hai triều.

Hiện tại chưa đến mười ngày, thế mà còn muốn đòi lấy đại pháo thần võ nhất phẩm?

Nói là thuê, để cho bọn hắn tới Đại Ngụy nghiên cứu, nhưng thứ này chính là nền móng chân chính của Đại Ngụy.

Sở dĩ ban đầu có thể cho nhị phẩm, là vì không muốn hai đại vương triều có thể nghiên cứu ra trong thời gian ngắn.

Nhưng hiện tại bọn chúng lại lòng tham không đáy.

Sao không khiến cho toàn bộ Đại Ngụy cáu tiết cho được?

Không chút do dự, Đại Ngụy lập tức từ chối.

Không hề mang theo tình cảm.

Nhưng sứ thần không thuận theo, cuối cùng hai bên đàm phán mấy ngày, sứ thần của hai đại vương triều lại trở về.

Chỉ là, chưa đến ba ngày.

Đổi lại là hai vị thân vương đích thân tới Đại Ngụy.

Hơn nữa còn mang đến quốc thư của hai triều.

Thỉnh cầu Đại Ngụy cho thuê đại pháo nhất phẩm, nguyện trao đổi các loại tài nguyên.

Mà ý đồ mang quốc thư tới cũng rất rõ ràng.

Nếu như không cho, thì lại quay về trạng thái ban đầu.

Trong nhất thời, cả triều văn võ tức đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Ngay cả văn thần cũng bắt đầu tán thành việc chinh phạt.

Không thể tiếp tục nhường nhịn nữa.

Trong cung, ngoài Dưỡng Tâm điện, tấu chương chồng chất như tuyết.

Lần này, bất luận là văn thần hay là võ tướng, trên cơ bản đều dâng thư xin chiến.

Nhưng Nữ đế không đồng ý tuyên chiến, mà là cho thân vương hai triều ba tháng sau suy xét lại.

Lại là kéo dài thời gian, khiến người ta khó hiểu.

Nhưng cũng đã để cho hai triều thấy được hy vọng.

Kéo dài thời gian chung quy cũng sẽ tốt hơn trực tiếp tuyên chiến rất nhiều.

Chỉ là, đối với bá tính Đại Ngụy, bọn họ không hiểu lắm.

Nữ đế rốt cuộc đang muốn làm cái gì?

Nhưng cùng lúc đó.

Tiên tàng Trung châu.

Bên trong sơn cốc.

Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi mở mắt.

Chương 1430: Đại Pháo Tiên Kim, Đại Pháo Thiên Thần, Lai Lịch Của Cổ Kinh Đan Thần (1)

Tiên tàng Trung châu.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi mở mắt ra.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã đọc hết toàn bộ thư tịch của Chu thánh, lĩnh ngộ được rất nhiều đạo lý, tâm cảnh bản thân cũng được tăng lên rất nhiều.

Không tính là đi xong nửa chẳng đường, nhưng cũng coi như là đã bước lên thánh lộ.

Nhưng muốn đi hết nửa chặng đường đầu, bản thân cần phải thật sự lột xác, tự thân lĩnh hội được mới có thể đi xong.

Thánh cảnh.

Chí cao vô thượng.

Khi biết rõ, Hứa Thanh Tiêu cũng càng thêm rõ ràng vì sao Thánh nhân được người trong thiên hạ tôn sùng.

Về phần vì sao nhất phẩm như Ngô Minh lại nói Thánh nhân không mạnh như vậy, chủ yếu vẫn là vì thế nhân không hiểu rõ Thánh nhân, mà Thánh nhân cũng không ra tay được mấy lần. Cho dù có ra tay, cũng là hàng yêu trừ ma.

Dĩ nhiên, trong mắt người đời, Thánh nhân được trời đất ưu ái, có sức thống trị tuyệt đối trong lĩnh vực hàng yêu trừ ma.

Nhưng trên thực tế, Thánh nhân hơn hẳn hết thảy.

Không phải bọn họ không hiểu đạo lý này, mà là chưa được tiếp xúc, hoặc có thể nói là cho dù đã đoán được phần nào đó, nhưng thân là nhất phẩm, có mấy người sẵn sàng thừa nhận người khác mạnh hơn mình chứ?

Nhưng bất luận là kiểu đó, nhưng cũng không thể phủ nhận là: Chỉ cần mình trở thành Thánh nhân, vậy thì toàn bộ vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Trong sơn cốc.

Âm thanh gõ sắt vẫn cứ vang lên.

Khi Hứa Thanh Tiêu mở mắt, giọng nói của Cổ Kinh đan thần cũng vang lên bên tai.

“Tiểu hữu, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi.”

Cổ Kinh đan thần lên tiếng, nghe có hơi sầu não.

“Ta nhập định bao lâu rồi?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nhìn Cổ Kinh đan thần hỏi.

“Cũng một tháng ròng rã rồi.”

Cổ Kinh đan thần trả lời.

“Một tháng?”

Hứa Thanh Tiêu nhíu mày, lại nhẩm tính một hồi, bản thân tới chỗ này cũng hơn một tháng rồi.

Trước sau cũng đã hơn hai tháng, cũng không biết tình hình bên ngoài bây giờ như thế nào.

“Đan luyện sao rồi?”

Hứa Thanh Tiêu không rối rắm vấn đề này nữa, mà hỏi thăm xem Cổ Kinh đan thần đã luyện được bao nhiêu đan.

“Ngũ phẩm phá cảnh đan, cũng khoảng hai vạn viên.”

“Tứ phẩm phá cảnh đan, một vạn viên.”

“Tam phẩm phá cảnh đan, một ngàn viên.”

“Nhị phẩm phá cảnh đan cũng không tồi, có một trăm viên.”

“Nhất phẩm thì dẹp đi.”

Câu trả lời làm cho Hứa Thanh Tiêu cảm thấy vui sướng.

Số lượng này đã rất khổng lồ rồi. Chỉ cần mình rời khỏi Trung Châu tiên tàng, trong vòng mấy tháng Đại Ngụy sẽ có thêm mấy trăm vị võ giả nhị phẩm, mấy ngàn vị tam phẩm, tứ phẩm ngũ phẩm thì đếm bằng hàng vạn.

Thật là khoa trương.

Sau khi biết được số lượng đan dược, Hứa Thanh Tiêu xoay người đi kiểm tra tình hình luyện chế Thần Võ đại pháo.

Dưới sự trợ giúp của đàn hung thú, từng khẩu Thần Võ đại pháo bỗng chốc xuất hiện.

Chất liệu của mỗi một khẩu Thần Võ đại pháo, tệ nhất cũng được chế tạo từ linh kim cực phẩm.

Là Thần Võ đại pháo phiên bản tăng cường.

Thần Võ đại pháo của Đại Ngụy hiện nay chỉ có thể bắn được hai mươi lần, hơn nữa trong thời gian ngắn ngủi chỉ có thể bắn được khoảng năm lần sẽ bị nứt.

Ít nhất phải đợi một tháng mới có thể tự phục hồi.

Vả lại còn cần bảo trì hàng năm.

Hiện tại Thần Võ đại pháo phiên bản tăng cường có thể phóng được mười lần trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cực hạn cũng là mười lần, có điều không cần giữ gìn. Hạn sử dụng cũng từ hai mươi lần tăng lên đến một trăm lần.

Vấn đề về chất liệu cũng không có cách nào, muốn phóng ra thiên lôi liên tục thì cực phẩm linh kim vẫn không chịu nổi.

Thần Võ đại pháo bản tăng cường nhìn qua ít nhất cũng có mấy ngàn khẩu, nhưng những khẩu đại pháo đó vẫn chưa được khắc trận pháp, cần Hứa Thanh Tiêu xử lý. Đàn hung thú này sẽ luyện khí và ngưng trận, nhưng bọn chúng không có sức mạnh của các hệ thống chính.

Chỉ có năm mươi khẩu đại pháo Tiên Kim được chế tạo từ Tiên Kim cực phẩm.

Tiên Kim cực phẩm có thể chịu đựng sức mạnh của thiên lôi, cho nên trên lý thuyết có thể bắn được liên hoàn, so với Thần Võ đại pháo thì mạnh hơn không chỉ một bậc, uy lực không đổi, chỉ là thay đổi chất liệu.

Nhưng nếu so về hiệu quả thì năm mươi khẩu đại pháo Tiên Kim này uy lực còn mạnh hơn mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo.

Cuối cùng chính là Thần Võ đại pháo được chế tạo từ gốc Tiên Kim, Hứa Thanh Tiêu đặt tên là đại pháo Thiên Thần.

Đại pháo Thiên Thần trước mắt chỉ có hai khẩu, chủ yếu vẫn là thiếu mỏ quặng.

Nhưng độ cứng chắc của gốc Tiên Kim càng thêm khủng khiếp, Hứa Thanh Tiêu dự định tiếp tục tăng cường thêm về sức mạnh.

Số lượng Thần Võ đại pháo cũng đã tàm tạm rồi.

Tăng thêm một ngàn khẩu là được, chủ yếu vẫn là đại pháo Tiên Kim cần gia tăng thêm hai trăm khẩu, về phần gốc Tiên Kim có tầm mười khẩu là được.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu sai đàn hung thú bắt đầu bạt mạng lấy quặng, bộ phận khác thì dốc hết toàn lực đi luyện chế trận pháp.

Sau khi sắp xếp chuyện về đại pháo xong, Hứa Thanh Tiêu liền đi xem xét những thứ do đàn hung thú này thu thập một phen.

Đại số là một ít linh dược, đối với người khác thì giá trị cực cao, nhưng đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói không có tác dụng gì lớn. Dù sao đằng sau mình chính là cả một Đại Ngụy mà.

Có điều rất nhanh Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện ra một ít thóc ở trong đống bảo vật, so với lượng thóc hiện tại của Đại Ngụy thì hơn rất nhiều. Hạt nào hạt nấy đều chắc nịch, số lượng cũng gấp ba bốn lần Đại Ngụy hiện nay.

Hơn nữa chất lượng gạo cực tốt.

Thứ này hơn hẳn mọi linh dược, là một thu hoạch khổng lồ. Hứa Thanh Tiêu cất lấy đống thóc này, rồi sau đó kêu hung thú dẫn đường.

Một khắc sau, đi đến chỗ đồng bằng, phát hiện loại thóc này nơi nào cũng có, sinh trưởng cực kỳ mạnh mẽ.

Nơi này chưa từng có người cư trú, đương nhiên sẽ không có ai ăn.

Không chút do dự, Hứa Thanh Tiêu liền thu hoạch toàn bộ những hạt gạo linh này.

Đương nhiên, Hứa Thanh Tiêu biết rõ một việc, chính là bên trong mỗi một hạt gạo linh sinh trưởng khắp nơi này, đều ẩn chứa một chút linh khí.

Nếu sinh trưởng ở thổ nhưỡng Đại Ngụy, nhất định sẽ không có loại năng lực này.

Chương 1431: Đại Pháo Tiên Kim, Đại Pháo Thiên Thần, Lai Lịch Của Cổ Kinh Đan Thần (2)

Nhưng thứ Hứa Thanh Tiêu nhìn trúng không phải cái này, mà là số lượng. Trồng được lượng lúa như vậy, đủ để chịu đựng nạn bùng nổ dân số trong tương lai.

Đại Ngụy hiện tại đã được cải thiện bởi Trung châu long đỉnh, lương thực trồng ra cũng đủ để con dân Đại Ngụy dùng, thậm chí còn có thể dư lương thực.

Nhưng với điều kiện là dân số Đại Ngụy vẫn không tiếp tục tăng lên.

Khi dân số tiếp tục gia tăng gấp ba đến bốn lần, vậy thì rất gay go.

Lương thực là thứ mà bất kỳ một vương triều nào cũng cần phải chuẩn bị, bất luận hiện tại dân cư nhiều hay ít, sớm muộn gì cũng sẽ tăng nhanh chóng mặt. Có thứ này, Đại Ngụy sau này sẽ không thiếu lương thực nữa rồi.

Hứa Thanh Tiêu thu hoạch lượng thóc lớn, ước chừng trên mười ngàn mẫu, đựng vào trong Trung châu long đỉnh. Đến lúc đó sẽ phân phối trồng trên quốc thổ Đại Ngụy.

Chuyện này giải quyết xong xong.

Hứa Thanh Tiêu liền bắt đầu tìm cách rời khỏi đây.

Tìm được lối ra là có thể chuẩn bị xong hết thảy.

Căn cứ vào tra xét mấy ngày này, trong tiên tàng có một sơn cốc cao ngất toạ lạc ở trung tâm khu vực.

Sơn cốc dường như từng bị lửa lớn nuốt chửng, hình thành phế tích, đàn hung thú này không dám tới gần.

Hứa Thanh Tiêu đã sẵn sàng, mang theo Cổ Kinh đan thần chạy tới hướng sơn cốc.

Bên ngoài sơn cốc đổ nát, có một thông đạo thẳng tắp.

Hứa Thanh Tiêu liền bước vào trong sơn cốc mà không chút sợ hãi.

Toàn bộ sơn cốc có vẻ lạnh lẽo tối đen, nơi này quả thật có dấu vết lửa đốt, hai bên thông đạo còn có một vài bích hoạ.

Đa số bích hoạ đều có vẻ rách nát vô cùng, nhưng có một số vẫn được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Đưa mắt nhìn qua.

Rất nhanh hắn đã phát hiện chỗ không thích hợp.

Trong bích hoạ là một bức Trụy Tiên Đồ, bên cạnh còn có một vài chữ. Thân là Thánh nhân, bất luận là chữ gì, Hứa Thanh Tiêu cũng có thể cảm ứng ra ý tứ trong đó.

"Thiên địa có âm dương, dương cực mà thịnh, vạn thế thái bình, âm cực mà suy, yêu ma nổi lên bốn phía, thần ma cùng tồn tại, tai họa đến nhân gian, trời xanh giáng tiên, trảm yêu trừ ma."

Đứng ở dưới bức Trụy Tiên Đồ, Hứa Thanh Tiêu nghiêm túc giải nghĩa văn tự trên bức vẽ.

"Tiên thi."

"Trảm yêu trừ ma."

Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc, nháy mắt hắn đã đoán được nghĩa của nó là gì.

Vương triều Đại Ngụy từng trấn áp một vị tiên thi, vốn tưởng rằng đây là yêu ma, mà lại chẳng ngờ tiên thi đó lại được sinh ra từ sự biến hoá của thiên địa, chuyên thanh trừ một số yêu ma.

Kết quả này thật sự làm cho Hứa Thanh Tiêu bất ngờ. Nhưng sở dĩ trầm mặc, là bởi vì tam ma ấn ở trong cơ thể chính mình.

Nếu nói mình cũng coi như là ma, thì tiên thi này sẽ ảnh hưởng đến mình không?

Suy nghĩ một hồi, không nhận được bất kỳ đáp án nào, Hứa Thanh Tiêu lắc lắc đầu, cũng không đi nghĩ nhiều nữa.

Nhưng rất nhanh Hứa Thanh Tiêu đã nhạy bén phát hiện Cổ Kinh đan thần đang nhìn Trụy Tiên Đồ, lặng lẽ hồi lâu.

Có hơi kỳ lạ.

“Làm sao vậy?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, có chút tò mò.

“Không có gì, chính là cảm thấy hiếu kỳ.”

Cổ Kinh đan thần tuỳ tiện đáp lời.

Nói xong lời này, nó liền nói sang chuyện khác.

“Đi vào tiếp đi, xem xem có thể tìm được lối ra hay không. Ta không muốn ở lại chỗ này nữa.”

Nó nói như thế.

Trong lòng Hứa Thanh Tiêu rất tò mò, nhưng cũng không dám hỏi. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chỉ cần không gây hại đến mình thì hắn cũng không để bụng đến lai lịch của Cổ Kinh đan thần, cũng không để ý nó có suy nghĩ gì.

Như thế, một người một lò tiếp tục tiến về phía trước.

Càng đi sâu vào trong, bích hoạ càng ngày càng nhiều, đa số là câu chuyện kể về ba hung thần.

Sau khi xem hết tổng thể, Hứa Thanh Tiêu đại khái đã biết được ý nghĩa của bích hoạ này.

Cơ bản chính là ba hung thần chính là ma thần được sinh ra do âm lực trong thiên địa ngưng tụ thành, có được năng lực hủy thiên diệt địa.

Ba hung thần không hề có chút trí tuệ, là cực ác của thế gian. Nếu bọn chúng sống lại, sẽ hủy diệt cả thế giới, khiến cho tất cả trở về nguyên thủy.

Lần nữa định nghĩa thiện ác.

Theo cách hiểu của Hứa Thanh Tiêu, là ba hung thần giống như là thiết lập thanh trừ của Thiên Đạo. Nếu phát hiện thế giới này âm lực gia tăng, vạn vật chém giết lẫn nhau, không thể sống chung hoà bình, vậy thì ba hung thần sẽ sống lại chém hết tất cả, để thế giới trở lại trạng thái ban đầu.

Nhưng muốn làm ba hung thần sống lại cũng không dễ dàng như vậy, cần phải thỏa mãn hai điều kiện.

Thứ nhất, âm lực hoàn toàn mạnh hơn dương lực.

Thứ hai, đại sát nghiệt, không phải một chút sát nghiệt, mà là đại sát nghiệt kinh hoàng.

Nếu như thỏa mãn hai điều kiện này, vậy thì có ngăn cản hay không đã không còn có gì khác biệt nữa.

Đại sát nghiệt tới, thiên hạ hỗn chiến, người người như ma, ngươi muốn ngăn cản cũng vô dụng.

Thời đại của Đại Thánh nhân chẳng qua chỉ là ma thần sống lại mà thôi.

Nhưng dựa theo trong bích hoạ ghi lại, để ba hung thần tự hồi sinh rất khó, nhưng có cách khiến cho chúng sống lại trước thời hạn.

Trong tình huống thỏa mãn điều kiện thứ nhất, tạo ra đại sát nghiệt, lấy phương pháp huyết tế tìm được vết tích của ba hung thần, là có thể sống lại.

Hiển nhiên, đây là chuyện mà người phía sau màn muốn làm.

Hồi sinh ba hung thần, hoàn thành đại thanh tẩy, thế giới trở về nguyên thủy, đến lúc đó có thể độc hưởng khí vận.

Chẳng qua, điều khiến Hứa Thanh Tiêu tò mò là đám người này có gì mà tự tin cho rằng sau khi ba hung thần sống lại, bọn chúng có thể sống tiếp?

Hứa Thanh Tiêu cũng không nghĩ nhiều, dám làm như vậy, phỏng chừng đã bị tẩy não. Cho dù là bị tẩy não thế nào, điều duy nhất mình có thể làm chính là ngăn cản kế hoạch của chúng.

Sau khi đã hiểu được đại khái.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục đi vào trong sơn động.

Đi mãi đến chỗ sâu nhất, xuất hiện hai thông đạo.

Chương 1432: Đại Pháo Tiên Kim, Đại Pháo Thiên Thần, Lai Lịch Của Cổ Kinh Đan Thần (3)

Một con đường thông đến một cánh cửa lớn, một con đường khác đã hoàn toàn sụp xuống, là bị con người phá hư.

“Đây là khu vực cấm pháp.”

Đột nhiên Cổ Kinh đan thần lên tiếng cho Hứa Thanh Tiêu biết đây là nơi nào, bảo hắn cẩn thận chú ý.

“Khu vực cấm pháp, nghĩa là gì?”

Hứa Thanh Tiêu có chút tò mò.

“Ngươi tiến lên một bước sẽ biết.”

Nó nói.

Hứa Thanh Tiêu thử tiến lên một bước, trong phút chốc hắn liền hiểu rõ ý nghĩa của nó là gì.

Vừa tiến lên một bước, một luồng sức mạnh đã phong tỏa toàn bộ pháp lực trong cơ thể mình, bao gồm cả năng lực thể chất.

Nói cách khác, mình giống như một người bình thường.

Nhíu mày.

Hứa Thanh Tiêu nhìn lướt qua phía trước, sau đó không nhịn được chậm rãi mở miệng.

“Có nghĩa là muốn tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể đi con đường này?”

Nhìn thông đạo duy nhất, Hứa Thanh Tiêu không khỏi nhíu mày, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện cách đó không xa có một tấm bia đá.

Vừa nhìn qua, chữ trên bia đá hiện ra ở trước mắt.

“Cánh cổng vận hạn, người bước lên đường này có thể thấy được vận hạn trong tương lai, bị thiên địa khiển phạt, nhiễm phải điều xui xẻo. Đã bước lên, thì không thể quay đầu lại.”

“Kích hoạt tấm bia đá, mười năm sau, có thể tránh được vận rủi.”

Văn tự hiện lên, giống như bị nhiễm máu, thoạt nhìn u ám đáng sợ.

Khi văn tự hiện lên, giọng của Cổ Kinh đan thần cũng vang lên theo.

“Không ngờ rằng trong Trung châu tiên tàng lại còn cất giấu nguyền rủa, xem chừng lúc trước Võ Đế có lẽ đã lựa chọn con đường này.”

“Ở đây vốn dĩ còn có một thông đạo, nhưng bị người ta phá hư, cũng không biết là ai làm, thật sự quá ngoan độc.”

“Có điều may mắn thay, mười năm sau là có thể bình yên vô sự. Anh bạn, mau mau kích hoạt tấm bia đá này, chúng ta đợi ở chỗ này mười năm, mười năm sau, dựa vào năng lực của ngươi và ta, muốn thống nhất thiên hạ cũng không thành vấn đề!”

Cổ Kinh đan thần mở miệng, xác định đây là đường ra duy nhất.

Đồng thời thúc giục Hứa Thanh Tiêu mau chóng kích hoạt tấm bia đá, chờ mười năm sau lại đến.

Có thể nhìn thấy cánh cổng vận hạn phía trước.

Hứa Thanh Tiêu có hơi lặng lẽ, hắn không đi kích hoạt tấm bia đá, mà là do dự một hồi rồi xoay người rời đi.

Trong phút chốc Cổ Kinh đan thần có chút kinh ngạc.

“Tiểu hữu, ngươi có ý gì đây?”

“Ngươi không kích hoạt tấm bia đá là có ý gì?”

“Ngươi đừng có coi nhẹ nha!”

Cổ Kinh đan thần nóng nảy rồi.

Bảo Hứa Thanh Tiêu đừng có coi nhẹ, nhưng Hứa Thanh Tiêu không để ý đến nó, mà đi một mạch ra ngoài sơn động.

Trên đường trở về, Cổ Kinh đan thần càng nói càng kích động.

“Anh bạn à, không phải ta không tin ngươi, mà đây là nơi nguyền rủa.

“Cánh cổng vận hạn này sẽ cho ngươi nhìn thấy bất hạnh trong tương lai, để ngươi chịu đựng bất hạnh của thiên địa. Loại áp lực này con người vốn không thể chịu đựng nổi, hơn nữa cho dù ngươi chịu đựng được, đại vận rủi cũng sẽ giáng xuống trên người, ngươi sẽ bị thiên địa nguyền rủa.”

“Trừ phi ngươi thành thánh, nếu không loại đại vận rủi này tuyệt đối sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, vả lại nhiễm phải nó rồi, ngươi cũng đừng hòng trở thành thánh.”

“Mảnh đất tiên vực này ngăn cách với thế nhân, mạo phạm nơi đây, ắt sẽ bị trời phạt. Ngươi hãy tin ta, ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi.”

“Cùng lắm chỉ là mười năm thôi, Vương triều Đại Ngụy chẳng lẽ không kiên trì nổi mười năm?”

“Cho dù bên ngoài loạn thành thế nào đi nữa, trong mười năm cũng không loạn được tới nơi đó, ngươi phải nghĩ cho kỹ!”

“Tiểu hữu, tuyệt đối đừng lấy thân ra thí nghiệm, nếu không ra ngoài rồi, ngươi cũng chỉ còn con đường chết thôi. Thật đấy, ta tuyệt đối không lừa ngươi.”

Trên dọc đường đi, Cổ Kinh đan thần đều đang khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu, khuyên hắn đừng lấy thân mạo hiểm, chớ có phạm sai lầm ngu ngốc, ngoan ngoãn chờ đợi mười năm.

Nhưng cả chặng đường Hứa Thanh Tiêu lại không nói lời nào, hoàn toàn không nghe khuyên bảo, điều này làm cho Cổ Kinh đan thần càng thêm khó chịu.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời mà là trở lại trong sơn cốc, bắt đầu ráp lại Thần Võ đại pháo.

Đối hắn mà nói, chuyện ra ngoài tạm thời đặt sang một bên, Thần Võ đại pháo chưa hoàn thành xong, ra hay không cũng không có ích gì.

Trở lại trong sơn cốc.

Hứa Thanh Tiêu bắt đầu ngưng tụ trận ngọc, đúc từng khẩu Thần Võ đại pháo cho xong.

Cổ Kinh đan thần còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ một hồi lại tiếp tục im lặng.

Nó biết Hứa Thanh Tiêu đang muốn làm gì.

Cũng biết hiện tại khuyên bảo cái gì cũng vô ích, lời nên nói cũng đã nói rồi, Hứa Thanh Tiêu không nghe, nó cũng đành bó tay.

Như thế, thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Trong nháy mắt, gần hai tháng nữa đã trôi qua.

Thời gian hai tháng này, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu hợp thành trận ngọc không biết ngày đêm.

Một ngàn năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo.

Hai trăm khẩu đại pháo Tiên Kim.

Mười khẩu đại pháo Thiên Thần.

Hứa Thanh Tiêu không tiếp tục lãng phí thời gian trên Thần Võ đại pháo nữa, mà là đặt trọng tâm ở đại pháo Tiên Kim và đại pháo Thiên Thần.

Đặc biệt là đại pháo Thiên Thần.

Uy lực đại pháo khó có thể tăng lên, cho nên Hứa Thanh Tiêu thay đổi phương hướng, không gia tăng uy lực nữa mà ngưng tụ thánh lực đáng sợ, chế thành đại pháo "hàng ma" chuyên trấn áp tà ma.

Các loại trận pháp trước đó dung hợp lại với nhau sẽ tự tan vỡ, dẫn tới đại pháo tự hủy.

Nhưng gốc Tiên Kim có được đặc tính ổn định, khiến cho trận pháp càng thêm ổn định. Cho nên mười khẩu đại pháo Thiên Thần dưới sự luyện chế của Hứa Thanh Tiêu đã trở thành đại pháo Thiên Thần chuyên trấn áp tà ma. Không ảnh hưởng quá lớn đến chiến tranh, nhưng một khi gặp được tà ma, sức mạnh sẽ cực kỳ đáng sợ, gấp mấy lần Thần Võ đại pháo bình thường.

Đây là biện pháp ứng phó của Hứa Thanh Tiêu đối với thời tương lai loạn lạc.

Chương 1433: Đại Pháo Tiên Kim, Đại Pháo Thiên Thần, Lai Lịch Của Cổ Kinh Đan Thần (4)

Chẳng qua, điều kiện luyện chế đại pháo Thiên Thần quá hà khắc, cần có gốc Tiên Kim. Nếu không thì cho dù bản lĩnh luyện khí hay là ngưng trận mạnh đi nữa cũng vô dụng.

Mười khẩu là cực hạn.

Mà mười khẩu này chính là tự tin của Đại Ngụy đối mặt với thời buổi loạn lạc.

Một ngàn năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo thông thường có thể quét sạch thiên hạ.

Đặt toàn bộ hai trăm khẩu đại pháo Tiên Kim ở Đại Ngụy, có thể trấn thủ mọi thứ.

Đại pháo Thiên Thần, giữ gìn hoà bình thiên hạ.

Đợi sau khi luyện chế xong, Hứa Thanh Tiêu cũng phát huy một chút tác dụng cuối cùng của đàn hung thú này, bảo bọn chúng bằng mọi giá phải đào được cực phẩm linh kim số lượng lớn.

Giống như lũ quét, suốt bảy ngày, một ngọn núi vàng đã biến thành cảnh hoang tàn trước mắt.

Sau khi thu thập hết mọi thứ, Hứa Thanh Tiêu cũng hạ một mệnh lệnh cuối cùng: để đàn hung thú này tàn sát lẫn nhau, cho đến khi con cuối cùng chết đi.

Bọn nó sẽ không chết, mà hóa thành phôi thai, đợi mấy ngàn năm sẽ hồi sinh lần nữa. Sở dĩ làm như vậy, là lo lắng về sau sẽ có người xâm nhập nơi đây và thả bọn nó ra ngoài.

Làm xong hết thảy.

Hứa Thanh Tiêu lại lần nữa đi vào trong sơn cốc.

Quyết đoán hơn lần trước một chút, Hứa Thanh Tiêu bước thẳng vào con đường vận hạn.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói của Cổ Kinh đan thần vang lên.

“Tiểu hữu, bỏ ta xuống đi, ta ở lại nơi này. Đan dược đã để hết vào trong long đỉnh, lão phu không muốn đi.”

Im lặng gần hai tháng.

Cổ Kinh đan thần rốt cuộc đã lên tiếng, nó không muốn đi, nó muốn ở lại nơi này chờ đợi mười năm.

Với nó mà nói, thời gian mười năm không lâu lắm.

Nhưng mà, đối với yêu cầu của Cổ Kinh đan thần, Hứa Thanh Tiêu không trả lời, mà giữ im lặng.

Lai lịch của Cổ Kinh đan thần rất kỳ lạ, trời mới biết nó đến từ đâu, đang cất giấu bí mật gì, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ lắm.

Dĩ nhiên, Hứa Thanh Tiêu không muốn thả nó rời đi.

Nhưng vào lúc này, Cổ Kinh đan thần thở dài, chậm rãi lên tiếng.

“Không phải ngươi vẫn luôn tò mò thân phận của ta sao? Ta nói cho ngươi, đổi lại ngươi để ta ở đây, thế nào?”

Nó tiếp tục nói.

Cổ Kinh đan thần không muốn đi.

Nó không muốn dính vào nguyền rủa vận rủi, cho nên thà rằng cho Hứa Thanh Tiêu biết lai lịch thân phận mình, cũng không muốn cùng Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Bên trong sơn cốc.

Nhìn Cổ Kinh đan thần, trong mắt của Hứa Thanh Tiêu đầy sự tò mò.

Hắn trầm tư một chút sau đó đành nói.

“Ta rất ngạc nhiên với thân phận của ngươi, nhưng tác dụng của ngươi đối với ta thì lớn hơn nhiều, nhất là để ngươi ở đây đối với ta mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nên là ta không cần biết thân phận của ngươi làm gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của bản thân.

Nói thật Hứa Thanh Tiêu tò mò thật đấy.

Nhưng vấn đề ở đây là giá trị của Cổ Kinh đan thần lớn hơn nhiều, hơn nữa nếu để Cổ Kinh đan thần ở lại đây sẽ thành bất lợi với mình mất.

Nó có thể ở chỗ này mặc sức luyện đan, đợi mười năm sau, khi rời khỏi đây nó sẽ mang theo một đống đan dược lớn xuất thế, đến lúc đó có thể đào tạo ra vô số cao thủ, không khéo có thể đào tạo ra ba, bốn Võ giả Nhất phẩm đấy chứ chả đùa.

Đối với Đại Nguỵ chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Hơn nữa, cái chỗ Trung châu tiên tàng này, Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa thăm dò hết đâu, ai biết được trong này còn có bảo vật gì nữa chứ.

Mình không lấy được, cũng không để người khác chiếm được, dù cho người này hiện tại không có thù hận với mình.

Đề phòng tương lai.

Nghe lời Hứa Thanh Tiêu đáp lại, Cổ Kinh đan thần thở dài, nhưng mà gã không tức giận, dường như đã sớm biết Hứa Thanh Tiêu là kiểu người gì, cho nên nó tiếp tục nói.

“Thân phận của ta giúp được ngươi, không phải ngươi tò mò mãi kẻ đứng đằng sau là ai à? Có lẽ ta biết là ai rồi, dùng điều này làm giao dịch, thế nào?”

Cổ Kinh đan thần đưa ra thẻ đánh bạc càng mê người hơn dụ dỗ Hứa Thanh Tiêu.

Nghe lời này, Hứa Thanh Tiêu đúng thật có động lòng, đặc biệt là đề cập đến kẻ đứng đằng sau.

Hắn không ngờ Cổ Kinh đan thần che giấu sâu đến vậy, đến cả chuyện này cũng biết.

“Nhỡ đâu ngươi lừa ta thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hồ nghi hỏi.

“Đến nước này rồi ta còn lừa ngươi làm gì nữa?”

Cổ Kinh đan thần thở dài, có chút bồi hồi cùng bất đắc dĩ, đến lúc này rồi Hứa Thanh Tiêu còn đề phòng nó đến như vậy.

Hứa Thanh Tiêu không đáp.

Càng khiến Đan Thần Cổ Kinh cáu.

“Lập thề được chứ?”

Cổ Kinh đan thần cạn lời đành nói.

“Được.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, ngay sau đó ngưng tụ sức mạnh Á Thánh, thu hút sự chú ý của thiên địa đến đây, nếu như Cổ Kinh đan thần nói dối sẽ bị trời tru đất diệt.

“Ngươi nói đi.”

Sau khi ngưng tụ ấn ký Á Thánh ra, Hứa Thanh Tiêu bảo Cổ Kinh đan thần nói đi.

Nhưng Cổ Kinh đan thần cũng không ngu, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Thế ngươi thề trước đi.”

Cổ Kinh đan thần nghiêm túc nói.

“Ta đường đường Á Thánh, vậy mà ngươi lại không tin ta?”

Hứa Thanh Tiêu không nhịn nổi nói.

“Ờ, ngươi không thề, ta cũng không tin ngươi.”

Cổ Kinh đan thần nói cực kỳ nghiêm túc.

“Được, nếu như ngươi không lừa ta, thì ta có thể để ngươi ở lại chỗ này.”

“Nếu ta làm trái lời thề sẽ không chết được tử tế.”

Hứa Thanh Tiêu lập lời thề.

Biết được kẻ nào là hung phạm đứng đằng sau, có ý nghĩa cực lớn đối với mình, tiền đề là tên này không được lừa mình.

Nghe được lời thề của Hứa Thanh Tiêu.

Cổ Kinh đan thần nói.

“Lúc trước ngươi đến Tiểu Lôi Âm Tự của Phật môn gặp được một người, có phải người này nói cho ngươi biết kẻ đứng đằng sau có tổng cộng năm người phải không?”

“Đúng thế.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

“Người bên Tiên môn chết rồi có đúng không?”

Cổ Kinh đan thần tiếp tục nói.

“Đúng!”

Hứa Thanh Tiêu lại gật đầu, nhưng mà thoắt cái, hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, nhìn Cổ Kinh đan thần nói.

“Đừng có nói ngươi chính là người đấy nhé?”

“Vân Du chân nhân?”

Hứa Thanh Tiêu dựa vào ý mà suy đoán.

“Ừ!”

Người kia gật đầu.

Chương 1434: Chân Tướng! Vân Du Đạo Nhân! Kẻ Đứng Đằng Sau Nho Đạo! (1)

Tin tức này đúng thật là khiến Hứa Thanh Tiêu chấn kinh rồi, hắn đã từng suy đoán nguồn gốc và thân phận của Cổ Kinh đan thần, nhưng chưa từng nghĩ rằng, tên này lại chính là Vân Du chân nhân.

Nếu Cổ Kinh đan thần không nói dối, như vậy tất cả chân tướng e rằng đều đã có đáp án.

"Thế sao ngươi lại thành ra bộ dạng này, xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi chưa chết hả? Bốn người còn lại là ai?"

Hứa Thanh Tiêu tò mò hỏi.

Trong lòng hắn thoáng chốc đã xuất hiện một đống câu hỏi, cũng có rất nhiều ngờ vực, giờ nói ra hết một lèo.

"Nói ra thì dài lắm, chuyện này phải bắt đầu nói từ rất lâu rất lâu về trước."

Cổ Kinh đan thần có vẻ vô cùng thổn thức.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nào có kiên nhẫn nghe gã lê thê kể lể, càng không muốn lãng phí thời gian.

"Nói ngắn gọn đi, đại khái có chuyện gì xảy ra là được."

Hứa Thanh Tiêu nói.

Khiến Cổ Kinh đan thần phát cáu lên nói: "Tính cách người trẻ tuổi giờ nóng nảy quá đi mất."

"Chuyện này không thể tránh khỏi được."

"Mấy trăm năm trước, ta bước vào Tiên đạo Nhất phẩm, là Hư tiên trẻ nhất bấy giờ, lúc đấy nổi bật không kém gì ngươi, cả thất đại Tiên môn đều phải gọi ta một tiếng Tiên nhân đấy, mỗi năm niên thọ đản, ba đại vương triều đều dâng đủ loại hạ lễ lên cho ta, tỏ lòng kính trọng."

"Nhưng đã là kẻ thiên kiêu, sao lại đình trệ tu vi được? Ta vẫn cho rằng, phía trên Nhất phẩm ắt phải có cảnh giới cao hơn

nữa, là tiên nhân cũng được, chẳng phải tiên nhân cũng không sao.”

“Nhất phẩm chắc chắn chưa phải điểm kết thúc.”

“Nhưng nghĩ miết vài chục năm, cũng chưa đưa ra được bất cứ kết quả nào, ngay tại lúc này, có mấy người tìm đến ta báo cho ta biết có thể đánh cắp được bí mật của thiên địa, bước lên siêu phẩm.”

“Ta tin họ, hợp tác cùng họ…”

Cổ Kinh đan thần chậm rãi nói rõ, nhưng ngay lúc này lại bị Hứa Thanh Tiêu đánh gãy.

“Tin bọn họ? Thế ngươi cũng muốn tạo đại sát nghiệt à?”

Hứa Thanh Tiêu không nhịn được nhíu mày nói.

“Nghe ta nói hết đã.”

“Ta đường đường là Hư Tiên, là tu sĩ Nhất phẩm trẻ tuổi nhất từ xưa đến nay sao có thể đi làm chuyện bỉ ổi như vậy được?”

Cổ Kinh đan thần hơi tức giận, nhưng mà nói đúng hơn, phải nói là Vân Du chân nhân.

“Họ tìm đến ta, cũng không bảo ta là phải huyết tế chúng sanh, mà nói với ta, nghiên cứu Thượng cổ Ma Thần, thông qua tài liệu lịch sử từ thời Thượng cổ và bên trong một vài ngôi mộ cổ, tìm kiếm dấu vết về siêu phẩm.”

“Nếu bảo với ta là phải huyết tế chúng sinh, ta đương nhiên không đồng ý rồi.”

“Mãi sau này, chúng ta phát hiện ra một ngôi mộ lớn, bên trong mộ ghi lại truyền thuyết Ma thần, còn có phương pháp huyết tế, bao gồm giam cầm bên trong Ma Vực, năm người chúng ta biết được, từ lúc này đã phát sinh sự chia rẽ.”

“Lúc đó ta dùng toàn lực ngăn đám người đó lại, bọn họ cũng đã đồng ý hết rồi, nhưng mà sau mới phát hiện ra đấy chẳng qua chỉ là tình cảnh mà chúng bố trí sẵn từ sớm để thử ta mà thôi.”

“Biết được tâm ý của ta xong, mấy người đã trong thời khắc quan trọng đồng loạt ra tay tập kích giết ta, cũng may bên trong nguyên thần của ta có một lá bùa, khi cơ thể ta bị huỷ, nguyên thần sẽ lẩn trốn ra ngoài phạm vi mười vạn dặm.”

“Lúc đó cơ thể ta bị huỷ, nguyên thần tháo chạy vừa lúc bắt gặp một tiên thi, ta vốn định bám vào trong tiên thi đó.”

Lúc gã nói tới đây, Hứa Thanh Tiêu không nhịn nổi ngắt lời.

“Xác tiên?”

“Xung quanh không phải có Nhất phẩm của Đại Nguỵ trấn thủ à?”

Hứa Thanh Tiêu hơi líu lưỡi, cái gã Vân Du chân nhân này đúng là ngông thật, đến cả tiên thi cũng dám để ý đến.

“Đừng có ngắt lời ơ, nghe ta nói xong đã.”

“Xung quanh đúng là có Nhất phẩm trấn thủ, nhưng lúc ấy hình như xảy ra chuyện gì đó, họ không rảnh để ý đến ta, cũng không phát hiện ra ta.”

“Cho nên ánh mắt của ta liền dính chặt lên tiên thi đấy.”

Vân Du đạo nhân đáp.

Câu này Hứa Thanh Tiêu gật gù, tính ra còn có hợp lý.

Tiên thi xuất hiện vấn đề, cũng không phải chuyện một hai lần gì, cũng chẳng có gì đáng để nói.

“Kết quả thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Kết quả?”

“Kết quả là ta vừa mới bước vào trong tiên thi, đã bị một thứ sức mạnh đánh nát luôn tại chỗ, suýt chút nữa tan thành bụi, tiên thi đấy đúng là khủng bố thật, sau này ta mới biết được, tiên thi này là tồn tại từ trên trời rơi xuống, là cơ thể do thiên địa ngưng tụ thành, chẳng có cái gì được gọi là nguyên thần nào hết.”

“Lúc đó nguyên thần của ta sắp mất sạch rồi, vào thời khắc mấu chốt, ta phát hiện bên trong tiên thi có giấu một lò luyện

đan, ngẫm thử xem, ai ngờ lại thành công thật.”

Vân Du đạo nhân nói hết tiền căn hậu quả ra.

Khi nhắc đến chuyện này, gã còn hơi khó chịu, cảm thấy vận hạn của mình xui xẻo quá.

Nếu không có suy nghĩ này, thì gã còn có thể tìm một cơ thể khác để sống lại, cho dù tìm một tử thi cũng được.

“Lò luyện đan?”

“Lò luyện đan bên trong tiên thi? Vậy vì sao ngươi muốn luyện đan?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

“Lò luyện đan này ẩn chứa cực nhiều âm lực, chỉ trong quá trình luyện đan mới có thể triệt tiêu được âm lực này, luyện càng nhiều thì triệt tiêu càng nhiều, xong thì ta có thể thoát ra khỏi lò luyện đan này, đắp nặn lại cơ thể một lần nữa.”

“Nếu không, ngươi nghĩ ta vì cái gì mà suốt ngày bắt ngươi phải đi luyện đan?”

Vân Du đạo nhân tức giận nói.

Cũng giải thích tại sao gã phải đi tìm người luyện đan suốt.

“Hiểu.”

“Vậy bốn người còn lại rốt cuộc là ai?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi.

Trên thực tế, lai lịch và thân phận của Vân Du đạo nhân cũng chưa phải quan trọng nhất, gã trở thành lò luyện đan, bất luận hắn nói thật hay giả, ý nghĩa cũng không quá lớn, ít nhất đối với mình mà nói cũng chẳng ảnh hưởng được gì.

Bốn người còn lại mới là mấu chốt.

Chương 1435: Chân Tướng! Vân Du Đạo Nhân! Kẻ Đứng Đằng Sau Nho Đạo! (2)

“Ở vương triều Đại Ngụy có một vương gia, ở Phật môn thì có sư phụ của Già Lam thần tăng, về sau viên tịch rồi, chuyện này ta có thể xác định.”

“Nho đạo có hai người.”

Vân Du đạo nhân cho câu trả lời.

“Nói cụ thể tý đi, những người trước ngươi nói ta đều biết rồi, cụ thể là ai?”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu, nếu chỉ trả lời như này thì không có tý gì gọi là trợ giúp hết, hắn cũng biết trong vương triều Đại Ngụy có một vương gia, cũng biết Nho đạo có hai người.

“Cụ thể á? Bốn người này tên sau còn núp sâu hơn tên trước, khó xác định cụ thể lắm, nếu lúc đó ta đồng ý cùng một giuộc với bọn chúng thì có lẽ ta đã biết được thân phận thật của chúng rồi, nhưng vào lúc quan trọng nhất thì ta không đưa ra lựa chọn làm chúng vừa lòng.”

“Cho nên thân phận cụ thể ta cũng chả rõ lắm.”

Vân Du đạo nhân nói.

Câu trả lời này chả khác vô nghĩa là bao.

“Vậy sao ngươi lại biết sư phụ của Già Lam thần tăng là một trong số đó? Thậm chí còn xác định được lão đã viên tịch?”

Hứa Thanh Tiêu tạm thời không dài dòng nữa, mà hỏi thăm luôn.

“Lúc ấy Phật môn chỉ có một Nhất phẩm đấy, hơn nữa lúc bốn người đó trở mặt giết ta, ta đã dùng hết sức ăn được một tên, tên đó chính là sư phụ của Già Lam thần tăng, ăn một nhát kiếm của ta muốn sống còn khó, sau này ta nghe nói lão đã viên tịch, cho nên có thể chắc chắn được là lão ta.”

Phân tích của Vân Du đạo nhân không có sai lệch lớn nào.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Tạm thời cứ tính lão ta đã, còn lại thân phận của ba người kia, nếu nói không rõ thì lời thề này không tính đâu nhé.”

“Chuyện ngươi nói ta đều biết hết rồi, không có nghĩa lý gì cả.”

Hứa Thanh Tiêu rất thẳng thắn, hắn yêu cầu phải biết thông tin cụ thể của ba người này, nếu chỉ đưa ra thông tin sáo rỗng, không giúp được gì thì đương nhiên lời thề này cũng không có tác dụng gì.

Nghe lời này, Vân Du đạo nhân cũng không đến nỗi tức giận, gã cũng biết, chỉ bằng thông tin này Hứa Thanh Tiêu còn lâu mới phục.

“Tuy ta không biết được thông tin cụ thể của ba người đấy, nhưng nói chung thì ta cũng đoán ra được một số rồi.”

“Người ở vương triều Đại Ngụy kia nắm quyền hành lớn, thậm chí nói quyền khuynh thiên hạ cũng được, không kém gì Võ đế lúc đó, lúc sau chẳng phải ta đi theo Võ Đế một thời gian à? Thật ra đang điều tra xem là ai?”

“Trải qua hàng chục năm ẩn núp, nói chung ta đoán được là ai rồi!”

Gã trả lời.

“Là ai?”

Hứa Thanh Tiêu gấp rút hối thúc.

“Vĩnh Bình thân vương.”

Vân Du đạo nhân chậm rãi nói một người mà từ trước đến nay Hứa Thanh Tiêu chưa bao giờ nghĩ đến.

“Vĩnh Bình thân vương?”

“Chuyện này không thể nào.”

“Sao có thể là ông ta được?”

Phản ứng đầu tiên của Hứa Thanh Tiêu chính là không thể nào.

Vĩnh Bình thân vương là ai?

Vĩnh Bình thế tử Hứa Thanh Tiêu còn biết, quan hệ khá tốt, nhưng mà sau này mình bận việc lắm quá, hơn nữa địa vị của mình ngày càng cao, đối phương cũng biết tránh hiềm nghi, cho nên không còn dồn hết tâm trí đến tìm mình nữa.

Nhưng bất luận ra sao quan hệ vẫn khá thân thiết, sao có thể là ông nội của hắn được?

“Sự thực chắc ngươi đã sớm đoán ra được rồi.”

“Bản thân ngươi ngẫm lại xem, vương triều Đại Ngụy, thân vương nắm quyền lớn có mấy người? Bắt đầu điều tra từ mấy người này là ra à, năm đó Vĩnh Bình thân vương chính là hoàng đế, nếu không xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.”

“Cho dù Bắc Phạt, Văn đế để Võ đế thừa kế ngôi vị hoàng đế, nếu Vĩnh Bình thân vương không đồng ý thì ngươi cảm thấy Văn đế quản được chuyện này à?”

“Nhưng kết quả thì sao? Võ đế kế thừa ngôi vị hoàng đế, Vĩnh Bình thân vương lại chẳng nói một lời, ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?”

“Nếu ngươi là Vĩnh Bình thân vương, ngươi có làm thế không?”

“Còn chuyện này nữa, người đời đều bảo, trận chiến Bắc Phạt này Văn Đế truyền ngôi đế cho Võ Đế là hy vọng Đại Nguỵ có thêm một hoàng đế sát phạt quyết đoán, nhưng nói đi nói lại thì Vĩnh Bình thân vương chẳng lẽ không có khí chất sát phạt à?”

“Cho dù không có, thì cả cái vương triều Đại Nguỵ lại chẳng có một võ tướng sát phạt quyết đoán hả? Động não nghĩ tý đi.”

Vân Du đạo nhân nói như vậy.

Thuận tiện còn giải thích bổ sung thêm nguyên nhân Võ Đế có thể đăng cơ.

Cẩn thận nghĩ kỹ đúng là vậy thật.

Võ Đế đăng cơ, trong mắt người đời là bởi Đại Ngụy đang yêu cầu một Võ hoàng đế, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy.

Mà do Vĩnh Bình thân vương có vấn đề, có lẽ Văn Đế đã nhận ra được cái gì đó, cũng có thể do Vĩnh Bình thân vương chủ động từ bỏ, nhưng dù như thế nào, hiềm nghi ở trên người Vĩnh Bình thân vương đúng là lớn thật.

Trước kia Hứa Thanh Tiêu chưa từng nghĩ đến.

Nguyên nhân là do Man tộc xâm chiếm, suy cho cùng cũng có lý lắm, năm đời Văn Đế bị người ta xâm chiếm thì đổi thành một Võ Đế cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Giờ nghĩ lại ở đây đúng là tồn tại rất nhiều uẩn khúc.

Là do mình nghĩ còn quá nông cạn.

Đây đúng thật là, không hỏi không biết, hỏi xong giật mình ngã bổ chửng ra.

“Vĩnh Bình thân vương à?”

“Vậy Nho đạo thì sao?”

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục hỏi về vấn đề tiếp theo.

“Nho đạo có hai người, một trong số đó ngươi đã gặp rồi đó.”

Vân Du đạo nhân từ tốn đáp.

“Ai?”

Hứa Thanh Tiêu tò mò lắm, mình đã gặp rồi á.

“Hoa Tinh Vân.”

Vân Du đạo nhân nhả từng từ từng chữ một.

Nói xong, Hứa Thanh Tiêu đần cả người.

Sao lại là tên đó được?

Không đúng.

Phải là tên đó mới đúng.

Lúc trước tất cả mọi người đều bảo mình phải cẩn thận hắn.

Thì ra là vì vậy.

Cũng không đúng.

Nếu là Hoa Tinh Vân thì tuổi tác của hắn không phù hợp.

Hứa Thanh Tiêu nhìn Vân Du đạo nhân cau mày.

“Hắn bị nhập rồi.”

Vân Du đạo nhân bình tĩnh nói.

Chương 1436: Trấn Áp Trăm Năm, Cánh Cửa Vận Rủi, Hứa Thanh Tiêu Quay Về (1)

Hoa Tinh Vân?

Hứa Thanh Tiêu đần cả ngươi ra rồi.

Hứa Thanh Tiêu theo bản năng nghi ngờ đấy là Tuân Tử, nhưng không ngờ được ấy thế lại là Hoa Tinh Vân.

Nếu vậy thì hắn cũng núp sâu quá rồi?

"Hắn bị nhập hả?"

Hứa Thanh Tiêu nhìn Vân Du đạo nhân không nhịn được hỏi.

"Ừ, lúc hắn quay trở về Đại Nguỵ, có phải cũng từng đến gặp ngươi một lần rồi nhỉ? Lúc đó ta đã thấy hơi thở của hắn hơi sai sai rồi, giống y hệt cái tên Nho đạo kia."

"Sau đó chẳng phải ngươi cũng đang điều tra hắn à? Trong lòng ta đã lưu ý rồi cho nên tóm lại vẫn tính ra được."

"Chắc lúc hắn đi qua các nước du ngoạn đã bị nhập vào người rồi, nếu không thì, ngươi ngẫm kỹ lại xem, vài năm trước uy vọng cao như thế, được xưng là thiên kiêu của Nho đạo, là Bán thánh trong tương lai, sao đi ra ngoài một chuyến tâm tính liền thay đổi lớn vậy?"

"Còn nói chuyện khách sáo hoà nhã với ngươi nữa? Ngươi không cảm thấy có vấn đề à?"

"Đổi lại là ngươi, ở trong này mười năm, sau này đi ra ngoài ngươi còn khách sáo nói cười với đám người đó nữa không?"

Vân Du đạo nhân giải thích.

Lời giải thích này có thể hiểu được, tuy nhiên Hứa Thanh Tiêu lại nghĩ không ra.

"Hắn núp ở Đại Nguỵ làm cái gì? Văn cung Đại Ngụy thoát ly có dính dáng gì đến hắn không?"

Hứa Thanh Tiêu ngờ vực hỏi.

“Văn cung Đại Ngụy thoát ly không liên quan gì đến hắn hết, lần này hắn quay về, thật ra đến cả ta cũng không biết hắn đang muốn làm cái gì?”

“Cái tên này núp sâu lắm, lúc quay về Đại Ngụy vậy mà lại thành thật đi làm cu li cho ngươi, đấy còn chưa kể, đến tận lúc văn cung Đại Nguỵ thoát ly rồi, hắn lại chọn ở lại Đại Nguỵ cần cù lao động.”

“Cho nên ta cũng khó chịu lắm chớ, tóm lại tên đó muốn làm gì nhỉ.”

Đến cả Vân Du đạo nhân còn chẳng rõ, theo lẽ thường mà nói, nhưng chuyện Hoa Tinh Vân làm này không thể suy nghĩ theo lối bình thường được.

“Vậy người còn lại thì sao, là ai?”

Hứa Thanh Tiêu cũng không bám riết chuyện Hoa Tinh Vân rốt cuộc là ai mà tiếp tục gặng hỏi người còn lại.

“Tên còn lại á, nói thật, ta nói ra chưa chắc ngươi đã tin.”

Vân Du đạo nhân chần chừ bảo.

“Hoa Tinh Vẫn cũng ra rồi, còn ai mà ta không tin nổi chứ?”

“Nói mau.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Ngươi còn nhớ Lữ Thánh không?”

Vân Du đạo nhân nhìn Hứa Thanh Tiêu nói thế.

Lữ Thánh?

Lúc này Hứa Thanh Tiêu không khiếp sợ thì cũng không được rồi.

Ai hắn cũng đều chịu được, riêng Lữ Thánh thì hắn không tài nào chịu nổi.

“Lão đã chết rồi, không thể nào là lão được.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời, đồng thời nhìn về phía Vân Du đạo nhân, sắc mặt có vẻ hơi quái đảm.

“Ngươi không phải đang muốn để ta để ngươi lại đây cho nên bốc phét đấy chứ?”

Nho đạo có hai kẻ đứng đằng sau, nếu một tên là Hoa Tinh Vân, vậy tên còn lại bảo là Tuân Tử, Hứa Thanh Tiêu sẽ cảm thấy không bất ngờ.

Nhưng bảo là Lữ Thánh thì Hứa Thanh Tiêu còn lâu mới tin.

Lữ Thánh là Á Thánh, lúc trước đã bị mình giết chết, nói chính xác ra là bị mình giết ở trước mặt bao nhiêu người thế, giờ lại bảo với mình, Lữ Thánh là kẻ đứng đằng sau?

Nếu Lữ Thánh đúng là kẻ đứng đằng sau thật, vậy mình chẳng phải mèo mù vớ cá rán giải quyết được một tên đại địch rồi à?

Theo giải thích của Hứa Thanh Tiêu, Vân Du đạo nhân cũng hơi yên lặng.

Tuy nhiên qua một lúc sau, Vân Du đạo nhân nói tiếp.

“Ta chưa nói chắc là hắn, nhưng ta không lừa ngươi.”

“Nho đạo có hai người đều là Á Thánh, nếu không thì sao có thể đồng hành cùng ta được? Á Thánh Nho đạo gần trăm năm trước, một tên là Lữ Thánh, một tên nữa ta không biết rõ lai lịch, Nho đạo toàn thích ẩn núp thôi.”

“Sau này Lữ Thánh bị ngươi giết chết, ta cũng kinh ngạc lắm, vận may tốt thế không biết, trong lúc vô tình ngươi chém được nhân vật mấu chốt, giải quyết được một kẻ thù lớn.”

“Có điều ngươi vẫn phải cẩn thận hơn đó, nhưng mà vẫn là câu nói kia, ta không bốc phét, cũng không lừa ngươi đâu.”

Vân Du đạo nhân vô cùng nghiêm túc nói.

Lúc này, Hứa Thanh Tiêu im lặng hoàn toàn.

Thân phận của năm người đã lộ ra hết rồi.

Tiên đạo chính là Vân Du đạo nhân.

Phật môn chính là sư phụ của Già Lam thần tăng.

Vương triều Đại Ngụy là Vĩnh Bình thân vương.

Nho đạo là Hoa Tinh Vân và Lữ Thánh.

Vân Du đạo nhân giờ đã biến thành lò luyện đan, không thể nào ảnh hưởng đến mình được, cho dù lời gã nói là thật hay giả, đối với mình mà nói, đều không gây nên ảnh hưởng lớn nào.

Sư phụ của Già Lam thần tăng đã viên tịch, tuy nhiên đã giao truyền thừa cho đời sau, cũng may ở Tây châu có người của mình đang truyền bá Đại Thừa Phật pháp, cũng được coi là một quân cờ ngăn chặn kế hoạch của Tây châu.

Ở Nho đạo thì Lữ Thánh đã chết rồi, chết cứng queo ở trước mặt mình đây, cũng coi trong lúc vô tình giải quyết được một kẻ thù lớn.

Nhưng hiện giờ phải biết được rõ cái tên trước mặt này có phải đang lừa mình không đã.

Nếu thế thật tất cả chỉ là lời đầu môi chót lưỡi thôi.

Hoa Tinh Vân, Lữ Thánh.

Bỗng chốc cảm thấy phức tạp hơn rất nhiều.

“Chỉ cần đưa bọn họ ra ngoài, thì có phải tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết được hết không?”

Hứa Thanh Tiêu không bối rối vấn đề cuối cùng là ai nữa, mà hỏi một câu như vậy.

“Ừ, tìm thấy bọn chúng thì nên thủ tiêu hết đi, chủ yếu sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.”

Gã đáp lại.

Câu này không có sai sót gì hết, nhưng Hứa Thanh Tiêu vẫn hơi hơi im lặng.

“Ngươi không lừa ta thật chứ?”

Hứa Thanh Tiêu mở lời gặng hỏi Vân Du đạo nhân.

“Đến nước này rồi ta còn lừa ngươi làm cái gì nữa, thề đã thề rồi, ta biết ngươi cẩn thận, nhưng không cần tới mức không tin ai như thế chớ.”

“Vả lại ta lừa ngươi thì được cơm cháo gì? Ta ở trong này có đi ra được đâu.”

“Ngươi tin ta đi.”

Giọng điệu của Vân Du đạo nhân kích động hẳn lên, khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu phải tin gã.

Có điều, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu nói.

“Để ngươi ở lại đây ta vẫn cảm thấy bất an lắm.”

Chương 1437: Trấn Áp Trăm Năm, Cánh Cửa Vận Rủi, Hứa Thanh Tiêu Quay Về (2)

Hứa Thanh Tiêu không quá để tâm là thật hay giả, mà hắn không yên tâm để Vân Du đạo nhân ở trong Trung châu tiên tàng.

“Tiểu hữu à, lời cần nói đã nói hết rồi, không cần thiết phải làm như vậy, ngươi thề rồi nuốt lời sao.”

Lúc này Vân Du đạo nhân cũng cuống hết lên, gã biết Hứa Thanh Tiêu là loại người nào.

Đừng có nhìn tên này là Á Thánh, đến thời khắc mấu chốt đúng kiểu tuyệt tình luôn.

Có hơi yên ắng rồi.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng thở dài, đưa Vân Du đạo nhân rời khỏi sơn cốc.

“Tiểu hữu, ngươi yên tâm, cho dù như thế nào ta cũng không làm hại ngươi đâu.”

“Ta nói này, giờ ta chỉ muốn đắp lại cơ thể thôi, về sau vân du tứ phương, nếu như ta lừa ngươi thật thì ta phải đi ra ngoài cùng ngươi chứ.”

“Ngươi nói xem có lý không.”

Gã nói liên tù tì đang cố van nài Hứa Thanh Tiêu tha cho gã một lần.

Hứa Thanh Tiêu chẳng nói chẳng rằng, chẳng qua quay lại điểm bắt đầu ở trong sơn cốc, sau đó mở miệng nói.

“Ngươi có biết phá trận không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Không biết.”

Vân Du đạo nhân lắc đầu.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu lập tức bố trí trận pháp, dùng gốc tiên kim phong tỏa Vân Du đạo nhân.

“Ngươi làm gì thế?”

Vân Du đạo nhân ngơ ngác, gã không ngờ Hứa Thanh Tiêu còn chơi cả chiêu này.

“Ta sẽ phong ấn ngươi ở đây một trăm năm, ở trong sơn cốc này ngươi sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì đâu, nếu như ta giải quyết xong chuyện ở bên ngoài thì ta sẽ quay lại đây, nếu như ta không quay lại vậy chứng minh là ta đã chết.

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

Vân Du đạo nhân kêu ầm lên.

“Tiểu hữu ngươi đừng có thế mà, ngươi phong ấn ta ở đây trăm năm, ta sợ ta không kiên trì nổi mất, tiểu hữu ta đi cùng ngươi, được không?”

Vân Du đạo nhân rõ ràng vừa hoảng loạn lại vừa sợ hãi, gã cao giọng gào lên, thậm chí thà đi cùng Hứa Thanh Tiêu ra còn hơn.

“Không cần đâu.”

“Trận pháp này chỉ duy trì được một trăm năm, hoặc ta đến đây thả phong ấn ngươi ra, hoặc là một trăm năm sau trận pháp này tự động biến mất, ta sẽ để lại một kế hoạch đằng sau cho Nữ đế biết chuyện này, nếu cần thiết nàng ấy sẽ phái người đến cứu ngươi.”

“Vãn bối xin lỗi tiền bối, nếu như vãn bối phá được cục diện này, nhất định sẽ giúp tiền bối đắp nặn một cơ thể mới, mau chóng thả tiền bối ra.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời, đây là hết cách rồi, không thể để Vân Du đạo nhân thảnh thơi bình yên sống trong tiên tàng được.

Có trời mới biết gã ta đang ngấm ngầm làm gì, dù Vân Du đạo nhân có nói như thế nào, xây dựng hình tượng mình ra sao thì Hứa Thanh Tiêu cũng không phải trẻ con ba tuổi, không phải cái gì cũng tin chằm chặp được.

“Hứa Thanh Tiêu, ngươi không phải là người, ngươi còn sống chó hơn cả Võ Đế.”

Vân Du đạo nhân tức chết rồi.

Bản thân mình có lòng tốt giúp Hứa Thanh Tiêu, kết quả ai dè lại thành như này đâu?

“Tiền bối, trên thế gian này chẳng có thứ gì tốt hoàn toàn xấu hoàn toàn hết, ngươi tâng bốc mình lên như thế để làm cái gì, trong lòng ngươi hiểu rõ nhất.”

“Ta để ngươi sống đã nhân từ lắm rồi, đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ lựa chọn như nào?”

Hứa Thanh Tiêu mặt không đổi sắc.

Không phải tại hắn tàn nhẫn, cũng chẳng phải do hắn vô tình, mà lo cho đại cục thôi, nếu tự mình giải quyết hết phiền phức ở bên ngoài, mau chóng phá phong ấn, Vân Du đạo nhân cũng thiệt thòi cái gì đâu.

Nếu mình không giải quyết được phiền phức ở bên ngoài, thả Vân Du đạo nhân ra cũng thành phiền phức, nhỡ Vân Du đạo nhân cũng có suy nghĩ biến thái gì thì sao, với cả bảo vật trong Trung châu tiên tàng này nữa, đối với Đại Nguỵ mà nói đúng là nhà đã dột còn gặp mưa dầm.

Quả nhiên.

Đã nói đến nước này rồi, Vân Du đạo nhân đúng là không biết nên nói cái gì.

Bởi vì nếu đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác, e rằng chuyện gã làm so với Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng tốt lành gì.

“Một trăm năm dài quá, sáu mươi năm có được không?”

Vân Du đạo nhân biết rõ Hứa Thanh Tiêu chơi thật, nhưng gã vẫn muốn cò kèo mặc cả.

“Không được, một trăm năm là một trăm năm.”

“Đối với ngươi một trăm năm trôi qua nhanh lắm.”

“Xin lỗi tiền bối.”

Hứa Thanh Tiêu không dài dòng nữa, bố trí hơn một trăm cái trận pháo, phong ấn Vân Du đạo nhân vào trong.

Sau đó hắn nhìn về phía những con hung thú kia, dùng tam ma ấn củng cố vào đấy.

“Trong vòng một trăm năm, nếu hắn tự phá trận, trấn áp ngay lập tức cho ta, tăng thêm năm trăm cái trận pháp nữa, nếu trong vòng một trăm năm hắn tiếp tục vi phạm lệnh cấm vượt quá ba lần thì dẫm nát luôn.”

Hứa Thanh Tiêu để lại những lời này, tiếp đó cũng bảo với bọn chúng cách để chuẩn bị trước cho tình huống này.

Một là tự mình đến đây, hai là có ngươi nói ám hiệu, nếu không thì, có ai đến ra tay cứu gã thì giết luôn không luận tội.

Làm xong những việc này, Hứa Thanh Tiêu xoay người rời đi.

Để lại Vân Du đạo nhân đang điên cuồng chửi rủa phía sau.

Mấy câu mắng chửi này chẳng có bất cứ ý nghĩa nào hết, chỉ giúp Vân Du đạo nhân khuây khoả hơn thôi.

Nháy mắt.

Hứa Thanh Tiêu đi vào cánh cửa Vân Rủi, giờ này hắn chẳng còn chần chừ gì nữa, bước từng bước một vào trong cửa Vận Rủi.

Đi đến trước cửa lớn, Hứa Thanh Tiêu chẳng buồn nghĩ ngợi đẩy cửa ra.

Trong chốc lát, tiếng cửa mở kẽo kẹt chói tai vô cùng vang lên, khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Cửa lớn vừa mở, từng luồng hắc khí ùn ùn phun thẳng về phía Hứa Thanh Tiêu, bao phủ hết tất cả mọi thứ.

Bóng đen nuốt trọn Hứa Thanh Tiêu.

Tất cả các đạo pháp đều mất tách dụng, Hứa Thanh Tiêu không thể ngăn cản lại, chỉ đành mặc cho tất cả luồng khí của vận rủi chui hết vào trong cơ thể.

Đau đớn tức thì ập đến.

Hứa Thanh Tiêu giãy dụa, dường như hắn đã nhìn thấy được tương lai vậy.

Máu chảy thành sông, thi cốt chất thành núi.

Đất trời bao la đều hoá thành ảo ảnh, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng không cùng.

Đây là vận rủi về tương lai ư?

Chương 1438: Trấn Áp Trăm Năm, Cánh Cửa Vận Rủi, Hứa Thanh Tiêu Quay Về (3)

Tự bản thân Hứa Thanh Tiêu cảm nhận được sự tuyệt vọng và thống khổ của sinh linh, thứ mùi vị này đúng là không tài nào chịu nổi, như thể mọi tai nạn ách vận đều tập trung hết trên người mình.

Loạn lạc của đời này.

Đây là một góc của tương lai, nếu như mở cánh cửa Vận Rủi sẽ có thể nhìn thấy tai ương khốn khổ của sinh linh thiên hạ.

Với cả chính mình cũng phải gánh vác vận rủi cùng.

"Nếu như có thể nhìn thấy được tương lai, vậy ta đây phải nhìn cho ra, nhìn xem liệu có cách nào nghịch chuyển được tai họa khốn khổ này không?"

Hứa Thanh Tiêu hít sâu một hơi, tiếp tục nhìn vào tương lai.

Ma thần sống lại.

Hủy thiên diệt địa, huyết tế khủng khiếp bắt đầu, sinh linh hóa thành chất dinh dưỡng, tất cả đều chảy vào trong một trận pháp.

Sát nghiệp khởi động, âm lực cuốn lấy cả thiên hạ, không có bất cứ vương triều nào có thể ngăn cản được, cũng không có bất cứ thế lực nào có thể chống đỡ nổi.

Mãi cho đến khi ba Hung thần xuất hiện.

Ba hung thần xuất thế, sóng thần vạn trượng quét sạch cả trăm vạn dặm, núi sông đổ nát, nhật nguyệt vụt tắt, đây là thứ sức mạnh không thể nào mường tượng nổi.

Là sức mạnh khổng lồ, không phải thứ con người ngăn lại được.

Vào lúc này đây, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng hiểu được ba Hung thần có ý nghĩa gì rồi.

Chúng chính là huỷ diệt, không có bất cứ ý thức nào hết, chỉ biết huỷ thiên diệt địa.

Cái khái niệm này khiến người ta không thở nổi, hằn một dấu vết thật sâu trong linh hồn Hứa Thanh Tiêu.

Cũng chẳng biết qua được bao lâu.

Hứa Thanh Tiêu tỉnh lại.

Hắn tỉnh lại từ trong vận rủi, nhìn trước mắt.

Đằng sau cánh cửa lớn chỉ có một truyền tống trận, có thể dịch chuyển đi ra bên người.

Mà xung quanh mình vẫn còn đầy ảnh hưởng của vận rủi.

Ảnh hưởng của vận rủi này bình thường cũng chẳng sao đâu, tuy nhiên một khi mình gặp phải phiền phức, cái ảnh hưởng của vận rủi này sẽ trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Điểm này Hứa Thanh Tiêu hiểu rất rõ.

Tuy nhiên Hứa Thanh Tiêu không sợ.

Hắn đứng dậy đi về phía truyền tống trận.

Chỉ cần mình thành Thánh, loại ảnh hưởng của vận rủi này không thể nào ảnh hưởng đến mình được nữa.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu cũng ý thức được một vấn đề, đó là cho dù mình có thành Thánh, cũng không thể ngăn việc ba Hung thần sống lại.

Nếu ba Hung thần sống lại.

Cứ cho mình mạnh hơn nữa thì cũng chẳng ngăn được kết quả huỷ diệt.

Ba Hung thần, chính là thứ tồn tại do thiên địa diễn biến ra.

Phụ trách huỷ diệt, dùng hết sức lực ra để huỷ diệt.

Mà cùng lúc đó.

Đợi đến lúc Hứa Thanh Tiêu bước từ trong truyền tống trận ra.

Vương triều Đại Ngụy.

Cách thời điểm hai đại vương triều ngỏ ý muốn thuê Thần Võ đại pháo nhất phẩm cũng đã qua được hơn hai tháng.

Hai đại vương triều cho Đại Ngụy thời gian ba tháng, dù sao thì mình cũng đang nằm ở bên đuối lý.

Nhưng dạo này bọn họ thường xuyên có ẩn ý với Đại Ngụy, mong Đại Ngụy có thể bàn tiếp cái đề tài này.

Mà trong khoảng thời gian này, từ trên xuống dưới Đại Ngụy đúng là đều trong trạng thái phẫn uất.

Vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên, đã cầm Thần Võ đại pháo Nhị phẩm thì thôi đi.

Giờ thế mà lại đòi hỏi Thần Võ đại pháo Nhất phẩm.

Thế này bảo người ta không tức sao nổi?

Quan trọng nhất là, thái độ của Đại Ngụy đối với chuyện này lại là đàm phán hòa bình.

Không tuyên chiến, cũng không đánh.

Đúng là chỉ nguyên mình đàm phán hòa bình thôi, chuyện này khiến cho người dân Đại Ngụy không tài nào chịu nổi.

Cho nên qua thời gian hai tháng này, người dân từ trên xuống dưới của Đại Nguỵ đều rất phẫn nộ, đủ loại công kích đều có, thậm chí có người công kích thẳng Nữ Đế, cho rằng đây là những việc đã làm của Nữ Đế.

Nữ tử xưng đế, nhu nhược không có chính kiến.

Đủ lời thoá mạ xuất hiện.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong đại điện.

Về hạnh sách của hai đại vương triều trong khoảng thời gian này, trong triều đã hình thành một trạng thái cực đoan hóa.

Đó chính là không chấp thuận.

Đấy đúng thật là càn quấy.

Được cái nọ muốn cái kia, trước đưa cho Thần Võ đại pháo Nhị phẩm còn chưa tính.

Ai dè giờ lại còn đòi hỏi đến Nhất phẩm.

Trèo lên mặt Đại Ngụy.

Cho dù là văn thần, đến lúc này cũng không chịu được nổi.

Chẳng qua tức giận thì tức giận, lý trí vẫn là lý trí, Trần Chính Nho hiểu rõ được suy nghĩ của Đại Ngụy.

Nói chính xác ra là hiểu rõ được suy nghĩ của Nữ Đế.

Đại Ngụy có nỗi niềm riêng khó nói, không thể chinh chiến được.

Nếu không vì thế, đến nước này rồi, Nữ Đế ấy vậy không tuyên chiến trước, trái lại còn tiếp tục giữ ý cầu hoà.

Người sáng suốt đều nhìn ra được.

Cũng chính vì chuyện này, cho nên tuy các quan viên tuy khó chịu nhưng không ai đi chỉ trích Nữ Đế.

Có thể đi vào trong đại điện này, ai mà không phải là kẻ đứng đầu trong đứng đầu, nếu chỉ nguyên việc xem mặt đoán ý còn không làm được, vậy không thể có được vị trí này.

"Bệ hạ, hiện giờ oán khí trong lòng người dân quá lớn, đã có rất nhiều ngôn từ về yêu cầu hai triều về Nhất phẩm."

"Nếu lần này còn chấp thuận yêu cầu của hai đại vương triều, chỉ sợ người dân sẽ xảy ra biến loạn."

Hình Bộ thượng thư Trương Tĩnh bẩm báo, nói lời này bản thân ông cũng sốt hết cả ruột, suy cho cùng từ xưa đến này, làm hoàng đế sợ nhất chính là nghe thấy dân biến.

Đặc biệt nhất chỉ vì chuyện này chẳng tốt đẹp gì, Hình Bộ sẽ bị truy vấn trách nhiệm ngay.

Tuy nhiên, đối với lời của Hình Bộ thượng thư, Quý Linh cũng không nói câu này, cũng chẳng biết đang suy nghĩ đến chuyện gì.

Tất cả bá quan đều cùng nhau giữ vẻ im lặng, hoàng đế không đáp, bọn họ có lắm lời cũng vô dụng.

Cũng trong lúc bá quan đang im lặng.

Một giọng nói bỗng nhiên từ bên ngoài truyền vào.

“Báo!”

“Bình Loạn Vương đã trở về rồi ạ.”

Ngay khi âm thanh đó vang lên, bá quan sôi trào, không khí trong đại điện chớp mắt thay đổi, đặc biệt nhất là Nữ Đế, đứng phắt ngay dậy, trên khuôn măt tuyệt mỹ lộ ra vẻ vui sướng cực kỳ.

“Bình Loạn Vương đã về rồi ư?”

Nữ Đế hơi khiếp sợ, trong ánh mắt tràn đầy kinh hỉ.

Chương 1439: Hồi Kinh! (1)

Không chỉ mình nàng, các bá quan cũng như thế.

Trong khoảng thời gian này, Đại Ngụy làm cái gì đều có cảm giác bị người ta kiềm chế, rõ ràng bản thân có sức mạnh lại phải nhẫn nhịn.

Nói trắng ra đang thiếu một người làm chủ kiến.

Nữ Đế có năng lực, nhưng vấn đề ở đây là, thế cực bây giờ đúng thật không phải chuyện Quý Linh có thể làm chủ được,

Yêu cầu có một người đứng ra gánh vác.

Hứa Thanh Tiêu chính là người tiếp nối đấy.

Thời gian trôi qua cũng gần được nửa năm.

Cuối cùng Hứa Thanh Tiêu đã quay trở về.

“Thưa bệ hạ, Bình Loạn Vương đã nhập kinh, hiện giờ chắc hẳn đang đi vào trong cung rồi ạ.”

Thị vệ ở bên ngoài bẩm báo.

“Tốt lắm.”

“Mau mau mời Bình Loạn Vương nhập điện.”

Quý Linh mở miệng.

Mà bên ngoài điện, bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu cũng chậm rãi xuất hiện.

Hắn từ Trung châu tiên tàng quay về, đầu tiên phải chạy đến Đại Ngụy trước.

Dọc theo đường đi, hắn đa nghe ngóng được một vài chuyện, ước chừng cũng biết được một hai, đi vào trong cung, Lý Hiền lập tức chạy lại dẫn Hứa Thanh Tiêu đi vào.

Đồng thời cũng tóm tắt tất cả những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này thành vài câu ngắn gọn báo cho Hứa Thanh Tiêu biết.

Đợi sau khi nghe xong những thông tin đấy.

Hứa Thanh Tiêu cũng đi tới ngoài điện rồi.

Trong đại điện, bá quan đều hết sức phấn khởi nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong mắt của cả đám đều mang ý cười.

Không biết tại sao, Hứa Thanh Tiêu đến, thì tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Áp lực lực trước biến mất sạch.

Bấy giờ.

Một bóng người xuất hiện ở bên ngoài đại điện.

Mà bóng dáng này vô cùng quen thuộc, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về đó.

Tướng mạo anh tuấn, khí vũ hiên ngang, tuy mặc trên người một bộ quần áo mộc mạc, nhưng khí chất trong ánh mắt mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng cao quý.

Đại Ngụy Bình Loạn Vương.

Nho đạo Á Thánh, Võ đạo Nhất Phẩm, Tiên đạo Nhất Phẩm, Phật đạo Nhất phẩm, đại tài vạn cổ.

Trên đỉnh đầu Hứa Thanh Tiêu có vô số vòng hào quang, mỗi một việc, tiện tay lấy ra cũng là một tồn tại đáng được lưu danh muôn đời.

Hắn không giống người nữa, trái lại càng giống một vầng thái dương, đứng ở đó thôi đã toả ánh sáng lung linh rực rỡ.

Phía trên long ỷ.

Nữ Đế nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt tất cả chỉ tồn tại nguyên một bóng hình của Hứa Thanh Tiêu mà thôi.

Trải qua sự tiếp xúc mấy năm này, tuy rằng nàng không được tiếp xúc thân cận thật sự bên nhau với Hứa Thanh Tiêu, nhưng thân nàng là đế vương, bản thân đã không được tiếp xúc với người khác gì rồi, với Hứa Thanh Tiêu đã coi là nhiều rồi.

Hơn nữa người đã đạt đến mức này, cảm tình đối với nhau cũng chẳng cần dựa vào thời gian, khéo chỉ cần vài lần gặp nhau, đôi ba câu nói chuyện với nhau, là có thể ghi lại được chút gì đó trong lòng lẫn nhau rồi.

“Tham kiến Bình Loạn Vương.”

Bá quan đồng loạt hướng về phía Hứa Thanh Tiêu làm một bái, mà trong đại điện, Nữ Đế đã ngồi xuống, nhưng ý cười trên mặt nàng đã không thể nào che giấu đi được nữa.

“Hứa ái khanh, cuối cùng khanh đã về rồi.”

Nữ Đế mở lời, nàng có thể nói ra được câu nói như thế này, cũng đủ để chứng minh, Hứa Thanh Tiêu đối với Đại Ngụy quan trọng đến nhường nào, cũng quan trọng với nàng xiết bao.

“Thần Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ.”

Ngoài điện, Hứa Thanh Tiêu long hành hổ bộ đi vào trong điện, hướng về phía Nữ Đế cung kính bái đầu.

Đối với một bái cung kính này của Hứa Thanh Tiêu.

Quý Linh lập tức nói.

“Ái khanh miễn lễ, người đâu, ban ghế ngồi.”

Thái giám và nhóm người hầu lập tức chuyển ghế dựa ra, ban ghế ngồi trong đại điện, đây chính là vinh quang vô thượng.

Hứa Thanh Tiêu cũng chẳng ra vẻ ta đây, những cũng không ngồi xuống, mà chậm rãi nói.

“Bệ hạ, ban ghế ngồi thần xin được miễn.”

“Hôm nay quay về thần có tấu muốn bẩm báo.”

Hứa Thanh Tiêu cất lời.

Hắn không ngồi xuống, tuy nói đây là vinh quang, bản thân mình có ngồi xuống cũng chẳng có ai nói cái gì, nhưng suy cho cùng ở trong đại điện có nhiều quốc công đại thần như thế, không cần thiết phải làm vậy.

“Hứa ái khanh cứ nói thẳng.”

Quý Linh cũng dứt khoát bảo Hứa Thanh Tiêu cứ nói đi.

“Bệ hạ.”

“Chư vị đại thần.”

“Lúc bổn vương quay về Đại Ngụy, cũng biết được khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.”

“Vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên như hổ rình mồi Đại Ngụy ta, cho Thần Võ đại pháo Nhị phẩm, hai triều tham lam vẫn thấy chưa đủ.”

“Dựa theo thực tế, hiện giờ Đại Ngụy binh hùng tướng mạnh, đúng thật không phải sợ hai triều.”

“Nhưng thần cho rằng, giờ Đại Ngụy đang trong hướng phát triển mạnh mẽ, cũng không thể tuỳ ý chinh chiến được, thần nghĩ, việc hai triều đòi Thần Võ đại pháo Nhất phẩm, nói cho cùng chẳng qua vẫn chỉ vì tự bảo vệ chính mình thôi.”

“Nếu như vì chuyện này mã dẫn đến thiên hạ đại loạn, làm trái với ý trời, đến lúc đó khí vận sẽ phản phệ, cũng sẽ xảy ra vấn đề đến Trung châu long đỉnh.”

“Cho nên, thần cho rằng, chi bằng thuận nước đẩy thuyền, đưa Thần Võ đại pháo cho hai triều, bệ hạ cảm thấy như thế nào?”

Trong đại điện, Hứa Thanh Tiêu vừa mới xuất hiện đã cho một câu kinh người.

Nói vừa xong, cả triều văn võ ồ lên biến sắc.

Vốn tưởng Hứa Thanh Tiêu về cái là muốn đi đánh giặc, chẳng ngờ được Hứa Thanh Tiêu còn dứt khoát hơn, đưa luôn Thần Võ đại pháo cho hai triều?

Này đúng thật là quá sỉ nhục rồi.

“Vương gia.”

“Thần Võ đại pháo do ngài chế thành, theo lý luận thì ngài nói cái gì chính là cái đó, nhưng Thần Võ đại pháo, nói sao cũng là Thần Khí hộ quốc, đưa cho Đột Tà và Sơ Nguyên, nói ngắn hạn đối với Đại Ngụy ta đúng là có lợi.”

“Nhưng nói lâu dài, chẳng có tý lợi ích nào cho Đại Ngụy ta hết, mong vương gia suy nghĩ lại.”

Công Bộ thượng thư Lý Ngạn Long là người đầu tiên lên tiếng, khuyên bảo Hứa Thanh Tiêu.

Tính ra người ta chỉ muốn thuê Thần Võ đại pháo thôi, Hứa Thanh Tiêu giỏi quá rồi, thẳng thắn cho người ta luôn?

Không cần thiết làm thế đâu.

Chương 1440: Hồi Kinh! (2)

“Đúng thế vương gia, Đại Ngụy giờ đúng là ngày càng lớn mạnh hơn, nếu không chiến thì thiên hạ thái bình, trong vòng ba bốn năm, Đại Ngụy ta sẽ vượt qua hẳn hai triều kia, nhưng Thần Võ đại Ngụy mang ý nghĩa là sức mạnh quân sự tuyệt đối.”

“Nếu đưa thứ này cho chúng, mặc dù năm năm sau, mười năm sau, mỗi người của Đại Ngụy đều như rồng, cũng chẳng có tý tác dụng nào hết, muốn thống nhất Trung châu cũng chỉ là mộng hão mà thôi, ta có, người ta cũng có, nói không chừng nếu đưa Thần Võ đại pháo đi, hai triều dốc hết sức mạnh toàn quốc ra luyện thêm ba, năm khẩu nữa, cùng lắm thì làm khổ một đời bá tánh, nhưng năm mươi năm sau, lại muốn gây hấn với Đại Ngụy.”

“Lúc đấy, nếu xảy ra chiến loạn, đối với Đại Ngụy mà nói chính là một phiền toái lớn hơn.”

Binh Bộ thượng thư Chu Nghiêm cũng không nhịn nổi, mở miệng khuyên can Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh.

Hai vị thượng thư cùng nhau lên tiếng rồi, người còn lại thì vẫn im lặng, nhìn xem Hứa Thanh Tiêu muốn nói gì.

Chốc lát sau.

Hứa Thanh Tiêu không phản bác lại hai người, mà nhìn Quý Linh nói.

“Bệ hạ, mấy ngày nay thần vẫn luôn bế quan, ngẫu nhiên cảm ứng được thiên cơ, cho nên có vài lời muốn nói, không thể để quá nhiều người biết được, trừ Lục bộ thượng thư và chín vị quốc công ra, các đại nhân còn lại có thể bãi triều được không?”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Hắn có vài lời cần nói để thượng thư của sáu bộ và chính quốc công yên tâm, nói cách khác, cho không hai khẩu Thần Võ đại pháo, e rằng cả triều văn võ đều không đồng ý.

Nếu lục bộ thượng thư và quốc công đều đồng ý, vậy người còn lại có đồng ý hay không cũng chẳng sao.

Nói xong, Quý Linh cũng chậm rãi mở miệng nói.

“Chuẩn.”

Chữ chuẩn nói xong, cả triều văn võ cũng không dám ngỗ nghịch, tuy bọn họ tò mò, nhưng cấp bậc không đủ, chỉ đành thành thật lui ra.

Đợi đến khi họ bãi triều hết xong.

Trần Chính Nho không khỏi lên tiếng.

“Rốt cuộc có chuyện gì thế vương gia, ngài cứ nói đi, đều là người một nhà, không việc gì phải lừa dối nhau làm gì cả.”

Trần Chính Nho ra vẻ chăm chú lắng nghe nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, thẳng thắn cho luôn Thần Võ đại pháo, theo lý thuyết còn lâu Hứa Thanh Tiêu sẽ ngu xuẩn như vậy.

Nhưng nói được câu này, có nghĩa Hứa Thanh Tiêu có ước lượng rồi.

Không riêng gì ông, các vị thượng thư quốc công còn lại, bao gồm cả Nữ Đế cũng có vẻ rất tò mò không nhịn được nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Bệ hạ.”

“Chư vị đại nhân.”

“Trong vòng nửa năm qua, bản vương cũng không phải bế quan đâu, mà đang luyện chế Thần Võ đại pháo, trong vòng nửa năm, bản vương đã luyện chế ra được năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo.”

“Do đó cho bớt hai khẩu Thần Võ đại pháo đối với Đại Ngụy ta cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.”

Hứa Thanh Tiêu từ tốn kể ra trong khoảng thời gian này hắn đang làm cái gì.

Lời này vừa nói xong, trong phút chốc khiến tất cả ồ hết lên.

“Gì cơ? Tận năm trăm khẩu ư?”

“Vương gia, ngài nói thật hay giả đấy?”

“Năm trăm khẩu? Đại Ngụy ta có tận năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo?”

Giờ phút này, mọi người không tài nào bình tĩnh nổi nữa, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trong ánh mắt là đầy sự chấn động.

Cho dù là Quý Linh, Nữ Đế của Đại Ngụy, cũng khiếp sợ trợn tròn hai mắt nhìn.

Đại Ngụy trước mắt vì sao lại bị người trong thiên hạ để ý đến thế, nói cho cùng cũng chỉ vì Thần Võ đại pháo thôi.

Cái thứ này đúng là Thần Khí chiến tranh, một pháo bắn đi trăm vạn đại quân tan thành tro khói.

Đấy mới chỉ là sức mạnh của một khẩu Thần Võ đại pháo.

Giờ Hứa Thanh Tiêu lại nói cho mọi người có tận năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo, đây là khái niệm gì?

Nhắm thẳng đến vương triều Đột Tà, năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo, năm trăm pháo nổ cái đoàng, tất cả đất đai của vương triều Đột Tà mất bớt một phần mười.

Một đường quét ngang, trong vòng nửa ngày tiêu diệt Đột Tà.

“Hứa ái khanh, trẫm, đúng thật là không dám tin nổi.”

Bây giờ đến cả Quý Linh cũng không chịu nổi nữa, nàng biết rõ Thần Võ đại pháo yêu cầu nguyên liệu nào mới có thể luyện chế được.

Linh kim cực phẩm.

Nhiều nguyên liệu đến thế, Hứa Thanh Tiêu tìm đâu ra?

Trung châu tiên tàng có lắm đến thế à?

Có thể luyện ra được năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo?

Lần này Hứa Thanh Tiêu quay về, nếu bảo mang về năm khẩu Thần Võ đại pháo, ngược lại nàng còn tin.

Nghe được năm trăm khẩu, cả người không thể nào tin được.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không lắm lời, chỉ vung tay lên cái, ngưng tụ Trung châu long đỉnh ra.

Ngay sau đó, từng khẩu từng khẩu đại pháo xuất hiện, Thần Võ đại pháo màu vàng kim, mặc dù không ở dưới ánh mặt trời vẫn vô cùng lộng lẫy.

Cả một toà đại điện có diện tích không nhỏ, nhưng Hứa Thanh Tiêu vừa bày ra cái thì có ước chừng khoảng năm mươi khẩu Thần Võ đại pháo xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Bệ hạ."

"Thần đương nhiên không dám khi quân rồi, trong đại điện chỉ bày được có năm mươi khẩu Thần Võ đại pháp, còn lại tạm thời không mang ra được."

"Chư vị đại nhân, bản vương không phải một kẻ thích nói đùa, nếu dám mở miệng nói đưa cho Đột Tà Sơ Nguyên hai khẩu Thần Võ đại pháo, bản vương đã có sự chuẩn bị kỹ càng rồi."

Hứa Thanh Tiêu vô cùng tự tin nói.

Hắn che giấu số lượng cụ thể, trái lại cũng chẳng phải vì lý do gì, chẳng qua trong vương triều Đại Ngụy, Vĩnh Bình thân vương chính là kẻ thù độc đứng sau màn, nếu nói như vậy, trong lục bộ, hay trong các vị quốc công đây, có người nào chung hội cùng thuyền với Vĩnh Bình thân vương không, Hứa Thanh Tiêu đắn đo khó định.

Cho nên nói năm trăm khẩu, tất nhiên không sai gì rồi.

Đã có thể uy hiếp đối phương, cũng có thể giấu một tay đi, nếu đối phương còn dám tiến lên, vậy Hứa Thanh Tiêu sẽ để lão nếm thử uy lực của đại pháo bằng Tiên Kim này.

"Vương gia, chúng ta có nhiều Thần Võ đại pháo thế này còn đưa cho chúng làm gì cơ chứ? Bắn nổ tung quốc thổ bọn chúng lên luôn đi."

Binh bộ thượng thư Chu Nghiêm không nhịn nổi nói.

Cảm thấy có nhiều Thần Võ đại pháo như vầy, còn đưa cái quỷ gì nữa, cho bọn chúng năm trăm phát đạn pháo không phải hay hơn à.

Nói lời này xong mọi người đồng loạt gật đầu, tán thành lời của Chu Nghiêm.

Chương 1441: Hồi Kinh! (3)

“Không được.”

“Tăng thêm giết chóc không có bất cứ ý nghĩa gì hết.”

“Nếu cày nát đất nước của chúng lên, đối với Đại Ngụy mà nói cũng chẳng có nghĩa lý gì hết.”

“Một quốc gia cường thịnh chân chính, không cần thống nhất, chỉ cần phát triển cường thịnh không ngừng là được rồi, để hai triều này gián tiếp trở thành nước phụ thuộc của Đại Ngụy là được.”

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi nói.

Thốt ra những câu này, Cố Ngôn cũng theo đó gật đầu, ông hiểu rõ ý của Hứa Thanh Tiêu.

Thống nhất Trung châu chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Suy cho cùng người dân của vương triều Sơ Nguyên và Đột Tà vẫn duy trì thống nhất với hai đại vương triều, sau này chuyện mỗi ngày phải xử lý chính là ở đấy có phản tặc, ở kia xảy ra dân đảo chính.

Trừ những chuyện đó ra, ngươi chẳng được bất cứ lợi lộc nào cả.

Chi bằng đừng thống nhất làm gì hết, để đối phương thành thật dâng tiền lên đây, dùng giá cao mua lại đồ của Đại Ngụy, bán giá thấp cho Đại Ngụy.

Từ nay về sau, người dân Đại Ngụy sẽ được sống chuỗi ngày tốt đẹp, hai triều này thuần chất là làm công cho Đại Ngụy thôi.

Kể từ đấy, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, người dân của hai triều cũng chỉ chửi mắng vương triều của họ, chắc chắn không mắng lên đầu Đại Ngụy.

“Nhưng cho không hai khẩu Thần Võ đại pháo, sợ rằng hai triều cũng chưa chắc dùng những đồ vật mang tính thực chất ra đổi đâu?”

An Quốc công vẫn còn hơi ngờ vực nói.

Nói xong, Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

“Quốc công nghĩ sai rồi.”

“Hiện giờ vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên chỉ sợ nằm mơ cũng chỉ mơ đến Thần Võ đại pháo.”

“Trước Đại Ngụy đã đưa cho chúng một loạt danh sách rồi, chỉ vì đổi lấy được Thần Võ đại pháo, chúng cam tâm tình nguyện.”

“Bây giờ để thuê được Thần Võ đại pháo Nhất phẩm, chắc hẳn chúng đã chuẩn bị sẵn một phần quà tặng hậu hĩnh rồi.”

“Nhưng lần này, chúng ta không để chúng thuê, mà đưa luôn cho chúng, để chúng đi nghiên cứu, để chúng dùng hết sức mạnh của toàn quốc, luyện chế ra được Thần Võ đại pháo mới.”

“Nhưng chúng ta có thể đưa ra đủ loại điều khoản, thậm chí đưa ra điều khoản bắt chúng cắt đất, còn có mậu dịch nữa.”

“Đứng ở góc độ chúng nhìn lại, dù cho điều khoản hà khác đến cực hạn, chỉ vì giành được Thần Võ đại pháo, chúng đều sẽ đồng ý.”

“Chí ít đặt bút ký tên vào khế văn thôi, mà chúng ta chỉ cần bọn ký tên, sau đó làm một chuyện, thì có thể khiến ba đời người của chúng thành lao dịch vì Đại Ngụy ta.”

Hứa Thanh Tiêu rất nghiêm túc nói.

Lập tức, mọi người có chút tò mò.

“Làm một chuyện?”

Bọn họ tò mò không rõ làm cái gì có thể khiến hai vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên thành thật làm cu li cho Đại Ngụy.

Mà Hứa Thanh Tiêu chỉ hững hờ thả hai câu.

“Duyệt binh.”

Trong đại điện.

Mọi người đều chó chút khó hiểu nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Không hiểu duyệt binh có nghĩa gì.

“Vương gia, duyệt binh ngài nói có nghĩa là gì thế?”

Trần Chính Nho vô cùng tò mò nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất bình tĩnh nhìn các đại thần nói.

“Duyệt binh chính là mời các thế lực lớn trong thiên hạ đến Đại Ngụy ta, sau đó triển lãm năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo này cho các chứ quốc nhìn, phô trương thanh thế của Đại Ngụy ta, đấy là duyệt binh.”

Hứa Thanh Tiêu giải thích.

Nói xong trong đại điện, tất cả mọi người trước tiên là giật mình, rồi mau chóng lý giải được ý tứ trong lời Hứa Thanh Tiêu nói.

Trong phút chốc mọi người đều hiểu rõ, theo sau đấy cả đám lộ ra vẻ vui sướng.

Đặc biệt nhất là Binh bộ thượng thư, không thể nhịn được nói.

“Giờ chúng ta sẽ đưa Thần Võ đại pháo cho vương triều Đột Tà và Sơ Nguyên, bọn chúng chắc hẳn sẽ mừng như điên, tuy nhiên nhằm thời cơ đấy, chúng ta đòi hỏi một lượng lớn vật tư, hai triều thể nào cũng chấp nhận.”

“Thần Võ đại pháo có giá trị không tầm thường, đợi đến lúc bọn chúng đổi xong hai khẩu Thần Võ đại pháo, chúng ta lại mời bọn chúng đến tham quan.”

“Rồi sau đấy chúng sẽ phát hiện, cái gọi là Thần Võ đại pháo chúng ta có tận năm trăm khẩu, cứ như vậy mà nói, chỉ sợ nội tâm hai triều sẽ sụp đổ, không thể nào tiếp nhận được cái kết quả này.”

“Đúng thế, nếu để bọn chúng biết, Thần Võ đại pháo chúng khổ sở tiêu tốn một lượng lớn vật tư mới đổi được, ở Đại Ngụy ta có tận năm trăm khẩu, không khéo trái tim của đế vương hai triều cũng phải nát tan, hahahaha….”

Mọi người cười to.

Nhưng có người không nhịn được đế thêm lời vào.

“Nhưng ngộ nhỡ, hai triều tiếp tục tạo áp lực, yêu cầu càng nhiều Thần Võ đại pháo thì làm sao giờ? Để bọn chúng thiệt một lố thế, e rằng bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ này đâu.”

Là một vị quốc công.

Trong nháy mắt, ông ta đã ý thức được lời mình nói ngu đến dường nào.

Đã có năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo ở đây rồi, còn lo hai triều tạo áp lực nữa à?

So đi, tạo áp lực để đi vào chỗ chết đi.

Dám tạo áp lực, bên này sẽ cho bọn chúng biết mùi đau khổ cùng cực liền.

Quốc công ngậm mồm, sau đó yên lặng lùi lùi, không dám đế thêm câu nào nữa.

“Tốt lắm.”

“Trẫm, chuẩn.”

“Chúng ái khanh tiếp chỉ, lấy Bình Loạn Vương làm chủ, lục bộ là phụ, Lễ bộ mau soạn sẵn danh sách quà tặng, Hình bộ củng cố việc trị an trong Đại Ngụy, Binh bộ điều khiển Kỳ Lân quân trấn thủ toàn kinh đô Đại Ngụy.”

“Công bộ tu sửa đường duyệt binh để vạn quốc triều bái.”

Nữ Đế thẳng thắn chấp thuận, hơn nữa còn lệnh lục bộ phối hợp với Hứa Thanh Tiêu.

Trong nháy mắt tất cả đều đồng loạt chắp tay hô.

“Bệ hạ thánh minh.”

“Chúng thần tiếp chỉ.”

Chúng thần đáp lại.

Rồi sau đó Hứa Thanh Tiêu cũng lấy ra vài tấu chương, trên đường hắn đến đây đã viết xong hết rồi.

“Danh sách đã chuẩn bị xong, thời gian dự tính là ngày mùng mười đầu tháng sau, làm phiền Vương thượng thư rồi.”

“Đây là bản vẽ quy hoạch kinh thành, Lý đại nhân cứ xây dựng dựa theo bản vẽ quy hoạch này là được.”

Hứa Thanh Tiêu đưa tấu chương cho họ, mỗi một chỗ nào đó, Hứa Thanh Tiêu đã tính toán kỹ xong xuôi hết rồi.

Nhưng mà, chuyện duyệt binh, Hứa Thanh Tiêu suy xét càng kỹ hơn.

Chẳng qua hắn không nói ra mà thôi.

Chương 1442: Vương Gia Có Muốn Thắng Tiếp Nữa Không? (1)

“Được, giờ lão phu sẽ đi xử lý ngay.”

“Ừ, chúng ta đây cũng mau đi xử lý đi.”

Mọi người nhận lấy tấu chương rồi sau đó đều muốn rời đi.

Bọn họ biết Hứa Thanh Tiêu còn có chuyện cần trao đổi với Nữ Đế, cho nên cũng không chủ động ở lại đây.

Mọi người lập tức cùng nhau rời đi.

Đợi đến khi tất cả đều đi rồi.

Lúc này Nữ Đế mới mời lời.

“Hứa ái khanh, còn chuyện gì muốn nói sao?”

Nữ Đế mở lời ướm hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Nàng biết, chắc chắn Hứa Thanh Tiêu còn cất giấu một vài chuyện, nãy giờ người nhiều quá, cho nên không tiện nói ra.

“Bệ hạ.”

“Chuyến này thần đi đến Trung châu tiên tàng kiếm được vô số ích lợi, luyện được mấy vạn viên Phá Cảnh đan, có thể tăng cường binh lực của Đại Ngụy, nhưng mà thần đang định tự mình đi xử lý chuyện này, cho nên mong bệ hạ có thể giao binh quyền cho thần, để thần tự mình lựa chọn tướng sĩ.”

Hứa Thanh Tiêu đầu tiên nói ra chuyện của Phá Cảnh đan.

Nói xong Nữ Đế đã đồng ý ngay, không có bất cứ do dụ nào hết.

“Được, trẫm ban cho khanh binh phù, năm đại quân doanh toàn quyền khanh khống chế.”

Nữ Đế rất dứt khoát, năm tấm binh phù lập tức xuất hiện ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

Nhận lấy binh quyền, Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

“Bệ hạ còn một chuyện nữa, người đứng đằng sau màn, thần đã biết được những ai là kẻ đứng đằng sau rồi.”

“Đặc biệt là người ẩn nấp ở trong Đại Ngụy.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

“Là ai?”

Nữ Đế hơi đổi sắc mặt, đây là câu hỏi vẫn luẩn quẩn trong lòng nàng rất lâu, không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại biết được.

“Vĩnh Bình thân vương.”

Hứa Thanh Tiêu bình thản nói.

“Là ông ta?”

Trên long ỷ, Quý Linh thật sự có hơi kinh ngạc, nàng khẽ nhíu mày, tự mình lẩm bẩm.

“Năm đó ông ta vốn là Thái tử của Đại Ngụy, là trữ quân (vua dự bị) tương lai, nếu không xảy ra nỗi nhục Tĩnh thành kia, phụ hoàng trẫm chắc hẳn cũng khó kế thừa ngôi vị hoàng đế được.”

“Sau đó trong triều đúng là có lời ra tiếng vào, sợ ông ta cướp lấy hoàng quyền, nhưng sau khi phụ hoàng trẫm lên ngôi, Vĩnh Bình thân vương chủ động giao binh phù ra, quy ẩn về sơn điền, trong vòng mười mấy năm này, dù phụ hoàng trẫm đã băng hà, ông ta cũng không lộ mặt ra ngoài.”

“Hay là nhầm lẫn gì rồi?”

Quý Linh nhíu mày, không phải nàng không tin, mà cái suy luận này có chút bất cập.

“Bệ hạ, có một chuyện, người ngẫm lại thử xem, tiên đế tất nhiên có tài đánh giặc, nhưng đối với Đại Ngụy mà nói, không đánh cũng thắng trận được, hơn nữa nhìn các tướng lĩnh xem.”

“Có các vị An quốc công ở đây, chỉ cần không phải một hoàng đế văn nhược, là ai kế thừa đại nghiệp cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

“Trước kia Văn đế phế bỏ Thái tử, lập tiên đế thành hoàng đế, trong chuyện này e rằng có bí mật không thể để người khác

biết.”

“Tất nhiên, đấy đầu là chuyện của quá khứ, thần cũng không thể nào đi truy vấn được, nhưng Vĩnh Bình thân vương là kẻ đứng đằng sau cũng không phải chuyện không thể xảy ra được.”

“Xin bệ hạ hãy mau hạ chỉ, bí mật tróc nã Vĩnh Bình thân vương, là phải hay không phải, sẽ biết ngay thôi.”

Hứa Thanh Tiêu không quan tâm có bắt sai người hay không, Vĩnh Bình thân vương có tình nghi, cứ bắt trước rồi nói, nếu bắt Vĩnh Bình thân vương về đây, đúng là vu oan cho ông ta, vậy mời ông ta ở lại Đại Ngụy một thời gian, cũng chẳng sao.

Nếu như không bắt sai người, hoặc không tài nào bắt được Vĩnh Bình thân vương, vậy tất cả đều sáng tỏ rồi.

“Được, trẫm sẽ ngay lập tức ra tay tróc nã Vĩnh Bình thân vương, vậy mấy người còn lại là ai?”

Quý Linh tiếp tục hỏi.

“Nho đạo có hai người, một là Hoa Tinh Vân, hai là Lữ thánh, nhưng Lữ thánh đẽ bị thần giết rồi.”

“Còn lại duy nhất một người thôi.”

Hứa Thanh Tiêu đáp.

“Hoa Tinh Vân?”

“Không thể nào là hắn được, hắn….”

Phản ứng đầu tiên của Nữ Đế cũng là không tin nổi, nhưng vừa nói xong, nàng tức khắc ý thức ra được một chuyện, đó chính là Hoa Tinh Vân đã từng biến mất ba năm, trong ba năm này gặp phải chuyện gì, làm chuyện gì, chỉ sợ không ai biết được.

Thấy Quý Linh không nói tiếp.

Hứa Thanh Tiêu tiếp tục nói.

“Bên Phật môn chính là sư phụ của Già Lam thần tăng, nhưng lão đã viên tịch, Già Lam thần tăng kế thừa y bát của lão, Tiên

Môn là Vân Du đạo nhân, hoá thành một lò luyện đan bị thần trấn áp ở trong Trung Châu tiên tàng."

"Bệ hạ, nếu đại nạn này có thể hoá giải được, thần sẽ đi thả Vân Du đạo nhân ra, tất cả các thông tin trên đều do y báo cho thần biết, thần đã đồng ý với y rồi, chẳng qua nếu thần không thể giải quyết được đại loạn này, y cũng sẽ bị phong ấn trăm năm."

"Chuyện của trăm năm sau, thần cũng không thể giải quyết nổi, nhưng mà thần cũng đã để một tia sinh cơ ở trong Trung Châu tiên tàng rồi, nếu thần chết, hắn cũng không sống nổi."

Giọng điệu Hứa Thanh Tiêu bình tĩnh nói.

Trước khi hắn rời đi, cố ý để lại một chiêu, chẳng có cái gì là một trăm năm hay không trăm năm hết, nếu mình chết, cũng chẳng quản được sau này sẽ phát sinh ra những chuyện gì.

Vân Du đạo nhân cũng vậy, chết cũng không sao, dù sao bất luận như thế nào, đều không thể lại bất cứ nguy hiểm gì đối với Đại Ngụy.

Quý Linh trầm mặc không nói.

Một lát sau, nàng mới mở lời.

"Khanh muốn trẫm làm gì?"

Nữ Đế hỏi.

"Bệ hạ, giờ những kẻ đứng đằng sau đã hiện lên, thần sẽ truy lùng từng tên một, mục đích của chúng là muốn thông qua thủ đoạn nào đó khiến cho thiên hạ đại loạn đầy cảnh giết chóc, để hồi sinh lại ba Hung thần."

"Cho nên Đại Ngụy không được khai chiến, điểm mấu chốt nằm ở Trung châu, đây cũng là lý do tại sao thần phải tốn hơi bày ra trò duyệt binh."

"Khiến hai triều tuyệt vọng, để bọn chúng không còn tý ý niệm muốn chinh chiến nào hết, cứ như vậy đã có thể làm bọn chúng kinh sợ, để Trung châu được hoà bình, đằng sau thì ra tay giải quyết mấy người kia."

"Nếu bọn chúng chết, thiên hạ thái bình ngàn năm."

“Thời gian ngàn năm, cũng đủ để Đại Ngụy từng bước một thống nhất thiên hạ.”

Hứa Thanh Tiêu tự tin thản nhiên nói, đây là ý tưởng của hắn.

Chương 1443: Vương Gia Có Muốn Thắng Tiếp Nữa Không? (2)

Chiến tranh là chuyện tuyệt đối không được xảy ra, nếu khai chiến, dù Đại Ngụy có Thần Khí như thế nào, cũng chẳng thể ngăn cản ba Hung thần được.

Dù Đại Ngụy công phạt, hay là ba đại vương triều chém giết lẫn nhau, đối với Đại Ngụy mà nói đều không phải chuyện tốt lành gì.

Không giải quyết được bọn chúng, khai chiến chính là thua.

"Phương án này tốt thì tốt thật, nhưng nếu duyệt binh nhỡ đâu khiến cho hai triều tuyệt vọng, liên hợp với đám người kia, cố ý dẫn phát chiến loạn, chế tạo huyết tế thì làm sao?"

Quý Linh nhíu mày, nàng nói ra một khả năng,.

Suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu chính là dùng năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo đi uy hiếp hai đại vương triều.

Suy nghĩ này không sai, khiến cho hai đại vương triều không dám đánh chiến.

Nhưng nếu vào ngay lúc đó, Vĩnh Bình thân vương, Hoa Tinh Vân, Già Lam thần tăng đi thuyết phục hai đại vương triều, bảo bọn chúng chủ động khai chiến.

Cho dù đánh không lại vẫn đi tuyên chiến với Đại Ngụy, kết quả hai bên vẫn thua như cũ thôi.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu có vẻ hết sức bình thản.

"Bệ hạ, cho nên duyệt binh lần này là muốn thịnh tình với thế lực khắp thiên hạ, hơn nữa còn phải nhờ vào thủ đoạn của Tiên đạo, đưa cảnh tượng duyệt binh của Đại Ngụy chiếu tới vương triều Đột Tà, Sơ Nguyên."

"Vừa nãy thần vẫn còn giấu, trên thực tế thần mang đến không phải năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo, mà là một ngàn năm trăm khẩu Thần Võ đại pháo, hai trăm khẩu Tiên Kim đại pháo, còn có mười khẩu Thiên Thần đại pháo."

“Thần kết luận, hai triều quốc dân, nếu như nhìn thấy đó, bao gồm cả thế lực trong thiên hạ này nhìn thấy đó đều sẽ tuyệt vọng, kể từ đấy mặc dù đế vương của hai triều muốn tuyên chiến.”

“Cũng không thể nhận được sự ủng hộ đồng lòng trên dưới dân chúng cả nước được.”

“Phiên vương bọn họ cũng không muốn chết, các thế gia môn phiệt của vương triều Đột Tà, Sơ Nguyên cũng không muốn chịu chết, bao gồm cả các tướng sĩ, còn cả các bá tánh, ở trước sức mạnh tuyệt đối này, bọn họ tuyệt đối không dám nổi lên bất cứ ý chí chiến đấu gì.”

“Ngày duyệt binh, cũng là ngày Đại Ngụy không chiến mà thắng.”

“Với cả, thần đã có chuẩn bị từ trước, tập hợp tất cả sức mạnh của Thần Võ đại pháo, san bằng biển Ma Vực.”

“Để cho người đời nhìn xem uy lực của Thần Võ đại pháo đây.”

Hứa Thanh Tiêu nói.

Mục đích của duyệt binh là để kinh sợ, để cho người trong thiên hạ kinh sợ.

Hai triều đúng thật khả năng cao sẽ cá chết lưới rách, vì không để cho Đại Ngụy phát triển sẽ không tiếc bất cứ giá nào phát động chiến loạn.

Nhưng vấn đề là sau khi duyệt binh, để người thiên hạ nhìn thấy hết uy lực của Thần Võ đại pháo, nội tâm họ sẽ tuyệt vọng, sinh ra nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Lúc này, bọn họ tìm đâu ra tự tin gây hấn với Đại Ngụy nữa?

Chỉ sợ, nếu đế vương hai triều dám mở miệng tuyên chiến, không cần một canh giờ, nội loạn đã bạo phát.

Nhưng phiên vương, thế gia, thậm chí là các nước phụ thuộc đó đều tạo phản.

Người ta không muốn chịu chết, ai không muốn sống thoải mái dễ chịu, dù sao mình có phải hoàng đế đâu, mặc dù vương

triều Sơ Nguyên và Đột Tà bị Đại Ngụy đạp dưới chân, bọn họ vẫn là vương gia ấy thôi.

Đại Ngụy không tuyên chiến, bọn họ vẫn sống trong cuộc sống nhung lụa, cùng lắm thì không được như Đại Ngụy cũng có làm sao đâu?

Mình đang ở đất của mình ăn no uống tốt, sống những ngày tháng yên bình tự dưng rỗi hơi đi tìm chết làm cái gì chứ?

Kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu khiến Quý Linh cảm thấy chấn động.

Đây là kế đánh thẳng vào lòng người.

Dùng duyệt binh làm chủ, kinh sợ quần hùng thiên hạ, cho bọn chúng hiểu rõ Đại Ngụy mạnh đến thế nào, từ đó ổn định lại cục diện, rồi chậm rãi đi giải quyết những kẻ đang ẩn náu.

Chỉ cần ba Hung thần không sống lại, thiên hạ không đại loạn, bên này giảm bên kia tăng.

Chỉ cần trăm năm.

Đại Ngụy sẽ trở thành một sự tồn tại vô địch không có đối thủ.

Thậm chí dùng một phần mười binh lực là có thể quét ngang cả hai đại vương triều rồi.

“Trẫm đã hiểu.”

“Hứa ái khanh, tất cả đều dựa vào kế hoạch này của khanh đi.”

“Trẫm thay Đại Ngụy cảm tạ khanh.”

Quý Linh hiểu tất cả mọi chuyện Hứa Thanh Tiêu đã sắp xếp ổn định thỏa đáng hết rồi, bản thân mình chỉ cần phụ trách hạ lệnh là được.

Có một Hứa Thanh Tiêu đã thắng được hết thảy.

Đế vương như mình, đột nhiên có vẻ tầm thường.

“Đa tạ bệ hạ.”

“Giờ thần sẽ đi chuẩn bị.”

Hứa Thanh Tiêu hướng về phía Nữ Đế bái đầu.

Sự tín nhiệm này khiến trong lòng Hứa Thanh Tiêu ấm áp, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ, Đại Ngụy không thể không có mình, mình cũng không thể đánh mất Đại Ngụy.

“Hứa ái khanh, không ở lại dùng cơm sao?”

Thấy Hứa Thanh Tiêu có ý rời đi, Nữ Đế mở hẳn lời giữ Hứa Thanh Tiêu ở lại dùng bữa.

“Không được.”

“Có nhiều chuyện quá, thần không có nhiều thời gian thưa bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Có rất nhiều chuyện còn chưa xử lý xong, hắn đúng thật không còn nhiều thời gian nữa.

“Ừ.”

“Hứa ái khanh nếu làm xong việc cứ nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Nữ Đế cũng không khăng khăng giữ lại, chỉ nói một câu như vậy.

Hứa Thanh Tiêu gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Nhưng mà không phải đi tìm Hoa Tinh Vân, mà đi tìm Hoài Ninh thân vương.

Trong đại điện.

Nhìn theo bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu, trong mắt của Nữ Đế là lưu luyến, cũng có chút đau lòng.

Hứa Thanh Tiêu vì Đại Ngụy trả giá quá nhiều quá nhiều.

Nàng chỉ mong, đợi đến khi tất cả mọi chuyện đều giải quyết xong, có thể để Hứa Thanh Tiêu được nghỉ ngơi.

Ngay sau đó.

Trong thiên lao Đại Ngụy.

Tiếng mở cửa vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh của thiên lao.

Thoáng chốc, bóng người Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện ở trong thiên lao.

Quý Nguyên ngồi ở nơi sâu nhất nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, trong mắt gã là sự bình tĩnh đã không còn vẻ ngỗ ngược bá đạo như xưa.

Chẳng qua vẫn có vẻ gì đó rất không phục.

Chương 1444: Vương Gia Có Muốn Thắng Tiếp Nữa Không? (3)

Gã ngồi trong thiên lao, không rên một tiếng, trong lòng vẫn chờ một ngày, mình có thể bước lên đại điện, tay nắm quyền to.

Hứa Thanh Tiêu chỉ nhìn thoáng qua Quý Nguyên một cái.

Loại nhân vật này đối với hiện giờ mà nói đã không có bất cứ tác dụng gì rồi.

Gã đã trở thành một quân cờ vô dụng, bất luận là ở trong mắt Đại Ngụy, hay là trong mắt của người khác, Quý Nguyên đã tự dồn mình vào chỗ chết.

Không ai hỏi thăm đến, kết quả đã định sẵn vô cùng thê thảm.

Lần này vào đây, Hứa Thanh Tiêu đến tìm Hoài Ninh thân vương.

Hắn không đi tìm Hoa Tinh Vân, mà trước lúc đó, đến tìm Hoài Ninh thân vương một chuyến.

Bên trong thiên lao.

Hoài Ninh thân vương nhìn Hứa Thanh Tiêu đang đi tới, dường như nghĩ đến một chuyện gì đó.

Vì thế, chưa để Hứa Thanh Tiêu nói, ông ta đã cất tiếng lên rồi.

“Ta đã không còn bất cứ tác dụng nào nữa, chuyện nên làm đã làm xong, dù ngươi có hỏi ta cái gì, bản vương cũng không nói cho ngươi biết.”

Giọng điệu của ông ta bình tĩnh, như thể không muốn dính dáng vào nữa.

Nhưng câu tiếp theo của Hứa Thanh Tiêu lại khiến Hoài Ninh thân vương có chút lặng người đi.

“Vương gia có muốn thắng tiếp không?”

“Thắng là thắng thế nào?”

“Nhìn ra ngoài bất luận là ra sao ngươi cũng không thắng được, bản vương tò mò lắm, ngươi đào đâu ra tự tin thắng được thế?”

“Thậm chí đến cả người đằng sau lưng ngươi ngươi cũng không biết, có tự tin gì mà thắng được?”

Hoài Ninh thân vương rõ ràng còn biết được nhiều chuyện hơn nữa, cho nên ông ta không cho rằng Hứa Thanh Tiêu thắng được.

Tuy ông ta đã đầu quân sang Đại Ngụy, nhưng không đại biểu nhất định phải hợp tác với Hứa Thanh Tiêu.

Chuyện ông ta nên làm, cũng đã hoàn thành rồi, có thể thu phục Man tộc đơn giản như vậy, cho dù cái công của ông ta không thể ghi ra, nhưng chắc chắn là đã có công.

Nếu không kết cục tất sẽ thay đổi, có lẽ Đại Ngụy chí ít cũng phải trả ra sinh mạng của một triệu dân thường vô tội.

Mà Hoài Ninh thân vương cũng cho rằng Hứa Thanh Tiêu đến cả kẻ đứng đằng sau màn còn chẳng biết là ai, tất nhiên không muốn tham gia vào rồi.

“Vương gia, kẻ đứng đằng sau Đại Ngụy còn không phải là Vĩnh Bình thân vương à?”

“Còn muốn đoán nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu truyền âm, hắn ngồi xếp bằng nhìn Hoài Ninh thân vương ngồi trong ngục ở trước mặt, bình tĩnh nói.

Nói xong, Hoài Ninh thân vương không có bất cứ biểu tình gì mà nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ngươi bảo thế thì cứ thế đi.”

Rất rõ ràng bất luận có phải Vĩnh Bình thân vương hay không, không thể nào mang ra lừa Hoài Ninh thân vương tiếp được.

Trừ khi lấy ra một cái chứng cứ thuyết phục hơn.

“Năm kẻ đứng đằng sau ta cũng đã biết là ai rồi, Vĩnh Bình thân vương, Vân Du đạo nhân, sư phụ của Già Lam, Hoa Tinh Vân, Lữ thánh.”

“Bọn chúng muốn thông qua huyết tế hồi sinh ba Hung thần, đây là thông tin mà ta biết được.”

“Chắc là trong đó còn có kẻ khác nữa, chưa chắc có phải năm người này không, cũng có thể chính là năm kẻ này, nhưng dù là ai, mục đích của những kẻ ẩn náu muốn làm chính là huyết tế.”

“Giờ Đại Ngụy đã ngưng tụ ra Trung châu long đỉnh, quốc lực cường thịnh, kế hoạch duy nhất của chúng là cái này, nếu không bọn chúng không còn bất cứ cơ hội trở người nữa.”

“Không biết ta có nói đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu thẳng thắn nói hết mọi chuyện ra.

Nghe xong lời này, Hoài Ninh thân vương vẫn bình tĩnh như trước, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Ngươi nói không sai, đây chính là kế hoạch của kẻ đứng đằng sau, là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, ngươi làm thế nào để ngăn lại đại loạn thiên hạ này?”

“Thời buổi này, hoà bình còn khó hơn cả chiến tranh, hai đại vương triều như hổ rình mồi Đại Ngụy, đã đòi được Nhị phẩm rồi, còn muốn đòi thêm Nhất phẩm, chứng minh hai đại vương triều cũng nắm được một chút thông tin.”

“Kẻ ẩn náu kia cũng đã đánh lời với bọn chúng, chẳng qua hai đại vương triều cũng không ngu, chưa mắc mưu, chỉ cần Đại Ngụy đưa Thần Võ đại pháo Nhất phẩm ra, bọn chúng nguyện ý một điều nhịn bằng chín điều lành.”

“Nhưng Đại Ngụy liệu có đồng ý không? Có cho không?”

Hoài Ninh thân vương thản nhiên nói.

“Cho, tại sao không cho.”

Hứa Thanh Tiêu tự tin đáp lời.

Thốt ra lời này, Hoài Ninh thân vương có hơi kinh ngạc, ông ta nhìn Hứa Thanh Tiêu, chưa hiểu lắm những câu này có ý gì.

Tuy nhiên trong giây lát, Hoài Ninh thân vương đã hiểu được đây là có ý gì.

“Ngươi lấy từ trong Trung châu tiên tàng được bao nhiêu tài nguyên?”

“Đại Ngụy giờ có bao nhiêu khẩu Thần Võ đại pháo?”

Ông ta hỏi dò Hứa Thanh Tiêu.

“Một ngàn khẩu.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra số lượng Thần Võ đại pháo trước mắt Đại Ngụy sở hữu.

Nói vừa xong, Hoài Ninh thân vương lắc đầu luôn.

“Không thể nào, không thể nhiều đến như vậy, Thần Võ đại pháo ta đã xem qua một lượt rồi, được đúc từ linh kim cực phẩm, thứ này trên đời khó tìm, cả Đại Ngụy cũng chỉ lấy ra được vật liệu đủ để đúc được hai khẩu đã xem như đội ơn trời đất rồi.”

“Trung châu tiên tàng ắt hẳn có không ít bảo vật, nhưng muốn đúc được nhiều Thần Võ đại pháo như vậy là chuyện không thể.”

Hoài Ninh thân vương phân tích.

Nhưng mà Hứa Thanh Tiêu không có lắm mồm, chỉ lấy Thần Võ đại pháo trong Trung châu long đỉnh cho Hoài Ninh thân vương xem.

Hoài Ninh thân vương bặt tiếng ngay lập tức.

“Ngươi muốn biết cái gì?”

Hoài Ninh thân vương hỏi dò.

“Chỉ một câu hỏi.”

“Giết chúng có giải quyết được hết tai hoạ ngầm không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

Mục đích hắn tới tìm Hoài Ninh thân vương chỉ có bấy nhiêu.

Nói dứt lời.

Hoài Ninh thân vương có hơi ngần ngại, nhưng rất nhanh vẫn đáp lại.

“Giải quyết được chúng trên cơ bản sẽ giải quyết được tất cả.”

“Có điều nguyên nhân chủ yếu vẫn là dị thuật.”

Hoài Ninh thân vương trả lời.

“Dị thuật?”

Hứa Thanh Tiêu lúc này có hơi kinh ngạc, không hiểu tại sao lại liên quan đến dị thuật rồi.

Chương 1445: Bí Mật Của Dị Thuật, Đi Gặp Hoa Tinh Vân (1)

“Dị thuật là hạt giống Ma thần Thượng cổ để lại, kẻ tu hành dị thuật sẽ bị gieo hạt giống vào người.”

“Một vài kẻ tư chất kém sẽ không chịu nổi sự áp chế của ma niệm, vì vậy mất mạng.”

“Nhưng có tư chất tốt thì sẽ được lựa ra, từ đấy bắt đầu chậm rãi hiểu được thuật huyết tế.”

“Giết chúng là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng chỉ giải quyết được vấn đề trước mắt.”

“Chỉ có thống nhất thiên hạ, tra rõ dị thuật, mới nhổ cỏ tận gốc được.”

Hoài Ninh thân vương nói ra bí mật lớn đầu tiên, tin này đối với Hứa Thanh Tiêu mà nói vô cùng quan trọng.

“Ta hiểu rồi.”

“Ngài còn lời gì muốn nói không?”

“Chuyện tiếp theo ta cần làm là phải dẹp yên tất cả.”

“Nhưng mà ngài cứ yên tâm, nếu ta không chết thì ngài cũng không chết, nếu ta chết thì ngài phải tự lo liệu cho chính mình đi.”

Hứa Thanh Tiêu từ tốn nói, hắn nhìn Hoài Ninh thân vương, nói như thế.

Hắn cũng không che đậy gì hết.

Bản thân mình có thể trấn áp được Hoài Ninh thân vương, nếu mình có thể giải quyết được hết thảy có thể thả ông ta được dưỡng lão.

Nếu mình chết có rất nhiều người phải chôn cùng.

Vì sinh linh thiên hạ.

“Không sao hết.”

“Nhưng mà ngươi tốt nhất vẫn nên đi tìm Hoa Tinh Vân một chuyến đi, hắn ta biết rất nhiều chuyện.”

Hoài Ninh thân vương lắc đầu, đối với lời nói này của Hứa Thanh Tiêu, ông cũng chẳng buồn để tâm đến.

Đối với ông ta mà nói, cho dù lần này không giết, ông ta cũng chẳng sống được bao lâu nữa, mười năm, hay hai mươi năm?

Chẳng có bất cứ ý nghĩ gì cả.

Thắng một lần là được rồi.

“Được.”

“Cáo từ.”

Hứa Thanh Tiêu làm một bái với Hoài Ninh thân vương, sau đó xoay người rời đi.

Đợi đến khi Hứa Thanh Tiêu khuất bóng.

Hoài Ninh thân vương thở dài một hơi.

Ông ta không nói gì nữa, có vẻ vô cùng trầm lặng.

Mà cùng lúc đó.

Vương triều Đột Tà.

Tin từ vương triều Đại Ngụy truyền đến đây, khiến cho toàn bộ văn võ bá quan của vương triều Đột Tà giật mình kinh ngạc.

Trong đại điện hoàng cung Đột Tà.

Giọng nói của Lễ Bộ thượng thư mang theo vẻ run rẩy và kích động vang lên.

“Bệ hạ, Đại Ngụy đồng ý tặng Thần Võ đại pháo cho Đột Tà ta rồi.”

“Thầm và Lễ Bộ thượng thư của Đại Ngụy đang cùng nhau bàn bạc, Đại Ngụy đã đưa ra một danh sách lớn vật tư để trao đổi Thần Võ đại pháo.”

Thanh âm của Lễ Bộ thượng thư hơi run rẩy.

“Chuyện này thành công được mấy phần?”

“Đại Ngụy đang yên đang lành sao lại đưa Thần Võ đại pháo cho chúng ta được? Bọn họ điên rồi hả?”

“Bọn họ thật lòng đồng ý tặng Thần Võ đại pháo Nhất phẩm à? Có phải thông tin sai lệch gì rồi không?”

“Nghe vô lý quá.”

Tất cả quan lại thi nhau nói, bọn họ đúng thật là không thể nào hiểu nổi hành vi này của vương triều Đại Ngụy.

Tính đi tính lại bọn họ chỉ muốn thuê Thần Võ đại pháo Nhất phẩm về để dùng cho mục đích nghiên cứu.

Thậm chí tính đến nước phái người của Công Bộ đến Đại Ngụy để nghiên cứu Thần Võ đại pháo.

Nhưng không ngờ được vậy mà Đại Ngụy lại đồng ý đưa Thần Võ đại pháo cho hai triều, đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Không, không phải là niềm vui ngoài ý muốn, đối với vương triều Đột Tà đây đúng thật là điềm lành trời ban.

Bọn họ quá khao khát Thần Võ đại pháo.

Càng muốn có được Thần Võ đại pháo Nhất phẩm.

Tuy nhiên bọn họ cũng biết rõ Đại Ngụy không thể nào đưa Thần Võ đại pháo nhất phẩm ra người được.

Cho nên mặc dù có phải tạo áp lực cho Đại Ngụy, biết rõ Đại Ngụy đang cố tình kéo dài thời gian, bọn họ cũng đồng ý.

Biết mình đuối lý.

Lại chưa từng nghĩ đến lần này Đại Ngụy ấy vậy nói có thể cùng nhau dùng chung Thần Võ đại pháo Nhất phẩm, chuyện này khiến cho bọn họ không thể nghĩ ra được nguyên nhân vì sao.

“Bệ hạ, trong chuyện này chắc chắn có bẫy, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Có người lên tiếng nhắc nhở đại đế Đột Tà hãy cẩn thận.

“Đúng thế, nghe nói Hứa Thanh Tiêu đã xuất quan rồi, hơn nữa hình như sau khi Hứa Thanh Tiêu xuất quan đã vào cung

một chuyến, Đại Ngụy liền đồng ý cho chúng ta Thần Võ đại pháo, lòng dạ tên Hứa Thanh Tiêu đó rất thâm độc."

"Bệ hạ nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, chưa rõ thủ đoạn của Đại Ngụy, chúng ta tuyệt đối không được hành động tuỳ tiện."

Lại có người nói thêm vào, cho rằng đây chắc chắn là âm mưu quỷ kế.

Nhưng trên long ỷ, đại đế Đột Tà lại nhíu mày nói.

"Chuyện này thì liên quan gì đến Hứa Thanh Tiêu?"

"Dù Đại Ngụy có âm mưu gì, có mục đích gì, trẫm chỉ hỏi một câu, Đột Tà có thể luyện chế ra được Thần Võ đại pháo Nhất phẩm không?"

Đại đế Đột Tà dò hỏi.

Thốt ra những câu này, cả triều văn võ im bặt.

Bởi vì đáp án quá rõ rồi, không thể.

Nhìn các đại thần im lặng kia, đại đế Đột Tà nói tiếp.

"Nếu Đột Tà không làm được, sao lại không đồng ý."

"Hứa Thanh Tiêu dù ranh như yêu quái, Đại Ngụy dù có bố trí cạm bẫy, nhưng Đột Tà đích xác rất cần Thần Võ đại pháo Nhất phẩm."

"Bọn họ chấp thuận đưa cho chúng ta, chỉ cần chúng ta trả ra một vài vật tư, cớ sao chúng ta không làm?"

"Chẳng lẽ vì nghi kỵ mà từ bỏ Thần Võ đại pháo hay sao?"

"Trái lại trẫm còn cho rằng ý của Hứa Thanh Tiêu là không muốn phát động chiến tranh, dùng hai khẩu Thần Võ đại pháo đổi lại thái bình cho cả Trung châu, kể từ đó, Đại Ngụy dựa vào Trung châu long đỉnh sẽ ngày càng phát triển."

"Dùng Thần Võ đại pháo đổi lấy thời gian trường kỳ phát triển, đây mới là mục đích chính của Đại Ngụy."

"Tất nhiên đây là dương mưu, là dương mưu đơn giản nhất, còn cần phải suy nghĩ nhiều làm gì?"

Đột Tà dùng một thái độ không gì hơn cái này, bễ nghễ quét ngang quần thần.

Hắn thấy rằng tất cả truyện Đại Ngụy đang làm chỉ vì đổi lấy được hoà bình.

Bởi vì hắn biết được, còn biết được nhiều hơn những thứ các đại thần trong triều biết, cho nên mới có được phán đoán này.

“Bệ hạ thánh minh.”

Lũ triều thần đột nhiên hiểu ra được ý của đại đế Đột Tà, cho nên cũng không dám lắm mồm.

Chương 1446: Bí Mật Của Dị Thuật, Đi Gặp Hoa Tinh Vân (2)

Nhưng mà, vẫn có thần tử không nhịn được nói.

“Thần Võ đại pháo Nhất phẩm có giá trị cực cao với Đại Ngụy, sức ảnh hưởng của nó đối với cả Trung châu này không chỉ là một trăm năm, thậm chí là cả ngàn năm.”

Chỉ cần Đại Ngụy không đòi Đột Tà ta cắt đất, vậy muốn đòi bao nhiêu vật tư cũng không sao.”

“Nói câu tàn nhẫn hơn, dù Đại Ngụy có bắt chúng ta cắt đất, nhường một quận cho Đại Ngụy, cũng chẳng có gì to tát hết.”

“Đạo lý này chúng ta rõ, Đại Ngụy cũng rõ, rốt cuộc Đại Ngụy đang muốn làm cái gì? Tại sao lại cho chúng ta Thần Võ đại pháo?”

“Khả năng duy nhất ở đây, liệu Đại Ngụy có mấy trăm khẩu Thần Võ đại pháo đúng không?”

Có thần tử nói, hắn suy đoán Đại Ngụy phải chăng có mấy trăm khẩu Thần Võ đại pháo, cho nên lấy hai khẩu ra, chính là để đổi lấy tài nguyên, từ đó gián tiếp làm suy kiệt tài nguyên của hai đại vương triều.

Chuyện này không phải là không thể.

Tuy nhiên Công bộ thượng thư là người đầu tiên đứng ra lắc đầu nói.

“Không thể nào.”

“Đây là chuyện không thể.”

“Thứ quan trọng nhất của Thần Võ đại pháo Nhất phẩm yêu cầu chính là linh kim cực phẩm.”

“Thứ này dù trong vương triều Đột Tà ta, chi toàn lực cả nước cũng chỉ chế ra được dưới hai khẩu pháo thôi.”

“Đại Ngụy dù có mượn sức của cả thất đại Tiên môn, ba, bốn khẩu đã là cực hạn của cực hạn rồi.”

“Mấy trăm khẩu Thần Võ đại pháo, Đại Ngụy lấy cái gì để luyện chế? Lời này không có căn cứ!”

Công bộ thượng thư cực kỳ tự tin nói.

Hắn không cho rằng Đại Ngụy có nhiều Thần Võ đại pháo đến vậy, không phải coi thường Đại Ngụy, mà vấn đề nằm ở nguyên vật liệu.

Nói xong, mọi người ngược lại cũng thấy hợp lý.

“Nhưng nếu Đại Ngụy có thật thì sao?”

Có người không nhịn được hỏi.

“Không có được.”

“Nếu có lắm nguyên vật liệu như thế, thần lấy chết tạ tội.”

Công bộ thượng thư vẫn tự tin như trước.

Linh kim cực phẩm từ xưa đến nay chỉ có ít ỏi bấy nhiêu, Đại Ngụy chạy đi đâu đào ra lắm Thần Võ đại pháo thế?

Đã nói đến lời này rồi, chúng thần cũng không biết nên nói tiếp cái gì nữa.

Mà đại đế Đột Tà nói.

“Thôi bỏ đi, dù Đại Ngụy có âm mưu quỷ kế gì, việc cần thiết nhất hiện giờ là đổi được Thần Võ đại pháo.”

“Lễ bộ thượng thư, chuyện này toàn quyền giao cho khanh phụ trách, trẫm chờ tin tốt từ khanh, phải dùng tốc độ nhanh nhất, vận chuyển Thần Võ đại pháo Nhất phẩm về Đột Tà.”

Đại đế Đột Tà nghiêm túc nói.

“Xin bệ hạ yên tâm, thần chắc chắn sẽ dốc toàn lực.”

Lễ bộ thượng thư quỳ lạy trên mặt đất nói.

Mà Công bộ thượng thư cũng theo đó nói thêm vào.

“Bệ hạ, chỉ cần mang Thần Võ đại pháo Nhất phẩm về đây, thần có thể bảo đảm, trong vòng mười năm sẽ dốc toàn lực luyện chế ra được ba khẩu Thần Võ đại pháo, tính thêm một khẩu này thì Đột Tà ta đã có bốn khẩu Thần Võ đại pháo trấn

thủ tứ phương, mặc dù vất vả mười năm, hai mươi năm, Đột Tà có thể quay về đỉnh cao.”

“Giao dịch Thần Võ đại pháo là nước cờ sai lầm nhất của vương triều Đại Ngụy.”

Công bộ thượng thư nghiêm túc nói.

Nói xong, đại đế Đột Tà cực kỳ vừa ý.

Các triều thần cũng không nói gì nữa.

Quả thật, mặc dù như thế nào, Đại Ngụy đã chấp thuận giao dịch Thần Võ đại pháo Nhất phẩm rồi, đối với Đột Tà mà nói đây chính là một chuyện tốt.

Vì thế.

Vương triều Đột Tà đã quyết định xong.

Tình huống bên vương triều Sơ Nguyên cũng chẳng khác gì mấy so với vương triều Đột Tà, ý tưởng của hai đại vương triều đều giống nhau như đúc.

Người ta đã đồng ý cho, vì sao phải từ chối?

Chỉ vì sợ người khác có âm mưu gì à?

Đây cũng là chuyện không có đạo lý gì hết.

Mà cùng lúc đó.

Bên trong vương triều Đại Ngụy.

Trong phủ Hình bộ, dáng người Hứa Thanh Tiêu chậm rãi xuất hiện ở chỗ này.

Sự xuất hiện của Hứa Thanh Tiêu, làm kinh động đến toàn Hình bộ.

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, Hứa Thanh Tiêu đã vang danh thiên hạ, đừng nói là Đại Ngụy, trên đời này ai mà không biết đến Hứa Thanh Tiêu?

Bởi vì Hứa Thanh Tiêu đã từng ở Hình bộ một thời gian, cho nên quan chức làm việc ở Hình bộ đều sẽ tự nhận là có quen biết với Hứa Thanh Tiêu và họ đều cảm thấy tự hào về điều này.

Chỉ là, trong phòng Thị lang.

Hoa Tinh Vân ngồi yên tĩnh trước mặt Hứa Thanh Tiêu, trông vô cùng bình tĩnh.

Từ khi Hoa Tinh Vân quay trở về Đại Ngụy.

Thời gian trôi qua cũng được tầm nửa năm rồi, từ lúc trước là Thất phẩm, bây giờ đã thành thị lang của Hình Bộ.

Tốc độ thăng cấp thật nhanh.

Nhưng đối với Hoa Tinh Vân mà nói, trở thành thị lang Hình bộ cũng chẳng được coi là chuyện rất là vinh quang gì.

Chung quy đối với hắn, nếu không có Hứa Thanh Tiêu, thành tựu của hắn trở thành thượng thư cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ gì.

Lúc này, trong nơi ở của thị lang.

Bóng Hứa Thanh Tiêu vừa xuất hiện.

Hoa Tinh Vân đang phê duyệt hồ sơ, chậm rãi đặt hồ sơ trong tay xuống.

Sau đó nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

Hình như hắn đã sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy, không có bất cứ khủng hoảng nào.

“Đợi ngươi đã lâu rồi.”

Tiếng nói của Hoa Tinh Vân vang lên.

Thậm chí còn đứng dậy châm trà cho Hứa Thanh Tiêu,

“Không cần khách sáo như thế.”

“Nói thẳng đi.”

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bên trong phòng.

Hứa Thanh Tiêu ngồi xuống, Hoa Tinh Vân không rời khỏi Đại Ngụy, dám ở lại chỗ này. Hiển nhiên có chuyện muốn nói với mình.

Đã như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng từ tốn ngồi xuống, tâm sự cùng hắn một phen.

“Ngươi muốn biết cái gì?”

Hoa Tinh Vân mở miệng, thong thả nói.

“Nên nói là ngươi muốn nói gì.”

Hứa Thanh Tiêu cũng thong dong ngồi trước mặt Hoa Tinh Vân nói.

Mặc dù đã biết rằng Hoa Tinh Vân là kẻ chủ mưu đằng sau, thêm vào việc hắn ta không rời khỏi Đại Ngụy mà đang ngồi trước mặt mình, Hứa Thanh Tiêu căn bản là không sợ những thủ đoạn của hắn ta.

Trừ phi nắm trong tay siêu phẩm, nếu không cho dù hắn ta có thuật thông thiên cũng bị áp chế.

Tất nhiên, Hứa Thanh Tiêu muốn cho Hoa Tinh Vân một cơ hội để hắn tự nói ra.

Chương 1447: Hoa Tinh Vân Tự Sát, Vĩnh Bình Thân Vương Biến Mất (1)

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói như vậy.

Hoa Tinh Vân hơi trầm mặc liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, thôi thì kể cho Hứa huynh nghe một câu chuyện.”

“Không biết liệu Hứa huynh có bằng lòng kiên nhẫn lắng nghe hay không.”

Hoa Tinh Vân lên tiếng, hắn nói.

“Bằng lòng lắng nghe.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Bấy giờ, Hoa Tinh Vân nói

“Ba năm trước, có một người nổi tiếng khắp kinh thành, được mệnh danh là Văn Khúc Tinh của Đại Ngụy. Hắn ta vô cùng tài giỏi và được yêu mến.”

“Nhưng khi đang ở đỉnh cao, hắn ta đã gặp một người đồng trang lứa và bị đối phương đàn áp bằng vũ lực, làm nhục trước công chúng.”

“Người thanh niên tức giận, vốn muốn trở nên cấp tiến, mà không ngờ rằng kẻ đứng sau người thanh niên, lại để cho hắn chu du liệt quốc, lấy cái danh xưng đẹp đẽ là để tu dưỡng tâm tính, nhưng trên thực tế chỉ xem hắn ta như một quân cờ.”

“Trong lúc hắn chu du liệt quốc, đã bị gieo vào đầu ý chí của một người khác, muốn hắn trở thành một công cụ, cái gì mà thanh niên vô song, cái gì mà tài năng xuất chúng, chẳng qua cũng chỉ là may áo cưới cho người khác.”

“Nhưng thật không may, những người này không ngờ rằng ý chí của thanh niên này mạnh đến mức trấn áp một ý thức khác.”

“Cũng chính vì điều này mà trong cơ thể người thanh niên có hai luồng ý thức, chúng tranh đoạt nhau để giành quyền kiểm soát cơ thể này, và chúng đã tranh đấu hai năm rồi, cuối cùng thì người thanh niên đã chiến thắng.”

“Nhưng vẫn chịu ít nhiều sự ảnh hưởng của nó.”

Khi Hoa Tinh Vân nói đến đây, hắn ta nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

“Ngươi muốn biết cái gì, ta có thể nói cho ngươi nghe.”

“Khi Văn Cung rời đi, ta ở lại, không phải vì muốn hại Đại Ngụy, mà là vì ta thật lòng muốn ở lại.”

“Ta dám ở lại, cũng đã chứng minh chính kiến của mình, ngươi muốn biết cái gì, ta cũng có thể nói cho ngươi biết.”

Hoa Tinh Vân tiếp tục mở lời.

Nói nhiều như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng đã hiểu ý nghĩa rồi.

Khi Hoa Tinh Vân bị lợi dụng như một công cụ, có người muốn gieo một linh hồn vào trong hắn, nhưng đã bị hắn ta giết chết.

Hứa Thanh Tiêu tin điều này.

“Mục đích cuối cùng của các ngươi là dấy lên đại chiến ở Trung Châu?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Đúng vậy.”

Hứa Tinh Vân trực Tiếp trả lời.

“Nếu Đại Ngụy giao khẩu đại pháo Thần Võ bậc nhất cho hai vương triều, thì Trung Châu sẽ không còn đại chiến nữa, các ngươi phải làm sao?”

Hứa thanh tiêu hỏi lại lần nữa.

“Ta sẽ không để cho cuộc giao dịch này thuận lợi hoàn thành, giữa ba đại vương triều, nhất định phải có đại chiến.”

Hoa Tinh Vân trả lời.

“Ta đích thân hộ tống, thêm sự hỗ trợ của Ngũ đại tiên môn, hai vị nhất phẩm của Đại Ngụy, thêm hai vị nhất phẩm của Vương Triều Sơ Nguyên cùng Đột Tà Vương Triều cũng đích thân xuất mã, chẳng lẽ lại còn có người dám tập sát?”

Hứa Thanh Tiêu tự tin nói.

Điểm ấy hắn đoán được, dù sao điều duy nhất mà đám người này có thể làm được chính là ngăn cản Đại Ngụy giao dịch cùng hai triều.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không sợ.

Năm vị nhất phẩm, cộng thêm mình, Đại Ngụy hai người, còn có hai người Sơ Nguyên vương triều cùng Đột Tà vương, tổng cộng là mười người.

Mười người nhất phẩm, thiên hạ này có ai có thể ngăn cản được?

Nói thì là như thế, nhưng

Hoa Tinh Vân lại rất bình tĩnh

Hắn nhìn Hứa Thanh Tiêu, chậm rãi lên tiếng

“Mười người nhất phẩm, quả thật là thiên hạ vô địch, nhưng không cần giết bọn chúng, chỉ cần giết ngươi là đủ rồi.”

Hoa Tinh Vân nói ra trọng điểm

Mười người nhất phẩm, quả thật là thiên hạ vô địch, nhưng người chủ chốt là Hứa Thanh Tiêu, nếu giết được Hứa Thanh Tiêu, Ngũ Đại tiên môn chỉ sợ cũng sẽ do dự

Đại Ngụy có hai người nhất phẩm, Sơ Nguyên vương triều và Đột Tà vương triều cộng lại có hai người nhất phẩm, bốn người nhất phẩm này, cũng không phải là không thể đánh một trận

Cho nên, nói đi cũng phải nói lại, điểm mấu chốt vẫn là trên người Hứa Thanh Tiêu

“Giết ta?”

“Giết thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu cũng rất tự tin

“Tam ma ấn trong người ngươi, là có người dồn hết tâm trí để bỏ vào, một khi Trung Châu tiên thi sống lại, lập tức sẽ đi lấy mạng ngươi.”

“Nếu như ngươi từng bước ép sát, bọn chúng cũng sẽ có cách để phục sinh Trung Châu tiên thi, đến lúc đó ngươi không muốn chết cũng khó.”

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Ta có một cách, không biết ngươi có nguyện ý nghe thử không.”

Hoa Tinh Vân nhắc đến Trung Châu tiên thi.

Điểm này thì Hứa Thanh Tiêu tin, bởi vì trong Trung Châu tiên tàng, đã thấy qua bức tranh giống vậy.

“Bằng lòng lắng nghe.”

Hứa Thanh Tiêu khẽ gật đầu.

“Với tình thế hiện tại, người đứng sau màn, trừ ta ra, Vân Du đạo nhân, còn có phật môn đã không còn bất cứ vướng bận gì, nói tới nói lui vẫn còn hai người Đạo Nho.”

“Dựa vào bản lĩnh của bọn hắn, cũng không dám tùy tiện hành động, mà nếu ngươi ép bọn hắn quá đáng, không chừng bọn hắn sẽ làm ra việc đáng sợ gì đó.”

“Cho nên, không bằng lấy bất biến ứng vạn biến, cho Đại Ngụy thời gian ba mươi năm, hay là hai mươi năm, Đại Ngụy sẽ thành bá chủ duy nhất của Trung Châu, thậm chí là bá chủ duy nhất thiên hạ.”

“Như vậy, bọn họ cho dù là nhất định muốn quậy lên một chút, chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực, ngươi thấy như thế nào?”

Đây là kế hoạch của Hoa Tinh Vân

Trên lý thuyết mà nói, kế hoạch này rất bảo thủ, nhưng cũng là một kế hoạch cực kỳ tốt.

Địch ở trong tối.

Ta ở ngoài sáng.

Lo lắng đối phương chó cùng rứt giậu, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu đã sớm có kế hoạch của mình.

Nếu như không có nhiều Thần Võ đại pháo như vậy, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ cân nhắc cách này, nhưng hiện tại thì không cần.

Chương 1448: Hoa Tinh Vân Tự Sát, Vĩnh Bình Thân Vương Biến Mất (2)

“Ta hiểu rồi.”

“Có điều, Hứa mỗ cũng có kế hoạch của mình.”

“Hoa huynh, hôm nay Hứa mỗ đến tìm Hoa huynh, kỳ thật chủ yếu có hai việc mà đến.”

“Thứ nhất, muốn biết Hoa huynh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Thứ hai, giải quyết tất cả phiền phức.”

Giọng nói bình tĩnh của Hứa Thanh Tiêu, mục đích hắn tới nơi này, chỉ có thế thôi.

Chỉ là, Hoa Tinh Vân nghe xong lời này, đã hiểu ý của Hứa Thanh Tiêu.

Sắc mặt hắn không xấu đi, mà là thở thật dài một cái, nhìn qua Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa huynh, ta cũng không sợ chết.”

“Chỉ là, ta thật lòng thật ý muốn kiến công lập nghiệp, vì thiên hạ chúng sinh mà cống hiến bản thân.”

Hoa Tinh Vân mở miệng, lời nói này của hắn có vẻ hơi chân thành bộc lộ.

Trong ánh mắt của hắn, hoàn toàn thật sự không sợ chết.

Nhưng, Hứa Thanh Tiêu lại chậm rãi đứng dậy, nhìn qua Hoa Tinh Vân.

“Loạn thế sắp đến, Hứa mỗ thay thiên hạ chúng sinh cảm tạ Hoa huynh, cũng kính phục Hoa huynh, chỉ là có vài việc, sớm đã được ông trời sắp đặt.”

“Xin Hoa huynh thứ lỗi.”

Thái độ của Hứa Thanh Tiêu cũng rất kiên định

Hoa Tinh Vân, bắt buộc phải chết.

Hắn đã sinh sai thời đại.

Hoặc là nói, hắn gặp trúng Hứa Thanh Tiêu.

Từ khi đến thế giới này cho tới hiện tại, Hứa Thanh Tiêu luôn gặp phải không ít tình thế nguy hiểm, hắn hiểu được lựa chọn, cũng hiểu được bỏ hay lấy.

Hứa Thanh Tiêu có lòng nhân từ, nhưng sự nhân từ của hắn, chỉ dành cho những người chưa chạm vào giới hạn cuối cùng.

Hoa Tinh Vân đáng thương, điều này không thể nghi ngờ.

Nhưng vấn đề là, hắn từ đầu đến cuối tồn tại nguy hiểm, không giống Hoài Ninh thân vương, Hoài Ninh thân vương thuần túy chính là một quân cờ có thể tham dự.

Nhưng Hoa Tinh Vân là người giữ cờ, mặc dù Hoa Tinh Hứa giải thích rõ ràng, nhưng Hứa Thanh Tiêu không dám đánh cược.

Xác xuất một phần vạn.

Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không cược.

Một khi thua, thiên hạ chúng sinh đều phải bỏ mạng.

Hứa Thanh Tiêu không đánh cược nổi, cũng sẽ không đi cược.

Nghe được lời nói này của Hứa Thanh Tiêu

Hoa Tinh Vân có chút trầm mặc.

Hắn đứng dậy, nhìn ra chỗ còn sót lại chút ánh nắng ngoài cửa sổ.

Sau đó mở miệng.

“Có thể cho ta ba tháng cuối cùng không?”

Hoa Tinh Vân dò hỏi.

“Xin lỗi.”

Hứa Thanh Tiêu trả lời hai chữ, hắn không thể cho Hoa Tinh Vân thời gian ba tháng.

Thậm chí nói, cho dù thời gian một ngày cũng sẽ không cho.

Nghe thấy câu trả lời này, Hoa Tinh Vân lại là thở thật dài một cái.

“Nhưng ta, chưa từng làm chuyện gì.”

Hắn thở dài một hơi, ý của lời này, có bao nhiêu ý tứ trong đó.

Trái lại Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói.

“Mười hai canh giờ cuối cùng, ta cùng ngươi ngắm nhìn Đại Ngụy một lần.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra suy nghĩ của mình, chỉ cho Hoa Tinh Vân mười hai canh giờ cuối cùng.

Hoa Tinh Vân hiểu rõ Hứa Thanh Tiêu, thậm chí đứng ở vị trí Hứa Thanh Tiêu, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng số phận rơi trúng mình, Hoa Tinh Vân vẫn còn có chút phiền muộn.

Có điều, hắn cũng không phải là người thường, không có bất kỳ gợn sóng nào, đứng dậy liền đi về phía Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu đi cùng hắn.

Một đường tiến về phía trước.

Một ngày này.

Kinh đô Đại Ngụy, rất nhiều người đều nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đi cùng Hoa Tinh Vân.

Hai vị danh chấn Đại Ngụy này, trong mắt người thường, nên sẽ va chạm ra tia lửa không giống nhau, lúc Hoa Tinh Vân trở về, thậm chí rất nhiều người đều cho rằng, bọn hắn như là đầu kim với bao lúa mì.

Nhưng không ngờ được, Hoa Tinh Vân vậy mà không làm ra bất cứ hành vi gì, ngược lại nhiều lần thể hiện thân thiện với Hứa Thanh Tiêu.

Loại hành vi này, lấy được hảo cảm của không ít người, nhưng cũng làm cho rất nhiều người hiếu kỳ.

Cho dù là đến hôm nay, còn có người cho rằng, Hoa Tinh Vân đang ẩn mình, chờ đợi có một ngày trấn áp Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng mặc kệ là như thế nào.

Lúc này đây Hứa Thanh Tiêu cùng Hoa Tinh Vân sóng vai, rất nhiều lời đồn đều bị đánh tan.

Trong Kinh Đô.

Hoa Tinh Vân không đến nơi nào đặc biệt, chỉ là dạo ở các con đường lớn, lại đi dạo xung quanh gần ngọn núi nổi tiếng của Kinh Đô.

Hứa Thanh Tiêu đi cùng hắn, không có bất kỳ lo lắng gì.

Thế là, trong nháy mắt, đã qua mười một canh giờ.

Trên Nhạc Sơn.

Hoa Tinh Vân đứng tại đỉnh núi, nhìn ra những dãy núi, thật kì lạ là hắn muốn ngâm một bài thơ.

Nhưng tựa hồ là nghĩ đến vận mệnh sau đó, Hoa Tinh Vân trong nhất thời, khó mà nghĩ được câu thơ hay nào.

Vì vậy hắn đem ánh mắt nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu.

"Hứa huynh, trước khi chia tay, có thể làm một bài thơ?"

"Lấy cảnh này làm thơ."

Hoa Tinh Vân mở miệng, đưa ra một yêu cầu như vậy.

Nghe được lời này của Hoa Tinh mây, Hứa Thanh Tiêu cũng không cự tuyệt, mà nhìn qua sông núi, chậm rãi mở miệng.

"Núi Đại Tông như thế nào?

Đất Tề, đất Lỗ màu xanh không ngớt.

Tạo hoá hun đúc nét đẹp khí thiêng ở đó,

Sườn núi bắc âm, nam dương chia sớm chiều.

Lòng núi dao động phát sinh lớp lớp khói mây

Giương mắt đắm vào bầy chim về tổ.

Được dịp lên tận đỉnh cao chót vót,

Ngắm nhìn mới thấy núi non chung quanh đều nhỏ bé."

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, ngâm một bài thiên cổ thi từ

Thi từ nhất niệm.

Trong chốc lát, dị tượng xuất hiện, đám mây bay lên, hiện rõ tường thụy.

Phía trên Nhạc Sơn.

Hoa Tinh Vân đứng chắp tay, lại nghe xong bài thơ thuận miệng ngâm ra của Hứa Thanh Tiêu.

Hoa Tinh Vân không khỏi ngâm đi ngâm lại mấy câu.

Cuối cùng, hắn trên mặt hắn lộ ra ý cười.

“Hứa huynh.”

“Đại Ngụy có ngươi, quả nhiên là vạn hạnh.”

Hắn nói xong lời này, liền ngồi xếp bằng xuống, sau đó chấn động thân thể, lập tức sức sống trong người dần dần lụi tàn.

Hắn tự sát.

Vẫn chưa triệt để chết đi, mà là một mực nhìn lên mặt trời.

Chương 1449: Hoa Tinh Vân Tự Sát, Vĩnh Bình Thân Vương Biến Mất (3)

Mặt trời sắp lặn.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng ngồi phía sau hắn, nhìn thấy hết thảy, trong lòng của hắn cũng có chút không đành lòng, nhưng hắn biết, Hoa Tinh Vân bắt buộc phải chết.

Đây là chuyện không có cách nào khác.

“Hứa huynh, nghe ta khuyên một lời, nếu như không có át chủ bài tuyệt đối, chớ vội tấn thăng, bọn họ cũng có một vài thủ đoạn.”

“Ngươi còn sống, thì tất cả vẫn còn hy vọng.”

“Nếu như ép bọn chúng quá, không người nào có thể đạt được lợi ích”

“Bọn chúng đều là những tên điên, nếu như ép bọn chúng quá, cũng không phải là chuyện tốt.”

Hoa Tinh Vân lên tiếng, tại thời khắc cuối cùng, hắn nhắc nhở Hứa Thanh Tiêu những chuyện này.

Đối mặt với những lời nhắc nhở Hoa Tinh Vân, Hứa Thanh Tiêu nhẹ gật đầu.

Thời khắc hấp hối.

Hứa Thanh Tiêu cũng lên tiếng, nói với Hoa Tinh Vân át chủ bài của mình.

“Một ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, có thể giải quyết những vấn đề này không.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt mở miệng.

Cuối cùng, hắn lại nhắc một câu.

“Là nhất phẩm.”

Lời này nói ra, trên mặt Hoa Tinh Vân, lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Hắn trầm tư một lát, cuối cùng mở miệng.

“Ta đã hiểu suy nghĩ của ngươi rồi.”

“Cũng coi như biết ngươi vì sao ngươi không sợ.”

“Một ngàn khẩu nhất phẩm Thần Võ đại pháo, đủ để phá vỡ hết thảy mọi thứ.”

“Kế hoạch của bọn họ, không thành được.”

Hoa Tinh Vân thở dài một cái, hắn cũng coi như hiểu vì cái gì Hứa Thanh Tiêu muốn hắn chết.

Có một ngàn Khẩu đại pháo thần võ, quả thực là không cần trợ giúp của mình.

Đối Hứa Thanh Tiêu mà nói, hắn không cần bất cứ giúp đỡ gì, chỉ cần diệt trừ hết thảy nguy hiểm.

“Hoa huynh.”

Cũng chính tại lúc này, Hứa Thanh Tiêu mở miệng lần nữa.

“Có một vấn đề, ta muốn hỏi ngươi.”

“Tuân Tử, rốt cuộc là ai?”

“Hắn có tham dự vào hay không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, chuyện liên quan tới thân phận của Tuân tử, Hứa Thanh Tiêu không rõ, nhưng người này, tuyệt đối không phải đơn giản như từ vẻ ngoài của hắn.

“Tuân Tử?”

“Hắn ta có quan hệ với tôi. Nói chính xác là có liên quan đến người muốn ăn mòn ý thức của tôi trước đây. Hai người là huynh đệ cùng một môn phái, Tuân Tử không chọn hợp lực mà từ chối, còn không ngừng can ngăn hắn, nhưng cuối cùng hai người cũng mỗi người một ngã.”

“Hắn không có vấn đề gì lớn.”

Hoa Tinh Vân đơn giản thuật lại một phen.

Nhưng lời nói này, Hứa Thanh Tiêu sẽ không quá tin tưởng.

Tuân Tử chắc chắn cất giấu bí mật.

Còn về là bí mật gì, Hứa Thanh Tiêu sẽ không đi truy đến cùng, đem tương lai nguy cơ giải quyết hết là được, dù là Tuân Tử cất giấu nhiều bí mật hơn nữa, kết quản không bị thay đổi là được.

Rất nhanh, khoảng nửa canh giờ trôi qua.

Thanh âm cuối cùng của Hoa Tinh Vân vang lên.

“Hứa huynh.”

“Kiếp sau gặp lại.”

Cuối cùng, hắn lưu lại câu nói này, liền triệt để tắt thở.

Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc, ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Cho đến một canh giờ sau.

Sau khi Nguyên Thần của Hoa Tinh Vân cũng triệt để tan biến, Hứa Thanh Tiêu mới yên lòng.

Hoa Tinh Vân đã chết triệt để.

Trong năm người, đã giải quyết xong một người

Cộng với Du Vân đạo nhân, cùng sư phụ của Già Lam, còn có Lữ Thánh.

Vẫn còn lại một người cuối cùng.

Vĩnh Bình thân vương.

Bất quá, Hứa Thanh Tiêu tạm thời đem Lữ Thánh cùng Già Lam thần tăng tính chung.

Lữ Thánh rốt cuộc đã chết hay chưa, Hứa Thanh Tiêu không biết.

Tính đến hắn, sẽ không có sai sót.

Già Lam thần tăng sư phụ mặc dù chết rồi, nhưng hắn vẫn còn.

Đương nhiên.

Bây giờ người quan trọng nhất.

Chính là Vĩnh Bình thân vương.

Nếu là giải quyết triệt để hắn, vậy thì quả thật không có vấn đề gì lớn.

Một trận đại loạn kinh thiên, cũng dừng ở đây.

Chỉ là rất nhanh.

Một tin tức truyền đến.

Vĩnh Bình thân vương biến mất.

Không rõ tung tích.

Khi tin tức truyền đến, trên cơ bản có thể xác định, Vĩnh Bình thân vương đích thực là người ẩn náu phía sau Đại Ngụy.

Mà cùng lúc đó.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã phái người đến đây, hội đàm liên quan tới chuyện giao dịch nhất phẩm đại pháo thần võ.

…

Vẫn là Hình Bộ.

Hứa Thanh Tiêu trở về.

Hắn đang định báo tin tức về Hoa Tinh Vân cho Trương thượng thư.

Nhưng khi vừa tới Hình bộ, Trương Tĩnh liền báo cho Hứa Thanh Tiêu một chuyện.

“Thủ Nhân, bệ hạ lệnh cho Hình Bộ bí mật điều tra Vĩnh Bình thân vương. Qua sự điều tra tỉ mỉ của thám tử, ba năm dạo gần đây, Vĩnh Bình thân vương căn bản chưa từng xuất đầu lộ diện. Bất luận là người trong vương phủ hay là thuộc hạ của Vĩnh Bình thân vương, trong ba năm này cũng không có thấy ông ta.”

“Hiện tại tung tích cũng không rõ, không biết đã đi đâu.”

Trong phòng Hình bộ thượng thư, Trương Tĩnh đang lên tiếng báo cho Hứa Thanh Tiêu biết sự tình về Vĩnh Bình thân vương.

Hôm qua Nữ đế đã bảo ông ta âm thầm điều tra, nhưng hôm nay đã có kết quả, cho nên việc đầu tiên ông ta làm là tìm Hứa Thanh Tiêu báo cáo việc này lại.

Trong phòng.

Sau khi biết được việc này, Hứa Thanh Tiêu cũng không quá kinh ngạc.

Năm người phía sau màn, hiện giờ lộ ngoài sáng chỉ còn lại một mình Vĩnh Bình thân vương.

Hoa Tinh Vân ở lại Đại Ngụy, là bởi vì y chưa hoàn toàn bị ăn mòn ý thức, y vẫn còn muốn cống hiến cho Đại Ngụy. Nói cách khác, cho dù Hoa Tinh Vân có tính toán tốt đẹp như thế nào thì y cũng không muốn tham gia nữa.

Cho nên y nguyện ý ở lại Đại Ngụy, chủ động tới chờ Hứa Thanh Tiêu.

Có điều Hứa Thanh Tiêu quá mức cẩn thận, không giữ lại Hoa Tinh Vân mà thôi.

Nhưng Vĩnh Bình thân vương từ đầu tới đuôi đều là người tham dự.

Thậm chí nói kế hoạch này có khả năng là do Vĩnh Bình thân vương phát hiện trước, tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng cũng không thể loại trừ.

Dĩ nhiên Vĩnh Bình thân vương sẽ không bó tay chịu trói.

Ông ta còn muốn đấu tiếp.

Chương 1450: Tiến Về Ma Vực, Tiên Thi Trung Châu (1)

Nhưng như Hoa Tinh Vân đã nói, Vĩnh Bình thân vương còn có thủ đoạn cuối cùng.

“Thượng Thư đại nhân, tiếp tục điều tra Vĩnh Bình thân vương, có điều đừng phô trương quá, âm thầm điều tra là được. Có bất kỳ tin tức nào thì báo cho ta.”

“Chuyện quan trọng trước mắt là duyệt binh. Cho dù là kinh đô hay toàn bộ Đại Ngụy, đều cần phải giữ nguyên cảnh giác cao độ. Trong khoảng thời gian này không thể để xảy ra chút biến động nào.”

“Trong khoảng thời gian này đành phiền Trương thượng thư rồi.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, cứ âm thầm điều tra Vĩnh Bình thân vương là được, có thể điều tra ra thứ gì thì càng tốt, nếu như không tra ra thì thôi.

Biết rõ bản chất ông ta là được rồi.

Không cần thiết phải hao phí tinh lực đi bắt một người trong tối.

“Được.”

Trương Tĩnh đã hiểu rõ việc liên quan đến thân vương, vả lại chuyện Hứa Thanh Tiêu đích thân đến dặn dò, tất nhiên ông ta hiểu.

Rất nhanh, sau khi hai người tán gẫu một hồi, Hứa Thanh Tiêu liền nói cho Trương Tĩnh biết về chuyện của Hoa Tinh Vân.

Khi biết Hoa Tinh Vân tự sát, Trương Tĩnh có chút kinh ngạc.

Nhưng cuối cùng ông ta không nói gì thêm, chỉ là thở một hơi thật dài. Có thể nhìn ra trong khoảng thời gian này, Hoa Tinh Vân làm ở Hình bộ rất khá, nếu không Trương Tĩnh cũng sẽ không như thế.

Nhưng chuyện đã tới nước này, thương tiếc cũng không còn tác dụng gì nữa.

Ngay sau đó.

Hứa Thanh Tiêu rời khỏi Hình bộ.

Nháy mắt liền đi tới Lễ bộ.

Hiện giờ có ba chuyện cần xử lý.

Giao dịch Thần Võ đại pháo, Đại Ngụy duyệt binh, và còn truy tìm Vĩnh Bình thân vương, giải quyết mầm tai họa cuối cùng.

Hai việc trước nếu như đã thu xếp thỏa đáng thì chuyện thứ ba cũng đơn giản hơn nhiều, ít nhất Vĩnh Bình thân vương có thủ đoạn phi thường, nhưng cùng lắm chỉ là tự mình ra trận, tàn sát thế nhân.

Nếu ông ta làm như vậy trái lại càng tốt, chủ động để lộ vị trí, có thể lập tức trấn áp.

Cho nên, sau khi Đại Ngụy duyệt binh.

Chính là lúc bức bách đối phương hiện thân.

Cũng là trận đại chiến cuối cùng.

Mười lăm phút sau.

Lễ bộ.

Giờ khắc này, trên dưới Lễ bộ đều cực kỳ bận rộn.

Đối với Lễ Bộ mà nói thì việc Đại Ngụy muốn giao dịch Thần Võ đại pháo Thần Võ nhất phẩm cũng không phải là một việc nhỏ.

Giao dịch Thần Võ đại pháo nhất phẩm dễ bàn, nhưng Đại Ngụy yêu cầu bao nhiêu vật tư, đây là một vấn đề nan giải.

Muốn ít, chắc chắn không được.

Muốn nhiều, người ta cũng không đáp ứng.

Cho nên trong khoảng thời gian này, không chỉ riêng Lễ bộ cảm thấy phiền lòng, mà Hộ bộ cũng cực kỳ bận bịu. Cung cấp

đủ loại danh sách đều do Lễ bộ thẩm tra, cảm thấy có thể liền giữ lại, cảm thấy không được thì phải trả về viết lại lần nữa.

Nội các Lễ bộ thượng thư.

Vương Tân Chí cũng có hơi đau đầu về việc này. Ông ta không chỉ đau đầu mình việc này, mà còn liên quan đến việc Đại Ngụy duyệt binh nữa.

Cho nên, nghe thấy Hứa Thanh Tiêu tới, Vương Tân Chí cảm thấy vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy tới tiếp kiến.

Nội các Thượng thư.

Vương Tân Chí vừa nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, liền không khỏi bắt đầu phàn nàn.

Cũng không phải về giao dịch giữa hai triều, mà là chuyện duyệt binh, các khía cạnh đều có quá nhiều thứ.

Thời điểm bắt đầu nghe vẫn còn ổn, nhưng chờ đến lúc thật sự tiến hành, gã mới phát hiện vấn đề trong đó không phải nhỏ.

Chỉ là, còn chưa đợi Vương Tân Chí mở miệng.

Hứa Thanh Tiêu liền lên tiếng.

“Vương thượng thư, về việc giao dịch của Thần Võ đại pháo nhất phẩm, đây là bản danh sách bản vương chuẩn bị, ông xem qua rồi bổ sung trên cơ sở này là được.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế.

Hắn lấy ra một phần danh sách, trên đường hắn đã chuẩn bị ổn thoả rồi, hiện tại chỉ cần giao cho ông ta thôi.

Vừa nghe xong, Vương Tân Chí nhận lấy danh sách, rồi sau đó thở phào một hơi, nhưng đây không phải là chuyện chính.

Chuyện chính yếu nhất vẫn là duyệt binh.

“Thủ Nhân.”

“Chuyện duyệt binh, rốt cuộc nên xử lý thế nào, là muốn làm nổi bật uy nghi của Đại Ngụy, hay là chú trọng đến hình tượng tổng thể của Đại Ngụy?”

Vương Tân Chí nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, trưng cầu ý kiến.

Vấn đề này thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng ảnh hưởng lại rất lớn.

Chuyên duyệt binh.

Cũng không phải là việc nhỏ, ba đại vương triều chưa có một ai từng làm chuyện như vậy.

Ảnh hưởng rất lớn.

Nếu làm tốt, thì vang danh thiên hạ, không chỉ là người trong thiên hạ để mắt Đại Ngụy, mà các thế lực lớn cũng sẽ dõi theo Đại Ngụy.

Thậm chí còn có thể làm cho thần dân Đại Ngụy đồng lòng.

Vương Tân Chí càng nghĩ càng kích động, nhưng càng kích động cũng càng không dám xằng bậy, chỉ lo mình sẽ làm sai một việc.

Ông ta đang lưỡng lự.

Cho nên mới đến trưng cầu ý kiến Hứa Thanh Tiêu.

“Vương thượng thư, duyệt binh lần này quan trọng nhất cũng không phải hình thức, mà là uy nghi của Đại Ngụy.”

“Thần Võ đại pháo là vật chốt màn. Phần đầu chỉ cần sắp xếp một vài màn thao luyện bình thường là được, Đại Ngụy cho tinh nhuệ và kỵ binh, trọng binh giáp cùng diễn trước, cuối cùng mới cho Thần Võ đại pháo chào sân.”

“Nhưng những khâu nhỏ cũng cần phải chú ý, Hình bộ phụ trách an toàn, Lễ bộ phụ trách lễ nghi tiếp đãi, cần phải để mỗi một người tới Đại Ngụy ta cảm thấy rung động là được.”

“Nhưng đó đều là những việc nhỏ, trọng điểm vẫn là thứ tự.”

Hứa Thanh Tiêu nói đơn giản vài câu, Vương Tân Chí nghe xong không khỏi gật đầu. Những điều Hứa Thanh Tiêu nói, gã đều hiểu rõ, chẳng qua là hiện tại tìm Hứa Thanh Tiêu để thêm chắc chắn hơn mà thôi.

“Đúng rồi, sứ thần hai triều nói như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu không có rối rắm việc duyệt binh nữa, mà là đặt trọng tâm vào sứ thần hai triều.

Chương 1451: Tiến Về Ma Vực, Tiên Thi Trung Châu (2)

“Bọn hắn đều rất phối hợp, cho bọn hắn Thần Võ đại pháo nhất phẩm là đã cười tươi như hoa rồi, còn bất mãn gì nữa.”

Vương Tân Chí đáp lời.

“Ừ, báo cho bọn hắn một tiếng, nếu như đã xác định giao dịch thì cho bọn hắn phái võ giả nhất phẩm tới, miễn cho trên đường gặp phải phiền toái gì đó.”

“Vả lại trên danh sách, bổn vương đã viết rõ một vài vật tư, ruộng đất linh tinh có thể nhượng bộ, nhưng một vài điều ước cùng với vàng ròng tuyệt đối không thể thoái nhượng. Những điều ước này còn hơn cả mười quận.”

Hứa Thanh Tiêu nhấn mạnh điều này.

Phần danh sách này, đa số đều là một vài đất đai khu mỏ, và còn các loại hoàng kim vật tư.

Nhưng những thứ đó đều là thủ thuật che mắt, bảo hai triều cắt nhường lãnh thổ, chắc chắn là chúng không đồng ý.

Cái tàn nhẫn thật sự chính là một số điều ước, vấn đề xuất nhập khẩu giữa ba triều phải đóng thuế.

Nói thẳng ra là, Hứa Thanh Tiêu đang đưa ra một vài hiệp định thương mại kinh tế từ đời trước. Những hiệp định này trông có vẻ không phải vấn đề gì lớn, nhưng nếu tiếp tục tiến hành, vậy thì tương lai mấy trăm năm sau của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sẽ phải thành thật làm công cho Đại Ngụy.

Thứ không nhìn thấy so với thứ có thể thấy thì đáng sợ hơn nhiều.

Cắt nhường đất đai, những thứ như khu mỏ gì đó đều vô dụng. Điều Hứa Thanh Tiêu để ý chính là thương mại và tiền tệ.

Lấy hết toàn bộ vàng bạc tiền tài, ngân hàng của Đại Ngụy hoàn toàn có thể đạt tới hưng thịnh.

Hiện giờ ngân hàng Đại Ngụy đã được xây dựng, các bá tính đã bắt đầu gửi tiền tiết kiệm, nhưng những cái đó chỉ là mậu dịch trong nước.

Kinh tế đích thực chính là kiểm soát vàng ròng, đoạt lấy vàng ròng, sau đó làm cho tiền giấy của Đại Ngụy ngang giá với vàng ròng, có thể trao đổi đồng giá. Đối Đại Ngụy mà nói thì đó mới là "làm một mẻ, khoả cả đời".

Ít nhất trong vòng mấy trăm năm, Đại Ngụy sẽ không xảy ra vấn đề lạm phát tiền tệ và suy thoái kinh tế.

Hứa Thanh Tiêu đã tính đến toàn bộ mọi việc cho sau này rồi.

Chỉ cần tiến hành dựa theo kế hoạch của hắn, tương lai sẽ không còn sự cố nào nữa.

Nếu thật sự xảy ra sự cố, vậy hắn cũng không quản được.

"Lão phu đã rõ."

"Xin Vương gia yên tâm."

Vương Tân Chí gật đầu.

Sau đó, Hứa Thanh Tiêu cũng nói cho Vương Tân Chí chuyện Hoa Tinh Vân tự sát. Người nọ nghe xong, phản ứng vẫn rất bình tĩnh.

Trước kia Vương Tân Chí là người của Đại Ngụy Văn Cung, sau này quyết định ở lại, cho nên có biết một vài chuyện.

Phản ứng này của gã rất bình thường.

Hứa Thanh Tiêu không nhiều lời nữa, sau khi bàn giao xong chuyện nên bàn giao liền xoay người rời đi.

Một khắc sau.

Hứa Thanh Tiêu đi vào trong vương phủ.

Lần nữa trở lại vương phủ.

Hắn không kinh động đến bất cứ ai, mà là lấy thần niệm truyền âm tìm sư phụ của mình.

Không bao lâu, Ngô Minh xuất hiện.

Trong hoa viên của Vương phủ.

Sau khi Ngô Minh xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu lập tức chắp tay.

“Đồ nhi bái kiến sư phụ.”

Hứa Thanh Tiêu vẫn tỏ râ cung kính, mà Ngô Minh tức khắc dìu lấy Hứa Thanh Tiêu.

“Trở về là tốt, không cần đa lễ.”

“Thủ Nhân, lần này ngươi trở về, vi sư liền an tâm rồi.”

Nhìn Hứa Thanh Tiêu hoàn hảo vô khuyết, nội tâm Ngô Minh cũng cực kỳ vui sướng. Trong khoảng thời gian này, ông vẫn luôn lo lắng cho Hứa Thanh Tiêu.

Hiện giờ nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, dĩ nhiên là cảm thấy nhẹ nhõm.

Chỉ là, câu nói kế tiếp của Hứa Thanh Tiêu lại khiến cho Ngô Minh có phần biến sắc.

“Sư phụ, có thể dẫn ta đi nhìn Trung Châu tiên thi một cái được không?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn nhìn Ngô Minh, hỏi.

“Tiên thi?”

“Ngươi đi xem nó làm gì?”

“Đó là Ma Vực, nếu như ngươi đi, có lẽ sẽ bị nhiễm chút ma khí, đối với ngươi mà nói không phải một chuyện tốt.”

Ngô Minh giải thích.

Ông không hy vọng Hứa Thanh Tiêu đi qua đó.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lắc lắc đầu.

“Sư phụ, có một số việc, đồ nhi đã biết rồi.”

“Trong cơ thể ta có Tam Ma Ấn, nếu như đến Ma Vực, tiên thi có thể sẽ sống lại, sẽ gây ảnh hưởng đến ta.”

“Nhưng mà có người cũng biết chuyện này. Trong thời điểm quan trọng này, bọn chúng muốn hồi sinh tiên thi, xin nó tới trảm ta.”

“Thay vì ngồi ở chỗ này đợi bọn chúng, không bằng ta đích thân đi một chuyến, nhìn xem có cách nào hóa giải hay không.”

Hứa Thanh Tiêu nói như thế đó.

Toàn bộ mọi chuyện, Hứa Thanh Tiêu cũng đã bàn giao rõ ràng, cho dù bản thân mình thật sự xảy ra nguy hiểm, Đại Ngụy cũng không cần sợ cái gì nữa.

Tuy rằng Long đỉnh Trung Châu ở trên người mình, nhưng nếu như mình chết rồi, Long đỉnh Trung Châu sẽ lập tức quay về Đại Ngụy.

Khẩu Thần Võ đại pháo bên trong vẫn là của Đại Ngụy.

Nhiều khẩu Thần Võ đại pháo như thế, Đại Ngụy cũng sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Mình có thể mạo một phen.

Nếu không, chuyện về tiên thi giống như một cây đao treo ở trên đỉnh đầu mình vậy, bất cứ khi nào cũng có thể rơi xuống. Đối với mình mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Sẽ khiến mình sợ trước sợ sau.

Ngô Minh không ngờ rằng Hứa Thanh Tiêu đã biết chuyện này.

Ông có hơi trầm mặc.

Nhưng một lát sau, Ngô Minh đã cho câu trả lời.

“Tiên thi không thể thức tỉnh, ít nhất trong giai đoạn hiện nay thì nó không thể tỉnh được. Nhưng nếu như ngươi đi, vi sư không dám bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Người khác có cách làm tiên thi sống lại, ta cùng với sư thúc ngươi trấn thủ Ma Vực, chưa kể là hắn có thể tìm được Ma Vực hay không. Dù cho tìm được rồi, hai nhất phẩm ở trong Ma Vực bên trong, chỉ sợ sẽ có người tới gây rối?”

Ngô Minh vẫn không hy vọng Hứa Thanh Tiêu mạo hiểm, ông đang khuyên bảo.

Nhưng trong lòng Hứa Thanh Tiêu đã quyết, hắn lắc đầu, nói với sư phụ của mình.

“Sư phụ, ý ta đã quyết.”

Giọng của hắn không lớn.

Nhưng ngập tràn kiên định.

Chương 1452: Tiến Về Ma Vực, Tiên Thi Trung Châu (3)

Trong nháy mắt, Ngô Minh có chút lặng lẽ.

Qua một hồi, Ngô Minh đành thở dài một hơi, nói:

“Đã vậy thì ta đi tìm Vô Trần đạo nhân, bố trí xong trận pháp, củng cố lại Ma Vực, đảm bảo hết mức không có vấn đề gì lớn rồi ngươi hẵng đến, thế nào?”

Ngô Minh đã đổi một cách nói khác.

“Khoảng bao lâu?”

Hứa Thanh Tiêu cũng hiểu rõ ý của sư phụ mình, chủ yếu vẫn là ông lo lắng cho mình, cho nên cũng không cứng rắn quá mức nữa.

“Ba tháng.”

Ngô Minh đưa ra một khoảng thời gian.

“Có thể nhanh một chút được không?”

Hứa Thanh Tiêu ngập ngừng hỏi.

Không phải chuyện khác, nguyên nhân chính vẫn là sợ Vĩnh Bình thân vương ngấm ngầm gây náo loạn.

Nếu để cho ông ta hồi sinh tiên thi, thì sự tồn tại đó làm cho Hứa Thanh Tiêu khó mà tưởng tượng. Giống như Thánh nhân, cái loại cảm giác áp bức này khiến người ta hít thở không thông, Hứa Thanh Tiêu không muốn trải qua lần thứ hai.

Cho nên, hắn mới chủ động tiến đến, nhìn xem có thể giải trừ được hay không.

“Ba tháng.”

“Đồ nhi, nghe vi sư một câu.”

Ngô Minh lắc đầu, ông vẫn kiên trì là ba tháng.

Nói đến nước này, Hứa Thanh Tiêu cũng không tiện nói gì nữa.

“Vâng, làm phiền sư tôn.”

Hứa Thanh Tiêu gật đầu.

Người nọ thở dài, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói:

“Thủ Nhân, thật ra có rất nhiều chuyện, ngươi cũng không cần tự thân vận động như thế.”

“Đại Ngụy không phải chỉ có một mình ngươi, những chuyện ngươi làm là đã đủ rồi.”

“Hơn nữa, cũng không cần phải nóng vội như vậy.”

Ngô Minh khuyên can một câu.

Ông biết Hứa Thanh Tiêu đang muốn cái gì.

Nhổ cỏ tận gốc.

Càn quét sạch sẽ mọi mầm tai hoạ.

Nhưng ông càng hiểu, áp lực đè nặng trên lưng Hứa Thanh Tiêu lớn đến mức nào.

Mỗi một lần, đều là Hứa Thanh Tiêu lấy mạng ra liều, nhưng không nhất thiết phải vậy.

Một lần hai lần còn được.

Nhưng nhiều lần, nếu bước sai một bước, thứ đang đợi Hứa Thanh Tiêu chính là tử vong.

“Sư phụ.”

“Không phải là ta nóng vội, mà là có một số việc, cần phải do ta xử lý.”

“Nếu không, một ngày nào đó xảy ra đại loạn.”

“Cho dù là ta tồn tại, cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không phải xả thân vì mình, mà là không còn cách nào khác.

Năng lực càng lớn, thì trách nhiệm càng cao.

Những lời này, trước kia Hứa Thanh Tiêu không hiểu, nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn hiểu rõ rồi.

“Ài.”

“Thôi… thôi.”

Ngô Minh không có nói tiếp nữa, ông xoay người rời đi xử lý chuyện của Ma Vực.

Đợi Ngô Minh đi xong.

Hứa Thanh Tiêu chỉ lặng lẽ đứng trong Vương phủ.

Cứ như thế.

Thời gian dần dần trôi đi.

Bảy ngày sau.

Đại Ngụy và hai vương triều Đột Tà cùng Sơ Nguyên đàm phán khoảng ba lần.

Dù sao cũng là chuyện liên quan đến Thần Võ đại pháo nhất phẩm.

Cho dù Đại Ngụy đã có mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, nhưng vẫn phải chú trọng.

Cũng may mà lần giao dịch này có sự tham dự của Hứa Thanh Tiêu, Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên đã ưng thuận.

Sau khi hai triều đồng ý, kế tiếp chính là chuẩn bị trao đổi tài nguyên.

Nhưng mà yêu cầu về việc giao dịch Thần Võ đại pháo nhất phẩm, Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên cũng không phải không rõ ràng.

Cắt một mảnh đất, hai triều từ chối quyết liệt, hoàn toàn không đồng ý. Vàng ròng hay tài nguyên bọn hắn có thể chấp nhận, mà về các loại điều khoản, lần đàm phán đầu tiên hai đại vương triều cũng không bằng lòng cho lắm.

Lần thứ hai, là sau khi hủy bỏ điều kiện cắt nhường lãnh thổ, hai đại vương triều lúc này mới tiếp nhận. Chẳng qua lần đàm phán thứ hai, Đại Ngụy lại đề ra một lượng lớn hoàng kim, Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên lại từ chối lần nữa.

Lần cuối cùng, có sự tham dự của Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng hai đại vương triều đã đồng ý.

Mà đối với hai đại vương triều, bọn hắn đã sớm đoán được sẽ có vàng bạc tài nguyên, nhưng không ngờ Đại Ngụy chỉ cần vàng, những vật tư khác trên cơ bản là không cần cái gì.

Yêu cầu còn không nhiều bằng lúc giao dịch Thần Võ đại pháo nhị phẩm.

Điểm này khiến cho hai triều cực kỳ vui sướng, dù sao bọn hắn cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nếu Đại Ngụy yêu cầu lượng lớn vật tư, thì toàn dân phải sẵn sàng "thắt lưng buộc bụng" rồi.

Nhưng chỉ cần vàng, bọn hắn cũng không thấy khó chịu lắm. Thứ như vàng đào là có, ngươi nói nó đáng tiền, nó cũng đáng tiền.

Ngươi nói không đáng tiền, có thể nó cũng không đáng tiền thật.

Nếu thật sự không có, thì mình tự phát hành tiền tệ cũng không phải không thể.

Hộ Bộ tính toán rất chặt chẽ.

Nhưng trái lại các loại điều ước quan trọng nhất thì hai đại vương triều lại chẳng thèm để tâm, giải đáp theo cách của đế vương hai triều là: Loại điều ước này có ràng buộc mới có tác dụng, không có ràng buộc thì có ích gì?

Mấy năm trước thật thà nghe lời ngươi, nhưng một khi hai đại vương triều đã lớn mạnh rồi, luyện chế ra Thần Võ đại pháo mới thì cần gì phải để ý những điều ước đó?

Huỷ bỏ là được.

Bọn hắn nhận thấy rất rõ điều ước mà Đại Ngụy đề ra độc đến mức nào. Đã đáp ứng rồi, thì Đại Ngụy liền có thể bình chân như vại mà ngồi hút máu ở trên đầu hai triều.

Nhưng vấn đề là không chơi cùng ngươi, ngươi cũng chả là cái thá gì.

Cho nên, hàng chục khế văn điều ước mà Hứa Thanh Tiêu quan tâm nhất, ngược lại chẳng là gì cả.

Đại Ngụy, Đột Tà, Sơ Nguyên, mỗi bên đều có tính toán riêng của mình. Cuối cùng mất gần một tháng, đàm phán thành công, đã hoàn thành giao dịch.

Tin tức truyền ra.

Người dân vô cùng bất bình, có người đang ngấm ngầm thúc đẩy, xúi dục người dân tuyên chiến.

Chỉ là khi tin tức truyền ra rằng việc lần này do Hứa Thanh Tiêu toàn quyền chỉ đạo, các bá tính không còn ý kiến gì nữa.

Ngược lại những người phản đối trước đó liền thay đổi cách nhìn nhận, tất cả đều bắt đầu ủng hộ.

Đây chính là uy danh của Hứa Thanh Tiêu ở Đại Ngụy hiện nay.

Bất kể chuyện gì, mặc kệ là ai làm đều có tính hai mặt. Nhưng chỉ cần nói Hứa Thanh Tiêu là người chỉ đạo toàn cục, mặc cho hắn làm chuyện tốt hay xấu, người dân đều cho rằng đây là một chuyện tốt.

Chương 1453: Bí Mật Thực Sự, Vĩnh Bình Thân Vương Hiện Thân (1)

Dẫu sao trong ba năm này, mỗi một việc Hứa Thanh Tiêu làm ở Đại Ngụy đều là việc tốt, việc thực tế cho người dân.

Sẽ không ai nghi ngờ Hứa Thanh Tiêu.

Cho dù thế nhân biết Hứa Thanh Tiêu đã tu luyện dị thuật, mọi người cũng đều nói rằng Hứa Thanh Tiêu là bị ép bất đắc dĩ mới tu hành dị thuật. Không cần Hứa Thanh Tiêu giải thích, người dân tự nhiên sẽ giúp Hứa Thanh Tiêu giải thích rõ ràng.

Chỉ là…

Giao dịch giữa ba đại vương triều ở Trung Châu đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của người đời. Sau lần giao dịch này kết thúc, ngoại trừ ba đại vương triều thì cơ bản các thế lực lớn chẳng hề vui vẻ.

Trung Châu hùng mạnh như vậy, ba đại vương triều đều có Thần Võ đại pháo, bọn họ đương nhiên có chút khó chịu.

Vào chính thời điểm này.

Ở Tây Châu.

Trong một ngôi chùa nọ.

Có hai bóng người ngồi đối diện nhau, trông có vẻ yên ả vô cùng.

Thần tăng Già Lam là một trong số đó.

Kèm theo tiếng gõ mõ là tiếng Già Lam thần tăng đang tụng niệm kinh Phật, mà nam tử đồ đen trước mặt ông đang chậm rãi mở miệng.

“Đại Ngụy thật đúng là chịu chơi.”

“Thần Võ đại pháo nhất phẩm, nói cho là cho.”

“Hứa Thanh Tiêu cũng thật có bản lĩnh, thế mà lại có thể sống sót trở về từ Trung Châu tiên tàng. Xem ra hắn đã nhận được không ít thứ tốt, rất có thể hắn đã có lượng lớn linh kim cực

phẩm, có thể tạo điều kiện cho Đại Ngụy luyện chế được ba mươi năm mười khẩu Thần Võ đại pháo cũng nên."

Giọng nói vang lên, nam tử đồ đen mở miệng, chủ động nói vào trọng tâm câu chuyện.

Vừa nghe xong, Già Lam thần tăng cũng không tiếp tục gõ mõ nữa, mà là nhìn về phía gã, nói:

"Hiện tại, chúng ta nên làm thế nào?"

"Hoa Tinh Vân đã tự sát."

"Chúng ta lại mất đi một người. Hiện giờ, tính cả lão nạp và ngươi, và còn có vị kia, thì chỉ còn lại có ba người."

"Đại Ngụy dám dâng Thần Võ đại pháo ra, chứng tỏ Hứa Thanh Tiêu đã nhận được không ít cực phẩm Linh Kim từ Trung Châu tiên tàng, nói ba mươi năm mươi khẩu cũng hơi quá, khoảng hai mươi ba mươi khẩu thôi."

"Có điều bất luận là ba mươi năm mươi hay là hai mươi ba mươi khẩu, thì Thần Võ đại pháo cũng ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của chúng ta."

"Bất kể ra sao cũng phải ngăn Hứa Thanh Tiêu lại."

Già Lam thần tăng lên tiếng, bắt đầu khoá mục tiêu trên người Hứa Thanh Tiêu.

"Ừ, điểm này bổn vương dĩ nhiên hiểu rõ."

"Thám tử của bổn vương tới báo, Hứa Thanh Tiêu đã cử người tới điều tra lai lịch của bổn vương, hắn đã biết thân phận của ta rồi."

"Có lẽ hắn cũng đã biết hết kế hoạch của chúng ta rồi, cho nên cũng không cần phải che che đậy đậy."

"Hiện giờ, vì ngăn chặn đại loạn ở Trung Châu mà hắn thà rằng cắt thịt, giao dịch Thần Võ đại pháo nhất phẩm cho hai triều, quả đúng là hao tâm tổn sức."

"Chỉ là, hắn thật sự cho rằng chúng ta sẽ bó tay chịu trói sao?"

Nam tử đồ đen cởi áo choàng ra, gã đã ẩn náu vài thập niên, hiện giờ không muốn tiếp tục ẩn náu nữa.

Đúng vậy, gã chính là Vĩnh Bình thân vương.

Rất nhiều chuyện, đều do gã đứng sau màn thao túng. Hiện giờ đã đến tình cảnh này, gã cũng không cần phải trốn nữa.

“Còn có cách gì sao?”

Già Lam thần tăng hỏi.

Ông ta có hơi tò mò, biện pháp duy nhất trước mắt là cực kỳ mạo hiểm, xác suất chín mươi phần trăm là đồng quy vu tận, thậm chí là chín mươi chín phần trăm.

Cho nên ông ta rất tò mò, kế tiếp còn có biện pháp gì nữa.

“Biện pháp này chỉ là ra oai bề ngoài thôi.”

“Hứa Thanh Tiêu không phải muốn dựa vào Thần Võ đại pháo để bình ổn chiến loạn ở Trung Châu hay sao?”

“Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên nhận được Thần Võ đại pháo, dĩ nhiên là bọn chúng vui vẻ, chắc chắn sẽ không tuyên chiến với Đại Ngụy.”

“Nhưng vấn đề là Đông Châu đế tộc thì sao? Thế lực Nam Châu thì thế nào? Và còn thế lực Tây Châu, thế lực Bắc Châu nữa?”

“Nếu Đại Ngụy đã hào phóng thế, vậy thì cứ để chúng tiếp tục hào phóng đi. Còn Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, Tây Châu nữa, bổn vương muốn xem xem Đại Ngụy có sẵn lòng cấp nhiều Thần Võ đại pháo như vậy hay không.”

“Tính kỹ ra thì có ít nhất năm mươi thế lực, nếu như Đại Ngụy không cấp hoặc chỉ cấp cho một hai số trong đó, chắc chắn tứ đại Châu sẽ tuyên chiến Trung Châu. Đối với chúng ta mà nói chính là vui càng thêm vui.”

Vĩnh Bình thân vương nói rất tự tin.

Đây là kế hoạch, cũng là suy nghĩ của gã.

Nhưng vừa nghe thấy lời này, Già Lam thần tăng không khỏi nhíu mày.

“Lần giao dịch này ngoại trừ hai đại vương triều thì còn có thế lực của bốn Châu quả thực có chút bất mãn. Ngươi nói bọn họ

cũng muốn đòi lấy Thần Võ đại pháo của Đại Nguỵ, nếu như Đại Ngụy không muốn cho, vậy còn dễ bàn."

"Nhưng nhìn ý tứ của Hứa Thanh Tiêu, lão nạp chỉ sợ Hứa Thanh Tiêu sẽ cho thật đó!"

"Nếu như Hứa Thanh Tiêu cho thật thì sao? Lúc đó phải làm sao đây?"

"Thời gian của ta và ngươi có còn đủ không?"

Già Lam thần tăng hỏi.

Ông ta thật sự không lo lắng Hứa Thanh Tiêu không cho, chỉ sợ rằng hắn sẽ cho thôi.

Nhưng sau khi nghe xong, Vĩnh Bình thân vương lập tức lắc đầu.

"Không."

"Nếu như hắn cho thật, vậy thì chết càng mau."

"Các thế lực lớn khắp năm châu đều có được Thần Võ đại pháo nhất phẩm, chúng ta mời những người này gia nhập, tạo ra mấy trận giết chóc, đến lúc đó thiên hạ muốn yên bình cũng không nổi."

"Thần Võ đại pháo uy lực khủng khiếp như thế, trong cái nhấc tay đã có thể hủy diệt một nơi. Lúc ấy người người bất an, đến lúc chiến tranh càng thêm kịch liệt, này đây ngàn vạn tính toán."

"Hơn nữa, nếu Hứa Thanh Tiêu thật sự dám làm như thế, vị kia cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đầu tiên hắn sẽ hồi sinh tiên thi, nếu tiên thi sống lại, Hứa Thanh Tiêu muốn bất tử cũng khó."

Vĩnh Bình thân vương ung dung nói.

Kế hoạch của gã rất chu toàn, biện pháp tiến lùi đều có.

Chương 1454: Bí Mật Thực Sự, Vĩnh Bình Thân Vương Hiện Thân (2)

“Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu chết, bổn vương sẽ lập tức huy động lực lượng, mượn dao giết người, đồng thời khiến cho người dân Đại Ngụy tạo áp lực cho triều đình Đại Ngụy, gây ra chiến tranh giữa ba triều. Tệ nhất là các thế lực lớn nắm giữ được Thần Võ đại pháo, chúng ta chỉ cần trợ giúp bọn họ chiếm lĩnh thế lực khác.”

“Chẳng lẽ bọn họ không muốn hai khẩu ba khẩu, thậm chí là năm khẩu Thần Võ đại pháo sao?”

Ý của Vĩnh Bình thân vương cũng rất trực tiếp, nói ra trọng điểm.

Xui khiến các thế lực lớn dồn dập đòi hỏi Thần Võ đại pháo.

Đại Ngụy không cho, vậy thì đánh, dù sao sớm muộn gì cũng bị Trung Châu thôn tính, sao có thể để ba đại vương triều giao dịch thành công một cách dễ dàng như vậy?

Nếu Vương triều Đại Ngụy nguyện ý cho.

Cùng chia sẻ Thần Võ đại pháo nhất phẩm với mỗi thế lực lớn, đã thế thì không gian hành động càng lớn hơn nữa.

Giết chết Hứa Thanh Tiêu.

Đại Ngụy chắc chắn sẽ bạo loạn, tùy tiện lan truyền lời đồn, rằng mọi chuyện là do Vương triều Đột Tà hoặc Vương triều Sơ Nguyên làm, xem xem nhân dân của Vương triều Đại Ngụy sẽ bạo nộ hay không?

Đến lúc đó, cho dù là Đại Ngụy không muốn chiến, cũng phải chiến.

Nếu không, thế nào dân chúng cũng nổi dậy.

Danh tiếng của Hứa Thanh Tiêu cao như thế, nếu hắn chết, Đại Ngụy sẽ hỗn loạn đến nhường nào.

Nếu Đại Ngụy loạn lạc, bọn chúng hoàn toàn có thể nâng đỡ các thế lực khác, chẳng hạn như ngũ đại đế tộc ở Đông Châu.

Bọn hắn chẳng lẽ không muốn trở thành bá chủ Đông Châu?

Phật môn Tây Châu còn dễ bàn hơn chút, Nam Châu và Bắc Châu nhất định sẽ đại loạn, đến lúc đó thiên hạ đều sẽ hỗn loạn cả lên.

Lúc ấy, dù cho Hứa Thanh Tiêu sống lại cũng vô dụng.

Đây là suy nghĩ của gã, cũng là kế hoạch của gã.

Già Lam thần tăng nghe xong, không khỏi gật đầu.

Có điều nghĩ ngợi một hồi, Già Lam thần tăng lại tiếp tục cất lời.

"Cũng có nghĩa là, tiếp theo đó chúng ta chỉ có hai con đường có thể đi thôi."

"Thứ nhất, giết Hứa Thanh Tiêu, khiến cho thiên hạ đại loạn, phục sinh ma thần, chém giết mọi cường giả từ tứ phẩm trở lên."

"Thứ hai, hồi sinh chúng."

"Có điều lão nạp vẫn không muốn đi đến bước thứ hai. Đến bước thứ hai rồi, thiên hạ sẽ bị tuyệt chủng, ngươi và ta cũng sẽ chết ở trong trận loạn lạc này. Bước này không cần thiết lắm, nếu không giết chết được Hứa Thanh Tiêu, nên lui thì lui đi."

Già Lam thần tăng thở dài.

Ông ta biết rõ, lối thoát đang trải ngay trước mặt mình.

Giết chết Hứa Thanh Tiêu, khiến cho thiên hạ đại loạn, tạo ra sát nghiệt, hồi sinh ma thần, đảo lộn mọi thứ một lần nữa.

Hoặc là phục sinh tam hung thần.

Nhưng Già Lam thần tăng cũng không ngu, ông ta không phải người thích giết chóc. Hồi sinh ma thần là kế hoạch của ông ta, sau khi ma thần sống lại sẽ chĩa mũi nhọn vào những cường giả trên tứ phẩm.

Phàm là cao hơn tứ phẩm hoặc là tứ phẩm, đều sẽ bị ma thần chém giết.

Ma thần cần nhờ vào tinh huyết của tứ phẩm mới có thể sống lại hoàn toàn. Một khi chúng hoàn toàn sống lại sẽ bắt đầu thèm giết chóc, phục sinh tam hung thần.

Thủ đoạn của bọn hắn, chính là phong tỏa ma thần, sau khi ma thần tàn sát hết tứ phẩm trong thiên hạ thì sẽ phong ấn chúng lại lần nữa.

Đây mới là kế hoạch của bọn hắn.

Hồi sinh tam hung thần là lựa chọn cuối cùng.

Lựa chọn mang tính 'cá chết lưới rách'.

Nhưng lựa chọn này Già Lam thần tăng sẽ không làm, dù sao ông ta cũng là đệ tử Phật môn.

Ông ta chỉ muốn làm cho Phật môn hưng thịnh lên. Việc chém giết người từ tứ phẩm trở lên trong thiên hạ đối với Phật môn mà nói là chuyện tốt, bởi vì bọn hắn cũng có mánh khoé ẩn náu trong khoảng thời gian này.

Ma thần sẽ không làm tổn hại đến bọn hắn.

Chờ tứ phẩm trong thiên hạ chết sạch sẽ, vậy thì bọn hắn chính là sự tồn tại mạnh nhất trên đời này.

Cũng chính vì quyền lợi này, bọn hắn mới có thể tụ lại một chỗ, thà rằng liều lớn một lần cũng phải tiến hành.

Nếu thành công, chính là xưng bá thế giới, một bước lên trời, không cần nhiều âm mưu quỷ kế, cũng không cần lo này lo nọ.

"Ngươi yên tâm, không đến vạn bất đắc dĩ, bổn vương cũng sẽ không lựa chọn hồi sinh chúng."

"Nếu hồi sinh chúng, ta và ngươi cũng sẽ táng thân tại đây."

Vĩnh Bình thân vương gật đầu, gã cũng rất rõ ràng, rằng kết cục của việc hồi sinh tam hung thần là cái gì.

Tất cả đều sẽ vùi thây.

"Được, nếu đã thế thì bổn vương liền rời đi trước để thuyết phục các bên. Tây Châu là cứ điểm cuối cùng của chúng ta."

Vĩnh Bình thân vương quyết định.

“Ừm.”

Già Lam thần tăng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó ông ta lại tiếp tục gõ mõ.

Có điều ngay vào lúc này, giọng của Vĩnh Bình thân vương lại lần nữa vang lên.

“Đúng rồi, chuyện về đồ nhi của ngươi xử lý thế nào rồi?”

“Hiện giờ nó đang ở Tây Châu truyền Phật pháp, đã hình thành được một cánh thế lực cực lớn. Nếu như để nó tiếp tục như thế, chỉ sợ Phật môn Tây Châu cũng sẽ bị nó thống nhất.”

“Nó chính là người của Hứa Thanh Tiêu.”

Vĩnh Bình thân vương dò hỏi.

“Không sao, nó muốn làm nên trò trống cũng cần phải một đoạn thời gian.”

“Nếu như kế hoạch của chúng ta thất bại, nó có làm ra trò trống gì hay không cũng không quan trọng. Nếu như kế hoạch của chúng ta thành công, cũng không quan trọng.”

Già Lam thần tăng trông có hơi dửng dưng bất cần.

Nhưng Vĩnh Bình thân vương biết, đây là Già Lam thần tăng đang bảo vệ đối phương, cho nên gã nghĩ ngợi một hồi cũng không nói tiếp nữa.

Ngay sau đó, Vĩnh Bình thân vương biến mất.

Cứ thế.

Trong nháy mắt, thời gian mười ngày chẳng mấy chốc đã trôi qua.

Một ngày này.

Vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên đã vận chuyện đến hết toàn bộ vật tư mà Đại Ngụy yêu cầu.

Chương 1455: Bí Mật Thực Sự, Vĩnh Bình Thân Vương Hiện Thân (3)

Bởi vì vận chuyển hoàng kim cực kỳ phiền phức, cho nên hai triều trực tiếp đúc thành đá hoàng kim luôn.

Từng khối vuông vức, mỗi khối đại biểu cho một trăm vạn lượng hoàng kim, ước chừng cũng hai ngàn khối đá hoàng kim, tính ra chính là hai ngàn trăm triệu lượng bạc trắng.

Không sai, chính là hai ngàn vạn vạn lượng bạc trắng.

Đây là một con số cực kỳ khoa trương.

Cũng may là hoàng kim cũng không phải là đồng tiền mạnh của một vương triều. Dân gian bá tính đa số đều là dùng bạc vụn hoặc là tiền đồng, nơi có thể sử dụng hoàng kim không nhiều lắm.

Hai đại vương triều gần như là đã gom toàn bộ hoàng kim lại một chỗ rồi giao dịch với Đại Ngụy.

Thứ này là vật trân quý, cũng là tiền, nhưng không lưu thông ở trên thị trường, cho nên hai đại vương triều bằng lòng giao dịch, cho dù số lượng nghe như rất khoa trương, bọn hắn cũng chấp nhận.

Hộ Bộ của Hai đại vương triều đều đã chuẩn bị xong xuôi. Nếu đã giao dịch rồi, thì liền phát hành tiền tệ mới thay thế tác dụng của hoàng kim.

Nói cách khác, đây chỉ là một chút kim loại đắt tiền mà thôi.

Nhưng khi từng chồng hoàng kim thạch vận chuyển tới kinh đô Đại Ngụy, quả thật đã làm chấn động biết bao nhiêu bách tính.

Đây là chuyện Hứa Thanh Tiêu cố ý làm, muốn cho hai triều đưa tới kinh đô Đại Ngụy trước sự hiện diện của bách tính kinh thành.

Làm như vậy không phải là khoe giàu, mà là để cho người dân kinh thành nhìn thấy rằng Đại Ngụy có rất nhiều hoàng kim.

Sau đó để ngân hàng Đại Ngụy phát hành tiền giấy, trao đổi đồng giá.

Vấn đề lớn nhất của việc phát hành tiền tệ mới, chính là người dân liệu có mua nó hay không.

Nếu như ngươi đột nhiên lấy ra một tờ giấy, nói cái thứ này có trị giá năm lượng hoàng kim, ngươi đưa hoàng kim trên tay ngươi cho ta, ta liền đưa tờ giấy này cho ngươi, thì có mấy ai bằng lòng?

Nhưng sau khi người dân nhìn thấy nhiều hoàng kim như thế, sau đó lại lấy thân phận của quan phương phát hành tiền giấy.

Hiệu quả hoàn toàn bất đồng.

Toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Hứa Thanh Tiêu.

Với một lượng lớn vàng được vận chuyển đến.

Dưới sự chứng kiến của dân chúng ở kinh đô, lực công kích thị giác của Hoàng Kim Thạch, làm cho ngay cả các quyền quý trong kinh đô cũng phải trợn tròn mắt.

(Hoàng kim thạch: vàng ròng)

(Hoàng kim thạch: vàng ròng)

Chưa từng có ai nhìn thấy nhiều vàng như vậy.

Chất vàng thành một đống lớn như thế này, cũng có thể gọi là núi vàng.

Làm cho người ta phải líu lưỡi.

Ngay sau đó, Hộ bộ và Hình bộ phái người đến tiếp quản số vàng này, sau đó xác nhận vật tư trong danh sách không có bất kỳ sai sót nào.

Thần Võ đại pháo cũng đã được đích thân năm vị nhất phẩm cường giả của Tiên môn hộ tống, nhưng mà Hứa Thanh Tiêu đã có sắp xếp, Thần Võ đại pháo giấu ở trên tay ai, hai đại vương triều cũng không biết rõ.

Bọn họ sẽ đi đến vương triều Đột Tà trước, sau đó lại đến vương triều Sơ Nguyên, còn võ giả nhất phẩm của hai vương triều, cũng sẽ chờ đợi ở địa điểm tương ứng.

Nói cách khác, bảy vị nhất phẩm hộ tống hai khẩu Thần Võ đại pháo, ai dám lỗ mãng chứ?

Thời khắc mấu chốt, hai khẩu Thần Võ đại pháo này cũng đại biểu cho hai vị nhất phẩm, nói cách khác, tổng cộng chín vị nhất phẩm, căn bản không ai dám tới lỗ mãng.

Vĩnh Bình thân vương cho dù có thủ đoạn lớn hơn nữa, cũng không có khả năng tranh phong với bọn họ.

Tuy nhiên, tự tin cứ tự tin, thận trọng thì vẫn nên cẩn thận một chút.

Trận giao dịch này, dù sao cũng thu hút sự chú ý của thiên hạ, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sốt ruột nhất.

Chỉ sợ có vấn đề gì đó không ổn ở giữa chừng.

Bên trong đại điện.

Hai vị thân vương của Đột Tà và Sơ Nguyên dẫn theo một đám thủ hạ chờ sẵn trong đại điện.

Tất cả các vật tư đang được tính toán rành mạch, và họ đang chờ đợi kết quả.

Vật tư chắc chắn không có vấn đề gì, hai vị thân vương vẫn có chút không yên tâm, không nói bọn họ, cho dù là hai vị hoàng đế phía sau bọn họ, cũng vẫn không thể tin được, Đại Ngụy sẽ nỡ đưa Thần Võ đại pháo cho bọn họ.

Nó giống như một giấc mơ.

Nhưng vào lúc này, Lễ bộ Thượng thư Vương Tân Chí chậm rãi đi tới đại điện, chắp tay hơi cúi đầu về phía hai vị thân vương.

“Lão phu bái kiến qua hai vị thân vương.”

Vương Tân Chí tiến lên, chắp tay về phía hai người.

Hai vị thân vương không dám sơ suất, lập tức hướng bái đáp lại, sau đó cười nói.

“Dám hỏi Vương thượng thư, tính toán vật tư như thế nào rồi?”

Đột Tà thân vương mở miệng, trước tiên hỏi về vấn đề tính toán vật tư.

Nghe nói như vậy, Vương Tân Chí cũng không lòng vòng, nhìn hai người nói thẳng.

“Hai vị Vương gia, Bình Loạn Vương đã dặn dò, hai vương triều thành thật hợp tác, tính toán vật tư chỉ là một quá trình, Vương gia đã phái người đi tới hai vương triều, đưa nòng cốt của Thần Võ đại pháo tới.”

“Thứ mà hai vị thân vương cần hộ tống lần này chính là trận ngọc, song trọng bảo hiểm, nếu trận ngọc bị nghiền nát, ít nhất nòng cốt vẫn còn, cùng lắm thì triều ta phái người đi đến hai vương triều một chuyến nữa.”

“Nếu nòng cốt bị hủy, cũng không cần quá lo lắng, tin tưởng hai vương triều cũng có thể luyện chế ra, nói tóm lại, Vương gia hy vọng lần giao dịch này có thể thuận lợi.”

“Giao dịch lần này, không chỉ đại biểu cho tình hữu nghị của ba vương triều, mà còn là hy vọng Trung Châu yên ổn, chỉ là trong thiên hạ này lại có rất nhiều người không mong muốn Trung Châu yên ổn như vậy.”

“Cho nên, hai vị thân vương phải chú ý nhiều hơn một chút.”

Vương Tân Chí mở miệng nói, gã nhắc nhở hai người một câu, người kia nhất thời hiểu được ý tứ của Vương Tân Chí.

Bọn họ biết điều đó.

Cho nên sau khi gật đầu, hai người cũng không có nhiều lời.

Khoảng chừng hai canh giờ sau, mọi người bắt đầu trở về.

Đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh, bọn họ không có nhiều thời gian để lãng phí, nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Chương 1456: Tiền Trang Đại Ngụy, Hệ Thống Hoàng Kim, Các Thế Lực Đến Đòi Thần Võ Đại Pháo (1)

Mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy khiến mọi người có vẻ hơi hoảng loạn.

Đối với dân chúng mà nói, đây chỉ là một cuộc giao dịch vì sự ổn định của Trung Châu.

Nhưng đối với nhiều người, cuộc giao dịch này tràn đầy mối nguy hiểm.

Chỉ cần một chút không thận trọng, thì sẽ có người âm thầm ra tay, phá hỏng cuộc giao dịch này.

Người không mong muốn Trung Châu yên ổn như này, tuyệt đối không ít.

Nhưng kết quả cuối cùng rất thỏa đáng.

Vẻn vẹn chỉ hai canh giờ.

Nhất phẩm của Đại Ngụy đã hộ tống đại pháo đến hai đại vương triều.

Người ngựa hai bên hầu như là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về.

Mãi đến tám canh giờ sau, hai vị thân vương cũng đã đưa trận ngọc đến hai vương triều.

Thần Võ đại pháo vừa đến, đại đế Đột Tà và đại đế Sơ Nguyên đã cho người soạn ra hai chiếu thánh chỉ, cách hành văn bên trong cực kỳ cảm kích đối với Đại Ngụy, cũng biểu đạt tâm ý của hai vương triều.

Trung Châu nhất định yên ổn.

Cuộc giao dịch này, cũng với sự xuất hiện hai đạo thánh chỉ, đã hoàn toàn chấm dứt.

Vương triều Đột Tà.

Trên một vùng bình nguyên.

Thần Võ đại pháo được đặt trên ngọn núi cao, văn võ bách quan của Đột Tà, đại thần quốc công vương hầu, cả triều nhao nhao đến đông đủ.

Nghe theo một tiếng lệnh của đại đế Đột Tà.

Ngay lập tức, Thần Võ đại pháo được kích hoạt.

Trong phút chốc, trên bầu trời tràn ngập mây đen, từng chùm tia chớp lọt vào trong Thần Võ đại pháo.

Tiếng sấm kinh khủng, đinh tai nhức óc, điện quang ngút trời, giống như từng con giao long, cắt qua chân trời.

Ầm ầm.

Sau một khắc, Thần Võ đại pháo được rót vào vô cùng sức mạnh của sấm chớp, ngay lập tức bộc phát ra uy lực không có gì sánh kịp.

Một chùm lôi quang, đẩy ngang ba trăm dặm, mặt đất sụp đổ, mặt trăng không có ánh sáng, núi non cao chót vót trong nháy mắt hóa thành vùng đất bằng phẳng, lôi quang khủng bố, cũng đem vùng bình nguyên này hoàn toàn hóa thành hư không.

Sức mạnh vô song, phá hủy, phá hủy tất cả mọi thứ.

Đối mặt với loại sức mạnh này, những quyền thần như vương triều Đột Tà, hoàn toàn đơ ra.

Những Quốc công Hầu gia, văn thần võ tướng, cũng hoàn toàn tê dại.

Bọn họ biết Thần Võ đại pháo rất mạnh, nhưng thật không ngờ, nó lại mạnh đến trình độ này, đây quả thực là sức mạnh vô song.

Nói một tiếng bất khả chiến bại, tuyệt đối không ngoa.

Sức mạnh như vậy, làm cho đại đế Đột Tà cũng phải kích động.

Trên xe rồng.

Đại đế Đột Tà đứng dậy, ông ta nhìn cảnh tượng như vậy, thân thể đều không nhịn được mà có chút run rẩy.

Giờ khắc này, các văn võ bá quan đồng loạt hướng đại đế Đột Tà bái lạy, có vẻ vô cùng kích động nói.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, có thần vật như này, vương triều Đột Tà, sẽ vững chải ngàn thu.”

Các bá quan quỳ lạy trên mặt đất, thứ nhất là bị chấn động bởi vì Thần Võ đại pháo, từ trái tim mà phát ra.

Thứ hai là muốn vỗ mông ngựa, nịnh nọt cho đại đế Đột Tà vui vẻ.

Trên xe rồng, đối mặt với quần thần triều bái, đại đế Đột Tà quả thực không hiểu sao sinh ra một phần hào hùng.

Chẳng qua, ông ta cũng rõ ràng, Thần Võ đại pháo này không phải đồ của nhà mình, nói cho cùng vẫn là của người khác cho.

Cho nên, đại đế Đột Tà hít sâu một hơi, áp chế nội tâm đang hưng phấn của mình xuống, nhìn bách quan nói.

“Đại Ngụy có thần vật như thế, lại không biết lợi dụng, hiện giờ lại càng bị chúng ta nắm lấy cơ hội, để đòi về.”

“Điều này có nghĩa là, ông trời cũng đang giúp trẫm, ông trời cũng đang chiếu cố Đột Tà của trẫm.”

“Nếu không, loại thần vật này, bất kể là vương triều ta đạt được, hay là vương triều Sơ Nguyên đạt được, đều có thể thống trị toàn bộ Trung Châu, sao có thể đem ra giao dịch?”

Đại đế Đột Tà cảm khái vạn phần.

Cho rằng Đại Ngụy đúng là ngu ngốc, nhưng đồng thời, ông ta cũng hiểu Đại Ngụy bị ép buộc.

Chỉ là bất kể là bị ép buộc hay là vì cái gì, kết quả cuối cùng, có lợi cho bọn họ, đây chính là kết quả tốt.

“Bệ hạ, thần đã quan sát tình hình của Thần Võ đại pháo, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong vòng ba năm, Đột Tà ta có thể tạo ra ba khẩu.”

Giờ này khắc này, Công bộ thượng thư bước ra, vẻ mặt ông ta tự tin, nói là sẽ tạo ra ba khẩu đại pháo.

Vừa nói ra, đại đế Đột Tà không khỏi mừng rỡ, mà các thần tử khác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một khẩu này cũng đã khủng bố như thế, nếu làm ra ba khẩu, chẳng phải là vô địch thiên hạ sao.

"Tốt, vô cùng tốt, trẫm lập tức hạ chỉ, cho phụ tá khanh chế tạo ra Thần Võ đại pháo, trong vòng ba năm nếu khanh có thể chế tạo ra ba khẩu Thần Võ đại pháo, đối với Đột Tà ta mà nói, quả thực là như hổ mọc thêm cánh."

"Cũng không phải là trẫm cuồng vọng tự đại, khanh chế tạo ba khẩu Thần Võ đại pháo, cộng với một khẩu đại pháo này, Đột Tà của trẫm, sẽ có bốn khẩu Thần Võ đại pháo, nghĩ đến Đại Ngụy cũng chỉ là như thế."

Đại đế Đột Tà vô cùng tự tin nói.

Căn cứ vào uy lực như vậy, Đột Tà đại khái cũng có thể tính ra Đại Ngụy có bao nhiêu khẩu Thần Võ đại pháo.

Chỉ là Hoàng đế tự tin như thế, làm thần tử cũng không thể tự tin mù quáng, giờ này khắc này, có người không khỏi lên tiếng, là thừa tướng Đột Tà.

"Bệ hạ, Đại Ngụy dám tặng hai khẩu Thần Võ đại pháo, chỉ sợ số lượng của bọn họ, sẽ không ít hơn mười khẩu, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.

Ông ta lên tiếng, thời khắc mấu chốt nhắc nhở đại đế Đột Tà, không nên tự phụ cũng không nên cuồng vọng tự đại.

Chỉ là vừa nói lời này, giọng nói của Công bộ thượng thư không khỏi vang lên.

"Thừa tướng đại nhân, lão phu hiểu ý của ngài, nhưng Thần Võ đại pháo này, đúng là dùng linh kim cực phẩm chế tạo ra, cho dù là Đại Ngụy có thủ đoạn luyện chế, cũng không có nhiều tài nguyên như vậy."

"Đại Ngụy dựa vào cái gì để luyện chế trên mười khẩu? Tính cả lục đại Tiên môn, Đại Ngụy cũng không gom đủ nhiều linh kim cực phẩm như vậy."

Công bộ thượng thư không phục, ông ta cho rằng Đại Ngụy không có nhiều khẩu Thần Võ đại pháo như vậy.

Chương 1457: Tiền Trang Đại Ngụy, Hệ Thống Hoàng Kim, Các Thế Lực Đến Đòi Thần Võ Đại Pháo (2)

Nhưng cuối cùng, ông ta lại tiếp tục mở miệng.

“Bệ hạ, thần sẽ dốc toàn lực chế tạo ra càng nhiều khẩu Thần Võ đại pháo, nhưng bệ hạ cũng phải cân nhắc vấn đề tài nguyên, qua lần giao dịch này, vương triều Sơ Nguyên quyết định thu thập linh kim cực phẩm, Đại Ngụy chỉ sợ cũng đang âm thầm thu thập.”

“Chúng ta không thể tụt lại phía sau, cần sắp xếp chiến tranh, cướp đoạt linh kim cực phẩm của các thế lực khác.”

Công bộ thượng thư đề nghị, những lời này vừa nói, Binh bộ lập tức hưởng ứng.

Chỉ cần là chuyện đánh giặc, Binh bộ cũng sẽ không từ chối.

Tuy nhiên, đại đế Đột Tà hiểu được ý của đối phương, nhưng ông ta lắc đầu nói.

“Trước mắt tạm thời không cần như thế, có thể bố trí trước, nhưng không cần chinh chiến, Đại Ngụy sở dĩ nguyện ý giao dịch, chính là không hy vọng đại chiến, hiện giờ vì đổi lấy Thần Võ đại pháo, trong nước trên dưới cũng đã trả giá thật lớn.”

“Trước tiên nghỉ ngơi dưỡng sức, chuyện sau này, sau này mới thương nghị.”

Đại đế Đột Tà không có chủ trương chinh phạt.

Sau khi ông ta nói, chúng thần cũng không nói thêm gì nữa.

Tương tự như vậy.

Chuyện xảy đã ra ở Vương triều Đột Tà, ở vương triều Sơ Nguyên cũng giống vậy.

Sau khi mọi người nhìn thấy uy lực của Thần Võ đại pháo, đờ người ngây ngốc một lúc lâu.

Đối với uy lực của nhất phẩm Thần Võ đại pháo, bọn họ đã có nghe qua, nhưng khi thật sự nhìn thấy uy lực của Thần Võ đại pháo, bọn họ càng chấn động hơn.

Cũng hiểu mình nhỏ bé như thế nào.

Lần này xem duyệt, còn có nhất phẩm Sơ Nguyên tự mình đến.

Sau khi xem xong, nhất phẩm Sơ Nguyên cũng không khỏi kinh ngạc một hồi lâu.

Cuối cùng, câu trả lời ông ta đưa ra chính là, uy lực của Thần Võ đại pháo, phạm vi tính chất vượt qua nhất phẩm, nhưng uy lực so với nhất phẩm kém một chút, nhưng điểm này không chênh lệch gì.

Ảnh hưởng không lớn.

Tuy nhiên tính linh hoạt kém đi rất nhiều, nhưng dù sao cũng là vật chết, điều này cũng có thể hiểu được.

Nói tóm lại, thích hợp cho chiến tranh, là một sát khí trong chiến tranh rất xứng đáng.

Nhưng so sánh với đại đế Đột Tà ngừng chiến.

Đại đế Sơ Nguyên sẽ thiên về chủ chiến.

Có lẽ là vì có Thiên Lôi đại pháo, bọn họ càng thêm hiểu rõ, tài nguyên làm ra thứ như Thần Võ đại pháo này, luyện chế một khẩu thì trên đời sẽ mất đi tài nguyên một khẩu.

Cho nên đại đế Sơ Nguyên triển khai hai việc.

Thứ nhất là lực lượng cả nước, luyện chế thêm nhiều khẩu Thần Võ đại pháo.

Thứ hai chính là triển khai chiến tranh, đương nhiên không phải chiến tranh Trung Châu, mà là chiến tranh hướng ra bên ngoài, cướp đoạt linh kim cực phẩm.

Trong vòng hai năm, chắc chắn sẽ xuất chiến.

Họ muốn giành chiến thắng để có cơ hội quyết định.

Đây là suy nghĩ riêng của hai đại vương triều.

Nhưng đối với Đại Ngụy.

Sau khi giao dịch của nhất phẩm Thần Võ đại pháo kết thúc.

Chưa đến ba ngày, chuyện vận chuyển Hoàng Kim Thạch đã bị truyền ra huyên náo khắp cả thành.

Có thể nói là cả nước đều đã biết, cộng với Văn báo Đại Ngụy đưa tin trắng trợn, toàn bộ dân chúng Đại Ngụy, hầu như là không ai không biết đến.

Thậm chí trong văn báo còn dùng một phần ba vàng trong thiên hạ, toàn bộ đều tụ tập đến Đại Ngụy để hình dung.

Vì vậy, tất cả mọi người biết một điều.

Đó chính là Đại Ngụy hiện nay rất giàu có.

Thật sự giàu có mà

Có quá nhiều vàng.

Cứ như vậy, dân chúng trái lại cảm thấy cuộc giao dịch này cũng không khó chịu cho lắm.

Ít nhất là để đổi lấy một lượng lớn vàng, đối với sự phát triển của đất nước, có lợi ích rất lớn.

Nhưng mà vô số dân chúng cũng rất tò mò, Đại Ngụy nhận được nhiều vàng như vậy, có thể miễn thu thuế hay không? Dù sao trước đây lúc Hứa Thanh Tiêu được phong Vương, Đại Ngụy được miễn thuế lương thực ba năm nha.

Cũng chính vì miễn thuế lương thực ba năm, dân chúng có thể nói là ăn uống phong phú, hiện tại chỉ cần chăm chỉ làm việc, căn bản không lo ăn không lo uống nữa.

Hơn nữa vì Long Đỉnh Trung Châu, đến mức lương thực trồng ra từ ruộng lương thực của Đại Ngụy không giống lương thực người khác.

Dẫn tới các quốc gia tranh giành, giá bán cực cao.

Chưa thể nói hiện tại Đại Ngụy mỗi người đều đầy đủ sung túc, nhưng ít nhất ăn uống không lo, mỗi ngày cũng có thể nhìn thấy một ít cá thịt.

Đương nhiên, bọn họ càng hy vọng Đại Ngụy qua cuộc giao dịch Thần Võ đại pháo, có thể mang đến lợi ích cho dân chúng.

Chỉ là qua một ngày nữa thôi.

Khi đề tài bàn tán đạt tới đỉnh cao, cuối cùng trong hoàng cung Đại Ngụy truyền ra một đạo thánh chỉ.

Nội dung trong đó đại khái chính là, cuộc giao dịch Thần Võ đại pháo, Đại Ngụy thu được số lượng lớn vàng, cuộc giao dịch lần này thuận lợi, không thể thiếu sự trợ giúp của dân chúng Đại Ngụy.

Cho nên đặc biệt, lấy ra một nửa số vàng, tặng cho dân chúng làm việc chăm chỉ của Đại Ngụy.

Nhưng bởi vì vấn đề xác minh, hao phí nhân lực rất lớn, cho nên thay đổi một hình thức, rốt ráo mở ra tiền trang Đại Ngụy, cất giữ toàn bộ vàng trong tiền trang Đại Ngụy.

Chỉ cần là dân chúng Đại Ngụy, gửi ngân lượng vào trong tiền trang Đại Ngụy, đổi lấy tiền giấy Đại Ngụy, được trả với lãi suất hàng năm là năm phần trăm.

Và tiền giấy Đại Ngụy có thể đổi lấy vàng tương đương, từ nay về sau, tiền giấy Đại Ngụy chính là loại tiền tệ mới, rút hay gửi tiền đều được.

Trên đây là nội dung đại khái của thánh chỉ.

Tin tức truyền ra, nhất thời, khiến dân chúng Đại Ngụy sôi trào.

Hiện giờ trong tay dân chúng Đại Ngụy đúng thật có chút bạc, lấy ra đi làm ăn lại sợ bị lừa đảo, bản thân giữ bên người, lại cảm thấy miệng ăn núi lở, dù sao cũng muốn suy nghĩ cho hậu thế mai sau.

Đang lo lắng làm sao để bạc sinh ra bạc, không nghĩ tới triều đình lại làm ra loại chuyện này.

Tiết kiệm bạc, một năm trả lãi năm phần trăm, khái niệm này là gì? Một trăm lượng bạc để ở tiền trang Đại Ngụy, một năm sẽ có thêm năm lượng bạc.

Năm lượng bạc đối với người bình thường mà nói cũng không ít nha.

Chủ yếu là cho thế hệ mai sau.

Nếu như là vì bản thân, vậy thì đúng là không nhiều lắm, có thể để ba năm mươi năm, thế hệ kế tiếp có thể rút được bao nhiêu bạc chứ?

Chương 1458: Tiền Trang Đại Ngụy, Hệ Thống Hoàng Kim, Các Thế Lực Đến Đòi Thần Võ Đại Pháo (3)

Vì vậy, khi tin tức truyền ra, các tiền trang Đại Ngụy ở khắp nơi, có thể nói là đông đúc người tới.

Đồng thời, trong văn bản khế ước mà vương triều Đột Tà và Vương triều Sơ Nguyên ký trước đó, yêu cầu rõ ràng trong lãnh thổ Trung Châu, vàng là đơn vị tiền tệ.

Hiện giờ động thái này của Hứa Thanh Tiêu chính là đổi những tờ tiền giấy Đại Ngụy thành vàng.

Nói cách khác, ở Trung Châu, chỉ cần cầm tiền Đại Ngụy, là có thể đổi thành được vàng, thứ Hứa Thanh Tiêu muốn chính là điều này.

Và trước mắt là Trung Châu, bước tiếp theo chính là toàn bộ thiên hạ.

Nếu kế hoạch này thành công, Đại Ngụy sẽ thực sự giàu có.

Chỉ là, chuyện tiền trang Địa Ngụy vừa mới thực hiện xong.

Chẳng bao lâu.

Trong Bình Loạn vương phủ.

Lễ bộ thượng thư vội vàng chạy tới, có chuyện quan trọng.

“Vương gia.”

“Đại sự không tốt.”

“Có người đang âm thầm gây chuyện.”

“Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, và các thế lực khắp Tây Châu đều đến đòi Thần Võ đại pháo của Đại Ngụy ta.”

“Hơn nữa khí thế rất hùng mãnh.”

“Ý của bệ hạ là liên thủ với vương triều Sơ Nguyên và vương triều Đột Tà để trấn áp.”

“Vương gia ngài thấy thế nào?”

Vương Tân Chí chạy tới, hôm qua, một đống thư từ đưa tới, là thư từ các nước, các thế lực lớn trong năm châu, đều là đòi Đại Ngụy Thần Võ đại pháo.

Tình cảnh họ lo lắng nhất và không muốn nhìn thấy cũng đã xảy ra.

Tuy nhiên, ngay khi Vương Tân Chí nói xong lời này.

Trong vương phủ.

Giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

“Không cần hiệp thương cùng hai vương triều.”

“Ai muốn thì cứ cho người đó.”

Hứa Thanh Tiêu lạnh lùng nói.

Hắn vẫn luôn chờ các thế lực khắp nơi đến đòi Thần Võ đại pháo.

Hiện giờ đối phương đưa tới cửa, có lý gì mà không cho chứ?

Thần Võ đại pháo mỗi thế lực một khẩu, điều này hoàn toàn có thể cân bằng các thế lực lớn.

Đến lúc đó ai cũng không dám động thủ với ai, dù sao cũng có Thần Võ đại pháo.

Bắn pháo thì chết.

Nhưng bá chủ thực sự là ai?

Chắc chắn là Đại Ngụy nha.

Hơn nữa muốn Thần Võ đại pháo, cũng cần phải trả giá thật lớn.

Vàng, và các loại vật liệu trân quý, cộng thêm ký mấy chục phần khế ước.

Công nhận tình trạng của Đại Ngụy, công nhận hệ thống tiền tệ của Đại Ngụy.

Đại Ngụy không cần thống nhất thiên hạ.

Nhưng với những điều này, có thể kiểm soát huyết mạch kinh tế của thiên hạ rồi.

Mục đích của chiến tranh cũng là vì lợi ích.

Không đánh giặc, có thể trực tiếp đạt được lợi ích, chỉ cần xuất ra một thứ đối với bọn họ, chỉ có thể dùng để bảo vệ, Đại Ngụy có thiệt gì?

Đây chính là kế hoạch toàn diện của Hứa Thanh Tiêu.

Sử dụng Thần Võ đại pháo, giải quyết tất cả các cuộc khủng hoảng, và gián tiếp hoàn thành việc kiểm soát kinh tế.

Tuy nhiên.

Hứa Thanh Tiêu cũng biết rõ.

Một khi đi tới bước này, đối phương chỉ sợ sẽ vận dụng đến thủ đoạn cuối cùng.

Cho nên, hắn nhất định phải đi tới Ma vực.

Đi xem tiên thi Trung Châu.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Khi các quốc gia khác đòi Thần Võ đại pháo, triều đình Đại Ngụy lại một lần nữa sôi sục.

Chân trước giải quyết chuyện của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, chân sau các thế lực của năm châu đều tới.

Bọn họ cũng đã đoán được trước chuyện này.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đòi Thần Võ đại pháo, nếu vương triều Đại Ngụy đồng ý, các thế lực khác sẽ nghĩ như thế nào?

Ngươi đã cho cả hai đại vương triều đại pháo, tại sao ngươi lại không thể đưa nó cho bọn ta chứ?

Thần Võ đại pháo uy lực khủng bố như thế, Trung Châu ổn định, nhưng mấy châu khác thì sao?

Nhưng mà quan điểm của triều đình Đại Ngụy đối với việc này cũng rất đơn giản, chuyện mà ba đại vương triều Trung

Châu đều đồng ý, bốn châu khác cho dù có muốn liên thủ lại cũng vô dụng.

Theo lý các thế lực lớn của bốn châu khác đều cần cân nhắc.

Suy cho cùng dù cho bốn châu gây áp lực, vương triều Đại Ngụy, vương triều Đột Tà, còn có vương triều Sơ Nguyên cũng không phải kẻ bất tài

Mỗi một vương triều, đặt ở bất kỳ một châu nào, đều là tồn tại của những kẻ khổng lồ.

Chỉ là bọn họ vẫn đánh giá thấp lòng tham của con người.

Ngay cả không có thực lực, nhưng bọn họ vẫn đưa ra lựa chọn này, thư từ của các thế lực lớn của bốn châu đưa đến cùng ngày, thời gian trước sau cũng không chênh lệch quá lớn.

Điều này có nghĩa là bọn họ đã bàn bạc với nhau.

Tại thời điểm này.

Đám quyền thần Đại Ngụy đang thương thảo việc này.

Đại bộ phận có suy nghĩ muốn tuyên chiến, phối hợp với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, cùng nhau tuyên chiến.

Không thể để cho đám người này được đằng chân lân đằng đầu.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, cuối cùng lựa chọn như thế nào, vẫn là xem ý của Hoàng đế, mà Hoàng đế thì sẽ xem ý của Hứa Thanh Tiêu.

Lễ bộ thượng thư đã đi tìm Hứa Thanh Tiêu, cho nên bọn họ ở trong điện cứ chờ là được.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau.

Khi tiếng hô to của thái giám vang lên, bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu và Vương Tân Chí chậm rãi xuất hiện.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ.”

“Thần, Vương Tân Chí, tham kiến bệ hạ.”

Hai người chậm rãi xuất hiện trong đại điện, hướng nữ đế bái lạy.

“Ái khanh miễn lễ.”

Trên long ỷ, sau khi nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu đến, Quý Linh nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lên tiếng, sau đó nhìn thẳng vào Hứa Thanh Tiêu, cũng không có vòng vo.

“Hứa Ái Khanh, hôm qua, Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, Tây Châu, các thế lực khắp nơi đến đòi Đại ngụy phải giao Thần Võ đại pháo.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng đã gửi mật thư đến, họ sẵn sàng chiến đấu chống lại các các thế lực của bốn châu cùng với Đại Nguỵ.”

“Trước mắt, có Đại Ngụy chiến hay không?”

Quý Linh lên tiếng, nàng rất trực tiếp hỏi ý kiến của Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1459: Lời Mời Đến Xem Cuộc Duyệt Binh, Xuất Phát Đến Ma Vực (1)

Ngay khi những lời này được nói ra, Hứa Thanh Tiêu đã lập tức lên tiếng.

“Hồi bẩm bệ hạ.”

“Không thể chiến.”

“Thần cho rằng, đây là một cơ hội ngàn năm có một, là cơ hội để Đại Ngụy ta thịnh vượng, ngàn năm có một.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói một phen, đã làm cho tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Rõ ràng là người khác đến đòi Thần Võ đại pháo từ Đại Ngụy, làm sao có thể trở thành cơ hội để Đại Ngụy trỗi dậy trên đỉnh cao?

Hơn nữa còn là cơ hội ngàn năm có một?

Hứa Thanh Tiêu vừa nói xong, Trần Chính Nho không khỏi tò mò.

“Vương gia, đây làm sao có thể là cơ hội ngàn năm có một? Hiện giờ các thế lực lớn ở bốn châu đều đòi Đại Ngụy ta Thần Võ đại pháo. ”

“Nếu cho, chỉ sợ Đại Ngụy trong mắt người trong thiên hạ, có vẻ vô cùng nhu nhược. Hơn nữa hôm nay đòi một khẩu Thần Võ đại pháo, ngày mai nói không chừng sẽ đòi hai khẩu Thần Võ đại pháo.”

“Cho dù là lấy vật tư vàng để đổi lấy, nhưng Đại Ngụy cũng không cần nhiều vật tư vàng như vậy.”

Trần Chính Nho mở miệng, ông ta thật sự không hiểu được suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Lời nói của ông ta, cũng là ý của quần thần, tất cả mọi người đều không hiểu.

“Đúng vậy, Bình Loạn vương, Đại Ngụy chúng ta cũng không phải đánh không lại, sao vẫn nhường nhịn chứ?”

“Thần Võ đại pháo uy lực thật lớn, Vương gia chẳng lẽ sợ uy lực quá lớn, trái với thiên lý?”

Binh bộ thượng thư cùng một vị Quốc công cũng nhịn không được mở miệng, bọn họ nói ra suy đoán của mình.

Nếu không thì không có lý do gì để từ chối cả.

Nhưng mà, Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Chư vị.”

“Ý nghĩa của chiến tranh là lợi ích.”

“Trong suốt thời kỳ cổ đại, bất kỳ cuộc chiến tranh nào cũng xoay quanh lợi ích.”

“Hiện giờ, Đại Ngụy ta có Thần Võ đại pháo, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sợ hãi, cho nên đòi Đại Ngụy Thần Võ đại pháo, điều này hợp tình hợp lý.”

“Nhưng Đại Ngụy, Đột Tà, Sơ Nguyên đều có Thần Võ đại pháo, các nước khác sợ hãi, cũng là hợp tình hợp lý, bọn họ đòi Thần Võ đại pháo, bản vương thấy cũng là chuyện thường tình.”

“Nếu Đại Ngụy không cho, cho dù là cùng Đột Tà còn có vương triều Sơ Nguyên liên thủ chống lại, thì có ý nghĩa gì?”

“Tay của Đại Ngụy, còn không thể vươn tới bốn châu kia được, ngược lại là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, bọn họ tiếp giáp với bốn châu, nếu thật sự xuất chiến, hai vương triều chắc chắn sẽ để Đại Ngụy cầm đầu triển khai chém giết.”

“Đến lúc đó, dân chúng bốn châu đều sẽ hận Đại Ngụy ta đến tận xương tủy, nếu như chiến thắng, hai vương triều ngư ông đắc lợi, có thể thừa cơ còn có thể đòi Đại Ngụy thêm Thần Võ đại pháo, thậm chí một khi tuyên chiến, bọn họ sẽ đòi Đại Ngụy ta càng nhiều Thần Võ đại pháo hơn.”

“Cứ như vậy, Đại Ngụy bỏ tiền ra, mưu đồ là cái gì? Chính là biểu hiện khí phách của một nước lớn sao?”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Suy nghĩ về chiến tranh của hầu hết mọi người là cảm thấy vinh quang và nâng cao vị thế của quốc gia.

Nhưng trên thực tế, chín mươi chín các cuộc chiến đều xoay quanh lợi ích, nếu không xoay quanh lợi ích thì loại chiến tranh này chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì hết, đó thuần tuý chỉ là tàn sát.

Hứa Thanh Tiêu nói những điều này, mọi người ở đây cũng hiểu rõ.

“Nhưng nếu không đánh, hôm nay các thế lực lớn đến đòi, ngày mai thì một số các thế lực nhỏ đến đòi, Đại Ngụy chúng ta cũng không có nhiều Thần Võ đại pháo như vậy.”

Chu Nghiêm nhịn không được mở miệng, hỏi Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ là vừa nói lời này xong, Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu nói.

“Các nước nhỏ không cần để ý tới, những thế lực lớn này nếu muốn, thì cho bọn họ hết.”

“Có tin báo, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sau khi nhận được Thần Võ đại pháo, đã ngay lập tức cho thử uy lực của Thần Võ đại pháo, nghe nói hoàng đế của hai vương triều đều chấn động không thôi.”

“Cứ như vậy, nếu cho các thế lực lớn Thần Võ đại pháo, bọn họ chắc chắn cũng sẽ thử một lần xem uy lực của Thần Võ đại pháo.”

“Bởi vậy, bọn họ sẽ sinh ra hai loại ý nghĩ, một là muốn sản xuất càng nhiều Thần Võ đại pháo, loại thứ hai chính là biết được sự khủng bố của Thần Võ đại pháo.”

“Qua mấy tháng nữa, Đại Ngụy sẽ duyệt binh, chư vị, mọi người suy nghĩ một chút, sau khi mọi người đã chứng kiến uy lực của một khẩu Thần Võ đại pháo, đột nhiên phát hiện, Đại Ngụy có được mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, mọi người sẽ có cảm tưởng như thế nào?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi ngược lại một câu.

Nói xong những lời này, mọi người không khỏi bắt đầu trầm tư.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, bọn họ chợt hiểu được ý tứ của Hứa Thanh Tiêu.

Một khẩu Thần Võ đại pháo đã làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi, nếu phát hiện Đại Ngụy có mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, thay vào đó là sự chết lặng.

Đó là sợ chiến.

Đó là sợ hãi.

"Nhất là, các thế lực lớn đạt được Thần Võ đại pháo, tất nhiên sẽ kiểm tra Thần Võ đại pháo ở trước mặt văn võ bách quan, vô số tướng sĩ."

"Nói cách khác, một quốc gia biết được uy lực của Thần Võ đại pháo, truyền miệng nhau, miệng nhiều người xói cả vàng, kể từ đó, lại biết được Đại Ngụy có mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo."

"Bọn họ còn dám đánh một trận với Đại Ngụy sao?"

"Cho dù tướng sĩ phục tùng theo mệnh lệnh, cũng sẽ không có bất kỳ lòng hiếu chiến nào, tương lai mấy ngàn năm nữa, sẽ không có ai dám khiêu chiến với Đại Ngụy, bởi vì khiêu chiến với Đại Ngụy, chính là chuốc vạ vào thân."

"Thật sự không mở mang tầm mắt, thiên môn Thần Võ đại pháo tẩy lễ một phen, tất cả kết cục đã được định rồi."

"Cho nên, Đại Ngụy không cần tuyên chiến, chỉ cần cho người trong thiên hạ biết, quốc lực của Đại Ngụy, thiên hạ vô địch là được rồi."

"Và lúc này, Đại Ngụy nên suy nghĩ vì tương lai, không nên đánh đánh giết giết."

Chương 1460: Lời Mời Đến Xem Cuộc Duyệt Binh, Xuất Phát Đến Ma Vực (2)

Hứa Thanh Tiêu nói từng câu từng chữ, mỗi một câu đều làm cho mọi người có suy nghĩ khác nhau.

“Hiện giờ, đất đai của Đại Ngụy, sản xuất lượng lương thực bội thu, an ổn một ngày, Đại Ngụy hơn nước khác mười ngày.”

“Có cần đi chinh chiến cùng bọn họ không?”

Nói đến đây, mọi người cũng đã hiểu được ý tứ của Hứa Thanh Tiêu.

Quyết tâm không chiến.

“Ý của Vương gia kia là, cho bọn họ Thần Võ đại pháo, để cho bọn họ biết được uy lực của Thần Võ đại pháo, từ đó sinh ra lòng kính sợ Đại Ngụy ta sao?”

Đây là lời hỏi dò của Binh bộ thượng thư chu nghiêm.

“Không chỉ có như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu.

“Điều thực sự cần làm không phải là khiến cho bọn họ kính sợ, mà là kiểm tra và cân bằng quyền lực.”

“Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều có Thần Võ đại pháo, đối với các thế lực lớn trong thiên hạ mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt, thậm chí đối với Đại Ngụy mà nói cũng không phải là một chuyện tốt.”

“Nếu như để cho các thế lực lớn trong thiên hạ đều có Thần Võ đại pháo, vừa làm cho bọn họ an tâm, vừa xem như gián tiếp thu mua, để cho bọn họ đi áp chế cân bằng với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, tất cả mọi người đều có Thần Võ đại pháo, có tác dụng khống chế cân bằng lẫn nhau.”

“Cứ như vậy, Đại Ngụy có số lượng lớn nhất, bất kể là ở bất kỳ cuộc đàm phán nào, Đại Ngụy đều chiếm ưu thế lớn nhất.”

“Hệ thống vàng của tiền trang Đại Ngụy, càng có thể gián tiếp khống chế toàn bộ thiên hạ.”

“Thu thập vàng của các thế lực lớn trong thiên hạ, làm cho mọi người trong thiên hạ đều biết, Đại Ngụy cất giữ nhiều vàng nhất, cứ như vậy, sẽ hoàn hảo phổ biến tiền giấy Đại Ngụy, khi đó chỉ cần có người giữ tiền giấy Đại Ngụy, nó sẽ được trao đổi cho người dân của các nước khác, thì có thể hoàn thành giao dịch.”

“Bằng cách này, chỉ cần căn cứ vào tổng số vàng của đơn vị tiền tệ được sử dụng, Đại Ngụy sẽ tạo ra một lượng vàng khổng lồ từ số vàng nhàn rỗi mà không cần sử dụng tới số lượng vàng trong kho dự trữ.”

“Một khoản tài phú này, cũng đủ cho dân chúng Đại Ngụy, ăn no uống đủ, dưới cái này, Đại Ngụy phát triển mạnh mẽ, mỗi mười năm đều sẽ thay đổi long trời lở đất.”

“Mà bản chất của chiến tranh, không phải là muốn dân giàu nước mạnh, dân chúng an khang sao?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra điểm trung tâm cuối cùng.

Đây chính là con đường phát triển của Đại Ngụy, cũng là lý do hắn không đánh.

Đương nhiên còn có một lý do nữa, chính là có người hy vọng huyết tế thông qua chiến tranh, cho nên hắn không thể phát động chiến tranh.

Chẳng qua, nền kinh tế còn quan trọng hơn.

Đánh đánh giết giết có thể đánh được bao lâu?

Giết nhiều người hơn nữa thì có ý nghĩa gì?

Thể lượng trước mắt của Đại Ngụy, cũng chỉ có thể chiếm lấy Trung Châu, hơn nữa tùy thời có thể bị phản công trở về.

Lý do chính là vấn đề về dân số.

Không có nhiều người như vậy, có thể di cư đến chỗ nào?

Đánh thắng trận không phải là một việc khó, bảo vệ giang sơn mới là thuật cai trị.

Dùng phương thức này, để cho dân chúng Đại Ngụy sống một cuộc sống tốt đẹp, từ đó sản xuất ra càng nhiều lương thực, sinh ra nhiều nhân tài, đây mới là tầm nhìn và ý tưởng của một cường quốc nên có.

Hứa Thanh Tiêu nói xong những lời này.

Quần thần hoàn toàn trầm mặc.

Cuối cùng, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn mở miệng.

"Bệ hạ, thần cho rằng, kế này của vương gia cực kỳ hay, tiền giấy của Đại Ngụy nếu có thể thuận lợi quảng bá đến khắp thiên hạ, đối với Đại Ngụy ta mà nói, là chuyện tốt."

Cố Ngôn mở miệng, hận không nói ra câu kia, muốn không phát tài cũng khó.

Khí Cố Ngôn nói, các thượng thư còn lại cũng nhao nhao gật đầu.

Tuy rằng Binh bộ có chút thất vọng, nhưng bọn họ cũng hiểu được cái gì là đạo lý quan trọng, cho nên cũng không có ý định tiếp tục đánh nhau nữa.

Cuối cùng, nữ đế lên tiếng, gioing nói bình tĩnh.

"Nếu đã như thế, tất cả theo ý Hứa ái khanh."

Quý Linh lên tiếng.

Nàng đưa ra quyết định.

Đến cuối cùng, triều thần rời khỏi đại điện, chỉ còn lại một mình Hứa Thanh Tiêu.

Dưỡng Tâm điện.

Chỉ còn lại hai người Quý Linh và Hứa Thanh Tiêu.

"Ái khanh, lần này không chiến, mượn chuyện duyệt binh, là muốn bức toàn bộ bọn họ ra sao?"

Trong điện đã không còn ai, nữ đế cũng trực tiếp hỏi ra nguyên nhân của mình.

Trên thực tế chuyện này nàng nhìn rõ, Đại Ngụy không tuyên chiến cũng được, nhưng cũng không cần phải đưa Thần Võ đại

pháo cho bọn họ.

Có thể sử dụng một cách khác.

Chỉ là nàng cũng hiểu được suy nghĩ của Hứa Thanh Tiêu.

Có người hy vọng thế đạo này loạn lên, mà Hứa Thanh Tiêu hết lần này tới lần khác không để cho thế đạo này loạn lên.

Kế hoạch của đối phương là gì, cũng không khó đoán ra.

Từ chối cho Thần Võ đại pháo, các thế lực lớn không muốn chiến cũng không được.

Nhưng nếu như cho Thần Võ đại pháo, đối phương cũng có thể gây chuyện từ đó.

Nhưng con bài tẩy lớn nhất của Đại Ngụy bây giờ chính là duyệt binh.

Một khi sau cuộc duyệt binh, bày ra mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, người trong thiên hạ đều sẽ trầm mặc, các thế lực lớn đều sẽ kinh ngạc, mất hết ý chí chiến đấu để giành quyền bá chủ, chỉ có thể thành thật nhịn xuống.

Nhưng làm như vậy chắc chắn sẽ buộc bọn họ phải trực tiếp đi đến bước cuối cùng.

Nói một cách trực tiếp, mấy người ẩn trốn trong bóng tối này, còn trông cậy thông qua chuyện ly gián hoặc là các thủ đoạn khác, để làm cho thiên hạ loạn lên.

Mấy ngàn khẩu Thần Võ đại pháo, có thể tạo thành ảnh hưởng chính là các thế lực lớn trong thiên hạ nằm im.

Bởi vì không có tranh đoạt.

Dù tranh như thế nào, phát triển như thế nào, lực lượng cả nước cũng tốt, cho ngươi chế tạo ra mười khẩu Thần Võ đại pháo, thì có thể như thế nào?

Vương triều Đột Tà muốn đánh nhau với đế tộc Đông Châu.

Đại Ngụy ra mặt, đừng đánh nữa, cho ta mặt mũi đi.

Không cho à? Ai không cho mặt mũi thì đánh kẻ đó.

Vậy có tạo ra Thần Võ đại pháo hay không cũng hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cho nên, cách làm của Hứa Thanh Tiêu, gần như buộc những người đứng phía sau phải trở mặt.

Hoàn toàn xé mặt, đi đến điểm cực hạn.

Chương 1461: Lời Mời Đến Xem Cuộc Duyệt Binh, Xuất Phát Đến Ma Vực (3)

Đây cũng là chuyện Quý Linh lo lắng.

Nhưng nàng nói xong, Hứa Thanh Tiêu cũng lên tiếng.

“Bệ hạ.”

“Hiện giờ Đại Ngụy dân giàu nước mạnh, lại có Long Đỉnh Trung Châu, Thần Võ đại pháo.”

“Người trốn ở phía sau màn, cũng nên đi ra rồi.”

“Chỉ có giải quyết xong những người này, Đại Ngụy mới có thể thật sự bình an, thiên hạ cũng mới có thể thật sự bình an.”

“Thần, cũng có thể bình an.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Hắn nói lên nỗi lòng của mình.

Chuyện duyệt binh, hắn nhất định phải làm, bức đám người đứng phía sau màn lên sân khấu, quyết một trận tử chiến cũng được, trở mặt cũng được.

Tất cả trong tất cả, nó không thể tiếp tục như thế này.

Kẻ thù đang ở trong bóng tối.

Suy cho cùng làm cho người ta tâm bất an.

Nghe xong Hứa Thanh Tiêu nói vậy, Quý Linh thở dài.

“Trẫm có một suy nghĩ.”

“Không cần duyệt binh, nhưng âm thầm hợp tác với các thế lực lớn, bọn họ đòi Thần Võ đại pháo, tất nhiên cũng phải trao đổi, âm thầm tìm được bọn họ, tru sát bọn họ, như thế nào?”

Nữ đế lên tiếng.

Nàng không muốn đi đến bước cuối cùng.

Không muốn ép buộc bọn họ quá vội vàng.

Nhưng vừa nói ra lời này, Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Bệ hạ, không chờ được, cũng không làm được.”

“Nếu như vậy, thứ nhất là không ổn định được thế lực trong thiên hạ, thứ hai, lòng người phức tạp, những thế lực này, cho dù là vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, chiếm được Thần Võ đại pháo, bọn họ tất nhiên cũng sẽ liên lạc một cách bí mật.”

“Đại Ngụy bây giờ đã trở thành mục tiêu của mọi người, nếu không làm như vậy, sẽ nháo ra rất nhiều thị phi hơn.”

“Thần, thầm nghĩ nhanh chóng giải quyết, cho dù nguy cơ lớn hơn nữa, cũng tốt hơn mỗi ngày phải lo lắng đề phòng.”

“Thỉnh bệ hạ ân chuẩn.”

Thần sắc của Hứa Thanh Tiêu không có chút thay đổi nào.

Hắn đã quyết định và không muốn trì hoãn bất cứ điều gì nữa.

“Kế tiếp khanh có tính toán gì?”

Quý Linh hỏi.

“Đợi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Đó là suy nghĩ của hắn.

Thay vì một mực bẻ thủ đoạn trong âm thầm với đối phương, không bằng Hứa Thanh Tiêu cứ đợi thôi.

Sau cuộc diễu hành quân sự, bọn họ không thể không xuất hiện.

Như thế, quân thần không nói gì.

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu rời đi.

Chẳng bao lâu, các thế lực lớn ở bốn Châu đã nhận được thư hồi âm.

Đại Ngụy sẵn sàng đưa cho bọn họ Thần Võ đại pháo, với những điều kiện nhất trí, vàng và cộng thêm các loại vật liệu, tự mình ký kết các loại hiệp ước khế văn.

Các thế lực bốn châu biết được, gần như mừng rỡ như điên, bọn họ vốn tưởng rằng Đại Ngụy sẽ cự tuyệt, lại không nghĩ

tới Đại Ngụy lại đồng ý.

Mặc dù vật liệu cực kỳ cao, nhưng bọn họ vô cùng nguyện ý, vất vả một đời này.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên sau khi biết được tin tức, có chút không hiểu.

Chủ yếu hơn chính là, hai đại vương triều cũng không cho rằng Đại Ngụy có thể xuất ra nhiều Thần Võ đại pháo như vậy.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Đại Ngụy đã đáp ứng.

Ba ngày sau.

Một thánh chỉ truyền ra.

Đại Ngụy tiến hành đại lễ duyệt binh vào tháng sau, thịnh tình mời các thế lực lớn trong thiên hạ đến xem duyệt.

Nhất là các thế lực ở bốn châu, trực tiếp đi đến Đại Ngụy tham quan Thần Võ đại pháo.

Tin tức vừa truyền ra, lại một lần nữa thu hút sự chú ý của thế nhân.

Kinh đô Đại Ngụy.

Bình Loạn vương phủ.

Ngô Minh đã trở lại.

Trận pháp giữa Ma vực đã bố trí xong.

Lúc nào cũng có thể đến.

Hoa viên của vương phủ.

Hai bóng người xuất hiện, Ngô Minh đứng ở trước mặt Hứa Thanh Tiêu, sắc mặt vẫn nghiêm trọng như trước.

“Thủ Nhân, trong khoảng thời gian này, vi sư bố trí trận pháp ở giữa Ma vực, có điều phát hiện tiên thi quả thật có dấu vết hồi phục, nhưng không đặc biệt rõ ràng.”

“Ta đã cùng với sư thúc ngươi thương lượng rồi, có thể mượn quốc vận Đại Ngụy để trấn áp hắn, lại phối hợp trận pháp, ít nhất trong vòng mấy trăm năm sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.”

“Thủ Nhân, nếu có thể thì đừng nên mạo hiểm.”

“Hiện giờ trong lãnh thổ Đại Ngụy, quốc thái dân an, cường giả của ngũ đại tiên môn cũng quy thuận Đại Ngụy ta, vi sư và sư thúc ngươi còn có thể chống đỡ thêm hai ba mươi năm nữa, ngươi cũng còn trẻ như vậy đã trở thành nhất phẩm võ giả.”

“Đúng rồi, vị sư huynh kia của ngươi cũng sắp nhất phẩm rồi.”

“Hơn nữa ngươi cho vi sư nhất phẩm phá cảnh đan, cộng thêm Đại Ngụy cũng sắp có một viên Phá Cảnh đan, tính ra, một năm sau, trong Đại Ngụy sẽ có năm vị nhất phẩm, cộng thêm cao thủ ngũ đại tiên môn, nhất phẩm của Đại Ngụy có thể đột phá mười vị.”

“Lại kết hợp với Thần Võ đại pháo của ngươi, còn có ai dám động đến chứ?”

Ngô Minh mở miệng, thông báo cho Hứa Thanh Tiêu những tin tức này.

Ông ta thấy rõ ràng, biết Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn không cần mạo hiểm như vậy, có thể dùng thủ đoạn lung lạc.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu vẫn cự tuyệt Ngô Minh như trước.

“Sư huynh ta cũng sắp nhất phẩm rồi sao?”

Hứa Thanh Tiêu có chút kinh ngạc, hắn không ngờ được sư huynh mình lại sắp nhất phẩm rồi.

“Ừm, sư huynh ngươi là một loại thể chất hiếm thấy, thích hợp với võ đạo.”

Ngô Minh không nói nhiều, chỉ đơn giản trả lời một câu.

“Võ đạo.”

Hứa Thanh Tiêu không khỏi cười, vị sư huynh này của mình, vẫn luôn muốn trở thành người đọc sách, không ngờ được kết quả lại thích hợp với võ đạo.

Đây thật đúng là tạo hóa trêu người.

Có điều chuyện này cũng rất tốt, ít nhất trở thành nhất phẩm, từ ý nghĩa nào đó mà nói đó chính là ý trời.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu không truy hỏi nhiều về chuyện của Trần Tinh Hà, mà là tiếp tục trả lời Ngô Minh.

“Sư phụ, đồ nhi tâm ý đã quyết.”

“Cũng không cần khuyên can.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, có vẻ vô cùng kiên quyết.

Nói cũng đã nói hết lời rồi.

Ngô Minh cũng chỉ có thể thở dài, nhìn Hứa Thanh Tiêu nói.

“Khi nào ngươi đi?”

Ngô Minh hỏi.

Chương 1462: Nhập Ma Vực, Thấy Tiên Thi, Lựa Chọn Cuối Cùng (1)

“Mười lăm ngày sau, đồ nhi còn bận một số việc, mười lăm ngày sau sẽ đi.”

Hứa Thanh Tiêu nói ra thời gian.

Hắn lúc trước rất sốt ruột, hy vọng nhanh chóng đi tới Ma vực, nhưng hiện tại hắn hiểu rõ chính mình còn có rất nhiều việc phải làm, định kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa.

“Được, nửa tháng sau, vi sư lại đến tìm ngươi.”

Ngô Minh mở miệng, gật gật đầu.

“Sư phụ, giúp đồ nhi một việc.”

Hứa Thanh Tiêu bỗng nhiên mở miệng, làm cho Ngô Minh có chút tò mò.

“Chuyện gì?”

Ngô Minh hỏi.

“Sư phụ, đây là danh sách đồ nhi cho người điều tra, là Bạch Y môn, Đại Ngụy đã không còn sợ bọn họ nữa, nhưng nên giết vẫn phải muốn giết.”

“Để tránh lại sinh chuyện làm loạn.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, đây là việc hắn bảo Ngô Minh làm.

“Được.”

Ngô Minh tiếp nhận danh sách, sau đó xoay người rời đi.

Đợi Ngô Minh rời đi, Hứa Thanh Tiêu cũng trở lại thư phòng, bắt đầu viết một ít kế hoạch.

Sau khi duyệt binh, chính là đại thanh lý, mình nhất định phải trở về trước khi duyệt binh, hoàn thành trận thanh lý cuối cùng.

Chẳng qua, chuyến đi này tới Ma vực, Hứa Thanh Tiêu cũng không rõ ràng lắm, kết quả rốt cuộc là gì.

Có thể, mình vốn dĩ không chống đỡ được đến lúc duyệt binh đã chết rồi.

Cho nên, không có nắm chắc tuyệt đối, Hứa Thanh Tiêu chỉ có thể viết kế hoạch tương lai của mình ra.

Để tránh mình một đi không trở lại.

Cứ thế.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Đối với toàn bộ Đại Ngụy mà nói, có vẻ vô cùng sục sôi ngất trời.

Tiền trang Đại Ngụy xuất hiện, khiến dân chúng tranh nhau bắt đầu tiết kiệm bạc, sau đó tiền trang Đại Ngụy cũng bắt đầu thi hành một hạng mục kế hoạch.

Lấy ngân lượng mà dân chúng tiết kiệm được, cho dân chúng mượn, cổ vũ dân chúng làm ăn, đồng thời Đại Ngụy cũng bắt đầu điên cuồng xây dựng cơ sở hạ tầng.

Tù binh Man quốc cũng hoàn toàn được dùng đến.

Tiền trang Đại Ngụy thu nhiều bạc, trong khoảng thời gian này không ngừng in tiền giấy, dùng tiền giấy mua vật tư, mời người.

Có thể nói, trong khoảng thời gian này, các quận phủ các huyện đều đang xây dựng cơ sở hạ tầng.

Nếu muốn giàu có, trước tiên xây dựng đường, đạo lý này từ xưa đến nay đã làm được.

Triều đình cũng khuyến khích người dân tham gia xây dựng cùng nhau, và những người tham gia có thể được hưởng một số ưu đãi.

Mệnh lệnh của triều đình liên tiếp được ban bố xuống.

Bất luận là dân chúng hay là thương nhân, mang đến chỗ tốt thật lớn, giao dịch Thần Võ Đại Pháo, sự phẫn nộ lúc đầu đến

bây giờ trong tình hình mỗi người đều hưởng thụ các loại phúc lợi thì đều chuyển hướng.

Nếu nói, Đại Ngụy trước đây mỗi ngày đều tăng trưởng chính là sản xuất lương thực.

Mà hiện tại toàn bộ Đại Ngụy, tăng trưởng tuyệt đối không phải là sản xuất lương thực, mà là bộc phát kiểu giếng phun, các ngành nghề đều được tăng cường thật lớn.

Trong triều đình, mỗi ngày đều có tin vui.

Nói trực tiếp một chút, chính là bạc nhiều, dễ làm việc.

Có điều hiện giờ hạch tâm chủ yếu nhất của Đại Ngụy vẫn là duyệt binh.

Toàn bộ kinh đô đều đang xây dựng cơ sở hạ tầng, chính là vì để cho lần duyệt binh này, chấn động thế nhân.

Chỉ cần như vậy, trong nháy mắt.

Nửa tháng trôi qua.

Còn một tháng nữa là đến cuộc duyệt binh.

Mà chỉ nửa tháng, kinh đô Đại Ngụy có vẻ rất khác thường.

Giống như hoàn toàn thay áo mới, nhà nào cũng treo đèn lồng, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Năm châu không ít thế lực đều đã tới kinh đô, nhất là Đế tộc Đông Châu, khi Đại Ngụy đáp ứng giao dịch Thần Võ Đại Pháo, ngũ đại Đế tộc trực tiếp mang đến lượng lớn hoàng kim, sớm đã khởi hành đi tới kinh đô.

Có điều giao dịch Thần Võ Đại Pháo cần phải chờ sau khi duyệt binh mới có thể giao dịch.

Nhưng vì ổn định tâm thế của mọi người, Binh bộ cố ý chiêu đãi những vị khách này, trước mặt bọn họ, tìm một nơi hoang vu, tự mình kiểm tra Thần Võ Đại Pháo, để cho bọn họ thấy một chút uy lực của Thần Võ Đại Pháo.

Không có gì tốt hơn là nhìn thấy thực tế.

Lúc trước khi chưa thấy Thần Võ Đại Pháo, khách mời của các thế lực lớn đích xác có chút hoảng hốt, sợ Đại Ngụy lừa

bọn họ tới đây, sau đó phối hợp với vương triều Đột Tà cùng vương triều Sơ Nguyên tiêu diệt bọn họ.

Những điều như vậy không phải là không thể xảy ra.

Chỉ là xác suất nhỏ mà thôi.

Cho nên bọn họ cũng lo lắng đề phòng, hận không thể tới giao dịch sớm một chút để trở về sớm một chút.

Một khắc cũng không muốn ở Đại Ngụy thêm.

Nhưng sau khi xem xong uy lực của Thần Võ Đại Pháo, tất cả mọi người đều choáng váng, không ai không bị Thần Võ Đại Pháo làm cho chấn động.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, một vùng đất hoang cách kinh đô năm trăm dặm, cách dăm ba hôm sẽ diễn ra một trận lễ rửa tội bằng pháo.

Dẫn đến bên trong kinh đô, thỉnh thoảng truyền đến một ít tiếng động.

Theo lý mà nói, quả thật không cần thường xuyên như vậy, nhưng Hứa Thanh Tiêu hạ mệnh lệnh, sứ giả các nước nếu tới, chỉ cần nhân số đông đều có thể tham quan một lần.

Tự nhiên, tiếng pháo vang lên hai ngày một lần.

Mà sau khi nhìn thấy uy lực của Thần Võ Đại Pháo, những sứ thần này ai nấy đều không muốn đi, thà rằng chờ thêm một chút, cũng không muốn giày vò gì thêm.

Theo bọn họ thấy, uy lực của Thần Võ Đại Pháo khủng bố như thế, chờ thêm mấy ngày cũng không tính là gì.

Cũng vào ngày này.

Ban đêm.

Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong cung điện.

Dưỡng Tâm điện.

Quý Linh lẳng lặng xem tấu chương, nhưng tâm tư lại không ở trên tấu chương.

Cũng vào lúc này.

Đột ngột, một bóng người xuất hiện ở giữa đại điện.

Là bóng của Hứa Thanh Tiêu.

“Thần, Hứa Thanh Tiêu, tham kiến bệ hạ.”

Theo giọng nói của Hứa Thanh Tiêu vang lên.

Trong phút chốc, Quý Linh không khỏi dời ánh mắt nhìn ra ngoài điện.

Sau đó trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ vui mừng.

“Hứa Ái Khanh.”

Nàng đứng dậy, tùy ý đặt tấu chương ở cạnh long ỷ.

Chỉ là rất nhanh, Quý Linh phát hiện, Hứa Thanh Tiêu mang theo rất nhiều đồ đạc.

Hàng trăm cuốn sách.

“Hứa Ái Khanh, đây là vật gì?”

Quý Linh mở miệng, trong ánh mắt có chút khó hiểu.

Chương 1463: Nhập Ma Vực, Thấy Tiên Thi, Lựa Chọn Cuối Cùng (2)

Lúc này, đi vào trong đại điện, Hứa Thanh Tiêu đặt mấy trăm quyển sách ở trước mặt Nữ đế.

“Bệ hạ, đây là quốc sách Đại Ngụy mà thần viết cả nửa tháng nay, trong đó có sản xuất nông nghiệp, vàng bạc chế hành, còn có sách lược ngoại giao, cùng với sách lược Trung Châu.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, nói cho Nữ đế biết, đây là thứ gì.

Nghe xong lời này, Nữ đế nhất thời hiểu được Hứa Thanh Tiêu đây là ý gì.

Hắn sắp rời đi rồi.

Không biết sống chết ra sao.

Cho nên sớm viết tất cả kế hoạch trong tương lai ra, nếu một đi không trở về, mấy thứ này cũng đủ để cho Đại Ngụy vững vàng phát triển, đi tới cường thịnh.

Nếu trở về thì cũng xem như là bớt việc.

Sau khi hiểu được điều đó.

Nữ đế lập tức từ trên long ỷ đi xuống, nàng trực tiếp đi tới trước mặt Hứa Thanh Tiêu.

“Hứa ái khanh, nửa tháng này, trẫm suy nghĩ rất nhiều.”

“Đại Ngụy, không cần thống nhất Trung Châu.”

“Đời nào thì làm chuyện của đời đó, trẫm có ngươi, đã làm được thành tựu liệt tổ liệt tông đều không thể làm được.”

“Hiện giờ Đại Ngụy thịnh vượng, quốc thái dân an, có mấy vị nhất phẩm, lại có thiên môn Thần Võ Đại Pháo, không có loạn trong giặc ngoài.”

“Ngươi có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Chuyện còn lại, giao cho trẫm đi.”

Nữ đế lên tiếng.

Trong khoảng thời gian này nàng thực sự đang suy nghĩ về chuyện này.

Cuối cùng, nàng không hy vọng Hứa Thanh Tiêu mạo hiểm.

Nghĩ rằng tất cả mọi thứ bây giờ đã quá đủ rồi.

Không cần Hứa Thanh Tiêu đi làm nhiều chuyện hơn, nàng không cần, Đại Ngụy cũng không cần.

Nàng hy vọng sẽ dùng cách này để ngăn Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng khi Quý Linh nói xong lời này.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời, mà là ngưng tụ ra tam ma ấn trong cơ thể mình.

Ấn ký xuất hiện, nhất thời diễn hóa cảnh tượng tương lai.

Thi cốt như núi, máu chảy thành sông, trời lở đất nứt, tiêu diệt tất cả đường sống.

Đúng vậy.

Vì sao Hứa Thanh Tiêu muốn giải quyết chuyện này như vậy, chính là bởi vì sau khi hắn từ cánh cửa vận rủi đi ra, Tam Ma Ấn không ngừng lột xác.

Tương lai mà hắn thấy càng ngày càng nhiều.

Vì thế cho nên hắn phải ngăn chặn ách vận này.

“Bệ hạ, cũng không phải là thần lo cho thiên hạ, mà là hung thần xuất hiện, thần cũng phải chết không thể nghi ngờ.”

“Đối với thần mà nói, không đi cũng là chết, đi, có lẽ có một đường sống.”

“Mong bệ hạ lượng thứ.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Nếu không phải bất đắc dĩ, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không kiên quyết như thế.

Hắn muốn đi Ma vực, tìm tiên thi, giải quyết Tam Ma Ấn, hoặc là giải quyết đại nạn tương lai.

Nếu không, nếu có cách khác, Hứa Thanh Tiêu cũng sẽ không mạo hiểm như thế.

Khi biết được sự thật này.

Quý Linh trầm mặc.

Hoàn toàn im lặng.

Nàng không biết vấn đề mà Hứa Thanh Tiêu lo lắng lại lớn như vậy, lúc trước biết được một ít, chỉ là không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy.

Đến cuối cùng, thấy Quý Linh không nói.

Hứa Thanh Tiêu ngưng tụ ra Long Đỉnh Trung Châu, trình lên Quý Linh.

"Bệ hạ, Long Đỉnh người giữ đi, nếu có duyên, thần sẽ trở về cùng nhau xây dựng Đại Ngụy."

Hứa Thanh Tiêu nói những lời này quả thật giống như nói lời tạm biệt.

Bởi vì bản thân hắn cũng không có bất kỳ sức lực nào.

Trung Châu tiên tàng có bản đồ ghi lại, tiên thi thực lực vô địch, là tồn tại áp chế Tam Hung Thần, nhưng sau khi Tam Hung Thần sống lại, tiên thi cũng không áp chế được.

Cho nên vì giải quyết phiền toái này, tiên thi vừa khôi phục, sẽ tru sát chính mình.

Đó là một điều không thể tránh khỏi.

Từng cảm nhân thực lực của Chu Thánh, Hứa Thanh Tiêu biết, lúc này đây lành ít dữ nhiều, có thể xảy ra kỳ tích hay không hắn không rõ ràng lắm.

Điều duy nhất biết chính là.

Mình nhất định phải làm tốt đường lui.

Nếu thật sự chết, cũng phải áp một đạo âm lực thiên địa.

"Ta sẽ chờ ngươi."

"Chờ ngươi trở về."

Cuối cùng, Quý Linh mở miệng, nàng không tự xưng là trẫm, mà tự xưng là ta.

“Đa tạ bệ hạ.”

Hứa Thanh Tiêu bái với Nữ đế một lạy.

Nói xong lời này, hắn xoay người rời đi, không phải đi Ma vực, mà là đi huyện Bình An, trước khi đi, hắn còn muốn tìm sư phụ mình một chút.

Chỉ là, ngay sau khi Hứa Thanh Tiêu bước ra cửa.

Giọng nói của Nữ Đế lại vang lên.

“Thủ Nhân.”

“Ta hiểu tâm ý của ngươi.”

“Nếu lần này ngươi an toàn trở về, ta sẽ làm theo mong muốn của ngươi.”

Quý Linh mở miệng, nàng nhìn Hứa Thanh Tiêu, trong đôi mắt đẹp cuối cùng vẫn có một chút nét ngượng ngùng của nữ tử.

Một chút không dám nhìn nhau.

Nhưng sợ hãi, sau lần chia tay này, sẽ không bao giờ nhìn thấy nhau nữa.

Chỉ là, đối với Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Hắn không hiểu Nữ đế có ý gì.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hắn hiểu được tâm ý của đối phương, cho nên Hứa Thanh Tiêu phất phất tay, biến mất ở giữa bóng đêm.

Trong nháy mắt.

Ngày hôm sau.

Mặt trời mọc.

Trong huyện Bình An.

Hứa Thanh Tiêu lại trở về.

Chỉ là lúc này đây, tâm tình Hứa Thanh Tiêu cực kỳ nặng nề.

Trong nhà Chu Lăng.

Khi thấy Hứa Thanh Tiêu lại đến, Chu Lăng không có vẻ kinh ngạc.

Mà là kéo Hứa Thanh Tiêu vào thư phòng.

Hai người nói chuyện hồi lâu.

Hứa Thanh Tiêu cũng nói tất cả mọi chuyện cho Chu Lăng.

Sau khi biết được tất cả, Chu Lăng không khỏi trầm mặc.

“Chưa từng nghĩ tới, sự tình đã đến nước này.”

Chu Lăng cũng không biết nên nói gì, có điều cuối cùng ông ấy đứng dậy, lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Hứa Thanh Tiêu.

“Đây là thứ tổ tiên lưu lại, ngọc bội của đại thánh nhân, lần này đi vi sư cũng không biết sẽ có kết cục như thế nào.”

“Có điều khối ngọc bội này chắc là có tác dụng, ngươi mang theo bên người, ngộ nhỡ có trợ giúp, coi như là cứu ngươi một mạng.”

Chu Lăng lên tiếng.

Ông ấy không còn cách nào khác.

Sự tình đến mức này, ông ấy có tâm nhưng bất lực.

Hứa Thanh Tiêu tới tìm Chu Lăng, cũng không phải vì chuyện này.

Mà là hắn muốn hiểu, Đại thánh nhân vì sao là đồ đệ của mình, chuyện này Hứa Thanh Tiêu vẫn luôn nghĩ không ra.

Cho nên cố ý tới hỏi Chu Lăng.

Chương 1464: Nhập Ma Vực, Thấy Tiên Thi, Lựa Chọn Cuối Cùng (3)

Chỉ là, đối mặt với vấn đề này, Chu Lăng cũng không cách nào giải thích được.

Cuối cùng, thầy trò nói chuyện hồi lâu.

Cho đến giờ Mùi.

Hứa Thanh Tiêu cáo biệt sư phụ của mình.

Sau khi nói lời tạm biệt.

Hứa Thanh Tiêu trở về nơi ở cũ, hắn dùng thánh đạo lực, che dấu khí tức của mình, người bên ngoài không cách nào chú ý tới hắn.

Ước chừng một ngày.

Hứa Thanh Tiêu cực kỳ yên tĩnh lang thang ở huyện Bình An một ngày.

Đợi cho đến ngày hôm sau.

Đại Ngụy.

Ở một ngọn núi hoang.

Hai bóng người xuất hiện.

Đây là nơi Ngô Minh và Hứa Thanh Tiêu hẹn.

Nơi này, cách kinh đô Đại Ngụy hơn bốn ngàn dặm, vốn là vùng đất hoang vu vạn dặm, nhưng sau này được Long Đỉnh Trung Châu xoa dịu.

Nơi đây cũng trở thành ốc đảo.

Đỉnh núi hoang.

Ngô Minh cuối cùng hỏi Hứa Thanh Tiêu một tiếng, có cần suy nghĩ kỹ lại không.

Nhưng sau khi nhận được câu trả lời chính xác của Hứa Thanh Tiêu.

Ngô Minh không nói nhiều.

Ông ta ngưng tụ võ đạo lực, lấy ra một khối cổ lệnh.

Đây là Thái Tổ Cổ Lệnh.

Ngay sau đó, không gian bị bóp méo.

Tạo thành một cánh cửa.

Rất nhanh sau đó, Hứa Thanh Tiêu cùng Ngô Minh cùng bước vào Ma vực.

Sương đen.

Màn sương đen đậm và dày đặc.

Đây là phản ứng đầu tiên khi bước vào ma vực.

Luồng sương đen khủng khiếp khiến cho người ta nhìn không rõ tất cả những gì trước mắt.

Bên trong ma vực.

Hứa Thanh Tiêu cảm ứng được khu vực này.

Ngay sau đó, sau khi ấn Tam Ma trong cơ thể xuất hiện, ma khí chung quanh lập tức điên cuồng lao hết vào cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Rất nhanh sau đó, một lượng lớn ma khí biến mất, đã có thể nhìn thấy được xung quanh.

“Đám ma khí này đã quấn quanh nơi này mấy trăm năm, các đời nhất phẩm Đại Ngụy đều trấn áp ở nơi này, không ngờ ngươi là người đầu tiên hấp thu được hết toàn bộ ma khí ở đây.”

Ngô Minh có hơi ngạc nhiên.

Nhịn không được mà cảm khái một tiếng.

Bọn họ trấn thủ ở đây chính là vì để áp chế đám ma khí này, phòng ngừa ma khí bị rò rỉ ra ngoài chứ bản thân tiên thi thì không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần nó không tỉnh lại thì về cơ bản sẽ không gây ảnh hưởng đến người khác.

Nhưng nếu như đám ma khí này bị rò rỉ sẽ làm một lượng lớn ma vật sinh sôi, quan trọng nhất là sẽ làm cho vị trí của tiên thi lộ ra.

Đây chính là nguyên nhân cần phải trấn áp.

“Sau khi hấp thu xong đám ma khí này thì sau này sẽ không cần phải trấn áp nữa, sư phụ và sư thúc cũng có thể an hưởng tuổi già.”

Hứa Thanh Tiêu nhẹ nhàng lên tiếng.

Nhưng Ngô Minh lại lắc đầu, chẳng qua ông cũng không nói thêm câu gì mà chỉ dẫn Hứa Thanh Tiêu bước tiếp.

Rất nhanh sau đó.

Hai người bước lên thêm một lát nữa.

Một bóng dáng đã xuất hiện ngay trước mắt Hứa Thanh Tiêu.

Cách đó không xa.

Là một bộ tiên thi.

Trông không khác gì so với người thường, chẳng qua tướng mạo trông rất anh tuấn, mái tóc dài xõa ra.

Ma khí tràn ngập chung quanh hắn, từ cơ thể hắn, một lượng lớn ma khí tản ra.

Là ma khí đã bị nhiễm phải khi trấn áp Ma thần lúc trước.

Cho nên, so với việc xưng đây là một bộ tiên thi thì chẳng bằng cứ nói đây là một bộ ma thi.

Ma khí quấn quanh người tiên thi, giống như bị phong ấn, lại giống như bị trấn áp.

Ngay khi Hứa Thanh Tiêu bước đến, cỗ tiên thi kia vẫn không lộ ra bất cứ động tĩnh gì, chỉ để lộ ra vẻ vô cùng yên tĩnh.

Hắn không có động tĩnh gì cả.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất trực tiếp, hắn biết tiên thi không có ý thức gì, là tồn tại do thiên địa ngưng tụ mà thành, phụ trách tiêu diệt hung thần, trấn áp âm lực trong thiên địa.

Cho nên muốn cho tiên thi tỉnh lại thì phải tế ấn Tam Ma ra mới được.

“Sư phụ, người lùi ra sau một chút.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng bảo sư phụ lùi ra ngoài một chút, tránh cho gặp phải nguy hiểm gì.

Ngô Minh cũng không xem nhẹ điều này, ông ta lui về phía sau trăm trượng sau đó kích hoạt trận pháp nơi này, bảo vệ cho Hứa Thanh Tiêu.

Trong chốc lát.

Hứa Thanh Tiêu đã ngưng tụ ra Tam ma ấn.

Cũng trong phút chốc, tiên thi lập tức có phản ứng.

Rống.

Khí tức kinh khủng tuyệt luân tràn ngập, giống như sức mạnh của chu thánh vậy.

Nói đúng hơn thì loại hơi thở sức mạnh này còn hơn cả chu thánh.

Đây là ý chí của thiên địa.

Tất cả các trận pháp đều hóa thành hư không trong nháy mắt, vốn chẳng có cách nào để ngăn cản tiên thi.

Cho dù là một tia hơi thở cũng là sự tồn tại đủ để hủy thiên diệt địa.

Đây chính là tiên thi.

Là ý chí của thiên địa, làm cho người ta không có cách nào ngăn cản.

Tiếng rống giận dữ vang lên mang theo sát ý vô hạn, Hứa Thanh Tiêu không thể nào ngăn cản nổi.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, một miếng ngọc bội lại bay lên xuất hiện trước mặt Hứa Thanh Tiêu, cản trở nguy cơ khủng khiếp này.

Đây là ngọc bội mà Chu Lăng cho hắn.

Là ngọc bội của đại thánh nhân.

Đây là ý chí của đại thánh nhân, nó đang đối kháng với tiên thi.

Cuối cùng, sau khi ngọc bội vỡ vụn, tiên thi cũng dần an tĩnh lại.

Hứa Thanh Tiêu dường như đã trải qua được một kiếp sinh tử, không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay vào lúc này.

Khi Hứa Thanh Tiêu khôi phục lại ý thức thì tiên thi đã ngồi xếp bằng trước mặt hắn, nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong chốc lát.

Hứa Thanh Tiêu an tĩnh lại.

Hắn không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn về phía tiên thi.

Một người một xác đối mặt với nhau.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, một giọng nói to lớn vang lên trong đầu Hứa Thanh Tiêu:

“Trong cơ thể ngươi có ấn ký của hung thần.”

“Đại họa sẽ vì ngươi mà sinh ra.”

“Là thánh lực đang ngăn cản giúp ngươi, nếu không, chắc chắn ngươi phải chết không thể nghi ngờ.”

Giọng nói to lớn vang lên.

Là giọng của tiên thi.

Chẳng qua đây cũng không phải là ý thức của đối phương mà chỉ là một câu trả lời theo bản năng.

Vốn dĩ Hứa Thanh Tiêu phải chết trong tay hắn nhưng thánh lực của đại thánh nhân xuất hiện, ngăn cản sát chiêu giúp Hứa Thanh Tiêu.

Cho nên tiên thi đưa ra một câu trả lời như vậy.

Chương 1465: Đại Thanh Toán (1)

“Tiền bối, ấn ký hung thần trong cơ thể ta do người khác trồng vào, không phải là do vãn bối tự nguyện, khẩn cầu tiền bối ra tay loại bỏ ấn ký hung thần trong cơ thể ta.”

Hứa Thanh Tiêu nói chuyện trong đầu, hắn biết đối phương không có ý thức mà chỉ trả lời theo bản năng thôi, nhưng hắn cũng không hề có chút ý nghĩ không tôn trọng nào mà rất khiêm tốn, đồng thời còn ngưng tụ sức manh Á thánh của mình ra.

Hi vọng đối phương có thể hiểu rõ tình trạng của bản thân mình.

Nhưng người kia chỉ nói lại với vẻ lạnh nhạt vô tình:

“Trong cơ thể ngươi có dấu vết của hung thần thật, loại khí tức này cũng không phải là do người ta gieo vào mà là do chính ngươi tự lựa chọn.”

“Không thể nào lấy ấn ký hung thần ra được, từ khi vừa mới bắt đầu, sự lựa chọn của ngươi đã quyết định hết tất cả.”

Đây chính là câu trả lời của tiên thi.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu có hơi không cam lòng.

Hắn hiểu được ý của đối phương.

Dấu vết của hung thần mà hắn nói chính là dị thuật, ấn Tam Ma đúng là do người ta trồng vào cơ thể hắn thật nhưng nguyên nhân thật sự là bởi vì hắn đã lựa chọn tu luyện dị thuật cho nên Tam Ma ấn mới có thể tiến vào trong cơ thể hắn một cách dễ dàng như vậy.

Bằng không, nếu như hắn không tu luyện dị thuật thì coi như có người muốn gieo ấn Tam Ma vào trong cơ thể hắn.

Cũng không thể làm gì được.

Giống như lời tiên thi nói vậy.

Tất cả đều là do sự lựa chọn của hắn, từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã lựa chọn con đường này, đối mặt với kết quả như vậy

cũng là hợp tình hợp lý mà thôi.

Cho dù có giải thích như thế nào đi nữa thì tu luyện dị thuật thì chính là tu luyện dị thuật.

Một nhân một quả.

Chính là như vậy.

“Xin hỏi tiền bối, còn có cách nào khác để giải quyết Tam Ma ấn này không?”

“Thành thánh có được không?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi thứ một câu.

Thành thánh có thể giải quyết Tam Ma ấn trong cơ thể hay không.

Nhưng mà, câu này vừa dứt, giọng của tiên thi lại vang lên lần nữa:

“Không thể.”

“Ấn ký hung thần đã được sự gia trì của âm lực trong thiên địa, bất luận ngươi có đồng ý hay không thì vừa đến thời gian, nó sẽ ma hóa ngươi hoàn toàn.”

“Đến lúc đó, ngươi chính là thời cơ để hồi sinh ba hung thần, không ai có thể ngăn cản được.”

Câu trả lời của tiên thi làm cho Hứa Thanh Tiêu giống như bị rơi vào hầm băng.

Hắn không ngờ ấn ký hung thần trong cơ thể mình thế mà lại hung hãn bá đạo đến vậy, là thời cơ để phục sinh bọn hắn.

“Nói cách khác thì bất luận là như thế nào, ta đều không thể thay đổi được tương lai?”

“Trừ phi ta chết đi sao?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

“Không.”

“Cho dù ngươi có chết đi cũng không có tác dụng gì cả, ấn ký hung thần đã ghim vào trong nguyên thần của ngươi, nếu ngươi có chết đi thì vẫn sẽ thành ma y như cũ.”

“Đơn giản là làm cho ba hung thần tỉnh lại muộn một chút mà thôi.”

Hắn đáp lại như vậy.

Làm cho Hứa Thanh Tiêu hoàn toàn cạn lời.

Mình có chết cũng vô dụng thôi, đây chẳng phải là quá đáng quá hay sao?

“Nếu như ta chết rồi hung thần vẫn sẽ tỉnh lại vậy sao ngài lại giết ta?”

Một lát sau, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng hỏi.

Điều này không hợp lý, hắn không thể nào chấp nhận được.

“Nếu giết ngươi rồi, ta có thể trấn áp thi thể ngươi thêm năm trăm năm, trong vòng năm trăm năm này, nếu như không xảy ra chuyện giết chóc gì lớn thì chỉ cần thế giới này lại xuất hiện thêm hai đại thánh nhân là có thể hóa giải được.”

“Đây chính là cách duy nhất.”

Tiên thi trả lời, nói ra phương án giải quyết duy nhất.

“Đây là chuyện không thể nào. Từ trước đến nay, xác suất xuất hiện hai vị thánh nhân trong vòng năm trăm năm dường như là bằng không.”

“Tiền bối, còn có cách nào khác nữa không?”

Trấn thủ năm trăm năm, thiên hạ thái bình, còn xuất hiện ra hai vị thánh nhân, điều này sao có thể?

Hứa Thanh Tiêu lắc đầu hỏi đối phương xem có còn cách gì nữa hay không.

“Năm trăm năm muốn sinh ra hai vị thánh nhân đúng là khó thật đấy.”

“Nhưng ít ra sau với sự náo động hiện tại thì tốt hơn gấp trăm gấp ngàn lần.”

“Chẳng qua đúng là có một cách khác thật.”

Tiên thi trả lời lại làm cho Hứa Thanh Tiêu ngập tràn vui sướng.

Hắn thấy rất tò mò, còn có cách gì nữa à.

“Thành thánh.”

Tiên thi chầm chậm đáp lại.

Câu trả lời này làm cho Hứa Thanh Tiêu không nhịn được mà nhíu mày. Vừa rồi rõ ràng là hắn đã có hỏi đối phương rồi, thành thánh có tác dụng gì hay không, sao bây giờ lại nhắc đến chuyện thành thánh nữa vậy?

Chưa kịp đợi Hứa Thanh Tiêu hỏi rõ, tiên thi đã trực tiếp mở miệng:

“Sau khi thành thánh rồi ngươi hóa đạo thiên địa, cùng nhau chết chung với ấn ký hung thần, một kỷ nguyên sau đó, hung thần sẽ không thể hồi phục được, trừ phi mảnh đất này sinh ra biến hóa lớn.”

Đây chính là câu trả lời của tiên thi.

Sau khi thành thánh, dùng sức mạnh thánh đạo vô thượng kết hợp làm một thể với trời đất, hòa tan ấn ký hung thần.

Tương đương với ôm nhau chết chung.

Hơn nữa hắn còn nhất định phải thành thánh, nếu không sẽ không có tác dụng gì.

“Còn có cách nào khác nữa không?”

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc gần một khắc đồng hồ, cuối cùng vẫn không chịu cam tâm mà hỏi nữa, xem có còn cách gì khác nữa hay không.

“Khỏi hỏi ta nữa.”

“Không còn cách gì khác nữa đâu.”

“Hơn nữa ta sẽ không để cho ngươi rời khỏi nơi này.”

“Ý chí của thánh nhân chỉ có thể cản trở ta được một lần, không thể ngăn cản ta lần hai đâu.”

“Bây giờ muốn giết ngươi, dựa vào hết khả năng mà ta có thì có lẽ sẽ có thể trấn áp ngươi một ngàn năm.”

“Nếu như lại để cho ấn ký hung thần được gia cố nữa, chỉ sợ dù có giết ngươi cũng chỉ có thể trấn áp nổi mấy trăm năm, không trụ nổi được năm trăm năm.”

“Trong cơ thể ngươi có sức mạnh thánh đạo, nhận được khí vận của trời đất, nếu như ngươi thật sự lo nghĩ cho thiên hạ thì tự sát ở nơi này chính là sự lựa chọn tốt nhất của ngươi.”

“Hung thần phục sinh, trong trời đất này, không ai có thể ngăn cản bọn hắn được.”

“Ta, cũng không thể ngăn cản được.”

Lời đáp lại lần này của tiên thi đã khiến cho Hứa Thanh Tiêu rơi vào trong yên lặng.

Hoàn toàn rơi vào cảnh trầm mặc.

Đây là con đường chết.

Dường như không có bất kỳ chỗ nào để có thể đảo ngược tình thế này.

Hắn tĩnh tọa trước mặt tiên thi.

Không nói lời nào.

Một canh giờ, ba canh giờ, sáu canh giờ, một ngày.

Ba ngày.

Năm ngày.

Bảy ngày.

Tiên thi cho Hứa Thanh Tiêu có đủ thời gian, có lẽ hắn cũng rõ một người muốn tự sát cũng không phải là điều dễ dàng.

Chương 1466: Đại Thanh Toán (2)

Thời gian đã tròn bảy ngày.

Hứa Thanh Tiêu cuối cùng cũng đưa ra một câu trả lời chắc chắn cho hắn:

“Cách của tiền bối không thể nào hoàn toàn hóa giải được kiếp nạn hung thần, bên ngoài vẫn có người đang âm mưu làm loạn.”

“Cho dù ta có chết, nói theo hướng tốt thì kéo dài được năm trăm năm, nhưng nếu như lại xảy ra bất kỳ một sai lầm nào thì có thể chỉ mấy mươi năm sau thôi, hung thần sẽ hồi sinh.”

“Cho ta thời gian, ta có thể thành thánh, nếu như đến lúc đó mà thật sự đã không còn cách nào nữa, ta sẽ đưa ra lựa chọn.”

Đây là câu trả lời của Hứa Thanh Tiêu.

Không phải hắn đang sợ chết.

Mà là kế hoạch của tiên thi cũng không đáng tin cậy.

Nhưng tiên thi lại lắc đầu:

“Không cho ngươi thời gian được. Tự ngươi cảm ứng thử xem, có phải ấn ký hung thần đang ăn mòn cơ thể ngươi hay không?”

“Ngươi không đủ thời gian, hơn nữa khí tức thánh đạo trong cơ thể ngươi vẫn còn chưa đủ, muốn thành thánh ít nhất cũng phải cần thời gian thêm mấy trăm năm nữa.”

“Không có nhiều thời gian như vậy.”

Hắn không lưu tình chút nào, nói thẳng vào vấn đề hiện tại của Hứa Thanh Tiêu.

Thời gian của hắn không hề đủ.

“Bao lâu nữa thì ấn ký hung thần trong cơ thể ta sẽ hoàn toàn bộc phát?”

Hứa Thanh Tiêu dò hỏi.

“Nửa năm.”

“Thậm chí, còn chưa đến nửa năm, ta không thể nào xác định chính xác thời gian được, nhưng nhanh thì khoảng ba tháng thôi.”

“Sở dĩ bản thân ngươi không nhận ra là bởi vì có sức mạnh thánh đạo trong cơ thể áp chế, còn có dân ý nữa.”

Tiên thi trả lời lại.

“Nửa năm.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại một lần nữa.

Chỉ là lần này, hắn không yên lặng quá lâu mà nhìn về phía tiên thi rồi nói một cách chân thành:

“Có thể thử một lần.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Hắn còn muốn thử một lần, cho dù là dường như đã không còn hy vọng.

Nhìn những gì hắn đã trải qua mấy năm nay mà xem, có lần nào mà không phải là phản đòn từ trong tuyệt cảnh?

Hắn không cho rằng lần nào hắn cũng đều may mắn như vậy.

Nhưng bảo hắn phải từ bỏ, hắn cũng không đồng ý.

“Không được.”

“Ta nói với ngươi nhiều như vậy là vì hi vọng ngươi chết đi mà không mang theo điều gì oán hận.”

“Nhưng ngươi vẫn chấp mê bất ngộ như cũ.”

“Lần này, trong cơ thể ngươi đã không còn khí tức thánh đạo nữa rồi.”

“Kết thúc đi.”

Điều đáng tiếc chính là tiên thi rất vô tình, hắn không hề cho Hứa Thanh Tiêu bất cứ một cơ hội nào mà đưa tay ra, muốn giết hắn.

Hắn muốn chém chết Hứa Thanh Tiêu ở ngay nơi này.

Chấm dứt hậu hoạn.

Hứa Thanh Tiêu cũng không ngờ tiên thi lại quả quyết như vậy, nói giết là giết, không chừa chút đường lui nào.

Nhưng mà ngay vào lúc này.

Thiên Địa Văn cung trong đầu Hứa Thanh Tiêu chấn động.

Văn cung chấn động, trong nháy mắt, mấy bóng dáng xuất hiện, là bọn người Triều Ca.

Bọn họ tế Thiên Địa Văn cung ra, ngăn cản sự công phạt của tiên thi.

"Ta đã cho thánh nhân một cơ hội."

"Nhưng đối mặt với Thiên Địa Văn cung, tiên thi cũng không sợ, vẫn xua tay như cũ, lỗ đen được diễn hóa ra từ lòng bàn tay hắn muốn giết cho bằng được Hứa Thanh Tiêu.

Hắn không hề e ngại thánh lực của đại thánh nhân, đơn giản là do đại thánh nhân có ân với trời đất, xem như nể mặt đại thánh nhân thôi.

Đến được bước này, cho dù Thiên Địa Văn cung có xuất hiện thì hắn cũng sẽ không cho mặt mũi nữa.

"Thủ Nhân hiền đệ, ổn định tinh thần."

Vào thời khắc quan trọng, Triều Ca lên tiếng bảo Hứa Thanh Tiêu ổn định tinh thần, đừng để bị loạn.

Hứa Thanh Tiêu cũng không nói nhiều mà ổn đinh lại tinh thần của mình, không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Hắn biết nếu như chịu không nổi thì hắn sẽ thật sự chết ở nơi này.

Mà đối với những người khác.

Chẳng qua Hứa Thanh Tiêu chỉ là đang ngồi đối diện với tiên thi mà thôi, Ngô Minh không cảm giác được gì, vẫn tĩnh tâm ngồi đợi ở một bên.

Không biết rằng có chuyện gì đang xảy ra.

"Không cần giãy dụa nữa."

“Đây là nhân quả của vận mệnh, không thể nghịch chuyển được đâu.”

Tiên thi lại lên tiếng tiếp, hắn cũng không muốn giết Hứa Thanh Tiêu mà chỉ đang dùng cách của mình để bảo vệ trời đất mà thôi.

“Chưa có kết quả, tất cả còn chưa chính xác, con người sẽ thắng được trời.”

Hứa Thanh Tiêu đáp lại.

Đây chính là ý chí của hắn.

Trước khi có kết quả của bất cứ chuyện gì thì tất cả đều không đáng nói, con người sẽ thắng ông trời.

Chỉ tiếc chính là sức mạnh của đại thánh nhân đúng là không thể ngăn cản được tiên thi.

Đây là thứ do ý chí trời đất tạo thành.

Là sức mạnh mà không ai có thể thắng nổi.

Nhưng vào lúc chiến đấu quan trọng nhất, một bóng dáng xuất hiện.

Là bóng dáng của Chu thánh.

Sau khi thánh lực xuất hiện, nó lại tiến công ngăn cản tiên thi một lần nữa.

Mặc dù không phải là kiểu nghịch chuyển thời cơ được trong nháy mắt kia nhưng ít ra cũng có thể hóa giải được phần lớn áp lực.

“Lại là một vị thánh nhân.”

Chỉ là, đột nhiên tiên thi lại dừng lại, hắn không tiếp tục công kích nữa mà hiện lên chút ngạc nhiên.

Hứa Thanh Tiêu có được sự ủng hộ của hai vị thánh nhân.

Trong sâu xa nào đó dường như bọn họ đều đang ủng hộ Hứa Thanh Tiêu.

Nếu không vào thời khắc quan trọng như vậy cũng sẽ không xuất hiện ngăn cản ý chí của trời đất.

Tiên thi được trời đất sinh ra.

Mà thánh nhân vừa lúc lại khống chế một phần ý chí của trời đất.

Một vị thánh nhân hắn có thể không nể mặt.

Nhưng sau khi hai vị thánh nhân xuất hiện, hắn không thể không suy nghĩ được.

Khí tức kinh khủng biến mất.

Hứa Thanh Tiêu đã có chút cơ hội để thở dốc.

Cũng ngay vào lúc này, giọng của Triều Ca lại lập tức vang lên:

“Tiền bối, Thủ Nhân chính là đương kim Á thánh, lòng hắn vẫn luôn hướng về Nho đạo, vì trời đất lập tâm, vì cuộc sống của nhân dân mà lập mệnh, nhận được sự quan tâm của thánh nhân, mong tiền bối nể mặt hai vị thánh nhân.”

“Cho Thủ Nhân một cơ hội, có lẽ hắn có thể nghĩ được cách để phá giải.”

Triều Ca lên tiếng thỉnh cầu tiên thi tạm thời đừng nhằm vào Hứa Thanh Tiêu, cho Hứa Thanh Tiêu có đủ thời gian.

Nghe được những câu nói của Triều Ca.

Tiên thi lộ ra vẻ trầm mặc.

Chẳng qua dường như đúng là hắn đang do dự thật.

Chương 1467: Đại Thanh Toán (3)

Qua khoảng chừng nửa canh giờ.

Cuối cùng hắn cũng lên tiếng:

“Nể tình hai vị thánh nhân đã ủng hộ sức mạnh cho ngươi.”

“Có thể cho ngươi một cơ hội.”

“Nhưng khoảng thời gian ta có thể cho ngươi sẽ không nhiều, năm tháng.”

“Nếu như trong vòng năm tháng ngươi có thể thành thánh thì hoàn toàn có thể áp chế được hung thần. Mặc dù kết quả không thể nào thay đổi được nhưng ít ra cũng có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.”

“Nhưng trong vòng năm tháng, nếu như ngươi không thành thánh thì cho dù năm vị thánh nhân có phục sinh đi chăng nữa, ta cũng sẽ giết ngươi.”

Tiên thi lên tiếng, hắn không vội vã giết Hứa Thanh Tiêu mà cho Hứa Thanh Tiêu thời gian là năm tháng.

Trong vòng năm tháng nếu trở thành thánh nhân,Hứa Thanh Tiêu còn có thể sống được thêm một thời gian nữa, nếu như không thể thành thánh, vậy hắn vẫn sẽ ra tay.

Đến lúc đó, coi như năm vị thánh nhân có đồng thời sống dậy thì hắn cũng sẽ không lưu tình.

Có được câu trả lời chắc chắn, mặc dù Hứa Thanh Tiêu có hơi suy yếu nhưng hắn vẫn nói lời cảm kích với đối phương:

“Đa tạ tiền bối.”

“Tiền bối, còn có một chuyện.”

“Có người muốn mượn tay của ngài để nhắm vào ta.”

“Người này muốn thông qua phương thức huyết tế để phục sinh hung thần, nếu như tiền bối có gặp được, có thể trấn áp lại rồi giao cho ta, hoặc là giết hắn luôn không?”

Hứa Thanh Tiêu cảm tạ đối phương, đồng thời cũng nói ra một chuyện khác.

Bọn người Vĩnh Bình thân vương vẫn đang chờ hắn, hơn nữa kế hoạch của bọn chúng Hứa Thanh Tiêu đều biết hết, phục sinh tiên thi, làm cho tiên thi cảm ứng được Tam Ma ấn trong cơ thể hắn sau đó giết hắn luôn.

Đây chính là kế hoạch của bọn chúng.

Cho nên Hứa Thanh Tiêu muốn mượn cơ hội này để nói rõ ràng.

Hắn biết tiên thi sẽ không ra tay với hắn, nhưng Hứa Thanh Tiêu lại càng mong nếu như có người điều khiển tiên thi, mong thiên thi có thể giết ngược lại.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu nói chuyện này ra.

Tiên thi lại có vẻ như cực kỳ bình tĩnh:

“Không ai có thể khống chế ta được, ta là do trời đất sinh ra.”

“Chẳng qua đúng là có người đã từng thử liên hệ với ta, nghĩ đến kế hoạch của bọn chúng chắc là để phục sinh ta, từ đó cảm ứng được ấn ký hung thần trong cơ thể ngươi.”

“Ta sẽ để ý đến những người này.”

“Nhưng kế hoạch của bọn chúng không phải là phục sinh ba hung thần, bọn chúng cũng không phục sinh được hung thần.”

“Bọn chúng chỉ muốn phục sinh Ma thần, để tên Ma thần đó đi đồ sát một phần sức mạnh của nhân tộc.”

“Đám Ma thần kia lại muốn phục sinh hung thần cho nên từ trước đến nay có rất nhiều người ngu xuẩn muốn mượn bàn tay của Ma thần để diệt trừ đối thủ.”

“Có mấy lần bọn họ thành công, nhưng có mấy lần xém chút nữa bọn họ đa phục sinh cả ba hung thần, lần đó, vạn tộc xém chút là chết hết.”

Tiên thi kể lại một đoạn lịch sử, cũng nói ra những bí mật của Vĩnh Bình thân vương.

Đây mới là kế hoạch cuối cùng của bọn chúng.

Mà sau khi Hứa Thanh Tiêu biết được, hắn cũng hoàn toàn hiểu rõ.

Trước đó hắn cũng rất tò mò rằng cuối cùng thì bọn người vĩnh bình thân vương muốn làm gì? Phục sinh ba hung thần, tất cả mọi người đều sẽ chết hết.

Hứa Thanh Tiêu cũng rất thắc mắc, dựa vào cái gì mà bọn chúng cho rằng mình sẽ không chết?

Bây giờ chân tướng đã rõ ràng cả rồi.

Bọn người Vĩnh Bình thân vương muốn phục sinh Ma thần, mượn bàn tay Ma thần để giết nhất phẩm nhị phẩm và tam phẩm, thậm chí là cả võ giả tứ phẩm.

Ngay cả hung thần, cũng không né được bàn tay Ma thần hay sao?

Chắc chắn bọn chúng có thủ đoạn tự vệ.

Đây mới là mục đích thực sự của bọn chúng, cũng hợp logic lắm.

Hoàn thành một ván bài lớn.

“Đã rõ.”

“Nếu như bọn họ có liên hệ với tiền bối thật thì mong tiền bối hãy trấn áp bọn họ lại, tốt nhất là để lại người sống.”

Hứa Thanh Tiêu thỉnh cầu tiên thi.

Đối phương khẽ gật đầu, không do dự chút nào:

“Có thể.”

“Bọn chúng đúng là đáng chết thật.”

Tiên thi đồng ý.

Ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu đứng dậy cúi đầu về phía tiên thi.

“Không cần bái ta.”

“Nhớ cho rõ, ngươi chỉ có thời gian năm tháng.”

“Thời gian vừa đến, bất luận là ngươi có lý do gì, cho dù là có ai đến giải thích cho ngươi, ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội.”

“Nếu ngươi thành thánh, dựa trên tình hình ta có thể kéo dài thêm thời gian.”

“Nhưng nếu như ngươi không thành thánh, nhân quả đã định.”

Đây là câu nói cuối cùng của tiên thi.

Chỉ là, Hứa Thanh Tiêu không đáp lại, hắn quay người đi về phía trước mặt Ngô Minh:

“Thế nào hả?”

Ngô Minh lên tiếng, trong mắt ông ta tràn ngập vẻ tò mò, hỏi Hứa Thanh Tiêu kết quả thế nào rồi.

Hứa Thanh Tiêu và tiên thi ngồi đối diện nhau trong một khoảng thời gian dài như thế nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng cụ thể là cái gì thì ông ta không biết được.

“Tạm thời không có gì đáng ngại.”

“Có thể làm được một số chuyện.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng nhưng không kể rõ cụ thể mọi chuyện cho Ngô Minh.

Hắn sợ Ngô Minh sẽ lo lắng.

“Có một vài chuyện đừng nên giấu vi sư.”

Ngô Minh lên tiếng bảo Hứa Thanh Tiêu đừng giấu diếm ông.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu chỉ lắc đầu sau đó lại nói:

“Sư phụ, ta đã tĩnh tọa trong bao lâu vậy?”

Hứa Thanh Tiêu hỏi.

“Gần mười ngày.”

Mười ngày?

Bên trong ma vực, Hứa Thanh Tiêu tính toán thời gian thì cách ngày Đại Ngụy duyệt binh còn khoảng hơn nửa tháng nữa.

Nghĩ đến đây, Hứa Thanh Tiêu lên tiếng:

“Sư phụ, người về Đại Ngụy đi.”

“Đồ nhi đi đến Tây châu một chuyến, có chuyện cần phải xử lý.”

Chương 1468: Đại Thanh Toán (4)

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Địch nhân trước mắt có hai người.

Vĩnh Bình thân vương và Già Lam thần tăng.

Thực tế thì Hứa Thanh Tiêu muốn nói có ba người.

Lữ thánh.

Nhưng hắn đã chết rồi, chết bởi chính tay mình, gần như không còn khả năng nữa.

Chẳng qua bất kể là ai.

Hứa Thanh Tiêu hắn đều phải trả lại từng món, Vĩnh Bình thân vương thì không cần lo nữa, ông ta sẽ liên hệ tiên thi.

Kết quả, tất nhiên sẽ giống như là tự chui đầu vào lưới.

Già Lam thần tăng là người Hứa Thanh Tiêu muốn đi giải quyết.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu không muốn giết.

Mà muốn dùng cách khác.

Ngô Minh không thuyết phục được Hứa Thanh Tiêu, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài. Ông rời khỏi ma vực cùng với Hứa Thanh Tiêu.

Sau đó Ngô Minh trở về Đại Ngụy.

Hứa Thanh Tiêu tiến về Tây châu.

Cứ như vậy.

Thời gian dần trôi qua.

Trong chớp mắt.

Mười bốn ngày đã qua đi.

Đại điển duyệt binh của vương triều Đại Ngụy cũng càng ngày càng gần.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy đã sớm rực rỡ hẳn lên.

mà sứ giả cũng các nước cũng đã đến đông đủ.

Lần này, đúng là Đại Ngụy đã có thể dùng cụm từ vạn nước triều bái để hình dung.

Các nước phụ thuộc biên cảnh Đại Ngụy ngoại trừ một vài quốc gia lúc trước không tạo phản thì quốc quân có thể tự mình đến đây tham quan, quốc quân, gia chủ, vương gia của các thế lực lớn ở bốn châu khác, cũng không còn bao nhiêu.

Đối với chuyện Đại Ngụy duyệt binh lần này.

Các nước đều tràn ngập sự tò mò. Bọn họ không biết lần duyệt binh này Đại Ngụy muốn làm gì đây.

Suy đoán hơn nửa tháng, cuối cùng họ rút ra được cái kết luận chính là Đại Ngụy đang muốn thể hiện rõ sức mạnh quốc gia, muốn nói cho người trong thiên hạ biết bây giờ Đại Ngụy đã quật khởi.

Dùng nghi thức duyệt binh để làm thiên hạ chấn động, thỏa mãn chút lòng hư vinh đồng thời sau này khi đàm phán cũng sẽ có quyền chủ động.

Suy nghĩ của các nước đối với mấy điểm này cũng hoàn toàn khác nhau. nước nhỏ đều âm thầm học hỏi, cầu mong sao cho có một ngày mình cũng sẽ được giống như vậy.

Nước lớn thì lại không giống, như Đột Tà và Sơ Nguyên vậy, bọn họ vốn dĩ xem thường chuyện duyệt binh này.

Nhất là vương triều Sơ Nguyên, họ lại càng cho rằng nếu như không phải Đại Ngụy luyện chế ra Thần Võ đại pháo nhất phẩm sớm hơn một chút thì bây giờ ở nơi này cũng không đến phiên Đại Ngụy diễu võ giương oai.

Sau khi có được Thần Võ đại pháo, thái độ của hai triều đều đã có sự thay đổi.

Về cơ bản thì Sơ Nguyên cũng vậy, Đột Tà cũng thế, thực chất thì bên trong bọn họ vẫn là những đối thủ cạnh tranh, không tồn tại tình đồng minh thật sự.

Nhưng bất kể là như thế nào thì.

Lần này vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đều đã phái hai vị vương gia có địa vị cao nhất đến, so với vị thân vương làm sứ thần trước đó còn cao hơn nhiều.

Là vương gia nắm giữ binh quyền thật sự.

Một mặt là do Đại Ngụy yêu cầu, một mặt cũng là sự quyết định của hai triều.

Bởi vì hai triều đã suy nghĩ một hồi.

Bọn họ cho rằng vương triều Đại Ngụy thế mà lại đồng thời đồng ý đưa Thần Võ đại pháo cho các thế lực lớn.

Cái này mang ý nghĩa là Đại Ngụy còn cất giấu không ít con át chủ bài, điều này làm bọn họ lo lắng, cũng khiến cho bọn họ thấy vui sướng.

Nếu Đại Ngụy đã đồng ý cho các thế lực lớn một bên một chiếc Thần Võ đại pháo, vậy hai triều có thể tiếp tục yêu cầu Thần Võ đại pháo nữa hay không?

Mặc dù bọn họ không hiểu Thần Võ đại pháo ở Đại Ngụy nhiều đến mức nào.

Cũng mặc kệ Đại Ngụy suy nghĩ như thế nào, nếu như có thật thì bọn họ cũng muốn nhiều một chút, không thể chịu thua thiệt được.

Nhưng nếu như không có thì cũng không sao, dù sao cũng chỉ là thử một lần mà thôi.

Thân vương của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã đến Đại Ngụy từ bảy ngày trước, cũng đã thông báo ý này với Lễ bộ.

Ý tứ đại khái chính là nếu như Đại Ngụy thật sự có nhiều Thần Võ đại pháo thì có thể cho hai triều nhiều hơn một chút, về phần các thế lực khác, vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đồng ý giúp Đại Ngụy giải quyết hết những phiền toái này.

Chỉ là, câu trả lời của Đại Ngụy lại khiến cho bọn họ có hơi không ngờ tới.

Lễ bộ không từ chối cũng không đồng ý, chỉ cười nói chuyện này để sau khi duyệt binh xong rồi lại nói.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Ngày mai là đến ngày duyệt binh đại điển.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Thỉnh thoảng Quý Linh sẽ nhìn về phía của điện, mấy mươi ngày trước, sau khi nàng biết được tin Hứa Thanh Tiêu bình an vô sự thì không nhịn được mà vui sướng vô cùng.

Chỉ là mấy mươi hôm nay Hứa Thanh Tiêu vẫn chưa trở lại, ngày mai là đại điển duyệt binh, từ đầu đến cuối Hứa Thanh Tiêu đều không quay lại làm cho tinh thần nàng có hơi không tập trung.

Cuối cùng, mãi cho đến đêm khuya nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hứa Thanh Tiêu đâu như cũ.

Còn ba canh giờ nữa là duyệt binh đại điển bắt đầu rồi.

Mà cùng lúc này.

Tây châu.

Trong Thiên Trúc tự.

Già Lam thần tăng lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, ông ta gõ mõ.

Mà ngay vào lúc này.

Một bóng dáng chầm chậm xuất hiện.

Là bóng dáng của Tuệ Giác.

Thấy bóng dáng này xuất hiện, Già Lam thần tăng cũng không để ý đến chút nào mà chỉ tiếp tục gõ mõ.

Tuệ Giác chẳng nói câu nào, vừa đi vào đã ngồi đả tọa trước mặt Già Lam thần tăng.

Đợi một canh giờ qua đi.

Già Lam thần tăng cũng không tiếp tục gõ mõ nữa.

Lòng ông ta đã không yên tĩnh được.

“Là Hứa Thanh Tiêu bảo ngươi đến?”

Già Lam thần tăng lên tiếng, nhíu đôi mày lại hỏi.

Tuệ Giác không trả lời ông ta mà ngược lại lại ngồi tiếp tục gõ mõ.

“Vi sư là phật môn.”

“Cho dù thân có vào đại ngục nhưng cũng không hối hận.”

Già Lam thần tăng lên tiếng.

Đến lúc này ông ta vẫn cho rằng mình không hề làm gì sai.

Tuệ Giác không nói câu nào, vẫn tiếp tục gõ mõ như cũ.

Cuối cùng.

Tuệ Giác, người đã gõ mõ suốt một canh giờ cuối cùng cũng lên tiếng:

“Thế tôn nói.”

“Qua ngày hôm nay sư phụ sẽ viên tịch, bảo đệ tử đến đây để đưa tiễn sư phụ đoạn đường cuối cùng.”

Giọng Tuệ Giác có vẻ hơi bình tĩnh nhưng lời nói lại tràn ngập sự khác biệt.

“Hắn bảo ngươi giết ta sao?”

Già Lam thần tăng bình tĩnh hỏi. Ông ta không sợ chết, chỉ muốn làm nhiều hơn vài chuyện cho phật môn mà thôi.

“Không.”

“Thế tôn nói, chính ngài sẽ viên tịch.”

“Qua hôm nay.”

Tuệ Giác lắc đầu.

Trong phút chốc, Già Lam thần tăng trầm mặc.

Hôm nay viên tịch?

Ông ta không tin.

Nhưng suy nghĩ một hồi, ông ta cũng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục gõ mõ.

Chương 1469: Đại Thanh Toán (5)

Cùng lúc đó.

Trong phút chốc, lại trôi qua thêm hai canh giờ.

Cuối cùng.

Cuộc duyệt binh của vương triều Đại Ngụy cũng bắt đầu.

Keng.

Tiếng kèn ngột ngạt lại đồng loại vang lên.

Âm thanh này đã truyền đến bốn phương tám hướng, lan khắp toàn bộ kinh đô Đại Ngụy, khiến cho toàn thành sôi trào.

Sau một khắc.

Trên đài xem duyệt binh, Nữ đế Đại Ngụy xuất hiện. Trong phút chốc, vô số bách tính thần tử quỳ trên mặt đất hô to bệ hạ vạn tuế.

Sau câu nói miễn lễ, bách tính và quần thần cũng ồn ào đứng dậy.

Ngay sau đó, sứ thần của các quốc gia cũng dần dần xuất hiện, ngồi xuống hai bên trái phải, cách Nữ đế chừng bảy tám trượng.

Sứ giả các nước xem thường, bọn họ cúi đầu hướng về phía Nữ đế Đại Ngụy, sau đó họ ngồi xuống, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng.

Theo suy nghĩ của bọn họ, đây chẳng qua là vương triều Đại Ngụy muốn khoe khoang mà thôi.

Mặc dù có hơi ghen ghét nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là ghen ghét mà thôi.

Còn các thế lực lớn của bốn chây thì hi vọng lần duyệt binh này nhanh chóng kết thúc, như vậy bọn họ sẽ có thể đòi Thần Võ đại pháo từ Đại Ngụy.

Trong những ngày này, bọn họ thường đi đến xem Thần Võ đại pháo, bất luận là có nhìn mấy lần thì bọn họ cũng đều cảm

thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Cho nên bọn họ rất chờ mong trận duyệt binh lần này kết thúc.

Lúc này.

Theo cái vung tay của Quý Linh, Trần Chính Nho lập tức bắt đầu hạ chỉ lệnh.

Theo từng tiếng kèn lệnh vang lên.

Cuối cùng, cuộc duyệt binh cũng chính thức bắt đầu.

Lần duyệt binh này, xem như công bộ cũng hạ quyết tâm dữ lắm, trực tiếp làm một con đường siêu to khổng lồ, chỉ rộng thôi cũng đủ để cho một trăm lẻ tám con ngựa đi cùng một hàng mà không cần chen chúc.

Sau khi tiếng khèn vang lên.

Rồi đến từng trận tiếng bước chân.

Tướng sĩ Đại Ngụy bước ra khỏi hàng.

Kỳ Lân quân, Huyền Vũ quân, Đại Hoang quân, Thiên Tử quân, các binh doanh khác vân vân xuất hiện hết cái này đến cái khác.

Đầu tiên là bộ binh, sau đó là kỵ binh.

Hiện trường cực kỳ hoành tráng làm cho bách tính kinh đô và bách tính của các quốc gia khác đều cảm thấy chấn động không gì sánh kịp.

Đây là sự chấn động đến từ dân chúng.

Thân vương của các quốc gia tương đối, các đế tộc, tộc trưởng bọn họ thì lại cảm thấy có vẻ rất bình tĩnh.

Dù sao thì cảnh tượng này, xài bạc là làm được ngay thôi, bọn họ cũng có thể làm được, nhưng không cần thiết, đơn giản chỉ là lãng phí tiền bạc mà thôi.

Vì vậy, đối với bọn họ mà nói, chuyện này có vẻ hơi nhàm chán.

Nếu không phải thấy ngại mặt mũi thì chỉ sợ bọn họ đã đi từ lâu rồi.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ.

Ngay vào lúc sứ giả của các quốc gia đều cảm thấy có hơi nhàm chán.

Thì một âm thanh bỗng nhiên phá vỡ sự an tĩnh:

“Các ngươi mau nhìn kìa, đó là Thần Võ đại pháo.”

Sau khi giọng nói kia vang lên, các thế lực lớn ở năm châu cũng không nhịn được đưa mắt nhìn sang, trừ vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên, họ không nhìn ra ngoài.

Đa phần các ánh mắt đều khóa chặt trên người Thần Võ đại pháo.

Bọn họ không có được cho nên vẫn luôn cố chấp với Thần Võ đại pháo.

Lấy Thần Võ đại pháo ra để duyệt binh, trên thực tế, rất nhiều người đã đoán được chuyện này. Sức mạnh của quân sự Đại Ngụy là đến từ Thần Võ đại pháo.

Cho nên thân vương Đột Tà và thân vương sơ nguyên cũng không thèm để ý.

Thậm chí bọn họ còn dự định đứng dậy rời đi.

Thần Võ đại pháo nhất định là vật cuối cùng, cho nên chỉ cần Thần Võ đại pháo xuất hiện thì cũng mang ý nghĩa là duyệt binh sắp kết thúc rồi.

Nhưng sau một khắc, từng tiếng hét chói tai lại vang lên.

“Trời, không thể nào, không thể nào đâu. Sao lại có nhiều Thần Võ đại pháo như vậy?”

“Cái gì? Sao lại có nhiều Thần Võ đại pháo như vậy?”

“Mười, ba mươi, năm mươi, một trăm, hai trăm bảy, ba trăm hai, bốn trăm rưỡi.”

“Đại Ngụy lấy đâu ra nhiều Thần Võ đại pháo như vậy? Không phải nói Thần Võ đại pháo cần phải dùng cực phẩm Linh kim để chế tạo thành sao? Không phải cực phẩm Linh kim là thứ mà thế gian khó tìm được hay sao?”

“Trời, bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo.”

“Không đúng, không đúng, không phải là bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo.”

Giọng nói càng lúc càng lớn, ngữ khí cũng càng lúc càng đầy vẻ chấn động và hoảng sợ.

Giờ khắc này.

Thân vương của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng hoàn toàn không thể ngồi yên được nữa.

Bọn họ đứng dậy nhìn qua.

Chỉ thấy thẳng tắp hai bên đường, từng chiếc Thần Võ đại pháo xuất hiện trước mắt họ.

Mỗi một chiếc Thần Võ đại pháo đều lộ ra ánh vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Liếc nhìn một cái, dường như có đến hơn ngàn chiếc Thần Võ đại pháo, trông cực kỳ khủng bố, làm cho mắt người ta hoa lên.

Hơn nữa mỗi một chiếc Thần Võ đại pháo đều lộ ra khí tức kinh khủng.

Đây là Thần Võ đại pháo, không giả đi đâu được.

“Đây là chuyện không thể nào.”

“Một ngàn hai trăm chiếc.”

“Không đúng, là hơn một ngàn ba trăm chiếc.”

“Một ngàn năm trăm chiếc.”

“Một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo?”

“Đại Ngụy muốn làm cái quái gì đây?”

Không đến một khắc đồng hồ, một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo xuất hiện trước mắt mọi người.

Con số khủng khiếp kích thích đến tất cả mọi người ở đây.

Cho dù đám quan lại Đại Ngụy cũng hoàn toàn ngây dại.

Trước đó Hứa Thanh Tiêu nói chỉ có một ngàn chiếc thôi.

Thật không ngờ đến, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn ẩn giấu một chiêu này.

Một ngàn năm trăm chiếc.

Nhiều hơn một nửa.

Đây là khái niệm gì?

Trước đó còn nghĩ đưa đi biên cảnh một trăm năm mươi chiếc, để lại trong triều bốn trăm chiếc.

Bây giờ biên cảnh hoàn toàn có thể mở đến hai trăm năm mươi chiếc, hoàn toàn không cần lo lắng bất kỳ chuyện gì cả.

Nhiều Thần Võ đại pháo như vậy, có thể đủ để san bằng năm châu rất nhiều lần luôn.

Chấn động.

Cả thế giới đều chấn động.

Không ai ngờ lần duyệt binh này, Đại Ngụy còn có cả chiêu như vậy.

Chương 1470: Đại Thanh Toán (6)

Giờ này khắc này, thân vương của vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã hoàn toàn hiểu rõ, vì sao Đại Ngụy muốn bọn họ chờ thêm một chút.

Chuyện gì cũng phải chờ đến sau khi duyệt binh xong rồi nói tiếp.

Một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Điều này có nghĩa là Đại Ngụy có tư cách để quét ngang thiên hạ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, trước ngày duyệt binh, Đại Ngụy còn không ngừng biểu thị uy lực của Thần Võ đại pháo.

Mọi người truyền tai nhau, bây giờ trong các nước, có ai không biết Thần Võ đại pháo khủng bố đến mức nào?

Thậm chí uy lực của Thần Võ đại pháo càng đồn càng dữ dội, từ giới bách tính bình dân cho đến quý tộc của các quốc gia đều biết Thần Võ đại pháo có được sức mạnh đủ để hủy trời diệt đất.

Vì thế mới nói, nếu các nước có nước nào dám chọc vào Đại Ngụy vậy vấn đề mà họ gặp phải không phải là lương thảo nữa, mà là vấn đề dân tâm và quân tâm.

Đây đúng là đả kích càng lúc càng giảm.

Trong mắt bách tính, Thần Võ đại pháo là sự tồn tại vô địch, trong mắt các tướng sĩ, Thần Võ đại pháo hơn cả trăm vạn hùng binh.

Nếu như đất nước mình có được Thần Võ đại pháo vậy thì bọn họ sẽ rất vui vẻ.

Còn nếu như biết đối thủ của mình có đến một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Vậy thứ còn lại cũng chỉ có tuyệt vọng mà thôi.

Chấn động.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Làm cho trong đầu của tất cả mọi người ở nơi này đều trở nên trống rỗng.

Cuối cùng, tiếng hoan hô vang lên, tiếng hoan hô đến từ bách tính Đại Ngụy.

Giờ khắc này, bọn họ cũng rõ vì sao Đại Ngụy muốn bán Thần Võ đại pháo.

Đại Ngụy có một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo, bán ra ngoài mấy chiếc để đổi lấy vật tư và tiền bạc với cái giá trên trời, thấy thế nào cũng đều không phải là một vụ buôn bán lỗ vốn.

Còn các nước cũng hoàn toàn hiểu rõ vì sao Đại Ngụy lại đồng ý giao dịch với vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên.

Thế này thì ai mà không muốn bán?

Hai đứa ngu si còn tưởng rằng bản thân đã đè ép được Đại Ngụy.

Nhưng lại không hề biết là đang bị Đại Ngụy trêu đùa như đồ ngốc.

Cho Đột Tà và Sơ Nguyên một chiếc Thần Võ đại pháo thì có tính là gì?

Đại Ngụy có một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo, coi như cho các ngươi hai chiếc luôn thì có làm sao?

Đối với hai triều mà nói, chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Còn muốn đàm phán với Đại Ngụy?

Nằm mơ đi thôi.

Hai chiếc Thần Võ đại pháo, ảnh hưởng được đến đâu nào?

Người ta có một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo, nhắm ngay vào biên giới ngươi, chỉ cần một khắc đồng hồ thôi Đột Tà đã tiêu tùng.

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đã hoàn toàn trầm mặc vì chuyện vừa xảy ra.

Sau sự xuất hiện của một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Lại xuất hiện thêm hai trăm chiếc Thiên Thần đại pháo?

Đại pháo chế từ Tiên kim ra sân, có người lập tức nhìn thấy sự khác biệt ngay.

Có người chỉ liếc mắt là đã nhìn ra đó là cực phẩm Tiên kim đó.

Còn hơn cả Linh kim.

Giờ khắc này, đại diện của thế lực các nước đều hoàn toàn tê dại.

Bọn họ tê cả người.

Có thế nào cũng không thể ngờ trừ một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo kia ra không nói.

Lại còn có thêm hai trăm chiếc đại pháo được luyện chế ra từ cực phẩm Tiên kim.

Đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Khiến cho người ta tắc lưỡi.

Cũng làm cho người ta tuyệt vọng.

Nhưng, điều thật sự làm cho người ta tuyệt vọng rất nhanh đã đến.

Sau khi mười chiếc Thiên Thần đại pháo xuất hiện.

Mọi người mới nhận ra rằng đây mới chính là sát khí cuối cùng của Đại Ngụy.

Số lượng không nhiều.

Chỉ có mười chiếc.

Nhưng mười chiếc này lại làm cho người ta cảm thấy dường như nó có thể vượt qua hết một ngàn năm trăm chiếc Thần Võ đại pháo phía trước.

Yên lặng.

Yên lặng.

Tất cả hoàn toàn yên lặng.

Toàn bộ hiện trường duyệt binh bây giờ đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Cứ quỷ dị như vậy đấy.

Bọn họ biết Đại Ngụy đang giấu chiêu cuối, có nhiều người đã suy đoán rằng chắc Đại Ngụy đang có ba mươi khẩu Thần Võ đại pháo, còn người khác thì lại suy đoán có một trăm chiếc gì đó.

Nhưng hai nước lớn thì suy đoán chắc không nhiều hơn hai mươi chiếc đâu.

Bây giờ, có kết quả rồi.

Một ngàn bảy trăm mười chiếc.

Hoàn toàn đè ép tất cả.

“Nghi thức đại điển duyệt binh kết thúc.”

“Bệ hạ có chỉ.”

“Bắt đầu từ hôm nay, thiết yến mười ngày trong kinh đô, thần dân cùng vui mừng.”

Tròn nửa canh giờ sau.

Sau khi một giọng nói sắc bén vang lên.

Tuyên cáo nghi thức duyệt binh đã kết thúc.

Sau một khắc, Nữ đế đứng dậy rời đi.

Mà sứ thần các nước cũng ngồi không yên được nữa rồi.

Bọn họ ào ào đi truyền tin, truyền đi hết tất cả những gì mình chứng kiến được.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ kinh đô, có vô số tin tức truyền ra.

Bách tính cũng luôn miệng bàn tán.

Còn chưa đầy một canh giờ, cuộc duyệt binh rung động lòng người này đã bị truyền đi khắp nơi.

Vương triều Đột Tà.

Bên trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Không ai dám tin Đại Ngụy lại có nhiều Thần Võ đại pháo đến vậy, nhưng thư mà các nơi gửi đến đã nói lên rằng, đây là sự thật.

Một người thì có thể nhìn lầm, cũng có thể sẽ bị mua chuộc, nhưng tin tức truyền từ khắp nơi đều chứng minh rằng Đại Ngụy đang có trong tay hơn một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Hơn nữa đám pháo này còn bày trơ ra đó cho người ta nhìn, do nhất phẩm Đại Ngụy trấn thủ, rõ ràng là đang để cho một số người nhìn thấy, tránh cho họ không tin.

“Đột Tà!”

“Hoàn toàn bại rồi.”

Tròn một canh giờ, Đột Tà đại đế hồn bay phách lạc ngồi trên long ỷ.

Sự tự tin trong ánh mắt của ông ta đã hoàn toàn tan biến.

Chương 1471: Đại Thanh Toán (7)

Sau khi xác định được tin tức.

Ông ta cũng thật sự hiểu kế hoạch của Đại Ngụy.

Dùng Thần Võ đại pháo để lừa gạt vương triều Đột Tà ký kết các loại điều khoản.

Bây giờ cuộc duyệt binh đã kết thúc, Đại Ngụy đã lấy con át chủ bài ra, mang ý nghĩa là bọn họ nhất định phải tuân thủ những điều khoản này.

Mỗi một điều khoản đều là sư tử ngoạm.

Lúc ấy ký kết thì có ý muốn quỵt nợ.

Nhiều nhất chỉ thực hiện ba năm năm năm thôi.

Nhưng bây giờ ông ta hiểu được, bọn họ đã không ổn rồi.

Dám quỵt nợ, không nói những điều khác, Đại Ngụy chỉ cần áp bức một cái là bách tính Đột Tà đều không dám đồng ý.

Bọn họ cũng sợ Thần Võ đại pháo lắm.

Mà thân là một vị vua.

Ông ta hoàn toàn hiểu được chuyện Đột Tà làm bá chủ Trung châu là chuyện không thể nào.

Trước mắt coi như có phát động chiến tranh thì chỉ sợ cũng sẽ không ai đồng ý đi.

Một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo, ai mà dám đi?

Trước kia khi Đại Ngụy không lộ át chủ bài ra thì ít nhất chỉ biết họ rất mạnh, nhưng không nhiều Thần Võ đại pháo.

Nhưng bây giờ thì không giống như vậy.

Trong mấy tháng này, chuyện mà người ở các nơi trong thiên hạ bàn tán chính là Thần Võ đại pháo.

Uy lực của đại pháo mọi người đều đã biết.

Nếu như bây giờ mà tuyên chiến với Đại Ngụy, vậy xem như tất cả các thế lực của năm châu lớn cộng lại cùng nhau tuyên

chiến thì đoán chừng cũng không đủ người cho người ta giết.

Hơn nữa ý kiến của tất cả các thế lực của năm châu lớn cũng không thể nào thống nhất được.

Đại Ngụy lại không phạm phải tội gì lớn ngập trời.

Đơn giản chỉ muốn đòi tiền mà thôi.

Một không giết người nước ngươi, hai không làm nhục quốc gia ngươi, ngươi tuyên chiến làm cái quái gì?

Cho nên, Đột Tà đại đế đã hiểu.

Sau cuộc duyệt binh hôm nay.

Trung châu, nhìn như có ba đại vương triều.

Trên thực tế chỉ còn một thôi.

Trong tình huống vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên đã ký kết đủ các loại điều khoản với Đại Ngụy, tất nhiên sẽ phải rời khỏi võ đài lịch sử. Vận may tốt một chút thì có lẽ vẫn còn có thể để lại tên tuổi vương triều.

Nếu như không may thì.

Có thể sẽ hoàn toàn bị diệt sạch.

Đây không phải là vấn đề có đánh hay không đánh, là người trong thiên hạ không dám đánh với Đại Ngụy, ai dám lên tiếng nói đánh thì chẳng cần Đại Ngụy ra tay, tất nhiên cũng sẽ có người ra tay dạy dỗ, dùng chuyện này để lấy lòng Đại Ngụy.

Cũng như vậy.

Tình huống bây giờ của vương triều Đột Tà.

Cũng giống như những chuyện đã xảy ra ở vương triều Sơ Nguyên.

Chẳng qua tố chất của Sơ Nguyên đại đế còn kém hơn Đột Tà đại đế nhiều lắm.

Ông ta ngất đi tại chỗ.

Không phải bị dọa ngất mà là một loại chết lặng.

Sau khi hai triều bình tĩnh lại, trải qua cuộc thương nghị mấy canh giờ, cuối cùng cũng viết mật tín giao cho Đại Ngụy.

Nội dung đại khái là hy vọng có thể thay đổi các điều khoản trước đó một chút, nếu như có thể, hai triều nguyện tôn Đại Ngụy đứng đầu.

Đây là sự cân nhắc sau cùng của hai triều.

Những điều khoản mà trước đó bọn họ đã ký cực kỳ hà khắc, lúc đó họ chỉ đơn giản muốn quỵt nợ thôi. Nghĩ đến dù sau cũng không phải thực hiện thì ký cái gì mà không được chứ?

Bây giờ Đại Ngụy đã lộ ra sức mạnh thật sự, ép bọn họ không thể xem nhẹ chuyện này được.

Nếu không thì chưa cần Đại Ngụy ra tay, không quá mười năm, hai triều sẽ không thể nào bình ổn nội loạn nữa.

Mật tín của hai triều được đưa vào Đại Ngụy.

Tất cả những điều này đều nằm trong dự liệu của Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế không do dự chút nào mà dựa theo kế hoạch của Hứa Thanh Tiêu để lại, đồng ý yêu cầu của hai triều, Đại Ngụy cũng không hi vọng hai triều bị nội loạn.

Nhưng còn có một yêu cầu, trong vòng ba tháng, hoàng đế hai triều nhất định phải nhường lại ngôi vị an hưởng tuổi già, không được tham dự vào chuyện triều chính.

Nếu không, không đồng ý.

Tin tức được truyền trở lại.

Hai vị đại đế giận đến nổi sấm sét đùng đoàng.

Nhưng cuối cùng họ vẫn đáp ứng trong khuất nhục.

Bây giờ bọn họ không có vốn liếng gì để ngang tàng.

Nhưng càng không may hơn chính là các thế lực lớn của năm châu, Đại Ngụy đã ký kết giao dịch với bọn họ, vật tư tiền bạc đều đưa cả rồi nhưng không ngờ Đại Ngụy lại có đến một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Hơn nữa đại pháo mà Đại Ngụy đưa bọn họ đã bị nhỏ máu nhận chủ, đổi một cách nói khác thì Thần Võ đại pháo có thể đưa cho họ, nhưng quyền khống chế vẫn trong tay Đại Ngụy.

Sứ thần các nước nhất định không đồng ý.

Nhưng đã bị Lễ bộ cực kỳ hữu hảo mà đưa đến con đường chính buổi duyệt binh để nhìn một lúc. Nhìn thấy một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo, bọn họ không muốn đồng ý cũng phải đồng ý.

Mà lúc này.

Tây châu.

Lúc này tin tức duyệt binh đã truyền đến Tây châu.

Trong chùa Thiên Trúc.

Khi Già Lam thần tăng nghe xong tin tức truyền đến từ miệng của các tăng nhân.

Ông ta hoàn toàn trầm mặc.

Nhìn về phía Tuệ Giác trước mắt một chút.

Ông ta cũng hoàn toàn hiểu rõ vì sao Hứa Thanh Tiêu lại nói hôm nay mình sẽ viên tịch.

Một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo.

Một lần duyệt binh, chấn nhiếp thiên hạ.

Trực tiếp khiến cho hai đại vương triều tuyệt vọng, cũng hoàn toàn khiến cho thiên hạ an tĩnh lại.

Bởi vì đối với các thế lực trong thiên hạ mà nói, bọn họ đều có cùng chung một kẻ địch.

Đó chính là Đại Ngụy.

Chương 1472: Đại Thanh Toán (8)

Muốn chém giết lẫn nhau à, hoàn toàn trở thành một trò cười.

Mà Đại Ngụy lại bày ra sức mạnh quân sự không có gì sánh kịp.

Đừng nói đến năm châu lớn, xem như số người có nhiều gấp đôi đi chăng nữa thì đối mặt với Thần Võ đại pháo có thể hủy diệt thiên hạ kia, cũng chỉ là dư thừa thôi.

Kế hoạch của hắn và Vĩnh Bình thân vương đã chấm dứt rồi.

"Vì sao Hứa Thanh Tiêu lại không đến tiễn lão nạp một đoạn đường?"

Già Lam thần tăng lên tiếng.

Ông ta hoàn toàn hiểu những ý tứ trong lời nói của Hứa Thanh Tiêu.

Đồng thời ông ta cũng cực kỳ tò mò vì sao Hứa Thanh Tiêu lại không đến đây đưa tiễn ông ta một đoạn.

"Thế tôn đang chờ Vĩnh Bình thân vương."

"Ngài nói, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Vĩnh Bình thân vương sẽ cùng viên tịch với ngài."

Tuệ Giác lạnh nhạt lên tiếng.

Mặc dù người trước mắt là sư phụ của ông ta.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu đã tìm đến ông ta, sau khi nói với ông ta những chuyện mà Già Lam thần tăng làm, ông ta liền hiểu rằng sư phụ mình đã nhập ma rồi.

Có thuyết phục cũng không có tác dụng.

Chỉ còn một cách duy nhất là tự ông ta phải hóa giải bản thân, tự siêu độ cho chính mình mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Cho nên ông ta mới tự mình đến đây.

"Hắn vẫn còn quá trẻ."

Già Lam thần tăng lên tiếng, khi vừa định nói thêm vài câu thì Tuệ Giác đã thẳng thừng cắt ngang lời nói của ông ta:

“Sư phụ.”

“Thế tôn đã gặp Tiên thi rồi, hai vị thánh nhân đã bảo vệ ngài ấy.”

“Kế hoạch của các người đã hoàn toàn thất bại.”

Tuệ Giác trực giác lên tiếng khiến cho đối phương đừng ôm bất kỳ vọng tưởng gì nữa.

Ngài ấy đến đây cũng đủ chứng minh bản thân ngài đã chuẩn bị xong cả.

Quả nhiên.

Sau khi câu này vừa dút.

Già Lam thần tăng cũng hoàn toàn trầm mặc.

Đã nói đến mức này luôn rồi.

Ông ta thở dài một hơi.

“Cuối cùng cũng chỉ là lấy giỏ trúc múc nước, công dã tràng mà thôi.”

“Hắn còn bảo ngươi hỏi gì không? Hỏi đi.”

Giờ khắc này, Già Lam thần tăng như già đi nhanh chóng. Ông ta biết khí số của mình đã tận, đã mất năng lực tranh đấu.

Nhưng ông ta cũng biết Hứa Thanh Tiêu nhất định vẫn còn nghi vấn.

“Thế tôn bảo đệ tử hỏi sư phụ.”

“Cuối cùng Lữ thánh đã chết hay chưa?”

Tuệ Giác lên tiếng hỏi một câu như vậy.

“Chết rồi.”

“Hắn ta đã chết thật rồi.”

“Chẳng qua ta cũng tò mò, hắn rất thần bí, ta không cho rằng hắn sẽ dễ dàng chết đi như vậy.”

“Tất cả chỉ là sự khởi đầu của hắn.”

“Nói với Hứa Thanh Tiêu, cố gắng cẩn thận hơn một chút.”

Nói đến đây.

Già Lam thần tăng cũng không dông dài gì nữa.

Ông ta đã thua rồi.

Thiên hạ sẽ không loạn nữa.

Tất nhiên là kế hoạch của ông ta cũng sẽ không thành công.

Vĩnh Bình thân vương muốn mượn Tiên thi giải quyết Hứa Thanh Tiêu nhưng lại không ngờ rằng lá gan của Hứa Thanh Tiêu thế mà lại lớn như vậy, dám chủ động đến tìm Tiên thi.

Tất cả kế hoạch.

Đều đã bị Hứa Thanh Tiêu hóa giải một lần nữa.

Vì vậy, ông ta không còn gì để nói nữa.

Trong phút chốc.

Xung quanh Già Lam thần tăng tràn ngập nghiệp hỏa.

Ông ta viên tịch ở nơi này.

Tuệ Giác thần tăng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, cuối cùng, khi Già Lam thần tăng hoàn toàn hóa thành tro bụi ông ta mới chắp tay trước ngực nói một câu A di đà phật.

Sau đó mới dần dần biến mất khỏi Thiên Trúc tự.

…

Mà cùng lúc này.

Bên ngoài Ma vực.

Bóng dáng của Vĩnh Bình thân vương cũng xuất hiện ở nơi này.

Thân đã từng là thái tử, Vĩnh Bình thân vương biết Ma vực ở nơi nào.

Mà ấn Tam Ma là thứ mà gã có được trong lúc huyết tế trước đó.

Đây là cách duy nhất để gã đạp đổ Hứa Thanh Tiêu.

Một ngàn bảy trăm chiếc Thần Võ đại pháo đã khiến cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng.

Có làm sao hắn cũng không tính tới chuyện Hứa Thanh Tiêu thế mà lại có nhiều Thần Võ đại pháo như vậy.

Hoàn toàn khiến cho gã tuyệt vọng.

Cho nên gã chỉ có thể dùng chiêu này, nếu như không được thì.

Vậy thì, thủ đoạn sau cùng của gã chính là hoàn toàn phục sinh ba hung thần.

Mặc dù quá trình rất khó, bản thân gã cũng không biết có thể thành công được hay không nhưng đây cũng là cách cuối cùng của bọn họ rồi.

Sau một khắc.

Vĩnh Bình thân vương không dư thừa lời gì, gã ngưng tụ ấn ký tam ma, sau đó, cánh cửa Ma vực xuất hiện.

Sau một khắc, Vĩnh Bình thân vương bước vào bên trong Ma vực.

Biết mất không thấy đâu nữa.

Nhưng mà không đến một khắc đồng hồ sau.

Ngay khi Vĩnh Bình thân vương xuất hiện bên trong Ma vực, một bóng dáng cũng chầm chậm xuất hiện trước mặt hắn.

Là Tiên thi.

Trong phút chốc, Vĩnh Bình thân vương ngây ngẩn cả người.

Gã nhìn về phía Tiên thi trước mặt, có hơi trầm mặc.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tiên thi:

“Tiền bối.”

Vĩnh Bình thân vương thử lên tiếng.

Nhưng Tiên thi lại cảm ứng được hơi thở trên người gã ngay tức khắc.

“Ngươi muốn phục sinh ma thần.”

Tiên thi lên tiếng, câu nói đầu tiên lại nói ra những gì trong lòng gã nghĩ.

“Tiền bối, ngài hiểu lầm rồi.”

Vĩnh Bình thân vương muốn giải thích, nhưng ngay sau đó gã ta đã bị Tiên thi thẳng tay bắt lấy:

“Không cần giải thích.”

“Chờ hắn đến xử lý.”

Tiên thi lên tiếng, hắn không nói nhảm bất cứ câu gì mà trực tiếp bắt Vĩnh Bình thân vương lại.

Người kia hoàn toàn ngây ngẩn.

Gã không ngờ mình đến giúp đỡ.

Nhưng không nghĩ tới thế mà đã bị Tiên thi trực tiếp trấn áp.

Hơn nữa, chờ ai đến xử lý?

Vĩnh Bình thân vương trầm mặc, gã đã bị trấn áp, vốn không nên nói bất kỳ câu gì.

Chỉ là.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Chương 1473: Ta Là Hứa Thanh Tiêu, Tán Hết Tài Khí, Nguyện Năm Trăm Năm Sau, Song Thánh Lâm Thế (Đại kết cục) (1)

Ma Vực Trung Châu.

Vĩnh Bình thân vương có chút sững sờ.

Gã muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị tiên thi trấn áp, gã căn bản không nói được một câu nào.

Đồng thời, gã cũng tò mò, ai sẽ đến xử lý gã.

Chỉ là khi gã nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, Vĩnh Bình thân vương hoàn toàn kinh ngạc.

“Hứa Thanh Tiêu?”

“Sao lại là ngươi?”

Vĩnh Bình thân vương cho dù có tính toán thế nào, cũng không có nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu sẽ xuất hiện ở đây.

Gã biết, trong cơ thể của Hứa Thanh Tiêu bị trồng Tam Ma Ấn, chỉ cần Hứa Thanh Tiêu dám xuất hiện trước mặt tiên thi, nhất định sẽ bị tiên thi chém giết.

Cho dù thế nào gã cũng không nghĩ tới, người tới thực sự là Hứa Thanh Tiêu.

Giây phút đó.

Vĩnh Bình thân vương đã hiểu ra.

Hứa Thanh Tiêu và tiên thi Trung Châu đã sớm gặp mặt rồi, đây là một cái bẫy.

Gã đã hiểu rồi.

Hứa Thanh Tiêu dám mạo hiểm kinh thiên, hắn đi trước một bước, đến gặp tiên thi.

Bản thân đã trở thành kẻ thua cuộc lớn nhất.

Cũng trong khoảnh khắc Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, tiên thi ngay lập tức giải toả phong ấn.

Vĩnh Bình thân vương có thể động đậy, cũng có thể nói chuyện.

“Điều này là không thể.”

“Trong cơ thể hắn có Tam Ma Ấn, vì sao không giết hắn?”

“Tiền bối, ngươi là do thiên địa thai nghén sinh ra, vì sao không giết hắn?”

Sau khi được cởi bỏ phong ấn, Vĩnh Bình thân vương mở miệng nói chuyện, có vẻ vô cùng phẫn nộ.

Giọng nói vang lên.

Tiên thi không trả lời, hắn khinh thường trả lời câu hỏi của Vĩnh Bình thân vương.

Không có lý do gì cả.

Theo hắn thấy, Hứa Thanh Tiêu tốt xấu gì cũng là Á Thánh, có ý chí thiên địa gia trì.

Nhưng Vĩnh Bình thân vương thì là thứ gì?

Nhìn Vĩnh Bình thân vương có chút cuồng loạn, Hứa Thanh Tiêu không nói gì, mà là để cho gã tiếp tục nói.

Sau một lúc.

Vĩnh Bình thân vương không nói lời nào nữa, chỉ nhìn Hứa Thanh Tiêu với một ánh mắt khó hiểu.

Giờ này khắc này, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu chậm rãi vang lên.

“Già Lam thần tăng đã viên tịch rồi.”

“Chỉ còn lại một mình ngươi.”

“Ngươi còn có gì muốn nói, có thể nói ra, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng nói, có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Nói xong lời này.

Vĩnh Bình thân vương trầm mặc.

Gã tin lời hứa Thanh Tiêu nói.

Bản thân Già Lam thần tăng cũng đã có chút do dự, ông ta là đệ tử Phật môn, bảo ông ta phục sinh Ma Thần, ông ta cũng sẽ có chút do dự.

Hiện giờ Đại Ngụy đã xuất ra một ngàn bảy trăm khẩu Thần Vũ đại pháo, đã cắt đứt con đường sống của bọn họ.

Viên tịch là sự lựa chọn duy nhất của ông ta.

Chỉ là đối mặt với dáng vẻ cao cao tại thượng như thế của Hứa Thanh Tiêu, trong lòng Vĩnh Bình thân vương bất giác sinh ra cảm giác chán ghét.

Cuối cùng, gã nhìn Hứa Thanh Tiêu, chậm rãi nói.

"Hối hận đã không chịu nghe theo lời Hoài Ninh."

Vĩnh Bình thân vương mở miệng, gã hiểu rõ, thắng làm vua thua làm giặc.

Nhưng gã nghĩ rằng gã thua thì thua thôi, không chịu nghe lời khuyên giải của Hoài Ninh thân vương.

Nếu như trước đây, sớm chém chết Hứa Thanh Tiêu, có lẽ sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Giờ khắc này, Vĩnh Bình thân vương không nhịn được thở dài.

Gã ẩn náu nửa đời người, không ngờ rằng, cuối cùng lại bị Hứa Thanh Tiêu phá rối.

Gã im lặng và không có gì để nói.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Tiêu hiểu được suy nghĩ của gã, vì vậy hắn mở miệng nói.

"Ngươi sai rồi."

"Ngay từ đầu, các ngươi đã thua, cho dù ta có xuất hiện hay không."

"Các ngươi cũng không có khả năng thành công."

"Đây là thiên mệnh."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Hắn đã biến mất trong hơn nửa tháng và hiểu được rất nhiều đạo lý.

Đối với loại người như Vĩnh Bình thân vương, hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Bọn họ không thể thành công.

Bởi vì giữa trời đất, bọn họ vẫn còn quá nhỏ bé.

Chứ chuyện này không liên quan đến sự xuất hiện của hắn.

"Ha."

Vĩnh Bình thân vương cười lạnh một tiếng.

Gã không trả lời, nhưng cũng không đồng ý với Hứa Thanh Tiêu.

Tuy nhiên, Hứa Thanh Tiêu đi thẳng tới trước mặt Vĩnh Bình thân vương.

Giọng nói vô cùng bình tĩnh.

"Ngươi tự mình ngẫm nghĩ lại xem, Man tộc xâm lược Đại Ngụy, Đại Ngụy bắc phạt, lại cộng thêm loạn lạc ở phủ Bình Khâu, người chết đã đủ rồi."

"Nếu như có thể phục sinh được Ma Thần, thì đã sớm phục sinh rồi."

"Có cần phải đợi đến bây giờ không?"

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Chỉ là những lời này, đã làm cho Vĩnh Bình thân vương nhịn không được lên tiếng.

"Ngươi thật sự cho rằng mình sẽ thắng sao?"

"Ngươi thật sự cho rằng bản thân hiểu hết mọi chuyện sao?"

"Còn có rất nhiều chuyện, rất nhiều bí mật, ngươi có biết không?"

Vĩnh Bình thân vương cười lạnh nói.

Gã nói ra những lời này, có vẻ vô cùng tự tin.

Nhưng ngay sau đó, Hứa Thanh Tiêu lại lên tiếng.

“Tam Ma Ấn phải không.”

“Cái gọi là bí mật, rốt cuộc là ai đã gieo Tam Ma Ấn ở trong cơ thể ta phải không?”

Hứa Thanh Tiêu mở miệng.

Vừa nói ra những lời này, Vĩnh Bình thân vương sững sờ cả người.

Sau đó, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu lại tiếp tục vang lên.

“Trong khoảng thời gian này, ta cứ luôn tự hỏi, Lữ Thánh có chết hay không.”

“Cho đến hôm nay ngươi xuất hiện, ta mới hoàn toàn hiểu ra, Già Lam cũng được, Vân Du đạo nhân cũng được, kể cả Hoa Tinh Vân, các người đều là quân cờ mà thôi.”

“Tam Ma Ấn, cũng không phải do Bạch Y cô nương gieo vào trong cơ thể ta.”

“Nói một cách chính xác, Bạch Y cô nương căn bản không gieo rắc cái gì vào trong cơ thể ta cả.”

“Ta nói đúng không?”

Hứa Thanh Tiêu nói ra những lời nói này, triệt để làm cho Vĩnh Bình thân vương trầm mặc.

Gã không nghĩ tới, Hứa Thanh Tiêu lại có thể đoán được.

“Ha.”

“Còn gì nữa không? Còn có rất nhiều bí mật nữa, ngươi biết không?”

Vĩnh Bình thân vương tiếp tục nói.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu lại lắc đầu.

“Ta không cần nhiều bí mật như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu đã giơ tay lên.

Giây phút tiếp theo, không có bất kỳ sự do dự nào, cũng không có bất kỳ sự dây dưa nào.

Vĩnh Bình Thân vương đã bị Hứa Thanh Tiêu trực tiếp chấn nát tâm não.

Chết ngay tại chỗ.

Rất trực tiếp.

Hứa Thanh Tiêu không muốn nghe thấy bất kỳ chuyện gì nữa.

Giải quyết xong Vĩnh Bình thân vương.

Chỉ còn lại một người cuối cùng.

Chém giết hắn, như vậy ít nhất trong vòng năm trăm năm, thiên hạ sẽ được an bình.

Sau một khắc, Hứa Thanh Tiêu rời đi, chuẩn bị đi thanh lý người cuối cùng.

Và ngay lúc này.

Giọng nói của tiên thi chậm rãi vang lên.

“Ngươi còn bốn tháng.”

Hắn nói xong lời này, ngay lập tức an tĩnh lại.

Hứa Thanh Tiêu không trả lời lại, mà biến mất giữa Ma Vực.

Hắn đã đi đến thanh lý người cuối cùng.

Đi tìm, người thật sự gieo Tam Ma Ấn cho hắn.

Chương 1474: Ta Là Hứa Thanh Tiêu, Tán Hết Tài Khí, Nguyện Năm Trăm Năm Sau, Song Thánh Lâm Thế (Đại kết cục) (2)

Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong kinh đô.

Sau thịnh điển duyệt binh của Đại Ngụy.

Trong khoảng thời gian này, hai chữ Đại Ngụy giống như một ngọn núi, đè nặng lên vô số người.

Làm người ta mất hết hy vọng.

Cũng vào ngày hôm nay.

Một bờ hồ ở kinh đô.

Hứa Thanh Tiêu xuất hiện ở đây.

Ông ta giữ một cần câu, ném dây câu ra, lặng lẽ câu cá.

Đầu tiên sau khi rời khỏi Ma vực, Hứa Thanh Tiêu đi đến Tây Châu, tìm thấy Tuệ Giác, nói chuyện của Già Lam thần tăng cho Tuệ Giác biết.

Vì vậy, Tuệ Giác đi đến Thiên Trúc tự, tìm Già Lam thần tăng.

Đối mặt với một ngàn bảy trăm khẩu Thần Vũ đại pháo của Đại Ngụy, Già Lam thần tăng tự biết đại cục đã định.

Cho nên ông ta mới viên tịch.

Mà trong khoảng thời gian này, Hứa Thanh Tiêu hiểu ra rất nhiều thứ.

Có lẽ vì biết bản thân vẻn vẹn chỉ còn có năm tháng, Hứa Thanh Tiêu buông bỏ rất nhiều thứ, cũng chính là bởi vì như thế, hắn cũng hiểu rõ rất nhiều đạo lý.

Hơn nữa, Hứa Thanh Tiêu cũng nghĩ đến một chuyện.

Đó chính là, rốt cuộc là ai đã gieo Tam Ma Ấn cho hắn.

Cũng chính vào lúc này.

Xuất hiện một bóng người.

Đó là bóng dáng của Tuân Tử.

Ông ta xuất hiện bên bờ hồ với một cái giỏ câu và chiếc cần câu.

Nhưng, khi ông ta nhìn thấy Hứa Thanh Tiêu, lại lộ ra vẻ khó hiểu.

Chỉ là, ánh mắt Hứa Thanh Tiêu cũng rơi ở trên người ông ta.

Trong phút chốc.

Tuân Tử đã biết hết tất cả.

Giờ khắc này, ông ta trông vô cùng thản nhiên, đi tới bên cạnh Hứa Thanh Tiêu, vung cần câu ra.

“Tiên sinh đã lâu không gặp.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng trước, nhưng cũng không nhìn ông ta.

“Đúng vậy, cũng đã nửa năm rồi.”

Tuân Tử chậm rãi trả lời.

Hứa Thanh Tiêu lạnh nhạt cười.

“Về thăm lại chốn xưa, Hứa mỗ không khỏi nhớ tới mấy câu trước đây tiên sinh đã dạy cho học trò.”

“Trong những năm qua, học trò rất biết ơn tiên sinh.”

“Cho dù, tiên sinh gieo Tam Ma Ấn ở trong cơ thể học trò, học trò vẫn cảm kích như cũ.”

“Chỉ là, hiện giờ thời gian của học trò cũng không còn nhiều, Đại Ngụy lại vừa mới khôi phục cường thịnh, suy nghĩ vì thiên hạ chúng sinh, học trò xin tiên sinh hãy chịu chết.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng.

Ngữ khí của hắn bình tĩnh, cũng trực tiếp nói ra chính Tuân Tử tự gieo Tam Ma Ấn cho hắn.

Đúng vậy.

Ngay từ đầu, hắn cho rằng là Lạc Bạch Y gieo Tam Ma Ấn cho hắn.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, Hứa Thanh Tiêu đã phát hiện vấn đề.

Năm người.

Vân Du đạo nhân, Già Lam thần tăng, Vĩnh Bình thân vương, Hoa Tinh Vân, còn có Lữ Thánh.

Trong đó người thần bí nhất chính là Lữ Thánh.

Hứa Thanh Tiêu nghĩ một trăm loại khả năng, Lữ Thánh không có chết.

Nhưng điều này không thể tự giải thích được.

Cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu hiểu ra, Lữ Thánh đúng thật đã chết, nhưng ông ta không phải là người đứng phía sau màn, mà là có người mượn danh nghĩa của Lữ Thánh, lừa gạt bốn người còn lại.

Mà người này, từng có tiếp xúc với mình, mới trồng Tam Ma Ấn ở trong cơ thể hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn lại một mình Lữ Thánh.

Đương nhiên, Hứa Thanh Tiêu còn hoài nghi Chu Lăng, nhưng cuối cùng Hứa Thanh Tiêu đã loại bỏ ý niệm này trong đầu.

Trước khi hắn đi tới Ma vực, đã từng đi tìm Chu Lăng một chuyến, Chu Lăng đem ngọc bội của thánh nhân cho mình.

Nếu như là ông ta.

Ông ta không cần phải cho mình những thứ như vậy.

Hoàn toàn có thể chờ mình chết rồi mới ra tay.

Cũng không cần lừa dối lấy sự tin tưởng của hắn, bởi vì nó là không cần thiết.

Nếu hắn chết, thì kết cục đã định.

Nhưng mà, Lạc Bạch Y quả thật tự gieo thứ gì đó cho hắn, nhưng không phải là Tam Ma Ấn, nói một cách chính xác, nó

là Tam Ma Ấn giả.

Nàng ta đã bị lừa.

Vĩnh Bình thân vương cũng đã bị lừa.

Tất cả mọi người đều đã bị lừa.

Tất cả đều bị Tuân Tử lừa gạt.

Bên cạnh hồ, thần sắc của Tuân Tử rất bình tĩnh, nhìn mặt hồ chậm rãi nói.

“Hay cho một câu xin tiên sinh chịu chết.”

“Chưa từng nghĩ tới, ngươi cuối cùng cũng đã phát hiện.”

“Chỉ đáng tiếc, ngươi đã phát hiện quá muộn rồi.”

“Tam Ma Ấn, đã được gieo trong cơ thể của ngươi, tiên thi không trảm ngươi, muốn cho ngươi thời gian, để cho ngươi thành thánh.”

“Đáng tiếc là, ngươi không có đủ thời gian, ngươi không thành thánh được.”

“Năm trăm năm sau, thiên hạ chắc chắn sẽ loạn, thậm chí không cần đến năm trăm năm, có thể hai ba trăm năm sau, thế gian này cũng sẽ trở về nguyên thủy.”

Tuân Tử rất thẳng thắn, ông ta thừa nhận tất cả mọi thứ.

Nhưng như vậy thì sao chứ?

Tam Ma Ấn đã được trồng.

Hứa Thanh Tiêu đã không còn biện pháp, ông ta đại khái đoán được điều gì đó, biết tình cảnh hiện tại của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu có chút trầm mặc.

Cuối cùng, hắn thở dài và nhìn Tuân Tử nói.

“Rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho tiên sinh phải như thế này.”

“Bày bố nhiều năm như vậy.”

Hứa Thanh Tiêu cũng không quan tâm sống chết của bản thân, hiện tại điều hắn cảm thấy khó hiểu duy nhất chính là, Tuân

Tử vì sao phải làm như vậy.

Mục đích làm việc này của ông ta là gì.

Nghe Hứa Thanh Tiêu nói, Tuân Tử chuyển ánh mắt đến trên người hắn.

“Mấy năm nay, bản thân ngươi không có cảm nhận được sao?”

“Từ sau Chu Thánh, nho sinh trong thế gia đã thành ra dáng vẻ gì rồi?”

“Tôn sùng thánh ý là chuyện tốt, nhưng Nho đạo tham dự vào tranh đoạt của triều đình, lại thành ra cái thể thống gì?”

“Nx người đều đọc sách, chỉ vì thăng quan tiến chức, lấy thánh nhân ra giảng giáo người khác.”

“Lão phu khi còn trẻ, cũng bởi vì không tôn sùng học vấn của Chu Thánh, cho nên bị chĩa mũi nhọn vào mấy chục năm, phí hoài quãng đời còn lại, cho dù ta trở thành Thiên Địa Đại Nho thì sao chứ?”

“Kết quả là ta ở trong Văn cung, chẳng qua cũng chỉ là một món đồ vô dụng.”

“Học vấn của ta, không truyền thụ ra ngoài được.”

“Chỉ vì, ta không tiếp thu học vấn của Chu Thánh, không muốn lừa dối bản thân.”

“Nho đạo như vậy, đã thối đến tận xương tủy rồi.”

“Vì thế, khi ta biết được phương pháp huyết tế, sau khi ta biết được thuật hồi sinh hung thần, ta lập tức lên mưu tính cho đến ngày hôm nay.”

“Ta muốn làm cho hung thần sống lại, để phá huỷ hết tất cả những thứ này, ta lấy sở học cả đời học được, giấu ở rất nhiều nơi.”

“Đợi sau khi thế gian bị hủy diệt, tương lai ngàn vạn năm, có nhân tộc mới sinh ra, bọn họ sẽ tìm được truyền thừa của ta.”

“Khi lúc đó, ta sẽ có thể mượn chuyện này thành thánh, cũng có thể truyền bá tư tưởng thuộc về ta.”

“Mà không phải sống một cuộc sống dối trá giống như bây giờ.”

Chương 1475: Ta Là Hứa Thanh Tiêu, Tán Hết Tài Khí, Nguyện Năm Trăm Năm Sau, Song Thánh Lâm Thế (Đại kết cục) (3)

Tuân Tử nói những lời này, cũng không có khẳng khái kích động gì, mà rất bình tĩnh.

Đây chính là mục đích của ông ta phục sinh Tam Hung Thần.

Giấu truyền thừa của bản thân ở trong sơn cốc, thu hút hung thần đến hủy diệt hết tất cả, đợi khi sinh linh mới được sinh ra, nếu như nhận được truyền thừa của ông ta.

Sẽ mở ra linh trí, và ông ta cũng sẽ bởi vì vậy mà trở thành thánh, trong bóng tối, tồn tại trong thiên địa, hóa thân thành ý chí của thiên địa.

Đây chính là ý nghĩ của Tuân Tử.

Đây đã là ý nghĩ nhập ma.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu nghe ra, khi Tuân Tử còn trẻ, đã từng gặp một số khó khăn, chỉ có điều ông ta không có may mắn như Hứa Thanh Tiêu.

Ông ta đã lựa chọn giấu tài.

Không ngừng mưu đồ bí mật trong bóng tối.

Bây giờ kế hoạch của ông ta cũng đã thành công rồi.

Hứa Thanh Tiêu có tìm được bọn họ hay không, đây không phải là chỗ quan trọng.

Chỗ quan trọng chính là, Tam Ma Ấn trong cơ thể hắn, đã hoàn toàn sắp hồi phục rồi.

Ông ta lừa gạt đám người Vĩnh Bình thân vương, nói là phục sinh Ma Thần.

Nhưng trên thực tế, mục đích thật sự của ông ta chính là phục sinh Tam Hung Thần.

Đối mặt với lý do của Tuân Tử.

Hứa Thanh Tiêu không cảm thấy có vô lý hay không, hắn không biết Tuân Tử khi còn trẻ đã gặp phải chuyện gì, cho nên không có cách nào đánh giá.

—

Chỉ có thể nói, hết tất cả đều là trời định mà thôi.

“Nếu đã như thế, xin tiên sinh chịu chết.”

Hứa Thanh Tiêu lên tiếng, hắn không có ra tay, mà là để Tuân Tử tự mình kết liễu.

Thay vì nói gì đó, Tuân Tử ngồi ở bên hồ, lặng lẽ nhìn về phía mặt hồ.

Sau một lúc.

Dây câu cá động đậy.

Có một con cá bị mắc câu.

Nhưng Tuân Tử không kéo cần câu lên, mà phất phất tay, một luồng khí mạnh mẽ, làm đứt dây câu cá.

Ngay sau đó, trái tim ông ta tan nát.

Đã tự mình kết liễu.

Ông ta chỉ là một vị Thiên Địa Đại Nho, không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí còn không nghĩ đến việc chạy trốn.

“Hứa Thanh Tiêu.”

“Tất cả đều không phải là lỗi của ta.”

“Là ý chí của thiên địa.”

“Sau Chu Thánh, Nho đạo đã đi tới diệt vong rồi.”

“Đây là chuyện không ai có thể cứu được.”

“Ta ở phía dưới chờ ngươi.”

Đây là vài lời cuối cùng của Tuân Tử.

Khi lời này nói xong.

Người cuối cùng ẩn trốn trong bóng tối cũng hoàn toàn chết rồi.

Hiện giờ, nguy cơ lớn nhất, chỉ còn lại một mình mình.

Bên bờ hồ.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng nhìn tất cả.

Tại thời điểm này.

Trong ánh mắt của hắn, đúng thật xuất hiện mông lung.

Đại địch đều đã giải quyết xong.

Không có cái gì mà đại chiến hay không đại chiến nữa.

Ngay từ khi Thần Võ đại pháo bắt đầu xuất hiện, Hứa Thanh Tiêu đã biết được, sẽ không có đại chiến phục sinh yêu ma gì cả.

Chỉ là hắn không ngờ tới, mình sẽ trở thành ma đầu cuối cùng.

Có chút bất đắc dĩ, cũng có chút chua xót.

Nhưng cuối cùng, khi hoàng hôn buông xuống.

Hứa Thanh Tiêu biến mất tại chỗ.

—

Ban đêm.

Hoàng cung Đại Ngụy.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Hầu như một tháng cũng chưa hề chợp mắt, Quý Linh ngồi trên ngai vàng, lật xem từng phần tấu chương.

Nhưng trái tim của nàng, luôn luôn cảm thấy bồn chồn.

Ngô Minh đã trở về gần một tháng, nhưng Hứa Thanh Tiêu từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện.

Điều này làm cho nàng rất lo lắng.

Nhưng mà, ngay vào lúc này, đột ngột, Quý Linh bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Nàng cảm nhận được hơi thở của Hứa Thanh Tiêu.

Hai người đều mang quốc vận Đại Ngụy, cho nên đương nhiên bọn họ có thể cảm ứng được.

Bên ngoài điện.

Quả thật có một bóng người, là Hứa Thanh Tiêu.

Vào lúc này, Quý Linh đứng dậy, trên khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ vui sướng.

Nàng đã từng nói.

Chỉ cần Hứa Thanh Tiêu bình yên vô sự trở về, nàng nguyện ý thành thân với Hứa Thanh Tiêu.

Trong khoảng thời gian này, nàng cũng đã nghĩ tới, nếu Hứa Thanh Tiêu trở về, nàng và Hứa Thanh Tiêu kết làm phu thê, sớm sinh con, sau đó đợi hậu nhân trưởng thành, tiếp nhận hoàng quyền.

Nàng sẽ cùng Hứa Thanh Tiêu rời khỏi đây, an tâm đi du ngoạn sông núi Đại Ngụy.

Nhưng, ngay trong phút Quý Linh đứng dậy.

Bóng dáng của Hứa Thanh Tiêu biến mất.

Tuy nhiên, bên ngoài điện bỏ lại một quyển sách.

“Hứa ái khanh.”

“Hứa ái khanh, vì sao khanh lại tránh mặt trẫm?”

Quý Linh có chút khó hiểu, nàng đi ra ngoài điện, nhặt quyển sách nhỏ lên.

Sau khi từ từ mở ra.

Từng dòng chữ xuất hiện.

“Bệ hạ, đại địch đã bị tiêu diệt, Đại Ngụy sau này sẽ thái an bình, dân giàu nước mạnh, ruộng lương thực phong phú, thi hành chính sách nhân từ đối dân, nghiêm hình để trị quốc, thân cận trung thần nhưng tránh xa tiểu nhân, thân là đế vương, nên tự mình xét lại bản thân nhiều lần trong ngày.”

Đây là cho lời khuyên.

Hứa Thanh Tiêu để lại lời khuyên cho nàng.

Khoảnh khắc này.

Quý Linh hiểu ra, Hứa Thanh Tiêu đang gặp phải phiền toái cực lớn.

Đây là kết thúc cuối cùng.

Hắn không gặp nàng, nhưng để lại lời khuyên, hy vọng nàng có thể làm một minh quân.

“Hứa Ái Khanh.”

“Trẫm không cần lời khuyên.”

“Khanh đi ra đi.”

“Đại Ngụy cần khanh.”

“Trẫm cũng cần khanh.”

“Bất luận có nguy nan gì, trẫm sẽ giúp khanh.”

“Khanh vì Đại Ngụy đã làm quá nhiều rồi, khanh đã giúp trẫm quá nhiều rồi, vì sao khanh không cho trẫm một cơ hội chứ.”

Giọng nói của Quý Linh vang lên trong đại điện.

Ngoài điện, các thị nữ thái giám nghe tiếng nhao nhao chạy đến, bọn họ không dám nhiều lời, mà chỉ quỳ gối ở một bên, sợ Nữ đế gặp phải nguy hiểm gì.

“Hứa Ái Khanh.”

“Vì sao khanh lại tránh mặt không gặp?”

“Trẫm biết khanh đang ở đây.”

“Cho dù gặp phải chuyện gì, gặp trẫm một lần cũng không thể sao?”

Quý Linh tiếp tục nói.

Nàng không biết Hứa Thanh Tiêu ở đâu.

Nhưng nàng biết chính là, Hứa Thanh Tiêu nhất định đang ở trong hoàng cung.

Khoảnh khắc này.

Quý Linh hoàn toàn hiểu được, bản thân cũng đã thích Hứa Thanh Tiêu.

Thay vì nói là thích.

Thì đúng hơn nói là một loại hấp dẫn.

Hứa Thanh Tiêu chính là Bình Loạn vương của Đại Ngụy, so với tuổi tác của nàng không chênh lệch bao nhiêu.

Tình cảm giữa nam và nữ, đôi khi chính là sự tương đồng hỗ trợ lẫn nhau.

Hai người tuy rằng không tiếp xúc nhiều với nhau, nhưng cả hai đều cùng một loại người, tự nhiên, sinh ra tình cảm là chuyện rất bình thường.

Chương 1476: Ta Là Hứa Thanh Tiêu, Tán Hết Tài Khí, Nguyện Năm Trăm Năm Sau, Song Thánh Lâm Thế (Đại kết cục) (4)

Không thể phủ nhận.

Hứa Thanh Tiêu cũng có cảm giác đối với Nữ đế.

Suy cho cùng vẻ đẹp tuyệt sắc như thế, không ai không thích, từ kinh ngạc ban đầu, đến cùng ở chung sau này.

Cùng với tâm ý biểu đạt của Nữ đế.

Hứa Thanh Tiêu đều hiểu.

Nhưng hắn càng hiểu rõ hơn chính là.

Còn bốn tháng cuối cùng, hắn không muốn có gì vướng bận.

Nếu như bản thân có thể thành thánh.

Có lẽ hai người còn có lúc gặp nhau.

Nhưng nếu như bản thân hắn không thể thành thánh.

Gặp nhau bây giờ.

Đó là nỗi đau và luyến tiếc sau này.

Đêm hôm nay.

Trong Dưỡng Tâm điện.

Nữ đế Đại Ngụy hoàn toàn thất thố, nàng rất phẫn nộ, từ lúc bắt đầu chất vấn, đến cuối cùng phẫn nộ.

Giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Nhưng Hứa Thanh Tiêu từ đầu đến cũng không xuất hiện.

Tin tức trong cung rất nhanh đã truyền ra bên ngoài.

Lục bộ thượng thư, chư vị quốc công, cũng nhao nhao biết được việc này.

Phỏng đoán sơ sơ, bọn họ đều hiểu, Hứa Thanh Tiêu đã gặp phải rắc rối, một rắc rối lớn thật sự.

Nhưng cụ thể là cái gì, bọn họ lại đoán không ra, chỉ biết là Hứa Thanh Tiêu muốn một mình gánh vác hết tất cả.

Có người thân cận vô cùng cảm khái.

Cũng có người thương tiếc, bọn họ đều đã chuẩn bị cho chuyện hôn sự của Nữ đế Đại Ngụy, chắc chắn sau này sẽ có hậu nhân kế thừa thích hợp.

Còn có người lại mắng to Hứa Thanh Tiêu quá mức ích kỷ, vĩnh viễn là một mình, cái gì cũng thích tự mình chống đỡ.

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Hứa Thanh Tiêu vẫn không xuất hiện.

Đó là trường hợp.

Thời gian trôi qua từ từ.

Một tháng sau.

Tiền trang Đại Ngụy chính thức phát hành tiền giấy thống nhất, chia làm ba loại: vàng, bạc, và đồng, yêu cầu các thế lực lớn trong thiên hạ cùng với các nước lớn phải công nhận giá trị của tiền giấy.

Với việc phát hành chính thức của tiền giấy Đại Ngụy, toàn bộ Đại Ngụy bước vào giai đoạn phát triển không ngừng.

Cùng tháng đó.

Học đường Đại Ngụy chính thức khai trương, lấy tên là Thủ Nhân học đường, phàm là con dân Đại Ngụy, đều có thể nhập học, vương triều Đại Ngụy được miễn học phí trong chín năm.

Trong một thời gian ngắn, cả nước reo mừng.

Mặc dù trước đó vương triều Đại Ngụy đã bắt đầu làm thí điểm, nhưng bởi vì hao phí nguồn nhân lực và tài lực rất lớn, cho nên chỉ có thể thử thí điểm ở mấy quận phủ trọng yếu.

Còn bây giờ là hướng đến toàn bộ vương triều Đại Ngụy.

Tất cả đều phải nhờ vào những tờ tiền giấy Đại Ngụy.

Lại là một tháng nữa.

Thôi Ân Lệnh truyền ra từ trong triều đình.

Tước vị vương hầu các nơi, thê thiếp cũng có thể kế thừa lãnh địa và tước vị, dẫn tới thiên hạ chấn động.

Kế hoạch này làm chư vương trầm mặc.

Trong một đêm, tất cả vương hầu Đại Ngụy, chủ động giao ra binh phù, hoàn toàn quy nạp triều đình, bọn họ hiểu được Thôi Ân Lệnh chỉ là cảnh cáo, chủ động giao binh quyền, ít nhất còn có thể giữ lại quyền lực tước vị.

Nếu không, một khi thanh lý, hài cốt cũng không còn.

Cứ như vậy, vẻn vẹn trong vòng chưa đầy nửa tháng, chuyện phiên vương khiến bất kỳ triều đình nào từ xưa đến nay đều phải lo lắng, đã chấm dứt vào hôm nay.

Tuy rằng Thôi Ân Lệnh không thể hoàn toàn áp chế được Phiên vương.

Nhưng chỉ cần quốc gia càng thêm cường đại, đế vương phàm là ngu ngốc vô năng, dựa vào năng lực của Lục bộ, phiên vương Đại Ngụy, hoàn toàn không dám náo loạn.

Và sau đó.

Lại là nửa tháng nữa.

Một tin tức lan truyền.

Hứa Thanh Tiêu biến mất gần bốn năm tháng, đã xuất hiện ở một thư viện, giảng dạy Tâm học, thu hút vạn người dân đến vây xem.

Nhưng hôm sau, Hứa Thanh Tiêu biến mất, lại xuất hiện ở một chỗ khác.

Có người đi tìm Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng cuối cùng phát hiện ra, cũng không phải là chân thân Hứa Thanh Tiêu giảng dạy, mà là một đạo linh thể, là thuật phân thân của Tiên môn.

Đến cuối cùng, bóng dáng Hứa Thanh Tiêu xuất hiện càng ngày càng nhiều, hắn ở Đại Ngụy giải thích phương pháp tâm

học.

Nói với mọi người, tư tưởng và học vấn, đã hình thành thì không thay đổi, tất cả mọi thứ từ trái tim, biết điều thiện và cái ác, từ cái thiện mà làm.

Cứ như vậy.

Trong nháy mắt.

Một tháng nữa đã trôi qua.

Trong hoàng cung, đột nhiên xuất hiện thêm một xe sách, xuất hiện ở Dưỡng Tâm điện.

Là Hứa Thanh Tiêu để lại cho Đại Ngụy, cũng là cho Quý Linh.

Bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

Quý Linh nhìn bầu trời trong xanh, thần sắc nàng rất tiều tuỵ.

Nàng hiểu được, Hứa Thanh Tiêu không gặp nàng, tất nhiên là có nguyên nhân của hắn.

Nàng cũng hiểu rằng đây là lời tạm biệt cuối cùng của hắn.

Thư tịch chất đầy một xe, sách viết quá nhiều thứ.

Là căn cơ phát triển của Đại Ngụy trong vài trăm năm tới.

Cho đến giờ khắc này, Hứa Thanh Tiêu vẫn còn đang nhớ tới Đại Ngụy, cũng đang nhớ nàng.

Vì vậy, trong nháy mắt.

Lại là một tháng biến mất bặt vô âm tín.

—

Vũ Xương năm thứ ba.

Ngày 3 tháng 3.

Vương triều Đại Ngụy.

Bên ngoài huyện Bình An.

Khi mặt trời chậm rãi mọc lên.

Một bóng người đứng trên đỉnh núi.

Lặng lẽ nhìn mặt trời mọc.

Chính là Hứa Thanh Tiêu.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua khe cửa sổ, trong chớp mắt, đã bốn tháng trôi qua.

Bốn tháng này.

Hứa Thanh Tiêu đã thử qua rất nhiều biện pháp để thành thánh.

Nhưng dần dần hiểu rõ, Hứa Thanh Tiêu đã hiểu được bản thân cách thánh nhân chênh lệch bao nhiêu.

Thánh nhân.

Không phải là một cảnh giới.

Đó là sự lột xác trong suy nghĩ.

Hắn còn lâu mới trở thành thánh nhân, cũng không làm được thánh nhân.

Bởi vì, không qua được tự hỏi chính mình.

Tất cả các bài thơ, bao gồm cả những câu danh ngôn thiên cổ, hay là tâm học, đều không thuộc về chính mình.

Chỉ có thể nói hắn đem những danh ngôn thiên cổ này phát dương quang đại ở thế giới này mà thôi.

Không phải là thứ của riêng hắn.

Nó không phải là một cái gì đó của riêng mình hắn.

Muốn mượn điều này để thành thánh.

Đó là điều không thể.

Hắn đã cùng đám người Triều Ca thương lượng hồi lâu, cuối cùng nhận được kết luận chính là, khó như lên trời.

Vì vậy, hắn trả lại Thiên Địa Văn Cung lần nữa cho Chu Lăng, cũng cho người xây dựng Văn cung Đại Ngụy mới, xây tượng điêu khắc đám người Triều Ca, để vạn dân sùng bái, có lẽ một ngày nào đó, có thể tái tạo được thân thể.

Chương 1477: Ta Là Hứa Thanh Tiêu, Tán Hết Tài Khí, Nguyện Năm Trăm Năm Sau, Song Thánh Lâm Thế (Đại kết cục) (5)

Cho nên, hai tháng cuối cùng, Hứa Thanh Tiêu bắt đầu thuyết giảng, hắn truyền bá kiến thức tâm học của mình, không mong muốn những chuyện như Tuân Tử lại xảy ra chuyện lần nữa.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng hiểu được vì sao Tuân Tử lại cực đoan như vậy.

Chỉ vì, ông ta bị nhóm người năm đó chèn ép, không phải là không tôn trọng Chu Thánh, mà là ông ta không coi Chu Thánh là đệ nhất, cho nên bị xa lánh, gặp phải rất nhiều đối xử không công bằng.

Nhưng Tuân tử không bằng mình.

Mình oán thiên hận địa, không kiêng nể gì cả.

Nhưng người như hắn, chung quy vẫn là số ít.

Tuân Tử, giống như hầu hết mọi người, đã chọn im lặng, và ông ta đã chịu đựng tất cả.

Tất cả những đau đớn đều rất oán giận và đã biến thành trả thù.

Vì vậy, Hứa Thanh Tiêu hiểu Tuân Tử.

Cũng chính là bởi vì như thế, Hứa Thanh Tiêu cũng hoàn toàn buông tay

Hắn giống như một người bình thường.

Mỗi ngày ba bữa, đi ngủ sớm dậy muộn, du ngoạn khắp Đại Ngụy, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện ở nơi đất khách quê người.

Hôm nay.

Đó là năm thứ ba hắn xuyên qua.

Cũng là mười hai canh giờ cuối cùng của hắn.

Ánh nắng vàng rực rỡ.

Hứa Thanh Tiêu đứng chắp tay sau lưng, tắm ánh nắng vàng, đi về phía núi non.

Ba năm trước.

Lấy huyện Bình An làm điểm khởi đầu.

Tự mình vào cuộc.

Điên cuồng đấu tranh, chiến đấu giành sự sống.

Ba năm sau.

Lấy huyện Bình An làm điểm kết thúc.

Lúc này đây, Hứa Thanh Tiêu không lựa chọn giãy dụa nữa.

Không phải là cúi đầu trước số phận.

Mà là thiên mệnh như thế.

Nhìn lại ba năm qua.

Mỗi một lần đều là tranh đoạt trong sinh tử.

Mỗi một lần đều là lật ngược thế cờ trong bước đường cùng.

Tương tự như vậy, mỗi lần đều được trời xanh chiếu cố.

Lần này.

Hứa Thanh Tiêu đã thấy được thiên mệnh.

Con đường của bản thân, đã đi đến tận cùng.

Thời gian.

Trôi qua từng chút một.

Từ ngày đến đêm.

Mười hai canh giờ, đã qua mười canh giờ.

Bầu trời tối như mực.

Che đậy hết tất cả ánh sáng.

Trời đất yên tĩnh.

Không có ngôi sao và mặt trăng.

Chỉ có bóng tối.

Trên núi Minh Nguyệt.

Hứa Thanh Tiêu lẳng lặng ngồi yên.

Và đúng lúc này, một bóng người cũng xuất hiện ở phía sau lưng hắn.

Là Ngô Minh.

Ông ta đã đến rồi.

Thân là nhất phẩm, tất nhiên ông ta biết được vị trí của Hứa Thanh Tiêu.

Lúc trước ông ta đã tìm thấy Hứa Thanh Tiêu, là yêu cầu của Quý Linh.

Nhưng sau đó, khi Hứa Thanh Tiêu nói tất cả mọi chuyện cho Ngô Minh biết, ông ta không nói cái gì.

Hứa Thanh Tiêu không gặp Quý Linh.

Nguyên nhân là vì lo lắng, lo lắng bản thân luyến tiếc thế gian này, sinh ra chấp niệm, từ đó làm cho Tam Ma Ấn trong cơ thể hắn hoàn toàn hồi phục.

Hắn không muốn trở thành tội nhân.

Cũng không muốn chôn vùi đương thời.

Trên đỉnh núi.

Ngô Minh chắp tay sau lưng, gió lạnh thổi qua, thổi nhăn y bào của hai người.

“Ngươi không định đi gặp bệ hạ sao?”

“Nửa năm nay, bệ hạ đã quá tiều tuỵ rồi.”

“Hầu như không ngủ một đêm nào.”

“Nàng đã sinh ra nút thắt trong lòng, nếu ngươi đi gặp nàng một chút, có lẽ sẽ tốt.”

“Cho dù câu chuyện cũng không hoàn mỹ.”

Ngô Minh mở miệng.

Hôm nay, là Hứa Thanh Tiêu đã hẹn với ông ta.

Không cách nào bí mật thăm dò thiên mệnh.

Hôm nay, là thời điểm cuối cùng của hắn, hắn không có ý định đi Ma vực, mà là hy vọng Ngô Minh mang theo thi thể của hắn, đi tới Ma vực.

Trên đỉnh núi.

Hứa Thanh Tiêu trầm mặc.

Cuối cùng, hắn lắc đầu.

"Nếu lại gặp nhau."

"Đối với nàng mà nói, càng là thống khổ hơn."

"Sư phụ."

"Ta đã tự tuyệt tâm mạch, qua một canh giờ nữa, mang theo ta đi đến Ma vực đi."

"Ta không thành thánh được."

Hứa Thanh Tiêu mở miệng, giọng nói của hắn rất bình tĩnh.

Ngay bây giờ.

Ngô Minh không khỏi xúc động.

Ông ta đặt tay lên vai Hứa Thanh Tiêu.

Trong nháy mắt đã nhận ra, tâm mạch của Hứa Thanh Tiêu đã đứt gãy từng đoạn từng đoạn, đúng thật xác thực không còn sống lâu nữa.

"Ngươi quá hồ đồ."

"Vì sao không tranh giành thêm chút nữa?"

Ngô Minh thật không ngờ, Hứa Thanh Tiêu lại quyết đoán như vậy, chấn nát tâm mạch của mình.

Ông ta vốn tưởng rằng, Hứa Thanh Tiêu sẽ ở một khắc cuối cùng, liều chết đánh một trận, nếu bại, nhận mệnh cũng được.

Nhưng không ngờ chính là.

Hứa Thanh Tiêu vào thời khắc cuối cùng, lại lựa chọn thỏa hiệp.

“Sư phụ.”

Tại thời điểm này.

Khuôn mặt Hứa Thanh Tiêu suy yếu, nhưng vẫn lộ ra nụ cười ôn hòa như trước.

Chậm rãi mở miệng nói.

“Đồ nhi đã mệt rồi.”

Giọng nói của hắn không lớn, thậm chí ngữ khí có chút suy yếu.

Đúng vậy.

Hắn mệt rồi.

Hắn đã làm quá nhiều chuyện trong ba năm qua.

May mắn thay, chuyện hắn nên làm đã làm xong hết rồi.

Không có hậu hoạn.

“Thủ Nhân….”

Ngô Minh hoàn toàn trầm mặc.

Ông ta không biết phải nói gì.

Và ngay sau đó.

Trên ngọn núi, Hứa Thanh Tiêu cũng vận dụng một tia khí lực cuối cùng, chậm rãi lên tiếng.

Đó là sự lựa chọn cuối cùng của hắn.

Cũng là biện pháp duy nhất không cách nào thành thánh.

Hắn không mong muốn, mấy trăm năm sau, hung thần sống lại.

Diệt tất cả mọi thứ.

Chính mình không thành thánh được, Hứa Thanh Tiêu sẽ vì thế gian này lại làm một chuyện cuối cùng.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu.”

“Hôm nay, nguyện đem sức mạnh của Á Thánh, Văn cung tài khí, rải ra khắp thiên địa, vì người đọc sách trong thiên hạ, mở

ra con đường thành thánh.”

“Nguyện, năm trăm năm sau, Song Thánh lâm thế.”

Âm thanh vang lên.

Ở trong thung lũng không lớn.

Chỉ là, trong tích tắc.

Một vầng trăng sáng bay lên bầu trời.

Trong phút chốc, những ánh sáng vô tận , chiếu rọi sông núi trần gian.

Ngay lập tức, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu truyền khắp thế gian.

Đại Ngụy, Đột Tà, Sơ Nguyên, Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, Tây Châu.

Tất cả các nơi, đều nghe thấy âm thanh này.

Những ánh sáng vô tận, rơi tán xuống trong thiên địa.

Đây là việc cuối cùng Hứa Thanh Tiêu làm cho người trong thiên hạ.

Hắn không thể trở thành một vị thánh.

Nhưng hắn lại có thể tán đi tài khí của bản thân.

Những tài khí này có thể cải thiện các thế hệ trẻ sơ sinh từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Năm trăm năm.

Hai vị thánh nhân có lẽ rất khó, nhưng ít nhất có thể sinh ra một vị thánh nhân.

Bởi vì tài khí của Hứa Thanh Tiêu, cũng đủ để hắn ta thành thánh.

Nhưng lý do hắn thành thánh không được, là bởi vì đây không phải là thứ của hắn.

Và theo cách này.

Có thể tạo ra phép màu.

Vầng trăng sáng bay lên bầu trời.

Hào quang rực rỡ kia chiếu rọi trên mặt Hứa Thanh Tiêu.

Trên ngọn núi.

Nhìn vào ánh sáng rực rỡ này.

Hứa Thanh Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tất cả mọi thứ trên thế giới.

Cũng vào thời điểm này.

Im lặng lắng xuống.

Khí tức của hắn.

Cũng hoàn toàn biến mất.

—

Chính văn hoàn

(Vẫn còn phiên ngoại nhé mọi người)

Chương 1478: Phiên Ngoại: Thành Thánh (1)

Đêm khuya.

Bầu trời không một vì sao.

Trần giới.

Sau khi giọng của Hứa Thanh Tiêu vang lên, thế nhân đều trở nên an tĩnh.

Sau một khắc.

Toàn bộ trần giới đều vỡ òa cả lên.

Bên chấn động đầu tiên là Vương triều Đại Ngụy.

Bên trong Hoàng cung.

Quý Linh đã gầy hơn rất nhiều, mặc dù vẫn là đệ nhất mỹ nhân của thế gian, nhưng sự tiều tuỵ trong ánh mắt không cách nào che lấp được.

Một vị đế vương, đáng lẽ ra không nên như thế.

Nhưng trong những ngày qua, nội tâm nàng đã phải chịu giày vò rất rất nhiều.

Thuở nhỏ từ khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, phụ thân đã rời đi, triều đình rối ren, mình như bước trên băng mỏng, nàng không có ai xứng đáng để tín nhiệm.

Cho đến khi Hứa Thanh Tiêu xuất hiện.

Những ngày tháng đó, nàng không thể quên được lần đầu tiên gặp gỡ Hứa Thanh Tiêu, cũng không thể quên được Hứa Thanh Tiêu mời thánh ý đến ngay trên triều đình.

Từng cảnh tưởng này in sâu trong ký ức nàng, gạt mãi cũng không đi.

Cho đến bây giờ, Hứa Thanh Tiêu rời đi, rời đi một cách im hơi lặng tiếng, chỉ để lại cho mình một vài bản nghị chương.

Những ngày này, nàng đang hi vọng, hi vọng Hứa Thanh Tiêu có thể trở về, mang theo ánh sáng trở về.

Nhưng điều không ngờ tới là.

Nàng đã nghe thấy giọng nói nàng không muốn nghe nhất.

“Ta là Hứa Thanh Tiêu, ngày hôm nay nguyện phân tán sức mạnh Á thánh, Văn cung tài khí cho thế gian, sáng lập con đường thành Thánh vì người đọc sách thế gian.”

“Nguyện năm trăm năm sau, song thánh lâm thế.”

Giọng nói tràn ngập kiên định, mang theo vẻ vô tình, cũng hàm chứa sự kiên quyết.

Khi giọng nói đó vang lên, Quý Linh liền biết, Hứa Thanh Tiêu cuối cùng vẫn không thể ngăn cơn sóng dữ.

Cuối cùng, hắn đã ngã xuống.

Phía trước thiên mệnh mênh mông, hắn không còn tiếp tục tạo nên kỳ tích được nữa rồi.

Đau thương.

Quá đau thương.

Khoảnh khắc này, trái tim Quý Linh như bị dao cắt. Nàng không khóc được, những ngày này, nàng không biết đã rơi lệ bao nhiêu lần.

Nàng ôm lấy trái tim mình, khom người xuống, khó chịu đến ngạt thở.

Hứa Thanh Tiêu thân mang một nửa quốc vận, thời điểm Hứa Thanh Tiêu rớt đài, nàng đã cảm nhận được.

Nàng biết, Hứa Thanh Tiêu đã chết rồi.

Thật sự đã chết rồi.

Âm thanh nghẹn ngào vang lên, bên trong Dưỡng Tâm điện, nữ đế bừng khóc nức nở. Mấy ngày nay, nàng vẫn luôn lo lắng cái ngày này sẽ tới.

Đến khi cái ngày này thật sự tới, nàng lại không thể chấp nhận được.

Trong kinh thành.

Ở giữa Lại bộ, Trần Chính Nho đang ngắm nhìn bầu trời, không có sao trời, giọng nói của Hứa Thanh Tiêu đang văng vẳng bên tai.

Ông đã lớn tuổi, đã chứng kiến qua vô số sóng to gió lớn, nhưng thời khắc này, ông lại không kìm được hai hàng nước mắt trong veo.

Trước bàn.

Ông nâng bút, chậm rãi viết xuống hai chữ.

Vạn cổ.

Cùng lúc đó, Hình bộ thượng thư Trương Tĩnh, Hộ bộ thượng thư Cố Ngôn, Lễ bộ thượng thư Vương Tân Chí và rất nhiều quốc công vương hầu khác, trên đường phố cũng truyền tới rất nhiều tiếng khóc bi thương.

Trước khi chết, Hứa Thanh Tiêu còn suy nghĩ cho muôn dân thiên hạ, phân tán tài khí của thân mình trả lại cho thiên địa. Khí phách bậc này, chính là vạn cổ.

Rất nhanh, thông tin Hứa Thanh Tiêu tự vận đã lan truyền khắp kinh thành.

Dân chúng chưa từng nghĩ đến Hứa Thanh Tiêu lại đột nhiên ra đi, trong nhất thời căn bản không thể nào tiếp thu được.

Rất nhanh, có người đã bắt đầu nhắc đến công trạng của Hứa Thanh Tiêu.

Hắn tu hành dị thuật, lo lắng bản thân sẽ trở thành yêu ma nên mới tự tuyệt.

Không có nói rõ ràng, nhưng đại ý là như thế.

Trong chốc lát, dân chúng trở nên chấn động.

Khoảnh khắc này, mọi hành động của Hứa Thanh Tiêu không thua kém bất cứ thánh nhân nào.

Hi sinh bản thân để đổi lấy yên bình cho thiên hạ.

Như vậy không phải thánh nhân thì là cái gì?

Tiếng khóc vang lên từ kinh đô Đại Ngụy, kể từ khi Hứa Thanh Tiêu vào kinh, mỗi việc mỗi chuyện hắn làm đều là vì bách tính, lập trường của hắn chính là bách tính.

Không sợ cường quyền, không sợ yêu ma, vị thiên địa lập tâm, vị sinh dân lập mệnh, vị vãng thánh kế tuyệt học, vị vạn thế khai thái bình.

(Vì xã hội kiến lập lại giá trị tinh thần, vì dân chúng xác lập ý nghĩa của sinh mệnh, vì tiền thánh kế thừa học thống đã bị gián đoạn, vì vạn thế khai thác cơ nghiệp thái bình.)

Hứa Thanh Tiêu đã làm được những việc hắn nên làm.

Tin tức rất nhanh đã lan ra.

Cảnh nội Trung châu.

Vương triều Đột Tà và vương triều Sơ Nguyên cũng đã biết được tin tức này.

Có điều, đại đế hai triều đã không còn chút tâm tư đấu tranh nào nữa.

Nhưng sau khi nghe kể mọi hành động của Hứa Thanh Tiêu, hai vị đại đế cũng lặng lẽ.

Là kính nể.

Nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến bọn họ.

Một tiếng thiên tài vạn cổ cũng coi như là đánh giá dành cho Hứa Thanh Tiêu, ngoài ra không có gì khác.

Tây Châu.

Sau khi Tuệ Giác nghe được những lời về Hứa Thanh Tiêu, không khỏi chắp tay trước ngực, miệng niệm A di đà phật.

“Thế tôn hiến thân cho địa ngục, còn thế nhân cực lạc chính là thượng cảnh.”

Tuệ Giác lên tiếng, trong ánh mắt ông ngoại trừ kính nể thì còn có chút buồn man mác. Bởi vì ông hiểu rõ, cả đời này của mình đều không thể vượt qua Hứa Thanh Tiêu.

Cũng không phải ông sợ chết, mà là Hứa Thanh Tiêu không biết sợ.

Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu đều chấn động.

Cái tên Hứa Thanh Tiêu, như là một ngọn núi thần trấn áp làm năm châu im lặng.

Vương triều Đại Ngụy, một vương triều nguy hiểm cận kề, lung lay trong trận mưa to bão lớn đã được một người chống đỡ vực dậy.

Người đó chính là Hứa Thanh Tiêu.

Công lao và thành tích của Hứa Thanh Tiêu khó mà diễn tả bằng lời, bởi vì mỗi một thứ hắn làm đều ngoài tầm với của những người bình thường.

Nhưng một người thiên hạ vô song như vậy, ngày hôm nay đã ngã xuống.

Mọi người không thể tin.

Nhưng không thể không chấp nhận cái sự thật này.

Hứa Thanh Tiêu tự phân tán tài khí, điều này đã định trước Hứa Thanh Tiêu chắc chắn sẽ ra đi.

Nếu không, vô duyên vô cớ phân tán tài khí làm gì?

Vương triều Đại Ngụy.

Trong huyện Bình An.

Ngô Minh cõng Hứa Thanh Tiêu lên, thân thể hắn vẫn còn chút hơi ấm.

Ông đã lớn tuổi, Hứa Thanh Tiêu là đệ tử của ông, từ xưa đến nay người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh đều là chuyện khiến người đau xót.

Ngô Minh rơi nước mắt.

Ông là nhất phẩm của Đại Ngụy, cho dù là tan xương nát thịt, ông cũng sẽ không rơi lệ.

Nhưng giờ khắc này, ông không nhịn được bật khóc.

Nhưng vẫn muốn cõng Hứa Thanh Tiêu đến Ma vực, để Tiên thi trấn áp thi thể của hắn, để tránh dựng dục ra yêu ma.

Chỉ là, Ngô Minh rất nhanh liền phát hiện, trong tay Hứa Thanh Tiêu có thứ gì đó.

Cạy tay hắn ra, thì ra là một tờ giấy.

Bảo mình đưa di thể đến kinh đô cho nữ đế nhìn hắn lần cuối, sau đó lại đưa hắn vào trong Ma vực.

Chung quy cũng là không đành lòng.

Ngô Minh hít một hơi thật sâu.

Ông không nói gì, mà cõng thi thể Hứa Thanh Tiêu đi về phía kinh đô Đại Ngụy.

Dọc đường đi, ông trầm mặc không nói, nhịp chân cũng không tính là quá nhanh, dường như đang muốn cho Hứa Thanh Tiêu ngắm nhìn nhiều hơn những sông núi nước non.

Nhưng ông đã rõ, rằng ngọn nến sinh mệnh của Hứa Thanh Tiêu đã hoàn toàn lụi tàn.

Thần tiên có ra tay không không thể cứu được hắn.

Trong chớp mắt.

Mặt trời ló dạng.

Bất luận là ai qua đời, mặt trời vẫn mọc như thường lệ.

Bên ngoài kinh đô.

Ngô Minh cõng di thể Hứa Thanh Tiêu xuất hiện, ông từng bước từng bước tiến vào trong kinh đô.

Ban đầu có người còn hiếu kỳ, dù sao cảnh tượng một ông già cõng một người trẻ tuổi cũng có phần lập dị.

Nhưng khi mọi người phát hiện người trên lưng ông lão là Hứa Thanh Tiêu, nhất thời vô số tiếng khóc vang lên.

Toàn bộ bách tính đều quỳ xuống.

Bọn họ nghẹn ngào khóc rống, nhìn về phía Hứa Thanh Tiêu, khóc than trời xanh bất công, gào khóc vận mệnh Hứa Thanh Tiêu quá nhiều thăng trầm.

Trong Kinh thành, rất nhiều người đều đã biết chuyện này. Mọi người tự giác quỳ lạy ở hai bên, cung tiễn Hứa Thanh

Tiêu đoạn đường cuối cùng.

Trong nháy mắt.

Từng chùm hào quang nhập vào thân thể Hứa Thanh Tiêu.

Đây là dân ý.

Là dân ý mênh mông vô tận.

Kinh đô xôn xao cả lên, giống như hào quang vạn trượng.

Mọi người kinh ngạc, cho rằng đó là thần tích, cho rằng Hứa Thanh Tiêu sẽ được hồi sinh.

Nhưng kỳ tích cuối cùng vẫn không xuất hiện.

Mặc cho những tia hào quang đó vẫn không ngừng tiến vào trong thân thể Hứa Thanh Tiêu.

Thì hắn vẫn không sống lại.

Cuối cùng, Ngô Minh đi đến bên ngoài hoàng thành.

Mà Nữ đế sớm đã chờ ở bên ngoài hoàng cung.

Khuôn mặt nàng đã ướt đẫm nước mắt, thân là đế vương, nàng không nên như thế, nhưng nhìn chăm chăm phía nơi xa, nàng không thể nào ngăn lại nỗi thống khổ của mình.

Bách quan đều đã xuất hiện.

Trần Chính Nho, Trương Tĩnh, Cố Ngôn.

Bọn họ đang theo dõi hết thảy.

Trầm mặc không nói.

Có người rơi lệ.

Cũng có người thở dài.

Dân chúng quỳ ở hai bên, khóc gào tên Hứa Thanh Tiêu.

Những năm qua, những chuyện Hứa Thanh Tiêu làm vì Đại Ngụy, bọn họ đều rõ mồn một.

Nhưng không ngờ rằng, kết cục cuối cùng của Hứa Thanh Tiêu là như thế này.

Có người khóc, chất vấn ông trời.

Vì sao người tốt luôn có kết cục như vậy.

Cả ngày nay.

Tiếng khóc vang vọng khắp kinh đô Đại Ngụy.

Tất cả người dân đều tới, có lẽ là có sức cảm hoá, cũng có lẽ là dân chúng thật sự thương tâm.

Bọn họ đồng thời xuất hiện.

Trong trong ngoài ngoài, vây quanh không biết là bao nhiêu người.

Mọi người tự giác quỳ xuống đất, bảo đám trẻ con dập đầu, cuối cùng nhìn Hứa Thanh Tiêu một chút.

Trên đường lớn.

Ngô Minh đang cõng Hứa Thanh Tiêu, thân thể ông cũng khòm cả xuống.

Ông là nhất phẩm.

Là nhất phẩm của Đại Ngụy.

Không ai có thể làm ông khom lưng uốn gối, nhưng người trên lưng ông lại có thể làm ông khom người.

Từng người một xuất hiện.

Là bằng hữu của Hứa Thanh Tiêu, có lẽ không phải quá quen thuộc, nhưng bọn họ rất kính nể Hứa Thanh Tiêu.

Họ cúi đầu một cái thật sâu trước Hứa Thanh Tiêu.

Chương 1479: Phiên Ngoại: Thành Thánh (2)

Nhóm người đọc sách cũng cùng nhau xuất hiện.

Bọn họ cũng không phải là môn sinh của học đường Thủ Nhân, nhưng họ vẫn luôn kính nể Hứa Thanh Tiêu.

Ngày hôm nay.

Kinh đô lại một lần nữa sôi trào vì Hứa Thanh Tiêu.

Chỉ có điều lần này lại cực kỳ bi thương.

Đến cuối cùng.

Ngô Minh đi đến trước mặt nữ đế.

Ông hơi nghiêng đầu, chậm rãi mở miệng.

"Thủ Nhân, về đến nhà rồi."

Giọng nói vang lên.

Không phải quá lớn.

Nhưng lại làm cho rất nhiều người rơi lệ.

"Bệ hạ."

"Thủ Nhân hy vọng ngài đừng trách tội hắn."

"Rất nhiều chuyện, đã không phải là thứ mà hắn có thể lựa chọn."

"Hắn mệt rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt thôi."

Ngô Minh lên tiếng, ông không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nữ đế, chỉ có thể thông qua cách thức thế này để phân ưu cùng nữ đế.

Nhưng câu nói đó lại khiến Quý Linh càng thêm đau đớn bội phần.

Nàng đã khóc không thành tiếng.

Nước mắt nàng đã cạn khô.

Trong những ngày này, cả ngày lẫn đêm, không có ngày nào mà nàng không rơi lệ.

Đến lúc này.

Trái tim nàng đã hoàn toàn tan vỡ.

“Trẫm là nữ đế Đại Ngụy, ngày hôm nay truy phong cho Hứa Thủ Nhân là đệ nhất trung liệt Đại Ngụy, cho nặn ba ngàn tượng dựng tại các huyện trên Đại Ngụy. Trẫm lệnh, phàm là con dân của Đại Ngụy ta, vào lễ đội mũ phải ba dập chín vái, là người đọc sách của Đại Ngụy ta khi thấy tượng Thủ Nhân phải hành lễ của thánh nhân.”

“Điều pháp này, thêm vào tổ chế.”

Vào lúc này.

Giọng nói của Quý Linh vang lên.

Nàng phong danh hiệu cho Hứa Thanh Tiêu.

Thậm chí liệt điều pháp này vào tổ chế.

Có nghĩa là hoàng đế đời sau cũng không thể sửa đổi.

Đây là niềm vinh quang chí cao vô thượng.

Nhưng.

Hết thảy đều là hư vô.

Rất nhanh.

Có người đưa long liễn tới, Ngô Minh chậm rãi đặt Hứa Thanh Tiêu vào bên trong long liễn.

Đúng lúc này, giọng của Vương Tân Chí vang lên.

“Bệ hạ.”

“Vương gia hi sinh vì nước, chính là trung liệt đệ nhất thiên cổ, lại còn là á thánh. Thần cho rằng, nên đưa di thể vương gia vào trong Thông U Cung, để bách tính thiên hạ và thiên hạ người đọc sách đến đây tế bái.”

Vương Tân Chí quỳ trước mặt Quý Linh, gã rơi nước mắt, trong lòng cho dù khó chịu bội phận cũng phải nói ra lời này.

Hứa Thanh Tiêu đã chết.

Cần phải lo liệu hậu sự, thứ nhất là để cho Hứa Thanh Tiêu ra đi thật long trọng vinh quang, thứ hai cũng là để người trong thiên hạ nhìn thấy.

Quốc gia lớn, không thể thất lễ.

"Chuẩn."

Quý Linh lên tiếng phê chuẩn, nhưng vừa dứt lời, nàng có hơi lảo đảo, quá mức suy yếu, thị nữ hai bên lập tức dìu lấy nàng.

Trên Long liễn.

Mọi người khiêng quan tài cho Hứa Thanh Tiêu, Lục bộ thượng thư, thậm chí là mấy vị quốc công đã cao tuổi cũng qua đó.

Bọn họ nâng di thể của Hứa Thanh Tiêu vào trong Thông U.

Sau đó Lễ bộ viết chỉ, do Trần Chính Nho của Lại bộ phê chữ.

Kế đó công bố cho người trong thiên hạ về sự tình của Hứa Thanh Tiêu.

Hứa Thanh Tiêu quên mình vì nước, để phòng ngừa tai hoạ đổ bộ càng nhiều, hắn đã phân tán tài khí của mình giữa thiên địa, chỉ cầu năm trăm năm sau thế giới sẽ sinh ra hai vị thánh nhân.

Hành động vĩ đại như thế, thật sự đã khiến thế nhân chấn động.

Một ngày này.

Người dân Đại Ngụy khóc không thở nổi, người người nhà nhà đều đặt lư hương để tế bái Hứa Thanh Tiêu.

Đặc biệt là phủ Nam Dự, toàn phủ trên dưới thì tự động quyên tiền, để mọi người tụ về kinh đô Đại Ngụy tế bái.

Trời hẵng còn khuya.

Bên trong Thông U điện.

Di thể Hứa Thanh Tiêu được đặt trên long liễn.

Trong đại điện, chỉ có bóng dáng cô độc của nữ đế.

Nàng đang nhìn Hứa Thanh Tiêu.

Trong ánh mắt toàn là hồi ức, cũng có hối tiếc.

Nàng và Hứa Thanh Tiêu quen biết nhau cũng chỉ mới hai ba năm, nhưng đối với nàng mà nói, Hứa Thanh Tiêu không giống những người khác.

Cả triều văn võ, bọn họ là vì thiên hạ xã tắc.

Hứa Thanh Tiêu là thần tử của mình, nhưng nhiều hơn cả là bằng hữu.

Là bằng hữu duy nhất của nàng.

Cũng chính bởi vậy, nàng đã nảy sinh một loại tình cảm với Hứa Thanh Tiêu, nhưng loại tình cảm này bị hoàng quyền ngăn cản.

Nàng là nữ đế, hoàng đế của Đại Ngụy.

Cho dù là nảy sinh hảo cảm với ai cũng không thể nói ra.

Cũng chính bởi vì lý do đó mà từ đầu đến cuối nàng đã chẳng hề nói ra tiếng lòng của mình.

Đến cuối cùng, quốc gia an ổn, nhưng mình lại không kịp thổ lổ tiếng lòng với Hứa Thanh Tiêu.

Trong đại điện.

Quý Linh không khóc nữa.

Nàng chỉ lẳng lặng ngắm nhìn.

Cứ như thế, đảo mắt đã qua ba ngày.

Toàn bộ kinh đô Đại Ngụy không biết đã có bao nhiêu người đến, bách tính tới từ năm sông bốn biển, thậm chí có cả người dân nước khác qua đây kính viếng Hứa Thanh Tiêu một cái.

Còn có rất đông người đọc sách bởi vì kinh đô thực sự đã chật kín người, cho nên họ liền bày biện đồ cúng tế ngay ngoài kinh đô.

Dân ý như biển tràn vào hoàng cung Đại Ngụy mà không nhập vào trong cơ thể Hứa Thanh Tiêu.

Nhưng làm như vậy cũng vô nghĩa.

Hứa Thanh Tiêu đã chết, dù có cho nhiều dân ý đi nữa cũng không có tác dụng gì.

Ba ngày liên tiếp.

Quý Linh đều canh giữ ở bên người Hứa Thanh Tiêu.

Đối với Quý Linh mà nói, nàng cam tâm tình nguyện chờ ở trong này một tháng.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ đế của Đại Ngụy.

Giờ mùi.

Trần Chính Nho đang ở bên ngoài, giọng nói ông ta đượm vẻ bình tĩnh.

"Bệ hạ."

"Người đã ra đi, Đại Ngụy đã mất đi Bình Loạn vương, đây là tổn thất lớn của quốc gia, nhưng Đại Ngụy còn cần ngài bảo vệ."

"Liên tiếp ba ngày, việc triều chính không thể chậm trễ, nếu vương gia còn sống cũng không hi vọng nhìn thấy bệ hạ thương tâm như vậy."

Đây là lời nói mà Trần Chính Nho suy nghĩ cân nhắc đã lâu.

Ông không biết nên nói thế nào, việc nữ đế thương tâm cũng là bình thường.

Như nếu đổi thành bất cứ ai đều có thể ở lại, nhưng duy chỉ một mình Quý Linh là không.

Nàng là nữ đế của Đại Ngụy.

Ngồi lên cái vị trí này, thì nàng phải chịu lấy những đau đớn mà người thường không thể chịu đựng.

Giọng Trần Chính Nho vang lên.

Bên trong đại điện.

Quý Linh trầm mặc.

Nàng muốn phát ra vài câu chất vấn, vừa muốn bộc lộ ra nỗi xót xa trong lòng mình.

Nhưng cuối cùng.

Quý Linh đứng dậy.

Khuôn mặt nàng không chút biểu cảm bước ra khỏi điện.

Toàn thân nàng đắm chìm trong ánh nắng, nhưng lại chẳng hè ôn hòa, ngược lại còn khó chịu không thể giải thích được.

Nàng lặng lẽ.

Nhìn bên ngoài điện.

Chậm rãi hướng đại điện đi đến.

“Bệ hạ, có mấy vị cố nhân của vương gia muốn tới nhìn vương gia một chút.”

Trần Chính Nho lên tiếng nói ra sự việc này.

“Chuẩn.”

Quý Linh hờ hững trả lời.

Sau đó, liền chậm rãi rời đi.

Đợi sau khi nữ đế đi, Trần Chính Nho thở dài một hơi, ngay sau đó liền đi vào trong Thông U điện. Ông vái lạy Hứa Thanh Tiêu một cái rồi mới rời đi.

Cứ như thế.

Đêm đó.

Một tràng gào khóc vang lên.

Là tiếng khóc của Trần Tinh Hà.

Kể từ khoảnh khắc bước chân vào hoàng cung, Trần Tinh Hà vẫn luôn gào khóc nức nở.

“Sư đệ ơi!”

“Sư huynh chỉ ra ngoài một chuyến thôi, không ngờ lại là âm dương cách biệt.”

“Sư đệ ngoan của ta ơi!”

Trần Tinh Hà khóc rất thương tâm, mấy người bạn chí cốt bên cạnh cũng đang rơi lệ, nhưng so với Trần Tinh Hà rõ ràng là đỡ hơn nhiều.

Hắn thật sự rất đau lòng.

Dù sao thì ra cửa một chuyến, sư đệ của mình lại đột nhiên chết đi.

Hắn căn bản không thể nào chấp nhận được.

Bên trong Thông U điện.

Trần Tinh Hà đi đến trước di thể của Hứa Thanh Tiêu, hắn ngồi bệt xuống bên cạnh, khóc đến xé ruột xé gan.

Hiện giờ hắn đã là võ giả nhị phẩm, tiến lên một bước nữa chính là nhất phẩm.

Vốn đang nghĩ khi mình trở thành nhất phẩm thì sẽ trợ giúp cho sư đệ, củng cố triều đình Đại Ngụy, về sau hai người "huynh đệ đồng lòng, vượt mọi vũ bão".

Nhưng chẳng thể ngờ lại xảy ra sự tình như vậy.

Tiếng khóc của hắn tràn ngập bi thương.

Không ít người cũng theo Trần Tinh Hà đến đây, đều đang khóc thút thít.

Ròng rã hơn một canh giờ.

Trần Tinh Hà khóc đến ngất lịm, quả thực là đau lòng quá đỗi.

Đến cuối cùng đã có người đưa Trần Tinh Hà đi.

Lúc này.

Trời đã vào khuya.

Trên bầu trời không có chút ánh sao.

Bên ngoài Thông U điện, nhóm thái giám thị nữ đang đốt tiền giấy, không dám thất lễ chút nào.

Mà chính vào lúc này.

Có một bóng người cũng chậm rãi xuất hiện oẻ bên trong Thông U điện.

Đó là Chu Lăng.

Ông đang xách một bầu rượu.

Đi vào Thông U điện, vẻ ngoài vô cùng bình tĩnh.

Ông là sư phụ của Hứa Thanh Tiêu.

Nữ đế đã hạ lệnh, hảo hữu của Hứa Thanh Tiêu đều có thể đến Thông U điện tế bái.

Bên trong Thông U điện.

Chu Lăng mang rượu tới.

Ông chậm rãi xuất hiện.

Nhìn di thể Hứa Thanh Tiêu.

Chu Lăng ngồi im ở trước mặt hắn.

Lấy ra hai cái cái ly từ trong ngực, Chu Lăng lập tức rót đầy rượu.

Một ly rưới xuống đất.

Ly còn lại thì tự mình uống.

Cứ như thế, sau khi qua ba lần rượu.

Một bóng người chậm rãi xuất hiện phía sau ông.

Chính là Ngô Minh.

Hai người đều là sư phụ của Hứa Thanh Tiêu, lần này tương ngộ cũng chẳng còn quá nhiệt tình, ngược lại hai bên đều lộ vẻ trầm mặc.

Chỉ là.

Qua một hồi, giọng của Ngô Minh vang lên.

“Trước khi chết Thủ Nhân có mấy điều chưa tỏ.”

Ngô Minh lên tiếng.

Chu Lăng không nói gì, chỉ ngồi yên lặng, kiên nhẫn lắng nghe.

Chương 1480: Phiên Ngoại: Thành Thánh (3)

Nguồn: dtv-ebook.com

“Văn cung của Vương Triều Dương đến từ đâu?”

“Ba ngàn đại nho đến từ đâu?”

“Một mình Tuân Tử không thể có bản lĩnh lớn như vậy.”

“Đằng sau còn đang ẩn giấu một người.”

Ngô Minh mở miệng, giọng nói của ông ta rất bình tĩnh.

Ông ta đang thuật lại những vấn đề này.

Phải, đây chính là những nghi hoặc cuối cùng của Hứa Thanh Tiêu.

Mọi biến động đều đã bị chặn đứng, nhưng tất cả những điều này đều tỏ ra quá mức đơn giản, cũng dốc hết tâm sức quá mức .

Có một người.

Đang ẩn ở đằng sau, sắp đặt toàn bộ mọi thứ.

Khi Ngô Minh vừa dứt lời.

Chu Lăng liền lên tiếng.

“Người này là ai?”

Ông hỏi.

“Không biết.”

“Có điều Thủ Nhân từng nói, hắn nhất định sẽ xuất hiện.”

Nghe thấy thế, Chu Lăng không khỏi đứng bật dậy, chậm chậm thốt ra.

“Ồ, vậy hắn đã xuất hiện chưa?”

Chu Lăng nhìn Ngô Minh, hỏi.

Người nọ tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, trả lời Chu Lăng.

“Có lẽ đã xuất hiện rồi.”

Khoảnh khắc này, ánh mắt Ngô Minh lập tức trở nên cực kỳ kiên định.

Ông ta nhìn Chu Lăng.

Ẩn ý trong đó đã rất rõ ràng.

“Nó đoán được là ta rồi sao?”

Chu Lăng lên tiếng, ông không chút sợ hãi, cũng không hề kinh ngạc chút nào.

Chỉ đơn thuần là hỏi mà thôi.

“Thủ Nhân luôn cho rằng, còn có một người đang ẩn nấp trong bóng tối.”

“Nó từng suy đoán là ngươi, nhưng không có chứng cứ.”

“Ngươi đến đây, đã chứng tỏ hết thảy.”

Ngô Minh trả lời.

“Nó là đồ nhi của ta, ta xuất hiện, vì sao lại thành chứng cứ?”

Ngô Minh hỏi ngược lại.

“Ngươi có biết vì sao Thủ Nhân chọn tự sát ở huyện Bình An không?”

“Nó đã dùng tính mạng của mình để kiểm tra ngươi.”

“Nếu như thật sự không phải ngươi, cái khoảnh khắc hắn chết đi đó ngươi sẽ lập tức xuất hiện.”

“Nhưng ngươi đã không.”

“Ngươi lo rằng hắn giả chết, cho nên ngươi đang chờ, chờ một cái cơ hội thích hợp.”

“Ngày hôm nay, ngươi đến Thông U điện là muốn xác định xem Thủ Nhân đã chết thật hay chưa.”

“Ta nói không sai chứ?”

Ngô Minh nói rõ toàn bộ.

Nói đến nước này rồi, Chu Lăng cũng không tiếp tục ngụy trang nữa.

“Không sai.”

“Quả thật là ta.”

Chu Lăng mở miệng, lộ vẻ vô cùng bình tĩnh, không hề kinh ngạc khi mình bị vạch trần.

“Vì sao?”

Ngô Minh lên tiếng, dò hỏi Chu Lăng.

Người đó không vội trả lời.

Mà chỉ từ tốn mở miệng.

“Khôi phục thánh uy.”

Này là câu trả lời của Chu Lăng.

Người còn lại không hiểu nhíu mày, nhìn về phía Chu Lăng.

“Đại thánh nhân, lấy sức lực của mình cứu vớt muôn dân thiên hạ, đến cùng ngay cả một pho tượng cũng không có.”

“Kể từ khi thánh nhân đời thứ hai xuất hiện, thánh nhân đời thứ ba, thứ tư cùng với đời thứ năm, thiên hạ người đọc sách, có mấy người kính trọng đại thánh nhân?”

“Gốc rễ của Nho đạo đến từ tổ tiên của ta, hậu thế có thánh lại xóa đi vinh quang của tổ tiên ta.”

“Ta hỏi ngươi, thân là đời sau của đại thánh nhân, ngươi có thể chịu được không?”

Chu Lăng lên tiếng, ông nói ra suy nghĩ của chính mình.

Vừa nghe xong, Ngô Minh không khỏi nhíu mày.

“Nếu như vậy, dựa vào thân phận của ngươi là hoàn toàn có thể định cư ở văn cung, phát huy mạnh mẽ học vấn của thánh nhân, không cần phải đi đến bước đường này.”

Ngô Minh trả lời, cho rằng ý nghĩ của Chu Lăng là cực đoan.

Nhưng nói tới chỗ này, Chu Lăng cười khẩy không thôi.

“Năm mười sáu tuổi ta tham gia khoa cử, chỉ vì trong văn chương ta viết về thành tựu vĩ đại rực rỡ của đại thánh nhân, không đề cập đến Chu thánh chi ngôn, cho nên ta bị chụp cái mũ không tôn trọng thánh ý, ngay cả kỳ thi cho nhi đồng nhỏ nhoi cũng rớt.”

“Ngươi cảm thấy ta còn có thể truyền bá học vấn của thánh nhân sao?”

“Văn cung Đại Ngụy đã hoàn toàn thối nát, người đọc sách trong thiên hạ này cũng khiến người ta buồn nôn, chẳng thàbắt đầu lại từ đầu.”

Chu Lăng mở miệng.

Ông ta nói ra ý nghĩ của chính mình.

Cũng nói lý do vì sao mình lại mưu tính như vậy.

Tất cả tất cả đều là bởi vì đã chịu áp chế.

Đúng là như vậy, từ trên người Hứa Thanh Tiêu có thể nhìn thấy được vấn đề của văn đàn Đại Ngụy.

Chu thánh bị thần hóa.

Bất kính với Chu thánh đều là khác loài.

Hứa Thanh Tiêu đã phải chịu bao nhiêu thiệt thòi?

Huống chi là Chu Lăng?

“Ngươi là hậu đại của đại thánh nhân, vì sao lại không trực tiếp nói thẳng ra?”

Ngô Minh tiếp tục hỏi.

Chỉ là câu này vừa dứt, Chu Lăng cười nói:

“Nói rõ à?”

“Nói rõ thế nào đây? Ai mà chịu tin?”

“Cho dù là có tin thì có thể thế nào? Ngươi có thể chỉ tay che trời sao?”

“Đại thánh nhân đã trở thành lịch sử, ta thấy rõ, cũng đã nhìn thấu.”

“Nào có ai chịu đi quan tâm đến ngươi.”

“Cho nên ta ấp ủ âm mưu lâu như vậy thậm chí còn không tiếc tặng Thiên địa Văn cung cho Hứa Thanh Tiêu, diệt trừ Thiên địa Văn cung.”

“Tuân Tử cũng tốt, Lữ thánh cũng được, cho dù là Vương Triều Dương thì kết quả cũng chỉ đều là quân cờ mà thôi.”

Chu Lăng đứng chắp tay, giờ khắc này ông ta cũng lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

Bởi vì.

Tuân Tử là quân cờ của ông ta, Lữ thánh cũng là quân cờ của ông ta, Vương Triều Dương cũng là quân cờ của ông ta luôn.

Tất cả mọi thứ đều là những người mà ông ta đẩy ra vào thời gian thích hợp, dẫn đến sự tranh đoạt của bọn họ.

Ông ta không phải là kẻ sau màn.

Ông ta là một bàn tay vô hình, bao gồm của Hứa Thanh Tiêu, tất cả mọi người đều là quân cờ của ông ta.

“Vậy bây giờ, là tình cảnh mà ngươi muốn ư?”

Ngô Minh hỏi.

“Không.”

“Còn chưa đủ.”

Ngô Minh lắc đầu.

Đây cũng không phải là tình cảnh mà ông ta muốn nhìn thấy.

“Ta để Thủ Nhân thay thế Văn cung Đại Ngụy, trấn áp năm đời thánh nhân.”

“Bây giờ hắn là thánh mới, việc trước mắt mà ta phải làm chính là phá vỡ đi thần thoại mà Thủ Nhân đã sáng tạo ra.”

“Yêu ma náo động, người trong thiên hạ tất nhiên sẽ rất sợ hãi, ta muốn làm cho người trong thiên hạ biết Thủ Nhân không phải là thần, thánh nhân đời thứ năm cũng không phải là thần.”

“Ta sẽ dùng danh nghĩa đại thánh nhân để cứu vớt chúng sinh, đây mới là mục đích mà ta muốn.”

Chu Lăng không kiêng nể gì cả mà nói ra suy nghĩ của mình.

Cũng là mục đích thật sự của ông ta.

Văn cung Đại Ngụy tôn sùng Chu thánh, không phải Chu thánh nhất mạch thì đều là khác loài.

Ông ta nâng đỡ Hứa Thanh Tiêu chính là muốn khiến cho Hứa Thanh Tiêu đi diệt Văn cung Đại Ngụy.

Nhưng ông ta cũng biết rằng nếu như Hứa Thanh Tiêu đẩy ngã Văn cung Đại Ngụy thì Hứa Thanh Tiêu sẽ trở thành một Chu thánh tiếp theo.

Nhưng đây không phải là kết quả mà ông ta muốn.

Vì vậy ông ta để Tuân Tử gieo rắc ấn Tam Ma trong cơ thể hắn, cứ như vậy, cuối cùng Hứa Thanh Tiêu cũng không thể tránh khỏi cái chết được.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Hứa Thanh Tiêu tự đem tài hoa của mình tán vào thiên địa, trong vòng năm trăm năm có lẽ sẽ thật sự sinh ra một vị thánh nhân mới.

Nếu như thánh nhân mới được sinh ra, vậy uy vọng của Hứa Thanh Tiêu sẽ được nâng lên một lần nữa.

Cho nên ông ta muốn đánh vỡ thần hóa của Hứa Thanh Tiêu ngay vào lúc này.

Tạo ra sự náo động để cho chúng sinh trong thiên hạ tuyệt vọng, sau đó sẽ hóa thân thành đấng cứu thế cứu vớt chúng sinh, trở thành thánh mới.

Đương nhiên là thánh này sẽ không phải là thánh nhân thật sự mà chỉ là thánh nhân tượng trưng mà thôi.

Ông ta biết mình không thể nào trở thành thánh nhân được, mục đích của ông ta chỉ có một.

Khiến cho sự huy hoàng của đại thánh nhân lại xuất hiện trên thế giới này một lần nữa.

“Ngươi cảm thấy ngươi có thể làm được sao?”

Giờ khắc này.

Ngô Minh lên tiếng, tay ông ta ngưng tụ ra cực võ chân khí.

Nhưng Chu Lăng lại lắc đầu.

“Ngươi không thể nào ngăn cản ta được.”

Nói xong câu này, trong phút chốc, Thiên Địa Văn cung bay ra từ lòng bàn tay ông ta sau đó, bảy đạo ánh sáng liền xông ra ngoài.

Ầm ầm.

Sau một tiếng vang lớn vang lên, kinh đô Đại Ngụy đang bình tĩnh chợt vỡ tổ trong phút chốc.

Từng vị ma thần xuất hiện ở trên không kinh đô Đại Ngụy.

Mỗi một vị ma thần đều cao lớn đến vạn trượng, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều có thể làm cho kinh đô Đại Ngụy trở thành bình địa.

Grào.

Grào.

Grào.

Từng tiếng khủng bố vang lên, theo tiếng gầm thét của ma thần, trăng sao run rẩy, sao trời chấn động.

Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa quét từ kinh đô Đại Ngụy ra toàn bộ trần giới.

Cuồng phong gào thét.

Trăng sao mất ánh sáng.

Sự kinh khủng giáng xuống.

Trong hoàng cung Đại Ngụy.

Văn võ cả triều đang thương nghị vài chuyện chính sự trong triều.

Mấy ngày này, nữ đế đều không quản lý triều chính cho nên bọn họ vẫn luôn xử lý đến lúc này.

Nhưng khi sự khủng khiếp này xuất hiện, vẻ mặt của bách quan trong triều cũng trở nên thay đổi:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì xảy ra thế?”

Có người hô lên, đưa mắt nhìn về phía ngoài điện.

Rất nhanh sau đó, bóng dáng bảy đại ma thần xuất hiện làm cho bọn họ lộ ra vẻ hoảng sợ.

———

Hết

———

Nguồn: dtv-ebook.com

———————